抖音号：1091345736

Tiên Đạo Quỷ Dị

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Tiên Đạo Quỷ Dị 1

Chương 2: Tiên Đạo Quỷ Dị 2

Chương 3: Huyết Nhục Hôi Tanh

Chương 4: Chữa Bệnh

Chương 5: Thật Đáng Tiếc

Chương 6: Khối Ngọc Bội

Chương 7: Không Quy Tắc Sẽ Không Thành Hình

Chương 8: Tất Cả Đều Là Ảo Giác

Chương 9: Không May Mắn Chút Nào

Chương 10: Sao Có Thể

Chương 11: Đó Là Bạn Gái Của Ta

Chương 12: Phản Kích

Chương 13: Có Tiền Không?

Chương 14: Phải Làm Sao Bây Giờ

Chương 15: Hắc Thái Tuế

Chương 16: Con Gái Của Ta Giỏi Quá

Chương 17: Vẫn Không Tha Cho Ta

Chương 18: Kẻ Địch

Chương 19: Vừa Đi Vừa Nói

Chương 20: Bạch Linh Miểu

Chương 21: Nụ Cười

Chương 22: Giờ Tý

Chương 23: Sư Phụ Ban Thuốc

Chương 24: Chỉ Hận Không Thể Ăn Tươi Nuốt Sống

Chương 25: Đồng Hóa

Chương 26: Thuận Buồm Xuôi Gió

Chương 27: Lợi Dụng

Chương 28: Đầu Bình Hoa 1

Chương 29: Đầu Bình Hoa 2

Chương 30: Không Ngờ Lại Là Ngươi

Chương 31: Cùng Nhau Thành Tiên

Chương 32: Chuyện Về Du Lão Gia

Chương 33: Đừng Để Ý

Chương 34: Sư Phụ Anh Minh

Chương 35: Bình Tĩnh

Chương 36: Lựa Chọn

Chương 37: Nổ Tung

Chương 38: Thời Tiết Hôm Nay Đẹp Quá

Chương 39: Từng Có Người Nhà

Chương 40: Chúng Ta Đi Thôi

Chương 41: Đánh Xong Chưa?

Chương 42: Tấm Đá Đầy Kinh Văn

Chương 43: Ta Dẫn Ngươi Đi

Chương 44: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 45: Giống Ai?

Chương 46: Cụ Già

Chương 47: Không Cần Sợ

Chương 48: Hợp Đội

Chương 49: Đều Là Người Số Khổ

Chương 50: Chỉ Có Thể Xin Ăn Trên Đường

Chương 51: Tìm Đối Sách

Chương 52: Phụ Ta Một Tay

Chương 53: Đường Hồ Gia

Chương 54: Sao Mà Giống Được

Chương 55: Trái Tim Nhỏ Máu

Chương 56: Cút Cho Ta

Chương 57: Rời Khỏi Nơi Này Ngay

Chương 58: Thịt Kho Tàu

Chương 59: Uống Một Tách Trà

Chương 60: Quá Giang

Chương 61: Nghe Hát Mỗi Ngày

Chương 62: Người Quen

Chương 63: Mua Gạo

Chương 64: Cửa Không Khóa

Chương 65: Ngôi Chùa

Chương 66: Quả Dại

Chương 67: Hoa Mắt

Chương 68: Hòa Thượng Không Được Nói Dối

Chương 69: Hai Câu Đối

Chương 70: Không Dễ Kết Thúc

Chương 71: Thành Phật

Chương 72: Hương Hỏa Tấp Nập

Chương 73: Hắc Thái Tuế Hung Dữ

Chương 74: Đại Sư Phụ

Chương 75: Đi Nhanh Lên!

Chương 76: Lỡn Đúng Không?

Chương 77: Thù Oán

Chương 78: Hóa Ra Là Kẻ Điên

Chương 79: Đều Là Giả

Chương 80: Nói Chuyện Một Lát

Chương 81: Không Thể Tín Nhiệm

Chương 82: Thực Lực Vi Tôn

Chương 83: Tâm Ngươi Không Tĩnh

Chương 84: Đi Hay Không Đi

Chương 85: Tuyệt Đối Không Thể

Chương 86: Án Ma Ni Bát Mi Hồng

Chương 87: âm Mưu Của Đan Tử Dương

Chương 88: Ngài Nằm Đi

Chương 89: Vào Rừng

Chương 90: Cò Kè Mặc Cả

Chương 91: Vấn Đề Lớn

Chương 92: Với Không Tới

Chương 93: Hồng Hoàng Bạch Liễu Bi

Chương 94: Thê Tử

Chương 95: Quay Lại

Chương 96: Trò Chuyện

Chương 97: Không Phải Thứ Tầm Thường

Chương 98: Nghiêm Trọng

Chương 99: Trúng Tà

Chương 100: Chuyện Nhà Người Khác

Chương 101: Chịu Không Nổi Thì Nằm Xuống

Chương 102: Lão Tiên Gia

Chương 103: Mượn Giường Ngủ

Chương 104: Tâm Tố Tiên

Chương 105: Tiền Lễ

Chương 106: Mời Thần Tới

Chương 107: Tâm Tố

Chương 108: Xông Về Phía Trước

Chương 109: Xin Lỗi

Chương 110: Khó Hiểu

Chương 111: Ai Cũng Muốn Gặm Một Miếng

Chương 112: Kiếm Tiền

Chương 113: Không Sạch Sẽ

Chương 114: Đốt Tiền Vàng

Chương 115: Ăn Cơm

Chương 116: Tu Viện

Chương 117: Hồ Nước

Chương 118: Nói Tiếng Người

Chương 119: Tế Bái

Chương 120: Tổ Gia Gia

Chương 121: Đạo Sĩ

Chương 122: Vẫn Còn Sống

Chương 123: Cầu Xin

Chương 124: Xác Chết Vùng Dậy

Chương 125: Cướp Về

Chương 126: Cuốn Sách Vô Dụng

Chương 127: Tiếng Chuông

Chương 128: Chỉ Vậy Thôi?

Chương 129: Nguyên Phúc

Chương 130: Mạng Lớn

Chương 131: Phiên Chợ

Chương 132: Bánh Nướng

Chương 133: Am Ni Cô

Chương 134: Dây Leo

Chương 135: Mùi Hôi Thối

Chương 136: Nuôi Heo

Chương 137: Tâm Tố

Chương 138: Tưởng Tượng

Chương 139: Tâm Cảnh

Chương 140: Tà Khí

Chương 141: Tại Hạ Nhớ Rồi

Chương 142: Trên Núi Xảy Ra Chuyện

Chương 143: Cuốn Sách

Chương 144: Vào Rừng

Chương 145: Mười Tám Tháp Chạp

Chương 146: Tại Hạ Lỗ Mãng

Chương 147: Tra Tấn

Chương 148: Kẹo

Chương 149: Phá Hư Quy Củ

Chương 150: Không Xem Người Khác Là Người

Chương 151: Của Nhà Ta

Chương 152: Trộm Tên

Chương 153: Lừa Gạt

Chương 154: Giáo Viên Cũ

Chương 155: Thúc Thúc Đừng Khóc

Chương 156: Thẻ Tre Màu Đỏ

Chương 157: Sức Mạnh Không Thuộc Về Phàm Giới

Chương 158: Dương Na Có Bạn Trai Mới

Chương 159: Triệu Chứng Mới

Chương 160: Càng Hoảng Loạn Hơn

Chương 161: Giải Quyết Đan Dương Tử

Chương 162: Đổi Tuổi Thọ

Chương 163: Phế Vật

Chương 164: Tin Tức Nhanh Nhẹn

Chương 165: Bại Quân

Chương 166: Nằm Mơ

Chương 167: Hương Vị Không Tệ

Chương 168: Cam Tâm Tình Nguyện

Chương 169: Truyền Thuyết Tam Hủy

Chương 170: Là Thứ Gì?

Chương 171: Không Còn Là Vướng Bận

Chương 172: Tham Lam

Chương 173: Thành Phật

Chương 174: Chơi Liều

Chương 175: Thứ Hiếm Thấy

Chương 176: Đan Dương Tử Chưa Chết

Chương 177: Chuyện Này Còn Chưa Xong Đâu

Chương 178: Phục Hồi Tinh Thần

Chương 179: Cha Mẹ 1

Chương 180: Cha Mẹ 2

Chương 181: Như Ngươi Mong Muốn

Chương 182: Áo Cảnh Giáo

Chương 183: Khúc Mắc

Chương 184: Tà Môn

Chương 185: Trong Nhà Có Chuyện

Chương 186: Mấy Cái Trứng

Chương 187: Tè Ra Quần

Chương 188: Chó Cỏ

Chương 189: Áo Bào Đỏ

Chương 190: Miếu Thập Tự

Chương 191: Hạt Giống

Chương 192: Chúng Ta Đương Nhiên Cũng Có Thể

Chương 193: Cấp Độ Cao Hơn

Chương 194: Cực Hạn Đau Đớn

Chương 195: Trò Chuyện

Chương 196: Hai Cách

Chương 197: Mười Tám Tầng Địa Ngục

Chương 198: Sô Cô La

Chương 199: Ăn Kẹo

Chương 200: Mâu Thuẫn

Chương 201: Hỏa Áo Chân Kinh

Chương 202: Lại Tới Rồi

Chương 203: Nguy Hiểm

Chương 205: Xem Thử

Chương 206: Cảnh Tượng Quen Thuộc

Chương 207: Gặp Mẹ

Chương 208: Để Cho Ta

Chương 209: Hà Vi Tọa Vong Đạo

Chương 210: Không Thể Nào

Chương 211: Đau Đớn

Chương 212: Thánh Nhân

Chương 213: Bạn Nhỏ

Chương 214: Tiếng Cười

Chương 215: Nguy Hiểm

Chương 216: Biết Được Ít Chuyện

Chương 217: Mạt Chược

Chương 218: Bữa Ăn

Chương 219: Quà Tặng

Chương 220: Binh Khí

Chương 221: Tọa Vong Đạo

Chương 222: Hỉ Thần

Chương 223: Mấy Thứ Cỏn Con

Chương 224: Người Áp Tiêu

Chương 225: Nhường

Chương 226: Trúng Tà

Chương 227: Dắt Chó Mực

Chương 228: Thỉnh Thần Lặc

Chương 229: Sư Huynh Thật Lợi Hại

Chương 230: Cách Xử Lý

Chương 231: Phiền Phức

Chương 232: Thiết Khẩu

(*Xem lại chương 71)

chương 71)

Chương 233: Uống Rượu

Chương 234: Lý Sư Huynh

Chương 235: Mộc Khẩu Nhân

Chương 236: Thuận Buồm Xuôi Gió

Chương 237: Hậu Thục Quốc

Chương 238: Quý Danh

Chương 239: Không Yên Ổn

Chương 241: Ta Mà Sợ Họ Sao

Chương 242: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?

Chương 243: Con Rối Bóng

Chương 244: Chuyện Thần Thoại

Chương 245: Một Chỗ Rất Hay

Chương 246: Nghĩ Nhiều

Chương 247: Chuyện Gì Đang Xảy Ra?

Chương 248: Có Người Tới

Chương 249: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?

Chương 250: Tuổi Thơ

Chương 251: Tỉnh Lại

Chương 252: Thật Giả

Chương 253: Nói Dối

Chương 254: Ông Lão

Chương 255: Nói Hay Không

Chương 256: Vụ Thảm Sát Bốn Năm Trước

Chương 257: Đương Nhiên Là Thật

Chương 258: Có Cách Riêng

Chương 259: Ba Ngày

Chương 260: Lãng Phí

Chương 261: Lên Đường

Chương 262: Nhà Xí

Chương 263: Chuyện Lạ

Chương 264: Sự Ra Đi Của Sư Thái

Chương 265: Mục Rữa

Chương 266: Nhãi Con

Chương 267: Không Còn Cảm Giác

Chương 268: Quân Mạt Chược

Chương 269: Bù Đắp

Chương 270: Đã Lâu Không Gặp

Chương 271: Quá Mệt Mỏi

Chương 272: Đạo Bào Nhuốm Đỏ

Chương 273: Phế Vật

Chương 274: Lai Lịch

Chương 275: Chuyển Viện

Chương 276: Thức Thời

Chương 277: Kђıêu кђí©ђ Chân Tiên

Chương 278: Cùng Hưởng Thụ

Chương 279: Du Hành

Chương 280: Nghiệt Đồ

Chương 281: Ngươi Thắng Được Chưa

Chương 282: Xác Chết Vùng Dậy

Chương 283: Tuyệt Cú Mèo

Chương 284: Ăn Mì Trắng

Chương 285: Đại Na

Chương 286: Hoa Bỉ Ngạn

Chương 287: Khó Chịu

Chương 288: Bài Vị

Chương 289: Đừng Khách Khí

Chương 290: Tới Chậm Rồi

Chương 291: Mễ Bà

Chương 292: Vạn Vận Không Mục Nát

Chương 293: Thèm Khát

Chương 294: Rời Đi

Chương 295: Lần Đầu Tiên

Chương 296: Nói Hay Lắm

Chương 297: Khách Sáo

Chương 298: Tai Họa Ngầm

Chương 299: Quà Sinh Nhật

Chương 300: Chỉ Là Ảo Giác

Chương 301: Họ Hoa

Chương 302: Tai Họa

Chương 303: Bản Đồ

Chương 304: Tẩu Thuốc

Chương 305: Thần Thông

Chương 306: Điểm Bất Thường

Chương 307: Thổ Phỉ Cũng Có Lòng Yêu Nước

Chương 308: Không Phải Thứ Ngươi Có Thể Dùng

Chương 309: Bỏ Mặc

Chương 310: Thương Hại

Chương 311: Đều Là Người Đáng Thương

Chương 312: Ủy Thác

Chương 313: Thổi Đàn Kéo Hát

Chương 314: Vợ

Chương 315: Nữ Nhân

Chương 316: giết

Chương 317: Gian Tế

Chương 318: Tỷ Thí

Chương 319: Tranh Thủ

Chương 320: Hư Ảnh

Chương 321: Con Dân Hậu Thục

Chương 322: Gỏi Rắn

Chương 323: Cướp Của Bách Tính Bình Thường

Chương 324: Thôn Trang

Chương 325: Con Dâu

Chương 326: Kinh Thư Lừa Gạt

Chương 327: Chẳng Lẽ Là Thật

Chương 328: Chuyện Đặc Biệt

Chương 329: Suy Yếu Thần Kinh

Chương 330: Bài Xích

Chương 331: Cố Gắng Cách Xa Ta Một Chút

Chương 332: Nhà

Chương 333: Liếc Nhìn

Chương 334: Truyền Thừa

Chương 335: Vết Thương

Chương 336: Lộc Cộc

Chương 337: Thủ Đoạn Quan Trọng

Chương 338: Bị Kẹt

Chương 339: Thật Sự Rất Đau

Chương 340: Xé Rách Lớp Giáp

Chương 341: Kích Động

Chương 342: Sự Thối Rữa Đã Quay Trở Lại

Chương 343: Quyển Sách

Chương 344: Thanh Và Khâu

Chương 345: Giúp Chút Việc Vặt

Chương 346: Chuyện Tốt

Chương 347: Lấy Vợ

Chương 348: Ảo Giác

Chương 349: Du Mục

Chương 350: Nam Cày Nữ Dệt

Chương 351: Núi Nữ Nhân

Chương 352: Mẹ Ta Là Người Nơi Khác

Chương 353: m Mưu

Chương 354: Ác Mộng

Chương 355: Bên Này Có Gì?

Chương 356: Lừa Dối

Chương 357: Đàn Dê

Chương 358: Nhất Quyết Không Tin

Chương 359: Chỉ Mình Ngươi Thôi

Chương 360: Vũ Sư Cung

Chương 361: Ta Luôn Ở Bên Ngươi

Chương 362: Sau Mùa Hạ

Chương 363: Núi Bên Kia

Chương 364: Đa Tạ

Chương 365: Bồ Tát

Chương 366: Lần Đầu Gặp Mặt

Chương 367: Mỹ Nhân Giấy

Chương 368: Quà Tặng

Chương 369: Nàng Là Giả

Chương 370: Đừng Khóc

Chương 371: Kích Thước Quá Lớn

Chương 372: Đắm Chìm

Chương 373: Cứu Mạng

Chương 374: Xác Cừu

Chương 375: Năm Đó

Chương 376: m Thanh

Chương 377: Miệng Đỏ Như Máu

Chương 378: Vũ Sư

Chương 379: Hắc Thái Tuế?

Chương 380: Cười Khẩy

Chương 381: Quay Lại

Chương 382: Hiến Tế

Chương 383: Đạo Quyết

Chương 384: Gặp Qua Tu Sĩ

Chương 385: Ăn Tuyệt Hậu

Chương 386: Mặt Nạ

Chương 387: Nơi Khỉ Ho Cò Gáy

Chương 388: Đánh Lén

Chương 389: Tình Cảnh Bức Bách

Chương 390: Lối Ra

Chương 391: Hiếm Có

Chương 392: Dương Thọ Đan

Chương 393: Không Phải Lý Vương Hỏa

Chương 394: Nhân Côn

Chương 395: Im Lặng

Chương 396: Bên Này Mới Là Thật

Chương 397: Mấy Chục Lượng

Chương 398: Người Được Cứu

Chương 399: Mời Bác Sĩ Giỏi Nhất

Chương 400: Chuẩn Bị Rời Đi

Chương 401: Đuổi Theo

Chương 402: Thần Thông

Chương 403: Giới Thiệu Bản Thân

Chương 404: Một Đám Lừa Đảo

Chương 405: Tọa Vong Đạo

Chương 406: La Giáo Các

Chương 407: Tâm Tố Mê Võng

Chương 408: Vạn Sự Khởi Đầu Nan

Chương 409: Ta Là Con Người

Chương 410: Công Pháp Thần Thông

Chương 411: Chuyện Vặt Vãnh

Chương 412: Họa Vô Đơn Chí

Chương 413: m Thanh Lạ

Chương 414: Đêm Tối

Chương 415: Gương Mặt

Chương 416: Trực Đêm

Chương 417: Trên Đường Đi

Chương 418: Quan Lương

Chương 419: Đôi Giản

Chương 420: Tính Toán Sai

Chương 421: Cái Cảm Giác Ấy

Chương 422: Không Dạy Nổi Đâu

Chương 423: Bốn Ngày Đi Đường

Chương 424: Tiếp Tục Lên Đường

Chương 425: Hiểu Sâu Hơn Về Binh Gia

Chương 426: Bản Tính Bạo Ngược

Chương 427: Nguyện Ý Học Thần Thông

Chương 428: Tiểu Đạo Gia

Chương 429: Hoàn Thành

Chương 430: Nghe Ngóng

Chương 431: Bệnh Dịch

Chương 432: Kiếm Bộn

Chương 433: Thăm Dò

Chương 434: Huyện Thất

Chương 435: Khác Thường

Chương 436: Phát Hiện???

Chương 437: Kéo???

Chương 438: Nó Tới

Chương 439: Quỷ

Chương 440: Nhỏ Rồi

Chương 441: Tự Đi Đầu Thai

Chương 442: Hạ Sách

Chương 443: Bị Nhắm Đến

Chương 444: Nghiệm Thi

Chương 445: Lời Đồn

Chương 446: Trấn Áp

Chương 447: Ăn Mừng

Chương 448: Người Mượn Đao

Chương 449: Kiểm Chứng

Chương 450: Cực Khổ

Chương 451: Biết Chữ

Chương 452: Quy Củ

Chương 453: Tháp Linh Lung

Chương 454: Lại Đến

Chương 455: Người Đến

Chương 456: Ti Mệnh

Chương 457: Tỷ Tỷ

Chương 458: Lên Đường

Chương 459: Vương Gia Đi Tuần

Chương 460: Thôn Cam Nguyên

Chương 461: Miếu

Chương 462: Trần Đui

Chương 463: Cách

Chương 464: Lừa?

Chương 465: Sự Thật

Chương 466: Cạm Bẫy

Chương 467: Thay Thế

Chương 468: Hắc Thái Tuế

Chương 469: Mua Quan Tài

Chương 470: Chết?

Chương 471: Lại Thêm Một Người

Chương 472: Tác Dụng Phụ

Chương 473: Chỉ Biết Nói Nhiêu Đó

Chương 474: Thác Bạt Đan Thanh

Chương 475: Tiền Tệ

Chương 476: Tài Liệu Hiếm Thấy

Chương 477: Tàn Khốc

Chương 478: Trở Về

Chương 479: Không Còn Nhà

Chương 480: Không Có Dấu Vết

Chương 481: Nhàn Nhã

Chương 482: Manh Mối

Chương 483: Bạch Vô Thường

Chương 484: Quỷ Dị

Chương 485: Nguyên Nhân

Chương 486: Dựa Vào Rừng

Chương 487: Vì Sao?

Chương 488: Bạch Liên Giáo

Chương 489: Tấn Công

Chương 490: Sự Thật

Chương 491: Chó Triều Đình

Chương 492: Nghèo Gặp Cái Eo

Chương 493: Vứt Bỏ

Chương 494: Đốt Lửa

Chương 495: Làm Gì

Chương 496: Trở Về

Chương 497: Nói Dối?

Chương 498: Quyết Tuyệt

Chương 499: Vì Cái Gì

Chương 500: Hoan Hoan

Chương 501: Không Dễ Vậy

Chương 502: Trao Đổi

Chương 503: Ý Đồ

Chương 504: Quá Lâu

Chương 505: Không Được Nhìn

Chương 506: Bùa Chú

Chương 507: Diêm Vương Quên Đóng Quỷ Môn Quan

Chương 508: Việc Vặt

Chương 509: Bói Quẻ

Chương 510: Thủ Phạm

Chương 511: Mua Thịt

Chương 512: Nguyên Liệu

Chương 513: Cơ Hội

Chương 514: Thủy Nhi Tử

Chương 515: Không Phải Ảo Giác

Chương 516: Cực Đoan

Chương 517: Lòng Người

Chương 518: Áp Chế

Chương 519: Tự Tàn

Chương 520: Trảm

Chương 521: Ý Gì

Chương 522: Thiên Thư

Chương 523: Vui Được Thì Vui

Chương 524: Cha

Chương 525: Trống Vắng

Chương 526: Trung Thu

Chương 527: Quyết Định

Chương 528: Thân Bất Do Kỷ

Chương 529: Sống Hòa Thuận

Chương 530: Thăm Dò

Chương 531: Người Chén

Chương 532: Ha Ha

Chương 533: Nghé Con

Chương 534: Có Việc

Chương 535: Ký Tương

Chương 536: Phát Tài

Chương 537: Nhầm

Chương 538: Quá Yên Lặng

Chương 539: Tâm Trọc

Chương 540: Nội Chiến?

Chương 541: giết giết

Chương 542: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 543: Đôi Thông

Chương 544: Nhỏ Nhen

Chương 545: Gia Cát Uyên

Chương 546: Chú Thuật Đáng Sợ

Chương 547: Nặng Hơn

Chương 548: Theo Dõi

Chương 549: Kỳ Quái

Chương 550: Tham Lam Là Nguyên Tội

Chương 551: Trở Về

Chương 552: Không Yên Lòng

Chương 553: Từ Đường

Chương 554: Lão Mẫu Vô Sinh

Chương 555: Tượng

Chương 556: Bí Ẩn

Chương 557: Làm Ác

Chương 558: Ý Đồ

Chương 559: Màn Thầu Bị Đánh

Chương 560: Người Kể Chuyện

Chương 561: Thế Bắt Buộc

Chương 562: Năng Lực Của Tâm Trọc

Chương 563: Nhị Thần

Chương 564: Nói Cái Gì

Chương 565: Che Giấu

Chương 566: Quỷ Dị

Chương 567: Còn Có?

Chương 568: Quên

Chương 569: Xuất Hiện

Chương 570: Lộ Tẩy?

Chương 571: Miểu Miểu

Chương 572: Cầm Kiếm

Chương 573: Thay Đổi

Chương 574: Tốt Hay Xấu

Chương 575: Song Sát

Chương 576: Thế Giới Bị Lãng Quên

Chương 577: Bất Tử

Chương 578: Triệu Hồi Tam Hủy

Chương 579: Chỉ Là Ảo Giác

Chương 580: Trùng Hợp

Chương 581: Đau

Chương 582: Là Thật Là Giả

Chương 583: Sức Mạnh Đáng Sợ

Chương 584: Bị Bỏ Lại

Chương 585: Đe Dọa Tiên

Chương 586: Đại Thần Nhị Thần

Chương 587: Con Người Tạo Nên Từ Gì

Chương 588: Có Cách Rồi

Chương 589: Bí Mật

Chương 590: Tự Tu Luyện

Chương 591: Thượng Kinh

Chương 592: Tế Bái

Chương 593: Tặng Nhà

Chương 594: Chuyện Nhỏ

Chương 595: Thăng Cấp

Chương 596: Rời Đi

Chương 597: Hoàng Đế

Chương 598: Hoàn Thành

Chương 599: Thế Nào Mới Tốt

Chương 600: Mặc Gia

Chương 601: Quỷ Thị

Chương 602: Phân Chia

Chương 603: Năng Lực Của Bắc Phong

Chương 604: Tâm Tố Là Gì

Chương 605: Không Đủ

Chương 606: Một Năm Nữa Trôi Qua

Chương 607: Phương Hướng

Chương 608: Thành Công

Chương 609: Ăn Tết

Chương 610: Công Pháp

Chương 611: Họ Gì

Chương 612: Biến Cố

Chương 613: Họ Trần

Chương 614: Thứ Gì

Chương 615: Ảo Giác

Chương 616: Đại Náo Thiên Cung

Chương 617: Long Vương Gia Gia

Chương 618: Bói Toán

Chương 619: Người Đến

Chương 620: Tọa Vong Đạo

Chương 621: Cướp Đoạt Năng Lực

Chương 622: Gia Cát Uyên

Chương 623: Bị giết Chết

Chương 624: Tâm Bàn

Chương 625: Một Ti Mệnh Khác

Chương 626: Tu Chân

Chương 627: Năng Lực

Chương 628: Không Còn Thời Gian

Chương 629: Thiếu Sót

Chương 630: Bịp Bợm

Chương 631: Cuộc Sống Mới

Chương 632: Bắt Quỷ

Chương 633: Lữ Bán Tiên

Chương 634: Trộm Mộ

Chương 635: Trần Hạt Tử

Chương 636: Giảng Cho Chó Nghe

Chương 637: Không Nên Quản Việc Của Trời

Chương 638: Quốc Thủ Đại Tề

Chương 639: Đại Lương? Đại Tề?

Chương 640: Ích Cốc Đan

Chương 641: Trưởng Lão

Chương 642: Phiền Phức Đến Liên Tục

Chương 643: Bị Động

Chương 644: Bản Đồ

Chương 645: Thay Đổi

Chương 646: Thế Giới Nhỏ

Chương 647: Hoàng Thượng Giá Đáo

Chương 648: Quỳ

Chương 649: Chết

Chương 650: Đến Đại Tề?

Chương 651: Bắc Phong

Chương 652: Lão Hoàng Lịch

Chương 653: Rời Đi

Chương 654: Trốn Thôi

Chương 655: Giám Thừa

Chương 656: Kế Hoạch Thất Bại

Chương 657: Vì Lợi Ích

Chương 658: Thái Giám Mang Thai

Chương 659: Thay Đổi

Chương 660: Lao Ra Thành

Chương 661: Đầu Đâu

Chương 662: Lần Nữa Mê Mang

Chương 663: Đau Lòng

Chương 664: Thật Thì Tốt

Chương 665: Bần Cùng

Chương 666: Đất Bạch Gia

Chương 667: Tôn Nghiêm

Chương 668: Con Nuôi

Chương 669: Cha Con Gặp Lại

Chương 670: Bạch Liên Hoa

Chương 671: Hồi Sinh

Chương 672: Trờ Về

Chương 673: Uẩn Khúc

Chương 674: Quý Họa

Chương 675: Tụ Tập

Chương 676: Hành Động

Chương 677: Tàn Sát

Chương 678: Hồng Trung Lão Đại

Chương 679: Ta Không Phải Tọa Vong Đạo

Chương 680: Chơi Đến Cùng

Chương 681: Hoàng Cung

Chương 682: Trận Pháp

Chương 683: Đến Nơi

Chương 684: Không Ngờ

Chương 685: Tìm Được

Chương 686: Thật Thật Giả Giả

Chương 687: Giả

Chương 688: Thoái Vị

Chương 689: Dòng Thời Gian

Chương 690: Biến Hóa

Chương 691: Lừa

Chương 692: Lừa Ti Mệnh

Chương 693: Quá Khứ?

Chương 694: Nợ?

Chương 695: Ra Đi

Chương 696: Cách

Chương 697: Mạnh Hơn Ti Mệnh

Chương 698: Khả Năng

Chương 699: Công Pháp

Chương 700: Chuột Bạch

Chương 701: Thành Công Khống Chế

Chương 702: Bố

Chương 703: Điên Điên Khùng Khùng

Chương 704: Chơi Chó

Chương 705: Trở Về

Chương 706: Đau Đầu

Chương 707: Tiệc

Chương 708: Say

Chương 709: Nói Mồm

Chương 710: Đốt

Chương 711: Đảo Ngược

Chương 712: Ý Tưởng

Chương 713: Muốn Rời Đi

Chương 714: Mục Tiêu

Chương 715: Phiền Phức

Chương 716: Một Ngày Mấy Giờ

Chương 717: Ăn Sáng

Chương 718: Gặp Lại

Chương 719: Mạng Là Của Mình

Chương 720: Đột Phá

Chương 721: Thiên Cẩu Ăn Mặt Trời

Chương 722: Thiên Tai Dồn Dập

Chương 723: Đáng Thương

Chương 724: Tà Ma

Chương 725: Tiên Gia Vui Mừng

Chương 726: Biến Cố

Chương 727: Biến Mất

Chương 728: Móc Mắt

Chương 729: Thêm Một Thứ

Chương 730: Trở Về

Chương 731: Con Gái

Chương 732: Ngô Phu Tử

Chương 733: Bị Lừa

Chương 734: Vây Quét

Chương 735: Cắn Rứt

Chương 736: Không Ai Cứu Nổi

Chương 737: Muốn Làm

Chương 738: Giao Phó

Chương 739: Việc Cần Làm

Chương 740: Làng

Chương 741: Tế Bái Thiên Tai

Chương 742: Tết Thượng Tỵ

Chương 743: Thuật Lừa Gạt

Chương 744: Nhà Kho

Chương 745: Đổi Mắt

Chương 746: Không Đủ

Chương 747: Linh Nghiệt

Chương 748: Gánh Nặng

Chương 749: Can Thiệp

Chương 750: Điểm Cuối

Chương 751: Sai Lầm Của Thiên Địa

Chương 752: Giấu Kỹ

Chương 753: Nhập Thể

Chương 754: Lừa

Chương 755: Ý Đồ

Chương 756: Ở Cạnh Cha

Chương 757: Điều Kiện

Chương 758: Giao Trực Tiếp

Chương 759: Hoàng Đế

Chương 760: Phiền Phức

Chương 761: Chồng Người

Chương 762: Vô Tình Đạo

Chương 763: Cấm Chế

Chương 764: Mù

Chương 765: Ngõ Cụt

Chương 766: Tự Ngược

Chương 767: Tan Biến

Chương 768: Chờ Nhị Nương

Chương 769: Vấn Đề

Chương 770: Loạn

Chương 771: Thần Đả

Chương 772: Thẳng Thắn

Chương 773: Khó Chơi

Chương 774: Tra Khảo

Chương 775: Tương Lai Rộng Mở

Chương 776: Có Người Gọi

Chương 777: Cầu Xin

Chương 778: Đầu Tử

Chương 779: Tọa Vong Đạo Tham Gia

Chương 780: Tức Giận

Chương 781: Quyết Tâm

Chương 782: Bao Vây

Chương 783: Vận Dụng Năng Lực

Chương 784: Dương Na

Chương 785: Chờ Ta

Chương 786: Ai Thuyết Phục Ai

Chương 787: Chôn Cất

Chương 788: Đơn Thuần Là Tốt Hay Xấu

Chương 789: Có Người

Chương 790: Ảo Giác

Chương 791: Nhị Thần

Chương 792: Thành Công

Chương 793: Giải Bùa

Chương 794: Biến Mất

Chương 795: Bất Lực

Chương 796: Thú Vị

Chương 797: Thôn Làng

Chương 798: Phải Sờ Mới Biết

Chương 799: Bị Phát Hiện

Chương 800: Vô Sinh Lão Mẫu

Chương 801: Trở Về Thượng Kinh

Chương 802: Ban Chức

Chương 803: Quy Tắc

Chương 804: Sống, Chết

Chương 805: Không Cam Lòng

Chương 806: Quỷ Dị

Chương 807: Phế Vật

Chương 808: Thanh Kiếm Sắc Bén

Chương 809: giết Sạch

Chương 810: Thử Nghiệm

Chương 811: Xuất Phát

Chương 812: Bái Phật

Chương 813: Quỷ Dị

Chương 814: Cao Thủ

Chương 815: Nhuận Trí Ngũ Hành

Chương 816: Quốc Sư

Chương 817: Kim Bài Miễn Tử

Chương 818: Khách

Chương 819: Số Lần Đăng Giai

Chương 820: Thư

Chương 821: Đến Thượng Kinh

Chương 822: Cách

Chương 823: Nhịn Nhục

Chương 824: Bế Tắc

Chương 825: Thử

Chương 826: Quỷ Dị

Chương 827: Khiêu Thần Tài

Chương 828: Pháp Giáo

Chương 829: Sắp Đẻ

Chương 830: Đỡ Đẻ

Chương 831: Ngụ

Chương 832: Biết

Chương 833: Sợ

Chương 834: Vương Vĩ

Chương 835: Long Mạch

Chương 836: Thượng Cực Quán Khẩu

Chương 837: Châu Chấu

Chương 838: Đại Tề

Chương 839: Canh Đá

Chương 840: Pháp Giáo

Chương 841: Sắp Mềm

Chương 842: Quá Nhiều

Chương 843: Nguy Hiểm

Chương 844: Ảo Giác Mới

Chương 845: Bí Ẩn

Chương 846: Bí Mật Đổi Bí Mật

Chương 847: Không Biết Không Có Tội

Chương 848: Lộ Tẩy

Chương 849: Tin Tức

Chương 850: Giao Dịch

Chương 851: Nguy Cơ

Chương 852: Gặp Mặt

Chương 853: Muốn Gặp

Chương 854: Còn Có Việc

Chương 855: Thuật Biến Ảo

Chương 856: Thiên Tai

Chương 857: Phiền Toái

Chương 858: Hư Niên

Chương 859: Long Mạch

Chương 860: Khủng Bố

Chương 861: Hợp Tác

Chương 862: Ý Nghĩa

Chương 863: Tai Qua Nạn Khỏi

Chương 864: Tâm Tư

Chương 865: Mưu Đồ

Chương 866: Không Thể Nói

Chương 867: Vô Ích

Chương 868: Biến Hóa Quá Nhanh

Chương 869: Ta Là Hoàng Đế

Chương 870: Căn Nguyên

Chương 871: Tru Di Cửu Tộc

Chương 872: Quốc Sư

Chương 873: Toàn Đại Lão

Chương 874: Đã Xong

Chương 875: Dây Dưa

Chương 876: Biến Cố

Chương 877: Chân Tướng

Chương 878: Tuyệt Vọng

Chương 879: Ai Tính Kế Ai

Chương 880: Chấp Niệm

Chương 881: Tiểu Cô Nương

Chương 882: Xứng Đáng

Chương 883: Từ Bỏ

Chương 884: Nhân Sâm

Chương 885: Sai Lệch Thời Gian

Chương 886: Thân Phận

Chương 887: Nhà

Chương 888: Đăng Cơ

Chương 889: Tuyệt Tự

Chương 890: Kết Thúc

Chương 891: Hậu Chiêu

Chương 892: Mạnh

Chương 893: Dương Mưu

Chương 894: Không Dám

Chương 895: Tâm Bàn

Chương 896: Vấn Đề

Chương 897: Căn Nguyên

Chương 898: Từ Bi

Chương 899: Ý Đồ

Chương 900: Đối Mặt

Chương 901: Ta Là Đầu Tử

Chương 902: Long Mạch Bảo Vệ

Chương 903: Điên Cuồng

Chương 904: Bí Mật

Chương 905: Con Đường

Chương 906: Thôi Miên

Chương 907: Thay Đổi

Chương 908: Đổi Đời

Chương 909: Tiến Cung

Chương 910: Yêu Cầu

Chương 911: Quyết Định

Chương 912: Biến Hóa

Chương 913: Quý Tai

Chương 914: Đạo Đế Vương

Chương 915: Bệnh Viện Tâm Thần

Chương 916: Bình Thường?

Chương 917: Che Giấu

Chương 918: Phục Hồi Chức Năng

Chương 919: Xuất Hiện

Chương 920: Mục Đích

Chương 921: Nguy Cơ

Chương 922: Chuyển Viện

Chương 923: Thủ Tục

Chương 924: Bệnh Nhân

Chương 925: Kết Nối

Chương 926: Ý Đồ Gì

Chương 927: Kí©ђ ŧђí©ђ

Chương 928: Bẫy

Chương 929: Bị Bắt

Chương 930: Người Phía Sau

Chương 931: Thỏa Hiệp

Chương 932: Chơi Với Lửa

Chương 933: Không Kịp

Chương 934: Lão Lưu

Chương 935: Tiếp Cận

Chương 936: Rối Rắm

Chương 937: Quỷ Dị

Chương 938: Tâm Tố

Chương 939: Giả

Chương 940: Khó Khăn

Chương 941: Từ Thọ

Chương 942: Thật Thật Giả Giả

Chương 943: Chán Ghét

Chương 944: Khác Thường

Chương 945: Thay Đổi Cả Quá Khứ

Chương 946: Đoạn Lịch Sử

Chương 947: Phiền Phức

Chương 948: Tự Hiểu Lấy

Chương 949: Ngư Dân

Chương 950: Rời Đi

Chương 951: Không Quen

Chương 952: Đại Tề

Chương 953: Đều Đến

Chương 954: Trò Chuyện

Chương 955: Không Thể

Chương 956: Ghê Tởm

Chương 957: Việc Tốt

Chương 958: Quản Lý

Chương 959: Xuất Phát

Chương 960: Tập Kích

Chương 961: Ý Đồ

Chương 962: Không Ổn

Chương 963: Trộm Kiếm

Chương 964: Đánh Cờ

Chương 965: giết

Chương 966: Đều Có Mục Đích

Chương 967: Dính

Chương 968: Dạo Chơi

Chương 969: Bắn Pháo Hoa

Chương 970: Thanh Bì

Chương 971: Tình Cảm

Chương 972: Thay Đổi

Chương 973: Người Quen

Chương 974: Luyện Đan

Chương 975: Nguy Cơ

Chương 976: Dị Tâm

Chương 977: Thế Sự

Chương 978: Bệnh Nhân

Chương 979: Khác Thường

Chương 980: Bình Thường

Chương 981: Hư Niên

Chương 982: Bị Khống Chế

Chương 983: Giành Kiếm

Chương 984: Lớn Chuyện

Chương 985: Ăn Hoành Thánh

Chương 986: Cao Nhân Thần Bí

Chương 1005: Tượng Đá

Chương 1006: Ảo Tưởng

Chương 1007: Sướиg

Chương 1008: Quá Thâm Sâu

Chương 1009: Là Ai?

Chương 1010: Diễn

Rõ ràng chính mình đã trả lời điện thoại của mẹ, rõ ràng đối phương cũng biết tên của mình, nhưng sau khi trả lời xong, điện thoại lại bị hỏng, thậm chí cũng không có nguồn, vậy vừa nãy mình đã nói chuyện điện thoại với ai?Chương 1011: Nghi Ngờ

Chương 1011: Nghi Ngờ

Chương 987: Đáng Thương

Chương 988: Phù Hộ

Chương 989: Nhân Tính

Chương 990: Chạy

Chương 991: Lửa

Chương 992: Quen Biết?

Chương 993: Người Tốt

Chương 994: Thật Hay Không?

Chương 995: Hoang Mang

Chương 996: Tàn Khốc

Chương 997: Đến Rồi

Chương 998: Thay Đổi

Chương 999: Xuất Viện?

Chương 1000: Biến Dạng

Chương 1001: Bất Thường

Chương 1002: Thiên Tai

Chương 1003: Xong

Chương 1004: Hỗn Loạn

Chương 1012: Ảo Giác

Chương 1013: Hoang Mang

Chương 1014: Cố Chấp

Chương 1015: Trí Tuệ

Chương 1016: Địa Long Trở Mình

Chương 1017: Lý Hỏa Vượng

Chương 1018: Tử Khí

Chương 1019: Chết?

Chương 1020: Khóc

Chương 1021:Bất Lực

Chương 1022: Vẫn Là Bất Lực

Chương 1023: Đi

Chương 1024: Có Người Đến

Chương 1025: Chuẩn Bị

Chương 1026: Ưu Thế

Chương 1027: Thiên Tai

Chương 1028: Thử

Chương 1029: Còn Có

Chương 1030: Hậu Thục

Chương 1031: Đến Nơi

Chương 1032: Nhận Thân

Chương 1033: Tiệc Thủy Tịch

Chương 1034: Tương Lai

Chương 1035: Long Vương Gia

Chương 1036: Năng Lực

Chương 1037: Pháp Giáo

Chương 1038: Không Như Mơ

Chương 1039: Trưởng Thành

Chương 1040: Tuyệt Vọng

Chương 1041: Không Quen Biết

Chương 1042: Vứt Bỏ

Chương 1043: Nguyên Do

Chương 1044: Long Vương Gia

Chương 1045: Tức Giận

Chương 1046: Thấy Rồi

Chương 1047: Dễ Nói

Chương 1048: Đi Thăm Bạn

Chương 1049: Không Ổn

Chương 1050: Đồng Đội

Chương 1051: Quý Tai

Chương 1052: Quyết Tâm

Chương 1053: Tiêu Điều

Chương 1054: Từ Bỏ

Chương 1055: Thiếu

Chương 1056: Mười Sáu Canh Giờ

Chương 1057: Chiến Trường

Chương 1058: Tiên Binh Giải

Chương 1059: Các Ngươi Làm Đau Nữ Nhi Ta

Chương 1060: Quỷ Dị

Chương 1061: KS

Chương 1062: Địa Long

Chương 1063: Tiêu Hóa

Chương 1064: Đào Động

Chương 1065: Ảo Giác

Chương 1066: Cách Thoát Thân

Chương 1067: Đăng Giai

Chương 1068: Chết

Chương 1069: Phiền Phức

Chương 1070: Đồng Bọn

Chương 1071: Kế Hoạch

Chương 1072: Lộ

Chương 1073: Tin Tưởng

Chương 1074: Bạn

Chương 1075: Là Ai

Chương 1076: Kỳ Quái

Chương 1077: Vương Vỹ

Chương 1078: Đâu Là Thật

Chương 1079: Thanh Vượng Lai

Chương 1080: Bóng

Chương 1081: Giả

Chương 1082: Dị Năng

Chương 1083: Tách Ra

Chương 1084: Tranh Cướp

Chương 1085: Dâng Hiến

Chương 1086: Lại Có Long Mạch Bị Hủy

Chương 1087: Quà Tặng

Chương 1088: Thay Đổi Kế Hoạch

Chương 1089: Băn Khoăn

Chương 1090: Chém

Chương 1091: Nơi Khác

Chương 1092: Sống Lại

Chương 1093: Bẫy

Chương 1094: Bao Vây

Chương 1095: Khó Lường

Chương 1096: Xé Nháp

Chương 1097: Chạy

Chương 1098: Tác Dụng Phụ

Chương 1099: Tu Chân, Tu Giả

Chương 1100: Hình Chiếu

Chương 1101: Hiệu Ứng Quan Sát

Chương 1102: Ngũ Kỳ

Chương 1103: Triệu Lôi

Chương 1104: Chết

Chương 1105: Nhử

Chương 1106: Bốn Người

Chương 1107: Thẩm Vấn

Chương 1108: Chân Tướng

Chương 1109: Phản Bội

Chương 1110: Là Ai?

Chương 1111: Báo Cảnh Sát

Chương 1112: Trả Đồ

Chương 1113: Ba Bảy

Chương 1114: Càng Lúc Càng Nghiêm Trọng

Chương 1115: Không Quan Trọng

Chương 1116: Đến Thanh Khâu

Chương 1117: Tử Địa

Chương 1118: Xuất Hồn

Chương 1119: Tuần Hoàn

Chương 1120: Một Giờ

Chương 1121: Ngòi Nổ

Chương 1122: Đến Giờ

Chương 1123: Khôi Lưu, Khôi Tháp

Chương 1124: Là Sao

Chương 1125: Đã Chết

Chương 1126: Thuật Lừa Gạt

Chương 1127: Phi Cương

Chương 1128: Lừa

Chương 1129: Thật Giả

Chương 1130: Giả Thành Thật

Chương 1131: Đòi Nợ

Chương 1132: Ai?

Chương 1133: Buông Bỏ

Chương 1134: Hoàng Đế Tứ Tề

Chương 1135: Hiến Tế

Chương 1136: Sợ

Chương 1137: Lương Thiện

Chương 1138: Tu Chân Giả

Chương 1139: Bất Thường

Chương 1140: Đồng Minh

Chương 1141: Trách Nhiệm

Chương 1142: Xã Hội Pháp Trị

Chương 1143: Phiền Phức

Chương 1144: Điểm Tụ Tập

Chương 1145: Đến Nơi

Chương 1146: Đều Là Kẻ Thù

Chương 1147: Quái Nhân

Chương 1148: Phải Nhanh Hơn

Chương 1149: Tuyệt Lộ

Chương 1150: Đầu Vẫn Còn

Chương 1151: Thành Công

Chương 1152: Ti Mệnh

Chương 1152: Ti Mệnh

Chương 1154: Mụ Đà

Chương 1155: Chết

Chương 1156: Chết Sạch

Chương 1156: Chết Sạch

Chương 1157: Không Phù Hợp

Chương 1158: Lừa Đảo

Chương 1158: Lừa Đảo

Chương 1159: Tin Ai?

Chương 1160: Ba Thịnh Thanh, Ba Hủy

Chương 1161: Quen Thuộc

Chương 1162: Rối Chưa

Chương 1163: Thế Giới Hình Chiếu

Chương 1164: Hình Chiếu Của Ai?

Chương 1165: Đòi Nợ

Chương 1166: Thông Thấu

Chương 1167: Hạo Kiếp

Chương 1168: Huyền Tẫn

Chương 1169: Sự Thật

Chương 1170: Nguyên Nhân

Chương 1171: Bói Toán

Chương 1172: Cách

Chương 1173: Thân Tàn Ma Dại

Chương 1174: Mưu Đồ

Chương 1175: Manh Mối

Chương 1176: Tìm Kiếm

Chương 1177: Gặp Lại

Chương 1178: Ân Nhân

Chương 1179: Bắt Đầu

Chương 1180: Gặp Ngũ Trí Như Lai

Chương 1181: Bất Lực

Chương 1182: Mơ

Chương 1183: Là Gì

Chương 1184: Gia Cát Uyên

Chương 1185: Trang Bị

Chương 1186: Có Tiền Đồ

Chương 1187: Chước Long Tru Tiên Trận

Chương 1188: Sao Chép Ký Ức

Chương 1189: Ngụ Xuất Hiện

Chương 1190: Lo Sợ

Chương 1191: Thánh Chỉ

Chương 1192: Vây Khốn

Chương 1193: Nước

Chương 1194: Tử Cục

Chương 1195: Lừa

Chương 1196: Thiên Hạo

Chương 1197: Ôn Thần

Chương 1198: Thiên Tại

Chương 1199: Biến Hóa

Chương 1200: Quy Tắc

Chương 1201: Phiên Ngoại - Bạch Linh Miểu

Chương 1202: Phiên Ngoại - Bạch Linh Miểu 2

Chương 1203: Điều Quan Trọng Nhất

Chương 1204: Tại Sao

Chương 1205: Lại Là Quy Tắc

Chương 1206: Bất Tử

Chương 1207: Vô Nghĩa

Chương 1208: Thân Bổn Ưu

Chương 1209: Nợ Ân Tình

Chương 1210: Đến Nơi

Chương 1211: Xông Miếu Long Vương

Chương 1212: Bên Trong Miếu

Chương 1213: Thành Công

Chương 1214: Thế Giới Khác

Chương 1215: Không ổn

Chương 1216: Bị Thương

Chương 1217: Phản Bội

Chương 1218: Đại Chiêu

Chương 1219: Không Xong

Chương 1220: Đặt Mô Hình

Chương 1221: Đừng Lề Mề

Chương 1222: Lý Hỏa Vượng? Quý Tai?

Chương 1223: Thiên Đạo Thật Giả

Chương 1224: Bất Lực

Chương 1225: Đôi Mắt

Chương 1226: Va Trời

Chương 1227: Thân Thế Huyền Tẫn

Chương 1228: Có Thể Chết

Chương 1229: Đến

Chương 1230: Thắng Rồi

Chương 1231: Đều Là Giả

Chương 1232: Làm Gì

Chương 1233: Loạn Tý Không Sao

Chương 1234: Con Người Sẽ Phải Trưởng Thành

Chương 1235: Đâu Cần Phải Thế Chứ.

Chương 1236: Uy Danh

Chương 1237: Người Biến Mất

Chương 1238: Không Có Nguy Hiểm

Chương 1239: Không Liên Quan

Chương 1240: Không Quản

Chương 1241: Là Thịt Không Phải Thịt

Chương 1242: Dốc Hết Vốn Liếng

Chương 1243: Bồ Tát

Chương 1244: Hạn Chế

Chương 1245: Thời Thế Thay Đổi

Chương 1246: Ý Đồ

Chương 1247: Khó Khăn

Chương 1248: Không Thể Chết

Chương 1249: Phá Gia Chi Tử

Chương 1250: Tập Trung

Chương 1251: Nấm

Chương 1252: Mặc Gia

Chương 1253: Vô Dụng

Chương 1254: Bị Mắc Kẹt

Chương 1255: Muốn Tự Tử

Chương 1256: Ai Cũng Có Chuyện

Chương 1257: Đã Có Thể Chết

Chương 1258: Vợ Chồng Thật Giống Nhau

Chương 1259: Quyết Tâm

Chương 1260: Hành Thích

Chương 1261: Quyết Liệt

Chương 1262: Lấy Lại Kiếm

Chương 1263: Là Ai?

Chương 1264: Di Hi Vi

Chương 1265: Bắc Phong

Chương 1266: Khó Giải Quyết

Chương 1267: Gặp Mặt

Chương 1268: Ai Nói Dối

Chương 1269: Ngũ Tầng Thế Giới

Chương 1270: Ngũ Trí Như Lai Đâu

Chương 1271: Đạo Hữu Là Nhất

Chương 1272: Không Hỏi

Chương 1273: Kết Thúc

Chương 1274: Tự Do

Chương 1275: Hải Đông Thành

Chương 1276: Không Đi

Chương 1277: Vứt Bỏ?

Chương 1278: Vô Sản?

Chương 1279: Tín Ngưỡng Mới

Chương 1280: Ăn Cháo Đá Bát

Chương 1281: Haizzz

Chương 1282: Xương Củi

Chương 1283: Phá Đại Nhĩ

Chương 1284: Cánh Tay Ngọc

Chương 1285: Hoang Mang

Chương 1286: Đạo Sĩ

Chương 1287: Qua Cầu Rút Ván

Chương 1288: Công Cụ

Chương 1289: Là Ai?

Chương 1290: Nguy Cơ

Chương 1291: Nan Giải

Chương 1292: Thành Lũy

Chương 1293: Kết Thúc

Chương 1294: Bệnh Trầm Cảm

Chương 1295: Đều Là Ảo Giác

Chương 1296: Có Người Thăm

Chương 1297: Tin Tức

Chương 1298: Vượt Bệnh Viện

Chương 1299: Gặp Lại

Chương 1300: Quyết Định

Chương 1301: Rời Đi

Chương 1302: Dụ Dỗ

Chương 1303: Không Gian Hilbert

Chương 1304: Hợp Tác

Chương 1305: Tương Lai Tốt Đẹp

Chương 1306: Tin Đồn

Chương 1307: Nghe Nói

Chương 1308: Binh Bất Yếm Trá

Chương 1309: Lũ Lừa Đảo

Chương 1310: Ra Tay

Chương 1311: Khó Chơi

Chương 1312: Cứu Viện

Chương 1313: Gia Cát Bồ Tát

Chương 1314: Mời Đấu Mỗ

Chương 1315: Năng Lực Đặc Biệt

Chương 1316: Không Biết Gì

Chương 1317: Tiết Kiệm

Chương 1318: Cầu Báo Thù

Chương 1319: Chứng Thực

Chương 1320: Là Ai

Chương 1321: Chân Diện Mục

Chương 1322: Đồng Liêu

Chương 1323: Đầu Tử

Chương 1324: Hợp Tác

Chương 1325: Điền Thật Rồi

Chương 1326: Long Mạch

Chương 1327: Hoàng Miếu

Chương 1328: Phù Thủy

Chương 1329: Số Mệnh

Chương 1330: Thế Giới Bất Định

Chương 1331: Đi Theo

Chương 1332: Năng Lực Kỳ Lạ

Chương 1333: Dọa

Chương 1334: Ngật Hùng Trại

Chương 1335: Phóng Khoáng

Chương 1336: Manh Mối

Chương 1337: Tập Kích

Chương 1338: Quái Sự

Chương 1339: Không Ngờ

Chương 1340: Cơ Hội

Chương 1341: Tìm Voi

Chương 1342: Đồng Minh

Chương 1343: Đầu Tử

Chương 1344: Không Được Nghi Ngờ

Chương 1345: Đây Là Cách

Chương 1346: Không Khí Căng Thẳng

Chương 1347: Ruồi

Chương 1348: Ảo Giác

Chương 1349: Chắn Đường

Chương 1350: Đổi Ý

Chương 1351: Xông Vào

Chương 1352: Rút Lui

Chương 1353: Là Thế Nào

Chương 1354: Lại Loạn Nữa Rồi

Chương 1355: Tha Mạng

Chương 1356: U Đô

Chương 1357: Xúc Tu

Chương 1358: Tiểu Cô Nương

Chương 1359: Không Binh Không Tướng

Chương 1360: An Ủi

Chương 1361: Thời Gian Không Khớp

Chương 1362: Cùng Hỗ Trợ

Chương 1363: Bẫy

Chương 1364: Như Vậy Là Không Được

Chương 1365: Rốt Cuộc Đầu Tử Muốn Giở Trò Gì

Chương 1366: Đến Lúc Hành Động Rồi

Chương 1367: Thiên Tai Biến Mất

Chương 1368: Một Điểm

Chương 1369: Thái Độ

Chương 1370: Trọn Điểm

Chương 1371: Ngươi Đã Thuyết Phục Được Ta

Chương 1372: Vẫn Còn Nhiều Rắc Rối

Chương 1373: Ta Không Còn Là Gánh Nặng Nữa

Chương 1374: Thế Giới Quan

Chương 1375: Kinh Hãi

Chương 1376: Đảo Ngược Thời Gian

Chương 1377: Giải Thích

Chương 1378: Giải Thích 2

Chương 1379: Vội Gì Chứ

Chương 1380: Ở Cùng Thím

Chương 1381: Ta Sẽ Tự Phán Định

Chương 1382: Không Nữ

Chương 1383: Cứu Ta

Chương 1384: Năng Lực Đồng Hóa

Chương 1385: Tu Luyện Càng Nhanh

Chương 1386: Chân Long Quý Giá

Chương 1387: Chia Tay

Chương 1388: Chỉ Còn Lại Nhân Từ

Chương 1389: Xác Nhận

Chương 1390: Con Đường

Chương 1391: Lợi Dụng Năng Lực Cảm Nhận

Chương 1392: Tin Đồn

Chương 1393: Thiên Linh Cái

Chương 1394: Bệnh Thần Kinh

Chương 1395: Cung Phụng

Chương 1396: Cảnh Giác

Chương 1397: Đâu Có Cái Lý Đó

Chương 1398: Minh Cẩu

Chương 1399: Minh Cẩu 2

Chương 1400: Sắp Chết Đói

Chương 1401: Hắn Giúp Ta?

Chương 1402: Mau Cứu Người

Chương 1403: Giải Tỏa

Chương 1404: Mây Đen

Chương 1405: Dòng Nước Biển

Chương 1406: Đưa Người Trở Về

Chương 1407: Dương Na Đừng Sợ

Chương 1408: Có Giỏi Thì Ngươi Giết Ta Đi

Chương 1409: Lái Xe

Chương 1410: Thế Giới Quan

Chương 1411: Sương Mù

Chương 1412: Không Nhìn Nhầm Thật Chứ

Chương 1413: Tên Thái Giám Đáng Chết

Chương 1414: Vẫn Non Hơn Ta Một Chút

Chương 1415: Thua

Chương 1416: Chỉ Xứng Quỳ Trước Ta

Chương 1417: Miễn Cưỡng Kéo Dài

Chương 1418: Võng Thiên Bảo Hạo

Chương 1419: Không Thể Nào

Chương 1420: Từ Vật Sống Thành Vật Chết

Chương 1421: Đi Chết Đi

Chương 1422: Long Mạch

Chương 1423: Bướu Trên Lưng

Chương 1424: Thiên Tại

Chương 1425: Tiếng Kinh Phật

Chương 1426: Cơ Hội Sống

Chương 1427: Ta Vẫn Chưa Thua

Chương 1428: Thế Giới

Chương 1429: Ngươi Không Thắng Được Đâu

Chương 1430: Ti Mệnh Của Thế Giới Khác

Chương 1431: Hành Động Kỳ Lạ

Chương 1432: Không Chỉ Là Thân Thể

Chương 1433: Có Chúng Ta Ở Đây

Chương 1434: Cơ Thể Dần Biến Mất

Chương 1435: Chỉ Có Mình Ngươi Phát Điên

Chương 1436: Ta Tạm Thời Không Chết Được

Chương 1437: Có Ám Tiêu

Chương 1438: Chắc Chắn Sẽ Quay Lại

Chương 1439: Không Thể Lật Người

Chương 1440: Tuế Tuế

Chương 1441: Càng To Càng Tốt

Chương 1442: Ngươi Điếc Rồi Hả

Chương 1443: Con Bé Kia Chết Ở Đâu Rồi

Chương 1444: Căn Nhà Do Tổ Tiên Để Lại

Chương 1445: Cục Diện Bế Tắc

Chương 1446: Lý Tai Có Thật

Chương 1447: Hố Sâu

Chương 1448: Mạng Người Không Đáng Tiền

Chương 1449: Kỳ Lạ Quái Dị

Chương 1450: Thật Sự Phải Vậy Ư?

Chương 1451: Tìm Cách Tiêu Diệt

Chương 1452: Sự Đặc Biệt Của Ti Mệnh

Chương 1453: Lý Sư Huynh Tốt Bụng

Chương 1454: Tuyệt Đối Không Thể Nào

Chương 1455: Tìm Cách

Chương 1456: Địa Chỉ Nhà Của Dịch Đông Lai

Chương 1457: Thanh Vượng Lai

Chương 1458: Ngươi Làm Gì Thế Hả!

Chương 1459: Chữa Trị Cho Lý Hỏa Vượng

Chương 1460: Đại Na

Chương 1461: Đến Bạch Ngọc Kinh

Chương 1462: Thiên Đạo

Chương 1463: Đối Mặt

Chương 1464: Tin Hắn Chứ Không Tin Ta

Chương 1465: Trình Độ Giáo Dục Khác Nhau

Chương 1466: Hầm Để Xe

Chương 1467: Hợp Tác

Chương 1468: Điều Trị

Chương 1469: Mở Đầu Câu Chuyện

Chương 1470: Bắt Nạt Góa Phụ

Chương 1471: Duy Trì Trật Tự

Chương 1472: Sương Sớm

Chương 1473: Mềm Lòng

Chương 1474: Bạch Sư Muội Đang Làm Gì?

Chương 1475: Ăn Sáng

Chương 1476: Ta Không Tin

Chương 1477: Vấn Đề

Chương 1478: Chui Qua Háng

Chương 1479: Luồng Lực Lớn

Chương 1480: Ta Đã Khỏi Chưa?

Chương 1481: Trạng Thái

Chương 1482: Tuyệt Đối Không Thể Nào

Chương 1483: Tác Dụng

Chương 1484: CoCa Ướp Lạnh

Chương 1485: Cánh Gà

Chương 1486: Mau Ra Tay

Chương 1487: Đối Phó Với Phúc Sinh Thiên

Chương 1488: Cố Gắng

Chương 1489: Tán Cây

Chương 1490: Không Phải Đối Thủ

Chương 1491: Nghỉ Ngơis

Chương 1492: Không Phải Như Vậy

Chương 1493: Rất Dễ Bị Thương

Chương 1494: Cảm Thấy Được Tam Thanh

Chương 1495: Không Hề Do Dự

Chương 1496: Rốt Cuộc Ta Phải Làm Thế Nào?

Chương 1497: Hai Lý Vượng Hỏa

Chương 1498: Súng

Chương 1499: Hỗn Loạn

Chương 1500: Chém Thành Hai Nửa

Chương 1501: Phật Môn

Chương 1502: Thế Giới Quan

Chương 1503: Ta Không Tin

Chương 1504: Chết Chung

Chương 1505: Trò Chuyện

Chương 1506: Tiếng Súng

Chương 1507: Súng

Chương 1508: Không Thể Thở Nổi

Chương 1509: Quan Sát

Chương 1510: Ngươi Nhớ Hết Hả

Chương 1511: Tâm Trạng Kích Động

Chương 1512: Lựa Chọn

Chương 1513: Lựa Chọn 2

Chương 1514: Lựa Chọn 3

Chương 1515: Lời Hứa

Chương 1516: Chiếm Thế Chủ Động

Chương 1517: Ta Cần Nhiều Bằng Chứng Hơn

Chương 1518: Lý Hỏa Vượng Đâu?

Chương 1519: Làm Sao Có Thể

Chương 1520: Có Chuyện

Chương 1521: Đường Đạn

Chương 1522: Đấu Đá Nội Bộ

Chương 1523: Cố Gắng Tấn Công Từ Xa

Chương 1524: Tức Giận Gào Thét

Chương 1525: Cuối Cùng Ngươi Đã Hiểu Rồi?

Chương 1526: Đại Kết Cục 1

Chương 1527: Đại Kết Cục 2

Chương 1528: Đại Kết Cục 3

Chương 1529: Đại Kết Cục 4

Chương 1530: Đại Kết Cục 5

——— o O o ———

Chương 1: Tiên Đạo Quỷ Dị 1

Lý Hỏa Vượng giơ chày giã thuốc trong tay lên, từng chút giã nát mấy cục đá xanh còn dính chút bùn đất trong cối nghiền thuốc thành phấn, dáng vẻ chán không buồn nói

Tuy nhiệt độ trong hang đá vôi vô cùng giá rét và ẩm ướt, trên người thiếu niên cũng chỉ mặc đúng một lớp áo bằng vải bố thô ráp, nhưng trên mặt hắn lại hiện rõ vẻ thờ ơ, như thể chẳng thèm để chuyện này vào trong mắt.

Trong động không chỉ có một mình hắn mà còn có vài đứa nhỏ khác trông có vẻ bằng tuổi, cả trai lẫn gái, cũng búi tóc, cũng mặc áo may từ gây gai, vải thô.

Điểm khác biệt duy nhất giữa chúng và Lý Hỏa Vượng chính là trên người đều có những khuyết tật rất rõ ràng, trong số đó có đứa bị bạch tạng, cũng có đứa bị bại liệt.

Đủ các loại thân thể dị dạng từ bẩm sinh đến thứ phát đều có thể tìm thấy ở đây, hang đá vôi không lớn phẳng phất như biến thành viện bảo tàng dị tật.

Công việc của họ giống với Lý Hỏa Vượng, đều là giã nát thứ gì đó, chỉ là thứ cần giã nát sẽ khác nhau, có kim thạch cũng có cây thuốc, nhưng hiển nhiên không phải ai cũng chú tâm làm việc.

“A!”

Một tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên thu hút tầm mắt của tất cả mọi người.

Ở một góc trong hang đá vôi, một thiếu niên mập mạp sứt môi để lộ nụ cười đáng khinh, định kéo một thiếu nữ bị bạch tạng vào lòng mình.

“Ta chỉ sờ chút thôi, đảm bảo chỉ một chút thôi, ha ha ha…”

Lý Hỏa Vượng ngó lơ tiếng người huyên náo, nhắm mắt tiếp tục

chuyên tâm làm việc của mình.

Nhưng tiếng con gái khóc lóc bên tai ngày càng thảm thiết, điều này khiến Lý Hỏa Vượng rất bực bội. Hắn mắng thầm một tiếng, sau đó một tay xách ấm thuốc bằng đá đứng lên.

Rầm, cục đá và xương người va đập vào nhau, phát ra âm thanh trầm thấp, nặng nề.

Tên mập sứt môi bị đánh cho vỡ đầu chảy máu bật ngửa ra đất, ngồi đó sững sờ hồi lâu, hiển nhiên là bị đập ngu người. Hai giây sau, vẻ mặt của hắn trở nên méo mó, biểu cảm thống khổ vội vàng láy tay che vết thương trên đầu lại, miệng hả rộng gào thét.

Sau khi thiếu nữ thoát khỏi số mệnh bị làm nhục thì vội vàng lấy quần áo che cơ thể mình lại, sợ sệt tránh sau lưng Lý Hỏa Vượng.

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi! Biết sư phụ của ta là ai không? Nếu để ông ấy biết, chắc chắn ông ấy sẽ đánh chết ngươi!”

Tên mập sứt môi tức giận buông lời uy hïếp.

“Ông ta thì là cái đinh gì, ngay cả rắm cũng không phải !!”

Lý Hỏa Vượng vừa thốt ra lời này, toàn trường lập tức bị doạ sợ đến im phăng phắc.

Những người khác có mặt ở đây không ngờ chàng trai trước mặt thế mà lại dám nói ra những lời đó.

Nhìn vẻ mặt của những người được gọi là sư huynh, sư đệ trước mắt, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng xuống.

“Ta bị làm sao vậy, sao lại nổi nóng với mấy thứ này chứ, rõ ràng tính cách của ta không nên huênh hoang như thế, không thể để họ ảnh hưởng tới tính tình của mình được, vừa nãy không phải ta, phải bình tĩnh, bình tĩnh.”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang cố gắng tĩnh tâm, bỗng nghe thấy ngoải cửa hang có ai đó gọi hắn.

“Sư đệ Lý, sư muội Vương, sư phụ gọi hai người qua đó.”

Địa vị của chàng thanh niên đang gọi họ rõ ràng không hề giống với Lý Hỏa Vượng, vì trên người hắn mặc một chiếc đạo bào màu xanh lá.

Tuy đạo bào trông thật cũ kĩ, phần cổ tay áo đã bị tẩy đến trắng bệch, nhưng so với đống vải bố rách nát trên người Lý Hỏa Vượng thì không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Trong tay người này cầm một cây phất trần, ánh mắt nhìn đám hậu bối trước mặt hiện rõ vẻ ngạo mạn.

Thấy gã đạo sĩ trẻ tuổi kia xuất hiện, tên mập bị đánh vỡ đầu lập tức để lộ biểu cảm vui sướиg khi người khác gặp hoạ.

“Haha! Ngươi tiêu rồi!! Hôm nay đến lượt ngươi.”

Nhưng Lý Hỏa Vượng hoàn toàn làm lơ hắn, xoay người đi theo một cô gái méo miệng chảy đầy nước miếng ra tới cửa, mặt mày cô gái trắng bệch, trông chẳng khoẻ mạnh chút nào.

Mới đi được hai bước, hắn phát hiện có người đang túm chặt lấy tay áo của mình, giữ lại không cho đi. Lý Hỏa Vượng quay đầu lại thì phát hiện người đó chính là cô gái mắc bệnh bạch tạng mà mình vừa cứu.

Cô nước mắt lưng tròng không ngừng lắc đầu, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Lý Hỏa Vượng chẳng hề dao động, lạnh lùng dùng sức hất tay áo, sải bước tiến về phía trước.

Thông với phòng nghỉ là một hang đá vôi lớn hơn nhiều, trên vách động còn có không ít hang động nhỏ hơn được dùng như phòng nghỉ, nhìn cái hang gồ ghề lồi lõm kia là biết tay nghề của người kiến tạo nền chỗ này chắc hẳn chẳng ra gì.

Toàn bộ hang động đá vôi rất lớn, đường hầm lớn lớn bé bé thông nối khắp bốn phía, hệt như ổ kiến phóng lớn.

Trên nóc mỗi cửa hang động nhỏ đều được đóng một mảnh gỗ

mục nát, phía trên là tên của mỗi cái hang được khắc sâu khoảng ba xăng-ti-mét với lực khá bén, lần lượt là điện Linh Cung, điện Lão Luật, điện Khánh Tổ, điện Tứ Ngự.

Chương 2: Tiên Đạo Quỷ Dị 2

Một hang đá vội được thiên nhiên tạo nên thế mà lại bị trang trí thành đạo quán.

Trong lúc hai người lần theo hang đá vôi tiến về phía trước, cô gái méo miệng đi bên cạnh bỗng móc từ trong túi ra một thứ đen thui, đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, ngây ngô hỏi hắn:

“Ăn...Đường không?”

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, dường như biết đối phương là đồ ngốc, mất kiên nhẫn giơ tay trực tiếp nhét cục đường vào trong ống tay áo của mình.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhận lấy đường, cô lại móc ra một khối khác nhét vào trong miệng, ngốc nghếch nói tiếp:

“Sư phụ tốt...ở cùng sư phụ có đường ăn…”

Đối với chuyện này Lý Hỏa Vượng cũng không định nêu ý kiến gì, hai người tiếp tục đi tới, cứ đi như vậy khoảng chừng mười phút, một lò luyện đan mang theo phong vị cổ xưa, toàn thân là màu đen xuất hiện trước mặt hắn.

Miệng lò lượn lờ khói nhẹ, bốc lên tận trời, kích thước lò luyện đan vô cùng lớn, thoạt nhìn hệt như một ngọn núi vàng cỡ nhỏ.

Từ xa đến gần, lò luyện đan dần dần biến lớn, cuối cùng, cái bóng của nó trực tiếp bao phủ lấy cả người hắn, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất áp lực.

Ngoại trừ lò luyện đan năm tầng kia, bóng người mặc đạo bào phía trước lò luyện cũng khiến tâm trạng hắn vô cùng nặng nề.

Nhìn từ phía sau, ông ta mặc một thân đạo bào màu lam, đầu đội

quan và trâm cài, hai dải tóc rớt hai bên thái dương, thoạt nhìn vô cùng tiên phong đạo cốt.

Ông ta ngồi xếp bằng trên mặt đất, hình như cũng đang làm việc mà giống với việc Lý Hỏa Vượng làm lúc trước, cầm chày giã thuốc nghiền qua nghiền lại, chỉ là cái chày trong tay ông ta lớn hơn hẳn rất nhiều, nhìn thoáng qua giống hệt như một cây gậy lớn.

Mỗi lần chày giã xuống, tiếng kim thạch va chạm lại vang vọng không ngừng trong hang động.

“Sư...Sư phụ!”

Cô gái méo miệng vụng về dùng tay phải bóp chặt ngón cái tay trái, bốn ngón tay còn lại của bên trái đặt lên trên đầu bốn ngón tay bên phải, sau đó hai tay đặt trước ngực, chắp tay hành lễ với tấm lưng kia, trong mắt tràn ngập vẻ kính trọng.

Cô vừa mở miệng, tiếng giã chói tai lập tức ngừng lại.

Bóng người xoay lại, tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị nhưng con ngươi Lý Hỏa Vượng vẫn bị doạ cho co nhỏ lại.

Khuôn mặt của đạo sĩ khác hoàn toàn bóng lưng của ông ta. Nhìn từ phía sau, trông ông ta có vẻ rất đạo mạo, tiên phong đạo cốt, nhưng nhìn từ phía chính diện, đó lại là một ông lão bị bệnh chốc đầu, mấy cái răng vàng còn sót lại trong khoang miệng cứ thế lộ ra ngoài không khí.

“Tới rồi? Đồ nhi ngoan, ta đợi hơi lâu rồi đấy.”

Đạo bào bẩn thỉu phấp phới, lão đạo sĩ bay lên, một tay tóm lấy cổ cô gái méo miệng kia, kéo về.

Không đợi cô gái ngu dại kia mở miệng nói nửa lời, chỉ chớp mắt đã bị ném vào cối đá cao nửa thân người, sau đó với vẻ mặt dữ tợn, sư phụ giơ cao cái chày to bằng cục đá trong tay lên, giã thật mạnh xuống.

Khi tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, đầu cô gái lập tức bị đập mỏng dính như tờ giấy, không còn không gian chứa đựng, phần

não trắng bóng phụt ra từ thất khiếu.

Này còn chưa hết, tiếng giã chày tiếp tục quẩn quanh, mỗi lần cái chày được nâng lên cao sau đó rơi mạnh xuống, mỗi một bộ phận trên người cô gái đều rơi vào kết cục giống như phần đầu.

Mỗi lần cái chày giã xuống, da thịt hai bên má của Lý Hỏa Vượng như bị phản lực tác động, run lên mãnh liệt.

Thịt vụn và tia máu bắn đầy lên mặt và người lão đạo sĩ, nhưng biểu cảm trên mặt ông ta vẫn chẳng chút dao động, miệng còn phấn khởi lẩm nhẩm giai điệu nào đó.

“Đinh Sửu kéo dài tuổi thọ, Đinh Hợi bảo vệ phách, Giáp Tuất gìn giữ thân xác, Giáp Thân giữ vựng số mệnh, Giáp Ngọ trông coi hồn, Giáp Thìn chính là linh!”

Sau khi giã nát hoàn toàn đồ đệ của mình xong, ông ta một tay giơ cái cối đá nặng mấy trăm cân lên, nghiêng tay đổ toàn bộ phần thịt bùn bên trong vào lò luyện đan trước mặt, rồi giơ tay lên trời, trên mặt lộ rõ vẻ phấn khích.

“Đốt lò, luyện đan!”

Hai tên đạo đồng đánh hai cái má hồng rực bước ra từ bóng tối, vừa quạt gió vừa ném vào lò đủ loại gia vị, bao gồm đủ loại bột kim thạch cũng như không ít vật còn sống vẫn đang mấp máy.

Một lúc sau, mùi hương nồng nàn đầy lạ lùng tràn ngập khắp bốn phía, mùi hương đó chẳng phải thứ gì khác mà chính là mùi thịt người.

Giờ phút này, gã sư phụ bị bệnh chốc đầu kia nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, vuốt chòm râu không được mấy cọng trên cằm, trên gương mặt xấu xí để lộ biểu cảm hài lòng.

Thế rồi ông ta chầm chậm mở to mắt, hai tay chắp ra sau, quay đầu nhìn về phía Lý Hỏa Vượn.

“Nghe nói ngươi là kẻ đã gọi bổn đạo gia là cái rắm? Có chuyện này thật không?”

Trong phút chốc, bầu không khí như bị cô đọng lại.

Nhìn cái người có thể giết người không chớp mắt còn được tôn là sư phụ này, trong lòng Lý Hỏa Vượng chẳng hề dao động. Hắn từ từ nhắm mắt lại, điều chỉnh nhịp thở có hơi dồn dập của mình, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Các ngươi không lừa được ta, đây đều là giả, đều là giả.”

“Nói chuyện! Câm rồi hay sao? Hả?!”

Chương 3: Huyết Nhục Hôi Tanh

Tiếng bước chân của sư phụ ngày càng gần, mùi máu tanh hỗn loạn trên người ông ta xộc thẳng vào mũi hắn.

Lý Hỏa Vượng đang run lên bần bật bỗng cắn chặt răng, dùng hết sức bình sinh mở mắt.

Hang động tối tăm tràn ngập áp lực mới còn ở đây lập tức biến mất, thay vào đó là một gian phòng bệnh sáng ngời sạch sẽ, không khí vô cùng tươi mát phòng bệnh xuất hiện trước mặt hắn, còn nửa người dưới của hắn thì bị băng bó kín mít, nằm yên trên giường không động đậy.

…

“Phù, rốt cuộc cũng trở lại.”

Lý Hỏa Vượng thở phào một hơi nhẹ nhõm, hét vào micro để ở đầu giường.

Chỉ lát sau, bác sĩ điều trị chính cho hắn dẫn theo một vị điều dưỡng cầm một cái máy tính bảng tới trước cửa phòng bệnh.

“Tiểu Lý, cảm giác thế nào? Ảo giác lần này có thay đổi gì mới không?”

bác sĩ ngồi trên ghế, hiền hoà hỏi thăm.

“Vẫn là cảnh tượng đó, công việc của ta cũng vẫn như cũ. Nhưng

lần này, gã sư phụ bị chốc đầu lại đứng ngay trước mặt ta giết chết một người, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, còn đem cô ta đi luyện đan nữa."

Lý Hỏa Vượng kể lại một cách tỉ mỉ rõ ràng toàn bộ những gì mình thấy khi bị ảo giác.

"Ừm."

Bác sĩ điều trị chính vừa gật đầu vừa dùng ngón tay nhanh chóng gõ chữ lên máy tính bảng.

Sau vài giây nghĩ ngợi, Lý Hỏa Vượng có chút do dự hỏi:

"Bác sĩ, những ảo giác khác biệt này tượng trưng cho điều gì? Đối nội tâm và tâm lý của ta mà nó, nó bao hàm ý nghĩa gì?"

"Không, ngươi không cần quan tâm đến những điều này, thứ ngươi cần để tâm chính là độ dài của mỗi lần rơi vào ảo giác cũng như tình trạng ổn định của tinh thần."

Bác sĩ lắc đầu phủ định cách nói của Lý Hỏa Vượng.

"Nếu là ảo giác, vậy ngươi nhất định phải nhớ kỹ, tất cả đều là giả, ngươi đã thoát khỏi hội chứng nhận thức ảo giác, nghìn vạn lần đừng vướng vào nó lần nữa."

"Chỉ cần mỗi lần rơi vào ảo giác, ngươi lại hành động dựa theo tư duy logic kia, kết hợp với thuốc điều trị của bệnh viện, rất nhanh là sẽ khỏi hẳn bệnh thôi."

nghe thấy những lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy vô cùng căng thẳng, điều này liên quan trực tiếp tới việc mình có thể xuất viện sớm không, trăm triệu lần không được qua loa.

Ngay sau đó bác sĩ còn không quên cổ vũ bệnh nhân của mình.

"Kỳ thật tình trạng của ngươi hiện tại đã rất tốt, lúc mới tới ngay cả hiện thực hay ảo giác ngươi cũng không phân biệt nổi, nhưng bây giờ ngươi đã có thể phân rõ ràng rồi, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, cứ tiếp tục duy trì là được, cố lên."

Lúc hai người nói chuyện với nhau, ngoài cửa phòng bệnh bỗng truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Hai người cùng lúc hướng mắt về phía phát ra âm thanh, ở cửa có một cô gái mặc áo lông cổ lọ đang lén lút nhìn trộm vào trong.

Cô thiếu nữ độ mười sáu mười bảy tuổi, vừa lúc là thời gian hoa nở đẹp đẽ nhất.

làn da của cô trắng nõn như ngọc, mái tóc đen nhánh tựa thác nước, xoã ra trên vai, đẹp tựa nụ hoa hé mở.

Nhìn hai người thanh niên một bộ muốn nói lại thôi, bác sĩ điều trị chính tỏ vẻ thấu hiểu mà bật cười ha hả, hắn dùng ngón tay đẩy nhẹ nhàng gọng kính trên mũi, xoay người bước về phía cửa.

“Ta còn việc phải làm, hai người nói chuyện đi. Đúng rồi, tiểu Lý à, nhớ uống thuốc đúng giờ nha.”

Bác sĩ vừa rời khỏi, cô gái lập tức bước tới, hai người nhìn nhau cười, Lý Hỏa Vượng bỗng thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, những băn khoăn về bệnh tật trong đầu cũng nhanh chóng bị ném ra sau.

“Đừng cười, cười rộ lên xấu lắm, ngươi xem ta mang gì tới cho ngươi nè? Là bài tập mà giáo viên tự tay ra đó!”

cô gái trưng ra biểu cảm giảo hoạt, lôi từ sau lưng ra một túi xách bằng vải.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức giãy nảy cả lên:

“Na Na, tốt xấu gì chúng ta cũng chơi với nhau từ nhỏ, ngươi nỡ lòng trả thù ta như vậy sao?”

Cô gái tên là Dương Na xoay người đóng kỹ cửa lại, sau đó lôi ra một chiếc máy chơi game cầm tay mini, đắc ý quơ quơ.

“Còn cái này nữa nè. Hì hì, ngoan, gọi một tiếng chị, ta lạp tức đưa cho ngươi.”

“Chị! Ngươi là chị ruột của ta.”

Lý Hỏa Vượng kích động xông lên, giành lấy máy chơi game trong tay đối phương.

Mỗi ngày nằm ngốc trong bệnh viện tâm thần, hắn đã sớm chán muốn chết, không điên cũng sắp nghẹn tới phát điên rồi.

“Ngươi chơi ít một chút, nhớ làm bài tập đó.”

Dương Na ngồi ở mép giường, dặn dò Lý Hỏa Vượng đang hí hửng mở máy chơi game.

“Ừ ừ ừ.”

Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng đã dán chặt lên màn hình máy chơi game cầm tay.

Bỗng, ngón tay thon dài trắng nõn túm lấy góc áo bệnh nhân màu trắng xanh trên người hắn, kéo nhẹ, xem chừng không nỡ xa:

“Nè, ngươi đừng quên đã hứa với ta điều gì đó.”

Tay Lý Hỏa Vượng dừng lại, ngửa đầu nhìn cô, biểu cảm bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Nhớ mà, chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau học chung đại học.”

Chương 4: Chữa Bệnh

Dương Na bị hắn nhìn tới ngượng ngùng, vội cúi đầu, giọng nhỏ như tiếng muỗi.

“Ừm, cố gắng chữa bệnh, ta chờ ngươi....”

Lý Hỏa Vượng bỗng duỗi tay kéo lấy cô, cẩn thận ôm vào lòng, tựa như đang ôm bảo bối mà mình quý trọng nhất.

Dương Na mặt mày đỏ ửng nhưng không giãy giụa, chỉ là nhắm mắt, lí nhí mắng một câu dê xồm.

Hai người không làm gì, người đang rơi vào tình yêu cuồng nhiệt chỉ cần ôm nhau là đã cảm thấy vô cùng vui vẻ rồi.

Sau một hồi lâu chuyện trò tâm sự cũng đã đến lúc Dương Na phải về, dù sao cô cũng đang trong giai đoạn chạy nước rút của lớp 12, có thể rút ra thời gian nửa ngày để tới thăm hắn đã là quý giá lắm rồi.

Tuy thời gian mỗi lần đều rất ngắn, nhưng với Lý Hỏa Vượng mà nói, đó chính là ánh rạng động trong chuỗi ngày cực khổ của hắn.

“Ta tiễn ngươi đến cổng bệnh viện.”

Lý Hỏa Vượng mặc đồ bệnh nhân xanh trắng xốc chăn lên, xỏ dép lê trắng chuyên dùng trong bệnh viện vào.

Mới vừa đi theo Dương Na tới cửa, hắn lại đột ngột cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì hắn phát hiện, cái cối đá mình dùng để giã thuốc trong ảo giác đang để trên tủ đầu giường. Cả người Lý Hỏa Vượng lập tức run lẩy bẩy, vô thức lùi về sau hai bước, nhưng đợi tới lúc hoàn hồn nhìn lại, cối giã thuốc đã biến thành hộp cơm mình vừa ăn.

“Sao vậy, ngươi không sao chứ?”

Thấy hành vi kích động của hắn, trên mặt Dương Na để lộ vẻ lo lắng.

Thấy biểu cảm lo âu của cô, Lý Hỏa Vượng lập tức cợt nhả cười.

“Haha, thế nào, bị ta dọa sợ rồi phải không?”

Dương Na giận dỗi cau mày, phồng mang trợn mắt, duỗi tay dùng sức nhéo phần thịt bên hông hắn.

“Bao nhiêu tuổi rồi, còn tưởng mình vẫn là đứa con nít hay sao mà làm chuyện ấu trĩ như vậy chứ?”

“Đừng giận, ta chỉ muốn chọc ngươi cười thôi mà.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay nắm lấy tay cô nhưng lại bị cô giằng ra.

Chỉ là sau khi dùng dằng đôi ba lần, cuối cùng hai người vẫn tay đan vào tay.

Mấy bệnh nhân khác đang phơi nắng trong sân nhìn thấy cảnh này đều vui vẻ mỉm cười hoà nhã, tình yêu ngây thơ trong trắng như thế đúng là đẹp quá đi mà.

Tuy cả hai đi rất chậm, nhưng cuối cùng vẫn đã đến nơi. Dương Na đứng trước cổng lớn bệnh viện, lưu luyến không rời nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Tuần sau ta sẽ tới thăm ngươi tiếp, ngươi phải ngoan ngoãn ở bệnh viện nghỉ ngơi đó nha.”

“Hay là thôi, cuối tuần sau ngươi đừng tới, ta biết áp lực học tập áp lực bây giờ rất lớn, mỗi cuối tuần tổng lại chỉ có nửa ngày để nghỉ ngơi, vậy mà ngươi còn phải lãng phí ở chỗ ta nữa.”

Dương Na nâng cẳng chân, dẫm nhẹ lên chân đi dép lê của Lý Hỏa Vượng một cái, đôi lông mày thanh tú khẽ cau lại.

“Học sinh kém à, đừng có mà tùy tiện suy bụng ta ra bụng người có được không, xếp hạng của ta trước giờ chưa từng rớt khỏi top 3 đấy, làm gì có thứ gọi là áp lực học tập.”

“A!”

Lý Hỏa Vượng dùng tay che vị trí trái tim lại, giả vờ vô cùng thống khổ.

“Đau lòng quá đó, em gái.”

Dương Na bị hắn chọc cho bật cười khanh khách hoài không dừng, cô giơ tay đấm nhẹ hắn một cái, xoay người chạy về phía trạm xe buýt đối diện cổng bệnh viện như chú nai con hoảng loạn.

Hắn cứ thế dõi mắt nhìn theo tới khi chiếc xe buýt chở bạn gái hoàn toàn khuất bóng, nụ cười trên mặt Lý Hỏa Vượng cũng dần dần biến mất, nghĩ tới những thứ mình vừa nhìn thấy, hắn lại lo lắng sốt ruột đi tới phòng làm việc của bác sĩ.

Một tiếng sau, Lý Hỏa Vượng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, trong đầu toàn là suy nghĩ về tương lai của hắn và Dương Na, trên chiếc bàn bên cạnh là loại thuốc mới mà bác sĩ vừa kê đơn.

Cái cối giã thuốc hồi sáng và nụ cười tươi rối của Dương Na thay phiên nhau không ngừng hiện lên trong đầu hắn,

“Nếu bệnh tình nặng thêm, trước khi thi đại học mà ta vẫn không thể xuất viện được thì phải làm sao bây giờ? Chẳng phải ta sẽ không thể thi cùng trường đại học với Dương Na sao.”

Tuy cả người đang nằm ngốc ở đây, nhưng Lý Hỏa Vượng vô cùng rõ ràng về mấy lời đồn đãi bên ngoài. Trong mắt hàng xóm láng giềng, bộ dạng của mình lúc đó chính xác là một kẻ điên.

Mà đối mặt với một kẻ điên như mình, một ngày trước khi nhập viện, cô bạn thanh mai trúc mã Dương Na lại chủ động thổ lộ, cố gắng giãi bày tình cảm của cô đối với mình.

Người ta là một cô gái tốt, làm đàn ông mình thật sự không muốn phụ lòng cô.

“Không đúng, mấy ngày na ta luôn nghiêm cẩn tuân theo lời dặn của bác sĩ mà, sao bệnh tình lại trở nặng được chứ? Chẳng lẽ lại muốn chuyển viện tiếp sao? Đây đã là bệnh viện thứ ba rồi.”

“Bác sĩ Lý hẳn là không thành vấn đề nhỉ, dù sao hắn cũng là bác sĩ tốt nhất mà ông già tìm được.”

Mấy vấn đề này càng nghĩ càng phiền lòng, cuối cùng hắn đơn giản tung mình lộn một vòng ngồi dậy, lấy hết đống vở và đề thi mà Dương Na đưa tới ra, bắt đầu ngồi học bài.

Chương 5: Thật Đáng Tiếc

Hắn muốn dùng những tri thức phức tạp, trúc trắc này để hòa tan nỗi lo không thể quẳng đi trong lòng.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục làm đề, làm một hồi, bất tri bất giác trời đã tối khuya.

Sau khi hoàn thành xong một đề tiếng anh, hắn lười biếng duỗi tay duỗi lưng, sau đó láy tay xoa xoa huyệt thái dương đang căng đau.

“Hầy...mấy giờ rồi? Hẳn là đã khuya rồi nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng xỏ dép lê, chuẩn bị đi vệ sinh xong sẽ về ngủ.

Trong lúc hắn bước về phía cửa, tay phải đang gãi gãi ngực bỗng dừng lại, Lý Hỏa Vượng cảm giác ngực mình có gì đó cộm cộm.

Lý Hỏa Vượng kéo cổ áo ra nhìn, đập vào mắt là một cục gì đó màu nâu đen, mềm oằn dính vào ngực mình.

Màu sắc có chút quen thuộc kia khiến một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu hắn.

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay chấm nhẹ một chút rồi bỏ vào miệng, vị ngọt nhè nhẹ lẫn chút vị chua đắng khiến đồng tử của hắn co lại.

Đây là cục đường mà vị sư tỷ khờ tròn ảo giác đã đưa cho mình trước khi chết mà! Đồ trong ảo giác lại xuất hiện ở thế giới thật ư!

…

Sau khi chắc chắn cục đường trước ngực mình là thật, trái tim Lý Hỏa Vượng nảy lên thình thịch không ngừng, một suy nghĩ vô thức hiện lên trong đầu hắn

“Ta phải nói cho bác sĩ Lý biết!”

Nhưng hắn vừa nâng chân phải lên lại lập tức ngừng giữa không trung, một suy nghĩ khác nảy sinh trong đầu hắn.

Hắn biết, trong ảo tưởng của mình không chỉ có mỗi cục đường mà còn có rất nhiều, rất nhiều thứ khác có giá trị!

Lý Hỏa Vượng vừa nhấm nháp vị ngọt tan trong miệng, vừa chậm rãi đi tới đi lui trong phòng bệnh.

“Đây là kỳ ngộ! Là cơ hội để ta và Dương Na phất lên chỉ trong một đêm! Thậm chí rất có thể chính là thời cơ để cuộc đời ta bước lên đỉnh cao!”

Hắn vô cùng kích động, chỉ qua vài giây đã lập tức khẳng định suy

đoán này.

“Không thể nói cho bác sĩ Lý, ta không muốn bị tống đến phòng thí nghiệm xắt thành miếng, hơn nữa chuyện này cũng đâu thuộc phạm trù quản lý của hắn.”

Lý Hỏa Vượng nghĩ thầm trong lòng.

“Nhưng về chuyện này, ta không thể đưa ra kết luận quá nhanh như vậy được, ta cần tìm hiểu rõ ràng xem mọi chuyện rốt cuộc là thế nào cái đã.”

Hắn thầm quyết định trong lòng về những gì mà hắn muốn làm.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ ngợi, cảnh tượng xung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo, biến đổi, gian phòng bệnh ngăn nắp sạch sẽ dần lui ra sau.

Lý Hỏa Vượng sớm đã quen với chuyện này, việc đầu tiên hắn làm là nhanh tay ném đề thi và sách vở vào trong balo, sau đó quẳng ra góc tường phía xa, tránh bị bản thân đang rơi vào ảo giác xé nát.

Sau đó hắn ấn cái nút đỏ ở kế bên giường bệnh, vài giây trôi qua, cảnh tượng cuối cùng mà hắn nhìn thấy là vài điều dưỡng vội tiến vào, dùng một mảnh vải lớn cuốn chặt lấy mình, cố định lên giường.

Đợi tới khi hắn một lần nữa mở mắt, bản thân đã trở về với hang động đơn sơ lạnh lẽo kia, cạnh bên lại là những “sư đệ”, “sư muội” bị khuyết tật đang tò mò nhìn mình.

Lý Hỏa Vượng ngồi dậy từ mặt đá lạnh băng, sau đó dùng góc độ đặc biệt để quan sát thật kỹ hoàn cảnh xung quanh.

Tuy chỗ này là do ảo tưởng tạo thành, nhưng bây giờ, trong mắt hắn chính là một bảo tàng chất đầy kho báu.

Có lẽ mình không hề bị bệnh mà là sở hữu năng lực cực kỳ hiếm thấy, chỉ là những gã lăng băm đó không kiểm tra ra mà thôi.

“Có lẽ ta vốn chẳng bị bệnh gì, đúng, không sai, ta không bị bệnh.”

Mấy năm nay, hắn thật sự chịu đủ cái biệt hiệu bệnh tâm thần cũng như ánh mắt khác thường của người khác mỗi lần nhìn hắn rồi.

Trong mắt họ, bởi vì bị bệnh nên mình không còn là con người nữa mà biến thành sinh vật quái thai, dị loại.

Nghĩ đến tương lai rất có thể mình sẽ thoát khỏi cái biệt hiệu này, Lý Hỏa Vượng tức khắc kích động tới mức không kiềm chế nổi. Vì tâm trạng không tệ nên hắn vui vẻ duỗi tay sờ sờ cái đầu trọc lóc đang tò mò thò lại gần.

“Haha, chuyện này thú vị thật.”

“Tụ tập ở đây làm gì? Còn không mau làm việc đi? Nếu không chuẩn bị thuốc dẫn mà sư phụ muốn cho tốt, làm hỏng chuyện lớn thành tiên của lão nhân gia, hắn sẽ lột da các ngươi đó!”

Một giọng nói cực kỳ đáng ghét truyền tới từ phía cửa hang.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn, thì ra là gã đạo sĩ cao ngạo lạnh lùng lần trước đã tới đây truyền lời. Trên mặt hắn vẫn mang theo vẻ ngạo mạn kia, như thể chỉ cần nói chuyện với thuốc dẫn như Lý Hỏa Vượng nhiều thêm một giây cũng sẽ làm bẩn mắt hắn.

Lý Hỏa Vượng nhớ rõ gã, đạo hào của cái tên trong ảo tượng này hình như là Huyền Dương.

Đối diện với ánh mắt đánh giá không chút nể nang gì của Lý Hỏa Vượng, Huyền Dương cảm thấy bị kђıêu кђí©ђ, hắn phất cây phất trần trong tay lên, bước tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Sư đệ Lý, lần đó ngươi không trở thành thuốc dẫn cho sư phụ, thật là quá đáng tiếc.”

Lý Hỏa Vượng ngó lơ lời mỉa mai của hắn, bởi vì tầm mắt đã vô tình bị khối ngọc bội hình tròn treo bên hông Huyền Dương thu hút sự chú ý.

Chương 6: Khối Ngọc Bội

“Thứ này hẳn là đồ cổ nhỉ? Nếu mang thứ này về thế giới thật, chắc chắn sẽ bán được không ít tiền ha?”

“Nhưng ta phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cướp lấy nó rồi cất vào ngực giống như cục đường kia?”

Sau khi nói vài câu mà Lý Hỏa Vượng vẫn chẳng có phản ứng gì, Huyền Dương bèn nghĩ có lẽ đối phương đã biết sợ, thế là khinh khỉnh ngửa đầu xoay người rời khỏi cái nơi ở của đám thuốc dẫn.

Nhìn bóng lưng dần xa của hắn, trong đầu Lý Hỏa Vượng nảy lên một ý tưởng, quyết định chọn khối ngọc bội đó làm đối tượng kế tiếp để thí nghiệm năng lực dịch chuyển.

Về phần làm thế nào để lấy được khối ngọc, chuyện đó thật quá đơn giản, đợi trời tối trực tiếp lẻn vào trộm là được.

“Khối ngọc bội kia thật đẹp, sớm thôi, nó sẽ là của ta.”

Một bàn tay nho nhỏ, trắng đến gần như có thể phản quang từ bên cạnh duỗi tới, nhẹ nhàng kéo tay áo làm từ vải bố của Lý Hỏa Vượng, đồng thời, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai hắn.

“Sư huynh Lý, mau làm việc đi thôi, nếu không làm xong sẽ không có cơm ăn đâu.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn, thì ra là cô gái mắc chứng bạch tạng mà lần trước mình từng ra tay giúp đỡ.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, hắn thò tay vào áo, lôi ra nửa cục đường đỏ đã chảy đặt vào tay cô, rồi xoay người bước tới chỗ của mình, cầm cây chày giã thuốc kia lên bắt đầu làm việc.

Dù là chỗ này hay là bên phía bệnh viện, hắn quyết định vẫn là tạm thời không làm gì quá khác người mới tốt.

Loại chuyện kinh hãi thế tục như vầy, có nói cho ai cũng đều không ổn, bản thân phải từ từ thăm dò rõ ràng quy luật bên trong rồi hẵng tính tiếp.

Cùng ngày, công việc giã thuốc nặng nề cũng kết thúc, đêm khuya thanh vắng, trong tiếng ngáy và nghiến răng kèn kẹt của những

người xung quanh, Lý Hỏa Vượng đang nằm trên chiếc giường lớn xài chung chầm chậm mở mắt.

Trong hang động chẳng có cửa sổ còn tối tăm duỗi tay không thấy năm ngón này, Lý Hỏa Vượng lần mò dọc theo vách tường, tiến về phía cửa.

Đầu tiên, hắn tới chỗ mình làm việc trước, cầm một khối đá xanh mà mình đang nghiền dở lên. Khối đá tỏa ra ánh huỳnh quang mờ ảo giúp Lý Hỏa Vượng không đến nỗi như bịt mắt bước đi trong hang đá vôi đen thui.

Tuy rằng trong tình huống tối lửa tắt đèn, việc cầm một cục đá phát sáng như vậy thật sự có hơi bắt mắt, nhưng Lý Hỏa Vượng lại chẳng chút quan tâm.

“Nếu bị người khác phát hiện, cùng lắm thì mình trực tiếp quay lại bệnh viện thôi, có đường lui mà, sợ gì chứ?”

Hắn một thân một mình đi giữa hang đá vôi, đắc ý lẩm bẩm.

Toàn bộ thế giới ảo tưởng này đều là nhờ hắn mới có, chẳng lẽ hắn còn sợ ảo giác mà mình sáng tạo ra hay sao? Dù bây giờ hắn vẫn chưa thể kiểm soát được nó.

Toàn bộ hang động đá vôi được mở rộng ra rất lớn, Lý Hỏa Vượng ở chỗ này cũng xem như được một đoạn thời gian, có thể nói là ngựa quen đường cũ.

Rất nhanh hắn đã mò tới trước hang động của Huyền Dương, tuy chỗ này cũng rất đơn sơ, nhưng việc có thể độc chiếm một chiếc giường lớn đủ để chứng minh rằng thân phận của hắn và đám thuốc dẫn như Lý Hỏa Vượng này vô cùng khác biệt.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy ngoài ý muốn chính là Huyền Dương không ở trong động, người không ở nhưng quần áo lại ở, Lý Hỏa Vượng lười nghĩ nhiều, trực tiếp vươn tay lật đạo bào ra, cầm lấy khối ngọc bội.

Sau đó, hắn lén lút chạy ra ngoài cửa động, để khối ngọc bội lại gần cục đá huỳnh quang kia, rồi quan sát thật kỹ lưỡng.

Khối ngọc bội này óng ánh trong suốt, mượt mà nhẵn bóng, hoa văn đám mây bên trên được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ, xinh đẹp, dù hắn là kẻ dốt đặc cán mai về phương diện này cũng có thể nhìn ra khối ngọc này là ngọc tốt.

Lý Hỏa Vượng càng xem càng hài lòng. Nếu mình thật sự mang được thứ này về thế giới thật, vậy ít nhất cũng đủ chi trả cho học phí bốn năm đại học của mình và Dương Na rồi.

“Khà khà...Dương Na ơi, Dương Na à, ngươi hãy chuẩn bị tốt tinh thần làm phú bà nhỏ đi nà.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói, vừa nhét ngọc bội vào trong ngực, sau đó xoay người đi trở về.

Mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng có một số chuyện không thể mãi thuận buồm xuôi gió, thời điểm hắn sắp bước tới cửa, ở thềm đá ngay chỗ khúc cua lại xui xẻo đụng trúng một đám người.

Đó là một đám thiếu nam thiếu nữ ở độ tuổi xấp xỉ Lý Hỏa Vượng, dưới ánh sáng lập lòe của đèn l*ng trong tay, gương mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ của họ trở nên chập chờn, mờ ảo, lúc sáng lúc tối.

Hai bên đều bị đối phương dọa cho chết khiếp, đứng ngây ra tại chỗ cả nửa ngày cũng chưa ai lên tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Lý Hỏa Vượng mở miệng trước, hắn hướng cục đá huỳnh quang trong tay chiếu vào Huyền Dương đang mặc một thân áo vải đứng giữa đám người, hỏi:

“Sư huynh Huyền Dương, trông bộ dạng này của ngươi, chẳng lẽ là bị chuyển đến nhà kho hả?”

Trong số những người này không chỉ có mình Huyền Dương mà còn có rất nhiều đạo đồng với cương vị khác nhau, vị đạo đồng quạt gió cho lò luyện đan cũng là một trong số đó.

Chương 7: Không Quy Tắc Sẽ Không Thành Hình

Mặc kệ trước kia họ làm gì, bây giờ cả đám đều mặc một áo vải quần vải, hơn nữa trừ bộ đồ trên người cũng chẳng còn trang sức gì khác.

Lúc này, trên mặt Huyền Dương cũng chẳng còn vẻ ngạo mạn đắc ý lúc sáng, sau vài lần biến sắc nhanh như chớp, hắn bước tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, nhỏ giọng nói.

“Đi! Chúng ta cùng đi! Chúng ta cùng trốn khỏi nơi quỷ quái này! Sư huynh canh cửa đã bị hạ gục rồi.”

“Đi? Ồ! Hóa ra các ngươi là muốn…”

Chữ trốn trong miệng Lý Hỏa Vượng còn chưa được thốt ra đã bị Huyền Dương nhanh tay bịt kín.

…

Thấy Huyền Dương che miệng Lý Hỏa Vượng, những người khác cầm ngọn đuốc cũng nhanh nhẹn xông lên, bao vây Lý Hỏa Vượng, ánh mắt chẳng có chút ý tốt nào.

“Không đi đúng không? Vậy hôm nay ngươi sẽ chết ở chỗ này! Chúng ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội mật báo cho lão già chốc đầu kia biết đâu!”

Đứng trước ranh giới sống chết, Lý Hỏa Vượng lại chẳng chút hoảng loạn, hắn cạn lời trợn trắng mắt. Đối với hướng phát triển lạ lùng của cốt truyện trong thế giới ảo tưởng, hắn mắng thầm một câu, sau đó trực tiếp nhắm chặt hai mắt lại, hít sâu một hơi.

Đợi tới khi hắn mở mắt ra, phát hiện bản thân đang bị dây lưng bản lớn trói chặt trên giường bệnh, những sư huynh, sư đệ bao vây xung quanh đã biến mất.

“Dì Vương, ta tỉnh rồi, có thể cởi trói cho ta không?”

Lý Hỏa Vượng nói với vào microphone để đầu giường, gọi điều dưỡng trực ca đêm tới, hắn đang rất sốt ruột, muốn kiểm tra ngay lập tức xem khối ngọc bội kia có nằm trong quần áo của mình không.

Nhưng gọi cả nửa ngày vẫn chẳng có ai đáp lại, Lý Hỏa Vượng hiểu ra, điều dưỡng Vương lại lén lút xem phim truyền hình Mary Sue trong ca trực rồi, bà ta vẫn luôn thích làm biếng như vậy.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn phần ngực bị trang phục bệnh nhân xanh trắng che khuất, cả người cố gắng vặn vẹo, muốn dùng cách này để cảm nhận xem có khối ngọc nào đang đè lên ngực mình không.

Chỉ là bây giờ cơ thể hắn đã bị trói chặt, cảm giác cứ như có như không. Sau vài lần thử chỉ đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Lý Hỏa Vượng ngáp dài, với hiện trạng này của hắn xem ra chỉ có thể nằm yên trên giường, cầu nguyện sau khi điều dưỡng Vương xem xong phim có thể rộng lòng hảo tâm ngó qua camera theo dõi một chút.

Đêm khuya, dù là tầng hai với đầy người mắc bệnh nặng cũng vô cùng yên tính, Lý Hỏa Vượng mơ mơ màng màng ngủ thïếp đi, đợi tới lúc tỉnh lại thì phát hiện bản thân đã nằm sóng soài trên mặt đất lạnh lẽo trong hang đá vôi.

Hắn vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng mấy tên có ý định chạy trốn lúc trước đã biến mất không còn một ai.

“Chậc, chỉ bằng mấy NPC như các ngươi mà cũng muốn đối phó ta ư?”

Lý Hỏa Vượng móc khối ngọc bội trong ngực ra, nhẹ nhàng tung hứng trong lòng bàn tay, sau đó nhẹt lại vào trong ngực.

Sau đó hắn quay lại giường chung, nằm trên đống cỏ khô kiên nhẫn đợi mặt trời ló dạng. Vừa nghĩa tới giá trị của ngọc bội, hắn hưng phấn đến chẳng thể chợp mắt.

Vì không có đồng hồ nên Lý Hỏa Vượng cũng chẳng biết đã qua bao lâu, khi nhìn thấy sư huynh đệ hai bên dần dần thức dậy, hắn cũng ngồi dậy theo.

“Bên này trời đã sáng, nếu vậy cũng đến lúc dì Vương thay ca rồi nhỉ. Hay là bây giờ ta quay về bệnh viện? Điều dưỡng Ngải chuyện nghiệp hơn dì ta nhiều.”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang do dự, ngoài cửa bỗng truyền tới một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

Một đạo đồng mặc đạo bào màu đen, búi hết tóc lên hoảng loạn bước từ ngoài vào.

“Nhanh chân lên! Sư tôn bảo mọi người tới điện Huệ An tập hợp!”

Tin tức tới bất thình lình khiến mọi người chẳng hiểu mô-tê gì, nhưng nếu là sư phụ gọi, bọn họ cũng chẳng có lý do từ chối.

Chỉ lát sau, các đệ tử đã tề tựu đông đủ trong hang động lớn nhất được gọi là điện Huệ An lớn nhất, ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc soi rõ vẻ khó hiểu trên mặt mọi người.

Lý Hỏa Vượng nhạy bén phát hiện ra trong đám đông thiếu mất mấy người, ngoại trừ Huyền Dương, thế mà cũng có không ít mấy tên đệ tử thân truyền của sư phụ chốc đầu.

“Ôi chao, đây là cùng nhau bỏ trốn đó hả?”

Ôm tâm trạng hóng hớt, hắn nghĩ thầm trong lòng, cảnh tưởng trước mắt khiến hắn có cảm giác như đang xem phim vậy.

Khi một người lò dò bước ra từ đường hầm tăm tối, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng, tất cả đạo đồng đều vô thức cúi đầu xuống thật thấp.

Đó là sư phụ của họ, Đan Dương Tử.

“Khụ~!”

Một tiếng đằng hắng khiến tất cả mọi người trở nên khẩn trương hết cả lên.

“Tối qua, vào lúc canh hai, có người muốn chạy trốn, trong đó còn bao gồm hai vị đệ tử thân truyền của đạo gia, điều này khiến bổn đạo gia vô cùng đau lòng!!”

Ngoài miệng thì nói đau lòng, vẻ tàn độc trên mặt ông ta gần như sắp hóa thành thực thể.

“Bị phát hiện sớm vậy sao? Đám người Huyền Dương thật kém

cỏi.”

Lý Hỏa Vượng bĩu môi.

“Không quy tắc sẽ không thành hình, làm sai ắt phải chịu phạt, đây chính là quy định của phái Tây Sơn Đông Hoa của ta! Tất cả đi theo ta.”

Các đệ tử không dám thở mạnh, yên lặng đi theo sau Đan Dương Tử.

Chương 8: Tất Cả Đều Là Ảo Giác

Đoàn người tiến về phía trước, xuyên qua đủ loại hang động có lớn có bé, lại lội qua một mạch nước ngầm chảy xiết, chỉ lát sau bọn họ đã tới một hang động ẩm ướt lớn chừng phòng học.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những người chạy trốn đêm qua đều bị trói gô, ném vào trong góc tường, không sót một người nào.

Lúc nhìn thấy sư phụ, biểu cảm uể oải trên mặt họ lập tức trở nên kích động, cả người ra sức giãy giụa như muốn nói gì đó, nhưng mảnh vải trong miệng lại ngăn không cho họ thốt nên lời.

Mà hình như Đan Dương Tử cũng chẳng muốn nghe bọn họ giãi bày, ông ta dùng một tay kết ấn, sau đó chỉ về phía trước.

“Mở!”

Chỉ trong nháy mắt, mặt đất được cọ rửa bóng loáng trong hang động nứt ra một cái hố lớn, những người dám chạy trốn lập tức rơi xuống.

Ngay sau đó, từ trong động truyền tới tiếng kêu la thảm thiết, đầy thống khổ, lẫn vào đó là tiếng máu thịt bị xé rách cũng như tiếng xương cốt đứt gãy vang lên không ngừng.

Đối diện với cảnh tượng khủng bố này, không ít đạo đồng bắt đầu run lẩy bẩy, chân như mềm đi, chỉ hận không thể nhắm chặt hai mắt lại.

“Tiến lại gần hơn đi! Đây chính là kết cục của họ khi dám chạy trốn!”

Lời nói của Đan Dương Tử khiến mặt mày mọi người tức khắc trắng không còn một giọt máu.

Không một ai dám làm trái với mệnh lệnh của sư phụ, thế là họ xô đẩy nhau bước tới gần cái hố.

Trong hố rất đen, cực đen, đen thui không có chút ánh sáng.

Cái hố tròn vo, đen thui tựa như một cái lốc xoáy, phảng phất như muốn hút tất cả mọi người vào trong.

Sau khi quan sát cẩn thận, Lý Hỏa Vượng phát hiện trong cái hố là một cái vạc đen, trên miệng vạc dán kín vô số bùa chú.

Trong vạc hình như có thứ gì đó động đậy, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không nhìn thấy rõ, tin tức duy nhất mà hắn tiếp nhận được chính là mùi máu tươi gay mũi khiến người khác thấy buồn nôn.

Mặc kệ thứ đang được cất giấu trong đây là gì, nhưng hắn tuyệt đối có thể khẳng định thứ đó vô cùng nguy hiểm.

“Theo lý mà nói, thứ ở trong thế giới ảo hắn là không thể tác động đến ta mới đúng, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện này.”

Trong đầu nghĩa vậy, trái tim của hắn cũng bị treo cao lên, cả người chuẩn bị sẵn sàng để trở về bệnh viện bất cứ lúc nào.

“Ầm!”

Một thứ gì đó đen thui nhúc nhích chui ra khỏi hố, quấn lấy một vị sư đệ bên cạnh Lý Hỏa Vượng, sau đó thình lình rụt về trong động.

Mọi người bị cảnh tượng này dọa sợ chết khiếp, nhốn nháo lùi về phía sau, dán chặt lên vách tường bóng loáng trong hang động, nếu không phải Đan Dương Tử đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, e rằng bọn họ đã sớm chạy ra ngoài.

Trên mặt hầu hết mọi người ở đây đều xuất hiện biểu cảm sợ hãi, run rẩy suy đoán xem thứ vừa nãy là cái gì.

Trong số đó không bao gồm Lý Hỏa Vượng, bởi vì vừa nãy hắn là người đứng cách gần nhất nên hắn nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Đó là một thứ màu đen có kết cấu giống bắp thịt, trên làn da nhớp nháp, trơn trượt mọc đầy những xúc tua ngắn, nhỏ không ngừng phe phẩy!

Thông qua những đặc điểm đó, Lý Hỏa Vượng có thể khẳng định rằng thứ mà Đan Dương Tử đang chăn nuôi trong cái hố kia tuyệt đối không phải bất cứ sinh vật gì tồn tại trên đời này. Còn rốt cuộc nó là cái gì,

Lý Hỏa Vượng đoán không ra, mà cũng chẳng muốn lại gần đó nhìn lần nữa.

Tuy biết những thứ này đều chui ra từ trong đầu hắn, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng rất muốn biết tại sao trong số những thứ mình tưởng tượng ra lại xuất hiện thứ này?

Lý Hỏa Vượng đánh giá khung cảnh vô cùng chân thật xung quanh, trong lòng bỗng nảy lên một suy đoán đáng sợ.

“Chẳng lẽ thế giới quỷ quái rùng rợn này là thật?”

Suy đoán này khiến cả người Lý Hỏa Vượng run bần bật trong nháy mắt, hắn nhớ tới những người đã chết trước đó, nếu những người ấy là thật, không phải là ảo giác của mình, vậy chẳng phải nếu vừa nãy mình bị thứ kia tóm lấy thì cũng sẽ chết sao?

Nỗi sợ khiến con người ta không thể hô hấp này gần như đè bẹp Lý Hỏa Vượng, hắn cố gắng hít sâu mấy hơi, dựa theo cách mà bác sĩ Lý đã dạy để tự khai thông cho chính mình.

“Tất cả đều là ảo giác, dù chân thật cỡ nào cũng đều là ảo giác, Lý Hỏa Vượng, ngươi tuyệt đối không thể bị lạc trong thế giới ảo này lần nứa, bọn họ đều do ngươi sáng tạo ra, ngươi sợ gì chứ.”

“Dương Na còn đang đợi ta trở về, ta không thể phụ lòng cô ấy. Ta phải chiến thắng tất thảy! Ta nhất định sẽ làm được!”

Sau một hồi tự thôi miên mình, cảm xúc của Lý Hỏa Vượng dần ổn định lại, đủ để hắn thản nhiên đối mặt với cảnh tượng phía trước.

…

Lúc này Đan Dương Tử hoàn toàn không để ý đến Lý Hỏa Vượng đang nghĩ gì trong đầu, ông ta vẫn đang lớn giọng răn dạy các đồ đệ đã bị dọa chết khiếp.

“Mai mốt nếu ai còn ôm ý định chạy trốn hay gây rối, vậy hãy ngẫm kỹ lại những gì mình đã thấy hôm nay!”

Câu nói này của Đan Dương Tử khiến tâm trạng mọi người lập tức trở nên khẩn trương vô cùng, sự sợ hãi lan rộng trong mắt họ.

Ông ta chắp tay sau lưng, nhàn nhã cất bước, lướt qua từng đồ đệ của mình, cặp mắt tựa chim ưng quét qua mặt bọn họ.

Chương 9: Không May Mắn Chút Nào

“Đạo gia ta nói cho các ngươi hay, giúp người thành tiên chính là công đức lớn, nếu đạo gia ta có thể thành tiên, tất nhiên sẽ không quên công lao của các ngươi, nhưng nếu có người dám làm hỏng chuyển tốt của đạo gia! Hừ hừ!!”

Vừa dứt lời, ông ta bỗng dừng lại trước mặt Lý Hỏa Vượng, đánh giá thằng nhóc có thần thái khác hẳn những tên đồ đệ khác này.

“Ngươi chỉ là hư ảo mà thôi, ta sợ ngươi chắc? Ngươi chỉ là một suy nghĩ trong đầu ta thôi!”

Nghĩ vậy, Lý Hỏa Vượng giương mắt, bình tình nhìn thẳng vào gã sư phụ chốc đầu trước mặt.

Đương Đan Dương Tử nâng bàn tay phải dính đầy đất trong kẽ móng lên, không khí trong hang đá vôi tức khắc trở nên căng thẳng, nặng nề, tầm mắt của mọi người dồn về phía vị sư huynh dám can đảm mạo phạm tới sư phụ, trong lòng chờ xem sư phụ sẽ xử lý thằng nhóc đó thế nào.

Ai ngờ biểu cảm trên mặt Đan Dương Tử bỗng thả lỏng, ông ta nâng tay phải, vỗ nhẹ lên đầu Lý Hỏa Vượng mấy cái, bầu không khí căng thẳng cũng biến mất không thấy tăm hơi.

“Tối qua khi những tên phản đồ đó mời ngươi cùng nhập bọn, sao ngươi lại không đồng ý?”

Những lời này nghe thì có vẻ là đang hỏi Lý Hỏa Vượng, nhưng thực tế là đang khen ngợi hắn.

Lý Hỏa Vượng vừa định mở miệng, Đan Dương Tử lập tức giơ tay phải lên ra hiệu trước đừng vội mở miệng.

“Đừng nói mấy lời ba hoa sáo rỗng kia, tuy ngươi không kịp thời báo cáo cho bổn đạo gia biết, nhưng so với mấy tên nghiệt đồ lòng mang ý xấu đó, biểu hiện của ngươi thật không tệ.”

Hắn thả tay xuống, mở miệng nói tiếp:

“Ta thấy thiên phú của ngươi không tồi, không cần tiếp tục ở lại nhà kho làm việc nữa, về sau ngươi chính là đệ tử ký danh của bổn đạo gia.”

Lý Hỏa Vượng sửng sốt, địa vị của mình tăng lên ư? Nhưng hắn lập tức phản ứng lại ngay, chỉ trong một thời gian ngắn trong động đã chết rất nhiều người, số người bên cạnh hầu hạ lão già này chắc chắn không đủ.

“Đúng rồi, nếu ngươi đã trở thành đệ tử bổn đạo gia, vào bổn giáo, không có đạo hào là không được, về sau đạo hào của ngươi chính là Huyền Dương.”

Lý Hỏa Vượng quét mắt về phía góc động, thảm trạng của vị cựu Huyền Dương lướt qua trong đầu hắn, hắn nghĩ thầm.

“Hầy, cái tên này đúng là không may mắn chút nào.”

Tuy Lý Hỏa Vượng chẳng thèm để tâm đến chút đãi ngộ này, nhưng lúc bấy giờ, ánh mắt của những người khác cùng làm trong nhà kho hiện rõ vẻ hâm mộ, trở thành đệ tử ký danh của Đan Dương Tử tức là không cần chết.

Nhưng trong mắt Đan Dương Tử, vầy vẫn chưa đủ, sau cây gậy lớn thì phải cho thêm nhiều trái táo, vậy mới câu được người chứ.

“Huyền Dương à, nếu ngươi đã gia nhập bổn giáo, vậy bổn đạo gia

cũng phải tỏ chút thành ý mới được.”

Nghe thấy ông ta gọi mình, Lý Hỏa Vượng vội vàng bước tới bên cạnh, nghe chừng ông ta định đưa cho hắn thứ gì đó.

Đan Dương Tử lấy hồ lô treo bên hông, đổ ra năm viên thuốc màu đen, sau đó đặt vào trong tay Lý Hỏa Vượng.

“Cầm cho chắc, đây là thuốc thần mà bổn đạo gia ta đã luyện chế ra, sau khi ăn vào chẳng những có thể tăng thêm mười năm tuổi thọ, còn có thể khiến ngươi tạm thời đạt được sức mạnh thần thông để bảo mệnh.”

Lý Hỏa Vượng cau mày, cầm mấy viên thuốc lên săm soi:

“Đừng nói là thứ này cũng được luyện chế từ người đó nhé?”

Trong lúc còn đang nghĩ ngợi, Lý Hỏa Vượng bỗng nhìn thấy viên thuốc trong tay hơi lay động, sau đó chuyển từ hình cầu thành hình quả trứng, bên trong như có thứ gì đó muốn phá vỏ chui ra.

Đợi tới lúc hắn hoàn hồn nhìn kỹ lại thì phát hiện viên thuốc kia chẳng thay đổi chút nào cả.

“Mẹ kiếp, ta bị điên rồi hả? Để ý mấy chuyện xảy ra trong ảo giác làm gì, tất cả đều là giả, tuyệt đối không thể đắm chìm trong đó lần nữa.”

Lý Hỏa Vượng ảo não dùng tay vỗ đầu mình.

Đan Dương Tử không để ý đến hành động kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng, ông ta quay đầu nhìn đám người còn lại.

“Nhìn thấy không? Dám chống đối đạo gia, vậy chỉ có đường chết, nhưng chỉ cần các ngươi giúp đạo gia, tất sẽ có thưởng, hơn nưa còn là thưởng lớn!!”

Tầm mắt mọi người nhảy qua nhảy lại giữa viên thuốc và Đan Dương Tử, lúc này trong đầu ai nấy đều chứa đầy toan tính, còn việc toan tính cái gì thì chỉ chính họ mới biết.

Thấy mục đích của mình đã đạt thành, Đan Dương Tử vẫy vẫy

phất trần bẩn thỉu, bảo mọi người trở về làm việc tiếp.

Mà Lý Hỏa Vượng bây giờ cũng không cần về nhà kho nữa, đạo hào của hắn là Huyền Dương, vậy những gì trước kia thuộc về Huyền Dương giờ đều là của hắn cả, từ địa vị, đạo bào thậm chí hang đá vôi riêng kia.

Chỉ là lúc này, so với những gì xảy ra trong thế giới ảo, hắn càng quan tâm tới những thứ hắn có được hơn.

Hắn khoanh tay ôm ngực, nhìn hai món đồ được trên lớp ga trắng trong phòng bệnh, đó chính là ngọc bội và thuốc viên.

“Trời ạ, thế mà lại có thể mang về được thật.”

Nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng lại rất bối rối, một vấn đề cũ lại hiện ra trước mặt hắn lần nữa, khiến hắn không thể không đối mặt với nó.

Chương 10: Sao Có Thể

“Nếu ta mang được viên thuốc về thế giới thật, sau khi ăn xong nó lại có hiệu quả, vậy rốt cuộc chỗ đó có phải ảo giác không? Rốt cuộc chuyện này là thế quái nào?”

Lúc trước hắn thật sự nghiêm túc nghe theo lời dặn của bác sĩ, kiên quyết coi tất cả những chuyện xảy ra ở thế giới kia là ảo giác, nhưng bây giờ thứ này lại xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, còn là đồ thật vật thật, thế là niềm tin trong hắn bắt đầu dao động.

Nếu đây chỉ là ảo giác, vậy tại sao món đồ trước mặt hắn đây lại có thể biến thành vật thật, với lại điều này có gây nguy hiểm gì cho hắn không?

Nếu đó là một thế giới khác, vậy...Sư tỷ bị sư phụ điên luyện thành thuốc, Huyền Dương bị vạc đen nuốt chửng...vô số cảnh tượng khủng bố không ngừng loé lên trong đầu hắn, khiến hơi thở của hắn trở nên dồn dập.

“A!! Phiền quá đi, ngay cả một người để tâm sự cũng không có.”

Lý Hỏa Vượng bực bội gãi đầu.

Sau khi phát tiết xong, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn phải đối diện với sự thật. Sau một hồi suy nghĩ, hắn đã tìm ra cách để ứng phó.

Bên phía thế giới ảo, dù là thật hay giả, hắn vẫn sẽ hành động giống như trước, hoàn toàn xem nơi đó là thật.

Lỡ may đó là thật, vậy bản thân cũng có thể yên tâm giữ mạng.

Còn nếu là giả, thế thì mình cũng chẳng thua thiệt gì.

Trước mắt mình phải thí nghiệm giá trị và công dụng của mấy thứ này trước đã, vậy mới tiện cho việc lên kế hoạch kế tiếp.

Sau khi tìm được cách đối phó, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, dùng ngón trỏ và ngón cái nhặt một viên thuốc lên, giơ ngang mặt.

“Không được, nếu mình tự thử thì quá nguy hiểm.”

Ánh mắt của hắn dời về phía những bệnh nhân đang nghỉ ngơi phơi nắng trong sân vườn.

Sau một giây do dự, giằng co, hắn buồn bã thả viên thuốc xuống. Mình và họ đều là những người đáng thương, sao có thể để họ thử thuốc được chứ. Thôi, đợi khi nào có thời gian thì bắt một con chuột bạch về thử đi.

Ngay sau đó, ánh mắt của Lý Hỏa Vượng dời sang khối ngọc bội hình tròn kia. So với thuốc viên thì thứ này dễ giải quyết hơn nhiều.

“Nói đi, chuyện gì, ta phải trèo tường để tới đây đó, nếu chỉ là trò đùa dai thì, hừ hừ!”

Dương Na giơ nắm tay nhỏ trắng nõn lên de đoạ Lý Hỏa Vượng.

“Em gái, rơi vào đường cùng nên anh đây mới phải mời ngươi tới giúp mà, ngươi cũng biết ta căn bản không thể lẻn ra ngoài được.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa bước tới trước cửa, khoá lại, sau đó kéo luôn rèm cửa vào.

…

Dương Na thấy hành động này của Lý Hỏa Vượng thì có hơi hoảng loạn, vô thức lui về sau nửa bước.

“Ngươi muốn làm gì, điều dưỡng có thể nghe thấy những gì chúng ta nói trong này đó.”

Cô vừa dứt lời, từ chiếc loa để đầu giường truyền tới tiếng cười trộm của các chị điều dưỡng.

“Hahaha, không sao cả, chúng ta không nghe thấy đâu. Em trai tiểu Lý, cố lên nha!”

“Mấy chị à, các ngươi đừng hóng hớt như vậy có được không? Tập trung chút sức lực dư thừa đó lên người bệnh ở phòng chăm sóc đặc biệt đi mà.”

Lý Hỏa Vượng nói với về phía đầu giường, sau đó kéo tay Dương Na tới một góc phòng cách xa chỗ đó.

Hắn lôi khối ngọc bội ra khỏi túi, nhét vào lòng bàn tay cô, sau đó ghé miệng lại sát bên tai cô nhỏ giọng dặn dò, hắn càng nói, hai mắt Dương Na cũng ngày càng trợn trừng.

“Sao có thể, chuyện này…”

Cô còn chưa nói hết câu, Lý Hỏa Vượng đã trực tiếp duỗi tay bưng kín miệng cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lý Hỏa Vượng nhìn Dương Na chăm chú, trong mắt ánh lên sự khát vọng mãnh liệt.

“Giúp ta đi mà, những lời ta nói đều là thật cả, mọi người không một ai tin ta, kể cả cha mẹ, họ đều cho rằng ta điên rồi, thế nên ta chỉ có thể tìm ngươi, trên đời này ta chỉ tin một mình ngươi, ta thật sự không điên!”

Dương Na nhìn Lý Hỏa Vượng vài giây, cuối cùng cắn môi gật đầu, trước khi cô rời khỏi, khoé mắt cô đỏ lên, đi được một chút lại dừng, xem chừng rất lo lắng về tình trạng tinh thần của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dõi theo bóng lưng rời đi của cô, tâm trạng vô cùng phức tạp, hắn không để bụng người khác nghĩ gì, nhưng Dương Na thì khác.

“Na Na, ngươi tin ta một lần, một lần thôi!”

Trong lúc chờ đợi, thời gian luôn trôi qua thật chậm, Lý Hỏa Vượng thấp thỏm bất an nằm chờ trong phòng bệnh.

Trong khoảng thời gian này, cũng có lúc hắn lại về tới thế giới ảo, nhưng Lý Hỏa Vượng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất quay lại, theo lời dặn của bác sĩ thì chuyện này thật sự không tốt chút nào, nhưng hắn sợ mình sẽ bỏ lỡ Dương Na.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, mỗi một ngày trôi qua, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng càng thêm lo được lo mất.

“Tiểu Lý, cô bạn gái nhỏ của ngươi tới thăm kìa.”

Nghe thấy lời thông báo cửa điều dưỡng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp cá chép lộn người, nhảy bật dậy khỏi giường, chạy ra cửa phòng bệnh.

Lý Hỏa Vượng và Dương Na tình cờ gặp nhau trong sân vườn, hai người kích động ôm chầm lấy nhau.

Dương Na cố gắng đè thấp giọng, hét nhỏ bên tai hắn.

“Hỏa Vượng, là thật, miếng ngọc kia là thật!”

“Ta không bệnh!! Hahaha!! Ta không bệnh!!”

Lý Hỏa Vượng kích động ôm lấy eo cô gái, quay vòng trên không tận mấy vòng.

Chương 11: Đó Là Bạn Gái Của Ta

Sau một hồi lâu, hai người mới ổn định lại được tâm tình phấn khởi của mình.

“Ta nhờ ngươi giúp như vậy có ảnh hưởng tới cuộc sống và việc

học của ngươi không?”

Hai người ngồi xuống cạnh bồn hoa, Lý Hỏa Vượng quan tâm hỏi thăm Dương Na.

Dương Na lại không trả lời câu hỏi của hắn mà đánh trống lảnh sang chuyện khác. Cô vươn bốn ngón tay mảnh khảnh ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi biết miếng ngọc bội kia trị giá bao nhiêu không? Bằng này lận đó!”

“Bốn...Mươi nghìn?”

“Bốn trăm nghìn! Hơn nữa ta cảm thấy chắc chắn chỗ đó định đè thấp giá cả, nếu hỏi thêm mấy cửa hàng khác nữa hẳn là giá sẽ tăng thêm một chút.”

“Bốn trăm nghìn...bốn trăm nghìn ư…”

Lý Hỏa Vượng ngây ngô cười, số tiền này chẳng những có thể trả hết chi phí chữa bệnh mấy năm qua của hắn, mà còn dư ra không ít nữa, quan trọng hơn đây chỉ là bắt đầu.

“Dương Na, chuẩn bị sẵn sàng làm phú bà chưa?”

Câu chọc ghẹo của Lý Hỏa Vượng khiến mặt mày Dương Na đỏ ửng hết cả lên.

“Bớt chém gió lại, nói ra thì chuyện này đúng là quá kỳ lạ, có chắc là nó không gây hại gì cho cơ thể ngươi không?”

“Không sao, ta có thể xảy ra chuyện gì được chứ, ta bây giờ rất khoẻ, nhưng nếu là vậy, xem ra thời gian chữa trị của ta phải kéo dài thêm chút nữa rồi, đây chính là kho báu đấy, ta không thể bị chữa khỏi nhanh vậy được.”

Nghe thấy những lời này, mặt mày Dương Na trở nên căng thẳng hẳn lên, cô lo lắng nói với Lý Hỏa Vượng.

“Hỏa Vượng, đây là hai chuyện khác nhau, ta không cần tiền, ngươi cũng không thể bỏ dở điều trị, ngươi hứa với ta đi, nếu

không mai mốt ta sẽ không bao giờ giúp ngươi nữa.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng nghĩ tới rất nhiều lý do để phản bác cô, nhưng nhìn thấy sự quan tâm lo lắng chẳng hề che giấu trong đôi mắt kia, tim hắn như được ngâm trong nước ấm.

“Được, ta hứa với ngươi.”

Dương Na cười, duỗi tay xoa nhẹ đầu hắn.

“Lúc này mới ngoan, em trai thối.”

Trong lúc hai người còn đang trò chuyện xem nên làm gì với khối ngọc bội này, vài gã đàn ông cao lớn, thô kệch cầm tấm khiên phòng chống bạo lực vội vàng đi lướt qua mặt họ.

“Anh Triệu, sao thế? Xảy ra chuyện gì hả?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu, chặn một người quen trong số đó lại hỏi thăm.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, tiểu Lý, ngươi mau mau trở về phòng bệnh đi, còn nữa nếu chẳng may đụng phải lão già, nhớ lập tức thông báo ngay cho điều dưỡng, lão già đó chắc chắn lại lén lút nhổ thuốc ra rồi.”

Người nọ vội vàng căn dặn hắn, sau đó xoay người chạy về phía cầu thang.

“Khu bệnh nặng không phải có hai lớp hàng rào sắt bao quanh lận sao? Với cái cơ thể ốm o đó của Lão già mà cũng trốn ra nổi á?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu nhìn về phía bên kia.

Lúc trước, khi mà hắn còn chưa thể phân rõ ảo giác và hiện thực thì cũng từng sống ở đó một đoạn thời gian, ký ức ấy thật sự chẳng tốt đẹp gì.

Thấy những bệnh nhân khác được điều dưỡng dẫn về các phòng bệnh, Lý Hỏa Vượng cũng quay sang nói với Dương Na.

“Tình hình ở đây có hơi loạn, ngươi về trước đi. Buổi tối ngươi gọi

cho bệnh viện, chúng ta liên lạc qua điện thoại.”

“Ừm, vậy ngươi ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt, còn nữa, đừng quên những gì ngươi vừa hứa với ta đó.”

Dương Na nói xong, vội xoay người đi về phía cổng lớn bệnh viện.

“Bốn trăm nghìn ư…”

Lý Hỏa Vượng vừa xoay người đi về phía phòng bệnh vừa thầm cảm thán, sau khi biết khối ngọc bội kia thật sự có giá tới vậy, trong đầu hắn bắt đầu nảy sinh rất nhiều ý tưởng mới.

Ảo giác thì sao mà hiện thực thì sao, nếu đồ vật bên kia có giá trị như vậy, ai thèm để ý nó là thật hay giả chứ.

Còn chưa đi được vài bước, một tiếng thét chói tai đầy thân thuộc vang lên từ phía sau, Lý Hỏa Vượng vội quay đầu, đập vào mắt là cảnh tượng Dương Na bị một ông già hói đầu gầy trơ xương đẩy ngã xuống đất.

Điều này khiến lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức bốc lên ngùn ngụt, hắn nghiến răng lao tới, biểu cảm vô cùng dữ tợn.

“Lão già! Đó là bạn gái của ta, ngươi mau thả cô ấy ra!!”

“Vụt!”

Tiếng xé gió vang lên, một cục gạch hình lục giác bay tới, nện thẳng vào đầu Lý Hỏa Vượng.

Trời đất quay cuồng, Lý Hỏa Vượng ngã mạnh xuống đất, tầm mắt cửa hắn dần dần nhuốm màu đỏ tươi, hắn vỡ đầu chảy máu rồi.

Trong tầm mắt đỏ rực, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một đôi chân tho to ẩn dưới lớp quần bệnh nhân đang chầm chậm bước ngang qua mặt mình, hướng về phía Dương Na đang ra sức la hét, giãy dụa.

Nghe thấy tiếng bước chân nặng nề kia từ từ tiến lại gần Dương Na, đầu óc Lý Hỏa Vượng trở nên trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ đó là không thể để bọn họ làm tổn thương Dương Na!!

Hắn run rẩy móc từ trong túi ra một viên thuốc mà sư phụ đưa, nhét vào cái miệng chảy đầy máu của mình.

Trong phút chốc, một dòng nước cực kỳ nóng bỏng dâng lên từ trong dạ dày, thấm nhập vào tay chân Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức cảm thấy bản thân tràn ngập sức mạnh, đầu óc mơ màng hồ đồ cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Bốp!!”

Một quyền vung tới, đập mạnh vào hàm dưới của tên mập, đống răng vàng khè trong miệng nháy mắt rơi rụng lả tả, chỉ một lát đã chẳng còn lại mấy cái.

Chương 12: Phản Kích

Lý Hỏa Vượng cả người toàn là máu không thèm để ý đến tên mập nằm xụi lơ trên đất không dậy nổi kia nữa, hắn xoay người bước tới trước mặt lão Lưu đồ, nhấc chân đạp mạnh lên l*ng ngực khô gầy của gã.

“Rắc rắc.”

Tiếng xương gãy nát vang lên không ngừng, lão già bị đánh hộc máu, cả người mềm nhũn như cọn bún thiêu bay ngược ra ngoài.

Nhìn Dương Na nước mắt lưng tròng run rẩy dùng áo bông rách nát che kín cơ thể, hàm răng Lý Hỏa Vượng nghiến chặt vào nhau, mạnh đến độ chảy cả máu.

Đôi mắt giăng đầy tơ máu của hắn trợn trừng lên, nhìn chằm chằm hai người ngã sóng xoài trên đất không đứng dậy nổi; chân dẫm mạnh xuống nền xi măng một cái, mượn lực lao về phía hai tên kia như báo đốm.

“Hỏa Vượng!! Dừng tay!! Ngươi định làm gì!”

…

Lý Hỏa Vượng mặc quần áo chuyên dụng của bệnh viện nằm trên

giường bệnh, yên lặng nhìn bình truyền nước treo trên đỉnh đầu, hình như hắn đang chờ đợi cái gì đó.

Một tiếng "kẽo kẹt" vang lên, cửa phòng bệnh mở ra.

"Ôi, Tiểu Lý à, chẳng phải lúc trước ngươi đang hồi phục rất tốt sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Bác sĩ điều trị của Lý Hỏa Vượng đi vào, nhìn hắn bằng vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Trên đầu Lý Hỏa Vương quấn băng gạc trắng đang nằm trên giường, nghe bác sĩ nói như vậy khiến hắn quýnh lên, vội mở miệng giải thích:

"Bác sĩ, do họ động tay động chân với Dương Na trước! Ta vì bảo vệ nàng nên mới bị ép buộc phải phản kích lại họ!"

Bác sĩ gập tay lại đẩy gọng kính trên sống mũi:

"Ngươi làm vậy mà coi là phản kích à? Hành động này của ngươi phải gọi là phản sát mới đúng! Hiện giờ Lưu Kiến Nghiệp vẫn còn nằm ở phòng hồi sức chưa ra ngoài được đấy, một cú đá của ngươi suýt chút nữa đưa tiễn hắn luôn rồi. Ngươi cũng điều trị ở đây một thời gian rồi, nên mọi người đều biết rõ sự tình. Chẳng lẽ trước khi ra tay ngươi không lo lắng cho bệnh tình của Lưu sư phụ hay sao? Ta còn nghĩ rằng ngươi là một đứa trẻ hiểu chuyện đấy."

Nghĩ đến Dương Na bị hoảng sợ đến mức khóc thảm thiết, Lý Hỏa Vượng vẫn có chút không phục, hắn nói:

"Hắn bị tâm thần thì sao chứ? Bị tâm thần là có thể muốn làm gì thì làm à? Nếu phải lựa chọn giữa việc Dương Na bị tổn thương và ngồi tù, ta tình nguyện chọn cách sau."

"Ngươi…"

Bác sĩ điều trị bị Lý Hỏa Vượng chọc giận nói không nên lời. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài rồi lắc đầu:

"Thôi quên đi, viện trưởng đã gọi điện thoại cho người nhà hai bên, chuyện này không cần ngươi nhọc lòng nữa."

Lý Hỏa Vượng nghe hắn nói như vậy thì hơi cuộn người lại rồi nằm nghiêng sang một bên, đưa lưng về phía hắn. Trong lòng Lý Hỏa Vượng âm thầm tính toán xem ngọc bội trị giá bốn trăm nghìn tệ kia có đủ bồi thường hay không.

Tuy nhiên, vào lúc này hắn cũng không hoảng loạn chút nào, sau khi tận mắt chứng kiến đan dược kia thật sự có tác dụng, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên phát hiện ra cuộc đời của mình có thêm rất nhiều lựa chọn mới.

Bác sĩ điều trị cảm thấy tâm trạng của bệnh nhân nhỏ này của mình không được tốt cho lắm nên hắn mở miệng trấn an:

“Tiểu Lý à, ngươi đừng lo lắng, ngươi sẽ không ngồi tù đâu. Người trong viện có thể làm chứng cho ngươi, nên ngươi đừng suy nghĩ đến những thứ này nữa, an tâm dưỡng bệnh đi. Còn những chuyện khác, chúng ta sẽ xử lý tốt thôi.”

Từ lời nói, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được bác sĩ đang lo lắng cho mình:

“Cảm ơn bác sĩ.”

“Cảm ơn cái gì chứ, ai bảo ta là bác sĩ điều trị chính của ngươi. Ngươi còn nhỏ như vậy, đương nhiên ta phải quan tâm đến ngươi nhiều hơn rồi.”

Lý Hỏa Vượng cảm nhận được bàn tay của đối phương đang vỗ trên bả vai của mình.

“Chẳng qua Tiểu Lý này, ngươi nói thật cho ta biết đi, lúc ấy ngươi làm thế nào mà khiến họ bị thương thành như vậy? Người bình thường không thể làm được nhưng chuyện đó, có đúng không? Lúc đó ngươi vẫn đang ở trạng thái bình thường hay là rơi vào trạng thái ảo giác mới?”

Nghe bác sĩ hỏi như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy căng thẳng, lực chú ý lập tức tập trung vào túi áo ngoài của mình:

“Chuyện này...Ta…”

“Ta là bác sĩ tâm lý, hơn nữa cũng rất tâm đắc với lĩnh vực này,

ngươi đừng che giấu bệnh của mình, tốt nhất ngươi nên suy nghĩ kỹ rồi trả lời câu hỏi của ta, ta rất ghét bệnh nhân của mình lừa gạt ta."

Tuy vẻ mặt của hắn vẫn hiền hòa, giọng nói vẫn dễ chịu, nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm giác được một loại áp lực vô hình bắt đầu xuất hiện bên trong căn phòng. Làm sao bây giờ, không thể để hắn chuyện về đan dược được.

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng đang lo lắng tìm cách trốn tránh câu hỏi của đối phương thì khung cảnh ở xung quanh bắt đầu trở nên không ổn định, giọng nói của bác sĩ cũng càng lúc càng mơ hồ.

Chưa đến mấy giây sau, hắn phát hiện mình đã rơi vào trạng thái ảo giác lần nữa. Lúc này hắn đang nằm trên chiếc giường đá trong hang động đơn độc ở Huyền Dương.

Chương 13: Có Tiền Không?

Lý Hỏa Vượng ôm đầu ngồi dậy nhìn quang cảnh đơn sơ xung quanh hang động, hắn nhếch miệng cười:

"Hắc hắc, mặc kệ như thế nào, đây cũng là một cách giải quyết."

Lần này hắn không dự định trở về sớm, để tránh việc bác sĩ vẫn còn canh giữ bên người chưa chịu đi.

Lý Hỏa Vượng bước ra khỏi phòng, nhìn các sư huynh sư đệ đi ra đi vào trong đường hầm hang động, trong lòng hắn bắt đầu lên kế hoạch.

Nếu những đan dược kia là thật, như vậy sau này hắn không thể tùy tiện như trước được nữa, nhất định phải lợi dụng nơi này thật tốt, để rút được càng nhiều lông cừu từ nơi này hơn nữa.

Cũng may thân phận bây giờ của hắn không còn là dược liệu dùng làm thuốc dẫn nữa, mà đã biến thành đệ tử ký danh của lão đầu hói kia, hành động cũng tự do hơn rất nhiều.

Khi hắn nhìn thấy một vị đạo sĩ để râu mặc áo đạo bào giống như

đồ trên người hắn đang mặc đi ngang qua, hai mắt Lý Hỏa Vượng sáng ngời, hắn vội đuổi theo:

“Vị sư huynh này, vị sư huynh này!”

Vị đạo sĩ để râu kia nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Lý Hỏa Vượng đang nói chuyện với mình. Hắn tỏ vẻ thờ ơ hỏi:

“Huyền Dương sư đệ, có chuyện gì sao?”

Lý Hỏa Vượng học theo dáng vẻ nói chuyện của họ, trả lời:

“Sư đệ mới trở thành đệ tử của sư phụ, kính nhờ sư huynh giải đáp nghi vấn giúp ta, tiếp theo ta nên làm những gì?”

“Ngươi đừng trách sư huynh nói chuyện không dễ nghe, tuy ngươi là đệ tử do sư phó tự mình thu nhận vào nội môn, nhưng tư lịch của ngươi nông cạn nhất, bây giờ ngươi chỉ có thể chạy việc vặt trong Thanh Phong quán mà thôi.”

“Còn đạo pháp Thành Tiên thì đây là đãi ngộ mà chỉ đệ tử quan môn mới được sư phụ chỉ dạy, ngươi còn chưa đủ tư cách. Bây giờ ngươi đi theo ta đến chờ bên ngoài phòng đan trước đi.”

“Thành Tiên…”

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm tự nói, hắn chưa từng nghe nói qua có vị thần tiên nào tu đạo thành tiên nhờ vào việc luyện đan cả.

“Sư phụ thật sự có thể thành tiên sao?”

Trên mặt đạo sĩ có râu kia lộ ra vẻ tự mãn:

“Đương nhiên rồi, sư phụ là người thần thông quảng đại, ngươi chỉ cần hầu hạ cho tốt là được rồi.”

Từ trong miệng vị sư huynh tên là Huyền m, Lý Hỏa Vượng đã tìm hiểu rõ toàn bộ cơ cấu đệ tử trong hang động đạo quán này. Trong này có tổng cộng năm người đệ tử ký danh, một người đệ tử quan môn, quán chủ là Đan Dương Tử.

Ngoài những người này ra, những người còn lại đều là đệ tử ngoại

môn, chuyên làm các việc nấu cơm bếp núc, trông coi phòng dược liệu, một số đạo đồng làm các công việc tạp vụ, có tổng cộng một trăm tám mươi người làm những việc này.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng có cái nhìn hoàn toàn mới về toàn bộ đạo quán, đệ tử trong đạo quán tương đối ít, thậm chí có thể coi là vắng vẻ tiêu điều, nhất là cách đây không lâu đã chết một lượng lớn đệ tử.

Trong lúc nói chuyện, lò luyện đan ngập tràn áp lực kia lại xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, khói trắng mờ ảo từ trong lò bay ra, hình như bên trong đang luyện cái gì đó.

Lần này, trong phòng luyện đan ngoại trừ Đan Dương Tử ra, còn có đệ tử quan môn của hắn, đó là một thanh niên có vẻ mặt âm u.

Lý Hỏa Vượng đi theo Huyền m đứng chờ ở bên cạnh một lúc thì nhận được công việc của mình, hắn cầm danh sách dược liệu đi đến phòng dược liệu, cũng giống như những công việc lúc trước của Huyền Dương.

Lúc Lý Hỏa Vượng cầm cây phất trần màu trắng đi tới phòng dược liệu, tất cả mọi người đang làm việc đều nhìn qua, trong ánh mặt mọi người đều lộ ra vẻ căng thẳng và sợ hãi.

Một thiếu nữ bị bạch hóa mím chặt môi vội bước lên hai bước, nhưng cuối cùng không nói gì, sợ hãi chậm rãi lui về sau.

Thân phận của đối phương đã từ người bị áp bức biến thành người áp bức.

Lý Hỏa Vượng nhìn vẻ mặt của họ, trong đầu nhanh chóng nảy số. Thân phận của hắn đã có thay đổi ở cả hai nơi, hắn có thể từ nơi này kiếm được một chút lợi lộc.

“Này, trên người các ngươi có tiền không?”

Hắn vừa nói xong thì tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

“Tiền ấy, các ngươi nghe không hiểu sao? Vàng, bạc, ngọc bội cũng được.”

Nói thật, lúc này Lý Hỏa Vượng rất cần tiền, tiền bồi thường cho lão Lưu còn chưa biết là bao nhiêu mà điều kiện gia cảnh nhà hắn rất bình thường, nếu phải bồi thường một khoản lớn, chỉ sợ mẹ của hắn sẽ phải bán nhà, đây là điều mà hắn rất không muốn nhìn thấy.

“Dù sao ở chỗ này cũng không tiêu được tiền, không bằng các ngươi cho ta hết đi, coi như đây là phí bảo kê, sau này ta sẽ bảo vệ các ngươi.”

Hắn đã nói thẳng như vậy, những người khác đương nhiên cũng nghe hiểu, người trong phòng bắt đầu mò mẫm trên người mình. Họ không cầu mong được Lý Hỏa Vượng bảo vệ, chỉ mong rằng sau khi giao đồ vật ra, hắn đừng bắt nạt họ là được.

Nửa miếng bạc đen vụn to cỡ ngón tay cái, một cây trâm đồng, bốn mươi mấy đồng xu ngoài tròn trong vuông, đây là toàn bộ thu hoạch của hắn.

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi khi nhìn thấy mấy thứ này, có lẽ hắn đã tính toán sai rồi. Những người này lấy đâu ra tiền chứ, có lẽ đem mấy thứ này đi bán đổi lấy tiền còn không mua nổi một cái thẻ bảo hiểm y tế cho bản thân.

Chương 14: Phải Làm Sao Bây Giờ

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị quay người trở về, hắn nhìn thấy một thiếu nữ bị bệnh bạch tạng ngượng ngùng cởi một chiếc giày ra, sau đó tháo một sợi dây vòng vàng chỉ đỏ trên cổ chân trắng nõn đến mức gần như trong suốt.

Lý Hỏa Vượng mở to mắt nhận lấy dây vòng vàng, đặt trong lòng bàn tay ước lượng. Dù chiếc vòng chân này hơi nhỏ, nhưng nói thế nào thì nó vẫn là vàng, bán đi cũng được khá nhiều tiền.

Hắn hài lòng nhét mấy thứ này vào trong ống tay áo đạo bào rộng thùng thình, lại giơ tay chỉ vào thiếu nữ có mái tóc trắng kia rồi nói:

“Các ngươi nghe đây, về sau phòng dược liệu này sẽ do nàng quản

lý, mọi chuyện đều phải nghe theo nàng.”

Nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng hơi do dự một chút rồi gật đầu, sau đó Lý Hỏa Vượng mới cầm dược liệu đã chuẩn bị xong quay trở lại phòng luyện đan.

Hắn vừa đi vừa nhìn trộm bên hông những người khác, nhằm mục đích tìm thêm được mấy miếng ngọc bội khác. Đáng tiếc hắn phải thất vọng rồi, vì không tìm thấy được một miếng ngọc bội nào nữa.

Lúc Lý Hỏa Vượng đến phòng luyện đan một lần nữa, hắn nhìn thấy lò luyện đan kia từ từ mở ra.

Đan Dương Tử phất ống tay áo một cái, mấy viên đan dược màu xanh lam nhanh chóng xếp thành một hàng chỉnh tề rồi chui vào hồ lô màu vàng đất bên hông hắn.

Một chiêu này khiến Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm không chớp mắt, hình như đây là phép thần thông mà Huyền m nói với hắn, không biết hắn có thể tìm được cách học loại phép thuật này không.

“Kiếm tiền chỉ là mục tiêu nhỏ của ta, nếu có thể áp dụng được năng lực này vào thế giới hiện thực, vậy…”

Lý Hỏa Vượng khom lưng đặt dược liệu luyện đan xuống, chuẩn bị đứng sang một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Bây giờ hắn không hiểu gì cả, vẫn nên xem nhiều nghe nhiều mới tốt.

“Huyền Dương…”

“Lại làm việc nữa sao? Nhanh vậy à? Ta thật sự làm chân chạy việc vặt đấy à? Cũng không thể làm chân chạy việc vặt mãi thế này được, ta phải nghĩ cách để lão đầu này dạy phép thần thông cho mình mới được.”

Lý Hỏa Vượng chắp hai tay lại hành lễ với Đan Dương Tử rồi nói:

“Sư phụ, ngài có gì phân phó ạ?”

“Ngươi đến phòng dược liệu lấy một loại dược tên là Bạch Linh

Miểu tới đây.”

Trái tim Lý Hỏa Vượng run lên một cái, tay phải đưa vào trong ống tay áo sờ thử chiếc vòng đeo chân bằng vàng quấn chỉ đỏ kia. Hình như Bạch Linh Miểu là tên của thiếu nữ bị bệnh bạch tạng kia.

“Hử?”

Đan Dương Tử quay đầu nhìn về phía đệ tử mà hắn mới thu nhận, vì đã trôi qua một lúc lâu mà người đệ tử kia vẫn không phản ứng lại lời nói của hắn.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy cả hàm răng đau nhức. Nói thật, vừa rồi hắn còn nói sẽ bảo vệ nàng, vậy mà bây giờ lại phải quay trở lại đó nói với nàng rằng chuẩn bị chịu chết đi, hắn thật sự không thể thốt ra câu này.

“Ta nói mà ngươi không nghe rõ sao?”

Cảm nhận được giọng điệu của Đan Dương Tử bắt đầu trở nên khó chịu, Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy bản thân đã trở lại căn phòng bệnh trắng xóa:

“Ta phải làm sao bây giờ?”

Nếu đây là trước kia, hắn sẽ không nói hai lời mà lập tức làm theo, nhưng vấn đề là bây giờ thế giới kia rất có thể là một thế giới chân thật. Nếu như hắn thật sự dẫn người đến đó, chỉ sợ hắn phải thật sự giết người, bản thân hắn không thể bước qua giới hạn này.

Sau khi y tá thả hắn ra, Lý Hỏa Vượng cắn móng tay cái của mình, đi qua đi lại trong phòng.

“Làm thế nào bây giờ? Ta phải làm thế nào đây?”

Không đợi hắn nghĩ ra được cách nào tốt hơn, cửa phòng bệnh lại bị người từ bên ngoài đẩy ra một lần nữa. Lý Hỏa Vượng thấy bác sĩ điều trị của mình bước từ bên ngoài vào phòng.

Hắn cười khổ một tiếng. Thôi được rồi, lần này cả hai đầu đều bị chặn, không còn cách nào chạy thoát nữa.

Bác sĩ điều trị mang vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép, giơ ngón tay chỉ vào hắn:

“Ngươi đó, chờ người nhà của ngươi đến thăm bệnh xong và rời đi thì chúng ta lại nói chuyện riêng.”

“Người nhà đến thăm bệnh?”

Không đợi Lý Hỏa Vượng kịp phản ứng lại, hắn lập tức nhìn thấy vẻ mặt tiều tụy của mẹ mình, bà ấy vội cầm túi quýt bước từ bên ngoài vào đây.

“Ta nghe nói ngươi đánh nhau với người ta trong bệnh viện, đầu ngươi có bị làm sao không? Sao ngươi lại bị băng bó thành thế này? Có đau không?”

Mẹ hắn vội lao đến, lo lắng kiểm tra thân thể của hắn.

“Mẹ, ta không đau, ta không sao cả, ta thật sự không có chuyện gì đâu. Họ mới là người xảy ra chuyện.”

Lý Hỏa Vượng vội trấn an mẹ của mình.

Lý Hỏa Vượng an ủi bà một lúc lâu, cuối cùng cũng thành công không để bà phải rơi nước mắt.

Ở trước mặt người thân của mình, dù vào giờ phút này hắn gặp phiền phức như thế nào, tất cả đều bị vứt ra sau đầu.

“Ngươi yên tâm, ta rất ổn, bệnh tình của ta cũng tốt hơn nhiều rồi, bài vở của ta cũng không bị chậm trễ, chờ đến khi ta xuất hiện vẫn có thể tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học.”

Chương 15: Hắc Thái Tuế--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1:

đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp

43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Lý Hỏa Vượng cố gắng chỉ nói những chuyện vui, không nhắc đến những chuyện xấu.

“Đừng che giấu nữa, bác sĩ đã nói cho ta biết hết rồi. Ngươi nói đi, rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì? Ai là người đã ra tay trước?”

Lúc nói chuyện với mẹ mình, Lý Hỏa Vượng đã tận dụng hết khả năng ăn nói để giảm nhẹ tính chất của chuyện này xuống hết mức có thể, nhưng dường như cũng không giảm nhẹ xuống được bao

nhiêu.

“Trong chuyện này chúng ta là người có lý, bồi thường tiền cái gì chứ! Chính họ làm sai, dù có bệnh thì đó cũng là trách nhiệm chăm sóc của bệnh viện! Từ trước đến nay gia đình chúng ta không bắt nạt ai, nhưng cũng tuyệt đối không để người khác bắt nạt chúng ta! Dù có kiện thì ra đứng trước tòa án, chúng ta vẫn là người có lý!”

Tôn Hiểu Cầm kích động vỗ bàn rầm rầm.

Liếc nhìn bác sĩ điều trị đứng ở một bên chỉ biết lúng túng sờ mũi, Lý Hỏa Vượng tiếp tục an ủi:

“Mẹ, mẹ, ngươi đừng kích động, đừng kích động, mẹ vất vả lắm mới tới đây được một chuyến thăm ta, vậy hãy trò chuyện với ta đi.”

Tôn Hiểu Cầm cố nén lửa giận trong lòng, khom lưng lấy trái cây trong túi ra.

“Ngươi cũng đừng lo về chuyện này, đã có mẹ ở đây, mẹ sẽ xử lý. Nào, đây là nho sữa mà ngươi thích ăn nhất, ăn nhiều một chút. Ngươi nhìn ngươi xem gầy thành dạng gì rồi, đồ ăn trong bệnh viện khó ăn lắm sao?”

“Không có, không có, đồ ăn trong bệnh viện rất ngon.”

Lý Hỏa Vượng ngồi xuống bên cạnh mẹ của mình, bắt đầu ăn.

Bên tai hắn vang vọng tiếng mắng yêu của mẹ, trong cổ họng nuốt xuống nước nho ngọt lịm, khiến trái tim Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại.

Hắn thích cảm giác này, từ sau khi vào bệnh viện, rất lâu rồi hắn không được hưởng thụ cảm giác ấm áp do người thân mang lại như thế này.

Lý Hỏa Vượng nhìn mẹ mình, hắn há miệng định nói ra tất cả những chuyện xảy ra trên người mình cho mẹ biết, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống bụng.

Không được, bà và Dương Na không giống nhau. Nếu hắn nói ra, bà sẽ chỉ nghĩ rằng bệnh tình của hắn đã nặng thêm, không thể để bà lo lắng thêm nữa, chờ mọi chuyện ổn định rồi hắn mới nói cho bà biết cũng không muộn.

Trong lúc hai mẹ con trò chuyện vui vẻ thì điện thoại di động của bác sĩ điều trị đứng ở một bên vang lên:

“Cô Tôn à, người nhà của bệnh nhân Lưu cũng đến, ngài xem…”

“Con trai, ngươi yên tâm ở đây dưỡng bệnh, cố gắng ăn nhiều một chút, ăn hết rồi ta lại mua cho ngươi.”

Tôn Hiểu Cầm hiền từ nói với Lý Hỏa Vượng xong thì ưỡn ngực, xoay người đi về phía cửa như một con gà trống chuẩn bị quyết đấu một trận lớn.

Không biết vì sao khi nhìn bóng lưng bà rời đi, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy vô cùng yên tâm.

Tuy rằng mẹ của hắn là người mạnh mẽ quyết đoán, nhưng chỉ cần ở bên cạnh bà, Lý Hỏa Vượng luôn có được cảm giác yên bình. Bà như một chiếc ô lớn che mưa chắn gió trên đỉnh đầu của hắn, vào lúc này, tất cả phiền phức và lo âu trước đó đều biến mất sạch.

“Ha ha, chắc chắn lát nữa ngoài sảnh bệnh viện sẽ rất náo nhiệt đấy.”

Lý Hỏa Vượng nhón lấy một quả nho xanh mướt bỏ vào miệng cắn một cái, chất lỏng ngọt thơm mùi sữa tứa ra trong miệng hắn.

Vừa mới nghĩ như vậy, thân thể Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên lắc một cái, khung cảnh bốn phía lại bắt đầu biến đổi lần nữa.

“Ôi trời, mẹ qua đây làm ta quên tính toán xem nên lừa gạt lão đầu hói kia như thế nào rồi, lần này phải làm sao đây?”

Khi khung cảnh bốn phía ổn định lại một lần nữa, Lý Hỏa Vượng thấy mình đang đứng trong phòng dược liệu. Vẻ mặt Đan Dương Tử không tốt chút nào, hắn đang đứng cách mình không xa. Những dược nhân khác đều cúi thấp đầu đứng thành vòng tròn.

Tay phải dơ bẩn của Đan Dương Tử khẽ lật, trong lòng bàn tay hắn lập tức xuất hiện một thứ đồ vật màu đen đặc dính nhầy nhụa, mỗi lần thứ đó vặn vẹo đều phát ra âm thanh như tiếng cóc liếм tròng mắt.

“Hả? Không phải hắn nói muốn lấy Bạch Linh Miểu để luyện đan sao? Chẳng lẽ thay đổi thứ khác rồi?”

Lý Hỏa Vượng chỉ do dự một giây ngắn ngủi, sau đó mở miệng hỏi:

“Sư phụ, đây là cái gì vậy?”

“Hừ, thứ tốt. Thái Tuế, Hắc Thái Tuế đấy.”

…

“Nấm linh chi Hắc Thái Tuế.”

Giọng nói lạnh như băng của Đan Dương Tử vang lên trong phòng dược liệu không lớn lắm.

Lý Hỏa Vượng hơi ngửa đầu, lần thứ hai liếc nhìn thứ ghê tởm trong tay hắn.

Khi hắn cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện dường như thứ này hơi giống thứ bên trong hắc đỉnh. Không, thứ trong tay hắn chính là đồ vật ăn thịt người bên trong hắc đỉnh kia.

“Thứ này gọi là Hắc Thái Tuế sao? Chẳng lẽ hắn định dùng thứ này để luyện đan dược? Khẩu vị nặng thật đấy!”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ như vậy.

Cổ tay Đan Dương Tử khẽ rung một cái, Hắc Thái Tuế nhúc nhích bay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi đáp trên bàn chân của Lý Hỏa Vượng.

Chương 16: Con Gái Của Ta Giỏi Quá

Cảm giác sền sệt dính dính mềm nhũn khiến da đầu Lý Hỏa Vượng

tê rần, hai chân lập tức run rẩy không ngừng lui về phía sau.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Hắc Thái Tuế rơi trên mặt đất cuốn đầy tro bụi bẩn, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Đan Dương Tử ở trước mặt, trong lúc này hắn thật sự không hiểu rốt cuộc đối phương có ý gì.

“Thưởng cho ngươi đấy, nhặt lên nuốt đi. Trước kia ngươi là dược nhân thì không ảnh hưởng gì, nhưng bây giờ ngươi đã là đệ tử của bổn đạo gia, vậy ta không thể mặc kệ như vậy nữa, thứ này có thể áp chế chứng cuồng loạn của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng hình như không hiểu đối phương đang nói cái gì, mà hắn cũng không muốn hiểu. Vẻ mặt của người thiếu niên lập tức trở nên trắng bệch, hắn không ngừng lui về phía sau.

“Ta không ăn! Ta không bị bệnh!”

“Không ăn sao? Hừ, chuyện này không phải do ngươi quyết định. Trường Minh, Trường Nhân.”

Đan Dương Tử hơi hất cằm một cái, hai vị đạo sĩ đeo bội kiếm trên lưng bước nhanh tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, mỗi người ghì chặt một bên cánh tay của hắn.

Ngay sau đó, tay phải của Đan Dương Tử khẽ động một cái, Hắc Thái Tuế đang uốn éo ở góc tường lập tức bay tới lòng bàn tay của hắn.

Nhìn Đan Dương Tử bưng thứ khiến người ta buồn nôn kia đi về phía mình, thân thể Lý Hỏa Vượng bắt đầu run rẩy không khống chế được, cả người từ trong ra ngoài chỉ cảm thấy lạnh thấu xương.

Hắn theo bản năng muốn giãy dụa vùng vẫy chạy trốn, nhưng cánh tay của hai vị sư huynh ở hai bên người giống như sắt thép khóa chặt hai vai của hắn.

Chẳng qua, may mà hắn vẫn còn một biện pháp cuối cùng. Theo hơi thở gấp gáp của Lý Hỏa Vượng, l*ng ngực hắn phập phồng dữ dội, hắn sợ hãi cắn chặt răng dùng sức nhắm mắt lại, tập trung nội tâm và nhục thể để dồn toàn bộ khí lực về phía trung tâm.

“Hỏa Vượng? Hỏa Vượng! Ngươi làm sao vậy? Ngươi khó chịu chỗ nào?”

Giọng nói êm ái của Dương Na vào lúc này giống như âm thanh của trời rót vào tai Lý Hỏa Vượng.

Hắn mở choàng hai mắt ra, nhìn thấy trước mặt xuất hiện một thiếu nữ mặc chiếc áo len trắng cổ cao thì kích động đến mức nhào tới người nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng ngực giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Khuôn mặt ngây ngô của thiếu nữ ửng đỏ, nàng vừa giãy dụa đẩy hắn ra vừa dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu để khuyên nhủ hắn:

“Hỏa Vượng, Hỏa Vượng, ngươi mau thả ta ra, dì đang ở phía sau nhìn đấy.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới thấy mẹ của mình đang đứng bên cạnh bác sĩ điều trị. Bà thấy hắn nhìn qua bên này thì cười nói:

“Ôi chao, con của ta giỏi quá.”

Nhìn phòng bệnh sạch sẽ gọn gàng, ánh mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ và những người thân yêu của mình đều ở đây, trái tim bị nỗi sợ bao vây dần bình tĩnh lại.

Bác sĩ điều trị đứng ở một bên gập ngón tay lại đẩy gọng kính trên sống mũi, hắn nhíu mày bước đến gần:

“Tiểu Lý à, trong ảo giác ngươi nhìn thấy cái gì vậy? Cảm xúc của ngươi dao động rất lớn, rốt cuộc gần đây ngươi làm sao thế, có làm theo những gì ta nói không?”

Nghĩ đến tất cả những gì mình vừa gặp phải, trái tim Lý Hỏa Vượng thoáng co lại một cái. Hắn lo lắng nói với bác sĩ điều trị của mình:

“Bác sĩ, có thuốc nào có thể tạm thời áp chế ảo giác không? Ta thật sự không thể chịu đựng được nữa, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ôi, được rồi, ta sẽ cho cậu uống một liều Haloperidol và Perphenazine. Nhưng Tiểu Lý à, thuốc cũng chỉ có tác dụng hỗ trợ điều trị mà thôi, nếu ngươi muốn hoàn toàn thoát khỏi ảo giác, vậy phải dựa theo phương pháp của ta.”

Bác sĩ nói xong lập tức dùng máy tính bảng trong tay để kê đơn thuốc.

Lúc nhìn thấy mấy viên thuốc con nhộng màu xanh lam do y tá đưa tới, Lý Hỏa Vượng gần như lao đến, trực tiếp bỏ vào miệng, ngay cả nước cũng không kịp uống.

Sư phụ đan dược cái quỷ gì chứ, hắn không muốn nghĩ đến mấy chuyện đó nữa. Bây giờ hắn chỉ muốn an tĩnh, chuyện vừa rồi thật sự dọa hắn sợ rồi.

Vỏ con nhộng của thuốc gặp nước bọt thì trở nên dính dính và sền sệt, mùi vị cũng rất buồn nôn, nhưng hắn vẫn cưỡng ép bản thân chịu đựng cảm giác này mà nuốt xuống.

“Tiểu Lý à, ngươi nói đi, ngươi vừa bị thứ gì trong ảo giác dọa sợ sao?”

Uống thuốc xong, Lý Hỏa Vượng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hắn mỉm cười trả lời:

“Không gặp cái gì cả, mấy người bên kia nói chuyện rất kỳ lạ, nghe giọng điệu thì giống như đang nói bên kia mới là hiện thực còn nơi ở của chúng ta mới là ảo giác. Ha ha ha.”

Hắn vừa nói xong, bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh giống như bị đóng băng, màu sắc tươi sáng ở xung quanh bỗng trở nên ảm đạm. Mẹ của hắn, Dương Na, bác sĩ điều trị, còn có y tá vừa đưa thuốc tới cho hắn, vào lúc này mọi người đều cứng đờ tại chỗ.

Xung quanh đột nhiên biến đổi như vậy khiến thân thể của Lý Hỏa Vượng dần run rẩy, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập. Hắn bất lực nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đầy nắng bỗng chốc tối sầm lại, khung cảnh yên bình hoàn toàn biến mất.

Chương 17: Vẫn Không Tha Cho Ta

Nỗi sợ hãi thực sự bao trùm lấy hắn, khủng hoảng áp đảo toàn bộ cảm xúc trong lòng hắn. Lý Hỏa Vượng theo bản năng kéo Dương Na rồi lao vào lòng ngực mẹ mình.

Nhưng ngay khi hắn tiếp xúc với mẹ, thân thể của bà bỗng chốc tan rã giống như bọt biển, người mẹ mạnh mẽ đáng tin cậy bất cứ lúc nào cũng có thể che mưa chắn gió cho hắn cứ biến mất như thế.

“Hỏa Vượng…”

Thân thể Lý Hỏa Vượng run lên, hắn đột nhiên quay đầu lại rồi trơ mắt nhìn thân thể Dương Na hoàn toàn tan biến ngay trước mắt, người mà hắn thích nhất cũng đã biến mất rồi.

Giờ phút này, tất cả những điều tốt đẹp mà Lý Hỏa Vượng quan tâm đều biến mất, chỉ để lại cho hắn một nỗi tuyệt vọng, áp lực và đau khổ.

Bốn vách tường trắng tinh của bệnh viện giống như thủy triều đang rút rất nhanh, hắn phải trở lại hang động u ám trong núi một lần nữa.

Cặp mắt Lý Hỏa Vượng đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hắn muốn gào thét, muốn trút hết tất cả tuyệt vọng và đau khổ cùng cực trong lòng ra ngoài.

Nhưng hắn làm không được, bởi vì cổ họng của hắn đã bị Hắc Thái Tuế chặn kín, không phát ra được một âm thanh nào. Tất cả tuyệt vọng và đau khổ nuốt trở lại trong bụng, hắn chỉ có thể tự gặm nhấm nỗi buồn của chính mình.

Nhìn đệ tử quỳ trên mặt đất run rẩy nôn khan, Đan Dương Tử chắp hai tay sau lưng, lắc đầu rồi đi ra ngoài cửa phòng.

“Chậc chậc chậc chậc, điên thành như vậy còn nói ngươi không bị chứng cuồng loạn? Ngươi là người bị nặng nhất trong phòng dược liệu này, ngươi nghĩ rằng trước đó bổn đạo gia chỉ tùy tiện tìm

ngươi về làm thuốc dẫn đấy sao?"

"Được rồi, chứng cuồng loạn đã hết, bây giờ ngươi nên siêng năng làm việc cho tốt. Nhớ kỹ, Thanh Phong quán không nuôi kẻ vô dụng. Mùng một mỗi tháng đến chỗ ta nhận thuốc."

Hắn vừa nói xong, các đệ tử khác đã theo chân rời đi, lúc này toàn bộ phòng dược liệu ngoại trừ Lý Hỏa Vượng quỳ trên mặt đất thì chỉ còn lại bốn thuốc dẫn khác.

Vẻ ngoài của họ rất quái dị, có thể là do bẩm sinh hoặc do sau khi dùng thuốc dẫn mà tạo thành, trong lúc nhất thời họ cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Qua khoảng thời gian nửa nén nhang, cuối cùng Hắc Thái Tuế trong miệng Lý Hỏa Vượng cũng trượt xuống bụng, tiếng gào khóc tê tâm liệt phế của hắn không ngừng quanh quẩn trong hang động.

"Tại sao! Tại sao ta lại bị đưa đến nơi quỷ quái này! Tại sao căn bệnh này vẫn không tha cho ta!"

…

Lý Hỏa Vượng cuộn mình thành một nhúm, giống như một đứa bé chưa sinh, không nhúc nhích mà rụt ở góc phòng vật liệu.

Những dược dẫn khác không dám, cũng không muốn quấy rầy hắn, nên đều yên lặng làm công việc của mình.

Màn đêm bất tri bất giác phủ xuống, đèn dầu trên tường cũng tắt hẳn, bóng tối giống như chăn bông đắp lên người Lý Hỏa Vượng.

Hắn nằm đó giống như một cái xác chết, không có bất kỳ phản ứng gì với chuyện ở bên ngoài.

Canh ba, ánh nến yếu ớt

Vào ngày canh ba, từ cửa sáng lên, chiếu sáng kệ hàng bên cạnh, cũng xua tan bóng tối trên người Lý Hỏa Vượng.

Bạch Linh Miểu sợ hãi ôm một đống cỏ khô đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng, thật cẩn thận đem cỏ khô trải lên người hắn.

Ngay sau đó, nàng từ trong ngực lấy ra một cái bánh bao cứng đặt ở bên miệng hắn.

Thấy Lý Hỏa Vượng vẫn không nhúc nhích, nàng mím môi, nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn.

"Sư huynh, ăn một chút đi, cả ngày hôm nay ngươi cũng không ăn gì."

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng mở to, hắn đã ngơ ngác nhìn mặt đất lạnh băng mấy tiếng đồng hồ rồi, một chút ánh nhìn cũng không cho Bạch Linh Miểu đang ở bên cạnh.

Bạch Linh Miểu muốn đi, nhưng nàng do dự một lát, cuối cùng vẫn từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, đặt ở bên tay Lý Hỏa Vượng.

"Sư huynh, đây là đồ của ngươi, ngươi cầm về đi."

Lúc này Lý Hỏa Vượng rốt cục có phản ứng, hắn nhìn về phía thứ kia, phát hiện là ngọc bội hình tròn mình trộm được từ vị Huyền Dương lúc trước.

Lý Hỏa Vượng còn nhớ rõ mình đem thứ này giao cho Dương Na, cầm đi đổi tiền. Vừa nghĩ đến Dương Na, trái tim ngàn vạn vết nứt của hắn lại bắt đầu chảy máu:

"Thứ này...Sao nó lại ở đây? ”

"Là...Là Lý sư huynh ngươi cho ta, ta nói không cần, nhưng ngươi cứ nhất quyết nhét cho ta."

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngồi dậy, nương theo ánh nến mờ, hắn cẩn thận đánh giá khối ngọc bội hình tròn khắc mây này.

Vào lúc này, hắn chưa bao giờ cảm thấy rằng mọi thứ lại chân thực tới vậy. Nhưng thứ hắn cảm nhận được, chỉ có sự chân thực của tuyệt vọng và thống khổ.

Nếu như có thể lựa chọn, hắn hy vọng mình có thể vĩnh viễn đắm chìm vào giấc mơ tốt đẹp kia.

Thấy Lý Hỏa Vượng đáp lại, Bạch Linh Miểu nhẹ giọng mở miệng hỏi:

"Lý sư huynh, ngươi bị sư phụ bắt từ đâu? Ta là người Lương quốc, còn ngươi?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một hồi, sau đó chán chường lắc đầu:

"Không biết. "

Chương 18: Kẻ Địch

Hắn thật sự không biết, hắn quả thật có ký ức về những chuyện quá khứ. Nhưng trải qua chuyện lúc sáng, Lý Hỏa Vượng cũng không thể phân biệt được những thứ trong trí nhớ của hắn rốt cuộc có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

Cho dù đến nơi này, mình cũng là một người điên, một người điên không phân biệt được hiện thực cùng ảo giác.

Ngay lúc lắc đầu, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên cảm giác được phần đầu có chút khác thường, hắn lấy tay sờ một cái, phát hiện tóc mình dính một ít máu khô, có lẽ là mình từng bị thương.

Nhìn Lý Hỏa Vượng sờ đầu, Bạch Linh Miểu mở miệng giải thích:

"Đó là Vương sư huynh làm. "

Lý Hỏa Vượng biết, Vương sư huynh này chính là gã mập sứt môi lúc trước muốn động thủ với Bạch Linh Miểu.

"Họ Vương đâu rồi?"

"Bị ngươi...Bị ngươi...Một chân đá chết rồi."

Nghe được lời này, trong đầu Lý Hỏa Vượng bỗng hiện lên ảo giác lão Lưu bị mình đá bay. Hắn cúi đầu, không tiếng động cười cười, thầm nghĩ mình đúng là đủ điên.

Lý Hỏa Vượng vói tay vào ngực, móc ra một cái vòng chân vàng có quấn dây đỏ rồi đưa nó cho Bạch Linh Miểu.

"Đây là đồ của ngươi, ngươi lấy lại đi."

Bạch Linh Miểu nhìn vòng chân, dùng hai tay đẩy trở lại:

"Lý sư huynh, ngày đó ngươi nói không sai. Thứ này đặt ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì, ngươi cứ giữ lấy đi."

Lý Hỏa Vượng ngẩn người nhìn vòng vàng, hiện tại thứ này đã không còn chút tác dụng gì với hắn, những thứ mà hắn quan tâm đều đã biến mất cả rồi.

"Cái kia, Lý sư huynh, ta có thể dùng thứ này làm thù lao, mời ngươi giúp ta một việc không?"

Lời nói của Bạch Linh Miểu khiến Lý Hỏa Vượng chuyển mắt nhìn về phía nàng.

"Nếu ngươi có hể sống sót rời khỏi đây, ngươi có thể giúp ta nói một câu với cha mẹ ta không? Họ sống dưới chân núi Ngưu Tâm ở Lương quốc, nói rằng nữ nhi bất hiếu, không thể dưỡng lão tống chung cho hai người."

Nói đến chỗ thương tâm, giọng nói của Bạch Linh Miểu cũng trở nên nghẹn ngào.

"Lý sư huynh, ta thật sự không muốn làm phiền ngươi, nhưng ta thật sự hết cách rồi, đoán chừng họ sẽ đưa ta tới phòng luyện đan nhanh thôi, ta..."

Nghe đến lời này, đôi mắt không còn sức sống trên gương mặt chán chường của Lý Hỏa Vượng dường như xuất hiện một tia sáng.

Hắn nhìn cỏ khô trên người, lại nhìn bánh bao bên cạnh, rụt tay lại, cất vòng vàng dây đỏ vào trong ngực.

"Ta là người nói lời giữ lời. Nếu đó cầm đồ của ngươi, thì sẽ giúp ngươi làm việc."

Đôi mắt ưu thương của Bạch Linh Miểu lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống.

"Lý sư huynh, như vậy không được, nó sẽ khiến ngươi rơi vào phiền phức."

"Ha ha...Ngươi nghĩ hiện giờ ta vẫn còn sợ mấy chuyện đó sao?"

Giờ phút này Lý Hỏa Vượng cũng đã nghĩ thoáng. Hắn đã hoàn toàn bất chấp tất cả, nếu thứ mà mình quan tâm cũng đã mất, vậy thì trên đời còn gì khiến hắn phải sợ nữa?

"Tốt lắm, Lý sư huynh uy vũ!"

Bỗng nhiên, bên ngoài cửa phòng vang lên mọt giọng nam, khiến cho hai người trong phòng đều hoảng sợ.

Người kia đi vào, ánh nến cũng chiếu rõ gương mặt của hắn ta. Đây là một người đàn ông có gương mặt xấu xí đầy cợt nhả, da thì mảng vàng mảng trắng y hệt như bị lang ben.

Người này móc ra hai cái bánh bao, lấy lòng đặt bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

"Hắc hắc hắc, Lý sư huynh ăn bánh bao. Lúc ăn cơm tối, ta nhớ Lý sư huynh còn chưa ăn cơm, nên cố ý để lại cho ngươi hai cái."

"Ngươi có lẽ không biết sư đệ là ai. Tiểu tử ta trời sinh trời nuôi, không có đại danh, ngươi cứ gọi Cẩu Oa là được. Ngày hôm qua, ta còn hiếu kính cho người mười bảy văn tiền đó."

Dáng vẻ xoa tay đứng ngồi không yên của Cẩu Oa, cùng với gương mặt thiếu chút nữa là treo hai chữ "nịnh hót" lên trên đó của hắn, hiển nhiên nói rõ hắn muốn biến Lý Hỏa Vượng thành chỗ dựa vững chắc, để mình không bị đưa đi làm dược dẫn. Không thể không nói, ngươi thông minh quả thật chỗ nào cũng có.

Lý Hỏa Vượng không nói gì, chỉ cầm ba cái bánh bao cứng kia lên rồi ăn ngấu nghiến, hắn đã đói bụng cả một ngày trời.

Vì ăn quá nhanh nên mắc nghẹn, Cẩu Oa hiểu chuyện, lập tức chạy ra ngoài lấy cho Lý Hỏa Vượng một ly nước.

Dưới sự dẫn đường của nước lạnh, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng nhét ba cái bánh bao vào trong bụng.

Hắn lắc lư muốn đứng dậy, nhưng nằm trên đất hồi lâu, hai chân hắn đều đã tê rần.

Bạch Linh Miểu đưa tay muốn đỡ, nhưng Lý Hỏa Vượng lại đẩy nàng ra.

Đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào con đường đen kịt phía ngoài phòng vật liệu, sau đó lắc lư đi ra ngoài.

Lúc này kẻ địch của hắn không còn là căn bệnh đột biến quái ác, mà biến thành đạo sĩ hói bắt người luyện đan Đan Dương Tử.

Khi khuôn mặt xấu xí ghê tởm của Đan Dương Tử xuất hiện trong đầu. Trong mắt của Lý Hỏa Vượng dần dần hiện ra lệ khí nồng đậm, hàm răng cũng nghiến ken két.

Chương 19: Vừa Đi Vừa Nói

"Ngươi dựa vào cái gì đem thứ ghê tởm kia nhét vào trong miệng ta, lại dựa vào cái gì ép buộc ta rời khỏi ảo cảnh tuyệt đẹp kia, bắt ép ta phải tiếp thu hiện thực tuyệt vọng này!"

…

"Duy tam thánh nhân, nãi nhất thái cực, phổ thụ hạo kiếp gia chi mệnh, đỉnh ưng vô lượng phẩm chi bao...Tứ phúc xá tội giải ách, phổ tế tồn vong, đạo quán chư thiên, ân đàm tam giới, đại bi đại nguyện, đại thánh đại từ..."

Tiếng tụng kinh vang vọng không ngừng vang vọng trong hang động rộng rãi, tất cả sáu đệ tử Thanh Phong quan bao gồm cả Lý Hỏa Vượng đều ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, cùng sư phục học tiết học sáng.

Trước mặt mọi người đều không có kinh thư, nên Lý Hỏa Vượng chỉ có thể hàm hồ đọc nội dung của tiết học theo các sư huynh.

Lý Hỏa Vượng một bên tụng kinh, một bên ngẩng đầu, tầm mắt ngưng tụ lên người Đan Dương Tử ngồi ở phía trước. Lệ khí trong mắt vừa hiện ra thì đã bị hắn áp xuống.

Đối với tên ghê tởm này, hắn hiện tại hận không thể ăn thịt hắn lột da hắn, nhưng Lý Hỏa Vượng biết, mình hiện tại rất nhỏ yếu, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Đối phương thực lực cường đại, hắn không thể lỗ mãng, điều quan trọng nhất bây giờ chính là nhịn, sau đó âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Trong quá trình này có lẽ sẽ có rất nhiều khó khăn, còn có nguy cơ bị Đan Dương Tử phát hiện sau đó bị giết rất thảm, nhưng Lý Hỏa Vượng cái gì cũng không quan tâm.

Khi thấy Đan Dương Tử hơi nghiêng người, tầm mắt của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dời lên trên, lướt qua ba nén hương cao, nhìn về phía ba pho tượng thần đặt bên trong vách đá rỗng.

Ba vị thần tiên dung mạo khác nhau mặc đạo bào màu vàng, tay ôm phất trần, ánh mắt không buồn không vui, nhìn chăm chú vào những phàm nhân nhỏ bé phía dưới.

Trên người họ không có chút khí chất tiên phong đạo cốt nào, dáng vẻ tầm thường, nếu không phải trên người mặc đạo bào thì nhìn qua chắc chắn sẽ xem là ba kẻ bình thường.

Ba vị này là ai, Lý Hỏa Vượng đương nhiên không biết, nhưng hắn đã khắc sau dung mạo của cả ba vào trong đầu minh.

Lúc này tiếng tụng kinh bắt đầu chậm lại, sau khi đoạn kinh thánh cuối cùng được đọc ra, đồng tử đứng ở một bên nặng nề gõ ba cái vào trống đỏ, buổi học sớm kết thúc.

Tất cả đệ tử đứng lên theo Đan Dương Tử, đồng thời dùng tay phải bóp ngón cái của tay trái, còn bốn ngón tay trái thì đặt ở trên đầu ngón tay phải, cuối cùng là giơ hai tay lên đỉnh đầu hành lễ với thần tượng.

Hành lễ xong, Đan Dương Tử chậm rãi xoay người lại, đánh giá các đệ tử phía sau mình.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng mặc đạo bào vẻ mặt bình tĩnh đứng ở cuối đám người, hắn hài lòng gật đầu.

"Huyền Nguyên, Huyền Dương vừa mới vào bổn môn, khẳng định

có rất nhiều chỗ không hiểu, ngươi làm sư huynh phải dạy hắn kỹ càng."

"Vâng, sư phụ."

Một người đàn ông trung niên có gương mặt hơi mập mạp hành lễ với Đan Dương Tử.

"Được rồi, đã qua giờ Mão, nếu không còn việc gì thì đều đi dùng cơm đi."

Đan Dương Tử nói xong, chắp hai tay sau lưng, sau đó đi về phía cửa động bên cạnh.

Một thanh niên đầu đội khăn hỗn nguyên có vẻ mặt u ám cũng đi theo sau hắn cùng ra ngoài.

"Đó là Chính Khôn sư huynh, từ sau khi Chính Khảm Chính Chấn sư huynh phản bội chạy trốn, thì hắn chính là đệ tử quan môn duy nhất của sư phụ. Sau này nếu có gặp ở trong quan thì nhớ tôn kính một chút, tính của hắn không tốt được như sư phụ đâu."

Huyền Nguyên đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, rồi giải thích lai lịch của người nọ cho hắn nghe.

Lý Hỏa Vượng gật gật đầu.

"Đa tạ Huyền Nguyên sư huynh đã giải đáp, vậy hắn cũng có thần thông như sư phụ sao? ”

Cái khác không biết, nhưng Lý Hỏa Vượng biết Đan Dương Tử có năng lực một tay nâng vật, hơn nữa lực lớn kinh người, có thể nâng vò đa mấy trăm cân.

Những thứ này cũng không phải là điều khiến Lý Hỏa Vượng kiêng kỵ nhất, điều khiến hắn đề phòng chính là dù có bất cứ chuyện gì xảy ra trong hang động đá vôi thì hắn đều biết, cho dù là lúc mình nói xấu hắn, hay là việc bản thân không đồng ý chuyện chạy trốn.

"Hắn là đệ tử quan môn, hắn cùng sư phụ học cái gì sao ta biết được."

Lý Hỏa Vượng nhận ra được sự ghen tị trong lời nói của đối phương.

"Sức mạnh của một người quá nhỏ yếu, ta có nên tìm một minh hữu khác trong Thanh Phong quan không?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên một ý niệm, nhưng rất nhanh đã bị hắn dập tắt.

Người có ý phản kháng phỏng chừng đã sớm bị Hắc Thái Tuế ăn tươi nuốt sống, những kẻ còn lưu lại lúc này nếu không phải là kẻ khăng khăng một mực với Đan Dương Tử thì cũng là kẻ nhát gan.

"Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói."

Huyền Nguyên nói xong, xoay người dẫn Lý Hỏa Vượng đi về phía phòng bếp.

"Ta biết ngươi nghĩ cái gì, nhưng đừng nhớ thường công pháp thành tiên của sư phụ nữa. Vì nếu có tính từ trên tính xuống thì ngươi cũng sẽ là kẻ sau cùng."

Chương 20: Bạch Linh Miểu

"Cho nên ngươi cứ an phận làm công việc của mình đi, sư phụ phân phó ngươi làm cái gì, ngươi cứ làm theo là được. Cứ đợi những người ở trên xong thì tự nhiên sẽ tới lượt ngươi."

Lúc này họ đã đi tới hang động ăn cơm, các sư huynh khác đến sớm đã bắt đầu ăn cháo.

Trong đó có ba người mà hắn quen biết, hai vị đạo sĩ lưng đeo trường kiếm là Trường Minh Trường Nhân, còn một vị là Huyền m trước đó từng gặp một lần.

Cộng thêm Huyền Nguyên bên cạnh và Huyền Dương là mình, năm vị đệ tử ký danh của Thanh Phong quan hiện giờ đều tập hợp ở chỗ này.

"Quy tắc của Thanh Phong quan, ăn không nói ngủ không nói, ăn

cơm xong ta sẽ dạy ngươi cái khác."

Huyền Nguyên nói xong liền ngồi xuống cùng nhau ăn cháo.

Lý Hỏa Vượng cũng ngồi xuống, bưng chén gốm đen húp một ngụm, ánh mắt yên lặng quan sát cử chỉ hành vi của các sư huynh khác.

Diện mạo của những người này không giống nhau, không quá nổi bật cũng không quá xấu xí. Nhưng khi họ mặc đạo bào ngồi cùng một chỗ, Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Khi thấy Huyền m đè lại một bên mũi rồi dùng sức xì ra đất, mà hai vị sư huynh khác nhíu mày, Lý Hỏa Vượng rốt cuộc cũng nhận ra, thì ra điều kỳ lạ chính là khí chất của họ không giống nhau.

Những người này có người thì gầy yếu như thư sinh, có người thì tay to chân thô như những người hay làm việc nặng.

"Đan Dương Tử tìm năm người này ở đâu? Chẳng lẽ đều là thuốc dẫn như mình?"

Đặt chén không xuống bàn, các vị sư huynh cũng không liếc Huyền Dương sư đệ mới tới một cái, lập tức đứng lên rồi sải bước rời khỏi.

Đợi khi cơm nước xong, Huyền Nguyên tiếp tục dẫn Lý Hỏa Vượng đến các nơi trong Thanh Phong quan để giới thiệu. Cũng nói cho hắn biết năm vị đệ tử ký danh phân biệt phụ trách các vị trí khác nhau trong đạo quan.

Có người phụ trách quản lý đạo đồng, có người phụ trách xuất quan mua sắm, còn có người phụ trách nuôi dưỡng Hắc Thái Tuế, thậm chí mấy vị có tư lịch lâu năm còn phải kiêm nhiều chức vụ.

Vốn dĩ ngày trước không bận rộn như vậy, đáng tiếc vừa chết một nhóm người, nên những công việc của họ chỉ có thể phân cho người ở lại.

Trách nhiệm của Lý Hỏa Vượng tự nhiên không cần phải nói, tất cả mọi thứ trong phòng đều do hắn phụ trách, mà những thứ mà đệ tử như họ làm đều là vì trợ giúp sư phụ thành tiên.

Cứ như vậy đi lòng vòng cả ngày, Lý Hỏa Vượng rốt cục từ chỗ Huyền Nguyên biết được cái nhìn chi tiết về đạo quan.

Lý Hỏa Vượng nhớ kỹ những thứ này trong lòng, nơi này không còn là ảo giác mà hắn có thể tùy thời rời đi, mình có thể giết chết Đan Dương Tử hay không, những tin tức này nói không chừng có thể phát huy được tác dụng lớn.

Ở chung một ngày, quan hệ giữa Huyền Nguyên và Lý Hỏa Vượng đã thoáng ttố hơn, hai người hiện tại đang trở về từ chính nhất điện.

"Huyền Dương sư đệ, thật ra ngươi không cần phải khẩn trương như vậy, công việc của ngươi sẽ không bận rộn mấy đâu, dù sao sư phụ cũng đâu luyện đan mỗi ngày."

"Ồ? Kính xin Huyền Nguyên sư huynh giải thích nghi hoặc. ”

"Mấy chuyện như luyện đan thường có quan hệ mật thiết với thiên tượng thời gian, có vài đan dược chỉ có thể phát huy tác dụng lớn nhất ở một thời gian nhất định. Ví dụ như hôm nay và ngày mai đều không phải là ngày để luyện đan, nhưng giờ Tý ngày mốt lại là một ngày rất tốt."

…

"Ai nha, dù sao nói với ngươi ngươi cũng không hiểu, sự kỳ diệu trong đó rất phức tạp, ngươi cứ đi theo sư phụ học cho tốt đi."

"À, thì ra là thế."

Lý Hỏa Vượng làm bộ suy tư, nhưng thật ra là đang nghĩ tới chuyện khác.

Đan dược mà Đan Dương Tử cho mình rõ ràng là hữu dụng, điều này chứng tỏ pháp tắc của thế giới này và thế giới cũ của mình hoàn toàn không giống nhau.

Nếu như muốn đối phó Đan Dương Tử, hắn cần phải hiểu rõ hơn về thế giới xa lạ này.

"Chẳng lẽ là người tu chân trong tiểu thuyết? Không giống, có

người tu chân nào lấy người luyện đan? Có người tu chân nào cần người phàm giúp mình thành tiên?"

"Hơn nữa dựa theo lệ thường, nếu là môn phái tu tiên bình thường thì không phải nên tặng cho mình một quyển công pháp nền hay sao? Nhưng hiện tại sao cái gì cũng không có?"

Khi Lý Hỏa Vượng càng hiểu rõ nơi này, thì hắn lại càng cảm thấy đạo quan này có gì đó kỳ lạ, hoàn toàn không giống với nơi tu đạo trong tưởng tượng của hắn.

"Đúng rồi, Huyền Dương sư đệ, sư huynh dạy cho người một chuyện. Đó chính là trước khi sư phụ mở miệng, ngươi phải chuẩn bị tất cả mọi thứ cho thật tốt."

"Ví dụ như chuyện đan dược ngày hôm qua, vì chứng bệnh điên của ngươi phát tác, bỏ lỡ canh giờ, nhưng nếu ngươi đưa dược dẫn qua chỗ sư phụ trước giờ Tý ngày mai thì chẳng phải đang tỏ ý xin lỗi hay sao?"

"Đừng thấy sư phụ hỉ nộ vô thường, nhưng ngươi chỉ cần dỗ dành hắn vui vẻ, ngươi tự nhiên sẽ có chỗ tốt."

"Chuyện đan dược ngày hôm qua?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút.

"Đúng vậy, sao thế, ngươi quên rồi sao? Hôm qua sư phụ bảo ngươi đưa cái gì sang? ”

"Bạch...Bạch Linh Miểu."

Chương 21: Nụ Cười

Đồng tử Của Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt co lại cực nhỏ, đã có nhiều chuyện xảy ra như vậy, nhưng chuyện này vẫn chưa được kết thúc sao?

Nếu như trước ngày mai mà hắn vẫn chưa nghĩ ra cách, thì cô gái bị bệnh bạch tạng kia nhất định cũng sẽ giống như những dược

dẫn trước đó, bị giã thành thịt nát!

Lý Hỏa Vượng không biết mình đang trở về chỗ của mình thế nào, hắn nằm trên giường đá, cái vòng chân vàng quấn dây đỏ được đặt trong ngực kia giống như biến thành một khối sắt đỏ rực, thúc giục hắn mau mau nghĩ ra cách.

Thế nhưng hiện tại, không nói tới việc chênh lệch thực lực của Đan Dương Tử và Lý Hỏa Vượng, thì toàn bộ những người trong đạo quan đều là người của hắn.

Vết xe đổ của những sư huynh đã chết lúc trước đã nói rõ, chạy trốn một cách mù quáng là vô dụng.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng trằn trọc không yên thì một đêm đã trôi qua.

Trước khi lớp học sáng bắt đầu, Lý Hỏa Vượng mặc quần áo và đi ra ngoài hang động.

Hắn muốn tới phòng luyện đan nhìn xem, coi có thể tìm được biện pháp gì ở bên đó không.

Vừa cầm đèn dầu bước ra, một gương mặt mỏ nhọn tai khỉ lập tức xông ra, khiến cho Lý Hỏa Vượng giật nảy mình, thì ra là mặt của Cẩu Oa.

"Hắc hắc hắc, Lý sư huynh không sao chứ? Hôm qua ta không thấy ngươi tới phòng vật liệu, thật sự có chút lo lắng, cho nên tới thăm ngươi một chút."

"Bạch sư muội không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng lui về phía sau hỏi.

"Không có việc gì không có việc gì, ngài đã tự mình mở miệng nói để Bạch sư muội quản lý phòng vật liệu, ai dám không nghe lời chứ. Hắc, Lý sư huynh thật sự lợi hại, ngươi xem, từ sau khi ngươi chưởng quản kho nguyên liệu, chưa có người nào được đưa đi hết."

Nghe Cẩu Oa nói lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô

cùng phiền não, hắn dùng đèn dầu đẩy tên này ra, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Khi Lý Hỏa Vượng đi tới phòng luyện đan thì phát hiện có một ít đồng tử dậy sớm đã bắt đầu cầm vải lanh lau sạch lò luyện đan và sàn nhà.

Thậm chí có một đồng tử đang đứng xong cối đá, cầm bàn chải lông heo dùng sức cọ đống thịt nát còn sót lại.

Thân là đệ tử của Đan Dương Tử, việc Lý Hỏa Vượng vào phòng luyện đan đương nhiên là không có ai dám nói.

Lý Hỏa Vượng làm bộ như tùy ý đi lại, tầm mắt thì bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía.

Phòng luyện đan được bố trí rất đơn giản, ngoại trừ lò luyện đan màu đen chiếm một phần ba không gian ra thì chỉ còn lại cối đá và chày đá được Đan Dương Tử dùng để đập người.

Đừng nói là sách luyện đan, ngay cả tranh chữ treo tường cũng không có một tấm, hơn nữa toàn bộ gian phòng vô cùng trống trải, không có bất kỳ vật dụng có thể che chắn nào.

"Ngươi đang nhìn gì đó?"

Đừng nói sách luyện đan, ngay cả tranh chữ trên tường cũng không có một tấm, hơn nữa toàn bộ gian phòng phi thường trống trải, không có bất kỳ dụng cụ nào có thể che chắn.

"Ngươi đang nhìn gì đó?"

Một giọng nói quen thuộc nhưng lại khiến Lý Hỏa Vượng sởn gai ốc đột nhiên vang lên từ phía sau.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn người, vội vàng chắp tay hành lễ.

"Sư phụ."

"Ta hỏi ngươi đang nhìn cái gì?"

Lý Hỏa Vượng ở trong lòng nhanh chóng suy tư một giây, lập tức

nghĩ đến một lý do.

"Đệ tử nhìn tài nghệ luyện đan của sư phụ lợi hại như thế, trong lòng sinh lòng ngưỡng mộ, liền suy nghĩ không biết khi nào đệ tử mới đạt được như vậy."

Đan Dương Tử rất hài lòng với thái độ thay đổi của Lý Hỏa Vượng, xem ra tiểu gia hỏa này đã hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Hắn chắp hai tay ra sau, đi vòng vòng quanh cái lò luyện đan.

"Có lòng cầu tiến là chuyện tốt, nhưng không phải đạo gia không dạy ngươi, mà là việc luyện ngoại đan cũng không đơn giản như vậy."

"Đan dược tầm thường còn dễ nói, nhưng nếu ngươi muốn dùng đan đạo để thành tiên thì phải tu luyện nội đan và ngoại đan cùng một lúc. Bản đạo gia luyện đến giờ đã gần Đại Thừa, cũng phải tốn một phen công sức."

Trên mặt Đan Dương Tử lộ ra một tia đắc ý cùng hưng phấn, phảng phất như đan tưởng tượng tới cuộc sống sau khi mình thành tiên.

"Sư phụ...Ngươi sắp thành tiên sao? ”

Lý Hỏa Vượng vừa nói ra lời này, biểu tình trên mặt Đan Dương Tử lập tức thu lại.

"Chuyện thành tiên không đơn giản như vậy, đường xá dài đằng đẵng, nhưng bản đạo gia khẳng định có thể thành tiên, ngươi có biết vì sao không? ”

"Không biết."

Vẻ mặt Đan Dương Tử trở nên có chút kích động.

"Vì biện pháp thành tiên chính là thiên thư là lão Quân gia viết, hơn nữa còn do hắn tự minh đưa tới tay ta. Thử hỏi thiên hạ này còn có ai có thể thành tiên? Hắn nói ta có thể thành tiên. Hừ, ta nhất định sẽ có thể thành tiên!"

"Lão Quân gia? Người này là ai? Là người trong ba bức tượng sao?"

Lý Hỏa Vượng có chút nghe không hiểu miêu tả giống như thần thoại này.

Tuy rằng không nghe hiểu chút gì, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn nịnh hót nói:

"Sư phụ nói rất đúng, ngài nhất định có thể thành tiên, cùng thiên địa đồng thọ! ”

Đan Dương Tử rõ ràng rất thích nghe lời này, trên gương mặt xấu xí cũng hiện lên nụ cười.

Chương 22: Giờ Tý

"Ha ha ha, được được. Nếu ngươi muốn học luyện đan, vậy thì ta dạy ngươi một phương thuốc Nhuận Huyết Đan đơn giản trước, ngươi ghi lại đi này. Nhân đan 12 lạng, hương phụ tử nửa cân, dương khởi thạch 2 lạng 4 tiền..."

Lý Hỏa Vượng muốn tìm bút mực để ghi lại, nhưng nhìn trái nhìn phải, toàn bộ căn phòng một cây bút cũng chẳng có.

Dưới tình thế cấp bách, hắn lấy một cục than nhỏ từ dưới lò luyện đan ra, sau đó dứt khoát ghi lên đạo bào của mình.

"...Giờ Sửu ba khắc đốt lò, rửa cho thật sạch. Dùng mắt đều nhìn, dùng hơi để thổi, dùng thần để hun, sau đó dùng lửa nhỏ từ từ nuôi dưỡng. Giờ Mão bốn khắc lập tức mở lò."

"Ngươi cứ cầm đan phương này đi luyện từ từ, để đạo gia nhìn thử thiên phú của ngươi thế nào."

Lý Hỏa Vượng ném than trong tay xuống, hai tay nâng bào đưa tới trước mặt Đan Dương Tử.

"Sư phụ, ngài xem đệ tử có gì thiếu sót không?"

Nhưng khi thấy vạt áo viết đầy chữ than hiện ra trước mắt, gương mặt hớn hở của Đan Dương Tử lập tức trở nên âm u.

Hắn nhấc chân phải lên, trực tiếp đạp Lý Hỏa Vượng bay ra ngoài, đu.ng cái ầm vào lò luyện đan rồi nặng nè ngã xuống đất.

Đan Dương Tử mặt mày tái mét, hùng hùng hổ hổ chắp tay trực tiếp rời đi, bỏ mặc Lý Hỏa Vượng nằm ở chỗ đó.

Khi lòng tức giận dần dần tản đi, Lý Hỏa Vượng cảm giác được chuyện này phi thường kỳ lạ, mình cũng không làm gì, sao tự nhiên hắn lại thay đổi thái độ?

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn đan phương trong tay, suy tư, chữ của

mình tuy rằng khó coi, nhưng rõ ràng vẫn có thể đọc được mà.

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng nghĩ tới cái gì, hắn nhìn phòng luyện đang không treo bất kỳ bức tranh họa nào, lại nhớ tới việc tất cả học trò buổi sáng đều không có kinh thư.

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu của Lý Hỏa Vượng:

"Chẳng lẽ cái tên hói này là một kẻ mù chữ, hắn không biết chữ?"

…

Lý Hỏa Vượng cẩn thận nhìn đan lô nhỏ trước mắt, hắn còn đốt ba cây nhang ở bên cạnh để tính thời gian.

Trong hoàn cảnh không có đồng hồ báo thức này, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể dựa vào biện pháp đơn sơ này để tính toán thời gian.

Khi nén nhang cuối cùng hoàn toàn bị thiêu rụi, hắn lập tức dập lửa mở lò, một mùi thảo dược hỗn hợp kỳ lạ từ bên trong bay ra.

Lý Hỏa Vượng trong lòng vui vẻ, thành công rồi. Hắn để hỗn hợp đan được luyện xong vào một cái rây, sau đó không ngừng lắc lư. Khi những tro đan bị lọc hết thì trên rât chỉ còn lại một vài viên đan dược màu đen có kích thước khác nhau.

Những đan dược này chính Nhuận Huyết đan trong miệng của Đan Dương Tử, đây là một loại đan dược vô cùng đơn giản, tác dụng chính là cầm máu.

Mỗi lần ăn thì không thể vượt quá một lượng, nếu không sẽ có khả năng máu huyết trong người bị đông lại.

Nghe thì có vẻ hơi cùi, nói không chừng dùng để hại người còn tốt hơn cả chữa bệnh.

Nhưng vì đan dược này là đơn giản nhất, Đan Dương Tử mới có thể đưa cho Lý Hỏa Vượng luyện tập.

Cẩn thận đếm, cuối cùng Lý Hỏa Vượng thu được mười ba viên Nhuận Huyết Đan lớn, hai mươi sáu viên Nhuận Huyết Đan nhỏ.

Hơn nữa thứ Lý Hỏa Vượng thu hoạch được không chỉ là những thứ này. Mà là thông qua quá trình luyện chế Nhuận Huyết Đan, hắn còn hiểu được một ít kiến thức cơ bản về việc luyện đan.

Việc luyện đan còn khó hơn tưởng tượng của hắn, ngoại trừ việc chú ý thời gian của mỗi loại, mà còn phải cẩn thận phân biệt những loại thảo dược có hướng sinh trưởng khác nhau.

Chỉ cần sai một bước thôi thì dược hiệu và tỷ lệ thành đan sẽ khác nhau một trời một vực, đống phế liệu đã cháy đen bên cạnh chính là minh chứng cho điều này.

Lý Hỏa Vượng lấy ra một ống trúc nhỏ, cất toàn bộ đan dược vào, sau đó hít sâu một hơi, mặc đạo bào đặt bên cạnh vào rồi ra cửa.

"Sắp đến giờ Tý rồi."

Khi Lý Hỏa Vượng đẩy cửa phòng vật liệu ra thì tất cả mọi người đang lao động bên trong đều đồng loạt đứng lên, hoảng sợ nhìn hắn.

Hiện tại trong mắt của họ, hắn chẳng khác nào một Diêm Vương sống.

Lý Hỏa Vượng phức tạp nhìn họ, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, hắn đi ngang qua họ, cuối cùng dừng lại ở trước mặt Bạch Linh Miểu.

Mái tóc trắng của thiếu nữ theo động tác của chủ nhân mà hơi hơi run rẩy, nàng cố nén để mình không khóc, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, nước mắt từ từ chảy xuống từ con mắt màu hồng nhạt đặc trưng của người bị bạch tạng.

Lý Hỏa Vượng biểu tình ngưng trọng đưa tay ra giữ chặt tay nàng, sau đó kéo người ra khỏi phòng vật liệu, đi về phía phòng luyện đan.

Bên trong đường hầm hang động ướt át, Bạch Linh Miểu nghẹn ngào nói di ngôn với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng trầm mặc nghe, cái gì cũng không nói, khi đến trước cửa phòng mình, hắn đột nhiên kéo nàng rẽ vào trong.

"Cởi quần ra."

Bạch Linh Miểu mở to hai mắt, cơ thể cứng đờ tại chỗ, dường như bị hành động của đối phương dọa sợ.

Chương 23: Sư Phụ Ban Thuốc

Ba khắc trước giờ Tý, Lý Hỏa Vượng dẫn Bạch Linh Miểu đi tới phòng luyện đan, mà lúc này Đan Dương Tử cũng vừa mới tới.

Khi Đan Dương Tử thấy Lý Hỏa Vượng không cần mình phân phó cũng tự động đưa thuốc dẫn tới thì trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, cảm thấy đứa đệ tử nhỏ nhất này cũng thuận mắt hơn một chút.

"Haha, đồ nhi tốt, lại đây đi."

Đan Dương Tử tiện tay ngoắc một cái, Bạch Linh Miểu trực tiếp bay tới, sau đó bị hắn bóp cổ ném vào cối đá.

Thấy một màn này, Lý Hỏa Vượng tim đập thình thịch, hai tay nắm chặt.

Mắt thấy cái chày đá nặng mấy trăm cân sắp đập về phía trước, Đan Dương Tử lại đột nhiên ngừng lại.

"Aiz, sau lại cố tình có máu vào lúc này? Dược tính sẽ bị thay đổi hết mất."

Đan Dương Tử nhíu mày nhìn cái quần dính máu của Bạch Linh Miểu.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra kế hoạch của mình đã thành công.

Khi Lý Hỏa Vượng hiểu sâu hơn về giới luyện đan thì hắn cũng tìm được cách để phá cục.

Nếu như dược liệu giống nhau, nhưng tùy theo hoàn cảnh sinh trưởng mà thay đổi, thì người được dùng làm dược dẫn cũng sẽ giống y như vậy.

Hơn nữa trong ấn tượng của hắn, nữ nhân tới tháng đối với Đạo gia mà nói là một thứ dơ bẩn, nên hắn đã nghĩ ra cách để cho Bạch Linh Miểu vờ như tới tháng để đối phó cục diện.

Hơn nữa vì để tránh cho đối phương nghi ngờ, nên không thể để cho người khác nói, mà nhất định phải để Đan Dương Tử tự mình phát hiện mới được.

Hiện tại xem ra mục đích của mình đã đạt được, mạng của Bạch Linh Miểu đã cứu được.

Đạo bào rộng lớn của Đan Dương Tử vung lên, Bạch Linh Miểu bay khỏi cối đá, ngã mạnh xuống mặt đất.

Cú ngã này rất nặng, Bạch Linh Miểu nằm nửa ngày mới ôm đầu gối bò lên, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không thể hỗ trợ, hắn chỉ có thể đứng một bên lạnh lùng nhìn.

"Huyền Dương, đem nguyên liệu này dẫn về đi."

Nghe Đan Dương Tử nói như vậy, Lý Hỏa Vượng lúc này mới hoàn toàn yên tâm, hắn cung kính hành lễ với Đan Dương Tử.

"Tuân mệnh, sư phụ."

Khi Bạch Linh Miểu đi tới bên cạnh, Lý Hỏa Vượng lúc này mới phát hiện đầu gối của đối phương dường như đã bị dập nát, máu đỏ chảy xuôi theo gò má của nàng.

Mặc dù bị thương, nhưng Bạch Linh Miểu vẫn cảm kích Lý Hỏa Vượng, chút đau đớn nhỏ này hoàn toàn không là gì với việc tử vong.

"Kệ đi, xem như cũng gạt được ải này, phỏng chừng còn rất lâu mới tới lượt của Bạch Linh Miểu."

Lý Hỏa Vượng dẫn Bạch Linh Miểu rời khỏi.

Nhưng khi họ sắp rời khỏi cái bóng của lò luyện đan khổng lồ kia thì lại nghe tiếng nói nhẹ nhàng của Đan Dương Tử vang lên từ phía sau.

"Huyền Dương, nếu dược dẫn này không được thì ngươi đổi cái khác sang đi. Ta nhớ loại dược dẫn màu trắng như này vẫn còn một cái, ngươi đi nhanh về nhanh, chớ làm chậm trễ thời gian."

Lời này làm cho thân thể Lý Hỏa Vượng khẽ run lên một chút, ngay sau đó, hắn xoay người tôn kính hành lễ với Đan Dương Tử thêm lần nữa.

"Vâng, sư phụ."

Lý Hỏa Vượng không biết mình đi đến phòng vật liệu như thế nào, hắn chỉ có thể chết lặng đi tới trước mặt một người đàn ông bị bạch tạng khác, sau đó kéo tay hắn đi ra ngoài.

Đối phương tuyệt vọng khóc lóc, thậm chí còn quỳ xuống liên tục dập đầu xin mình tha mạng. Nhưng Lý Hỏa Vượng lúc này lại không làm được gì cả. Hắn chỉ có thể tự tay đưa người này đi tới phòng luyện đan.

Tiếng khóc của đối phương im bắt dưới cây chày đá của Đan Dương Tử, khói trắng mịt mờ dẫn theo một mùi thuốc nồng đậm bốc lên, khiến tầng thạch nhũ ở phía trên bám dày một tầng mỡ người.

Lý Hỏa Vượng run rẩy xoay người vừa định đi, nhưng lại bi Đan Dương Tử gọi lại.

"Không phải ngươi đang hướng tới con đường luyện đan sao? Lại đây, nhìn cho cẩn thận, quá trình luyện chế loại đan dược phức tạp và hi hữu như này không phải nơi nào cũng có đâu."

Lý Hỏa Vượng đi tới, tỉ mỉ quan sát, đồng thời chăm chú nghe Đan Dương Tử nói khi nào cần cho thêm vật liệu gì, khi nào lại thêm bớt bao nhiêu lửa. Hắn gống như một đứa trẻ hiếu học quan sát toàn bộ quá trình luyện đan.

Khi ngọn lửa dưới lò luyện đan dập tắt, nắp lò mở ra, bảy viên đan dược màu đen hoàn chỉnh xếp hàng bay tới trước mặt Đan Dương Tử.

"Không tồi không tồi, ngươi rất có thiên phú, những đồ nhi khác căn bản không học tốt như ngươi, đến, sư phụ thưởng cho ngươi."

Đan Dương Tử lấy một viên từ trong lòng bàn tay rồi đặt trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Tạ sư phụ ban thuốc!"

Lý Hỏa Vượng thận trọng hướng về phía Đan Dương Tử hành lễ một cái, hai tay run rẩy cầm lấy viên đan dược kia bỏ vào miệng rồi nuốt xuống.

Chương 24: Chỉ Hận Không Thể Ăn Tươi Nuốt Sống

Vừa nuốt viên thuốc xuống bụng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy trong đan điền như có một ngọn lửa vô cùng ấm áp, dễ chịu, hơn nữa ngọn lửa này hình như có xu hướng cháy ngày càng lớn, thiêu đốt cả cơ thể khiến hắn chẳng còn tâm trí đâu để mà cảm thấy ghê tởm hay buồn nôn vì vừa ăn thứ được luyện từ con người.

“Huyền Dương à, về nghỉ ngơi đi, hiệu lực của viên thuốc này mạnh lắm, muốn hấp thu hoàn toàn chắc phải tốn một khoảng thời gian.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Lý Hỏa Vượng chân nam đá chân chiêu lảo đảo mò trở về chỗ ở của mình, sau đó một tay đỡ khung cửa, cúi người há mồm nôn khan một hồi, nhưng lại chỉ nôn ra chút dịch trong, xem ra toàn bộ viên thuốc đã sớm được dạ dày hấp thu hết.

“Rắc…rắc.”

Xương khớp cả người Lý Hỏa Vượng vang lên tiếng răng rắc, cơ thể không kiềm được mà vô thức run rẩy.

Lúc này, ngọn lửa nơi đàn điền đã đi theo kinh mạch tỏa ra khắp tứ chi. Bây giờ hắn cảm thấy như mặc áo bông giữa mùa hè, cả người sắp sửa bị nấu chín.

Nhiệt lượng quá lớn khiến đầu óc của hắn trở nên mơ hồ, Lý Hỏa Vượng nằm trên giường nhìn nóc nhà không ngừng xoay tròn trên

đỉnh đầu, nghĩ tới những chuyện vừa mới phát sinh, nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng và sợ hãi của mọi người trong nhà kho.

Bản thân giờ đã trở thành kẻ đồng lõa đáng kinh tởm của Đan Dương Tử, buộc người khác làm những gì mà ông ta từng làm với mình.

Có lẽ ông ta không biết chữ, nhưng ông ta lại không phải kẻ ngu. Đứng trước thực lực tuyệt đối, có làm gì cũng chỉ vô dụng.

“Ta nhất định phải giết chết hắn, nhất quyết phải tìm cách giết chết hắn!!”

Lý Hỏa Vượng điên cuồng gào thét trong lòng.

Tay phải của hắn vô thức siết chặt lấy mép giường đá, khi dòng suy nghĩ cuối cùng vang lên trong đầu, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay của hắn.

Một tiếng “Rắc” vang lên, chiếc giường đá cứng rắn thế mà lại bị hắn bẻ mất một khối bằng tay không.

Cảnh tượng này khiến Lý Hỏa Vượng sửng sốt không thôi, hắn cúi đầu nhìn tay mình, lại đưa mắt nhìn cục đá mà hắn đang nắm trong tay, sau đó tức khắc hiểu ra, là do tác dụng của viên thuốc.

Không chỉ sức mạnh, những phương diện khác cũng có sự thay đổi lớn, thậm chí Lý Hỏa Vượng còn cảm thấy tầm nhìn của hai mắt xa hơn trước một chút. Viên thuốc kia khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Nhưng vừa nghĩ đến năng lực này được có được là do ăn người khác, cảm giác kinh tởm lại một lần nữa trào dâng trong lòng Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh? Ngươi không sao chứ?”

Bạch Linh Miểu cẩn thận ló đầu ra khỏi cửa, hỏi thăm.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn cô, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì

Bạch Linh Miểu bước lên trước một bước, mở lời.

“Lý sư huynh, kỳ thật ngươi không cần tự trách bản thân như vậy, chúng ta đều biết ngươi chỉ là thân bất do kỷ, nếu...ta nói là nếu sư phụ lại bắt ta đi, ngươi cũng đừng đổi cho người khác, dù sao...kết cục của mọi người đều như nhau.”

Lý Hỏa Vượng không ngờ cô lại nói tới chuyện này, nhìn vết thương rỉ máu trên trán cô, hắn móc viên thuốc vừa được luyện chế lúc trước ra, đưa tới trước mặt cô:

“Ăn đi, có thể cầm máu.”

Bạch Linh Miểu nhìn viên thuốc trong tay Lý Hỏa Vượng, sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy.

“Ta không ăn thứ thuốc này, tuyệt đối không ăn.”

Lý Hỏa Vượng nở nụ cười gượng gạo, tiện tay ném viên thuốc xuống đất.

“Đúng vậy, thuốc có ba phần độc, ăn vào đúng là không tốt lắm.”

Bạch Linh Miểu cắn môi, sau một hồi nghĩ ngợi thì quay sang hỏi Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ngươi định chống lại sư phụ sao?”

Mặt mày Lý Hỏa Vượng biến sắc, khẩn trương nhìn về phía cửa, vội vàng bước tới đóng kín cửa lại.

“Không sao đâu, bây giờ sư phụ không nghe thấy chúng ta, sư phụ dựa vào “Du lão gia” để theo dõi chúng ta, nhưng mỗi lần đến ngày mở phiên chợ, “Du lão gia” đều sẽ trở về họp chợ.”

“Du lão gia là thứ gì?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu hỏi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này.

“Du lão gia chính là du lão gia đó, chúng ta không nhìn thấy cũng không sờ thấy nó, nhưng ta từng nghe ông của ta nói rằng chỉ có

cao nhận đạo hạnh thâm sâu mới có thể ra lệnh cho chúng nó.”

“Ồ?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt lóe lên một tia sáng, ghi nhớ kỹ chuyện này trong lòng, tin tức này vô cùng quan trọng đối với hắn..

“Ngày mở phiên chợ là ngày nào?”

Nghe thấy câu hỏi này, Bạch Linh Miểu khó hiểu nhìn hắn.

“Mùng một và mười lắm chính là ngày mở phiên chợ đó, Lý sư huynh, sao tới chuyện này mà ngươi cũng không biết? Chẳng lẽ cha mẹ ngươi chưa từng dẫn ngươi đi họp chợ sao?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, những ký ức không biết chân thận hay hư ảo trong đầu hắn nói rằng trước kia hắn luôn sinh sống ở thành thị, chưa một lần tham gia đại hội trao đổi vật tư kiểu nông thôn như họp chợ.

“Lý sư huynh, nói chuyện chính sự đi, ngươi thật sự muốn chống lại sư phụ sao?”

Biểu cảm trên mặt Lý Hỏa Vượng trở nên ngưng trọng.

“Tất nhiên, ta chỉ hận không thể ăn thịt uống máu hắn!”

Chương 25: Đồng Hóa

Bạch Linh Miểu hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh.

“Vậy sư huynh, tính ta một chân đi, ta cũng muốn giúp một tay!”

Lý Hỏa Vượng nhìn cô thiếu nữ trước mặt cũng nhưu ánh mắt kiên định của cô, có lẽ Bạch Linh Miểu cũng không yếu đuối như hắn nghĩ.

“Được, tính ngươi một chân.”

Lý Hỏa Vượng đồng ý với cô, bản thân hắn lúc này quả thật cần

người trợ giúp.

Sau khi cân nhắc thật cẩn thận, Lý Hỏa Vượng trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, nói với cô.

“Chỉ hai người chúng ta thôi chưa đủ, ngươi trước tới nhà kho, tìm thử xem còn ai mang lòng bất mãn với ông ta không.”

Những người khác có lẽ không dám chống lại Đan Dương Tử, nhưng thuốc dẫn trong nhà kho đã gần như cầm chắc cái chết, nhất định trong số đó sẽ có người không cam tâm, đây là mâu thuẫn cơ bản, trong số những người này chắc chắn sẽ có người muốn giành lấy cơ hội cho mình.

“Ừm.”

Bạch Linh Miểu gật đầu, xoay người rời đi.

Lý Hỏa Vượng ngồi lặng tại chỗ, sau đó lấy khối ngọc bội hình tròn treo bên hông ra, trong đầu bỗng hiện lên vị sư huynh đã trốn chạy thất bại kia.

“Huyền Dương ơi, Huyền Dương à, lúc trước các người cũng ôm hy vọng như vầy mà tụ họp lại sao? Chỉ mong ta sẽ không rơi vào kết cục giống như ngươi.”

Một khoảng thời gian sau đó, Lý Hỏa Vượng bắt đầu chú tâm vào việc hòa nhập với Thanh Phong Quan, hắn sửa sang lại nhà kho sao cho thật gọn gàng, ngăn nắp, bao gồm cả người lẫn vật.

Đối với một đệ tử biết điều như vậy, Đan Dương Tử tất phải ban thưởng rồi. Ông ta dạy cho hắn cách điều chế các loại thuốc viên cơ bản, hệt như thật sự xem hắn là đệ tử để bồi dưỡng.

Hiệu quả của những viên thuốc tầm thường đó chẳng ra gì, cùng lắm chỉ đủ để Lý Hỏa Vượng có thể trị mấy bệnh nhẹ như vết thương ngoài da hay là cảm cúm gì đó.

Hơn nữa Lý Hỏa Vượng không biết là chỉ mình thuốc viên của Đan Dương Tử mới vậy, hay là toàn bộ thuốc viên ở thế giới này đều như thế, nhưng khi sử dụng thì phải biết chừng mực, nếu dùng quá nhiều sẽ không còn là cứu người nữa mà là giết người.

Hơn nữa khi dùng phải chú ý rất nhiều thứ, không thể ăn bậy, nếu ăn bậy cũng rất dễ xảy ra chuyện.

Thay vì nói Lý Hỏa Vượng bây giờ có thể làm một tên bác sĩ rởm, chi bằng nói hắn là một người dùng độc đủ tư cách thì hơn.

Nhưng đây không phải điểm mấu chốt, điểm mấy chốt chính là trong quá trình hai bên tiếp xúc, quan hệ giữa Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử ngày càng gần gũi.

Thậm chí có mấy lần, lúc ông ta luyện đan, sẽ bảo Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh làm trợ thủ.

Khi Đan Dương Tử lại thu thêm một vị đạo đồng nữa làm đệ tử, Lý Hỏa Vượng cũng không còn là người nhỏ tuổi nhất trong số các đệ tử, thì hắn cũng đã hoàn toàn dung nhập vào Thanh Phong Quan.

Thông qua sự tiếp xúc gần gũi như vậy, Lý Hỏa Vượng đã khẳng định được rằng phỏng đoán của mình là đúng, Đan Dương Tử quả thật không biết chữ, hơn nữa còn vô cùng chán ghét những người biết chữ.

Ông ta không cho phép đồ đệ của mình vượt trội hơn mình, dù là xét trên bất cứ phương diện nào, thế nên những đồ đệ mà ông ta nhận về cơ bản đều là người mù chữ.

Chuyện này khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy có gì đó không đúng, hắn vẫn còn nhớ rất rõ hồi trước Đan Dương Tử đã từng nói với hắn.

“Bởi vì phương pháp thành tiên là do lão quân gia viết trong thiên thư, sau đó tự tay lão quân gia đã tặng thiên thư cho ta, thử hỏi khắp thiên hạ còn ai có thể thành tiên nữa? Hắn nói ta có thể thành tiên. Ta chắc chắn có thể thành tiên!”

Nếu lão quân gia trong miệng ông ta đã tặng cho ông ta một quyển thiên thư, mà các đồ đệ khác đều bị mù chữ, chính ông ta cũng không biết chế, thế rốt cuộc là ai đã đọc cho ông ta nghe chứ?

…

“Nhà ta nằm ở số 22 phường Bảo Lộc, cửa phía đông thành Hạ

Lương, ngươi nhớ nói với vợ ta là dưới giường, cái sạp thứ ba đựng rau ngâm là sạp kép, trong có hai con cá nhỏ bằng vàng, nếu tiêu xài hợp lý, hẳn sẽ đủ dùng đến khi Bảo Nhi thành niên."

Một người đàn ông trung niên mặt mọc đầy mụn nhọt cố nén cảm xúc sợ hãi trong lòng, nhỏ giọng để lại di ngôn cho Lý Hỏa Vượng.

Đây là thuốc dẫn được đưa tới phòng chế thuốc hôm nay, đối với chuyện này Lý Hỏa Vượng chẳng thể làm gì, chỉ đành cố hết sức ghi nhớ thật kỹ di ngôn của người ta.

Nhìn bóng người run rẩy bước vào phòng chế thuốc, Lý Hỏa Vượng xoay người trở về phòng, trên mặt hiện rõ vẻ bực bội.

Đây đã là người thứ tám rồi, theo thời gian trôi qua, số người trong nhà kho cũng không ngừng giảm xuống, nhưng điều khiến hắn cảm thấy đau khổ đó là dường như bản thân đã quen với chuyện này, cảm giác tội lỗi khi đẩy người khác vào đường chết cũng không còn mãnh liệt như trước nữa.

Mình đang bị loại người đáng kinh tởm như Đan Dương Tử đồng hóa và hắn thật sự không muốn chuyện này xảy ra chút nào.

Chương 26: Thuận Buồm Xuôi Gió

Lý Hỏa Vượng gấp gáp muốn thoát khỏi hoàn cảnh đang tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần con người này, hắn vẫn đang nỗ lực tìm cách giải quyết, nhưng chẳng dễ dàng chút nào, chỉ bằng mình và vài người tàn tật trong nhà kho, muốn chống lại một Đan Dương Tử sâu không lường trước gần như là chuyện không thể nào làm được.

Bây giờ, điều duy nhất hắn biết đó là vào ngày mùng một và mười lăm, "Du lão gia" mà Đan Dương Tử dùng để quan sát nhất cử nhất động của bọn họ sẽ không thể nhìn họ chằm chằm nữa, một điểm khác là Đan Dương Tử không biết chữ, chắc chắn có người nào đó trong Thanh Phong Quan đã giúp ông ta đọc thiên thư.

"Hay là mình tìm tới chỗ Đan Dương Tử ở, tìm ra gã kia rồi giết chết hắn? ở hang động này, trong số các đệ tử của ông ta, chỉ có

mình mình là biết chữ, tới lúc đó, khả năng cao ông ta sẽ phải tìm tới mình, nhờ mình đọc thiên thư giúp ông ta? Nếu vậy thật, chuyện mình muốn giết chết Đan Dương Tử chẳng phải sẽ trở nên dễ như trở bàn tay?"

Nhưng suy nghĩ này mới hiện ra trong đầu chưa bao lâu đã bị chính Lý Hỏa Vượng phủ quyết.

Tuy hắn biết hang đá vôi của Đan Dương Tử ở đâu, nhưng thứ nhất, hắn không biết bên trong có thiết kế bẫy rập gì không, thứ hai, hắn không biết thực lực của người đọc thiên thư thay Đan Dương Tử mạnh tới cỡ nào, nếu bản thân cứ lỗ mãng xông vào như vậy, e là tới lúc chết cũng không biết mình đã chết kiểu gì.

"Hay là hạ độc vào thuốc của ông ta? Không được, kỹ thuyện chế dược của ta là do ông ta dạy, dám múa rìu qua mắt thợ chẳng khác nào là tìm đường chết."

Lý Hỏa Vượng vừa cất bước đi về phòng, trong đầu cũng không ngừng tự hỏi xem có cách gì mới mẻ để đối phó với Đan Dương Tử không.

Đúng lúc này, một chàng thanh niên mặc đạo bào, đầu đội mũ phương sĩ, mặt mày ảm đạm đi từ phía đối diện tới. Lý Hỏa Vượng biết hắn, hắn là đệ tử quan môn của Đan Dương Tử, Chính Khôn.

Về chuyện của hắn, Lý Hỏa Vượng cũng không biết gì nhiều, ngày thường ngoại trừ ngẫu nhiên gặp mặt trong lúc ăn cơm, căn bản chẳng ai thấy bóng dáng Chính Khôn ở đâu cả.

Hơn nữa thân phận của hắn khác xa đệ tử ký danh như Lý Hỏa Vượng, hắn không cần tốn tâm tư đi quản lý mọi thứ từ trên xuống dưới trong Thanh Phong Quan, còn về việc ngày thường nhiệm vụ của hắn là gì, Lý Hỏa Vượng thật sự không biết.

Hai người một trái một phải đi lướt qua nhau, bả vai của Chính Khôn khẽ nghiêng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp đâm trúng người hắn. khoảnh khắc hai bên đu.ng nhau, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình như đu.ng phải một khối gang.

Chính Khôn đứng yên, nghiêng người nhìn hắn, ngoài cười nhưng

trong không cười nói.

“Huyền Dương, xem ra dạo gần đây cuộc sống của ngươi trong quan cũng thuận buồm xuôi gió quá ha, sư phụ được ngươi dỗ vui tới mặt mày đầy hoa luôn.”

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn hắn, không nói gì mà chỉ xoay người bỏ đi. Nhưng còn chưa đi được hai bước, từ phía sau bất ngờ ập tới một cỗ sức mạnh, trực tiếp đẩy hắn một cái thật mạnh.

Bước chân của Lý Hỏa Vượng trở nên lảo đảo, sau một hồi cố gắng giữ vững trọng tâm, cuối cùng cũng lấy lại được thăng bằng, không bị té dập mặt.

“Sao vậy, sư đệ Huyền Dương, lời bổn sư huynh nói mà cũng không muốn nghe phải không?”

Chính Khôn khoanh tay trước ngực, tiến lên từng bước, khi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng thì đứng lại, hỏi.

“Sư huynh Chính Khôn, ta còn phải đi giúp sư phụ sắp xếp lại dược liệu.”

Lý Hỏa Vượng trưng ra vẻ mặt bình tĩnh, đáp.

“Mẹ kiếp, đừng có lấy sư phụ ra dọa ta, lúc ta cùng sư phụ bị người khác đuổi giết, ngươi không biết đang ở cái xó nào đâu! Ta nói cho ngươi hay, Huyền Dương, bình thường sống thành thật một chút, những chuyện khác tốt nhất hãy ngậm miệng vào, đừng không có mắt hoài như vậy.”

Giọng điệu của Chính Khôn trở nên nghiêm khắc hơn hẳn.

Lý Hỏa Vượng cũng không thấy tức giận, trái lại còn ngơ ngác nhìn Chính Khôn đứng trước mặt, như đang tự hỏi chuyện gì khác, tính tình của đối phương quả thật giống hệt những gì Huyền Nguyên đã nói, vô cùng kém, nhưng đâu ai bảo hắn rằng người này tương đối nóng vội đâu?

“Sao thế? Câm à? nói chuyện đi chứ!”

Lý Hỏa Vượng vẫn luôn giả vờ thành thật bắt đầu sinh động hẳn

lên, trong câu nói của hắn cũng dần xuất hiện hàm ý mỉa mai, châm chọc.

“Sư phụ xem trọng ta là chuyện của sư phụ, dù mai mốt sư phụ có nói cách thành tiên cho ta biết thì cũng là quyết định của ông ấy, sư huynh Chính Khôn hình như đâu có tư cách quản chuyện này, đúng không.”

Chính Khôn sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng lại, tên đó thế mà dám nói chuyện với mình như vậy.

Sau khi định thần lại, hắn lập tức chập hai ngón tay của mình với nhau, như tạo thành cái đu.c nhỏ, sau đó hung tợn đâm thẳng vào mạn sườn trái của Lý Hỏa Vượng cách một lớp đạo bào.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng ư? Ngay cả ta mà cũng chưa được sư phụ dạy công pháp thành tiên, chẳng lẽ ông ấy sẽ nói cho ngươi biết? ngươi tưởng ngươi là thứ gì chứ? đồ cặn bã!!”

Chương 27: Lợi Dụng

Nỗi đau mãnh liệt khiến Lý Hỏa Vượng xém chút nữa ngất xỉu, nhưng nụ cười lại hiện lên trên khuôn mặt, bởi vì hắn đoán đúng rồi.

“Ha ha, sư phụ không nói cho ngươi, có lẽ là vì ngộ tính của ngươi quá thấp cũng nên. Sư huynh Chính Khôn, tu tiên là phải xem thiên phú, nếu ngươi không có thiên phú, vậy đừng tiếp tục lãng phí thời gian của sư phụ nữa.”

Lời này như chạm trúng vảy ngược của Chính Khôn, hắn lại một lần nữa rút hai ngón tay ra, chọc vào người Lý Hỏa Vượng thêm ba nhát.

“Cái tên cặn bã nhà ngươi! Tự tìm đường chết!!”

Dù đau muốn chết, nhưng tiếng cười của Lý Hỏa Vượng lại càng lúc càng lớn.

“Ha ha ha, tới đi, tới giết chết ta đi, để xem nếu sư phụ biết đệ tử

trong quan tàn sát lẫn nhau sẽ có phản ứng thế nào."

Nhìn Lý Hỏa Vượng trước mắt từ cười to biến thành cười điên cuồng, Chính Khôn trực tiếp tung cước, đá bay hắn đến vách hang.

"Hừ! tên điên không biết sống chết."

Lý Hỏa Vượng nằm trên mặt đất cả nửa ngày vẫn chưa thể gượng dậy nổi. qua thêm một chén trà nữa, trước mặt bỗng xuất hiện một bàn tay dày rộng nâng hắn dậy.

"Hầy, sư đệ Huyền Dương, sao ngươi lại không nghe lời khuyên của người khác vậy, không phải ta đã dặn ngươi tỏ ra tôn kính Chính Khôn một chút sao? Sao ngươi còn chọc vào hắn làm gì?"

Người nói chuyện chính là Huyền Nguyên, bởi vì tính tình của hắn rất hiền, nên cũng là người duy nhất trong Thanh Phong Quan chịu trò chuyện với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đỡ eo, cố gắng chịu đựng cơn đau, hỏi.

"Sao chứ? chẳng lẽ hắn còn có thể giết ta hay sao? Du lão gia của sư phụ đang đứng bên cạnh quan sát mọi chuyện đấy, nếu đạo quan lại có đệ tử chết đi, e là không duy trì nổi nữa."

"Du lão gia gì cơ?"

Trên mặt Huyền Nguyên hiện lên biểu cảm kinh ngạc.

Hắn không biết? trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ những người khác không hề biết chuyện sư phụ có phương pháp theo dõi toàn bộ Thanh Phong Quan?

Nhớ đến việc trong số những người chết đi lúc trước còn có hai vị đệ tử quan môn, Lý Hỏa Vượng phát hiện có lẽ những người này không biết gì thật.

"Không có gì, ý ta là hắn không dám ra tay đâu."

"Không thể nói vậy được, hắn là đệ tử quan môn, ngươi là đệ tử ký danh, tuy không dám trực giết đánh chết ngươi, nhưng nếu hắn muốn ép ngươi đi giày chật, vậy thật dễ như trở bàn tay."

“Ha ha, chân ta nhỏ, trời sinh đã thích đi giày chật.”

Trong lúc nói chuyện với Huyền Nguyên, ánh mắt Lý Hỏa Vượng lại lấp lánh ý cười, vừa nãy Chính Khôn đã vô tình lộ ra một tin tức, dù là đệ tử quan môn thì vẫn không có tư cách học công pháp thành tiên.

Cái gã Đan Dương Tử này không tin tưởng bất cứ ai.

Nhưng đây không phải điểm chính, điểm chính là ánh mắt của hắn, vừa nãy khi đối diện với mình, khi mình nói bản thân học được công pháp thành tiên, mình đã nhìn thấy sự không cam lòng vô cùng sâu sắc tỏa ra từ hai mắt hắn.

Đệ tử do Đan Dương Tử dạy dỗ không thể nào trung thành và tận tâm mãi.

Điểm này hắn có thể lợi dụng được, hắn phải thử xem sao.

…

Bị Chính Khôn dần một trận, Lý Hỏa Vượng gãy mất hai chiếc xương sườn, trên người cũng để lại mấy vết lõm bầm tím. Cũng may không quá nặng, nhờ vào thuốc viên, hắn miễn cưỡng có thể chữa hết mấy vết thương nhỏ này.

So với chuyện bị thương, điều hắn để ý hơn là cục diện mà mình đã bày ra.

Vừa hay vào ngày mùng một, Lý Hỏa Vượng lại có xung đột với hắn, thế là Lý Hỏa Vượng nhân cơ hội này giả vờ vô tình nói cho hắn biết vụ “Du lão gia” mà Bạch Linh Miểu nói.

Khi nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn thay đổi, Lý Hỏa Vượng tức khắc cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Thật ra hắn cũng không biết đối phương sẽ có phản ứng gì khi biết tin này, hắn chỉ muốn thử một lần mà thôi, dù sao cũng chẳng gây ra hậu quả gì, không làm thì sao biết được. mà tính ra bây giờ mình cũng thành công rồi, đối phương chắc chắc cũng có tư tâm.

Trong hang đá vôi không biết ngày hay đêm này, mùng một âm lịch

rất nhanh đã tới, ngày đó là thời gian luyện chế thuốc tốt nhất của Đan Dương Tử, ông ta sẽ ngồi ngốc trong phòng luyện dược cả buổi sáng, hơn nữa cũng vừa hay là lúc "Du lão gia" không có mặt ở đây.

Toàn bộ Thanh Phong Quan nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, sống ở đây lâu vậy rồi, Lý Hỏa Vượng tất nhiên đã điều tra rõ ràng thói quen hàng ngày của Chính Khôn. Nhưng lúc này hắn lại chẳng có hành động gì, chỉ yên lặng ngồi xếp bằng một chỗ trong điện.

"Chẳng lẽ ta đã đoán sai? Tên này cũng không tham lam như ta nghĩ?"

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường của mình, tự hỏi rốt cuộc bản thân đã sai ở điểm nào.

Khi ngày mười lăm đi qua, mùng một tháng hai lại tới, nhưng Chính Khôn vẫn chẳng có bất cứ hành động nào.

Ngay tại thời điểm Lý Hỏa Vượng thật sự nghĩ rằng bản thân đã tính sai, thì vào ngày mười lăm tháng hai, chính điện mà Chính Khôn thường lui tới lại không có một bóng người, cuối cùng hắn vẫn là không kiềm lòng nổi.

Chương 28: Đầu Bình Hoa 1

Nhìn thấy Đan Dương Tử bật lò, Lý Hỏa Vượng dựa theo kế hoạch đã định ra từ trước, vội vàng tiến lại gần chỗ ở của Đan Dương Tử.

Lúc sắp tới cửa động, Lý Hỏa Vượng bỗng dừng bước, hắn nhìn thấy Chính Khôn đang đứng ở chỗ xa canh gác chứ không có đi vào.

Nhìn bộ dạng láo liên của hắn ngoài cửa, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, có người vào tìm thay hắn, còn hắn thì ở bên ngoài trông chừng, lòng nghi ngờ của tên này còn nặng hơn những gì Lý Hỏa Vượng nghĩ.

Qua khoảng nửa canh giờ nữa, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Huyền m lén lút bước từ trong ra.

Chính Khôn liếc mắt nhìn hắn, sau đó móc ra mấy lá bùa màu đen dán lên đầu gối của cả hai, rồi biến mất nhanh như một cơn gió.

Cửa chỉ đóng hờ, tựa như một cái bẫy dụ dỗ người khác bước vào.

Nhìn thấy đối phương đã làm người dò đường thay mình, Lý Hỏa Vượng biết dù trong phòng có cạm bẫy gì đó, hắn cũng đã bị Chính Khôn hóa giải, hắn chầm chậm tiến lại gần, đây chính là cơ hội của mình.

Chỗ ở của Đan Dương Tử vô cùng rộng rãi, nhưng bên trong lại vừa lộn xộn vừa dơ, hơn nữa còn phảng phất mùi chuột chết vô cùng khó ngửi.

Tuy hoàn cảnh có hơi tệ lậu, nhưng chỉ liếc mắt một cái Lý Hỏa Vượng đã tìm ra được độ vật có giá trị nhất ở đây, đó là một hòn đá bị bọc bởi một cái lưới dùng dây đen xỏ các đồng xu lại với nhau tạo thành.

Nếu hắn đoán không sai, tảng đá kia hắn chính là thiên thư mà Đan Dương Tử đã nhắc đến. hắn cẩn thận tiến lại dần, đọc nội dung ghi bên trong qua các mắt lưới.

Chắc chắn Chính Khôn định trộm công pháp thành tiên, nhưng nhìn hiện trường thì xem ra hắn đã không thành công.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận đọc từng chữ trên thiên thư, nội dung ghi ở trong vô cùng tối nghĩa, khó hiểu, miễn cưỡng có thể nhận ra là chữ tượng hình, nhưng hình như là chữ viết của một triều đại vô cùng xa xữa.

Tuy nói sự biến đổi của chữ Hán qua nghìn năm vô cùng nhỏ, nhưng hắn vẫn rất khó khăn để đọc hiểu được.

Càng đọc Lý Hỏa Vượng càng cảm thấy không đúng, chẳng phải Đan Dương Tử từng nói cách thành tiên là nội đan và ngoại đan cùng nhau luyện chế sao? Nhưng hình như ông già đó đâu có luyện theo những gì ghi trong này.

“Hỉ Bộ Phổ m Càn Thát Bà...như mây giăng che rộng lớn khắp chúng sinh...hiện thân tốt rộng lớn vi diệu, khiến cho tất cả chúng sinh hoạch được an lạc…”

dù đọc kiểu gì cũng không thấy thứ này giống công pháp thành tiên, mà giống một quyển kinh thư hơn.

“Hìhì.”

Tiếng cười quỷ dị bỗng vang lên khiến sống lưng Lý Hỏa Vượng lạnh buốt, hắn nhanh chóng xoay người nhưng lại phát hiện phía sau chẳng có ai cả.

Đồ vật duy nhất ở vị trí đó chính là một bình sứ Thanh Hoa to khoảng cánh tay được đặt trong một cái hố trên vách tường.

“Có gì đó không đúng.”

Lý Hỏa Vượng sợ chết khiếp, vội vàng nhích người lùi về theo đường cũ, xem ra Chính Khôn vẫn chưa dọn sạch toàn bộ mối nguy hiểm ở đây.

“Không được nhúc nhích.”

Một giọng nữ lanh lảnh, sắc nhọn vang lên từ phía sau.

Lý Hỏa Vượng thong thả quay đầu lại lần nữa, cảnh tượng trước mắt khiến hắn rợn cả người, trên phần miệng nhỏ hẹp của chiếc bình kia lại hiện ra một cái đầu trắng hếu của một cô bé.

Nói là cô bé, nhưng màu da lại chẳng giống người sống chút nào, đặc biết là hai má hồng hai bên mặt, đỏ đến dọa người.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vết đỏ rực rỡ giữa trán cô bé, càng nhìn càng thấy quái lạ.

Trong chớp mắt, hắn bỗng hiểu ra, Đan Dương Tử đã nhờ ai đọc thiên thư giúp ông ta? chính là đứa nhỏ trước mặt này.

“Ngươi và đám người hồi nãy là cùng một bọn hả? Hìhì, các ngươi gặp phải rắc rối lớn rồi, chỉ cần ta rung chuông, cha ta sẽ lập tức trở về.”

Đuôi bím tóc cao vu"t của cô bé vừa hay cột mấy cái chuông đồng bằng tơ hồng.

Nghe thấy những lời này của đối phương, trong lòng Lý Hỏa Vượng tức khắc nóng như lửa đốt, nhưng giây tiếp theo vẻ bình tĩnh lại trở về trên mặt hắn.

“Ngươi kêu đi, vừa hay để cha ngươi biết luôn chuyện trước giờ ngươi vẫn luôn lừa hắn.”

Khi nhìn thấy Đầu Bình Hoa lộ ra vẻ hoảng loạn, Lý Hỏa Vượng lập tức cười lạnh tỏng lòng, hắn đoán đúng rồi. không sai, không chỉ mình hắn có ý định lừa dối lão chốc đầu không biết chữ, cái thứ này đã làm như vậy từ lâu rồi!

Trên không nghiêm dưới tất loạn, toàn bộ người trong Thanh Phong Quan đều có tâm tư riêng cả!

“Chuyện này...chuyện này cũng đâu thể trách ta, những chữ viết đó quá khó xem, ta căn bản chẳng hiểu gì sất, nhưng cha cứ ép ta phải đọc cho hắn nghe, ta có thể làm gì bây giờ đây.”

Đầu Bình Hoa uất ức giải thích, nghe như sắp khóc tới nơi.

Thấy vẻ hoảng sợ trên mặt cô gái Đầu Bình Hoa, sau một hồi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Vậy được rồi, hai ta ước pháp tam chương đi, bây giờ ta rời khỏi chỗ này, ngươi xem như không thấy ta, ta cũng làm như không biết chuyện của người, lợi cả đôi bên.”

Đầu Bình Hoa lắc lư một lúc, cuối cùng gật đầu.

Chương 29: Đầu Bình Hoa 2

“Cũng được, ngươi mau mau rời khỏi đi, ta sẽ coi như chưa từng nhìn thấy ngươi tới đây.”

Lý Hỏa Vượng nhấc chân chậm rãi dịch về phía cửa.

“Nếu thiên thư là giả, vậy phương thuốc bắt người chế dược kia đều do ngươi bịa ra ư?”

Trên mặt Đầu Bình Hoa lộ ra nụ cười ngây ngô.

“Đúng thế, vì trong đầu ta chỉ có mấy thứ kia thôi, nên ta trực tiếp giả vờ như thể trên thiên thư viết vậy thật, rồi nói cho cha biết, ngươi yên tâm, ăn vào không chết được đâu, ta không muốn cha chết, ta chỉ là sợ cha biết ta vô dụng, không cần ta, ngươi xem ta chẳng có tay cũng chẳng có chân…”

Ngay tại thời điểm Đầu Bình Hoa nói đến tràn đầy hứng khởi, Lý Hỏa Vượng bỗng giơ tay phải lên, ném thật mạnh ngọc bội trong tay vào cái bình.

Ngọc bọi hình tròn lao tới, tạo thành đường sáng trắng, sau đó đập mạnh lên thân bình hoa, khe nứt xuất hiện, Đầu Bình Hoa vô cùng hoảng sợ, trực tiếp ngã nhào ra đất.

Bình vỡ nát, phần nội tạng dính đầy những hạt phật châu màu đen lẫn với phân và nướ© ŧiểu trực tiếp bại lộ trong không khí.

“Huhuhu...cha ơi!! Ta đau quá, cha ơi, ta đau quá.“

Tiếng khóc của Đầu Bình Hoa ngày càng yếu dần.

…

"Ai!! Là ai!!!"

Một tiếng gầm gừ cực kỳ bạo ngược quanh quẩn khắp hang động, đó là thanh âm của Đan Dương Tử, đây là lần đầu tiên hắn nổi giận như vậy.

Lúc trước, khi có người chạy trốn, Đan Dương Tử không tức giận; lúc Lý Hỏa Vượng lúc trong lúc vô tình dùng chữ mạo phạm hắn, hắn cũng không tức giận; nhưng hiện tại, hắn thật sự nổi giận.

Toàn bộ bầu không khí trong Thanh Phong Quan trở nên cực kỳ áp lực, ngay cả đèn dầu treo trên tường dường như cũng tối hơn bình thường rất nhiều.

Dưới mệnh lệnh của Đan Dương Tử, tất cả mọi người đều lục tục đi đến đại điện thường dùng để học sáng.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, đống thi thể lộn xộn trên mặt đất chứng minh Đan Dương Tử đã đem lửa giận không biết phát tiết ở đâu trút lên một số người vô tội.

giết người có thể làm cho tâm trạng của hắn dễ chịu hơn một chút, nhưng như thế vẫn chưa đủ, xa xa không đủ.

"Lạch…cạch."

Một thứ gì đó máu thịt be bét có đầu bị vứt mạnh xuống trước mặt mọi người.

Đó là cái đầu của cái bình bị Lý Hỏa Vượng đánh nát lúc trước, tử vong làm má hồng của nàng trở nên ảm đạm không ánh sáng, trong đôi mắt vô hồn là một sự sợ hãi thật sâu.

"Là ai? Là kẻ nào nhân lúc ta luyện đan lén lút vào phòng của ta?!"

Giọng nói của Đan Dương Tử trầm thấp và đầy áp lực, giống như một con sư tử đang chờ bộc phát.

"Bây giờ ngươi chịu thành thật đứng ra, bổn đạo gia sẽ cho người thống khoái. Nhưng nếu ngươi đợi tới khi ta tự mình bắt được thì, hừ hừ! Ta sẽ để ngươi quỳ xuống cầu bổn đạo gia giết ngươi! ”

Toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, cho dù là dược dẫn, đệ tử hay đồng tử đều không có ai dám động.

"Được rồi! Không nói phải không? Vậy thì ta sẽ hỏi từng người một! Trường Minh Trường Nhân, vào lúc ta luyện đan thì các ngươi đang làm gì?”

Hai vị đệ tử lưng đeo trường kiếm lập tức hành lễ với Đan Dương Tử.

"Bẩm sư phụ, hai người bọn ta nghe theo phân phó của ngài, canh giữ ở cửa chính Thanh Phong quan, một khắc cũng không dám lơ là!"

Đan Dương Tử mặt không chút thay đổi đi tới trước mặt bọn họ, tỉ mỉ quan sát thần thái của cả hai.

Sau khi nhìn chằm chằm hai người đến mức mồ hôi lạnh của bọn họ đều muốn chảy xuống, Đan Dương Tử lúc này mới chậm rãi chuyển mắt sang bên cạnh.

"Huyền Nguyên! Còn ngươi thì sao?"

Lý Hỏa Vượng hiện tại đang đứng bên cạnh Huyền Nguyên cảm thấy vô cùng căng thẳng, hắn biết tiếp theo sẽ đến phiên mình, vội vàng ở trong lòng tự cổ vũ cho bản thân, phải kiên trì! Chỉ cần đừng để cho hắn nhìn ra sơ hở, thì mình sẽ là người chiến thắng!

"Huyền Dương! Đến lượt ngươi, hôm nay sau khi đưa dược dẫn tới thì ngươi đã đi đâu?"

Vừa nghe được câu hỏi, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức thốt ra:

"Đệ tử ở trong phòng vật liệu, chuẩn bị những dược liệu cần thiết lần sau cho sư phụ."

"Phải không?"

Đan Dương Tử đi tới, mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn trên người hắn cùng với cảm giác uy áp khiến người ta hít thở không thông kia làm cho thân thể Lý Hỏa Vượng căng thẳng đến cực hạn, hắn rốt cục hiểu được các sư huynh khác vừa rồi vì sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mồ hôi trên trán Lý Hỏa Vượng cũng càng ngày càng nhiều.

Đột nhiên, cơ thể bỗng trở nên nhẹ nhàng, ngay khi hắn cho rằng mình đã tránh thoát một kiếp thì giọng nói của Đan Dương Tử lại vang lên:

"Các ngươi thật sự nhìn thấy Huyền Dương ở trong phòng vật liệu?"

Lý Hỏa Vượng nhìn sang, thấy Đan Dương Tử đã đi tới trước mặt người của phòng vật liệu, lời này của hắn là đang nói với đám

dược dẫn Bạch Linh Miểu.

"Nghĩ kỹ rồi lại nói, nếu ai có thể giúp ta tìm được người nào làm, bổn đạo gia chẳng những đưa hắn về nhà, hơn nữa còn cho thêm lộ phí."

Lời này vừa nói ra, hơn mười người tàn tật còn lại trong phòng nhất thời đều mở to hai mắt, bọn họ thật sự muốn về nhà, nằm mơ cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này.

"Sư phụ...Lý sư huynh lúc ấy quả thật ở cùng một chỗ với chúng ta..."

Bạch Linh Miểu cảm giác được lòng người có chút dao động, bèn giành trước mở miệng.

Đan Dương Tử nhìn thoáng qua nàng:

"Ồ? Vậy còn những người khác thì sao?"

Chương 30: Không Ngờ Lại Là Ngươi

Lúc này hơi thở của Cẩu Đản hít có chút dồn dập, biểu tình có chút giãy dụa, cuối cùng hắn vẫn cắn răng dậm chân đứng ra.

"Cái kia, tiên nhân gia gia, ta nói! Cái tên Huyền Dương này hôm nay căn bản là chưa tới phòng vật liệu lần nào hết! Người kia khẳng định là hắn!:

Lời này vừa nói ra, Huyền m bị dọa tới trắng mặt trong đám người bỗng nhếch khóe miệng lên, gần như là muốn cười ra tiếng, mạng của hắn được bảo vệ rồi.

Đan Dương Tử quay đầu lại nhìn Lý Hỏa Vượng, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Cẩu Đản, tay phải vung lên, trực tiếp tát vào mặt hắn.

"Đánh rắm! Dược dẫn sáng hôm nay là do Huyền Dương tự mình đưa tới! Hắn không tới phòng vật liệu thì hắn lấy dược dẫn ở đâu ra? Ngươi đang muốn tìm cái chết hay sao?"

Cẩu Đản phảng phất bị dọa sợ, vội vàng quỳ trên mặt đất, nước mũi nước mắt chảy ròng ròng, không ngừng dập đầu cầu xin.

"Tiên nhân gia gia, ta sai rồi, ta nhất thời bị mỡ heo che mắt cho nên mới nói dối."

Đan Dương Tử mặt không chút thay đổi nhìn Cẩu Đản bị dọa tới mức muốn tè ra quần trên mặt đất. Ngay sau đó, hắn bỗng nhiên xoay người nhìn Huyền m.

"Vừa nãy ngươi cười cái gì? Huyền Dương bị vu hãm, ngươi rất vui sao?"

Lời này vừa ra, Huyền m sợ đến mức run lên, áp lực cường đại truyền tới từ người của Đan Dương Tử gần như ép hắn thở không nổi.

Khi Đan Dương Tử chậm rãi đi về này, biểu tình của Huyền m cũng càng ngày càng bối rối. Những người hoảng hốt bên cạnh dù không biết chân tướng nhưng đều nhìn ra được hắn rõ ràng không thích hợp.

Ngay khi Đan Dương Tử đi tới trước mặt hắn, hắn hoàn toàn chống đỡ không nổi, trực tiếp ngã quỵ trên mặt đất, nướ© ŧiểu màu vàng cũng từ từ chảy ra từ bên dưới đạo bào:

"Sư phụ! Đệ tử thật sự không cố tình làm như vậy! Tất cả là do Chính Khôn sư huynh ép đệ tử làm!!"

Hắn vừa nói xong lời này, Chính Khôn đứng bên cạnh lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hai chân đạp mạnh xuống mặt đất cứng rắn, sau đó phóng thẳng về phía cửa động giống với một tốc độ cực nhanh chỉ thấy được tàn ảnh như một con báo săn.

"Không ngờ lại là ngươi!"

Đan Dương Tử hừ lạnh một tiếng, tay áo đạo bào bên phải vung lên. Một âm thanh leng keng thanh thúy vang lên, một đồng tiền có màu xanh đồng rơi xuống mặt đất, sau đó quay tròn như một con quay.

Mắt thấy Chính Khôn sắp chạy ra khỏi cửa động, chân phải mang

giày vải của Đan Dương Tử chợt nhấc lên, bụi bặm cuốn lên mù mịt.

"Răng rắc."

Một tiếng động vang lên, trong chớp mắt, toàn bộ đồng tiền đã chia năm xẻ bảy, bắn ra tung tóe. Và đồng thời, thứ bị chia năm xẻ bảy không chỉ là đồng tiền, mà còn có cả Chính Khôn ở xa xa.

Tứ chi của hắn trực tiếp bị kéo đứt, giống như đang bị ngũ mã phanh thây.

Không còn tứ chi, cơ thể thì chảy máu không ngừng nhưng Chính Khôn vẫn còn chưa chết, hắn giống như một dòi thịt đang la lết về phía trước.

"Hài tử, ngươi là người đi theo ta lâu nhất, tại sao lại là ngươi cơ chứ! Ta sớm nên nghĩ đến, cấm chế trong phòng ta chỉ có ngươi mới giải được."

Đan Dương Tử dữ tợn giẫm chân lên đầu của Chính Khôn, ngăn cản hắn nhúc nhích.

"Sư phụ. Ta sai rồi, sư phụ, ta hiện tại đã thành phế nhân, ngươi tha cho ta lần này đi! ”

"Sư phụ, lúc trước khi đám hòa thượng của Chính Đức Tự đuổi giết chúng ta, là hai đệ đệ ruột của ta dùng mạng để đổi nên chúng ta mới có thể chạy trốn! Sư phụ!"

Đan Dương Tử hơi dịch chân xuống, trực tiếp đè gương mặt nghẹn tới mức tím hồng của Chính Khôn xuống sát đất, khiến cho hắn chẳng còn có thể nói nên lời.

"Hài tử, ngươi biết không? Trong lòng ngươi nghĩ cái gì, kỳ thật bổn đạo gia biết rõ ràng, ngươi và hai đệ đệ của ngươi đều là đám bạch nhãn lang!"

Đan Dương Tử nói gằn từng chữ, dưới chân cũng không ngừng tăng sức.

"Bùm!"

Một tiếng nổ vang lên, một giọt máu sền sệt bắn trúng mặt của Lý Hỏa Vượng.

…

Đã tìm được người làm vỡ bình của mình, nhưng Đan Dương Tử lại không cao hứng nổi một chút, hắn phức tạp nhìn thân thể tàn tật của Chính Khôn, sau đó hung hăng nhấc chân đá bay.

"Lão tử gần như xem ngươi là nửa đứa con trai để nuôi! Kết quả ngươi lại đối với lão tử như vậy!"

Toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của Đan Dương Tử.

Cảnh tượng này duy trì khoảng chừng hai nén hương, Đan Dương Tử mới chậm rãi giơ tay lên, đưa tay chỉ thẳng vào Lý Hỏa Vượng đang đứng trong đám người.

"Ngươi, lại đây, dập đầu với tổ sư gia."

Lý Hỏa Vượng hơi sửng sốt một chút, cuối cùng dưới ánh mắt mọi người, hắn từ từ đi tới, quỳ xuống rồi bắt đầu dập đầu quỳ lạy với ba bức tượng được khắc trên tường.

Khi hoàn thành xong bộ lễ tam quỳ cửu khấu, sau đó lại đưa tay cầm lấy ba nén hương thì Lý Hỏa Vượng mới biết đối phương đang muốn làm gì.

"Sau này ngươi chính là đệ tử quan môn của bổn đạo gia!"

"Vâng, sư phụ."

Lúc này Lý Hỏa Vượng đã hưng phấn đến mức tim gan đều muốn run rẩy.

Chương 31: Cùng Nhau Thành Tiên

"Giờ phút này rốt cuộc cũng tới, yên tâm đi đầu hói, ta nhất định sẽ giúp ngươi "thành tiên"!"

"Đi theo ta, vi sư có việc muốn ngươi làm."

Đan Dương Tử cẩn thận nâng hài cốt của bình hoa có đầu trong lòng bàn tay.

Đi theo phía sau Đan Dương Tử, Lý Hỏa Vượng một lần nữa trở về cố hương, chỗ ở của hắn.

"Rầm rầm!"

Sợi tơ màu đen quấn quanh phiến đá nhanh chóng bay múa như một con rắn dài, sau đó chui tọt vào ống tay áo của Đan Dương Tử. Cái gọi là thiên thư cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt của hắn.

"Ngươi hiểu bên trên viết gì không?"

Lý Hỏa Vượng giả vờ cẩn thận phân tích một lát, sau đó có chút nghi hoặc hỏi:

"Sư phụ, lúc trước ngài nói với ta phương pháp thành tiên chính là song tu nội đan và ngoại đan cùng một lúc đúng không? Nhưng kỳ lạ quá, trên này đâu có viết nội đan gì đâu."

"Hả? Cái gì?!"

Đan Dương Tử âm tình bất định nhìn về phía xác của bình hoa có đầu.

"Là thật đó."

Lý Hỏa Vượng chém đinh chặt sắt nói.

Có trời mới biết lúc trước bình hoa nói vớ vẩn gì với Lý Hỏa Vượng, nếu mình tiếp lời không tốt thì chẳng phải trực tiếp bị lòi. Vì vậy hắn chi bằng thẳng thắn, trực tiếp phá đi rồi xây lại.

Hơn nữa hắn cũng không nói bậy, đây là sự thật, cái thứ gọi là công pháp thành tiên lúc trước của Đan Dương Tử chính là lời bịa đặt của cái bình hoa, căn bản đều là giả.

Đương nhiên, thứ tiếp theo hắn biên soạn cũng chưa chắc là thật.

Đan Dương Tử cẩn thận suy tư, lúc ban đầu hắn vẫn không tin tưởng lời của Lý Hỏa Vượng, nhưng với cái tính đa nghi, hắn càng nghĩ thì lại càng thêm nghi ngờ.

Khó trách đã qua thời gian dài như vậy mà mình vẫn còn chưa thành tiên, khó trách nha đầu này nói chữ trên thiên thư sẽ thay đổi, không thể học thuộc lòng được. Hóa ra đây mới là nguyên nhân thật sự.

"Phèo!"

Đan Dương Tử phun một cục đờm màu xanh nhìn thôi đã thấy mắc ói vào đầu của cái bình hoa, sau đó xoay người nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Vậy ngươi nói xem, trên thiên thư viết cái gì?"

"Ừm...Là một bộ công pháp nội công, mặt trên viết, nhất định phải nhân lúc năm cũ chưa qua, năm mới chưa tới ăn vào một số loại ngoại đan, đồng thời tu luyện thì mới có thể chặn lại sợi tiên khí mà thiên đạo truyền vào thế gian, sau đó hút vào trong cơ thể, trợ giúp bản thân đắc đạo thành tiên."

Lý Hỏa Vượng nhìn phiến đá, cau mày bịa đặt lung tung.

"Đan dược cần ăn có tới mấy loại, ví dụ như một loại có phương thuốc là: chu sa 2 lạng 4 chỉ, bạch tiền tử 1 chỉ, thạch tín 1 lạng 2 chỉ, còn có...còn có 1 Du lão gia, dùng để luyện hồn...Sư phụ, Du lão gia là dược liệu gì thế?"

Đan Dương Tử không trả lời, mà lẳng lặng nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Hài tử, tên nhóc kia có thể gạt ta, ngươi chẳng lẽ cũng đang gạt ta?"

Lý Hỏa Vượng chém đinh chặt sắt trả lời:

"Sư phụ, đây là cách thành tiên, sao ta có thể lừa gạt ngài được! Ta cũng muốn thành tiên nữa!"

"Được!"

Đan Dương Tử nặng nề vỗ tay một cái, cười to nói.

"Vậy lần này sư đồ chúng ta cùng nhau thành tiên."

Lý Hỏa Vượng tình sửng sốt một chút, ngay sau đó biểu tình trở nên cực độ phấn khởi.

"Đây là sự thật sao? Sư phụ, lời người nói là thật sao? Đa tạ sư phụ! Đa tạ sư phụ!"

Đan Dương Tử cẩn thận quan sát biểu tình của hắn, sau khi không phát hiện được điều gì kỳ lạ thì mới gật đầu một cái.

"Ừm, chuyện đan dược không vội, trước tiên ngươi hãy đọc bộ công pháp ghi trên đó cho ta. Đợi tới khi hai thầy trò chúng ta luyện thành thì lại đi luyện chế ngoại đan, dù sao hiện tại cách năm mới cũng còn xa."

"Vâng, sư phụ!"

Lý Hỏa Vượng lập tức đọc cho Đan Dương Tử nghe bộ công pháp có tên là Nội Ngoại Đại Chu Tiên mà mình tự bịa ra.

Thân là người hiện đại đã xem qua không ít tiểu thuyết, việc bịa ra một bộ công pháp quả thật là dễ trở bàn tay.

Hôm đó, Lý Hỏa Vượng ở trong phòng Đan Dương Tử ngây người thật lâu, mãi cho đến đêm khuya mới trở về.

Lý Hỏa Vượng cầm đèn l*ng đi trong đường hầm, vui vẻ vì kế hoạch đang tiến hành rất thuận lợi, mục đích của bản thân cũng sẽ đạt được rất nhanh.

Bị kiềm nén một thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có một chuyện tốt xuất hiện.

Khi hắn về tới phòng vật liệu thì phát hiện những người còn lại quả nhiên còn chưa ngủ.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng về, tất cả mọi người đều đồng loạt xông lên, trong ánh mắt của bọn họ đều mang theo hưng phấn. Tất cả mọi người đều hiểu được chuyện xảy ra hôm nay đại biểu cho cái

gì, cũng là vì trước đó Lý Hỏa Vượng đã cố ý cung cấp tin tức cho bọn họ.

"Yên tâm, chờ tin tức tốt của ta, các ngươi lập tức có thể về nhà."

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong lời này, tất cả mọi người cơ hồ đều kích động tới mức khóc thành tiếng, bọn họ rốt cục có thể về nhà.

Chương 32: Chuyện Về Du Lão Gia

"Lý sư huynh, ngươi chính là cha mẹ tái sinh của ta! Ngươi chính là Bồ Tát sống!!"

Một người bị bệnh bại liệt trong số đó kích động quỳ trên mặt đất, muốn dập đầu với Lý Hỏa Vượng.

Hành động của người này dường như là một tín hiệu dẫn đầu, những người khác cũng nhao nhao noi theo.

Lý Hỏa Vượng khuyên một hồi lâu, cuối cùng cũng làm cho trận khôi hài này chấm dứt.

"Nếu trưa hôm nay không nhờ các vị thì ta liền xong rồi. Vậy ta có phải nên dập đầu với các ngươi không?"

Cả đám người từ trên đất bò dậy, ai nấy cũng vui vẻ ra mặt, vui như đang ăn tết.

"Lý sư huynh, ta diễn không tệ đúng không? Tên hói kia quả thật là một tên ngu, bị ta lừa tới xoay quanh."

Cẩu Oa vỗ cái l*иg ngực gầy đét của mình, cợt nhả hướng Lý Hỏa Vượng tranh công.

"Quả thật diễn không tệ, nếu không phải có ngươi đứng ra thì Đan Dương Tử quả thật không dễ dàng từ bỏ ý đồ."

Ngay khi những người khác vây quanh Lý Hỏa Vượng hỏi ríu rít thì vẫn có người lo lắng tới chuyện khác.

"Lý sư huynh, ngươi không sao chứ? Hắn có làm khó ngươi

không?"

Bạch Linh Miểu đi tới, có chút lo lắng hỏi.

Nghe nàng hỏi thế, Lý Hỏa Vượng nhớ lại lời nói muốn cùng nhau thành tiên của Đan Dương Tử. Hắn nhìn thiếu nữ trước mắt, cười nhàn nhạt.

"Hiện tại hắn đều bảo ta phiên dịch nội dung thiên thư cho hắn, ta còn có thể có chuyện gì, bây giờ nếu ta bảo hắn ăn phân hắn cũng phải ăn. Ha ha."

Cùng nhau nói chuyện phiếm thêm một lát, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng nghiêm lại.

"Sắp qua mồng một rồi, Du lão gia cũng gần họp chợ về. Chúng ta nói ngắn gọn thôi, ông nội ngươi trước kia còn kể cho ngươi nghe chuyện xưa gì không?"

Hắn còn chưa bịa xong đan dược thành tiên trên thiên thư nữa.

Mấy loại đơn giản như chu sa, quặng thủy ngân đã không thể nào thỏa mãn được hắn. Hắn muốn bỏ thêm vào đó một số thứ nữa, chính là cái loại muốn tà dị thế nào thì tà dị thế đó.

Hắn tất nhiên là không quên thực lực của Đan Dương Tử, cho nên nhất định cần phải khiến cho hắn chết đến không thể chết.

…

Nghe Lý Hỏa Vượng hỏi, Bạch Linh Miểu mở to hai mắt nói:

"Có, có. Ông nội ta còn nói với ta đừng chạy ra ngoài thôn, người ngoài thôn xấu xa lắm. Nếu bọn chúng bắt được trẻ con thì sẽ lột da rồi tròng da chó lên, biến trẻ con thành chó để huấn luyện. Bởi vì trẻ con thông minh, cho nên bọn họ có thể dẫn "chó hiểu tiếng người" ra ngoài đường để biểu diễn. Còn đứa nhỏ bị bắt thì thảm lắm, bởi vì da trên người là da chó, cho nên không thể lớn lên được nữa."

Lý Hỏa Vượng nhíu mày lắc đầu:

"Không, thứ ta muốn hỏi không phải là mấy chuyện người già dùng để hù trẻ con, ý của ta là mấy chuyện như Du lão gia ấy."

"Giống với Du lão gia? Để ta nhớ xem..."

Bạch Linh Miểu bắt đầu nhíu mày suy nghĩ.

"Bình thường thì mấy câu chuyện mà ông nội ta kể rất loạn, nhưng phần lớn đều là rắn núi ăn thịt người linh tinh, mấy chuyện như Du lão gia rất ít."

"Vậy người nào đã kể cho ông nội ngươi chuyện về Du lão gia?"

Bạch Linh Miểu vô tội mở to mắt:

"Đương nhiên là ông nội của ông nội ta nói rồi, sau đó ông nội kể lại cho ta, tương lai sau này ta cũng sẽ kể lại cho cháu ta."

Lý Hỏa Vượng gãi đầu, nói tới nói lui thì ra câu chuyện này là tổ truyền, có lẽ mình tính toán sai rồi.

"Lý sư huynh, ta biết một cái."

Một thanh niên yếu ớt nãy giờ vẫn dựa tường nghe nói chuyện bỗng nhiên mở miệng nói.

Người này khớp xương dị dạng, vai cao vai thấp, cả cơ thể nhìn rất vặn vẹo, cho dù là ở phòng vật liệu thì cũng có thể được xem là người có "dáng vẻ xuất chúng".

"Lý sư huynh, ta họ Triệu, ở nhà xếp thứ năm, ngươi gọi ta Triệu Ngũ là được rồi."

Mặc kệ ai nói cũng được, Lý Hỏa Vượng đi tới trước mặt hắn, hỏi:

"Được, ngươi nói xem."

Triệu Ngũ nhìn trái phải, cố ý hạ thấp giọng nói:

"Mấy thứ tà môn mà ngươi nói ấy, ta từng nghe thế hệ trước nhắc tới một loại, tên là Đại Mỗ Mỗ."

"Đại Mỗ Mỗ? Nó trông như thế nào?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm kiếm trong đầu một lần, nhưng cũng không tìm được hình ảnh liên quan đến nó. Đoán theo nghĩa đen thì cũng hoàn toàn không có manh mối.

"Suỵt! Lý sư huynh, đừng lớn tiếng như vậy, nhỏ tiếng một chút. Ta nghe nói Đại Mỗ Mỗ biết nghe đó, nếu nươi thường xuyên nhắc tới nó thì nó sẽ tới tìm ngươi!"

"Ồ?"

Nghe vậy, tinh thần Lý Hỏa Vượng lập tức tỉnh táo.

"Ta nghe biểu cữu của ta nói, dáng vẻ của nó ở trong mắt của mỗi người đều không giống nhau. Có người thì nói nó có lỗ tai dài như tinh quái, cũng có người bảo nó giống hệt như người già đã mất trong nhà. Nhưng có một điều giống nhau duy nhất, đó chính là chỉ cần nó ở bên cạnh người nào một lúc thì người đó cũng sẽ biến thành Đại Mỗ Mỗ!"

Lý Hỏa Vượng vuốt cằm như có điều suy nghĩ

"Chuyện này đúng là kỳ lạ, cũng có mấy thứ nghĩ mãi không ra, được, còn có không?"

"Còn, còn chứ. Còn có Công Bà Ngư, thứ này cũng tà môn lắm..."

Chương 33: Đừng Để Ý

Từ chỗ Triệu Ngũ, Lý Hỏa Vượng biết được thêm không ít danh từ kỳ quái, mà những thứ này đều là tài liệu hắn sắp bỏ vào đan dược thành tiên.

"Ngươi biết nhiều thật đấy, cảm ơn nhé, nhưng tin tức này rất có ích với ta."

Nếu vật liệu luyện đan chỉ đơn thuần là độc dược thì Đan Dương Tử nhất định sẽ phát hiện, nhưng nếu bỏ thêm những thứ mà ngay cả hắn cũng không biết là thứ gì thì độ tin cậy sẽ được tăng cao rất nhiều.

Cái mà Lý Hỏa Vượng muốn chính là cái nghe không hiểu, cho dù là thứ gì, thì chỉ cần mình nghe không hiểu thì sẽ cảm thấy thứ này rất cao thâm.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, Triệu Thạch vui sướиɠ nở nụ cười.

"Mấy chuyện này đều do biểu cữu của ta kể, hắn là người giao hàng, chỗ nào cũng từng đi qua, cho nên biết rất nhiều."

"Được rồi, sắp đến giờ rồi, ta về trước, các ngươi im lặng đợi tin tức của ta."

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Vừa đi chưa được hai bước, một thân ảnh cao ít nhất một mét chín đột nhiên chạy ra chặn đường hắn.

"Ta..ta…ta..."

Lý Hỏa Vượng biết tên trọc trước mắt, người trong phòng vật liệu đều gọi hắn là thằng ngốc, là cái loại cười hì hì chảy nước miếng ấy.

Nhưng nói hắn ngốc thì cũng không đúng lắm, hắn chỉ bị cà lăm cộng phản ứng chậm cộng trí lực thấp mà thôi.

"Ta ta ta cũng biết!"

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, duỗi tay vỗ vỗ cái đầu bóng loáng của hắn, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Hỏi một tên ngốc, chi bằng tự mình bịa cho nhanh.

Sáng hôm sau, mới sớm mà Lý Hỏa Vượng đã được Đan Dương Tử gọi sang.

"Công pháp Nội Ngoại Đại Tiểu Chu Thiên mà ngươi nói ta đã luyện tàm tạm rồi. Ngươi nói luôn phương thuốc của đan dược ra cho ta nghe luôn xem."

"Vâng, sư phụ."

Lý Hỏa Vượng đi tới trước mặt phiến đá kia, tiếp tục làm bộ quan sát.

"Ừm...Hai trái tim của Đại Mỗ Mỗ, luyện lấy tinh hoa của nó? Sư phụ, ý này là sao?"

Đan Dương Tử vẻ mặt âm tình bất định ở trong phòng quanh quẩn qua lại, miệng lẩm bẩm nói:

"Thì ra là thế? Con đường thành tiên cư nhiên lại dùng loại âm tà này?"

"Sư phụ, Đại Mỗ Mỗ là gì thế?"

"Ngươi đừng để ý, tiếp tục đọc đi."

"Một con Công Bà Ngư, lấy tai của nó ngâm vào hai lượng thạch tín..."

Kết hợp những danh từ nghe được chỗ Triệu Ngũ với tri thức hiện đại của Lý Hỏa Vượng, hỗn hợp với tinh lực cả đêm không ngủ, cuối cùng một hệ thống thành tiên hoàn chỉnh cũng từ từ tuôn ra từ miệng hắn.

Lý Hỏa Vượng đọc xong những gì mình soạn sẵn thì chợt thấy Đan Dương Tử vô cùng phấn khởi, lẩm bẩm nói cái gì đó.

Cuối cùng lại tỏ ra kinh ngạc sau khi suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu.

"Đúng, chính là nó không sai, thạch tín có tính hành, nhất định phải có thứ khô nóng như Công Bà Ngư trung hòa lại. Tuyệt diệu! Hơn nữa còn có thể dùng Đại Mỗ Mỗ luyện đan, sao lúc trước ta lại không nghĩ tới chứ, nếu có thể dùng người để luyện đan, vậy ta sao mấy thứ vật âm tà kia lại không thể luyện đan?"

ên này cư nhiên đã bắt đầu não bổ ra sự cân bằng của dược tính.

Lý Hỏa Vượng phát hiện, Đan Dương Tử khi thông minh rất thông minh, nhưng lúc ngu muội thì thật sự rất ngu muội. Đan Dương Tử đa nghi không tin bất kỳ ai, chỉ tin những phán đoán trong lòng mình.

Nếu dùng từ để diễn tả thì đó chính là hai từ: mê tín. Thế giới không có quỷ thần, mê tín quỷ thần chính là đại diện cho sự ngu muội. Nhưng nếu thế giới có quỷ thần, thì mê tín của chính là ngu muội, chẳng qua thứ để mê giữa hai thế giới có chút khác nhau mà thôi.

Đúng lúc này, Đan Dương Tử luồn tay phải vào tay áo rồi rút ra, một cái chuông đồng thiếu một góc xuất hiện trong tay hắn. Là kiểu mấy cái chuông dùng để khống chế cương thi trong mấy bộ phim về cương thi mà ngày trước Lý Hỏa Vượng hay xem.

Đan Dương Tử dùng sức lắc chuông, tiếng huông chói tai trong nháy mắt vang lên, Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, hắn theo bản năng che đầu cắn chặt răng.

Tiếng chuông quỷ dị này chẳng những ảnh hưởng đến thính giác của hắn, còn ảnh hưởng đến ánh mắt của hắn.

Tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu vặn vẹo và biến dạng, cả thế giới rung chuyển dữ dội như một trận động đất.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đan Dương Tử đang làm trò gì? Ta có sơ suất gì sao? Chẳng lẽ đã bị hắn phát hiện rồi?"

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy thì hắn chợt nhìn thấy ở góc bàn, mép đạo bào của Đan Dương Tử, cạnh thiên thư, thậm chí là bất cứ thứ gì có mép cạnh trong phòng đều như đang sống dậy, nó đang từ từ vặn vẹo rồi ngưng tụ ở trước mặt Đan Dương Tử.

Thứ được tạo nên từ mép cạnh của các vật thể này có hình dạng rất khó để miêu tả, nhưng điều duy nhất chắc chắn là nó sống.

Lý Hỏa Vượng cho rằng mình nhìn lầm, hắn dùng sức lắc lắc đầu, ai ngờ không lắc thì thôi, lắc xong rồi, vật kia từ một cái bỗng biến thành hai cái.

Chương 34: Sư Phụ Anh Minh

Khi nhìn thấy hai thứ này ở trước mặt Đan Dương Tử không ngừng vặn vẹo, trong lòng Lý Hỏa Vượng có một suy đoán.

"Hai thứ này là tới giúp hắn tìm đan liệu?"

Ngay lúc hắn nghĩ như vậy, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Đan Dương Tử khom lưng cầm một nắm bùn trên mặt đất nhét vào miệng mình, sau đó bắt đầu nói chuyện với hai thứ kia.

Thanh âm rất quái, hoàn toàn không giống thanh âm mà con người có thể phát ra, nhưng hai thứ kia dường như lại nghe hiểu, chúng chìm chìm nổi nổi một lát rồi nhanh chóng tản đi.

Khi bọn chúng rời đi, đất trời không ngừng vặn vẹo cũng dần khôi phục bình thường.

"Hài tử, đừng nóng nảy, tuy rằng đồ vật trên thiên thư rất khó tìm được, nhưng lại không làm khó được sư phụ ngươi. Vi sư ở bên ngoài cũng có nhiều nhân mạch lắm."

Đan Dương Tử đắc ý nói.

"Đúng đúng, sư phụ đều là người sắp thành tiên, thế gian chỉ sợ không có chuyện gì có thể làm khó ngài! Chẳng qua sư phụ này, thứ vừa rồi là gì thế ạ?"

"Hừ hừ, hài tử, ngươi còn phải học nhiều lắm, thứ đó chính là "Du lão gia" mà thiên thư nói tới."

Nguy cơ trong quá khứ cứ luôn làm cho thần kinh của Lý Hỏa Vượng căng thẳng, nên hắn vẫn không có thời gian để suy nghĩ một vấn đề, đó chính là nơi này rốt cuộc là một thế giới như thế nào.

Đại Mỗ Mỗ, Du lão gia gì gì đó, nghe thế nào cũng không giống với những thứ tầm thường.

Nếu không phải thịt lợn và đầu dê lúc ăn cơm đều là thứ bình thường, hắn thật sự thiếu chút nữa cho rằng trên đời này không có một vật sống nào là bình thường.

"Aiz…thứ này là một bảo bối tốt, đạo gia ta lúc trước vì cướp được nó, đã phải tốn rất nhiều công phu."

Đan Dương Tử cất chuông đồng vào tay áo mình.

"Cướp?"

"Đương nhiên là cướp, không cướp thì chẳng lẽ có người đem tới cho ngươi à? Hừ! Chúng ta không có, người khác có thì sao? Cướp nó! ”

"Đây là điều mà ta học được từ một tên ăn mày lớn tuổi hơn mình khi hắn cướp cái bánh bao thiu của ta."

"Lúc còn trẻ, ta cướp vợ cướp ngựa cướp bạc, sau này ta cướp công pháp, cướp pháp khí, cướp đệ tử, thậm chí toàn bộ Thanh Phong quan đều là ta cướp được! Ngươi xem mấy tổ sư gia bằng bùn kia có dám nói gì sao? Hừ hừ."

Nói đến đây, mặt của Đan Dương Tử lộ ra một tia đắc ý.

"Hài tử, lúc người lớn nói thì ngươi phải nghe cho kỹ, đây đều là thứ ta dạy cho ngươi đấy biết không? Ta đây coi ngươi là người của mình, mới nói cho ngươi biết.”

"Nhưng sư phụ, cướp không lại thì làm sao bây giờ?"

"Cướp không lại? Cướp không lại thì ngươi không biết hợp tác để cướp à? Sao cái đầu biết chữ của ngươi là ngốc thế? Hợp tác cướp không được thì hạ dược, hạ dược không được thì đâm lén!"

"Sư phụ...Sư phụ đúng là anh minh."

"Hừ! Ta không biết chữ thì đã sao? Ta không có ngộ tính thì đã sao? Nói ta bàng môn tả đạo nói ta không có đạo tâm, đợi ta thành tiên xong thì ta muốn vén mí mắt những tên kia lên nhìn thử xem, rốt cuộc là ai mới không có ngộ tính!"

Đan Dương Tử nghiến răng nghiến lợi nói, gương mặt xấu xí ngập tràn lệ khí.

Lý Hỏa Vượng không biết những người đó là ai, nhưng có thể khẳng định ân oán của hai bên khẳng định rất sâu.

Đoạn thời gian sau đó, Lý Hỏa Vượng cơ hồ đều cùng Đan Dương Tử ăn ở cùng một chỗ, toàn tâm toàn ý chơi đùa biện pháp thành tiên trên Thiên thư.

Nương theo khoảng thời gian này, Lý Hỏa Vượng cũng âm thầm không ngừng hoàn thiện, khiến cho biện pháp thành tiên có vẻ càng thêm đáng tin

Những gì Lý Hỏa Vượng nói ra rất nhanh đã được đưa tới.

Nhìn cái vật lớn màu xám trắng phủ đầy lông mềm màu đen cùng với một khối mụn màu đen vô hình loáng thoáng lóe ánh sáng trước mặt.

Lý Hỏa Vượng ngoại trừ thán phục mấy thứ này quả thật rất ghê tởm, thì chính là kinh ngạc thực lực của Đan Dương Tử, không ngờ hắn lại tìm được hết thật.

"Sư phụ, chúng ta mở lò sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Không vội, còn một khoảng thời gian nữa mới tới tết. Đi, chúng ta đi ăn cơm tất niên trước."

Lời nói của Đan Dương Tử khiến Lý Hỏa Vượng có chút bất ngờ. Sao lại đi ăn cơm tất niên? Hai việc này có quan hệ gì với nhau sao?

Nói là nói như vậy, nhưng khi nhìn thấy Đan Dương Tử đều đứng dậy rời khỏi phòng luyện đan, Lý Hỏa Vượng cũng vội vàng đi theo.

Lúc cả hai đi tới hang động dùng cơm thì những đệ tử khác đều đã tới, nói là đệ tử khác, kỳ thật cũng chỉ có Trường Nhân Trường Minh và ba người Huyền Nguyên.

Vừa nhìn thấy trên bàn tròn lớn có chút trống rỗng, mặt của Đan Dương Tử trong nháy mắt âm trầm xuống.

"Sao không bày bát đũa cho đệ tử đã qua đời? Bày lên hết! Đón chúng về ăn Tết."

Không lâu sau, khi tất cả đệ tử đã chết đều có bát đũa, cái bàn hình tròn cũng trở nên chật chội hơn.

Đan Dương Tử lộ ra nụ cười hài lòng, hắn gật gật đầu, ngồi xuống vị trí chính giữa, còn Lý Hỏa Vượng thì ngồi bên phải của hắn, bên còn lại thì trống rỗng, vì đó ngày xưa là vị trí của Chính Khôn.

Chương 35: Bình Tĩnh

"Nào, lên sủi cảo."

Sủi cảo nóng hổi được các đồng tử mang lên, mùi thơm xông vào trong mũi. Các đồng tử cẩn thận dùng thìa chia sủi cảo vào bát của từng người, bao gồm cả bát của những người đã chết.

"Hahaha, năm mới nên thả lỏng một chút, ăn nhiều một chút."

Nói là nói như vậy, nhưng bao gồm cả Lý Hỏa Vượng, bốn người còn lại cũng đợi hắn động đũa trước rồi mình mới bắt đầu.

Đan Dương Tử cầm đũa gắp một cái sủi cảo bỏ vào miệng mình, ánh mắt khép hờ say sưa nhai.

"Ừm. Nhân rau hẹ tóp mỡ, thơm! A? Cái gì đây? Một văn tiền? Điềm tốt điềm tốt, ha ha ha."

Lý Hỏa Vượng nhìn sủi cảo trong bát, nhìn một hồi lâu mới bắt đầu hung ác ăn từng ngụm.

Đan Dương Tử cười tủm tỉm nhìn Lý Hỏa Vượng ăn sủi cảo.

"Các ngươi thật may mắn, có sủi cảo ngon như vậy để ăn."

"Lúc ta bằng tủi các ngươi, ngay cả sủi cảo có hình dạng thế nào cũng không biết, chỉ biết nó rất ngon. Ha ha."

"Sau này, có một năm tết đến, ta ngửi thấy được mùi cơm nhà người khác, xông vào nhìn thì mới phát hiện thì ra sủi cảo có dạng như vậy. Lúc đó ta chẳng còn để ý tới khuê nữ xinh đẹp nhà đó nữa, trực tiếp cho một đao, sau đó ngồi xổm đất ăn sạch hai cần sủi cảo. Lúc đó sủi cảo nhà bọn họ cũng là nhân rau hẹ tóp mỡ."

Những đệ tử khác ngượng ngùng cười bồi, chỉ có Lý Hỏa Vượng

vẫn như cũ ăn như hổ đói.

Đan Dương Tử nhìn Lý Hỏa Vượng, khóe mắt dường như có giọt nước, hắn cẩn thận bưng chén lên, đem sủi cảo của mình đổ vào trong chén của Lý Hỏa Vượng.

"Aiz, đều là hài tử số khổ, ăn chậm một chút, coi chừng mắc nghẹn."

Trong tiếng nhai nuốt và tiếng chén đũa va chạm nhau, bữa cơm tất niên chỉ có năm người này cuối cùng cũng được hạ màn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng Đan Dương Tử muốn bắt đầu luyện đan, thì lại thấy hắn dùng tay vuốt vuốt cái đầu hói của mình, sau đó móc từ trong ống tay áo ra một chục cái bao lì xì, phát đám Trường Minh Trường Nhân, thậm chí là cả những người đã chết.

"Nào nào, năm mới, nhớ đặt dưới gối đầu. Mau đến lấy đi, lúc ta bằng tuổi các ngươi thì không có trưởng bối nào phát tiền mừng tuổi cho ta đâu."

Đan Dương Tử đặt phong bao lì xì cuối cùng bên cạnh bát của Chính Khôn. Sau đó quay đầu cười ha hả nói với Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi cũng không cần tổn thọ, khi sư đồ chúng ta thành tiên thì chắc chắn sẽ thọ cùng trời đất!"

Lý Hỏa Vượng cũng nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

"Sư phụ nói rất đúng."

"Đi, trở về phòng luyện đan, chúng ta mở lò luyện đan! Hài tử, con tới nhóm lửa!"

"Được, sư phụ!"

…

Khi hắn nhìn thấy hai viên đan dược màu đỏ kim loại sáng bóng to bằng nắm đấm, hai viên đan thịt nhúc nhích như vật còn sống, còn có hai viên đan dược màu đen mục nát có mùi vô cùng khó chịu.

Lý Hỏa Vượng hài lòng gật đầu, những thứ mà hắn nghĩ được đều thả vào hết, cho vào nhiều nguyên liệu như vậy thì nhất định có thể ăn thịt người chết, sẽ không giữ lại bất kỳ cơ hội sống nào.

Bên cạnh cắm một nén nhang, tượng trưng cho thời gian còn sót lại trong năm, dựa theo công pháp mà hắn đã bịa đặt ra thì hắn nhất định phải luyện nó vào thời điểm kia ở trong năm thì mới có thể hấp thu được linh khí mà thiên đạo giáng xuống.

Hai chân Lý Hỏa Vượng ngồi xếp bằng, đầu tiên hắn cầm viên đan dược màu đỏ to bằng nắm đấm lên trong tư thế chuẩn bị. Khi gần kề với cái chết, hắn phát hiện bản thân mình bình tĩnh hơn hắn tưởng tượng.

Đúng vậy, hắn căn bản không hề chuẩn bị bất kỳ đường lui nào.

Lý Hỏa Vượng biết rằng bản thân hắn nhất định phải ăn hết số đan dược này, nếu hắn không ăn thì chắc chắn Đan Dương Tử sẽ không bỏ chúng vào miệng.

Đừng nhìn dáng vẻ giả vờ điềm đạm, cùng nhau ăn xong cơm tất niên của những người đó mà lầm tưởng, thật ra chính những thành viên trong miệng hắn bắt hắn tới để thử thuốc.

Nhưng mà hắn lại không ngờ rằng Lý Hỏa Vượng căn bản không hề quan tâm đến mạng sống của mình.

Về việc chạy trốn, Lý Hỏa Vượng cũng chưa từng đến chuyện đó, hắn của hiện tại đã sớm coi nhẹ chuyện sinh tử, bản thân vốn không thuộc về nơi này.

Bây giờ mục đích duy nhất để bản thân sống tiếp chính là nhìn Đan Dương Tử rác rưởi buồn nôn này đi vào nghĩa địa dưới sự hướng dẫn của mình.

Lúc này, Đan Dương Tử đang ngồi đối diện với hắn, trước tiên cũng cầm một viên đan dược màu đỏ lên.

Dưới cái nhìn chăm chú của hai người, ánh lửa của nén nhang dần dần hạ thấp xuống.

Ngay khi nén nhang sắp cháy hết, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật

sâu, nhét viên đan dược trong tay vào miệng, nuốt hết toàn bộ.

Mà lúc này, động tác chuẩn bị ăn viên đan dược của Đan Dương Tử lại dừng lại, hắn hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào hành động của Lý Hỏa Vượng.

Lúc này vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng có chút kích động, hắn giống như không nhìn thấy hành động của Đan Dương Tử, tiếp tục nuốt hai viên đan dược còn lại xuống, nhắm mắt lại, hai tay đặt lên đầu gối bấm tay niệm chú.

Chương 36: Lựa Chọn

Mồ hôi chảy xuống trên mặt hắn, cơ thể đang tĩnh tọa của Lý Hỏa Vượng bắt đầu run lên, nhưng trên mặt hắn lại dần dần lộ ra vẻ mừng rỡ khó mà kiềm chế được:

"Ta có nhiều linh khí bẩm sinh quá đi! Cái này...những cái này là...thì ra là vậy, ta hiểu rồi, ta hiểu ra rồi !! Ta sắp thành tiên rồi~!"

Nghe thấy lời này, trong mắt Đan Dương Tử lộ ra một tia nôn nóng, nhưng hắn vẫn không lập tức nuốt đan dược, cho đến khi hắn nhìn thấy từng làn khói trắng bắt đầu bốc lên từ đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng, lúc này hắn mới nuốt ba viên đan dược kia xuống như hổ đói.

Khi Đan Dương Tử đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại bắt đầu vận hành Chu Thiên lớn nhỏ thì Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn sư phó trước mặt, nở nụ cười còn tươi hơn lúc nãy.

Sau khi nhìn thấy đầu Đan Dương Tử cũng tỏa ra khói trắng giống như mình, có mấy thứ màu đen bò khắp người dọc theo mạch máu của hắn, hai chân hắn đang ngồi xếp bằng buông lỏng ra, Lý Hỏa Vượng che lại cái bụng đau nhức của mình, điên cuồng cười lên:

"Hahaha, tên chốc đầu! Tên chốc đầu !! Ngươi không thể tu thành tiên rồi! Ngươi chỉ có thể trở thành ma, chúng ta hãy kết bạn trên cầu Nại Hà, hahaha !!"

Đan Dương Tử dường như đã nghe thấy, nhưng hắn cũng không có phản ứng gì, hắn nhắm nghiền mắt lại cắn chặt răng, khoanh chân ngồi tại chỗ điên cuồng vận hành công pháp Đại Chu Thiên từ trong ra ngoài:

"Ngươi vẫn còn luyện à? Tất cả đều do ta bịa ra thôi! Đều là do ta sao chép từ trong tiểu thuyết tiên hiệp ra, hahaha, oái, đau bụng quá, hahaha."

Lý Hỏa Vượng nằm rạp trên mặt đất, chậm rãi bò đến bên cạnh Đan Dương Tử, nhìn khuôn mặt tái nhợt của đối phương điên cuồng cười, hắn run rẩy giơ tay phải lên tát vào mặt hắn:

"Này, ngươi bị điếc à? Ông đây đang nói chuyện với ngươi đấy."

Hắn trở tay trái tát thêm một cái nữa, nhưng Đan Dương Tử vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lý Hỏa Vượng run rẩy lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng mình, sau đó toàn thân hắn nổi đầy gân xanh, cảm giác bản thân tràn đầy sức lực:

"Ta đã nói là đừng có luyện nữa! Ngươi không nghe thấy sao?"

Lý Hỏa Vượng đấm thẳng vào mặt Đan Dương Tử, khiến cho cái miệng rộng cùng với cái mũi của hắn bị lõm vào trong.

Miệng Đan Dương Tử đầy máu tươi, hắn đột nhiên mở to mắt ra, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng, sau đó vung đạo bào lên hất Lý Hỏa Vượng bay ra ngoài:

"Cút đi! Những thứ tâm ma như các ngươi đừng hòng ngăn cản đạo gia trở thành tiên!! Ông đây sớm đã trở thành thần tiên rồi! Ông tổ sắp tới đón ta rồi!"

Lý Hỏa Vượng bị hất bay ra ngoài nằm trên mặt đất cũng không ngồi dậy được nữa, hắn cứ nằm trên mặt đất như vậy mà nhìn Đan Dương Tử, tự lẩm bẩm trong miệng:

"Điên rồi, tên này bị chấp niệm tu thành tiên của bản thân ép đến điên rồi, oái, bụng mình đau quá đi."

Cứ như vậy một người ngồi xếp bằng một người nằm, thời gian trôi qua từng chút một. Mà sự đau đớn ở phần bụng của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng dữ dội hơn, hắn cong người thành hình con tôm theo bản năng:

"A, sao lại đau như vậy chứ? Mình còn phải chịu tội như này đến bao giờ nữa chứ, biết vậy mình đã chuẩn bị cây đao để cắt cổ rồi."

Lý Hỏa Vượng cong người thành con tôm, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Dưới cơn đau dữ dội, ý thức của Lý Hỏa Vượng dần dần trở nên mờ mịt, trong lúc mơ hồ hắn lại nhìn thấy khuôn mặt của Dương Na:

"Dương Na, ngươi tới đón ta sao?"

Khuôn mặt của Dương Na nhanh chóng tan ra rồi ghép lại thành khuôn mặt của bác sĩ trông coi của mình:

"Giường số 14 ý thức mơ hồ, phán đoán sơ bộ là bị ngộ độc thực phẩm! Nhanh lên! Mang máy hút dịch qua đây, tiến hành rửa dạ dày!"

Lý Hỏa Vượng từ từ nhắm mắt lại, một giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng thoát ra khỏi môi hắn:

"Rửa dạ dày ông ngươi á...ngươi đừng quên, đây là bệnh viện tâm thần...làm sao có...máy rửa dạ dày...những ảo giác này của các ngươi có thể...hợp lý hơn không..."

Sau khi nói câu cuối cùng này xong, ý thức của Lý Hỏa Vượng mất đi cảm giác với xung quanh.

Bây giờ hắn cảm thấy rất thoải mái, bởi vì cuối cùng bụng của hắn cũng không còn đau nữa.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể mình không ngừng rơi xuống nhưng không thể chạm tới đáy:

“Hỏa Vượng, ngươi hãy cố gắng chịu đựng, ngươi đã đồng ý với ta rồi mà!”

Một giọng nữ khẩn trương mơ hồ vang lên bên tai hắn.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, hai tay hắn chống đất liền bắt đầu nôn khan.

Một bãi máu thịt quái dị cùng một ít tóc trộn lẫn nước đen, trộn lẫn với vụn bánh bao, cùng với một ít vụn nội tạng đều bị Lý Hỏa Vượng trực tiếp nôn ra.

Máu thịt nằm trong bãi nước đen ngòm sau một lúc thì ngừng chuyển động.

Mọi chuyện xảy ra đột ngột khiến Lý Hỏa Vượng ngây người tại chỗ, mình còn sống ư? Điều này làm sao có thể chứ? Nếu mình vẫn còn sống, thì chẳng phải Đan Dương Tử!

Chương 37: Nổ Tung

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức đổ mồ hôi lạnh, hắn liền nghiêng đầu nhìn lại theo bản năng. Ngay sau đó, miệng hắn bất giác mở to hết cỡ:

"Đậu má, hắn đây là trở thành một thần...cái gì?"

Hắn nhìn thấy cơ thể rẻ tiền của sư phó mình đã hoàn toàn bị biến dạng, cái đầu xấu xí bị nứt ra, ba cái miệng to bằng máu thịt vươn ra ngoài, trong miệng còn có ba bốn cái miệng nhỏ giống vậy, trong miệng bọn chúng mọc đầy những chiếc răng vàng khè kinh tởm đan vào nhau, xòe ra về phía mái nhà.

Ngoài đầu ra, cơ thể của hắn cũng có những thay đổi rất lớn, những chiếc lông chim dính nhựa đường giống như những chiếc gai nhọn, kiên cường chui ra khỏi máu thịt.

"Đây là cái gì vậy? Tam hoa tụ đỉnh, mọc cánh thành tiên?"

Ngay khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, ba cái miệng mở to đến cực điểm, bên trong đồng thời vang lên ba giọng nói thời niên thiếu, trung niên và khi đã già của Đan Dương Tử:

"Thì ra là như vậy, Đạo gia, ta hiểu rồi, ta đã hiểu rồi!! Hahaha!!"

“Bùm!!”

Cùng với một tiếng nổ, cơ thể dị dạng của Đan Dương Tử lập tức nổ tung. Thịt và máu bắn tung tóe khắp phòng luyện đan.

…

Trong phòng luyện đan Thanh Phong quán, toàn thân Lý Hỏa Vượng dính đầy máu tươi của sư phó đứng ngây người tại chỗ, rõ ràng là hắn không phản ứng kịp:

"Ba viên đan dược này có sức mạnh lớn như vậy sao? Rốt cuộc thứ mà mình và Đan Dương Tử luyện ra là đan dược hay là thuốc nổ?"

Hắn nằm dưới đất được một lúc thì mới bò dậy, hắn đưa tay vuốt mặt một cái rồi khom người chọn chọn lựa lựa trên mặt đất.

Chọn lựa nửa ngày cũng không chọn ra bất cứ cục thịt nào có thể động đậy, thậm chí ngay cả chuông đồng của Dương Đan Tử cũng bị nổ xẹp rồi, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, Đan Dương Tử đúng là bị bản thân giết chết rồi:

“Nhưng hắn chết rồi, ta nên làm gì tiếp theo đây?”

Lý Hỏa Vượng đứng nguyên tại chỗ, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết phải đi đường nào.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng mình sẽ rất hạnh phúc sau khi báo thù rửa hận, thế nhưng khi thực sự đến thời điểm đấy rồi thì hắn lại phát hiện bản thân mình rơi vào mờ mịt.

Tất cả kế hoạch những ngày này đều xoay quanh việc giết chết Đan Dương Tử. Hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ sống sót.

Bây giờ Đan Dương Tử đã chết rồi, Bạch Linh Miểu vẫn an toàn, bản thân đã làm được những gì mình đã hứa vậy tiếp theo nên làm gì đây?

Ngay khi hắn đang suy nghĩ về vấn đề này, cánh cửa phòng luyện

đan đột nhiên bị đẩy ra, Trường Nhân và Trường Minh một tay giơ trường kiếm lên, cảnh giác bước vào trong.

Sau khi nhìn xung quanh mà không tìm thấy Đan Dương Tử, họ chuyển ánh mắt cảnh giác về phía Lý Hỏa Vượng máu thịt lẫn lộn:

"Này! Yêu nghiệt phương nào! Nói! Sư phó của chúng ta đâu?"

“Sư phó? Sư phó của ngươi đang bị ngươi dẫm dưới chân đó, hơn nữa hai vị sư huynh à ta là Huyền Dương á."

Những lời này khiến Trường Nhân và Trường Minh cúi đầu, nhấc chân lên theo bản năng, một số cơ quan nội tạng phơi bày ra trước mặt họ, đồng tử của hai người lập tức co rút lại cực nhỏ.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, từ trên mặt đất nhặt lên nửa khuôn mặt của Dương Tử Đan:

"Nhìn xem, hắn thật sự chết rồi."

“Hắn bị ta giết chết đó.”

Lý Hỏa Vượng nói với họ:

“Theo lý mà nói, đời này hắn giết người như ngóe, nên chết từ sớm rồi nhưng ta cũng không phải vì chuyện này nên mới giết hắn. Ta giết hắn là vì ân oán cá nhân thôi.”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng định nói rõ cho hai người trước mắt lý do mà mình đã làm như vậy thì hai người Trường Minh và Trường Nhân nhìn nhau không nói nửa lời, họ nhanh chóng cắm thanh trường kiếm vào vỏ, nhanh chóng quay người lao ra khỏi cửa:

“Này, các ngươi đợi ta nói xong đã rồi mới đi chứ.”

Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ hét lên với họ.

Sau khi hét lên một hồi lâu mà họ không có phản ứng gì, Lý Hỏa Vượng cười khổ, che cái bụng vẫn còn đang đau âm ỉ, đi về phía cửa:

"Tên chốc đầu chết rồi! Hắn chết rồi! Đi ra hết đi, chúng ta có thể

về nhà rồi!!"

Lý Hỏa Vượng dùng sức lắc chiếc chuông đồng móp méo trong tay, hét lớn với xung quanh.

Hôm nay là mồng một đầu năm, tiếng chuông chói tai cũng không dẫn tới bất kỳ Du lão gia nào, mà dẫn nhóm trẻ con và thuốc dẫn tới.

Khi nhìn thấy nửa khuôn mặt trong tay Lý Hỏa Vượng, tất cả họ đều vui mừng khôn xiết, cúi người xuống đất vái lạy bốn phương.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi dọc theo đường hầm của hang động đá vôi, hắn muốn truyền tin tức này đến tai mọi người ở Thanh Phong quán.

Ngày càng có nhiều người tham gia vào đội ngũ của hắn, bắt đầu hét lên cùng hắn:

"Tên chốc đầu chết rồi! Hắn chết rồi! Chúng ta có thể về nhà rồi!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy có người bên cạnh đưa tay ra đỡ lấy mình, hắn quay đầu lại nhìn thì phát hiện đó là Bạch Linh Miểu đang vui mừng chảy nước mắt.

Lý Hỏa Vượng mỉm cười với nàng, giơ nửa khuôn mặt của Đan Dương Tử lên vẫy mạnh:

"Tên chốc đầu chết rồi, các ngươi đều có thể về nhà rồi, tết đến rồi! Các ngươi đều có thể về nhà rồi!"

Chương 38: Thời Tiết Hôm Nay Đẹp Quá

"Ừ! Lý sư huynh! Ngươi cũng có thể về nhà rồi! Chúng ta đều có thể về nhà rồi!"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng cứng đờ, sau đó dùng sức rung chuông đồng trong tay, dùng hết sức hét lớn:

"Đan Dương Tử chết rồi! Đi ra hết đi! Các ngươi có thể về nhà

rồi!!"

Tuy nhiên, không phải toàn bộ người trong Thanh Phong quán đều vui mừng như vậy, ngay khi Lý Hỏa Vượng đi đến vùng phụ cận nơi ở của Đan Dương Tử, hắn lại nghe thấy tiếng chém sắt đá từ xa vọng lại.

Lý Hỏa Vượng cùng đám đông bước tới, tại nơi ở bẩn thỉu của Đan Dương Tử có thể thấy Huyền Nguyên đang đứng đối đầu với Trường Minh và Trường Nhân, hai bên đều rút vũ khí ra, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Lý Hỏa Vượng nhìn cái gọi là thiên thư bị hắc tuyến của tiền đồng quấn quanh, hắn tự nhiên hiểu ra họ đang tranh đoạt cái gì:

"Sư đệ Huyền Dương! Mau tới đây! Chúng ta hãy giết chết hai tên đồng bọn của Đan Dương Tử này đi! Sau đó cùng nhau chia sẻ cuốn thiên thư tu thành tiên này!"

Trường Minh ở bên cạnh bước chân phải lên trước, chĩa thẳng thanh trường kiếm vào Lý Hỏa Vượng đang đứng ở cửa:

"Không muốn chết thì cút xa chút! Sư phó chỉ dạy ngươi luyện đan thuật mà thôi! Trong trường hợp này, ngươi thật sự muốn đối phó với hai người tu luyện kiếm pháp chúng ta sao?"

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, hắn có chút bắt đắc dĩ nhìn cảnh tượng trước mặt:

"Đó hoàn toàn không phải là cuốn thiên thư tu thành tiên, trong đó chỉ là kinh văn thượng cổ mà thôi, những thứ mà ta nói trước đây đều là bịa ra để lừa gạt tên chốc đầu."

"Các ngươi đừng quá tin vào lời nói bậy bạ của tên chốc đầu, tên này toàn nói bậy thôi, cái gì mà lão quân gia tự mình đưa tới, với tính cách kia của hắn, nói không chừng là giết người cướp của ở nơi nào đó. Ba vị sư huynh, chúng ta đi thôi."

Hai ngón tay trái của Trường Minh và Trường Nhân kẹp lấy hai lá bùa chú màu đen sau đó lau lên thanh trường kiếm của bản thân, bên trong cả căn phòng lập tức nổi gió lạnh:

"Sư đệ Huyền m, nếu ngươi không muốn dính líu vào chuyện này thì đừng có nói nhảm nữa, ngươi đi đi.”

"Sư đệ Huyền m, nếu ngươi không muốn dính líu vào chuyện này thì đừng có nói nhảm nữa, ngươi đi đi.”

Trường Minh và Trường Nhân giương trường kiếm lên, hai miệng một lời đồng thanh nói.

Lý Hỏa Vượng thấy Bạch Linh Miểu sợ sệt dùng ngón tay kéo đạo bào của mình, hắn liền chắp hai tay về hai phía, sau đó dẫn mọi người đi về phía cửa hang của Thanh Phong quán:

"Vậy ba vị sư huynh, các ngươi cứ tiếp tục đi, chúng ta sau này sẽ có ngày gặp lại."

Trong nháy mắt khi Lý Hỏa Vượng thân thiết đóng lại cửa kia, bên trong bắt đầu vang lên tiếng động.

Trong đường hầm tối om, một đoàn người vừa phấn khích vừa kích động đi về nhà, bàn tay xách đèn dầu của mỗi người cũng đều run lên.

Đường hầm này rất xa lạ lại gồ ghề, họ luôn phải leo lên bằng dây thừng, trong ký ức của Lý Hỏa Vượng hắn chưa bao giờ đi qua đây.

Nhưng hắn biết rõ đây là lối ra của Thanh Phong quán, bởi vì hắn nhìn thấy bàn tay của những người xung quanh mình đang run rẩy ngày càng dữ dội hơn.

Thời gian đi được gần hai nén hương, phía xa xa của đường hầm hang động đá vôi bắt đầu có ánh sáng. Khi họ nhìn thấy ánh sáng, bước đi của mọi người bắt đầu lộn xộn, từ đi bộ chuyển thành chạy.

Khi họ bắt đầu chạy, ánh sáng phía xa càng lúc càng lớn, cuối cùng bao gồm cả tầm nhìn của mọi người.

Thời điểm đi ra khỏi hang động, hầu như mọi người đều híp mắt lại, thời gian sống trong hang động quá lâu khiến cho họ không kịp thích ứng với ánh sáng bên ngoài.

Khi đôi mắt dần dần thích ứng với ánh sáng, khung cảnh bên ngoài Thanh Phong quán hiện ra trước mắt mọi người.

Bầu trời màu trắng bạc phía xa xa, rừng cây trong núi xa xa, mọi thứ đều tinh khiết khiến lòng người sảng khoái, tựa như một bức tranh thủy mặc.

Cũng đúng lúc này, tia nắng ban mai đầu tiên của mồng một tết xuyên qua làn sương mù, hất vào mặt mọi người.

Lý Hỏa Vượng híp mắt nhìn mặt trời mọc trên bầu trời, tự lẩm bẩm:

"Ta và tên chốc đầu đã ở phòng luyện đan một đêm sao? Mặt trời cũng đã mọc rồi, thời tiết hôm nay đẹp quá."

Đột nhiên có người ở bên cạnh cử động, đó là một cậu bé trên mặt chảy đầy nước mắt, hắn vội vàng chạy bạt mạng về con đường mòn bên cạnh rừng cây.

Hắn vừa chạy liền dẫn đến hiệu ứng đám đông, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chạy về hướng đó, họ muốn chạy thật xa, cách xa nơi khiến họ đau lòng này.

Một lúc sau, ngoài cửa động chỉ còn lại có bảy tám người của phòng nguyên liệu, ánh mắt của họ đều nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, chúng ta cũng đi thôi.”

Trên mặt Bạch Linh Miểu còn vương nước mắt, lúc này mới nở nụ cười vui vẻ.

“Chờ đã.”

Lý Hỏa Vượng nói, lấy ra một vài tờ giấy từ trong túi của mình, nhét nó vào trong ngực của Bạch Linh Miểu:

"Những thứ này đều là di ngôn và địa chỉ do thuốc dẫn để lại trước khi chết, sau khi các ngươi ra khỏi đây."

Bạch Linh Miểu cầm những tờ giấy kia trên tay, ngẩn người đứng

đó một lúc.

Lý Hỏa Vượng lại mỉm cười với những người còn lại, xoay người cầm ngọn đèn dầu trong tay, một thân một mình bước vào Thanh Phong quán tối đen như mực.

Chương 39: Từng Có Người Nhà

“Lý sư huynh!”

Bạch Linh Miểu mang theo tiếng khóc nức nở kêu gào lên khiến cho Lý Hỏa Vượng đang xách đèn l*ng đi vào trong bóng đêm phải quay đầu lại, hắn nhìn về phía những người đang đứng dưới ánh mặt trời bên ngoài cửa động.

Hắn lại phất tay với mọi người lần nữa:

“Đi hết đi, đi về nhà hết đi.”

“Lý sư huynh, vậy ngươi cũng đi cùng chúng ta nào, đi cùng nhau thì trên đường cũng sẽ an toàn hơn, hay là ngươi còn quên cầm cái gì sao?”

Triệu Ngũ nằm trên lưng tên ngốc nói, vẻ mặt hắn có chút căng thẳng giống như cảm thấy có gì đó không đúng:

“Ha ha, cùng đi đâu chứ?”

Lý Hỏa Vượng quay người lại, lần nữa giấu gương mặt mình ở trong bóng tối:

“Cùng nhau về nhà ăn tết thôi, Lý sư huynh, nhà ngươi ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng im lặng mỉm cười trong bóng tối, bắt đầu xách đèn l*ng đi vào lối vào:

“Nhà? Bây giờ ta đâu còn nhà đâu, ta sớm đã không thể trở về nhà rồi, không thể về nhà rồi!”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ đi trong bóng tối, Thanh Phong quán lúc này rất yên tĩnh, duy chỉ có tiếng bước chân của hắn bầu bạn với hắn.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng bắt đầu ngâm nga hát, bước chân cũng bắt đầu nhẹ nhàng hơn, đèn dầu trong tay hắn đong đưa theo tiết tấu trái phải.

Đi cùng với tiếng hát của bản thân, Lý Hỏa Vượng lại lần nữa quay trở về chỗ ở của mình, hắn đóng cửa lại, đặt đèn dầu lên trên bàn, ngay cả máu trên mặt, trên người hắn cũng lười lau, hắn cứ như vậy chậm rãi nằm trên giường đá nhắm hai mắt lại:

“Hôm nay là mồng một, tháng này ta chưa ăn Hắc Thái Tuế buồn nôn kia, hẳn là sẽ nhanh chóng lại nhìn thấy Dương Na lần nữa nhỉ?”

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lý Hỏa Vượng chậm rãi cong lên.

Hắn bình tĩnh chờ đợi, chờ đợi thanh mai trúc mã tốt nhất của mình mang bản thân trở về thế giới mà hắn thuộc về.

Lý Hỏa Vượng một đêm không ngủ, ý thức cũng bắt đầu dần dần tiêu tan, nhưng khi hắn sắp rơi vào giấc mộng tốt đẹp thì cửa đột nhiên bị mở ra.

Lý Hỏa Vượng xoa mắt ngồi dậy, phát hiện đám người Cẩu Oa, Triệu Ngũ bọn họ đang đứng ở cửa.

Bạch Linh Miểu lo lắng không yên đứng ở đó, ánh mắt né tránh một lúc cuối cùng cũng kiên định lại.

“Lý sư huynh, nếu như người không thể về nhà thì ngươi đến nhà ta đi, nhà của ta rất lớn, hơn nữa phòng phía đông cũng trống...”

Lý Hỏa Vượng nhìn thiếu nữ hiền lành trước mắt, khẽ lắc đầu:

“Đa tạ, nơi này cũng rất tốt, ta đã ở quen rồi.”

Một tên điên lầm bầm lầu bầu khoa tay múa chân chỉ khi ở nơi âm u này mới không hù dọa được những người khác.

Môi Bạch Linh Miểu khẽ run, tựa như có chút khó tin với lời nói của Lý Hỏa Vượng:

“Ta đã từng có nhà, cũng đã từng có người nhà, nhưng mà...”

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu nhìn về phía nóc nhà đen nhánh, vẻ mặt phức tạp như đang nhớ lại cái gì.

Cẩu Oa suy tư một lát, nhỏ giọng nháy mắt ra hiệu với những người khác:

“Nếu Lý sư huynh đã nói muốn đợi ở nơi này? Hay là chúng ta đi đi?”

“Ngươi im miệng đi!”

Một câu nói của Bạch Linh Miểu khiến cho Cẩu Oa giật mình, lời này không giống với tác phóng của tiểu cô nương bảo sao nghe vậy trong quá khứ.

Bạch Linh Miểu nhanh chóng đi lên, vẻ mặt vô cùng quật cường tiến lên phía trước:

“Ngươi như vậy không sợ có lỗi với người nhà ngươi sao? Nếu người nhà của ngươi biết bộ dạng bây giờ của ngươi thì bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra một nụ cười khổ:

“Bọn họ nghĩ như thế nào thì làm sao ta biết được, ngay cả chuyện rốt cuộc bọn họ có thật sự tồn tại hay không mà ta cũng không thể nào chắc chắn được!!”

“Có lẽ ta chỉ là một tên điên không có cái gì cả, ta không có cái gì cả, toàn bộ đều là do ta tưởng tượng ra mà thôi.”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng thống khổ.

Hai bàn tay trắng nõn gần như trong suốt của Bạch Linh Miểu vươn qua cầm lấy tay của Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, không phải ngươi không có cái gì cả, ngươi còn có chúng ta mà.”

Lý Hỏa Vượng sững sờ nhìn thiếu nữ trước mặt, đột nhiên toàn bộ cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi, hang động đá vôi và bức tường trắng xóa của bệnh viện bắt đầu chuyển đổi.

Ngũ quan của Bạch Linh Miểu bắt đầu bị hòa tan, lần nữa ngưng tụ thành dáng vẻ của Dương Na, gương mặt vương đầy nước mắt của nàng lúc này tràn đầy sự lo lắng.

“Na Na!”

Lý Hỏa Vượng nhào qua, vẻ mặt vô cùng thống khổ ôm chặt lấy nàng:

“Hỏa Vượng, ngươi không thể vứt bỏ bản thân ngươi, ngươi phải sống tiếp, cho dù gặp phải chuyện gì thì cũng phải sống thật tốt, có được không?”

Trong giọng nói của Dương Na chứa đầy sự cầu khẩn.

Sau đó, khuôn mặt đó lại biến thành khuôn mặt của mẹ hắn:

“Con trai à, ngươi không thể chết được, nếu ngươi chết thì ta và ông nó làm sao mà sống tiếp được!!”

Khuôn mặt đó nhanh chóng thay đổi không ngừng, xuất hiện từng người mà Lý Hỏa Vượng quen biết.

Chương 40: Chúng Ta Đi Thôi

Đột nhiên, toàn bộ hình ảnh xung quanh bắt đầu dừng lại, phòng bệnh sáng ngời nhanh chóng trở nên tối tăm.

Lý Hỏa Vượng từ từ buông lỏng vòng tay của mình, phát hiện người mà bản thân đang ôm chính là Bạch Linh Miểu.

Lúc này, thiếu nữ bị ôm rõ ràng có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt của nàng cũng không có tránh né:

“Lý sư huynh, chúng ta đi thôi, ở chỗ này khiến ta khó chịu.”

Ngay sau đó, nàng lại lấy ra những tờ giấy kia ra từ trong cái túi bên hông đặt vào trước ngực hắn:

“Lý sư huynh, ngươi đem những thứ này cho ta thì cũng vô dụng thôi, chúng ta đều không biết chữ.”

“Đúng vậy, Lý sư huynh, chuyện này phải do ngươi làm, người khác không làm được đâu.”

Những người khác đứng ở cửa cũng bắt đầu rối rít lên tiếng phụ họa:

“Ta...ta...ta biết...”

Lời của tên ngốc vừa ra khỏi miệng liền bị Triệu Ngũ che miệng lại, hắn nói bên tai tên ngốc:

“Cho dù ngươi biết chữ thì lúc này ngươi cũng phải giả vờ không biết cho ta!”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn di ngôn của những người trước mặt này viết, không biết đang nghĩ cái gì.

Hai tay Bạch Linh Miểu đẩy những tờ giấy kia về phía trước:

“Lý sư huynh, chính miệng ngươi đã đồng ý với bọn họ rồi, nam tử hán đại trượng phu không thể nuốt lời.”

Thực tế và ảo giác không ngừng chuyển đổi trong đầu hắn, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy những tờ giấy kia:

“Chúng ta đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng quyết định rồi, cho dù bản thân mình ở đâu thì cũng phải sống tốt nhất có thể, chuyện này không chỉ vì bản thân mà còn vì những người thân có lẽ có tồn tại hoặc không kia.

Vừa nói lời này, mọi người lập tức cười lên thoải mái.

Bọn họ không biết Lý Hỏa Vượng nghĩ như thế nào nhưng chỉ cần đối phương không tiếp tục ở chỗ quỷ quái này nữa là được.

Đoàn người vây quanh Lý Hỏa Vượng từ trong phòng mờ tối đi về phía cửa hang, nhưng mà vừa đi chưa được mấy bước thì Lý Hỏa Vượng liền kêu bọn họ lại:

“Chờ đã, nếu đã quyết định phải rời đi thì phải vơ vét sạch nơi này mới được, tên ngốc ngươi cõng Triệu Ngũ dẫn theo những người

khác đi phòng bếp lấy chút lương thực ăn trên đường, những thứ không thể ăn trên đường thì không cần."

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Bạch Linh Miểu tới phòng luyện đan, đi lấy một ít đan dược mà bản thân biết, Lý Hỏa Vượng đã luyện đan thuật được một đoạn thời gian rồi, có những thứ này thì bản thân cũng được coi như là nửa bác sĩ, cũng không biết nhà bọn họ có xa không, lo trước khỏi họa.

Tuy nhiên, hắn chỉ lấy những thứ mình biết, những đan dược khác do Đan Dương Tử luyện chế mà hắn không biết thì ngay cả đu.ng Lý Hỏa Vượng cũng không dám đu.ng chứ đừng nói là mang theo.

Sau khi đoàn người tụ tập lại một lần nữa, Lý Hỏa Vượng tiếp tục mở mệng nói:

"Đợi một lát đã, ta còn có một số đồ cần lấy."

Lý Hỏa Vượng nói xong thì xách đèn l*иg trong tay lên, cẩn thận dè dặt đi vào trong hang động đá vôi đang nhốt Hắc Thái Tuế.

…

Nếu đã quyết định đi rồi thì dĩ nhiên Lý Hỏa Vượng nhất định phải áp chế ảo tưởng lần nữa xuất hiện xuống, nếu không bản thân luôn ở trong ảo tưởng đan xen với thực tế, làm chuyện gì cũng không làm xong.

Muốn áp chế ảo giác thì Hắc Thái Tuế do Đan Dương Tư nuôi dưỡng chính là điểm mấu chốt.

Khi đám người đi đến hang động đá vôi thì dừng lại, bọn họ nhìn thấy Hắc Thái Tuế đang từ trong cái vạc đỉnh màu đen bò ra ngoài, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dáng vẻ chân chính của Hắc Thái Tuế.

Đó là một cơ thể lớn trơn trượt dính đầy chất nhầy màu đen, lớp che phủ trên cơ thể nó nhìn vào giống như lông nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận thì lại phát hiện đó là một loại râu thon dài với màu sắc u ám mọc dày đặc, hoặc là những sợi tơ mỏng chưa trưởng thành.

Cả người nó tự do giãn nở, co rút lại giống như con dòi khổng lồ.

Trên cơ thể mập mạp còn có một vài vết rách, mùi hôi thối làm người ta buồn nôn toả ra theo từng cử động của nó.

Cảnh tượng này dọa sợ tất cả mọi người, tay chân bọn họ như nhũn ra suýt nữa thì đã xoay người chạy trốn rồi.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại nhạy cảm phát hiện có cái gì đó không đúng, con Hắc Thái Tuế này đã nhỏ đi một vòng, hơn nữa dưới người nó còn không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đen:

“Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ mạng của nó gắn liền với mạng của Đan Dương Tử sao?”

Lòng Lý Hỏa Vượng không ngừng trùng xuống.

Nghĩ tới đây, hắn nhanh chóng chạy qua đó, chờ sau khi hắn trở lại thì trong tay hắn đã nắm một ít hài cốt của Đan Dương Tử.

Lý Hỏa Vượng xông tới bên cạnh Hắc Thái Tuế, hắn quỳ một chân trên mặt đất, cố gắng ôm đám thịt vụn đang nhúc nhích trên mặt đất vào trong ngực, sau đó nhét hài cốt đang cầm trong tay vào một vài kẽ hở trên người Hắc Thái Tuế.

Chương 41: Đánh Xong Chưa?

Lý Hỏa Vượng không nhét còn tốt, hắn vừa nhét vào thì nước đen từ trong cơ thể nó rỉ ra càng nhiều hơn, cơ thể nó co rút lại nhỏ hơn trước.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng vô cùng nôn nóng, tựa như thứ mà bản thân đang ôm trong ngực không phải là quái vật màu đen nhúc nhích vặn vẹo mà là đứa con bị bệnh của bản thân.

Hắn sốt ruột cầm lấy hai bên Hắc Thái Tuế, nhẹ nhàng lay động nó:

“Này này này, ngươi đừng có dọa ta nha, nếu ngươi chết thì ta phải làm sao đây?!”

Hắc Thái Tuế không có bất kỳ phản ứng nào, bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể nó cũng không có dấu hiệu hoạt động.

Thấy Hắc Thái Tuế càng ngày càng nhỏ, Lý Hỏa Vượng lập tức tức giận há miệng dùng sức cắn lên người Hắc Thái Tuế.

Hành động này của Lý Hỏa Vượng thật ra là để che mắt đám người Bạch Linh Miểu, bọn họ chỉ có thể đứng tại chỗ, ngây người nhìn Lý sư huynh cả người toàn là máu ôm lấy quái vật đang ngọe nguậy cắn xé.

Với bọn họ, Lý Hỏa Vượng lúc này càng giống quái vật hơn Hắc Thái Tuế.

Cẩu Đản đến bên cạnh Triệu Ngũ thấp giọng nói:

“Nếu không...Chúng ta tách ra đi đi, đi cùng hắn, ta sợ là lúc đang ngủ thì bị hắn ăn ta mất.”

Ánh mắt mọi người nhìn Lý Hỏa Vượng bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi.

Thịt của Hắc Thái Tuế sau khi cô đặc rõ ràng là chắc hơn, Lý Hỏa Vượng ăn nó mà có cảm giác giống như đang nhai bánh xe.

Nhưng lúc này hắn không để ý nhiều như vậy, từng miếng từng miếng nuốt xuống, cho dù hắn ăn nhiều như vậy thì cũng không đuổi kịp tốc độ tự tan thành nước của Hắc Thái Tuế, không lâu sau, trong ngực Lý Hỏa Vượng chỉ còn lại một lớp da đen.

“Cái đó, Lý sư huynh, ngươi ăn no chưa? Ăn no rồi thì chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Cẩu Oa được lòng mọi người nhất hỏi.

Lý Hỏa Vượng tiếc nuối ném lớp da vừa tanh vừa hôi trong tay xuống đất, hắn cũng không biết thời gian lần này nhiều nhất là bao lâu, chỉ hy vọng khi bản thân bước ra khỏi ảo giác thì có thể tìm được một con Hắc Thái Tuế khác, hoặc là biện pháp khác:

“Ta đi thay bộ y phục khác.”

Những thứ còn lại đều không có cái gì có giá trị cả, còn như cái gì

mà các loại công pháp bí tịch thì cũng đừng nghĩ đến, Đan Dương Tử cơ bản không biết chữ.

Lý Hỏa Vượng cởi đạo bào dính nhớp trên cơ thể ra, sau khi đổi sang một bộ đạo bào màu xanh mới tinh thì lập tức cảm thấy cả người khoan khoái.

Lý Hỏa Vượng thay y phục xong thì dẫn những người khác vừa đi ra cửa vừa giải thích cho mọi người biết vì sao bản thân lại làm như vậy.

Sau khi mọi người biết Lý Hỏa Vượng muốn dựa vào thịt của hắc thái tuế để áp chế ảo giác xuống, cuối cùng bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm:

“Haiz, thì ra chuyện là như vậy, ta còn tưởng là Lý sư huynh đang đói nữa chứ.”

Cẩu Oa ở một bên nói chêm chọc cười làm dịu bầu không khí.

Cứ đi mãi, bên cạnh đường hầm có một cái ngã ba mới, Lý Hỏa Vượng ma xui quỷ khiến dừng lại, cuối con đường hầm này là chỗ ở của Đan Dương Tử:

“Có muốn đi vào xem ba vị sư huynh đánh nhau thế nào rồi không?”

Mặc dù không muốn để ý bọn họ chó cắn chó, nhưng mà nếu như có thể thì hắn không muốn lại xuất hiện thêm một Đan Dương Tử khác nữa:

“Đi, đi qua nhìn thử xem.”

Lý Hỏa Vượng dẫn theo một đoàn người già yếu bệnh tật đi qua bên đó.

Đi tới cửa, Lý Hỏa Vượng phát hiện cánh cửa vừa mới bị mình đóng lại cũng không có bị mở ra, điều này chứng tỏ không có ai ở bên trong đi ra ngoài:

“Sư huynh, các người đánh xong chưa? Chúng ta đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng cất giọng hét vào trong phòng.

Sau khi đợi một hồi mà không có động tĩnh gì, Lý Hỏa Vượng đẩy cửa phòng ra, mùi máu tanh gay mũi xộc thẳng vào mặt, một bàn tay đầm đìa máu tươi cứ như vậy phơi bày trước mặt mọi người.

Tầm mắt của mọi người hướng lên phía trước, cảnh tượng đẫm máu hiện rõ trước mặt bọn họ. Huyền Nguyên chết rồi, hơn nữa còn chết rất thảm. Cơ thể hắn gần như bị chém thành hai khúc.

Trường Nhân cũng chết rồi, hắn bị người đâm chết từ phía sau lưng, Huyền Nguyên là người tu luyện bùa chú chứ không phải tu luyện kiếm pháp cho nên người có thể ra tay chỉ có thể là huynh đệ của hắn, Trường Minh.

Mà tình huống của Trường Minh, người sống đến cuối cùng cũng không tốt mấy, cơ thể hắn bị hắc tuyến của tiền đồng chọc xuyên ra sau, ghim toàn bộ cơ thể hắn lên tường, nhìn hắn giống như kích phát thành người kế vị của Đan Dương Tử.

Trường Minh không chết, hai mắt hắn tràn đầy dụ© vọиg nhìn chằm chằm vào cái gọi là thiên thư tu thành tiên kia.

“Khụ…khụ...khụ~”

Thấy Lý Hỏa Vượng bước tới, Trường Minh ở trên tường dường như muốn nói gì đó, nhưng tiền đồng chui vào cổ hắn đã cắt đứt hoàn toàn khí quản của hắn, khiến cho hắn muốn nói cái gì cũng không nói ra được.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh mỉm cười với hắn, khom người nhặt kiếm của hắn lên.

Chương 42: Tấm Đá Đầy Kinh Văn

Đây là một thanh trường kiếm dài một mét hai, dưới ánh sáng chiếu xuống của đèn dầu, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng nhìn vô cùng sắc bén.

Sau khi dùng một tay vung kiếm mấy cái, Lý Hỏa Vượng nói với

Trường Minh:

“Kiếm tốt, xem ra sư huynh tạm thời không thể dùng thanh kiếm này rồi, vậy sư đệ lấy dùng trước nha.”

“Mặc dù sư đệ không tu luyện kiếm pháp nhưng khi đi ra ngoài mà trong tay có đồ sắt thì cũng tốt hơn là không có gì. Sư huynh ngươi nói đúng không.”

Trường Minh mưu tính dùng ánh mắt của mình để bày tỏ cái gì đó nhưng Lý Hỏa Vượng lại không thể hiểu được.

Lý Hỏa Vượng nhặt vỏ kiếm từ trên người Trường Nhân đã chết lên, sau khi cắm thanh trường kiếm vào vỏ thì trực tiếp đeo nó lên lưng.

Tiếp đó chính là thứ quan trọng nhất, thiên thư.

Lý Hỏa Vượng xoay người đi về hướng thiên thư lúc này không có bất cứ bảo vệ nào.

Cũng vào lúc này, Trường Minh đột nhiên giãy giụa kịch liệt, những tia hắc tuyến của tiền đồng đâm vào càng sâu theo sự giãy giụa của hắn, sau khi giãy giụa được mấy lần, ánh sáng trong mắt hắn nhanh chóng trở nên tối tăm:

“Lý sư huynh, Trường Minh sư huynh hắn chết rồi.”

Cẩu Oa trợn to hai mắt kinh ngạc nói.

Lý Hỏa Vượng nhìn cái gọi là thiên thư trước mặt, khẽ thở ra một hơi, bởi vì một thứ không biết đến từ nơi nào mà khiến cho rất nhiều người phải chết.

Lý Hỏa Vượng nhích đầu lại gần tỉ mỉ quan sát, lần này còn nghiêm túc hơn khi lần bị Đan Dương Tử uy hiếp.

Nhưng hắn nhìn đi nhìn lại mấy lần vẫn cảm thấy đây chỉ là một cuốn kinh văn mà thôi, dường như đây chỉ là cuốn kinh văn khuyên người ta nên hướng thiện.

Lý Hỏa Vượng lùi ra phía sau một bước, sau đó đưa một tay ra sau

lưng từ từ rút kiếm ra, “keng” một tiếng, thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn kia nặng nề chém vào tấm đá khắc đầy kinh văn kia.

…

“Keng ~”

Trường kiếm và thiên thư chạm vào nhau phát ra tiếng ma sát chói tai làm cho những người khác trong phòng vô thức bịt tai lại, lui ra hai bước.

“Chém gì mà không thấy dấu, thanh kiếm Trường Minh này không được rồi, chẳng phải hắn là kiếm tu à? Chắc thanh kiếm này cũng không phải vật phàm đâu nhỉ.”

Lý Hỏa Vượng giơ kiếm suy tư vài giây, sau đó cầm chuôi kiếm xoay tròn chém mạnh xuống lần nữa.

Cắn răng chém liên tục vài lần, cuối cùng tình hình cũng có thay đổi nhưng sự thay đổi này không phải đến từ thiên thư kia mà đến từ trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng.

“Keng ~”

Lưỡi kiếm chia thành hai nửa từ chỗ va chạm, thanh trường kiếm lành lặn biến thành một thanh kiếm gãy.

Nhìn thanh kiếm gãy trong tay, Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn ra, vũ khí vừa nằm trong tay đã không còn dùng được nữa.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một lượt, bước nhanh vài bước đi lấy thanh kiếm trong tay tên Trường Nhân đã chết:

“Cũng may là còn một thanh dự bị.”

“Xẹt…”

Trường kiếm vào vỏ, Lý Hỏa Vượng vây quanh thiên thư kia, nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Hắn định phá hủy cái thứ gọi là thiên thư này nhưng bây giờ xem

ra thiên thư này thật sự có chút đồ, rất khó để nói đó không phải là bảo bối gì đó.

Hắn như đã quyết tâm, không cam chịu nữa, thứ có giá trị thế này đương nhiên là không thể vứt tùy tiện được:

“Dù thế nào thì cứ cầm theo trước đã, nếu không thì đem vào hiệu cầm đồ cũng đổi được chút tiền mà.”

Còn về suy nghĩ dùng cái này thành tiên thì không thiết thực cho lắm, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn từ bỏ, hắn đã thấy kết cục của người thử nghiệm trước rồi nên không muốn thành người tiếp theo đâu.

Lý Hỏa Vượng cố gắng bế lên ước lượng, trọng lượng của viên đá này nặng hơn so với tưởng tượng của hắn một chút nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Sau khi dùng vải gói phiến đá này lại, cõng nó trên lưng, hắn nói với những người đang chờ đợi:

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi chỗ này đi.”

Đèn dầu bị Đan Dương Tử ném vào trong động đá hôi hám, ngọn lửa thuận theo đèn dầu lan ra trên đất, đốt hết những thứ có thể đốt trong phòng, bao gồm cả Trường Minh, Trường Nhân và Huyền Nguyên trên mặt đất.

Thế lửa rất to, Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh tượng này mới hiểu thi thể của con người là vật liệu thiêu đốt thiên nhiên.

Bọn hắn vừa đi men theo đường cũ trở về vừa nhóm lửa tất cả gian phòng. Ngọn lửa nóng rực lắc lư, bắt đầu từ từ kết hợp lại, thiêu đốt mọi thứ có thể thiêu đốt trong Thanh Phong Quán, hun đen những thứ không thể đốt ở đây.

“Khụ…khụ…”

Khói đặc bắt đầu khiến người khác ho khan, mọi người bắt đầu đi nhanh hơn.

Qua ba nén hương, tất cả đứng dưới ánh mặt trời, lẳng lặng nhìn

cửa động Thanh Phong Quán đang bốc khói dày đặc ra ngoài.

Khói đặc cuồn cuộn đung đưa thẳng lên bao trùm tất cả âm u và tà ác trong Thanh Phong Quán, biến mất trên bầu trời sáng tỏ.

Những người khác cõng lương thực vội đuổi theo, trong lúc bất tri bất giác, Lý Hỏa Vượng đã trở thành người dẫn đầu đám bọn họ.

Chương 43: Ta Dẫn Ngươi Đi

Nhìn con đường nhỏ đang dần dẫn đến rừng cây, bây giờ tâm trạng của Lý Hỏa Vượng đã không còn giảm sút nữa.

“Ha, nơi này trông rất kỳ lạ, không biết tương lai sẽ còn gặp loại người nào, chuyện gì nữa đây, đột nhiên mong chờ chuyện tiếp theo quá.”

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt hắn, hắn hít thở bầu không khí trong lành, tâm trạng bắt đầu có chuyển biến tốt lên.

“Lý sư huynh, ngươi đi chậm thôi, mắt ta đau quá.”

Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn, lúc này hắn mới phát hiện Bạch Linh Miểu đang che mắt dưới ánh mặt trời.

Hắn đi qua bưng mặt nàng quan sát tỉ mỉ, kinh ngạc phát hiện ra mình có thể nhìn thấy mạch máu sâu trong mắt nàng, màu hồng chính là màu sắc của mạch máu đỏ sậm sau khi bị tia sáng chiếu vào.

“Cái này...Chắc là thiếu hụt gì đó nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng thầm đoán được.

Hắn không làm nghề y nên không biết mấy cái này nhưng hắn đoán được một chút, bởi vì Lý Hỏa Vượng nhớ rõ chứng bạch tạng của mấy người già coi bói đấm bóp kia, đa số đều bị mù.

Căn bệnh này của Bạch Linh Miểu sẽ làm cho mắt có sự thiếu hụt, yếu hơn mắt người thường nhiều.

Không thể để như vậy được, Lý Hỏa Vượng cắt một miếng vải từ áo đạo sĩ màu xanh của mình, nhẹ nhàng che hai mắt Bạch Linh Miểu lại:

“Sau này chỉ cần ra ngoài vào ban ngày thì ngươi bịt mắt lại.”

“Nhưng mà...Như vậy ta sẽ không nhìn thấy đường.”

“Không sao hết, ta dẫn ngươi đi.”

Lý Hỏa Vượng nắm tay phải mềm mại của Bạch Linh Miểu, dẫn những người khác nhanh chóng đi vào trong rừng.

Bạch Linh Miểu lảo đảo vài lần rồi cũng dần đi theo Lý Hỏa Vượng.

…

“Cạch…cạch…cạch…”

Lữ trạng nguyên mặt đầy nếp nhăn đang cầm tẩu thuốc lá sợi của mình gõ trên rương hí.

Sau khi gõ hết những khói đen bị kẹt lại bên trong ra ngoài, hắn lại lấy thuốc lá sợi mới ra bỏ vào trong tẩu thuốc, dùng hộp lửa châm lên.

Sau khi hút một hơi ngon lành, hắn nói với về phía đầu ngựa hướng rừng:

“Tế oa tử, xong chưa thế?”

“Sắp rồi!”

Bên kia có tiếng thiếu niên đáp lại.

“Lừa lười kéo cối xay nhiều cứt đái, kéo phân thôi mà còn chậm như thế, ai không biết còn tưởng ta bạc đãi ngươi cho ngươi ăn đất sét trắng đó.”

Lữ trạng nguyên vừa hút thuốc lá sợi vừa bất mãn bố trí cho tiểu nhi tử của mình.

Ánh mắt hắn dời ra sau xe, nhìn về toàn bộ gánh hát trên con đường nhỏ trong rừng thuộc về mình, trừ một chiếc xe ngựa treo đồ hóa trang và rương nhạc khí ra thì còn có một nhà ba người của đại nhi tử của mình và hai cháu trai của bà con xa trong thôn. Đừng thấy gánh hát nhỏ nhưng tất cả đều là gia sản mà mấy năm nay hắn vất vả dành dụm được.

Nhờ vào gánh hát hí kịch nhỏ này mà lúc mùa màng năm nay không tốt mới có thể cho cả nhà được bữa cơm no.

“Cha, uống nước, ăn bánh bao không nhân.”

Lữ cử nhân cầm đồ ăn và bầu nước đưa cho cha mình.

“Ăn gì mà ăn, chưa tới giờ cơm mà ăn cái gì, tưởng lương thực là nhặt được à? Ngươi biết giá lương thực bây giờ là bao nhiêu không? Khuê nữ nhà ngươi đã hai tuổi rồi mà ngươi còn tưởng ngươi là con nít à, sao không hiểu chuyện gì hết vậy!”

Tự dựng bị mắng một trận, Lữ cử nhân cũng không giận, nở nụ cười ngu ngơ lùi về sau, để tức phụ cầm lại đồ trong tay.

“Sao thế, lại bị mắng à? Ngươi đúng là đồ ngu, cứ đi kiếm chuyện cho người ta mắng thôi.”

La Quyên Hoa để đồ ăn đồ uống vào xe rồi dùng ngón tay trêu nữ nhi bảo bối đang ngồi trên rương.

“Mắng hai tiếng cũng có mất miếng thịt nào đâu, mắng thì mắng thôi, từ sau khi nương chết tính tình của cha vẫn thế mà.”

“Haizz, đương gia à, rốt cuộc ngươi đã nói chuyện hôm qua ta nói với ngươi cho cha nghe chưa?”

“Chờ qua một khoảng thời gian nữa rồi nói, gần đây không có đi hát nên tiền nong của cha cũng eo hẹp.”

Nói đến vấn đề này, sắc mặt Lữ cử nhân cũng khổ sở.

“Chậc, tiền nong eo hẹp đến mức ngay cả tiền mua vải may xiêm y cho tôn nữ cũng không có à? Bây giờ nàng cũng chỉ mặc đồ hóa trang thôi đó…”

“Đồ hóa trang...thật ra cũng có thể…”

“Aaa! Quỷ kìa!”

Một tiếng thét đầy sợ hãi ngắt ngang cuộc trò chuyện của hai vợ chồng, cũng làm cho bầu không khí của cả gánh hát sốt sắng cả

lên.

Không lâu sau những người khác nhìn thấy một thiếu niên lang cởi truồng kêu cha gọi mẹ chạy vọt ra từ trong rừng, nhào vào trong ngực Lữ trạng nguyên.

“Quỷ cái gì mà quỷ, giữa ban ngày ban mặt quỷ đâu ra! Mau mặc quần vào đi!”

Mặc dù miệng thì Lữ trạng nguyên quở mắng tiểu nhi tử của mình nhưng hắn vẫn che Lữ tú tài ra sau lưng, nắm chặt tẩu thuốc trong tay, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía rừng.

Trong đó có bóng người lắc lư, xem ra là có người đến.

Chương 44: Niềm Vui Bất Ngờ

“Có...Có...Có...Có quỷ!”

“Mắt ta không mù, đừng sáp lên trước, ngươi tính ăn nó hả? Bảo ngươi ngốc nhưng đừng ngốc tới vậy chứ.”

“Chó con đừng nói chuyện, trên đường có người.”

“Hìhì, nghe ngài, Lý sư huynh.”

Không lâu sau, Lữ Trạng Nguyên đã được tận mắt chứng kiến những người vừa đi ra từ cánh rừng. Khi nhìn thấy bộ dạng của những người đó, Lữ Trạng Nguyên lập tức hít sâu một hơi, chẳng trách vừa nãy con trai nhỏ sẽ la lên có quỷ, dáng vẻ này cũng quá đáng sợ rồi đó.

Một người đàn ông gầy gò ốm yếu, trên mặt chỗ đen chỗ trắng, một người phụ nữ tóc bạc phơ được một gã quái nhân chân vòng kiềng cõng trên lưng, thậm chí còn có một người lông mọc đầy mặt.

Lữ Trạng Nguyên từng vào nam ra bắc, kiến thức cũng xem là rộng rãi còn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết khiếp chứ đừng nói gì người khác.

“Cha, ta sợ.”

Lữ Tú Tài liên tục rúc ra phía sau, như muốn rụt cả người lại thật nhỏ rồi giấu phía sau lưng cha mình.

“Ngươi sợ chẳng lẽ ta không sợ hả?”

Trong lòng Lữ Trạng Nguyên điên cuồng mắng chửi con trai nhỏ nhà mình, nếu không phải trong số đám người này còn có một người đạo sĩ khá tuấn tú và vài ba tên đạo đồng có dáng vẻ bình thường, có khi hắn đã sớm xoay người bỏ chạy.

Lữ Trạng Nguyên run rẩy chắp tay chào Lý Hỏa Vượng.

“Xin hỏi vị đạo gia này, những...những thứ đó đều là yêu quái mà ngươi hàng phục sao?”

Vừa dứt lời, hắn lập tức nhận được vô số ánh mắt thù địch nhắm về phía mình.

“Lão già, nói gì vậy hả! Muốn ăn đòn đúng không, ngươi nói ai là yêu quái vậy?”

Lữ Trạng Nguyên nhìn thấy vị đạo sĩ tuấn tú kia phất tay một cái, gã có khuôn mặt chỗ đen chỗ trắng đang hùng hổ mắng người kia lập tức ngập miệng, thế là trong lòng càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình.

“Cụ ơi, nếu không phiền thì xin hỏi con đường này thông tới chỗ nào vậy?”

“Ngũ Lý Cương! Phía trước chính là Ngũ Lý Cương đó, không xa, không xa lắm đâu, ha ha.”

Vừa nói xong, Lữ Trạng Nguyên lén lút quất cây roi trong tay lên mông ngựa, con ngựa hí lên một tiếng dài, sau đó kéo đống rương lao tới con đường nhỏ trong rừng.

“Ấy! Ngựa của ta! Ngựa của ta! Mau đuổi theo.”

Lữ Trạng Nguyên giả vờ nôn nóng dẫn những người khác đuổi theo con ngựa. Cả đám ba chân bốn cẳng chạy như bay, chưa được

bao lâu đã ném đoàn người lạ lùng kia lại phía sau.

Vừa chạy chính là chạy suốt một canh giờ, nhìn thấy con trai nhỏ của mình đã chạy đến ói xanh mặt mày, Lữ Trạng Nguyên mới huýt sáo ra hiệu cho ngựa dừng lại.

Sau khi dừng lại, ông ta không hỏi thăm con trai thế nào, mà lại đi xem con ngựa kéo xe trước, trong gánh hát này, ngựa còn quý hơn cả người.

Lúc này trời cũng đã chập tối.

“Trời móa ơi, rốt cuộc mấy thứ đó là cái quái gì vậy? Làm ta sợ muốn chết.”

Lữ Cử Nhân mồ hôi đầy đầu đứng một chỗ thở hổn hển.

Lữ Trạng Nguyên đá hắn một cước.

“Không thấy trời tối rồi hả? Mau vào rừng tìm chút củi đốt đi!”

Trong cánh rừng cạnh con đường nhỏ, một đống lửa ấm áp được đốt lên, mọi người ngồi xung quanh, nhấm nháp màn thầu nướng ngoài giòn trong mềm, vị thơm ngọt của màn thần khẽ an ủi nỗi lòng vẫn còn lo sợ hãi hùng kia của họ.

“Nhìn các ngươi bị dọa thành cái gì kìa. Ta nói cho các ngươi biết nè, đã ra ngoài du lịch, tất sẽ không tránh khỏi những lúc vô tình bắt gặp vài chuyện tà ma quỷ quái, càng là như vậy chúng ta càng không thể hoảng sợ, có biết chưa.”

Lữ Trạng Nguyên dạy bảo những người khác.

“Cha, những người đó có lẽ không phải yêu ma quỷ quái gì đâu, ta thấy họ khá giống người, hơn nữa vị tiểu đạo sĩ kia còn gọi ngươi là cụ nữa.”

Nghe thấy những lời này của con dâu, Lữ Trạng Nguyên quơ quơ bình nước trong tay.

“Mặc kệ hắn là thứ gì, chúng ta đừng nhúng tay vào là được. Các ngươi phải nhớ kỹ một điều, ở bên ngoài, muốn sống lâu một chút

thì phải biết né được chuyện gì thì né, đừng liên lụy vào.”

Đây chính triết lý nhân sinh của Lữ Trạng Nguyên, dù nghe có hơi lạ nhưng chính nhờ vậy mà ông ta mới sống thọ được thế này.

Hơn nữa ông ta cũng tính truyền lại kinh nghiệm này cho con trai nhỏ và con trai lớn của mình, vì chờ tới lúc ông ta già rồi, gánh hát này còn phải dựa vào hai người họ.

Lữ Trạng Nguyên đưa bình nước trong tay cho cháu trai, đưa mắt nhìn cháu gái đang được con dâu ôm trong ngực. Thấy cô bé từ tốn nhai nuốt mấy miếng màn thầu bằng mấy chiếc răng sữa mới mọc, Lữ Trạng Nguyên càng xem càng thấy vui.

Ông ta xoay người, lấy từ trên xe xuống một cái bình, đổ một quả hột vịt muối ra, rồi cẩn thận đập một lỗ nhỏ bên ngoài, sau đó đút lòng đỏ bóng loáng, mềm mại tới trước miệng cháu gái.

“Nào nào, bé con, ăn cái này nè, cái này ngon nè.”

Thấy cháu gái dùng sức hút lòng đỏ vào miệng, Lữ Trạng Nguyên vui đến nỗi hai mắt híp lại thành sợi chỉ.

Chương 45: Giống Ai?

Tuy trong lòng luôn cảm thấy đáng tiếc vì không phải cháu đích tôn, nhưng dù sao cũng là máu mủ ruột rà, ông ta vẫn rất yêu thương cô cháu gái nhỏ này.

Cảm thấy đây là một cơ hội tốt, La Quyên Hoa tức khắc mở miệng hỏi.

“Cha, ngươi xem, Thúy Nhi đã lớn vậy rồi, có phải đã đến lúc có quần áo riêng rồi không? Ngày nào cũng mặc trang phục diễn cũng không tốt lắm đâu.”

Vừa nghe con dâu nhắc tới tiền, gương mặt tươi cười của Lữ Trạng Nguyên lập tức biến mất, cơ trên mặt nhăn lại thành một đoàn. Ông ta định từ chối, nhưng nhìn thấy đồ diễn rộng thùng thình trên người cháu gái, lòng ông ta lại mềm xuống.

“Lách…tách.”

Ông ta rít mấy hơi thuốc, nếp nhăn trên mặt càng nhiều thêm. Ông ta bước đến trước chiếc xe, dùng chiếc chìa khóa bằng đồng mở cái rương ra, sau đó thò tay vào trong lục lọi hồi lâu, rồi lấy ra 50 đồng tiền.

“Đừng lên trấn trên mua vải, mắc lắm, chờ hai ngày nữa tới Ngũ Lý Cương, ngươi đi hỏi thăm xem nhà nào chuyên dệt vải thì tới đó mua của họ vài thước, nhớ hỏi hai ba nhà, xem thử nhà nào giá rẻ nhất thì mua.”

“Còn nữa, có thể mua vải bông thì đừng mua vải bố, da của Tú Nhi mỏng lắm, mặc vải bố sẽ khó chịu.”

“Ta hiểu rồi.”

La Quyên Hoa mặt mày hớn hở nhận lấy 50 đồng tiền, cô vốn tưởng có thể có tiền mua vải bố đã không tệ rồi, không ngờ ông già vắt cổ chày ra nước kia lại hiếm khi thông minh được một lần.

Mấy đứa con nít người nhỏ, may quần áo cũng chẳng tốn bao nhiêu vải, có lẽ lần này mình có thể trộm tồn chút tiền riêng.

Chờ cháu gái ăn sạch sẽ lòng đỏ trứng, Lữ Trạng Nguyên mới chia số lòng trắng trứng còn lại cho mấy người lớn ăn. Tuy mỗi người không được chia bao nhiêu, nhưng có thể nếm chút vị mặn là đã vui vẻ lắm rồi, vất vả lắm họ mới được ăn chút đồ đạm đó.

Trời đã tối, cơm nước xong cũng chẳng có chuyện gì làm, sau khi nghe Lữ Trạng Nguyên kể mấy chuyện cũ rích không biết nghe được từ đâu xong thì cũng đã tới giờ đi ngủ.

Người gác nửa đêm đầu hôm nay là Lữ Cử Nhân, lăn lộn cả một ngày, Lữ Cử Nhân đã thấm mệt, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, canh chừng đống lửa trước mắt, không để nó bị tắt.

“Con trai à, ngươi đi ngủ đi, có ta canh rồi.”

Lữ Trạng Nguyên ngồi bên cạnh con trai, bắt đầu lách cách châm lửa hút thuốc.

Lữ Cử Nhân ngáp dài một hơi:

“Cha, ta không buồn ngủ, ngươi đi ngủ đi.”

“Nói nhảm cái gì vậy, mau đi ngủ đi, người già như ta ngủ ít lắm.”

Trong lúc hai người còn đang đôi co trước đống lửa, Lữ Trạng Nguyên bỗng lấy tay che kín miệng con trai, ngón tay chỉ về phía rừng cây nhỏ đen thui phía xa.

“Hìhì…”

Tiếng cười lảnh lót của phụ nữ bỗng truyền tới từ bên phải họ.

Lữ Trạng Nguyên và con trai ông ta vô thức quay đầu nhìn, nhưng ngoại trừ một mảnh tối đen như mực thì chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

“Hìhìhì...các ngươi nói xem, ta giống người hay giống thần thế?”

Cánh rừng đen thui bắt đầu đong đưa, như thể có thứ gì đó ở bên trong sắp chạy ra.

Lữ Trạng Nguyên bị dọa chết khiếp, là một người có kiến thức rộng rãi, ông ta lập tức hiểu ra có thứ gì đó đang hỏi thăm mình.

Chuyện này không thể trả lời bậy bạ được, nếu trả lời sai, rất có thể sẽ phải cửa nát nhà tan.

Nhưng vấn đề bây giờ là, rốt cuộc là thứ gì đang núp trong rừng hỏi thăm mình?

Cánh rừng đen nhánh khẽ đung đưa theo nhịp, phát ra âm thanh xào xạc đầy quỷ dị.

…

“Hìhìhì, ngươi nói đi, ta giống người hay giống thần thế?”

Thứ núp trong rừng không ngừng lay động cành cây, giọng nói cũng càng thêm réo rắt.

“Ngươi giống người! Ngươi giống người đó! Ông nội quỷ quái ơi,

cả nhà chúng ta đều là người số khổ, chỉ muốn kiếm miếng cơm no bụng mà thôi! Nếu vô tinh đắc tội ở đâu, mong ngài có thể rộng lòng tha thứ!!"

Do quá hoảng sợ, Lữ Trạng Nguyên chẳng còn tâm trí lo chuyện khác, vội vàng quỳ rạp xuống đất, người hướng về phía cánh rừng, dập đầu liên hồi không ngừng nghỉ.

Đang lúc cúi lạy, ông ta bỗng ngừng lại, bởi vì ông ta nhìn thấy ở chỗ cạnh cánh rừng có một đôi chân nhỏ được bó lại như hai cái dùi đang đứng đó, bên dưới là một cặp giày thêu.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ông ta từ từ ngóc đầu dậy, ngạc nhiên nhìn cô gái trên người mặc chiếc áo bông mới tinh, chân bị bó lại đang đứng lẻ loi ở đằng kia..

Gương mặt của cô trắng bệch như phấn, miệng cực kỳ nhỏ, đôi mắt tựa như hai viên ngọc màu đen được khảm trong hốc mắt, chẳng chớp lấy một lần.

Cả gương mặt trắng hếu chìm trong bóng tối, giống như một cái bóng bay lơ lửng giữa không trung.

"Hì hì, ngươi nói ta giống người sao?"

Cô gái bó chân che miệng cười khẽ, đôi chân mảnh khảnh được bó lại kia bắt đầu tiến lại gần đống lửa.

Khi nhìn thấy bộ dạng đi đường uốn éo tới lui như chẳng có xương của cô gái này, chút hy vọng cuối cùng trong lòng Lữ Trạng Nguyên hoàn toàn bị dập tắt, mình đu.ng phải quỷ thật rồi!

"Nhóc con!! Nhóc con! Đừng ngủ nữa! Mau dậy rải nướ© ŧiểu đồng tử đi!!"

Tiếng hét thất thanh tràn ngập sự sợ hãi của Lữ Trạng Nguyên đánh thức những người khác.

Chương 46: Cụ Già

Lữ Cử Nhân run lẩy bẩy nắm lấy một khúc củi còn lập lòe ánh lửa, ra sức ném thật mạnh về phía cô gái kia. Nhưng đòn tấn công này lại chẳng có chút tác dụng gì cả, thanh củi trực tiếp bay xuyên qua người cô gái.

Ngay tại thời điểm cô gái bó chân sắp tới gần được đống lửa, cả người cô bỗng ngừng lại, cái đầu xoay ngoắt về phía đông của cánh rừng.

Nhánh cây đong đưa, đám người Lý Hỏa Vượng cầm trong tay mấy viên đá phát sáng, bước từ trong rừng cây ra.

“Hửm?”

Bạch Linh Miểu – lúc này đã gỡ mảnh vải che mắt xuống, phát hiện chút manh mối.

“Sư huynh Lý, ngươi xem, cô gái này đúng là quá quái dị! Cô ta không có phần ót, cả hai bên đầu là mặt người!”

Một tiếng “Keng!” Vang lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm cô gái bó chân lạ lùng đằng xa bằng ánh mắt cảnh giác.

“Ngươi là cái quái gì?”

“Hìhì, ta là người nha, chẳng lẽ nhìn không giống sao?”

Một giọng nói vô cùng lảnh lót vang lên, cô gái bó chân bắt đầu vặn vẹo cơ thể gầy gò của mình bò về phía mục tiêu mới, trông giống hệt một con rết lớn.

Lý Hỏa Vượng tất nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, nhanh tay sờ bên hông trái, chỉ giây sau, trong tay hắn đã xuất hiện một chiếc chuông nhỏ.

“Đinh…đinh…đang…đang…”

Tiếng chuông chói tai vang lên, tất cả mọi người có mặt ở đây, kể cả Lý Hỏa Vượng cũng thống khổ ôm chặt đầu. Nhưng Lý Hỏa Vượng không hề có ý định dừng việc rung chuông, trái lại còn ra sức lắc chuông, bởi vì trong mắt hắn, tất cả mọi thứ đều đang trở

nên méo mó, đong đưa kịch liệt, bao gồm cả cô gái bó chân kia.

Cũng trong lúc này, chiếc áo bông mới tinh trên người cô bắt đầu rách vài đường, từ bên trong bốc ra vài luồng khói đen nghi ngút.

Tiếng chuông này có tác dụng với cô gái kia!

Bỗng, cô gái bó chân hét lớn một tiếng, cơ thể sắp hỏng kia điên cuồng lay động, lùi vào trong khu rừng, không bao lâu sau thì đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Lý Hỏa Vượng.

Tiếng chuông dần dần dừng lại, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn cái chuông trong tay, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

“Tuy không gọi được Du lão gia, nhưng thật không ngờ ngươi còn có công dụng này nữa.”

Không biết là do bị dẫm bẹp lép hay là còn nguyên nhân gì khác, nhưng dù Lý Hỏa Vượng đã giành được đạo linh của Đan Dương Tử, nhưng mỗi lần lay chuông, cảnh tượng trước mặt sẽ trở nên méo mó, vặn vẹo chứ không tụ lại thành Du lão gia giống lúc trước.

Càng hiểu thêm về thế giới này, trái lại hắn càng thấy hoang mang, mấy thứ quỷ quái này rốt cuộc là gì đây?

“Cao nhân, đúng là cao nhân! Cảm ơn ngài đã ra tay giúp đỡ! Ta thật sự có mắt mà không thấy núi Thái Sơn mà, tới tới, mời ngài tới đây sưởi ấm.”

Lữ Trạng Nguyên cảm động rơi nước mắt, vội chắp tay chào đón, còn rất nhiệt tình kéo Lý Hỏa Vượng tới bên đống lửa ngồi sưởi ấm.

So với cái thứ hồi nãy, những quái vật đi theo phía sau vị đạo gia này thật sự thân thuộc hơn rất nhiều, dù sao cũng có đạo gia ở đây trấn giữ, mấy thứ đó cùng lắm chỉ là nhìn doạ người thôi, chứ không thật sự muốn lấy mạng người như cái thứ hồi nãy.

“Hầy! Đồ súc sinh đáng chết! Nếu không phải nó đột ngột nổi điên bỏ chạy, sao lão già như ta có thể làm chậm trễ cao nhân chứ.”

Lữ Trạng Nguyên móc tẩu thuốc ra, giả vờ giả vịt gõ gõ lên yên ngựa.

Sau khi gõ vài cái, ông ta xoay người lại hét lớn:

“Nè, Quỳnh Hoa, mau lên, mau tới đây nướng bánh bao rót nước đi! Nướng ba cái bánh bao trắng lớn! Lại lấy thêm ba cái...Không! Năm cái hột vịt muối!!”

Hành vi nhiệt tình quá mức một cách quá đột ngột của Lữ Trạng Nguyên khiến Lý Hỏa Vượng thật sự có hơi không thoải mái.

“Cụ ơi, không cần phiền phức thế đâu, chỉ là không biết ta có thể hỏi ngài mấy câu không?”

“Hỏi! Cứ việc hỏi! Vừa nãy tiểu đạo gia đã cứu cả nhà già trẻ chúng ta một mạng còn gì! Ha ha, muốn hỏi gì cũng được!”

Lữ Trạng Nguyên vỗ ngực, vội vàng đồng ý với hắn. Như cảm thấy còn chưa đủ nhiệt tình, ông ta lại nhét miệng tẩu thuốc vào nách, ra sức cọ tới cọ lui vài lần, sau khi châm lửa xong, vội dùng hai tay nâng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ lấy lòng.

“Ấy...Cảm ơn cụ, nhưng ta không hút thuốc, ngươi biết thứ chúng ta vừa bắt gặp ban nãy là thưa gì không? Tên của nó là gì?”

Lý Hỏa Vượng lấy tay đẩy đống thuốc lá sợi đã bị mài thành bột này ra.

Trước mắt hiểu biết của hắn về thế giới này vẫn là con số không, muốn an toàn sống sót, nhất định phải dùng hết khả năng tìm hiểu thật kỹ mới được.

Lữ Trạng Nguyên bị câu hỏi của hắn làm cho hoang mang.

“Hả? Chuyện này...Chuyện này sao ta biết được, đạo gia, cái thứ tới hỏi thăm kia không phải là bị ngươi đuổi đi sao? Sao ngươi lại không biết?”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của ông ta, Lý Hỏa Vượng phát hiện mình đã hỏi sai, về chuyện này, chưa chắc ông cụ đã biết nhiều hơn mình nữa là.

“Ta nghe thấy ngươi bảo dùng nướ© tıểu đồng tiểu gì đó, nướ© tıểu đồng tử thật sự có thể làm thứ kia bị thương sao?”

Chương 47: Không Cần Sợ

“Ừm ừm ừm!! Có thể! Những thứ đó sợ nhất là mấy thư dơ bẩn! Nghe nói dùng nước mũi cũng được, nhưng thứ có hiệu quả nhất chính là nướ© tıểu đồng tử, bởi vì dương khí bên trong thứ này vô cùng dồi dào, hơn nữa còn là chất bẩn.”

“Thật không? Cụ, lúc trước người từng dùng rồi hả?”

Lữ Trạng Nguyên vừa nãy còn chém đinh chặt sắt, nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi thế thì lại xấu hổ mỉm cười, ánh mắt có hơi lảng tránh.

“Có lẽ là có tác dụng thật, mấy người già trong thôn đều truyền nhau như vậy cả, nếu tất cả họ đều nói như thế, vậy chắc chắn là không sai rồi.”

Lý Hỏa Vượng bất lực thở dài một hơi, sao lại truyền tai nhau như vậy chứ, cách truyền thụ kinh nghiệm của người ở đây đều lạc hậu như vậy sao?

“Vậy được rồi, ông cụ, ta hỏi chuyện mà ông biết vậy. Trước kia ngươi cũng từng nhiều lần đu.ng phải mấy thứ giống thế này hả?”

“Không đâu, mấy chuyện quái dị như vầy sao có thể gặp hàng ngày được. Nếu thật sự tối nào cũng đu.ng phải một vố thế này, ta đã sớm bán gia sản, dẫn con trai trở về cày ruộng.”

Lữ Trạng Nguyên đưa thuốc lá sợi lên miệng mình, châm lửa lách tách.

“Lão già ta đây ngao du nhiều năm như vậy cũng mới chỉ gặp bốn lần mà thôi.”

“Thì ra là vậy...”

Lý Hỏa Vượng nhìn cánh rừng tăm tối khắp bốn phía, lại hiểu

thêm điều mới về thế giới này rồi.

Ở riết bên người Đan Dương Tử, hắn còn tưởng rằng ở bên ngoài, nơi nơi đều là mấy thứ giống như Thái Tuế đen, bây giờ xem ra mọi chuyện vốn không phải như vậy.

Mấy thứ này, người thường cũng có nghe tới, nhưng thực tế thì cách chúng rất xa.

…

“Ầy dà! Gặp chuyện như vầy không cần sợ, lúc chu du bên ngoài chỉ cần ở những nơi có nhiều người là được.”

Lữ Trạng Nguyên chia sẻ kinh nghiệm của mình cho Lý Hỏa Vượng.

“Ồ? Người nhiều dương khí vượng, nên mấy thứ kia không dám ra tay hả?”

“Làm gì có!”

Lữ Trạng Nguyên lại cuốn chút thuốc lá sợi mới, châm lửa hút thuốc tiếp.

“Nó có thể ăn được bao nhiêu người chứ? Nếu không may đụng phải thật, chỉ cần nhanh chân hơn người khác chẳng phải là được rồi sao, lo lắng mấy chuyện này còn chẳng bằng để tâm đến những con sâu bọ như đám thổ phỉ trong rừng thích giết người cướp của còn hơn.”

Nhất thời Lý Hỏa Vượng cũng không biết nên nói tiếp thế nào, hình như mình và ông ta không thể nói chuyện với nhau nổi.

“Tới tới tới, bánh bao nướng xong rồi, mau ăn lúc còn nóng đi.”

La Quyên Hoa bưng qua cho mọi người mấy cái màn thầu lớn được xuyên qua nhánh cây, để cạnh đống lửa nướng tới khô vàng.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy, đưa cho đồng tử ngồi bên cạnh, mấy đứa nhỏ này đều là hắn nhặt được trên đường. Đám người kia vừa thấy có thể rời khỏi Thanh Phong Quan thì lập tức mặc kệ mọi

thứ, trực tiếp xông thẳng ra ngoài, chẳng thèm lo nghĩ chuyện phía sau gì cả.

Nên chờ tới lúc mình gặp lại họ trên đường thì cả đám đã lả đi vì đói hết.

Cùng là đồng môn với nhau, Lý Hỏa Vượng thật sự không thể trơ mắt nhìn họ tự sinh tự diệt, bàn thuận tay dẫn họ theo.

Nhìn thấy có đồ ăn nóng hôi hổi, những người khác cũng chẳng thèm khách khí gì nữa, trời tối thế này, họ quả thật đã đói lắm rồi, bắt đầu há lớn miệng cắn màn thầu.

Nhìn cái tên ngốc to con kia một ngụm một cái màn thầu, khóe mắt Lữ Trạng Nguyên giật giật, này đều là bánh bao trắng đấy, bình thường ngay cả mình cũng không nỡ ăn nữa là, sớm biết thế sẽ không hào phóng như vậy.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng bỗng nói ra một câu khiến ông ta không còn tâm tư đâu mà đau lòng.

“Cụ ơi, ngươi có bản đồ không? Nói thật thì chúng ta cũng không phải người địa phương, nãy giờ đi trong rừng cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không biết mình đang đi đâu.”

Đúng vậy, lúc trước đám người Lý Hỏa Vượng đã không may lạc đường, khắp bốn phía đều là rừng rậm giống nhau như đúc, hắn căn bản chẳng thể xác định được vị trí của mình, hỏi những người khác thì họ cũng chẳng biết gì.

Bọn họ đến từ trời nam biển bắc, nhà mình ở đâu thì còn biết, chứ hỏi ở đây là nơi nào thì không một ai có thể trả lời.

Vì giấu tai mắt của người khác, có lẽ Đan Dương Tử không có tìm thuốc dẫn trong phạm vi gần đây.

“Gì cơ? Bản đồ? Không có, những chỗ này ta biết đường, các ngươi muốn đi đâu thì cứ hỏi, ta nói cho!”

“Ừm, chúng ta muốn tới rất nhiều nơi, ngươi nhìn thử xem chỗ nào gần đây nhất.”

Lý Hỏa Vượng móc từ trong cổ tay áo ra một đống giấy.

“Gì đây? Trên đây viết gì thế?”

Lữ Trạng Nguyên kéo tờ giấy ra xa, mấy nếp nhăn trên mặt xô lại, hai mắt nhíu nhíu, cố gắng đọc chữ trên giấy.

Tuy ông ta tên là Trạng Nguyên, nhưng nếu là trạng nguyên thật cũng sẽ không ra ngoài hát tuồng.

Lữ Trạng Nguyên biết chữ, nhưng không biết nhiều, dưới sự phiên dịch của Lý Hỏa Vượng, ông ta cuối cùng cũng biết tất cả địa chỉ ghi trên đó.

Dù gì cũng là ông bầu gánh hát từng vào nam ra bắc, không nói tới chuyện khác, chỉ xét về mặt địa lý thôi thì kiến thức của Lữ Trạng Nguyên vẫn rất rộng rãi.

Nhưng dù ông ta biết mấy chỗ này là chỗ nào thì cũng không đồng nghĩa với việc Lý Hỏa Vượng có thể nhẹ nhàng tới được đó.

Chương 48: Hợp Đội

“Gì đây, sao lại có cả Lương Quốc thế này, đây không phải đất nước đã đánh với Nam Bình Quốc chúng ta mấy năm trước sao?”

Lữ Trạng Nguyên ngồi xổm xuống, dùng đầu tẩu thuốc vạch vài đường trên đất, một tấm bản đồ đơn giản hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng. Nếu dùng một câu để miêu tả bản đồ mà ông ta vẽ ra thì chính là một miếng bánh lớn bị đổ xuống đất, vỡ nát bét.

Nam Bình Quốc của họ nằm ở góc trái phía trên chiếc bánh, đi từ trái sang phải là đủ các quốc gia lớn nhỏ xen kẽ nhau.

“Nơi này hình như giống giống giai đoạn Năm nước lớn trong lịch sự, không có một quốc gia thống nhất.”

Lý Hỏa Vượng nhìn bản đồ trên mặt đất, nghĩ thầm trong lòng.

Tuy nói không ôm bất cứ hy vọng gì, nhưng khi nhìn thấy tấm bản

đồ này, hắn mới thật sự khẳng định ràng bản thân không phải xuyên tới một triều đại nào đó trong lịch sử, mà là một nơi càng thêm đặc biệt.

“Lão già như ta dù nói là đi khắp nơi những cũng chỉ trong phạm vi phía bắc Nam Bình Quốc thôi, chỗ này thì ta còn biết, nhưng nếu ra khỏi Nam Bình Quốc, ta thật sự không thể phân biệt chỗ nào là chỗ nào. Ta nghe đồn ngay cả cách diễn cách hát của họ cũng không giống chúng ta.”

Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh nghe vậy thì vô cùng căng thăng, nhà cô ở núi Ngưu Tâm của Lương Quốc, xem chừng chỗ này cách nhà mình rất rất xa thì phải.

Lý Hỏa Vượng nhạy bén cảm nhận được trạng thái khác thường của cô, bèn quăng cho cô một ánh mắt yên tâm.

“Đừng sợ.”

Lữ Trạng Nguyên nhìn đám người thiên kỳ bách quái trước mặt, tâm tư vừa bị áp xuống bởi nỗi sợ lại một lần nữa trồi lên.

“À thì, vị tiểu đạo gia này, ngươi xem, trên đống giấy của ngươi có ghi một nơi gọi là trấn Kiến Nghiệp, vừa hay tiện đường với chúng ta đó!”

“Hìhì, hay là chúng ta hợp thành một đội cùng đi với nhau?”

“Trấn Kiến Nghiệp? Đây là nhà ai?”

Lý Hỏa Vượng lục tìm trong đống giấy.

“Sư huynh Lý, nhà ta ở trấn Kiến Nghiệp.”

Triệu Ngũ đứng một bên bỗng mở miệng nói.

“Hơn nữa trấn trên còn có tiêu cục, chỉ cần ngươi cho bọn họ bạc, bọn họ sẽ giúp ngươi truyền tin khắp Nam Bình Quốc.”

Nghe những lời này, Lý Hỏa Vượng chẳng hề do dự mà nhét xấp giấy vào lại trong ngực.

“Vậy cũng được, cụ ơi, dọc đường đi còn nhờ vào cụ chỉ đường cho chúng ta, chúng ta kết bạn cùng tới Kiến Nghiệp đi.”

Dù là bản đồ hay là tin tức khác, nếu chỉ dựa vào lời nói một phía của ông bầu gánh này, thật sự rất khó để người ta tin. Nhưng chuyện tìm kiếm Thái Tuế đen có thể ức chế ảo giác của mình, thêm cả chuyện truyền tin giùm những người khác, kiểu gì mình cũng phải tới nơi có tin tức lưu thông thì mới làm được, hơn nữa lương thực cũng sắp hết rồi.

Với lại, nếu có thể, Lý Hỏa Vượng cũng muốn tìm tới cái nơi gọi là danh môn chính phái.

Ở một thế giới nguy hiểm như vầy, không có thực lực thật sự không làm gì được, ai cũng đều có thể tùy ý chà đạp, bản thân thật không muốn lại bị một Đan Dương Tử khác tùy tiện bắt giữ đâu.

Lữ Trạng Nguyên vừa cười tủm tỉm vừa xua tay lia lịa.

“Ôi chao, đùng khách khí như vậy, chuyện có lớn gì đâu.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Lữ Trạng Nguyên lại âm thầm vui vẻ. Có một cao nhân như vậy đi cùng, tức là có tiêu sư miễn phí rồi còn gì!

Ít nhất thì một chuyến này cũng kiếm hời trở về mấy cái bánh bao cũng như năm cái hột vịt muối hồi nãy.

“Oáp~”

Thằng ngốc ngồi bên cạnh ngáp lớn một tiếng, ăn no rồi lại buồn ngủ. Nhìn đôi mắt lim dim của những người khác, Lữ Trạng Nguyên biết điều đứng dậy.

“Thoáng chốc đã tới canh hai rồi, tiểu đạo gia, các ngươi trước nghỉ ngơi đi, ta tới gác đêm.”

“Không cần, hôm nay vẫn là để ta gác đêm đi.”

Không phải Lý Hỏa Vượng đang khách khí, mà là không thể thiếu tâm phòng người.

Lăn lộn lâu như vậy, mọi người cũng mệt hết cả, hai nhóm người với hai mục đích khác biệt cùng quây quanh đống lửa ấm áp, từ từ chìm vào giấc mộng, mà Lý Hỏa Vượng và Lữ Trạng Nguyên ngồi lẻ loi ở một bên lại chỉ nhìn nhau chú không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, Lý Hỏa Vượng bị Chó Con gác nửa đêm sau đánh thức.

“Sư huynh Lý, gánh hát đang dọn đồ rồi.”

“Đi thôi, chúng ta cũng xuất phát.”

Lý Hỏa Vượng cõng trường kiếm và tảng đá trên lưng, sau đó đứng dậy, dẫn theo những người khác đuổi kịp bước chân gánh hát.

Lúc đầu, hai bên còn có hơi ngại ngùng, không một ai mở miệng nói chỉ, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn sang phía bên kia vài lần, sau đó nhỏ giọng nói gì đấy với người bên cạnh.

Nhưng chuyện này không bao gồm hai người Lý Hỏa Vượng và Lữ Trạng Nguyên dẫn đầu đi phía trước, dọc đường đi, hai người trò chuyện rất vui.

Lý Hỏa Vượng muốn lấy được thật nhiều thông tin về nơi này từ chỗ Lữ Trạng Nguyên, mà Lữ Trạng Nguyên lại muốn kéo gần quan hệ với cao nhân, dù sao lời hay không tốn tiền mua, nói nhiều vài câu cũng chẳng xấu chỗ nào.

“Ôi chao, tiểu đạo gia, còn trẻ mà đã lợi hại như vậy, tiền đồ tương lai sẽ rất sáng lạn cho mà xem, hahaha.”

Chương 49: Đều Là Người Số Khổ

“Đâu có đâu có, cụ ơi cho hỏi ở nước Nam Bình có môn phái nào nổi tiếng không? Ví dụ giống như môn phái của ta chẳng hạn.”

Lý Hỏa Vượng hỏi chuyện mà hắn quan tâm nhất:

"Có! Đương nhiên là có, ở kinh thành Tây có một ngôi chùa hòa thượng, nghe nói Phật trong chùa rất linh nghiệm!"

Chùa hòa thượng? Lý Hỏa Vượng nhớ tới chuyện trước đây Đan Dương Tử đã từng nói qua việc hắn bị hòa thượng đuổi giết, cũng không biết có phải là ngôi chùa này hay không.

Lý Hỏa Vượng đánh dấu điểm này ở trung tâm, cho dù nói thế nào thì những người đối địch với tên súc sinh Đan Dương Tử ăn thịt người kia hẳn đều là người tốt:

"Nhưng mà, tiểu đạo gia à, ngươi là một đạo sĩ không thích hợp đi tới chùa hòa thượng nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống đạo bào trên người. Lời nói của đối phương thực sự đã nhắc nhở hắn, bộ y phục này có nên thay không nhỉ, bản thân thật sự cũng không phải là đạo sĩ:

"Cụ ơi gần đây làm ăn thế nào? Tạm ổn chứ?"

Thấy Lý Hỏa Vượng đang gác chủ đề này sang một bên, Lữ Trạng Nguyên lập tức tiếp lời.

"Hầy, ổn gì chứ, toàn bộ Nam Bình hạn hán vừa qua thì lại bị ngập lụt, mùa màng này dân chúng đều không có tiền, người muốn chi tiền xem kịch lại càng ít hơn nữa, người có tiền có việc tang lễ thì không nỡ mời gánh hát, đều là ăn một bữa thì xong việc, hừ! Thật đúng là bất hiếu mà!"

"Đều sẽ trôi qua thôi, chịu đựng qua mấy năm này là tốt rồi."

"Đúng vậy, phải chịu đựng, cuộc sống này chúng ta luôn phải tìm cách để vượt qua nó, không phải sao?"

"Ta cứ nghĩ rằng nếu mùa màng tốt hơn, ta sẽ ra sức chạy thêm vài trăm chuyến nữa, chờ khi ông già này đã dành dụm đủ tiền, ta sẽ mua một hí lâu thuộc về nhà họ Lữ ta ở thành Tây Kinh, khà khà, như vậy thì khi chết ta cũng có thể nhắm mắt rồi."

“Có hí lâu rồi thì con trai và cháu gái của ta cũng sẽ không cần đi ra ngoài chịu khổ cùng ta, họ có thể an ổn ở nhà đọc sách, nói không chừng qua mấy năm nữa, trên phần tổ mộ của nhà họ Lữ ta cũng bốc khói xanh, thật sự có thể xuất hiện một trạng nguyên đó chứ! Đến lúc đó...khà…khà…khà.”

Lữ Trạng Nguyên cầm tẩu thuốc cười khúc khích.

Lý Hỏa Vượng yên lặng nghe Lữ Trạng Nguyên tha hồ tưởng tượng về tương lai xa xôi, thật ra hắn rất hâm mộ đối phương, nhiều tuổi như vậy rồi nhưng đối phương còn có thể có một mục tiêu để cố gắng nỗ lực.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Hỏa Vượng và Lữ Trạng Nguyên, bầu không khí hai bên hòa hoãn hơn rất nhiều.

Chí ít thì Lữ Cử Nhân và Lữ Tú Tài không còn coi đám người Cẩu Oa họ là yêu ma quỷ quái nữa, họ đã biết những người này là người, chỉ là bị bệnh nặng mà thôi.

Bị bệnh thì có cách gì, ai mà không bị bệnh cơ chứ, đều là người số khổ.

Khi họ đến Ngũ Lý Cương, La Quyên Hoa đã quen thuộc đến nỗi để cho Bạch Linh Miểu bế con gái mình.

Đứng trên bãi đất bằng phơi đầy lúa, Lữ Trạng Nguyên nhìn các thôn dân đang bưng bát ăn tối dưới mái hiên:

"Được rồi, Ngũ Lý Cương có rất nhiều người, chúng ta cứ biểu diễn vẽ nồi ở đây đi, gánh hát Lữ mở rương ra! Dựng sân khấu lên!"

Họ muốn hát hí khúc, Lý Hỏa Vượng cũng không định vội vã rời đi, mọi người đều mệt mỏi sau khi đi vội vàng trong thời gian dài như vậy. Vừa hay để cho những người khác nghỉ ngơi chút.

Đối với phương thức giải trí cổ xưa như hát hí khúc này, Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm mấy nhưng rõ ràng những người khác vô cùng tò mò, nhốn nháo chạy tới giúp đỡ.

Những chiếc cọc tre cao cao đã bị chặt ra chống lên mấy tấm vải đỏ, toàn bộ sân khấu đang thành hình.

Lý Hỏa Vượng đang nằm ngủ bù trên đống rơm vàng tươi trên ruộng, đột nhiên hắn cảm thấy có người đang chọc tay vào mũi mình, hắn mở mắt ra thì nhìn thấy Bạch Linh Miểu đang cười khúc khích.

Nàng giơ hai tay lên, một vật bằng vàng lắc lư xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, nàng hưng phấn nói:

"Lý sư huynh, ngươi nhìn xem! Gương đồng này sáng quá đi! Soi gương rất rõ nét đó! Họ hát hí khúc đều dùng gương đồng này để trang điểm!"

"Trời còn chưa tối mà, mới đó mà ngươi đã tháo bịt mắt ra rồi, ngươi không sợ..."

Lý Hỏa Vượng đột nhiên không nói nữa, hắn sững sờ nhìn mình trong gương đồng, hắn thấy bản thân trong gương thật xa lạ.

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy?”

Bạch Linh Miểu phát giác có điều gì đó không ổn.

“Bạch sư muội, lúc ta ở trong Thanh Phong quán cũng giống thế này sao?”

Lý Hỏa Vượng ngập ngừng đưa tay lên sờ mặt mình:

"Đúng vậy, ngươi vẫn luôn như thế này, có chuyện gì vậy? Ngươi ở trong gương có cái gì khác sao?"

Lý Hỏa Vượng buông tay đang sờ trên mặt xuống.

Hắn đưa tay về phía bản thân ở trong gương đồng trước mặt, gương mặt của mình vẫn là gương mặt kia.

Nhưng mà mình sớm đã không còn là thiếu niên nữa rồi, mình đã đến thế giới này được một đoạn thời gian rồi chứ không phải vừa mới đến:

“Nếu như lời nói của bác sĩ ở nơi đó là thật, đoán chừng lúc đó ta nhiều nhất là mười bảy tuổi, vậy bây giờ ta bao nhiêu tuổi rồi?”

Chương 50: Chỉ Có Thể Xin Ăn Trên Đường

Vấn đề này Lý Hỏa Vượng có thể hỏi nhưng hắn lại không thể trả lời, ngoại trừ những ký ức hỗn loạn thì hắn còn quên mất tuổi tác của mình.

Hắn chỉ có thể miễn cưỡng đoán tuổi của mình từ tướng mạo mình, hẳn đoán mình còn chưa tới ba mươi tuổi.

Lý Hỏa Vượng cố gắng lục tìm trong trí nhớ hỗn loạn của bản thân nhưng vẫn không thu hoạch được gì:

“Lý sư huynh, ngươi làm sao vậy? Ngươi không sao chứ, đừng có dọa ta sợ.”

Nhìn thấy phản ứng này của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của Bạch Linh Miểu có chút khẩn trương:

“Ta không sao, chỉ là nghĩ lại một vài chuyện mà thôi, mau mau trả lại gương đồng cho người ta đi, người nhà họ Lữ sắp phải dùng để hát hí khúc rồi.”

“Ừm.”

Bạch Linh Miểu ôm gương đồng chạy về phía sau sân khấu đã được dựng lên kia.

“Í~í~~a~~”

Nhìn thấy Lữ Cử Nhân đang luyện giọng ở phía xa xa, Lý Hỏa Vượng tự giễu cười, lại nằm xuống đống rơm:

“Ài...người như ta sống trên đời này thật giống như một trò cười vậy.”

Lúc này trong lòng hắn lại có thêm một mục tiêu đó chính là tìm tuổi của bản thân.

Ban đêm, bầu trời không mây không sao, trăng sáng mọc trên cao chiếu rõ sân khấu đơn sơ bên dưới.

Nghe tin có gánh hát tới, toàn bộ người của Ngũ Lý Cương hầu như đều tới hết.

Đối với những người nông dân bình thường ngoại trừ làm ruộng thì là đi ngủ mà nói, gánh hát hát hí khúc không có bất kỳ giải trí nào nhưng lại có sức hấp dẫn lớn vô cùng.

Gánh hát nhà họ Lữ rất nhỏ, trừ những đứa trẻ một hai tuổi chưa biết nói chuyện thì tổng cộng có sáu người.

Lại phải vừa đàn vừa hát, lại phải trang điểm diễn kịch, vì vậy họ cực kỳ bận rộn. Cho nên, họ chỉ có thể giảm bớt một vài tiết mục.

May mà những người nông dân này cũng không kén chọn, họ ngồi trên chiếc ghế đẩu tự mình mang đến, xem hát hí khúc một cách thích thú.

Lý Hỏa Vượng và những người khác nằm trên đống rơm, nhìn họ hát ê a từ xa. Hắn chưa nghe hí cũng không biết họn họ đang hát vở nào.

Hắn chỉ nhận ra mặt Lữ Trạng Nguyên bị vẽ đen còn dán râu đang cầm đao, ông ấy lớn tuổi như vậy rồi mà còn phải vừa hát vừa múa đao trên sân khấu, xem ra ông ấy rất chăm chỉ.

“Hay!!!”

Tiếng hoan hô reo hò đột nhiên vang lên, khiến Lý Hỏa Vượng bị giật mình một cái.

Hết tiết mục này đến tiết mục khác, cả sân phơi thóc đứng chật kín người, trên sân khấu, người nhà họ Lữ biểu diễn đến mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi của khán giả dưới sân khấu đều đỏ bừng, chỉ có một mình Lý Hỏa Vượng là giống như một người quần chúng.

Bất tri bất giác, mặt trăng đã lên đến đỉnh, màn trình diễn của gánh hát nhà họ Lữ cũng sắp đi đến hồi kết.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy con dâu của Lữ Trạng Nguyên ăn mặc rách rưới, trang điểm kỹ càng, vẻ mặt như đưa đám ôm con gái mình, tay xách giỏ rơm lên sân khấu.

"Chú của ta nhẫn tâm đuổi ta đi~~"

"Tựa như một con chim nhạn cô đơn~a..a..a~"

"Giống như cỏ dại bên đường mặc người giẫm lên~a..a"

"Hai mẹ con ta đói rét khốn khó, thật sự không thể chịu đựng nổi ~ thật sự ~ không thể~chịu đựng nổi~~"

"Chỉ có thể xin ăn trên đường~"

Hát đến đây, La Quyên Hoa véo nhẹ vào mông con gái, đứa trẻ hai tuổi lập tức oa oa khóc lớn lên hợp với tình cảnh lúc này.

…

Ngay khi Lý Hỏa Vượng không biết trước mặt mình là bài hát nào thì những người nông dân đang ngồi xem hí khúc đã sôi nổi lấy ra một hoặc hai đồng tiền sau đó ném chúng lên sân khấu.

Những người đến xem hí khúc đều là những người nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời, rất ít người ném tiền từ đầu đến cuối, phần nhiều là một số loại ngũ cốc như bắp, gạo và khoai tây.

Trong nhà dư dả hơn chút thì nhiều lắm cũng chỉ ném ít cá muối thịt muối.

Tuy nhiên, La Quyên Hoa cũng không từ chối, rối rít cảm ơn họ.

“Hóa ra những người hát tuồng đều muốn thù lao như thế này sao?”

Lý Hỏa Vượng trong lòng sáng tỏ.

Khi hắn nhìn thấy La Quyên Hoa hèn mọn quỳ trên sân khấu, ôm con gái vừa dùng giọng nghẹn ngào tiếp tục hát vừa vươn tay ra nhặt những thứ trên đất bỏ vào giỏ, thỉnh thoảng còn phải cúi chào những người cổ vũ bên dưới.

Hắn lập tức cảm thán, kiếm được bát cơm này cũng không hề dễ dàng chút nào.

Lúc La Quyên Hoa đang miệt mài nhặt đồ thì một thỏi bạc vụn nhỏ được ném lên sân khấu.

Đôi mắt nàng lập tức sáng lên, nàng vươn tay nhặt thỏi bạc lên

khẽ ước chừng, sau khi nhận ra ít nhất cũng phải năm đồng, nàng lập tức nghẹn ngào hát hí, vừa hát vừa dập đầu với ông lão mập mạp duy nhất trong đám người mặc y phục bằng tơ lụa.

"Hay hay hay!! Hát hay lắm!"

Lão Ung mặt mũi hồng hào ngẩng đầu lên, lại ném một khối bạc vụn khác lên, nhận lấy từng lời cám ơn của La Quyên Hoa.

Lý Hỏa Vượng có chút uể oải với cảnh tượng náo nhiệt trước mặt, hắn ngáp một cái liền nằm rạp xuống đống rơm, nói với Triệu Ngũ tương đối ổn định ở bên cạnh:

"Ta chợp mắt một lúc, ngươi quan sát chút. "

"Được, sư huynh."

Chờ đến lúc Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, hắn thấy mặt trời đã lên cao ba sào rồi, những người khác đang tán gẫu xung quanh, xem ra đêm qua mọi người đều đã nghỉ ngơi một đêm trong đống rơm rạ này.

Sân khấu ở đằng xa đã bị phá dỡ, người nhà họ Lữ đang nhét những thứ đồ nghề kia vào buồng xe ngựa.

“Triệu Ngũ, lương thực của chúng ta còn ăn được mấy ngày nữa?” Lý Hỏa Vượng đột nhiên hỏi.

Chương 51: Tìm Đối Sách

“Không nhiều lắm, ăn tiết kiệm thì cũng đủ trong ba ngày.”

Triệu Ngũ đáp lời.

Lý Hỏa Vượng lấy ra mấy chục đồng tiền và một thỏi bạc nhỏ màu đen từ trong ngực đưa cho hắn, số tiền này là hắn lấy được từ trong kho nguyên liệu của Thanh Phong quán:

"Ngươi vào trong thôn đổi một chút đồ ăn đi. Đoán chừng cũng đủ để đi đường rồi."

Có mười mấy người hơn nữa đều là thanh niên lớn bé cho nên sẽ tiêu hao một lượng lớn lương thực, lúc ở Thanh Phong quán họ đã mang theo nhiều túi lương thực như vậy nhưng bây giờ đã ăn gần hết rồi.

Triệu Ngũ đang nằm trên lưng của tên ngốc muốn bảo tên ngốc đi vào thôn nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, hắn đưa tay ra gọi một tiểu đạo đồng có diện mạo trông khá hơn chút, đặt tiền trong tay và nói nhỏ điều gì đó.

Một tay Lý Hỏa Vượng chống lên đống rơm, đi về sân khấu phía xa.

“Cụ à, khi nào thì chúng ta lên đường?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Lữ Trạng Nguyên.

Lúc này vẻ mặt của Lữ Trạng Nguyên rõ ràng có chút lo lắng,

"Tiểu đạo gia, cảm phiền ngươi chờ một chút, sáng sớm hôm nay không biết con dâu ta đã mang Tú Nhi chạy đi đâu rồi, chờ nàng quay lại thì chúng ta lập tức lên đường."

Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy nghi ngờ:

"Hả? Không thấy nữa? Không phải ở kia sao?"

Khi Lữ Trạng Nguyên nhìn theo ngón tay của Lý Hỏa Vượng chỉ về phía đầu thôn, liền nhìn thấy La Quyên Hoa cầm mấy thước vải bố trong tay, ôm theo đứa con gái đang cười khanh khách đi về phía này.

Lúc nhìn thấy con dâu, Lữ Trạng Nguyên lập tức nổi giận lôi đình, ông ấy cầm tẩu thuốc xông tới mắng té tát vào mặt cô con dâu.

Trước sự tức giận của bố chồng, La Quyên Hoa tỏ ra vô cùng vô tội:

"Cha à, không phải ngươi bảo ta đi vào thôn gom vải sao? Ngươi nói vải ở trên trấn đắt..."

Sau khi trút được lửa giận, Lữ Trạng Nguyên quay người lại, cười

híp mắt nói với Lý Hỏa Vượng:

"Tiểu đạo gia, không sao rồi, chúng ta đi thôi."

"Ơ kìa~! Cha, khoan hãy đi đã, lúc nãy con đi mua vải đã kiếm được mối làm ăn đấy."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng và Lữ Trạng Nguyên đồng thời nhìn về phía La Quyên Hoa:

"Mối làm ăn gì?"

"Chúng ta có thể kinh doanh cái gì, đương nhiên là kinh doanh hát hí khúc rồi. Chủ thuê là vị lão gia tối hôm qua cho nhiều tiền thưởng nhất! Ngươi đi xem chút đi mà, ông ta nói có một số việc muốn bàn bạc tỉ mỉ với ngươi đó."

Nghe vậy, Lữ Trạng Nguyên nhất thời không nhúc nhích nữa, ông ấy chậm rãi quay người lại, ngượng ngùng cười với Lý Hỏa Vượng.

Mặc dù đối phương không nói gì, nhưng nhìn biểu hiện thì Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên hiểu ý của đối phương:

"Không vội, chủ gánh hát Lữ kiếm tiền càng quan trọng hơn. Chờ thêm một ngày cũng không sao."

"Ôi chao ôi chao, thật có lỗi quá có lỗi quá, lão gia, cụ già này đi một chút rồi trở lại ngay."

Lữ Trạng Nguyên nói xong liền cắm tẩu thuốc trong tay lên cổ, vui vẻ lôi con dâu đi vào trong thôn.

Lý Hỏa Vượng lại quay trở lại đống rơm, trong lúc rãnh rỗi hắn liền cầm chiếc chuông đồng móp méo kia lên quan sát tỉ mỉ.

Nếu mình có thể ép buộc Du lão gia, thì chắc chắn có thể khiến cho sức mạnh của mình tăng lên rất nhiều.

Đáng tiếc hiện giờ không thể triệu hồi vật này ra ngoài, nhất định phải nghĩ cách sửa xong mới được.

Sau khi tỉ mỉ quan sát nhiều lần, hắn cũng không phát hiện có vấn đề gì, khả năng duy nhất chính là chiếc chuông bị móp.

"Vậy nếu sửa nó lại như ban đầu thì có phải ta có thể dùng không?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, sau đó lót một khối đá vuông dưới chuông đồng, sau đó cầm một hòn đá gõ mạnh vào mặt trên chuông đồng.

Nhưng khi hòn đá vừa gõ xuống thì chuông đồng lập tức vang lên tiếng chuông chói tai, đầu Lý Hỏa Vượng đau như muốn nứt ra, hòn đá trong tay cũng không cầm chặt được.

"Làm như vậy không được, phải hỏi xem trong thôn có thợ rèn nào không."

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu óc hỗn loạn của mình.

Vào lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy có mấy đạo đồng kéo theo hai chiếc túi đi về phía này.

Hắn cất chuông đồng vào sau đó cùng với Triệu Ngũ ở trên lưng tên ngốc chạy về phía bên kia.

"Lý sư huynh, chúng ta chỉ đổi được chừng này thôi." Khuôn mặt trẻ con của đạo đồng đầy vẻ bất an, mặc dù bọn chúng đều là trẻ con nhưng bọn chúng đều rất hiểu chuyện giỏi giang, dù sao nếu không hiểu chuyện thì đã bị Đan Dương Tử giết chết rồi.

Lý Hỏa Vượng đưa tay mở bao bố, nhìn thấy bên trong chứa đầy khoai lang khô.

"Sư huynh, những thứ này không có dầu và nước cũng sẽ không để được mấy ngày, tên ngốc một lần có thể ăn hết một cân rưỡi, hơn nữa thứ đồ này ăn nhiều sẽ bị nóng ruột."

Lời n ói của Triệu Ngũ khiến tên ngốc trọc đầu thật thà xấu hổ cúi đầu xuống:

"Các ngươi...các ngươi...đừng...đừng…vứt ta...ta...ta sẽ ăn ít! "

Không có đủ thức ăn, Lý Hỏa Vượng nhìn bao bố trước mặt suy nghĩ tìm đối sách.

Chương 52: Phụ Ta Một Tay

Nghe Lữ Trạng Nguyên nói còn rất xa mới tới được thành Kiến Nghiệp, nếu nửa đường hết lương thực thì mười mấy người họ cũng không thể gặm vỏ cây được.

Hắn lại với tay vào trong ngực móc ra một sợi dây đỏ quấn quanh chiếc vòng vàng.

Cầm vật này suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng duỗi tay nhét nó vào trong tay Bạch Linh Miểu đang nắm vạt áo mình ở phía sau.

“Đem thứ này đi đổi đi.”

Lý Hỏa Vượng móc khối ngọc bội của Huyền Dương ra đưa cho Triệu Ngũ.

"Sư huynh, làm sao có thể lấy cái này đi đổi chứ, trong thôn cũng không có hiệu cầm đồ, người khác cũng không tìm được, hơn nữa những người chân lấm tay bùn làm ruộng này chưa chắc đã biết nhìn hàng."

“Ngọc bội cũng không đổi được đồ ăn, vậy làm sao bây giờ?”

Lúc Lý Hỏa Vượng đang đau đầu vì đồ ăn, hắn nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên đang cùng con dâu đi về phía mình.

“Cái đó, tiểu đạo gia, chuyện làm ăn của cụ già này gặp chút phiền phức, có thể nhờ ngươi giúp đỡ ta không?”

Vẻ mặt của Lữ Trạng Nguyên vô cùng xấu hổ.

“Chủ gánh hát Lữ, ta cũng không biết hát hí khúc đâu, sợ là ta không giúp được ngươi rồi.”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất vô lý, chẳng lẽ ông ấy còn muốn bảo mình lên sân khấu múa kiếm sao?

"Không phải, không phải, là việc mà ngươi có thể giúp ta, đó là..."

Lữ Trạng Nguyên nói xong, lén lút nhìn chung quanh, tiến lại gần thấp giọng nói:

"Hồ lão gia kêu ta hát hí cho quỷ nghe..."

…

“Hát hí khúc cho quỷ nghe?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên kêu lộp bộp, nghe cái tên này thì biết nó không phải là từ gì tốt.

"Thực ra cũng không sao, chỉ là đến từ đường hát hí khúc trước bài vị của những vị tổ tiên đó mà thôi."

“Nếu đã không sao thì tại sao chủ gánh hát Lữ lại không tự mình làm chuyện này?”

Lý Hỏa Vượng lập tức hỏi ngược lại, chuyện này vừa nhìn là biết không đơn giản như vậy.

"Ôi chao ôi chao, ngươi xem, đây là lần đầu tiên ta làm chuyện này, trong lòng cũng cảm thấy có chút không yên tâm cho nên muốn nhờ cao nhân như ngươi ở bên cạnh thì chúng ta mới có thể yên tâm làm trận làm ăn này."

“Chủ gánh hát Lữ, chuyện này tại hạ thật sự không thể giúp được ngươi.”

Bình thường họ trốn tránh còn không kịp, lần này sao có thể rảnh rỗi chạy tới trêu chọc được.

Mặc dù có thể sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn không muốn đánh cuộc.

Mình và trạng nguyên Lữ nhiều nhất cũng chỉ tính là kết bạn đồng hành, thực sự không đáng để họ phải liều mạng giúp đỡ ông ấy.

Nếu ông ấy thật sự vì chuyện này mà không muốn tiếp tục làm người dẫn đường cho họ nữa thì cùng lắm là họ tách ra thôi, còn

về người dẫn đường thì bản thân mình vào trong thôn hỏi là được, trong thôn nhiều người như vậy mà còn sợ không có ai biết đường sao?

"Nè..nè..nè~Tiểu đạo gia, ngươi đừng có nóng, ta vẫn chưa nói xong mà, tiền rượu của lần hát hí khúc này chúng ta chia đôi có được không?"

Vừa nói đến tiền, trạng nguyên Lữ liền khoa tay múa chân ra hiệu:

"Trước đó ta cũng không muốn lấy đâu, nhưng mà số tiền này không hề nhỏ, Hồ lão gia kia rất hào phóng! Ông ta cho mười lượng bạc ròng đó!"

"Một lượng bạc bằng một ngàn đồng tiền, vậy mười lượng bạc là mười ngàn đồng tiền rồi! Tiểu đạo gia của của ta ơi! Mười lượng bạc đó! Không phải ngươi muốn tu đạo thành tiên sao nhưng trước khi ngươi tu thành tiên thì cũng phải cần ăn cơm không phải sao."

Lý Hỏa Vượng lập tức dừng lại, hắn nhìn hai túi khoai lang khô bên cạnh, hiện tại quả thật hắn rất cần bạc.

Hơn nữa không chỉ vì lương thực, chờ đến khi họ đến thành Kiến Nghiệp rồi cũng sẽ tốn không ít tiền, chỉ cần thế giới do con người tạo ra thì không thể làm được việc gì mà không có tiền hết:

"Tiểu đạo gia, cứ coi như là lão già ta cầu xin ngươi có được không? Nếu thật sự không được thì ngươi sáu ta bốn, thế nào? Đầu năm nay mà kiếm được nhiều tiền như vậy cũng không dễ dàng gì đâu!"

Trạng nguyên Lữ mặt như đưa đám, vây quanh Lý Hỏa Vượng tiếp tục thuyết phục.

Nếu như cao nhân không tới thì ông ấy thật sự không dám nhận công việc này, dù sao tiền có nhiều đi chăng nữa thì cũng phải có mạng mới tiêu được mà.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghiêng đầu nhìn trạng nguyên Lữ:

"Trong thôn này có thợ rèn không?"

"Hả?"

Được trạng nguyên Lữ chỉ dẫn, Lý Hỏa Vượng được đưa đến tiệm rèn duy nhất ở Ngũ Lý Cương:

“Các ngươi muốn làm cái gì?”

Người thợ rèn ở trần có râu quai nón quan sát đạo bào trên người Lý Hỏa Vượng, thô lỗ hỏi:

“Ta không đến để rèn sắt mà đến để sửa đồ, không được gõ cũng không được nung chảy, ngươi có thể khôi phục thứ này không?”

Lý Hỏa Vượng lấy chuông đồng ra hỏi.

Nếu có thể sửa được thì mình có thể triệu hồi Du lão gia, vậy số tiền kia có thể lấy được rồi, nếu không thì cầm số tiền này như cầm khoai lang nóng bỏng tay.

"Không được gõ cũng không nung chảy? Tật xấu gì vậy"

Thợ rèn vươn tay cầm lấy chiếc chuông đồng lắc vài cái, sau đó lấy ra hai cái kìm sắt:

"Nào…tới phụ ta một tay."

Chương 53: Đường Hồ Gia

Chiếc kìm lớn rất dài, dễ dàng chạm tới hai bên móp méo của chiếc chuông đồng, hai người cắn răng dùng sức nhưng chuông đồng vẫn không chút sứt mẻ, kết quả này không nằm ngoài dự đoán lại hợp tình hợp lý.

"Ơ~! Thật kỳ quái, thứ đồ chơi này làm bằng đồng gì mà tại sao lại cứng như vậy?"

Người thợ rèn tò mò uốn cong đốt ngón tay định gõ vào chuông đồng nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

Thấy hai chiếc kìm giữ lấy chuông đồng, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi, hắn lấy hồ lô nhỏ to bằng nắm tay từ bên hông ra sau đó

đổ ra một viên đan dược ra rồi nhét vào miệng của mình.

Đây là viên đan dược mà lúc đầu Đan Dương Tử ban thưởng cho hắn, lần trước khi hắn cứu Dương Na trong viện tâm thần đã ăn một viên, hôm nay lại ăn thêm một viên nữa, vậy chỉ còn lại ba viên.

Vù, một luồng khí nóng lập tức nổ tung từ huyệt đan điền, dâng trào khắp cơ thể Lý Hỏa Vượng.

Hắn hít một hơi thật sâu, nắm lấy một bên kìm kéo mạnh một phát:

“Cả hai người chúng ta còn không thể gỡ ra được, một mình ngươi còn muốn…”

Người thợ rèn vừa mới nói được một nửa thì nghe thấy tiếng két vang lên, chiếc chuông đồng móp mép kia cứ thế lại được nâng lên vững vàng.

Khi người thợ rèn mở to miệng thì chiếc chuông đồng cũng được khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Này, cái này có là gì, để ta nói cho ngươi biết, đạo hạnh của tiểu đạo gia rất cao thâm đó nha.”

Lữ Trạng Nguyên đắc ý khoe khoang với người thợ rèn, tựa như trong lòng ông ấy Lý Hỏa Vượng không gì là không thể, hắn có làm chuyện gì cũng không khiến ông ấy bất ngờ.

Lý Hỏa Vượng rời khỏi thôn, một thân một mình đi vào cánh rừng bên ngoài.

Nhìn chiếc chuông đồng trong tay, trong lòng hắn mang theo một phần mong đợi.

Cảm giác trời đất u ám, đầu óc quay cuồng lập tức xuất hiện theo từng tiếng vang của chuông đồng, lần này Lý Hỏa Vượng không dừng lại, ngược lại hắn còn nghiến răng lắc mạnh hơn.

Hắn cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đều quay cuồng, đường cong của những cành cây xung quanh bắt đầu vặn vẹo, rời khỏi vị

trí ban đầu, dần dần bắt đầu ngưng tụ lại thành hình.

“Có hy vọng!”

Lúc này tim Lý Hỏa Vượng đập rất nhanh.

Tiếng chuông chói tai vang lên nhưng hồi lâu cũng không thấy Du lão gia xuất hiện trước mặt hắn, chẳng qua là lần này chỉ có một thứ xuất hiện trước mặt hắn.

Du lão gia trông giống như một nhóm những thứ có tần số cao run giật được ghép lại từ những đường cong vặn vẹo, cơ thể bọn chúng hoàn toàn không thể định hình được.

Lý Hỏa Vượng không thể nhìn chằm chằm vào nó quá lâu, hắn cảm thấy nếu mình nhìn chằm chằm quá lâu sẽ khiến nó bị tan ra.

Hắn vừa định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hắn khom người đào một nắm bùn ướt dưới đất lên nhét vào trong miệng.

Vị của bùn rất khó chịu, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng mở miệng nói.

"Trước đây ngươi có biết Nhuy Mâu Tà không?"

Hắn muốn hỏi Du lão gia này xem nó có thể hiểu lời hắn nói không, kết quả là cho dù hắn nói cái gì thì sau khi xử lý trong môi trường méo mó này đều biến thành một nhịp điệu vô cùng kỳ lạ.

Bất kể Lý Hỏa Vượng nói gì thì Du lão gia đều đáp lại:

"Điệt Đà Chi."

Điều này khiến cho Lý Hỏa Vượng mừng như điên, có sự giúp đỡ của Du lão gia, sức mạnh của bản thân sẽ tăng lên rất nhiều!

“Ai có thể sống thì nhất định phải được chữa lành?”

Lý Hỏa Vượng nghiêng người về phía trước, hỏi ra vấn đề quan trọng nhất.

Du lão gia không kiêu không vội dừng lại tại chỗ, trả lời chậm rãi mà kiên định: "Miên di, thọ hỗ, bang."

Lông mày Lý Hỏa Vượng từ từ nhíu lại:

"Đập vỡ, nghiệt."

"Miên di, thọ hỗ, bang."

Khi thấy Du lão gia nhắc lại câu nói vừa rồi, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài trong lòng, quả nhiên không có miếng bánh nào từ trên trời rơi xuống, người nào ép buộc Du lão gia thì phải trả giá.

Hơn nữa cái giá này không phải cái gì khác mà chính là tuổi thọ của con người, một lần ép buộc thì đổi bằng ba tháng tuổi thọ.

Lý Hỏa Vượng hỏi lại đối phương xem có phải ban đầu Đan Dương Tử cũng trao đổi như vậy không, thế nhưng Du lão gia lại không nói chuyện.

Tiếng chuông dần dần lắng xuống, Lý Hỏa Vượng ôm lấy cái đầu đau như sắp nứt của mình một hồi lâu, sau đó quay trở về Ngũ Lý Cương.

"Tiểu đạo gia, ngươi đây là..."

Lữ Trạng Nguyên nhìn hắn miệng đầy bùn đất muốn nói lại thôi:

“Về chuyện làm ăn mà vừa nãy ngươi đã nói với ta, ta đồng ý.”

Lý Hỏa Vượng siết chặt chiếc chuông đồng trong tay, nói:

"Ôi chao! Vậy thì tốt quá rồi! Ta sẽ đi nói lại với Hồ lão gia ngay!"

Lữ Trạng Nguyên vô cùng vui vẻ khi nghe thấy hắn nói lời này.

…

Kẻ mời được người hát hí khúc cho quỷ nghe cũng không phải là nhà bình thường gì, nhà họ Hồ ở Ngũ Lý Cương cũng coi như là họ lớn, cả thôn không sai biệt lắm có một phần ba là người họ Hồ.

Lý Hỏa Vượng cũng từ chỗ của Lữ Trạng Nguyên biết được, người

bỏ tiền ra mời hát chính là địa chủ giàu có nhất Ngũ Lý Cương, cũng là người có bối phận cao nhất, Hồ Thanh Hà.

Lúc này, hắn đang cùng đám Lữ Trạng Nguyên chạy tới từ đường Hồ gia.

Chương 54: Sao Mà Giống Được

"Hồ lão gia nói không có chuyện gì lớn, mấy năm trước hắn cũng từng mời các gánh hát khác đến hát quỷ khúc. Sau đó cũng không có chuyện gì xảy ra."

Lý Hỏa Vượng liếc hắn, cũng không biết hắn nói lời này rốt cuộc là đang an ủi ai.

Đè tay lên cái chuông bên hông, Lý Hỏa Vượng trong lòng hơi ổn định, cho dù có việc cũng không sao, có thứ này hắn cũng an tâm hơn rất nhiều.

Đương nhiên, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện, dù sao thì phải trả ba tháng tuổi thọ mới có thể mời được Du lão gia một lần.

Đi trên con đường nhỏ trong thôn, họ rất nhanh đã đến từ đường Hồ gia đang treo rất nhiều đèn l*ng đỏ

Lúc này người rất đông, đám người Lý Hỏa Vượng đều không chen vào được, lướt qua tầng tầng lớp lớp đầu người, hắn nhìn thấy có rất nhiều người đang thắp hương dập đầu với cái linh vị màu đen.

"Đó chính là Hồ lão gia, hắn còn nói đợi diễn xong chúng ta khoan hãy đi, hắn muốn mời chúng ta ăn cơm."

Lữ Trạng Nguyên chỉ tay vào ông lão mặc đồ tơ lụa đang quỳ dập đầu ở đằng đầu.

Ngay khi hắn đang nói chuyện, những người dập đầu kia cũng đứng lên, cung kính thỉnh đem bài vị màu đen của tổ tông xuống, đặt ở trên bàn bán tiên đã chuẩn bị tốt từ sớm.

Bài vị rất nhiều, bàn cũng rất nhiều, chất đầy cả ba cánh cửa lớn

vào từ đường.

Mặt bàn phía trước bài vị cũng không trống, mà đặt rất nhiều món ngon mỹ vị, đủ hết mọi thứ.

Nến đỏ, nhang, kim nguyên bảo, giấy vàng, được bày gọn trên mâm bưng thức ăn để tổ tông thưởng thức.

Họ dường như còn sợ chăm sóc không chu toàn, bên tường từ đường còn có mười mấy người giấy bưng trà rót nước, phỏng chừng một hồi sẽ bày đến bên cạnh bàn chờ.

"Haha, Hoàng lão gia thật là phóng khoáng, tự mình bỏ tiền ra mời gánh hát hát cho tổ tông nghe."

"Đúng vậy, khó trách mấy phòng nhà Hồ lão gia đều không bệnh không tai, đều là do các tổ tông phù hộ tốt."

"Aiz…sau khi ta chết cũng không biết có phần phúc khí này hay không."

"Vậy cứ chờ hậu bối của ngươi kiếm được nhiều tiền giống như Hồ lão gia đi, mời người hát hí cho quỷ nghe cũng tốn không ít tiền đâu."

Nghe lời mà người họ Hồ nói, lại nhìn cảnh tượng trang nghiêm trước mắt, Lý Hỏa Vượng cảm thấy có chút yên tâm, cảnh này nhìn thế nào cũng không giống như sẽ xảy ra chuyện.

Hắn hơi nghiêng người đến gần Lữ Trạng Nguyên.

"Ông chủ Lữ, ngươi vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, ngươi gặp quỷ nhiều hay gặp mấy thứ như thảo phong nhiều?"

"Gì? Hai thứ này không phải là một sao?"

Lữ Trạng Nguyên mở to hai mắt, biểu tình thập phần kinh ngạc.

"Sao mà giống được? Một thứ là người sau khi chết biến thành, thứ còn lại thì là..."

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng đột nhiên không biết nên giải thích như

thế nào.

Nhưng Lý Hỏa Vượng có thể khẳng định, cho là Đại Mỗ Mỗ, Du lão gia mà Đan Dương Tử dùng để luyện đan, hay nữ nhân hai mặt có đôi chân nhỏ tối hôm đó tuyệt đối không phải là quỷ, ít nhất thì cũng không giống với quỷ trong ấn tượng của hắn.

Đúng lúc này, tất cả các bài vị cũng được thỉnh xong, Hồ Thanh Hà dẫn theo đám người Hồ gia đi về phía Lữ Trạng Nguyên.

"Ông chủ Lữ, vất vả cho mọi người rồi. Kiêu Lương này, ngươi mau dẫn người qua đó giúp ông chủ Lữ dựng sân khấu đi."

"Ai nha ai nha, thật ngại quá, Hồ lão gia thật sự quá khách khí."

"Ông chủ Lữ, quy tắc hát hí ngươi cũng biết rồi đó, đợi khi các tổ tông đi ra xem kịch thì hậu bối mời hí sẽ rời đi, trở về phòng đóng cửa không ra. Vậy nên phía từ đường mong ngươi chiếu cố nhiều hơn."

Ồ lão gia vẻ mặt hiền lành dặn dò.

"Tất nhiên tất nhiên. Hồ lão gia yên tâm, có ta ở đây, từ đường khẳng định không có việc gì."

Lữ Trạng Nguyên vỗ ngực, chém đinh chặt sắt nói.

Tuy rằng không có ai nhìn, nhưng Lữ Trạng Nguyên cũng không dám sơ suất. Nếu từ đường xảy ra chuyện, người Hồ gia nhất định sẽ chôn sống toàn bộ Lữ gia ban.

"Còn nữa, khi bắt đầu hát rồi thì người còn sống không được nói chuyện với người hát, iễn cho các tổ tông nghe không thoải mái."

"Còn về phần bài hí thì chỉ cần chọn khúc nào nghe vui tươi là được, các tổ tông báo mộng nói âm phủ quá vắng vẻ, muốn xem cái gì đó vui vui một chút."

"Cũng không cần hát cả đêm, chờ qua canh năm, con trai ta đến đón bài vị tổ tiên về nhà, thì các ngươi đã có thể nghỉ ngơi."

Lữ Trạng Nguyên gật đầu như gà con mổ thóc:

"Được được được, Hồ lão gia yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm trái quy tắc."

Dưới sự trợ giúp của người Hồ gia, rất nhanh đã dựng xong một cái sân khấu trong từ đường. Đào hát đêm nay lên sân khấu chỉ có năm người, La Quyên Hoa không tới, bởi vì nữ nhân không thể vào từ đường.

Tiếp theo, Hồ Thanh Hà gào to một tiếng, đám người lít nha lít nhít vừa mới tụ lại xem náo nhiệt lập tức tản ra, ai về nhà nấy.

"Bang bang~Bang bang sĩ~"

Lúc người của Lữ gia ban bắt đầu lên sân khấu hát kịch thì Lý Hỏa Vượng đi tới cánh gà để đợi.

Chương 55: Trái Tim Nhỏ Máu

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, toàn bộ Ngũ Lý Cương đều yên tĩnh lại, cả thôn lâm vào bóng tối, chỉ có từ đường là có ánh sáng.

Người sống hát hí khúc cho người chết, Lý Hỏa Vượng quả thật là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, nên nhịn không được kéo rèm rồi ngoái đầu ra xem.

Không thể không nói, cảnh này quả thật rất đáng sợ, trên đài thì vô cùng náo nhiệt, dưới đài thì hoàn toàn tĩnh mịch. Không có tiếng vỗ tay, chỉ có một hàng bài vị màu đen có khắc tên, cùng với giấy vàng và nến nằm ở giữa.

Thân là người từng sống trong Thanh Phong Quan, loại tình huống này đương nhiên là không dọa được Lý Hỏa Vượng. Nhưng người của Lữ gia ban thì lại khác, mới có một lát mà Lữ Cử Nhân đã quên từ mấy lần, làm Lữ Trạng Nguyên đang gõ chiêng nhìn mà sốt ruột.

Chẳng qua theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, họ bắt đầu tiến vào trạng thái, quá trình cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Đêm khuya yên tĩnh, tiếng hát vang ra thật xa. Lý Hỏa Vượng lưng đeo kiếm, có tiếng làm bạn, ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe nghe một hồi, không ngờ Lý Hỏa Vượng đang có chút nhàm chán lại có thể nghe ra một tia ý vị, đầu cũng bắt đầu lắc lư theo làn điệu y y a a bên ngoài.

Trong hoàn cảnh này, canh hai bất tri bất giác trôi qua, canh ba đã đến.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu rõ, canh ba chính là từ 11 giờ sáng đến 1 giờ sáng, canh bốn chính là 1 giờ đến 3 giờ, mà canh năm là từ 3 giờ đến 5 giờ. Khi tới 5 giờ, gà trong thôn sẽ bắt đầu gáy vang.

Hắn mở miệng ngáp một cái, không biết vì sao khi tới nơi này, hắn luôn cảm thấy dễ mệt hơn người khác.

Nhưng dù sao cũng không thể ngủ trong khi đã lấy tiền làm việc cho người ta, Lý Hỏa Vượng dứt khoát mở thiên thư ra để đọc, nhằm giảm bớt cơn buồn ngủ.

Dạo gần đây cứ mỗi khi gác đêm thì hắn sẽ lấy nó ra để nghiên cứu, nhưng ngoại trừ việc càng xác định đây chính là một quyển kinh văn khuyên người hướng thiện ra thì không còn thu hoạch được gì khác.

Đọc một hồi, canh hai cũng trôi qua, canh ba cũng đã tới, toàn bộ từ đường hết đều bình thường, không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, nhìn Lữ Trạng Nguyên đang tẩy trang ở cái gương đồng đối diện, trong lòng thầm nghĩ:

"Đoán chừng trái tim của ông chủ Lữ hiện tại đang nhỏ máu, dù sao thì cũng vô duyên vô cớ mất sáu lượng bạc."

Ngẫm lại cũng đúng, theo lý mà nói cũng không nên xảy ra chuyện gì, đây chính là từ đường Hồ gia, vãn bối mời trưởng bối xem kịch, các trưởng bối cũng không có khả năng đập phá.

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng tối nay sẽ kết thúc như

vậy thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, hắn nghe được tiếng hát y y a a bên ngoài đột nhiên im bặt.

…

Cảm giác được tình huống không đúng, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng ở sau cánh gà đột nhiên ngưng lại, hắn nhanh chóng cất thiên thư, sau đó kéo rèm nhìn ra ngoài.

Kết quả phát hiện, cho dù là kép hát trên sân khẩu hay là người thổi kèn bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, cứng đờ đứng ở nơi đó run rẩy.

Hắn chuyển tầm mắt về phía trước sân khấu, đồng tử trong mắt lập tức co rụt lại, chỉ thấy nữ nhân hai mặt có đôi chân nhỏ lần trước gặp được trong cánh rừng hiện tại đang ngồi trên cái ghế dưới sân khấu, bắt chéo chân cùng mấy cái bài vị nghe hát kịch.

"Không ngờ thứ này vẫn còn đi theo, chẳng lẽ nó muốn dính vào chúng ta hay sao?"

"Đừng dừng lại! Tiếp tục hát đi!"

Lý Hỏa Vượng từ phía sau kéo ra một cái ghế gỗ, đặt ở ngay phía dưới sân khấu, sau đó khoanh tay ngồi lên, mắt thì nhìn chằm chằm vào nữ nhân chân nhỏ kia.

Bóng lưng của Lý Hỏa Vượng cho đám người họ Lữ dũng khí. Họ khó khăn nuốt nước miếng một cái, nháy mắt nhìn nhau, sau đó tiếng kèn và tiếng hí lại vang lên.

Từ đầu tới cuối tầm mắt của nữ nhân chân nhỏ vẫn đặt ở sân khấu, không hề quan tâm đến địch ý của Lý Hỏa Vượng, phảng phất như mục đích lần này của nàng thật sự chỉ là đến nghe kịch.

"Địch bất động ta bất động, ta cũng không tin khi mặt trời lên, tên này vẫn còn ngồi ở đây."

Lý Hỏa Vượng nghĩ sao làm vậy, dù sao cũng là ba tháng thọ mệnh, có thể không dùng thì cứ tận lực không dùng.

Mặt đất từ đường bắt đầu dâng lên sương mù nhàn nhạt, bầu

không khí cũng dần dần trở nên ngột ngạt.

Bỗng nhiên, người phụ nữ chân nhỏ bắt đầu động đậy, nàng chậm rãi vươn tay phải mập mạp cầm lấy hai ngọn nến đỏ trên đĩa, nhét vào miệng mình rồi nhai rộp roạp.

Nàng ăn rất nhanh, không lâu sau, nến trên bàn bát tiên bên cạnh đã bị nàng ăn sạch.

Ngay sau đó tiếng hát kịch bỗng nhiên lại dừng lại, Lữ Tú Tài đang diễn tiểu sinh trên sân khấu đã bị dọa đến khóc thành tiếng.

Rồi đột nhiên, lại thấy người giấy bị người Hồ gia đặt ở giữa bàn Bát Tiên bắt đầu động đậy. Bọn chúng đầu đội mũ dưa hấu màu đen, trên mặt là má hồng đỏ thẫm. Chỉ thấy chúng đưa tay lấy cái đĩa có nến đỏ ở bàn bên cạnh bưng tới trước mặt nữ nhân chân nhỏ.

Chương 56: Cút Cho Ta

"Hì hì~"

Nữ nhân chân nhỏ bỗng nhiên phát ra tiếng cười kinh khủng cực nhỏ, khiến cho tất cả mọi người trong Lữ gia ban đều run lên dữ dội.

"Đừng dừng lại! Tiếp tục hát!"

Tiếng gầm giận dữ của Lý Hỏa Vượng nổ tung trong từ đường yên tĩnh, xua tan nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

"Hát!!"

Lữ Trạng Nguyên diễn vai lão sinh gào to một tiếng, tiếng nhạc lại vang lên, hơn nữa còn to hơn cả ban đầu.

Mỗi người đều dùng hết khí lực toàn thân để hát, tựa hồ muốn thông qua cách này rống hết những sợ hãi trong lòng ra, họ hát đến mức gân xanh nổi lên, đầu đầy mồ hôi.

Lần này, nữ nhân chân nhỏ không cười, ngược lại âm trầm nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, không chỉ mình nàng, mà bao gồm cả đám người giấy cũng làm hành động y hệt.

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý, tiếp tục trừng lại.

Canh ba đã trôi qua trong bầu không khí quái dị này, hiện tại đã là canh bốn. Người của Lữ gia ban trên sân khấu đã hát đến mức giọng đều khàn, nhưng họ căn bản không dám dừng lại.

"Sao nó vẫn còn ở đây? Thứ này rốt cuộc muốn làm gì"

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi hắn do dự không biết có nên dứt khoát bỏ ra ba tháng thọ mệnh mời Du lão gia xuất mã, triệt để giải quyết nữ nhân này thì đột nhiên lại có tình huống phát sinh, tất cả bài vị phía bên dưới không hiểu sao lại bắt đầu run rẩy.

"Cạch..cạch..cạch."

Tiếng mấy cái bài vị đồng loạt gõ vào mặt bàn cứ liên miên không dứt giống như tiếng mưa rơi trên đất.

Lúc này đây, đám người họ Lữ hoàn toàn không nhịn được nữa, một cái thôi cũng đủ để họ chịu không nổi rồi, bây giờ lại tới hết!

Nhìn thấy một màn này, nữ nhân chân nhỏ lại bắt đầu cười, hơn nữa cười vô cùng vui vẻ, tiếng cười cực nhỏ kia khiến lỗ tai của Lý Hỏa Vượng đau nhức.

Nhưng mà khi nhìn nữ nhân chân nhỏ trước mắt, khóe miệng Lý Hỏa Vượng cũng nhếch nhẹ lên một nụ cười.

"Hình như ta hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi, mấy lần hành động của ngươi dường như đều muốn làm cho họ sợ hãi."

"Nếu như ngươi không có mấy thú vui kỳ quặc như con người vậy thì để ta đoán thử xem, thức ăn của ngươi không phải là những ngọn nến kia, mà là sự sợ hãi sinh ra trong lòng họ đúng không?"

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy nữ nhân chân nhỏ đột nhiên đứng

lên, cực kỳ âm độc trừng mình thì ắn biết mình khẳng định đoán đúng.

"Ông chủ Lữ, đừng dừng lại, tiếp tục hát đi, Hồ lão gia không phải đã nói rồi sao? Tổ tông nhà hắn muốn nghe khúc vui vẻ, nếu như cảm thấy gió to làm lác mắt thì cứ nhắm mắt lại rồi hát là được."

"Hìhì, ngươi nói xem, ta giống người hay là giống thần?"

Thấy kế hoạch của mình hoàn toàn phá sản, nữ nhân chân nhỏ nhe răng cười đứng lên, bắt đầu đi tới gần Lý Hỏa Vượng.

"Ta thấy ngươi giống một quả trứng thành tinh!"

Keng một tiếng, Lý Hỏa Vượng một tay rút kiếm, sau đó xông về phía nữ nhân kia.

Sau khi hiểu được mục đích của thứ này, Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt bỏ đi băn khoăn, thứ giả thần giả quỷ này còn xa mới lợi hại như mình nghĩ.

Chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là run cây dọa khỉ - đánh đòn tâm lý mà thôi.

Sau hai ba bước, cả hai đã tới gần bên nhau, Lý Hỏa Vượng đột nhiên vung kiếm chém.

Hàn quang hiện lên, nữ nhân kia bị chém thành hai nửa, một ngọn nến màu đỏ gãy đôi từ trong bụng nàng rơi ra.

Nữ nhân mất một nửa cơ thể kia nhanh chóng ở trong không trung di chuyển đến phía sau Lý Hỏa Vượng, muốn sờ lên lưng hắn.

Nhưng khi ngón tay trắng bệch kia gần chạm đến lưng của Lý Hỏa Vượng thì lại đột nhiên rút về như bị bỏng.

"Ồ?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhận ra điểm này, trong lòng nhất thời vui vẻ, thứ này kiêng kị thiên thư!

Lý Hỏa Vượng ném trường kiếm trong tay, trực tiếp móc thiên thư

ra, xoay tròn rồi đánh thẳng vào mặt nữ nhân chân nhỏ.

Nhìn thiên thư tới gần, nữ nhân chân nhỏ lộ vẻ sợ hãi, xoay người bắt đầu chạy trốn.

Lúc này, cục diện hai bên trong nháy mắt đảo ngược, biến thành Lý Hỏa Vượng cầm thiên thư, khiến cho đối phương sợ hãi.

Trong từ đường Hồ gia, Lý Hỏa Vượng và nữ nhân chân nhỏ vờn nhau một hồi lâu.

Nhưng đừng nhìn đối phương chân nhỏ, khi chạy lại một chút cũng không chậm, hắn đuổi theo nửa ngày, ngay cả một góc áo cũng không thể đu.ng tới.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển cách bàn nhìn nữ nhân chân nhỏ đối diện. Không thể tiếp tục như vậy được, hắn phải nghĩ xem có cách nào đuổi nàng đi hay không.

"Cút cho ta! Có nghe thấy hay không? Đừng để cho ta lại nhìn thấy ngươi!"

Nữ nhân chân nhỏ kia dùng ánh mắt âm độc gắt gao trừng hắn, sau đó lắc lư thân thể lui vào trong bóng tối ở góc tường.

Khi Lý Hỏa Vượng cầm đèn l*ng đến gần góc tường thì phát hiện nơi đó đã không còn gì nữa.

Lữ Trạng Nguyên nhặt kiếm Lý Hỏa Vượng ném dưới đất lên, chạy tới, dùng hai tay đưa kiếm tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Chương 57: Rời Khỏi Nơi Này Ngay

Lý Hỏa Vượng nắm lấy chuôi kiếm cắm ngược ra sau lưng. Sau đó nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên tươi cười lấy lòng nói với mình.

"Hìhì, ngươi nói xem, ta giống người hay là giống thần?"

Lý Hỏa Vượng trong lòng chấn động, không đúng! Tiếng hát vẫn chưa dừng lại! Lữ Trạng Nguyên này là giả!

Ngay khi hắn kịp phản ứng thì Lữ Trạng Nguyên trước mắt đã nhào tới, hai tay trắng bệch trực tiếp xuyên qua thân thể Lý Hỏa Vượng.

Trong phút chốc, hắn cảm thấy cư thể lạnh thấu xương, tâm tình bắt đầu không ngừng sa sút, tất cả mọi thứ xung quanh đều rơi vào trong bóng tối.

…

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cảm giác mình sắp mất đi tri giác thì hắn đưa tay sang bên hông rồi giật một cái, một tiếng chuông cực kỳ chói tai lập tức vang lên, cảm giác khó chịu cũng nhanh chóng lui đi.

Rầm một tiếng, cái ót của Lý Hỏa Vượng đập mạnh xuống đất, khiến cho đầu óc hắn kêu lên ong ong.

Không để ý đến đau đớn ở đầu, Lý Hỏa Vượng cắn răng dùng sức tiếp tục lắc chuông đồng trong tay, thiếu chút nữa là bị tên này chơi xấu rồi.

Mép bàn bát tiên, cây trúc dựng sân khấu, thậm chí là phần mép bài vị của tổ tông Hồ gia bắt đầu xuất hiện những đường nét vặn vẹo, ngay sau đó lại nhanh chóng ngưng tụ thành một hình hài quái dị.

Theo cái chỉ tay của Lý Hỏa Vượng đang đau đầu muốn chết, Du lão gia lập tức nhào về phía Lữ Trạng Nguyên giả đang muốn rút lui.

Thấy đối phương có người giúp đỡ, thứ kia muốn chạy trốn nhưng đã muộn, Du lão gia đã đi tới bên cạnh nó.

Nhưng nó cũng không tới gần thân thể Lữ Trạng Nguyên giả, ngược lại trực tiếp chui vào cái bóng bị l*ид đèn chiếu ra trên mặt đất.

Đường nét trên người của Du lão gia giống như đao nhọn, cắt cái bóng của nữ nhân chân nhỏ thành nhiều mảnh vụn, vật kia rít lên như dã thú, té trên mặt đất liều mạng giãy dụa.

"Thì ra bản thể của thứ này chính là cái bóng trên mặt đất? Khó trách mình cắt thân thể nó thành hai nửa đều vô dụng."

Suy nghĩ này đột nhiên thoáng qua đầu của Lý Hỏa Vượng.

Dưới sự công kích của Du lão gia, cơ thể của Lữ Trạng Nguyên giả do thứ kia biến thành nhanh chóng xẹp xuống như một cái túi khí bị rò rỉ, cái bóng hình người trên mặt đất nhanh chóng khuếch tán, cuối cùng biến thành một chất lỏng màu đen tanh hôi đặc quánh.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng mọi chuyện đã kết thúc thì vèo một tiếng, Du lão gia lại bay về, vây quanh hắn nhanh chóng xoay tròn.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ còn nữa sao?"

Lý Hỏa Vượng vừa mới chuẩn bị rung chuông chậm lại thì bị cảnh tượng này làm cho bất ngờ, hắn vội vàng tiếp tục rung nhanh, sau đó cảnh giác nhìn thế giới vặn vẹo xung quanh.

Thấy việc lẩn trốn đã không còn tác dụng, nữ nhân chân nhỏ vọt ra từ một đường cong vặn vẹo ở đằng xa, sau đó đứng ở bên kia âm trầm nhìn chằm chằm bên này.

"Vừa mới biến thành Lữ Trạng Nguyên không phải là con này, nó có hai con."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy thì lại có một nữ nhân chân nhỏ bị tách ra, chúng tách ra càng lúc càng nhiều, hơn nữa kích thước cũng càng ngày càng nhỏ.

Lý Hỏa Vượng chỉ tay một cái, Du lão gia xông lên, bắt đầu công kích nữ nhân chân nhỏ chỉ to bằng bàn tay ở bốn phía.

Nhưng đòn tấn công có nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng tốc độ phân liệt của bọn chúng, đám nữ nhân chân nhỏ giống nhau như đúc lúc này đã vây quanh Lý Hỏa Vượng. Vừa phân liệt vừa mở môi đào như máu, bắt đầu vặn vẹo thân thể quái dị rồi dùng giọng nói cực nhỏ bắt đầu hát một bài ca dao.

"Hỉ thần vui, Hỉ thần cười, y quan thi lễ hòa nhã hôn."

"Hỉ thần nhảy, Hỉ thần nháo, cửa dán giấy đỏ màu mực mới."

"Hỉ thần giận, Hỉ thần buồn, đèn l*ng đầu lâu sáng như biển."

"Hỉ thần đói, Hỉ thần đói, tay trái là gan tay phải ruột, mau ra đầu thôn đón Hỉ thần!"

Các nàng hát xong, toàn bộ thân thể lập tức nổ tung, vật chất màu đen nào đó từ trong cơ thể bắn ra, đem tất cả không gian vặn vẹo xung quanh nhuộm thành một màu đen.

Tuy rằng không biết đối phương đang làm cái gì, nhưng Lý Hỏa Vượng lúc này cũng đã nhận ra một tia không thích hợp, hắn dừng việc lắc chuông, định chuẩn bị lui lại trước.

Hưng một giây sau, chân hắn giống như bị đóng đinh tại chỗ. Một chỉ dẫn mông lung, yếu ớt, không biết đến từ phương nào khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Nơi đó chỉ có một màu đen, cái gì cũng không có, nhưng Lý Hỏa Vượng nhận ra cái gì, trong bóng tối khẳng định có thứ gì đó phi thường hoành tráng đang di chuyển.

"Hỉ thần?"

Ý niệm này vừa xuất hiện, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy trong bóng tối có đường nét lớn nhỏ bắt đầu hiện lên.

"Không đúng, thứ kia cảm giác được suy nghĩ của ta! Ta nhất định phải rời khỏi nơi này ngay lập tức."

Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, nhưng cơ thể lại không thể làm theo. Cơ thể hắn bắt đầu trở nên kích động, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, gân xanh trên mặt bùng lên, hai tay kéo đạo bào trên người ra, hai tay giơ cao lên nghênh đón thứ trong bóng tối kia.

Chương 58: Thịt Kho Tàu

Đường viền màu đen trở nên rõ ràng và vặn vẹo, Lý Hỏa Vượng đã có thể nhìn thấy nó! Tơ máu trong mắt vì kích động mà bắt đầu

tan vỡ, hai hàng huyết lệ từ hốc mắt hắn chậm rãi trượt xuống.

"Không thể nhìn nữa! Tuyệt đối không thể nhìn! Mau mau nhắm mắt lại!!"

Lý Hỏa Vượng dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, nhưng mà lại vô dụng.

Lý Hỏa Vượng đã có thể nhìn thấy đầu Hỉ Thần, nếu như cái thứ hỗn độn sền sệt kia thật sự có thể gọi là đầu.

Mắt thấy thứ kia sắp từ trong bóng tối triệt để chui ra, thì một tiếng "lạch cạch" vô cùng đặc thù nào đó bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, đồ vật trong bóng tối đột nhiên dừng lại, rồi nhanh chóng rụt một mảng lớn về phía bầu trời đen kịt, giống như trong bóng tối có thứ gì đó đang kéo nó.

Đột nhiên, một tiếng gà gáy rung trời vang lên, bóng tối trên bầu trời vỡ vụn như một tấm gương đồng.

Nương theo tiếng xương cốt vang lên, Lý Hỏa Vượng đang ngửa đầu rốt cuộc cũng khôi phục tri giác, hắn mạnh mẽ cúi đầu, hai tay chống đất, thở hổn hển nhìn gạch đá trên đất.

"Những nữ nhân chân nhỏ kia rốt cuộc triệu hoán cái gì? Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Đủ loại nghi vấn chú định không có giải đáp bất chợt xẹt qua đầu hắn.

Vịn tay vào cái bàn bát tiên bên cạnh, Lý Hỏa Vượng cố sức ngồi dậy, hắn ngẩng đầu nhìn lại, trên không trung cái gì cũng không có, phảng phất cảnh tượng vừa rồi tất cả đều là giả.

Trời đã sáng mùng, canh năm đã trôi qua, người Hồ gia không bao lâu nữa sẽ đến đón tổ tông.

Tiếng hát lúc này vẫn còn vang lên ở sân khấu xa xa, đám người của Lữ Trạng Nguyên thật sự đã hát suốt cả đêm. Cho dù cơ thể của họ đã bắt đầu lung lay vì ảnh hưởng của tiếng chuông đồng, giọng nói cũng hát tới mất tiếng, nhưng họ lại không dám dừng lại

một giây.

Nhìn mấy cái bài vị màu đen bên cạnh, Lý Hỏa Vượng lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới, tiếng lạch cạch vừa rồi hình như chính là thanh âm của mấy cái bài vị này đồng thời gõ bàn.

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn bài vị tổ tông Hồ gia trước mặt.

"Chẳng lẽ vừa rồi là họ ra tay trợ giúp ta?"

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, vội vàng đứng vững, hướng về phía những bài vị được đặt trên bàn bán tiên kia hành một cái đạo lễ của Thanh Phong Quan.

"Đa tạ các vị đã hỗ trợ."

Vừa hành xong lễ, những bài vị kia bỗng nhiên bắt đầu run rẩy nhẹ, sau đó tần suất càng lúc càng lớn.

"Cạch..cạch..cạch..cạch."

Nhìn một màn thấm người trước mắt này, Lý Hỏa Vượng tay cầm chuông cảnh giác lui về phía sau nửa bước.

"Tình huống gì đây? Cảm ơn thôi mà cũng tạo ra chuyện xấu được sao? Trời sắp sáng rồi, các ngươi sao còn không mau trở về, còn chờ gì nữa?"

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy thì "vèo" một tiếng, tất cả bài vị trên bàn bát tiên trước mặt hắn đột nhiên ngã hết về phía sau.

Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai của Lý Hỏa Vượng, làm cho hắn cảm giác thân thể của mình phảng phất rơi vào trong hang băng thấu xương.

"Hài tử..."

…

"Cha! Cha! Nhìn kìa, thịt kho tàu kìa! Thịt kho tàu!"

Lữ Tú Tài với mớ thịt viên đang nhét trong miệng, đưa mắt nhìn chằm chằm vào đĩa được bưng lên.

Ngay khi đĩa thịt kho tàu béo ngậy được dọn lên, sáu bảy đôi đũa liền lia tới, khi thu đũa về rồi thì ngay cả dưới đáy đĩa cũng không còn miếng mận khô nào.

“Nhìn cái kiểu ăn như chết đói của các ngươi kìa! Ăn từ từ thôi, ai không biết còn tưởng rằng nhà họ Lữ chúng ta vô học đấy!

“Cha, đừng dạy bảo gì, ngày trước, đón Tết cũng chẳng được ăn ngon thế này, nhìn miếng thịt mỡ trên đũa ngươi xem, ngươi ăn cũng đâu kém gì bọn ta.”

Lời trêu chọc của đứa con trai đã đổi lấy một cái đánh đũa vào đầu.

Nhìn em trai bị đánh, Lữ Cử Nhân nuốt vội thức ăn, bắt đầu ra tay giúp đỡ:

“Cha, để mọi người ăn đi, để có được bữa cơm này, đêm qua chúng ta đã chịu không ít gian truân rồi.”

Lời vừa thốt ra, tất thảy mọi người đang ngốn nga ngốn nghiến thức ăn, trong ánh mắt đều hiện rõ vẻ sung sướng sau khi trở về từ cõi chết.

Đêm qua thực sự quá kinh hãi, cao nhân đấu pháp với tinh quái đó bên dưới, vài người bọn họ hát trên sân khấu thiếu chút nữa bị dọa đến tè ra quần.

Ngay sau đó, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía trước cửa phòng, nhìn về phía Lý Hỏa Vượng đang trầm tư trong không trung.

Trong mắt mọi người đều bất giác ánh lên sự kính nể, tối hôm qua nếu không nhờ có vị cao nhân này, e rằng hôm nay cũng không ăn được bữa cơm này.

Đừng xem tiểu đạo gia đây còn trẻ, râu trên miệng không dài, thật ra không phải người thường đâu.

Nhưng rồi khi một món ăn khác được đưa lên, sự chú ý của họ

ngay lập tức bị chuyển hướng.

“A! Có gà! Mau nhìn kìa! Có gà quay đấy!”

Từng đôi đũa trông như lưỡi rắn trên chiếc bàn tròn thịnh soạn.

Thấy đôi đũa sắp tứ mã phân thây con gà, một điếu thuốc lá cũ đã ngáng đầu con gà:

“Dừng lại hết cho ta! Con gà này không được phép nhúc nhích! Chờ ta đi mời tiểu đạo gia tới cùng ăn cơm.”

Chương 59: Uống Một Tách Trà

“Cha, đừng kêu, đạo gia không ăn thịt, ngươi làm vậy khiến đạo gia phạm giới đó.”

“Cha, phải có giáo dưỡng, không ăn thịt là hòa thượng! Ta nói rồi đấy, nếu ta trở về mà thấy con gà này mất đi một miếng da nào, cứ xem ta sẽ chỉnh đốn các ngươi thế nào!”

Lữ Trạng Nguyên nhìn cậu con trai nhỏ có dáng vẻ bồn chồn nhất bằng cái trừng mắt hằn học, lấy tay lau lau cái miệng đầy mỡ, rồi cọ xát mạnh vào đáy bàn, xoay người đi tới chỗ Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu đạo gia, ha ha ha, tiểu đạo gia?”

Lữ Trạng Nguyên với khuôn mặt chen chúc những nếp nhăn, không thể thân thiện hơn.

“Tiểu đạo gia, vất vả cả đêm rồi, cùng ăn một chút đi? Người nhìn xem, những món ăn của Hồ gia phục vụ đều rất giàu chất béo đấy!”

Lý Hỏa Vượng đang trầm tư quay người lại nhìn hắn, suy nghĩ một hồi, rồi chần chừ hỏi: “Lữ ban chủ, ngươi xem mấy bài vị ấy có phải tự rơi cùng nhau không? Cảnh tượng đó không phải là ảo giác của ta, đúng không?”

“Ôi chao, tiểu đạo gia, ta đây nào biết được, ta không có kỹ năng

giống ngươi, làm sao dám nhận thấy gì, lúc sau già này chỉ hát trên sân khấu với đôi mắt nhắm nghiền."

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài, hắn lại lần nữa hồi tưởng giọng nói bên tai, mặc dù rất khẽ, nhưng tuyệt không thể sai, đó là giọng của sư phụ hắn, Đan Dương Tử, trong hai thế giới chỉ có hắn mới gọi mình là bé con.

Theo lý mà nói, khi lại nghe giọng nói của sư phụ một lần nữa, hắn ta phải cực kỳ lo lắng mới đúng, nhưng Lý Hỏa Vượng lại trở nên mơ màng, vì hắn thậm chí không thể tin nổi chính mình.

"Ta có bệnh thần kinh, hơn nữa là loại bệnh rất nặng, nếu như nói đó là vì bản thân không ăn Hắc Thái Thuế, bệnh tình tái phát, tai nghe thấy chút ảo giác, thì hết sức bình thường."

"Nhưng những bài vị đột nhiên rơi xuống, lại có Hỉ Thần bỗng nhiên xuất hiện rồi lại biến mất...Tất cả những điều này không thể giải thích được, chẳng lẽ…"

Lý Hỏa Vượng nhớ đến Đan Dương Tử trước khi chết, trên cơ thể có những biến đổi kì lạ, sắc mặt trở nên khó coi: "Chẳng lẽ hắn ta thật sự...thành tiên rồi?!"

"Không đúng! Đan Dương Tử không thể thành tiên được, cái gọi là công pháp tu luyện trường sinh cùng nội công thuật mà hắn thu nhận rõ ràng là do ta tạo thành, làm thế nào những thứ nói bừa tạo ra một cách ngẫu nhiên lại có thể giúp con người trở thành bất tử? Còn không thì hắn căn bản cũng không phải thành tiên!"

Nhưng nếu không thành tiên, vậy rốt cuộc hiện tại hắn biến thành cái gì? Tại sao hắn lại làm phiền ta? Trên mặt Lý hỏa Vượng hiện lên một sự bực bội đến dữ tợn.

"Tiểu đạo gia? Ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Mọi người bây giờ đều là người một nhà, có gì khó khăn ngươi cứ nói."

Lời nói của Lữ Trạng Nguyên khiến Lý Hỏa Vượng tỉnh táo trở lại, hắn hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm:

"Mặc kệ thực hư, hiện tại bản thân cũng không có nhiều kế sách đối phó, trước tiên hãy đến cái gọi là Tây Kinh thành, tìm đến

miếu hòa thượng mà Lữ Trạng Nguyên đã đề cập, nhỡ đâu là thật, có lẽ họ sẽ biết điều gì đó, ta vẫn là hiểu biết quá ít về mọi thứ trên cái thế giới này."

"Lữ ban chủ, không có việc gì đâu, ta vừa mới nhớ ra một số chuyện vặt vãnh, chúng ta vào bàn ăn đi."

Nghe Lý Hỏa Vượng nói thế, Lữ Trạng Nguyên mừng rỡ gật đầu lia lịa, hai người quay gót đi về phía bàn ăn trong phòng.

Khi đi tới trước bàn, vẻ mặt Lữ Trạng Nguyên lập tức cứng đờ, hắn nhìn cái bàn, ngoại trừ gà nướng ra, tất cả những món ăn khác đã bị liếм sạch sẽ, sạch đến mức không cần phải rửa chén đĩa lại nữa.

"A! Ăn thoải mái quá đi! Chắc là Hoàng đế lão tử cũng rất thích."

Lữ Tú Tài miệng đầy mỡ tựa lưng vào ghế với vẻ lười nhác, cởi dây lưng quần ra.

Lữ Trạng Nguyên lúng túng cười với Lý Hỏa Vượng, trước mặt người ngoài không thể nổi giận, hắn chỉ có thể dùng hai tay bưng lấy con gà quay kia, đặt xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Tiểu đạo gia, con gà này rất béo, quả thực xin lỗi, thật ngại quá."

Lý Hỏa Vượng cười một tiếng, cầm đũa lên xé ra một miếng thịt gà rồi nhét vào miệng:

"Không có gì, gà ăn cũng rất ngon."

Mới ăn chưa được mấy miếng, một nhóm người đi qua hành lang bước vào nhà, người đi đầu là cố chủ của Lữ Trạng Nguyên, Hồ Thanh Hà.

"Không tồi không tồi, tổ tông nghe thấy sẽ rất hài lòng, hương nến trên bàn được ăn sạch sẽ, đây là chuyện tốt nha!"

Nghe thấy đối phương khen ngợi, Lữ Trạng Nguyên với vẻ mặt tươi cười vội khiêm tốn nói:

"Hẳn là, hẳn là, đây là trách nhiệm của lão gia."

“Lữ ban chủ, sau này có đi ngang qua nơi này, nhất định phải đến Hồ gia chúng ta uống một tách trà đấy.”

Hồ Thanh Hà khách khí nói.

Nói rồi, một người đàn ông cường tráng bên cạnh Hồ Thanh Hà bưng lấy một cái khay phủ vải đỏ tiến tới. Ngay khi tấm vải đỏ được vén lên, mười thỏi bạc đã được đặt ngay ngắn ở đó.

“Cũng được mười lượng bạc, ngươi cất cho kỹ.”

“Ôi chao, đa tạ Hồ lão gia đã thưởng cho! Hồ lão gia yên tâm, sau này, chỉ cần có việc, chỉ cần có thể, Lữ gia ban chúng ta dù đang ở đâu đều sẽ nhanh chóng chạy tới.

Đợi sau khi Hồ lão gia rời đi, cả gia đình Lữ gia vây lấy khay, nhìn mấy thỏi bạc trong khay với đôi mắt thèm thuồng.

Ngay khi Lữ Tú Tài chuẩn bị đưa tay chạm vào số tiền lớn nhất mà hắn từng thấy trong đời, liền bị một tẩu thuốc cũ hất văng ra.

Lữ Trạng Nguyên trước tiên lấy ra bốn thỏi bạc từ khay rồi nhét chúng vào túi mình, hắn ta nhìn sáu thỏi còn lại với ánh mắt cực kỳ miễn cưỡng.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn lần nữa biểu hiện một vẻ tươi cười, bưng lấy bạc đi tới bên chỗ Lý Hỏa Vượng đang ăn.

“Ha ha ha, tới đây tới đây, ý chúng ta là, ngươi sáu ta bốn, đây là phần của ngươi.”

Chương 60: Quá Giang

Nhìn sáu lượng bạc, Lí Hỏa Vượng cũng không chút chối từ, chìa tay ra lấy ôm vào ngực, hiện tại hắn đang rất cần số tiền này.

“Tiểu đạo gia, cứ từ từ ăn, chúng ta đi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta lại lên đường.”

Ăn uống no say, Lữ gia cũng buồn ngủ, cần phải về ngủ bù, dù sao

cả đêm qua đã không ngủ.

Sau khi Lữ gia rời đi, trong nhà chỉ còn lại Lý Hỏa Vượng, hắn nhìn con gà quay còn to hơn cái đầu mình ở trước mặt, nghĩ ngợi lung tung rồi nói với người hầu bên cạnh:

“Có gì cho ta quá giang được không?”

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng dắt một con lừa ra khỏi Ngũ Lý Cương, con lừa kéo theo đằng sau một chiếc xe đẩy, trên xe chồng chất những túi lương thực.

Sáu lượng bạc tuy không nhiều nhưng phải tiết kiệm, mặc dù không thể mua được ngựa, nhưng mua lừa vẫn tốt.

Với xe lừa này, ít nhất trên đường đi cũng không cần phải vác lương thực trên lưng mỗi ngày.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng ra tới, liền thấy những người còn lại vẫn đang nép mình trong đống rơm rạ ngoài đồng.

Họ không vào làng, rất dễ hiểu vì họ sợ rằng vẻ ngoài kỳ dị của mình sẽ khiến người trong làng khiếp sợ.

Đi tới, Lý Hỏa Vượng thấy họ đang cầm khoai lang nướng lửa.

Lý Hỏa Vượng với tay lấy từ trong xe, hắn lôi ra một con gà nướng dậy mùi thơm nức mũi:

“Ăn cái này đi.”

Đám người ấy đã ăn lương khô không biết bao nhiêu ngày rồi, nhìn thấy thứ này không thể kìm lòng được, vội vàng háo hức chạy tới.

Hơn chục người chia nhau một con gà, mỗi người không được bao nhiêu, nhưng ai nấy đều ăn rất nghiêm túc. Ngay cả xương gà cũng cẩn thận cắn thành từng miếng vụn, bỏ vào trong miệng nuốt chửng.

“Lý sư huynh, gà này ở đâu ra thế? Còn xe lừa này nữa, tối hôm qua ngươi đã đi đâu?”

Bạch Linh Miểu hai tay đang cầm cổ gà lên tiếng hỏi.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên đống rơm nhắm mắt lại, miêu tả nguyên nhân và quá trình một cách vắn tắt.

Khi biết được Lý Hỏa Vượng đã liều mạng để có được thứ này, Bạch Linh Miểu thả cái cổ gà trong tay xuống, nàng nghe theo âm thanh leo đến bên người Lý Hỏa Vượng, nhìn hắn với vẻ đau lòng.

“Lý sư huynh, thật có lỗi, là bọn ta đã làm liên lụy đến ngươi, nếu không vì bọn ta, ngươi đã không cần phải liều mạng như vậy.”

Lý Hỏa Vượng mở mắt ra, nhìn cô gái đang bịt mắt bởi mảnh vải màu xanh:

“Không liên quan gì đến các ngươi, vì thứ đó có thể đến đền thờ Hồ gia, hắn là đã để mắt đến chúng ta từ lâu rồi, thậm chí, cho dù tối qua không xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt.”

“Hơn nữa…”

Lý Hỏa Vượng ngừng lại, nhớ lại lúc hắn hoàn toàn bị rơi vào ảo giác ở Thanh Phong quán:

“Hơn nữa, tương lai ai mang đến phiền phức cũng chưa xác định được đâu.”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, lại nhìn cô gái trẻ ở trước mặt, hắn đưa tay nắm lấy tay của đối phương.

Bạch Linh Miểu ngượng ngùng rụt người về phía sau, nhưng cũng lập tức dừng lại.

Nhưng rồi một hồi sau, Lý Hỏa Vượng lại nghĩ ngợi, nằm trên đống rơm, hắn nhắm mắt lại, đưa mắt đi chỗ khác rồi buông bàn tay đang nắm chặt.

Thế nhưng, ngay lúc vừa buông ra, đôi tây mềm mại ấy rất nhanh liền lia theo, nắm thật chặt lấy.

Sau một đêm ngon giấc, hai nhóm người với những mục đích khác

nhau lại lên đường.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Kiến Nghiệp trấn, đây cũng sẽ là nơi tụ hội quy mô lớn để Lý Hỏa Vượng một lần bước vào thế giới này.

“Tiểu đạo gia. Ngũ Lý cương cách Kiến Nghiệp trấn không xa, theo lịch trình của chúng ta, ta sẽ đến nơi trong khoảng bốn đến năm ngày.” Lữ Trạng Nguyên báo cáo với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Ngũ đang bị ngốc tử cõng lấy: “Thế nào? Chúng ta mau chóng về nhà, ngươi thấy vui không?”

Trước đó Triệu Ngũ đã nói qua, nhà hắn ở Kiến Nghiệp, những ngày qua tiếp xúc với hắn, Lý Hỏa Vượng đã biết đôi chút về Triệu Ngũ.

Hắn cảm thấy bộ não của đối phương vô cùng hữu dụng, chẳng qua vì thân thể hoạt động bất tiện, cũng không đọc được chữ nên hắn không phát huy được tiềm lực của mình mà thôi.

“Triệu Ngũ, có vẻ như đều để mắt đến nhà ngươi rồi, thế nào, ngươi mời huynh đệ bọn ta đi một chuyến tửu lâu, được không?”

Cần Oa ở bên cạnh trêu chọc.

Song, phản ứng của Triệu Ngũ lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trên mặt hắn ta nở một nụ cười gượng gạo: “Nếu một người què quặt như ta trở về nhà thì thế nào, tay không thể nâng vai không thể gánh. Ở trong nhà cũng chỉ như đồ ăn hại mà thôi.”

Dứt lời, bầu không khí trở nên yên lặng, câu nói này của hắn như đâm mọi loại thuốc độc vào trái tim mọi người.

Những người có thể ở lại trong liệu phòng, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng, ít nhiều đều có khiếm khuyết, cho dù có trở về quê cũ, bọn họ vẫn là kẻ ngoại tộc bị kinh sợ, hoặc bị ghét bỏ.

Từ Thanh Phong quán đi ra, việc thoát khỏi nỗi sợ hãi cái chết là

rất không tồi, nhưng lại lần nữa quay về cái chốn bị mọi người khinh khi và thù địch cũng không phải điều gì đáng hạnh phúc.

Chương 61: Nghe Hát Mỗi Ngày

Cảm nhận được bầu không khí có chút ngột ngạt, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn Triệu Ngũ:

“Ai nói ngươi là phế vật? Thừa dịp khoảng thời gian này không có việc gì, ta dạy ngươi luyện đan. Nhớ được bao nhiêu thì nhớ, về nhà làm lang trung chân trần cũng không đến nỗi chết đói.”

Triệu Ngũ nghe vật thì thoáng sững sờ, ngay sau đó vẻ mặt trở nên xao động, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng mãnh liệt: “Lý sư huynh, ta không muốn học luyện đan, ngươi có thể dạy ta biết chữ không?”

“Tại sao lại muốn học chữ, học thêm vài phương pháp luyện đan, về nhà làm nghề y, có thêm nghề không phải tốt sao?”

Lý Hỏa Vượng không hiểu nổi tình cảm của những người dân bản địa này.

Không phải biết chữ là vô ích, biết chữ đương nhiên rất có ích, nhưng học tiểu học phải mất năm năm, dạy một người mù chữ đến tên mình thậm chí còn không biết viết, đây hẳn là một công trình vĩ đại, không thể thực hiện trong vòng vài năm.

“Không có gì đáng ngại! Không học được nhiều thì học ít cũng không sao, học được bao nhiêu thì học bấy nhiêu.”

Mặc dù Lý Hỏa Vượng không hiểu được khát vọng học hành của Triệu Ngũ, nhưng vì hắn đã muốn học, đương nhiên bản thân cũng có thể dạy.

“Ngốc tử, cõng Triệu Ngũ thả trên xe lừa, ta sẽ dạy hắn biết chữ.”

Triệu Ngũ cái gì cũng không biết, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể dùng loại văn tự đơn giản nọ để khai sáng cho hắn ta.

Đang dạy say sưa, Lý Hỏa Vượng cảm thấy xung quanh hết sức tĩnh lặng, hắn ngẩng đầu lên, phát hiện có cả người nhà Lữ gia, đều đang vô cùng chăm chú lắng nghe.

Không chỉ mỗi chăm chú lắng nghe, mà trên khuôn mặt của bọn họ còn biểu lộ rõ sự kính phục. Như thể Lý Hỏa Vượng đang làm một điều gì đó trang trọng và thiêng liêng lắm.

“Ha ha ha. cái kia kìa, tiểu đạo gia.”

Lữ Trạng Nguyên đang cười toe toét, một tay cầm hai miếng lạp dục, một tay kéo cậu con trai nhỏ, tiến lại hướng kia.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang chờ đối phương mở miệng, đằng sau con đường nhỏ trong rừng bay tung tóe những đám bụi đất.

Vài giây sau, một con ngựa dừng lại trước mặt bọn họ, một thiếu niên mập mạp trẻ tuổi nhảy xuống ngựa.

Lữ Trạng Nguyên biết rất rõ người này ở Ngũ Lý cương, vội vàng chắp tay thi lễ:

“Ôi ôi, sư phụ, Hồ thiếu gia, ngươi chậm lại một chút, ngươi đây là muốn đi đâu thế?”

“Ta không đi đâu cả! Ta đi hát với các ngươi! Như thế, ta liền có thể nghe hát mỗi ngày rồi!”

Giọng nói thật non nớt của Hồ thiếu gia chất chứa đầy sự háo hức, mặc dù nghe rất mạnh mẽ, nhưng không biến âm.

“Ấy chết, ngươi đừng đùa giỡn như thế nữa, mau mau trở về đi, đừng làm ông nội của ngươi lo lắng.”

“Yên tâm, ta sẽ trả thù lao cho buổi diễn!”

Hắn nhét vào tay Lữ Trạng Nguyên một chiếc khóa trường sinh đúc bằng vàng.

Lữ Trạng Nguyên lúc này vô cùng bối rối, vàng đang cầm trong tay cũng tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng ngay sau đó, có người từ phía sau cưỡi ngựa đuổi theo, thay hắn giải vây.

“Cha! Ngươi đừng kéo ta! Ta không về đâu! Ta muốn hát hí khúc!”

“Chát!”

Một cái tát lớn giáng vào mặt Hồ thiếu gia khiến mọi người xung quanh ai nấy đều giật mình, mặt cậu nhóc rất nhanh liền sưng lên.

“Ngươi thế mà lại dám làm con hát! Thật rẻ tiền! Đó là hạ đẳng của hạ đẳng! Nếu ngươi dám làm con hát, làm xấu mặt Hồ gia, ta sẽ đánh chết con mẹ nó nhà ngươi!”

Lữ Trạng Nguyên giơ cao chiếc khóa trường sinh, người đàn ông xóc đứa con trai của mình lên, cưỡi hai con đi mất hút.

Khi hắn ta rời đi, Lý Hỏa Vượng lại nhìn Lữ Trạng Nguyên, chờ đợi hắn tiếp tục câu nói đang dang dở.

Lữ Trạng Nguyên xấu hổ đứng đấy, cầm hai miếng thịt khô, nhiều lần nhấp nháy miệng như muốn nói gì nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lão nhân ấy, người luôn rất khéo đưa đẩy, lần đầu tiên trong đời bị hụt hẫng như một đứa trẻ.

Cuối cùng, hắn vẫn không nói gì, hắn gật đầu đáp lại Lý Hỏa Vượng với một nụ cười cố chấp, kéo con trai đi về phía chiếc xe ngựa bên cạnh, chiếc lưng vốn đã hơi gù rồi, hắn lại còn gù thêm nữa.

…

Rời khỏi Ngũ Lý Cương hơi mất thời gian, con đường rừng vừa dài vừa dẹp dần rộng hơn, đồng thời bây giờ không chỉ có hai nhóm người, xe ngựa, xe bò mà còn có cả nông gia* khiêng gành cùng đi về phía trước.

*gia đình nông dân (nhà nông)

Trên mặt đất bắt đầu có dấu chân dày đặc, phân và nướ© ŧiểu của

thú vật làm Lý Hỏa Vượng hiểu rõ, sắp đến trấn Kiến Nghiệp rồi.

“Triệu Ngũ, thân phận của người diễn kịch như đám Lữ chủ gánh rất thấp hả?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Triệu Ngũ đang chăm chú tập viết chữ.

Triệu Ngũ cầm nhánh cây vẽ ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng, sau đó nhìn gánh hát Triệu gia phía trước.

“Ừm, tuy là lúc hát hí khúc được người bên dưới khen hay nhưng bọn họ giống như nữ nhân trong viện Câu Lan* vậy, thích là một chuyện, địa vị lại là chuyện hát, con hát là hạ đẳng nhất trong Cửu lưu.”

*nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

“Thật à? Cửu lưu nào thế?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc hỏi, nếu không có một màn trước đó, hắn thật sự không có cảm giác gì cả.

Chương 62: Người Quen

“Nhất lưu là vua chúa, nhị lưu là quan quân tướng, tam lưu là thương gia thân sĩ, tứ lưu là phái dạy học, ngũ lưu là nghệ nhân, lục lưu là y nông, thất lưu là thầy tướng nô ⌊ệ, bát lưu là trộm cướp, cửu lưu là kỹ nữ mua vui.”

“Hơn nữa cái này không chỉ đơn thuần là xem thường thân phận mà còn có đãi ngộ khác nhau, chẳng hạn như người dưới tam lưu không thể kết hôn với nhà lành. Quần áo đến chỗ ngồi cũng có hạn chế, không thể cưỡi ngựa ngồi kiệu, cũng không thể mặc gấm, lĩnh, lụa, thậm chí lúc cáo quan còn phải kém ba phần.”

Nghe thấy Triệu Ngũ như đang đọc vè đọc nhịu, nói rất lưu loát, Lý Hỏa Vượng cực kỳ kinh ngạc:

“Không ngờ ngươi còn biết nhiều thế.”

“Lý sư huynh nói quá rồi, dù sao nhà ta ở trên trấn, mấy cái này cũng nên biết, hơn nữa chắc đa số người đều biết mấy chuyện này mà. Lý sư huynh ngươi từ đâu đến thế mà ngay cả những cái này cũng không biết vậy?”

Triệu Ngũ đã sớm thấy vị Lý sư huynh này có chút khác biệt, chỉ là hôm nay mới tìm được cơ hội hỏi.

“Haha, ở một chỗ rất rất xa.”

Lý Hỏa Vượng lười giải thích lai lịch của mình, vừa tốn sức mà chưa chắc đám người này hiểu được.

Thấy Lý Hỏa Vượng không trả lời, Triệu Ngũ cũng không hỏi nữa.

“Chỗ chúng ta còn tốt, cho dù ở loại này thì Hoàng đế cũng cho thi khoa cử, tuy là không chắc chắn có thể đỗ nhưng ít nhất cũng có cái để nhớ. Ta nghe nói chỗ khác, người dưới tam lưu thậm chí còn không được thi khoa cử, đời đời kiếp kiếp đều không ngóc đầu lên được, con hát chỉ có thể là con hát cả đời.”

“Hóa ra là thế à.”

Lý Hỏa Vượng lại có nhận thức mới về thế giới này.

“Vậy còn đạo sĩ giống như ta thì sao? Địa vị ở đây thế nào?”

Lý Hỏa Vượng hỏi lần nữa.

“Đạo sĩ là một trong tam giáo không thuộc Cửu lưu, đa số người gặp phải đạo sĩ thì vẫn khá tôn kính, dù có bất kính cũng sẽ tránh xa ra, dù sao chuyện thần thần quỷ quỷ có ai nói rõ được đâu.”

Câu này của Triệu Ngũ làm Lý Hỏa Vượng bỏ luôn suy nghĩ định cởi đạo bào trên người ra.

Nếu sau này phải vào Nam ra Bắc, vậy mặc đạo bào này sẽ thuận tiện hơn áo vải nhiều.

“À đúng rồi Triệu Ngũ, vậy người giống Đan Dương Tử thì sao? Địa vị của bọn họ cao lắm nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng lập tức hỏi vấn đề mấu chốt.

“Lý sư huynh, nói thật là ta cũng không biết, trước khi ta bị hắn bắt đi thì ta còn không biết thế gian thật sự có người lợi hại như vậy, ta tưởng mấy cái đó đều do người kể chuyện bịa ra thôi.”

“Thế à…”

Lý Hỏa Vượng suy tư, những nơi thế này tin tức rất nghẽn, theo lý mà nói thì phải có không ít người như Đan Dương Tử mới đúng, kết quả là người địa phương như Triệu Ngũ lại không biết.

Nhưng mà hắn đoán người như Đan Dương Tử chắc sẽ có người khắc chế được, nếu không thì hắn cũng không chạy vào trong rừng sâu núi thẳm lén tu tiên rồi.

“Tiểu đạo gia! Tiểu đạo gia! Ngươi mau nhìn cửa thành kìa, chúng ta đến rồi!”

Nghe thấy Lữ trạng nguyên gọi, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

Đi mấy ngày liền cuối cùng cũng xuất hiện bức tường thành thấp bé bị một hàng rêu xanh che kín, mà trong tường thành kia chính là mục đích của bọn họ, trấn Kiến Nghiệp.

Gánh hát Lữ gia thuận lời đi vào nhưng đám Lý Hỏa Vượng thì không may mắn như vậy, bởi vì tướng mạo của bọn họ quá đặc biệt, còn chưa vào được bao lâu thì đầu mục trên trấn đã dẫn người đến gây phiền phức.

“Keng!”

Hai tay đầu mục giơ đao, vẻ mặt cực kỳ kiêng kỵ hỏi Lý Hỏa Vượng:

“Dừng lại, dừng lại, chuyện gì thế hả, ngươi là ai!”

“Diêm đầu mục, là ta, đây đều là người quen của ta, bọn họ không có ý xấu, chỉ muốn tiễn ta về nhà thôi.”

Triệu Ngũ ngồi trên xe lừa lên tiếng chào hỏi.

Thấy gương mặt của Triệu Ngũ, địch ý của đầu mục lập tức giảm xuống, thu đao vào.

“À, là lão Ngũ Triệu gia đấy à, mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu thế? Bảo mấy người giống ngươi đàng hoàng một chút, mua mấy cái mũ vải rộng vành che lại, đừng dọa đến hàng xóm láng giềng.”

“Đa tạ Diêm đầu mục, gần đây nhà ta ổn không?”

“Ổn, đương nhiên ổn rồi. À phải, nhị tỷ của người lập gia đình rồi, là một người tốt, mau về xem thử đi.”

Vì để tránh thêm phiền phức, dưới sự dẫn đầu của Triệu Ngũ, Lý Hỏa Vượng tới một quầy bán mũ rộng vành, mua mấy mũ rộng vành bằng vải đen.

Sau đó nhóm dược liệu cũng đeo lên, mặc dù thế này cực kỳ dễ thấy nhưng ít nhất cũng không dọa ai được.

Lý Hỏa Vượng quyết định thời gian xuất phát lần sau với Lữ trạng nguyên lần nữa rồi nói với Triệu Ngũ:

“Nhà ngươi ở đâu? Đến thăm nhà ngươi trước đi.”

Nhìn những thứ quen thuộc xung quanh, cảm xúc của Triệu Ngũ hơi kích động, hắn không đội mũ rộng vành vì người trong thành đều biết hắn.

Tứ chi Triệu Ngũ vô lực dùng hai tay cố gắng chống lên xe lừa để nhảy xuống.

Chương 63: Mua Gạo

Cẩu Oa đứng bên cạnh vừa định vươn tay đỡ thì bị Lý Hỏa Vượng cản lại, hắn rút trường kiếm sau lưng đưa cho Triệu Ngũ.

Ngay cả đó lấy từng tờ di ngôn trong ngực ra, bắt đầu sắp xếp lại.

Hai tay Triệu Ngũ chống trường kiếm, lảo đảo ngã nghiêng đi về phía nhà mình.

Trấn Kiến Nghiệp trông khá náo nhiệt, người đi đường đông đúc nhưng cũng không lớn lắm, chẳng mấy chốc Triệu Ngũ đã tìm được nhà mình.

Đó là một vựa gạo nhỏ, thấy mọi người bận bịu trong nhà, Triệu Ngũ lập tức lệ nóng doanh tròng:

“Cha, ta về rồi!”

Tiếng gọi run rẩy của Triệu Ngũ làm cho tất cả mọi người trong tiệm gạo cùng ngẩng đầu lên.

“Ngũ đệ!”

Một tiểu tử cường tráng cởi trần đang vác gạo ném túi gạo xuống đất, vui vẻ chạy ra ngoài ôm chặt lấy hắn.

Ngay sau đó một tiểu nha đầu thắt bím tóc sừng trên đỉnh đầu cũng chạy ra, kích động chạy quanh Triệu Ngũ.

Ngay khi Triệu Ngũ đang kích động quên mình, Lý Hỏa Vượng thờ ơ đứng bên cạnh phát hiện ra điểm bất thường.

Trừ hai người trong nhà chạy ra, sắc mặt của mấy người còn lại đều cực kỳ bình thản, thế này cũng không giống vẻ thường có của người nhà cho lắm.

“Lý sư huynh, sao thế?”

Bạch Linh Miểu nhạy cảm cảm giác được bầu không khí bất thường, khẽ kéo vạt áo Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dùng tay vỗ trên lưng nàng, không nói gì cả.

…

“Ngũ đệ tranh thủ vào đi, mấy ngày nay ngươi đi đâu thế? Ta và Lục muội lo cho ngươi lắm đấy, còn tưởng là ngươi gặp chuyện gì rồi cơ.”

Thấy tiểu tử cởi trần đỡ Triệu Ngũ đi vào trong, Lý Hỏa Vượng cất bước đi theo, hắn cảm giác mọi chuyện không đơn giản như thế.

“Sao ngươi quay về làm gì?”

Thấy người đang tính toán vừa thờ ơ lên tiếng, Lý Hỏa Vượng đã biết mình đoán đúng rồi.

Triệu Ngũ mới còn cực kỳ kích động, cảm xúc trên mặt dần biến mất, dùng giọng run rẩy trần thuật lại:

“Cha, ta bị người ta dùng bao tải chụp đầu bắt đi, bọn họ đưa ta đến một nơi rất xa, những người bạn này của ta đã đưa ta về.”

Nhìn mấy người đội mũ rộng vành màu đen đứng ở cửa, cha Triệu Ngũ mất kiên nhẫn liên tục xua tay:

“Tản ra, tản ra hết đi, các ngươi chặn cửa thế này sao người ta buôn bán được.”

Thái độ của đối phương làm Lý Hỏa Vượng rất khó chịu, quan hệ cha con hai ngươi bất hòa thì liên quan gì đến người ngoài bọn ta?

Lý Hỏa Vượng đoạt trường kiếm trong tay Triệu Ngũ, giơ lên cao, hàn quang lóe lên, lưỡi kiếm sắc bén chém thẳng đến bàn gỗ trong cửa hàng đối phương, gần như muốn chém thành hai mảnh.

“Ngươi muốn làm gì hả? Đầu mục trên trấn là thân thích của ta đấy!” Cha của Triệu Ngũ sợ đến mức liên tục lùi về sau.

Tay phải Lý Hỏa Vượng móc ra một lượng bạc, lật lên chậm rãi cắt một miếng nhỏ xuống dọc theo lưỡi kiếm lạnh lẽo ngay trước mặt hắn, sau đó dùng tay kia đẩy bạc vụn đến trước mặt hắn.

“Mua gạo!”

Trong sân sau của vựa gạo, Triệu Ngũ đang châm trà cho Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi bớt giận, cha ta là thế đó nhưng thực chất chủ tâm của hắn vẫn rất tốt.”

Lý Hỏa Vượng nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, ai thèm quan tâm hắn tốt hay không, hắn cũng lười để ý tới chuyện nhà người khác, hắn tới đây không chỉ để tiễn Triệu Ngũ.

“Những tờ di ngôn này là của trong nước, nếu ngươi đã quen với thành Kiến Nghiệp thì ngươi tìm người phóng tiêu mang hộ nó qua đi.”

Lý Hỏa Vượng đẩy bảy, tám tờ giấy đến trước mặt Triệu Ngũ.

Triệu Ngũ nhận bằng hai tay, thận trọng gật đầu.

“Lý sư huynh yên tâm, mấy chuyện này ta đảm bảo làm được.”

“Được, cứ thế đi, ngươi yên tâm đợi ở nhà, chúng ta đi đây.”

Lý Hỏa Vượng nói xong cũng đứng dậy.

“Đi nhanh thế ư? Hay là trưa nay ở lại nhà ta ăn đi, ta có thể còn sống trở về cũng đều nhờ mọi người cả.”

Hiển nhiên Triệu Ngũ có phần không nỡ, bây giờ ly biệt nói không chừng sau này sẽ không gặp lại nữa.

“Thôi bỏ đi, đừng rộn việc.”

Lý Hỏa Vượng vỗ vai Triệu Ngũ, chỉ với thái độ vừa rồi của phụ thân hắn thì e là bữa cơm này ăn không ngon được rồi.

“Ngươi nhớ kỹ những chữ mà mấy ngày nay ta đã dạy, nhất là tên của ngươi. Biết viết tên mình thì ít nhất không phải mù chữ hẳn.”

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng dặn dò xong câu sau cùng, một nữ dược liệu nhiều lông chợt đi tới, kề miệng đến bên tai hắn, nói rất nhỏ:

“Sau khi về nhà cố gắng điều tra thêm, nói không chừng ngươi không phải bị người ta bắt đi mà là bị cha ngươi bán đấy.”

Câu này là cho mọi người hoàn toàn im lặng, chờ đến khi Tam ca của Triệu Ngũ khiêng gạo tới, Lý Hỏa Vượng vung tay bảo Đồ Đần vác gạo lên rồi dẫn những người khác rời khỏi.

Đi đến đường lớn đông đúc, đám Lý Hỏa Vượng đang tìm khách sạn để dừng chân.

“Sao ngươi lại nghĩ rằng Triệu Ngũ bị phụ thân của hắn bán vậy?”

Lý Hỏa Vượng quay sang hỏi nữ nhân khi nãy đã nói câu cuối cùng với Triệu Ngũ.

Nữ nhân mắc chứng nhiều lông này trên đường đi cực kỳ kiệm lời, bình thường hầu như không nói chuyện với ai, hôm nay đột nhiên lên tiếng thật sự khiến Lý Hỏa Vượng hơi kinh ngạc.

Chương 64: Cửa Không Khóa

“Hổ dữ không ăn thịt con, chưa chắc hắn đã xấu xa như thế.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói dứt câu, cả người nữ nhân kia không hiểu sao lại run lên, giọng nói có phần thương hại:

“Hổ dữ không ăn thịt con nhưng người còn độc hơn hổ nhiều, bởi vì chính ta cũng bị cha mẹ ta bán đi!”

Vừa dứt câu, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn nàng bằng ánh mắt khiếp sợ.

“Hai lượng bạc, chỉ hai lượng bạc thôi! Hắn bán ta giống như bán gia súc vậy, thậm chí còn không quay đầu nhìn lại.”

Cảm giác được sự đau khổ trong lòng đối phương, Bạch Linh Miểu đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vỗ lưng an ủi.

Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi, sau đó lên tiếng:

“Hắn cũng đã bán ngươi rồi, vậy ngươi còn về nữa không?”

“Về chứ!”

Nữ nhân kia cắn răng nghiến lợi khẽ gắt lên.

Thấy nàng vì kích động mà ngực phập phồng gấp gáp cùng với giọng nói tràn ngập thù hận của nàng, Lý Hỏa Vượng lập tức có thể đoán được, e là mục đích nàng quay về không giống với đám Bạch Linh Miểu.

“Khách sạn Đông Lai, vậy hôm nay chúng ta ở đây đi.”

Lý Hỏa Vượng chỉ tay về phía bảng hiệu bên trái đường, dẫn đầu đi vào trong.

“Mời khách quan vào, nghỉ chân hay là trọ lại ạ?”

“Trọ lại, một phòng bao nhiêu tiền?”

“Ở chỗ chúng ta chia thành ba loại Giáp Ất Bính, phòng Giáp là chín mươi đồng bao ăn uống, phòng Ất là sáu mươi đồng không bao ăn uống, phòng Bính là hai mươi đồng nhưng phải ở cùng người khác.”

“Khách quan, bên ngài có tổng cộng bảy người lớn, năm trẻ nhỏ, tổng cộng là mười hai người, ngài có thể chọn bốn phòng Ất. Phòng khách sạn chúng ta rộng rãi, một phòng ba người ngủ không thành vấn đề, hai người lớn ngủ chung với một trẻ nhỏ cũng an toàn hơn.”

“Được, vậy cứ làm theo ngươi nói đi.”

“Được, mời mười hai vị khách quý, bốn phòng Ất lên lầu, cẩn thận bậc thang.”

Tối đó, Lý Hỏa Vượng dựa vào trước cửa sổ nhìn người cổ đại đi lại trên đường phố bên ngoài.

Bôn ba suốt đường đi, cuối cùng hắn cũng có thời gian ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ thế giới hoàn toàn khác biệt với thế giới cũ của mình.

Tráng hán dẫn ngựa, thư sinh cầm quạt, tiểu hài tử cầm đèn hoa, tiểu thương lưng gánh thức ăn.

Những thứ ở nơi này đều chân thật nhưng lại hoàn toàn xa lạ với mình.

Từng gương mặt khác nhau hiện lên trước mắt hắn, nhìn một chút, bỗng nhiên tinh thần Lý Hỏa Vượng hơi hoảng hốt, một giây sau bắp thịt trên người hắn lập tức căng cứng, hắn thấy Dương Na trên đường!

Gương mặt xinh đẹp kia bây giờ đã lê hoa đái vũ, nét mặt của nàng cũng đau lòng như vậy, khóc đến mức không kịp thở.

“Hỏa Vượng, ngươi mau tỉnh lại đi!”

“A!”

Lý Hỏa Vượng sợ đến mức cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, vội lùi lại

một bước, ngay sau đó lại nhanh chóng nhào về nhìn xuông dưới.

Kết quả phát hiện đó cũng không phải là thanh mai trúc mã Dương Na của mình mà là một hoàng hoa khuê nữ hơi giống với nàng mà thôi.

“Cũng đúng, ta lớn thế này rồi, nếu như dn thật sự tồn tại thì sao nàng vẫn còn là thiếu nữ được…”

Lý Hỏa Vượng dựa lưng vào tường chậm rãi trượt xuống, ánh mắt vô thần nhìn xà nhà bằng gỗ bên trên:

“Chẳng lẽ ảo giác lại sắp bắt đầu ư?”

“Đùng đùng đùng…”

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

“Vào đi, cửa không khóa.”

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng người vào sẽ là Cẩu Oa ở chung với mình, kết quả lại là Bạch Linh Miểu.

Nàng mỉm cười, hai tay bưng một bọc lá sen đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, lá sen mở ra, phát hiện bên trong là mấy cái bánh bao to nóng hổi.

“Lý sư huynh, đói bụng không, ăn bánh bao này.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay cầm một cái nhét vào miệng, nhai từng chút một.

Bạch Linh Miểu bưng bánh bao, ngồi xổm bên trái Lý Hỏa Vượng, yên tĩnh nhìn hắn, vừa thấy hắn đã ăn xong là lập tức tri kỷ đưa một cái mới.

“Chỗ này đặc biệt thật đó, đêm hôm khuya khoắt mà còn bán bánh bao.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng.

“Đêm hôm có bán bánh bao chẳng phải rất hay gặp à? Nếu như

đặc biệt thì phải nói đến Đồ Đần ấy, hắn ăn bánh bao mà còn chấm dấm nữa.”

“Ha ha, không ngờ hắn còn có cách ăn này nữa đấy.”

Đang nói chuyện phiếm với Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng chợt nhớ ra gì đó: “Ta không cho ngươi tiền, ngươi lấy tiền đâu ra mua bánh bao vậy?”

Ánh mắt Bạch Linh Miểu né tránh, nhưng đầu tiên là nàng đặt bánh bao lên chân, sau đó chậm rãi móc mấy khối bạc to bên hông ra, dâng hai tay đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ta đi cầm cái vòng chân vàng kia rồi, một mình ngươi khổ quá, ta không làm được gì hơn, chỉ có thể giúp ngươi như thế thôi.”

…

Nhìn vài thỏi bạc trong tay Bạch Linh Miểu, Lý Hoả Vượng thò tay vào l*ng ngực lấy ra một cục bạc rồi xếp chúng chồng lên nhau.

Lý Hoả Vượng còn chưa kịp mở lời, Bạch Linh Miểu đã vội nói trước:

"Cái vòng vàng ấy bị chảy ra mất rồi, chính mắt ta đã nhìn thấy. Bây giờ không thể chuộc lại được nữa.”

Nhìn vẻ mặt há hốc miệng ngơ ngẩn của Lý Hoả Vượng khiến Bạch Linh Miểu nở một nụ cười đắc ý, tràn ngập cảm giác thắng lợi trong lòng. Nàng ta liền đưa thỏi bạc trong tay mình vào lòng hắn.

Chương 65: Ngôi Chùa

“Yên tâm đi, chiếc vòng tay đó vốn là do mẹ cho ta để phòng thân, không phải món bảo bối gì đâu.”

Thấy Bạch Linh Miểu đã nói như vậy, Lý Hoả Vượng cũng không gặng hỏi nữa, hắn cẩn thận đếm lại số bạc rồi cất đi.

"Khi mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ mua cho ngươi một chiếc lớn hơn."

"Ừ! Ta đợi ngươi đấy nhé!"

Bạch Linh Miểu mỉm cười và gật đầu. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Cẩu Oa bước vào phòng, hắn sững sờ nhìn đôi nam nữ đang ngồi xổm trong góc tường, sau đó liền quay bước định đi ra ngoài.

“Ta vào nhầm phòng, thật sự xin lỗi, ta sẽ đi ngay.”

Bạch Linh Miểu đỏ mặt, cúi đầu chạy ra phía cửa, đẩy hắn ta ra rồi bỏ chạy.

Cẩu Oa cười khoái chí bước vào.

"Lý sư huynh, tuy rằng Bạch sư muội là người trắng trẻo, nhưng phàm là tìm vợ, dung mạo không quan trọng, tính cách mới quan trọng. Ngươi đừng chê nàng ấy nhé."

Lý Hoả Vương chả buồn đôi co với hắn nữa.

"Đừng phí lời nữa, mau tắm rửa rồi ngủ đi. Mãi mới có giường để ngủ."

Đương lúc mê man dần chìm vào giấc ngủ, Lý Hoả Vượng thấy mình đang ở trong một khu rừng nọ, ánh sáng mờ ảo phía xa xăm khiến hắn bất giác ngập ngừng, hắn vội dùng kiếm chặt đứt vài cành cây trước mặt rồi chạy về nơi có ánh lửa phía trước.

Khi đến gần, Lý Hoả Vượng nhận ra đó là Bạch Linh Miểu và mọi người đang ở cùng mẫu thân hắn và Dương Na. Họ đang cùng nhau nướng khoai lang quanh đống lửa.

Nhìn vào cảnh tượng ấm áp này, hắn thở phào nhẹ nhõm và định rời đi.

Thế nhưng toàn bộ khung cảnh xung quanh bỗng nhiên thay đổi, Lý Hoả Vượng thấy hiện ra trước mắt hắn là Đan Dương Tử cao hơn trăm trượng, có ba đầu phủ đầy lông, đứng sừng sững như một ngọn núi khổng lồ.

“Ha ha ha, bảo bối à, ngươi làm tốt lắm! Thuốc dẫn ngươi đều mang đến đủ cả rồi.”

Đan Dương Tử với dáng vẻ kinh người đắc ý cười nói, cầm trong tay cột đá còn cao hơn người hắn, giơ lên rồi hung hăng đập vào đống lửa dưới chân.

“Chờ đã!!”

Lý Hoả Vượng toát mồ hôi lạnh khắp mình đột ngột ngồi dậy, sau khi cố gắng hít thở sâu mấy hơi, hắn bàng hoàng nhận ra tất cả vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

"Lý sư huynh, ngươi tỉnh rồi sao? Ta mua cho ngươi chút sủi cảo, mau ăn lúc còn nóng."

Cẩu Oa đang mải hóng chuyện ngoài cửa sổ ngoảnh đầu lại nói.

“Bây giờ là giờ nào?”

Lý Hoả Vượng đến bên bàn, ôm lấy cái đầu đau nhức của hắn, phát hiện sủi cảo trong miệng là hoành thánh.

“Mới qua giờ Thìn, dù sao ngươi dậy muộn cũng không sao, hôm nay chúng ta không phải lên đường.”

Hắn cầm thìa sứ lên rồi đưa hoành thánh vào miệng, chẳng mấy chốc mà hắn ta đã ăn xong.

"Ai nói hôm nay không có việc gì chứ? Đi mua những thứ cần thiết để chuẩn bị lên đường thôi!"

Ngay khi giấc mơ vừa lóe lên trong đầu, Lý Hoả Vượng lại nói:

"Ta sẽ đưa người khác đi mua những thứ đó, ngươi đi hỏi Lữ Trạng Nguyên khi nào hắn có thể rời đi thì càng sớm càng tốt, nếu hắn ta không thể rời đi ngay thì chúng ta sẽ đi trước. "

Lý Hoả Vượng còn dư chút ngân lượng sau khi mua xe lừa, cộng thêm ngân lượng của Bạch Linh Miểu nữa nên hắn có thể mua thêm một số đồ cần thiết.

Ít nhất cũng cần có chăn bông và chiếu để mỗi tối họ không phải ngồi bên đống lửa trại với cái lưng thì nóng hừng hực còn l*ưng ngực thì lạnh buốt.

Thêm nữa, hắn sẽ mua một cái nồi để có thể ăn đồ ăn nóng trên đường chứ không phải ăn lương khô mỗi ngày nữa.

Có quá nhiều thứ vụn vặt mà một xe lừa cũng không chở đủ được, vì lẽ đó mà khi hắn và Lục Trạng Nguyên gặp nhau ở cổng thành thì đã có thêm một cỗ xe lừa nữa.

"Chà, tiểu đạo gia đúng là người tài giỏi. Suốt cả chuyến đi, chúng ta ngày càng tích được nhiều của cải. Ước chừng chỉ sau nửa năm một năm nữa thôi là giàu to rồi ấy!”

Lữ Trạng Nguyên tuy đến muộn nhưng cũng không quên tâng bốc đôi ba câu.

“Lữ Ban Trưởng, từ Kiến Nghiệp đến thành Tây Kinh có xa không?”

Lý Hoả Vượng nhìn con đường đất rộng lớn trước mặt hỏi.

Con đường vừa rộng vừa nhiều người, không chỉ có hai nhóm người của hắn và Lữ Trạng Nguyên mà còn có rất nhiều người đang vác hành lí nặng trên đường, dường như họ đều dự định đến thành Tây Kinh.

“Cũng không xa, đi bộ mất khoảng mười mấy ngày.”

Lữ Trạng Nguyên không biết nghĩ đến chuyện gì vui vẻ mà trên mặt bỗng nở nụ cười tươi rói.

Lý Hoả Vượng gật đầu, hỏi tiếp:

"Về ngôi chùa mà ngươi nói, ngoài phép cầu sinh con trai rất lợi hại của họ ra, ngươi còn biết được gì nữa không?"

“Hầy, chỉ là một ngôi chùa thôi mà, chùa nào mà chẳng giống chùa nào,đều toàn một đám hoà thượng sống cùng một đám tiểu hoà thượng cả ngày chỉ toàn ăn chay niệm Phật?”

Lý Hoả Vượng thở dài, xem ra chuyện này phải đến tận nơi hỏi thăm mới được. Lữ Trạng Nguyên vốn là người cẩu thả nên đôi khi hắn không đáng tin chút nào.

"Tiểu đạo gia, mau nhìn vị hoà thượng phía trước đi! Cái người đang đi tiểu dưới gốc cây ấy! Thay vì hỏi ta không bằng ngươi hỏi hắn đi, biết đâu lại là hoà thượng trong ngôi chùa ấy."

“Ồ?”

Lý Hoả Vượng ngẩng lên thấy một người đầu trọc đang đứng bên vệ đường.

Chương 66: Quả Dại

Khi bước tới, hắn ta nhìn thấy thân hình run rẩy trong chiếc áo cà sa rách nát đang chầm chậm quay người lại.

Nhưng khi nhìn thấy phía đằng trước của hắn, Lý Hoả Vượng liền cau mày.

Tuy nói rằng hắn là một hoà thượng, nhưng trông hắn giống một kẻ ăn xin già nua với cái đầu trọc hơn nhiều. Trông thật đáng thương làm sao! Chiếc áo cà sa của hắn tràn ngập những vết khâu vá chi chít khắp nơi.

“A Di Đà Phật, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Lão già bẩn thỉu cười, để lộ ra bộ răng vàng ố đã bị mất đi cái răng cửa.

“Ngươi là...một hoà thượng?”

“Vâng, ta là một hoà thượng!”

Vị sư già tay cầm chuỗi hạt Phật được xỏ bằng những viên bi nhỏ quanh cổ đáp.

“Xin hỏi đại sư, ngươi là cao tăng ở chùa nào?”

Giọng nói của Lý Hoả Vượng hơi lưỡng lự một chút.

"Ta không có chùa. Sao ngươi không lên phía bắc tìm? Nghe nói ở đó có rất nhiều chùa, chuyện cơm nước cũng không cần lo nữa. Ta dự định tới đó tu."

Nghe đối phương nói vậy, trong lòng Lý Hoả Vượng đột nhiên cảm thấy nghi ngờ, hờ hững gật đầu với hắn rồi quay người trở về nhóm của mình.

Nhưng khi Lý Hoả Vượng phớt lờ kẻ ăn xin già giả làm hoà thượng này, hắn đã cố tình bám đuôi dai như đỉa theo sau họ.

"Các ngươi cũng đang đi tìm chùa phải không? Cùng nhau đi thôi. Nhưng chẳng phải các ngươi là đạo sĩ ư? Đạo sĩ không nên tin Phật, đúng không?"

"Tên này đang giả làm heo ăn thịt hổ giống ta ư?"

Lý Hoả Vượng bắt đầu cảnh giác, hắn vỗ vào mông con lừa một phát rồi cùng những người khác nhanh chân rời đi, coi như gã ăn mày không tồn tại.

Cho dù hắn không quan tâm nhưng vẫn có người khác để ý tới, một kẻ ngốc có suy nghĩ đơn giản thì không thể phát hiện ra điều khả nghi.

"Ngươi không mang...nếu ngươi không mang...thức ăn để ăn, ngươi sẽ chết đói!"

"Chết đói sao được! Ngươi xem, trong rừng có bao nhiêu quả dại, rau dại còn có cả nấm dại nữa."

" Ta cũng vậy...Ta cũng...đã ăn quả dại...! Ta vẫn...ta vẫn..."

" Đồ ngốc, đừng nói chuyện với hắn ta! "

"Ồ..."

Đương lúc không ai để ý, kẻ ăn xin già nhàm chán mà bỏ đi. Lý Hoả Vượng bí mật giữ chặt Đạo Linh thở phào nhẹ nhõm.

Không cần biết hắn ngốc thật hay ngốc giả nhưng ở cái nơi quái gở này, cảnh giác lòng người là điều tất có.

Sau khi đi men theo con đường đất này một canh giờ, mặt trời đã nhô cao lên giữa đỉnh đầu, nhìn thấy nhiều người đã ngồi xuống ăn lương khô, Lý Hoả Vượng cũng cùng những người khác làm theo.

Tuy rằng trong lòng có hơi lo lắng, nhưng có thêm người sẽ an toàn hơn.

Những chiếc bánh bao hấp trắng mịn nóng hổi mới mua được giao cho mọi người để ăn trưa cùng chút dưa muối.

Sau khi ngẩng đầu lên nhấp một ngụm nước trong bình hồ lô của Bạch Linh Miểu, Lý Hoả Vương bỗng nhiên phát hiện thiếu một người.

"Hả? Tên ngốc đâu?"

"Hắn vừa vào rừng đi tiểu, sao còn chưa về? Không biết liệu có phải đi tiểu nửa đường thì lại đi nặng không. Này!! Đồ ngốc!! Ngươi có ở trong đó không!!"

Đương lúc Cẩu Oa hét vọng vào cánh rừng, cái đầu to nhẵn nhụi của tên ngốc từ trong rừng chui ra, hắn có vẻ đang nhai thứ gì đó với cái miệng phồng lên.

“Ngươi ăn cái gì đấy?”

Lý Hoả Vượng nghi ngờ hỏi.

“Cơm...Cơm...cơm trắng trong rừng, không...không...không có tiền đâu!”

Sau đó, kẻ ngốc liền quay trở lại vào trong rừng.

…

"Hả? Có chuyện gì vậy?"

Lý Hoả Vượng nhíu mày rồi chạy vào khu rừng đuổi theo tên ngốc.

Vừa đi vào rừng cây, Lý Hoả Vượng lập tức sửng sốt khi thấy tên ngốc đang cùng lão ăn mày lúc nãy ngồi cạnh một chỏm đất nhỏ

ngấu nghiến đồ ăn.

Trên đỉnh chỏm đất có vài tờ tiền vàng bị một hòn đá chặn lại.

Lý Hỏa Vượng nén cơn giận chạy tới đá vào người tên ngốc một phát.

"Dậy mau! Ngươi còn dám ăn cả đồ cúng mồ nữa, ngươi chán sống lắm rồi phải không? Ta đã bảo không được nói chuyện với tên ăn mày này rồi cơ mà?"

Kẻ ngốc ấm ức đứng dậy.

"Ta không...không...không nói chuyện với hắn."

"Quỳ xuống! Mau quỳ xuống xin lỗi!"

Lý Hỏa Vượng quả quyết ra lệnh cho hắn.

Sau khi tên ngốc dập đầu xin lỗi trước mộ xong xuôi, Lý Hỏa Vượng đưa tay kéo hắn dậy.

Hắn không dám mạo hiểm ở nơi khỉ ho cò gáy này, bởi nếu có chuyện xảy ra thì sẽ rất phiền phức.

"Keng"

Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm sau lưng ra chĩa thẳng vào tênh ăn mày, lạnh lùng nói:

"Ta không quan tâm mục đích của ngươi là gì! Nếu không tránh xa người của ta ra thì đừng trách ta vô lễ!"

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng kéo tên ngốc rời đi.

“Ta không phải ăn xin, ta là hòa thượng.”

Lão già lẩm bẩm trong miệng rồi tiếp tục ngấu nghiến đồ cúng.

Khi Lý Hỏa Vượng trở lại thì cũng là lúc mọi người tiếp tục lên đường. Tâm trạng hắn lúc này chùng hẳn xuống, hắn dặn dò những người khác:

“Ban đêm đừng ngủ say quá, mấy ngày tới e rằng sắp có chuyện rồi.”

Tuy rằng tên ngốc đã dập đầu nhận lỗi của mình, nhưng có trời mới biết vị trong mộ kia tính khí thế nào, vì lẽ đó mà hắn không thể không cảnh giác.

Tất cả những người khác đều hiểu ngay ý của Lý Hỏa Vượng.

Khi mặt trời xuống núi, màn đêm dần buông xuống. Người người nườm nượp vào bìa rừng nhặt những cành củi khô để nhóm lửa.

Quanh hai cỗ xe lừa, lửa cháy rất to, Lý Hỏa Vượng còn để những người khác vào rừng chặt thêm củi.

Chương 67: Hoa Mắt

Hôm nay không có trăng, bốn bề tối đen như mực, những cành cây nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió. Dường như có vô số yêu ma quỷ quái ẩn ấp dưới màn đêm đen kia, dò xét đám người ngồi quanh đống lửa.

Thời gian trôi qua, xung quanh dần trở nên yên tĩnh, những người khác đều chìm vào giấc ngủ.

Song, Lý Hỏa Vượng thì không, có lẽ hắn đang đợi điều gì đó xảy đến.

Ngoài cảnh giác với khu rừng xung quanh, phần lớn tâm trí hắn lúc này hướng về lão già ăn xin.

Nếu có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn lão sẽ phải hứng chịu đầu tiên.

Như vậy càng tốt, nhân cơ hội này hắn muốn xem xem lão ta là người như thế nào.

Sau một thời gian dài dằng dặc chờ đợi, nửa đêm đầu tiên mới trôi qua, nửa sau của đêm là thời điểm dễ chìm vào giấc ngủ nhất.

"Lý...sư huynh, vừa rồi...vừa rồi có khuôn mặt xuất hiện ở đằng kia phải không?"

Cẩu Oa trực đêm cùng hắn ở bên cạnh run rẩy.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn một vòng khung cảnh xung quanh, nhưng không phát hiện ra gì trong bóng tối.

"Ngươi chắc chứ?"

Hắn hạ giọng xuống hỏi.

Cẩu Oa nuốt "ực" một ngụm nước bọt.

"Không chắc, có lẽ...Có lẽ do ta hoa mắt."

"Đừng nói gì hết, im lặng."

Lý Hỏa Vượng giả vờ nhìn chằm chằm vào đống lửa trước mặt song lại cẩn thận quan sát nơi khóe mắt.

Sau khi yên lặng chờ đợi một lúc, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa, một khuôn mặt xấu xí với nụ cười hung tàn từ từ hiện ra trong bóng tối.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng lạnh sống lưng là phía sau khuôn mặt này từ từ xuất hiện thêm nhiều khuôn mặt khác. Cùng với đó là từng dải ánh sáng trắng thoắt ẩn thoắt hiện phía dưới mỗi khuôn mặt.

"Chờ đã, tia sáng?"

Lý Hỏa Vượng đột ngột đứng lên, lấy một thanh củi trong đống lửa ném về phía bên ấy.

"Đứng lại! Các người là ai!"

Tiếng gào của Lý Hỏa Vượng như tiếng sét trong màn đêm yên tĩnh, đánh thức tất cả những người khác đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Khi đống củi ném về phía chúng, từng cái bóng, từng thân hình

vạm vỡ hiện ra trong bóng tối. Lý Hỏa Vượng liền hiểu rằng chúng chỉ là người trần mắt thịt.

Không chỉ Lý Hỏa Vượng mà những người khác cũng thấy chúng với thanh đao bên hông.

"Có cướp! Mau chạyyyyy!!"

Tiếng hét kinh hoàng này khiến đám như vỡ trận. Dòng người nháo nhác chạy tán loạn khỏi đáp thổ phỉ hung tàn.

"Đậu mớ! Chúng ta bị phát hiện rồi! Mau mang ngựa tới đây!!"

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, bọn thổ phỉ dùng đao đuổi theo dòng người đang cố gắng bỏ chạy.

"Mau chạy vào rừng đi! Ngựa của chúng không thể tiến vào trong rừng được đâu!"

Nghe thấy lão ăn mày hét lên như vậy, đám người nườm nượp bỏ chạy vào rừng.

Nhưng những người có xe lừa như Lý Hỏa Vượng thì không thể, vì ngựa chạy nhanh hơn lừa rất nhiều.

Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau, Lý Hỏa Vượng vội ngoảnh mặt lại, chỉ thấy một tên cướp đầu trâu mặt ngựa đang định dùng thanh đao ra tay với một bà lão.

“Không trốn nổi rồi!”

Lý Hỏa Vượng vội lấy một viên đan dược rồi nhét vào miệng, đột nhiên có một luồng nhiệt tức thời chạy khắp toàn bộ cơ thể hắn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng phi người lên và lao về phía tên thổ phỉ, lão ăn mày cũng bất ngờ bổ nhào ra từ bên cạnh và đẩy bà lão ngã ra bên ngoài.

Cao Đức Khâu là tên đang cưỡi con ngựa, hắn nhìn lão ăn mày trước mặt với ánh mắt khinh bỉ, hắn ta không thèm nâng đao lên mà kéo dây cương thật mạnh, vó ngựa giơ lên cao rồi dẫm thẳng vào thân hình gầy nhom của lão.

Hắn nở nụ cười tàn nhẫn trên môi, mong chờ màn kịch đẫm máu đặc sắc tiếp theo. Cả cuộc đời cướp giật này của hắn, chỉ có hai thú vui tao nhã là nữ nhân và trò này mà thôi.

Tuy nhiên, ngay sau đó, hắn thấy một bóng người lao đến từ phía trước và dùng tay đấm một nhát thật mạnh vào đầu con ngựa.

“Bang!”

Song song với âm thanh vang lên, con ngựa đang chạy đột ngột bị đổi hướng rồi ngã nhào về phía bên phải.

Cao Đức Khâu bổ nhào về phía mặt đất, hắn không thể làm gì ngoài nhìn chằm chằm vào đầu con ngựa đang thoi thóp.

Khoảnh khắc tiếp theo, một âm thanh vang lên cùng với đầu của hắn ta rơi xuống chịu chung kết cục với con ngựa của mình.

Thấy đồng bọn gặp địch, những tên cướp khác liền huýt sáo gọi những tên khác đến trợ giúp.

Dù vậy, Lý Hỏa Vượng sau khi ăn đan dược do Đan Dương Tử luyện ra khiến chúng nhận ra rằng chúng đã chọc nhầm người mà vốn dĩ chúng không nên động tới!

Âm thanh báo hiệu sự rút lui vang lên không ngớt trên con đường đất tối âm u, lũ thổ phỉ sợ hãi vội vàng bỏ đi sau khi chém được mấy người.

"Mau rút lui! Kèo này khó ăn đấy! Có thể đây là người của lũ quản ngục!"

Lý Hỏa Vượng đứng thở hổn hển với hai tay toàn máu là máu lặng lẽ nhìn chúng bỏ đi.

Hắn quay lại nhìn lão ăn mày phía sau, sau hồi vừa rồi, hắn có thể chắc chắn gã này không phải hổ mà là lợn.

Chương 68: Hòa Thượng Không Được Nói Dối

Lão ăn mày đứng dậy đi tới chỗ một người bị bọn cướp chém chết, quỳ xuống chắp tay rồi nhỏ giọng lẩm bẩm điều gì đó.

Khi Lý Hỏa Vượng đến gần, hắn có thể nghe thấy lão ta đang niệm:

"A Di Đà Phật…A Di Đà Phật…A Di Đà Phật ..."

Câu "A Di Đà Phật" của lão phát âm không chuẩn, chỉ đọc đi đọc lại nhiều lần.

Sau khi niệm vài chục lần, lão ăn xin đi đến bìa rừng và bắt đầu dùng tay không đào đất.

….

Trên con đường của cánh rừng âm u, Lý Hỏa Vượng cầm đuốc dẫn những người khác đi về phía trước.

Trời vẫn còn tối, song, sau những chuyện vừa xảy ra, họ vẫn chưa thể hoàn hồn được. Vì vậy mà không một ai ảm thấy buồn ngủ nữa.

Trên xe lừa có một ít thịt ngựa đã được xẻ thịt, ngoại trừ vài miếng bạc vụn trên thi thể của tên thổ phỉ, đây cũng là chiến tích duy nhất mà bọn Lý Hỏa Vượng thu được.

“Đi đến đây thôi, chúng ta sẽ dừng ở đây nghỉ ngơi đến rạng sáng, đi đường vào buổi đêm không an toàn đâu.”

Lý Hỏa Vượng ra lệnh, chẳng mấy chốc những ngọn đuốc đã chồng chất lên nhau, tạo thành một đống lửa mới.

"Nếu không ngủ được thì nhắm mắt nghỉ ngơi cũng không sao. Sáng mai chúng ta còn phải tiếp tục lên đường đấy, vì vậy hãy giữ gìn thể lực. Ta sẽ canh đêm."

Khi tiếng vó lừa và tiếng bước chân biến mất, toàn bộ con đường lại trở về trạng thái yên tĩnh vốn có.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng sốt rột như có lửa đốt, hắn ngoảnh đầu lại nhìn con đường tối đen như mực mình vừa đi, có vẻ như lão ăn

mày sẽ không đuổi theo họ cho đến khi lão chôn xong tất cả những người đã chết.

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Lý Hỏa Vượng không khỏi cảm thấy bùi ngùi, nơi này quả thực quá hỗn loạn.

Nơi đây đầy rẫy những thứ nguy hiểm cận kề đã đủ mệt mỏi rồi, cùng là con người mà không đùm bọc giúp đỡ nhau cũng thôi đi, chúng lại còn chém giết, tàn sát những người vô tội.

Hắn dùng thanh kiếm chọc chọc vào đống lửa sắp lụi rồi lấy thêm củi bên cạnh và ném vào.

Sau một lúc, những người vừa rồi bỏ chạy trong rừng dần dần tụ tập quanh đống lửa của Lý Hỏa Vượng, chẳng mấy chốc mà lại có thêm vài đống lửa nhỏ dần dần cháy lên bên cạnh đống lửa ban đầu.

Trong số những người trở về không có ai thuộc Lữ gia, nhưng Lý Hỏa Vượng không hề lo lắng. Bởi khi bọn cướp xuất hiện, họ là những người chạy nhanh nhất.

Chưa kể Lữ Trạng Nguyên là một kẻ phiêu bạt giang hồ lâu năm. Chẳng trách hắn lại keo kiệt như vậy, đến thú kéo xe cũng phải chọn ngựa. Chắc hẳn hắn ta đã dự tính trước tình huống ngày hôm nay.

Thời gian cầm chậm trôi, hừng đông cũng dần xuất hiện phía chân trời. Mọi người cũng bắt đầu thức dậy nướng thịt ngựa cho bữa sáng và chuẩn bị bắt đầu một hành trình mới.

Thịt ngựa là thịt nên có thể bổ sung thể lực rất tốt, vì vậy vị nó có ngon hay không cũng chẳng còn quá quan trọng nữa.

Trong lúc mọi người đang ăn, một bóng người lấm lem run rẩy từ từ đi tới phía này.

Nhìn thấy người vừa đến, Lý Hỏa Vượng dần buông lỏng lòng cảnh giác, đó chính là lão ăn mày lúc trước! Dường như lão đã dành cả đêm để chôn hết đống thi thể người chết.

Sương sớm thấm đẫm vào chiếc áo cà sa rách nát của lão khiến lão

không khỏi run lên cầm cập vì lạnh. Hắn xiêu xiêu vẹo vẹo lại gần đám lửa đang cháy bập bùng và cuộn tròn người lại co ro sưởi ấm.

Bắt gặp ánh mắt Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình, lão ăn xin đáp lại bằng nụ cười ngây ngô.

Nhớ lại hành động cứu mạng mình của lão vào đêm qua, địch ý của Lý Hỏa Vượng dành cho lão gần như ta biến hết.

Dù hắn cho rằng lão ăn mày này quá đỗi lương thiện, không dễ dàng tồn tại trong thế giới nguy hiểm này, nhưng ai lại từ chối tiếp xúc với một người tốt chứ?

Lý Hỏa Vượng đưa cho lão một cái bánh bao hấp, lão ta vội đưa tay nhận lấy rồi vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói:

“Cầu xin Phật tổ phù hộ cho ngươi.”

Nghe lão nói vậy, Lý Hỏa Vượng liền có hứng thú với cuộc đối thoại này:

“Phật tổ mà người vừa nhắc đến là vị Phật tử nào?”

“Hả? Không phải Phật Tổ thì gọi là Phật tổ sao? Còn phân ra ai với ai nữa?”

Ánh mắt lão ăn mày lộ ra vẻ khó hiểu.

"Này, mau ăn nhanh đi! Trên đời này hiếm có người như ngươi lắm, hi vọng ngươi không nói dối ta."

“Ta là hòa thượng mà! Hoà thượng thì không được nói dối!”

Lão ăn xin dứt khoát nói.

“Ngươi niệm kinh chỉ biết niệm mỗi câu A Di Đà Phật, đến việc mình thờ vị Phật Tổ nào cũng không biết thì ngươi làm hòa thượng kiểu gì?"

"Tôn tú tài nói rằng tất cả hòa thượng đều phải cạo trọc đầu, ta liền cạo trọc theo. Thợ may Vương nói rằng các hoà thượng không thể cưới vợ, thế thì ta không cưới vợ nữa! Lưu sai nha thì nói hòa

thượng không được ăn thịt vì thế ta không còn ăn thịt nữa! Khi gặp một vài vị cao tăng, ta thấy họ niệm A Di Đà Phật vì vậy ta bắt chước theo họ. Tất cả những điều đó ta đều làm được rồi, tại sao ta không thể làm một hòa thượng chứ?"

Chương 69: Hai Câu Đối

Có vẻ như lão ăn mày rất dễ tự ái khi ai đó nói lão không phải hòa thượng, lảo ta vô cùng bướng bỉnh phản bác lại.

Nghe đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng bật cười, một kẻ tu hành như lão trông còn giả hơn cả tên đạo sĩ là hắn nữa.

“Nhưng không có nghĩa là ngươi đã xuất gia.”

Lão ăn mày hơi ngơ ra, lão ta cầm nửa cái bánh bao cẩn trọng nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Vậy thì, ngươi nghĩ một vị cao tăng nên như thế nào?”

Nhìn vào đôi mắt ấy, Lý Hỏa Vượng định trả lời nhưng lời vừa đi đến cổ họng thì lại ém hết vào trong. Lời nói của lão ta bề ngoài có vẻ hơi ngốc nghếch nhưng bên trong tựa hồ lại có cả một chút chân lí. Rốt cuộc, hắn vẫn không thể trả lời câu hỏi này của lão.

Không biết tại sao nhưng Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bóng hình của Đan Dương Tử trên người lão ta, cả hai người đều có một sự cố chấp đến ngu muội.

"Ta đoán ngươi không biết chữ đúng không?”

"Sao biết hay vậy? Đạo sĩ ai cũng giỏi bói toán như ngươi à?”

"Haha.”

"Tại sao ngươi một mực muốn trở thành hòa thượng?”

"Trước kia, nếu không nhờ một vị hòa thượng cứu giúp chắc ta đã chết lâu rồi, Từ đó trở đi ta đã thề rằng nhất định ta cũng sẽ trở thành một vị hòa thượng tốt như vậy!”

Cùng lúc đó, Lữ Gia Ban đã đuổi kịp đến nơi từ phía xa. Lý Hỏa Vượng phủi phủi mông rồi đứng dậy đi về phía hắn.

Sau đó cả chuyện đi không gặp thêm bất cứ nguy hiểm gì, lão hòa thượng cũng vẫn luôn đi cùng họ, có lúc lão đói đến mức nhai cả rau rừng sống, Lý Hỏa Vượng thỉnh thoảng lại cho lão một hai cái bánh bao hấp.

Đi bộ như vậy hơn mười ngày, một thành phố tráng lệ hơn Kiến Nghiệp trấn hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, họ đến Tây Kinh rồi.

Bức tường thành bằng gạch xanh cao lớn và tráng lệ. Đứng ở cổng thành rồi ngước lên là một cảm giác áp bức khổng lồ bao trùm khắp toàn bộ l*иg ngực.

“Cuối cùng cũng đến rồi ư?”

Suốt cả dọc đường đi chỉ toàn lo lắng chuyện đánh đánh giết giết, may mà cảnh tượng trong cơn ác mộng không xuất hiện thêm lần nào nữa. Cuối cùng khi nhìn thấy cổng thành, Lý Hỏa Vượng mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không cần biết Đan Dương Tử đã trở thành cái gì, giọng nói đó có phải là ảo giác của chính mình hay không, cuối cùng đã đến lúc đi tìm chân tướng sự việc rồi.

"Tiểu đạo gia, nhà trọ ở thành Tây Kinh không chọn bừa được đâu, may mà ta biết một nơi này rẻ lắm. Ta sẽ đưa sẽ đưa ngươi đến đó.”

Lữ Trạng Nguyên nói và định đi về phía cổng thành, nhưng đã bị Lý Hỏa Vượng chặn lại.

“Chờ đã, ngôi chùa mà trước kia ngươi nhắc tới ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng sốt ruột hỏi, đây là mục đích quan trọng nhất của hắn khi đến nơi này.

Nhờ sự chỉ dẫn của Lữ Trạng Nguyên, Lý Hỏa Vượng đi đến chùa Chính Đức, một nơi hương khói thịnh vượng bậc nhất ở Tây Kinh.

Trước khi thấy ngôi đền, Lý Hỏa Vượng đã ngửi thấy mùi thơm gỗ

đàn hương độc nhất vô nhị ở xứ sở Phật giáo, và những con đường rộng rãi bắt đầu đông đúc.

Từ người già, phụ nữ, trẻ em, loại người gì cũng đều tụ họp đông đủ ở đây.

Mọi người ai nấy đều cầm trên tay những quẻ hương, Lý Hỏa Vượng liền hiểu rằng những họ đều đến đây để lễ Phật.

“Hương khói trong chùa này lúc nào cũng nghi ngút như vậy sao?”

Thấy Lý Hỏa Vượng nói như vậy với Lữ Trạng Nguyên, một người hành hương bên cạnh liền nghiêng người xen vào:

“Đương nhiên, Bồ Tát của chùa Chính Đức rất hiệu nghiệm đấy! Con dâu ta từng đến đây cầu sinh quý tử một lần rồi, linh lắm luôn!"

"Hơn nữa, những vị sư trụ trì của chùa Chính Đức rất tốt bụng, họ thường phát cháo cho những người nghèo vài ngày một lần.”

“Đúng đúng. Có một ngôi chùa tuyệt vời như vậy ở thành Tây Kinh đúng là phúc mấy đời đấy!"

…

Trong ấn tượng của Lý Hỏa Vượng, hầu hết các ngôi chùa được xây trên núi, còn những ngôi chùa được xây thành khá là hiếm.

Nhưng đó không phải là điều hắn quan tâm, điều hắn quan tâm hơn bây giờ là tên của ngôi chùa mà những người đến dâng hương vừa nói.

“Chùa Chính Đức?”

Lý Hoả Vượng nhớ lại những gì Chính Khôn Lâm đã nói với Đan Dương Tử trước khi chết. Rất có thể trước kia họ bị đám hòa thượng ở chùa Chính Đức truy sát.

Tim hắn bắt đầu đập nhanh hơn, cuối cùng hắn cũng tìm được rồi, đi một đoạn đường dài như vậy, trải qua bao nhiêu chuyện như thế, cuối cùng hắn cũng tìm được nơi này rồi!

Vào lúc này, men theo một ngã rẽ, ánh sáng trước mặt đột nhiên trở nên rõ ràng.

Những phiến đá sạch sẽ và đều tăm tắp được xếp thành những bậc thang trải dài tít tắp, ở điểm kết thúc của hàng trăm bậc thang này hiện ra một ngôi đền trang nghiêm với hương khói nghi ngút và những bức tường đỏ tía.

Trên tấm bảng đen phía trên cổng chùa, có ba chữ lớn viết bằng màu mực đỏ son.

Chùa Chính Đức

Câu đối thứ nhất: Tu đức chúng nhân pháp thân viên diệu. (Tu nhân tích đức vì đạo thân).

Câu đối thứ hai: Thủy thanh nguyệt hiện ngọc cái tôn nghiêm (Nước trong trăng hiện tỏ tôn nghiêm).

Chương 70: Không Dễ Kết Thúc

Vào thời hoàng kim, toàn bộ ngôi đền được bao phủ trong làn khói trắng, sương khói mờ ảo ngỡ như lạc vào Tiên Giới.

"Tiểu đạo gia, ta không đi cùng ngươi đâu, ngươi cứ việc đi thoải mái. Nhân tiện, Tây Kinh khác với Kiến Nghiệp, nơi đây có giờ giới nghiêm vào ban đêm. Nhớ quay lại trước khi trời tối."

Lý Hoả Vượng thở dài rồi hòa mình vào đám đông, bắt đầu bước trên những bậc thang đầu tiên.

Theo chân những người dâng hương, đi qua cổng chùa là trải dài những ngôi đền nghi ngút sương khói.

Lúc này, Lý Hoả Vượng đứng giữa dòng người như một pho tượng, lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh.

Ngôi chùa đã được tìm thấy, nhưng vấn đề tiếp theo khiến hắn băn khoăn hơn cả là hắn nên đối diện với các cao tăng trong ngôi chùa này như thế nào?

Nói thẳng ra rằng bản thân là đồ đệ của Đan Dương Tử ư? Làm vậy e rằng họ sẽ đấm hắn chết mất!

Trước khi Lý Hoả Vượng nghĩ ra cách gì đó để ứng phó thì một vị sư từ chùa Chính Đức đã đứng trước mặt hắn rồi. Suy cho cùng, dù có hòa vào đám đông thế nào đi chăng nữa thì bộ y phục đạo sĩ của hắn cũng quá nổi bật, vị hòa thượng này nhận ra hắn cũng là lẽ thường tình.

Ngay khi đối phương vừa mở lời là cả một phong thái thuần khiết của đạo Phật không thể so sánh được với lão hòa thượng lúc trước.

“A Di Đà Phật, bần tăng Kiến Trang.”

Vị hoà thượng chắp hai tay lại hành lễ, Lý Hỏa Vượng lập tức hồi lễ.

"Đại sư phụ, rất hân hạnh được gặp người, tại hạ Huyền Dương. "

"Thí chủ là đệ tử của Huyền Môn, đến chùa này chắc hẳn không phải để lễ Phật đâu nhỉ? Mời đi bên đây."

Nhìn đám người náo nhiệt xung quanh, Lý Hỏa Vượng gật đầu rồi đi theo vào cửa hông bên cạnh.

Nhìn vết sẹo trên đầu vị hòa thượng trước mặt, Lý Hỏa Vượng bắt đầu suy nghĩ xem nên nói gì tiếp theo.

Hai người đi men giữa những ngôi đền uy nghiêm dài tít tắp, tiếng ồn ào của đám đông ở cửa dần dần bị bỏ lại phía sau. Cuối cùng, họ dừng lại trước vài bộ bàn ghế đá dưới gốc cây bạch quả vàng rực.

“Mời thí chủ.”

Sư thầy Kiến Trang ngồi xuống, hai tay chầm chậm lần chuỗi tràng Phật.

Hắn không hỏi Lý Hoả Vượng thuộc phái nào hay ở đâu, cũng không hỏi về Lý Hỏa Vượng, hắn đã thể hiện sự thanh tâm quả dục, tâm tịnh như nước của các đệ tử Phật giáo một cách hoàn

hảo.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lý Hỏa Vượng nhìn về phía vị sư trước mặt.

"Đan Dương Tử đã chết."

"Cạch" một tiếng, những hạt Phật màu nâu gỗ rơi vãi khắp nơi.

Nhìn vị sư mập mạp trước mặt mình đừng lên, Lý Hoả Vượng nhẹ nhàng gật đầu.

Không thể sai được, đám hoà thượng ở đây quả nhiên có liên quan tới Đan Dương Tử.

"Lão đạo sĩ mũi to ấy thật sự đã chết rồi sao? Chuyện này rất quan trọng, xin thí chủ hãy nói rõ. "

Nếu đã muốn biết câu trả lời, đương nhiên phải nói cho đối phương biết đủ thông tin.

Ngoài việc che giấu việc bản thân đã lấy đi quyển sách có tên Thiên Thư ra, Lý Hoả Vượng đã kể cho sư thầy trước mặt hắn mọi chuyện xảy ra ở Thanh Phong Quan.

"Đại sư phụ, Đan Dương Tử thật sự có thể thành tiên trong hoàn cảnh đó sao?"

Nói đến đây, Lý Hoả Vượng hơi nghiêng người về phía trước và tiếp tục hỏi với ngữ khí nghiêm trang:

“Hoặc hắn có thể đã biến thành một thứ khác?”

Một cơn gió thoảng qua, làm xào xạc những chiếc lá vàng của cây bạch quả bên cạnh.

“Thí chủ có thật là đã nghe thấy Đan Dương Tử nói chuyện bên tai không?”

Vẻ mặt không kém phần nghiêm nghị của vị đại sư đã ngầm xác nhận lại lần nữa những nghi hoặc trong lòng hắn.

"Đúng vậy, đó không chỉ không phải ảo giác mà còn có chuyện liên quan đến Hỉ Thần rất bất thường nữa.”

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, ánh mắt Lý Hoả Vượng thoáng hơi cáu kỉnh.

"Cái vị Hỉ Thần mà không thể nhìn trực diện ấy cố gắng bổ nhào ra từ bóng tối để ăn thịt ta nhưng cơ thể bị ẩn trong bóng tối của hắn dường như bị thứ gì đó kéo đi."

“Tuy rằng không có căn cứ, nhưng ta cũng đoán được phần nào người kéo Thần Chết trong bóng tối chính là Đan Dương Tử, hơn nữa phải là Đan Dương Tử sau khi thành tiên.”

Sau khi trầm tư một hồi với vẻ mặt nghiêm trọng, Kiến Trang đứng lên.

“Thí chủ, xin chờ một chút, chuyện này kì thực hệ trọng.”

Nói xong, Kiến Trang chắp tay về phía Lý Hỏa Vượng rồi quay người vội vàng rời đi.

Dù bên kia không nói gì nhưng thái độ của hắn cũng đã thể hiện được phần nào.

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu lên nhìn mây trên bầu trời.

“Chắc chắn rồi, chuyện của Đan Dương Tử không thể dễ dàng kết thúc như vậy.”

Kiến Trang trở lại nhanh hơn Lý Hoả Vượng tưởng tượng, nhiều nhất chỉ mất nửa nén hương, lần này hắn ta vội vàng trở lại với một chuỗi tràng Phật mới trên tay.

"Thí chủ Huyền Dương, xin mời, sư trụ trì muốn gặp trực tiếp ngươi."

Chùa Chính Đức rất lớn, sau khi Lý Hoả Vượng đi giữa các ngôi đền một lúc, cuối cùng hắn thấy mình đang đứng trước một đại sảnh tráng lệ.

Đi qua tám cánh cửa lớn của điện, trước mắt Lý Hỏa Vượng là

năm bức tượng Phật dát vàng cao mười mấy trượng ngồi khoanh chân, mỗi bức tượng là một tư thế riêng biệt.

Chương 71: Thành Phật

Ngồi trên miếng đệm trước năm bức tượng Phật khổng lồ ấy là một vị thân mặc áo cà sa, đầu đội Ngũ Phật Mao giống với chiếc của Đường Tăng.

Khi Lý Hoả Vượng bước vào, hắn nghe thấy sư thầy đang tụng kinh, vì đại điện rất lớn nên tiếng tụng kinh thậm chí còn có âm vang vô cùng thanh tao.

Dưới cái nhìn của năm vị Phật vàng khổng lồ, Lý Hoả Vượng bất giác đi chậm lại.

Tiếng tụng kinh dừng lại, sư thầy ngồi trên tấm nệm chậm rãi quay lại.

Lý Hoả Vượng đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt của ông ta.

Đó là một vị trụ trì già với hàng lông mày và râu bạc trắng, điều khiến hắn ngạc nhiên không phải là vẻ ngoài tử tế và bất thường mà là đôi mắt của ông ta.

Đó là một đôi mắt màu hồng, sau thời gian dài tiếp xúc, Lý Hoả Vượng chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra ông ta mắc chứng bệnh bạch tạng giống với Bạch Linh Miểu.

“A Di Đà Phật, Lão Nạp Tâm Huệ.”

Trụ trì Tâm Huệ chắp tay, giọng điệu bình thản.

“Tại hạ Huyền Dương, tham kiến phương trượng.”

Lý Hoả Vượng hành lễ xong liền ngồi xuống ngay đối diện.

“Phương trượng, về Đan Dương Tử…”

Lý Hoả Vượng đang nói nửa chừng thì bị bàn tay giơ lên của

người bên kia chặn lại.

“Thí chủ Huyền Dương, ngươi có biết năm bức tượng Phật trong ngôi chùa này không?”

Lý Hoả Vượng lắc đầu, Tâm Huệ khẽ vuốt chòm râu trắng rồi giải thích,

“Ở Kim Cang Giới có Tỳ Lô Già La Như Lai, Đông Phương Hương Tích Giới có A Sóc Phật. Phật Bảo Thắng ở Nam Cực Lạc Giới, Phật A Di Đà ở Tây Phương Cực Lạc, và Phật Thành Tự ở Bắc Liên Hoa, họ được gọi chung là Ngũ Trí Như Lai. "

Vị sư thầy này giảng giải liên tục về những điều tràng giang đại hải, Lý Hỏa Vượng không hiểu ý của ông ta là gì, hắn không khỏi sốt ruột.

"Phương trượng, ta sẽ nói về chuyện này khi có thời gian. Xin hỏi rốt cuộc Đan Dương Tử đã biến thành gì rồi?"

Tâm Huệ chắp tay và bình tĩnh nhìn Lý Hoả Vượng một lần nữa.

"Hắn đã thành Phật rồi."

…

"Hắn thành Phật rồi."

Nghe phương trượng bình thản nói ra lời này, Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn về năm tòa Kim Phật khổng lồ ở bốn phía, mặt Phật vừa rồi còn trang nghiêm lúc này phảng phất như thay đổi trong nháy mắt.

Lý Hỏa Vượng vừa chuẩn bị đứng dậy nhìn thoáng qua nắng trời rực rỡ ngoài cửa, rồi lại nhìn về phía phương trượng.

Lão phương trượng vẫn giống như vừa rồi, định lực mười phần ngồi ở chỗ đó không vui không buồn, phảng phất câu nói vừa rồi không phải xuất phát từ miệng hắn.

"Chờ một chút, đừng tự mình dọa mình, chuyện chưa chắc đã như ta nghĩ."

Cẩn thận cân nhắc một hồi, Lý Hỏa Vượng một lần nữa mở miệng hỏi:

"Phương trượng, Chính Đức Tự cùng Đan Dương Tử hắn là đã có khúc mắc."

"Không sai, trước kia hắn giết người khắp nơi, nháo đến gà chó không yên, ta từng phái võ tăng Đạt Ma viện của bản tự đi trước bắt giữ, nhưng nhiều lần đều bị hắn trốn thoát."

"Ngươi có thể nghĩ ra cách diệt trừ người này, cũng coi như là lập một công đức."

"Vậy xin hỏi đại sư, kẻ xấu tội ác tày trời như hắn làm sao thành Phật? Sao hắn có thể thành Phật được?"

"A Di Đà Phật, hắn hiện tại là gì không phải là do hắn, mà do lão nạp trong lòng có Phật. Vì vậy trong lòng ta, hắn chính là Phật."

Nghe đối phương nói như vậy, Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy bực bội, lão hòa thượng này nói chuyện bình thường không chịu, cứ thích nói mấy câu đánh đố mình.

"Thí chỉ, Đan Dương Tử lúc này đã hòa thành thiên địa, ta cho rằng hắn là cái gì cũng không quan trọng, ngươi cho rằng hắn là cái gì mới là quan trọng nhất. Ngươi nghĩ hắn là cái gì, thì hắn sẽ là cái đó. Dù sao hiện tại nhân quả của hắn vẫn nằm trên người ngươi, mà không phải trên người lão nạp."

Thanh âm của Tâm Tuệ vẫn như cũ không mặn không nhạt, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng lại nghe hiểu ý mà hắn muốn biểu đạt.

"Ngươi nói Đan Dương Tử bây giờ đã biến thành một đoàn không có hình dạng, có thể biến hóa theo suy nghĩ? Giống như Du lão gia? ”

"Đúng vậy."

"Nhưng tại sao lại thế? Tại sao hắn lại biến thành thứ quỷ quái đó?

Công pháp thành tiên kia đều là do ta bịa ra, ăn nhiều đồ kịch độc như vậy, hắn phải chết rồi mới đúng!"

Lý Hỏa Vượng nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra vấn đề này.

"Lão nạp không biết."

Đối phương thẳng thắn làm cho Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất ngờ không kịp đề phòng.

"Ngươi không biết?"

"Lão nạp không phải Vị Lai Phật, không thể toàn trí toàn năng, người xuất gia không nói dối, không biết chính là không biết."

Lý Hỏa Vượng suy tư một lát, lại hỏi một vấn đề mấu chốt.

"Phương trượng, có biện pháp nào có thể giải quyết triệt để Đan Dương Tử không? Nếu hắn đều là đối thủ của chúng ta, vậy thì không nên cứ để hắn leo lắt như thế mãi."

Hắn hao tổn tâm tư chạy xa như vậy, chính là vì giải quyết chuyện này.

Mặc kệ Đan Dương Tử biến thành cái gì, chính mình nhất định phải giải quyết hắn.

Lần này Tâm Tuệ không trả lời nhanh như lúc nãy, mà là trầm tư một hồi, rồi giơ tay phải lên.

"Ngươi lại đây, ta cần nhìn lại."

Nhìn bàn tay trắng đầy nếp nhăn kia, Lý Hỏa Vượng có chút chần chờ.

Chương 72: Hương Hỏa Tấp Nập

"Ta còn có bằng hữu đợi ở bên ngoài, ta không trở về họ không yên tâm."

Nghe Lý Hỏa Vượng cự tuyệt, ngữ khí của phương trượng vẫn

như cũ không nhanh không chậm.

"Đi hay ở đều do ngươi, Chính Đức Tự mở cửa vào giờ Thìn ngày mai. Huyền Dương thí chủ, kính xin đừng nuốt lời, ngươi cũng biết phiền toái này không trừ, vô luận đối với ngươi hay là đối với thiên hạ thương sinh thì đều là một mối họa ngầm."

Khi Lý Hỏa Vượng đi ra ngoài điện đứng dưới ánh mặt trời, nhìn vào bên trong, lại phát hiện phương trượng đã xoay người lại, bắt đầu tụng kinh với kim phật khổng lồ.

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu nhìn mặt trời giữa trưa trên đỉnh đầu, lại nhìn miếu thờ Phật môn yên bình bốn phía, nhìn thế nào cũng không giống là nơi sẽ có chuyện gì xảy ra.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa xoay người đi không được mấy bước, cái ót trụi lủi của lão phương trượng đang tụng kinh bắt đầu nhúc nhích.

Không lâu sau, cái gáy bóng loáng dưới mũ Ngũ Phật chậm rãi nứt ra một khe hở, một con mắt dựng thẳng to bằng nắm tay chui ra, gắt gao nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Lúc này, tiếng tụng kinh của lão phương trượng bỗng nhiên cao lên một nấc.

“Sắc bất thị ngã...Nhược thị ngã giả. Sắc bất ứng bệnh cập thụ khổ não. Ngã dục như thị sắc...Ngã bất dục như thị sắc...Tùy tình sở dục. Thị cố đương tri...”

Chờ Lý Hỏa Vượng quẹo trái quẹo phải, dọc theo con đường nhỏ trong chùa đi tới cửa chính đông đảo hương khách ồn ào, hắn đột nhiên có cảm giác như một lần nữa trở về nhân gian.

Đứng trong đám đông, hắn nhìn về phía con đường nhỏ vừa đi ra.

"Ta có thể tin hắn không?"

Lý Hỏa Vượng có chút do dự.

"Này! Đạo sĩ! Ta ở đây!"

Nghe được có người gọi mình, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, liền nhìn thấy lão khất cái đang ở cách đó không xa, hưng phấn vẫy tay với mình.

"Ngươi đến Chính Đức Tự rồi sao? Người ta có nhận ngươi không?"

Lão khất cái hưng phấn gật đầu.

"Ừm, hòa thượng kia vừa nói, thấy ta đáng thương, nên có thể để ta ở lại trong chùa làm việc."

"Như vậy cũng tốt, ngươi ở đây cố gắng làm, ít ra còn tốt hơn việc ở ngoài đào rau dại ăn cống phẩm của người chết nhiều. Ta còn có việc nên đi trước, đúng rồi, ta còn chưa hỏi ngươi tên gì."

"Ngươi gọi ta là hòa thượng là được, ta thích bị người ta gọi là hòa thượng. Sau này có rảnh thì nhớ đến chùa chơi."

"Ha ha, theo cách nói của Phật gia các ngươi thì là tùy duyên đi."

Tạm biệt lão hòa thượng, Lý Hỏa Vượng rời khỏi Chính Đức Tự.

Đợi tới khi hắn đi tới khách sạn điểm hẹn, những người khác lập tức xông lên như ong vỡ tổ.

Lý Hỏa Vượng giơ tay ngăn cản câu hỏi của mọi người, trước mở miệng nói:

"Ta có chuyện giao cho các ngươi, các ngươi chia nhau ra đi hỏi thăm người dân địa phương về Chính Đức Tự."

Tuy rằng cuộc gặp gỡ hôm nay với những hòa thượng kia vô cùng bình thường, nhưng hắn vẫn dự định nghe ngóng cái nhìn của người địa phương đối với Chính Đức Tự trước rồi mới tính toán.

Những người khác cũng hỏi cái gì, gật gật đầu rồi xoay người đi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau khi mặt trời lặn, bảy người tản ra lục tục trở về, đồng thời bắt đầu báo cáo những gì mình nghe ngóng được với Lý Hỏa Vượng.

"Nghe họ nói, Chính Đức Tự là ngôi chùa lớn nhất thành Tây Kinh, hương hỏa của tấp nập nhất."

"Ta nghe nói những hòa thượng kia đều rất thành kính, tuân thủ nghiêm chỉnh giới luật thanh quy, lần trước có một hòa thượng ăn vụng thịt, trực tiếp bị họ trục xuất khỏi chùa."

"Nghe nói hoàng đế trong cung cũng sẽ đến chùa bái Phật, nếu vận khí tốt, chiếm được vị trí tốt, còn có thể nhìn thấy Hoàng đế!"

"Chuyện ta hỏi thăm được cũng không khác gì họ, sư huynh, ngươi muốn chúng ta hỏi thăm Chính Đức Tự làm cái gì?"

Lý Hỏa Vượng không trả lời, hắn không muốn đem chuyện Đan Dương Tử có thể vẫn còn sống đáng sợ như vậy nói cho họ biết, miễn cho họ lo lắng sợ hãi.

Cẩn thận cân nhắc những gì nghe được một lúc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Lý Hỏa Vượng phát hiện mình cũng không có lý do cự tuyệt.

Nếu như không tín nhiệm những hòa thượng này, vậy mình chỉ có thể cứng đối cứng với Đan Dương Tử đã thành "Phật". Lựa chọn này không thể nghi ngờ là muốn chết.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc được mất, Lý Hỏa Vượng hạ quyết định, ngày mai sẽ trở về Chính Đức Tự.

…

Trong Ngũ Phật điện, Lý Hỏa Vượng lại gặp được phương trượng Tâm Tuệ. Lần này không chỉ có một mình hắn, phía sau còn có bốn vị lão hòa thượng đang xếp bằng ngồi.

"Nếu đã tới, vậy thì Huyền Dương thí chủ, chúng ta sẽ nói ngắn gọn, chúng ta cần làm một bữa đại trai phổ độ để siêu độ cho hắn."

"Được, vậy phương trượng, chúng ta bắt đầu đi."

Lý Hỏa Vượng lập tức mở miệng nói.

"Huyền Dương thí chủ, yên tâm đừng nóng nảy, nhân quả của Đan Dương Tử nằm ở thân ngươi, trước khi làm pháp sự này, còn cần ngươi tĩnh tâm mới có thể bắt đầu."

Chương 73: Hắc Thái Tuế Hung Dữ

"Tĩnh tâm?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc.

"A di đà phật, thí chủ, tâm của ngươi rất không yên, tâm của ngươi bị bệnh."

Phương trượng còn chưa nói hết, Lý Hỏa Vượng đã dùng ngữ khí nghiêm khắc nhanh chóng phản bác.

"Ta không có bệnh! ”

Lời này vừa ra khỏi miệng, ngay cả Lý Hỏa Vượng đều bị âm lượng của mình hoảng sợ.

Nhìn năm vị lão hòa thượng trước mặt ý vị thâm trường nhìn mình, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nắm tay đang nắm chặt bắt đầu run rẩy.

"Xin hỏi phương trượng, ta phải làm thế nào mới có thể tĩnh tâm?"

Một quyển kinh thư có bìa màu vàng được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Cầm quyển Ngũ Uẩn Giai Không Kinh này về, sáng chiều tối một ngày tụng ba hồi."

Lý Hỏa Vượng nhận lấy, mở kinh thư ra, bên trong tất cả đều là kinh văn phật môn khó hiểu, hắn đọc mà như lọt vào trong mây mù, hoàn toàn không hiểu được hàm nghĩa.

"Chỉ cần đọc là được sao? Không có công pháp gì? Cũng không cần ăn cái gì?"

Trình tự đơn giản này thấp hơn phỏng đoán của Lý Hỏa Vượng rất

nhiều.

Thấy Tâm Tuệ phương trượng lắc đầu, Lý Hỏa Vượng cầm kinh thư muốn đi ra ngoài. Ngay lúc sắp đi tới cửa, hắn bỗng xoay người lại, nhìn về phía các lão hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Tâm Tuệ phương trượng, Chính Đức Tự có công pháp tu hành không?"

"Tất nhiên là có, chỉ cần thí chủ nguyện cạo đầu xuất gia quy nhập bổn tự, Tàng Kinh Các tùy ý thí chủ lật xem."

Lý Hỏa Vượng xoay người rời đi, lời của đối phương rõ ràng mang ý từ chối.

"Huyền Dương thí chủ, trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở lại trong chùa đi, chạy tới chạy lui như vậy, ngươi phiền chúng ta cũng phiền."

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng không từ chối, nếu đã tin tưởng đối phương thì không nên cảnh giác chút việc này, nếu không sẽ tỏ rõ mình là con người hẹp hòi.

Một gian sương phòng độc lập trong Chính Đức Tự đã được sửa sang lại, Lý Hỏa Vượng ngồi bên trong, im lặng đọc kinh thư trong tay.

Vài ngày đầu, Lý Hỏa Vượng vẫn còn chút khẩn trương, nhưng phát hiện cả chùa nhưng phát hiện cả miếu căn bản không có bất luận kẻ nào để ý mình, cho dù mình có chạy đến chính điện náo nhiệt, xem hòa thượng đoán xăm cũng không ai phản ứng, hắn mới dần dần yên lòng.

Đêm khuya, dưới ngọn đèn dầu làm bạn, Lý Hỏa Vượng hai tay cầm quyển kinh thư đọc.

“Ngã sinh dĩ tẫn. Phạn hành dĩ lập...Sở tác dĩ bạn, bất thụ hậu hữu. Thuyết thử pháp thời. Ngũ bật sô đẳng. Vu chư phiền não. Tâm đắc giải thoát. Tín thụ phụng hành...”

Lúc vừa mới bắt đầu đọc Ngũ Uẩn Giai Không Kinh, Lý Hỏa Vượng

vẫn chưa có bất kỳ cảm giác gì. Nhưng theo từng ngày trôi qua, hắn phát hiện chất lượng giấc ngủ của mình càng ngày càng tốt, lúc này mới biết thứ này thật sự hữu dụng.

Bình tĩnh đọc xong một lần, Lý Hỏa Vượng chậm rãi đóng sách lại, , thổi tắt đèn dầu chuẩn bị ngủ, trong lòng thì bắt đầu tính toán việc cần làm sau này.

"Chờ xử lý Đan Dương Tử xong liền đi tìm Hắc Thái Tuế, nếu như có thể ổn định lại bệnh tình của ta, như vậy ta có thể ở thế giới này an tâm sinh hoạt."

"Có điều Hắc Thái Tuế kia thoạt nhìn rất hung dữ, nếu như thật sự bắt được, ta nên trói buộc nó như thế nào, để mỗi tháng có thể cắt thịt ăn đây?"

"Đúng rồi, còn có thực lực, nhất định phải đạt được thực lực tự bảo vệ mình mới được, chỉ là chuyện này đồng dạng cũng khó làm."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa có một cái bóng của đạo nhân chợt lóe qua, thân thể trong nháy mắt căng thẳng.

"Trong chùa có người giám thị ta?"

Lý Hỏa Vượng thả chậm bước chân, từ từ đi tới bên cửa rồi nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Khẽ khàng kéo ra một khe hở, tiểu viện ngoài cửa bị ánh trăng chiếu sáng không một người. Lý Hỏa Vượng cẩn thận thò đầu ra, phát hiện ở xa xa có một góc tăng bào màu vàng nhanh chóng lẩn vào hành lang tối tăm.

"Chùa này đang làm trò gì thế?"

Lý Hỏa Vượng suy tư một lát, sau đó chậm rãi theo sau.

Đi nhanh vài bước, nương theo ánh trăng Lý Hỏa Vượng thấy được cái đầu trọc đang đi phía trước. Nhìn từ sau không thấy được mặt, nhưng trên đầu người nọ không có đốm hương (những vết sẹo tròn trên đầu hòa thượng) nào, có thể thấy được địa vị của hắn ở

Chính Đức Tự hẳn là không cao.

Cứ như vậy, trong ngôi chùa lặng ngắt như tờ, có hai người một đi phía trước, một theo từ phía xa.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên thân thể của hòa thượng kia chợt lóe lên, người đã chui vào khe cửa khép hờ bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng vừa định chui vào, nhưng suy nghĩ một chút, hắn xoay người đi tới một bên khác, dùng tay dính chút nước bọt rồi đâm thủng cửa sổ giấy.

So với Ngũ Phật Điện của phương trượng thì điện này không lớn, thậm chí có thể nói là rất nhỏ hẹp, không nói bồ tát một tay niết chỉ một tay cầm bình được thờ phụng bên trong nhỏ hơn bên ngoài mấy lần.

Chương 74: Đại Sư Phụ

Chỉ riêng ngọn nến cũng chỉ có đốt mỗi hai cây, làm cho cả đại điện vô cùng u ám.

Lúc này có người đang quỳ lạy trước Phật, nhưng cũng không phải là hòa thượng vừa mới đi vào, mà là một nữ nhân.

"Phụ nữ? Trong chùa lúc đêm hôm khuya khoắt?"

Không đợi Lý Hỏa Vượng nghĩ rõ vấn đề, nữ nhân kia đã nhỏ giọng nói.

"Bồ Tát đại bi, cầu xin ngài ban cho ta một đứa con trai, nếu ta không sinh được nhi tử, nam nhân của ta sẽ đem ta đi bán."

Ngay khi nàng nói xong những lời này, một vị hòa thượng cởi trần từ trong bóng lưng Bồ Tát lặng lẽ đi lên.

Hắn cầm một miếng vải đỏ, nhẹ nhàng trói chặt mắt nữ nhân kia.

Sau khi cơ thể của nữ nhân run lên bần bật thì không còn phản kháng nữa, hơi thở cũng dần dần trở nên nặng nề,

Trong lúc nàng thở một hơi hít một hơi thì lại có bảy tám tên đầu trọc từ trong bóng tối xung quanh chui ra, hai tay chắp lại chậm rãi vây quanh nàng.

"Đây chính là chân tướng của việc cầu tử rất linh?!"

Lý Hỏa Vượng nhìn tất cả cảnh này, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, điều này quả thật đã lật đổ toàn bộ nhận thức trước đó của hắn đối với Chính Đức Tự.

Bỗng nhiên hắn nhận ra cái gì, đột nhiên xoay người, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng ngời trong viện, vị tên Kiên Độn kia giống như điêu khắc đứng ở nơi đó.

"Bị phát hiện!"

Nhìn Lý Hỏa Vượng, Kiên Độn cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng phất phất tay, sau đó xoay người đi xa.

Thoáng nhìn qua cảnh hỗn loạn bên trong điện một cái, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng đi theo.

Kiên Độn cũng không có dẫn Lý Hỏa Vượng đến nơi khác, mà là dẫn về chỗ ở của hắn, sau đó đốt dầu đèn, ngồi xuống ghế.

"Ta biết thí chủ đang nghĩ gì. Có lẽ thí chủ đang cho rằng hòa thượng Chính Đức Tự lục căn không sạch? Nhưng thí chủ thật sự cho rằng, những hương khách kia đều là kẻ ngốc hay sao? Tại sao họ lại đến bái Phật vào ban đêm? ”

Lý Hỏa Vượng đứng ở cửa không nói gì, chờ đối phương nói tiếp.

"Có người muốn con trai, chúng ta liền cho họ con trai, người xuất gia từ bi làm đầu, chúng ta đây là đang làm việc thiện."

Nghe hắn nói như vậy, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày.

"Vậy chuyện tốt của các ngươi làm xem ra vẫn còn rất nhiều."

"Chính Đức Tự chưa từng có đệ tử nói Bồ Tát nhà mình cầu tử linh nghiệm, đây đều là hương khách tự phát tuyên truyền, chúng ta không nói họ cũng không hỏi."

…

"Đại sư phụ, ngài không cần giải thích nhiều như vậy cho một khách thuê nhà, ta cũng không quản được các ngươi, mời đi ra ngoài đi, ta muốn đi ngủ."

Kiên Độn chắp hai tay lại hướng Lý Hỏa Vượng cúi chào, sau đó đi về phía cửa. Ngay khi lướt qua Lý Hỏa Vượng, hắn nhẹ nhàng nói ra một câu.

"Đừng xem thường Phật môn, trước khi ta xuất gia thì cũng từng làm đạo sĩ. Huyền môn kỳ thật đều giống như nhau, chỉ là ngươi không biết mà thôi."

Kiên Độn rời đi, toàn bộ gian phòng chỉ còn lại một mình Lý Hỏa Vượng, hắn quay đầu lại, nhìn chùa miếu xa xa bị bóng tối bao phủ, lúc này không còn cảm thấy uy nghiêm cùng trang trọng gì nữa.

Lý Hỏa Vượng nhìn bóng tối, chậm rãi thở ra một hơi.

"Cái chỗ chết tiệt này bẩn thật đấy, chẳng lẽ không còn chỗ nào sạch sẽ hơn sao?"

Kể từ tối hôm xảy ra chuyện đó, cứ đến tối là Lý Hỏa Vượng cố gắng không đi ra ngoài, miễn phá hư chuyện tốt của các hòa thượng, khiến người ta ghi hận.

Từng ngày từng ngày dẫn trôi qua, tình trạng tinh thần của Lý Hỏa Vượng cũng càng ngày càng tốt, trên cơ bản không gặp ác mộng nữa.

Ngay khi hắn định đi hỏi phương trượng khi nào bắt đầu thì lại thấy phương trượng đã phái người đến trước."

"Huyền Dương thí chủ, Đại Trai Phổ Độ chuẩn bị bắt đầu. Pháp hội lần này tiêu hao rất lớn, kính xin thí chủ mấy ngày nay không nên đi lại."

"Được, ngươi trở về nói cho lão phương trượng, ta đã biết rồi."

Lý Hỏa Vượng nói với Tiểu Sa Di trước mắt.

Chờ Tiểu Sa Di đi, một bóng người quen thuộc đột nhiên xông vào, vẻ mặt kinh hỉ nói:

"Tiểu đạo sĩ, thì ra ngươi ở chỗ này, sao không nói với ta một tiếng?"

Là lão khất cái lúc trước, chỉ là hiện tại hắn đã không còn dáng vẻ chật vật như trước kia.

Trên người mặc tăng bào màu vàng mới tinh, trên mặt cũng không có bất kỳ vết bẩn nào, có vẻ tinh thần không ít.

Tuy nói mình và hòa thượng này chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng ở nơi xa lạ này gặp được một người quen, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy thân cận.

"Hòa thượng, ngươi ở đây thế nào?"

"Rất tốt, mỗi ngày đều có thể ăn no mặc ấm, chỉ là trong chùa không có cách nào làm việc thiện, có chút không được tự nhiên."

Vừa nhắc tới việc thiện, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm đó, hắn nhìn lão hòa thượng trước mắt nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Đừng để ý nhiều tới chuyện đó, sống tốt là được, ngôi chùa này tuy bẩn một chút, nhưng ít ra cũng có cơm ăn."

"Đi nào tiểu đạo sĩ, ta dẫn ngươi tới chỗ ta làm việc xem một chút, chỗ đó thật lớn."

Lão hòa thượng hưng trí bừng bừng kéo Lý Hỏa Vượng đi ra ngoài cửa.

Chương 75: Đi Nhanh Lên!

"Mặt trời lớn như vậy, chờ lần sau đi."

Lý Hỏa Vượng không nhiệt tình mấy, hắn chẳng còn hứng thú tham quan gì với ngôi chùa này nữa.

"Ngươi cứ đi đi! Ngươi qua đó bảo đảm sẽ không hối hận! Đó là một nơi rất thú vị!"

Dưới sự lôi kéo của lão hòa thượng, Lý Hỏa Vượng đành phải ra khỏi phòng.

Lý Hỏa Vượng đi theo lão hòa thượng tới một cái sân lộ thiên rộng rãi bên trong Chính Đức Tự.

Đi tới nơi này, hắn mới phát hiện Chính Đức Tự này thật lớn.

"Keng…keng…keng!"

Trong sân bụi đất tung bày, một số nhà sư buộc băng gạc trên gan bàn tay đang giơ dùi đá và búa điêu khắc tượng Phật.

Tượng Phật xếp thành hai hàng, một trái một phải kéo dài về phía đại viện.

Dưới ánh nắng mặt trời, đầu trọc của các nhà sư sáng lấp lánh. Dù đổ mồ hôi đầy đầu nhưng họ vẫn rất chăm chú điêu khắc tác phẩm nghệ thuật của bản thân.

"Ngươi làm việc ở đây à? Hoàn cảnh không được tốt cho lắm."

Lý Hỏa Vượng dùng tay nhíu mày che mũi, tránh bụi bặm xâm nhập.

"Đúng vậy, ta phụ trách dọn mấy tảng đá không dùng tới, mấy bức tượng Phật này cũng có một phần lực của ta đó."

Lão hòa thường dường như rất tự hào về vị trí của mình.

Hai người đi đến con đường giữa hai hàng tượng Phật còn dang dở, quan sát những bức tượng có hình thái khác nhau. Thỉnh thoảng có tăng nhân đi ngang qua họ, nhưng cũng không ngăn cản, hoàn toàn coi họ như không tồn tại.

"Chính Đức Tự điêu khắc mấy thứ này khẳng định không phải cho mình dùng, vừa nhìn liền biết là bán cho hương khách. Xem ra năng lực kiếm tiền của mấy hòa thượng này cũng mạnh đấy chứ."

Lý Hỏa Vượng âm thầm châm chọc.

Chỉ là sau khi trải qua chuyện đó, đối với những chuyện này, Lý Hỏa Vượng cũng không còn chút cảm giác ngoài ý muốn này.

"Còn chưa hết đâu! Phía trước vẫn còn nữa."

Lão hòa thượng hưng phấn nói, sau đó muốn đi về phía cái cửa đằng trước.

Nhìn hắn đi, Lý Hỏa Vượng cũng nhấc chân đuổi theo. Nhưng đột nhiên, tinh thần hắn trở nên hoảng hốt, thân thể cũng có chút lay động.

"Này này, tiểu đạo sĩ, ngươi làm sao vậy?"

Thấy tình huống không đúng, lão hòa thượng vội vàng chạy về đỡ.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Chờ Lý Hỏa Vượng một lần nữa đứng vững, dùng sức lắc lắc đầu, cái cảm giác khác thường này mới dần dần biến mất.

"Không sao chứ? Nhiễm phong hàn à? Nếu không ngươi về nghỉ ngơi trước đi?”

Lý Hỏa Vượng từ chối thiện ý của lão hòa thượng.

"Không có việc gì, ta rất tốt, đi tiếp đi."

"Được, dù sao nếu thật sự bị nhiễm phong hàn thì cũng nên phơi nắng nhiều hơn. Vậy chúng ta tiếp tục đi tới trước xem thôi."

Lý Hỏa Vượng nghe được lời này của hắn, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

"Chẳng lẽ say nắng thật? Nhưng vừa mới qua tết không bao lâu mà? Mình cũng đâu cảm thấy nóng. ”

Sau khi cảm giác được thân thể không có gì khác thường, Lý Hỏa Vượng nhấc chân đi theo lão hòa thượng.

Nhưng chân vừa nhấc lên, hắn phát hiện thanh âm bốn phía đã

xảy ra biến hóa, không còn là tiếng đụ.c đá, mà biến thành tiếng da thịt va chạm với nhau.

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc quay đầu, nhìn về phía bức tượng bên phải, thân thể trong nháy mắt cứng đờ.

Những tượng đá khi nãy đã biến mất, thay vào đó đều là một đống thịt trắng, là hòa thượng.

Các hòa thượng vừa nãy còn đang điêu khắc tượng thì đang thành kính nhắm mắt lại, họ chen chúc xếp chồng lên nhau, cơ thể giống như giòi trắng không ngừng nhúc nhích, làm một ít chuyện nam nữ mới có thể làm.

"Đây...Đây là?"

Lý Hỏa Vượng hai mắt mở to lui về phía sau một bước.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu, híp mắt nhìn mặt trời chói mắt trên đỉnh đầu, chính mình cũng không có hoa mắt.

Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía pho tượng phía sau mình, không có gì bất ngờ, họ đều thay đổi, dưới ánh mặt trời sáng ngời của mùa đông, đột nhiên có thêm mấy chục ngọn núi thịt.

"Đạo sĩ! Đi nhanh lên!"

Lão hòa thượng ở phía trước hưng phấn hô, giống như một đứa nhỏ đang vội vàng khoe khoang đồ vật với bạn.

Lý Hỏa Vượng run rẩy hít sâu một hơi, nhấc chân tiếp tục đi về phía trước. Đi qua cánh cửa to, là một đại viện rộng rãi xuất hiện trước mặt họ.

Nơi này vẫn xuất hiện cảnh núi thịt chồng chất như bên ngoài, chỉ là trong cái "núi" này không chỉ có người, mà còn có thêm một ít thứ khác, ví dụ như heo.

Chúng gào thét đau đớn, nhưng ngọn núi thịt được hình thành bởi

những hòa thượng có nét mặt sùng kính này giống như một vũng bùn, kéo bọn chúng lún sâu vào.

"Ngươi nhìn con Kỳ Lân với Sư Tử Đá này xem, giống thật lắm đúng không? Nếu như ta có tay nghề như này thì tốt biết mấy."

Lý Hỏa Vượng đi theo lão hòa thượng, tiếp tục quan sát "tác phẩm" của tăng nhân Chính Đức Tự. Hắn nhìn thấy chó, nhìn thấy ngựa, nhìn thấy trâu, nhìn thấy lừa.

Hơn nữa sau khi cẩn thận phân biệt, hắn còn phát hiện càng nhiều dị thường, đó chính là những hòa thượng này đều là người âm dương!

Chương 76: Lỡn Đúng Không?

Lúc này đoàn đay rối trong đầu Lý Hỏa Vượng kêu lên ong ong.

Bỗng nhiên, một bàn tay của lão hòa thượng vươn tới, túm lấy hắn đi nhanh vài bước, tiến vào trong một gian đại điện trống trải.

Cổ Lý Hỏa Vượng cứng ngắc nhìn về phía điện, theo đầu hắn càng ngửa càng cao, đồng tử trong mắt cũng càng co càng nhỏ.

"Nhìn xem!"

Lão hòa thượng chỉ tay lên trên, trên mặt lộ ra nụ cười giống như hài đồng, trong giọng nói mang theo cảm khái nói:

"Một pho tượng Phật tổ lớn biết bao."

…

"Phật tổ?"

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn sinh vật cao ít nhất hai mươi mấy mét trước mắt.

Bất kể Phật tổ trong mắt lão hòa thượng có hình dáng thế nào, ở trước mắt Lý Hỏa Vượng thì Phật tổ chính là núi thịt màu hồng dị dạng ngọ nguậy, trên da dính đầy máu sền sệt như lưng của con

cóc.

Các bộ phận sinh d** có hình thù quái dị bọc lấy máu mà nhô ra khỏi da, không ngừng vặn vẹo theo sự nhúc nhích của cơ thể nó.

Giờ khắc này khắp cả người thứ quái dị và ghê tởm như vậy lại mọc đầy hòa thượng tя̱ầи ѣя̱υồиɠ cũng đang lúc nhúc.

Những hòa thượng này không ngừng hút lấy luồng khí màu hồng sinh ra từ trong cơ thể thứ này. Họ mang vẻ mặt phấn khởi, liên tục hít thở, dùng máu thịt của mình để lấp hết những khe hở trên người "Phật tổ", thân thể cũng vặn vẹo theo tiết tấu nhúc nhích của thứ này.

Phụ nữ, đồng loại, súc sinh cho đến thứ trước mắt, dường như các hòa thượng của Chính Đức tự đang lần lượt khiêu chiến cực hạn thân thể mình.

"Sao hả! Lớn đúng không! Tượng Phật tổ bằng đá này là tượng lớn nhất ta từng thấy đấy!"

Lão hòa thượng không biết gì cả đứng bên cạnh mở lời tán thưởng.

Thân thể Lý Hỏa Vượng cứng lại. Trước kia hắn luôn cho rằng người xấu như Đan Dương Tử là tà phái, bị chủ lưu bài xích ở thế giới này.

Nếu hòa thượng của Chính Đức tự và Đan Dương Tử có thù với nhau, vậy những hòa thượng này không chính phái đến mấy thì ít nhất cũng tuân theo quy tắc.

Nhưng về cơ bản thì giả thiết của hắn đã sai! Chẳng có gì gọi là chính phái tà phái cả! Có khi những cách tu luyện khác trên cả thế giới này đều quái đản như thế!

Đan Dương Tử và hòa thượng này kết thù với nhau, có lẽ cũng chẳng vì chính tà không thể cùng tồn tại! Vốn chỉ là hai thế lực tranh địa bàn!

Mặc kệ tại sao họ lại làm như thế, nhưng điều có thể khẳng định là lời của lão phương trượng nói trước đó đều là giả dối! Hắn bị

họ lừa rồi!

"Cái gì mà phổ độ đại trai chứ! Chắc chắn lão hòa thượng kia đã nói láo! Không được, ta nhất định phải mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này!"

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn về phía lão hòa thượng chưa hề phát hiện điều gì khác thường. Tuy rằng không biết tại sao chướng nhãn pháp của hòa thượng không có hiệu quả gì với hắn, nhưng có thể khẳng định là bây giờ hắn vẫn chưa bị họ phát hiện. Hắn muốn thoát vây thì nhất định phải lợi dụng tốt điểm này.

Lý Hỏa Vượng ép mình nhịn xuống, không để bản thân để lộ bất kỳ cử chỉ hành động dị thường nào. Hắn điều chỉnh nét mặt, xoay người:

"Tạm được, cũng chỉ có vậy. Ta về trước."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng nhanh chân đi ra bước ra đại điện, đi ra sân điêu khắc khiến người ta buồn nôn kia.

Núi thịt ở xung quanh vẫn đang ngọ nguậy liên tục, nhưng hắn coi như không nhìn thấy mà đi thẳng về phía trước.

"Ôi! Đạo sĩ, đừng đi mà, vất vả lắm mới đến đây, ngươi gấp gáp làm gì?"

Lão hòa thượng vừa nói vừa ra khỏi điện, vội vã đi theo hắn:

"Thức ăn nơi này không tệ, không thì chúng ta cùng đi ăn một bữa? Đậu hũ chiên ở đây còn ngon hơn thịt."

Trên mặt Lý Hỏa Vượng ra vẻ không kiên nhẫn, chân thì bắt đầu bước nhanh hơn. Lão hòa thượng tiếp tục lải nhải ở bên cạnh.

Lúc Lý Hỏa Vượng sắp ra khỏi núi thịt, một bóng người cao lớn chặn đứng đường đi của hắn.

Đó là một hòa thượng có thân hình cao lớn, vẻ mặt nghiêm túc, cao hơn Lý Hỏa Vượng cả một cái đầu. Hắn nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, không nói một lời.

"Vị đại sư phụ này, có chuyện gì không?"

Lý Hỏa Vượng lạnh lùng hỏi, trái tim lại căng chặt.

Thân thể của hòa thượng cao từ từ nghiêng về phía trước, cẩn thận quan sát Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, cảnh tượng khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy run sợ đã xảy ra. Chỉ thấy một cái xúc tu màu đen có giác hút rất mềm mại và linh hoạt nhô ra từ ba dấu sẹo tròn trên đầu hắn, càng lúc càng dài.

Xúc tu quái dị kia giống như một con rắn biển đang bơi lội trên không, bắt đầu vặn vẹo chầm chậm quanh đầu Lý Hỏa Vượng, phảng phất như đang cảm giác điều gì đó.

"A di đà Phật, thiện tai thiện tai. Thí chủ, tâm ngươi không sạch."

Câu này vừa thốt ra, núi thịt đang vặn vẹo xung quanh bỗng nhiên ngừng lại. Những hòa thượng đang làm chuyện xấu xa đồng loạt nhìn chăm chú vào Lý Hỏa Vượng.

"Hắn biết ta nhìn thấu chướng nhãn pháp! Liều mạng!"

Mắt thấy tình huống phát triển theo chiều hướng xấu, Lý Hỏa Vượng hạ quyết tâm, một tay giơ ra sau để rút kiếm, ra sức chém về phía hòa thượng cao ở trước mặt.

Chương 77: Thù Oán

Tiếng xoẹt vang lên, xúc tu và quần áo của hòa thượng cao lập tức bị chém đứt, không ngừng phun ra mủ màu vàng xanh.

Vèo, một viên đan dược bay vào trong miệng Lý Hỏa Vượng. Hai chân hắn dùng sức giẫm xuống đất, thân thể nhảy lên cao ba mét, lao về phía bức tường đất gần nhất.

Lý Hỏa Vượng vừa hành động như vậy, mọi người xung quanh bắt đầu xảy ra sự thay đổi kịch liệt. Tất cả hòa thượng trên núi thịt dồn dập nhảy xuống, gào thét đuổi theo hắn.

Nhưng còn chưa hết, mặt đất bắt đầu rung chuyển, khiến mọi người suýt thì không đứng vững được.

Lý Hỏa Vượng đã nhảy lên đầu tường vô thức quay đầu lại nhìn, phát hiện "Phật tổ" cực to đã đánh nát cửa gỗ đại điện, đang lăn về phía hắn!

"Trốn! Rời khỏi cái chùa này! Họ không thể để dân chúng cả thành Tây Kinh đều thấy bộ mặt thật của 'Phật tổ'!"

Ấp ủ niềm tin này, Lý Hỏa Vượng cấp tốc phóng về phía chính điện, động tĩnh phía sau càng ngày càng ầm ĩ, nhưng hắn đã không thể quan tâm nhiều như vậy.

Một người chạy, một đám người đuổi. Lý Hỏa Vượng đã ăn đan dược nên sức chịu đựng rất tốt. Tuy rằng có vài lần rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nhưng may mắn thay hắn vẫn chưa bị tóm lấy.

Mắt thấy Lý Hỏa Vượng lại rẽ một góc, sắp chạy đến cửa Chính Đức tự thì một khuôn mặt quen thuộc chặn đứng đường đi của hắn. Đó là phương trượng của Chính Đức tự, Tâm Tuệ.

Lý Hỏa Vượng không hề do dự, tay đưa vào l*иg ngực định lấy đạo linh ra. Nhưng một giây sau, tay hắn cứng lại tại chỗ. Đạo linh có thể triệu hoán Du lão gia đã biến mất.

"A di đà Phật, Huyền Dương thí chủ, ngươi đang tìm thứ này sao?"

Tâm Tuệ nâng đạo linh lên rồi nói, vẻ mặt vẫn không chậm không nhanh như trước.

Không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, Tâm Tuệ chậm rãi bước đến bên cạnh rồi bỏ đạo linh vào tay hắn:

"Thí chủ, thứ này không rõ xuất xứ, vẫn nên cẩn thận khi sử dụng thì hơn."

Ngay sau đó, hắn cũng không dò hỏi Lý Hỏa Vượng mà xoay người lại, nhìn về phía đám hòa thượng đã đuổi tới nơi rồi răn dạy:

"Hư Thanh, các ngươi đã là người xuất gia, hoang mang rối loạn

như thế còn thể thống gì?"

"Phương trượng! Không phải chúng ta hoang mang! Là vị Huyền Môn đệ tử này bỗng nhiên ra tay tập kích Kiên Uy sư huynh!"

Nghe nói như thế, Tâm Tuệ phương trượng xoay người lại, nghi hoặc hỏi Lý Hỏa Vượng:

"Huyền Dương thí chủ, có chuyện này không? Vì sao ngươi đột nhiên ra tay với đệ tử của bản viện, là do hắn chăm sóc không chu đáo sao?"

Nhìn đám đầu trọc ở trước mắt, lại nhìn đạo linh mất mà lại tìm được trong tay, Lý Hỏa Vượng tạm thời vẫn chưa hiểu được đối phương đang làm gì.

Họ đều biết hắn đã nhìn thấy tất cả, còn đang biểu diễn ở đây làm gì chứ?

Sau khi suy tư một lát, Lý Hỏa Vượng dứt khoát ngả bài với hắn:

"Tâm Tuệ phương trượng, các ngươi có thù oán với Đan Dương Tử, ta lại giết chết Đan Dương Tử, các ngươi không nói lời cảm ơn thì cũng không cần đuổi tận giết tuyệt đâu đúng không?"

"Ngươi yên tâm, tất cả những gì ta đã nhìn thấy trong chùa, ta sẽ ngậm chặt miệng, không nói cho bất kỳ ai."

"Còn nữa, chỉ với miệng của một mình ta thì đâu thể lay động danh tiếng của Chính Đức tự các ngươi."

Nhưng khi nghe được lời của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của Tâm Tuệ càng thêm nghi hoặc:

"Thí chủ đã nhìn thấy gì? Sao lão nạp vẫn chưa hiểu?"

Lúc này hai bên đều sững sờ tại chỗ, cục diện lập tức yên tĩnh lại.

"Hả? Đây là chuyện thế nào? Lẽ nào phương trượng và những thứ đó không phải là một phe?"

Trong lòng chứa đầy nghi hoặc, Lý Hỏa Vượng chậm rãi nói ra hết

thảy những gì mình nhìn thấy.

"Hoang đường! Toàn là lời nhảm nhí!"

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Tâm Tuệ nổi giận. Hai chùm râu bạc trắng run lên như râu rồng, khí thế mạnh mẽ lập tức ép cho đám hòa thượng phía sau vội vã cúi đầu.

…

Ngay khi Tâm Tuệ vừa mới nói xong, dường như ông ta nhận ra mình đã lỡ lời rồi, ông ta vội vàng chắp tay lại, cặp mắt khép hờ, hành lễ về phía tây.

"A di đà phật, tội lỗi tội lỗi, đệ tử phạm tội sân si. Sau chuyện này đệ tử phải chép phạt kinh thư một trăm lần."

Sau khi nói xong những lời này, Tâm Tuệ lại ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Lý Hỏa Vượng. Ông ta cẩn thận quan sát một hồi, mới nhẹ nhàng gật đầu:

"Lão nạp biết chuyện này là như thế nào rồi, Huyền Dường thí chủ, ngươi đi cùng ta."

Nhìn đám hòa thượng đang nhìn mình chằm chằm, lúc này nếu Lý Hỏa Vượng không đi theo cũng không được, hắn nhét thanh trường kiếm trong tay vào vỏ kiếm sau lưng, xoay người đi theo Tâm Tuệ.

Tâm Tuệ cũng không đi đâu khác mà đưa mọi người trở lại trước sân tạc tượng Phật:

"Huyền Dương thí chủ, ngươi vừa mới nhìn thấy những chuyện dơ bẩn kia ở đây sao?"

Lý Hỏa Vượng bị các hòa thượng vây quanh, hắn chợt ngây ngẩn khi nhìn toàn bộ những thứ trước mặt, trước khi một pho tượng đá hoàn thành thì chúng đã trở thành núi thịt, chúng lại xuất hiện trước mặt hắn lần nữa giống như đang trêu đùa với hắn vậy:

"Cái này làm sao?"

Chương 78: Hóa Ra Là Kẻ Điên

"Thí chủ, ngươi tiếp tục đi theo ta."

Đi cùng với Tâm Tuệ, Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi về phía trước, đi qua sân tạc tượng Phật, lại đến nơi chăm gia súc đã nhìn thấy trước đó.

Ở đây cũng không có bất kỳ con súc sinh nào, chỉ có các con kỳ lân đá, sư tử đá chưa hoàn thành mà thôi, những con thụy thú bằng đá lớn nhỏ khác nhau được sắp xếp ngay ngắn, lẳng lặng nhìn chằm chằm về phía trước.

Đúng lúc này, Tâm Tuệ đột nhiên rút thanh trường kiếm sau lưng Lý Hỏa Vượng ra sau đó dùng sức chém một nhát, một cái đầu sư tử to bằng bàn tay cũng bị chém xuống.

Tâm Tuệ nắm đầu con sư tử đá lên, đặt nó vào lòng bàn tay Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu sư tử đá, hắn cảm nhận được sức nặng của đá, đây rõ ràng là đá thật!

“Chuyện này làm sao có thể?”

Lý Hỏa Vượng như bị mê hoặc còn chưa từ bỏ ý định, hắn đi qua lần lượt sờ vào các pho tượng kia thì phát hiện bọn chúng thực sự được làm từ đá thật.

Cuối cùng, hắn đứng ở cửa đại điện nhìn vào bên trong, chỉ thấy một pho tượng ngồi xếp bằng trên đài sen, tay trái bưng bình bát, tay phải uy nghiêm chỉ thẳng vào tượng Phật lớn được làm bằng đá, bất ngờ xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Không thể nào! Rõ ràng vừa nãy ta đã nhìn thấy rồi, rõ ràng đã nhìn thấy rồi! Làm sao có thể là giả chứ?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói, trụ trì Tâm Tuệ khẽ thở dài một hơi:

"A di đà phật, thí chủ, bệnh của ngươi không nhẹ đâu."

Lý Hỏa Vượng mờ mịt nghiêng đầu nhìn Tâm Tuệ, kinh ngạc nói:

"Chẳng lẽ là ta bị bệnh? Những thứ vừa rồi mà ta nhìn thấy đều là ảo giác sao?"

Tâm Tuệ khẽ gật đầu:

"Thí chủ, chính ngươi mắc bệnh gì thì chắc hẳn ngươi phải biết rõ hơn những người ngoài như chúng ta chứ?"

"Chẳng lẽ ta ăn nhiều Hắc Thái Tuế như vậy mà chỉ có thể chống đỡ lâu như vậy sao? Lại bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi sao?"

Hai tay Lý Hỏa Vượng ôm lấy đầu mình, vẻ mặt thống khổ tự lẩm bẩm.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói lời này, một đám hòa thượng bên cạnh lộ vẻ mặt bài xích nhao nhao chụm lại, bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

"Làm nửa ngày, hóa ra hắn là một kẻ điên."

"Nếu không có chuyện gì, vậy thì mau mau kêu hắn rời đi đi. Lỡ như một ngày nào đó hắn phát điên, chém người thì không hay rồi."

"Suỵt!"

Một câu nói của Tâm Tuệ khiến tất cả hòa thượng đều im lặng lại.

Ông ta bước vào đại điện thắp bốn nén hương, sau đó xoay người lại đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Làm phiền đến Phật tử bọn ta cũng không sao, nhưng làm phiền đến Phật Tổ thì không hay rồi, ngươi hãy thành tâm dâng cho Phật Tổ một nén hương đi." "

"Dâng hương?"

Cơ thể Lý Hỏa Vượng đột nhiên căng thẳng, Phật Tổ, Tâm Tuệ còn có bốn nén hương không ngừng hoán đổi trong mắt hắn.

"Thí chủ, ngươi còn chần chừ gì nữa? Chuyện này là lỗi của ngươi

trước."

Tâm Tuệ duỗi bốn nén hương trong tay ra phía trước.

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lại nhớ tới con quái vật đang ngọe nguậy, đoàn quái vật khắp người treo đầy hòa thượng.

Nếu thứ đó là thật, thì khi mình qua đó dâng hương cho nó thì chẳng phải là đưa đến bên miệng cho nó ăn sao?

"Thí chủ, ngươi còn chần chừ gì nữa? "

Lý Hỏa Vượng nhìn Tâm Tuệ đang nói chuyện, lúc này mặt hắn bắt đầu lộ vẻ không vui.

Hắn sờ vào con sư tử đá hàng thật giá thật trong tay, rồi ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên đầu.

Lý Hỏa Vượng ném đầu sư tử đi sau đó hai tay nhận lấy hương, nhấc chân bước qua khung cửa, chậm rãi đi về phía pho tượng đá.

Hắn bước đi rất chậm, thân xác và tinh thần đều căng thẳng cực độ, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng dù đi chậm đến đâu thì cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đi đến dưới tượng Phật tổ, Phật vẫn là Phật, cũng không hề biến thành con quái vật khiến người ta ghê tởm đó.

Hai tay Lý Hỏa Vượng cầm hương, đứng trước lư hương, lại ngẩng đầu nhìn lên, nhìn từ góc độ này, hắn vừa vặn có thể nhìn thấy tượng Phật khổng lồ đang dùng ánh mắt không vui không buồn nhìn chăm chú mình, khiến lòng người bất giác cảm thấy kính sợ.

Khi Lý Hỏa Vượng dâng hương lên trên đỉnh đầu, bốn nén hương nhẹ nhàng run lên, làn khói trắng lượn lờ trong không khí, bay về phía nóc đại điện.

Lý Hỏa Vượng cầm hương bái lạy ba lần, sau đó trịnh trọng cắm hương vào lư hương, xoay người trở về phía ngoài đại điện.

Sau khi thấy mâu thuẫn đã được giải quyết, nhóm hòa thượng dần

giải tán, quay về lại chỗ của mình, cầm đồ nghề lên tiếp tục chạm khắc, tiếng "leng keng" không ngừng vang lên bên tai.

Tâm Tuệ và Lý Hỏa Vượng đi chậm về phía bên ngoài dọc theo con đường lát đá ở giữa pho tượng.

"Huyền Dương thí chủ, nếu bệnh tình của ngươi nghiêm trọng như vậy thì ngươi đừng chạy lung tung mà hãy yên tâm ăn chay phổ độ chúng sinh đi."

"Dù bệnh của ngươi rất phiền phức, nhưng so với bệnh của ngươi thì chắc chắn Đan Dương Tử còn nguy hiểm hơn nhiều, cơm ăn từng miếng, làm từng chuyện một."

Tâm Tuệ vừa lần tràng hạt trong tay, vừa nói với Lý Hỏa Vượng bên cạnh.

Chương 79: Đều Là Giả

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, lại nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, giơ hai tay lên cao dùng sức vươn người:

"Trụ trì, đối với căn bệnh thần kinh này của ta, bên trong chùa Chính Đức có cách giải quyết nào không?"

"Ừm...Lão nạp có thể bảo các đệ tử thử xem, có thành công hay không vẫn rất khó nói, dù sao trong viện này cũng không có truyền thừa của Hoàng Kỳ chi thuật."

“Không sao, ta chỉ hỏi vậy thôi, dù sao đã điên lâu như vậy rồi, ta cũng quen rồi.”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng giống như không quan tâm lắm:

“Đúng rồi, trụ trì, vừa nãy ngươi làm như thế nào mà đồ trong ngực ta đột nhiên ở trong tay của ngươi?

"Ha ha ha, chỉ là một chút mánh khóe mà thôi, không đáng nhắc đến không đáng nhắc đến."

"Trụ trì chớ có khiêm tốn, nếu ngươi không đáng nhắc đến thì người như ta đây tính là gì chứ, không bằng một con bọ nhỉ."

"Huyền Dương thí chủ, chuyện không phải như vậy, tuy nói sức mạnh của Đan Dương Tử không mạnh bằng ta nhưng bên ngoài cũng được coi là trung bình, nhưng không phải cuối cùng vẫn bị ngươi tiêu diệt sao?"

"Như Đan Dương Tử mà được coi là trung bình á? Vậy người hàng đầu lợi hại đến mức nào? Trụ trì, những cao nhân như các ngươi có phân chia cao thấp sao?"

"Có là có, cái gì mà vàng đen của trời đất đều là những sự sắp xếp qua loa nhàm chán của con người mà thôi, người xuất gia không cầu hư danh cũng không quan tâm những thứ này."

Con đường này không dài, hai người đi rất lâu cũng nói được rất nhiều chuyện, Lý Hỏa Vượng cũng biết được rất nhiều thông tin hữu ích về thế giới này từ miệng của Tâm Tuệ.

Sau khi rời khỏi nơi chạm khắc tượng, Lý Hỏa Vượng dừng lại, hành lễ với Tâm Tuệ:

"Cảm ơn trụ trì đã giải thích sự nghi hoặc của ta."

"Đâu có đâu có, chỉ là nhấc tay một chút mà thôi, cơ thể Huyền Dương thí chủ mang bệnh nên quay về nghỉ ngơi trước đi."

Sau khi nói lời khách sáo với nhau một lúc, Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh cũng không phát hiện bóng dáng của lão hòa thượng ở đâu cả, vì vậy hắn quay người đi về nơi ở của mình.

Hắn đi rất chậm, tâm sự nặng nề giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đi bộ nửa giờ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đến nơi ở của mình, ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên hung ác, hai tay hắn nắm chặt lại đấm mạnh vào tường.

Dù không biết những hòa thượng đó đã sử dụng phương pháp gì để mê hoặc các giác quan của mình nhưng đối với một bệnh nhân luôn bị đan xen giữa ảo giác và thực tại trong một thời gian dài

như hắn, những thứ khác thì Lý Hỏa Vượng không thể nhưng đối với những chuyện này thì hắn vô cùng nhạy cảm.

Cảm giác mà vừa nãy pho tượng Phật to lớn đem lại cho mình rõ ràng là không đúng, cảm giác đó giống như ảo giác khi ở bệnh viện vậy, có cảm giác rất khó nói.

"Những hình khắc trên đá kia đều là giả! Tượng Phật cũng là giả! Tất cả đều là thủ thuật che mắt!! Những gì mà trước đó ta nhìn thấy hoàn toàn không phải là ảo giác!"

…

Kẽo kẹt một tiếng, cánh cửa gỗ từ từ mở ra một kẽ hở, Lý Hỏa Vượng thông qua qua kẽ hở cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Ánh nắng chiều êm dịu chiếu qua những chiếc lá đung đưa, bóng cây đổ bóng xuống mặt đất.

Lúc này, bên ngoài rất yên tĩnh, ngoại trừ vị hòa thượng cầm chổi quét sân phía xa thì cũng không có gì khác thường.

Tuy nhiên, trong mắt Lý Hỏa Vượng đã hiểu rõ cảnh này thì cảnh tượng yên bình như vậy lại là một cảnh hoàn toàn khác.

"Hừ! Tất cả đều là giả vờ, họ không lừa được ta đâu! Họ làm như vậy là vì muốn khiến ta bình tĩnh lại, muốn khiến ta tự nguyện tham gia cái gì mà ăn chay phổ độ chúng sinh trong miệng họ!"

Vừa nói xong, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

"Chờ đã, tại sao họ lại làm như vậy? Ta chỉ là một người bình thường, họ mạnh như vậy, nếu muốn làm cái gì thì cứ trực tiếp ra tay mạnh bạo với ta không phải tốt hơn sao?"

Câu hỏi này đã được định trước là không có câu trả lời, tuy nhiên bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng không cần câu trả lời này nữa, hiện tại hắn chỉ muốn cố gắng thoát khỏi nơi quỷ quái này mà thôi.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng còn đang đoán già đoán non có phải vị hòa thượng đang quét sân phía xa tới để giám sát mình hay không, thì khi đối phương thấy trên mặt đất không còn một chiếc lá nào liền

cầm chổi lên rồi xoay người rời đi.

“Hòa thượng của chùa Chính Đức không nhận thấy sự khác thường của ta. Đây là lợi thế duy nhất mà ta có thể tận dụng vào lúc này.”

Lý Hỏa Vượng thầm tính toán trong lòng.

Bên ngoài đã không còn bất kỳ kẻ nào khác, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không rời đi mà yên lặng chờ đợi điều gì đó.

Thời gian chầm chậm trôi qua, lòng bàn tay của Lý Hỏa Vượng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Coong~coong~coong~"

Tiếng chuông nặng nề chợt vang lên khắp chùa Chính Đức, khiến Lý Hỏa Vượng cả người bị chấn động.

Ở đây lâu như vậy, Lý Hỏa Vượng đã biết tiếng chuông báo hiệu đã đến giờ Dậu rồi, và đây dấu hiệu toàn bộ hòa thượng trong chùa Chính Đức bắt đầu dọn cơm ăn.

Chương 80: Nói Chuyện Một Lát

Kẽo kẹt một tiếng, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng bình tĩnh rời khỏi nơi ở của mình, đi chung vị hòa thượng hắn gặp trên đường đi về phía phòng ăn.

Hiện tại hắn xuất hiện ở nơi này rất hợp tình hợp lý, những ngày trước đây hắn cũng sẽ đi ăn cơm giống như hôm nay.

So với nơi ở của họ, rõ ràng nhà ăn gần với chính điện nơi khách hành hương tụ tập hơn, nếu đối phương dùng thủ thuật che mắt vậy nhất định họ không muốn để cho người thường nhìn thấy mặt u tối đáng sợ của mình.

Trên đường đi, Lý Hỏa Vượng nhận thấy có không ít hòa thượng đang lén lút nhìn mình còn nhỏ giọng nói gì đó, dường như họ đang thảo luận chuyện đã xảy ra hồi chiều.

Ánh mắt họ mang theo sự trêu tức, địch ý cũng có sự tò mò.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết những thứ này đều là giả, những hòa thượng này đều đang làm bộ làm tịch.

"Họ đều cùng một phe với Tâm Tuệ, toàn bộ chùa Chính Đức không có người nào tốt, họ đều muốn hại ta!!"

Lý Hỏa Vượng khẳng định chắc nịch.

Thời gian không nhanh không chậm đi được nửa nén hương, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy khắp phòng ăn đều là đầu trọc. Hắn không trực tiếp chạy trốn mà đi vào theo dòng người .

Cầm bát gỗ xới cơm xong, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh ngồi trên băng ghế sau đó ăn đồ chay trước mặt.

Các món ăn hôm nay là canh khoai sọ, đậu hũ xào ớt, cải xanh xào, khoai tây hầm bí đỏ.

Tuy không có miếng thịt nào nhưng mùi vị cũng không tệ.

Nhưng sau khi trải qua chuyện đó, bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng không có khẩu vị.

Vì để đánh lừa họ, lúc này Lý Hỏa Vượng không dám làm ra bất kỳ hành động khác thường, tiếp tục ăn từng ngụm lớn.

Ba một bàn tay vỗ vai hắn khiến cho thân thể Lý Hỏa Vượng chợt run lên:

"Tiểu đạo sĩ, ngươi cũng ở đây sao? Này! Lúc trước ngươi chạy vội như vậy làm gì?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, miệng Lý Hỏa Vượng đang phồng lên quay đầu lại nhìn, không ngoài dự đoán khi hắn nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ thiếu một chiếc răng cửa kia.

Đó là lão hòa thượng hắn gặp trên đường, nếu hôm nay không phải hắn kiên quyết kéo mình đi xem mấy pho tượng đá kia thì hiện giờ cũng sẽ không xảy ra tình huống này.

Lão hòa thượng bưng bát cơm của mình chen chúc đến ngồi bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

"Chúng ta ăn cùng nhau nha."

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn những hòa thượng không có gì khác thường xung quanh, sau khi nhai xong thức ăn trong miệng lại tiếp tục vùi đầu ăn cơm:

"Tùy ngươi."

"Đạo sĩ, những người trước đây đi cùng ngươi đâu rồi? Nói họ đừng ở nhà trọ nữa, đến ăn chung đi, ta nói cho ngươi biết, chỗ này ăn cơm không tính tiền đâu!"

Lão hòa thượng không biết gì cả, tính cách vẫn tùy tiện như vậy.

Nhưng lần này, Lý Hỏa Vượng nóng lòng muốn thoát thân nên lười để ý tới hắn.

Dùng tốc độ như thường ngày ăn xong bữa cơm, Lý Hỏa Vượng ợ một cái sau đó đi ra khỏi phòng ăn.

Hắn lần nữa lại đi lên con đường lát đá bên ngoài, nhưng lão hòa thượng lại đi theo sau:

"Đừng đi, chúng ta nói chuyện một lát nữa đi, hòa thượng ở chỗ này khó chịu muốn chết."

Lý Hỏa Vượng dùng lưỡi liếм thức ăn còn dư trên hàm răng của hắn, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn hắn:

"Đừng đi theo ta nữa, đi về ngủ đi."

"Ngủ cái gì mà ngủ, bây giờ mới mấy giờ chứ, để ta nói với ngươi một chuyện..."

Lão hòa thượng vừa nói được một nửa thì thấy sắc mặt của tiểu đạo sĩ vừa rồi còn tốt đã trở nên vô cùng khó coi.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng thấp giọng nói với lão hòa thượng:

"Mau đi đi! Càng sớm càng tốt! Ngôi chùa này rất nguy hiểm!"

Một giây tiếp theo, hai chân Lý Hỏa Vượng đạp mạnh xuống đất, sau đó dùng hết sức chạy về phía chính điện.

Hắn vừa chạy thì ngay lập tức thu hút sự chú ý của các hòa thượng khác, các hòa thượng xung quanh lập tức nhìn qua, nhưng hắn cũng không để ý đến mà bắt đầu chạy như điên.

Nhịp tim của Lý Hỏa Vượng đập rất nhanh, tinh thần cũng vô cùng căng thẳng, hắn luôn quan sát những nơi xung quanh có khả năng lão hòa thượng Tâm Tuệ sẽ xuất hiện.

Mười trượng! Năm trượng! Một trượng! !

Khi Lý Hỏa Vượng đột nhiên lao ra từ cửa hông, tiếng nổ ầm ầm, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện, tiếng gõ mõ xung quanh lập tức truyền vào tai hắn.

Lúc này, hắn đã quay trở lại chính điện hương khói hưng thịnh, những bình dân bách tính đến tế bái liên tục đụng chạm vào hắn.

Đứng giữa trung tâm tiếng người ồn ào,Lý Hỏa Vượng ngẩn người một lúc, những khuôn mặt với biểu cảm tự nhiên xung quanh dường như đang âm thầm nói với hắn điều gì đó.

Lý Hỏa Vượng hơi thở dốc đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn quay đầu nhìn về phía cửa hông phía trước.

Nơi đó trống trơn, không có bất kỳ người nào truy đuổi.

Phía xa cho dù là hòa thượng đang tiếp đón khách, hay là hòa thượng đang giải xăm cũng không nhìn về bên này.

Theo Lý Hỏa Vượng, mọi thứ đều bình thường như vậy, bình thường... có chút không bình thường nữa rồi.

Chương 81: Không Thể Tín Nhiệm

"Chẳng lẽ...Đó thực sự đều là ảo giác của ta sao? Những thứ buồn

nôn kia đều là do ta tưởng tượng ra sao?"

Nhưng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ hoang đường này, hắn lắc đầu nguầy nguậy rồi sải bước đi ra phía ngoài chùa.

Loại chuyện này không thể đánh cược được cho dù có một chút khả năng cũng không được.

Quá trình rời khỏi chùa rất dễ dàng, lúc tiến vào cũng dễ dàng giống vậy.

Lý Hỏa Vượng dùng tốc độ nhanh nhất để đến nhà trọ.

Đã mấy ngày không gặp Lý Hỏa Vượng, những thuốc dẫn này vô cùng thân thiết, rối rít tiến lên.

"Sư huynh, sao ngươi trở lại rồi? Việc trong chùa đã giải quyết xong chưa?"

"Không có thời gian nói chuyện cũ đâu, mau thu dọn đồ đạc rồi chúng ta đi! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!"

"Được, vậy ta sẽ thông báo cho chủ gánh hát Lữ."

"Không đợi họ nữa! Chúng ta đi ngay bây giờ! Mau mau mau!!"

“Sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?”

Bạch Linh Miểu nghi ngờ hỏi.

"Đi thôi!"

…

Cộp cộp cộp móng lừa đen liên tục nện lên mặt đường phát ra âm thanh trong trẻo.

Vẻ mặt của những người khác có chút hốt hoảng, một đường chạy chậm theo xe lừa.

Họ vừa đi bộ, vừa ngoái đầu lại nhìn ra phía sau, như thể đang sợ có cái gì đó đuổi theo.

“Lý sư huynh, tại sao chúng ta lại vội đi như vậy?”

Cẩu Oa lấy tay lau mồ hôi hỏi.

“Nếu chùa Chính Đức có thể mở cửa tại phố xá sầm uất lâu như vậy, hơn nữa còn có tiếng người ồn ào như vậy, ngươi nói xem tại sao chúng ta lại cần phải rời đi?”

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng u ám đến đáng sợ.

Nghe Lý Hỏa Vượng hỏi ngược lại, Vương Lê Hoa mọc đầy lông đen khắp người, mở miệng nói:

"Nếu chùa Chính Đức có thể nằm ở trong thành cùng hoàng cung, hơn nữa còn có thể sống hòa thuận với nhau lâu như vậy thì vấn đề đã rõ rồi. Cho dù người nắm quyền ở thành Tây Kinh đều cùng một giuộc, hay là bị họ xâm nhập thì quan phủ ở đây cũng không thể tín nhiệm được. "

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

Người bình thường như hắn đã từng bị lừa gạt, hắn còn từng nói qua, nếu nói toàn bộ tầng lớp nắm quyền trong một nước lớn như vậy đều bị lừa, có đánh chết hắn cũng không tin, nhất định họ có giao dịch gì đó mà người khác không biết được.

"Dù sao chúng ta ở chỗ này cũng đủ rồi, toàn bộ di ngôn cũng đã được đưa cho Triệu Ngũ, bước kế tiếp của chúng ta vốn dĩ cũng cần phải rời đi."

Một tấm bản đồ bị Lý Hỏa Vượng ném lên xe lừa.

Những chỗ khác đều không bán được bản đồ, cuối cùng hắn cũng tìm thấy nó ở thành Tây Kinh, cho dù nó vô cùng nhàu nát.

Đầu ngón tay của Lý Hỏa Vượng từ từ lướt trên bản đồ, vẽ ra lộ trình cho chuyến đi tiếp theo.

Xuyên qua ba nước Tề, Lỗ, Hạ, mục tiêu cuối cùng của họ là nước Lương, quê hương của Bạch Linh Miểu.

"Ừm, đến chỗ của chúng ta đi, chỗ chúng ta không có nhiều hòa

thượng đáng sợ như vậy, hòa thượng ở chỗ chúng ta đều rất hiền lành.”

Nghe Bạch Linh Miểu nói, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó lại nhìn bản đồ.

Nói thật, bây giờ hắn không tin ai cả, bây giờ hắn không thể phán đoán được rốt cuộc hòa thượng mà Bạch Linh Miểu nói đến hiền lành thật, hay đó cũng chỉ là một thủ thuật che mắt.

Một đám phàm nhân bình thường như họ, đối mặt với đám người cao thâm khó dò này, quả thật quá bị động rồi.

Họ cứ đi như vậy cho đến khi trời gần tối, cuối cùng mới dừng lại nghỉ ngơi.

Lý Hỏa Vượng nhìn đống lửa trước mặt mà trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, tốc độ của họ quá chậm rồi.

Nói thật, hiện tại hắn cũng không thiếu bạc, nếu thật sự không được nữa thì hắn sẽ bán khối ngọc bội kia đi, hắn là có thể cho mỗi người có một con ngựa.

Nhưng vấn đề là những người này họ hoàn toàn không biết cưỡi ngựa.

“Cứ đi như thế này thì không được rồi, không thể đi qua đường lớn nếu không sẽ rất dễ bị đuổi theo, chờ cơm nước xong chúng ta sẽ đi băng qua rừng."

“Lý sư huynh, mì của ngươi này, sau đó còn phải gấp rút lên đường nên ta đã bỏ rất nhiều mỡ heo vào để chống đói.”

Một tô mì nóng hổi được bưng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, bên trong có một ít thịt vụn.

Bạch Linh Miểu yên lặng ngồi ở bên cạnh nhìn Lý Hỏa Vượng nuốt từng ngụm mì, nàng gối đầu lên đầu gối nói:

"Nếu hòa thượng ở chùa Chính Đức này đều không phải là người tốt, vậy thì chuyện của ngươi phải làm sao đây Lý sư huynh? Nhất định phải tìm hòa thượng sao? Ni cô thì sao?”

Nuốt mì trong miệng xuống, Lý Hỏa Vượng bưng bát mì thổi nhẹ vài cái sau đó xì xụp uống một hớp lớn nước mì.

"Không sao, chuyện nhỏ thôi, so với việc bị những tên hòa thượng kia đuổi giết thì chuyện này không tính là phiền phức."

Nếu hòa thượng lừa gạt mình, vậy thì toàn bộ những lời nói trước đây của hắn đều cần đặt một dấu chấm hỏi.

Có lẽ vốn dĩ họ cũng không thể giải quyết được Đan Dương Tử, hoặc có thể Đan Dương Tử cũng không như những gì họ nói.

Chuyện Đan Dương Tử có tồn tại hay không, có thể giải quyết sau cũng được.

"Có phải không đủ mì hay không? Nếu không đủ thì để ta lấy thêm cho ngươi? Trong nồi vẫn còn đó."

Chương 82: Thực Lực Vi Tôn

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, đưa cái bát cho Bạch Linh Miểu, sau đó đứng dậy đi khập khiễng đến chỗ tên ngốc, vỗ lên cái đầu trọc của hắn:

"Đi thôi, đừng ăn nữa, chúng ta đi rừng cây xả nước."

"Ồ..."

Trong khu rừng nhỏ, Lý Hỏa Vượng đứng song song với tên ngốc bón phân cho cây nhỏ trước mặt.

Hắn quay đầu lại sau đó liếc nhìn đống lửa phía sau, Lý Hỏa Vượng thấp giọng phân phó gì đó với hắn.

Khi màn đêm buông xuống, chùa Chính Đức cũng bắt đầu đóng cửa.

Toàn bộ hòa thượng bắt đầu lục tục lên các lớp học buổi tối, khắp nơi trong chùa đều là tiếng tụng kinh trầm bổng.

Phía trước Kiên Độn dùng tay phải lần tràng hạt, tay trái nắm chặt

phía sau không nhanh không chậm đi trong chùa Chính Đức.

Chẳng mấy chốc hắn đã đến điện Ngũ Phật, nhìn thấy trụ trì đang tập trung xâu phật châu ở trong điện.

"Trụ trì, ta vừa đi kiểm tra thì phát hiện Huyền Dương thí chủ đã đi rồi."

Trụ trì Tâm Tuệ ngồi xếp bằng trên tấm đệm hương bồ, giơ phật châu trong nước lên và treo nó lên không trung để kiểm tra.

Một lúc sau, ông ta đặt phật châu trong nước xuống đất, sau đó bế một đứa trẻ sơ sinh ở trong chiếc nôi bên cạnh lên.

Đứa bé dường như vừa được sinh ra, ngay cả dây rốn cũng không cắt ra, đứa bẻ vô cùng nhỏ, khi nó cảm giác có người bế mình, nó lập tức vươn bàn tay nhỏ bé màu đỏ của mình ra bắt đầu khóc.

"Hầy, thật đáng thương, nếu không phải chúng ta phát hiện sớm thì ngươi đã bị cha ngươi dìm chết rồi."

Ông ta ôm đứa bé gái dịu dàng dỗ dành.

"Trụ trì, Huyền Dương thí chủ đi rồi."

"Lão nạp chưa bị lãng tai đâu, không cần phải lớn tiếng như vậy, coi chừng làm ồn đến đứa nhỏ, gõ mõ đi."

"Cộc…cộc…cộc…cộc…"

Tiếng gõ mõ vang lên, toàn bộ điện Ngũ Phật trở nên trang nghiêm hơn.

Tâm Tuệ cẩn thận đặt đứa trẻ xuống đất, tay chân nhẹ nhàng dùng chuỗi tràng hạt vừa làm xong quấn quanh người nàng.

Sau đó, cùng với tiếng gõ mõ, Tâm Tuệ bắt đầu nhỏ giọng niệm, ông ta không niệm kinh Phật mà là một cái gì khác.

"Mặt trăng giấu thỏ ngọc~ Mặt trời giấu ô ai~ tự thân Quy Xà~ chẳng chịt lẫn nhau~"

Theo từng tiếng niệm chú vang lên, chuỗi tràng hạt trên người đứa bé bắt đầu thắt lại, làm rách quần áo và siết vào làn da mịn màng của đứa bé như thể chúng vẫn còn sống.

Cảm nhận được cơn đau, đứa bé vùng vẫy theo bản năng và bắt đầu khóc lên, nhưng âm thanh cũng không thể áp chế được tiếng gõ mõ.

"Chằng chịt lẫn nhau, mạng sống kiên cường, nhưng có thể trồng sen vàng trong đống lửa~"

Chuỗi tràng hạt bị máu nhuộm đỏ đã hoàn toàn siết vào máu thịt, nếu là đứa trẻ bình thường thì đã sớm chết tại chỗ rồi nhưng bây giờ nàng vẫn đang có sức để khóc.

Hai tay Tâm Tuệ bấm vào dấu ấn hoa sen, dùng sức chỉ tay vào đứa trẻ máu thịt lẫn lộn.

Tiếng khóc dần dần biến thành tiếng cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, lớn đến mức ngay cả năm vị Phật khổng lồ trong đại điện cũng nhếch khóe miệng lên.

"Gom đám ngũ hành điên đảo~, công hoàn tùy tác Phật cùng Tiên~"

Tiếng gõ mõ dần yếu đi, trụ trì đau lòng dùng hai tay ôm đầu đứa bé rồi nhẹ nhàng giật một cái giống như nhổ củ cải, từ phía sau cổ ông ta rút lục phủ ngũ tạng được quấn quanh bởi chuỗi tràng hạt ra.

Ánh mắt Kiên Độn sắc bén vội đi nhanh mấy bước, nâng chiếc bình hoa đã chuẩn bị sẵn bên cạnh đưa cho Tâm Tuệ.

Tâm Tuệ trồng đứa bé gái không ngừng cười trong tay vào bình hoa chứa đầy nước màu đỏ giống như trồng rau, một cô gái bình hoa mới đã được tạo ra.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Tâm Tuệ đang ngồi xếp bằng lại nhặt một sợi dây lên bắt đầu xâu tràng hạt.

Có mười mấy bé gái yên tĩnh nằm xếp hàng trước mặt ông ta.

"Nếu đã đi rồi, vậy ngươi đuổi theo đi."

"Vâng, đệ tử tuân mệnh."

"Cẩn thận một chút, mặc dù tiểu tử đó không biết cái gì cả, nhưng không thể coi thường khả năng tiềm tàng của hắn."

"Không nói đến cái khác, vận khí của tên trộm Đan Dương Tử này đúng là không tệ, cũng không biết hắn tìm được người có tố chất hiếm có như vậy ở đâu nữa."

…

Đêm đến, trong một bụi cây rậm rạp, Lý Hỏa Vượng quấn người trong một chiếc chăn bông, canh gác trong im lặng.

Những đêm không có lửa trại rất lạnh, dù sao hiện tại cũng mới là tháng Ba.

Nhưng lúc này, hắn không dám châm lửa, sợ rằng trong đêm tối lửa cháy sẽ khiến hòa thượng đuổi giết hắn.

Tận dụng ánh trăng mờ ảo trên bầu trời, Lý Hỏa Vượng thò tay ra, lấy theo một chiếc linh đạc ra khỏi l*иg ngực.

Viên đan dược mạnh mẽ mà Đan Dương Tử đưa cho hắn khi đó đã ăn gần hết, đây là thứ duy nhất mà hắn có được lúc này.

Nhưng nghĩ đến cái dáng vẻ mà viện trưởng cầm nó dễ dàng trong tay, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy rất rõ ràng là không cam tâm.

Đối phương thì muốn đối phó với mình, nhưng mình thì lại chỉ có thể chạy trốn, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

“Trong thế giới hỗn loạn và quái dị này, mọi thứ đều là thực lực vì tôn, nếu muốn có chỗ đứng ở đây, ta nhất định phải đủ mạnh mẽ!”

Chương 83: Tâm Ngươi Không Tĩnh

“Ngay cả những người như Đan Dương Tử cũng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, tại sao ta lại không thể chứ? Bất kể phương

thức tu luyện ở thế giới này có quái đản đến đâu, ta nhất định phải có được."

"Ta muốn bảo vệ mình, ta cũng muốn bảo vệ những người mà ta muốn bảo vệ, không xin được thì lấy trộm, không trộm được thì cướp, không cướp được thì đâm sau lưng!"

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở nên gớm ghiếc.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng sững sờ, lấy tay sờ sờ gáy với vẻ khó hiểu, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

"Nam mô! Hắc Ra Đát Na! Đa Ra Dạ Da!"

Sự im lặng của khu rừng bị phá vỡ bởi tiếng tụng kinh kỳ ảo.

Hầu như theo phản xạ có điều kiện, Lý Hỏa Vượng đứng phốc dậy, nhanh chóng quan sát xung quanh.

Nhưng xung quanh chỉ tối đen như mực, hắn ta không trông thấy bất cứ thứ gì, cả những cái bẫy đơn giản mà hắn làm trước đó cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

"Nam Mô! A lị da! Bà lô yết đế! Thước bát ra da!"

Tiếng tụng kinh kỳ ảo lại vang lên từ trong bóng tối, lần này lại thêm gần.

"Mau! Tất cả dậy hết! Mau lên! Chia ra chạy đi, để yên xe lừa! Ngốc tử! Làm như những gì trước đây ta đã dạy ngươi!"

Nghe thấy lời nhắc nhở của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu vô thức muốn theo Lý Hỏa Vượng, nhưng liền bị ngốc tử vác lên vai, bước vội về phía đông.

Lý Hỏa Vượng bước qua lùm cây, nhảy lùi lại bên đường, rồi nghiến răng nghiến lợi lao xồng xộc về phía trước, dù sao mục tiêu của đám hòa thượng kia cũng chỉ là hắn, nếu thật sự không thoát được thì những người khác không cần thiết phải chịu chết cùng.

Trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng vẫn không ngừng chạy, nhưng không biết tiếng tụng kinh vang lên từ chỗ nào mà cứ lẽo đẽo bám

lấy không tha, nhưng rồi mũi hắn bắt đầu ngửi thấy mùi hương trong chùa.

Đang chạy cắm cổ, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại, đồng tử co rút lại, nhìn chăm chú con đường đen kịt trước mặt, có nhiều chấm đỏ như những con ruồi khẽ rung động.

“Bồ Đà Dạ! Bồ Đà Dạ! Di Đế Rị Dạ! Na Ra Cẩn Trì…”

Tiếng tụng kinh càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, thứ trong bóng tối cũng chậm rãi xuất hiện, đó là Phật Đà, khổng lồ, cao lớn nhưng đôi chân rất gầy với chiếc bụng tròn.

Những chấm đỏ trong bóng tối mà Lý Hỏa Vượng trông thấy trước đó, thật ra đó là những bó hương cắm trên cơ thể của Phật Đà, những que hương cắm vào thịt của Phật Đà rung chuyển theo từng chuyển động của thân hình khổng lồ của Phật Đà.

Phật Đà cao lớn được bao quanh bởi làn khói trắng vốn là tiên khí, nhưng khi hoàn cảnh biến thành con đường rừng hoang vu tối tăm thì lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Không chỉ một vị Phật Đà, mà là bảy vị, bọn họ đứng thành hàng song song, cơ thể loạng choạng tiến về phía Lý Hỏa Vượng.

Họ bước những bước chậm rãi, lặp đi lặp lại, lắc lư từ trái sang phải, họ trông như con người, nét mặt cười như không cười, tức giận như không tức giận.

Khi lộ diện hoàn toàn dưới ánh trăng, Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy sự xuất hiện của đầu Phật Đà, hắn nhận ra đó là khuôn mặt của Kiên Độn:

“A Di Đà Phật, thí chủ, ngươi tâm không tĩnh nha.”

Lý Hỏa Vượng nhìn lên vị Phật Đà cao ít nhất bốn mét trước mặt:

“Cuối cùng thì các ngươi cũng không còn giả vờ nữa rồi à? Đồ rác rưởi tôn thờ quái vật!”

“Thí chủ, bần tăng không biết ngươi đang nói cái gì, mau theo ta

trở về chùa, nhân quả của Đan Dương Tử đang ở trên người ngươi.”

“Nếu ngươi mang theo nó bỏ đi, ngươi sẽ gặp rắc rối lớn, và bá tánh thiên hạ cũng sẽ gặp rắc rối lớn”

Kiên Độn nói xong, đan hai tay vào nhau chắp tay trước ngực, âm thanh xé rách da thịt vang lên, từng bàn tay không da không thịt từ phía sau hắn mọc ra lắc lư.

Trong chốc lát, giống như con công xòe đuôi, bảy vị Phật Đà vừa rồi đã biến thành bảy vị Phật Đà nghìn tay bằng xương bằng thịt vô cùng đáng sợ.

“Keng keng keng!” Lý Hỏa Vượng lắc mạnh chiếc linh đạc trong tay, môi trường xung quanh bắt đầu biến dạng, đường nét của những nhánh cây xung quanh cũng nhanh chóng biến dạng, biến thành Du lão gia/

Nhưng trong tiếng chuông, sự hỗn loạn xung quanh không ảnh hưởng gì đến những vị Phật Đà, bọn họ vẫn đứng đó như đá.

Lý Hỏa Vượng đào đất trên mặt đất rồi nhét vào miệng:

“Khám cấn khẩn!”

Du lão gia bay về phía Phật Đà với dư ảnh dính chặt vào mặt đất.

“Ầm!”

Bàn tay to lớn của Phật Đà dùng lực đập mạnh xuống, khiến bụi bay tung tóe.

Tuy nhiên, Du lão gia không có thực tể nên hoàn toàn thoát khỏi đòn tấn công này, trực tiếp từ lòng bàn tay xuyên qua, lao về phía khuôn mặt to lớn của Phật Đà.

Khi Du lão gia hoàn toàn chui vào đầu của một vị Phật Đà, thân thể cao lớn bắt đầu đung đưa, lòng bàn tay khổng lồ không ngừng vung đánh như đang đuổi rồi.

Song cách này cũng vô dụng, một lúc sau, Phật Đà khổng lồ ngã

mạnh xuống đất, ngũ quan trên mặt bắt đầu tan chảy, cơ thể lẽ ra không bị ảnh hưởng cũng bắt đầu vặn vẹo vì ảo giác xung quanh.

“Bịch bịch bịch!”

Chương 84: Đi Hay Không Đi

Sáu vị Phật Đà còn lại nhanh chóng tựa lưng vào nhau vây thành một vòng tròn, ngay sau đó dùng sức đập xuống đất như một tụ đá, chắp tay trước ngực, bắt đầu đọc kinh Phật một cách thuộc lòng khó hiểu.

“A Nậu Đa La! Tam Miệu! Tam Bồ Đề! …”

Ngay khi tiếng tụng kinh vừa vang lên, Lý Hỏa Vượng ở phía xa lập tức nhìn thấy Du lão gia có điều gì bất ổn, khiến cho những đường nét tạo nên cơ thể hắn bắt đầu không tự chủ được mà vặn vẹo.

Thấy vậy, Lý Hỏa Vượng cầm linh đạc trong tay ra sức lắc mạnh hơn:

“Vỡ rồi? Lai khảo cao dài cừ!!”

Sau khi nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói sẵn lòng ban thêm dương thọ, Du lão gia cố gắng duy trì thân thể của mình, rồi lao về phía một trong những vị Phật Đà.

Đi kèm với tiếng động đất là một vị Phật Đà ngã xuống đất, song đây đã là giới hạn những gì Du lão gia có thể làm được.

Trong tiếng tụng kinh vang dội, Du lão gia đang ở giữa không trung, từ trên trời rơi xuống.

Thấy Du lão gia không còn tác dụng, Lý Hỏa Vượng ngừng rung chuông, nhưng khi mọi thứ xung quanh trở lại bình thường, Du lão gia trên mặt đất vẫn không bị tan biến.

Tất cả các đường nét trên cơ thể hắn bắt đầu mờ đi màu sắc ban đầu, dần chuyển thành màu thịt hồng, hắn vốn vẫn vô hình, nhưng

bị những tiếng tụng kinh của Phật Đà biến thành cơ thể phàm nhân.

Du lão gia có thực thể trông giống như một đàn giun đất lớn được buộc thành một cái nút, chậm rãi nhúc nhích trên mặt đất.

Lòng bàn tay có ký tự Vạn cự chưởng lần lượt đập mạnh xuống.

“Bộp…bộp…”

Cơ thể của Du lão gia ngay lập tức biến thành một đám bùn nhão.

Lòng bàn tay khổng lồ dính máu Du lão gia từ từ nhấc lên, chắp tay trước ngực một cách nặng nề, năm vị Phật nghìn tay còn lại chuyển động, đi tới xếp thành hàng trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“A Di Đà Phật, thí chủ, mời theo ta trở về.”

…

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu nhìn lên Phật Đà, họ quay lưng với ánh trăng nên hắn ta không thể thấy rõ mặt của những vị Phật Đà khổng lồ này.

Tất cả những gì hắn ta có thể thấy là những bàn tay uốn éo giống như xúc tu phía sau họ, và những cái đầu lâu màu hắc ám khổng lồ. Còn ngửi được cả mùi máu tươi trộn lẫn với mùi hương khói trên người họ.

Lý Hỏa Vượng lùi lại vài bước, nhìn trái nhìn phải, thực sự nơi này chỉ có một mình mình, hắn lắc đầu đáp lại vị Phật Đà trước mặt:

“Không đi.”

Hắn kiên quyết đưa tay nắm lấy chuôi kiếm.

Đi cùng với thanh âm kẽo kẹt, vị Phật Đà khổng lồ cúi xuống, che khuất ánh trăng trên đầu Lý Hỏa Vượng, một áp lực vô cùng lớn ập đến.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được trong bóng tối ấy, đôi mắt lớn bằng chiếc đèn l*иg của Phật Đà đang nhìn mình.

“A Di Đà, thí chủ, tốt hơn hết là ngươi nên đi, chúng ta đây là vì muốn tốt cho ngươi.”

Lạ thay, Kiên Độn không trực tiếp động thủ, mà tiếp tục thuyết phục với giọng điệu bình tĩnh.

“Nếu như ngươi có ý tốt với ta vậy, thì hãy để ta rời đi, như thế nào? Người xuất gia không phải lòng dạ từ bi sao? Tha ta đi thì sao?”

“Chính vì lòng từ bi của người xuất gia, cho nên ta mới không để thí chủ rời đi.”

Vừa nói, một hòn đá bay tới, đập vào đầu Phật Đà, phát ra một tiếng giòn tan.

Lý Hỏa Vượng và Kiên Độn đồng thời nhìn về phía đó, trông thấy bọn người Bạch Linh Miểu đang cầm những hòn đá phát sáng trên tay, đứng ở đằng xa.

“Lý sư huynh! Chạy mau đi!”

Càng lúc càng nhiều hòn đá ném đến, khi va vào Phật Đà lại rơi xuống một cách yếu ớt.

“A Di Đà! Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Đôi tay to lớn của Kiên Độn chắp lại với nhau đầy nặng nề, hai chân mảnh khảnh nhẹ nhàng gập gối xuống rồi dùng lực đạp mạnh.

“Bùm!”

Một tiếng vang lớn vang lên, thân thể cao lớn của Kiên Độn bay lên không trung, ngay sau đó liền rơi xuống như một tảng đá, hơn chục cây cối trực tiếp bị nghiền nát, thân thể khổng lồ nện xuống mãnh liệt phía sau nhóm người Bạch Linh Miểu.

Nhìn thân thể nhỏ bé của Bạch Linh Miểu đứng bên Phật Đà, thậm chí còn chưa tới bụng hắn, Lý Hoả Vượng lập tức điên cuồng hét lớn một cách dữ tợn:

“Ầm!”

Đột nhiên dường như cảm nhận được điều gì đó, cả vị Phật Đà bên cạnh Lý Hoả Vượng lẫn mấy vị Phật Đà ở phía xa đồng thời cùng lùi lại một bước.

“Huyền Dương thí chủ, chúng ta không có ý định làm gì cả, xin hãy bình tĩnh.”

Lúc này, giọng nói của Kiên Độn quả thực có chút lo lắng, dường như không muốn chọc tức Lý Hoả Vượng.

“Hả?”

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của mọi người, chỉ một câu nói của Lý Hoả Vượng mà đối phương thực sự đã nghe theo.

“Họ...đang lo lắng sao? Ta chỉ là một người bình thường, có gì mà phải lo lắng như vậy?”

“Người xuất gia không sát sinh, bần tăng chẳng qua là muốn họ trấn an lại.”

Kiên Độn nói, dùng tay bẻ gãy những thân cây xung quanh một cách dễ dàng, đan chéo vào nhau, làm nên một nhà tù bằng cây đơn giản, nhốt mọi người vào trong.

Sau khi Kiên Độn giải quyết xong những người không liên quan, rồi lại lắc người quay lại, tiến về phía Lý Hoả Vượng.

“Huyền Dương thí chủ, ngươi đã không muốn trở về cùng ta, vậy ngươi giải thích với bần tăng có được không?”

Chương 85: Tuyệt Đối Không Thể

“Giải thích? Ngươi đây là muốn dùng mồm mép thuyết phục ta trở về đấy sao?”

Lý Hoả Vượng nhìn bàn tay còn lớn hơn cả người mình kia, thực ra hắn cũng không rõ đối phương đang muốn làm gì.

“Tất nhiên, Huyền Dương thí chủ là người hiểu chuyện, bần tăng tin rằng có thể thuyết phục được thí chủ.”

“Hả?”

Nghĩ đến chuyện trước đây đã xảy ra ở chùa Chính Đức, Lý Hoả Vượng mới thấy một chi tiết rất phi logic.

Bất kể là viện trưởng hay Kiên Độn trước mặt, cho dù thực lực của họ vượt xa mình, nhưng họ vẫn không muốn dùng bạo lực để đấu với mình, ngược lại, luôn muốn gài bẫy mình bằng những tình cảm lừa dối.

“Họ có thể dễ dàng dùng vũ lực để giải quyết mọi chuyện, nhưng tại sao lại muốn phiền phức như vậy? Chẳng lẽ trên người ta có cái gì đặc biệt sao?”

Lý Hoả Vượng kinh ngạc mở hai tay ra, nhìn lòng bàn tay không có gì khác thường.

“Ta ngoài cái bệnh thần kinh, còn có cái gì khiến họ quan tâm như thế?”

Lý Hoả Vượng trầm tư trong lòng.

Hắn hoàn toàn giữ im lặng với Kiên Độn đang ở trước mặt.

Hắn ta cần tìm hiểu xem đối phương đang lo lắng điều gì, đó có thể là cơ hội duy nhất để hắn trốn thoát.

“Ngược lại, nếu tính mạng của ta bị họ uy hiếp bằng vũ lực, thì hậu quả sẽ như thế nào?”

Những kinh nghiệm mà hắn từng trải qua trên thế giới này chợt loé lên như chớp.

Cuối cùng dừng lại ở thời điểm Hỉ Thần bị kéo đi trong bóng tối, trên đường đi chỉ có lần đó là khoảnh khắc sinh tử, nhưng sự việc đó lại được giải quyết theo một cách vô cùng kỳ lạ.

Đồng tử của Lý Hoả Vượng lập tức co lại đến mức nhỏ nhất.

“Đan Dương Tử! Lí do họ không dám dùng vũ lực với ta, là bởi vì chừng nào ta còn đang trong cơn khủng hoảng sinh tử thì Đan Dương Tử cho dù đã trở thành thứ gì sẽ xuất hiện! Đan Dương Tử thật sự đang bảo vệ ta!”

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, Lý Hoả Vượng lập tức hiểu ra, hắn luôn nghĩ Đan Dương Tử đi theo mình sẽ làm hại mình, nhưng hiện tại mọi chuyện dường như không phải như vậy.

Mặc dù hắn đã tự sát, nhưng nhìn từ góc độ của ông, người đệ tử thân cận của hắn cũng không làm gì xấu với hắn, thậm chí còn giúp đỡ hắn trong việc “đắc đạo thành tiên”.

“Các hoà thượng ở chùa Chính Đức hiển nhiên đã sớm nhìn rõ điều này, nhưng họ không nói với ta, ngược lại, họ cố hết sức để lừa gạt ta, họ muốn lợi dụng việc ăn chay cứu độ chúng sinh để giải quyết hoàn toàn Đan Dương Tử.”

“Nếu họ giải quyết Đan Dương Tử, như vậy những người như ta sẽ thực sự trở thành thịt trên thớt của hoà thượng.”

Vừa nghĩ đến những gì các hoà thượng chùa Chính Đức sẽ làm, Lý Hoả Vượng lập tức cảm thấy ớn lạnh.

Lý Hoả Vượng vừa biểu lộ phản ứng, lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Kiên Độn, lúc này khoé miệng hơi nhếch lên:

“Ngươi sợ Đan Dương Tử sao? Nếu hắn đã thành Phật, hoà thượng các ngươi sao lại phải sợ hắn?”

Vẻ mặt của Kiên Độn cứng đờ:

“Huyền Dương thí chủ, bần tăng không biết ngươi đang nói cái gì,

người xuất gia không nói dối, bần tăng có thể thề với Phật Tổ, ăn chay cứu độ chúng sinh, ngoại trừ giải quyết triệt để Đan Dương Tử, tuyệt đối sẽ không gây cho ngươi bất cứ thương tổn nào."

Lời này của đối phương càng khiến Lý Hoả Vượng thêm chắc chắn phỏng đoán của mình.

Trên đời này, không có ai tốt mà nói mình tốt, nếu muốn biết điều gì đó có giá trị hơn, chỉ có thể thu thập thông tin và tự đánh giá.

"Ta bỗng nhiên phát hiện ra, mang theo Đan Dương Tử cũng tốt, dù sao hắn ta cũng là sư phụ ta. Thật tiếc khi chỉ xử lý hắn như thế này."

Đã suy nghĩ thông suốt nên lúc này Lý Hoả Vượng không có chút gì hoảng sợ.

"A Di Đà Phật, chuyện này tuyệt đối không thể, Đan Dương Tử không chỉ liên quan đến mỗi mình ngươi, mà còn liên quan đến bá tánh thiên hạ."

Lý Hoả Vượng ngửa đầu nhìn Kiên Độn trước mắt, khoé miệng hơi nhếch lên:

"Tại sao ngươi không trực tiếp nói chuyện với sư phụ của ta nhỉ?"

"Cái gì?"

"Keng"

Thanh âm vang lên, Lý Hoả Vượng một tay cầm chuôi dùng sức đẩy nhẹ, cây trường kiếm chém sắt như chém bùn đã nằm trong tay hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Kiên Độn nở một nụ cười hoà ái:

"Nghĩ có thể dùng thứ này để phá vỡ thân thể Phật của ta, ngươi cũng khá thật đấy."

"Ngươi không nghe ta vừa nói gì sao? Ta nói ngươi trực tiếp nói chuyện với Đan Dương Tử.

Vừa dứt lời, Lý Hoả Vượng đã kề thanh trường kiếm dưới cổ mình, rồi dùng lực cứa mạnh một nhát.

Lớp da mỏng dễ dàng bị cứa rách, máu tươi nóng hồi phun ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ chiếc áo choàng của Lý Hoả Vượng.

“Haha!”

Ý thức của Lý Hoả Vương bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn dùng tay bụm cổ lại, nhẹ nhàng nói:

“Ngươi có nghe thấy không? Hình như là...sấm nổ.”

…

“Sấm sét?”

Năm vị Phật Đà khổng lồ khác, và cả Kiên Độn đồng loạt nhìn lên, ngay sau đó bọn họ phát hiện nửa vầng trăng vừa ở ngay đó giờ không biết tại sao đã bị khuất đi.

Cả bầu trời bị mây đen bao phủ, trong những tầng mây cuồn cuộn, ầm ầm vang lên, giống như tiếng sấm, nhưng chắc chắn đó không phải tiếng sấm.

“Khụ khụ.”

Lý Hoả Vượng cảm thấy khó thở, sau khi ho vài cái liền loạng choạng ngã xuống đất.

Nằm trên mặt đất nhìn lên bầu trời, trong đám mây đen, cuối cùng Lý Hoả Vượng cũng đã gặp lại sư phụ của mình, trông hắn vẫn xấu xí như trước.

Những chiếc lông vũ màu đen phủ đầy máu trên da hắn, nơi mà cái đầu nứt ra lại mọc ra ba khuôn mặt với ba độ tuổi khác nhau.

Chương 86: Án Ma Ni Bát Mi Hồng

Lúc này, ngoại trừ những bộ phận riêng của hắn, trên cơ thể căng phồng còn có một số cơ quan khác hoàn toàn không giống con

người.

Thân thể đen bóng như cơn ác mộng, đôi đồng tử dường như có mủ, nội tạng bẩn thỉu, ô uế, những xúc tu quỷ dị vướng víu xung quanh, những thứ hỗn độn này đều được bao bọc bởi một chiếc áo choàng lụa trắng bay lơ lửng trên không trung.

Hơn nữa những thứ khiến người ta cảm thấy buồn nôn này cũng không hề tĩnh tại, chúng mỗi thời mỗi khắc đều đang biến đổi, biến thành một thứ gì đó rùng rợn hơn.

Chưa nhìn được bao lâu, hai mắt Lý Hoả Vượng đã trở nên đỏ ngầu, trán nổi chi chít gân xanh, cả cái đầu cũng bắt đầu sưng to như đầu của cụ già.

“Không được, không thể nhìn tiếp được…”

Lý Hoả Vượng vốn đã vô cùng yếu ớt, nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, liền cảm thấy khá hơn một chút.

Nhưng như vậy cũng chẳng khá hơn là bao, máu chảy liên tục cũng có thể khiến hắn mất mạng.

Hắn đưa bàn tay run rẩy của mình xuống thắt lưng, lấy ra mấy viên thuốc cầm máu, ném vào trong miệng rồi nuốt ực xuống.

Lưu lượng máu trong cơ thể hắn bắt đầu chậm lại, lượng máu chảy ra cũng giảm đi rõ rệt.

Nhưng như thế cũng chưa đủ, Lý Hoả Vượng lại lấy ra một ít tiên dược mà hắn đã tinh chế trong Thanh Phong và đưa vào miệng.

“Xẹt xẹt…”

Tiếng xé da xé thịt đột ngột khiến Lý Hoả Vượng phải di chuyển hướng nhìn.

Hắn thấy sư phụ của mình đã bắt đầu hành động, lúc này, Đan Dương Tử quỷ dị đang nằm trên đầu của Phật Đà khổng lồ như một con thằn lằn, há ba cái miệng lớn, xé rách một lỗ tai phúc hậu một cách dễ dàng.

Tiếng gào thét vang lên, sau đó bàn tay sau lưng Phật Đà nhanh chóng uốn thành móng vuốt, chộp lấy Đan Dương Tử.

Nhưng ai biết rằng, trên cơ thể Đan Dương Tử, đủ loại nội tạng dị dạng và quái dị đột nhiên phình to ra, mãnh liệt xé rách hết cả bàn tay máu thịt.

Ngay sau đó, ba cái miệng lớn của Đan Dương Tử túm lấy mép vết thương ra sức xé, một cái miệng thật lớn liên tục phun ra máu được tạo thành, ngay sau đó, ba cái đầu hướng thẳng bên trong, cứ như thế hắn đột ngột chui vào trong cơ thể của Phật Đà khổng lồ.

“A!!”

Phật Đà hét lên thảm thiết trong tuyệt vọng, bàn tay to lớn điên cuồng xé rách làn da của mình, cố gắng bắt lấy Đan Dương Tử đang ở bên trong, song đều vô ích, thân thể phúc hậu của hắn bắt đầu khô quắp lại.

Sau một vài nhịp thở, rất nhiều máu chảy ra từ bảy lỗ ngũ quan trên mặt, cái bụng to tròn phúc hậu của hắn giống như muôn hoa nở rộ, máu bắn tung toé khắp nơi, Đan Dương Tử ngậm trong miệng khúc ruột, từ bên trong xuyên qua, giống như một con dã thú phóng đến chỗ Kiên Độn đang đứng cách đó không xa.

Đối mặt với Đan Dương Tử với sức mạnh khôn lường như thế, Kiên Độn vẻ mặt cứng đờ, không dám chủ quan, trực tiếp lấy ra một quyển kinh Phật làm bằng da người.

“Án! Ma! Ni! Bát! Mi! Hồng!”

Kiên Độn ngồi xếp bằng, niệm Lục Tự Chân Ngôn, dòng chữ màu đỏ máu trên kinh Phật rất nhanh liền biến mất, thay vào đó xuất hiện trên người của Đan Dương Tử.

Nội tạng trên người Đan Dương Tử bị bao phủ bởi kinh văn bắt đầu không tự chủ được run lên, đồng thời bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Sinh sôi một lúc lại nhanh chóng co rút lại, co rút càng lúc càng nhanh, cuối cùng Đan Dương Tử hoàn toàn biến mất.

Trên mặt Kiên Độn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thấy cảnh này

hắn thở phào, an tâm hơn một chút.

May mà bản thân hắn đã chuẩn bị sẵn hậu thủ, nếu không sẽ thực sự rất phiền phức.

Ngay sau đó, hắn lại bắt đầu niệm Lục Tự Chân Ngôn, quyển kinh da người hắn cầm trên tay bắt đầu xuất hiện kinh văn trở lại.

Thấy đã có nhiều chữ, Kiên Độn đang định đóng sách lại thì cả cuốn sách đột nhiên nổ tung, kinh văn trên sách vương vãi khắp nơi, Đan Dương Tử khiến người ta khiếp sợ thế mà từ bên trong chui ra.

Không ai nghĩ đến cảnh tượng này, khi miệng Kiên Độn vô thức mở to, ba đầu của Đan Dương Tử giống như mũi khoan, chui thẳng vào cổ họng hắn.

m thanh xé rách vang lên, cổ của Kiên Độn ngay lập tức phình to bằng cái đầu.

Đang cảm thấy đau đớn tột cùng, Kiên Độn tuyệt vọng nghe thấy tiếng nhai nuốt phát ra từ trong cơ thể mình, Đang Dương Tử đang ăn thịt mình!!

“Không!!”

Nương theo tiếng thét đầy tức tối của Kiên Độn, Đan Dương Tử phá vỡ l*иg ngực của hắn xuyên ra ngoài, ba cái miệng rộng đồng tâm hiệp lực xé, phân chia đồ ăn ngon.

Ba vị Phật còn lại giãy dụa, nhưng đều vô ích, chưa kêu được bao nhiêu tiếng đã bị thay thế bằng tiếng đứt gãy của xương, âm thanh xé rách da thịt.

Bảy vị Phật Đà biến mất, trên mặt đất chồng chất nội tạng và da thịt bốc nghi ngút hơi nóng.

Ngay khi Lý Hoả Vượng nhìn Đan Dương Tử đẫm máu, Đan Dương Tử quay mặt lại, ba khuôn mặt lần lượt nở nụ cười ý vị nhưng đầy đáng sợ:

“Bé con à…”

“Bụp!”

Một tiếng động khẽ vang lên, thân thể Đan Dương Tử tan biến như mây khói.

Chương 87: âm Mưu Của Đan Tử Dương

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh trăng trên bầu trời lại xuất hiện, phủ lên mọi thứ trên con đường rừng một lớp bông bạc, bụi hào vào nhau.

Lý Hoả Vượng bụm lấy cổ của mình, cố hết sức ngồi dậy, nhìn đám người còn lại bị vây bởi thân cây, lúc này bọn họ ai nấy đều sợ hãi, đờ người ra, co vào nhau như một quả bóng.

Lý Hoả Vượng dường như biết bọn họ đang suy nghĩ gì, gấp rút giải thích với vẻ yếu ớt:

“Đừng sợ, Đan Dương Tử thật sự đã chết rồi, sẽ không dùng các ngươi làm thuốc nữa.”

Thế nhưng những lời nói của Lý Hoả Vượng không giúp giảm bớt sự sợ hãi trên khuôn mặt của họ, đám trẻ con đã sợ hãi đến mức phát khóc.

Cuối cùng, vẫn là Bạch Linh Miễu - người thân cận nhất lên tiếng, sắc mặt cô lúc này càng trắng hơn:

“Lý sư huynh, Đan...Đan Dương Tử cái gì? Chúng ta không thể nhìn thấy hắn.”

Lý Hoả Vượng khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt:

“Ngươi không thấy Đan Dương Tử vừa giết chết mấy vị Phật Đà kia sao? Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy hắn sao?”

Nhất thời, Lý Hoả Vượng trong lòng có những suy đoán khác.

Lúc này, Cẩu Oa co ro phía sau người đàn ông to lớn kia càng lúc càng run rẩy dữ dội.

Hắn không dám nhìn Lý Hoả Vượng, chỉ có thể nhắm mắt khóc lóc kêu lên:

“Lý Hoả Vượng! Là ngươi chui vào bụng Phật Đà uống máu ăn thịt!!”

“Cái gì?”

Lý Hoả Vượng chịu đựng cơn đau, đưa tay sờ lên khuôn mặt mình, chỉ thấy khuôn mặt tưởng chừng sạch sẽ lại hoàn toàn dính đầy máu.

Tiếp tục sờ xuống dưới, hắn cũng cảm nhận được hai bên khoé miệng đều bị xé nát, giống như vừa há căng miệng.

Nhưng chưa là tất cả, cái quan trọng nhất là hiện tại hắn đang cảm thấy rất no, rất no, rất no.

…

Kẽo kẹt kẽo kẹt, bánh xe lừa quay liên tục, ổ trục không ngừng phát ra âm thanh chói tai khó nghe.

“Cẩu Oa, nhỏ chút dầu mè lên chỗ bánh xe đi.”

Lý Hỏa Vượng đang nằm trên xe lừa cố gắng nói, bây giờ cổ của hắn vừa mới được Bạch Linh Miểu dùng kim may lại, đồng thời đắp thuốc kim sang nên bây giờ không thể nào ngồi dậy được.

Không lâu sau, âm thanh két két giảm đi rất nhiều, Lý Hỏa Vượng nhìn trời bằng ánh mắt vô thần, nghĩ đến những chuyện xảy ra vào buổi tối mấy hôm trước.

Phiền toái của chùa Chính Đức lúc trước đã được giải quyết nhưng phiền toái trên người mình chỉ vừa mới bắt đầu.

Dưới cái nhìn của mình là sau khi Đan Dương Tử thành tiên giết chết những Phật Thích Ca kia.

Nhưng mà trong mắt của những người khác lại là gương mặt dữ tợn kinh khủng của mình xông vào, tiến vào cơ thể của Phật Thích Ca, ăn sống nuốt tươi hết bọn họ.

Một thế giới không thể có hai góc nhìn, vậy thì chắc chắn trong cái mình và bọn họ nhìn thấy, có một cái là giả.

Lý Hỏa Vượng quay đầu sang một bên, Bạch Linh Miểu bị vải buộc quanh mắt nắm chặt tay hắn, không chịu buông ra.

Lý Hỏa Vượng thu hồi tầm mắt, nhìn lên đám mây màu trắng trên bầu trời lần nữa, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Nói thật thì vì bệnh tình nên bây giờ ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng không tin vào bản thân mình.

Kết hợp với cái bụng to ra và mặt đầy máu của mình thì mọi thứ đều cho thấy người thật sự động thủ chính là mình, cũng không phải là Đan Dương Tử.

“Chẳng lẽ Đan Dương Tử đã chết thật rồi sao? Mọi thứ đều do mình tưởng tượng ra ư?”

Suy nghĩ này vừa hiện lên đã bị Lý Hỏa Vượng phủ định ngay lập tức.

“Chỉ riêng việc mình phát bệnh, hoàn toàn không thể nào giải quyết những Phật Thích Ca to lớn kia một cách nhẹ nhàng như vậy được, suy cho cùng thì vẫn là Đan Dương Tử.”

“Dù bây giờ hắn đã trở thành cái gì thì mấu chốt là hắn vẫn còn sống, vẫn đang theo dõi mình.”

Lý Hỏa Vượng cực kỳ tin vào điều này.

“Nhưng mà lúc trước mình cứ tưởng là người thành tiên như hắn tự mình hạ phàm, bây giờ xem ra, thực ra là hắn đang bám vào cơ thể của mình để hành động mà thôi.”

“Giả thiết Đan Dương Tử đang bảo vệ mình lúc trước bây giờ đã được chứng thực, nhưng dựa theo sự hiểu biết của mình về Đan Dương Tử thì loại người như hắn tuyệt đối không thể nào giúp mình vì thiện chí được, hắn giúp mình tuyệt đối vì mục đích khác!”

Nghĩ đến sự khác thường mình cảm nhận được vào tối hôm đó,

trong lòng Lý Hỏa Vượng có một suy đoán mơ hồ, hắn duỗi ngón tay gãi gãi lên lòng bàn tay mềm mại kia.

“Ngươi nói xem từ lúc ra khỏi Thanh Phong Quán đến giờ, tính tình của ta thay đổi nhiều lắm à?”

“Làm gì có chứ, sao Lý sư huynh lại hỏi vậy?”

Ngón tay Lý Hỏa Vượng sờ nhẹ lên mu bàn tay của nàng, cũng không giải thích gì cả, chỉ thầm nói trong lòng:

“Tại sao lại nói vậy ư, vì ta sợ tên Đan Dương Tử kia có liên quan tới chuyện chết tiệt này!”

Mặc dù người khác không nói nhưng chính Lý Hỏa Vượng cũng cảm giác được thái độ của mình có sự thay đổi.

“Chẳng lẽ lão già Đan Dương Tử muốn dùng cơ thể của mình để sống lại? Vậy nên hắn bảo vệ mình cũng như là đang bảo vệ chính cơ thể của hắn ư?”

Chương 88: Ngài Nằm Đi

Điều này làm Lý Hỏa Vượng đổ mồ hôi lạnh, suy đoán đáng sợ đang nổ tung trong đầu hắn.

Nhưng mà chẳng mấy chốc hắn đã tỉnh táo lại, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Chắc chắn là phải xử lý sạch tên Đan Dương Tử này, nhưng mục tiêu thì có rồi còn làm thế nào mới quan trọng.

Đối với chuyện này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cực kỳ luống cuống, mọi thứ trên thế giới này hoàn toàn không được đánh dấu rõ như trong trò chơi, mọi thứ đều xa lạ, mình phải tự tìm kiếm.

Trải qua phong ba ở chùa Chính Đức, Lý Hỏa Vượng đã không dám có bất kỳ tiếp xúc tùy tiện gì với những phe phái ở đây nữa, ngay cả miếu hòa thượng hiền lành nhất mà còn trở nên khủng bố như vậy thì có trời mới biết những chỗ khác sẽ thế nào.

Nhưng mà càng nghĩ Lý Hỏa Vượng càng phát hiện ra, nếu mình muốn sống được ở nơi quỷ quái này thì vẫn không trốn khỏi bọn họ được.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ mấy chuyện này, xe lừa chậm rãi dừng lại, bên cạnh có tiếng nước chảy rì rào.

“Lý sư huynh, ta đi giặt xiêm y cho ngươi nhé.”

Bạch Linh Miểu nói xong nhẹ nhàng rút tay mình ra, cầm huyết y trên xe lừa đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh.

Những người khác cũng không rảnh rỗi, bắt đầu ăn ý đi vào rừng tìm củi lửa, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng không ngồi dậy nổi, hắn chỉ có thể dựa vào âm thanh để đoán những chuyện xảy ra xung quanh.

Không lâu sau, mùi hương đồ ăn đã được nấu chín nhẹ nhàng bay tới, bụng Lý Hỏa Vượng sôi ùng ục, cơ thể bị thương cực kỳ cần đồ ăn.

“Sư huynh, ngồi dậy ăn này.”

Lý Hỏa Vượng cảm giác mình được người ta đỡ dậy, dựa vào trong ngực lông lá.

Lý Hỏa Vượng đã biết tên của nữ nhân người mọc đầy lông đen giống con tinh tinh này rồi, nàng tên là Xuân Tiểu Mãn.

Cái tên này cực kỳ dễ giải thích, bởi vì nàng sinh vào ngày tiểu mãn* nên tất cả đều gọi nàng là Tiểu Mãn, người nhà nông đặt tên cho nữ hài tử tùy tiện như vậy đấy.

*tiểu mãn là vào ngày 20, 21, 22 tháng 5.

Tiểu Mãn dùng thìa được gọt từ gỗ múc một muỗng canh thịt ngựa đưa đến bên miệng Lý Hỏa Vượng.

Một người yên lặng đút, một người yên lặng ăn, từ sau khi xảy ra chuyện kia, Lý Hỏa Vượng phát hiện những người khác hình như càng sợ mình hơn.

Lý Hỏa Vượng có thể hiểu được sự sợ hãi của bọn họ, dù sao thì ở chung với một quái vật ăn thịt người, ai mà chẳng sợ chứ.

Sau khi ăn đủ rồi, Lý Hỏa Vượng nhỏ giọng nói với Tiểu Mãn:

“Gọi Bạch Linh Miểu về đi, nếu giặt không sạch được thì đừng giặt nữa.”

“Được.”

Tiểu Mãn nhẹ nhàng buông Lý Hỏa Vượng xuống, lót thiên thư dưới đầu hắn coi như gối đầu.

Không lâu sau Bạch Linh Miểu trở về, đạo bào trong tay nàng vẫn đỏ ngòm, không về có chút màu xanh ban đầu.

“Khoác lên lưng lừa phơi đi, mau đi ăn cơm, cơm sắp nguội rồi.”

“Ừm.”

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng lên tiếng, hơi khom nửa người xuống cẩn thận quan sát vết thương của Lý Hỏa Vượng, sau đó nàng đi về phía đống lửa.

Lộc cộc lộc cộc, tiếng vó ngựa quen thuộc vang lên từ đằng xa.

Người chưa tới mà giọng đã tới trước.

“Ôi trời, tiểu đạo gia, hóa ra mọi người ở đây à, ta còn tưởng sẽ không được gặp lại mọi người nữa.”

Lúc gương mặt mo đầy nếp nhăn của Lữ trạng nguyên xuất hiện trước mặt, Lý Hỏa Vượng biết gánh hát Lữ gia theo tới rồi.

“Trời ạ…ngài…ngài…”

Hắn nhìn thấy thảm trạng của Lý Hỏa Vượng.

“Không có gì đâu, dọc đường gặp chút phiền toái nhỏ mà thôi, ngươi có chuyện gì không?”

“Tiểu đạo gia, sao ngài không nói gì mà đã đi rồi thế? Chẳng phải đã nói là đi cùng nhau à, cũng may lúc trước ngươi có nói là ngươi

muốn xuất quan, nếu không thì ta thực sự không tìm được ngươi mất."

Lữ trạng nguyên tươi cười nói.

Vất vả lắm mới tìm được một tiêu khách miễn phí, không thể bỏ lại dễ dàng vậy được.

"Xin lỗi Lữ chủ gánh, trên người của ta bị thương nên không ôn chuyện được, ngươi cứ tự nhiên."

"Rồi rồi…ngài nằm đi…ngài nằm đi."

Lữ trạng nguyên cũng không hỏi gì cả, vào Nam ra Bắc mấy năm nay, đương nhiên hắn hiểu được đạo lý biết càng nhiều càng nguy hiểm.

Nhìn thấy mặt trời sắp lặn, hai nhóm người cũng không định đi, dù sao bên cạnh còn có một con sông nhỏ, rửa mặt và dùng nước cũng tiện.

Lý Hỏa Vượng không ngủ được lặng lẽ nhìn ngồi sao trên trời, nghĩ đến những chuyện ban ngày.

Đột nhiên bên phải người hắn có chút động tĩnh, Lý Hỏa Vượng còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể mềm mại nhỏ nhắn đang yên lặng nằm trong ngực hắn đã run lẩy bẩy.

Ngửi thấy mùi thơm quen thuộc kia, Lý Hỏa Vượng vươn tay phải ra vỗ nhẹ trên lưng:

"Không sao hết, mọi chuyện cứ giao cho ta, cứ giao hết cho ta đi."

…

"Ầm!"

Cây gậy gỗ to lớn đập mạnh xuống đất, bắn lên một lớp bụi thật dày.

Sau đó, cây gậy nặng nề kia lại giơ cao lên, đập mạnh xuống.

Lý Hỏa Vượng được Bạch Linh Miểu đỡ đứng bên cạnh xem Đồ Đần đang vung cây gỗ.

Dù vết thương trên cổ vẫn chưa khôi phục nhưng qua mấy ngày nằm như thi thể cũng đã hồi phục, miễn cưỡng có thể đứng dậy được.

“Mạnh lên! Đập mạnh lên nữa!”

Lý Hỏa Vượng đứng một bên gào lên.

Chương 89: Vào Rừng

Bên cạnh đống lửa, Lữ trạng nguyên giơ hai cái màn thầu hoa màu cười tủm tỉm đi tới.

“Tiểu đạo gia, ngài đang làm gì thế? Động tĩnh lớn quá.”

Một gậy lại đập xuống, rừng và bụi cây xung quanh đều bị đập tứ tung.

“Ha ha, không có gì đâu, to con như vậy mà chỉ để khiêng người nhấc hành lý ở đây thì có hơi lãng phí, cho hắn luyện tập một chút.”

“À, vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Lữ trạng nguyên vừa gật đầu vừa lui về.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng lại nhìn sang Đồ Đần ở trần, đang đổ mồ hôi ở trước mặt.

Đừng thấy đầu óc tên này không bình thường mà nhầm, cơ thể của hắn thật sự không tồi, Lý Hỏa Vượng nhìn cơ thể cao to lực lưỡng của hắn, thầm nghĩ trong lòng.

“Khổ người như vậy không đối phó được cái khác thì ít nhất cũng đủ để đối phó với giặc cướp thông thường.”

Đây chính là ý định của Lý Hỏa Vượng, tăng thực lực của những người này, chỉ dựa vào các dùng hai tác dụng phụ to lớn như Du

lão gia và Đan Dương Tử là không được, dù không biết thần thần đạo đạo của thế giới này thế nào, hắn vẫn biết một cách nguyên thủy nhất.

Đừng quan tâm có dã man hay không, dù sao thì có cũng còn hơn không.

Chưa nói đến tương lai gặp kẻ địch kề bên trợ giúp, lúc mình đổ bệnh thì hắn còn có thể ở bên bảo vệ.

“Được rồi! Một trăm cái rồi, nghỉ ngơi đi.”

Nghe nói vậy, Đồ Đần đầu trọc ném cây gỗ trong tay, thở hổn hển bước nhanh đến bên cạnh đống lửa.

Đồ Đần không hề nghỉ ngơi, không nói câu nào đã bưng bát cơm cỡ lớn của hắn bắt đầu nhào vào ăn.

Không lâu sau, một cân mì đã xuống bụng, nhưng Đồ Đần vừa mới vận động xong lại cực kỳ đói, đi đến cạnh nồi đen bắt đầu dùng bát vớt mì.

Nhìn hắn lại ăn hết một cân, trong lòng Lý Hỏa Vượng hơi thổn thức, quả nhiên là nghèo văn giàu võ, cũng may bây giờ mình còn chút bạc, nếu không thì sẽ bị hắn ăn sạch mất.

Lúc này Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới gì đó, vươn tay lấy đạo linh của mình ra.

Nhìn đạo linh trong tay, trong đầu Lý Hỏa Vượng nhớ lại Du lão gia kia bị đập nát nhừ.

“Cái này còn dùng được nữa không nhỉ?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng có một dấu chấm hỏi to đùng.

Ở thế giới kỳ lạ này, có thứ này hay không là một chuyện lớn.

“Đi, dìu ta vào rừng đi.”

Lý Hỏa Vượng nói với Bạch Linh Miểu.

Đi xa thiệt xa, sau khi không còn nghe thấy âm thanh bên chỗ đống lửa nữa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới dừng lại.

“Ngươi đi về trước đi.”

“Ngươi tiểu đi, ta quay mặt đi là được rồi…”

Đối phương làm cho Lý Hỏa Vượng có chút dở khóc dở cười:

“Không phải là ta muốn tiểu, ngươi về trước đi, một khắc sau quay lại.”

Chờ đến khi trong rừng chỉ còn một mình mình, Lý Hỏa Vượng dựa lưng vào một cái cây Bạch Hoa, dùng tay đè lên trán, bắt đầu muốn lay động đạo linh.

Hoàn toàn không có gì bất ngờ, bốn phía bắt đầu vặn vẹo nhưng đường nét tán loạn xung quanh cũng không biến thành Du lão gia.

Lý Hỏa Vượng có hơi không cam lòng dùng sức lay động:

“Chẳng lẽ thứ này phế thật rồi ư?”

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, đường cong bốn phía hợp lại lần nữa.

Nhưng mà đối mặt với câu hỏi nghi hoặc của Lý Hỏa Vượng, trong ngôn ngữ kỳ lạ của Du lão gia kia vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào, giống như thứ lúc trước bị Phật Thích Ca vỗ chết không phải là nó vậy.

Lý Hỏa Vượng chịu đựng cơn choáng váng, nhanh chóng trò chuyện với Du lão gia, kết quả biết được một chút tin tức ngoài ý muốn.

Đầu tiên là Du lão gia có tên, chỉ là tên của nó không phát âm ra được từ miệng của con người mà thôi.

Cũng không biết người đầu tiên nhìn thấy nó đã trải qua chuyện gì, tại sao phải đặt tên cho nó là Du lão gia.

Tiếp theo là thứ như Du lão gia không hề có khái niệm về cái chết, hoặc là nói bản thân nó không phải là vật sống.

Đối với bản thân chúng, ngoài không có khái niệm tử vong ra thì nó còn không có khái niệm về số lượng nữa.

“Không có khái niệm về số lượng ư?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới gì đó, cố gắng lắc đầu, đầu vốn đã choáng nay lại càng choáng hơn.

Bây giờ hắn nhìn cái gì cũng đều là bóng chồng, bao gồm cả Du lão gia.

Nhìn hai bóng Du lão gia trước mặt, dường như Lý Hỏa Vượng đã hiểu ra gì đó, tăng cường độ lắc lần nữa.

Đầu hắn càng lắc, Du lão gia cũng càng nhiều, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hoa mắt ù tai nhìn thấy gần ba mươi Du lão gia trước mặt.

“Oẹ~”

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng không nhịn được cơn chóng mặt kia, cuối cùng khom lưng nôn mửa dữ dội.

Tiếng chuông biến mất, bốn phía khôi phục lại bình thường, những Du lão gia kia cũng nhanh chóng biến mất.

Sau khi nôn hết cơm trưa vừa mới ăn xong, Lý Hỏa Vượng bắt đầu nôn ra nước.

Hắn nôn đến nổi không thể nôn nữa, đã sắp nôn ra mật luôn rồi, lúc này hắn mới ngừng lại.

Lý Hỏa Vượng chống người dùng mu bàn lau nước miếng, há miệng thở dốc nâng đạo linh kia đến trước mặt mình.

Chương 90: Cò Kè Mặc Cả

“Nếu lúc trước ta biết được một màn này thì có phải ta cũng không cần tự mình hại mình mời Đan Dương Tử đến rồi không?”

Sau khi nghĩ xong, Lý Hỏa Vượng cất đạo linh vào.

“Không được, mời Du lão gia cũng tốn tuổi thọ, mời một lần là ba tháng, nhiều Du lão gia xuất hiện như vậy, e là mời một lần đã phải giảm thọ mười năm rồi.”

Lý Hỏa Vượng chống thân cây, hơi lảo đảo về đường cũ.

Mới vừa đi đến ven đường đã thấy đám người kia và đám Lữ trạng nguyên đang tụ tập lại.

“Các vị, các vị nhìn thử đi, đây đều là những món đồ tốt nhất đó, nếu đồ bên trong mà tệ hay hỏng thì Chu Đức Hỉ ta sẽ chết không yên lành! Tổ tổng mười tám đời đều là súc sinh!”

Lý Hỏa Vượng đi qua xem thử mới phát hiện là người bán hàng rong đang nắm con lừa kéo xe, người nọ đang nói luyên thuyên, chào hàng với những người khác.

Bạch Linh Miểu đứng cạnh xe với nữ lông dài kia, do dự cầm một cái kim khâu.

“Thói đời ngày nay loạn như vậy, ngươi còn dám ra bán đồ à? Không sợ bị bọn cướp cướp hết ư?”

Đối với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, thanh niên có nốt ruồi lông trên khóe miệng cười ha hả, không giải thích gì cả.

“Đạo gia, có muốn mua chu sa không? Ta có hết đó.”

Lữ trạng nguyên đang đứng một bên xem trò vui đi đến, nhỏ giọng xem thường giải thích bên tai Lý Hỏa Vượng:

“Sao mà bọn cướp đường lại cướp của hắn được, đám chúng cũng giống với đám cướp đường đáng chết kia thôi, bọn cướp đường phụ trách cướp, còn loại người như hắn thì phụ trách thu lại bán ra.”

“Thì ra là thế…”

Lý Hỏa Vượng hiểu rõ khẽ gật đầu, cũng đúng, trại thổ phỉ trong núi sâu cũng cần phải lưu thông hàng hóa, loại người bán hàng rải rác này là bí ẩn nhất.

“Đạo gia, không cần chu sa, vậy có muốn xem mấy thứ khác không? Đồ của ta.”

Chu Đức Hỉ không hề để ý đến ánh mắt của người khác, tiếp tục luyên thuyên chào hàng.

Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi, lên tiếng hỏi:

“Đồ vật rất đa dạng à? Vậy có thứ dùng để giết người không?”

Vừa dứt câu, mọi người xung quanh đồng loạt nhìn qua.

Chu Đức Hỉ vui vẻ vỗ tay, bắt đầu lục lọi trên xe kéo con lừa của mình.

“Có! Có có có!”

…

“Đây đây đây, ngươi xem thử đi, Đạo gia có hài lòng với mấy thứ này không?”

Chu Đức Hỉ hùng tay chỉ vào mấy thứ trên đất.

Một đống đồ hỗn loạn trải đầy ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, đa số đều là đao kiếm rỉ sét, bên cạnh là một vài bình lọ gì đó.

“Mấy thứ này của ngươi là sao đây, rỉ sét hết cả rồi, như đống sắt vụn đồng nát vậy.”

Cẩu Oa ngồi xổm xuống bắt đầu cò kè mặc cả.

“Đừng thấy nó rỉ mà chê, mài mài một tí là có thể dùng rồi, nếu thật sự có món thần binh lợi khí gì đó thì cũng chưa tới lượt ta đâu, ngài nói xem phải không?”

Mục tiêu của Lý Hỏa Vượng không nằm trên những đao kiếm kia mà tập trung sự chú ý trên đống bình lọ.

Hắn ngồi xổm xuống, cầm từng cái lên xem thử, phát hiện ra trên này cũng không có viết bất kỳ chữ gì.

“Vị đạo gia này là người biết nhìn hàng, vừa liếc mắt đã thấy đồ

tốt.”

Chu Đức Hỉ vừa ngồi xổm xuống bên cạnh hắn đã bị mùi máu tươi trên quần áo Lý Hỏa Vượng làm cho phải lùi lại hai bước.

Nhưng mà hắn cũng không sợ, trái lại càng ân cần hơn.

“Đạo gia, thứ trong tay ngài chính là đồ tốt, thuốc này gọi là nửa bước ngã, ngươi chỉ cần đổ vào trong nước một chút xíu, tuyệt đối sẽ khiến người ta đi được nửa bước là ngã. Không đắt đâu, một bình có ba lượng bạc thôi.”

“Đây, có mắt nhìn đấy, bình này cũng là bảo bối nè. Nó là Hạc Đỉnh Hồng, chỉ cần đổ một lượng chừng đầu ngón tay là có thể tiễn người đó xuống thẳng Địa Phủ. Một bình năm lượng.”

“Đúng đúng đúng, đây cũng là bảo bối này, Kim Thương không gục, nuốt hết một viên là đảm bảo một đêm hai con đàn bà cũng chịu đựng được. Đây là thứ mà Lưu Nhị Gia ở núi Lang Đầu đã đặt hàng, nếu ngươi muốn thì đưa ngươi trước cũng được, nhưng mà phải trả thêm tiền.”

Lý Hỏa Vượng hơi mất kiễn nhẫn đứng dậy:

“Sao ngươi nói gì cũng là bảo bối thế, thôi được rồi, ta lấy hai loại đầu tiên. Cẩu Oa, lên xe lấy tiền đi.”

“Đạo gia phóng khoáng!”

Chu Đức Hỉ cười đến mức tít mắt lại.

“Ngài không muốn mua Kim Thương không gục à? Coi như ta tính rẻ cho ngài một tí nhé? Bây giờ tuổi trẻ không dùng tới thì chưa chắc về già không dùng được, đồ tốt thế này e là không nhiều, dù sao cũng có thể nối dõi tông đường.”

Lý Hỏa Vượng không thèm quan tâm đến hắn, quay lại nhìn những người khác:

“Các ngươi đều chọn một món binh khí cầm tay đi, dù sao có thì cũng tốt hơn không.”

Nghe nói vậy, trừ hai nữ nhân là Bạch Linh Miểu và Tiểu Mãn ra thì những nam nhân khác đã sớm kích động ồn ào tiến lên phía trước.

Lý Hỏa Vượng cầm hai bình thuốc trong tay bỏ vào ngực, nói với Lữ trạng nguyên đang đứng xem trò vui:

“Lữ chủ gánh, ngươi không mua ít đồ phòng thân à?”

Chương 91: Vấn Đề Lớn

Lữ trạng nguyên vội lắc đầu:

“Không cần, trên người không có vũ khí, nếu thật sự bị bọn kịp bắt được thì cùng lắm là không còn bạc, vừa hay trên người có vũ khí, lỡ không đánh lại thì mất mạng rồi.”

“Ha ha, Lữ chủ gách cũng nghĩ chu đáo thật, đều có các cách sống nhỉ.”

Lý Hỏa Vượng lại quay lên xe lừa nằm xuống.

Chờ khi mọi người tản ra, đám Cẩu Oa đã có trên tay một thanh vũ khí, không cần lo là có biết dùng hay không, ít nhất thì trông lực uy hïếp cũng cao hơn lúc trước vài lần rồi.

Ngay khi bọn hắn đang hứng thú bừng bừng giơ đao khua chân múa tay, Bạch Linh Miểu cầm cái đê* và sợi vụn đến gần.

*dùng để khâu tay.

Sắc mặt Bạch Linh Miểu có phần lo lắng, cầm đầu dây đỏ, khâu lại lỗ rách trên đạo bào của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, cộng hết những món linh ta linh tinh này thì chúng ta tốn hơn phân nửa bạc, bây giờ chỉ còn lại năm lượng bạc.”

“Muốn đi đường quanh năm thì những món đồ phòng thân này vẫn nên có.”

Nhìn Lý Hỏa Vượng vừa có đạo linh vừa có thể tế máu triệu hồi

Đan Dương Tử, hoàn toàn không cần đến những món tầm thường này.

Nhưng nói thật là bây giờ Lý Hỏa Vượng thật sự không tin tưởng bản thân mình.

Hắn thật sự sợ một ngày nào đó Hắc Thái Tuế duy trì thời gian ổn định biến mất, mình lại lâm vào ảo giác không thể tự kiềm chế được.

Nếu thật sự như vậy thì bên cạnh không có ai bảo vệ, vậy mình hoàn toàn chính là một con dê con mặc cho người ta chém giết rồi.

“Lý sư huynh, mấy đao kiếm này cũng chỉ có tác dụng đối phó với bọn cướp đường thôi, nếu chúng ta có thể học được những phép thần thông lúc trước của Đan Dương Tử, vậy thì thật sự không cần phải sợ gì nữa.”

Cẩu Oa khiêng đao đi tới tiếc hận nói.

“Ngươi muốn học? Người khác chịu dạy ư? Còn nữa…”

Nói về chuyện này...

Lý Hỏa Vượng nhớ lại việc Đan Dương Tử dùng người luyện đan và những cách thức “tu luyện” quái dị của những hòa thượng ở Chính Đức.

“Còn nữa, dù là người ta chịu dạy cho người thì một người bình thường như ngươi cũng chưa chắc đã dám luyện những phép thần thông kia.”

Mặc dù không tiếp xúc quá nhiều nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng có dự cảm, e là thế lực khác trên thế giới này cũng không tốt lành hơn Đan Dương Tử là bao.

Cẩu Oa cười ha hả, dùng cùi chỏ chọt nam nhân bị cụt tay bẩm sinh bên cạnh, dẫn hắn đi đến cạnh con suối nhỏ.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm tảng đá thô trong nước để mài đao đi.”

Lúc này, Đồ Đần cao to đi tới, bóng của hắn gần như che kín Lý

Hỏa Vượng:

“Ta...Ta...Ta…”

“Thôi, ngươi không dùng được đao kiếm, ngoan ngoãn luyện cây gậy gỗ của người đi, thứ đó có thể phát huy ưu thế sức mạnh của ngươi đến cực điểm.”

Nói xong Lý Hỏa Vượng lại nằm xuống.

Khúc đệm bán hàng rong này cứ kết thúc như vậy, hai đám người tiếp tục lên đường.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, trừ thỉnh thoảng đi qua một vài thông nhỏ muốn nhờ gánh hát Lữ gia hát hí ra thì bình thường đều gấp rút lên đường.

Cổ Lý Hỏa Vượng cũng chậm rãi khép lại theo thời gian.

Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh một cái vạc nước, ngẩng cằm lên nhìn vết sẹo trên cổ mình qua mặt nước.

“Vẫn ổn, cúi xuống cũng không thấy rõ được.”

Lý Hỏa Vượng nói xong quay sang nhìn Bạch Linh Miểu ở bên cạnh, dùng tay vuốt ve đỉnh đầu trắng nõn của nàng:

“Sao mà mặt nghiêm thế? Gần đây có chuyện gì không vui à?”

“Lý sư huynh, người ăn lừa nhai, vừa mới bổ sung một ít lương thực và đồ ăn cho lừa, bây giờ chúng ta chỉ còn lại một lượng bạc, ba trăm bốn mươi lăm đồng thôi.” Bạch Linh Miểu giơ ngón tay tính toán.

“Nhanh vậy á? Gì vậy chứ.”

Lý Hỏa Vượng đi ra ngoài sân nhà nông tạm trú, đi đến đài của gánh hát Lữ gia.

“Vốn có thể lâu hơn một chút nhưng ngươi bảo bọn hắn luyện đao thương, bọn họ đều mệt rã rời, ăn càng nhiều. Từ lúc Đồ Đần tập gậy gỗ đến nay không chỉ ăn hai cân mì đâu, một ngày hai bữa ăn

tận bốn cân mì!”

“Nhưng chẳng phải nó là một cây gậy đốt lửa à, mua được cũng nên luyện, chưa nói đến mấy cái khác, nên học chém và đâm đi.”

Chỉ chém một cách đơn giản, luyện tập mỗi ngày và chỉ vác trên lưng nhìn là hoàn toàn khác nhau.

Lúc gặp địch thì bôi thêm độc lên lưỡi dao của bọn hắn, đồng thời cũng là sự uy hiếp không thể coi thường.

Lúc này Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác ở phía xa đang giúp gánh hát Lữ gia gỡ đài.

“Nhưng mà như vậy thì cùng lắm cũng chỉ trụ được một tháng, tất cả mọi người đều sẽ đói đó.”

“Không có tiền à...Đúng là một vấn đề lớn.”

Lý Hỏa Vượng sờ cằm, nhìn gánh hát Lữ gia như có điều suy nghĩ:

“Dọc đường này chắc bọn họ cũng kiếm được không ít tiền nhỉ? Cướp hết của bọn họ thì chẳng phải vấn đề đã được giải quyết rồi ư?”

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Hỏa Vượng sững sờ, tại sao mình lại nghĩ thế chứ? Không bàn đến những thứ khác, Lữ trạng nguyên này mặc dù khôn khéo nhưng làm người chính trực, sao mình lại nghĩ đến chuyện cướp của hắn chứ?

Tâm trạng không tồi vừa rồi của Lý Hỏa Vượng lập tức bị phủ một bóng ma.

Chương 92: Với Không Tới

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy?”

Thấy biểu cảm của Lý Hỏa Vượng có chút khác thường, Bạch Linh Miểu vô thức nắm chặt tay của hắn.

Lý Hỏa Vượng cười lắc đầu:

“Không có gì, nghĩ đến chuyện sắp phải xuất quan nên ta cảm thấy hơi lo về khu vực bên ngoài thôi. Đi, chúng ta cùng đến giúp người nhà họ Lữ dỡ cái bàn này, dỡ xong thì tranh thủ đi mau.”

Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt của Lý Hỏa Vượng lại lạnh lẽo. Tính tình của hắn càng lúc càng giống Đan Dương Tử.

Sự thay đổi này khiến Lý Hỏa Vượng lạnh sống lưng. Kết hợp với việc những người khác thấy sau này Đan Dương Tử chính là hắn thì phỏng đoán lúc đó không chỉ là một phỏng đoán nữa, mà đang trở thành sự thật.

Nếu chỉ là tính cách cũng còn đỡ, Lý Hỏa Vượng càng lo rằng theo thời gian trôi qua thì hắn sẽ hoàn toàn biến thành Đan Dương Tử.

“Nếu là như vậy thì tất cả những điều trước kia cũng có thể giải thích được. Đan Dương Tử không phải đang bảo vệ ta mà là đang bảo vệ chính hắn!”

Vừa nghĩ đến khả năng này, Lý Hỏa Vượng bắt đầu bực dọc trong lòng. Nếu xếp hạng những người mà hắn hận nhất trên thế giới này thì lão già điên Đan Dương Tử kia tuyệt đối sẽ được xếp số một.

Hắn không muốn trở thành Đan Dương Tử, nếu biến thành như vậy thì hắn bằng lòng đi chết!

Thậm chí trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nảy lên một sự xúc động, muốn lập tức quay đầu trở về Chính Đức tự, cho dù sau đó gặp phải trắc trở thế nào cũng cho những hòa thượng kia cử hành phổ độ đại trai trước, giải quyết xong Đan Dương Tử lại tính tiếp.

Có điều đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi. Trước kia không trở mặt còn được, hai bên còn có hy vọng làm hòa. Nhưng sau khi bảy vị Phật đà bị hắn giết chết, tin rằng những hòa thượng kia vừa thấy hắn liền phải ra tay xử lý ngay tại chỗ.

Những hòa thượng kia không phải là hòa thượng thật thích ăn chay niệm phật, chuyện gì họ cũng làm được cả.

Có điều cũng may căn cứ vào lời phương trượng miêu tả trước đó, ngoại trừ Chính Đức tự thì còn có môn phái khác. Bây giờ hắn chỉ

có thể nghĩ cách từ những môn phái đó. Chuyện mà Chính Đức tự có thể làm được thì chắc chắn những môn phái khác cũng có thể làm được.

Lý Hỏa Vượng bước đến phía trước xe lừa, mở bản đồ ra rồi cẩn thận quan sát.

Trước đó hắn không có dự định tiếp xúc với những người kia là vì Chính Đức tự đã tạo ra một khởi đầu tệ hại.

Nhưng bây giờ không tiếp xúc thì không được. Chính Đức tự có biện pháp giải quyết Đan Dương Tử thì môn phái khác cũng có thể.

Mặc dù không biết họ muốn cái gì, nhưng từ hành động cũng có thể nhìn ra là họ đang ngấp nghé điều gì đó từ bản thân hắn.

“Là thiên thư do Đan Dương Tử để lại sao?”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như bản thân hắn không muốn biến thành Đan Dương Tử thì nhất định phải nghĩ cách từ phía họ.

Nếu còn không được nữa thì lấy cái thiên thư gì đó ra để trao đổi với bọn họ, Lý Hỏa Vượng thầm hạ quyết định này trong lòng. Đây cũng là thẻ đánh bạc duy nhất mà hắn có thể lấy ra bây giờ.

Dưới sự thấp thỏm bất an của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng họ cũng đi đến trấn nhỏ ở cửa quan.

Trên cái trấn không lớn này, đâu đâu cũng có thương nhân lui tới. Một số người mặc quần áo với phong cách khác biệt đều là người nhập quan đến buôn bán.

Đưa mắt ra cửa quan ở phía xa, Lý Hỏa Vượng lại nhìn về phía Lữ Trạng Nguyên ở bên cạnh:

“Lữ ban chủ, xem ra chúng ta phải chia tay rồi.”

Lữ Trạng Nguyên cũng cảm khái chắp tay với Lý Hỏa Vượng:

“Tiểu đạo trưởng cực khổ rồi. Trên suốt con đường này, nếu như không có ngươi thì không biết chúng ta còn phải chịu đựng bao nhiêu cực khổ nữa.”

Đương nhiên gánh hát của Lữ gia không thể xuất quan, đến cửa quan thì họ sẽ trở lại từ một con đường khác mà về thôn của họ.

Họ nghỉ ngơi ở nhà xong thì lại đi một vòng, đây là số mệnh của những gánh hát nhỏ như họ. Nếu muốn thoát khỏi cuộc sống ăn gió nằm sương thế này thì chỉ có thể mua lại một tòa hí lâu rồi thu xếp ở lại đó luôn.

“Chúc thuận buồm xuôi gió. Không biết tiểu đạo gia muốn làm gì nhưng mong ngươi mã đáo thành công. Đây là trứng vịt muối ta tự ướp, cầm theo trên đường mà ăn.”

Lữ Tú Tài ôm bình trứng vịt muối đặt lên xe lừa với vẻ mặt không nỡ.

“Mượn lời chúc lành của ngươi, nếu như ngày sau có cơ hội thì chúng ta sẽ lại đến xem kịch của gánh hát Lữ gia. Nói đến đây, xem tới xem lui thì ta thấy mình thật sự đã nghiện rồi.”

Sau khi hai bên từ biệt, xe lừa chở lương thực vừa bổ sung chậm rãi đến gần cửa quan.

Nhìn bóng lưng đi xa của họ, Lữ Trạng Nguyên phì phèo thuốc lá sợi trong tay, giơ tay lên đập một cái vào đầu thằng con trai nhỏ còn đang luyến tiếc.

"Đừng có nhớ cô nương trắng đó nữa, gia đình nhỏ bé như chúng ta không với tới nổi, về nhà ta sẽ tìm bà mối mai mối cho ngươi thành thân."

Chương 93: Hồng Hoàng Bạch Liễu Bi

"Cha, ngươi nói lung tung cái gì vậy. Làm gì có, thật sự không có mà."

Trong sự dốc sức phủ nhận của Lữ Tú Tài đã luống cuống, đầu

ngựa chuyển hướng, đi về phía phố lớn đầy náo nhiệt.

"Cha, sao người keo kiệt như ngươi bằng lòng cho hắn một bình trứng vịt muối vậy?"

Lữ Cử Nhân ôm con gái của mình hiếu kỳ hỏi.

"Nói cái quái gì thế, đừng tưởng rằng cha ngươi là kẻ keo kiệt. Nhớ cho kỹ, nên keo kiệt thì phải keo kiệt, nhưng lúc cần hào phóng thì cũng đừng tiết kiệm. Tiểu đạo gia này không phải là người bình thường, kết giao được thì Lữ gia chúng ta cũng coi như là có quan hệ."

Quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng ra khỏi cửa quan, tuy rằng khắp đường đất đều là rừng nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy khác biệt.

Trên đường không chỉ có đám người họ, còn có không ít xe ngựa và những người gánh đòn gánh.

Muốn phân biệt thân phận của họ cũng rất đơn giản, chỉ cần xem kiểu dáng quần áo. Quan nội là vạt áo bên trái, Tứ Tề quan ngoại là vạt áo bên phải.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lát, mở bình mà Lữ Trạng Nguyên cho ra, phát hiện bên trong là bình trứng vịt muối đầy.

Cẩu Oa ở bên cạnh sáp tới, kinh ngạc nói:

"Đầu năm nay trứng vịt đáng giá mà muối cũng đáng tiền. Hiếm thấy lão Lữ Trạng Nguyên này ra tay hào phóng như vậy."

Lý Hỏa Vượng đậy nắp bình lại, trong lòng có ấn tượng tốt về lão này hơn.

"Đừng nói những lời vô dụng kia nữa. Có ai có nhà ở nước Tứ Tề không, chuẩn bị về nhà."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Mãn bị lông đen bọc khắp người giơ tay phải lên, giọng nói run rẩy:

"Nhà ta ở Tứ Tề."

Nghe thấy nàng nói vậy, bốn phía nhất thời yên tĩnh lại. Những người khác đều biết ân oán giữa nàng và cha mẹ, cũng biết nàng định làm gì sau khi về nhà.

"Tiểu Mãn tỷ, không thì..."

Trên mặt Bạch Linh Miểu lộ vẻ ngượng nghịu, nàng đang định khuyên bảo điều gì đó thì bị Lý Hỏa Vượng cắt ngang.

"Tốt, vậy chắc ngươi khá quen thuộc với nơi đây. Nói thử xem Tứ Tề là nơi thế nào, có đại môn phái nào như Chính Đức tự không?"

Tiểu Mãn bị đấu bồng màu đen che mặt hít một hơi thật sâu:

"Ta không biết. Tuy rằng ở nơi này nhưng suốt mười mấy năm ta chưa từng rời khỏi thôn. Ta chỉ từng gặp Khiêu Đại Thần một lần ở đầu thôn lúc chín tuổi mà thôi."

"Khiêu Đại Thần sao..."

Vừa nhắc tới chữ thần, không biết tại sao Lý Hỏa Vượng chợt thấy nhút nhát trong lòng, Hỉ Thần đã tạo ra bóng ma quá lớn cho hắn.

"Khiêu Đại Thần có nơi nào để sinh hoạt chung không?"

"Không có. Ta nghe nói Khiêu Đại Thần đều ở trong nhà của mình, ở nhà cung phụng tiên gia."

"Tiên gia? Có tên không?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên những thứ quỷ dị của thế giới này.

"Hồng hoàng bạch liễu bi, ta chỉ nghe qua năm tiên gia khác nhau, nhưng không biết chúng lần lượt là gì."

…

“Ta không biết năm tiên gia Hồng Hoàng Bạch Liễu Bi của Khiêu Đại Thần đại biểu cái gì. Cụ già trong thôn thuận miệng nói câu đó nên ta nhớ kỹ.”

“Lần ta thấy họ là khi trong thôn có người trúng tà, nằm trên đất sủa như chó. Khiêu Đại Thần kia đúng lúc đi qua thôn nên tới xem.”

“Sau đó ra sao thì ta cũng không rõ. Ta chỉ nhớ hôm sau người trúng tà đó đã khỏe, có thể xuống ruộng làm việc.”

Nghe những tin tức vụn vặt liên quan đến Khiêu Đại Thần mà Tiểu Mãn nói, Lý Hỏa Vượng thầm tính toán trong lòng.

“Nói vậy công việc mà Khiêu Đại Thần ở Tứ Tề và đạo sĩ làm không khác nhau lắm, trừ tà tránh tai. Năng lực của họ có phải cũng đến từ những thứ như Du lão gia không?”

“Khiêu Đại Thần phải thường xuyên tiếp xúc với những người khác, vậy thì chắc sẽ dễ nói chuyện hơn những hòa thượng ở Chính Đức tự nhỉ?”

Hiện tại hắn cũng không sợ những người được gọi là Khiêu Đại Thần quá mạnh, mà chỉ sợ thực lực của đối phương quá yếu, chẳng thể giải quyết được Đan Dương Tử.

Chung quy một thân một mình không thể so với một đám.

Tiếng cọt kẹt của xe lừa biến mất khiến Lý Hỏa Vượng hoàn hồn. Hắn thấy những người khác đã đi vào rừng tìm củi múc nước.

Ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, Lý Hỏa Vượng phát hiện thấm thoát mặt trời đã dần ngả về tây, đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Hắn cũng không ngồi chơi mà lấy kiếm từ sau lưng ra rồi bắt đầu đào hố dưới đất. Thanh kiếm này vô cùng sắc bén, không lâu sau thì một cái hố to bằng đầu đã xuất hiện.

Tên ngốc ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị, bỏ tro đen ở trên xe lừa xuống hố. Lát nữa chỉ cần đào thêm một lỗ ở trái phải, bỏ củi vào rồi nhóm lửa là xong cái bếp đất.

So với gạo thì nấu mì sẽ tiện lợi hơn, dễ bảo quản mà cũng dễ nấu.

Đợi nước trong nồi bắt đầu sôi, mấy bó mì trường thọ to cũng vào

nồi dưới hơi nóng bốc lên.

Ven đường có hái một ít bồ công anh làm rau, mỗi người một trứng vịt muối làm đồ ăn mặn, lại thêm một bát mì to là xong bữa tối.

Chương 94: Thê Tử

Lý Hỏa Vượng dùng đũa bẻ trứng vịt muối đang chìm trong nước mì, bên trong chảy ra lòng đỏ trứng ứa dầu lập tức khiến mặt nước mì toát ra một lớp váng dầu màu vàng, trông rất ngon miệng.

Hắn dùng đũa gắp bồ công anh đã được nấu mềm bỏ vào miệng rồi chầm chậm nhai, mùi vị hơi đắng, khá giống rau chân vịt. Quá khứ hắn cũng không biết bồ công anh có thể ăn được, nhưng trước đó thấy lão hòa thượng ăn ngon như vậy, lúc này mới biết thứ này cũng là một loại rau dại.

Thổi cho hơi nóng tan đi, Lý Hỏa Vượng hớp một ngụm nước mì lớn, trong dạ dày lập tức ấm áp, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Thấy món rau dại này, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhớ đến lão hòa thượng của Chính Đức tự, cũng không biết hắn ra sao rồi. Hắn ngốc như vậy, không thấy gì cả nên chắc sẽ sống rất tốt dưới loại hoàn cảnh đó nhỉ.

Một đôi đũa kẹp trứng vịt muối vàng ứa dầu đặt vào trong chén của Lý Hỏa Vượng.

“Ta không ăn lòng đỏ trứng.”

Bạch Linh Miểu ngồi bên cạnh hắn thấp giọng nói.

Lý Hỏa Vượng yên lặng gật đầu, dùng đũa gắp mì lên bỏ vào miệng rồi hút mạnh.

“Trong ngực ta có đạo linh. Ngươi còn nhớ thứ đó không, là thứ ta lấy ra từ Thanh Phong quán.”

“Ừ.”

“Hiện tại ta nói cho ngươi cách dùng của nó, lỡ như ta xảy ra chuyện gì thì ngươi nhớ dùng nó để bảo toàn mạng sống của mình.”

“Được.”

“Đầu tiên ngươi cần lắc nó. Lúc này ngươi sẽ cảm thấy vô cùng choáng đầu, nhịn xuống rồi cầm một nắm bùn ở dưới đất lên bỏ vào trong miệng…”

Trời dần tối, bát của Lý Hỏa Vượng đã trống rỗng, lời của hắn cũng nói xong.

Bạch Linh Miểu lấy bát đũa từ trong tay Lý Hỏa Vượng, đi về phía bờ sông nhỏ trong rừng.

Lý Hỏa Vượng nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng, thấm thoát đã biến thành bóng dáng thiếu nữ mặc đồng phục cấp 3 màu đỏ. Đó là bóng dáng của Dương Na.

Hắn dùng sức lắc đầu, bóng dáng của Bạch Linh Miểu lại trở về. Lý Hoả Vượng bực bội nhìn xuống đất, sau đó lại nhìn lên bầu trời sao dần rõ ràng trên không trung.

Trời càng lúc càng tối, Lý Hỏa Vượng vẫn gác đến nửa đêm. Gần đây hắn ngủ không ngon giấc lắm, hoặc phải nói là từ trước đến nay hắn chưa từng được ngủ ngon giấc.

Lý Hỏa Vượng dùng kiếm chọc vào đống lửa ở trước mắt, sau đó bỏ một thanh củi vào trong. Vẩy vẩy kiếm, nương theo ánh lửa Lý Hỏa Vượng nhìn vũ khí của bản thân. Thực tế vũ khí chém sắt như chém bùn này ở trong tay hắn lại không được dùng với đúng tác dụng. Không phải dùng để đào hố như cái xẻng thì dùng để đâm như chùy, khiến cho mũi kiếm cũng trở nên đen thui, trông hết sức khó coi.

Một lần duy nhất có thể gặp máu vẫn là khi hắn đem ra để quẹt cổ mình.

“Trường Minh sư huynh, nếu ngươi thấy bảo kiếm của mình rơi vào tình trạng như vậy, có phải ngươi sẽ tức đến bật mồ sống lại không.”

Lý Hỏa Vượng tự nhủ, sau đó lại cắm trường kiếm vào vỏ kiếm ở sau lưng.

Xoẹt, sau lưng truyền đến tiếng vang nhỏ khiến Lý Hỏa Vượng đột ngột đứng dậy. Hắn cầm một que củi đang nhen lửa, ném thẳng về phía đó.

Ánh lửa sáng ngời thoáng qua một bóng người, cuối cùng rơi xuống trước một đôi giày thêu.

Đôi giày thêu đỏ đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Ai! Ra đây!”

Tiếng hô của Lý Hỏa Vượng khiến những người khác đang ngủ mơ vội bò dậy.

Khi họ thấy đôi chân đi giày thêu ở phía xa thì lập tức thì dọa đến hoàn toàn tỉnh táo, tiếng rút kiếm rút đao không ngừng vang lên.

“Ha ha ha, đừng ra tay. Chỉ là chuyện hiểu lầm thôi.”

Cùng với giọng nói hiền hòa vang lên, một người đàn ông có mái tóc trắng khoảng chừng năm mươi tuổi bước ra khỏi cánh rừng tối đen.

Hắn ăn mặc rất mộc mạc, miếng vá trên quần áo cho thấy hắn cũng không giàu có. Ngoại trừ cái bọc nhỏ đeo trên lưng, trên người hắn chỉ có một cái trống cũ vô cùng bẩn được treo rất nhiều dây màu buộc ở bên hông.

Đối diện với vũ khí của đám Lý Hỏa Vượng, hắn đứng đó giải thích:

“Đêm hôm khuya khoắt đi đường, ta thấy phía trước có ánh sáng liền muốn đến xem, không ngờ lại gặp phải mấy vị.”

Thấy ánh mắt của Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào đôi giày thêu màu đỏ, hắn tiếp tục giải thích:

“Không sao đâu, đó là thê tử của ta, sợ người lạ. Nga à, ngươi qua đây.”

Hắn vừa dứt lời, đôi giày thêu không nhanh không chậm bước ra khỏi bóng tối, đi đến bên cạnh người đàn ông đó.

Đó là một người phụ nữ đeo khăn trùm đỏ của cô dâu, quần áo cực kỳ diễm lệ, trên người cũng cột một vài sợi dây vải xanh đỏ giống như trên trống. Nàng đứng đó không nhúc nhích, hơn nửa đêm thấy thứ này khiến người ta lạnh sống lưng.

“Đây là thê tử của ngươi?”

Lý Hỏa Vượng giơ kiếm xác nhận lần nữa. Nếu nói đây là cương thi hắn đuổi thì cũng không ai không tin.

Đúng lúc này, Tiểu Mãn ở bên cạnh vội vã lại gần, thấp giọng nói:

“Lý sư huynh, hắn chính là Khiêu Đại Thần.”

Câu nói này khiến sự cảnh giác trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức lên đến mức cao nhất.

Chương 95: Quay Lại

“Đúng, không sai. Chúng ta chính là Khiêu Đại Thần. Ta là đại thần, thê tử của ta là nhị thần.”

Thấy đám người trước mắt không hề biểu lộ điều gì, người đàn ông kia lại mở miệng nói:

“Sao hả, không tin sao. Vậy thì ta sẽ biểu diễn cho các ngươi một đoạn.”

Không đợi Lý Hỏa Vượng ngăn cản, hắn há mồm liền hô:

“Xin...mời...thần…”

Tiếng hét to đầy sức mạnh truyền đi thật xa trong cánh rừng tối tăm.

…

“Đinh đinh đinh!!”

Tiếng chuông chói tai tức khắc cắt ngang tiếng hét ồn ào, tất cả mọi người vội vàng che tai lại, biểu cảm vô cùng thống khổ.

Khi tiếng chuông nhỏ dần, kiếm của Lý Hỏa Vượng đã kề sát cổ người nọ.

“Haha, chân nhân, ngươi làm gì vậy?”

Dù bị lưỡi kiếm sắc bén kề sát cổ, vẻ mặt người nọ vẫn chẳng chút hoang mang.

“Ngươi hỏi ta làm gì? Ta còn đang muốn hỏi ngươi làm gì đấy! Ngươi định mời vị thần quái quỷ nào vậy!”

Mũi kiếm bị ngọn lửa đốt đến hóa đen hơi đè xuống, lập tức để lại một vệt đỏ rỉ máu.

Mặc kệ người này đang mời vị thần nào, chắc chắn đều không phải thứ tốt, hắn tới cái nơi quỷ tha ma bắt này lâu vậy rồi cũng chẳng gặp được chuyện gì tốt cả.

Nhận ra bản thân bị hiểu lầm, người nọ tức khắc bật cười

“Chân nhân, hẳn là ngươi không phải người từ Tứ Tề đúng không? Ta không có mời thần, ngay cả trống còn chưa đánh nữa, mời không nổi thần tới đâu, ta chỉ muốn chứng minh ta là Khiêu Đại Thần mà thôi.”

Lúc này, Tiểu Mãn đứng bên cạnh bỗng đi tới, nhỏ giọng nói:

“Ừm, không sai, Khiêu Đại Thần quả thật phải đánh trống.”

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn cái trống màu treo bên hông đối phương, sau đó mới chầm chậm rút kiếm về, nhưng vẻ cảnh giác trên mặt vẫn không biến mất.

“Vị bằng hữu này, đêm hôm khuya khoắt đừng đùa như vậy, dễ gây hiểu lầm lắm, ngươi đi đi.”

Người nọ quét mắt đánh giá một lượt từ trên xuống dưới tên đạo sĩ với vẻ mặt đề cao cảnh giác kia, sau đó ngượng ngùng gật đầu rồi xoay người rời đi.

“Được rồi, tại hạ là Lý Chí, sau này gặp lại, Ngỗng à, chúng ta đi.”

Nói xong, hắn chẳng nói gì nữa, lập tức dẫn theo cô gái đội khăn voan đổ kia đi về phía con đường nhỏ đen nhánh trong rừng.

Lý Hỏa Vượng vẫn dõi mắt nhìn theo tới khi bóng dáng của hai người họ hoàn toàn biến mất, sau đó quay đầu, nói với những người khác:

“Tối nay đừng có ngủ, đề cao cảnh giác lên, coi chừng tên đó vẫn chưa đi đâu.”

Lòng phòng người không thể không có, hơn nửa đêm tự nhiên từ đâu chui ra một tên như vậy, quỷ mới biết mục đích của hắn là gì.

Mọi người ứng tiếng đồng ý, sau đó đám thuốc dẫn ôm vũ khí của mình, ngồi tựa vào nhau, quây quanh lửa trại.

Lý Hỏa Vượng cầm một cành khô lên, ném vào đống lửa đang cháy hừng hực, ánh lửa cực nóng chiếu sáng khuôn mặt thấp thỏm bất an của mỗi người.

Đêm dài trôi qua trong sự chờ đợi mỏi mòn của họ, ngoại trừ sắc mặt mọi người càng thêm tiều tụy ra thì chẳng xảy ra chuyện gì cả.

“Sáng nay nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục lên đường, Chó Con gác trước.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong thì từ từ nhắm mắt lại.

Không biết đã thïếp đi bao lâu, Lý Hỏa Vượng bị ai đó nhẹ nhàng lay dậy:

“Lý sư huynh, người nọ quay lại rồi.”

“Hửm? gì cơ?”

Tin tức này khiến Lý Hỏa Vượng tỉnh lại trong nháy mắt, khi hắn quay đầu nhìn thì nhận ra Lý Chí và người vợ đội khăn voan vừa tới tối qua giờ lại cười tủm tỉm đứng chờ cách đó không xa.

“Tối qua ta suy nghĩ tới nửa đêm, cuối cùng cũng nghĩ thông, xem ra ta đã vô tình dọa chân nhân rồi, đúng không? Xin lỗi xin lỗi, nay ta tới đây tạ tội.”

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, rọi xuống gương mặt có hơi đen của Lý Chí, khiến viên chí trên mặt hắn trở nên vô cùng bắt mắt.

Nếu tháo cái trống bên hông xuống, chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài thôi, vậy hắn chẳng khác gì những nông dân quanh năm suốt tháng làm việc ngoài đồng ruộng cả.

Dưới ánh mặt trời, bây giờ trông hắn đỡ nguy hiểm hơn đêm qua nhiều.

vô vàn suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu, sau đó Lý Hỏa Vượng chấp tay chào lại:

“Lý Chí huynh khách khí, hôm qua tại hạ cũng quá lỗ mãng.”

Dù người này có mục đích gì, nếu trước mặt đã xuất hiện một Khiêu Đại Thần, không moi được chút manh mối từ miệng của hắn thì đúng là quá lãng phí.

“Vừa nãy nghe cô gái này nói thì hình như chân nhân cũng họ Lý? Ngươi nói xem có trùng hợp hay không, ta cũng họ Lý đây, không chừng năm trăm năm trước hai ta là người một nhà đó.”

Lý Chí trưng ra vẻ mặt thân thiện, làm như rất quen thuộc mà tiến về phía trước hai bước, đi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý Chí huynh, ngươi định đi đâu vậy?”

“À, mấy ngày nữa là ngày đại thọ của Hắc Tam Thái Nãi nhà ta, nên ta đang vội lên đường về nhà chúc thọ.”

Mừng đại thọ? Lý Hỏa Vượng nghĩ thầm trong lòng:

“Xem ra Khiêu Đại Thần không giống với hòa thượng, đạo sĩ, không yêu cầu phải tránh xa thế tục.”

Chương 96: Trò Chuyện

“Vậy chân nhân đây định đi đâu thế? Còn dẫn theo nhiều người như vậy.”

Ánh mắt Lý Chí hấp háy, nhìn không chớp mắt đạo bào dính máu vẫn chưa được giặt sạch trên người Lý Hỏa Vượng.

“Tới Lương Quốc.”

Lý Hỏa Vượng lời ít ý nhiều trả lời.

“Ồ, đi xa vậy à? Xem chừng dọc đường chân nhân đã chịu nhiều khổ cực rồi.”

Sau khi chuyện trò vài câu, bầu không khí giữa hai bên dịu xuống nhiều, ít nhất là không giương cung bạt kiếm như trước nữa.

Bánh xe lừa dần dần huyển động, cùng sợi chị đỏ thêu hoa bên cạnh tiến về phía trước.

“Ngay phía trước, cách đây không xa chính là Bán Nguyệt Câu, chỗ đó có trạm nghỉ, chân nhân có thể dừng chân ở đó mấy ngày để nghỉ ngơi, chỉnh đốn, nếu muốn kiếm chỗ nghỉ tiếp, ít nhất cũng phải đi chừng mười lăm ngày nữa lận, ngươi cũng biết mà, chỗ giáp biên giới luôn hoang vắng, ít người vậy đó.”

Lý Chí nhiệt tình chỉ dẫn cho Lý Hỏa Vượng, hệt như một người bạn cũ.

“Cảm ơn, xin hỏi Lý Chí huynh, nếu ngươi đã là Khiêu Đại Thần, vậy trong nhà ngươi đang cung phụng vị tiên gia nào vậy?”

Nghe thấy câu hỏi thẳng thừng của Lý Hỏa Vượng, ngay cả cô gái đội khăn voan đỏ kia cũng hơi ngẩng đầu lên vì bất ngờ.

“Ha hả, tại hạ là đệ tử Bi gia, nếu ngươi đã hỏi, ta đây cũng không làm kiêu, xin hỏi chân nhân thuộc môn phái nào, ở núi nào?”

“Thanh Phong Quan phái Tây Sơn Đông Hoa, Huyền Dương.” Lý Hỏa Vượng lập tức dọn ra thân phận lúc trước mà Đan Dương Tử

ban cho.

Hắn cũng không biết phái Tây Sơn Đông Hoa là phái nào, nhưng ít nhất nói như vậy, người khác sẽ cho rằng bản thân mình có sư thừa chứ không phải một tên đạo sĩ giả.

Lý Chí lắc đầu:

“Haha, chưa từng nghe qua, mà cũng phải thôi, thiên hạ rộng lớn như vậy, nào có ai biết hết được.”

Lý Chí rất hay nói, đặc biệt trên mặt luôn mang theo nụ cười mỉm, ở cùng với kiểu người này, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Đi một hồi thì đã đến giờ cơm trưa, đoàn người vẫn đắp bếp nấu mì như mấy hôm trước, con sông ven đường ngày càng rộng nên cũng tiện hơn nhiều.

Lý Chí cũng không lấy đồ từ bọc nhỏ của mình ra ăn, mà vừa cười hì hì vừa ngồi xổm bên đường, cứ thế mở to mắt nhìn họ, nhìn đến nỗi đám người Lý Hỏa Vượng cảm thấy không được tự nhiên.

“Lý Chí huynh, ăn chút không?”

“u da! Vậy thì tốt quá, vừa hay hôm qua ta đã một ngày không có gì bỏ bụng.”

Lý Chí hưng phấn chạy tới, tự cầm chén múc mì cho mình. Hắn ăn như hổ đói, hết chén này tới chén khác, đến độ Bạch Linh Miểu phải cau mày.

“Lý sư huynh, sắp tam cân rồi...sao người này có thể ăn tới vậy chứ? đừng nói hắn bám theo chúng ta lâu như vậy chỉ vì muốn ăn trực một bữa cơm nha?”

Mọi người trơ mắt nhìn cọng mì cuối cùng trong nồi bị Lý Chí vớt đi, mà hắn vẫn chẳng cảm thấy ngại ngùng hay xấu hổ gì, cứ thế ngồi xổm dưới tàng cây tiếp tục ăn mì.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh hắn, học theo bộ dạng của Lý Chí, cũng ngồi xổm xuống đất:

“Mì có đủ không? Có muốn ăn thêm chút nữa không?”

“Ôi chao, vậy thì ngại quá, nhưng ta quả thật chưa ăn no.”

Lý Chí vừa nói, vừa hớp một ngụm lớn nước lèo.

“Nấu thêm hai cân mì nữa!!”

Lý Hỏa Vượng hét lớn với nhóm người đứng bên nồi sắt.

“Sao chỉ có mình ngươi ăn, không thấy vợ ngươi đu.ng đũa? Cô ấy không đói bụng sao?”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng dời về phía cô gái đội khăn voan đỏ, hắn phát hiện móng tay của cô gái này đã hơi hơi biến đen, hơn nữa còn rất dài.

“Ta là đại thần, cô ấy là nhị thần, mình ta ăn là được rồi.”

Lý Chí mở miệng trả lời một cách đương nhiên.

“Ồ? Vì sao vậy?”

Tiếng hút mì ngừng lại, Lý Chí giơ tay phải đang cầm đũa lên, lấy khuỷu tay lau miệng, sua đó nghiêng đầu cười tủm tỉm nói:

“Haha, chân nhân hỏi nhiều như vậy là định ra ngựa* sao?”

*ra mặt làm việc cho bề trên

Không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, tiếng hút mì lại một lần nữa vang lên.

“Nhưng có muốn ra ngựa cũng không được đâu, đệ tử ra ngựa đều do một tay tiên gia tuyển chọn, muốn nhập nghề này là phải cần kỳ ngộ.”

Lý Chí mở miệng giải thích.

“Ồ? Nếu có thể, mong nói tỉ mỉ hơn một chút.”

Hắn dây dưa với tên này lâu như vậy còn không phải là vì muốn hiểu biết sâu thêm về những chuyện này sao.

Đối với một thế giới xa lạ, biết càng nhiều, càng tỉ mỉ thì càng an toàn.

Chiếc đũa trong tay Lý Chí vẫy nhẹ trong không khí vài cái:

“Muốn ra ngựa ấy hả, đầu tiên là phải bị bệnh nặng, tốt nhất là cái kiểu sắp chết ấy, nếu ngươi may mắn, tiên gia sẽ báo mộng cho ngươi. Nó chữa cho người, đổi lại thì ngươi phải làm đệ tự ra ngựa cho nó, xem như thù lao.”

“Tiên gia trông thế nào?”

Lý Chí bỗng trở nên trầm tư, như đang nhớ lại chuyện gì.

“Ừm...nói thế nào nhỉ, dù sao cũng không phải người.”

Dứt lời, hắn lại tiếp tục lấy đũa gắp mì trong chén, thấy mì đã hết, Lý Chí hào hứng bước về phía nồi mì lần nữa.

“Không phải người ư…”

Chương 97: Không Phải Thứ Tầm Thường

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm suy nghĩ, theo những gì hắn nói, thứ gọi là tiên gia này không chỉ có thể giao lưu còn có thể giao dịch, xem ra tiên gia và Du lão gia hắn là cùng một dạng.

Mà hình như người nơi này đều có thể hoặc chủ động, hoặc bị động tiếp cận và giao dịch với mấy thứ kia.

Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới tòa “Đại Phật” máu thịt mơ hồ ở chùa Chính Đức kia.

Từ đàn ông, đàn bà, súc sinh, sau đó đến “Đại Phật” tối cao, cách hòa thượng tu luyện luôn tiến hành tuần tự theo quá trình nào đó.

Lại liên tưởng đến năng lực của bảy tòa phật đà lúc trước, không chỉ có thể ban cho du lão gia máu thịt, mà bản thân họ còn mọc ra được nghìn tay bằng xương bằng thịt.

Hòa thượng chùa Chính Đức hẳn đã dùng cách thức tu luyện này

để đạt được năng lực tương quan với máu thịt.

“Nếu tiếp xúc và tiến hành giao dịch với những thứ khác nhau, sẽ nhận được các phép thần thông khác nhau, có lẽ đây chính là nguồn cội của các môn phái khác biệt của họ nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu hiểu biết sơ bộ về thế giới này.

Lúc này, Lý Chí đã bưng chén mì về, mì trong chén chất thành núi, như chẳng có chút nước nào.

Hắn vừa mới ngồi xuống đã vừa ăn vừa bắt đầu thao thao bất tuyệt kể khổ.

“Ta nói cho ngươi hay, đệ tử ra ngựa cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nếu được thì đừng làm, không chỉ gặp phải một đống chuyện phiền phức, còn có tam tai tam kiếp, tiền lại chẳng có bao nhiêu…”

Sau khi nghe hắn lải nhải kể khổ cả nửa ngày, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng không nhịn được mà xen miệng:

“Vậy đệ tử ra ngựa như các ngươi có thể mời tiên gia tới làm gì?”

Lý Chí liếc nhìn Lý Hỏa Vượng một cái rồi trả lời:

“Gì cũng làm được, trừ tà trị bệnh, đổi vận chiêu tài, hôn tang gả cưới, đoán chữ đoán mệnh, xem phong thuỷ.”

“Lợi hại vậy ư? Chuyện gì cũng làm được thật hả?”

“Ừm…mỗi tiên gia sở hữu một loại năng lực khác nhau, nếu ngươi gặp phải chuyện phiền phúc gì, ngươi cũng có thể mời vị tiên gia khác.”

Nghe thấy lời này, biểu cảm trên mặt Lý Hỏa Vượng không kiềm được mà dần trở nên nghiêm trọng.

“Vậy nếu trên người bị thứ gì đó quấn lấy thì sao? Họ cũng có thể giải quyết hả?”

“Bị thứ gì đó quấn lấy? Đó chính là bị quỷ ám rồi, vậy đương

nhiên có thể.”

“Ngươi chắc chắn? Thứ đó không phải hàng tầm thường đâu.”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nghĩ tới Đan Dương Tử, rồi lại quay sang nhìn người trước mắt.

Nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy tên này đáng tin chỗ nào.

“Nè, nghĩ xong chưa, ngươi thử thì biết, có mỗi năm mươi đồng thôi mà, chẳng lẽ ngươi còn sợ ta nhận tiền rồi chạy hay gì?”

“Năm mươi đồng, đây là thù lao của ngươi?”

Cái giá phải trả thấp hơn nhiều so với những gì Lý Hỏa Vượng nghĩ.

“Ta là ta, tiên gia là tiên gia, hai chuyện này phải tách ra tính.”

Lý Chí nhai nốt miếng mì trong miệng, nuốt xuống, sau đó ợ một phát.

“Tiền trà nước của ta là năm mươi đồng, không trả giá, quy định hơn ba trăm năm chưa từng thay đổi, với lại phải là tiền mới, không thể dùng tiền đã mất góc gom cho đủ số đâu nhá, còn tiên gia ấy hả…”

“Thù lao của tiên gia để tự ta thương lương với hắn?”

“Không, ngươi không thương lượng được đâu, ngươi phải để cho tiên gia tùy ý lựa chọn, chọn trúng cái gì thì lấy cái đó, trong hầu hết tình huống, tiên gia hẳn sẽ không đòi những vật ngoài thân như tiền tài.”

“Chọn trúng cái gì thì lấy cái đó? Lại còn không cần tiền?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng thấy hơi bất an, nếu thật sự giao dịch với họ, vị tiên gia đó sẽ lấy đi cái gì đây.

“Vậy mấy lần trước tiên gia đã lấy thứ gì của những người khác?”

“Nè, ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai.”

Hai tay Lý Chí nâng chén mì lên ngang miệng, bắt đầu thè lưỡi liếм, còn liếм một cách rất tỉ mỉ.

“Vì chỉ cần là người đã được tiên gia lấy đi thứ gì đó, nhất định không thể nói cho người ngoài, nếu phạm húy, vậy thì xui xẻo rồi.”

“Ngươi không phải Khiêu Đại Thần sao? Ngươi cũng không biết hả?”

“Nói trắng ra thì ta chỉ là đứa ở cho tiên gia thôi, trách nhiệm của ta là mời tiên gia đến, còn những chuyện khác ta mặc kệ, cho có chút tiền như vậy, ta lười đi quản mấy chuyện phiền phức đó.”

So với hòa thượng của chùa Chính Đức và Đan Dương Tử, trên người Lý Chí luôn phảng phất một loại khí chất thong dong, tiêu sái của người ngoài cuộc.

“Sao đây, ngươi định thử một lần hả? Là ai trúng tà?”

Sau khi ăn uống no say, Lý Chí vừa dùng đũa xỉa răng, vừa quét mắt nhìn những người khác đang đứng phía xa.

Chính chủ ở ngay trước mắt, Lý Hỏa Vượng lúc này lại không vội, kiên nhẫn hỏi tiếp:

“Lý Chí huynh, ngươi từng vào nam ra bắc, hẳn đã giải quyết không ít chuyện gì? Trúng tà mà ngươi nói từ nãy giờ ấy, ngươi có biết từ đâu tới không?”

Trên mặt Lý Chí hiện lên biểu cảm mất kiên nhẫn, hắn lắc đầu.

“Ta chẳng có tâm trạng mà nhớ mấy thứ đó, đi một chuyến mới ăn được năm mươi đồng, còn chẳng đủ tiền cơm, bán mạng quá làm gì? Nếu nó cho phép ta nâng giá lên năm trăm đồng một lần, vậy chắc chắn ta sẽ nhớ rõ ràng rành mạch từng chi tiết.”

Chương 98: Nghiêm Trọng

“Không cho nâng giá, còn không cho ta đổi sang nghề khác, công

việc này thật quá ép người mà. Đúng rồi, chân nhân, đạo sĩ các người ra ngoài làm pháp hẳn kiếm được rất nhiều tiền nhỉ? Một chuyến như vậy cỡ bao nhiêu á?"

Lý Hỏa Vượng lại quét mắt nhìn thoáng qua cô gái đội khăn voan đỏ nãy giờ chẳng hề nhúc nhích kia, đứng lên.

"Nghỉ cũng đủ rồi, vậy chúng ta đi tiếp thôi."

"Được! À nè, mấy giờ chúng ta ăn cơm chiều thế?"

Đoàn người Lý Hỏa Vượng lại tiếp tục đi về phía trước, vì tính cách quá bay nhảy nên lcus nào Lý Chí cũng muốn nói gì đó với đám người Lý Hỏa Vượng, nhưng bọn họ lại chẳng hưởng ứng nhiệt tình gì cả.

Cách nói chuyện của người này vô cùng bình thường, hơn nữa cũng không để lộ ý xấu gì. Nhưng sẽ không ai viết hẳn mình là người tốt lên mặt, lòng cảnh giác của Lý Hỏa Vượng vẫn chauw hoàn toàn buông xuống.

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng đầu, nhìn hai người đang cùng đi đường với họ, tầm mắt của hắn dồn hẳn lên người Lý Chí, còn vị nhị thần điọ khăn voan đỏ không ăn không uống cũng chẳng nói chẳng rằng kia, càng nhìn càng thấy lạ.

So với Lý Chí, rõ ràng cô gái này lạ lùng hơn nhiều.

Mỗi lần cô nhấc chân đi đường, khoảng cách giữa mỗi bước chân chẳng hề di lệch, thoạt nhìn không giống người sống mà giống một cái xác bị người khác thao túng hơn.

Càng lạ hơn là, Lý Chí vậy mà lại gọi thứ này là vợ.

"Lý sư huynh, hay là chúng ta tách khỏi họ đi?"

Bạch Linh Miểu bước tới bên cạnh hắn, mở miệng hỏi.

"Không vội, trước cứ xem sao đã."

Lý Hỏa Vượng muốn quan sát thật kỹ một phen rồi tính tiếp. Lỡ người này nói không sai, vậy nếu muốn thoát khỏi Đan Dương Tử,

không chừng thật sự phải nhờ đến sự giúp đỡ của tiên gia mà hắn nói tới.

…

Không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, tiếng hút mì lại một lần nữa vang lên.

“Nhưng có muốn ra ngựa cũng không được đâu, đệ tử ra ngựa đều do một tay tiên gia tuyển chọn, muốn nhập nghề này là phải cần kỳ ngộ.”

Lý Chí mở miệng giải thích.

“Ồ? Nếu có thể, mong nói tỉ mỉ hơn một chút.”

Hắn dây dưa với tên này lâu như vậy còn không phải là vì muốn hiểu biết sâu thêm về những chuyện này sao.

Đối với một thế giới xa lạ, biết càng nhiều, càng tỉ mỉ thì càng an toàn.

Chiếc đũa trong tay Lý Chí vẫy nhẹ trong không khí vài cái:

“Muốn ra ngựa ấy hả, đầu tiên là phải bị bệnh nặng, tốt nhất là cái kiểu sắp chết ấy, nếu ngươi may mắn, tiên gia sẽ báo mộng cho ngươi. Nó chữa cho người, đổi lại thì ngươi phải làm đệ tự ra ngựa cho nó, xem như thù lao.”

“Tiên gia trông thế nào?”

Lý Chí bỗng trở nên trầm tư, như đang nhớ lại chuyện gì.

“Ừm...nói thế nào nhỉ, dù sao cũng không phải người.”

Dứt lời, hắn lại tiếp tục lấy đũa gắp mì trong chén, thấy mì đã hết, Lý Chí hào hứng bước về phía nồi mì lần nữa.

“Không phải người ư…”

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm suy nghĩ, theo những gì hắn nói, thứ gọi là tiên gia này không chỉ có thể giao lưu còn có thể giao dịch, xem

ra tiên gia và Du lão gia hẳn là cùng một dạng.

Mà hình như người nơi này đều có thể hoặc chủ động, hoặc bị động tiếp cận và giao dịch với mấy thứ kia.

Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới tòa "Đại Phật" máu thịt mơ hồ ở chùa Chính Đức kia.

Từ đàn ông, đàn bà, súc sinh, sau đó đến "Đại Phật" tối cao, cách hòa thượng tu luyện luôn tiến hành tuần tự theo quá trình nào đó.

Lại liên tưởng đến năng lực của bảy tòa phật đà lúc trước, không chỉ có thể ban cho du lão gia máu thịt, mà bản thân họ còn mọc ra được nghìn tay bằng xương bằng thịt.

Hòa thượng chùa Chính Đức hẳn đã dùng cách thức tu luyện này để đạt được năng lực tương quan với máu thịt.

"Nếu tiếp xúc và tiến hành giao dịch với những thứ khác nhau, sẽ nhận được các phép thần thông khác nhau, có lẽ đây chính là nguồn cội của các môn phái khác biệt của họ nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu hiểu biết sơ bộ về thế giới này.

Lúc này, Lý Chí đã bưng chén mì về, mì trong chén chất thành núi, như chẳng có chút nước nào.

Hắn vừa mới ngồi xuống đã vừa ăn vừa bắt đầu thao thao bất tuyệt kể khổ.

"Ta nói cho ngươi hay, đệ tử ra ngựa cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nếu được thì đừng làm, không chỉ gặp phải một đống chuyện phiền phức, còn có tam tai tam kiếp, tiền lại chẳng có bao nhiêu…"

Sau khi nghe hắn lải nhải kể khổ cả nửa ngày, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng không nhịn được mà xen miệng:

"Vậy đệ tử ra ngựa như các ngươi có thể mời tiên gia tới làm gì?"

Lý Chí liếc nhìn Lý Hỏa Vượng một cái rồi trả lời:

“Gì cũng làm được, trừ tà trị bệnh, đổi vận chiêu tài, hôn tang gả cưới, đoán chữ đoán mệnh, xem phong thuỷ.”

“Lợi hại vậy ư? Chuyện gì cũng làm được thật hả?”

“Ừm…mỗi tiên gia sở hữu một loại năng lực khác nhau, nếu ngươi gặp phải chuyện phiền phúc gì, ngươi cũng có thể mời vị tiên gia khác.”

Nghe thấy lời này, biểu cảm trên mặt Lý Hỏa Vượng không kiềm được mà dần trở nên nghiêm trọng.

Chương 99: Trúng Tà

“Vậy nếu trên người bị thứ gì đó quấn lấy thì sao? Họ cũng có thể giải quyết hả?”

“Bị thứ gì đó quấn lấy? Đó chính là bị quỷ ám rồi, vậy đương nhiên có thể.”

“Ngươi chắc chắn? Thứ đó không phải hàng tầm thường đâu.”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nghĩ tới Đan Dương Tử, rồi lại quay sang nhìn người trước mắt.

Nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy tên này đáng tin chỗ nào.

“Nè, nghĩ xong chưa, ngươi thử thì biết, có mỗi năm mươi đồng thôi mà, chẳng lẽ ngươi còn sợ ta nhận tiền rồi chạy hay gì?”

“Năm mươi đồng, đây là thù lao của ngươi?”

Cái giá phải trả thấp hơn nhiều so với những gì Lý Hỏa Vượng nghĩ.

“Ta là ta, tiên gia là tiên gia, hai chuyện này phải tách ra tính.”

Lý Chí nhai nốt miếng mì trong miệng, nuốt xuống, sau đó ợ một phát.

“Tiền trà nước của ta là năm mươi đồng, không trả giá, quy định

hơn ba trăm năm chưa từng thay đổi, với lại phải là tiền mới, không thể dùng tiền đã mất góc gom cho đủ số đâu nhá, còn tiên gia ấy hả…”

“Thù lao của tiên gia để tự ta thương lương với hắn?”

“Không, ngươi không thương lượng được đâu, ngươi phải để cho tiên gia tùy ý lựa chọn, chọn trúng cái gì thì lấy cái đó, trong hầu hết tình huống, tiên gia hẳn sẽ không đòi những vật ngoài thân như tiền tài.”

“Chọn trúng cái gì thì lấy cái đó? Lại còn không cần tiền?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng thấy hơi bất an, nếu thật sự giao dịch với họ, vị tiên gia đó sẽ lấy đi cái gì đây.

“Vậy mấy lần trước tiên gia đã lấy thứ gì của những người khác?”

“Nè, ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai.”

Hai tay Lý Chí nâng chén mì lên ngang miệng, bắt đầu thè lưỡi liếм, còn liếм một cách rất tỉ mỉ.

“Vì chỉ cần là người đã được tiên gia lấy đi thứ gì đó, nhất định không thể nói cho người ngoài, nếu phạm húy, vậy thì xui xẻo rồi.”

“Ngươi không phải Khiêu Đại Thần sao? Ngươi cũng không biết hả?”

“Nói trắng ra thì ta chỉ là đứa ở cho tiên gia thôi, trách nhiệm của ta là mời tiên gia đến, còn những chuyện khác ta mặc kệ, cho có chút tiền như vậy, ta lười đi quản mấy chuyện phiền phức đó.”

So với hòa thượng của chùa Chính Đức và Đan Dương Tử, trên người Lý Chí luôn phảng phất một loại khí chất thong dong, tiêu sái của người ngoài cuộc.

“Sao đây, ngươi định thử một lần hả? Là ai trúng tà?”

Sau khi ăn uống no say, Lý Chí vừa dùng đũa xỉa răng, vừa quét mắt nhìn những người khác đang đứng phía xa.

Chính chủ ở ngay trước mắt, Lý Hỏa Vượng lúc này lại không vội, kiên nhẫn hỏi tiếp:

“Lý Chí huynh, ngươi từng vào nam ra bắc, hẳn đã giải quyết không ít chuyện gì? Trúng tà mà ngươi nói từ nãy giờ ấy, ngươi có biết từ đâu tới không?”

Trên mặt Lý Chí hiện lên biểu cảm mất kiên nhẫn, hắn lắc đầu.

“Ta chẳng có tâm trạng mà nhớ mấy thứ đó, đi một chuyến mới ăn được năm mươi đồng, còn chẳng đủ tiền cơm, bán mạng quá làm gì? Nếu nó cho phép ta nâng giá lên năm trăm đồng một lần, vậy chắc chắn ta sẽ nhớ rõ ràng rành mạch từng chi tiết.”

“Không cho nâng giá, còn không cho ta đổi sang nghề khác, công việc này thật quá ép người mà. Đúng rồi, chân nhân, đạo sĩ các người ra ngoài làm pháp hẳn kiếm được rất nhiều tiền nhỉ? Một chuyến như vậy cỡ bao nhiêu á?”

Lý Hỏa Vượng lại quét mắt nhìn thoáng qua cô gái đội khăn voan đỏ nãy giờ chẳng hề nhúc nhích kia, đứng lên.

“Nghỉ cũng đủ rồi, vậy chúng ta đi tiếp thôi.”

“Được! À nè, mấy giờ chúng ta ăn cơm chiều thế?”

Đoàn người Lý Hỏa Vượng lại tiếp tục đi về phía trước, vì tính cách quá bay nhảy nên lcus nào Lý Chí cũng muốn nói gì đó với đám người Lý Hỏa Vượng, nhưng bọn họ lại chẳng hưởng ứng nhiệt tình gì cả.

Cách nói chuyện của người này vô cùng bình thường, hơn nữa cũng không để lộ ý xấu gì. Nhưng sẽ không ai viết hẳn mình là người tốt lên mặt, lòng cảnh giác của Lý Hỏa Vượng vẫn chauw hoàn toàn buông xuống.

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng đầu, nhìn hai người đang cùng đi đường với họ, tầm mắt của hắn dồn hẳn lên người Lý Chí, còn vị nhị thần địo khăn voan đỏ không ăn không uống cũng chẳng nói chẳng rằng kia, càng nhìn càng thấy lạ.

So với Lý Chí, rõ ràng cô gái này lạ lùng hơn nhiều.

Mỗi lần cô nhấc chân đi đường, khoảng cách giữa mỗi bước chân chẳng hề di lệch, thoạt nhìn không giống người sống mà giống một cái xác bị người khác thao túng hơn.

Càng lạ hơn là, Lý Chí vậy mà lại gọi thứ này là vợ.

“Lý sư huynh, hay là chúng ta tách khỏi họ đi?”

Bạch Linh Miểu bước tới bên cạnh hắn, mở miệng hỏi.

“Không vội, trước cứ xem sao đã.”

Lý Hỏa Vượng muốn quan sát thật kỹ một phen rồi tính tiếp. Lỡ người này nói không sai, vậy nếu muốn thoát khỏi Đan Dương Tử, không chừng thật sự phải nhờ đến sự giúp đỡ của tiên gia mà hắn nói tới.

Chương 100: Chuyện Nhà Người Khác

Mặt trời từ từ ngả về tay, một thôn xóm ven đường dần xuất hiện trước mặt bọn họ, đủ loại nhà ở cao thấp sắp hàng dài.

“Ngươi xem, đây chính là trạm nghỉ mà ta đã nói.”

Trên mặt Lý Chí hiện rõ ý cười, hắn chỉ tay vào hàng mái ngói đen phía trước, sau đó nhanh chân tiến vào trong.

“Các ngươi mau theo ta, ở đây ta có một người đồng hương, chúng ta có thể ở lại nhà hắn, không tốn tiền.”

Nhìn bóng dáng ngày càng xa của hắn, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng vung tay ra hiệu, hai chiếc xe lừa cũng tiến vào trong thôn.

Đi ngang qua những căn phòng làm bằng đất vàng hai bên đường, đám người Lý Hỏa Vượng quan sát khung cảnh vô cùng yên tĩnh xung quanh. điều lạ lùng là dù ở ngoài ruộng hay trong sân thì cũng chẳng có lấy một bóng người nào.

“Sao lại thế này? Người trong thôn đâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ ngợi, ở một khúc cua phía trước, Lý Chí bỗng thò đầu ra, khỏi nói cũng thấy gương mặt già phấn khỏi tới cỡ nào.

“Nè!! Mau tới đây đi, bên này có trò hay xem này! Hình như là bố chồng đang ba khôi đó! Mặt bị cào nở hoa rồi, khỏi nói cũng biết hăng hái cỡ nào!”

“Ba khôi? Cái gì là ba khôi?”

Câu hỏi này của Lý Hỏa Vượng lại không có ai trả lời, hắn quay đầu nhìn, đập vào mắt là vẻ mặt xấu hổ của những người khác, ngay cả Bạch Linh Miểu cũng mắc cỡ tới đỏ hết cả mặt, đầu cúi gằm xuống.

“Lý sư huynh, chúng ta đừng qua đó xem trò hay, đều là chuyện của nhà người khác cả.”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu nhìn cô, rồi lại xoay người bước về phía Lý Chí.

Vừa rẽ vào con hẻm nhỏ một cái, quang cảnh trước mặt lập tức trở nên rộng rãi, thoáng đãng, già trẻ lớn bé trong ba lớp ngoài ba lớp vây quanh một nôi nhờ, còn Lý Chí thì đứng cạnh đám đông, kiễng chân bắt vai người khác duỗi đầu duỗi cổ nhìn.

Nghĩ cả nửa ngày, hóa ra toàn bộ người trong thôn đều chạy đi hóng chuyện hết.

“Cái gì là ba khôi?”

Lý Hỏa Vượng tiến lại gần bên người Lý Chí, hỏi.

“Bố chồng và con dâu lén lún vụиɠ тяộм chứ gì, chẳng lẽ chỗ các người ở còn cách gọi khác? Ngươi từ đâu ra thế?”

Trên mặt Lý Chí một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc, trợn mắt nhìn Lý Hỏa Vượng một lượt từ trên xuống dưới.

Nghe đối phương giải thích xong, Lý Hỏa Vượng lập tức cạn lời, khó trách vừa nãy Bạch Linh Miểu sẽ để lộ ra biểu cảm đó.

“A!!”

Một tiếng thét chói tai của phụ nữ bất ngờ vang lên giữa đám đông, đoàn người vây xem bỗng ồn ào hẳn lên, chân vội lùi về sau một khoảng lớn.

Nhờ khe hở mà họ nhường ra, Lý Hỏa Vượng thấy được cảnh tượng quái dị bên trong.

Một người phụ nữ cả người trần trụi, tay chân vặn vẹo, uốn éo như con rắn nằm bò trên bàn bát tiên, vừa la hét vừa không ngừng run rẩy.

“y da, tiêu rồi, hình như không phải ba khôi, là có người gặp chuyện thật.”

Lý Chí ảo não vỗ tay cái bốp, sau đó nhấc chân chen vào trong.

“À nè, làm ơn nhường đường, ta là Khiêu Đại Thần, làm ơn nhường đường giùm cái, a, mẹ kiếp ai dẫm chân ta! về nhà hết đi! Có gì vui đâu mà hóng!”

Nhìn cảnh tưởng trước mặt, Lý Hỏa Vượng vừa định xoay người rời khỏi cũng dừng bước:

“Hắn định dùng cách của mình để trừ tà hả?”

Vất vả lắm mới chui lọt vào đám đông, Lý Chí ngó trái ngó phải một lượt, sau đó vẫy tay với Lý Hỏa Vượng:

“Chân nhân, mau tới đây đi, đứng xa như vậy làm gì?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi một hồi, sau đó cũng bắt đầu chen vào trong biển người, tìm cách lách qua đó.

Tên này thoạt nhìn không mấy đàng hoàng, vừa hay có thể nhân cơ hội này nhìn xem thực lực của hắn thế nào. nếu chỉ là đánh chơi, ăn chơi, vậy không cần nhờ hắn giúp mình giải quyết vấn đề kia, tránh cho Đan Dương Tử ăn luôn hắn như ăn Phật Đà vậy.

Sau khi hắn chen vào trong đám đông, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn hắn, người phụ nữ đang cử động một cách quái lạ trên bàn bát

tiên kia rõ ràng có gì đó không ổn.

Đôi mắt phượng xinh đẹp chẳng có chút lòng đen nào, hơn nữa mắt cô ta dường như có năm mí. Bên cạnh cô gái đứng hai người đàn ông, một già một trẻ, mặt đầy vết cào cấu, trông có vẻ là khổ chủ.

“Chân nhân, ngươi xem, chuyện này ngươi tới hay là ta tới đây?”

Lý Chí ghé sát tai hắn, nhỏ giọng hỏi lần nữa.

“Hay là cả hai chúng ta cùng lên, xong chuyện ngươi có thể đòi thêm chút tiền, hai ta mỗi người một nữa, vậy sẽ không phá hư quy định của ta.”

“Không cần, ta không am hiểu trừ tà, vẫn là ngươi lên thì hơn.”

Lý Hỏa Vượng từ chối thẳng thừng, mà vốn hắn cũng không biết trừ tà.

Nghe thấy lời giải thích của Lý Hỏa Vượng, trên mặt Lý Chí hiện rõ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi đùa ta đó hả? Ngay cả tà ma mà ngươi cũng không biết đuổi, đừng nói là đạo sĩ rởm đó nhé?”

“Nhanh giải quyết đi, ngươi xem kia, người phụ nữ này sắp tự vặn gãy xương mình rồi.”

Lý Hỏa Vượng chỉ tay vào người phụ nữ trên bàn bát tiên, nói.

Người phụ nữ vừa nãy còn lành lặn giờ đã cắn nát miệng mình, máu chảy đày cằm, chỗ xương khớp tứ chi vang lên âm thanh răng rắc.

Chương 101: Chịu Không Nổi Thì Nằm Xuống

“Thoạt nhìn bá tánh bình thường không cách xa mấy thứ này như ta nghĩ, chỉ là họ thường thống nhất với nhau dùng quỷ ám để nói về mấy chuyện này thôi.”

Lý Hỏa Vượng nghĩ thầm trong lòng.

“Lỡ hôm nay không có Lý Chí ở đây thì sao? Vậy họ nên làm gì bây giờ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn sang phía Lý Chí đang giao tiếp với khổ chủ, thầm tự hỏi.

Nhìn những công cụ nhà nông cũ nát trong phòng, nhưng bàn chân trần dính đầy đất đỏ của họ, câu trả lời có lẽ rất đơn giản nhưng cũng rất tàn khốc.

Chuyện này âu cũng giống như khi người nghèo mắc bệnh vậy, bệnh nhẹ thì kệ, bệnh nặng thì chịu, chịu không nổi thì nằm xuống.

“Khụ…khụ!”

Tiếng ho khan vang lên khiến đám đông đang bàn tán xôn xao khắp bốn phía kia trở nên yên tĩnh lại.

“Thùng!”

Khi Lý Chí dùng dùi trống gõ nhẹ lên mặt trống treo bên hông, trái tim những người ở đây dường như cũng nhảy lên theo.

“Thùng! Thùng! Thùng! Mời...thần...tới…!”

Giọng nói lảnh lót, reo rắt tự tin cất lên, trấn áp toàn bộ âm thanh xung quanh.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn ra ngoài căn phòng, ánh đỏ trên trời dần biến mất, màn đêm u ám sắp đến rồi.

“Mặt trời lặn xuống tây rồi...đêm tới rồi…! rồng về biển hổ về núi...rồng về biển là có thể đổ mưa...hổ về núi là sẽ say giấc...í a…”

Theo tiếng hát và nhịp trống hài hòa của Lý Chí, cả người nhị thần nãy giờ vẫn đứng kế bên nhưng chẳng có chút cảm giác tồn tại nào bắt đầu run lên không ngừng, tấm khăn voan đỏ trên đầu, mảnh vải trên người cũng run lên theo.

“Đầu đội thất tinh ngói lưu ly, chân đạp bát lăng tử kim gạch. Chân đạp đất, đầu đội trời. Bước từng bước lớn, từng bước liền, hai chân đứng nghiêm tựa người lính. Thắp hương khẩn khoản mời thỉnh lão tiên a…”

Lý Chí vừa gõ trống, vừa lấy mấy cây nhang ra đốt, sau đó cắm xung quanh người phụ nữ nằm trên bàn bán tiên kia.

Người phụ nữ tóc tai rũ rượi kia nhe răng trợn mắt như một con dã thú, ngay lúc định nhào tới thì vô tình đụng trúng làn khói trắng, sau đó cô ta gầm lên một tiếng, rụt người trở về.

Khói trắng bốc lên từ mấy cây nhang cũng không tan đi, mà nhẹ nhàng lượn quanh căn phòng, chầm chậm vờn quanh, chẳng bao lâu, khung cảnh trong phòng bất đầu trở nên mờ ảo.

Khóe mắt Lý Hỏa Vượng bỗng giật giật, tâm tình cũng chẳng hiểu sao lại trở nên có hơi bực dọc, nhìn lướt qua khung cảnh vẫn hoàn toàn bình thường xung quanh, hắn cau mày lấy tay véo mặt vào gáy mình, chân khẽ lùi về sau hai bước.

“Hức!”

Người phụ nữ đội khăn voan đỏ kia lần đầu tiên có phản ứng, cô bắt đầu nấc, hơn nữa bên dưới lớp voan đỏ còn truyền tới tiếng sột soạt.

Đám đông đang hóng chuyện xung quanh cũng bị dọa sợ, lại lùi ra sau thêm vài bước, có mấy tên nhát gan thì thừa dịp trời chưa tối hẳn để ba chân bốn chẳng chạy về nhà.

Nghe thấy tiếng nấc, Lý Chí quay đầu nhìn lướt qua, rồi lại tiếp tục vừa đánh trống vừa hát.

“Lão tiên gia à...ta biết là ngươi sắp tới, tới không ồn ào cũng không nháo nhào...uy phong có a thì sát khí nhiều, uy phong sát khí thiếu mang theo...”

“Nhà nhỏ, chuyện nhiều, người dập đầu, không đu.ng được, đu.ng phải quân tử thì dễ, đu.ng trúng tiểu nhân thì đấu võ mồm...a….”

…

"Tùng~tùng~tùng~tùng~"

Trong căn nhà gỗ nhỏ, từng hồi trống cùng tiếng niệm chú của Lý Chí không ngừng vang lên.

“Giúp binh ta, đầu đội phòng lột, chân đạp chuyên, tay trái cầm trống tay phải cầm roi.”

“Tùng tùng tùng !!”

Khăn trùm đầu đỏ của Nhị Thần dần dần được thứ gì đó từ bên trong nâng lên theo tiếng niệm chú không ngừng vang vọng.

Qua chiếc khăn trùm đầu đỏ, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bên trong thấp thoáng đầu của một số loài thú.

Đây cũng không hẳn là đầu thú thông thường, chúng trông không giống các loài thú khác chút nào mà giống quái thú hơn, trông cực kì dị thường.

Chúng thoắt ẩn thoắt hiện dưới lớp khăn trùm đầu như dòng nước chảy, không ngừng chuyện động.

Những thứ này kết hợp với làn khói trắng mờ ảo tạo cảm giác kỳ quái đến rợn người.

Lý Hỏa Vượng dụi mạnh đôi mắt, lúc này Nhị Thần đã giẫm lên trống đi theo Lý Chí đến bên cạnh Bàn Bát Quái mù mịt sương khói.

"Đánh một lần xóc ba xóc~đánh ba lần xóc chín xóc~tiền tam hậu tứ tả ngũ hữu lục~"

Trong làn khói trắng mờ ảo, Lý Chí và người phụ nữ lần lượt xoay tròn thành vòng tròn nhảy múa.

Nữ nhân ngồi trên Bát Tiên Tọa bắt đầu tự bóp cổ mình vô cùng

thống khổ.

"Cút đi! Mau cút đi!!"

Nàng ta run rẩy nói.

"Điều binh ta~Mời Hoàng Thiên Bá~Mời Hoàng Thiên Thanh~Mời đến Hoàng Thiên Hắc, Mời Hoàng Thiên Hồng, Đại Báo Mã, Nhị Linh Đồng, lắm mồm chọc ca bép xép tinh ai~"

"Tùng! Tùng! Tùng!"

Ngay khi câu này vừa niệm xong, không rõ vì sao mà tâm tình Lý Hỏa Vượng bỗng dưng cáu kỉnh đến lạ thường.

Lúc này, hắn chợt nghe thấy những âm thanh kì quái xung quanh, nhưng khi hắn cố gắng cẩn thận nghe lại lần nữa thì âm thanh ấy lại biến mất.

Bất kể Lão Tiên gia mà Lý Chí đang nói là cái gì, chắc chắn nó khác với bất cứ thứ gì mà hắn từng chạm trán trong quá khứ.

Chương 102: Lão Tiên Gia

"Dường như hắn không chỉ mời được một loại Tiên gia, nhưng hẳn phải có giới hạn nào đó chứ nhỉ?"

Trong khi hắn vẫn đang trầm ngâm suy tư vì điều đó thì tiếng trống đã dần dịu đi.

Lý Hỏa Vượng cau mày phất tay xua đi làn khói trắng trước mặt, sải bước về phía bàn.

Nhưng vừa đến gần, đột nhiên có một bóng đen từ trong làn khói mờ ảo phi ra, phóng thẳng tới trước mặt hắn.

“Keng!”

Thanh trường kiếm đập xuống, ngay sau đó liền bị hai hàng răng đẫm máu nhai ngấu nghiến.

Sức mạnh của ả nữ nhân trần như nhộng này thật kinh người, đôi tay đầy móng vuốt của ả liều mạng cào vào mắt Lý Hỏa Vượng.

Lúc này, con ngươi đỏ ngầu của ả lòi ra như sắp rơi khỏi tròng mắt, khuôn mặt ả run rẩy tràn đầy sự thù địch và sát khí.

"Lý Chí!! Chết tiệt! Ngươi đang làm cái quái gì vậy!!"

Lý Hỏa Vượng vùng vẫy hét lớn vào làn khói trắng.

"Tùng tùng tùng!!"

"Lão~Tiên~gia~"

Ban Binh Quyết lại vang lên lần nữa, miếng khăn trùm đỏ bay từ trong làn khói trắng ra, che kín toàn bộ khuôn mặt của ả nữ nhân.

Ả ta ra sức vùng vẫy nhưng không thành, cái đầu của con quái thú bên trong khăn trùm đầu nhúc nhích chui vào trong miệng ả ta.

Vù một tiếng, đột nhiên ả bị một lực nào đó kéo vào trong làn khói trắng, tiếng niệm của Lý Chí không ngừng truyền ra từ bên trong.

“Lão Tiên gia~rời Cổ Động rời sơn, dùng cát vàng đậy cửa hang, âm thiên giá vân tẩu, thanh thiên tuyền phong tuyền, giá vân tẩu tuyền phong tuyền, lai khứ chẳng cần nhan~”

Lý Hỏa Vượng cầm thanh trường kiếm lên rồi cảnh giác bước vào làn khói trắng, hắn phát hiện ả đàn bà điên cuồng vừa rồi đã nằm gục trên bàn, khuôn mặt sa sầm, cơ thể thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Lý Chí vẫn luôn ở ở phái sau người phụ nữ run rẩy đến phát nấc lên kia, đi vòng quanh ả nữ nhân đang nằm trên bàn này.

"Ngươi muốn đi ta chẳng cản, Bá Vương Tào Thủ mang ngựa tới, tiên gỡ dây cương hậu chẩn yên, Lão TIên gia quất ngựa hồi sơn~"

Sau khi niệm câu cuối cùng, Lý Chí gõ ba hồi tống liên tục.

Tiếng trống ngừng lại, làn khói trắng xung quanh bắt đầu từ từ tan biến, âm thanh khó chịu kỳ lạ trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng theo đó mà biến mất.

"Không sao chứ? Vừa rồi ta hơi lơ đễnh chút, ta biết nếu có ngươi ở bên ngoài thì dù ả ta có chạy đằng trời cũng chẳng thoát được."

Lý Chí vẫn là kẻ vô tâm không để ý bất cứ điều điều gì xung quanh.

"Hơi lơ đễnh? Giờ này mà ngươi còn dám lơ đễnh ư?"

Lý Hỏa Vượng thực sự không thể lí giải được cách hành động của kẻ này.

"Chỉ có năm mươi đồng thôi. Giờ mà muốn vào thành ăn bát mì thì hết bao nhiêu tiền chứ? Bây giờ thứ tà ma kia đã được thanh tẩy, người thì vẫn còn sống sờ sờ ra, ngươi còn muốn thế nào nữa? Như vậy là đã khá lắm rồi!"

“Có trách thì hãy trách năm ấy lúc lập ra cái quy củ khỉ gió này đi! Lập ra cái quy củ gì mà thối nát không tả được! Chỉ vì nhảy điệu Đại Thần mà xứng đáng bị nghèo ư? Thế này mà không thối nát thì thế nào mới thối nát nữa!”

Lý Hỏa Vượng cố nhịn để không trợn mắt với hắn, hắn đi tới bên bàn Bát Tiên cẩn thận quan sát nữ nhân kia đang ngồi dậy.

Dường như tinh thần của nàng ấy đã bị tổn hại rất lớn, đôi mắt vô thần của nàng tràn đầy sợ hãi, toàn bộ cơ thể nàng không tự chủ mà run cầm cập lên.

Ngó trước ngó sau một hồi, Lý Hỏa Vượng vẫn không biết vị Gia Tiên mà Lý Chí nhắc đến đã lấy đi của nàng thứ gì.

"Tiền tài thì không muốn, cơ thể cũng chẳng thiếu thứ gì. Lẽ nào cái mà vị Tiên Gia kia muốn lại là một thứ gì đó liên quan đến tinh thần?"

Lý Hỏa Vượng thầm đoán trong lòng.

Lúc này cả nhà vị khổ chủ nọ chạy từ bên ngoài vào, khi thấy người nhà mình trở lại bình thường mới ôm lấy nhau người thì mếu người thì cười.

Lý Chí đi tới và nói với họ:

"Vị phu nhân này vừa bị nguyền bởi một thứ tà đạo. Thôi xong, phong thủy của nhà ngươi không tốt, e rằng sau này sẽ còn nhiều chuyện xui xẻo hơn nữa tìm đến các ngươi. Hay là các ngươi có muốn mời một Bảo Gia Tiên không?"

“Bảo Gia Tiên? ”

Lý Hỏa Vượng liền đổ dồn sự chú ý về phía này.

"Được…được! Bọn ta nghe cao nhân hết!"

Đám người già ở đây giờ đã sợ đến mức kinh hồn bạt vía rồi, nào dám cự tuyệt đề nghị này của hắn chứ.

Lý Chí thò tay vào trong gói đồ lấy ra một cái hình nộm làm bằng đất sét.

Ngay sau đó, hắn ta lấy ra một số sợi dây thừng có phần đầu màu đỏ và buộc chặt chúng lại với nhau, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm niệm chú.

Sau khi buộc xong, Lý Chí tìm một cái thang rồi trèo lên treo chúng vào thanh xà trên trần.

"Mùng một Tết hàng năm đều phải làm lễ, ngày mười lăm hàng tháng thì phải thắp hương, các ngươi hiểu chứ? Chậc chậc, tiền Ban Binh và tiền Bảo Gia Tiên cộng lại, tổng cộng là 100 đồng. Lấy tiền…."

Lý Hỏa Vượng đến gần cái thang và cẩn thận quan sát Bảo Gia Tiên trên thanh xà.

Đây là một hình nộm nhỏ bằng đất sét với bề ngang rộng, trông như thể được nặn bừa ra vậy.

Chương 103: Mượn Giường Ngủ

Song, đôi mắt của nó vô cùng có hồn. Nhìn vào đôi mắt đó, Lý Hỏa Vượng có cảm giác như đang thực sự nhìn vào một sinh vật sống.

Vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhìn thấy Bảo Gia Tiên hơi động đậy một chút.

“Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ ta bị hoa mắt rồi?”

“Đừng nhìn…”

Một giọng nói rất nhỏ và mảnh mai vang lên từ phía sau. Lý Hỏa Vượng giật mình ngoảnh đầu lại liền mặt đối mặt với Nhị Thần với cái khăn trùm đầu đỏ rực.

Khoảng cách giữa hai người gần đến mức chỉ một hơi thở nhẹ của Lý Hỏa Vượng cũng có thể khiến chiếc khăn trùm đầu màu đỏ nhẹ nhàng dao động.

Giờ đây trong lòng Lý Hỏa Vượng nặng trĩu suy tư.

"Người này là người sống thật sao? Tại sao nàng lại bảo ta không nhìn?"

Lý Hỏa Vượng khẽ liếc Lý Chí đang cúi đầu kiểm đếm lại số tiền, hạ giọng xuống thấp nhất hỏi:

“Ngươi có điều gì muốn nói với ta phải không?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, một đôi tay trắng ngần với móng tay dài nhẹ nhàng cầm vào góc của tấm khăn trùm rồi từ từ kéo lên.

"Ừng ực…"

Lý Hỏa Vượng nuốt một ngụm nước bọt và nắm chặt Đạo Linh trong tay, lúc này hắn hơi có chút căng thẳng.

“Nga à, mau đi thôi, đến thôn dân mượn giường ngủ nào.”

Nhị Thần trùm lại khăn rồi quay người vội vã đuổi theo.

…

“Có ai không?”

Tiếng gọi của Lý Hỏa Vượng vang vọng trong không gian tịch mịch trống trải.

Hắn bối rối cực độ, hắn nhìn trái rồi nhìn phải, hắn thấy mình đang đứng trên một cây cầu gỗ, xung quanh bốn bề chỉ có một màu đen kịt của bóng tối.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, nhấc chân lên và tiếp tục đi về phía trước. Mỗi khi hắn nước một bước, cây cầu gỗ này lại có tiếng cót két vang lên.

Không biết đã qua bao lâu, hắn bỗng cảm nhận được có thứ gì đó đang chuyển động ở phía xa, Lý Hỏa Vượng vô cùng sửng sốt, hắn vội lao về hướng đó.

Nhưng khi đến gần, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ được đó là thứ gì, cơ thể hắn dường như bị đông cứng lại, hắn ngỡ ngàng nhận ra đó là Bảo Gia Tiên của Lý Chí.

Bảo Gia Tiên này không còn là hình nộm bằng đất sét nhỏ bằng lòng bàn tay như trước nữa mà kích thước của nó to gấp ba lần Lý Hỏa Vượng. Nó chầm chậm quay đầu lại nhìn hắn, âm thanh của những viên đá chà vào nhau vang vọng trong không gian tưởng chừng như vô hạn. Con ngươi của nó không có tròng đen mà chỉ toàn một màu trắng phớ trông cực kì đáng sợ.

"Đây không phải cầu gỗ hay gì cả! Bấy giờ ta đang đứng trên thanh xà của trần nhà người ta!"

Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng hiểu rõ tình cảnh lúc này của mình.

m thanh kẽo kẹt vang lên, vài lớp dây thừng đỏ trên người Bảo Gia Tiên bị xé toạc ra, trên người nó mọc ra chi chít những cánh tay mới bằng đất sét. Chúng vừa phẩy tay xua đi cơn bụi trần mù mịt vừa tung những cước đấm tiến thẳng về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vội quay người bỏ chạy, song, cùng lúc đó một chiếc khăn trùm đầu màu đỏ khổng lồ ngay lập tức bao phủ lấy hắn, quấn trọn cả cơ thể hắn.

"Đừng nhìn..."

Một giọng nữ cực kỳ mảnh mai và thanh tao cất lên.

“Hù!”

Lý Hỏa Vượng lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh chợt tỉnh dậy, hắn nhanh chóng đảo mắt một vòng phát hiện không có Bảo Gia Tiên, cũng chẳng có khăn trùm đầu màu đỏ nào cả, thì ra tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mộng.

Nhìn xuống Bạch Linh Miểu bên cạnh, Lý Hỏa Vượng kéo chăn bông đắp lại qua vai nàng rồi xoay người rời khỏi giường, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Vầng trăng tròn trịa vẫn yên vị trên bầu trời, có vẻ hắn chưa ngủ được bao lâu.

Nhìn lớp gạch đen bên ngoài, Lý Hỏa Vượng nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm qua.

Nhị Thần với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ rõ ràng là muốn nói gì đó với hắn, nhưng bị Lý Chí vô tình cắt ngang.

"Nàng ấy muốn nói gì? Tại sao nàng ấy không cho ta nhìn Bảo Gia Tiên?"

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt lông mày suy tư về vấn đề này.

Nữ nhân tên Nhị Thần này không nói nửa lời, không ăn cũng không uống, so với Lý Chí dễ tính khác thường, nàng ấy cực kỳ thần bí.

Người như vậy đột nhiên nói chuyện với hắn, hẳn phải có hàm ý đặc biệt nào đó.

"Rốt cuộc nàng ta có chuyện gì mà chỉ có thể bí mật nói cho ta, lại còn không cho Lý Chí biết? Lý Chí muốn hại ta sao?"

Hắn vốn định kêu Lý Chí nhảy điệu Đại Thần, nhưng đột nhiên lại xảy ra chuyện này. Giờ thì Lý Hỏa Vượng bắt đầu do dự rồi, suy cho cùng thì bọn họ cũng không phải quá thân thiết.

Hắn từng cân nhắc đến việc nhờ người khác nhảy, nhưng cho dù có tìm được người khác nhảy được điệu Đại Thần e rằng cũng không đảm bảo được độ tin tưởng.

Nếu muốn kiếm thì tốt nhân nên kiếm ai đó quen thuộc một chút

sẽ tốt hơn.

“Ta phải hỏi riêng Nhị Thần cho rõ xem rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra mới được."

Lý Hỏa Vượng thầm hạ quyết tâm.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn bầu trời đen kịt, quay vào mặc một chiếc áo choàng đạo sĩ đỏ sậm rồi nhanh chân rời khỏi căn phòng, những căn nhà gỗ của những người cùng làng với Lý Chí cách nhau không xa, Lý Chí và những người khác đang ở gần đó.

Chương 104: Tâm Tố Tiên

Trong căn phòng tối om, Lý Hỏa Vượng rón rén bước đi và cố gắng lần mò tìm kiếm căn phòng của Lý Chí.

“Rắc rắc~”

Cánh cửa dán chữ "Phúc" bị lộn ngược mở ra, một viên đá nhỏ phát sáng nhẹ nhàng len lỏi vào căn phòng.

Ánh sáng yếu ớt le lói trong căn phòng tối đeni, chỉ thấy Đại Thần Lý Chí đang nằm trên giường ngáy "O...O...", còn Nhị Thần thì khăn trùm đầu đỏ đứng ngay ngắn bên giường như bộ y phục bay lơ lửng giữa không trung.

Nghe thấy động tĩnh, Nhị Thần quay chiếc khăn trùm đầu màu đỏ về phái Lý Hỏa Vượng. Nàng ta đứng im im ở đó như thể đang chờ đợi điều gì.

Thành thật mà nói, một buổi đêm trăng thanh gió mát mà có thêm khung cảnh trước mặt này nữa thì quả thực quá là kinh hãi.

“Bây giờ ta thật sự phải ở một chỗ với cái thứ này sao?”

Lý Hỏa Vượng lại hơi đắn đo chút rồi.

Nhưng khi hắn nghĩ đến những điều nàng đã nói với hắn, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhẹ nhàng đưa tay ra làm

đồng tác vẫy vẫy để gọi nàng.

Nhị Thần quả nhiên di chuyển rồi, nàng ta chậm rãi đi về phía cửa như một bóng ma.

Nàng bước ra ngoài, Lý Hỏa Vượng liền lui, một tiến một lui, cuối cùng dừng ở ngoài sân.

Ánh trăng mờ ảo của vầng trăng khuyết trên bầu trời đã xoa dịu tâm trạng lo lắng của Lý Hỏa Vượng lúc này.

Nhị Thần với khăn trùm đầu màu đỏ lại từ từ tiến lại gần, rất gần, gần đến mức lời nói của Lý Hỏa Vượng có thể khiến chiếc khăn trùm đầu đỏ hơi rung lên.

“Hôm qua ngươi định nói gì?”

Móng tay dài màu đen của nàng ta chậm rãi nhấc lên rồi cào rách cánh tay còn lại của nàng trước ánh mắt sững sờ của Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, nàng ta chầm chậm dùng máu của chính mình viết lên tấm khăn trùm đỏ.

"Cẩn....thận.....ngươi.....là.....Tâm....Tố....Tiên..."

“Hai người làm cái gì vậy!”

Một giọng nói cất lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch, máu đen của máu trên khăn trùm đầu đỏ nhanh chóng bị thu vào trong.

Lý Hỏa Vượng lùi về phía sau hai bước liền nhìn thấy Lý Chí với vẻ mặt tối sầm đang lđi ạch bà lạch bạch bằng đôi chân trần đến bên cạnh Nhị Thần rồi ôm chầm lấy eo nàng ta.

"Ngươi định làm gì hả? Đây là vợ ta!!"

Lý Hỏa Vượng nghe động tĩnh căn phòng phía bên kia, nghĩ nhanh rồi nói:

"Không có gì, ta chỉ là tò mò về dung mạo của tẩu tử thôi."

Lý Chí cảnh giác đánh giá một lượt từ trên xuống dưới Lý Hỏa Vượng. Dường như muốn đánh dấu chủ quyền, hắn nâng một góc của tấm khăn trùm đầu lên rồi cúi mặt vào trong hôn một cái thật kêu.

Khi tấm khăn trùm đầu đỏ đung đưa, Lý Hỏa Vượng mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó nhờ ánh trăng yếu ớt.

“Đó là...vảy?”

Sau đó, Lý Chí quay đầu lại từ trong tấm khăn trùm đầu đỏ và liếм chất nhầy màu vàng xanh ở khóe miệng.

"Đây là vợ của ta, nhớ chưa? Ai biểu ngươi làm đạo sĩ làm chi, muốn trách thì tự trách bản thân mình ấy! Có giỏi thì ngươi trở về làm người thường đi, trách ai được chứ! "

Không đợi Lý Hỏa Vượng giải thích, hắn đã cầm đôi bàn tay trắng bệch với móng tay dài ngoằng đen sì của Nhị Thần nhanh chân trở về phòng.

Vảy và chất nhầy màu xanh vàng. Hai hình ảnh này không ngừng hiện lên trong đầu hắn, rốt cuộc Nhị Thần là thứ gì?

Lý Hỏa Vượng và đống tâm sự nặng trĩu trở về đến phòng, Bạch Linh Miễu dường như bị đánh thức bởi tiếng nói chuyện của bọn họ. Lúc này nàng đang quỳ trên giường, hai tay dụi dụi mắt xua đi cơn ngái ngủ.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng không nói gì, thổi tắt ngọn đèn dầu đang sáng.

“Không có chuyện gì, đi ngủ đi.”

“Cẩn thận? Ta là Tâm Tố Tiên?”

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường suy tư về những lời mà Nhị Thần nói vừa nãy.

"Tâm Tố Tiên là cái gì? Tại sao nàng ấy lại bảo ta phải cẩn thận?"

Ngày hôm sau, khi Lý Hỏa Vượng tỉnh dậy, khi đến thực đường ăn sáng thì thấy Lý Chí đang húp cháo.

Tay phải nắm chặt tay Nhị Thần, hắnn ta đang nói gì đó với một vị tên lão Hương.

"Lão Hương à, đa tạ ngươi đã chiếu cố ta. Hay là thế này đi, để ta thuê một Bảo Gia Tiên cho ngươi. Ta lấy ngươi rẻ thôi, ba mươi đồng, ngươi thấy sao?"

Lý Chí nói đến đây thì dừng lại. Hắn nhìn thấy Lý Hỏa Vượng từ phía xa, nhưng thái độ lại không còn thoải mái như trước nữa.

…

Thấy thái độ kì lạ của Lý Chí, Lý Hỏa Vượng bước đến nói:

“Lý Chí huynh, ta muốn giải thích chuyện xảy ra vào đêm qua.”

Lý Chí giơ tay lên ngăn Lý Hỏa Vượng nói tiếp. Hắn cau có đáp:

"Hầy, giải thích cái gì chứ? Ta cũng không có bắt bẻ ngươi chuyện gì, đừng tự ý động chạm vào nó nữa đi."

Nói xong, hắn đứng dậy kéo theo thê tử mình rồi đi thẳng ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm nhìn bóng lưng của hai người khuất xa dần.

"Nhị Thần nói ta là Tâm Tố Tiên , nghe có vẻ đây là một danh hiệu đặc biệt gì đó, nàng cũng nhắc nhở ta đừng nhìn Bảo Gia Tiên, có lẽ nàng biết chuyện gì đó liên quan đến ta, ta phải tìm cách lấy được thông tin này từ chỗ nàng ấy."

Chương 105: Tiền Lễ

Khó khăn lắm mới có được chút manh mối, Lý Hỏa Vượng không muốn đến được đây rồi lại đi vào ngõ cụt.

"Lý sư huynh, có chuyện gì vậy? Ngươi có vướng mắc gì với tên nhảy điệu Đại Thần đó sao?"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

"Không có gì, đây là việc riêng của ta. Mọi người đi ăn sáng đi. Không phải lúc nào cũng có giường để ngủ đâu, vì vậy mấy ngày nay phải nghỉ ngơi thật tốt. Sau khi rời khỏi thôn này, chúng ta chỉ có thể nằm ở ven đường để ngủ thôi đấy." .

Những ngày sau đó, hắn không đi tìm Lý Chí nữa, cũng chẳng quan tâm bên ấy có động tĩnh gì không.

Hắn biết đối phương lúc bấy giờ hắn vẫn còn đang giận dữ lắm. Nếu bây giờ Lý Hỏa Vượng đi tìm hắn hỏi về Nhị Thần , e rằng không thỏa đáng, trước mắt cứ để mọi chuyện lắng xuống đã rồi tính.

Lý Hỏa Vượng nghĩ vậy, nhưng trong lúc chờ đợi thì lại có một vài chuyện không may ập đến, Bạch Linh Miểu bị bệnh rồi.

Chuyện này nói lớn thì cũng có lớn mà nói nhỏ thì kì thực nó cũng nhỏ. Nói lớn là bởi ở cái nơi đồng không mông quạnh, hoang vu hẻo lánh này những loại ốm vặt không được xem trọng nên rất dễ bỏ mạng vì chúng.

Nói nhỏ là bởi, nhờ có đan dược do Thanh Phong Quan luyện chế ra mà hắn có thể miễn cưỡng trở thành lang trung, tuy rằng mấy bệnh nặng nặng chút thì không chữa nổi nhưng vài ba cái ốm vặt này đối với hắn chỉ là mắt muỗi!

Lý Hỏa Vượng để Bạch Linh Miểu dựa cái đầu nóng bỏng vào l*иg ngực rồi nhét một viên thuốc màu đỏ vào miệng nàng.

"Lý sư huynh, ta sẽ không chết đâu phải không? Ta không muốn chết ..."

Bạch Linh Miểu lúc bấy giờ đã yếu đến mức lả đi nhưng nàng vẫn cố gắng nắm chặt lấy vạt áo của Lý Hỏa Vượng .

"Nghĩ linh tinh gì vậy, ngươi chỉ bị trúng phong hàn thôi. Người vừa uống thuốc rồi, giờ chỉ cần ngủ một giấc để mồ hôi ra là mọi thứ sẽ ổn cả."

"Cộc! Cộc! Cộc!"

Tiếng gõ cửa đột ngột cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người, Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng lên đã thấy Lý Chí đang đứng ở cửa với vợ hắn.

"Thế nào rồi? Ta nghe lão Hương nói em gái ngươi bị ốm hả? Có cần giúp đỡ gì không? "

"Không cần đâu, cảm ơn."

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng đắp chăn lên người Bạch Linh Miểu, quay người đi về phía hắn.

"Được rồi, ngươi khách sáo gì chứ, lúc trước ngươi mời ta ăn mì, bây giờ ta cũng phải giúp ngươi chứ, đúng không? Bạch Gia Lão Tiên chữa bệnh phải nói là thần sầu. Chỉ cần ngươi không lăm le vợ ta, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu, lần này ta nhất định phải giúp ngươi."

Ngữ khí của hắn vô cùng tự nhiên, dường như chuyện tối hôm ấy cứa thế mà trôi vào dĩ vãng.

"Nàng ấy chỉ bị phong hàn thôi, không cần mời mấy vị đại Tiên của ngươi đâu. Hơn nữa, "tiền lễ" của mấy vị ấy bọn ta không trả nổi đâu."

Lý Chí sững sờ một chút sau đó lại lại nở nụ cười tươi rói.

"Đúng vậy, đúng là như vậy. Coi như ta hồ đồ đi, các vị Tiên gia kì thực không phải cứ muốn mời là mời được."

"Nhưng mà Lý chân nhân à, ngươi làm đạo sĩ cũng nhàn thật đấy, không biết trừ tà cũng không biết chữa bệnh."

Lý Hỏa Vượng đánh giá nam nhân trước mặt một lần nữa, nụ cười trên môi hắn ta vô cùng tự nhiên.

“Ta đang chữa cho nàng ấy rồi, nàng ấy vừa uống thuốc xong, giờ phải chờ một chút thuốc mới phát huy tác dụng được.”

Lý Chí chỉ đứng đó lắc đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Ngươi làm vậy là không ổn rồi. Ta từng chứng kiến một vài đạo sĩ

khác lão luyện vô cùng. Họ chỉ cần vẽ bừa một tấm bùa vàng rồi đốt thành tro pha với nước uống là chữa được bách bệnh."

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng mỉm cười, hắn thấy bầu không khí thoải mái này đúng là một cơ hội hoàn hảo để mở đầu câu chuyện.

"Lý Chí huynh, chúng ta có thể nói chuyện không? Thê tử của ngươi ấy, nàng ta dường như không phải người bình thường? Ngoài ra những người biết nhảy điệu Đại Thần khác cũng có Nhị Thần như thế này sao? "

Nụ cười trên mặt Lý Chí đông cứng lại.

"Lý chân nhân à, ngươi nói như vậy thì còn gì thú vị nữa. Ngươi cũng là người tu đạo, vì lẽ đó mà ngươi không thể kể cho ta tất cả những bí mật của ngươi đâu đúng không nào?"

"Ta cũng chưa bao giờ hỏi ngươi cái đám giời ơi đất hỡi này từ đâu đến? Đúng chứ?"

Nói rồi hắn đưa tay vỗ nhẹ lưng Lý Hỏa Vượng rồi quay người rời đi cùng thê tử của mình.

Mặc dù bình thường Lý Chí có vẻ nói rất nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn thầm oán trách Tiên Gia, khiến người khác có thể cảm thấy rằng hắn ta không quan tâm đến bất cứ điều gì, nhưng thực ra hắn chỉ đang giả vờ mà thôi.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, sau đó quay người trở lại phòng để chăm sóc Bạch Linh Miểu.

Vào canh ba đêm hôm đó, hắn bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa sổ khi đang say giấc nồng.

“Rắc~ rắc~”

Cửa sổ gỗ lặng lẽ mở ra, trên đó treo một đôi giày thêu hoa đỏ như máu, nhẹ nhàng lắc lư.

Chương 106: Mời Thần Tới

Lý Hỏa Vượng biết đôi giày này, đây là giày của Nhị Thần, nàng ta chủ động tìm đến hắn rồi.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói với đôi giày thêu hoa:

“Khu rừng ở đầu làng, ta sẽ đến ngay.”

Nhìn thấy đôi giày từ từ thu về, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi lăn người đi xuống giường và bắt đầu mặc quần áo.

Sau đó nhờ có ánh trăng mờ ảo, Lý Hỏa Vượng đi đến rừng cây đầu làng, Nhị Thần đã đứng chờ hắn từ bao giờ.

Lý Hỏa Vượng thận trọng quan sát xung quanh một lượt, nhưng lại không hề phát hiện ra Lý Chí đang đến gần từ phía sau.

“Nhị Thần cô nương, ngươi muốn nói gì với ta?”

Nhị Thần lại dùng những ngón tay đang rỉ máu viết lên chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của mình.

Khoảng cách quá xa nên Lý Hỏa Vượng không tể nhìn rõ được, vì vậy hắn ta vô thức lại gần chiếc khăn trùm đầu đỏ.

"Ngươi...phải... cẩn... thận..."

Vừa viết được nửa chừng, Nhị Thần đột nhiên giơ tay lên rồi dùng móng tay đen của nàng đâm thẳng vào cổ Lý Hỏa Vượng

“Bụp!”

Lý Hỏa Vượng gồng toàn bộ cơ bắp của mình lên rồi nhanh tay tóm lấy tấm khăn trùm đầu đỏ, hắn nhấc chân phải lên, không kiên nể gì mà đặt lên bụng nàng, khóa chặt nàng ta dưới đất.

Mặc dù nguy hiểm đã tạm qua nhưng hai bên cổ Lý Hỏa Vượng đã xuất hiện 4 lỗ đang rỉ máu.

Hắn run rẩy lấy ra vài viên đan dược cầm máu rồi nhét vào miệng. Lý Hỏa Vượng vẫn chưa từng rời tầm mắt khỏi Nhị Thần.

Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ đề phòng nữ nhân từng nhắc nhở hắn phải cẩn thận này lại đột nhiên muốn giết hắn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy dung mạo của Nhị Thần, hắn ta như chết lặng đi.

Mặc dù nàng ta có các đặc điểm trên khuôn mặt biến dạng, khuôn mặt của nàng cũng có những đặc điểm của nhiều loài thú khác nhau như rắn vảy xanh, nhím lưng kim, và tai cáo. Nhưng với những đường nét còn lại của con người, hắn vẫn có thể nhìn ra đây là dung mạo của Lý Chí.

Không, đây phải là Lý Chí với hình hài nữ nhân. Làn da của ả ta không còn giống nhiều với làn da của người bình thường nữa.

Nửa bên miệng của ả có một cái răng dài và lớn nhô ra như răng của thú ăn thịt. Nửa còn lại là đôi môi trái tim được ả cố tình tô một lớp son lên.

Ý thức được Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy dung nhan thật của mình, "Lý Chí" lấy tay che miệng lại như hồ ly, rồi nở nụ cười vô cùng sắc sảo.

"Sau khi thăm dò ngươi một thời gian, Tâm Tố của ngươi không chỉ vẫn giữ được nguyên vẹn mà chúng còn chưa bị kẻ khác cướp mất. Vận khí của ngươi tốt thật đấy!"

"Sau khi thăm dò ngươi một thời gian, Tâm Tố của ngươi không chỉ vẫn giữ được nguyên vẹn mà chúng còn chưa bị kẻ khác cướp mất. Vận khí của ngươi tốt thật đấy!"

Có hai giọng nói cất lên, một là ở phía trước mặt hắn và giọng nói còn lại là từ trong khu rừng tối xung quanh.

“Tùng tùng tùng!!”

Một hồi trống dài từ trong khu rừng vang vọng ra.

"Mời~Thần~a~"

…

"Mời~Thần~Tới~"

Thanh âm vang dội đặc hữu của Lý Chí từ trong rừng truyền ra, thân thể quái dị của Nhị Thần cũng phối hợp run rẩy theo.

"Trời xuống núi Tây sắc tối đen, nhà nhà hộ hộ đều đóng cửa, hỉ thước quạ đen ghé đại thụ, chim sẻ ba ba trú mái hiên, đại lộ ngắn~~~a!"

Giọng điệu mời thần của Lý Chí đột nhiên dừng lại, điều này rõ ràng làm cho Nhị Thần bất ngờ, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt và khóe môi đang nhếch lên của hắn.

"Ngươi cố ý đến thăm dò ta, sao ta lại không thể thăm dò ngược lại ngươi? Ta đã bị các hòa thượng lừa gạt một lần, ngã một lần khôn một lần, nói gì nói cũng phải biết đề phòng một chút."

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, trong rừng cây liền truyền đến tiếng bước chân rải rác, đó là đám của Cẩu Oa và gã ngốc.

Đám người này cầm vũ khí trong tay, đẩy Lý Chí đang dùng tay che cái miệng đầy máu tươi đi về phía trước. Còn cái trống mà lúc trước Lý Chí dùng để gọi thần thì bị Tiểu Mãn cả người lông đen cầm chặt.

Lý Hỏa Vượng đưa tay lấy trống cũ từ tay Tiểu Mãn, rồi ở trước mặt Lý Chí, ném nó xuống đất một kiếm đâm xuống. Phốc một tiếng, mặt trống căng rất nhanh đã bị đâm thủng một cách dễ dàng.

"Thoạt nhìn thứ này là thứ quan trọng nhất của ngươi, nhưng nếu đã không có trống, thì dù ngươi muốn có muốn gọi tiên gia thì chắc cũng không gọi được nữa nhỉ?"

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Lý Hỏa Vượng phát hiện mặc kệ Tiên gia lợi hại như thế nào, thì người gọi thần chung quy vẫn là thân phàm xác tục, chỉ cần khống chế được thì hết thảy đều dễ làm.

Nhìn hàn quang lưỡi đao bắn ra bốn phía, dù bị cho ăn một gậy

vào miệng nhưng trên mặt Lý Chí không có bất kỳ sợ hãi thậm chí là hận ý nào, trái lại lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

"Thật ra ta vốn không thể làm chủ được chuyện này."

Keng một tiếng, lưỡi kiếm màu đen sắc bén đã đặt ở dưới cổ Lý Chí.

Chương 107: Tâm Tố

"Lúc này còn muốn gạt người? Mau bảo Nhì Thần giơ tay đầu hàng!"

Ánh mắt của Lý Hỏa Vượng gắt gao nhìn chằm chằm vào Nhị Thần đã hoàn toàn thay đổi ở xa xa. Lý Chí bị bắt, nhưng vị Nhị Thần không biết là người hay là thú kia vẫn là một phiền phức lớn.

"Haha...Nghe ngươi nói kìa, ngươi dựa vào cái gì cho rằng vợ ta nhất định sẽ nghe ta?"

Lý Chí nói xong, liền nhìn thấy Nhị Thần ở xa đột nhiên mở miệng gầm thét dữ tợn, sau đó bốn chân giống như dã thú vọt về phía rừng.

Nhị Thần cư nhiên bỏ chạy, ném Lý Chí một mình ở chỗ này.

"Lý chân nhân, ta thật sự không lừa gạt ngươi, những đệ tử như chúng ta không phải là đối thủ của các ngươi, có một số việc ta thật sự không làm chủ được."

Lý Chí vẫn muốn giải thích, mặc dù lời giải thích vẫn khá nhạt nhòa.

"Ngươi nghĩ rằng sau khi ta nghe những lời này xong thì sẽ đột nhiên bộc phát lòng tốt buông tha ngươi?"

Lưỡi kiếm của Lý Hỏa Vượng hơi nhích về phía trước.

"Haha, đương nhiên là không rồi."

Đối mặt với cái chết có thể xảy ra bất cứ lúc nào, Lý Chí có vẻ vô

cùng thản nhiên.

Nhìn tù binh trước mắt, Lý Hỏa Vượng suy tư một lát, chậm rãi mở miệng nói:

"Tâm tố là cái gì? Tại sao ngươi gọi ta là tâm tố?"

Đây là điều hắn để ý nhất, họ nếu đã ra tay với mình thì nhất định là có lý do, và cái từ "tâm tố" này đã xuất hiện hai lần.

Lý Chí bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Thì ra ngươi thật sự chẳng biết gì hết, ta lúc trước đều bị bộ quần áo dính đầy máu của ngươi lừa."

"Tâm tố rốt cuộc là cái gì!"

Lý Hỏa Vượng cắn răng gằn từng chữ hỏi, lưỡi kiếm cắt ra một đường máu.

Lý Chí nhìn Lý Hỏa Vượng, nở nụ cười ha hả.

"Ha ha, đầu óc ngươi rất thông minh, nhưng sợ là ngươi sẽ không đấu lão tiên gia đâu."

Một giây sau, hai mắt Lý Chí bắt đầu trở nên sung huyết, từng sợi gai từ dưới khóe mắt hắn chui ra, cả khuôn mặt đều bắt đầu phát sinh biến dị giống hệt như Nhị Thần khi nãy.

Lý Hỏa Vượng dùng sức, lưỡi kiếm sắc bén lập tức lướt qua cổ của Lý Chí, nhưng dưới làn da bị cắt rách không phải là mạch máu, mà là một hàng vảy rắn dày đặc cứng rắn.

"giết hắn!!"

Lý Hỏa Vượng hét lên, vèo một tiếng, một cây gậy gỗ thật lớn mang theo kình phòng dẫn đầu bay tới, hung hăng nện vào đầu Lý Chí.

Huyết nhục bắn tung tóe, Lý Chí vừa mới dị biến tới một nữa lập tức bị đập tới sứt đầu mẻ trán, ngã xuống mặt đất.

"Đùng~đùng~đùng!"

Trong rừng tối tăm truyền đến tiếng trống dồn dập, hấp dẫn tất cả mọi người nhìn qua.

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc, theo bản năng cúi đầu nhìn cái trống rách trên mặt đất.

"Tiếng trống? Tại sao vẫn còn trống? Trống của Lý Chí rõ ràng đã bị ta hủy rồi mà!"

"Mời~Thần~Tới~"

Nương theo tiếng trống và thần điệu, một bóng người loạng choạng từ trong rừng cây đi ra, đó là Nhị Thần, hoặc là nói là Lý Chí.

Khi mặt của Lý Chí bắt đầu mọc ra những thứ kia thì những thứ trên mặt Nhị Thần cũng đã biến mất không thấy. Không ngờ hai người chúng lại có thể dễ dàng trao đổi vị trí cho nhau như vậy, giờ đây Lý Chí đã biến thành Nhị Thần, Nhị Thần thì biến thành Lý Chí.

"Đùng~đùng~đùng!"

Tiếng trống đường đột vang lên từ dưới thân Lý Chí, đám người nhanh chóng nhìn sang, sau đó đồng thời hít sâu một hơi.

Chỉ thấy quần áo người này mở rộng, dùng một tay mạnh mẽ kéo da bụng lên, tay còn lại thì cầm gậy trống mà gõ.

Không có trống, Lý Chí cư nhiên lấy da mình làm trống!

"Đùng~đùng~đùng!"

"Trời xuống núi Tây sắc tối đen, nhà nhà hộ hộ đều đóng cửa, hỉ thước quạ đen ghé đại thụ, chim sẻ ba ba trú mái hiên, phòng nhỏ sụp mất đường đi khó, mười nhà thì có chín hộ khóa, còn lại một nhà không đóng cửa, thắp hương đánh trống thỉnh thần tiên~"

Vừa dứt lời, Nhị Tiên ngã xuống dưới đất đột nhiên đứng lên, cho dù giờ phút này đầu của hắn hơn phân nửa đều sụp xuống.

Những tiếng "phốc phốc" liên tục vang lên, tất cả binh khí, bao gồm cả trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng đều trong nháy mắt cắm vào trong cơ thể Nhị Thần.

Lý Hỏa Vượng phi thường khẳng định một kiếm này của mình đã đâm xuyên qua trái tim hắn, nhưng mà Nhị Thần vẫn đứng thẳng tắp đứng ở nơi đó.

"Trước mời Hồng tới sau mời Hoàng, mời gió mát, mời sương mây, mời vua khổ, Hồng gia làm soái thủ, Hoàng gia làm tiên phong, gió mát sương mây đều dừng lại, hóa thành con đường đón vua sang~"

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ trên người Nhị Thần truyền đến, khi hắn vặn vẹo cơ thể, thì binh khí trong tay của tất cả mọi người cũng lập tức rời tay.

"Không được! Phải dừn tiếng trống của Lý Chí lại! ! Hắn chính là chìa khóa! "

Lý Hỏa Vượng vươn tay phải ra, cái chuông đồng thau lập tức xuất hiện trong tay hắn.

"Leng keng leng keng!"

"Tùng tùng tùng tùng!"

Hai âm thanh khác nhau, đan xen vào nhau, vang vọng toàn bộ khu rừng.

Các loại đường cong ở bốn phía nhanh chóng ngưng tụ thành Du lão gia, Lý Hỏa Vượng đột nhiên xoay cái đầu, Du lão gia nháy mắt chia ra bốn phía, hướng Lý Chí vọt tới.

Chương 108: Xông Về Phía Trước

Không thèm để ý đến thân thể vì lột da mà không ngừng chảy máu, gân xanh trên trán nổi lên, da miệng Lý Chí không ngừng run rẩy, tốc độ đọc cũng lập tức tăng nhanh gấp đôi.

"Tiệc rượu trên bàn đã bày xong, đồ ăn thức uống đều đầy đủ, kẻ nào ăn uống ngon lành nhất, mau nói với binh nói với binh, nói rằng mau giúp ngươi dự sẵn, thịt bò dê mập mạp đẫy đà, gà vịt ngỗng gầy gò chắc thịt, dù lão tiên có muốn thịt trên trời, thì binh kia cũng phải chuẩn bị cho!!!"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy cổ tê rần, chẳng biết từ lúc nào, Nhị Thần kia đã đi tới sau lưng hắn, nhe cái miệng máu đầy răng nanh hung hăng cắn lấy bả vai hắn.

…

Thấy Lý Hỏa Vượng bị tập kích, một vị Du lão gia đang ở xa nhanh chóng bay về, hung hăng đánh về phía Nhị Thần.

Nhưng không ngờ một hư thể như nó lại đu.ng phải một khối xương cứng ngay lúc này, Du lão gia hung hăng đu.ng vào người Nhị Thần, chẳng những không có chui vào, ngược lại còn bị bắn ngược trở về.

"A a!!"

Tiếng gầm gừ vang lên, một cây gậy gỗ tráng kiện vung tới, lướt qua mặt Lý Hỏa Vượng hung hăng nện lên đầu Nhị Thần.

Xoẹt, tiếng máu thịt bị xé rách vang lên, tuy rằng Nhị Thần bị đánh bay ra ngoài, nhưng miếng thịt lớn trên vai Lý Hỏa Vượng cũng bị bay mất.

Đau đớn kịch liệt làm cho Lý Hỏa Vượng thiếu chút nữa đau ngất đi, nhưng hiện tại hắn không để ý đến những thứ này, lấy ra hai cái bình nhét vào tay của Cẩu Oa đang muốn đỡ hắn bên cạnh.

"Một cái là thuốc độc một cái là Mông Hãn Dược, đều bôi hết lên đao, các ngươi giúp ta vây khốn thứ này."

Hắn không thể hai bên thụ địch được, nhất định phải tách một bên ra.

Nhìn Nhị Thần dù nửa cái đầu đều bị hất bay nhưng vẫn còn có thể giãy giụa bò dậy, Cẩu Oa che đầu, hiển nhiên chân đã có chút mềm nhũn.

"Lý sư huynh, ngươi xác định thứ này có tác dụng với nó sao?"

Lúc này, Tiểu Mãn ở một bên không nói hai lời trực tiếp đoạt hai bình thuốc, cắn răng quyết định, cầm đao xông tới.

"Mặc kệ có tác dụng hay không, dùng trước rồi nói sau!!"

Lý Hỏa Vượng biết chuyện này có chút miễn cưỡng, nhưng hiện giờ hắn cũng không để ý nhiều như vậy, không giải quyết xong Lý Chí, tiên gia sẽ tới ngày càng nhiều.

Ba vị Du lão gia ở xa xa đều vây lấy Lý Chí, nhưng mỗi lần chúng muốn tới gần thì đều bị thứ gì đó vô hình đẩy ra.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi về phía này, Lý Chí kéo bụng mình tiếp tục ra sức hát.

"Lão tiên ghé tới đừng quên mang theo tam tông bảo, tam tông bảo a bảo tam tống, vòng bắt tiên, dây trói thần, Mã Hậu thường mang bình câu hồn. Ném tam bảo lên người đệ tử, bắt không được thì dùng chân đạp, trói không được thì dùng chân đá a~"

Lý Chí hát xong, giơ gậy đánh trống vung mạnh về phía Lý Hỏa Vượng.

Tuy rằng không có bất cứ thứ gì xuất hiện, nhưng Du lão gia rõ ràng cảm nhận được cái gì đó.

Một Du lão gia nhanh chóng bay về, chắn ở trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Một lát sau, nương theo một tiếng giòn vang, Du lão gia do các loại đường cong hình thành đột nhiên nổ tung.

Lý Chí lại tiếp tục vung gậy về phía này, nếu như bị đánh trúng nhất định sẽ rơi vào kết cục giống như Du lão gia.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng sờ tay ra sau lưng, đem quyển thiên thư kia chắn ở trước mặt mình.

"Đùng" một tiếng, Lý Hỏa Vượng cảm giác được cánh tay trở nên tê dại.

"Cản được rồi! Thiên thư này đúng là cứng thật đó!"

Cứ như vậy, hắn một tay giơ sách một tay lắc chuông, cắn răng nhanh chóng tới gần Lý Chí.

Hắn lắc đầu một cái, số lượng Du lão gia ở bốn phía ngay lập tức tăng lên gấp đôi.

"Đánh hắn!"

Lý Hỏa Vượng ra lệnh một tiếng, Du lão gia bắt đầu vây công Lý Chí từ các phương hướng khác nhau.

Lý Chí khổ sở chống đỡ, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không khá hơn là bao.

Nguyên nhân bởi vì có quá nhiều Du lão gia, cho nên hiện tại hắn cảm thấy buồn nôn cực kỳ, theo bản năng muốn nôn mửa.

Bây giờ cả hai đang so xem ai có thể chịu đựng giỏi hơn.

Trong một mảnh hỗn loạn, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên phát hiện khi ở trong loại trạng thái này, mình có thể nhìn thấy những tiên gia cản trở Du lão gia.

Những thứ này giống như những làn khói trắng trong suốt có đủ các hình dạng kỳ lạ.

Hình người hình thú, nửa người nửa thú cái gì cũng có, hơn nữa còn có thể thay đổi theo thời gian.

Tất cả những gì tạo thành cơ thể của chúng đều rung động theo tiếng trống của Lý Chí.

Chúng giống như một quyển sách, trong giây phút Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bộ dáng của chúng, hắn ngay lập tức hiểu được chúng.

Những tiên gia này thật sự rất nhiều, chúng ở khắp mọi nơi, tựa như một thứ hư không vĩnh viễn không xuất hiện.

Nếu như muốn chúng tiếp xúc với hiện thức, thì nhất định cần phải thông qua một loại giai điệu nào đó, và tiếng trống chính là

điều kiện xuất hiện của chúng.

"Tiếng trống!"

Lý Hỏa Vượng phục hồi tinh thần, cắn răng tiếp tục xông về phía trước.

Chương 109: Xin Lỗi

Cái chuông trong tay càng lắc càng mạnh.

Khi hắn không ngừng tới gần, thì tiếng chuông dần bắt đầu đè lên tiếng trống, phòng thủ bên Du lão gia cũng bắt đầu có đột phá.

Thấy tình huống không ổn, vẻ mặt Lý Chí ngưng lại, miệng há ra, hai bên khóe miệng nháy mắt bị xé rách. Đầu lưỡi đỏ tươi lập tức lè ra bên ngoài như lưỡi rắn.

Thanh âm của hắn biến đổi, biến thành giọng điệu thê thảm bi ai.

"Khói~mây~a ~~"

Lời này vừa ra, trong nhất thời, bốn phía cuồng phong gào thét, tiếng trống một lần nữa lại áp đảo tiếng chuông.

Hơn nữa, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe được một tiếng nỉ non nhẹ nhàng của một nữ nhân nào đó vang lên bên tai. Cảnh vật trước mặt hắn cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo một cách nhanh chóng.

Dần dần, tiếng gió thổi vang lên, tất cả động tĩnh xung quanh đều bị những thanh âm khác thay thế.

Tiếng nói chuyện, tiếng xoay rubik, tiếng giày da, tiếng chuông điện thoại.

Chờ hắn phục hồi tinh thần, thì chợt phát hiện mình mặc quần áo bệnh nhân màu xanh trắng, đang được người đỡ đi tản bộ trong sân bệnh tâm thần.

"Tất cả đều là giả! Tất cả đều là ảo giác!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong nháy mắt liền nhìn thấy lão Lưu đầu đang được nữ nhi của mình nâng đi ra ngoài ở phía xa xa, khoảng cách của cả hai giống hệt khoảng cách vừa rồi giữa mình và Lý Chí.

"Hỏa Vượng, làm sao thế?"

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên dữ tợn cười lạnh một tiếng, chỉ bằng chút ảo giác này mà đã muốn mê hoặc hắn, đúng là đã xem thường hắn quá rồi. Những thứ khác thì có khi còn hên xui, nhưng ảo giác đối với hắn căn lbản là

Người này còn muốn ảo giác mê hoặc mình, vậy hắn xem như coi như kém, cái khác không được, nhưng ảo giác đối với hắn căn bản là vô dụng.

Hất tay người đang đỡ mình ra, chân phải đạp lên bậc thềm vườn hoa, Lý Hỏa Vượng công thẳng về phía lão Lưu đầu.

Tiếng nói chuyện xa xa dần dần truyền vào tai Lý Hỏa Vượng.

"Bác sĩ, cảm ơn ngài, nếu không có ngài, cha ta sẽ không tốt như vậy."

"Ha ha, có gì đâu, đây là trách nhiệm của bác sĩ bọn ta thôi. Lưu sư phụ, nhớ kỹ, sau khi về nhà nhớ uống thuốc đúng giờ."

"Được được."

"Lý Chí!"

Tiếng hò hét của Lý Hỏa Vượng làm cho mọi người theo bản năng quay đầu lại, bao gồm cả lão Lưu đầu cố ý vì xuất viện mà thay một bộ quần áo.

"Rầm!"

Một đấm của Lý Hỏa Vượng nện mạnh vào má của lão Lưu Đầu, một bộ răng giả trộn lẫn máu quay cuồng trên không trung.

Một giây sau, ảo giác nhanh chóng lui ra, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Lý Chí trước mắt bị mình đánh tới ngẩng đầu lên, máu mũi chảy

ròng ròng.

Tiên gia bốn phía có ý định cứu viện, nhưng lại bị sáu vị Du lão gia ngăn cản.

"Ta cho ngươi gõ!"

Keng một tiếng, Lý Hỏa Vượng rút trường kiếm, ra sức đâm một cái.

Mũi kiếm cực kỳ sắc bén cắt đứt ngón tay Lý Chí, đâm xuyên qua da thịt bị nhấc lên, trực tiếp đâm thẳng vào giữa bụng hắn.

Một kiếm này làm cho tiếng trống ngừng lại, cả tiên gia và Du lão gia đều dần dần tiêu tán, bốn phía chung quanh bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Lý Chí kinh ngạc nhìn cái bụng chảy máu không ngừng của mình, chậm rãi lui về phía sau hai bước, tê liệt ngã xuống đất.

Lý Hỏa Vượng thở hồng hộc nhìn Lý Chí sắp chết, rồi nghiêng đầu nhìn về phía sau, phát hiện Nhị Thần đang dây dưa với những người khác ở phía xa cũng đang dần tan rã.

"Ha ha, Lý chân nhân, xin lỗi..."

…

Nghe được phía sau có động tĩnh, Lý Hỏa Vượng lấy tay che bả vai nóng bỏng, một lần nữa nhìn về phía Lý Chí trên đất. Hắn đây là...đang xin lỗi mình à?

"Đã là người sắp chết rồi, ngươi còn giả bộ với ta làm gì. Bày đặt hòa với chả nhã, thế kẻ vừa nãy muốn giết ta là ai?"

Sắc mặt Lý Chí dần dần trắng bệch, sau đó hắn lộ ra một tia cười khổ.

"Ta hết cách rồi, ta thật sự hết cách rồi, chúng nó bức ta, ngươi có thể chạy, nhưng ta thật sự chạy không được. Từ lúc ta bắt đầu ra tay thì ta đã không còn chạy được nữa."

Máu tươi màu đỏ sậm dần dần chảy ra từ thân thể Lý Chí, nhiễm đỏ bùn đất bên dưới, rõ ràng thời gian còn lại của hắn không nhiều lắm.

Lý Hỏa Vượng biểu tình phức tạp đứng ở nơi đó, nhìn Lý Chí rồi nghe những lời không biết thật giả của hắn.

"Thật ra...Chuyện này cũng không tệ cho lắm. Rốt cuộc thì trong đầu cũng được yên tĩnh rồi."

Lý Chí cảm khái nói.

"Những chuyện trước đó đều là Tiên gia ép ngươi làm?"

Lý Hỏa Vượng một lần nữa mở miệng hỏi.

"Haha...Ngươi nếu không tin thì cũng không có cách nào, từ ngày đó trở đi, ta đã trở thành một con rối trong tay chúng. Ta từng phản kháng, nhưng lại vô dụng, người không đấu được tiên gia."

Lý Hỏa Vượng lười phân biệt lời nói của hắn là thật hay giả, trực tiếp đi tới bắt lấy chuôi kiếm định rút ra.

Dùng sức kéo nhưng không kéo được, hắn phát hiện Lý Chí cư nhiên đang dùng bàn tay bị gọt bỏ ngón tay, gắt gao bắt lấy lưỡi kiếm.

Lý Chí khóe miệng chảy máu, ha hả cười.

Chương 110: Khó Hiểu

"Lý chân nhân, có một chuyện, lần sau nếu lại gặp được người như ta thì phải nhớ cẩn thận đấy. Tâm tố của ngươi trong mắt nhiều người quả thật là một miếng bánh ngon. Rất khó bảo đảm sẽ không có người có ý xấu với ngươi."

Nghe nói như vậy, trái tim Lý Hỏa Vượng nhất thời co rụt lại, hắn vốn không trông cậy vào việc có thể nghe được tin tức gì từ miệng Lý Chí, không nghĩ tới hắn cư nhiên tự mình mở miệng nói ra.

Nhìn người sắp chết trước mắt, Lý Hỏa Vượng cố ý thả chậm ngữ khí.

"Tâm Tố rốt cuộc là cái gì?"

"Tâm tố giả, từ thủy biến thành hình, có hình có chất, nhưng chưa thành thể, viết là tâm tố. Tâm tố, chính là thành thể được hình thành từ thủy hình."

"Cái gì?"

Lý Hỏa Vượng hiển nhiên không nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

"Đây là tiên gia nói với ta, ta là kẻ thô lỗ, chưa từng đọc qua mấy năm sách cho nên nghe không hiểu lắm. Nhưng đó là lần đầu tiên ta thấy chúng nó vui vẻ như vậy. Cho nên ta nghĩ...nó hẳn là một thứ tốt."

Lý Hỏa Vượng giơ tay lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn.

Liên tưởng đến những hòa thượng mưu đồ bất chính của Chính Đức Tự lúc trước, hắn biết điều này cũng đủ chứng minh Lý Chí không lừa gạt mình.

"Trong thế giới này, ta là một thứ gì đó rất hiếm? Nhưng con người ta ngoại trừ việc có bệnh tâm thần thì rõ ràng cùng người bình thường không có gì khác nhau, tâm tố rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

Lý Hỏa Vượng ghi tạc những lời Lý Chí vừa nói vào lòng, hắn mơ hồ cảm thấy việc này rất quan trọng.

Ngay sau đó hắn lại nghĩ tới Đan Dương Tử, vị sư phụ đã chết kia của hắn.

Lý Hỏa Vượng phát hiện, chuyện này kỳ thật ngay đã có điềm báo từ đầu, sư phụ tiện nghi của mình tìm dược dẫn cũng không phải là tùy tiện tìm.

Nếu những người khác đều tu luyện phương thức quái dị giống như Đan Dương Tử, như vậy họ không chừng cũng phải dùng dược dẫn giống như mình.

Lúc này, thanh âm của Lý Chí bắt đầu dần dần nhẹ đi, con ngươi cũng bắt đầu dần dần tan rã.

"Lý chân nhân, ngươi có thể giúp ta một việc nhỏ sao?"

Lý Hỏa Vượng một lần nữa nhìn về phía Lý Chí sắp chết.

"Ngươi nói xem."

"Hai mươi hai tháng sáu là tiết Thanh Minh, đến lúc đó, có thể đốt thêm chút tiền giấy cho ta không? Lý Chí ta đã nghèo cả đời, ta không muốn chết rồi vẫn là một con quỷ nghèo."

Nói xong lời cuối cùng, Lý Chí lại theo thói quen cười cười, máu chảy xuống khóe miệng hắn.

"Kiếp sau đầu thai, làm súc sinh cũng được, không dám lại Khiêu Đại Thần nữa, quá oan uổng, quá...mệt mỏi. Cả đời này của ta còn sống không bằng kẻ hầu trong kỹ viện."

"Lý chân nhân, nhớ rõ sau này làm gì cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm Khiêu Đại Thần. Việc này quả thật không dánh cho người mà, thật sự quá khổ quá nghẹn khuất."

Hai hàng nước mắt trượt xuống khóe mắt hắn.

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt phức tạp nhìn người này.

Đủ loại hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu hắn, , chính hắn có lẽ là một người tốt, nhưng hắn làm cái gì không làm cái gì cũng không phải là chuyện mà hắn có thể quyết định.

Hắn chỉ là một người đáng thương bị tiên gia khống chế mà thôi.

Thế giới tàn khốc này nói cho hắn biết, có thể sử dụng những lực lượng đặc thù kia, không nhất định là cao nhân biết pháp thuật như Tâm Tuệ Đan Dương Tử, mà cũng có thể là nô ⌊ệ của những lực lượng đó.

"Đa tạ chỉ điểm, những thứ này rất quan trọng đối với ta, Lý Chí huynh."

Lúc này Lý Chí chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, dùng khí lực cuối cùng nói:

"Còn nữa, ngày đó ngươi hỏi muốn trừ tà, là có việc phải không? Hãy nhớ đi về phía nam. Tới đó tìm một đám ni cô mặc quần áo đen, các nàng...miễn cưỡng...xem là...thiện nhân, hẳn là...giúp ngươi."

Lý Hỏa Vượng như thế nào cũng không nghĩ tới còn có phần thu hoạch ngoài ý muốn này, chuyện này liên quan đến Đan Dương Tử trên người mình, vì vậy vội vàng gấp gáp hỏi:

"Ni cô? Môn phải của họ tên gì?? Họ giỏi đuổi trừ tà ma sao?"

Lý Hỏa Vượng nói nửa ngày nhưng không có ai đáp lại, lúc này hắn mới phát hiện, giờ phút này trong mắt Lý Chí không có bất kỳ ánh sáng nào, hắn đã chết.

Nhìn Lý Chí chết không nhắm mắt, lý Hỏa Vượng trong lòng không khỏi cảm giác được ngũ vị tạp trần.

Nếu hắn không phải là Khiêu Đại Thần, thì có lẽ hai người đã có thể trở thành người bạn tốt.

Ngay sau đó, những người khác cũng từ đằng xa tới gần.

"Lý sư huynh, tiếng trống ngừng lại, thứ tinh quái kia bỗng nhiên không nhúc nhích. Ớ? Người này bị sao thế?"

Đám Cẩu Oa Tiểu Mãn vừa cùng Nhị Thần dây dưa một trận, thoạt nhìn phi thường chật vật, người nào người nấy đều bị thương, chỉ có điều cũng may đều là vết thương nhỏ.

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, hắn đưa tay bắt lấy chuôi kiếm trên bụng Lý Chí rồi rút ra, sau đó cắm vào vỏ kiếm phía sau.

"Tìm một chỗ chôn hai người họ đi, miễn cho bị sói hoang cắn xé."

"Vì sao chứ sư huynh? Những kẻ này đều là ác nhân cướp của giết người đó!"

Cẩu Oa rất khó hiểu.

Chương 111: Ai Cũng Muốn Gặm Một Miếng

Lý Hỏa Vượng không giải thích gì, chỉ dùng tay nhẹ nhàng khép mắt Lý Chí lại.

Lý Hỏa Vượng không để lại bia cho Lý Chí, một kẻ cô đơn như hắn cũng sẽ không có người tế bái, để bia ngược lại dễ xảy ra chuyện.

Bận rộn hơn nửa ngày, chờ họ trở về, gà trong thôn đều gáy vang.

Vừa đến cửa, hắn ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng lưng gầy gò đứng bên cạnh giếng. Bạch Linh Miểu lúc trước còn vô cùng suy yếu nằm trên giường, bây giờ cư nhiên lại ở đó khom lưng lấy nước.

"Lý sư huynh! Ngươi đi đâu vậy? Sao ngươi lại bị thương? Không có xảy ra chuyện gì chứ?"

Bạch Linh Miểu lo lắng hỏi.

Lý Hỏa Vượng nhíu mày đi qua ném cái thùng trong tay nàng sang một bên.

"Đang sốt mà còn lấy nước cái gì, mau đi vào trong phòng nằm."

"Ta không sao, ta khỏe rồi, không tin ngươi sờ sờ xem."

Lý Hỏa Vượng đặt tay lên trán nàng, phát hiện thật sự hạ sốt, có chút ngoài ý muốn nói:

"Đan dược ta luyện chế cũng không có dược hiệu mạnh như vậy, ngươi xác định mình không có việc gì?"

Vẻ mặt của Bạch Linh Miểu cứng lại, ngay sau đó lại nở nụ cười.

"Không sao, ta thì có thể có chuyện gì chứ. Khỏi bệnh rồi, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?"

"Không có việc gì cũng trở về nằm cho ta, vừa mới khỏi bệnh

không được đu.ng nước!"

…

Không cần biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, người đã chết rồi, sau cái chết của Lý Chí, chuyện này cũng đã kết thúc.

Mặc dù gặp nguy hiểm nhưng cũng thu hoạch rất lớn.

Đầu tiên, Lý Hỏa Vượng biết được nguyên nhân hòa thượng chùa Chính Đức mưu đồ bất chính.

“Tâm tố giả, hình thành từ sự biến đổi của Thái Thủy, có hình dạng có bản chất nhưng lại chưa có thực thể, được gọi là tâm tố. Tâm tố cũng chính là bản chất của nước khi chưa có thực thể.”

Đây là những lời Lý Chí đã nói với hắn trước khi chết, trong thế giới mình đang ở cực kỳ hiếm thấy tâm tố bằng mắt người.

Lý Hỏa Vượng không hiểu nhiều về văn cổ nhưng dựa theo ký ức mơ hồ trong trường học, hắn vẫn hiểu được đại khái vài ý trong này.

Dựa theo cách nói này thì thái thủy trong đó là một loại vật chất nào đó chưa thành hình, còn tâm tố là thứ được sinh ra trước thái thủy.

Dịch được thì dịch được nhưng lúc này lại khiến Lý Hỏa Vượng mơ hồ.

“Rõ ràng ta là người, một người bình thường có máu thịt, sao có thể là chất gì đó chưa thành hình người được chứ? Chuyện này hoàn toàn không hợp lý.”

Nghe xong mấy thứ huyền ảo này, nghĩ kiểu gì cũng không hợp với người sống.

Một vật thậm chí còn chưa hình thành vật chất thì làm sao có thể là vật sống được, còn biết suy nghĩ và di chuyển nữa chứ.

Đối mặt với vấn đề này, Lý Hỏa Vượng nghĩ mãi cũng không ra.

Nhưng không cần biết hắn nghĩ thế này, hành động của đám người Đan Dương Tử, phương trượng Tâm Tuệ và cả Lý Chí nói cho Lý Hỏa Vượng biết người tu đạo ở thế giới này nghĩ thế nào.

“Đừng quan tâm đến tâm tố là cái gì nữa, bây giờ ta chính là thịt đường tăng, ai cũng muốn gặm một miếng.”

Dọc đường đi, Lý Hỏa Vượng tự giễu.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn mất niềm tin với người ở thế giới này, bất kỳ ai nói bất kỳ điều gì cũng có thể là giả, cũng có thể là bọn họ đang lừa gạt mình.

Điều này rất khiến người ta nghi ngờ, mỗi người tiếp xúc trong thế giới này đều có mục đích riêng.

Nhưng mà thời gian cũng phải trôi qua, có phiền toái thì cũng phải ăn từng miếng một.

Ít nhất thì Lý Hỏa Vượng có thể kết luận được Lý Chí không hề lừa gạt mình, người sắp chết nói chuyện cũng tốt, lời hắn nói chính là thật.

Đối phương còn nhờ mình hóa vàng mã cho hắn và lễ tảo mộ nữa mà, lừa chút chuyện thì cũng chẳng có lợi gì cho hắn cả.

“Này, mọi người chờ chút đã!”

Nghe thấy có người gọi, cả đám Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn thì thấy một nam nhân có tướng mạo chất phác, tay cầm thứ gì đó đuổi theo từ phía sau.

“Các ngươi đi đâu vậy? Khiêu đại thần đồng hương của ta đâu? Chính là hai ông bà đi cùng các ngươi ấy.”

Người nọ thở hổn hển hỏi.

Lý Hỏa Vượng đương nhiên không thể nói là mình đã giết hắn được:

“Hắn có việc nên đi trước với tức phụ rồi.”

Người kia cũng không nghi ngờ Lý Hỏa Vượng, trái lại còn nhét một cái bọc nặng trĩu trong tay vào ngực hắn.

“À, là thế à, vậy đây là cái bọc trong phòng hắn, trước khi đi hắn quên cầm theo, các người cầm đưa cho hắn đi, đa tạ.”

Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ rõ cái bọc màu sắc này, lần đầu tiên gặp mặt, Lý Chí đã cõng thứ này trên lưng.

Lý Hỏa Vượng chưa kịp nói thêm gì, người kia vừa đưa đồ xong đã rời khỏi.

Bước trên con đường đất mấp mô lần nữa, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng phức tạp nhìn cái bọc trong ngực.

Chắc chắn không thể nào trả thứ này lại cho Lý Chí được rồi, tại hắn đã chết rồi.

Lúc này, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Có khi nào mình sẽ tìm được thứ gì đó có giá trị trong bọc của Lý Chí không nhỉ?”

Chương 112: Kiếm Tiền

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng nói là làm, trực tiếp mở cái bọc này ra.

Bên trong không có thứ gì lóa mắt cả, toàn là những món đồ rất cổ xưa.

Đầu tiên là một tấm da cổ trắng mịt mờ, vừa thấy chắc là chuẩn bị cho Khiêu đại thần rồi.

Lý Hỏa Vượng cầm lên ném sang ven đường, Khiêu đại thần để lại ấn tượng xấu với hắn, nhìn thấy thứ này là cảm thấy thật xui xẻo.

“Ôi trời, đừng có ném mà, tấm da tốt biết bao nhiêu, lỡ sau này có thể làm được chút gì đó thì sao.”

Bạch Linh Miểu cầm lại.

“Nó thì làm được gì chứ? May vá à?”

Lý Hỏa Vượng phát hiện trong một số chuyện, Bạch Linh Miểu tiết kiệm hơn hắn nhiều.

“Bây giờ chúng ta đã hết sạch tiền rồi, tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm thôi.”

Thấy đối phương đặt cẩn thận lên xe lừa, Lý Hỏa Vượng lắc đầu tiếp tục lục lọi cái bọc.

Sau đó hắn cầm một nửa xâu đồng tiền lên, nhìn ánh sáng đồng tiền mới mới cũ cũ, chắc Lý Chí đã tích góp nửa xâu tiền này rất lâu rồi.

Lý Hỏa Vượng cầm lên xóc xóc trong tay, khẽ thở dài một tiếng.

Cũng không biết Lý Chí tích lũy số tiền này định làm gì, nhưng chắc chắn là hắn đã rất cố gắng làm ra được số tiền này.

“Cầm đi mua lương thực đi.”

Lý Hỏa Vượng ném tiền vào trong ngực Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu đang lo về chuyện tiền nong, vừa thấy mấy đồng tiền này là mặt mày lập tức hớn hở.

Nhưng mà ngay sau đó lại chuyển thành lo lắng.

“Sư huynh, chúng ta cũng nên tìm công việc kiếm tiền mới được, mấy đồng tiền này cũng không chống cự được bao lâu đâu.”

“Công việc kiếm tiền ư? Ngươi định làm cái gì? Hát hí khúc như đám Lữ trạng nguyên hả?”

Lý Hỏa Vượng vừa lục lọi trong bọc vừa nói.

Bạch Linh Miểu lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Nếu cha ta biết ta hát hí khúc chắc chắn sẽ đánh chết ta, ta nói là một vài công việc chính đáng khác ấy.”

Lý Hỏa Vượng giơ tay cầm sợi dây xuyên qua ngọc bội hình tròn, đặt vào trong tay nàng.

“Đừng lo chuyện tiền nong nữa, tìm một nơi giàu có bán cái này đi, vậy là có hết rồi.”

“Cái này ta còn nè, cái này ta còn nè.”

Cẩu Oa móc một xấp lì xì trong ngực ra, đưa qua đó.

Lý Hỏa Vượng bất ngờ nhìn hắn một cái.

“Mấy cái này là bao lì xì mà Đan Dương Tử đã phát cho những tên đệ tử đã chết đấy hả? Ngươi trộm từ bao giờ thế?”

“Ta lấy lúc mới ra khỏi Thanh Phong Quán, chẳng phải thấy mấy người khác không cầm sao, ha ha, thế nên ta thuận tay cầm luôn.”

Trong giọng nói gian xảo của Cẩu Oa còn mang vẻ đắc ý.

Đúng lúc đó, Lý Hỏa Vượng dừng tay lại, hắn sờ trúng một món đồ hình tròn phình lên trong bọc.

Lấy ra xem thử, bất ngờ phát hiện là hai cái hồ lô to chừng bàn tay.

“Có phần giống với hồ lô chứa đan dược, Khiêu đại thần cũng biết luyện đan ư?”

Nhìn thứ này, Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cầm hồ lô lên đổ ra hai lần nhưng không có thứ gì rơi ra cả.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nhắm một mắt lại kề đến sát miệng hồ lô, định xem xem bên trong đó có gì thì nửa phần trên của hồ lô chợt vỡ ra.

Cái miệng nho nhỏ của hồ lô lập tức mọc ra từng hàng răng trắng nhọn, hung hắn táp tới mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ôi trời…”

Một tiếng, cũng may Lý Hỏa Vượng lui lại nhanh, nếu chậm một

bước thì nửa phần da mặt cũng đã bị xé xuống rồi.

Lý Hỏa Vượng còn chưa tỉnh táo nhìn cái hồ lô trong tay lại khôi phục lại như cũ.

Thứ này là một vật sống, không ngờ Lý Chí lại dùng nó để đựng đồ, vậy thứ trong này chắc chắn cực kỳ quý hiếm, rốt cuộc trong này chứa gì chứ?

Giống như có cảm ứng, lục lạc bên hông Lý Hỏa Vượng khẽ run lên một chút.

“Các ngươi chờ chút đã.”

Lý Hỏa Vượng giật mình nói xong, quay người đi vào trong rừng.

Trong rừng cây rậm rạp, tiếng chuông vang lên, chẳng mấy chốc Du lão gia đã được triệu hồi ra.

“Trong này là cái gì?”

Lý Hỏa Vượng giơ hồ lô trong tay đến trước mặt hỏi Du lão gia.

“Tuổi thọ.”

Lý Hỏa Vượng không dám tin nhìn hồ lô trong tay.

“Gì cơ? Ngươi xác định trong này đựng tuổi thọ ư?”

…

Tuổi thọ, đây vẫn luôn là một vấn đề nan giải quấy nhiễu mọi người, bây giờ đáp án của vấn đề nan giải này đã nằm trong tay Lý Hỏa Vượng.

Trước hết đừng quan tâm tại sao thứ như tuổi thọ lại có thể trừu tượng hóa như vậy.

Ở trong thế giới kỳ quái này, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hỏa Vượng đã không còn suy xét về những vấn đề thứ yếu thế này nữa.

Thứ bây giờ hắn nên cân nhắc hơn chính là thứ trong tay này có ý

nghĩa thế nào đối với mình.

Dựa theo sự chỉ điểm của Du lão gia, Lý Hỏa Vượng giơ cao hồ lô trong tay, nhắm về ánh mặt trời trên không trung.

Không lâu sau, ngay miệng hồ lô giống như cánh hoa nứt ra.

Sáu viên tiểu cầu tròn trịa, trong đó còn lờ mờ có chữ thọ màu vàng đang di chuyển, nhấp nhô chậm rãi trên chất lỏng màu xanh lục sền sệt.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận thò tay vào trong nước lấy một viên ra.

Ngón tay hắn cầm rất chặt, không dám sơ suất. Theo như Du lão gia giải thích thì thứ như tuổi thọ chỉ cần đụng phải Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ gì đó cũng đều sẽ tiêu tán, nếu rơi xuống đất cũng sẽ mất hết.

Chương 113: Không Sạch Sẽ

Một viên này đại biểu cho một năm tuổi thọ của người bình thường.

Lúc hiện ra dưới ánh mặt trơi, những tuổi thọ thể rắn này bắt đầu tan rã dần ra, bao phủ một làn khói nhẹ màu vàng khiến người ta chấn động.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, thứ kia lập tức đi vào tay hắn.

Lý Hỏa Vượng cảm giác cả người nhẹ nhàng hơn hẳn, hắn đã tăng được một năm tuổi thọ.

“Nếu cứ dùng thứ này thì chẳng phải ta có thể bất tử vĩnh viễn rồi ư?”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng vứt suy nghĩ không thiết thực này đi.

Nghĩ đến những lời lúc trước Lý Chí, không khó đoán ra những tuổi thọ này chính là “tiền trà nước” mà các tiên gia muốn.

Lý Chí vì tích lũy chút tuổi thọ ấy mà có trời mới biết đã vượt qua bao nhiêu đại thần rồi, nếu thật sự nhẹ nhàng như thế thì hắn cũng không già dặn như vậy rồi.

Tác dụng duy nhất của những tuổi thọ này e là chỉ dùng để đút cho Du lão gia thôi.

Lý Hỏa Vượng nói xong định vớt hết năm viên trong đó ra trực tiếp hấp thu hết.

Đêm qua, vì đối phó với Lý Chí mà hắn đã mời tận sáu vị Du lão gia, ba nhân sáu là mười tám, nhất định phải bù lại những chỗ đó.

Nhưng lúc ngón tay chạm đến những quả cầu tuổi thọ kia, Lý Hỏa Vượng chợt dừng lại.

“Trên thế giới này, thứ này có được sử dụng như tiền tệ không nhỉ?”

Tục ngữ có câu một tấc quang âm một tấc vàng, tấc vàng khó mua tấc quang âm, nhưng nếu như tấc vàng thật sự có thể mua được tấc quang âm thì sao đây?

“Thứ này cho dù là ở chỗ người phàm hay ở chỗ những người tu hành thì có lẽ cũng có giá trị rất cao, cứ hấp thu hết như vậy thì tiếc quá, nhất định phải dùng hợp lý mới được.”

Lý Hỏa Vượng rút tay ra khỏi hồ lô, nhìn cái miệng rộng dữ tợn kia chậm rãi khép lại khi hồ lồ quay về dưới bóng cây.

Hắn cầm hồ lô quay người đi về phía xe ngựa, Lý Hỏa Vượng tìm một sợi dây buộc hồ lô bên hông, tiếp tục lục lọi trong cái bọc.

Nhưng mà sau đó Lý Hỏa Vượng cũng không tìm được thứ gì có giá trị cả.

Một bộ trang phục hơi cũ, hai đế giày đã bị mài mòn một nửa, đầu sợi, cái đê và mấy cái tượng bùn bảo gia tiên.

Đây chính là toàn bộ những gì Lý Chí có, là tất cả gia tài của hắn.

Nhìn thấy mấy thứ này, Lý Hỏa Vượng không khỏi thổn thức vài

phần. Lực lượng của tiên gia chẳng những không giúp cho Lý Chí có được cuộc sống tốt hơn mà trái lại còn khiến hắn sống khổ hơn cả người bình thường.

Muốn dùng năng lực tiên gia thu hoạch tiền tài cho Lý Chí là một việc cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng những tiên gia kia chưa chắc sẽ làm vậy.

Họ chỉ muốn một tên nô ⌊ệ nghe lời thu thập tuổi thọ thôi, còn nô ⌊ệ sống thế nào thì họ không quan tâm.

Lý Chí nói không sai, những hành động của Khiêu đại thần là không phải người.

“Lý sư huynh, có thể cho ta thứ này được không?”

Một đạo đồng trên mặt chảy nước mũi, nhìn chằm chằm vào những tượng bùn kia.

Suy cho cùng những người này cũng ăn khổ, chịu vất vả, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, mà đứa trẻ thì đều ham chơi.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, cầm những tượng bùn hình người kia đặt ven đường.

“Mấy thứ này không sạch sẽ.”

Tiếng bánh xe lừa vang lên liên tục, không ngừng nhấp nhô về phía trước.

Lúc trước Lý Chí lừa Lý Hỏa Vượng những chuyện khác nhưng có một chuyện không hề lừa hắn, đó là đoạn đường tiếp theo thật sự rất gập ghềnh, đi nửa đường cũng không tìm thấy chỗ dừng chân khác.

Cứ đi trên con đường bùn đất như vậy hơn mười ngày, cuối cùng lúc này họ cũng tìm thấy được một thành trấn không to không nhỏ.

Dù bây giờ bầu trời đang đổ mưa li ti nhưng vẫn không ngăn được nụ cười hạnh phúc nở trên gương mặt mệt mỏi của họ.

“Cuối cùng cũng được ngủ trên giường rồi, cả đoạn đường đúng là mài chết chúng ta.”

Một nam nhân cụt tay trong đám lên tiếng phàn nàn.

Không phải là hắn không có tay, chỉ có điều có một cánh tay khác cánh tay bình thường, cánh tay đó chỉ to chừng cánh tay của trẻ con.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng dời khỏi bản đồ trong tay:

“Chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, chờ mưa tạnh rồi tiếp tục lên đường.”

Bánh xe lừa bắt đầu lăn vào trấn.

Lúc đám Lý Hỏa Vượng đi đến đầu trấn, phát hiện có không ít xe ngựa, xe bò và xe cút kít chạy ra ngoài trấn.

Người có xe cũng rất ít, đa số đều là người đi bộ.

Mấy người này khoác một cái áo tơi, tay vác giỏ trúc đựng giấy vàng là một chén trứng thịt cá nho nhỏ, nét mặt thương cảm lặng lẽ đi ra ngoài.

“Sao vậy? Trong trấn có chuyện gì cả?”

“Lý sư huynh, hôm nay là lễ tảo mộ, họ đang đi tảo mộ đó.”

“Chưa gì mà đã đến lễ tảo mộ rồi à? Nhanh thế.”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm.

Đi vào trong trấn, ven đường dựng vài sạp hàng, trong đó toàn bán giấy vàng và thỏi vàng ròng, còn có cả người giấy và trâu giấy, làm ăn rất khá.

Lý Hỏa Vượng đã đồng ý với Lý Chí nên không muốn nuốt lời.

Chương 114: Đốt Tiền Vàng

Nhưng đến khi hắn đã cầm tiền giấy và nến trong tay rồi mới sững sờ, mình nên đốt cho Lý Chí đã chết kia thế nào đây?

“Sư huynh, ngươi cứ giao việc này cho ta, ta lành nghề, ta biết làm.”

Cẩu Oa đắc ý vỗ bộ ngực khô quắt kia.

Chẳng mấy chốc họ đã tới ngã tư đường trên trấn, ở đó cũng có không ít người đang đốt vàng mã cho người nhà ở nơi phương xa.

Cẩu Oa móc đao của mình ra, vẽ một cái vòng tròn trên mặt đất, khoanh tròn lại thành một cái lỗ, hướng của cái lỗ đang hướng về phía chôn Lý Chí.

Giấy vàng được nhóm lửa trong vòng tròn rỗng, dần bị thiêu rụi thành tro tàn.

Cẩu Oa đứng bên cạnh giúp đỡ, vừa đốt vừa hét to.

“Đốt lần đầu là đốt cho Lý Chí, đốt lần sau là đốt cho vợ hắn, mẹ kiếp tên nào dám cướp thì tên đó tên chó đẻ, kiếp sau chỉ được làm súc sinh thôi!”

“Ngươi hét như vậy có tác dụng gì không?”

Lý Hỏa Vượng cầm vàng ròng tay tay nhét vào lửa.

“Có tác dụng chứ, chắc chắn là có tác dụng. Tam thúc của ta dạy ta như thế đó, chỉ cần la như vậy là cô hồn dã quỷ cũng không dám cướp tiền âm phủ chúng ta đốt xuống.”

Cẩu Oa nói rất tự tin.

Lý Hỏa Vượng nhìn làn khói xám chậm rãi lượn lờ trước mặt, rất lâu sau mới từ từ lên tiếng:

“Các ngươi nói thử xem, sau khi người ta chết đi sẽ biến thành ma thật ư?”

“Lý sư huynh, ngươi nói xem cái này có gì phải nói dối đâu, người chết rồi không biết thành ma thì biến thành gì chứ?”

“Có lẽ người đã chết nên cái gì cũng bị mất, cũng không biến thành ma, không để lại gì cả, con người yếu ớt nhỏ bé vậy đấy.”

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ quái trong thế giới này, chỉ có ma quỷ là chưa từng thấy.

Câu này làm cho những người xung quanh lập tức cảm thấy có phần bất an, bốn mắt nhìn nhau.

Cẩu Oa ôm vai, dùng tay an ủi cả người nổi đầy da gà của mình.

“Trời ạ Lý sư huynh, ngươi nói chuyện nghe ghê quá đi. Đang là lễ tảo mộ, ngươi đừng nói linh tinh như thế, người chết chắc chắn sẽ biến thành ma, sau đó chắc chắn sẽ đến địa phủ đầu thai chuyển kiếp, chắc chắn là thế đó.”

“Sao ngươi lại chắc chắn như thế? Ngươi thấy tận mắt à?”

“Vì...Vì dì Hai của ta đã nói cho ta biết đó, nàng đã sống tận chín mươi bốn tuổi rồi nên biết rất nhiều.”

…

Từng tấm giấy vàng bị ngọn lửa đốt cháy dần biến thành tro tàn màu đen, khí nóng bốc lên như diều gặp gió.

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng phức tạp nhìn mọi thứ trước mắt.

“Lý Chí à Lý Chí, ngươi muốn tiền giấy thì ta cũng đã đốt xuống rồi, chỉ mong là ngươi có thể nhận được nó thôi.”

Vừa nói xong, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy tro tàn màu đen trước mặt xoáy một vòng như là tự đáp lại bản thân mình.

Giây phút đó, đột nhiên Lý Hỏa Vượng hơi hiểu được suy nghĩ của những người mê tín kia.

Một so sánh cực kỳ tuyệt vọng và tàn khốc, sau khi chết đi, mọi thứ đều biến mất sạch, sau khi chết mà còn có thể biến thành ma tiếp tục luân hồi thì đúng là một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp.

Xấp giấy vàng cuối cùng trong tay bị ném vào đống lửa, Lý Hỏa

Vượng đứng dậy, phủi bụi tro trên người.

“Đi thôi, chúng ta lên trấn tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút, cả đoàn đều ướt nhẹp hết rồi.”

Hắn vừa định đi, Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh đã bảo hắn nghiêng người tới.

“Lý sư huynh, không thấy Tiểu Mãn tỷ đâu cả.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng quan sát lại tất cả mọi người, đúng là không thấy nữ nhân mắc chứng bệnh nhiều lông kia đâu cả.

“À ta nhớ ra rồi, lúc trước nàng từng nói với ta, hình như nhà nàng ở ngay kế bên này.”

Không có ai đáp lại câu này cả. Qua chuyện lúc trước, tất cả mọi người đều biết Tiểu Mãn về nhà định làm gì, trong lúc nhất thời bầu không khí hơi ngột ngạt này làm cả người cũng áp lực hơn.

“Vậy Lý sư huynh, hay chúng ta đi tìm nàng thử đi? Nếu cố gắng thì có thể cản được đấy.”

Cẩu Oa cười ngượng ngập, thò bàn tay vào trong cái mũ rộng vành gãi gãi mái tóc bóng nhẫy của mình.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cái, cất bước đi về phía một chỗ có treo bảng khách sạn.

“Đi tìm phòng khách sạn dàn xếp xong trước đã, kế bên này là quê của Tiểu Mãn, chắc chắn nàng rất quen đường, nàng làm xong sẽ tìm tới chúng ta thôi.”

Câu này làm cho Bạch Linh Miểu đang ngập ngừng cũng yên tĩnh lại, hai tay níu lấy vạt áo y phục, lặng lẽ đi theo sau.

Trời u ám, mưa lác đác, nàng không cần vải bịt mắt, trong đôi mắt màu hồng nhạt tràn đầy bi thương.

Chẳng mấy chốc đã đặt được phòng trọ khô mát, một số người đi gội đầu thì gội đầu, tắm rửa thì tắm rửa, chờ sau khi chuẩn bị xong hết mới tập trung đến đại đường ăn cơm.

Trong túi không có nhiều lộ phí, đồ ăn trên bàn bình thường, đa số toàn là thức ăn chay, chỉ có món duy nhất được gọi là món mặn lại chính là trứng xào mướp đắng, còn cả tóp mỡ xào ớt nữa.

Chương 115: Ăn Cơm

Nhưng mọi người đều ăn uống no say, nguyên nhân không đâu xa, món tóp mỡ rất vừa miệng, ngửi mùi thôi cũng đã bắt đầu thèm rồi.

Hôm nay là lễ tảo mộ nên khách sạn không có nhiều người ở trọ ăn cơm, tên chạy bàn đứng rảnh rỗi nói chuyện với tiểu nhị đang tính sổ sách.

“Này Tú Tài, ngươi biết gì không? Ta nghe nói là có lẽ ngoài biên cảnh chuẩn bị chiến tranh nữa rồi.”

“Ta không thích nghe mấy chuyện này, mặc dù ta là một tên chạy bàn nhỏ bé, không làm được gì nhiều nhưng tin tức vẫn rất linh thông. Ta nghe nói lần này Tứ Tề ta chuẩn bị đánh phía Đông.”

“Phía Đông?”

Lý Hỏa Vượng đang ăn cơm như thường dóng tai lên nghe, phía Đông chính là địa bàn trong cửa khẩu.

Lý Hỏa Vượng không có nhiều người quen bên đó, người hắn lo lắng nhất chính là gánh hát Lữ gia.

Nhưng vừa nghĩ tới Lữ trạng nguyên khéo đưa đẩy kia, hắn lại yên lòng, lão đầu kia cực kỳ mồm mép, sẽ không sao cả đâu.

Tiểu nhị bắt đầu nhỏ giọng.

“Tú tài, ta nói cho ngươi biết nhé, khoảng thời gian trước kinh doanh bên kia đều chạy về hết, chắc chắn là đã nghe được tin tức gì đó rồi.”

Lý Hỏa Vượng đang ăn cơm khẽ lắc đầu, cái nơi chết tiệt này đã hỗn loạn thế này rồi, vừa tà ma vừa cướp đường, những người bề

trên thong thả quản lý dân sinh, thế mà còn thời gian rảnh rỗi xuất binh đánh trận, đúng là quá hồ đồ.

Tiểu nhị tràn đầy phấn khởi định nói thêm gì đó, hai mắt chợt sáng lên, vội ra cửa khách sạn nghênh đón.

“Chà vị công nương này, mời ngài vào trong, ngài nghỉ chân hay trọ lại ạ?”

Nghe thấy tiếng động, đám Lý Hỏa Vượng đồng thời quay lại, nhìn thấy một nữ nhân đội mũ rộng rành màu đen, xách đao ngắn đi tới.

Cả thị trấn này không có nhiều người biết ăn mặc kiểu này, lúc nhìn thấy mu bàn tay mọc đầy lông đen kia, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng đoán ra được thân phận của người này.

“Tiểu nhị, đem thêm một bộ bát đũa, sau đó bảo đầu bếp làm thêm hai món ngon nữa.”

“Vâng, có ngay!”

Lý Hỏa Vượng dùng cùi chỏ đụ.ng đụ.ng Đồ Đần bên cạnh, đại ca ngốc chỉ biết gắp đồ ăn ăn lấy ăn để, bưng bát ngồi xổm dưới bàn ăn.

Tiểu Mãn đi đến ngồi xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Mũ rộng vành màu đen được tháo xuống, lộ ra gương mặt vì khóc mà làm thấm ướt bộ lông màu đen của nàng.

Sau khi Lý Hỏa Vượng hít một hơ, ăn mấy miếng cơm, hắn đã ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng trên người Tiểu Mãn rồi.

“Bát đũa tới đây, ôi trời đất, má ơi!”

Lý Hỏa Vượng xua tay đuổi tiểu nhị sợ hãi đi, cầm bát đũa đặt trước mặt Tiểu Mãn.

“Ăn cơm đi.”

Tiểu Mãn nhìn cái bát rỗng trước mặt với vẻ thống khổ như đang

hồi ức chuyện gì đó.

“Hắn cũng bán muội muội ta rồi, muội muội ta bị bán cho một lão già hơn năm mươi tuổi, đầu năm nay nàng vừa chết vì khó sinh.”

Trên bàn chỉ có tiếng bát đũa chạm vào nhau và tiếng nhấm nháp, giờ phút này không có ai lên tiếng cả.

“Hắn chính là cặn bã, ta hận hắn, ta chỉ uống ăn thịt hắn, uống máu của hắn thôi!”

Tiểu Mãn nghiến răng nghiếng lợi gằn từng chữ một.

Nghe thấy vậy, Bạch Linh Miểu ngồi bên cạnh đau lòng tới gần, duỗi hai tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng ôm nàng.

“Mẹ ta khuyên ta, dù hắn có thể nào thì hắn cũng là cha ta, nói giết cha ruột sẽ bị trời phạt, nhưng ta tình nguyện bị trời phạt, ta muốn giết hắn!”

Lý Hỏa Vượng dùng thìa múc mấy muỗng canh rau xanh đậu hũ vào trong bát trống của mình, bưng bát lên đổ vào trong miệng, nhẹ nhàng lên tiếng như đang nói chuyện phiếm.

“Ông trời ở đây không có mắt đâu.”

Trên bàn ăn dần yên tĩnh lại, mấy người khác ngồi yên tĩnh lại chỗ, lặng lẽ nhìn chăm chú vào Tiểu Mãn.

Trong mắt họ đều có sự tức giận và bi thương, tất cả họ đều là thuốc lẫn, có thể cảm động lây cho tình cảnh của Tiểu Mãn.

Trước khi có được nơi chốn để về, không ai dám chắc được mình có bị người nhà bán đi hay không.

Lúc phẫn nộ trong mắt Tiểu Mãn lui đi, chỉ còn lại vẻ mê mang.

“Nhà ta mất rồi, bị ta tự tay phá hủy, ta không biết tiếp đến phải đi đâu cả.”

“Thịt lừa xào rau, thịt kho tàu cá sông đây, các vị khách quan dùng ngon miệng.”

Tiểu nhị đặt hai món ăn xuống, tháo chạy trốn đi.

Lý Hỏa Vượng cầm cái chén rỗng của Tiểu Mãn, xới một chén cơm đầy, đẩy đến trước mặt nàng.

“Ăn cơm đi.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng dùng đũa gắp một cái xương cá to như cây tăm trong cá kho, vừa xỉa răng vừa đi lên phòng trọ trên lầu hai.

Mấy người khác thấy vậy cũng lần lượt tản ra, cả đại đường chẳng mấy chốc chỉ còn lại một mình Bạch Linh Miểu ngồi với Tiểu Mãn.

Nước mắt nhỏ xuống khắp lông tóc trên mặt, không ngừng nhỏ xuống trên cơm.

Nàng run rẩy cầm đũa, bưng chén lên, ăn từng miếng cơm chan nước mắt.

Càng ăn nước mắt lại càng chảy ra, cuối cùng nàng bưng chén cơm khóc thật to.

Chương 116: Tu Viện

"Đang~~một miếng ngọc vỡ ba lượng~~"

"Ba lượng?! Ta không thèm đổi nữa!"

Lý Hỏa Vượng vô cùng tức giận, hắn cầm miếng ngọc bội đi thẳng ra khỏi tiệm cầm đồ.

Miếng ngọc bội này bình thường phải đáng giá khoảng bốn mươi vạn, vậy mà ở cửa tiệm cầm đồ này lại chỉ đáng giá có ba lượng. Nơi này làm ăn quả thực quá là thất đức!

Đi ra khỏi cửa, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn tấm bảng của tiệm cầm đồ.

"Nơi này làm ăn bịp bợm như vậy, chắc hẳn chúng đã lừa không

biết bao nhiêu tiền của người khác rồi ấy chứ. Chi bằng tối nay ta qua đây cướp hết của chúng thì quá đã."

Ngay khi ý niệm này vừa nảy ra trong đầu, Lý Hỏa Vượng liền giật mình vì suy nghĩ ấy. Sau khi nắm chặt bàn tay lại rồi tự đấm vào mặt mình một cú thật đau, hắn hậm hực quay trở lại nhà trọ.

Về đến phòng, Lý Hỏa Vượng lấy tấm bản đồ rồi trải lên giường, hắn nói với Bạch Linh Miểu đang mải vá tấm da làm trống ở bên cạnh:

"Gọi Tiểu Mãn qua đây."

Ngón tay của Lý Hỏa Vượng từ từ di chuyển về phía nam. Trước khi chết, Lý Chí có nhắc tới ở phía nam có một nhóm ni cô áo đen, họ có khả năng giải quyết Đan Dương Tử trên người hắn.

Hiện tại Đan Dương Tử đang không ngừng ảnh hưởng đến bản thân Lý Hỏa Vượng, vì vậy hắn nhất định phải tìm cách loại bỏ Đan Dương Tử càng sớm càng tốt, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Lý Chí nói rằng những vị ni cô đó có thể tạm coi là người tốt, nhưng Lý Hỏa Vượng không tin hắn, sau khi trải qua không biết bao nhiêu chuyện, giờ đây hắn không còn có thể tin tưởng bất cứ một ai được nữa.

Nếu muốn nhờ những ni cô đó trừ khử Đan Dương Tử, hắn phải trao đổi với họ bằng những thứ mà họ không thể từ chối nhưng lẽ dĩ nhiên, Lý Hỏa Vượng vẫn phải đảm bảo an toàn cho chính bản thân hắn nữa.

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía cuốn Thiên Thư bên cạnh Vạn Thọ Hồ Lô trên giá sách, đây là tất cả những gì hắn có.

Nhưng đó là chuyện của sau này, quan trọng nhất bây giờ là phải tìm ra những ni cô mà Lý Chí nhắc đến.

"Lý sư huynh, ngươi tìm ta có việc gì thế?"

Tiểu Mãn thở hổn hển đi tới. Ngoại trừ khóe mắt hơi đỏ thì cảm xúc của nàng ấy trông không có bất cứ điểm gì khác thường.

“Ngươi vừa đi đâu đấy?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Ta vừa đi tìm tiêu cục để nhờ họ gửi lại giúp giấy di ngôn ở Tứ Tề thôi. "

"Mấy việc vặt thế này ngươi để người khác làm là được rồi, tạm thời ngươi cứ tạm trốn một thời gian đi đã kẻo đám sai nha lại tìm đến ngươi gây khó dễ."

Lý Hỏa Vượng nói với cô.

Ánh mắt của Tiểu Mãn thoáng lóe lên, nàng bình thản lắc đầu nói:

“Không sao đâu.”

Rồi nàng ấy lại nói thêm:

"Mẹ ta không báo quan."

"Ồ, vậy mau qua đây xem giúp ta tấm bản đồ này với. Ngươi là người địa phương nên khu vực quanh đây ngươi đều nắm rõ như lòng bàn tay đúng không?"

Tiểu Mãn bước tới, nhìn vị trí mà Lý Hỏa Vượng chỉ tay trên bản đồ.

"Ngươi có biết nơi nào có tu viện gần khu vực này không? Nơi đó có những ni cô mặc y phục màu đen."

"Tu viện? Y phục màu đen à?"

Tiểu Mãn nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng dùng những ngón tay mềm như nhung của nàng chỉ về một ngọn núi tọa lạc tại hướng tây nam của bản đồ.

"Có lẽ nơi ngươi nói là ở đây rồi. Nơi này là Hằng Hoa Sơn, ta nghe nói Tôn Viên Ngoại trên thị trấn từng tới đây bái lễ Kim Thân Bồ Tát."

"Kim Thân Bồ Tát! Ngươi biết những gì về tu viện này?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết mức có thể để thu thập thông tin liên quan đến nơi này.

"Ta không rõ lắm, nhà ta nghèo nên không đến được những nơi xa như vậy để dâng hương bái Phật đâu. Ta chỉ nghe nói hương khói ở đây lúc nào cũng nghi ngút khắp trời."

"Chà ..."

Lý Hỏa Vượng thầm ngán ngẩm trong lòng. Những điều này nàng ta nói cũng bằng không vậy, vốn chẳng khác gì so với hương khói ở Chính Đức Tự.

"Tu viện này có gì đặc biệt không? Chẳng hạn như ở Chính Đức Tự có thể cầu sinh quý tử rất linh nghiệm."

Tiểu Mãn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói:

“Ta nghe nói ni cô ở đó đều rất mập."

“Rất mập, thế thì có gì mà đặc biệt chứ?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ rồi lấy tay gõ vào vị trí trên bản đồ.

“Đi thôi, chúng ta đến nơi này xem xem.”

Một nửa số tiền của Lý Chí dùng để đổi lấy lương khô, mì gạo chũ và một hũ mỡ lợn lớn. Nhóm của Lý Hỏa Vượng họ bắt đầu khởi hành đi đến mục tiêu tiếp theo.

Họ không cô đơn, trên đường có rất nhiều những người khác cũng đi cùng cùng hướng với họ.

Thông qua cuộc trò chuyện của họ, Lý Hỏa Vượng đoán được rằng, thì ra họ cảm thấy chiến tranh sắp nổ ra, vì vậy cuộc sống ở biên giới không an toàn chút nào. Nên bấy giờ họ đang tranh thủ di dời vào phía bên trong nội địa trước khi phong ba bão táp ập đến.

Chương 117: Hồ Nước

Cứ đi rồi lại nghỉ, cuối cùng sau khi đi qua một ngã ba, con đường

bắt đầu thưa thớt dần bóng người.

Khi Lý Hỏa Vượng tưởng rằng con đường này chỉ còn duy nhất nhóm người họ thì phía trước hắn là mặt nước rộng mênh mang.

Một cơn gió heo may nhè nhẹ thổi qua mặt nước, làm vạt áo của Lý Hỏa Vượng khẽ lay động theo.

“Đây chính là biển mà nhị thúc công từng nói ư?"

Cẩu Oa kinh ngạc cảm thán.

Mặt nước mênh mông hiện ra trước mắt họ hệt như một tấm gương khổng lồ phản chiếu giữa trời và đất, cả khoảng không gian bao la rộng lớn trải dài đến vô tận. Những gì mà họ có thể thấy ở phía xa xăm kia chỉ là một dải ngăn cách giữa bầu trời và mặt nước mênh mang, đó là đường chân trời.

Lý Hỏa Vượng lấy bản đồ ra nhìn lại.

“Không, đây không phải biển, đây chỉ là một cái hồ mà thôi. Một cái hồ vô cùng vô cùng lớn."

Tứ Tề vốn dĩ là nơi có nhiều núi non sông nước, vì vậy ở đây có một cái hồ lớn như vậy cũng là lẽ thường tình.

“Sư huynh, nước trong hồ này hơi đen!"

Nước trong hồ đu.c ngầu, cho dù có đứng ngay bên bờ cũng không thể nhìn thấy đáy, cảnh tượng này khiến những người đứng trên bờ không khỏi lạnh sống lưng.

Lý Hỏa Vượng cất bản đồ đi và nhìn nhóm người còn lại đang đứng sát bên hồ.

"Hãy chờ xem họ định làm gì."

Khi một chấm đen nhỏ xuất hiện ở phía xa, mọi người trên bờ bắt đầu hướng mắt về phía ấy. Chấm đen ấy di chuyển ngày một gần bờ, thì ra đó là một con thuyền độc mộc. Những người này dự định sẽ đi qua hồ bằng thuyền.

Chiếc thuyền gỗ này trông rất cũ, nhưng nó cũng rất lớn.

"Nào, nhanh lên! Lên thuyền, mỗi người bảy mươi văn tiền."

Một thuyền viên đứng trên thuyền và hét lên với những người khác trên bờ.

"Sao lại là bảy mươi văn tiền? Năm ngoái có bốn mươi sáu văn tiền thôi."

Một người trên bờ tỏ ra không vừa lòng với mức giá này.

Nhưng gã thuyền viên chân trần không kiêng nể gì mà tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Thế ngươi có muốn đi hay không đây, có bản lĩnh thì tự mà bơi qua đi.”

Người đàn ông nghe vậy liền ngoan ngoãn trả tiền, gã thuyền viên nhổ một ngụm nước bọt xuống hồ.

"Sắp ra trận rồi mà còn kì kèo mặc cả, bọn ta tăng giá thì làm sao nào?"

“Đi thôi, lên thuyền đi.”

Lý Hỏa Vượng tiến về phía thuyền. Ở nơi đất khách quê người này, thứ hắn sợ không phải là tốn kém mà là lòng người.

Con thuyền chở hàng chục người bắt đầu chầm chậm lái về phía giữa hồ.

Những người chưa bao giờ đi thuyền dễ bị say sóng, nhưng Lý Hỏa Vượng không sao hết.

Anh ta ngoái đầu về phía thuyền viên của con tàu và hỏi:

“Sư phụ, khoảng bao lâu nữa đến bờ bên kia?”

“Hehe, hai canh giờ nữa sẽ tới nơi, đừng lo, trước khi trời tối sẽ tới đó.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu, cảnh giác nhìn dòng nước trước mũi tàu bị

rẽ ra làm đôi.

Mặt nước hồ đen kịt trông vô cùng bức bối, như thể có thứ gì đó nguy hiểm đang ẩn nấp sâu dưới đáy hồ.

“Trong hồ này chắc không có thứ gì có sở thích ăn thịt người đâu ha?"

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hỏa Vượng giờ đây như một con nhím xù gai đầy mình.

"Ngươi nói đúng, đó đều là những tin đồn nhảm do lũ người rảnh quá bịa nên thôi. Ta ở đây gần hai mươi mùa xuân rồi chẳng phải vẫn sống sờ sờ đó sao? Ngươi yên tâm đi, ta đã cầm tiền rồi thì nhất định sẽ đưa các ngươi sang bên kia bờ an toàn."

Lúc này, Lý Hỏa Vượng mới thả lỏng được một chút.

Khi con tàu từ từ di chuyển về phía trước, ánh chiều tà cũng đang dần ngả về phía tây.

Khi những đám mây trên bầu trời dần bị nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn, chiếc thuyền chầm chậm tiến vào một cánh đồng lau bao la bát ngát.

“Sắp đến rồi.”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác quan sát những bông lau xung quanh.

Khi suy nghĩ ấy còn dở dang trong tâm trí hắn, đột nhiên bị cắt đứt bởi một tiếng "Tõm" truyền đến từ phía sau lưng.

Khi mọi người quay đầu lại vì âm thanh vừa rồi thì tất cả đều hốt hoảng nhận ra người lái thuyền và gã thuyền viên không biết đã biến mất từ khi nào!

"Mẹ ơi! Họ bị thứ gì đó ở dưới nước ăn mất rồi!!"

Tiếng hét thất thanh của người nọ ngay lập tức khiến những người còn lại nháo nhào lên vì sợ hãi.

"Ngồi xuống! Các người có muốn thuyền bị lật không?"

Lời mắng của Lý Hỏa Vượng khiến cả thuyền yên lặng hơn. Hắn quay lại nhìn vào người của mình.

“Ai trong các ngươi biết chèo thuyền?”

Nhưng đáp lại hắn là những cái lắc đầu nguây nguẩy của mọi người.

Đương Lý Hỏa Vượng đang nghĩ xem phải làm gì, bỗng nhiên trong bụi lau quanh hắn có động tĩnh.

Đột nhiên trong những bụi lau nọ xuất hiện vài con thuyền độc mộc chở nam nữ già trẻ mang theo gươm trên tay, những con thuyền này đang từ từ bao vây tứ phía con thuyền của Lý Hỏa Vượng.

Trên một trong những chiếc thuyền gỗ, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy thuyền viên của chiếc thuyền vừa rồi.

Chương 118: Nói Tiếng Người

Lúc này, hắn đang dùng dao găm nhỏ tự rạch mặt, nhận ra Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình, hắn cười nói:

"Tiểu hậu sinh, hahaha, ngươi muốn ăn Cổn Đao Diện hay Hồn Đồn Diện vậy nè?"

(Chú thích: Cổn Đao Diện: dùng gươm đâm đến chết; Hồn Đồn Diện: ép nhảy xuống sông rồi chết đuối. Cổn Đao Diện và Hồn Đồn Diện là hai phương thức giết người điển hình của lũ cướp trên sông Tầm Dương, nay thuộc tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Trong đó, Cổn Đao Diện và Hồn Đồn Diện đều có chữ "Diện" 面 có nghĩa đen là mì, vì vậy nên con gũy này mới dùng từ ăn theo cách chơi chữ.)

…

“Thủy phỉ.”

Lý Hỏa Vượng đoán được ngay danh tính của đám người trên chiếc thuyền tam bản nhỏ.

Thì ra đây vốn là một ván cờ, một ván cờ dụ tất cả mọi người vào bẫy rồi cùng nhau vây lại cướp bóc.

“Ồ, người dân ở đây chân chất thật đấy.”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn chúng và lẩm bẩm một mình.

Lúc này, hắn cũng phát hiện trong đám thủy phỉ không chỉ có nam nhân cường tráng, còn có nữ nhân, người già và cả trẻ nhỏ, xem ra đây là sản nghiệp của cả gia tộc rồi.

"Vu"t~"

Một mũi tên bắn qua đâm vào mạn thuyền khiến hàng chục người trên thuyền càng thêm hoang mang lo sợ.

“Các vị lão gia thiếu gia à, bọn ta đều là những hảo hán, chuyên đi cướp của người giàu chia cho người nghèo ở Hằng Sơn. Chỉ cần các ngươi ném hành lý, trang sức vàng bạc trên người qua bên đây, bọn ta sẽ không bao giờ làm tổn thương một cọng lông của các ngươi.”

“Nhưng nếu để bọn ta phát hiện ra ai trong số các ngươi đang giấu dù chỉ một văn tiền, hehe, tới lúc đó các ngươi chỉ còn có thể lựa chọn giữa Cổn Đao Diện và Hồn Đồn Diện thôi nha!"

Sau khi tên cầm đầu đám cướp dứt lời, đám người trên thuyền vốn đã hoảng sợ lại bắt đầu nháo nhác hết lên vì sợ hãi.

Nhiều người đã bắt đầu quăng hành lý và gói hàng xuống nước.

Đi đường mà gặp cướp còn có thể chạy trốn, nhưng bây giờ họ đang ở giữa mênh mang sông nước, giờ họ chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Dù bây giờ nhảy xuống nước trốn thì họ cũng không thể chạy thoát khỏi đám người coi nước là nhà này được.

Lý Hỏa Vượng nhìn chiếc thuyền tam bản nhỏ đang lênh đênh trên mặt hồ, hắn tiến lên một bước, nói với lão đại của chiếc thuyền:

"Bằng hữu à, mau thành thật đưa bọn ta lên bờ bên kia đi, ta sẽ coi

như chưa có việc gì xảy ra mà tha cho các ngươi."

Lão đại của bọn cướp nhíu mày lại, quan sát Lý Hỏa Vượng một lượt từ trên xuống dưới lần nữa. Hắn khinh thường hỏi:

“Tịnh kiên tử, súy cá mạn?”

"Nói tiếng người, mau đưa bọn ta lên bờ! "

Lý Hỏa Vượng bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn cáu bẳn đáp.

"Này! Huynh đệ mau coi kìa~ Thì ra đây là thằng oắt con vắt mũi chưa sạch~ Có khi lông phía dưới của nó còn chưa đến lúc mọc nữa kìa! Hahaha!"

"Hahaha!!"

Lũ thủy tặc nghe xong liền thi nhau cười theo.

"Hậu sinh à, ngươi nghĩ ngươi là đạo sĩ thì ghê gớm lắm sao? Trước đây ta từng chém bảy tám tên đạo sĩ như ngươi rồi!"

"Ta nói cho ngươi biết, cả cái hồ này là địa bàn của Nguyên gia bọn ta! Dù có là rồng, cũng phải quắn quéo trước bọn ta, dù có là hổ thì cũng phải nghiêng mình kính cẩn. Dù có là Thiên Vương Lão Tử hạ phàm cũng phải nộp phí đi đường cho ông đây!"

Nghe đại ca thủy tặc tự tâng bốc mình lên tận Cửu Trùng Thiên, lũ đệ phía sau ha ha cười nói không ngừng, thi nhau vỗ tay tấm tắc khen lão đại không ngớt.

Tậm chí nhiều tên trong số chúng đã bắt đầu phân chia thu hoạch của ngày hôm nay.

"Cha ơi! Con muốn cướp thiếu nữ tóc trắng kia về làm vợ! Nàng ấy có ngoại hình trông lạ quá!"

"Không được, bắt về chơi chơi thôi, loại phế nhân này không thể làm con dâu của ta được! Ta không muốn cháu đích tôn của ta sau này sinh ra cũng có ngoại hình dị dạng như vậy!"

"Vậy thì con nhường cha chơi trước, khi nào cha chơi chán ả rồi

đến lượt con."

"Ha ha, con ngoan của ta, con hiếu thảo vãi linh hồn đấy!"

"Linh đoong~ Linh đoong~ “

Tiếng chuông vang lên như ngàn mũi kim đâm vào tai đám người, mặt nước cũng vì đó mà dâng lên cuồn cuộn.

Lý Hỏa Vượng tràn ngập sát khí trong ánh mắt, hắn lấy từ trong túi ra một bao đất rồi nhanh chóng đổ vào miệng.

Du Lão Gia nhanh chóng thành hình rồi nhắm vào thuyền của lũ thủy tặc mà bơi tới.

Lũ thủy phỉ vô cùng hoảng loạn trước sinh vật không rõ lai lịch này, bọn chúng vội vàng dung cung tên bắn liên tục vào nó nhưng đều vô dụng.

Bất kì cơ thể phàm trần mắt thịt nào bị Du Lão Gia đâm xuyên qua đều ngay tắp lự đông cứng toàn thân mà ngã nhào xuống nước chết đuối.

Sau một lúc, hàng chục xác chết đã nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Bọn thủy phỉ không ngờ lần này lại đụng phải một kẻ lợi hại nhường ấy, việc đã đến nước này, chúng chỉ biết khóc cha gọi mẹ, lũ lượt thi nhau nhảy xuống nước bỏ chạy.

"Lý sư huynh, thuyền bị thủng rồi! Dưới nước có thủy quái đang tác oai tác quái dưới đáy thuyền!"

Du Lão Gia nhanh chóng hòa mình vào dòng nước theo chỉ lệnh của Lý Hỏa Vượng, chỉ một lúc sau, từ dưới nước nổi lên thi thể cởi trần của vài tên thổ phỉ.

Chương 119: Tế Bái

Tận dụng thời cơ ngắn ngủi này, những tên thủy tặc khác xung quanh vội vội vàng vàng tẩu thoát sạch sẽ, chỉ còn lại chiếc thuyền

tam bản vô chủ và đống xác trôi lênh đênh theo dòng nước.

Mặc dù tất cả bọn chúng đều đã chạy bán sống bán chết hết, nhưng sự việc vẫn chưa đến hồi kết thúc.

"Mau múc hết nước đi! Dùng quần áo bịt lỗ hổng ấy lại đi!"

Lý Hỏa Vượng tất bật kêu những người khác giúp mình.

Bấy giờ họ đang ở giữa hồ, nếu thuyền bị chìm thì dù có Du Lão Gia cứu cánh, cả bọn cũng chỉ có đường chết.

Sau một hồi hỗn loạn, lỗ hổng của thuyền cuối cùng cũng được bịt kín.

Vậy mà Lý Hỏa Vượng còn chưa kịp nghỉ ngơi tí nào thì Bạch Linh Miểu bên cạnh đã giật giật vạt áo hắn và chỉ về một bụi lau sậy phía xa xa.

Dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, một ohiếc thuyền tam bản nhỏ lại từ trong bụi lau trôi ra, người trên thuyền đôi mắt đỏ hoe, ngồi thất thần nhìn chăm chú vào vài chục cái xác đang nổi lềnh đềnh trên mặt nước.

Đứng ở mũi thuyền là một lão già với mái tóc bạc phơ và tấm lưng còng đang được tên cầm đầu đám thủy phỉ lúc nãy dìu. Tuy giọng của lão hơi run rẩy nhưng lại có thể vang vọng rất xa trong không gian trống trải này.

"Cao nhân à, tất cả những người này đều là mấy chục màng người nhà Nguyên gia bọn ta! Nếu ban nãy ngài xưng tên thì bọn ta nào dám cản ngài? Hay là vì hôm nay tâm tình ngài không thoải mái, muốn xem chút cảnh máu đổ thành sông?"

Lý Hỏa Vượng lười nghe lão già này nói năng nói cuội, bèn hỏi những người phía sau xem ai bơi giỏi, rồi đi lấy cột tre đang giữ nước ở đằng xa.

Thuyền nhất định phải đến được bờ bên kia, nếu chỉ đứng im một chỗ như vậy cũng không phải cách hay, còn chưa kể trời đang bắt đầu nhá nhem tối rồi.

Giọng nói của lão già chứa đầy sự tang thương và cuồng nộ.

"Chuyện này đến cùng rồi, nói gì cũng vô ích, mạng của chúng ta thật rẻ mạt, vậy nhưng kẻ nào đã giết nhiều mạng người nhà Nguyên gia chúng ta như vậy rồi còn muốn bình an vô sự rời đi, ta e rằng không thể để các ngươi toại nguyện được!"

Lời nói kỳ lạ của lão già ở phía xa khiến Lý Hỏa Vượng nghi ngờ, nhưng vì ở khoảng cách quá xa và sắc trời lúc này cũng đã nhá nhem tối nên hắn không thể nhìn rõ được lão ta định làm gì.

“Ai mắt nhìn tốt xem giúp ta xem bọn chúng định giở trò gì."

Lý Hỏa Vượng không dám lơ là cảnh giác, ở nơi đồng không mông quạnh này tốt nhất nên cẩn trọng vẫn hơn.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh hắn cố gắng nheo mắt lại nhìn về phía đằng ấy, sau khi quan sát một lúc, hắn nói:

"Họ dường như...đang dập đầu bái lạy, có vẻ như họ đang tế bái gì đó. Bối phận cũng khá cao đấy, họ dùng cả dê, trâu, lợn tam súc hiến tế cơ. Ối dồi ôi! Trời đất quỷ thần ơi! Lão già kia còn ném hai đứa trẻ chưa đầy tháng xuống nước nữa!"

Nghe đến đây, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt thắt lại, hắn lại một lần nữa rung Đao Linh trong tay.

Dù chúng định giở trò gì đi nữa thứng hành động kì quái vừa rồi chắc chắn có vấn đề, giờ không phải lúc để tiếc rẻ một mạng người mới chỉ ba thángnữa rồi.

Du Lão Gia nhanh chóng thành hình, nó hướng thẳng về phía tàn dư của đám thủy phỉ mà bay tới. Xui xẻo thay, vừa đi dược nửa chặng đường thì ngay lập tức nó phải bay ngược trở về.

Ngay lúc nó đang vội vã quay trở lại, toàn bộ con thuyền phía dưới Lý Hỏa Vượng phải chịu một cơn chấn động kịch liệt, âm thanh cọt kẹt của những thanh gỗ cọ mạnh vào nhau liên tục vang lên dưới dòng nước dữ dội.

“Có thứ gì đó dưới nước!”

“Bùm !!”

Có một tiếng động vang trời lở đất như muốn xé rách cả không gian lúc này.

Cả con thuyền bị một lực vô cùng khủng khiếp làm bật lên giữa không trung, rồi lại rơi tự do xuống mặt hồ.

Con thuyền vốn đã cũ kỹ nên không thể chịu được sự chấn động lớn như vậy, sau khi rơi xuống, cả con thuyền bị vỡ vụn ra thành nhiều mảnh tứ tung khắp mặt hồ.

Lý Hỏa Vượng lúc này ngã nhào vào trong lòng hồ, dòng nước lạnh băng khiến toàn thân hắn ê buốt, hắn rùng mình mở mắt ra.

Hắn thấy trong dòng nước đu.c ngầu hòa cùng phù sa của đáy đồ, thấp thoáng xuất hiện thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy và len lỏi.

"Xoẹt…"

Bảy con ngươi kì quái lóe ra những tia phản xạ quỷ dị đang không ngừng chuyển động đột nhiên mở ra, nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

…

"Đây...Đây là.. Thứ gì?"

Khi nhìn vào những con mắt đó, Lý Hỏa Vượng bỗng có một cảm giác rất kỳ lạ. Hắn cảm thấy dòng chảy của tiềm thức bên trong mình dường như chậm lại, vạn vật xung quanh đều trở nên lạ thường. Thời khắc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình không còn ngụp lặn trong làn nước nữa mà như đang lơ lửng giữa không trung.

Phù sa dưới đáy hồ bắt đầu dâng lên, con thủy quái với bảy con mắt đảo lia lịa liên tục uốn éo không ngừng, nó dần dần nổi lên mặt nước, mang theo nước hồ đu.c ngầu cùng lớp phù sa dưới đáy hồ nổi lên trên.

Khi lớp phù sa dâng lên đưa Lý Hỏa Vượng ra khỏi hồ nước, hắn

nhìn thấy cái miệng xấu xí, thối nát của con thủy quái này còn to hơn cả một ngọn núi, từ cổ họng của nó mọc ra chi chít những xích tu đen sì không ngừng uốn lượn trong không trung.

"Không...không được...như thế này..."

Chương 120: Tổ Gia Gia

Lý Hỏa Vượng cố gắng dùng hết sức bình sinh của hắn để rút thanh trường kiếm đằng sau ra.

Lúc hắn lảo đảo đứng dậy và đâm thanh kiếm về phía con quái vật khổng lồ, những cái xúc tu của nó lập tức cuộn chặt vào thanh kiếm, những chiếc gai nhọn đâm sâu vào cơ thể của Lý Hỏa Vượng , rồi giật mạnh thanh gươm ra, để lại những vết thương rỉ máu không ngừng trên người hắn.

Phía xa xa kia là đám người đang ra sức vật lộn trong đống bùn nhầy nhụa.

Nguyên Nhị đứng trên chiếc thuyền tam bản nhỏ, lo lắng nhìn ông già mà hắn ta đang dìu.

“Tổ gia gia, chúng ta trở về đi, có Hà Bá ở đây, chúng chết chắc."

Lão già lạnh lùng liếc hắn một cái, lão ta rút cánh tay đang được hắn dìu lại, đáp:

"Quay về làng!”

Nghe ra trong ngữ khí của lão già có sự giận dữ, Nguyên Nhị sợ hãi bủn rủn tay chân.

Nhưng hiện tại hắn vẫn không thể làm gì khác ngoài tuân theo mệnh lệnh, hắn chỉ đành cho hai ngón tay vào miệng thổi một hồi sáo rút lui.

Những chiếc thuyền tam bản nhỏ nhanh chóng chuyển hướng và bắt đầu bơi đi giữa bụi lau rậm rạp.

Toàn bộ cánh đồng lau sậy rất lớn, ngoằn ngoèo khúc khuỷu tựa như một mê cung tự nhiên.

Nhưng Nguyên gia đã sống ở đây mấy đời, chúng quen thuộc nơi này hơn bất cứ ai.

Sau khi đi một vòng, cuối cùng chiếc thuyền tam bản nhỏ cũng đến một hòn đảo nhỏ được dệt từ lau sậy. Đây là nhà của họ.

Toàn bộ hòn đảo kể cả ngôi làng nhỏ trên đảo đều được dệt từ cây lau.

Đối với người bình thường có thể sẽ cảm thấy khung cảnh trước mắt thật diệu kì. Song, đối với Nguyên Nhị, khi nhìn vào ngôi làng này chỉ còn lại sự mệt mỏi bởi giờ đây hắn có những thứ khác phải lo lắng.

Tổ gia gia tay cầm gậy chống, lão ta chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng đi xuống thuyền rồi đi thẳng về phía làng. Nguyên Nhị nghiến chặt hai hàm răng rồi rảo bước theo sau.

Những người nhà Nguyên gia khác nhìn thấy cảnh này cũng im lặng đi theo, bầu không khí của toàn bộ ngôi làng trở nên nặng nề.

Ngôi làng trông có vẻ nhỏ nhưng không nhỏ chút nào, thậm chí còn có chỗ để nuôi lợn, vịt.

Cuối cùng, Nguyên Nhị theo tổ gia gia của mình đến một căn phòng làm từ những mảnh xương cá khổng lồ và dệt nên từ những cây lau.

Trong phòng có nến và hương, chính giữa sảnh là bức tranh vẽ cá chép bằng mực sống động như thật đang nhảy qua Long Môn, bên dưới bức tranh là năm cặp bài vị. Đây là là từ đường của Nguyên gia.

“Quỳ xuống tạ tội với Hà Bá và tổ tiên!”

Nguyên Nhị gương mặt nghiêm nghị, nghe thấy mệnh lệnh, đầu gối hắn nhũn ra, lập tức quỳ sạp xuống đất. Hắn dập đầu ba vái trước bài vị của tổ tông.

Lúc bấy giờ, hắn không còn là kẻ cầm đầu băng thủy phỉ dũng mãnh nữa mà chỉ là một hậu nối phạm phải sai lầm nghiêm trọng đang phải nhận hình phạt thích đáng.

Đi tới đi lui được vài vòng, lão già bên cạnh đột nhiên giơ cây gậy trong tay rồi quật thật mạnh vào lưng và đầu của Nguyên Nhị.

Lực ra đòn vô cùng nặng nề, một lúc sau Nguyên Nhị bị đánh chảy máu đầu, khắp toàn thân là những vết tụ máu xanh đen.

Dù vậy, Nguyên Nhị vẫn nghiến răng nghiến lợi chịu đòn, hắn không dám động đậy dù chỉ một chút.

Mãi đến khi lão già đánh mệt rồi phải thở hổn hển trên cây gậy, Nguyên Nhị ới dám ngoảnh lại cúi dập đầu xuống nói với lão:

“Tổ gia gia, con sai rồi.”

“Nói ta nghe xem, sai ở đâu?”

Lão ta trừng mắt lên với hắn và hỏi.

"Con hấp tấp quá. Con chưa hiểu rõ thực lực của địch đã khinh thường chúng, không ngờ rằng trong số đó lại có một tên với sức mạnh khủng khiếp như vậy, thành ra mấy chục huynh đệ chết thảm dưới tay hắn còn cả hai nhỏ một trai một gái làm vật tế sống cho Hà Bá, tất cả đều là lỗi của con.”

"Hứ! Thì ra ngươi cũng biết cơ đấy!”

Lúc này, sự tức giận trên gương mặt lão già mới nguôi ngoai đi phần nào.

Sau khi Nguyên Nhị tỏ thái độ dằn vặt, hắn nói với ngữ khí không cam lòng:

"Nhưng lúc trước con đã nói với tên đạo sĩ đó là vung cái man rồi, mà tên tiểu tử ấy không hiểu con nói gì nữa!"

"Phốc!"

Đột nhiên, phần đầu của cây gậy chọc thẳng vào mắt trái của

Nguyên Nhị, khiến cả con mắt trái của hắn cứ như vậy mà vỡ nát ra, máu chảy đầm đìa khắp mặt.

“Ahhh!!”

Nguyên Nhị thống khổ ôm chặt lấy một bên mắt đã mù của mình, hắn không ngừng lăn lộn trên nền đất, kêu lên thảm thiết vì đau đớn.

Nhưng sau khi lăn lộn vài vòng, hắn ta nín nhịn cơn đau vào trong, nặng nề gượng dậy, quỳ xuống trước mặt lão già, toàn bộ cơ thể hắn run rẩy không ngừng vì cơn đau bên mắt trái.

Nhìn vãn bối trước mặt, lão già ưu phiền thở dài.

"Nhị tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi tự mình nhử được con mồi vài lần thì có thể không biết trời cao đất dày, coi trời bằng vung. Nghề này của chúng ta tuy không cần buôn bán thứ gì, nhưng để làm được lâu dài không phải chuyện đơn giản. Trên hết là mắt phải sáng, tay phải nhanh!"

Chương 121: Đạo Sĩ

"Vốn dĩ, ta định giao toàn bộ Nguyên gia lại cho ngươi, nhưng lần này ngươi không chỉ phạm tội tày trời mà còn gây thù chuốc oán với người khác. Cái nết của ngươi làm ta thật sự không thể an tâm được."

Nguyên Nhị nghe vậy liền quên đi cơn đau, hắn hoảng hốt đáp lời:

"Tổ gia gia! Con sai rồi, con thực sự biết lỗi rồi! Nếu con còn phạm phải sai lầm tương tự lần nữa, người cứ việc móc nốt con mắt còn lại của con, con nhất định không oán trách nửa lời.”

"Vài chục mạng người mà chỉ đáng giá bằng một con mắt của ngươi thôi ư? Mơ đẹp đấy!"

Lão già tối sầm mặt nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, hai tên ngồi ngoài cửa xem kịch nãy giờ bưng trên tay những cái đĩa có đủ loại hình xương cá trắng kỳ dị trên đó.

"Phạm tội thì phải chịu trừng phạt, đây là quy chuẩn của toàn thiên hạ, Nguyên gia cũng không ngoại lệ. Ngươi phải cầm cự được qua”Vượt Long Môn", chuyện này ta có thể bỏ qua cho ngươi, cái nhà này vẫn do ngươi làm chủ. Nhưng nếu ngươi không làm được, ta sẽ cho ngươi đại táng đấy."

Nhìn những cái xương nhọn hoắt kỳ quái kia đang tiến gần tới da thịt của mình, toàn bộ cơ thể Nguyên Nhị bất giác run bần bật, nhưng lão già bên cạnh không cho hân bất kì cơ hội chạy trốn nào.

Các cựa xương cong và xoắn từ từ chọc vào da, đâm xuyên qua thịt và cuối cùng dính chặt vào xương hắn.

Đương lúc Nguyên Nhị nghiến chặt răng và chuẩn bị hứng chịu màn sự tra tấn tiếp theo. Một tiếng kêu thất thanh từ ngoài cửa đã cứu hắn.

"Tổ gia gia! Không ổn rồi, người mau đi xem đi! Nước trong hồ biến thành màu đỏ hết rồi!"

Khi đám người đến bên rìa đảo, không ai dám hé răng nói nửa lời.

Trước mắt chúng là toàn bộ nước trong hồ sậy bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, không khí xung quanh bốc lên nồng nặc mùi hôi thối.

Cả bọn sợ đến mức hồn phi phách tán cuối cùng cũng tỉnh táo lại hướng về chủ của cả ngôi làng, tổ gia gia của chúng.

Thần sắc của lão già biên hóa liên tục, lão ta nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường rồi xua xua tay:

“Mở tế đàn, dâng hương!”

Một lúc sau, hương và cúng phẩm đều đã chuẩn bị xong, một đám người quỳ trước hồ nước đỏ au, họ không ngừng bái lậy trước cảnh tượng kì dị này.

Khi thấy nước hồ vẫn chưa có dấu hiệu nhạt đi, lão ta dứt khoát quay người lại và đi về phía một vài người phụ nữ đang bồng con.

Những đứa trẻ này đã thay quần áo mới toanh. Tóc cũng được thắt bím hai sừng bằng chỉ đỏ.

Ông lão trịnh trọng cầm cây bút đỏ nhuộm chu sa, khẽ điểm vào giữa hai hàng lông mày của hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ không biết chuyện gì đang xảy ra, chúng nhìn nhau gcười khúc khích.

Ông già đưa tay xoa đầu chúng, sau đó thở dài và không nỡ nhìn mà nhắm chặt hai mắt lại.

“Đi đi.”

Hai thanh niên trẻ tuổi bên cạnh ban đầu còn khóc cha gọi mẹ, liền giật lấy hai đứa trẻ không đến ba tuổi từ người phụ nữ, họ bồng chúng đi về phía hồ nước.

Đương lúc họ đến bên mép hồ, hai tay giơ cao hai đứa trẻ một trai một gái lên, bất chợt lại dùng lại.

“Hả?”

Ông lão nheo mắt nhìn vào làn nước đỏ sậm, như thể có thứ gì đó sắp trào ra.

Dưới ánh mắt bàng hoàng của mọi người, một tên đạo sĩ toàn thân ướt sũng, hắn cúi đầu xuống bước lên bờ, trên cổ hắn dường như bị kẹt một vật gì đó.

Sau khi lão già chăm chú quan sát nó bèn phát hiện ra đây là một thanh trường kiếm cuốn đầy rêu trong hồ.

…

"Chuyện này không thể, tuyệt đối không thể nào!! Làm sao hắn vẫn còn sống chứ!!"

Nhìn những thứ chảy ra từ làn nước trước mặt, Nguyên Nhi bất giác hét lên.

Từ trước đến giờ chưa có người nào có thể trốn thoát khỏi Hà Bá, vậy mà bây giờ người này có thể làm được.

Hắn biết người này, lúc ấy người trước mắt này đã hại chết mười

mấy vị huynh đệ đạo sĩ mặc hồng bào của hắn!

Không đợi những người này hiểu ra rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thì hắn nhìn thấy tên đạo sĩ kỳ quái từ từ ngẩng đầu lên, mỗi bước chân kéo theo một vệt máu, đi thẳng về phía họ.

"giết! Mau giết hắn!! Nhanh! Đừng để hắn lắc chuông!"

Giọng nói của Nguyên Nhi có chút khẩn trương.

Mặc dù đối phương chỉ có một người, còn bên mình thì có mấy trăm người, nhưng Nguyên Nhi lại có cảm giác khó hiểu muốn xoay người bỏ chạy.

Tiếng vèo vèo vang lên liên tục, hàng chục mũi tên cùng ánh sáng lạnh lẽo bắn về phía đạo nhân, nhưng lại không có mũi tên nào bắn trúng.

Bịch một tiếng, cơ thể đang sống sờ sờ của người đàn ông cứ như vậy bị Lý Hỏa Vượng xé ra.

Da thịt bị xé rách, mạch máu bị vỡ, máu nóng từ bên trong trào ra, phun lên mặt Lý Hỏa Vượng và bãi lau sậy trên mặt đất.

Ban đầu bọn thủy tặc còn có ý đồ muốn bao vây hắn nhưng chưa được bao lâu thì càng ngày càng có nhiều hình ảnh máu me dập tắt nhiệt huyết của họ.

Xương sống trắng hếu, nội tạng bị đập nát, da thịt bị lột ra, đều bị quăng vứt khắp nơi.

Cái này có thể so sánh với khung cảnh ở mười tám tầng địa ngục, khiến cho sự căm phẫn thù hận trong mắt tất cả mọi người dần dần thay thế bằng sự sợ hãi.

Chương 122: Vẫn Còn Sống

Sau khi nhìn thấy đạo nhân trước mặt bắt đầu ăn tim người, cuối cùng họ cũng không thể chịu nổi nữa, hai chân dần dần trở nên run rẩy bắt đầu chạy thoát thân.

Dù lúc này Nguyên Nhi có ra lệnh đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không dừng lại, giờ đây họ hoàn toàn bị dọa sợ vỡ mật rồi.

Khi những người này hoàn toàn mất ý chí phản kháng lại còn đưa lưng về phía Lý Hỏa Vượng, một cuộc thảm sát trần trụi đã diễn ra trên hòn đảo lau sậy này.

“Ông tổ ơi ông tổ, mau nghĩ cách đi!”

Nguyên Nhi nhìn thấy em trai ruột của mình đã bị xé nát, lúc này hắn hoàn toàn bị mất bình tĩnh.

Đến lúc này hắn mới nhận ra rốt cuộc mình đã chọc phải sự tồn tại đáng sợ đến nhường nào.

Ông lão uy nghiêm lúc trước lúc này cũng bị hoảng sợ, ông ta có chút hoảng hốt chắp tay lại, thấp giọng niệm cái gì đó với nước hồ đỏ sậm bên cạnh.

Tiếng niệm chú này kéo dài không được bao lâu, khi nhìn thấy chiếc thuyền lớn bằng máu thịt từ dưới đáy hồ bay lên trên mặt nước, ông lão lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể như muốn ngã về phía sau.

Đó chính là Hà Bá mà tổ tiên của họ tôn thờ từ bao đời nay, nó cứ như vậy mà bị đạo nhân kia giết đi!

Khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng Nguyên Nhi chợt run lên, hắn không nói hai lời cõng cụ tổ lên sau lưng chạy về phíaha trại.

Nghe thấy tiếng khóc thảm thiết phía sau, Nguyên Nhi mắt điếc tai ngơ, cắn chặt răng nhanh chóng chạy trốn.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Đan Dương Tử ở đằng xa từ từ hành hạ đám thủy tặc đến chết, mỗi lần giết một người, màu đỏ trước mặt mình càng ngày càng đậm, cuối cùng đỏ đến nỗi khiến hắn không thể nhìn thấy đường nữa.

Lúc đầu, Lý Hỏa Vượng không muốn ngăn cản cái gì, nhưng khi hắn nhìn thấy Đan Dương Tử đang túm lấy đứa trẻ ba tuổi, cuối cùng hắn không nhịn được nữa.

"Không cần giết trẻ em, không cần giết trẻ em!"

Trong tiếng hét của Lý Hỏa Vượng, Đan Dương Tử túm lấy đồng nam đồng nữ có chấm đỏ giữa mi tâm sau đó hung hăng vứt xuống đất, một chân dẫm lên l*иg ngực nho nhỏ khiến cho nó bị lõm xuống.

Đan Dương Tử đang giẫm lên thi thể chậm rãi quay người lại, trên khuôn mặt máu me lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

"Trẻ con à...dựa vào cái gì chứ?"

Lý Hỏa Vượng mở miệng muốn nói gì đó, nhưng hắn lại quay đầu nhìn về phía mặt hồ hoàn toàn trở nên đen kịt kia, khi nghĩ đến những người bạn đồng hành khác không rõ sống chết, hắn đột nhiên phát hiện bản thân không tìm ra bất kỳ lý do nào để phản bác.

Nỗi đau trong tim gần như trong chớp mắt nuốt chửng lấy toàn bộ của hắn, hắn ôm lấy cái đầu đau nhức của mình, liều mạng hét lên:

"Dựa vào cái gì! Dựa vào họ giết người của chúng ta, ta không thể giết họ?"

Khi hắn lấy lại tinh thần,Đan Dương Tử đã biến mất còn bản thân thì xuất hiện ở chỗ của Đan Dương Tử.

Lúc này trước mặt hắn là một người phụ nữ mập mạp.

Nàng hoa lê đái vũ ôm lấy nửa cái đầu khô đét của người đàn ông khóc lóc thất thanh, xem ra người đó chính là chồng của nàng.

"giết nàng ta đi! giết người nếu không giết! Muốn giết cứ giết cả nhà!"

Một giọng nói không biết từ đâu vang lên bên tai hắn.

Khóe mắt Lý Hỏa Vương không ngừng run lên, hắn chậm rãi rút chuôi kiếm trên cổ mình ra.

Ngay sau đó hắn dùng sức vung kiếm lên, một vòng cung màu

trắng xẹt qua, tiếng khóc thảm thiết đột ngột dừng lại.

Ngay khi hắn ra tay, Lý Hỏa Vượng cảm thấy có một cảm giác đặc biệt từ sống lưng truyền thẳng đến ót hắn, khiến đầu óc hắn chợt choáng váng.

Cảm giác khiến người ta say mê này đã xua tan nỗi tuyệt vọng và đau khổ trong lòng hắn.

“Ha, ha ha.”

Lý Hỏa Vượng không kìm được nụ cười điên cuồng trên mặt, hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay, từng bước đi về phía trại lau sậy.

Không lâu sau, bên trong trại nổi lên trận gió tanh mưa máu.

Nhìn từng khuôn mặt khác nhau dễ dàng bị xé nát, nhìn từng sinh mạng sống động dần tàn lụi, Lý Hỏa Vượng bật cười, giết càng nhiều người hắn cười càng to hơn, khó có thể khống chế mà cười to.

"Móa nó sảng khoái quá đi!!"

Tiếng kiếm xuyên vào trong cơ thể không ngừng vang lên, hòn đảo lau sậy màu vàng sậm dần dần bị nhuộm đỏ.

Ngay hôm đó trời tối hẳn, toàn bộ tiếng kêu thảm thiết trên hòn đảo cũng nhỏ dần.

Bên trong từ đường nhà họ Nguyên, Lý Hỏa Vượng người đầy máu me xách thanh huyết kiếm từng bước tới gần một người thiếu niên gầy gò.

Những nơi khác đều không có tiếng động, người này chắc hẳn là người cuối cùng trên đảo.

Đối mặt với tên sát nhân giết người như ngóe trước mặt, người thiếu niên hoàn toàn bị dọa sợ rồi, hắn sợ đến mức nướ© ŧiểu chảy ròng, hai tay còn lắc lư qua lại nói xàm nói bậy.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng từ từ giơ thanh trường kiếm trong tay lên, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng hắn.

Khi hắn xoay người lại thì nhìn thấy Bạch Linh Miểu toàn thân ướt sũng, run rẩy bưng một hòn đá phát ra ánh sáng huỳnh quang đứng cạnh cửa.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, sát ý trong lòng và cảm giác vi diệu ở sau ót hắn rút xuống như thủy triều:

"Ngươi chưa chết?"

Chương 123: Cầu Xin

Vừa mở miệng, Lý Hỏa Vượng phát hiện giọng nói của hắn đã thay đổi, giọng nói vốn nên trong sáng giờ đã trở nên vô cùng khàn.

Thanh kiếm trên cổ kia, không may tổn thương đến dây thanh quản.

"Ta biết bơi, trước đây trong thôn ta có một cái ao, từ nhỏ ta đã đến đó nghịch nước rồi."

Lý Hỏa Vượng xách theo thanh trường kiếm bước qua, hắn cởi chiếc đạo bào dính đầy một lớp máu ra sau đó khoác lên người Bạch Linh Miểu.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng như chợt bừng tỉnh, hắn thẫn thờ nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn những thi thể xung quanh với những bộ dạng chết chóc khác nhau.

Bất kể tuổi tác nào hay giới tính nào, tất cả họ đều chết dưới tay của chính mình.

Nhìn cô gái trẻ chết cùng mẹ, còn có chiếc nôi vô hồn, nỗi hối hận và đau đớn đã biến mất trước đó lại dâng lên trong lòng hắn, khiến hắn gần như thở không nổi.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi cúi xuống nhặt con dao găm trên mặt đất, hắn cắn chặt hàm răng, hung hắn cắm vào lòng bàn tay của mình.

Trước đây hắn vẫn không hiểu tại sao bệnh viện tâm thần Hồ tỷ bên cạnh lại muốn tự hủy hoại bản thân, nhưng bây giờ hắn đã

hiểu rồi.

Sự đau đớn khi tự hại bản thân thực sự có thể khiến trong lòng hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút.

…

“Lý sư huynh! Ngươi đang làm gì vậy!”

Thấy Lý Hỏa Vượng đang tự mình hại mình, Bạch Linh Miểu đau lòng chạy đến, nắm lấy bàn tay trái không ngừng chảy máu của hắn.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng thống khổ đẩy nàng ra, cặp mắt đỏ hoe điên cuồng hét lên.

"Tại sao không thể cho ta chút yên tĩnh!! Tại sao những chuyện như thế này lại xảy ra ở nơi tồi tàn này!!"

Con dao găm cắm vào lòng bàn tay bị rút ra, sau đó lại hung hăng cắm vào, lần này bàn tay hắn hoàn toàn bị xuyên thủng.

Bạch Linh Miểu bị dọa sợ ngây người đứng tại chỗ, sau vài giây sửng sốt, nàng nhào lên cướp lấy con dao găm trên tay Lý Hỏa Vượng rồi ném nó ra xa.

Sau đó nàng giang rộng hai tay ra, ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt:

"Hỏa Vượng, ngươi đừng như vậy! Ta cầu xin ngươi đó."

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói này, Lý Hỏa Vượng dần bình tĩnh lại, hắn run rẩy nhắm mắt lại, chậm rãi ôm thân thể mềm mại này vùi vào trong l*иg ngực mình.

Dần dần, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh trở lại.

Hắn từ từ buông ra, lại nhìn Bạch Linh Miểu hít một hơi thật sâu nói:

"Được rồi, ta không sao, những người khác thì sao? Ngươi có nhìn thấy những người khác không?"

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu lặng lẽ gật đầu, đôi mắt nàng hơi đỏ lên, nàng kéo Lý Hỏa Vượng đi về phía rìa của hòn đảo.

Chẳng mấy chốc đã ở trên bờ, hắn nhìn thấy những thuốc dẫn khác.

Vốn dĩ có bảy người lớn và năm đạo đồng, nhưng bây giờ chỉ còn lại sáu người lớn và ba đạo đồng, hơn nữa những người còn sống sót hoàn toàn không thể cử động được.

Đôi môi Bạch Linh Miểu bị cóng đến tím bầm bi thương nói:

"Tôn sư đệ bơi giỏi hơn ta, chúng ta đã cố gắng hết sức để tìm người trong hồ, nhưng cũng chỉ tìm được mấy người thôi, với cả tên ngốc...cũng bị chết đuối rồi."

Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt mọi người, nhìn khuôn mặt bị ngộp nước mà trở nên tím tái của tên ngốc. Còn có một tên thuốc dẫn cùng với một đạo đồng cũng có sắc mặt giống vậy.

Hai người biến mất, ba người khác chết đuối. Sau chuyến đi này, mười hai người bị mất đi năm.

Lý Hỏa Vượng cũng không phải là quá thân quen với những người này, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì bọn họ đều là những người bạn đồng hành cùng chung sinh tử ở Thanh Phong quán.

Bình thường lúc nghỉ ngơi, mình còn nghe được niềm khao khát về nhà của những người này, khao khát sau khi bản thân trở về nhà sẽ có cuộc sống đoàn tụ với người thân.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã đột ngột kết thúc, cái chết của bọn họ không đáng giá một đồng.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng u ám, hắn nán lại trên bờ, nhìn những người bị chết đuối kia, cảm xúc tiêu cực trong lòng vừa rồi cũng đã biến mất không còn tăm hơi.

“Bịch!”

Lý Hỏa Vượng hung hăng đá bay một cái đầu máu thịt lẫn lộn:

"Móa nó!"

Ban nãy mình đúng là điên rồi! Thế mà cảm thấy áy náy vì đám tội phạm giết người này.

Thậm chí Lý Hỏa Vượng còn muốn để cho những tên cặn bã này sống lại, sau đó tự tay giết từng người một!

"Những người này chết chưa đền hết tội!! Nên giết cả nhà!!"

Ngay khi tâm trạng của Lý Hỏa Vượng có chút không ổn định, một người đàn ông không có cảm giác tồn tại trong đám đông đi tới, giọng nói của hắn mang theo chút áy náy nói:

“Lý sư huynh, vốn dĩ ta muốn kéo tên ngốc lên, nhưng hắn nặng quá, ta thực sự không thể kéo nổi.”

Lý Hỏa Vượng biết hắn, hắn chính là Tôn sư huynh người mà Bạch Linh Miểu nói có tài bơi lội, tên hắn là Tôn Bảo Lộc.

Nhìn hắn lạnh cóng và ướt như chuột lột trước mặt, Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày nói:

"Đừng có đứng đợi ở chỗ này nữa, vào bên trong trại tìm nhà bếp sau đó đốt lửa lên đi."

Chương 124: Xác Chết Vùng Dậy

Việc đã đến nước này, nói cái gì nữa cũng vô dụng, chỉ còn lại mấy người còn sống, hắn không thể để cho bệnh phong hàn mang đi mấy người nữa.

Một nhóm người mang, cõng thi thể của đồng bạn chậm rãi đi vào bên trong hàng rào.

Bên trong trại lau sậy, khắp nơi đều là máu thịt và xác chết, máu tươi màu đỏ sậm chảy thành dòng khắp nơi, đi trên đường cũng bị dính vào chân.

Ánh mắt của những người khác lay động tựa như muốn hỏi cái gì

đó, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không muốn giải thích điều gì cả.

Ở giữa các ngôi nhà khác nhau có một lối rẽ, Bạch Linh Miểu bị dọa sợ đến mức phải đi phía sau Lý Hỏa Vượng.

Ông tổ nhà họ Nguyên uy nghiêm lúc trước đầu và miệng bị mở ra, ông ta bị cắm trên một cây sào tre chết không nhắm mắt, ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Là ta cắm ông ta ở đây sao? Ta giết ông ta khi nào vậy?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc hồi tưởng lại một lúc nhưng cũng không có bất kỳ ấn tượng nào. Quả thực có quá nhiều người chết.

Sau khi tìm xung quanh một lúc, cuối cùng bọn họ cũng tìm thấy nhà bếp. Bọn họ nhấc nồi sắt trên bếp lên, ném củi bên cạnh vào tạo thành đống lửa.

Một nhóm người vây quanh bắt đầu sưởi ấm, cố gắng để cho sức nóng của ngọn lửa lấy đi cái lạnh trên người bọn họ.

Lý Hỏa Vượng không có đi hơ lửa, hắn đứng trong góc bếp lẳng lặng nhìn những gương mặt cương cứng trước mặt.

Cuối cùng, hắn dừng lại trên mặt của tên ngốc, Lý Hỏa Vượng không ngờ rằng ngay cả cái tên ngốc trung thành này cũng chết rồi.

Tính cách hắn đơn giản, thành thật mà nói, lần đó đạo đồng còn thành thục hơn tên ngốc.

“Ta không nên suốt ngày gọi ngươi là đồ ngốc, ít nhất thì cũng phải đặt cho ngươi một cái tên, như vậy thì bia mộ có thể viết đẹp hơn.”

Lý Hỏa Vượng nhìn thi thể của hắn rồi lẩm bẩm một mình.

Ngay khi hắn vừa nói lời này, hắn đột nhiên nhìn thấy tên ngốc cả người tím tái cứng đờ đột nhiên mở to hai mắt.

“Xác chết vùng dậy!!”

Lý Hỏa Vượng bị dọa giật mình lùi ra sau một bước, sau đó lập tức rút kiếm ra.

Ngay khi những người khác nhìn thấy cảnh này, thời điểm bọn họ gà bay chó sủa nhảy lên tìm kiếm vũ khí, mặt tên ngốc đờ đẫn há miệng to.

"Ọe~"

Hắn nôn từng ngụm lớn bùn hồ màu đen hôi thối hòa với nước hồ.

Khi nôn hết đống đồ trong bụng ra, tên ngốc nằm nghiêng ở đó thở hổn hển, sắc mặt nhanh chóng trở nên có sức sống hơn.

"Ôi mẹ ơi, Lý sư huynh, ngươi còn biết cải tử hồi sinh à! Làm sao ngươi làm được vậy?"

Cẩu Oa ngạc nhiên mừng rỡ chạy qua đỡ tên ngốc dậy.

Lý Hỏa Vượng không để ý đến hắn, nhanh chóng chạy đến bên cạnh những người chết đuối khác để cấp cứu cho bọn họ. Nói không chừng còn có người chưa chết giống tên ngốc mà chỉ bị sặc nước dẫn tới hôn mê thôi.

Nhưng tiếc là chỉ có tên ngốc còn sống, sau khi Lý Hỏa Vượng bận rộn một hồi, những người chết đuối khác không có dấu hiệu còn sống.

Dù thế nào đi nữa, không dễ gì mà sống lại cũng được coi như là một chuyện tốt, một nhóm người vây quanh tên ngốc đang sưởi ấm ân cần hỏi han. Bầu không khí trong bếp không còn ngột ngạt như trước.

Đối mặt với sự quan tâm của người khác, tên ngốc nhịn một hồi lâu mới thốt ra một câu:

"Ta...Ta...Ta đói!"

"Đói? Được rồi! Vậy chúng ta ăn thịt đi! Lúc mới vào đây ta đã nhìn thấy trong này còn nuôi heo đó!! Ta sẽ đi làm thịt một con."

Cẩu Oa cầm lấy con dao làm bếp trên thớt bên cạnh, vội vã chạy ra

ngoài.

Không lâu sau, chiếc nồi sắt được lấy xuống lại được đặt lên trên bếp củi, sau khi nước sôi, những miếng lớn thịt heo béo ngậy được thả vào trong nồi nấu lên.

Sau một lúc, khi Tiểu Mãn rắc một chút muối lên thì mùi thơm của thịt lập tức tỏa ra.

Bận rộn cả một buổi tối, không chỉ có tên ngốc đói, Lý Hỏa Vượng rút thanh trường kiếm ra, đâm một miếng thịt heo lớn nhiều mỡ từ trong nồi ra, gặm từng miếng to giống như đang ăn trái cây vậy.

Vừa gặm thịt heo, trong đầu Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ về những thứ khác:

"Trại thủy tặc lớn như vậy cũng không chỉ có mỗi thịt heo được."

…

"Hai chiếc xe lừa còn có đồ đạc bên trên đều chìm trong nước. Trong quá trình kiểm tra trên đường, mình nhất định phải tìm được nó từ thủy trại này mới được."

Lý Hỏa Vượng nhìn miếng thịt đang sôi ùng ục trong nồi, trong lòng tính toán xem tiếp theo nên làm gì.

Bất kể trước đây xảy ra chuyện gì nhưng nếu nó đã xảy ra thì nên bỏ xuống và nhìn về phía trước.

Nhiệm vụ cấp bách nhất bây giờ là tìm ra thứ mình muốn từ nơi này, sau đó mang những người khác rời khỏi đây.

"Hơn nữa tốc độ phải nhanh, chúng ta không thể kéo nó đến đây. Nếu có thứ gì đáng sợ hơn một trại đầy xác chết, thì đó chỉ có thể là một trại chứa đầy những xác chết đang thối rữa mà thôi. Ngay cả khi người chết không cử động thì vẫn có những cách giết người khác nhau như thường. "

Chương 125: Cướp Về

Lý Hỏa Vượng há to miệng, xé một miếng thịt trên mũi kiếm xuống, nhìn những người khác đang ăn như hổ đói:

"Ăn no chưa? Ăn no rồi thì làm việc thôi."

Những người khác mặc quần áo được hơ khô vừa gặm thịt trong tay vừa đi ra khỏi phòng bếp theo Lý Hỏa Vượng.

Hắn cũng không lục tung trại lau sậy này như một con ruồi không đầu, mà đi thẳng đến từ đường của nhà họ Nguyên. Cái chỗ tồi tàn này cũng quá loạn rồi, mình cần một người dẫn đường địa phương.

"Đừng...đừng giết ta!"

Thiếu niên choai choai bị dọa sợ tè ra quần trước đó bị Lý Hỏa Vượng dùng kiếm đẩy vào góc tường, khuôn mặt gầy gò đầy vẻ sợ hãi.

Lý Hỏa Vượng lười nói nhảm với người này, dò hỏi hắn:

"Tên dẫn đầu của các ngươi đã giấu tiền cướp được ở đâu rồi?"

"Nhà kho! Nhà kho của ông tổ! Những thứ cướp được đều bỏ ở đó!"

Thiếu niên nhanh chóng đổ hết những thứ mình biết được giống như đổ đậu nành.

Máu trên người Lý Hỏa Vượng vẫn chưa khô, Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt hắn khiến hắn chỉ ngửi thấy mùi máu tanh trên người Lý Hỏa Vượng, Nguyên Đại Lang cũng cảm thấy quần của mình hơi ướt, hắn không dám có bất kỳ tâm tư nhỏ nào.

Vào lúc này, bầu trời cũng đã tối sầm lại, nhóm người cầm những viên đá huỳnh quang đi theo cậu bé đi vòng quanh trong trại bãi sậy.

Dưới ánh huỳnh quang xanh nhạt, xung quanh đẫm máu giống như quỷ vực, thân thể thiếu niên sợ sệt bất giác run lên.

Đột nhiên, cơ thể hắn cứng đờ lại, hắn xoay đầu nhìn thi thể

người phụ nữa nằm ven đường thất thanh khóc nức nở.

Lý Hỏa Vượng tiến lại gần, hắn cúi xuống, nhìn thấy rõ nửa khuôn mặt còn lại của người phụ nữ.

Người phụ nữ này xem ra cũng không già lắm, trong đôi mắt phượng đầy sự sợ hãi và tuyệt vọng.

“Người này là gì của ngươi?”

Lý Hỏa Vượng lạnh lùng hỏi.

“Nàng là vợ của ta!”

Giọng nói của thiếu niên run rẩy đáp lại.:

"Tôi yêu nàng! Nhưng nàng chết rồi! Cha mẹ ta cũng chết hết rồi!"

Như nghĩ đến chuyện buồn, thiếu niên lập tức khóc to hơn.

Nghe thấy tiếng khóc chói tai, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên dữ tợn, tay phải của hắn hạ xuống.

“Xoẹt~”

“A~!”

Một bên tai của thiếu niên vừa rồi vẫn còn đang khóc lóc lập tức bị cắt đứt.

"Dẫn đường!!! Ta bảo ngươi dừng lại sao?"

Tiếng gầm của Lý Hỏa Vượng mang theo một chút hung ác.

Cảm giác có người ở phía sau nhẹ nhàng kéo ống tay áo của mình, Lý Hỏa Vượng bực bội hất ra.

"Ngươi thương hại hắn? Ngươi cảm thấy hắn là người si tình? Sao không hỏi cô vợ này từ đâu ra?"

Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, thiếu niên uỷ khuất nói:

“Là do cha ta cướp về, nhưng mà những cô vợ của những người khác trong trại này đều là được cướp về, kể cả bà ta mẹ ta cũng được cướp về”.

Bạch Linh Miểu há to miệng, nàng khó có thể tin được mà nhìn thi thể của những người phụ nữ xung quanh mình.

Thấy thanh trường kiếm dính máu của chính mình lại giơ lên, cả người thiếu niên run lên, hắn vội vàng đứng dậy tiếp tục dẫn đường.

Thấy Bạch Linh Miểu bị dọa sợ, Tiểu Mãn ở một bên đi tới bên cạnh nàng, dùng bàn tay lông đen dài của mình đỡ lấy vai nàng kéo vào lòng mình, an ủi nói:

"Phụ nữ ở trong ổ trộm đều là như vậy. Đừng nghĩ nhiều nữa."

"Nhưng tại sao họ không bỏ chạy? Tại sao còn cùng đám người đó đi cướp người chứ? Các nàng cũng bị cướp về mà.”

Lúc này Bạch Linh Miểu cảm thấy không thể tin được, nàng vẫn nhớ ban đầu trong đám cướp còn có phụ nữ.

"Chạy đi đâu được? Nơi này bốn bề bị nước bao quanh, các nàng không thể chạy trốn được, ai không nghe lời đều bị giết chết. Nói thật thì, người cũng giống như chó đều có thể huấn luyện được."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn những thuốc dẫn khác ở phía sau mình, nhưng hắn cũng không nhìn thấy ai nói câu này.

“Ôi…"

Đi theo thiếu niên bảy lần quặt tám lần rẽ, họ dừng lại trước một ngôi nhà có khóa đầu hổ.

Xung quanh không còn là nhà bằng lau sậy nữa mà biến thành nhà gỗ, chỗ này hẳn được coi là nơi tương đối quan trọng.

“Keng!”

Chiếc khóa đầu hổ bị chém thành hai nửa cùng với ánh lửa văng khắp nơi.

Lý Hỏa Vượng một cước đá văng cánh cửa, hắn kéo thiếu niên đứng trước người mình, sau đó xông vào bên trong.

Đây rõ ràng là một nhà kho, những chiếc tủ gỗ được xếp thành hàng, phía trên đều được đặt những chiếc rương gỗ lớn.

Sau khi thiếu niên mở một chiếc hộp ra, bên trong phòng đột nhiên sáng lên rất nhiều, trong rương chứa đầy một lượng lớn bạc vụn.

Từng chiếc rương lần lượt bị mở ra, mỗi khi mở một chiếc ra thì những người khác đều không khỏi kêu lên.

Ngoài số bạc này ra, còn có rất nhiều đồ trang sức bằng vàng và bạc, dường như là được cướp từ trên người phụ nữ.

Ngoài ra còn có rất nhiều hàng hóa có giá trị như tơ lụa, đĩnh sắt, cùng với sách...Cả căn phòng này chứa đầy những thứ mà bọn thủy tặc đã cướp được trong nhiều năm qua.

Chương 126: Cuốn Sách Vô Dụng

"Trời ạ, đời này ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy! Số tiền này có thể cưới được bao nhiêu cô vợ chứ."

Nhìn số bạc trắng lóa trước mặt, giọng nói của Cẩu Oa cũng bắt đầu run lên, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Sự chú ý của Lý Hỏa Vượng không đặt trên số vàng bạc này mà đặt trên mấy cuốn sách kia.

Hắn tùy tiện lật xem thì thấy chỉ là một số cuốn sách vỡ lòng học căn bản cùng với vài cuốn kinh Phật.

“Lão già đó trước đó biết dùng phương pháp triệu đồng nam đồng nữ trong nước, xem ra không giống như là học được từ trong sách, chẳng lẽ biện pháp buôn nôn này là từ truyền miệng sao?

Khi Lý Hỏa Vượng tiếp tục lục lọi, hắn lập tức sững sờ khi nhìn thấy cuốn sách ở phía dưới cùng.

Hai tay Lý Hỏa Vượng cầm cuốn sách lên, cau mày nhìn dòng chữ được viết trên bìa sách, đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

"Đây...là chữ gì?"

"Lý sư huynh, bây giờ chúng ta chuyển tất cả đồ trong rương ra ngoài nhé? Nhưng mà chúng ta cũng không thể cầm được nhiều đồ như vậy."

Bạch Linh Miểu bước tới, nói.

Lý Hỏa Vượng đưa cuốn kinh thư trong tay cho thiếu nữ tóc trắng trước mặt xem.

"Ngươi nhìn chữ trên cuốn sách này xem, có biết chữ này là gì không?"

Ánh mắt Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ mờ mịt:

"Lý sư huynh, ta không biết chữ."

Ngay khi nàng vừa nói xong, một giọng nói lắp bắp phát ra từ sau lưng nàng:

"Hoa~~~Hoa~~~Hoa Nghiêm Kinh!!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên, hắn nhìn thấy tên ngốc đang đứng sững sờ ở đó:

"Ngươi chắc chắn chữ trên đây là Hoa Nghiêm Kinh?"

"Ừm!"

Khi Lý Hỏa Vượng có được câu trả lời chắc chắn, ngón tay trên chữ Nghiêm chậm rãi di chuyển, trong mắt hắn lộ ra sự bối rối sâu sắc.

"Đây là chữ Nghiêm sao? Sao bây giờ ngay cả chữ Nghiêm mà mình cũng không biết nữa?"

…

"Không thể để Đan Dương Tử xuất hiện nữa."

Sau khi cẩn thận nhớ lại một loạt sự tình đã phát sinh sau khi Đan Dương Tử xuất hiện, Lý Hỏa Vượng đã cho ra kết luận này.

Lần thứ nhất là Hỷ Thần, lần thứ hai là Phật Đà, mãi đến lần thứ ba hôm nay, Lý Hỏa Vượng mới chợt phát hiện được một quy luật.

Lần đầu tiên, mình chỉ có thể mơ hồ nghe được thanh âm của Đan Dương Tử.

Lần thứ hai, mình đã có thể thấy bộ dáng của hắn.

Mà đến lần thứ ba, Đan Dương Tử chẳng những có thể cùng mình trao đổi, hơn nữa còn dùng sát ý khống chế tâm tình của mình, thậm chí còn khiến cho mình không thể đọc được những chữ vốn dĩ rất bình thường.

Mặc kệ hiện tại Đan Dương Tử rốt cuộc biến thành cái gì, thì ảnh hưởng của hắn đối với mình càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Đan Dương Tử vốn chẳng là kẻ hảo tâm, những việc mà hắn làm đều vì muốn cướp đoạt cơ thể của mình.

Cho dù dưới sự bảo hộ của hắn, mình sẽ không chết vì những yếu tố bên ngoài, nhưng chỉ sợ không bao lâu nữa mình sẽ hoàn toàn biến thành hắn.

Nếu thật sự xuất hiện loại tình huống này, Lý Hỏa Vượng tuyệt đối không thể tiếp nhận, hắn thà chết chứ cũng không muốn biến thành kẻ mình thống hận nhất.

Một đôi tay trắng nõn vươn tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của hắn.

Lý Hỏa Vượng cau mày ngẩng đầu nhìn đôi mắt màu hồng đầy quan tâm kia, rồi chỉ khẽ lắc đầu, chứ không giải thích gì the,e .

Lý Hỏa Vượng cầm quyển Hoa Nghiêm Kinh lên, tiện tay mở ra một trang rồi nhìn lướt qua hai lần.

"Sách này vô dụng."

Sau khi đưa ra kết luận, Lý Hỏa Vượng tiện tay ném một cái, Hoa

Nghiêm Kinh trong tay bị quăng về rương gỗ.

Sau khi đọc nội dung của "Hoa Nghiêm Kinh", Lý Hỏa Vượng mới nhớ ra, lúc ở Chính Đức Tự hắn đã nghe được mấy hòa thượng trong đó cầm đọc, hơn nữa còn là trong tay của nhiều người khác nhau.

Đây chỉ là một quyển kinh Phật vô cùng phổ thông, phỏng chừng tùy tiện đi vào một hiệu sách nào đó cũng có thể mua được. So với thứ này, vẫn là những kim ngân châu báu kia có giá trị hơn một chút.

Khi Lý Hỏa Vượng một lần nữa đi tới trước mặt những tài vật kia, liền thấy Cẩu Oa và những người khác đang hưng phấn kéo tất cả rương đựng bảo vật ra ngoài phòng.

Chỉ là công việc này khá là vất vả, bởi vì vàng bạc dù có đáng giá thì cũng chỉ là kim loại.

"Đừng lấy bạc, lấy trang sức vàng thôi. Số vàng này đã đủ cho chúng ta chi tiêu trên đường."

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, đã thấy Cẩu Oa nhảy dựng lên:

"Lý sư huynh! Đây là bạc! Là bạc trắng đó!"

Dùng chân đá đá cái rương lớn nặng trịch bên cạnh, Lý Hỏa Vượng mở miệng nói:

"Ngươi biết đống bạc này nặng bao nhiêu không? Chúng ta còn phải ngồi thuyền, lỡ đâu thuyền chìm, người định cõng bạc rồi bơi à?"

"Mấy thứ đồ vàng này cũng đủ cho chúng ta ăn cả đời, đừng quá tham lam, mau đi."

Cẩu Oa vẫn còn chút không cam lòng, hắn không ngừng nhét bạc vào quần áo,

"Vậy thì lấy được bao nhiêu thì lấy, nhiều bạc như vậy, có thể cưới được bao nhiêu cô vợ, mua được bao nhiêu con trâu chứ."

Lý Hỏa Vượng lười để ý tới hắn, cùng những người khác mang theo tất cả đồ vàng rồi lập tức xoay người dẫn người rời đi.

Chương 127: Tiếng Chuông

Cẩu Oa to mập vội vàng chạy theo sau, nhưng chưa đi được mấy bước đã mệt đến mức thở hồng hộc.

Nhìn bóng lưng những người khác càng ngày càng xa, Cẩu Oa ảo não dậm chân một cái, cuống quít ném đi một ít bạc, rồi vội vàng đuổi theo.

Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi nhà kho, vừa định dẫn những người khác rời khỏi trại, suy nghĩ một chút, lại đi về phía nhà bếp.

Không lâu sau, đợi khi hắn trở về thì vàng trong tay đã biến thành hai cái xác trẻ con sắc mặt tím tái.

"Đi vào trại tìm mấy cái bình, đợi lát nữa đi ra ngoài thì đốt nó, rồi bỏ tro cốt vào bình. Không đưa người sống ra được, thì ít nhất cũng để cho họ lá rụng về cội. ”

"Vâng, Lý sư huynh."

Những người khác nói xong liền chuẩn bị đi tìm bình, nhưng ngay khi vừa định đi thì một tia sáng đỏ từ bên cạnh xẹt qua, mang theo tiếng gào thét bắn về phía họ.

"Mau tránh hết ra!"

Lý Hỏa Vượng cả người căng thẳng, theo bản năng nhào về phía sau.

Chỉ thấy tia sáng đỏ xẹt ngang qua ngực hắn, cắt đôi cái xác của hai đứa nhỏ một cách ngọt xớt.

Lý Hỏa Vượng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nếu như không có xác của hai đạo đồng chết đuối này ngăn cản, thì khi nãy thứ bị cắt làm đôi chính là hắn.

"Mai tìm nơi trốn! Trong trại còn người sống!"

Vào lúc Lý Hỏa Vượng một tay cầm chuông một tay cầm kiếm cẩn

thận ló đầu ra từ phía sau một cái bình thì phát hiện ở mặt đất xa xa rải rác một ít mảnh vụn màu trắng có máu.

"Cái thứ vừa rồi tấn công chúng ta là gì thế?"

Câu hỏi này rất nhanh đã nhận được đáp án, tiếng bước chân trầm thấp vang lên, một người từ từ đi ra từ trong bóng tối.

Tiểu Mãn ném một viên đá huỳnh quang tới dưới chân người nọ, chiếu sáng gương mặt của hắn ta. Họ biết người đàn ông này, là ông chủ tàu khi đó.

"Tên này chưa chết ư?!"

Suy nghĩ này lập tức xuất hiện trong đầu mọi người, trong đó có cả Lý Hỏa Vượng.

Nguyên Nhị miệng chảy đầy máu tay phải cầm một quyển sách tre kỳ lạ màu đỏ, tay trái thì cầm một cái kìm sắt đen.

Nhìn cái miệng chảy máu của hắn, Lý Hỏa Vượng lập tức phản ứng lại, những thứ màu trắng kia rốt cuộc là gì.

"Ra rồi! Ra Rồi! Tên khốn kiếp! Hóa ra ngươi cũng có lúc yếu ớt như này!"

Ánh mắt Nguyên Nhị phủ đầy tơ máu, hắn lại đưa kìm vào miệng, sau đó dùng lực kéo một cái răng ra.

Sau đó hắn dùng cái miệng chảy máu của mình nhỏ giọng đọc cái gì đó với quyển sách tre màu đỏ. Cái răng kia nhanh chóng bị huyết sắc bao bọc, sau đó như hóa thành một ngôi sao băng bay vứt vào gian nhà bên cạnh.

Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Mãn từ bên trong truyền ra, khiến trong lòng lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy căng thẳng.

"Leng keng leng keng!"

Tiếng chuông chợt vang lên, hai vị Du lão gia dán đất bay về phía Nguyên Nhị.

"Phì!"

Nguyên Nhị hung hăng phun một ngụm máu xuống đất, sau đó lại giơ kìm lên. Nhưng lần này hắn không nhắm vào răng, mà là nhắm ngay con mắt duy nhất còn sót lại của mình.

Bụp một tiếng, nhãn cầu bị bóp nát, một quầng sáng kia lạ bao phủ bốn phía. Hai vị Du lão gia kia phảng phất như bị thứ gì đó dính lấy, rớt xuống mặt đất không thể động đậy.

"Ngươi giết cả nhà lão tử! Lão tử cũng muốn giết cả nhà ngươi!! Chết hết với ta đi!!!"

Nguyên Nhị lớn tiếng gầm gừ, rồi từ bên hông lấy ra một con dao nhỏ, cắm vào trong cổ họng mình.

Cho dù hắn đau đến run rẩy, nhưng vẫn dùng sức róc huyết nhục của mình.

Tiếng chuông lại vang lên, hơn mười Du lão gia từ bốn phương tám hướng ngưng tụ, nhanh chóng nhào về phía Nguyên Nhị.

Xoẹt một tiếng, yết hầu, dây thanh, đầu lưỡi, một loại các chuỗi khí quan trong cơ thể cứ thế mà bị Nguyên Nhị mạnh mẽ rút ra.

Sách tre màu máu trải trên mặt đất, khi Nguyên Nhị cầm mấy khí quan của mình đặt lên đó, thì tất cả Du lão gia lập tức biến mất.

Còn những khí quan sau khi được đặt lên sách tre thì bất chợt trôi nổi bồng bệnh, ngay sau đó những vật chết này bỗng nhiên sống lại.

Mượn đầu lưỡi và dây thanh của Nguyên Nhị, sách tre bắt đầu nói chuyện.

Cái giọng của nó ồm ồm như vịt đực, tiếng vừa thốt ra thì đất trời cũng thay đổi.

"Nhất thiệt chuyển luân! Nhất tiệp đại thiên! Diệu cảnh chư cực, phi ngôn khả thuyên! Thiên hảo thần quỷ, đắc vô khí tuyên! Ngô chủ chí cao! An cảm kinh yên!?

…

"Nhất thiệt chuyển luân! Nhất tiệp đại thiên! Diệu cảnh chư cực, phi ngôn khả thuyên! Thiên hảo thần quỷ, đắc vô khí tuyên! Ngô chủ chí cao! An cảm kinh yên!?

Khi sách tre lợi dụng đầu lưỡi con người thốt ra những lời này thì tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo. Ngũ quan ngũ cảm của tất cả mọi người trên đảo cũng đồng thời xảy ra sự thay đổi.

Thị giác vị giác khứu giác thính giác dần dần hợp nhất lại với nhau, tạo ra một cảm giác mà người bình thường không thể hiểu được.

Chương 128: Chỉ Vậy Thôi?

Thông qua cảm giác cực kỳ kỳ lạ này, đám người Lý Hỏa Vượng dường như đã đột phá giới hạn cảm giác của nhân loại.

Họ thấy ở chỗ cao nhất của bầu trời, trong một vực sâu mịt mù u ám, trên vùng đất mà mặt trời và vô số thế giới màu đen đang xoay tròn dường như có cái gì đó đang di chuyển.

Lý Hỏa Vượng ngửi được tầm mắt từ trên người thứ kia bắn tới, nếm được khí tức đáng sợ khiến người run rẩy ở bên trong. Cũng thấy giai điệu quái dị mà thứ kia mang đến khi di chuyển.

"Phanh! Phanh phanh! Phanh!"

Lý Hỏa Vượng cảm giác nó cách mình rất xa, nhưng giai điệu của nó lại mê người và rõ ràng như vậy.

Lý Hỏa Vượng không thể tìm được thứ nào có thể so sánh với giai điệu này trong hiện thực, thứ duy nhất có chỗ tương tự chính là tiếng sấm vang lên trước khi Hỷ Thần xuất hiện.

Nhưng thứ này cường đại hơn Hỷ Thần rất nhiều, trước mặt nó, Hỷ Thần chẳng khác nào một hạt cát trên đỉnh núi bao la.

Lý Hỏa Vượng gần như không chút do dự đưa ra phán đoán này, cho dù hắn căn bản không cách nào hiểu được, thứ mình đang cảm nhận rốt cuộc là cái gì.

"Tự sát để cho Đan Dương Tử đi ra? Không! Đan Dương Tử ở trước mặt nó cũng chẳng bằng cục phân chó! Chênh lệch giữa hai bên quá lớn."

Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng nhận ra điểm này, ở trước mặt thứ kia, người phàm căn bản không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Vào lúc Lý Hỏa Vượng triệt để mất hết cảm giác, chỉ biết ngây ngốc đứng ở nơi đó chờ chết thì ngũ quan ngũ cảm đang vặn vẹo chẳng hiểu sao lại trở về bình thường.

"Ơ?"

Không đợi Lý Hỏa Vượng nghĩ rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, liền thấy vẻ mặt của hắn ngưng lại, dùng tốc độ nhanh nhất xách kiếm lên vọt về phía của Nguyên Nhị.

Nguyên Nhị lúc này hai mắt đã mù, chỉ còn lại một hơi thoi thóp, hắn chỉ vẻn vẹn làm một động tác quay đầu thì đã bị Lý Hỏa Vượng một kiếm chặt đầu.

Đầu người bay lên, khi nó rơi xuống đất thì, tất cả mọi thứ xung quanh cũng đã trở lại bình thường.

Lý Hỏa Vượng cầm kiếm đứng ở đó thở hồng hộc, kinh hồn chưa định ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen như mực.

Trên đó không còn thứ gì cả, phảng phất như chuyện khi nãy chỉ là một ảo giác, nhưng Lý Hỏa Vượng biết nó không phải, thứ kia thật sự tồn tại.

Lý Hỏa Vượng có ý ghép ngũ quan của mình lại thành một như khi nãy, nhưng kết quả lại ngạc nhiên phát hiện, hắn không có cách nào nhớ lại cảm giác kia.

Dựa vào năm giác quan hiện tại, hắn không cách nào lý giải được cảm giác mình vừa tiếp xúc khi nãy.

Mặc dù nguy hiểm đã qua, nhưng hòn đảo vẫn rất yên tĩnh.

Tất cả mọi người cứng đờ tại chỗ, trong mắt lộ ra nỗi sợ thật sâu, thứ mà Lý Hỏa Vượng thấy, họ cũng thấy được.

Sắc mặt người nào cũng trắng bệch, thân thể bắt đầu vô thức run rẩy, họ đều cảm thấy rất lạnh, là một loại rét lạnh thấu xương thẩm thấu từ trong ra ngoài.

"Chỉ vậy thôi? Việc mà Nguyên Nhị liều mạng làm chỉ vỏn vẹn dùng để dọa chúng ta một chút?"

Nhìn đám người xung quanh đều còn nguyên vẹn không chút tổn thương, trong lòng Lý Hỏa Vượng nổi lên một tia nghi hoặc.

Tình cảnh an toàn hiện tại trái lại khiến hắn chẳng hiểu sao lại cảm thấy bất an.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, dùng trường kiếm dính máu mở cuốn sách tre màu đỏ đang cuộn tròn, phát hiện nội tạng huyết nhục bên trong đã khô héo và biến thành màu đen.

Lý Hỏa Vượng quỳ một gối, cảnh giác nhìn nội dung trên sách tre màu đỏ.

Chữ màu đen khắc trên đó rất nhỏ, hơn nữa còn vô cùng quái dị.

Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy kiểu chữ này, nhưng không ngờ vào lúc hắn chăm chú mà nhìn thì lại bất ngờ phát hiện mình có thể hiểu được nó nói gì.

"Bạch Hoàn...Trân Lộ...Nuốt bụng...Gạt xương..."

Đây là một quyển sách tre cực kỳ tà tính, toàn bộ nội dung bên trên đều ghi lại cách như thể nào để dùng sự đau đớn lớn nhất và máu thịt của bản thân để đổi thứ gì đó từ một vị nào đó.

Một trong những loại nhẹ nhất, chính là cắm ngang mảnh tre vào trong móng tay, đẩy lên, cạy toàn bộ móng tay của mình ra.

Nặng hơn một chút, chính là nhai một đống sắt thép vụn lớn, sau đó nuốt nó xuống.

Cuối cùng, nó dạy cho người đọc làm thế nào để hiến máu và xương thịt của mình, dùng nó để trao đổi điều kiện với một vài thứ.

Những cách nào càng về sau càng máu tanh khủng bố, thậm chí đều sắp vượt qua năng lực chịu đựng của Lý Hỏa Vượng.

Rốt cục sau khi xem tới một nửa, Lý Hỏa Vượng nhịn không được ói ra.

Sau khi ói hết thịt heo trong bụng ra, tuy sắc mặt đã trở nên trắng bệch, nhưng hắn vẫn cắn răng, nén ói kiên trì xem tiếp.

Không tìm được cách mà Nguyên Nhị trước đó đã sử dụng, hắn thật sự không an tâm, lỡ đâu là nguyền rủa gì đó thì phiền phức.

Nén xuống cảm giác ghê tởm tiếp tục lật xem, cuối cùng cũng ở trang thứ tư đếm ngược tìm được cách mà Nguyên Nhị dùng.

Chương 129: Nguyên Phúc

"Không, Nguyên Nhi cũng không có ý định dọa chúng ta, hắn quả thật định gọi thứ gì đó ra, nhưng hắn thất bại."

"Tam Hủy" là tên của thứ đó. Cũng là nguồn gốc của tất cả những đau khổ trên sách tre này.

Nguyên Nhị thất bại, bởi vì không thể trả đủ cái giá triệu hồi nó.

Dựa theo yêu cầu được viết trên sách tre, tuy rằng thân thể của hắn đã vô cùng đau khổ, thế nhưng nội tâm hắn còn chưa đủ thống khổ, dù cho cả nhà hắn vừa mới chết hết thì cũng xa xa khôgn đủ.

Muốn gọi Tam Hủy ra thì cần phải có một sự thống khổ cùng cực về cả thể xác và tinh thần.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, nhìn thoáng qua cái đầu không mắt không miệng của Nguyên Nhị.

Thoạt nhìn hắn cũng vừa mới biết cách sử dụng sách tre này, vì vậy vẫn còn chưa thuần thục.

Chẳng qua chuyện này cũng bình thường, mấy cách viết trên này chỉ cần dùng một lần thì cơ bản cũng cách cái chết không xa, không ai có thể sống đến lúc "quen" được với nó.

Tuy rằng hiện tại đã an toàn, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không mấy yên lòng.

Hắn làm biếng quan tâm đám cướp này lấy quyển sách tre ghê tởm như vậy ở đâu, hắn chỉ để ý tới việc sách tre này là do ai viết.

Liệu có phải là một môn phái giống như Chính Đức Tự hay không?

Chỉ là họ không giống hòa thượng tu luyện công pháp huyết nhục, mà là cực hạn khổ cực?

Nhưng nếu như dựa theo nội dung trên mà luyện, chỉ sợ không có bao nhiêu người còn sống.

"Trừ phi, môn phái họ có biện pháp gì có thể khiến cho cơ thể nhận nhiều thương tích như vậy mà vẫn có thể không chết."

Lý Hỏa Vượng nhìn sách tre trong tay, bắt đầu suy đoán lung tung.

Giờ khắc này, Lý Hỏa Vượng phát hiện cách nhìn của mình đối với chỗ này, dù là suy nghĩ âm u nhất thì dường như vẫn còn khá lạc quan.

Nơi này còn nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Lý Hỏa Vượng biết trên đời vẫn có những thứ tồn tại đặc biệt như Tiên gia và Hỷ Thần.

Nhưng chuyện hôm nay thật sự làm cho hắn mở mang tầm mắt, thì ra vẫn còn vài thứ còn khủng bố hơn cả bọn chúng.

"Tam Hủy..."

Lý Hỏa Vượng sững sờ tại chỗ, thì thào lẩm bẩm.

...

Bên bờ đảo Cỏ Lau, Lý Hỏa Vượng đứng đó, trong tay cầm sách tre vẫn còn vương mùi máu.

Những người khác thì đứng cách đó không xa, tựa vào nhau nhìn hắn, sắc mặt của người nào cũng rất tệ.

Họ vẫn còn chưa hồi phục sau dư âm vừa rồi.

Biểu tình của Lý Hỏa Vượng có chút do dự, hiện tại chỉ cần hắn dùng sức ném một cái. Quyển sách tre tà ác đến cực điểm, khiến người chỉ cần đọc qua là đã cảm thấy nôn mửa này sẽ vĩnh viễn chìm vào hố bùn, không bao giờ thấy mặt trời nữa.

Đây tựa hồ là một lựa chọn phi thường tốt, mặc kệ là ai đã viết ra quyển sách tre này, thì sức mạnh của Tam Hủy không dễ mượn như vậy. Để nó trên đời, chỉ mang lại đau khổ vô tận cho người khác.

Lý Hỏa Vượng đứng ở nơi đó suy tư thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn nhét sách tre vào trong ngực.

Những cách được ghi trong này tuy vô cùng huyết tinh, nhưng quả thật rất dễ dùng.

Loại thủy tặc bình thường như Nguyên Nhị còn có thể dùng, chính mình tự nhiên là không cần phải nói.

Mấy thứ này đều là thứ lo trước khỏi họa, nói không chừng đến tình huống cực đoan nào đó, mình thật sự cần dùng tới.

Nếu như không muốn triệt để biến thành Đan Dương Tử, vậy thì sau này nếu gặp phải nguy hiểm, mình nhất định phải tìm được một người thay thế, cho dù cái giá phải trả vô cùng cao.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, nhìn về phía những người phía sau.

"Đẩy thuyền lại đây, sau đó chuẩn bị sẵn sàng người chết và vàng, chúng ta rời khỏi nơi rách nát này."

Phiền toái được giải quyết theo cách ngoài dự đoán, hắn cũng không cần phải ở lại cái nơi đầy xác chết này nữa.

Chiếc thuyền nhỏ mà bọn thủy tặc dùng để cướp bóc bị Tôn Bảo Lộc bơi giỏi đẩy vào bờ, những người khác thì mang theo thi thể đồng bọn, còn có trang sức bằng vàng lên thuyền.

"Lên thuyền, chèo thuyền, đưa chúng ta đến bên kia hồ."

Lý Hỏa Vượng như hổ rình mồi nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, uy hiếp.

"Ta...Ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây, ngươi có thể đừng không giết ta không?"

Thiếu niên sợ hãi, rụt rè hỏi.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ chuôi kiếm phía sau, thiếu niên lập tức sợ chết khiếp bò về thuyền.

Nương theo mái chèo lắc lư của thiếu niên, thuyền nhỏ bắt đầu chuyển hướng, đưa họ hướng về nơi sâu nhất trong đám cỏ lâu. Những người khác cũng lảo đảo chèo thuyền đuổi theo.

Trong bãi lau rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng mái chèo rẽ nước thì không có người nào nói chuyện.

Tất cả những gì phát sinh trên đảo lúc trước làm cho mọi người kinh hồn chưa định, sắc mặt người nào cũng trắng bệch.

"Cao....Cao nhân, tên ta là Nguyên Phúc."

Thiếu niên chèo thuyền bỗng nhiên mở miệng nói.

Lý Hỏa Vượng cau mày không trả lời, ánh mắt như chim ưng nhìn khoảng không tối đen bốn phía.

Chương 130: Mạng Lớn

"Cao nhân, cái kia, kỳ thật ta biết giết người cướp của trên nước là không tốt, mỗi lần cha ta đi cướp thì ta đều không đi theo."

Vẻ mặt của thiếu niên khá khẩn trương, dường như đang có ý biện giải cái gì đó.

"Thật ra ta muốn đi thi công danh, lên kinh làm đại quan, ta chán chỗ này lắm rồi. À đúng rồi, ta rất quen thuộc chỗ này, cao nhân ngươi muốn đi đâu? Ta có thể chỉ đường cho ngươi."

Những lời này rốt cục khiến Lý Hỏa Vượng chú ý, hắn cúi đầu nhìn về phía thiếu niên chèo thuyền.

"Ngươi có biết gì về am ni cô ở Hằng Hoa Sơn không?"

Đây là điểm đến kế tiếp của hắn. Có lẽ hắn có thể từ trong miệng người này biết được chút gì đó, Hằng Hoa Sơn hẳn là cách hồ này không xa.

"Ni cô? Cái này ta biết, có một lần lúc ta và Nhị ca đi làm việc thì gặp qua một lần. Lúc đó mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng, ai ngờ tới cuối cùng Nhị ca lại nói không làm được."

"Hắn nói với ta, đây là ý của tổ gia gia, nếu gặp ni cô áo đen, đầu trọc nuôi chim, đại thần mang trống thì đều không thể cướp."

"Những ni cô kia trông như thế nào? Có điều gì đặc biệt không?"

"Các nàng rất mập, vô cùng mập, người nào cũng bự gấp ba ta. Hơn nữa còn lười, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi."

"Ngoài ra trên người các nàng còn rất hôi, rất bẩn, có một lần có một cô em cởi giày ra, ta cách một cái thuyền cũng có thể ngửi thấy."

"Cao nhân, ngươi muốn đi tìm những ni cô kia sao? Ta có thể dẫn đường."

Mập mạp, lười biếng, bẩn thỉu, những từ này làm thế nào cũng rất khó để liên hệ với người cửa phật như ni cô.

"Lý Chí nói các nàng miễn cưỡng tính là người tốt? Nhưng trên đời này thật sự còn có cái gọi là người tốt sao? "

Sau loạt sự việc này, Lý Hỏa Vượng bày tỏ sự nghi ngờ nghiêm trọng.

Cái thuyền nhỏ quanh đi quẩnh lại trong bãi Cỏ Lau một thời gian dài, mặt hồ rộng lớn một lần nữa lại xuất hiện trước mặt họ.

Sau khi thuyền cập bến thì trời cũng bắt đầu sáng. Từ mặt trời lặn đến mặt trời mọc, thì ra họ đã ở trên đảo cả một đêm.

Khi ánh mặt trời chiếu lên mặt tất cả mọi người, trái tim nặng trịch của họ cuối cùng đã vơi đi. Cả đám người chèo chèo thuyền qua đêm giờ phút này đã hoàn toàn kiệt sức, tất cả đều ngã xuống đất thở hổn hển.

Lý Hỏa Vượng nói với những người khác:

"Đừng nghỉ ngơi, vào rừng tìm củi, đốt ba người chết này, bằng không lát nữa sẽ bốc mùi."

Thấy ba vị đồng bạn chết đuối trên thuyền kia, những người khác cố sức đứng lên, cắn răng đi về phía rừng cây.

Lý Hỏa Vượng ngăn Tiểu Mãn đang che cánh tay lại, trên cánh tay phải của nàng có một mảng da lớn bị tróc ra, cơ bắp đỏ như máu cứ như vậy bại lộ trong không khí.

"Thế nào rồi? Không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng từ bên hông lấy ra một viên đan dược đưa cho nàng.

Tiểu Mãn cũng không nhận đan dược, chỉ nói.

"Không có việc gì, có thể sống thì cũng xem như là mạng lớn, chút vết thương nhỏ này lát nữa lấy tro than đắp lên là được."

Ở chung mấy ngày nay, Lý Hỏa Vượng đã biết tính cách của nàng vô cùng quật cường, liền không nói gì nữa.

Rất nhanh ba cột lửa lớn bốc lên, Lý Hỏa Vượng ôm ba cái xác lần lượt ném vào trong lửa.

Mọi người nhìn đồng bạn ngày hôm qua còn đang vui vẻ dần dần bị ngọn lửa bao vây.

Khi mặt trời treo cao, thì ngọn lửa cũng dần dần dập tắt.

Lý Hỏa Vượng đâm trường kiếm vào trong đống tro tàn, sau khi chém một ít xương lớn thành từng khối nhỏ thì bỏ nó vào bình gốm cùng với tro cốt.

Nhìn bình tro cốt trước mắt, tâm tình Lý Hỏa Vượng rất nặng nề, chuyện đêm qua làm cho đầu óc hắn rất loạn.

Lúc này, Bạch Linh Miểu đã bịt kín hai mắt bỗng nhiên duỗi tay qua, nhẹ nhàng kéo vạt áo hắn.

Cảm giác được tâm tình của hắn có chút không thích hợp, nàng tới gần, tựa người vào lưng Lý Hỏa Vượng.

"Ta rất tốt, không cần an ủi ta."

Lý Hỏa Vượng khom lưng ôm lấy ba cái bình kia đặt vào trong ngực Thằng Khờ.

Nguyên Phúc như chó săn đứng bên cạnh Lý Hỏa Vượng, nói:

"Cao nhân, muốn nghỉ ngơi không? Nếu không nghỉ thì ta sẽ đưa anh đi tìm ni cô, ta biết đường. ”

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh vung tro tàn trên kiếm, ngay sau đó vung mạnh về phía người nói, sau đó trở tay cắm kiếm vào vỏ.

"Cầm theo tro cốt, chúng ta đi thôi."

Nguyên Phúc hai mắt mở to, khó tin lấy tay che cái cổ chảy máu của mình.

Hắn há miệng nhìn bóng lưng Lý Hỏa Vượng, tựa hồ muốn nói điều gì đó, lại chỉ có thể phát ra thanh âm khụ khụ.

Cuối cùng, hắn lảo đảo vài bước, thân thể mềm nhũn té trên mặt đất, đôi mắt dần dần mất đi ánh sáng.

Chương 131: Phiên Chợ

“Kể từ bây giờ, ngươi sẽ được gọi là Cao Trí Kiên.”

Lý Hoả Vượng nói với ngốc tử trước mặt mình, hắn đang vác một thanh gỗ.

“Ta...ta...ta ta…”

Lý Hoả Vượng đưa tay ra, ấn những ngón tay vào bờ ngực cường tráng.

“Nhớ kỹ, sau này ngươi sẽ không bị gọi là ngốc tử nữa, từ nay về sau sẽ gọi bằng tên của ngươi, Cao Trí Kiên, ngươi có nghe không?

“Ngươi không biết chữ sao? Bẻ một nhánh cây xuống đây, rồi tự viết xuống đất nhiều lần, đến khi nào nhớ hoàn toàn mới thôi.”

“Ơ…”

Ngốc tử không có bất kỳ quyền quyết định nào đối với tên của mình, ủ rũ quay người đi về phía khu rừng.

Lý Hoả Vượng nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, khẽ thở dài.

“Bất kể như thế nào. Trước đây đã nói sẽ cho hắn một cái tên, vậy ta đương nhiên phải nói được thì làm được, coi như quà tặng khởi tử hoàn sinh cho hắn.”

Thực ra, Lý Hoả Vượng đã muốn đặt cho ngốc tử một cái tên từ lâu, suy cho cùng lúc nào cũng ngốc tử rồi lại ngốc tử, kêu lên quả thực rất khó nghe.

Chẳng qua là sau khi rời khỏi đảo lau sậy, một mực không nghĩ ra được cái tên nào phù hợp, nên cứ kéo mãi tới tận bây giờ.

Ngốc tử thiếu thông minh, vì vậy Lý Hoả Vượng đặt tên cho hắn là Cao Trí, hy vọng rằng anh chàng này có thể được bù đắp một ít từ cái tên.

Còn chữ Kiên đặt cuối, là do Lý Hoả Vượng đang kỳ vọng vào hắn, hi vọng hắn có thể kiên trì đối mặt với bi kịch cuộc đời.

“Lý sư huynh! Lý sư huynh! Ngươi cũng cho ta một cái tên đi, hắn

bị gọi là ngốc tử khó nghe, ta bị gọi là Cẩu Oa cũng không êm tai lắm."

Lý Hoả Vượng hơi nhíu mày, nghiêng đầu nhìn chàng thanh niên với bộ mặt lấm la lấm lét bên cạnh.

"Đầu óc của hắn không bình thường, còn của ngươi cũng có vấn đề sao? Lớn tướng như thế mà không thể tự đặt cho mình một cái tên sao?"

Lý Hoả Vượng nói xong, đi tới chỗ đống lửa, nhưng Cẩu Oa cũng đuổi theo hắn không buông tha.

"Ôi chao, Lý sư huynh, chỉ là biết chữ thôi mà."

"Ta không tham lam, ngươi chỉ cần cho ta cái tên nào nổi tiếng là được, càng nổi càng tốt."

Lý Hoả Vượng mỉm cười:

"Ồ, ngươi còn muốn nổi tiếng cơ đấy, gọi ngươi là Tào Tháo thì ngươi thật sự là Tào Tháo sao?"

Cẩu Oa hiển nhiên không hiểu ý của Lý Hoả Vượng, vỗ tay đầy phấn khích, nhảy lên cao.

"Được! Cái tên Tào Tháo hay quá, nghe vui vui! Ta sau này sẽ được gọi là Tào Tháo!"

Không đợi Lý Hoả Vượng nói thêm gì nữa, Cẩu Oa như một làn khói chạy vào trong đám đông, thông báo tên mới của mình cho mọi người với vẻ hào hứng.

Đương nhiên, những người khác không hiểu ý nghĩa đằng sau cái tên này, nhưng ai cũng nhao nhao đứng dậy chúc mừng.

Nhìn thấy cảnh tượng buồn cười trước mặt, Lý Hoả Vượng lắc đầu không nói nên lời.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đang dần sáng, Lý Hoả Vượng nói:

"Đừng chậm trễ, tiếp tục lên đường nào, hôm nay chúng ta sẽ cố

gắng đến thị trấn.”

“Khi đến thị trấn, chúng tahayx ăn một bữa thật ngon, những ngày vừa qua chúng ta đã ăn rau rừng đủ rồi nhỉ?”

Câu nói này ngay lập tức khiến mọi người phấn khởi lên, không ngừng nuốt nước bọt.

Trước đó, lương khô và cả xe lừa đều bị rơi xuống nước.

Họ có rất nhiều vàng, nhưng nếu không phải trước sau đều không có làng, không có cửa hàng, thì cũng không ai bán thức ăn cho họ.

Không có lương thực, chỉ có thể ăn rau dại giống như lão hoà thượng, suốt đoạn đường chỉ ăn rau dại, đến nỗi mặt mũi cũng phải xanh xao, chưa kể có khi rau dại còn không có đủ ăn.

Tập thể nhóm Dược Dẫn ai nấy đều gầy đi trông thấy, họ tiến về phía trước một cách vội vàng với cơn khát thức ăn.

Có lẽ vì có đồ ăn treo phía trước nên chỉ mất hai tiếng đồng hồ là đã đến nơi, thay vì phải đi nửa ngày như kế hoạch.

Dưới chân ngọn núi cao lớn được bao phủ bởi màn mây mù dày đặc, ở đó có một thị trấn nhỏ náo nhiệt.

Cái thị trấn nhỏ này thậm chí còn hơi quá náo nhiệt, Lý Hoả Vượng cùng những người khác chen lấn vào, đặt chân xuống cũng khó.

Hắn ta hơi nghiêng đầu, né một cái đòn gánh đi ngang qua, rồi nhanh chóng nhấc chân phải lên để tránh giẫm phải cứt gà trên mặt đất.

Lý Hoả Vượng bước vào trong những giằng co của tiếng rao hàng.

“Đây có phải là nơi tốt lành gì không đấy? Tại sao lại có nhiều người như vậy?”

Con đường gạch đá vốn dĩ đã không rộng rãi gì, bây giờ lại chật ních người mua kẻ bán, ồn ào những tiếng cò kè mặc cả.

Bán giỏ tre tự bện, bán thịt rừng bắt trên núi, bán rau tự trồng.

Bán gà, bán chó, thậm chí cây giống cũng có bán.

Những người bán lẫn người mua trò chuyện xôm xả, âm thanh cứ oang oang, đến mức Lý Hoả Vượng cảm thấy như có ngàn con ruồi đang bay xung quanh mình.

“Lý sư huynh, Tào Tháo ta biết! Hôm nay là mồng một Tết, nên mọi người từ mười phương tám hướng đều trở về.”

Cẩu Oa ở bên cạnh giải thích.

Lý Hoả Vượng gật đầu như hiểu ra, hắn suýt chút nữa đã quên chuyện này, những người xứ này sẽ hội họp lại thành chợ lớn.

Chương 132: Bánh Nướng

Vào ngày 15 hàng tháng, họ sẽ tập trung tại một nơi một cách tự phát, tạo thành một khu chợ, rồi tiến hành các giao dịch mua bán lẫn nhau.

Nhìn đám đông sôi nổi, Lý Hoả Vượng đột nhiên dấy lên một nỗi xúc động.

Hắn muốn rung linh đạc, để xem cái chợ này có Du lão gia nưa.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, hắn không còn là một đứa trẻ, bây giờ hắn có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Tầm mắt của Lý Hoả Vượng dần dần đưa cao, băng qua đám đông dày đặc, những toà nhà phía xa, cuối cùng dừng lại trên một ngọn núi cao.

Đây chính là Hằng Hoa Sơn, am ni cô trên ngọn núi này là điểm đến của Lý Hoả Vượng, nói không chừng họ có thể giải quyết được Đan Dương Tử đang dần dần ăn mòn cơ thể của mình.

Lý Hoả Vượng đang định đi về phía trước thì thấy những người khác đồng loạt dừng lại trước một gian hàng.

Họ nhìn chằm chằm vào những thứ được bày ra, tên ngốc tử khoé miệng chảy dài nước dãi.

“Đây là cái gì?”

Lý Hoả Vượng bước tới, gõ gõ vào chiếc bánh đã chín vàng đặt trên đĩa tròn, ngửi thấy mùi thơm của lúa mì.

“Lý sư huynh, đây là bánh nướng, ngươi có thể ăn.”

Bạch Linh Miểu đã cố gắng hết sức để kìm lại nước bọt của mình, nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể kìm lại được.

Nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của họ, Lý Hoả Vượng không khỏi có chút chua xót, nói cho cùng, những người này đều là một đám người đáng thương.

Lý Hoả Vượng lấy ra một số đồ trang sức bằng vàng từ trong túi của ngốc tử, rất nhanh liền cắt nó thành những miếng hạt vàng nhỏ bằng một thanh kiếm dài sắc bén.

“Mua, gì cũng mua, bây giờ chúng ta có tiền, có thể mua bất cứ thứ gì ta muốn trong khu chợ này!”

Hắn đặt những hạt vàng vào tay của tất cả mọi người, ngoại trừ Cao Trí Kiên.

Mọi người ngay lập tức bừng bừng khí thế, không kìm được mình.

Nhìn đám Dược Dẫn giả làm người giàu, họ đổ xô đến các sạp hàng xung quanh để mua đủ thứ, bất kể những thứ họ cần hay không.

Lý Hoả Vượng liếc nhìn người bên cạnh - Cao Trí Kiên đang gặm bánh nướng, nói:

“Đi với ta, có tiền rồi, tất nhiên chiếc xe đó cũng phải được nâng cấp.”

Không mất nhiều thời gian, bên cạnh Lý Hoả Vượng đã có hai cỗ xe ngựa mới tinh.

Những con ngựa cao lớn, khoẻ mạnh, lại rất thông minh, chỉ cần Lý Hoả Vượng kéo nhẹ dây cương, chúng sẽ đi theo rất vững, không chạy lung tung.

Điều này hoàn toàn không thể so sánh với hai con lừa già và cứng đầu khi trước được.

Khi những người khác đã mua sắm xong, tập trung gần xe ngựa, Lý Hoả Vượng nhận thấy trên người họ quần áo hay giày dép đều được đổi thành mới.

Hơn nữa, trong ngực còn ôm lấy đủ loại thức ăn, ngay cả Bạch Linh Miểu cũng không ngoại lệ.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy vui sướиɠ, có thể tưởng tượng họ bây giờ đang hạnh phúc đến nhường nào.

…

Nhìn quả hồng khô phủ sương trắng giơ trước mặt, Lý Hoả Vượng lắc đầu từ chối.

“Đừng ăn nhiều, đợi đến khi về nhà trọ gọi một ít đồ ăn ngon, các ngươi sẽ không ăn nổi đâu.”

Nhưng lời nhắc nhở của Lý Hoả Vương cũng không đủ để ngăn tốc độ ăn của bọn họ.

“Không sao, ăn xong mấy thứ này vẫn còn có thể ăn cơm tiếp được.”

“Đúng vậy, đúng vậy, có chết cũng phải ăn! Đói làm khó chịu chết con mẹ nó đi được, này Lý sư huynh, ngươi không đói sao?”

Lý Hoả Vượng cười cười không nói gì, dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước. Phía trước không xa là khu nhà trọ.

“Lý sư huynh, ta mua cho ngươi bộ quần áo may sẵn rồi, hay là ngươi mặc thử đi?”

Lý Hoả Vượng lại lắc đầu:

“Bỏ đi, ta đã quen mặc đạo bào, thay mới áo trong là được, với lại, ngươi cũng nên che mắt lại, nếu không sẽ lại đau đấy.”

Hai xe chen chúc hồi lâu trong đám người dày đặc, cuối cùng cũng đến trước cửa nhà trọ.

Cẩu Oa hồ hởi giơ cao hạt vàng trong tay, lao vào trước.

“Tiểu nhị! Cho Tào Tháo đại gia phòng tốt nhất quả đất! Sau đó dọn thịt kho tàu lên!! Chỉ lấy thịt mỡ không lấy thịt nạc!! Đem bốn bát lớn luôn!!”

Lý Hoả Vượng đẩy hắn ra rồi bước vào, nhìn những người dân thị trấn đang vừa ăn uống, vừa tán gẫu ở xung quanh, hắn nói với tiểu nhị đang tiến lại gần:

“Không cần phòng đơn hảo hạng, cứ ăn ở đại sảnh này, ta thích náo nhiệt.”

“Lý sư hunh, chúng ta có tiền mà, ăn cái gì nổi ở đại sảnh này, vừa ầm ĩ lại~”

Bị Lý Hoả Vượng trừng mắt nhìn, Cẩu Oa tự nuốt lại lời định nói tiếp, trông hắn như một quả cà tím bị sương giá.

Ngồi xuống trước một chiếc bàn gỗ, những lời bàn tán xung quanh bắt đầu truyền vào tai Lý Hoả Vượng.

“Bảo Văn, CMN, coi chừng ngươi bị gây khó dễ đấy, mẹ chồng ngươi thật sự nói vậy sau lưng.”

“Nếu là ta, ai mà được đà lấn tới, ta liền đánh! Tứ Tề chúng ta đánh giặc còn không sợ, lão phu ta tuy rằng đã giải ngũ về quê, nhưng thật sự nếu có điều quân lệnh, không cần nói nhiều, ta liền trở về doanh trại!”

Chương 133: Am Ni Cô

“Hahaha, Tử Khải huynh, đắc tội rồi, vợ ta lải nhải vài câu nên tới trễ một tí, tại hạ đây liền tự phạt ba chén.”

“Này! Nhìn xem, đạo sĩ kia thật là kỳ quái, đạo bào lại có thể màu đỏ cơ đấy…”

Cho đến khi tiểu nhị mang thức ăn lên, Lý Hoả Vượng cũng không nghe ngóng được tin tức gì giá trị.

Lúc đầu, theo hắn hiểu biết, thị trấn này cách am ni cô không xa, dù là tốt hay xấu thì cũng phải có ảnh hưởng nhất định với những người lân cận mới đúng.

Kết quả là, đánh giá từ phản ứng của người dân thị trấn, sự tồn tại của am ni cô chiếm phần trăm rất thấp.

Tuy nhiên, phương pháp này không hiệu quả, Lý Hoả Vượng còn có những biện pháp khác.

“Nhị long hý châu! Tam dương khai thái! Ngư dược long môn! He he! Các món ăn đã sẵn sàng! Quý khách cứ từ từ mà dùng!”

Giới thiệu tên các món ăn xong, tiểu nhị tính rời đi thì bị Lý Hoả Vượng giữ lại.

“Ôi chao, vị chân nhân này, ngươi cũng thấy đó nhà trọ này tất bật công việc, thực sự không～”

Tiểu nhị chưa kịp nói hết câu thì đã bị hạt vàng trong tay Lý Hoả Vượng chặn họng.

“Ngươi có biết Hằng Hoa sơn bên kia không?”

“Biết biết!”

“Trên núi có một am ni cô, nghe nói hương khói rất đầy đủ hả? Bồ Tát của họ hẳn rất linh nghiệm, đúng không?”

Nghe vậy, trên mặt tiểu nhị lộ rõ vẻ bối rối:

“Hương khói đầy đủ? Không có đâu, hương khói của An Từ am còn không bằng bát hương của Thần Thổ Địa nữa là.”

“Hả?”

Lý Hoả Vượng nhìn Tiểu Mãn đang ăn cơm, điều này không giống với những gì nàng ấy nói.

“Hàng xóm của ta nói hương khói rất đầy đủ.”

Tiểu Mãn có chút lúng túng, đặt đũa xuống.

“Này, vậy thì hàng xóm của ngươi chắc chắn đang nói chuyện bậy bạ rồi, Bồ Tát của An Từ am đã bị phủ dày một lớp bụi, nếu có hương khói thì sẽ có quỷ đấy.”

“Chân nhân, ngươi không nghe nhầm đâu, cháu trai của nhị tỷ ta, goá phụ của hắn trong làng đã đến An Từ am làm ni cô.”

Nghe vậy, Lý Hoả Vượng lập tức tỉnh táo lại:

“Ồ? Nàng vì lí do gì lại đến đó làm ni cô? Nàng đến đó làm ni cô có đòi hỏi gì không?”

Tiểu nhị nhìn chung quanh, vẻ mặt có chút do dự.

Khi Lý Hoả Vượng dúi hạt vàng vào tay hắn, tiểu nhị đưa miệng lại gần, cố ý hạ thấp giọng.

“Chồng mất, nhà mẹ đẻ lại rất xa, không sinh được con trai nên bị dân làng rủa chết để chiếm đoạt tài sản, cùng đường mạt lộ mới đi làm ni cô, ở đời đâu ai nếu có thể sống lại muốn làm ni cô đâu.”

“Ồ...chuyện là như vậy.”

Lý Hoả Vượng trầm ngâm gật đầu.

Đánh giá từ những thông tin thu thập được đến nay, những ni cô này như những gì hắn được biết, không có nhiều khác biệt so với những gì Lý Chí nói trước khi chết.

“Vậy ngươi có biết, tại sao những ni cô đó lại mặc đồ đen không?”

Lý Hoả Vượng lại lấy ra một hạt vàng.

“Này, đó không phải đồ màu đen đâu, y phục của ni cô là màu xanh, rồi cũng không biết trên núi không có giếng hay sao mà các

nàng xưa nay không tắm rửa cũng chẳng thay quần áo, quần áo cứ thế từ màu xanh ngả sang màu đen.”

Nói đến đây, trên mặt tiểu nhị đầy vẻ chán ghét.

“Hôm đó, mấy ni cô xuống bán lợn, ta trông thấy có một người chà vào cổ, haiz! Ngươi đoán xem? Nàng ấy choáng váng khi chà ra một cục bùn tròn màu hắc nê!!”

Ngay khi tiểu nhị vừa dứt lời, những người ngồi gần đó cũng buông đũa xuống với vẻ khó xử.

“Chát..”

Vang lên một tiếng, một bàn tay đập vào ót tiểu nhị.

“Các quý khách đang dùng cơm đấy! Tên khốn ngươi nói cái gì ở đây! Các ngươi muốn huỷ hoại thanh danh của nhà trọ Bồng Lai của ta hay sao?”

“Ông chủ, không phải vậy đâu, cái này là do chân nhân hỏi, ta mới nói đấy chứ!”

Nhìn thấy ông chủ nhà trọ béo ép tiểu nhị nói lời xin lỗi rồi kéo hắn đi, Lý Hoả Vượng cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm.

“Lý sư huynh, ngươi muốn hỏi cái gì, ta có thể giúp ngươi.”

Cẩu Oa vừa nói vừa gắp một miếng tóp mỡ nhét vào miệng.

“Được rồi, ngươi hỏi cái gì với khuôn mặt lốm đốm đó, đừng hù chết người ta, Bảo Lộc, sau khi ăn cơm xong, hãy giúp ta đến thị trấn hỏi tin tức về An Từ am."

Trong số những người Dược Dẫn, chỉ có người đàn ông này sắc nước hương trời, dung mạo hoàn toàn bình thường.

Tôn Bảo Lộc - người chưa bao giờ có cảm giác tồn tại, sững sờ một lúc, rồi im lặng gật đầu.

Lý Hoả Vượng liếc nhìn hắn rồi tiếp tục ăn, bề ngoài bình thường không có nghĩa hắn ta bình thường.

Người đàn ông này không bao giờ cởi quần áo đi ngủ, thậm chí còn tránh mặt người khác khi đi vệ sinh, kể cả nam hay nữ.

Dưới y phục của hắn chắc chắn ẩn chứa nguyên nhân hắn bị Đan Dương Tử chọn trúng làm dược dẫn.

Nhưng Lý Hoả Vượng cũng không muốn hỏi thêm, suy bụng ta ra bụng người, hắn cũng không muốn người khác bàn ra tán vào về trạng thái tinh thần của mình.

Sau một thời gian, Lý Hoả Vượng ở lại nhà trọ này.

Chương 134: Dây Leo

Hắn cử Đạo Đồng và Bảo Lộc lần lượt đi nghe ngóng tin tức của An Từ am.

Chuyện xảy ra ở chùa Chính Đức, Lý Hoả Vượng không muốn xảy ra một lần nữa.

Sau khi dò la được một lúc, đặc biệt sau khi phái Bải Lộc lên núi một chuyến, Lý Hoả Vượng miễn cưỡng cho rằng những ni cô đó không có uy hiếp quá lớn.

Điều mà người dân trong thị trấn hay nói về các ni cô là họ bẩn thỉu, lười biếng và béo.

“Nếu hai ngày nữa ta không xuống, các ngươi lập tức rời khỏi đây, có nghe không?”

Lý Hoả Vượng đứng trước con đường đất dẫn lên núi, dặn dò những Dược Dẫn khác.

“Lý sư huynh, chúng ta đi cùng nhau đi.”

“Ngươi đi làm cái gì, để làm gánh nặng sao? Ngươi thật sự nghĩ là đi đạp thanh sao?”

Lý Hoả Vượng vừa thốt lên câu này liền cảm thấy bản thân có chút nặng lời, nhưng cũng không giải thích gì, quay người một mình leo

lên núi.

Nhìn bóng lưng đang dần đi xa, Bạch Linh Miểu cắn môi, nước mắt lưng tròng như muốn nói gì đó.

Nhưng đợi đến khi hắn khuất hẳn trong núi, nàng cũng không nói gì.

…

“Hà! Hà!”

Lý Hỏa Vượng mồ hôi nhễ nhại, chống tay lên đầu gối, thở hổn hển.

Lý Hoả Vượng đã leo được hai giờ đồng hồ, nhưng hắn ta vẫn chưa đến nơi.

Am ni cô cao hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Hắn khó khăn ngẩng đầu lên, phát hiện con đường đất quanh co khúc khuỷu này dường như không có điểm cuối, cứ trải dài lên trên.

Lý Hoả Vượng nghiến răng, nắm lấy dây leo bên cạnh, bắt đầu tiếp tục leo lên.

Khi hắn leo, hai chân đau nhức vô cùng, cuối cùng hắn cũng thấy cổng chùa của An Từ am.

Lý Hoả Vượng lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên cằm, hắn bất giác nhìn đôi câu đối hai bên cửa núi.

Điều làm hắn ngạc nhiên chính là khi đọc hai câu đối của am ni cô, hắn không hiểu gì.

Không phải vì Đan Dương Tử mà Lý Hoả Vượng quên cách đọc của những từ này, mà là những từ này có vẻ rất kỳ lạ.

Hình dáng của những kí tự này là kiểu thể chữ “Đa” với hình thoi dài, phải lên cao, trái xuống thấp. Những nét nghiêng thanh mảnh, thoạt nhìn giống như giáp cốt văn, lại có rất nhiều dấu vết của

Hán tự quen thuộc.

“Đây là...chữ sao? Hay là thứ gì khác?”

Lý Hoả Vượng bước đến bên cạnh với vẻ khó hiểu, đưa tay chạm vào nó.

Hắn tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, rồi nhấc chân đi vào trong am.

Nhưng sau khi bước vào, những lời mà Lý Hỏa Vượng đã chuẩn bị sẵn trong đầu lại không để làm gì.

Bởi vì trong quảng trường với um tùm cây cối trước mặt, hoàn toàn không có một bóng người, điều này rõ ràng trái ngược với bức tranh đông đúc của chùa Trịnh Đức.

“Có ai không?”

Giọng nói của Lý Hoả Vượng vang lên quanh quẩn trong quảng trường, nhưng vẫn không có ai xuất hiện.

Nhìn trái nhìn phải, Lý Hỏa Vượng đi về phía chính điện trước mặt, trong sảnh không có hương khói, nhưng cũng không tối tăm chút nào, bởi mái nhà bị dột, ánh nắng xiên vào chiếu rọi mọi thứ bên trong.

Bồ Tát ở trung tâm đại sảnh cũng bị bao phủ bởi bụi bẩn cùng với mạng nhện dày đặc.

Nếu không phải nhờ đài sen, Lý Hoả Vượng gần như không nhận ra đây là Bồ Tát.

“Có lầm không? Am ni cô này nhìn hoàn toàn vắng vẻ.”

Ngay khi Lý Hoả Vượng đang suy nghĩ về điều này, một tiếng ngáy nhẹ đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn rảo bước chậm rãi theo âm thanh ấy, hắn trông thấy, ở phía sau tượng Bồ Tát, ngổn ngang một viên thịt lớn.

Khi đến gần hơn, hắn mới nhận ra đó không phải là một viên thịt, đó là một cái bụng của một ni cô mập mạp lộ ra bên ngoài quần áo

của nàng ấy.

Mũi hếch lên trời, nàng cứ như vậy nằm trên nền đất lạnh, há miệng ngáy khò khò, mùi chua chua xộc thẳng vào mặt.

Quần áo đen, mập mạp, bẩn thỉu, tất cả đều đúng, người trước mặt hắn là ni cô của Am Từ am.

Lý Hoả Vượng khẽ cau mày, quan sát kỹ người ở trước mặt, có phải là người tốt hay không, hắn tạm thời chưa rõ, nhưng bộ dáng hiện tại của nàng, ngay cả kẻ xấu cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều.

“Vị sư phụ này, Huyền Dương của Thanh Phong quán có chuyện quan trọng muốn nhờ.”

Lý Hoả Vượng cao giọng chào viên thịt lớn.

Tiếng ngáy của ni cô béo không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Nàng căn bản không tỉnh.

“Ngươi có phải đang giả vờ với ta?”

Lý Hoả Vượng tiến lên một bước, lại nâng tông giọng một chút:

“Vị sư phụ này! Huyền Dương Thanh Phong quán có chuyện quan trọng muốn nhờ!!”

Song vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngay khi Lý Hoả Vượng định ghé gần tai nàng để gọi, mùi hôi thối nồng nặc trên người khiến hắn từ bỏ ý định.

Cái mùi hôi thối này giống như mùi tất, sầu riêng cùng mồ hôi lên men đến cực điểm khiến hắn có chút không chịu nổi.

Không đợi Lý Hoả Hượng nghĩ ra chiêu khác, nữ tu béo đã rùng mình và tự mình ngồi dậy.

Nàng dùng những ngón tay mập mạp chùi chùi thứ ghèn mắt vàng bóng, chưa kịp mở mắt, nàng đã loạng choạng đi về phía cửa hông bên cạnh:

“Ồ, đến giờ cơm rồi, đến giờ cơm rồi.”

“Vị sư phụ này, Huyền Dương Thanh Phong quán có chuyện quan trọng muốn nhờ!”

Chương 135: Mùi Hôi Thối

Lần này, cuối cùng Lý Hoả Vượng cũng không bị ngó lơ, ni cô mập mạp giật mình, cái cằm ba tầng mỡ nhờn dầu cũng lắc lư theo chủ nhân.

“Ngươi làm ta sợ chết khiếp, sao lại bước đi không chút tiếng động như thế?”

Lý Hoả Vượng bối rối đứng tại chỗ, hắn bây giờ đã không còn cân nhắc xem những người ở đây có đang âm mưu làm điều gì sai trái hay không, mà hắn bắt đầu lo lắng không biết các ni cô ở đây có thực sự có cách giải quyết Đan Dương Tử hay không.

“Tự mình đi lễ Phật rồi thắp hương đi! Đừng làm lỡ bữa cơm của ta!”

Ni cô mập mạp lạnh lùng nói xong, tiếp tục đi về phía trong với hai cái chân voi.

Lần này, Lý Hoả Vượng không nói gì, chỉ đi theo nàng vào trong.

Toàn bộ am ni cô rất lớn, nhưng cũng rất hoang tàn, Bồ Tát trong chánh điện trông còn tàn phế như vậy thì Bồ Tát ở phó điện chỉ tệ hơn thôi.

Trên cửa một số sảnh vẫn có dòng chữ, có điều giống y hệt với dòng chữ trên cửa.

“Sư phụ, đây là chữ gì?”

Lý Hoả Vượng mở miệng hỏi.

“Nữ thư, ngươi đương nhiên không hiểu, loại chữ này chỉ cho nữ nhân hiểu, không dành cho nam nhân.”

Mặc dù đã trả lời câu hỏi, nhưng nữ tu vẫn biểu lộ ra vẻ sốt ruột, đi thẳng vào trong.

Nhìn cảnh tượng ngày càng lạ lẫm bên trong, Lý Hoả Vượng không chút do dự tiếp tục đi vào, mọi thứ ở đây rất thật, không có cảm giác kì lạ như ở y viện.

Không biết là do ăn quá nhiều Hắc Thái Tuế, hay do ảo giác nhiều năm, mà những ảo giác khác đối với hắn đều không có tác dụng gì lớn, ngay cả khi chúng có hiệu quả, cũng có thể dễ dàng phân biệt được.

Loanh quanh một lúc, Lý Hoả Vượng đi theo ni cô mập mạp đến một ngôi nhà đất có ống khói.

Trong phòng phát ra tiếng động, chứng tỏ có người khác bên trong, chie cần ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc là biết bên trong toàn là ni cô.

Thấy ni cô béo ục ịch với đôi mắt phát sáng, Lý Hoả Vượng nhíu mày, hít một hơi dài, đưa tay bịt mũi, xông vào trước mùi hôi làm cay cả mắt.

Ngay khi hắn bước vào phòng, tiếng chép miệng, tiếng nuốt, tiếng nhai nhanh chóng chui vào lỗ tai hắn.

Lý Hoả Vượng dường như nghĩ rằng mình đã đến chuồng lợn.

Hắn thấy một nhóm ni cô mập mạp mặc quần áo đen đang ngồi ăn hì hục xung quanh chiếc nồi lớn màu đen, bọn họ thậm chí không dùng đũa hay bát, cứ như vậy vây lấy nồi bốc lấy.

Họ ăn một cách ngon lành, đến nỗi ngay cả có người sống đứng sờ sờ như Lý Hoả Vượng cũng không có phản ứng gì.

Đến nỗi những gì họ đang ăn, Lý Hoả Vượng cũng miễn cưỡng phân biệt được, đó là cơm rang với rau củ.

Lý Hoả Vượng mặt đỏ bừng vì ngạt thở, há miệng thở dốc liền cảm thấy mùi trong phòng có chút làm cay cay cuống họng.

Cử động của hắn cuối cùng cũng khiến người khác chú ý, một nữ

tu mập mạp đầy đặn, nàng vừa nhường chỗ cho Lý Hoả Vượng, vừa mu"ŧ ngón tay.

“Muốn ăn cơm chay sao? Hai trăm đồng một vé.”

Nghe nàng đòi tiền, trong lòng Lý Hoả Vượng không hề tức giận, ngược lại còn lấy làm mừng:

“Không phải, nhưng ta có chuyện cần đến sự giúp đỡ của sư phụ.”

Hắn ném tới một hạt vàng.

“Vàng!”

Ni cô mập mạp hồ hởi nhét hạt vàng vào miệng, dùng hàm răng ngả vàng nhai nhai, sau khi xác nhận là thật thì nhổ ra lòng bàn tay, trộn với nước bọt lẫn rau củ.

“Ngươi muốn mua lợn sao? Muốn mua bao nhiêu? Nói đi! Những con lợn trong am của bọn ta đều là những con béo nhất.”

Thấy đối phương tới gần, Lý Hoả Vượng khẽ lùi lại một bước.

“Không, ta nghe nói các sư phụ của An Từ am là người thâm sâu khó lường, vì vậy ta đến đây để tìm kiếm sự giúp đỡ của các sư phụ trong am ni cô này để diệt trừ tà ma.”

“Ha ha ha! Bản thân ngươi không phải là một đạo sĩ sao? Ngươi lại thỉnh ni cô giúp ngươi diệt trừ tà ma? Ha ha ha ha!”

Giống như hiệu ứng cười lây, những nữ tu khác trong nhà cũng đều bật cười, thậm chí đến cuối cùng ngay cả Lý Hoả Vượng cũng không nhịn được.

“Hahaha!!”

…

Lý Hỏa Vượng không nhịn được cười, hắn đột nhiên cảm thấy việc một đạo sĩ như mình lại đi nhờ một ni cô giúp đỡ quả thật là một chuyện hết sức nực cười.

“Khụ khụ, các vị sư phụ à, đừng cười nữa, chuyện phiền phức này của ta thật sự rất cấp bách, nếu không làm xong sẽ chết người đó.”

Lý Hỏa Vượng không nhịn được cười nói ra sự thật.

"Đi theo ta, chúng ta đi tìm sư thái hỏi xem, đúng rồi, phí dẫn đường là hai hạt đậu vàng.”

Một bàn tay to bóng nhờn cứ thế đưa ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Ngược lại Lý Hỏa Vượng không sợ ni cô đòi tiền, chuyện có thể giải quyết bằng tiền đều không phải là vấn đề.

Lý Hỏa Vượng đưa hai viên đậu vàng ra sau đó đi theo ni cô mập mạp ra ngoài.

Lúc chuẩn bị đi ra khỏi phòng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những ni cô khác phía sau có chút lưu luyến, hắn cảm thấy các nàng mỗi ngày đều tùy tiện sống cùng nhau rất vui vẻ, ngay cả mùi hôi thối trong không khí cũng không cảm thấy khó ngửi như vậy.

Chương 136: Nuôi Heo

Lại đi trên con đường mòn giữa những ngôi nhà, Lý Hỏa Vượng nói với ni cô đang dẫn đường trước mặt:

"Tại hạ là Huyền Dương của Thanh Phong quán, xin hỏi pháp danh của sư phụ?"

“Diệu Ngọc.”

Ni cô mập mạp với khuôn mặt đầy mỡ vừa móc cứt mũi vừa nói.

“Khụ khụ, tên hay.”

Lý Hỏa Vượng chịu đựng một lúc lâu mới không để mình cười ra tiếng, cái tên này quả thật không hề ăn nhập với bộ dạng này của nàng.

Đi được một lúc, trước mặt bọn họ xuất hiện một dãy nhà tranh thấp bé, ni cô mập đi thẳng vào trong: "Ngươi chờ ở đây một lát, ta

đi ỉa."

“Được rồi, chúc sư phụ Diệu Ngọc đại tiện thuận lợi.”

Lý Hỏa Vượng nén cười chắp tay thi lễ.

“À~hì hì.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười đứng bên cạnh nhà tranh, lười biếng vươn người một cái, hắn cảm thấy hiện giờ vô cùng an nhàn.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cái gì cũng đều muốn cười cả, hắn cảm thấy xung quanh rất đáng cười.

Ngay khi hắn nhớ lại chuyện vừa xảy ra, không nhịn được định cười to thì đột nhiên hắn cảm thấy mọi thứ bắt đầu sụp đổ, vách tường màu trắng của bệnh viện bắt đầu thay thế mọi thứ xung quanh, một số bóng người hư ảo bắt đầu cụ thể hóa.

Lý Hỏa Vượng lúc nãy còn đang an nhàn chớp mắt vẻ mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi, biểu cảm vặn vẹo phải dùng hai tay ôm chặt lấy đầu.

"Không được, bây giờ không được! Chờ một lúc, suỵt, suỵt ! giúp ta! Xin ngươi đó, bình tĩnh, bình tĩnh, bình suỵt, suỵt~suỵt~~~suỵt..."

Lời cầu xin của Lý Hỏa Vượng dường như có tác dụng, một lúc sau, mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt của Lý Hỏa Vượng lại trở nên cực kỳ kém, hắn lau mồ hôi lạnh trên mặt rồi lại đứng dậy lần nữa.

Tác dụng của Hắc Thái Tuế đang dần mất, những ảo giác kia sẽ còn xuất hiện trong một thời gian dài.

Tuy nhiên, bây giờ Lý Hỏa Vượng chỉ có thể đặt những chuyện này ra phía sau. Đối mặt với sự sống và cái chết, ảo giác đều là chuyện nhỏ.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng xấu, hắn nhớ lại những chuyện vừa rồi nhưng cuối cùng cũng không thể vui lên được nữa.

"Haiz..."

Lý Hỏa Vượng nặng nề thở dài một hơi.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng động, hắn nhấc chân đi về phía sau nhà vệ sinh.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau, hắn thực sự bị sốc.

Chỉ thấy phía sau nhà vệ sinh lại được bao bọc bởi một hàng rào tre, bên trong nuôi những con heo da đen lông dài.

Sau khi chất bẩn màu vàng phun ra từ phía dưới dãy nhà xí, những con lợn đen này hì hục nhốn nháo chạy đến há miệng đớp lấy.

Cảnh tượng này khiến Lý Hỏa Vượng theo bản năng cảm thấy buồn nôn.

Trước đây hắn có nghe nói ni cô ở An Từ Am có nuôi heo, nhưng điều hắn không ngờ là ni cô ở đây lại dùng phân của mình để nuôi heo!

Nhìn những con heo trước mặt này, ấn tượng của Lý Hỏa Vượng đối với toàn bộ An Từ Am dần dần tuột xuống, các ni cô ở đây đều rất kỳ lạ, cực kỳ kỳ lạ.

Khi đám heo đen thở hổn hển tản ra, Diệu Ngọc đi ra khỏi nhà xí, thấy Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh chuồng heo cũng không nói gì, nàng dẫn hắn tiếp tục đi:

"Đi nhanh lên đi, lát nữa ta còn phải ngủ trưa đó."

“Các ngươi có ăn những con heo được nuôi như thế này không?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên hỏi một câu.

"Nói nhảm gì thế? Không thấy chúng ta là ni cô sao? Chúng ta tin tưởng Bồ tát! Không thể ăn mặn. Đáng tiếc cho một đạo sĩ như ngươi, ngay cả chuyện này cũng không biết.”

Trong giọng điệu của Diệu Ngọc chứa đầy vẻ khinh thường, nhưng sau đó nàng lại đổi đề tài, trở nên có chút ủ rũ mất tinh thần.

"Chao ôi, chúng ta cũng không muốn nuôi heo đâu. Không ai thắp hương dâng lễ thì phải làm chút chuyện kiếm tiền ăn cơm chứ, người ta cũng không thể uống gió Tây Bắc mà sống được."

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Lý Hỏa Vượng phụ họa theo, đi theo phía sau nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Đi vòng vo một hồi, Diệu Ngọc dẫn Lý Hỏa Vượng dừng lại trước một căn phòng.

"Sư thái đang ở bên trong, cho nên ta sẽ không đi vào. Nói thật, ta có chút sợ nàng, à, đúng rồi, pháp danh của sư thái là Tĩnh Tâm."

Nói xong, không đợi Lý Hỏa Vượng nói gì, nàng liền xoay người rời đi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng liếc nhìn bóng lưng của nàng, hắn cười nhẹ một tiếng rồi bước vào trong.

Bên trong phòng rất tối, tiếng nuốt thức ăn bên trong, còn có mùi tanh hôi càng thêm nồng nặc. Tất cả sự bất thường này khiến Lý Hỏa Vượng vô thức chạm vào những thẻ tre sau lưng theo bản năng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nhấc chân phải lên đi vào bóng tối, hắn cảm thấy hình như mình giẫm phải thứ gì đó khô đét, nhanh chóng thu chân lại.

“Ngươi thắp đèn đi, ta bị mù nên không cần đèn.”

Một giọng nói già nua từ trong bóng tối vọng ra.

“Được, sư thái.”

Khi Lý Hỏa Vượng lấy viên đá huỳnh quang ra ném về phía đồ vật mà mình vừa giẫm lên, hắn lập tực bị thứ quái dị bên trong dọa sợ.

Chương 137: Tâm Tố

Đó là một người phụ nữ cực kỳ béo đội mũ ni cô, chỉ có hai lỗ đen trên cặp mắt trống rỗng, làn da sần sùi trên khuôn mặt bị lớp mỡ quanh cổ kéo xuống, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ bị kéo ra.

Khi dáng vẻ này xuất hiện trong một căn phòng mờ tối, không thể nghi ngờ gì nữa là cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Khuôn mặt không phải là thứ quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là trên người.

Thân hình mập mạp của nàng gần như lấp đầy cả căn phòng. Trên đống thịt mỡ bẩn thỉu mọc đầy mụn máu thịt lẫn lộn. Mà đống mụn kia vẫn còn đang ngọe nguật, đó là giòi!

Các bé dòi trắng giống như bầy cá trong đại dương, tự do rong chơi giữa thịt thối rữa và dịch mủ!

Mà một người đàn bà như vậy đang ôm một cái chậu lớn, hai tay nàng đang gẩy gẩy thức ăn màu vàng dinh dính bên trong.

“Haha, hiếm thấy, hiếm khi có Tâm Tố tới tìm ta.”

Lão ni cô khủng bố há cái miệng không răng nói xong lại tiếp tục ăn.

Mặc dù dáng vẻ này vô cùng kinh khủng nhưng giọng nói của nàng lại rất ôn tồn, nếu như tắt đèn thì tám phần mười sẽ cho rằng đây là một người già bình thường.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng không để ý tới chuyện này, khi nghe người này nói từ Tâm Tố, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên vô cùng căng thẳng, hắn sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

"Hoảng cái gì? Nhìn thoáng qua cũng biết là đứa trẻ cái gì cũng không biết chuyện gì cũng không hiểu. Khi nào thì An Từ Am chúng ta cần những vật liệu khác? Chúng ta lười làm, thật ra thì con trai ta cũng là Tâm Tố.

“Ồ?”

Lý Hỏa Vượng lên tinh thần.

“Vậy sư thái Tĩnh Tâm, con trai của ngươi đang ở đâu?”

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy Tâm Tố khác.

"Hắn điên rồi, kết cục của Tâm Tố thường rất thảm, bị điên cũng được coi như là một kết cục tương đối tốt rồi."

Khi sư thái Tĩnh Tâm kể câu chuyện của con trai mình, giọng nói nàng lộ vẻ âm u.

…

“Bị điên là kết cục tốt nhất của Tâm Tố?”

Chẳng lẽ đây là kết cục của mình trong tương lai sao?

Trong quá khứ Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cho rằng người khác gọi mình là Tâm Tố chỉ là nói mình là một loại vật liệu hiếm có nào đó. Cũng giống như căn cốt hiếm thấy trong tiểu thuyết tu tiên trong quá khứ vậy.

Nhưng lão ni cô trước mặt lại nói với hắn rằng không phải vậy, bản thân cái tên Tâm Tố này đã ẩn chứa một vấn đề lớn.

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại nột tâm của mình một lúc, hắn hít sâu một hơi rồi lại nói:

"Sư thái Tĩnh Tâm, trước đây ta đã dùng Hắc Thái Tuế để chữa trị chứng bệnh thần kinh của mình, hiệu quả cũng rất tốt. Trước đây ngươi đã cho lệnh lang dùng qua chưa?"

Lý Hỏa Vượng rất muốn nghe được ba chữ không dùng từ trong miệng đối phương, nhưng hắn lập tức thất vọng.

"Đã dùng rồi, đương nhiên là dùng rồi, nhưng Hắc Thái Tuế không thể ăn bừa bãi được. Đồ vật này ăn vào thì dễ mà kéo ra ngoài thì khó, nó sẽ cứ ở trong bụng của ngươi mãi , hút máu của ngươi ăn thịt của ngươi.”

“Nếu ăn ít thì còn tốt, nhưng nếu ngươi ăn quá nhiều thì nó có thể chiếm hết toàn bộ bụng của ngươi, sau đó chui ra khỏi cơ thể của ngươi.”

Sư thái Tĩnh Tâm diễn tả sinh động như thật, như thể nàng đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó vậy.

Lý Hỏa Vượng sờ lên bụng của mình, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, hiện tại trong bụng hắn đã có một ổ Hắc Thái Tuế mọc đầy xúc tu.

Đan Dương Tử người này từ trước tới giờ chưa bao giờ có lòng tốt gì, ngay cả thuốc cho bản thân sử dụng cũng có tác dụng phụ nghiêm trọng.

Tuy nhiên những chuyện nhỏ nhặt đều có thể xí xóa, hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi.

"Sư thái Tĩnh Tâm, có thể nói cho ta biết rốt cuộc Tâm Tố là cái gì không? Và tại sao kết cục của tất cả các Tâm Tố đều bị điên hết vậy?"

Lý Hỏa Vượng trong lòng nôn nóng tiếp tục hỏi, hiện tại hắn rất cần câu trả lời này, cái này có liên quan đến sống chết của hắn trong tương lai.

Nghe thấy âm thanh sư thái Tĩnh Tâm nuốt thức ăn, nàng lại ngẩng đầu lên dùng hai cái lỗ đen thui nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Tâm Tố là cái gì? Ngươi là Tâm Tố, sao lại còn hỏi ta? Ngươi có gì không giống với người khác, chẳng lẽ còn không phát hiện ra sao? Vậy cho ta hỏi ngươi, ngươi từ đâu đến?"

Lý Hỏa Vượng há miệng muốn nói theo bản năng, nhưng lại phòng bị mà dừng lại.

Việc hắn xuyên không từ hiện đại tới đây là một chuyện tuyệt mật, tuyệt đối không thể không chút phòng bị mà nói có lão ni cô kỳ lạ mình vừa mới gặp qua một lần trước mắt này được.

Ai mà biết sau khi lão ni cô béo này biết bí mật này rồi sẽ có ý nghĩ gì chứ.

"Ha ha ha, để ta đoán thử xem, chắc hẳn ngươi nghĩ rằng mình không phải người của thế giới này đúng không? Bản thân cậu là người đến từ một thế giới bao la rộng lớn khác? Thế giới đó hoàn

toàn bất đồng với vùng đất này?”

Lời nói nhẹ nhàng của Tĩnh Tâm lập tức phá vỡ phòng tuyến trong lòng của Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi cũng biết ư?!"

Chương 138: Tưởng Tượng

Tĩnh Tâm bình tĩnh cúi đầu ăn vật màu vàng sền sệt trong chậu.

"Có gì mà hoang mang? Trẻ nhỏ đúng là không có định lực, thắc mắc vì sao ta lại biết chuyện này? Không phải ta đã nói rồi sao? Con trai ta là Tâm Tố, ban đầu hắn cũng nghĩ như vậy đó."

Lời nói này khiến Lý Hỏa Vượng nhích lại gần theo bản năng, giọng nói run rẩy hỏi:

"Con trai ngươi cũng là người hiện đại sao? Hắn cũng xuyên không tới ư?"

Lúc này, tim hắn đập rất nhanh, khi Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát hiện trên thế giới xa lạ và nguy hiểm này cũng có người đồng loại của mình, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Không cần biết bọn họ là ai, cho dù bọn họ là nam hay nữ, chỉ cần bọn họ đến từ cùng một thế giới với mình thì mình sẽ không còn lẻ loi một mình nữa.

Áp lực này cuối cùng cũng có người chia sẻ rồi.

Điều quan trọng nhất chính là hắn không nhớ rõ làm sao mình đến thế giới này, có lẽ bọn họ có nhớ, nói không chừng mình có thể thông qua bọn họ để trở về thế giới ban đầu!

Sư thái Tĩnh Tâm không trả lời câu hỏi này ngay lập tức mà chờ sau khi lau sạch chất lỏng màu vàng bên khóe miệng, mặt nàng lại mỉm cười”nhìn” thanh niên trước mặt.

“Không, hắn không phải, hắn chui từ bụng ta ra, điều này ta vô

cùng chắc chắn, còn nữa, người thanh niên à, Trang Chu mơ thấy con bướm, con bướm mơ thấy Trang Chu. Không phải chuyện gì cũng có thể chắc chắn, bao gồm những chuyện trong đầu của ngươi."

"Ý của ngươi là gì?"

Lý Hỏa Vượng phát hiện bản thân mình không thể hiểu được rốt cuộc đối phương đang nói cái gì.

"Tại sao ngươi cho rằng mình chắc chắn là người ở bên kia? Tại sao ngươi không cho rằng bản thân ngươi là người của mảnh đất này, nói không chừng những thế giới bao la rộng lớn màu sắc rực rỡ kia vốn dĩ là giả và tất cả mọi chuyện đều do ngươi tưởng tượng ra thôi?"

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể!! Ta biết lúc trước khi ở Thanh Phong quán là ảo giác, nhưng chắc chắn trong quá khứ ta đã sống trong thế giới thực! Ta xuyên không tới đây!! Ta là người xuyên không! Ta không phải là một tên điên tưởng tượng ra một thế giới khác!!!!"

Lúc này, hai mắt Lý Hỏa Vượng đỏ bừng, hai tay run rẩy nắm chặt thành nắm đấm, hắn lớn tiếng phản bác lão ni cô trước mặt giống như bị chạm vào vảy ngược vậy.

Tĩnh Tâm cũng không tranh cãi cái gì, khuôn mặt nàng hơi nghiêng như thể bắt đầu nhớ lại cái gì đó.

"Haha, lúc đó con trai ta cũng đã nói như vậy, hắn cũng giống như ngươi có khi tỉnh táo có khi thì mơ hồ, tự nói nhảm với chính mình."

"Nhưng rõ ràng ta là mẹ của hắn, hắn chui ra từ bụng của ta, vẫn chưa từng rời khỏi ta, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đi qua cái gì mà thế giới bao la rộng lớn khác, đều là do hắn nghĩ vớ vẩn ra thôi"

Lời này vừa nói ra, Lý Hỏa Vượng giống như bị điểm huyệt vậy, hắn đứng ở đó, hô hấp cũng bắt đầu rối loạn lên.

Dương Na, mẹ, bệnh viện, trường học, mọi thứ trong quá khứ đều

lướt nhanh qua não của hắn, những thứ này đều không tồn tại ư? Thậm chí ngay cả thế giới kia cũng có thể là không hề tồn tại? Vốn dĩ không hề có thế giới hiện đại?

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mọi thứ xung quanh đều không chân thật mà trở nên hư ảo:

“Vậy rốt cuộc cái gì là thật? Cái gì là giả?!"

"Ta không phải xuyên không đến? Ta vốn dĩ là người ở đây, từ trước đến nay đều không có cái gì mà thế giới hiện đại? Mọi thứ liên quan đến hiện thực trong đầu ta chỉ là do ta tưởng tượng ra? Không, chuyện này không đúng, chắc là có gì đó không ổn!"

Cảm xúc Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần mất kiểm soát, hơi thở hắn càng ngày càng dồn dập, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Lý Hỏa Vượng tự nhận thấy bản thân đã bị dao động nghiêm trọng cần phải tạo ra một núi áp lực trong lòng, tìm kiếm một bước đột phá.

Đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng tụ lại, hung hăng trừng mắt nhìn sư thái Tĩnh Tâm trước mặt.

Hắn chưa kịp nói chuyện thì đã nhìn thấy người phụ nữ béo trước mặt dùng ngón tay đầy dầu mỡ chỉ vào mình, bắt đầu học mình nói chuyện.

“Không! Ngươi đang lừa gạt ta~! Ngươi đang âm mưu quấy rối ta!! Những thứ ngươi nói đều là giả! Có phải ngươi muốn hại ta hay không~! Không dễ dàng như vậy đâu!!”

Nói xong, nàng nhìn Lý Hỏa Vượng đang đứng đơ tại chỗ, trên khuôn mặt mập mạp béo phì của Tĩnh Tâm lộ ra một nụ cười hòa nhã lưu luyến.

"Haha, vừa nãy ngươi muốn nói với ta những lời này nhỉ? Thật ra con trai ta cũng đã từng nói như vậy với ta, à, bây giờ nghĩ lại giống như mới hôm qua thôi, thật đúng là nhớ nhung mà.”

Nghe vậy, khắp người Lý Hỏa Vượng cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Chương 139: Tâm Cảnh

Tĩnh Tâm không hề giống với những người mà hắn đã từng gặp trong quá khứ, mặc dù nàng trông rất đáng sợ nhưng cách nói chuyện lại vô cùng hiền lành.

Nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng thà đối mặt với người phụ nữ to béo này, xé rách da mặt những người đã công kích hắn, như vậy ít nhất trong lòng hắn còn dễ chịu hơn chút.

Chứ không phải như bây giờ, nàng cười ha ha nhìn mình như mọi chuyện trong miệng nàng nói đều là thật vậy.

“Chẳng lẽ sự thật là thật sao?”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu hoảng sợ, suy nghĩ dần trở nên rối loạn, vẻ mặt cũng dần trở nên vô cùng đau khổ.

Không khí xung quanh đang ép về phía hắn như một thực chất, ép cho hô hấp của hắn có chút khó chịu.

Các hình ảnh khác nhau bắt đầu lóe lên trong đầu hắn, nhưng khi những cuộn giấy ngày hôm đó mà Dương Na đưa cho mình xuất hiện trong đầu hắn, lúc này Lý Hỏa Vượng như đã bắt được mấu chốt.

"Không! Cũng không đúng! Một người có thể tưởng tượng ra một thế giới hoàn chỉnh nhưng tuyệt đối không thể tưởng tượng ra kiến thức được!”

Tất cả những kiến thức được học ở trường trung học bắt đầu nhanh chóng lóe lên trong đầu Lý Hỏa Vượng

"Nhìn" người thanh niên trước mặt bắt đầu ôm đầu lẩm bẩm một mình.

Trên khuôn mặt sư thái Tĩnh Tâm lộ ra một tia thương hại:

“Thật đáng thương.”

Tuy nhiên, không cần biết đối phương nghĩ gì, Lý Hỏa Vượng

nhanh chóng khôi phục lại, tuy rằng mặt hắn lộ vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt đã kiên định trở lại.

"Ta là Lý Hỏa Vượng! Ta là người xuyên không tới đây, chuyện này không thể nghi ngờ gì cả! Ta không phải là một tên điên mắc chứng tưởng tượng trong thế giới này, ta là một người xuyên việt!! Hoàn toàn là như vậy!"

"Xem ra, chính ngươi cũng đã nghĩ thông suốt rồi? Ngươi tin lời của ta nói, hay là không tin?"

“Sư thái Tĩnh Tâm, hay là đừng nói về con trai của ngươi nữa. Nói ngắn gọn lại đi, ngươi cứ nói thẳng với ta rốt cuộc Tâm Tố là cái gì đi là được.”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu mưu đồ đoạt lại quyền khống chế đề tài nói chuyện.

Ngón tay mập mạp bị nứt móng tay run rẩy chỉ vào ngực Lý Hỏa Vượng:

"Tâm Tố chính là ngươi đó, bao gồm sự hoang mang trong lòng ngươi, nghiệp chướng trong lòng ngươi, và nhân quả trên người ngươi."

"Ngửi mùi của mấy thứ đồ sau lưng ngươi, ngươi cũng đã giết không ít người rồi nhỉ? Vậy ngươi cũng không được tính là người ngoài cửa rồi, cũng nên biết một số chuyện thuật tu luyện vô hình, bất cứ môn phái nào trừ vật ngoài thân ra, thì điều quan trọng nhất chính là tâm tình mình. ”

“Sự hoang mang trên người Tâm Tố còn có những nghiệp chướng khác và sự ổn định đều nhiều hơn người bình thường, một số môn phái cần sự hoang mang trên người Tâm Tố để ổn định tâm cảnh của mình, dù là không cần thì cũng sẽ bán Tân Tố cho những người cần, như vậy có thể kiếm được một khoản lớn.”

"Tâm cảnh? Tình cảm?"

Lý Hỏa Vượng ngay lập tức nghĩ đến những yêu cầu vô cùng đau đớn mà những thẻ tre đỏ kia yêu cầu, còn có sự si mê của hòa thượng ở chùa Chính Đức, dù đối mặt với súc sinh hay là quái vật

bằng máu thịt cùng chuyện về quan hệ bất chính giữa những người cùng giới.

Hóa ra mọi việc bọn họ làm đều dựa theo tuần tự, lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng đã hiểu sơ bộ về những năng lực phi thường khác trên thế giới này.

"Có người bắt ngươi là vì đồ vật khác, nhưng đa số những người bắt ngươi còn là vì sự hoang mang trên người ngươi, bởi vì chỉ trong lòng Tâm Tố mới luôn luôn có sự tồn tại của hoang mang, điều mà người bình thường hoàn toàn không làm được."

Qua những lời này, Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra rằng trên thế giới này, tình cảm của con người không phải là một sự tồn tại lúc có lúc không mà là một thứ có thể ảnh hưởng đến thực tại.

Thậm chí tình cảm của con người cũng có thể được coi như tiền.

"Sự hoang mang trong lòng ta lại có thể giúp người khác tu luyện sao? Nhưng hiện tại ta không hề hoang mang chút nào. Bây giờ ta chắc chắn bên kia đều là ảo giác, nơi này mới là thực tế, dù ta lại rơi vào ảo giác lần nữa thì ta tuyệt đối cũng sẽ không coi bên kia thành hiện thực."

Lý Hỏa Vượng nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Tĩnh Tâm nhìn Lý Hỏa Vượng, trên mặt lộ ra một nụ cười hờ hững:

"Thật sao? Vậy tốt thôi, ngươi nghĩ gì thì là vậy đi, lão ni cô ta cũng lười tranh luận với ngươi, ngươi trở về đi."

"Trở về?"

Nghe thấy đối phương ra lệnh đuổi khác, Lý Hỏa Vượng lập tức nhận ra mình còn chưa làm việc chính, lần này mình đến đây cũng không phải chỉ vì muốn hiểu Tâm Tố là gì thôi đâu.

"Sư thái Tĩnh Tâm, lần này ta đến đây là muốn nhờ ngươi trừ tà giúp ta."

So với những phiền phức trong miệng đối phương thì Đan Dương

Tử rõ ràng còn nguy hiểm hơn, mục đích mình đến đây là vì giải quyết triệt để hắn.

Phải sống trước rồi mới suy xét đến việc mình có bị điên không, nếu như thân thể của mình đã bị Đan Dương Tử chiếm đoạt rồi vậy thì không cần nghĩ đến chuyện tương lai nữa.

"A? Thì ra ngươi muốn hỏi ta cách để giải quyết Tâm Tố? Vậy ngươi vừa mới nói chuyện phiếm làm cái gì? Sao không trực tiếp hỏi chính sự?"

Chương 140: Tà Khí

Sư thái Tĩnh Tâm cúi gằm mặt xuống, lộ vẻ không vui.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhận lỗi, hắn bắt đầu cẩn thận kể cho Tĩnh Tâm nghe chuyện đã xảy ra.

"Thành tiên rồi? Những năm này lại thật sự có người trở thành tiên sao?"

Sau khi Tĩnh Tâm tự lẩm bẩm một mình xong, nàng lấy ra hai quả Thăng hình sừng trâu ở dưới mũ ni cô của mình, bắt đầu lẩm bẩm xem bói.

Sau khi nhìn một hồi lâu, nàng tiếp tục dùng hai lỗ đen không có con ngươi tiếp tục ngắm khuôn mặt Lý Hỏa Vượng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cảm thấy không thoải mái khi bị đối phương nhìn chằm chằm, sư thái Tĩnh Tâm đột nhiên lên tiếng.

"Vào ngày thành tiên đó, ngươi không ăn sư phó của ngươi phải không?"

“Ừm?”

Lý Hỏa Vượng bị hỏi như nhà sư cao ba thước không thể xoa tới đầu.

"Làm sao ta có thể ăn thịt hắn chứ? Nếu như ta có cách giải quyết

Đan Dương Tử, ngay từ đầu ta cần gì phải lấy mạng đổi mạng với hắn chứ?"

"Ừm..."

Sư thái Tĩnh Tâm cũng không phản bác bất cứ điều gì, mà chỉ khẽ gật đầu.

Khi nàng dùng tay phải bắn ra một cái, ngay lập tức Lý Hỏa Vượng cảm thấy khắp người mình đầy dầu mỡ vô cùng khó chịu, hơn nữa hắn còn cảm giác được dưới da của mình có thứ gì đó đang cử động.

"Đừng lau, chịu đựng đi."

Hắn duy trì được hai nén hương thì Tĩnh Tâm mở miệng nói:

"Ta có cách giải quyết triệt để sư phó của ngươi, nhưng pháp khí và công đức lại hao tổn rất lớn, cho nên, vì sao ta phải giúp ngươi chứ?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại đây là muốn chiếm hời mà.

Tuy nhiên, loại điều kiện rõ ràng này, ngược lại hắn cảm thấy lý do từ chối của đối phương còn đáng tin hơn chuyện phổ độ chúng sinh của trụ trì chùa Chính Đức.

Hắn nhanh chóng đặt quyển thiên thư, hồ lô chứ tuổi thọ, và thẻ tre màu đỏ trên mặt đất.

"Chỉ cần có thể giải quyết triệt để Đan Dương Tử, ngươi có thể tùy ý lựa chọn những thứ này."

Sau khi Lý Hỏa Vượng lấy ra những thứ này, hắn lại không ngờ khi thấy sự ghét bỏ của Tĩnh Tâm.

"Những thứ rách nát gì đây, mang đi xa chút! Nhất là Đại Thiên Lục kia, mang nó đi càng xa càng tốt, tránh làm ô nhiễm đến khu vực An Từ Am của chúng ta!"

Xem ra nàng vô cùng bài xích thẻ tre màu đỏ kia, lần đầu tiên Lý

Hỏa Vượng biết tên của thẻ tre.

Nói xong , khuôn mặt già nua của nàng lộ ra vẻ cực kỳ tham lam:

"Ta ngửi được mùi vàng trên người của ngươi."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ngầm trong lòng:

"Không sao, sau này ta sẽ cúng số vàng kia cho Bồ tát của An Tự Am,dùng độ Kim thân."

Nói đến tiền, vẻ mặt của Tĩnh Tâm dường như biến thành một người khác, hoàn toàn không còn sự hòa nhã như trước, ngược lại tỏ ra vô cùng tính toán chi li.

"Đúng rồi, còn có bạc nữa, ta còn ngửi thấy mùi bạc, những thứ kia ta cũng cần, ngoại trừ những vật ngoài thân ra thì ta còn cần ngươi giúp ta đi tìm đồ."

…

"Lấy cái gì?"

Sau khi nghe Tĩnh Tâm sư thái nói, Lý Hỏa Vượng liền đắn đo hồi lâu.

Thấy thái độ của Lý Hỏa Vượng đầy vẻ nghiêm trọng, Tĩnh Tâm bình tĩnh giải thích.

"Đừng hiểu lầm ta đang muốn thừa nước đu.c thả câu, nếu muốn giải trừ triệt để sư phụ ngươi thì bắt buộc phải có thứ đó. Nếu không có nó, dù ngươi có nhờ ai thì cũng không thể tách sư phụ của ngươi ra được. Hắn hiện đang rất gần, rất rất gần ngươi rồi, bây giờ ta còn có thể ngửi thấy mùi của hắn phảng phất trên cơ thể ngươi."

Những lời này như mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim Lý Hỏa Vượng, khiến tâm tình hắn càng lúc càng nặng nề hơn lúc trước. Hắn hít một hơi thật sâu và nói:

"Được! Một lời đã định, thứ mà ngươi nói là gì?"

Hắn không sợ đối phương đưa ra điều kiện, chỉ sợ những người này nói lời chẳng giữ lấy lời. Chỉ có đưa ra điều kiện mới đảm bảo mọi thứ vẫn nằm trong phạm vi của cuộc giao dịch.

Ít nhất là trước mắt, những lời mà Lý Chí nói trước khi chết đều là sự thật. Ở một khía cạnh nào đó, những ni cô ở An Từ am quả thực là người tốt.

Ở chốn nhân gian đầy rẫy cổ quái này, tìm được một người như vậy kì thực chẳng dễ dàng gì.

Hơn nữa đây là con đường duy nhất mà hiện tại hắn có thể đi, nếu giờ đi tìm cách khác, e rằng Đan Dương Tử sẽ hành động trước.

“Một đôi mắt, đây là một đôi mắt mang một lượng tà khí vô cùng khủng khiếp. Hãy đến khu rừng cách Hằng Hoa Sơn hai trăm dặm về phía đông và mang nó về đây.”

Tĩnh Tâm nêu điều kiện cuối cùng.

"Tà khí? Tà khí thế nào cơ? Nó có sức mạnh gì?"

Lý Hỏa Vượng muốn biết mình sắp phải đối mặt với thứ gì.

"Nó tên là Tịch Nguyệt Thập Bát*, thứ đó cực kì cổ quái. Cứ đến ngày mười tám tháng chạp, nó lại thay đổi. Không chỉ hình dáng của nó thay đổi, mà các phép thần thông của nó cũng có thể thay đổi. Ta không rõ bây giờ nó đã biến thành thứ gì, ngươi chỉ cần nhớ nó có màu đỏ.”

*ngày mười tám tháng chạp hay còn gọi là tháng mười hai âm lịch

Chương 141: Tại Hạ Nhớ Rồi

"Làm thế nào để hóa giải chiêu đó của nó thì ngươi hãy tự mình nghĩ cách đi. Ngươi đang đeo Đại Thiên Lục trên người rồi còn sợ đánh không lại nó à? Hơn nữa, vị sư phụ tu thành chính quả đó của ngươi chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn ngươi chết đâu."

"Ngày mười tám tháng chạp cũng là một cái tên sao?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lúc này cực kì khó coi, làm vậy coi được? Không có thêm bất cứ manh mối nào, cứ vậy một mình đi ứng phó với cái thứ chướng khí trùng trùng ấy? Như vậy chẳng khác nào đến đó mò kim đáy bể.

Hắn không muốn Đan Dương Tử động thủ thêm lần nào nữa. Nếu hắn lại ra tay, có trời mới biết thân thể này thuộc về ai.

"Ta có thể nhờ các sư phụ trong tu viện giúp đỡ không? Những việc khác từ từ thương lượng cũng được."

"Haha, họ lười lắm, vô cùng lười biếng. Có bản lĩnh thì ngươi có thể đi khuyên họ rời tổ của mình, nhưng hiện giờ e rằng ngươi không còn đủ tiền để thuê họ xuống núi đâu nhỉ, hahaha."

Tĩnh Tâm sư thái nhẹ giọng trêu chọc các vãn bối của mình.

Bây giờ mục tiêu đã được xác định, Lý Hỏa Vượng không muốn trì hoãn thêm một khắc nào nữa. Sau khi xác nhận lại vị trí của Tịch Nguyệt Thập Bát với Tĩnh Tâm, Lý Hỏa Vượng chắp tay khom lưng chào nàng rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

"Không làm phiền sư thái dùng bữa nữa, bây giờ ta sẽ cho người mang vàng lên đây cho ngươi."

"Ấy, phải rồi! Ta ngửi thấy trên người ngươi có mùi bánh hồng, ta thích nhất là món bánh hồng ấy. Cả món bánh hồng cũng mang cho ta luôn nhé!"

“Tại hạ nhớ rồi."

Tất cả số vàng đều đã giao hết cho họ, có thêm chút đồ ăn này cũng chẳng thấm vào đâu.

Khi Lý Hỏa Vượng quay người rời đi, căn phòng cũng theo đó chìm lại vào bóng tối.

Tuy nhiên, bóng tối trong căn phòng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến một người vốn đã mù như Tĩnh Tâm, nàng thò cánh tay phải đen ngòm len lỏi vào trong những ngấn mỡ cục mịch của mình móc móc.

Sau khi móc một hồi, đột nhiên có tiếng "phụt", từ trong người nàng ta lôi ra một cụ già với thân hình hình gầy gò, chân tay teo tóp, đầu trọc lốc, toàn thân cụ nhuốm đầy dịch nhầy từ cơ thể Tĩnh Tâm.

Cụ già này gầy gò đến mức nhìn cụ như một cái cây khô giữa sa mạc cằn cỗi, miệng cụ méo lệch sang một bên, đôi mắt thì lác sang hai bên, miệng cụ không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng ôm cụ già vào lòng dính đầy mủ vàng của nàng ta, tay còn lại nàng với một cục màu vàng óng óng, mềm mềm rồi cho vào miệng.

Nhưng thay vì nuốt nó, nàng ta lấy cột con giòi trắng từ cơ thể mình ra cho vào miệng. Sau đó, nàng ta mớm những thứ vàng trắng đan xen ấy vào miệng "đứa con" của mình.

"Hài nhi à, con nghe thấy không? Vi nương tìm bánh hồng cho con ăn đấy! Haha, con thích chứ? Ta vẫn nhớ hồi còn mặc khố con thích nhất món bánh hồng này."

Cụ già kia không có bất kì phản ứng nào với những lời nói của Tĩnh Tâm, cụ vô thức nhổ thứ trong miệng mình ra.

Những ngón tay của Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gạt thứ mà "con trai" mình nhổ ra bị dính đầy trên mặt rồi cho vào miệng mớm cho cụ già ấy lần nữa.

"Con thấy không, tên tiểu tử đó cũng có Tâm Tố giống con đấy! Nhưng tương lai hắn ta chắc chắn thảm hơn con nhiều, con còn có vi nương đây, hắn làm gì còn mẹ nữa. Không biết sau này kết cục của hắn sẽ thế nào nữa, hầy, tên tiểu tử này âu cũng là một kẻ đáng thương...."

Trong quán trọ Bồng Lai, toàn thân Bạch Linh Miểu không một mảnh vải che thân, nàng đặt tay lên thùng gỗ và thở dài thườn thượt.

"Không biết hiện tại Lý sư huynh thế nào rồi, nếu lúc trước ta đi cùng hắn thì tốt quá."

"Ta có nên nói thực lòng với hắn không nhỉ? Nếu ta nói cho hắn

vào lúc này, liệu hắn có vì thế mà lo lắng cho ta không? Nhưng bây giờ hắn đã phải phiền não vì đủ thứ chuyện rồi."

Phân vân hồi lâu, đến khi nước trong thùng nguội đến mức lạnh cóng, Bạch Linh Miểu mới đứng lên khỏi mặt nước với những cánh hoa rơi ra, nàng mặc y phục rồi đi về phía phòng ngủ.

"Không nghĩ nữa. Nếu ba ngày sau hắn không xuống núi thì ta sẽ tự đi lên tìm hắn. Kẻ nào dám nói ta là gánh nặng?"

Bạch Linh Miểu vào phòng rồi đóng cửa lại. Khi cánh cửa đóng lại, phía sau cánh cửa là một cô nương kì lạ với đầu trùm khăn trùm đỏ, thân mặc một bộ y phục sặc sỡ, chân mang hài thêu đỏ.

Bạch Linh Miểu đi vào phòng rồi lật cái chăn bông ra, mặt hớn hở chui vài trong, hai tay ôm chặt người đang nằm trong chăn.

“Ta thích Tiểu Mãn tỷ nhất! Lông ngươi mềm ơi là mềm, ôm vào lòng cực kì thoải mái!"

Tiểu Mãn quay người lại và nhìn đối mặt với thiếu nữ tóc trắng, khoảng cách giữa hai người gần đến mức hơi thở nhẹ của đối phương cũng có thể cảm nhận được.

“Thứ này có gì hay ho! Chỉ vì cái đám lông đen này mà ta bị ngươi khác coi là quái vật. Đến lão già sáu mươi tuổi củng không thèm cưới ta nữa."

“Tiểu Mãn tỷ đừng lo lắng, ngươi nhất định có thể tìm cho mình được một vị lang quân như ý mà."

Chương 142: Trên Núi Xảy Ra Chuyện

Bạch Linh Miểu vươn tay xoa nhẹ mái tóc đen của đối phương.

“Không cần, ta ghét lũ nam nhân ấy, ta muốn làm một nữ nhân tự lập!”

Tiểu Mãn kiên định nói.

“Ta không cần phụ thuộc vào tên nam nhân nào mà vẫn có thể sống thật tốt!”

“Hà cớ phải thế này hả Tiểu Mãn tỷ?"

Bạch Linh Nhi tròn mắt ngạc nhiên, nàng muốn hỏi liệu có phải do phụ thân Tiểu Mãn trước kia đã để lại bóng đen quá lớn trong lòng nàng khôn, nhưng lời vừa ra đến cổ họng lại đành nuốt xuống.

Thấy Tiểu Mãn xoay người quay lưng lại với chính mình, Bạch Linh Miểu vòng tay qua eo nàng ôm thật nhẹ.

“Tiểu Mãn tỷ, nếu sau này ngươi không có nơi nào để đi thì hãy đến nhà ta đi. Sau này ngươi sẽ làm mẹ nuôi của con ta, ngươi thấy sao?”

Tiểu Mãn không trả lời mà chỉ ưu tư nhìn vào bức tường trước mặt.

“Ngươi định gả cho Lý sư huynh thật sao?”

Bạch Linh Miểu không trả lời, chỉ xấu hổ vỗ nhẹ vào người nàng ta một cái.

"Hay ngươi cứ cân nhắc chẩn thận lại lần nữa đi? Ta chỉ đang muốn tốt cho ngươi thôi, mặc dù Lý sư huynh là ân nhân của chúng ta. Nhưng cũng không nhất thiết phải đền ơn theo cách ấy, suy cho cùng hắn....hắn cũng là người như vậy."

…

"Hắn ta là loại người gì vậy? Lý sư huynh chẳng phải tốt lắm hay sao?"

Phảng phất như đồ của mình bị bôi nhọ, Bạch Linh Miểu có vẻ có chút mất hứng.

"Hắn...."

Tiểu Mãn có chút do dự.

"Ngươi thật sự cảm thấy Lý sư huynh không có vấn đề? Nếu hắn

không có vấn đề, thì vì sao lúc trước tên đầu hói lại bắt hắn làm dược dẫn? ”

Trong phòng an tĩnh lại, kỳ thật ở chung lâu như vậy, mọi người đều biết rõ ràng, so với vấn đề ngoại hình của những người khác, vấn đề đầu óc của Hỏa Vượng khó giải quyết nhiều.

Chỉ là mọi người cố ý tránh đề tài này mà thôi.

Vẻ mặt Bạch Linh Miểu có chút ảm đạm.

"Vậy thì sao? Hắn có vấn đề, chẳng lẽ ta không có vấn đề? Ở nhà ta, mọi người đều gọi ta là Bạch Mao Sát, người nào thấy ta cũng sợ, nhưng Lý sư huynh cho tới bây giờ cũng không đối xử phân biệt với ta, hơn nữa còn cứu ta nhiều lần. ”

"Người như ta có thể gặp được Lý sư huynh, quả thật là việc có nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn không ghét bỏ ta, ta đã rất vui rồi."

Thấy thế, Tiểu Mãn cũng không khuyên gì nữa, chỉ khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ngủ đi."

Trong phòng dần dần yên tĩnh lại, chỉ vang lên tiếng hít thở nhè nhẹ của hai người.

Sau khi nghe được tiếng hít thở phía sau dần dần trở nên nhẹ đi, Tiểu Mãn xoay người lại, nhìn thiếu nữ tinh xảo trước mắt.

Nhìn hàng mi thật dài kia, Tiểu Mãn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má đối phương, xúc cảm giống như trứng luộc vừa mới lột vỏ, khiến nàng vô cùng si mê.

“Ta...Biết...Đừng thúc giục..."

Bạch Linh Miểu mơ màng nói mớ.

Lông mày ẩn giấu dưới bộ lông rậm rạp của Tiểu Mãn khẽ nhíu lại, lặng lẽ đưa mặt tới gần.

"Rầm!"

Tiếng cửa bị đá văng khiến cho Tiểu Mãn trong nháy mắt ngồi dậy, từ dưới gối đầu rút ra một thanh chủy thủ, chắn trước người Bạch Linh Miểu.

"Lý sư huynh? Ngươi xuống núi rồi à?"

Nàng kinh ngạc nhìn thanh niên trước mắt.

Thì ra người mới đẩy cửa vào chính là Lý Hỏa Vượng vừa mới từ núi Hằng Hoa đi xuống

"Vàng đâu?"

Lý Hỏa Vượng nói ngắn gọn.

"Ở chỗ thằng kh...Cao Trí Kiên ấy."

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua Bạch Linh Miểu đang ngủ, xoay người đi về phía căn phòng cho khách khác.

"Chuyện gì thế? Ai tới vậy?"

Bạch Linh Miểu mơ hồ mơ hồ ngồi dậy.

Tiểu Mãn nhẹ nhàng khẽ ôm nàng nằm xuống, ôn nhu nói:

"Không có việc gì, ngủ đi, những chuyện khác ngày mai nói sau. ”

Ngày hôm sau, Tiểu Mãn kéo tay Bạch Linh Miểu tới một căn phòng khách, chỗ của Lý Hỏa Vượng.

Nàng nhạy bén chú ý tới bùn vàng bên chân hắn, thoạt nhìn hôm qua vị Lý sư huynh này cả đêm không về, cũng không biết là làm gì.

"Đến rồi à? Ngồi xuống đi. Ta nói cho hai người nghe hành trình tiếp theo."

Tiểu Mãn nhìn thấy Lý Hỏa Vượng mở một bản đồ ra.

"Chỗ này chính là điểm đến kế tiếp của chúng ta, ta muốn tới đó

lấy đồ trước. Đợi khi lấy xong thứ này thì ta sẽ đưa các ngươi về nhà."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng cũng không đợi người khác phát biểu ý kiến, liền thu bản đồ lại, xoay người đi ra ngoài cửa.

"Sửa soạn đồ đạc đi, trưa hôm nay chúng ta xuất phát."

"Lý sư huynh! Chuyện gì đã xảy ra trên núi vậy? Nơi chúng ta sắp tới có nguy hiểm không?"

Thấy Bạch Linh Miểu nhanh chóng đi theo, Tiểu Mãn nhìn những người khác hỏi:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lý sư huynh đang làm gì vậy? Tại sao lại chạy về."

"Sao ta biết chứ, từ trước tới nay, mỗi khi Lý sư huynh làm việc có bao giờ thương lượng với chúng ta đâu. Hôm nay phá lệ nhắc chúng ta một câu đã là chuyện hiếm thấy rồi."

Cẩu Oa nhăn mặt, buồn bực nói.

"Đi thì đi thôi, sao ngươi lại bày ra vẻ mặt này?"

Chương 143: Cuốn Sách

Không nói còn tốt, vừa nói xong, nước mắt của Cẩu Oa liền chảy xuống.

"Lý sư huynh đưa toàn bộ vàng cho người khác rồi, một đồng cũng không giữ lại! Sớm biết như vậy lúc trước ta đã không dạo kỹ viện, trước mua một nương tử về đã rồi tính sau!"

"Cái gì?! Đều đưa cho người khác hết rồi? Sao các ngươi lại không cản hắn lại? Các ngươi cũng không phải không biết đầu óc của Lý sư huynh có vấn đề!"

Tiểu Mãn lo lắng hô.

"Ta cản rồi đấy! Ngày hôm qua khi hắn tặng vàng thì ta đã cản rồi!

Nhưng ta cản cũng cản không được."

Tiểu Mãn xoay người vội vàng chạy ra bên ngoài, nhưng việc nàng làm nhất định là vô ích. Đêm qua một đêm không ngủ, vàng có lẽ đã được đưa tới am An Từ.

"Yên tâm đi, ta vẫn còn chừa lại một ít để làm lộ phí đi đường."

Mang theo tâm tình nặng nề, đám người Tiểu Mãn lần thứ hai bước lên hành trình. Loại chuyện này, nói thật thì họ cũng không có quyền quyết định.

Thủy phỉ là do Lý Hỏa Vượng giết, vàng cũng là do hắn cướp, hắn muốn đem đi tặng thì cũng không ai có tư cách ngăn cản.

Chỉ là sự chênh lệch nội tâm giữa một đại gia giàu sụ đột nhiên thành một kẻ nửa cắc cũng không, thật sự có chút làm cho người ta khó có thể thích ứng.

Tiểu Mãn mở mắt ra, nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng đang ngồi như tượng bên đống lửa trại nhìn sách tre. Nàng nhẹ nhàng chui khỏi trăng, sau đó đi về phía cánh rừng phủ sương sớm.

Đi tới một bãi cỏ u tĩnh, Tiểu Mãn móc ra một quyển sách, cầm lấy trường đao bên hông rồi bắt đầu bày tư thế giống như trong sách.

Lưỡi đao vung lên trên không trung, thoạt nhìn tuy xa lạ, nhưng đôi mắt kiên định của Tiểu Mãn tỏ rõ nàng đang học rất nghiêm túc.

"Vù~"

Lưỡi đao dừng lại, nàng giật mình nhìn Lý Hỏa Vượng đang đứng trước mũi đao.

Lý Hỏa Vượng vẫn là Lý Hỏa Vượng cuae trước kia, trên cổ đầy vết sẹo, gương mặt đượm mỏi mệt.

"Cuốn sách này từ đâu ra?"

Lý Hỏa Vượng đi tới, nhặt sách từ trên mặt đất lên lật lật. Phát hiện phía trên chỉ có một ít hình vẽ tiểu nhân giơ kiếm, không có

bất kỳ văn tự nào, thoạt nhìn giống như một quyển kiếm phổ.

"Không phải trước đây ngươi đã nói để chúng ta mua những gì chúng ta muốn sao? Ta đi tìm tiêu sư, dùng vàng đổi sách với hắn."

Tiểu Mãn trả lời.

"Đây là võ công mà tiêu sư nào cũng có, ta phải tốn một số tiền lớn mới mua được nó, là thật đó."

Ngay sau đó, Tiểu Mãn nhẹ giọng cười cười.

"Sau khi giết cha, ta đã suy nghĩ, nếu lúc ấy trong tay ta có một thanh đao thì có phải hắn sẽ không dám bán ta và muội muội không?"

"Cho nên ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn một chút, có thể bảo vệ chính mình, cũng có thể bảo vệ những người khác."

Nghe được lời của Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng yên lặng gật đầu, rồi xoay người đi về phía trại.

Tiểu Mãn nhìn bóng lưng kia, trong lòng có chút do dự, cuối cùng vẫn cắn răng hô lên:

"Lý sư huynh, Bạch sư muội thật tâm đối với ngươi, kính xin ngài đừng phụ lòng nàng!"

Bước chân Lý Hỏa Vượng không ngừng, hắn sải bước đi ra ngoài rừng.

"Đưa cuốn sách này cho những người khác xem cùng, có lẽ họ có thể học được chút gì."

Cả đường đi đi dừng dừng, tuy rằng có xe ngựa, nhưng hai trăm dặm đường cũng tốn mất nhiều ngày.

Khi sắp đến nói, Lý Hỏa Vượng dẫn theo những người khác dừng chân tạm nghỉ ở một cái thôn cách vị trí kia không xa.

Trong một tiểu viện nhỏ, mấy kẻ rảnh đến chán cùng nhau xúm lại đánh bài. Cẩu Oa buồn bực ngáp một cái, nhìn Tôn Bảo Lộc ở đối

diện rồi hỏi.

"Lý sư huynh đi đâu thế? Sao cả ngày hôm nay cũng chẳng thấy bóng người. Rõ ràng là sắp đến nơi rồi, nhưng sao lại cứ phải ngừng ở chỗ này chờ? Không giống với cách làm thường ngày của hắn gì cả."

…

Vừa nghe Cẩu Oa nói, Tôn Bảo Lộc vừa rút một lá bài ra đánh lên bàn.

"Ta thấy Lý sư huynh đi tìm thợ rèn trong thôn, hình như là đang muốn làm cái gì đó. Đúng rồi Cẩu Oa, Lý sư huynh chẳng phải bảo ngươi đi hỏi thăm tin tức sao? Sao bây giờ ngươi vẫn còn ngồi đây đánh bài? Không sợ hắn trở về mắng ngươi sao?"

"Cẩu Oa cái gì mà Cẩu Oa! Gọi ta là Tào Tháo!"

Cẩu vô cùng không vui ném ra một lá bài.

"Cái thôn này có bao lớn, hỏi thăm chút chuyện cần gì phải tốn công. Huống chi ta còn mang hai tên nhóc kia đi theo, hỏi một lát là đã hỏi xong hết. Nghe mấy người già trong thôn nói, cánh rừng phía tây có rắn ăn người. Nói chúng ta đừng bao giờ qua đó."

"Các ngươi muốn tới đó à? Đi không được, thật sự đi không được đâu. Mẹ ta mười năm trước từng nhìn thấy trên trời có rắn đang bay!"

Chủ nhà đang xem đánh bài kế bên xen vào nói.

"Không sao không sao. Dù sao Lý sư huynh rất lợi hại, chỉ cần hắn ở đây, cho dù là rắn gì thì cũng không thể tới gần hắn được. Ấy ấy, đợi một chút, ai đánh lá này thế, ta thắng rồi ha ha ha. Nói rồi đó, tất cả trứng trong mì của các ngươi đều là của ta."

Chương 144: Vào Rừng

"Mau xem, Lý sư huynh về rồi."

Không biết là ai nói những lời này, những người khác nghe xong thì nhao nhao quay đầu. Chỉ thấy Lý Hỏa Vượng tay cầm một cái túi da trâu lớn đang đi về phía sân.

Đứng giữa đám người, Lý Hỏa Vượng đặt túi da trâu trong tay lên bàn rồi mở ra.

Trong cái túi được đính núi, vừa vặn có thể treo tất cả những thứ bên trong lên một cách gọn gàng.

Hắn bắt đầu kiểm kê từng thứ treo bên trong, là những lợi khí mới tinh bôi dầu hạt cải, là thứ hắn đặc biệt chế tạo.

Kìm sắt lớn, dùi sắc bén, xẻng nhỏ to bằng móng tay cái, châm dài có gai ngược.

Những thứ này nhìn rất quái lạ, hơn nữa đều làm người ta sởn cả vai gáy.

Cẩu Oa dùng tay phải cầm một cái thìa có góc cạnh vô cùng sắc bén lên nhìn.

"Lý sư huynh, ngươi làm gì thế? Sao cái này nhìn không giống binh khí gì hết, trái lại lại giống như hình cụ? Ví dụ như cái này, giết người không được, nhưng nếu dùng để móc mắt thì…"

Tiếng của Cẩu Oa đột nhiên im bặt, hắn bị lời nói vừa rồi của mình dọa sợ.

Hắn lập tức nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước ở đảo Lau Sậy, người nọ dùng kìm kẹp răng mình, kẹp vỡ mắt mình.

Lý Hỏa Vượng cướp đồ trong tay hắn về.

"Chuyện ta bảo ngươi hỏi thăm thế nào rồi?"

"Hỏi, hỏi thăm đucợ rồi. Trong rừng sâu có rắn ăn thịt người. Ngươi xung quanh thường sẽ không tới đó, hơn nữa mấy con rắn kia cũng rất an phận, chưa bao giờ bò ra ngoài."

Cẩu Oa nhìn mấy thứ trên bàn, trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Lý Hỏa Vượng cầm cái xẻng nhỏ thử so sới ngón tay, sau đó cất về, đeo cả túi ra sau lưng.

"Đi, xuất phát."

"Giờ cũng trưa rồi, chúng ta đi giờ thì tối mất. Hay là chúng ta ở lại một đêm rồi hãy đi?"

Đề nghị của Tôn Bảo Lộc chỉ nhận lại cái trừng mắt lạnh lùng của Lý Hỏa Vượng.

"Ta nói đi!"

Xe ngựa bắt đầu chuyển động, chậm rãi lăn bánh về phía khu rừng ăn thịt người kia.

Khi mặt trăng treo cao, đám người Lý Hỏa Vượng rốt cuộc cũng đến đích.

Chỉ thấy một mảnh rừng trúc vô cùng rậm rạp hiện ra trước mặt họ, ánh đom đóm bên trong lúc ẩn lúc hiện.

Mà con đường vào rừng cũng giống như một con rắn dài, uốn lượn chui vào trong rừng trúc, nhìn cỏ dại trên mặt đất, chứng tỏ con đường này hẳn là rất lâu không có người đi.

Lý Hỏa Vượng cũng không có lỗ mãng xông vào, căn cứ theo cách nói của Tĩnh Tâm sư thái, Tịch Nguyệt Thập Bát là một loại tà ma vô cùng thiện biến, không ai biết hình dạng của nó ra sao, lại có uy hiếp gì với mình.

Hắn đứng bên ngoài ranh giới khu rừng, yên lặng nhìn vào bên trong.

Thời gian trôi qua từng chút một, tất cả mọi thứ bên trong đều rất bình thường. Các loại sinh vật sống trong đó đều không có bất kỳ sự thay đổi nào. Lý Hỏa Vượng thậm chí có thể nhìn thấy có một vài con chuột trúc đang ôm trúc gặm.

Cho đến khi trời sáng, Lý Hỏa Vượng lúc này mới ngừng quan sát.

Lý Hỏa Vượng vừa ăn mì vừa nói với những người khác:

"Bên ngoài thoạt nhìn không có gì bất thường, chờ ăn xong bữa này, chúng ta liền đi vào. Sau khi đi vào, ta không cần các ngươi làm gì khác, chỉ cần làm đúng một việc ta nói. Nếu, ta nói là nếu."

Nói đến đây, biểu tình Lý Hỏa Vượng trở nên ngưng trọng:

"Nếu hành vi và cử chỉ của ta xuất hiện dị thường, các ngươi canh chừng ta, đừng để ta chạy loạn."

Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân khiến lần này Lý Hỏa Vượng dẫn họ theo.

Khi ảnh hưởng của Hắc Thái Tuế biến mất, Lý Hỏa Vượng cảm giác được không gian bốn phía bắt đầu trở nên không chân thật, những ảo giác kia dường như có thể cắn nuốt hắn bất kỳ lúc nào.

Đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hắn đã dẫn đám người này đi cùng.

Nghe được yêu cầu kỳ lạ này, những người khác nhìn nhau vài lần rồi gật đầu.

"Khoảng thời gian đó hẳn là sẽ không quá dài, chờ ta trở về thì tốt rồi."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền hớp một ngụn canh. Lúc này, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn vươn tới, nhẹ nhàng túm tóc của Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức cảm thấy da đầu đau đớn.

"Làm gì đấy?"

Lý Hỏa Vượng không vui nhìn Bạch Linh Miểu, chủ nhân của bàn tay

"Có tóc bạc thì phải nhổ ngay, mẹ ta nói, nếu giữ lại, tóc bạc trên đầu sẽ càng ngày càng nhiều."

Lý Hỏa Vượng bắt đầu tăng tốc độ vớt mì.

Bạch Linh Miểu ngồi khép chân bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Nàng đưa tay ra, muốn sờ vào quyển sách tre sau lưng Lý Hỏa

Vượng.

"Lý sư huynh, ngươi vẫn luôn đem theo thứ này..."

Nhưng còn chưa đợi nàng đu.ng tới thì Lý Hỏa Vượng đã đứng bật dậy, bưng chén đổ toàn bộ nước canh vào bụng, sau đó ném chén vào trong nồi sắt rỗng.

"Đi, vào rừng."

Tất cả mọi người sau khi ăn no uống đủ thì đứng lên đi theo Lý Hỏa Vượng vào con đường nhỏ.

Rõ ràng đang là sáng sớm, nhưng vừa vào rừng, xung quanh lập tức tối sầm lại.

Rừng trúc rậm rạp giống như một bình chướng, che khuất ánh mặt trời trên bầu trời.

Chương 145: Mười Tám Tháp Chạp

Đá huỳnh quang màu xanh lá cây lại được lấy ra dùng, lúc này xung quanh mới sáng hơn một chút.

Nhưng khi thứ ánh sáng xanh này chiếu khắp nơi thì lại làm cho màu của cây trúc càng trở nên xanh biếc giống như bị nhiễm bệnh. Là một loại màu sắc vô cùng bệnh trạng, chỉ nhìn thôi là đã khiến cho cả người không được tự nhiên.

Ánh đèn lắc lư, phảng phất như có thứ gì đó đang ẩn nấp sâu trong rừng trúc rậm rạp kia nhìn ra bên ngoài.

Lý Hỏa Vượng cố gắng nhìn rõ, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy. Khi hắn vừa muốn xoay người, cái loại cảm giác giống như châm chích sau lưng lại xuất hiện.

"Đây là Tịch Nguyệt Thập Bát? Nó đang ở trong rừng nhìn ta? Rốt cuộc hình dạng hiện tại của nó là gì?"

Không chỉ Lý Hỏa Vượng, mà những người khác cũng cảm giác

được.

Bốn phía chỉ còn lại tiếng giày giẫm lên cỏ dại, không ai nói chuyện, bầu không khí dần dần trở nên ngột ngạt.

"Lý sư huynh...Ngươi…ngươi có cảm giác...cây trúc trên đỉnh đầu đang càng ngày càng tới gần chúng ta không?"

Nghe thế, tất cả mọi người đều chậm rãi ngẩng đầu lên. Chỉ thấy cây trúc bốn phía bỗng trở nên vặn vẹo, đầu trúc mang theo ánh xanh bệnh hoạn cứ thế mà uốn lượn rồi rũ thẳng tắp xuống đầu của họ.

…

“Đừng nhúc nhích, mọi người đừng nhúc nhích.”

Lúc giọng của Lý Hỏa Vượng vang lên trong rừng trúc tối tăm, tất cả lập tức cứng đờ tại chỗ.

Họ đứng đó không nhúc nhích, ngửa đầu nhìn một hàng trúc nhọn xếp trên đỉnh đầu, sợ những thứ này sẽ cắm thẳng xuống.

“Mọi người đừng nhúc nhích nhé.”

Lý Hỏa Vượng nói, sau đó nhấc chân phải bước lên trước một bước.

Mấy người khác thấy cảnh đó thì trái tim lập tức nhấc lên cổ họng, nhưng sau khi đám họ thấy mấy câu trúc trên đỉnh đầu không có bất kỳ biến hóa nào thì lại rối rít thở phào nhẹ nhõm.

Lý Hỏa Vượng bước tới vài bước, đồng thời nhìn xung quanh một vòng, cây trúc vẫn là cây trúc đó, không có gì thay đổi cả.

“Có khi nào...Có khi nào cây trúc ở cái nơi quái quỷ này đều dài như vậy không?” Cẩu Oa chần chừ lên tiếng.

Dù có phải là thế hay không thì Lý Hỏa Vượng cũng không dám đoán, một tay hắn bắt đầu rung lục lạc, Du lão gia hình thành từ đường cong nhanh chóng tuần tra xung quanh rừng trúc.

Một lát sau, lúc Du lão gia đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, biểu thị không có bất kỳ vấn đề gì, lúc này trái tim Lý Hỏa Vượng mới thoáng thả lỏng.

Thứ làm hắn yên tâm không phải là những lời Du lão gia nói mà là cảm giác ánh nhìn chăm chú kỳ lạ kia đã biến mất.

Lý Hỏa Vượng cũng không thu Du lão gia lại ngay, mà mang theo nó đi về phía trước.

Dù tiếng lục lạc làm cho người ta hoa mắt chóng mặt nhưng dù sao cũng mạnh hơn cái được gọi là "mười tám tháng chạp" kia.

"Đi theo vào đi, chúng ta nhanh chóng qua khỏi cánh rừng này thôi."

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa rung lục lạc đi vào trong rừng trúc, hắn dùng ngón tay mở khóa túi da, những dụng cụ tra tấn bên trong lập tức trải rộng trên vạt áo hắn, những vật này phát ra ánh sáng lạnh dưới ánh huỳnh quang của viên đá.

Giờ phút này, mỗi người đều nín thở cầm chặt vũ khí, người này đi sát người kia, sợ bị tụt lại phía sau thì sẽ không đuổi theo kịp.

Thời gian từng chút trôi qua, trúc nhọn trên đỉnh đầu cũng ngày càng thấp, thấp đến nỗi chạm đến trần của xe ngựa, trúc nhọn quẹt qua trần xe ngựa phát ra âm thanh sắc bén chói tai khiến mọi người cảm thấy rất ngột ngạt, nhưng Du lão gia vẫn biểu thị không có bất kỳ kẻ địch nào.

Lúc đi qua rừng trúc kỳ lạ này, tất cả mọi người đều có chung cảm giác như đang chui trong miệng thứ gì đó, mà những trúc nhọn kia chính là răng nanh của thứ đó.

Trong hoàn cảnh này, Lý Hỏa Vượng cũng không biết mình đã đi được bao xa, cơn chóng mặt làm hắn có cảm giác mất nhận thức về thời gian.

Bỗng nhiên hắn cảm giác được ở phía xa có ánh sáng, là lối ra!

Hắn hưng phấn dùng sức vung trường kiếm lên chém sắt như chém bùn, một mảng cây trúc bị chặt đứt, ánh nắng chói mắt rọi

vào.

Mặt trời trên không trung làm cho mọi người vô thức híp mắt lại, thật sự quá chói mắt, nhìn vị trí của ánh mặt trời, bây giờ cũng đã là xế chiều.

Chờ tới khi tất cả mọi người nhìn về phía trước, không khỏi mở to mắt, không ngờ họ lại thấy được một cái thôn đằng sau khu rừng quái dị này.

Những căn nhà ngói xanh cao thấp không đều rải rác thành hàng, không có gì khác với những thôn mà Lý Hỏa Vượng đã thấy dọc đường.

Mà trên hồ nước trong veo thấy đáy ở ngay đầu thôn, có một vài đại cô nương và tiểu tức phụ vừa giặt quần áo vừa cười cười nói nói trò chuyện lặt vặt.

“Lý sư huynh, ngươi có chắc là nơi này không? Có khi nào chúng ta đã đi nhầm rồi không?”

Tiểu Mãn khẽ cau mày, nghi ngờ hỏi thử.

Trong đầu nhanh chóng loại trừ vị trí mà Tĩnh Tâm sư thái chỉ cho, Lý Hỏa Vượng thu đạo linh vào trong ngón tay, bước về phía thôn xa xa.

“Đều là nhà lao cả thôi, đừng buông lơi cảnh giác, có lẽ đây chỉ là một hình ảnh giả lập của “mười tám tháng chạp” thôi.”

“Mười tám tháng chạp...Là một cái thôn ư?”

Chương 146: Tại Hạ Lỗ Mãng

Bạch Linh Miểu tự lẩm bẩm.

Lời nàng nói cũng là suy nghĩ trong đầu Lý Hỏa Vượng, một tin tức duy nhất liên quan đến mười tám tháng chạp mà hắn nhận được từ chỗ sư thái chính là tai họa này có màu đỏ.

Đám Lý Hỏa Vượng tới gần, thứ thấy đầu tiên đương nhiên là các nữ nhân đang giặt quần áo trên hồ, họ cầm quần áo lên, xì xào bàn tán đi vào trong làng.

Một đoàn người đội mũ rộng vành màu đen đến gần, rõ ràng gây sự chú ý trong làng, thanh niên trai tráng tụm năm tụm ba cầm một vài dụng cụ làm nông xông ra đầu thôn, ánh mắt cực kỳ đề phòng.

“Khách xứ khác, các ngươi đến thôn Ngô gia chúng ta làm gì hả? Đi ngang qua hay là đến thăm người thân?”

Một lão già để chòm râu dê đứng phía xa kêu gọi Lý Hỏa Vượng đầu hàng.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng đảo qua trên mặt tất cả thôn dân, cũng không phát hiện ra bất kỳ sự khác thường nào, chỉ nhìn từ bên ngoài thì rất giống một cái thôn bình thường.

“Mười tám tháng chạp sẽ ở đây ư?”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Chờ đến khi thấy trưởng thôn nói câu thứ hai, Lý Hỏa Vượng dẫn mọi người tới, chắp tay mở tấm bản đồ cho họ xem.

“Cụ già, phiền ngươi một chút, vị trí trên bản đồ này chính là thôn này của các ngươi ư?”

“Gì cơ? Hỏi đường à?”

Lão già kia cầm bản đồ, nhỏ giọng nói chuyện với người bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào mặt họ không hề chớp mắt, quan sát kỹ bất kỳ biểu cảm gì của họ.

Sau khi thương lượng một hồi, trưởng thôn gấp bản đồ lại, trả về:

“Khách xứ khác à, ngươi tìm nhầm chỗ rồi, vị trí trên bản đồ còn cách nơi này hai mươi ba mươi dặm nữa cơ.”

“Tìm nhầm ư? Còn chưa tới nữa à?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tính toán khoảng cách từ An Từ Am đến đây, Tĩnh Tâm sư thái nói mất hai trăm dặm, mình cũng không phải cái máy, tính sai cũng là chuyện bình thường.

“Hahaha, vậy tại hạ lỗ mãng rồi, không ngờ lại tìm nhầm chỗ.” Lý Hỏa Vượng hào phóng chắp tay trước mặt đối phương lần nữa.

“Nhưng mà cụ già này, mặt trời sắp lặn rồi, có thể cho chúng ta ngủ nhờ một đêm được không? Đi đường nửa tháng thế này, chúng ta thật sự hơi mệt.”

“Chuyện này…”

Rõ ràng ánh mắt trưởng thôn nhìn đám Lý Hỏa Vượng có sự cảnh giác.

“Cụ già, xin hãy tạo điều kiện cho chúng tôi đi.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười đến gần, tú bào thật dài quạt qua trước mặt đối phương.

Cảm giác lòng bàn tay hơi trĩu nặng, trưởng thôn lập tức biến sắc, dùng ngón tay sờ thử.

“Được thôi, sương phòng ở phía Tây nhà chúng ta còn trống, cho các ngươi ở vậy, nhưng nhớ là chỉ một đêm thôi đấy.”

Ngay khi hai chiếc xe ngựa đạp lên tảng đá mọc đầy rêu xanh đi vào trong thôn, Cẩu Oa nhích đến gần, nhỏ giọng nói: “Lý sư huynh, chẳng phải chúng ta tìm sai chỗ ư?”

Lý Hỏa Vượng hơi quay lại liếc nhìn những thôn dân đang trốn ở cổng nhìn lén ra ngoài.

“Lỡ chúng ta không đi nhầm thì sao? Lỡ đâu chỗ chúng ta đang tìm chính là nơi này thì sao?”

Hắn ra đời lâu như vậy rồi, chuyện quan trọng nhất mà hắn học được chính là dù người khác nói gì thì cùng lắm cũng chỉ tin được ba phần.

Nếu mười tám tháng chạp có thể biến thành bất kỳ hình dạng gì,

vậy một cái thôn phức tạp thế này hoàn toàn chính là một nơi ẩn núp rất tiện.

Cũng không biết nó có ăn thịt người không nữa, nếu ăn thịt người thì thôn này cũng cực kỳ tiện kiếm ăn.

Ánh mắt hắn bắt đầu tìm kiếm, tìm toàn bộ màu đỏ trong thôn nhưng mãi đến khi vào thôn vẫn không tìm thấy bất cứ thứ gì màu đỏ.

Đi tới trước cổng đền thờ, trưởng thôn chắp tay nhìn những người trước mặt.

“Trước tiên ta phải nói rõ đã, thôn Ngô gia có rất nhiều quy củ, đây là những quy củ được truyền thừa từ đời trước, không thể nào thay đổi được. Các ngươi muốn ở hay đi thì cũng nhất định phải tuân thủ quy củ, nếu không làm được thì bây giờ đi sớm đi.”

“Quy củ?”

…

Sau khi thầm suy nghĩ một lượt, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu.

“Cụ già cứ nói đi, quy củ gồm những gì?”

“Đầu tiên, ở thôn Ngô gia chúng ta, không được phép mạnh miệng với người lớn tuổi, đặc biệt là với ta.”

Trưởng thôn râu dê giơ ngón trỏ lên.

“Chỉ có quy củ thế này thôi ư?”

Chẳng những Lý Hỏa Vượng thấy kinh ngạc mà ngay cả mấy người khác cũng cực kỳ kinh ngạc.

Họ vốn tưởng đây sẽ là một quy củ gì đó hiếm lạ lắm, không ngờ lại bình thường thế này.

“Cái này chẳng phải là gia quy à? Đừng nói là muốn lấy gia quy nhà mình ra để ràng buộc người ngoài đấy nhé?”

Lý Hỏa Vượng dùng tay đập Cẩu Oa bên cạnh một cái rồi nói với trưởng thôn:

“Ngài nói tiếp đi, chúng ta đang nghe đây.”

“Thứ hai là chính là khu rừng sát bên thôn bọn ta, thường xuyên có loài vật nhỏ bé chạy ra từ trong đó, không cần biết đó là con chuột hay là con cú, các ngươi cũng không thể đánh hay giẫm lên nó. Nếu như dọc đường gặp được thì các ngươi còn phải nhường đường cho chúng trước, trong quá khứ bọn chúng đã có ân với Ngô gia chúng ta.”

“Thứ ba, các ngươi là khách lạ, chỉ cần là nam thì không được phép nói chuyện với nữ nhân trong thôn chúng ta, mấy năm qua không có quy củ này nhưng mấy năm trước có người bán hàng rong lừa hai tức phụ của chúng ta đi! Ôi trời ạ, vừa nhắc tới người gánh hàng rong kia mà ta thấy tức rồi…”

Chương 147: Tra Tấn

Dưới sự nhắc nhở líu ríu không ngừng của trưởng thôn, đám Lý Hỏa Vượng dần hiểu rõ hơn về quy củ của thôn Ngô gia, những chuyện nhỏ nhặt nhất mà cũng nhắc đến rồi cấm này cấm nọ.

“Nước cạn nhiều rùa, quy củ của cái thôn nát này nhiều quá, hay là chúng ta đừng ở lại đây nữa.”

“Suỵt, yên lặng nghe đi.”

Lúc này quy củ của trưởng thôn cũng đã sắp đến hồi kết:

“Điều thứ mười một, ban đêm phải tắt hết đèn, không được đi ra ngoài, một điều cuối cùng nữa là không cần quan tâm đó là khi nào, phải chờ người khác quay lại rồi mới nói tiếp, tuyệt đối không được quay lưng về phía người khác nói chuyện.”

Nghe nói vậy, Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, hai điều cuối cùng khiến hắn cảm giác không bình thường cho lắm.

“Vậy nếu như ta vi phạm mấy quy củ này thì sẽ thế nào?”

“Vi phạm quy củ ư?”

Hai mắt trưởng thôn lập tức mở to hết mức có thể, nói rất dõng dạc:

“Phạt tiền! Vi phạm một lần thì phạt một lượng, còn vi phạm nữa thì phạt nữa, phạt đến khi nào không dám nữa mới thôi! Đừng nói chúng ta bắt nạt những người xứ khác như các ngươi, người trong tộc cũng giống vậy thôi.”

“…”

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng có ảo giác, có phải hắn đã nghĩ sai rồi không.

Cảm giác có người đang kéo vạt áo mình, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu với lão già dê rừng trước mặt.

“Yên tâm đi cụ già, chúng ta đều là người biết điều.”

“Ừm, vậy là tốt rồi, nếu không phải thấy các ngươi còn dẫn theo hai đứa bé thì ta sẽ không nói nhiều thế đâu, lớn rồi, không nhìn nổi con nít chịu khổ.”

Nói xong, hắn quay người đi vào đại viện, hai chiếc xe ngựa dừng lại trong sân, đám Lý Hỏa Vượng ôm chăn mền có chút mùi ẩm mốc vào sương phòng ở phía Tây.

Chờ quét dọn xong, mặt trời đã ngã về Tây.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, trưởng thôn lại tới, trên mặt tươi cười: “À nè nhóc, ngươi muốn ăn cơm tối ở đây không? Nếu muốn thì ta bảo mẹ đứa nhỏ làm nhiều một chút.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi, gật đầu nói:

“Vậy thì làm phiền cụ già rồi…”

Thấy lão già chắp tay sau lưng rời đi, Lý Hỏa Vượng nháy mắt với Tiểu Mãn:

“Ngươi đến phòng bếp giúp đỡ chủ nhà đi.”

“Ừm.”

Tiểu Mãn khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Người trong nhà trưởng thôn cũng nhiều, có sáu đứa con trai, hai đứa con gái, đã thế còn thêm bối phận cháu chắt, lúc ăn cơm có tận mấy chục người, cực kỳ náo nhiệt.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn dám chưa chấp đám Lý Hỏa Vượng. Ở trong thôn, chỉ cần đông con trai thì không ai dám gây sự cả.

Đừng thấy nhà có ba cổng vào mà nhầm, cơm Ngô gia ăn là cơm nếp, đồ ăn cũng là rau xanh được trồng trong ruộng, cực kỳ giản dị.

Mà lúc đám Lý Hỏa Vượng đi ra thì họ đã bắt đầu ăn cơm rồi, không hề có chút ý tứ chủ nhân chờ khách gì cả, mâm thức ăn mới đó mà đã thấy đáy.

“Cơm đằng kia kìa, tự xới đi, nông dân ăn cơm không nhiều quy củ thế đâu.”

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý, lắc đầu.

“Không cần lo, không cần lo.”

Hắn dẫn mọi người đi tới l*ưg hấp ở góc tường, trong lòng bắt đầu đếm thầm.

Đúng lúc trong lòng hắn vừa mới đếm tới mười, sau lưng lập tức vang lên tiếng bát vỡ.

Lúc hắn xoay người lại thì thấy mấy chục người kia bao gồm cả trưởng thôn đều ngủ mê man.

“Haha, thuốc mê của tên gánh hàng rong kia cũng không tồi, quả nhiên là tiền nào của nấy.”

Không cần biết đám người này có phải bị thứ tà ma gọi là “mười tám tháng chạp” kia khống chế định gài bẫy mình hay không, dù sao thì Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không có ý định tìm hiểu, dù sao

tiên hạ thủ vi cường, làm thế nào cũng không nhầm được.

Theo từng cái xua tay của Lý Hỏa Vượng, những người khác nhanh chóng phóng đến sương phòng phía Đông của chủ nhà, bắt đầu tìm kiếm manh mối.

“Tìm chữ trước, sau đó hãy tìm những đồ vật bất thường khác, càng kỳ lạ thì càng phải chú ý, chẳng hạn như bài Phật bài vị gì đó, ta cũng muốn xem xem rốt cuộc bọn hắn đang chơi trò gì.”

Lý Hỏa Vượng nói với mấy người khác.

Tìm hết từ Đông sang Tây, toàn bộ ba cổng sân đều bị đám Lý Hỏa Vượng tìm kiếm một lượt nhưng vẫn không thu hoạch được gì, cũng không có gì bất thường cả.

“Sao lại không có chứ?”

Lý Hỏa Vượng đứng trong hành lang, cau mày suy nghĩ chuyện này.

Bận rộn cả ngày, trừ cánh rừng bên ngoài nhà trưởng thôn có hơi dị thường thì không phát hiện ra gì nữa.

“Chẳng lẽ vừa rồi mười tám tháng chạp ở trong rừng ư? Không đúng, ta vừa mới nhìn rồi, nhà trưởng thôn này được bao quanh trong rừng trúc, nếu mười tám tháng chạp trốn ở đâu đó thì chắc chắn là trốn ở đây.”

“Tìm được bạc trong nhà họ nè, tính sao đây?”

Lúc này Cẩu Oa nâng một chút bạc vụn trong tay lên.

Thấy ánh mắt Lý Hỏa Vượng liếc tới, Cẩu Oa bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ủ rũ cúi đầu bưng bạc về chỗ cũ.

Nhìn sắc trời hơi mờ tối bên ngoài, Lý Hỏa Vượng lại lên tiếng dặn dò:

“Lấy đuốc với lưỡi liềm ra, đốt đuốc lên đi.”

“Lý sư huynh, không phải là không cho châm lửa ư?”

Bạch Linh Miểu nghi ngờ hỏi.

Lý Hỏa Vượng nghe vậy, nhắm mắt lại, tay phải sờ lên một hàng dụng cụ tra tấn bên hông.

Chương 148: Kẹo

“Ta đang muốn xem thử sau khi đốt lên sẽ như thế nào.”

Nếu nói điểm đáng ngờ duy nhất trong thôn này thì chính là quy củ trong miệng râu dê kia.

“Phù…”

Ngọn nến đèn lòng được tìm ra từ lúc nhanh chóng bị đốt lên, cả sân Ngô gia bị đèn đuốc rọi sáng trưng.

Lý Hỏa Vượng ngồi trong đại sảnh đầy người, yên tĩnh chờ đợi, sắc trời cũng ngày càng tối.

Nhưng mà cũng chỉ có thế thôi, trời đã hoàn toàn tối đen nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra cả.

“Oáp…”

Cẩu Oa ngáp một cái, dựa vào cột bắt đầu ngủ gật.

Những người khác như bị hắn lây nhiễm, nhốn nháo ngáp liên tục.

Nhìn đám người Ngô gia ngất xỉu trên mặt đất, trong lòng Lý Hỏa Vượng hiện lên một tia nghi hoặc:

“Chẳng lẽ mình đi nhầm chỗ thật ư?”

Ngay khi hắn nghĩ vậy, một tiếng cười hoạt bát vui vẻ phát ra từ mái tường ở sân trong.

“Hì hì, ngươi phá hư quy củ nha.”

…

“Hì hì, ngươi phá hư quy củ nha.”

Giọng kia rất nhỏ, có hơi giống với giọng nữ nhân nhưng lại không giống hoàn toàn.

Trong nháy mắt nghe thấy âm thanh đó, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhớ tới nữ nhân chân nhỏ lúc trước hô lên Hỉ Thần kia, nàng cũng có giọng thế này.

Lúc Lý Hỏa Vượng đề phòng dẫn mấy người khác đi từ trong nhà ra ngoài sân thì thấy có một cái đầu nhỏ bám trên vách tường phía bên trái.

Một tiểu nha đầu tóc vàng trông mới có năm sáu tuổi đang đứng trên đầu tường cao cao, cười hì hì nhìn vào trong, trên đầu nàng dùng một sợi dây đỏ buộc bím tóc sừng dê vểnh lên cao.

“Màu đỏ!”

Lúc Lý Hỏa Vượng thấy sợi dây đỏ trên đầu nàng, trái tim bỗng nhảy lên.

“Chẳng lẽ đứa nhỏ này chính là mười tám tháng chạp?”

Thấy nha đầu kia vẫn đang cười ha hả, Lý Hỏa Vượng suy tư một hồi rồi chậm rãi lên tiếng:

“Ta phá hư quy củ, ngươi cũng chẳng tốt hơn ta là bao, chẳng phải buổi tối không được phép đi ra ngoài ư? Sao ngươi còn ở ngoài này?”

“Ta là trẻ con mà, người lớn các ngươi mới không được ra ngoài chứ trẻ con bọn ta đương nhiên có thể ra chơi rồi.”

Đối mặt với đám Lý Hỏa Vượng, đứa bé kia cũng không thể hiện ra địch ý gì.

Nàng dịch đầu sang bên cạnh tường, vẫn cười hì hì nói tiếp.

“Nếu ngươi có thể cho ta ăn kẹo thì ta sẽ không nói với người khác đâu.”

Thấy đầu đứa nhỏ này chuyển vị trí, mấy người khác lập tức trố mắt, tường sân Ngô gia cực kỳ cao, ít nhất cũng cỡ hai trường.

Mà bé con này lại thoải mái di chuyển đầu trên tường như vậy, nói cách khác nàng không phải giẫm lên thang mà chỉ đứng ở đó thôi.

Lý Hỏa Vượng nhìn cái đầu nho nhỏ kia và cả tường cao lấp đầy bụi bẩn.

Sao hắn không tưởng tượng ra được một đứa trẻ có cái đầu nhỏ bình thường lại cao tận sáu mét có cấu tạo cơ thể thế nào vậy, bọ trúc à?

“Hì hì, rốt cuộc là ngươi có cho ta kẹo không đây? Nếu ngươi không cho là ta gọi người tới đấy.”

Tiểu nữ hài vẫn đang nói chuyện xuôi trên tường.

“Cho, đương nhiên là cho rồi, đừng sốt ruột mà. Bây giờ ta không có cầm theo kẹo, phải đi lấy trước đã.”

Lý Hỏa Vượng nghe theo lời nàng, sau đó nghiêng đầu nhỏ giọng dặn dò Cẩu Oa gì đó.

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói, trên mặt Cẩu Oa lập tức lộ ra vẻ sợ hãi nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng nhét đạo linh vào trong ngực hắn, cuối cùng Cẩu Oa vẫn khẽ gật đầu, quay người đi vào phòng khách.

“Xong rồi, hắn đã đi lấy kẹo rồi, trước hết cứ chờ chút đã, nếu thấy chán thì chúng ta tán gẫu đi?”

“Được, được, ta thích nói chuyện phiếm.”

Biểu hiện của bé gái kia cực kỳ ngây thơ.

Đối mặt với thứ địch ta không rõ này, giọng của Lý Hỏa Vượng cực kỳ hòa hoãn.

“Ngươi là con nhà ai thế? Sao trước đó không thấy ngươi ở đầu thôn vậy?”

“Ta cũng không biết ta là con nhà ai cả, bọn hắn đều nói ta là con ông Táo nhưng rõ ràng ta không hề giống với ông Táo dán trên tường kia.”

Bé gái đáp lại.

“Ồ, ngươi không giống ông Táo ư? Ta thấy ngươi cũng không giống ông Táo cho lắm, còn thích ăn kẹo thế cơ mà. Ta còn nhớ lúc trước cúng ông Táo thần, gia gia của ta cũng phải lau bánh ngọt ngoài miệng chân dung của hắn.”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng nói chuyện, tay phải lặng lẽ dựng tấm thẻ trúc màu đỏ sau lưng.

Bé gái thắt bím sừng dê kia đong đưa qua lại theo nhịp lắc đầu của nàng.

“Ngươi chỉ biết nói mò thôi, rõ ràng ông Táo lớn lên có bốn mắt năm tay, hơn nữa hắn còn không mọc chân, trông giống ta chỗ nào chứ?”

Nghe thấy đối phương nói ra những câu vô tư thế này, mọi người ở đây đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, cái này hoàn toàn không giống với ông Táo trong lòng họ.

“Tiểu nha đầu, ngươi nói bậy à? Sao ông Táo có thể mọc ra năm tay được, hơn nữa nếu hắn không mọc chân thì sao đi được chứ?”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng cố gắng chất vấn, bé gái kia lập tức cuống lên.

“Ta có nói bậy đâu, ta tận mắt thấy mà, hơn nữa ai bảo không có chân thì không đi được chứ, rõ ràng ông Táo còn có thể để ruột con đỏ loét chui ra từ rốn làm chân nữa mà.”

Chương 149: Phá Hư Quy Củ

Nàng vừa dứt lời, bên kia tường truyền tới giọng nói gần như sắp khóc của Cẩu Oa.

“Lý sư huynh, nha đầu chết tiệt này hoàn toàn không có cơ thể, nàng chỉ có mỗi cái đầu thôi!”

Soạt một tiếng, bé gái kia lập tức co lại xuống tường, ngay sau đó tiếng kêu cực kỳ thảm thiết của Cẩu Oa truyền đến.

“Ngươi rung lục lạc đi!”

Lý Hỏa Vượng cắn răng, nhanh chóng phóng đến cổng sân Ngô gia.

Lúc bọn hắn đi sang bên kia tường thì thấy Cẩu Oa đang run rẩy khóc lóc quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu, quần cũng đã ướt đẫm.

Lý Hỏa Vượng nhìn ngõ nhỏ đen như mực, đi tới bên cạnh Cẩu Oa, nắm chặt hắn lên, lấy lại lục lạc của mình.

“Đừng dập đầu nữa, mau nói đi, cái đầu vừa nãy chạy đi đâu rồi.”

Thấy Cẩu Oa run rẩy chỉ tay về phía Đông, Lý Hỏa Vượng hất hắn ra, một tay nhấc kiếm một tay xách đèn l*иg đuổi theo.

Xung quanh hoàn toàn đen nhánh giống như biến thành một con quái vật ăn thịt người, giương nanh múa vuốt giữa màn đêm và ánh đèn.

Nhưng chạy một đường hết tốc lực, Lý Hỏa Vượng cũng không đuổi kịp cái đầu bé gái kia, trái lại đã đi tới một nơi cực kỳ lạ lẫm, trông cũng gần đến cuối thôn, phía xa xa là rừng trúc.

Lý Hỏa Vượng không phát hiện được gì, thầm mắng một câu, quay người xách đèn l*иg trở về tụ họp với mấy người khác.

Không cần biết nha đầu kia là cái gì nhưng có thể đoán được đơn giản, dù nó không phải mười tám tháng chạp thì cũng có mối quan hệ mật thiết với mười tám tháng chạp, mười tám tháng chạp đang ở ngay đây.

Lúc Lý Hỏa Vượng đi đến trước những cái đèn l*иg kia thì lập tức ngẩn người, mấy người kia đều là đồng bạn của mình nhưng họ đều đứng tại chỗ, xách l*иg đèn đứng thẳng tắp, đồng loại quay lưng về phía mình.

“Các ngươi đang làm gì đó?”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác lùi lại nửa bước, cầm chặt đạo linh trong tay.

Hắn vừa mới hỏi ra, tất cả mọi người đều đồng loạt quay lại, mặt

của họ đã thay đổi, tất cả gương mặt của họ đều đã biến thành mặt của nha đầu kia!

Mấy gương mặt nữ giống nhau như lúc đồng loạt cười.

“Hihihaha, ngươi lại phá hư quy củ rồi. Ngươi không cho ta kẹo, ta phải nói với những người khác, họ sẽ đến tìm ngươi.”

“Reng…reng…reng…reng…”

Trong chốc lát tiếng chuông chói tai vang lên, những bóng người kia như bóng tối bị ánh sáng chiếu rọi, nhanh chóng biến mất.

Mà tiếng chuông chói tai trong đêm hoàn toàn cực kỳ thu hút người khác, không lâu sau, Lý Hỏa Vượng thấy mấy sư huynh sư muội khác nháo nhào xông tới, không sót người nào, nhưng mà lần này gương mặt họ cũng không còn biến thành mặt đứa bé kia nữa.

Cẩn thận thẩm tra đối chiếu với họ một phen nhưng tin tức mà chỉ có đệ tử Thanh Phong Quán mới biết, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều là thật.

“Lý sư huynh, làm sao thế, vừa rồi xảy ra chuyện gì hả?”

“Không có gì đâu, thủ thuật che mắt thôi.” Lý Hỏa Vượng lắc đầu nhìn bóng tối xung quanh một vòng, sau khi không phát hiện điều gì bất thường mới dẫn mấy người khác về đường cũ.

Ngay khi họ vừa rời đi không lâu, một đôi mắt đỏ máu mở ra trong bóng tối.

…

Dọc đường trở về, xung quanh an tĩnh kinh người, trừ tiếng bước chân ra thì không còn âm thanh nào khác.

Đi bộ ở nơi thế này, trái tim của mọi người đều treo lên.

Nhưng mà đi chưa được bao lâu, tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, đám Lý Hỏa Vượng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào bóng tối xung quanh và con mắt xanh biếc bỗng xuất hiện trong bóng tối.

Đây không phải là một đôi mà là một đám, thứ trong bóng tối cũng không hề làm gì cả, chỉ là những con mắt có to có nhỏ màu xanh biếc kia cứ nhìn chằm chằm vào họ như vậy.

Đám Lý Hỏa Vượng thấy như trong bóng tối sinh ra một con quái vật mọc đầy mắt khắp người vậy.

“Móa!”

Bị đối phương trêu đùa năm lần bảy lượt, Lý Hỏa Vượng bực bội, biểu cảm dữ tợn. Tay phải của hắn bỗng kéo ra phía sau, tấm thẻ trúc màu đó trước mặt nhanh chóng mở ra.

Lý Hỏa Vượng giơ ngón trỏ tay phải lên, cắm móng tay vào giữa khe hở sắc bén của rìa thẻ tre.

Một khắc sau, ngón tay hắn bỗng cắm về phía trước, cả trái tim đau đớn, thẻ tre mỏng kia vẫn đâm sâu vào giữa móng tay và thịt của hắn.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng lại nạy ra, móng tay của hắn rời khỏi chủ, mang theo máu tươi xoay tròn trốn vào trong bóng tối xung quanh.

Không lâu sau có một tiếng kêu thảm thiết, những con mắt xanh biếc trong bóng tối bắt đầu giảm bớt một đôi.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, hắn lại giơ ngón giữa lên, sau khi hắn nạy mất ba cái móng tay của mình, tất cả con mắt trong bóng tối đều biến mất, trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi tanh hôi.

Lúc họ giơ đèn lòng qua, ánh đèn soi thảm trạng máu thịt be bét trong đó hiện ra trước mặt họ.

Đến lúc này, đám Lý Hỏa Vượng đã nhận ra những con mắt kia cũng không phải là tà ma gì mà là động vật trong rừng như linh miêu, nhím, hồ ly gì đó đều có cả. Nhưng mà bây giờ bọn chúng cũng chết cả rồi, thi thể đã nát thành từng mảnh nhỏ, không có phần nào là hoàn chỉnh cả.

Chương 150: Không Xem Người Khác Là Người

“Lý sư huynh, có phải chúng ta lại phá hư quy củ nữa rồi không? Chẳng phải họ đã nói không cho chúng ta làm những con vật này bị tổn thương ư?” Câu nói của Tiểu Mãn làm tất cả mọi người cảm thấy cả người lạnh toát.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng lại không nghĩ vậy, hắn vừa nhấc chân phải lên, đạp mạnh xuống, giẫm cái đầu hồ ly dưới chân nhão nhoẹt.

“Quy củ cái rắm gì! Đều là cố tình làm ra vẻ bí ẩn cả thôi, nếu thứ này đấu chính diện được với chúng ta thì còn phải phí thời gian thế này làm gì? Về chuyện này, đừng để bị người khác dắt mũi, về sân thôi.”

Thời gian chừng nửa nén hương lại trôi qua, họ lại thấy ánh sáng trong sân Ngô gia.

“Lý Hỏa Vượng!”

Một tiếng gọi như truyền đến từ một nơi cực kỳ xa xăm khiến họ đều dừng lại.

“Ai đó!”

Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn vào trong bóng tối nhưng vẫn không phát hiện được gì cả.

“Ngươi cứ lừa gạt tiếp đi, một ngày nào đó ngươi sẽ không lừa tiếp được đâu. Mười tám tháng chạp, ta cho ngươi biết, ta nhất định phải có được đôi mắt này của ngươi!”

Sau khi buông lời độc ác, hắn dẫn những người khác trở về sân Ngô gia đèn đuốc sáng trưng.

Thôn trưởng râu dê nằm sấp trên mặt đất bị cột vào cây cột, bát canh rau trộn trên mặt bàn bị bưng lên, giội thẳng lên mặt hắn.

“Khụ khụ…”

Chờ Ngô Thanh mơ màng mở mắt ra, lập tức thấy gương mặt đầy lệ khí của Lý Hỏa Vượng, hắn sợ hãi run lẩy bẩy.

“Hóa ra các ngươi là bọn cướp đường!”

Bộp, một bạt tai vung tới, nửa gương mặt Ngô Thanh sưng phồng lên đến nỗi có thể thấy được bằng mắt thường, hắn lập tức bị tát cho choáng váng.

“Nói đi, mười tám tháng chạp ở đâu? Rốt cuộc nó và các ngươi có quan hệ thế nào?”

“Các ngươi đang nói gì thế? Ta…Ta nói cho các ngươi biết, đây chính là thôn Ngô gia, cả thôn đều mang họ Ngô, nếu các ngươi thật sự muốn động thủ thì nên suy nghĩ kỹ đi.”

Thấy bộ dạng giả vờ như không biết của Ngô Thanh, hắn đã nứt miệng, để lộ cái răng trắng.

“Cụ già, ta đây là lễ trước binh sau*, mười tám tháng chạp cho liên quan đến sống chết của ta, nếu ngươi còn mạnh miệng bảo vệ nó thì cũng đừng trách ta ra tay nặng.”

*trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Nói xong, hắn giơ ngón tay phải bị nạy móng tay còn đang chảy máu lên, vỗ vỗ một đống dụng cụ trên vạt áo mình.

“Những thứ này ta cũng không chỉ định dùng riêng cho mình, vào thời khắc mấu chốt, mấy thứ này cũng giống như chìa khóa có tể mở ra trái tim của tất cả mọi người.”

Nghe nói vậy, Bạch Linh Miểu lo lắng vừa bước lên một bước đã bị Tiểu Mãn kéo lại, nàng khẽ lắc đầu.

“Các ngươi…Rốt cuộc các ngươi muốn gì hả? Mười tám tháng chạp gì chứ? Tiết thanh minh vừa mới qua, còn rất lâu mới tới mười tám tháng chạp, nhóc à, ngươi ta cho ta đi, lão nhân ta cũng đáng thương lắm.” Ngô Thanh sợ đến mức mặt mũi tái mét.

Thấy đối phương còn mạnh miệng, tay phải Lý Hỏa Vượng co lên, một cây gậy trên thân mọc đầy lưỡi dao móc câu xuất hiện trong tay hắn.

Trên mặt Lý Hỏa Vượng nở nụ cười tàn nhẫn, hắn cầm cái gậy dài đáng sợ này, cực kỳ chậm rãi đưa tới gần xương bả vai của Ngô Thanh.

Rõ ràng Ngô Thanh luống cuống, hốt hoảng kêu to, liều mạng giãy giụa nhưng vẫn không chịu nói ra bất kỳ tin tức nào liên quan tới mười tám tháng chạp.

Thấy lưỡi dao kia đã đâm rách quần áo, một bàn tay to từ phía sau đặt lên cổ tay hắn.

“Được rồi, xem ra hắn thật sự không biết gì cả.”

“Không thử một chút thì sao biết được? Rõ ràng loại người này rất bất thường, mới vừa vào thôn đã nói quy củ gì đó rồi, chắc chắn hắn có liên quan tới mười tám tháng chạp.”

“Tỉnh táo lại đi, ngươi cũng đâu phải loại người này, ngươi như vậy sẽ chỉ càng giống với Đan Dương Tử hơn thôi.”

Nghe nói vậy, trong lòng hắn lập tức lộp bộp một chút. Trong lúc bất tri bất giác, đúng là càng ngày mình càng không xem người khác là ngươi, giống như đúc tên Đan Dương Tử bắt người luyện đan kia.

Hắn nhanh chóng thu lại cái gậy trong tay, quay lại nói:

“Cảm ơn đã nhắc nhở, Lý sư huynh, nếu không nhờ huynh lên tiếng thì suýt chút ta đã không nhận ra rồi.”

Ngay sau đó hắn thấy một Lý Hỏa Vượng mặc đạo bào màu đỏ ngòm lộ ra nụ cười yếu ớt quen thuộc.

“Đều là sư huynh đệ, nói mấy câu khách sáo này làm gì, bây giờ nên nghĩ xem không có manh mối gì khác thì tiếp đến phải làm sao đi.”

Hắn cau mày nhìn lão già suýt ngất trước mặt, nghĩ xem tiếp đến

phải làm thế nào.

Dù vừa rồi ra tay nặng có thể là bị Đan Dương Tử ảnh hưởng nhưng đồng thời hắn cũng biết nó liên quan đến thời gian ngày càng gấp rút này.

Không tìm được mười tám tháng chạp thì không giải quyết được Đan Dương Tử bám trên người mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ngày càng giống Đan Dương Tử.

“Hay là chúng ta đợi trời sáng rồi đi hỏi mấy thôn dân khác đi? Cố gắng thì biết đâu mấy người khác biết.” Cẩu Oa nhắc nhở.

Chương 151: Của Nhà Ta

“Được rồi, tối hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mọi người cũng đã mệt rồi, bây giờ cũng chỉ có thể như thế thôi, chờ trời sáng rồi chúng ta đi nói thử.”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng cũng đã nói vậy, hắn cũng không nói gì nữa, quay người trở về sương phòng ở phía Tây.

Sáng hôm sau, sau khi tỉnh dậy, hắn phát hiện mấy sư huynh đệ khác đều đã rời khỏi phòng ngủ.

Chờ sau khi hắn rời khỏi phòng mới kinh ngạc khác hiện, mấy sư huynh sư muội lại như không hề có chuyện gì, ngồi húp cháo chung với người Ngô gia, rõ ràng vừa rồi họ đã đối xử với Ngô Thanh như thế.

“Mau tới ăn cơm đi, ta là trưởng thôn Ngô hiểu được nỗi khổ tâm của ngươi, trưởng thôn Ngô không phải là người hẹp hòi.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói với hắn.

…..

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, Ngô Thanh còn sưng nửa bên mặt khẽ hừ một tiếng, bưng bát dời ghế đi, quay lưng về phía thanh niên vừa ra khỏi sương phòng phía Tây.

“À, thế thì lại lòi ra ta hẹp hòi rồi. Lý sư huynh, ngươi thuyết phục hắn chắc tốn không ít bạc nhỉ?”

Hắn nói xong cũng đi thẳng vào trong đại đường, cầm một cái bánh cao lương màu vàng nhạt trong chén lên gặp.

“Ài, tên nhóc này, ngươi nói chuyện kiểu gì thế hả, có mẹ sinh mà không có mẹ nuôi đúng không?”

Ngô Thanh có Lý Hỏa Vượng làm chỗ dựa, rõ ràng khí thế cũng khác hắn lúc bị trói đêm qua.

Nghe thấy lão già này còn dám chửi cả mẹ mình, trong lòng hắn cũng không nhịn được, lửa giận bùng lên lập tức.

Keng một tiếng, trường kiếm chém sắt như chém bùn được rút ra, chĩa thẳng vào Ngô Thanh râu dê.

“Có gan thì ngươi lặp lại lần nữa xem!”

“Làm gì đó, làm gì đó!”

Sáu đứa con trai và tám đứa cháu trai của Ngô Thanh để chén xuống, xắn tay áo lên, hung hăng xông tới.

“Mẹ kiếp, lão tử sợ các ngươi chắc? Ai dám bước đến thử xem? Mạng người trong tay lão tử tận mấy trăm, không ngại thêm vài mạng nữa đâu, có gan thì cứ bước tới đi.”

Thấy ánh mắt bất thiện của những người trước mặt, hắn theo bản năng cảm thấy cực kỳ bực bội, nhịp tim không khỏi đập nhanh hơn.

“Buông kiếm xuống cho ta, đi ra ngoài cửa đứng đi!”

Một tiếng quát lớn phá hỏng bầu không khí dầu sôi lửa bỏng này.

Thấy sắc mặt của Lý Hỏa Vượng cũng đã nghiêm lên, hắn biết sư huynh thật sự tức giận rồi, khinh bỉ lườm người Ngô gia một chút rồi thu kiếm đi ra ngoài cửa.

Giọng của Lý sư huynh sau lưng vẫn không ngừng truyền vào tai

hắn.

“Cụ già à, người trẻ tuổi đều xốc nổi thế đấy, thích khoác lác dọa dẫm nhưng thực chất đều là giả cả, tên tiểu tử này chưa từng giết ai đâu.”

“Hừ, tên nhóc miệng cọp gan thỏ, bộ ta nhìn không ra chắc? Ôi trời, mấy tên nhóc ranh này còn tưởng mình nhiều năng lực đó mà, cũng chỉ là một tên trẻ trâu thôi, lão hán ta ăn muối còn nhiều hơn hắn ăn cơm nữa.”

Hắn nghe nói vậy thì tức giận định quay lại, mình nhỏ thì có làm sao, mười bốn tuổi không phải là nam nhân à? Lão già này chỉ biết cậy già lên mặt.

Nhưng khi hắn cảm nhận được ánh mắt rét lạnh của Lý Hỏa Vượng bắn lên người mình, trong lòng hơi căng thẳng, vội chạy ra ngoài cửa.

Vừa sáng sớm, con đường thôn đã nổi lên một tầng sương trắng thật mỏng, bầu không khí cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái. Hai tay hắn duỗi thẳng và duỗi tấm lưng mệt mỏi, sau đó lột miếng vá trên ống tay áo của mình ra, ngồi xổm nhìn con kiến trên mặt đất.

“Này hòa thượng, ngươi ngồi xổm đó làm gì thế?”

Hắn đứng dậy, chỉnh lại tăng bào màu vàng trên người, nho nhã lễ độ chắp tay trước mặt nói với thiếu nữ tóc trắng trước mặt.

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tại, bần tăng đây đang xem thiền.”

“Haha, hòa thượng ngươi thú vị đấy, giống như một đứa bé, nhìn kiến dọn nhà mà bày đặt bảo là xem thiền gì đó.”

Nhìn đôi lông mi màu trắng của thiếu nữ khẽ run rẩy, hòa thượng lập tức thất thần như đang nhớ lại gì đó.

Nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần, cúi đầu bắt đầu đọc kinh Phật, ánh mắt cũng không dám tùy tiện nhìn thiếu nữ trước mắt rồi động Phật tâm nữa.

“Ngươi cứ ngồi đó mà xem thiền đi, tạm biệt.”

Dõi mắt nhìn thiếu nữ kia đi vào sân Ngô gia, hắn phát hiện trong sân còn có không ít những gương mặt lạ chưa từng thấy bao giờ.

“Nhà trưởng thôn Ngô có khác tới ư? Sao mấy ngày trước không nghe nói gì nhỉ?”

Hòa thượng đứng yên nhìn những vị khách đường xa kỳ lạ trước mặt, chợt vỗ trán.

“Ta làm sao thế nhỉ, sao lại nhiều chuyện như mấy người đầu thôn, hỏi thăm chuyện nhà của người ta được chứ? Người xuất gia không lưu luyến thứ gì, ta vẫn nên đi niệm kinh của ta thôi.”

Hòa thượng nhanh chóng xoay người chuyển Phật châu trong tay, đi về chùa miếu của mình.

Đi một hồi, hắn thấy trên mặt đất có một đống phân, hắn còn chưa kịp tới gần thì một đứa trẻ vác giỏ trúc trên lưng đã hốt phân trâu bỏ vào giỏ trúc sau lưng mình.

“Đây là phân của trâu nhà ta, là của nhà ta!”

Chương 152: Trộm Tên

Hắn nghe vậy cũng sốt sắng:

“Cái gì mà là phân của trâu nhà ngươi, ta nói đó là phân của trâu nhà ta! Không được, phân trâu này nhất định phải là của ta.”

Đứa bé kia để hai tay lên mặt làm mặt quỷ với hắn:

“Lêu…lêu…lêu…lêu, một người lớn như ông già như ngươi lại đi giành phân trâu với con nít!”

Mặt mo của hắn lập tức đỏ lên, giơ gậy định dạy cho tên tiểu tử không biết kính già yêu trẻ này một bài học.

Thấy đối phương làm mặt quỷ nhanh chóng chạy đi, hắn lập tức không nhịn được mà bật cười.

“Mình cũng lớn thế rồi, sau còn tức giận với một đứa bé chứ.”

Hắn chống gậy, chậm rãi ung dung đi tới tiểu viện mình sống cả đời, chậm rãi ngồi xuống xích đu, an tĩnh nhìn lá cây rụng trong sân, nhớ lại một người bình thường như mình.

Lúc này ngoài cổng truyền tới tiếng trêu chọc của hàng xóm cũ.

“Ông già kia, năm nay ngươi tám mươi bốn tuổi rồi đó, nói nghe cho hay thì là bảy mươi ba tám mươi bốn đó, Diêm Vương chưa gọi ngươi đi à, khi nào thì ngươi đi? Hahaha…”

“Ha, lão già này chỉ biết rủa ta, xem ta có mắng lại không này.”

Ngay khi hắn vừa định ngồi dậy khỏi xích đu, trong lòng hắn chợt có cảm giác mình đã đến lúc rồi. Lúc trước thường nghe mấy người già nói trước khi chết sẽ có báo hiệu, không ngờ là có thật.

Hắn cảm giác mọi thứ xung quanh đang ngày càng nhỏ, dường như mình đang đi lên trên, cơ thể nhẹ nhàng, rất thoải mái.

“Hóa ra...đây chính là cảm giác khi chết đi ư?”

Nhưng một khắc sau xung quanh đột nhiên thay đổi, bắt đầu vặn vẹo, ngay cả gương mặt nhăn nheo kia cũng bắt đầu nhanh chóng vặn vẹo.

Lúc thì biến thành thiếu niên mười mấy tuổi, lúc thì biến thành một lão tăng trên đầu chấm ba châm, đồng thời còn cố gắng chuyển thành một lão già.

Nhưng sau mấy lần thay đổi cấp tốc, cuối cùng trên mặt của hắn lại trở thành một vị thiếu niên.

Nhìn vách tường màu trắng vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt, trong lúc nhất thời hắn ngẩn người, ba vấn đều quan trọng xuất hiện trong đầu hắn.

“Ta là ai? Đây là đâu? Ta muốn làm gì?”

Đúng lúc đó có hai người mặc đồ bệnh nhân đi ngang qua cửa sổ, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

“Ta khác mấy ngươi, ta là bệnh tâm thần nhưng không phải bệnh

tâm thần. Bệnh tâm thần là dây thần kinh hoặc chốt ngón tay bị bệnh thôi, bệnh tâm thần hoàn toàn không bẩn như cái tên của nó. Ầy, ngươi xem thử đi, bệnh như Tiểu Lý mới là sảng khoái đó, ngày nào cũng nói năng bậy bạ tự mình hại mình."

"Ngươi bớt nói đôi câu đi, tiểu tử đó cũng đáng thương, còn trẻ mà đã bệnh nặng vậy rồi."

"Tiểu tử Lý Hỏa Vượng đó chẳng lẽ còn biết nhảy ra mắng ta nữa à? Ha, nếu thật sự được vậy thì tốt, ta tình nguyện bị mắng hai câu."

"Lý Hỏa Vượng?"

Ngay lúc đó, Lý Hỏa Vượng đã nhớ ra mọi thứ, sau khi xem nhanh một lượt những chuyện vừa mới xảy ra trong đầu, hắn lập tức hiểu được mọi chuyện.

Vẻ mê mang trên mặt Lý Hỏa Vượng lập tức bị sự dữ tợn thay thế, hắn nổi giận gầm lên.

"Ta hoàn toàn không phải hòa thượng, cũng không phải ông già gì đó, ta là Lý Hỏa Vượng! Mười tám tháng chạp trộm tên của ta!"

…

Lý Hỏa Vượng ngồi trên giường bệnh nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ngờ, Tịch Nguyệt Thập Bát còn cổ quái hơn những thứ mà hắn đã gặp từ trước tới giờ. Nó cư nhiên có thể thay đổi nhận thức, lặng yên không một tiếng động thay thế thân phận của một người.

Hơn nữa còn có thể chuyển đủ loại thân phận của người khác lên mình.

Lúc trước khi hắn biến thành ông già, phỏng chừng lúc ấy nếu hắn thật sự cho rằng mình đã chết thì chỉ sợ mình sẽ chết thật.

Chết kiểu đó, sợ là ngay cả Đan Dương Tử cũng không thể kích phát.

Chỉ là nó nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Lý Hỏa Vượng lại là một kẻ điên, muốn thay đổi nhận thức của một người điên không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ảo giác mà trước kia hắn vẫn luôn cố ý tránh né, không ngờ bây giờ lại biến thành vũ khí mấu chốt giải trừ khống chế của đối phương.

Tịch Nguyệt Thập Bát dù có lợi hại thế nào thì cũng chỉ có thể sửa đổi một loại nhận thức. Nhưng Lý Hỏa Vượng là tâm tố, là một kẻ có tới hai nhận thức hiếm thấy.

Nhìn đám bệnh hữu đang phơi nắng bên ngoài, Lý Hỏa Vượng cũng không lập tức động thủ, mà bắt đầu yên lặng tính toán.

"Hiện tại ta không thể cứ ngồi chờ ở đây được, nói không chừng sau khi ảo giác rút đi, Tịch Nguyệt Thập Bát rất có thể sẽ sửa đổi nhận thức của ta lần nữa. Ta nhất định phải dựa vào hành động trong ảo giác để gây ra ảnh hưởng tới bên kia."

Cũng may trong tay Lý Hỏa Vượng cũng không phải không có kế hoạch dự phòng. Trải qua hai sự kiện lần trước, hắn đã hiểu được những thứ xảy ra trong ảo giác cũng sẽ đồng thời ảnh hưởng tới hiện thực. Vì vậy hắn cũng có hiểu biết nhất định về Tịch Nguyệt Thập Bát.

Lý Hỏa Vượng ghi nhớ con đường mình vừa đi qua vào lòng, hắn hiện tại cần trở về, trở lại Ngô gia đại viện, nhắc nhở những người khác, Lý Hỏa Vượng kia là một tên giả mạo!

Từ đầu đến cuối, Tịch Nguyệt Thập Bát đều chỉ dám chơi sau lưng, ngay cả ló cái đầu ra cũng không dám mạo hiểm. Như vậy có thể suy đoán, năng lực đối kháng chính diện của nó khẳng định không được.

Chương 153: Lừa Gạt

Chỉ cần những mánh khóe này không còn tác dụng, thì sợ là nó còn chẳng bằng cả nữ nhân chân nhỏ lúc trước. Du lão gia đều có thể dễ dàng giải quyết cả đám.

Sau khi nghĩ xong đối sách, Lý Hỏa Vượng chuẩn bị ngồi dậy, lại phát hiện hai tay mình đều bị trói ở trên giường.

Nhưng mà thứ này cũng trói không được Lý Hỏa Vượng, hắn đã sớm quen thuộc với mọi thứ trong ảo giác. Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn micro đầu giường, vờ nói chuyện như lúc trước.

"Hôm nay là tiểu tỷ tỷ nào trực? Mau cởi trói cho ta, ta mắc tiểu."

Không bao lâu sau, liền có một y tá mập kích động xông vào, cởi trói cho Lý Hỏa Vượng.

"Cục cưng của ta ơi!! Tiểu Lý ngươi rốt cuộc cũng tỉnh táo rồi?! Lần này sao lâu như vậy, thật sự làm ta sợ chết khiếp, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa!"

"Ngươi đợi một lát, ta lập tức đi thông báo cho Dương Na tới đây, bạn gái nhỏ của ngươi nếu biết ngươi khôi phục, khẳng định sẽ vui vẻ tới nhảy dựng lên. Ngươi không biết trong khoảng thời gian này cô ấy đã khóc bao nhiêu lần đâu."

Lời nói của y tá cũng không khiến lòng của Lý Hỏa Vượng dấy lên một tia gợn sóng. Mặc kệ nơi này tốt đẹp cỡ nào, nhưng giả chính là giả.

Tĩnh Tâm sư thái luôn nói trong lòng tâm tố luôn tràn ngập hoang mang, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không cho rằng như vậy, hắn đã nhận rõ hết thảy, tuyệt đối sẽ không xem nơi giả dối này thành hiện thực.

Thừa dịp y tá xoay người lao ra ngoài thông báo cho bác sĩ, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xoay người xuống giường, dựa theo lộ tuyến trong lòng bắt đầu chạy trốn.

Lý Hỏa Vượng rất quen thuộc cái bệnh viện này.

Rất nhanh hắn đã đi tới cửa bệnh viện, quen tay leo rào, mắt điếc tai ngơ với tiếng kêu to huýt còi của bảo vệ đằng sau. Chỉ vùi đầu lao ra đường cái.

"Ảo giác, những thứ này đều là ảo giác!"

Lý Hỏa Vượng hiện tại không có thời gian để ý tới những ảo giác này, bọn Bạch Linh Miểu hiện tại còn đang bị Tịch Nguyệt Thập Bát khống chế, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào."

Đi tới trên đường, bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng trên người Lý Hỏa Vượng rõ ràng thu hút sự chú ý của người khác, không ít người thậm chí còn giơ điện thoại lên.

"Ớ, người này bị sao thế? Sao lại đi chân đất? Không lạnh à?"

"Ngươi xem trên quần áo hắn có tên bệnh viện, trời ạ, là từ bệnh viện tâm thần chạy ra! Có cần báo cảnh sát không?"

"Thật hay giả đó? Có phải là mấy người nổi tiếng trên mạng không? Mấy người đó vì hot mà việc gì cũng dám làm."

"Giả, đều là giả, ta đã bị các ngươi lừa gạt một lần, tuyệt đối không bị lừa lần thứ hai!"

Hàm răng cắn chặt tới bật máu, Lý Hỏa Vượng ở trong lòng kiên định hò hét.

Lý Hỏa Vượng dựa theo ký ức, vòng bảy tám cua đi tới Ngô gia đại viện. Nhưng trong ảo giác, giờ phút này hắn lại đứng ở giữa đường cái."

Tuy rằng xe ô tô ở bốn phía không ngừng vu"t qua, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không chút sợ hãi, vì hắn biết, những thứ này đều là giả, đều là ảo giác, xe căn bản không đu.ng được mình.

Lý Hỏa Vượng nhìn đàn xe như nước trước mặt, lớn tiếng hô lên:

"Bạch Linh Miểu! Nhặt chuông của ta lên! Rung chuông! Gọi Du lão gia ra! Lý Hỏa Vượng bên cạnh các ngươi là giả! Bảo Du lão gia công kích hắn!"

"Ting..ting..ting..ting!!!!"

Vì "công lao" của Lý Hỏa Vượng, cho nên chẳng bất ngờ khi đường cái xuất hiện tình trạng ùn tắc giao thông.

Giờ phút này, tất cả còi ô tô đều vang lên. Nhưng Lý Hỏa Vượng

lại nở nụ cười, vì hắn biết Bạch Linh Miểu đang làm theo lời mình nói. Những tiếng còi này đều là kết quả khi tiếng chuông bị ảo giác làm vặn vẹo.

Lúc này, chủ của một chiếc xe thể thao màu đỏ thò đầu ra khỏi cửa sổ, kiêu ngạo hét lớn:

"Bị điên hả! Muốn chết đúng không! Mau cút đi! Coi chừng ông đây phế ngươi!"

Lý Hỏa Vượng đang trong trạng thái phấn khởi nhanh chóng quay đầu, nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao màu đỏ thẫm kia, hắn cảm giác được một đạo ánh mắt bắn tời từ trên xe thể thao kia.

Hắn đi tới, nhếch miệng lại lộ ra hàm răng trắng hếu, cúi đầu nói với chiếc xe thể thao màu đỏ kia:

"Haha, thì ra ngươi ở trong ảo giác là thực thể. Tịch Nguyệt Thập Bát, ta tìm thấy người rồi!"

Tịch Nguyệt Thập Bát vẫn luôn không chịu hiện thân ở Ngô gia thôn thế mà lại dùng cách này xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, không thể không nói, đây quả thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục hét lên với mấy sư huynh muội mình không nhìn thấy bên cạnh:

"Tất cả mau nhìn về phía ta, mặc kệ trước mặt ta là thứ gì! Cứ nhanh chóng tấn công nó! Thứ này chính là Tịch Nguyệt Thập Bát!

Lúc này, chủ xe thể thao cũng chú ý tới dòng chữ bệnh viện tâm thần An Định màu đỏ ở ngực trái của Lý Hỏa Vượng.

Hắn nhất thời bị dọa giật mình, không còn kiêu ngạo như vừa rồi, hoảng hốt chui vào trong xe đóng cửa sổ lại. Sau đó run rẩy cầm điện thoại lên.

"Alo! 110 đúng không? Các ngươi màu tới đây! Bên vòng xoay lớn có bệnh nhân tâm thần chạy ra này! Đúng, chính là cái vòng xoay lớn cạnh Wal-Mart ấy, nhanh lên!"

Chương 154: Giáo Viên Cũ

Lúc Lý Hỏa Vượng vừa định nhấc chân đá mui xe của chiếc xe thể thao màu đỏ thì lại đột nhiên dừng lại.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía một chiếc xe điện màu đỏ ở xa xa. Ánh mắt trên chiếc xe trước mặt đã được chuyển sang bên đó.

Không tốt! Tịch Nguyệt Thập Bát nhận ra mình bị phát hiện, đang chuẩn bị chạy trốn!

"Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu! Tất cả mọi người mau theo sát! Thứ kia chắc chắn đã bị thương! Nó đang nhỏ đi!"

Lý Hỏa Vượng nhấc chân đuổi theo chiếc xe điện màu đỏ kia.

…

Đi giữa đường lộ, Lý Hoả Vượng nghiến răng đuổi theo màu đỏ ở bốn phía.

Đang lúc đuổi theo, hắn thấy Tịch Nguyệt Thập Bát ở đằng xa vẫn không ngừng thay đổi vị trí, khi thì biến thành chiếc mũ đỏ của người khác, có lúc lại biến thành biển hiệu của cửa hàng ven đường.

Nhưng cho dù có thay đổi như thế nào, Lý Hỏa Vượng vẫn đang liều chết đuổi sát theo sau, cuối cùng hắn cũng tìm được cơ hội, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy, hắn có được đôi mắt của Tịch Nguyệt Thập Bát hay không còn liên quan đến việc hắn có thể cầu kiến Đan Dương Tử hay không.

Đúng lúc này, hắn cũng phát hiện một điểm kỳ lạ của Tịch Nguyệt Thập Bát. Thứ này dường như là một thứ gì đó không có mí mắt, ngay cả bản thân mình cũng phải rời mắt, bất kỳ vật gì chỉ cần ở trong tầm nhìn của nó, đều bị nó nhìn chăm chú một cách thụ động.

“Thứ này thật là kỳ quái, rốt cuộc ở bên ngoài nó trông như thế

nào?”

Lý Hỏa Vượng vừa chạy vừa nghĩ thầm trong bụng.

Cứ như thế đuổi theo, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng bỏ công không vô ích, hắn cách Tịch Nguyệt Thập Bát ngày càng gần, năm mét, ba mét, một mét!

Lý Hỏa Vượng đang chạy điên cuồng đột nhiên giơ tay phải lên, hai chân vừa mới giẫm xuống đất đã chuẩn bị tóm lấy đám màu đỏ.

Nhưng thời điểm sắp bắt được, một bàn tay từ đằng sau đưa tới, nắm lấy cổ tay hắn.

“Lý...Lý Hỏa Vượng? Ngươi là bạn học Lý Hỏa Vượng ở lớp bốn năm hai đấy sao?”

Lý Hỏa Vượng trừng mắt dữ tợn, nhận ra hắn ta là một người đàn ông trung niên đầu trọc, chừng năm mươi tuổi.

Người đàn ông đẩy chiếc kính vuông trên mặt, nhìn thanh niên trước mặt nói tiếp:

“Quên rồi sao? Ta là giáo viên dạy lớp của ngươi, giày của ngươi đâu?”

Lý Hỏa Vượng nhìn lấy gương mặt quen thuộc, có chút thất thần, theo bản năng mở miệng:

“Đồng lão sư?”

“Ta nhớ mẹ ngươi xin phép cho ngươi nghỉ học với lí do bị ốm đúng không? Thế nào rồi? Có khá hơn chút nào chưa?”

Đồng lão sư vui vẻ nói, vươn tay ra, kéo cổ áo bị đè dưới lớp áo ra ngoài đầy thân thiết.

Nhìn người thầy trước mặt đã giúp đỡ mình rất nhiều trong trường học, trong ánh mắt Lý Hỏa Vượng để lộ một trận đấu tranh.

Nhưng hắn ta nhanh chóng tỉnh táo lại, hất tay ra, liều mạng đuổi theo đám màu đỏ ở phía xa.

“Ảo giác!! Tất cả chỉ là ảo giác!! Các ngươi đừng mơ có thể gạt ta!! Tất cả đều là giả!!”

Nhìn theo bóng lưng của Lý Hỏa Vượng, trên mặt Đồng lão sư hiện ra một tia lo lắng, sau đó liền móc chiếc điện thoại trong túi ra.

“Xin chào? Có phải là mẹ của Lý Hỏa Vượng đó không? Ta là giáo viên dạy toán của hắn ta năm hai trung học, a đúng đúng đúng, xin chào xin chào, ta đã bắt gặp con trai của ngươi trên đường Hoa Sen, hắn không có mang giày.”

“Một trăm phần trăm không có nhìn nhầm đâu, đúng là hắn, ta dạy nhiều năm như vậy, không thể nhìn nhầm học sinh cũng ta được, vâng vâng vâng.”

Lý Hỏa Vượng hai mắt đỏ ngầu, trên tay cầm những mảnh vỡ thủy tinh nhặt được, điên cuồng dòm ngó xung quanh trên phố, tìm bóng dáng của Tịch Nguyệt Thập Bát:

“Chết tiệt! Nó đã đi đâu cơ chứ?”

Tiếng còi cảnh sát ở đằng xa hắn không chút mảy may để ý đến, bởi hắn biết những thứ đó đều là giả.

Sau khi điên cuồng tìm kiếm, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại trước cổng một trường mẫu giáo.

Hắn nhìn lũ trẽ đang xếp hàng tập thể dục buổi sáng, Lý Hỏa Vượng trên khuôn để lộ một nụ cười khiến người ta khiếp sợ:

“Haha! Bắt được ngươi rồi!”

Hàng rào sắt trông giống như đồ chơi bao quanh trường mẫu giáo cơ bản không thể ngăn Lý Hỏa Vượng lại, chỉ hai ba lần hắn liền trèo vào.

Hắn xông tới, một quyền đấm ngã cô giáo mầm non, rồi Lý Hỏa Vượng lao về phía bọn trẻ, nhất thời tiếng gào khóc chói tai vang lên.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng cũng không để ý đến những người khác, giống như một con đại bàng đang bắt gà, hắn bế một cô bé trong bộ quần áo gấu trúc, trông chỉ năm sáu tuổi, rồi dùng ánh mắt long sòng sọc nhìn vào cặp kẹp tóc màu đỏ anh đào trên tóc của nàng.

Cô bé kia rõ ràng đã bị một phen khiếp sợ, khóe mắt rưng rưng, nói với vẻ nhút nhát:

“Thúc thúc, ta sợ.”

“Vẫn đang cải trang sao? Ngươi không gạt được ta đâu!!”

Lý Hỏa Vượng rống lên đầy giận dữ, giơ lên miếng thủy tinh trong tay.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát nhanh chóng tới gần, tiếng phanh của lốp xe cọ sát mặt đất vang lên:

“Dừng lại! Cảnh sát đây, giơ tay lên!”

Chương 155: Thúc Thúc Đừng Khóc

Lý Hỏa Vượng theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, trông thấy hai chiếc xe cảnh sát phía trước, có mấy viên cảnh sát đang ngồi xổm, cầm súng lục, ngắm thẳng vào mình.

Lý Hỏa Vượng nhìn nhìn Tịch Nguyệt Thập Bát trong tay, lại nhìn bọn họ, trên mặt tỏ ra vẻ chế nhạo:

“Muốn dùng điệu bộ này để lừa ta sao? Giả mạo!! Tất cả đều là giả!!”

Nhìn thấy miếng thủy tinh dính máu lại lần nữa giơ lên, bé gái trong tay Lý Hỏa Vượng sợ hãi kêu lên, khóc lớn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng định kết liễu Tịch Nguyệt Thập Bát, một bóng người đột nhiên xuất hiện từ trong đám đông đang đứng xem, hai tay mở ra, chặn trước họng súng với vẻ đầy kiên định.

“Đừng bắn! Đừng bắn! Đó là con trai ta! Hắn...hắn từ nhỏ đã rất

ngoan, hắn vì mắc bệnh mới thành ra như thế này, hãy để ta nói chuyện với hắn, được không? Hắn nghe lời ta, hắn nhất định sẽ nghe lời ta, hắn là một cậu bé ngoan và hiếu thảo."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lý Hỏa Vượng lại sững sờ, hắn nhìn thấy mái tóc bạc trắng đang từ từ quay lại, thật là mẹ của hắn, Tôn Hiểu Cầm, mà bây giờ trông nàng vô cùng tiều tụy, so với trước già đi phải vài tuổi.

Nhìn con trai đứng sau hàng rào sắt nhà trẻ, Tôn Hiểu Cầm cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng cuối cùng nàng vẫn không thành công.

Những giọt nước mắt nóng hổi vài lần lăn dài trên mi trước khi chảy dài xuống.

"Con trai yêu dấu của mẹ, nghe lời mẹ, bỏ đứa bé xuống đi, nhé? Chúng ta về nhà nhé? Ngươi có thể chơi game bao nhiêu ngày cũng được."

Lý Hoả Vượng đứng sững sờ với vẻ mặt rối rắm, một hồi nhìn người mẹ vô cùng chân thực trước mắt, một hồi lại nhìn Tịch Nguyệt Thập Bát trong tay.

Tôn Hiểu Cầm run rẩy bước tới, Lý Hoả Vượng vô thức quay đầu lại, vẻ mặt của hắn trở nên vô cùng thống khổ.

"Không, không, tất cả đều là giả, tất cả đều là giả! Tất cả đều do Tịch Nguyệt Thập Bát dựng ra!! Thế giới bên kia mới là thật! Ta không thể để ảo giác điều khiển mình một lần nào nữa!!"

Lý Hoả Vượng ra sức cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng miếng thuỷ tinh hắn đang cầm trong tay có lúc bị siết chặt, có lúc thả lỏng, hơi thở ngày càng gấp gáp, đồng tử có lúc giãn ra rồi thu hẹp lại.

Khi Tôn Hiểu Cầm đi đến bên hàng rào nhà trẻ, nàng dùng hai tay chống đỡ hàng rào, cuối cùng chậm rãi quỳ xuống hướng về phía Lý Hoả Vượng, tiếp tục dùng giọng run run thuyết phục hắn.

"Con trai, mẹ quỳ gối cầu xin ngươi, được không? Vì ngươi mẹ đã phải bán nhà rồi, gia đình chúng ta thực sự không có tiền đề bồi

thường đâu.”

Câu nói bình tĩnh này hoàn toàn khiến Lý Hoả Vượng sụp đổ, hắn ôm lấy cô bé nhỏ nhắn, quỳ trên mặt đất với vẻ mặt vô cùng khó coi, hai hàng lệ chảy dài.

“Móa!!!”

Lúc này, Lý Hoả Vượng mặt nổi đầy gân xanh, há to miệng, rú lên không nên lời, nước miếng lặng lẽ chảy ra từ khoé miệng, cùng với nước mắt rơi trên sàn nhà mẫu giáo có in mô hình hoạt hình trên đó.

Hắn nhìn mẹ mình ở phía xa, sau khi hít một hơi thật sâu, dựa vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim, hắn hoàn toàn hét lên với tất cả những đấu tranh và bối rối trong lòng.

“Mẹ nó!! Ta không thể phân biệt được!! Ta thật sự không thể phân biệt được!!”

…

“Ta thực sự không thể phân biệt được...Ta thực sự không thể phân biệt được...Ta thực sự không thể phân biệt được…”

Lý Hoả Vượng quỳ trong sân nhà trẻ, ôm chặt lấy cô gái nhỏ, tự lẩm bẩm với đôi mắt chất chứa mê man.

Rốt cuộc đây là hiện thực hay ảo giác, là thật hay giả? Lý Hoả Vượng nhất thời không thể phân biệt được.

Lúc đầu khi thiền sư Tĩnh Tâm nói rằng bất kỳ tâm hồn thuần khiết nào cũng tràn đầy hoang mang, Lý Hoả Vượng đã từng bác bỏ điều đó.

Nhưng khi thấy Tôn Hiểu Cầm quỳ gối hướng về phía mình cách sau hàng rào, hắn ta mới hiểu được ý nghĩa thực sự trong lời nói của vị thiền sư.

Trái tim đơn thuần vẫn là trái tim đơn thuần, cho dù họ chọn đâu là hiện thực, họ vẫn luôn bị quấn lấy bởi sự bối rối.

Đây là số phận của tâm hồn thuần khiết, không ai có thể thoát khỏi nó.

Đúng lúc này, từ trong vòng tay của Lý Hoả Vượng, một bàn tay nhỏ bé chìa ra một chiếc khăn tay nhỏ.

Khẽ lau những giọt nước mắt trên mặt hắn.

Lý Hoả Vượng run rẩy nhìn xuống, hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô gái nhỏ, con bé đang chăm chú lau đi nước mắt cho mình.

“Thúc thúc, đừng khóc.”

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của nàng, Lý Hoả Vượng lập tức suy nghĩ, cô gái nhỏ này có thể là người sống.

Nghĩ đến chuyện chỉ thiếu chút nữa mình đã giết chết một cô gái nhỏ tốt bụng như vậy, trong lòng Lý Hoả Vượng bỗng nhiên tràn đầy sợ hãi.

“Nếu nàng ấy đóng giả Tịch Nguyệt Thập Bát thì sao? giết nàng ấy đi!”

Lý Hoả Vượng ngay lập tức cảm thấy vô cùng chán ghét bản thân khi ý nghĩ ấy hiện ra trong đầu mình.

“Câm miệng! Câm miệng! Ngươi có bao giờ nghĩ rằng đứa nhỏ này có thể là người sống không?! Tính mạng của ngươi thực sự quan trọng hơn nàng sao?

Chương 156: Thẻ Tre Màu Đỏ

Nàng ít nhất cũng là một người bình thường! Còn ngươi thì sao? Lý Hoả Vượng! Ngươi là một kẻ điên!! Một kẻ điên ăn hại!! Ngươi có tư cách gì mà đổi lấy mạng sống của nàng ấy!!”

Lý Hoả Vượng cầm mảnh thuỷ tinh trong tay, kêu lên tiếng kẽo kẹt, cho dù mép thuỷ tinh có đâm vào da thịt be bét cũng không chịu buông ra.

Tiếng gầm của hắn khiến những người xung quanh giật mình, tất cả đều lùi lại vài bước.

Lúc này, trong đầu Lý Hoả Vượng như thể có hai tên ác nhân đang đánh nhau, ảo giác, nội tâm hắn đang thực sự bị tra tấn, vô cùng đau đớn, tất cả những áp lực này đều khiến hắn không thở được.

Lý Hoả Vượng thậm chí đã nghĩ đến cái chết trong thoáng chốc, chỉ cần hắn chết đi, hắn sẽ không bao giờ bị dằn vặt nữa.

Một kẻ điên như mình không đáng sống, chỉ cần hắn chết đi sẽ tốt hơn cho mọi người, mẹ cũng không có gánh nặng, Đan Dương Tử cũng không thể dùng thân thể của mình để sống lại nữa.

“Bỏ súng xuống đi, anh bạn trẻ, ta có thể nói chuyện với ngươi không?”

Một giọng nói khác vang lên từ bên ngoài nhà trẻ.

Người nói là một gã đàn ông trung niên bụng phệ. mặc thường phục, cầm loa, Lý Hoả Vượng không biết danh tính của hắn ta, nhưng thấy những vị cảnh sát ấy thực sự bỏ súng xuống, hắn đoán được thân phận của người đàn ông này không hề thấp.

Ngay lúc Lý Hoả Vượng dời tầm mắt, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, tay trái cầm loa:

“Kia kìa, này cậu nhóc, nhìn xem, câu tục ngữ kia rất hay—”

Vừa mới nói được nửa lời, ngón trỏ tay phải người đàn ông trung niên giơ cao, khẽ cong một cách khó hiểu.

“Vu"t!!”

Một viên đạn bắn tỉa xoay tròn với tốc độ cao bắn ra khỏi nòng súng từ một cửa sổ khuất phía xa, bay thẳng về phía cuống não của Lý Hoả Vượng.

Ngay lúc này, một cảm giác rất lạ bao trùm toàn thân Lý Hoả Vượng, hắn đột nhiên căng thẳng, vô thức quay đầu,

Tiếng “Pằng!” vang lên, cơ thể Lý Hoả Vượng run rẩy kịch liệt,

đầu ngẩng cao, rồi nặng nề ngã xuống đất.

“Con trai!!”

Giọng nói đau khổ của Tôn Hiểu Cầm vang xa.

Cái ót đập mạnh xuống đất khiến trong đầu hắn kêu lên những tiếng ong ong, trước mặt toàn là sao vàng.

“Ta chết rồi sao? Nếu ta chết rồi, sao ta còn suy nghĩ được?”

Trong nháy mắt, ánh sáng xung quanh nhanh chóng tắt dần, cả đám đông, toà nhà xung quanh, mọi thứ đều trở nên mờ mịt.

Lúc này, Lý Hoả Vượng cảm nhận được cơn đau rát bừng bừng trên da mặt, xem ra bị thương rồi.

Nhưng Lý Hoả Vượng không có thời gian để ý tới những thứ này, bởi hắn cảm nhận được giọng nói quen thuộc, Tịch Nguyệt Thập Bát còn ở đó, lúc này nó đang nhìn chằm chằm vào hắn từ trong rừng trúc.

Hắn nhìn quanh thì thấy toàn là tre trúc, mình đang bị cây tre cây trúc vây quanh, thân dưới hắn bị chìm vào một vũng lầy bằng lá tre mục nát.

“Lý Hoả Vượng!! Lý Hoả Vượng!!”

Trong rừng trúc thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu to của nhiều người, có Linh Miểu, có Đan Dương Tử, thậm chí có cả Lý Chí.

Lý Hoả Vượng vẫn cho rằng ở đây, các sư huynh sư muội khác đi theo lời chỉ dẫn của hắn mà tấn công Tịch Nguyệt Thập Bát.

Thế nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như thế, tình huống hoàn toàn ngược lại, không biết tại sao bản thân mình lại bị lạc khỏi nhóm.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc từ trong rừng vọng ra:

“Lão cốt đầu, tục ngữ có câu, bảy mươi ba tám mươi tư, Diêm Vượng không mời mà tự đi, ngươi năm nay đã tám mươi bốn rồi,

sao còn chưa đi?”

Giọng nói của người hàng xóm cũ cứ quanh quẩn mãi trong rừng trúc, càng ngày càng nhiều, bắt đầu dần chiếm lấy tâm trí của Lý Hoả Vượng, một lần nữa muốn biến nhận thức của hắn thành một ông già sắp chết.

Cùng lúc đó, trong rừng trúc bắt đầu có tiếng sột soạt sột soạt, Lý Hoả Vượng đã thấy cô gái nhỏ vào đêm hôm đó, còn thấy Ông Táo trong miệng nàng.

Tịch Nguyệt Thập Bát không phải một mình chiến đấu, nó còn có quý nhân giúp đỡ.

Lúc này Lý Hoả Vượng còn chưa hoàn hồn chuyện vừa xảy ra, trái tim hắn đau như cắt, nhưng đối mặt với nguy hiểm trước mắt, trên mặt hắn lại nở nụ cười.

“Ngươi biết không? Có vẻ ngươi đã thắng rồi, nhưng ngươi ngàn vạn lần cũng không nên, vừa rồi ngươi không nên thừa cơ giết chết ta, ngươi biết không, hiện tại trái tim ta đang rất đau.”

Lý Hoả Vượng móc cổ với vẻ mặt méo xệch, một tay hắn đặt ngay trái tim nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi hét lớn.

“Đau đến mức ta muốn chết đi!!”

Nói xong, Lý Hoả Vượng kéo thẻ tre màu đỏ sau lưng, khi thẻ tre được bung ra lập tức, Lý Hoả Vượng cảm thấy trong lòng sống như không bằng chết.

Đồng thời, cảm xúc này cộng hưởng với thẻ tre, nội tâm đang dần suy yếu lại bắt đầu dần dần mạnh lên.

Ngay sau đó, thẻ tre màu đỏ có sự thay đổi kỳ diệu, nó bắt đầu bén rễ, những sợi rễ từ phía dưới chui vào trong chiếc lá tre, nhuộm mọi thứ thành màu đỏ như máu.

Chương 157: Sức Mạnh Không Thuộc Về Phàm Giới

Dần dần, cảm xúc của Lý Hoả Vượng dần dần sụp đổ, nỗi đau trong lòng hắn vừa đúng lúc khôi phục đến đỉnh điểm.

Song, như thế vẫn chưa đủ, đã bén rễ thì phải đâm chồi, cơn đau trong tim đến đỉnh điểm, bên cạnh là cơn đau đớn của thể xác.

Lý Hoả Vượng gục xuống, khóc thét lên, hai tay lần mò dụng cụ tra tấn nơi vạt áo.

Hắn run rẩy nhấc con dao găm nhỏ lên, cắm vào bụng của mình rồi run rẩy kéo sang bên trái, để lộ phần ruột màu máu trong không trung.

Tịch Nguyệt Thập Bát bọn họ rõ ràng muốn ngăn cản nhưng lúc này đã quá muộn.

Lý Hoả Vượng hai tay cầm ngược hai cái dùi dài với mũi nhọn và sắc, hung hăng găm vào phần bụng kia với vẻ mặt dở khóc dở cười.

…

“Đau.”

Trái tim đau như dao cắt, cái lỗ to hoác trên bụng khiến Lý Hoả Vượng toàn thân run lên vì đau.

Tuy nhiên, dù gần như đang ở đỉnh điểm của đau đớn cả trong tâm lẫn thể xác, Lý Hoả Vượng vẫn nở một nụ cười trên môi.

Hắn mỉm cười nhìn những thứ đang chạy ra khỏi rừng trúc, một trong số đó hắn biết là bóng dáng của chính mình, nhưng Lý Hoả Vượng đằng đó có đôi mắt rất to, lại đỏ như máu.

“Két..két..két!”

Lý Hoả Vượng nghiến răng ken két, cây dùi dài cắm vào bụng hắn, vặn sang trái rồi kéo mạnh.

Hai phần ruột non và ruột già của Lý Hoả Vượng đều bị mũi nhọn kéo ra một cách kịch liệt, một đầu ruột gắn trong bụng, đầu còn lại treo mũi sắc nhọn, “cây cầu” ở giữa vừa đong đưa trên không, vừa

bốc hơi.

“Aaaaa!!!”

Lý Hoả Vượng gần như phát điên vì cơn đau, hắn giơ cây dùi dài được quấn bởi khúc ruột già của chính mình, mãnh liệt đâm vào thẻ tre đang phát ra ánh sáng đỏ kỳ lạ trước mặt.

“Chập cheng!!”

Ánh lửa đen quỷ dị văng tung tóe.

Lý Hỏa Vượng ngũ quan lại bắt đầu lẫn lộn với nhau, nhưng lần này, vì cơn đau mạnh mẽ tựa như lực kéo, nhận thức của hắn nhạy bén hơn rất nhiều, hắn có thể nhận thức rõ ràng hơn.

Lần này, hắn một lần nữa cảm nhận được Tam Hủy ở rất cao rất sâu trên bầu trời, ánh hào quang rực rỡ phát ra từ cơ thể hắn.

Tuy nhiên, Tam Hủy vẫn là Tam Hủy, hắn không chú ý đến mình, nhưng Lý Hỏa Vượng, bằng cách hy sinh nỗi đau gấp bội của chính mình, đã có được điều mình muốn từ nó, đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Dưới hơi thở của Tam Hủy, nỗi đau thể xác và tinh thần của Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần biến đổi, hình thành một loại vật chất khác.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong cơ thể Lý Hỏa Vượng tràn ra một loại cảm giác tuyệt vọng cực kỳ đáng sợ, loại sức mạnh này nhất định không thuộc về phàm giới.

Như thể có một loại áp suất không không khí mạnh mẽ nào đó, mọi thứ xung quanh Lý Hỏa Vượng đều phát ra tiếng két két, nhao nhao uốn lượn, rồi nhào tới phía bên kia.

Lý Hỏa Vượng dùng tay phải nâng đôi dùi quấn quanh bởi ruột già lên rồi vuốt nhẹ.

Không gian như bị xé toạc, cây tre lá tre cùng với mọi sinh vật bên trong tất cả đều bị chém thành hai nửa.

Trong số đó, từ trong một cái đầu bị nát phân nửa của bé gái bò ra một vài thứ dị hợm to bằng cỡ ngón tay, bọn nó cũng có khuôn mặt giống y đúc bé gái.

Lũ dị hợm ấy vốn định bỏ chạy, nhưng vừa đi được vài bước, tất cả đều ngã xuống đất, chết bất đắc kỳ tử.

Mặc dù Tịch Nguyệt Thập Bát không nằm trong số đó, nhưng lúc này, ngũ quan hoàn toàn nhu hoà của Lý Hoả Vượng có thể cảm nhận chính xác vị trí của nó.

Nó đang chạy trốn về phía đông, hắn sợ hãi, và cả năm cái đầu của hắn cũng sợ hãi. Lúc này, Lý Hoả Vượng thậm chí có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng của hắn vào lúc này.

Nghe thấy âm thanh sợ hãi từ đôi mắt đỏ hoe ấy, Lý Hoả Vượng mỉm cười, hắn lại nâng cây dùi dài trong tay lên, hung hăng đâm vào bụng mình.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ trong bán kính của Lý Hoả Vượng như cùng chia sẻ nỗi đau tột cùng, cả tre cùng đá trên mặt đất.

Chúng phát triển ngày càng méo mó và biến dạng, ngày càng trở nên đáng sợ hơn, thậm chí chúng còn phát ra tiếng hét vô cùng tuyệt vọng vì quá đau đớn.

Đương nhiên, Tịch Nguyệt Thập Bát ở nơi xa cũng không ngoại lệ.

Trene thực tế, Tịch Nguyệt Thập Bát vốn không tồn tại tế bào thần kinh cảm giác đau, nhưng bây giờ nó dường như bị Lý Hoả Vượng "ban cho" khả năng cảm nhận được sự đau đớn.

Giờ phút này, điều duy nhất nó cảm thấy là hối hận vô cùng, nó không hiểu tại sao mình lại muốn đắc tội tới người này.

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng, nó đã bị cảm giác đau đớn tột độ lấn át, để rồi hắn tuyệt vọng tự sát với tốc độ nhanh nhất có thể.

Khi mọi thứ đã ổn định, cơ thể đang lắc lư của Lý Hoả Vượng từ từ rơi xuống bên phải.

Lúc này, toàn thân khắp nơi đều đau nhức, nhưng Lý Hoả Vượng

lại bật cười, không biết tại sao mình lại như vậy, nhưng hắn vẫn cười.

“Bị thương nặng như vậy, hẳn là ta sẽ chết đúng không? Ha ha ha!!”

Chương 158: Dương Na Có Bạn Trai Mới

Hắn cảm giác các cơ quan nội tạng của mình đều rơi ra khỏi cái lỗ to hoác trên bụng, nhưng Lý Hoả Vượng cũng không có ý định nhét nó vào lại.

“Chết cũng tốt thôi! Chết sẽ không còn đau nữa, ta thật sự rất mệt mỏi...Nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đều là ta vậy...Thật sự...Ta không muốn chết...Ta chỉ muốn như bao người khác...cảm nhận được...hạnh phúc…”

Lý Hoả Vượng đang cận kề với cái chết, đầu óc choáng váng, tất cả những gì hắn ta nghĩ đều chậm hơn một nhịp.

Các nét lẫn lộn trên khuôn mặt bắt đầu tản ra, dường như chúng đang trở lại vị trí ban đầu.

Trong lúc đó, Lý Hoả Vượng có vẻ như cảm nhận được Ba Huỷ trên không trung đang liếc nhìn mình.

Một giây sau, Lý Hoả Vượng mắt tối sầm lại, và hắn không biết gì nữa.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Lý Hoả Vượng trong mê man nghe thấy tiếng trống, tiếng bước chân, thậm chí là tiếng y tá bẻ ống thuốc, những âm thanh này khiến hắn cảm thấy bị làm phiền mãi không thôi.

“Ồn ào quá! Im lặng đi!!”

Lý Hoả Vượng mở mắt đột ngột, hắn không biết hiện tại đã là lúc nào.

Hắn sững sờ nhìn vào chiếc xe đẩy có chai rượu trước mặt, nhìn

một hồi lâu, Lý Hoả Vượng mới nhận ra rằng mình chưa chết, mà là đang bị ảo giác.

Nhìn những máy móc và thiết bị phát ra tiếng bíp xung quanh, Lý Hoả Vượng nhận ra đây là phòng chăm sóc đặc biệt.

Chưa chết, liệu có nên vui không? Lý Hoả Vượng không cảm thấy vui vẻ là mấy, ngược lại chỉ cảm thấy tiếc nuối.

“Tại sao ta vẫn chưa chết?”

Lý Hoả Vượng suy nghĩ.

“Bác sĩ, bệnh nhân giường số 12 tỉnh rồi!”

Một tiếng kêu vang lên.

Không để ý đến giọng nói ngạc nhiên của y tá, Lý Hoả Vượng yên lặng mường tượng về tình hình của mình ở hiện thực ấy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lý Hoả Vượng chậm rãi nhắm mắt lại, hoàn toàn phong ấn nhận thức về thế giới bên ngoài, yên lặng chờ ảo giác này qua đi.

Đột nhiên Lý Hoả Vượng nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Đó là giọng của Lý Tương Quốc, bác sĩ điều trị của mình tại bệnh viện tâm thần.

“Tiểu Lý, ta biết ngươi tỉnh rồi, mở mắt ra, chúng ta nói chuyện chút được không?”

Lý Hoả Vượng bất động. Hắn hiện tại không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào ở đây.

“Dương Na có bạn trai mới.”

Lý Hoả Vượng đột ngột mở mắt ra nhìn, chỉ thấy nụ cười gian xảo trên khuôn mặt của vị bác sĩ đang đứng khoanh tay trước mặt.

Hắn định nắm chặt bàn tay lại, rồi đập khuôn mặt đang hả hê đó cho nhão ra, nhưng chợt phát hiện tay phải đã bị còng vào giường bệnh.

“Đừng kích động như vậy, Dương Na không có bạn trai mới nào hết, ngươi nhìn đi, vừa gặp chuyện hệ trọng, ngươi vẫn có phản ứng. Sao lại phải phản kháng như vậy?”

Bác sĩ mặc áo blouse trắng cầm chiếc ghế đẩu, ngồi xuống bên cạnh giường của Lý Hoả Vượng:

“Để ta đoán, ngươi lại cho rằng bên kia mới là thật đúng không?”

Lý Hoả Vượng bắt đầu thở gấp, máy móc bên cạnh bắt đầu báo động, nhưng cuối cùng hắn không nói gì, nhắm mắt lại.

“Tiểu Lý, lần này chúng ta sẽ không nói mấy lời khách sáo nữa, ngươi đã cho rằng bên kia là thật, vậy chúng ta nói một chút chuyện bên kia nhé? Ngươi hãy để tay lên ngực, tự hỏi bản thân xem, thế giới bên kia với thế giới này, cái nào mới giống thế giới bình thường?”

…

Lý Hoả Vượng nhìn vị bác sĩ điều trị trước mắt, suy nghĩ về câu hắn vừa hỏi:

“Bên nào của thế giới mới không hợp lý?”

Tay phải bị còng chỉ xuống nền bệnh viện:

“Thế giới bên này phi lý, bên này là giả!”

Nghe Lý Hoả Vượng thực sự nói câu này, bác sĩ Lý cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên nào trên mặt, ngược lại dùng ngón trỏ đẩy kính lên sống mũi, hỏi tiếp:

“Chà, tại sao ngươi lại cho rằng thế giới bên này là không hợp lý? Luôn luôn có lý do, phải không?”

Lý Hoả Vượng không trả lời ngay mà lơ đãng nhìn trần nhà màu trắng trên đầu.

“Trước đó, khi ta bắt cóc đứa trẻ đó, cảnh sát đã bắn vào đầu ta, đúng không? Vậy thì tại sao ta vẫn chưa chết? Ta bất tử hay gì? Điều này chẳng lẽ không chứng minh được thế giới bên này là giả

sao?”

Lý Hoả Vượng đột nhiên cảm thấy bàn luận chuyện này với người trong ảo giác thật hết sức vô nghĩa.

“Tiểu Lý, đó chỉ là do ngươi may mắn thôi, người đó đã bắn trượt, rốt cuộc thì đâu có ai quy định tất cả những người nổ súng đều phải bách phát bách trúng đâu?”

“Hừm, may mắn sao, cái chyện phi lý như vậy ngươi có tin được không?”

Lý Hoả Vượng chế nhạo.

“Có người bị sét đánh, cũng có người trúng xổ số, có người may mắn thì cũng có kẻ gặp xui xẻo, vì cái gì mà ngươi cho rằng thế giới hiện thực là công bằng, là hợp lý?”

“Thế giới chưa bao giờ là hợp lý, nhưng tại sao người khác khi gặp phải những điều phi lý này lại không hoài nghi thế giới này là ảo giác giống ngươi? Tại vì não của ngươi bị bệnh.”

Nói đến đây, bác sĩ lấy điện thoại di động từ trong túi áo khoác trắng ra, rồi phát cho Lý Hoả Vượng xem một đoạn video.

“Tại sao ngươi cứ khăng khăng cho rằng thế giới bên kia nhất định không phải ảo giác? Kể ra, những thứ ngươi gặp phải ở bên kia càng không logic chút nào, đúng không?”

Chương 159: Triệu Chứng Mới

“Đan Dương Tử chết rồi! Đan Dương Tử chết rồi! Các ngươi được tự do rồi!! Đi ra đi!!”

Trên màn hình điện thoại, toàn thân Lý Hoả Vượng bị trói chặt trong một chiếc áo khoác, hướng về phía gian phòng trống hét lớn.

Trông thấy ánh mắt Lý Hoả Vượng chăm chú nhìn, bác sĩ lại vuốt ngón tay trên màn hình, phát một đoạn video mới, nội dung trong đó vẫn là Lý Hoả Vượng bị trói trong một chiếc áo khoác.

“Giả! Giả hết! Cho dù là những pho tượng kia hay là Phật Đà khổng lồ, đều là giả, đây đều là thủ thuật che mắt người khác, không lừa được ta đâu!!”

“Không bằng ngươi nói chuyện với chủ nhân của ta đi?”

“Haha. Ngươi không hiểu sao? Ta nói để ngươi trực tiếp nói chuyện với chủ nhân của ta.”

Từng đoạn video, đều là những lời mà Lý Hoả Vượng đã từng nói trong quá khứ.

Khi video cuối cùng được phát, đồng tử của Lý Hoả Vượng hơi co lại, hắn nhìn thấy mình mặc bộ đồng phục của bệnh nhân với nét mặt điên dại, tay cầm cờ lê, lại điên cuồng hò hét rồi lao thẳng về phía trung tâm mua sắm náo nhiệt.

“Đan Dương Tử! Đừng giết con nít! Không được giết con nít!!”

Còn một đoạn dài đằng sau video, nhưng bác sĩ không phát tiếp nữa, hắn cất điện thoại vào túi.

“Nhìn đi, trong rất nhiều chuyện mà ngươi gặp phải ở đó, không hề có đoạn ngươi bị bắn vào đầu, đúng không?”

Lý Hoả Vượng tim đập hỗn loạn, hô hấp trở nên gấp gáp, nhưng lại không muốn giải thích gì, lại nhắm nghiền đôi mắt.

“Giả...Tất cả chỉ là giả…”

“Chà, nếu ngươi nghĩ đây là giả, sao ngươi lại do dự khi đối mặt với lời cầu xin của mẹ mình? Nếu tất cả đều là giả, không phải sẽ tốt hơn nếu ngươi ra tay với mảnh thuỷ tinh trên tay sao!”

Giọng bác sĩ Lý tăng dần lên.

“Nếu tất cả đều là giả, tại sao ngươi còn quan tâm Dương Na có bạn trai mới hay không?”

Hắn ta dùng ngón tay chỉ thẳng vào ngực Lý Hoả Vượng.

“Ngươi cứ điên cuồng như thế này, nàng còn có thể kiên trì được

bao lâu? Cho dù nàng ấy không thay lòng đổi da, ngươi thực sự nhẫn tâm nhìn nàng ấy cứ im lặng như thế này sao? Ngươi đã cho cô ấy hạnh phúc chưa? Ngươi như vậy xứng đáng làm bạn trai nàng ấy sao?"

Lý Hoả Vượng đột nhiên mở mắt.

Hắn nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ trước mặt.

"Họ là giả!! Nhưng tình cảm ta dành cho họ là thật!! Dù ta biết họ chỉ là ảo giác, nhưng ta không thể từ bỏ tình cảm với họ được!!"

"Ngươi cho rằng ta không muốn quay về tìm họ sao?? Là vì ta không thể quay về!! Ta đã xuyên không!! Ta đã đi rất lâu rồi!!"

"Ngươi nói thế giới này là có thật, vậy ngươi cho ta hỏi, sao bệnh viện tâm thần lại có máy xúc ruột?"

Nghe vậy, bác sĩ Lý bất lực đưa tay lên mặt:

"Chuyện này có gì đáng nghi chứ? Các bệnh nhân thường xuyên nuốt nhầm phải thứ gì đó, đây là cái tiêu chuẩn cơ bản ở hầu hết các bệnh viện tâm thần, lần trước nếu không nhờ máy móc này, những thứ kinh tởm mà ngươi nuốt phải đã giết ngươi từ lâu rồi."

"Vậy tại sao ta ăn Hắc Thái Tuế bên kia có thể ức chế ảo giác bên này?"

"Thứ ngươi ăn không phải Hắc Thái Tuế gì đó, mà là chuột, bệnh tình của ngươi càng nặng thêm rồi!"

"Giải thích miễn cưỡng như vậy ngươi cũng làm được sao?!"

"Tiểu Lý, ngươi đang nhầm lẫn mối quan hệ nhân quả rồi, chính vì sự trầm trọng hơn của căn bệnh mà những ảo giác tương đối đó mới xuất hiện, những ảo giác đó thay đổi theo sự thay đổi của tình trạng của ngươi, chính vì thế, những thứ kia mới là ảo giác."

Vẻ mặt của Lý Hoả Vượng trở nên dữ tợn, hắn ta trực tiếp ném ra bằng chứng quan trọng nhất:

"Được rồi! Cứ cho là ngươi nói đúng đi, vậy nói cho ta biết tại sao

ta có thể mang đồ từ bên kia sang bên này? Ngươi giải thích chuyện này thế nào!”

“Ồ? Lại là triệu chứng mới à? Ngươi nói cho ta biết làm sao cầm được đi xem nào? Ta đang rất tò mò đấy.”

Lý Hoả Vượng vừa định mở miệng nói mình đã đưa mặt dây chuyền ngọc bích cho Dương Na như thế nào thì đột nhiên dừng lại.

“Không được, không thể khiến Dương Na bị liên luỵ, ta không thể chăm sóc nàng ấy, đến ảo giác của nàng cũng không được.”

Lý Hoả Vượng sợ rằng sau khi đối mặt với ảo giác của Dương Na, hắn sẽ lại ngã xuống.

“Ngươi cứ chờ đấy, lần sau trở lại, ta sẽ đem cho ngươi xem những thứ trong thế giới bên kia! Để ta xem lúc đó ngươi còn miễn cưỡng giải thích thế nào, thứ ảo giác!”

Nghe thấy lời nói bậy bạ của chàng thanh niên trước mặt, bác sĩ Lý bất lực thở dài.

“Tiểu Lý, e rằng sẽ không có lần sau đâu, ngươi đã gây chuyện mấy lần rồi, bệnh viện chúng ta cũng phải chịu nhiều trách nhiệm liên luỵ, nhận được quá nhiều kiện cáo, nên viện trưởng đã tự mình hạ lệnh cho ngươi chuyển viện.”

“Chuyển viện? Chuyển đến đâu?”

Lý Hoả Vượng hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Bác sĩ Lý lấy tay vỗ vỗ vai Lý Hoả Vượng:

“Ngươi vốn cho rằng đây là ảo giác, tại sao lại quan tâm đến chuyện chuyển đi đâu cơ chứ? Ta chỉ có thể nói một điều, vì ngươi mà tình hình kinh tế gia đình của ngươi hiện tại không được lạc quan cho lắm.”

Chương 160: Càng Hoảng Loạn Hơn

“Đây là lần cuối cùng ta với ngươi hội chẩn với nhau, ta vốn dĩ còn muốn nỗ lực tới cùng, nhưng dường như kiểu gì cũng sẽ công cốc, thành thật mà nói, làm bác sĩ điều trị cho ngươi thực sự có cảm giác thất bại tràn trề luôn đấy, ha ha.”

Bác sĩ Lý đưa tay tháo mắt kính xuống, quan sát tỉ mỉ người thanh niên trước mặt, dùng tay phải sờ đầu hắn, đường nét trên gương mặt hắn dường như đã dịu đi rất nhiều.

Lúc này, họ không còn là mối quan hệ bác sĩ - bệnh nhân nữa.

“Tiểu Lý, ngươi là một cậu bé can đảm, ngay cả khi triệu chứng của ngươi rất thất thường. Ta hy vọng sau này ngươi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc khi gặp phải bất cứ thứ gì trong ảo giác, đặc biệt là giống như lúc ngươi mở ngực mổ bụng trước đây.”

“Ngươi biết không? Ngươi xém chút nữa là mất mạng rồi, một số đoạn ruột đã bị cắt đứt, phải thực hiện mở thông ruột mới có thể hồi phục.”

“Nếu để nói có cái gì mà những người quan tâm đến ngươi không muốn chấp nhận hơn việc ngươi phát điên, thì đó chính là cái chết của ngươi. Chỉ cần ngươi còn sống, họ sẽ vẫn còn hy vọng, hiểu chứ?”

…

Nói xong, bác sĩ Lý mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu Lý Hoả Vượng, đeo kính vào rồi đi về phía cửa phòng. Vừa định ra khỏi phòng bệnh, hắn bỗng dừng bước.

“Mà này, tiểu Lý, không phải ngươi vừa nói rằng ngươi nghĩ thế giới bên này là giả vì có thể đem đồ bên kia sang bên này sao? Đem đồ sang bên đó thì sao? Có lẽ sẽ có kết quả khác biệt đấy.”

Sau khi nói những lời cuối cùng này, bác sĩ Lý rời đi.

Nghe đến đây, Lý Hoả Vượng sững người tại chỗ, trong tiềm thức nghĩ đến câu nói:

“Nếu ta thực sự có thể đem đồ vật từ bên này đưa sang bên đó, thì bên nào là thật?”

“Ta có nên thử không? Nếu nó thực sự hoạt động thì sao?”

“Không, ta không thể tiếp tục có bất kỳ ảnh hưởng nào với những ảo giác này nữa! Như vậy chỉ khiến ta ngày càng lún sâu hơn thôi!!”

“Cứ thử đi, ngươi còn sợ gì nữa chứ?”

Bất giác, Lý Hoả Vượng lại rơi vào trạng thái bối rối, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Trong khi đang đấu tranh với rắc rối này, Lý Hoả Vượng cảm thấy những bức tường trắng xung quanh mình và cả máy móc bên cạnh đang mờ đi với tốc độ nhanh chóng, ngay sau đó, đèn sáng tiết kiệm điện sáng rực cũng nhanh chóng biến thành đèn dầu mờ.

Khi Lý Hoả Vượng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ kiểu cũ, nhìn những chùm bụi trên đầu, hắn lập tức hiểu ra, hắn đã quay trở về.

Một lúc sau, Lý Hoả Vượng vội vàng kéo chăn bông lên.

“So với việc mang thứ gì đó từ trong ảo giác ra, bây giờ còn có một cách khác đơn giản hơn để xác định nó có phải là ảo ảnh hay không.”

Lý Hoả Vượng nhìn xuống phần bụng của bản thân, ngay sau đó, hắn vô cùng ngạc nhiên khi thấy phần bụng do chính hắn mổ ra thế mà lại chỉ được quấn bởi một chiếc gạc trắng sạch sẽ, dùng tay ấn vào chỉ thấy hơi đau.

Phải biết rằng trước đó, toàn bộ ruột của phần bụng đều bị rơi ra ngoài!

“Ruột đã nát như vậy, sao có thể khôi phục được?”

Lý Hoả Vượng không khỏi kinh ngạc.

Ở thời điểm hành động, hắn thi hành nghi thức trên thẻ tre với suy nghĩ đã sẵn sàng cho cái chết, thế mà hắn vẫn còn sống được.

“Chẳng lẽ…”

Đầu óc Lý Hoả Vượng không khỏi nhớ lại căn phòng chăm sóc đặc biệt sạch sẽ và ngăn nắp mà hắn vừa bị ảo giác, cũng như những chiếc máy kêu bíp bíp, cả hai bình truyền nước.

Lý Hoả Vượng muốn trốn khỏi suy nghĩ ấy, nhưng hắn biết rõ trong lòng mình bắt đầu nảy sinh những nghi ngờ, hắn muốn gạt đi những nghi ngờ này, nhưng không thể làm được.

“Lý sư huynh! Ngươi tỉnh rồi!”

Bạch Linh Miểu đang bưng một bát canh gà, hào hứng chạy tới.

“Chúng ta đang ở đâu?”

Trông thấy Bạch Linh Miểu, Lý Hoả Vượng rất nhanh liền đem những nghi vấn ấy cất vào chỗ sâu nhất trong lòng.

“Thôn Ngô gia đấy.”

Bạch Linh Miểu cẩn thận đặt bát canh gà lên bàn, rồi đưa tay vào trong chăn, kiểm tra vết thương cho Lý Hoả Vượng.

“Vết thương này làm thế nào mà lành được? Tại sao ta không chết?”

Lý Hoả Vượng trực tiếp hỏi câu hỏi mấu chốt nhất, sự nghi ngờ vừa ém đi lại không thể kiểm soát được.

“Lý sư huynh, ngươi đang nói nhảm nhí gì vậy? Tại sao ngươi lại chết? Chúng ta tìm thấy ngươi trong rừng trúc, sau đó liền cho ngươi ăn một ít viên thuốc mà ngươi đã luyện chế, chắc là những viên thuốc đó đã chữa khỏi bệnh cho ngươi.”

Bạch Linh Miểu cúi thấp đầu, gần như chúi đầu vào chăn bông. Không chút can đảm để đối mặt với Lý Hoả Vượng.

Đương nhiên, Lý Hoả Vượng biết rõ những viên đan dược do chính mình luyện chế là những viên đan dược bình thường, không phải tiên dược.

“Chẳng lẽ thế giới bên kia mà ngươi nói lại vô cùng hợp lý sao?”

Lời nói vừa rồi của bác sĩ Lý lại bùng lên trong đầu Lý Hoả Vượng.

Một ý nghĩ chấn động chiếm trọn trái tim của Lý Hoả Vượng.

“Chẳng lẽ bên này là giả?”

Lý Hoả Vượng đột nhiên cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hắn không biết mình đang hoảng sợ vì cái gì.

Giây tiếp theo, Lý Hoả Vượng dùng hai tay bụm má Bạch Linh Miểu, mạnh tay kéo đến trước mặt hắn, vẻ mặt hắn càng lúc càng hoảng loạn hơn.

Chương 161: Giải Quyết Đan Dương Tử

“Cái quái gì đang xảy ra ở đây!! Nói đi!! Ngươi đang che giấu cái gì, hay ngươi cũng là giả?”

Hai hàng nước mắt trong veo lăn trên má Bạch Linh Miểu.

Nàng bị Lý Hoả Vượng hung tợn trước mắt doạ sợ.

Cô gái khóc không nói nên lời khiến trái tim Lý Hoả Vượng đau nhói, hắn mở rộng vòng tay, ôm Bạch Linh Miểu trước mặt vào lòng, cố nén nỗi đau trong lòng mà lẩm bẩm một mình.

“Miểu Miểu, ngươi đừng giấu giếm chuyện đó với ta, được không? Những thứ này đối với ta thực sự rất quan trọng. Xin hãy cho ta biết, vết thương của ta đã được chữa lành như thế nào?”

Trong căn phòng thiếu ánh sáng, yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng Bạch Linh Miểu khẽ nói:

“Lý sư huynh, thật ra ta đã thỉnh lão bà nhà họ Bạch đến chữa bệnh cho ngươi, dương thọ đan trong hồ lô của ngươi đã bị nàng lấy hết, chỉ còn một viên.”

Đồng tử của Lý Hoả Vượng co lại ngay lập tức, những hình ảnh khác nhau toé lên trong đầu hắn, lúc trước, khi Bạch Linh Miểu mới khỏi bệnh nặng, da cổ bà ta còn cố ý lấy đi, tất cả những thứ

này thật ra không khó đoán, chỉ là trước đây hắn chưa từng nghĩ tới.

Bạch Linh Miểu co rúm ra khỏi vòng tay của Lý Hoả Vượng, rụt rè nhìn Lý Hoả Vượng:

“Lý sư huynh, ta thật sự không cố ý nói dối ngươi, đừng trách ta, nhé?”

Lý Hoả Vượng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hớn hở phá lên cười:

“Không sao, không sao, chỉ cần là thật thôi, chỉ cần là thật thôi.”

“Cái gì là thật?”

Bạch Linh Miểu hiển nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không có gì, mang canh gà tới đây, ta hơi đói.”

Lý Hoả Vượng đổi chủ đề, lúc này, tâm trạng của hắn đã thoải mái hơn rất nhiều, mặc kệ bác sĩ Lý đã nói gì, dù sao bên này mới là thật, bên kia chắc chắn là giả.

Trước đó, sau khi ăn Hắc Thái Tuế, mọi thứ bên kia đều bị phong ấn, đây cũng là một bằng chứng thuận lợi, bản thân đã sa vào trong ảo giác, tuyệt đối không thể rơi vào lần thứ hai.

Nâng lên bát canh gà thơm ngon, Lý Hoả Vượng hớp một ngụm, dạ dày nói với hắn rằng cơ thể này đang rất cần đồ bổ béo.

Một lúc sau, hắn đã ăn hết một bát canh gà, Lý Hoả Vượng đưa bát cho nàng, yêu cầu nàng múc thêm một bát nữa.

“Mà này, ta vừa mới lên cơn điên, ngươi đút canh gà cho ta bằng cách nào?”

Bạch Linh Miểu không trả lời câu hỏi này, khuôn mặt đỏ ửng, nàng bưng cái bát chạy ra ngoài.

“Còn cách nào để đút cho ngươi ăn nữa chứ? Tất nhiên là bằng miệng rồi, ta đã nói rằng chỉ có thể rót vào miệng ngươi bằng thìa,

Bạch sư muội không nỡ, nên không chịu.”

Tiểu Mãn đi tới giải đáp thắc mắc của Lý Hoả Vượng.

Tiểu Mãn đi đến bên giường Lý Hoả Vượng, nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng phức tạp:

“Lý sư huynh, Bạch sư muội nàng ấy thật lòng vì ngươi mà hy sinh tất cả, ngươi phải đối xử tốt với nàng ấy.”

“Khụ khụ”

Lý Hoả Vượng vẻ mặt lộ ra chút xấu hổ, hắn không muốn nói về chuyện này với đối phương thêm nữa:

“Sau khi xảy ra sự việc, người của thôn Ngô gia họ vẫn để chúng ta sống ở đây sao?”

Nghe vậy, trên mặt Tiểu Mãn trở nên lúng túng, cuối cùng nàng mở miệng nói:

“Họ đều đi cả rồi.”

“Đi rồi? Đi đâu?”

Lý Hoả Vượng khó hiểu. Đây không phải là làng của họ sao?

“Ta cũng không biết nữa, kể từ khi cánh rừng xung quanh bắt đầu nở hoa rồi khô héo, toàn bộ người ở thôn Ngô gia dường như đều biến thành người khác, ai cũng không nhận ra ai, ngay cả sáu người con trai của trưởng thôn cũng không nhận ra nhau. Như thể trong quá khứ vốn dĩ họ không mang họ Ngô vậy, cũng chẳng phải huynh đệ của nhau.”

…

Sau khi nghe xong lời của Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng hừ lạnh một tiếng, khi nghe tên Tịch Nguyệt Thập Bát hắn lập tức đoán được những người này nhất định cũng giống như mình lúc đầu, bị Tịch Nguyệt Thập Bát cướp đi thân phận.

Toàn thôn đều là do Tịch Nguyệt Thập Bát ghép lại một cách máy

móc, người cả thôn đều không biết tình huống mà giúp đỡ nó biểu diễn kịch dài như vậy.

Nếu thời điểm Tịch Nguyệt Thập Bát khống chế được nhiều người như vậy rõ ràng không phải vì gia đình mà vì lợi ích của bản thân, có lẽ vật này là một thứ tà ma cổ quái nào đó dùng tên cùng với thân phận của người khác để làm thức ăn.

“Nào có cái gọi là thôn Ngô gia, vốn chẳng có thôn nào cả!”

Lý Hỏa Vượng mỉa mai nói.

Nhưng khi nhắc tới Tịch Nguyệt Thập Bát, cơ bắp của Lý Hỏa Vượng lập tức căng cứng lại, vẻ mặt hắn căng thẳng nhìn Tiểu Mãn trước mặt:

"Đúng rồi! Mắt nó thì sao? Đôi mắt của Tịch Nguyệt Thập Bát đâu!"

Mình tốn sức chạy đến đây vốn không phải vì thứ này.

"Chúng ta phát hiện nó ở gần ngươi, đây là thứ ngươi muốn sao?"

Dường như Tiểu Mãn biết Lý Hỏa Vượng sẽ hỏi, hắn cong người lấy ra một chiếc hộp sơn màu đen to bằng lòng bàn tay.

Chiếc hộp được mở ra, hai con mắt màu đỏ to bằng quả bóng bi-a nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, đây là đôi mắt của Tịch Nguyệt Thập Bát.

“Có được nó rồi thì có thể giải quyết được Đan Dương Tử.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi kích động, rốt cuộc hắn không còn phải lo lắng bản thân sẽ trở thành Đan Dương Tử.

Chương 162: Đổi Tuổi Thọ

Chờ đến khi giải quyết được Đan Dương Tử rồi, mình có thể yên tâm tìm cách giải quyết ảo giác.

“Cụp” một tiếng, Lý Hỏa Vượng đóng chiếc hộp sơn lại sau đó đặt nó ở sau gối của mình.

"Những người khác không sao chứ? Kể lại tường tận cho ta nghe những chuyện đã xảy ra sau khi ta rời đi."

Qua lời kể của Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng biết được những chuyện đã xảy ra sau khi hắn rơi vào ảo giác.

Sau khi Tịch Nguyệt Thập Bát cho rằng nó đã giải quyết được mình thì nó bắt đầu xuống tay với những người khác.

Tuy nhiên khi nó sắp thành công, một người không có khuôn mặt lao vào cắt ngang mưu kế của nó.

Người không có khuôn mặt hét lên rằng Lý Hỏa Vượng là một tên giả mạo, hơn nữa còn không ngừng ra hiệu cho đám người Bạch Linh Miểu công kích hắn.

Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên biết người đó chính là mình, bản thân mất đi tên gọi, chẳng qua là trong góc nhìn của hắn, lúc đó bản thân đang đứng ở trung tâm đường lớn hét to với chiếc xe màu đỏ.

"Sau đó, cơ thể của Lý sư huynh nhanh chóng sụp đổ, trên mặt đất chỉ còn lại một mảnh da, mà người không mặt lao ra bên ngoài như thể hắn có thể nhìn thấy Tịch Nguyệt Thập Bát vậy."

"Chúng ta muốn đi theo, nhưng những cây tre đó đột nhiên di chuyển, cản đường đi của chúng ta. Cho nên, chúng ta đã mất dấu người đàn ông không có mặt kia."

Sau khi Tiểu Mãn giải thích xong mọi chuyện, Bạch Linh Miểu bưng cháo gà từ ngoài cửa bước vào, lần này trong canh gà còn có thêm một ít thịt gà.

Nghe được tin tức Lý Hỏa Vượng tỉnh lại, những người khác cũng rối rít tới thăm, nhìn thấy sư huynh của mình tỉnh lại, trên mặt bọn họ tràn đầy niềm vui, xông tới ân cần hỏi han.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy mỗi một người trong bọn họ đều còn sống, trong lòng hắn cũng thoáng ổn định lại, không có người chết tốt hơn hết thảy.

Sau khi trò chuyện một lúc, Lý Hỏa Vượng đang bưng bát nói:

"Nếu đã tỉnh lại rồi thì đừng có đợi nữa, ngày mai chúng ta trở về thôi."

Tuy nhiên, đề nghị này ngay lập tức bị mọi người cùng nhau phản đối.

"Ơ kìa, Lý sư huynh, ruột của ngươi cũng trào ra ngoài rồi, ngươi còn gấp như vậy làm gì, chờ cho vết thương lành lại rồi trở về đi."

"Đúng vậy đúng vậy, không phải những thứ ngươi cần tìm đều tìm được rồi sao?"

"Chậm thêm mấy ngày đi, Lý sư huynh, chúng ta không vội thì ngươi vội cái gì?"

Lý Hỏa Vượng lấy tay ấn nhẹ vào vết thương, muốn ngồi dậy:

"Không sao đâu, ta có thể cưỡi ngựa — hự."

Cơn đau nhói ở bụng cắt ngang lời nói của hắn, một ít máu tươi rỉ ra thấm ướt băng gạc màu trắng.

Loại đau đớn dữ dội này cũng giống như khi hắn bị mổ bụng vậy

Cẩu Oa vội vàng tiến lại gần, hắn cùng Cao Trí Kiên một trái một phải cứng rắn đè Lý Hỏa Vượng nằm xuống.

"Lý sư huynh của ta ơi, ngươi đừng có làm khổ mình nữa được không, xe ngựa của chúng ta rất có thể bị xóc nảy, nếu va vào vết thương của ngươi thì ruột bên trong sẽ bị lắc văng ra ngoài đó."

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể bó tay.

"Được rồi, các ngươi đều về ngủ đi, mọi người tranh thủ thời gian này nghỉ ngơi cho tốt, từ khi ra khỏi Thanh Phong quán chúng ta vẫn luôn đi đường, chắc mọi người cũng đều mệt rồi nhỉ."

Sau khi nói chuyện một lúc nữa, những người khác tụm năm tụm ba rời đi, chỉ còn lại Bạch Linh Miểu có chút đứng ngồi không yên vẫn đang đứng ở đó. Nàng cứ xoắn xuýt giữa việc đi hay không đi.

Khi Lý Hỏa Vượng vươn tay phải ra kéo nàng, sự xoắn xuýt trong

lòng nàng cũng lập tức tan biến, nàng kéo qua ghế qua, yên lặng ngồi bên cạnh giường.

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt dưỡng thần, tay phải nhẹ nhàng vân vê:

"Tay nghề của bà cụ nhà họ Bạch chỉ như này sao? Chữa bệnh chỉ chữa một nửa?"

"Đây là kết quả cuối mà ta thương lượng được với nàng, ta chỉ cảm thấy rằng nếu có thể tự khỏi bệnh thì cứ để cho nó tự khỏi bệnh thôi, đỡ phải lãng phí tiền thù lao."

Bạch Linh Miểu nhìn bàn tay to lớn đang cầm tay mình nói tiếp:

"Thật ra nàng có thể trực tiếp chữa khỏi bệnh cho ngươi cũng được, nhưng nếu như vậy, chẳng những tuổi thọ trong hồ lô cũng phải trả nợ không nói, hơn nữa nàng còn lấy đi đồ ở trong đầu ngươi."

"Trong đầu của ta? Không phải ta chỉ đổi tuổi thọ của mình thôi sao?"

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Linh Miểu.

Sau khi nhìn thấy đối phương lắc đầu, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra mình đã bị Dương Thọ Đan trong hồ lô hiểu lầm rồi, bọn họ không giống Du lão gia, hơn nữa còn tham lam hơn.

"Nàng có nói lấy cái gì không?"

Lý Hỏa Vượng đoán không ra trong đầu mình có thứ gì có giá trị với chúng.

"Ta hỏi rồi, nhưng nàng không chịu nói, chuyện Chủ gia và Tiên gia không thể tham gia vào Khiêu Đại Thần, nhưng nếu đã là đồ ở trong đầu thì hẳn là đồ tương đối quan trọng, cho nên ta không cho phép."

Chương 163: Phế Vật

"Hừ, một đống đồ không được đặt lên bàn tiệc."

Sau khi tiếp xúc với nhiều tà ma như vậy, Lý Hỏa Vượng cũng đoán được một ít, cho dù là so sánh với Hỉ Thần hay là "Phật tổ" của chùa Chính Đức thì cấp bậc của Tiên gia cũng thấp hơn nhiều, chỉ có thể thuê một ít người đáng thương, ăn một ít thức ăn thừa mà người khác ăn còn thừa lại.

Lý Hỏa Vượng lại mở mắt và nhìn Bạch Linh Miểu:

"Chúng có uy hïếp ngươi không? Ví dụ như một tháng phải tìm được bao nhiêu chủ gia chẳng hạn?"

"Không có, chỉ là thỉnh thoảng chúng sẽ thúc giục, có chút phiền."

Nói đến đề tài này, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm túc hẳn lên:

"Ta nhớ rồi, lúc thương lượng với chúng mà gặp phải khó khăn thì lập tức nói với ta để ta đi nói với chúng. Nhớ kỹ cùng lắm thì ngươi trở thành thuộc hạ của chúng chứ không phải là nô ḷệ của chúng."

Lý Hỏa Vượng chưa chắc đã sợ chúng, nếu hắn thật sự đối mặt với chúng, hiện tại bản thân đã có Đại Thiên Lục thì chưa hẳn đã thua.

Nếu sự việc đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi, nhưng Lý Hỏa Vượng tuyệt đối sẽ không bao giờ để Bạch Linh Miểu rơi vào kết cục giống như Lý Chí trước đây, bởi vì Bạch Linh Miểu khác với Lý Chí, nàng vẫn có mình.

Bạch Linh Miểu nghe được sự quan tâm trong những lời nói này, trong lòng đột nhiên trở nên ấm áp:

"Được."

"Nếu như tình cờ gặp ở trên đường, ngươi có thể thay chúng nhảy đại thần, nhưng bình thường thì ngươi không cần phải đi tìm. Chúng ta không thiếu năm mươi văn tiền kia."

"Ừm."

Cứ như vậy, một người không ngừng dặn dò, một người im lặng lắng nghe, bất tri bất giác, lửa trong ngọn đèn dầu trên bàn bắt đầu đong đưa nhỏ dần.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Lý Hỏa Vượng kéo chăn trên giường ra.

Bạch Linh Miểu ngoan ngoãn gật đầu, nàng nhẹ nhàng thổi tắt đèn dầu, cẩn thận chui vào nệm chăn ấm áp để tránh không chạm vào vết thương của Lý Hỏa Vượng.

…

Dương Tiểu Hài lim dim buồn ngủ mở mắt ra, khi nhìn thấy ánh sáng từ cửa sổ giấy bên ngoài, trước tiên hắn vén chăn lên bắt đầu mặc quần áo.

Kẽo kẹt~ cửa nhà bếp bị đẩy ra, hắn đi đến bên cạnh chậu nước xem nước trong chậu còn lại bao nhiêu. Sau khi thấy không đủ, hắn cầm đòn gánh gánh hai cái thùng gỗ trống lên đi ra ngoài cửa.

"Sau khi các sư huynh, sư muội tỉnh dậy phải rửa mặt, sau đó ta còn phải nấu cháo, chỗ nước này cũng không đủ.”

Là một đạo đồng của Thanh Phong quán, tuy mới mười tuổi nhưng Dương Tiểu Hài đã có thể nấu ăn, giặt giũ, tinh thông mọi thứ, thậm chí ngay cả dược tính của một số nguyên liệu luyện đan hắn cũng biết một ít.

Những đạo đồng này đều bị ép, cũng có một số không bị ép mà số không bị ép kia cũng đã chết rồi.

Trong đạo quán tối tăm không có ánh mặt trời đó, điều duy nhất mà hắn học được chính là con người phải có ích, còn những kẻ vô dụng chỉ là phế vật.

Nếu như mình vô dụng, ngộ nhỡ các sư huynh sư tỷ không muốn mang theo con ghẻ, vậy thì trước tiên hắn là đá rớt kẻ còn đang ngáy ở trên giường.

Nhưng chỉ cần bản thân mình có ích, nếu bọn họ muốn bán thì

cũng sẽ bán một tên đạo đồng khác mà không phải mình.

Thực ra, Dương Tiểu Hài có một bí mật mà không ai có được, đó là vị trí nhà mà hắn nói ra là giả, hắn vốn không có nhà.

Hiện tại hắn hi vọng chuyến đi này có thể vẫn luôn kéo dài, như vậy thì mình có thể vẫn luôn có cơm để ăn rồi.

Hắn khác với những người khác, ban đầu khi hắn đến Thanh Phong quán, những đứa trẻ khác đều là bị bán đến, bị trộm đến, nhưng Dương Tiểu Hài lại tự nguyện đi, chỉ vì người đó nói một câu rằng nơi đó có thể ăn no.

Ngay khi vừa đi ra cửa sân, Dương Tiểu Hài liền hành lễ với người phụ nữ đang luyện kiếm ở phía xa:

"Chào buổi sáng, sư tỷ."

Lúc này, Xuân Tiểu Mãn cũng không đếm xỉa tới hắn, nàng hết sức chăm chú nhìn kiếm phổ trước mặt.

Dương Tiểu Hài cũng không ngạc nhiên về điều này, đoạn thời gian gần đây khắp người vị sư tỷ mọc đầy lông đen này ngoại trừ ăn với ngủ ra thì bình thường đều đến đây luyện kiếm.

Cùng với làn sương mù sáng sớm ướt át, hắn một thân một mình đi trên con đường không một bóng người.

"Ta có thể nhờ sư tỷ dạy kiếm pháp cho ta được không nhỉ? Nếu ta học được rồi, cho dù sau này có về làm ăn mày thì người khác cũng không dám bắt nạt ta."

"Nhưng mà sư tỷ có bằng lòng không nhỉ? Tính tình của sư tỷ Tiểu Mãn thường ngày rất lãnh đạm."

Nghĩ vậy, Dương Tiểu Hài đi ra cái ao ở đầu làng bắt đầu gánh nước.

Đột nhiên, có một đoàn bóng đen xông ra từ trong sương mù sáng sớm lờ mờ phía xa, khiến hắn giật mình một cái.

Nhưng ngay sau đó hắn không còn sợ nữa, bởi vì những bóng đen

đó đều là người, đó là một nhóm ăn mày quần áo rách rưới mặt mày đen thui, hắn trong quá khứ cũng là một thành viên trong đó.

Nhìn bộ dáng chảy nước mũi run lẩy bẩy của bọn họ, rõ ràng là đêm qua lúc đi ngủ bọn họ không có đốt lửa.

So với phản ứng của Dương Tiểu Hài, những người ăn mày đó cũng bị dọa sợ một phen.

Chương 164: Tin Tức Nhanh Nhẹn

Sau khi chắc chắn đó là người sống, nhóm ăn mày đẩy một tên ăn mày qua.

Nhóc ăn mày nhỏ bé chỉ có một tai này đang rất hoang mang, chần chừ đứng ở đó.

Thấy Dương Tiểu Hài đang chuẩn bị gánh nước, một lão ăn mày liền đi tới, đẩy nhóc ăn mày khiến hắn ngã nhào như chó gặm bùn, lão cố gắng cúi người hết mức có thể, cười híp mắt hỏi Dương Tiểu Hài:

"Cháu bé này, cho ta hỏi một câu, đây là thôn Ngô gia sao? "

“Nơi này không có người mà các ngươi cần tìm, nơi này không có gì hết, cái gì cũng mất rồi.”

Dương Tiểu Hài không nói còn tốt, hắn vừa nói câu này, đối phương tỏ ra càng thêm kích động, cái mũi đỏ bừng của lão càng trở nên đỏ hơn.

Ngón tay run rẩy chỉ vào mọi thứ xung quanh:

"Cho nên ngôi nhà này còn có đất xung quanh đây đều không có chủ phải không?!”

Dương Tiểu Hài không muốn nói chuyện với người đã đá nhóc ăn mày, hắn liền quay người rời đi.

Trở lại nhà bếp, sau khi đem nước trong thùng đổ vào trong lu,

hắn lau mồ hôi trên trán, cầm đòn gánh lên tiếp tục đi về phía cửa.

Một cái lu lớn như vậy ước chừng phải đi gánh nước thêm mấy chuyến chứ một chuyến là không nhằm nhò gì cả.

Khi trở ra lần nữa, hắn thấy những người ăn mày kia xông vào vào những căn nhà không một bóng người xung quanh lục lọi tìm kiếm thứ gì đó.

Chắc chắn bọn họ không thể tìm thấy thứ gì có giá trị bởi những thứ kia sớm đã bị những người rời đi lấy sạch rồi, thứ không bị lấy đi thì cũng bị mình và sư huynh Cẩu Oa lấy rồi.

Nhưng những người ăn mày này không quan tâm nhiều như vậy, cho dù tìm được một bộ quần áo rách nát thì những người ăn mày này đều vui sướпg nhảy cẫng lên.

Khi Dương Tiểu Hài đi được chuyến thứ ba, hắn nhìn thấy có mấy tên ăn mày đang đánh nhau, cũng không biết bọn họ đang tranh cướp cái gì.

“Các ngươi đừng sống ở đây, nơi này rất tà môn, rất dễ xảy ra chuyện đó!”

Dương Tiểu Hài lên tiếng nhắc nhở, nhưng không có ai nghe lời hắn.

Đến chuyến thứ tư, Dương Tiểu Hài cũng đã mệt đến mặt mũi trắng bệch nhưng hắn vẫn gắng gượng đi vào trong sân, sau khi đi vào trong sân thì đặt đòn gánh xuống, Dương Tiểu Hài thở đều mấy hơi, lặng lẽ chờ đợi điều gì đó. .

Đợi đến khi bên trong truyền ra tiếng bước chân, Dương Tiểu Hài lại vội vàng gánh đòn gánh lên lao vào bên trong.

Đi không được bao lâu, Dương Tiểu Hài gánh đòn gánh đu.ng phải những sư huynh sư đệ khác:

"Chào buổi sáng, Tào Tháo sư huynh."

"Ôi chao, Tiểu Hài, ngươi lại đi gánh nước sao, thật là hiểu chuyện mà, loại việc tốn sức này thì cứ để tên ngốc đi làm là được rồi.”

Cẩu Oa vỗ lên đầu hắn đi ra bên ngoài.

“Tào Tháo sư huynh, cháo đã nấu trong nồi rồi, có thể ăn bữa sáng được rồi.”

Hắn hét lớn vào bóng lưng Cẩu Oa.

"Ừm ừm, ta đi gọi tên ngốc dậy."

Khi mặt trời mọc, chiếu vào trong sân, tất cả mọi người tập trung ở đại sảnh.

Bữa sáng rất đơn giản, là cháo trắng với dưa chua mà Cẩu Oa đã tìm được ở trong hầm ngầm trong thôn, còn có lương khô, bánh nướng bọn họ tự mang theo. Nhưng cũng có món mặn, hai quả trứng gà được đặt trong một cái bát nhỏ.

Lúc này, bọn họ đều không động đũa, mọi người đều yên lặng chờ đợi điều gì đó.

Đúng lúc này, nhìn thấy Tiểu Mãn đang luyện kiếm ở cửa cũng mới đi vào, Cẩu Oa trêu chọc nói:

"Sư muội à, đông này ngươi luyện Tam Cửu hè luyện Tam Phục, việc luyện tập của ngươi thế nào rồi? Luyện được rồi thì dạy cho sư ca chút nhé.”

"Tạm được, ít nhất thì tốt hơn là tự mình khoa tay múa chân, sư phó của tiêu khách nói rồi, thứ này không có bí quyết nào khác ngoại trừ việc luyện tập. Ta đã gọt hai thanh kiếm trúc rồi, ăn cơm xong ngươi luyện tập với ta một chút.”

Khuôn mặt Cẩu Oa lập tức biến thành mặt khổ qua.

Tiểu Mãn quay người lại treo thanh kiếm lên tường, sau đó ngồi xuống bàn bên cạnh, chờ đợi cùng bọn họ.

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên, ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, Dương Tiểu Hài bất giác trở nên căng thẳng hơn, hắn cúi thấp đầu không dám nhìn về phía đó.

Đó là Lý Hỏa Vượng sư huynh.

Hắn biết Lý sư huynh sẽ không làm hại mình, thậm chí mình còn do huynh ấy nhặt về, nhưng mà hắn sợ. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy những gì đã xảy ra trên đường.

Lý Hỏa Vượng được Bạch Linh Miểu đỡ ngồi lên chỗ ngồi của Bát Tiên, bắt đầu húp cháo. Sau khi hắn ăn thì những người khác mới bắt đầu động đũa.

Ngay cả bản thân Lý Hỏa Vượng cũng không phát hiện ra quy củ này xuất hiện từ khi nào.

Đang ăn cơm thì có tiếng nuốt nước miếng từ ngoài sân vọng vào, mấy người ăn mày đang thò đầu ra nhìn mòn mỏi vào bên trong.

"Tại sao vẫn còn có ăn mày vậy? Không phải trong thôn Ngô gia không có ai sao?"

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Dương Tiểu Hài đứng dậy, căng thẳng kể lại tất cả những gì hắn biết.

"Ha ha, đám người này thật đúng là tin tức nhanh nhẹn nha, cái thớt gỗ của Tịch Nguyệt Thập Bát mà cũng dám cướp cho được, ta ăn no rồi, các ngươi cứ ăn từ từ."

Chương 165: Bại Quân

Sau khi thấy Lý sư huynh rời đi, lúc này Dương Tiểu Hài mới cảm thấy nhẹ nhõm, dáng ngồi cũng có chút tùy tiện hơn.

Một đám người cả ngày vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, đến khi ở chung một chỗ thì cũng không còn gì để nói nữa, nói chuyện được một hồi thì lại quay sang nhìn đám ăn mày đang ngó dáo dác ở ngoài cửa.

"Ta nhớ đoạn đường này của chúng ta cũng không có nhiều ăn mày như vậy, rốt cuộc những người này từ đâu đến vậy?"

Nghe lời Bảo Lộc sư huynh nói như vậy, Dương Tiểu Hài lập tức cầm một cái bánh nướng rồi ngâm vào trong bát cháo loãng, bưng bát đi ra bên ngoài:

"Ta đi hỏi giúp các ngươi."

Cẩu Oa nhìn theo bóng lưng của hắn, nói với những người khác:

"Đứa trẻ này thật là hiểu chuyện nha, nếu như không phải hắn muốn về nhà thì ta đã nhận hắn làm con trai rồi."

"Ngươi mà nhận làm con trai sao? Có mà nhận về làm đầy tớ phục vụ người thì có?"

Bị người khác vạch trần, Cẩu Oa cũng không thèm để ý, hắn cười ha ha rồi đi qua.

Thấy Dương Tiểu Hài đi ra, những người ăn mày ở cửa trông chờ mòn mỏi giơ các chén bể trong tay lên, thậm chí có một số người còn bắt đầu hát làn điệu hoa sen.

Dương Tiểu Hài không thèm để ý đến bọn họ, trái lại hắn đi đến trước mặt nhóc ăn mày bị ngã xuống đất kia.

Hắn thu mình trong góc, trông rất đáng thương, giống như chính mình hồi đó.

"Ta hỏi ngươi một chuyện, nếu ngươi có thể trả lời thì cái bánh nướng này sẽ là của ngươi."

Nhìn chiếc bánh nướng trên tay Dương Tiểu Hài, nhóc ăn mày mặt mũi bẩn thỉu kích động gật đầu liên tục.

"Các ngươi từ đâu đến?"

"Hướng đông, chúng ta đều đến từ phía đông! Thật ra ta không phải là ăn mày, ta cùng cha mẹ chạy nạn tới đây."

"Trên đường ta bị kẻ buôn người lừa bắt đi, nửa đường thì ta trốn thoát được nên mới biến thành ăn mày."

Dương Tiểu Hài lấy ra chiếc bánh nướng được ngâm mềm ra, đưa nó cho nhóc ăn mày.

Nhóc ăn mày cũng không ngại nóng, hai tay nắm lấy cái bánh nướng liều mạng nhét vào trong miệng.

"Tại sao phải chạy trốn vậy? Nhà ngươi bên đó gặp phải tai họa gì sao?"

Xì xụp húp một ngụm cháo dính phía trên bánh nướng, sau khi nuốt đồ trong miệng xuống, nhóc ăn mày gật đầu nói tiếp:

"Ừm, gặp phải thiên tai, thật ra nếu là hạn hán, lũ lụt thì cha ta chắc chắn sẽ không vứt hết ruộng mà bỏ chạy, nhưng lần này là binh tai. "

"Ngươi xem những người này đều gặp binh tai mới tới đây. Binh tai lần này rất nghiêm trọng. Những tên binh lính kia xông vào trong thôn, hễ chúng thấy cái gì thì đều cướp lấy, nghe nói có mấy thôn cũng biến mất rồi."

Ngay khi Dương Tiểu Hài tiếp tục hỏi, một tên ngốc che phủ lấy hắn từ phía sau, chính là Cao Trí Kiên, hắn lắp bắp nói:

"Đây...đây...đây không phải là binh...binh...binh tai, đây là...đây là...bại quân! "

“Cao sư huynh, nói như vậy là chiến tranh ư?”

Dương Tiểu Hài ngẩng đầu nhìn cái cằm rộng kia.

Thấy Dương Tiểu Hài cũng không khinh thường tật nói lắp của mình như những người khác, trong mắt hắn hiện lên một chút vui mừng.

Một bàn tay chai sạn lớn hơn cả đầu Dương Tiểu Hài phủ lên đầu hắn, khẽ sờ:

"Đúng...đúng...đúng...đúng...đúng vậy."

Dương Tiểu Hài nghiêng đầu về phía nhóc ăn mày bị Cao Trí Kiên cao lớn dọa sợ hỏi tiếp:

"Thật sự có chiến tranh sao? Sao ta chưa nghe nói qua nhỉ? Ngươi nói gia đình ngươi đến từ phía đông? Vậy ngươi biết ở nơi nào có chiến tranh sao? "

"Ta không biết, ta chỉ nhớ là nhà ta ở hướng đông thôi."

Thấy nhóc ăn mày rõ ràng không biết nhiều về chuyện này, Dương Tiểu Hài chuyển tầm mắt của mình sang những người ăn mày lớn tuổi khác.

"Ta nói các ngươi một lớn một nhỏ nói chuyện với ăn mày hăng say như vậy sao? Mau quay về ăn cơm đi, lát nữa còn phải chờ để rửa bát của các ngươi đó."

Nghe vậy, Dương Tiểu Hài lập tức cảnh giác:

"Ta rửa bát! Ta rửa bát!"

Vừa nói hắn vừa xoay người bước vào trong.

Nhìn đôi giày vải sạch sẽ trên chân Dương Tiểu Hài, rồi cúi đầu nhìn xuống đôi chân đã tím tái vì lạnh của mình, trong mắt của nhóc ăn mày đầy vẻ ước ao.

"Ta thật sự muốn được bọn họ mua đi..."

"Tào Tháo sư huynh, những người ăn mày kia đến đây vì chiến tranh ở phía đông."

"Đánh cũng đánh rồi, liên quan gì đến chuyện của chúng ta, Bảo Lộc cũng chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, ngươi đừng làm như là nhận được thánh chỉ nữa, hắn cũng không phải là lão hoàng đế."

…

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường bệnh màu trắng với vẻ mặt vô cùng do dự và chật vật.

Nhìn cảnh vật xung quanh, xem ra ảo giác đã chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt đến phòng bệnh bình thường rồi.

Lúc này, trong tay hắn đang cầm một mảnh ngọc bội hình tròn, được móc vào một sợi dây treo ở trên cổ, đây là vật trên người hắn.

Lý Hỏa Vượng nhớ lúc đó hắn đã đưa thứ này cho Dương Na, nhưng bây giờ nó lại bất ngờ xuất hiện trên cổ hắn.

Lý Hỏa Vượng không còn xoắn xuýt về việc thứ này quay trở lại như thế nào nữa, hiện giờ hắn đang suy nghĩ về những vấn đề khác, những chuyện bác sĩ Lý trước đây đã nói.

Chương 166: Nằm Mơ

"Đúng rồi, Tiểu Lý à, không phải ngươi vừa nói rằng bởi vì những thứ ở thế giới này có thể đưa sang bên kia, cho nên mới cho rằng thế giới bên đây là giả? Vậy ngươi đã thử đưa đồ ở bên này sang bên kia chưa? Có lẽ sẽ có thu hoạch khác đó."

Cầm mảnh ngọc bội hình tròn lên nhìn, Lý Hỏa Vượng cuối cùng đã hạ quyết tâm, hắn siết chặt nó bằng một tay, sau đó nhét vào trong ngực của đồng phục bệnh nhân của mình.

“Thử chút xem sao, thử chút cũng không có lỗ gì, lỡ như thành công thì sao?”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng một vấn đề khác lại xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng khiến hắn sửng sốt.

"Nếu thành công thì sao? Như vậy là có ý gì? Có nghĩa Bạch Linh Miểu bên kia là giả? Hay là hai bên đều là thật?"

Lý Hỏa Vượng không biết, nhưng dù thế nào đi nữa thì hắn cũng đã quyết định thử trước, sau đó nghĩ ra biện pháp dựa trên kết quả cuối cùng.

Từng giây từng phút trôi qua, Lý Hỏa Vượng yên lặng chờ đợi kết quả đến, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào, hắn cảm giác như một ngày bằng một năm vậy.

Sau khi y tá thay một đợt thuốc, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy ảo giác xung quanh mình đã bắt đầu sụp đổ.

Sau khi trở lại căn phòng cổ kính, Lý Hỏa Vượng lập tức sờ ngực mình, khi hắn lấy mảnh ngọc bội kia ra, sắc mặt hắn lập tức cứng đờ.

Không quan tâm đến việc mặc quần áo, Lý Hỏa Vượng xuống giường vội vàng lục tung khắp nơi, nhìn hai mảnh ngọc bội hình tròn giống hệt nhau trên tay, vẻ mặt hắn lập tức sửng sốt.

"Hai mảnh? Làm sao có thể là hai mảnh chứ? Tại sao lại là hai mảnh?"

Lúc này đầu óc Lý Hỏa Vượng rất rối rắm, trước đây hắn vốn tưởng rằng có thể đem đồ vật bên kia qua, nhưng hắn thật sự không ngờ lại có kết quả như thế này.

“Hỏa Vượng.”

Một giọng phụ nữ nhẹ nhàng đột nhiên vang lên ngoài cửa, đó là giọng nói của Dương Na.

Lý Hỏa Vượng nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt kinh ngạc, làm sao Dương Na có thể tới đây? Cô ấy không phải là người từ phía ảo giác sao?

“Lý sư huynh.”

Lần này là giọng của Bạch Linh Miểu, kẽo kẹt một tiếng, cửa bị người ở bên ngoài đẩy ra.

Nhìn "thứ" được ghép lại ở ngoài cửa, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ hoảng sợ tột độ.

"Không, không! Đừng!!"

Lý Hỏa Vượng mặt đầy mồ hôi lạnh, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Nhìn những đồ dùng cổ đại trong nhà xung quanh, lúc này hắn mới phản ứng lại. Ngày nhớ đêm mơ, tất cả những chuyện vừa trải qua đều là nằm mơ.

Ngay khi chuẩn bị nằm xuống, một suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu hắn:

"Thật sự là một giấc mơ sao?"

…

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu đột nhiên khiến cả người Lý Hỏa Vượng phát run.

Hắn cẩn thận sờ soạng khắp người, sau khi phát hiện trên người không có mảnh ngọc bội nào, lúc này hắn mới hoàn toàn yên tâm.

“Đúng vậy, vừa rồi là mình nằm mơ, vừa rồi là mình nằm mơ.”

Lý Hỏa Vượng trong lòng vẫn còn sợ hãi không ngừng lẩm bẩm một mình.

“Sao vậy?”

Bạch Linh Miểu thắp đèn dầu, mắt lim dim mờ mịt hỏi.

"Không có gì, không có việc gì, ngươi ngủ đi."

Thấy Lý Hỏa Vượng không trả lời, Bạch Linh Miểu cũng không nói gì, nhắm mắt lại.

Mái tóc màu trắng khẽ tựa vào vai hắn, bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve l*ng ngực phập phồng của hắn.

Lý Hỏa Vượng lấy tay ấn vào bàn tay trên ngực mình, hắn nhìn thẳng vào xà nhà trên đỉnh đầu:

"Miểu Miểu à."

“Hả?”

Bạch Linh Miểu nửa tỉnh nửa mê vô thức đáp lại.

"Có muốn biết quá khứ của ta không? Biết vì sao ta lại mắc chứng bệnh thần kinh không?"

Cơn buồn ngủ của Bạch Linh Miểu ngay lập tức bị xua tan đi không ít, nàng ngạc nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đây là lần đầu tiên Lý sư huynh nhắc đến quá khứ của hắn với nàng.”

Sớm chiều sống chung, thật ra nàng sớm đã nhận ra Lý sư huynh

không giống như những người khác.

Không phải bởi vì sự khác biệt giữa các quốc gia mà là một cảm giác hoàn toàn xa lạ vô cùng đặc biệt, không chỉ một mình nàng mà những người khác cũng nghĩ như vậy, chỉ là bọn họ không nói ra mà thôi.

"Thực ra, ta không phải là người ở đây."

"Ta biết, ngươi không phải là người nước Tề."

Lý Hỏa Vượng hiểu ý cười lắc đầu:

"Ý ta là ta không phải ngươi của thế giới này, ta là người của một thế giới khác..."

Cùng với ngọn đèn dầu đong đưa, Lý Hỏa Vượng chậm rãi nói rõ lai lịch cùng với những phiền muộn của mình cho Bạch Linh Miểu nghe.

Khi nói ra những lời này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng tốt hơn một chút, tựa như có người chia sẻ gánh nặng ngàn cân đang đè trên người mình vậy.

Nói đến tờ mờ sáng, Bạch Linh Miểu mới dừng lại, trong chốc lát trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh:

"Ngươi không có chuyện gì muốn hỏi sao?"

“Có.”

Bạch Linh Miểu rút tay ra khỏi tay Lý Hỏa Vượng, nắm ngược lại tay hắn, phủ lên bàn tay không có ba móng tay.

Chương 167: Hương Vị Không Tệ

Đầu ngón tay có chút run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương:

"Vậy những thẻ tre màu đỏ kia là chuyện gì?"

"Để ta kể cho ngươi một tin đồn thú vị, thật ra móng tay của con người có thể tái sinh, sau khi nhổ hết móng tay thì nó cũng sẽ tự mọc lại thôi."

Lý Hỏa Vượng đổi chủ đề, định rút tay mình ra khỏi tay nàng, nhưng lại bị nàng nắm lại lần nữa, ngay sau đó hắn nhìn thấy đôi mắt hơi đỏ lại cố chấp của Bạch Linh Miểu xuất hiện trước mặt hắn.

"Ta không quan tâm ngươi đến từ đâu, ta cũng không quan tâm chứng bệnh thần kinh là cái gì. Ta chỉ biết vết thương ở bụng của ngươi có liên quan đến nó hay không thôi?"

Lý Hỏa Vượng cũng không trả lời câu hỏi của nàng, hắn ấn đầu nàng vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về nàng.

"Lý sư huynh, thứ đó quá tà môn rồi, ngươi vứt nó đi thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngươi thật sự sẽ bị nó hại chết đó."

Nói xong, Bạch Linh Miểu dừng lại một lúc, nhưng cuối cùng nàng lại mang theo chút nghẹn ngào nói:

"Nếu ngươi chết thì ta phải làm sao đây?"

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, Bạch Linh Miểu nhìn thì ôn nhu dịu dàng nhưng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, thật ra nàng là người ngoài mềm trong cứng.

"Để ta nghĩ xem, để ta nghĩ..."

Thật ra Lý Hỏa Vượng cũng có biết "Đại Thiên Lục" là một con dao hai lưỡi, nếu không cẩn thận sẽ khiến mình bị tổn thương khắp người.

Nhưng thứ này cũng là một công cụ rất hữu ích, có được nó thì bản thân cũng sẽ có khả năng tự bảo vệ nhất định trong thế giới kỳ lạ này.

Vứt nó đi, nếu thật sự đụng phải các loại tà môn như Tịch Nguyệt Thập Bát, lúc đó mình nên làm gì? Cũng không thể dựa vào Đan Dương Tử nhỉ?

Hắn cũng muốn gia nhập vào các môn phái khác, tu luyện để đạt được sức mạnh cường đại. Nhưng điều này lại khó khăn trùng trùng.

Trước tiên không nói đến việc người khác có chấp nhận hay không, sẽ nhìn trộm mình như Tâm Tố hiếm có hay không, cho dù người khác có đồng ý thu nhận thì Lý Hỏa Vượng cũng không dám luyện.

Thanh Phong quán, chùa Chính Đức, An Từ Am, từ khi tiếp xúc với các môn phái này, Lý Hỏa Vượng căn bản không còn có hy vọng gì với các môn phái khác, khẳng định môn phái này còn tà môn hơn môn phái khác.

Trong trường hợp không tìm được vật thay thế khác, tuyệt đối không thể vứt "Đại Thiên Lục", đây là gốc rễ làm người của mình, cho dù mỗi lần dùng nó đều phải trả một cái giá cực kỳ tàn khốc.

Bất tri bất giác, ngoài cửa bắt đầu có tiếng động, các sư huynh sư muội khác đang chuẩn bị bữa sáng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa mới ngồi dậy, Bạch Linh Miểu liền muốn hầu hạ hắn mặc quần áo, nhưng hắn đột nhiên ngây ngẩn:

“Chờ chút.”

Hắn chậm rãi dùng tay ấn lên miếng gạc trên bụng mình, nhưng hắn thấy cũng không đau nhiều như vậy nữa, kéo ra nhìn thì thấy miệng vết thương đã sắp khép lại rồi.

“Lành nhanh như vậy sao?”

Điều này ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Theo phỏng đoán của Lý Hỏa Vượng, phải mất ít nhất nửa tháng mới có thể hồi phục đến mức này, có vẻ như cơ thể hắn đang trải qua một số thay đổi nào đó.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Lý Hỏa Vượng tập trung sự chú ý vào ánh mắt cuối cùng mà Ba Hủy nhìn chằm chằm vào mình.

"Đây hẳn là một việc tốt nhỉ?"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vui buồn lẫn lộn, sự hiểu biết của hắn về thứ mà hắn đã triệu hồi qua nỗi đau của hai mặt thể xác và tinh thần quá ít rồi.

Hắn không biết điều đó có nghĩa là gì.

“Như vậy càng thuận tiện hơn cho ta tự hủy hoại mình sao?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ nghĩ được lý do này thôi.

Cái gọi là rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không buồn, so với Đan Dương Tử cùng với bệnh tình của mình thì chuyện này cũng chỉ coi như là chuyện nhỏ thôi.

"Theo tình trạng này thì ngày mai hắn là vết thương của ta cũng đã gần bình phục rồi, hôm nay chúng ta ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, ngày mai sẽ trở về.”

Lý Hỏa Vượng nói với Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng đành gật đầu.

Khi nghe nói có thể trở về, những người khác bắt đầu xách đồ lên xe ngựa, gần như thu dọn sạch sẽ cả sân, thậm chí hai con gà mái có thể đẻ trứng cũng đặt lên xe.

Lúc đến giờ ăn tối, Lý Hỏa Vượng tháo băng gạc ra thì thấy vết thương gần như đã lành rồi.

“Còn tốt, ít nhất ta cũng đã trả giá nhiều như vậy rồi, cuối cùng cũng có chút thu hoạch.”

Lý Hỏa Vượng khá hài lòng với khả năng không thể giải thích này, có loại năng lực này thì ít nhất sau này hắn sẽ không dễ dàng chết rồi.

Khi lần nữa đến đại sảnh, Lý Hỏa Vượng ngồi xuống và bắt đầu ăn cơm, trên bàn là một số món ăn nhà nông, tất cả đều được hái từ cánh đồng của thôn Ngô gia.

Mặc dù đều là món chay nhưng lại được xào với mỡ heo, hương vị

cũng không tệ lắm.

Chương 168: Cam Tâm Tình Nguyện

Lý Hỏa Vượng gắp một miếng củ cải lên cắn một cái, không khỏi nhíu mày:

"Ai nấu bữa cơm này? Sao vẫn còn mặn như vậy?"

Mặc dù khẩu vị ăn uống của hắn không cao như vậy, nhưng dù sao thì hắn cũng không phải là gia súc.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn thấy một đạo đồng sắc mặt tái nhợt đứng lên:

"Lý sư huynh...Là ta..."

Bạch Linh Miểu ở bên cạnh gắp lấy miếng củ cải trên đũa Lý Hỏa Vượng:.

"Lý sư huynh, củ cải này cũng không mặn lắm, vừa miệng mà."

“Phải không?”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ gắp một miếng khác lên cắn một miếng, nhưng phát hiện vẫn còn rất mặn.

“Thôi, tiếp tục ăn đi.”

Mặn thì mặn thôi, ăn được nhiều cơm.

…

Lý Hỏa Vượng bưng một ly trà uống từ từ, không phải hắn không thích uống trà mà chỉ đơn giản là cơm tối ăn mặn thôi.

Dùng nắp chặn lại bọt trà, Lý Hỏa Vượng khẽ nhấp một hớp, vị cay đắng nồng đậm tràn ngập trong khoang miệng của hắn.

“Ta đã đoán quá chuẩn, lá trà nhà trưởng thôn Ngô gia chắc chắn là ngon.”

Lý Hỏa Vượng hừ một tiếng rồi đặt chén trà xuống, quay người trở về phòng ngủ của mình.

Đêm qua, vì cơn ác mộng kia nên hắn ngủ không ngon, hôm nay chỉ có thể đi ngủ sớm, giữ thể lực cho ngày mai lên đường.

Đi trên con đường thông về phía phòng ngủ, trong đầu Lý Hỏa Vượng cũng không hề nhàn rỗi, hắn nhớ lại cơn ác mộng đêm qua và hai miếng ngọc bội kia.

“Chờ đến khi ảo giác xuất hiện lại lần nữa, ta cũng muốn thử xem có lấy được chút gì đó hay không.”

Lý Hỏa Vượng cũng không do dự ở vấn đề này quá lâu.

“Thử một chút nhưng không phải là lấy được ngọc bội, mà là lấy một vài thứ tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở bên này, chẳng hạn như bình nước, chẳng hạn như còng tay.”

“Nếu ta lấy không được, vậy chứng tỏ thế giới bên kia là giả, ta cũng không cần phải lưu luyến gì nữa. Nhưng nếu như lấy được thật…”

Trong lúc đang suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng đã vô tình đi đến trước cửa phòng ngủ của mình từ lúc nào.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra nhưng mọi thứ bên trong làm rối hết tất cả suy nghĩ của hắn.

Trên mặt bàn có ngọn nến đỏ, trên tường dán chữ song hỷ đỏ rực, còn cả cái gối và chăn mền màu đỏ kia, mọi thứ đều là màu đỏ, bao gồm cả Bạch Linh Miểu đội khăn cô dâu màu đỏ ngồi ở mép giường.

Nhìn những thứ trước mắt, nhịp tim Lý Hỏa Vượng đập nhanh. Hắn đang đứng giữa sự giao thoa giữa căn phòng màu đỏ và màn đêm bên ngoài, hắn khựng lại, trên gương mặt có vẻ giãy giụa.

Lý Hỏa Vượng biết rõ nếu mình đi vào thì sẽ đại biểu cho cái gì, đây không đơn giản cho thấy mình có một thê tử mà còn đại biểu cho sự hứa hẹn và trách nhiệm nặng nề.

Do dự một hồi, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, cất bước đi vào, tiện tay khóa cửa lại.

Ngay sau đó hắn bước tới trước mặt tân nương tử, lên tiếng nói:

“Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Con người của ta có vấn đề gì thì ta tin ngươi cũng có thể hiểu được, ngươi thật sự có thể chấp nhận gả cho một người điên ư?”

“Ừm…”

Một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay rộng lớn có vài vết chai của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, dù tương lai này có gặp phải chuyện gì thì ta cũng cam tâm tình nguyện sống cả đời cùng ngươi.”

Giọng của Bạch Linh Miểu vẫn nhẹ nhàng như thế nhưng trong giọng nàng lại lộ ra sự kiên quyết hiếm thấy.

Nhà gái cũng đã nói vậy rồi, nếu Lý Hỏa Vượng còn do dự nữa thì không giống nam nhân cho lắm. Hắn giơ tay nắm lấy khăn cô dâu màu đỏ nhưng bị đối phương ngượng ngùng né tránh:

“Lý sư huynh...Chuyện này...Người ta thẹn thùng...Ngươi có thể thổi tắt đèn trước được không?”

Lý Hỏa Vượng quay lại đi tới cạnh bàn, tay áo dài hất lên, ngọn nến màu đỏ dần dập tắt.

Vào đêm hôm đó, lúc triền miên trên giường, sau đó Lý Hỏa Vượng mới hiểu được một đạo lý tại sao lại nói nữ nhân đều làm từ nước.

Hai canh giờ sau, trong phòng cưới tối đen, Lý Hỏa Vượng nặng nề ngã xuống giường, thở từng chút một.

Hắn dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của thiếu nữ đang nằm trong lòng mình, nhớ lại cảm giác kỳ diệu mới lạ khi nãy.

“Tướng công…”

Một tiếng tướng công này khiến cả người Lý Hỏa Vượng tê dại:

“Ngươi cứ gọi ta là Lý sư huynh đi, ta nghe kêu vậy không quen.”

“Vâng, nghe theo ngươi cả. Ngươi là chủ nhà mà, ngươi muốn ta làm gì thì ta sẽ làm đó.”

Bạch Linh Miểu áp tai lên ngực Lý Hỏa Vượng, nghe tiếng nhịp tim đập nhanh dưới làn da kia.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, ôm thiếu nữ trong lòng lên một chút, hôn một cái lên giữa mái tóc cắm đầy trâm của nàng.

“Chờ giải quyết xong chuyện của Đan Dương Tử, chúng ta sẽ tiếp tục về nhà, quay về nhà ngươi đi, rồi chúng ta chính thức bái đường thành thân.”

“Vậy còn bệnh động kinh của ngươi thì sao? Thật sự không còn cách nào trị được à?”

“Không biết, ta cũng chỉ nghe người khác nói, sư thái ở An Từ Am không có lý do gì phải lừa ta mấy chuyện này cả.”

Chương 169: Truyền Thuyết Tam Hủy

Bàn tay Lý Hỏa Vượng đặt xuống, không ngừng vuốt ve trên làn da trắng nõn nà.

“Nhưng mà không sao đâu, bây giờ ta đã có ngươi rồi, ta đã cắm rễ hoàn toàn ở thế giới này, tuyệt đối không thể để ảo giác của bên kia khống chế được nữa!”

“Haha…”

Bạch Linh Miểu cực kỳ vui vẻ, tứ chi quấn chặt lấy hắn, đầu khẽ dụi lên ngực Lý Hỏa Vượng.

Không biết vì sao, Lý Hỏa Vượng phát hiện Bạch Linh Miểu trên giường và dưới giường mang đến cho hắn cảm giác cực kỳ khác biết.

Trước đó còn nói là thẹn thùng nhưng thực chất lại không hề thẹn thùng tí nào.

“Tất cả nữ nhân đều như thế ư?”

Lần đầu đối diện với cảnh tượng thế này nên Lý Hỏa Vượng không có kinh nghiệm nhiều cho lắm.

Cảm giác được đối phương lại bắt đầu cựa quậy, Lý Hỏa Vượng dùng tay đè chặt nàng lại.

“Chờ chút đã, vừa rồi ta đã nhận ra một vài chuyện.”

“Chuyện gì vậy? Ta có lạc hồng mà.”

Bạch Linh Miểu hơi khẩn trương.

Lý Hỏa Vượng không khỏi bật cười:

“Ta không nói về chuyện đó, ta nói là cảm giác của ta rất khác biệt.”

“Cảm giác ư? Cảm giác gì vậy?”

“Dường như tất cả cảm giác của ta đã trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều, tất cả luôn.”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại cảm giác thăng thiên vừa rồi, cảm giác này không hợp lý cho lắm.

Trước đó Lý Hỏa Vượng còn chưa rõ, hắn tưởng là mình nhớ nhầm nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, lúc này Lý Hỏa Vượng mới xác định thân thể của mình trừ khôi phục và tăng năng lực những chỗ có cảm giác như thế cũng đều tăng lên theo.

Dù là xúc giác hay khứu giác, thậm chí là vị giác.

“Thế này cũng là năng lực Tam Hủy ư?”

Lý Hỏa Vượng phát hiện cả hai loại năng lực mà nó ban cho mình đều có liên quan đến hiến tế.

Ngay khi hắn đang kể cho Bạch Linh Miểu nghe sự phát hiện của mình, bỗng nhiên hắn cảm giác được ngón trỏ bên tay phải đau điếng.

“Aiss...Sao ngươi lại cắn ta?”

“Có đau không? Có đau hơn cả lúc trước không?”

“Đương nhiên rồi, đã chảy máu cả rồi mà còn không đau được à.”

“Vậy xem ra Lý sư huynh ngươi đoán đúng rồi đó, đúng là nó có thể tăng cả cảm giác đau.”

Một giây sau, Lý Hỏa Vượng cảm thấy ngón tay bị cắn của mình chìm vào trong một đợt mềm mại, Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng mυ"ŧ vào khiến đau đớn nhanh chóng thối lui.

“Ngươi từng nghe ta nói về Du lão gia, vậy ngươi có từng nghe tới truyền thuyết Tam Hủy không?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi.

“Ừm, ừm…”

Bạch Linh Miểu ngậm ngón tay lắc đầu.

“Ừm…”

Lý Hỏa Vượng mở to mắt, suy tư nhìn căn phòng tối đen.

“Rốt cuộc tại sao Tam Hủy lại phải cho ta hai loại năng lực chứ? Rốt cuộc nó tồn tại ở dạng gì đây?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi bắt đầu suy nghĩ, định ghép ra hình dạng của Tam Hủy trong đầu nhưng cuối cùng hắn vẫn thất bại, chỉ dựa vào cảm giác của con người bình thường thì hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra hình dạng của nó được.

“Ầm..ầm..ầm!”

Hơn nửa đêm, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Cả người Lý Hỏa Vượng căng thẳng, vội quay sang kéo Bạch Linh Miểu vào trong lòng mình, kéo chăn che kín lại.

“Ai đó? Nếu không có chuyện gì quan trọng thì để mai rồi nói.”

“Lý sư huynh, là ta đây, ta có thể vào được không? Ta không biết có chuyện gì nữa, tự nhiên ta bị nằm trong phòng chứa củi.”

Giọng nói nhẹ nhàng kia cực kỳ quen thuộc, Lý Hỏa Vượng lập tức tỉnh táo lại, đó là giọng của Bạch Linh Miểu!

Bạch Linh Miểu đang đứng ở ngoài phòng, vậy người trong lòng ta là ai? Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy cả người rét lạnh.

“Hì hì ha ha, tướng công…”

Lý Hỏa Vượng cảm giác được thứ trong ngực co rụt lại, lập tức trượt ra khỏi chăn từ phía sau.

Lý Hỏa Vượng chợt vén chăn lên, dùng tốc độ nhanh nhất để thắp ngọn nến đỏ nhưng trong phòng ngủ rộng lớn chỉ còn lại một mình hắn.

“Lý sư huynh, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì ư?”

Bạch Linh Miểu đứng ngoài cửa vẫn đang gọi.

Mà lúc này ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn đến đầu ngón tay bị hút trắng bệch của mình.

Bên trên rách ra một vết thương rất ghê, hoàn toàn không giống kiểu răng của con người bình thường cắn được, càng giống như răng sắc bén của một loài thú nào đó cắn ra hơn!

…

Tiếng lách cách vẫn vang lên liên tục, những người khác liên tục dùng đũa đẩy cháo vào trong miệng mình.

Hôm nay là ngày lên được nên ăn nhiều một chút, nếu không đợi tới buổi trưa đói bụng thì bụng sẽ khó chịu lắm.

Nhưng mà hiển nhiên đây không phải là vấn đề mà hiện tại Lý Hỏa Vượng đang cân nhắc, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạch Linh Miểu bên cạnh.

Sắc mặt thiếu nữ có phần rầu rĩ không vui, bởi vì hôm qua hắn không cho Bạch Linh Miểu vào phòng, còn bảo nàng đi ngủ chung với Tiểu Mãn.

Nhân khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hắn dọn dẹp sạch toàn bộ những thứ màu đỏ trong phòng để tránh cho đối phương phát hiện mình đã thành hôn trong tình huống chẳng biết gì.

Chương 170: Là Thứ Gì?

Dù đã dẹp được tai họa về sau, hiện tại trong đầu hắn chỉ có một vấn đề: “Đó là thứ gì? Đêm qua ta đã ngủ cùng với thứ gì vậy?”

Từ vết cắn ở ngón tay mình thì có thể thấy được đây tuyệt đối không phải là người bình thường.

Bây giờ nhớ lại, Lý Hỏa Vượng vô tình phát hiện ra rất nhiều điểm

đáng ngờ.

Tại sao lúc tháo khăn cô dâu màu đỏ thì nhất định phải dập tắt ngọn nên trước? Vì sao "nàng" trên giường và Bạch Linh Miểu lại có sự khác biệt lớn đến vậy.

Còn cả trong bóng tối, những cây trâm trên đầu nàng...có lẽ đó hoàn toàn không phải là cây trâm mà chính trên đầu nàng đã có sẵn mấy thứ đó rồi.

"Tại sao nàng lại làm thế chứ? Làm thế gì có lợi gì cho nàng đâu?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ mãi cũng không ra.

Đêm qua hắn gần như không ngủ vì đề phòng nàng lại xuất hiện lần nữa nhưng cuối cùng nàng vẫn không hề xuất hiện.

Còn về việc người kia là ai thì lúc Lý Hỏa Vượng nhớ lại cái khăn cô dâu màu đỏ kia, thật ra trong lòng hắn cũng thoáng có đáp án rồi, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại một chút.

Lý Hỏa Vượng im lặng nhìn Bạch Linh Miểu ăn bát cháo loãng và năm cái bánh nướng.

Lúc trước đối phương luôn để ý cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của mình, từ bao giờ mà khẩu vị lại nhiều vậy chứ.

Thấy đối phương cũng ăn xong rồi, Lý Hỏa Vượng dùng mũi chân đá đá bên cạnh chân nàng, quay người đi về phía phòng ngủ.

Bạch Linh Miểu lau miệng, đặt chén xuống rồi đi theo.

Lúc nàng đi vào phòng đã thấy vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng của Lý sư huynh đang đứng đó nhìn mình.

"Sao vậy Lý sư huynh? Có chuyện gì hả?"

Nàng cảm thấy bầu không khí này hơi lạ, giọng cũng nhỏ hơn.

"Ngươi ngồi đi, ta có vài việc muốn hỏi ngươi một chút."

Lý Hỏa Vượng giơ tay đặt nàng lên ghế.

Sau khi nghĩ ngợi một hồi, Lý Hỏa Vượng mới lên tiếng.

“Ta nghe Lý Chí nói điệu nhảy Đại Thần cần có hai người mới nhảy được, một người là Đại Thần mời tiên, một người là Nhị thần giả tiên. Nếu ngươi có thể dùng điệu nhảy Đại Thần này để trị liệu cho ta thì cũng đồng nghĩa với việc trừ ngươi ra, vẫn còn một Nhị Thần nữa đúng không?”

Đều là khăn cô dâu màu đỏ, Lý Hỏa Vượng không thể nào không nghi ngờ được, người tối qua là Nhị Thần của Bạch Linh Miểu.

“Ừm.”

Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu.

“Vậy nàng là người sống, là Tiên gia hay là thứ gì?”

“Là người sống, nàng không phải Tiên gia, Tiên gia thì phải mời mới ra ngoài được.”

“Vậy tức phụ của Lý Chí bò ra từ khi nào vậy? Chẳng phải đầu của nàng đã bị Cao Chí Kiên đập nát rồi chôn chung với tên Lý Chí rồi ư?”

Bạch Linh Miểu nghe vậy thì hơi sửng sốt:

“Lý sư huynh, Nhị Thần không phải là tức phụ của Lý Chí đâu.”

“Gì cơ? Không phải à? Còn có Nhị Thần khác nữa hả?”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

“Ừm, bọn chúng nói với ta Nhị Thần và Đại Thần gắn bó với nhau, không thể dùng Nhị Thần của người khác một cách linh tinh được.”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại Nhị Thần của Lý Chí lúc trước, nàng trừ trang điểm đậm ra thì còn có thêm một ít ngoại vật đáng sợ nữa, hiển nhiên vị Nhị Thần kia cũng là một Lý Chí.

“Chẳng lẽ…”

Nhớ lại giọng nói quen thuộc của Bạch Linh Miểu đêm hôm qua, Lý Hỏa Vượng chợt phát hiện mình đã hiểu ra gì đó.

“Nếu mà bỏ đi hết mấy thứ mọc ra trên mặt thì thật ra Nhị Thần của ngươi cũng giống ngươi đúng không?”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Bạch Linh Miểu hơi do dự, cuối cùng khẽ gật đầu.

“Vâng, nàng cũng như ta, Nhị Thần và Đại Thần đều giống nhau.”

“Vậy làm sao để nàng ra ngoài? Tiên gia muốn một người đang sống sờ sờ ra ngoài thế nào vậy?”

Lý Hỏa Vượng hỏi mấy vấn đề mấu chốt.

Lần này Bạch Linh Miểu không trả lời ngay, mà biểu cảm cực kỳ giữa dụa, hai tay liên tục nắm chặt vạt áo của mình.

“Lý sư huynh, thật ra ta rất muốn nói cho ngươi biết, ta thật sự muốn nói rõ ràng nhưng mà ta lại không biết nói thế nào, vào đêm ra trận hôm đó, Nhị Thần đã xuất hiện trong giấc mơ của ta, sau đó...Sau đó…”

Thấy vẻ mặt sốt sắng như sắp khóc của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng cũng không ép hỏi nữa, hắn cũng hiểu việc này còn có một chút quỷ dị, không thể nào giải thích rõ được.

“Ngươi gọi nàng ra đi, ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

Giờ phút này trong mắt Lý Hỏa Vượng đầy vẻ bất thiện.

Bạch Linh Miểu cẩn thận nhìn Lý Hỏa Vượng một chút, sau đó quay người đi tới kéo cửa một cái, một nữ nhân đội khăn cô dâu màu đỏ trên đầu, mang giày thêu màu đỏ chót đứng ở đó.

Lý Hỏa Vượng cố gắng nhịn cơn giận bước tới, nhìn Nhị Thần cách khăn cô dâu màu đỏ.

Rõ ràng hắn cảm nhận được thứ bên trong đang nhìn chăm chú vào mình, bây giờ cảm giác về ánh nhìn của người khác về mình cũng đã mạnh lên không ít.

Hắn cẩn thận quan sát nếp nhăn nhúm trên quần áo của nàng, cả thân hình của nàng nữa, Lý Hỏa Vượng xác định lại lần nữa người đêm qua ở trên giường chính là nàng!

Chương 171: Không Còn Là Vướng Bận

“Lý sư huynh, nàng làm sao hả? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặt Bạch Linh Miểu đầy lo lắng.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bùng lửa giận, hắn vừa định lên tiếng nhưng thấy sắc mặt của Bạch Linh Miểu thì khựng lại.

Thật ra hắn muốn hỏi Nhị Thần là rốt cuộc tại sao đêm qua nàng lại làm vậy, nhưng Bạch Linh Miểu đang đứng trước mặt, mình không tiện nói ra.

Cũng không thể nói là đêm hôm qua cái thứ không biết có hồn hay không trước mặt này đã ngủ với mình một giấc nhỉ?

“Lý sư huynh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Ngươi nói gì đi chứ, rốt cuộc nàng đã làm gì ngươi?”

Bạch Linh Miểu nhiều lần ép hỏi Lý Hỏa Vượng lại khiến Lý Hỏa Vượng làm lơ câu hỏi đó, hắn dùng tay chỉ vào mặt Nhị Thần, sau khi lộ ra ánh mắt uy hiếp thì quay mặt đi ra ngoài.

“Được rồi, chúng ta xuất phát rồi.”

Giờ phút này, vẻ mặt Bạch Linh Miểu tràn đầy mờ mịt, nàng quay sang nhìn Nhị Thần đang đứng bên cạnh, hỏi thêm lần nữa:

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Nhưng Nhị Thần lại đứng ở đó như cương thi, không hề nhúc nhích.

“Kỳ lạ thật, rốt cuộc chuyện này là thế nào thế?”

Rõ ràng Bạch Linh Miểu rất lờ mờ.

Hai chiếc xe ngựa được dắt ra từ trong hậu viện, đưa tất cả mọi người rời khỏi thôn Ngô gia sắp biến thành ổ ăn mày này, trở về con đường rừng trúc khô héo kia.

Hơn hai trăm dặm đường, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cứ cố gắng đuổi theo thì bọn họ sẽ đến được dưới núi Hoằng Hóa bằng tốc độ nhanh nhất.

Nếu so với trước khi thì bây giờ rõ ràng tiểu trấn dưới núi đã "náo nhiệt" hơn một chút, ven đường có thêm vài tên ăn mày.

Lý Hỏa Vượng mở cái hộp sơn kia ra, sau khi nhìn thoáng qua đôi mắt đỏ như máu đã chết, nhấc chân bước đến dưới núi.

Nhưng mà lần này Bạch Linh Miểu lại cản hắn lại.

"Lý sư huynh, lần này để ta đi với ngươi đi, ta có thể nhảy điệu nhảy Đại Thần, ta không còn là vướng bận nữa đâu."

…

Nhìn Bạch Linh Miểu ở đối diện, lúc này Lý Hỏa Vượng có phần do dự, hắn không biết có nên dẫn nàng theo cùng không nữa.

Năng lực nhảy điệu Đại Thần của đối phương đúng là có thể giúp mình ở một mức độ nào đó nhưng hắn không muốn để đối phương gặp nguy hiểm.

Lúc này, những người khác cũng bắt đầu thuyết phục.

"Đúng đó Lý sư huynh, cho chúng ta đi theo luôn đi."

"Lỡ gặp chút chuyện gì đó thì chúng tôi cũng có thể giúp đỡ được, chẳng phải ngươi đã nói mấy ni cô kia không có gì nguy hiểm ư?"

"Đúng vậy đó, chưa nói đến mấy chuyện khác, lỡ như...Lỡ như ngươi lại mắc bệnh mà bên cạnh còn không có ai chăm sóc thì không ổn lắm đâu."

Câu nói sau cùng của Cẩu Oa khiến Lý Hỏa Vượng cũng chịu thôi.

"Bảo Lộc, ngươi đi gửi xe ngựa trong nhà trọ đi rồi chúng ta cùng

lên núi.”

Năng lực khống chế ảo giác của Hắc Thái Tuê đang biến mất một cách nhanh chóng, bất cứ lúc nào mình cũng có thể lâm vào ảo giác, bây giờ không thể thiếu được người bên cạnh.

Nghe hắn nói vậy, nét mặt những người khác lập tức hiện ý cười, vội đuổi theo sau.

Đi lên đường núi quanh co khúc khuỷu nhưng đối với đám Lý Hỏa Vượng mà nói thì đi mãi thành quen rồi.

Sau khi nghỉ ngơi giữa sườn núi, cuối cùng họ cũng kịp đến cửa An Từ Am trước khi trời tối.

Đứng từ ngoài này nhìn vào, An Từ Am vẫn cũ nát như lúc trước, giữa khe hở của bàn đá trên đất còn mọc đầy cỏ dại, vài cái miếu ở phía xa bị thủng lỗ vẫn không có ai lấp lại.

Nhìn câu đối nữ thư hai bên cửa am, trái tim Lý Hỏa Vượng không khỏi đập nhanh hơn.

Mình liều sống liều chết cũng chỉ vì ngày hôm nay.

Vừa nghĩ tới việc có thể thoái khỏi tên sư phụ quái dị kia là Lý Hỏa Vượng thực sự không kiềm được nỗi kích động trong lòng.

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ hít sâu một hơi, sau đó quay lại, bắt đầu dặn dò mấy người khác thật tỉ mỉ trước.

“Trong An Từ Am rất bẩn cũng rất loạn, nữ ni cô trong am cũng rất béo, chờ ra ngoài rồi hãy ngạc nhiên, hiểu chưa?”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ tất cả mọi người, một tay Lý Hỏa Vượng cầm đôi mắt của mười tám tháng chạp, hít sâu một hơi đi vào bên trong.

Vừa mới vào cửa am, còn chưa vào miếu, một mùi thối rửa mục nát như lấp kín bức tường ập vào mặt.

“Đám ni cô này đang làm gì thế? Còn xấu hơn lúc trước vài phần nữa.”

Lý Hỏa Vượng cau mày không khỏi dùng tay che mũi lại, chịu đựng mùi thối đi vào bên trong.

Giờ phút này, những thuốc dẫn khác đã bắt đầu có hơi hối hận, đây đúng là không có nguy hiểm thật nhưng cái này thì chi bằng gặp nguy hiểm còn hơn, thối quá đi.

Trong miếu thờ đầu tiên của An Từ Am, Lý Hỏa Vượng vừa bước chân phải vào đã lập tức cảm thấy mềm nhũn, chờ khi hắn vội vàng nhấc chân lên mới phát hiện ra mình đang giẫm lên một cục gì đó mềm mềm xốp xốp.

“Cẩn thận bước đi đó, người trong này không thích sửa sang lại cho lắm.”

Chương 172: Tham Lam

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn Bồ Tát tro bụi không hề có chút thay đổi nào, đi một vòng quanh đại điện rồi vòng ra sau lưng Bồ Tát.

Không có gì bất ngờ, phía sau lưng Bồ Tát có một núi thịt cao ngất nho nho, ni cô béo lại bọc một cái bánh nướng cỡ to trên đầu mình, mơ mơ hồ hồ vừa ăn.

“Hay thật, đó là...Đó là người hả?”

Mấy người đi theo sau Lý Hỏa Vượng lập tức bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Có kinh nghiệm từ lần trước, Lý Hỏa Vượng cũng không định gọi nàng dậy, có lẽ có gọi thì cũng sẽ không dậy.

Cả đoàn người đi qua một cửa hông cạnh tường, chính thức bước vào trong An Từ Am.

Nhưng vừa mới đi vào chưa được mấy bước, đám Lý Hỏa Vượng đã phát hiện ra hoàn toàn không có chỗ đặt chân.

Nhìn về phía xa, trên mặt đất và trên nóc nhà đều là mấy thứ đồ

ăn hư thối, bên phải của họ thậm chí còn chất một núi màn thầu mốc meo, đủ loại ruồi bọ và giòi trắng đang bò trên đó.

Lần nào cũng đều rơi vào tình trạng thế này, vậy mà trong những đồ ăn thức uống này không hề có thức ăn mặn, tất cả đều là thức ăn chay.

Nhìn những thứ này, Lý Hỏa Vượng lập tức nhận ra, hiển nhiên đây chính là những thứ mà hắn dùng vàng đổi lấy để đưa lên.

Sau khi nhận được tiền, những ni cô mua đủ thứ đồ ăn trước.

“Dẫm lên đi.”

Lý Hỏa Vượng nhấc chân giẫm vào đống đồ ăn hư thối như đang đi trong đầm lầy, chậm rãi bước về phía trước.

Trên mặt mấy người khác cũng lộ vẻ khó khăn, nhất là Bạch Linh Miểu thích sạch sẽ.

Nhưng khi nàng nhìn về phía bóng lưng ở phía xa, lại cắn răng nhấc chân bước theo.

“Mấy ni cô này mua nhiều đồ làm chi mà để mục nát hết thế này? Đúng là lãng phí mà, bây giờ là năm thiên tai đó, mấy thứ này có thể cứu sống được không ít người đâu.”

Dương tiểu hài từng là một tên ăn mày nên cảnh tượng trước mặt thật sự khiến hắn rất ngứa mắt, hiếm khi lên tiếng.

Lý Hỏa Vượng liếc qua đứa bé kia:

“Vì họ tham.”

Dương tiểu hài mím môi lại, không nói gì nữa.

Cứ đi mãi đến khi hết một nén nhang, Lý Hỏa Vượng dẫn mấy người khác đi tới chỗ ni cô lúc trước ăn cơm, gặp được một ni cô khác.

“Oẹ!”

Một ni cô béo đang nôn từng chút một trước mặt Lý Hỏa Vượng, nôn hết những thứ có hình dạng thịt băm trong bụng ra ngoài.

Nàng nôn đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, không thèm để ý mà lau mồ hôi trên mặt, liên tục dùng tay gom những đồ ăn thức uống đã hư thối xung quanh bỏ vào bụng, xem bụng như cái bàn cứ gặm lấy gặm để một cách điên cuồng.

“Diệu m sư phụ, từ lúc chia tay đến giờ có chuyện gì xảy ra không?”

Lý Hỏa Vượng chào hỏi ni cô béo kia.

Diệu m há miệng, nước bọt và hỗn hợp cặn bã của thức ăn trong miệng lập tức phun về phía Lý Hỏa Vượng.

“Là ngươi đấy à, còn cần dẫn đương nữa không? Lần này phải tăng giá đấy nhé, ít nhất cũng phải một hai vàng.”

“Không làm phiền ngươi đâu, xin hỏi Tĩnh Tâm sư thái còn ở phòng ban đầu không?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng lui lại, gắng hết sức đứng ngoài tầm bắn của đối phương.

Thấy không có vàng để cầm, sự tham lam cực độ trên mặt Diệu m lập tức chuyển thành thất vọng:

“Nói nhảm gì thế, nàng béo đến nỗi không đi ra ngoài được thì nàng đi đâu được chứ?”

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, quay người tiếp tục xuất phát trên con đường trước đó.

Những người khác cũng chăm chú đi theo Lý Hỏa Vượng, tiếp tục bước đi trên đầm lầy đồ ăn hư thối, nhưng Dương tiểu hài đi sau cùng khi đi qua bên cạnh ni cô đang ăn cào ăn cấu thì thật sự có phần không chịu nổi.

“Ngươi làm thế lãng phí quá đi, ngươi có biết bên ngoài còn bao nhiêu người đói bụng, thậm chí là chết đói không? Ngươi có biết đói bụng khó chịu cỡ nào không?”

Diệu m trả lời rất tự nhiên: “Đúng vậy đó, thế nên không thể lãng phí được, ngươi không thấy những thứ này đều đang hư thúi sao? Nếu mà không ăn thì sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Vừa dứt lời, nàng lại cúi đầu xuống, há miệng ói mấy thứ vừa nuốt vào bụng ra lần nữa, trong đôi mắt tham lam lại tiếp tục ăn cào ăn cấu.

Đi dọc theo con đường ban đầu, đi xuyên qua chuồng heo, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đi tới trước phòng của Tĩnh Tâm sư thái, cũng chỉ có ở nơi khá vắng vẻ này, mặt đất mới không có nhiều đồ ăn hư thối vậy thôi.

Tay Lý Hỏa Vượng nâng huỳnh thạch đi vào thì thấy Tĩnh Tâm sư thái đang nhét gì đó vào nếp nhăn giữa thịt mỡ của mình.

“Ồ tiểu tử, là ngươi à? Sao hả? Tìm được mười tám tháng chạp chưa?”

Gương mặt nghiêm trọng của Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, mở cái hộp trong tay ra.

Mặc dù không có mắt nhưng Tĩnh Tâm sư thái như có thể cảm nhận được gì đó, trên gương mặt chảy xệ lập tức nở nụ cười tham lam đến cực độ.

Nếp nhăn trên người Tĩnh Tâm sư thái nông rộng ra, thịt mỡ dịch về phía Lý Hỏa Vượng, cả căn phòng như thể bắt đầu rung động.

Chương 173: Thành Phật

Tĩnh Tâm duỗi hai tay vào trong hộp sơn, vết bẩn dính đầy kẽ móng tay, móc con mắt đỏ tươi như máu kia ra, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Haha, đây đúng là đồ tốt mà.”

Nói xong, nàng cầm nhãn cầu màu đỏ to chừng quả trứng gà, chợt nhét đôi mắt kia vào trong hốc mắt đen như mực của mình.

Đợi lúc nàng buông tay ra lần nữa, đôi mắt đỏ ngầu kia đã có chủ nhân mới.

“Đa tạ, cuối cùng ta cũng có thể nhìn thấy rồi.”

Một lão ni cô cồng kềnh, xấu xí, không có răng, trên mặt lại đeo một đôi mắt to đỏ như máu, không có mí mắt, cảnh tượng này khiến những người khác nhìn thấy đều tê cả da đầu, cảm thấy cả người đều mất tự nhiên.

“Lý sư huynh, nàng là người tốt thật ư? Sao ta cảm giác không giống cho lắm…”

Bạch Linh Miểu rụt ra sau lưng Lý Hỏa Vượng, lặng lẽ hỏi.

“Suỵt, đừng lên tiếng.”

Đối mặt với hành động của Tĩnh Tâm ở đối diện, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cực kỳ bất ngờ nhưng mà cũng không giật mình cho lắm.

Trong lúc không hề hay biết, trải qua vô số chuyện, năng lực chịu đựng của hắn đã được tăng đến mức cao nhất.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng cực kỳ nghiêm trọng, hắn nhìn gương mặt mo khiến người ta sợ hãi trước mặt, lên tiếng:

“Đã lấy được thứ này rồi, khi nào thì bắt đầu trục xuất Đan Dương Tử?”

“Vội cái gì mà vội chứ, người trẻ tuổi đúng là nóng vội mà.”

Tĩnh Tâm nói xong, Lý Hỏa Vượng lập tức nghe thấy sau lưng có tiếng động, vừa quay lại hìn thì phát hiện ra một loại ni cô béo ợ một cái đi đứng loạng choàng.

“Họ muốn làm gì thế? Chẳng lẽ định qua cầu rút ván ư?”

Ý của Lý Hỏa Vượng đều đặt trên “Đại Thiên Lục”.

Nhưng mà hành động của đối phương lập tức khiến Lý Hỏa Vượng hiểu ra hắn đã hiểu nhầm rồi, những ni cô trước mặt lại bắt đầu dùng tay không phá hủy tường.

Cơ thể của Tĩnh Tâm sư thái quá to, cửa thì quá nhỏ, muốn ra ngoài thì nhất định phải phá hủy tường.

Lúc cả mặt tường bị phá hủy hoàn toàn, các ni cô đẩy một tấm ván gỗ có nhiều bánh xe tới, đây là công cụ di chuyển của Tĩnh Tâm sư thái.

Trong ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Tĩnh Tâm sư thái giống như một con trùng béo to lớn, giãy giụa từng chút một bò tới tấm ván gỗ kia.

Tĩnh Tâm nhích một hồi, có phần tức giận nói với Lý Hỏa Vượng:

“Con người ngươi không có mắt nhìn à? Chẳng phải ngươi muốn nhanh chóng thoát khỏi sư phụ của ngươi sao, sao chẳng thấy ngươi sốt ruột gì hết vậy? Ngươi không thấy ta đi chậm à, còn không mau qua đây đẩy đi!”

Dưới sự giúp đỡ của tất cả mọi người, cuối cùng Tĩnh Tâm sư thái cũng được đẩy lên xe, trục bánh xe chuyển động phát ra tiếng két két, mấy ni cô béo khác đẩy nàng lên phía trước.

Sau khi buông thịt mỡ ra, Lý Hỏa Vượng còn dùng tay thử gãi vài cái vào chỗ mà sư thái không thể nào gãi được.

Hắn lui lại vài bước nhìn Tĩnh Tâm sư thái bị một đám ni cô cồng kềnh vây quanh, Lý Hỏa Vượng không khỏi có cảm giác đối phương bây giờ giống như một tượng Phật vậy.

“Tượng Phật chỉ là tượng Phật, nếu thật sự muốn trở thành Phật thì khó lắm, mau đi thôi.”

Nghe nói vậy, Lý Hỏa Vượng nhấc chân bước theo.

Các ni cô cũng không đẩy Tĩnh Tâm sư thái ra khỏi cổng mà đẩy vào nơi sâu nhất mà Lý Hỏa Vượng chưa từng đặt chân đến trong An Từ Am.

“Buông “Đại Thiên Lục” trên tay ngươi ra đi, lần này thì coi như bỏ qua, sau này tuyệt đối không được đem nó vào trong am nhé, xui xẻo vô cùng.”

Mặc dù trong giọng của Tĩnh Tâm sư thái tràn đầy chán ghét nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không có thời gian để ý mấy thứ này, bây giờ trong đầu hắn chỉ đang nghĩ đến chuyện tiếp theo.

“Cúng bái hành lễ trục xuất Đan Dương Tử là cách gì vậy? Có chắc chắn sẽ thành công không?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng có phần thấp thỏm hỏi lại.

“Bây giờ ngươi mới hỏi câu này thì có phải hơi muộn rồi không? Yên tâm đi, An Từ Am bọn ta vẫn xem trọng chữ tín, nếu ngươi thậm chí còn không tin tưởng bọn ta thì mấy chỗ khác thôi khỏi bàn.”

Câu này của Tĩnh Tâm sư thái cũng không giúp Lý Hỏa Vượng an lòng được, kể từ giây phút biết Đan Dương Tử vẫn luôn quấn lấy mình là hắn đã nghĩ đến ngày hôm nay rồi.

Hiện tại gánh nặng ngàn cân đang đè ép trên người mình cuối cùng cũng có thể buông xuống, trong lúc nhất thời hắn nghĩ rất nhiều thứ.

“Đừng có mừng sớm thế, dù cho phiền toái như sư phụ của ngươi không còn nữa nhưng ngươi vẫn là tâm tố, đây mới chính là thứ chính đó.”

Nghe nói vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy nặng nề:

“Sư thái đừng nói dứt khoát quá, ngươi chưa từng tìm được cách nhưng chưa chắc là ta không tìm được.”

Sư thái nghe vậy thì cười:

“Ngươi tưởng chỉ có một mình ngươi nghĩ vậy ư? Những tâm tố khác đều nghĩ như thế nhưng kết cục cuối cùng của họ hầu như đều giống nhau cả.”

Lý Hỏa Vượng cau mày, vừa định lên tiếng thì lập tức dừng lại, hít sâu một hơi rồi nói:

“Cho dù có hay không thì cũng phải thử một chút chứ? Ngươi cảm

thấy để Dư nhi giống như vậy cả đời là một điều tốt ư?”

Chương 174: Chơi Liều

Vẻ mặt Tĩnh Tâm sư thái lập tức sa sút hẳn, vươn tay móc con trai mình ra từ trong thịt mỡ, nhẹ nhàng ôm trong lòng mình, đau thương nhìn gương mặt mo kia.

“Haizz, hắn thế này thì ta còn cách gì nữa đâu, người làm mẹ như ta chỉ cần hắn còn sống là được rồi.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên mái tóc khô xác màu trắng kia, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ hiền lạnh giống ánh mắt của Tĩnh Tâm sư thái.

Những thuốc dẫn và ni cô khác giờ phút này đang nhìn về phía lão già tứ chi khô héo kia.

Lý Hỏa Vượng nhìn lão gia, chậm rãi lên tiếng:

“Ta còn nhớ lúc hắn còn nhỏ, loạng choạng đánh về phía ta, lúc đó chơi vui cỡ nào chứ.”

Sư thái khẽ gật đầu, sau đó gương mặt lại lộ ra vẻ đau khổ.

“Thật ra, nói thật lòng thì biến thành bộ dạng thế này rất khó để nói được đúng sai, lúc trước ở trong ảo giác, lúc nhìn mẹ ta quỳ gối trước mặt ta, trong khoảnh khắc đó trong lòng ta thật sự rất buồn bã, nếu thật sự có cách giúp ta sống trong ảo giác cả đời thì cũng không có gì là không tốt cả.”

Vẻ đau khổ trên mặt Tĩnh Tâm sư thái như lan truyền cho tất cả mọi người xung quanh.

“Haizz…”

Mọi người ở đây đều đồng thời thở dài một tiếng, bầu không khí cực kỳ ngột ngạt.

Có loại tâm trạng này đi cùng, xe gỗ tiếp tục được đẩy về phía

trước phát ra tiếng két két, không lâu sau, bên trái phía trước cũng đẩy một vị lão ni cô to lớn cồng kềnh ra.

Lý Hỏa Vượng nhìn lão ni cô kia, trên mặt hiện vẻ ghét bỏ:

“Tĩnh Nguyên sư muội có thể đi nhanh lên được không vậy, ngươi phải biết là bất cứ lúc nào Đan Dương Tử cũng có thể thay đổi nhận thức của ta đấy.”

“Vội cái gì, đã chờ lâu thế rồi, chờ thêm một chút cũng có sao đâu. Nếu lúc trước ngươi tìm kiếm nhanh hơn chút thì cần gì phải tiết kiệm chút thời gian thế này?”

Tĩnh Nguyên vừa nói vừa cầm một miếng bánh xốp mốc meo trên mặt đất nhet vào trong miệng mình.

Tĩnh Nguyên cũng không phải là người đầu tiên, chẳng mấy chốc lão ni cô thứ hai, thứ ba cũng được tấm ván gỗ đẩy ra ngoài, cuối cùng tính cả Tĩnh Tâm luôn thì có tổng cộng sáu lão ni cô được đẩy ra ngoài.

Đám Lý Hỏa Vượng đi theo mấy người này đến một chỗ trũng, trong đó có một tượng Phật khổng lồ màu đen cao chừng mười mấy mét đang nhúc nhích trong đó.

Lúc họ hoàn toàn đi vào, tiếng vù vù vù vù vang lên, hóa ra tượng Phật kia được tạo thành từ những con ruồi đen.

“Bụng ta hơi khó chịu, hay là các ngươi chờ ta được không?”

Lý Hỏa Vượng ôm bụng hỏi.

“Đừng có chơi liều, mau đi, ngươi đi ra ngoài giúp chúng ta một chuyến được không?”

Tĩnh Tâm móc một chuỗi phật châu đang phát sáng từ trong đống thịt mỡ, ném qua.

Lý Hỏa Vượng thuận tay bắt lấy, vừa niệm kinh Phật vừa bắt đầu nhỏ giọng niệm kinh Phật khó hiểu một cách không lưu loát.

…

“Hành giả kiến dĩ, hoan hỷ dũng dược, tự kiến kỳ thân, thừa kim cương đài, tùy tòng Phật hậu, như đàn chỉ khoảnh, vãng sinh bỉ quốc, sinh bỉ quốc dĩ, kiến Phật sắc thân, chúng tướng cụ túc, kiến chư Bồ Tát, sắc tướng cụ túc…”*

*Trong Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh

Kinh Phật dần dần vang lên từ trong miệng của Lý Hỏa Vượng, trong tiếng tụng kinh, giờ phút này trên gương mặt hắn giống như bao trùm trong Phật quang thần thánh.

Vừa mới bắt đầu thì hắn chỉ có một kiểu đọc, nhưng không lâu sau, tiếng tụng kinh đơn điệu này bắt đầu có phần pha lẫn.

Tiếng tụng lúc cao lúc thấp bắt đầu kết hợp với Lý Hỏa Vượng.

Những âm thanh này đều đến từ miệng của ni cô béo và sư thái xung quanh, trên mặt họ đều hiện ra vẻ thành kính giống y như Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, tiếng leng keng, tiếng khánh, mõ và những nhạc khí nhà Phật đều đồng loại vang lên xung quanh miếu thờ và trong phòng ốc.

Dưới sự kết hợp của mấy thứ này, tiếng tụng kinh của Lý Hỏa Vượng ngày càng uy nghiêm, ngày càng có Phật tính.

Những âm thanh đặc thù này bắt đầu thay đổi, không phải là âm thanh làm thay đổi đồ vật mà chẳng hạn như tất cả màu sắc xung quanh bắt đầu dần lệch đi, như thể phủ lên một tầng lọc màu vàng sẫm thật dày.

Thời gian trôi qua, tiếng tụng kinh càng lúc càng lớn, Bạch Linh Miểu, Cẩu Oa, Cao Chí Kiên, thậm chí cả đứa con trong ngực Tĩnh Tâm sư thái cũng bắt đầu hát theo.

Những âm thanh này ngày càng vang, tượng Bồ Tát được đắp bởi ruồi trong hầm thấp bắt đầu rung động.

Dưới tiếng tụng kinh dẫn ra pháp trường, nó chậm rãi nhẹ nhàng đến gần đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng, giờ phút này, tiếng vỗ cánh của những con ruồi kia cũng như trở nên đồng điệu với tiếng tụng

kinh.

Lúc tiếng tụng kinh đã đạt đến đỉnh điểm, Bồ Tát chậm rãi mở đôi mắt đen như mực, chợt giáng xuống, ruồi đen lập tức vù vù hoàn toàn bao phủ Lý Hỏa Vượng.

Tiếng ruồi đập cánh bắt đầu run rẩy điên cuồng, tiếng run rẩy và tiếng kinh Phật xung quanh không ngừng chồng chéo lên nhau.

Một lần nữa, tất cả mọi người và hơn một triệu con ruồi kia bắt đầu kết nối tinh thần với nhau, không chia khác biệt.

Người biết suy nghĩ của ruồi, ruồi cũng biết suy nghĩ của người.

Chương 175: Thứ Hiếm Thấy

Trong lòng Tĩnh Tâm sư thái sẽ nhúc nhích, những con người đang bao bọc trên người Lý Hỏa Vượng lại ngưng tụ lại, tạo thành một bức tượng Bồ Tát xếp bằng ngồi trên hoa sen, tay nâng Tịnh Bình, giọng của nó lấn át cả tiếng của Lý Hỏa Vượng, bắt đầu dẫn dắt những người khác tụng kinh theo.

Cảnh tượng trang nghiêm thế này cũng không duy trì được bao lâu đã bị một tiếng sấm đánh vỡ, mọi người đồng loạt nhìn sang, là trời đánh.

Có ba cái đầu mọc ra, cả người Đan Dương Tử bị đủ loại khí quan khiến người ta buồn nôn bao quanh, tiên khí bồng bềnh giẫm trên mây trắng, dùng ba đôi mắt kia trêu tức nhìn chằm chằm vào toàn bộ An Từ Am bên dưới.

“Haha, ôi chà, ngươi…”

Hoàn toàn không có bất kỳ lời thừa thãi nào, cả Tĩnh Tâm sư thái và các lão ni cô cồng kềnh đều nhanh chóng móc một chuỗi Phật châu làm bằng vàng ròng trong thịt mỡ của mình ra.

Họ chia nhau một trái một phải đeo lên cổ tay mình, sau đó ngón trỏ và ngón cái co lại trong lòng bàn tay, tay kết ấn Di Đà, người có uy nghi chợt đưa lên đỉnh đầu.

“Niệm Phật, niệm pháp, niệm tăng, niệm giới, niệm thi, niệm trời! Tì khưu tu lục niệm, đắc vô lượng bách thiên, Đà La ni môn!”

Tiếng vù vù lại vang lên, những con ruồi đen tạo thành Phật Đà bày lên trời giống như sóng biển bao vây trận Phật âm, bay về phía Đan Dương Tử trong không trung.

Nhìn sóng thần màu đen trước mặt, ba gương mặt to của Đan Dương Tử đồng thời lộ ra nụ cười cực kỳ giễu cợt, dưới chân giẫm lên mây trăng, sợi tiên bay lượn bên người, lập tức đánh về phía mấy con ruồi kia.

Bàn tay phải của hắn khẽ nhích nhích chạm vào nhau, dùng sức hất lên, một thanh kiếm đồng tiền được tạo ra từ xúc tu của mắt và máu thịt lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thanh kiếm đồng tiền máu thịt hất mạnh lên, bọt thịt bay ra, bá kỳ con ruồi nào bị máu thịt bắn vào đều sẽ lập tức vặn vẹo.

Từng đầu ruồi nhỏ bé lúc nhúc thét lên bị thay thành đầu của Đan Dương Tử, nhanh chóng phản kích lại những con ruồi xung quanh.

Giờ phút này, Lý Hỏa Vượng ngồi xếp bằng bên dưới, vẻ mặt nghiên trọng, không hề nhúc nhích, trong miệng vẫn tiếp tục niệm kinh Phật, giọng càng ngày càng lớn hơn.

Dưới sự thôi hóa của tiếng tụng kinh, toàn bộ niệm từ trong am đều ghét vào trên những con giòi bọ lúc nhúc màu trắng trên đống thức ăn hư thối, bọn chúng đều nhanh chóng biến thành con ruồi, họ phe phẩy cánh ruồi ướt sũng, tiến đến trận chiến hỗn loạn trên không gian.

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời cực kỳ hỗn loạn, dưới sự giao chiến kịch liệt, trên không trung lập tức bắt đầu đổ cơn mưa ruồi chết màu đen.

Bây giờ càng ngày càng bị lo lắng chiếm giữ nhưng giờ phút này Tĩnh Tâm lại không hề hoang mang chút nào, nếu lúc trước nàng đã giúp Lý Hỏa Vượng như vậy thì đương nhiên là có niềm tin tuyệt đối rồi.

Hai tay Lý Hỏa Vượng chậm rãi chắp trước ngực, vẻ mặt từ bi khẽ

xướng:

“Nhïếp thụ chính pháp, xá tam chủng phân, như nhất thiết sắc tất nhập không giới, như thị Bồ Tát hằng sa chư nguyện tất nhập tư nguyện, thiện tai thiện tai."

Nương theo tiếng kinh Phật vang lên, một tia sáng đâm thủng bầu trời giáng xuống, độ cho hắn hoàn toàn trở thành Phật Đà Kim Thân không vui không buồn.

Ngay lúc cơ thể Lý Hỏa Vượng bị chiếu thành màu vàng, những khí quan kinh khủng trên người Đan Dương Tử đang ở trên không trung cũng đồng thời dát lên màu vàng, chuyển động cực kỳ chậm chạp.

Nhân cơ hội tốt này, những con ruồi xung quanh lập tức nắm bắt cơ hội, nhanh chóng xông lên. Tất cả cùng xông lên, bao vây hắn lại.

“Vù vù vù…”

Đám ruồi liên tục mở rộng, cuối cùng lại tạo thành một Bồ Tát Tịnh Bình khổng lồ ngồi xếp bằng trên hoa sen, chậm rãi hạ xuống đất.

Chỉ còn cách mặt đất chừng một tất, Bồ Tát kia rụt lại một phần, dị tượng đâm thủng bầu trời trên không trung cũng yếu hơn.

Tiếng tụng kinh, tiếng gõ mõ, tiếng gõ chuông, tất cả những âm thanh này đều dần nhỏ lại như thể mọi chuyện đều đã kết thúc rồi.

Trên mặt đất, hai vị ni cô béo cầm một cây bút lông to như cây lau nhà, trên đầu bút dính đầy tàn hương trong lư hương, ni cô nhìn chằm chằm con ruồi kia, ánh mắt như đang trông chờ gì đó.

Thấy cảnh này, trong lòng Tĩnh Tâm sư thái đang tụng kinh cũng xuất hiện chút tham lam, dựa theo tình huống bình thường thì chỉ cần mọi chuyện kết thúc, những thứ trong con ruồi đều là của nàng.

“Thứ này cũng hiếm thấy đấy, không biết vị thế nào nữa.”

Ngay khi nàng tưởng là mọi chuyện đã có chuyển biến tốt thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lý Hỏa Vượng bị ánh sáng vàng bao phủ cả người đột nhiên bắt đầu ho khan, đồng thời càng ho dữ dội hơn.

“Có chuyện gì vậy, ta cảm giác không thấy được hắn nghĩ gì cả, thứ nhỏ bé kia lại cắt ra khỏi trái tim thanh tịnh của chúng ta!”

Một lão ni cô kinh ngạc thét lên.

Vừa dứt câu, Lý Hỏa Vượng ôm cổ mình, miệng mở to hét cỡ, bắt đầu có tiếng nôn khan cực kỳ buồn nôn.

Chương 176: Đan Dương Tử Chưa Chết

Ngay sau đó, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy một cảnh cực kỳ không thể tưởng tượng được, từ trong miệng của đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ kia có mấy chất lỏng xúc tu sền sệt màu đen nhúc nhích chui ra từ sâu trong cổ họng của hắn.

Đó là Hắc Thái Tuế nhưng lại không hoàn toàn là Hắc Thái Tuế, đó là một cái xúc tu treo nửa gương mặt, gương mặt kia chính là Đan Dương Tử!

“Ôi trời, Phật này không chết, hắn vẫn chưa hoàn toàn thành Phật! Thật ra Phật vẫn luôn đi theo Hắc Thái Tuế, hòa làm một rồi trốn trong bụng Lý Hỏa Vượng! Chúng ta tính sai rồi, đây mới là chính chủ!”

…

Sự thay đổi đột ngột này làm cho mọi người đều không phản ứng kịp.

Xúc tu từ trong miệng Lý Hỏa Vượng chui ra, trong nháy mắt kéo căng rồi đâm thẳng về phía trước.

Xúc tu mềm mại của Hắc Thái Tuế sau khi căng ra trở nên cứng rắn vô cùng, trong nháy mắt đã chọc thủng bụng một vị ni cô mập

mạp, miệng vết thương không chảy máu, chỉ không ngừng chảy ra mỡ trắng.

Nhưng mặc kệ bên trong chảy ra cái gì, tiếng kêu thảm thiết của ni cô cũng trở thành một âm thanh không hài hòa khi so với tiếng tụng kinh trang nghiêm.

Khi tiếng tụng kinh yếu dần, pho tượng bồ tát kia không ngưng đọng nữa, mà bắt đầu trở nên lỏng lẻo.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, càng ngày càng có nhiều xúc tu màu đen dính nội tạng của Đan Dương Tử chui ra từ trong miệng của Lý Hỏa Vượng, điên cuồng tấn công các ni cô khác.

Đống xúc tu màu đen này nâng cơ thể của Lý Hỏa Vượng lên, khiến hắn giống như một con bạch tuộc đang chống xúc tu xuống đất không ngừng di chuyển.

Toàn bộ sân bãi loạn thành một đoàn, một ni cô mập vừa muốn ra tay ngăn cản, bức tượng bồ tát trên trời liền sụp đổ.

Dưới sự trợ giúp của Đan Dương Tử, Lý Hỏa Vượng thoát khỏi trói buộc, cục diện hai bên trong nháy mắt bị đảo ngược.

Đám Tĩnh Tâm muốn đối phó Đan Dương Tử, nhưng căn bản là làm không được, không có liên kết thanh tĩnh tâm. Ở trong mắt các nàng, căn bản là không có Đan Dương Tử gì hết, chỉ có một đạo sĩ áo đỏ miệng phun mười mấy cái xúc tu dài.

"Phải nghĩ cách để cho tiểu tử này tiến vào tĩnh tâm với chúng ta, nếu không chúng ta căn bản không ảnh hưởng được đến Đan Dương Tử."

"Không được, làm không được. Đan Dương Tử ở trong bụng hắn, thời thời khắc khắc đều ra tay quấy rối. Sư muội, mau mời Bồ Tát nhập thể đi, nếu còn kéo dài thời gian nữa thì trong am sẽ xảy ra chuyện mất."

Tĩnh Tâm nhìn Lý Hỏa Vượng ở xa xa, trong lòng có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, đã đến bước này rồi, không ai ngờ lại thất bại trong gang tấc.

Mặc kệ trong mắt người khác nhìn thấy gì, hiện giờ trong mắt của Lý Hỏa Vượng, trong miệng mình vốn chẳng có xúc tu gì. Từ nãy đến giờ hắn vẫn đứng im không nhúc nhích, thứ khủng bố đang điên cuồng tấn công những ni cô mập kia chính là Đan Dương Tử.

Câu Tĩnh Tâm vừa nói, hắn cũng nghe thấy được.

"Đan Dương Tử chưa chết? Sao hắn còn chưa chết? Hắn nữa còn đang sống trong bụng mình với Hắc Thái Tuế?"

Lý Hỏa Vượng nháy mắt cảm thấy cả người rét run.

Đan Dương Tử giết người như ma, lấy người luyện đan kia cư nhiên còn chưa chết!

Lý Hỏa Vượng trước kia vẫn cho rằng Đan Dương Tử chỉ đang ăn mòn bản thân từ phương diện tinh thần, hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩa tới, Đan Dương Tử ngay cả cơ thể của hắn cũng không buông tha!

Nhìn Đan Dương Tử ở xa, trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra hận ý cực độ.

"Không được! Phải làm gì đó, ta phải làm gì đó! Ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết! Phải giải quyết hắn, ngay hôm nay!"

Tay phải Lý Hỏa Vượng duỗi về phía "Đại Thiên Lục" ở bên hông, tay trái thì mở túi hình cụ ra.

Từ trong túi hình cụ lấy ra một cái chùy tam lăng sắc bén, nhanh chóng đánh giá các bộ vị trên thân thể mình vài cái, Lý Hỏa Vượng cắn răng, trực tiếp đâm chùy vào lòng bàn tay. Sau đó không ngừng dùng lực, một đường cắm vào trong tủy xương cánh tay.

Đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa làm cho Lý Hỏa Vượng ngất xỉu, dưới tình huống cảm giác đau đớn tăng gấp đôi, loại cảm giác này thật sự khiến người thường khó có thể tiếp thu.

Có lẽ khi sử dụng "Đại Thiên Lục", cảm giác càng đau đớn càng sâu sắc là một chuyện tốt, nhưng lần này Lý Hỏa Vượng lại không có ý định sử dụng "Đại Thiên Lục"

Khi Lý Hỏa Vượng vừa định mở "Đại Thiên Lục" ra, một sợi dây tiên khí phiêu phiêu bay tới, quấn lấy "Đại Thiên Lục" bên hông Lý Hỏa Vượng rồi trực tiếp ném ra ngoài.

"Hài tư, ngươi muốn giúp vi sư thành tiên, đừng có giúp người ngoài quấy rối~"

Lão nhân đầu hói nằm bên trái bỗng nhiên mở miệng nói.

"Giúp người thành tiên chính là đại công đức! Tương lai chờ ngươi leo lên con đường tu tiên ngươi sẽ hiểu!"

Cái đầu trung niên nằm ở giữa nói.

"Ngươi căn bản không tưởng tượng được, ta ở rìa Tiên giới thấy được cái gì! Ta muốn vào đó, ta nhất định phải vào đó! Ta chỉ thiếu một bước nữa thôi! Giúp ta!"

Người nói cuối cùng chính là cái đầu Đan Dương Tử trẻ con.

Chương 177: Chuyện Này Còn Chưa Xong Đâu

"Cút con bà ngươi đi! Dù ta chết thì cũng sẽ không giúp ngươi được!"

Lý Hỏa Vượng cắn răng, rút mạnh chùy tam lăng ra khỏi vết thương.

Đan Dương Tử nhìn Lý Hỏa Vượng, ba cái miệng l*иg ghép vào nhau nhe răng cười.

"Hài tử, mấy chuyện như trảm tam thi, ngươi muốn giúp thì giúp, không muốn giúp cũng phải giúp, ngươi cũng đừng quên ai là sư phụ ngươi."

"Trảm tam thi chó má gì chứ, ngươi cho rằng ta còn tin lời quỷ quái của ngươi sao?! Muốn cơ thể của ta thì nói thẳng! Ta có thể lừa người ngươi, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể lừa ta!"

"Nói cho ngươi biết một chuyện! Ngươi chính là bị những máu thịt tà ma trong đan dược biến thành một con quái vật vặn vẹo như hiện tại! Cái thứ gọi là công pháp thành tiên cũng là do ta bịa đặt ra!"

Nghe được chân tướng, Đan Dương Tử chẳng những không lộ ra biểu tình phẫn nộ, ngược lại sáu đôi mắt còn đồng thời lộ ra khát vọng mãnh liệt.

"Không, hiện tại ta quả thật đã thành tiên, tuy rằng chỉ là bán tiên, nhưng ta thật sự đã nhìn thấy Nam Thiên Môn, nhìn thấy những thần tiên giống như ta ở bên trong, còn nhìn thấy tiên nữ nữa!"

Lý Hỏa Vượng cười lạnh:

"Ha ha, Tiên giới? Nói chuyện với ta nửa ngày, ngươi không nhìn thử xem phía sau ngươi là gì à?"

Ba cái đầu đồng thời quay lại, một Quan m khổng lồ ba đầu sáu tay được hình thành từ đống thịt mỡ đập ngay vào mắt.

"Ầm!"

Đống thịt mỡ hư thối đè xuống, trực tiếp vây khốn Đan Dương Tử tại chỗ.

nửa người Đan Dương Tử chôn trong thịt mỡ, hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt cực kỳ khủng bố nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Yên tâm, vấn đề nhỏ mà thôi. Chỉ cần những ni cô này không liền tâm với người thì sẽ không nhìn thấy ta, đều là một đám mù, dù có lợi hại hơn nữa thì cũng có ích gì."

"Còn ngươi, đừng trách vi sư nói chuyện khó nghe, nếu ngươi nghe lời thì vẫn là đồ đệ của ta, nếu như không nghe lời, vậy ngươi chính là chó hoang ven đường, ta có thể dùng một chân đạp chết bất cứ lúc nào! Ngươi sẽ không thay đổi được gì đâu!"

Nghe hắn nói vậy, một dòng máu chảy thẳng vào đầu Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng siết chặt chuôi đao, sau đó hung hăng cắm vào bụng mình, rồi run rẩy xét qua trái. Lý Hỏa Vượng nâng tay phải bị thiếu ba cái móng tay của mình cắm vào bụng lục lọi.

"Ngươi làm gì đó? Dừng tay!"

Biểu tình của Đan Dương Tử trở nên vô cùng khủng bố.

Hắn muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện mình bị đám ni cô vây khốn.

"Không phải ngươi nói ta cái gì cũng không làm được sao?"

Lý Hỏa Vượng hai mắt đỏ bừng, nhìn Đan Dương Tử hét lớn.

Khi sờ được một thứ không ngừng nhúc nhích, ấm áp như một túi nước ấm. Lý Hỏa Vượng dùng sức kéo đứt tất cả liên kết sau đó run rẩy móc nó ra.

"Vậy thứ này thì sao!"

Lý Hỏa Vượng cố nén sự run rẩy vì đau nhức kịch liệt, giơ đao lên hung hăng đâm vào dạ dày trong tay mình, một đống nước đen tựa như mực phun ra từ miệng vết thương.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Đan Dương Tử trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

"Nghiệt đồ, ngươi căn bản không biết mình đang làm cái gì! Ngươi cho rằng mình có thể đấu được ta sao? Đừng nằm mơ! Kết cuộc của ngươi đã sớm được định trước rồi!"

Lý Hỏa Vượng cắn răng, hung hăng đâm xuống một lần nữa. Lúc này đây, dạ dày trong tay đã bị hắn đâm thủng hoàn toàn.

"Định mệnh? Ta không tin mấy thứ vớ vẩn này! Đầu hói!! Chuyện này còn chưa xong đâu!!!"

…

Cái tiếng xì xì không ngừng vang lên, chất lỏng màu đen liên tục phun ra từ lỗ hổng trên túi dạ dày của Lý Hỏa Vượng.

Dù sao đây cũng là dạ dày của mình, Lý Hỏa Vượng tỏ ra cực kỳ thống khổ lảo đảo ngã xuống đất.

Nhưng khi nhìn thấy thân thể tà dị của Đan Dương Tử trước mắt cũng bắt đầu trở nên bất ổn, trên mặt hắn lộ ra một tia khoái ý.

Chỉ cần có thể giết chết Đan Dương Tử, phải chịu bao nhiêu khổ hắn cũng cam!

"Bạch nhãn lang! Nếu không phải đạo gia ra tay thì ngươi vẫn còn trầm luân trong suy nghĩ tâm thần của mình kìa!!!"

Lý Hỏa Vượng cắn răng, run rẩy dùng sức đè đao xuống, cắt đứt túi dạ dày, lộ ra Hắc Thái Tuế đã bị bổ thành hai nửa bên trong.

"Con bà nó ta có nhờ ngươi ra tay sao? Tất cả là do ngươi! Chính ngươi là kẻ khiến ta phải sống trong đau khổ!"

"Tốt! Rất tốt!"

Ba đôi mắt của Đan Dương Tử lộ ra sát ý cực hạn. loại sát ý này cũng đồng thời lây nhiễm Lý Hỏa Vượng.

Vào giờ khắc này, trong lòng Lý Hỏa Vượng không còn bất kỳ tình cảm nào, thứ hắn duy nhất muốn làm ngay bây giờ chính là giết Đan Dương Tử!

Ngay khi bầu không khí áp lực này đạt đến đỉnh điểm, một bầy ruồi từ trên trời giáng xuống, mang theo sự mục nát và dơ bẩn bao trùm cả hai người.

Sáu vị sư thái Tĩnh Tâm ở nơi xa, hai tay cầm phật châu chắp ngay trước ngực, bắt đầu niệm kinh theo bức tượng Phật khổng lồ.

Chương 178: Phục Hồi Tinh Thần

"Vô khổ, tập, diệt, đạo. Vô trí diệc vô đắc, dĩ vô sở đắc cố. Bồ đề tát đõa y Bát nhã Ba la mật đa cố, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh Niết bàn. Tam thế chư Phật, y Bát nhã Ba la mật đa cố, đắc A nậu đa la Tam miệu Tam bồ đề!"

Khi tiếng tụng kinh vang lên, sự già yếu, dơ bẩn và mập mạp trên

người các nàng đều bắt đầu biến mất với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, bầu trời bắt đầu xuất hiện dị biến, trời nứt ra, bên trong xuất hiện một con mắt che khuất cả bầu trời, là con mắt trợn ngược vô cấu vô tịnh của La Hán.

"Hanh!"

Một tiếng gầm thét xuyên qua mấy chục dặm, toàn bộ không gian đều vì nó mà rung lên. Tất cả những thứ không bình thường trong An Từ Am, bao gồm cả Đan Dương Tử đều bị phân tán một cách nhanh chóng.

Bạch Linh Miểu mơ màng tỉnh lại. Đợi tới khi hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, nàng phát hiện mình đang nằm trên một cái nồi cơm chiên đầy dầu mỡ, hai tay bóc cơm liều mạng nhét vào miệng mình.

"Ọe!"

Nhổ cái đống d*i béo ngấy trong miệng ra, Bạch Linh Miểu hoảng hốt nhìn bốn phía.

Nhìn xung quanh một lúc, lúc này nàng mới phát hiện xung quanh phòng bếp trong An Từ Am mà ngày thường mình hay ngồi đều là ni cô mập đang ăn cơm, tiếng nhai nuốt không ngừng chui vào lỗ tai nàng.

Bạch Linh Miểu quay đầu lại, nhìn về cái nồi sắt, phát hiện nồi cơm này không phải dành cho một người mà là cho cả một bàn.

Cẩu Oa, Tiểu Mãn, Bảo Lộc, Dương Tiểu Hài, Cao Trí Kiên tất cả mọi người đều ở đây, họ ăn như hổ đói, giống hệt những ni cô kia.

Nhưng rất nhanh, họ liền tỉnh táo lại, hoảng hốt nhìn xung quanh.

"Chuyện...Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Sao chúng ta lại ở đây?"

Những người khác hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Linh Miểu nhìn một vòng, phát hiện những người khác đều ở đây, chỉ thiếu Lý Hỏa Vượng.

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Không phải nói là đi trừ tà cho sư huynh sao? Sao đột nhiên lại chạy tới đây ăn cơm? Một món đồ ăn cũng không có, ngấy như vậy thì làm sao ăn được."

Cẩu Oa nói xong nhìn về phía bàn khác, phát hiện các ni cô giờ phút này căn bản không thèm để ý tới họ, chỉ biết điên cuồng nhét đồ ăn vào miệng. Chỉ có điều thứ họ ăn không phải là cơm chiên, mà là những cái bánh bao bị mốc.

Trên mặt Bạch Linh Miểu xuất hiện tia lo lắng, nàng đi tới phía sau một vị ni cô mập hỏi thăm.

"Vị ni cô này, xin hỏi ngươi có thấy Lý sư huynh của ta không?"

"Lý sư huynh? Thằng nhóc tâm tố đúng không? Hắn ở chỗ Tĩnh Tâm sư thái, ngươi đi tìm nàng đi."

Ni cô kia dù trả lời nhưng cũng không quay đầu, miệng thì nói còn tay thì đoạt, chỉ sợ cướp chậm là không có đồ ăn.

Thế là đám người lại một lần nữa đi ngang qua đầm lầy thức ăn mốc meo. Khi đi tới cửa phòng của Tĩnh Tâm sư thái, họ nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang đứng nói chuyện với một ni cô có dáng vẻ vô cùng kỳ lạ. Ni cô kia rất lạ, hốc mắt trống rỗng, hai mắt đều teo tóp vào bên trong.

Cơ thể gầy còm, nhưng da trên người lại rất rộng, da trên cằm có thể rũ xuống bụng, da trên bụng có thể buông xuống đất.

Nghe được tiếng bước chân, Lý Hỏa Vượng xoay người lại, mỉm cười vẫy tay về phía họ, ý bảo họ đi qua.

Bạch Linh Miểu thoáng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng thấy Lý sư huynh cười.

"Các ngươi tới rồi? Có bị dọa sợ không? Thần thông của các sư phụ trong An Từ Am còn chưa thu về, ảnh hưởng một chút cũng là chuyuện bình thường."

Lý Hỏa Vượng giải thích với họ.

Bạch Linh Miểu vừa tới gần, đã bị dung mạo của ni cô gầy như củi kia làm cho kinh diễm, vì đối phương quá xinh đẹp.

Dù dáng vẻ có kỳ lạ, dù bản thân nàng cũng là nữ nhân. Bạch Linh Miểu kéo Lý Hỏa Vượng ra xa, nhỏ giọng hỏi.

"Lý sư huynh, người này là ai?"

"Nàng là Tĩnh Tâm sư thái, sao thế? Không biết à?"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, thiếu nữ mắt mù da rơi tới đất ở nơi xa hướng về những người khác gật đầu một cái.

"Tĩnh Tâm?! Nàng ta?! Là cái cô mập đi cũng đi không được đó hả?!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc tới trợn tròn mắt, sự tương phản này hình như cũng quá lớn rồi.

"Công phu của An Từ am không giống với những nơi khác, tất cả mọi người đừng hỏi. Chỉ có điều, cũng may có Tĩnh Tâm sư thái, cái giá mà nàng trả cuối cùng cũng có hiệu quả, phiền phức của ta đã mất rồi. Đan Dương Tử sẽ không đi ra nữa."

Khi nghe được câu nói cuối cùng của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người đều mặt mày hớn hở, nhao nhao chúc mừng Lý Hỏa Vượng.

Sau khi trao đổi đơn giản vài câu, Lý Hỏa Vượng mỉm cười giơ hai tay lên rồi ấn xuống, tạm dừng tất cả câu hỏi của những người khác lại.

Chương 179: Cha Mẹ 1

"Ta còn chút việc cần phải làm ở đây, phỏng chừng còn phải ở lại một thời gian, các ngươi đi trước, chờ xong việc thì ta sẽ mau chóng tới gặp."

"Lý sư huynh, chuyện gì mà lâu như vậy? Hay là để chúng ta ở lại

giúp các ngươi?"

Nghe được chuyện phải tách ra hành động, Bạch Linh Miểu là người đầu tiên tỏ vẻ không đồng ý.

"Đừng làm càn, chuyện tu luyện các ngươi không giúp được gì đâu. Đi trước đi, nhiều nhất là mười ngày, ta liền đuổi kịp."

"Hơn nữa các ngươi không phải muốn về nhà sao? Nhanh đi thôi, đã trì hoãn ở đây lâu lắm rồi, nếu trì hoãn thêm nữa thì phải đón Tết ở ngoài mất."

"Yên tâm đi, ta cũng không phải là ở đây luôn. Đừng lo lắng. chỉ cần các ngươi đi theo con đường mà ta đã vẽ trên bản đồ thì ta nhất định có thể đuổi kịp."

Dưới sự khuyên bảo của Lý Hỏa Vượng, các sư huynh muội khác rốt cục cũng bị thuyết phục, đều xoay người rời khỏi An Từ Am.

Khi bóng lưng họ dần dần biến mất, ý cười trên mặt Lý Hỏa Vượng cũng dần lạnh xuống, thay vào đó là một vẻ đau đớn.

Hắn cởi đạo bào màu đỏ của mình ra, kéo áo khoác của mình ra, ở bụng hắn có một vết thương cực lớn, đám giòi bọ màu trắng lít nha lít nhít chui ra chui vào ở bên trong.

"Ở lại An Từ Am, qua vài ngày thì vết thương này sẽ khỏi hẳn. Thứ ngươi nên lo là một chuyện khác, ngươi hiểu ta nói gì mà."

…

Lý Hỏa Vượng đè vết thương, chậm rãi di chuyển đến phòng Tĩnh Tâm. Dựa vào chân tường từ từ ngồi xuống.

"Ngay cả các ngươi cũng không đối phó được Đan Dương Tử?"

Lý Hỏa Vượng mở miệng hỏi.

"Đương nhiên đối phó được, chỉ cần giết ngươi là được."

Lời nói của Tĩnh Tâm chọc cười Lý Hỏa Vượng.

"Không nghĩ tới sư thái còn biết nói chuyện cười."

"Ta không nói chuyện cười với ngươi, gốc rễ của Đan Dương Tử hiện tại đã triệt để cắm vào trên người ngươi, ngươi bây giờ chính là một trong tam thi còn dang dở của hắn."

"Nhưng ngươi lại muốn sống, hơn nữa còn muốn lột sư phụ của ngươi ra, đây quả thật là một công việc tinh tế. Dù sao thì liên kết của các ngươi đã quá sâu, thậm chí có thể nói, ngươi hiện tại đã có thể coi là một nửa Đan Dương Tử. Đây cũng là lý do vì sao ta không bóc Hắc Thái Tuế trong dạ dày ngươi ra. Vì lúc này nó đã không còn là của riêng Đan Dương Tử, mà còn thuộc về ngươi."

Việc Lý Hỏa Vượng mời ni cô của An Từ Am tiêu diệt Đan Dương Tử đã thất bại, tuy rằng khi các nàng và Lý Hỏa Vượng hợp tác với nhau, khiến Đan Dương Tử bị trọng thương, hơn nữa tạm thời trục xuất hắn.

Nhưng đây vẻn vẹn chỉ là kế tạm thời, phiền phức vẫn còn đấy, chưa được giải quyết hoàn toàn.

Lý Hỏa Vượng trốn trong bóng tối dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo, chết lặng nhìn tầng tầng ngói rêu trên đỉnh miếu bên ngoài.

"Chuyện này không thể trách chúng ta, ta cũng không biết sư phụ ngươi thế mà lại còn một nửa còn sống. An Từ Am chúng ta tương đối am hiểu Không Ngã Giới, nhưng mấy chuyện liên quan đến da thịt thì đám lừa trọc không chịu giới luật bên Chính Đức Tự giỏi hơn nhiều."

"Sư thái, ta không trách ngươi, ta chỉ muốn hỏi còn bao lâu nữa ta sẽ triệt để biến thành Đan Dương Tử?"

"Dựa theo tính toán hiện tại, thì còn hai tháng."

Tĩnh Tâm sư thái nói xong thì đi vào khúc râm, tới bên cạnh cái nôi trúc đang nhẹ nhàng lay động, nhìn lão nhân trong nôi, trên mặt nàng lộ ra nụ cười hòa ái.

"Ồ..."

"Cho nên ngươi định làm gì?"

"Ta vẫn còn phải chờ một đáp án, sư thái, ta có thể mượn một ít đồ của ngươi không?"

Căn phòng tối tăm nhất thời yên tĩnh lại, sau đó yên tĩnh rất lâu.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, biểu tình hơi có chút giãy dụa. Cuối cùng, hắn mở choàng mắt ra, bóng tối bốn phía đã bị màu trắng thay thế, hắn lại đi tới bệnh viện một lần nữa.

Sau khi cẩn thận phân biệt một phen, Lý Hỏa Vượng phát hiện đây không phải là bệnh viện tâm thần, mà là bệnh viện bình thường, trong ảo giác, vết thương của mình thoạt nhìn còn chưa khỏi.

Mà mẹ của hắn, Tôn Hiểu Cầm lúc này đang ngồi trên một cái ghế nhỏ nằm sấp trên giường, ngủ rất say sưa.

Trong ký ức của Lý Hỏa Vượng, mẹ hắn là một người rất thích sạch sẽ, nhưng hiện giờ mái tóc nàng bóng dầu, nhìn qua là biết đã lâu rồi chưa tắm rửa.

Lý Hỏa Vượng muốn đưa tay ra, nhưng lại phát hiện tứ chi của mình đều bị trói chặt. Thế là hắn chỉ có thể nhẹ giọng gọi.

"Mẹ, là ta, Hỏa Vượng."

Khi Tôn Hiểu Cầm mở mắt ra thì phát hiện con trai mình đang nhìn mình chằm chằm, hơn nữa vô cùng bình tĩnh gọi mẹ. Nàng kích động nhào tới, ôm chặt lấy hắn.

"Con trai, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi."

Im lặng đợi nửa ngày, đợi đến khi cảm xúc của đối phương bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng mới mở miệng hỏi:

"Mẹ, cha ta đâu?"

"Ba ngươi đi kiếm tiền rồi, nhà chúng ta hiện tại rất thiếu tiền, hơn nữa còn nợ không ít nợ nước ngoài."

Chương 180: Cha Mẹ 2

Vừa nói xong lời này, trong lòng Tôn Hiểu Cầm nhất thời cảm thấy hụt hẫng, vội vàng nâng lấy mặt Lý Hỏa Vượng đau lòng giải thích:

"Hỏa Vượng, mẹ không trách ngươi, ta biết, đây cũng không phải là đều còn muốn. Đều là cái thứ bệnh điên chết dẫm kia! Tại sao nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác lại rơi xuống đầu con ta chứ."

"Mẹ, mẹ có thể giúp ta cởi trói một tay không? Ta muốn thả lỏng một chút."

Nhìn bộ dáng nói chuyện bình thường của con trai, Tôn Hiểu Cầm do dự một lát, rồi trên mặt cũng nở nụ cười.

"Được được, lỏng một chút cũng tốt, mỗi ngày đều bị cột, cơ thể cũng bị cột hư."

Sau khi lấy lại tự do cho tay phải, Lý Hỏa Vượng nhìn Tôn Hiểu Cầm cười cười.

"Cảm ơn mẹ."

Nói xong, hắn thò tay vào trong bộ đồ bệnh nhân của mình, móc ra một chuỗi phật châu bằng vàng nặng trịch.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tôn Hiểu Cầm, Lý Hỏa Vượng đặt phật châu vào tay nàng.

"Mẹ, cầm đi đổi chút tiền, trả hết nợ trong nhà, số còn dư thì đem đi chuộc lại nhà của chúng ta. Ta vẫn rất thích tiểu khu này."

Tôn Hiểu Cầm cầm chuỗi phật châu vàng, vẻ mặt có chút hoang mang lo sợ.

"Chuyện này...Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Con trai, vàng này từ đâu đến? Ngươi đã đi ra ngoài lấy nó lúc ta ngủ sao?"

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng lắc đầu, hắn tháo khối ngọc bội trên cổ mình xuống, đồng dạng đặt vào tay Tôn Hiểu Cầm

"Mẹ, cái này cũng cầm đi, hẳn là cũng có thể đổi chút tiền, dù ta

biết đều là ảo giác, ta cũng không muốn nhìn thấy mẹ chịu khổ trước mắt ta."

Nghe nói như vậy, Tôn Hiểu Cầm không để ý đến vàng và ngọc bội trong tay, hai tay nắm lấy bả vai Lý Hỏa Vượng không ngừng lay động, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

"Con trai, ngươi nhìn kỹ đi! Ta là mẹ của con, không phải là ảo ảnh, không phải là ảo ảnh đâu!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay qua, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

"Ừm, ừm, mẹ là thật, mẹ không phải là ảo ảnh, haha, ta chỉ đang chọc ngươi thôi…"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, Tôn Hiểu Cầm kích động chắp hai tay lại, lẩm bẩm Bồ Tát phù hộ.

Ngay khi nàng kích động lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị để cho Lý Hỏa Vượng gọi video với ba thì thấy hắn vươn tay phải ra, bứt một cúc áo trên người nàng, sau đó nhét vào ngực mình.

Có lẽ lần này là do Lý Hỏa Vượng chủ động chuyển đổi, cho nên tốc độ trở về vô cùng nhanh.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy người cha tóc bạc xuất hiện trong video, còn chưa kịp nói nửa câu thì mọi thứ xung quanh đã thay đổi, biến thành một không gian tăm tối.

Tĩnh Tâm sư thái trong tay cầm phật châu màu vàng, đứng ở nơi đó yên lặng nhìn hắn.

Lý Hỏa Vượng biểu tình có chút do dự, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, hô hấp càng lúc càng dồn dập, giờ phút này đầu óc hắn rất rối loạn.

Cắn răng một cái, Lý Hỏa Vượng đưa tay lên sờ ngực mình, nhưng rồi bất chợt cứng đờ, vì nơi đó không có bất kỳ thứ gì.

Đối mặt với kết cục đã sớm dự liệu, Lý Hỏa Vượng nở một nụ cười.

"Haha, ta sớm nên nghĩ đến, nơi đó sao có thể là thật, ta cư nhiên ta nghe lời người trong ảo giác nói, ta thật sự là điên rồi."

Lý Hỏa Vượng cười xong lại ngừng, vì hắn phát hiện đây tựa hồ cũng không phải tin tức tốt gì, nếu bên kia là giả, thì đường lui cuối cùng của hắn trong ảo tượng cũng biến mất.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói với không trung:

"Mẹ, không dọa mẹ sợ chứ? Mau trói tay ta lại đi, miễn cho ta đu.ng phải ngươi."

Tĩnh Tâm sư thái một mực yên lặng nhìn hết thảy, thế rồi bỗng nhiên nói chuyện.

“Nếu bên kia là giả, vậy ngươi đang nói chuyện với ai?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn ni cô trong bóng tối.

"Tự nói với mình không được sao?"

"Tiếp theo ngươi định làm gì?"

Đôi mắt của Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt bị sát ý bao trùm.

"Ta muốn Đan Dương Tử chết!”

…

Lý Hoả Vượng ngồi dưới đất, trên mặt lộ rõ vẻ do dự và giãy dụa.

Hắn ngồi ngơ ngẩn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng thì nhấc bút lông viết lên giấy tuyên thành.

Chẳng qua Lý Hoả Vượng cứ viết được vài chữ lại phải ngừng lại một lúc rất lâu.

Hắn không quen dùng bút lông là một chuyện, cái quan trọng hơn chính là bây giờ hắn đã bắt đầu quên cách viết của rất nhiều chữ thường ngày vẫn dùng.

Lý Hoả Vượng hiểu rất rõ, điều này chứng tỏ bản thân hắn càng lúc càng giống Đan Dương Tử

Sau khi lưu loát viết ra một đống, cuối cùng Lý Hoả Vượng đè bút viết xuống năm chữ lớn: LÝ HOẢ VƯỢNG TUYỆT BÚT.

Viết xong xuôi tất cả, hắn thổi khô trang giấy rồi đưa nó cho ni cô mập mạp đứng bên cạnh.

“Nếu mấy vị sư huynh sư muội trở về tìm ta, làm phiền ngài đưa phong thư này đến tận tay người cao lớn kia, hắn biết chữ.”

Ngay sau đó hắn lại đưa thiên thư, hồ lô và cả đạo linh ra:

“Còn phải làm phiền ngài đưa luôn ba món đồ này cho họ. Họ đã biết cách dùng hồ lô và đạo linh, còn thiên thư này à, coi như để lại cho họ chút kỷ niệm đi.”

Chương 181: Như Ngươi Mong Muốn

Diệu m đưa mắt nhìn sơ hai món đồ kia xong thì chuyển hướng đến Đại Thiên Lục bên hông Lý Hoả Vượng.

“Không đưa thứ kia à?”

Lý Hoả Vượng đè tay lên thẻ trúc đã mang đến cho mình vô vàn thống khổ, khẽ lắc đầu:

“Không đưa. Thứ này là vật xui xẻo, để lại cho họ ta không yên. Cứ để nó đi theo ta thì tốt hơn.”

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Lý Hoả Vượng nghiêng đầu nhìn về phía Tĩnh Tâm đang chờ ở bên cạnh:

“Sư thái, tất cả mọi việc đều chuẩn bị xong cả rồi, chúng ta đi thôi.”

Tĩnh Tâm sư thái khẽ gật đầu, xoay người đi vào sâu trong An Từ Am. Da thịt trên người nàng đến phất phơ như làn váy, kéo lê trên mặt đất.

Nàng đi phía trước, Lý Hỏa Vượng che bụng đi theo sau. Hai người đều im lặng không nói chuyện.

Họ xuyên qua ‘đầm lầy’ thức ăn mốc meo, sau đó lại đi qua vài toà đổ nát, miếu thờ dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi…Cuối cùng, một tòa tháp phật màu đen cũng dần hiện ra trước mắt hai người.

Nhìn thấy tòa tháp này, Tĩnh Tâm mở miệng.

"Ngươi muốn làm như vậy thật ư?"

Lý Hỏa Vượng gật đầu:

"Lời ngài nói lúc trước đã cảnh tỉnh ta. Thật ra chuyện ta vẫn luôn muốn làm chính là hoàn toàn tiêu diệt Đan Dương Tử. Về phần bản thân có thể hay không sống sót hay không thì...Haha…"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng thấp giọng cười

"Bây giờ nghĩ lại thì thật ra ta cũng chẳng quan tâm đến cái mạng mình như vậy đâu.”

"Hítzzz."

Lý Hỏa Vượng đè chặt vùng bụng bị thương, thở hắt ra một hơi. Nét mặt hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi vô cùng.

"Sư thái ơi, nói thật là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ta cũng mệt mỏi rồi. Ta không muốn nhìn thấy mẹ ta chịu khổ nữa, cũng không muốn thời thời khắc khắc đều phải chịu đựng cảm giác bị Đan Dương Tử ăn mòn. Ta thật sự muốn nghỉ ngơi cho thoải mái rồi."

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới chuyện bản thân sắp phải chết, trong lòng cũng không sợ hãi như đã tưởng tượng. Ngược lại, hắn còn cảm thấy tâm tình có chút nhẹ nhõm.

"Haizz, ta cảm thấy mệt mỏi thật sự ấy…”

Tĩnh Tâm sư thái gật đầu, dẫn Lý Hoả Vương đi về phía tháp phật.

"Vậy được rồi, như ngươi mong muốn."

"Đa tạ sư thái. Ta đã gặp rất nhiều rất nhiều người trong thế giới này, tính ra ngài là người duy nhất được coi là tốt đấy."

"Ta là người xuất gia, người xuất gia dùng lòng dạ từ bi, đây là điều tất nhiên thôi."

"Sư thái, nếu ngài là đệ tử Phật môn, ta có thể hỏi một câu được không?"

"Ồ? Câu gì?"

"Ngươi nói xem, trên thế giới này, người chết rồi sẽ biến thành quỷ thật ư?"

"Vậy ngươi cứ đợi thêm tí nữa đi, xem chết rồi thì cảm thấy là biến thành quỷ tốt hơn hay tan thành mây khói tốt hơn nhỉ?"

"Ta cảm thấy con người lúc sống đã mệt lắm rồi, chết thì tranh thủ nghỉ ngơi chút đi, đừng có quậy cọ làm gì."

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng cực kỳ thản nhiên.

Tĩnh Tâm hơi nghiêng đầu, lại một lần nữa dùng mắt héo rút của mình nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi xác định là không còn bất kỳ lo lắng nào nữa à? Phàm thế này thật sự không có bất kỳ thứ gì đáng để ngươi lưu luyến ư?"

Nét mặt Lý Hỏa Vượng hơi cứng lại, trong đầu của hắn nhớ tới rất nhiều việc.

"Có chứ. Nhưng nếu bây giờ đi cùng họ, ta sẽ chỉ làm tổn hại mọi người mà thôi."

Tĩnh Tâm sư thái nhìn thấy biểu cảm của hắn thì không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía toà tháp đen trước mặt.

Đến gần mục tiêu, Lý Hỏa Vượng nghe thấy những tiếng sàn sạt. m thanh kia cực kỳ đặc biệt, giống như tiếng động do những phiến lá cọ sát vào nhau tạo thành.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, cuối cùng cũng nhận ra âm thanh kia đến từ đâu tới.

Đó là lũ gián!

Hằng hà sa số côn trùng đen bị nhét vào trong tháp, lúc nha lúc nhúc.

Bước chân Tĩnh Tâm không ngừng lại, cứ thế mà dẫn theo Lý Hỏa Vượng đi thẳng vào giữa đám gián.

Cảm giác bị gián bò khắp người rất chi là khó chịu, nhưng hiện giờ Lý Hỏa Vượng đã quyết tâm chịu chết nên cũng chẳng thèm để ý đến mấy thứ này.

Hắn chỉ có thể dùng lực đẩy đám côn trùng đang bò loạn khắp nơi kia ra, miễn cưỡng đi theo, không tụt lại phía sau.

Đi giữa đống gián khoảng nửa nén hương, trước mắt Lý Hỏa Vượng chợt trống không, còn chưa kịp thở chậm lại một hơi thì đồ vật trước mắt đã khiến cả người hắn run lên.

Có vô số con chuột màu xám có kích thước to nhỏ khác nhau đang đan đuôi vào nhau, tạo thành nhiều đống chuột lớn di chuyển sát bên nhau.

Những đống chuột này lại ghép nối với nhau, tạo thành một núi chuột to lớn.

Giờ phút này, những đôi mắt to có bé có trong núi chuột kia đang nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

Bên trên núi chuột đang nhúc nhích kia có một cái hang, giống như đang ở đó chờ người tiến vào.

"Là cái này hả?"

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nhấc chân bước về phía cái hang trên núi chuột.

Chương 182: Áo Cảnh Giáo

Vừa đi được mấy bước, Lý Hỏa Vượng đã ngừng lại. Quay về phía Tĩnh Tâm, xác nhận thêm một lần nữa:

"Sư thái, ngài chắc là sau khi ta chết, các người có thể thật sự giải quyết được Đan Dương Tử chứ?"

Mạng của mình chỉ là chuyện nhỏ, khiến thứ súc sinh đáng chết kia vạn kiếp bất phục mới là lớn nhất.

Sau khi nhận được câu trả lời cực kỳ chắc chắn thì Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, nhấc chân đi tới hang chuột.

Trước khi chết, hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng chính là bóng dáng Dương Na cùng Bạch Linh Miểu. Thời gian dần trôi, cơ thể của các nàng dần chồng khít lên nhau.

"Vĩnh biệt, cái chỗ giẻ rách này!"

Lý Hỏa Vượng nghĩ xong liền muốn nhấc chân chạy thẳng vào trong hang.

Mắt thấy Lý Hỏa Vượng sắp chui vào hang chuột, giọng nói của Tĩnh Tâm chợt vang lên từ phía sau.

"Nếu ngay cả chết mà ngươi cũng không sợ, vậy ta có thể tiến cử cho ngươi một lựa chọn khác. Nếu thật sự không được thì ngươi lại chết cũng không muộn."

Nghe được lời này, Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn hướng Tĩnh Tâm.

"Còn có biện pháp khác ư?"

Tĩnh Tâm gật đầu, dùng ngón tay chỉ vào Đại Thiên Lục bên hông hắn:

“Tìm kiếm nguyên chủ của vật này, xin trợ giúp."

"Nó á?"

Lý Hỏa Vượng nhìn thẻ tre màu đỏ kia, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

"Sư thái, lúc trước vẫn chưa từng hỏi ngài, rốt cuộc thì thứ dùng máu thịt để hiến tế này đến từ đâu thế?”

"Áo Cảnh giáo."

Tĩnh Tâm sư thái nói ra một cái tên mà Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất chi là xa lạ.

"Trong quá khứ họ chia làm hai giáo phái: một là Áo giáo, một là Cảnh giáo. Sau đó không biết thế nào lại tụ tập thành một phái, Đại Thiên Lục trong tay ngươi chính là đồ của họ."

"Áo Cảnh giáo?"

Lý Hỏa Vượng đứng tại nguyên chỗ tự lẩm bẩm. Phật giáo, Đạo giáo thì hắn biết chứ cái gì mà Áo Cảnh giáo...đúng là lần đầu tiên nghe nói.

"Họ có biện pháp tách Đan Dương Tử khỏi cơ thể ta ư?"

"Ngươi có thể đi tìm họ thử xem sao. Nếu nói trên đời này có ai có thể giúp ngươi giải quyết tình trạng cổ quái này, thế thì chỉ có những kẻ còn cổ quái hơn. Đương nhiên, nếu họ thật sự giúp ngươi thì chưa chắc sau này ngươi sẽ thoát thân được. Chẳng qua đến chết ngươi còn chẳng sợ thì chắc là cũng không sợ mấy cái này đâu nhỉ?"

Nói xong, Tĩnh Tâm dùng tay nhấc lớp da lỏng lẻo trên người lên rồi nhẹ nhàng gấp lại. Ngay sau đó nàng dùng ngón tay rạch nhẹ, một tấm da người cứ thế mà bị rọc xuống.

Móng tay đen nhánh di chuyển nhanh như cắt, vạch lên tấm da một đám nữ thư văn hình chữ nhật.

Sau khi viết xong, nàng đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng rồi đặt thứ này vào trong tay hắn

"Cầm cái này cho họ xem, ít nhất thì họ sẽ không lập tức động thủ. Nếu họ cũng không có cách nào, ngươi lại trở về chết cũng không muộn."

Lý Hỏa Vượng dùng tay nhẹ nhàng văn vê tấm thư da trên tay. Ngay cả quyết tâm chịu chết hắn cũng đã hạ xong, ai ngờ lại nảy ra một đường sống.

"Đa tạ sư thái! Nếu thật sự giải quyết triệt để được Đan Dương Tử, ngày sau ta tất sẽ dũng tuyền tương báo!"

Có phải chết hay không cũng được, Lý Hỏa Vượng nắm chặt đường sống cuối cùng này, nghiêng đầu đi về phía đám gián ở bên ngoài.

"Sư thái, một lời đã định! Nếu họ cũng không giải quyết được Đan Dương Tử, vậy thì hai tháng sau ta sẽ quay lại để ngài giết!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng rời đi không lâu, một ni cô mập mạp bước ra từ trong đống chuột, đi đến bên cạnh Tĩnh Tâm.

"Sư thái, sao người lại có lòng trợ giúp tên tiểu tử kia? Thế mà lại dùng thân làm thư da, đây chính là đại nhân tình đó. Ban đầu chúng ta vốn chẳng hợp với đám người kia mà."

Nét mặt Tĩnh Tâm sư thái cực kỳ phức tạp, chăm chú nhìn theo phương hướng Lý Hỏa Vượng rời đi. Một lúc lâu sau nàng mới từ từ mở miệng.

"Trước đó đứa nhỏ này nâng lấy mặt của ta, gọi ta là mẹ."

"Ngươi biết rồi đấy, dù là cách làm hay cách nói thì hắn đều rất giống Từ nhi khi còn trẻ. Thật sự rất giống."

…

"Thiên thư, đạo linh, hồ lô." bên trong An Từ Am, Lý Hỏa Vượng kiểm kê mấy thứ lúc trước đã lấy ra, nhờ ni cô bảo quản hộ.

Đã muốn đi tìm Áo Cảnh giáo thì mấy đồ vật này, rồi còn có di thư nữa, tất nhiên là không thể để ở đây được rồi. Nói không chừng, trên đường đi sẽ dùng đến.

Đối với Lý Hỏa Vượng mà nói, lúc này hắn thật sự có cảm giác giống như đang nằm mơ vậy. Thế mà lại còn biện pháp giải quyết Đan Dương Tử, dù cho có lẽ phần trăm thành công vô cùng nhỏ bé.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị cầm những đồ vật này rời đi thì hắn lại nhận ra mấy thứ này có tí thay đổi.

"Đây là...Dấu răng à?"

Lý Hỏa Vượng dùng tay sờ sờ một góc thiên thư, nghi hoặc nhìn về phía Diệu Tâm đang đứng kế bên.

Vị ni cô mập mạp này lập tức chột dạ, liếc xéo lên xà nhà.

Chương 183: Khúc Mắc

"Diệu Tâm sư phụ, dấu răng này là do ngài gặm ra nhỉ. Ngài có biết thiên thư này là cái gì không? Nói thật, ngài giúp tôi hiểu rõ, tôi còn phải cảm ơn ngài nữa kìa."

"Đâu có, không phải ta gặm đâu. Dấu răng này có ngay từ đầu rồi ấy. An Từ Am chúng ta giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi đừng vu hãm người tốt nha."

Nhìn kỹ thuật nói dối vụng về của đối phương, Lý Hỏa Vượng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Ngay sau đó hắn lại cầm hồ lô lên, lắc lắc. Bên trong thế mà lại trống không, viên dương thọ mất tích luôn rồi. Lý Hỏa Vượng lại nhìn ni cô mập mạp bên cạnh mình.

Lúc này nàng càng vục mặt vào đống đồ ăn, ăn lấy ăn để.

Không biết tại sao, mặc dù bị trộm đồ nhưng Lý Hỏa Vượng lại không cảm thấy bất ngờ tí nào.

Lúc trước, thế mà mình lại nghĩ đến chuyện đưa mấy thứ đồ kia cho vị ni cô tham lam thành tính này bảo quản, vậy thì cũng nên sớm lường trước được kết cục như vậy.

Lý Hỏa Vượng vác ba món đồ lên lưng, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, vỗ vỗ lên mớ thịt mỡ của ni cô mập mạp

"Diệu Tâm sư phụ, có duyên sẽ gặp lại."

Ngay sau đó, hắn xoay người đi về phía cửa. Vừa đến nơi thì Lý Hoả Vượng bỗng dừng lại, nghiêng đầu nhìn ni cô ở sau lưng.

Vừa mới quay đầu liền nhìn thấy ni cô đang liếc trộm mình vội vàng chôn đầu vào mớ đồ ăn.

Thấy Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi tới trước mặt mình, muốn nói gì đó nên Diệu Tâm nhanh miệng trước, ngữ khí cực kỳ thản nhiên.

"Thứ kia bị ta ăn rồi, hương vị chẳng ra sao cả. Có bản lĩnh thì ngươi đi đến chỗ sư thái kiện cáo ta đi!"

Nhìn ni cô trước mặt rặt một vẻ lợn chết không sợ nước sôi, Lý Hỏa Vượng bật cười.

"Đừng nghĩ ta nhỏ mọn vậy chứ, ta quay lại là muốn hỏi ngài chút chuyện thôi. Ngài biết Áo Cảnh giáo chứ?"

Diệu Tâm nhai nhai vụn thức ăn trong miệng, nét mặt có hơi hoang mang.

“Không phải ta đã nói với ngươi là Áo Cảnh giáo cùng Thập Tự tự đều ở phía tây đại sơn rồi à? Địa giới đều nói rõ năm rõ mười rồi còn gì, ngươi không tự đi tìm được à?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu:

“Thứ ta nói không phải địa chỉ. Ta muốn ngài xem Áo Cảnh giáo là giáo phái như thế nào? Bối cảnh của họ ra sao, người của họ là dạng nào?"

Diêu m nghe xong thì ngũ quan trên khuôn mặt tròn trịa ngọt ngào lập tức nhăn nhúm, xô vào nhau thành một đống y như cái bánh bao cỡ bự.

"Đến cả Đại Thiên Lục ngươi cũng, thế mà lại không biết đám người kia là thứ gì à? Nói đơn giản thì họ là một đám quái nhân."

"Quái nhân? Còn quái hơn cả các ngài à? Ha ha ha."

Lý Hỏa Vượng nói đến đây thì nhịn không được, bật cười thành tiếng.

Trên mặt Diệu Tâm lộ ra tí bất mãn:

"Không giỡn với ngươi đâu nha! Đám người kia rất quái. Ngươi đã từng dùng Đại Thiên Lục, khẳng định là cũng biết một ít về công pháp luyện của họ. Đám người này không đả tọa, chẳng niệm kinh, tu luyện công pháp cũng không giống những người khác. Tên nào tên nấy đều thích dằn vặt bản thân, nói như vậy có thể lấy lòng Cổ Thần của họ."

"Cổ Thần? Không phải Ba Hủy à? Hay thứ kia có hai cách gọi?"

Đối với cách gọi tên thần của đối phương, Lý Hoả Vượng cảm thấy có chút bất ngờ.

"Ai thèm quan tâm họ gọi thế nào chứ, dù sao thì đám người kia ai cũng thích đội mũ chóp cao, khoác áo choàng rộng thùng thình. Cái này là để che kín vết thương trên người, lần trước ta nhìn thấy một người còn không có da luôn kìa. Tuy sư thái đã cho ngươi một lá thư da, nhưng chưa chắc họ sẽ cho sư thái mặt mũi đâu. Ngươi phải tự cẩn thận đấy, giữa chúng ta có khúc mắc."

Ban đầu, Lý Hỏa Vượng vốn chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, không ngờ lại moi ra được vài chi tiết

"Có khúc mắc gì thế?"

"Còn không phải vì nhi tử của sư thái à? Họ cũng thích bắt Tâm Tố. Họ đã làm gì thì không biết, nhưng sau khi được cứu về, nhi tử của sư thái đã hoàn toàn phát điên."

Sau khi nói mấy lời này xong, Diệu Tâm quan sát trên dưới Lý Hỏa Vượng một lượt. Nàng vừa lắc đầu vừa chép miệng chẹp chẹp rất chi là thương tiếc.

"Chậc chậc chậc, suýt nữa thì quên luôn. Ngươi cũng là Tâm Tố nhỉ, ngươi đến đó sẽ nguy hiểm lắm đấy."

"Sư tỷ à, ngài cho là ta muốn lắm à? Vấn đề là ta không muốn cũng phải đi ấy."

Lý Hỏa Vượng có chút cảm thán, nói xong liền xoay người đi về hướng sơn môn của An Từ am.

Sau khi Lý Hỏa Vượng đi, Diệu m tiếp tục ngồi yên tại chỗ ăn uống

nhồm nhoàm, vừa ăn vừa lẩm bẩm.

"Rõ ràng lá lúc viết di thư, ta đã nhìn thấy trong lòng hắn tràn ngập tử ý, sao lại chuyển biến nhanh vậy chứ? Lại còn vội vàng đi tìm Áo Cảnh giáo? Mấy người các ngươi, có ai hiểu được tiếng lòng hắn không?"

"Ta lười đọc tiếng lòng của Tâm Tố í, đừng khiến bản thân phát điên luôn chứ. Ta đoán là Tĩnh Tâm đã ra tay."

"A ~ thì ra là thế." Đủ loại âm thanh khác nhau xuất hiện trong đầu Diệu Tâm, hết cái này đến cái khác.

Chương 184: Tà Môn

Quai hàm Lữ trạng nguyên sưng vù, dẫn theo đám người Lữ gia chạy vội trên đường.

Cụm từ ‘mặt mày xám xịt’ đã không đủ để miêu tả bộ dạng hiện tại của họ nữa rồi, có vẻ như câu ‘quần áo tả tơi’ lại hợp hơn nhiều. Sắc mặt người nào người nấy đều cực kỳ khó coi.

Trên xe ngựa, lúc này tức phụ của Lữ trạng nguyên đang ôm chặt lấy nhi nữ, nằm nhoài lên cái rương gỗ khóc nghẹn ngào.

Tẩu thuốc phát sáng xoẹt thành một đường vòng cung trong không trung.

"Khóc! Chỉ biết khóc! Đã khóc mấy ngày rồi hả? Bảo ngươi lau sạch vết bẩn trên mặt đi mà ngươi còn chưa làm! Bạc của ta đều bị đám đại đầu binh kia cướp sạch rồi! Ta có khóc không hả? Thế nào? Cả đống bạc lớn của ta cũng quan trọng bằng trong sạch của ngươi hả?”

"Phụ thân, ta cầu ngài đừng nói nữa!"

Hai mắt Lữ cử nhân đã hơi hơi đỏ, nét mặt đầy vẻ uất ức, rặt một vẻ tức giận nhưng không có chỗ trút.

Nhìn bộ dạng của nhi tử, Lữ trạng nguyên hít một hơi thật sâu rồi

thở dài.

"Yên tâm, tiền còn chưa bị chúng cướp sạch. Lão hán ta đây cái khác thì không ra gì chứ giấu tiền thì rất có nghề, đám lính kia nhiều nhất chỉ tìm được hai chỗ, còn ba chỗ nữa vẫn chưa mò ra được đâu."

Lữ trạng nguyên nói xong thì lại lấy chìa khoá đồng bên hông, mở cái hòm gỗ lớn ở trên xe ra.

Bàn tay đầy vết chai của lão lần sờ một hồi liền mò được mấy túi bạc lớn nhỏ không đều nhau.

Lão lấy một mẩu bạc vụn chỉ lớn hơn hạt đậu nành một tí ra, vẻ mặt rất chi là không nỡ, quăng lên người tức phụ của nhi tử.

“Lữ gia chúng ta đã bạc đãi ngươi. Cầm lấy. Đợi đến nơi, ngươi muốn mua gì thì mua đi.”

La Quyên Hoa vừa rồi còn đang tủi thân khóc nức nờ, vừa sờ đến bạc một cái là mặt mày lập tức hớn hở ngay. Nàng cẩn thận cất mẩu bạc vụn vào cái hà bao (ví tiền) nhỏ của mình.

"Không phải là ta dùng cho bản thân mình đâu, ta muốn giữa lại làm của hồi môn cho Tú nhi."

Lữ trạng nguyên nhìn thấy hết nhưng không nói gì. Mỗi lần con dâu chịu ấm ức đều phải diễn một màn như thế. Không lừa bịp được chút gì thì không chịu thôi. Lão nhìn mãi cũng thành quen rồi.

…

Nhìn thấy con dâu không làm nữa, Lữ Trạng Nguyên nghiêng đầu nhìn về phía con trai sắc mặt tái nhợt hồn bay phách lạc đang đi theo ở phía sau xe ngựa.

"Bạn nhỏ Tế, có chuyện gì vậy? Không bị dọa sợ chứ?"

Trên khuôn mặt Lữ Tú Tài lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, đầu hắn bị bóp chặt như một con gà mái bị bệnh nặng.

"Đừng sợ, đám binh lính thúi kia là thứ gì chứ, đều là một đám hổ giấy. Nếu họ thực sự có bản lĩnh thì tại sao lại không xông pha xuất trận giết địch chứ?"

Mặc dù Lữ Trạng Nguyên an ủi một cách khô khan, nhưng sắc mặt của Lữ Tú Tài cũng không khá hơn chút nào.

Bọn binh lính đầu to cướp bóc tựa như đang ở trước mặt, cầm dao gác lên cổ mình.

"Cha...Cha ơi, chúng ta đi ra ngoài làm gì vậy? Không phải về nhà trước sao?"

Lữ Trạng Nguyên châm tẩu thuốc của mình, sau đó rít một hơi, khói trắng che phủ đôi mắt ông ấy.

"Ta nghĩ, đây không phải là một trận binh tai bình thường, thói đời này sẽ rất hỗn loạn, nhà chúng ta phải đi ra ngoài tránh nạn."

"Cha, hoàng đế của chúng ta thua trận rồi, vậy không phải chúng ta sẽ trở thành dân mất nước sao?"

Lữ Trạng Nguyên khẩy tẩu thuốc một cái, gõ vào đầu Lữ Tú Tài, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi:

"Ai làm hoàng đế thì có liên quan gì đến chúng ta? Đây là chuyện ngươi nên nghĩ sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ che đầu ủy khuất của Lữ Tú Tài, Lữ Trạng Nguyên khẽ thở dài một hơi, kiên nhẫn dạy dỗ.

"Có nhiều binh lính đầu to bị đánh bại như vậy, tám mươi phần trăm là muốn thay đổi triều đại rồi, phía sau binh tai còn có đại loạn. Vì vậy, tốt hơn hết chúng ta nên tránh đầu sóng ngọn gió."

"Tiền bị cướp cũng không sao, chỉ cần người không sao là được rồi, chỉ cần người còn sống thì đi đâu cũng được."

"Nhưng...nhưng ta chưa từng đến nước Tề, cha...ta hơi sợ..."

Nhìn khi thấy dáng vẻ uất ức của cậu con trai, Lữ Trạng Nguyên giận mà không có chỗ xả.

"Sợ cái gì mà sợ chứ! Chẳng lẽ người nước Tề không phải có hai con mắt một cái mũi sao? Hắn còn có thể mọc thêm mấy cái nữa sao? Nước Tề không phải nhiều sông hồ hơn chúng ta chút sao."

Lúc này, Lữ Cử Nhân vẫn luôn yên lặng lắng nghe bên cạnh, hỏi:

"Cha, vậy chúng ta cũng không quen thuộc khu vực này...Thực ra ta nghĩ hay là ở lại quê cũ, có lẽ cũng không tà môn như ngươi nói đâu."

"Ngươi coi binh tai là trò đùa sao! Cái gì mà cũng không tà môn như vậy, cha của ngươi ăn nhiều muối hơn ngươi ăn cơm đó, ta có thể tính toán sai sao?"

Nói xong, ông ấy lập tức giải thích với con trai mình:

"Đừng lo, ta đã nghĩ xong rồi, trước đây lúc tiểu đạo gia xem bản đồ, ta có liếc trộm mấy lần thì thấy họ muốn đến nước Lương. Nơi đó đường xá xa xôi, chúng ta chỉ cần đi theo hắn là được, ở bên hắn nhất định sẽ được an toàn."

Chương 185: Trong Nhà Có Chuyện

"Hắn đi đâu thì chúng ta đi đó, hắn đi con đường của hắn, chúng ta diễn hí khúc của chúng ta, ai cũng không bị trì hoãn, an nhàn thoải mái.

"Chờ đến khi đổi hoàng đế, không có binh tai nạn dịch châu chấu thì chúng ta lại quay trở về, ngươi xem như vậy không phải rất nhàn hạ sao?"

"Hắn sẽ cho chúng ta đi theo sao? Cũng không thân không quen gì."

Trên mặt Lữ Trạng Nguyên lộ ra một chút khó xử.

"Này~ngươi nhìn xem, ban đầu không phải bình trứng vịt muối kia cũng có tác dụng sao?"

Nói lời này, trên mặt Lữ Trạng Nguyên lộ ra một chút đắc ý:

"Còn nhớ trước khi rời đi, tiểu đạo trưởng đã nói gì không? Sau này có ngày gặp lại, có duyên gặp lại!"

"Không cần quan tâm hắn nói lời xã giao hay không, nếu hắn đã nói rồi, chỉ cần đến lúc đó chúng ta hạ thấp mình xuống, các ngươi lại bán thảm, hơn nữa còn có giao tình của bình trứng vịt muối trước đây, hắn có thể nhẫn tâm đuổi chúng ta đi sao?"

Nhìn thấy trên mặt con trai lộ ra vẻ mặt thì ra là như vậy, trên mặt Lữ Trạng Nguyên tràn đầy vẻ đắc ý:

"Khà khà, gừng càng già càng cay, các ngươi sau này phải học hỏi nhiều hơn đi."

"Cha nói đúng, dù sao chúng ta cũng hát hí khúc, đi đâu cũng là hát, nói không chừng người ở chỗ khác cũng thích nghe chúng ta hát hí khúc đó, còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn."

Sau khi Lữ Trạng Nguyên nói xong, bầu không khí trong Lữ gia ban trở nên tốt hơn một chút, tất cả đều nghĩ về tương lai tốt đẹp của mình.

Xe ngựa đang đi, họ đột nhiên nhìn thấy phía trước có mấy quả cầu đen đang đánh xe.

Chờ đến khi họ đến gần, lúc này Lữ Trạng Nguyên mới phát hiện đó là mười mấy ni cô mập đang theo sau xe ngựa.

Xe ngựa có sáu chiếc, bánh xe bị đè rất sâu, giống như đang chờ một thứ gì đó rất nặng.

...Những ni cô này hôi quá, cha à, chúng ta đi nhanh lên đi."

La Quyên Hoa cau mày lấy khăn tay ra che mũi con gái mình.

...Đang nói nhảm gì vậy, không thấy mấy người nước Tề này đang đi theo những ni cô này sao? Họ đi theo thì chúng ta cũng đi theo."

Lữ Trạng Nguyên nhìn những những ni cô mập kia cùng với những lữ khách khác nói.

Kinh nghiệm phong phú nói cho Lữ Trạng Nguyên biết nếu người

nước Tề có thể chịu đựng được mùi hôi thối đi chung đường với những ni cô này thì nhất định là có lý do.

"Nhưng mà...như vậy cũng hôi quá rồi..."

La Quyên Hoa hơi nhíu mày, khẽ lẩm bẩm.

Theo sau những ni cô kia tiếp tục đi về phía trước, chưa đến một giờ sau, Lữ Trạng Nguyên nhìn thấy các ni cô đó dừng lại, bắt đầu ăn từng miếng lương khô.

Nhìn người khác ăn, Lữ Trạng Nguyên họ cũng ăn, thật ra ở lâu với mấy ni cô này thì cũng không khó chấp nhận như vậy nữa.

Đang ăn, Lữ Trạng Nguyên đột nhiên đứng dậy, mang theo mấy phần kích động đi về một trong những lữ khách kia.

Người đàn ông với chiếc mũ vải màu đen, dường như hắn đi đứng có chút bất tiện, đang dựa vào một con ngựa già để ăn thức ăn.

Khi Lữ Trạng Nguyên bước tới, người đàn ông này rõ ràng cũng thấy dáng vẻ của ông ấy:

"Chủ gánh hát Lữ, sao ngươi lại ở đây?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, hai mắt Lữ Trạng Nguyên đột nhiên sáng lên:

"Ô chao, là ngươi sao, ngươi là người của tiểu đạo gia kia..."

Vừa dứt lời, người đàn ông cởi bỏ chiếc mũ vải màu đen trên đầu, lộ ra khuôn mặt bình thường không có gì lạ của Triệu Ngũ.

Tha hương gặp bạn cũ, có thể gặp được người quen ở nơi này cũng là việc ngoài dự liệu, hai bên đều có vẻ vô cùng thân thiết.

Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, khi Lữ Trạng Nguyên biết đối phương đang tìm Lý Hỏa Vượng, trên mặt ông ấy lập tức nở một nụ cười tươi như hoa.

"Đôi chân này của ngươi không nhanh nhẹn, đi một mình rất nguy hiểm, vừa hay thuận đường ta dẫn ngươi đi tìm hắn."

Chỉ cần đưa người này đến đó thì tiểu đạo gia kia sẽ nợ hắn một cái ân tình, nếu hắn thật sự muốn từ chối mình thì quả thực rất khó để mở miệng.

Hơn nữa người này là sư đệ của tiểu đạo gia, nói không chừng còn có bản lĩnh cao cường nào đó, trên đường này lại có một tiêu khách mới rồi.

Lữ Trạng Nguyên nhiệt tình đỡ Triệu Ngũ đi đến giới thiệu với những người trong Lữ gia ban, thậm chí còn đuổi con dâu ra khỏi xe sau đó đỡ hắn ngồi lên xe.

Ngay khi họ đang nói chuyện nhiệt tình, một câu nói bên cạnh đã cắt ngang khung cảnh hài hòa này.

“Triệu Ngũ ca, trước đây không phải nghe nói ngươi về nhà rồi sao? Tại sao lại đi rồi?"

Câu nói này của Lữ Tú Tài khiến nụ cười trên mặt Triệu Ngũ dần biến mất.

Trên mặt hắn tựa như sắp hiện ra cảm xúc mãnh liệt nào đó, nhưng trước mặt người ngoài, cuối cùng hắn vẫn nhịn được:

"Không có chuyện gì, trong nhà...Trong nhà xảy ra chút chuyện."

Cảm thấy bầu không khí có chút khác thường, Lữ Trạng Nguyên lập tức giơ điếu thuốc trong tay lên đập vào đầu đứa con trai nhỏ của mình.

Chương 186: Mấy Cái Trứng

"Cho ngươi lắm mồm này! Dạy ngươi nhiều năm như vậy, ngươi bỏ trong bụng chó rồi à? Gọi cái gì mà anh Triệu Ngũ? Đây là tên gọi mà ngươi được gọi sao? Không biết lớn nhỏ gì thế, ngươi phải gọi là Triệu công tử!”

Nhìn thấy Lữ Tú Tài bị khói thuốc hun nước mắt lưng tròng, Triệu Ngũ có chút lúng túng vội vàng khuyên can:

"Chủ gánh hát Lữ à, tội gì phải như vậy chứ. Gọi là anh Triệu Ngũ cũng được mà."

Ngay khi hắn đưa tay ra ngăn cản, một cơn gió thổi qua, mê hoặc ánh mắt của tất cả mọi người.

Khi họ vừa mở mắt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, khi rèm xe ngựa của những ni cô mập kia bị thổi tung lên, một mảng trắng chói bên trong hiện ra trước mắt mọi người.

Hai mắt Lữ Trạng Nguyên đều nhìn thẳng:

"Trời ạ...! Nhiều bạc quá!"

....

Bạc, mấy chiếc xe chở đầy bạc.

Ban đầu khi Lữ Trạng Nguyên nhìn thấy vết bánh xe bị ấn sâu, liền biết những chiếc xe ngựa đó hẳn là đang vận chuyển đồ nặng, nhưng ông ấy lại không ngờ rằng những thứ đó đều là bạc!

"Cái này cỡ bao nhiêu bạc vậy, cho ta một chút thì cũng có thể mở mấy tòa hí lầu nhỉ??"

Lúc ánh mắt Lữ Trạng Nguyên nhìn chằm chằm thì rèm cửa bị gió thổi rơi xuống.

Những ni cô kia hiển nhiên cũng chú ý tới sự khác thường của những người xung quanh, nhưng bọn họ lười quan tâm, tiếp tục ngồi trên mặt đất ăn đồ ăn như từng cái cân lớn.

"Đừng nhìn nữa, ăn đi, mau ăn thôi, ăn no rồi thì chúng ta đi, nhiều bạc như vậy, e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay."

Sau khi vây quanh hai chiếc xe ngựa thành nửa hình tròn, Lữ gia ban tiếp tục dùng bữa.

Đương nhiên, Triệu Ngũ làm khách quý cũng không được đãi ngộ gì, bánh màn thầu và trứng vịt muối là đủ rồi.

Dù Triệu Ngũ nói không muốn cũng không được.

Trong khi bọn họ đang ăn, mùi hôi thối dần dần trở nên nồng nặc.

Một ni cô tương đối gầy không hiểu sao lại đi đến bên cạnh bọn họ, thèm chảy nước miếng nhìn chằm chằm vào trứng vịt muối trong tay Triệu Ngũ.

"Trứng này của ngươi bán như thế nào?"

“Không phải là ni cô không được ăn…”

Lữ Tú Tài nói được nửa chừng thì bị cha mình dùng tẩu thuốc gõ vào đầu.

"Sư phó vừa nói cái gì vậy, chỉ mấy cái trứng mà thôi, cầm lấy đi cầm lấy đi."

Lữ Trạng Nguyên nói xong đưa tay vào trong bình, lấy ra hai quả trứng vịt muối đưa qua cho ni cô.

Ni cô kia có chút chột dạ liếc mắt nhìn đồng bạn ở bên cạnh xe ngựa, nàng đưa tay lấy một quả trứng vịt muối, ngay cả vỏ trứng cũng không thèm bóc, cứ thế ném thẳng vào trong miệng nhai.

“Ta sẽ bỏ tiền mua.”

Những đồng tiền bị bưng bít đến bốc mùi bị ném lên xe ngựa.

Cảm nhận được lòng đỏ trứng muối béo ngậy trào ra trong miệng mình, đôi mắt của ni cô mập lập tức híp lại hưởng thụ.

Với sở thích ăn uống lớn như vậy, hai quả trứng vịt muối của Lữ Trạng Nguyên căn bản không thể chống đỡ được bao lâu. Bàn tay mập mạp của nàng duỗi thẳng vào bình đựng trứng vịt muối.

Giống như đang ăn nho vậy, nàng há miệng ra một lần một quả, ăn rất thỏa thích.

Bây giờ trong đầu của Triệu Ngũ ở bên cạnh chỉ có một vấn đề.

"Ni cô này ăn như vậy không mặn sao?"

“Lộc cộc lộc cộc~”

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên như vũ bão, mọi người nghe tiếng nhìn lại thì phát hiện phía xa xa của cuối con đường này xuất hiện kỵ binh!

"Binh lính đến rồi! Chạy nhanh đi!!"

Không biết ai đã hét lên một câu, những lữ khách khác lần lượt đứng lên, cõng theo hành lý của mình chui vào cánh rừng xung quanh.

Lữ Trạng Nguyên dĩ nhiên cũng muốn chạy, nhưng xe của ông ấy lại là xe ngựa.

Khi những kỵ binh đi tới trước mặt bọn họ, chỗ này ngoài Lữ gia ban thì chỉ còn lại mấy ni cô mà thôi.

Lữ Trạng Nguyên căn răng một cái, sau đó nở một nụ cười với Triệu Ngũ đầu óc mơ hồ, đỡ hắn đi về phía trước.

"Triệu công tử, ta sớm đã nhìn ra rồi, ngươi có một vị sư huynh lợi hại như vậy chắc ngươi cũng là một người thần thông quảng đại không kém, bây giờ ngươi không cần phải giấu giếm nữa."

"Ta…Ta không phải…Ta..."

Hắn còn chưa kịp giải thích gì thì kỵ binh mặc áo giáp sắt màu đen đã xông tới trước mặt bọn họ, khiến cho Triệu Ngũ vừa định mở miệng giải thích ăn một miệng đầy cát.

Tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng binh khí va chạm, đây không phải là kỵ binh bình thường, mà là kỵ binh tinh nhuệ, Triệu Ngũ liếc nhìn cờ hiệu viết bốn chữ lớn giữa đám kỵ binh kia.

"Dừng lại!"

Một tiếng sấm trầm thấp vang lên khiến mọi người run lên.

Ngay sau đó, đoàn kỵ binh thực sự dừng lại với tốc độ khiến người ta bất ngờ.

Hàng người mặc đồ đen đứng đó như một bức tường thành màu đen, sự nhiệt tình màu trắng chợt trào ra khỏi mũi ngựa.

Quả nhiên làm được, bước đi như gió, đứng thẳng như tùng.

Triệu Ngũ trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn thấy trong số các kỵ binh có một vị quan binh lưng đeo bốn thanh đao, hai chân hắn dùng sức đạp lên lưng ngựa.

Hắn cứ như vậy nhảy đến trước mặt ni cô cách đó mười mấy thước, mặt đất trực tiếp bị đạp thành hai cái hố to.

"Các vị ni cô ở An Từ Am, biên ải cấp báo! Trong doanh trại đang cần gấp quân lương. Chúng ta sẽ trưng dụng số bạc này, bổn quan sẽ làm biên lai mượn bạc, các ngươi cứ cầm biên lai này đến Hộ bộ để lấy tiền."

Chương 187: Tè Ra Quần

Những người khác cũng đã nghe thấy lời này, bao gồm cả Lữ Tú Tài:

"Cha, có chuyện gì vậy, tại sao nước Tề bên này cũng đánh giặc vậy?"

"Tổ tông của ta ơi! Ngươi không nói thì chết à?"

Lữ Trạng Nguyên hạ thấp giọng, che miệng cậu con trai của mình, cơ thể cố gắng cuộn tròn phía sau xe ngựa hết mức có thể, ông ấy chỉ sợ sẽ dẫn tới sự hứng thú của những tên binh lính trước mặt này.

Hữu Tử Hùng vốn coi gánh hát bên cạnh như không tồn tại, toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung vào các ni cô mập trước mặt.

Khi hắn nhìn thấy những ni cô trước mặt vẫn cứ ngồi đó ăn đồ ăn, hoàn toàn không coi lời nói của mình ra gì, lông mày của Hữu Tử Hùng dần nhíu lại.

“Các ngươi không nghe thấy lời của bổn quan sao!”

Nói xong, tay phải của hắn cầm một chuôi kiếm có tua rua màu đen bên hông.

Trong phút chốc, không khí tràn đầy hơi thở chém giết, dường như vào lúc này, nơi này trở thành trung tâm của chiến trường sinh tử.

Hơi thở lây nhiễm đến đám kỵ binh xung quanh, cặp mắt bọn họ dần dần phủ đầy tia máu, cơ thể bắt đầu nóng lên, ngay cả những con ngựa cũng không ngừng giương cao vó ngựa.

“Không cho, chúng ta lười đi xa như vậy.”

Có mấy ni cô đồng thời lên tiếng.

“Nếu có bản lĩnh thì ngươi cứ ra tay đi, nhưng trước khi ra tay thì phải suy nghĩ cho thật kỹ đó.”.

Lời từ chối lần này khiến bầu không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm, một số kỵ binh cưỡi trên lưng ngựa thậm chí đã bắt đầu giương cung tên lên.

Ngay khi Lữ Trạng Nguyên chuẩn bị cưỡi xe dẫn những người khác chạy thoát thân thì luồng sát khí lập tức biến mất.

Vẻ mặt Hữu Tử Hùng ngưng trọng nắm lấy thanh trường kiếm có tua rua màu đen bên hông mình, ném thẳng về phía các ni cô.

"Đây là thanh kiếm của Hữu Tử Hùng ta! Các ngươi cầm thanh kiếm này đến Hộ bộ nhận bạc đi! Chỉ có nhiều chứ không có ít!”

Nhìn đám ni cô mặc áo đen vây quanh, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ tham lam, dùng những bàn tay mập mạp bẩn thỉu sờ lên vũ khí của mình, lửa giận trong lòng Hữu Tử Hùng cũng không có chỗ để xả.

Nhưng hắn cũng biết tình hình của toàn bộ nước Tề hiện nay đang rất hỗn loạn, mình không thể tùy tiện nhớ thù cũ, đặc biệt là những ni cô trước mặt này.

"Kỵ binh Hắc Nhạc nghe lệnh! Chia bạc! Bạc trên xe chia đều ra, mỗi người cưỡi ngựa cõng một phần! Quân lệnh như núi! Ba ngày sau chúng ta nhất định phải đến được Côn thành!!"

"Tuân mệnh!!"

"Tuân mệnh!!"

"Tuân mệnh!!"

Tất cả kỵ binh rối rít xuống ngựa, lao tới bên cạnh xe ngựa, bắt đầu chuyển bạc đi theo thứ tự với tốc độ nhanh nhất.

Theo tiếng vó ngựa xa dần, đám người Lữ Trạng Nguyên chợt như trong mộng mới tỉnh lại, há miệng thở hổn hển, cả người đều như mới bị nhúng nước qua.

"Cha, ta...Ta tè ra quần rồi."

"Ngươi không biết xấu hổ sao! Còn có mặt mũi để nói ra à! Còn không mau đi thay quần khác!"

Dù mạnh miệng nói với con trai như vậy nhưng lúc này hai chân của Lữ Trạng Nguyên cũng như nhũn ra, nghĩ lại trong lòng còn thấy sợ.

"Chậc, xem ra nước Tề cũng rất hỗn loạn. Không được rồi, khu vực này quá nguy hiểm, ta phải nhanh chóng tìm được tiểu đạo gia kia, theo hắn rời khỏi nơi rách nát này thôi."

…

Xế chiều, Lý Hỏa Vượng lặng lẽ bước đi trên con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu ở trong rừng, theo vị trí mà hắn biết được ở An Từ Am, cuối hướng này là một dãy núi nối dài liên miên.

Mà bản thân đang tìm Áo Cảnh Giáo sống ở trong những ngọn núi này.

Từ sau khi hoàn toàn tỉnh lại ở Thanh Phong quán, hắn vẫn luôn sống cùng người khác, bây giờ đột nhiên ở một mình cũng có chút không quen.

“Yên tĩnh quá.”

Lý Hỏa Vượng nhìn rừng cây thưa thớt xung quanh lẩm bẩm một mình, càng đi về hướng này, đất càng cằn cỗi.

Sự im lặng xung quanh cũng dần dần xoa dịu sự nôn nóng trong lòng hắn.

Lý Hỏa Vượng giơ hai tay lên cao duỗi người, thở dài một hơi sau đó lại nâng chân phải lên.

Đi mãi thì trời cũng sắp tối rồi, Lý Hỏa Vượng lấy ra một viên đá huỳnh quang từ trong ngực, mượn ánh sáng của nó tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại cất viên đá huỳnh quang đi, vì trăng đã lên, bầu trời hôm nay không có mây mặt trăng cũng rất lớn.

Ánh trăng sáng ngời soi rõ con đường trong rừng.

Mượn ánh trăng trắng sáng, một mình Lý Hỏa Vượng tiếp tục lên đường, hắn đi được một ngày thì hai chân cũng đã sưng tấy.

“Nếu có thể sống sót thì ta nhất định phải học cách cưỡi ngựa mới được.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ.

Cứ đi mãi cho đến khi trăng tròn treo cao trên bầu trời, cuối cùng hắn cũng cảm thấy mệt mỏi. Hắn dựa vào gốc cây bên cạnh, cầm chiếc màn thầu cứng đét lên gặm, định tùy tiện đối phó mấy miếng rồi mới đi ngủ.

Đột nhiên, quai hàm đang nhấp nhô lên xuống của Lý Hỏa Vượng chợt dừng lại. Hắn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào một điểm ở trong bóng tối, hắn cảm nhận được thứ gì đó.

Không chỉ cảm giác đau đớn và vị giác, mà những giác quan khác của Lý Hỏa Vượng cũng đang dần vượt qua người bình thường, chẳng hạn như Lý Hỏa Vượng cảm nhận được rõ ràng mình đang bị thứ gì đó nhìn chằm chằm:

"Ai ở đó!!"

Sau khi hắn nói vậy, một thứ màu vàng sợ sệt chui ra từ trong khu rừng.

Chương 188: Chó Cỏ

Đó là một con chó cỏ to lớn với bốn chân màu trắng và bộ lông màu vàng. Tình trạng của nó không được tốt lắm, lông rụng nhiều, bọ ve bám đầy trên người, cơ thể nó gầy như cái que, có thể nhìn rõ từng cái xương sườn.

“Chó ư?”

Lý Hỏa Vượng nhìn vùng đất hoang vắng xung quanh, nhưng nhìn thế nào đi nữa thì cũng không giống một nơi sẽ có chó.

Chó cỏ nhìn chằm chằm vào chiếc màn thầu nguội lạnh trong tay Lý Hỏa Vượng, le lưỡi liếм liếм, sau đó bắt đầu vẫy đuôi với hắn.

"Ta không quan tâm ngươi biến thành từ cái gì, cút xa chút!”

Lý Hỏa Vượng khẽ nhíu mày, dùng tay vỗ lên”Đại Thiên Lục”.

Dù là chó thật hay chó giả, hắn cũng chỉ muốn đi đường của mình, không muốn gây thêm rắc rối nào nữa.

Chó cỏ sợ sệt lùi lại vài bước, nhưng nó vẫn không bỏ cuộc, chiếc đuôi cụp xuống lắc càng nhiệt tình hơn.

Cái chuông bằng đồng thau lắc lư dữ dội, tiếng chuông chói tai lập tức vang lên, con chó cỏ kia bị dọa sợ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Thấy con chó chạy vào trong rừng, Lý Hỏa Vượng vừa định cất chuông đi, nhưng vẻ mặt hắn lập tức trở nên cứng đờ:

"Chết tiệt! Tại sao lại là lúc này!"

Trong khu rừng tối đen như mực, con chó cỏ cụp tai xuống, nó lại cẩn thận thò đầu ra khỏi tán lá cây, sau đó nó thấy một cảnh tượng khó hiểu trước mặt.

Người đàn ông đang ngồi dưới gốc cây nở một nụ cười thân thiết, ngửa đầu lên nói chuyện với vầng trăng tròn sáng ngời trên bầu trời cao.

"Cha, ngươi cũng tới à? Ừm, ta biết rồi, ta không sao, ta rất khỏe."

"Đúng vậy, ta biết, hai người không phải là ảo giác, hai người

không phải, lúc trước đầu ta có chút mờ mịt, bây giờ ta...có thể phân biệt được rõ rồi."

Sau khi chó cỏ quanh quẩn xung quanh một hồi lâu, thấy đối phương cũng không có bất kỳ địch ý nào với mình, nó liền chuyển ánh mắt vào nửa cái màn thầu nằm lăn lóc trên mặt đất.

Nó cẩn thận mò mẫm lại gần, mở miệng ra định ngậm lấy màn thầu, nhưng lời nói của người đàn ông trước mặt lại dọa sợ nó rụt trở về.

"Mẹ, ta không ăn quýt, ngươi không cần bóc vỏ đâu, hai cái tay quấn băng của ta vẫn còn tốt chán."

"Đúng rồi, số vàng kia đã đổi lấy tiền chưa? Trả nợ xong chưa? Ồ, vậy thì tốt rồi."

“Mẹ, tóc bạc của ngươi nhiều rồi, đi nhuộm lại đi. Không phải trước đây ngươi rất thích đi nhuộm tóc sao?”

Lý Hỏa Vượng cười yếu ớt giơ tay lên chạm vào vầng trăng treo trên không.

"Ầy, ngươi đừng hỏi nữa, số vàng kia rất sạch sẽ, mảnh ngọc bội kia đã bán chưa? Không bán? Tại sao lại không bán?"

Chó cỏ lại cẩn thận đi loanh quanh hai vòng, sau khi phát hiện đối phương thật sự không để ý tới mình, nó lại cẩn thận tiến lên phía trước, nhanh chóng ngậm chiếc màn thầu lên xoay người bỏ chạy.

Vì quá đói, khi chạy vào trong rừng, chó cỏ ăn nhanh quá nên bị nghẹn.

Chờ khi nuốt trôi rồi, nó lại đi đến đường bên kia, mong ngóng nhìn quanh phía bên kia.

Khứu giác nhạy bén của chó giúp nó nhận biết được trong bọc quần áo của đối phương còn có đồ ăn, thậm chí còn có thịt!

"Bán mảnh ngọc bội đó sau đó mua lại nhà của chúng ta, có nhà của chính mình thì mới được coi là có nhà."

"Không cần, thật sự không cần để lại tiền chữa bệnh cho ta. Các ngươi có thể tìm một nơi nào đó, dùng xích sắt trói ta lại là được."

"Mẹ, ta không có ăn nói khùng điên đâu, ầy, ngươi đừng có khóc, bây giờ ta thật sự không có phát bệnh đâu."

"Ô~"

Chó cỏ nghiêng đầu nhìn Lý Hỏa Vượng kỳ lạ, nó thực sự không hiểu được đối phương đang làm cái gì.

Nó lại thận trọng và cảnh giác tiến lại gần, nó bắt đầu nằm rạp xuống tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, vẫy đuôi liên tục."Ô ô~"

Vào lúc này, chó cỏ phát hiện đối phương đột nhiên chú ý đến mình, nó liền vẫy đuôi liên tục.

"Haha, ai tặng con búp bê vải này vậy? Xấu quá đi, giống như một con chó, con chó...Chờ đã!! Có vấn đề! Con chó kia còn ở đây!"

Lý Hỏa Vượng vừa rồi còn ôn hòa nhã nhặn đột ngột đứng lên, vẻ mặt vặn vẹo gầm lên với chó cỏ:

"Ta bảo ngươi cút xa chút! Ngươi muốn chết sao!"

Chó cỏ bị dọa sợ,"vèo" một cái, chui vào trong rừng.

Khi nó lại sợ sệt thò đầu ra khỏi rừng lần nữa, thấy mặt đối phương lộ vẻ áy náy nói chuyện với mặt trăng trên bầu trời.

"Mẹ, ngươi đừng sợ, chuyện này không liên quan đến ta, ta không có phát bệnh. Chỉ là bên kia có một số việc cần giải quyết."

"Ta thực sự không có phát bệnh, nếu không thì ngươi đi trước đi, chờ lần sau lại tới thăm bệnh. Ta cần phải giải quyết một số chuyện ở bên kia."

"Được, ta biết rồi, không có bên kia, đúng, đúng rồi, bên kia đều là ảo giác, ta sẽ phối hợp với bác sĩ để chữa trị."

"Gâu!"

Chó cỏ sủa lên một tiếng với đạo sĩ áo đỏ.

Lý Hỏa Vượng ngay lập tức trở nên tỉnh táo, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn trái phải xung quanh:

“Không đúng, có tiếng động."

Chương 189: Áo Bào Đỏ

Hắn từ từ rút trường kiếm ra, cảnh giác nhìn mọi thứ xung quanh.

Khuôn mặt hắn đầy vẻ phòng bị, sau đó vẻ mặt của hắn lại trở nên buồn bực.

“Ta không giải thích được! Ta cũng không thể giải thích được! Các ngươi đi trước đi, các ngươi đi trước đi!!"

Tiếng kêu của Lý Hỏa Vượng truyền đi rất xa.

Đêm đó, Lý Hỏa Vượng một đêm không ngủ, cố gắng hết sức dùng những phương pháp phòng bị khác để ngăn chặn các mối đe dọa trong thực tế có thể xảy ra trong ảo giác của mình.

Nhưng sau khi ảo giác dần biến mất, hắn phát hiện biện pháp của mình cũng không có kết quả gì.

Mình đang ôm một con chó cỏ đứng giữa một con sông nhỏ, con chó kia đang thân mật liếм cằm mình.

Chắc hẳn đã có rất nhiều chuyện xảy ra vào đêm qua mà mình không biết.

“Hầy...Xem ra bên cạnh ta không thể thiếu người.”

Lý Hỏa Vượng ôm chó đi về phía bờ.

…

“Ngươi muốn được gọi là gì?”

Lý Hỏa Vượng nhìn con chó cỏ đang vẫy đuôi trước mặt.

Nuôi được mấy ngày, nó vẫn rất gầy gò, nhưng ít nhất những con bọ ve hút máu dày đặc trong tai nó đã được loại bỏ hết.

Cả hai tai đều bị cắn nát, máu me nhầy nhụa, cho dù nó có ăn thuốc chữa bệnh của Lý Hỏa Vượng cũng phải mất một thời gian mới hoàn toàn lành lại.

"Ô~"

Con chó cỏ ngồi bẹp trên mặt đất nghi hoặc nhìn Lý Hỏa Vượng.

Sau khi cảnh giác nhìn một lúc, nó cúi đầu xuống, thân mật dụi cái đầu gầy gò của mình vào trong tay Lý Hỏa Vượng, giống như muốn đối phương vuốt ve mình.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng vỗ lên đầu nó, trong mắt hiện lên một nụ cười.

Buổi tối mấy ngày trước, hắn còn tưởng con chó này có vấn đề, nhưng sau khi trải qua ảo giác trong lễ rửa tội, Lý Hỏa Vượng nhận ra rằng mình nghĩ sai rồi.

Nếu nó thực sự có dị tâm khác thì nó sớm đã thừa dịp khi mình rơi vào ảo giác mà ra tay rồi.

Tạm thời xem ra nó là một con chó, một con chó rất bình thường, dù không biết nó từ đâu chạy tới đây.

Lý Hỏa Vượng lấy ra một cái màn thầu từ trong bọc quần áo ném qua, chó cỏ nhìn thấy cái màn thầu kia thì hưng phấn nhào tới cắn xé.

“Nếu ngươi thích ăn màn thầu như vậy thì sau này cứ gọi ngươi là Màn Thầu đi.”

Lý Hỏa Vượng qua loa đặt tên cho con chó.

“Gâu gâu!”

Màn Thầu vui mừng nhảy cẫng lên, tựa như có phản ứng với tiếng gọi của Lý Hỏa Vượng.

Hắn dùng bàn tay phải đã mọc ra một chút móng tay nhẹ nhàng vuốt ve lông ở cổ của đối phương.

"Nếu ngươi cũng giống ta không có nhà để về vậy thì ngươi cứ đi theo ta đi. Có một con chó bên cạnh ta cũng thuận tiện hơn chút, buổi tối ngươi có thể gác đêm giúp ta, ban ngày có thể nói chuyện cùng ta."

"Lúc ta phát bệnh, dù nói ngươi không giúp được gì nhưng có còn hơn không".

"Đương nhiên chủ yếu vẫn là do ta muốn thử xem khi ta rơi vào ảo giác có làm người khác bị thương hay không, ngươi chính là vật thí nghiệm đầu tiên."

Lý Hỏa Vượng nói xong thì Màn Thầu cũng vừa ăn xong luôn, nó không ngừng liếм miệng, mong ngóng nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Ta đoán ngươi cũng không hiểu ta nói cái gì đâu, đi thôi, chúng ta sắp tới rồi."

Lý Hỏa Vượng lại vỗ lên đầu Màn Thầu, hắn đứng dậy nhìn về phía dãy núi xa xa, đó chính là đích đến của hắn.

Sự thoải mái ngắn ngủi khi tiếp xúc với con chó lập tức biến mất, nghĩ đến thông tin liên quan đến Áo Cảnh Giáo mà các ni cô kia nói đến, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở nên u ám.

Sư thái nói rằng có lẽ họ có cách giải quyết Đan Dương Tử, nhưng như vậy thì họ cũng sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần nhìn "Đại Thiên Lục" là có thể thấy được.

Cảm giác bị động này không hề tốt chút nào, nhưng hiện tại Lý Hỏa Vượng không có lựa chọn nào khác, hoặc là thử tin tưởng vào họ, hoặc là chờ chết.

"Đi thôi."

Đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ dẫn theo một con chó màu vàng đi về phía ngọn núi phía xa.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới thực sự cảm nhận được cái gọi là nhìn

núi chạy chết ngựa.

Dẫn theo chó đi suốt hai ngày, cuối cùng họ cũng đến dưới chân núi.

Thứ cuối cùng chặn ở trước mặt hắn là một thành trấn, một thị trấn đã chết từ lâu.

Những ngôi nhà đổ sập, hài cốt bị chia làm đôi, tất cả đều bị mạng nhện cùng với tro bụi giăng kín. Từng dấu vết cho thấy thị trấn này đã phải trải qua một kiếp nạn chết người.

Nhìn một nửa hài cốt nằm trong một đống nhỏ xương cốt ở bên đường, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ chán ghét cùng cực.

Người có thể làm được loại chuyện tàn sát cả một thị trấn như này, thật đúng là một người không hề có chút nhân tính nào, tính tình đoán chừng còn tồi tệ hơn cả Đan Dương Tử.

Chậm rãi đi xuyên qua thị trấn, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng:

"Đây sẽ không phải là việc do người của Áo Cảnh Giáo làm ra nhỉ?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bắt đầu xuất hiện sự thay đổi đối với giáo phái mà hắn chưa gặp mặt này.

Đi hơn nửa ngày, toàn bộ thị trấn vắng lặng không phát hiện ra người sống nào, vật sống duy nhất trên mặt đất là con chuột không biết đang gặm thứ gì đó ở góc tường.

Chương 190: Miếu Thập Tự

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng dẫn chó đến gần, những con chuột xám này hoảng sợ bỏ chạy không còn một con.

Người đều chết rồi, Lý Hỏa Vượng cũng không thể làm gì được, hiện tại hắn cũng khó tự bảo vệ mình, hắn bắt đầu gia tăng tốc độ nhanh chóng đi qua thị trấn chết chóc này.

Đi qua thị trấn trầm mặc này, một con đường đất quanh co giữa núi hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Con đường mòn giữa núi giống như một con rắn dài vặn vẹo leo lên trên núi, đây là con đường duy nhất vào núi ở gần đây. Áo Cảnh Giáo hẳn là ở trong này.

Cúi đầu nhìn Màn Thầu đang thè lưỡi dưới chân, Lý Hỏa Vượng đạp nhẹ vào bụng nó rồi bắt đầu leo núi.

Nhìn rừng cây thưa thớt khô héo trên núi, trong lòng Lý Hỏa Vượng dần trở nên cảnh giác. Không ai có thể đảm bảo đối phương sẽ có phản ứng như thế nào sau khi nhìn thấy một Tâm Tố như mình.

“Gâu gâu!!”

Màn Thầu đột nhiên sủa về phía rừng cây bên phải.

Lý Hỏa Vượng lập tức dùng tay ấn lên”Đại Thiên Lục.”.

"Vèo~"

Một con linh miêu nhanh chóng chạy xuyên qua con đường núi bên kia.

Lý Hỏa Vượng còn chưa thở phào nhẹ nhõm, hắn đã mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó trong khu rừng nơi con linh miêu vừa chạy vào.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi bước vào, mấy ngôi miếu thờ sụp đổ xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Đây có phải là miếu Thập Tự của Áo Cảnh Giáo không nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn dấu hiện trên miếu thờ, tự lẩm bẩm một mình.

Đó không phải là bất kỳ loại thánh giá nào mà hắn đã từng thấy trước đây, loại chữ thập này giống như một chiếc lá may mắn màu đen gầy yếu vậy. Hơn nữa tình trạng của nó còn phải là loại chết khát, khô héo vặn vẹo.

Nhìn ngôi miếu thờ cỏ mọc um tùm trước mặt, trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nếu có điều gì khó chấp nhận hơn việc Áo Cảnh Giáo trực tiếp tấn công thì đó chính là họ đã bị người khác tiêu diệt rồi.

"Chẳng lẽ thành trấn kia có nhiều người chết như vậy không phải do Áo Cảnh Giáo ra tay ư? Họ cũng bị thứ đó tấn công sao?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng phiền muộn dắt theo chó quay lại đường cũ tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, hắn tập trung sự chú ý của mình để kiểm tra những nơi bị che khuất ở xung quanh rừng.

Đúng như dự đoán, ngay lập tức Lý Hỏa Vượng phát hiện ra một cứ điểm khác của miếu Thập Tự, lần này hắn thấy được vị thần mà Áo Cảnh Giác thờ cúng.

Chỉ thấy trên đài cống phẩm, một pho tượng màu đen cháy xém cả người bị ngọn lửa bao quanh đang ngồi xếp bằng ở phía trên một chữ thập lớn màu đen.

Pho tượng này được làm rất chi tiết, cho dù là cảm giác đung đưa của ngọn lửa, hay là làn da bị nướng cháy, mái tóc cháy cong queo, tất cả chúng đều được làm bằng đá chạm khắc sống động như thật.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy đầu của thần tiên, bởi vì vị trí từ cổ trở lên đều đã bị bể rồi.

“Rốt cuộc Áo Cảnh Giáo đã chọc phải thứ gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng lo lắng nghĩ.

Dám không hòa thuận với sư thái của An Từ Am mà vẫn bình yên tồn tại được, điều này đủ để chứng minh sức mạnh của Áo Cảnh Giáo.

Hơn nữa Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu được sức mạnh của"Đại Thiên Lục". Hắn thật sự rất khó nghĩ ra rốt cuộc loại tồn tại như thế nào mà có thể hủy diệt được miếu Thập Tự của Áo Cảnh Giáo.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó, hắn đưa tay lau sạch mạng nhện bên dưới đài cống phẩm, một hàng chữ hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Cổ Thần bất tử, gọi là Huyền Tẫn. Cổng của Huyền Tẫn là gốc của trời và đất, có vật trộn lẫn với nhau, sinh ra trời đất."

Lý Hỏa Vượng lại ngẩng đầu lên, nhìn tượng thần không đầu đang ngồi xếp bằng trên cây thánh giá:

"Hắn là Cổ Thần?"

…

Sau khi kiểm tra cẩn thận ngôi miếu thờ này một lượt, Lý Hỏa Vượng lại đi bộ đến con đường mòn giữa núi.

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ lên đầu Màn Thầu, hắn mím môi không nói lời nào tiếp tục đi về phía trước.

Xem ra miếu Thập Tự của Áo Cảnh Giáo được xây dựng rất nhiều, không lâu sau đó Lý Hỏa Vượng lại phát hiện ra một ngôi miếu thờ khác.

Ngôi miếu Thập Tự ở đây hiển nhiên hoàn thiện hơn, ít nhất thì đầu của Cổ Thần cũng không phải không cánh mà bay.

Đầu của Cổ Thần là một cái đầu cháy đen trông giống như bị ngọn lửa thiêu đốt.

Tuy nhiên, trên khuôn mặt của cái đầu như vậy lại được chạm khắc ra dáng vẻ của sự đố kỵ dữ dội và khát vọng tột độ.

Nó trợn mắt dùng hai con ngươi đã cháy thành than kia, cứ như vậy nhìn thẳng lên phía trên miếu thờ.

Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng cũng nhìn theo nó, hắn chỉ thấy một thứ được ghép lại với nhau từ nhiều màu sắc và hình dạng khác nhau ở phía trên miếu thờ.

Nhìn thần thái của tượng thần từ nơi này, nó vô cùng khao khát những bức bích họa được vẽ trên đỉnh của miếu thờ, nhưng tạm thời Lý Hỏa Vượng không thể hiểu được rốt cuộc thứ đó là cái gì.

"Gâu~Gâu! Gâu gâu gâu!!"

Tiếng sủa của Màn Thầu khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên căng thẳng.

Hắn nhanh chóng quay người lại, nhìn về hướng mà Màn Thầu đang nhe răng trợn mắt.

Đó là một cánh cửa phụ, ánh sáng từ bên ngoài miếu thờ không thể chiếu vào bên trong, khiến toàn bộ cửa phụ hoàn toàn là một mảnh tối đen.

Chương 191: Hạt Giống

Trong bóng tối, hắn nhìn thấy một chiếc áo choàng lớn màu xám.

Từ trong miệng của ni cô, Lý Hỏa Vượng biết được người của Áo Cảnh Giáo vì để che giấu tình trạng thương tích của mình nên phần lớn họ đều mặc áo choàng.

Chẳng qua hiện tại hắn chỉ có thể nhìn thấy nửa người dưới, không thể nhìn thấy nửa thân trên của đối phương.

Cảm thấy tình hình không ổn, Lý Hỏa Vượng lập tức lấy ra bức thư bằng da người mà sư thái Tĩnh Tâm đã đưa cho mình, ném vào trong bóng tối.

"Tại hạ là Huyền Dương của Thanh Phong quán, có việc gấp nên đặc biệt tới cửa quý phái nhờ giúp đỡ!"

Lý Hỏa Vượng tự giới thiệu mình với chiếc áo choàng trong bóng tối, nhưng chiếc áo choàng kia không có đáp lại.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghi ngờ rốt cuộc vật này có phải là người sống hay không thì chiếc áo choàng kia lại bước ra từ trong bóng tối.

Lần đầu tiên nhìn thấy người này, Lý Hỏa Vượng liền biết đối phương là Áo Cảnh Giáo không sai đi đâu được, vì trên khuôn mặt không có da kia đầy vết sẹo.

Theo như lời của các ni cô An Từ Am đã nói, Áo Cảnh Giáo mặc áo choàng lớn và đội mũ cao.

Chiếc mũ rất lớn, che kín mắt và mũi, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể nhìn thấy máu thịt lộ ra ở trên cằm hắn.

Lý Hỏa Vượng nuốt một ngụm nước bọt, hết sức cảnh giác nhìn người trước mặt này.

"Hiện tại xem ra cũng không tệ lắm, ít nhất thì sau khi nhìn thấy mình là Tâm Tố, những người này cũng không lập tức ra tay."

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn hai tay đang rúc vào ống tay áo nhô lên của đối phương, giọng điệu bình tĩnh nhắc lại thỉnh cầu của mình thêm một lần nữa.

Đối phương vẫn không hề đáp lại Lý Hỏa Vượng, nhưng hắn lại hiểu rõ mục đích đến đây của Lý Hỏa Vượng.

Hắn lặng lẽ quay người đi ra ngoài miếu Thập Tự.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, mang theo tâm tình thấp thỏm bất an đi theo sau.

Theo chân người này, Lý Hỏa Vượng dần đi sâu vào trong núi.

Nhìn áo choàng rộng lớn của người trước mặt, trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Không phải nói "Đại Thiên Lục" là đồ của Áo Cảnh Giáo sao? Tại sao không thấy hắn mang theo, chẳng lẽ nó được giấu ở trong áo

choàng rồi?

Cùng với nghi vấn này, Lý Hỏa Vượng ngày càng đi sâu vào bên trong hơn, thỉnh thoảng hắn còn có thể gặp những người Áo Cảnh Giáo khác.

Họ đều ăn mặc giống nhau, sau khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng, họ sẽ dùng chiếc mũ cao che lại đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Môi trường khác thường khiến Màn Thầu cảm thấy sợ hãi, nó rũ đầu xuống co đuôi lại, gần như là dán vào vạt áo của Lý Hỏa Vượng đi về phía trước.

Dưới cái nhìn soi mói của những người này, cuối cùng một hang động hình hồ lô xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nhìn thấy hang động, Lý Hỏa Vượng không khỏi nghĩ đến một số chuyện không tốt, hắn ghét hang động.

Trong hang vô cùng sáng sủa chứ không tối đen như ở Thanh Phong quán.

Bó đuốc tí tách chiếu sáng cả cái hang động này.

Có quá nhiều ngọn đuốc thậm chí còn làm tăng nhiệt độ trong hang động, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng có chút khô nóng.

Nghĩ đến ngọn lửa trên tượng thần trước đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy rằng ngọn lửa có thể là một sự tồn tại quan trọng của Áo Cảnh Giáo.

Sau khi đi được thời gian bằng hai nén hương trong hang động sáng ngời này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy chính chủ.

Đó là một người toàn thân bị cháy đen nằm trên nền đất lạnh, nói là người chẳng bằng nói đó là một bộ thi thể bị cháy khét.

Tuy nhiên, ánh mắt từ bên kia bắn tới khiến Lý Hỏa Vượng hiểu rằng đây không phải là một bộ thi thể.

Sau khi nhìn thấy người này, nghi vấn vừa rồi trong lòng Lý Hỏa

Vượng cũng đã được giải đáp.

Một quyển "Đại Thiên Lục" đỏ như máu được mở ra trải rộng trên l*ưg ngực hắn.

Có thể thấy, thứ này được đặt ở đây rất lâu rồi, thẻ tre cũng đã nảy mầm.

Từng cái rễ tre đẫm máu xuyên qua toàn bộ cơ thể hắn, móc theo đủ loại da thịt chui qua từ phía sau.

Khi thấy người dẫn đường cho mình hai tay kính cẩn dâng bức thư bằng da người lên. Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, thân phận của người trước mặt này ở Áo Cảnh Giáo chắc chắn không hề thấp.

Tuy nhiên, thi thể bị cháy khét này không có nhìn bức thư da người của Tĩnh Tâm, mà nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

"Ngươi bị Tam Hủy nhìn thấy rồi?"

Có thể giao tiếp là một khởi đầu tốt đẹp. Lý Hỏa Vượng gật đầu trả lời:

"Đúng vậy."

"Nhắc mới nhớ, mỗi một Tâm Tố đều là một hạt giống tốt, vì họ có thể dễ dàng đến gần biển khổ, nhưng đáng tiếc cuối cùng họ đều phát điên hết."

Giọng điệu của đối phương ngay từ đầu đã mang theo chút tiếc nuối.

Sau đó hắn liếc nhìn "Đại Thiên Lục" treo bên hông Lý Hỏa Vượng.

"Lão phu là Thủ Tam, rất vui được gặp mặt, ngươi có thể nói cho ta biết làm thế nào mà ngươi thăng lên được cấp Thương Khương không? Cần phải biết rằng, cho dù là ai trong số chúng ta cũng không phải ai cũng làm được điều đó."

Được khen nhưng Lý Hỏa Vượng lại không vui chút nào.

Chương 192: Chúng Ta Đương Nhiên

Cũng Có Thể

“Thăng cấp Thương Khương? Đây là tên của nghi lễ yêu cầu hai tầng thống khổ sao?"

Sau khi che giấu một phần, Lý Hỏa Vượng nói cho Thủ Tam nghe những chuyện trước đó.

"Haha, đối phó với Tịch Nguyệt Thập Bát thật đúng là dao trâu mổ gà, cũng may ngươi cũng là nhân họa đắc phúc.”

Lý Hỏa Vượng cũng không muốn nói chuyện này với đối phương, thấy đối phương có thể giao tiếp bình thường, hắn liền nhắc lại mục đích của chuyến đi lần này của mình với hắn.

"Có thể."

Không đợi Lý Hỏa Vượng thở phào vui sướиɠ thì đối phương đã nhắc đến cái điều kiện theo sau.

“Tuy nhiên coi như là trao đổi, ta cần ngươi thực hiện thăng cấp Thương Khương trước mặt chúng ta. "

“Tại sao lại muốn một người ngoài như ta thực hiện nghi lễ trong giáo của các ngươi chứ?”

Lý Hỏa Vượng không thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

"Từ trước đến nay ta chưa từng nhìn thấy Tâm Tố thực hiện thăng cấp Thương Khương cho nên ta muốn xem thử, có lẽ ta có thể từ trong đó tìm ra cách để đánh cắp sức mạnh của Tam Hủy."

“Đánh cắp...sức mạnh của Tam Hủy?”

Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa cho rằng mình đã nghe nhầm.

"Ngươi đã nhìn thấy Tam Hủy thì chắc hẳn ngươi cũng biết được nó cường đại như thế nào rồi, trong nháy mắt khi ngươi nhìn chằm chằm vào nó, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ bản thân mình cũng có thể sở hữu được sức mạnh như này sao?”

Nghe vậy, lúc này Lý Hỏa Vượng mới hậu tri hậu giác phục hồi lại tinh thần, thứ ở trên đỉnh miếu Thập Tự trước đó đại biểu cho Tam Hủy.

Chỉ vì con người không thể miêu tả trọn vẹn dáng vẻ của Tam Hủy cho nên mới dùng thứ kia để thay thế.

Họ dùng nỗi đau để đổi lấy sức mạnh từ Tam Hủy, nhưng họ lại không thờ phụng Tam Hủy mà thay vào đó là thờ phụng Cổ Thần.

Các Cổ Thần mà họ thờ phụng đều giống nhau, đều khát vọng đánh cắp và cướp đi sức mạnh của Tam Hủy.

…

Vì những lý do hắn thấy ban đầu, Lý Hoả Vượng vẫn luôn nghĩ rằng tín đồ Áo Cảnh giáo thuộc tôn giáo tín ngưỡng Tam Huỷ.

Nhưng hiện tại hắn mới nhận ra sự thật không phải như vậy, hắn đã đoán sai, rất sai.

Thở dồn mấy nhịp, Lý Hoả Vượng đáp lại lời nói khó hiểu của Thủ Tam:

“Các ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ rằng bản thân có thể cướp đoạt được sức mạnh của Tam Huỷ? Chẳng lẽ các ngươi thật sự không cảm nhận được sức mạnh thật sự của nó lớn đến mức nào sao? Đối với nó, các ngươi còn không bằng con kiến nữa!”

Dù trong hồi ức của Lý Hoả Vượng hiện tại không có chút gì về dáng vẻ của nó, nhưng hắn vẫn cảm nhận được trọn vẹn sức mạnh của Tam Huỷ mạnh đến mức nào, đây chắc chắn không phải là điều mà phàm nhân có thể làm được.

Thủ Tam dùng ánh mắt đầy kiên quyết nhìn Lý Hoả Vượng trước mặt:

“Tại sao không? Tính mạng của ta do ta quyết định, Cổ Thần có thể, chúng ta đương nhiên cũng có thể!”

Tâm trí của Lý Hoả Vượng nghĩ đến tượng thần toàn thân bao quanh bởi ngọn lửa ở Đền Thập Tự:

“Tượng thần kia cũng từng là phàm nhân sao?”

Không để ý đến những gì Lý Hoả Vượng nghĩ, Thủ Tam vẫn nói luyên thuyên:

“Đám lừa trọc thường nói, Phật là người từng trải, còn người là Phật tương lai, bất kể thế nào đi nữa, ta rất đồng ý với điểm này, chính là Tam Huỷ hiện tại, nhưng điều này không có nghĩa là sẽ có Tam Huỷ tương lai!”

Nghe thấy nguồn tin đầy bất ngờ, Lý Hoả Vượng hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Được rồi, tôn gíao của các ngươi và Tam Huỷ không liên quan gì đến ta, quay lại vấn đề chính đi, các ngươi có cách giải quyết Đan Dương Tử sao?”

Thủ Tam gật đầu:

“Thế nào? Làm sao? Chỉ cần ngươi lại lần nữa tiến hành lên cấp Khương Thương, chúng ta sẽ giải quyết triệt để sư phụ bán tiên của ngươi.”

Nghe đến đây, Lý Hoả Vượng nhớ lại lúc hắn dùng “Đại Thiên Lục” để triệu hồi Tam Huỷ, ngay lập tức nét mặt của hắn trở nên khó coi, đó là một trải nghiệm vô cùng đau đớn.

Nỗi đau nhân đôi về thể xác lẫn tinh thần không dễ gì chịu đựng được, mỗi khi nghĩ đến trải nghiệm đó, Lý Hoả Vượng sẽ cảm thấy như muốn tự tử.

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Hoả Vượng chậm rãi nói:

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng nói thì dễ hơn làm, ta không thể làm gì bây giờ.”

Triệu hồi Tam Huỷ vô cùng khó khăn, đặc biệt là cần sự đau đớn tột cùng của thể xác và tinh thần hợp lại. Đây là một loại cảm xúc vô cùng hiếm thấy, không phải nói tìm được là có thể tìm được.

“Haha.”

Thủ Tam cười, nói với vẻ nhiệt tình:

“Không sao cả, nể tình mặt mũi của sư phụ Tĩnh Tâm, chúng ta có thể giúp ngươi chuyện này.”

Nhìn nụ cười đen nhẻm của đối phương, Lý Hoả Vượng đờ cả người, câu nói nhẹ nhàng này thực chất lại ẩn chứa ý nghĩa thâm sâu.

Nhìn con người trước mặt mà hắn chỉ mới gặp một lần, Lý Hoả Vượng cân nhắc hồi lâu, hắn ngập ngừng nói:

“Thủ Tam tiền bối, hiện tại ta sẽ không đề cập đến chuyện này, ta có thể hỏi chút ngươi định giải quyết Đan Dương Tử bằng cách nào không?”

“Ta cũng có “Đại Thiên Lục” như quý ngài, theo ta được biết, đừng nói đến trục xuất bán tiên, ở trên này không có thứ để giúp đỡ người khác.”

Chương 193: Cấp Độ Cao Hơn

Thật ra, Lý Hoả Vượng cũng không tín nhiệm Áo Cảnh giáo, nhất là sau khi Tĩnh Tâm đặc biệt nhắc nhở hắn.

“Ha ha, thiếu gia, ngươi đừng coi như thế là hiển nhiên, những thứ như “Đại Thiên Lục” nên được dùng kết hợp với những thứ khác. Muốn tới gần biển khổ, nhất định phải thử nghiệm nhiều nhất có thể, ví như ngươi hiện tại, chúng ta đương nhiên cũng đã từng thử qua.

"Cái gọi là bệnh lâu thành y, biết cách trị cho người, cái này tứ hải bát hoang bên trong, người khác chưa chắc có thể lợi hại hơn chúng ta."

Lý Hoả Vượng gần như dị ứng với từ bệnh:

“Bị bệnh? Ta không bị bệnh, đây cũng không phải bệnh. Mà là một phần của Đan Dương Tử đang ở trong dạ dày của ta, một phần thật sự đã thành tiên.”

Thủ Tam thấy hài hước, nhìn Lý Hoả Vượng rồi tiếp tục giải thích:

“Đây chính là bệnh, những đạo sĩ này muốn trở thành bất tử đều phát điên. Tất cả đều trở thành kẻ điên.”

Những lời phát ra từ miệng của những kẻ cố gắng đánh cắp sức mạnh của Tam Huỷ này không có chút thuyết phục nào.

Trước những lời lẽ của đối phương, Lý Hoả Vượng dù trong lòng vẫn còn hoài nghi, nhưng hắn không nói ra.

Hắn không muốn tranh luận, hắn tới đây là để thỉnh những người này giải trừ Đan Dương Tử, chứ không tìm tới họ để tranh luận.

Miễn là phương pháp này có hiệu quả, họ bảo gọi Đan Dương Tử là chó cũng được.

“Trước đây có nhiều trường hợp như ta xảy ra không? Các ngươi có giúp cho họ không?

Lý Hoả Vượng lại hỏi với vẻ cảnh giác.

“Đương nhiên, tất cả các chi nhánh Ngũ Đấu Mễ Giáo sở hữu đều chú ý giải trừ Tam Độc, Thượng Độc: Bành Cứ, Trung Độc: Bành Chí, Hạ Độc: Bành Kiểu.”

“Ai muốn trường sinh bất tử trước, tiêu trừ tam độc trước, điềm tĩnh không ham muốn, tinh thần bình tĩnh sáng suốt, tích lũy điều thiện, sẽ được trường sinh bất lão.”

Kết thúc lời nói với vẻ vô cùng đắc ý, hắn chuyển sự chú ý sang Lý Hoả Vượng:

“Đương nhiên, ta không còn tin vào điều nhảm nhí này nữa. Trong những năm qua, ta đã nhìn thấy rất nhiều linh hồn ma quỷ như Bán Tiên, Binh Giải Tiên, nhưng duy nhất chỉ có Đại La Chân Tiên là ta chưa thấy.”

Cái thớ thịt đỏ như máu, cháy đen, hắn đưa ngón tay của mình lên và chỉ về phía đầu của Lý Hoả Vượng.

“Các ngươi, những đạo sĩ lỗ tai trâu muốn trở thành tiên đều muốn

điên rồi, đem bản thân luyện người không ra người, quỷ không ra quỷ, chỉ quan tâm đến kỹ năng bề ngoài, không biết thực chất của thực lực là gì."

Trước những lời này, Lý Hoả Vượng không còn gì để nói, trực tiếp nói với Thủ Tam.

Hắn dùng tay gõ vào dụng cụ tra tấn trên vạt áo của mình.

"Tiền bối, ta có thể đạt đến sự đau đớn tột độ của thể xác, còn đau đớn tinh thần ngươi giúp ta thế nào?"

Thấy đối phương nói như vậy, ánh mắt Thủ Tam loé lên sự vui mừng, thanh niên kia đã nói như thế, cũng đồng nghĩa với lời đồng ý rồi.

Hắn nhẹ giương cằm lên, giáo chúng mặc áo choàng xám liền đi về phía một đường hầm trong hố.

Một lúc sau, hắn dẫn theo một cô gái có vẻ ngoài hốc hác quay ra.

Cô gái này giống như những người còn lại trong Áo Cảnh Giáo, mặc một chiếc áo choàng rộng và đội một chiếc mũ cao, điểm khác biệt duy nhất là chiếc mũ trên đầu không che mắt nàng lại.

"Nữ nhân? Chuyện này có liên quan gì đến cực độ đau đớn?"

Nhưng rõ ràng là cô gái trẻ này còn ngạc nhiên hơn cả Lý Hoả Vượng, nàng cứ thế nhìn chằm chằm vào hắn.

Một bàn tay lớn đẩy mạnh, cô gái với bím tóc đột nhiên bị đẩy đến trước mặt Lý Hoả Vượng.

Đối phương vội vàng cúi đầu, hai tay gấu chặt vạt áo, toàn thân bất giác run lên.

Lý Hoả Vượng nhìn Thủ Tam qua bờ vai gầy của cô gái:

"Tiền bối, ý của ngươi là gì?"

"Ngươi yêu cầu nha đầu này, hai người mau chóng gần gũi nhau, sau đó để nàng ấy mang thai của ngươi."

“Chờ cho đến khi nàng ấy mang thai, khi đứa nhỏ sắp thành hình, ngươi sẽ mổ bụng nàng ta ra, moi đứa nhỏ ra, rồi…”

“Không được!! Đừng nói nữa!”

Lý Hoả Vượng thốt ra run rẩy cắt ngang lời nói của đối phương.

Chỉ cần nghe hắn nói, Lý Hoả Vượng đã có thể cảm thấy hai bên thái dương sưng tấy và đau nhức liên tục.

Sau hồi lâu nói chuyện với đối phương một cách tâm bình khí hoà như thế, hắn chút nữa quên mất tên đó là loại gì.

Hắn đã hiểu rõ đối phương làm sao có thể khiến thể xác lẫn tinh thần của bản thân đạt đến cực hạn của đau đớn, những người của Áo Cảnh Giáo so với Đan Dương Tử thực chất cũng không tốt đẹp gì hơn!

Tuy nhiên, trước sự ngăn cản của Lý Hoả Vượng, Thủ Tam có vẻ đã hiểu lầm:

“Thật sao? Ngươi cũng nghĩ cái này mức độ hơi yếu sao? Nhưng không thành vấn đề. Thứ nhất, ngươi đã bị Tam Huỷ theo dõi, hơn nữa lão phu ta có một ít linh đan diệu dược, có thể giúp ngươi đạt tới cấp độ cao hơn!”

Chương 194: Cực Hạn Đau Đớn

Lý Hoả Vượng kéo cô nương trước mặt ra phía sau, nhìn Thủ Tam đứng trước mặt gằn từng chữ nói:

“Ta dù có chết cũng sẽ không làm chuyện như vậy!”

“Phụt!”

Một vị tu sĩ Áo Cảnh Giáo bên cạnh không nhịn được cười liền lỡ phụt ra một tiếng.

“Đừng thề thốt như vậy, ngươi thật là có trái tim trong sáng nha!”

“Trái tim trong sáng thì làm sao? Ta là người điên, nhưng ta không

phải dã thú vô nhân tính như Đan Dương Tử! Ta sẽ không bao giờ làm chuyện tương tự như hắn!”

Thủ San nhìn vị tín đồ với đôi mắt bất thiện:

“Nhãn Lục, chuyện này có gì buồn cười sao? Ở trước mặt người ngoài, ngươi nhịn không được à?”

Vị giáo chúng đó dường như muốn nói gì, nhưng ngũ quan nhanh chóng dính liền vào nhau.

Không chỉ ngũ quan, mà cả những khe hỡ giữa lòng bàn tay và lòng bàn chân.

Một lúc sau, người đàn ông liền biến thành một con giòi uốn éo.

“Quấn hắn lại trong một chiếc chăn bông, không được để hắn ta chịu bất cứ sự đau đớn nào trong vòng một tháng.”

Thủ Tam nói không sai, họ rất giỏi trong việc làm lành vết thương cho mọi người.

Ngay khi người đàn ông được mang đi, Lý Hoả Vượng với vẻ mặt trang nghiêm lại quay sang Thủ Tam.

“Tìm cho ta một chỗ ở trong sơn động, ta sẽ tìm cách chạm đến tận cùng đau đớn, ta cần nữ nhân này hầu hạ ta.”

“Hừm, khẩu khí nghe hay lắm, lão phu không cho rằng ngươi có thể tìm được biện pháp tốt.”

Dù nói như vậy nhưng Thủ Tam vẫn đáp ứng yêu cầu của Lý Hoả Vượng, sai thủ hạ đi làm việc.

Lý Hoả Vượng được đưa vào một hang động nhỏ, tuy vách tường mấp mô lồi lõm, nhưng đồ đạc trong hang lại rất đầy đủ, cái gì cũng có, thậm chí đến nhà xí cũng có.

Cô gái từ nãy đã yên lặng đi theo Lý Hoả Vượng sau lưng.

Man Đầu cuộn tròn từ dưới vạt áo của Lý Hoả Vượng chui ra, chạy vào trong hang hít hà một cách thích thú.

Với vẻ mặt nghiêm túc, Lý Hoả Vượng tháo thanh trường kiếm trên lưng ra, đặt trên chiếc bàn đá trong hang.

Dù vừa buông lời thề chắc nịch trước mặt Thủ Tam, nhưng trong lòng hắn lại không biết làm cách nào để đạt được cực giới của sự thống khổ.

Nếu không đạt được cực hạn đau đớn, không cách nào triệu hồi được Tam Huỷ.

Nếu không đáp ứng được điều kiện của Áo Cảnh Giáo, họ sẽ không giúp giải trừ Đan Dương Tử, đó có vẻ là ngõ cụt.

Lý Hoả Vượng không ngừng quan sát trong hang, đảo mắt đã thấy cô gái ở cửa.

Đột nhiên, mắt Lý Hoả Vượng sáng lên.

Trong đầu hắn nảy lên một ý tưởng, trên thực tế, có một số việc không hẳn cần phải dựa theo những gì họ chỉ.

“Đừng lo lắng, có ta ở đây rồi, họ không gây nguy hiểm cho ngươi đâu. Ngươi qua đây, ta hỏi ngươi một số chuyện.”

Lý Hoả Vượng vỗ vỗ chiếc ghế đá bên cạnh.

Nhưng cô gái đang đứng ở cửa không nhích lấy một bước, ngược lại nàng bắt đầu nghẹn ngào khóc, tiếng khóc càng lúc càng lớn, nàng chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Nghe thấy tiếng khóc chất chứa đầy uỷ khuất, Lý Hoả Vượng khẽ thở dài một hơi.

Có vẻ như nàng ấy nghĩ rằng mình cùng một giuộc với Áo Cảnh Giáo, sau cùng bản thân nàng sẽ lại bị ném ra ngoài như một công cụ. Nàng cảm thấy uỷ khuất cũng là bình thường, đặc biệt là nhìn nàng cũng còn trẻ tuổi.

Lý Hoả Vượng bước tới, dìu nàng lại ghế đá, nhìn nàng đang nghẹn ngào hỏi lại:

“Họ không coi cô là con người, sao ngươi còn định ở cái nơi quỷ

quái này? Chi bằng ngươi giúp ta, chỉ cần ngươi giúp ta đạt mục đích của mình, ta cam đoan chỉ cần có thể sống sót rời khỏi, tuyệt đối ta sẽ không bao giờ bỏ rơi ngươi."

Nghe đến đây, cô gái nghẹn ngào lộ rõ vẻ hoang mang trong ánh mắt:

"Sau khi ra ngoài, ta còn có thể đi đâu nữa? Gia đình ta cũng không còn...cái gì...cũng không còn…"

"Gia đình cô làm sao?"

Giọng của Lý Hoả Vượng trở nên vô cùng nhẹ nhàng, hắn cảm thấy rất đồng cảm với cảm giác hiện tại của cô gái.

"Thị trấn dưới chân núi…"

Nghe đến đây, trái tim Lý Hoả Vượng chợt thắt lại, trong cái thị trấn chết chóc đổ nát ấy, có lẽ cô gái này là một trong số ít những người may mắn còn sống sót.

"Cha ta, mẹ ta...và cả ba tỷ tỷ cùng với hai đệ đệ của ta đều chết rồi…"

Thiếu nữ cúi gầm mặt, nước mắt chảy dài trên đôi tay đang nắm chặt.

"Đã có chuyện gì xảy ra trỏng thị trấn? Là ai hay thứ gì đã giết sạch toàn bộ thị trấn?"

Lý Hoài Dương vừa mở miệng lập tức nhận ra, hắn vừa lỡ lời rồi, bây giờ nhắc đến chuyện này chẳng khác nào xát muối vào vết thương của nàng.

"Không có chỗ để đi cũng không sao, vậy thì hãy đi theo ta, ở chỗ ta có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, mọi người đều đi tìm đường sống, đến lúc đó ngươi cũng có thể gia nhập."

"Nhà ta chỉ có hai cô nương, vốn ít, dương thịnh âm suy, ngươi thêm vào vừa vặn có thể tụ họp ba người, rất cân đối."

An ủi một hồi, thấy cảm xúc của đối phương đã dần ổn định lại,

cảm thấy bầu không khí cũng đã tốt lên, Lý Hoả Vượng hỏi:

“Ngươi ở đây bao lâu rồi?”

Chương 195: Trò Chuyện

Họ không tín nhiệm Lý Hoả Vượng, hắn đương nhiên cũng không hoàn toàn phó mặc cho bọn hắn.

Ngã một lần khôn hơn một chút, hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ những gì Chính Đức tự đã trải qua. Lần này, Lý Hoả Vượng không có ý định dựa theo thông lệ của họ.

Thay vì giải trừ Đan Dương Tử theo giải pháp của Áo Cảnh Giáo, thì có thể tự mình giải quyết Đan Dương Tử mà không cần đến cực hạn đau đớn vì cái chuyện nhảm nhí nào hết.

Nghe Lý Hoả Vượng nói, cô gái nhẹ gật đầu, vẫn cúi gầm mặt:

“Bốn năm trước…”

Thấy đối phương chịu mở miệng, Lý Hoả Vượng cảm thấy mình nên bắt đầu từ từ.

“Sau một thời gian dài như vậy, ngươi hẳn là có hiểu biết nhất định về nơi này đúng không? Nói cho ta biết được không? Có gì nói nấy.”

Đôi tay đầy sẹo không ngừng vò rồi gấu lấy vạt áo.

“Áo Cảnh Giáo, bân đầu là hai tôn giáo, một tôn giáo tín ngưỡng Cổ Thần, bên còn lại tín ngưỡng Tam Huỷ…”

“Về sau, Cổ Thần hấp thu một phần sức mạnh của Tam Huỷ, sau đó hai giáo phái hợp nhất…”

“Hả? Đây là sự thật hay chỉ là suy đoán được ghi chép trong sách của Áo Cảnh Giáo?”

Lúc này, Lý Hoả Vượng có cảm giác như đang được nghe một câu chuyện cổ tích, câu chuyện mang đến cho hắn một cảm giác vô

cùng chân thực.

“Ta cũng không biết...ta cũng là nghe người khác nói thôi...Khi ta vào đây, hai giáo phái đã sát nhập…”

Cô gái lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Lý Hoả Vượng, sau đó lại cúi đầu xuống, không dám có bất kỳ ánh mắt nào với Lý Hoả Vượng.

“Không sao, ngươi cứ nói tiếp đi, nhân tiện ta còn chưa hỏi tên của ngươi.”

“Họ...gọi ta là Nhĩ Cửu…”

Nhĩ Cửu, Thủ Tam, trước đó còn có Nhãn Tứ, tại sao người của Áo Cảnh Giáo đều là các cơ quan của con người cộng với các con số?

Lý Hoả Vượng cảm thấy có chút kì lạ, cảm giác không có gì giống với đạo hiệu của đạo sĩ.

“Tên trước đây của ngươi là gì?”

“Khương Anh Tử…”

“Được, từ giờ ta sẽ gọi ngươi là Anh tử, Anh Tử, bốn năm qua ngươi có thấy những người đó chữa bệnh cho người khác không?”

Anh Tử khẽ gật đầu.

“Có...ta đã nhìn thấy vài lần.”

“Tất cả đều chữa khỏi?”

“Hẳn là vậy, vì sau đó họ đều rời đi.”

“Nghe ra những người này thực sự có năng lực.”

Lý Hoả Vượng nghĩ thầm trong bụng.

Đây là một chuyện tốt, ít nhất họ không lừa gạt mình, Áo Cảnh Giáo xác suất cao có khả năng giải quyết Đan Dương Tử.

“Được rồi, Anh Tử, ta hỏi ngươi chuyện khác nhé. Ngoài nghi thức “Đại Thiên Lục” tự mình hại mình, họ còn công pháp thần thông

nào khác không?”

…

Được rồi, Anh Tử, ta hỏi ngươi chuyện khác nhé. Ngoài nghi thức “Đại Thiên Lục” tự mình hại mình, họ còn công pháp thần thông nào khác không?”

Nghe thấy câu hỏi này của Lý Hoả Vượng, khuôn mặt Anh Tử toát ra một tia khó xử.

“Có, nhưng ân công muốn ta bây giờ dạy cho ngươi, thực sự không làm được, chúng đều giống “Đại Thiên Lục”, đều phải có thứ gì đó trong tay mới có thể sử dụng được.”

“Thủ Tam tiền bối chắc chắn sẽ không cho ngươi đâu.”

“Muốn có sức mạnh nhất định phải có sách mới được? Đây là cái giáo phái kì quái gì vậy?”

Lý Hoả Vượng nghĩ thầm.

“Vậy ta lại hỏi ngươi, những sách này là do ai viết?”

“Ta nghe nói là do Đại trưởng lão viết trong sơn động, sách họ sở hữu đều do họ viết.”

Đại trưởng lão…?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lý Hoả Vượng, Anh Tử lại nói thêm một câu:

“Những người khác đều phải sử dụng sách, nhưng ta nghe nói các đại trưởng lão thì không cần, bất kể là thần thông gì họ chỉ cần hạ bút liền thành văn, chỉ có điều ta chưa thấy qua.”

“A…Ra là vậy.”

Lý Hoả Vượng gật đầu.

Như vậy, Thủ Tam cũng không phải thủ lĩnh của Áo Cảnh Giáo, trong môn phái này, cao nhất hắn cũng chỉ là bậc trung.

“Các trưởng lão có thường ra ngoài không?”

“Không, họ thường không hỏi chuyện thế sự. Bốn năm rồi ta mới gặp một lần.”

“Chờ một chút, những trưởng lão đó không cần “Đại Thiên Lục” để thực hiện nghi thức, đây chẳng phải muốn nói họ có thể mượn sức mạnh của Tam Huỷ bất cứ lúc nào sao?”

Vừa nghĩa đến, Lý Hoả Vượng lập tức lắc đầu:

“Không đúng, triệu hồi tam Huỷ đòi hỏi phải trả một cái giá rất đắt, hơn nữa là cái giá rất đau đớn, nó chỉ hứng thú với cảm giác đau đớn cực độ, không phải dễ dàng mượn như vậy.”

Anh Tử bất an thoáng nhìn Lý Hoả Vượng đang trầm tư:

“n công, ngươi hỏi cái này để làm gì?”

Lý Hoả Vượng lập tức cảm thấy trong lòng căng thẳng, rất nhanh liền giả vờ bình tĩnh nói:

“Ngươi cũng biết là ta đang giao dịch với họ. Đâu là lần đầu tiên ta tiếp xúc với Áo Cảnh Giáo, nên muốn hiểu rõ hơn một chút, tránh bị lừa.”

Mặc dù hắn đã hạ quyết tâm lợi dụng Anh Tử để tìm hiểu thông tin của Áo Cảnh Giáo, nhưng Lý Hoả Vượng cũng không nói ra suy nghĩ thật của mình, cô gái trước mặt hắn chỉ mới quen chưa đầu nửa ngày.

Có vẻ như cô gái này đã bị Áo Cảnh Giáo hãm hại trong hơn bốn năm ròng rã, lại thêm lần này, nàng trực tiếp bị bắt chui vào ngòi súng.

Chương 196: Hai Cách

Nói một cách hợp lý, không thể để nàng ấy làm cho Áo Cảnh Giáo được, cũng không có khả năng nàng sẽ phản bội mình.

Nhưng Lý Hoả Vượng không muốn đánh cược chuyện này, cho dù có một chút cơ hội cũng không dám đánh cược, thua canh bạc là một điều kinh khủng.

Nói thẳng với nàng ta rằng bản thân đang có dự định làm gì đó trong Áo Cảnh Giáo, rủi ro là quá lớn, hơn nữa, nếu nàng ta quay ra nói với Thủ Tam về kế hoạch của mình để bảo vệ bản thân, mọi chuyện xem như công cốc.

“n công, ngươi thật sự hợp tác với họ sao? Họ...không phải người tốt lành gì.”

Lý Hoả Vượng gật đầu:

“Tất nhiên, ta biết họ không phải người tốt, họ rất nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là họ vô dụng, giao dịch họ có vẻ rất công bằng, ta không lí do gì phải từ chối.”

Điều này Lý Hoả Vượng không nói dối với đối phương, hắn dự định làm hai chuyện cùng lúc. Một bên tìm cách tạo ra cực hạn đau đớn cho nội tâm, một bên thử đánh cắp phương pháp của Áo Cảnh Giáo để chữa trị cho chính mình.

Không quan tâm là hợp tác hay ăn cắp, chỉ cần có thể thoát khỏi Đan Dương Tử đang dần ảnh hưởng đến bản thân, chuyện gì hắn cũng sẽ làm.

Đêm đó, Lý Hoả Vượng đã trò chuyện rất nhiều với Anh Tử, cho đến tận giữa khuya.

Từ miệng của nàng ấy, Lý Hoả Vượng đã học được rất nhiều về Áo Cảnh Giáo, cũng như hiểu được khái quát về tôn giáo này.

Những người này hiếm khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, giáo lí cao nhất của họ là cố gắng mọi cách để đánh cắp biện pháp của Tam Huỷ, cuối cùng thay thế nó bằng các vị thần của họ.

Theo như những gì nàng ấy nói, chủ nghĩa Áo Cảnh Giáo rất tàn nhẫn và đẫm máu, nhưng họ rất có kỷ luật.

Ngay cả những dụng cụ tra tấn để tự hành hạ bản thân sau khi dùng xong cũng phải được rửa sạch và sắp xếp gọn gàng.

Thờ phụng không có quy củ nào được phép phạm vi, ở Áo Cảnh Giáo, phá vỡ giáo quy là điều cấm kỵ.

Lý Hoả Vượng còn được biết, Áo Cảnh Giáo là một tôn giáo lớn, chúng khác với Chính Đức Tự hay An Từ am, đền loại này chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Giống như cứ điểm này, họ có năm nơi, ở những chỗ khác nhau.

Cứ đến ngày mười ba tháng sáu âm lịch hàng năm, họ lại tụ họp một lần để chia sẻ kinh nghiệm với nhau.

Nửa đêm, Lý Hoả Vượng cau mày suy nghĩa, thông tin của Anh Tử đã cho hắn có cái nhìn toàn diện hơn về toàn bộ Áo Cảnh Giáo, đồng thời cũng giúp hắn hiểu được những khó khăn mà bản thân đang phải đối mặt.

“Hai phương pháp này, bất kể là phương pháp nào cũng có khó khăn…”

Lý Hoả Vượng tự nói với chính mình.

“Hai cái gì cơ?”

Anh Tử nghi ngờ hỏi.

So với cảm giác nơm nớp lo sợ và cảm xúc sụp đổ, hiện tại nàng ấy trông đã ổn định hơn rất nhiều.

“Không có gì, ngủ đi.”

Lý Hoả Vượng đứng dậy, đi về phía giường đá bên cạnh.

Anh Tử không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo hắn.

Ở nơi nguy hiểm này, Lý Hoả Vượng không có thời gian để nghĩ nàng ấy muốn nói gì.

Hơn nữa, để đối phương nằm cùng giường với mình thực sự là một cám dỗ.

Lúc này, Đan Dương Tử, người mà hắn cực kỳ chán ghét, lại đóng

vai cầu chì.

Đêm đó, Lý Hoả Vượng bị đánh thức bởi tiếng sủa dữ dội trong tình trạng mê man.

Khi hắn nhanh chóng thắp đèn dầu lên, hắn trông thấy Man Đầu ở mép giường, hướng về phía trên giường sủa liên tục.

Thấy Lý Hoả Vượng đã tỉnh dậy, Man Đầu vội vàng dừng lại, bắt đầu ngoe nguẩy đầu, vẫy đuôi:

“Hú!”

Lý Hoả Vượng liếc nhìn Anh Tử đang ngái ngủ ngồi dậy bên cạnh mình:

“Cha, có chuyện gì vậy? Con chó nhà mình sủa gì thế?”

Khi tỉnh dậy, nàng phát hiện mình vừa nói mớ, trên khuôn mặt nàng lập tức lộ ra vẻ xấu hổ:

“Ta vừa nằm mơ thấy mình ở nhà đón năm mới.”

Vẻ mặt của nàng vô cùng chân thực, có vẻ như vừa mới ngủ dậy.

Lý Hoả Vượng liếc nàng một cái, sau đó đảo mắt một vòng quạnh cái hang động quạnh quẽ, hắn duỗi tay phải ra, dùng hai ngón tay cong cong kẹp lấy cổ da sau Man Đầu, trực tiếp xách nó lên giường.

“Ngủ đi. Không có chuyện gì đâu.”

Lý Hoả Vượng ôm con chó vào lòng, nhắm mắt lại.

“Hừm…”

Anh Tử nhẹ nhàng đáp lại, lại nằm xuống bên cạnh Lý Hoả Vượng.

Căn phòng trở lại bóng tối, Lý Hoả Vượng lắng nghe tiếng thở nhịp nhàng xung quanh mình.

“Ngươi, một nữ nhân nằm cạnh ta chung một giường, ngươi thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Lý Hoả Vượng vừa dứt lời thì đã nghe thấy bên cạnh có tiếng kéo vải xuống.

“Bây giờ ta còn không thể tính là phụ nữ, nằm cùng ân công ngươi thì có là cái gì đâu? Nếu như ân công không chê, tuỳ ý ngươi muốn làm gì thì làm.”

Ánh sáng của ngọn đèn dầu soi sáng mọi thứ trong hang, Lý Hoả Vượng kinh ngạc nhìn lấy cơ thể trần truồng của Anh Tử.

Những gì đáng lẽ nằm trên người của nữ nhân, đều không hiện rõ trên cơ thể nàng, chỉ còn lại hai vết sẹo to thật to, bằng cái bát.

Không những thế, trên cơ thể mềm mại của nàng đầy vết thương, thậm chí còn có những vết thương còn đang chảy mủ.

Chương 197: Mười Tám Tầng Địa Ngục

Một thân thể đầy kinh ngạc đứng trước mặt Lý Hoả Vượng, hắn cảm thấy rất bất ngờ.

“Những thứ này...đều do họ gây ra sao?”

Trong giọng nói của Lý Hoả Vượng có sự run rẩy, sự căm ghét Áo Cảnh Giáo trong lòng lại lớn hơn một chút.

“Lúc đầu, thì đúng là như vậy, về sau một số vết là do ta tự gây ra, bởi chỉ có cách này, ta mới có thể dung nhập trong giáo, trở thành một trong số họ.”

Anh Tử bình tĩnh mặc lại chiếc áo choàng.

Ngay sau đó, trên mặt nàng thoáng hiện lên một tia mỉa mai:

“Ta luôn cho rằng mình đã hi sinh rất nhiều, hoàn toàn hoà nhập nhưng không ngờ lại không phải vậy. Trong mắt họ, ta chẳng phải là gia đình gì cả, chỉ là thứ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.”

Lý Hoả Vượng mấp máy môi, nhưng cuối cùng hắn lại không nói gì rồi lại nằm xuống.

“Đừng lo, ta sẽ đưa ngươi ra khỏi địa ngục này. Ngươi có thể bắt đầu lại.”

Lần này, Anh Tử không trả lời gì cả.

Lý Hoả Vượng hiểu rằng một câu nói nhẹ như bẫng của bản thân chẳng giải quyết được gì, nàng ấy không thể lại bắt đầu được, cuộc sống của nàng ấy đã bị huỷ hoại hoàn toàn.

“Soạt!”

Một cái lưỡi ẩm ướt đột nhiên liếм liếм khuôn mặt của Lý Hoả Vượng, đó là lưỡi của Man Đầu đang trong l*иg ngực hắn.

Lý Hoả Vượng đẩy đầu con chó xuống, đôi mắt mở to, nhìn chằm chằm vào bóng tối trên đầu.

Hôm sau tỉnh dậy, ai đó đã mang đồ ăn sáng đến, cháo khoai lang cùng với bánh đa.

Họ đưa ít thức ăn tới cho Man Đầu trước, sau khi nhận thấy không có độc, Lý Hoả Vượng bắt Anh Tử ăn cùng mình.

Hôm nay, Lý Hoả Vượng không tra hỏi Anh Tử nữa, địa vị của nàng ấy trong Áo Cảnh Giáo tương đối thấp, tất cả những gì nàng ấy biết đến đều là chuyện bình thường, thậm chí hắn tự ra ngoài tìm hiểu cũng sẽ biết được.

Nếu Thủ Tam chất vấn, lí do Lý Hoả Vượng đều đã nghĩ ra, hắn muốn tìm hiểu cách những người này tạo ra nỗi đau.

Dưới sự chỉ đạo của Anh Tử, Lý Hoả Vượng lang thang khắp hang động.

Không biết liệu họ có thực sự tuân theo các quy tắc hay không, hay là tác dụng của lá thư của sư thái đưa đến.

Với sự di chuyển ngẫu nhiên của Lý Hoả Vượng, những người của Áo Cảnh Giáo không ngăn cản mà chỉ nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Lúc này, cảm giác của Lý Hoả Vượng ngày càng nhạy bén, giúp hắn nhận thức được những ánh mắt của họ không chỉ là cảnh giác

hay hiếu kì, mà còn là những cảm xúc khó giải thích khác.

Nhưng ngay sau đó, Lý Hoả Vượng không thể quan tâm đến cái nhìn của người khác được, cảnh tượng bên trong hang động khiến khoé mắt của hắn giật giật.

Nếu mười tám tầng địa ngục trong Phật Giáo thực sự tồn tại, đó nhất định là nơi này.

Lột da, chém ngang lưng, ngũ xa phanh thây, đủ cả ngũ hình, lăng trì, đủ loại cực hình chưa từng thấy khiến bữa ăn sáng trong dạ dày của Lý Hoả Vượng không ngừng cuồn cuộn, mùi máu tanh xộc thẳng vào lỗ mũi.

Cuối cùng sau khi vất vả ra khỏi khu vực chỉ toàn tiếng la hét và âm thanh xé da nát thịt, Lý Hoả Vượng chưa vịn vào bức tường đã thở ra một hơi.

Một bóng dáng nhỏ bé với chiếc cối xay gió chạy ngang qua, đó là một cậu bé đi giày đầu hổ, đội mũ hình đầu hổ, hắn giơ chiếc cối xay gió trên tay lên, cười lớn:

“Cha, ngươi thật là chậm chạp quá đi.”

Phía sau hắn có một vị tín đồ mặc áo choàng Áo Cảnh Giáo, lấp ló thấy cánh tay đầy những vết sẹo chạy theo:

“Con trai, ngươi chạy nhanh thật.”

Nhìn thấy họ cùng khuất xa, khuôn mặt của Lý Hoả Vượng trở nên rất khó coi:

“Đám người điên này! Họ chẳng lẽ không có trái tim sao?”

Anh Tử đang dẫn đầu quay đầu nhìn lại, liếc nhìn Lý Hoả Vượng, không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

“n công, tối hôm qua có vẻ ngươi hứng thú với sách của Áo Cảnh Giáo, nếu muốn, ta có thể đưa cho ngươi cuốn sách của ta, ngươi nghĩ thế nào?”

Anh Tử nói một lúc lâu, nhưng không thấy hồi đáp.

Khi định thần lại, nàng thấy đạo sĩ áo đỏ đang ôm đầu với vẻ mặt đau khổ.

“Chết tiệt, lại nữa rồi!”

Lý Hoả Vượng cảm giác được trời đất xung quanh như sụp đổ, hắn biết rằng áo giác sắp xuất hiện.

“n công? n công, ngươi bị làm sao vậy?”

Khương Anh Tử vội vàng quay đầu.

Lý Hoả Vượng bất lương nhìn Anh Tử biến thành y tá.

“Cuốn đầu lưỡi của ngươi vào, ngoan, đừng cắn nữa.”

Nàng nói với Lý Hoả Vượng.

Thấy Lý Hoả Vượng ngây người nhìn mình, không nói nhảm nữa, cô y tá lắc đầu tiếc nuối, xoay người rời đi.

Lý Hoả Vượng quay đầu nhìn bầu trời đầy nắng ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng một hồi, không biết nên làm gì tiếp theo.

“Chờ đã! Ở bên kia, ta vẫn đang ở bên ngoài, tình huống này rất nguy hiểm.

Lý Hoả Vượng vốn đã cảnh giác, vội vàng nói:

“Anh Tử, ngươi nghe ta nói, hiện tại tranh thủ đem ta về phòng, dùng dây thừng trói lại—”

“Hoả Vượng.”

Lý Hoả Vượng bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dương Na với đôi mắt đẫm lệ ở cửa.

Chương 198: Sô Cô La

Cô ấy vẫn cách ăn mặc đơn giản đó, áo len trắng phối với quần jean, đeo chéo bên hông một chiếc túi nhỏ.

“Hoả Vượng, ngươi có nghe thấy ta nói không? Ngươi tỉnh rồi à? Ngươi có nhận ra ta không?”

Dương Na chạy tới, nắm lấy tay Lý Hoả Vượng.

Cảm nhận được cái chạm quen thuộc, đầu óc Lý Hoả Vượng vô cùng hỗn loạn, cơ hồ là vô thức cử động, hắn đơ người tại chỗ, giả vờ đang phát bệnh.

Gọi thêm vài lần nữa, ánh mắt Dương Na chuyển dần từ hưng phấn sang thất vọng tột độ.

Đôi mi dài của nàng điểm trên ngọn những giọt nước mắt. Thanh âm êm ái đang run rẩy.

“Hoả Vượng, đồ lừa đảo, chúng ta đã đồng ý vào đại học cùng nhau! Tại sao ta đã học năm nhất rồi mà ngươi vẫn chưa chịu dậy!”

Nghe đến đây, Lý Hoả Vượng trong lòng đau nhói, hắn biết đó là ảo giác, nhưng hắn thật sự không thể bỏ ngoài tai được.

“Na Na, ta thật sự xin lỗi.”

Nghe vậy, ánh mắt của Dương Na đang thất vọng tràn trề chuyển sang kinh ngạc tột độ, nàng nhào vào người Lý Hoả Vượng, gào khóc thảm thiết.”

“Ta xin lỗi, ta thật sự rất muốn gặp ngươi, nhưng từ khi ta lên TV, cha mẹ ta đã cấm ta đến với ngươi, cuối cùng thì hôm nay ta cũng đến được đây.”

Lý Hoả Vượng nhẹ nhàng ôm lấy Dương Na, rồi đẩy nàng ra.

“Na Na, cha ngươi nói đúng, ngươi sau này đừng tới đây, ta sợ ta không nhịn được…”

Vẫn còn một nửa lời nói mà Lý Hoả Vượng đã chôn chặt trong lòng:

“Ta sợ ta sẽ không chịu được mà cho rằng bên này là thật.”

Dương Na quả thật không thể tin vào tai mình, nàng nghe như sét đánh bên tai, như bị ngây ngốc ở đó để người ta dội một chậu nước lạnh từ đầu đến chân.

Nàng chưa bao giờ nghĩa rằng cuối cùng Lý Hoả Vượng sẽ thức dậy, vừa mở miệng đã nói những lời này.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng bỗng nhiên xốc lại tinh thần, lấy chiếc túi nhỏ đổ hết đồ trong đó ra, thậm chí cả chiếc điện thoại di động, đập vào người Lý Hoả Vượng, vừa khóc vừa hét lớn.

“Ngươi nói những lời này, có nghĩ đến tình cảm ta dành cho ngươi không hả? Tại sao ngươi lại nói như vậy chứ!”

“Cha mẹ ta khuyên ta từ bỏ! Em trai ta khuyên ta từ bỏ! Bạn thân đều khuyên ta từ bỏ! Bây giờ ngay cả ngươi cũng nói ta từ bỏ! Ta thật sự kiên trì đến mức vô cùng mệt mỏi, tại sao ngươi lại đối xử với ta như thế? Ngươi từng nói ngươi thích ta mà! Ta không muốn từ bỏ!”

Cảm nhận được độ mạnh yếu của chiếc túi đập vào mặt mình, nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Dương Na, Lý Hoả Vượng lúc này cũng cảm động lây.

Cũng cảm nhận được nỗi đau đớn, hắn vươn hai tay ôm chặt lấy cô gái trước mặt.

“Na Na! Ngươi đừng như vậy, ta cầu xin ngươi!”

Cảm nhận được cái ôm đã không còn từ rất lâu, Dương Na đang kích động cũng dần dịu lại, nàng tựa đầu vào vai Lý Hoả Vượng, nước mắt lặng lẽ rơi.

Giờ phút này, bọn họ như trở lại mái trường mấy năm trước, lúc đó cũng ngây ngốc ôm nhau đến rạng sáng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dương Na dựa vào người Lý Hoả Vượng đầy quyến luyến, bây giờ nàng chỉ muốn thời gian lúc này dài ra một chút.

Nhưng nàng sớm cảm nhận được đôi bàn tay ấy đặt trên eo mình, bắt đầu dùng lực dần dần cố gắng đẩy mình ra.

Dương Na ôm Lý Hoả Vượng bằng cả hai tay, cố gắng không buông ra.

Nhưng sức lực của nàng rõ ràng không bằng Lý Hoả Vượng, cuối cùng nàng đã bị đẩy ra xa.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô gái trước mặt, Lý Hoả Vượng định mở miệng lại im lặng, vẻ mặt toát ra vẻ xấu hổ.

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng hắn nói với vẻ bình tĩnh:

“Na Na, hứa với ta đi? Nếu ngày nào đó ta ra đi, ngươi phải sống thật tốt.”

“Không tốt!”

Dương Na quả quyết trả lời.

“Ta không cần ngươi quản quyết định của ta, suy nghĩ của ta là của ta! Ta lựa chọn thế nào cũng không liên quan đến ngươi!”

“Nếu ngươi vẫn bất tỉnh, ta sẽ tiếp tục chờ đợi!”

Nói xong, Dương Na cầm chiếc túi lên, quay người tức giận lao ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, thân hình yếu ớt của nàng dừng lại.

Dương Na do dự vài giây, rồi nàng lại quay người, lộc cộc tiến đến bên giường, vươn tay lấy ra một túi sô-cô-la nhỏ từ trong bao, đưa cho Lý Hoả Vượng với vẻ mặt lạnh lùng.

Nhìn cái túi nhỏ đựng sô-côl-a đầy tinh xảo, Lý Hoả Vượng nhìn Dương Na nói:

“Hôm nay là ngày gì vậy? Sao ngươi lại tặng sô-cô-la cho ta?”

Dương Na nước mắt vẫn còn đọng trên mi, hiển nhiên không muốn để ý đến Lý Hoả Vượng, chật vật mở túi sô-cô-la.

Lấy ra một miếng sô-cô-la rượu vang hình trái tim, nàng kéo lấy má của Lý Hoả Vượng một cách khó chịu, nhét nó vào miệng hắn

ta.

Cảm nhận được vị ngọt trong miệng, Lý Hoả Vượng mỉm cười:

“Na Na, ngươi đang làm gì vậy?”

Hắn không muốn cố thuyết phục cái gì, nếu tất cả chỉ là ảo giác, có thuyết phục hay không thuyết phục cũng không quan trọng.

Dù sao thì, lúc mình xuyên không qua đây, bên kia đang xảy ra chuyện gì, chính hắn cũng bất lực không được lựa chọn cái gì.

Nụ cười của Lý Hoả Vượng vang lên khiến bầu không khí căng thẳng vừa rồi trong phòng đã dịu đi rất nhiều.

Chương 199: Ăn Kẹo

“Cười cái gì mà cười, ngươi không được phép cười!”

Dương Na cầm cái túi đeo lên vai Lý Hoả Vượng.

“Này! Nhẹ nhàng thôi, đau quá!”

Lý Hoả Vượng hít một hơi dài, lấy tay che vai.

“khiếp, mới tý đã sợ đau, vậy lúc ngươi bị đạn trúng vào mặt, sao lại không biết đau? Ngươi nhìn xem hiện tại trên mặt ngươi thành ra bộ dáng gì.”

Dương Na lấy ra một chiếc gương nhỏ có kính áp tròng từ trong túi đeo của mình, nhìn vào mắt Lý Hoả Vượng với vẻ ghét bỏ.

Đây là lần đầu tiên Lý Hoả Vượng nhìn thấy khuôn mặt mình ở đây.

Trong ảo giác, hắn vẫn là cậu thiếu niên ngây ngô đó, nhưng khuôn mặt đầy nghị lực của hắn đã bị một vết xẹo xé làm đôi.

Vết sẹo gớm ghiếc kéo dài toàn bộ khuôn mặt của Lý Hoả Vượng từ trên trái xuống dưới bên phải, khiến những khí chất trên mặt hắn hoàn toàn bị biến đổi.

Lý Hoả Vượng dùng tay chạm vào nó, cảm nhận được mức độ thô ráp kì lạ của vết sẹo.

Hắn hiểu vết sẹo có từ đâu, ngày hôm đó, nó đã xuất hiện bởi một viên đạn bắn tỉa ở trường mẫu giáo.

“Haha, ảo giác này thật là khá logic đấy.”

Lý Hoả Vượng nghĩ thầm trong lòng.

Chiếc gương nhỏ bị thu về, Dương Na khẽ cau mày nhìn Lý Hoả Vượng trước mặt.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy? Ngươi cho rằng ta khinh thường bộ dáng của ngươi sao? Ta ngay cả bệnh thần kinh còn chưa ghét bỏ.”

“Ngươi nghĩ rằng ta quan tâm đến chuyện này sao?”

Lý Hoả Vượng cười lắc lắc đầu, đưa tay nắm lấy túi sô-cô-la trên chiếc drap giường trắng, lấy ra một cái rồi nhét vào miệng.

Rồi hắn lấy một cái khác đưa cho Dương Na:

“Ngươi cũng ăn một viên đi, ta vẫn nhớ rõ ngươi trước đây rất thích ăn vặt.”

Dương Na lắc đầu:

“Ngươi ăn đi, ta ở bên ngoài khi muốn ăn gì đều có thể mua, ngươi ở trong này, muốn ăn gì cũng không dễ dàng như vậy.”

Lý Hoả Vượng gật gù, lấy ra một viên sô-cô-la rượu đưa vào miệng cắn nhẹ, vị ngọt lập tức quấn lấy đầu lưỡi.

“Quả thực, ta đã lâu không được nếm hương vị này, đã lâu đã lâu…”

Ánh mắt Lý Hoả Vượng hiện lên ý tứ sâu xa.

Hắn hoàn toàn không thể quay lại, chỉ có thể dựa vào ảo giác hão huyền này để vơi đi nỗi nhớ nhà.

Dương Na nghe vậy, đau khổ hiện trên khuôn mặt nàng, nàng đưa

tay cầm lấy tay của đối phương:

“Ngươi đã muốn ăn, thế thì sau này ta mỗi ngày đều mua cho ngươi, ta hiện tại đang học đại học rồi, cha ta cho ta khá nhiều phí sinh hoạt, khoảng hai ngàn năm trăm lận! Hơn nữa, những lúc nghỉ ngơi bình thường ta thường làm việc bán thời gian.”

“Ta có thể mua cho ngươi bất kỳ loại sô-cô-la nào mà ngươi muốn, nhưng ta không biết, lần sau khi ta mang sô-cô-la vào, liệu ngươi có còn tỉnh táo không…”

Lời nói này của Dương Na nhanh chóng biến bầu không khí có phần sôi động vừa nãy trở nên ảm đạm.

Sau khi cân nhắc vài giây, Lý Hoả Vượng nuốt viên sô-cô-la trong miệng, nhìn cô gái trước mặt vừa định nói gì đó, nhưng lại ho khan một tiếng khó hiểu.

“Ơ, ăn từ từ, hồi tiểu học ta đã nói rồi, đừng có nói chuyện trong lúc làm gì đó. Thế nào? Ăn bị sặc rồi à? Ta vào phòng đun nước sôi rót cho ngươi chút nước.”

Dương Na nói xong cầm lấy tách trà trên bàn bên cạnh, rồi bước ra ngoài.

“Khụ khụ!!”

Lý Hoả Vượng ho dữ dội, cùng với tiếng ho là một cơn đau rát từ dạ dày đến cổ họng.

“Không…không đúng! Hiện thực hẳn là có gì đó không đúng!”

Nghĩ đến đây, Lý Hoả Vượng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Na.

“Ngươi là ai? Rốt cuộc ngươi đã cho ta ăn cái gì!!”

“A!”

Một cơn đau xuyên thấu bùng lên từ dạ dày của Lý Hoả Vượng, hắn cảm giác như thể có một con nhím đang thoải mái cựa quậy trong bụng mình, húc vào xung quanh.

Quá đau đớn, mọi thứ xung quanh hắn bắt đầu trở nên bất ổn, ánh nắng ấm áp, căn phòng sáng sủa và mọi thứ bắt đầu mờ nhạt.

Khi Lý Hoả Vượng cảm thấy mình đã quay trở lại hang động, hắn thấy trước mặt mình có máu, đó là máu do chính hắn nôn ra.

Mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hắn dùng hai tay ôm lấy cổ, quỳ rạp xuống đất, cả người co lại thành con tôm.

“Ọc…ọc!”

Hắn lại nôn ra rất nhiều thứ.

Xen lẫn một ít máu đen là một ít thịt băm nhỏ, một ít xúc tu nhỏ màu đen bị đứt, và một ít đinh sắt gỉ.

…

Thủ Tam nói những lời này với giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Lý Hỏa Vượng mở miệng trả lời:

"Được rồi! Ta sẽ tin tưởng ngươi thêm một lần nữa! Ta không muốn những chuyện giống như hôm nay xảy ra lần nào nữa! Nếu như chọc ta điên lên thì cùng lắm ta sẽ nhường thân thể này cho Đan Dương Tử, mọi người đều đi đời nhà ma!”

Nghe thấy lời đe dọa của Lý Hỏa Vượng, khuôn mặt Thủ Tam lộ rõ vẻ không vui.

Nhưng hắn hết sức kiêng kỵ mà đánh giá Lý Hỏa Vượng, cuối cùng cũng không tỏ ý gì cả.

Dưới ánh nhìn soi mói của đám người Áo Cảnh Giáo, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra đỡ Anh Tử trên mặt đất lên, kéo nàng đi từng bước về phía sau.

Chương 200: Mâu Thuẫn

Sau khi họ rời đi, Thủ Tam nghiêng đầu nhìn một Áo Cảnh Giáo không có bất kỳ đặc điểm nào bên cạnh, thấp giọng hỏi:

"Thân là Ưu trưởng lão, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đấy, không định làm chút gì sao?"

Vị Đại trưởng lão thần bí khó đoán mà Anh Tử nói lại đang ở hiện trường.

Ánh mắt của người kia vẫn cứ nhìn chằm chằm vào hướng mà Lý Hỏa Vượng rời đi:

"Không được, Tâm Tố này hoàn toàn không giống với những Tâm Tố khác. Trước đây ngươi cũng đã nhìn thấy năng lực của hắn rồi, hắn nguy hiểm hơn rất nhiều so với những Tâm Tố khác, trước tiên cứ ổn định hắn trước, ta sẽ dành thời gian cẩn thận quan sát, thăm dò nội tình sau đó mới đưa ra quyết định."

"Vâng, thuộc hạ biết rồi."

Sau khi Lý Hỏa Vượng lần nữa quay lại bên trong phòng, hắn dường như đã dùng hết tất cả sức lực, trực tiếp ngã xuống đất.

Anh Tử chỉ còn một cánh tay vẫn đang do dự đứng ở đó, khi thấy cơ thể của Lý Hỏa Vượng không ngừng chảy máu, nàng cẩn thận tiến lại gần:

"n công, ngươi không sao chứ?"

"Hự hự...Không sao, không chết được."

Nghe vậy, ánh mắt của Anh Tử kiên định hẳn lên, nàng đi về phía cuốn sách được bọc bằng sáp trên mặt đất.

Một tay nàng cầm quyển sách lên, quỳ xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, nhẹ nhàng nói:

"n công, ngươi chịu đựng một chút, ta sẽ chữa thương giúp ngươi."

Nói xong, nàng giơ cuốn sách trên tay lên và bắt đầu ngâm xướng, giọng hát vô cùng kì lạ giống như dùng giọng con người bắt chước lại âm thanh ngọn lửa đang cháy.

“Hô~!”

Toàn bộ cuốn sách bằng sáp trong tay Anh Tử trực tiếp bị đốt cháy.

Sáp ong bị ngọn lửa đốt cháy bao quanh ngọn lửa, trực tiếp rơi lên vết thương của Lý Hỏa Vượng.

Tiếng "xì xèo" vang lên, Lý Hỏa Vượng lại ngửi thấy mùi vị quen thuộc kia.

Khi Anh Tử nâng cuốn sách trên tay lên quá đỉnh đầu, sáp dầu đang cháy dường như sống lại trên cơ thể của Lý Hỏa Vượng. Nó bắt đầu nhúc nhích trên cơ thể Lý Hỏa Vượng, giống như một con ốc sên đang bốc cháy.

Khi thứ này bò qua cơ thể Lý Hỏa Vượng, khói trắng trên cơ thể Lý Hỏa Vượng bốc hơi hết, để lại từng dấu vết bị nướng khét.

Đây không đơn giản chỉ là để cầm máu, các vết bỏng dính liền với da thịt che đi những vết thương sâu thấy xương đó.

Lý Hỏa Vượng cứ nằm như vậy, thứ đó bò lên trên khắp người hắn, vết thương trên người cũng đã được che hết.

Tuy nhiên cái giá mà Lý Hỏa Vượng phải trả là cảm giác đau tăng lên gấp bội, suýt chút nữa hắn đã cắn đứt lưỡi mình, mồ hôi khiến hắn nhìn như bị dầm mưa vậy.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, khi nhìn thứ trông giống như một con sên lửa đang muốn bò lên mặt mình. Lý Hỏa Vượng hít một ngụm khí lạnh, hắn ngửa đầu ra sau theo bản năng.

"Ha…loại phương pháp chữa bệnh kiểu này thực sự chết người mà."

Sau khi thở gấp mấy hơi, trái tim Lý Hỏa Vượng chùng xuống, há hốc miệng.

Hắn trực tiếp tóm lấy con sên lửa trên ngực nhét vào miệng mình.

Sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được khi mình nuốt một ngụm lớn nham thạch nóng chảy có cảm giác như thế nào.

Hắn có thể cảm nhận được nham thạch đang dần dần từ cổ họng của mình chui xuống thực quản.

Tiếng "xì xèo" vang lên không ngừng, khói trắng cuồn cuộn bay ra từ miệng và mũi của Lý Hỏa Vượng.

Cảm giác bỏng rát tột độ đó khiến cho Lý Hỏa Vượng đau đến mức ôm bụng lăn lộn trên đất.

Khi cảm nhận được thứ đó sắp chảy đến dạ dày mình, Lý Hỏa Vượng không ngừng run rẩy, hắn vội vàng ra hiệu cho Anh Tử bên cạnh.

"Dạ dày...không cần! Phía trong có đồ, con sên lửa đó đấu không lại đâu! "

Mặc dù Anh Tử không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Lý Hỏa Vượng, nhưng nàng vẫn làm theo.

Sau khi con sên lửa chui ra khỏi miệng Lý Hỏa Vượng, nó không tan biến mà leo lên người của Anh Tử, bắt đầu đốt cháy bàn tay chỉ còn lại xương của nàng.

Tiếng "lạch cạch" vang lên, xương bàn tay kia vô lực rơi xuống đất, dưới sự bao bọc của con sên lửa, khe hở trên cánh tay cụt của nàng cũng bắt đầu dần dần khép lại.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, con sên lửa kia lại bò lên cuốn sách sau đó bọc bên ngoài cuốn sách lại, khi ngọn lửa tan đi, lớp sáp nhanh chóng đông cứng lại, cuốn sách lại trở về hình dáng ban đầu.

“Đau không?”

Lý Hỏa Vượng nói với Anh Tử đang toát mồ hôi lạnh.

"Sao có thể không đau được chứ? Nhưng so với ngày mà em trai và em gái của ta chết thì nỗi đau này chẳng là gì cả..."

Lý Hỏa Vượng gật đầu:

"Đúng vậy, đau đớn thể xác thì có thể chịu đựng được, nhưng đau

đớn trong lòng thật sự không thể chịu đựng nổi."

Anh Tử trở thành người một tay im lặng liếc nhìn hắn, nàng không nói gì cả, đỡ hắn đứng dậy đi về phía giường.

Lý Hỏa Vượng nhìn vào gò má của Anh Tử, hắn thực sự không thể đoán được rốt cuộc đối phương có mưu đồ gì.

Những việc mà nàng làm vô cùng mâu thuẫn lẫn nhau.

Chương 201: Hỏa Áo Chân Kinh

Ngay sau đó, hắn nhớ lại lời mà Thủ Tam đã nói trước đó:

"Cũng không biết lời nói của đối phương đáng tin bao nhiêu, nếu đã nói rồi thì hắn là sẽ không ra tay nữa nhỉ?"

Sau khi cả hai nằm xuống, cơ thể bị thương của Lý Hỏa Vượng gần như vừa dính gối liền ngủ.

Trong lúc mơ màng, Lý Hỏa Vượng đã có một giấc mơ, hắn mơ đến rất nhiều chuyện.

Nhưng sau khi hắn tỉnh dậy lại không thể nhớ được gì.

Khi hắn mở mắt ra thì thấy Màn Thầu đang hưng phấn quay vòng quanh Anh Tử, tiếng ô ô đầy ý lấy lòng.

"Sao hai người mới đó đã trở nên thân thiết rồi vậy?"

Lý Hỏa Vượng đi tới trước bàn đá, bắt đầu ăn bữa sáng.

Vẻ mặt Anh Tử vô cùng phức tạp nhìn Màn Thầu, nàng đưa tay chạm vào bốn bàn chân màu trắng của nó.

"Ta nhớ ra rồi, nó là con chó của nhà hàng xóm của ta, năm đó chó mẹ sinh được bảy con, nó là một trong số đó."

"Ta cứ tưởng nó nhất định đã chết rồi, nhưng không ngờ bây giờ nó vẫn còn sống."

Nhìn Màn Thầu hưng phấn liếм tay Anh Tử, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi.

"Một thị trấn lớn như vậy mà giết hết chỉ còn một người và một chó, đúng là thế đạo chết tiệt."

"n công, ngươi nói xem tại sao hắn muốn giết chúng ta? Hắn là tiên nhân thần thông quảng đại, trong mắt hắn chúng ta không bằng cả một con kiến. Chẳng lẽ chỉ vì chúng ta làm hắn chướng mắt sao?"

Giọng nói của Anh Tử run rẩy, nàng đang rất cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng.

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài:

"Ai biết được, thế đạo này chính là như vậy. Người tốt không sống lâu, kẻ gieo họa sống ngàn năm."

Lý Hỏa Vượng và Anh Tử trò chuyện với nhau, sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên thân thiết hơn một chút.

"Đúng rồi, cuốn sách mà ngươi đã chữa thương cho ta tên là gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng phát hiện thứ này thực sự hữu ích, mặc dù quá trình điều trị rất đau đớn, những nơi mà con sên lửa bò qua còn để lại vết sẹo dữ tợn.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy sau khi ngủ một giấc, hắn thực sự cảm thấy dễ chịu hơn.

Anh Tử lấy cuốn sách bằng sáp ra khỏi áo choàng, dùng hai tay đưa cho Lý Hỏa Vượng:

"Hỏa Áo Chân Kinh, nếu ân công muốn thì ta cho ngươi."

…

“Hỏa Áo Chân Kinh?”

Lý Hỏa Vượng vô cùng kinh ngạc đưa tay nhận lấy cuốn sách kỳ lạ được bọc trong chất sáp lỏng nửa trong suốt.

Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy rõ ràng tên cuốn sách xuyên qua chất sáp lỏng đã bị đông cứng.

Hắn lập tức biết mình đã nghĩ sai rồi, Khương Anh Tử nói không phải là chân kinh, mà là châm kinh.

Tên cuốn sách là “Hỏa Áo Châm Kinh”.

Dù quá trình điều trị rất đau đớn nhưng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu được tác dụng to lớn của thứ này.

“Tại sao lại đưa cho ta cái này?”

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên hỏi.

"Ta nghĩ ân công muốn nó, cho nên đặc biệt tặng cho ngươi. Nghe nói cuốn sách này không hề dễ luyện, ngươi cần phải học một loại chữ không giống bình thường mới được."

Anh Tử duỗi tay ra, lớp vỏ sáp trên cuốn sách bị phá vỡ, lộ ra nội dung bên trong.

"Cái này..."

Chân mày Lý Hỏa Vượng dần nhíu lại.

Đây là một loại văn tự được tạo thành từ nhiều vòng tròn khác nhau, vòng tròn lớn bao ngoài vòng tròn nhỏ, bên trong các vòng tròn nhỏ còn có các chấm nhỏ. Các vòng tròn không có các nào giống cái nào.

Hắn hoàn toàn xem không hiểu, từ trước đến nay hắn chưa từng nhìn thấy hệ thống chữ viết như này.

"Nếu ân công muốn hiểu được câu châm ngôn này thì cần phải học lại từ đầu mới được, chỉ có nắm vững được Cung Thương Giác Chủy Vũ* của Thiên Hỏa văn mới có thể sử dụng nó một cách tốt nhất."

*các ngũ âm trong nhạc cổ điển Trung Quốc

Dứt lời, nàng lấy một cuốn bản vẽ chép tay từ trong tay ra:

"Cái này so sánh Thiên Hỏa văn với tiếng Phổ thông bình thường, ân công có thể tới xem thử."

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng mở nó ra, hắn thấy bên trong ghi chép vô cùng chi tiết, kiểu chữ vô cùng thanh tú trông giống như Anh Tử tự mình viết ra.

Đối phương đã làm đến mức này rồi, Lý Hỏa Vượng cũng sẽ không từ chối gì nữa, hơn nữa hiện tại hắn quả thật rất cần thứ này.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian để xem cái này, chờ sau khi rời khỏi nơi quỷ quái này thì hắn sẽ từ từ nghiên cứu nó.

Sau khi Lý Hỏa Vượng cất hai cuốn sách đi, hắn hỏi Anh Tử:

"Ngươi tự ý đưa hai cuốn sách này cho ta nếu bị bọn họ biết được thì sẽ không có phiền phức gì chứ?"

Anh Tử cúi đầu khẽ lắc đầu, không nói gì cả.

Lý Hỏa Vượng hiểu ý gật đầu, ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc nhìn vào nàng.

"Ta sẽ không hỏi nỗi khổ tâm của ngươi. Người khác tôn trọng ta một thước, ta sẽ kính người đó một trượng."

Chương 202: Lại Tới Rồi

"Ta là người nói lời giữ lời, chỉ cần ngươi toàn tâm toàn ý giúp đỡ ta thì ta vẫn có thể dẫn ngươi thoát khỏi hang ổ ma quỷ này."

"Ừm!"

Nghe vậy, Anh Tử vui vẻ nhịn không được gật đầu.

"n công, ngươi cần ta làm gì? Việc gì ta cũng có thể giúp ngươi."

Vẻ mặt Anh Tử nôn nóng nói.

Sau khi cảnh giác nhìn xung quanh một lượt, Lý Hỏa Vượng hạ giọng tiếp tục nói:

"Anh Tử, nếu mục đích của chúng ta giống nhau, vậy thì ngươi cũng được coi là người của ta rồi. Hiện tại ta thật sự rất cần sự giúp đỡ của ngươi."

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng dán lại gần cẩn thận nói gì đó vào tai nàng, Anh Tử thỉnh thoảng hiểu ý gật đầu.

Sau nửa nén hương, cả hai một trước một sau bước ra khỏi hang.

Hai ngày tiếp theo, Lý Hỏa Vượng đã đi dạo toàn bộ hang động cùng với Anh Tử, không bỏ qua bất kỳ chỗ bí ẩn nào.

Thủ Tam không có nuốt lời, trong khoảng thời gian này, thật sự không có bất kỳ ai đến làm phiền Lý Hỏa Vượng, cho dù là có gặp ở trên đường thì nhiều nhất cũng chỉ nhìn chăm chú vào hắn hoặc là bước ngang qua.

Khi Lý Hỏa Vượng đi dạo đến ngày thứ ba, hắn đã ghi nhớ hoàn toàn cách bố trí ở trong hang động vào trong đầu mình.

“n công, ngươi ghi nhớ xong rồi, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

Anh Tử lặng lẽ đi theo phía sau hắn nhỏ giọng hỏi.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng kiên định nhìn chằm chằm vào hang động trước mặt một hồi, sau đó xoay người quay lại con đường ban đầu.

"Đi thôi, chúng ta về trước rồi nói, coi chừng tai vách mạch rừng."

Anh Tử lúc này giống như một thư đồng, lặng lẽ đi theo phía sau Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lo lắng đi lại, vẻ mặt hắn khi thì nghiêm nghị khi thì dữ tợn, như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Mới đi được nửa đoạn, hắn đã bị người khác chặn lại, người đó

không phải ai khác chính là Thủ Tam cả người cháy đen.

Khi trên khuôn mặt liệt của hắn nở một nụ cười, một chút mảnh vụn của da cháy đen rơi xuống từ trên mặt hắn.

"Bạn nhỏ Huyền Dương, đã là ngày thứ ba rồi, ngươi đã có manh mối gì chưa?"

"Có cần lão phu giúp không? Nếu như ngươi cảm thấy biện pháp trước đó còn chưa được, thật không dám giấu giếm gì ngươi hôm nay ta lại nghĩ ra một biện pháp khác rồi."

Không đợi đối phương nói xong, Lý Hỏa Vượng lập tức ngăn cản đối phương nói tiếp, chỉ sợ lời hắn nói làm bẩn lỗ tai mình.

"Ta không cần, ta nói rồi! Ta sẽ tự tìm biện pháp!"

Lý Hỏa Vượng kéo Anh Tử sải bước đi về chỗ ở của mình.

Thấy vậy, Thủ Tam cũng không ngăn cản, hắn đứng tại chỗ, ánh mắt lấp lánh nhìn bóng lưng bọn họ.

Khi cánh cửa gỗ mỏng manh đóng lại, chắn hết mọi thứ bên ngoài, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống ở bên trong đầm rồng hang hổ này thật sự quá dằn vặt người khác rồi, tựa như đang khiêu vũ bên mép của người khác vậy.

"n công, tiếp theo chúng ta làm gì đây?"

Nghe thấy Anh Tử nói sau lưng, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu vừa định nói gì đó, vẻ mặt của hắn lại lập tức đông cứng lại.

“Chết tiệt, lại tới rồi!”

Lý Hỏa Vượng dựa vào cánh cửa gỗ phía sau chậm rãi trượt xuống đất.

"n công? n công, ngươi không sao chứ?"

Anh Tử vội cẩn thận tiến lại gần.

Lúc này Lý Hỏa Vượng ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt, sau một hồi giãy giụa mới khẽ nói:

"Mẹ? Ngươi đến rồi sao? Ta không ăn quýt đâu, ngươi có thể đi ra ngoài không? Ta có chuyện cần giải quyết." "

"Ta biết, đương nhiên là ta hiểu rồi, bên kia là ảo giác, ngươi đừng lo lắng bệnh tình của ta, ta có chút khát rồi, ngươi có thể đi đến phòng nấu nước rót cho ta chút nước không?"

“Ta không muốn nước trong bình giữ nhiệt, ta chỉ muốn nước sôi thôi.”

“n công…?”

Nhìn Lý Hỏa Vượng bị điên trước mặt, vẻ mặt Anh Tử ngập ngừng hỏi một câu.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng vừa nãy vẫn còn đang tươi cười, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất ngưng trọng.

Ánh mắt hắn không có tiêu điểm nhìn xung quanh:

"Anh Tử, nhanh lên, trói ta lại, trói ta lên giường đi!! Khi sau khi ta tỉnh lại sẽ giải thích cho ngươi!"

Vừa dứt lời, vẻ mặt hắn lại nhanh chóng thay đổi:

"Ba, sao ngươi cũng tới rồi, hôm nay ngươi không phải đi làm sao?"

Anh Tử đứng tại chỗ, nhìn đạo sĩ mặc áo đỏ trước mặt đang nói nhảm với không khí, nhưng nàng cũng không làm theo lời của đối phương, trói đối phương lại.

“Mẹ, cám ơn ngươi, ngươi đừng đút, ta có thể tự uống.”

Hai tay Lý Hỏa Vượng giơ lên giữa không trung, sau đó rót vào trong miệng mình.

Nhìn Lý Hỏa Vượng mở miệng ra, bàn tay phải run rẩy của Anh Tử rút ra một bụi gai sắt được quấn quanh bởi những chiếc đinh sắt rỉ

sét khác nhau từ trong áo choàng.

Nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, vẻ mặt Anh Tử do dự một chút, sau đó lại trả bụi gai sắt trở về.

"Được được được, ta ăn quýt thì tự ta bóc vỏ, ngươi đừng tới đây."

Khi Anh Tử duỗi tay cụt của mình vào trong áo choàng, trong tay nàng lại xuất hiện thêm một lọ thuốc.

Chương 203: Nguy Hiểm

Bụi gai sắt rỉ sét bị ném vào trong, vang lên tiếng “lạch cạch” .

Ngay sau đó, Anh Tử cầm bụi gai sắt bị ăn mòn không ngừng bốc khói đen đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ô ô~” Màn Thầu tò mò chạy lại, nghi ngờ nhìn cảnh tượng mà nó không hiểu nổi trước mắt.

“Cạch!” chân phải của Anh Tử chợt đá Màn Thầu bay ra ngoài.

Màn Thầu hộc máu giãy giụa đứng lên đong đưa mấy cái, cuối cùng lại loạng choạng ngã xuống đất.

"Mẹ đừng gọi nữa, con ăn nhiều cam quá rồi."

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy bụi gai sắt đang bốc khói.

Lúc này, Anh Tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể nàng thậm chí bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy.

Khi bụi gai sắt càng ngày càng đến gần miệng Lý Hỏa Vượng, nhưng ngay lúc gần tiếp xúc, đột nhiên dừng lại.

Ba ngón tay bắt được bụi gai sắt bị ăn mòn đến máu thịt be bét hơi nới lỏng, vật đó quẹt qua má Lý Hỏa Vượng, rơi trên mặt đất lăn mấy vòng sau đó nằm yên.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng không có bị điên, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm nhìn vào cô gái cụt tay trước mặt:

“Tại sao?”

…

“Tại sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Lý Hỏa Vượng lại lần nữa vang vọng trong phòng.

“Những thứ tự cuồng ngược kia hành hạ ngươi thành như vậy, ngươi còn giúp những ác nhân kia đối phó ta!”

“Ta đã nói sẽ mang ngươi ra khỏi nơi quỷ quái này, ta đối với ngươi chưa đủ tốt sao? Rốt cuộc ngươi có tim hay không! Hay là nói ngươi ở đây bốn năm nên bị những ác nhân kia đồng hóa hoàn toàn rồi!”

“Haha...”

Đối mặt với lời nói của Lý Hỏa Vượng, Anh Tử chợt cười lên.

Trong tiếng cười thấp, Anh Tử từ từ ngẩng đầu lên.

Đây là lần đầu tiên Anh Tử đối mặt với Lý Hỏa Vượng, nàng vừa cười vừa rơi nước mắt.

Trong con ngươi màu nâu của Anh Tử tràn ngập thù hận.

Loại thù hận mãnh liệt đến mức dường như bất cứ lúc nào nàng cũng sẽ nhào tới ăn sống nuốt tươi Lý Hỏa Vượng vậy.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu rõ, tại vì sao từ trước tới nay Khương Anh Tử chưa từng đối mặt với mình, vì nàng sợ bản thân nhịn không được mà ra tay với mình.

Dường như cũng vào lúc đó, hai cuốn “Đại Thiên Lục” nhanh chóng trải ra trên mặt đất.

Vừa xé rách da thịt vừa cắt đứt ngón tay mình, vào giờ phút này hai bên bắt đầu đánh nhau.

Dưới sự gia trì của “Đại Thiên Lục”, Lý Hỏa Vượng nhìn da thịt

mình bị lột xuống, nhanh chóng khuếch trương trong không trung giống như một cái lưới sau đó nhào về phía trước.

Toàn bộ văng tung tóe, biến thành ngón tay màu máu bị da thịt của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bọc lại, bất lực rơi trên mặt đất.

Nhìn thứ ở trên mặt đất, Khương Anh Tử kịp thời phản ứng lại, thứ hai bên dùng đều là "Đại Thiên Lục", cùng loại cùng nguồn gốc.

Muốn giết được người trước mặt này, chỉ có thể hiến tế nhiều hơn đối phương thôi!

Khương Anh Tử không chút do dự tháo toàn bộ chân phải của mình xuống, vứt lên trên Đại Thiên Lục.

Khi văn tự đặc biệt trên thẻ tre màu đỏ kia bao phủ lấy bàn chân bị đứt kia, trong nháy mắt Lý Hỏa Vượng nhạy bén cảm nhận được da đầu mình tê dại.

"Không được! Có nguy hiểm!!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lùi về sau, từ trong phòng nhảy tới bên ngoài hang động.

Khi Khương Anh Tử gãy tay gãy chân bước đi tập tễnh từ trong phòng đuổi ra ngoài, tiếng chuông chói tai đột nhiên vang lên.

Nàng còn chưa làm bất kỳ hành động nào thì một vị Du lão gia được tạo thành từ rất nhiều đường cong nhanh chóng chui từ dưới đất lên.

Anh Tử liều mạng giãy giụa những vẫn bị Du lão gia xuyên qua nửa người.

Nửa người của Khương Anh Tử mất đi tri giác chợt ngã xuống đất, nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, không quan tâm thứ gì cắn răng giãy giụa muốn đứng lên.

Một giây tiếp theo, khi trường kiếm sắc bén kề lên cổ nàng, thắng bại đã rõ.

Lý Hỏa Vượng cũng không lập tức ra tay mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Anh Tử.

Gần như là nghiến răng nói:

“Tại sao! Ta muốn biết là tại sao!”

Cộc cộc cộc…

Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng bước chân vang lên xung quanh, Áo Cảnh Giáo chúng trong hang động hiển nhiên đã nghe được tiếng gì rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa mới quay người lại, hắn thấy Thủ Tam đang đi tới bên này.

“Ngươi cảm thấy như này có ý nghĩa sao? Làm trái lời hứa! Hà cớ gì phải ra lệnh cho Anh Tử tới đối phó ta! Có bản lĩnh thì tới trước mặt ta đi!”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn chán ghét toàn bộ Áo Cảnh Giáo đến cực điểm, những tên tự cuồng ngược lật lọng, âm hiểm xảo trá.

Nhưng vẻ mặt của Thủ Tam lại nằm ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng, khuôn mặt cháy đen của hắn mang theo chút nghi hoặc.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì. Lão phu cũng không ra lệnh cho Nhĩ Cửu ra tay, thực tế nếu ra tay với ngươi thì chúng ta không những không được lợi, ngược lại còn là một chuyện tương đối nguy hiểm.”

“Ngươi vẫn đang lừa ta! Bằng chứng cũng để ở trước mặt rồi mà ngươi còn muốn lừa ta!”

Lý Hỏa Vượng chợt quay đầu lại, cúi đầu nhìn về phía Khương Anh Tử.

Cô gái này vẫn đang nằm trên đất, dùng ánh mắt thâm độc nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

Chưng 204: Ta Không Có

“Haha...không phải trước đây ngươi hỏi ta vì sao sao? Được, để ta nói cho ngươi biết vì sao.”

Anh Tử nghiến răng nhìn vào Lý Hỏa Vượng nói.

Anh Tử cởi áo choàng trên người ra, để lộ thân thể bị tàn phá trong không khí.

“Vì ngươi giết cả nhà ta! Hiện giờ tất cả những khó khăn mà ta gặp phải đều do ngươi ban tặng!”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng hoang đường, sau đó hắn cho rằng người phụ nữ trước mặt này bị điên rồi.

Anh Tử dùng ngón tay run rẩy chỉ một vòng vào Áo Cảnh Giáo chúng xung quanh.

“Ngươi luôn nói bọn họ là ác nhân, nói bọn họ là súc sinh không có nhân tính, nhưng bọn họ căn bản không thể nào so với ngươi được.”

Anh Tử dùng giọng nói khàn khàn gào rát cổ:

“Bốn năm trước, chính là ngươi đã giết toàn bộ người ở thị trấn này! Toàn bộ thị trấn hơn mười ngàn miệng ăn đều bị ngươi giết sạch, trước mặt ngươi, bọn họ làm những việc kia thì bị coi là ác nhân! Bọn họ không xứng!”

Nghe vậy, trên đầu Lý Hỏa Vượng tựa như sấm nổ.

“Không, tuyệt đối không thể! Ta không giống đám rác rưởi các ngươi! Ta là người lương thiện!”

Lý Hỏa Vượng bất giác phản bác lại.

“Hahaha!! Ngươi lương thiện, đúng! Ngươi là người lương thiện nhất!”

Anh Tử dùng tay chỉ vào mặt Lý Hỏa Vượng điên cuồng cười lớn.

“Bà bán đậu phụ, đứa trẻ hàng xóm còn chưa đầy tháng của ta, còn có cha mẹ ta!! Ngươi giết chết bọn họ mà không hề chớp mắt!

Giờ ngươi nói ngươi là người lương thiện!”

Nhìn thấy ý hận kiên định như vậy ở trong mắt nàng, trong lòng Lý Hỏa Vượng sinh ra một tia dao động.

Lý Hỏa Vượng cố gắng lục tìm trong trí nhớ của mình, lật lại trí nhớ bốn năm trước, hắn phát hiện lúc đó bản thân chưa có xuyên không, mình cũng chưa có phát bệnh.

Chuyện mà hắn nhớ nhất chính là lúc đó bản thân đi tham gia hội thể thao, đổ mồ hôi cùng những người khác ở thao trường náo nhiệt.

“Không, ta không có! Không thể nào có chuyện như vậy được! Bốn năm trước ta còn chưa có xuyên không tới đây...sao?”

Lý Hỏa Vượng chợt phát giác được cái gì đó.

Cảm nhận được một tia dao động trong giọng nói của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt Anh Tử chợt cứng lại, tay cụt kia của nàng lật lại một cái, một phiến lá màu bạc mỏng như cánh ve bay ra.

Anh Tử mới vừa dùng hai ngón tay kẹp lấy phiến lá, thanh trường kiếm trên cổ đột nhiên kéo một cái, trong nháy mắt cơ thể nàng chợt cứng đờ.

Máu tươi màu đỏ phun ra từ cổ của Anh Tử, cơ thể nàng khẽ đung đưa mấy cái, sau đó mềm nhũn ngã nhoài trên mặt đất.

Sau khi thở mấy hơi, lúc này Lý Hỏa Vượng tựa như mới phản ứng lại, hắn vội vàng nhào tới, hai tay run rẩy ôm đối phương vào trong ngực, dùng tay che lấy chiếc cổ đang phun máu của nàng, hắn lấy ra một viên đan Nhuận Huyết nhét vào trong miệng của nàng.

“Ngươi đừng chết! Ngươi không được phép chết!! Ngươi nói rõ ràng cho ta! Rốt cuộc là có chuyện gì!”

“Khụ...người lương thiện...”

Anh Tử nhìn Lý Hỏa Vượng dùng hai tay ôm lấy mình, ánh mắt lộ ra vẻ châm chọc cực độ:

“Người lương thiện...”

Tay nàng vô lực rũ xuống, con ngươi dần dần tan rã.

Lúc này hô hấp của Lý Hỏa Vượng có chút loạn, hắn ôm thi thể của Anh Tử đứng lên, hô to về phía Áo Cảnh Giáo chúng xung quanh:

“Chơi đủ chưa!! Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì! Những tên điên tàn nhẫn kỳ lạ máu lạnh các người!! Lừa ta có ý nghĩa gì sao?!”

Thủ Tam ở một bên nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, trên mặt lộ ra một tia nghiền ngẫm.

“Ngươi thật sự quên chuyện bốn năm trước sao? Bốn năm trước, ngày đó, quả thật ngươi đã giết toàn bộ thị trấn, bất kể là trai gái già trẻ gặp người là giết, toàn bộ thị trấn máu chảy thành sông.”

“Chúng ta mắt thấy Hỉ trưởng lão nhịn không được ra mặt ngăn cản, ngược lại ngươi chạy đến chỗ chúng ta náo loạn một phen, phá hư không dưới mười ngôi miếu thờ, chúng ta tốn rất nhiều công sức mới đưa được ngươi đi.”

…

"Là ta ư? Là ta giết chết người của toàn bộ thị trấn này? Là ta giết cả nhà Anh Tử?”

Lý Hỏa Vượng run rẩy quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt của cô gái đã chết trước mặt.

Con ngươi vô thần của nàng hoàn toàn giãn ra hết cỡ, nụ cười châm chọc đó vẫn treo trên khuôn mặt nàng.

"Ta đã giết nàng, giết một người tốt muốn báo thù cho cha mẹ mình? Ta mới là người đáng chết nhất ư?"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn vô cùng hoảng sợ, hắn đột ngột đẩy thi thể Anh Tử xuống, vội vàng lùi ra sau.

Lý Hỏa Vượng run rẩy giơ hai tay của mình lên, nhìn hai bàn tay bị máu của Anh Tử nhuộm thành màu đỏ.

"Không, không đúng! Không phải như vậy, bốn năm trước ta chưa có xuyên không! Cho dù bốn năm trước ta có xuyên không qua! Ta không thể nào giết người của cả thị trấn! Cũng không thể nào đi đến Áo Cảnh Giáo làm loạn một phen được! Ta chỉ là một tên điên bình thường thôi!"

“Ngươi không phải là người bình thường, người bình thường không có bản lĩnh như ngươi được.”

Có người nói chen vào.

Nhìn đạo sĩ áo đỏ càng ngày càng sợ hãi trước mặt, Thủ Tam ở một bên nói tiếp:

"Theo lý mà nói, lão phu không muốn tiếp xúc quá nhiều với ngươi, ai mà biết giữa chừng ngươi có nổi điên hay không, nhưng mà sư thái Tĩnh Tâm đã mở miệng rồi, cho nên chúng ta mới bán cho nàng một cái ân huệ.”

"Ngươi câm miệng cho ta!!"

"Đừng có lừa ta! Không phải các ngươi thèm muốn Tâm Tố sao? Còn giả vờ cái gì nữa chứ! Ta ở đây!! Các ngươi đừng có giả bộ nữa! Ra tay đi!!"

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng tức giận trừng mắt nhìn hắn, Thủ Tam lùi lại một bước:

"Bạn nhỏ Huyền Dương, ngươi bình tĩnh một chút, chúng ta đang giúp ngươi đó, ngươi cũng không thể lấy oán báo ơn, ra tay với chúng ta được."

Chưng 204: Ta Không Có

Chưng 204: Ta Không Có

“Haha...không phải trước đây ngươi hỏi ta vì sao sao? Được, để ta nói cho ngươi biết vì sao.”

Anh Tử nghiến răng nhìn vào Lý Hỏa Vượng nói.

Anh Tử cởi áo choàng trên người ra, để lộ thân thể bị tàn phá trong không khí.

“Vì ngươi giết cả nhà ta! Hiện giờ tất cả những khó khăn mà ta gặp phải đều do ngươi ban tặng!”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng hoang đường, sau đó hắn cho rằng người phụ nữ trước mặt này bị điên rồi.

Anh Tử dùng ngón tay run rẩy chỉ một vòng vào Áo Cảnh Giáo chúng xung quanh.

“Ngươi luôn nói bọn họ là ác nhân, nói bọn họ là súc sinh không có nhân tính, nhưng bọn họ căn bản không thể nào so với ngươi được.”

Anh Tử dùng giọng nói khàn khàn gào rát cổ:

“Bốn năm trước, chính là ngươi đã giết toàn bộ người ở thị trấn này! Toàn bộ thị trấn hơn mười ngàn miệng ăn đều bị ngươi giết sạch, trước mặt ngươi, bọn họ làm những việc kia thì bị coi là ác nhân! Bọn họ không xứng!”

Nghe vậy, trên đầu Lý Hỏa Vượng tựa như sấm nổ.

“Không, tuyệt đối không thể! Ta không giống đám rác rưởi các ngươi! Ta là người lương thiện!”

Lý Hỏa Vượng bất giác phản bác lại.

“Hahaha!! Ngươi lương thiện, đúng! Ngươi là người lương thiện nhất!”

Anh Tử dùng tay chỉ vào mặt Lý Hỏa Vượng điên cuồng cười lớn.

“Bà bán đậu phụ, đứa trẻ hàng xóm còn chưa đầy tháng của ta, còn có cha mẹ ta!! Ngươi giết chết bọn họ mà không hề chớp mắt! Giờ ngươi nói ngươi là người lương thiện!”

Nhìn thấy ý hận kiên định như vậy ở trong mắt nàng, trong lòng

Lý Hỏa Vượng sinh ra một tia dao động.

Lý Hỏa Vượng cố gắng lục tìm trong trí nhớ của mình, lật lại trí nhớ bốn năm trước, hắn phát hiện lúc đó bản thân chưa có xuyên không, mình cũng chưa có phát bệnh.

Chuyện mà hắn nhớ nhất chính là lúc đó bản thân đi tham gia hội thể thao, đổ mồ hôi cùng những người khác ở thao trường náo nhiệt.

“Không, ta không có! Không thể nào có chuyện như vậy được! Bốn năm trước ta còn chưa có xuyên không tới đây...sao?”

Lý Hỏa Vượng chợt phát giác được cái gì đó.

Cảm nhận được một tia dao động trong giọng nói của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt Anh Tử chợt cứng lại, tay cụt kia của nàng lật lại một cái, một phiến lá màu bạc mỏng như cánh ve bay ra.

Anh Tử mới vừa dùng hai ngón tay kẹp lấy phiến lá, thanh trường kiếm trên cổ đột nhiên kéo một cái, trong nháy mắt cơ thể nàng chợt cứng đờ.

Máu tươi màu đỏ phun ra từ cổ của Anh Tử, cơ thể nàng khẽ đung đưa mấy cái, sau đó mềm nhũn ngã nhoài trên mặt đất.

Sau khi thở mấy hơi, lúc này Lý Hỏa Vượng tựa như mới phản ứng lại, hắn vội vàng nhào tới, hai tay run rẩy ôm đối phương vào trong ngực, dùng tay che lấy chiếc cổ đang phun máu của nàng, hắn lấy ra một viên đan Nhuận Huyết nhét vào trong miệng của nàng.

“Ngươi đừng chết! Ngươi không được phép chết!! Ngươi nói rõ ràng cho ta! Rốt cuộc là có chuyện gì!”

“Khụ...người lương thiện...”

Anh Tử nhìn Lý Hỏa Vượng dùng hai tay ôm lấy mình, ánh mắt lộ ra vẻ châm chọc cực độ:

“Người lương thiện...”

Tay nàng vô lực rũ xuống, con ngươi dần dần tan rã.

Lúc này hô hấp của Lý Hỏa Vượng có chút loạn, hắn ôm thi thể của Anh Tử đứng lên, hô to về phía Áo Cảnh Giáo chúng xung quanh:

“Chơi đủ chưa!! Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì! Những tên điên tàn nhẫn kỳ lạ máu lạnh các người!! Lừa ta có ý nghĩa gì sao?!”

Thủ Tam ở một bên nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, trên mặt lộ ra một tia nghiền ngẫm.

“Ngươi thật sự quên chuyện bốn năm trước sao? Bốn năm trước, ngày đó, quả thật ngươi đã giết toàn bộ thị trấn, bất kể là trai gái già trẻ gặp người là giết, toàn bộ thị trấn máu chảy thành sông.”

“Chúng ta mắt thấy Hỉ trưởng lão nhịn không được ra mặt ngăn cản, ngược lại ngươi chạy đến chỗ chúng ta náo loạn một phen, phá hư không dưới mười ngôi miếu thờ, chúng ta tốn rất nhiều công sức mới đưa được ngươi đi.”

…

"Là ta ư? Là ta giết chết người của toàn bộ thị trấn này? Là ta giết cả nhà Anh Tử?”

Lý Hỏa Vượng run rẩy quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt của cô gái đã chết trước mặt.

Con ngươi vô thần của nàng hoàn toàn giãn ra hết cỡ, nụ cười châm chọc đó vẫn treo trên khuôn mặt nàng.

"Ta đã giết nàng, giết một người tốt muốn báo thù cho cha mẹ mình? Ta mới là người đáng chết nhất ư?"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn vô cùng hoảng sợ, hắn đột ngột đẩy thi thể Anh Tử xuống, vội vàng lùi ra sau.

Lý Hỏa Vượng run rẩy giơ hai tay của mình lên, nhìn hai bàn tay bị máu của Anh Tử nhuộm thành màu đỏ.

"Không, không đúng! Không phải như vậy, bốn năm trước ta chưa có xuyên không! Cho dù bốn năm trước ta có xuyên không qua! Ta không thể nào giết người của cả thị trấn! Cũng không thể nào đi đến Ảo Cảnh Giáo làm loạn một phen được! Ta chỉ là một tên điên bình thường thôi!"

“Ngươi không phải là người bình thường, người bình thường không có bản lĩnh như ngươi được.”

Có người nói chen vào.

Nhìn đạo sĩ áo đỏ càng ngày càng sợ hãi trước mặt, Thủ Tam ở một bên nói tiếp:

"Theo lý mà nói, lão phu không muốn tiếp xúc quá nhiều với ngươi, ai mà biết giữa chừng ngươi có nổi điên hay không, nhưng mà sư thái Tĩnh Tâm đã mở miệng rồi, cho nên chúng ta mới bán cho nàng một cái ân huệ.”

"Ngươi câm miệng cho ta!!"

"Đừng có lừa ta! Không phải các ngươi thèm muốn Tâm Tố sao? Còn giả vờ cái gì nữa chứ! Ta ở đây!! Các ngươi đừng có giả bộ nữa! Ra tay đi!!"

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng tức giận trừng mắt nhìn hắn, Thủ Tam lùi lại một bước:

"Bạn nhỏ Huyền Dương, ngươi bình tĩnh một chút, chúng ta đang giúp ngươi đó, ngươi cũng không thể lấy oán báo ơn, ra tay với chúng ta được."

Chương 205: Xem Thử

Lời nói của đối phương không giúp được gì, ngược lại còn khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng Lý Hỏa Vượng càng thêm lớn hơn, nói hay như thật vậy.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển lao đến, nắm lấy áo choàng của Thủ Tam, hung tợn nhìn chằm chằm vào hắn:

“Ra tay! Tấn công ta! Nhanh lên! Thể hiện khí thế tà giáo của các ngươi ra đây!!"

Thủ Tam nhẹ nhàng khoát tay bảo những Áo Cảnh Giáo chúng khác xung quanh đang chuẩn bị ra tay lùi lại.

"Bạn nhỏ Huyền Dương, mặc dù thanh danh của Áo Cảnh Giáo chúng ta bên ngoài không tốt, nhưng chúng ta không giống như ngươi, chúng ta không tùy tiện giết người, mọi việc chúng ta đều chú trọng vào danh chính ngôn thuận."

Hắn lại cúi đầu nhìn xuống thi thể của Anh Tử, đôi mắt Lý Hỏa Vượng đỏ hoe, nghiến răng lao ra phía ngoài hang.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng hùng hổ lao lên, bất kỳ Áo Cảnh Giáo chúng nào đang cản đường đều rốt rít dựa lưng vào vách tường để nhường đường cho hắn.

Bên ngoài hang động đã là buổi tối, trăng tròn treo lơ lửng trên không, gió lạnh đập thẳng vào mặt khiến Lý Hỏa Vượng thoáng tỉnh táo lại.

Hắn lảo đảo đi đến bên một gốc cây, dựa lưng vào thân cây ngồi xổm xuống lấy tay che mặt mình, cơ thể bất giác run lên.

"Ta là một tên sát nhân giết người như ngóe ư? Ta còn đáng ghét hơn tên súc sinh Đan Dương Tử sao? Chẳng lẽ ta thực sự đã giết chết cả nhà của Anh Tử sao?"

Cảm giác hổ thẹn cùng sự kìm nén mãnh liệt như một ngọn núi đè nặng lên đầu Lý Hỏa Vượng, khiến sợi dây cung trong lòng hắn như bị kéo căng ra hết cỡ.

Thính giác Lý Hỏa Vượng nhạy bén nghe thấy có tiếng bước chân đến gần, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn trốn, không muốn để ý tới cái gì cả.

Đột nhiên hắn cảm nhận được có người vỗ nhẹ vào vai mình, giọng nói mang theo chút lo âu hỏi:

“Bạn nhỏ Huyền Dương à, ngươi muốn đi sao? Vậy chuyện mà chúng ta nói trước đó có tính hay không?"

Lời nói của đối phương dễ dàng phá vỡ sự tự bế yếu ớt của Lý Hỏa Vượng.

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể!! Ta chỉ là đang đi tìm chứng cứ thôi! Thị trấn đó vốn không thể nào do ta hủy diệt được!"

Lý Hỏa Vượng lại đứng dậy, đẩy Thủ Tam đứng trước mặt ra, lao thẳng về phía thị trấn dưới chân núi.

Nhìn Lý Hỏa Vượng biến mất trên con đường mòn giữa núi, Thủ Tam cung kính nghiêng người hỏi một vị tín đồ Áo Cảnh Giáo mặt chữ quốc:

“Thân là Ưu trưởng lão, ngươi xem cái này..."

Người đàn ông mặt chữ quốc khẽ nhíu mày, sau một hồi suy tư nói:

“Chúng ta qua đó nhìn thử, nhớ ổn định chút, đừng tự đưa mình nhập vào đó."

Dưới ánh trăng, Lý Hỏa Vượng lần nữa đi tới thị trấn chết.

Trong bóng tối, thị trấn yên tĩnh không một bóng người trong rừng cây thưa thớt khô héo, tất cả những thứ này kết hợp lại với nhau khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Nhưng Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm đến điều đó.

Hắn luống cuống lao vào bên trong bắt đầu lục tìm, cho dù bị cắt chảy máu thì hắn cũng không dừng lại.

Khi hắn tìm thấy một bộ hài cốt nằm trên mặt đất, hắn lấy viên đá huỳnh quang từ trong ngực ra, trước mắt chợt sáng lên, sau đó hắn tiến lại gần quan sát cẩn thận.

"Bên trái xương sọ bị vỡ hết rồi! Đây là bị một vũ khí cùn đập chết, nó không giống với phong cách làm việc của ta. Hơn nữa, ta vốn không thích sử dụng vũ khí không sắc bén."

Tâm trạng của Lý Hỏa Vượng dần ổn định lại, hắn tiếp tục lục soát những bộ hài cốt khác.

"Xương của bộ thi thể này cũng bị cháy đen rồi, hơn nữa vừa chạm vào là bị vỡ ra rồi. Đây là bị lửa thiêu chết, việc này ta cũng không thể làm được."

"Còn có điều càng kỳ quái hơn, một nửa cơ thể của hắn lộ ra bên ngoài, nửa còn lại bị mắc kẹt trong vách tường, làm sao ta có thể làm được chứ."

Càng nhìn thấy nhiều tình trạng chết, Lý Hỏa Vượng càng nhẹ nhõm, Anh Tử nàng ấy nhớ lầm rồi, mình hoàn toàn không có giết người.

Nhìn thấy một bộ hài cốt trước mặt nở rộ trên mặt đất như một đóa hoa, tảng đá trong lòng Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng được đặt xuống.

“Ta không giết người, ta không phải kẻ sát nhân, ta chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Lý Hỏa Vượng hết lần này đến lần khác xác nhận thân phận của mình.

Nhưng sau đó, một vấn đề khác lại nhảy ra trong đầu Lý Hỏa Vượng:

“Tại sao Anh Tử lại nhận lầm người? Chẳng lẽ ban đầu có một tên ác nhân có bộ dáng giống mình như đúc sao?"

"Hừ....đây là một vấn đề phiền phức rồi đây, nói không chừng trong tương lai còn gặp phải không ít phiền toái nữa."

"Nhưng mà chuyện này chờ sau này rồi nói, ta vẫn nên nghĩ cách giải quyết Đan Dương Tử trước thì hơn."

Khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị đi ra khỏi căn nhà gỗ mục nát, một vài tờ giấy bên cạnh đã hấp dẫn sự chú ý của Lý Hỏa Vượng.

Hắn bình tĩnh đi qua nhặt mấy tờ giấy kia lên.

Phía trên dính rất nhiều máu, xem ra nó được viết trước khi người đó chết không lâu.

Chương 206: Cảnh Tượng Quen Thuộc

Lý Hỏa Vượng không còn phân biệt được rõ nội dung viết bên trên, hắn không còn nhận biết được nhiều chữ nữa.

"Chờ đã, ba chữ này quen quá."

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, đưa ngón tay chạm vào ba chữ cuối cùng, trong lòng vô cùng nghi ngờ thầm nghĩ.

Hắn sờ ở chỗ đó cực kỳ lâu, chân mày hắn càng ngày càng nhíu chặt, lúc này trong đầu hắn đột nhiên nổ ầm.

"Lý Hỏa Vượng! Ba chữ này là Lý Hỏa Vượng!"

Sau khi hưng phấn hét lên nghĩa của ba từ này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy có người bóp lấy cổ họng mình.

Lý Hỏa Vượng lại nhìn những bộ hài cốt xung quanh mình, con ngươi của hắn khi thì giãn ra khi thì co nhỏ lại, nỗi sợ hãi bắt đầu từ từ ăn mòn nội tâm hắn.

"Không....không thể nào! Chắc chắn Anh Tử đã nhận nhầm người rồi! Ta không giết cha mẹ họ! Những người này cũng không phải do ta giết!"

Lý Hỏa Vượng không ngừng tự lẩm bẩm phản bác, nhưng cảm xúc của hắn càng ngày càng kích động.

Hắn có thể tìm ra nhiều lý do khác nhau để tự lừa dối mình, nhưng ba chữ trên tờ giấy ở trong tay lại không thể không khiến hắn phải đối mặt với thực tế.

Dường như”bụp" một tiếng, sợi dây cung kia của Lý Hỏa Vượng lập tức bị đứt.

"Lý Hỏa Vượng!! Ngươi đã giết họ!! Tên điên nhà ngươi!!"

"Không! Ta không có!! Ta không có! Không phải ta!! Ta là người lương thiện!! Ta không giống Đan Dương Tử họ!"

Lý Hỏa Vượng trán nổi đầy gân xanh, quỳ xuống giữa những bộ hài cốt với tình trạng chết thê thảm, cuồng loạn hét lên với không khí.

"Vèo~"

Một viên đan dược lông dài quay cuồng, bay vào trong miệng Lý Hỏa Vượng.

Trong phút chốc, sự kìm nén và đau đớn trong lòng hắn lập tức bị phóng đại gấp nhiều lần, gần như sắp nuốt chửng những thứ trong lòng hắn.

Lúc này, một người chậm rãi bước vào, đó chính là Thủ Tam.

Cả người hắn bị cháy đen búng nhẹ ngón tay một cái, trong nháy mắt ngọn lửa mãnh liệt lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể hắn, thiêu hắn vang lên tiếng đôm đốp.

Khi hắn nhẹ nhàng vung tay, sự nóng bỏng của ngọn lửa trên người nhanh chóng lan ra theo mặt đất, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

…

Ngọn lửa vẫn tiếp tục bùng cháy, thiêu rụi mọi thứ của Lý Hỏa Vượng, cơ thể hắn đang dần dần đến gần Thủ Tam cháy đen.

Không biết vì hắn uống thuốc hay vì lửa cháy khắp người, mọi thứ mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bắt đầu nhiễu sóng.

Những bộ hài cốt xung quanh lẽ ra nên nằm yên lại bắt đầu lớn lên giống như cây cối, chúng vừa lớn lên vừa giãy giụa một cách kỳ lạ.

"A...a...a!!!"

Theo tiếng hét của Lý Hỏa Vượng, ngọn lửa dường như tìm thấy một lối vào, ngay lập tức chui vào trong, bắt đầu đốt cháy lục phủ ngũ tạng của hắn từ bên trong.

"Bạn nhỏ Huyền Dương, đến lúc rồi."

Thủ Tam bước tới, đưa tay ra trải cuốn Đại Thiên Lục bên hông Lý Hỏa Vượng ra trước mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng bị hai tầng đau khổ hành hạ đến sống không bằng chết, hắn nhìn xuyên qua ngọn lửa trùng trùng.

Lúc này, hắn nhìn thấy "Đại Thiên Lục" trước mặt không còn là những thẻ tre xếp hàng song song nữa, mà biến thành từng con sâu thịt lúc nhúc, trên cơ thể bọn chúng có những chữ viết kỳ lạ được sắp xếp chỉnh tề, tạo thành một hàng thẻ thịt vô cùng kỳ quái.

"Chuyện này...mẹ nó rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy!"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu óc của mình loạn thành một nồi cháo, hoặc có lẽ dưới nhiệt độ cao của ngọn lửa cháy mạnh liệt, đầu óc hắn đã trở thành một nồi cháo.

Áo Cảnh Giáo chúng cởi áo choàng từ bốn phương tám hướng dần vây lại.

Bọn họ kéo theo đủ loại cơ thể bị tàn phá, bọn họ dựa theo một quy luật nào đó coi Lý Hỏa Vượng là trung tâm rồi ngồi xếp bằng xung quanh hắn.

Tuy nhiên ở trong mắt của Lý Hỏa Vượng, bây giờ tất cả bọn họ đều là các loại quái vật máu thịt be bét.

Thủ Tam nhìn Lý Hỏa Vượng ở trong ngọn lửa, sau đó lùi ra sau một bước.

"Bạn nhỏ, ngươi đừng quên mục đích tới đây của mình, bây giờ thời cơ đã chín muồi rồi, nên mở cửa của bể khổ rồi, tạm biệt Tam Hủy."

Lý Hỏa Vượng dùng cặp mắt giống như bốc cháy nhìn về phía hắn:

"Ngươi lừa ta!? Những chuyện này đều là ngươi lừa ta!?"

"Không, lão phu không có lừa ngươi, chẳng qua đây vừa hay là một cơ hội, cho nên mới lợi dụng ngươi mà thôi, chẳng lẽ ngươi không muốn thoát khỏi sư phó ngươi sao? Chỉ cần ngươi triệu hồi Tam Hủy ra thì các trưởng lão sẽ có cách giải quyết Đan Dương Tử

đang quấn ở trên người ngươi.”

Lý Hỏa Vượng vô cùng thống khổ hét thảm thiết, hắn giơ hai tay cháy đen lên, khẽ ấn vào những con sâu thịt khắc đầy chữ.

Vào lúc này, nỗi đau thể xác và tinh thần của Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần dần biến thành một thứ khác, giống như trước đây vậy.

Một loại hơi thở tuyệt vọng cực kỳ đáng sợ tràn ngập trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều phải run sợ, đây nhất định là loại sức mạnh không thuộc về thế giới phàm trần.

Cảnh tượng này rất quen thuộc với Lý Hỏa Vượng, những thứ này đều là khúc nhạc dạo cho sự hiện thân của Tam Hủy, ngũ quan của hắn cũng bắt đầu cảm nhận được sự dung hợp vặn vẹo, bầu trời vừa nãy còn không có mây bỗng nhiên biến sắc.

Chương 207: Gặp Mẹ

Nhìn thấy cảnh này, Thủ Tam trở nên hưng phấn hẳn lên, cơ thể hắn bắt đầu run lên, như thể đang mong đợi điều gì đó:

"Giày vò lâu như vậy cuối cùng cũng tới rồi?"

Nhưng ngay sau đó, sự việc cũng không phát triển như hắn nghĩ, tất cả những thay đổi lúc đầu còn rất dữ dội, nhưng ngay sau đó lại dần dần bình tĩnh lại.

“Chuyện gì vậy?”

Thủ Tam kích động nhìn Lý Hỏa Vượng theo bản năng, không biết tại sao vào lúc này, hắn cảm thấy đối phương có chút khác thường.

Cũng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng chậm rãi giơ tay khỏi "Đại Thiên Lục".

Trong giọng nói của hắn không còn sự thống khổ nữa mà là mang theo chút nghi hoặc.

"Ngươi nói...Tại sao ta lại cảm thấy khó chịu như vậy? Bọn họ chết thì liên quan gì đến ta? Hiện tại không có gì có thể trói buộc ta, ta giết chết mấy người bạn thì sao? Ai có thể nói là không được?"

"Ở nơi cá lớn nuốt cá bé này, bọn họ yếu thì bọn họ nên chết, nếu không phải bị ta giết thì cũng sẽ bị người khác giết thôi. Thật buồn cười, ta áy náy cái gì chứ?"

"Nói không chừng, những chuyện này đều là đám người cuồng tự ngược Áo Cảnh Giáo các ngươi lừa gạt ta!"

Ngay khi những lời này thốt ra, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy áp lực như núi đè nặng trên người mình không cánh mà bay.

Nhìn Lý Hỏa Vượng đột nhiên thay đổi thành một người khác, Thủ Tam có chút lo lắng không yên hỏi:

"Bạn nhỏ? Có phải ngươi bị sư phó ngươi ảnh hưởng quá lớn rồi không? Giữ vững ý chí, bạn nhỏ à, chẳng nhẽ ngươi muốn hoàn toàn bị sư phó ngươi đoạt xác sao? "

Nói xong, Thủ Tam nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trong ngọn lửa dùng hai tay ôm đầu, vẻ mặt đau khổ giãy giụa, bắt đầu cãi nhau với chính mình.

"Chết thì chết thôi! Liên quan gì đến chúng ta? Ngươi là người tốt sao? Bản thân cũng sống thành dáng vẻ cứt chó như thế này rồi, còn có thời gian quan tâm người khác sao!"

"Đan Dương Tử! Cút khỏi đầu ta!! Tam quan của ta do ta làm chủ!! Ngươi đừng hỏng ảnh hưởng đến ta nữa!!"

Cùng với tiếng hét của hắn, các hiện tượng thiên nhiên dị biến và hơi thở đáng sợ xung quanh cũng khuếch trương sau đó thu nhỏ lại.

Thời gian trôi qua, cuối cùng cũng có những thay đổi nhỏ.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Lý Hỏa Vượng một lần nữa cảm nhận được sự thay đổi đột ngột của mọi thứ xung quanh, nỗi đau đớn tột cùng trong cơ thể và nội tâm hắn nhanh chóng biến mất, sự yên tĩnh bao quanh mình.

Khi hắn tỉnh táo trở lại, hắn thấy mình đang mặc bộ đồ bệnh nhân, ngồi trên xe lăn được mẹ mình đẩy vào vườn hoa của bệnh viện để phơi nắng. Nỗi đau đớn và khổ sở nhanh chóng biến mất.

"Hừ...hừ...hừ..."

Lý Hỏa Vượng chưa tỉnh hồn thở hổn hển đi ra ngoài.

Bị hành hạ bởi nhiều chuyện, cuối cùng hắn cũng có cơ hội thở dốc.

Bây giờ chỉ không muốn làm cái gì cả, chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc.

"Con trai? Con trai, con tỉnh rồi sao?"

Tôn Hiểu Cầm kinh ngạc vui mừng phát hiện con trai mình rõ ràng không giống với dáng vẻ điên điên khùng khùng lúc trước, có thể nhìn thấy mọi thứ bằng mắt.

Lý Hỏa Vượng nhìn mẹ mình, biểu cảm vô cùng phức tạp:

"Mẹ, ngươi có biết không? Ta thực sự không muốn đến bên đó, ta sống ở bên đó mệt mỏi lắm."

Hai tay Tôn Tiểu Cầm đau khổ ôm hắn vào lòng:

"Không sao, đừng sợ, đừng sợ, những thứ đó đều là ảo giác, đều là giả thôi."

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, nói thật, bây giờ hắn thật sự muốn trốn tránh, hắn không muốn chịu khổ nữa.

So với sự yên tĩnh và thanh bình, còn có gia đình của mình và Dương Na ở đây thì ở bên kia quả thực chính là địa ngục.

Những chuyện vừa xảy ra dường như vào lúc này đã đuổi tới đây, chui vào trong đầu óc Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của hắn bắt đầu trở nên đau đớn.

"Mẹ...ngươi nói ta là ai?"

"Ngươi là Lý Hỏa Vượng! Là con trai của ta."

“Vậy thì con trai ngươi là người như thế nào?”

Trong giọng nói đau khổ của Lý Hỏa Vượng mang theo một chút mờ mịt.

Tôn Hiểu Cầm đưa tay vuốt ve đầu con trai:

"Lý Hỏa Vượng là một đứa trẻ ngoan, hắn đối xử với mọi người chân thành, hiểu chuyện, chăm chỉ học hành. Ngươi còn nhớ chuyện buổi chiều ngày mùng hai không? Ngày hôm đó trên chuyến xe buýt..."

Nghe mẹ nói, Lý Hỏa Vượng nhớ lại từng chuyện trong quá khứ, nhớ lại những việc mà hắn đã làm.

Đến bên kia đã trải qua quá nhiều chuyện, nhiều đến nỗi Lý Hỏa Vượng cũng đã quên mất mình là người như thế nào.

Mình đã thay đổi rồi, thay đổi rất nhiều theo chiều hướng xấu hơn, không đơn thuần chỉ vì Đan Dương Tử ảnh hưởng, mà còn vì bị thế giới kia ảnh hưởng.

Ánh mắt hắn bắt đầu dần kiên định hơn:

"Đúng vậy...đây mới là ta, đây mới là Lý Hỏa Vượng thật sự."

"Thật đa nghi và ngu ngốc, dễ dàng bị lừa gạt như vậy, người không có bất kỳ giá trị quan nào về thiện ác không phải ta, đó là Đan Dương Tử, không phải ta!"

Chương 208: Để Cho Ta

"Mẹ, ngươi đẩy ta trở về đi, lát nữa sợ ta sẽ có chút ầm ĩ, ngươi phải tha thứ cho ta. Khi nào có thời gian thì ta sẽ quay lại gặp ngươi, hết tiền thì cứ nói với ta.”

Nhìn Lý Hỏa Vượng bị bao bọc trong ngọn lửa, trên khuôn mặt cháy đen lộ ra một nụ cười kỳ lạ, tự lẩm bẩm ra những lời nói

này.

Thủ Tam khẽ nhíu mày lại, thoáng lùi ra sau một bước:

"Quả nhiên trưởng lão nói không sai, tiểu tử này có điểm không giống với những Tâm Tố bình thường khác, lần này có chút khó xử lý rồi đây."

Ngay khi hắn cảm thấy không có chút phát triển nào, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng động ở sau lưng.

Khi hắn vừa quay người lại, biểu cảm trên khuôn mặt lập tức căng thẳng. Ngọn lửa thiêu đốt trên cơ thể hắn nhanh chóng suy yếu dần, lần nữa lại chui vào cơ thể hắn.

"Nhãn Kiến Hỉ trưởng lão, Nhĩ Thính Nộ trưởng lão, Tị Khứu Ái trưởng lão, Thiệt Thường Tư trưởng lão, Ý Kiến Dục trưởng lão, Thân Bản Ưu trưởng lão, sao các ngươi đều xuống núi hết rồi?"

"Tình hình thế nào rồi?"

Thân Bản Ưu trưởng lão mặt chữ quốc tựa như có chút không hài lòng.

"Tâm Tố kia đang đứng ở đó, ngươi cũng nhìn thấy rồi, hắn không tuân theo sự sắp xếp của chúng ta."

Thủ Tam có chút phiền lòng dùng ngón tay cháy đen chỉ vào Lý Hỏa Vượng ở phía xa.

Sau khi sáu người nhìn nhau một cái, một người phụ nữ có vóc dáng cao trong đó bước tới, nói:

"Cũng sắp xong rồi, lại đẩy hắn đi."

Vừa dứt lời, khi sáu người giơ tay lên nắm chặt tay, ngọn lửa quấn quanh Lý Hỏa Vượng lập tức kéo lấy hắn, đè chặt xuống đất.

"Mẹ, ngươi có thể đẩy nhanh một chút được không? Ta cảm thấy có gì đó không ổn, nhớ bịt miệng ta lại."

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào mặt trăng trên bầu trời, tự

lẩm bẩm một mình.

“Để cho ta.”

Nhĩ Thính Nộ ăn mặc giống như một hoa khôi ở thanh lâu, nàng bấm Hoa Lan Chỉ duỗi tay vào trong mái tóc trên đỉnh đầu mình rồi kéo nhẹ, sau đó bắt đầu kéo ra bên ngoài.

Một cây ngân châm sắc bén chậm rãi bị kéo ra ngoài.

Khi nó càng ngày càng dài ra, chiều dài của cây kim gần như bằng một tấc, có thể thấy được độ sâu của nó khi nó vừa được cắm vào đầu người phụ nữ.

Với cú búng tay của Nhĩ Thính Nộ, tàn ảnh của cây ngân châm đẫm máu bay ra ngoài, cắm vào cái đầu đã bị nướng đen của Lý Hỏa Vượng.

"Ngươi thua hắn cái gì rồi? Đừng ăn thua bừa bãi, coi chừng xảy ra chuyện đó."

Nhãn Kiến Hỉ ở bên mở miệng nhắc nhở.

"Chỉ là một chút chuyện cũ của bốn năm trước mà thôi, sợ hắn không đủ đau khổ nên ta cho hắn thêm chút, he he.”

Nói đến đây, đôi môi đỏ như máu của nàng khẽ nhếch lên, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Khoảnh khắc khi cây châm dài vừa đâm vào, Lý Hỏa Vượng từ bên kia lập tức tỉnh lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện các loại cảnh tượng đẫm máu, khiến cho hắn không tự chủ được ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

Hắn có thể thấy rõ đó là chính mình, mình vừa điên cuồng cười vừa tùy tiện giết người ở trong trấn nhỏ.

Chính xác mà nói, đó không phải là giết người, mà những người xung quanh hắn, cơ thể không hề có dấu hiệu nào bị rạn nứt, đầu lõm xuống, thân thể bốc cháy thôi.

Hơn nữa đó không chỉ là mười mấy hai mươi người, mà là mấy

chục nghìn người!

Ở trong đầu hắn, nam nữ già trẻ ở mọi lứa tuổi của cả trấn đều rơi vào kết cục giống nhau.

Ngoại trừ một người đó chính là Khương Anh Tử, bởi vì dáng vẻ khi đó của nàng khá giống với Dương Na lúc nhỏ.

Tình trạng chết của hàng chục nghìn người cùng lúc nổ tung trong đầu óc hắn, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không thể tiếp nhận được điều này.

“Người của trấn này thật sự do ta giết sao?”

Lý Hỏa Vượng lại bắt đầu tự hỏi bản thân nhưng tựa như không cần câu trả lời, dáng vẻ thủ hạ lưu tình của hắn chỉ xuất hiện với Dương Na khi còn bé.

Nhưng lần này không có Đan Dương Tử tìm lý do để chia sẻ nỗi đau với hắn nữa.

Hơn nữa cùng với sự phối hợp của tác dụng thuốc, gần như vào lúc này, bầu trời nứt ra cùng với một tiếng kêu đau đớn tột cùng của Lý Hỏa Vượng cháy đen.

Tất cả mọi người cùng lúc ngẩng đầu, họ nhìn thấy ở nơi sâu nhất của bầu trời, trong một vực sâu tối tăm rộng lớn không thấy đáy, nơi có vô số thế giới màu đen sâu hơn và mặt trời đang quay tròn, có một thứ gì đó đang chuyển động.

Tất cả mọi người ở đây đều đồng thời cảm thấy ngũ quan của mình bắt đầu xảy ra thay đổi

Thị giác, vị giác, khứu giác, thính giác và thính giác của tất cả mọi người đều bị dung hợp vào nhau, tạo thành một loại cảm giác mới tinh mà người bình thường không thể nào hiểu được.

Chỉ có như vậy thì họ mới có thể thật sự “nhìn” thấy Tam Hủy.

“Cuối cùng thì cũng thành công rồi.”

Dù cả người hắn gần như bị nỗi sợ hãi biến thành thực thể bao

quanh, nhưng Thủ Tam lại hét lên đầy phấn khích.

"Bắt đầu nhanh lên! Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!"

Chương 209: Hà Vi Tọa Vong Đạo

Vừa dứt lời, những tín đồ Áo Cảnh Giáo khác đang ngồi xếp bằng xung quanh Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu dùng nhiều phương pháp tự hủy khác nhau.

Họ đồng loạt "nhìn" Tam Hủy ở trong không trung, trong mắt tràn đầy khao khát bệnh hoạn.

Huyết dịch đỏ như máu dọc theo làn da của mọi người nhỏ giọt xuống đất, tạo thành những hình bùa máu hình móc câu cực kỳ phức tạp trên mặt đất.

Bùa máu và bùa máu phối hợp với nhau, dần dần tạo thành một vòng bùa cực kỳ lớn.

Nhìn thấy vòng bùa này sắp hoàn thành, Lý Hỏa Vượng ở giữa các lá bùa nhẹ nhàng giơ tay lên, tất cả những lá bùa nằm trên mặt đất xung quanh lập tức dựng đứng lên, từ từ vây quanh người hắn.

Tam Hủy là do Lý Hỏa Vượng gọi ra, ít nhất vào lúc này, hắn tạm thời có được một phần năng lực của Tam Hủy.

Kế hoạch bị phá hoại, sáu vị trưởng lão tức giận trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng bị bao quanh trong tuyệt vọng, trong số đó Nhãn Kiến Hỉ là người đầu tiên lên tiếng:

"Người thanh niên à, ngươi có ý gì?"

Hai đầu gối không có sức của Lý Hỏa Vượng quỳ trên mặt đất, cơ thể hắn lắc lư lảo đảo giống như có thể bị ngã bất cứ lúc nào, đôi mắt cũng không còn sức sống.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm nhận được hai tầng nỗi đau gần như bị bao trùm bởi ý nghĩ chết chóc nồng đậm, cân nhắc đến tình

huống hiện tại của hắn vô cùng khó khăn nhưng hắn vẫn kiên quyết chống đỡ tất cả.

"Những chuyện mà ta đã làm được...bây giờ...đến lượt các ngươi rồi."

Hắn tự lẩm bẩm một mình.

"Bây giờ? Ngươi điên rồi sao? Ngươi có biết chúng ta đã đợi giây phút này bao lâu rồi không!"

"Đừng liều lĩnh nữa! Mau trả lại bùa máu đây!"

"Ngươi cho rằng ngươi là cái thá gì ~ cả gan uy hiếp bọn ta?"

Giọng nói giận dữ của Lý Hỏa Vượng đã đè tiếng nói của tất cả mọi người xuống.

"Nhất định phải là bây giờ! Ta không lấy được thứ của ta! Các ngươi có muốn cũng đừng hòng!!"

Cho dù đến nước này rồi, Lý Hỏa Vượng vẫn hiểu rằng mình hoàn toàn không có bất kỳ giao tình nào với họ, hơn nữa bản thân còn là Tâm Tố, nếu như không thừa dịp đổi chác khi có lá bài trong tay.

Chờ đến khi mình không có sức mạnh của Tam Hủy nữa thì càng không có cơ hội để đàm phán rồi.

"Hiện tại các ngươi cũng có thể giết chết ta! Nhưng như vậy thì mấy ngày qua các ngươi cũng uổng công vô ích rồi!"

"Chỉ cần giúp...giúp ta giải quyết Đan Dương Tử! Thì tiếp theo các ngươi có làm cái gì thì ta cũng không quan tâm nữa!"

Lý Hỏa Vượng dùng chút sức lực cuối cùng của mình nói ra điều kiện.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bắt đầu run lên, đau đớn về thể xác và tinh thần trên cơ thể bắt đầu lan ra xung quanh.

Tất cả những Áo Cảnh Giáo chúng nhao nhao nằm rạp xuống đất hét lên đầy thảm thiết. Loại đau đớn này mạnh hơn nhiều so với

khi họ tự ngược đãi bản thân.

Khi bất kỳ sự tồn tại nào cũng không thể chịu đựng nổi đau đớn thì một biện pháp mà họ nghĩ đến đều là tự giải thoát chính mình, họ bất giác nắm vũ khí sắc bén trong tay cứa lên cổ mình.

"Dừng lại! Bây giờ chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết sạch sẽ Đan Dương Tử!"

Lý Hỏa Vượng lắc lư lảo đảo gần như sắp bị nỗi đau đớn ép vỡ chợt mỉm cười.

Ngay khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Lý Hỏa Vượng, không ai để ý rằng Tam Hủy trên không trung lại một lần nữa nhìn vào Lý Hỏa Vượng.

…

Lý Hỏa Vượng loạng choạng nhìn "sáu người" ở phía xa, lúc này trong mắt hắn họ đều bị biến dạng rất nhiều.

Cơ thể vẫn như cũ, nhưng ngũ quan lại hoàn toàn vặn vẹo biến dài, hơn nữa lại ghép lại vào nhau tạo thành từng viên mạt chược bằng máu thịt khác nhau.

"Dừng lại! Bây giờ chúng ta sẽ giúp ngươi dọn dẹp sạch sẽ Đan Dương Tử!"

Nghe xong câu này, Lý Hỏa Vượng yếu ớt cười, nụ cười này chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi, nhưng trong lòng hắn cũng không cảm thấy vui sướиɠ gì.

Đáng lẽ lúc này hắn phải nên vui vẻ mới đúng, nhưng mà Lý Hỏa Vượng bây giờ lại bị hai tầng nỗi đau đến cực hạn hành hạ, hắn đã mất đi hoàn toàn khả năng cảm nhận niềm vui.

Tất cả sức lực của hắn đều dùng để chống cự lại ý chí muốn chết mạnh mẽ của mình.

Trong lúc bối rối, Lý Hỏa Vượng thấy một trong ba người đang nói chuyện.

"Huyền Dương, khoanh chân lại! Hai tay đặt ở đan điền, bấm ngọa long quyết, giữ vững tâm nhĩ!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để làm theo, những lá bùa máu xung quanh hắn lay động khi cơ thể hắn run lên.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy sáu vị trưởng lão đang tiến lại gần, khoanh chân ngồi thành một vòng tròn cách đó ba trượng.

Khi sáu người đồng thời mở miệng, không ngờ những gì mà họ nói không phải là một đạo luật tối nghĩa hay một câu chú thuật kỳ lạ nào đó, mà là một câu hỏi ngược lại với những tiếng vọng trùng điệp.

"Hà vi tọa vong đạo?"

Chương 210: Không Thể Nào

"Đọa kỳ chi thể, truất độn thông trí, ly hình khứ tri, đồng vu đại thông, thử vị tọa vong!"

Khi họ tự hỏi tự nói, quần áo trên người sáu người họ bắt đầu bị gió thổi phồng lên, hơn nữa còn bay lơ lửng trong không trung, tất cả các màu sắc xung quanh họ bắt đầu có vẻ lệch lạc.

“Không phải!”

Một giọng nói không biết phát ra từ đâu, trong nháy mắt đã chiếm trọn tâm nhĩ của mọi người, trong phút chốc mọi thứ xung quanh dần trở nên ảm đạm phai màu.

"Không phải!"

"Không phải!" x6.

Sáu vị trưởng lão đồng thời lặp lại, âm thanh lập tức khuếch đại vô số lần.

Bầu trời nứt nẻ bắt đầu bị một đám mây đen nào đó bao trùm, ngũ quan, cảm giác dung hợp lại một chỗ của Lý Hỏa Vượng dần dần trở lại vị trí ban đầu, nhưng lại có chút khác so với trước đây.

"Tọa giả, động dã. Vong giả, niệm dã. Không ngồi thì phải làm việc, không quên thì phải dừng suy nghĩ. Làm việc không ngừng thì tinh thần yên tĩnh. Không ngừng suy nghĩ thì tâm yên tĩnh!”

Ngay khi những lời này nói ra, Lý Hỏa Vượng dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn lập tức ngẩng đầu lên, sau đó hắn nhìn thấy Đan Dương Tử đang núp ở trong đám mây đen.

Lần này Đan Dương Tử có chút khác biệt so với lần trước, có một thứ nửa trong suốt giống như dây rốn xuyên qua bụng hắn, nối liền với cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Ba cái đầu của Đan Dương Tử đồng thời nhìn về phía Lý Hỏa

Vượng, sáu cặp mắt mang theo ý hận tột độ nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

"Nghiệt đồ! Ngươi đang tìm người khác đối phó vi sư sao? Hừ hừ! Ngươi tưởng ngươi đã chạy thoát rồi sao? Vi sư đã trở thành thần tiên rồi!"

"Thần tiên...thần tiên...hahaha..."

Lý Hỏa Vượng bên bờ tan vỡ nhìn bộ phận xúc tu khiến người khác buồn nôn trên người Đan Dương Tử.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, gào thét lên với Đan Dương Tử:

"Ngươi như ngươi mà cũng có thể thành tiên? Ngươi dựa vào cái gì mà làm thần tiên? Nơi này có còn công lý gì hay không!!!"

"Hừ hừ! Ngươi giết người cũng không ít hơn ta đâu, ngươi có tư cách gì nói chuyện này!"

Đầu của đứa trẻ bên phải Đan Dương Tử khẽ chao đảo, một thanh kiếm đồng tiền bằng máu thịt bị ba xúc tu của hắn quấn lấy.

Hắn mang theo cơ thể nhiễu sóng đógiống như chim ưng đạp mây đen lao về phía sáu vị trưởng lão phía dưới.

Sáu vị trưởng lão không để ý đến Đan Dương Tử ở trên đỉnh đầu, hai tay họ đồng thời làm chú quyết chỉ vào Lý Hỏa Vượng ở trung tâm.

"Tam hoa tụ đỉnh vốn là ảo ảnh, mây dưới chân cũng không có thật. Mộng lớn rồi cuối cùng cũng phải tỉnh lại, cuối cùng cũng sẽ trở về cát bụi."

Dứt lời, Đan Dương Tử trên không trung như bị một ngọn núi lớn đập trúng, mang theo tàn ảnh rơi thẳng xuống đất.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng cả người đang bốc cháy cũng bắt đầu cảm thấy trong bụng mình có gì đó rất lạ, như thể có thứ gì đó đang làm ồn.

Có lẽ là rất đau, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng đã không thể cảm nhận được gì nữa.

Hắn chỉ thấy "dây rốn" nối mình với Đan Dương Tử trở nên lớn và thâm hơn.

Dường như mình có thể dùng tay nắm lấy nó.

Hai tay hắn thăm dò thử một chút, phát hiện mình thật sự có thể chạm vào nó, thậm chí “dây rốn” kia còn bị đốt cháy bởi vì ngọn lửa trên hai tay mình.

"Chuyện này...chuyện này không thể nào!! Bây giờ ta đã là thần tiên rồi! Ai dám ngăn cản ta!!"

Đan Dương ngã trên mặt đất giãy giụa muốn đứng dậy.

Sáu vị trưởng lão đồng thời thở dài một hơi, bắt đầu đọc một lượt.

"Tư nãi hình trứ nhi tâm tự mê, lý sự manh nhi tình tư hốt. Huống chi đạo siêu vu sắc vị, chân tính cách vu khả dục, nhi năng văn hi vi dĩ huyền tín, thính võng tượng nhi bất hoặc giả tai, như nhân hữu văn tọa vong chi pháp...”

Từng âm thanh lớn nhỏ vang lên, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mọi thứ xung quanh đều sai lệch.

Đáng lẽ hắn phải ngồi xếp bằng giữa đám người, nhưng giờ hắn lại nghiêng người giữa không trung.

Tình trạng này không chỉ riêng hắn mà những người khác cũng đều gặp phải, thậm chí có người một nửa ở ngoài một nửa bị cắm ở trong bùn đất.

So với họ, Đan Dương Tử còn thay đổi nhiều hơn, trong tiếng tụng kinh vờn quanh, mọi thứ trên người hắn bắt đầu tan chảy, đai lưng thần tiên mang tiên khí tung bay yếu ớt rơi xuống đất, dính đầy bùn đất ở phàm trần.

“Trong Đạo buồn tẻ không có gì, thần dùng không đúng cách, thân tâm cũng vậy. Nguồn gốc từ thân tâm...”

Theo tiếng tụng kinh không ngừng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một đám khói trắng bay ra từ trên đầu mạt chược của sáu vị trưởng lão, quấn vào nhau thành sợi dây thừng chui xuống đất.

"Cái này...không thể nào...Cái này...không thể nào! Ta là thần tiên...!!"

Đây là những lời nói cuối cùng của Đan Dương Tử.

Nói xong câu cuối cùng này, Đan Dương Tử hoàn toàn sụp đổ.

Mọi thứ trong cơ thể hắn đều hóa thành từng đám mây đen bay lơ lửng trên không, còn chưa bay được một nửa thì đã tan biến hoàn toàn.

Chương 211: Đau Đớn

Gần như ngay lúc đó, Lý Hỏa Vượng bắt đầu há miệng nôn mửa, "ọe ~!" một tiếng, một nửa khuôn mặt bị quấn quanh bởi các xúc tu bị hắn nôn ra ngoài.

Đó là nửa khuôn mặt của Đan Dương Tử, nửa khuôn mặt này của hắn trắng bệch bốc mùi, rõ ràng là đã chết rồi.

Lý Hỏa Vượng nhìn nửa khuôn mặt trước mặt như thể bản thân đang nằm mơ vậy.

Hai tay hắn run rẩy cầm nửa khuôn mặt của Đan Dương Tử lên, trơ mắt nhìn nó cháy thành tro trong tay mình.

Đan Dương Tử không còn nữa, những thứ mà hắn âm mưu đồng hóa mình vào thời điểm đó cũng không còn nữa.

Giờ phút này Lý Hỏa Vượng cũng không có cảm giác được hắn có bao nhiêu vui sướиɠ, hắn chỉ cảm thấy trong lòng mình đã trống trải hơn trước.

Nỗi đau về thể xác và tinh thần khiến hắn không thể suy nghĩ đến những cảm xúc phức tạp khác.

Sáu vị trưởng lão nhìn lẫn nhau rồi lại đọc chú quyết chỉ vào Lý Hỏa Vượng.

Những lá bùa máu hình móc câu xung quanh hắn từ từ rơi xuống, lần nữa nằm trên mặt đất.

Mây đen trên bầu trời tan vỡ, Ba Hủy cực cao cực xa kia giống như mặt trời, lần nữa chiếu rọi vào mọi người.

Lý Hỏa Vượng sững người tại chỗ, mặc kệ mọi thứ xung quanh, hắn không thèm để ý đến, hắn cũng không muốn biết rốt cuộc sáu vị trưởng lão kia đang làm cái gì.

Hắn cố gắng không đi tìm đến cái chết đã là một chuyện không dễ dàng rồi.

Hắn cũng không biết lúc nào mình sẽ ngất đi, cảnh tượng cuối cùng mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy là tro bụi của Đan Dương Tử bị đốt cháy trên mặt đất.

…

Xoẹt một cái lưỡi lớn liếм lên gò má ửng hồng của Lý Hỏa Vượng, liếм rớt một mảng da lớn mới mọc ra không lâu của hắn.

Cơn đau nhức giống như bị thép chà trên mặt khiến Lý Hỏa Vượng lần nữa mở mắt ra.

Lý Hỏa Vượng mờ mịt nhìn xung quanh, hắn phát hiện bản thân vẫn đang ở trong thị trấn chết chóc kia, tuy nhiên những ngôi nhà bị sập có hơi nhiều.

Ngày hôm qua sau khi hắn bất tỉnh dường như xảy ra rất nhiều chuyện.

Lúc này trời đã sáng choang, nhìn vị trí mặt trời ngả về Tây, xem ra mình đã nằm ở đây cả ngày rồi.

"Ưng ưng~"

Màn Thầu vây quanh Lý Hỏa Vượng không ngừng kêu gào, dáng vẻ muốn đến gần nhưng lại không dám.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới hậu tri hậu giác phát hiện cơ thể mình không có điểm khác thường.

Tối hôm qua hắn bị ngọn lửa thiêu cháy từ trong ra ngoài, theo lý mà nói, mình không thể chết được nữa vì mình đã chết rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ mình chưa có chết, lớp vỏ ngoài cháy đen đã rụng đi, trên cơ thể được bao phủ bởi một lớp da mỏng.

"Xem ra khả năng phục hồi của ta lại tăng lên rồi, không, không chỉ là khả năng phục hồi, mà là cái gì cũng tăng lên rồi."

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống cơ thể đỏ bừng như thể bị bỏng của mình, nghĩ.

Bây giờ toàn bộ quần áo trên dưới người hắn đều bị cháy rụi hết rồi.

Nhưng mà cũng may cả "Đại Thiên Lục", trường kiếm, hay là các dụng cụ tra tấn bằng sắt khác đều không bị ngọn lửa thiêu rụi làm hư hại.

Hắn lảo đảo đứng dậy, cơn gió nhẹ thổi làm cơ thể hắn phát đau.

Lý Hỏa Vượng dẫn một con chó quanh quẩn ở trong thị trấn chết này.

Đi loanh quanh được mấy vòng, hắn tìm thấy quần áo mới ở trong một cửa hàng quần áo cổ trang giăng đầy mạng nhện.

Đi ngang qua bộ hài cốt không đầu của chủ quán ở sau quầy hàng, Lý Hỏa Vượng tìm thấy một chiếc đạo bào màu xanh lam khoác lên người, sau đó hắn xé một mảnh vải lớn để bọc lại toàn bộ đồ đạc của mình.

Làn da non mịn vừa mới sinh ra dễ dàng bị lớp vải vóc làm trầy xước, trên đạo bào dần dần lan ra một ít chấm "hoa đào".

Máu thịt dính liền một chỗ với da dẻ, mỗi lần cử động, Lý Hỏa Vượng đều cảm thấy đau đớn như bị dao cạo, nếu cứ đi như vậy thì chẳng khác nào tra tấn.

Trong cửa hàng quần áo cổ trang, hắn tìm thấy một chiếc ghế dài, run rẩy ngồi lên đó, hắn yên lặng chờ cho làn da của mình mọc lại hoàn toàn.

Lý Hỏa Vượng chờ đợi ở trong cửa hàng quần áo cổ trang đầy ắp quần áo, thời gian từ từ trôi qua, toàn bộ cửa hàng quần áo cổ trang cũng dần dần tối sầm lại.

Những bộ quần áo cũ treo trên xà nhà, trong bóng tối, giống như từng hàng ma thắt cổ treo ở đó.

Không biết gió từ đâu thổi đến, những bộ quần áo kia bắt đầu lung lay nhẹ nhàng, khiến toàn bộ ngôi nhà trông vô cùng âm u đáng sợ.

"Gâu! Gâu gâu!!"

Màn Thầu vừa sủa với những bộ quần áo đang lung lay, vừa sợ sệt rụt người lại dưới ghế của Lý Hỏa Vượng.

“Suỵt, đừng sủa, trên đời này làm gì có ma, người chết rồi thì cũng chẳng còn gì nữa, nếu không thì bọn họ sớm đã đến tìm ta đòi mạng rồi.”

Lý Hỏa Vượng lấy tay khẽ vuốt ve đầu Màn Thầu rồi lẩm bẩm một mình.

Màn thầu dần dần yên tĩnh lại, nó đưa lưỡi liếм lòng bàn tay của Lý Hỏa Vượng.

Sau khi nó dễ dàng liếм vỡ da của Lý Hỏa Vượng, nó lập tức không dám liếм nữa, ánh mắt áy náy nhìn Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng dùng tay ấn vào vùng bụng bị đá của nó.

Chương 212: Thánh Nhân

Vết máu ở khoé miệng chứng tỏ Màn Thầu thật sự bị thương, nhưng nó có thể chạy từ trên núi xuống thị trấn dưới núi, xem ra cũng không bị thương nặng lắm.

Nếu Khương Anh Tử thực sự muốn giết một con chó thì quả thật dễ như trở bàn tay, lý do mà Màn Thầu không chết thì chỉ có một thôi.

Bởi vì nàng là một người có một trái tim lương thiện, không muốn giết Màn Thầu, ngay cả khi con chó này nhận kẻ thù là chủ nhân.

"Anh Tử..."

Trong cửa hàng quần áo cổ trang mờ tối, Lý Hỏa Vượng sững sờ nhìn những bộ quần áo bị gió thổi khẽ đung đưa trước mặt.

Lúc này, hắn suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hắn không để ý chuyện làn da mới mọc bị mài đau mà đột ngột đứng dậy.

Lý Hỏa Vượng bước đến trước mặt ông chủ không đầu của tiệm quần áo cổ trang, đưa tay ôm lấy ông ta rồi bước ra ngoài.

Thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn bị coi như xẻng sắt dùng để đào hố.

Sau khi đào được một cái hố lớn, Lý Hỏa Vượng đem cái đầu lâu hắn tìm được ở trong tiệm quần áo cổ trang chôn xuống đất cùng với bộ hài cốt không đầu.

Một cánh cửa đã bị tháo xuống, Lý Hỏa Vượng muốn khắc chữ, nhưng lại nhận ra bản thân sớm đã quên những chữ kia viết như thế nào rồi.

Cuối cùng, hắn dứt khoát dùng mũi kiếm khắc ra hình vẽ của một bộ quần áo, sau đó cắm trước ngôi mộ.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng quay đầu bước vào một căn phòng khác, hắn ôm hai bộ thi thể của hai mẹ con từ trong ra.

Từng bộ hài cốt được chôn xuống đất, từng tấm bia mộ có hình vẽ được dựng lên.

Dưới tình huống làn da không phát triển tốt, lại bị quần áo cọ xát liên tục, không lâu sau sẽ bị thối nát.

Sau khi trải qua cảm giác đau đớn khôn cùng, điều này cũng không khác với khi bị lăng trì mấy.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại không dừng lại dù chỉ nửa phút, cơ thể càng đau thì trong lòng hắn mới thoáng cảm thấy dễ chịu hơn.

Lý Hỏa Vượng không ngừng vận chuyển khiến cho đạo bào trên người hắn dần dần biến thành màu đỏ nhạt.

Khi Lý Hỏa Vượng lần nữa đi vào một gian nhà trệt, hắn sửng sốt khi thấy ở trong nôi tre có đặt một cái trúc chế, lúc này hắn không dám bước qua đó.

“Haha...So với ngươi, ta há chẳng phải là thánh nhân sao?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng như tiếng sấm.

Hắn vừa quay đầu lại thì thấy Đan Dương Tử có ba cái đầu đang đứng trên đống gạch ngói vụn của căn nhà đối diện.

Nhìn nụ cười cười như không cười của ba cái đầu kia, Lý Hỏa Vượng dường như lập tức cảm thấy mình đang ở trong hầm băng.

Một giây tiếp theo, Lý Hỏa Vượng chuyển động, mặc kệ Đan Dương Tử trên nóc nhà, ngược lại hắn quay đầu chậm rãi đi về phía dãy núi xa xa.

Lúc đầu thì đi chậm rãi, sau đó là chạy chạm, cuối cùng hắn dứt khoát cắn răng chạy nhanh, máu trên người hắn nhỏ giọt thành đường.

"Các ngươi giải thích cho ta! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy!! Tại sao Đan Dương Tử vẫn còn sống!"

Trong hang động sáng ngời, bao quanh bởi một nhóm Áo Cảnh Giáo chúng, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, trên mặt chảy máu loãng, lớn tiếng chất vấn mấy hang động đá vôi trên vách tường trước mặt.

Một giọng nói già nua phát ra từ một trong những hang động kia:

"Bạn nhỏ, mọi thứ giữa chúng ta đã giải quyết xong rồi, sư phó ngươi sớm đã hồn phi phách tán. Chúng ta cũng không nhìn thấy hắn ở trong cơ thể ngươi."

Vào lúc này, con ngươi của Lý Hỏa Vượng co rút lại rất nhỏ, hắn dùng ngón tay run rẩy của mình chỉ vào một cửa hang.

"Vậy thì ngươi nói cho ta biết đó là cái gì? Các ngươi đều bị mù rồi sao? Cứt cfjó ©áï gì mà hồn phi phách tán! Hiện tại hắn ảnh hưởng đến ta càng nhiều hơn rồi! Bản thân có thể xuất hiện bất cứ lúc nào! Thứ này căn bản còn chưa bị diệt tận gốc!!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức hít sâu một hơi:

"Không đúng! Ngay cả Khương Anh Tử cũng còn sống! Hiện giờ nàng đang ở bên cạnh Đan Dương Tử!!"

Nói xong, ngay cả bản thân Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, Đan Dương Tử có thể tồn tại là bởi vì hắn tu luyện thành tiên, nhưng chuyện của Khương Anh Tử là sao?

Đôi mắt Lý Hỏa Vượng nhìn thẳng vào người phụ nữ cụt tay cụt chân, toàn thân bê bết máu ở phía xa.

Nàng vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình với sự căm ghét tột độ.

"Bạn nhỏ, trước đây chúng ta đã từng nói, chỉ đuổi sư phó của ngươi đi còn những ảo cảnh ly kỳ kia của Tâm Tố các ngươi, chúng ta không xen vào."

…

“Ảo cảnh của Tâm Tố?”

Lý Hỏa Vượng nhìn thẳng về phía Đan Dương Tử và Khương Anh Tử vẫn ở phía xa xa.

Một người là quái vật máu thịt biến dạng ba đầu được bao quanh bởi tiên khí, một người là một cô gái khỏa thân chỉ có một tay một chân, trên người đầy những vết sẹo dữ tợn.

Bọn họ đứng tại chỗ đó, lần lượt dùng ánh mắt thù hận và nghiền

ngẫm nhìn chằm chằm vào mình.

Chương 213: Bạn Nhỏ

Hai người trông thật đến nỗi Lý Hỏa Vượng không thể phân biệt được rốt cuộc là người thật hay chỉ là hư ảo.

Hắn run rẩy giơ chân phải lên tiến lại gần bọn họ, nhưng ngay sau đó Lý Hỏa Vượng lại nhận ra rằng hắn hoàn toàn không thể làm được.

Mỗi khi hắn đi một bước thì hai người ở phía xa lại đồng thời lùi ra sau một bước.

Bọn họ không tự mình di chuyển, mà bọn họ vốn đã cách Lý Hỏa Vượng một khoảng xa như vậy rồi.

"Bạn nhỏ? Bạn nhỏ Huyền Dương?"

Sau khi giọng nói trong hang động vang lên nhiều lần mới khiến Lý Hỏa Vượng tỉnh hồn lại.

Một giọng nói từ trong hang động vang lên, Lý Hỏa Vượng nhớ đây là Thân Bản Ưu mặt chữ quốc, giọng nói có chút cảm xúc phức tạp nói:

"Bạn nhỏ, sắc mặt của ngươi không được tốt lắm."

“Ta không sao, ta không sao.”

Lý Hỏa Vượng vô thức trả lời.

Nhưng mới nói chưa được mấy câu, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại.

Hắn lập tức nhận ra mình đã nói sai rồi.

Sao mình lại không sao chứ, hiện tại mình có rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Đây không đơn giản chỉ là vấn đề Đan Dương Tử và Khương Anh

Tử ở phía xa, mà còn bao gồm chuyện hiện tại rốt cuộc hắn là thứ gì.

Trước khi vấn đề này được giải quyết, không ai dám chắc chắn rằng sẽ có thêm một vấn đề được giải quyết hay là lại thêm mấy vấn đề nữa.

"Bạn nhỏ, ngươi không sao chứ? Tâm Tố luôn không phân biệt được đâu là thật đâu là ảo, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?"

“Nếu ngươi có thể vượt qua năm lập quan mà sống tiếp, lẽ ra ngươi sớm đã quen rồi chứ, vì sao còn kinh ngạc như vậy?”

Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trí của mình.

Sau một hồi đắn đo, đợi đến khi bản thân tiêu hóa được thông tin rồi, lúc này hắn mới hỏi lại:

"Trưởng lão, ta nghe nói trước đây con trai của sư thái Tĩnh Tâm cũng tìm đến chỗ các ngươi rồi, hắn cũng là Tâm Tố, có thể nói cho ta biết lúc đó hắn có bị loại bệnh trạng như này không?"

Nghe vậy, giọng nói của Thân Bản Ưu dừng lại một hồi lâu mới vang lên.

"Ái chà, thật khó đoán, nói chung thì Tâm Tố đều là người điên điên khùng khùng, ta chỉ nghe nói hắn tự nói mình là một chiếc thuyền."

Không đợi Lý Hỏa Vượng hỏi thêm, một giọng nói thô lỗ phát ra từ một hang động tối tăm khác trên vách tường.

"Chuyện này thì ta biết, người đó thường giật mình tỉnh dậy vào nửa đêm canh ba, nói rằng Tam Thanh đang nhìn chằm chằm vào mình, không lâu sau thì hắn hoàn toàn phát điên."

"Tam Thanh? Tam Thanh là gì?"

Câu hỏi của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng được Thủ Tam ở một bên trả lời.

"Không nhìn thấy thì gọi là Viết Di, nghe không thấy thì gọi là Viết Hi, sờ không được thì gọi là Viết Vi."

"Di, Hi, Vi, một hóa ba, ba hợp thành một chính là Tam Thanh."

"Các đạo sĩ của các trường phái khác nhau ở phía nam đều sẽ thờ Tam Thanh, ta chỉ từng nghe nói qua chứ chưa từng nhìn thấy nó, cũng chưa từng nghe qua Tam Thanh còn biết nhìn người."

Nghe những lời này, Lý Hỏa Vượng thực sự không thể xoay chuyển được tình hình, triệu chứng của đối phương dường như không quá giống với mình lắm.

Lúc này, Thân Bản Ưu trong hang động lại nói chuyện:

"Người đó rõ ràng là tự mình đến đây, nhưng sư thái Tĩnh Tâm của An Từ Am lại luôn cho rằng chúng ta ép hắn phát điên, bởi vì giữa chúng ta vẫn còn tồn tại một số mâu thuẫn, chuyện này quả thật là tai bay vạ gió."

"Bạn nhỏ, mấy ngày nay ngươi cũng đều nhìn thấy rồi nhỉ, chúng ta có làm bất cứ chuyện gì xấu xa không theo khuôn phép chưa? Trong thiên hạ này, việc xấu xa không theo khuôn phép là đại kỵ."

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để ý đến lời nói của đối phương, lúc này đầu óc hắn còn đang ong ong, loạn thành một mớ.

"Vậy thì ta...tình trạng này của ta có nào cách giải quyết không?"

"Ha ha, bạn nhỏ nói đùa à, nếu chúng ta có cách thì tốt rồi."

"Tâm Tố tự khắc mạng mình, không có cách giải quyết, không ai có thể giải quyết. Nếu như có ngày nào đó có người nói có cách có thể trị được, bạn nhỏ à ngươi phải cẩn thận, người đó tám mươi phần trăm là đang muốn hại ngươi đó."

"Bản thân ngươi nên tự biết điều đó nhỉ? Trong mắt nhiều người, Tâm Tố chính là chiếc bánh bao thơm ngon, không ít người tìm kiếm Tâm Tố dùng để luyện đan làm thuốc, hoặc là sử dụng các phương thức tu luyện khác để gia tăng tu vi."

Nghe những lời này, Lý Hỏa Vượng phát hiện hắn vô cùng xa lạ

với thân thể của mình.

Cái tên Tâm Tố này chứa quá nhiều thứ.

Sau khi đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu, đầu tiên hắn ngẩng đầu nhìn hai người ở đằng xa, sau đó lại nhìn những Áo Cảnh Giáo chúng đang im lặng xung quanh.

“Chí ít thì Đan Dương Tử sẽ không đồng hóa ta nữa, chuyện này hẳn phải được coi như là một chuyện tốt nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nở một nụ cười khổ tự an ủi chính mình.

Chương 214: Tiếng Cười

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng chắp tay về phía hang động trước mặt:

"Sáu vị trưởng lão, cám ơn các ngươi đã giải thích nghi hoặc của ta, có duyên gặp lại."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ Màn Thầu đang tiến đến, đưa Đan Dương Tử và Khương Anh Tử quay lại con đường lúc đầu.

Vô tri vô giác trở lại thị trấn chết chóc, Lý Hỏa Vượng đứng yên đối mặt nhìn hai người kia, hai loại ảo giác bắt đầu đồng thời nói chuyện.

"Con à, ta thực sự đã trở thành tiên rồi, chỉ cần ngươi tiếp tục giúp đỡ vi sư tu thành chánh quả thì những chuyện trong quá khứ cũng không cần nhắc lại nữa."

"Sao ngươi không đi chết đi! Tại sao ngươi còn sống chứ! Cái tên ma đầu giết người ngươi!!"

Mặc kệ bọn họ nói gì, khoảng cách có bao xa cũng không có bất kỳ tiếp xúc trực tiếp nào với Lý Hỏa Vượng

"Haha...Ít nhất thì náo nhiệt cũng nhiều rồi, không còn chỉ là một mình ta nữa."

Lý Hỏa Vượng không biết rốt cuộc so với trước đây thì tình huống

hiện tại là tốt hay là xấu.

Điều duy nhất mà hắn biết là dù tốt hay xấu thì hắn vẫn phải tiếp tục đi tiếp.

Lý Hỏa Vượng nhặt thanh trường kiếm cắm ở trong bùn đất lên, sau đó bắt đầu đào mộ để chôn cất những bộ hài cốt khác trong thị trấn.

Khương Anh Tử kéo theo thi thể tàn tạ đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, tràn đầy căm hận hét bên tai hắn:

"Ngươi tưởng rằng ngươi giúp bọn họ chôn cất thì chuyện này coi như xong sao? Bọn họ là do ngươi giết chết!"

"Nếu thật sự muốn chuộc lỗi! Ngươi nên tự sát đi!! Nếu không, tất cả những gì ngươi làm đều trở nên vô ích!!"

"Lý Hỏa Vượng, sao ngươi không chết đi!! Ngươi giả bộ làm người tốt làm gì chứ! Ngươi mau đi chết đi!"

Lý Hỏa Vượng mím chặt môi im lặng không nói, tiếp tục đào từng hố một giữa tiếng chửi rủa chói tai của Khương Anh Tử.

Trong hang động của Áo Cảnh Giáo, giọng nói của Thân Bản Ưu lại vang lên trong hang:

"Thủ Tam, Đầu Thất, ngươi chờ giải tán đi. Lần sau nếu người này quay lại thì cứ ngăn hắn lại bên ngoài cổng núi. Mọi thứ trước đây của chúng ta không còn bất kỳ dây dưa rễ mà nào nữa."

"Vâng, Thân Bản Ưu trưởng lão."

Thủ Tam toàn thân cháy đen cung kính hành lễ, sau đó dẫn những Áo Cảnh Giáo chúng khác dần dần rời đi khơi nơi tĩnh tu của trưởng lão.

Không lâu sau, cảnh vật xung quanh hoàn toàn yên tĩnh lại, chỉ còn lại bức tường của sáu hang động này.

Đột nhiên, một giọng nữ sắc bén phá vỡ bầu không khí im lặng.

"Hì hì...Tâm Tố kia thật sự tin rồi, hắn tin rồi~! Ba đầu, phương pháp này của ngươi rất được đó!"

m thanh này dường như đã mở ra một loại công tắc nào đó, toàn bộ vách tường của các hang động màu đen chi chít dường như lập tức sống lại.

Tiếng cười nham hiểm bén nhọn, tiếng cười ha hả thô lỗ, tiếng cười nhẹ hài hước, các loại tiếng cười đầy vui vẻ tràn ra khỏi hang động, lấp đầy cả hang động.

....

Lữ Tú Tài run lẩy bẩy tỉnh dậy vì lạnh, hắn ngơ ngác nhìn đống lửa, thấy lửa sắp bị dập tắt rồi, hắn lập tức có chút bất mãn nhìn về phía Cẩu Oa phụ trách gác đêm.

Hắn chỉ thấy tên xấu xí kia gục đầu xuống đất, xem ra đã sớm ngủ quên mất tiêu rồi.

Nhưng mà Lữ Tú Tài cũng không dám đi qua khiển trách cái gì, cha mình đã đánh tiếng từ trước rồi.

Những người này chính là tiêu khách tương lai của bọn họ, nếu muốn tiếp tục đi theo thì nhất định không được có bất kỳ mâu thuẫn nào với hắn, phải đối phó cẩn thận mới được.

Vẻ mặt Lữ Tú Tài không vừa lòng đứng dậy, sau khi thả thêm thật nhiều củi đốt vào trong đống lửa, hắn lại trèo vào chăn.

Nhưng khi hắn vừa mới nhắm mắt không được mấy giây liền cảm giác cha mình đang dùng tẩu thuốc chọc vào mình.

"Thằng út, mau dậy đi, đi ra bờ sông gánh nước, trời sắp sáng rồi."

Lữ Tú Tài than thở, hai tay cầm lấy chăn che lên đầu mình.

Tuy nhiên giây tiếp theo, tẩu thuốc không còn chọc nữa mà chuyển sang gõ.

"Nhanh lên! Cả ngày chỉ biết ăn ngon lười làm! Ngươi định là một tên lười biếng sao? Kẻ lười biếng thì ngay cả vợ cũng không lấy

được đâu!"

Mặt trời dần lên cao, mọi người xung quanh cũng dần dần tỉnh giấc.

Bạch Linh Miểu dụi mắt, ngồi dậy khỏi l*иg ngực ấm áp của Xuân Tiểu Mãn, nhìn xung quanh.

Khi vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, trên mặt nàng thoáng hiện lên một tia thất vọng.

Ngay sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa, thấy mây mù vờn quanh đỉnh núi.

Theo như cách của sư thái Tĩnh Tâm, điểm đến của Lý Hỏa Vượng chính là ở đó, nếu như không gặp ở trên đường thì chỉ có thể vào trong núi hỏi thôi.

Hai chân nàng co lại trong chăn, bắt đầu mặc vớ, lát nữa còn phải đi đường, không thể bị đói được.

Đồ ăn có sẵn đã ăn hết rồi, đi núi mà nhịn ăn là không được, cần phải tiết kiệm từ những nơi khác nhau, gia tăng thức ăn phụ là một mặt, ăn thức ăn phụ nhiều thì có thể ăn lương thực ít một chút.

Nàng cùng Tiểu Mãn và con dâu của Lữ Trạng Nguyên cùng nhau đi bộ vào trong rừng đào rau dại.

Chương 215: Nguy Hiểm

Đương lúc xuân hạ giao mùa, rau dại trong rừng rất phong phú. Một lúc sau, trong giỏ tre của Bạch Linh Miểu đã đựng một ít hoàng tinh, hành dại còn có nấm mèo.

Bọn họ đi ngang qua một nơi đầy nấm nhưng lại không hái.

Sau khi trải qua bao nhiêu ngày thực hành, Bạch Linh Miểu đã có thể phân biệt được cơ bản các loại rau dại rồi.

Nhưng mà những thứ như nấm nếu như không biết có thể sẽ chết người, mặc dù số nấm kia nhìn rất bình thường, dường như cũng không có độc nhưng nàng cũng không dám hái.

Khi nàng mang đống rau dại đã được rửa sạch về bên đống lửa thì thấy món mì cá đã được một tên đạo đồng hiểu chuyện nấu xong rồi.

Từng vắt mì giống như những con nòng nọc liên tục lăn lộn ở trong nước sôi.

“Dương Tiểu Hài, những chuyện như vậy cứ để người lớn làm là được rồi.”

Bạch Linh Miểu dùng tay vặt rau dại trong giỏ tre thành từng đoạn nhỏ rồi thả vào trong nồi.

"Không sao, Bạch sư tỷ, ta thích nấu ăn. He he."

Rau dại vốn chín rất nhanh, khi một muỗng mỡ heo trắng lòa cuối cùng hòa tan ở trong nồi, một bát mì cá rau dại chống đói đã nấu xong.

Một nhóm người ồn ào bưng chén bắt đầu ăn.

Khi hai bên mới tiếp xúc với nhau, bọn họ tự làm việc của mình.

Nhưng sau khi trải qua một vài ngày, bọn họ phát hiện như vậy rất phiền phức, vừa tốn thời gian và công sức, cuối cùng Lữ Trạng Nguyên dứt khoát đề nghị mỗi bên đưa ra một phần lương thực, cùng nhau ăn một nồi cơm lớn là được rồi.

Lữ Trạng Nguyên hút một miếng mì cá thơm phức từ trong bát vào trong miệng, vừa nhai vừa hỏi:

"Bạch cô nương, có phải tiểu đạo gia đi đường này không? Đừng có đi lạc đường đó."

“Đúng vậy, sư thái Tĩnh Tâm nói rồi, Lý sư huynh chỉ có thể đi con đường này thôi, hơn nữa cũng không có con đường nào khác.”

Giọng Bạch Linh Miểu kiên quyết đáp lại.

Lúc Lý sư huynh nói chuyện với mình, trên mặt hắn không còn sự phiền muộn nữa mà là một loại cảm giác giống như đột nhiên được thông suốt, loại cảm giác đó khiến nàng cảm thấy không khỏi sợ hãi mỗi lần nghĩ lại.

Chính vì vậy, nàng mới dẫn theo những người khác chạy về, nhưng mà cuối cùng cũng không có gặp phải.

Vì vậy nàng mới dẫn theo đám người Lữ gia ban mà bọn họ gặp trên đường đuổi theo hướng mà Lý Hỏa Vượng đã rời đi:

“Lý sư huynh, ngươi nhất định không được có chuyện gì đó...”

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt, ta chỉ hỏi vậy thôi.”

Lữ Trạng Nguyên vui vẻ nói.

Tuy rằng trên mặt ông ấy nở nụ cười, nhưng trong lòng không khỏi có chút lo lắng, ông ấy rời đi tránh khỏi sức mạnh của binh tai là để nhờ vả Lý Hỏa Vượng, kết quả sau khi gặp lại lại phát hiện những người khác đều ở đây, chỉ một mình hắn là không thấy đâu.

Đi lâu như vậy mà cũng không nhìn thấy tiêu khách mà mình tin tưởng, quả thật có chút không yên tâm.

Một nồi mì cá rau dại lớn nhanh chóng bị ăn hết, ngay cả chút nước canh cũng không chừa lại, trong nước mì còn có mỡ, nếu mà đổ sạch thì lãng phí quá.

Ăn uống no say, bọn họ lại lên đường.

Thời điểm đi đường rất nhàm chán, một ngày cứ trôi qua như vậy, ngoại trừ những ngọn núi ở phía xa trở nên rõ ràng hơn chút thì không có bất cứ thay đổi nào.

Sắc trời tối dần khiến Bạch Linh Miểu để ý thấy dường như trên ngọn núi phía xa có ánh sáng.

"Những người trên núi đã gặp Lý sư huynh chưa? Nghe sư thái nói, những người này rất nguy hiểm, vậy liệu Lý sư huynh có gặp nguy hiểm không nhỉ?"

Buổi tối hôm đó, Bạch Linh Miểu mượn ánh lửa khâu lại đôi giày rách của mình, mỗi ngày đều gấp rút lên đường, giày bị rách cũng là chuyện đương nhiên.

Ngoại trừ Triệu Ngũ đang gác đêm ra, những người khác đều đã ngủ rồi, so với ban ngày ồn ào thì ban đêm mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh lại.

“Trí Kiên, giày của ngươi cũng bị rách rồi, cởi ra để ta khâu lại cho.”

Bạch Linh Miểu nói với người đàn ông to con đang cầm một cây gậy sắt.

“Ừm...ừm...thối!”

Cao Trí Kiên co chân lại.

"Không sao đâu, cởi ra đi, ngươi nhìn này, đầu ngón chân cũng lộ ra ngoài rồi. Nếu không khâu lại thì giày của ngươi sẽ rách to hơn đó.”

Hắn lắp bắp từ chối một phen, khi hắn nhăn nhăn nhó nhó muốn cởi giày ra, hai tay hắn đột nhiên nắm lấy cây gậy sắt, rống lên một tiếng phía bên phải cánh rừng.

Tiếng hét này khiến mọi người giật mình, chờ sau khi bọn họ đều tỉnh táo lại, bọn họ lập tức hiểu lý do Cao Chí Kiên lại làm vậy.

Trong khu rừng tối đen như mực truyền ra một loại âm thanh gặm cắn răng rắc, còn kèm theo tiếng ô ô như quỷ kêu.

Vào lúc nửa đêm trong rừng cây xuất hiện hai loại thanh âm như vậy lập tức khiến cho tất cả mọi người đều sởn tóc gáy.

"Cái này...Lần này lại đu.ng phải rồi? Sao năm nay mình lại xui xẻo như vậy chứ! Lại tới nữa?"

Lữ Trạng Nguyên khoác áo, mặt ông ấy đầy vẻ khổ sở oán trách.

Chương 216: Biết Được Ít Chuyện

Ngay sau đó, ông ấy quay đầu lại, chắp tay với đám người Bạch Linh Miểu:

"Các vị à, các ngươi cũng là sư huynh sư muội của tiểu đạo gia, các ngươi có thể đối phó với tình huống như này nhỉ?"

Nói xong, tiếng động đó vẫn đang tới gần, càng ngày càng gần giống như chỉ cách bọn họ một bụi cây.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng hơn, mọi người đều cầm vũ khí của mình lên.

Đột nhiên bụi cây chuyển động, một người phụ nữ mặc quần áo sặc sỡ, trùm khăn voan màu đỏ bước ra.

"Ôi má ơi!! Có ma nữ!!"

Lữ Tú Tài bị dọa sợ chui dưới gầm xe ngựa.

"Sao vậy? Là thứ gì vậy?"

Bạch Linh Miểu cẩn thận hỏi Nhị Thần.

Nhị Thần không nói gì, chỉ giơ cánh tay phải có móng tay dài màu đen liên tục vẫy vẫy, để Bạch Linh Miểu tiến lại gần một chút.

…

“Cái gì vậy?”

Bạch Linh Miểu vừa định đi thẳng qua phía Nhị Thần thì bị Tiểu Mãn kéo lại.

“Cẩn thận, đừng qua đó.”

Bạch Linh Miểu nhìn thoáng qua Nhị Thần ở bìa rừng.

“Không sao đâu, sẽ không có gì nguy hiểm đâu mà.”

Thấy Bạch Linh Miểu vẫn qua đó, mấy người khác cũng không yên tâm, sôi nổi giơ đuốc đi theo.

Lúc họ đi tới bên cạnh Nhị Thần, cuối cùng mới biết những âm thanh đó từ đâu ra.

Nhờ vào ánh lửa của bó đuốc, họ nhìn thấy tên điên đang khua chân múa tay trong rừng kia.

“Mẹ, ta biết ăn mà, không cần ngươi đút đâu, trên tay cũng đã truyền nước biển rồi nên không sao đâu.”

Lý Hỏa Vượng cả người đầy bụi đất ngồi trên đống lá khô trải trên mặt đất, mỉm cười với một cái mạng nhện trên cây.

Trong tay đang cầm một viên đá vừa dài vừa mảnh gặm liên tục phát ra tiếng rốp rốp, gặm đến nỗi cả miệng đầy máu cũng chưa chịu dừng.

“Mẹ, ta nuốt rồi, ta nuốt thật rồi, ta không phải là con nít nữa, không cần sợ ta kén ăn nữa, ha ha.”

“U…u…”

Màn thầu vây quanh Lý Hỏa Vượng, liên tục ngoắc đuôi, tiếng u u vừa rồi cũng do nó phát ra.

“Lý sư huynh!”

Thấy bộ dạng thê thảm của đối phương, Bạch Linh Miểu rơi lệ, không nhịn được la lên.

Nàng không kiềm lòng được bước tới vài bước rồi lại ép bản thân dừng bước lại.

“Mau, mau lấy dây thừng trói Lý sư huynh lại đi, một lát nữa thôi là hắn sẽ ổn mà.”

Không biết qua bao lâu, khi Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt vào một gương mặt quen thuộc đang khóc lóc như mưa.

Hắn nở một nụ cười cực kỳ mỏi mệt:

“Các ngươi tới rồi à? Sao tìm được ta hay thế?”

Bạch Linh Miểu nghẹn ngào, hai tay ôm chặt đầu của Lý Hỏa Vượng vào trong ngực mình.

Nàng không nói gì cả nhưng tình cảm sâu sắc đã xuyên qua cơ thể, được truyền đi lúc hai cơ thể kề nhau.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng thấy ấm áp, cảm xúc xa lạ hiện lên trong lòng Lý Hỏa Vượng.

“Đây là...vui vẻ ư? Đã rất lâu rồi ta không cảm nhận được nó…”

Hắn giơ tay lên vỗ trên lưng đối phương, Lý Hỏa Vượng suy tư một lát rồi mới nói qua loa:

“Ta...Ta biết được một ít chuyện, cũng giải quyết một ít phiền toái, sao các ngươi lại đến đây thế?”

Lý Hỏa Vượng không muốn để mấy người khác biết mình đã trải qua những gì, cũng không muốn họ biết mình đã từng làm gì trong quá khứ.

Sau khi trò chuyện nhiệt tình một phen, mọi người dần yên tĩnh lại.

Bên cạnh đống lửa trên con đường nhỏ trong khu rừng tối tăm, Lý Hỏa Vượng bưng một bát canh nóng, nhẹ nhàng uống một hớp, trừ ấm dạ dày ra thì cũng làm sạch được mùi máu tươi trong miệng.

Thịt trong miệng hắn đã bị mài hư, nhưng mà Lý Hỏa Vượng biết chẳng mấy chốc vết thương này sẽ lành lại rồi.

Lý Hỏa Vượng khẽ nhéo nhéo tay phải trơn mịn của Bạch Linh Miểu, lên tiếng an ủi nàng.

“Không sao đâu, mọi chuyện phiền toái đều đã kết thúc rồi, chúng ta có thể tiếp tục lên đường về nhà rồi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn tất cả mọi người đang vây quanh trước mặt mình, thấy được sự quan tâm trong mắt họ, Lý Hỏa Vượng biết trên thế gian này vẫn còn có những người không có quan hệ với mình nhưng vẫn lo lắng cho mình.

Hắn chắp tay với mấy người kia.

“Các vị vất vả rồi, Lý mỗ ta cảm ơn các vị.”

Hắn cũng không nói là cảm ơn vì điều gì, có một số việc chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được rồi, không cần thiết phải nói ra hết.

Lúc này Lữ trạng nguyên đang ngồi bên phải nói chuyện với Đan Dương Tử, trên mặt là nụ cười nịnh nọt.

“Ái chà chà, ngươi nói gì thế, nên làm nên làm.”

“Vừa rồi tiểu đạo gia làm sao thế? Bị trúng tà hay sao mà ăn cả đá luôn vậy? Mà đó là tà ma gì mà ghê gớm thế?”

Lý Hỏa Vượng đã biết được lý do gánh hát Lữ gia tới từ lâu rồi, hắn hoàn toàn không để ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, nở nụ cười khổ chỉ tay vào đầu mình.

“Đầu của ta có tí bệnh vặt thôi, yên tâm đi, không phải việc gì to tát đâu.”

Đúng lúc này, Cẩu Oa đang ngồi xổm bên cạnh Khương Anh Tử, mở to mắt hỏi:

“Lý sư huynh, ngươi không sao thật ư? Sau này sẽ không còn vào trong bụng người khác rồi ăn từ trong ra ngoài nữa chứ?”

“Đang có người ngoài mà nói cái gì thế, Lý sư huynh ta ăn thịt người khi nào hả? Đó là lúc bị bệnh, giả vờ là mình đã ăn thịt người thôi.”

“À đúng đúng đúng, ôi trời, coi ta óc heo chưa này, sao mà lẩm cẩm nhớ nhầm thế không biết.”

Chương 217: Mạt Chược

Cẩu Oa nhận ra mình lỡ lời, vội vàng lên tiếng phụ họa cho Lý Hỏa Vượng.

Nhưng mà điều này cũng chẳng trấn an được Lữ trạng nguyên mấy, rõ ràng nụ cười trên mặt hắn đờ ra, con trai nhỏ bên cạnh hắn càng không chịu nổi, bắt đầu lạnh người.

“Thôi được rồi, đừng diễn nữa, có vài chuyện đã làm là làm rồi, không cần phải che giấu gì cả.”

Lý Hỏa Vượng phá tan bầu không khí giả vờ giữa những người khác.

“Lữ chủ gánh, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, đúng là trong quá khứ tại hạ đã gây ra không ít những chuyện khốn nạn, ta không muốn giải thích thêm gì cả, chỉ có thể nói đó cũng không phải là điều mà ta mong muốn.”

“Nếu Lữ chủ gánh thấy sợ làm người trong nhà bị thương thì chúng ta có lúc gặp nhau cũng sẽ có lúc chia tay, nếu cảm thấy không sao thì các ngươi muốn theo bao lâu cũng được. Là bằng hữu với nhau, đương nhiên Lý mỗ sẽ bảo vệ sự an toàn của mọi người.”

“Ôi trời ôi trời, tiểu đạo gia làm gì thế. Lão hán là kẻ nịnh nọt người khác mà, ta yên tâm về nhân phẩm của tiểu đạo gia, chắc chắn là có nỗi khổ tâm gì đó rồi.”

Lữ trạng nguyên nở nụ cười, vội bưng một bát canh nóng tới.

“Lão hán lấy trà thay rượu, bồi tội cho tiểu đạo gia, ai bảo bọn ta muốn đi chứ? Ai mà đi thì người đó là con của con rùa!”

Lý Hỏa Vượng bưng bát lên, đặt lên miệng uống một hớp trước mặt Lữ trạng nguyên.

Thật ra hắn có đi hay không thì đối với Lý Hỏa Vượng cũng chỉ là việc nhỏ, hiện tại phải suy xét xem tiếp theo mình phải làm gì.

Sau khi Lý Hỏa Vượng suy xét lần nữa, hắn lên tiếng nói với mọi người ở đây:

“Chúng ta bị mấy chuyện này làm chậm trễ lâu quá rồi, cũng may là vấn đề đã được giải quyết hết, ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường, rời khỏi Tứ Tề thôi.”

Chỉ cần đưa những người này về nhà an toàn là gánh nặng trên người mình cũng nhẹ đi rất nhiều, sau này làm gì cũng thuận tiện hơn.

“Lý sư huynh, chúng ta vẫn chưa thể đi được. Sư thái nói nếu như chúng ta tìm được ngươi thì nhớ bảo ngươi trở về báo bình an nữa.”

Bạch Linh Miểu truyền đạt tin tức ngoài ý muốn này cho Lý Hỏa Vượng.

“Chỉ báo bình an thôi thì không cần đi một chuyến vậy đâu, viết một bức thư rồi tìm dịch trạm gửi qua đó là được rồi.”

Nếu đã giải quyết xong vấn đề thì thật sự không cần phải quay về một chuyến nữa, tuy là An Từ Am không xa nhưng nó cũng không gần.

“Không phải, sư thái nói muốn ngươi quay về đó một chuyến, hình như có chuyện gì cần dặn dò thẳng mặt thì phải.”

“Dặn dò thẳng mặt ư?”

Lý Hỏa Vượng nhíu mày suy tư.

“Nghe không giống như chỉ đơn giản là báo bình an, sư thái có chuyện gì thế nhỉ?”

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng nhét cái bát trong tay vào tay Bạch Linh Miểu.

“Được, vậy chúng ta lại về Hằng Hoa Sơn một chuyến đi, đúng lúc có thể nhân cơ hội này sơ lược được một ít tình hình của thiên hạ này.”

Tới địa phương rách nát này rồi luôn bị đuổi theo, hắn vẫn chưa có thời gian sơ lược xem rốt chuyện cái chuyện chết tiệt này là thế nào.

Có bao nhiêu bè cánh, phạm vi thế lực của họ lớn cỡ nào, tiếp xúc với họ thì có kiêng kị gì không.

Nếu sau này phải đi xuống dưới thì nhất định phải tìm hiểu mấy chuyện này kỹ hơn mới được.

…

Trên tiểu trấn dưới Hằng Hoa Sơn, Lý Hỏa Vượng dẫn cả đoàn người bước về phía trước, dường như đây là lần đầu tiên Màn Thầu gặp nhiều người như vậy nên dính Lý Hỏa Vượng rất chặt.

Trên đường đi mệt mỏi, tất cả đều mệt, cần phải nghỉ ngơi một phen mới được.

Dù An Từ Am đang ở ngay trước mắt nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng đã không còn vội vã như lúc trước nữa.

Cảm giác áp bức khi bất cứ khi nào cũng có thể bị Đan Dương Tử thay thế lúc trước đã biến mất, cuối cùng bây giờ hắn cũng có thể từ tốn lại rồi.

Lý Hỏa Vượng dùng đôi mắt mỏi mệt nhìn xung quanh.

Tiểu trấn dưới chân núi vẫn như trước kia, có lẽ đây là nơi giao thông quan trọng, dù không phải đi chợ ngày nhưng người đến người đi trên đường cực kỳ náo nhiệt.

Nếu muốn nói điều khác biệt duy nhất thì chính là đám ăn mày ngồi cạnh góc tường ngày càng nhiều hơn.

Đám ăn mày quần áo tả tới nhìn thấy đoàn người Lý Hỏa Vượng, nhất là sau khi nhìn thấy ba chiếc xe ngựa kia thì vội giơ tay cái bát trong tay với Lý Hỏa Vượng, trong miệng bắt đầu hát bài vè quen thuộc.

“Nhìn đi, nhìn đi, ở đây có người nghèo xin cơm này, đại gia lương thiện thương cho kẻ nghèo hèn như ta, cho ta một cái màn thầu, cho ta một miếng canh, đời này sống lâu khỏe mạnh…”

Keng một tiếng, trường kiếm được rút ra khỏi vỏ, đám ăn mày lập tức tản đi như chim thú.

“Tam điều!”

Một tiếng “bộp” giòn giã vang lên khiến Lý Hỏa Vượng nhìn sang bên kia theo bản năng.

“Bộp! Sáu vạn…”

“Ái chà, tay gì thế này, lại cứu bính rồi!”

“Ai cha, yêu kê! Ha ha, tự tìm một kiểu đi, ha ha ha, đưa tiền đưa tiền.”

Bên trong quán tước náo nhiệt cực kỳ tưng bừng, gần như không có một ghế nào trống, tiếng va chạm của xúc xắc và mạt chược liên tục vang lên, ai nấy đều đang tập trung tìm thú vui trong đó.

“Ồ, hóa ra là chơi mạt chược.”

Chương 218: Bữa Ăn

Lý Hỏa Vượng quay lại tiếp tục bước đi.

Còn chưa đi được mấy bước, Lý Hỏa Vượng đã tới khách sạn lúc trước từng ở. Hắn bước qua cánh cửa, nói với tiểu nhị bước ra chào đón:

“Chúng ta vừa muốn ở trọ vừa muốn nghỉ chân, nói đầu bếp nấu chút món ngon lên đi, nhưng không được có thịt heo.”

“À vâng vâng, mời khách quan vào trong.”

“Lý sư huynh, dù chúng ta giàu có nhưng dù sao cũng chỉ có vào chứ không có ra, nếu không thì sẽ hơi dư một chút đó.”

Hiển nhiên Bạch Linh Miểu có chút phê bình thói xa xỉ của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên bàn vuông, nhận trà tiểu nhị bưng lên uống một hớp rồi nói:

“Không sao đâu, ăn mừng đi, đâu phải hôm nào cũng được ăn như thế.”

“Ngươi còn mặt mũi ăn cơ à! Tên súc sinh không bằng đồ vật này, ngươi có nghĩ những lúc ngươi đang hưởng thụ thức ăn ngon thế này thì mấy người kia đã bị ngươi hại chết rồi không, sao ngươi chưa chịu chết đi chứ!”

Đối mặt với việc Khương Anh Tử đột ngột chửi rủa, mặt Lý Hỏa Vượng vẫn không thay đổi, tiếp tục nói với mấy người khác:

“Lát ăn cơm xong các ngươi chờ ở đây đi, An Từ Am cũng bẩn, ta đi nhanh rồi về.”

Lúc vừa bắt đầu, đột nhiên bên cạnh có thêm hai người khiến hắn vẫn khó mà chấp nhận được.

Nhưng qua những ngày sớm chiều ở chung, Lý Hỏa Vượng đã có thê thích ứng hoàn toàn với một linh hồn đã chết suốt ngày la hét bên tai mình.

Việc mà Khương Anh Tử làm chỉ có thể là chửi mắng liên tục, cũng không thể làm ảnh hưởng đến Lý Hỏa Vượng nhiều.

So với Khương Anh Tử thì Đan Dương Tử vẫn đang đứng phía xa âm trầm nhìn chằm chằm vào mình.

Qua một bài thử nghiệm đơn giản, Lý Hỏa Vượng phát hiện ra ai người này thật sự chỉ là ảo ảnh, hoàn toàn không thể làm ảnh hưởng đến mình được.

Hắn cũng không biết tình huống này có thể duy trì được bao lâu, có khi nào tương lai sẽ xuất hiện cái gì đó khác người hay không nhưng so với việc bị Đan Dương Tử thay thế thì tình huống hiện tại cũng không có tiếp thu cho lắm.

“Haha, đồ ăn tới rồi, Thanh Long xuất hải, Nhị long hí châu, Tam dương khai thái, Phúc Lộc Đông Hải! Mời các vị khách quan chậm rãi dùng món, những món khác sẽ lên ngay đây!”

Lữ tú tài liên tục nuốt nước miếng, vừa định động đũa đã bị Lữ trạng nguyên dùng tẩu thuốc gõ xuống. Hắn mỉm cười nịnh nọt với Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu đạo gia, ngài động đũa trước đi, dọc đường vất vả rồi, cả

bàn đồ ăn này coi nhưng chúng ta mời ngài nhé."

Lý Hỏa Vượng hơi kinh ngạc nhìn hắn, lười phí thời gian với chút việc vặt này, cầm đũa bắt đầu ăn.

Không biết vì sao Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy gánh hát Lữ gia càng dè dặt trước mặt mình hơn.

Mấy năm qua đi ngoài đường, khẩu vị của mọi người cũng không nhỏ, cộng thêm hai Đại Vị Vương như Bạch Linh Miểu và Cao Chí Kiên nữa nên cả bàn đồ ăn kèm hai thùng cơm chẳng mấy chốc đã ăn sạch.

Sau khi cơm nước no nê, Lý Hỏa Vượng lại bưng chung trà lên uống một hớp rồi đứng dậy, cầm những món đồ của mình ra ngoài khách sạn.

"Ta đi đây, chắc là có thể xuống trước khi trời tối đó."

Lý Hỏa Vượng vừa mới đi, Lữ cử nhân đã để bát đũa sạch trong tay xuống, đi tới trước mặt Lữ trạng nguyên khẽ ho một tiếng:

"Cha, ngươi đến đây chút đi."

Lúc bọn hắn đi tới chuồng ngựa trống phía sau khách sạn, sắc mặt Lữ cử nhân căng thẳng dựa vào con ngựa đen đang ăn đậu, đè giọng thấp xuống hỏi thăm:

"Cha, sao chúng ta không đi vậy, ngươi thật sự định đi theo tiếp à? Ngươi đã quên hắn…"

Nói đến đây, hắn nhìn xung quanh một lượt, sau khi không phát hiện ra ai thì mới tiếp tục nói nhỏ:

"Ngài đã quên đêm hôm đó bọn hắn đã nói gì rồi ư? Đây không phải là cao nhân, mà là yêu nhân đó! Đạo bào kia hoàn toàn bị nhuộm đỏ bằng máu người, ngài thật sự không sợ ngày nào đó hắn sẽ ăn cả chúng ta luôn ư?"

Mặt Lữ trạng nguyên đầy nếp nhăn, hắn rút tẩu thuốc cắm sau gáy ra nhóm lửa, hút một hơi ngon lành:

“Có lẽ...Tiểu đạo gia có nỗi khổ tâm gì đó thì sao?”

“Người có thể làm chuyện như vậy thì có nỗi khổ tâm gì chứ? Ái chà chà, cha của ta ơi, ngươi lẩm cẩm rồi đúng không?”

“Ha, ngươi muốn ăn đòn đấy à? Nói ai già cả lẩm cẩm đấy hả!”

Đối mặt với tẩu thuốc mà Lữ trạng nguyên giơ lên, Lữ cử nhân luôn thật thà hiếm khi không né tránh mà kiên cường trừng mắt với phụ thân.

“Chúng ta thì thôi, còn Tú thì sao? Tôn nữ Tú nhi của ngài phải làm sao đây? Trong sách cũng đã nói rõ rồi đó, yêu nhân thích ăn bé trai bé gái nhất, ngài nhẫn tâm đặt Tú nhi vào nguy hiểm ư?”

Nghe nói vậy, hiếm khi Lữ trạng nguyên không phản bác lại mà lại hít sâu một hơi, thuốc lá sợi được nhen lửa trong cái tẩu thuốc bỗng lóe lên.

“Con đó, đương nhiên ta hiểu ngươi nói gì rồi nhưng dọc đường đi ngươi đã thấy chuyện gì bất thường chưa?”

Chương 219: Quà Tặng

“Ta biết chuyện này như thế nào, lúc đầu chỉ có thêm vài tên ăn mày ở đầu đường, trông như không có gì nhưng chưa được bao lâu đã muốn bán nam bán nữ rồi, thế đạo bây giờ loạn cả rồi.”

“Hiện tại chúng ta đang chạy nạn, đó chính là một miếng bánh thơm ngon mà ai cũng có thể gặm một miếng, đi theo tiểu đạo gia thì ít nhất lúc gặp phải bọn cướp đường cũng sẽ không dính gì tới mình.”

“Cha ngươi sống mấy chục năm rồi, ánh mắt nhìn người cực kỳ chuẩn xác, tiểu đạo gia không phải kẻ ác như vậy đâu. Dù hắn thần thông lợi hại, nhưng tính tình không như thế, không làm ra được chuyện đau lòng mất mát gì đâu.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng nhị gì hết, cứ thế đi, ta thấy vừa nãy vợ ngươi chưa ăn gì, như thế cũng không giống nàng cho lắm. Gần đây lúc nào cũng mắc ói, dẫn nàng đi khám thầy lang đi, xem có phải mang bầu rồi không.”

…

“Phù...phù…”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, chật vật leo lên núi, túi giấy dầu trong tay cũng liên tục lắc lư theo lúc hắn leo lên.

Nói thật thì con đường lên núi Hằng Hoa Sơn này khó đi quá, đến cả cầu thang lên xuống cũng chả có, đi mấy lần rồi mà vẫn không chịu được.

Quần áo đã thấm đẫm mồ hôi, ma sát khiến làn da non nớt của Lý Hỏa Vượng bị rát.

“Gâu gâu gâu!”

Màn Thầu vừa mới chạy đến cổng An Từ Am đã quay lại lắc đuôi với chủ nhân của mình.

Lúc hắn lê bước chân nặng nề bước vào cổng, Lý Hỏa Vượng phát hiện ra Màn Thầu đã ngồi chờ mình sẵn ở đó, thể lực của chó tốt hơn người rất nhiều.

“Đi theo gì mà đi theo, xuống dưới đi!”

Hiển nhiên là Màn Thầu không thể hiểu được những gì Lý Hỏa Vượng nói, nó lắc đầu vẫy đuôi đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng, thân mật dùng lưỡi liếм láp ngón tay Lý Hỏa Vượng liên tục.

Sau khi vịn vào câu đối nữ thư để nghỉ tạm, Lý Hỏa Vượng hít thở đều đặn rồi che mũi đi về phía chùa miếu phía xa.

Trong An Từ Am vẫn như cũ, dơ bẩn, hôi thối, cũ nát.

Nhưng mà những đồ ăn thức uống hư thối chất đống như đầm lầy lúc trước đã không còn dư lại nhiều, cũng không biết là bọn họ đã ăn hết hay là đã nát hết rồi nữa.

“Ngươi dắt chó lên làm gì? Phân trong am đều dùng cho heo ăn cả, không phải cho chó nhà ngươi ăn đâu.”

Ni cô Diệu Ngọc vừa chạm mặt đã nói với Lý Hỏa Vượng như vậy, trong giọng nói đầy vẻ đề phòng.

“Sư tỷ, Tĩnh Tâm sư thái có ở đây không?”

Lý Hỏa Vượng dùng tay sờ lên đầu Màn Thầu.

Diệu m vừa định lên tiếng, trên mặt đã hiện lên vẻ tham lam:

“Ngươi cho ta một phần đồ ăn trong tay ngươi đi, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Vậy e là không được rồi, thứ này là quà.”

Lý Hỏa Vượng nở nụ cười nhạt chắp tay với nàng, quay người đi về phía nơi ở của Tĩnh Tâm sư thái.

Sau khi ngoặt bảy lần, rẽ tám lần trong cái miếu thờ cũ nát, Lý Hỏa Vượng đã đứng trước đích đến của mình.

Vách tường vốn đã bị phá hủy đã được xây lại lần nữa, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Tĩnh Tâm sư thái trong phòng.

So với lúc trước thì nàng lại khôi phục về mức độ bình thường, thịt mỡ lại cơ da thịt trên người nàng lên, nếp nhăn cũng bắt đầu bò ra đầy trán của nàng.

Điều duy nhất không thay đổi chính là hai hốc mắt đen như mực của nàng, và cả cái miệng bị hõm vào trong bị không có răng nữa.

“Ồ bánh đậu xanh à? Mua ở Phúc Thọ Trai dưới núi đấy hả? Đậu xanh nhà bọn hắn tuyệt lắm, còn cả bánh chín và bánh đậu, bánh Trung thu nữa.”

Thấy Tĩnh Tâm lên cả người đầy thịt mỡ, dùng hai tay đen sì chống xuống bò về phía mình, Lý Hỏa Vượng vội đưa đồ ăn trong tay qua cho nàng.

Tĩnh Tâm sư thái không có răng, vừa cầm túi điểm tâm này lên,

không thèm mở cả giấy dầu màu nâu mà đã đặt lên miệng, bắt đầu nhai nhai cắn cắn bằng rãnh răng màu đỏ.

Lý Hỏa Vượng vừa thò bàn tay vào miệng Tĩnh Tâm sư thái mở giấy dầu giúp nàng, vừa nói:

“Sư thái, đa tạ sự chỉ điểm của sư thái lúc trước, nếu không nhờ có ngươi giúp đỡ thì e là ta đã chết từ lâu rồi.”

Giờ phút này Tĩnh Tâm sư thái hoàn toàn không hề tập trung, toàn bộ sự chú ý của nàng đều tập trung trên điểm tâm kia, ăn cả một họng.

Lý Hỏa Vượng cũng không gấp gáp, lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn Tĩnh Tâm sư thái ăn điểm tâm.

Một túi bánh đậu xanh này hơn ba cân, người bình thường có thể ăn rất lâu nhưng mà đối với sư thái thì không có chút khiêu chiến nào.

Ngay khi ăn chỉ còn lại mấy miếng, Tĩnh Tâm sư thái mới cố gắng dừng lại, dùng giấy dầu gói bánh đậu xanh lại rồi đặt sang bên cạnh.

“Sư phụ của ngươi biến mất rồi hả? Ta nhìn thử xem nào.”

Tĩnh Tâm sư thái duỗi hai bàn tay có đầy vệt bẩn màu đen trong khe móng tay về phía Lý Hỏa Vượng.

Sau khi tìm kiếm tỉ mỉ ở phần bụng của Lý Hỏa Vượng xong mới chậm rãi thu tay về.

“Ừm, không tồi, đúng là sư phụ của ngươi không còn ở đây nữa rồi, những tên trong Áo Cảnh giáo vẫn còn dùng được.”

Chương 220: Binh Khí

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua Đan Dương Tử đang đứng cách đó không xa, phụ họa gật đầu:

“Đúng thế, chuyện này vẫn phải đa tạ sự giúp đỡ của sư thái.”

“Nếu đa tạ thì sao ngươi không mua nhiều chút? Mua có hơn ba cân điểm tâm để ta nhét kẽ răng à?”

Tĩnh Tâm sư thái nói xong lại cầm chỗ bánh ngọt còn lại, tham lam hít hà, sau đó nhét vào trong nếp nhăn thịt mỡ của mình.

“Được rồi, lần sau bái phỏng ta nhất định sẽ mang đến.”

“Này là ngươi nói đấy nhé, ta sẽ nhớ kỹ, ta ghét nhất mấy người nói chuyện không giữ lời hứa, nhất là về mặt ăn uống đấy.”

Cuộc trò chuyện giữa hai người rõ ràng rất khác lúc trước, đã thân thiết hơn nhiều rồi.

“À đúng rồi sư thái, lúc trước ngươi bảo Bạch sư muội gửi lời, bảo ta về đây một chuyến là có chuyện gì cần dặn dò hả?”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, lập tức khiến Tĩnh Tâm sư thái bắt đầu rơi vào trầm tư.

Nàng ta suy tư một hồi rồi mới lên tiếng:

“Tiếp theo ngươi sẽ đi đâu?”

“Đưa những sư huynh sư muội khác về nhà.”

“Vậy đưa về nhà xong rồi thì sao?”

“Đi tìm cách giải quyết tâm tố.”

Lúc nói đến chuyện này, giọng điệu của Lý Hỏa Vượng cực kỳ bình tĩnh nhưng cũng cực kỳ kiên quyết.

Tĩnh Tâm sư thái không hề bất ngờ trước câu trả lời của Lý Hỏa Vượng:

“Đứa trẻ ngươi bướng bỉnh thật đấy, tìm đi, cố gắng đu.ng phải tường nam là quay đầu được rồi.”

“Đu.ng phải tường nam gì đó thì để nói sau đi, nếu như lúc nào ta cũng bị kẹp giữa hiện thực và hư ảo thì như thế chẳng thà chết

còn tốt hơn.”

“Ừm, nói hay lắm, nói hay lắm…”

Thấy phản ứng của đối phương, trái tim Lý Hỏa Vượng khẽ đập mạnh:

“Sư thái có gì muốn chỉ điểm về chuyện thoát khỏi tâm tố này hả?”

“Ta thì chỉ điểm gì được chứ? Nếu ta có thể chỉ điểm thì con trai ta đã không bị điên rồi, ngươi muốn tìm thì cứ tìm tiếp đi, ta không cản ngươi đâu. Thế này đi, ta bán cho ngươi một món binh khí, dọc đường dùng để tự vệ.”

“Binh khí ư?”

Lý Hỏa Vượng nhìn sang góc tường đen nhánh theo ngón tay Tĩnh Tâm sư thái chỉ, có một thanh trường kiếm dựng trong góc xó dơ bẩn không chịu nổi.

Lý Hỏa Vượng bước tới, giơ tay ra nắm rồi cẩn thận cầm lên, thanh kiếm này rất mạnh.

Lý Hỏa Vượng cầm thanh kiếm này đi tới trước mặt Tĩnh Tâm sư thái, nắm chặt chuôi kiếm khẽ kéo ra, chẳng mấy chốc sát khí nồng đậm đến mức cực hạn đã tràn ngập khắp căn phòng.

Một làn hơi nóng này đó liên tục dâng trào trong đầu Lý Hỏa Vượng khiến hai mắt hắn đỏ ngầu, cơ thể không thể chịu đựng được mà run rẩy, Lý Hỏa Vượng cảm giác có thứ gì đó từ trong chuôi kiếm vừa truyền vào cơ thể mình.

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức lực toàn thân khép thanh trường kiếm lại lần nữa, mọi thứ chậm rãi quay về như cũ, trái tim hắn vẫn còn sợ hãi, thở hổn hển.

“Đồ vật nhà binh, có chút sát khí cũng thường thôi. Người bình thường mà dùng thì dễ phản chủ, nhưng ngươi là tâm tố nên không sao đâu, chút sát khí nho nhỏ đó hoàn toàn không thể làm tan sự bối rối của ngươi được.”

“Kiếm này có thể giết người cũng có thể trảm ma, dọc đường có thể dùng để phòng thân luôn, sau này đừng có dùng “Đại Thiên Lục” nữa, trông thương lắm.”

Lý Hỏa Vượng rung động nhìn thanh trường kiếm trong tay mình, dù hắn hoàn toàn không biết gì về phương diện này nhưng mà khi nãy vừa vung kiếm một chút, hắn cũng đã biết thanh kiếm này không tầm thường rồi, đây tuyệt đối là một món đồ tốt.

“Sư thái, vừa rồi ngài nói là muốn bán chuôi kiếm này cho ta hả? Nhưng mà bây giờ ta không có nhiều tiền vậy đâu.”

“Không có thì có thể ghi giấy nợ mà, ba vạn lượng vàng đủ không? Tính cả tiền lời, lỡ như mà, ta nói là lỡ như thôi nhé, nếu ngươi tìm được cách thoát khỏi tâm tố thì ngươi phải nói cho ta biết đấy.”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng cực kỳ phức tạp nhìn sư thái trước mặt mình, hắn nghe hiểu, những lời trước đó hoàn toàn chỉ là nói chơi, thứ nàng thật sự muốn chính là câu sau cùng.

…

Lý Hỏa Vượng nhìn sư thái đối diện, một tay cầm kiếm, vẻ mặt cực kỳ thận trọng hành lễ với nàng.

“Đa tạ sư thái đã ban kiếm, chỉ cần ta còn sống thì sau này chắc chắn sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

Lý Hỏa Vượng cũng không giỏi ăn nói, nếu mà để so sánh thì hắn chú trọng về hành động hơn.

Ai tốt với mình thì mình tốt lại, còn ai xấu với mình thì xấu lại, trong lòng hắn rất rõ điều này.

“Ai nói là ban cho ngươi chứ? Đây là bán mà, đừng có hòng quỵt nợ, ba vạn lượng kèm tiền lãi, không được thiếu một đồng nào đâu đấy, mấy cái này ngươi vẫn phải trả.”

“Ta biết trong thời gian ngắn ngươi không trả được nhiều tiền như thế, thôi thì cứ thế này đi, sau này mỗi lần ngươi có tiền trong tay thì gửi cho dịch trạm để đưa tới đây, ngàn lượng vàng không chê

nhiều, nửa xâu tiền ta cũng không chê ít.”

“Được rồi được rồi, chuyện cũng nói xong xuôi rồi, ngươi đi đi, ta không giữ ngươi lại ăn cơm nữa. Ta đoán là ngươi cũng không quen ăn đồ trong am, nhớ lần sau có đến thì đem nhiều điểm tâm chút nhé.”

Chương 221: Tọa Vong Đạo

Nói xong Tĩnh Tâm sư thái di chuyển cơ thể mập mạp kia quay trở vào trong phòng.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng vội bước tới cản lại, hắn vẫn còn nghi vấn khác nữa.

“Chờ chút đã sư thái, ta vẫn còn một ít việc cần hỏi.”

“Trời, đứa nhỏ này, ngươi đúng là làm phiền người ta thật đấy. Mau nói nhanh đi, ta ăn no xong còn muốn đi ngủ thêm chút nữa đây.”

Tĩnh Tâm sư thái hơi mất kiên nhẫn.

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ, châm chước vài giây rồi mới nói:

“Sư thái, tại hạ ta vừa vào giang hồ, không biết rõ về những thế lực trên khắp thiên hạ, ngươi có thể nói cho ta biết một chút về những kiêng kị và mức độ của họ không?”

“Cái này thì có gì để nói chứ.”

Sư thái rất mất kiên nhẫn dùng tay gãi gãi bụng mình.

“Ngươi là tâm tố mà, nếu gặp phải người khác phái thì còn ứng phó thế nào nữa, chạy thôi.”

“Chỉ vậy thôi ư?”

Hiển nhiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

“Đương nhiên là vậy rồi, chẳng lẽ còn chạy với nói chuyện với bọn

họ nữa à? Chẳng phải ngươi đã từng bị thua thiệt ở chùa Chính Đức rồi ư?"

"Ngươi là tâm tố, trong mắt người khác thì ngươi chẳng khác gì nhân sâm tinh màu đỏ cả, cho dù hắn thuộc giáo đồ nào, cho dù hắn là ai thì đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy."

"Cũng đừng nghĩ tới chuyện gia nhập môn phái khác, chưa từng có môn phái nào nhận tâm tố bối rối làm đệ tử cả, ngay cả An Từ Am cũng vậy. Nếu có người nói thế thì chắc chắn người đó có ý đồ gì đó với ngươi rồi."

Tĩnh Tâm sư thái buông vài lời cảnh tỉnh cho Lý Hỏa Vượng.

"Trừ ngài ra thì thật sự không còn ai đáng tin nữa ư?"

"Hết rồi, vô duyên vô cớ ai chịu giúp ngươi chứ?"

Ba tầng thịt mỡ trên cằm sư thái cũng lắc lư qua lại lúc nàng lắc đầu.

Dù đã biết trước rồi nhưng sau khi biết được thông tin này từ Tĩnh Tâm sư thái thì Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy cực kỳ uể oải.

E là con đường tiếp theo của mình không ổn rồi đây.

Sau khi Lý Hỏa Vượng tiêu hóa thông tin này một cách tỉ mỉ thì lại hỏi một câu mà mình góp nhặt được dọc đường.

"Sư thái, ngươi có thể nói một chút về phương thức tu luyện của An Từ Am được không? Các ngươi đạt được thần thông bằng cách nào thế?"

Đã nhiều ngày trôi qua, trừ biết được Áo Cảnh giáo là thông qua việc hiến tế Tam Hủy ra thì hắn hoàn toàn không biết vì sao một số ít người lại đạt được thần thông.

"Chậc…"

Sư thái chậc một tiếng:

"Ngươi hỏi chuyện này để làm gì? Nói co ngươi thì ngươi cũng có

tu luyện được đâu, ngươi không thấy trong An Từ Am toàn là ni cô à?"

"Không sao, ta vẫn muốn được giải đáp."

"Trời ạ, không phải là ta không nói cho ngươi mà là công pháp kia không thể đọc ra được bằng miệng, phải dùng nữ thư mới viết ra được, đã thế ngươi còn là nam…"

Đã nói đến mức này rồi, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn làm đối phương khó xử nữa.

"Vậy cảm ơn sư thái đã chỉ điểm, sau này gặp lại."

Lý Hỏa Vượng hành lễ một lần nữa rồi quay người đi về phía cổng.

Ngay khi hắn cúi đầu, hai tay nâng thanh trường kiếm kia lên một cách chu đáo cẩn thận, tiếng của sư thái chợt cất lên sau lưng.

"Chờ chút nữa đi, lúc nãy bị ngươi ngắt lời nên ta suýt quên mất. Ta vừa mới nghĩ ra, có một đám người mà ngươi thật sự cần lưu ý tới."

Câu này lập tức khiến Lý Hỏa Vượng vểnh tai lên, vội quay lại nói.

"Xin lắng tai nghe."

"Nhớ cho kỹ đó, đám người đó gọi là Tọa Vong Đạo."

"Tọa Vong Đạo?"

Lý Hỏa Vượng vô thức nhíu mày lại, hắn luôn cảm thấy hình như đã từng nghe ba chữ này ở đâu đó rồi thì phải.

Nhưng mà khi hắn cẩn thận nhớ kỹ lại thì phát hiện ra mình không có bất kỳ ký ức gì liên quan tới Tọa Vong Đạo cả.

"Trời, ta đang nói chuyện với ngươi mà, sao ngươi lại thất thần thế? Nếu ngươi không muốn nghe thì ta không nói nữa nhé."

"Sư thái, xin sư thái hãy giải đáp, tại sao phải chú ý đặc biệt tới

họ? Chẳng lẽ tâm tố không địch lại đám Tọa Vong Đạo này ư?”

“Không phải.”

“Hành động của mấy người khá dù là giết ngươi hay giành ngươi thì đều có nguyên nhân cả, nhưng Tọa Vong Đạo hoàn toàn không phải như thế.”

“Đám Tọa Vong Đạo là một bang thích đánh bạc lừa đảo.”

“Hửm?”

Giờ phút này Lý Hỏa Vượng hơi lờ mờ.

“Tọa Vong Đạo không phải là thổ phỉ chiếm nũi làm vua, cũng không phải là một tông môn tu luyện nào đó. Không ai biết đám bọn chúng được gọi là gì, điều duy nhất chắc chắn đó là bọn chúng thích đùa giỡn, vì đùa giỡn không cần kiêng kị gì cả.”

“Đám lừa đảo này trừ thích đánh bạc thì còn thích nhất là trêu người ta nữa.”

“Lấy một ví dụ nhé, họ đã từng giả vờ làm thái giám của Hoàng đế, lừa nam nhân trong cả tòa thành đi thiến mình, họ làm vậy là vì cảm thấy nhàm chán nên muốn vui vẻ một chút.”

Sau khi sư thái nói xong, Lý Hỏa Vượng vẫn chưa hiểu được đối phương đang biểu đạt điều gì.

Giọng của hắn có chút chần chừ:

“Một bang cờ bạc thích lừa người ư? Nhưng mà… Điều này thì có liên quan gì tới ta ư?”

Chương 222: Hỉ Thần

Không cần bàn đến việc có bao nhiêu thế lực ngấp nghé mình, tại sao sư thái cứ không chịu nói rõ chuyện này cho mình biết ư?”

“Haizz, ngươi quên ngươi là tâm tố không phân rõ thật giả ư? Ngươi mà bị họ gặp được thì họ sẽ làm gì?”

“Chỉ cần họ biết ngươi là tâm tố thì mọi chuyện không đơn giản thế đâu.”

“Cho dù là thế thì tại sao ta lạ bị một bang người phàm mê bài bạc lừa gạt chứ? Tại sao sư thái lại khẩn trương thế chứ?”

Sư thái nhắm mắt lại, lắc đầu.

“Họ không chỉ là một bang ma bài bạc, ta cũng không biết họ đạt được chút thần thông từ đâu, quỷ dị khó chơi lắm.”

“Trừ cái đó ra thì thứ bọn chúng am hiểu nhất chính là thuật che mắt, bọn chúng rất lợi hại, thậm chí ngay cả ta mà cũng lừa được.”

“Lần trước có một tên Tọa Vong Đạo còn lén vào An Từ An định lừa chúng ta phá giới, cũng may là bị chúng ta phát hiện ra, cuối cùng lạc đường biết quay đầu, quy y cửa Phật.”

“Ngươi nhớ kỹ đấy, người trong Tọa Vong Đạo không sợ chết, tuyệt đối đừng để bọn chúng bám vào, nếu không thì càng bám càng nhiều đấy.”

“Họ dám lừa cả các ngươi luôn à?”

“Ừm, họ đâu chỉ lừa a, thậm chí họ còn muốn lừa thần nữa cơ! Ta nghe nói trăm năm trước có một bang Tọa Vong Đạo dốc lòng suy nghĩ hơn ba mươi năm, lừa được Hỉ Thần thật đấy.”

“Hỉ Thần? Là Hỉ Thần ở từ đường Hồ gia ư?”

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co lại.

“Không phải, đó là Hỉ Thần, còn người ta nói là Hỷ Thần.”

Sư thái dùng ngón tay đen sì phủi lên thịt mỡ trên người mình.

…

“Hỉ Thần?”

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy từ này.

“Đơn hỉ và song hỉ, hai bên này có mối quan hệ gì không?”

“Nói thế nào nhỉ, nếu như miễn cưỡng phải nói thì Hỉ Thần chính là móng tay của Hỉ Thần đấy.”

“Hít…”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện ra bộ dạng kinh khủng của Hỉ Thần lúc trước, hắn rất khó tưởng tượng được một Hỉ Thần như vậy mà chỉ xứng làm móng tay cho sự tồn tại của một vị thần nào đó.

“Khoan đã sư thái, ngươi chờ chút đã, bây giờ đầu óc ta hơi rối.”

Tin tức đột ngột ùa tới khiến hắn không chuẩn bị kịp.

“Vậy nên Hỉ Thần cũng không phải là một vòng tà ma lớn hơn sao?”

“Sao mà thế được, sao mà Hỉ Thần có thể là tà ma được, đây hoàn toàn là chuyện không thực tế.”

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi rồi hỏi tiếp.

“Vậy sư thái này, kể cả Hỉ Thần vẫn Hỉ Thần luôn, rốt cuộc bọn hắn là gì thế?”

“Còn là gì được nữa, là thần chứ gì nữa.”

“À...Là thần nào ấy?”

Trên gương mặt mập mạp của sư thái đầy vẻ kinh ngạc.

“Ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết nữa ư? Vậy thì sao mà ngươi sống được tới bây giờ thế? Ta còn tưởng là ngươi biết cơ đấy.”

Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ, tiếp tục giải thích:

“Tại hạ đã từng nói với ngài rồi, ta không phải là người của thế giới này, ta thật sự xuyên tới đây, dù ta không nhớ rõ được mình đã tới đây bằng cách nào.

“Haizz, lại nữa rồi.”

Tĩnh Tâm sư thái tiếc nuối nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Sư thái, ta xuyên tới đây thật mà.”

Thấy đối phương không tin, Lý Hỏa Vượng không khỏi cất cao giọng, trong lòng cũng chợt sốt sắng lên.

“Được rồi, được rồi, ta tin mà, chúng ta nói tiếp đi. Ngươi đã từng nghe nói đến ngũ giới Phật môn chưa?”

“Hình như có nghe chút chút, từng nghe phương trượng của chùa Chính Đức nhắc tới một câu, nói là trong năm thế giới khác nhau có năm Phật tổ khác nhau.”

“Thế giới Cư Trung Kim Cương, thế giới Đông Phương Hương Tích, thế giới Nam Phương Hoan Hỉ, thế giới Tây Phương Cực Lạc, thế giới Bắc Phương Liên Hoa.”

Tĩnh Tâm sư thái lặp lại lời nói lúc trước của lão hòa thượng.

“Hỉ Thần và Hỉ Thần chính là Du Thần ở thế giới Nam Phương Hoan Hỉ, đương nhiên ở nơi đó không chỉ có nhiêu đây, có nhiều Phật, Bồ Tát và La Hán hơn.”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hơi loạn, mấy khái niệm này hắn từng nghe một lần rồi.

Hắn biết trên thế giới này tồn tại một ít thứ cổ quái nhưng hắn thật sự không ngờ trên thế giới này lại còn có thêm năm thế giới khác nữa.

Mà trong năm thế giới khác nhau này lại còn tồn tại nhiều thứ càng khủng bố hơn.

“Thế giới Tiên giới mà ngươi nhắc tới lúc trước chính là năm thế giới này ư?”

Hắn theo bản năng hỏi Đan Dương Tử ở vách tường.

“Hừ, ngũ giới Phật môn chó má gì chứ, một đám ngu tin con lừa ngốc thì biết gì chứ!”

Sáu con mắt của Đan Dương Tử tràn đầy khinh thường, đây là lần đầu tiên ảo ảnh Đan Dương Tử có phản ứng.

“Mấy người này hoàn toàn chẳng biết gì cả, trên sách viết gì thì bọn hắn tin nấy, ngay cả Nam Thiên Môn bọn hắn cũng chưa xem mà đòi hiểu cái chó má gì!”

Lý Hỏa Vượng không nhìn Đan Dương Tử chửi rủa, tiếp tục hỏi thăm sư thái:

“Ngươi có thể nói cho ta biết ngũ giới Phật môn ở đây không?”

“Nếu như ta biết thì ta đã thành Phật rồi, còn ngồi đây nữa ư?”

Sư thái hơi nhàm chán móc cứ mũi, móc ra một miếng to rồi trét trên thịt mỡ của mình.

“Thành Phật ư? Sư thái muốn trở thành Phật ư?”

“Ta lười thành Phật, dù con trai của ta đã điên rồi nhưng hắn vẫn còn sống mà, nếu ta thành Phật thật thì phải làm sao đây?”

Chương 223: Mấy Thứ Cỏn Con

Sau khi biết được những tin tức này, Lý Hỏa Vượng như xâu chuỗi hết những gì đã xảy ra lúc trước lại với nhau, dường như đã hiểu được một chút gì đó.

“Vậy thế giới mà Tam Hủy đang ở là thế giới nào?”

Hắn nhớ tới bối cảnh quỷ dị sau lưng Tam Hủy lúc nó xuất hiện.

“Không biết, ta cũng đâu phải Áo Cảnh giáo.”

“Vù…”

Ba cái đầu kinh khủng của Đan Dương Tử trực tiếp chui ra từ trên bụng sư thái.

“Nàng đang lừa ngươi đó, nàng hoàn toàn chẳng biết gì cả, chỉ khi ngươi thật sự nhìn thấy Tiên giới thì mới hiểu nơi đó xinh đẹp

tuyệt diệu cỡ nào thôi!”

“Chỉ cần ngươi nhìn Tiên giới một chút là sẽ cảm thấy thế gian này chả là cái thá gì cả!”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, khóe miệng run lên, tiếp tục hỏi Tĩnh Tâm sư thái:

“Sư thái, ở mấy giáo phái khác còn cách nói nào khác về cái gọi là ngũ giới Phật môn này không?”

“Đương nhiên là có rồi, có vài người tu tiên nói nơi đó hoàn toàn không có ngũ giới, nó chỉ là một chỗ được gọi là Bồng Lai, cũng có người nói hoàn toàn không hề có nơi như vậy, toàn là bịa ra cả.”

“Dù sao thì không ai thuyết phục được ai, ta cũng lười nghe bọn hắn ồn ào.”

Tĩnh Tâm sư thái nói xong, không nhịn được móc bánh đậu xanh trong thịt mỡ ra, vừa định nhét vào trong miệng thì cố gắng nhìn lại, cất vào lần nữa.

“Thôi được rồi, đi đi, mấy thứ này không phải là đồ phàm giới, ta nói sao thì ngươi cứ nghe vậy gì, dù sao là thật hay giả thì hiện tại cũng không liên quan gì tới ngươi cả.”

“Không còn chuyện gì nữa thì đi mau đi, đã giờ Mùi rồi, ngươi hại ta cảm thấy mất ngủ rồi đây này.”

“Nhớ kỹ là tránh xa Tọa Vong Đạo một chút, nếu thực sự có đu.ng phải bọn chúng thì phải phá giải, phải làm rõ suy nghĩ của bọn hắn rồi dùng cách ngược lại.”

Sau khi dặn dò nốt câu cuối cùng, cổ Tĩnh Tâm sư thái ngửa ra sau, tiếng ngáy đinh tai nhức óc cất lên.

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng đầy phức tạp tiến hành đạo lễ Thanh Phong Quán với Tĩnh Tâm sư thái rồi nữa rồi xách kiếm rời đi.

Chuyến đi này thu hoạch được rất nhiều điều, bây giờ Lý Hỏa Vượng cần phải xử lý cẩn thận mới được.

…

Dương tiểu hài ngồi chồm hổm trên tảng đá, ngưỡng mộ nhìn Tiểu Mãn đang múa kiếm trong sân.

Một tiếng ầm nhẹ nhàng vang lên, hơn nửa thanh kiếm màu xanh trong tay Tiểu Mãn đã rút ra khỏi vỏ.

Mũi kiếm phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo, một loại sương mù mờ ảo áp lực nào đó vô hình khiến Dương tiểu hài lùi về sau.

Múa kiếm du long, ánh sáng bạc lóe lên liên tục, tay áo bay trong gió.

Dương tiểu hài xem không hiểu nhưng hắn lại cảm giác được Tiểu Mãn sư tỷ trước mặt rất lợi hại.

Điều này cũng đương nhiên thôi, mấy ngày qua, chỉ cần rảnh rỗi là đối phương sẽ luyện kiếm, buổi sáng luyện kiếm, buổi tối cũng luyện kiếm, ngay cả lúc ăn cơm cũng ôm kiếm ra phổ.

“Nếu ta cũng lợi hại như thế thì sau này sẽ không ai bắt nạt ta được nữa rồi.”

Trong mắt Dương tiểu hài hiện lên sự ước ao.

“Hừ, thế này đã là gì, đây chỉ là mấy thứ cỏn con thôi, nếu thật sự muốn lợi hại hơn thì ngươi hãy học Lý sư huynh ấy.”

Dương tiểu hài vừa quay lại đã thấy Cẩu Oa đang khoanh tay dựa vào tường.

Trong đầu hắn nhớ tới dáng vẻ khiếp người của Lý sư huynh, lập tức cảm thấy sau gáy lạnh toát.

“Không, không học loại thần thông đó đâu, đau lắm.”

Đúng lúc này, Dương tiểu hài thấy Tiểu Mãn vốn đang múa kiếm đã dừng lại, đi ra bên ngoài.

“Tiểu Mãn sư tỷ, ngươi định đi đâu thế?”

Hắn vội đi theo.

“Đi lên tiêu cục trên trấn xem thử, luyện lâu như thế cũng chỉ là tử luyện, ta muốn tìm người luyện tay một chút.”

“Tiểu Mãn à, luyện tay mà còn phải tìm người ngoài cơ à, ngươi tìm ta này, cần gì phải tốn sức như thế, ta cũng từng luyện kiếm rồi.”

Cẩu Oa vỗ lên thanh đao đang treo bên hông.

“Ngươi như thế mà từng luyện qua hả? Luyện một chiêu vung chém cũng gọi là đã từng luyện à?”

…

Ở sân sau của quán trọ, Cẩu Oa nghe thấy những lời Tiểu Mãn nói liền thấy có chút không phục.

“Chỉ biết một chiêu thì đã làm sao? Ngươi chưa từng nghe qua nhất nghệ tinh à? Một chiêu cũng có thể giết chết người đấy.”

Tiểu Mãn hừ lạnh một tiếng, tung chưởng bằng chân phải, ngay lập tức rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ. Đối với Cẩu Oa thì đây chính là một chiêu lập tức san bằng.

Cẩu Oa chưa kịp phản ứng gì thì thanh trường kiếm đã dừng ngay trước mũi hắn.

“Cạch” một tiếng, thanh trường kiếm liền nằm trong vỏ. Tiểu Mãn quay lưng bỏ đi, không nói một lời.

Thoáng nhìn đứa trẻ họ Dương đang theo dõi trận chiến bên cạnh, Cẩu Oa cảm thấy mất mặt liền đỏ mặt:

“Nàng ta đánh lén, nếu là đấu thật, nàng ấy chưa chắc đã đấu lại ta đâu.”

Nhìn thấy Tiểu Mãn đã bước ra khỏi sân nhỏ của quán trọ, Dương tiểu hài liên tục gật đầu với Cẩu Oa:

“Đúng đúng đúng, Tào Tháo sư huynh nói đúng.

Cẩu Oa được tâng bốc khiến hắn không thể không mỉm cười, sau đó Dương tiểu hài nhanh chóng kết thúc màn nịnh bợ rồi vội vàng đi theo.

Trên đường đi tìm Tiểu Mãn, hắn thấy đối phương đã đi đến cổng một đại viện có treo cờ phi tiêu.

Hắn bước nhanh mất bước, đi theo đối phương vào trong.

Chương 224: Người Áp Tiêu

Liếc nhìn tên đạo đồng bên cạnh, Xuân Tiểu Mãn nói:

“Không có việc gì thì đừng có chạy lung tung, bây giờ thiên hạ loạn lạc, có rất nhiều kẻ lừa đảo chuốc thuốc bắt cóc trẻ em.”

“Ta biết rồi, lần sau ta sẽ chú ý. Sư tỷ, vậy lần này ngươi có thể cho ta đi cùng được không? Ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi.”

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Dương tiểu hài, Xuân Tiểu Mãn cũng không nói gì thêm nữa.

Tiêu cục rất lớn và đông đúng, trong sân chật ních xe ngựa, xe bò.

“Trong này có rất nhiều người kìa.”

Dương tiểu hài né đống phân ngựa trước mặt.

“Đây cũng là chuyện bình thường, Thế giới càng náo động, tiêu cục càng có lợi. Nếu cả thiên hạ hoà hợp, sẽ không cần đến tiêu cục nào nữa cả.”

Ngay khi Tiểu Mãn nói xong, một người đàn ông ăn ăn mặc gọn gàng với thân hình vạm vỡ đi về phía họ. Người này rất cao, hơn Tiểu Mãn hẳn hai cái đầu, đi như hổ.

Khi tiến lại gần, hắn nhanh chóng quan sát nữ nhân mang mạng che mặt đen trước mặt, hai tay chi chít vết chai nặng nề nắm chặt, hắn cười trừ hỏi:

“Cô nương đây muốn nhờ người áp tiêu đó à?”

“Tiểu nữ tử ta cũng là người luyện võ, nghe nói chưa tiêu hành nào là thất bại, các tiêu sư công phu mười phần vẹn mười phần, cho nên ta muốn đến đây gặp gỡ bằng hữu võ lâm, học hỏi lẫn nhau.”

Nghe thấy lời nói thẳng thắn của Tiểu Mãn, tiêu sư trước mặt liền sững sờ, chuyện này cũng đã từng xảy ra trước đây, nhưng chuyện một người phụ nữ đến cửa yêu cầu dụng võ kết bạn thì đúng là chưa từng thấy.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn chắp hai bàn tay đang nắm chặt:

“Cô nương, tục ngữ có câu: Chửi nhau thì không thể nói hay, đánh nhau thì chơi không đẹp. Ta nghĩ tốt hơn hết là hãy quên chuyện đó đi. Ngươi cũng thấy đó, bên trong tiêu cục đang rất bận rộn, các tiêu sư đều đã đi áp tiêu.”

Nghe vậy, Tiểu Mãn cũng không bất ngờ, đối phương đang làm ăn, làm sao có thể vô duyên vô cớ đấu võ với mình.

Với tay vào ngực mò mẫn một hồi, nàng lấy ra một lượng bạc, giao cho hắn:

“Tiểu nữ tử không theo thầy, chỉ tự học, xin được chỉ điểm.”

“Cái này…”

Trông đối phương khăng khăng muốn tỷ võ, Vương Thành Hưng có chút chần chừ, hắn không do dự vì tiền bạc, mà là suy đoán mục đích của đối phương.

Hắn sợ đối phương dụng võ kết bạn chỉ là giả vờ, giả vờ yếu thế, rồi mượn cơ hội để dương danh.

Tiêu sư của Ngọc Dũng tiêu cục có bao nhiêu phân cục, đánh bấy nhiêu, nếu bị một tiểu nữ tử dễ dàng hạ gục, thanh danh trên giang hồ cũng liền sụp đổ.

“Tiểu cô nương đây lai lịch thế nào? Chẳng lẽ là cao thủ do Quảng Thịnh tiêu cục mời tới, cố ý phá chuyện làm ăn sao? Đầu năm nay

kinh doanh tốt như vậy, đám xã hội đen kia còn muốn tranh giành lãnh địa sao?"

Các tiên sư không những có võ công, mà đầu óc cũng vô cùng linh hoạt, sau một lúc, Vương Thành Hưng liền nảy ra mộ ý tưởng để giải quyết những nguy cơ này.

Trước khi nói, hắn đưa tay ra trước mặt Xuân Tiểu Mãn, lấy bạc, rồi mới nói:

"Nếu cô nương đã dứt khoát muốn như thế, vậy mời ngươi đi theo ta."

Đi qua những chiếc xe ngựa đang đỗ, lại đi xuyên qua đại sảnh náo nhiệt, Vương Thành Hưng dẫn họ đi về phía sân sau.

Tình huống kì lạ khiến Dương tiểu hài bất giác sát lại gần Tiểu Mãn.

"Sư tỷ, họ sẽ không âm mưu quỷ kế gì đâu nhỉ?"

Quan sát tình hình xung quanh, Xuân Tiểu Mãn lắc đầu:

"Đây là tiêu cục, không phải ổ thổ phỉ, người mở ra tiêu cục chú trọng nhất cái tiếng tăm, nếu thanh danh thối nát, sẽ không ai mời họ áp tiêu."

Phía sau tiêu cục ồn ào là một cái sân sau rộng rãi, giá đựng vũ khí bên cạnh bày ra đầy đủ các loại vũ khí, mấy thanh niên mặc hắc bào, phóng đao xông lên, luyện tập sức mạnh, trông chẳng khác gì đấu trường luyện võ.

"Tất cả các ngươi lại đây!"

Nghe thấy tiếng hét của Vương Thành Hưng, mọi người trong viện đồng loạt gác lại việc đang làm, chạy lại đón tiếp:

"Kính chào Vương sư thúc!"

"Chào các sư bá!"

"Sư phụ ăn chưa?"

Quan sát đám đông trước mặt một lúc, hắn chỉ tay về phía một thiếu niên lầm lì ít nói:

“Ngươi, Thiên Tứ, ra đây tỷ thí võ công với cô nương này. Nhớ kỹ, dụng võ kết bạn, đánh hết sức mới thôi.”

Nói xong, Vương Thành Hưng kéo một người khác đến, yêu cầu họ canh cửa không để người ngoài vào.

Cách này có hai ưu điểm, một là dù thất bại cũng không ai biết, không ảnh hưởng đến uy tín của tiêu cục.

Thứ hai, nếu người đứng sau tiểu cô nương này nhảy ra đối đầu, đối với hắn mà nói, người chơi duy nhất là một tên tiểu bối chưa học xong, thua cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, Thiên Tứ tiểu từ này tuy có năng khiếu và trải qua huấn luyện khắc khổ, sức mạnh của hắn thậm chí có thể so sánh với một số bậc tiêu sư, nhưng thân phận hiện tại của hắn cùng lắm cũng chỉ là một tiểu bối.

Chương 225: Nhường

Quan sát chàng thanh niên đang lăm le nhìn mình, Tiểu Mãn không lựa chọn, nàng hiện tại chỉ cần một đối thủ để kiểm tra thành quả của những ngày qua như thế nào.

Vừa định rút thanh trường kiếm ra, Tiểu Mãn nhìn chàng trai tay không trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy bản thân dùng vũ khí sắt để so tài không công bằng, có đánh lại cũng không nghĩa lý gì.

May mà đấu trường luyện võ này không có nhiều thứ lắm, vũ khí là nhiều nhất, trong nháy mắt một thanh kiếm tre phát sáng được đưa đến tay Tiểu Mãn.

Cậu bé ở phía bên kia không cầm kiếm, mà là một tấm khiên dài chất liệu nứa khô. Tấm khiên trông rất lạ, rộng ở phần trên và hẹp dần xuống phần dưới, chưa hết, phần đầu còn có hai cái chóp nón nhọn bằng gỗ nhô ra giống như những chiếc răng nanh của dã thú.

Nhìn đối phương đang cầm tấm khiên, hắn đứng tư thế rất kỳ lạ.

Tiểu Mãn khẽ cau mày, nâng kiếm lên, nàng bắt đầu với động tác đâm vào hắn ta một cách không dứt khoát.

“Đoong!”

Thanh kiếm gỗ đâm vào tấm khiên nứa khô của đối phương, phát ra một thứ tiếng như bị bóp nghẹt.

Thanh niên nhanh chóng dồn lực xuống dưới, sau đó chấn về phía trước, trường kiếm của Tiểu Mãn đã bị đánh văng ra trong tích tắc.

Thừa dịp Tiểu Mãn đang có khe hở, hắn bước chân phải tới, dùng tay đẩy mạnh, chóp nhọn ở phía trước tấm chắn mây đâm thẳng giữa cổ Tiểu Mãn.

Pha này Xuân Tiểu Mãn chưa từng trải qua trước đây nên có chút bối rối, vội vàng nghĩ sẽ dùng kiếm đỡ lại.

Nhưng khi kiếm quay về được nửa đường, chóp gỗ của đối phương đã dừng lại trên cổ Xuân Tiểu Mãn.

Thu tấm khiên mây lại, chàng thiếu niên đứng chắp tay:

“Nhường.”

…

Tất cả chuyện này diễn ra quá nhanh, không chỉ nằm ngoài dự đoán của Tiểu Mãn mà còn nằm ngoài dự đoán của Vương Thành Hưng, người đang theo dõi trận chiến.

“Hả? Hai chân có thể lung lay như vậy, xem ra, tiểu cô nương này thật sự chưa từng bái thầy, không ngờ ta lại lái sang hướng khác.”

Xuân Tiểu Mãn trong mắt hiện rõ không cam lòng, lại giơ kiếm lên, hướng về phía chàng thanh niên trầm mặc kiệm lời:

“Không tệ, tiến đến đi!”

Sau vài lần qua lại chóng vánh giữa hai bênn, Tiểu Mãn lại thua,

lần này lại càng thảm, ngay cả thanh kiếm cũng bị đánh bay ra ngoài.

Dù vũ khí của đối thủ kỳ lạ, nhưng vậy cũng quá đủ để đối phó với Tiểu Mãn.

Sau nhiều lần đọ sức, Tiểu Mãn về cơ bản là không thắng trận nào.

Chỉ có một lần nàng trở nên tàn nhẫn đến mức chiến đấu thương tích đầy mình, mới miễn cưỡng thắng một ván.

Nhìn bộ ngực nhấp nhô của Tiểu Mãn, Vương Thành Hưng vội vàng bước đến ngăn nàng lại, sợ làm nàng khóc:

“Cô nương, được rồi, được rồi, trời sắp tối rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi.”

Xuân Tiểu Mãn có chút chật vật, không cam tâm hỏi hắn ta:

“Kiếm pháp của ta kém cỏi thế sao?”

Chuyện vừa xảy ra khiến cô cảm thấy vô cùng bực bội, những gì nàng luyện tập mấy ngày nay có lẽ trong mắt họ chẳng khác gì trò cười.

Trên thực tế, nó đã trở thành một trò cười, liên tục vang lên tiếng cười giữa các đàn em đang xem.

Vương Thành Hưng ngượng ngùng cười:

“Cô nương, cô rất vững trong những pha tách ngang với bước trống, pha xuống với bước cung, dứt điểm trước mũi kiếm, đâm thẳng đầu gối và tách xuống, tập luyện đều rất vững, chắc chắn ngươi đã phải nỗ lực rất nhiều, đối phó với một tên nông dân bình thường, một hai cái không quan trọng.”

Đó là những gì hắn nói, không hơn không kém.

Xuân Tiểu Mãn có thể hiểu được ý nghĩa bên trong lời nói của đối phương, đây là nói mình trình độ sơ cấp đây mà.

“Nếu ta muốn tiếp tục nâng cao thực lực của mình, ta nên cố gắng

thế nào?”

“Này cô nương, nữ hiệp không dễ dàng như vậy đâu, những thuyết thư cũng đều là giả dối thôi. Ngươi nên về nhà đi.”

Vương Thành Hưng vừa nói vừa bưng một lượng bạc trong tay đem trả.

Rõ ràng, hắn xem Tiểu Mãn như một đứa trẻ nhà giàu khao khát tinh thần hiệp sĩ chính nghĩa.

Tiểu Mãn ngăn hai tay bưng bạc của hắn lại:

“Lão bá này, ta không muốn làm nữ hiệp gì đó, ta chỉ muốn bảo vệ chính mình trong thế giới hỗn loạn này, xin đừng hiểu lầm!”

Có lẽ chính sự rắn rỏi trong giọng nói của Tiểu Mãn khiến Vương Thành Hưng cảm thấy đối phương có chút không tầm thường, suy tư một hồi hắn mới thành thật nói:

“Cô nương, tuy lực không mạnh nhưng tính dẻo dai của thân thể thì không tồi. Tốt nhất là nên thử kiếm pháp phù hợp với ngươi, còn nữa, hạ bàn của ngươi không đủ vững, phải luyện đứng trung bình tấn, cái nữa, đối với những thứ như luyện khí công, chỉ luyện tập một mình thôi là chưa đủ, phải có một người đồng hành cùng nhau.”

“Đương nhiên, những thứ như luyện khí công, tốt nhất nên có sư phụ dẫn dắt.”

Tiểu Mãn lại liếc nhìn chàng thiếu niên đang cầm khiên, chỉ muốn hỏi công phu của đối phương là gì, nhưng cuối cùng hắn cũng không mở miệng.

Với một lượng bạc, có thể nói đối phương đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, hỏi thêm nữa sẽ liền vượt quá giới hạn.

Xuân Tiểu Mãn cũng không bừa bãi, lấy lại thanh kiếm của mình từ Dương tiểu hài, hướng về phía Vương Thành Hưng hành lễ cáo biệt.

“Tiểu Mãn tỷ, ngươi đã rất lợi hại, ngươi mới luyện được bao lâu

đâu. Chờ thêm mấy năm nữa, chắc chắn sẽ thắng được hắn.”

Dương tiểu hài đi bên cạnh thở hổn hển.

Chương 226: Trúng Tà

Nói xong, hắn lại trưng vẻ mặt khinh thường những người khác trong võ trường.

“Hơn nữa, những người này căn bản không có chút nào lợi hại, ở trước mặt Lý sư huynh của chúng ta, ước chừng một hiệp cũng không thắng nổi.”

“Câm miệng rồi đi mau!”

Xuân Tiểu Mãn tăng tốc, lời nói của đối phương chẳng những không an ủi được nàng mà ngược lại càng khiến nàng cảm thấy mình không có năng lực.

“A!”

Đột nhiên, một bà lão toàn thân bốc mùi nướ© tiểu, trên đầu tóc như chó gặm, không biết từ đâu vồ tới Hương tiểu hài ở bên cạnh.

Ngay khi thanh trường kiếm của Tiểu Mãn chuẩn bị lột vỏ, một cơn gió mạnh từ phía sau thổi tới, đó là Vương Thành Hưng, không để bà lão đu.ng đến Dương tiểu hài, hắn đã lao đến, ôm chặt bà lão kia.

Hắn nở một nụ cười gượng gạo với Xuân Tiểu Mãn.

“Cô nương, xin hãy tha tội cho ta, sư nương ta là như thế này, nàng bị trúng tà đã rất nhiều năm.”

“Trúng tà?”

Tiểu Mãn nhìn bà lão, thấy ánh mắt đối phương đang nhìn thẳng vào Dương tiểu hài núp phía sau, miệng và răng không ngừng va chạm phát ra tiếng kêu ken két, rất đáng sợ.

“Bị trúng tà vậy, ngươi có nhờ ai làm gì đó không?”

“Ôi! Bất kể là ni cô trên núi, hay hoà thượng, ta đều đã mời, nhưng không gặp được, thật đáng thương cho sư phụ của ta.”

Sau khi Vương Thành Hưng thở dài nói ra lời này, hắn chuẩn bị rời đi cùng vợ.

“Trúng tà? Sư nương?”

Mắt Xuân Tiểu Mãn loé lên, nàng chợt nghĩ ra một biện pháp.

Nếu làm tốt chuyện này, đối phương sẽ không còn đánh giá mình bằng một câu đơn giản như vậy, chỉ sợ hắn lại muốn dốc lòng giúp đỡ.

“Đi thôi.”

Xuân Tiểu Mãn vội vàng trở về nhà trọ, bắt đầu tìm kiếm ai đó trong các phòng dành cho khách.

“Tiệu Ngũ sư huynh, ngươi đánh bàn tính nhanh thật, thoáng cái đã rõ ràng.”

“Ngươi nha, nhà ta bán cơm, ta từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy, tự nhiên biết thế thôi.”

“Ngươi có thể dạy ta cách sử dụng bàn tính được không? Ta phải tính toán sổ sách. Ta cảm thấy nếu tiếp tục sử dụng nó thì chúng ta phá sản mất.”

Nghe thấy tiếng, Tiểu Mãn đẩy cửa đi vào, liền thấy người mà mình đang tìm kiếm, Bạch Linh Miểu.

Nàng bước tới nắm lấy tay của Bạch Linh Miễu, bước ra khỏi cửa đi vào hành lang, nhìn xung quanh không thấy ai ở đó, nàng hạ giọng hỏi:

“Những gì ngươi nói với ta đêm đó có phải là thật không? Ngươi bây giờ thật sự đã thành Khiêu Đại Thần sao?”

“Đương nhiên, có chuyện gì sao?”

Bạch Linh Miểu nhìn người bạn trước mặt có chút ngờ vực.

“Tốt lắm, ngươi đi cùng ta, ta có chuyện cần ngươi giúp đây.”

Khi Tiểu Mãn nắm tay Bạch Linh Miểu đến trước mặt tiêu sư, trời đã tối.

Nhìn tiêu kỳ to tướng trước mặt, Bạch Linh Miểu đang ôm lấy trống có chút rụt rè:

“Đây là đâu? Hay ngày mai lại đến đi.”

“Ta không thể chờ đợi thêm nữa, ngươi coi như giúp ta một việc.”

Xuân Tiểu Mãn bước vào, đập vào mắt là một tình cảnh hỗn loạn.

Sau nửa nén hương, trong một gian phòng khách của tiêu cục, Xuân Tiểu Mãn ngồi hướng về vị trước mặt nghiêm túc nói:

“Lão trượng, vị bằng hữu này của ta, nói không chừng có thể chữa khỏi bệnh cho vợ ngài.”

Triệu Tần đặt chén trà trong tay, không buồn không vui, quan sát cô gái cách Bạch Linh Miểu không xa.

Bao năm qua, cách gì cũng từng thử qua, nhưng phu nhân của mình vẫn như cũ. Hắn hiện giờ đã sớm bỏ cuộc.

Đôi mắt vàng hoe chuyển về phía Xuân Tiểu Mãn, hắn vẫy tay, Vương Thành Hưng bước vào, hai tay cầm lượng bạc đặt lên bàn trước mặt Xuân Tiểu Mãn.

“Cô nương, đây là thứ ngươi để lại, ngươi quên mang đi, hôm nay doạ ngươi, xin hãy thứ lỗi. Về chuyện của vợ ta, cũng không phiền đến các vị nhọc lòng, nàng đã lớn tuổi, ta bây giờ chỉ muốn nàng cùng ta sống qua mấy ngày bình an là được rồi.”

…

Lời nói của đối phương nằm ngoài dự đoán của hai người, vợ của mình đã ra nông nổi như vậy, thế mà không muốn trị bệnh sao?

Bạch Linh Miểu ôm trống, suy nghĩ một hồi, có chút do dự thuyết phục:

“Vị lão sư phụ này, nếu quả thật trúng tà như lời nói, vẫn phải trị. Cảm giác của trúng tà vô cùng khó chịu, hơn nữa, tính mạng bị đe doạ. Thay vì vậy, ta không được trả thù lao cũng được.”

Nghe vậy, Triệu Tần đột nhiên cau mày, đập đĩa trà trong tay xuống mặt bàn:

“Thành Hưng, tiễn khách.”

Vương Thành Hưng đang đợi ở bên cạnh bước một bước lớn, ngăn giữa sư phụ của mình và hai vị nữ tử, trên mặt nở một nụ cười gượng gạo:

“Các cô nương đi đường ban đêm không an toàn, tđích thân tại hạ sẽ đưa hai ngươi về nhà. Hai ngươi ở đâu?”

Thấy đối phương cự tuyệt như thế, Xuân Tiểu Mãn khẽ thở dài một hơi, không còn gượng gạo nữa, kéo lấy tay Bạch Linh Miểu bước ra ngoài.

“Ahhhh!”

Tiếng kêu thảm thiến của một người phụ nữ vang lên khiến mọi người giật mình, trên mặt Triệu Tần lộ ra vẻ u ám.

Nghe thấy âm thanh đầy thống khổ này, Bạch Linh Miểu thực sự đau lòng không chịu được, nàng quay đầu lại nhìn Triệu Tần vẫn đang ngồi đó.

“Triệu sư phụ, để ta thử một lần đi. Ta hứa, cho dù không chữa khỏi được, cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào, Tiên gia không phải người nói không có lý lẽ.”

Chương 227: Dắt Chó Mực

Xuân Tiểu Mãn đứng bên cạnh gật đầu, bắt đầu nói giúp:

“Nếu các cách khác đều đã thử qua, sao lại không thử cách của chúng tôi? Nếu chữa được thì sao?”

Nói đến đây, nàng phảng phất nhớ ra cái gì đó, nét mặt bỗng trở nên rất khổ tâm:

“Hay là ngươi cũng chẳng xem nàng ấy là gia đình gì sất?”

“Ầm!”

Chiếc bàn sơn mài lập tức bị nắm đấm của Triệu Tần xé nát.

Hai mắt hắn trừng trừng, hắn ta đứng dậy như một con sư tử bị kí©ђ tђí©ђ, một luồng khí mạnh mẽ trong nháy mắt đập vào mặt.

“Hì…hì…”

Một tiếng cười khúc khích vang lên từ bên ngoài căn phòng tối, ngay lập tức phá vỡ bầu không khí trong phòng.

“Người đâu! Vào đội hình!”

Theo tiếng quát của Triệu Tần, đầu người di chuyển ở hai bên cửa.

Hàng chục người đàn ông ăn mặc đoản đả, đủ loại vũ khí trên tay đồng loạt xông tới.

Khiên ở phía trước, thương ở phía sau, đều rất ăn ý.

Trước mắt bao nhiêu là người đó, một chiếc giày thêu màu đỏ như máu vươn ra khỏi bóng tối, đạp xuống những ánh nến.

Cảnh tượng kỳ quái này khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, rõ ràng có điều gì đó không ổn.

Vì làm áp tiêu, đi lại nhiều năm nên các tiêu sư cũng khó tránh khỏi chạm mặt mấy thứ đáng sợ, nhưng họ cũng đều có biện pháp đối phó.

“Kéo thùng mực! Dắt chó mực đi!”

m thanh sởn gai ốc vang lên, sợi bông thấm đẫm mực đen nhanh chóng kết thành tấm lưới lớn, chắn ngang con đường phía trước.

Một vài con chó mực rêи rỉ cũng được đưa đến đám đông để chờ đợi.

“Chờ đã, chờ đã, ngươi hiểu lầm rồi.”

Bạch Linh Miễu lo lắng nói, nàng đi qua lưới mực, kéo Nhị Thần vào nhà.

Khi Bạch Linh Miểu đến gần, các lính canh đã lùi lại nắm chặt vũ khí trên tay.

“Nàng ấy là...em gái ta, nàng ấy không có ác ý.”

Bạch Linh Miểu chật vật giải thích. Nhưng hiệu quả cũng không khả quan.

Đúng lúc này, một tên tiêu sư râu xồm xoàm ghé vào tai Triệu Tần nói nhỏ điều gì.

“Sư phụ...Khiêu Đại Thần…”

Nghe được lời nói này của đồ đệ, vẻ mặt của Triệu Tần bắt đầu thay đổi.

Bạch Linh Miểu cảm nhận bầu không khí căng thẳng xung quanh nàng và thở dài bất lực.

“Tiểu Mãn tỷ, chi bằng chúng ta quay về đi.”

Nàng thực sự sợ sẽ làm chuyện xấu với lòng tốt, Bạch Linh Miểu không sợ bản thân bị thương, nàng chỉ sợ nếu Lý sư huynh nhúng tay vào thì sẽ có rắc rối lớn.

Lý sư huynh đã đủ nhiều phiền phức rồi, nàng không muốn vì chuyện của mình lại khiến hắn lo lắng.

Bây giờ rơi vào tình thế này, Tiểu Mãn không còn tâm hơi đâu để ý mục đích nhỏ bé của mình, từ trong lưới mực đi ra, liền chuẩn bị kéo Bạch Linh Miểu rời khỏi tiêu cục.

“Hai vị cô nương!! Xin dừng bước!”

Triệu Tần bước tới như thể đã hoàn toàn thay đổi ý định.

“Chuyện của vợ ta, kính nhờ hai ngươi xuất thủ tương trợ, chỉ cần

có thể khiến vợ ta hồi phục trở lại, điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng!”

“Cái này…”

Hai người nhìn nhau với vẻ vô cùng kinh ngạc, tại sao đối phương lại thay đổi 180 độ như vậy giữa trước và sau.

“Vậy, nếu đã vậy…”

Bạch Linh Miểu vừa mở miệng đã bị Tiểu Mãn đột nhiên tiến lên một bước:

“Chúng ta cần quay về bàn bạc với những sư huynh sư đệ khác.”

Phản ứng bất đồng của đối phương khiến Tiểu Mãn cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên cẩn thận?

Sau hai nén nhang, khi hai người cùng với tất cả huynh đệ lại được mời vào tiêu cục, cách đối xử hiển nhiên khác với vừa rồi.

Toàn bộ tiêu cục đều được chiếu sáng rực rỡ, tất cả tập sự tiêu sư đều đứng thẳng ở đó, chào đón hai người họ.

Triệu Tần dắt họ đi dọc hành lang, bước vào nhà. Vừa dẫn đường, hắn ta vừa quay ngang nói:

“Cô nương, ngươi nói không sai, có một số việc muốn biết phải thử, nếu chưa thử làm sao biết được.”

Bạch Linh Miểu mỉm cười rồi gật đầu với vẻ bồn chồn.

Một phần của sự căng thẳng đương nhiên là phản ứng thái quá của những người ở tiêu cục, và phần khác là vì trừ tà, đây là lần đầu tiên nàng làm điều đó.

Hơn nữa, đối phương lại có thái độ như vậy, nếu bản thân không trị được, chắc hẳn sẽ rất xấu hổ.

Tiêu cục không lớn, một gian phòng nhỏ riêng biệt ở bên trái võ quán trước đây là nơi giam cầm vợ của Triệu Tần.

m thanh “Két két” vang lên, cửa mở ra, trong phòng tối có tiếng kêu thảm thiết.

Một tên thị vệ bên cạnh giơ đèn l*иg trong tay ra, cảnh tượng bên trong lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Căn phòng không lớn, trên tường và mặt đất đều được phủ dày cỏ khô, trông vẫn rất sạch sẽ, hẳn là thường xuyên được quét dọn.

Một bà lão ăn mặc rách rưới, tóc bạc phơ, trên chân xích lại bởi một sợi xích sắt dày cộp rỉ sét, vừa khóc vừa đi loanh quanh trong phòng, hoàn toàn không để ý đến sự chú ý của mọi người.

“Tiện nội đã như thế này từ ba mươi năm về trước, ta thực sự bất lực.”

Khi Triệu Tần nói ra điều này, trên mặt hắn lộ rõ một dấu vết đau đớn.

“Triệu sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Bạch Linh Miểu lo lắng liếc nhìn người phụ nữ với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ phía sau, hít một hơi thật sâu rồi bước đến bên cạnh nàng.

Chương 228: Thỉnh Thần Lặc

Nàng dùng tay cầm lấy chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của đối phương rồi nhẹ nhàng nhấc lên.

Những gì trông như thế nào dưới lớp khăn trùm đầu màu đỏ đã khiến những người tò mò thất vọng vì thực sự còn có một chiếc khăn cô dâu đỏ thêu uyên ương dưới khăn trùm đầu màu đỏ.

Bạch Linh Miểu mím môi, hít sâu một hơi, lấy chiếc khăn trùm lên đầu mình, đưa trống trong tay cho đối phương.

Tiểu Mãn đứng bên cạnh ngăn cản những nhân vật khác xung quanh bằng thanh kiếm trên tay:

“Mau tản ra.”

Cảm thấy bầu không khí khác thường, mọi người trong tiêu cục đều nín thở không dám phì ra hơi nào.

Những chiếc móng tay màu đen gõ nhẹ vào mặt trống. Một giọng nữ sắc bén, thậm chí có chút chói tai phát ra từ phía dưới tấm khăn cô dâu đỏ:

“Thỉnh! Thần! Lặc!!”

…

Ngay khi Thần điệu kéo dài phát ra, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, Đại Thần bắt đầu hát lên Bang Binh Quyết, không giống với Lý Chí, hắn hát như hét, Bang Binh Quyết trong miệng cứ tuôn ra khẩn trương, vồ vập.

“Thùng, thùng, thùng! Hoàng hôn trên núi phía tây, trời âm u. Mọi nhà đều khóa cửa. Thùng, thùng, thùng! Quân tử lên đường về nhà trọ, chim chạy về rừng, hổ về núi…”

Sau một lúc cùng với tiếng trống vang lên, cơ thể Bạch Linh Miểu bắt đầu run lên từng nấc, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ trên đầu cũng rung chuyển như thác nước.

Thân thể của nàng dần dần tan ra, thứ gì đó trông như hình dáng xương sọ một con quái thú trướng lên trong chiếc khăn trùm đầu cô dâu màu đỏ.

“Hôm nay đệ tử thỉnh tiên đồng, xúi quẩy liền ngay giữa căn phòng.”

“Đại phu phía Nam vô tác dụng, tăng ni phía Bắc bất kiến công.”

“Tình thế tuyệt vọng quanh quẩn mãi, lại thỉnh lão tiên đến cưu mang.”

“m dương hoa trứ bát tự khạp, xuyên trứ thất khiếu thập nhị kinh.”

“Ngũ tạng lục phủ khán cá biến, ma phiền lão tiên lai thuyết thanh…”

Cùng với tiết tấu tiếng trống, Bạch Linh Miểu bắt đầu bước vào phòng.

Cảm giác được có người đến gần, đôi mắt của người phụ nữ vốn bị che bởi mái tóc bạc trắng bắt đầu lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, nỗi sợ hãi biến thành nỗi căm thù tột độ:

“Trả con trai lại cho ta!!”

Nàng mở rộng hai tay định lao tới, song cơ thể bị xiềng xích trói lại nên không làm được, nàng cứ như vậy đứng ở đó, dùng hết sức kéo căng.

Một thứ gì đó có cái mũi nhỏ mà dài nâng chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của Bạch Linh Miểu lên, liên tục khịt mũi về phía bà lão, bên dưới phát ra vài tiếng gầm gừ như tiếng dã thú.

“Con trai!!!”

Vẻ mặt của bà lão lại chuyển từ căm hận sang cầu xin:

“Con trai, là lỗi của mẹ, là lỗi của mẹ!!”

Mọi thứ dưới chiếc khăn trùm đầu màu đỏ nhanh chóng co lại, bắt đầu rung chuyển. Một cái đuôi mọc ra dọc theo vạt áo của Bạch Linh Miểu, Đại thần bên ngoài phòng lại đổi một luận điệu khác.

“Nhân hồn quy tại nhân thân thương, mã hồn quy tại mã thân biên.

“Nhân đắc chân hồn cật bão phạn, mã đắc chân hồn năng tát hoan.”

“Bát tiên trác tử địa thượng phóng, tinh đấu kỳ phiên an thượng biên.”

“Ngũ sắc kỳ ngũ sắc phiên, ngũ sắc kỳ phiên hồng bạch thanh lan!”

Cùng với tiếng trống vang lên, Bạch Linh Miểu bắt đầu vây quanh bà lão, bước đi có kết cấu, một vài giấy vàng gấp thành cờ trắng, cắm vào đám cỏ khô trên mặt đất.

Lần này, bà lão đột nhiên bất động, cơ thể đột nhiên ngã xuống đất, không ngừng run rẩy, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Triệu Tần nhìn thấy cảnh tượng này rất đau lòng, nhưng trong tình huống này, hắn không dám hấp tấp xen vào.

Ngay sau đó, tiếng trống trở nên dồn dập, bảy cây nhang tím thắp sáng xuất hiện trên tay Bạch Linh Miểu.

Đầu hương bốc khói nghi ngút, cắm thẳng xuống cổ họng bà lão.

“Khặc!”

m thanh lạnh lẽo ngoài phòng bị hít vào không ngừng vang lên, đến nỗi những tiêu sư đều là người luyện võ, họ thậm chí còn không chớp mắt vì những vết bầm tím bình thường, nhưng lại không thể chịu đựng được pha vừa rồi.

“Ọc…ọc!”

Bà cụ muốn nôn ra, nhưng khăn tay đỏ đã che kín mặt bà.

Ngay khi mọi người đang xem Bạch Linh Miểu sẽ làm gì, một giọng nói trầm ấm vang lên từ xa.

“Tiểu Mãn!! Bạch Linh Miểu!”

Đó là giọng của Lý Hoả Vượng.

Tiếng trống đột nhiên trở nên không ổn định, Thần điệu lại thay đổi.

“Lâm tẩu tống nhĩ tam thông cổ, tống nhĩ cổ động khứ tu tiên!”

“Tống nhĩ nhất lĩnh hựu nhất lĩnh, tống nhĩ nhất sơn hựu nhất sơn!”

“Biệt khiếu đệ mã thụ triết đăng. Nhĩ tái bất tẩu ngã tựu phiến!

Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống thùng thùng ba tiếng rồi dừng lại, hiện tượng kì dị xuất hiện trên người Linh Bạch Miểu cũng trở về bình thường.

Sau khi bình thường trở lại, nàng hiển nhiên đã nghe thấy giọng nói của Lý Hoả Vụong, nàng nhanh chóng cởi bỏ chiếc khăn trùm đầu màu đỏ, bước nhanh ra khỏi phòng.

Đoạt lấy chiếc trống trong tay Đại Thần, đội chiếc khăn trùm đầu màu đỏ lên đầu nàng. Bạch Linh Miểu vội vàng mang theo một nhóm người đến nghênh tiếp Lý Hoả Vượng từ xa.

“Lý sư huynh, ngươi xuống núi sao? Mọi chuyện đều được xử lý xong rồi sao?”

Nàng hỏi với vẻ mặt vui vẻ.

Nàng quan sát tỉ mỉ thấy trên lưng Lý sư huynh mang theo hai thanh kiếm.

“Chà, cũng bình thường. Ta nghe bọn họ nói, ngươi tới đây trừ tà? Thế nào rồi? Ngươi xong chưa?”

Lý Hoả Vượng nói rồi kéo Bạch Linh Miểu, nhìn đám đông phía xa.

Chương 229: Sư Huynh Thật Lợi Hại

“À...không có, ta còn tưởng nàng ấy va phải thứ khác, hóa ra không có gì, ta đã thử nhiều cách mà vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra với nàng ấy.”

Khi bọn họ vừa trở lại nhà, đằng kia Triệu Tần đang cẩn thận đỡ vợ dậy.

Nhẹ giọng gọi vài câu, phát hiện không có hồi âm, Triệu Tần đột nhiên lo lắng nhìn Bạch Linh Miểu.

“Cô nương, vợ của lão phu hiện tại rổ cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Trong giọng nói của hắn ta rõ ràng có tức giận, nhưng đó cũng là

phản ứng bình thường, nhìn thấy vợ mình bị hành hạ như vậy, kết quả vẫn như trước, trong lòng hắn bốc hoả cũng là lẽ đương nhiên.

Nhìn bộ dạng mất trí của bà lão, Lý Hoả Vượng trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói với Bạch Linh Miểu:

“Đi thôi, nếu không chữa được thì đừng chữa. Chúng ta không tiếc gì năm mươi xu.”

“Chờ đã!!”

Miệng Triệu Tần lập tức bật ra hai chữ, toàn bộ người ở tiêu cục bắt đầu nhìn bằng ánh mắt bất thiện.

Lý Hoả Vượng dửng dưng nhìn mọi thứ trước mặt, một tay chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm sau lưng.

“Keng!”

Lưỡi kiếm được rút ra khỏi vỏ dài một tấc, mọi người xung quanh lập tức nổi cơn lên, như thể họ đang ở giữa chiến trường.

Cảm giác không bình thường này khiến Vương Thành Hưng ở bên tái mặt, hắn biết mình gặp rắc rối lớn rồi.

Tại ngoại thường xuyên, hắn có nghe nói qua, có một nhóm cao thủ với sức mạnh thần thông thần bí khó lường. Những người này thiện ác rất khó để phân biệt, gặp phải thì phải ngoan cường, lần này e rằng đã gặp được chính chủ.

“Lý sư huynh! Ngươi đừng như vậy, là lỗi của chúng ta…”

Bạch Linh Miểu vội vàng dùng tay kéo ống tay áo của Lý Hoả Vượng.

Lưỡi kiếm vào vỏ, Lý Hoả Vượng lạnh lùng chuẩn bị quay lưng rời đi.

“Con ơi...Mẹ có lỗi với ngươi…”

Giọng nói này khiến Lý Hoả Vượng đột nhiên dừng lại, quay lại

nhìn bà lão.

Đối phương với bộ dạng này khiến hắn có cảm giác deja vu.

Nhìn thấy đôi bàn tay đẫm máu bởi xiềng xích, trong lòng chợt nao nao một cảm giác không thể giải thích được.

Vẻ mặt của bà lão lại thay đổi, hai tay nhéo chặt cổ Triệu Tần:

“Ngươi trả lại con trai cho ta! Ngươi trả lại con trai cho ta!!”

Lý Hoả Vượng bế Dương tiểu hài bước tới.

“Ta trả! Ta trả con trai cho ngươi!”

Đẩy Triệu Tần ra, Lý Hoả Vượng đẩy Dương tiểu hài đang choáng váng vào vòng tay của bà lão.

Khoảnh khắc ôm lấy Dương tiểu hài, bà lão đột nhiên trở nên trầm mặc, cúi mặt, đưa tay vuốt tóc đối phương.

Lý Hoả Vượng nhìn quanh phòng rồi nói với giọng không hài lòng:

“Tại sao đến cửa sổ cũng không có? Nàng ấy không sợ ở một mình trong bóng tối sao?”

Triệu Tần nhất thời không phản ứng kịp, mọi thứ xảy ra quá nhanh.

“Vợ của lão phu ta đã ra bộ dạng như vậy còn sợ bóng tối sao?”

Lý Hoả Vượng rút ra một thanh kiếm dài khác, cắt đứt sợi dây xích trên tay bà lão một cách dễ dàng.

“Kể cả khi nàng ấy phát điên, không có nghĩa là nàng ấy không thể cảm nhận được gì!! Nàng ấy sẽ sợ, sẽ đau! Nàng sẽ cảm thấy cô đơn khi không có ai ở bên cạnh!”

“Ngươi cho rằng nàng muốn trở thành người như vậy hay sao? Nàng cũng không muốn! Nhưng nàng thật sự không thể chống lại được!”

…

Triệu Tần ở bên cạnh, nghe những lời của Lý Hoả Vượng, hiển nhiên khiến đầu óc hắn trở nên bối rối.

Hắn không thể hiểu đối phương đang nói gì, ngay khi hắn nắm chặt tay và cố nói điều gì đó, một giọng nữ già nua vang lên khiến hắn mất tập trung trong giây lát."

"Ông xã, nhìn xem, con trai của chúng ta đã trở về."

Hắn bàng hoàng quay lại nhìn vợ, ngạc nhiên khi thấy người vợ trúng tà ba mươi năm nay lần đầu tiên trở nên sáng suốt.

"Ngươi...ngươi có nhận ra ta không?"

Triệu Tần chạy đến bên cạnh nàng, nắm tay nàng đầy xúc động.

"Nha đầu, nhìn con trai của chúng ta ngoan như vậy, còn nhỏ đã biết hiểu thảo với mẹ, biết ta thích ăn bánh quẩy mới chiên, sáng sớm liền đã chạy đi mua."

Bà lão vừa nói vừa cắn từ tốn vào vạt áo của Dương tiểu hài bằng hàm răng lung lay.

Ngay sau đó, các đệ tử của Long Đằng tiêu cục đều sửng sốt khi thấy tổng tiêu đầu, người xưa nay luôn nghiêm khắc với mọi người, lại rơi nước mắt.

Triệu Tần bước tới, ôm chầm lấy vợ. Hắn khóc rống lên thất thanh, không kìm nén được:

"Phượng Hà...lão phu có lỗi với ngươi!"

Bên cạnh hắn, Vương Thành Hưng, người đã theo sư phụ từ nhỏ, đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Mặc dù sư phụ của hắn có tính tình nghiêm khắc, nhưng hắn cũng biết đó chỉ là nguỵ trang của hắn ta.

Lúc này, Bạch Linh Miểu đang ở bên cạnh đi đến chỗ Lý Hoả Vượng, khẽ kéo ống tay áo của hắn, ngạc nhiên hỏi:

"Lý sư huynh, ngươi làm thế nào vậy? Ngươi cũng thật là lợi hại quá đi."

Lý Hoả Vượng nhìn cặp vợ chồng già đang ôm nhau trước mặt mình, vẻ mặt vô cùng phức tạp:

“Bệnh lâu thành lương y. Trước đây ở viện, ta cũng từng gặp qua tình huống này. Kỳ thực, ta nhận diện dược vật tinh thần tốt hơn là xác định triệu chứng.

“Vậy nàng bị trúng tà gì?”

Chương 230: Cách Xử Lý

Lý Hoả Vượng khẽ thở dài:

“Nàng ấy không phải trúng tà. Nàng chẳng qua ban đầu chịu kí©ђ ŧђí©ђ quá lớn, không ra ngoài trong một khoảng thời gian, kết quả là bị giam suốt ba mươi năm như thế.”

Nói xong, hắn định đưa Bạch Linh Miểu rời đi khỏi căn phòng thiếu ánh sáng, chưa đi được bao bước đã bị người chặn lại.

Là Triệu Tần với nước mắt lưng tròng, hắn vô cùng kích động, liên tục gập người trước mặt Lý Hoả Vượng:

“Đa tạ ân nhân xuất thủ tương trợ!!”

“Đừng vội cảm ơn, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, đưa nàng ấy ra ngoài, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Lúc này, những gì Lý Hoả Vượng nói như là mệnh lệnh của hoàng đế, lọt vào tai Triệu Tần khiến hắn tuân thủ ngay lập tức.

Người phụ nữ lớn tuổi đã thay quần áo, được đưa đến một căn phòng ngủ sáng sủa, ấm áp, nhưng bà vẫn luôn ôm đứa trẻ trên tay.

Lý Hoả Vượng dặn dò Triệu Tần từ một bên:

“Nếu nàng ấy thích bế thì cứ để nàng bế, dùng tiền thuê mấy đứa nhỏ thay phiên nhau cho nàng ôm, nội tâm của nàng đang tìm kiếm vật thay thế, bù cho quá khứ thiếu sót của mình.”

“Chờ cho đến khi cảm xúc bên trong của nàng ấy gần như được trút bỏ, ngươi có thể tìm một hình nộm để thay thế chúng.”

“Khi hết nắng, hãy đưa nàng ấy ra ngoài phơi nắng nhiều hơn, nắng càng nhiều thì tâm trạng sẽ càng tốt, rất tốt cho sự cải thiện tình hình của bệnh nhân.”

“Nếu thực sự không có ai bên cạnh, ngươi có thể nuôi hai con chó bên cạn nàng, vật nuôi cũng có thể đóng vai trò giúp xoa dịu tâm trí của nàng ấy.”

“Ba mươi năm thực sự cũng khá dài, căn bệnh này can thiệp càng sớm hiệu quả càng cao. Tốt hơn hết ngươi nên tập trung vào việc ổn định bệnh tình.”

Lý Hoả Vượng dừng lại một hồi, nhớ lại những gì bác sĩ Lý đã nói với người nhà của những bệnh nhân khác, rồi nói lại những chi tiết khác chi Triệu Tần.

“Ta chỉ nhớ như vậy, ngươi cứ thử đi, dù sao cũng tốt hơn là bị nhốt trong phòng tối. Sau này nhớ đừng nhốt, cũng đừng trói bằng xích, nàng ấy đã bệnh thế này rồi, càng trói chỉ càng nghiêm trọng hơn.”

Triệu Tần nhìn vợ mình đang yên lặng ngồi đó, trong ánh mắt tràn đầy niềm nỗi xúc động. Hắn liên tục nói:

“Được, ta sẽ ghi nhớ rõ.”

Ba mươi năm như thế mà vợ vẫn còn có thể nhận thức được mình, có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Giờ phút này, trong mắt hắn Lý Hoả Vượng như một Y Tiên tại thế!

“Được rồi, không có việc gì cứ vậy đi, bọn ta quay về, ngày mai còn phải lên đường.”

Ngay khi Lý Hoả Vượng rời đi, Triệu Tần liền dang tay ngăn cản, giọng nói cất lên run rẩy nói với đệ tử:

“Nguyên Hổ! Đến Đông phú lầu bày yến tiệc! Đại tiệc!”

Để bày tỏ sự chân thành, Triệu Tần sử dụng hết tất cả vốn liếng.

Tửu lâu tốt nhất thị trấn này hoàn toàn được phủ đầy bởi Long Đằng tiêu cục, mở tiệc chiêu đãi nhóm người Lý Hoả Vượng.

Yến tiệc xa hoa nhất trong tửu lâu, không thể đem đại sảnh ra sánh bằng. Tất cả các loại thức ăn khiến ai trông cũng mòn con mắt. Gà kho hoa quả, cá kho tộ, thịt kho tàu hấp, canh hoa hoè…

Đặc biệt là món heo sữa quay ở giữa bàn, miếng thịt mềm béo chín vàng giòn, mùi hương đậm đặc của nước sốt toả ra xung quanh, dưới ánh nến, dầu mỡ ánh lên bóng loáng, hương thơm ngào ngạt xộc thẳng vào lỗ mũi.

Không chỉ người, ,à đến Man Đầu cũng ngồi xổm bên chân Lý Hoả Vượng, hăng hái le lưỡi chờ đợi những mẫu xương thừa.

Lý Hoả Vượng ngồi ở ghế chính không thèm để ý đến chuyện này, hắn nghe Xuân Tiểu Mãn đang ở bên cạnh nói những chuyện không đâu vào đâu.

“Lần sau, những chuyện thế này phải hỏi ta trước, đừng hành động hấp tấp, cũng đừng khiến Bạch Linh Miểu bị liên luy.”

Lý Hoả Vượng nói.

Những chuyện như này phải xử lý hoàn hảo, nếu không xử lý dứt điểm sẽ lại gây thêm phiền toái.

Xuân Tiểu Mãn dừng lại một lúc, tựa hồ muốn giải thích điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu không giải thích gì:

“Vâng, Lý sư huynh.”

Nhìn thấy Triệu Tần đã thay một bộ trang phục chỉnh tề, hắn cùng một nhóm đệ tử đi lên cầu thang gỗ, Lý Hoả Vượng ngồi lại ngay ngắn.

Đôi mắt nóng rực nghênh đón, Triệu Tần không nói gì, chỉ rót một ly rượu đầy, hướng về phía Lý Hoả Vượng liền ba chén.

“Triệu tiêu đầu, khách khí, chuyện nên làm, chẳng qua là thấy

không vừa mắt mà thôi, hãy để mọi người ngồi xuống.

Lý Hoả Vượng đầu tiên cầm đũa gắp một miếng gà, khi thấy các tiêu sư đều động đũa, hắn ta cho vào miệng và nháy mắt với những người khác.

Bọn họ không đợi được lâu đã lần lượt di chuyển đũa, thừa dịp các tiêu sư sợ hãi trước sự xuất hiện của họ, tốc độ của các loại rau trên bàn trở nên ít đi đáng kể.

Cầm miếng đùi gà lên cắn một miếng, Lý Hoả Vượng liền ném xuống gầm bàn.

“n nhân, đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Hôm nay ngươi cứu vợ ta cũng là cứu ta! Ngày mai đến quý phủ sẽ nhận được hậu lễ, ngươi chớ từ chối!”

Chương 231: Phiền Phức

Sau khi uống xong, mũi của Triệu Tần đỏ lên, rõ ràng hắn ta đã nói quá nhiều.

“Hơn nữa, nếu sau này ân nhân có khó khăn gì, Long Đằng tiêu cục nhất định sẽ hết sức giúp đỡ!”

Nói xong, hắn ta uống thêm ba ly rượu với Lý Hoả Vượng.

Vừa định rót đến ly thứ tư, Lý Hoả Vượng đã dùng đũa giữ lấy.

“Triệu Tần, đừng uống nhiều rượu, uống say rất khó nói chuyện. Thật ra, ta đây thực sự có chuyện muốn làm phiền ngươi.”

“Vì ngươi đang kinh doanh tiêu cục, tiêu sư đều là thân thủ không tồi, nhưng có kiếm pháp nào hay không?”

Cái này không đơn thuần vì Xuân Tiểu Mãn. Cũng là vì bản thân.

Vừa mới nhận được một thanh kiếm tốt từ sư thái, tất nhiên không thể sử dụng nếu thiếu kiếm pháp, dù có là một thanh kiếm tốt, cũng không thể cầm nó vung vẩy như đốt lửa được, đúng không?

Vì đối phương đã lên tiếng, không có lý do gì để hắn không đề cập tới.

…

“Kiếm pháp? Có!"

Triệu Tần nghe vậy bèn trả lời chắc như đinh đóng cột.

"Dù trong tiêu cục có khá ít người dùng kiếm, nhưng chỉ cần ân công mở lời, nếu thật sự không có thì ta cũng sẽ nghĩ cách khác kiếm nó về cho ngươi!"

Lý Hỏa Vượng bưng chén rượu trong tay lên cụng nhẹ vào mép chén của đối phương.

"Vậy thì xin đa tạ Triệu tiêu đầu."

Sau khi đã uống kha khá, bầu không khí trong yến tiệc cũng nóng dần lên. Mọi người bắt đầu đi lại kính nhau vài ly, cười nói vui vẻ. Vô cùng náo nhiệt.

Kì thực Lý Hỏa Vượng không hề thích bầu không khí như thế này. Thấy mọi người đã ăn gần xong, Lý Hỏa Vượng chuẩn bị đứng dậy lùi đi.

Đúng lúc này, Cẩu Oa bưng một cốc trà nóng đến rồi đặt trên mặt bàn trước mặt hắn.

Hắn liếc Triệu Tần bên cạnh Lý Hỏa Vượng rồi ghé sát vào tai hắn nói:

"Lý sư huynh, chẳng phải trước kia Bạch sư muội vẫn luôn nói rằng chúng ta vào đây để tìm một kế sinh nhai kiếm tiền ổn định chút chứ không có ý định đi ra mà?"

"Ừ, sao thế?"

Đúng là Bạch Linh Miểu từng ca thán về chuyện này không chỉ một lần, lỗ hai hắn sắp ừ đến nơi rồi.

Cẩu Oa mặt mày hớn hở nói:

"Ngươi xem bây giờ chúng ta khác nào vớ được cục vàng không, chúng ta có thể nhờ họ dạy cách áp tiêu rồi trở thành tiêu sư!"

"Đằng nào chúng ta cũng đi tiếp đến Lương Quốc, trên đường đi có thể tranh thủ tiếp nhận một số đơn hàng thuận đường. Vừa đi đường vừa kiếm tiền đúng là một mũi tên trúng hai đích!"

"Hơn nữa ngươi để ý chút, những người này mời chúng ta ăn biết bao sơn hào hải vị chứng tỏ nghề này phải kiếm được kha khá tiền. Những đồng tiền như vậy chúng ta cũng có thể kiếm được mà!"

Lý Hỏa Vượng hơi bất ngờ nhìn Cẩu Oa, trong chuyện kiếm tiền thì tên này hóa ra lại thông minh sáng lạn phết. Nhưng hắn cũng nói không sai, việc này bọn họ thực sự có thể làm được.

Số tiền kiếm được từ việc áp tiêu ngoài dùng để trang trải lộ phí ra thì còn có thể gửi cho Tĩnh Tâm sư thái. Dù sư thái chỉ thuận miệng yêu cầu ba vạn lượng hoàng kim nhưng nàng tặng cho hắn lễ vật lớn như vậy mà hắn không đền đáp chút gì thì không thỏa đáng cho lắm.

Hắn không muốn nợ người khác, càng không muốn nợ người duy nhất giơ tay ra giúp đỡ mình.

Khi Lý Hỏa Vượng nói chuyện này với Triệu Tần, hắn không ngần ngại mà đồng ý luôn.

"Được thôi! Lý lão đệ đã muốn vào nghề thì để ta bảo kê cho ngươi! Chỉ cần ngươi có thư bảo kê của ta thì đến tiêu cục nào cũng nhận được đơn hàng, cực kì uy tín!"

Nhưng vừa thề non hẹn biển dứt lời thì hắn lại bắt đầu thủ thỉ khuyên can.

"Nhưng mà lão đệ à, thực ra áp tiêu cũng không dễ dàng như lời đồn đâu. Các tiêu sư ở tiêu cục có một câu cửa miệng như này: Tam phần bảo bình an."

"Tam phần bảo bình an nghĩa là: gương mặt mỉm cười ba phần, phàm có chuyện phải nhường ba phần lí, rượu trên bàn chỉ uống ba phần."

"Người ngoài nhìn vào có thể sẽ cảm thấy tiêu sư áp được tiêu là nhờ võ nghệ cao cường. Nhưng thực ra điều đó chỉ đúng một nửa thôi, nửa còn lại là nhờ vào các mối quan hệ từ trên xuống dưới, cực kì phiền phức."

Mặt Triệu Tần ửng hồng, hắn nâng chén rượu lần nữa rồi cúi đầu uống một hơi, sau cùng, hắn lấy tay lau miệng.

"Lý lão đệ, nếu ngươi đang thật sự thiếu ngân lượng thì cứ nói với ta một câu, ngươi cần bao nhiêu ta cho bấy nhiêu!"

Dù hắn nói với vẻ kiên quyết là vầy, song Lý Hỏa Vượng hiểu, lời này không nên coi là thật.

Bất cứ thứ gì cũng có cái giá của nó. Dù quả thật bản thân đã cứu

thê tử của hắn nhưng suy cho cùng cũng không cứu được một cách trọn vẹn mà chỉ là xoay chuyển tình thế thôi.

Nhờ hắn tìm giúp cuốn kiếm pháp và dẫn vào nghề áp tiêu còn được, nhưng nếu thực sự để hắn tán gia bại sản thì đúng là quá đáng rồi.

"Triệu tiêu đầu khách khí rồi, ta cảm thấy tự mình bươn chải vẫn hơn."

Sau vài lần thoái thác, cuối cùng Triệu Tần chỉ đành thở dài:

"Thôi vậy, nếu ý Lý lão đệ đã quyết, vậy thì được thôi. Mai ngươi vào tiêu cục, ta sẽ đích thân dạy lão đệ đối thiết khẩu."

Chương 232: Thiết Khẩu

"Thiết khẩu? Thiết khẩu là gì?"

"Thiết khẩu là từ lóng trên giang hồ, ý chỉ nếu bắt gặp sơn tặc hay thổ phỉ thì ngươi phải đối phó được."

“Ra là vậy.”

Lý Hỏa Vượng vừa nâng chén lên thì bỗng nhớ ra chuyện gì đó.

"Vậy Triệu tiêu đầu, tịnh kiên tử, súy cá mạn* nghĩa là gì?"

(*Xem lại chương 71)

Đây là câu mà bọn thủy phỉ nói với hắn trong lần đụng độ trên hồ lần trước. Bây giờ nghĩ lại, đây rất có thể cũng là từ lóng.

"Tịnh kiên tử nghĩ là huynh đệ, súy cá mạn thì nghĩa là nêu họ xưng tên cửa ngươi." Triệu Tần giải thích.

„vậy nếu như không đối phó được thì sao?"

"Đến thiết khẩu còn không đối phó được thì hầu như đều là người

ngoài nghề rồi. Đại đa số Kháng Hắc Kỳ đều sẽ thẳng tay hạ thủ luôn."

"Ra là vậy."

Lý Hỏa vượng cầm đũa khua khoắng như đang suy tư điều gì đó.

Lúc này, Cẩu Oa bên cạnh bắt đầu chen lời nói:

"Tổng tiêu đầu, thực ra không đối thiết khẩu cũng không làm sao phải không? Dù sao cái đám phá dân hại nước ấy cũng không gây được khó khăn gì với bọn ta, chẳng phải chỉ cần giết sạch chúng là xong sao?"

"Cái đám phá dân hại nước?"

Triệu Tần nghe Cẩu Oa nói dứt lời bèn khịt mũi coi thường.

"Ngươi tưởng rằng tất cả thổ phỉ sơn tặc đều chỉ là một đám người xấu tụ tập lại với nhau rồi cùng đi cướp ư? Thứ râu mơ rễ má sâu bên trong bọn chúng mói là cái cực kì lằng nhằng nhé!"

Lời nói vừa rồi đã khơi dậy sự húng thú của Lý Hỏa vượng.

"Xin Triệu tiêu đầu hãy nói rõ hơn nữa."

Chỉ trong vỏn vẹn vài tháng từ lúc rời Thanh Phong Quan đến giò mà hắn đã chạm trán phải nhũng hai băng cướp khác nhau.

Nếu không nằm ngoài dự đoán thì sắp tới có thể sẽ gặp phải nhiều hơn nữa. vì vậy trong lĩnh vực này phải nắm rõ nhiều hon mới được.

Nhũng tiêu sư thường xuyên đi đường xa chắc chắn rất hiểu biết về vấn đề này.

"Lão phu phải thừa nhận rằng, một số bọn lưu phỉ thực ra chẳng có tài cán gì. Nhung bên trong Lục Lâm này không chỉ có bè lũ Kháng Hắc Kỳ này đâu, còn có những băng khác nữa, to có mà nhỏ cũng có luôn."

"Không nói đến đám chuột nhắt trên Đông Ất Sơn và Nam Bá Thiên

của Tây Đại Hoang, nhưng phàm là những đám có thể hô ra tên thì đều khó nhằn cả đấy."

"Chiếm sơn xưng vương không phải chỉ để nói cho vui đâu, nơi nào cũng có mấy ngàn anh em huynh đệ dưới tay chúng đó.„

Triệu Tần nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp:

"Mấu chốt là còn có một câu nói như thế này: "Dưỡng phỉ tự trọng", sau lung chúng chưa chắc đã không liên quan đến mấy vị quan phía trên đâu."

"Hơn nữa đùng coi thường lúc này chúng là cướp, chẳng may ngày nào đó bị thu phục thì lúc đó chúng lại cải tà quy chính rồi."

"Bao nhiêu quan hệ như vậy ngươi hiểu được bao nhiêu? Ngươi định không xem xét đối phương thế nào để áp tiêu? Thế mà cũng muốn làm nghề này? Phàm là việc gì trên đời cũng đều cần quy tắc của nó, quy tắc của Lục Lâm cũng là quy tắc mà thôi."

Nhờ sự giải thích tận tình của Triệu Tần mà Lý Hỏa vượng đã dần hiểu ra một góc khuất của thế giới bí ẩn ấy.

Lý Hỏa vượng nhớ lại dàn tế đàn của đám thủy phỉ lần trước, hắn đắn đo giây lát rồi cất lời hỏi:

"Trong số đám cướp đường này liệu có cao nhân nào biết dùng tiên thuật tà thuật không?"

Tuy giờ đây hắn không còn sợ thổ phỉ thông thường nữa nhưng thế gian này nào có chuyện đơn giản như vậy.

Đến đám thủy phỉ nhỏ bé trong hồ Cỏ Lau còn biết cách lợi dụng "Đại Thiên Lục" không biết chui từ đâu ra để bành chướng một phương.

Trong những bảng sơn tặc lớn hơn thì cũng khó bảo đảm sẽ không có thứ gì đó còn lợi hại hơn thế.

Hắn vừa dứt lời, không khí của tiệc rượu bỗng trở nên lạnh lẽo.

Sự căng thẳng hiện rõ trên gương mặt của tùng vị tiêu sư đã nói

cho Lý Hỏa vượng biết đáp án.

Triệu Tần do dự một hồi rồi thở dài nói:

„vậy nên mới nói, phàm là có chuyện đều phải tuân theo quy tắc, chẳng ai biết được phía sau những đám thổ phỉ thủy phỉ kia rốt cuộc là gia tộc nào.”

"Dù trong Ngự Lâm Quân có Giám Thiên Ti, nhưng đến Long Ỷ dưới mông Đương Kim Thánh Thượng còn ngồi không vững thì hơi đâu mà lo những chuyện này."

"Có những chuyện mà đám phàm phu tục tử như chúng ta không nên can dự vào đâu.” Triệu Tần mượn men rượu lải nhải nói vói Lý Hỏa vượng rất nhiều, như thể muốn nhân cơ hội này gạt đi ý định trở thành tiêu sư của Lý Hỏa vượng.

Nhưng tâm trí của Lý Hỏa vượng hoàn toàn không nằm ở đây, hắn đã bị một từ trong câu nói vừa rồi của đối phương thu hút hết sự chú ý.

"Triệu tiêu đầu, vừa rồi ngươi có nói Giám Thiên Ti là cái gì?"

Dù đã đến đây được vài tháng nhưng những chuyện này là lần đầu tiên hắn nghe nói đến.

vừa hay có thể nhân cơ hội này tìm hiểu một chút.

"Giám Thiên Ti ấy hả, nghe nói trong đó có một số những cao nhân được hoàng đế thờ cúng. Nếu như nơi nào đó xảy ra một số chuyện liên quan đến tà tính mà sai nha và thủ quân cũng không giải quyết được thì sẽ giao cho họ làm."

chương 71)

Đây là câu mà bọn thủy phỉ nói với hắn trong lần đu.ng độ trên hồ lần trước. Bây giờ nghĩ lại, đây rất có thể cũng là từ lóng.

"Tịnh kiên tử nghĩ là huynh đệ, súy cá mạn thì nghĩa là nêu họ xưng tên của ngươi."

Triệu Tần giải thích.

"Vậy nếu như không đối phó được thì sao?"

"Đến thiết khẩu còn không đối phó được thì hầu như đều là người ngoài nghề rồi. Đại đa số Kháng Hắc Kỳ đều sẽ thẳng tay hạ thủ luôn."

"Ra là vậy....."

Lý Hỏa Vượng cầm đũa khua khoắng như đang suy tư điều gì đó.

Lúc này, Cẩu Oa bên cạnh bắt đầu chen lời nói:

"Tổng tiêu đầu, thực ra không đối thiết khẩu cũng không làm sao phải không? Dù sao cái đám phá dân hại nước ấy cũng không gây được khó khăn gì với bọn ta, chẳng phải chỉ cần giết sạch chúng là xong sao?"

"Cái đám phá dân hại nước?"

Triệu Tần nghe Cẩu Oa nói dứt lời bèn khịt mũi coi thường.

"Ngươi tưởng rằng tất cả thổ phỉ sơn tặc đều chỉ là một đám người xấu tụ tập lại với nhau rồi cùng đi cướp ư? Thứ râu mơ rễ má sâu bên trong bọn chúng mới là cái cực kì lằng nhằng nhé!"

Lời nói vừa rồi đã khơi dậy sự hứng thú của Lý Hỏa Vượng.

"Xin Triệu tiêu đầu hãy nói rõ hơn nữa."

Chỉ trong vỏn vẹn vài tháng từ lúc rời Thanh Phong Quan đến giờ mà hắn đã chạm trán phải những hai băng cướp khác nhau.

Nếu không nằm ngoài dự đoán thì sắp tới có thể sẽ gặp phải nhiều hơn nữa. Vì vậy trong lĩnh vực này phải nắm rõ nhiều hơn mới được.

Những tiêu sư thường xuyên đi đường xa chắc chắn rất hiểu biết về vấn đề này.

"Lão phu phải thừa nhận rằng, một số bọn lưu phỉ thực ra chẳng

có tài cán gì. Nhưng bên trong Lục Lâm này không chỉ có bè lũ Kháng Hắc Kỳ này đâu, còn có những băng khác nữa, to có mà nhỏ cũng có luôn."

"Không nói đến đám chuột nhắt trên Đông Ất Sơn và Nam Bá Thiên của Tây Đại Hoang, nhưng phàm là những đám có thể hô ra tên thì đều khó nhằn cả đấy."

"Chiếm sơn xưng vương không phải chỉ để nói cho vui đâu, nơi nào cũng có mấy ngàn anh em huynh đệ dưới tay chúng đó."

Triệu Tần nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp:

"Mấu chốt là còn có một câu nói như thế này: "Dưỡng phỉ tự trọng", sau lưng chúng chưa chắc đã không liên quan đến mấy vị quan phía trên đâu."

"Hơn nữa đừng coi thường lúc này chúng là cướp, chẳng may ngày nào đó bị thu phục thì lúc đó chúng lại cải tà quy chính rồi."

"Bao nhiêu quan hệ như vậy ngươi hiểu được bao nhiêu? Ngươi định không xem xét đối phương thế nào để áp tiêu? Thế mà cũng muốn làm nghề này? Phàm là việc gì trên đời cũng đều cần quy tắc của nó, quy tắc của Lục Lâm cũng là quy tắc mà thôi."

Nhờ sự giải thích tận tình của Triệu Tần mà Lý Hỏa Vượng đã dần hiểu ra một góc khuất của thế giới bí ẩn ấy.

Lý Hỏa Vượng nhớ lại dàn tế đàn của đám thủy phỉ lần trước, hắn đắn đo giây lát rồi cất lời hỏi:

"Trong số đám cướp đường này liệu có cao nhân nào biết dùng tiên thuật tà thuật không?"

Tuy giờ đây hắn không còn sợ thổ phỉ thông thường nữa nhưng thế gian này nào có chuyện đơn giản như vậy.

Đến đám thủy phỉ nhỏ bé trong hồ Cỏ Lau còn biết cách lợi dụng "Đại Thiên Lục" không biết chui từ đâu ra để bành chướng một phương.

Trong những băng sơn tặc lớn hơn thì cũng khó bảo đảm sẽ không

có thứ gì đó còn lợi hại hơn thế.

Hắn vừa dứt lời, không khí của tiệc rượu bỗng trở nên lạnh lẽo.

Sự căng thẳng hiện rõ trên gương mặt của từng vị tiêu sư đã nói cho Lý Hỏa Vượng biết đáp án.

Triệu Tần do dự một hồi rồi thở dài nói:

"Vậy nên mới nói, phàm là có chuyện đều phải tuân theo quy tắc, chẳng ai biết được phía sau những đám thổ phỉ thủy phỉ kia rốt cuộc là gia tộc nào."

"Dù trong Ngự Lâm Quân có Giám Thiên Ti, nhưng đến Long Ỷ dưới mông Đương Kim Thánh Thượng còn ngồi không vững thì hơi đâu mà lo những chuyện này."

"Có những chuyện mà đám phàm phu tục tử như chúng ta không nên can dự vào đâu."

…

Triệu Tần mượn men rượu lải nhải nói với Lý Hỏa Vượng rất nhiều, như thể muốn nhân cơ hội này gạt đi ý định trở thành tiêu sư của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng tâm trí của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không nằm ở đây, hắn đã bị một từ trong câu nói vừa rồi của đối phương thu hút hết sự chú ý.

"Triệu tiêu đầu, vừa rồi ngươi có nói Giám Thiên Ti là cái gì?"

Dù đã đến đây được vài tháng nhưng những chuyện này là lần đầu tiên hắn nghe nói đến.

Vừa hay có thể nhân cơ hội này tìm hiểu một chút.

"Giám Thiên Ti ấy hả, nghe nói trong đó có một số những cao nhân được hoàng đế thờ cúng. Nếu như nơi nào đó xảy ra một số chuyện liên quan đến tà tính mà sai nha và thủ quân cũng không giải quyết được thì sẽ giao cho họ làm."

Chương 233: Uống Rượu

Lý Hỏa Vượng không hề bất ngờ trước chuyện này. Để Tứ Tề triều đình vững chắc được như ngày hôm nay thì chắc chắn phải có nơi nào đó chuyên xử lý những việc yêu ma quỷ quái kiểu này.

Chỉ là không rõ những người này được rèn luyện đặc biệt trong cung hay là thu phục từ ngoài vào thôi.

Lý Hỏa Vượng im lặng không nói gì, Triệu Tần tiếp tục:

"Dù nói vậy nhưng những cái khác họ cũng có lúc không đáng tin chút nào."

"Ví dụ nhé, bốn năm trước có một thị trấn nọ không rõ vì sao mà toàn bộ đều bị diệt sạch."

"Chậc..chậc..chậc, mấy chục mạng người mà chết sạch chỉ trong một đêm."

Triệu Tần nói đến đây liền bắt đầu khóc thút thít mà không hề để ý đến những ngón tay của Lý Hỏa Vượng đã nắm chặt chén rượu đến mức trắng bệch.

Vương Thành Hưng ở bên cạnh cũng cất lời nói:

"Chuyện này ta cũng nghe qua, nghe nói thảm lắm, tất cả nạn nhân đều chết không toàn thây."

"Sao chúng có thể ra tay dã man như thế chứ! Lẽ nào chúng không được cha mẹ sinh ra hay sao? Không bằng cả con súc sinh nữa!"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng có thể thấy hình ảnh Khương Anh Tử dữ tợn tiến đến áp sát vào người mình.

"Thấy chưa! Nhìn xem người khác nói gì về ngươi kìa! Loại người như ngươi sao vẫn có thể sống nhăn răng được cơ chứ! Sao ngươi không chết quách đi cho rồi!"

L*ng ngực Lý Hỏa Vượng bắt đầu nhấp nhô ngày một nhanh.

Người khác có thể không để ý tới nhưng Bạch Linh Miểu đã phát giác ra điều kì lạ của Lý Hỏa Vượng.

Nàng lặng lẽ đổi vị trí với Tiểu Mãn sau đó lắc nhẹ tay Lý Hỏa Vượng:

"Lý sư huynh, ngươi không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn Triệu Tần:

"Triệu tiêu đầu, chúng ta cứ nói chuyện quốc sự đi. Những vệc này không phải là chuyện mà đám thấp cổ bé họng như chúng ta nên bàn tán đâu."

"Đúng đúng đúng! Việc của các ông lớn thì các người đi mà lao tâm khổ trí. Uống rượu uống rượu! Ta thay Tiện Nội kính Lý lão đệ một ly!"

"Uống rượu, uống rượu!"

Lý Hỏa Vượng cầm cả vò rượu lên đổ thẳng vào miệng mình.

Thực ra Lý Hỏa Vượng không biết uống rượu, rượu trắng thì càng không trụ nổi.

Tối hôm ấy, hắn không biết bản thân đã say từ lúc nào nữa.

Hắn chỉ thấy rằng cảm giác say khướt đó rất thoải mái, không cần lo nghĩ bất cứ điều gì, cũng chẳng cần phiền não vì chuyện gì nữa.

"Lý Hỏa Vượng...Lý Hỏa Vượng!"

Nghe thấy tiến gọi, Lý Hỏa Vượng choàng tỉnh giấc khi đang chìm sâu trong giấc mộng, hắn thấy một đôi mắt tràn đầy thù hận đang nhìn chằm chằm vào mắt mình, đó chính là Khương Tử Anh.

Choàng tỉnh khỏi giấc mộng vừa rồi, hắn giật mình trước hình ảnh thiếu nữ toàn thân nhuốm máu, tay chân đứt rời hiện ra trước mắt mình.

Nhưng Lý Hỏa Vượng đã sớm quen với điều này rồi, hắn nhìn về phía Đan Dương Tử đang lơ lửng trên trần nhà rồi vịn hai tay vào

thành giường ngồi dậy.

Hắn mặc trên mình một thân đơn y, ngay khi hắn vừa bước xuống giường liền xây sẩm mặt mày ôm chặt lấy đầu rồi ngồi trở lại giường.

"Quả nhiên vẫn không uống được rượu mà....."

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng được chiêm nghiệm nỗi thống khổ của cơn say rượu, hoặc cũng có thể là do khả năng cảm ứng đã ưng lên.

"Kẽo…kẹt."

Có người từ ngoài đẩy cửa bước vào. Bạch Linh Miểu hai tay bưng chậu đồng đi từ ngoài vào.

Bắt gặp Lý Hỏa Vượng đang ngồi bên mép giường với hai tay ôm chặt đầu và gương mặt đau khổ, nàng rảo bước thật nhanh ồi đặt chậu đồng lên giá gỗ.

Tiếng nước ào ào vang lên, sau khi vắt kiệt nước từ miếng khăn mặt, nàng bước đến dùng một tay đỡ lấy gáy của Lý Hỏa Vượng, tay còn lại nhẹ nhàng lạ mặt cho hắn.

Đương lúc nàng đang lau cổ cho mình, Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc với mình hỏi:

"Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Vẫn đang ở trong tiêu cục, Triệu tiêu đầu nói với ta rằng, đợi ngươi tỉnh rồi cũng không cần vội vàng rời đi. Hắn đã phái người đi tìm kiếm phổ rồi."

Lý Hỏa Vượng liếc hai thanh kiếm đặt cùng bộ đạo bào màu đỏ cùng mình, hắn gật đầu.

Bạch Linh Miểu dường như có thần giao cách cảm và biết Lý Hỏa Vượng đang nghĩ gì.

Nàng bước đến đặt thanh trường kiếm ấy vào tay Lý Hỏa Vượng.

Lần là đầu tiên Lý Hỏa Vượng nâng thanh kiếm lên quan sát nó kĩ càng kể từ khi hắn có được nó.

Cả thanh kiếm dài ba tấc hai, rộng bằng nửa ngón tay, lưỡi kiếm ánh lên màu hơi tối. Phần chuôi kiếm màu đen được điểm thêm những dải màu tím đậm dài hơn một tấc.

Phần chuôi kiếm còn có hoa văn những loài thú nhe nanh múa vuốt vô cùng dữ tợn, dùng tay mò dần lên phía trên còn có cảm giác như ngón tay bị thứ gì đó cào xước.

Nếu chỉ nhìn sơ qua, thanh gươm này trông vô cùng tầm thường, hoàn toàn không giống với thần binh lợi khí chút nào.

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm một hồi, cuối cùng hắn vẫn không rút gươm gươm ra thử.

Chưa nói đến đổng tĩnh khi dùng thanh gươm này, nếu chỉ xét về phần nhìn thôi đã hoàn toàn khác rồi.

Chương 234: Lý Sư Huynh

Không rõ vì sao mà thứ này mang lại cho hắn một cảm giác rất giống với "Đại Thiên Lục".

"Dù sư thái nói rằng thanh gươm này sẽ không mang lại cho ta bất kì sự uy hiếp nào, nhưng ta thấy rằng tốt nhất vẫn nên hạn chế rút gươm khỏi vỏ thì hơn."

"Lý sư huynh, ngươi có thể đi lại được không? Nếu không đi được thì bữa sáng ta mang đến phòng giúp ngươi nhé!"

"Không cần đâu, ta nguôi nguôi một chút là đỡ ấy mà. Giờ đây không còn Đan Dương Tử cản trở nữa, chúng ta có thể từ từ từng bước một."

Vừa dứt lời, trên trần nhà truyền đến ba hồi tiếng cười của gã người tàn phế đang lơ lửng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên liền thấy ba cái đầu của sư phụ mình

đang nhìn chằm chằm bản thân, ánh mắt tràn đầy sự mỉa mai.

"Ngươi cười cái gì!"

"Lý....Lý sư huynh?"

Bạch Linh Miểu nhìn lên trần nhà trống không rồi lại nhìn Lý Hỏa Vượng, trong lòng dấy lên một ta bất an.

"Không có gì, chúng ta xuống ăn đi."

Tay phải Lý Hỏa Vượng bá vào vai nàng, lảo đảo ra khỏi phòng.

Khi hắn ra ngoài, trời đã sáng từ bao giờ.

Cả tiêu cục dù là tiền viện hay hậu viện đều bắt đầu hối hả trở lại.

Dường như Triệu Tần đã dặn dò gì đó từ trước, trên đường đi, tất cả những người gặp Lý Hỏa Vượng đều kính cẩn cúi mình hành lễ.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng khẽ lướt qua trụ gỗ phía bên phải và nhìn về phía luyện võ trường đằng xa đang vô cùng huyên náo.

Ở đó có Cẩu Oa, Cao Trí Kiên, Xuân Tiểu Mãn, Tôn Bảo Lộc đang tỷ thí gì đó với các tiêu sư.

"Họ đang làm gì thế?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Lúc đầu Cẩu Oa đề nghị để họ chỉ điểm một chút, sau đó những người khác cũng qua hóng hớt thành ra như bây giờ đó."

"À, biết cách tranh thủ thật đấy. Đúng rồi, lát nữa ngươi quay lại nhà trọ một chuyến đi, nói với Lữ Ban Chủ một tiếng, kẻo hắn không thấy mọi người đâu lại tưởng chúng ta bỏ rơi hắn ở lại."

"Được, ta biết rồi."

Lý Hỏa Vượng ngẩng mặt lên nhìn Đan Dương Tử, sau đó nghĩ một hồi rồi hỏi:

"Bên phía Tiên Gia không gặp phiền phức gì chứ?"

Đôi mắt Bạch Linh Miểu khẽ lay động.

"Không có? Lý sư huynh, sao ngươi lại hỏi vậy?"

"Không có thì tốt. Nếu có thì nhớ báo cho ta. Nhớ kĩ, ngươi không phải Lý Chí, nếu thật sự có việc gì đó thì ta sẽ nghĩ cách giải quyết."

"Ừ, được."

Xung quanh yên tĩnh trở lại, hai người vừa hưởng thụ cảm giác yên bình hiếm có này vừa từ từ đi về phía nhà bếp.

Khoảng thời gian này họ lúc nào cũng phải đi đường, hiếm khi được rảnh rang như vậy.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng tựa vào l*иg ngực Lý Hỏa Vượng, trong lòng nàng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

"Có việc gì nhất định không được giấu ta. Cho dù khó đến đâu thì chúng ta cũng có thể cùng nhau nghĩ cách. Dù sao thì, bây giờ ta...chỉ còn lại mỗi mình ngươi thôi."

“Ừ...”

…

“Ăn...Ăn...Ăn...”

Nhìn Cao Trí Kiên lắp ba lắp bắp nói một hồi, mãi mà chưa xong chữ ăn, Lý Hỏa Vượng uể oải thở dài.

Hắn giơ tay ra lấy lại hai quyển sách từ trong đôi tay to lớn của đối phương.

"Được rồi, ngươi hết việc rồi đấy, ngươi đi đi."

Sau khi Cao Trí Kiên ấm ức rời đi, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn vào hai quyển sách trong tay.

Một trong hai quyển là sách giấy bình thường, cuốn còn lại được bọc bằng sáp mờ.

Cuốn được bọc bằng sáp mờ là cuốn Hỏa Áo Chân Kinh mà trước kia Khương Tử Anh đưa hắn, bên cạnh là phần dịch văn mà nàng ta viết.

Hỏa Áo Chân Kinh là một món bảo bối rất được. Cho dù quá trình trị thương có đau khổ vạn phần, nhưng không may sau này trên đường đi gặp phải sự cố nào đó thì thứ này có thể cứu cả mạng người.

Món bảo bối tốt như thế này mà không luyện thành thạo thì thật đáng tiếc.

Nhưng với trình độ của Lý Hỏa Vượng hiện giờ đã gần như là mù chữ rồi, đừng nói đến đống kí tự trong Chân Kinh, đến phần dịch văn được viết ra hán cũng không hiểu nổi.

"Cứ đã này cũng phải cách, dù sao cũng khổng thể làm một kẻ mù chữ cả đời này được. Ta phải học lại cách nhận chữ từ đầu thôi."

Gương mặt Lý Hỏa Vượng mang một vẻ bất đắc dĩ, hắn cất cuốn Hỏa Áo Chân Kinh vào l*ng ngực mình.

Chương 235: Mộc Khẩu Nhân

Dù nói là vậy, nhưng nếu học lại từ đầu một cách hệ thống tất cả văn tự thì phải cần thời gian khoảng vài năm.

Cho dù bây giờ nhờ người khác dịch từng chữ cùng mình cũng phải tốn đến vài tháng, mà hắn thì không có từng ấy thời gian để làm việc này.

Để tên ngốc duy nhất trong đám biết chữ dạy mình thì chẳng thà đi dạy cho không khí còn hơn. Có hai câu mà lắp ba lắp bắp nói mãi hơn mười phút.

Lý Hỏa Vượng không bỏ cuộc mà mở cuốn dịch văn ra lần nữa.

"Mộc...Khẩu...Nhân..."

Trong bạt ngàn những văn tự trước mặt, hiện giờ hắn chỉ biết một

vài những chữ đơn giản ấy thôi.

"Aaaaaaa, đây mới là ý nghĩa thật sự, mau trả lại tất cả những gì lão sư từng dạy cho ta đi."

Lý Hỏa Vượng tự chế giễu nói.

Hắn tưởng rằng sau khi Đan Dương Tử chết đi, tất cả những tri thức bản thân từng mất đi sẽ quay trở lại. Nhưng bây giờ suy xét lại thì không hề có chuyện này.

"Cộc~cộc~"

Cửa phòng làm từ gỗ bỗng nhiên kêu lên tiếng gõ.

"Lý hiền đệ có ở đây không? Ta đã tìm được cuốn kiếm phổ mà ngươi cần rồi đây."

Nghe vậy Lý Hỏa Vượng liền đứng dậy đi đến mở cửa.

Bây giờ Hỏa Áo Chân Kinh phải gác tạm sang một bên. Hắn ở đây lâu như vậy cốt cũng chỉ là vì cuốn kiếm phổ này mà thôi.

Cuốn kiếm pháp trong tay Triệu Tần rất nhanh sau đó đã nằm trong tay Lý Hỏa Vượng.

Mặt trước được viết bốn chữ lớn, song Lý Hỏa Vượng không hiểu.

"Ta thấy thanh kiếm mà Lý hiền đệ dùng là kiếm ba thước, vì vậy ta đã cố tình lựa trúng cuốn Dự Chi Tương Phối của Đoàn thị Kiếm Pháp, hiền đệ sử dụng mới phù hợp."

"Loại hình kiếm pháp này là do kỳ tài Đoàn Tư sáng tạo ra, nó hơi khác so với những loại kiếm pháp khác, nó không có bất kì kĩ thuật mềm dẻo nào mà toàn bộ đều là đại khai đại hợp."

"Kiếm Pháp Đoàn thị?"

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm nói một mình, tay hắn nhẹ nhàng lật từng trang sách. Khi nhìn thấy hầu hết nội dung bên tròng là hình vẽ, chỉ có tẻ lẻ một vài văn tự ghi chép, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Không sao, chút thông tin này đành nhờ Triệu tiêu đầu chỉ giáo rồi cố gắng học thuộc là được."

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây liền ngoảnh đầu nhìn Triệu Tần.

"Triệu tiêu đầu, trước đây ta chưa từng học qua kiếm pháp, ngươi có thể chỉ điểm giúp ta xem nên bắt đầu từ đâu không?"

"Hả? Ngươi không dùng kiếm? Cái loại mà đến đệ tử cũng không đánh lại ấy hả?"

Triệu Tần nhìn hai thanh kiếm phía sau lưng Lý Hỏa Vượng, bây giờ hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng người làm nghề tiêu sư thì liền có thể định hình được ngay.

Hắn lập tức dùng tay phải đặt lên vai Lý Hỏa Vượng rồi đi ra bên ngoài.

"Không sao không sao, từ cổ đao kiếm bất phân gia, Triệu mỗ bất tài, đành làm sư phụ nhập môn của Lý hiền đệ vài ngày vậy."

Vừa đến tỷ võ trường, Lý Hỏa Vượng thấy Tiểu Mãn đang luyện đao cùng bọn Cẩu Oa, hắn gọi nàng:

"Tiểu Mãn, ngươi cũng mau qua đây!"

Nghe vậy Triệu Tần liền gật gù tán thưởng nói:

"Không tệ, Lý hiền đệ quả thực suy xét chu toàn. Luyện kiếm tốt nhất nên có hai người cùng luyện, nếu không sau này đến người luyện đối thủ cũng không có."

Xuân Tiểu Mãn tay cầm thanh trường kiếm không giấu nổi sự kích động, nàng biết rõ Lý Hỏa Vượng gọi mình đến đề làm gì.

Sau đó cuộc sống luyện kiếm của Lý Hỏa Vượng ở tiêu cục cứ thế mà bắt đầu rồi. Có Triệu Tần kinh nghiệm đầy mình dẫn dắt, một kẻ dùng tâm giao tình, hai người dùng tâm học, Lý Hỏa Vượng và Xuân Tiểu Mãn nhập môn rất nhanh.

“Leng keng!”

Những đốm lửa nho nhỏ nổ tí tách giữa không trung, Lý Hỏa Vượng và Xuân Tiểu Mãn lùi về sau ba bước.

Tay phải Tiểu Mãn nắm chặt kiếm giơ lên, chân phải tiến về phía trước rồi xông lên lần nữa.

Lý Hỏa Vượng nghiêng người né tránh, nhìn thanh kiếm gỗ chém hụt vào khoảng không, hắn lập tức phản thủ thành công ra chiêu Hồi Phong Lạc Nhạn.

Trong nháy mắt, một chuỗi những động tác liên tiếp khiến tiết tấu của Xuân Tiểu Mãn hoàn toàn bị rối loạn. Một bước sai vạn bước sai, chẳng qua bao lâu sau, kiếm của Xuân Tiểu Mãn bị hất bay ra ngoài. Sự thất bại này đã khơi dậy âm thanh hò reo khắp tứ phía xung quanh.

Triệu Tần đáng há hốc miệng kinh ngạc ở bên cạnh đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Lý hiền đệ có tư chất nha! Vỏn vẹn mười lăm ngày mà có thể thể luyện từ ngoại môn không biết gì đến trình độ như thế này, đúng là kỳ tài võ học!"

Đây không phải tâng bốc, là một tổng tiêu đầu, hắn đã từng gặp qua không ít những hạt giống tiềm năng. Nhưng như Lý Hỏa Vượng thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

"Quá khen rồi, ta vẫn còn kém xa lắm."

Lý Hỏa Vượng khiêm tốn nói.

Chỉ có hắn mới rõ hơn ai hết, vì sao bản thân lại học kiếm pháp nhanh hơn Xuân Tiểu Mãn nhiều như vậy.

Tam Hủy Địa Chú Thị không đơn thuần chỉ làm tăng cảm giác đau đớn mà những loại cảm thụ khác cũng đều được gia tăng theo.

Chương 236: Thuận Buồm Xuôi Gió

Những loại cảm thụ gia tăng này có thể giúp Lý Hỏa Vượng làm

việc hiệu quả gấp bốn lần, sau này liệu có tác hại gì không thì không bàn, chí ít là trong tình huống này thì có lợi cho Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đưa cây kiếm trúc trong tay cho Tôn Bảo Lộc bên cạnh rồi nói với Triệu Tần:

"Triệu tiêu đầu, những ngày qua thật sự đã làm phiền ngươi rồi. Bọn ta đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, không thể trì hoãn thêm nữa. Ta cũng nên xuất phát rồi, ngày kia sẽ bắt đầu khởi hành."

Sư phụ lĩnh tiến môn, tu hành tại cá nhân.

Nếu đã nhập môn rồi thì Lý Hỏa Vượng cũng không cần thiết phải ở lại đây lãng phí thời gian. Càng huống hồ Triệu Tần vốn là người luyện đao, tiếp theo hắn cũng chẳng dạy thêm được gì.

Thêm nữa, Lý Hỏa Vượng chủ yếu dựa vào kiếm chứ không phải kiếm pháp.

"Được! Lý hiền đệ đi theo ta, ta muốn cho ngươi thứ này."

Trong thư phòng của Triệu Tần, bút mực giấy nghiên đều đã được dạt ra.

"Xoẹt…xoẹt…xoẹt."

Triệu Tần cầm cây bút lông sói trong tay và viết ra những chữ rồng bay phượng múa, tiếp đó hắn thổi khô tờ giấy đã viết xong rồi đặt vào trong một phong thư.

"Đây là thư bảo kê của Triệu mỗ, trong nghề tiêu hành, Triệu mỗ vẫn có vài phần mặt mũi. Vì vậy sau này Lý hiền đệ đi đến bất cứ tiêu cục nào cũng có thể dùng thư bảo kê này nhận đơn tiêu."

Đưa tay nhận lấy xong, hai tay Lý Hỏa Vượng nắm thành quyền.

"Đa tạ những ngày qua có Triệu tiêu đầu chỉ giáo."

Xem xét biết bao lâu, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cảm thấy nghề tiêu sư này có thể làm được.

Cẩu Oa nói đúng, đằng nào cũng phải lên đường. Sao không một mũi tên trúng hai con chim, vừa đi đường vừa kiếm tiền.

"Lý hiền đệ khách khí rồi. Này thì có là gì, Lý hiền đệ có thể khiến người trong nghề nhận ra ta, đó chính là ân nhân của Triệu mỗ!"

"Ta cũng không hỏi hiền đệ đi đâu, làm gì. Giả dụ sau này có duyên lại đến thị trấn, nhất định phải ghé qua đây ngồi một lát."

…

"Lý hiền đệ, hẹn ngày gặp lại!"

"Thuận buồm xuôi gió!"

"Bảo trọng!!"

Lý Hỏa Vượng và mọi người rời khỏi tiêu cục Long Đằng dưới sự tiễn chân đầy nhiệt tình của các tiêu sư.

Sau khi họ đi xa dần, Vương Thành Hưng dần thu lại nụ cười trên mặt, nhìn Triệu tiêu đầu bên cạnh.

"Sư phụ, không biết người có nhìn thấy thanh kiếm sau lưng tên kia không. Thanh kiếm đó không hề tầm thường, sát khí của nó dường như rất nặng."

Triệu Tần hơi nhíu mày lại, hắn gật đầu nói:

"Nói thừa, còn cần ngươi nói à? Đương nhiên là lão phu biết, ta biết lai lịch của thanh gươm đó, đó là bội kiếm của Tử Hùng tướng quân."

"Cái gì? Bội kiếm của Tử Hùng tướng quân ư? Vậy sao nửa tháng vừa rồi người không làm gì cả?"

"Làm gì? Ta phải làm gì chứ?"

Triệu Tần quay lại nhìn Vương Thành Hưng.

"Ta phải trộm thanh kiếm ấy của hắn hay là nghe ngóng lai lịch của thanh kiếm ấy? Hay là len lén đi tố giác hắn?"

Vương Thành Hưng im lặng không nói gì, Triệu Tần nói tiếp:

"Ngươi tưởng mắt ta mù chắc? Ngươi tưởng ta không nhận ra điệu lạ lùng của người này à?"

"Tấm thẻ trúc màu đỏ bên hông hắn, các loại đồ sắt trên vạt áo và cả quả hồ lô ấy nữa. Càng không nói đến đám phế nhân bên cạnh hắn nữa, thế thì liên quan gif đến ta chứ?"

"Hắn ra tay chữa khỏi cho Phượng Hà, ta đồng ý giúp hắn tìm kiếm pháp, thay hắn bao kê. Hai bên đều vừa lòng nhau, như vậy là quá đủ rồi."

"Ta cũng không nói cho hắn trước đây chúng ta từng làm đại đầu binh đúng không? Cái này gọi là có thể nhìn thấu nhưng chớ nên nói ra."

"Đúng…đúng, sư phụ suy xét quá chu toàn. Đệ tử quá lỗ mãng rồi."

Con ngựa kéo xe bị nhốt trong chuồng ngựa suốt nửa tháng, giờ đây nó đã quá cuồng chân rồi, vừa ra khỏi cổng thành, nó lập tức hứng khởi đến mức phi thật nhanh về phía trước.

"Yu~yu~yu~"

Triệu Ngũ kéo xe thét một tiếng thật lớn, lúc này xe ngựa mới chậm lại.

Hắn ngoành đầu nhìn Lý Hỏa Vượng hỏi:

"Lý sư huynh , bây giờ chúng ta đi hướng nào?"

"Biên giới, những việc cần làm ở Tư Tề đều giải quyết xong xuôi rồi. Trước mắt chúng ta phải rời khỏi Tư Tề đã, nơi này quá hỗn loạn. Phải đến Lương Quốc càng nhanh càng tốt."

Lý Hỏa Vượng nói.

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên trong lòng hắn cảm thấy bất an, hắn ngoái đầu nhìn Bạch Linh Miểu.

"Nếu ở đây đã bắt đầu đánh trận rồi, vậy Lương Quốc hắn cũng

không có chiến tranh đâu phải không? Vậy nhà của ngươi..."

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu còn chưa kịp đáp lời, Lữ Trạng Nguyên đã cầm theo tẩu thuốc đi tới.

"Hâyyyy~Tiểu đạo gia nghĩ nhiều rồi. Lương Quốc mạnh tương đương năm nước như Tư Tề cộng lại. Hơn nữa hoàng đế của Lương Quốc vô cùng lợi hại, người người đều tôn kính gọi là Đại Lương Quốc, nếu thật sự có đánh nhau thì chỉ có họ đi đánh nước khác chứ làm gì có chuyện nước khác đánh họ."

Giờ Lý Hỏa Vượng mới biết, so với các quốc gia khác thì Lương Quốc không chỉ là một đất nước rộng lớn mà còn vô cùng hùng mạnh.

Chương 237: Hậu Thục Quốc

Lữ Trạng Nguyên hẳn đã nghiên cứu rất kĩ càng về mục tiêu kế tiếp rồi.

Lý Hỏa Vượng gật đầu. Như vậy cũng tốt, chỉ cần đến Lương Quốc thì sẽ chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng rất nhạy bén và đã phát hiện ra Lữ Trạng Nguyên có hơi khác so với bình thường.

"Lữ ban đầu, có hỉ sự gì à?"

So với lão già trước đây lúc nào cũng nhăn mặt cả ngày thì bây giờ hắn như tẻ ra vài tuổi, miệng lúc nào cũng cười không ngớt.

"Hề hề, không có gì không có gì, hề hề."

Lữ Trạng Nguyên cố nhịn vào trong, nhưng nụ cười trên mặt đã bán đứng hắn.

Không giấu được niềm vui, hắn quay người nhảy lên xe ngựa của mình rồi mang một cái túi lớn đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Mau đến đây nào, ăn trứng gà thôi, ăn trứng gà thôi."

Hai quả trứng gà bị nhuộm đỏ bừng đđược nhét vào tay Lý Hỏa Vượng.

Không chỉ mỗi Lý Hỏa Vượng mà những người khác đều có phần. Đang yên đang lành tự dưng đi phát trứng gà, đây không giống phong thái của tên Lữ Trạng Nguyên keo kiệt ấy.

Vừa nhận được trứng gà đỏ, Triệu Ngũ là người đầu tiên phản ứng được hàm ý chứa đựng trong đó.

"Cử Nhân huynh? Tẩu tử có hỷ rồi à? Chúc mừng nhé! Chúc huynh sớm có quý tử."

Nụ cười trên mặt Lữ Cử Nhân vô cùng miễn cưỡng trước lời chúc mừng của Triệu Ngũ.

Lữ Trạng Nguyên bên cạnh vô cùng tự nhiên tiếp chuyện.

"Ngươi thấy bụng con dâu ta chưa, thế nào? Đã bắt đầu nhô lên rồi đấy, hơn nữa gần đây nó cực kì thích ăn chua. Lần này không sai được, chắc chắn là con trai!"

Trong xe ngựa, La Quyên Hoa cao ngạo hất mặt, lúc này nàng ta như một vị tướng quân thắng lợi đầy mình.

"Đợi đến hôm tiệc đầy tháng, cả bọn đều phải đến nha."

Lữ Trạng Nguyên càng nói càng vui, cười đến mức tít cả mắt lại.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng lướt qua thái độ hoàn toàn đối lập nhau của phụ tử nhà Lữ, không hiểu sao hắn cảm thấy quả trứng gà mình đang ăn còn lẫn thêm hương vị gì đó khác nữa.

Nhưng hắn cũng không phải người nhiều chuyện, hắn quá lười tọc mạch chuyện nhà người khác. Lý Hỏa Vượng nhảy lên xe ngựa tìm bản đồ.

"Tên của nước tiếp theo....tiếp theo...."

Lý Hỏa Vượng ngơ ngẩn nhìn hai văn tự lạ hoắc trên bản đồ.

Trước kia hắn cho rằng không biết chữ cũng chẳng làm sao, nhưng

bây giờ có vẻ như nó đã ảnh hưởng đến mọi mặt trong cuộc sống của hắn.

Thở dà một hơi, Lý Hỏa Vượng nhòm đầu ra khỏi cửa sổ của xe ngựa.

"Lữ ban đầu, trước khi đến Lương Quốc phải đi qua một nước khác tên là gì?"

"Ờm...Hình như tên là Hậu Thục Quốc."

"Hậu Thục?"

Lý Hỏa Vượng nhìn kí hiệu tròn tròn trong bản đồ lẩm bẩm nói.

"Lữ ban đầu, ngươi có biết trong Hậu Thục Quốc có môn phái nào lừng danh không? Hoặc là có tà phái nào nguy hiểm không?"

"Hầy, tiểu đạo gia à. Ngươi hỏi ta cái này có kác nào không hỏi đâu. Ta làm sao mà biết được, ta có thể biết được kề sát Tư Tề là Hậu Thục Quốc là đã rất ghê gớm rồi đấy."

Cũng đúng, Lữ Trạng Nguyên chỉ là một người hát kịch thôi, đương nhiên sẽ không thể biết được sự việc của nước khác rồi.

"Các ngươi biết chuyện gì của Hậu Thục Quốc không?"

Lý Hỏa Vượng hỏi những người sư huynh sư muội khác của hắn.

Cần hiểu biết nhiều một chút về nơi mà sắp tới phải đi qua thì vẫn hơn.

Nhưng càng khiến Lý Hỏa Vượng thất vọng ê chề là những cái lắc đầu đồng loạt.

Có vẻ như họ đều không phải nị bắt ở Hậu Thục Quốc.

"Lý sư huynh, ta nhớ từng có một tiểu đạo là người Hậu Thục Quốc, nhưng hắn chết đuối rồi."

Nghe Xuân Tiểu Mãn nói, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi.

Bây giờ chỉ còn cách đi một bước nhìn một bước thôi. Nhưng may

mắn là giờ đây đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Bản thân không có sự nguy hiểm của Đan Dương Tử nữa rồi. So với hồi mới từ Thanh Phong Quan ra thì bây giờ đã có thêm năng lực tự bảo vệ bản thân.

Lý Hỏa Vượng nhảy từ trên xe ngựa xuống, Lữ Trạng Nguyên liền dùng điệu cười lấy lòng sán lại gần.

"Ấy chết ấy chết. Ngươi xem cái đầu ta này, ta suýt thì quên mất. Thời còn trẻ, ta có nghe nhị thúc mù của ta nói qua một chút chuyện liên quan đến Hậu Thục Quốc."

"Nhị thúc của ta nói, người Hậu Thục không nghe hý của chúng ta, hình ngư họ thích nghe cái gì mà1...Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hình như họ thích xem Rước Thần hý."

“Rước Thần hý ? ”

"Đúng, ngươi thấy tên nghe lạ phải không, gì mà Rước Thần hý. Nhị thúc còn nói, kịch đuổi tà không cần trang điểm diễn kịch."

"Lúc họ diễn kịch thì sẽ dùng một tấm vải đỏ trùm toàn bộ đầu của con hát vào, sau đó đeo mặt nạ lên rồi bắt đầu hát."

Lý Hỏa Vượng không để Lữ Trạng Nguyên tiếp tục nói tiếp nữa.

Họ thích xem hý gì thì xem cái đó, dù sao cũng không liên quan đến bản thân. Hắn không như Lữ Trạng Nguyên muốn đến đó cướp mối làm ăn của họ.

Chương 238: Quý Danh

Rất nhanh thôi đã đến quan khẩu của Tứ Tề.

Điều nằm ngoài dự tính là quan khẩu bị bố trí quan binh đến mức tắc nghẽn rồi, có lẽ là để đề phòng gian tế.

Toàn bộ những cứ điểm quan trọng của biên giới đều vô cùng nghiêm ngặt, đến những người ra vào đó cũng không có nổi một

nụ cười.

Nhưng nhờ có ngân lượng mà mà hai nhóm người đều thuận lợi được đi qua.

Sau khi ra khỏi Tư Tề sông nước thì bốn bề bắt đầu trở nên hoang vu. Cây bên ven đường đều bị sa mạc thổi bay rồi.

Mãi đến buổi tối ngày thứ mười, xung quanh đã chẳng còn lại ngọn cây nào.

Càng đi vào sâu càng hoang lạnh. Lý Hỏa Vượng đã đoán ra đây có thể là hình hài ban đầu của Hậu Thục.

"Hù~"

Triệu Ngũ trực đêm thở ra một làn khí trắng.

Hắn chà chà hai tay đã phát tê vì lạnh, không ngừng đưa ra trước miệng thổi hơi ấm.

Vốn dĩ sắp sang hạ rồi, trời không nên lạnh như vậy mới đúng. Nhưng nơi hoang sơn cùng cốc này còn không có nổi một hòn đá chặn gió, hơn nữa lại còn không có củi để nhóm lửa nên cái lạnh ở đây có thể chết người.

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng đang ôm Bạch Linh Miểu ngủ cạnh xe ngựa, đôi mắt Triệu Ngũ lộ rõ sự ngưỡng mộ không tả xiết.

Hắn cúi đầu nhìn thân hình yếu ớt của mình, trong mắt tràn ngập sự tự ti.

Hắn muốn tìm một người vợ, nhưng chẳng có nữ nhân nào nguyện ý ở bên một tên phế nhân như hắn.

Hắn hít một ngụm hơi lạnh buốt thật sâu, cố gắng quên đi sự phiền muộn này giờ và sốc lại tinh thần, hắn dùng một hòn đá trên mặt đất để luyện chữ.

Một số là Lý sư huynh dạy, ngoài ra một phần là hắn tự bám lấy Cáo Trí Kiên để hắn dạy m

"Ta phải học hết mặt chữ, nhất định sẽ học được!"

Triệu Ngũ hừng hực ý chí quyết tâm.

Hắn muốn chứng minh cho cha thấy, hắn không phải phế vật!

Học được chữ rồi, sau này hắn có thể viết thư kiếm tiền giống như thầy bói mù trong hội chùa.

Chỉ cần biết chữ, sau này hắn có thể đọc thật nhiều sách, còn có thể đi thi và giành lấy công danh rồi làm quan lớn!"

"Đến lúc đó.... "

Trong lúc hắn đang tưởng tượng tương lai thì bỗng nhiên có cảm giác sau lưng mình có người.

Sự thay đổi đột ngột này khiến toàn thân Triệu Ngũ lạnh toát.

Cả người hắn bất giác run lên bần bật, hắn vừa định lớn tiếng đánh thức các sư huynh sư muội khác thì một ngón tay không có móng tay chặn ngay trước miệng hắn.

"Đừng lên tiếng, là ta!"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng khiến Triệu Ngũ dần thả lỏng cơ thể.

Hắn hạ giọng hết mức hỏi:

"Lý sư huynh, sao vậy?"

Hắn nhìn một lượt xung quanh, bốn bề chỉ có sa mạc tối đen như mực, còn lại chẳng có gì nữa.

"Suỵt~ Có thứ gì đó đã mò mẫm qua đây rồi, ta muốn xem xem có phải người sống không."

Lý Hỏa Vượng hắng giọng nhìn chằm chặp vào một chỗ, đột nhiên bên ấy có tiếng la lớn:

"Tam lão tứ thiếu đạo thượng kháo, hà lý du xuất nháo hải giao. Bất tri hự hưng na nhất sáo?"

Tiếng của Lý Hỏa Vượng truyền đi rất xa trong cái sa ma trống không này, âm thanh ấy cũng đánh thức cả những người khác đang ngủ.

"Xuân điển khai bất khai?"

Một giọng nói còn khàn hơn cả giọng Lý Hỏa Vượng truyền đến từ phía xa xăm.

“Xuân đích khai ！”

“Tịnh kiên tử, súy cá mạn ？”

Lý Hỏa Vượng hành một đạo lễ về phía bên đó.

"Nhất tọa Linh Lung Tháp! Mặt hướng Thanh Trại lưng tựa cát! Sao thủ tử mạn!"

"Ra là Lý chân nhân, đang đi ngang qua hay đang đợi vậy?"

"Vừa đúng lúc đi qua, xin hỏi quý danh của chưởng quỹ?"

Lý Hỏa Vượng nói xong câu này thì chẳng có bất kì hồi âm nào nữa.

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Lý Hỏa Vượng mới phát hiện ra người đó đã rời đi từ lâu rồi.

"Không ngờ chưa gì đã dùng đến thiết khẩu mà Triệu tiêu đầu dạy rồi."

Lý Hỏa Vượng tự lải nhải một mình nói.

Mặc dù tối qua hắn có thể nhạy bén mà phát giác ra sự xuất hiện của người đó nhưng vẫn chưa nhìn rõ được đó là một người hay một nhóm người.

Bây giờ có thể dựa vào việc nói vài câu mà giải quyết được những xung đột không đáng có, như vậy là quá tuyệt vời rồi.

Dù sao thì có trời mới biết được những đám thổ phỉ lai lịch bất minh ấy rốt cuộc có thủ đoạn âm hiểm nào hay không.

Khi hay tin về mối nguy hiểm tối qua, Lữ Trạng Nguyên liền sợ hãi khôn nguôi.

"Bảo bối của ta, con mới đến được bao lâu mà đã có lũ cướp đường rồi. Hậu Thục Quốc này có vẻ cũng khôn an đâu."

Lý Hỏa Vượng vác những món đồ kia ngồi dậy.

"Quan tâm an toàn hay không an toàn làm gì, chúng ta chỉ đi qua mà thôi. Mau đi nào, hôm nay đi nhanh chút thì có thể đến thị trấn trước khi trời tối."

Đoạn đường phía sau có thể coi là bình thường. Mặc dù xung quanh vẫn rất hoang lạnh nhưng ít nhất không có cướp đường xuất hiện.

Trong lúc Lữ Trạng Nguyên đang cố gắng nịnh bợ Lý Hỏa Vượng thì cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy khu nhà dân.

Chương 239: Không Yên Ổn

"Cha, sao con ngựa này nhìn kì lại vậy? Sao trên lưng nó lại có hai cục lồi lên?"

Lữ Tú Tài hỏi.

"Ngươi ngốc thật hay ngốc giả đấy! Đó là lạc đà!"

"Linh~linh~linh~"

Tiếng chuông trên người những con lạc đà không ngừng vang lên, những con lạc đà chầm đậm dẫm từng bước chân lên cồn cát cứng đờ, từ từ tiến về phía trước.

Lý Hỏa Vượng liếc một lượt những người cưỡi lạc đà, tất cả bọn họ đều che mặt lại như để tránh bão cát có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Sự xuất hiện của lạc đà như một tín hiệu, ngay sau đó, ngày càng có nhiều người bắt đầu tụ tập lại đây.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng và mọi người đã kịp đến ngôi làng đầu tiên của Hậu Thục trước khi trời tối.

Vừa đi vào trấn, Lý Hỏa Vượng liền nhận ra người Hậu Thục và người Tư Tề không nhau, cho dù là kiến trúc hay phục trang đều thô kệch hơn."

Không rõ có phải vì phòng bão cát không nhưng trong trấn có rất nhiều người cũng che mặt.

Nhưng như vậy cũng có cái hay, ở đây những người sư huynh sư muội khác giấy mặt dưới lớp mũ vải đen sẽ không lộ ra quá bất ngờ.

"Chúng ta đi thôi, trước mắt phải tìm nhà trọ đã. Chủng ta đã đi hơn mười ngày rồi, tranh thủ nghỉ chân chút."

Những người khác đều lộ rõ biểu cảm như trút được gánh nặng.

Những ngày không có củi cũng không quá nước thực sự quá khó khăn.

Một đoàn người cùng những người khác dần hòa mình vào dòng người trong thị trấn.

Trên sạp hàng gần đó là mùi hương của đồ nướng, mì nước như đang trêu đùa vị giác của tất cả mọi người.

Đi mã cuối cùng họ đến một khoảng đất trống rộng thênh thang, có vẻ như đây là trung tâm cả thị trấn.

Tiếng trống và tiếng chiêng đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người về phía đám người đang chen chúc nhau.

"Đây là Rước Thần hý đúng không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn ba người luồn lên nhảy xuống trong đám đông rồi tự lẩm bẩm một mình.

Lắc đầu, vặn người, ngồi xổn, xoay cổ tay, đạp bước, vọt nhảy.

Ba người trùm đầu bằng khăn đỏ rồi đeo thêm mặt nạ gỗ có những

động tác múa hết sức kì quái, như thể chúng không giống những động tác mà con người có thể tưởng tượng ra được.

Kết hợp cùng điệu múa cổ quái là tiết tấu hỗn loạn của tiếng trống và tiếng chiêng hòa cùng nhau.

Thi thoảng còn có một thứ như kèn lệnh nhạc khí xuất hiện.

Từ cái sừng trâu màu đen phát ra âm thanh như tiếng khóc nức nở của nữ quỷ.

Tiếng chiêng, tiếng trống, tiếng quỷ khóc kết hợp với điệu múa kì quái. Lý Hỏa Vượng càng xem càng khó chịu.

Nhưng mọi người xung quanh lại không thấy vậy, họ ngồi ở đó say sưa xem.

"Đây là cái gì? Thế này mà cũng gọi là hát hý?"

Lữ Trạng Nguyên lộ rõ vẻ khinh bỉ khi nhận xét về những người cùng nghề.

Vừa dứt lời, thân thể ba người kia uốn éo càng dữ dội.

Hòa cùng những động tác vặn vẹo, từng cái răng nanh trắng muốt lộ dần ra từ trong miệng của ba người dưới lớp mặt nạ gỗ.

Đây không phải một hai cái nữa mà là mười sáu cái.

Mười sáu cái răng nanh rung lên từng hồi hòa theo điệu Rước Thần hý.

“Đây là…Soái nha ？”

Kỹ thuật sái nha của ba người này đều rất tốt. Lý Hỏa Vượng nhìn những chiếc răng nanh thò ra thụt vào vô cùng linh hoạt của họ, suýt nữa đã nhầm tưởng rằng những chiếc răng nhọn này thực sự được mọc ra từ trong miệng.

…

Tứ chi đung đưa, răng nanh màu trắng co duỗi run rẩy, những thứ

này cùng giãy giụa khi gõ chung với lễ nhạc.

Ba người đang nhảy vũ điệu đuổi tà ở phía xa mang lại cho Lý Hỏa Vượng cảm giác họ không còn là người mà là những cái cây.

Thời gian được một chum trà, một làn điệu Cao phát ra từ phía sau mặt nạ gỗ của họ.

" ㄨ ㄛ ´ ㄕ ㄣ ´ ㄑ ㄨ ㄍ ㄨ ~~"

Đây là một làn điệu là đám người Lý Hỏa Vượng không thể hiểu được, giọng hát chợt cao chợt thấp theo âm thanh của nhạc cụ, mang lại cảm giác rất đặc biệt.

Mấy người Lý Hỏa Vượng nghe không hiểu nhưng dường như những người dân địa phương có thể nghe hiểu. Đôi mắt họ khép hờ, ngón tay đánh theo nhịp ở trên đùi, miệng cũng ngâm nga theo.

" ㄓ ㄨ ㄢ ~ ㄨ ㄓ ㄧ ㄡ ˇ! ㄙ ㄢ ㄗ ㄧ ㄨ ㄤ ´, ~! ㄨ ´ ㄦ ´ ㄨ ㄟ ´, ㄧ ` !! ㄍ ㄨ ㄟ ˇ ㄩ ´ ㄕ ㄧ ` ㄧ ˇ ㄙ ㄨ ㄟ ` ..."

Nghe được một hồi nhưng lại không hiểu gì cả nên Lý Hỏa Vượng nhấc chân đi về phía trước.

Người khác có trách hắn hay không hắn cũng lười quan tâm, ngược lại mình cũng không phải là người hát hí khúc, không có liên quan gì đến mình.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên ở đó không nhúc nhích.

"Không vội, các ngươi cứ đi trước đi, hừ! Ta ngược lại muốn xem hí khúc ở đây có ra trò trống gì không."

Có lẽ vừa là người cùng ngành vừa là oan gia, cho nên ông ấy có địch ý rất lớn với những người nhảy vũ điệu đuổi tà đó.

"Cha, thôi thì để ngày khác đi? Ta không quen cuộc sống ở đây. Không yên ổn."

Lữ Trạng Nguyên đột nhiên trợn to mắt, giơ tẩu thuốc về phía cậu con trai lớn.

"Ái chà, ngươi còn quản cha ngươi à? Trên đường người đến người đi, có cái gì mà không yên ổn?"

Chương 241: Ta Mà Sợ Họ Sao

Nghe vậy, hòa thượng lập tức nhịn không được oán trách:

“Đừng nhắc tới nữa, ta ở trong chùa cũng sắp bị chết ngộp rồi, không thể làm chuyện tốt thì không nói, họ còn bảo ta học thuộc kinh Phật.”

"Ta nào có chịu nổi chuyện này, sau này ta dứt khoát rời đi luôn, đúng rồi, ngươi đang đi đâu vậy?"

"Đi...giao đồ. Vừa hay đi cùng đi, ngươi rời khỏi chùa mà hòa thượng chùa Chính Đức không làm khó ngươi sao?”

"Tại sao họ lại phải làm khó ta chứ? Họ chẳng những không làm khó ta mà còn cho ta rất nhiều tiền đó, hòa thượng đều là người tốt không có người xấu đâu.”

“Ha.”

Lý Hỏa Vượng cười cười, hắn cũng lười tranh cãi làm gì.

Xa quê gặp bạn cũ, chuyện này khiến tâm trạng Lý Hỏa Vượng tốt hơn một một chút, sống chung với những người đơn thuần thì luôn luôn dễ dàng như vậy, Lý Hỏa Vượng trò chuyện với hòa thượng kia vô cùng hợp ý.

Lý Hỏa Vượng cố hết sức gợi lại một số chuyện đã xảy ra trong quá khứ, đối phương cũng đều chấp nhận được.

Ngay khi hắn đang trò chuyện vui vẻ thì giọng nói của Dương Tiểu Hài đã khiến hắn tỉnh táo lại:

"Lý sư huynh...đến rồi."

…

Khi nghe thấy giọng nói của Dương Tiểu Hài, Lý Hỏa Vượng phục

hồi tinh thần lại, hắn phát hiện bây giờ họ đang ở bên rìa của trấn nhỏ.

Có mấy ngôi nhà trệt được xây bằng đá lộ ra trước mắt hắn, phía trước những ngôi nhà trệt này là một bãi nuôi ngựa rộng lớn.

Lạc đà, dê còn có ngựa đều được nhốt trong những hàng rào riêng biệt, các loại mùi gay mũi của súc vật cứ vậy phả thẳng vào mặt.

Những người bên trong dường như đã chú ý đến Lý Hỏa Vượng, họ không ai bảo ai đều chuyển tầm mắt qua đó.

Không khó có thể nhận ra nghề nghiệp từ trang phục của họ, người nhà này hẳn là người chuyên làm nghề buôn bán.

Điều này cũng chứng tỏ gia cảnh cô gái đạo đồng kia khá tốt, nàng hẳn là bị bán đi.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy hũ tro cốt từ trong tay Dương Tiểu Hài, hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc sau đó nhấc chân đi về phía bên kia.

Thấy Lý Hỏa Vượng đến gần, một người đàn ông cường tráng đẩy con ngựa bên cạnh ra, tiến lên nghênh đón:

"Ngươi muốn mua gia súc à?"

“Không phải, giao đồ.”

Lý Hỏa Vượng đánh giá hắn, ước chừng dựa trên tuổi tác, hắn chắc là cha của đạo đồng kia.

Trước sự viếng thăm đột ngột của Lý Hỏa Vượng, người đàn ông cường tráng rõ ràng không quá tin tưởng vào hắn, nhưng khi Dương Tiểu Hài nói ra tên của đạo đồng kia cùng với một số chi tiết về nàng, cuối cùng họ cũng tin.

Tin tức con gái mình đã chết tựa như sấm sét giữa trời quang với họ, cả gia đình họ vây quanh hũ hài cốt thất thanh khóc rống lên.

Nhìn cảnh tượng bi thương trước mặt này, Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng mình sẽ bị họ lây nhiễm nhưng mà lại không có.

Hắn đã thấy quá nhiều người chết đến nỗi có chút chết lặng.

Hòa thượng ở một bên thấy cảnh này, trên mặt cũng không cười nữa, khuôn mặt hắn đầy vẻ thành kính đi tới, chắp hai tay siêu độ cho hũ hài cốt kia.

"A di đà phật....A di đà phật....A di đà phật..."

Bởi vì bị cha của đạo đồng kia quấn lấy hỏi chi tiết cho nên khi đám người Lý Hỏa Vượng quay trở lại quán trọ thì đã rất muộn rồi.

"Đi thôi, có duyên gặp mặt chính là duyên phận, ta sẽ để cho ngươi một gian phòng chính, tránh cho ngươi len lén ngủ ở trong nhà xí như trước đây."

“Ta có lộ phí đó.”

Hòa thượng lung lay tăng bào của mình, trên người hắn vang lên âm thanh các đồng tiền va chạm lẫn nhau.

"Còn nữa, ngươi chớ có nói mò, ta đã bao giờ ở trong nhà xí của người khác đâu?"

Nghe vậy, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy ngươi muốn đi đâu vậy? Nếu như thuận đường thì về sau đi cùng nhau đi."

Ở nơi rách nát này, những người như vậy sống không dễ dàng gì, nếu có thể chăm sóc được thì cứ chăm sóc thôi.

"Chỉ cần làm được việc thiện, ta đi đâu cũng được. Ta không chọn đâu, ngày mai nói sau, ta đi trước đây nếu không cửa hàng bán giường đóng cửa mất.

Thấy bóng lưng của hòa thượng dần dần biến mất, Lý Hỏa Vượng mỉm cười xoay người bước vào quán trọ.

Vừa mới bước vào đại sảnh, hắn đã thấy Lữ Trạng Nguyên mặt mũi đỏ bừng đang tranh cãi chuyện gì đó với con trai mình.

"Chủ gánh hát Lữ, ngươi đang làm gì vậy?"

Lữ Trạng Nguyên đẩy con trai mình ra, ngón tay kích động không ngừng quơ quơ trong không trung.

"Đám người nhảy vũ điệu đuổi tà nói khoác mà không biết ngượng! Còn dám nói hí khúc của ta là từ chỗ họ mà ra, hí khúc của họ là tổ tiên chúng ta!!"

"Cha, thôi quên đi quên đi, ngươi tranh cãi chuyện này với họ làm cái gì chứ, đây là địa bàn của người khác đó."

"Quên đi? Những chuyện khác thì ta có thể bỏ qua nhưng chuyện này thì không được! Nếu lúc này không tranh cãi thì làm sao có thể xứng mặt với tổ tiên được? Đều là hạ cửu lưu của hí khúc, ta mà sợ họ sao? Ngươi buông ta ra!”

Sau khi hiểu nguyên nhân cuộc tranh cãi giữa Lữ Trạng Nguyên và đám người nhảy vũ điệu đuổi tà, Lý Hỏa Vượng cũng lười nhúng tay vào, hắn xoay người đi về phòng ngủ của mình.

“Miểu Miểu, ngươi còn nhớ lão hòa thượng kia không? Hắn…”

Chương 242: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?

Lý Hỏa Vượng vừa mới vào phòng lập tức im lặng.

Bạch Linh Miểu hiển nhiên có chút mệt mỏi, nàng rửa mặt xong đã nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Lý Hỏa Vượng bước đến bên giường, vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Cảm nhận được hơi thở của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu mơ mơ màng màng dùng hai tay kéo lấy theo thói quen.

Thấy dáng vẻ nàng như vậy, Lý Hỏa Vượng kìm lại mong muốn được chia sẻ của mình.

Sau khi thổi tắt ngọn đèn dầu, Lý Hỏa Vượng nằm xuống, thẫn thờ

nhìn xà nhà.

"Hừ....Cuối cùng khó có được trải qua mấy ngày yên bình."

Thực ra Lý Hỏa Vượng không phải là người tham lam như vậy, hắn chỉ muốn duy trì cuộc sống này một cách yên bình là đủ rồi.

“Ngoại trừ....hai người họ.”

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng đầu nhìn Khương Anh Tử và Đan Dương Tử bên cạnh.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, hai đống đồ vật kia vẫn đang ở nơi xa, trên mặt lộ ra biểu cảm cười như không cười.

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên ngồi dậy, hắn chợt nhận ra mình có thể thấy đồ vật ở trong bóng tối rồi.

“Về phương diện cảm giác, năng lực của ta càng ngày càng mạnh rồi.”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm, không biết đây là tin tốt hay tin xấu đây.

“Lý sư huynh…?”

Thấy Bạch Linh Miểu sắp bị đánh thức, Lý Hỏa Vượng vội vàng vỗ lên người nàng:

"Ngủ đi....ngủ đi..."

Lý Hỏa Vượng vừa nói, bản thân cũng từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ bởi vì quanh năm gấp rút lên đường, chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã ngủ thiếp đi, hơn nữa hiếm khi cũng không nằm mơ.

Trong khi Lý Hỏa Vượng đang chìm trong giấc ngủ say, đột nhiên cả người hắn căng thẳng, hắn cảm giác được có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Ngay sau đó, một cơn đau nhói dữ dội ở ngón tay khiến hắn lập

tức tỉnh lại.

Hắn vô thức đưa tay lên nhìn, phát hiện phần thịt ở ngón tay mình lúc này đã bị lộ ra ngoài.

Vị trí này, còn có vết cắn giống như dã thú, Lý Hỏa Vượng lập tức nhận ra đây là do Nhị Thần của Bạch Linh Miểu cắn!

Nhìn xung quanh một hồi, Lý Hỏa Vượng cũng không tìm thấy người phụ nữ trùm khăn voan màu đỏ trên đầu kia đâu.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cúi đầu, hắn thấy bên cạnh giường lại có ba đôi giày, ngoại trừ giày của mình và Bạch Linh Miểu ra thì còn có một đôi giày thêu màu đỏ ở chính giữa.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy nó, đôi giày thêu kia từ từ rúc vào trong gầm giường.

Nhìn Bạch Linh Miểu đang say ngủ, hắn thấp giọng hỏi dưới giường:

"Ngươi muốn làm gì!"

"Có thứ gì..."

Một giọng nữ tê dại đột nhiên vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lập tức giữ lấy chuôi kiếm dưới gối bằng một tay, hắn nín thở cảm nhận hoàn cảnh bên ngoài gian phòng.

Cảm giác của Lý Hỏa Vượng lúc này vô cùng nhạy bén, theo lý mà nói nếu như thật sự có người đến thì hắn là hắn có thể nhận ra mới đúng, nhưng mà bây giờ hắn lại không cảm nhận được bất cứ điều bất thường nào.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng Nhị Thần đang đùa mình, bên ngoài cửa sổ có tiếng động, đó là âm thanh thanh thúy khi kim loại va chạm với nhau.

“Keng~!”

Một hình chiếu giống như múa rối bóng đột nhiên dán trên tường.

Rất khó để nói rốt cuộc con rối bóng này đại biểu cho thứ gì, tổng thể nó giống như con nhện, trên mặt là tranh Tết cũ kỹ. Sáu cánh tay có xước mang rô duỗi ra co lại bên trong giống như xúc tu ở trạng thái rắn với hoa văn phức tạp của giấy cắt hoa.

Không biết là múa rối bóng gì, nó nhanh chóng bò đến mặt sau cửa sổ của Lý Hỏa Vượng.

"Hừ, Tâm Tố? Hơn nữa còn là Áo Cảnh Giáo, thật là hiếm thấy."

Lần đầu tiên nghe được lời này, Lý Hỏa Vượng một tay cầm kiếm xoay người bò dậy khỏi giường.

…

Nửa đêm canh ba, có một con quái vật múa rối bóng kinh khủng dữ tợn bò trên cửa sổ giấy mờ tối.

Nhìn thế nào thì cảnh tượng này cũng vô cùng đáng sợ, tuy nhiên đối với Lý Hỏa Vượng thì điều càng đáng sợ hơn chính là hắn gọi mình là Tâm Tố.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, dĩ nhiên Lý Hỏa Vượng biết người khác dùng xưng hô này gọi mình thì đại biểu cho cái gì.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng ngưng trọng hỏi với con rối bóng kỳ lạ kia.

"Ha ha, đến địa bàn của ta mà không biết ta là ai à?"

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng thấy múa rối bóng trên cửa sổ giấy kia bắt đầu thâm nhập vào trong căn phòng.

Keng lưỡi kiếm được rút ra, cả căn phòng lập tức đằng đằng sát khí.

Một thanh trường kiếm màu đỏ sậm lập tức xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng. Đây là lần đầu tiên hắn chính thức rút kiếm ra.

Tiếp đó, một thứ gì đó từ chuôi kiếm dị thú của hắn nhanh chóng lan ra khắp cơ thể của Lý Hỏa Vượng, khiến hắn cảm thấy huyết

khí dâng trào, nổi đầy gân xanh, nhìn gì cũng thấy màu đỏ.

Thấy xúc tu màu đen với hoa văn giấy cắt hoa đang chuẩn bị đứng lên khỏi mặt giấy.

Chân phải Lý Hỏa Vượng chợt đạp về phía trước một cái, là chiêu cung bộ đâm thẳng.

Đầu lưỡi hắn đặt ở vòm vọng, nhịn không được hét lên một câu:

“giết!”

Thấy mũi kiếm huyết sắc được bao quanh bởi sát khí đang đâm tới, con rối bóng kia không dám đón đỡ, hắn nhanh chóng dịch sang bên phải.

Một trận âm thanh kim loại va chạm vang lên, nó nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh cánh gỗ.

“Hửm? Thanh kiếm này...ngươi có quan hệ gì với Hữu gia nước Tề?”

Chương 243: Con Rối Bóng

Thấy thanh kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng, giọng nói của thứ đó mang theo chút do dự, động tác cũng trở nên có chút kiêng kỵ.

Nếu là bình thường, Lý Hỏa Vượng có lẽ sẽ dừng lại chậm rãi nghe nó nói, nhưng bây giờ đầu óc hắn bị hơi nóng bao quanh nên hắn không làm được.

Hắn còn chưa nói xong mà kiếm của Lý Hỏa Vượng đã đến rồi.

Lưỡi kiếm màu đỏ sắc bén đập mạnh vào trên cửa gỗ. Tiếng “Răng rắc” vang lên, cánh cửa gỗ lập tức bị tách thành nhiều mảnh.

Con rối bóng kia cũng biến thành những mảnh vụn cùng khung gỗ kia.

Lý Hỏa Vượng vội vàng lao ra khỏi phòng, tầm mắt hắn xuyên thấu qua hành lang trước mặt thì thấy có một người đang dùng hai

tay giơ mấy thanh gỗ điều khiển con rối bóng trong không trung ở mặt sau của cửa sổ phía xa xa.

Thứ vừa mới đấu với mình thế mà lại là bóng ngược của con rối bóng trong tay hắn!

Thấy Lý Hỏa Vượng đuổi tới đây, người nọ dứt khoát ném con rối bóng trong tay rồi nhanh chóng lủi vào trong phòng.

Khi Lý Hỏa Vượng hùng hổ đuổi đến nơi, hắn phát hiện trong phòng trống không, chỉ còn lại con rối bóng đang dần dần biến thành tro đen trên mặt đất.

Vừa nãy chỉ vội vội vàng vàng liếc qua chứ không để ý nhiều lắm, điều mà Lý Hỏa Vượng nhớ nhất chính là trên mặt của người kia có đeo một cái mặt mạ bằng đồng thau cũ kỹ.

“Keng.”

Bỏ kiếm vào vỏ, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi bình tĩnh lại.

"Rốt cuộc mục đích của người này là gì vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ là thấy Tâm Tố, thấy hơi tiền nổi máu tham?"

Tuy rằng người bị mình đuổi đi, nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

“Chờ đã, Bạch Linh Miểu!”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác vội vàng trở về chỗ ở của mình.

Khi hắn thấy Bạch Linh Miểu đang an tĩnh ngủ trên giường, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Quan tâm quá ắt loạn, Bạch Linh Miểu cũng không phải cô gái yếu đuối tay không tấc sắt, mình cũng không cần phải lo lắng đối phương dùng chiêu điệu hổ ly sơn.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên giường, cẩn thận ngắm nhìn thanh trường kiếm trong tay.

Có người tới gây phiền toái cũng không phải là chuyện gì kỳ quái,

nhưng lần này lại không giống như những lần khác, hắn không còn là người vẫn luôn chạy trốn nữa, người chạy trốn cũng sẽ trở thành kẻ thù.

Điều này khiến Lý Hỏa Vượng có chút phấn khích, này cũng đồng nghĩa với việc cuối cùng hắn cũng có chỗ đặt chân trong thế giới kỳ quái hỗn loạn này rồi.

Mà chuyện này cũng nhờ thanh kiếm mà sư thái đã ban tặng. Người nọ chỉ thấy thanh kiếm này mà đã không còn muốn chiến đấu nữa rồi.

Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên biết thứ hắn kiêng kỵ không phải là mình mà là thanh kiếm này.

So với sức mạnh to lớn của nó thì thanh kiếm này còn được thêm vào những giá trị khác.

"Hữu gia nước Tề? Đây có phải là tên của chủ nhân lúc đầu không? Nghe không giống như tên của một môn phái nào đó."

Lý Hỏa Vượng không có đáp án cho câu hỏi này, điều duy nhất mà hắn biết là lai lịch của thanh kiếm này không hề nhỏ, bản thân nợ sư thái càng nặng hơn rồi.

Lý Hỏa Vượng đang vuốt ve bảo kiếm đột nhiên cảm giác được dị thường.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai bàn tay nhợt nhạt với móng tay dài màu đen đang nắm lấy cẳng chân mình.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, nhưng cũng không có tránh ra, hắn cúi đầu nói với Nhị Thần ở dưới giường:

"Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta chuyện hôm nay. Nếu không phải ngươi nhắc nhở, thiếu chút nữa ta đã bị hắn đánh lén rồi."

Dù trước đây có xảy ra chuyện gì, một con ngựa vẫn là một con ngựa, hôm nay, Nhị Thần của Bạch Linh Miểu quả thật đã giúp hắn.

Tuy nhiên đây cũng là một điểm khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy

khó hiểu, cảm giác của hắn lúc này rất nhạy bén, trước đây thổ phỉ ở xa như vậy mà hắn vẫn nhận ra được, nhưng lần này bị người khác mò tới cửa mà phải cần người nhắc nhở.

“Trên người của người kia có thứ gì có thể ngăn cản sao? Cũng không biết có giúp ích gì cho thân phận Tâm Tố của mình không, nếu có thể sử dụng, có thể cướp được thì tốt rồi.”

“Như vậy cũng không đến nỗi có quá nhiều người đến tìm ta gây phiền phức rồi.”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang mải mê suy nghĩ về vấn đề này, hắn cảm thấy cảm giác ở cẳng chân có chút khang khác.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy bàn tay tái nhợt kia đã biến mất rồi, có mấy thứ lạnh như băng liên tục kéo dài lên trên khiến ống quần không ngừng nhô lên.

Xúc cảm dán lên da có chút giống với da rắn mềm mại.

Ngay sau đó, một giọng nữ tê dại nhẹ nhàng vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng:

"Tướng công~"

Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi đầy da gà da vịt:

“Dừng lại! Ta nói là dừng lại!”

Khi tay Lý Hỏa Vượng nắm lấy chuôi kiếm chuẩn bị rút kiếm ra thì thứ trong ống quần kia cuối cùng cũng từ từ rụt trở lại.

Quay đầu thấy Bạch Linh Miểu đang ngủ say, Lý Hỏa Vượng nói:

"Chuyện trước đây dừng lại ở đây, ta không muốn nhắc lại nữa! Ngủ đi!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nằm lên trên giường.

Chương 244: Chuyện Thần Thoại

Đối mặt với lời nói của Lý Hỏa Vượng, Nhị Thần dưới giường cũng không nói gì, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Xảy ra chuyện như vậy, làm sao Lý Hỏa Vượng có thể ngủ được chứ, hắn cứ như vậy mở mắt đến sáng.

Nghe tiếng la hét người ra khỏi quầy ngoài cửa sổ, lúc này Lý Hỏa Vượng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy lần nữa, hắn thấy mình đã ngủ thẳng đến buổi chiều rồi.

Hắn mặc xong quần áo ngồi ở đại sảnh quán trọ, vừa ăn trưa vừa suy nghĩ đến chuyện của buổi tối hôm qua.

"Xét về mặt thủ đoạn thì người đó không thể nào so sánh với người của chùa Chính Đức và An Từ Am được, có lẽ hắn là một Dã Tu giống như Đan Dương Tử, nếu chỉ là như vậy thì vấn đề cũng không quá lớn."

"Hắn nói nơi đây là địa bàn của hắn, mà không phải là địa bàn của bọn họ hay là môn phái bọn họ, vậy cũng có nghĩa là rất có thể hắn ta chỉ có một mình thôi."

Lý Hỏa Vượng cũng không định chạy trốn, nếu như hắn muốn ra tay thì bên ngoài hoang dã người ở thưa thớt sẽ dễ dàng phục kích hơn là thị trấn nhiều người náo nhiệt.

Vừa dùng đũa gắp một viên đậu phộng thả vào trong miệng, Lý Hỏa Vượng liền thấy Lữ Trạng Nguyên phong thái hiên ngang dẫn theo hai đứa con trai bước vào.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, không khó để Lý Hỏa Vượng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

"Chủ gánh hát Lữ, lại đi cãi nhau với mấy người nhảy vũ điệu đuổi tà à? Nhìn phong thái này hắn là cãi thắng rồi nhỉ?"

…

Thấy Lý Hỏa Vượng đang ăn cơm trong đại sảnh, Lữ Trạng Nguyên đang chống nạnh lập tức cuối đầu, trên mặt nở một nụ cười tự

nhiên lấy lòng.

"Để tiểu đạo gia chê cười rồi, không phải cãi nhau đâu, chỉ là các đệ tử vườn lê cùng nhau thảo luận về hí khúc mà thôi, haha, sống đến già học đến già."

Khóe miệng Lý Hỏa Vượng hơi nhếch lên:

"Làm sao vậy? Ngươi cãi nhau với người địa phương họ, không làm cho ngươi khó xử chứ?"

Lúc này Lữ Trạng Nguyên vừa hay đầy một bụng vui vẻ mà chưa có chỗ để xả, thấy Lý Hỏa Vượng đáp lời, ông ấy lập tức xắn tay áo lên, vừa mới nhấc chân phải đi về phía băng ghế đã thao thao bất tuyệt bắt đầu khoe khoang.

“Tiểu đạo gia, ngươi cũng biết nói về hí khúc, lão già ta đã hát được hơn ba mươi năm rồi, ta mà bị ba đứa trẻ chừng hai mươi tuổi dọa nạt sao?”

“Ta vừa đi, họ còn muốn ra oai phủ đầu với ta, đều là người hát hí khúc, lão già ta mà sợ cái này sao? Ba ba ba! Lúc đó ta đặt mông ngồi lên một cái rương của họ, gào to một câu giọng điệu hát hí khúc của các ngươi sai rồi! Khà khà, ngươi đoán thế nào?”

Lý Hỏa Vượng phối hợp đáp một tiếng, Lữ Trạng Nguyên lại thao thao bất tuyệt nói tiếp.

"Khà! Ba đứa nhỏ kia bị ta làm cho choáng váng tại chỗ, một đứa nhỏ tuổi nhất trong đó còn hỏi sai ở chỗ nào!"

"Hắn còn muốn lão già ta dạy hắn nữa đó, loại chuyện này ấy à, lão già ta làm sao có thể tùy tiện dạy chứ? Ta trực tiếp ngồi ở đó mặc kệ sắc mặt của hắn, ngay cả trà cũng không cho ta một chén, nằm mơ đi.”

“Ôi chao, ngươi không biết bộ dạng lúc đó của họ như thế nào đâu~ đó gọi là kính cẩn lễ phép! Cũng gọi ta là bậc tiền bối đó!”

"Nhưng mà một là một, hai là hai, ta cũng không có nói điêu, âm điệu của họ quả thật quá cao rồi, là bậc tiền bối thì ta phải giúp đỡ hậu bối, ngươi nói coi có phải cái đạo lý này không?”

Nghe Lữ Trạng Nguyên khoe khoang sống động như thật, Lý Hỏa Vượng phát hiện với tài ăn nói này mà đối phương không đi kể chuyện đúng là đáng tiếc.

Lý Hỏa Vượng ăn xong thì câu chuyện của Lữ Trạng Nguyên cũng kể xong.

Mặt mũi ông ấy hồng hào bưng chén trà lên, thoải mái thổi một hơi, cảm giác rất vui vẻ.

“Chủ gánh hát Lữ, họ hát hí gì vậy? Sao ta cứ cảm thấy kỳ quái thế nào ấy?”

Lý Hỏa Vượng nói, nhét miếng cơm cuối cùng vào trong miệng.

“Ừ, hí mà họ hát là một loại hí cổ Đại Na Khu Thập Nhị Quỷ, nghe nói đã được truyền lại mấy nghìn năm rồi, vì là hí của người xưa cho nên âm điệu mới kỳ quái như vậy đấy.”

“Đại Na là ai?”

Lý Hỏa Vượng đưa đũa vào trong miệng mình bắt đầu xỉa răng.

"Ta cũng không biết, nghe lời bài hát của ba đứa trẻ kia thì ta nghĩ đó giống như một vị tiên nhân."

“Nghe nói mảnh đất Hậu Thục này rất nhiều năm về trước là quỷ quốc, người cũng giống như súc sinh vậy, sinh ra là bị ăn mất một phần.”

"Sau này, Đại Na đến xua đuổi mười hai con quỷ lợi hại nhất trong quỷ quốc này, sau đó dạy cho người xưa cách đứng dậy đi lại, dạy cách nói chuyện, dạy chữ còn dạy người xưa dùng lửa nữa.”

"Hóa ra là chuyện thần thoại xưa..."

Cặp mắt Lý Hỏa Vượng hơi híp lại, trong đầu hắn hiện lên ba người mang mặt nạ nhảy vũ điệu đuổi tà kia..

"Người tối hôm qua có quan hệ gì với người nhảy vũ điệu đuổi tà không nhỉ?"

Chương 245: Một Chỗ Rất Hay

Cũng không trách Lý Hỏa Vượng lại nghi ngờ họ, khi hắn vừa mới đi vào thị trấn này thì đã thấy họ nhảy vũ điệu đuổi tà kỳ quái kia rồi, còn có răng nanh đáng sợ kia nữa.

“Chờ đã, răng nanh sao?”

Lý Hỏa Vượng nhớ tới chiếc mặt nạ đồng thau mà người nọ đeo tối qua, nếu dùng mặt nạ để che răng nanh thì vừa khớp rồi.

Nghĩ vậy, hắn liếc nhìn Lữ Trạng Nguyên ở bên cạnh:

"Chủ gánh hát Lữ à, có phải khi ba đứa nhỏ nhảy vũ điệu đuổi tà nói chuyện với ngươi thì sẽ tháo mặt nạ xuống không?"

“Không có, vừa thấy ta thì họ bận đến mức không có tẩy trang luôn mà, cứ khép na khép nép dâng trà cho ta!”

Lữ Trạng Nguyên mặt đầy vẻ đắc ý.

"Thật sự là họ? Nhưng mà rõ ràng họ chỉ có ba người, chẳng lẽ tối hôm qua người đó cố ý nói dối ta sao?”

Chân mày Lý Hỏa Vượng dần dần nhíu lại.

“Đạo sĩ! Đạo sĩ!”

Một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hòa thượng cả người lôi thôi lếch thếch đang đứng ở cửa, mặt mày vui vẻ nhìn về phía mình.

"Ngươi đã đi đâu vậy? Sao bây giờ mới tới? Sáng sớm ta tìm ngươi mà cũng không thấy đâu."

Lý Hỏa Vượng đặt đũa xuống, đi tới trước mặt hắn, cẩn thận quan sát hắn.

"Tìm ta? Có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên là có chuyện rồi, đi thôi, ta đã tìm được một chỗ rất hay!"

Lời của hòa thượng khiến Lý Hỏa Vượng nhớ lại một số chuyện không hay trước đây, lần trước hòa thượng cũng nói như vậy, kết quả lại dẫn mình đi đến chỗ Phật Tổ máu thịt kia.

Nhưng mà cũng nhờ lần đó Lý Hỏa Vượng mới nhìn thấu sự ngụy trang của chùa Chính Đức, nói không chừng, vị hòa thượng này cũng được coi là một nửa ân nhân cứu mạng của hắn.

Nhìn ánh mặt trời gay gắt bên ngoài, Lý Hỏa Vượng nhấc chân bước ra ngoài:

"Được rồi, đi thôi."

Vừa dứt lời, phía sau đột nhiên vang lên tiếng động.

"Hahaha..."

"Hahaha..."

Lý Hỏa Vượng chợt quay đầu, nhìn về hướng phát ra hai tiếng cười khẽ kia.

Đó chính là Đan Dương Tử và Khương Anh Tử, họ cùng nhau đứng ở trong góc tường, hai người bốn mặt nở nụ cười kỳ quái, đứng ở đó nở nụ cười châm chọc.

"Đạo sĩ! Nhanh lại đây!"

Hòa thượng vốn đang đi trên đường lớn, đội ánh mặt trời không ngừng thúc giục Lý Hỏa Vượng.

"Hòa thượng? Chẳng lẽ là hắn sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn ở phía xa trầm tư suy nghĩ.

Mặc dù hôm qua đã thử thăm dò mấy lần, nhưng hòa thượng đột ngột xuất hiện ở đây đúng là có hơi đường đột.

"Chẳng lẽ là thuật che mắt sao? Nhưng mà vốn dĩ thứ đó cũng

không có hiệu quả gì với ta lắm, hơn nữa hiện tại năng lực cảm giác của ta đã tăng lên rất nhiều, nếu hắn là giả thì hắn là đã bị mình phát hiện ra từ sớm rồi mới đúng.”

“Chờ đã, tại sao ta lại bị hai ảo giác kia ảnh hưởng tới chứ? Họ đều là giả cả mà.”

Đầu Lý Hỏa Vượng bắt đầu rối bời, rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân.

"Đạo sĩ! Ngươi đi nhanh lên đi, còn lề mề gì nữa?"

Thấy giọng nói của hòa thượng gần như khàn đi, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi bước tới.

Dù hắn có phải hay không thì mình cũng cần phải tiến thêm một bước để thăm dò..

Nếu hắn là hòa thượng thật vậy thì tốt quá rồi, nhưng nếu là giả thì vừa hay có thể nhân cơ hội này để ra tay, tìm hiểu xem rốt cuộc người này có mục đích gì, có phải còn có kẻ khác đứng sau lưng hắn hay không.

Đêm qua, hành động chạy trốn của người kia khiến cách giải quyết sự việc của Lý Hỏa Vượng trở nên mạnh dạn hơn chút.

Buổi chiều ở trên đường vẫn còn rất nhiều người, cái này phỏng chừng có liên quan đến việc trấn nhỏ này là thị trấn cửa khẩu, các con vật như con la, ngựa, lạc đà liên tục đi ngang qua bên người Lý Hỏa Vượng.

“Hòa thượng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ đặt một tay lên cuốn “Đại Thiên Lục” hỏi.

"Không xa lắm, sắp đến rồi, ngươi nhìn kìa.”

Lý Hỏa Vượng nhìn theo hướng mà ngón tay hòa thượng chỉ, hắn thấy ba người hát hí khúc đeo mặt nạ gỗ kia.

"Khà khà, thế nào? Chưa thấy qua nhỉ?"

“Hí đuổi tà, ngươi nói thứ hay ho là cái này sao?”

Trên mặt Lý Hỏa Vượng tỏ ra có chút cạn lời.

"Nếu đã xem qua thì xem thêm lần nữa, loại hí này chỉ có thể xem được ở đây thôi, những nơi khác cũng không có đâu! Sau này có muốn xem cũng không xem được, ô kìa, ngươi xem, người ta dẹp quầy rồi.”

Vẻ mặt hòa thượng đầy tiếc nuối nhưng mà tinh thần Lý Hỏa Vượng lại vô cùng tỉnh táo vì hắn thấy ba người kia đang tháo mặt nạ xuống.

…

Khi ba tên nhóc nhảy vũ điệu đuổi tà vươn tay tháo mặt nạ xuống, trước mắt Lý Hỏa Vượng hiện ra ba cái đầu quấn vải đỏ.

Cũng không phải bịt kín hoàn toàn mà vẫn chừa lại miệng và mũi để thở, sau khi tháo mặt nạ xuống thì lại lập tức tháo vải đỏ trên đầu xuống.

Một lúc sau, tiểu tử sêm sêm tuổi hắn xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Chương 246: Nghĩ Nhiều

Mọi thứ trên mặt họ đều rất bình thường, cũng không thiếu bất kỳ bộ phận nào, thậm chí vẻ mặt cũng vô cùng bình thường.

"Đạo sĩ, ngươi đang nhìn gì vậy? Họ cũng đâu hát hí khúc nữa mà còn nhìn cái gì chứ? Chúng ta đi đến chỗ khác chơi đi, nói không chừng trên đường còn có thể làm việc thiện nữa đó.”

Vẻ mặt hòa thượng bên cạnh nhịn không được có chút oán trách, nhao nhao tựa như muốn đi chỗ khác

“Hòa thượng, khoan hẳn vội, chờ với ta chút.”

Dáng vẻ đáng sợ của răng nanh đối phương lúc đầu lóe lên trong

đầu Lý Hỏa Vượng, hắn vẫn không buông bỏ nghi ngờ trong lòng mình.

Bây giờ hắn không sợ đối phương chính diện làm loạn đối phó với mình, Lý Hỏa Vượng chỉ sợ đối phương âm thầm đối phó với mình thôi.

Lý Hỏa Vượng dứt lời không được bao lâu thì đột nhiên hắn nhìn thấy hành động thu dọn đồ đạc của ba người kia bắt đầu nhanh hơn, hơn nữa vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng, thỉnh thoảng còn lén nhìn về phía bên này.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng cứng đờ, thầm nghĩ trong lòng:

“Quả nhiên là có chuyện gì đó, đúng là giấu giếm đủ kỹ nha.”

Bởi vì câu nói trước đó của Lữ Trạng Nguyên mà hắn đã gạt bỏ nửa phần nghi ngờ kia, bây giờ hắn càng thêm chắc chắn.

Ba người cùng với những người tấu nhạc khác bỏ tất cả gia tài lên lưng lạc đà, vội vàng đi về một con đường mòn khác.

“Hòa thượng, đi! Đuổi theo họ!”

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhanh chóng nhấc chân đuổi theo.

"Ơ kìa, ngươi đi theo họ làm cái gì chứ~ Ngươi còn muốn cho họ thêm bạc để người ta diễn cho mình ngươi coi sao?"

Hòa thượng bất đắc dĩ nói thì nói vậy nhưng vẫn đuổi theo.

Cả hai đi cách một khoảng xa sau lưng họ, đi theo họ lượn quanh trấn trên.

Lúc đầu thì không sao, nhưng dần dần, Lý Hỏa Vượng thấy con lạc đà chở chiếc rương ở đằng xa bắt đầu chạy, có người dùng roi quất vào nó.

"Họ phát hiện chúng ta rồi! Mau đuổi theo!"

Một tay Lý Hỏa Vượng cầm chuôi kiếm sau lưng bắt đầu bước nhanh hơn.

Mặc dù cả thị trấn không lớn nhưng dù sao họ cũng là dân địa phương, sau khi vòng vèo mấy lần qua các ngõ hẻm, Lý Hỏa Vượng chợt nhận ra bản thân mất dấu họ rồi.

Nhìn thấy xung quanh toàn những vách tường xám xịt giống nhau, sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên có chút khó coi.

“Hộc~ hộc~ Đạo sĩ, ngươi chạy chậm chút, ta không chạy theo kịp đâu~”

Hòa thượng vịn tường ở phía sau thở hổn hển nói.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn hắn một cái, đối phương cũng lớn tuổi rồi, thể lực không tốt bằng mình cũng là điều đương nhiên.

“Nếu thật sự không được thì ngươi về trước đi, đừng đuổi theo nữa.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi đi dọc theo đường mòn tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm.

Mặc dù sự hiềm nghi của hắn đối với hòa thượng vẫn còn rất nhỏ nhưng hắn vẫn chưa thoát khỏi tình nghi đâu, hắn cũng không muốn thời điểm đối địch tiếp theo lại phải mang theo gánh nặng này.

“Được...Vậy ta về trước đây, ngươi cứ từ từ chạy.”

Hòa thượng bất đắc dĩ đỡ eo đi vào một con hẻm khác.

“Chỉ mong là do ta nghĩ nhiều thôi.”

Lý Hỏa Vượng lắc lắc đầu, hắn một thân một mình vừa mới đi được mấy bước thì đột nhiên phía sau vang lên một tiếng hét thảm thiết.

“Không xong rồi! Đó là giọng của hòa thượng kia!”

Lý Hỏa Vượng lập tức chạy về nơi có tiếng hét, hắn vòng qua một bức tường sau đó dừng lại trước một cái hố lớn hình vuông.

Đó là một cái hố lớn, bên dưới chất đầy cửa gỗ và cửa sổ nhìn như

tứ hợp viện vậy.

Mấy cái mặt nạ lớn bằng gỗ treo đầy bốn vách tường xung quanh, kiểu dáng dữ tợn chứng tỏ đó là mặt nạ mà ba người nhảy vũ điệu đuổi tà kia đeo.

Nhìn con lạc đà đang ăn cỏ trong sân thì có thể nhìn ra đây là nhà của ba anh em kia.

"Đạo sĩ!! Xuống đây kéo ta một tay với, hầy, cái bẫy này đúng là chết người mà, ở nơi rách nát này xây nhà mà còn phải đào hố, cũng không phải là đào mộ."

Lý Hỏa Vượng lại nhìn nơi có giọng nói, chỉ thấy vẻ mặt hòa thượng đau khổ đang nằm dưới đất, thấp giọng hừ hừ.

Một tay Lý Hỏa Vượng cầm kiếm nhảy xuống dưới, đạp nhẹ lên trên mép cửa sổ lấy đà, sau đó vững vàng nhảy xuống bên cạnh hòa thượng.

Hắn cũng không lập tức đưa tay đỡ hòa thượng mà là cầm lấy chuôi kiếm, cảnh giác nhìn các cánh cửa chính cùng cửa sổ đang đóng chặt xung quanh.

Thông qua cảm nhận nhạy bén, hắn phát hiện có tầm mắt bắn qua từ phía sau cửa sổ, bên trong có người, hơn nữa còn là rất nhiều người.

Khi chưa biết rõ thực lực của quân địch, Lý Hỏa Vượng không muốn ra tay trước.

Điều kỳ lạ là cũng không biết đối phương đang nghĩ gì, họ cũng không ra tay. Bầu không khí rơi vào thế giằng co.

“Có phải những người này cũng có cùng cách nghĩ như mình không?”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

“Đạo sĩ, ngươi ngây người ở đó làm cái gì?”

Vẻ mặt hòa thượng đầy vẻ khó chịu bò dậy.

"Chờ một chút! Hiện tại ta không có thời gian nói chuyện với ngươi đâu."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, hắn liền cảm thấy có nhiều hơn mấy ánh mắt đang đặt trên người mình.

Chương 247: Chuyện Gì Đang Xảy Ra?

Nó không phải những ánh mắt từ trong nhà bắn sang, mà là từ những đôi mắt của những chiếc mặt nạ trên tường, vào giờ phút này những chiếc mặt kia tựa như sống lại.

Bất kể nơi này có liên quan đến chiếc mặt nạ đồng đêm qua hay không, Lý Hỏa Vượng cũng không có ý định tiếp tục giằng co như vậy nữa.

Sau một hồi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng mở miệng nói:

"Hậu bối Huyền Dương đã trông thấy các vị, tại hạ tình cờ đi quang qua bảo địa, vô tình mạo phạm phải, xin các vị thứ lỗi."

Lời của Lý Hỏa Vượng không nhận được bất kỳ phản hồi nào, sau một hồi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng đổi sang cách thăm dò khác.

"Có mở xuân điểm không?"

Vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

"Chuyện tối hôm qua, tại hạ coi như chưa từng xảy ra, mọi người dĩ hòa vi quý, thế nào?"

Sau khi giải thích một hồi, Lý Hỏa Vượng không quan tâm họ có nghe hiểu ý mình hay không, hắn dẫn theo hòa thượng di chuyển đến bên cạnh cái thang.

Cái thang dài được dựng lên, Lý Hỏa Vượng để cho hòa thượng leo ra ngoài trước.

Sau khi nhìn thấy hắn leo đến nơi, chân phải của Lý Hỏa Vượng bước lên bậc thang, leo lên sau.

Sau khi nhìn thấy hai người Lý Hỏa Vượng rời đi, một số người có hình xăm màu đen trên tai đi ra khỏi nhà.

Trong đó có cả nam và nữ, thậm chí còn có đứa trẻ mấy tuổi.

Lúc này, gương mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ đau buồn, phẫn nộ và sợ hãi.

Một người trong số ba anh em nhảy vũ điệu đuổi tà, hai tay run rẩy nắm quyền nói với một cụ già tóc bạc:

“Ông ơi! Người đó nói thật đó! Chúng ta không thể đợi thêm nữa! Đánh trước có lợi trước!”

Ông lão kia rõ ràng là rất tức giận, tay phải cầm lấy gậy nặng nề gõ xuống đất.

"Ngươi dẫn những thanh niên trẻ trong nhà đi hết đi, chỉnh chết cái tên đạo sĩ áo đỏ kia! Đừng tưởng rằng nhà chúng ta dễ chọc!”

Chờ đến khi Lý Hỏa Vượng và hòa thượng rời khỏi tứ hợp viện quay trở lại đường lớn náo nhiệt, hòa thượng tựa như vẫn không phản ứng kịp.

"Chuyện gì vậy? Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Vẻ mặt hắn mờ mịt hỏi.

“Ngươi thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra sao?”

Lý Hỏa Vượng lại cẩn thận quan sát hòa thượng trước mặt.

Hắn không quên lần này cũng rất là phiền phức đâu.

Lần trước bởi vì hòa thượng này mà bản thân mới phá vỡ được âm mưu của chùa Chính Đức, lần này lại nhờ hắn mà mình mới tìm được nhà của mấy người nhảy vũ điệu đuổi tà kia.

Một lần thì thôi đi, nhưng nếu xảy ra hai lần vẫn là chuyện ngẫu nhiên thì không khỏi quá trùng hợp đi.

…

Lý Hỏa Vượng nhìn thì có vẻ thoải mái, nhưng hắn đang âm thầm cảnh giác quan sát hòa thượng trước mặt.

Dù hòa thượng không làm bất cứ điều gì có hại cho mình, nhưng Lý Hỏa Vượng không dám đánh cược, hắn không dám đặt vận mệnh của mình vào tay người khác.

“Hòa thượng, có thể nói cho ta biết rốt cuộc ngươi là ai được không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn nửa đùa nửa thật hỏi.

Những người khác có dự tính trước cho riêng mình?

Hòa thượng đã trở thành gian tế của chùa Trịnh Đức sao?

Hay là nói hắn chính là Tọa Vong Đạo trong miệng sư thái?

Những chuyện này đều có thể xảy ra, bất kể là cái nào thì đều là phiền toái lớn cho bản thân.

"Ta? Ta là hòa thượng á, sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Lão hòa thượng tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát sự thay đổi trên khuôn mặt của đối phương, nhưng không thấy có gì không ổn cả.

Nhưng mà cho dù không cớ bằng chứng thì Lý Hỏa Vượng cũng không thể nào tùy tiện tin tưởng hắn được.

Trong trường hợp không thể phán đoán đối phương có gây nguy hiểm gì cho mình hay không thì biện pháp an toàn nhất chính là tránh xa hắn, Lý Hỏa Vượng vừa hay cũng muốn làm như vậy.

"Vậy thôi, cũng đã xem xong hí rồi, vậy chúng ta mỗi người đi một ngả chứ nhỉ? Ngươi đi làm việc thiện của ngươi, ta đi đường của ta, sau này gặp lại.”

“Sao lại vội vàng như vậy, chúng ta đã lâu không gặp nhau, chúng ta có thể ôn chuyện một chút mà.”

Hòa thượng mỉm cười vươn tay ra muốn kéo lấy ống tay áo của Lý Hỏa Vượng nhưng nghênh đón hắn lại là vỏ kiếm của hắn.

Khi ngón tay của hòa thượng vẫn còn cách bao kiếm khoảng một tấc, hắn ngượng ngùng rụt tay lại.

"Ta thực sự không biết ngươi đang nói cái gì nữa, chúng ta không phải là bạn bè sao?"

"Nếu đã là bạn bè thì nói thật thân phận của ngươi đi! Chứ không phải ở chỗ này chơi giải đố với ta! Rốt cuộc ngươi là ai!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp xoay người đi về phía quán trọ.

Dường như hòa thượng cảm nhận được cảm xúc trong giọng điệu của Lý Hỏa Vượng, nhưng cũng không có đuổi theo hắn, vẻ mặt có chút ủy khuất.

Hắn trở lại con đường lúc đầu, trở lại quán trọ mà không có bất kỳ tình huống bất ngờ nào. Sau khi hắn quay đầu nhìn lại lần nữa nhưng cũng không thấy bóng dáng của hòa thượng đâu, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lý sư huynh, có chuyện gì vậy? Sao ngươi lại hoảng sợ thành thế này, giống như có quỷ đuổi theo ngươi vậy?"

Cẩu Oa cắn hạt dưa tò mò bước xuống cầu thang.

“Ta hỏi ngươi, những người khác đâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng căng thẳng hỏi hắn.

Chương 248: Có Người Tới

“Tất cả đều làm theo phân phó của ngươi đi ra ngoài tìm bản đồ Hậu Thục với thăm dò tin tức của vùng này rồi.”

Cẩu Oa vô cùng khó hiểu trả lời.

"Đừng tìm nữa! Gọi những người khác trở về ngay, chúng ta phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt!"

"Tại sao...được! Ta đi tìm những người khác ngay."

Cẩu Oa vứt nắm hạt dưa trong tay xuống, chạy nhanh ra ngoài.

“Đừng quên thông báo cho chủ gánh hát Lữ đó!”

Sau khi hét lên với bóng lưng của hắn, Lý Hỏa Vượng vội vàng chạy về phía chuồng ngựa ở sân sau.

Thông báo của Lý Hỏa Vượng rất gấp gáp, không cho người khác thời gian để chuẩn bị, tất cả mọi người đều hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng trở về.

Tuy nhiên, trong chuyện này, Lý Hỏa Vượng một lời đã định cũng không cho người khác quyền phản đối.

Cuối cùng trước khi trời tối, bánh xe ngựa đã lăn ra khỏi thị trấn này.

“Lý sư huynh, sao vậy?”

Tiểu Mãn ôm kiếm của mình nghi ngờ hỏi.

"Một số người trong thị trấn đang âm mưu gây rối chúng ta, nhưng đừng lo lắng, lần này khác với những lần trước. Nếu thật sự muốn ra tay thì họ cũng không chiếm được gì tốt.”

Lý Hỏa Vượng dùng tay ấn vào thanh kiếm ở trên lưng mình.

Vừa mới nghỉ ngơi một ngày, thể lực của mọi người đều hồi phục tốt, họ cứ đi cho đến khi mặt trăng treo trên trời cao mới dừng lại nghỉ ngơi.

Khoảng cách ước chừng cách thị trấn hơn mười cây số, Lý Hỏa Vượng ra lệnh cho những người khác nghỉ ngơi.

Nếu ngày mai muốn nhanh chóng lên đường thì không thể không ngủ được.

Vào đêm đầu tiên của ngày hôm nay, để cho yên tâm thì Lý Hỏa Vượng đã tự mình gác đêm.

Hắn đxưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lông gáy của Màn Thầu, Lý Hỏa Vượng nhớ lại những chuyện hôm nay hắn đã làm, cân nhắc thật kỹ những nơi có khả năng mà mình không để ý đến.

Càng nghĩ về điều đó, Lý Hỏa Vượng càng cảm thấy những việc mình gặp phải ở thị trấn rất không được tự nhiên, nhưng không tự nhiên ở đâu thì hắn lại không nói được.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng có cảm giác như mình bị người khác dắt mũi vậy.

Cảm giác này không tốt tí nào.

Nếu chuyện cũng đã xảy ra rồi thì Lý Hỏa Vượng cũng không muốn nghĩ ngợi làm gì nữa, hắn lắc lắc đầu mình, suy xét đến những chuyện thiết thực hơn.

"Những người nhảy vũ điệu đuổi tà còn có hòa thượng kia, không cần quan tâm rốt cuộc họ có lai lịch như thế nào, nếu khi ở thị trấn mà họ vẫn không trực tiếp ra tay chứng tỏ là họ đang kiêng kỵ ta cái gì đó."

Lý Hỏa Vượng đưa tay chạm vào "Đại Thiên Lục" bên hông và thanh kiếm trên lưng, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

"Bất kỳ ai gặp ta đều biết ta là Tâm Tố, nhìn từ hành động của chùa Chính Đức, giá trị của Tâm Tố không nhỏ đâu."

"Không cần biết họ cấm kỵ cái gì, nếu đối phương có thể nhịn được mà không ra tay, điều đó chứng tỏ rằng ta có năng lực tự bảo vệ bản thân nhất định, mối nguy lần này có thể bình an vượt qua rồi."

Đúng lúc này, Đan Dương Tử đứng đối diện hắn đột nhiên lên tiếng.

"Hừ! Uổng công là đệ tử của Đan Dương Tử ta! Bị người khác trèo đầu cưỡi cổ rồi mà ngươi lại chỉ muốn tự vệ! Trong tình huống này thì ngươi hẳn là phải nghĩ cách làm sao để giết chết hắn! Chứ không phải là nghĩ cách chạy trốn!"

Lý Hỏa Vượng cười lạnh nhìn hắn, khẽ vỗ tay:

"Hay! Sư phó dạy rất hay! Năm đó lúc bị các hòa thượng của chùa Chính Đức đuổi theo, cũng không biết ai đã vứt bỏ đồ đệ để cứu sống mạng chó của mình." . "

“Ngươi cái thứ nghiệt đồ này!”

Đan Dương Tử đứng lên, các loại máu thịt dị dạng trong cơ thể hắn gia tăng tốc độ nhúc nhích.

Khi ba cái miệng của hắn đang định nói gì đó lại đột nhiên dừng lại, cùng Lý Hỏa Vượng nhìn về phía bãi sa mạc đen ngòm phía xa.

Thị lực của hắn rất tốt, hắn nhìn thấy một chấm đen nhỏ ở đó đang dần dần tiến lại gần.

“Đuổi kịp rồi!”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên ngưng trọng đứng lên.

Nhưng khi hắn vừa mới đứng dậy định thông báo cho những người khác, liền phát hiện không chỉ phía sau, ngay cả phía trước cũng có một chấm nhỏ màu đen.

Đối phương không thể nào chỉ phái hai người đến được, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn xung quanh thì phát hiện bốn phương tám hướng đều có chấm đen đang tiến lại gần.

"Lý Hỏa Vượng! Ngươi đã bị bao vây! Lần này ngươi chết chắc rồi! Ha ha ha!!"

Khương Anh Tử dữ tợn dùng cánh tay cụt ôm lấy bụng mình, điên cuồng cười lớn.

"Dậy hết đi! Có người tới!"

Tiếng hét của Lý Hỏa Vượng phá vỡ sự im lặng của bãi sa mạc.

Những người khác mơ mơ màng màng bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ đến toát mồ hôi lạnh, họ rối rít rút đao dưới gối ra.

Dù là ai đi chăng nữa thì đối phương cũng đã lộ ra mưu đồ của mình rồi, bầu không khí trên bãi sa mạc đang bắt đầu nóng lên.

"Đừng chờ đến khi bị họ bao vây! Chúng ta lập tức phá vòng vây!"

Lý Hỏa Vượng dẫn tất cả mọi người xông về phía một chấm đen trước mặt.

Chương 249: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?

Khi khoảng cách gần hơn, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy dáng vẻ của người kia.

Mặt nạ đồng trên mặt người này quá quen thuộc, hắn chính là người hôm qua đã ra tay với mình!

Cũng giống như đêm qua, trong tay hắn vẫn cầm mấy con rối bóng.

Kẻ thù gặp nhau, nói nhiều cũng vô ích, “keng!” Lý Hỏa Vượng một tay rút kiếm lao về phía hắn.

Người đeo chiếc mặt nạ đồng nhanh chóng giơ con rối bóng trong tay lên, mượn ánh trăng trên bầu trời, con rối bóng nhanh chóng hình thành trên mặt đất, sau đó nó đứng thẳng dậy, bay về phía Lý Hỏa Vượng như một người giấy.

…

“giết!”

Lý Hỏa Vượng dùng sức quét kiếm trên mặt đất, thân kiếm trong tay tựa như sáng lên màu đỏ nhạt.

Giây tiếp theo, con rối bóng màu đen trước mặt chớp mắt biến thành hai nửa, nó hét lên một tiếng hét thảm sau đó biến thành khói đen.

Tiếng trống cổ vũ vừa vang lên, Lý Hỏa Vượng nghiến răng, tăng tốc lao về phía trước, khoảng cách hai bên nhanh chóng gần kề.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng chỉ còn lại một con quái vật rối bóng, bản thân có thể nhẹ nhàng giải quyết nó nhưng không ngờ

dưới nách người mặt nạ đồng kia vỗ mấy cái, thế mà nhô ra thêm bốn cánh tay nữa.

Trong tay mỗi người đều cầm một con rối bóng khác nhau.

Khi những ngón tay mảnh khảnh cử động, dưới ánh sáng của ánh trăng, Lý Hỏa Vượng lập tức bị đám quái vật rối bóng mỏng như cánh ve này bao vây,

"Lý sư huynh, ta tới giúp ngươi đây!"

"Đừng đến đây! Tránh ra xa chút! Miểu Miểu đừng đánh trống! Ta có thể xử lý những thứ này!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng quét sạch ngàn quân bằng một chiêu, buộc bọn họ phải lùi lại.

“Rầm!”

Thẻ tre màu đỏ nhanh chóng được mở ra, Lý Hỏa Vượng mặt đỏ bừng bừng cắn chặt hàm răng, giơ tay chém xuống bàn tay của mình.

Hai ngón tay máu thịt be bét bị chặt đứt, rơi xuống “Đại Thiên Lục”.

Cơn đau dữ dội gần như khiến Lý Hỏa Vượng sắp ngất xỉu đến nơi.

Nhưng cái giá này lại rất hữu hiệu, khi hai đầu ngón tay còn chưa tiếp đất đã nhanh chóng giãn nở xé rách.

Xương ở các ngón tay điên cuồng phát triển, phần thịt bị đâm cong xoay tròn bay về phía người đeo mặt nạ đồng như hai chiếc phi tiêu dài.

Người đeo mặt nạ đồng né người sang một bên muốn tránh, nhưng không ngờ những ngón tay kia cũng sẽ chuyển hướng theo hắn.

"Phập phập, ngón tay cắm vào cổ hắn, những con rối bóng xung quanh Lý Hỏa Vượng lập tức cứng đờ, lần nữa dính chặt trở lại mặt đất.

"Ngươi..."

Người đeo mặt nạ đồng mới chỉ nói được mấy chữ rồi lảo đảo ngã xuống đất.

Lý Hỏa Vượng bước nhanh đến nhìn người có sáu cánh tay kỳ quái chết trước mặt mình.

"Chỉ vậy thôi? Đơn giản vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng vô cùng kinh ngạc, so với những gì bản thân gặp phải trước đây thì chuyện này giống như là một trò đùa.

Lý Hỏa Vượng tiến lại gần hơn một chút, nhẹ nhàng dùng kiếm khều chiếc mặt nạ đồng kia lên.

Hắn ngược lại muốn xem dáng dấp người này trông như thế nào.

Khi mặt nạ vừa mới được vén lên, Lý Hỏa Vượng lập tức cả kinh, bên dưới thế mà lại là một cái miệng bằng gỗ, thứ này căn bản chỉ là bù nhìn!

"Cẩn thận! Tên lùn còn ở trong bụng, hắn chuẩn bị đánh lén ngươi đó!"

Ngay khi giọng nói không biết phát ra từ đâu vừa dứt lời, bụng của người đeo mặt nạ đồng bị xuyên thủng, một luồng sáng lạnh lẽo xuyên thẳng vào ngực Lý Hỏa Vượng.

Cũng may có cảnh báo trước đó, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng giơ kiếm lên chặn đòn đánh lén của đối thủ.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dùng sức đẩy lên trên, hắn giương thanh trường kiếm mang theo sát khí đâm thẳng vào bụng người đeo mặt nạ đồng.

Cùng với tiếng hét thảm thiết như lợn bị chọc tiết, máu chảy ra từ phần bụng của người đeo mặt nạ đồng.

Chỉ là một tên lùn dị dạng, hói đầu, mắt phải to mắt trái nhỏ, da nhăn nheo, vẻ mặt hắn thống khổ nôn ra máu muốn bò ra ngoài.

Nhưng hắn chỉ đang làm việc uổng công vô ích, sau mấy lần giãy giụa kêu rên, cái đầu to từ từ rũ xuống.

Vừa mới giết một người, Lý Hỏa Vượng cảm thấy thanh kiếm trong tay mình gầm kêu một tiếng, thiếu chút nữa là hắn không thể cầm chặt nó rồi.

Hắn nhanh chóng rút ra, máu trực tiếp chảy vào trong vỏ kiếm, cuối cùng thanh trường kiếm kia cũng không xao động nữa.

Tuy nhiên, lúc này Lý Hỏa Vượng lại không hề quan tâm đến thanh kiếm, hắn quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói nhắc nhở vừa rồi.

Hắn chỉ nhìn thấy hòa thượng trong bộ quần áo rách đầy mảnh vá đang đứng ở đó, mỉm cười với mình.

"Lại là ngươi? Rốt cuộc ngươi là ai!"

Hòa thượng nhấc đôi giày hở ngón chân đi về phía trước, khi đi ngang qua người lùn đã chết kia, hắn còn không quên tháo chiếc mặt nạ bằng đồng trên mặt người kia xuống, nhét vào trong túi.

"Đi nhanh, vừa đi vừa nói chuyện, ngươi không thấy những người đó đều đang tới đây sao?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại liếc nhìn những chấm đen đang dần lớn hơn xung quanh, hắn nhanh chóng đi theo.

"Mọi người đuổi theo ta, chạy đi, đừng để rớt lại phía sau!"

Lý Hỏa Vượng đến bên cạnh hòa thượng. Hỏi hắn thêm lần nữa:

“Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại làm như vậy?”

Chương 250: Tuổi Thơ

Hòa thượng mỉm cười nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Đừng có hùng hổ dọa người như vậy, Lý Hỏa Vượng, ta hỏi ngươi, mấy ngày sống chung với nhau ta có từng hại ngươi chưa?"

Không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, hòa thượng bắt đầu tự hỏi tự trả lời:

“Ta không những không làm hại ngươi mà còn giúp ngươi khắp nơi, giúp ngươi nhìn thấu âm mưu của chùa Chính Đức, nhắc nhở ngươi rằng những kẻ nhảy vũ điệu đuổi tà kia rất kỳ quái. "

Nhìn truy binh đuổi theo phía sau, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, sự nôn nóng trong lòng thoáng dịu xuống, lại hỏi:

"Cảm ơn mấy lần giúp đỡ trước của ngươi, nhưng ta không muốn người khác giấu giếm ta, rốt cuộc ngươi là ai?”

Vị hòa thượng luôn vui vẻ bỗng nhiên nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt ngưng trọng:

"Ta là ai không quan trọng, ngươi là ai mới là quan trọng nhất. Ngươi thật sự là Lý Hỏa Vượng sao?"

“Cái gì?!”

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng chợt co rút lại rất nhỏ, trong lúc nhất thời hắn thật sự muốn ngăn cản đối phương nói tiếp.

"Những chuyện tiếp theo ta nói có thể rất kinh hãi thế tục, nhưng ngươi phải nể mặt ta vì ta đã cứu nhiều người các ngươi như vậy, ngươi nhất định phải tin tưởng ta.”

"Ta không phải là hòa thượng, ngươi cũng không phải là Lý Hỏa Vượng, đây đều là thân phận của người khác, chỉ là tạm thời bị chúng ta thay thế mà thôi. Thật ra, ngươi tên là Bành Chí, ta là Bành Kiều, chúng ta đều không phải người thật, thân phận thật sự của chúng ta là Tam Thi của người khác!”

"Đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?!"

Đầu óc Lý Hỏa Vượng loạn thành một đống hồ dán:

"Ta không phải là Lý Hỏa Vượng sao? Lý Hỏa Vượng là một người khác?"

“Vèo~!”

Một mũi tên bắn tới, hòa thượng vội vàng kéo một cái mới khiến Lý Hỏa Vượng tránh thoát.

Cảm giác được tình hình cấp bách, tốc độ nói của hòa thượng bắt đầu tăng lên.

"Ta không biết ngươi có biết về Tam Thi của Đạo giáo không? Bất kể hạng người nào muốn tu tiên, muốn thành thần tiên thì nhất định phải chặt bỏ Tam Thi của mình, chúng ta chính là Tam Thi bị chặt bỏ kia!"

"Thượng thi Bành Hậu là Đan Dương Tử, trung thi Bành Chất là ngươi, còn hạ thi Bành Kiểu là ta!"

"Đan Dương Tử đã bị chém rồi, kế tiếp chính là hai người chúng ta! Cho nên chúng ta nhất định phải hợp lực với nhau thì mới có đường sống!"

"Chuyện này...chuyện này làm sao có thể..."

Lý Hỏa Vượng vẫn không muốn tin. Thời gian chỉ vừa mới qua mấy tiếng mà thế giới của hắn đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lật đất.

"Đạo sĩ! Đạo sĩ, ngươi nhìn ta này, ngươi nhìn ta này!"

Khi ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn sang, hắn nhìn thấy ánh mắt vô cùng chân thành của hòa thượng.

"Con trùng thượng thi tên là Bành Hậu, nó ở trong đầu làm cho người ta ngu si đần độn, không có trí tuệ."

"Con trùng trung thi tên là Bành Chất, nó ở trong l*иg ngực khiến người ta phiền não vọng tưởng, không thể yên tĩnh."

"Con trùng hạ thi tên là Bành Kiểu, nó ở trong bụng người ta khiến người ta xa hoa lãng phí, làm việc ác, daˆм ô."

"Mỗi một người trong chúng ta đều có một thiên tính không thể bỏ được, nhưng mà ngươi xem, ta hoàn toàn đã bỏ được thiên tính của mình rồi, thiên tính muốn ta làm việc ác nhưng ta lại làm việc thiện."

"Thiên tính của ta muốn ta xa hoa lãng phí, daˆᴍ ô nhưng ta lại muốn làm một hòa thượng nghèo rớt mồng tơi! Mạng của ta là do ta chứ không phải do ông trời!"

"Ta biết thiên tính của Bành Chí là đa nghi và vọng tưởng, nhưng mà đạo sĩ à, đây là thiên tính của ngươi, ngươi cũng phải loại bỏ thiên tính của mình giống như ta! Chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể chống lại ý đồ muốn trở thành thần tiên của người nọ! Lấy lại tự do! "

…

"Ta là một trong Tam Thi của người khác, ta là...Ta là Bành Chất ư?"

Lúc này đầu óc của Lý Hỏa Vượng kêu ong ong, hắn cảm thấy đầu óc mình rất loạn.

"Chuyện này làm sao có thể? Ta rõ ràng là người xuyên không đến, sao ta có thể là Bành Chất chóa má gì chứ?

"Ngươi không tin cũng chịu, đây là sự thật, người cứ nghĩ lại những chuyện trong quá khứ thử xem nhất định có một số chi tiết mà lúc đấy không phát hiện được."

“Chi tiết?”

Lý Hỏa Vượng chống cự theo bản năng, nhưng sau khi cẩn thận xem xét, hắn phát hiện quả thực có rất nhiều nghi vấn.

Đan Dương Tử vẫn luôn ngu xuẩn như trước đây tự cho mình là đúng, bên cạnh mình cũng có một số chuyện thật thật giả giả, đều phù hợp với mô tả về Tam Thi.

"Ngoài ra, có phải ngươi không thể nhớ những chuyện xảy ra khi còn nhỏ không? Điều này là đương nhiên, bởi vì chúng ta không phải là con người, chúng ta căn bản không có cái gì gọi là tuổi thơ cả!"

Lời nói của hòa thượng khiến Lý Hỏa Vượng phải cố gắng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước khi hắn đến Thanh Phong quán, nhưng những gì hắn nhận được chỉ là một mảnh trống rỗng.

"Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả đây?"

Những chi tiết này, còn có chuyện mà hòa thượng giúp đỡ hắn không ngừng trao đổi ở trong đầu hắn, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra.

"Bành Chất, kiềm chế thiên tính của ngươi lại, ta làm được thì ngươi cũng làm được!! Đừng đoán, cũng đừng nghi ngờ gì nữa! Chúng ta có thể đánh bại kẻ đó!"

Lão hòa thượng nôn nóng nắm lấy hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng lắc lắc.

Chương 251: Tỉnh Lại

"Mau phấn chấn tinh thần lên, ngươi nhìn những tên đuổi giết chúng ta đều là tay chân của cái kẻ muốn tu thành tiên kia."

"Chỉ cần hai cái xác của chúng ta bị chặt đứt, hắn sẽ hoàn toàn trở thành tiên! Cho nên hiện tại chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng, nhưng cũng không thể để kế hoạch của hắn thành công được!"

Lý Hỏa Vượng hô hấp dồn dập, hắn ổn định tinh thần hỗn loạn của mình, cắn răng quay đầu chất vấn hòa thượng:

"Hòa thượng! Ngươi..."

"Cẩn thận!!"

Hòa thượng vội vàng kéo một cái, một mũi tên có ngạnh nhanh chóng sượt qua mấy cọng tóc của Lý Hỏa Vượng.

"Cũng đến nước này rồi mà ngươi còn hỏi cái gì nữa? Chúng ta không thể rời khỏi nơi này trước rồi từ từ nói chuyện sao! Ngươi xem bên ngoài đều là kẻ địch kìa!"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn thì thấy chấm đen nhỏ phía xa không còn là chấm đen nữa mà đã biến thành đoàn người cưỡi ngựa và lạc đà rồi.

Trên mặt của một số người có đeo mặt nạ gỗ đáng sợ, răng nanh mọc dài ra khỏi miệng, ngọa nguậy giống như hải quỳ vậy.

Lý Hỏa Vượng biết họ, họ là những người đã nhảy vũ điệu đuổi tà.

Nếu chỉ có họ thì không sao, nhưng không chỉ có họ mà còn có một lượng lớn thổ phỉ đi cùng.

Trong mắt những tên thổ phỉ che mặt này tràn đầy sự thù địch, bọn chúng giơ đủ loại vũ khí trong tay lên, la hét không ngừng giống như đang lùa dê vậy.

Nhìn mọi thứ ở phía xa, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng khó coi, hắn định tiếp tục lao về phía trước.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy xung quanh bãi sa mạc mờ tối bắt đầu rung chuyển dữ dội hơn nữa còn có dấu hiệu sụp đổ.

"Không ổn! Sao lại là lúc này chứ!"

Chờ sau khi hắn hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, hắn phát hiện mình lại bị trói ở trên giường trong phòng bệnh.

Ngay sau đó, hắn thấy Dương Na và mẹ của mình đang cẩn thận đặt từng cái bàn giường lên trên giường bệnh mình đang nằm.

"Bành Chất..."

Giọng nói như có như không đột nhiên vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, hai tay bị chăn trói lại của Lý Hỏa Vượng nắm chặt lại.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi đột ngột mở ra, nhưng lại phát hiện hắn cũng mình cũng không trở về.

"Sinh nhật vui vẻ nhé Hỏa Vượng! Ngươi còn nhớ không? Ba ngày sau là sinh nhật của ta đó."

Dương Na mặc một chiếc áo len bó sát người màu trắng, cầm chiếc nón sinh nhật nhẹ nhàng đội lên đầu Lý Hỏa Vượng, hiển nhiên nàng không chú ý đến biểu cảm của Lý Hỏa Vượng có chút thay đổi.

"Bành Chất...nhanh lên...tỉnh lại đi..."

Giọng nói bên tai càng lúc càng lớn.

Tôn Hiểu Cầm ở một bên bưng một cái bánh kem đặt lên trên bàn giường, bắt đầu cắm nến.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy giọng nói bên tai càng lúc càng lớn.

"Bành Chất, mau tỉnh lại đi, họ sắp đuổi tới rồi!"

Đèn trong phòng bệnh vụt tắt, hai người các nàng một trái một phải mỉm cười, chắp hai tay tiến lại gần.

"Bành Chất! Những gì ta nói đều là sự thật! Đừng có suy xét ký ức và thân thể trong đầu Lý Hỏa Vượng nữa! Cho dù những thứ đó khó hiểu đến đâu! Thì đều là đồ của Lý Hỏa Vượng chứ không phải của ngươi! Ngươi chỉ mượn thân thể của hắn mà thôi, hãy chế ngự thiên tính của ngươi! Quên họ đi! "

"Ta không phải là Lý Hỏa Vượng? Lý Hỏa Vượng mà mẹ ta và Dương Ta đang quan tâm là một người khác?"

Đôi môi Lý Hỏa Vượng run rẩy nhìn hai người trước mặt.

“Chúc ngươi sinh nhật vui vẻ~ Chúc ngươi sinh nhật vui vẻ~”

Hai người nhẹ giọng hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

Thấy cảnh tượng vô cùng ấm áp trước mặt, môi Lý Hỏa Vượng khẽ run lên, hàm răng cắn ra máu, hắn nhẹ nhàng nuốt máu vào trong bụng.

Hắn muốn há mồm thở dốc, muốn trút bỏ sự kìm nén trong lòng bằng phương pháp vật lý này, nhưng hắn không dám, bởi vì hắn sợ hù dọa hai người trước mặt này.

Khi bài hát kết thúc, Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng người về phía trước, thổi tắt ngọn nến trước mặt.

Hành động của Lý Hỏa Vượng hiển nhiên khiến cho hai người đều

ngạc nhiên há hốc mồm:

"Hỏa Vượng! Ngươi tỉnh lại lúc nào vậy?"

Hắn nhìn họ mỉm cười, khẽ nói:

"Nguyện vọng của ta là cho ta một miếng vải nhét vào trong miệng ta, được không? Bởi vì lát nữa sợ là ta sẽ có chút ồn ào."

Vừa dứt lời, có một tiếng động lớn, trước mắt Lý Hỏa Vượng lập tức nổ đom đóm:

"Mau tỉnh lại đi!!"

Hắn lại quay trở lại bãi sa mạc lạnh như băng, cả khuôn mặt hắn bị ma sát trên mặt đất, bị mài đến máu thịt be bét.

Chỉ thấy ba chiếc xe ngựa bị bao vây lại thành vòng tròn, tất cả mọi người đều rúc vào bên trong vòng tròn, giương vũ khí đánh ra bên ngoài, ít người đánh với nhiều người, họ kiên trì rất vất vả.

Rõ ràng là trong khoảng thời gian Lý Hỏa Vượng rời đi, họ đã bị đuổi kịp rồi!

Trong tình huống nguy hiểm như vậy, Lý Hỏa Vượng nóng lòng muốn chạy đến giúp đỡ.

Chương 252: Thật Giả

Tuy nhiên, hắn lại không di chuyển, bởi vì hắn thấy hòa thượng đang đứng ở phía bên phải của mình.

Sau đó hắn liếc nhìn người trước mặt đang đỡ mình.

Hai tay Lý Hỏa Vượng dùng sức mạnh mẽ đẩy người nọ ra, người đó cũng là hòa thượng, lúc này trong mắt hắn xuất hiện hai hòa thượng!

Vèo một tiếng, một mũi tên bay vụt qua, trực tiếp xuyên qua bả vai Lý Hỏa Vượng..

Nhưng lúc này hắn cũng không hề cảm thấy đau đớn, tiếp tục cảnh giác đứng nhìn hai vị hòa thượng giống nhau trước mặt.

“Trời ơi, đạo sĩ, ngươi trúng tên rồi! Không sao chứ?”

Lão hòa thượng mới xuất hiện định tiến lại gần, nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng trách mắng.

"Tránh xa ta ra hết đi! Hiện tại ta không tin hai người các ngươi!"

Lý Hỏa Vượng giơ thanh trường kiếm trong tay lên, gào thét khiến cổ hắn nổi đầy gân xanh.

Nếu không nhanh chóng xử lý hai người bên trong này, sợ rằng đợi lát nữa mình đi nghênh đón kẻ địch, nhất định sẽ bị đánh lén.

Lúc này lão hòa thượng ở gần hơn đầy vẻ bất đắc dĩ, nói với Lý Hỏa Vượng:

"Bành Chất, làm gì mà có hai hòa thượng chứ, tên hòa thượng kia chỉ là ảo giác của ngươi, ngươi không tin thì hỏi những người khác xem, họ cũng không thấy đâu."

…

Câu nói của hoà thượng khiến Lý Hoả Vượng phải nhìn những sư

huynh sư đệ khác xung quanh mình.

Sau câu hỏi của Lý Hoả Vượng, lời nói của bọn họ khiến Lý Hoả Vượng sững sờ tại chỗ như bị sét đánh.

“Lý sư huynh, làm gì có hai hoà thượng nào ở đây đâu? Trong đội hình xe của chúng ta rõ ràng là không có một vị hoà thượng nào cả. Mau đến giúp đi! Nỏ của bọn họ lợi hại quá.”

“Không có một vị hoà thượng nào? Tất cả hoà thượng mà ta có đều là ảo giác của ta? Sao lại có thể như thế được? Cùng lắm cũng phải có một người là thật chứ!”

“Không! Chuyện này tuyệt đối không thể!”

Lý Hoả Vượng trừng mắt nhìn Dương tiểu hài thở hổn hển.

“Lúc trước khi chúng ta giao tro cốt, rõ ràng là gặp vị hoà thượng trên đường, vị hoà thượng đó đã cùng ta đi suốt chặng đường! Ngươi lại dám nói là không nhìn thấy!?”

Dương tiểu hài lo lắng bò trên mặt đất, sợ hãi nhìn đối phương ở bên ngoài qua bánh xe, nghe hỏi liền quay lại nhìn Lý Hoả Vượng có vẻ kì lạ đang đứng đó.

“Sư huynh, thật sự là không có. Khi ngươi gửi tro đi, không có một vị hoà thượng nào xung quanh ngươi cả.”

“Không thể! Dọc đường đi, vị hoà thượng đã tán gẫu với ta rất lâu. Nếu như hắn là giả, chẳng nhẽ ta nói chuyện một mình à? Ngươi có bị mù không? Chẳng nhẽ không có phản ứng gì?”

Dương tiểu hài khóc không thành tiếng. Hắn nói với vẻ vô cùng tức tối:

“Nhưng, Lý sư huynh, ngươi lúc bình thường không có gì làm cũng hay trò chuyện với những người mà ngươi không nhìn thấy. Làm sao ta biết được lần nào ta với ngươi là thật, lần nào là giả?”

Những lời này khiến Lý Hoả Vượng lảo đảo:

“Ta thường nói chuyện một mình sao, rốt cuộc...cái gì là thật...cái

gì là giả?”

Hắn bắt đầu đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, khoé miệng nhếch lên một nụ cười khô khốc vô cùng.

Bạch Linh Miểu, Cẩu Oa, Tôn Bảo Lộc, Xuân Tiểu Mãn, Dương tiểu hài, Cao Trí Kiên, Lữ Trạng Nguyên, Lữ Cử Nhân, Lữ Tú Tài, vân vân mây mây, tất cả các khuôn mặt đều loé lên trước mặt Lý Hoả Vượng.

“Hoặc là, một trong số họ là giả? Thế giới này rốt cuộc là thật hay giả? Sao lại giả như thế? Hay là hiện thực bên kia mới là thật? Bên này mới là giả?”

Lý Hoả Vượng bị hoà thượng nhấc lên khỏi mặt đất, hắn tiếp tục sốt sắng thuyết phục:

“Vậy ngươi là Bành Chất ảo giác. Bất cứ chuyện gì xảy ra với ngươi đều là chuyện bình thường.”

“Ngươi muốn cho rằng hắn là thật, vậy ngươi thử sờ sờ hắn xem chẳng phải sẽ dễ hiểu hơn sao? Tên hoà thượng ảo giác đâu, đi! Ta đi cùng ngươi tới kiểm chứng!”

Lý Hoả Vượng đầu óc ong ong, duỗi ngón tay chỉ về bên phải, vị hoà thượng tức giận bế hắn tiến đến.

Vị hoà thượng ở phía xa giống hệt như vị hoà thươnguj bên cạnh Lý Hoả Vượng, cũng không có điểm gì dị thường.

“Đạo sĩ, ngươi không sao chứ?”

Hắn lo lắng nghiêng người, Lý Hoả Vượng vươn tay phải từ từ, dễ dàng xuyên qua cơ thể của đối phương.

Hắn nói đúng, vị hoà thượng này cũng giống như Đan Dương Tử và Khương Anh Tử, đều là ảo giác hắn tự tạo ra.

“Như vậy có nghĩa là…”

Lý Hoả Vượng lộ rõ vẻ đau khổ trên khuôn mặt.

“Thế nào? Có xuyên qua được không? Thấy không, ta mới là thật, là ta nói cũng là thật! Ngươi chính là Bành Chất! Ngươi không phải Lý Hoả Vượng, chúng ta nhất định phải làm việc cùng nhau để…”

Nói được nửa lời, vị hoà thượng đột nhiên khựng lại, chậm rãi cúi đầu, mắt trợn to nhìn bụng mình, chỉ thấy ở đó có một thanh trường kiếm xuyên qua.

“Tại sao?”

Vị hoà thượng lúc này cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn chất vấn Lý Hoả Vượng đang ở gần trong gang tấc.

Hắn nói với giọng run rẩy:

“Hắn rõ ràng là giả, không phải lời ta nói có lý sao? Ta nói sai chỗ nào? Ta nói sai cái gì? Ta hỏi ngươi, sao ngươi lại giết ta?”

Lý Hoả Vượng nghiến răng, đâm kiếm bằng một tay, ghì tay thêm một chút nữa vào bụng hắn ta.

Chương 253: Nói Dối

“Ngươi nói không sai chút nào, hắn quả nhiên là giả, nhưng ta không phải là Bành Chất, ta là Lý Hoả Vượng.”

“Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ngươi nhất định là Lý Hoả Vượng? Ngươi mới nãy còn tin ta mà!!”

Nghe vậy, vẻ mặt của Lý Hoả Vượng trở nên gớm ghiếc, hắn cầm thanh kiếm bằng cả hai tay chống lại vị hoà thượng, đẩy về phía sau.

“Ta không dựa vào bất kì thứ gì, ta không cần bất cứ lý do gì để trở thành Lý Hoả Vượng! Ta không cần bất kỳ logic nào, ta chính là Lý Hoả Vượng!”

Hắn nhanh chóng bước ba bước, Lý Hoả Vượng đưa vị hoà thượng lên xe ngựa, trực tiếp treo lên.

Máu đỏ dọc theo áo choàng rách nát của vị hoà thượng chảy dài trên mặt đất, nhà sư dần dần trở nên yếu ớt nhìn Lý Hoả Vượng trước mặt, khó khăn hỏi:

“Ngươi...ngươi chưa nghĩ tới việc giết nhầm người sao? Lỡ đâu lời ta nói...là thật thì sao?”

Lý Hoả Vượng hít một hơi thật sâu rồi dùng hết sức bình sinh hét lên một cách điên cuồng vào mặt vị hoà thượng:

“Vậy nếu ngươi nói thật thì sao! Nếu ngươi chính là Bành Kiểu thì sao!”

“Ta mặc kệ! Ta là Lý Hoả Vượng! Ta mới là Lý Hoả Vượng mà họ quan tâm! Không ai khác có thể lấy đi!!”

Ngay khi hắn nói ra những lời này, vị tu sĩ hoàn toàn cúi đầu, nhìn cái xác chết, Lý Hoả Vượng run rẩy, tiếp tục nói:

“Ta mới là Lý Hỏa Vượng, ta mới là Lý Hỏa Vượng, ta mới là Lý Hỏa Vượng…”

Mỗi lần hét lên, sát khí trong lòng lại tăng lên, chiếc bánh sinh nhật vừa rồi loé lên trong đầu hắn.

“Nếu như Lý Hoả Vượng mà Dương Na và mọi người quan tâm thực sự tồn tại! Vậy ta chỉ cần tìm rồi giết hắn! Chỉ cần giết hắn! Thân phân Lý Hoả Vượng sẽ là của ta!”

Thấy cảnh này, ba khuôn mặt của Đan Dương Tử bên cạnh lộ ra nụ cười mãn nguyện.

“Này...Sao ngươi có thể mất trí như vậy, ta rõ ràng giỏi lừa gạt, ngươi sao không theo thường lệ? Sao tự nhiên lại làm như vậy? Thật sự là phiền phức, vừa nãy thú vị biết bao.”

Vị hoà thượng đã chết bỗng dưng lên tiếng, cái đầu tròn nhanh chóng hợp lại vài lần rồi biến thành hình vuông, ngũ quan trên mặt cùng với nếp nhăn rất nhanh liền biến thành hai cái xoáy hình tròn treo trên cái đầu vuông.

Nhìn thấy sự thay đổi đầy bất ngờ này, Lý Hoả Vượng sững sờ một

lúc, rồi lại vui mừng khôn xiết.

“Hahaha!! Ta biết ta đoán đúng mà, ngươi là một kẻ nói dối! Ngươi là một kẻ lừa đảo…Không! Ngươi không phải là kẻ lừa đảo! Ngươi là Toạ Vong Đạo! Ngươi là Nhị Bính!”

Khoảnh khắc nhìn thấy mặt mạt chược, Lý Hoả Vượng bất ngờ, người này chính là người đã làm cho mình phải vô cùng cảnh giác trong miệng của Toạ Vong Đạo!

“Aaa! Thật là khó chịu! Ngươi rõ ràng đã bị mắc lừa rồi, sao lại đột nhiên động thủ với ta cơ chứ!! Một kẻ điên rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ điên!!”

Khuôn mặt Nhị Bính nhanh chóng biến thành khuôn mặt của một mỹ nữ, nhanh chóng bước xuống đất, lật người nhảy lên nóc xe ngựa. Ngay khi nàng nhảy lên nóc xe, mọi cuộc công kích xung quanh đều dừng lại.

Đến lúc Lý Hoả Vượng đạp lên bánh xe rồi nhảy lên nóc xe, Nhị Bính đã nhảy ra khỏi xe, cùng những người khác ra bên ngoài.

Nhìn thấy những người nhảy kinh kịch Nuo lẫn bọn cướp không tấn công Nhị Bính, Lý Hoả Vượng vẫn chưa đoán ra được tình hình, rõ ràng những người này là do Nhị Bính chiêu mộ! Chuyện nhảm nhí chém Tam Thi đều là do Toạ Vong Đạo “chém gió”.

…

“Nhìn xem, ta đã ép kẻ đó ra ngoài! Hắn chính là kẻ điên Toạ Vong Đạo! Đan Dương Tử! Những người trong gia tộc cùng huynh đệ của các ngươi bị lột da bằng thuỷ ngân rồi chôn xuống đất là do người này đã gây nên!”

Nhị Bính đứng trước mặt đám người, dùng tay chỉ với dáng vẻ hiên ngang, Lý Hoả Vượng ở trên xe ngựa hét lớn:

“Ngươi nói dối!!”

Lý Hoả Vượng xém chút nữa tức ói ra máu vì đòn phủ đầu vừa rồi của đối phương, kẻ dối trá này còn không chớp mắt. Trong nháy mắt, bản thân mình đã bị biến thành Toạ Vong Đạo.

“Nữ nhân này mới là Toạ Vong Đạo! Nàng có thể biến đổi thành bất kỳ gương mặt nào! Các ngươi đều bị nàng lừa rồi!”

Lý Hoả Vượng lớn tiếng hét lên sự thật với những người xung quanh, song vây quanh xe ngựa lại không có người nào chịu lắng nghe hắn.

Một trong những người đeo mặt nạ kinh kịch Nuo trừng mắt nhìn Lý Hoả Vượng với thái độ vô cùng căm thù.

“Ngươi đã giết chết người của chúng ta! Thế mà ngươi còn phái ông lão kia tới thăm dò chúng ta, sau đó một mình xông vào nhà người khác, dùng lời nói điên cuồng uy hïếp chúng ta!”

“Hiện tại sắp chết đến nơi, liền muốn dụ dỗ chúng ta trở mặt! Mơ đẹp nhé! Ngươi thật sự cho rằng gia tộc nhà họ Lại chúng ta dễ động vào sao!! Đan Dương Tử!”

Ngay khi hắn tuôn ra một tràn, một tên cướp xăm trổ đầy mình lập tức bị kích động.

“Hừ! Có cái đầu bu*i! Ngươi dám giết huynh đệ ta!! Ngươi cứ chờ đấy, chờ khi ngươi rơi vào tay huynh đệ chúng ta, xem ta đối xử với ngươi như thế nào!”

Lý Hoả Vượng muốn giải thích gì đó, nhưng bọn họ không muốn nghe. Dưới sự dắt mũi của Nhị Bính, tất cả đều cầm vũ khí trong tay, dẫn ngựa lao thẳng đến đoàn xe.

Chương 254: Ông Lão

“Bùm!”

Xe ngựa bị hất tung mấy tấc, thân xe nứt toác.

Nhóm người Lữ gia ngồi sau xe ngựa, sợ hãi ôm nhau, co lại thành một nhúm kêu thảm.

Giữa sự hỗn loạn, một tiếng hét quen thuộc khiến Lý Hoả Vượng lập tức quay lại.

Hắn nhìn thấy một cái mũi tên nỏ bằng thép gai sượt vào vai phải của Bạch Linh Miểu, ngay cả phần thịt thắt lưng cũng bị sứt ra một mảng lớn.

Nhìn vết thương trên cơ thể của cô gái, hai mắt của Lý Hoả Vượng mở trừng trừng, cứ như vết thương ở trên cơ thể hắn.

Ngay sau đó, không nói một lời nào, hắn trực tiếp lao tới đám ngựa đang phi nước đại trước mặt.

“Ta phải nói bao nhiêu lần nữa! Các ngươi đã bị lừa con mẹ nó rồi!”

Một tia sáng lạnh lẽo loé lên, kèm theo đó là tiếng vó ngựa và tiếng la hét của mọi người, nào ngựa với ngựa bị chém làm đôi trước mặt hắn.

Lý Hoả Vượng đã học kiếm pháp và nhanh chóng trở nên thuần thục. Không có gì thích hợp để luyện kiếm hơn một người sống.

“Trả lại mạng cho cháu ta!”

Lý Hoả Vượng nhanh chóng ngửa thanh trường kiếm trong tay ra sau, rồi chém ngã một ông già xuống đất.

“Aa! Hắn mới sáu tuổi, hắn có lỗi gì! Đó là độc đinh trong nhà chúng ta! Tại sao ngươi lại giết hắn!”

Mặc dù ngực chảy rất nhiều máu, cũng không còn sống bao lâu nữa, nhưng hắn vẫn nhào tới, ôm lấy chân Lý Hoả Vượng, hàng chục chiếc răng nanh bật ra từ trong miệng cắm vào chân một cách hung tợn.

“Ta phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa! Không phải ta giết!”

“Bịch..bịch..bịch!”

Lý Hoả Vượng điên cuồng dùng chân đạp xuống, trực tiếp đạp nát đầu của ông lão.

Lại là một chiêu khác quét vạn quân, chém một nửa tốp lớn thành hai mảnh, Lý Hoả Vượng giết càng nhiều người, kiếm trong tay

hắn dùng càng thuận, sát ý trong lòng càng lớn.

Các giác quan của Lý Hoả Vượng hiện tại đều vô cùng nhạy bén, nghĩ muốn tìm ra Nhị Bính từ trong đám đông cũng dễ dàng.

Nhưng vào lúc này, năng lực của hắn hoàn toàn vô tác dụng, đối phương không biết dùng biện pháp gì đã che đi khí tức của bản thân.

Lý Hoả Vượng đang nghiến chặt quai hàm, vẫn tiếp tục lia hết đám đông trước mặt với ánh mắt tràn đầy sát khí:

“Nhị Bính!!”

Trong đám đông, một người phụ nữ đeo mặt nạ đồng bước ra, nàng tháo mặt nạ, nở một nụ cười duyên dáng, rồi nàng nhanh chóng lùi lại phía sau một tên cướp cao lớn.

“Đồ điên Toạ Vong Đạo, ngươi làm đủ trò xấu xa hôm nay chết chắc rồi!”

“Đại Thiên Lục” ào ào nhanh chóng mở ra, Lý Hoả Vượng lấy kìm sắt ra, run rẩy nhét vào trong miệng.

Mang theo ba chiếc răng hàm sau màu trắng văng ra ngoài, nổ tung trên không, những chiếc răng sắc nhọn xuyên qua bộ giáp da bẩn thỉu cùng với cái mặt nạ gỗ, cắm sâu vào da thịt trong người.

Cảnh này khiến cho đoạn ngựa quy mô vừa rồi cũng xiểng liểng, đồng thời khiến Nhị Bính từ phía sau đám đông lại xuất hiện trước mặt hắn.

Lý Hoả Vượng định lao tới, nhưng những người xung quanh hiển nhiên không để hắn ta đi. Họ lại xông lên phía trước để ngăn cản.

Nhìn thấy đối phương chuẩn bị chạy trốn, Lý Hoả Vượng với khoé miệng chảy máu hạ quyết tâm, hắn lại nâng kiếm lên, lần này ngắm thẳng vào cánh tay của mình.

Ngay khi hắn ta chuẩn bị chém xuống, một bóng người cao lớn đứng giữa đám đông và Lý Hoả Vượng.

Đó là Cao Trí Kiên với một cây gậy lớn. Hắn gầm lên, giơ cây gậy lớn có gai nhọn hung hăng nện xuống, màu trắng màu đỏ tung lên không trung.

“Thỉnh! Thần! Lặc!”

Cùng với tiếng trống, một người phụ nữ với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ lao tới, dễ dàng cắn thủng cổ của một người với cái miệng dã thú gớm ghiếc được trùm kín trong chiếc khăn trùm đầu.

Ngay sau đó, Xuân Tiểu Mãn cầm thanh huyết kiếm trong tay đi tới, nàng chạy đến chỗ Lý Hoả Vượng, thở hổn hển nói:

“Lý sư huynh! Chúng ta ở đây để giúp ngươi!”

Nhìn những huynh đệ đang dần trưởng thành trước mặt, Lý Hoả Vượng đặt thanh kiếm trong tay xuống:

“Được rồi! Cùng ta xông lên, nữ nhân kia chính là mấu chốt! Tất cả những thứ này đều do ả làm ra!”

Trong tình cảnh loạn lạc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng xương nứt, tiếng kim loại va chạm vang lên không ngừng. Khoảng cách giữa họ và Nhị Bính cũng ngày càng gần hơn.

Ẩn nấp phía dưới, thấy thật sự không có cách nào trốn được, Nhị Bính cười hì hì một tiếng, đột nhiên quay người lao đến.

Hành động này không ai ngờ tới, một luồng sáng lạnh lẽo bay ra từ cổ tay áo của nàng, Lý Hoả Vượng nhanh tay giơ kiếm ra chặn lại.

Một con xúc xắc bằng sắt bay cao trong ngọn lửa, bên trên mờ mờ ảo ảo một ít hoa văn thần chú.

Nhị Bính bấm tay, nhanh chóng nâng nó lên, viên xúc xắc sắt quay nhanh, rồi đập thẳng vào thái dương của Cao Trí Kiên.

“Ngốc tử!”

“Cao Trí Kiên!!”

Cơ thể cao lớn nặng nề ngã trên mặt đất, đồng tử trong mắt dần

giãn ra.

“Thật là thú vị! Ha ha ha, phải vậy đó, không giết vài người thì làm sao mà vui được!”

Nhị Bính cười nói, lôi ra hai bộ bài cẩu màu đen từ trong ống tay áo.

Chương 255: Nói Hay Không

Một tay cầm bộ bài cẩu, một tay bắt đầu bấm niệm chú:

“Thất bát bất yếu cửu! Yếu cửu tựu độc thủ! Kim tứ ngân ngủ tiểu bản đẳng, thiên địa đáp nhất đáp, phùng thuỷ tứ ngũ lục!”

Hai bộ bài cẩu bắt đầu biến dẻo dài ra, rơi xuống đất như bùn dọc theo kẽ hở giữa các móng tay, chui vào đất.

Thế nhưng, ngay khi bộ bài cẩu mới chui vào được một nửa, một cảnh tượng hiện ra mà Nhị Bính có lẽ không bao giờ tưởng tượng được.

Một cánh tay chỉ có ba ngón đột nhiên bật ra khỏi mặt đất, mang theo hai cục bài cẩu mềm nhũn, “Xì xì” một tiếng, rồi trực tiếp khoan vào bụng của Nhị Bính.

Nhị Bính nôn ra máu, kinh ngạc nhìn lên, thấy đằng xa Lý Hoả Vượng đang quỳ một gối, chậm rãi đứng dậy, cánh tay trái rỗng tuếch.

Cánh tay bị cụt cứng như sắt thép càng bóp càng chặt, cuối cùng toàn bộ thắt lưng của Nhị Bính bị bóp gãy.

…

Lý Hoả Vượng gần như hôn mê vì cơn đau, nhưng hắn vẫn xông đến, dùng thanh trường kiếm của mình chém xuống, cắt một mảng lớn trên mặt Nhị Bính, để lộ ra lớp thịt be bét máu bên trong.

Hắn nắm lấy cổ, trực tiếp nâng toàn bộ cơ thể Nhị Bính lên, hét

lên với những người đang chém giết nhau:

“Đừng đánh nữa!! Nhìn xem đây là cái gì!! Nàng ta mới là Toạ Vong Đạo! Các ngươi đều bị nàng lừa rồi!”

Song, điều chào đón Lý Hoả Vượng là một mũi tên nỏ bắn vào bụng hắn. Họ hoàn toàn tức giận.

Dù lúc trước có hiểu lầm, thì bây giờ đống thi thể tràn lan trên mặt đất cũng hoàn toàn khiến cho hiểu lầm không thể giải được, bất kể trước đó thế nào, hiện tại là như vậy.

Lý Hoả Vượng dùng lực ném Nhị Bính trong tay xuống đất, nhấc chân hung hăng đạp gãy hết xương bàn tay của nàng, rồi đạp bước về phía giữa chiến trường:

“Tiểu Mãn theo dõi nàng ấy!”

Trông thấy Lý Hoả Vượng đang điên cuồng giết người trong đám đông, Nhị Bính bật cười.

Thanh kiếm của Tiểu Mãn ngay lập tức kề trên cổ nàng ta:

“Ngươi còn cười như thế nữa, lát nữa sẽ phải khóc đấy!”

Nhị Bính cười to hơn, nhanh chóng biến đổi thành một vài gương mặt khác, Nhị Bính lại biến thành một gương mặt mới.

“Ôi chao! Không cười bây giờ thì khi nào mới cười nữa, tự mình chơi đùa với cuộc sống của chính mình, trò đùa này thật là thú vị nha.”

Lúc này, Khương Anh Tử ở bên cạnh giờ đây cũng không còn giống như thường ngày, nhìn chằm chằm Lý Hoả Vượng với vẻ oán hận.

Thay vào đó, nàng nhìn chằm chằm vào với vẻ mặt vô cùng phức tạp, nàng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Nhãn Kiến Hỉ đại trưởng lão.

Cuối cùng, đám người cũng rút lui, họ không phải nhận ra trò lừa đảo của Nhị Bính mà bỏ đi, mà là đã có quá nhiều thương vong nên cuối cùng cũng tan vỡ.

Khi bầu trời dần trở nên trắng xoá, tiếng vó ngựa, tiếng chuông lạc đà xa dần, để lại trên mặt đất đầy những xác chết cùng một vài con lạc đà vô chủ.

Mặt trời từ từ nhô lên khỏi đường chân trời của bãi sa mạc, soi rõ từng vết máu trên mặt đất, những vết máu trên thân người còn được rọi rõ hơn.

Lý Hoa Vượng toàn thân trên dưới đầy thương tích, đứng trên vũng máu trông như một tác phẩm điêu khắc.

Cả hai đều đúng, nhưng với trò lừa đảo của Toạ Vong Đạo, cuối cùng đã bị dồn đến mức không thể cứu vãn được.

Khương Anh Tử chứng kiến những gì diễn ra trước mặt mình, nàng có chút hoảng loạn, tựa hồ đang trầm tư điều gì.

“Hahaha! Tốt! giết hết!”

Nhị Bính đã biến thành một cây gậy của ai đó, cười lớn.

Giọng nói của hắn thu hút sự chú ý của Lý Hoả Vượng, hắn cũng cười theo nàng, hắn ném thanh kiếm trong tay, xoay người lảo đảo đi tới.

Sau khi nhét viên thuốc cầm máu chữa thương nằm trọn vẹn trong miệng Nhị Bính, Lý Hoả Vượng quay đầu về phía Tiểu Mãn rồi nói:

“Ngươi đi lên thị trấn mua kim sang dược đi.”

“Cái gì?”

Tiểu Mãn nghĩ rằng bản thân đã nghe nhầm.

“Ngươi không hiểu ta nói gì sao?! Đem kim sang dược tới đây! Nhanh lên!”

Chờ đến khi kim sang dược được đưa tới, Lý Hoả Vượng cẩn thận rắc lên phần ruột rơi ra khỏi bụng Nhị Bính.

Lý Hoả Vượng xếp những dụng cụ tra tấn đẫm máu ở vạt áo ra trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi nói hay không nói?”

Nhị Bính ngạc nhiên:

“Ngươi có hỏi ta cái gì sao?”

Bàn tay phải của Nhị Bính vốn đã mềm nhũn do gãy xương đã bị lật ngửa, dùng chiếc xẻng sắt cắm dưới móng tay, chọc thẳng lên.

Lần lượt năm ngón tay bị vểnh lên, Lý Hoả Vượng lại lần nữa nhìn Nhị Bính, tiếp tục hỏi với hơi thở nặng nề:

“Ngươi nói hay không nói?”

“Rốt cuộc ngươi muốn ta nói cái gì?

“Ngươi nói hay không nói?”

Lý Hoả Vượng với ánh mắt hiểm độc vươn một cánh tay ra, dùng những ngón tay hết sức cắm vào mắt nàng.

Cùng với tiếng hét của Nhị Bính, nhãn cầu rất nhanh bị Lý Hoả Vượng nghiền nát:

“Con mẹ nó rốt cuộc ngươi có nói hay không!”

“Lý sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Bạch Linh Miểu nghiêng người với chút rụt rè.

Lý Hoả Vượng hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, quay đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

“Ta không sao, ngươi giúp ta xem những người khác một chút, nếu vết thương quá nghiêm trọng, nhớ dùng Khiêu Đại Thần để trị liệu cho họ.”

Chương 256: Vụ Thảm Sát Bốn Năm Trước

Ngay sau khi Bạch Linh Miểu rời đi, Lý Hoả Vượng giẫm lên những mảnh ruột của Nhị Bính trên mặt đất, một giọng nói đầy hận thù

lại thốt ra từ miệng hắn:

“Ngươi nói hay không nói?!”

Hắn thật ra cũng không muốn Nhị Bính nói gì, chỉ đơn giản hắn muốn trả thù đối phương, hiện tại cảnh tượng này đều là lỗi của nàng ta, Nhị Bính phải trả giá.

Thông thường, chỉ có một số công cụ tra tấn mà Lý Hoả Vượng giao cho việc rèn mới được sử dụng, còn những công cụ khác thì không có tác dụng mấy.

Nhưng lúc này, chúng cũng đã phát huy được tác dụng.

Từng cái từng cái một bị vấy máu, Nhị Bính cũng từ một mỹ nữ với vẻ đẹp mê hồn biến thành một vật hiến tế be bét máu.

Cơn đau ăn sâu vào xương tuỷ khiến Nhị Bính ngất đi rồi tỉnh lại nhiều lần.

Nhưng dù hình phạt có tàn nhẫn đến đâu, nàng cũng không có ý định cầu xin Lý Hoả Vượng tha thứ.

Chỉ còn lại một con mắt, nàng nhìn Lý Hoả Vượng đang ngày càng điên loạn, mắt cong lên cười, nàng cười, càng lúc tiếng cười càng to hơn.

Lý Hoả Vượng càng hành hạ nàng, nàng càng cười lớn hơn.

Nhìn Nhị Bính đang thở thoi thóp trước mặt mình, Lý Hoả Vượng hô hấp dồn dập, mất kiên nhẫn, hắn nhắm vào ngực nàng, giơ thanh trường kiếm trong tay lên.

“Lý Hoả Vượng, chờ một chút, ngươi có thể giúp ta hỏi nàng ấy một câu được không?”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Lý Hoả Vượng dừng lại, hắn quay đầu nhìn, phát hiện đó không phải sư huynh sư đệ của mình, mà là ảo giác của chính mình, Khương Anh Tử.

Vẻ mặt của nàng trông rất chật vật, như thể nàng ấy đang sợ hãi điều gì đó, và nàng cũng dường như đang mong đợi một điều gì.

“Ngươi có thể giúp ta hỏi nàng ấy vụ thảm sát bốn năm trước có phải do Toạ Vong Đạo họ gây ra hay không.”

Chưa kịp nghĩ ảo giác của bản thân khác thường, lời nói này phát ra từ miệng ànng khiến Lý Hoả Vượng bị sốc.

Đồng tử của Lý Hoả Vượng co rút lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, một vài phỏng đoán kì lạ bật ra khỏi tâm trí hắn.

Khi hỏi Nhị Bính về thắc mắc của Khương Anh Tử, Nhị Bính lại cười.

“Ha ha ha! Sự thật không phải do ngươi giết sao? Tự tin đấy, nhưng ngươi vẫn có tâm nha! giết mấy vạn người không phải là chuyện bình thường sao?’

Nàng vừa dứt lời, con mắt còn lại của Nhị Bính cũng bị bóp nát.

“Là do các ngươi kàm! Các ngươi đã gây ra trận thảm sát bốn năm trước!! Các ngươi giá hoạ chuyện này lên người ta!”

Khi tiếng gào thét của Lý Hoả Vượng vang lên, toàn thân Khương Anh Tử bên cạnh như đứng không vững, nàng khóc.

Nàng lê thân thể bầm dập đến bên cạnh Lý Hoả Vượng:

“Lý Hoả Vượng, ta sai rồi, chính Toạ Vong Đạo đã giết cả nhà ta, chúng ta đều bị họ lừa gạt.”

Không đợi Lý Hoả Vượng nói gì, nàng lau nước mắt rồi nói:

“Lý Hoả Vượng, ta biết bây giờ yêu cầu như vậy là hơi quá, nhưng ta có thể báo thù cho gia đình ta được không? Nếu ngươi giúp ta, ta có thể nói cho ngươi biết một vài tin tức giá trị.”

Lý Hoả Vượng định hỏi một câu, nhưng hắn ta lấy lại tinh thần ngay lập tức:

“Ta đang nói chuyện gì với ảo giác của mình?

“Ta là ảo giác, hoà thượng cũng là ảo giác, nhưng Đan Dương Tử thì không! Hắn là thật!”

“Các trưởng lão của Áo Cảnh giáo năm xưa đều bị thay thế bởi Toạ Vong Đạo, ngươi bị họ lừa gạt! Họ không giải Đan Dương Tử cho ngươi, chẳng qua là đem hắn giấu đi sâu hơn! Tính cách của ngươi vẫn đang chịu ảnh hưởng của Đan Dương Tử!”

Ngay khi Anh Tử vừa nói xong, toàn bộ thân thể tàn tạ của nàng dần dần biến mất:

“Thật xin lỗi…”

…

Khương Anh Tử biến mất, nàng cứ như vậy biến mất không còn sót lại gì trước mặt Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng sững sờ tại chỗ, nhớ lại những gì nàng đã nói với hắn trước khi biến mất:

“Các trưởng lão của Áo Cảnh giáo đều là Toạ Vong Đaok? Đan Dương Tử vẫn còn sống sao? Hắn không phải ảo giác sao?”

Đều là lời của ảo giác, Lý Hoả Vượng lẽ ra nên bỏ ngoài tai, nhưng sau khi cân nhắc cẩn thận đến khả năng này, Lý Hoả Vượng đột nhiên thấy rằng mọi thứ đều trở nên hợp lý.

Toạ Vong Đạo cũng không tự dưng tìm đến hắn, bọn họ đã đến rất lâu, từ lâu Áo Cảnh giáo đã đến rồi.

“Không thể nào! Ngươi không thể phát hiện được!”

Với tiếng thét tức giận vô cùng mãnh liệt, Lý Hoả Vượng cúi đầu nhìn Nhị Bính trên mặt đất.

Nhị Bính dù đã phải nhận hết đủ loại hình phạt vừa rồi vẫn mỉm cười đắc ý, bây giờ khuôn mặt hắn trở nên rất khó coi, có vẻ hắn đang rất tức giận.

Lúc này, Lý Hoả Vượng đột nhiên hiểu ra ý nghĩa thật sự trong lời sư thái nói, muốn đối phố với Toạ Vong Đạo thì phải đối phó với hắn.

Những kẻ điên này vì sự khoái lạc của bản thân, mà không sợ đau

đớn, không sợ cái chết. Đối với bọn họ, có những quan điểm khác người thường, đối với bọn họ, có nhiều thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống, đó chính là trò đùa.

Khi biết bọn họ quan trọng thứ gì, Lý Hoả Vượng cũng hiểu ra cách để trả thù đối phương.

“Muốn biết ta đã nhìn thấu thủ đoạn của ngươi thế nào không?”

Chương 257: Đương Nhiên Là Thật

Lý Hoả Vượng nói, giơ thanh trường kiếm trong tay lên đâm thẳng vào ngực nàng.

“Khụ! Khụ!”

Máu từ từ chảy ra khỏi miệng Nhị Bính, phần da mặt còn sót lại hơi co giật.

“Cái quái gì thế…”

Lý Hoả Vượng toàn thân chồng chất những vết thương cúi xuống, ghé vào lỗ tai đầy máu của nàng, nhẹ nhàng nói:

“Ha ha… Ngươi đoán đi…”

Trong lúc nói, Lý Hoả Vượng bàn tay cầm chuôi kiếm chậm rãi vặn sang bên phải, toàn thân Nhị Bính căng ra như cá chết, thần sắc lộ ra vẻ không cam tâm.

“Phốc.”

Lý Hoả Vượng rút kiếm, chém mạnh vào đầu Nhị Bính, trực tiếp chém thành hai nửa.

Dường như vẫn chưa hả giận, Lý Hoả Vượng với ánh mắt căm thù tột độ lại nhấc kiếm lên rồi chém xuống một cách nặng nề. Máu và thịt nhảy múa trong không khí, một lúc sau, cơ thể của Nhị Bính đã hoàn toàn bị băm thành mớ thịt bằm.

Những người khác chỉ có thể đứng từ xa quan sát, nhìn Lý Hoả

Vượng đang dần phát điên, rụt rè không dám phát ra âm thanh nào.

Bạch Linh Miểu mím môi, định lao tới nhưng lại bị Xuân Tiểu Mãn ngăn lại:

“Hiện tại ngươi đừng qua đó! Đề phòng hắn…”

“Ta không sợ!”

Bạch Linh Miểu đẩy nàng ra rồi lao về phía Lý Hoả Vượng.

“Lý sư huynh! Lý sư huynh! Ngươi tỉnh táo lại đi!!”

Bạch Linh Miểu vừa khóc vừa dùng cả hai tay ôm lấy cánh tay của Lý Hoả Vượng, ngăn không cho hắn động thủ thêm nữa.

Nhìn khuôn mặt ấy, Lý Hoả Vượng dần dần lấy lại tinh thần, thanh kiếm đẫm máu từ từ thu lại, lắp vào vỏ kiếm.

Lý Hoả Vượng ngẩng cổ lên, nhìn Đan Dương Tử bên cạnh đang khiếp sợ.

Lúc này, hắn đang lơ lửng trên không trung, ba mặt tự nhìn lấy nhau, một mặt vui, một mặt giận, một mặt buồn. Với ánh nhìn của Lý Hoả Vượng, hắn cười hả hê rồi chậm rãi chui vào trong bùn đất.

“Lý sư huynh, đừng như vậy nữa, người này đã chết rồi, chúng ta đều bình an vô sự, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

Lý Hoả Vượng hít sâu gật đầu, chuyện Đan Dương Tử trở lại, không cần nói hắn cũng biết.

“Ừ, kết thúc rồi.”

Lý Hoả Vượng gật đầu đồng ý. Hắn liếc nhìn đống thịt thối trên mặt đầu tiên, rồi quay sang những người khác và nói:

“Ai mang theo bật lửa? Đốt cháy sạch sẽ thứ này đi.”

Dù chỉ là một chút khả năng hiếm hoi, Lý Hoả Vượng cũng không

dám làm liều, hắn nhất định phải nghiền Nhị Bính thành tro.

Mọi người làm theo, sử dụng những phần hư của xe làm nhiên liệu, rồi đốt những xác chết cùng Nhị Bính. Bãi sa mạc buổi sáng, đen nghịt khói đen cùng đám lửa bốc cháy dữ dội.

Lý Hoả Vượng không bỏ đi, hắn phải tận mắt chứng kiến Nhị Bính thành tro. Ở cái thế giới dị thường này, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hắn không dám làm liều.

Lữ Trạng Nguyên lưng cõng hành lý đứng bên cạnh do dự hồi lâu, cuối cùng nhìn bóng lưng đẫm máu đầy kiên nghị, nói:

“Khụ khụ, tên tiểu đạo gia kia… Con dâu của ta tối qua bị sốc, nàng hiện tại đang mang thai, thể chất yếu, chúng ta tạm thời không thể đi đường, ta muốn lên thị trấn mời một vị lang trung xem qua tình hình, ngươi thấy cái này…”

Đêm qua, không chỉ con dâu mà cả nhà Lữ gia đều bị sốc, trước đó, Lữ Trạng Nguyên còn đang mừng thầm vì có thể lợi dụng được tiểu đạo gia mà không tốn đồng bạc nào.

Nhưng chuyện xảy ra tối qua chứng tỏ sự khôn vặt của hắn là sai hoàn toàn, nhóm người Lữ gia tự mình đi đường, lúc gặp sự cố nhiều nhất cũng là chỉ bị cướp, con dâu phải chịu uỷ khuất, nhưng đúng là nếu tiếp tục đi theo tiểu đạo gia, e rằng sẽ mất mạng!

Tiểu đạo gia này giấu cũng khá kỹ, suýt nữa là lừa được hắn, hoá ra hắn lại điên như thế.

Lý Hoả Vượng hơi quay đầu sang một bên, Lữ Trạng Nguyên tái mặt vì sợ hãi, lùi lại vài bước, trong miệng bắt đầu mấp máy những lý do.

“Được rồi, Lữ ban chủ thuận buồm xuôi gió, Cẩu Oa, hãy chia hai con lạc đà cho người của Lữ ban chủ.”

“Không không không!! Không cần làm phiền ngươi như vậy.”

Lữ Trạng Nguyên khua tay như trống lắc, nhận được câu trả lời của Lý Hoả Vượng, hắn như được đại xá, cùng những người khác bỏ chạy về phía đường cũ.

Lý Hoả Vượng không để ý đến bọn họ, tiếp tục nhìn đống lửa trước mặt, ngọn lửa bùng bùng từ buổi sáng đến chiều, cuối cùng cũng dập tắt.

Hắn đích thân đến kiểm tra, phát hiện không có gì ngoài tro cốt, Lý Hoả Vượng cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Ngươi không sao chứ?”

Lý Hoả Vượng nhìn lại vết thương trên vai Bạch Linh Miểu.

“Không sao, đều là thương tích nhỏ.”

Nhìn thấy Lý Hoả Vượng trở lại bình thường, Bạch Linh Miểu lắc đầu với nụ cười miễn cưỡng trên mặt.

Nàng ấy duỗi hai tay ra, cẩn thận dựa vào cánh tay bị gãy của Lý Hoả Vượng, đôi mắt lộ rõ vẻ thống khổ.

“Không sao, chỉ là đứt mất tay thôi, sẽ sớm mọc lại thôi.”

Lý Hoả Vượng nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc mượt mà của nàng.

“Thật sao?”

Đôi mắt Bạch Linh Miểu đột nhiên sáng lên.

“Đương nhiên là thật.”

Lý Hoả Vượng an ủi nàng, rồi quay đầu nhìn những người khác.

Chương 258: Có Cách Riêng

Mọi người trông rất chật vật, trên người đều có vết thương, Lý Hoả Vượng không thể lo cho họ được, bởi đã có người chết rồi.

Đó là một người đàn ông chỉ có một tay với một đôi mắt nhìn đời, hắn ta đã chết, một cậu bé mập mạp nằm bên cạnh cũng chết theo hắn ta.

Hai thi thể một bé một gầy nằm cạnh nhau trên mặt đất, một lão

hoà thượng trong bộ quần áo rách rưới chắp tay đứng đó với vẻ mặt buồn bã, không ngừng niệm A Di Đà Phật.

Lại có người chết, nhìn khuôn mặt xanh xám của bọn họ, Lý Hoả Vượng cũng đến chết lặng, hắn thậm chí còn tự hỏi không biết đưa họ theo có phải là cách thích hợp hay không, có thể nếu họ tự đi bộ về nhà, có lẽ bây giờ đã đến nơi rồi.

“Cũng đốt đi. Có hũ không? Nếu không thì lấy miếng vải bọc lại.”

Khi mọi thứ đã xong xuôi, Lý Hoả Vượng cùng những người khác lại lên đường.

“Lý sư huynh, ngươi đi nhầm đường rồi, đó là đường trở về Tứ Tề.”

Lý Hoả Vượng gật đầu:

“Đúng vậy, nên phải nhanh lên, nếu không sẽ không đuổi kịp.”

…

Trong một căn phòng dành cho khách, Lý Hoả Vượng trần truồng đang ngồi trong bồn tắm, hắn dùng cái tay cụt ôm lấy cây dao ba cạnh, hít một hơi thật sâu để chuẩn bị cho việc gì đó.

“Phù! Phù! Phù!”

Lý Hoả Vượng thở chậm rãi, xoa dịu sự căng thẳng trong lòng.

Khi hắn ta hoàn toàn bình tĩnh lại, Lý Hoả Vượng nhét một chiếc khăn bông gấp lại vào miệng mình, sau đó giơ chiếc dao ba cạnh trong tay lên, đâm mạnh vào bụng mình.

Như đang mổ bụng, mũi nhọn chậm rãi kéo sang phải, máu chảy ra hoà vào nước trong bồn tắm, nhuộm đỏ cả một mảng lớn.

Lý Hoả Vượng trên trán nổi đầy gân xanh, hắn mặc kệ cơn đau dữ dội khiến hắt suýt ngất đi. Hắn run rẩy lấy tay moi vào bên trong.

Cuối cùng hắn cũng tìm được dạ dày, định đâm một cái lỗ bên vào đó để xem bên trong có gì. Song hắn nhận ra hiện tại mỉnh chỉ có

một tay, vô cùng bất tiện.

Ngay khi hắn đang do dự xem có nên gọi người bên ngoài đến giúp đỡ hay không thì bỗng một đôi tay với móng tay dài nhọn màu đen chạm vào da hắn, từ sau thắt lưng duỗi ra, chọc vào phần bụng của Lý Hoả Vượng, móc đúng phần dạ dày đó ra.

“Cảm ơn.”

Lý Hoả Vượng run rẩy giơ cây dao ba cạnh trong tay lên, khoét một lổ trên bụng.

Bàn tay của Nhị Thần bắt đầu dùng sức, nội tạng trọng bụng cũng dần bị ép ra ngoài, ngoại trừ một ít đồ ăn nhão, không có Hắc Thái Tuế, cũng không có lấy nửa gương mặt của Đan Dương Tử.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hoả Vượng bật cười, hắn đoán đúng, trong hang núi ngày hôm đó, vì mê hoặc mình, nhóm người Toạ Vong Đạo quả thực đã giải quyết Đan Dương Tử còn sống.

Sau đó, để trêu đùa mình, bọn họ lại đem giấu Đan Dương Tử đã thành tiên, đến mức ngay cả sư thái cũng không phát hiện ra.

Những kẻ lừa đảo này chỉ muốn nhìn thấy mình từng bước không có bất kì đề phòng nào, bị Đan Dương Tử thay thế, trải nghiệm thú vui chơi đùa người khác.

Nhưng điều này đồng thời cũng ngầm giúp hắn, lúc đầu sư thái nói nguyên nhân Đan Dương Tử không giải trừ được là do một phần của hắn vẫn còn sống.

Bây giờ phần Đan Dương Tử còn sống đã chết hoàn toàn, chỉ cần hắn quay lại An Từ am tìm sư thái, liền có thể giải quyết triệt để Đan Dương Tử.

Cây dao ba cạnh đẫm máu rơi xuống nước, Lý Hoả Vượng run rẩy nhặt kim sang dược bên cạnh, đổ vào phần vết thương trên bụng.

Lúc này, bàn tay có móng màu đen nhanh chóng bật ra, nàng kẹp chặt hai sợi chỉ màu đỏ, đâm chúng vào miệng vết thương trên người Lý Hoả Vượng.

Những sợi chỉ đỏ đan xen nhanh chóng được khâu, vết thương cũng nhanh chóng được khâu lại, Lý Hoả Vượng đang cảm nhận nỗi đau đớn tột cùng, hắn dường như muốn cắn nát chiếc khăn bông trong miệng.

“Đa tạ.”

Khi Lý Hoả Vượng quay đầu nhìn lại phía sau đã không thấy dấu vết nào của ai nữa.

Khuôn mặt tái nhợt, Lý Hoả Vượng bước ra khỏi bồn tắm, tự mặc quần áo vào.

“Đạo sĩ, lần này ngươi trở về thật sự chỉ để giải quyết sư phụ của ngươi thôi sao? Ngươi có quan tâm đến những kẻ dối trá kia không? Có thì xử lý chúng đi, không thể để bọn họ tiếp tục đi gạt người nữa, nếu bọn họ cứ đi lừa gạt như thế thì sẽ có biết bao nhiêu người nữa khổ sở, thay trời hành đạo cũng là làm việc thiện đấy.”

Lý Hoả Vượng liếc nhìn vị tu sĩ ảo giác trước mặt, trong mắt loé lên một tia oán hận, hắn cũng chẳng buồn trả lời, tiếp tục mặc quần áo của mình.

Tất nhiên hắn không quên những kẻ Toạ Vong Đạo nguỵ trang thành Áo Cảnh giáo.

Nghĩ đến hai vị sư đệ đã chết vì bọn họ, đến những chuyện họ đã làm với mình.

Lý Hoả Vượng liền muốn lột da lóc thịt chúng. Dù không nghĩ đến nguyện vọng cuối cùng của Khương Anh Tử, bản thân hắn cũng chưa thể kết thúc chuyện với bọn họ, chuyện này cũng quan trọng như việc giải quyết Đan Dương Tử.

“Nhưng bọn họ rất mạnh, đạo sĩ ngươi có thể đấu lại không?”

Hoà thượng vẻ mặt rất lo lắng.

“Ta có cách của riêng mình, ngươi có thể để yên cho ta chút không!”

Chương 259: Ba Ngày

Năm vị Toạ Vong Đạo, dựa vào năng lực của bản thân thì một thân một mình không cách nào làm được, nhưng khi đi đường, Lý Hoả Vượng nghĩ lại, hắn thấy mình đâu cần phải chiến đấu một mình.

Đầu tiên, có thể thấy rằng Khương Anh Tử cũng đã bị Toạ Vong Đạo lừa gạt, Toạ Vong Đạo đã dùng cách lừa đảo để khống chế Áo Cảnh giáo trong núi.

Những thành viên Áo Cảnh giáo cấp thấp hơn do Thủ Tam đứng đầu cũng bị Toạ Vong Đạo lừa gạt, chỉ cần nghĩ cách làm sao để họ biết bản thân bị lừa, liền có thể trở thành đồng minh của mình.

Thứ hai, con trai của sư thái Tĩnh Tâm cũng giống như trái tim của mình, hắn lúc đầu tại sao lại trở thành như bây giờ.

Rõ ràng là có liên quan gì đến những tên Toạ Vong Đạo, chỉ cần biết rõ ràng chân tướng, ta tin rằng sư thái nhất định sẽ dốc lòng báo thù cho con trai.

Lý Hoả Vượng mặc quần áo chỉnh tề, lấy bản dịch "Hoả Áo Chân Kinh" ra, cố hết sức nhìn dòng chữ trên đó, khả năng nhận biết của hắn bây giờ chỉ càng ít đi.

Trước đây, Lý Hoả Vượng luôn cho rằng khả năng đọc hiểu của mình đã bị Đan Dương Tử lấy đi, nhưng giờ nghĩ lại hắn mới nhận ra không phải như vậy, đơn giản là bởi vì Đan Dương Tử chưa chết.

"Căn cứ vào lượng chữ ta có thể đọc, ta có thể sẽ trở về Tứ Tề trước khi bị Đan Dương Tử đồng hoá hoàn toàn."

Lý Hoả Vượng nói, đóng cuốn sách trên tay lại rồi bước ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài liền bắt gặp tahays mọi người đang lo lắng nhìn mình.

"Ta cần quay lại gặp các sư thái của An Từ am để hỏi vài điều."

Đó là lời giải thích của Lý Hoả Vượng với mọi người về lí do quay trở lại Tứ Tề.

Sau khi đến An Từ am vài lần, tất cả mọi người đều biết rõ có điều gì đó bất thường so với những gì Lý Hoả Vượng nói, nhưng họ không hỏi bất cứ điều gì khác.

Có thể trong đầu họ có những kế hoạch khác, nhưng tiếc là bây giờ họ chỉ có thể làm theo chứ không dám có ý kiến phản đối.

Lý Hoả Vượng một mặt cứu mạng mọi người, mặt khác khí chất trên người khiến mọi người càng ngày càng cảm thấy sợ hãi.

“Cao Trí Kiên, đầu của ngươi không có vấn đề gì chứ?”

Lý Hoả Vượng đang ôm bụng, ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông cao lớn với cái đầu được quấn băng.

“Không có… không có… không có…”

“Không có gì, chỉ cần chăm sóc vết thương tốt, trong thời gian này ăn cái gì tốt, bồi bổ cơ thể là được.

Lý Hoả Vượng cũng rất ngạc nhiên khi biết Cao Trí Kiên vẫn còn sống, hắn bất lực nhìn viên xúc xắc sắt đâm vào thái dương.

Lúc đó, khi mọi người đang dọn dẹp chiến trường, họ phát hiện ra hắn vẫn còn thở, sau đó Bạch Linh Miểu mời lão tiên Bạch gia đến giúp đỡ, hắn thực sự đã tỉnh lại.

Hắn đã chết đuối một lần, nhưng lần này, Lý Hoả Vượng thật sự không thể tin rằng đó là một sự trùng hợp.

Nhưng so với bất ngờ này, hắn đã chứng kiến nhiều thứ hơn ở nơi này. Sau khi hỏi chính Cao Trí Kiên, hắn thậm chí còn không biết chuyện gì đang xảy ra, Lý Hoả Vượng liền không hỏi nữa.

Dù thế nào đi nữa, còn sống vẫn tốt hơn đã chết.

Nhưng hắn ta sống thì sống, nhưng viên xúc xắc sắt trong đầu hắn cũng vẫn còn bên trong, Lý Hoả Vượng cũng không mong đợi quá nhiều.

“Ngươi đã mua một chiếc xe ngựa mới chưa? Ta đi xem một chút, ta có thể đi bộ được, không cần bế.”

Nhìn bóng lưng của Lý Hoả Vượng khuất dần, Cẩu Oa không dám thở mạnh run lên, nói với Triệu Ngũ với vẻ thận trọng:

“Này, sao ta cứ cảm thấy Lý sư huynh ngày càng giống bệnh phong vậy? Các ngươi có thấy vậy không?”

…

Lý Hỏa Vượng dùng một tay bỏ chiếc màn thầu đã được nướng vàng rụm bỏ vào miệng chầm chậm nhai.

Hắn thẫn thờ nhìn vào đống lửa trước mắt, trong đầu thầm tính toán những nơi có khả năng còn lưu lại.

Họ đang trên đường đến Tư Tề, giờ họ đã mua thêm ba cỗ xe ngựa đôi cũ bằng số tiền bán đi vài cỗ xe lừa lúc trước cộng thêm chút bạc vụn.

Nếu muốn đi đoạn đường dông dài phía trước thì không thể không có xe ngựa.

Một đôi đũa gắp vài miếng thịt nóng hôi hổi cùng ít mỳ sợi đưa đến bên miệng Lý Hỏa Vượng đợi hắn ăn.

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày quay mặt đi.

"Ta tự ăn được, không cần đút."

"Lý sư huynh, ngươi chỉ còn một tay thì làm sao ăn được. Trong thời gian đợi tay dài trở lại thì để ta bón cho ngươi ăn đi. Đúng rồi, cánh tay này của ngươi mất bao lâu để dài trở lại vậy?"

Ngữ điệu của Bạch Linh Miểu tràn ngập sự lo lắng. Lý Hỏa Vượng nâng cánh tay phải lên nhìn vào khoảng không trống rỗng bên trong tay áo, Lý Hỏa Vượng cười khổ lẩm bẩm nói:

"Sắp dài trở lại rồi, nó sẽ dài trở lại sớm thôi."

"Nhưng nó đã gãy ba ngày rồi mà sao vẫn chưa có tí động tĩnh gì

chứ."

Bạch Linh Miểu đưa tay ra nhấc ống tay áo của Lý Hỏa Vượng lên, nhìn vào vết thương đã liền lại bên trong.

"Đã ba ngày rồi?"

Ta ngươi Lý Hỏa Vượng khẽ co lại như thể chợt nhớ ra chuyện gì đó, hắn đứng phắt dậy nhìn vào sa mạc cằn cỗi xung quanh tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 260: Lãng Phí

Hắn nhanh chóng tìm thấy thứ mình cần tìm sau đó đi về phía khối đá to lớn ở đằng xa.

"Lý sư huynh, ngươi đi đâu đấy? Không ăn nhanh là mỳ bị trương bây giờ!"

“Ta đi tiểu tiện, chớ có đi theo!”

Khi đến bên tảng đá tựa như ngọn núi nhỏ bằng đá ấy, Lý Hỏa Vượng trông về phía xa đã bị thu nhỏ lại thành chấm nhỏ màu đen rồi đi vào phần bóng đổ của tảng đá.

Phía sau tảng đá chẳng có gì ngoài mặt đất cằn cỗi, đây đúng là những gì mà Lý Hỏa Vượng cần.

Hắn nhìn vào tảng đá trước mặt, khoanh hai chân ngồi xuống, gương mặt mang chút do dự. Song, cuối cùng Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm trong tay mình ra rồi khắc lên thành đá một bức họa hình người.

“Mẹ à, thời gian qua mẹ vất vả nhiều rồi.”

Lý Hỏa Vượng dịu dàng nói với bức tranh hình người ấy.

"Mẹ à, ta tỉnh táo rồi. Ngươi có thể lấy điện thoại giúp ta được không? Hôm nay là sinh nhật của nàng, ta muốn gọi điện thoại cho nàng."

“Đừng hủy liên kết số điện thoại của ta, mẹ gọi giúp ta nhé, hàng thứ hai từ trên xuống trong danh bạ chính là số của nàng.”

Lý Hỏa Vượng lấy ra một cái xẻng nhỏ sắc bén, nhẹ nhàng tô lên gương mặt của người trong bức hình. Chẳng bao lâu sau, một gương mặt đơn giản nhưng không kém phần quen thuộc hiện ra trước mắt hắn.

Lý Hỏa Vượng không giỏi vẽ vời nhưng bức tranh trước mắt hắn đây lại tuyệt mỹ hơn bất cứ thứ gì khác.

“Sinh nhật vui vẻ nhé, Na Na.”

“Happy birthday to you~ Happy birthday to you~ Happy birthday to you~”

Lý Hỏa Vượng nhìn bức tranh mình tự vẽ ra rồi một mình mỉm cười, dịu dàng hát từng câu.

Tiếng hát còn chưa vang đi được bao xa thì đã bị cơn gió cát của sa mạc cằn cỗi này tàn nhẫn xé nát.

”Xin lỗi Na Na, sinh nhật năm nay ta không thể ở bên cạnh ngươi mà chỉ có thể dùng cách này để chúc mừng ngươi. Nếu có thời gian, ta nhất định sẽ tặng quà bù cho ngươi.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười đưa tay khẽ vuốt gương mặt trong bức tranh.

Nói rồi, Lý Hỏa Vượng khẽ đến gần rồi đặt một nụ hôn lên bức tranh ấy,sau đó dùng một tay chống đất đứng dậy.

Nào ngờ khi vừa quay người lại, Lý Hỏa Vượng liền mặt đối mặt với một vị trùm khăn trùm đầu đỏ. Đó là Nhị Thần của Bạch Linh Miểu, toàn bộ khung cảnh vừa ấm áp vừa kì dị vừa rôigf đều đã được nàng ta thu hết vào tầm mắt.

”Im miệng.”

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng ta rồi bỏ lại đúng hai từ, sau đó quay người trở về xe ngựa phía đằng xa.

Khi hắn quay lại, mọi người đều đã an no rồi, bấy giờ họ đang cùng nhau nói chuyện phiếm.

Lý Hỏa Vượng đưa tay tiếp bát mỳ trong lòng Bạch Linh Miểu về phía mình, đặt trên mặt đất rôig một tay dùng đũa bắt đầu xì xụp ăn mỳ.

Khi Lý Hỏa Vượng ăn như hổ đói hơn nửa bát mỳ thì bỗng có tiếng kim loại va chạm trong vắt vang lên khiến cả cơ thể hắn vô thức siết lại, âm thanh này hắn đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng động vừa rồi thì phát hiện ra đó là tiếng do Cẩu Oa gây ra. Lúc bấy giờ hắn đang ngồi trên mặt đất,nâng thanh đao trong tay lên hướng xuống mặt đất như thể đang cạy thứ gì đó.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy đi về phía đằng sau lưng hắn.

”Ngươi đang làm gì đấy?”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng làm Cẩu Oa giật nảy mình, hắn ngoảnh lại nhìn Lý Hỏa Vượng cười ngượng ngùng rồi với lấy vật đang nằm trên mặt đất nhấc lên.

“Không có gì, chẳng phải gần đây chúng ta tiêu hơi bị nhiều tiền sao, ta muốn mò mẫm kiếm thêm chút ít cho mọi người.”

Đó là một xâu đồng tiền đã cũ đến mức đen sì, trông như mới bị đốt cháy cách đây không lâu. Lý Hỏa Vượng biết vật này, nó chính là đồng xu gắn trên mặt nạ đồng vàng của những tên quỷ lùn trong đoàn múa bóng lần trước.

Hắn còn nhớ trước kia từng bị Nhị Bính đem đi rồi đeo lên mặt.

Mặt nạ đồng tiền bị cháy đến đen sì vẫn còn lại rất nhiều vết cắt bên trên. Cẩu Oa rõ ràng đang cố gắng cạy những đồng tiền này ra để dùng.

”Ta cảm thấy vứt vào cùng đám tro cốt rất lãng phí, dù sao từng này cũng phải hơn trăm văn tiền, nếu cứ thế vứt đi thì thật lãng phí nên ta nhặt nó về rồi.”

”Ta không có ý định giấu làm của riêng, ta định sau khi cạy được ra sẽ đưa cho Bạch sư muội quản lí. Nhưng không ngờ xâu tiền này cứng thất đấy, ta cạy thế nào mà cũng không cạy ra được.”

Lý Hỏa Vượt cầm lấy vật này rồi vỗ vào những đồng tiền, lớp bụi đen phía trên bề mặt nó rất dễ bị lau đi.

Trận cháy lớn ấy dường như không hề mảy may ảnh hưởng một chút nào tới vật này, đoạn xích cũ được tỉ mì luồn những đồng xu lại tạo thành một cái mặt nạ đồng tiền cổ quái.

Những đồng tiền này cũng giống như những đồng tiền thông thường, đều có ngoài tròn trong vuông, bên trong vòng tròn còn được viết bốn chữ lớn mà Lý Hỏa Vượng không hiểu.

Chương 261: Lên Đường

“Đạo...Đạo....Đạo Quang....Thông....A Thông.....A Thông Bảo!”

Cao Trí Kiên phiên dịch cho Lý Hỏa Vượng.

“Đạo Quang Thông Bảo?”

Lý Hỏa Vượng không biết đây là đồng xu của đất nước nào, hắn cũng chẳng quan tâm. Bây giờ hắn đang xem xét giá trị vốn có của vật này.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy nghĩ xong bèn gọi Man Đầu đến rồi đặt mặt nạ đồng tiền lên đầu nó xem xem có mối nguy tiềm tàng nào không.

Sau đó điều kỳ lạ khiến hắn bất ngờ đã xảy ra, dù Man Đầu ngồi trước mặt hắn lắc nguây nguẩy đầu rồi dùng chân trước không ngừng gẩy gẩy đầu nhưng hắn lại có cảm giác trong ánh mắt mắt của nó có gì đó rất bất thường, không giống với chó bình thường.

Ban đầu vào buổi tối ngày hôm ấy, gã quỷ lùn đó đã đeo cái mặt nạ này rồi trong lúc thần không biết quỷ không hay mà tập kích hắn. Nếu trước đó Nhị Thần không sớm nhắc nhở thì có khi Lý Hỏa Vượng đã trúng kế của hắn rồi.

Sau đó Nhị Thần cũng đeo thứ này lên rồi trốn mình vào đám đông, bỗng nhiên lúc đó hắn không thể nhanh chóng tìm thấy nàng ấy.

Từ hai điểm này có thể nhìn ra vật này dường như là một pháp khí có khả năng che giấu khí tức.

“Vật này...dường như có ích với ta.”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vật này, đột nhiên ánh mắt hắn sáng rực lên.

“Vật này không chỉ hữu dụng mà nó còn có tác dụng cực lớn với ta.”

Dù không biết vì sao nhưng người ở thế giới này chỉ cần có một chút năng lực thì có thể nhẹ nhàng nhận ra hắn là Tâm Tố.

Mà vật này có thể sẽ không để việc ấy tái diễn nữa, sau này hắn cũng không còn là thịt Đường tăng nữa rồi!

…

“Keng…keng…keng…”

m thanh những đồng tiền chạm vào nhau vang lên, Lý Hỏa Vượng đã đeo cái mặt nạ đồng tiền lên mặt mình.

Một mùi hương đặc thù của khói đốt xộc thẳng vào mũi, lúc này Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy một cảm giác an toàn mà trước đây chưa từng có.

“Đợi đến An Từ am cho sư thái xem xem, nếu ngay cả họ mà cũng bị qua mắt thì vật này thực sự rất có giá trị.”

Lý Hỏa Vượng đeo trên mặt cái mặt nạ đứng thẳng lên, hưng phấn gọi những người đứng đằng sau lưng:

“Đi! Đến Hằng Hoa Sơn nhanh nhất có thể!”

Bánh xe của cỗ xe ngựa bọc sắt lại một lần nữa lăn bánh khởi hành đi về Tư Tề.

Càng về gần đến Tư Tề càng xuất hiện thêm nhiều sông, hồ, cỏ cây hai bên đường cũng theo đó mà dần dần um tùm hơn trước, ngay cả bầu không khí xung quanh cũng trở nên ẩm ướt.

Song, con đường trở về cũng không hề thuận buồm xuôi gió, biên giới của Tư Tề bắt đầu ngày càng nâng cao phòng bị.

May mắn thay đường biên giới giữa Tư Tề và Hậu Thục vốn đã rất dài, hơn nữa một số quân phòng biên bị điều đi tham gia chiến trận nên lực quân còn lại phòng bị không xuể.

Nhân lúc quân luân chuyển đến để lộ sơ hở, Lý Hỏa Vượng cùng những người khác từ Hậu Thục một lần nữa trở về đến Tư Tề

Một buổi sáng ban mai nọ, Lý Hỏa Vượng bị trói chặt trên cây bởi sợi xích sắt bản lớn, những người sư huynh sư muội khác yên lặng đứng nhìn hắn hồ ngôn loạn ngữ.

Trải qua không biết bao nhiêu lần rồi, bọn họ sớm đã quen với việc này và cũng không còn kinh sợ như những lần trước nữa, bọn họ đã hiểu rất rõ về căn bệnh này của Lý Hỏa Vượng.

Qua một hồi, mắt của Lý Hỏa Vượng dần dần trở về trạng thái tỉnh táo, hắn ngẩng đầu lên đón ánh sáng mặt trời tươi sáng, rồi lại đảo mắt qua những bụi cây cối sum suê ven đường, cuối cùng chầm chậm thở phào nhẹ nhõm.

Dù cả chặng đường đi phải trải qua những gì thì cuối cùng cũng sắp đến nơi rồi.

“Ăn cơm trưa thôi, ăn xong chúng ta lại tiếp tục lên đường. Đi nhanh một chút thì chúng ta có lẽ sẽ đến Hằng Hoa Sơn trước khi trời tối.”

Lý Hỏa Vượng nói với Bạch Linh Miểu đang cởi trói cho mình.

Đã qua không biết bao nhiêu ngày rồi mà ống tay áo bên phải của Lý Hỏa Vượng không hề có bất kỳ thay đổi nào, Bạch Linh Miểu khẽ liếc qua, đôi mắt thoáng hiện lên sự đau lòng.

Nàng xoay người lại, cầm theo mảnh gỗ đến dòng sông bên cạnh múc nước.

Nước sông trong suốt vô cùng sạch sẽ, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống của Bạch Linh Miểu hòa cùng những gáo nước múc lên.

“Ngươi thương xót Lý sư huynh à?”

Xuân Tiểu Mãn đi kế bên nhẹ giọng nói.

“Bây giờ hắn thành người tàn phế rồi! Cái tay ấy của hắn sẽ không bao giờ mọc trở lại nữa!”

Bạch Linh Miểu nghẹn ngào nói.

Xuân Tiểu Mãn như định khuyên gì đó nhưng lại phát hiện ra không biết nên bắt đầu từ đâu mở lời.

Nàng ta đau lòng đến vậy là đã hoàn toàn coi Lý sư huynh trở thành nam nhân của mình rồi.

“Lần này chỉ mới đứt lìa một cánh tay, nhưng lỡ mà vẫn còn lần nữa thì sao? Tại sao chúng ta chỉ muốn về nhà thôi mà lại khó dến như vậy chứ? Hu hu hu”

Mắt nhìn người đối xử tốt nhất với mình là Bạch Linh Miểu đau lòng đến nhường này, Xuân Tiểu Mãn dường như cũng cảm nhận được sự đồng cam với nàng.

Tuy Lý Hỏa Vượng không hề giải thích gì với bọn họ, nhưng sau khi tiếp xúc suốt cả chặng đường, Xuân Tiểu Mãn có thể nhìn ra tấm thẻ tre treo bên hông hắn là vật hiến tế để đổi lấy phép thần thông.

Chương 262: Nhà Xí

Chỉ cần thứ đó được Lý Hỏa Vượng giữ lại bên mình thì mớ rắc rối tìm đến hắn sẽ ngày càng ít.

Xuân Tiểu Mãn nhìn Bạch Linh Miểu trước mắt ngày càng thương tâm hơn liền mềm lòng dang hai tay ra ôm lấy nàng ấy vào l*ng ngực mình.

Suy cho cùng cũng là do bọn họ không đủ thực lực mới thành ra như bây giờ, nếu đủ mạnh để nhẹ nhàng giải quyết cục diện như vậy thì liệu tình cảnh lúc này có xảy ra hay không?

Nhưng để thuyết phục Lý sư huynh vứt tấm thẻ tre ấy đi gần như là điều không thể, mặc dù cái giá phải trả của nó rất lớn nhưng uy lực cũng không hề tầm thường.

Nàng liền gạt ngay suy nghĩ ấy đi, thầm nhủ với bản thân:

“Thực sự không được thì để Lý sư huynh dạy ta cách dùng tấm thẻ tre ấy vậy.”

Nếu vật kia ai cũng có thể dùng thì chi bằng để bản thân dùng.

Dù là Bạch Linh Miểu hay Lý sư huynh thì họ đều có người quân tâm cho mình, họ bị thương thì sẽ đều có người phải đau lòng.

Hơn nữa bản thân dù sao cũng hạ quyết tâm sẽ không gả cho ai, vậy chẳng còn gì quan trọng nữa.

“Nếu cánh tay gãy là tay của ta...”

Xuân Tiểu Mãn cúi đầu nhìn Bạch Linh Miểu đang khóc thút thít trong lòng rồi lại nhìn cánh tay rậm rạp lông đen của mình.

“Cũng được!”

Sau khi nhỏ giọng an ủi một hồi, hai người lại bắt đầu quay lại múc nước. Những người khác còn đang chờ ăn cơm, không ai dám để việc đi đường bị chậm trễ,

Thùng gỗ một lần nữa được thả vào làn nước mát lạnh bắt đầu chứa nước.

“Chờ chút.”

Xuân Tiểu Mãn dùng đôi tay xù lông thấm nước của mình nhẹ nhàng lau khóe mắt Bạch Linh Miểu.

“Ở đây có chút bụi, ta lau giúp ngươi.”

“Cảm ơn Tiểu Mãn tỷ.”

“Khách khí gì chứ, chúng ta là tỷ muội với nhau. Sau này ta còn chờ làm mẹ nuôi của con ngươi nữa đấy.”

Xuân Tiểu Mã vừa cười nói dứt lời, nét mặt của Bạch Linh Miểu ngày càng kinh sợ.

“Tiểu Mãn tỷ! Mau nhìn phía sau lưng!”

Tiểu Mãn nhanh chóng dùng một tay đè lên chuôi kiếm bên hông, dứt khoát quay người lại liền nhìn thấy đống thi thể ngổn ngang lộn xộn bên trong làn nước trong suốt đang chầm chập trôi đến.

Rất nhanh sau đó tất cả mọi người đều tập trung về ven sông, mọi người đều trầm mặc nhìn từng cỗ thi thể nổi lềnh phềnh trên mặt sông.

Từ y phục của những cỗ thi thể có thể thấy đây đều là sĩ binh của Tư Tề, chắc chắn một số nơi phía trên thượng nguồn đã có đánh trận rồi.

Trong thời kỳ binh hoang mã loạn, cuộc sống của bách tính chắc chắn chẳng mấy tốt đẹp. Trong số thi thể binh sĩ kia cũng có không ít là của bách tính thường dân, đôi mắt họ tràn ngập sự tuyệt vọng.

“Nhiều thi thể trôi dạt như vậy không biết phía trên kia chết bao nhiêu người rồi.”

Cẩu Oa tựa lưng vào cây cảm thán nói.

“E rằng sau này nước trong hồ không uống được nữa, đành phải uống nước trong giếng thôi.”

So với những người sư huynh sư muội khác đang lo lắng thì Lý Hỏa Vượng lại đang suy tính chuyện khác.

“Mọi người đều nhìn qua không ít xác người rồi, các ngươi không thấy rằng những cỗ thi thể trông quá là mới sao?”

Câu nói của Lý Hỏa Vượng khiến tất cả mọi người phải chú ý chi

tiết hơn đám thi thể kia.

Chỉ cần không phải chết ngay cùng ngày thì thông thường những xác chết ngâm trong nước lâu sẽ có hình thù vô cùng đáng sợ, chắc chắn không giống như thời điểm lúc bấy giờ.

“Đúng vậy, các ngươi xem, trên mặt những người chết này còn có huyết sắc nữa!”

“Nếu có thể cử động thì trông chẳng khác nào người sống bình thường.”

Lý Hỏa Vượng quan sát tất cả mọi thứ, đôi mắt khẽ nheo lại, những cỗ thi thể này đem lại cho hắn một cảm giác rất không an toàn.

“Đây liệu có phải là bị một năng lực đặc biệt nào đó giết chết rồi biến thành như này không? Có phe cánh nào khác nhúng tay vào thế tục chiến tranh rồi ư?”

“Hoặc ta nghĩ theo hướng khác đi. Trong thế giới này, những môn phái cổ quái kia tham gia vào chiến trường mới là chiến tranh bình thường ư?”

Sau khi đứng ở bờ sông trầm ngưng một lúc, Lý Hoạc Vượng cùng những người khác rời đi.

Cũng có thể là vì có quá nhiều người chết mà tâm trạng của mỗi người đều trở nên nặng nề. Mãi đến khi đi đến tiểu trấn phía dưới chân Hằng Hoa Sơn mà vẫn chưa có ai nói lời nào.

Khi cảnh sắc quen thuộc của tiểu trấn mà họ đã ghé thăm mấy lần xuất hiện trước mắt, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lý sư huynh, muộn thế này rồi ngươi vẫn lên núi à? Hay chờ đến sáng mai ăn sáng xong rồi hẵng đi?”

“Không cần vội.”

Lý Hỏa Vượng bước vào một nhà Cao Điểm phường có mùi thơm thoang thoảng bay ra trước cửa.

Đến khi hắn trở lại thì phía sau lưng đã vác theo một chồng các hộp điểm tâm, sau khi mua chừng này đổ thì cửa tiệm này sắp bị hắn mua sạch rồi.

“Ta đi đây, các ngươi vẫn trọ ở nhà trọ lần trước đúng chứ. Lúc đi xuống cũng dễ tìm các ngươi, Cẩu Oa đâu? Vừa rồi ta còn thấy hắn mà.”

“Hắn đi nhà xí rồi.”

Vừa dứt lời, Cẩu Oa từ trong con ngõ nhỏ đi ra với gương mặt thoải mái.

“Hề, nhà xí của nhà này sạch sẽ phết đấy, đến nửa con ruồi con dòi cũng không thấy bóng đâu.”

Chương 263: Chuyện Lạ

Lý Hỏa Vượng vác trên lưng chồng điểm tâm thở hổn hển từng ngụm khí, đường đất của Hằng Hoa Sơn rất khó leo lên phía trên.

Bây giờ hắn chỉ còn lại một cánh tay, thêm nữa là điểm tâm thì mua nhiều nên lần này lên núi càng thêm chật vật hơn so với những lần trước.

Để tránh bị mồ hôi thấm đẫm hết chỗ điểm tâm, Lý Hỏa Vượng cố ý giơ những hộp điểm tâm xa hơn một chút, vì vậy mà vốn đã mệt giờ đây hắn còn chật vật hơn.

Đến một khúc quẹo nọ, cuối cùng thì Lý Hỏa Vượng không chống cự được nữa mà đặt điểm tâm xuống đất rồi tựa người vào gốc cây thở hổn hà hổn hển.

Vừa vội đến dưới chân núi liền không ngơi nghỉ mà lên núi luôn nên lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi đói.

Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi cho tay vào hộp bánh ngọt lấy ra một khối đậu xanh xốp giòn, bỏ vào miệng ăn.

Miếng bánh ngoài giòn trong mềm như đang dỗ dành cái bụng đói

meo của Lý Hỏa Vượng Trước kia hắn chưa từng ăn thử món điểm tâm như thế này, nhưng sau khi nuốt miếng đầu tiên, hắn phát hiện ra hương vị này ngon ngoài sức tưởng tượng.

Có vẻ như món điểm tâm này mới được làm ngày hôm nay thôi, món ăn vừa xốp vừa thơm này ngon gấp bội lần so với những loại bánh kem chocolate mà hắn từng ăn trước khi xuyên không về đây.

Về phần bản thân đã ăn một chút quà bánh của sư thái, Lý Hỏa Vượng không cảm thấy ngại ngùng gì cả.

Dù sao cũng không phải lần đầu đến đây, vì vậy cũng không cần quá khách khí với sư thái, nàng ta hẳn cũng sẽ không khách sáo với mình đâu.

“Nhiều điểm tâm như vậy sư thái cũng chưa chắc đã ăn hết đâu nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn đống bánh ngọt chồng chất lên nhau, nói xong bèn cười thầm trong lòng.

“Không đủ, phải nhiều gấp đôi, e rằng còn không đủ cho sư thái ăn nữa.”

Lý Hỏa Vượng khẽ cười, sau đó liền sững sờ nhận ra không biết từ bao giờ mà mối quan hệ giữa hắn và sư thái Tĩnh Tâm lại thân thiết đến nhường ấy rồi?

Hồi tưởng lại một chút thì mặc dù sư thái vừa tham lam vừa lười lại thêm cả bẩn nữa, nhưng trừ các sư huynh sư muội ra thì nàng là người đối xử với hắn tốt nhất kể từ khi hắn đến với thế giới này.

Trước kia nàng không những không vì hắn là Tâm Tố mà làm hại hắn, nàng còn giơ tay ra giúp hắn loại trừ Đan Dương Tử. Hơn nữa trước khi hắn rời đi, vì sợ trên đường đi sẽ gặp nguy hiểm nên nàng còn tặng cho hắn một thanh kiếm.

“Nếu không vì phải đưa Bạch Linh Miểu về nhà, thực ra sống ở tiểu trấn dưới chân núi cũng không phải là một ý tồi. Nơi đây là địa bàn của An Từ am nên những thế lực khác cũng sẽ không đến đây gây phiền phức với ta.”

Mải nghĩ về những điều được và mất, hộp bánh đậu xanh đã bị Lý Hỏa Vượng ăn hết hơn phân nửa, hắn vôi vàng dừng lại.

Nhìn cảnh sắc cây cối xanh mơn mởn của Hằng Hoa Sơn, Lý Hỏa Vượng dần thở dài một hơi, hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, bèn cho tay vào l*ng ngực lấy ra một cuốn sách, đây là dịch văn của "Hỏa Áo Chân Kinh".

Sau khi từ từ lật trang đầu tiên ra xem, hắn vốn muốn xem bản thân đã chịu ảnh hưởng bao nhiều từ Đan Dương Tử, nhưng ngay khi vừa mở ra thì hắn bàng hoàng nhận ra, toàn bộ mặt chữ bên trong hắn đều không hiểu từ nào.

Sự thay đổi dị thường này trong phút chốc khiến trái tim Lý Hỏa Vượng như bị bóp nghẹt lại.

"Không được, phải nhanh lên! Tốc độ mà Đan Dương Tử đoạt xá ta đang tăng tốc rồi! Nếu cứ tiếp tục trì hoãn thì bản thân sẽ bị Đan Dương Tử đồng hóa triệt để mất!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhét cuốn sách vào l*ng ngực, cầm đống điểm tâm lên rồi men theo xon đường đất leo tiếp lên núi.

Cuối cùng khi vầng trăng sáng tỏ trên trời cao, Lý Hỏa Vượng đã về đến sơn môn của An Từ am.

Khi thấy câu đối hình thoi của nữ thư lần nữa, Lý Hỏa Vượng bỗng cảm thấy thân thiết không tả xiết.

"Sư thái, ta lại đến rồi! Xem xem ta mang gì đến cho ngươi này!"

Lý Hỏa Vượng vừa gọi vừa đi về khoảng không tối đen như mực bên trong An Từ am.

"Trong tu viện không có đèn ư? Chắc là lười thắp đèn rồi."

Vừa bước một chân vào miếu Bồ Tát tồi tàn, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm nhận được có điều gì đó không đúng lắm.

"Sao lại...không thối nữa rồi?"

Lý Hỏa Vượng lấy điểm tâm trong tay ra rồi ném vào bên trong,

đứng im một chỗ thầm hít thật sâu, hắn bàng hoàng phát hiện mùi hôi thối nồng nặc bên trong An Từ am lúc này đã biến mất không một dấu vết.

“Không đúng! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Lúc này tâm trí Lý Hỏa Vượng rối bời, hắn không còn quan tâm bất cứ điều gì nữa mà nhấc chân lên lao thật nhanh vào khoảng không tĩnh mịch bên trong tu viện.

“Sư thái Tĩnh Tâm! Diệu m! Diệu Tâm! Các người ở đâu!”

m thanh của Lý Hỏa Vượng không ngừng bên trong tu viện trống trải, song chẳng hề có bất kỳ ai cho hắn hồi âm, tâm trí hắn giờ đã hoảng loạn vô cùng cực rồi.

Chương 264: Sự Ra Đi Của Sư Thái

Bỗng nhiên, Lý Hỏa Vượng nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì đó. Hắn vội xông ra ngoài, khi đến gần rồi mới nhận ra đó là tiếng thở hổn hển của những con heo.

Đương lúc hắn đến chuồng heo phía sau nhà xí, thảm kịch trước mắt khiến toàn bộ cơ thể hắn cứng đờ ra.

Một vị có thân hình béo mập cỡ một căn phòng nhỏ nằm ngay giữa chuồng heo, còn những con heo béo mình đầy lông đen đang vây quanh nàng ta như đàn heo con đang bú sữa heo mẹ.

Nhưng thứ mà chúng đang ăn không phải là sữa mà là thịt người!

Hàm răng thường được dùng để nhai cám và nước vo gạo của đàn lợn cứ nhấc ra rồi lại khép vào, chúng giằng từng miếng thịt từ thân hình to béo kia ra nuốt vào trong bụng. Đầu mũi của con lợn nào cũng nhuốm đầy thứ chất dịch màu đỏ tươi, chúng ăn đến quên trời quên đất.

“Cút hết ra!”

Hai mắt lý Hỏa Vượng đỏ ngầu, hắn rút kiếm ra xông về phía

trước. Con lợn còn chưa kịp quay đầu lại đã bị chiêu Hoàn Thiết một kiếm chém làm đôi.

Những con heo đen khác bì một thân sát khí của Lý Hỏa Vượng dọa đến mức chạy toán loạn.

Khi Lý Hỏa Vượng đến bên cái xác mập mạp ấy, hắn nâng gương mặt đã bị gặm mất hơn một nửa kia lên rồi quỳ sạp xuống đất.

“Aaaaaaaaa!!”

Toàn thân Lý Hỏa Vượng như bị tê liệt, hắn đau đớn gào thét vang vọng khắp An Từ am.

Hắn ghì chặt lấy khuôn mặt của sư thái, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống mặt đất. Sư thái Tĩnh Tâm chết rồi, người duy nhất đối xử tốt với hắn trên thế giới này mang theo tia hy vọng trong tim hắn đi mất rồi.

“Là ai!!”

Lý Hỏa Vượng như phát điên, hắn lao từ trong chuồng lợn ra ngoài tựa như một cơn lốc, giơ kiếm lên lục tung cả tu viện để đi tìm kẻ địch.

Vậy nhưng ngoại trừ tìm thấy thêm càng nhiều những thi thể của các ni cô trong am ra thì hắn không còn tìm được bất kì ai khác.

Sư thái Tĩnh Tâm đã chết được một khoảng thời gian rồi, cho dù những người kia là ai thì chúng cũng đã sớm rời đi rồi.

“Rốt cuộc là kẻ nào giết!!”

Ý niệm này như quanh quẩn trong tâm trí Lý Hỏa Vượng không dứt. Khi hắn rút gươm xông ra khỏi sơn môn thì lại dần dần dừng lại.

Lý Hỏa Vượng một lần nữa quay trở lại trước mặt sư thái Tính Tâm với đôi mắt vằn hiện tia máu, hắn lấy thanh kiếm ra rồi bắt đầu đào một cái hố bên cạnh nàng. Hắn muốn chôn sư thái xuống đất, không để lũ heo ngấu nghiếm gặm cơ thể nàng.

Để chôn sư thái thì cần một cái hố rất lớn. Lý Hỏa Vượng đào hoài đào mãi một lúc rất lâu, mãi đến buổi trưa ngày thứ hai mới tạm đào xong.

Khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị đẩy sư thái xuống hố thì đột nhiên hắn phát hiện ra một điểm bất thường. Mặc dù thi thể nàng đã ở đây cả buổi tối nhưng không hề có hiện tượng bốc mùi hôi thối, cũng chẳng có sự xuất hiện của ruồi nhặng.

Tất thảy mọi chuyện xảy ra khiến Lý Hỏa Vượng bất chợt nhớ đến những thi thể nổi trên mặt nước. Những cái xác ấy cũng đều không bị bốc mùi, cũng đều sinh động như người sống.

“Lẽ nào họ đều bị cùng một đám người sát hại! Những người bị chúng giết đều sẽ không bị mục nát cơ thể ư? Chúng là ai?!”

“Có điểm nào đó không hợp lí lắm! Chờ chút!”

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nhận ra bản thân đã bỏ qua chi tiết nào đó, sau khi suy nghĩ giây lát, hắn vội xông vào chuồng heo quan sát những con lợn lông đen mà trước đó bản thân đã giết.

Qua một buổi đêm và một buổi sáng rồi nhưng những con lợn bị hắn giết cũng không hề có bất cứ một con ruồi nào bâu vào cũng như xuất hiện hiện tượng bốc mùi.

Lý Hỏa Vượng lảo đảo đi từ trong chuồng heo đi ra, khó tin nhìn mọi thứ xung quanh không có bất kì vết tích chiến đấu nào.

Dù ở bất kì thế giới nào nào thì mục rữa là điều không thể thiếu.

Ngay lúc này, thế giới này dường như xuất hiện một vấn đề, dường như chức năng mục rữa bị vô hiệu hóa rồi.

“Có thể....sư thái không hề bị người khác giết.”

Sau khi đoán già đoán non, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn sư thái Tĩnh Tâm. Làn da đáng nhẽ đã bị mục rữa đầy mủ cùng giòi bọ kinh tởm ấy giờ đây lại vô cùng bóng láng, nõn nà.

…

Hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng nổi lên gân xanh rồi dùng một lực thật mạnh đẩy xác của sư thái Tĩnh Tâm vào cái hố mà hắn đã đào từ trước.

Ngay sau đó, hai đầu gối hắn quỳ sạp xuống đất, ném từng nắm đất vào cơ thể tàn tạ kia để lấp lại cái hố này lần nữa.

Một tấm gỗ được vẽ hình điểm tâm bên trên cắm thẳng vào khoảng đất trước mặt sư thái.

Gương mặt hắn xám như tro, lặng lẽ xếp những hộp điểm tâm trước đó đã mang lên núi thành một hàng ngang như đồ cúng trước văn mộ nàng.

Sư thái Tĩnh Tâm chết rồi, chết cùng với nàng còn có sự "mục rữa" của thế giới này.

Tất thảy máu thịt sẽ không bị tiêu biến vào thời điểm chết đi, lúc chết như thế nào, sau khi chết đi được duy trì ra sao sẽ mãi mãi được giữ nguyên vẹn như lúc đầu.

Cái chết của sư thái Tĩnh Tâm chắc chắn có liên quan đến thứ này, trước kia khi các ni cô thi triển thần thông dường như đều gắn liền với "mục rữa".

Chương 265: Mục Rữa

Sự biến mất của "mục rữa" dường như chính là nguyên nhân cái chết của sư thái Tĩnh Tâm và các ni cô.

Cho dù là bất kì thời điểm nào , "mục rữa" mãi mãi là thứ khiến người người buồn nôn, khiến người người trốn tránh mà cũng không nỡ rời xa.

Nhưng ở bất kì thế giới nào mà không có những thứ này thì cũng đồng nghĩa với việc đã xuất hiện một vấn đề lớn.

Khi thi thể không còn mục rữa thì Thiên Đạo Luân Hồi cũng sẽ bị phá vỡ, thi thể khắp nhân gian sẽ tích lại theo thời gian, càng ngày càng nhiều.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng chẳng còn tâm trí đâu quan tâm những chuyện nữa rồi, bởi chính bản thân hắn cũng sắp xong đời rồi.

Sư thái chết rồi, sẽ chẳng còn ai dang tay ra giúp hắn như nàng nữa, chẳng còn ai sẵn sàng ra tay loại bỏ Đan Dương Tử trên người hắn nữa.

Ở thời điểm này, hắn không còn tìm được ai khác giúp hắn nữa, bởi không cong thời gian nữa rồi.

Giờ đây hắn đã hoàn toàn biến thành một kẻ mù chữ rồi, một điều có thể dự đoán trước là, hắn sắp bì Đan Dương Tử hoàn toàn đoạt xá.

Nếu muốn gian kế của Đan Dương Tử không thể thực hiện được, con đường mà hắn có thể đi dường như chỉ còn duy nhất một.

“Sư thái à, phiền người đi đến cầu Nại Hà thì hãy chờ ta một chút, ta xuống cùng mọi người ngay đây!”

Lý Hỏa Vượng trang trọng dập đầu ba lần trước văn mộ rồi như người mất hồn đi về phía hang chuột.

Trước kia sư thái từng nói, chỉ khi bị những con chuột ở đây gặm chết mới có thể ngăn cản hoàn toàn nguy cơ bị Đan Dương Tử đoạt xá.

Hắn không muốn Đan Dương Tử sống lại, cho dù bản thân có chết đi cũng không muốn để hắn sống!

Lý Hỏa Vượng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận cái chết, nhưng khi hắn quay lại tòa tháp đen ấy một lần nữa, nền đất đen sì trước mắt chợt khiến hắn sững sờ.

Hắn tiền về phía trước, nâng những thứ màu đen ấy lên, khe hở giữa các ngón tay hắn dần dần mở ra, nào gián nào ruồi rơi từ bên trong lòng bàn tay hắn xuống qua những khe giữa ngón tay tựa như những bông hoa tuyết đen tuyền rơi xuống.

Ngoại trừ “mục rữa” ra thì chết cùng với các ni cô còn có gián và ruồi, những loài ở tầng thấp nhất của sinh giới.

Lý Hỏa Vượng đột ngột đứng phắt dậy l*ưg ngực hắn hô hấp dồn dập rồi xông về phía tòa tháp đen.

Rất nhanh sau đó, hắn liền chứng kiến một cảnh tượng kinh hồn bạt vía, những con chuột bên trong cũng chết sạch rồi. Những con chuột đã chết cũng giống những người khác, chúng không hề bị mục rữa cũng không có hiện tượng bốc mùi hôi thối khó chịu.

“Đệt!”

Lý Hỏa Vượng bi phẫn cực độ một tay nện vào những con chuột chết trên nền đất, máu thịt nội tạng của chúng phòi từ miệng ra bay tứ tung khắp nơi.

“Rốt cuộc kiếp trước ta đã làm ra chuyện gì thất đức chứ!!! Tại sao bây giờ ta muốn chết mịa đi cho rồi mà cũng éo được nữa!!!”

“Hahaha...Bé con à...”

Một giọng nói trầm thấp mang đầy ý cười phát ra từ bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn liền thấy ba gương mặt cực kì đáng sợ của Đan Dương Tử.

“Bổn Tiên nói gì ấy nhỉ? Ngươi làm bất cứ điều gì cũng đều vô dụng thôi, bây giờ ngươi quay đầu giúp ta vẫn còn kịp đấy.”

“Ngươi tưởng rằng ngươi thắng chắc rồi sao?”

Hai mắt Lý Hỏa Vượng tràn đầy căm hận, hắn đứng phắt dậy.

“Chỉ cần thân xác này còn nằm trong tay ta một ngày! Ngươi vẫn chưa thắng đâu!!”

Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ đứng dậy , phi về phía sơn môn của An Từ am. Lúc này hắn dường như phát điên rồi.

Vừa xuống đến chân núi, hắn liền gặp ngay Dương Tử Hài đang gặm hai củ khoai lang chiên khô.

Dương Tử Hài liền vội vàng thảo mai nói:

“Lý sư huynh, ngươi xuống núi rồi? Việc trên núi giải quyết xong xuôi hết rồi à? Chúng ta cùng nhau trở về được chứ?”

Lúc này Lý Hỏa Vượng chẳng buồn quan tâm đến những lời xu nịnh của hắn, đi thẳng về phía mã lộ.

Ngó nghiên một hồi, hắn liền nhảy lên lưng ngựa của một người trông có vẻ thư sinh, thẳng tay cướp luôn.

Sau khi nhanh chóng cho ngựa quay đầu, Lý Hỏa vượng hai mắt đỏ ngầu lấy ra một thanh gai nhọn chọc vào mông con ngựa.

Con ngựa ấy ngay lập tức giơ cao hai chân trước lên, sau khi đau đớn hí lên một hơi dài liền phi về Áo Cảnh Giáo núi non trùng trùng.

“Ngựa của ta! Đó là ngựa của ta mà!”

Vị thư sinh ấy nước mắt giàn giụa vừa hô hoán vừa chạy đằng sau đuổi theo, vậy nhưng Lý Hỏa Vượng lại nhanh chóng mất hút trong tầm mắt của hắn.

Dương Tiểu Hài chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối, hắn hoảng loạn ôm chặt túi vải dầu trong tay rồi vội chạy về nhà trọ.

“Sư huynh sư muội! Lý sư huynh lại phát bệnh nữa rồi!”

Áo Cảnh Giáo tọa lạc tại dãy núi cách An Từ am của Hằng Hoa Sơn hơn hai trăm dặm, bình thường đi xe ngựa cũng cần tốn kha khá thời gian.

Nhưng vì Lý Hỏa Vượng không ngừng dùng roi thúc vào mông mà con ngựa này chỉ chạy mất khoảng hai ngày là đã đến nơi.

Chương 266: Nhãi Con

Khi trở lại thị trấn chết chóc này, con ngựa cuối cùng không chịu đựng được nữa, miệng nó sùi bọt mép rồi ngã vật xuống đất co quắp lại, sau lưng nó bị vụt đến mức máu me be bét.

Lý Hỏa Vượng băng qua những nấm mồ do chính tay mình đào rồi chạy về phía sơn động trên núi.

Hắn đã không chợp mắt ba ngày rồi, thêm việc không ăn không uống , sắc mặt hắn lúc này cực kì tệ.

Nhưng Lý Hỏa Vượng sớm đã không màng đến sống chết nữa, hắn chẳng còn để tâm những chuyện này nữa rồi. Hắn chỉ muốn khiến Đan Dương Tử chết!

Cho dù phải làm những chuyện gì, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì làm thế nào cũng không thành vấn đề!

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trở lại, những người mặc áo bào rộng của Áo Cảnh Giáo liền chặn đứng ở cửa sơn động.

“Thủ Tam có lệnh, ngươi----”

Họ còn chưa kịp nói xong thì một tia sáng lạnh lùng lóe lên cùng đầu của hai kẻ xấu số rơi xuống đất, đôi mắt hai người đều mang một vẻ không thể tin nổi. Bọn họ không bao giờ ngờ rằng đối phương lại thẳng tay hạ thủ dứt khoát như vậy.

Lý Hỏa Vượng nhuốm đầy máu trên người phi vào trong hang động.

“Tọa Vong Đạo! Các ngươi ra đây cho ta!”

m thanh của Lý Hỏa Vượng không ngừng vang vọng trong hang động, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Rất nhanh sau đó, Lý Hỏa Vượng bị vây kín trong không gian trống trải của dộng đá vôi.

Dù sao hắn cũng chẳng sao hết, vốn dĩ hắn cũng không có ý định sống sót trở về.

Tam Thủ được bao quanh bởi những ngọn đuốc từ trong đám người đi ra.

“Ngươi không biết điều quá đấy, ngươi tưởng bọn ta sẽ không động thủ thật à?

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng liền thấy năm vị trường lão bước ra từ trong đám đông.

Nhìn đám Tọa Vong Đạo ngụy trang thành năm người trước mặt khiến Lý Hỏa Vượng không nhịn được cười.

“Đến đây, mau cho ta xem Tọa Vương Đạo các ngươi có cái tài cán gì nào!”

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng giơ thanh trường kiếm trong tay lên dùng lực cọ vào cổ thật mạnh.

Đan Dương Tử bên cạnh lập tức bày tỏ cơn thịnh nộ, thân thể đáng sợ ấy dần bị mây đen bao phủ rồi bổ nhào về phía Lý Hỏa Vượng.

Mặc dù lúc này chỉ còn lại cảm giác dịch huyết chảy ra đang không ngừng bòn rút tuổi thọ của mình, nhưng Lý Hỏa Vượng chẳng để tâm nữa.

“Lạch cạch”

“Đại Thiên Lục” bị trải ra dưới mặt đất, Lý Hỏa Vượng đứng lên trên.

Máu từ cổ chảy xuống thấm đẫm toàn bộ y phục, làm ướt luôn cả “Đại Thiên Lục”.

…

“Nhãi con, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu, ngươi tưởng rằng tàn sát cả một thị trấn thì có thể không coi ai ra gì phải không?”

“Thân Bản Ưu” trưởng lão nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng trước mặt, gương mặt lộ rõ sự không hài lòng.

Cơ thể hắn khẽ run lên, những chiếc gai giỏ đâm vào người hắn nhanh chóng bật ra, bay về phía Lý Hỏa Vượng.

Nhưng nào ngờ, khi gai nhọn mới bay được nửa đường thì Lý Hỏa Vượng vừa bị cắt cổ lúc này đang vô cùng nhẹ cảm, hắn né sang

một bên ngay lập tức.

Lúc này, gương mặt phờ phạc của Lý Hỏa Vượng lộ ra một nụ cười kỳ quái, hai cân hắn giẫm lên "Đại Thiên Lục" rồi mang theo một cơn gió lớn xông thẳng về phía năm vị trưởng lão.

"Bảo vệ trưởng lão!"

Ngọn lửa nhanh chóng đốt cháy Thủ Tam, rồi lan sang người của các tín đồ Áo Cảnh Giáo.

Khi chúng đồng thời khoát thay thì ngọn trên người chúng cũng theo đó mà lan đi rồi xuất hiện trên người Lý Hỏa Vượng, đốt cháy tấm đạo bào đỏ rực của hắn.

Có vẻ tình trạng của "Lý Hỏa Vượng" không ổn cho lắm. Ngay giây sau, "Lý Hỏa Vượng" hơi nghiêng đầu, trong chớp mắt, toàn bộ thế cục đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Không những lửa trên người "Lý Hỏa Vượng" bị dập tắt, đến cơ thể cháy đen trong lửa của họ cũng bắt đầu sưng tấy hết lên.

Da thịt cháy đen giống như món cơm cháy vỡ nứt, máu thịt dj dạng hòa lẫn vào nhau, còn có dịch máu phun ra từ các lỗ hổng lỗ chỗ trên cơ thể nhanh chóng tiêu diệt hơn phân nửa họ.

"Lý Hỏa Vượng" một tay cầm kiếm rút ra khỏi vỏ, chém đôi những con quái vật máu thịt lẫn lộn kì quái, đám người Áo Cảnh Giáo này vốn không phải đối thủ của hắn, Đối phó với chúng. "Lý Hỏa Vượng" chẳng khác nào đang bổ dưa thái rau.

"Không đúng! Đây không phải thằng nhãi ấy, nó bị tà nhập rồi, lúc này đây là sư phụ bán tiên Đan Dương Tử của nó!"

Sau khi năm vị Tọa Vong Đạo trưởng lão hiểu rõ tình hình bèn nhanh chóng ngồi khanh chân xuông đất, miệng bắt đầu niệm điều gì đó.

"Phu lạc giả, tẫn nhã chi cực, trí đạo tri sơ, tập duyệt chi thành, trì nháo chi sự, hoan hỉ chi chỉ, Vô tâm vu nhạc nhi vô sở bất nhạc..."

Khi âm thanh ấy vang lên, Lý Hỏa Vượng mìm cười. Không những

hắn mỉm cười mà mắt hắn cũng cười, ngón tay cũng cười, toàn bộ các giác quan trên cơ thể đều đang cười.

Cùng với tiếng cười là năm giác quan trên cơ thể hắn bắt đầu thả lỏng dần.

Ngay giây tiếp theo, đòn đáp trả của Đan Dương Tử liền đến ngay.

Chương 267: Không Còn Cảm Giác

Một lớp mây đen mờ mỏng xuất hiện bao quanh Đan Dương Tử, dần dần che đi tiếng cười trên người hắn.

Lý Hỏa Vượng nhìn Đan Dương Tử chật vật đối phó với "Tọa Vong Đạo" ở phía xa xăm.

Mặc dù lúc này cổ hắn đau đến mức không thể tả được, song nụ cười trên gương mặt hắn lại càng lúc càng tươi.

Cái hắn muốn là thông qua bản thân để nhử Đan Dương Tử và Tọa Vong Đạo tàn sát lẫn nhau. Dù bên nào bị hạ thì mục đích của hắn cũng đã được thực hiện rồi.

"Không, như vậy không đủ, vẫn thiếu một chút!"

Nói rồi, Lý Hỏa Vượng cầm con dao găm đâm thẳng vào l*ng ngực mình một vết thương sâu nửa tấc.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi dao, cắn răng run rẩy trượt dần xuống.

Nhìn thấy cảnh cảnh, hòa thượng ảo giác luôn đi cùng Lý Hỏa Vượng hít một hơi khí lạnh, đứng bên cạnh khoa tay múa chân

"Đạo sĩ ngươi đừng như vậy, Chúng ta có thể từ từ cũng nhau nghĩ cách mà!"

Lý Hỏa Vượng không nghĩ như vậy, hắn không muốn sau khi Đan Dương Tử chết rồi mà vẫn có thể chiếm dụng cơ thể mình tác oai tác quái.

Lý Hỏa Vượng gầm nhẹ một tiếng, hắn kéo thật mạnh nhát dao xuống phía dưới. Máu đỏ tươi phun ra từ ổ bụng hắn, máu dính vào "Đại Thiên Lục" dưới chân hắn khiến màu của tấm thẻ tre càng thêm phần tươi sáng.

Cảm giác đau đớn khi bị cường hóa sức mạnh cộng thêm vết thương mổ bụng khiến Lý Hỏa Vượng đau sắp ngất đi rồi.

Nhưng hắn không dám ngất. Nếu bây giờ ngất đi, lỡ mà khi tỉnh dậy, các vết thương trên cơ thể hắn lành lại rồi, lúc đó Đan dương Tử đã hoàn toàn đoạt xá hắn, vậy thì tất cả những gì mà bản thân làm đều sẽ đổ sông đổ bể hết.

Đan Dương Tử đã xuất hiện rồi, hắn chẳng còn lần sau nữa.

"Leng keng."

Con dao găm nhuốm đầy máu rơi sõng soài trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng lảo đảo giữ tay lên, cắm sâu vào trong vết thương của chính mình.

"Aaaaaaa!!"

Hắn quỳ một chân xuông đất hét khàn cả giọng, sau đó liền gống hết gân xanh của tay lên móc vào miệng vết thương kéo thật mạnh, toàn bộ lục phủ ngũ tạng của hắn cũng theo đó mà bị phanh ra ngoài không khí lạnh lẽo.

"Mộc gan!"

Lá gan màu đỏ sẫm bị Lý Hỏa Vượng lôi ra ném lên "Đại Thiên Lục" như một thứ rác rưởi.

Từng sợi rễ đỏ sẫm sột soạt chui ra từ "Đại Thiên Lục" khiến lá gan vốn mất đi hệ mạch cung cấp máu giờ lại được hồi phục scws sống.

Càng có nhiều rễ mọc ra hơn khi đù gối Lý Hỏa Vượng chui vào bên trong vết thường, càng chui càng sâu.

"Kim phế!"

Thêm một món nội tạng bị ném lên “Đại Thiên Lục”, sợi rễn bên trên mọc ra bắt đầu ngày cảnh mảnh hơn.

“Thổ tỳ!!”

Bên ngoài động truyền đến tiếng sấm rợp vang trời, có một loại khí tức nào đó đang lan tràn khắp động. Toàn bộ bốn bề xung quanh Lý Hỏa Vượng bắt đầu trở nên méo mó.”

Tất cả mọi người lúc này đều biến thành những con quái vật máu me be bét đáng sợ, còn “Đại Thiên Lục” trên mặt đất cũng bắt đầu biến thành con côn trùng nhiều đốt bò nhúc nhích rồi.

“Thủy thận!!”

Lúc này đám người Áo Cảnh Giáo xung quanh dự định xông lên ngăn cản, nhưng khi chúng vừa đến gần thì bị toàn bộ những thứ chồng chất lên “Đại Thiên Lục” nhao nhao bay đi, trải ra xung quanh Lý Hỏa Vượng.

Sau khi tự móc hết nội tạng của bản thân rồi ném đi, lúc này nụ cười của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng tươi.

Đau, thật sự quá đau đớn, bởi vì hắn sắp chết rồi, Chỉ cần hắn chết đi thì sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa, Đan Dương Tử sẽ chẳng còn cách nào khống chế cơ thể này nữa.

Hắn hít một hơi thật sâu, âm thanh bi phần hòa cùng làn máu tươi phun ra khỏi miệng hắn.

“Cuối cùng là.....hỏa tâm!!”

Quả tim không ngừng bơm máu đang thoi thóp trong lòng bàn tay Lý Hỏa Vượng, hắn ném mạnh về phía mặt đất. Lúc này “Đại Thiên Lục” có đầy đủ tạng đã tràn đầy sinh khí, nó được sống lại rồi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng hiến tế bộ phận quan trọng nhất cho Ba Hủy.

Cơ thể hắn giờ đây chỉ còn lại cái xác trống rỗng, đồng tử của hắn dần dần dãn to đang nhìn chằm chằm vào mặt mặt.

Đây vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, bởi đây không phải nghi lễ triệu hồi Ba Hủy mà là một nghi thức khác có trong ghi chép về "Đại Thiên Lục". Trí nhuận ngũ hành.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn rõ mồn một, những khối thịt nhúc nhích thành hình của "Đại Thiên Lục" trên mặt đất đang nhanh chóng tập hợp lại rồi chui vào trong cái xác trống không của mình.

Chẳng bao lâu sau, cơ thể như miếng bao tải rách của Lý Hỏa Vượng lại được lấp đầy trở lại, còn không ngừng tràn ra bên ngoài.

Những con sâu đang len lỏi khắp nơi trong cơ thể hắn mà không hề bỏ qua bất kỳ khoảng trống nào chúng có thể rúc.

Lý Hỏa Vượng lảo đảo nâng kiếm đứng lên, cúi đầu nhìn khoang bụng rách ngoác ra đang chứa đầy những con sâu bọ nhúc nhích.

Lúc bấy giờ hắn có thể cảm nhận rõ cảm giác những con sâu đang ở trong cơ thể mình như một khoanh lạp xưởng.

Cảm giác này vô cùng kì diệu, hắn cảm thấy những con sâu kia đã trở thành một bộ phận trong cơ thể mình, thậm chí hắn còn cảm nhận được thứ sách mạnh kì lạ ẩn giấu bên trong những con sâu ấy.

Giờ hắn bắt đầu không phân biệt được rõ rốt cuộc thứ đó là sâu hay là một phần cơ thể của hắn nữa.

Càng quan trong hơn là, bây giờ Lý Hỏa Vượng không còn cảm nhận được sự đau đớn nữa, dù chỉ một chút cũng không.

Chương 268: Quân Mạt Chược

"Chờ thời gian diễn ra nghi thức kết thúc, chắc hẳn là ta đã chết rồi nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng từ từ nhấc kiếm lên, bầy côn trùng ở phần bụng trườn theo đạo bào, leo lên vị trí cánh tay bị cụt của hắn.

Chỉ trong thời gian vài hơi thở, hắn có được một cánh tay trái mới do một bầy nhuyễn trùng bám vào nhau tạo thành.

Lý Hỏa Vượng kiểm tra thử cánh tay mới của mình, hài lòng gật đầu một cái. Hắn nhìn về phía xa, nơi đó Đan Dương Tử đang triền đấu với năm vị "Tọa Vong Đạo".

Hiện giờ ở trong mắt của Lý Hỏa Vượng, Đan Dương Tử vẫn mang dáng vẻ đáng sợ như trước, còn năm người kia thì đã hoàn toàn biến thành những quân bài mạt chược bằng máu thịt.

Vừa nghĩ tới việc mình sắp phải chết, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng bình tĩnh trở lại. Hắn cầm kiếm, đi về phía đám người ở xa xa.

Lý Hỏa Vượng đi tới dung một kiếm chém đứt cái đầu ở giữa của Đan Dương Tử.

"Sư phụ đừng sợ, đồ đệ tới để giúp người đây!"

Nhân lúc Lý Hỏa Vượng đánh lén Đan Dương Tử, "Tọa Vong Đạo" ở phía xa xa lập tức chớp lấy cơ hội này, năm người nhanh chóng ngồi xếp bằng giữa không trung, vây quanh hai người đọc: "Tọa vong là gì!"

m thanh không ngừng vang vọng trong hang động đá vôi, càng lúc càng lớn.

Lời này vừa nói ra, Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử ăn ý cùng đạp lên thân thể người kia một cái, hai người một trái một phải đánh thẳng về phía một vị Tọa Vong Đạo.

Một miếng bài cửu* màu đen bay tới, nhanh như chớp đánh về phía cổ tay Lý Hỏa Vượng. Hắn muốn tránh né nhưng con gà yêu ở phía xa đưa hai đầu tay lên, chạm vào nhau, búng một cái.

*Một thể loại cờ bạc của Trung Quốc.

Cái bóng màu đen bên dưới bài cửu nháy một cái, cái bóng hóa thành bài cửu, bài cửu hóa thành cái bóng.

Dưới tình hình vội không có sự chuẩn bị trước, quân bài kia đánh xuyên qua cổ tay Lý Hỏa Vượng, để lại một cái lỗ vuông vức.

Không còn xương cổ tay chống đỡ, chỉ thấy bàn tay Lý Hỏa Vượng lập tức vô lực rũ xuống. Lỗ thủng hình vuông kia nhanh chóng được bầy côn trùng lấp đầy, thanh kiếm trong tay hắn lại được nắm chặt lấy.

“Haha, đúng là tiền nào của lấy, thứ dùng lục phủ ngũ tạng để hiến tế mới có được đúng là khác biệt mà.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, hai chân đạp mạnh phóng về phía Thất Vạn.

Lúc này, dù đối phương ném bất kỳ thứ gì tới thì Lý Hỏa Vượng cũng không them tránh né nữa, sử dụng thân thể để đón đỡ.

Dù sao bất kỳ vị trí nào bị tổn thương hay bị chém mất cũng sẽ được bầy côn trùng kia thay thế.

Dựa vào năng lực mượn được từ Ba Hủy, trong thời gian ngắn Lý Hỏa Vượng đánh ngang tay được với đối phương.

Ba người Lý Hỏa Vượng, Đan Dương Tử, Tọa Vong Đạo có mục đích hoàn toàn khác nhau, cả ba hỗn chiến loạn cả lên.

Lúc này thì là Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử đối phó với Tọa Vong Đạo, lúc sau trở thành Đan Dương Tử và Tọa Vong Đạo đối phó với Lý Hỏa Vượng.

Khi cầm Đồng Tiền kiếm bằng máu thịt trong tay, thực lực của Đan Dương Tử vô cùng đáng sợ, dù đã bị chém mất một cái đầu thì vẫn áp đảo được Tọa Vong Đạo.

Xem ra Tọa Vong Đạo am hiểu mấy trò đùa bỡn lòng người hơn, xung đột chiến diện cũng phải phương diện hắn am hiểu, năm người mà vẫn bị Đan Dương Tử áp đảo hoàn toàn.

Nhưng chuyện này cũng có công lao của Lý Hỏa Vượng.

Dù thực lực của Đan Dương Tử cao hơn một bậc, nhưng hiện giờ ba phe hỗ trợ, kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không muốn để hai phe còn lại thắng.

Trong trận hỗn chiến này, cứ ai yếu thế là Lý Hỏa Vượng giúp đỡ

kẻ đó, ai mạnh thì hắn đánh kẻ đó. Không có lý do gì cả, mà giờ ngay cả tính mạng mà hắn cũng không them quan tâm tới nữa rồi, hắn chỉ muốn kéo thêm vài tên chôn cùng.

Nếu như Đan Dương Tử và Tọa Vong Đạo chết theo mình, đó chính là kết cục không thể tốt hơn nữa rồi.

Cuộc hỗn chiến kịch liệt này tạm thời vẫn tiếp diễn, ai lấy đều đang tính toán tới lợi ích của bản thân.

Nhân cơ hội Đan Dương Tử đang áp chế những kẻ khác, gà yêu vội áp sát về phía Lý Hỏa Vượng, trong giọng nói bộc lộ rõ thái độ lo lắng: “Lão đại! Đừng đùa nữa, lão đại không thấy rõ thực lực của tên bán tiên này sao? Đùa tiếp thì sẽ chết người đó!”

“Haha, ngươi gọi ta là lão đại, chẳng lẽ là muốn ta bỏ qua cho ngươi hay sao? Ngươi gọi ta là tổ tông cũng vô ích mà thôi!!!”

Hai tay Lý Hỏa Vượng đột nhiên tóm lấy hai bên miệng vết thương trên ngực mình, đột nhiên kéo một cái.

Nhuyễn trùng màu đỏ máu ở trong ổ bụng hắn lập tức bùng nổ, ầm ầm tấn công về phía gà yêu.

Hiện giờ bầy côn trùng này bị Lý Hỏa Vượng khống chế, chỉ cần tới gần thì sẽ lập tức bị chúng chui vào da thịt, quấy phá khiến cho nạn nhân thủng bụng.

“Hồng Trung lão đại! Mau mau dừng tay! Ngươi sờ thử ra phía sau gáy mà xem có thứ gì! Để xem ta nói thật hay là nói dối!”

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ về phía sau gáy, nhuyễn trùng xuyên thủng da thịt, đẩy một vật cứng từ bên trong ra.

Đó là một quân bài mạt chược, là quân Hồng Trung.

Chương 269: Bù Đắp

Trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ vẻ chần chừ, gà yêu vội giải thích, giọng đầy lo lắng nói:

“Thân phân chân thật của ngươi chính là một trong ba vị lão đại của Tọa Vong Đạo, gọi là Hồng Trung. Do chính ngươi cảm thấy cái gì cũng chơi rồi, cảm thấy chán nản, không thú vị gì cả, vậy nên ngươi mới phong ấn thần thức lại, để chúng ta chơi với ngươi.”

“Hiện giờ Nhị Bính đã bị ngươi chơi chết rồi, không thể chơi tiếp như vậy được. Toàn là huynh đệ với nhau, đấu tiếp thì quá phận lắm, cũng không thể vì ngươi cảm thấy vui vẻ mà khiến chúng ta mất mạng nhỉ?”

“Ngươi nói đều là thật hả?”

Biểu cảm của Lý Hỏa Vượng trở nên mê mang, nhìn thẳng vào quân mạt chược Hồng Trung trên tay mình.

“Haiz! Ngươi không thấy quân bài mạt chược này được móc ra từ trong thịt của ngươi sao! Chẳng lẽ nào…”

Vừa nói tới đây, gà yêu đã cảm giác được có chuyện không thích hợp. Hắn cúi đầu xuống nhìn, chẳng biết từ khi nào mấy con nhuyễn trùng đã chui vào trong bắp chân của mình.

Khi hắn đang chú ý xuống dưới chân mình thì ánh lạnh từ phía trước mặt lóe lên, thanh trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng đâm thẳng vào cổ hắn.

Nhìn con gà yêu trước mặt, Lý Hỏa Vượng nở một nụ cười trào phúng, thuận theo lời nói dối của đối phương, diễn tiếp.

“Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, ta là Hồng Trung, một trong tam nguyên của Tọa Vong Đạo. Ta còn nhớ được năm xưa ngươi cướp người phụ nữ của ta, vậy nên hiện giờ ta mới có thể công báo thù tư.”

Chỉ cần có thể xác nhận thân phận Tọa Vong Đạo, vậy thì muốn đối phó với bọn hắn là chuyện rất đơn giản. Cứ coi tất cả những gì từ trong miệng bọn chúng phun ra đều là phân thì được rồi.

“Lão đại, những gì ta nói đều là thật!”

Hai tay gà yêu tóm chặt lấy thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng, không cam lòng hô lên.

“Ông đây đếch tin nhà ngươi đâu!”

Tay Lý Hỏa Vượng phát lực, ngón tay và cái đầu hình vuông của gà yêu cùng bay lên trên không trung.

Sau khi nhuyễn trùng trong cơ thể gà yêu nhanh chóng chui ra ngoài, một lần nữa trở về trong l*иg ngực Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng quay đầu phóng thẳng về phía chiến trường nơi xa xa.

Tên lừa đảo Tọa Vong Đạo đã chết một tên, lần này nên suy yếu Đan Dương Tử.

“Sư phụ! Huyền Dương tới giúp người đây!”

Lý Hỏa Vượng cầm kiếm phóng thẳng về phía Đan Dương Tử.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực vây công cùng Tọa Vong Đạo, “phụt phụt” một tiếng, đầu đứa trẻ của Đan Dương Tử bị chém xuống.

Không để Lý Hỏa Vượng kịp thở một hơi, một cái đầu trẻ em máu thịt be bét, tựa như phát triển không bình thường mọc ra từ vết chém ở cổ.

Nhất Vạn gần đó thấy vậy, vội quay đầu sang nói với Lý Hỏa Vượng: “Sư phụ ngươi là bán tiên, vết thương như vậy không là gì với hắn đâu! Ngươi ngăn cản hắn thay chúng ta một lúc! Chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết hắn!”

Lý Hỏa Vượng nhổ nước bọt để trả lời đối phương.

“Được rồi! Đúng là trước đó chúng ta đã trêu đùa ngươi, thế nhưng ngươi đã giết Nhị Bính và gà yêu rồi, cũng đủ nguôi giận rồi chứ hả? Hai cái mạng đủ để bù đắp mọi thứ rồi chứ?”

“Vả lại nếu như so sánh với đám người ngoài như chúng ta, chẳng lẽ ngươi không nên hận sư phụ của ngươi nhiều hơn hay sao?”

…

Theo tiếng rít vang lên, Đồng Tiền kiếm do máu thịt tạo thành Đan Dương Tử chém tới, Lý Hỏa Vượng và yêu gà bên cạnh vô cùng ăn ý với nhau, cùng lúc lùi lại.

Ba người mạt chược khác thấy vậy, mau chóng tiến lên, ngăn Đan Dương Tử lại.

Tranh thủ cơ hội thở dốc khó có được, gà yêu nhìn về phía Lý Hỏa Vượng ở bên cạnh.

“Sao hả? Chỉ cần ngươi giúp chúng ta đối phó với Đan Dương Tử mà thôi! Sau này mọi người gặp nhau cũng dễ cư xử.”

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại coi lời hắn nói như gió thoảng bên tai, hai chân đột nhiên đạp mạnh xuống đất, định đi giải vây cho ba vị Tọa Vong Đạo ở xa xa.

Khi thấy cảnh này, gà yêu lại mở miệng, nhưng nội dung hắn nói lần này đã thành công khiến Lý Hỏa Vượng dừng chân lại.

“Vẫn cảm thấy chưa đủ hả? Vậy để ta cho thêm một phát cuối!”

“Lý Hỏa Vượng, chẳng phải ngươi đang tâm tố hay sao? Có phải là cảm giác lúc mê mang rất khó chịu hay không? Chỉ cần ngươi giúp chúng ta lần này, chúng ta có thể nói cho ngươi biết biện pháp thoát khỏi mê mang khi tâm tố! để ngươi có thể trở thành một người bình thường!”

Thấy gương mặt Lý Hỏa Vượng tràn ngập vẻ ngạc nhiên, gà yêu mở miệng giải thích:

“Đúng vậy, đúng là có cách thoát khỏi mê mang, chỉ là vô cùng khó khăn mà thôi! Người bình thường gần như không thể tìm thấy được!”

“Chớ có gạt ta, ngay cả Tĩnh Tâm sư thái cũng không tìm được, chẳng lẽ ngươi lại tìm được sao?”

Lý Hỏa Vượng nói với thái độ cứng rắn vô cùng, thế nhưng hắn vẫn không rời đi.

Nhìn đồng bạn ở xa xa khó khăn chống cự lại, gà yêu nói càng nhanh hơn.

“Lão ni cô Trần Hồng Tụ kia biết cái quái gì cơ chứ! Nói thật cho ngươi biết! Một trong Tứ Hỉ của Tọa Vong Đạo là Bắc Phong đã

tâm tố rồi! Hắn đã sống tới một trăm chín mươi tuổi, chẳng phải giờ vẫn khỏe mạnh bình thường hay sao! Không có bất kỳ mê mang gì ảnh hưởng tới hắn cả!”

Chương 270: Đã Lâu Không Gặp

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang trầm tư thì ba thành viên Tọa Vong Đạo ở phía xa xa đã không thể chịu đựng được nữa.

Đồng Tiền kiếm do máu thịt hình thành đâm vào trong l*ид ngực một người mạt chược, l*ид ngực của hắn bắt đầu phồng lên.

Ngay sau đó, thân thể của hắn nổ tung, biến thành một đống máu thịt be bét, bắn tứ tung ra khắp nơi.

“Nhìn xem! Đã chết ba người rồi! Nếu như ngươi không ngăn Đan Dương Tử lại, vậy kết quả là người bên cạnh hai chúng ta đều phải chết, còn hắn sẽ làm ngư ông đắc lợi, như vậy thì ngươi cao hứng lắm nhỉ?”

“Nói rõ nhé! Cho dù ta nói thẳng là ta muốn tính kế ngươi thì cơ chứ! Rốt cục là ngươi hận hắn nhiều hơn hay hận chúng ta nhiều hơn! Chúng ta đã chết ba người rồi, nhưng Đan Dương Tử sư phụ ngươi vẫn không rụng nổi một cọng long gáy! Hãy cân nhắc cho cẩn thận vào!”

Dường như câu nói này đã thuyết phục được Lý Hỏa Vượng, nếu như để lựa chọn bên nào chiến thắng trong số Đan Dương Tử và Tọa Vong Đạo thì hắn dễ dàng để đưa ra lựa chọn.

Lý Hỏa Vượng nhìn Đan Dương Tử đang truy đuổi hai vị Tọa Vong Đạo còn sót lại, hắn gật đầu đáp.

“Ngươi làm mau lên! Để ta tới chống đỡ!”

Ngay khi Đan Dương Tử mở cái miệng lớn như một chậu máu ra, định cắn đứt toàn bộ cái đầu hình vuông của một vị Tọa Vong Đạo xuống, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng thì Lý Hỏa Vượng đã chạy tới kịp thời.

Đến lúc này hắn cũng lười né tránh, đạp mạnh hai chân thẳng vào cái miệng há lớn của Đan Dương Tử.

Bầy nhuyễn trùng do "Đại Thiên Lục" hình thành ngoe ngoe tựa như đám đỉa khát máu chui ra khỏi l*иg ngực Lý Hỏa Vượng, tiến về phía chiếc răng nanh hình khuyên lộ ra trong miệng Đan Dương Tử.

"Bộp" một tiếng, trước khi Lý Hỏa Vượng tới nơi, miệng Đan Dương Tử đã nhắm chặt lại.

Lý Hỏa Vượng mang theo bầy nhuyễn trùng, nặng nề đập lên trên gương mặt kinh khủng của Đan Dương Tử.

Tất cả đám nhuyễn trùng há miệng ra, định chui vào thịt Đan Dương Tử.

Nhưng không thể ngờ được rằng ngón tay do xúc tu ghép thành của Đan Dương Tử lại đang nhanh chóng bấm pháp quyết.

Máu thịt trên người Đan Dương Tử vặn vẹo ngược lại, bổ nhào lên trên người Lý Hỏa Vượng, muốn cắt nuốt hắn.

Máu, da, xương cốt, nội tạng, nhuyễn trùng, những thứ này bị o ép trong một không gian nhỏ bé, cắn xé nuốt lẫn nhau.

Thấy Lý Hỏa Vượng khó chơi như vậy, Đan Dương Tử muốn trước tiên giải quyết hết Tọa Vong Đạo, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không cho hắn làm như vậy.

Dần dần hai bên trở thành trong ta có ngươi, trong ngươi có ta.

Mặc dù nhìn từ bề ngoài thì Đan Dương Tử mạnh hơn Lý Hỏa Vượng, thế nhưng hắn muốn cắn nuốt hết Lý Hỏa Vượng thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thứ Lý Hỏa Vượng hiến tế ngũ hành và ngũ tạng trên người mình mới đổi được từ chỗ Tam Hủy tuyệt đối không thể bị giải quyết một cách dễ dàng như vậy.

Đám nhuyễn trùng kia không hề bị sự khác thường trên người Đan Dương Tử ảnh hưởng tới, vẫn níu chặt trên máu thịt của Lý Hỏa

Vượng, không để bọn chúng bị cắn nuốt.

Trong mắt đám người gà yêu, Đan Dương Tử và Lý Hỏa Vượng ở phía xa xa dường như đã biến thành một viên thịt không ngừng nhúc nhích.

“Sư phụ, đã lâu không gặp lại!”

Lý Hỏa Vượng nhìn cái đầu như bị lột da, chỉ to bằng quả quýt gần trong gang tấc kia, cười gằn chào hỏi.

Cho dù là cười thế nhưng giờ phút này Lý Hỏa Vượng chỉ hận không thể ăn thịt, uống máu đối phương!

Nhìn Lý Hỏa Vượng ở phía trước mặt, từ đầu đến cuối Đan Dương Tử vẫn luôn nở một nụ cười chế nhạo.

“Nghiệt đồ, ngươi nghĩ là mình có thể đấu lại được ta hay sao? Đạo gia ta là bán tiên, ngươi chỉ là một người bình thường thì có thể làm được gì?”

“Vậy sao một vị bán tiên như ngươi lại bị một người bình thường là ta cuốn lấy vậy? Sư phụ, ngươi làm bán tiên như vậy là không được đâu!”

Trong thời gian bọn hắn dây dưa với nhau, ba vị Tọa Vong Đạo còn lại bắt đầu ra tay, bọn hắn nhanh chóng vây quanh hai thầy trò, hai chân xếp bằng, nhắm mắt niệm chú.

"Tu chi hữu đồ! Tập dĩ thành tính! Truất thông huy thể! Tháp yên tọa vong! Bất động vu tịch! Kỷ vi nhập chiếu! Lý thù phương giả! Liễu nghĩa vô nhật! Do tư đạo giả! Quan diệu khả kỳ! Lực thiếu công đa! Yếu tai! Diệu tai! Ha ha ha!"

Theo tiếng niệm chú vang lên, hình vẽ trên quân Diệp Tử của bài cửu tựa như nước, chảy ra từ sau quần áo của bọn hắn, nhanh chóng trải rộng ra trên mặt đất.

Những hình vẽ kia nhanh chóng ghép lại với nhau tạo thành những tấm bùa chú kỳ lạ, những chiếc bút vẽ bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng cười cao thấp không giống nhau.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, không ngừng truyền nhiễm tới giáo chúng Áo Cảnh đang đứng xem cuộc chiến, cũng truyền về phía Đan Dương Tử và Lý Hỏa Vượng.

m thanh mọi người phát ra bắt đầu vang vọng ở trong hang động đá vôi, đồng thời càng lúc càng lớn, lỗ tai Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần nghe ra được thứ ẩn giấu ở trong tiếng cười này.

Thứ này âm u tối nghĩa, người bình thường không thể nào cảm nhận rõ ràng được. Cho dù không thể hiểu rõ nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm giác được hơi thở quen thuộc từ trên nó.

Chương 271: Quá Mệt Mỏi

“Đây là Hỉ Thần! Ta nhớ ra rồi, đây là Hỉ Thần ở từ đường Hồ gia! Tọa Vong Đạo đang mời Hỉ Thần!!”

Nhưng Đan Dương Tử ở bên cạnh còn phát hiện ra được nhiều điều hơn.

“Không phải! Bé con à, ngươi đã nói sai rồi, không phải là bọn hắn mời! Bọn hắn đang lừa!”

“Chẳng những bọn hắn lừa gạt Ba Hủy, ngay cả Hỉ Thần mà bọn chúng cũng lừa! Tất cả thần thông của bọn hắn có được đều là do lừa gạt từ những người khác!”

Lý Hỏa Vượng cảm nhận được có thứ gì đó bị tiếng cười kia dụ tới, những thứ kia đang ở trên tường xung quanh, nhìn chằm chằm vào mình, đó chính là Hỉ Thần, có ba ánh mắt.

Tiếng cười vang lên bên tai càng lúc càng lớn, Lý Hỏa Vượng biết mặc kệ là bọn hắn làm gì thì giờ chính là thời khắc mấu chốt nhất.

Ngay khi tiếng cười kia sắp đạt tới đỉnh cao, Lý Hỏa Vượng đưa mắt nhìn ba vị Tọa Vong Đạo đang xếp bằng với nhau, khóe miệng hắn cong lên, thân thể đột nhiên co rụt lại.

Trong cơ thể Đan Dương Tử, tất cả số nhuyễn trùng đang dây dưa với máu thịt khác thường của hắn lập tức cùng nhau rút lui với Lý

Hỏa Vượng.

…

Mọi chuyện đột ngột xảy ra khiến tất cả những người có mặt ở đây đều không kịp chuẩn bị.

Đan Dương Tử khôi phục tự do không chút do dự, chân đạp mây đen, như một con mãnh hổ xuống núi, đánh thẳng về phía ba người kia.

Lúc này đây, Lý Hỏa Vượng vẫn đứng ở chỗ cũ, xem màn kịch xảy ra ở bên dưới.

Chỉ thấy Nhất Vạn nhìn mình với ánh mắt khó mà tin nổi.

Lý Hỏa Vượng lập tức tỏ vẻ áy náy, hai tay ảo não đập vào nhau.

“Trời ơi! Ngươi xem ta làm gì kìa, sao lại không chú ý để Đan Dương Tử chạy mất cơ chứ. Tại hạ là tiểu bối, không có kinh nghiệm, xin lỗi, mong tiền bối tha thứ cho.”

“Ngươi dám gạt ta!”

Nghe đối phương thốt ra lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức bật cười thành tiếng.

“Nhất Vạn này, bây giờ thì ta đã hiểu được vài phần tại sao Tọa Vong Đạo các ngươi lại làm như vậy rồi, hóa ra trêu đùa người khác rất vui vẻ! Ha ha ha!”

Mặc kệ là những người khác suy nghĩ như nào, cục diện bắt đầu phát triển theo chiều hướng không thể vãn hồi nổi.

Trong lúc đó, một vị Tọa Vong Đạo bị kiếm trong tay Đan Dương Tử chém đầu thành hai nửa.

Ba vị Hỉ Thần đang ngọ nguậy trên bức tường bóng loáng của động đá vôi đột nhiên chui ra ngoài.

Đó là ba thứ gì đó hỗn loạn, sền sệt, tựa như những quả nho nghiền nát ghép lại với nhau mà thành vậy.

Ngay khi chúng nó xuất hiện, giáo chúng Áo Cảnh quan sát ở xung quanh không thể trốn được nữa, tất cả người bình thường có mặt ở đây lăn ra đất, cười như điên như dại.

Họ càng cười to thì càng đáng sợ hơn, máu tươi chảy ra từ thất khiếu, sau đó tất cả lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Sau khi Hỉ Thần xuất hiện, sau khi thích ứng một hồi, lập tức phóng thẳng về phía Đan Dương Tử và Lý Hỏa Vượng.

Lại có thêm một phe, trong thời khắc này, tình hình ngày càng hỗn loạn hơn.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại không hề động, chỉ thấy Đan Dương Tử ở phía xa đã phân thây một Tọa Vong Đạo khác, hắn cảm thấy bản thân đã làm được điều mình muốn, nên kết thúc rồi.

Đột nhiên trên đỉnh đầu tối sầm lại, Lý Hỏa Vượng bị Hỉ Thần bao trùm.

Khi thứ kia thổi qua thân thể mình, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm nhận được đã có rất nhiều thứ của mình đã bị mang đi.

Tất cả tình cảm trong lòng, cảm giác tuyệt vọng cùng với chút không nỡ đều bị mang đi quá nửa.

Tiếng “rào rào” vang lên, một vài con nhuyễn trùng bị chết, thân thể cứng đờ từ ngực Lý Hỏa Vượng rơi xuống, không có chút sức lực nào, ngã trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng ngơ ngác nhìn những con côn trùng bị chết đi, hắn hiểu thời gian Trí Nhuận Ngũ Hành đã sắp hết rồi.

Từ trên đỉnh đầu không ngừng truyền tới âm thanh gì đó, Hỉ Thần sắp tấn công tới nữa rồi, nếu như không có chuyện bất ngờ nào xảy ra thì ngày chết của mình cũng đã đến.

Thế nhưng Lý Hỏa Vượng không hề có ý định trốn tránh, không có số nhuyễn trùng này, lại đã mất đi lục phủ ngũ tạng, hắn chắc chắn sẽ phải chết, chết sớm chết muộn đều là chết.

Nhưng như vậy cũng tốt, kế hoạch cướp thân thể của Đan Dương

Tử xem như là thất bại triệt để.

“Ôi, mệt mỏi quá đi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.”

Gió trên đỉnh đầu thổi khiến vạt áo Lý Hỏa Vượng không ngừng tung bay, hắn từ từ nhắm mắt lại, nghênh đón kết cục cuối dành cho mình.

“Cút!”

Một tiếng sét nổ vang lên, Lý Hỏa Vượng nghi ngờ nhìn lên đỉnh đầu một cái, chỉ thấy bóng lưng của Đan Dương Tử bị máu thịt khác thường bao trùm.

Toàn thân Đan Dương Tử bị mây đen bao phủ, lơ lửng trên đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng, mạnh mẽ chống lại Hỉ Thần, vào đúng thời khắc này, hắn lại ra tay cứu Lý Hỏa Vượng.

Chương 272: Đạo Bào Nhuốm Đỏ

Dùng tay gãi gái lên ngực vài cái, lại có vài con nhuyễn trùng đã chết rơi xuống mặt đất, cảm giác đau đớn bị mất đi bắt đầu dần quay về.

“Cứu gì mà cứu, ngươi nghĩ rằng ngươi cứu ta thì ta sẽ không chết hay sao?”

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng nhàm chán đứng ở chỗ xem kịch.

Nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì kết cục của Đan Dương Tử cũng không hề tốt, bởi vì hắn nhìn thấy hai vị Hỉ Thần khác cũng đang tới đây.

Khi Lý Hỏa Vượng đứng yên tại chỗ, định sử dụng nốt khoảng thời gian trước khi chết để xem Đan Dương Tử bị ngược đãi, đột nhiên hắn nhớ tới chuyện gì đó, quay đầu nhìn về phía Tọa Vong Đạo.

Trên mặt đất ngổn ngang đầy rẫy thi thể, những người khác đã chết, nhưng có một tên đầu hình vuông đang ôm lấy bụng, lảo đảo

đi dọc theo hang động đá vôi, xông về phía trước.

“Móa! Không ngờ có một tên chạy được!”

Tọa Vong Đạo không chết, chuyện này đúng là khó chịu hơn cả việc mình còn sống mà, Lý Hỏa Vượng không thể chấp nhận được chuyện này.

Vừa khi nãy Lý Hỏa Vượng vẫn còn buông xuôi chờ chết thì ngay sau đó đã tựa như hồi quang phản chiếu, đuổi theo tên Tọa Vong Đạo cuối cùng kia.

Hình như tên Tọa Vong Đạo kia đã bị thương trong khi giao đấu với Đan Dương Tử, vậy nên tốc độ của hắn cũng không nhanh.

Lý Hỏa Vượng đuổi cũng không nhanh, bởi vì cảm giác đau đớn đã bắt đầu quay trở lại. Mỗi một bước chân, hắn lại cảm thấy đau đớn tột độ, tựa như là bị vô vàn thanh kim đâm vào người, thân thể của hắn đang dần sụp đổ.

Một người đuổi một người chạy, đột nhiên Tọa Vong Đạo ở trước mặt ngoặt một cái, biến mất khỏi tầm mắt của Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng cầm kiếm, kéo lê thân thể tàn tạ đi tới chỗ rẽ, sau khi nhìn thấy những gì ở đó, hắn lập tức ngẩn ra.

Ở bên trong là một con đường cụt, một vài người phụ nữ ôm trẻ con đang ẩn nấp ở cuối đường, run rẩy nhìn hắn.

Nhìn một đứa trẻ đi giày hổ đội mũ hổ ở trong đó, Lý Hỏa Vượng biết đây chính là người nhà của đám giám chúng Áo Cảnh.

Chắc hẳn bọn họ trốn ở đây để tránh nạn, xem ra trước đó vị Tọa Vong Đạo kia là muốn trốn vào phía trong này.

Lý Hỏa Vượng cong lưng khom người, lảo đảo đi về phía họ, mũi kiếm sắc bén chậm rãi kéo lê trên mặt đất, phát ra những âm thanh ma sát chói tai.

Trong tai những người kia, âm thanh này chẳng khác nào bùa đòi mạng, khiến mọi người sợ hãi, la khóc ầm ĩ.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng đảo qua những người này, tìm kiếm Tọa Vong Đạo ẩn nấp ở nơi nào.

Thế nhưng đây không phải là chuyện đơn giản, có quá nhiều người.

“Soạt” một tiếng, tay trái Lý Hỏa Vượng sụp đổ, rơi xuống đất hóa thành một đóng thẻ tre màu đỏ vỡ vụn.

“Không ổn, ta sắp hết thời gian rồi, không còn thời gian tìm kiếm nữa! Nếu như không tìm được, vậy thì giết sạch!”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng, giơ kiếm lên đối với đám phụ nữ trẻ em trước mặt.

“Chờ đã! Đạo sĩ, ngươi muốn làm gì hả?! Bọn họ đều là người tốt! Bọn họ chưa từng làm chuyện gì xấu xa!” Ảo giác hòa thượng bên cạnh đột nhiên lên tiếng thuyết phục.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ do dự, nhưng sau đó hắn đột nhiên nắm chặt chuôi kiếm, dùng sức chém xuống.

Ngay lập tức, cảnh gió tanh mưa máu xuất hiện, tiếng la khóc cùng tiếng gào thét thảm thiết vang lên, đạo bào trên người Lý Hỏa Vượng bị nhuốm đỏ.

Nhìn cảnh tượng thê thảm ở trước mặt, hòa thượng cuống cuồng cả lên, hắn dậm chân, dường như muốn xông tới ngăn cản, thế nhưng tên hòa thượng này không thể chạm vào Lý Hỏa Vượng.

Trong cảnh gió tanh mưa máu, thân thể một người phụ nữ uốn éo, nhanh chóng đổi sang một gương mặt khác.

Đối phương muốn nhân cơ hội này để chạy trốn, thế nhưng có mấy con nhuyễn trùng bay ra từ trong máu ở dưới mặt đất, chui vào trong cơ thể hắn.

Theo tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, hắn ngã xuống mặt đất, một vài thứ gì đó chống lớp da nhô cao lên.

Sau đó tiếng kêu la của hắn ngừng lại, phụt một cái, một chiếc thẻ tre màu đỏ xiêu xiêu vẹo vẹo tựa như ốc vít xoắn, chui ra từ trên

gương mặt mạt chược của hắn.

Vị Tọa Vong Đạo cuối cùng cũng đã chết rồi, tất cả sáu vị Tọa Vong Đạo trước đây từng lừa Lý Hỏa Vượng đều đã chết.

Nhìn Lý Hỏa Vượng dừng chém giết, hòa thượng kia vô cùng tức giận, dùng sức giật mạnh ống tay áo, ném mạnh xuống dưới đất.

Hắn chỉ tay về phía Lý Hỏa Vượng, run rẩy nói:

“Đạo sĩ! Ta nhìn nhầm ngươi rồi! Trước đây Lý Hỏa Vượng không thể làm ra chuyện như thế này!”

Lý Hỏa Vượng đang ở trạng thái dầu hết đèn tắt, nghe hắn nói như vậy thì chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Dường như hắn nhận ra điều gì đó, trên gương mặt đột nhiên hiện ra vẻ tỉnh ngộ.

Hắn cúi đầu nhìn thân thể tàn tạ tột cùng của mình, sau đó đột nhiên mừng như điên.

“Đúng vậy! Lý Hỏa Vượng sẽ không làm chuyện như này, nhưng ta sẽ làm, Đan Dương Tử sẽ làm, ha ha! Bản đạo gia thành công rồi!”

Chương 273: Phế Vật

“Hahahaha! Thì ra là vậy, thì ra là vậy!”

Đan Dương Tử đứng trên máu thịt toét miệng cười một cách điên cuồng, giờ phút này cuối cùng hắn đã hiểu ra được rồi.

Hắn đã hiểu rõ ở Thiên Ngoại Thiên, vị tiền bối Thọ Tinh kia giảng giải cho mình chuyện trảm Tam Thi là vì sao, khi ấy hắn vẫn cho rằng phải để Lý Hỏa Vượng biến thành Tam Thi, sau đó chém chết, đó là đã hiểu sai rồi.

Người cầu tiên trước chém Tam Thi, không màng danh lợi, không có dụ© vọиg, tinh thần tĩnh lặng, tính cách sáng ngời.

Hóa ra không hề có Lý Hỏa Vượng gì cả, Lý Hỏa Vượng chính là một phần trong quá khứ của mình, hắn chính là tâm ma của mình, là một trong Tam Thi của mình.

Chính là hắn dính đầy phàm khí quấy nhiễu mình thành tiên, hiện giờ hắn đã hoàn toàn trở thành bản thân mình, điều này đồng nghĩa với việc một Thi đã bị chém.

Mà lần trước mình uống thuốc rất có thể chính là lần chém một Thi khác, chính vì vậy nên mình mới trở thành bán tiên.

Hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, tươi cười giơ kiếm tàn sát những người còn lại. Chỉ cần hắn cao hắn là lại muốn giết người.

Một Thi cuối cùng không biết trảm như nào, thế nhưng Đan Dương Tử có dự cảm mình đã có thể bước qua Nam Thiên môn.

Những người khác ở trong hang động không phải là đối thủ của Đan Dương Tử, rất nhanh sau đó, trong hang động đá vôi ngoài hắn ra thì không còn bất kỳ ai sống sót.

Đan Dương Tử ngừng tay lại, cúi đầu quan sát thân thể trẻ tuổi này của mình, không kìm được mà bật cười thành tiếng, vui mừng như điên nói: “Ha ha! Cuối cùng Đạo gia ta cũng sắp thành Chân

Tiên rồi!”

Trong tiếng cười của hắn, vẻ kinh ngạc trên gương mặt của hòa thượng ảo ảnh kia dần dần biến mất.

Nhưng Đan Dương Tử không cười quá lâu, hắn đè nén cảm giác vui sướиɠ trong lòng xuống, bởi vì bây giờ vẫn chưa phải lúc cao hứng.

Không có Nhuận Trí Ngũ Hành duy trì, thân thể tàn tạ không còn ngũ tạng này của Đan Dương Tử sắp bị sụp đổ.

Hiện giờ hắn không thể chết được, hắn phải hòa với bản thể thành một mới được.

“Hừ! Tâm ma nho nhỏ mà muốn phá hỏng đại sự thành tiên của ta sao? Bây giờ bản đạo gia là tiên nhân rồi!”

Đan Dương Tử mau chóng móc ra cái chuông trong l*иg ngực, bắt đầu lắc lư, bốn phía xung quanh bắt đầu hỗn loạn, mấy vị Du lão gia nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

“Úm ba la! Cà na! Xí muội!”

Khi Đan Dương Tử vênh váo dặn dò Du lão gia xong, bọn chúng nhanh chóng bay đi.

Khi chúng nó quay trở lại, ngoài mang theo bút chu sa và giấy vàng thì còn có một miếng gỗ, một cục đất, một bó đuốc, một bình nước và một cục vàng ròng.

Đan Dương Tử lảo đảo, quay đầu lại tìm kiếm những người mệnh thủy, mệnh hỏa, mệnh thổ, mệnh mộc, mệnh kim từ trong đống thi thể, chọn mỗi loại một người, rút kiếm ra chặt đầu họ xuống.

Một cái đầu lâu bị Đan Dương Tử mở miệng ra, nhét thỏi vàng vào trong, sau đó dùng giấy vàng bịt miệng lại, bắt đầu dùng một tay cầm bút chu sa, nhanh chóng vẽ lên trên tờ giấy vàng.

Khi nét bút cuối cùng kết thúc, cái đầu kia lập tức phát ra âm thanh kẹt kẹt, co lại. Khi da tóc ngũ quan đều tụt xuống, cái đầu đó héo rũ còn lại chừng hơn nửa.

Đan Dương Tử cầm lấy cái đầu đó ấn một cái, nhét thứ này vào trong l*ng ngực của mình.

Cứ tiếp tục làm như vậy, bốn cái đầu còn lại cũng chui vào trong l*ng ngực của Lý Hỏa Vượng, thay thế vị trí ngũ tạng ban đầu.

Khi cái đầu cuối cùng chiếm cứ vị trí trái tim, Đan Dương Tử mới thỏa mãn gật đầu một cái. Hắn trộm được loại tà pháp này từ Vũ Sư cung, dù không chống đỡ được bao lâu nhưng hắn cũng chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa thôi.

Đan Dương Tử mang vẻ mặt đắc ý lấy quyển thiên thư kia ra, cảm thán nhỉn lên trên, dù hắn không biết bất kỳ chữ nào viết ở bên trên, nhưng chính nó đã dẫn dắt hắn thành tiên.

“Cũng không biết là khi vượt qua Nam Thiên môn liệu có gặp được vị tiên nhân kia không? Nếu như gặp được thì nhất định cảm trịnh trọng cảm ơn mới được.”

Nhờ có sự giúp đỡ của hắn nên chính mình mới có thể đi vào Nam Thiên môn, cùng thọ với trời đất.

“Mẹ kiếp, đúng là đồ phế vật!”

Khi nghe thấy tiếng mắng chửi, sắc mặt Đan Dương Tử cứng lại, vội vàng quay đầu nhìn về phía giọng nói kia phát ra, nhưng xung quanh không có bất kỳ một ai, không có bất cứ động tĩnh gì.

“Là ai! Cút ra đây cho bản tiên, bản tiên cao hứng sẽ để cho ngươi toàn thây!” Tiếng hét giận dữ của Đan Dương Tử vang vọng trong hang động, nhưng không có bất kỳ phản ứng gì cả.

Đan Dương Tử tỏa ra lệ khí hừ lạnh một tiếng, giơ quyển thiên thư trong tay lên, đi ra phía bên ngoài hang động.

Hang động này rất kỳ lạ, Hỉ Thần cũng không phải hạng lương thiện gì cả, không nên ở lại đây lâu.

Vẫn nên rời khỏi nơi này, tìm một chỗ an toàn, chờ đợi bản thể trở về rồi tính.

Không cần quan tâm đối phương là ai, chỉ cần cuối cùng mình

thành tiên, tất cả thế gian này đều là sâu kiến!

Khi Đan Dương Tử từ trong đi ra chiến trường, phát hiện bên ngoài vô cùng yên tĩnh.

Chương 274: Lai Lịch

Toàn bộ hang động đá vôi không còn một ai sống, tất cả đã chết sạch. Cứ điểm Áo Cảnh giáo ở trong dãy núi này đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Đồ chốc đầu! Ngươi nghĩ rằng ngươi thành tiên sao? Tên chó chết nhà ngươi cũng xứng sao!”

Xoạt một tiếng, thanh kiếm trên tay Đan Dương Tử ném ra, đâm sâu vào vách hang động đá vôi cứng rắn, rung lên liên hồi, phát ra âm thành “oong oong”.

Lần này Đan Dương Tử đã không thể ngồi yên được nữa.

“Reng reng reng!!”

Tiếng chuông kêu chói tai vang lên, Du lão gia đầy trời bay quanh Đan Dương Tử.

Theo lệnh của hắn được đưa ra, Du lão gia điên cuồng tìm kiếm xung quanh, tìm kiếm người nói chuyện khi nãy.

Thế nhưng tìm kiếm suốt một nén hương, Du lão gia có thể lên trời xuống đất cũng không thể tìm ra được bất kỳ kẻ nào, dưới mặt đất hay trong vách động cũng không có bất kỳ ai cả.

“Rốt cục là chuyện gì xảy ra vậy? Hay là Tọa Vong Đạo mai phục bản tiên?”

Vẻ mặt Đan Dương Tử liên tục thay đổi, nhìn bốn phía xung quanh, thầm nghĩ.

Trải qua hai lần đó, giờ khắc này Đan Dương Tử không dám buông lỏng cảnh giác. Hắn rung chuông trong tay một cái, Du lão gia

nhanh chóng bay ra bên ngoài hang, tìm kiếm bản thể.

Còn hắn thì cầm kiếm đứng chờ tại chỗ.

Chờ thời gian hai nén hương trôi qua, Đan Dương Tử nghe được phía bên ngoài có động tĩnh, trong lòng hắn cảm thấy vui mừng, mau chóng quay đầu lại.

Nhưng hắn phát hiện ra người từ ngoài động đi vào không phải là bản thể của mình mà là một người phụ nữ có cách ăn mặc lẫn trang điểm vô cùng kỳ lạ.

Hắn vào nam ra bắc nhiều năm như vậy rồi, cũng được xem như là người từng trải, thế nhưng chưa bao giờ hắn nhìn thấy loại trang phục phụ nữ như thế này.

Quần áo dường như làm bằng lụa, dưới nách có một cái hộp vuông kỳ lạ, tóc trên đầu được cuộn lại.

Ước chừng nàng ta hơn bốn mươi tuổi, mặt tròn, mắt to, tóc ngắn, nhìn dáng vẻ khá mệt mỏi.

“Người này có lai lịch gì? Khi nãy là nàng mắng ta hai tiếng hay sao? Tới đây vào đúng thời khắc mấu chốt này, liệu có phải là kẻ thù của ta hay không nhỉ?”

Khi Đan Dương Tử đang nghĩ đông đoán tây thì hắn thấy người phụ nữ kia nở một nụ cười áy náy đối với mình.

“Con ngoan, bởi vì bệnh viện phải làm một vài thủ tục, vậy nên mẹ mới tới chậm. Vết thương ngoài da trên người con đã ổn rồi, vậy nên mẹ và cha con đã tìm một bệnh viện cho con rồi.”

Vừa dứt lời, Đan Dương Tử chỉ thấy động đá vôi bốn phía sáng người xung quanh nhanh chóng sụp đổ, ánh sáng trắng nhanh chóng bao phủ xung quanh.

Vốn hắn đang đứng ở trong động đá vôi, giờ trên người bắt đầu xuất hiện đủ các thứ.

…

Chờ khi Đan Dương Tử bình tĩnh trở lại thì phát hiện ra cánh tay trái bị đứt của mình đã mọc trở lại.

Hắn vừa định cử động thì ngạc nhiên phát hiện ra mình đang bị trói trên một chiếc giường sắt, sợi dây vải chắc chắn trói chặt chân tay hắn lại, khiến hắn không thể động đậy chút nào.

Đan Dương Tử không ngừng bấm quyết niệm chú, hoặc là sử dụng các loại thần thông, nhưng hắn phát hiện ra không hề có bất kỳ tác dụng gì cả.

Hiện giờ hắn chẳng khác nào cá nằm trên thớt, để mặc người ta chém giết.

Cảm giác này khiến hắn cảm thấy nhục nhã vô cùng. Từ sau năm mười tuổi, hắn cướp được một thanh đao gãy, giết người thì hắn chưa từng rơi vào tình cảnh như thế này.

“Là ai! Rốt cục là ai dám thi triển thuật che mắt với bản tiên vậy!” Những thứ xa lạ trước mặt khiến Đan Dương Tử nhăn nhó, gào thét với người phụ nữ trước mặt.

“Ta không cần biết ngươi là ai! Ngươi cứ chờ đó cho ta! Chờ khi bản thể của ta quay trở về, các ngươi đều phải chết!”

Đan Dương Tử nghiến răng nghiến lợi, giận dữ gào lên với người phụ nữ kia.

Ngay sau đó Đan Dương Tử nhìn thấy người phụ nữ trước mặt sợ hãi, lộc cộc chạy ra phía bên ngoài.

“Bác sĩ! Bác sĩ mau tới đây! Con ta gặp chuyện rồi!”

Nhân cơ hội này, hai tay Đan Dương Tử dùng sức, phát hiện vẫn không thể nhúc nhích được. Hắn âm trầm đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh.

“Tọa Vong Đạo! Có lẽ là bọn hắn! Nói không chừng đám lừa đảo kia không chỉ có sáu tên, vẫn còn mấy tên ẩn giấu chờ đánh lén bản đạo gia!”

Không lâu sau, Đan Dương Tử thấy người phụ nữ kia trở về, bên

cạnh còn có hai người đàn ông mặc áo khoác trắng.

“Ba người? Ba người này khống chế ta nhưng lại không hề ra tay, rốt cục bọn hắn có mục đích gì?”

Khi Đan Dương Tử đang suy đoán mục đích của ba người trước mặt, một vị bác sĩ trong số đó lên tiếng.

“Tiểu Lý, ngươi nhìn xem nàng ta là gì của ngươi?”

Một vị bác sĩ đeo kính nhựa tròn, dùng bút trong tay chỉ Tôn Hiểu Cầm bên cạnh, hỏi.

Giờ phút này Đan Dương Tử cũng đã lấy lại bình tĩnh.

“Nói đi, rốt cục là ai phái các ngươi tới? Các ngươi bắt đầu quấy nhiễu bản đạo gia thành tiên từ khi nào?”

Bác sĩ nghe được mấy câu trả lời hoang đường như vậy nhưng dường như cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên, bình tĩnh gật đầu, cầm bút ghi chép gì đó vào sổ.

“Vậy ngươi còn nhớ tên của mình không?”

Đan Dương Tử nghe rất rõ lời này, hắn cũng bắt đầu thay đổi chiến lược, nói với giọng nặng trịch: “Quán chủ Thanh Phong quán Đan Dương Tử! Ngay cả ta là ai cũng không biết mà vẫn dám ra tay? Vị đạo hữu này, ngươi thuộc môn phái nào vậy?”

Chương 275: Chuyển Viện

“Bản đạo gia sống quá nửa đời người, đã từng vào nam ra bắc, quen biết không ít người. Rất có thể trưởng bối của ngươi là bằng hữu của ta nữa đó, mau thả ta ra, chỉ cần bản đạo gia thành tiên, chắc chắn sẽ không thiếu lợi ích cho các ngươi.”

Nghe câu trả lời này, Tôn Hiểu Cầm cuống cuồng, vội lên tiếng:

“Con trai, con đang mê sảng cái gì vậy? Con không phải là Đan Dương Tử nào cả, con là Lý Hỏa Vượng mà!”

“Lý Hỏa Vượng?”

Trong mắt Đan Dương Tử hiện lên vẻ mê mang, ngay sau đó hắn lại lắc đầu.

“Không phải! Căn bản không có Lý Hỏa Vượng nào cả! Cho tới bây giờ chỉ có Đan Dương Tử mà thôi! Những thứ kia đều là giả! Từ đầu tới cuối chỉ là tâm ma của bản đạo gia, là Tam Thi của bản đạo gia!”

Tôn Hiểu Cầm lo lắng muốn nói gì đó thì bị bác sĩ dùng tay ngăn cản lại:

“Bà Tôn, ngươi hãy khống chế cảm xúc của mình, có thể chờ chúng ta hỏi xong trước được không?”

Nghe bác sĩ nói như vậy, Tôn Hiểu Cầm đang siết chặt chiếc túi xách của mình gật đầu, cố nén nỗi lo trong lòng, lùi về phía góc tường.

Hai bác sĩ nhìn thiếu niên ở trước mặt, sau khi trao đổi với nhau, bắt đầu xác định chiến đầu, một người hỏi một người ghi chép.

Kéo băng ghế qua, hắn ngồi vắt chéo chân ở bên giường của Lý Hỏa Vượng.

“Được rồi, Đan Dương Tử, ta hỏi một chuyện có được không? Một cộng một bằng mấy hả?”

Nhìn thấy chiếc áo khoác trắng kia, trong lòng Đan Dương Tử cảm thấy nghi hoặc, sao đối phương lại bắt đầu nói dối vậy nhỉ.

Nhưng giờ phút này Đan Dương Tử rất vui khi thấy đối phương nói dối, chỉ cần chờ tới lúc bản thể của mình quay trở về, mình sẽ chiến thắng.

Cả hai người hỏi người đáp, cuối cùng không ai nhận được tin tức mình muốn.

Bác sĩ nhíu mày dùng đầu bút gõ lên sổ ghi chép, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Quái lạ, bệnh tình đã ổn định lâu như vậy rồi, sao đột nhiên lại xuất hiện triệu chứng mới nhỉ? Bà Tôn, gần đây con ngươi có bị chuyện gì kí©ђ ŧђí©ђ hay không hả?”

“Không có! Vẫn ổn mà! Con trai ta ngoan lắm, trong buổi sinh nhật trước đó còn nói chuyện với ta nữa!”

Tôn Hiểu Cầm vội trả lời.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, bác sĩ nói:

“Nếu không ổn thì chuyển viện đi, dù sao thì con ngươi cũng đã phẫu thuật xong rồi, đại tiểu tiện bình thường rồi, giờ có thể tới bệnh viện tâm thần bình thường được rồi.”

“Bác sĩ ở đó còn chuyên nghiệp hơn cả bác sĩ ở bệnh viện nằm trong top 3, đến đó trị liệu sẽ tốt cho con ngươi hơn. Ngươi yên tâm, ta sẽ ghi chép chuyện hôm nay vào trong bệnh án, sẽ không ảnh hưởng tới việc chữa trị đâu.”

“Thế nhưng con trai ta như vậy rồi, chuyển viện thế nào được?”

“Bà Tôn, ngươi chớ có nôn nóng, bệnh tình tái phát là chuyện hết sức bình thường, ngươi phải cho con mình thời gian chứ. Chốc nữa ta sẽ kê thêm Olanzapine, Risperidone, trên đường đi không có chuyện gì đâu.”

Không lâu sau, Đan Dương Tử nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn đi tới bên cạnh giường mình, kéo giường đi ra ngoài.

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu hả! Thả bản đạo gia ra! Chờ ta thành tiên! Bản đạo gia sẽ chơi chết các ngươi!”

Y tá nghe vậy thì bật cười thành tiếng, hành động này khiến Tôn Hiểu Cầm mất hứng.

“Con trai ta là người bệnh! Cười cái gì mà cười! Chế giễu bệnh nhân thì hay lắm hả?”

Nói xong, Tôn Hiểu Cầm chua xót vuốt ve gương mặt con trai mình.

“Con trai, con đừng sợ, có mẹ ở đây rồi, sẽ không có ai dám bắt nạt con đâu.”

Đan Dương Tử đang tức giận mắng chửi nghe vậy đột ngột ngẩn ra, cảm giác mềm mại trên gương mặt và ánh mắt chân thành của đối phương khiến ký ức xa xôi được khóa kín trong lòng hắn dần hiện lên.

Dần dần, gương mặt của người phụ nữ trước mặt dần dần trùng với một gương mặt mơ hồ.

Nhìn gương mặt tròn đầy lo lắng kia, Đan Dương Tử run lên: “Mẹ?”

Vừa dứt lời, Đan Dương Tử thấy bốn phía xung quanh quay trở lại, không gian tràn ngập màu trắng nhanh chóng đổi màu, hang động đá vôi nồng nặc mùi máu tanh lại xuất hiện ở trước mặt.

“Chuyện này...Chuyện này...Rốt cục là...Rốt cục là chuyện gì vậy?”

Biểu cảm trên mặt Đan Dương Tử liên tục thay đổi, quan sát bốn phía xung quanh. Hắn đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ dị nhưng từ xưa tới giờ hắn chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy.

Đan Dương Tử vội rút kiếm ra, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Rốt cục bản thể đi đâu rồi! Vì sao vẫn chưa quay về!”

Đan Dương Tử cảm thấy bất an, lo lắng không yên.

Cho dù thoạt nhìn thì không có bất kỳ điểm khác thường gì cả, thế nhưng hắn hiểu rằng người bình thường không thể tạo ra được loại ảo cảnh khi nãy.

Chắc chắn kẻ ra tay với mình không phải là hạng tầm thường!

“Sư phụ…”

Một âm thanh quen thuộc đột ngột nổ vang từ sau tai Đan Dương Tử, khiến long tơ toàn thân hắn dựng đứng hết cả lên.

Chương 276: Thức Thời

Khoảnh khắc giọng nói "Sư phụ" vang lên, Đan Dương Tử đột ngột quay người lại, và sau đó hắn lập tức nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Đó chính là đệ tử mà trước đây hắn từng tâm đắc nhất, Chính Khôn, hắn một thân áo bào màu lam nhạt đứng im tại đó, bình tĩnh nhìn về phía hắn, trong mắt không có chút oán hận nào...

Hắn đứng đó, chân thật và rõ ràng, không khác gì một con người thật sự.

Nhưng Đan Dương Tử nhớ rất rõ rằng Chính Khôn đã bị chính hắn giẫm đạp đến nát đầu, hoàn toàn không có khả năng sống sót!

Ngay sau đó, Đan Dương Tử dường như đã phản ứng lại, hắn đột nhiên nổi giận:

"Dám giả thần giả quỷ với Đạo gia ta đây! Ta thấy ngươi chán sống quá rồi đấy!"

Sau khi quát lớn, Đan Dương Tử vung tay ném thanh trường kiếm trong tay lên không trung.

Ngón giữa và ngón trỏ khép lại đặt vào trong miệng và cắn, đồng thời dùng ngón tay vẽ nên một vết máu trên thanh kiếm đang rơi giữa trời không.

"Thiên cực thất nguyên! Hạo khí thống thiên! Xuyên thủy nhập yên! Truyện chi tam thiên! Trảm túy diệt tung! Hồi tử đăng tiên! Cấp cấp như vô cực cao chân luật lệnh!"

Sau khi niệm chú xong, thân kiếm tức khắc thay đổi sắc màu, giữa bầu trời và mặt đất, một loạt thứ màu đen có kích cỡ nhỏ như vảy chảy ra, dính vào thanh kiếm.

Đan Dương Tử nắm lấy chuôi kiếm, hai chân giẫm nhẹ, lao về phía Chính Khôn đang đứng đằng xa.

Đối mặt với đòn tấn công của sư phụ mình, Chính Khôn dường như không hề né tránh, chỉ đứng im tại chỗ, như thể muốn nói điều gì đó.

Thanh trường kiếm với khí tức kỳ dị bị Đan Dương Tử chém mạnh, khi thân kiếm kéo theo băng kiếm xẹt qua người Chính Khôn, nụ cười yếu ớt trên mặt hắn cũng dần dần biến mất.

Mang một vẻ mặt u ám, Đan Dương Tử đứng trong sơn động, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh đang chìm trong vẻ yên tĩnh.

Thời gian một nén nhang thoáng chốc đã trôi qua, trong sơn động quạnh quẽ không xuất hiện thêm bất cứ một điều gì bất thường nữa.

"Hừ! Coi như ngươi thức thời! Bất kể ngươi là ai, nếu ngươi xúc phạm bổn đạo gia, cẩn thận ta cho ngươi tàn phế!"

Hắn nói ra những lời hung tàn, nhưng tất cả đều chỉ là một vẻ ngụy trang.

Trên thực tế, Đan Dương Tử không hề buông lỏng cảnh giác, hắn dựng lỗ tai lắng nghe sáu phía, quan sát tám phương, hắn nhấc theo thanh kiếm bắt đầu chậm rãi bước ra khỏi sơn động.

Cứ như vậy, sau khi bước ra khỏi sơn động, Đan Dương Tử lập tức thi triển thân pháp, lao nhanh xuống núi.

Hắn lao nhanh suốt cả chặng đường cho đến khi đến được chân núi, khi nhìn thấy một thị trấn chết chóc với đầy mồ mả hắn mới chịu dừng chân.

Đan Dương Tử không định chạy quá xa, nếu không, khi bản tôn trở lại sợ rằng sẽ không thể tìm thấy hắn.

Tất cả những gì hắn cần bây giờ chỉ là một nơi an toàn để có thể an tâm chờ đợi.

La liệt những thứ khác nhau do Du lão gia mang theo nhanh chóng được trải ra trên khắp mặt đất, Đan Dương Tử bắt đầu nhanh chóng bày trận.

"Hách hách dương dương, phích lôi quang mang, ngộ chú giả tử, đạo chú giả vong, ngô phụng đạo chân, lập trảm bất tưởng, nhất thiết quỷ túy, giai ly ngô bàng, hà vật cảm đương, thủy bất năng nịch, hỏa bất năng xâm, tam giới nội ngoại, thái thượng cấp cấp

như luật lệnh!"

Sau khi lời niệm chú kết thúc, hoàng kỳ được cắm ở các góc ở các phần mộ đều đồng loạt lay động.

Một đường mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện xuất hiện giữa các lá cờ, hình thành nên một cửu cung bát quái khổng lồ.

Mà Đan Dương Tử lúc này đang ngồi xổm bên trong trấn nhãn, dùng bất biến ứng vạn biến.

"Bổn đạo gia chẳng cần gì phải gấp gáp, nếu có bản lĩnh, ngươi cứ tới cùng ta chơi đùa cả đêm!"

Đan Dương Tử đang ngồi trên một đống đất của ngôi mộ, hắn một cước đá bay mộ bia trước mặt, bắt đầu chờ đợi.

Nhìn từng đống đất xung quanh mình, Đan Dương Tử không khỏi bắt đầu lo lắng cho bản tôn của chính mình.

"Ba vị Hỉ Thần tuy rằng phiền phức, nhưng bổn tôn có lẽ sẽ đối phó được, dù đánh không lại nhưng muốn thoát thì chắc chắn vẫn có khả năng, sao đến giờ vẫn chưa quay lại nữa."

Đan Dương Tử ngồi chờ trong bát trận đồ, suy nghĩ một lúc, dường như vẫn chưa yên tâm, hắn lại bắt đầu dùng kiếm vẽ thứ gì đó trên mặt đất.

"Sư phụ, đây là trận địa gì vậy?"

Khi nghe người bên cạnh hỏi một câu mang theo ý lấy lòng nịnh hót, khuôn mặt Đan Dương Tử lộ ra vẻ khinh thường.

"Ngươi nghiêm túc quan sát đi, bây giờ không phải lúc dạy dỗ ngươi..."

Lời nói trong miệng đột ngột dừng lại, Đan Dương Tử chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Chính Khôn đang đứng ngay trước mặt.

Tên Chính Khôn kia ngay lúc này đang đứng cùng với hắn ở trung tâm của trận địa, còn trận pháp mà hắn phải mất một thời gian dài mới tạo ra được lại không gây ra chút thương tổn nào đến Chính

Khôn.

"Điều này tuyệt đối không thể! Dù trận pháp do bổn đạo gia tạo ra không thể ngăn chặn được, nhưng không thể đến lời cảnh giác cũng không làm được chứ!"

"Bạch!"

Thanh kiếm lại lần nữa bổ tới, nhưng lần này dù nó xuyên thẳng qua ngực Chính Khôn, nhưng đối phương hoàn toàn không chịu chút tổn thương nào.

Chương 277: Kђıêu ĸђí©ђ Chân Tiên

Ngay khi Đan Dương Tử đang định dùng những phương pháp khác để đối phó với tên đệ tử kỳ dị trước mặt này, thì đột nhiên nghe thấy nấm mồ bên trái của hắn có động tĩnh khác thường.

Vừa quay đầu lại, hắn lập tức nhìn thấy một đệ tử khác của mình ở Thanh Phong Quán, tên là Huyền m, cũng đang đứng ở đó.

"Sư phụ, đã lâu không gặp, đệ tử rất nhớ người đó."

Ngay khi Đan Dương Tử sửng sốt lui về phía sau nửa bước, hai nam nhân mang theo trường kiếm trên lưng nhanh chóng bước tới, hai tay kết đạo ấn.

"Trường Minh Trường Nhân bái kiến sư phụ! Chúc mừng sư phụ đắc đạo thành tiên!"

Tuy nhiên, đây mới chỉ là khởi đầu, ngày càng có nhiều người ở bốn phía xung quanh đội mồ xuất hiện, mở miệng nói chuyện với Đan Dương Tử.

Trong số đó, không chỉ có Thanh Phong Quán, mà còn xuất hiện những người đã từng gặp gỡ Đan Dương Tử trong quá khứ.

Thời gian dần dần trôi qua.

"Đan Dương! Tên tặc nhân chuyên ăn cắp này! Không ngờ ngươi

lại dám học lỏm tà môn ma đạo rồi bắt chẹt người ta để luyện đan! Bản tôn đáng ra phải tát cho ngươi một cái tiễn ngươi về tây thiên mới phải!"

"Lại Tử! Huynh đệ với nhau, không ngờ ngươi lại đâm sau lưng lão tử này một nhát! Cỡ ngươi thì cái chó má gì mà kết bái huynh đệ!"

"Tại sao ngươi lại bán đứng khuê nữ của ta! Nó là vợ của ngươi đấy! Cái mầm họa sát thiên đao nhà ngươi!"

"Tại sao ngươi lại giết cha ta! Tại sao! Cha ta còn từng mời ngươi ăn món mì trắng mà thường ngày bọn ta còn chẳng dám ăn! Tại sao ngươi lại giết cha ta! Huhuhu..."

Những giọng nói vang lên càng lúc càng hỗn tạp hỗn loạn, trong trận bát quái cũng ngày càng xuất hiện nhiều người hơn, trong lòng Đan Dương Tử bắt đầu thấy hỗn loạn.

"Đây...đây rốt cuộc là..."

Hắn chậm rãi cúi đầu, hô hấp dần dần trở nên khó khăn, thấy xung quanh càng ngày càng xuất hiện nhiều người quen, trong mắt hắn dần dần hiện lên một tia sợ hãi.

Khi nhìn thấy một người đàn ông to béo cũng xuất hiện, sự sợ hãi trong lòng Đan Dương Tử đột nhiên dồn dập đến mức cực điểm.

"Đủ rồi!"

Đan Dương Tử giẫm chân thật mạnh, điên cuồng vung thanh kiếm trong tay.

Những đường nét thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh tạo thành trận địa bát quái, phảng phất tạo ra làn khói trắng liên tục bay lên không trung, đồng thời cũng lượn lờ theo thân kiếm.

Trên bầu trời không biết từ lúc nào lại trở nên dày đặc mây mù, theo động tác vung kiếm mạnh bạo của Đan Dương Tử, thanh kiếm đột nhiên cắm chặt xuống đất.

Một tiếng "leng keng" vang lên, một tia chớp màu tím bổ xuống chiếu rọi mọi thứ xung quanh.

Tia sấm sét màu tím dựa theo trận địa bát quái trên mặt đất, chiếu sáng đến mọi thứ xung quanh.

Tất cả các mộ bia của những nấm mồ, và thậm chí cả những ngôi nhà xung quanh đều nhanh chóng trở nên cháy đen.

Nhưng khi ngẩng đầu lên lần nữa, hắn lại phát hiện những người đó thậm chí còn chưa bị xé toạc quần áo.

"Rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy! Rốt cuộc các ngươi là ai! Tọa Vong Đạo? Lẽ nào các ngươi thật sự dám kђιêυ ĸђí©ђ một chân tiên sao!"

Đan Dương Tử khàn giọng tức giận hét vào mặt bọn họ.

Hắn đã tức giận, nhưng lại có người bật cười, chính là tên mập mạp vừa xuất hiện lúc nãy.

Vẻ mặt hắn ngạc nhiên nhìn Đan Dương Tử:

"y dô, đây không phải là Dương Đản Tử sao? Đã lớn như vậy rồi cơ à? Để ta nói cho các ngươi biết, tên nhóc này hồi xưa từng quỳ trên mặt đất liếм mông cho ta chỉ để theo ta học nghệ đấy. Hahaha!"

Ngay khi tên mập nói ra lời này, những người xung quanh lập tức thích thú, tất cả đồng loạt bật cười, tiếng cười đầy khinh thường và chế giễu.

"Đám người phàm thấp kém các ngươi dựa vào đâu lại dám coi thường bổn đạo gia! Bổn đạo gia này sắp trở thành tiên rồi! Các ngươi dựa vào đâu mà dám coi thường ta!"

Đan Dương Tử đột nhiên trở nên điên cuồng như quỷ dại, bắt đầu dốc hết vốn liếng, muốn giết sạch những người này.

Tuy nhiên, bất kể hắn sử dụng phép thần thông nào đều không mảy may ảnh hưởng gì đến những người này.

Đan Dương Tử cả người gần như bị rút cạn sức lực, gần như nằm liệt trên mặt đất, hắn thở gấp rút ra một cái gai dài ở vạt áo và cắm vào hai bên tai trái phải.

Tuy nhiên, sau khi cơn đau dữ dội qua đi, những tràng cười mỉa mai kia vẫn không hề biến mất mà ngược lại ngày càng to hơn.

"Ahhhh!!!"

Đan Dương Tử cầm một viên đá điên cuồng đập vào đầu.

Ngay lúc này, có một người chậm rãi bước ra khỏi đám đông, và hắn cũng là người duy nhất không cười.

Đan Dương Tử biết người đó, chính là đệ tử quan môn của hắn, Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng bước tới, nhìn Đan Dương Tử trông rất khổ sở thảm thiết trước mặt, nở nụ cười.

"Sư phụ, cơ thể của đệ tử có hữu dụng không?"

…

"Sư phụ, cơ thể của đệ tử có dễ sử dụng không?"

Nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, trong mắt Đan Dương Tử ngập tràn sự thù hận.

"Là ngươi! Tên nghiệt đồ khi sư diệt tổ! Tất cả những chuyện này đều do ngươi làm ra!"

Đan Dương Tử phẫn nộ gầm lên, vùng vẫy đứng dậy, vác kiếm lao về phía Lý Hỏa Vượng...

Chương 278: Cùng Hưởng Thụ--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở

thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược

thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Tuy nhiên, khi hai người đi ngang qua nhau thì lại bất ngờ đi xuyên qua cơ thể của nhau.

Khi Đan Dương Tử kinh ngạc quay đầu lại, Lý Hỏa Vượng vẫn đứng đó, cười nhẹ nói:

"Xin sư phụ tha thứ, ta quên nói với sư phụ rằng đệ tử này chỉ là ảo giác, ngươi không giết được ta đâu."

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng chỉ tay về phía những người xung quanh:

"Đúng rồi, ngươi không những không giết được ta mà còn không giết được tất cả họ nữa, họ cũng đều là ảo giác, họ sẽ luôn theo sát ngươi, mãi mãi, mãi mãi đi theo ngươi."

Khi Đan Dương Tử khiếp sợ chậm rãi quay đầu lại nhìn những ảo giác xung quanh hắn, những người đó cũng từ từ xông tới.

Những khuôn mặt tươi cười lúc này như chồng chất lên nhau tạo nên một bức tường, vây chặt lấy hắn khiến hắn không thể trốn đi đâu được, mỗi giây mỗi phút đều phải hứng chịu sự giày vò.

"Cái này...cái quái gì thế này!"

Đan Dương Tử giơ kiếm chém loạn xạ về mọi hướng.

Trong quá khứ, dù gặp phải bất cứ vấn đề gì, Đan Dương Tử sẽ luôn giải quyết chúng bằng cách cướp giật, lừa đảo hay trộm cắp.

Những cách này rất hữu ích, nó có thể giải quyết hầu hết các vấn đề, nhưng bây giờ, tất cả những thủ đoạn mà hắn đã dùng cả đời người đã không còn tác dụng nữa.

"Sư phụ, đây là tâm tố mà, nếu ngươi đã muốn có thân thể này, vậy thì hãy vui vẻ tận hưởng hết thảy đi."

Lý Hỏa Vượng nói tới đây cũng bắt đầu cười cợt cùng những ảo giác khác xung quanh, tiếng cười của hắn cũng đầy vẻ khinh thường và khinh bỉ.

"Đúng rồi, sư phụ, ngươi nhớ phải chia cho bổn tôn cùng hưởng thụ nhé, vui một mình không bằng mọi người đều vui, hahaha!"

Thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Lý Hỏa Vượng, Đan Dương Tử vẻ mặt đầy căm ghét, nghiến răng nghiến lợi.

Hắn hung hăng vung thanh trường kiếm trong tay:

"Ngươi nghĩ mình đã đạt được ý nguyện rồi sao? Đừng mơ nữa! Tam Thi bổn đạo gia này sẽ không chém nữa! Hãy chờ xem bản tôn tức đến nổ phổi sẽ bào chế tên tiểu tử nhà ngươi như thế nào!"

Bốp một tiếng, tất cả tiếng cười của những ảo giác tại đó lập tức ngừng lại, hết thảy chúng đều đồng loạt nhìn qua.

Đan Dương Tử giơ tay phải lên, táng một cái tát vào chính mặt hắn:

"Ta không phải Đan Dương Tử! Ta là Lý Hỏa Vượng!"

Ngay sau đó, mọi người xung quanh dần dần biến mất, trên mặt Đan Dương Tử cũng dần hiện ra đôi nét mờ mịt.

"Ta là ai?"

"Ta là Đan Dương Tử? Không, ta là Lý Hỏa Vượng?"

"Không, ta không phải là Lý Hỏa Vượng, ta là Đan Dương Tử?"

"Cút! Đừng hòng bắt ta ở đây chịu tội! Ta là Đan Dương Tử! Ta không phải là Lý Hỏa Vượng!"

"Biến đi! Ta là Lý Hỏa Vượng! Ta không phải Đan Dương Tử!"

Sau đó cơ thể người thanh niên chỉ có một cánh tay kia bắt đầu vùng vẫy.

Đám người chung quanh khi thì xuất hiện khi thì biến mất, tên hòa thượng trong số đó cứ chốc chốc lại lao ra, nhưng cũng rất nhanh chóng biến mất.

Ngay khi cơ thể của người thanh niên cụt một tay ngã xuống đất và vặn vẹo như một con giòi, một đám mây đen xuất hiện, lơ lửng trên bầu trời, phía trên đám mây đen là một Đan Dương Tử đang bị quấn quanh bởi một chiếc khăn tiên, cả người mọc đầy những máu thịt dị dạng.

Nhưng lúc này nhìn hắn có chút chật vật, chưa kể trên người còn có rất nhiều bộ phận dị dạng, sắc mặt còn có chút u ám, xem ra hắn đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể thoát khỏi Hỷ Thần.

Đan Dương Tử chậm rãi đè thấp xuống, đi đến trước mặt nam nhân bị cụt một tay, cánh tay mọc đầy xúc tu của hắn chỉ nhẹ nhàng vẫy một cái, người thanh niên đã bị nhấc lơ lửng giữa không trung.

"Ngươi là tên nào?"

Đan Dương Tử đột nhiên hỏi.

Người thanh niên bị cụt một tay đấu tranh tuyệt vọng một hồi lâu, cuối cùng cũng dần buông xuôi.

Hắn lại mở to mắt nhìn Đan Dương Tử đang đứng trước mặt, bình tĩnh nói:

"Ta là Đan Dương Tử, Tam Thi đã chém."

Nghe vậy, trên mặt tên yêu quái ba đầu mà cả người đang bị quấn trong mây đen lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Cơ thể xấu xí và kinh tởm đi tới và dùng lực hút thật mạnh vào khuôn mặt của thanh niên cụt một tay.

Một vài thứ gì đó trôi ra từ bảy lỗ của thanh niên một tay, trôi vào cơ thể của Đan Dương Tử.

Cơ thể của thanh niên cụt một tay dần dần cứng ngắc và từ từ chết đi.

Còn Đan Dương Tử lúc này lại đột nhiên bật cười, lúc này hắn rốt cục cũng cảm giác được huyệt đạo cuối cùng trong cơ thể được khôi phục.

"Bổn đạo gia cuối cùng cũng có thể trở thành tiên rồi! Hahaha!"

Đan Dương Tử điên cuồng cười lớn, vươn hai tay chui tọt về phía một đám mây đen cuồn cuộn trên bầu trời.

Càng bay cao trên mây, Đan Dương Tử càng phấn khích. Trong bảy mươi bốn năm qua, hắn ở trên đời này lăn lộn gian khổ, chưa bao giờ hưng phấn như ngày hôm nay.

Sau khi xuyên qua những đám mây, Đan Dương Tử tiếp tục bay không ngơi nghỉ về phía ngoài bầu trời được điểm xuyết bằng vô vàn những vì sao kia.

Chương 279: Du Hành

Trong khi du hành qua các vì sao, Đan Dương Tử đã thấy một số

thứ, một số con quái vật đáng sợ, nhưng lại không phân biệt rõ, cũng không thể gọi tên những con quái vật đó.

Một cơ thể khổng lồ nhầy nhụa màu trắng xám chứa đầy mùi hương không bao giờ tan đi, và thể tích kỳ lạ có thể mở rộng và co lại một cách tự do.

Tiến gần đến vị bồ tát màu vàng không mắt, ở phía trước thân ảnh đó có một đường viền mờ mịt, xúc tu màu hồng không ngừng rung rung duỗi ra, giống như đang hút lấy thứ gì đó từ chung quanh.

Khi tiếp cận nó, dường như còn có thể nghe thấy nguyện vọng của một số khách hành hương.

Còn có một đoàn tiên hạc màu đen không có dáng vẻ cụ thể lóe lên những tia sáng mờ mờ ảo ảo đan xen vào nhau, mỗi lần chúng giãy dụa đều phát ra tiếng kêu khàn khàn nghe rất thảm thiết.

Hơn thế nữa, trong số đó, Đan Dương Tử còn thấy Hỉ Thần, còn có Tiên Gia và các tiền bối đã dạy hắn chém Tam Thi, trên người họ đều được quấn quanh bằng dải lụa tiên với tiên khí bồng bềnh.

Nhưng vào lúc này, Đan Dương Tử lại dùng ánh mắt ngập vẻ khinh thường nhìn họ, những người này đều là những người tìm kiếm tiên lộ một cách vô vọng, số mệnh đã định là phải ngơ ngác đóng cọc ở đây cho tới thiên nhân ngũ suy.

Bản thân hắn khác với họ, hắn đã sắp có thể cùng tồn tại với trời đất rồi, trở thành chân tiên.

Nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, Đan Dương Tử lướt qua các vì sao và cuối cùng đến được bên cạnh một mảnh ngọc bài hỗn độn vô sắc treo lơ lửng giữa bầu trời.

Mảnh ngọc bài này dường như được treo lên bởi một thứ gì đó khuất dạng trong bóng tối ở phía xa xăm, khi một thân thể vô định hình ngọ nguậy trôi về phía trước, mảnh ngọc bài đó cũng lên xuống thất thường.

Trên tấm bảng ngọc cũng có viết ba ký tự lớn, Đan Dương Tử không biết ký tự, nhưng hắn có thể đoán được, bên trên hắn là viết Nam Thiên Môn.

Những chữ khác thì hắn không biết, nhưng chữ Môn cuối cùng, Đan Dương Tử vẫn là biết rất rõ.

Vì chữ Môn đó nhìn giống y hệt một cánh cửa thật.

Tất cả đều là ba từ, hơn nữa chữ cuối cùng còn là chữ Môn, thế này không cần đoán cũng biết đây chắc chắn chính là Nam Thiên Môn.

Xung quanh miếng ngọc bài này còn có rất nhiều quái vật đáng sợ lang thang và rêи rỉ, như thể chúng đều muốn đi vào.

"Cút đi! Cút ra xa chút! Chớ chậm trễ bổn đạo gia này trở thành tiên!"

Hắn chán ghét ngăn chặn những thứ đang chắn trước mặt hắn lại, Đan Dương Tử vui mừng độc chiếm toàn bộ chính diện tấm bảng ngọc.

Đi qua tấm bảng ngọc, Đan Dương Tử đang háo hức lại lần nữa thấy một số vị "tiên nhân" mơ mơ hồ hồ.

Những vị tiên nhân với tiên khí bồng bềnh, và cả các vị Bồ tát và La Hán.

So với lúc trước khi ngồi thiền bất động, lúc này dường như họ đang vui vẻ ăn một thứ gì đó, và họ đã ăn gần hết.

Phía bên trong tấm bảng ngọc rơi vào sương mù dày đặc, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, không đoán định được gì.

"Họ đang ăn gì vậy? Tiên đào tiên đan?"

Vừa nghĩ rằng họ được ăn còn mình lại không được, Đan Dương Tử ngay lập tức cảm thấy gấp gáp, vội vã lao vào phía bên trong tấm bảng ngọc.

Nhưng khi sắp lao qua được, Đan Dương Tử chợt cảm thấy thân thể hắn như va phải một mảnh thủy tinh cứng ngắc, buộc hắn phải đột ngột dừng lại.

"Thả ta qua đó! Bổn đạo gia thành tiên rồi! Bổn đạo gia phải đến

tiên giới!"

Đan Dương Tử bị treo ở đó, hét lên loạn xạ với bóng tối.

Trong bóng tối hỗn loạn, Đan Dương Tử thấy hai con rắn khổng lồ không đầu không đuôi đang nâng Nam Thiên Môn liếc hắn một cái, rồi không có động tĩnh gì nữa.

"Tam Thi đã bị chém rồi, bổn đạo gia rõ ràng đã trở thành tiên rồi! Bổn đạo gia hiện tại đã là chân tiên! Sao các ngươi không cho ta vào!"

Giọng nói Đan Dương Tử tràn đầy vẻ không cam tâm, rống lên về phía ngọc bài.

Ngay lúc này, Đan Dương Tử mới chợt hiểu ra ba chữ kia.

"Ly Chi Môn."

…

"Ly Chi Môn?"

Đan Dương Tử kinh ngạc nhìn ba ký tự lớn trên tấm ngọc bài khổng lồ.

Ba chữ này đột ngột bày ra trước mặt hắn, khiến hắn cảm thấy đầu óc quay cuồng, đủ loại câu hỏi lập tức tràn ngập trong đầu hắn...

"Làm sao có thể là Ly Chi Môn được? Đây không phải là Nam Thiên Môn sao? Đằng sau nó không phải là tiên giới sao? Người đứng đằng sau cái này không phải là tiên nhân sao?"

Hắn cúi đầu nhìn xuống những vì sao dưới chân mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên, một vùng thiên ngoại thiên tối đen như mực.

Nhất thời hắn không biết phải làm gì tiếp theo, cứ như thể vào lúc này, tất cả mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

"Vậy mà vẫn chưa hiểu? Trên đời này làm gì có chuyện thần tiên nhảm nhí! Ngươi bị lừa rồi, cuộc đời này của ngươi đúng là một

trò cười!"

Một giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên, buộc Đan Dương Tử ngay lập tức quay đầu lại, nhưng phía phát ra giọng nói đó lại không có bất cứ thứ gì xuất hiện.

Ngay khi hắn nghĩ rằng ảo giác trước đó lại sắp xuất hiện lần nữa thì hắn đã tìm ra nơi phát ra giọng nói, chính là từ một trong ba cái đầu của hắn.

Đầu bên trái của hắn không biết từ lúc nào đã bị thay thế bằng đầu của Lý Hỏa Vượng.

Chương 280: Nghiệt Đồ

"Điều này tuyệt đối không thể! Tam Thi Dĩ Trảm, rốt cuộc ngươi là ai!"

Đan Dương Tử giật mình giơ huyết nhục tiền đồng kiếm trong tay lên, đặt lên cổ của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không chút quan tâm, hắn ta cười nói:

"Ngươi đoán xem."

"Tên nghiệt đồ khi sư diệt tổ nhà ngươi!"

Đan Dương Tử tức giận định ra tay, nhưng hắn chợt phát hiện ra rằng mình không thể hạ đao xuống, có một luồng sức mạnh gì đó trong cơ thể hắn đang ngăn hắn lại.

Rồi bất chợt bàn tay không cầm kiếm bỗng giơ lên, tát thẳng vào mặt Đan Dương Tử.

Thấy Đan Dương tức giận đến gần như bốc khói, Lý Hỏa Vượng lúc này cười càng thêm vui vẻ.

Lúc trước, khi thấy Đan Dương Tử ba đầu tới hút lấy mình, hắn gắng gượng khôi phục lại thần trí, lập tức đưa ra quyết định, đó là tuyệt đối không thể để Đan Dương Tử có những ngày tháng tốt

lành!

Khi hắn bị hút vào cơ thể cùng với một Đan Dương Tử khác, trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ.

"Ngươi dám to gan đánh ta!"

Đan Dương Tử bị kí©ђ tђí©ђ trở nên điên cuồng, như liều mạng mà đối phó với Lý Hỏa Vượng.

Suy cho cùng đây cũng là cơ thể của Đan Dương Tử, dần dần Lý Hỏa Vượng cũng bị tiêu diệt, thanh huyết nhục đồng tiền kiếm kia nhanh chóng chém vào cổ Lý Hỏa Vượng.

Gặp phải chuyện này, trên mặt Lý Hỏa Vượng không có chút gì gọi là sợ hãi, hắn vẫn cực kỳ vui vẻ cười nói.

"Lại Tử Đầu! Ngươi có biết không? Trước đây ta luôn muốn tìm đủ mọi cách khác nhau để giết ngươi và tống khứ ngươi, nhưng ta mãi vẫn không tìm được cách nào."

"Nhưng vừa rồi, ta chợt phát hiện ra mọi thứ ta làm trong quá khứ đều là sai lầm, ta không cần giết ngươi, ta chỉ cần ngươi sống không bằng chết mà thôi."

"Những dày vò và đau khổ mà ta phải chịu đựng suốt mấy năm qua cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi."

Trong khi Đan Dương Tử vẫn chưa hiểu rốt cuộc mọi chuyện là thế nào thì chung quanh lại có những giọng nói khác xuất hiện.

"Dương Đản Tử, tên tiểu tử nhà ngươi, ngươi không được chết tử tế đâu! Hậu Sinh! Mau giết chết hắn! Thay bổn đạo gia báo thù rửa hận!"

"Tên tạp chủng liếм mông kia, sao ngươi không chết quách đi!"

"Đạo sĩ, mau giết hắn, tên này cực kỳ khốn nạn! Ngươi hãy giúp ta thay trời hành đạo!"

Lúc này, bất kể là ảo giác của Lý Hỏa Vượng hay của Đan Dương Tử, tất cả đều đồng loạt xuất hiện ngay lúc này.

Sự hoang mang của Lý Hỏa Vượng lúc này lại xuất hiện trên cơ thể của Đan Dương Tử.

Giữa thiên ngoại thiên đen kịt này, thân thể của bọn họ lúc này chợt trở nên vừa dài vừa kỳ lạ, không ngừng xoáy quanh bọn họ giống như rong biển.

Tâm tố của Lý Hỏa Vượng theo ý hắn mà lần nữa xuất hiện trên cơ thể của Đan Dương Tử, nhưng lần này là bản tôn.

Thấy hô hấp của Đan Dương Tử có chút hỗn loạn, Lý Hỏa Vượng tiếp tục chế nhạo Lại Tử Đầu trước mặt.

"Sư phụ, thế nào? Thích không? Những thứ này là hiếu kính của đệ tử dành cho ngươi đấy, dù ngươi giết ta rồi, nhưng biết đâu được sau này những dày vò đau khổ của tâm tố chỉ có một mình ngươi gánh lấy!"

"Đồ điên!"

Lời này vừa nói ra, Đan Dương Tử cũng không dám hạ đao xuống nữa. Nhìn mọi thứ xung quanh, hắn cảm thấy sợ hãi vô cớ.

"Ta điên? Còn không phải là do sư phụ dạy tốt sao!"

Ngay khi cả hai tiếp tục cục diện giằng co, trên tấm bảng ngọc khổng lồ bên cạnh lại có một động tĩnh mới.

Bên trong vốn dĩ là đang chia nhau ăn thứ gì đó, nhưng đám quái vật bị ngăn cách bởi một lớp màn che chợt nhích lại gần, quan sát hai người trước mặt qua tấm ngọc bài.

Ngay sau đó, không hề báo trước, ngọc bài ẩn vào trong bóng tối, ngay tại đó bỗng nhiên có một loạt cảnh tượng tuyệt đẹp giống như kính vạn hoa hiện ra.

Những gì mà Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử thấy là một cảnh tượng quỷ dị gây chấn động trên cả mức khủng bố và dị thường.

Tiếp theo, một làn gió nhẹ phất phơ được thổi ra từ cảnh tượng kỳ diệu đó, làn gió này kèm theo một tiếng thở dài, dẫn Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử nhích gần về hướng bên kia.

"Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lâu ngũ thành, tiên nhân vuốt ve đỉnh đầu, kết tóc nhận trường sinh, đây chẳng phải là Bạch Ngọc Kinh sao? Đây chính là Bạch Ngọc Kinh?!"

Một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt trong đống ảo giác nhìn mọi thứ xung quanh, kích động đến mức không thể kiềm chế được chính mình.

Đan Dương Tử vốn dĩ đang tràn đầy vẻ không cam tâm trong mắt, sau khi thấy cảnh này thì trong lòng đột nhiên bộc phát ra một tiềm lực vô hạn, cũng không thèm vướng bận đến Lý Hỏa Vượng, hắn điên cuồng lao về phía đó.

"Ta phải đi Bạch Ngọc Kinh! Ta sắp trở thành tiên rồi! Ta sắp trở thành tiên rồi!"

Đương nhiên Đan Dương Tử không thể để hắn thành công, hắn dùng hết sức bình sinh của mình kéo hắn chạy ngược về phía bên ngoài.

"Ngươi đừng hòng ngăn cản ta trở thành tiên! Đừng mơ!"

Đan Dương Tử không ngừng giãy dụa, làm mọi cách để xông được vào đó.

Hai người giằng co liên tục, càng lúc càng gần, gần đến mức họ đã thấy cái gọi là thần tiên đang chực chờ chạm vào đỉnh đầu của họ.

Chương 281: Ngươi Thắng Được Chưa

Trong khung cảnh tuyệt vời đó, người gần nhất là một vị Bồ tát, động tác nhẹ nhàng và duyên dáng, "quần áo" của nàng tung bay phấp phới trong không khí tạo ra ảo giác như đang ở dưới nước.

Một vầng hào quang trắng xám kỳ dị bao trùm sau đầu nàng, khiến hai người họ không thể nhìn rõ được tướng mạo của nàng ấy. Nhưng khi họ đến đủ gần, họ mới thấy rõ vầng hào quang đó thực ra là được tạo thành từ vô vàn những cặp mặt màu trắng to nhỏ khác nhau.

Đây chỉ là một trong những cái nhìn bình thường nhất, khi phòng tầm mắt nhìn về phía xa, xét về khía cạnh kỳ lạ, chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn.

Nhìn vị Bồ tát không rõ tướng mạo trước mặt, trong lòng Đan Dương Tử hiện lên một tia sợ hãi không rõ nguyên nhân, hơn nữa nỗi sợ hãi này lại càng ngày càng sâu, lập tức chiếm cứ trong lòng hắn.

Tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn đều đang ám thị cho hắn rằng đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm và tuyệt đối không được đi vào.

"Không đúng, đây không phải là Nam Thiên Môn! Đây là Ly Chi Môn! Bên trong cũng không có thần tiên gì cả!"

Một người bị việc trở thành tiên mê hoặc đến mơ hồ là Đan Dương Tử đột nhiên phản ứng lại.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị rút lui, tên Lý Hỏa Vượng đang ở bên cạnh hắn lúc này đột nhiên lên tiếng.

"Sư phụ! Ngươi chuẩn bị xong chưa? Đệ tử đến giúp ngươi trở thành tiên đây!"

Lý Hỏa Vượng vừa nãy còn ra sức rút ra ngoài lúc này lại đột nhiên dừng lại, lợi dụng lúc Đan Dương Tử còn chưa kịp vận lực, Lý Hỏa Vượng liền dẫn theo hắn bổ nhào tới khuôn mặt của vị Bồ tát kia.

…

"Mau dừng lại! Qua đó rồi ngươi cũng sẽ chết chung với ta thôi!"

Nhìn vị Bồ tát đang cách mình ngày càng gần, giọng Đan Dương Tử hiếm khi mang theo một nỗi sợ hãi sâu đậm, nhưng Lý Hỏa Vượng lúc này lại có vẻ rất hào phóng.

"Không sao! Để sư phụ có thể đắc đạo thành tiên, cái mạng này của đệ tử thì có là gì!"

Động tác của Lý Hỏa Vượng cộng thêm sự hỗ trợ dẫn dắt của làn gió nhẹ kia, cho dù Đan Dương Tử trăm phương ngàn kế cố gắng

vẫy vùng, bọn họ vẫn chậm rãi nhưng chắc chắn nhích về phía Ly Chi Môn và mở cánh cửa đó ra.

Vầng hào quang màu trắng hình tròn phía sau đầu của Bồ tát chiếu sáng lên hai người họ.

Đan Dương Tử như những chiếc lông vũ được bọc trong nhựa đường, hắn bắt đầu dần dần lột xác, biến thành một dải lụa màu trắng giống hệt như mảnh vải trên người Bồ tát.

Dù là máu thịt lúc nhúc trên cơ thể Đan Dương Tử hay các cơ quan nội tạng bị lộn ra ngoài đang vặn vẹo, một khi bất kỳ bộ phận nào bị bọc lại bởi dải lụa trắng, nó sẽ hoàn toàn rơi vào một cái chết thầm lặng.

Khi Đan Dương Tử cảm thấy thân thể đang chết dần chết mòn, hắn cảm thấy cực kỳ không cam lòng, hắn vẫn chưa trở thành tiên, hắn không muốn chết một cách vô dụng uất ức như vậy.

"Hỏa Vượng! Đâu nhất thiết phải tuyệt tình đến vậy! Thân thể của ngươi còn có thể dùng được, bây giờ chúng ta cứ đi xuống đã, ngươi đi đường của ngươi, ta đi cầu của ta! Chúng ta sau này nước sông không phạm nước giếng, mãi mãi không gặp lại nhau!"

Nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn chưa lên tiếng thì một trong những ảo giác mang dáng dấp của một tên cướp lại ngay lập tức xuất hiện để nhắc nhở.

"Hậu Sinh! Đừng tin hắn, miệng lão già này không bao giờ phun ra được một câu thật lòng! Tâm tư của hắn độc lắm!"

Ngay lúc Đan Dương Tử đang hung ác nhìn chằm chằm vào ảo giác, một lớp lụa màu trắng nhỏ bé phủ lên đầu hắn, hắn mới chỉ nghiêng đầu cái nhẹ, nó đã hoàn toàn chìm vào một sự im lặng chết chóc.

Nhìn thấy cảnh này, cái đầu thiếu niên còn lại của Đan Dương Tử hoàn toàn sợ hãi, hắn lập tức chẳng màng đến thể diện mặt mũi nữa, bắt đầu cầu xin van nài Lý Hỏa Vượng.

"Hỏa Vượng! Ngươi thắng, ngươi thắng rồi, được chưa? Nếu cứ tiếp tục như thế này, tất cả chúng ta đều sẽ chết! Vả lại có trời

mới biết nó là cái thứ quái quỷ gì! Nói không chừng còn rơi vào kết cục còn tồi tệ hơn cái chết!"

"Ta lạy ngươi luôn đấy được chưa? Ngươi là sư phụ của ta được chưa? Ngươi đại phát từ bi, rộng lòng tha thứ cho ta đi!"

Một phần vải tuyn che đi đôi mắt của Lý Hỏa Vượng, nhưng lúc này hắn lại nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

"Vậy sao mà được hả sư phụ, ngay từ đầu đã hứa hẹn rằng chúng ta phải cùng nhau trở thành tiên mà."

Ngay khi lời nói đó vừa dứt, bọn họ cuối cùng cũng xuyên qua lớp màng vô hình bí ẩn kia, họ đã ở sau cánh cửa.

Ngay lúc vào cửa, thân ảnh của Lý Hỏa Vượng và Đan Dương Tử đột nhiên tách ra...

Nhìn đối phương mờ mịt phía xa xa, họ còn chẳng kịp nói với nhau một câu tử tế.

Giống như bong bóng, một tiếng nổ bùm vang lên, thân thể đáng sợ của Đan Dương Tử lập tức tiêu tán.

Đan Dương Tử tra tấn Lý Hỏa Vượng bấy lâu nay, cứ vậy mà tiêu tan chẳng khác gì loài giun dế, chết đi một cách lặng lẽ.

Ngay sau đó, một số vật thể có màu sắc khác nhau phân tán ra khỏi Đan Dương Tử và trôi dạt về phía sâu của cánh cửa.

Chương 282: Xác Chết Vùng Dậy

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những thứ đó, hắn ngay lập tức hiểu những thứ đó là gì, nhưng lại không thể diễn đạt chính xác bằng ngôn ngữ bình thường.

Nếu phải miễn cưỡng nói ra thì đó chính là du© vọиg, tham lam, chấp niệm, hận thù và sát ý.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng không chết như Đan Dương Tử, nhưng tình

hình của hắn cũng không khá hơn là bao.

Từ tấm gạc màu trắng, một vị bồ tát to lớn như núi vồ lấy hắn bằng một móng vuốt xương trắng to lớn đang thối rữa.

Nhưng ngay khi cái bóng khổng lồ sắp bao phủ lấy hắn, một âm thanh cực kỳ thanh mảnh giống như tiếng kèn sona chợt vang lên từ đằng xa.

m thanh này vừa vang lên, mọi thứ trong mắt Lý Hỏa Vượng bắt đầu nhiễu sóng, vào lúc này, trong mắt hắn tồn tại năm tầm nhìn hoàn toàn khác nhau trong cùng một lúc.

Trong một cảnh tượng trong số đó, vị Bồ tát vô tướng trước mặt như được hình thành nên từ sự tích tụ của xác chết.

Hơn nữa bên dưới cơ thể của nàng ấy còn có một cuống rốn đang phát sáng.

Không chỉ riêng nàng ta, mọi thứ đằng sau Ly Chi Môn đều có dây rốn buộc ở phần dưới cơ thể.

Không chỉ tầm nhìn của hắn bị bóp méo, mà mọi thứ trong Lý Hỏa Vượng đều bắt đầu bị nhiễu sóng, và một số nhận thức không thuộc về hắn cũng qua loa luồn vào.

Dần dần, Lý Hỏa Vượng phát hiện ra rằng mình đang di chuyển, nhanh chóng trôi về phía thế giới của Bạch Ngọc Kinh.

Càng lơ lửng vào bên trong, Lý Hỏa Vượng càng cảm nhận được cử động ngày càng nhiều.

"Không...không không! Không!"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần dần hiểu ra thế giới này, nhưng những thứ đó cũng gần như hoàn toàn khiến hắn vỡ nát.

Trong tiếng khóc tuyệt vọng của Lý Hỏa Vượng, hắn dần hiểu ra mọi chuyện và cứ thế rơi xuống vực sâu của Bạch Ngọc Kinh.

Khi mọi thứ xung quanh hắn đang nhanh chóng bị đảo ngược, khi Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, hắn nhìn thấy

cảnh tượng cuối cùng, một đống đau đớn và dày vò đang tiến đến gần hắn, đó chính là Ba Hủy!

...

Tại nước Tứ Tề, trên một sườn đồi với phong cảnh đẹp như tranh vẽ, một nhóm người mặc quần áo để tang đang vây quanh một ngôi mộ mới đắp nên, vừa ném đồng xu và đốt giấy vàng mã, vừa ngồi đó khóc tang.

"Lý sư huynh! Huhuhu, đang yên đang lành tại sao ngươi lại chết chứ? Ngươi chết rồi bọn ta biết làm sao đây?"

Cẩu Oa với đôi mắt đỏ hoe quỳ ở đó khóc lóc thảm thương, đang khóc lóc giữa chừng hắn đột nhiên im bặt, lặng lẽ trộm nhìn Bạch Linh Miểu bên cạnh.

So với sự khoa trương của hắn, Bạch Linh Miểu có vẻ bình tĩnh lạ thường, nàng không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ im lặng đốt từng tờ tiền giấy.

Ngay cả khi trong tay không còn tờ giấy nào, bàn tay đó vẫn đưa qua đống lửa như cũ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Cẩu Oa chỉ biết thở dài, khịt mũi rồi lại nằm rạp ra trước bia mộ, tiếp tục khóc lóc thê thảm.

"Lý sư huynh, đang yên đang lành không bệnh không tai, tại sao ngươi lại ra đi như thế! Không có sự giúp đỡ của ngươi, bọn ta chẳng phải sẽ bị người khác ức hiếp đến chết ư?"

Ngay khi hắn đang dùng hết sức bình sinh mà khóc lóc thì đột nhiên nhìn thấy nấm mồ bắt đầu có gì đó nhú lên.

"Hả?"

Cẩu Oa còn tưởng mình bị hoa mắt, sau khi hắn theo bản năng dụi mắt liên tục, hắn thấy một bàn tay đột nhiên vươn ra từ nấm mồ giơ đến trước mặt hắn.

"Ôi mẹ ơi! Xác chết vùng dậy rồi!"

Cẩu Oa bị dọa sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Bạch Linh Miểu đang đứng bên cạnh ngay lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bỏ qua cảm xúc vốn đang sụp đổ, nàng vụt ngay tới trước nấm mồ, cố gắng hết sức bới đất ra.

Ngay sau đó những huynh đệ tỷ muội khác lúc này cũng đã phản ứng lại, dồn dập lao vào góp sức.

Tuy nhiên, trước khi họ có thể đào được nấm mồ ra, không hề có dấu hiệu gì báo trước, Lý Hỏa Vượng trong một tấm áo liệm đột nhiên xuất hiện trên ngôi mộ.

Vẻ mặt hắn nhăn nhó méo xệch ôm chặt lấy đầu của mình, da mặt co giật mà lẩm bẩm một mình, dáng vẻ trông vô cùng đáng sợ.

"Lý sư huynh!"

Khi Bạch Linh Miểu nước mắt dàn dụa vọt tới, nàng đã bị Lý Hỏa Vượng một tay bắt lấy.

Đôi mắt đỏ ngầu đó nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt.

"Còn sống! Tất cả đều sống! Hắn vẫn còn sống trên thế giới này!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Mãn đứng bên cạnh đang chuẩn bị rút kiếm chợt thở phào nhẹ nhõm:

"Không sao rồi, không phải xác chết đội mồ sống dậy, đúng là Lý sư huynh."

Đối mặt với một Lý Hỏa Vượng kỳ quái như vậy, Bạch Linh Miểu không còn hơi sức đâu để sợ hãi nữa, nàng lo lắng nhìn hắn:

"Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?"

"Ngươi nghe ta nói! Ta đã biết vấn đề nằm ở chỗ nào rồi!"

Tiếng hét cuồng loạn của Lý Hỏa Vượng lấn át mọi thứ xung quanh hắn.

"Thế giới này là thế giới sống! Còn sống có nghĩa là những gì xảy

ra với con người cũng sẽ xảy ra với nó!"

"Ta biết ta điên rồi! Nhưng thế giới này cũng đanh phát điên! Thật điên rồ!"

Nói xong những lời này, Lý Hỏa Vượng ném Bạch Linh Miểu một cách thô bạo lên mặt đất.

Một tay chỉ lên bầu trời u ám trên đầu và tay kia chỉ vào ngực mình, Lý Hỏa Vượng hết sức cố chấp lặp đi lặp lại những lời vừa nói.

"Nó điên rồi, nó điên thật rồi! Nó còn điên hơn cả ta!"

Sau khi lặp lại câu này cả chục lần, cơ thể Lý Hỏa Vượng vốn dĩ đang căng như dây đàn đột nhiên mềm nhũn ngã xuống đất.

Chương 283: Tuyệt Cú Mèo

"Cộc..cộc..cộc.."

Tiếng móng ngựa không ngừng giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng vó ngựa nhịp nhàng và lanh lảnh.

Bánh xe của cỗ xe ngựa ở phía sau từ từ chạy qua dấu móng ngựa, và sau đó là dấu chân to lớn của Cao Trí Kiên.

Một đoàn người đi theo xe ngựa và tiếp tục đi về phía trước dọc theo con đường mòn.

Dường như ai nấy đều cất giữ một nỗi băn khoăn gì đó trong lòng, thỉnh thoảng lại có người lén nhìn về Lý Hỏa Vượng đang dẫn đầu.

Trong mắt họ, Lý Hỏa Vượng rõ ràng đã chết, dù không thu hút ruồi nhặng tới, nhưng sau nhiều lần kiểm tra lặp đi lặp lại, họ hoàn toàn chắc chắn rằng hắn đã chết.

Nhưng hắn lại bất ngờ sống lại một cách quá đột ngột, tất cả những điều này thực sự quá kỳ quái.

Tất nhiên, sự kỳ lạ không dừng lại ở đó, nó còn bao gồm cả việc

cơ thể hắn đột nhiên chui ra từ ngôi mộ, và sau khi nói vài câu linh tinh nhảm nhí rằng thế giới đều trở nên điên cuồng thì sau đó lại đột nhiên ngất đi.

Tất cả diễn ra quá nhanh khiến họ căn bản không kịp tiêu hóa.

Nếu không phải Lý sư huynh vẫn mang một diện mạo quen thuộc, họ phỏng chừng còn tưởng rằng trên người Lý sư huynh có cái gì đó khác.

Điều duy nhất khiến họ cảm thấy nhẹ nhõm là sau khi Lý sư huynh tỉnh lại, ngồi ngây ngốc ở đó một lúc thì đã trở lại với bộ dạng cũ.

Khi họ gặng hỏi chuyện gì đã xảy ra, câu trả lời duy nhất mà họ nhận được là mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Hắn nói mọi thứ đã qua cả rồi thì mọi người cũng chỉ biết rằng đã qua cả rồi thôi, không ai dám hỏi lại, người vẫn sống là tốt rồi.

"Nghỉ ngơi một chút đã, ăn tối thôi..."

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến bánh xe ngựa dừng lại.

Có người đi lấy nước, có người đi lấy củi, có người đi hái rau rừng, đã cùng nhau trải qua nhiều ngày như vậy, mọi người đã hợp tác ăn ý hơn.

Còn Lý Hỏa Vượng thì không làm gì cả, hắn ngồi đó, nhờ vào ánh hoàng hôn nhỏ nhoi còn sót lại, lật xem bản dịch Hỏa Áo Chân Kinh.

Những dòng chữ do Anh Tử viết dần dần xuất hiện trước mắt Lý Hỏa Vượng, sau khi Đan Dương Tử chết đi, nhận thức đã mất của Lý Hỏa Vượng cũng dần dần quay trở lại, hắn không còn là một tên mù chữ nữa, trên này viết những gì hắn đều có thể đọc được rõ ràng.

Từ khía cạnh này cũng có thể giải thích rằng, Đan Dương Tử thật sự đã chết, chứ không phải giả chết như trước đây.

Cuốn Hỏa Áo Chân Kinh được Anh Tử chuyển ngữ bằng chữ viết, thông qua bản dịch, Lý Hỏa Vượng dần dần nắm vững được nội

dung, quyển sách này dùng sáp để bao bọc lại kỳ thư.

Nhưng thực tế thứ này cũng không dễ học, trên đây khi nhắc đến cách thi triển thuật pháp, bắt buộc phải có lòng từ bi.

Không ngờ rằng muốn thi triển thuật pháp vẫn cần phải huy động cảm xúc của mình, điểm này Lý Hỏa Vượng thực sự chưa từng nghĩ tới.

Khi Lý Hỏa Vượng niệm những câu thần chú mơ hồ, lớp sáp trắng trên cuốn sách bắt đầu tan chảy dần, đồng thời bắt đầu kết thành khối.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng chỉ mới luyện tập được một khoảng thời gian thì đã bị gián đoạn.

"Lý sư huynh, hihi, Lý sư huynh, đang bận à?"

Cẩu Oa kẹp vài khúc gỗ khô trên nách cợt nhả mỉm cười nhích lại gần hắn.

Hắn nhìn trái nhìn phải, thấy Bạch Linh Miểu đi hái rau rừng đến giờ vẫn chưa về thì mới cúi người cố ý hạ giọng hỏi:

"Lý sư huynh, để tỏ lòng thành kính, trước đây nhân lúc Bạch sư muội không có bên cạnh, ta đã đốt trước ngôi mộ của ngươi hai người giấy, nữ đấy!"

"Hả?"

Thấy Lý Hỏa Vượng cau mày, Cẩu Oa lấm la lấm lét quan sát bốn xung quanh, sau đó mới tiếp tục nghiêng người qua hỏi:

"Lý sư huynh à, hai người phụ nữ đó, trước đó khi đang ở bên kia ngươi có nhận được không?"

Lời nói của Cẩu Oa khiến Lý Hỏa Vượng câm nín không nói nên lời:

"Ta đã chết đâu mà biết."

"Ta biết ngươi vẫn còn sống, nhưng trước đó không phải ngươi đã

chết rồi sao? Ta cứ ngẫm nghĩ mãi, nếu ngươi nhận được thì ta cũng sẽ tự thiêu thêm vài người phụ nữ giấy nữa, để giành cho chính mình."

"Trước đó ta cũng chưa từng chết đi lần nào, cái gì mà nhận được hay không hả."

"Nhưng rõ ràng lúc đó ngươi đã tắt thở, không có dấu hiệu hô hấp gì, bọn ta còn cố ý để ngươi nằm vậy ba ngày sau mới chôn cất, thế nào, ngươi không bị đám đầu trâu mặt ngựa lôi kéo xuống địa ngục để báo thù hả? Đúng rồi, địa phủ có dáng vẻ như thế nào vậy?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng không chút kiên nhẫn mà quan sát hắn, nghĩ cách phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện nhảm nhí vô nghĩa này đây.

"Ta nhận được rồi."

"Ai da! Tuyệt cú mèo!"

Khuôn mặt Cẩu Oa ngay lập tức vui mừng khôn xiết, hai tay vỗ bộp một cái, vui đến mức nhảy cẫng lên vì sung sướng, trong lòng không khỏi bắt đầu suy tính về điều gì đó.

"Ngươi nhận được cái gì?"

Chương 284: Ăn Mì Trắng

Một giọng nữ vang lên từ phía sau khiến Cẩu Oa giật mình.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Linh Miểu và Tiểu Mãn mới đi hái rau rừng trở về, hắn vội vàng cười haha nói:

"Có gì đâu, ta tám chuyện nhảm nhí với Lý sư huynh chút thôi."

Bữa tối hôm nay là món mì viên, món ăn này vừa dễ làm vừa dễ ăn.

Chỉ cần cho bột mì vào nước lạnh, nhào thành cục bột hơi ươn

ướt, sau đó cho vào lòng bàn tay, nặn bằng gan bằng tay rồi cho vào nồi là được.

Thấy mì viên hơi nổi lên, Bạch Linh Miểu cầm hộp mỡ lợn lên, múc một thìa lớn cho vào nồi sắt đen, cuối cùng cho vào đó những loại rau xanh dễ chín nhất.

Một chốc sau, màu trắng của mì viên và màu xanh của rau ráng hòa vào nhau, không ngừng sôi lùng bùng trong nồi.

Nhìn cảnh này rồi ngửi thấy mùi thơm bốc lên, ai nấy đều không khỏi nuốt nước bọt. Sau một chặng đường dài, ai cũng cần bồi bổ thể lực.

"Này, thật không ngờ Tào Tháo ta cũng có lúc ngày ngày được ăn mì trắng, biết nói thế nào nhỉ."

Cẩu Oa gõ đũa đắc ý nói.

Chiếc bát đầu tiên bốc khói nóng hôi hổi được múc ra từ nồi đương nhiên thuộc về Lý Hỏa Vượng.

Bạch Linh Miểu bưng nó đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, khi thấy hắn đưa tay ra đón lấy cái bát và ăn hết bằng sạch, trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười hạnh phúc.

Lý sư huynh của mình thật sự không lừa dối nàng, bàn tay bị chém đứt rời kia thật sự đã mọc trở lại.

"Nhìn ta làm gì vậy? Nàng không ăn sao?"

Bạch Linh Miểu gật đầu, cũng múc một bát rồi ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh Lý Hỏa Vượng, bắt đầu thưởng thức món ăn.

Trong nhóm này không phải có quá nhiều người, nhưng cả Cao Trí Kiên và Bạch Linh Miểu đều là hai người ăn nhiều, một nồi mì viên thật lớn đã được họ xử lý đến không còn chút cặn.

Sau khi rửa sạch xoong nồi, bát đĩa thì sắc trời cũng dần trở nên tối đen, ban đêm cũng chẳng có việc gì để làm, lửa trại bắt đầu lùng bùng cháy lên, mọi người cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay sẽ do Cao Trí Kiên gác đêm, cộng thêm Màn Thầu có khứu giác nhạy cảm, Lý Hỏa Vượng cũng không có gì phải lo lắng, sau khi tắm táp bên bờ sông xong liền nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi từ sớm.

Mới nhắm mắt lại không được bao lâu, Lý Hỏa Vượng chợt cảm nhận được một thân thể mềm mại vén chăn chui vào.

Lý Hỏa Vượng vẫn nhắm nghiền đôi mắt, dang tay bắt được nàng ấy rồi nhẹ nhàng ôm chặt nàng vào trong lòng mình.

Một lúc sau, Lý Hoả Vượng cảm thấy đối phương dang hai tay ôm lấy mình, cái ôm này ngày càng chặt hơn, gần như chôn chặt cơ thể của nàng vào trong cơ thể hắn. Chẳng bao lâu, Lý Hỏa Vương chợt cảm thấy l*ʁg ngực mình có chút ẩm ướt, lại còn vang lên tiếng khóc nghẹn ngào đáng thương.

"Khóc gì hả."

Lý Hỏa Vượng chậm rãi vuốt ve mái tóc xõa dài trên lưng Bạch Linh Miểu.

"Xưa nay mẹ luôn dạy ta rằng một người vợ tốt thì phải siêng năng, đảm việc nhà, rộng lượng, đảm đang, biết cách ăn nói, hơn cả là không quản chuyện đàn ông."

"Nhưng ngươi biết không? Ta thực sự rất sợ, sợ một ngày nào đó ngươi lại đột nhiên biến mất như ngày hôm đó, rồi mãi mãi không thể tỉnh lại được nữa..."

Bên trong xe ngựa chìm vào im lặng, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được sâu sắc tình cảm chân thành của đối phương dành cho hắn.

Giọng nói Bạch Linh Miểu có chút nghẹn ngào.

"Lý sư huynh, tại sao ngươi lại luôn tự mình gánh vác hết mọi việc? Tại sao ngươi không nói cho ta biết? Lẽ nào trong trái tim ngươi ta không là gì cả sao?"

"Bởi vì ta không muốn nàng phải chịu chút tổn thương nào dù là nhỏ nhất, nhưng dù sao mọi chuyện đều đã kết thúc cả rồi, nên ta

sẽ kể cho nàng nghe mọi chuyện."

Lý Hỏa Vượng cúi đầu hôn lên mái tóc Bạch Linh Miểu, khẽ thở dài và bắt đầu giải thích từng chi tiết, đầu đuôi ngọn ngành của vấn đề với Bạch Linh Miểu.

Sau khi kể cho nàng ấy nghe tường tận về những chi tiết của câu chuyện, lan man nói mãi, nói mãi từ Thanh Phong Quán cho đến nơi cuối cùng là Ly Chi Môn.

Nhưng hắn đột nhiên bị mắc kẹt.

"Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Đan Dương Tử chết rồi sao? Còn ngươi tại sao lại trở về được?"

Nghe đến thời khắc mấu chốt, trái tim của Bạch Linh Miểu không khỏi thấp thỏm.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng chợt trở nên chật vật, trên trán nổi đầy gân xanh, hắn bất giác ôm chặt lấy đầu.

"Những...những...thứ đó! Ta...ta không biết diễn tả nó như thế nào! Ta không cách nào diễn tả nó được bằng lời!"

…

"Lý sư huynh, ngươi bị sao vậy?"

Nhìn thấy phản ứng của đối phương kỳ lạ như vậy, Bạch Linh Miểu hiển nhiên là đã bị Lý Hỏa Vượng làm cho hoảng sợ.

Nàng vội vàng vươn tay ra muốn chạm vào hắn, nhưng lại bị làn da nóng bừng của Lý Hỏa Vượng làm cho sửng sốt.

“Lý sư huynh, ngươi đừng nghĩ nữa, ta sẽ không hỏi nữa đâu, ta sẽ không hỏi đâu!”

Bạch Linh Miểu lo lắng muốn khóc, hai tay ôm chặt lấy Lý Hỏa Vượng.

Nghe Bạch Linh Miểu nói, Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, nghiến răng cố gắng suy nghĩ.

Hắn cố gắng lắp ghép lại những mảnh vụn bị chôn giấu ở trong đầu kia.

Hắn ghép ra được một cuộn tranh mà chỉ cần nghĩ về nó sẽ khiến người khác nghẹt thở, một số thứ đáng lẽ phải bị lãng quên lại nổi lên trên mặt nước.

Chương 285: Đại Na

Cuộn tranh kia vừa là động vừa là tĩnh, hắn định cố gắng hết sức dùng lời nói mà đối phương có thể hiểu để thử nói ra một chút.

"Phía sau mảnh ngọc bội kia, ở nơi có thể được gọi là Bạch Ngọc Kinh, ta đã nhìn thấy một số thứ, một số thứ mà ta không thể diễn tả được, chúng rất to, cũng rất...lạnh!!"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng khàn khàn và nặng nề, hơn nữa khi nói cũng bị ngắt quãng, trước sau lộn xộn.

Nói đến đây, ngay cả cơ thể của Lý Hỏa Vượng cũng bất giác bắt đầu run lên.

"Mọi người không nên đến đó...chỉ cần đến đó thì sẽ bị lấy đi, bị bọn chúng lấy đi những gì thuộc về chúng, con người được tạo ra từ chúng! Khi bị lấy đi hết không còn lại gì thì cũng sẽ giống như Đan Dương Tử vậy! Hoàn toàn biến mất!"

"Sau đó có thứ gì, trong Bạch Ngọc Kinh! Đang...hấp dẫn ta! Ta đi qua! Ta nhìn thấy cả thế giới! Ta cảm nhận được nó! Ta cảm giác được nó đang nghĩ gì!!"

Ngoại trừ bàn tay của Bạch Linh Miểu ra, đột nhiên có một đôi tay khác từ sau lưng chậm rãi đặt lên trán Lý Hỏa Vượng.

Đôi tay giống như một lời chú cẩn cô càng càng siết càng chặt, áp lực này khiến Lý Hỏa Vượng đang đau đầu như sắp nứt ra chợt cảm nhận được một chút nhẹ nhõm hiếm có.

Lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không có thời gian để nghĩ xem đôi tay này thuộc về ai, hắn chỉ có thể cắn răng nói tiếp.

"Ta có thể hiểu được nó! Ngươi biết không? Ta có thể hiểu nó đang nghĩ cái gì!! Không thể là ai khác! Chỉ có thể là ta! Chỉ có ta mới có thể hiểu nó! Bởi vì nó điên rồi!"

Dứt lời, dường như Lý Hỏa Vượng cảm thấy cuộn tranh trong đầu mình dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình. .

Một số thứ trong cuộc tranh bắt đầu nhìn lén mình.

"Ta đã nhìn thấy quá khứ của nó, quá khứ của nó không...không phải như vậy! Vốn dĩ nó rất tốt! Nó đang khóc!! Nó đang hét lên!!"

“Nó là ai?”

Một giọng nữ âm u lạnh lẽo vang lên sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Các mạch máu trong đầu Lý Hỏa Vượng đang được bơm lên, như thể ngay giây tiếp theo chúng sẽ lập tức nổ tung vậy.

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức hét tên của thứ trong đầu:

"Đại Na! Nó tên là Đại Na!"

Ngay khi vừa dứt lời, bầu không khí bên trong xe ngựa bắt đầu trở nên kỳ lạ hơn, dường như chiếc chăn ấm áp kia cũng không thể ngăn được cái lạnh bên ngoài.

Một số âm thanh nỉ non cực kỳ mơ hồ vang lên trong tai mọi người, tiếng ngựa hí cùng với tiếng Màn Thầu sủa vang lên bên ngoài xe ngựa.

Lý Hỏa Vượng biết đó không phải Đại Na, Đại Na điên rồi, nó không thể nào chú ý đến mình được, nó đang chú ý đến một thứ khác của mình.

“Cút đi!”

Theo tiếng quát khẽ của Lý Hỏa Vượng, xung quanh đột nhiên dần dần trở nên yên tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng mồ hôi nhễ nhại nằm trên mặt đất thở hổn hển, tiếng khóc nức nở của Bạch Linh Miểu vang lên bên tai hắn.

"Lý sư huynh, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ngươi đừng nghĩ nữa, chỉ cần ngươi có thể ở bên cạnh ta, ta sẽ không bao giờ hỏi gì nữa!"

Bên trong xe ngựa tối đen, Lý Hỏa Vượng được hai cánh tay đỡ lên, tay kia lấy khăn mặt lau trán cho Lý Hỏa Vượng, còn một tay kia thì cẩn thận rót nước vào trong miệng Lý Hỏa Vượng.

Dưới sự vỗ về của bốn cánh tay, hô hấp của Lý Hỏa Vượng từ từ bình tĩnh trở lại, âm thanh ong ong vang dội trong đầu hắn còn có tiếng ù tai cực kỳ chói tai kia cũng dần dần biến mất.

Lý Hỏa Vượng yếu ớt nhìn cô gái trước mặt:

"Sự việc...chính là như vậy..."

Không biết từ khi nào, Lý Hỏa Vượng đã mơ màng chìm vào giấc ngủ say.

Khi hắn tỉnh lại, bên ngoài xe ngựa đã sáng choang rồi, nội y trên người mình cũng đã được thay sang một bộ mới.

Nhìn nóc xe ngựa trên đỉnh đầu, hắn đưa tay chạm vào cái chăn trống rỗng bên cạnh, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, hắn đưa hai tay ấn vào huyệt thái dương của mình.

Một số thứ mà mình cố gắng nhớ lại vào đêm qua đã gần như tiêu tan hết rồi, có một số thứ đáng lẽ ở trong đầu mình lại trở nên hoàn toàn mờ nhạt.

Nhưng dù nó có mờ nhạt đến đâu thì Lý Hỏa Vượng cũng học được một số chuyện từ trong đó.

Chùa Chính Đức tôn thờ Phật Tổ máu thịt, An Từ Am bẩn thỉu, lười biếng và tham lam, Tọa Vong Đạo trêu người trêu thần, Khiêu đại thần lấy tính mạng con người ra trao đổi.

Tất cả những người có bản lĩnh cao cường ở nơi đây đều vô cùng kỳ quái.

Càng không cần nhắc đến các loại tà mà như Tích Nguyệt Thập Bát, Du lão gia, bà mụ cùng với Hỉ Thần.

Trước đây mình còn cho rằng dù xuyên không đến thế giới nào thì cũng sẽ hỗn lọa như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra chuyện vốn không phải như vậy, nguyên nhân cơ bản nhất là bản thân thế giới này đã có vấn đề rồi.

Nó bị bệnh giống như mình, nếu không thì sẽ không như vậy, nó vốn dĩ nên...bình thường hơn một chút.

“Chuyện quái gì đang xảy ra trên thế giới này vậy?”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình.

Chương 286: Hoa Bỉ Ngạn

"Nó tên là Đại Na? Nó có liên quan gì đến những người nhảy vũ điệu đuổi tà kia không? Theo cách nói của Lữ Trạng Nguyên trước đây, vũ điệu đuổi tà là một vở hí cổ bình thường, là tổ tiên của những vở hí khác.”

“Nghe nói hình như những người nhảy vũ điệu đuổi tà đang tôn thờ Đại Na, nhưng mà...”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại, những kẻ tấn công mình sau khi bị Tọa Vong Đạo lừa dối, sức mạnh của bọn họ vốn không sánh bằng, thậm chí còn không lợi hại bằng những tên thổ phỉ kia.

"Hầy..."

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, hắn đã quá lười để hiểu những chuyện như này rồi.

Bất kể Đại Na xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan gì đến mình.

Mình là một người phàm tục, bây giờ mình nên cân nhắc những chuyện liên quan đến mình.

Tại sao mình có thể sống? Đó là một câu hỏi mới mà Lý Hỏa Vượng vừa nhận được.

Bản thân mình đã thâm nhập được vào Bạch Ngọc Kinh cực kỳ đáng sợ và kỳ lạ kia. Đó là một nơi không nên có người tồn tại.

Mình không những không tan biến đi giống như Đan Dương Tử mà ngược lại còn sống rất tốt.

"Chẳng lẽ đây cũng là năng lực của Tâm Tố? Hay là nói Tam Hủy mà ta nhìn thấy đã cứu ta?"

Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung, hắn muốn tìm đáp án nhưng đáp án lại không dễ tìm như vậy.

Còn sống dĩ nhiên là một điều tốt, nhưng Lý Hỏa Vượng sợ rằng phía sau chuyện tốt này sẽ kéo theo những rắc rối khác.

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ vừa ngồi dậy, hắn lấy quần áo của mình từ trong cái rương phía dưới chăn ra bắt đầu mặc vào.

Từ trong xe ngựa, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bờ sông ở phía xa, làn gió sáng sớm nhẹ lướt qua mái tóc trắng của Bạch Linh Miểu, tựa như từng gợn sóng lăn tăn.

Nàng đang chăm chú giặt quần áo, gò má được nắng mai soi chiếu trở nên thanh nhã xinh đẹp.

Nhìn cô gái đồng cam cộng khổ đi theo mình ở phía xa, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy vô cùng xúc động.

"Dù sống như thế nào, nếu đã có người ở bên ta, những ngày tháng sau này cũng sẽ trôi qua, cũng may thay cuối cùng mọi chuyện cũng đã chấm dứt ở đây."

…

Bạch Linh Miểu lặng lẽ đi theo bên cạnh Lý Hỏa Vượng, thỉnh thoảng còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho mình và Lý Hỏa Vượng.

Bây giờ cũng sắp đến mùa nóng rồi, thời tiết bắt đầu khô nóng hơn, thậm chí đi đường vào buổi sáng khi mặt trời còn đang khá nhỏ thì cơ thể cũng sẽ không ngừng đổ mồ hôi.

Sau khi lau qua ba lần mồ hôi, Bạch Linh Miểu suy nghĩ một lúc rồi

đề nghị với Lý Hỏa Vượng:

"Lý sư huynh à, buổi trưa nóng quá, sao chúng ta không nghỉ ngơi buổi chiều rồi sáng mai đi sớm một chút."

“Ừm.”

Lý Hỏa Vượng lấy bản đồ từ trong xe ngựa ra sau đó nhìn lại lần nữa.

Hiện tại họ vẫn đang ở trong lãnh thổ của nước Tề, bản đồ lúc đầu vẫn có thể dùng tốt không cần phải ném đi.

"Buổi trưa hôm nay không ăn nữa, phía trước có một thôn làng, chúng ta nắm chặt thời gian hôm nay đến đó qua đêm."

Vừa nghe nói có giường ngủ, tất cả mọi người đột nhiên phấn chấn tinh thần, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn.

Đi thêm một tiếng nữa, lúc này mọi người đều đã khô miệng khô lưỡi rồi, cuối cùng họ cũng nhìn thấy những mảnh ruộng đang được khai thác bên đường.

Sau mảnh ruộng là một dãy các ngôi nhà ngói đen nối liền nhau, cuối cùng họ cũng đã đến thôn làng đó rồi.

"Các ngươi xem bên bờ ruộng còn có hoa kìa. Hoa nở đỏ quá."

Trong mắt Bạch Linh Miểu hiện lên vẻ vui mừng vừa định chuẩn bị qua đó hái hoa, lại bị Lý Hỏa Vượng kéo lại.

"Đừng đi, hoa kia có gì đó không đúng."

Lý Hỏa Vượng cảnh giác nhìn những bông hoa lớn đang cuộn ngược lại từng vòng rồi bung ra, bên mép hoa hơi co lại.

"Đây là hoa Bỉ Ngạn."

Dù không biết là ai nói, nhưng trong trí nhớ của Lý Hỏa Vượng, dường như loài hoa này có chút tà môn.

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh,

vẻ mặt của mọi người đều mờ mịt, không biết đối phương có ý gì.

"Haha, ngươi còn không lợi hại bằng ta, nhận nhầm rồi."

Giọng một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên bên cạnh.

Tất cả mọi người nghe tiếng nhìn lại thì nhìn thấy cậu bé đi chân trần đang cõng một cái giỏ tre cao hơn mình đứng ở nơi đó cười, đoán chừng chỉ bảy tám tuổi.

"Đây không phải là hoa Bỉ Ngạn, để ta nói cho ngươi biết, đây gọi là hoa Bàng Giải. Mẹ ta nói loại hoa này không được để cho heo ăn, nếu heo ăn vào sẽ bị đau bụng, dễ bị sụt cân."

Cậu bé vươn tay lấy ra một chiếc liềm từ trong chiếc giỏ phía sau lưng, tiện tay chém vào mấy bông hoa Bàng Giải.

Nhìn dáng vẻ chẳng thèm ngó tới của hắn, rõ ràng là hắn thường xuyên nhìn thấy loại hoa này, đoán chừng là người ở trong thôn này.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút rồi bước tới:

"Nhóc con, ngươi đi đâu vậy?"

"Cắt cỏ cho heo á, nhà ta có hai con heo! Mỗi ngày ta đều phải cắt cỏ cho heo, nhà ngươi có mấy con heo?"

Sau khi biết nhà Lý Hỏa Vượng không có con heo nào, hắn cười không khép miệng lại được:

"Haha! Nhà ngươi nghèo thật đó, thế mà không giàu bằng nhà ta."

"Đúng vậy, nhà ta rất nghèo, nhà của ngươi ở nơi này sao? Có thể dẫn chúng ta đi xem thử không?"

"Được chứ!"

Đứa trẻ hoàn toàn không có bất cứ tâm tư nào dẫn đám người Lý Hỏa Vượng đi vào trong thôn.

Chương 287: Khó Chịu

"Đúng rồi, bây giờ có còn chiến tranh không?"

"Chiến tranh ư? Không có chiến tranh, Tam thúc trước đây đi lính cũng trở về rồi."

"Ồ, vậy là chuyện tốt rồi, không chiến tranh thì tốt."

Một đứa trẻ đơn thuần như vậy, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dùng những lời nói khách sáo biết được bảy tám phần.

Thôn này tên là Tiền gia thôn, tổng cộng có mấy trăm miệng ăn, không lớn không nhỏ.

Người dân trong thôn đều làm ruộng vào mùa hè, mùa đông thì đi vào trong rừng bên cạnh săn bắt duy trì kế sinh nhai.

Ở nước Tề có rất nhiều thôn trang trên núi như vậy, những thôn này cũng không có gì đặc biệt đều tương đối bài ngoại, nhưng dưới sự cám dỗ của đồng tiền, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn ở tạm trong nhà của đứa trẻ kia.

Trong một phòng khách cũ kỹ, sau khi đặt thanh kiếm nặng nề lên trên bàn, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hắn vừa định tháo "Đại Thiên Lục" bên hông xuống nhưng lại không sờ được gì cả.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện thời điểm trước khi giao chiến thì "Đại Thiên Lục" của mình cũng đã không thấy đâu rồi.

"Hầy."

Nói thật, Lý Hỏa Vượng vẫn có chút tiếc nuối.

Dù cái giá phải trả của "Đại Thiên Lục" rất lớn nhưng nó không cần phải luyện tay hay tu luyện gì cả.

Chỉ cần có thể trả một cái giá thì có thể nhận lại một sức mạnh tương ứng với cái giá đã trả.

Không có nó, bây giờ mình chỉ có thể dựa vào thanh kiếm của sư

thái tặng ứng phó với phiền phức thôi.

“Đúng rồi, còn có thứ này.”

Lý Hỏa Vượng lấy “Hỏa Áo Chân Kinh” được bao bọc bởi sáp ong ra cẩn thận nghiên cứu.

Có được tất sẽ có mất, thứ đồ này vẫn còn rất xa lạ, cần phải luyện tập nhiều hơn mới được...

Chỉ cần luyện được nó thì trong tay mình đã nhiều hơn một thủ đoạn để bảo vệ tính mạng rồi.

Bạch Linh Miểu bưng một đĩa khoai lang nướng tiến vào, nhìn thấy bóng lưng đang chuyên chú trước mặt, tay chân nàng nhẹ nhàng lùi ra ngoài.

Sau khi nàng bưng đĩa khoai lang nướng đứng ở cửa suy nghĩ một hồi, trên mặt lộ ra chút vui mừng, đi về phía phòng của mình và Tiểu Mãn:

“Tiểu Mãn tỷ, có muốn ăn khoai lang vừa mới nướng xong không?”

Nhưng mà khi Bạch Linh Miểu vừa tiến vào phòng thì nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn đang ôm bụng nôn mửa vào ống nhổ.

Nàng lập tức sợ hãi tái mặt, đặt khoai lang xuống, bước tới vỗ nhẹ lên lưng nàng một hồi lâu, lúc này Xuân Tiểu Mãn mới lấy lại sức, nàng còn chưa hết hoảng hồn ngồi bên giường che lấy cổ mình thở mạnh.

"Tiểu Mãn tỷ? Ngươi ăn nhầm cái gì sao? Không thể nào, mọi người đều ăn chung một nồi mà, sao ngươi bị mà người khác không sao chứ?”

Tiểu Mãn lắc lắc đầu:

"Không sao đâu, chắc tối hôm qua đi ngủ đá chăn nên bị trúng gió.”

"Nhưng khi ta ngủ cùng ngươi có thấy ngươi đá chăn bao giờ đâu.”

Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Bạch Linh Miểu, Xuân Tiểu Mãn vội nói:

"Muội muội à, ngươi vào nhà bếp nấu giúp ta một ít canh gừng đi. Ta cầu xin ngươi đó, ta thật sự cảm thấy rất khó chịu."

"Vậy...được rồi."

Khi nhìn thấy Bạch Linh Miểu đi một bước ba quay đầu rời khỏi đây, lúc này Xuân Tiểu Mãn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nàng vén chăn trên giường lên, ngay lập tức trước mặt nàng xuất hiện một thẻ tre màu máu đỏ.

“Đại Thiên Lục” đây là thứ mà Xuân Tiểu Mãn đã tìm thấy trong hang động kia, nàng còn lén lút giấu nó đi.

Sau nhiều lần nhìn thấy Lý Hỏa Vượng sử dụng nó, Xuân Tiểu Mãn sớm đã hiểu được thứ này đại biểu cho cái gì.

Tuy nhiên, rõ ràng nàng đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của bản thân, nghĩ đến những nghi lễ đẫm máu đáng sợ được ghi chép lại kia.

"Ọe!"

Vào lúc này, cuối cùng nàng cũng hiểu trước đây Lý sư huynh đã trả giá cái gì, trả giá lớn bao nhiêu.

Tuy nhiên, sau khi nôn xong, Xuân Tiểu Mãn lại cắn răng xem tiếp.

So với những tra tấn này, Xuân Tiểu Mãn càng quan tâm nhiều hơn đến việc nợ ân huệ của người khác.

Nàng không cam tâm, mỗi lần xảy ra vấn đề gì đều là Lý sư huynh đứng mũi chịu sào, như vậy trông bản thân mình vô cùng vô dụng.

Kể từ sau khi giết cha mình, Xuân Tiểu Mãn đã quyết tâm rằng mình sẽ không bao giờ làm phế vật.

“Lý sư huynh chịu được thì ta cũng chịu được!”

Hai tay Xuân Tiểu Mãn kéo “Đại Thiên Lục” qua, nghiến răng nghiến lợi nhìn nó.

Mà lúc này, Bạch Linh Miểu đang nấu trà gừng ở trong nhà bếp nhìn củi cháy trong bếp lò, vẻ mặt nàng đầy vẻ lo âu.

"Cũng đã nôn thành như vậy rồi, hơn nữa gần đây cũng rất kỳ lạ, chẳng lẽ thật sự có thai sao?"

"Không thể nào là của Lý sư huynh được, ngày nào ta cũng ngủ cùng hắn."

"Vậy thì của ai chứ? Của Cẩu Oa ư? Của Cao Trí Kiên? Hay là của Tôn Bảo Lộc? Nhưng khi nào thì Tiểu Mãn tỷ sẽ đi theo?"

Hai chân Bạch Linh Miểu khép lại, trên mặt nàng nổi lên một tia ửng đỏ.

Nhưng sau khi ngại ngùng qua đi, Bạch Linh Miểu lại cảm thấy vô cùng lo lắng cho tình cảnh của tỷ muội mình.

Đi đường xá xa xôi thế này, nếu thật sự có thai thì sợ rằng gấp rút lên đường sẽ không tốt cho sức khỏe.

Ngay khi nàng đang lo lắng, bỗng nhiên nàng cảm giác có người đứng sau lưng mình.

Ngửi thấy mùi thơm cơ thể giống hệt như mùi thơm của mình, Bạch Linh Miểu nhíu mày một cái:

"Làm sao vậy?"

Sau lưng nàng, Nhị Thần trùm khăn voan màu đỏ khẽ lắc lư:

“Mang theo trống đi, trong thôn có việc để làm rồi.”

Chương 288: Bài Vị

Dây lụa sặc sỡ trên trống da lắc lư theo bước chân nhẹ nhàng của Bạch Linh Miểu.

Nàng một thân một mình đi vào trong con ngõ hẻm có chút cũ nát của thôn Tiền gia.

Thỉnh thoảng có nhà nông đi chân trần dắt theo trâu, còn có người phụ nữa ôm con nhìn nàng vào ánh mắt kinh ngạc.

Từ trước đến nay trong thôn chưa từng nhìn thấy cô gái nào mặc ba bộ trang phục như vậy, thật sự rất hiếm thấy.

Vẻ mặt Bạch Linh Miểu có chút khẩn trương, nàng vùi đầu tiếp tục đi đến nơi mà Nhị Thần đã nói.

Đi được một lúc, Bạch Linh Miểu nhìn thấy hai gian nhà trệt một lớn một nhỏ xếp song song, nàng hít sâu một hơi, đi vào trong sân.

“Gâu! Gâu gâu!!”

Con chó đốm trông nhà quả thật đã dọa Bạch Linh Miểu sợ hết hồn.

Tuy nhiên, tiếng chó sủa cũng giúp Bạch Linh Miểu bớt được sự lúng túng khi đi thông báo.

“Kẽo kẹt” một tiếng, cửa mở ra, một anh nông dân thật thà chất phác đi từ bên trong ra, ánh mắt mang theo chút sợ hãi hỏi:

“Ngươi tìm ai?”

Bạch Linh Miểu há miệng một cái, trong lúc nhất thời nàng không biết nên nói thế nào, dù sao thì loại chuyện này quả thật nàng còn chưa làm qua được mấy lần.

Sau khi chần chừ một hồi lâu, lúc này Bạch Linh Miểu mới cẩn thận hỏi:

“Ừm...cái đó...nhà ngươi có người trúng tà không?”

“Rầm” cánh cửa vừa mới mở ra lại bị đóng lại một tiếng rầm.

“A...”

Bạch Linh Miểu quẫn bách đứng nguyên tại chỗ, nàng nghiêng đầu

nhìn về phía Nhị Thần bên cạnh, trong lòng thầm nói với nàng:

“Ngươi xem...họ đóng cửa rồi. Có lẽ không sao đâu.”

Sau đó dường như Bạch Linh Miểu nghe được gì đó, nàng mang theo vẻ mặt khó xử nhẹ giọng biện bạch:

“Ta biết hiện giờ Tiên gia đang thúc giục rất gấp, nếu như không làm việc thì họ sẽ tìm chúng ta gây phiền phức, nhưng mà có lẽ nhà này cũng không có...hầy...thôi được rồi, ta biết rồi, ta lại đi thử xem.”

Nàng lại đi tới gian nhà kia, dùng bàn tay trắng như tuyết gõ cửa.

“Làm phiền mở cửa! Tiểu nữ có học được phương pháp bắt quỷ xua đuổi tà ma, nếu như gia chủ thật sự có chuyện phiền toái về phương diện kia thì tại hạ có thể giúp đỡ ạ!”

Sau khi gõ thêm mấy lần, khi Bạch Linh Miểu cho rằng họ sẽ không mở cửa ra thì cánh cửa gỗ kia hé ra một khe nhỏ, bên trong đột nhiên xuất hiện một đôi mắt sáp ong già nua dọa cho nàng giật mình.

“Sao ngươi biết chúng ta gặp ma?”

Nghe thấy giọng nói, Bạch Linh Miểu mới biết đôi mắt sáp ong này chính là mắt người.

“Ách...”

Bạch Linh Miểu chợt không tìm được lý do nào tốt cả.

“Cụ à, ngươi đừng quan tâm làm sao ta biết được, loại chuyện này quả thật ta có thể giúp được ngươi, tà ma không thể ở trên người quá lâu được, nếu không sẽ xảy ra phiền phức đó.”

“Muốn nhờ ngươi giúp thì cần bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi văn tiền, cho dù là loại tà ma lợi hại đến đâu thì đều là năm mươi văn tiền.”

Bạch Linh Miểu báo ra cái giá đã thống nhất trước đó với Khiêu

đại thần.

Vừa dứt lời, Bạch Linh Miểu liền nghe được giọng nói của một nam nhân trẻ tuổi vang lên sau cánh cửa:

“Cha, chọn nàng đi, giá này của Khiêu đại thần còn rẻ hơn nhiều so với Thôi Mễ Bà đó!”

Cánh cửa chợt bị đóng lại, không biết bên trong hai cha con kia đang thương lượng cái gì, thời điểm khi Bạch Linh Miểu chờ đợi có chút thấp thỏm không yên thì cánh cửa “kẽo kẹt” được mở ra.

Một lão nông dân tướng người ngũ đoản thân thể cường tráng, tâm sự nặng nề cầm theo đòn gánh từ bên trong cửa đi ra.

Sau khi quan sát Bạch Linh Miểu một lần nữa, hắn mới nói:

“Là ngươi nói năm mươi văn tiền đó nha. Bọn ta là người nghèo, ngươi cũng đừng bắt nạt bọn ta.”

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu lập tức thở ra một hơi, nàng nhấc chân bước qua khung cửa đi vào bên trong.

Vừa mới đi vào, Bạch Linh Miểu liền bị màu trắng trước mặt dọa sợ hết hồn.

Bên trong cả gian phòng bố trí như linh đường vậy, không, nơi đây ngoại trừ không có quan tài ra thì chính là linh đường.

“Cụ à, bài vị không đặt ở từ đường mà đặt ở trong nhà làm cái gì vậy?”

Nghe vậy, cụ già kia thở dài một tiếng:

“Nếu như có thể để ở đó thì ta đã để từ sớm rồi, ngươi lại đây, có một số chuyện để ta dẫn ngươi vào bên trong nói kỹ càng.”

Đi xuyên qua phía sau căn nhà chính là một cái sân nhỏ sáng sủa, trong sân còn nuôi mấy con gà.

Hai cha con có chút khẩn trương dẫn Bạch Linh Miểu đi vào trong sân, kéo cái ghế trúc qua đặt trước mặt nàng, sau đó ngồi chổm

hổm xuống theo thói quen, bắt đầu kể khổ.

“Năm ngày trước bà nhà ta ra đi...nàng sống được bảy mươi mốt năm rồi, trước khi chết cũng không kể tội gì, miễn cưỡng cũng được coi là một đám tang tốt. Kết quả chưa qua ngày đầu thất mà đã xảy ra chuyện. Đứa cháu ngoại gác đêm nghe được có người gõ vào vách quan tài.”

Bạch Linh Miểu nghe miêu tả như vậy, tim nàng lập tức co thắt lại, cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện bốn phía đều không có gì khác thường.

“Bọn ta sợ rồi, vội đưa nàng đi chôn, kết quả buổi tối ngày chôn thứ hai, nàng lại tự mình nhảy trở về...”

Mặc dù lời kể của anh nông dân không sinh động nhưng Bạch Linh Miểu nghe mà trong lòng phát lạnh, chân tay lạnh toát. Dường như chuyện này không giống với chuyện mà nàng gặp trước đây.

Chương 289: Đừng Khách Khí

“Bà nhà ta vừa mới đẩy cửa ra thì nói muốn ăn thịt, khi đó ta và thằng con trai đều bị dọa sợ hết hồn. Dáng vẻ kia của nàng giống như nếu không cho nàng ăn thịt thì nàng sẽ ăn chúng ta vậy.”

“Sau đó chúng ta lấy nửa miếng giò heo treo trên xà nhà để dành ăn tết xuống, nhưng mà đây là thịt muối, thế mà nàng lại cứ thế nuốt sống luôn.”

“Gặm xong cả cái giò heo thì nàng rời đi, xong rồi còn nói ngày mai lại đến tiếp.”

Khi ông cụ nói lời này, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn.

“Không phải ta keo kiệt không cho bà nhà ăn nhưng rõ ràng đó không phải là bà nhà chúng ta, dáng vẻ nàng gặm thịt giống như thú vật vậy, cái miệng gặm máu như có thể giết người vậy, loại tà mà này rất...”

“Vì để đưa bà nhà đi hạ táng, hai con heo trong nhà đều bị bán rồi,

nếu nàng còn tới mà không có gì ăn, sợ là nàng sẽ ăn hai cha con ta mất."

"Nếu như ngươi có thể đưa bà nhà ta bình an đi đầu thai, vậy thì ngươi chính là nữ Bồ Tát của nhà chúng ta rồi."

Nói xong, cụ già kia rũ đầu xuống, không nói gì nữa.

"Xác chết vùng dậy? Đây là bị cái gì bám lên người sao?"

Bạch Linh Miểu thầm nói trong lòng, bắt đầu tính toán tính nguy hiểm của chuyện này.

Thảo luận với Nhị Thần trong đầu một phen, sau khi chắc chắn tính nguy hiểm cũng không lớn, nàng ngẩng đầu nhìn giờ, Bạch Linh Miểu nói:

"Cụ à, mặt trời sắp xuống núi rồi, nếu đã đến rồi vậy thì tối hôm nay ta cứ ở lại đây đi, ngươi thấy thế nào?"

Nếu đã đến rồi thì nhất định phải giải quyết sạch sẽ rồi, ở bên Lý sư huynh trải qua nhiều chyện như vậy thì đây chỉ là chuyện nhỏ.

Bạch Linh Miểu phát hiện bản thân vẫn rất có lòng tin...

"Cái gì? Ngươi thật sự có cách sao?"

Cụ già chợt kích động.

Vừa nãy hắn thấy cô gái này tuổi còn trẻ còn cho rằng nàng không có bản lĩnh gì.

Sau khi thấy Bạch Linh Miểu gật đầu chắc chắn, cụ già lập tức đứng lên, đuổi theo mấy con gà trong sân.

"Được! Ăn cơm tối ở nhà ta luôn đi! Đừng có khách khí!"

Buổi tối hôm đó, đặt trước mặt Bạch Linh Miểu là nguyên một con gà, nhưng nàng lại không có tâm trạng ăn gì cả, căng thẳng chờ đợi đêm về.

Vừa tới ban đêm, hai cha con liền trốn ở sau nhà ngủ mất tiêu, để

một mình Bạch Linh Miểu ở lại trong đại sảnh giống như linh đường vậy.

Nhà này nhìn rất nghèo, trong nhà cũng chỉ có một ngọn đèn dầu chiếu bốn phía xung quanh lúc sáng lúc tối, khiến cảnh vật đáng sợ xung quanh càng thêm âm u lạnh lẽo.

…

Khi Bạch Linh Miểu ôm trống, không ngừng cố gắng làm tâm trạng khẩn trương của mình lắng xuống.

Nhị Thần không một tiếng động đứng sau lưng nàng, lặng lẽ nhìn cánh cửa đang đóng chốt gài ở phía xa xa.

“Ta biết không phải việc nào cũng có thể dựa vào Lý sư huynh được, ta không muốn dựa vào hắn, ngươi đừng nói nữa.”

Bạch Linh Miểu nhỏ giọng than phiền.

“Ta biết rồi, ngươi đừng nói nữa được không, hơn nữa hắn cũng không có quan hệ gì với ngươi hết.”

Bạch Linh Miểu vừa dứt lời, móng tay sắc bén của Nhị Thần dán lên cổ nàng.

“Tự ngươi biết, cái này rất có quan hệ…”

Nghe vậy, sắc mặt của Bạch Linh Miểu tăng thêm mấy phần khó coi, không nói gì nữa.

Khi đại sảnh an tĩnh lại, lại khiến cho Bạch Linh Miểu có chút hoảng sợ, lựa lời nói:

“Nếu ta không giúp Tiên gia làm việc thì họ sẽ làm gì ta?”

“Không phải ta không muốn giúp họ làm, mà ta nói chính là có lúc chưa chắc đã có thời gian, không làm được.”

Nghe thấy lời nói trong đầu, vẻ mặt Bạch Linh Miểu bất giác có chút khó coi:

“Như vậy thì...có cách gì giải quyết…”

Dứt lời, Bạch Linh Miểu chợt bị tiếng gõ cửa dọa sợ giật mình.

“Rầm” cửa gỗ lại bị vật bên ngoài đụ.ng vào, Bạch Linh Miểu nhìn xuyên thấu qua cái lỗ đã bị nứt ra một khe hở kia, nàng nhìn thấy một đôi mắt trợn trừng không có tí sức sống nào.

“Đến rồi!”

Bạch Linh Miểu vội vàng nhét trống vào trong ngực Nhị Thần, vén khăn voan đỏ trùm đầu của nàng trùm lên đầu mình.

Một giọng nữ cực kỳ nhỏ xuyên qua màn đêm tối đen:

“Mời Thần.”

Rầm lại một tiếng vang nặng nề, cửa gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt ngã nặng nề xuống đất.

Một bà cụ tóc trắng xóa mặc áo liệm màu đỏ xuất hiện trước mặt Bạch Linh Miểu.

Vẻ mặt nàng cứng ngắc với máu thịt lẫn lộn bên mép, đôi mắt đờ đẫn, nàng đứng ở trong đêm đen giống như cương thi vậy, khiến người khác bất giác sợ sệt trong lòng.

“Rầm” hai chân bà cụ nhảy một cái, bước qua mép cửa, nhảy thẳng vào bên trong nhà.

Đôi giày trên chân dính lại với nhau, chỗ cổ chân bị trói bằng dây màu đen nên nàng chỉ có thể nhảy.

“Mặt trời lặn ở núi tây rồi, đến mười nhà thì chín nhà khóa, chỉ có cửa của một nhà không khóa...”

Đối mặt với sự trợ giúp của Binh Quyết vừa gấp vừa nhanh, bà cụ kia lại không có bất kỳ phản ứng nào cả, cặp mắt trợn trừng không hề nháy mắt lấy một cái, quét mắt liếc nhìn cái gì đó ở trong phòng.

Sau khi không tìm được thứ mình muốn, ánh mắt của bà cụ

chuyển sang Bạch Linh Miểu, bắt đầu nhảy từng bước đến gần nàng.

Chương 290: Tới Chậm Rồi

“Đông Đẩu Tây Đẩu giống như nhau, Bắc Đẩu chính ngọ thẩm vấn hạt bụi nhỏ, thu qua xuân đến cỏ hoang chết, đông hạ trường sinh rừng tùng rậm rạp, một ngôi sao mờ mịt ở trên trời, rơi xuống mặt đất thổi phồng sinh!”

Bốn nén hương xuất hiện trong tay Bạch Linh Miểu, khi nàng dùng sức vung lên thì đầu hương chợt cháy lên mặc dù không có châm lửa.

“Trời có may mắn như ý trời, đất có Phong Đô Quỷ Môn Quan, ngày trước Dương Thời ngươi chiếm nhiều, ngày nay Dương Thời ngươi tham ít!”

Cùng với nhịp điệu của Thần, đầu hương đốt lên mang theo khói trắng đánh lên người bà cụ kia, nhưng vừa mới chạm vào áo liệm trên người nàng thì hương lập tức bị dập tắt giống như bị dội nước vậy.

Bà cụ chợt há miệng, dùng sức cắn lên tay Bạch Linh Miểu, nhưng mà khi da bị cắn rách thì bên trong lại có gai của con nhím màu đen .

Gai nhọn xuyên qua, đâm xuyên thẳng qua cằm của nàng.

“Tùng tùng tùng! Hồng Thái gia mau xuất binh, tùng tùng tùng! Tiếng trống đầu đánh dành cơm; tùng tùng tùng! Hai tiếng trống chặt chiến bào; tùng tùng tùng! Ba tiếng trống đao ra khỏi vỏ ai; tùng tùng tùng! Bốn tiếng trống đem binh tới đóng!"

Cùng với tiếng trống, từng đoàn lông màu trắng dịu hiền từ ống tay áo Bạch Linh Miểu và phía dưới khăn đội đầu nhanh chóng nhô ra ngoài.

Dưới làn váy cũng bắt đầu mọc ra cái đuôi hồ ly.

Những sợi lông này giống như vật còn sống vậy, bọn chúng dần chui vào thất khiếu của bà cụ.

Đối mặt với những thứ này, bà cụ kia còn muốn giãy giụa nhưng lại không có bất kỳ cơ hội phản kích nào, tiếng động càng ngày càng yếu.

Bỗng nhiên cơ thể bà cụ kia chợt mềm nhũn, phía dưới ống quần áo liệm của nàng có một đống lớn vật đen thùi lùi chui ra ngoài, bọn chúng mượn ánh sáng mờ tối trong phòng nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa.

“Tùng tùng tùng! Ngươi muốn đi thì ta cũng không cản, Bá Vương đem máng ăn cho ngựa dắt, trước đeo dây cương sau cõng yên, lão Tiên gia giơ roi đánh ngựa phải về núi! Tùng tùng tùng!”

Bạch Linh Miểu lần nữa khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nàng tháo khăn đội đầu xuống, thở dài một hơi sau đó lại hưng phấn cười lên.

Đây là lần đầu tiên nàng một thân một mình đối phó với loại chuyện này, hơn nữa còn giải quyết vô cùng viên mãn.

Điều này khiến lòng tin của nàng càng vững chắc hơn, sau này Lý sư huynh có gặp phải phiền phức gì, bản thân mình cũng có thể giúp được một tay rồi.

Phu xướng phụ tùy, phiền phức của Lý sư huynh nàng không thể than phiền cái gì, việc mà nàng có thể làm chính là góp một phần sức lực khi Lý sư huynh gặp rắc rối.

“Làm sao mới có thể trở nên lợi hại hơn đây Khiêu đại thần? Ta cảm thấy có chút không đủ dùng.”

“Hửm? Tại sao ta phải học thanh nhạc? Rõ ràng là ngươi hát mà, ồ...vậy được thôi, để ta thử.”

Nhìn thấy bà cụ nằm trên đất không động đậy nữa, Bạch Linh Miểu ngồi xổm xuống bên cạnh, thân thiết sửa sang lại áo liệm xốc xếch trên người nàng.

“Xem ra ta đoán không sai, quả thật có thứ gì đó bám vào xác

nàng, vừa nãy chạy nhanh quá nên ta không thấy rõ đó là thứ gì."

Sau khi thu xếp xong, Bạch Linh Miểu đi đến sân sau gọi hai cha con kia ra, sau khi lấy được tiền công năm mươi văn tiền, Bạch Linh Miểu vội vàng chạy trở về.

Nhưng mà vừa mới ra khỏi cửa, nàng bị một bóng người màu đen bên cạnh dọa sợ giật mình.

Bóng người đó đi ra dắt lấy tay nàng, đi về phía chỗ ở:

"Sau này những chuyện như thế này phải thông báo cho ta trước, như vậy mới có thể trợ giúp lẫn nhau..."

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng lo lắng cho mình, hắn còn đứng chờ ở ngoài mình lâu như vậy.

Lúc này, trong lòng Bạch Linh Miểu giống như được ăn mật vậy, nàng có chút xấu hổ tiến lại gần:

"Ừm..."

Hai người lặng lẽ đi dọc theo con đường mòn bùn đất trong thôn trở về chỗ ở.

Hai người đều không nói gì cả, tận hưởng sự an tĩnh này.

Tuy nhiên sự an tĩnh này nhanh chóng bị một bà lão đeo sọt bên hông, cổ tay xách cái giỏ, còn cầm một cái sào tre đâm đầu đi tới phá vỡ.

"Cộc cộc cộc" sào tre quét loạn trên mặt đất, dò đường cho nàng, đây chính là một bà lão mù.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà lão mù kia liền dừng lại, nghiêng lỗ tai về phía họ hỏi:

"Người trẻ tuổi à, các ngươi có biết nhà của Tiền Ngưu Sinh ở đâu không? Nhà của họ gặp ma rồi, ta tới giúp họ đuổi ma đi."

"Hả? Bà à, ngươi tới chậm rồi, nhà họ không có tà mà nữa."

“Cái gì?! Dám chơi người mù này!”

Bà lão mù thở hổn hển chống nạnh, lập tức phun những lời ô ngôn uế ngữ ra ngoài, toàn bộ đều là hỏi thăm sức khỏe mười tám đời tổ tông Tiền Ngưu Sinh.

Chọc cho mấy con chó xung quanh sủa theo.

Nhìn thấy bà lão mù dũng mãnh trước mặt, Lý Hỏa Vượng lại nhất thời hứng thú.

“Tuổi ngươi lớn như vậy rồi mà còn đến trừ tà sao? Dám hỏi quý danh là gì? Thuộc môn phái nào?”

Nghe vậy, bà lão mù hùng hồ chợt thu hồi khí thế lại.

“Bà già này họ Thôi, ngươi gọi ta là cô đồng Thôi là được rồi, các ngươi có chuyện gì sao? Cần ta giúp đỡ ư?”

Vừa mới dứt lời, vẻ mặt cô đồng thôi trở nên có chút nghi ngờ. Nàng kẹp sào tre đang trong tay dưới nách, cứ như vậy nghiêng ngả lảo đảo sờ về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vừa muốn né tránh lại không ngờ đối phương cũng theo sau, trực tiếp đem hai cánh tay gầy giơ xương đặt lên mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi...kiếp trước đã làm chuyện thiếu đại đức gì vậy? Thật là hiếm thấy nha!”

“Người khác á, hoặc là thiếu nước không thì thiếu lửa, xui xẻo nữa thì thiếu hai loại khác nhau, người trẻ tuổi như ngươi thế mà thiếu đủ ngũ hành!”

Chương 291: Mễ Bà

“Ngũ hành...thiếu ngũ hành?”

Khoảnh khắc nghe được câu này, Lý Hỏa Vượng lập tức dùng tay sờ vào vùng bụng của mình, sờ vào vị trí vốn dĩ phải là ngũ tạng.

Hắn vô thức nhớ lại chuyện mà mình đã làm vào ngày hôm đó, ngày đó mình vì để báo thù Tọa Vong Đạo và cố gắng tìm đến cái chết nên đã sử dụng "Đại Thiên Lục" bố trí ngũ hành bên trên để hiến tế ngũ tạng của mình cho Tam Hủy.

Nếu như nói cái gọi là ngũ hành trên người mình biến mất vậy thì hắn là lúc đó rồi.

Nhưng nếu phải nói cảm giác khi thiếu ngũ hành có gì đặc biệt thì Lý Hỏa Vượng lại không có cảm giác gì cả.

Lý Hỏa Vượng vươn tay vào trong đạo bào màu máu, sờ tìm vết sẹo dữ tợn do dao cắt trên bụng mình.

Nhưng mà điều khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là làn da trên ngực mình vô cùng nhẵn bóng, ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Lý Hỏa Vượng cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra lúc đó, nhưng mà hắn không hề có chút ấn tượng nào về nó cả:

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cơ thể này của ta vậy? Sao nó lại tốt như vậy chứ?"

Hắn nghi hoặc không thôi ngẩng đầu nhìn về phía bà lão mù trước mặt:

"Bà đồng Thôi à, nếu một người không có ngũ tạng và ngũ hành thì hắn ta có thể sống không?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói, bà lão mù lập tức kinh ngạc nói:

"Không có ngũ tạng và ngũ hành? Vậy thì đâu phải là người nữa? Đó hoàn toàn là một người chết mà?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy trong đầu mình đang có cái gì đó bị cắt đứt vậy. Một nỗi đau đớn nơi ngực chậm rãi lan ra ngoài, hơn nữa càng ngày càng có vẻ nghiêm trọng hơn, hắn bắt đầu không thở nổi nữa rồi!

"Xảy ra chuyện gì vậy? Là nàng ra tay sao! Phép thần thông nói là làm ngay ư? Nàng nhìn ra mình là Tâm Tố rồi sao? Muốn mưu tài

hại mệnh??”

Lý Hỏa Vượng chịu đựng cơn đau nhức nhìn về phía bà đồng ăn mặc như bà lão nông thôn trước mặt.

Ngay khi sắc mặt của Lý Hỏa Vượng đã biến thành tro tàn lảo đảo sắp ngã xuống đất thì bà đồng Thôi lại mở miệng nói chuyện.

“Tuy nhiên, người như ngươi bị thiếu mất ngũ hành lại có thể sống tốt như vậy, lời này cũng không có tuyệt đối như vậy được.”

Dứt lời, cảm giác đau đớn trên cơ thể Lý Hỏa Vượng chợt biến mất, hắn che lấy ngực mình, vẻ mặt âm tình bất định nhìn bà lão mù trước mặt.

Lúc này, hắn không rõ mục đích của bà đồng này là gì, nếu như nói cơn đau nhức ban nãy là do nàng làm, vậy làm sao lại đột nhiên biến mất chứ?

“Nếu như nói chuyện này không phải do nàng làm, vậy rốt cuộc cơ thể ta đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng.

Cơn đau nhức vừa nãy không hề đơn giản, cảm giác giống như sắp chết đến nơi vậy.

“Tuy nhiên, ta khuyên ngươi vẫn nên nhanh chóng tìm ngũ hành trở về đi, nếu không tìm nó trở lại thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn thôi.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay chặn Bạch Linh Miểu ở phía sau mình, ngay sau đó hắn mang theo mấy phần nghi vấn cùng mấy phần dò xét hỏi:

“Bà đồng Thôi, vậy ngươi có biện pháp giải quyết với trường hợp như ta không?”

“Ta không có cách nhưng mà người khác thì có, nếu như ngươi muốn hỏi thì ta có thể hỏi giúp ngươi. Chính xác là đạo lý như vậy, ngũ hành này của ngươi phải mau chóng tìm trở về, bằng không cho dù ngươi có thể sống thì mọi chuyện đều không thuận

lợi.”

“Hỏi ai?”

“Ta là Mễ Bà, vậy thì có thể hỏi ai, đương nhiên là phải hỏi gạo rồi.”

“Hỏi gạo? Đây cũng là đồ vật mới tới ư?”

Không lâu sau, người được gọi là bà đồng Thôi được Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu dẫn về nơi ở.

Sau khi tìm chủ nhà lấy mấy cân gạo ra, bà đồng Thôi bắt đầu cái gọi là hỏi gạo.

Trước tiên, nàng lấy đồ ở trong giỏ ra.

Một cái gương đồng nhỏ đặt ở chính giữa bàn.

Phía trước gương lại bố trí các đỉnh bùn lớn bằng bàn tay, bên trong đỉnh chấm mười ba ngón tay tiểu Hoàng Hương dài ngắn khác nhau.

Sau đó, nàng bỏ gạo vào trong cái giỏ, lại đặt thêm mười ba trứng gà sống lên trên mặt gạo.

Sau đó rót một ly rượu, một chén trà, một bát cơm lên gạo và trứng gà ở trong giỏ.

Bà đồng Thôi nhắm mắt lại, hai tay đặt lên trên trứng gà, bắt đầu hỏi gạo.

"Quan Nguyệt Đại Tôn bảo đảm ở trong nhà, sư phó bà mụ mời lên ai. Đông nam tây bắc thần tiên tinh quái, Đại Tôn cùng nhau muốn phù hộ..."

Bà đồng Thôi vừa dùng tiếng địa phương tối nghĩa khó hiểu nào đó hát cái gì đó, vừa dùng tay nắm lấy gạo ở trong giỏ rắc lên trên đầu Lý Hỏa Vượng.

“Đây lại là phương pháp gì vậy?”

Nhìn bà đồng Thôi, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại âm thầm đề cao cảnh giác.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ hắn giống như chim sợ cành cong, nhìn cái gì cũng mang theo chút hoài nghi.

Sau khi hát một hồi, bà đồng bỗng nhiên dừng lại, nàng vươn tay phải về phía Lý Hỏa Vượng, há miệng run rẩy xòe tay ra.

Chương 292: Vạn Vận Không Mục Nát

Nhìn bàn tay già nua giống như móng gà, hiển nhiên Lý Hỏa Vượng không hiểu nàng có ý gì nhưng Bạch Linh Miểu ở bên cạnh lại hiểu rõ.

Nàng móc ra một ít bạc vụn từ trong ngực đặt lên tay đối phương.

Bà đồng Thôi đang nhắm mắt chợt nắm lấy bạc nhét vào trong miệng mình cắn một cái, sau đó trên mặt nàng lộ ra vẻ hài lòng.

“Thanh niên trẻ, đừng đần người ra nữa, báo bát tự sinh thần ra đây.”

“Cái gì? Bát tự sinh thần ư? Không có.”

Bà đồng Thôi thở dài một hơi, nàng bấm đốt ngón tay chỉ về hướng Lý Hỏa Vượng, sau đó tiếp tục hát, ca từ lần này Lý Hỏa Vượng vẫn nghe không hiểu nhưng mà không giống với lần trước.

Không lâu sau, cơ thể Lý Hỏa Vượng chợt căng thẳng, hắn nhạy bén nhìn về phía cánh cửa tối đen theo bản năng, ngay sau đó lại nhìn về phía xà nhà trống không...

Có một số thứ đến rồi.

“Ợ” tiếng ợ khiến cho ánh mắt của Lý Hỏa Vượng nhìn về phía trước, Mễ Bà bắt đầu gật gù đắc ý.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác mà bà đồng Thôi mang lại hoàn toàn không giống trước, có thứ gì đó đang chiếm

lấy cơ thể nàng.

“Sao ta cảm thấy phương pháp này khá giống với Khiêu đại thần nhỉ? Chiêu Tiên gia của Khiêu đại thần, chiêu hỏi gạo này lại là cái gì chứ?”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác thoáng cách xa nàng một chút.

“Người nào dưới đài~ muốn hỏi~ chuyện gì ợ.”

Một giọng nói đàn ông phát ra từ trong miệng bà đồng Thôi, trong giọng nói rõ ràng mang theo giọng hí.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng muốn hỏi về chuyện thiếu ngũ tạng nhưng suy nghĩ một hồi vẫn không hỏi ra, nếu như thật sự không có ngũ tạng thì mình sớm đã chết rồi.

Mặc dù không biết Đan Dương Tử dùng cách gì tìm lại ngũ tạng giúp mình nhưng chuyện này để suy nghĩ sau cũng được, việc cấp bách bây giờ là tìm ngũ hành mà mình thiếu trở về.

“Có cách gì để tu bổ ngũ hành còn thiếu sót của ta không?”

“Hửm? Người nào dưới đài? Ợ, xưng tên ra đây!”

Bà đồng Thôi chợt hít mạnh một hơi, khói trắng tỏa ra từ nén hương bên cạnh cứ như vậy bị nàng hít vào trong lỗ mũi.

“Lý Hỏa Vượng. Ngươi là ai? Hoặc là nói...là thứ gì?”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác nói xong, sau đó liền nắm lấy chuôi kiếm theo bản năng.

“Hừ! ! Ta chính là~ Kim Khuyết~ trải qua chín khung ngự~ chứa khung thực của Xá Tội Đại Thiên Tôn~ nhỏ bé~ Tâm Tố~ buồn cười~ buồn cười quá ợ"

Con ngươi Lý Hỏa Vượng chợt co rút lại, đối phương nhìn ra mình là Tâm Tố rồi!!

“Đừng sợ1 đừng sợ~ ta ha ha ha ợ”

Tiếng cười của đối phương khiến cho căn phòng nổi lên từng cơn gió âm u.

“Keng” trường kiếm ra khỏi vỏ, sát khí nồng đậm lan ra cả căn phòng, nhanh chóng tách gió lạnh ở trong phòng ra, hương ở trong đỉnh cũng bị dập tắt.

…

Hành động của Lý Hỏa Vượng lập tức khiến Thôi Tiên Cô sợ đến mức tỉnh táo lại.

“Ôi trời ạ, làm sao thế? Chẳng phải ngươi đến hỏi gạo à? Sao lại còn so kè nữa?”

Giọng nàng bối rối như thể nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Hỏa Vượng đang định chém tới cũng dừng lại, tâm trạng bất ổn nhìn Thôi Mễ Bàb đứng đối diện đang kinh ngạc.

Dù sao cũng không biết được rốt cuộc nàng đang giả vờ hay là thật, theo lý mà nói thì Nếu bọn hắn thật sự cảm thấy hứng thú với một tâm tố như mình thì không nên có biểu hiện này mới phải.

“Ngươi có hỏi hay không đây? Không hỏi thì ta đi nhé.”

Vừa dứt lời, Thôi Mễ Bà định xách rổ rời đi.

Thấy vậy, Lý Hỏa Vượng lại càng không muốn cho nàng đi, kéo ghế gỗ bên cạnh qua rồi cầm kiếm ngồi bệ vệ ở đó.

“Ta muốn hỏi tiếp, ngươi gọi Thiên tôn gì đó ra đây đi.”

Thôi Mễ Bà do dự mấy giây, cuối cùng lại đặt rổ xuống, đốt hương lên.

Vẫn là quá trình chẳng khác gì lúc trước, giọng của nam nhân kia lại xuất hiện lần nữa.

Sau khi biết được Lý Hỏa Vượng bị thiếu Ngũ Hành, hắn cũng đưa ra một cách cực kỳ kỳ lạ.

“Thay tên đổi họ, thiếu Ngũ Hành thì bổ sung Ngũ Hành thôi!”

Nói xong, hắn tiện tay nắm một nắm gạo từ trong rổ, vung lên mặt đất trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Ba chữ “Kim Táo Mộc” xuất hiện trước mặt hắn.

Đổi tên ư? Lý Hỏa Vượng nhìn tên mới của mình trên mặt đất, thật sự không thể nghĩ ra được, trong tên có Ngũ Hành là đã bổ sung Ngũ Hành rồi ư? Cái tên này có đang lừa mình không đây?

Sau khi nghĩ ngợi một lượt, Lý Hỏa Vượng quyết định thăm dò thử năng lực của thứ này.

Lý Hỏa Vượng hỏi Thôi Mễ Bà đang ẩm rượu uống trà ngay trước mặt:

“Đa tạ đã giải đáp, trong lòng ta vẫn còn một câu hỏi, ngươi có thể giải đáp được không?”

“Hỏi đi!”

“Vì sao gần đây vạn vật thế gian lại không mục nát nữa?”

Nếu cái thứ không rõ lai lịch này mà có thể trả lời được thì Lý Hỏa Vượng sẽ đổi tên ngay lập tức.

Sự mục nát biến mất chắc chắn là có liên quan đến cái chết của sư thái, trong lòng Lý Hỏa Vượng vẫn rất canh cánh về cái chết của sư thái, muốn biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 293: Thèm Khát

“Bồ Tát nhân từ trên trời thương cho chúng sinh phải chịu nỗi khổ mục nát.”

“Ngươi là thứ lừa đảo, lộ rồi nhé! Hoàn toàn chẳng có Bồ Tát hay là Phật Tổ gì cả, trên trời cao chỉ có những...những…”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng dần lộ ra vẻ sợ hãi, hắn không nói nổi nữa, hắn không biết phải miêu tả mấy thứ kia như thế nào.

Hắn tưởng rằng chỉ cần bản thân không nghĩ đến nữa thì có thể giả vờ xem như mấy thứ kia không tồn tại, những sự tồn tại lớn mạnh hơn người phàm gấp nhiều lần đó, chỉ cần bọn hắn muốn là có thể tùy tiện xóa sổ sự tồn tại của tất cả mọi người.

“Sư huynh..đừng nghĩ nữa..đừng nghĩ nữa!”

Giọng nói lo lắng của Bạch Linh Miểu kéo ý thức của Lý Hỏa Vượng quay về.

Thấy gương mặt xinh đẹp đầy vẻ lo lắng kia, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, khẽ gật đầu.

“Đúng thế, ta không nghĩ nữa, ta không nghĩ nữa…”

“Đúng rồi, đúng vậy, cho dù mấy thứ kia rốt cuộc là gì, không cần biết lời nàng nói là thật hay giả, dù sao thì thế giới này cũng đã điên rồi, ta không làm được gì cả, ta chỉ cần an tâm sống cuộc sống của riêng ta là được rồi.”

Sau khi nhận được sự an ủi không ngừng của Bạch Linh Miểu và bản thân mình, Lý Hỏa Vượng dần tỉnh táo lại, bỏ quên những thứ không nên nhớ kia.

Lý Hỏa Vượng tỉnh táo lại nhìn Thôi Mễ Bàb trước mặt, mức độ tín nhiệm của đối phương trong lòng hắn đã hạ xuống.

“Ta sẽ hỏi ngươi thêm một vấn đề nữa, rốt cuộc tâm tố là gì?”

Đối phương nghe thấy câu hỏi của Lý Hỏa Vượng thì lập tức dừng động tác lại, dùng đôi mắt mịt mù kia nhìn sang, Lý Hỏa Vượng có thể cảm giác ánh mắt nhìn chăm chú đến tám phần trong đối mắt mịt mù kia.

“Đương nhiên bản tôn biết rồi, nhưng nếu mà nói cho ngươi biết thì chắc chắc sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.”

Câu này khiến Bạch Linh Miểu sợ đến mức nắm chặt tay áo của Lý Hỏa Vượng.

“Hừ!”

Lý Hỏa Vượng cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt hắn nhìn Thôi Mễ Bàb đã không còn lại bất kỳ sự tin tưởng nào nữa.

“Ngươi cố ý lừa bịp ta đúng không? Tọa Vong Đạo đã dạy cho ta một đạo lý, đó là đừng bước lên con đường của người khác!”

Thanh trường kiếm giơ lên, sát khí bốc lên liên tục, mũi kiếm chỉ thẳng vào đầu của Thôi Mễ Bà:

“Cút! Cho dù ngươi là ai, có mục đích gì thì cũng cút cho ta, có nghe không hả!”

“Một tiểu tâm tố hài hước nực cười thế này, vậy bản tôn sẽ dạy cho ngươi thế nào là tâm tố, ha.”

Nhưng mà hắn còn chưa kịp nói nốt câu thì một tiếng “rắc” vang lên, cái đỉnh màu đen, rổ chứa gạo và cả gương đồng đều bị chém thành hai nửa, lưỡi kiếm đã đặt trên cổ của Mễ Bà.

“Ôi ôi đang làm gì thế này!”

Giọng của Thôi Mễ Bà khôi phục lại như cũ.

“Về lại rồi đó hả? Giả thần giả quỷ cũng hay phết nhỉ, ta lặp lại lần nữa, cút cho ta!”

Rõ ràng Thôi Mễ Bà đã bị Lý Hỏa Vượng người đầy sát khí dọa sợ, mặt mũi đầy vẻ hốt hoảng ôm lấy những món đồ của mình trên mặt đất rồi lảo đảo chạy ra ngoài.

“Keng!”

Lưỡi kiếm tra vào vỏ, trong phòng dần trở lại yên tĩnh.

“Đi thôi, đi ngủ thôi, thừa dịp có giường thì nghỉ ngơi cho khỏe chút.”

Lý Hỏa Vượng nói gọn gàng rồi đi vào trong phòng, cầm mặt nạ đồng tiền đeo lên mặt mình.

Cảm nhận được tấm đệm lún xuống, Lý Hỏa Vượng thở dài một tiếng:

“Sau này vẫn phải đeo thứ này theo mới được, thân phận tâm tố như ta thật sự khiến người ta thèm khát mà!”

“Tướng công, lỡ như...nàng nói thật thì sao?”

“Cũng chính vì cái lỡ như này nên một chém vừa rồi của ta mới không chém trên người nàng đó, nếu không thì ta sẽ không cho nàng có cơ hội bước ra khỏi cửa đâu. Còn nữa, đừng gọi ta là tướng công.”

Buổi đêm, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không buồn ngủ tí nào, sợ buổi tối đối phương sẽ đánh lén mình.

Dù cả đêm cũng không xảy ra chuyện gì cả nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn vội vàng bảo mọi người đi thu thập hành lý, nhanh chóng rời xa chốn thị phi này.

Mãi đến khi đến cửa khẩu tiểu trấn Tứ Tề, đi trên con đường lớn náo nhiệt, lúc này Lý Hỏa Vượng mới được thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì cả.

So với trước kia thì rõ ràng nơi này thoải mái hơn nhiều, trông như không hề đánh trận thật.

Đám Lý Hỏa Vượng nghỉ ngơi dưỡng sức trong trấn này một phen thì chuẩn bị vào Hậu Thục, nhưng mà trước khi đến đó thì phải làm một việc nữa.

Hổ Đầu tiêu cục, Tổng tiêu đầu cao to thô kệch vừa xem thư đề cử trong tay vừa đánh giá vị mặc áo đỏ, đeo mặt nạ đồng tiền, trên người đeo song kiếm kỳ lạ này.

Sau khi suy xét một lượt, hắn bỏ thư lại vào bao.

“Thôi được rồi, Nếu Triệu tiêu đầu đã đảm bảo thì ta tin ngươi, nhưng mà ta phải nói trước đã. Nếu ngươi muốn áp tiêu thì mỗi đơn chúng ta sẽ lấy hai phần, dù sao chúng ta cũng ký vào thư bảo đảm này, ngươi nói xem vậy có được không.”

“Được thôi.”

Đương nhiên Lý Hỏa Vượng làm rồi, tiêu này chỉ tiện đường mang

theo, hoàn toàn là nhặt được hời.

“Nếu mất tiêu thì ta cũng không tìm ngươi gây sự, tự có người đảm bảo bồi thương, nếu vừa rồi ngươi đã nói Triệu tiêu đầu là bằng hữu của ngươi thì mong là đừng khiến Triệu tiêu đầu thất vọng đau khổ.”

Chương 294: Rời Đi

Nếu Tổng tiêu đầu đã đồng ý thì chuyện tiếp đến cũng đơn giản, mở đơn thầu, định giá vàng, ấn dấu vân tay.

Nhìn từng món đồ được chất vào trong xe ngựa của mình, Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn Tổng tiêu đầu đang đứng bên cạnh.

“À đúng rồi Tổng tiêu đầu, xin hỏi một chút, chẳng phải vài ngày trước mới vừa đánh trận ư? Chuyện buôn bán có bị ảnh hưởng không?”

Bộp!

“Sao mà không bị ảnh hưởng được chứ? Phải nói cái nghề áp tiêu này, tuy là thế đạo ngày nay càng kiếm tiền càng loạn nhưng nếu như thế đạo này loạn hết thật thì đã không kiếm được tiền rồi.”

“Phải biết là binh qua như cạo, mấy đại đầu binh kia cũng không biết nói quy củ gì đâu, cũng may là có tổ tiên phù hộ nên mới ngưng chiến đó.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy kinh ngạc:

“Tiêu đầu, ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì mà đột nhiên ngưng chiến không?”

Hắn vẫn còn nhớ rõ lúc đó giao chiến có không ít người chết, chắc chắn không phải là trận cọ sát bình thường.

Theo trình tự bình thường thì dù thắng hay thua cũng sẽ không phải là cục diện như hiện tại, chắc chắn là đã có nguyên nhân nào đó thúc đẩy hai bên dừng tay. À không đúng, hình như không chỉ hai bên mà còn cả hai quốc gia đang tham chiến xa nữa.

Nhưng họ như đã bàn bạc xong hết rồi đột ngột dừng lại, chuyện này rất lạ.

“Sao ta biết được, nếu ta biết thì chẳng phải ta đang ngồi trên vị

trí Hoàng đế của Tứ Tề rồi ư?”

“Chỉ là ta nghe binh lính ra trận trở về nói lúc ban đầu thì vẫn ổn như đột nhiên người chết trên chiến trường không phân hủy, ngay cả ruồi cũng không ăn luôn.”

Lý Hỏa Vượng nghe xong câu này thì sắc mặt nghiêm lại, quay tới quay lui thì cuối cùng vẫn có liên quan tới sư thái, không ngờ chuyện ngưng chiến đột ngột này lại có liên quan đến chuyện sự mục rữa biến mất.

“Có phải vì trong mắt những người nắm quyền kia, sự mục rữa biến mất quan trọng hơn nhiều so với việc công thành đập đất không? Vậy nên mấy Hoàng đế kia mới ngưng chiến, đồng tâm hiệp lực giải quyết vấn đề này?”

“Chẳng lẽ sự mục rữa biến mất sẽ khiến thiên hạ có sự thay đổi lớn ư?”

Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung, quay sang nhìn bên khác của đường đi, trên con đường của tiểu trấn ngoài biên rất náo nhiệt, xe ngựa xe bò và cả lạc đà qua lại không ngớt, không có chút bị ảnh hưởng nào của việc mục rữa biến mất cả.

Dường như thế giới này đang xảy ra một chuyện rất quan trọng nhưng những thứ này chẳng có liên quan gì tới hắn cả, bây giờ hắn và những người dân ở đây đều là một đám chúng sinh.

Trời sập xuống cũng có người trên cao chống đỡ.

Có lẽ việc sự mục rữa biến mất rất quan trọng ở trong thế giới này, nhưng từ sau khi sư thái chết đi, chuyện này đã không còn liên quan gì tới Lý Hỏa Vượng nữa.

Trong lúc vô tình, áp tiêu của Lý Hỏa Vượng đã được xếp gọn, chất đầy cả hai xe ngựa, sau này tối đến đi ngủ chỉ có thể nằm ngủ bên ngoài.

“Vị tiểu hữu này, ngươi chỉ cần đem những món hàng này đến tiêu cục thành Phong Đằng kế Hậu Thục thì sẽ có bảy mươi hai thù lao.”

Bảy mươi hai! Lý Hỏa Vượng không khỏi bị thù lao này làm cho kinh ngạc, phải biết lúc trước gánh hát Lữ gia nhảy một màn quỷ hí cũng chỉ mới kiếm được thù lao mười lượng, xem ra loạn thế khiến buôn bán ở tiêu cục kiếm được rất nhiều.

“Ngươi đừng có chê ít, dù sao đây cũng mới chỉ là lần đầu, chỉ cần công phu tốt thì ngày sau chuyện làm ăn của mọi người tự nhiên càng làm càng có, đây là tiêu đơn, còn đây là thư đảm bảo, cất kỹ nhé.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy tiêu đơn và thư chứng minh của tiêu cục, làm một đạo lễ với đối phương.

“Tổng tiêu đầu, hẹn ngày sau gặp lại.”

“Bảo trọng, thuận buồm xuôi gió.”

Sau khi rời khỏi tiêu cục, nhìn thoáng qua tiểu trấn người tới người lui này một lần nữa, Lý Hỏa Vượng rầu rĩ thở dài một tiếng. Mình đã không còn bất cứ vương vấn gì ở Tứ Tề này nữa, đây cũng là lần cuối cùng mình đi vào đây.

“Thiên hạ rộng lớn, nơi đâu mới là nhà của ta đây?”

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, bánh xe chậm rãi lăn đều, hắn mang theo tất cả bước chân của mọi người đi dần đến Hậu Thục cằn cỗi.

Nếu phải nói làm tiêu phiếu sư này khác lúc trước chỗ nào thì đó là đi đường càng chậm hơn, dù sao cũng có nhiều đồ nên ngựa kéo xe cũng mệt.

Vì để tránh những người thân trong gia đình của người nhảy đuổi tà báo thù, Lý Hỏa Vượng cũng không dừng lại trên thị trấn lúc trước mà cố gắng đi vòng đường xa.

Cứ như vậy, đi khoảng chừng nửa tháng, lúc nhìn thấy một cái thôn mới thì đám người Lý Hỏa Vượng đầy phong trần mệt mỏi, môi cũng khô nứt, không thể không vào nghỉ tạm.

Lúc không có nước rửa mặt lôi thôi lếch thếch cũng không sao, ngày nào cũng ăn lương khô thế kia thì nóng chết đi được.

Giờ phút này, khóe môi Lý Hỏa Vượng nhếch lên một vệt nước óng ánh.

“À…ú…”

Màn Thầu tru lên bị Lý Hỏa Vượng dùng tay vỗ vỗ lên cái đầu vàng ngoan ngoãn.

Chương 295: Lần Đầu Tiên

“Đây là chỗ của người khác, nói nhỏ chút.”

Lý Hỏa Vượng vừa cảm nhận đầu lưỡi chậm rãi liếм vừa đánh giá cái thôn sa mạc không lớn lắm trước mặt, như thể đang chống lại sa mạc hoang vu vắng lặng bên ngoài, tất cả căn nhà đều được bôi màu đỏ dễ thấy, còn lại cũng không có gì đặc biệt.

Lúc thấy một nam nhân mặc da dê rách rưới bước ra từ trong làng, Lý Hỏa Vượng lập tức dẫn người bước lên nghênh đón.

“Vị này…”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng trước bằng giọng điệu cứng rắn nhưng không nói nổi nữa, chỉ vì nước mũi trên mặt người này đã kéo dài đến ngực.

Nhìn vào độ dày kia thì hiển nhiên là đã trải qua sự hong khô liên tục mới có thể tích lũy được vậy.

“Hả? Người ngoài à?”

Người nọ đứng trong chỗ cài bát tự, nghiêng đầu mỉm cười ngây ngô nhìn Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dùng tay kéo mặt nạ đồng tiền trên mặt ra, không rõ được rốt cuộc người này ngốc thật hay là giả ngốc, đứng tại chỗ cảnh giác nhìn hắn.

“Hàm nhi, Hàm nhi, Ngô gia làm hôn sự, mau tới giúp một tay đi, làm xong có bánh bao nướng đấy!”

Nghe thấy một lão nhân gào to ở phía xa, ánh mắt người này lập tức sáng lên, quay người chạy về phía bên kia.

“Rốt cuộc là sao thế?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu óc mơ hồ, Cao Trí Kiên đứng bên cạnh lên tiếng.

“Thủ...thủ...thủ thôn nhân!”

“Gì cơ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, đồng thời cũng biết được nghĩa đại khái của ba chữ được bật ra từ trong miệng lắp bắp của hắn.

Có một vài làng, trong làng sẽ có một tên khờ, loại người như thế được gọi là thủ thôn nhân, người này vừa sinh ra là đã định sẽ đánh mất thần trí cả đời để giúp làng cản được tai họa.

Nhưng cái này chỉ là nói cho dễ nghe, đa số thủ thôn nhân sống cũng không dễ dàng gì, ngày thường có bữa đói bữa no, chỉ cần không chết đói là được.

Chỉ khi trong thôn có việc hiếu hỉ, chủ động qua đó giúp đỡ thì bọn họ mới có được cơm thừa đồ ăn thừa để ăn no bụng.

Lý Hỏa Vượng hiểu rõ, khẽ gật đầu.

“Hóa ra là thế, lúc trước ta chưa gặp bao giờ, đây là lần đầu tiên biết đến.”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng chợt giật mình, ngửa đầu nhìn gương mặt thật thà của Cao Trí Kiên.

“Mấy chuyện khác ngươi chẳng biế gì cả, sao ngươi lại biết rõ chuyện này thế? Chẳng lẽ lúc trước...ngươi cũng là thủ thôn nhân ư?”

Cao Trí Kiên lập tức lắc đầu như trống bỏi:

“Không phải...Không phải...Không phải! Ta...Ta...Ta...Ta...Ta không phải!”

Thấy vẻ hốt hoảng của hắn, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu:

“Được rồi, đừng giải thích nữa, ta biết ngươi không phải rồi.”

Vừa dứt câu, Cẩu Oa đứng bên cạnh hùa theo.

“Đúng đúng đúng, ngươi không phải, ngươi không phải.”

“Ta thật sự…Ta thật sự...Không phải mà!”

Thấy Cao Trí Kiên đã sốt sắng đến nỗi đỏ bừng cả mặt.

…

Thấy Cao Trí Kiên dường như đã hơi tức giận, Triệu Ngũ kéo xe ngựa lên tiếng:

“Cẩu Oa đừng trêu hắn nữa, hắn mà tức giận thật là cho ngươi một gậy đấy.”

“Lý sư huynh nhìn kìa, hình như trong đó đang làm việc cưới xin, hay là chúng ta qua đó xem thử đi? Chắc là người trong thôn đều đang ở đó rồi.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bầu trời chiều như ánh lửa, khẽ gật đầu, dẫn cả đám người đi vào trong làng.

“Phong tục tập quán của người dân Hậu Thục hơi lạ, không ngờ lại thành thân vào hoàng hôn.”

“Lý sư huynh, vậy chúng ta cũng thành thân nữa đi.”

“Thật ư? Tại sao thế?”

“Không tại sao cả, chỉ quen thế thôi.”

Vừa đi vừa nói chuyện phiếm với họ, Lý Hỏa Vượng chậm rãi quan sát trong thôn này.

Nhà thành hôn kia cũng không khó tìm, bởi vì một vài người trong thôn đang gánh thùng đựng gạo và trứng gà đã chỉ đường cho Lý Hỏa Vượng.

Cũng không đơn giản chỉ có gạo và trứng gà mà còn vài thứ xa hoa nữa, trong giỏ còn có cả gà sống và cừu non.

So sánh cái trước với cái sau thì rõ ràng cái trên mặt càng sáng hơn, đồng thời cố gắng đi rất chậm nên đòn gánh cũng lắc lư dữ dội hơn, như thể đang khoe khoang với mấy người khác vậy.

Lý Hỏa Vượng đi theo mấy người này, chẳng mấy chốc đã tìm được tới nhà thành thân kia.

Chỉ cần nhìn vào hai tượng sư tử đá trước cổng cũng đủ chứng minh nhà này khác với những nhà khác trong làng.

Hai người đứng ở cổng đang tươi cười chào đón khách, vừa thấy đám Lý Hỏa Vượng thì vội nghênh đón.

“Mấy vị để xe ngựa ở cổng là được rồi, tiểu nhân sẽ trông coi giúp ngươi.”

Sau khi biết được đám Lý Hỏa Vượng là tiêu sư, đồng thời còn nhìn thấy tiêu đơn, hai người này chẳng những không cảnh giác mà còn nhiệt tình kéo họ vào ngồi.

Dường như họ ngồi ở đây thì tới lúc thành hôn sẽ có nhiều thể diện với những người tham dự hơn.

Đối với tác dụng ngoài ý muốn của thân phận tiêu sư này, Lý Hỏa Vượng càng cảm thấy lựa chọn áp tiêu của mình rất đúng đắn.

Nhưng đối phương có thể làm vậy thì có lẽ có liên quan đến trang phục cực kỳ bình thường của họ. Vì chống lại bão cát, những người nơi này đa số đều đội mũ rộng vành và đeo mạng che mặt, nếu mà ở Tứ Tề thì tuyệt đối sẽ không thể nào mời một đám người đội mũ rộng vành màu đen vào ngồi đâu.

Ngồi xếp bằng trên một cái bàn nhỏ, Lý Hỏa Vượng lấy đũa ra trước, gắp một miếng nhỏ trong mỗi món ăn, lén đưa cho Màn Thầu ngồi dưới bàn.

Chương 296: Nói Hay Lắm

Dù làm vậy hơi vô duyên nhưng Lý Hỏa Vượng mặt dày nên chẳng sao cả, hắn sợ trong thôn này có một ổ thổ phỉ mà thôi, trong thức ăn còn bị bỏ thuốc mê gì đó nữa.

Hắn đã trải qua đủ thứ chuyện linh ta linh tinh rồi, nếu bây giờ băn khoăn vấn đề này thì cũng đúng.

Một lúc sau, thấy Màn Thầu liếм láp mặt, ngoắt đuôi úp sấp trên người mình, muốn ăn nhiều hơn nữa, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu với những người khác.

“Ăn đi.”

Suốt cả đường đi lặn lội đường xe, thấy cả bàn đồ ăn ngon thế này, giờ phút này mọi người không đoái hoài gì đến tướng ăn nữa, sôi nôi ăn ngấu nghiến.

Lý Hỏa Vượng không động đũa, trái lại là uống nước trà nồng đậm bên cạnh.

Miệng bong bóng, đối với một người đã từng trải qua cảm giác cường hóa như hắn mà nói thì bất cứ lúc nào cũng đuổi theo hình phạt, bây giờ hắn phải mau chóng hạ ngọn lửa này xuống mới được.

Nhưng đồ ăn Hậu Thục và Tứ Tề có sự khác biệt rất lớn, đó chính là rất ít đồ chay.

Đa số toàn là thịt và sữa, có cả bánh bao nướng và bánh bao táo không nhân.

Món duy nhất được cho là món chay cũng chỉ có mâm quả khô và trà, Lý Hỏa Vượng chọn rất ít.

“Triệu Ngũ, nếm thử cái bánh bao nướng này đi, bánh bao nướng này cũng không tồi, ngoài giòn, trong thơm, ăn cực ngon!”

Cũng không phải tất cả mọi người đều quan tâm tới chuyện ăn uống, Bạch Linh Miểu duỗi cái cổ trắng noãn, tò mò nhìn ra ngoài cổng.

Nhìn tân nương tử phủ kín khăn cô dâu được người ta đỡ xuống hỉ

kiệu.

Lúc này, một thanh niên mày kiếm tuấn mã dùng sức gõ vào cái chiêng đồng trong tay, hét lên phụ họa:

“Tân nương vào cửa, tài nguyên cuồn cuộn!”

“Hay lắm!”

Những người khác đều đứng dậy vỗ tay khen hay, Lý Hỏa Vượng dùng cùi chỏ chọt Cao Trí Kiên bên cạnh đang ăn như hổ đói rồi đúng lên theo.

“Keng”, tiếng chiên lại vang lên.

“Tân nương đổ chậu, hồng hồng hỏa hỏa!”

“Hay…nói hay lắm!”

Bầu không khí náo nhiệt trong sân càng vui mừng lên.

“Keng!”

“Tân nương đổ yên, phúc lộc bình an!”

Thấy những gương mặt đầy vui vẻ xung quanh, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng cũng không khỏi tốt lên.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy sự hâm mộ nồng đậm trong mắt của Bạch Linh Miểu.

Hắn vươn tay nhéo nhéo bàn tay mềm mại của nàng, Bạch Linh Miểu quay sang, đáp lại hắn một nụ cười an tâm.

“Lý sư huynh, mấy người khác đã đưa quà rồi, có phải chúng ta cũng nên tặng quà luôn không? Như thế thì mới không thất lễ.”

“Được, ngươi nói sao thì cứ làm vậy đi.”

“Chúng ta có thể tặng chút mứt đặc sản ở Tứ Tề, ở đây không có thứ này, vừa đại biểu cho tấm lòng của chúng ta vừa không tốn nhiều bạc.”

Ngay khi nàng vừa mới nói xong, tiếng chiêng thứ tư vang lên lần nữa.

“Bái Hỷ Thần!”

“Gì cơ?”

Lý Hỏa Vượng gần như không thể tin vào tai mình.

“Hắn vừa mới nói gì cơ?”

Hắn nhìn thấy bầu không khí ấm áp náo nhiệt xung quanh vừa rồi lập tức biến mất sạch, sự rét lạnh thấu xương lập tức bao trùm lên cả người Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, vừa rồi họ mới nói là bái Hỷ Thần!”

Tôn Bảo Lộc đang nhồi thịt dê trong miệng, lặp lại lần nữa.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Lý Hỏa Vượng, người vừa mới được các thân thích cười cười nói nói với nhau, được đón vào đại đường, quỳ lạy đại lễ với chữ Hỷ hình tròn màu đỏ trên tường.

Thanh niên tươi cười giơ chiêng lên, vừa định gõ đã thấy được Lý Hỏa Vượng trong đám người, sắc mặt cũng khó coi hơn.

“Lão nhị, nhìn gì thế, mau gõ chiêng đi!”

Nghe thấy tân lang nhỏ giọng nhắc nhở, thanh niêng giơ cái chùy được bọc vải đỏ trong tay nặng nề gõ xuống chiêng.

Keng, tiếng chiêng chói tai vang lên lần nữa.

“Sau này trưởng tử Hậu gia Hậu Kiều đại hỉ, cưới La Điềm làm con dâu trong nhà. Tân nương hiền tuệ đoan trang, Hỷ Thần phù hộ gia tộc thịnh vượng, khai chi tán diệp, sớm sinh quý tử!”

“Ha ha, hay!”

Bầu không khí đạt đến đỉnh điểm, ai nấy đều vui mừng hớn hở.

Thấy tân lang và tân nương đi vào cửa hông, mấy người khác dần ngồi xuống vừa ăn vừa thảo luận, điều này khiến Lý Hỏa Vượng

đứng thình lình ở đó lại gây sự chú ý.

Sau khi cảm giác được có người kéo tay áo mình, Lý Hỏa Vượng sắc mặt khó coi ngồi xuống lần nữa.

Dựa theo tin tức lúc trước hắn biết được thì Hỷ Thần là một sự tồn tại nào đó còn kinh khủng hơn cả Hỉ Thần, nói không chừng Thần chính là một trong những thứ giấu sau Bạch Ngọc Kim kia.

Mà sự tồn tại này lại trở thành thần tiên phù hộ cho hôn sự, đây đúng là một chuyện cực kỳ mỉa mai.

Dù không biết tập tục này là thế nào nhưng có thể khẳng định được là mấy người đang bái này cũng hoàn toàn không biết rốt cuộc họ đang bái thứ gì.

“Lý sư huynh, sao vậy? Đâu có chuyện gì xảy ra đâu mà sao ngươi lại như thế? Ngươi...lại bệnh à?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Cẩu Oa đang nói một cái, dùng ngón tay chỉ lên hình tròn màu đỏ to lớn trên đường.

“Ở mấy chỗ khác lúc thành hôn đều phải bái thứ kia à?”

Chương 297: Khách Sáo

“Bái...bái Hỷ Thần? Không có, ít nhất thì ở Lương quốc chúng ta không có.”

“Ta còn nhớ rõ lúc nhị ca của ta thành thân, bình thường là tân nương tử vào cửa đều sẽ bái thiên địa trước xong rồi mới bái phụ mẫu.”

“Nhưng mà lúc thành thân thì trên cửa cũng sẽ dán mấy chữ hình tròn thế này.”

Cẩu Oa dùng cái móng dê trong tay chỉ vào chữ song hỷ mà mình đang nói đến được cắt ra từ vải đỏ treo trong hành lang phía xa. Nghe thấy câu trả lời này, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng cũng chẳng tốt hơn là bao.

Hắn đứng một hồi, sau khi thấy hai chữ song hỷ màu đỏ hình tròn kia không có xuất hiện bất kỳ điều gì khác thường thì mới chậm rãi ngồi xuống.

“Mau ăn đi, ăn xong rồi thì tìm chỗ ngủ một giấc.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, những người khác bắt đầu tăng tốc độ ăn.

Lý Hỏa Vượng lấy một quả táo khô trên bánh bao táo không nhân bên cạnh, vừa chậm rãi nhấm nháp vừa cảnh giác nhìn những lời cười nói xung quanh.

Trái tim của hắn vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng.

Không trách được hắn chim sợ cành cong, ngã một lần lại khôn thêm một chút, trong thế giới hoàn toàn điên rồ này thì dù có cẩn thận bao nhiêu cũng không đủ.

Huống chi hắn đã bị hố mấy lần rồi.

Lý Hỏa Vượng không muốn biết là tại sao, hắn chỉ muốn những người bên cạnh mình sống sót an ổn là được rồi.

Trời dần sập tối, những bó đuốc được nhóm lửa nóng rực cắm trên tường, cả tiệc cưới càng ăn càng náo nhiệt.

Thấy gia chủ đang mời rượu ở mấy bàn khác, Lý Hỏa Vượng vốn tưởng cả bàn toàn những người xứ khác như mình sẽ không được mời, ai ngờ bọn hắn thật sự cử một người đến đây.

Thanh niên mặt chữ điền khi nãy vừa gõ chiêng đón tân nương tử vào cửa một tay bưng chén rượu, một tay cầm bầu rượu, gương mặt tươi cười đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Hắn đi tới trước bàn, không nói câu nào đã đổ đầy chén rượu trong tay, giơ hai tay nói với Lý Hỏa Vượng.

“Nào nào nào, đa tạ các vị bản gia đã đến dự tiệc cưới của đại ca, tại hạ Hậu Văn kính các vị sư phụ áp tiêu một chén, chúc các vị vạn sự như ý, thuận buồm xuôi gió!”

Thấy đối phương cũng đã nói vậy rồi, sao mấy người khác có thể ngồi yên được, sôi nổi nâng ly đáp lễ, ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng lấy trà thay rượu.

Theo lý mà nói thì khách lạ mà có được đãi ngộ thế này đã là tốt lắm rồi.

Nhưng mà một tay đỡ chén một tay nâng đáy chén, Hậu Văn ngửa đầu uống cạn thì lại lập tức đổ đầy một chén kính riêng Lý Hỏa Vượng.

“Vị chân nhân này, tại hạ kính riêng ngài một chén. Chúc ngài sớm ngày cưỡi hạc Tiên Du, đắc đạo phi thăng.”

Mặc dù đây là một câu thơ hay nhưng qua tai của Lý Hỏa Vượng lại nghe thấy cực kỳ khó chịu.

“Khách sáo rồi, khách sáo rồi.” Lý Hỏa Vượng nâng chung trà lên ngửa đầu uống cạn, ấm trà vừa che kín tầm mắt của mình.

Hắn lập tức nhạy bén phát hiện ra nam nhân trước mặt đang ngó chừng mình.

Không, nói đúng hơn là không phải mình mà là đang nhìn chằm chằm vào thanh kiếm sư thái đã tặng trên lưng mình.

Lúc Lý Hỏa Vượng buông chung trà xuống, ánh mắt kia lập tức biến mất, thanh niên trước mặt lại trưng ra gương mặt tươi cười đón lấy.

Nếu không nhờ cảm giác của Lý Hỏa Vượng nhạy hơn những người khác thì nói không chừng đã bị hắn lừa thật rồi.

“Sao người này lại phải nhìn kiếm của ta chứ? Hắn nhận ra uy lực của thanh kiếm này ư?”

Không cần biết Lý Hỏa Vượng nghĩ thế nào, sau khi thanh niên kia mời rượu xong thì cũng không làm gì nữa, xách bầu rượu quay người đi đến bàn khác.

Như thể lần này hắn đến đây chỉ để mời rượu mà thôi.

“Các vị ăn ngon uống ngon, nhất định phải ăn cho thỏa thích rồi về nhé.”

Nhìn bóng lưng kia đi xa, biểu cảm Lý Hỏa Vượng phức tạp quay sang nói với mấy người khác.

“Ăn cũng đã no rồi, chúng ta đi thôi.”

Mấy người khác đều có chút không nỡ nhìn cả bàn thức ăn đầy vẫn chưa ăn xong, nhưng Lý Hỏa Vượng đã lên tiếng rồi, cuối cùng vẫn luyến tiếc đứng dậy.

Ăn bữa tiệc này, trừ được ăn no uống say ra thì vẫn còn một cái lợi đó là lúc đi tìm điểm nghỉ chân cũng tiện hơn nhiều.

Thấy là những tiêu sư khi nãy ăn tiệc cùng nhau, chủ nhà sôi nổi đồng ý cho ở tạm, ngay cả Bạch Linh Miểu lúc nói về chuyện cho tiền thuê nhà cũng phải giả vờ từ chối một phen.

“Ôi trời, đã đến đây ăn tiệc thì đều là khách mà, cần gì tiền nong gì chứ, khách sáo như thế làm gì.”

Nói xong câu khách sáo này, vị lão nhân giọng to kia cuối cùng vẫn vui vẻ nhận tiền.

Nếu phải nói thì công dụng của đồng tiền cực kỳ lớn, chẳng mấy chốc đối phương đã chừa ra hai tầng lầu thổ lâu cũ cho đám Lý Hỏa Vượng ở.

Mặc dù thổ lâu cũ nhưng tòa nhà riêng và sân riêng rất hợp ý của Lý Hỏa Vượng.

Đêm dần khuya, sự náo nhiệt trong thôn cũng dần an tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng đứng ở cửa sổ lầu hai, ngắm nhìn đèn l*ng đỏ ở nhà làm hôn sự nơi xa.

Chương 298: Tai Họa Ngầm

Bạch Linh Miểu ngồi ở mép giường, sau khi bỏ sợi chỉ vào miệng

nhấp ướt thì mượn ánh nến bên cạnh, cẩn thận xuyên vào trong lỗ kim.

Ngay sau đó, nàng đắp một ít vải vụn lên cái ghế bên cạnh.

May đến khi mắt đã mỏi nhừ, Bạch Linh Miểu ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng dày bên cạnh cửa sổ.

“Lý sư huynh, có lẽ người khác cũng chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua kiếm của ngươi thôi, chưa chắc là muốn giết người cướp của.”

“Trên lưng ta đeo hai thanh kiếm, tại sao tiểu tử kia chỉ nhìn đúng một thanh này? Lòng phòng bị không thể không có, một lát nữa người đi xuống thì báo cho mấy người khác trong phòng vẫn nên cẩn thận một chút.”

Bạch Linh Miểu nghe lời gật đầu, bắt đầu trải rộng chăn mền ra.

“Lý...Lý...Lý…”

“Có chuyện gì?”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn Cao Trí Kiên đang đứng dưới lầu ngửa đầu nhìn mình.

“Ta...Ta thật sự không phải...Ta thật sự không phải...thủ thôn nhân.”

Hiển nhiên là Cao Trí Kiên cực kỳ để ý tới chuyện này.

“Được rồi, ta biết ngươi không phải là thủ thôn nhân rồi, vậy sao ngươi bị vậy? Đừng nói là đập đầu vào đá nên bị thế nhé?”

Bởi vì trí lực và chuyện Cao Trí Kiên nói cà lăm nên Lý Hỏa Vượng và mấy người khác cũng không thích nói chuyện phiếm với hắn cho lắm, bởi vì hắn nói chuyện quá lâu.

Vì vậy trừ biết Cao Trí Kiên biết chữ ra thì Lý Hỏa Vượng không còn biết gì về hắn nữa.

Vẻ mặt Cao Trí Kiên cực kỳ xoắn xuýt, đứng đó nghĩ một hồi:

“Lý...Lý...Lý sư huynh, ngươi...ngươi tin ta...ta...ta…”

“Ta tin, ta tin mà, ngươi nói nhanh chút đi, còn giày vò bắt người khác chờ ngươi nói xong thì chắc trời sáng luôn quá.”

“Ngươi! Ngươi đừng...đừng đánh lung tung, đừng đánh lung tung...ta nói mà!”

Lần đầu tiên Cao Trí Kiên dùng giọng điệu thế này nói chuyện với Lý Hỏa Vượng.

“Ta...ta rất...rất...rất...ghét người khác...ngắt...ngắt lời...ta.”

Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt đỏ bừng vì sốt sắng kia, và cả hai nắm đấm nắm chặt, khẽ gật đầu.

“Được thôi, ngươi nói đi.”

“Lý...Lý...Lý sư huynh, ngươi...ngươi có tin...ta...ta không? Dù là...ta...kinh...kinh thế hãi tục...cỡ nào…”

“Ta tin mà, ngươi nói đi.”

Nghe nói vậy, biểu cảm của Cao Trí Kiên càng độc ác hơn, giậm chân một cái.

“Ta...ta...ta lên đó nói!”

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua Bạch Linh Miểu sau lưng, cản lại Cao Trí Kiên vừa kích động bất an.

“Ngươi đừng lên đây, nói ở đây luôn đi, nói xong rồi về ngủ.”

…

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng bảo hắn nói trong sân luôn, Cao Trí Kiên do dự nhìn xung quanh vắng vẻ một chút.

“Ta ta...ta...có khả năng...là...Hoàng…”

“Gì cơ? Ngươi là Hoàng gì? Nói lớn chút đi, ta không nghe rõ.”

Cao Trí Kiên nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy thì đỏ mặt cúi đầu

xuống, đi vào phòng.

“Sao lại không nói nữa? Tên này đang làm gì vậy chứ, Hoàng gì cơ? Hoàng kim, Hoàng kim hay Hoàng thổ?”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ, vừa định xuống lầu hỏi thử những nghĩ kỹ lại thì vẫn đóng cửa sổ lại, đi về phía ga giường đã được trải sẵn.

Chuyện của bản thân còn cả đống kia, làm gì còn lo được chuyện riêng của người khác nữa chứ.

Hơn nữa ở phương diện tâm tố của chính mình cũng không đáng tin cậy cho lắm, cũng không thích hợp khuyên bảo giúp người khác chuyện gì, tránh cho đối phương bị mình đưa vào trong khe.

Đối với việc trong lời nói của Cao Trí Kiên như có bí mật khó nói gì đó thì Lý Hỏa Vượng cũng không có chút hứng thú tìm hiểu nào.

Hơn nữa đầu óc của hắn chỉ bị chậm mà thôi, cũng không phải hoàn toàn là tên đần, chắc chắn là tự có suy tính của mình, chờ khi nào hắn muốn nói thì tự nhiên sẽ nói với mình.

Lý Hỏa Vượng đợi một lát, thấy Cao Trí Kiên thật sự không đi lên thì thổi tắt nến, nằm trên giường nhìn xà nhà trên đỉnh đầu.

“À đúng rồi, ngươi còn nhớ rõ chỗ mà đồ đần muốn đi là ở đâu không?”

Bạch Linh Miểu nhắm mắt lại nhích tới gần Lý Hỏa Vượng.

“Mấy ngày trước ta có từng hỏi hắn, chính hắn cũng không nói rõ được. Hình như lần trước hắn nói là Lương quốc, lần này lại là Thanh Khâu quốc, có lẽ chính hắn cũng không rõ được.”

“Thanh Khâu quốc à…”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện ra tấm bản đồ kia, qua khỏi Hậu Thục chính là Thanh Khâu, lại qua Thanh Khâu chính là đích đến của bọn họ, Lương quốc.

Chờ đến quê nhà Ngưu Tâm Sơn của Bạch Linh Miểu thì chặn

đường lặn lội xa xôi này cũng sẽ kết thúc, mình cũng có thể cắm rễ xuống rồi.

“Chờ đến đó rồi mình phải làm gì đây? Cũng phải làm một bữa tiệc cưới để cưới Miểu Miểu như hôm nay ư? Không đúng, ta tới nhà nàng nên được tính là ở rể.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, dùng cằm cọ xát lên đỉnh đầu mềm mại kia.

Quan hệ của hai người không có nỗi khắc khổ khắc sâu trong lòng gì đó, cũng không có cái gọi là vừa gặp đã yêu.

Hắn cũng không biết dỗ nữ hài tử thế nào, Bạch Linh Miểu cũng không biết nũng nịu.

Hai người như thể tế thủy trường lưu, cùng chảy ra một mảnh hồ lớn.

Lý Hỏa Vượng không có cảm giác gì khác, hắn chỉ thấy ở bên cạnh đối phương rất thoải mái nên muốn ở lại.

Nhưng mà dù sao Lý Hỏa Vượng vẫn không cam lòng, hắn vẫn đang lo về phiền toái duy nhất trên người mình.

“Chẳng lẽ thật sự không có cách nào giải quyết được chuyện tâm tố ư?”

Đây không đơn thuần chỉ là vấn đề trách nhiệm, quan trọng hơn hết là tai họa ngầm trong tương lai.

Chương 299: Quà Sinh Nhật

Hiện tại trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng chưa chắc chắn được, hắn thật sự rất sợ ngày nào đó mình sẽ xem bên kia là thật, hoàn toàn bỏ rơi Bạch Linh Miểu.

Đã có khoảng thời gian trước nên Lý Hỏa Vượng cực kỳ chắc chắn rằng nhận thức của mình đến bên kia là giả, tuyệt đối sẽ không lâm vào bối rối.

Nhưng hiện thực lại dạy cho hắn một bài học, mọi thứ đều có khả năng, hiện tại hắn đã không còn kết luận như trước kia nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Hỏa Vượng không khỏi nghĩ tới lời nói trước khi chết của Tọa Vong Đạo.

“Lão ni cô tay áo trần hồng kia thì biết đếch gì! Ta nói thật cho ngươi biết, Bắc Phong, một trong Tứ Hỉ của Tọa Vong Đạo chính là tâm tố. Hắn đã sống đến tận một trăm chín mươi tuổi, chẳng phải bây giờ vẫn tốt như thường đấy ư? Không có bất kỳ bối rối gì quấn lấy hắn cả.”

Hắn nghĩ đến những lời này rất lâu, càng nghĩ càng phiền lòng.

Lý Hỏa Vượng chợt phát hiện ra mình lại chui vào cái bẫy của đối phương, thầm mắng một câu.

“Đám người điên này, chết cũng đã chết rồi mà còn muốn lừa ta!”

“Sao thế Lý sư huynh?”

Thấy đôi mắt ngái ngủ của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng vừa định lên tiếng thì chợt cảm giác được gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Mau…mau cầm dây xích đến đây!”

Bạch Linh Miểu cũng không hỏi, vội lách qua người Lý Hỏa Vượng bò xuống giường, cầm xích sắt được bao trùm trong tấm vải, bắt đầu trói Lý Hỏa Vượng lại.

“Trói chặt vào, buộc cho kỹ, đừng để ta thoát ra được!”

Thấy Bạch Linh Miểu đang bận rộn bên cạnh mình, cho mình một ánh mắt an ủi, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, nặng nề dựa ra phía sau.

Một khắc sau, sau đầu có tiếng sột soạt, cái gối kê phía sau đã đổi thành gối đầu mềm mại.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh trắng tinh, phòng bệnh này hơi lạ, cũng không phải là căn phòng trước kia.

Ở nhiều rồi nên Lý Hỏa Vượng cũng có hiểu biết về bố cục của bệnh viện này, rõ ràng đây là bố trí trong phòng bệnh trói buộc của bệnh viện tâm thần, bệnh viện bình thường cũng không có mấy cái này.

Suy tư một hồi, Lý Hỏa Vượng mới đón nhận mọi thứ trong ảo giác.

“Ta...chuyển viện rồi ư?”

Sau khi nói xong, Lý Hỏa Vượng cười khổ lắc đầu, quan tâm mấy cái này làm gì, tất cả đều là ảo giác, có xảy ra chuyện gì thì cũng không bất ngờ cho lắm.

Nhìn trần nhà trắng tinh, trong lúc nhất thời Lý Hỏa Vượng không biết phải làm gì.

Nhìn dây vải rộng cột quanh tay mình, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nói vào micro ở đầu giường:

“Có chị y tá nào trực ban không? Phòng của ta là phòng số mười ba, nhờ chị đem điện thoại qua đây giúp ta được không? Ta gọi điện thoại.”

Sau vài tiếng ồn ào ngắn ngủi, bên trong truyền đến giọng của một nam nhân.

“Lý Hỏa Vượng đúng không? Chào ngươi, ta đã hiểu rõ tình huống của ngươi rồi.”

“Ta họ Vương, ngươi có thể gọi ta là y tá Vương, ngươi muốn gọi điện thoại cho ai? Ta có thể nối loa trực tiếp đến đầu giường của ngươi.”

“Y tá nam à?”

Lý Hỏa Vượng bĩu môi:

“Được rồi, y tá Vương, gọi giúp ta Dương Na…”

Vừa nói hai chữ này ra, trong đầu Lý Hỏa Vượng lập tức hiện lên gương mặt quen thuộc của Bạch Linh Miểu.

“Ta đang làm gì thế này? Sao vừa nãy ta lại chủ động tương tác với ảo giác chứ? Bạch Linh Miểu mới là thật, còn Dương Na là giả.”

“A a! Phiền chết đi được, sáng sớm mà đã gọi điện thoại tới rồi.”

Một giọng nói quen thuộc truyền ra từ cái loa ở đầu giường.

Nghe thấy giọng ngái ngủ vừa tỉnh dậy, mọi xoắn xuýt trong lòng Lý Hỏa Vượng đều biến mất.

“Na Na!”

“Hỏa Vượng!”

Dương Na lập tức ngạc nhiên kêu lên.

“Đã mấy giờ rồi mà còn chưa chịu dậy nữa? Hôm qua ngươi đi đâu chơi dữ thế?”

Vừa nghe thấy lời ấy, Dương Na lập tức bắt đầu dừng tố khổ với Lý Hỏa Vượng.

“Sao mà có thời gian chơi chứ, năm thứ nhất đại học khổ lắm, cả ngày đều bận rộn muốn chết.”

“Cũng không cần tự học buổi tối, hơn nữa một ngày cũng không đầy tiết mà đã mệt vậy à?”

“Ai nói chứ? Ngươi không học đại học nên không hiểu, chờ ngươi lên rồi sẽ biết mấy lời lão sư bảo lên đại học muốn chơi bao nhiêu cũng được toàn là bịp cả!”

Mới nói đến đây, Dương Na lập tức yên tĩnh lại, một hồi lâu sau, trong giọng còn có chút dè chừng.

“Hỏa Vượng, xin lỗi ngươi, ta không có cố ý kí©ђ ŧђí©ђ ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn cái loa đen như mực ở đầu giường, hiểu ý cười một tiếng.

“Chỉ có nhiêu đó mà muốn kí©ђ ŧђí©ђ ta à? Ngay cả phòng ta

cũng chưa thủng được đâu. À đúng rồi, ngày ấy ta chúc sinh nhật ngươi, ngươi có nghe thấy không?"

"Ừm, ta có nghe thấy mà, cảm ơn ngươi đã chúc sinh nhật ta, ta vẫn đang chờ quà sinh nhật đây."

...

"Quà sinh nhật? Được, ngươi muốn quà gì hả?"

Lý Hỏa Vượng mỉm cười hỏi.

Hắn nhớ kỹ trước đây đã từng nói với Dương Na rằng sẽ tặng quà sinh nhật cho nàng.

Dương Na im lặng một lúc, sau đó dè dặt nói:

"Hỏa Vượng, ta...ta mong rằng ngày nào đó bệnh tình của ngươi ổn định lại, vào ngày nghỉ ngươi có thể tới cổng trường học để đón ta. Ta nói mình có bạn trai rồi, hơn nữa còn rất đẹp trai, nhưng bạn cùng phòng của ta đều không chịu tin chuyện này."

Chương 300: Chỉ Là Ảo Giác

"Ta cho các nàng xem ảnh chụp chung của hai ta, kết quả các nàng lại nói đó là ảnh ghép. Haiz, đúng là ba nàng điên mà."

Bệnh tình ổn định lại? Nghe Dương Na nói như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy đắng chát.

Ảo giác này quá là logic rồi, chẳng khác gì so với thực tế cả, thế nhưng nó chân thực hơn đi nữa thì ở bên này vẫn là ảo giác mà thôi.

"Được." Lý Hỏa Vượng nói dối, đây đúng là chuyện hiếm thấy.

"Ừm! Đến lúc đó phải khiến đám FA kia thèm nhỏ dãi!"

Nói tới đây, hai bên dần rơi vào

"Ngươi sống vẫn tốt chứ?"

Câu hỏi này của Dương Na khiến Lý Hỏa Vượng không biết phải trả lời như nào.

Ký ức về những chuyện xảy ra trước đó khiến Lý Hỏa Vượng không thể nói ra chữ tốt nổi.

“Vẫn ổn.”

Giọng Dương Na nhỏ lại, cô nói mang theo vẻ tủi thân:

“Hỏa Vượng, ta thích ngươi, rất thích ấy, thế nhưng cảm giác thích này cần chúng ta cùng nhau giữ gìn.”

“Nếu như chỉ dựa vào một mình ta, ta sợ một ngày nào đó mình sẽ không kiên trì nổi. Giống như cha mẹ của ta vậy, khi ta còn bé họ rất thương yêu nhau, nhưng họ dần dần thay đổi, cuối cùng trở thành căm hận lẫn nhau.”

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, lại ừ một tiếng.

Ai ngờ lần này Dương Na lại không chịu nể mặt.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi nghiêm túc cho ta! Ngươi đừng có nói ừ được không hả, ngươi phải làm ra hành động gì chứ!”

“Dì nói ngươi luôn chống đối khi gặp bác sĩ, như vậy là không được!”

“Chẳng lẽ ta còn không hiểu ngươi hay sao? Có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng! Có phải là ngươi đang trốn tránh chuyện gì hay không hả? Khi bé bướng bỉnh thì cũng thôi, lớn lên mà vẫn như này!”

“Ta biết hiện giờ ngươi rất khó khăn, ngươi bị bệnh rất nặng, thế nhưng bị bệnh thì ngươi phải chữa trị chứ.”

“Chỉ có như vậy thì ngươi mới có thể khiến ta hiểu rõ tấm lòng của ngươi, biết ngươi cũng cố gắng như ta vậy. Nếu không ta sẽ cảm thấy bất an, sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ nghĩ rằng liệu có phải là ngươi lại định vứt bỏ ta nữa hay không.”

Lý Hỏa Vượng nghe vậy, lập tức nắm chặt lấy hai tay Dương Na:

“Na Na, ta hứa với ngươi chắc chắn ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu. Dù cho...Dù cho…”

“Dù cho gì chứ?”

“Dù cho ngươi chỉ là ảo giác.”

Lý Hỏa Vượng chôn sâu câu nói này ở trong lòng.

“Dù cho bệnh của ta không khỏi, chỉ cần ngươi vẫn kiên trì, vậy chắc chắn ta sẽ không từ bỏ.”

Nghe được câu trả lời khẳng định của Lý Hỏa Vượng, giọng nói của Dương Na dần khôi phục lại sức sống. Nàng tiếp tục kể lại những câu chuyện thú vị ở trong trường học cho Lý Hỏa Vượng, hai bên chuyện trò suốt nửa tiếng đồng hồ, thẳng cho tới khi y tá Vương nhắc nhở, cuối cùng mới cúp điện thoại, cả hai vẫn còn lưu luyến không rời.

Lý Hỏa Vượng nằm ở trên giường thở dài một tiếng, hắn biết mọi chuyện trong ảo giác không phải là đã hình thành thì không thể thay đổi. Thế nhưng khi phải đối mặt với nguyện vọng của Dương Na trong buổi sinh nhật, hắn không biết nên làm như nào cho tốt.

Trải qua chuyện lần trước, đừng nói là bệnh viện đồng ý cho mình tạm thời xuất viện, e rằng muốn cởi những dây trói trên người mình ra cũng phải trải qua nhiều tầng phê duyệt.

Đừng nói đại học của Dương Na ở bên ngoài, cho dù là ở đây thì hắn cũng không đi được.

“Ta thấy ngươi nói chuyện bình thường với nàng như vậy, hôm nay có muốn để bác sĩ hỏi bệnh hay không?”

Nghe y tá Vương nói vậy, Lý Hỏa Vượng bực bội ngoảnh đầu sang một bên.

“Ôi, tiểu đệ này, ta nghe mà cũng hơi xúc động đó. Ngươi tuyệt đối không được phụ lòng một nữ sinh tốt như vậy, đừng từ bỏ việc chữa trị.”

“Đây là việc cá nhân của người bệnh đó? Chúng ta rất thân với

nhau hả?”

Hiện giờ Lý Hỏa Vượng đang cảm thấy rất phiền phức.

“Ngươi không quen ta nhưng ta thì quen ngươi đó. Tắm rửa, truyền nước, đái ỉa tắm giặt đều do mấy người chúng ta phục vụ. Nói thật, ngay cả mẹ ta thì ta cũng chưa từng hiếu kính như vậy đâu.”

“Nhưng có thể nói là phục vụ ngươi nhàn hơn nhiều, không cần lật người. Trẻ tuổi đúng là khác mà, nằm lâu như vậy nhưng không hề đau nhức, bên giường số 19 thì chẳng ra sao cả, cứ cách vài tiếng lại phải lật người một lần.”

Cũng không biết có phải là vì nguyên nhân tính cách hay không mà y tá Vương rất thích nói chuyện phiếm với hắn. Đối mặt với mấy lời lảm nhảm của y tá Vương, Lý Hỏa Vượng đã phiền não rồi càng mệt mỏi hơn.

“Ta mệt rồi, có thể để ta nghỉ ngơi một lúc được không?”

“Trời ơi, cậu em à, cậu đã sắp mọc rễ trên giường rồi, vậy mà còn mệt mỏi hay sao? Nằm thì mệt lắm hả? Chém gió với ta một lúc thôi, bệnh viện này máu lạnh lắm, không cho phép dùng điện thoại di động ở trong phòng trực, nếu như không phải đãi ngộ tốt, hơn nữa còn đóng ngũ hiểm nhất kim* thì ta sớm đã không làm nữa, đi máng khác kiếm ăn rồi.”

*Ngũ hiểm là năm loại bảo hiểm: bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động và bảo hiểm thai sản. Nhất kim là quỹ hỗ trợ nhà ở.

“Cậu em này, ngươi không đồng ý để bác sĩ tới khám cho ngươi hả? Nếu như để Dương Na biết được chuyện của ngươi, nàng ấy sẽ có suy nghĩ gì hả?”

Lời nói này khiến biểu cảm trên gương mặt Lý Hỏa Vượng ngưng lại:

“Được, ngươi gọi bác sĩ tới đây đi.”

Cho dù chỉ là ảo giác nhưng bản thân hắn cũng không muốn khiến

Dương Na đau lòng.

Chương 301: Họ Hoa

“Trời ơi, quên mất, hôm nay là ngày chủ nhật, bác sĩ Hậu nghỉ rồi, ngày mai có được không?”

“Ngươi trêu ta hả?”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy chán ghét vị y tá Vương này rồi.

“Này này, ta nào dám trêu ngươi chứ, mẹ ngươi ghê gớm lắm, ai dám trêu con trai cưng của nàng chứ, ta không muốn bị nàng khiếu nại đâu. Bác sĩ Hậu không có ở đây thật, ngày mai ta nhất định sẽ chuyển lời tới bác sĩ.”

“Đúng rồi, ngày mai ngươi có ở đây không? Nghe bác sĩ nói chứng bệnh của ngươi vô cùng hiếm thấy, thậm chí bọn họ còn muốn dùng tên của ngươi để đặt tên cho căn bệnh này nữa đó.”

Lý Hỏa Vượng im lặng nhắm mắt lại, không muốn nghe tiếp.

Trong những âm thanh lảm nhảm liên hồi của đối phương, Lý Hỏa Vượng mơ màng ngủ thiếp đi.

Chờ khi hắn tỉnh lại lần nữa thì phát hiện ra bản thân đã quay trở lại trên chiếc giường gỗ, toàn thân bị xích trói chặt lại, trên người có một chiếc chăn, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu ở bên cạnh, dần dần, gương mặt của nàng trùng lặp với Dương Na.

Ảo giác thì mãi mãi cũng chỉ là ảo giác, trải qua ảo giác lần này, bản thân hắn nhất định phải quý trọng thực tại.

Nhìn Bạch Linh Miểu một hồi, một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Dương Na nghĩ tới chuyện đó, liệu Bạch Linh Miểu có từng nghĩ như vậy hay không?”

Trong ánh mắt chăm chú của hắn, cặp mi dài màu trắng của Bạch Linh Miểu chớp chớp, chậm rãi mở mắt ra.

Khi thấy hai mắt Lý Hỏa Vượng đã khôi phục lại vẻ tỉnh táo, Bạch Linh Miểu mỉm cười nói.

“Lý sư huynh, bây giờ mới là canh bốn thôi, ta sẽ tháo xích ra cho ngươi, ngươi ngủ thêm một lúc đi.”

Sau khi nói xong, nàng hất chăn trên người Lý Hỏa Vượng ra, bận rộn một hồi.

Nhìn gương mặt gần ngay trước mắt mình, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Có phải hôm nay ngươi rất muốn được như vị tân nương tử kia không?”

Gương mặt Bạch Linh Miểu đỏ ửng, cho dù ngượng ngùng nhưng nàng không hề giả vờ phủ nhận chuyện này.

“Ừm, ta rất hâm mộ nàng ấy.”

“Lý sư huynh, đợi khi đến nhà ta, ngươi...sẽ lấy ta chứ? Ngươi sẽ không ghét bỏ ta chứ?”

Nghe được lời này, Lý Hỏa Vượng đưa đầu tới, nhẹ nhàng thơm lên bờ môi mềm mại của nàng.

Hiển nhiên là Bạch Linh Miểu rất ngạc nhiên trước hành động của Lý Hỏa Vượng, nàng sững sờ nguyên tại chỗ, không làm ra được bất kỳ phản ứng gì.

Lý Hỏa Vượng ngồi dậy, duỗi tay kéo đối phương vào trong chiếc chăn ấm áp. Ngày hôm nay, Lý Hỏa Vượng dậy rất muộn.

…

Trong làng có giếng, hơn nữa trong nhà đất có bếp lửa, chỉ cần đặt nồi lên trên kiềng là có thể ở được, cuối cùng thì hắn cũng có thể ăn một bữa cơm nóng hổi đúng giờ.

Uống một ngụm canh rau dại, lại ăn một miếng màn thầu ngũ cốc, Lý Hỏa Vượng sung sướиɠ tột độ, cảm thấy dường như bong bóng nước ở trong miệng mình cũng đã nhỏ lại hơn nhiều.

Nuốt hết thức ăn ở trong miệng, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên hỏi Cao Trí Kiên gác đêm hôm qua:

“Đêm qua không có ai tới dò xét chứ hả?”

“Không...không có...có bất...bất kỳ...ai cả.”

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn chiếc màn thầu ở dưới mặt bàn vẫn nguyên vẹn như trước, hắn nghĩ tới buổi tiệc cưới khá kỳ quái vào đêm hôm qua.

Cho dù tạm thời vẫn không có điều gì khác lạ nhưng hắn vẫn cảm thấy ánh mắt của người đó có gì đó bất thường. Không rõ là bắt đầu từ khi nào, hình như hắn có thể biết được hàm ý ẩn giấu trong ánh mắt người khác.

Ánh mắt của người đàn ông đó chắc chắn không phải là hiếu kỳ bình thường, đó là ánh mắt kiêng kỵ và cảnh giác.

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, sáng ngày mai tiếp tục lên đường, chiều nay Cẩu Oa đi vào trong làng kiếm ít lương khô, lương thực ở trên xe không đủ mất rồi. Cao Trí Kiên và Xuân Tiểu Mãn cũng đi cùng, chớ có sơ suất.”

“Được, những chuyện nhỏ nhặt này ngài hãy cứ để Tào Tháo này đi.”

Liếc mắt nhìn, chỉ thấy Bạch Linh Miễu đang xì xào trò chuyện với Xuân Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng không nói gì nữa, vùi đầu ăn tiếp.

Lý Hỏa Vượng có một buổi chiều rảnh rỗi, đây đúng là chuyện hiếm khi thấy được, hắn lấy Hỏa Áo Chân Kinh ra, bắt đầu tu luyện.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp nào tốt để tập trung thương cảm ở trong lòng cả.

Khi hắn miễn cưỡng ngưng tụ những miếng sáp ong kia lại thành

một miếng thì hắn nhạy bén phát hiện ra có người ở bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào nơi mình đang ở.

Lý Hỏa Vượng vội cất Hỏa Áo Chân Kinh đi, khi mở cửa sổ ra thì chỉ nhìn thấy người thủ thôn gặp được đêm qua nước mũi chảy ròng ròng, đang đứng bên ngoài, cười ha hả.

“Là hắn? Liệu có thể đào được thông tin gì từ trong miệng hắn hay không?”

Linh cảm lóe lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn vội xuống dưới nhà, lấy mấy cái bánh màn thầu ngũ cốc định để tối nay ăn ra, đi về phía người thủ thôn.

Lý Hỏa Vượng lắc lư chiếc bánh màn thầu trước mặt hắn, hai mắt người kia lập tức nhìn chằm chằm vào chiếc bánh.

“Ta hỏi ngươi một việc, chỉ cần ngươi trả lời được thì ta sẽ cho ngươi chiếc màn thầu này, thế nào hả?”

“Được!”

Người thủ thôn dần độn vội gật đầu.

“Tên ngươi là gì?”

“Không biết, mẹ ta nói ta họ Hoa.”

“Rất tốt, đây là màn thầu của ngươi.”

Chương 302: Tai Họa

Khi thấy trả lời câu hỏi có thể đổi được màn thầu thật, người thủ thôn họ Hoa này mừng rơn, nước mũi nổi bong bóng.

“Ta hỏi thêm một câu nữa nhé? Trong bữa tiệc ngày hôm qua, người đàn ông gõ chiêng kia là ai vậy? Hắn làm gì?”

“Hầu...Hầu lão nhị, hắn là lính, Hầu lão đại cưới vợ nên hắn quay trở về.”

“Làm lính?! Tiểu tử kia là lính Hậu Thục sao?”

Như vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc hắn là người trong quan trường.

Hắn tới thế giới này lâu như vậy rồi, ngoài lính trấn thủ biên quan ra thì hắn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ người nào trong quan trường.

Lý Hỏa Vượng rất hoang mang đối với chuyện khi đối mặt với thế giới điên cuồng, với đám tà ma khó lòng giải thích được kia thì người trong quan trường duy trì trật tự bằng cách nào, giải quyết phiền phức bằng cách nào.

Đối mặt với vấn đề này, Hoa đần độn không nói lời nào, hắn chăm chú nhìn vào chiếc màn thầu trong tay Lý Hỏa Vượng.

Vừa nhận được chiếc màn thầu, hắn lại nói tiếp:

“Ta không biết hắn là lính gì cả, chỉ biết hắn đi làm lính, hắn có một thanh thương sắt rất lớn, lớn lắm, ta không thể xê dịch nổi, nặng vô cùng.”

Lý Hỏa Vượng khẽ nhíu mày, nhìn men theo con đường nhỏ, nhìn về phía con sư tử đá ở cửa Hầu gia, hỏi:

“Vậy giờ hắn ở đâu?”

“Hắn đi rồi, Hầu lão đại cưới vợ xong thì hắn đi luôn.”

Thấy người kia đã đi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy yên tâm hơn một chút. Mặc kệ là người kia có lai lịch như nào, chỉ cần không phải đám tà ma khiến người ta đau đầu kia là được.

Hơn nữa chắc hẳn sau này hắn cũng sẽ không gặp lại người đó nữa. Nếu như bản thân hắn đoán không sai vậy thì hiện giờ người cầm quyền đang phải sứt đầu mẻ trán tìm nguyên nhân việc hư thối biến mất.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng người sang một bên, một giọng nói già nua từ phía sau truyền tới.

“Hàm nhi, ở đây ăn gì của người ta vậy?”

Lý Hỏa Vượng biết người tới là ai, đó chính là phụ thân của tân lang tối qua, chiếc mũ dưa hấu trên đầu và bộ quần áo lụa trên người vẫn chưa được cởi ra.

“Bái kiến lão trượng.”

“Trời ơi, đạo gia đã tới nhà của ta ăn tiệc rồi, chớ có khách khí với ta như vậy, cần gì phải xa lạ thế chứ.”

Khi hai người nói chuyện với nhau, người thủ thôn ở bên cạnh thấy không có màn thầu tiếp nữa thì quay người rời đi.

Nhìn dõi theo bóng hình bẩn thỉu kia, Lý Hỏa Vượng hỏi lão nhân ở bên cạnh:

“Lão trượng, người thủ thôn này luôn miệng nói hắn cản tai họa, hắn ngăn cản được thật hả? Trước đây hắn có từng giúp các ngươi cản tai họa chưa?”

Cho dù Cao Trí Kiên chỉ nhắc qua chuyện này thế nhưng ở thế giới này bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

“Ôi, tai họa cái gì chứ, nếu như có tai họa thật thì một kẻ đần độn như hắn có thể ngăn cản nổi hay sao? Hai năm gần đây bị hạn hán, hắn cũng có ăn ít hơn đâu.”

“Chẳng qua trong thôn đồn thổi như vậy để tránh cho một kẻ đần độn, không người thân thích như hắn chết đói mà thôi, ai sáng suốt chả nhìn ra được.”

“Lão trượng nhân nghĩa.”

“Nhân nghĩa gì đâu cơ chứ, quy định từ thời tổ tiên truyền xuống, mỗi thôn chỉ được nuôi một kẻ ngu đần, nhiều hơn thì cũng không có nhiều lương thực như vậy. Đạo gia này, các ngươi áp tiêu có đi qua Kế thành hay không vậy?”

Nghe thấy đối phương đột nhiên thay đổi sang chủ đề này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất ngờ vô cùng, xem ra đối phương tới đây không phải là tản bộ vô tình gặp được mà là có chủ đích, tới đây

để tìm mình.

“Con gái của ta cũng ở đó, có thể chuyển lời giúp ta được không? Không nói những chuyện khác, chỉ cần nói với nàng rằng em trai cả của nàng lấy vợ, trong nhà sắp sinh con trai rồi, cần bao nhiêu bạc cơ vậy?”

“Lão trượng khách khí rồi, ta tới nhà ngươi ăn tiệc, vậy chính là khách của nhà ngươi rồi, chuyển một câu nói cho chủ nhà cần gì bạc cơ chứ.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, ông lão kia cũng không từ chối, nói địa chỉ nhà con gái cho hắn biết.

Sau khi ghi chép lại, Lý Hỏa Vượng chợt nhớ tới một chuyện.

“Con trai của ngươi vừa mới rời đi phải không? Vì sao không bảo hắn chuyển lời? Hắn cưỡi ngựa đi nhanh hơn đám người vận tiêu chúng ta nhiều.”

“Lão nhị phải trở về doanh trại, sao có thể đi gặp tỷ hắn được. Hai ngày nghỉ này hắn cũng phải xin rất lâu đó, ôi, không biết là có phải sắp đánh trận hay không nữa.”

“Lão trượng, con ngươi có chức vụ gì ở trong doanh trại vậy? Là quan lớn phải không?”

Hiển nhiên lời này của Lý Hỏa Vượng đã gãi đúng chỗ ngứa của đối phương, giọng nói của lão trượng này lớn hơn vài phần, đắc ý khoe khoang.

“Rất đáng gờm đó, hắn làm đoản binh ở trong doanh trại.”

“Đoản binh? Đây là chức vị gì?”

“Ôi chao! Không hiểu hả? Thật ra trước đó ta cũng không hiểu được, là lão nhị nói cho ta biết. Hắn nói đoản binh chính là hộ vệ bên người Đại tướng quân.”

“Có hiểu câu đoản binh giáp nhau trong sách không? Nó nghĩa là ở ngay cạnh hai bên tướng quân.”

“Ngươi nói thử xem, người bên cạnh Đại tướng quân có thể là quan nhỏ được hay sao?”

“Ngươi xem căn nhà rộng lớn của chúng ta, cả chiếc xe bò với hai con sư tử đá ở cửa kia nữa, tất cả đều nhờ con ta mà có được đó.”

Chương 303: Bản Đồ

Nghe ông lão này khoe khoang một hồi, Lý Hỏa Vượng dần dần hiểu được cuộc đời người thanh niên gõ chiêng kia.

Nói ra thì trước đây Hậu gia cũng không giàu có như vậy, ngược lại, họ nghèo khó vô cùng.

Vài mẫu ruộng kém không thể nuôi đủ cả nhà bọn họ, vậy nên hắn chỉ còn cách ra ngoài xin ăn.

Nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn nghi ngờ đối với người được gọi là tướng quân ở trong lời hắn, vì trong miệng của đối phương thì chỉ cần làm quan trong doanh trại thì đều là tướng quân.

“Ôi, trước kia nào có được như bây giờ, trong nhà không ăn không uống, thậm chí quần cũng chỉ có một cái, ai ra ngoài thì mặc.”

Nghe đối phương thổn thức thuật lại, Lý Hỏa Vượng tùy ý phụ họa.

Sau khi nói chuyện phiếm một hồi, cảm giác tự hào của ông lão đạt tới cực hạn, chắp tay sau lưng, cong eo đi về phía ngôi nhà có hai con sư tử đá ở trước cửa.

Nhìn dõi theo bóng lưng hắn rời đi, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời khỏi.

Đã hiểu được nhiều điều như vậy, lòng cảnh giác của Lý Hỏa Vượng đối với Hậu lão nhị gõ chiêng kia đã giảm bớt rất nhiều.

Cũng không phải là vì thân phận của hắn, mà là vì hắn đã đi thật rồi, mặc kệ trong lòng hắn có suy nghĩ gì khác với bản thân hay không thì cũng không còn quá quan trọng nữa.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy Cẩu Oa mua lương thực đã trở về, hắn bèn đi tới đón.

“Lý sư huynh! Mau nhìn xem ta mua được gì nữa! Một tấm bản đồ làm bằng da!”

Không có bất cứ chuyện gì xảy ra vào buổi đêm cả, mọi người ngủ một giấc đến sáng ngày hôm sau. Sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, bọn họ lại bắt đầu khởi hành.

Bánh xe chậm rãi lăn trên mặt đất, sa mạc xung quanh dần dần biến mất, mặt đất dần trở lên chập trùng nhấp nhô, các tảng đá đủ hình dáng kỳ lạ dần thay thế.

Điểm tốt duy nhất ở nơi này đó chính là nhờ có núi đá che chắn nên đã không còn bão cát lớn như ở trên sa mạc, trên đường cũng xuất hiện một tí cỏ thấp màu nâu.

“Đi đường này, sau đó đi theo hướng này…”

Ngón tay Lý Hỏa Vượng chỉ trên tấm da cũ kỹ, cuối cùng ngừng lại trên ký hiệu tường thành.

“Nếu như đi không nhầm thì nơi này chính là Kế thành, chỉ cần đến được nơi này, ngoài việc có thể giao tiêu xong thì hành trình tới Hậu Thục cũng đã đi được một nửa. Nơi này hình như nhỏ hơn hai quốc gia trước một chút, là một nước nhỏ.”

Khi Lý Hỏa Vượng đang cân nhắc những việc này, hắn cảm thấy có ai đó kéo ống tay áo của mình.

“Lý sư huynh, ngươi xem kia, phía trước có ai đó.”

Hắn vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy một bóng người đang đi đường ở phía xa xa.

Chờ khi hắn tới gần mới phát hiện ra đối phương là một ông lão dáng vẻ thư sinh, đang chống một cây gậy trúc.

Cho dù tuổi tác của ông lão này không nhỏ nhưng thân thể vô cùng nhanh nhẹn, trên lưng cõng một cái gùi trúc hình vuông nhưng không hề tỏ vẻ mệt mỏi gì cả.

Tiếng vó ngựa khiến Kim Sơn Hoa quay đầu lại, khi hắn thấy một đám người đội mũ trùm đầu đen ở phía sau lưng đi tới thì vội vàng tránh sang phía bên cạnh, nhường đường cho bọn họ.

“Tại sao những người này lại ăn mặc như vậy nhỉ? Đặc biệt là đạo nhân trẻ tuổi mặc áo bào đỏ kia, trên mặt hắn còn treo một chuỗi tiền đồng che kín miệng và cằm, nhìn qua thì không hề dễ chọc, ta tránh sang thì tốt hơn.”

Kim Sơn Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Ban đầu hắn định giảm tốc độ xuống, để nhóm người này đi qua trước rồi tính, ai ngờ rằng đạo nhân trẻ tuổi kia lại lên tiếng bắt chuyện với mình.

“Chào lão trượng, ta có thể mượn bản đồ của ngươi để kiểm tra xem bản đồ của ta có đúng hay không được không?”

Sau khi cẩn thận cân nhắc một hồi, Kim Sơn Hoa duỗi tay lấy ra một trang giấy từ trong chiếc gùi trúc ở phía sau lưng.

“Tấm bản đồ này do chính lão hủ vẽ ra, lão hủ vào nam ra bắc đã nhiều năm, không phải khoe chứ bản đồ này không sai chút nào cả, chân nhân muốn lấy thì cứ lấy đi.”

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu, tại hạ chỉ muốn so sánh mà thôi. Sau khi so sánh thì sẽ lập tức trả lại cho lão trượng.”

Khi thấy đạo nhân trẻ tuổi này nói năng hiền lành, còn dễ nói chuyện như vậy, Kim Sơn Hoa yên tâm hơn nhiều.

“Chân nhân đi đâu vậy? À, lão hủ chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, biết đâu lại cùng đường với lão hủ.”

“Áp tiêu, đi Kế thành.”

Nghe được câu trả lời này, Kim Sơn Hoa căn bản không hề tin, nào có tiêu sư nào không quen đường đi áp tiêu, vừa nhìn là biết đối phương bịa ra.

“Ồ? Chân nhân cũng áp tiêu? Làm vậy là nhập tục đó.”

“Chân nhân cũng phải ăn cơm mà, dù sao thì cũng phải tìm cách kiếm lộ phí. Giữa nơi rừng núi hoang dã này, lão trượng một thân một mình đi đâu vậy hả?”

Kim Sơn Hoa nghe được câu hỏi thăm dò của đối phương, cười ha hả. Khi hắn đang suy nghĩ xem nên nói dối như nào để trả lời đối phương thì trên vách núi bên cạnh đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn ầm ầm lăn xuống phía bên dưới, một tiếng nổ vang lên, tảng đá ngăn ở giữa đường.

Chương 304: Tẩu Thuốc

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa từ phía sau lưng truyền tới.

Quay đầu nhìn về phía những người che mặt cưỡi ngựa kia, trong lòng Kim Sơn Hoa lập tức nghĩ:

“Hỏng rồi, bị đám cướp đường bắt ba ba trong rọ rồi!”

Hắn vô thức quay đầu sang nhìn vị đạo nhân trẻ tuổi ở bên cạnh, phát hiện ra đối phương không hề có phản ứng gì, bình tĩnh ở cạnh xe ngựa.

“Người này không hề sợ hãi, chắc hẳn là đã có biện pháp ứng phó lại rồi.”

Sau khi cân nhắc một hồi, nhân cơ hội bọn cướp phi tới nơi này, thân thể Kim Sơn Hoa khẽ nhích lại gần người vị đạo nhân trẻ tuổi kia.

Kèm theo tiếng vó ngựa cộc cộc cộc vang lên và bụi bặm bốc lên, một đám thổ phỉ đi tới, nhìn từ trên cao xuống, bọn chúng mang lại áp lực cực lớn.

“Mấy huynh đệ này, ta cũng không phải người từ ngoài tới, liệu có thể mở đường giúp không?”

“Hả?”

Kim Sơn Hoa cảm thấy ngạc nhiên, đưa mắt sang nhìn vị chân

nhân mới nói chuyện ở bên cạnh. Người này biết tiếng lóng của người giang hồ, lai lịch không hề tầm thường đâu.

Khi Kim Sơn Hoa cho rằng đám thổ phỉ kia sẽ lên tiếng trả lời thì tên thổ phỉ một mắt đi đầu đã giơ đao lên.

“Lên! Các anh em! Chém họ cho ta!”

Tiếng vó ngựa lập tức lại vang lên, không có bất kỳ ai ngờ tới chuyện này cả, đàn ngựa lao vọt tới, xông về phía mấy người Lý Hỏa Vượng.

Kim Sơn Hoa không quan tâm chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa, trèo ra phía sau tảng đá lớn kia, định nhân cơ hội họ giao chiến với nhau thì bản thân chạy trốn trước.

Tốn sức bò nửa ngày, chờ khi hắn khó khăn lắm mới bò lên trên tảng đá lớn thì nghe được tiếng vó ngựa và tiếng chém giết ở phía sau đã dần nhỏ xuống.

Khi hắn quay đầu lại nhìn thì lập tức phát hiện ra toán cướp kia đã tan vỡ.

Thi thể đám thổ phỉ và xác ngựa đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, mà phe vị đạo nhân trẻ tuổi kia thì ngoài việc chiếc xe ngựa bị móp một ít ra thì không có bất kỳ ai bị thương.

“Hả? Sao vậy nhỉ? Ta đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?”

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng không để ý tới vị lão nhân gặp trên đường kia, hắn kề thanh trường kiếm nhỏ máu trên cổ một tên thổ phỉ cụt tay.

“Thổ phỉ ở chỗ các ngươi không có quy củ như vậy sao? Ngay cả tiếng lóng giang hồ cũng không trả lời?”

Nhưng khi đối mặt với sự uy hiếp của Lý Hỏa Vượng, tên thổ phỉ kia tỏ vẻ kiên cường vô cùng, trực tiếp uy hiếp Lý Hỏa Vượng.

“Lỗ mũi trâu! Ngươi dám giết huynh đệ của ta, ta cho ngươi biết, ngươi xong đời rồi!”

“Xoẹt” một cái, một tai tên thổ phỉ kia bị cắt đứt.

Khi thấy cảnh này, Kim Sơn Hoa ở phía sau lưng hai mắt giật giật.

“Ôi mẹ ơi, hóa ra vẻ hiền hòa trước đó đều là giả, đạo nhân này cũng là người giết người không chớp mắt!”

…

Khi thấy đối phương bịt lỗ tai, lăn lóc, gào thét thảm thiết, Lý Hỏa Vượng cũng lười nói nhiều.

Hắn giơ trường kiếm lên, định chặt đầu của đối phương xuống.

“Lý sư huynh, ngươi xem đây là cái gì hả?!”

Có một giọng nói đột nhiên vang lên, ngăn cản Lý Hỏa Vượng.

Tôn Bảo Lộc ở gần cầm gì đó trong tay, đi tới, Lý Hỏa Vượng nhìn sang, nhận ra đó là một cái tẩu thuốc cũ đang châm cháy.

Hơn nữa cả cái tẩu thuốc này lẫn hơi khói tỏa ra từ trên cái tẩu thuốc này rất quen thuộc.

“Lý sư huynh, đây là tẩu thuốc của Lữ ban chủ! Tuyệt đối là vậy, khi trước cùng nhau xuất phát, hắn từng cho ta mượn để hút vài lần.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay nhận lấy, sau khi cẩn thận quan sát một lượt, sắc mặt dần nghiêm lại.

Xem ra khả năng cao là Lữ ban chủ đã bị đám thổ phỉ này bắt rồi.

Hắn quơ quơ cái tẩu thuốc ở trước mặt tên thổ phỉ nằm trên mặt đất kia, giọng Lý Hỏa Vượng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết, hỏi:

“Các ngươi có được thứ này từ đâu? Có phải gần đây các ngươi đánh cướp một gánh hát hay không?”

“Có giỏi thì ngươi giết ta đi! Lưu miệng rộng này là hảo hán đầu đội trời chân đạp đất! Đừng mong ông đây bán đứng huynh đệ của mình.”

Tên thổ phỉ kia nhìn thẳng vào Lý Hỏa Vượng, hét lên, gương mặt tỏ vẻ thấy chết không sờn.

Khi thấy đối phương nói vậy, một luồng khí nóng xộc thẳng lên não Lý Hỏa Vượng. Hắn cười, cởi chiếc túi da dê ở vạt áo xuống.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau "leng keng" vang lên, đủ các loại công cụ hành hình bằng kim loại với đủ các hình dạng kích thước khác nhau xuất hiện, tất cả đều sáng bóng, không dính một hạt bụi.

"Muốn ta giết ngươi hả? Ta sẽ khiến ngươi sung sướиg tới chết luôn!"

Trong khoảng thời gian tiếp theo, từng phần từng phần ngón tay của Lưu miệng rộng bị gọt đi, tiếng kêu thảm thiết của hắn vang vọng khắp vùng núi này.

Những người khác vội vàng ngoảnh đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp.

Khi cánh tay trái của hắn bị hành hạ chỉ còn lại từ phần cổ tay đổ đi, gương mặt Lưu miệng rộng nước mắt nước mũi tèm lem, cuối cùng hắn đã chịu đầu hàng.

"Ta nói! Ta nói mà! Mấy ngày gần đây mẹ đại đương gia tổ chức đại thọ bảy mươi tuổi! Vậy nên đã cố tình đi bắt một gánh hát về! Họ đang ở trên núi!"

Chương 305: Thần Thông

Lý Hỏa Vượng tiện tay ném món công cụ hành hình đẫm máu trong tay tới trước mặt hắn, dọa Lưu miệng rộng sợ hãi, co rụt về phía đằng sau.

"Lăn đi, nếu không muốn bị tra tấn thì dẫn ta tới trại của các ngươi."

Lưu miệng rộng sao dám nói nhảm tiếp, lồm cồm bò dậy, đi trước dẫn đường, nhìn chẳng khác nào một con chó mất chủ.

Lúc này, Tôn Bảo Lộc đang dùng thi thể để lau sạch máu dính trên kiếm lên tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ do dự:

“Lý sư huynh, hay là bỏ đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao Lữ ban chủ cũng không quen biết gì chúng ta cả…”

Khi thấy ánh mắt nghiêm nghị của Lý Hỏa Vượng quét tới, hắn vội vàng lảng tránh.

“Ta là Lý Hỏa Vượng, không phải Đan Dương Tử, nếu không biết thì thôi, nếu đã biết Lữ ban chủ bị bắt, vậy nhất định phải nghĩ cách cứu hắn ra!”

“Hơn nữa mấy tên cặn bã này chỉ cần một lời không hợp là đã xông tới động chân động tay, ta muốn đi tìm họ đòi một lời giải thích nữa!”

Những chuyện khác thì thôi, nếu một đám thổ phỉ cũng có thể tùy tiện bắt nạt chính mình, sống như vậy thì quá uất ức rồi.

Trên đời này có vài thứ chính mình không thể chọc nổi, nhưng cũng có nhiều thứ chính mình chọc nổi.

Xe ngựa chuyển hướng, đi theo sau Lưu miệng rộng tiến tới sơn trại thổ phỉ.

“Chúc chân nhân thuận buồm xuôi gió, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Một giọng nói từ phía sau lưng truyền tới, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện chính là ông lão đi cùng đường khi trước, lúc này hắn đã leo qua được hòn đá cản đường.

Lý Hỏa Vượng chắp tay đáp lễ đối phương, sau đó tiếp tục di chuyển.

Ngay sau đó hắn đã không quan tâm tới ông lão tiện đường này nữa, tập trung sự chú ý vào chuyện sắp diễn ra sau đây.

Thông qua Lưu miệng rộng, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng hiểu rõ quy mô của đám sơn tặc này.

Lão đại của họ có biệt hiệu là Đại Kim Long, cả vùng núi Man Tử này là địa bàn của hắn.

Họ không phải là giặc cướp nay đây mai đó mà là thổ phỉ có được sào huyệt, tứ lương bát trụ.

“Tứ lương bát trụ là gì?”

Lý Hỏa Vượng vừa đi vừa hỏi.

Từ chỗ Lưu miệng rộng, Lý Hỏa Vượng nghe được một đống các danh hiệu mới.

Nhưng tổng hợp lại thì thật ra đó là thân phận ở trong sào huyệt thổ phỉ.

Đầu Đao cướp bóc.

Lương Đài quản lý tài sản.

Thủy Hương quản lý trạm gác cả ngày lẫn đêm.

Phiên Đóa lo bày mưu tính kế.

Ương Tử Phòng bắt con tin nhà giàu lên núi.

Hoa Thiệt Tử đe dọa người nhà con tin giao tiền chuộc.

Sáp Thiên Tử cải trang thành người thường để tìm hiểu tin tức.

Cuối cùng chính là Tự Tương chuyên viết thư tống tiền và xử lý những chuyện liên quan tới chữ viết.

Đầu tiên chính là đại đương gia, nhị đương gia, tam đương gia, tiếp theo chính là tứ lương bát trụ, cuối cùng chính là đám tay chân làm việc vặt.

Toàn bộ sào huyệt thổ phỉ tựa như một kim tự tháp, cấp bậc rõ ràng, vừa nhìn là hiểu.

“Rõ ràng chỉ là một đám thổ phỉ mà lập ra quy củ như ở quân doanh vậy. Trên núi các ngươi có bao nhiêu người hả?”

“Ta chưa từng đếm qua, chắc hẳn phải có vài trăm người.”

Sau khi hoàn toàn sụp đổ, Lưu miệng rộng chẳng khác nào chó nhà có tang, hỏi gì đáp lấy.

“Đại đương gia của các ngươi có năng lực như thế nào? Có thần thông gì hả?”

“Thần thông? Đương nhiên là không có rồi, đại đương gia của chúng ta cao lớn, binh khí là búa.”

“Mấy trăm người? Không có thần thông? Chẳng qua chỉ là thổ phỉ bình thường…”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng âm thầm tính toàn thực lực hai phe địch ta.

Họ di chuyển bằng ngựa, Lý Hỏa Vượng thì đi bằng hai chân, tới lúc trời sắp tối mới tới gần sào huyệt thổ phỉ.

Rất nhanh sau đó, mấy người Lý Hỏa Vượng lên núi. Hắn thấy ở giữa sườn núi có ánh lửa, đó chắc hẳn chính là chỗ cần tới.

“Chít chít chít…”

Đột nhiên có tiếng chim hót dễ nghe từ trên sườn núi truyền tới.

Lý Hỏa Vượng dùng chân đá vào mông Lưu miệng méo một cái:

“Nói với bọn chúng ta tới đây để đàm phán, tốt nhất thì mọi người hãy ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện với nhau, bằng không thì cứ so tài xem ai mạnh hơn.”

“Trước đó ngươi đã chứng kiến thủ đoạn của ta rồi, hãy tự suy nghĩ thử xem nếu động đạo kiếm thì các ngươi sẽ chết bao nhiêu người.”

Lưu miệng méo ôm tai ủ rũ gật đầu một cái, dùng đầu lưỡi đẩy hàm dưới, huýt sáo.

Tiếng chim hót giống hệt khi nãy phát ra từ trong miệng hắn.

Rất nhanh sau đó, tiếng chim hót giống như vậy lại vang lên.

Hành trình tiếp theo thông suốt, không có bất kỳ ai ngăn cản.

Không bao lâu sau, một cửa động ở giữa sườn núi xuất hiện trước mặt hắn, mấy tên thổ phỉ mặt mày hung ác cầm bó đuốc đứng ở cửa, trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu tử, ngươi to gan lắm, giết huynh đệ của chúng ta mà còn dám tới đàm phán!”

Lý Hỏa Vượng không thèm nói nhảm với đám thổ phỉ bình thường này, đi thẳng vào trong.

Chương 306: Điểm Bất Thường

Rất nhanh sau đó, ở trong một nơi gọi là Tụ Nghĩa đường, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy ba gã đàn ông đang uống rượu ăn thịt, miệng không ngừng phun ra những từ ngữ bẩn thỉu.

m thanh dần nhỏ lại, họ cùng quan sát đánh giá Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi là đạo sĩ thật hay là đạo sĩ giả vậy?”

Người đàn ông hói đầu đặt câu hỏi trước tiên.

Song Lý Hỏa Vượng lại không nói tiếng lóng với họ nữa.

“Nếu ta đã tới đây thì các vị chắc hẳn đều đã hiểu, giao gánh hát kia ra, ta sẽ bỏ qua chuyện đánh cướp trước đó.”

“Ha ha ha!”

Ba người cùng phì cười thành tiếng.

“Keng!”

Lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, sát khí nồng nặc lập tức lan tỏa ra khắp Tụ Nghĩa Đường.

…

Lý Hỏa Vượng vừa mới rút kiếm, sát khí nồng nặc bao phủ khắp Tụ Nghĩa Đường, khiến cho mỗi người có mặt ở đây đều cảm thấy như đang đứng ở trung tâm chiến trường.

Tiếng rút đao không ngừng vang lên, đám thổ phỉ ở bốn phương tám hướng cầm đủ các loại vũ khí, khó khăn lắm mới chống lại được sát khí, xông tới.

Nhưng cũng có vài tên thổ phỉ không thể chịu đựng được, ánh mắt ngày càng sợ hãi hơn.

Khi thanh kiếm được cắm trở lại, xung quanh dần trở nên bình tĩnh.

Lúc này, tiếng cười của tên thủ lĩnh thổ phỉ cũng đã biến mất, ba người uống rượu ăn thịt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, không hề nhúc nhích.

Khi bầu không khí trở nên nặng nề tới cực hạn thì người đàn ông trọc đầu ngồi ở chính giữa cầm một hạt lạc chiên lên, nhét vào trong miệng.

Một tên thổ phỉ mặt rộng mỉm cười tủm tỉm, lập tức từ bên cạnh chạy ra hòa giải.

“Vị chân nhân này chớ có nóng vội, có chuyện gì thì hãy cứ thương lượng với nhau, có thể gặp nhau thì chính là duyên phận, mời chân nhân ngồi xuống uống chén rượu.”

Lý Hỏa Vượng không hề lúng túng, đi thẳng tới, ngồi xuống, cầm thịt mà đối phương từng ăn lên.

Người đàn ông mặt tròn hòa giải kia khom người xuống, đứng ở bên cạnh Lý Hỏa Vượng, cẩn thận chờ đợi giống như một tên tiểu nhị vậy.

Hắn lấy từ trong ngực ra một chiếc quạt giấy có vẽ cảnh nước non bên trên, nhẹ nhàng phe phẩy cho Lý Hỏa Vượng. Cây quạt vừa mới khép lại đã chỉ về phía người đàn ông đầu hói ngồi ở vị trí chủ nhân trên bàn bát tiên.

“Vị này chính là đại đương gia của chúng ta, Đại Kim Long.”

“Vị này là nhị đương gia của chúng ta, Hạ Sơn Hổ.”

Tên thổ phỉ mặc áo da hổ hừ lạnh một tiếng.

Sau khi nói xong lời này, hắn cũng không hề giới thiệu nốt người cuối cùng.

Người đàn ông cuối cùng trong bàn mang vẻ mặt âm trầm, nâng cái bát tô lên, đột nhiên uống một ngụm lớn.

Người này vô cùng đặc biệt, ngoài dáng vẻ hung thần ác sát ra thì trên phần trán bên trái có xăm một chữ “Tù”.

Bất kể là ai trong số ba người này thì đều có khung xương rất lớn, lớn hơn những người khác rất nhiều.

Ngay sau đó người đàn ông mặt tròn kia lại dùng cây quạt chỉ vào mũi của chính mình.

“Tại hạ Liễu Hạng, là Tự Tượng trong trại, bái kiến chân nhân.”

“Gánh hát kia vẫn còn ở đây chứ? Đã chết mấy người rồi?”

Lý Hỏa Vượng không hề vòng vo, hỏi thẳng.

Người đàn ông khoác áo da hổ kia nóng nảy định nói điều gì đó thì bị một ánh mắt của Đại Kim Long ngăn cản lại.

Theo cái phất tay của hắn, không lâu sau, mấy người bẩn thỉu được mang ra ngoài, mấy người này chính là nhóm Lữ ban gia đã lâu không gặp.

Vừa thấy Lý Hỏa Vượng và thủ lĩnh đám thổ phỉ ngồi chung một chỗ với nhau, Lữ trạng nguyên lập tức quỳ gối, không ngừng dập đầu, giọng nói vô cùng thảm thiết.

“Tiểu đạo gia ơi! Tiểu đạo gia cứu mạng ta với!”

Lý Hỏa Vượng dùng đầu lưỡi vệ sinh thịt vụn bám trong kẽ răng, đảo mắt nhìn bọn họ, sau đó đứng lên chuẩn bị đi ra phía bên ngoài.

Lữ trạng nguyên vui sướиɠ tới mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, vội vàng tóm lấy đứa con trai bị đánh tới mức đầu chảy máu của mình, vội vàng đuổi theo.

“Từ từ đã, lão tử có nói cho ngươi đi sao?”

Câu trả lời đầy ngạo mạn này vừa vang lên, đám thổ phỉ ở xung quanh lập tức ngăn cản đường đi của Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện không phải là đại đương gia Đại Kim Long mà là người đàn ông trán xăm chữ “Tù” vẻ mặt u ám kia.

Hắn gõ mạnh khớp xương thô to lên trên mặt bàn:

“Tới đây, uống tiếp nào, gánh hát sẽ thả trước, Tứ Tề Hữu gia có quan hệ gì với ngươi?”

“Tứ Tề Hữu gia?”

Thấy Lý Hỏa Vượng ngơ ngác như vậy, người kia cười một tiếng, ăn một hạt đậu tương, sau đó uống một ngụm rượu.

“Đừng giả vờ, thanh kiếm của ngươi là của Hữu Tử Hùng phải không? Chẳng lẽ không quen biết gì mà hắn lại giao thanh kiếm này cho ngươi?”

Khi thấy người kia nhìn về phía thanh kiếm ở sau lưng mình, lúc này Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu hiểu ra, xem ra phía sau thanh kiếm này còn có rất nhiều chuyện.

Quan sát gương mặt ba người một hồi, Lý Hỏa Vượng nhận ra có điểm bất thường.

Cho dù nhìn mặt ngoài thì trên hắn còn có một người gọi là đại đương gia, nhưng khi người này nói chuyện lại rất hùng hổ, không hề nể mặt đối phương.

“Ngươi là ai? Tam đương gia ở trong trại hay sao?”

“Tam đương gia cái chó gì! Mẹ nhà nó, lão tử là Vương Đức Cừu!”

Chương 307: Thổ Phỉ Cũng Có Lòng Yêu Nước

Người kia đột nhiên bùng nổ, tung ra một chưởng đánh vào trái tim Lý Hỏa Vượng, đánh hắn bay ra bên ngoài.

Sức mạnh vô cùng to lớn, khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng bay ra.

Cao Trí Kiên thân hình cao lớn ở bên cạnh nhanh chóng xông tới, hai tay mở rộng đón lấy Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dùng tay ôm phần ngực đau đớn khó chịu, lửa giận bốc lên trong đầu, rút kiếm ra xông thẳng về phía người kia.

Vương Đức Cừu tỏ vẻ kinh ngạc đứng đó, nhìn Lý Hỏa Vượng đang xông thẳng về phía mình, trong lòng không khỏi nghĩ:

“Người này ăn một chưởng của ta mà nội tạng không bị vỡ nát hay sao? Xem ra là cũng có chút nghề.”

“Con bà nó! Làm thịt thằng chó này!”

Đại Kim Long tung chân đá một cái, đá bay chiếc bàn bát tiên ra ngoài, sau đó lấy một cây lang nha bổng ra, xông thẳng tới.

Vừa mới ra tay thì trong đập lập tức hỗn loạn, tất cả đám thổ phỉ nhao nhao xông lên.

Nhìn bề ngoài thì thực lực hai bên chênh lệch rất xa, phe Lý Hỏa Vượng chắc chắn sẽ phải chịu quả đắng, nhưng khi đối đầu với nhau thì không hề như vậy.

Cao Trí Kiên gầm lên một tiếng, dùng sức vung cây gậy trong tay, lập tức đánh bay ba người.

Hai tên thổ phỉ tay cầm dao găm định móc hậu thì có một đôi tay đeo vuốt đen cắm thẳng vào cổ bọn hắn.

Mấy tên thổ phỉ đứng ở đằng xa vừa định giơ nỏ trong tay lên thì Xuân Tiểu Mãn đã mở Đại Thiên Lục ra, giơ kiếm lên chém hai cái

móng tay kèm lẫn chút da và thịt của bản thân xuống.

Theo tiếng kêu thảm thiết của Xuân Tiểu Mãn vang lên, móng tay bay lên cao, những tên thổ phỉ cầm nỏ kia lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Lý Hỏa Vượng không để ý tới phía sau, lúc này hắn tập trung toàn bộ sức chú ý lên ba người ở trước mặt, ba người này mới chính là trung tâm của hang ổ thổ phỉ này.

“Keng!”

Thanh đại hoàn đao to lớn của Hạ Sơn Hổ mạnh mẽ va chạm với trường kiếm của Lý Hỏa Vượng, lực phản chấn mạnh mẽ đẩy Lý Hỏa Vượng lùi lại sau vài bước.

Thế nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, tiếng “răng rắc” vang lên, lưỡi kiếm sắc bén trong tay Lý Hỏa Vượng dễ dàng chém đứt đại hoàn đao của Hạ Sơn Hổ, chém thẳng về phía mặt hắn.

“Lão nhị!”

Đại Kim Long gầm thét, định xông lên giải vây cho huynh đệ thì Vương Đức Cừu đã xông tới trước.

Trên tay hắn cầm một thanh đao thẳng dài đen như mực, mang theo tàn ảnh bổ về phía tay cầm kiếm của Lý Hỏa Vượng.

“Keng!”

Theo tiếng kim loại va chạm giòn tan vang lên, trên mũi thanh đao thẳng kia xuất hiện một vết mẻ.

Lý Hỏa Vượng lùi lại, thay đổi mục tiêu tấn công.

Rõ ràng là thân thủ của ba người này cao hơn Lý Hỏa Vượng, song bọn họ cũng có cùng nhược điểm trí mạng, đó chính là vũ khí, chỉ cần vài lần là sẽ bị phế bỏ trong tay Lý Hỏa Vượng.

Đối với việc này, ba người bắt đầu kìm chế là chính, không dám liều mạng với Lý Hỏa Vượng.

Chờ khi áp lực nhỏ lại, một người phụ nữ che khăn cô dâu đỏ đi tới giải vây.

“Tùng tùng tùng! Dùi đánh thì trống vang, trống vang mời thần tiên, mời thần tiên cần đè nội tiên, ba tầng Lang gia ba tầng khảm…”

Từ dưới khăn cô dâu màu đỏ nhanh chóng có ba cái đầu sói nhô ra, cắn mạnh vào cổ Đại Kim Long. Đối phương giận dữ hét lên, giơ lang nha bổng đập mạnh vào đầu sói bên dưới khăn cô dâu đỏ.

Đầu sói nhanh chóng bị gõ xẹp xuống, nhưng rất nhanh sau đó đã ngưng tụ lại, mạnh mẽ cắn tới, cắn tới mức khiến xương Đại Kim Long lộ ra, máu phun ra khiến chiếc khăn cô dâu màu đỏ càng đỏ hơn.

Nhân cơ hội này, Lý Hỏa Vượng lập tức chém đầu nhị đương gia, sau đó hắn cầm kiếm còn đang nhỏ máu nhìn về phía Vương Đức Cừu.

“Lục lâm cũng có quy củ, nhưng ta phát hiện ra toàn là nói nhảm ra, quy củ chính là kiếm trong tay.”

Dù phải đối mặt với tuyệt cảnh nhưng Vương Đức Cừu lại cười đáp.

“Đúng là có quy củ, nhưng quy củ này cũng phải xem đối phương là ai, người Hậu Thục không giảng quy củ với Tứ Tề Hữu gia.”

“Có ý gì hả?”

“Tứ Tề Hữu gia là binh gia, bọn họ đã từng giết bao nhiêu người Hậu Thục? Ngươi thật sự cho rằng chúng ta có thể để ngươi nghênh ngang rời đi như vậy sao?”

“Ha ha, từ khi nào mà thổ phỉ cũng có lòng yêu nước vậy hả? Nếu như các ngươi yêu nước thì sao còn tạo phản?”

Đối mặt với sự khinh thường của Lý Hỏa Vượng, Vương Đức Cừu cười cười không nói.

Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt tươi cười của hắn, biểu cảm dần

lạnh lùng, hắn đột nhiên biết được thân phận của đối phương.

“Chờ đã, các ngươi không phải thổ phỉ! Các ngươi là binh lính!”

“Ha ha, thổ phỉ và binh lính có cần phân chia rõ ràng không? Chẳng phải đều là mấy kẻ giết người hay sao?”

…

Nói xong lời này, Vương Đức Cừu móc gót chân phải, trực tiếp nhấc lên một con dao trên mặt đất, rơi vào tay hắn.

Hắn cầm chắc con dao, lao về phía Lý Hỏa Vượng không chút do dự.

"Keng, keng!"

Thanh kiếm va chạm với con dao, liên tục phát ra âm thanh lanh lảnh.

Một luồng thứ gì đó liên tục tràn vào cơ thể Lý Hỏa Vượng từ thanh kiếm Hữu gia trên tay hắn, khiến hắn dù đang gần như ép Vương Đức Cừu phải dùng cách đánh lấy mạng đổi mạng, cũng cảm thấy hơi khó giải quyết.

Chương 308: Không Phải Thứ Ngươi Có Thể Dùng

Nhưng sau khi tiếng "leng keng" vang lên, âm thanh đột ngột dừng lại, một lưỡi đao lăn lộn rơi xuống đất, thanh đao của đối phương đã gãy.

Lý Hỏa Vượng vốn dĩ muốn dừng tay, giữ lại tên tù binh để tiện tra hỏi, nhưng thanh kiếm trên tay khiến khí huyết của hắn liên tục tăng lên, hoàn toàn không thể kìm lại được.

Khi Vương Đức Cừu cầm thanh đao bị gãy đâm vào bụng Lý Hỏa Vượng, thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng cũng cắm vào ngực đối phương.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng hỏi, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

Đối mặt với cái chết nhưng Vương Đức Cừu dường như chẳng chút quan tâm.

Hắn gắng sức muốn nhổ nước bọt vào mặt Lý Hỏa Vượng, nhưng nước bọt đẫm máu chỉ có thể trượt xuống cằm hắn một cách yếu ớt.

Hắn gần như dùng hết sức rống lên:

"Hữu gia súc sinh, ngươi đừng hòng tranh giành Hậu Thục, chỉ cần bọn ta còn ở đây ngày nào, Hậu Thục tuyệt đối sẽ không để một tấc đất cắm dùi!"

"Ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần! Ta không phải người của Hữu gia Tứ Tề! Thanh kiếm này là do người khác tặng!"

Vương Đức Cừu đã không còn nghe thấy những lời đó nữa, luồng máu nóng không ngừng trào ra khỏi l*ng ngực hắn, thân thể hắn mềm nhũn dần dần ngã xuống đất.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, nghiến răng vươn tay rút con dao gãy trong bụng ra.

Sau đó hắn lập tức ấn tay vào vết thương, Lý Hỏa Vượng lại liếc qua thi thể của Vương Đức Cừu, trong lòng thầm mắng chửi vài câu rồi quay sang giúp đỡ những người khác.

Toàn bộ trang trại biến thành một mớ hỗn độn, nhưng khi gia chủ đều đã chết, đám nhóc con còn lại rõ ràng chẳng thể chống đỡ được bao lâu.

Đối mặt với đám người Lý Hỏa Vượng, bọn họ liên tục rút lui, hoảng loạn lùi vào sâu trong sơn động.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng và những người khác chuẩn bị tàn sát hoàn toàn nhóm người cuối cùng, tiếng nổ ầm ầm vang rền, một hang động bất ngờ sụp đổ, và một bức tường đá xuất hiện chặn

đứng giữa hai bên.

"Loong-coong!"

Cao Trí Kiên dùng thanh sắt trên tay gõ mạnh vào đá, liên tục bắn ra những tia lửa.

"Được rồi, đừng gõ nữa, nhìn cảnh này cũng có thể thấy đối phương đã có chuẩn bị từ trước, hoàn toàn bịt kín lối đi rồi."

Sau khi nghe những lời của Lý Hỏa Vượng, Cao Trí Kiên ngượng ngùng bỏ tay xuống.

Lại vang lên âm thanh "leng keng", khi tra thân kiếm vào vỏ, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu óc mình chợt sáng suốt, và sau khi hít một hơi thật chậm, hắn lắc đầu một cách mạnh mẽ.

Ngay sau đó, hắn quay đầu lại, nhìn những thi thể nằm ngang dọc tứ tung trong Tụ Nghĩa Đường, đột nhiên cảm thấy có chút cáu kỉnh, quay đi quay lại lại chết biết bao nhiêu người như vậy.

Nói thật là hắn không muốn giết người, nhưng hiện tại trong tay hắn lại càng ngày càng có nhiều nợ máu.

Lý Hỏa Vượng lại nhìn lướt qua thi thể Vương Đức Cừu, vươn tay kéo một mảnh lớn y phục của người chết bên cạnh, bao bọc thanh kiếm Hữu gia của mình lại.

Suy cho cùng tất cả những chuyện này đều do thanh kiếm này gây ra, đến bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu rõ ngọn ngành.

Chính vì lần thành thân đó mà Hầu lão nhị đã nhận ra thanh kiếm này, rồi nhầm mình với một người trong binh gia Tứ Tề.

Đó là lý do tại sao những người như Vương Đức Cừu bị kђıêυ κђí©ђ rồi chạy đến đây, nếu không làm gì xảy ra phiền phức này.

"Ở Hậu Thục hắn là có rất nhiều người có thù với Hữu gia, thanh kiếm này không thể dễ dàng bị lộ được."

"Hơn nữa khoảng thời gian tới chúng ta phải nhanh chóng lên đường, khi binh lính của Hậu Thục biết rằng Vương Đức Cừu đã

chết, họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên, nhất định sẽ cử thêm người đến đây, ta không thể bị bọn họ bắt được."

Mặc dù Lý Hỏa Vượng dễ dàng đánh thắng trận này, nhưng hắn cũng không dám đối đầu với toàn bộ Vương quốc Hậu Thục, điều này chẳng khác gì châu chấu đá xe.

Xuân Tiểu Mãn vác kiếm đi lại trong sơn động, mặc dù ngực vẫn còn hơi phập phồng, nhưng khi bị hụt hơi, nàng vẫn trực tiếp giơ kiếm lên để tăng lực, ngăn không để đối phương nhảy lên tấn công.

Ngay khi nàng đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, một bàn tay chợt vươn ra:

"Đưa cho ta."

"Lý sư huynh, đưa ngươi...cái gì?"

Xuân Tiểu Mãn giả vờ như không hiểu gì, nói.

"Bớt giả vờ giả vịt với ta đi, lấy Đại Thiên Lục ra đây, đó không phải là thứ ngươi có thể sử dụng."

Nhìn những ngón tay không ngừng chảy máu của nàng ta, Lý Hỏa Vượng làm sao có thể không biết nàng ta đang dùng cái gì.

Nhưng Xuân Tiểu Mãn lại liếc mắt nhìn sang Bạch Linh Miểu, sau đó ôm ngực lùi lại vài bước, ánh mắt rất kiên định.

"Lý sư huynh, đây không phải là cuốn của ngươi, đây là thứ ta tìm được từ người khác, nó là đồ của ta."

Khi Lý Hỏa Vượng đi về phía nàng ta, Tiểu Mãn cũng lùi lại từng bước.

"Ngươi hoàn toàn không hiểu rằng ngươi đang tiếp xúc với cái gì, thứ đồ này ngươi không dùng được!"

Giọng điệu Lý Hỏa Vượng chợt trở nên nghiêm khắc.

Chương 309: Bỏ Mặc

Mắt thấy lưng đã dính vào tường, không còn đường lui nữa, Xuân Tiểu Mãn vô thức rút kiếm ra.

Nhìn thanh kiếm sắc bén đang giơ ngang trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng đột nhiên tức giận bật cười.

"Vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, bây giờ ngươi lại rút kiếm với ta sao?"

Đôi mắt Xuân Tiểu Mãn có phần né tránh, nhưng nhanh chóng trở nên kiên định trở lại.

"Xin lỗi, Lý sư huynh, ta phải có con đao của riêng mình."

"Được thôi! Có bản lĩnh như vậy, một mình ngươi ra ngoài bôn tẩu đi! Còn ở chung với mọi người nương tựa vào nhau làm gì!"

Ngay khi nghe xong những lời này, thân thể Xuân Tiểu Mãn khẽ lắc lư, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Trong lòng nàng, đây cũng chính là điều mà nàng quan tâm nhất lúc này.

Bạch Linh Miểu vội đứng chặn giữa hai người, vẻ mặt khó chịu nói:

"Lý sư huynh, ngươi đừng như vậy nữa, mọi người đều là người một nhà, có gì từ từ nói."

"Ta nói lại lần nữa! Đưa Đại Thiên Lục cho ta!"

Xuân Tiểu Mãn đỏ mắt, nghiến răng móc cuốn Đại Thiên Lục ra.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đặt sự chú ý vào cuốn thẻ tre màu đỏ, Bạch Linh Miểu vội kéo Xuân Tiểu Mãn vào một góc.

"Tiểu Mãn tỷ, Lý sư huynh nói đúng, thứ đó rất nguy hiểm, mỗi lần sử dụng đều rất đau, vì vậy tốt hơn hết ngươi không nên giữ nó."

Lời nói này lập tức khiến Xuân Tiểu Mãn tức giận, giọng nói mang theo ý phẫn nộ:

"Ngươi biết thứ đó nguy hiểm vậy mà còn lên tiếng bênh vực hắn? Ngươi dâng hiến thân thể đến ngốc rồi sao? Loại chuyện này cũng nghe theo hắn? Không phân biệt được tốt xấu nữa sao?"

"Nhưng mà Tiểu Mãn tỷ, Lý sư huynh khác với ngươi mà, tay hắn bị đứt còn có thể mọc lại, nhưng ngươi thì không."

Xuân Tiểu Mãn ánh mắt thất vọng liếc nhìn Bạch Linh Miểu, sau đó nhấc kiếm đi sang một bên của sơn động.

Nhìn thấy đối phương như vậy, Bạch Linh Miểu phút chốc hoảng sợ, nhanh chóng chạy theo.

"Tiểu Mãn tỷ, chúng ta vẫn là tỷ muội tốt chứ? Ngươi sẽ không bỏ mặc ta mà đúng không?"

Xuân Tiểu Mãn vùi đầu đi thẳng một mạch vào trong sơn động, thật sự không muốn để ý tới Bạch Linh Miểu đang quấn lấy.

Nhưng dưới sự cầu xin của Bạch Linh Miểu, trái tim nàng lại dần dần mềm đi.

"Ta biết ngươi thích hắn, nhưng có một số việc ngươi không thể cứ tùy hắn được, điều này sẽ chỉ khiến hắn càng ngày càng lệch hướng hơn, đến cuối cùng cũng sẽ làm hại hắn."

Ngay khi đang định nói gì đó, một vài âm thanh nghẹn ngào thê lương yếu ớt vang lên, Xuân Tiểu Mãn nhanh chóng rút kiếm và đứng chặn trước mặt Bạch Linh Miểu.

…

Trong Tụ Nghĩa Đường, Lý Hỏa Vượng lại kiểm tra cuốn Đại Thiên Lục trong tay, ngón tay khẽ vuốt ve nó vài lần.

Khi thứ này được treo lên thắt lưng của hắn, Lý Hỏa Vượng mới cảm thấy an tâm hơn đôi chút.

Mặc dù người ta nói rằng mỗi lần sử dụng Đại Thiên Lục đều phải trả một cái giá rất lớn, nhưng thứ này luôn phát huy được tác dụng vào những thời điểm quan trọng.

Suy cho cùng thà chịu đủ mọi giày vò vẫn còn hơn cái chết.

"Tiểu đạo gia! Tiểu đạo gia! Ngươi chính là tổ tiên sống của Lữ gia chúng ta! Nếu không nhờ sự giúp đỡ của ngươi, cả nhà ta có lẽ phải bỏ mạng ở đây rồi!"

"Trước đây ta đúng là bị ma quỷ che mắt, vậy mà lại bỏ chạy! Ta đáng đánh! Ta đáng đánh lắm!"

Lữ Trạng Nguyên dáng vẻ giống như đang chạy nạn, hắn không chút do dự giơ lòng bàn tay bẩn thỉu của mình lên và tát mạnh vào mặt hắn.

"Được rồi, được rồi, người của ngươi không sao cả chứ?"

Nghe thấy lời ngăn cản của Lý Hỏa Vượng, Lữ Trạng Nguyên lúc này mới ngượng ngùng bỏ tay xuống.

"Tên cướp đó tên là Đại Kim Long, mẹ hắn thích hát hí khúc, không có ai chết cả, chỉ là...con dâu của ta phải chịu không ít thiệt thòi..."

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, thân thể Lữ Trạng Nguyên chợt giật nảy mình, hắn nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn:

"Tiểu đạo gia, sau này chúng ta sẽ không đi đâu cả, chỉ đi theo ngươi thôi! Ơn cứu mạng suốt đời khó quên! Bây giờ, Lữ gia bọn ta sẽ là gánh hát của một mình ngươi."

"Ta lấy gánh hát này làm gì, ta nghe cũng chẳng hiểu."

Chẳng để Lý Hỏa Vượng nói xong, Lữ Trạng Nguyên đang phấn khích đùng một cái quỳ xuống, bái lạy không ngừng với Lý Hỏa Vượng.

"Được rồi, được rồi, ngươi muốn đi theo thì đi, nhưng nơi này không thể ở lâu, đồ đạc của gánh hát các ngươi có còn không, thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng lên đường thôi."

Qua lại lâu như vậy, Lý Hỏa Vượng đã nhìn ra được tâm tư của đối phương, chẳng qua chỉ muốn có hắn bảo vệ, vừa hay lát nữa hắn cũng có việc cần dùng tới họ.

Nghe vậy, Lữ Trạng Nguyên đang quỳ trên mặt đất lập tức bò dậy, vội vã xoa xoa l*ид ngực.

"Còn, còn, tất cả đều ở đó! Hơn nữa ta còn biết hầm ngựa của họ cũng đang ở đó! Ta sẽ dắt toàn bộ ngựa của họ đến đây!"

Nói là làm, Lữ Trạng Nguyên vì muốn chứng tỏ giá trị của mình với Lý Hỏa Vượng đã vội vàng kéo cả gia đình mình đến cái cửa động bên cạnh.

Sau khi xử lý xong Lữ Trạng Nguyên, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu liếc nhìn hang động mà Tiểu Mãn vừa mới đi vào. Trong mắt hắn xẹt qua một tia phức tạp.

Chương 310: Thương Hại

Hắn quay đầu lại, cứng ngắc nói với Cao Trí Kiên đang ở bên cạnh:

"Đi vào thúc giục họ đi, nơi đây là trại doanh của đám thổ phỉ, không an toàn, bảo họ nhanh ra đây, chúng ta phải gấp rút lên đường."

Cao Trí Kiên gật đầu, vứt thanh sắt trên tay đi, nhặt một cây lang nha bảng do một tên cướp sử dụng bị vứt trên mặt đất bên cạnh.

Hắn vác nó lên vai và đi về phía hang động.

Nhưng trước khi hắn kịp bước vào đã nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn và Bạch Linh Miểu bước ra với đôi mắt đỏ hoe.

Dáng vẻ như cả hai vừa mới khóc cách đây không lâu.

"Sao thế?"

Lý Hỏa Vượng cau mày.

Xuân Tiểu Mãn khom lưng kéo đám thổ phỉ trên mặt đất:

"Ngươi vào trong xem đi...những...những tên cướp này chẳng phải con người! Chúng đích xác là những tên súc sinh!"

Liếc nhìn Bạch Linh Miểu cũng đang khom lưng lột quần áo đám cướp, Lý Hỏa Vượng nhấc chân lên đi về phía hang động.

Chẳng mấy chốc đã đi đến cuối hang, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy mấy người phụ nữ tя̱ầи ѣя̱υồиɠ, hai mắt tê dại, thân thể họ run rẩy nằm co ro cuộn tròn trên mặt đất.

Bên cạnh còn có những giá gỗ nhỏ.

Nhìn qua sợi dây thừng trên đầu gỗ, và cả cổ tay, cổ chân tím bầm của những nữ nhân kia, có thể thấy rằng họ vừa được nhóm Bạch Linh Miểu hạ xuống không lâu.

Nhờ sự giúp đỡ của những người khác, những người phụ nữ này được khoác bằng quần áo của bọn cướp, sau đó được đưa vào bên trong Tụ Nghĩa Đường nơi có đèn đuốc sáng trưng.

Nếu nói những người phụ nữ bị cướp ở đảo Cỏ Lau còn được coi là có chút địa vị, thì những người phụ nữ trong hang của đám thổ phỉ này hoàn toàn chỉ là công cụ để phát tiết du© vọиɠ của chúng.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi đi, nhưng theo lời của Lữ Trạng Nguyên nói thì trong trại còn rất ngột ngạt, đám thổ phỉ rảnh rỗi ngứa tay ngứa chân sẽ coi những người phụ nữ này như đồ chơi.

Số phận của những người phụ nữ đó càng khốn khổ hơn, họ bị chơi đùa đến khi hỏng thì bị quăng đi, thay một tốp mới, chỉ cần cướp được thì không bao giờ thiếu phụ nữ.

Nghe thấy những lời mô tả ghê tởm đó, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, ánh mắt ngập đầy sát ý nhìn vào tảng đá sụp đổ trước mặt.

Hắn lật tay, đạo linh lập tức xuất hiện trên tay hắn.

"Reng reng reng!"

Khi tiếng chuông chói tai vang lên, Du lão gia được tạo thành bởi các đường nét nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"!"

Lý Hỏa Vượng lấy tay chỉ mạnh vào bức tường đá.

Du lão gia nhanh chóng gật đầu, quay người lại và đi vào bên trong vách đá bị sụp, chẳng bao lâu, Lý Hỏa Vượng nhạy bén nhận ra bên trong vách đá vang lên những tiếng kêu thảm thiết mơ hồ.

Sau thời gian nửa nén hương, Du lão gia lại khoan thai chui ra khỏi vách đá, lại gật đầu với Lý Hỏa Vượng rồi nhanh chóng tan biến.

Tiếng chuông dần dần biến mất, Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn những người phụ nữ phía sau, nói:

"Đừng lo lắng, đám thổ phỉ đó đều đã chết cả rồi, không còn sót lại một tên nào."

Nhưng đối mặt với tin tức này, trên mặt những người phụ nữ đó không hề biểu lộ một chút cảm xúc, không có hưng phấn, không có đau buồn, cũng không có vui mừng, lúc này trên mặt họ chỉ còn vẻ tê dại.

Lý Hỏa Vượng thương hại nhìn họ, những người phụ nữ này đã phải chịu tổn thương quá lớn, có thể nói họ chẳng khác gì những người què quặt.

"Chờ đã, đây chính là cảm giác thương hại sao?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt, lập tức duỗi tay lấy ra Hỏa Áo Chân Kinh trong ngực.

Lúc này trong hắn đang mang một cảm xúc khác, hắn bắt đầu niệm những câu thần chú khó hiểu trong bản dịch, sáp trắng nhanh chóng ngưng tụ thành một con ốc sên rực lửa.

Thứ này bò dọc theo ống quần của Lý Hỏa Vượng và trườn về phía vết thương trên bụng hắn.

Cùng với âm thanh châm chích, vết thương dữ tợn nhanh chóng bị thiêu đốt, tụ lại một chỗ, lúc này, mảnh ghép còn thiếu của Hỏa Áo Chân Kinh cuối cùng cũng được lấp đầy.

Thứ mà Khương Anh Tử để lại cho hắn cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng.

Đây hẳn là một điều đáng vui mừng, nhưng bây giờ không phải là lúc để vui.

Lý Hỏa Vượng nhìn những người phụ nữ đang ngây ngốc ở đó, hắn cố gắng ghi nhớ thật kỹ những cảm xúc trong lòng lúc này, để sau này không bị lãng quên.

Sau khi một nhóm người quét sạch toàn bộ hang ổ của đám thổ phỉ, họ rời khỏi nơi tràn ngập tử khí ấy dưới ánh trăng bao trùm.

Như Lữ Trạng Nguyên đã nói, quả thực bọn cướp có rất nhiều ngựa, hơn nữa họ còn nhặt được một số vật dụng như mền hay lương thực trong hang.

Những thứ khác đều có, chỉ duy nhất không có bạc, có vẻ nơi bọn chúng giấu bạc nằm ở phía sau bức tường đá bị sụp kia.

Nhưng trong hang động đó đã không còn ai sống sót, chúng sẽ bị chôn vùi ở đó mãi mãi cùng với những tên cướp bị Du lão gia giết chết.

Đêm hôm đó, cả đoàn người không kịp ngủ, vội vã lên đường, đi mãi đến trưa hôm sau, sau khi rời xa sào huyệt của đám thổ phỉ, họ mới dừng lại nghỉ ngơi.

Khi những người khác đang ngủ thì Lý Hỏa Vượng và Màn Thầu gác đêm.

Sau khi họ thức dậy vào lúc trời chạng vạng, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Chương 311: Đều Là Người Đáng Thương

Khi hắn tỉnh dậy lần nữa thì đã là sáng của ngày hôm sau.

Hắn dụi dụi đôi mắt, nhìn khắp xung quanh, thấy Bạch Linh Miểu đang phát cháo cho những người phụ nữ đó.

Giọng nói của Tôn Bảo Lộc và Cẩu Oa ở bên cạnh lọt vào tai Lý Hỏa Vượng.

…

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn sang những người phụ nữ đó, giọng nói của Tôn Bảo Lộc và Cẩu Oa ở bên cạnh lọt vào tai Lý Hỏa Vượng.

"Lão Tôn, ánh mắt của đám thổ phỉ này đúng là thâm độc, những nữ nhân mà bọn chúng cướp được ai nấy đều rất đoan chính, ngươi có nghĩ ta nên chọn một trong số những nữ nhân này làm vợ không? Ta không chê họ bẩn thỉu, chỉ cần họ có thể sinh con là được."

"Thôi đi, họ mới vừa thoát ra khỏi nơi đó, ngươi đừng bắt nạt họ."

"Phốc! Nói gì vậy, Tào Tháo ta cũng đâu phải lấy thê thϊếp, ta cưới hỏi đàng hoàng rước họ về làm vợ thì sao? Trông ta không đẹp thật, nhưng nếu họ thực sự muốn gả cho ta thì cũng là đang trèo cao đấy."

"Lão Tôn, hay ngươi cũng chọn một người đi? Nếu ngươi bỏ lỡ số này, sau này khó kiếm được một cô vợ xinh đẹp như vậy lắm đấy."

"Đều là người đáng thương cả, thôi quên đi."

"Chúng ta là đang giúp họ mà! Thử nghĩ xem, dù bây giờ họ có quay lại cũng sẽ bị người khác dèm pha chỉ trỏ, cả đời cũng không gả đi được! Chỉ có thể ở góa, ít nhất đi theo ta họ cũng có bữa cơm nóng."

Lý Hỏa Vượng vươn tay kéo tấm chăn bông trên người xuống rồi đứng dậy.

Hắn không quan tâm đến Cẩu Oa đang buôn chuyện tào lao, mà đi về phía Lữ Trạng Nguyên đang ăn cháo.

Lữ Trạng Nguyên được nghỉ ngơi cả đêm, rõ ràng tinh thần đã tốt hơn, ít nhất thì mặt mũi cũng sạch sẽ, quần áo cũng không còn xộc xệch nữa.

Thấy Lý Hỏa Vượng đến gần, Lữ Trạng Nguyên vội vàng đứng dậy, đẩy bát cháo trong tay mình vào tay cậu con trai, ánh mắt đầy kính trọng.

"Món đồ này là của ngươi đúng không?"

Lý Hỏa Vượng trả lại cái điếu thuốc về cho chủ nhân ban đầu của nó.

"A, đúng, đúng, đúng!"

Lữ Trạng Nguyên cúi đầu khom lưng, vội vàng cầm lấy bằng cả hai tay.

"Khiến tiểu đạo gia phải lo nghĩ rồi, mấy chuyện vặt vãnh này còn phải khiến tiểu đạo gia đích thân giao cho nữa."

"Thấy áy náy thì giúp ta một việc đi, vừa đúng lúc cần tới ngươi."

Lữ Trạng Nguyên chợt thấy ngạc nhiên, tiểu đạo gia này thần thông quảng đại như vậy, còn có chuyện gì cần hắn phải giúp sức sao.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn những người khác đang ăn cơm bình thường.

"Đúng vậy, giúp bọn ta cải trang một chút, vẽ lên hết."

Chẳng mấy chốc, khuôn mặt của mọi người đều được trang điểm theo kiểu gánh hát, ngay cả trên chiếc mặt nạ tiền đồng của Lý Hỏa Vượng cũng được vẽ thêm một bộ râu dài treo trên đó.

Khi vũ khí của mọi người được đưa lên xe ngựa, một lúc sau, một đội hộ tống vốn dĩ có phần lộn xộn đã biến mất.

Chỉ còn lại một gánh hát khoảng hai mươi người.

"Sau này, gánh hát này sẽ do ngươi dẫn dắt, bọn ta đều là người dưới quyền ngươi, người khác hỏi gì đều do một mình ngươi lộ diện."

Có sự chỉ điểm của Hầu Lão Nhị, cách ăn mặc của họ đúng là quá dễ thấy, buộc phải thay đổi một thân phận khác, đây chính là mục đích của Lý Hỏa Vượng.

Lữ Trạng Nguyên cũng là người tinh ý, hắn lập tức hiểu ra, nhanh

chóng vỗ ngực tỏ ý rằng không có vấn đề gì.

"Lý sư huynh, thế này được chưa?"

Trên mũi Cẩu Oa được vẽ thêm một hình tròn màu trắng, vẻ mặt hắn ai oán hỏi.

Bộ râu dài già nua trên mặt Lý Hỏa Vương đung đưa qua lại theo nhịp lắc đầu của hắn.

"Cứ thử vậy đi, nếu không trực tiếp mang bộ dạng kia đi lại trên đường quá dễ bị họ phát hiện, chúng ta không thể đấu lại với toàn bộ Hậu Thục."

Lúc này hắn đã tô đen da mặt cộng thêm bộ râu quai nón, cuối cùng là một bộ y phục nhà quan toàn thân, khác một trời một vực so với vị đạo sĩ áo đỏ lúc trước.

Trừ khi lột bỏ đi hoàn toàn lớp trang điểm, nếu không tuyệt đối không thể nhận ra.

"Lý sư huynh, ăn cơm nào."

Bạch Linh Miểu trong trang phục hóa trang thành Hoa Đán bưng bát cháo đi tới.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy, đang định đưa lên miệng húp thì lại nhanh chóng quét nhìn xung quanh, hắn thấy chỉ còn lại một mình Xuân Tiểu Mãn vẫn chưa cải trang.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn sang, Bạch Linh Miểu nhanh chóng giải thích:

"Lông mao trên mặt Tiểu Mãn tỷ quá nhiều, trước khi trang điểm tỷ ấy phải tỉa bớt đi mới được."

"Mau cạo đi, đừng làm chậm trễ thời gian, không ai biết những người đó bao lâu nữa sẽ tìm được đến đây."

Lý Hỏa Vượng nói, ném thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn qua, cầm lấy cái bát rồi húp một hơi cạn sạch.

"Không cần cái đó đâu, cũng đâu phải chặt đầu, ta phải cạo mặt."

Con dâu của Lữ Trạng Nguyên, La Quyên Hoa đặt bát trên tay xuống, lấy ra hai sợi dây buộc tóc màu đỏ quấn trên cổ tay, bước tới giúp.

Đầu sợi dây đan chéo vào nhau, nhanh chóng xoắn lấy tận gốc lông tóc màu đen trên mặt của Xuân Tiểu Mãn, lộ ra một mảng trắng.

Chương 312: Ủy Thác

Khi Lý Hỏa Vượng ăn xong bát cháo của mình, lông tóc trên mặt Tiểu Mãn cũng đã xoắn lại gần hết.

Lúc này, những sư huynh sư đệ khác cùng bước ra từ Thanh Phong Quán cũng bất giác tò mò nhìn qua.

Khuôn mặt của Xuân Tiểu Mãn lúc nào cũng bị lông tóc bao lấy, đây là lần đầu tiên họ thấy dáng vẻ nàng ấy trông như thế nào.

La Quyên Hoa cạo mặt rất cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí cả cổ cũng được cạo sạch sẽ.

Xuân Tiểu Mãn hơi bất an nhìn sang những người khác, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm.

Nói thật là chính nàng cũng không biết mình trông như thế nào.

Tiểu Mãn nhanh chóng đứng dậy đi đến trước gương đồng, ngắm nghía thật kỹ khuôn mặt của mình.

Sau đó, nàng thấy một cô nương tầm 16, 17 tuổi trong gương, khuôn mặt hình trái xoan thanh tú diễm lệ, mũi cao thẳng tắp.

Không dám nói đến hai từ tuyệt mỹ, nhưng cũng rất xứng với hai chữ xinh đẹp.

Không biết người khác có hài lòng hay không, còn Xuân Tiểu Mãn thì tuyệt đối hài lòng, nàng dùng đôi bàn tay đầy lông ôm lấy gương mặt mình, rơi giọt nước mắt vui mừng.

Không ai muốn làm một quái vật lông tóc lù xù cả đời, nàng cũng muốn trở thành một người phụ nữ như những người khác, kết hôn sinh con.

"Hóa ra Tiểu Mãn vẫn còn nhỏ tuổi như vậy."

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm một câu trong miệng, lại bắt đầu thúc giục.

"Đừng nhìn nữa, nhanh vẽ đi, vẽ xong thì mau chóng rời đi, cả Hậu Thục này không nơi nào an toàn với chúng ta."

Lữ Cử Nhân cầm cây bút lông vẽ lên từng nét, dưới sự bất đắc dĩ của Tiểu Mãn, một lớp mực dày đặc đã phủ lên mặt nàng.

"Cộc cộc cộc."

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, một đám người hung thần ác sát cưỡi trên lưng ngựa từ bên cạnh vọt qua.

Mấy người trong số bọn chúng nhanh chóng cẩn thận liếc qua vài cái, đi qua gánh hát trước mặt, chúng cũng không dừng lại quá lâu.

Đây không phải là một điềm lành gì.

"Đi thôi. Nhanh lên, đám người đó có lẽ là nhận sự ủy thác của bọn thổ phỉ đến tìm chúng ta."

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến bầu không khí vừa mới thả lỏng bỗng trở nên nặng nề trở lại.

Không ai còn tâm tư đến việc ăn cháo nữa, vội vàng thu dọn mọi thứ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lý Hỏa Vượng không dám đi đường lớn, cố gắng đi đường nhỏ hết mức có thể.

Không biết nhờ vào lớp trang điểm hay do lựa chọn đường đi, mười ngày sau, nhóm người Lý Hỏa Vượng đã thực sự thuận lợi đi đến một thị trấn, đó là một thị trấn nhỏ nằm giữa những ngọn núi đá, cũng chỉ bằng với kích thước của một con phố, nhưng có vẻ vì là khu vực giao thông quan trọng nên có khá nhiều người qua lại

nơi đây.

Thấy con phố náo nhiệt này, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, cũng được, đã cách Hậu Thục thêm một đoạn đường nữa.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai lại tiếp tục lên đường."

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa dẫn mọi người cùng đi vào bên trong.

Vừa đi được vài bước, hai mắt Lý Hỏa Vượng đột nhiên sáng lên, hắn thấy một lão già mà trước đây hắn từng ngẫu nhiên gặp trên đường.

"Lão Trượng? Ngươi đi đâu đây?"

Kim Sơn Hoa vừa quay đầu lại liền thấy một lão sinh với bộ râu dài đang lên tiếng.

Sau một hồi xác định giọng nói, hắn có chút kinh ngạc nói:

"Ồ? Hóa ra là chân nhân, thật trùng hợp."

"Thật trùng hợp?"

Đồng tử Lý Hỏa Vượng chợt co lại, nhanh chóng bước đến trước mặt đối phương.

"Đánh ta."

"Hả? Tại sao?"

"Bụp!"

Lý Hỏa Vượng đấm một quyền vào ngực Kim Sơn Hoa, khiến hắn ôm ngực lùi về sau ba bước.

"Chân nhân? Vô duyên vô cớ tại sao ngươi lại làm thế? Xin hỏi lão già này đắc tội ngươi chỗ nào?"

Kim Sơn Hoa suýt chút nữa bị một quyền này đấm đến ngất đi.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại mặc kệ hắn, chỉ cúi đầu nhìn xuống nắm

đấm của mình, hắn tự lẩm bẩm:

"Ta có thể đu.ng vào được, hơn nữa còn có xúc cảm. Xem ra hắn thật sự không phải ảo giác giống như hòa thượng."

…

Sau khi Lý Hỏa Vượng giải thích cộng với sự giúp đỡ của những người khác, cuối cùng lửa giận trong lòng Kim Sơn Hoa cũng đã nguôi ngoai.

Còn về cái gọi là lý do mà Lý Hỏa Vượng bịa ra, tin hay không thì chỉ có Kim Sơn Hoa tự biết.

"Lão Trượng, nếu đã thuận đường thì chi bằng chúng ta đi chung đi, thế nào? Nếu trên đường có gặp rắc rối gì, chúng ta cũng tiện bề chăm sóc cho nhau, phải không?"

Nghe những lời này của Lý Hỏa Vượng, lại nghĩ đến thi thể của những tên thổ phỉ trước đó, Kim Sơn Hoa do dự một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu.

"Được chứ, lão hủ chỉ đi đường một mình, thật sự sợ một ngày nào đó sẽ bị con cọp cắp đi mất, nhiều người đi cùng nhau sẽ an toàn hơn."

"Nhưng mà chân nhân, có câu gọi là kính dưỡng người già của mình cũng kính dưỡng người già của người khác, lão phu dù sao cũng tuổi ngoài tứ tuần, nếu ngươi làm thêm mấy cú nữa, ta thực sự nằm trong quan tài đấy."

"Tất nhiên không rồi, ban nãy tại hạ thực sự lỗ mãng rồi."

Chương 313: Thổi Đàn Kéo Hát

Thấy đối phương cuối cùng cũng đồng ý, Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không phải cố ý bám vào ông già xa lạ này, chỉ là hắn sợ, người này dù sao đã nhận ra hắn, chỉ e giữa đường bị người

khác tra hỏi sẽ tố cáo hắn với người khác.

Hiện tại chỉ cần đặt hắn bên cạnh, có chuyện gì cũng có thể dễ dàng theo dõi.

Cả một thôn trấn nhộn nhịp người qua người lại, lẫn vào trong đó, diễn viên hí khúc như họ lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

Không ít người đứng lại và tò mò chỉ trỏ về Lý Hỏa Vượng và những người khác.

"Không phải họ cũng đã nhận ra chúng ta là người của Tứ Tề rồi chứ?"

Suy nghĩ này của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xuất hiện nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Nhóm người Lữ Trạng Nguyên vốn dĩ không phải người gốc Tứ Tề, cũng không hát kịch của Tứ Tề, nên không có căn cứ nào để họ nghi ngờ điều đó.

Nhưng những người này cũng đã nhắc nhở Lý Hỏa Vượng.

So với việc nghi ngờ họ là người của binh gia Tứ Tề, nếu một đoàn hát không hát hí lại càng khiến người ta nghi ngờ hơn.

Sau một lúc cân nhắc, Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ ra biện pháp đối phó.

"Lữ ban chủ, nếu chúng ta đã là gánh hát thì nhanh chóng dựng sân khấu bắt đầu hát đi, ngươi xem, biết bao người đang chờ đấy."

Diễn kịch đương nhiên phải diễn nguyên bộ.

Nghe những lời của Lý Hỏa Vượng, Lữ Trạng Nguyên lưng gù gật đầu lia lịa.

"Nhanh, nhanh, nhanh, không nghe thấy tiểu đạo gia nói gì sao? Tìm một chỗ dựng sân khấu đi."

Hắn bước tới trước mặt những người khác trong Lữ gia, nói.

"A...cha ơi, con kiệt sức rồi, chúng ta mới thoát khỏi hang động bọn thổ phỉ, ở đó hát còn chưa đủ sao, nghỉ thêm một xíu nữa đi..."

Lữ Trạng Nguyên lén nhìn qua Lý Hỏa Vượng đang ở cách đó không xa, cầm tẩu thuốc gõ mạnh vào đầu con trai mình.

"Bảo ngươi hát thì cứ hát đi! Nói nhảm nhiều vậy làm gì! Khi nào ngươi làm cha ta đi rồi hãy nói mấy lời này!"

Ở đây không có gậy gọc hay cọc tre gì nên cũng không dựng được một sân khấu chuyên nghiệp.

Chỉ có thể tìm một bức tường vỡ, sau đó đặt chiếc khăn trải bàn màu đỏ lên đó, vậy coi như xong.

Xe ngựa được dắt đến phía sau bức tường vỡ, đảm nhiệm vai trò làm hậu trường.

Tuy rằng thô sơ nhưng cũng may là người trong trấn không xoi mói gì, vừa thấy có vở kịch thì đều xúm lại đông đủ.

Tất nhiên Lý Hỏa Vượng không thể khoanh tay ngồi đó.

"Mọi người qua đó giúp đỡ đi, nhớ kỹ thân phận của chúng ta, hiện tại chúng ta chính là gánh hát."

"Sau khi diễn xong, chúng ta sẽ về nhà trọ nghỉ ngơi thật tốt."

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến tất cả mọi người đều lục tục đứng dậy giúp sức, ngoại trừ Kim Sơn Hoa.

Thổi đàn kéo hát, những người ngoài nghề như họ thực sự không thể giúp được gì, chỉ có thể giúp chút việc vặt, nhưng chút việc đó cũng khiến mấy người Lữ Trạng Nguyên dễ dàng hơn rất nhiều.

Lữ Cử Nhân bận một thân đen, cầm thanh đao xuất hiện trên sân khấu, đám đông đang xôn xao dần trở nên yên tĩnh.

Những người khác không vỗ tay, nhưng trong mắt đều ngập vẻ tò mò.

Mặc dù Hậu Thục rất phổ biến hí khúc, nhưng từ điểm này có thể thấy rằng họ dường như không quá bài xích những hí khúc khác.

"Đông cheng đông leng keng."

Cùng với nhạc kịch của gánh hát Lữ gia, Lữ Cử Nhân bắt đầu hát.

"Nay phụng chỉ được sai xuống núi, đông cheng, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!"

Lý Hỏa Vượng liên tục quan sát những quan khách bên dưới, dùng nhận thức nhạy bén của mình để tìm kiếm những nguy hiểm có thể xảy ra.

Nhưng may mắn thay, sau khi tìm kiếm một hồi, ngoại trừ việc phát hiện một tên trộm đang lấy trộm tiền của đám đông thì không có gì đáng chú ý.

Hắn còn thấy Kim Sơn Hoa cũng hòa vào đám đông cùng đứng đó xem, hơn nữa còn xem vô cùng nhập tâm.

"Lý sư huynh, trước đây không phải ta không muốn đưa cho ngươi cuốn thẻ tre đó, ta chỉ là..."

Giọng nói ngập ngừng đó vang lên từ phía sau, đó là giọng nói của Xuân Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng chợt khoát tay ngắt lời nàng ấy.

"Ta biết vì ngươi bị gia đình bán đi nên luôn cảm thấy không có gì tốt hơn những gì chính mình nắm giữ. Nhưng Đại Thiên Lục là không thể, thứ này nguy hiểm vô cùng."

"Nếu sử dụng không đúng, ngươi sẽ mất mạng."

"Nhưng mà, Lý sư huynh, vậy làm sao ngươi sử dụng được nó?"

"Ta..."

Bàn tay Lý Hỏa Vượng chạm vào bề mặt nhẵn bóng của Đại Thiên Lục, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười ảo não.

"Ta đã quen rồi."

"Lúc trước ta có chút nặng lời, ngươi cũng đừng trách ta, tính khí ta vốn dĩ không tốt, ngươi đừng để ý."

Lý Hỏa Vượng vươn tay lấy chiếc chuông ra, đưa cho Xuân Tiểu Mãn.

"Ngươi cầm lấy cái này mà dùng, mặc dù mỗi lần sử dụng nó đều cần đến dương thọ, nhưng ít nhất nó an toàn hơn Đại Thiên Lục."

Xuân Tiểu Mãn đưa tay nhận lấy, nhìn chiếc chuông trong tay, vẻ mặt nàng kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Vượng.

Ở chung với nhau lâu như vậy, tất nhiên nàng hiểu được sức mạnh của chiếc chuông này, không ngờ đối phương lại thực sự trao nó cho chính mình.

Chương 314: Vợ

Cảm giác khó chịu trong lòng bỗng chốc biến mất không còn tăm hơi.

Nàng muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cô đọng lại thành một câu.

"Đa tạ Lý sư huynh."

Lý Hỏa Vượng thở dài, thực ra đối với những thứ này, hắn không hề muốn cho một món nào.

Không phải hắn ích kỷ, chỉ là những thứ này cái nào cũng vô cùng nguy hiểm.

Trong thế giới điên rồ này, nếu muốn nhận được thứ gì, luôn phải trả một cái giá tương xứng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang dạy Xuân Tiểu Mãn cách sử dụng đạo linh, bên ngoài đã xảy ra một sự cố bất ngờ.

Không phải có kẻ thù nào đó tìm đến, mà là tâm trạng của Lữ Cử Nhân trên sân khấu có gì đó không ổn.

Nhìn dáng vẻ kích động của hắn, rõ ràng là hắn đã nhập tâm vào vở kịch rồi.

Ngay cả khi Lý Hỏa Vượng không biết gì nhiều về hí khúc cũng có thể nhận thấy lời thoại trong miệng hắn rõ ràng là sai.

"Sơn phấn tựa liều thuốc mê người!"

"Phù Dung chính là dùng cách này câu chết Sùng Nhi!"

"Tiểu Kim Liên tựa như ma núi ác độc!"

"Thắt lưng dương liễu như dây cỗi ngựa!"

"Đôi mắt hạnh buộc ta đội nón xanh!"

"Đôi tay ngọc ngà vạn khách gối!"

"Đôi môi đỏ mọng vạn khách nhai!"

"Quản làm gì Trương Sinh cùng Lý Triệu!"

"Uyên ương trên gối gọi Kiều Kiều!"

Sau khi hát xong đoạn cuối cùng, vợ của Lữ Cử Nhân là La Quyên Hoa vốn đang đánh cồng phẫn nộ nâng chiếc chiêng trong tay lên, dùng hết sức đập vỡ chiếc chiêng, chảy nước mắt lao về phía hậu trường.

Loảng xoảng, trên dưới sân khấu ngay lập tức rơi vào yên lặng.

Sau một hồi sững sờ, bên dưới sân khâu chợt ồ lên rồi bắt đầu sôi sùng sục, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên.

"Hay, hay lắm!"

"Hát thêm đoạn nữa, thêm đoạn nữa đi!"

"Cái này còn náo nhiệt hơn nhiều so với kịch anh hùng! Đây là loại kịch gì vậy?"

"Để tiểu nương tử vừa đánh chiêng lúc nãy cùng lên sân khấu đi, tiểu gia ta sẽ trọng thưởng!"

Đủ các loại tiền đồng, bạc vụn, còn có một số lương thực, dần dần phủ đầy mặt đất.

Đây là lần đầu tiên gánh hát Lữ gia được thưởng nhiều như vậy trong suốt bao năm hát kịch.

…

Lữ Trạng Nguyên dù sao cũng là chủ gánh hát, thấy mọi thứ trên sân khấu bị hỗn loạn, cũng có thể ổn định cục diện.

Trước tiên hắn lao lên sân khấu, đứng chắn trước mặt Lữ Cử Nhân, vẻ mặt tươi cười không ngừng chắp tay cảm tạ quan khách.

Sau khi vài chào xong, hắn nháy mắt với cậu con trai nhỏ của

mình, nhanh chóng kéo Lữ Cử Nhân đang hồn bay phách lạc đi về phía hậu trường.

Lữ Tú luôn luôn bị rớt lại phía sau lần này đã bắt kịp mọi chuyện, hắn nhanh chóng xoay người lộn nhào mấy cái rồi xoay người lên sân khấu.

Hắn nhặt chiếc chiêng trên mặt đất, lật mặt lõm lại, vừa gật đầu khom lưng cúi chào, vừa nhặt những thứ đồ trên mặt đất cho vào bên trong chiêng.

"Chuyện của Lữ gia...có chút khó khăn..."

Lý Hỏa Vượng đi về phía xe ngựa.

Tất nhiên hắn biết chuyện gì đã xảy ra với La Quyên Hoa khi bị bắt giữ trong hang ổ của bọn thổ phỉ, chỉ là chuyện này hắn chẳng giúp được gì.

Vừa tới bên xe ngựa, hắn đã thấy Lữ Trạng Nguyên đang cầm tẩu thuốc đập vào đầu con trai cả.

"Nó là vợ ngươi đấy! Vậy mà ngươi lại đứng trên sân khấu nói vợ ngươi như thế! Làm vậy thì mất mặt ai hả! Là ngươi mất mặt chứ ai! Là Lữ gia mất mặt chứ ai!"

Đột nhiên Lữ Cử Nhân duỗi tay ra, trực tiếp giật điếu thuốc trên tay đối phương.

Lữ Trạng Nguyên bị giật một cái nên loạng choạng, ánh mắt kinh ngạc nhìn đứa con trai cả trước mặt mình.

"Mất mặt, mất mặt cái gì! Đã là gánh hát thấp kém rồi, chẳng lẽ chưa đủ xấu hổ sao! Gia đình chúng ta chính là hạng mạt lưu trong số mạt lưu! Gặp phải một con kỹ nữ trong vườn Câu Lan còn phải gọi một tiếng di! Còn chuyện gì đáng xấu hổ hơn gia đình chúng ta nữa sao?"

"Ngươi không thấy vẻ mặt hắn trong hang của bọn cướp sao? Là dáng vẻ ti tiện cười đùa với những tên cướp đó!"

"Nàng ta...thậm chí còn dám làm chuyện như vậy với một tên cướp

trước mặt ta! Cha, ta bực bội lắm, ta bức bối lắm rồi! Bức bối đến chết đi được!"

Vẻ mặt Lữ Cử Nhân căm phẫn tột cùng, hắn quỳ trên mặt đất, đôi bàn tay không ngừng đấm thùm thụp xuống đất.

"Tại sao ta lại phải niềm nở vui vẻ với người khác? Ngươi còn không biết sao? Còn không phải vì Lữ gia này hay sao! Nếu ta không bồi cười, Tú Nhi đã sớm bị người ta mặc kệ đến chết! Ngươi bức bối, ta không bức bối sao!"

"Ngươi thực sự cho rằng ta không cần mặt mũi sao? Ngươi thực sự cho rằng La Quyên Hoa ta là một con đĩ điếm sao? Nhưng ta còn làm được gì!"

"Trong lòng ta cũng khó chịu lắm chứ! Nhưng ta biết ta chẳng phải đại tiểu thư gì, ta chỉ là vợ của một con hát hèn nhát! Có chịu ấm ức cũng chỉ có thể nín nhịn! Chỉ có thể giả vờ như không quan tâm!"

La Quyên Hoa đã hơi lộ rõ bụng bầu, nói xong liền quay sang bên cạnh gào khóc.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, Lý Hỏa Vượng chậm rãi thở ra.

Tất cả những điều này đều từ những tên cướp đó mà ra, chừng nào những tên cướp đó vẫn còn ở đó, thì sẽ có hàng trăm hàng ngàn La Quyên Hoa.

Chương 315: Nữ Nhân

Việc trấn áp những tên cướp đáng ra là chuyện của nhà binh, nhưng thực ra chính chúng cũng trộn lẫn trong số đó.

Có lẽ những gì Vương Đức Cừu nói lúc trước không hề sai, binh lính và thổ phỉ thực ra chẳng khác gì nhau.

"Cái nơi rách nát này thật tồi tệ."

Lý Hỏa Vượng không thể làm được gì nhiều, hắn quay sang bên cạnh dặn dò vài câu với các sư huynh muội khác.

Ngay sau đó, Tôn Bảo Lộc và Cẩu Oa kéo Lữ Cử Nhân sang một bên, còn Bạch Linh Miểu và Xuân Tiểu Mãn thì dìu La Quyên Hoa đi về phía bên kia.

"Lữ ban chủ, đừng ngây ra đó nữa, vực lại tinh thần nào, vở kịch vẫn chưa hát xong nữa."

Lý Hỏa Vượng bước đến trước mặt Lữ Trạng Nguyên, lấy tay vỗ vỗ vai hắn.

Lữ Trạng Nguyên như thể trong phút chốc đã già đi mấy tuổi, nắm chặt bàn tay trống không, khom lưng đi về phía trước sân khấu.

"Tên nhóc Cử Nhân chưa từng như thế này bao giờ..."

Nhưng khi vừa bước ra khỏi hậu trường, hắn phát hiện tất cả quan khách bên ngoài đã rời đi hết.

Những người khác trên đường cũng có vẻ hoảng sợ, tất cả đều tập trung về phía rìa thị trấn.

Lúc này, hắn chẳng màng đến chuyện gia đình mình nữa, nhanh chóng kêu to:

"Tiểu đạo gia! Tiểu đạo gia mau ra ngoài đi! Phiền phức rồi!"

Lý Hỏa Vượng vừa nghe thấy tiếng động đã lập tức chạy tới, thấy rõ tình hình bên ngoài, hắn lập tức yêu cầu mọi người chuẩn bị rút lui. Tình hình rõ ràng có gì đó không ổn.

"Cứ ở đây chờ ta! Ta đi xem chuyện gì đang xảy ra."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền vội vàng trở lại xe ngựa, cầm kiếm cất vào trong áo kịch, lao thẳng tới lối vào thị trấn.

Đi xuyên qua đám đông lít nhít và những con lạc đà giận dữ, chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã thấy cảnh tượng bên ngoài.

Đó là binh lính, một loạt binh lính đại đầu hung thần ác sát đã bao

vây toàn bộ thị trấn.

Đám quân binh này không mặc trang phục nhà binh, tất cả đều ăn mặc lung ta lung tung, thể loại gì cũng có, thậm chí đến vũ khí trên tay cũng đủ mẫu mã.

Cách duy nhất để Lý Hỏa Vượng xác định được thân phận của chúng là trên đầu chúng đều có chữ Tù màu lục lam.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy Hầu Lão Nhị đang mang một cây thiết thương nặng nề trà trộn trong đó, hắn đã hiểu ngay mục đích đến của chúng.

Chúng đến đây để tìm hắn.

Hầu Lão Nhị đi theo những người lính thấp bé khác, chúng cũng vác trên vai cây thiết thương màu đen nặng trịch, cưỡi ngựa và đứng bên cạnh một vị tướng cao lớn, không rời nửa bước.

Người này rất cao to, thân hình so với những người xung quanh lớn hơn hẳn một vòng, đeo mặt nạ sắt, mặc áo giáp vàng đen, thanh trường kiếm nặng nề trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nhưng chỉ cần đứng ở nơi đó, sát khí ngột ngạt trên người hắn cũng dâng trào ngày càng dữ dội, Lý Hỏa Vượng đứng ở đó, từ xa đã cảm nhận được hắn mang đến cho Lý Hỏa Vượng một cảm giác rất tệ, nếu cố gắng phải so sánh với thứ gì đó, thì đó chính là một quả bom bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Thấy những người này, mọi người xung quanh đều xôn xao cả lên, là người bản xứ Hậu Thục, bọn họ trông có vẻ còn bất an hơn Lý Hỏa Vượng.

"Ông trời ơi, đó là tặc binh, là tặc binh đấy!"

"Làm sao bây giờ? Mau chạy đi!"

"Chạy cái gì! Lối đi đằng sau cũng bị bọn họ chặn lại rồi!"

Lý Hỏa Vượng rụt người lại len vào trong đám đông, đầu óc hắn bắt đầu suy nghĩ.

"Chúng hẳn là đến để gây rắc rối cho mình, nhưng có lẽ chúng vẫn chưa biết thân phận của ta, nếu không họ đã sớm trực tiếp dẫn quân đến giết rồi."

"Lát nữa muốn chống đỡ màn tra hỏi của chúng thì không dễ gì, nhưng có vẻ kỷ luật quân sự của những người này chẳng ra làm sao, có lẽ mình có thể thử hối lộ..."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang âm thầm tính toán, một người đàn ông béo mặc quần áo lụa, vẻ mặt nhún nhường, chạy về phía quân đội đằng xa.

Vừa đến chỗ con đại hồng mã của tướng quân, hắn lập tức gỡ mũ xuống và bắt đầu thì thầm điều gì đó.

Nhìn dáng vẻ hắn ta, có thể thấy thân phận của hắn hẳn là một quản sự giống như một thân hào nông thôn trong thị trấn.

"Đây là một vùng giao thông quan trọng, người ngoài lui tới chốn này không chỉ có một mình ta, ngư long hỗn tạp, dù có tìm người địa phương cũng vô dụng."

Nhưng cảnh tượng xảy ra ngay sau đó khiến Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ đột nhiên trong lòng chợt co rút mạnh.

Thanh trường kích to lớn đột nhiên nhấc lên và chém xuống một cách nặng nề.

Đầu người đàn ông béo và toàn bộ cơ thể hắn trực tiếp bị một đao chém lìa thành hai mảnh.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi đến, lướt qua mặt mọi người.

Cộc cộc, tiếng móng sắt tiến lên vài bước, vị tướng quân ở phía xa dùng đôi bàn tay được bao bởi miếng giáp chậm rãi nhấc mặt nạ trên mặt ra.

Bên trong là một khuôn mặt xinh đẹp như một nữ nhân, không, đó chính xác là một nữ nhân!

Chương 316: giết

Giống như những tên tặc binh khác, khuôn mặt của nàng cũng có xăm chữ.

"Cảnh trung báo quốc" bốn ký tự lớn như rồng bay phượng múa đã trực tiếp che đi khuôn mặt của nàng ta, khiến cho toàn bộ khuôn mặt vốn dĩ rất thanh tú, xinh đẹp lại trở nên đặc biệt hung ác.

"Các vị! Nơi đây có gian tế của Tứ Tề lẻn vào, vẫn mong các vị lượng thứ!"

Nữ tướng quân có giọng nói rất hay, nhưng những gì nàng ta sắp nói lại khiến ai nấy đều kinh hãi.

Keng, lớp giáp nặng nề lại lần nữa che lại khuôn mặt của nàng ta.

"Nào, Lãng Nhi, ngày nào cũng khai đao, giết toàn bộ chúng đi, tránh bỏ sót tên gian tế Tứ Tề."

"Ha!"

Mũi đao lóe lên một tia sáng sắc nhọn, nhắm vào tất cả mọi người trong trấn.

…

Nhìn đoàn tặc phối quân đang dồn dập di chuyển, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ngay mọi chuyện.

Lũ súc sinh này không hề có ý định chọn lọc mà muốn tàn sát toàn bộ thị trấn!

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống trận đập liên hồi trong l*иg ngực mỗi người.

Trong tiếng gào khóc thảm thiết, những tên tặc phối quân bắt đầu hành động. Chúng như lũ sói đói đến điên cuồng nhắm vào đàn cừu non tay không tấc sắt.

Lý Hỏa Vượng nhìn vào cảnh tượng hơn nghìn tên tặc phối quân đang lít nha lít xông lên, hắn liền gạt ngay ý nghĩ chém đầu chúng

đi.

Làm như vậy thì xác suất thành công quá thấp. Hơn nữa hắn không biết gì về địch, cũng không rõ nữ nhân này có năng lực gì.

Nhưng nếu so với thân thủ của Vương Đức Cừu trong lần đu.ng độ trước thì thực lực của nàng ta chắc chắn không hề thấp.

“Lúc này, giúp những người khác bảo toàn mạng sống rời khỏi đây chính là thượng sách.”

Sau khi xác định được phương hướng, Lý Hỏa Vượng trà trộn vào quân địch đi về phía thị trấn.

Hắn muốn trở về nhanh nhất có thể, tất nhiên những người khác cũng như vậy, vì thế mà xung quanh náo loạn hết cả lên.

Vừa mới vất vả lắm mới đến được thị trấn thì sau lưng hắn truyền đến một tiếng gào chát chúa.

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lên, liền thấy một nữ tướng lĩnh đang nhấc cây trường kích chỉ về phía họ.

Giọng nói lanh lảnh ấy như nổ tung trong lỗ tai mỗi người.

“Thiên địa hậu trùng, long biến kỳ trung, liệt long phi trận! giếttt!”

“giếtttt!!”

Tất cả tặc phối quân đồng thanh hô, rồi hừng hực tăng tốc di chuyển về phía thị trấn.

Tiếng hô đầy khí thế dọa cho toàn bộ dân thường khu vực xung quanh sợ mất mật, đến mức trong đầu chẳng còn gì ngoài ba chân bốn cẳng chạy trối chết.

Tặc phối quân còn chưa đến gần thì đã có một số người bị giẫm chết tươi.

“Phập.”

Mũi kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua cơ thể từng người, nhẹ nhàng

đoạt đi sinh mệnh của họ.

Khi đối diện với bách tính tay không tấc sắt, những kẻ vốn là cỗ máy giết người này ra tay vô cùng dứt khoát, gọn gàng.

Từng người cứ thế ngã xuống như lúa chín đến mùa thu hoạch.

Bè lũ tặc phá quân thì lại vô cùng hưởng thụ bầu không khí giết chóc này, trước khung cảnh máu đổ thành sông này thậm chí còn có không ít kẻ bắt đầu nuốt nước miếng.

Lý Hỏa Vượng cố gắng chen chúc trong đám người qua lại không ngớt, cuối cùng bị người khác chặn đường không nhích tiếp được.

Cuối cùng hắn chẳng còn cách nào khác, chỉ đành chạy lên nóc nhà tìm đường trở về.

Lý Hỏa Vượng chạy trên lớp gạch cao thấp nhấp nhổm trở lại vị trí trước đó.

Thấy mọi người vẫn ở nguyên chỗ cũ, không bỏ chạy lung tung cùng người dân xung quanh, Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nên cứ thấp thỏm đứng ở đó chờ và quan sát những người khác bỏ chạy bạt mạng trên đường.

“Rầm!”

Lý Hỏa Vượng từ trên trời rơi xuống dọa tất cả mọi người một phen hú vía.

“Chạy mau! Đừng hỏi tại sao, trên đường đi ta sẽ giải thích, chúng chuẩn bị giết đến đây rồi! Mau rời khỏi thị trấn này đi! Càng nhanh càng tốt!”

Mặc dù vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng gương mặt nặng nề của Lý Hỏa Vượng đã khiến tất cả nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, không một động tác thừa.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển, bao bọc đám người bên trong tiến về

phía trước.

Nhân lúc này Lý Hỏa Vượng bèn kể lại toàn bộ sự việc mà hắn đã chứng kiến cho những người khác.

“Sao chúng dám! Sao chúng dám! Đám súc sinh!”

Kim Sơn Hoa tức đến mặt mũi tái xanh, hai tay run cầm cập.

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng liền xuất hiện một vài phỏng đoán, hắn cẩn thận dò xét đối phương.

“Ngươi biết chúng phải không? Với thân phận của ngươi thì hẳn phải có cách nào đó khiến chúng dừng lại chứ?”

Trước kia hắn vẫn không rõ thân phận của vị lão nhân này, lúc nào cũng vô cùng thần bí. Nếu hắn thực sự là một nhân vật có tiếng tăm thì không chừng còn có thể giải quyết tình hình nguy cấp hiện tại.

Kim Sơn Hoa chán chường lắc đầu.

“Bấy giờ tặc phối quân đã bắt đầu đồ sát rồi, có cách hay không cũng như nhau thôi.”

“Nếu vô dụng thì chớ có dài dòng, không muốn chết thì mau mau đi thôi!”

Lý Hỏa Vượng và mọi người đang đi về phía lối ra hướng Bắc.

Hắn biết lối này cũng có tặc phối quân bao vậy, nhưng ít ra không có nữ tướng lĩnh hồi nãy, như vậy cơ hội sống sót có lẽ sẽ cao hơn một chút.

Chương 317: Gian Tế

Trong đám người đang tất tả di chuyển, Lý Hỏa Vượng bỗng nhận ra đám đông đáng lẽ phải chạy về phía trước thì nay lại đang bắt đầu chuyển hướng về phía ngược lại.

“Triệu Ngũ! Giữ chặt dây cương! Lúc này nhất định không được để

ngựa bị hoảng loạn!”

Mấy cỗ xe ngựa lúc này như con thuyền gỗ giữa dòng nước sông chảy siết, dù có Lý Hỏa Vượng cũng những người khác ra sức chèo kéo nhưng vẫn vô cùng khó khăn mới tiến được về phía trước.

“Dòng nước sông chảy siết” đột nhiên dừng lại ngay tắp lự.

Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng đầu lên liền có một luồng ánh sáng đâm về phía cổ hắn.

Lý Hỏa Vượng nhanh nhẹn né sang một bên rồi nhìn về phía chủ nhân của thứ vũ khí vừa rồi. Đó là một người với chữ “Tù” trên mặt để biểu thị thân phận hắn.

Cuối cùng họ cũng phải đối mặt với nhóm tặc phối quân đang bao vây phía sau.

Lý Hỏa Vượng nâng thanh kiếm lên chém một nhát, cả người lẫn binh khí đều cứ thế mà bị chém đứt.

“Xông ra ngoài! Chỉ có thoát khỏi vòng bao vây của bọn chúng thì ta mới có cơ hội sống sót!”

Lý Hỏa Vượng nhấc thanh kiếm lên, tiến về phía tặc phối quân giết.

Những sư huynh sư muội khác cũng chẳng chịu rớt lại phía sau, tất cả cùng nhau xông lên.

Trước sự phản công đồng loạt của Lý Hỏa Vượng và những người khác, bè lũ tặc phá quân dường như dường như phải chịu đả kích lớn đến mức trở tay không kịp.

Bọn chúng chưa từng ngờ được rằng trong một gánh hát lại đột nhiên xuất hiện một đám người với thực lực không đùa được đâu.

Dưới sự chênh lệch về trình độ như vậy, chẳng bao lâu sau mà dưới đất đã có mười mấy người ngã xuống.

Nhưng tặc phá quân đã phản ứng kịp thời ngay, chúng bắt đầu lối đánh phối hợp lẫn nhau, đồng thời sử dụng trường thương để cầm

chân quân địch.

Vì có lợi thế về số lượng nên chúng có thể chống lại được những đòn tấn công của Lý Hỏa Vượng và những người khác.

“Không thể trì hoãn thêm được nữa.”

Lý Hỏa Vượng lấy ra kìm sắt rồi cho vào miệng kẹp thật mạnh.

Bên cạnh sự đau đớn dữ dội còn có một loại cảm giác không nói nên lời, khó chịu đến mức chua sót. Hai chiếc răng hàm bị nhổ ra.

“Đại Thiên Lục” mở ra, hai chiếc răng cồn cuộn bay về phía tặc phá quân nổ tung.

Vụn cốt trắng xóa mịt mù chui vào da của tất cả mọi người tạo nên tiếng gào thét thảm thiết khắp nơi. Tặc phá quân vừa rồi còn đứng sừng sững hiên ngang liền lũ lượt đổ sạp chỉ trong một tích tắc.

“Keng keng keng!!”

m thanh chói tai của Đạo Linh không ngừng vang lên.

Du Lão Gia bay xuống, không ngừng đâm xuyên qua cơ thể của đám tặc phá quân.

Hai bên kết hợp lại với nhau rất hiệu quả, Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy con đường đất để chạy thoát qua đám tặc phối quân đang dần thưa thớt.

“Cuối cùng thì...”

Suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu hắn thì toàn thân Lý Hỏa Vượng bị bao trọn bởi một luồng sát ý lạnh lẽo đến kinh người.

Loại khí tức này cưỡng chế dồn ép hắn nhằm khiến hắn đầu hàng để rồi sụp đổ.

Trực giác nhạy bén của Lý Hỏa Vượng mách bảo cho hắn sự nguy hiểm, hắn muốn cựa quậy, nhưng toàn thân hắn lúc này tựa như đang bị bao bọc bởi băng giá, không tài nào cử động được chút

nào.

Thanh kiếm trên người Lý Hỏa Vượng bỗng vang lên tiếng long ngâm, giải thoát hắn khỏi sự xiềng xích của luồng khí tức vừa rồi.

Đương lúc Lý Hỏa Vượng lộn nhào một vòng rời khỏi vị trí, một tiếng rít chói tai nhanh chóng vang lên.

Một thanh trường kích cuồn cuộn bay đến, nặng nề cắm vào vị trí mà Lý Hỏa Vượng vừa rời đi.

Những mảnh đá văng tung tóe ra khắp nơi đập vào mặt Lý Hỏa Vượng tạo nên những vết thương trên mặt hắn.

Như cảm nhận được điều gì đó, Lý Hỏa Vượng ngoảnh đầu nhìn về nơi thanh trường kích được phóng đi.

“Cộc…cộc…cộc!”

Nữ tướng lĩnh mặc trên mình một bộ giáp nặng trình trịch, cưỡi trên lưng con ngựa to lớn, điên cuồng giẫm đạp lên biển người chạy tới.

Bốn chân mập mạp của con ngựa bị nhuốm thành một màu giống với đạo bào của Lý Hỏa Vượng.

Nàng ta càng đến gần, một thế lực kì lạ nào đó lại càng khống chế ép họ quỳ sạp xuống đất đầu hàng cùng cảm giác run rẩy trong l*ng ngực.

“Haha, cuối cùng cũng lòi ra rồi nhé, gian tế của Tư Tề.”

Giọng nói của nữ nhân trước mặt mang theo một chút mỉa mai.

“Ta nói lại lần nữa, thanh kiếm này là người khác cho ta! Ta không phải gian tế của Tư Tề!”

“Ngươi mang bên mình kiếm của Hữu gia, Bành Long Đằng ta cho rằng ngươi là gian tế thì ngươi chính là gian tế! Còn về việc thật hay giả thì liên quan gì đến ta?”

…

Con chiến mã to lớn bật nhảy cao qua biển xác chết, đưa chủ nhân của mình phi về phía Lý Hỏa Vượng.

Hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác, Lý Hỏa Vượng chỉ còn cách trốn qua một bên. Vừa mới rút khiếm quay đầu nhìn, Bành Long Đằng đã giơ thanh trường kích lên nện vào ngay khoảng không cách hắn ba trượng.

Cơn lốc gào rít ập tới, kéo giật tóc của Lý Hỏa Vượng khiến hắn ngả về đằng sau.

Chương 318: Tỷ Thí

Lực đạo mạnh nhường ấy, Lý Hỏa Vượng kỳ thực không dám chắc rằng dùng binh khí có thể cản nổi đòn này, cho dù có cản được thì e rằng co thể hắn cũng sẽ bị nghiền nát.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa né đi, không ngờ thanh trường kích khổng lồ không rõ sức mạnh ấy lại bay theo nàng ta đuổi theo hắn.

Bỗng nhiên, một bóng người đột ngột cao lớn hẳn lên từ phía bên cạnh. Đó là Cao Trí Kiên.

Hắn gầm thét, dùng lang nha bổng trong tay đánh về phía thanh trường kích.

Một tiếng “Keng” trầm thấp vang lên, thanh trường kích bị đánh lệch đi một chút.

Nhưng thanh trường kích ấy đánh móc một cú liền nhẹ nhàng đánh bay một người cao to vạm vỡ như Cao Trí Kiên.

“Keng keng keng!”

Tiếng chuông lại cất lên lần nữa, Du Lão Gia từ trên trời giáng xuống, phi về phía Bành Long Đằng.

Nhưng khi đôi tay được hình thành từ những đường cong ấy sắp chạm vào thì lại đột ngột bị chuyển hướng rồi bay vu"t đi.

Đứng trước Bành Long Đằng toàn thân mặc giáp, gương mặt đằng đằng sát khí, Du Lão Gia ấy vậy mà chẳng dám động vào người nàng một cái.

Lý Hỏa Vượng vội dùng ánh mắt cảnh cáo phía sau, liền thấy tay phải của Cao Trí Kiên xuất hiện một vết thương sâu đến mức nhìn rõ cả xương cánh tay bên trong.

“Ta sẽ chặn ả nữ nhân này lại! Các ngươi mau chạy đi! Thứ ả muốn là ta!”

Nhưng không ai nghe theo lời của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người đều kiên định đứng về phía sau Lý Hỏa Vượng.

Tiếng vó ngựa cộc cộc lại vang lên lần nữa, Bành Long Đằng dắt ngựa lùi về đằng sau mấy bước.

Quan sát toàn bộ qua những khe hở của mặt nạ, gương mặt dữ tợn của nàng ta lộ ra nụ cười vô cùng cợt nhả.

“Nhãi con, xem ra những người này rất xem trọng ngươi ha. Không thì ngươi xem như này thế nào, chúng ta tỉ thí một chọi một, nếu ngươi thắng ta, ta sẽ để ngươi cùng người của ngươi đi. Thế nào?”

Dứt lời, không đợi Lý Hỏa Vượng đáp lời , nàng ta kéo thật mạnh dây cương, tựa như ngọn núi thấp đè xuống lần nữa.

Nhìn Bành Long Đằng trước mặt, Lý Hỏa Vượng cố gắng tựa sang bên trái.

“Không được, cần phải đánh cho ả ngã khỏi ngựa, như thế này kì thực quá là bị động.”

Hắn nhanh nhẹn cúi eo xuống, né khỏi thanh trường kích bị đối phương quét ngang một đường. Thời điểm hai người băng qua nhau, Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng, vươn mình khuya kiếm về phía chân sau con ngựa chém.

Không rõ có phải do hoa mắt hay không, Lý Hỏa Vượng bỗng cảm thấy dường như trên mình con ngựa cũng có con mắt đang quan sát hắn.

Ngay sau đó, cẳng sau của con ngựa dường như có khả năng tiên đoán, nó thu chân về rồi tung một cước đá hậu.

Lý Hỏa Vượng nhảy vọt trong không trung, ngã đè vào một căn phỏng thấp bé bên cạnh. Đến khi khi Lý Hỏa Vượng loạng choạng bước ra khỏi đó. Bành Long Đằng bèn mỉm cười.

“Được đấy, xem ra tên gián điệp của Tứ Tề nhà ngươi cũng có tài đấy. Nào, tiếp nào.”

Nhìn chằm vào nữ nhân trước mắt, Lý Hỏa Vượng phun vài ngụm máu tươi xuống đất.

Đối phương võ lực cao siêu, bản thân hắn dường như đang ở thế bị áp đảo hoàn toàn. Nếu còn không dùng cách nào đó tàn nhẫn một chút thì e rằng hôm nay khó mà ra khỏi đây được.

“Ào ào ào.”

Thẻ tre nhanh chóng mở rộng trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng thầm hạ quyết tâm, hắn đặt tay trái lên phía trên.

Ngay sau đó, hắn lấy ra con dao găm từ trong đống công cụ tra tấn rồi cắt xuống phần đất gồ ghề.

Bành Long Đằng thấy vẻ mặt này của hắn bèn nâng nhẹ cằm lên.

Một giây sau, một dải hắc ảnh bay đến giữa mặt Lý Hỏa Vượng.

Hắn vừa nghiêng đầu né sang một bên, nào ngờ rằng dải hắc ảnh vừa rồi chỉ muốn phân tán sự chú ý của hắn mà thôi.

“Phập.”

Một cây giáo sắt đen đâm xuyên qua lòng bàn tay Lý Hỏa Vượng, giữ chặt lấy tay hắn vào mặt đất.

Bành Long Đằng cưỡi trên lưng ngựa chầm chậm đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, hướng mũi kích cọ sát mặt đất.

Rồi hất bay Đại Thiên Lục đang trải ra trên mặt đất bay lên nóc nhà.

“Thật không ngờ tên gian tế nhà ngươi còn cấu kết với lũ Áo Cảnh điên cuồng.”

“Đây chính là một đấu một của ngươi đấy à?”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng chất vấn Bành Long Đằng.

“Haha, tiểu tử, ngươi tin lời ta thật à. Ta nói cho ngươi biết, điều thứ nhất trong Binh Pháp là binh bất yếm trá.”

“Cho dù phải dùng thủ đoạn nào, phàm là có lợi thì không có chuyện không dùng đến. Ví dụ như bây giờ đây.”

“Ta dạy ngươi thêm một chiêu, giương đông kích tây. Tới đây nào, các con, mau giết hết mấy con hát kia cho ta.”

“Nhớ là đừng có giết nhanh quá, từ từ giày vò từng chút một. Để chúng kêu cứu càng lớn tiếng càng tốt, như vậy mới khiến tên tiểu tử này không còn tâm tình đâu mà chiến đấu nữa, nhớ đầu bỏ quên đuôi.”

Câu nói của nàng ta khiến trán Lý Hỏa Vượng nổi lên gân xanh, trong lòng nhanh chóng dấy lên lửa giận.

“Sao ngươi.....”

Lý Hỏa Vượng vừa nói được một nửa, Bành Long Đằng liền giơ thanh kiếm trong tay lên đập vào mặt hắn.

Chương 319: Tranh Thủ

“Không được! Ta không thể chết! Nếu như ta chết rồi, có trời mới biết lũ người này sẽ xử trí Bạch Linh Miểu bọn họ như thế nào!”

Lý Hỏa Vượng muốn tránh nhưng cơ thể hắn đã bị đóng chặt bởi cây đinh sắt, không tài nào cựa quậy nổi, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu kích cách mặt mình ngày càng gần.

“Mau cử động đi! Mau cử động đi! Ngươi mau cử động cho ta!”

Đương lúc Lý Hỏa Vượng đang cuồng nộ gầm thét, thanh trường

kích ấy đâm xuyên vào đầu Lý Hỏa Vượng.

Nhưng ngay giây kế tiếp, thanh trường kích lại chui từ trong ra, cắm xuống đất.

Cái đầu đáng ra đã bị đập nát của Lý Hỏa Vượng giờ đây lại không có lấy một vết thương.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy cơ thể mình có thể động đậy rồi.

Giờ không phải lúc lo những cái khác nữa, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rút kiếm ra, đạp thật mạnh lên mình con ngựa rồi đâm về về phía mặt nạ của Bành Long Đằng.

Bành Long Đằng nâng kích phản công, nhưng chỉ chém sượt bên trái của Lý Hỏa Vượng.

Một tiếng "Keng" trong trẻo giòn vang, thanh gươm từ trước đến nay vẫn luôn không đủ sắc bén của Hữu gia hôm nay bỗng nhiên đâm không nát mặt nạ giáp của đối phương!

Linh quang vừa le lói, Lý Hỏa Vượng không chút do dự móc ra "Hỏa Áo Chân Kinh" trùm lên mặt nàng ta.

Lý Hỏa Vượng nhìn Bành Long Đằng bằng ánh mắt đầy sự thương hại, miệng bắt đầu niệm đoạn chú văn vẫn chưa lưu loát kia.

Cuốn sách bên trên bắt đầu tan chảy, ngọn lửa cũng theo đó len lỏi vào trong các khe hở của tấm mặt nạ, đi tìm những vị trí cần trị liệu.

m thanh "châm chích" vang lên, Bành Long Đằng tuôn ra một tiếng chửi rủa.

"Tiên sư nó! Nó chui vào trong mắt ta rồi!"

Nàng ta nhanh chóng gỡ chiếc mặt nạ ra, đưa tay vào bên trong mò bắt.

Móc vào bên trong cùng với những ngón tay của nàng ta là kiếm của Lý Hỏa Vượng.

Bản năng của Bạch Long Đằng mách bảo có nguy hiểm, nàng ta chợt giương cằm lên, giương thanh trường kích trong tay lên chém về phía Lý Hỏa Vượng lần nữa.

Lý Hỏa Vượng sao có thể bỏ lỡ cơ hội dùng chân đạp vào đầu ngựa đang rộng mở này, hắt chợt rút kiếm đâm vào bên trong.

“Phập.”

Cơ thể Bành Long Đằng cứng đờ, thân hình cao lớn của nàng ta ngã nhào nhào khỏi lưng ngựa.

“Đại nhân! Đại nhân!!”

Chứng kiến cảnh tượng này, dù là tắc phối quân hay Đoản Binh đều sợ vỡ mật, lập tức dừng lại tất cả mọi việc trong tay rồi xông lên.

Lý Hỏa Vượng đạp vào lưng ngựa nhảy lên lấy lại Đại Thiên Lục trên nóc nhà rồi phi về phía xe ngựa.

“Mau đi thôi! Nhân lúc địch đang loạn tan tác chúng ta mau rời khỏi đây! Xương của ả nữ nhân đó quá cứng, ta vẫn chưa đâm xuyên qua đâu!”

Xuân Tiểu Mãn liên tục lắc mạnh lục lạc và đầu như phát điên.

Mười mấy vị Du Lão Gia từ trên trời giáng xuống, nhắm về phía những kẻ chặn đường phi đến.

Tình hình Bành Long Đằng ngã ngựa lúc này khiến những tên tặc phối quân khác chẳng còn tâm trạng đâu mà chiến đấu.

Nhờ có sự trợ giúp của Du Lão Gia mà bọn họ thuận lợi thoát ra ngoài.

Nhưng không ai dám dễ dàng buông lỏng cảnh giác, bất cứ lúc nào tặc phối quân cũng có thể đuổi đến nơi.

Roi liên tục quất vào mông những con ngựa khiến tất cả các xe ngựa đều chạy về phía đại lộ.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng đưa những người khác lấy một số đồ vật cần thiết rồi đi vào một con đường nhỏ.

Vết vó ngựa có thể làm xáo trộn phương hướng truy đuổi của chúng.

Con đường này phải đi rất rất lâu, đến khi những người khác không chạy nổi nữa, Lý Hỏa Vượng mởi để họ nghỉ ngơi ở một chỗ thấp trũng xuống.

Về viếc có thể chạy thoát được, Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất kinh ngạc.

“Chuyện vừa rồi là sao? Ả nữ nhân đó dường như bị mắc bệnh thần kinh vậy đó, không đâu tự nhiên tân công vào má bên trái của ta, bên má trái ta có gì à?”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn lại má bên trái của mình, phát hiện ra bên má trái không có gì cả.

“Lý sư huynh! Lý sư huynh ngươi ở đâu!!”

Nhìn nàng như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy hoang mang, lẽ nào mắt của Bạch Linh Miểu có vấn đề? Ta to đùng như này mà nàng ta lại không nhìn thấy? Hắn đứng dậy, vội đi về phía nàng.

Nhưng vừa đi được vài bước, tất cả mọi người đều bị dọa hú vía, đồng loạt lùi về phía sau.

Nhìn về phía ảnh mắt sợ hãi của mọi người đang nhìn chăm chú, Lý Hỏa Vượng lại quay đầu nhìn về bên má trái của mình.

Lần này hắn nhìn thấy một thứ, đó là một bóng lưng đỏ au tựa như một cái ót.

Cơ thể của người đó có một nửa ở ngoài, một nửa bị kẹt trong tường, vô cùng quỷ dị.

Lý Hỏa Vượng vô thức một tay nắm chặt chuôi kiếm lùi về sau kéo dài khoảng cách.

Nào ngờ Lý Hỏa Vượng vừa lùi về sau, người đó cũng lùi theo, từ trong bức tường ấy xê dịch ra ngoài.

Đến khi Lý Hỏa Vượng nhĩn rõ bộ y phục trên người người kia cùng với túi đựng dụng cụ tra tấn dưới vạt áo, hắn đột nhiên hiểu ra một điều, đó rõ ràng là cơ thể hắn!

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn liền phát hiện phía dưới hoàn toàn trống trơn.

Bây giờ bản thân như thể một cái camera ngay giữa không trung.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lúc này chỉ còn lại sự hoảng hồn, hắn ngẩng đầu nhìn bóng lưng đỏ au kia lần nữa, miệng lẩm bẩm nói một mình.

“Trời má ơi, nó động đậy thật kìa!”

Chương 320: Hư Ảnh

Cơ thể của mình động đậy rồi, đây là một câu nói rất dễ lý giải, nhưng lúc này dùng với Lý Hỏa Vượng thì lại trở nên khó hiểu dị thường.

Lý Hỏa Vượng thẳng người, quan sát bóng lưng đỏ chói kia cũng thẳng người theo.

Sau đó đưa tay phải đặt lên đỉnh đầu, lại thấy bóng lưng đỏ au trước mặt làm ra hành động tương tự.

Đây chính là cơ thể hắn rồi, không lẫn vào đâu được.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn cơ thể mình lần nữa, nơi đó trống rỗng không có bất cứ thứ gì, nhưng hắn không tài nào chạm được vào chính mình.

Hắn sờ lên cánh tay mình, rồi lại sờ mặt nạ đồng tiền trên mặt, bóng lưng trước mặt cũng làm y hệt.

Lý Hỏa Vượng giờ đây tựa như đan múa rối bóng vậy, thứ ở phía

xa kia chính là coi rối của hắn.

So với câu hỏi thứ này là thứ gì thì Lý Hỏa Vượng lại càng quan tâm hơn đến việc thứ này đến từ đâu, nên xử lý nó như thế nào.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, chính là vào thời điểm tay ta bị đánh xuống dưới đất, ả nữ nhân kia đã dùng trường kích bổ vào tay ta, đó chính là lúc cơ thể ta xuất hiện sai sót.

Lý Hỏa Vượng còn nhớ lại, đòn tấn công hắn lúc trước của nàng ta cuối cùng lại đánh vào vị trí khác, vì vậy nên mới đẻ lộ ra sơ hở rõ ràng như vậy.

Lúc đó hắn không kịp nghĩ quá nhiều, bây giờ xem ra, nàng ta thực chất đang tấn công hư ảnh của hắn.

“Rốt cuộc là như thế nào? Sao ta lại có thứ năng lực này, dường như thế giới này đã xuất hiện một con Virus. Chẳng có lẽ thế giới này vốn là giả?”

Suy nghĩ này khiến gương mặt Lý Hỏa Vượng dần dần xuất hiện sự kinh hãi, càng kúc càng rõ hơn bao giờ hết.

Nhìn cơ thể bên cạnh, càng nhìn càng thấy giả đến kì lạ.

Hô hấp hắn dần trở nên dồn dập, hắn ôm lấy đầu mình, không ngừng trấn an bản thân nhằm ổn định lại tâm trạng càng lúc càng rối của mình.

“Không đúng! Thế giới này chắc chắn là thật, không thể có chuyện tự mình tạo ra ảo giác được!! Chắc chắn là năng lực đặc biệt của Tâm Tố đã thức tỉnh trong ta!”

“Không sai vào đâu được! Nhất định là như vậy! Ta đen đủi biết bao lần như vậy, chắc chắn phải có lúc may mắn chứ! Đây là điều rất bình thường, Lý Hỏa Vượng! Đừng nghi thần nghi quỷ nữa! Thế giới bên đó là giả, thế giới giới này mới là thật!”

Nhìn thấy sự đau khổ của Lý Hỏa Vượng, Bách Linh Miểu đến gần hắn, đưa tay với.

Song, trước mặt nàng chỉ là khoảng không trốn rỗng, xuyên qua hư

ảnh ấy.

“Ta không sao, ta không sao.”

Lý Hỏa Vượng cố gắng điều hòa nhịp thở, lùi về sau.

Gương mặt Lữ Trạng Nguyên tràn đầy vẻ khiếp đảm, hắn nói:

“Đây mà là không sao à, đến cơ thể cũng không chạm vào được, đây chính là quỷ rồi! Tiểu đạo gia, từ lúc nào mà ngươi đã quên rằng ngươi là ngươi chết vậy?”

Tình huống này chẳng ai giúp được Lý Hỏa Vượng, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân từ từ tiêu hóa.

Hai nén hương sau, Lý Hỏa Vượng dần lấy lại sự bình tĩnh.

“Ta chưa chết, chỉ là cơ thể ta có thêm một loại năng lực nữa mà thôi.”

Nhân lúc mọi người đều đang nghỉ ngơi, Lý Hỏ Vượng kể lại toàn bộ những gì hắn đã trải qua theo cách đơn giản nhất cho bọn họ nghe.

“Ồ~, ra là thế, ra đây là phép thần thông của tiểu đạo gia.”

Lữ Trạng Nguyên thể hiện vẻ thông suốt, hắn bất giác gật đầu lia lịa.

Bạch Linh Miểu trầm ngâm một hồi, sờ vào cơ thể không nhìn được của Lý Hỏa Vượng, nàng ta lộ rõ vẻ lo lắng.

“Lý sư huynh, ngươi sẽ như thế này cả đời sao?”

“Ta...Chờ chút, ta thử xem.”

Lý Hỏa Vượng cố gắng nhớ lại cảm giác lúc đó, hắn hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

“Chuyển trở về, mau chuyển trở về cho ta! Hợp lại làm một thêm lần nữa!”

Sau khi vắt óc suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt

ra, hắn kinh ngạc phát hiện cơ thể mình đã trở lại rồi!

Nhưng chưa vui mừng được bao lâu thì hắn lại phát hiện ra vấn đề khác.

Lần này cảm giác của cơ thể hắn chắc chắn đã hợp lại làm một, nhưng vị trí này không đúng lắm, nửa thân dưới của hắn giờ đây đang kẹt trong đất rồi.

Dù cơ thể bị kẹt trong lòng đất, nhưng Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận cảm giác đứng trên mặt đất vô cùng chân thực.

Cơ thể hắn cũng bị sai lệch khỏi không gian thời gian này rồi.

“Cái này ta biết, phép thần thông này ta biết, Lý sư huynh, đây chính là Độn Địa Thuật!”

Cẩu Oa không thể kiềm chế được niềm vui nói ra phát hiện mới của mình.

Lý Hỏa Vượng chẳng buồn để tâm đến hắn, tiếp tục nhắm chặt mắt thử lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, cơ thể hắn thực sự đã ra khỏi lòng đất rồi, nhưng thị giác hắn lại xuất hiện thêm khoảng trống, từ một góc nhìn bỗng nhiên trở thành ba góc nhìn khác nhau.

Nhìn vào tên hồng y đạo nhân phía dưới đang ngẩng đầu theo sự khống chế của mình, lúc này Lý Hỏa Vượng có cảm giác như đang chơi game.

Chương 321: Con Dân Hậu Thục

“Không được, thử lại! Ta không tin không trở về được!”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu thử lại lần nữa, hắn khống chế vị trí của cơ thể mình.

Muốn chuyển động chắc chắn không đơn giản chỉ dựa vào suy nghĩ mà phải là một cảm giác chuyển động vô cùng mãnh liệt. Cảm

giác này giống như ngắm hoa trong màn sương, vô cùng khó nắm bắt.

Sau khi thử đi thử lại một canh giờ ở vị trí ban đầu, cuối cùng hắn cũng có thể miễn cưỡng trở lại vị trí cũ rồi.

Nói miễn cưỡng là bởi, lúc này, cảm nhận thị giác của hắn hơi cao hơn bình thường một chút, đó là từ trên trán.

Hơi thiếu chút nữa thì cho nó thiếu, Lý Hỏa Vượng không muốn thử lại lần nữa, nhóm người bọn họ còn đang chạy nạn cơ mà.

“Nghỉ ngơi vậy là đủ rồi, chúng ta đi thôi, rời khỏi Hậu Thục nhanh nhất có thể, ở lại đây càng lâu càng nguy hiểm.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều gật đầu rồi cầm theo số hành lí chẳng còn bao nhiêu của mình.

“Đương gia...Ta không chạy nổi nữa rồi, ta còn đang mang thai.”

La Quyên Hoa xì xào nói thầm bị Lý Hỏa Vượng nghe thấy hết.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Lữ Cử Nhân không nói câu nào, bồng vợ mình lên.

Lúc trước khói lửa nổi lên khắp nơi trong thị trấn, giờ đây đã bị hủy hoại hoàn toàn, đâu đâu cũng là cảnh đổ nát thê lương, một số căn nhà vẫn đang có lửa cháy bập bùng cũng chẳng ai quan tâm.

Người chết bị lột như heo trắng chất đống lên thành từng chồng như những ngọn núi nhỏ.

Lúc này, tắc phá quân túm năm tụm ba thành những nhóm nhỏ ngồi quanh đống lửa được đốt từ vàng mã của Đại Lương, cúng nhau ăn thịt uống rượu.

Một vị nam nhân béo trắng với cái khăn tay che mũi, co ro người lại như thể muốn né tránh những thứ ở đây.

Bỗng nhiên hắn thấy dưới chân hơi trơn, cúi đầu nhìn xuống mới biết đây là một khúc ruột!

“Úi cha! Má ơi!”

Nhìn thấy người này kinh sợ hoảng hồn, tất cả những tên tặc phối quân xung quanh đều cười ồ lên.

“Tào giám quân, thử miếng không? Vừa nướng xong đó.”

Đột nhiên một cái đùi lớn chín vàng vẫn còn vài sợi tơ máu xuất hiện trước mặt Tào giám quân.

“Ọe~”

Tào Hải không chịu nổi nữa, tựa vào đống đổ nát bên cạnh bắt đầu nôn mửa.

“Nhìn bộ dạng kinh sợ của ngươi kìa. Yên tâm, đây là thịt heo, không phải thịt người, không thấy nó có móng sao?”

Nghe vậy, Tào Hải mới cảm thấy đỡ hơn một chút, hắn cẩn thận đưa hai ngón tay ra đỡ lấy cái giò heo đẩy về phía mình một chút.

“Tạp Gia tìm Bành tướng quân có chuyện khẩn cần thương lượng, ngươi biết nàng ở đâu không? Ta vừa đi chủ doanh tìm, nàng không có ở đó.”

“Giám quân như ngươi còn không rõ thì ta làm sao biết được, vừa đi cùng đám gia súc cướp tiền, cướp nữ nhân rồi.”

Đương lúc Tào Hải rơi vào thế khó, một bàn tay đầy lông từ bên cạnh với qua, sờ vào phần bên dưới của hắn.

Tào Hải hốt hoảng lùi về phía sau vài bước, giờ hắn mới phát hiện ra chủ nhân của cánh tay ấy là một thanh niên, hắn đang giả bộ kinh ngạc nhìn vào tay của mình.

“Ái chà chà~ Vừa rồi hình như ta sờ thấy thứ gì đó, Tào công công, ngươi cắt không sạch sẽ nha~ Có phải để lại ít vốn liếng để nối dõi tông đường cho Tào gia không?”

Tào Hải nhìn thấy người này liền chẳng còn quan tâm việc bị trêu nghẹo nữa, hắn vội hỏi.

“Hậu Văn, bây giờ ngươi là Đoản Binh của Bành tướng quân, ngươi hẳn phải biết bây giờ nàng đang ở đâu chứ?”

“Hêhê~ muốn biết không nào?”

Hậu Văn cười xấu xa lại gần vỗ nhẹ một cái vào mông hắn, chờ đối phương chắn phía sau, hắn lại đánh đằng trước.

“Ái da ái da, đừng trêu ta nữa, nhà ta tìm Bành tướng quân là thực sự có việc mà! Việc này liên quan đến tiền đồ của tướng quân đó!”

“Tướng quân bị thương rồi, đang ở bên kia trị thương. Cẩn thận chút, tâm trạng nàng ấy bây giờ không tốt lắm.”

Tào Hải chẳng quan tâm những cái khác, hắn đi về phía chẳng được bao nhiêu căn nhà lành lặn mà Hậu Văn chỉ.

…

Tần Hải cẩn thận đẩy cửa ra, lúc này Bành Long Đằng đang nằm trên giường, hai vị đại phu bên cạnh đang băng bó vết thương ở cổ cho nàng.

“y da!”

Tần Hải đi vào trong, khi đến bên giường của Bành Long Đằng, hắn giậm thật mạnh chân xuống đất.

“Ngươi điên rồi phải không? Ngươi đã cho giết tận mấy nghìn người!”

Bành Long Đằng nhắm mắt dưỡng thần cất lời nói.

“Đánh trận thì không phát lương, ai đánh trận hộ họ? Không ban thưởng, ai đánh thắng hộ họ?”

“So với việc giết chết chúng thì đòi tiền còn khó gấp bội. Được, nếu họ có điều khó nói, vậy ta sẽ tự phát thưởng cho họ!”

“Chém giết trên chiến trường lâu như vậy, ta không thể bạc đãi lính của mình!”

“Ngươi ngươi ngươi...”

Tần Hải tức đến mức không nói lên lời.

“Chỉ có vài ngàn mạng người trong cái tiểu trấn này mà thôi, xem ngươi nôn nóng kìa. Ta không đổi mục tiêu thành tòa thành nào đó đã là tốt với lũ quan liêu kia lắm rồi.”

“Nói nghe nhẹ nhàng gớm! Đó là con dân của Hậu Thục cơ mà!”

Chương 322: Gỏi Rắn

Tần Hải tức đến gớt nước mắt, hắn bồi hồi đi qua đi lại trong phòng.

“Bây giờ trên triều đình dều đang huyên náo túi bụi vì thiên tai, ngươi cứ hết lần khác muốn cản trở bọn chúng! Giờ ngươi đều đắc tội hết với tất cả bọn chúng rồi đấy!”

Bành Long Đằng đẩy vị đại phu đang khâu vết thương cho mình ra rồi ngồi phắt dậy.

“Thiên tai hay không thiên tai thì hà cớ liên quan đến ta? Cho dù trời có sập xuống thì tòng quân cũng cần được trả lương! Vả lại, ngươi sợ cái gì chứ? Có phải lần đầu có thiên tai đâu.”

“Cô nãi nãi ơi, ngươi lĩnh lương thì cứ việc lĩnh lương, ngươi giết người làm gì?”

Tần Hải phàn nàn giơ ngón tay ra, dùng khăn tay lau sạch vết máu trên giáp của Bành Long Đằng.

“Vừa từ chiến trường trở về, cộng thêm việc có quá nhiều người chết mà chưa thưởng chưa lương nên trong lòng họ không khỏi bức bách, nếu còn không mau thả họ ra thì họ sẽ gào thét bên trong doanh trại mất.”

Tần Hải nhỏ giọng nói.

“Dù người có nói cả ngày thì giấy làm sao mà gói được lửa, ngươi

làm như vậy thì triều đình sẽ biết hết...”

“Biết thì cũng biết rồi, ngươi tưởng lũ bọn chúng không biết gì hết à?”

“Chúng ỉm mất quân lương của tặc phá quân mà thật sự không đoán nổi phản ứng của ta à?”

“Bên phía trên sẽ không làm to chuyện này ra đâu, bởi lũ quan liêu sẽ tìm cách lấp liếм thôi. Nếu việc bị làm ầm lên, mặt mũi của ai cũng đều khó nhìn lắm.”

“Bấy giờ tốt biêu bao nhiêu, chúng chẳng cần bỏ tiền ra trả lương, chúng ta cũng có tiền của mình, cả nhà đều vui.”

“Vả lại, ta không hề càn quấy, đây là chuyện chính đáng mà, ngươi không thấy ta lùng được mấy tên gian tế của Tư Tề ư?”

Nói đến đây, Bành Long Đằng như nhớ ra chuyện gì đó, nàng ta xị mặt lại, đưa tay vuốt ve nửa mặt trên trái của mình.

Hình xem màu xanh lục trên gương mặt ấy đã bị cháy gần hết, hai chữ “Tận Trung” ngoằn nghèo trông đáng sợ đến mức phát khiếp.

Nhất là con mắt bên trái của nàng ta, con mắt phượng thanh tú ấy của Bành Long Đằng giờ đây bị bịt kín bởi một lớp băng trắng xóa, cũng đồng nghĩa với việc nó đã mù rồi.

“Thằng tiểu tử này được lắm! Không chỉ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta mà còn làm ta bị thương, tài năng đấy!”

“Giám quân, ngươi đi liên lạc với một người trong Giám Thiên Ti cái. Đến lúc tìm được vị trí của hắn rồi, ta sẽ đích thân giết chết hắn.”

“Ấy ấy, tướng quân à, bỏ qua cho nó đi. Nếu tên tiểu tử đó Áo Cảnh Giáo thì không đến lượt ngươi bận tâm nữa đâu, chúng ta về doanh trại thôi.”

“Không được! Bành Long Đằng ta trước nay chưa từng có thù nào không báo! Kẻ nào dám động đến ta thì đậu má, chúng đều phải chết hết!”

“Đó đâu phải là cái cớ, ầy, ngươi đem binh đi chém giết khắp nơi trong đất Hậu Thục này như vậy, ngươi tưởng ngươi là bệ hạ ư?”

“Tướng tại ngoại mệnh hữu sở bất thụ, Chước Sơn thổ phỉ thụ kì tạo phản ngư nhục bách tính, bổn tướng quân tiền khứ thảo phạt.”*

*Thơ này tác giả tự viết dựa theo một số bài thơ cổ khác, dịch nghĩa: Tướng của nước khác có thể không lấy mạng, nhưng thổ phỉ của Chước Sơn tạo phản mưu hại bách tính nhất định sẽ do bổn tướng quân thảo phạt.

Mặt Tần Hải tràn ngập sự bất đắc dĩ.

“Hắn tạo phản đâu mà tạo phản, chẳng phải hắn vừa bị ngươi đánh cho tơi bời sao?”

“Ta bảo hắn tạo phản thì chính hắn đã tạo phản!”

Đôi tay bị áo giáp bao bọc của Bành Long Đằng đập mạnh xuống giường, cái giường gỗ chắc chắn ấy giờ đây bị thủng một lỗ lớn.

Lang nha bổng đập rầm xuống phía dưới, khiến đầu của con rắn dài hơn hai met nát bét.

Cao Trí Kiên với tay moi lên, sau khi cười khờ khạo một lúc, hắn quăng nó lên đầu vai, dọn đương hồi phủ.

Đây là một khu rừng đá, khap nơi đều toàn đá là đá, ít nhất cũng không cô quạnh như trước kia, cỏ cây xanh mơn mởn đã đem đến cho nơi này một chút sinh khí.

Đi chưa được bao lâu, Cao Trí Kiên liền nhìn thấy một thứ khác lạ, đó là một hang động.

“Làm...làm...làm...”

Hắn giơ con rắn trong tay lên rồi bắt đầu lại gần.

“Làm cái gì mà làm, Lý sư huynh không cho nhóm lửa đâu, ăn tạm lương khô đi.”

Nhưng Kim Sơn Hoa không nghĩ vậy, hắn cười tủm tỉm đưa tay lấy con rắn về phía mình.

“Không có lửa vẫn chế biến được nha, con rắn này có thể làm món gỏi rắn.”

Nói rồi, hắn lấy một con dao nhỏ phanh thịt con rắn ra, sau đó cẩn thận thái thịt rắn tươi rói thành từng miếng vừa ăn rồi tỉ mỉ bày trí những miếng thịt.

Kim Sơn Hoa lấy đôi đũa gắp hai miếng thịt, hắn rắc thêm chút ớt bột lên phía trên, rồi cho vàng miệng mình. tre rồi

“Ừm! Quả là mỹ vị không gì sánh bằng, các vị cũng mau đến đây thử chút đi.”

NHững người khác bu vào xung quanh, bắt đầu mỗi người ăn một miếng.

Cẩu Oa đang ăn uống say sưa thì đột ngột dừng lại, hắn gọi Lý Hỏa Vượng đang đứng cách đó một khoảng khá xa.

Chương 323: Cướp Của Bách Tính Bình Thường

“Lý sư huynh, mau đến đây ăn thịt rắn đi, miếng thịt rắn tươi rói này vừa cho vào trong miệng liền có cảm giác béo ngậy khó cưỡng.”

Lúc này Lý Hỏa vượng chẳng buồn quan tâm đến hắn, hắn tiếp tục ôm đầu thử nghiệm năng lực mới của mình.

“Xoẹt!”

Khi Lý Hỏa Vượng mở mắt lần nữa lạo phát hiện thị giác của mình nghiêng sang một bên, như treo trên vách đá, phía dưới vách đá ấy chính là đầu của hắn.

“Đến gần thêm chút nữa...dừng sợ, cứ từ từ thôi...”

Lý Hỏa Vượng không ngừng tự trấn an bản thân, thị giác của hắn cũng theo đó mà dần thay đổi, nó dần dần đến gần cơ thể hắn và hợp vào làm một."

Lần này chẳng có gì khác biệt, qua bao nhiêu ngày huấn luyện như vậy, giờ Lý Hỏa Vượng có thể thực hiện mà không sai một li nào.

Nhìn ngang nhìn dọc một hồi, cái bóng của Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt là Màn Thầu.

Bỗng nhiên trước mắt có thứ gì đó dọa nó một phen hú vía, đầu nó ngã ngửa ra đằng sau, ngã soài trên mặt đất,

Màn Thầu đứng thẳng lên, cụp cả hai tai vào trong rồi vẫy đuôi nguây nguẩy với hư ảnh của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ quan sát toàn bộ, trong lòng không khỏi tự nhủ.

"Không cần biết nó từ đâu đến, thứ năng lực này siêu có tác dụng."

"Lúc giao chiến mà bỗng nhiên sử dungj thứ năng lực này thì hẳn sẽ khó lòng mà tưởng tượng được tác dụng."

"Tuy nhiên vẫn cần luyện thêm, phải luyện đến mức nắm rõ như lòng bàn tay mới được."

Giờ đây Lý Hỏa Vượng có thể khiến hư ảnh của mình tùy ý xuất hiện ở nơi cách cơ thể khoảng một trượng.

Hắn cũng có thể để hư ảnh đứng nguyên vị trí cũ còn cơ thể thì xuất hiện cách đó trong khoảng một trượng, nếu trong tình huống bị địch tấn công thì Lý Hỏa Vượng sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào, cũng giống như trong lần trước giao chiến với nữa tướng quân vậy.

Nhưng năng lực này cũng không thế dùng bừa bãi, người khác không phải kẻ ngốc, nếu đã mắc mưu mộy lần thì chắc chắn lần sau sẽ càng cẩ thận hơn.

"Lý sư huynh, việc luyện tập thần thông ra sao rồi?"

Bạch Linh Miểu bưng một bát gỏi rắn đi đến.

“Tạm ổn.”

Lý Hỏa Vượng cầm đũa lên, bắt đầu ăn như ăn mì.

Thịt rắn tươi không ngon, nhưng với một người đã ăn lương khô phát ngán như hắn thì lại có mùi vị không tệ.

“Lý sư huynh, còn bao lâu nữa chúng ta rời khỏi Hậu Thục?”

Lý Hỏa Vượng sừng đũa, lấy từ trong l*иg ngực tấm bản đồ, mà trước đó Kim Sơn Hoa tìm cho hắn, bắt đầu cẩn thận xem lại.

“Chúng ta không được đi đường lớn nữa, sau này buộc phải đi đường nhỏ thôi, thậm chí có thể đường nhỏ cũng không đi được. Nhưng chúng không biết mục đích của ta là gì, chuyện này ta có quyền chủ động hơn.”

“Hai ngày nữa, chngs ta sẽ đến được đây, nếu đi thêm khoảng bảy ngày thì có thể đến được biên giới. Chúng ta không đi bằng cửa khẩu màddi vòng qua bên cạnh, chỉ cần ra khỏi Hậu thục là ta được an toàn rồi.”

“Nhưng...chúng ta không trụ được lâu như vậy nữa, số lương khô còn lại chỉ đủ ăn trong hai ngày nà thôi.”

…

Cả đoạn đường lấm lem bùn đất, bây giờ nhóm của Lý Hỏa Vượng sẽ trở về hình hài ban đầu, tiếp lục lên đường.

Đã vài ngày kể từ khi họ chạy thoát khỏi thị trấn lần trước.

Lúc này gương mặt ai nấy đều tiều tụy thấy rõ, chẳng còn cách nào khác nữa, nếu ăn không ngon ngủ không yên thì chắc chắn sẽ thành ra như vậy.

Khi đi đến một nơi hoang sơ, bằng phẳng chút thì Lý Hỏa Vượng lấy tay lau mồ hôi trên trán nói:

“Nghỉ ngơi một chút đi.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngồi sụp xuống đất, nằm lăm lộn khắp nơi trên mặt đất, miệng không ngừng thở hồng hộc.

Bạch Linh Miểu cẩn thận lấy từ trong l*иg ngực ra miếng bánh bột ngô cuối cùng rồi bẻ đôi nó ra, một nửa nàng cất đi nửa còn lại đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, này, mau ăn đi.”

Lý Hỏa Vượng liếc nàng ta một cái, sau đó với tay nhéo bụng nàng, nơi đó xẹp xuống.

Hành động này khiến Bạch Linh Miểu vô cùng xấu hổ, nhưng nàng lại không nỡ cự tuyệt.

“Đừng chừa lại, ta biết ngươi ăn nhiều, cần ăn thì cứ việc ăn, nhất định không được để đói, những chuyện khác ta sẽ nghĩ cách sau.”

“Ta thực sự không đói, ngươi ăn đi.”

Bạch Linh Miểu lại đẩy bánh về phía hắn.

Lý Hỏa Vượng chẳng buồn nhận lấy, hắn lại giở bản đồ ra tìm cách bổ sung lương thực.

Số thức ăn còn lại không còn đủ nữa, phải nhanh chóng tìm cách kiếm thêm mới được.

Hắn từng nghĩ đến cách cướp của bọn thổ phỉ, nhưng vừa nhớ đến mối quan hệ đây mơ rễ má của chúng với tặc phối quân thì hắn liệt gạt ngay ý nghĩ này đi.

Rất khó nói rõ, đám thổ phỉ ấy liệu có phải hậu phương của nữa nhân kia không.

Trước kia phải khó khăn lắm mới thoát ra được, bây giờ không thể chỉ vì miếng ăn mà đi trêu ngươi tặc phá quân nữa, không đáng tí nào.

“Cướp của bách tính bình thường?”

Lý Hỏa Vượng lại gạt ngay ý nghĩ này đi, hắn không thể làm ra

những chuyện không bằng súc sinh như sư phụ mình nữa, hắn là Lý Hỏa Vượng, không phải Đan Dương Tử.

Chương 324: Thôn Trang

Không cướp thổ phỉ cũng không ức hïếp thường dân, nhưng vẫn phải kiếm đủ lộ phí cũng như lương thực, việc này kì thực hơi khó giải quyết.

Đúng lúc này, Cẩu Oa cười khúc khích đi đến, định chộp lấy miếng bánh trên tay Bạch Linh Miểu nhưng lại bị nàng gạt đi.

“Bạch sư tỷ, cho ta đi, Lý sư huynh không đói nhưng ta đói.”

“Không được, bây giờ chỉ còn lại chút lương thực này thôi, tự ăn của mình đi!”

“Ta ăn hết từ lâu rồi.”

“Thế thì chịu đói đi, đói ấy hôm không chết được đâu.”

Cẩu Oa ủ rũ thò tay vào trong lớp y phục rộngt hùng thình của mình gãi mấy cái xương sườn.

Hắn quay người lại, nhìn những người khác xung quanh.

Nhưng lần này mọi người cũng chưa ăn, đến con người bao dung như Dương Tiểu Hài cũng không chia cho hắn.

Dần dần hắn chuyển tầm nhìn của mình sang những nữ nhân được cứu từ trại thổ phỉ ra.

“Biết thế ta đã bỏ lại mấy mẹ này rồi, chẳng phải làm gì cũng có lương thực miễn phí, đúng là vướng víu.”

Lời này của Cẩu Oa khiến khuôn mặt của những nữ nhân ấy lộ rõ vẻ sợ hãi, tay chân luống cuống rúc vào nhau.

“Ngươi có còn là đàn ông không? Sao nói lắm thế?”

Xuân Tiểu Mãn không thể chịu nổi.

“Đúng là thế mà, ta nói sai chỗ nào?”

“Đừng...đừng bỏ lại ta! Ta là người có ích, ta biết ở đâu có lương thực, cách đây không xa đâu, ta có thể dẫn mọi người đi.”

Lời này khiến ánh mắt của tất cả những người khác đỏ dồn về phía nữ nhân vừa rồi.

Người vừa nói là một vị nữ nhân miệng rộng, từng bị thổ phỉ cướp tài sản thì chắc chắn nàng ta không đơn thuần chỉ là mạnh miệng.

Thấy những người khác đều nhìn mình, nữa nhân ấy bất an cúi đầu xuống.

“Ngươi nói thật chứ ? Thật sự có thể kiếm thêm lương thực ấy ? ”

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt nàng ta hỏi.

Hắn vừa phát hiện ra mình vừa tự làm khó chính mình, có cả một nhóm người Hậu Thục ở đây còn cần bản đồ làm gì nữa.

“Ừ...gần đây có một cái thôn trang...dì của ta làm ruộng ở đây....ta có thể đi xin....”

Lý Hỏa Vượng nhìn xuống bản đồ trong tay, phát hiện ra bên trên không có bất cứ kí hiệu nào.

“Haha...thôn trang với trại này vừa nhỏ vừa nhiều, làm gì có kí hiệu đặc biệt gì chứ.”

Kim Sơn Hoa đi tới lúng túng giải thích.

“Huynh đệ à, không hiểu thì không hiểu, ngươi giả vờ cái gì, cái tên làm tiểu đạo gia chậm trễ bao nhiêu việc này.”

Lời trêu chọc của Lữ Trạng Nguyên khiến Kim Sơn Hoa đỏ mặt.

“Lão ca ca, ta không nói bừa đâu, cả cái Hậu Thục này ngươi biết có bao nhiêu thôn trang như vậy không...”

“Được rồi, chẳng hơi đâu đi buôn chuyện, chúng ta cứ qua đó xem

trước, ngươi dẫn bọn ta đến nhà dì tứ của ngươi nhé."

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, mọi người còn đang nghỉ ngơi đều đồng loạt đứng dậy.

Ngay sau đó, nhóm người đi theo nữ nhân miệng rộng đến ngọn núi đá cách đó xa xa.

Khi đến dưới chân núi cằn cỗi, nữ nhân miệng rộng cũng không dừng lại mà dẫn theo những người khác leo lên ngọn núi trơ trọi.

Mới bắt đầu còn có đường để đi, nhưng phía sau thì không có cả đường nữa, cần cả tứ chi chụm lại với nhau mới leo lên được.

Có mấy lần Lý Hỏa Vượng tưởng nữ nhân này lừa mình, nơi khỉ ho cò gáy này làm sao mà có thể có hẳn một thôn ở đây được.

Nhưng sau khi leo muốn rã người lên được đỉnh núi, một bức tranh thế ngoại đào viên hiện ra trước mắt hắn.

Núi này là Bình Đỉnh Sơn, không ngờ trên Bình Đỉnh Sơn thật sự có một thôn trang.

Càng quan trọng hơn, hắn trông thấy từng khoảng màu xanh biếc của ruộng lúa mà ở Hậu Thục Quốc này thực sự rất hiếm thấy.

"Tên điên nào...tên ăn no rửng mỡ nào làm đấy? Sao lại xây thôn trang ở trên này, mệt chết mất."

Cẩu Oa vừa bóp cái chân đau nhức vừa cằn nhằn.

"Lão hủ đoán là, có thể vì muốn tránh sưu cao thuế nặng với lao dịch, cũng có thể vì tránh tòng quân, dù sao cũng chỉ có vài lí do này thôi."

"Ấy, nghĩ như vậy thì bách tính khắp thiên hạ này đều cực khổ, phải lao tâm khổ tứ vì biết bao nhiêu chuyện."

"Quan liêu của Hậu Thục áp bức người dân tàn nhẫn như vậy ư? Đến mức người ta phải lên cả trên núi ở, quan lại bên nước bọn ta thì không như vậy, đến mùa thu hoạch chỉ cần nộp đủ năm thành quan lương, hơn nữa người làm ruộng không phải chịu lao dịch."

So sánh hơn thua với họ khiến Lữ Trạng Nguyên được chìm trong cảm giác thỏa mãn giản dị.

Trong lúc nói chuyện, Lý Hỏa Vượng đã hỏi rõ nữ nhân miệng rộng về vị trí của dì tứ nàng ta, đồng thời đi về nơi đó.

Xem ra nơi này thực sự rất bình yên, nhà nào nhà nấy đều sạch bong kin kít.

Thế giới bên ngoài kia không hề ảnh hưởng đến nơi này dù chỉ một chút, dường như đây thật sự là ngoại thế đào nguyên vậy.

“Lý sư huynh, chúng ta cũng thăm thú hết thôn này rồi, mặc dù ít người nhưng họ đều là những người rất tốt.”

Nhìn vào cảnh sắc trước mặt, Bạch Linh Miểu như nhớ ra gì đó, mặt nàng lộ rõ vẻ vui sướиg.

Chương 325: Con Dâu

“Đợi khi mọi chuyện lắng xuống, sau này có thể cùng mọi người sống ở nơi như thế này dường như là một lựa chọn không tồi.”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ.

Trực giác nhạy bén giúp hắn nghe được âm thanh bên trong căn nhà.

Một đám người ngoại thôn đến đay đã thu hút sự chú ý của mọi người trong thôn trang.

Nhưng khi nữ nhân miệng rộng nói ra tên dì tứ của nàng ấy, địchys trên mặt mọi người cũng vơi bớt đi phần nào.”

Cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng thuận lợi nhất, nhưng vừa nghe đến họ hàng xa của mình đến đây để xin cơm thì gia nhân trong nhà còn chẳng thèm mở cửa.

Nữ nhân miệng rộng đứng ở trước cánh cửa đóng chặt, sợ hãi nhìn những người còn lại.

Nước mặt nàng không ngừng rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói:

“Ta...Ta thật sự...không biết...người thân cũng vứt bỏ ta...ta không còn nơi nào để đi nữa rồi..”

Những người khác vẫn đứng nguyên tại chỗ, gương mặt họ tràn đạy sự bực tức lẫn bất an. Nếu không còn gì đẻ ăn thì họ chỉ có thể hít gió Tây Bắc sống qua ngày thôi.

…

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lộ rõ vẻ nặng nề.

Đúng vào lúc này, Xuân Tiểu Mãn phát hiện trên mặt Lý Hỏa Vượng không có bất kỳ phản ứng nào, nàng vừa định mở miệng.

“Suỵt.”

Lý Hỏa Vượng đặt tay lên miệng ra hiệu cho Xuân Tiểu Mãn yên lặng. Hắn nghiêng tai về phía Nam nghe ngóng gì đó.

Một lát sau, hiếm khi trên mặt hắn lộ ra ý cười.

“Không vội, vấn đề về lương thực được giải quyết rồi.”

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của những người khác, cơ thể Lý Hỏa Vượng chậm rãi di chuyển vào bên trong vách tường bên cạnh.

“Ở đây chờ ta, lát nữa ta sẽ quay lại.”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng vang lên không biết ở chỗ nào.

“Chậc chậc chậc, cái này thì ta biết, đây chính là thuật xuyên tường mà cậu hai ta đã từng nói qua, cao nhân chính là cao nhân mà, làm quân tử leo xà nhà cũng phải lợi hại hơn người khác.”

Khi Lý Hỏa Vượng giấu hư ảnh của mình vào trong tường, bản thân hắn đã thuộc về một loại trạng thái ẩn thân.

Lý Hỏa Vượng dán vào tường, đi vòng quanh trong một ngôi nhà.

Hắn đi xuyên qua sân ngoài nuôi gà đi thẳng vào bên trong phòng,

tiếng nói chuyện lúc nãy cũng nghe được rõ ràng hơn.

“Con trai à, cái này của ngươi không được, công phu này còn luyện chưa tới nơi tới chốn, mau đi lấy cuốn ‘Kinh thư lừa gạt’ đọc thêm mười lần nữa.”

“Vâng...”

“Ngươi đừng trách cha ngươi ác, đây là cội nguồn lập gia của nhà họ Ngô chúng ta, nhiều gia sản như vậy cũng đều dựa vào một phần mà tổ tiên chúng ta đi lừa gạt bên ngoài đó.”

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, xem ra cũng không có cái gì mà thế ngoại đào viên.

Địa phương rách nát này thế mà cũng có người dùng trò lừa gạt làm giàu.

Nhưng mà như vậy thì càng tốt, mình có thể quanh minh chính đại đen ăn đen, giải quyết được việc khẩn cấp.

“Thật không ngờ tới, tác dụng đầu tiên của năng lực mới của mình lại là đi trộm đồ.”

“Trước đây còn không nghĩ tới việc kiếm lộ phí đi đường của áp tiêu, kết quả bây giờ lại làm loại chuyện hơn như vậy nữa, có lẽ ta không thích hợp làm chuyện chính sự rồi.”

Vừa nghĩ qua loa những chuyện này, Lý Hỏa Vượng vừa lục soát trong cả nhà.

Hắn nhanh chóng tìm ra một nơi tối tăm, vừa mở ra thì thấy bên trong toàn là bạc và vàng.

Các loại dáng vẻ cùng cũ kỳ đều có, vừa nhìn là biết không phải đồ sạch sẽ gì rồi.

Trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ vui mừng, lộ phí sau này đã có rồi, hắn nhanh chóng tìm một cái túi sau đó đặt vào trong ngực mình.

Lúc này, hai cha con gian nhà cách vách còn vẫn đang thảo luận về

thuật lừa gạt, tiếng động không ngừng truyền vào trong lỗ tai hắn.

“Con à, nhà chúng ta chỉ có ngươi là độc đinh, ngươi học tập cho hẳn hoi vào, nếu ngươi không học được thì hương khói của phái nam nhà chúng ta coi như đứt đoạn rồi.”

“Con nhớ rồi cha à, ta nhất định sẽ học thật tốt, sẽ không phụ lòng với công bồi dưỡng của ngươi đâu.”

Nghe vậy, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ khinh thường, một ổ lừa gạt mà còn có vinh dự của gia tộc lừa gạt.

Sau khi nhanh chóng đi vòng quanh một hồi, Lý Hỏa Vượng tìm thấy hầm trú ẩn của nhà bọn họ, rồi đi vào bên trong. Bên trong chất đầy các loại thịt muối và hũ dưa muối.

Lý Hỏa Vượng mang những thứ đó ra bên ngoài sau đó ném qua cho những người khác ở bên kia đầu tường.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ quái, một bình thức ăn sẽ tự mình lơ lửng chạy đến bên góc tường.

Nếu để người khác nhìn thấy thì nhất định sẽ bị dọa sợ giật mình.

Tiếng nói chuyện của hai cha con vẫn tiếp tục vang lên bên tai hắn.

“Con à, chờ lần này xuống núi, ngươi hãy lừa về cho ta một cô con dâu, chỉ cần ngươi có thể lừa về được thì ta sẽ coi như ngươi đã xuất sư rồi.”

“Cha, con dâu cũng có thể lừa về sao?”

“Nói nhảm, chỉ cần ngươi chăm chỉ chuyên tâm lừa gạt thì có cái gì không thể lừa đâu? Khi đó mẹ ngươi cũng là do ta lừa về đó, bây giờ nàng còn chẳng hay biết gì đâu.”

Chương 326: Kinh Thư Lừa Gạt

Không biết tại sao càng nghe, lửa trong lòng Lý Hỏa Vượng càng

lớn, Lý Hỏa Vượng dừng việc trong tay lại:

“Nếu không thì dứt khoát giết chết bọn chúng đi?”

Bởi vì nguyên nhân của Tả Vong Đạo trước đây cho nên bây giờ lòng thù địch của hắn đối với những tên lừa gạt vô cùng lớn, tốt nhất thì toàn bộ những tên lừa gạt trong thiên hạ nên chết hết mới phải.

“Đạo sĩ à, ngươi không thể làm như vậy được, quả thật là bọn họ làm chuyện không đúng nhưng mà chí ít thì bọn họ cũng không đáng tội chết.”

Giọng nói bên cạnh dọa Lý Hỏa Vượng sợ hết hồn, hắn phát hiện hòa thượng đã không gặp một thời gian bỗng nhiên lại xuất hiện.

Hòa thượng vây quanh Lý Hỏa Vượng, nói lải nhải những lời nói khuyên người ta hướng về phía trước.

Sau nhiều lần do dự, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng bỏ qua suy nghĩ này.

Hòa thượng nói không sai, mình không thể giết bọn họ được.

Mình không thể luôn coi giết người làm thủ đoạn duy nhất được, nếu không sau này khi cầm búa trong tay thì nhìn cái gì cũng thấy đều là đinh cả, bản thân sẽ càng ngày càng trở nên cực đoan.

Tuy nhiên, tội chết có thể miễn tội sống khó thoát, hắn quyết định móc sạch triệt để gia sản trong nhà bọn họ, để cho bọn họ hưởng thụ được cảm giác bị mất đồ là như thế nào.

Sau đó, Lý Hỏa Vượng trộm sạch cả trong lẫn ngoài nhà bọn họ, chỉ cần là đồ ăn được cùng với những thứ đáng giá đều bị trộm hết.

“Con trai à, khi lừa gạt người thì ngươi không thể lừa vớ vẩn được, nhất định phải có mấy phần giả mấy phần thật, như vậy thì người khác mới tin được.”

“Cha à, cái này thì ta biết, nhưng mà rốt cuộc là mấy phần giả mấy phần thật chứ? Trong “Kinh thư lừa gạt” cũng không có nói á.”

“Đần! Cái này đương nhiên phải nhìn đĩa thức ăn của người ta rồi, người dễ lừa gạt thì ít nói lời thật, nói dối nhiều một chút.”

“Người mà khó lừa gạt, nhất là những người đặc biệt cố chấp thì ngươi nhất định phải nói nhiều lời thật lòng trước mặt hắn, như vậy đợi đến lúc ngươi đi lừa gạt thì người khác mới tin ngươi được.”

“Nhớ cho kỹ, lời nói của một tên lừa gạt đạt tiêu chuẩn thì bên trong nhất định phải có lời thật lòng!”

“Nhớ rồi ạ!”

Lý Hỏa Vượng vừa chuẩn bị rời đi nghe vậy thì lại lượn quanh trong nhà lần nữa.

Chờ đến lúc hắn đi ra thì một cuốn sách nửa cũ nửa mới đã nằm trong tay hắn rồi. Phía trên viết bốn chữ “Kinh thư lừa gạt” xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Ta cho các người lừa gạt này!”

“Sao vậy? Cầm đủ hết chưa?”

Hư thể cùng bản thể của Lý Hỏa Vượng chồng lên nhau đứng trước mặt người khác.

“Cầm đủ rồi, cầm đủ rồi, chúng ta cũng không buông được, nhưng mà Lý sư huynh à, những đồ vật này lấy từ đâu vậy?”

Cẩu Oa nhét một miếng thịt muối vào trong miệng mình nói.

“Cầm đủ là được rồi, chúng ta vừa đi vừa nói trên đường.”

Khi dần dần đi ra khỏi thôn này thì tiếng gào thét thê thảm cũng dần dần vang xa trong tai Lý Hỏa Vượng.

“Cha à! ‘Kinh thư lừa gạt’ của nhà ta bị trộm rồi!”

“Cha à! Gà trong nhà chúng ta bị trộm rồi!”

“Cha à! Nồi trên bếp nhà chúng ta cũng bị trộm rồi!”

Nhiều đồ như vậy phải phí hết một phen công phu thì mới dời từ trên đường núi gập gềnh xuống dưới được.

Nhưng mà nhìn đồ vặt nặng trĩu trong tay, trên mặt mỗi người đều tràn đầy sự vui vẻ, cuối cùng thì cũng không bị đói nữa rồi.

Chuyện đầu tiên sau khi xuống núi chính là tìm nguồn nước, đốt lửa nấu cơm ăn một bữa cho thật ngon.

Sau khi ăn no rồi, vẻ lo âu trên mặt mọi người đều biến mất, ngay cả tính khí cũng tốt hơn một chút.

“Các muội à, xin lỗi nhe. Lời nói trước đó của ra đều là vô tình.”

Cẩu Oa cười híp mắt tới gần những người phụ nữ kia.

“Ngươi tránh ra đi! Ai mà không biết bây giờ trong đầu của ngươi đang suy nghĩ cái gì chứ? Ăn no rồi liền muốn làm những chuyện bỉ ổi.”

“Tiểu Mãn tỷ à, xem ngươi nói này, những lời trước đây ta nói cũng không phải là vì suy nghĩ cho mọi người à, mọi người ăn...”

Vừa nghe bọn họ cãi nhau, Lý Hỏa Vượng vừa vươn tay móc ra vật trước đó mình trộm được.

Đưa những cái túi nặng trĩu này vào trong ngực Bạch Linh Miểu:

“Đây đều là hàng tích trữ của tên lừa gạt kia, vàng bạc gì đều có cả, ngươi đếm thử đi.”

“Ừm.”

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng được rảnh rỗi nhìn những người khác cơm nước no nê, trái tim treo trong lòng kia cuối cùng cũng được đặt xuống.

Giải quyết xong vấn đề vật tư rồi, tiếp theo chỉ cần thuận lợi đi qua Hậu Thục thì rắc rối lần này cũng sẽ an toàn vượt qua rồi.

Suy nghĩ một chút, hắn lại lấy cuốn “Kinh thư lừa gạt” trước đó ra xem.

“Thế mà vẫn có sách chuyên môn dạy thuật lừa gạt, thật đúng là lần đầu tiên được thấy đấy.”

“Ha, bên trong ngay cả phương pháp nói chuyện lừa gạt cũng có luôn.”

Lý Hỏa Vượng vốn muốn lật qua loa xem để giết thời gian.

Chương 327: Chẳng Lẽ Là Thật

Nhưng mà càng lật xem, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lại bắt đầu dần dần ngưng trọng lại, thân thể cũng ngồi thẳng dậy.

Hắn phát hiện một số những lời thuật trong này đều đã được Tọa Vong Đạo sử dụng qua trên người mình rồi.

Lời mà Tọa Vong Đạo nói, quả thật có một phần là giả nhưng trong đó cũng có một phần là thật!

…

“Lý sư huynh làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết nữa, vừa nãy vẫn còn tốt mà, sao vừa mới đọc sách lại đi đứng không bình thường rồi?”

“Bạch sư muội, hay là ngươi đi xem thử đi? Không phải là lại phát bệnh chứ?”

Bị những người khác giật giây, Bạch Linh Miểu liền đi qua, giọng nói thấp thỏm cẩn thận nói với Lý Hỏa Vượng đang ngồi xổm dưới đất:

“Lý sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Nàng liếc trộm những hàng chữ trước mặt Lý Hỏa Vượng, hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào những chữ kia.

Bởi vì Bạch Linh Miểu không biết chữ cũng không biết trên đó viết cái gì, nhưng nhìn bộ dáng kia thì những chữ kia hẳn là rất quan trọng với hắn.

Thấy hắn không chú ý đến mình, Bạch Linh Miểu suy nghĩ một hồi liền cầm cái roi da gõ trống đeo bên hông dùng sức hất cuốn sách đặt ở bên người Lý Hỏa Vượng kia bay ra thật xa.

“Vừa nãy Lý Hỏa Vượng chính là sau khi nhìn cuốn sách này mới biến thành bộ dáng hiện tại, cõ lẽ cuốn sách này là vật xui xẻo.”

Sau khi làm xong chuyện này, Bạch Linh Miểu nói tiếp:

“Lý sư huynh, ngươi có sao không?”

Cảm giác của Lý Hỏa Vượng luôn luôn nhạy bén nhưng lúc này hắn hoàn toàn không nghe thấy người khác đang nói gì. Toàn bộ tinh thần của hắn đều đặt vào mấy hàng mình chữ trên đất.

Ta là Bành Chất, là một trong các Tam Thi. (giả)

Ta là một trong các Đại Tam Nguyên Tọa Vong Đạo, trước đây là Tọa Vong Đạo lừa ta, là ta hướng dẫn bọn họ làm như vậy. (giả)

Người chết ở trấn trên đều là do ta giết. (giả)

Một trong các cấp cao của Tọa Vong Đạo cũng chính là Tâm Tố, hắn sống được một trăm chín mươi tuổi rồi, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi ảo giác. (?)

Lý Hỏa Vượng nhìn điều thứ tư, trong đầu cân nhắc các khả năng:

“Chẳng lẽ đây là thật?”

Nếu người khác đều muốn Tâm Tố thì nhất định Tâm Tố rất có giá trị, nếu bọn họ có thể sử dụng thì tại sao Tâm Tố mình lại không thể dùng chứ?

Thông qua việc đột nhiên có được năng lực suy đoán mới, tiềm lực của Tâm Tố có thể lớn hơn nhiều so với mình tưởng tượng.

“Nếu thật sự có cách, vậy chứng tỏ bệnh của ta có thể trị được! Ta có thể trở thành người bình thường, không, thậm chí nói không chừng ta có thể hoàn toàn khống chế được sức mạnh này của Tâm Tố, có thể hoàn toàn có chỗ đặt chân tại thế giới này! Nếu thật như vậy, những người khác cũng sẽ không dám lừa gạt ta hãm hại

ta nữa!”

Nghĩ đến chỗ kích động, Lý Hỏa Vượng cảm giác cả người mình tràn đầy sức mạnh, cuối cùng tâm tình khi u sầu của mình lúc này cũng đã trở nên sục sôi hơn rồi.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng dần dần bình tĩnh lại, hết thảy những cái này đều có một tiền đề lớn đó chính là thời điểm khi Tọa Vong Đạo nói lời này phải là lời thật lòng.

Xem xét đến việc giao tiếp với Tọa Vong Đạo trong quá khứ, chuyện này quả thật có chút không chắc chắn được.

Lý Hỏa Vượng không biết được điều cuối cùng này có bao nhiêu xác suất là lời nói thật, nhưng cho dù chỉ có một phần trăm thì đối với hắn bây giờ mà nói đều tràn đầy mê hoặc.

Hắn quả thực quá khát vọng rồi.

Không đơn thuần chỉ là vì có được năng lực mạnh hơn mà còn là vì để thoát khỏi việc gặp khó khăn, căn bệnh không theo một thời gian nhất định khiến mình biến đổi thất thường giữa ảo giác và hiện thực này quả thật quá hành hạ người, trước đây khi trải qua cái cảm giác còn thống khổ hơn cả cái chết, Lý Hỏa Vượng thật sự không muốn thử thêm lần nào nữa.

“Bây giờ thì không được, chờ sau khi chạy ra khỏi Hậu Thục rồi, ta có thể thử thu thập thông tin ở phương diện này, ăn cây nào rào cây đó, dùng lý tính để phân biệt.”

“Bây giờ ta nhất định phải cẩn thận, không thể tùy tiện tin tưởng bất cứ lời nói nào của Tọa Vong Đạo được, mặc kệ hắn là thật hay giả, mọi chuyện đều lấy tính chân thật làm tiêu chuẩn.”

Cẩn thận sắp xếp các manh mối xong, Lý Hỏa Vượng liền đứng dậy, sau đó hắn thấy những người khác ở phía xa đang dùng vẻ mặt cổ quái nhìn mình.

“Nhìn ta làm cái gì vậy? Trên mặt ta có chữ sao?”

“Không, không có gì không có gì.”

Dương Tiểu Hài bưng cái nồi sắt lớn định cõng lên lưng thì bàn tay to lớn của Cao Trí Kiên đã vươn ra xách nồi lên.

Những người khác cũng bắt đầu thu thập hành lý, làm ra vẻ chuẩn bị xuất phát.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một chút, cầm cuốn 'Kinh thư lừa gạt' ở phía xa lên nhét vào trong ngực mình, sau đó chuẩn bị đi tiếp.

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn chợt lóe lên một suy nghĩ:

"Hai tên lừa gạt kia có khả năng cũng là người của Tọa Vong Đạo hay không? Bọn họ lại đang tính toán lừa gạt ta sao?"

"Dừng lại, ta phải trở lại một chuyến."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đen mặt lập tức lấy 'Kinh thư lừa gạt' trong ngực ra ném xuống đất, ngựa không ngừng vó đi về phía núi Bình Đỉnh kia.

Chương 328: Chuyện Đặc Biệt

Một màn này khiến cho những người khác đều không phản ứng kịp, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không nói chuyện nữa.

"Ta đi thử xem, tránh cho hắn phát bệnh giữa chừng."

Xuân Tiểu Mãn nói xong liền lập tức xách kiếm của mình lên đuổi theo.

Những người còn lại chờ hai tiếng đồng hồ, đến khi trời sắp tối rồi, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trở về từ núi Bình Đỉnh kia, mà Xuân Tiểu Mãn mang theo vẻ mặt không đành lòng đi theo sau.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng tốt hơn nhiều so với thời điểm lên núi, dáng vẻ tựa như thở phào nhẹ nhõm vậy.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Cẩu Oa chạy đến bên người Xuân Tiểu Mãn nhỏ giọng hỏi.

“Hai tên lừa gạt kia quá thê thảm rồi, hầy thật sự quá thảm rồi, chỉ là lừa người mà thôi, không đáng tội chết mà.”

“Tại sao Lý sư huynh lại muốn làm vậy chứ?”

Xuân Tiểu Mãn muốn nói lại thôi, tựa như không biết nên giải thích như thế nào:

“Hắn muốn nhìn xem hai người kia có mấy khuôn mặt, đĩ nhiên bọn họ chỉ có một khuôn mặt rồi.”

Cẩu Oa lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

“Đừng nói nữa, nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta nhanh chóng lên đường đi, đừng có quên bây giờ chúng ta còn đang bị người khác đuổi giết đó.”

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến cho hai người vội vàng gia tăng nhịp bước theo sau, hai người ăn ý không nói chuyện xảy ra trên núi Bình Đỉnh nữa.

Đúng vào lúc này, khi những người khác vừa mới chuẩn bị lên đường thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Lý...Lý sư huynh, ngươi làm sao vậy? Ngươi vẫn ổn chứ?”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng cực kỳ khó coi, hai tay ôm lấy đầu:

“Khóa...xiềng xích! Trói ta lại! Sắp đến rồi!”

“Lý sư huynh, không có xiềng xích, ở trên xe ngựa hết rồi!”

“Mau đào hố! Đào hố chôn ta đi, nhanh lên! Tuyệt đối không được để ta chạy lung tung!”

Chưa đợi bọn họ đào xong hố, Lý Hỏa Vượng đã lần nữa quay trở lại trong phòng bệnh tràn đầy nước khử trùng.

Có một người đứng trước mặt hắn, đó là một thanh niên đeo mắt

kính mặc áo blouse trắng.

Áo blouse trắng khẽ mỉm cười, dùng tay đẩy đẩy mắt kính của mình:

“Lý Hỏa Vượng? Ngươi tỉnh rồi? Để ta tự giới thiệu một chút, ta là bác sĩ điều trị chính của ngươi. Ta họ Hầu.”

“Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi, thời gian tỉnh táo hình như ít hơn so với trước đó.”

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một chút, mở miệng nói:

“Mẹ ta đâu?”

Trên mặt bác sĩ Hầu lộ một nụ cười dịu dàng, vẻ mặt ôn hòa nói với Lý Hỏa Vượng:

“Mẹ ngươi có chuyện nên đi ra ngoài xử lý rồi. Mấy phút trước nàng còn ở đây đó, chẳng qua lúc đó ngươi còn chưa tỉnh thôi.”

“Bạn học Lý Hỏa Vượng à, nếu ngươi thật sự quan tâm mẹ ngươi như vậy thì ngươi nên phối hợp chữa trị với ta, nhanh chóng chữa khỏi bệnh, như vậy mới có thể báo đáp được hết thảy những gì mà mẹ ngươi hết lòng hết dạ làm cho ngươi.”

“Chúng ta nói chuyện một chút đi, ta biết ngươi cho rằng bên kia là ảo giác, không sao, vậy chúng ta nói về thế giới chân thật ở bên kia như thế nào?”

“Gần đây hình như bên kia xảy ra rất nhiều...chuyện đặc biệt.”

…

Nghe thấy bác sĩ tự mình báo ra thân phận của mình, Lý Hỏa Vượng nghiêng mặt sang một bên không nói gì nữa, hắn lười nghe bác sĩ trong ảo tưởng nói nhảm lắm.

Thấy bệnh nhân kháng cự như vậy, bác sĩ Hầu cũng không nói gì nữa, ngón tay gõ mấy chữ lên máy tính bảng sau đó xoay người rời đi.

Hắn vừa mới đi, Lý Hỏa Vượng liền nghe được một tiếng bước chân khác bước vào phòng bệnh.

“Tiểu lão đệ à, nghe bác sĩ Hầu nói ngươi tỉnh rồi? Vậy ngươi có thể tự mình đi nhà vệ sinh không? Ta thật sự không muốn đổ túi nướ© ŧıểu cho ngươi đâu, đáng thương cho ta quá rồi.”

Giọng nói đặc thù này, còn có thuộc tính nói nhiều này không cần mở mắt nhìn thì Lý Hỏa Vượng cũng biết người tới là y tá Vương trước đây từng nói chuyện qua trong điện thoại.

Bỗng nhiên, một chiếc khăn mặt ấm áp trùm lên mặt Lý Hỏa Vượng dùng sức xoa xoa mấy cái:

“Nào, đại thiếu gia, tiểu nhân rửa mặt cho ngươi nha.”

Lý Hỏa Vượng dùng sức hất văng khăn mặt đi, hắn trừng mắt nhìn người kia.

Đây là một người đàn ông có vóc người phúc hậu, ngũ quan ôn hòa, trên đầu đội một cái mũ y tá màu xanh, trên người cũng mặc một bộ đồng phục y tá màu xanh nốt.

Đặc điểm nhận dạng duy nhất trên mặt hắn chính là bên trái cằm hắn mọc một nốt ruồi đen.

“Ơ? Đại thiếu gia tỉnh rồi ư? Có cần tiểu nhân giúp gì không?”

Lý Hỏa Vượng buồn bực nhìn hắn:

“Ngươi có thể đừng nói chuyện nữa được không, ngươi thích nói chuyện với người bị bệnh thần kinh như vậy sao? Không sợ bản thân nói rồi bị thần kinh luôn à?”

“Lời này thật là, người bệnh thần kinh vui vẻ nhiều, hôm qua giường âsố 89 cách vách kén ăn, ngươi biết lý do kén ăn là gì không?”

“Lại nói trái cà kia lén lút thậm thụt, hắn sợ sau khi ăn rồi, trái cà kia sẽ làm chuyện xấu ở trong bụng mình. Hahaha!!”

Sau khi cười xong, y tá Vương lại bắt đầu làm việc tiếp, hắn cầm

túi nướ© tiểu treo bên giường bên cạnh đi nhà vệ sinh đổ nướ© tiểu đi.

Chương 329: Suy Yếu Thần Kinh

Chờ đến khi hắn xách túi nướ© tiểu quay trở lại, hắn lại mở miệng nói tiếp.

“Ha, nướ© tiểu của ngươi vàng quá, gần đây ăn nhiệt à, người trẻ tuổi tốt thật, ăn cơm bệnh viện cũng có thể ăn nhiệt.”

Không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, hắn lại nói tiếp:

“Hầy, tiểu tử à, hồi trước ta làm y tá nghe nói ngươi đạt được bản lĩnh cao cường gì rồi? Thế nào, ở bên kia ngươi thành thần tiên rồi?”

“Liên quan gì đến ngươi sao?”

Y tá Vương giống như con ruồi cứ vo ve bên tai mình vậy.

Không hề ngừng nói một giây nào, điều này khiến cho Lý Hỏa Vượng khó hiểu cảm thấy vô cùng bực bội.

“Nói nghe chút nào, ta rất thích nghe ngươi nói những thứ mê sảng á, rất thú vị nha, ta đi làm không thể dùng điện thoại, bây giờ mỗi ngày đều trông chờ vào ngươi để giết thời gian thôi.

“Ta còn nghe nói, ngươi còn tìm được một người phụ nữ ở trong đó? Như thế nào? Giống y như thật không? Nếu mà giống như thật vậy ngươi phát tài rồi!!”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng tràn đầy lửa giận, nhìn người đàn ông xúc phạm Bạch Linh Miểu trước mặt này.

Nhưng giây tiếp theo, lửa giận trên mặt hắn chợt biến mất, biến thành vẻ hoài nghi:

“Ngươi họ gì?”

“Không phải đã nói với ngươi sao, ta họ Vương, ngươi có thể gọi

ta là y tá Vương, nhưng mà ngươi cũng có thể gọi giống như giường số 65 và số 31, gọi ta là anh đẹp trai, ta không kén chọn đâu."

"Ngươi họ Vương? Tên đầy đủ là Vương Đức Cừu?"

"Không phải, cái gì mà phá tên ta vậy, ta họ Vương, gọi là Vương Vĩ, cạnh chữ Hỏa thêm một chữ Vi trong Vi Tiểu Bảo."

Nghe vậy, hoài nghi trong mắt Lý Hỏa Vượng chợt biến mất, trong mắt hắn chỉ còn lại ý lạnh nồng đậm:

"Ngươi đang lừa ta, ngươi không phải là y tá, thân phận của ngươi là bác sĩ!"

Vương Vĩ nghi ngờ gãi gãi đầu:

"Cái gì chứ? Ngươi lại phát bệnh rồi à?"

"Ngươi kêu mẹ ta rời đi là vì con người nàng tính tình thẳng thắn, không lừa gạt được người nào, sợ nàng ở bên cạnh sẽ lộ ra sơ hở."

"Trước đó ngươi vẫn luôn năm lần bảy lượt dùng ngôn ngữ để kí©ђ ŧђí©ђ ta, âm mưu dẫn dụ ta sinh ra phản hồi với ngôn ngữ của ngươi."

Vương Vĩ nghe vậy, trên mặt nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Sau khi hắn khom người nhận lấy túi nướ© ŧiểu trở về, nói với người ngoài cửa:

"Vào đi."

Cửa phòng bệnh mở ra, vị bác sĩ Hầu trước đó từ bên ngoài đi vào, hắn nhẹ nhàng cúi người chào Vương Vĩ:

"Chào thầy."

"Thấy chưa? Người bị bệnh vẫn rất nhạy bén, bọn họ chỉ là ở thời điểm phát bệnh, năng lực tự kiềm chế giảm xuống, thật ra lúc ổn định bình thường, bọn họ cũng như người bình thường vậy, thậm chí còn thông minh hơn người bình thường nữa."

“Cho nên bình thường ngươi phải đối xử bình thường với người bị bệnh, đừng tưởng rằng bọn họ bị bệnh thần kinh mà đối xử với bọn họ như kẻ ngốc.”

Sau khi nói chuyện xong với học sinh, hắn nghiêng đầu nhìn Lý Hỏa Vượng ở trên giường.

“Để ta tự giới thiệu bản thân một chút. Ta là bác sĩ chữa trị chính của ngươi. Ta họ Vương, gọi là Vương Vi, Vi trong Vi Tiểu Bảo, lần đầu gặp mặt, rất vui được quen biết ngươi.”

“Tại sao ngươi lại đóng giả làm y tá?”

“Vì ngươi có địch ý rất lớn đối với người có thân phận thầy thuốc, cho nên ta mới định đổi sang một thân phận khác để nói chuyện với ngươi, tuy nhiên y tá bác sĩ cũng không có gì khác biệt, còn không phải là phục vụ người bị bệnh à.”

Sau khi nhìn thấu thân phận người này, Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, không giao lưu gì với người này nữa, hắn nằm yên chờ đoạn thời gian này trôi qua.

Có thời gian nói nhảm với hắn, còn không bằng suy nghĩ kỹ ở trong đầu xem nên làm thế nào để nhanh chóng rời khỏi nước Tứ Tề.

“Bạn học Lý Hỏa Vượng à, ngươi biết không? Có khả năng thật ra ta không là cái gì cả, ta chỉ là ảo giác của ngươi thôi hay không?”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng mở mắt ra.

Thấy bệnh nhân đáp lại, Vương Vi nói tiếp:

“Ta thường suy nghĩ nhận thức của ngươi đối với bản thân mình tại sao lại kỳ diệu như vậy, cho rằng bản thân là cái gì, thì hắn sẽ là cái đó.”

“Ngươi có biết không? Thật ra không phải tất cả ý thức đều như nhau, ví dụ như trong tư duy của một vài động vật, thậm chí là thời kỳ sơ sinh, thậm chí còn chưa có cái khái niệm gọi là “ta”.

“Mà giống như bọn họ, cũng sẽ không mắc bệnh thần kinh, nhắc tới mới nhớ, bệnh thần kinh cũng là một loại bệnh cao cấp.”

“Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì? Nói đông nói tây, bác sĩ Vương à, không chịu được nữa thì quay trở về nghỉ phép đi, đừng có chữa trị rồi chữa cho mình bị thần kinh luôn đó.”

“Sửa chữa sai lầm.”

Vương Vi không ngừng vòng quanh giường bệnh của Lý Hỏa Vượng.

“Không phải là thần kinh mà là tinh thần, nhưng mà bệnh nghề nghiệp của bác sĩ rất nhiều, suy yếu thần kinh cũng là một loại trong số đó, cho nên nghiêm túc mà nói, ngươi nói cũng không sai.”

Lý Hỏa Vượng lười để ý đến hắn, lại nhắm mặt lại lần nữa.

Chương 330: Bài Xích

“Lý Hỏa Vượng, căn cứ vào bản ghi âm trước đây của ngươi mà ta đã tiến hành phân tích, hình như ngươi đã đạt được một loại năng lực ở bên kia, một loại năng lực có thể làm bản thân sai vị?”

“Ngươi biết không? Điều này rất phù hợp với triệu chứng của tinh thần phân liệt á.”

“Hiện giờ bệnh của ngươi đã quá nặng rồi, nhưng không thể để bệnh càng thêm bệnh được.”

“Không để ý đến ta cũng không sao, dù sao thì ta vẫn cầm tiền lương như bình thường. Nhưng mà mẹ ngươi nhất định sẽ rất đau lòng, dẫu sao thì mẹ ngươi cũng đã dùng một số tiền lớn để mời ta.”

“Quên không nói với ngươi, bệnh viện chúng ta là bệnh viện tư, viện phí cực kỳ đắt, hơn nữa vì là bệnh viện tư cho nên bảo hiểm y tế thanh toán rất ít.”

“Ngươi thật sự muốn ngây ngốc ở đây cả đời sao? Ngươi có từng suy nghĩ qua, điều này sẽ tạo cho gia đình ngươi gánh nặng lớn như thế nào không.”

“Có câu, bệnh lâu trước giường không có hiếu tử, đổi thành mẹ ngươi cũng như vậy, ngươi còn cố chấp như vậy, từ đầu tới cuối đều không phối hợp chữa trị.”

“Vậy thì cho dù bạn gái của ngươi hay là mẹ của ngươi thì cuối cùng cũng sẽ rời xa ngươi mà thôi, những chuyện như này ta gặp nhiều rồi.”

“Kết cục cuối cùng của ngươi, rất có thể sẽ bị đưa đến một bệnh viện rẻ tiền nào đó rồi nhốt lại. Cả đời này đều không thể thoát ra ngoài.”

…

Vương Vi nói từng đoạn một, giọng điệu cũng bắt đầu dần nặng nề hơn.

“Dĩ nhiên, trừ mẹ của ngươi ra, còn có bạn gái của ngươi! Cuối cùng bọn họ cũng sẽ chán ghét ngươi, bởi vì không có ai cam tâm tình nguyện ở bên cạnh một tên điên cả.”

Thấy Lý Hỏa Vượng nằm trên giường trừng mắt nhìn mình, Vương Vi nói tiếp:

“Ngươi biết mỗi lần nàng tới đây phải ngồi xe lửa mấy tiếng không? Giữa đường cần phải đổi mấy chuyến xe? Vì để trốn cha mẹ mình đã mượn cớ biết bao nhiêu lần? không, ngươi không biết, trong lòng ngươi chỉ có bản thân ngươi thôi.”

“Vậy cô gái tên Dương Na kia vẫn luôn trả giá vì ngươi, nhưng ngươi thì sao?”

“Từ đầu đến cuối ngươi luôn bài xích việc chữa trị, ngươi thà rằng ẩn núp ở trong vòng thoải mái của bản thân chứ không chịu bước ra một bước vì nàng, Lý Hỏa Vượng! Ngươi có còn là đàn ông không!!”

Gân xanh trên trán Lý Hỏa Vượng nổi lên.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi không xứng! Đáng lẽ Dương Na nên bỏ ngươi từ sớm để đi tìm người đàn ông khác tốt hơn! Kết cục cuối cùng là nàng sẽ sinh con dưỡng cái cùng người khác, đến lúc đó ngươi chỉ biết nằm ở trên giường bệnh, suy đoán cảnh tượng bọn họ ở trên giường!”

“Ngươi câm miệng lại cho ta!!”

Tiếng kẽo kẹt vang lên, tấm vải trói cơ thể Lý Hỏa Vượng lại bị rách toác, hắn dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm vào Vương Vi trước mặt.

Vương Vi nhìn ra được địch ý trong mắt hắn nhưng hắn không hề sợ, mà đi thẳng đến bên giường, cởi bỏ tất cả trói buộc trên người hắn.

“Rầm” một tiếng, Lý Hỏa Vượng chợt lao tới, một tay túm lấy đồng phục y tá của Vương Vi, nện một quyền lên.

“Ngươi thì biết cái gì! Ngươi là ảo giác! Ngươi có biết ta đã từng trải qua những gì! Ngươi hoàn toàn không biết gì cả!!”

Vương Vi bắt đầu phản kích lại, vung nắm đấm đấm lên trên mặt Lý Hỏa Vượng, máu mũi bắt đầu chảy ra.

Lúc này, vẻ mặt hắn trở nên điên cuồng giống như Lý Hỏa Vượng vậy, cắn răng nghiến lợi trợn mắt nhìn hắn.

“Ta nói cho ngươi biết, Lý Hỏa Vượng! Ta thật sự biết! Ngươi cho rằng trên thế giới này chỉ có một mình ngươi là rơi vào ảo giác sao! Sai rồi! Ta cũng đã từng như vậy, nhưng mà ta thoát ra được, hơn nữa hiện tại ta còn trở thành một vị bác sĩ đạt tiêu chuẩn! Cho nên ta mạnh hơn ngươi! Cái thứ hèn nhát như ngươi!”

Thời điểm hai người càng đánh càng hăng, một ống tiêm ở bên cạnh tiêm vào cánh tay Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm giác đầu óc mình giống như bị rỉ sét vậy, làm cái gì cũng cực kỳ chậm chạp, cả người cũng không điều khiển được theo ý mình.

Vương Vi dẫn theo học sinh của mình đỡ lấy Lý Hỏa Vượng, lần

nữa cột vào trên giường.

Sau đó, Vương Vi cả người xốc xếch thở hồng hộc duỗi ngón tay vào trong miệng mình, xoa xoa chiếc răng có chút lung lay.

“Tiểu tử này lâu không rèn luyện cơ bắp mà sức mạnh vẫn lớn như vậy.”

“Thầy, cái này ngươi...”

Bác sĩ Hậu ở một bên lộ vẻ mặt khó xử, mặc dù nói hắn sớm đã nghe qua phong cách làm việc khác người của đối phương nhưng vừa mới lên đã ẩu đả với bệnh nhân rồi, cũng không khỏi quá không hợp thói thường rồi.

Vương Vi đứng ở mép giường, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt trẻ trung của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng chậm chạp nhìn người trước mắt này, trong não nghĩ cái gì ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

Dần dần, hai người trước mắt hắn dần thay đổi, trở thành người rất cao rất to. Tiếng nói chuyện cũng có tiếng vọng, mơ hồ tựa như có tiếng trống đang trợ tấu,

“Bệnh tình của hắn tương đối đặc biệt, hơn nữa phòng tuyến trong lòng cũng rất cao, tình cảm gần như là khép kín, cho nên bước đầu tiên chúng ta nhất định phải gia tăng sự giao thoa giữa hắn với thế giới hiện thực, khiến hắn dùng cảm giác của chính mình cảm nhận thế giới này.”

Chương 331: Cố Gắng Cách Xa Ta Một Chút

“Nhưng...trong sách không phải viết như vậy mà.”

“Trong sách không viết? Chẳng lẽ trong sách còn có ca bệnh như vậy sao? Đừng có chỉ cắm đầu vào đọc sách, có một số chuyện cần phải học một cách linh hoạt, yên ổn hơn gấp đôi.”

Lý Hỏa Vượng không biết sau đó xảy ra chuyện gì, hắn chỉ nhớ là rất hỗn loạn, chờ đến lúc hắn tỉnh lại lần nữa liền phát hiện thế giới trước mắt mình là thế giới đảo ngược, mặt trăng to lớn treo dưới người mình.

Sau một hồi lâu phán đoán, Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, không phải mặt trăng rơi xuống mà là trên dưới mình đã bị đảo lộn.

Dường như trong thời gian bản thân mất ý thức hắn đã sử dụng năng lực mới có được.

Chờ đến khi hắn chậm rãi đem cơ thể mình trở lại vị trí cũ, hắn bắt đầu bước từng bước dọc theo dấu vết lộn xộn trên đất trở về.

Đi chưa được bao lâu, Lý Hỏa Vượng thấy Cẩu Oa ở sau một tảng đá ló đầu ra nhìn.

“Không phải ra nói ngươi chôn ta đi sao? Sao còn để cho ta chạy chứ?”

Nghe vậy, mặt Cẩu Oa đầy vẻ vô tội:

“Lý sư huynh, chúng ta chôn rồi chứ, nhưng vấn đề là ngươi lại đi ra từ trong mặt đất.”

“Đi ra? Có ý gì?”

“Thì là vào lúc đó, chúng ta và ngươi khóc tang đó, kết quả ngươi lại từ trong mộ bò ra ngoài.”

Lời của Cẩu Oa khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng khó coi thêm mấy phần, quả thật trước đó hắn không cân nhắc qua phương diện này.

Sở hữu được năng lực mới, quả thật là mạnh hơn rất nhiều, điều này đối với người khác mà nói thì có lẽ là một chuyện tốt.

Nhưng mà đối với mình lại chưa chắc như vậy, bởi vì Lý Hỏa Vượng biết bản thân mình là một tên điên.

Nếu nói có cái gì còn nguy hiểm hơn một tên điên thì chính là trong tay tên điên đó có cầm dao.

Sức mạnh càng lớn thì trách nhiệm càng nặng, đó là người khác, còn ở nơi này của hắn, chỉ có sức mạnh càng lớn thì tính nguy hại cũng càng lớn.

“Không được, sau này cho dù ảo giác bên kia có xảy ra chuyện gì, sau này ta phải cố gắng bình tĩnh hòa nhã hết sức có thể mới được.”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ tới những chuyện này vừa lặng lẽ đi trở về.

Trên đường đi, Lý Hỏa Vượng thấy những người khác đang cầm đuốc, bọn họ đều quay lại để tìm mình, xem ra mình đã đi khá xa.

Lý Hỏa Vượng thấy được vẻ sợ hãi đối với mình trên mặt bọn họ. Hắn không nói cái gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi đến vị trí trước đó, phát hiện những người khác đều tới đông đủ cả rồi.

Lý Hỏa Vượng nói với bóng lưng của Bạch Linh Miểu:

“Ta trở lại rồi.”

Cơ thể Bạch Linh Miểu run lên, chậm rãi quay đầu lại nhìn, khuôn mặt bên phải bầm đen lộ ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy cảnh này, cảm giác tự trách mãnh liệt bao phủ lấy nội tâm Lý Hỏa Vượng, ép hắn thở không nổi, cái này rõ ràng là do mình đánh.

Trong mắt Bạch Linh Miểu mang theo nước nhào qua, hay tay ôm chặt lấy Lý Hỏa Vượng:

“Quá tốt rồi, Lý sư huynh, vừa nãy thiếu chút nữa ta cho rằng sẽ không được gặp ngươi nữa!”

Hai tay Lý Hỏa Vượng run rẩy ôm lấy Bạch Linh Miểu, sức lực kia giống như muốn nhét nàng vào trong cơ thể mình vậy.

Sau khi cảm giác tự trách thoáng giảm bớt một ít, cảm giác nghĩ lại mà sợ lại mãnh liệt dâng lên, lần này còn tốt chỉ là đấm một cú,

nhưng ngộ nhỡ lần sau trong tay mình có dao thì sao?

Một vài hình ảnh tuyệt vọng xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, khiến con ngươi hắn hơi rung động.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng không nói lời nào, nhưng hiển nhiên Bạch Linh Miểu cảm nhận được đối phương đang suy nghĩ chuyện gì, nàng duỗi bàn tay trắng nõn như ngọc khẽ vuốt ve lưng hắn.

“Lý sư huynh, không sao rồi, ta biết không phải do ngươi cố ý, cái này chỉ bị sưng mà thôi, qua mấy ngày là hết à.”

Lời của đối phương cũng không khiến cho tâm trạng của Lý Hỏa Vượng tốt hơn bao nhiêu, hắn dán vào tai đối phương khẽ nói:

“Đồng ý với ta, nếu có lần sau, ngươi...cố gắng cách xa ta ra chút.”

“Được.”

Bạch Linh Miểu thuận theo gật đầu một cái, nhưng rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, thì chỉ có mình nàng biết mà thôi.

Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng vượt qua bả vai của Bạch Linh Miểu từ từ di chuyển về phía trước, cảm xúc trong mắt cũng càng ngày càng kiên định.

Cuối cùng dường như tầm mắt hắn dừng lại phía trên hàng chữ mà mình dùng dao khắc trên mặt đất.

Một trong những cấp cao của Tọa Vong Đạo cũng là Tâm Tố, hắn sống được một trăm chín mươi tuổi rồi, hắn đã hoàn toàn thoát ra khỏi ảo giác.

…

Xe bò kẽo cà kẽo kẹt chậm rãi đi tới.

Đoàn người Lý Hỏa Vượng tiếp tục đi về phía trước bên cạnh xe bò.

Một ít hành lý của họ đặt ở phía trên mấy chiếc xe bò, mọi người cũng được thả lỏng không ít, dáng vẻ cũng không còn tiều tụy như

lúc trước nữa.

Những thứ công cụ mới này là do Tôn Bảo Lộc khi qua đường ở trấn trên ra mặt mới mưa được.

Dù sao sau này còn phải tiếp tục đi đường, những loại công cụ cần thiết này không thể thiếu được.

Kim Sơn Hoa vẫn đang cõng giỏ trúc của mình, trong miệng hát ngân nga.

Nhìn bãi cỏ xanh um tươi tốt xung quanh khiến cho lòng hắn cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Chương 332: Nhà

Ở phía trong vùng nội địa Hậu Thục sẽ không nhìn thấy được cảnh sắc xinh đẹp như vậy, xem chừng cũng sắp đến nơi rồi.

Hắn lần nữa mở bản đồ mình dùng ra, sau đó đối chiếu với vị trí trước mắt.

“Ừm...chắc cũng phải đi thêm mấy ngày nữa thì mới có thể vượt qua cửa khẩu.”

Hắn thu bản đồ lại, khép hai tay lại hướng về phía Lý Hỏa Vượng chúc mừng:

“Chân nhân, sắp vượt qua cửa khẩu. Chúc mừng chúc mừng.”

“Chỉ cần ra khỏi cửa khẩu tiến vào ranh giới Thanh Khẩu thì sẽ không sao rồi.”

Lý Hỏa Vượng đang xem ‘Kinh thư lừa gạt’ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, sau đó lại vùi đầu xem sách tiếp.

“Không, lão hủ không đi Thanh Khâu, ta đưa các vị đến cửa khẩu xong thì sẽ trở về.”

“Trở về? Trở về đâu, ngươi không sợ bị người khác bắt đi sao?”

Kim Sơn Hoa tự tin cười:

“Không sao, lão hủ có thể tự vệ được.”

Lý Hỏa Vượng lần nữa đánh giá người trước mặt này, nhìn thế nào thì cũng thấy đối phương đang khoác lác.

Trước kia bị Tặc Phối Quân dọa cho tè ra quần mà lần này lại bắt đầu giả bộ rồi.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, trước mặt xuất hiện một thôn làng.

Họ không đi vào toàn bộ mà chỉ có hai người Kim Sơn Hoa và Lý Hỏa Vượng đi vào mua lương thực.

Hai người cũng không đến nỗi quá bắt mắt.

Mà tài ăn nói của Kim Sơn Hoa rất tốt, thích hợp giao tiếp với những người nông dân có địch ý với người ngoài.

Lý Hỏa Vượng không tính dừng lại ở chỗ này, hắn định bổ sung xong thức ăn dọc đường rồi nhanh chóng xuyên qua Hậu Thục.

Như vậy mặc dù rất mệt nhưng với tình huống có truy binh thì cũng không thể chú trọng nhiều như vậy được.

Vừa đi vào trong thôn, Lý Hỏa Vượng liền ngửi được một mùi thúi rất đặc biệt.

Hắn đi theo mùi kia thì nhìn thấy một cái chuồng heo, một cái chuồng heo được xây bên dưới nhà.

Nhìn thấy những thứ mà đám heo lông đen này ăn, giọng nói của Lý Hỏa Vượng có chút run rẩy.

“Họ...bên này cũng cho heo ăn như vậy sao?”

Tức cảnh sinh tình, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, hắn liền nghĩ đến sư thái Tĩnh Tâm nằm chết trong chuồng heo ở trong An Từ Am.

“Hửm? Tại sao chân nhân lại nói như vậy, không phải nuôi heo đều như vậy sao? Cho nên từ trước tới giờ lão hủ chưa bào giờ ăn thịt thơm và thịt heo bởi vì hai loại động vật chó lợn này đều ăn phân mà sống.”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kiềm chế cảm xúc trong lòng lại, nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

“Ngươi nói cái gì? Những người khác nuôi heo đều nuôi như vậy sao?”

“Đây là điều tự nhiên rồi, trăm ngàn nắm qua đều nuôi như vậy cả.”

Kim Sơn Hoa ngồi xuống, cầm một cục đá lên viết vẽ trên đất bùn mềm xốp.

Hắn đoan đoan chính chính viết một hàng chữ, cho dù hắn dùng đá viết nhưng những nét chữ cũng vô cùng đẹp mắt.

“Nhà” đây là chữ mà hắn viết ra.

“Chân nhân ngươi nhìn xem, bên trên là chữ miên chính là phòng ốc, phía dưới là chữ thỉ chính là heo.”

“Trên phòng dưới heo, chính là chữ nhà.”

“Từ chữ này cũng có thể nhìn thấy ít nhất thì khi đó người xưa cũng đã chất bẩn nuôi heo rồi.”

“Nhìn chữ đoán ý, thật ra nếu cẩn thận suy nghĩ một chút, có một số thứ ẩn giấu trong những chữ này.”

Nhìn chữ nhà trên đất này, Lý Hỏa Vượng từ từ ngồi xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chữ kia.

“Thì ra đây là nhà sao...Xem ra trước đây ta đã hiểu lầm sư thái rồi.”

Nghĩ tới những chi tiết trước đó, khóe mắt Lý Hỏa Vượng hơi ẩm ướt.

Nơi đó đã từng là nơi duy nhất hắn cảm nhận được sự ấm ấp trong thế giới điên rồ này, nhưng mà nơi đó giờ cũng không còn nữa.

“Chân nhân?”

Kim Sơn Hoa phát hiện cảm xúc của Lý Hỏa Vượng có gì đó không đúng, hắn thoáng lùi ra sau một bước.

Chung sống với nhau lâu như vậy rồi, hắn sớm đã phát hiện Lý Hỏa Vượng có chút kỳ lạ, mặc dù có các loại bản lĩnh cao cường nhưng mà đầu óc của vị chân nhân này hình như có vấn đề.

Ngón tay Lý Hỏa Vượng đậy đất ở một bên, chôn chữ nhà kia đi, sau đó liền đứng lên.

Hắn lại nhìn Kim Sơn Hoa trước mặt này, dánh vẻ kia xem ra là một lão già vô cùng bình thường.

“Ông à, thân phận của ngươi không tầm thường nhỉ?”

Không có nhiều dân chúng bình thường biết chữ, huống chi hắn dùng đá mà viết ra được chữ đẹp như vậy.

Kim Sơn Hoa đứng ở đó, cân bằng cái gì đó.

“Ta cứu mạng của ngươi mà ngay cả cái này ngươi cũng không muốn nói? Bỏ đi bỏ đi, không muốn nói thì thôi, đi tìm nhà dân nào đó mua lương thực đi.”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng mới xoay người đi chưa được mấy bước, giọng nói của Kim Sơn Hoa từ phía sau vang lên.

“Cũng được, nói cho chân nhân biết cũng không sao, thật ra lão hủ là đệ tử của Tung Hoành gia.”

“Tung Hoành gia?”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi xoay người lại, nghi ngờ đánh giá hắn. Ba chữ này vô cùng xa lạ với hắn.

Sau khi nói ra thân phận của mình, cả người Kim Sơn Hoa cũng

phấn chân tinh thần hẳn lên.

“Bốn mùa đóng mở lấy hóa vạn vật tung hoành, hoặc hợp nhiều yếu lấy công làm mạnh, đây là tung; hoặc chuyện mạnh lấy công nhà yếu, đây là hoành. Đây là tung hoành.”

Dưới sự giải thích không ngừng của Kim Sơn Hoa, Lý Hỏa Vượng cũng biết Tung Hoành là cái gì rồi.

Chương 333: Liếc Nhìn

Nói trắng ra chính là nghề nghiệp đặc thù xuất hiện dưới hoàn cảnh đặc thù của một nước nhỏ đông dân.

Dùng lời nói của Kim Sơn Hoa thì chính là mưu trí, là người mưu sĩ không thể thiếu bên người mỗi vị quân chủ.

Trợ giúp quân chủ bày mưu tính kế, hợp tung liên hoành.

Nhưng mà từ cách hiểu của Lý Hỏa Vượng, đây là người thông minh giữa các nước dùng tài ăn nói nhảy ngang xung quanh.

“Biết đại cục, quen phỏng đoán, thông giải thích, biết ứng biến, toàn trí dũng, sở trường mưu lược, năng lực quyết đoán, đây chính là đệ tử Tung Hoành bọn ta.

Nhìn dáng vẻ cái đuôi kia của Kim Sơn Hoa sắp vểnh lên trên trời, Lý Hỏa Vượng mở miệng cắt đứt.

“Ngươi cũng lợi hại như vậy rồi, trước kia khi đu.ng phải người phụ nữ kia sao không một lưỡi chiến ba quân?”

Nghe được lời này, trên mặt Kim Sơn Hoa lộ ra một chút ngại ngùng.

“Hầy~bởi vì có cái gọi là tú tài gặp phải binh, có lý cũng không nói rõ được, huống chi là Tặc Phối Quân của Hậu Thục.”

“Haha..”

Lý Hỏa Vượng xoay người đi vào trong thôn, Kim Sơn Hoa vội theo

sau.

“Chân Nhân, ta biết ngươi không tin lão hủ. Nhưng mà không sao, chờ sau khi chân nhân an toàn rời khỏi Hậu Thục rồi lại làm việc chính sự của mình.”

“Tránh cho vị trí của chân nhân bị ta tiết lộ ra ngoài.”

“Nếu chân nhân đã cứu ta một mạng, nhất định là Dũng Tuyền tương báo. Đợi sau khi ta đảm nhận người đi đường ở Hậu Thục.”

“Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra bây giờ ngươi còn chưa có quân chủ à, vậy bây giờ không phải ngươi là kẻ sống lang thang không có nghề nghiệp sao?”

“Sắp rồi sắp rồi, chờ lão hủ trở mình làm quan ở Hậu Thục rồi, nhất định sẽ không quên chân nhân đâu.”

“Được thôi, đến lúc đó rồi nói, nhưng mà ta đoán đến lúc đó cũng sớm đã đến nước Lương rồi.”

Vốn dĩ tất cả đều tốt, bầu không khí hai người tán gẫu có chút thoải mái, chợt bị Lý Hỏa Vượng tay cầm chuôi kiếm cắt đứt.

“Chân...chân nhân?”

Kim Sơn Hoa nhìn theo tầm mắt của Lý Hỏa Vượng thì nhìn thấy dưới mái hiên có mấy cái gạch gốm đen, phía trên mỗi cái đều dán chữ Phúc bị ngược màu đỏ thật to.

…

“Làm sao thế, chân nhân?”

Thấy Lý Hoả Vượng căng thẳng như vậy, hắn lùi lại vài bước.

Những chiếc bình gốm đen nhìn xa trông không có gì dị thường, chúng chỉ là những chiếc bình đựng rau củ muối chia bình thường, điểm lạ duy nhất đơn giản là chữ “Phúc” ngược dán lên trên đó.

Lý Hoả Vượng nhìn những chiếc bình đó với vẻ vô cùng cảnh giác.

“Có gì đó vừa từ chỗ đó liếc nhìn ta!”

“Nhìn ngươi sao?”

Kim Sơn Hoa ngập ngừng, lại lần nữa quan sát những chiếc bình ở đằng xa.

“Chẳng lẽ bên trong có người sao? Nhưng mà chân nhân, cái bình đó quá nhỏ, làm sao chứa được một người.”

“Ta không nói có người đang nhìn ta!”

Lý Hoả Vượng dứt khoát trải “Đại Thiên Lục” lên mặt đất. Móng tay dính máu lập tức bay qua, dễ dàng đập vỡ bình gốm đen.

Tiếng “choảng” không ngừng vang lên, những chiếc bình gốm đen lần lượt vỡ tung, nước muối nâu trộn lẫn dưa muối vương vãi khắp sàn nhà.

Trong lòng Lý Hoả Vượng vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, hắn cẩn thận bước tới, dùng kiếm giở những mảnh gốm lên, kiểm tra từng cái một.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, Lý Hoả Vượng không phát hiện ra điều gì khác thường, những chiếc bình này đúng là chỉ để muối rau muối dưa mà thôi.

m thanh kích động đến những người trong phòng, một bà lão chống gậy bước đến bên cạnh run rẩy:

“Đứa nhóc này, sao lại đập vỡ bình dưa muối của ta! Bồi thường tiền đi!”

Lý Hoả Vượng cất thanh kiếm vào, lấy ra từ trong ngực một ít bạc vụn ném dưới chân nàng, hắn cảnh giác đối mặt với nàng, lùi lại từng bước.

“Chân nhân, ngươi đi đâu vậy? Không phải đi mua lương thực sao?”

Kim Sơn Hoa vội theo sau.

“Trước tiên rời khỏi chỗ này đi đã, chúng ta sang chỗ khác mua!”

Pha vừa nãy khiến Lý Hoả Vượng hoàn toàn mất niềm tin vào cái thôn trước mặt.

Vào thời điểm quan trọng này, Lý Hoả Vượng thà đoán sai còn hơn bị thứ gì đó đánh lén, hắn không muốn ăn thua kiểu này nữa.

Nhìn hai người Lý Hoả Vượng họ rời xa, bà lão kia cũng không ngăn cản, chống gậy nhặt bạc vụn trên mặt đất, miếng lẩm bẩm như đang mắng mỏ gì đó.

Sau khi rời khỏi thôn, Lý Hoả Vượng cùng nhóm người tiếp tục lên đường, con đường này đi mãi tới tận khuya.

Cuối cùng, họ dừng lại trong một rừng trúc. Bất kể thứ kia là gì, khoảng cách xa như vậy cũng đủ tránh khỏi nguy hiểm.

Lửa trại bốc lên, một nhóm người bắt đầu bắc nồi nấu cơm, dù ai cũng mệt lả nhưng vẫn phải ăn. Bằng không cơ thể sẽ không trụ được.

Lý Hoả Vượng không động tới những việc vặt này, hắn đứng trên nóc xe bò, sử dụng khả năng thị lực siêu việt của mình liên tục kiểm tra xung quanh như một cái tháp canh.

Man Đầu dường như cũng hiểu được suy nghĩ của Lý Hoả Vượng, chúi mũi xuống đất, liên tục khịt khịt mũi theo một vòng tròn.

Nhưng mãi cho tới khi ăn cơm, vẫn không có gì dị thường, như thể cảnh tượng trong thôn lúc đó chỉ là ảo giác.

“Chẳng nhẽ cảm giác của ta không đúng sao?”

Lý Hoả Vượng trong lòng có chút nghi ngờ chính mình. Thực ra, hắn không thực sự tin tưởng vào cảm giác của bản thân.

Chương 334: Truyền Thừa

Nhưng rất nhanh sau đó hắn đem cái hoài nghi không quan trọng

này vứt ra đằng sau, đã hành động thì không do dự.

“Lý sư huynh, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngươi mau tới ăn đi.”

Bữa ăn hôm nay là mì nấu măng, nấu từ nguyên liệu lấy tại chỗ. Măng tươi có vị giòn và ngọt.

Vây quanh bên đống lửa trại, mọi người đang ăn no nê, tiếng húp nước canh, tiếng cắn miếng măng giòn tan không dứt.

Sau khi ăn uống no say, ai cũng cảm thấy buồn ngủ, họ nằm liền dưới lớp chăn, nhắm nghiền mắt lại.

Đêm nay Lý Hoả Vượng là người gác, lúc này hắn không thể đặt niềm tin vào ai khác.

Chẳng mấy chốc, trong rừng trúc không còn âm thanh nào khác ngoài tiếng lửa trại đôm đóp cháy.

Chỉ còn lại Lý Hoả Vượng ngồi bên đống lửa, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại trên người Man Đầu.

Thế nhưng, hắn cũng chẳng phải là một người đàn ông thép, rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ.

Hắn lắc mạnh đầu, cảm thấy cơn buồn ngủ vẫn chưa xua tan được, Lý Hoả Vượng lấy ra một cây côn nhọn từ vạt áo, đâm thẳng vào lòng bàn tay phải.

Đạo bào nhuốm máu, cơn đau khiến Lý Hoả Vượng toàn thân căng cứng, cả người lập tức bừng tỉnh, không có chút buồn ngủ.

“Tiểu đạo sĩ, hay là ta đổi ca cho ngươi nhé, người già ngủ ít lắm.”

Mặc dù không nhìn lại, nhưng Lý Hoả Vượng cũng biết được người đứng sau mình qua tiếng bước chân cùng với mùi thuốc lá vụn quen thuộc.

“Lữ chủ ban, ngươi ngủ đi. Ngày mai còn phải đi đường, ngươi hôm nay gác đêm, ngày mai sẽ không chịu đựng nổi.”

Lữ Trạng Nguyên ngồi xuống bên cạnh Lý Hoả Vượng với khuôn

mặt đầy nếp nhăn, hắn cẩn thận lấy từ trong túi đựng thuốc lá ra ba cây thuốc lá sợi, trộn với một ít lá khô trên mặt đất, bỏ vào lỗ của tẩu thuốc rồi châm lửa.

“Đạo sĩ, ngươi thấy con trai út của ta thế nào?”

“Hả?”

Lý Hoả Vượng nhìn Lữ Tú Tài đang tựa vào anh trai với chị dâu của mình.

Ấn tượng của hắn về chàng thanh niên này không tốt lắm, tính tình rụt rè, làm gì cũng do dự.

“Tiểu đạo sĩ, ta biết mình có chút ảo tưởng, nhưng ta vẫn muốn cúi gương mặt già nua này xuống để hỏi ngươi rằng, ta có thể nhờ ngươi làm sư phụ của hắn được không?”

“Thằng bé đó thật sự không giống diễn viên, chưa từng lên tiếng, ngươi cũng không ghét bỏ. Ta không mong ngươi truyền cho hắn tất cả thần thông, cho dù giống nhau cũng coi như khói xanh trên mộ tổ tiên họ Lữ của chúng ta.”

Lữ Trạng Nguyên vừa dứt lời, bỗng thấy tiểu đạo gia đột ngột đứng dậy.

“Nó tới rồi! Tất cả dậy đi!”

Lý Hoả Vượng hét lên, khiến mọi người còn đang ngái ngủ phải dụi mắt để tỉnh táo.

“Đề phòng!”

Lý Hoả Vượng nói xong, hắn chậm rãi tiến về phía rừng tre bên cạnh với thanh kiếm trong tay.

Không mất quá nhiều thời gian để Lý Hoả Vượng nhìn thấy hai chiếc bình sứ trắng giữa những cây tre.

Chiếc bình không to, trông giống quả dưa hấu, trên hai chiếc bình có một chữ dài màu đỏ, phía trên còn có chữ được viết bằng bút lông.

Vong mẫu: của hiển tỷ Dương Thị Phương Linh.

Tổ phụ: của tiên tổ phụ Lý Công Toàn Hữu.

Rất rõ ràng đây là hai chiếc bình đựng tro cốt, những dấu vết tế bái trên mặt của những chiếc bình cũng làm rõ điều này.

Nhìn thấy cái bình, Lý Hoả Vượng hơi do dự, hắn ta thật sự định đập chiếc bình đựng tro cốt này sao? Có trời mới biết chút nữa có cái gì nhảy ra khỏi cái bình này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Hoả Vượng từ từ lùi lại. Ngọn lửa phía xa dần biến mất, tất cả mọi người bắt đầu gấp rút lên đường giữa đêm hôm khuya khoắt.

Không biết đã trôi qua bao lâu, nắp của hai chiếc bình đựng tro cốt từ từ nhô lên, hai đứa trẻ trên mặt dính đầy tro trắng nhô lên từ trong bình.

Rõ ràng chúng không phải là những đứa trẻ bình thường, đầu của chúng chỉ to bằng nắm tay của một người đàn ông bình thường.

Hai bên má ửng hồng đặc biệt dễ thấy trên khuôn mặt trắng như tuyết của chúng.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau rồi cười, sau đó đồng loạt lau đi bụi trắng xung trên cánh tay cánh chân, vươn ra khỏi chiếc bình trắng.

Chúng muốn đi, nhưng bị một bóng người từ trên trời rơi xuống chặn lại.

Lý Hoả Vượng nghiến răng nhìn hai thứ dị hợm trước mặt với đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ.

…

Khi đứa nhóc thấy Lý Hoả Vượng trước mặt, người cao như núi, khuôn mặt phủ đầy bột trắng lộ ra vẻ ngạc nhiên đan xen với sợ hãi.

“Vậy ra các ngươi còn biết sợ!”

Keng một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, mang theo sát khí bay ngập trời vung xuống.

Cùng với âm thanh vỡ vụn của gốm sứ, hai đứa trẻ trong nháy mắt đầu một nơi thân một nẻo.

Thứ bắn ra từ trong cơ thể trắng bệch không phải là máu, mà là một loại bột màu nâu xám.

Trong đó, xen lẫn xương vụn màu trắng là tro. Hai đứa nhỏ này thật sự được nặn ra từ tro!

“Có gì đó không ổn, hình như không phải ác ma.”

Lý Hoả Vượng nhìn dấu vân tay rõ như in trên chiếc bình gốm, tự mình suy tư.

“Xoạc!”

Tiếng lá tre cắt đứt tờ giấy khiến Lý Hoả Vượng nhanh chóng đứng dậy.

Chương 335: Vết Thương

Đột nhiên sắc mặt hắn trở nên vô cùng xấu xí, lần này không còn là hai ánh mắt nữa.

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng lít nha lít nhít xăm xoi tới, hắn ta đã bị bao vây.

Chẳng bao lâu Lý Hoả Vượng đã thấy những thứ đó, những thứ trên người mặc áo liệm làm từ giấy.

Chúng không có khuôn mặt, ai nấy đều đội một chiếc bình sứ trắng.

Trên chiếc bình nhạt màu ấy còn dán một dải giấy dài màu đỏ có chữ trên đó, cái thứ trông như một con mắt nhìn sòng sọc vào Lý Hoả Vượng.

Bóng dáng của chúng thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng trúc bao trùm trong bóng tối.

Chúng nó đang chuyển động, mặc dù Lý Hoả Vượng không thấy chúng di chuyển.

Nhưng chúng thật sự đang dùng một cách nào đó không thể thấy được để tiếp cận.

“Rầm rầm rầm…”

Và Đại Thiên Lục nhanh chóng trải rộng trên mặt đất, Lý Hoả Vượng lấy kìm ra, sẵn sàng đưa nó vào miệng của mình bất cứ lúc nào.

Vào lúc này, một thứ gì đó màu đỏ cứ lắc lư, chặn tầm nhìn của Lý Hoả Vượng.

Thứ màu đỏ này guống như lá bùa màu vàng trong phim cương thi, dính vào trán của Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng lấy tay gỡ nó ra, hắn kinh hãi khi phát

hiện đó là một tờ giấy rộng màu đỏ với dòng chữ: “Vong phu: của Lý Hoả Vượng”.

Thấy những dòng chữ trên tờ giấy, tâm trí Lý Hoả Vượng bị lấp đầy bởi đủ loại thông tin hỗn loạn.

“Chúng nó đang đồng hoá ta? Ta đang biến thành chúng nó sao? Chúng là ai! Không! Dường như ta đã từng nghe nói về họ ở Thanh Phong Quán trong quá khứ.”

Giữa ánh đèn và đá lửa, một cái tên xuất hiện trong đầu hắn:

“Đại Mỗ Mỗ! Chúng nó là Đại Mỗ Mỗ!”

Trong khoảnh khắc, Lý Hoả Vượng lại giơ kìm ra, nhưng lần này, thay vì nhắm vào răng, hắn lại nhắm vào mắt trái.

Bẹp một tiếng, nhãn cầu bị bóp nát, một ánh sáng kỳ lạ bao trùm xung quanh, Đại Mỗ Mỗ bị bao quanh bởi một quầng sáng mờ mờ dinh dính nào đó.

Mọi ánh mắt xung quanh hắn lúc này đột nhiên biến mất.

Tận dụng cơ hội này, Lý Hoả Vượng lao về phía trước, quay trở lại ven đường.

Mọi người ở ven đường hiển nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đứng nguyên tại chỗ ngáp lên ngáp xuống với vẻ ngán ngẩm.

“Đi mau! Rời khỏi rừng trúc này, nơi này có nguy hiểm!”

Có lẽ là do cái mắt trái máu me be bét không ngừng nhỏ giọt có khả năng uy hiếp, không ai dò hỏi gì, bọn họ lê cái cơ thể mệt mỏi mà chạy.

Cuộc chạy trốn này vẫn chưa dừng lại, đi qua rừng trúc, phía sau là một đồng cỏ.

Mọi người nhanh chóng bỏ chạy tán loạn trên đồng cỏ không có chứng ngại vật nào, cho đến khi chân trời dần trở nên trắng xoá ở phía xa mới dừng lại.

Kim Sơn toàn thân ướt đẫm mồ hôi, lão đảo ném chiếc sọt tre trên lưng ra rồi nằm xuống đất.

Nằm dài trên mặt đất, thở hổn hển.

Hắn nắm lấy đám cỏ non trên mặt đất bằng tay phải, nhìn nó, rồi đặt xuống một cách yếu ớt. Hắn nói mà thở không ra hơi:

“A…a…Thanh…Chúng ta sắp đến rồi…A…A…Chúng ta sắp đến Thanh Khâu…A…”

Lúc này, Lý Hoả Vượng lại đứng lên nóc xe bò.

Quang cảnh rộng rãi giúp Lý Hoả Vượng tận dụng tầm nhìn xa của mình, lông mày nhíu lại, hắn dùng một bên mắt để quan sát mọi thứ xung quanh.

Nếu như thế này, những Đại Mỗ Mỗ không rõ lai lịch vẫn có thể đi theo, vậy thì Lý Hoả Vượng thật sự chỉ có thể cùng bọn họ đánh cược mà thôi.

May mắn thay, khi mặt trời dần lên cao, ánh nắng ấm áp đã xua đi cái lạnh trên người Lý Hoả Vượng, không có ánh mắt nào lia tới.

Trước đó, trong rừng trúc, không có bóng dáng Đại Mỗ Mỗ, một khối đá bỗng nhiên lên tiếng.

“Phải làm sao đây, tên nhóc này có vẻ không dễ đối phó. Ngay cả Đại Mỗ Mỗ mà chúng ta dẫn tới cũng không ngăn cản được, bằng không chúng ta quay về sở rồi gọi điện cho ai đó đi?”

Tảng đá vừa dứt lời, măng ở bên cạnh liền đáp lại:

“Làm như vậy chỉ tốn thì giờ. Bành Long Đằng không phải đang tìm tên nhóc này sao, cứ trực tiếp nói cho nàng biết là được, sẽ đỡ phiền phức cho chúng ta.”

“Nói cũng đúng, nếu như xảy ra sai sót thì cứ đổ cho nàng ấy, nếu có công thì cũng tính một phần cho ba chúng ta.”

Nói xong, tảng đá và măng cuối cùng không hề nói thêm lời nào nữa.

Hôm đó, Lý Hoả Vượng và những người khác đã nghỉ ngơi cả ngày ở đây.

Không nghỉ không được, suy cho cùng, con người không phải làm từ sắt.

May mắn thay, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ một vài người đi qua, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Linh Miểu cong chân ngồi trên mặt đất cạnh Lý Hoả Vượng, nhìn hắn đang say giấc với vẻ đau khổ.

Đến ngủ cũng không thể ngủ yên, Lý Hoả Vượng hơi nghiêng đầu, trong miệng vẫn không ngừng thấp giọng nói lẩm bẩm điều gì đó.

Nàng đưa những ngón tay trắng nõn của mình lên, vuốt ve cái lỗ đầy máu to hoác trên mặt Lý Hoả Vượng:

“Vết thương này chắc đau lắm…”

“Ầm” một tiếng, Lý Hoả Vượng đang ngủ lập tức bừng tỉnh, hai tay thoắt nắm lấy chiếc cổ mảnh mai của Bạch Linh Miểu, không ngừng siết chặt.

Chương 336: Lộc Cộc

Động thái của hắn khiến tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh, kể cả bản thân Lý Hoả Vượng.

Hắn sợ hãi vội vàng buông tay ra, kiểm tra cẩn thận, thấy Bạch Linh Miểu chưa bị mình bóp chết, hắn mới ôm nàng vào trong ngực mình, vừa ôm vừa hôn.

“Lý sư huynh...Mọi người đang nhìn đấy…”

Lý Hoả Vượng dừng lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi:

“Sau này, lúc ta ngủ, ngươi tránh xa ta ra.”

“Nhưng...chúng ta trước giờ luôn ngủ cùng nhau.”

“Nghe ta, ngoan, ta thời gian này, thần kinh có chút căng thẳng, chờ qua giai đoạn này rồi tính sau.”

“Vậy được rồi, à Lý sư huynh, mắt...của ngươi.”

“Không sao, như vậy càng tốt, càng khác lúc trước, càng dễ che giấu.”

Cứ vậy, Lý Hoả Vượng cùng mọi người đi bộ trên thảo nguyên rộng lớn này hết ba ngày, đến buổi trưa ngày thứ ba cuối cùng cũng thấy cửa khẩu.

Nói là cửa khẩu cũng không phải, cái nơi rách nát này chỉ có một bức tường thấp bao quanh, quân biên cương cũng không nhiều, tựa trái tựa phải vào tường, trông vẻ rất lười nhác.

“Cũng phải thôi, Thanh Khâu và Hậu Thục vốn là đồng minh, giữa bọn họ cũng không có phòng bị gì nhiều.”

Thấy vẻ nghi ngờ trong mắt Lý Hoả Vượng, Kim Sơn Hoa giải thích một cách rất chu đáo.

“Nước đồng minh? Đội quân của tên trộm đó sẽ không giết Thanh Khâu sao?”

Lý Hoả Vượng vừa hỏi vừa nhìn đường phố sôi động trước mặt.

“Tuyệt đối không có chuyện đó, quân Hậu Thục tiến vào Thanh Khâu, đây gần như tương đương với chiến tranh song phương. Loại chuyện này so với giết hàng ngàn người còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

Nghe vậy, Lý Hoả Vượng cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút.

Hắn chợt nghĩ ra điều gì đó rồi lại nhìn ông lão trước mặt:

“Ngươi định lên đường hồi phủ à?”

Kim Sơn Hoa mỉm cười hướng về phía Lý Hoả Vượng chắp tay:

“Chân nhân, sau này còn gặp lại, ân cứu mạng suốt đời khó quên.”

“Nếu có một ngày, lão gia thành quan trong triều, chắc chắn sẽ đền đáp gấp bội lần.”

Lý Hoả Vượng mỉm cười:

“Có làm được hay không, cũng đừng dằn vặt chuyện đó. Tìm một chỗ tĩnh dưỡng đi.”

Nghe vậy, Kim Sơn Hoa nghiêm mặt:

“Quân tử nên tu thân tề gia bình thiên hạ! Tại hạ chuyên tâm học tập nghiên cứu hết thảy các kỹ thuật trong nhiều thập kỷ chả nhẽ không vì cái gì?”

“Lão gia nhất định phải đi theo hoài bão. Để các nước với nhau không còn tranh chấp! Để thế giới này trở thành một thế giới tươi sáng!!”

Nói đến đây, Kim Sơn Hoa trong mắt phảng phất chút ánh sáng vẩn đu.c.

Thú thật, Lý Hoả Vượng bị Kim Sơn Hoa làm cho ngây người một lúc.

Người đàn ông trước mặt có vẻ hơi rụt rè nhưng trong lòng vẫn mang một lý tưởng lớn lao như vậy.

Hơn nữa nhìn hắn với điệu bộ này, chẳng giống tuỳ tiện buột miệng nói chơi chút nào.

Lý Hoả Vượng lịch sự hành đạo lễ với Kim Sơn Hoa:

“Vậy, ta chúc ngươi mã đáo thành công, sự nghiệp phát triển.”

Kim Sơn Hoa mỉm cười đáp lễ:

“Đa tạ chân nhân, vậy chúng ta từ biệt tại đây.”

“Vù vù vù!”

Tiếng rít bỗng vang lên.

“Xẹt xẹt” một tiếng, Kim Sơn Hoa đang mỉm cười bị một thanh

trường kiếm bay tới chém làm đôi.

Hắn ở ngay trước mặt Lý Hoả Vượng, trong gang tấc, chia làm hai nửa.

…

Một giọt máu tươi bắn vào trong miệng Lý Hoả Vượng đang há hốc mồm:

“Mặn, tanh, cả vị đắng.”

Lý Hoả Vượng còn chưa kịp nếm ra những mùi vị khác, thì cây trường kích toả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo đã đâm thủng cơ thể của Kim Sơn Hoa, nện vào mặt hắn.

Đòn tấn công này vốn dĩ ngắm vào hắn, chẳng qua Kim Sơn Hoa đỡ đòn thay hắn mà thôi.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng trong vô thức đổi vị trí, dịch chuyển cơ thể của mình sang trái hai tấc.

“Bùm!”

Trường kích đâm xuyên qua đầu của Lý Hoả Vượng, đập mạnh xuống đất phía sau hắn, khiến cho mặt đất bị chia năm xẻ bảy.

Lý Hoả Vượng đến một cọng tóc cũng không lung lay, cúi đầu nhìn Kim Sơn Hoa trên mặt đất với nụ cười đang dần biến mất, thay vào đó hắn dần rơi vào mê man.

Hắn hướng về phía Lý Hoả Vượng hé môi, như muốn nói điều gì đó, nhưng ánh sáng tring mắt hắn nhanh chóng mờ đi.

Nhìn hai phần thi thể của Kim Sơn Hoa trên mặt đất, lúc này Lý Hoả Vượng trong lòng đau đến sợ hãi, mọi chuyện không nên thành ra như vậy.

Vừa nãy còn mới dự định bày ra hoành đồ, giờ Kim Sơn Hoa đã chết rồi, chết trong im lặng, không một tiếng động, như một trò đùa.

“Lộc cộc lộc cộc.”

Tiếng vó ngựa thao thao bất tuyệt vang lên từ nơi xa, Lý Hoả Vượng ngẩng đầu nhìn, lửa giận trong lòng càng ngày càng cháy mãnh liệt.

Khi đến đỉnh điểm, hắn hét lên giận dữ về phía bộ giáp quen thuộc:

“Bành Long Đằng!!”

Bành Long Đằng cùng với hàng trăm kỵ binh cưỡi thiết kỵ chuyên dụng của mình, chậm rãi tiến tới cửa khẩu. Ẩn nấp lâu như vậy, vào thời khắc cuối cùng nàng vẫn đuổi theo hắn.

Nàng nhìn Lý Hoả Vượng xuyên qua cái lỗ trên mặt nạ bằng một mắt, nhìn thấy hắn đến một cọng tóc cũng không hư hại gì, trên khuôn mặt chi chít hình xăm lộ ra một nét mỉa mai.

“Quả nhiên, có bản lĩnh đấy. Trước đây ta từng đánh giá thấp đối phương rồi, nhưng lần này sẽ không xảy ra chuyện đó nữa. Nếu ngươi có thể làm bản tướng quân bị thương, cũng coi như ngươi có chút năng lực. Đã vậy, ta cho ngươi chết được toàn thây! Đi!”

Chương 337: Thủ Đoạn Quan Trọng

Hàng trăm kỵ binh sắt cùng hí lên rầm trời, mang theo tiếng ầm vang, mang theo khí thế dời núi lấp biển, phóng đến chỗ của Lý Hoả Vượng.

Ngay khi họ vừa đi được nửa đường, Bành Long Đằng đột nhiên chỉ ngón tay về phía Lý Hoả Vượng:

“Bắn!”

Tất cả kỵ binh đồng loạt kéo cung, và rồi một trận mưa tên ào đến chỗ Lý Hoả Vượng.

Đối mặt với tình thế tuyệt vọng này, Lý Hoả Vượng không một chút ý định chạy trốn, chỉ đạp chân phải lên mặt đất, giơ thiên

sách lên trên đầu, nghênh ngang đối mặt với đám kỵ binh sắt trước mặt.

Nơi đây là bình nguyên, là sân nhà của kỵ binh, chạy chắc chắn chạy không thoát, tất cả những gì có thể làm bây giờ là chiến đấu đến chết!

“Vu"t!”

Một mũi tên bắn ra một cách xảo quyệt từ một góc hẻo lánh, lén lút đâm xuyên qua ngực Lý Hoả Vượng.

Nhưng đòn này cũng tốn công vô ích, Lý Hoả Vượng lại tách thực thể và hư thể ra.

Hắn đã ở rất gần họ. Đủ gần để có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn.

“Đó là chướng nhãn pháp! Tên tiểu tử đó nhất định đang ở rất gần! Dùng cách đối phó với tên hoà thượng mặt đen kia để ép hắn ra ngoài!!”

Tiếng rầm rền vang, Lý Hoả Vượng thấy toàn bộ đội kỵ binh nhanh chóng tản ra, vây xung quanh hắn thành một vòng tròn.

Một bên chạy băng băng đến, một bên đội quân cướp không ngừng ném bắn từ bốn phía tới hướng Lý Hoả Vượng.

Họ không có ý định buông tha cho bất cứ chỗ nào, như thể muốn lấp đầy toàn bộ nơi này bằng các mũi tên, để ép Lý Hoả Vượng đi ra.

“Phốc!”

Cây côn dài sắc bén với gai nhọn đâm vào lòng bàn tay Lý Hoả Vượng.

Hắn lập tức uốn éo nâng lên, Lý Hoả Vượng hét lên một cách thảm thiết, phần tuỷ bên trong cẳng tay của hắn ta bị rút ra. Trộn lẫn với máu vung lên “Đại Thiên Lục”.

Con ngựa chiến đang điên cuồng chạy như bước hụt vào bẫy ngựa

chiến, chi trước của chủ nhân chúng đột nhiên gập đôi, ngã xuống đất.

Như một phản ứng dây chuyền, ngay lập tức, người ngã ngựa đổ rạp rạp trên mặt đất, mưa tên cũng buộc phải tạnh.

Đột nhiên Lý Hoả Vượng có cảm giác bóng tối trên đầu mình, Bành Long Đằng chém xuống bằng một cây kích khổng lồ.

Hắn không bổ vào Lý Hoả Vượng, mà bổ xuống "Đại Thiên Lục" trong tay đối phương!

Lý Hoả Vượng nhặt được "Đại Thiên Lục" rồi nhanh chóng lăn sang bên trái để né, hắn ta lập tức đạp chân phải, giẫm lên áo giáp của chiến mã, giơ kiếm đâm vào tấm mặt nạ của Bành Long Đằng.

Hắn định lặp lại chiêu ban nãy.

"Đinh!"

Tiếng kim loại va vào nhau, một âm thanh giòn giã vang lên.

Lần này, Bành Long Đằng không tấn công cơ thể của Lý Hoả Vượng, mà cầm cây kích trực tiếp một chiêu càn quét ngàn quân.

Tiếng rít vang lên, mọi thứ xung quanh Bành Long Đằng đều nằm trong phạm vi tấn công của nàng.

Lý Hoả Vượng ở giữa không trung ra sức ngả người về phía sau, né qua né lại trong không khí.

Nhưng giây tiếp theo, Bành Long Đằng dường như đã cảm nhận được vị trí của Lý Hoả Vượng, trực tiếp đạp chân vào bụng Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng nôn ra máu, bị đá văng vào một ngôi nhà đất bên đường, trực tiếp phá tan căn nhà, bụi bay tung toé khắp nơi.

Bành Long Đằng mang lấy bệnh chậm rãi vây lại, chờ bụi tan dần, nàng không thể ngờ rằng bên trong không có bóng dáng của Lý Hoả Vượng.

“Độn địa thuật?”

Suy nghĩ vừa loé lên, Bành Long Đằng quanh năm chinh chiến đột nhiên lại cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, nhanh chóng xoay người trực tiếp xuống ngựa.

Ngay sau đó, phần bụng của con chiến mã của nàng trực tiếp phanh ra không chút chuẩn bị trước.

Khi con ngựa chiến hoàn toàn bị chém làm hai nửa, giống như Kim Sơn Hoa trước đó, lúc này hư ảnh Lý Hoả Vượng người phủ đầy máu mới chậm rãi khoan thai chui lên từ dưới đất.

Pha vừa nãy, Lý Hoả Vượng vừa phát hiện a một cách sử dụng năng lực mới của mình, chỉ cần dịch chuyển vị trí của hư ảnh xuống đất, thì hắn có thể trở nên vô hình khi đứng bên ngoài.

Đây có thể là một thủ đoạn quan trọng để hắn đánh bại Bành Long Đằng.

Lý Hoả Vượng tiếp đất nặng nề với thanh kiếm trong tay, cơ thể đầy máu bên dưới lại lần nữa chìm vào trong đất.

Nhìn Bành Long Đằng ở bên cạnh đã xuống ngựa, Lý Hoả Vượng trong trạng thái vô hình cầm kiếm, chạm vào người nàng.

Nhưng khi sắp đến nơi, Bành Long Đằng đã nhanh chóng bước tới, tiện tay kéo quân đạo tặc xuống rồi xoay người lên ngựa.

Một tiếng cười mỉa mai vang lên từ sau tấm mặt nạ của Bành Long Đằng:

“Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng biết một chút thủ thuật nhỏ liền có thể muốn làm gì thì làm, những thủ đoạn đó không phải vạn năng đâu, binh gia binh pháp còn hữu dụng hơn ngươi rất nhiều, giống như một trong những thứ đó, kế gọi giương đông kích tây vậy!”

Nói xong, Bành Long Đằng dắt ngựa chạy về phía xa cùng đội quân cướp.

Lý Hoả Vượng ngây người một lúc, ngay sau đó, toàn thân hắn đột

nhiên rùng mình một cái, hướng chúng đang tiến đến là hướng của Bạch Linh Miểu cùng mọi người!

Chương 338: Bị Kẹt

Lý Hoả Vượng lập tức quay người định lao tới chỗ đó, nhưng người không chạy nhanh bằng ngựa, chưa kịp đi thì đoàn ngựa đã tới nơi.

Nghe được tiếng hét của nữ nhân vọng lại từ đằng xa, Lý Hoả Vượng nhanh chóng trải "Đại Thiên Lục" ra, cắm cả mười ngón tay của mình vào các phiến tre, dùng sức vặn thật mạnh.

Đi kèm với nỗi đau thấu xương đó là ở nơi xa, người người ngựa ngựa đổ rạp.

Lý Hoả Vượng còn chưa kết thúc, hắn ta lại tự chặt hai ngón tay của mình.

Cựa xương sắc bén chui ra khỏi ngón tay sưng tấy, xoay tròn, bay về hướng bên kia.

Ngay sau đó, Lý Hoả Vượng cởi áo, hắn lấy dao găm ra, thuần thục cắt bụng mình.

Hai tay ôm lấy hai bên vết thương, Lý Hoả Vượng cả người nổi gân xanh, gào lên đầy đau đớn.

m thanh xé rách da thịt, nước bọt hoà lẫn máu chảy ròng ròng trên mặt đất, cả một tấm da người bị hắn đập mạnh vào "Đại Thiên Lục".

…

Đội quân thổ phỉ bị tổn thất nặng nề dưới sự tấn công của Lý Hoả Vượng, Bành Long Đằng không thể để Lý Hoả Vượng tiếp tục tự ý tung hoành được nữa, lập tức chia quân.

Một nửa quân cướp tiếp tục bao vây Bạch Linh Miểu, nửa còn lại bắt đầu theo sau Bành Long Đằng đánh trả.

“Hoả Vượng?”

Một giọng nói mơ hồ vang lên bên tai Lý Hoả Vượng, hắn gần như ngất đi vì cơn đau.

Hắn lắc lắc đầu, âm thanh lại biến mất.

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu lên, khi thấy đội kỵ binh đang lao về phía mình, hắn nhếch mép.

“Ta cũng đã đọc qua binh thư, thủ đoạn này được gọi là khổ nhục kế.”

Bành Long Đằng cưỡi ngựa lại xuất hiện trước mặt hắn một cách trịch thượng, Lý Hoả Vượng hét vào mặt nàng:

“Nào! Chúng ta một đối một!”

Nhưng xông tới mặt hắn lại là cây kích khổng lồ với tiếng rít.

“Tiểu tử! Ngươi thực sự nghĩ ta không đối phó được với ngươi sao? Chẳng qua là hao tổn quá lớn nên ta không muốn dùng mà thôi! Khiếu khởi!!”

Bành Long Đằng nâng cây trường kiếm nặng trịch trong tay, ném về phía sau, tất cả vũ khí xung quanh đều đồng loạt lao về phía nó.

Ngay sau đó, một âm thanh cực kỳ chói tai lập tức bao trùm lên toàn bộ biên cảnh.

Đó không phải là âm thanh của vũ khí va chạm, mà là âm thanh đáng sợ từ sâu trong miệng của đám quân thổ phỉ, âm thanh vang lên khiến người ta vô cùng khó chịu, đoàn quân rít lên.

Cùng với tiếng la hét, đám quân thổ phỉ bắt đầu chảy máu từ bảy lỗ, máu lập tức bốc hơi ngay khi nó trào ra.

Khí tức màu máu dần dần bao trùm tất cả.

Thậm chí còn bao gồm cả máu của Bành Long Đằng từ từ rỉ ra từ hai hốc mắt trên tấm mặt nạ của nàng.

Máu của họ đang cạn dần, đến mức họ trông không giống con người nữa.

Đạo quân thổ phỉ bị khí tức màu đỏ bao trùm, lúc này trong sương mù, từng người một trông như ác quỷ, trong mắt không có chút cảm xúc gì, chỉ có sát khí vô tận.

Thanh trường kiếm trong tay Lý Hoả Vượng đột nhiên phản ứng với những luồng sát khí này, run lên với những tiếng rồng ngâm, như thể đáp lại điều gì đó.

“Hự!!”

Những tên đạo quân thổ phỉ bị đâm bởi vũ khí quấn đầy máu.

Lý Hoả Vượng cố gắng hoán vị.

Song, đối phương hoàn toàn có ý định dùng vũ lực để phá thủ đoạn, hắn vốn không có ý định thăm dò vị trí của Lý Hoả Vượng, đâm tán loạn vào không trung.

Một giọt máu trên người Lý Hoả Vượng rơi xuống đất, hoà lẫn với sương máu.

Ngay sau đó, tất cả quân thổ phỉ lập tức nhìn lại, chăm chăm nhìn nó.

Lý Hoả Vượng thấy được lòng tham cùng khát vọng trong mắt họ.

Họ đã ăn thịt người, thậm chí là ăn rất nhiều. Lý Hoả Vượng gần như đoán được trong nháy mắt.

“Đám khát máu! Ăn thịt người đi! Ăn thoải mái đi!!”

Đám quân cướp rống lên như tiếng sói tru, trong miệng nhỏ dãi, như thể bị ma đói ám, họ lao về phía Lý Hoả Vượng, xung quanh hắn nhất thời tràn ngập nguy hiểm.

Hắn muốn sử dụng ‘Đại Thiên Lục’ để chống lại, nhưng họ đương nhiên không để Lý Hoả Vượng làm được điều đó.

Bất cứ khi nào Lý Hoả Vượng trải ‘Đại Thiên Lục’ xuống đất, bọn

chúng nhất định sẽ quấy rầy, hoàn toàn không thể sử dụng được.

Tình hình của Lý Hoả Vượng ngày càng nguy kịch, hắn đang đứng trên bờ vực của cái chết,

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống vang lên.

Một kỵ binh bị một nữ nhân đeo khăn trùm đầu màu đỏ kéo xuống ngựa ngay lập tức, đầu một nơi thân một nẻo.

Sát theo đó là hai vị Du lão gia bay tới, xuyên qua một tên thổ phỉ.

Sự xuất hiện của Bạch Linh Miểu và những người khác đã giúp Lý Hoả Vượng trong vòng vây thở phào.

“Không được! Sử dụng ‘Đại Thiên Lục’ thế này quá dễ bị chú ý!”

Không do dự, Lý Hoả Vượng cắm thanh kiếm nhơ máu vào bao kiếm.

Ngay sau đó, hắn dùng tay nắm lấy mép da mình, dùng lực kéo ra.

Thủ Tam trước đó đã truyền lại cho hắn, chỉ cần trở nên giống hắn, bản thân liền có thể hiến tế cho Tam Huỷ mọi lúc mọi nơi.

Cùng với tiếng kêu thất thanh của mình, Lý Hoả Vượng đột ngột đem ‘Đại Thiên Lục’ đang trải ra nhét dưới da mình.

Cả cuốn ‘Đại Thiên Lục’ cứ như thế, hoàn toàn bị kẹt trong cơ thể của Lý Hoả Vượng.

Chương 339: Thật Sự Rất Đau

“Hả?”

Bành Long Đằng nhận thấy sự kỳ lạ của Lý Hoả Vượng, giơ đầu kích lên, chỉ vào hắn ta.

“Phong vô chính hình, phụ chi vu thiên!”

Ngay khi giọng nói của Bành Long Đằng phát ra, những tên đạo tặc không còn chút lý trí này lại bày ra Phong Dương trận, trực tiếp tiến lên giết Lý Hoả Vượng.

Nhưng ngay lúc họ sắp tiến đến gần, ngọn lửa cuồng nộ bốc lên hừng hực khói đen bao phủ Lý Hoả Vượng cũng bao trùm luôn cả chúng.

Da của lý Hoả Vượng bị ngọn lửa đốt cháy đen nhẻm, diện mạo của hắn ta càng ngày càng giống với Áo Thần mà Áo Cảnh giáo thờ phụng.

Ngọn lửa trên người Lý Hoả Vượng cháy cao lên, biến đám quân thổ phỉ xung quanh thành những ngọn đuốc.

Cái chiêu này đối với họ đang đứng chụm lại dày đặc một chỗ, đúng là đòn chí mạng.

Bành Long Đằng toàn thân bọc trong giáp mang theo đám lửa, lao về phía Lý Hoả Vượng.

Thay vì sợ hãi, nàng lại càng thích thú hơn:

“Hahaha! Tiểu tử, ngươi làm rất tốt! Nhưng ta đã nhìn thấu chướng nhãn pháp của ngươi rồi, ngươi tiêu đời rồi!”

Cây kích khổng lồ mang theo cuồng phong, thổi ngược ngọn lửa của Lý Hoả Vượng về phía sau.

Khi nàng đến gần, Lý Hoả Vượng mới phát hiện đối phương thật sự rất cao, cao hơn hắn ít nhất hai cái đầu.

“Keng!!”

Lý Hoả Vượng đạp chân xuống đất lê ra ba tấc. Hắn đột ngột chặn thanh kiếm nặng hàng nghìn cân bằng thanh kiếm của mình.

Ngọn lửa cháy dọc theo thân cây kích, bao phủ toàn bộ áo giáp trên người Bành Long Đằng, lớp da bên trong áo giáp của nàng đang bị nướng không ngừng phồng rộp, bong máu.

Nhưng đối mặt với tình thế này, Bành Long Đằng không những

không biết sợ mà còn lộ ra vẻ vui sướиg. Như thể nàng ấy sinh ra để giết chóc và chiến tranh.

“Hahaha! Lại đây! Thật thích thú làm sao! Thật thích thú làm sao!!”

Cây kích đập tan thanh kiếm của Lý Hoả Vượng, chém về phía cơ thể của Lý Hoả Vượng.

Trong ngọn lửa, hai kẻ điên loạn đã giao chiến với nhau. Họ liều chết, tung ra các chiêu vào đối phương.

Thấy áo giáp của Bành Long Đằng đã chuyển sang màu đỏ sẫm, Lý Hoả Vượng đột nhiên nảy ra một ý tưởng trong đầu.

Hắn ta đạp chân phải xuống đất, hơi cúi người, lao về phía dưới thân của Bành Long Đằng.

“Lại đây!!”

Lần này, đối mặt với cây kích nặng trịch, Lý Hoả Vượng không có ý định chạy trốn, giơ trường kiếm lên, đâm vào khe hở dưới tấm mặt nạ, trực tiếp ra đòn mạng đổi mạng.

Lý Hoả Vượng bị cây kích đánh trúng, toàn thân rã hơn phân nửa, nhưng kiếm của hắn cũng đâm trúng.

Như hắn dự đoán, khả năng phòng thủ của tấm mặt nạ đã bị yếu đi sau khi bị nung thành màu đỏ.

Thanh kiếm quấn trong ngọn lửa trực tiếp đâm thẳng vào cổ Bành Long Đằng, vẫn ở đúng vị trí bị đâm trúng.

Cùng với tiếng gào thét của Lý Hoả Vượng, tiếng xương nứt kêu lên răng rắc, đầu của Bành Long Đằng vốn được bọc trong tấm mặt nạ ngay lập tức bay lên trời.

Xung quanh yên lặng, huyết khí trên người quân đạo tặc nhanh chóng tản ra.

Họ sợ hãi nhìn thoáng về hướng bên này, rồi nhanh chóng lên ngựa rút lui, mất hút trước mặt Lý Hoả Vượng.

Ngọn lửa trên người Lý Hoả Vượng cũng biến mất theo họ.

Lý Hoả Vượng cúi đầu, nhìn đôi mắt của chính mình đã trở nên trắng bệch bởi ngọn lửa, rồi nhìn xuống thân thể của mình.

Hắn ta đã không còn miếng da nào, chỉ còn lại một cái xác đang cháy âm ỉ, và cái xác cũng cháy rụi, teo tóp đi một chút.

“Lạch cạch!”

Vì không có lớp da, nên ‘Đại Thiên Lục’ vốn dĩ nên giấu dưới lớp da bị rơi xuống đất.

Lý Hoả Vượng cảm giác sau lưng hơi ngứa ngáy, hắn đờ đẫn quay người lại, thấy một người đàn ông mặt tròn.

Hắn nhìn mình với vẻ sợ hãi, nhưng vẫn giơ con dao găm nhỏ được quấn trong chiếc khăn tay màu đỏ với đôi mắt ngấn lệ, tự đâm bản thân mình.

Thấy con dao găm liên tục khoét những lỗ nhỏ trên thân thể như cái thây khô của mình, Lý Hoả Vượng không khỏi thắc mắc.

Người này là ai? Hắn ta đang làm gì vậy?

“Xoạt!”

Một tia sáng lạnh loé lên, người đàn ông lập tức bị Lý Hoả Vượng phanh thây mở bụng.

Tào Hải lảo đảo ngửa ra sau, cuối cùng tựa vào người của Bành Long Đằng từ từ ngã xuống, nhìn Bành Long Đằng không đầu vẫn đang đứng thẳng tại chỗ, trong mắt hắn tràn đầy sự hối hận sâu xa.

“Tướng quân…”

Lý Hoả Vượng dừng lại, bắt đầu chao đảo. Bị cơn đau dày vò, ý chí của hắn bắt đầu có chút hỗn loạn.

“Đau quá, thật sự rất đau, vì cái gì mà hết lần này đến lần khác ta lại phải chịu đau khổ như thế này?”

“Sống chỉ có đau khổ thôi sao? Ta thực sự không muốn sống nữa.”

“Không, ta không thể chết được, ta muốn sống.”

“Mẹ, thật sự rất đau...Có thể giúp ta thổi thổi được không?”

Ngay khi Lý Hoả Vượng đang trên bờ vực suy sụp, tự trò chuyện với chính mình, hắn bỗng nhiên cảm giác được phía sau lưng có động tĩnh.

Khi hắn chậm rãi quay lại, thấy Bành Long Đằng không đầu đã nâng cây kích qua vai, hướng về phía mình như núi Thái Sơn đè xuống.

Chương 340: Xé Rách Lớp Giáp

Lý Hoả Vượng không thể ngờ rằng Bành Long Đằng không có đầu vẫn có thể chuyển động. Vì vậy, hắn không có bất kỳ phòng bị gì.

Huống chi, vào lúc này, toàn thân hắn đã không còn một mảnh da, ý thức đau đến gần như mê man, động tác cũng trở nên vô cùng chậm chạp. Liền nghĩ đã quá muộn để chống lại, nên hắn chỉ có thể ngước nhìn cây kích khổng lồ đang đập xuống đầu mình.

“Mình sắp chết rồi sao?”

Ý nghĩ này loé lên trong đầu Lý Hoả Vượng, nhưng trong lòng hắn không hề có chút sợ hãi, ngược lại, hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người mang theo tiếng rống rền vang, đập mạnh vào vai trái của Bành Long Đằng, khiến dáng người cao lớn trong bộ giáp nặng nề của nàng ta văng ra xa.

Cây kích khổng lồ gần như bị cắt đứt, rớt xuống phía bên trái của Lý Hoả Vượng như một tấm cửa. Ngay cả bản thân Lý Hoả Vượng cũng ngạc nhiên, không nghĩ mình có thể thực sự sống sót trong tình thế sinh tử này.

Hắn nhìn với đôi mắt mơ hồ của mình, nhận ra người đâm Bành

Long Đằng chính là Cao Trí Kiên.

Giây tiếp theo, một bóng người màu đỏ nhào đến bên cạnh Lý Hoả Vượng, cái đầu thú phía dưới khăn cô dâu màu đỏ đột nhiên mở miệng rộng toang hoác, ngậm lấy cái cổ cháy đen của Lý Hoả Vượng, nhanh chóng di chuyển khỏi người Bành Long Đằng, đi bằng bốn chân.

Bị kéo lê trên mặt đất thế này, Lý Hoả Vượng nhìn những đám mây trắng trên bầu trời, mỉm cười một cách khó hiểu, có người đang cố gắng hết sức để cứu mình, cảm giác thật không tệ.

Lý Hoả Vượng cháy đen bị kéo đến một bên, đầu thú dưới khăn trùm màu đỏ vừa hé miệng, lập tức xoay người lao thẳng về phía xa.

Kẻ thù vẫn có thể cử động, Lý Hoả Vượng không thể cứ như vậy chờ đợi. Hắn cố gắng ngồi dậy, nói với Cẩu Oa đang đến gần:

“Đi, giúp ta nhặt ‘Đại Thiên Lục’ về đây.”

Cẩu Oa lo lắng nuốt nước bọt, hai tay nghĩ muốn đỡ Lý Hoả Vượng, lại không biết nên làm thế nào nên hạ xuống.

“Lý sư huynh, ‘Đại Thiên Lục’ cái gì hả? ‘Đại Thiên Lục’ ở đâu cơ?”

“Ở...Ở…”

Lý Hoả Vượng vừa giơ ngón tay không còn nguyên vẹn chỉ vào chân Bành Long Đằng, một bóng người liền vọt ra ngoài. Nhặt ‘Đại Thiên Lục’ trên mặt đất lên. Đó là Xuân Tiểu Mãn.

Không đợi Lý Hoả Vượng nói lời nào, cục diện trận chiến đột nhiên thay đổi, với một cú phốc, cơ thể cường tráng của Cao Trí Kiên đã bị treo trên cây kích ngàn cân một cách yếu ớt.

Thực lực quá khác xa nhau, hắn ta hoàn toàn không phải là đối thủ.

“Mau đưa ‘Đại Thiên Lục’ cho ta!”

Lý Hoả Vượng hai mắt muốn nứt ra, mới bức được hai bước về

phía bên kia liền loạng choạng ngã xuống đất, cơ thể hắn hiện tại quá suy nhược.

Giờ phút này, hắn ta giống như là người than đen làm từ than, bước hai bước liền sẽ rơi các linh kiện xuống đất.

Xuân Tiểu Mãn liếc nhìn Lý Hoả Vượng vô cùng thê thảm, lại liếc nhìn Bành Long Đằng, người đã ném Cao Trí Kiên ra khỏi cây kích.

Sôi máu, nàng nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp trải 'Đại Thiên Lục' xuống đất, giơ thanh trường kiếm trong tay nhắm vào cánh tay trái của mình, hung hăng chém xuống.

Cánh tay trái vừa tách ra khỏi cơ thể Xuân Tiểu Mãn liền nhanh chóng biến thành bụi sắt, lông trên cánh tay không ngừng dày và dài ra, ngoằn ngoèo, cuối cùng biến thành những cái xúc tu, lật cánh tay qua lại, rồi chui vào trong đất.

Ngay khi Bành Long Đằng dùng cả hai tay nâng cây kích lên, chuẩn bị chạy về phái Lý Hoả Vượng, thì thứ đó bật ra khỏi mặt đất, đập vào tấm áo giáp nang ngực của Bành Long Đằng, làm cho thân hình cao lớn của đối phương bị văng ra ngoài.

Lực này mạnh đến nỗi ngay cả cây trường kiếm khổng lồ trong tay Bành Long Đằng cũng bị đánh bật khỏi tay hắn.

Đúng lúc này, người phụ nữ với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ vừa đuổi tới, tứ chi đập mạnh xuống đất, trực tiếp nhảy lên không trung, ba chiếc đầu lâu sói thối rữa bất ngờ từ dưới chiếc khăn trùm đầu màu đỏ lộ ra. hung hăng cắn lấy cây kích khổng lồ trong tay Bành Long Đằng.

Thần điệu cùng tiếng trống đúng lúc vang lên từ xa.

"Thùng thùng thùng! Ngao ngư thác địa địa thác thiên, nhất đối hoàng oanh bả tha khán. Ngao ngư trát nhãn địa tựu động, ngao ngư phiên thân địa động thiên tựu phiên! Thùng thùng thùng!"

Nữ nhân ấy nhanh chóng xoay người trên không trung, toàn thân vặn vẹo đến mức người thường không thể làm được, với lực vặn vẹo ấy, cây kích khổng lồ trong tay Bành Long Đằng cuối cùng cũng bị giật lấy.

Bành Long Đằng không có đầu, không có vũ khí, kết cục xem như đã định. Những cái xúc tu trên cánh tay bị gãy của Xuân Tiểu Mãn liên tục vung vẫy, quấn chặt lấy toàn bộ cơ thể nàng.

Người phụ nữ với chiếc khăn trùm đầu màu đỏ nhả cây kích ngàn cân xuống mặt đất, tiến về phía Bành Long Đằng với ba cái đầu thú.

Lớp giáp cứng bị xé toạc, cơ thể của Bành Long Đằng cũng theo đó mà da thịt bị xé toạc bởi hàm răng sắc nhọn, xương trắng sâu bên trong bắt đầu lộ ra.

Chương 341: Kích Động

Khi thấy mọi chuyện cuối cùng đã kết thúc, Lý Hoả Vượng, người dường như chỉ dựa vào ý chí của mình, nhanh chóng lâm vào hôn mê.

Những lời nói cuối cùng của hắn trước khi rơi vào trạng thái hôn mê là “Mau đi cứu Cao Trí Kiên…”

Trong lúc mê man, Lý Hoả Vượng lâm vào trạng thái trên bờ vực cái chết, ý thức của hắn vô cùng mơ hồ.

“Mệt mỏi quá, không, ta không thể từ bỏ, có người đang chờ đợi ta.”

“Có người đã trả một cái giá quá đắt để cứu lấy ta, ta tuyệt đối không thể chết…”

“Là ai? Ai đang theo dõi ta? Ngươi là ai?”

Không biết đã trôi qua bao lâu, Lý Hoả Vượng vô cùng yếu ớt, từ từ mở một mắt, thân thể rung chuyển một cách quen thuộc giúp cho hắn biết, hắn đang nằm trên xe bò.

Hắn hướng ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, thấy Bạch Linh Miểu, với đôi mắt đo đỏ, đang ôm lấy một cái bình gốm, nhúng một thứ gì đó giống như mỡ bằng một miếng vải bông, nhẹ nhàng quét lên người hắn.

Lý Hoả Vượng cố gắng hết sức để mở, nhưng đôi môi đã bị dán vào nhau, một vệt máu trượt từ khoé miệng của hắn ta.

“Cao Trí Kiên đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng nói khàn khàn của hắn khiến cơ thể của Bạch Linh Miểu run lên. Cầm chiếc lọ trong tay, nhích lại gần bên đầu Lý Hoả Vượng, nước mắt nàng lại rưng rưng trong hốc mắt.

“Cao Trí Kiên đâu?”

Lý Hoả Vượng hỏi lại, hiện tại hắn lo lắng nhất chính là Cao Trí Kiên, người bị treo trên cây kích khổng lồ.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng kéo tay áo lên, lau đi những giọt nước mắt kích động.

“Hắn không sao, ta đã nhờ Tiên gia cứu hắn. Nhát đó không đâm trúng điểm yếu của hắn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Lý Hoả Vượng cười, hắn cố gắng ngồi dậy, nhưng lại bị Bạch Linh Miểu vội vàng ngăn lại.

“Lý sư huynh, ngươi hiện tại không thể cử động được, ta đang quét dầu chuột cho ngươi. Mẹ ta từng nói, dầu chuột là phương pháp trị bỏng tốt nhất.”

Lý Hoả Vượng nghe lời, toàn thân cháy đen nằm trên xe, để đối phương lần lượt quét dầu lên người.

Qua lời Bạch Linh Miểu kể, Lý Hoả Vượng đã nắm được những gì xảy ra trong lúc hắn bất tỉnh.

Không ai biết Bành Long Đằng rốt cuộc đã tu luyện kiểu gì, tại sao hắn ta lại có thể di chuyển mà không cần đầu. Không một ai biết.

Điều duy nhất có thể biết là, cuối cùng bọn giết người trên tay lấm lem máu cũng đã chết. Đây cũng coi là thay trời hành đạo.

Xương của Bành Long Đằng cứng đến mức không thể nào phanh

thây, sau khi xé nát toàn bộ da thịt của nàng, hoàn toàn biến thành một khung xương, cuối cùng nàng cũng không động đậy được nữa.

Mọi người giải quyết triệt để mối nguy, vội vã đi qua cửa khẩu, tiến vào địa giới của Thanh Khâu, tránh đám quân thổ phỉ còn lại trả thù.

Xe bò yên lặng một lúc, Bạch Linh Miểu ngập ngừng nói:

“Lý sư huynh, ngươi có thể dạy cho Tiểu Mãn tỷ phép thần thông giúp tay mọc trở lại không? Tay của nàng ấy không còn nữa.”

“Tuy rằng nàng luôn miệng nói không sao, nhưng nàng chỉ mới nhiêu đó tuổi, những tháng ngày sắp tới vẫn còn dài.”

…

“Không được!”

Trước lời thỉnh cầu của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng trả lời kiên quyết như đinh đóng cột.

Nhìn thấy vẻ tủi thân trên khuôn mặt Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng dịu giọng giải thích:

“Căn bản không có phép thần thông gì cả, chỉ có nổi thống khổ tột cùng, hãy tin ta, so với những chuyện mà ta từng trải qua trước đó, mất đi một cánh tay thực sự chẳng hề gì.”

Nếu muốn có được sự chú ý của Tam Hủy, buộc phải chịu đựng nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần.

Lý Hỏa Vượng đã đích thân trải qua hai lần, hắn biết rất rõ mình cần phải trải qua những gì để đạt đến trình độ đó.

Hắn không muốn trải nghiệm tuyệt vọng đó lại xảy ra với những người bạn đồng hành của mình.

Nếu không, hắn thực sự sợ rằng Xuân Tiểu Mãn sẽ phát điên mất.

“Ồ, chỉ là ta thấy tiếc thay cho Tiểu Mãn tỷ, đang tuổi xuân phơi phới lại mất đi một cánh tay...”

“Đừng lo lắng, rồi sau này sẽ có cách thôi, thế giới này vô lý như vậy, kiểu gì cũng có cách lấy lại cánh tay cho nàng ấy.”

Lý Hỏa Vượng cũng không biết hắn đang tự an ủi chính mình hay an ủi Bạch Linh Miểu nữa.

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng chợt khịt mũi thật mạnh.

“Ngươi có ngửi thấy gì không? Hình như có mùi hôi thối?”

“Lý sư huynh, trên người ngươi có một phần thịt chết, thối rữa rồi tất nhiên sẽ bốc mùi.”

“Thối rữa, bốc mùi?”

Nghe được thông tin này, hắn bỗng nhiên bật cười, một nụ cười thoải mái.

Sự thối rữa đã quay trở lại, ở thế gian này, thiên đạo xảo quyệt cuối cùng cũng bình thường trở lại rồi.

Sự thối rữa đã quay trở lại, chợt một ý nghĩ mới nảy ra trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Nếu sự thối rữa đã trở lại, vậy thì sư thái có phải cũng có thể sống dậy không? Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung.

Điều này có lẽ chỉ là mơ tưởng, nhưng thực sự cũng rất có khả năng.

Trong thế giới phi lý này, suy cho cùng, bất kể chuyện gì xảy ra cũng không quá bất ngờ.

Giờ phút này, trong lòng hắn thậm chí đang dấy lên một sự kích động mãnh liệt, hắn muốn quay đầu ngay lập tức, quay lại An Từ Am ở Tứ Tề để quan sát một lần nữa.

Chương 342: Sự Thối Rữa Đã Quay Trở Lại

Nhưng kích động cũng chỉ là kích động, Lý Hỏa Vượng hiểu rất rõ rằng với dáng vẻ hiện tại của hắn, hắn không thể nào quay lại được nữa.

Vừa mới giết Bành Long Đằng xong, trừ khi muốn tự tìm cái chết, nếu không, thêm vài năm nữa, có lẽ hắn cũng không thể trở về Hậu Thục.

“Sự thối rữa đã quay trở lại, là nó tự quay trở lại sao, hay là có một sự tồn tại nào đó đã khiến sự thối rữa quay trở lại?”

Suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng dần dần lan xa.

Trong tâm trí của Lý Hỏa Vượng, hắn nhớ trước đây ở An Từ Am đã từng nhìn thấy một bồ tát hắc trùng được tạo thành từ vô số những con ruồi đầu xanh dày đặc tụ lại.

Chính Đức Tự là nơi thắp hương thờ phụng Phật Tổ bằng xương bằng thịt, những hòa thượng thường thông qua việc làm loại chuyện đó với huyết nhục để có được phép thần thông huyết nhục.

Mà Áo Cảnh Giáo đã hiến dâng nỗi đau khổ cho Tam Hủy để có được các loại sức mạnh thoát tục mới khác nhau.

Tức là điều này chứng tỏ, cũng có một sự tồn tại nào đó chịu trách nhiệm cho sự thối rữa?

Sự biến mất của thối rữa liệu có phải mang ý nghĩa rằng Thần đã gặp phải chuyện gì đó. Và sự tái xuất hiện của sự thối rữa có nghĩa là Thần đã trở lại vị trí cũ?

Trong đầu Lý Hỏa Vượng giờ đây cứ quanh quẩn suy nghĩ về những vấn đề lung tung này.

Bây giờ nghĩ kỹ lại mới thấy cái chết kỳ lạ của sư thái năm đó thực sự rất lạ lùng, một người cường tráng như nàng ta lại chết trong chuồng lợn.

“Chẳng lẽ những sự tồn tại đó đang gây chiến với nhau sao? Còn sư thái chỉ là tai bay vạ gió?”

Gần như theo bản năng, Lý Hỏa Vượng nhớ tới Bạch Ngọc Kinh và

những thứ bên trong Bạch Ngọc Kinh.

Lúc đầu, cách một lớp Ly Chi Môn mơ hồ, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những thứ bên trong như thể đang nuốt một thứ gì đó.

“Có phải là họ không?”

Khi bắt đầu nhớ lại những gì đã thấy ngày hôm đó, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ đau đớn, hơi thở cũng dần trở nên dồn dập.

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy?”

Bạch Linh Miểu nhận thấy sự kỳ lạ, nhanh chóng nắm lấy tay Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để cắt ngang dòng suy nghĩ của mình, trong miệng lặp đi lặp lại những câu nói.

“Ta không nghe...không muốn...không muốn...”

Để ép bản thân từ bỏ suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng vội ngẩng đầu nhìn lên Bạch Linh Miểu, nói:

“Sách đâu? Hỏa Áo Chân Kinh đâu? Chính là quyển sách được bọc bởi sáp đấy, mau mang đến đây!”

Bạch Linh Miểu ở bên cạnh lục lọi một hồi, nhanh chóng cầm lấy cuốn Hỏa Áo Chân Kinh được bọc trong sáp trắng trong suốt đưa tới trước mặt hắn.

Khi Lý Hỏa Vượng đọc câu thần chú trên cuốn sách, chất sáp màu trắng bắt đầu được đốt cháy và tụ lại thành một con ốc sên.

Nó từ từ bò lên cơ thể cháy đen của Lý Hỏa Vượng, điều trị vết thương cho Lý Hỏa Vượng.

Nó bò rất chậm, vết bỏng ở phần nông dần thay thế vết bỏng ở phần sâu, hai loại vết thương dần hòa vào nhau, không phân biệt được cả hai.

Toàn bộ xe bò nồng nặc một mùi hăng hắc gay mũi.

Cơn đau khiến Lý Hỏa Vượng thở hắt ra một hơi, bây giờ hắn cần một cơn đau để cắt đứt dòng suy nghĩ của mình.

Bây giờ hắn không nên nghĩ về những chuyện đó, những chuyện đó đã trở thành chắc chắn, vốn dĩ chúng không liên quan gì đến mình, đó là thứ mà chỉ những đại nhân vật mới cần.

Điều hắn nên nghĩ đến bây giờ là làm thế nào để nỗ lực sống tiếp.

Có lẽ đợi cho đến khi hắn đủ mạnh mẽ mới xem xét đến những chuyện đó.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nghĩ đến điều gì đó, hắn ngẩng cổ lên và hỏi Bạch Linh Miểu:

“Đại Thiên Lục đâu rồi? Chính là cuốn thẻ tre màu đỏ.”

Câu niệm chú của Lý Hỏa Vượng dần biến mất, con ốc sên rực lửa cũng theo đó mà đột nhiên tản ra, tạo thành một cái bãi.

Nghe đến Đại Thiên Lục, vẻ mặt của Bạch Linh Miểu rõ ràng có chút do dự, nhưng cuối cùng nàng ấy cũng quay người bước xuống xe.

Thính giác nhạy bén của Lý Hỏa Vượng mơ hồ nghe thấy tiếng cãi nhau ở bên ngoài.

Vài khắc sau, Bạch Linh Miểu ôm cuốn thẻ tre màu đỏ bước vào.

Cơ thể vốn đang căng ra của Lý Hỏa Vượng đột nhiên dùng sức, lật người lại dưới tiếng kêu kinh sợ của Bạch Linh Miểu.

“Nào, xé rách vết vảy đen trên lưng giúp ta, sau đó dán thứ đó lên lưng.”

Dù sao lớp da của ta cũng chưa mọc trở lại, nên có thể nhân cơ hội này ấn Đại Thiên Lục vào trong cơ thể của mình.

Đợi đến khi da mọc lại hoàn toàn, Đại Thiên Lục có thể hoàn hảo tệp vào trong da.

Bằng cách này, sau này mỗi khi muốn sử dụng sẽ không cần phải

lấy ra rồi trải nó ra nữa, hơn nữa lúc động thủ cũng có thể khiến đối phương không kịp đề phòng.

Trước đó Lý Hỏa Vượng còn không hiểu vì sao Thủ Tam của Áo Cảnh Giáo lại treo Đại Thiên Lục trên ngực.

Bây giờ hắn mới hiểu ra, nếu đã tồn tại thì nhất định phải có lý do của nó.

Bạch Linh Miểu hiển nhiên cũng hiểu lý do tại sao Lý Hỏa Vượng lại làm như vậy.

Chương 343: Quyển Sách

“Lý sư huynh, thực sự phải làm vậy sao? Đau đớn biết mấy, vả lại nếu ngươi làm như vậy, sau này những người khác sẽ không thể sử dụng Đại Thiên Lục nữa.”

Lý Hỏa Vượng kiên định gật đầu.

“Đúng vậy, đây chính là điều ta muốn.”

Lần này là Xuân Tiểu Mãn bị mất đi cánh tay, lần sau có trời mới biết là ai.

Đại Thiên Lục quá dễ sử dụng, chắc chắn sẽ có người bắt chước, nếu đã vậy tốt hơn là nên giấu hoàn toàn Đại Thiên Lục vào trong lớp da của mình, tránh những hậu họa về sau.

Bạch Linh Miểu cắn môi làm theo, đôi tay trắng nõn của nàng run rẩy lột đi lớp vảy đen trên lưng Lý Hỏa Vượng, trong xe bò lập tức vang lên tiếng kêu la đau đớn của Lý Hỏa Vượng.

Bên dưới lớp vảy đen là máu thịt không ngừng rỉ ra máu và dịch mô, cuốn Đại Thiên Lục màu đỏ được trải ra và phủ lên lưng một cách cẩn thận.

Lý Hỏa Vượng lại trở mình, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ, hắn lật mạnh về phía sau, ấn Đại Thiên Lục vào trong cơ thể.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, cuối cùng cũng có thể hoàn tất, Lý Hỏa Vượng sức cùng lực kiệt muốn nghỉ ngơi thật tốt, hắn từ từ nhắm mắt lại.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, Lý Hỏa Vượng lại mở mắt nhìn Bạch Linh Miểu.

“Trên người Bành Long Đằng có thứ gì không? Các ngươi lấy nó chưa?”

Bạch Linh Miểu gật đầu.

“Cẩu Oa nói rằng những miếng giáp đó có thể bán lấy tiền, tất cả đều được chở lên xe bò rồi, thậm chí cả cây kích khổng lồ cũng được mang lên.”

“Hắn nói đó là thần binh lợi khí, cho dù không dùng được thì sau này cũng có thể nung chảy rồi rèn thành một vũ khí mới.”

“Trừ những miếng giáp và cây kích tìm được trên người Bành Long Đằng ra, các ngươi còn tìm được thứ gì khác trên người nàng ta không?”

…

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu gật đầu và nhẹ nhàng nói:

"Nữ tướng quân đó có một tấm thẻ bài, trước đó Cẩu Oa còn tưởng là vàng, nhưng hóa ra lại là đồng, nói không đáng bao nhiêu."

"Thẻ bài? Mang tới đây ta xem."

Chẳng mấy chốc thứ đó đã xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, đó là một tấm thẻ bằng đồng hình vuông, từ tên và quân vị trên đó, có thể thấy nó được dùng để chứng minh thân phận của Bành Long Đằng.

"Trên thẻ bài có in hình đầu hổ, thứ này có lẽ là thẻ bài đeo lên thắt lưng trong quân ngũ."

Lý Hỏa Vượng dùng tay ấn vào hoa văn hình đầu hổ trên thẻ bài,

sau đó bảo Bạch Linh Miểu cất thứ đó đi.

Lo trước khỏi họa, nói không chừng ngày nào đó thứ này sẽ thực sự phát huy tác dụng, kể cả khi nó không có ích gì, dù sao cũng chỉ mang theo một tấm thẻ bài, cũng chẳng nặng hơn bao nhiêu.

Cái gọi là Thiên Sách của Đan Dương Tử so với thứ này còn nặng hơn nhiều, từ trước đến nay cũng chẳng làm được gì, nhưng lúc nào hắn cũng mang theo bên mình.

"Đúng rồi, Lý sư huynh, trên người nàng ta còn có một cuốn sách, nhưng bọn ta đều không biết chữ, nên cuốn sách được Cao Trí Kiên giữ lấy rồi."

"Sách?"

Lý Hỏa Vượng vừa mới buông lỏng cảnh giác đã lập tức cảnh giác trở lại.

"Mang quyển sách đến đây."

Bạch Linh Miểu lập tức vén rèm lên đi lấy, nhưng một lúc sau, nàng lại do dự quay trở lại.

"Cao Trí Kiên nói rằng đó chỉ là một cuốn sách về binh pháp, không có gì hay để xem."

"Hắn không chịu đưa? Ngươi gọi hắn đến đây, ta đích thân nói với hắn."

Mối nghi ngờ trong lòng Lý Hỏa Vượng càng dâng cao, nếu chỉ là binh pháp thông thường thì hắn giấu làm gì?

Sau khi Cao Trí Kiên mang một thân đầy vết thương và gương mặt tái xanh xuất hiện trước mắt hắn, Lý Hỏa Vượng dùng giọng điệu nghiêm túc nhìn hắn nói:

"Ta biết đối với sức mạnh vô song của Bành Long Đằng, ngươi hẳn là vô cùng khao khát, nhưng có một số thứ tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm, thậm chí có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống nếu không được giải quyết thỏa đáng. Ngươi có hiểu ý ta không?"

Lý Hỏa Vượng hoài nghi quyển sách này ghi lại cách thức tu luyện của Bành Long Đằng, còn Cao Trí Kiên thì đang lén lút luyện nó.

Sau nhiều lần như vậy, từ lâu hắn đã hiểu rằng, muốn thông qua tu luyện để đạt được một loại sức mạnh nào đó mà không phải trả giá bất cứ thứ gì, là điều hoàn toàn không tồn tại trong thế giới điên rồ này.

Muốn có được thứ gì thì tất nhiên phải trả một cái giá tương xứng, bất cứ công pháp tu luyện nào cũng vô cùng nguy hiểm, hắn không muốn một ngày nào đó, Cao Trí Kiên sẽ trở thành Bành Long Đằng thứ hai.

"Đây chỉ…chỉ…chỉ là binh pháp."

Cao Trí Kiên hơi oan ức nói.

"Nếu chỉ là binh pháp thì ngươi cố giấu diếm làm gì, đưa ta xem xem."

Cao Trí Kiên do dự một hồi lâu nhưng cuối cùng cũng giao cuốn sách trên tay ra.

Tướng Uyển, nó là tên cuốn sách.

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay cháy đen lật mở những trang giấy thô ráp, nội dung trên đó xuất hiện ra trước mặt hắn.

"Phàm cách dùng binh, tướng chịu mệnh ở vua, họp quân tụ chúng. Đất lội không nương, đất thông hợp giao, đất tuyệt không ở, đất vây thì mưu, đất chết thì chiến, đường có khi không đi, quân có khi không đánh, thành có khi không phá, đất có khi không tranh, mệnh vua có khi không chịu."

Chương 344: Thanh Và Khâu

"Thật sự là binh pháp?"

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên liếc nhìn Cao Trí Kiên rồi lại cẩn thận đọc thêm lần nữa.

Tuy nội dung khá trúc trắc khó hiểu, phần phía sau Lý Hỏa Vượng phải khá trầy trật mới hiểu được hết, nhưng hắn lật hết tất cả thì phát hiện ra cuốn sách này thực sự chỉ là một cuốn về binh pháp.

Bộp, đóng quyển sách lại, Lý Hỏa Vượng nghi ngờ nhìn Cao Trí Kiên.

"Chỉ là một cuốn sách nát bình thường, tại sao ngươi lại quan tâm nó đến vậy?"

"Nó..nó..nó..hay."

Cao Trí Kiên vươn đôi bàn tay thô chắc của mình ra đón lấy quyển sách từ tay Lý Hỏa Vượng.

Lúc này Lý Hỏa Vượng thấy vết thương của hắn lại bắt đầu rỉ máu, vội nói:

"Nhanh chóng quay trở về nằm nghỉ đi, đợi vết thương khỏi hẳn hãy xem."

Cao Trí Kiên cười ngây ngô gật đầu, ôm cuốn sách xoay người đi ra ngoài.

Sau khi thấy hắn rời đi, Bạch Linh Miểu nhanh chóng cầm lấy một chiếc chăn mỏng bên cảnh đắp lên người Lý Hỏa Vượng.

"Lý sư huynh, ngươi bị thương nặng như vậy, đừng quan tâm những chuyện này nữa, sức khỏe quan trọng, nghỉ ngơi trước đi."

Lý Hỏa Vượng cũng muốn ngủ, nhưng cơn đau dữ dội trên lưng do Đại Thiên Lục gây ra khiến hắn không buồn ngủ chút nào.

Ánh mắt hắn thẩn thờ nhìn chằm chằm lên trần nhà, đầu óc trống không, không biết nên nghĩ về cái gì.

Qua một lúc, hắn chợt lên tiếng:

"Miểu Miểu, dìu ta đứng dậy, ta muốn ra ngoài một chút."

Bạch Linh Miểu rõ ràng không muốn làm điều này, nhưng dưới sự thúc giục của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng nàng cũng phải làm theo.

Rèm xe được vén lên, bên ngoài là một thảm cỏ xanh tươi mát mẻ, khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy thoải mái như vừa uống một ngụm nước mát ngày hè, những ngọn cỏ được ngọn gió thổi qua trông như một dải lụa chập chùng.

"Đây là Thanh Khâu sao? Phong cảnh đẹp hơn nhiều so với những nơi trước đó."

Nghe Lý Hỏa Vượng nói, Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh gật đầu.

"Ta nghe phụ thân nói Thanh Khâu ở bên trái Lương Quốc, còn nghe nói ngựa ở đây tốt lắm, cả dê cũng rất tốt."

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

"Thanh, ta thấy rồi, vậy Khâu ở đâu?"

Đối với câu hỏi này, một người chưa từng đi xa như Bạch Linh Miểu hiển nhiên không trả lời được.

"Trong số chúng ta có ai là người bản địa của Thanh Khâu không?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Có Tôn Bảo Lộc, còn có một sư đệ, hai đạo đồng, nhưng bọn họ đều đã chết."

Lý Hỏa Vượng thở dài.

"Tìm nơi ở của bọn họ đi, chúng ta tiễn họ về nơi chôn nhau cắt rốn."

Một đường đi đến đây có quá nhiều thương vong.

"Ừm, nhưng ta nghe nói người ở Thanh Khâu không chôn cất người chết trong đất. Để lát nữa ta hỏi thăm Tôn Bảo Lộc xem sao."

Bạch Linh Miểu nói chuyện một lúc lâu chợt phát hiện Lý Hỏa Vượng không hề đáp lại lời nàng, nàng nghi ngờ nhìn sang, phát hiện đối phương đang sững người tại chỗ, hai mắt trợn to.

Hắn dường như vừa nhìn thấy thứ gì đó hết sức kinh hoàng, nhưng bên ngoài ngoại trừ thảm cỏ ra thì đâu còn gì nữa!

"Lý sư huynh, ngươi làm sao..."

Chưa kịp nói hết câu, nàng liền nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trên người đầy thương tích đột nhiên cầm lấy thanh trường kiếm, nhảy ra khỏi cửa sổ, đáp xuống đất.

Dưới sự chấn động này, chân trái cháy đen của hắn rắc một tiếng, vỡ nát như một cành cây khô, trên khắp cơ thể cũng xuất hiện đầy các vết nứt.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại không quan tâm, hắn giơ kiếm lên bằng một tay và nhắm chuẩn vào cánh tay trái của mình, trông như thể hắn sắp chặt xuống bất cứ lúc nào.

Cẩu Oa cách hắn gần nhất nhanh chóng lao đến, bắt lấy cánh tay nâng kiếm của Lý Hỏa Vượng, hắn lo lắng hét lên với người đang đứng bên cạnh.

"Mau lấy dây xích đến đây! Lý sư huynh lại phát bệnh rồi!"

Cổ Lý Hỏa Vượng cứng ngắc quay sang Cẩu Oa.

"Lẽ nào ngươi không thấy gì?"

"Hả?"

Cẩu Oa vẻ mặt mờ mịt.

"Nhìn thấy cái gì?"

Nghe thấy câu trả lời của đối phương, cơ thể Lý Hỏa Vượng mềm nhũn vô lực, trực tiếp ngã xuống bãi cỏ mềm.

Lý Hỏa Vượng nằm trên mặt đất, con mắt duy nhất hướng lên trên, chỉ có một mình hắn nhìn thấy Bành Long Đằng không đầu đứng đó như một pho tượng, và một cái bóng khổng lồ bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Bộ chiến giáp trên người Bành Long Đằng dường như bị cháy

thành màu đỏ sẫm, một ít máu chảy ra từ các khe hở trên bộ áo giáp, giống hệt với dáng vẻ trước đây lúc hắn giao chiến với Lý Hỏa Vượng trên chiến trường.

"Tại sao nàng ta lại trở thành ảo giác của ta? Tại sao?"

Lý Hỏa Vượng không ngừng suy nghĩ về vấn đề này.

Lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó di chuyển sau lưng Bành Long Đằng.

Đó là Kim Sơn Hoa, một Kim Sơn Hoa chỉ có nửa thân trên, lục phủ ngũ tạng thối rữa chảy ra khỏi khoang bụng của hắn, kéo lê trên mặt đất một vệt rất dài.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng bị các sư huynh đệ khác ba chân bốn cẳng trói bằng dây xích và đưa lên xe bò, hắn nhìn thấy Kim Sơn Hoa đang mở miệng và dường như muốn nói điều gì đó với hắn.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Kim Sơn Hoa vẻ mặt cứng đờ, liên tục mở hàm đóng hàm, nhưng không có âm thanh nào phát ra từ miệng hắn.

Chương 345: Giúp Chút Việc Vặt

"Tũm."

Dương Tiểu Hài nhắm mắt lại, vùi đầu thật sâu vào làn nước sông trong vắt.

Sau khi lắc mạnh vài lần, hắn đột ngột nhấc đầu lên, khuôn mặt hiện lên vẻ sung sướиg.

Cả hai việc rửa mặt và uống nước được hắn thực hiện trong cùng một lúc.

"Nước ở đây ngọt quá."

Hắn đưa tay chạm vào giọt nước trên cằm, Dương Tiểu Hài xách một thùng nước lên, bắt đầu chạy trở về.

Những lần lặn lội đường xa như rèn luyện, cộng thêm việc không còn bị bỏ đói nữa, điều này khiến thân hình hắn không còn gầy gò ốm yếu như khi còn ăn xin.

Cơ thể trở nên có da có thịt, nước da cũng không còn vàng vọt nữa, chiều cao cũng cao lên một chút.

"Xin chào, Tào Tháo sư huynh."

Dương Tiểu Hài chào hỏi với Cẩu Oa đang loanh quanh bên cạnh những người phụ nữ.

Thấy Cẩu Oa chẳng rảnh rỗi nói chuyện với mình, Dương Tiểu Hài mỉm cười đi về phía cái nồi.

Hắn không phải là một đứa trẻ không biết gì, một đứa trưởng thành sớm như hắn hiểu tại sao Cẩu Oa lại xum xoe như vậy.

Bên dưới đáy nồi vẫn chưa được nhóm lửa, vì những người khác vẫn chưa thức dậy, phải đợi đến khi mọi người thức dậy rồi mới cho mì vào nồi.

Sau khi đặt cái thùng xuống, hắn lấy một cây củi dưới đáy nồi rồi đi về phía Xuân Tiểu Mãn đang nghiêm túc luyện kiếm.

Đi đến bên cạnh ánh kiếm lạnh lẽo đang bay lượn vun vu"t, hắn nâng cây củi trong tay lên vung vẫy một cách khá thành thục.

Hắn rất tập trung, thậm chí tập trung như Xuân Tiểu Mãn.

Nhìn thấy cảnh này, Xuân Tiểu Mãn xoay cổ tay, đâm kiếm về phía Dương Tiểu Hài.

Dương Tiểu Hài luống cuống tay chân, nhanh chóng hạ người về phía sau, ngã ngửa trên lớp cỏ mềm.

Xuân Tiểu Mãn một tay cầm kiếm, nói với Dương Tiểu Hài đang ngồi bệt dưới đất:

"Đứng dậy, tiếp tục luyện tập, nếu muốn học, chỉ ỷ mình già dặn là không thể được."

Trước đây có một khoảng thời gian, Lý Hỏa Vượng luôn luyện tập cùng nàng ấy, nhưng với dáng vẻ của hắn bây giờ, hoàn toàn không có khả năng.

Dương Tiểu Hài hào hứng gật đầu rồi giơ cây củi lên đâm về phía đó.

Hắn vui vẻ luyện kiếm, không quản ngại gian khổ, đến khi hắn luyện tập thành tài rồi, dù có phải đi ăn mày trở lại, người khác cũng không dám bắt nạt hắn nữa.

Sau khi luyện tập được một lúc, nàng thấy Bạch Linh Miểu bước ra từ xe bò.

Xuân Tiểu Mãn thu tay lại, tra thanh trường kiếm vào vỏ.

"Được rồi, nấu cơm đi, bọn họ đều dậy cả rồi."

"Ôi!"

Dương Tiểu Hài hưng phấn vội vàng trở về. Khi vừa đến bên cái nồi, các nếp nhăn trên khuôn mặt hắn bỗng nhiên xô lại vào nhau.

Hắn phát hiện có người đang làm thế công việc của hắn, lại còn đang cầm dao đánh lửa.

Đó là một người phụ nữ mập mạp, là một trong những người phụ nữ mà Lý sư huynh đã giải cứu khỏi hang cướp trước đây.

Thực ra lúc trước, khi ở trên cửa ải, vì trong số những người cưỡi ngựa có một nhóm người đã chết, vậy nên nàng ta mới may mắn sống sót.

"Tránh ra!"

Hắn bước tới, giật lại con dao đánh lửa, đoạt lại vị trí của mình.

Người phụ nữ mập mạp đó không chút khó chịu, nở nụ cười ngại ngùng, cất tiếng nói:

"Tiểu đồng hương, ngươi đến rồi?"

Trước đây Dương Tiểu Hài chỉ thuận miệng nói vài câu, không ngờ đối phương lại bắt đầu bám víu tạo mối quan hệ, bảo là cùng quê với hắn.

Hắn ghét những người phụ nữ này, không trượng nghĩa chút nào.

Được Lý Hỏa Vượng cứu, lại còn ăn uống của bọn họ lâu như vậy, ấy vậy mà lúc trước khi ở cửa khẩu còn len lén lẻn đi vài người.

Quan trọng hơn nữa là những người phụ nữ còn lại luôn vô tình hay cố ý tranh đoạt công việc của hắn.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu với những người phụ nữ này, đặc biệt là người phụ nữ béo có nốt ruồi ở cằm đang đứng trước mặt hắn đây.

"Đừng gọi ta là đồng hương, ta không sống chung một nơi với ngươi."

Có trời mới biết tại sao lại trùng hợp như vậy, đối phương lại sinh ra đúng cái nơi hắn vô tình bịa ra.

Người phụ nữ mập mạp cười cười, trên má trái tự nhiên xuất hiện một lúm đồng tiền nhỏ.

Nàng ta bắt đầu đi theo bên cạnh Dương Tiểu Hài để giúp đỡ, còn không ngừng cố gắng bắt chuyện với đối phương.

"Này, tiểu đồng hương, vị hán tử kia tên là gì vậy? Sức lực mạnh thật đấy."

Dương Tiểu Hài quay đầu nhìn về phía xa xa, nhìn thấy Cao Trí Kiến đang nghiến chặt răng vung thanh kích khổng lồ, gân xanh trên cổ căng chặt trông giống như một con thanh xà.

"Liên quan gì đến ngươi?"

Giọng Dương Tiểu Hài có chút cáu kỉnh.

"Ngươi thấy ta phiền phức hả tiểu đồng hương?"

Nàng ta cười híp mắt, duỗi tay ra phủi đi lớp bụi bẩn trên người

Dương Tiểu Hài.

"Đừng chạm vào ta!"

Dương Hiểu Hài đột nhiên xù lông, khiến người phụ nữ mập mạp lùi lại, ấm ức nói:

"Ta làm gì ngươi đâu chứ, khó khăn lắm mới gặp được một đồng hương, ta chỉ muốn gần gũi hơn với ngươi thôi."

"Từ nhỏ ta đã bị người ta bán đi rồi, đây là lần đầu tiên ta gặp được đồng hương của mình."

Dương Tiểu Hài nhìn thấy bộ dạng của nàng ta, lời nói tàn nhẫn đã dâng đến họng chỉ còn cách nuốt xuống.

"Sau này ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở đây là được, đừng cướp công việc của ta."

"n nhân bị thương rồi, ta...ta chỉ là muốn giúp hắn chút việc vặt."

Chương 346: Chuyện Tốt

Nghe vậy, Dương Tiểu Hài nhìn về phía xe bò ở đằng xa.

Lý Hỏa Vương đang ở trong đó, tất cả những chuyện xảy ra trước đây phút chốc ùa vào tâm trí khiến trong lòng hắn trở nên lo lắng.

Lý sư huynh là trụ cột của họ, hắn tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc gì.

Tia lửa do dao đánh lửa bắn ra đốt cháy cỏ khô trong hố, ngọn lửa từ cỏ khô lan ra lại đốt cháy mấy thanh củi.

Dương Tiểu Hài đứng dậy, ngẩng đầu nói với người phụ nữ mập kia:

"Đi lấy nước đi."

Người phụ nữ béo bị đứa trẻ nhỏ tuổi hơn mình sai khiến nhưng lại không hề tức giận, ngược lại còn gật đầu lia lịa, xoay người đi

lấy cái xô.

Dương Tiểu Hài phủi phủi vết bẩn trên người, lo lắng đi về phía xe bò.

Vừa đến gần, hắn đã nghe thấy tiếng ai đó đang nói chuyện.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? Phải làm sao thì ngươi mới dẫn Bành Long Đằng rời khỏi đây?"

Dương Tiểu Hài đi đến phía bên kia của xe bò, nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang dựa vào cửa sổ.

So với thân hình cháy đen trước đây, bây giờ trông hắn đã tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là cái loại tốt này trông có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Một cái đầu, một nửa không da và một nửa có da, trên làn da còn lấm tấm những vết vảy đen.

Lớp da phần miệng bị cháy xém, hai hàng răng trắng đối nghịch cứ vậy mà lộ ra bên ngoài, nghiến răng ken két hết mở ra rồi đóng lại.

Trông hắn có kỳ quái cũng không sao, nhưng đôi mắt hắn lại còn đăm đăm nhìn chòng chọc vào khoảng không trống rỗng bên ngoài, gầm gầm gừ gừ như đang nói gì đó.

"Hòa thượng, giúp ta một việc, ngươi đi hỏi hắn giúp ta, hỏi hắn có nguyện vọng gì chưa hoàn thành không."

"Ta biết hắn đáng thương, ta cũng rất thông cảm cho hắn, nhưng tại sao hắn lại cứ quấn lấy ta mãi không buông?"

"Lẽ nào hắn không nên quấy rầy Bành Long Đằng, người đã giết chết hắn sao?"

Đột nhiên độc nhãn của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng liếc qua, trừng mắt nhìn Dương Tiểu Hài.

Cảnh tượng này khiến Dương Tiểu Hài sợ hãi đến da đầu tê dại, đôi chân suýt chút nữa không kiềm chế nổi mà xoay người muốn

bỏ chạy.

Bây giờ hắn đột nhiên hiểu ra tại sao xe bò của Lý sư huynh lại luôn cách xa họ như vậy.

Lý sư huynh bây giờ thực sự còn đáng sợ hơn nhiều so với tai họa năm xưa.

"Có chuyện?"

Dương Tiểu Hài sợ tới mức tay còn không biết phải đặt ở đâu.

"Lý...Lý...Lý sư huynh, ngươi vẫn ổn chứ?"

Giọng nói hắn tuy sợ hãi nhưng vẫn mang theo ý ân cần hỏi.

Ngay sau đó, hắn thấy Lý sư huynh hoàn toàn không để ý tới hắn, tiếp tục lầm bầm lầu bầu với khoảng không trống huơ trống hoắc đằng trước.

Dương Tiểu Hài lo lắng rời đi, nhưng cứ chốc chốc lại quay đầu lại nhìn, hắn quay trở lại bên cạnh cái nồi sắt lớn thì bị Cẩu Oa ấn chặt vai.

"Lý sư huynh làm sao vậy?"

Dương Tiểu Hài ủ rũ lắc đầu.

"Ta cảm thấy bệnh của Lý sư huynh càng nghiêm trọng hơn rồi, hay chúng ta tìm một lang trung đến xem bệnh xem sao."

"Haiz, lang trung sao có thể chữa khỏi bệnh cho Lý sư huynh, ngay cả Lại Tử Đầu cũng chỉ có thể áp chế."

Cẩu Oa đứng một bên mặt cau mày có cùng nghĩ cách với hắn.

"Hồi đó, tên Lại Tử Đầu có đưa cho hắn ăn Hắc Thái Tuế, ta vẫn còn nhớ thứ đồ quỷ kia trông như thế nào, nhưng biết tìm ở đâu bây giờ?"

…

Khuôn mặt Cao Trí Kiên đỏ bừng, dùng hết sức bình sinh, run rẩy

nhấc cây kích khổng lồ trong tay mang lên xe bò.

Chẳng màng tới việc thở không ra hơi, hắn nhặt một mảnh vải lên, bọc lại mũi cây kích sắc nhọn.

Lý sư huynh từng nói với hắn rằng sau khi luyện xong cây kích này thì phải bọc nó lại, bởi vì chủ nhân trước đây của nó là tướng quân của Hậu Thục, lỡ như bị quan trên của Thanh Khâu nhận ra, chắc chắn sẽ gặp phảib rắc rối.

Nhìn cây kích khổng lồ đã được bọc lại, hắn hơi bất lực lấy tay gãi gãi sau đầu.

Đã luyện tập lâu như vậy nhưng kết quả vẫn chỉ có thể nhấc nó lên, rõ ràng cây kích này khi đặt trong tay người phụ nữ kia nhẹ nhàng như được làm bằng giấy mà.

Sau khi khoa tay mô phỏng độ dài, Cao Trí Kiên nghĩ nếu cố gắng rút ngắn nó lại thì chắc cũng nhẹ hơn đôi chút, vả lại nếu hắn sử dụng thì một trượng hai là quá dài.

Kích thước binh khí khi cưỡi trên ngựa chỉ cần cao một thước hai là đủ, trừ phi là thương binh, nếu không binh khí chiến đấu trên mặt đất dài quá thường không dễ dàng phản kích lại khi người khác đến gần.

Vén màn xe bò lên, hắn cầm bộ giáp nặng trịch chất đống lung tung trong xe lên xem xét kỹ lưỡng, chốc chốc lại khoác lên người rồi khoa tay vài lần.

Có thể chặn đường kiếm của Lý sư đệ, Cao Trí Kiên biết những mảnh áo giáp này không hề tầm thường.

Chỉ là người phụ nữ đó cao to hơn hắn nhiều, nếu hắn muốn mặc thử thứ này phải nhờ thợ rèn chỉnh sửa.

Ngoài ra còn có trọng lượng, bộ áo giáp này phải nặng gần trăm cân, sức lực của hắn không đủ, vẫn phải luyện tập thêm.

"Đồ ngốc, đang làm gì vậy? Nhanh đến đây, ta tìm ngươi có chút chuyện. Chuyện tốt đấy!"

Chương 347: Lấy Vợ

Cao Trí Kiên vẻ mặt không chút vui vẻ, miễn cưỡng xoay người lại, cúi đầu nhìn xuống Cẩu Oa đang nói chuyện.

"Này, ngươi thấy những nữ nhân đó chưa? Có vài người phụ nữ dường như khá thích thú với ngươi."

Cao Trí Kiên ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đám nữ nhân đứng chụm lại với nhau đang nhìn trộm mình, phát hiện ra hắn, các nàng liền nhanh chóng rụt đầu lại.

"Này, đồ ngốc, có muốn lấy vợ không? Nếu muốn, Tào Tháo này sẽ giúp ngươi làm nguyệt lão se duyên cho ngươi."

Cao Trí Kiên mặt khó đăm đăm quay người lại tiếp tục đánh giá mấy mảnh giáp kia, hoàn toàn không thèm để ý đến Cẩu Oa.

"Chẳng lẽ ngươi còn chê bọn họ bẩn thỉu sao? Ngươi khinh người khác bẩn thỉu, người ta còn chưa khinh ngươi ngu ngốc đấy. Chúng ta đừng kén cá chọn canh nữa, nhanh chóng chọn đại một người đánh dấu chủ quyền đi, đi khỏi thôn này thì không tìm được hàng này nữa đâu."

"Ta nói ngươi hay, ta chấm được một người rồi, không bao lâu nữa ngươi có thể đến uống rượu cưới của bọn ta."

"Đi...đi...đi..."

Cao Trí Kiên lắp ba lắp bắp nói.

"Đi? Được rồi, vậy chúng ta qua đó xem một chút."

"Đi...đi...đi ra!"

Giọng nói quá lớn làm Cẩu Oa giật mình.

"Ta đây coi ngươi là chỗ huynh đệ nên mới thay ngươi lo lắng chuyện chung thân đại sự, sau này ngươi có muốn tìm cũng chưa chắc tìm được."

Cao Trí Kiên vươn tay ra, đẩy Cẩu Oa một cú loạng choạng, khiến hắn trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Cẩu Oa xui xẻo hùng hùng hổ hổ bỏ đi, rồi lại đi về phía Triệu Ngũ trên xe bò bên cạnh.

"Hú..hú..hú!"

Cao Trí Kiên nhắm vào Màn Thầu đang nghỉ ngơi dưới gầm xe ngựa, miệng liên tục tạo ra những tiếng động thu hút con chó đến.

Nghe thấy âm thanh, hai bàn chân trước của Màn Thầu duỗi ra thật mạnh, lắc người duỗi eo, sau đó hai cái tai dựng đứng lên, lắc đầu vẫy đuôi đi về phía Cao Trí Kiên.

Cao Trí Kiên cẩn thận ôm con chó vào lòng, sờ qua sờ lại nó, cảm nhận lớp lông mềm cọ vào lòng bàn tay, hắn bất giác không nhịn được cười.

Hắn duỗi tay, lấy từ trong ngực ra một nửa cái bánh vàng ruộm, lắc lắc trước mặt Màn Thầu, thấy có đồ ăn, cái đuôi của Màn Thầu càng lúc càng vẫy mạnh hơn.

Cao Trí Kiên dùng tay ngắt ra một ít vụn bánh để vào lòng bàn tay, lặng lẽ cảm nhận được cảm giác đầu lưỡi của Màn Thầu không ngừng liếм vào lòng bàn tay mình.

Màn Thầu ăn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ăn hết nửa cái bánh, Cao Trí Kiên nhắm mắt lại, vùi đầu vào bộ lông mềm mại của chú chó, không ngừng quệt qua quệt lại.

Hắn rất thích chó, chó còn tốt hơn người, Cao Trí Kiên thậm chí còn nghĩ rằng muốn Lý sư đệ tặng cho hắn con chó này.

Sau khi xoa xoa một lúc, hắn mở mắt ra, cẩn thận lấy cuốn sách binh pháp từ trong ngực ra, đọc một cách kỹ lưỡng.

Hắn không biết tại sao mình có thể đọc đi đọc lại mà không biết chán, rõ ràng hắn không hiểu quá rõ nội dung trong cuốn sách này, nhưng luôn cảm thấy trong cuốn sách này có một cảm giác gì đó vô cùng quen thuộc.

Cẩu Oa ở đằng xa nhìn Cao Trí Kiên đang ôm ấp Màn Thầu, bất lực lắc đầu nói:

"Haiz, tên ngốc này thật đúng là không hiểu biết, có phụ nữ không chơi lại cứ chơi với chó."

"Cẩu Oa, ta khuyên ngươi nên an phận chút đi, nếu ngươi thô bạo với những người phụ nữ đó, Lý sư huynh bây giờ không có thời gian nói chuyện với ngươi, nhưng Tiểu Mãn nhất định sẽ cho ngươi một kiếm, tiễn ngươi về tây thiên."

Triệu Ngũ ôm một cái bàn tính cũ rích, đang kiểm kê vật tư, mở miệng khuyên.

"Nghe ngươi nói kìa, không theo ta thì thôi lại còn mỉa mai ta? Cẩu Oa ta muốn lấy vợ còn cần phải thô bạo sao?"

"Đối phó với nữ nhân ấy mà, ta thành thạo dữ lắm! Ngươi ngồi yên xem là được, trước khi đến Lương Quốc, ta nhất định sẽ câu được một người! Muốn cược gì không?"

"Được rồi, được rồi, ngươi lợi hại được chưa, mau chóng đi dụ dỗ người ta đi, đừng làm phiền ta, ta còn phải tính toán sổ sách đây, nếu không bố trí ổn thỏa, sắp tới ngươi chỉ có thể uống gió ăn sương thôi."

Cẩu Oa lấy tay gãi gãi nốt lang ben trên mặt, hắn nhìn Triệu Ngũ với bờ vai bên cao bên thấp, vẫn chưa từ bỏ ý định mà khuyên hắn:

"Ngươi thật sự không định đi cùng ta? Người như chúng ta, phải hiểu được giá trị bản thân, nếu không nắm chắc, ngươi phải diệt lưu manh cả đời là cái chắc."

Triệu Ngũ thực sự thấy hắn hơi phiền phức.

"Lý sư huynh bị thương thành ra như thế rồi, giờ ngươi còn có thời gian nói chuyện này sao?"

"Tay hắn bị chặt đứt còn có thể mọc lại, lo lắng cái gì, các ngươi đúng là lo bò trắng răng."

"Đi chung một đường đến đây ta cũng hiểu rõ rồi, Lý sư huynh chính là một người..."

Cẩu Oa bật ngón tay cái.

"Đừng lo lắng, dù diêm vương có đích thân tới tìm hắn, hắn cũng vẫn bình an vô sự."

Ánh mắt Triệu Ngũ hiện lên một tia lo lắng, ngẫm lại tất cả những gì hắn đã thấy trong thời gian này, hình như Lý sư huynh luôn mang một bộ dạng không vấn đề gì.

Chương 348: Ảo Giác

Mọi người ai cũng có khuyết điểm, nhưng chỉ có Lý sư huynh là không nhìn thấy khuyết điểm gì, cũng được coi là người xuất sắc nhất.

"Ngươi lo lắng cái gì, Lý sư huynh giờ cũng được coi là một nửa tiên nhân rồi, sẽ có rất nhiều phép thần thông, mà dù có rắc rối thật thì chúng ta có giúp được gì không?"

"Triệu Ngũ, không phải vừa nãy ta đã nói rồi sao? Con người ấy mà, phải biết tự lượng sức mình, ta biết ta chẳng có bản lĩnh gì, nên chẳng sức đâu lo tới việc này."

"Sao ngươi lại không có chút chí khí gì vậy?"

"Thôi đi, làm như ngươi có chí khí lắm đấy, ngoại trừ Lý sư huynh, người có chí khí từ lâu đã bị Lại Tử Đầu giết chết trong hang động đó rồi."

Vẻ mặt Cẩu Oa đầy vẻ khinh thường.

Tiếng bàn tính đang gõ đột nhiên dừng lại, Triệu Ngũ ngập ngừng nói:

"Cẩu Oa, ngươi nói xem, mấy phép thần thông của Lý sư huynh ấy, liệu có thể truyền dạy cho chúng ta được không?"

Ngay khi Triệu Ngũ nói câu này, Cẩu Oa lập tức ôm bụng nhấc chân bỏ đi.

"Ai da, ai da, sao bụng ta lại đau dữ vậy trời? Ta phải đi ị đây, nói chuyện với ngươi sau."

Hắn đã nhìn ra từ lâu, mấy phép thần thông của Lý sư huynh không phải tự nhiên mà có, Xuân Tiểu Mãn chỉ mới dùng một lúc đã bay mất một cánh tay, quá đáng sợ.

Hơn nữa không chừng Lý sư huynh càng ngày càng điên cuồng có khi là vì những phép thần thông này, hắn không muốn rơi vào kết cục như vậy chút nào đâu.

…

Tốc độ xe bò chậm hơn xe ngựa, nhưng sức kéo lại nhiều hơn xe ngựa, vả lại ở Thanh Khâu hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề thức ăn cho bò, ở đâu cũng có.

Sau khi rời khỏi Hậu Thục, nhóm người Lý Hỏa Vượng đi lại rất suôn sẻ, không gặp phải bất kỳ tai họa hay đám thổ phỉ nào.

Hơn nữa, vết thương của Lý Hỏa Vượng đã dần có chuyển biến tốt lên, vẻ mặt ai nấy đều vui vẻ hơn trông thấy.

Bên cạnh bánh xe lăn, Lý Hỏa Vượng chống nạng, khập khiễng đi lui đi tới, Màn Thầu lắc đầu vẫy đuôi, chạy tới chạy lui bên cạnh hắn.

"Lý sư huynh, hay là ngươi quay trở lại xe bò nằm nghỉ ngơi đi, vết thương vẫn chưa lành hẳn."

Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh, lo lắng nói.

Tóc vừa mới mọc trên đầu của Lý Hỏa Vượng theo nhịp lắc đầu của hắn mà hơi lắc lư.

"Ta nằm trên xe đến tê liệt chân tay rồi, đi lại một chút cũng tốt, hơn nữa, hiện tại ta đang hồi phục tốt, ít nhất Màn Thầu đã nhận ra ta."

Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ sau khi hắn bước xuống xe, Màn Thầu đã sủa inh ỏi vào mặt hắn.

Nhưng cũng không trách nó được, dù sao lúc đó dáng vẻ của hắn thật sự rất đáng sợ.

Cũng may hiện tại nó có thể nhận ra, bây giờ những thứ khác thì không nói, ít nhất da thịt toàn thân đều đã mọc hoàn toàn, Đại Thiên Lục cũng được chôn ở trên lưng hắn như ý muốn.

"Lý sư huynh, bây giờ chúng ta có thể nghỉ ngơi một lúc, sau buổi trưa, đi thêm hai canh giờ nữa sẽ đến được Nữ Nhân Sơn."

Tôn Bảo Lộc là người bản địa, lúc nói chuyện với Lý Hỏa Vượng, trên mặt hắn lúc nào cũng nở nụ cười, kể từ khi đến Thanh Khâu, một người vẫn luôn trầm mặc ít nói như hắn cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

"Lão Tôn, ngươi thật sự trở về sao? Sao không đi cùng bọn ta, sau này sẽ không bị người ta lừa gạt nữa."

Nghe được lời nói của Triệu Ngũ, Tôn Bảo Lộc cười lắc đầu.

"Không, ở đó có người đang ngóng chờ ta. Ta phải về nhà."

Lúc nói những lời này, ánh mắt hắn lấp lánh như vì sao.

Lý Hỏa Vượng nâng chiếc nạng trong tay lên chỉ về phía con suối phía xa.

"Đi thôi, chúng ta qua đó nhóm lửa."

Ở Thanh Khâu không dễ kiếm củi vì không có nhiều cây cối, nhưng sau khi đào mấy bụi cây chết, cuối cùng lửa cũng được nhóm lên.

Người thì đi lấy nước, người thì đi hái rau rừng, những người khác liên tục tạo ra những âm thanh khác nhau, chỉ có Lý Hỏa Vượng ngồi xếp bằng trên một chân lại hoàn toàn cách biệt với những âm thanh này, chìm sâu vào thế giới của riêng mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn Bành Long Đằng đang chắn nắng trước mặt, thật lâu sau, cái bóng này vẫn còn ở đó.

Điều duy nhất có thể yên tâm là nàng ta chỉ đứng ở đó, không làm gì cả.

Bành Long Đằng cả người mặc áo giáp nặng nề, uy phong lừng lẫy, dáng người hắn thực sự rất cao, ngay cả khi không có đầu, hắn vẫn cao hơn nhiều so với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhẩm tính, có lẽ khi còn sống nàng ta ít nhất cũng cao hai mét.

Một vài tiếng động đặc biệt lọt vào tai hắn, nhưng Lý Hỏa Vượng không quay đầu lại nhìn, bởi vì đó là âm thanh nội tạng của Kim Sơn Hoa bị kéo lê trên cỏ.

"Tại sao hai người họ lại biến thành ảo giác mà đi theo ta?"

Câu hỏi này đã lặp đi lặp lại trong đầu Lý Hỏa Vượng không biết bao nhiêu lần, nhưng nó đã định sẽ không có câu trả lời.

Chương 349: Du Mục

Không chỉ hai người họ, cả Khương Anh Tử trước kia, và hòa thượng, đều không có trả lời.

"Lẽ nào đây đều là năng lực của tâm tố? Chẳng lẽ tâm tố có thể điều khiển những người bị hắn giết sao?"

Một phỏng đoán mới lại xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

"Phải làm sao ta mới có thể điều khiển họ biến mất? Nhưng không đúng, ta không hề giết hòa thượng, nói không chừng hắn vẫn đang sống yên ổn ở Chính Đức Tự, căn bản vẫn chưa chết."

"Nhưng nếu sự xuất hiện của họ không phải là năng lực của tâm tố, vậy thì nguyên do có thể là gì? Chẳng lẽ...ta thực sự bị bệnh tâm thần?"

Lý Hỏa Vượng có chút mù mịt, chợt cảm thấy cơ thể hơi ngứa ngáy, hắn giơ tay phải mảng trắng mảng đỏ lên, luồn tay vào trong bộ đồ mới gãi gãi.

Màn Thầu ở bên cạnh thấy động tác của đối phương thì nhanh chóng chạy lại, vội vã ngồi chồm hổm trước mặt hắn, không ngừng vẫy đuôi.

Xoẹt xoẹt, một mảng lớn da chết cháy đen được gãi ra, ném về phía Bành Long Đằng ở đằng xa.

"Gâu gâu gâu!"

Màn Thầu hưng phấn xông vào trong cơ thể Bành Long Đằng, dùng lưỡi cuộn lại lớp da chết mà gặm nhấm sung sướиɠ.

Sau khi ăn xong, Màn Thầu lại vẫy đuôi và chui qua đáy quần của Bành Long Đằng, lại ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng biết Màn Thầu thích ăn thứ này, trước đây tất cả da chết của hắn đều chui tọt vào dạ dày của chú chó, bao gồm cả cái chân bị gãy.

Hắn vươn tay vỗ liên tục vào đầu chú chó như vỗ vào lớp đệm trên xe lăn, ánh mắt hơi giật mình mà thẫn thờ nhìn Bành Long Đằng ở đằng xa.

Thật lâu sau, hắn mới thở dài một hơi, tự nhủ:

"Không sao, ít nhất hai người này không nói được, như vậy sẽ không phiền phức như hòa thượng."

"Đạo sĩ, ta phiền lắm sao? Ta không phiền mà đúng không, rõ ràng ta đâu làm gì."

Lý Hỏa Vượng cười một cái tự giễu, không lên tiếng, tự an ủi chính mình cũng chỉ là tự an ủi, so với ba cái ảo giác này, hắn càng sợ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lỡ như sau này những ảo giác như vậy xuất hiện ngày càng nhiều thì sao? Lỡ như...cuối cùng nó lại trở thành một Đan Dương Tử như hồi đó thì sao?

Nghĩ đến tất cả nỗi kinh hãi mà trước đây Đan Dương Tử từng để lại trên cơ thể của chính hắn, hàng trăm những ảo giác đó, Lý Hỏa

Vượng đột nhiên rùng mình một cái.

"Ta phải tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây, sau đó giải quyết tận gốc chúng. Nếu ta thực sự rơi vào kết cục giống như Đan Dương Tử hồi đó, ta chắc chắn sẽ phát điên lên mất."

Nghĩ đến đây, tất cả những điều này khiến Lý Hỏa Vượng càng cảm thấy cấp thiết trước những thân phận tâm tố mà hắn phải giải quyết.

"Bảo Lộc!"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng khiến đôi tai vốn đang cụp xuống của Màn Thầu lại dựng đứng lên, nó quay đầu lại nhìn Tôn Bảo Lộc ở đằng xa đang chạy đến, hai móng vuốt của nó dịch về phía trước vài bước, đặt đầu của mình dựa vào chân Lý Hỏa Vượng, cái mũi đen chun lên.

"Lý sư huynh, ngươi gọi ta sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn lên nhìn xuống đánh giá người thanh niên trước mặt, hắn vẫn mang một dáng vẻ như lúc bước ra khỏi Thanh Phong Quán, không hề thay đổi, trên người vẫn quấn chặt những y phục.

Trên thực tế, suốt chặng đường đi, hắn vẫn luôn rất khiêm tốn, đến mức có lúc Lý Hỏa Vượng thậm chí còn quên mất sự tồn tại của người này.

"Ngươi rất quen thuộc với Thanh Khâu sao?"

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Tôn Bảo Lộc gật gật đầu:

"Có thể nói ta biết hết tất cả."

"Biết tất cả về nó?"

Lý Hỏa Vượng thực sự có hơi ngạc nhiên, giống như những sư huynh đệ khác, họ chưa bao giờ nghe nói về điều này.

Hầu hết mọi người trên thế giới này, trừ khi có hoàn cảnh đặc biệt, nếu không về cơ bản từ khi sinh ra cho đến khi chết, họ chỉ

hoàn thành sinh mệnh của mình trong vùng đất khoảng hai mươi dặm.

Tôn Bảo Lộc nói hắn hiểu về tất cả, điều này thực sự khiến hắn nghi ngờ liệu có phải hắn đang khoác lác hay không.

"Lý sư huynh, người dân ở Thanh Khâu này khác với những vùng khác, về cơ bản là đi theo cây cỏ, nơi nào cây cỏ phì nhiêu, bọn ta sẽ đi đến đó. Từ ông nội đến cha ta, cả đời bọn ta cơ bản đều xoay quanh mảnh đất Thanh Khâu này."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra.

"Ồ, hóa ra là du mục."

Nhìn thấy đồng cỏ rộng lớn, Lý Hỏa Vượng cũng có thể đoán được điều này, gần núi dựa núi gần thủy dựa thủy, gần cỏ tất nhiên phải dựa vào cỏ để kiếm sống.

"Hôm nay trời nắng nóng như vậy, tại sao không cởi bớt đồ ra?"

Thấy đối phương chỉ đứng đó mỉm cười, Lý Hỏa Vượng cũng không miễn cưỡng nữa.

"Được rồi, nói chuyện chính, đối với các ngươi, nơi này có cao nhân nào không? Một sự tồn tại như Đan Dương Tử chẳng hạn?"

…

Nghe được lời này, trên gương mặt Tôn Bảo Lộc hiện lên vẻ mê mang, nhưng rất nhanh sau đó đã bình thường trở lại:

“Ta cũng không biết tên Lạt Ma La giáo kia có tính hay không, dù sao cha của ta và ông của ta đều rất kính trọng bọn họ, nói bọn họ có năng lực thông thần câu quỷ.”

“Ta chỉ nghe nói như vậy nhưng chưa từng thấy qua. Từ nhỏ tới lớn ta chỉ gặp hai lần, bọn họ đi khất thực, sau đó cha ta chiêu đãi bọn họ hết mình.”

Dựa theo những gì Tôn Bảo Lộc giải thích, Lý Hỏa Vượng biết được dáng vẻ cơ bản của đám người gọi là Lạt Ma La giáo kia.

Chương 350: Nam Cày Nữ Dệt

Dựa theo miêu tả của hắn thì toàn bộ việc ma chay hiếu hỉ ở Thanh Khâu này đều cần bọn họ chủ trì, hơn nữa bọn họ cũng không khác gì người bình thường, không cần kiêng ăn thịt uống rượu.

Ngoài ra những vị Lạt Ma này còn nói bởi vì có Trường Sinh thiên bọn họ bảo vệ, vậy nên toàn bộ Thanh Khâu mới không có tà ma.

“Không có tà ma? Thật sự là không có sao?”

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên quét mắt nhìn xung quanh, nơi này lại khác biệt những chỗ khác vậy sao.

“Ừm, ít nhất là ta chưa từng nhìn thấy, những người khác cũng không hề nhìn thấy.”

Tôn Bảo Lộc khẳng định chắc nịch với Lý Hỏa Vượng.

“Không có tà ma...Liệu mình có nên tiếp xúc với các Lạt Ma kia một lần hay không? Có lẽ có thể hỏi thông tin liên quan tới tâm tố.”

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận một hồi thì Lý Hỏa Vượng đã vứt bỏ suy nghĩ này đi, hiện giờ bản thân hắn nếu tùy tiện tiếp xúc với những thế lực khác thì quá mức nguy hiểm. Dù trên mặt hắn có đeo mặt nạ tiền đồng, nhưng nhỡ đâu để bọn họ nhận ra bản thân đang tâm tố thì rất phiền phức.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ngoại trừ An Từ am ra thì không có bất kỳ thế lực nào tốt lành cả.

Qua Thanh Khâu là sẽ tới Lương quốc, hiện giờ việc bình yên tới Lương quốc quan trọng hơn tất cả mọi việc.

“Không thể mang theo đám người này theo, chờ sau khi đưa đám người này tới nơi, có lẽ ta sẽ tự mình tìm kiếm.”

Rất nhanh sau đó, Lý Hỏa Vượng thầm hạ quyết tâm.

“Tới đây, ngươi nói tất cả thông tin về Lạt Ma La giáo cho ta biết, thanh danh của bọn họ ở chỗ các ngươi như nào hả?”

“Tạm được, tối thiểu thì mấy lần ta gặp được bọn họ cũng đều ổn.”

Sau đó, Lý Hỏa Vượng cẩn thận hỏi hết toàn bộ thông tin ít ỏi về Lạt Ma La giáo ở trong đầu Tôn Bảo Lộc.

“Lý sư huynh, này, ăn đi.”

Một bát mì chay được đặt trước mặt Lý Hỏa Vượng, bên trên mặt bát mì còn có một ít rễ cây hình tròn màu trắng, lớn bằng đầu ngón tay.

“Đây là gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng cầm đũa gặp một miếng lên hỏi.

“Không biết, Tôn sư huynh nói loại rau dại này ăn được, hắn nói lúc nhỏ hắn thường xuyên tìm được thứ này từ trong cỏ, dùng để ăn vặt, nó gọi là Dã tinh đầu.”

Lý Hỏa Vượng nhét Dã tinh đầu vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn nát, phát hiện vị khá giống khoai tây bị đắng, ăn cũng tạm được.

Lúc này Man Đầu đang nằm trên người Lý Hỏa Vượng, lỗ tai đột ngột dựng thẳng đứng lên, xông thẳng về phía bãi cỏ phía xa xa.

“Sao Man Đầu lại chạy vậy? Có cần đuổi theo xem tình hình hay không?”

“Cứ để nó chơi thoải mái đi, bình thường toàn phải đi đường, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi như vậy. Man Đầu rất thông minh, biết khi nào sẽ phải đi, nó sẽ chạy về thôi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong thì tiếp tục ăn, Bạch Linh Miểu ngồi chổm hổm ở bên cạnh ngắm nhìn hắn.

Không cần quá nhiều thời gian thì chén mì Dã tinh đầu đã chui hết vào trong bụng Lý Hỏa Vượng, sau đó hắn bảo Bạch Linh Miểu lấy thêm cho hắn một bát.

Không biết có phải là vì da ở trên ngươi đang dần khôi phục hay không, hiện giờ sức ăn của Lý Hỏa Vượng không hề thua kém Cao Trí Kiên lẫn Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu duỗi tay phải ra, nhẹ nhàng phủi bụi đất trên người Lý Hỏa Vượng, nói với vẻ ngóng trông:

“Lý sư huynh, sau khi qua Thanh Khâu là rất nhanh sẽ tới được Lương quốc rồi.”

“Đợi khi tới dưới chân núi Ngưu Đầu, quay về tới thôn chúng ta, vậy thì chúng ta có thể định cư lại đó.”

“Chúng ta có thể dùng bạc mua vài mẫu ruộng, ngươi dùng trâu kéo xe cày ruộng, ta ở nhà mua tằm dệt vải. Chờ khi tích lũy đủ tiền xây nhà, chúng ta có thể tách nhà với cha mẹ ta rồi.”

“Nam cày nữ dệt sao? Ngươi muốn sống như vậy suốt đời hả?”

Lý Hỏa Vượng hút sợi mì vào trong miệng, hỏi.

Nghe đối phương hỏi như vậy, trong giọng nói của Bạch Linh Miểu lập tức có thêm vài phần dè dặt:

“Lý sư huynh, ngươi không muốn cày ruộng hả? Không sao, ngươi không muốn cày ruộng cũng không có vấn đề gì, chúng ta có trâu mà.”

“Ta làm gì cũng được, nhưng có một tiền đề chính là ta phải chữa trị khỏi căn bệnh của mình đã.”

Lý Hỏa Vượng vừa mới nói xong, Bạch Linh Miểu đã tóm lấy tay của hắn.

“Lý sư huynh, không sao đâu mà, như này đã là rất tốt rồi, ta không quan tâm đâu. Những lúc ngươi phát bệnh, ta có thể ở bên cạnh chăm sóc ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nhớ tới việc trước đây Bạch Linh Miểu bị mình đánh sưng mặt, hắn kiên định lắc đầu.

“Không được, nhất định phải trị khỏi căn bệnh này.”

Bằng không thì hắn không dám để cho bản thân mình ở bên cạnh Bạch Linh Miểu, bản thân hắn sẽ chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ cả, lúc nào cũng có thể làm ra những chuyện khiến bản thân phải hối hận suốt đời.

Dù trong ảo giác có Dương Na và mẹ, thế nhưng giả chung quy vẫn là giả, không thể trở thành thật được, bản thân hắn nên sớm từ bỏ.

“Lý sư huynh, ta cầu xin ngươi đó, hiện giờ đã rất tốt rồi, chẳng phải ngươi đã nói với ta là ngay cả một người lợi hại như sư thái cũng không tìm được cách nào hay sao?”

Chương 351: Núi Nữ Nhân

Lý Hỏa Vượng đặt bát mỳ xuống, cảm thấy khá bất ngờ, nói với Bạch Linh Miểu:

“Nếu không thử thì sao biết được? Chẳng lẽ ngươi không muốn ta khỏi bệnh hay sao?”

Bạch Linh Miểu muốn nói gì lại thôi, cuối cùng nàng cụp mặt, im lặng chờ đợi bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Lo lắng Lý Hỏa Vượng gặp nguy hiểm là một chuyện, một mặt khác thì nàng lo lắng rằng ngày nào đó Lý Hỏa Vượng chữa khỏi bệnh thì hắn không cần bản thân mình nữa, sẽ vứt bỏ mình.

Lý Hỏa Vượng không bị bệnh quá tuyệt vời, tuyệt vời tới mức người như nàng không xứng với hắn.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục ăn bát mì, mắt ngước nhìn Bành Long Đằng, hòa thượng và một nửa Kim Sơn Hoa.

Nghĩ tới phỏng đoán ban đầu về Tọa Vong Đạo, ánh mắt của hắn ngày càng kiên định hơn.

“Không được, ta nhất định phải giải quyết tâm tố, thứ này quá phiền phức. Nếu Bắc Phong của Tọa Vong Đạo thật sự là tâm tố, vậy chắc chắn hắn sẽ có cách.”

“Dù là không có cách thì ta cũng phải tìm cách, bằng không thì ta không cam tâm!”

Lúc này, Man Đầu ở phương xa ngậm thứ gì đó quay trở về, khi nó đi vào trong tầm mắt, phát hiện ra trong miệng nó là một con thỏ chết.

Man Đầu đặt con thỏ ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, lè lưỡi quẫy đuôi hưng phấn vô cùng.

Man Đầu tới phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người, Bạch Linh Miểu duỗi tay xoa đầu nó:

“Ngoan quá, biết bây giờ Lý sư huynh cần phải bồi bổ sức khỏe.”

Nói xong, nàng dùng hai tay bê con thỏ lên, đi về phía cái nồi.

Lý Hỏa Vượng nhìn theo bóng lưng Bạch Linh Miểu, sau đó nói với Man Đầu đang lè lưỡi:

“Ta biết nàng muốn tốt cho ta, nhưng ta thật sự không dám sống suốt đời cùng nàng với tình trạng hiện tại. Nói thật, ta sợ ngày nào đó mình sẽ vô tình giết chết nàng.”

“Gâu gâu!”

Man Đầu sủa vài cái với Lý Hỏa Vượng đang nói chuyện, dí sát mũi xuống đất, không ngừng hít hà.

Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra, móc một miếng ra chết từ trong quần áo, ném về phía Bành Long Đằng ở xa xa, Man Đầu lập tức phóng thẳng về phía Bành Long Đằng.

Tôn Bảo Lộc nướng con thỏ này, hình như hắn rất quen với việc này, hương vị không tồi.

…

Lý Hỏa Vượng chậm rãi chống gậy, kéo Bạch Linh Miểu bị che hai mắt đi tới trước. Hắn đi ko nhanh, chung quy thì cái chân bị đứt kia vẫn chưa mọc ra được.

Cũng may tốc độ của xe trâu ko nhanh, dưới tình hình hi sinh tốc độ di chuyển, tăng thêm phụ trọng, tốc độ của nó cũng tương đương với tốc độ của Lý Hỏa Vượng hiện giờ.

“Đây là núi Nữ Nhân hả?”

Lý Hỏa Vượng híp mắt dùng tay che ở trên trán, nhìn sườn núi phía xa xa.

Sau khi nhìn thấy những ngọn núi này, Lý Hỏa Vượng mới biết được lý do vì sao nơi này được gọi là Thanh Khâu, vì trên những ngọn núi này không có bất kỳ cái cây nào, tất cả được bao phủ bởi bãi cỏ xanh mướt.

Có lẽ điều này liên quan tới việc núi ở đây có độ cao khá thấp, nơi này không hề có những đỉnh núi chọc tận mây xanh, những ngọn núi được cỏ xanh che kín này đều là những ngọn núi thấp.

“Lý sư huynh, ngươi thử nhìn nghiêng như này mà xem, xem những ngọn núi kia có giống gương mặt một người phụ nữ ngửa lên không.”

Tôn Bảo Lộc hưng phấn chỉ tay về phía bên kia.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, hắn không nhìn ra được những gò núi kia giống gương mặt một người phụ nữ tới mức nào. Những ngọn núi thấp này rất kỳ lạ, không nhiều cũng không ít, đột ngột xuất hiện mấy ngọn, hơn nữa giữa các ngọn núi cũng không nối liền với nhau.

“Năm nay là năm trăng sáng, dựa theo tổ huấn, chắc hẳn người nhà của chúng ta sẽ hạ trại chăn thả ở ngay một trăm dặm phía trước thôi. Không bao lâu nữa là ta sẽ gặp lại các nàng rồi!”

Lý Hỏa Vượng không thèm quan tâm tới những lời tràn đầy hưng phấn của Tôn Bảo Lộc, hắn quan tâm tới việc tiếp tế hơn. Đã tới Thanh Khâu lâu như vậy rồi, đội ngũ lại có nhiều người như vậy, nếu như không có đồ ăn thì sẽ phải ăn thịt con trâu kéo xe mất.

“Trong núi Nữ Nhân thật sự có phiên chợ có thể mua được lương thực hả? Nếu như không mua được lương thực thì chúng ta sẽ phải uống gió tây bắc mà sống đó.”

“Có, chắc chắn không sai đâu, những dân du mục trong vài trăm dặm gần đây muốn mua bán đồ đạc đều sẽ tới nơi đó để trao đổi, năm ta bảy tuổi đã từng tới đó một lần rồi.”

Đối với lời giải thích của Tôn Bảo Lộc, Lý Hỏa Vượng hiểu ở vùng Thanh Khâu rộng lớn vắng người này, vì để trao đổi đồ đạc, những người dân du mục ở Thanh Khâu sẽ lựa chọn một vài địa điểm để tiến hành giao dịch.

Dần dần, những chỗ này dần dần hình thành những điểm tập trung cố định, người trong quan trường Thanh Khâu sẽ tiến hành thu thuế những địa điểm này.

Khi Lý Hỏa Vượng dùng thị lực cực tốt của mình để quan sát, dưới chân núi có những điểm đen lớn cỡ con kiến đang di chuyển thì biết đối phương nói không hề sai, nơi đó thật sự có người.

“Đi, tất cả chúng ta hãy đeo mũ che mặt lên đi, tránh cho những người khác chú ý tới.”

Chương 352: Mẹ Ta Là Người Nơi Khác

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng cũng đeo mũ che mặt lên. Hiện giờ gương mặt hắn chỗ đỏ chỗ trắng, không tốt hơn những người khác là bao cả.

Chiếc xe trâu dần dần tới gần núi Nữ Nhân, thuận theo một con đường nhỏ đi tới một khu vực bị những ngọn núi thấp bao vây xung quanh, không gian trước mặt đột ngột bừng sáng lên.

Tiếng người nói chuyện ồn ào huyên náo vang lên, những chiếc lều vải hiện lên trước mặt đám người Lý Hỏa Vượng.

Tiếng vó ngựa, tiếng người hô, tiếng lừa hí không ngừng vang lên bên tai, thậm chí Lý Hỏa Vượng còn cảm thấy như mình đang họp chợ.

Trong phiên chợ náo nhiệt này có rất nhiều người Thanh Khâu, cách ăn mặc của họ hoàn toàn khác với người Hậu Thục, bọn họ hô to gọi nhỏ rao bán đồ của mình.

Nhiều động vật đồng nghĩa với việc nhiều phân và nướ© tiểu, mùi hương đặc hữu của động vật bay vào trong mũi khiến tất cả mọi người đều phải nhíu mày.

Không biết có phải là vì thời gian dài sống dưới ánh sáng mặt trời hay không mà điểm khác nhau lớn nhất giữa người Thanh Khâu và người Tứ Tề, người Hậu Thục chính là gương mặt của họ đỏ bừng, bất kể là nam nữ già trẻ, trên mặt đều có rất nhiều vết ban.

Đa số người Thanh Khâu đều thấp hơn mấy người Lý Hỏa Vượng một cái đầu, nói tóm lại là nhìn như nào cũng không giống nhau.

Trên người bọn họ khoác các loại áo da thô kệch, trên bím tóc của phụ nữ lẫn bên hông những người đàn ông có buộc những mảnh xương vỡ được mài thành hình tròn.

Nơi này ngoài xương và da thì cũng chỉ còn cách dùng cỏ để bện đồ đạc, khắp nơi đều thấy bán giày cỏ, mũ cỏ, thậm chí là rổ cỏ.

Những người Thanh Khâu kia nhanh chóng chú ý tới đám người Lý Hỏa Vượng, khi đối mặt với những người vùng khác, tất cả đều lộ ánh mắt lạnh lùng, cảnh giác nhìn chằm chằm vào đỗi e này.

“Rầm!”

Trên sạp hàng bên cạnh có một chiếc thớt gỗ, một con dao bầu được giơ lên cao, sau đó chém mạnh xuống dưới, bổ đôi một cái đầu chó không lông lá nhìn rất dữ tợn bên trên.

“Ẳng…”

Man Đầu thõng đuôi rũ tai xuống, hoảng sợ vội vàng chui xuống bên dưới xe trâu.

“Ngươi là người Thanh Khâu thật hả? Sao ta cảm thấy ngươi không giống bọn họ thế nhỉ.”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn xuyên qua lớp sa mỏng màu đen, nhìn về phía Tôn Bảo Lộc ở bên cạnh.

“Vì… mẹ ta là người nơi khác.”

Nói tới đây, sắc mặt Tôn Bảo Lộc có phần ủ rũ, nhưng rất nhanh sau đó hai mắt hắn đã sáng lên, vội vàng xuyên qua đám người chạy thẳng về phía trước.

Hắn luồng lách giữa đám đông, cuối cùng kích động ôm chặt lấy một người Thanh Khâu gương mặt già nua, nói chuyện gì đó.

Chờ khi tới gần, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện ra hắn nghe không hiểu những lời bọn họ đang nói với nhau.

“Tới những chỗ khác đều có thể trao đổi được, nhưng chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này lại có ngôn ngữ của riêng mình.”

Lý Hỏa Vượng cạn lời luôn, không cần nghi ngờ gì, hành trình tiếp theo ở Thanh Khâu sẽ gặp phải không ít phiền phức.

Sau khi hàn huyên hồi lâu với người kia, Tôn Bảo Lộc đi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, nói với thái độ có phần kích động:

“Lý sư huynh, người kia chính là người trong tộc của ta, người nhà của ta cách nơi này không xa.”

“Được rồi, cho dù không xa thì cũng phải từ từ mới tới đó được, trước tiên ngươi mua một ít thức ăn giúp chúng ta đã, lương thực trên đường không đủ đâu.”

Lý Hỏa Vượng quan sát phiên chợ náo nhiệt ở xung quanh, nhắc nhở.

Bây giờ ngôn ngữ của người Thanh Khâu không giống ngôn ngữ họ sử dụng, phương diện thương lượng đều phải dựa vào Tôn Bảo Lộc biết tiếng Thanh Khâu mới được.

Tôn Bảo Lộc gật đầu, lên tiếng nhận lời, đang định xoay người chui vào đám đông náo nhiệt kia.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại gọi hắn lại:

“Chờ chút đã, ở đây có chỗ nào ăn cơm không? Mọi người đều đã đói rồi, cứ nghỉ ngơi một hồi đã.”

Rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đã đi tới một quán mì. Bên

trong căn lều cỏ treo những vắt mì màu xanh lá, nhìn chẳng khác nào đang đi vào một khu rừng rậm vậy.

Nghe theo lời Tôn Bảo Lộc, cả đám gọi một cái nồi, muốn ăn mì thì tự nấu, ăn bao nhiêu nấu bấy nhiêu. Thịt nấu mì thì chủ quán tính tiền theo phần.

Phương pháp ăn đặc sắc này rất thường thấy ở Thanh Khâu, cho dù những người khác chưa từng gặp qua nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới việc họ ăn một cách ngon lành. Sợi mì mang mùi thơm của cỏ phối hợp với thịt dê tê cay kí©ђ tђí©ђ khẩu vị của mọi người.

Quán mì rất đông, có rất nhiều người đang wan mì, cũng may mà có sợi mì ngăn lại, những người xung quanh không nhìn thấy dáng vẻ của đám người Lý Hỏa Vượng.

“Man Đầu đâu rồi?”

Sau khi ăn no, Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát hiện ra không thấy Man Đầu đâu.

Khi hắn mới quay trái quay phải tìm kiếm thì hắn thấy Man Đầu ngậm thứ gì đó, đi bên dưới xuyên qua rừng mì, chạy tới.

Nó nhả thứ trong miệng xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng, sau đó ngồi xổm xuống, le lưỡi vẫy đuôi, yêu cầu Lý Hỏa Vượng khen ngợi.

“Đây là thứ gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng nhìn cục xương trắng hếu ở dưới chân, kinh ngạc hỏi.

Những người khác không nhận ra dc nhưng Tôn Bảo Lộc là người bản địa thì biết, hắn vội vàng giải thích:

“Lý sư huynh, đây là xương ngựa, người Thanh Khâu nuôi ngựa, đương nhiên cũng có ăn thịt ngựa, hương vị rất được đó.”

Chương 353: m Mưu

“Xương ngựa? Ngươi tha từ đâu về vậy? Sau này đừng tha đồ linh tinh về, da chết trên người ta đã sắp lột xong rồi, không có gì cho ngươi đâu.”

Hiển nhiên là Man Đầu không hiểu lời Lý Hỏa Vượng nói, cúi đầu dùng cái mũi đen đẩy đầy cục xương ngựa kia tới gần chân Lý Hỏa Vượng.

“Gâu gâu?”

Lý Hỏa Vượng dùng tay xoa đầu nó, xoay người nhìn Tôn Bảo Lộc ở phía đối diện.

“Được rồi, giờ chúng ta đã ăn xong, ngươi đi đi, ta biết ở những nơi khác nhau thì lương thực cũng khác nhau, ngươi cứ lựa chọn mấy loại lương thực người Thanh Khâu tích trữ là được.”

Sau đó Lý Hỏa Vượng hất cằm với Bạch Linh Miểu, thiếu nữ tóc trắng đưa túi tiền được khâu bằng vải rách của bản thân ra.

Tôn Bảo Lộc dùng tay ước lượng, đứng lên dùng tay áo lau miệng, đi ra ngoài.

“Được, chuyện này cứ để ta lo!”

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thuê phòng khách sạn để nghỉ ngơi nào, cả ngày chạy ngoài đường cũng đã mệt rồi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, chống gậy đứng dậy. Xong rất nhanh hắn đã gặp khó khăn mới, không có Tôn Bảo Lộc, bọn họ còn không hiểu cả người Thanh Khâu nói gì.

Sau một hồi Cẩu Oa khoa tay múa chân, cuối cùng cũng được vào phòng.

Man Đầu đi theo sau Lý Hỏa Vượng vào căn phòng trọ tựa một túp lều vải này, sau khi đi vài vòng thì ngồi xuống, cuộn tròn người, dùng chân trước đè miếng xương ngựa lại, say sưa gặm một cách ngon lành.

Lý Hỏa Vượng nằm trên chiếu rơm, thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Hắn nhắm mắt lại, thân thể nằm ngửa ra phía sau, tinh thần căng thẳng khẽ buông lỏng.

Một bàn tay ngọc thon dài nhẹ nhàng nâng đầu Lý Hỏa Vượng lên, để đầu hắn gối lên giữa hai chân mềm mại. Ngón tay mềm mại day ấn theo tiết tấu lên trên phần đầu mới mọc tóc của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng hít một hơi mùi thơm quen thuộc kia, mơ mơ màng màng ngủ thïếp đi.

“Chờ đã, hình như móng tay này hơi dài.”

Lý Hỏa Vượng đè hai bàn tay kia lại, từ từ mở mắt ra. Ngay sau đó hắn phát hiện ra người đó không phải là Bạch Linh Miểu mà là Nhị Thần.

Với góc nhìn hiện tại, Lý Hỏa Vượng miễn cưỡng nhìn thấy thứ ẩn giấu dưới lớp khăn cô dâu đỏ.

Bên dưới lớp khăn cô dâu đỏ rất tối, dù là thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt thì cũng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng âm u tựa như mắt hồ ly mà thôi.

Chỉ là số lượng không được hợp lý cho lắm, không phải hai cái đối xứng nhau mà là ba, một lớn hai nhỏ.

Ngay sau đó, có thứ gì dưới lớp khăn cô dâu khẽ kéo một cái, ngăn cản tầm mắt của Lý Hỏa Vượng.

“Rốt cục ngươi muốn làm gì hả?”

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh nhìn nàng.

Quá khứ của Nhị Thần quá phức tạp, đúng ra thì hắn nên đề cao cảnh giác mới phải. Nhưng sau khi trải qua đủ các chuyện trước đó, suy nghĩ lại thì những chuyện của nàng không còn quá quan trọng như trước nữa.

“Hìhì…”

Nhị Thần cầm lên bàn tay không có móng tay của Lý Hỏa Vượng,

chậm rãi kéo vào trong chiếc khăn cô dâu.

Lý Hỏa Vượng sờ vào vảy rắn, cũng sờ vào "cây trâm" khiến hắn cảm thấy hơi đau.

Đột nhiên nàng tóm lấy tay Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng kéo xuống phía bên dưới, nhét vào trong bộ quần áo phình to của chính mình.

Sau đó nàng chậm rãi khom người xuống, chiếc khăn cô dầu ngày càng gần gương mặt Lý Hỏa Vượng hơn.

Có vài thứ xuyên qua lớp khăn cô dâu, như ẩn như hiện xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Có xương khô, có đầu thú, cũng có một vài thứ không thể nói rõ, cũng khó lòng miêu tả được.

Lý Hỏa Vượng nhìn những thứ kia, bình tĩnh nói:

"Ta không biết ngươi tới từ đâu, sau lưng có âm mưu của Tiên gia nào không, nhưng ta chỉ muốn nói một điểm, nếu như các ngươi dám xuống tay với Bạch Linh Miểu, vậy ta và các ngươi không chết không thôi!"

"Ngươi đã ở bên cạnh quan sát lâu như vậy rồi, chắc chắn ngươi biết năng lực của ta hiện giờ, dù...sử dụng loại năng lực này phải trả giá rất lớn."

Lý Hỏa Vượng nói ra sức uy hiếp của bản thân mình với đối phương, sau đó hắn chờ đợi phản ứng của đối phương.

Điều khiến hắn phải cảm thấy bất ngờ chính là khi đối mặt với sự uy hiếp của bản thân, Nhị Thần không hề tức giận, cũng không sợ hãi, nàng đột nhiên bật khóc.

Tiếng khóc của nàng âm trầm tựa như tiếng khóc của nữ quỷ vậy, khiến người nghe phải sởn tóc gáy. Dù rất khủng bố nhưng đúng là Nhị Thần đang khóc.

Nàng cúi người xuống, rúc vào trong lòng Lý Hỏa Vượng, nghẹn ngào khóc lóc.

Lý Hỏa Vượng nhìn chiếc khăn cô dâu kia, vô thức đay tay ra ôm nàng. Hắn cũng không biết tại sao bản thân lại làm như vậy nữa, dường như người khóc trong l*ng ngực bản thân không phải là Nhị Thần mà là thiếu nữ bị bệnh bạch tạng cùng sống cùng chết với mình vậy.

Lý Hỏa Vượng có chút chần chừ, vươn tay ra, sau khi suy nghĩ một hồi thì cuối cùng đặt lên trên đầu đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong tiếng khóc nỉ non, Lý Hỏa Vượng quá mệt mỏi dần ngủ thiếp đi.

Suốt một hành trình màn trời chiếu đất, thân thể hắn đã quá mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi.

“Lý sư huynh, mau tỉnh lại, tới núi Tim Trâu rồi, cuối cùng chúng ta đã trở về nhà!”

Chương 354: Ác Mộng

“Nhà?”

Lý Hỏa Vượng mở mắt ra, nhìn ngọn núi cao lớn ở trước mặt, nhìn cả thôn xóm nhỏ bên dưới chân núi cùng với những cánh đồng lúa vàng óng.

Hình ảnh này vô cùng hài hòa, quả thực là một chốn đào nguyên khiến con người ta vứt bỏ mọi lo nghĩ.

Tầm mắt của hắn nhìn lên phía trên, quan sát ngọn núi cao lớn kia, tâm trạng rất tốt. Hắn ngạc nhiên hỏi:

“Ngọn núi này không hề giống tim trâu mà, các ngươi đặt tên tùy hứng như vậy hả?”

Nói xong hắn xoay người lại, nhìn gò má Bạch Linh Miểu đang đứng ở bên cạnh bản thân mình.

“Ta cũng không biết nữa, ông nội ta dạy ta, hắn thì được ông cố dạy lại như vậy.”

Bạch Linh Miểu tươi cười xoay người lại, để lộ ra nửa gương mặt bên khiến Lý Hỏa Vượng phải giật bắn người.

Trên đó có vảy rắn màu xanh lá, tựa như một con rết bò trên lớp lông cáo trắng nõn, từng cây xúc tu màu đen trên lớp lông cũng không thể ngăn cản nó di chuyển.

Nhưng cuối cùng khi vảy rắn bò tới trung tâm gương mặt thì nó không thể bò lên nổi nữa, vì hai con mắt thú tỏa ra ánh sáng xanh âm u đã ngăn cản đường đi của nó rồi.

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy?”

Bạch Linh Miểu tiến lên trước một bước, Lý Hỏa Vượng lui lại một bước.

Cảm giác của Lý Hỏa Vượng vô cùng nhạy bén, hắn đột nhiên cảm nhận được sau lưng có thứ gì đó. Hắn bất ngờ quay người lại, hai gương mặt thú còn kinh khủng, đáng sợ hơn trước áp sát lên gương mặt hắn.

“Tướng công, gương mặt của ta như này, ngươi có ghét ta hay không?”

“Phù phù!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân đầy mồ hôi lạnh mở choàng mắt ra, đỉnh chiếc lều vải màu xám xịt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu khoanh tay trước ngực ngủ ở bên cạnh, lại thấy Kim Sơn Hoa và Bành Long Đằng đứng ở góc phòng, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, khi nãy chắc chắn là mình đang nằm mơ.

“Quá chân thực rồi, đã rất lâu rồi ta không gặp phải ác mộng như này.”

Lý Hỏa Vượng nghiêng người sang, kéo Bạch Linh Miểu vào trong l*ng ngực của mình, sau đó lại nhắm hai mắt lại.

“Khi nãy là ác mộng, vậy liệu bây giờ có phải là một cơn ác mộng mới hay không?”

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đã lắc đầu:

“Không, hiện giờ không phải là ác mộng, vì còn có Bành Long Đằng và Kim Sơn Hoa.”

Mới nhắm mắt lại không được bao lâu, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, hắn nhận ra có người nằm ở phía sau lưng.

Một chiếc lưỡi đỏ phân nhanh từ phía sau duỗi tới, nhẹ nhàng liếм lên phần cổ chỗ trắng chỗ đỏ của Lý Hỏa Vượng.

“Tướng công, gương mặt của ta như này, ngươi có ghét ta hay không?”

Hai tay Lý Hỏa Vượng dùng sức, ôm chặt Bạch Linh Miểu vào trong l*иg ngực của bản thân hơn, đẩy gương mặt nàng chôn sâu vào trong lớp tóc trắng, nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

“Ta không ghét, nhưng ngươi không phải là Bạch Linh Miểu.”

…

Nghe được câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, đầu lưỡi phân nhánh chậm rãi rút vào cái miệng to như chậu máu phía sau khăn cô dâu đỏ, cái miệng mọc đầy răng nanh kia khẽ cong lên, để lộ ra một nụ cười nhạt.

Nhị Thần nằm ở trên giường nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng, nhích lại gần.

Ba người nằm chung trên một giường, không ai nói gì thêm nữa, cả căn phòng rơi vào yên lặng.

Không nằm ngoài dự liệu, Lý Hỏa Vượng ngủ quên, may mà bây giờ cũng không có ai nói gì cả.

“Lý sư huynh, cho ngươi này.”

Một bát chất lỏng màu trắng sữa được bưng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng không tiện hành động.

“Cái gì đây?”

Lý Hỏa Vượng phát hiện ra còn có một vài thứ màu trắng trôi nổi bên trong.

“Đậu hũ ngâm sữa dê, ta nghe Bảo Lộc nói ở Thanh Khâu, người bị thương uống nhiều sữa dê sẽ lành lại rất nhanh.”

Lý Hỏa Vượng cầm lên uống một ngụm lớn, không thể nói là ngon, cũng không thể nói là khó uống, chỉ là hắn uống không quen mà thôi.

Chỉ là trước giờ Lý Hỏa Vượng không quá kén chọn trong chuyện ăn uống, chỉ cần đừng quá mặn, đừng quá cay là được rồi.

Sau khi hắn uống xong, Bạch Linh Miểu cầm khăn lông lên, duỗi tay qua, nhẹ nhàng lau sữa dính ở mép Lý Hỏa Vượng.

“Tôn Bảo Lộc chuẩn bị lương thực tới đâu rồi?”

“Sáng sớm hắn đã đi ra ngoài, nói dê nhà đó gầy trơ xương, muốn đi lựa chọn thêm nhà khác.”

“Hả? Dê? Ta bảo hắn đi mua lương thực mà, hắn mua dê làm gì?”

Bạch Linh Miểu cười đáp:

“Khi nãy ta cũng hỏi hắn như vậy, nhưng hắn nói ở Thanh Khâu, dê sống là có lương thực. Sữa dê có thể ăn được, phân dê khô có thể làm củi đốt, hơn nữa dê sống còn tự biết đi, tiện hơn mang lương khô nhiều.”

“Thế à...Vậy cũng được.”

Đối với những chuyện như này, Lý Hỏa Vượng quyết định nghe theo người bản địa.

Sau khi đặt bát xuống, Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng ôm bắp chân Lý Hỏa Vượng vào trong ngực, kéo quần ra, cẩn thận quan sát tình hình khôi phục vết thương.

“Lý sư huynh, ngươi xem, đã mọc tới cổ chân rồi, chỉ cần vài ngày nữa là sẽ mọc lại hết.”

Khi thấy thân thể Lý Hỏa Vượng dần tốt lên, Bạch Linh Miểu cảm thấy vui sướиɠ từ tận đáy lòng.

Nhìn gương mặt tinh xảo của nàng, Lý Hỏa Vượng ngẩn ra, hắn không khỏi nhớ lại những chuyện xảy ra vào đêm qua.

Chương 355: Bên Này Có Gì?

“Miểu Miểu, gần đây ngươi không giấu ta chuyện gì chứ hả?”

“Hả? Sao vậy? Không có mà.”

Bạch Linh Miểu nhìn Lý Hỏa Vượng, nghi hoặc khẽ nghiêng đầu.

Mặc kệ đối phương nói thật hay đang giả vờ, Lý Hỏa Vượng cũng đi thẳng vào vấn đề:

“Ý ta là chuyện liên quan tới Nhị Thần.”

“Nàng có ảnh hưởng tới ngươi hay không? Hoặc là nói những Tiên gia kia có uy hïếp ngươi hay không?”

“Không có mà. Sao...sao nàng lại uy hïếp ta chứ. Tính mạng của chúng ta dính liền với nhau, ta chết thì nàng cũng không sống nổi.”

“Thật không?”

Lý Hỏa Vượng nghiền ngẫm quan sát Bạch Linh Miểu:

“Nhớ kỹ, ta ở ngay bên cạnh ngươi, nếu như có bất kỳ chuyện phiền phức gì, nhất định phải tìm ta đó, biết chưa hả?”

Bạch Linh Miểu gật đầu một cái, ngay sau đó liền hỏi với thái độ dè chừng:

“Lý sư huynh, hôm nay không có chuyện gì, chúng ta có thể ra ngoài đi dạo không?”

“Đi dạo? Vì sao?”

“Đi...đi chơi một chút thôi mà, ta chưa từng tới Thanh Khâu, hôm

qua lúc tới đây, ta thấy bên ngoài rất náo nhiệt."

Trên gương mặt Bạch Linh Miểu lóe lên vẻ giảo hoạt hiếm khi xuất hiện.

Lý Hỏa Vượng lại quan sát Bạch Linh Miểu ở trước mặt, dáng vẻ của nàng dần trùng với hình ảnh Dương Na lúc đang xem phim với mình.

Hắn đột nhiên nhận ra rằng thiếu nữ ở trước mặt cũng còn rất trẻ tuổi, nàng cũng muốn được thả lỏng.

Trước đây nàng luôn hiểu chuyện như vậy khiến thiếu chút nữa là bản thân hắn quên mất Bạch Linh Miểu thật ra vẫn chỉ là một thiếu nữ.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy áy náy trong lòng, hắn hoàn toàn không cân nhắc tới điểm này.

"Được, vậy chúng ta đi nào, hôm nay chúng ta cứ thoải mái chơi đi."

Lý Hỏa Vượng cầm chiếc gậy ở bên cạnh, dưới sự dìu dắt của nàng, đi ra khỏi khách sạn đơn sơ này.

Vừa mới ra tới cửa, bị ánh mặt trời chiếu vào, Bạch Linh Miểu lập tức nhíu mày, nheo đôi mắt màu hồng phấn lại.

"Hôm nay trời nắng ghê."

Lý Hỏa Vượng vội vàng cởi sợi lụa trắng thắt ở cổ tay nàng xuống, che mắt của nàng lại.

"Không được, nhất định phải buộc lại, bằng không thì sẽ khiến ánh mắt ngươi bị tổn thương nặng."

"Nhưng...nhưng nếu như vậy thì ta...ta sẽ không nhìn thấy gì cả."

Cảm xúc của Bạch Linh Miểu suy sụp, khó khăn lắm mới có cơ hội này.

"Vậy thì ngươi dìu ta, ta nhìn thấy cái gì sẽ kể cho ngươi nghe,

được không?”

“Ừm...Vậy cũng được!”

Trên gương mặt Bạch Linh Miểu nở một nụ cười, hai tay giữ chặt lấy áo Lý Hỏa Vượng.

“Miểu Miểu, phía trước ngươi có người đang mua dê con đó, nào, ngươi duỗi tay ra sờ thử xem.”

Bạch Linh Miểu đưa tay tới, lập tức chạm vào một cái đầu xù lông, lưỡi dê từ dưới liếм vào tay nàng một cái, khiến nàng giật mình kêu lên, vội vàng rụt tay về.

Một chút sau, nàng lại cẩn thận chìa tay ra.

“Đi, chúng ta dạo chơi tiếp nào.”

Lý Hỏa Vượng một chân một mắt chống gậy khập khiễng bước đi, chậm rãi dẫn Bạch Linh Miểu che kín mắt đi chơi ở phiên chợ này.

Thông qua lời kể của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu dần dần hiểu rõ về phiên chợ này, bây giờ cô rất cao hứng.

Cho dù bản thân mình không nhìn thấy gì cả nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm của Lý sư huynh, hắn đang ở ngay bên cạnh bầu bạn với mình.

Lý Hỏa Vượng đột ngột dừng lại, Bạch Linh Miểu không dừng lại kịp, va vào lưng hắn.

“Lý sư huynh, sao lại không đi tiếp vậy? Ngươi thấy cái gì à?”

“À, phía trước có một đội tạp kỹ, bọn hắn đang phun lửa, cột lửa kia cao lắm, đốt cháy tóc của một người luôn rồi, người đó đang nhảy rất cao.”

Bạch Linh Miểu nghe Lý Hỏa Vượng miêu tả, vui vẻ cười khanh khách, thậm chí không kìm được, muốn cởi sợi dây lụa trắng xuống nhìn trộm một chút, nhưng nàng bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

“Còn người kia nữa, người đó cũng rất lợi hại, hắn có thể nuốt

đao, ba thanh đao đâm thẳng từ cổ họng vào trong, mắt cũng không thèm chớp một cái.”

Nụ cười nở rộ trên gương mặt Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu, nhìn những người bị xiềng xích trói chặt thành hàng phía trước, hắn tiếp tục miêu tả.

Ánh mắt của những tên nô lệ quần áo tả tơi kia đờ đẫn, bọn hắn sớm đã chết lặng rồi.

Hiển nhiên điểm đặc sắc ở Thanh Khâu không chỉ có sợi mì màu xanh lá và khách sạn lều vải, mặt tối cũng không giống những nơi khác, bọn hắn đang bán người!

“Bên cạnh đội tạp kỹ còn có khỉ đang làm xiếc nữa, con khỉ kia thông minh lắm, nó dùng roi da quất chủ nhân của mình.”

Lý Hỏa Vượng nhìn một thi thể đầu lìa khỏi cổ, tiếp tục miêu tả.

Mau, con khỉ kia đang chạy về phía chúng ta, chúng ta mau đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng khập khiễng kéo Bạch Linh Miểu không nhìn thấy gì rời khỏi nơi này.

Hắn và Bạch Linh Miểu đi dạo tiếp, vốn tưởng rằng trước đó đã đủ đáng sợ rồi, nhưng không ngờ rằng không lâu sau đó hắn nhìn thấy một người chết trên một sân khấu, một người chết vì bị người khác dùng dao găm mở ngực mổ bụng.

“Lý sư huynh, bên này có gì vậy?”

Chương 356: Lừa Dối

“Bên này...có người vừa mới té ngã, bép ú nu luôn, chắc chắn phải nặng gấp đôi ngươi.”

“Lý sư huynh, ta có béo đâu.”

Bạch Linh Miểu ngượng ngùng khẽ đập lên cánh tay Lý Hỏa Vượng.

“Ta nói sai rồi, để ta nói lại, tên béo mới ngã đó nặng gấp bốn lần ngươi.”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, vừa mới có thứ gì đó che kín bầu trời.

Đó là kền kền, mấy chục con kền kền đen như mực đáp xuống, phủ kín cái xác kia, điên cuồng cắn xé.

Kền kền nhiều nhưng thịt thì ít, chúng nó cướp rất kịch liệt. Chờ khi ăn uống no nê, chúng nó tựa như một bầy ruồi, bay tứ tán, trên mặt đất chỉ còn lại một ít xương rải rác và tóc.

Có người đã chờ đợi từ trước, cầm búa nhỏ đi tới, nhẹ nhàng gõ lên những chiếc xương còn sót lại kia.

Sau khi gõ thành hình dáng thích hợp thì hắn trang trí lên trên tóc và quần áo của mình.

Lý Hỏa Vượng bất ngờ biết được cách chế tạo ra những món trang sức trên thân người dân ở Thanh Khâu.

“Lý sư huynh, ngươi đang nhìn gì vậy? Mau nói cho ta biết với.”

Bạch Linh Miểu tóm lấy áo Lý Hỏa Vượng, không ngừng hỏi.

“Cộc..cộc..cộc..”

Đúng lúc này, Man Đầu đi từng bước nhỏ, xuyên qua đám đông đi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nó đặt nửa cái xương sọ người ngậm trong miệng ở bên chân hắn, quẫy quẫy đuôi, ngồi chồm hổm ở đó, không ngừng hít hà.

…

Nhìn mảnh xương sọ người bị Man Đầu tha tới ở trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra khúc xương Man Đầu ngậm ngày hôm qua chắc chắn cũng là xương người.

“Chẳng lẽ Man Đầu ăn da của ta tới nghiện, bắt đầu thích ăn người rồi sao?”

Lý Hỏa Vượng hối hận tới xanh ruột, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Man Đầu ngồi chồm hổm ở đó.

“Ư ử?”

Thấy chủ nhân của mình không hề phản ứng lại, Man Đầu nghi hoặc nghiêng đầu, dùng cái mũi đen ủi mảnh xương sọ kia vào gần chân của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra, xoa đầu Man Đầu.

“Xoẹt!”

Lý Hỏa Vượng giơ thanh dao găm lên cao, nhanh chóng cắt một miếng thịt nhỏ từ trên người mình xuống, đặt ở trước mặt Man Đầu.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng giơ con dao găm đẫm máu kia lên, nhìn chằm chằm vào cổ Man Đầu.

Chỉ cần con chó này có bất kỳ dấu hiệu gì bị miếng thịt hấp dẫn, hắn sẽ lập tức đâm xuống.

Dù ở chung lâu ngày, bản thân hắn cũng có tình cảm với con chó này, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không giữ lại một con chó thích ăn thịt người ở bên cạnh mình, chuyện này không chỉ là vì bản thân mình mà cũng vì những người khác nữa.

Khi thấy Man Đầu lè lưỡi, vẫn đắm chìm trong hành động vuốt ve của bản thân, không hề bị miếng thịt kia hấp dẫn, lúc này Lý Hỏa

Vượng mới từ từ cất con dao găm đi.

Man Đầu cũng không biến thành một con chó dại thích ăn thịt người, chỉ là nó thích tha đồ ở xung quanh về, lấy lòng bản thân hắn mà thôi.

Man Đầu chỉ là súc sinh, nếu so sánh với nó thì có một người khả nghi hơn người.

Rõ ràng là xương người nhưng Tôn Bảo Lộc lại nói đó là xương ngựa, chuyện này có vấn đề.

“Vì sao tiểu tử đó lại phải lừa mình?”

Lý Hỏa Vượng nhíu mày lại, hiện giờ họ trao đổi với người Thanh Khâu đều dựa vào tên tiểu tử kia, nếu như hắn có vấn đề thật thì vấn đề này rất lớn.

“Lý sư huynh, sao vậy hả? Sao ngươi không nói gì vậy? Có phải là ngươi cảm thấy phiền phức hay không? Nếu như ngươi cảm thấy phiền phức thì chúng ta trở về thôi.”

Bạch Linh Miểu cảm thấy bầu không khí có điểm bất thường, khéo hiểu lòng người nói.

“Không có gì đâu, chỉ là Man Đầu mới ngậm một cái móng lừa tới đây, nó ở ngay trước mặt ngươi đó, không tin thì ngươi có thể sờ đầu nó thử xem.”

Khi Bạch Linh Miểu chạm vào cái đầu thân quen của Man Đầu, nụ cười lại xuất hiện trên gương mặt nàng.

“Hóa ra là Man Đầu thật, ta phát hiện gần đây nó rất thích tha đồ về, không biết là nó học được từ đâu nữa.”

Khi thấy Man Đầu muốn dùng lưỡi liếм tay Bạch Linh Miểu thì Lý Hỏa Vượng kéo tay Bạch Linh Miểu ra.

“Đây là một thói quen xấu, Man Đầu đi rồi, chúng ta tiếp tục đi dạo chơi nào.”

Cái chân còn lại đá bay nửa miếng xương sọ đi, nói với thiếu nữ ở

bên cạnh.

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi này cũng không cắt đứng hứng thú dắt Bạch Linh Miểu đi dạo của Lý Hỏa Vượng. Bọn họ tiếp tục dạo chơi trong phiên chợ.

Ngày mai sẽ phải lên đường, bản thân hắn không thể vì một vài chuyện không quá quan trọng mà xáo trộn tâm trạng đang vui vẻ của Bạch Linh Miểu được.

Lòng hoài nghi Tôn Bảo Lộc cũng bị hắn giấu kín trong lòng.

Để tránh cho Bạch Linh Miểu nhìn trộm thấy những thứ khiến người ta phải sợ hãi kia, trong khoảng thời gian sau đó, Lý Hỏa Vượng cố gắng dẫn Bạch Linh Miểu rời xa những chỗ đó. Nhưng vì như vậy, tuyến đường của hai người trong phiên chợ rất có hạn.

Sau đó, không ít người Thanh Khâu nhìn thấy một người thọt dẫn theo một người mù, đi đi lại lại nhiều lần trên cùng một con đường, nhưng lần nào thì người thọt kia cũng miêu tả khác nhau.

Chương 357: Đàn Dê

Dưới những lời miêu tả sinh động của Lý Hỏa Vượng, dù hai mắt bị che kín nhưng Bạch Linh Miểu lại được nhìn thấy một phiên chợ thú vị hơn hiện thực nhiều.

Hai người bọn họ dạo chơi suốt cả ngày, đến tận khi mặt trời dần xuống núi, sắc trời u ám, nhiệt độ cũng dần giảm xuống.

“Miểu Miểu, trời sắp tối rồi, chúng ta cũng nên quay trở về rồi.”

Lý Hỏa Vượng duỗi tay cởi dải lụa trên mặt Bạch Linh Miểu xuống.

Bờ mi dài màu trắng của Bạch Linh Miểu chớp chớp, mang theo vẻ mong đợi nhìn xung quanh. Nhưng nàng thất vọng phát hiện ra những cảnh vật đặc sắc trong lời miêu tả của Lý Hỏa Vượng không thấy đâu cả.

“Trời tối rồi, mọi người thu quán cũng là chuyện bình thường, chúng ta trở về thôi nào.”

Lý Hỏa Vượng dịu dàng giải thích cho người bên cạnh.

Bạch Linh Miểu ngửa đầu lên nhìn sắc trời, gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, thôi được rồi, chúng ta về nào, hôm nay thú vị quá.”

Khi thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đau lòng, như vậy là nàng đã thỏa mãn rồi sao?

“Lý sư huynh, ngươi xem kia, Man Đầu đang đi theo chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu dùng tay gãi cằm Man Đầu:

“Đừng chạm vào nó, nó bẩn lắm.”

“Không hề, Man Đầu sạch lắm, lúc nào có sông là nó cũng nhảy xuống tắm rửa.”

Nhìn Bạch Linh Miểu không hề biết chuyện gì, Man Đầu cũng không hề biết gì cả, cuối cùng Lý Hỏa Vượng không nói gì tiếp nữa, chống gậy khập khiếng quay trở về.

Bạch Linh Miểu thấy vậy thì vội vàng để Man Đầu xuống, đi tới dìu Lý Hỏa Vượng, tựa vào người của hắn, chia sẻ một lần trọng lượng giúp hắn.

“Gâu gâu!”

Man Đầu sủa một tiếng, lè lưỡi, lắc đầu vẫy đuôi, đi vòng quanh Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu.

Bầu không khí an tĩnh không duy trì quá lâu, không lâu sau đó Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu nhìn thấy Tôn Bảo Lộc đang lùa vài chục con dê trên con đường vắng vẻ.

Sau khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng, hắn vô cùng cao hứng, lùa dê tới đón.

“Lý sư huynh, ngươi nhìn đàn dê này đi, rất khỏe mạnh to béo! Ta

chọn suốt cả một ngày mới chọn được những con dê tốt như vậy đó.”

“Đúng rồi, Bạch sư tỷ, đây là số bạc còn thừa sau khi mua dê.”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát Tôn Bảo Lộc bề ngoài không hề có gì khác thường, giả vờ như chưa từng phát hiện ra chuyện gì cả, bình tĩnh nói:

“Nếu đã như vậy thì lùa dê trở về đi, ngày mai là chúng ta có thể lên đường được rồi. Đi sớm thì ngươi cũng có thể mau chóng đoàn tụ với người nhà.”

“Ừm!”

Tôn Bảo Lộc không hề phát hiện ra sắc mặt Lý Hỏa Vượng có phần khác lạ, xoay người lùa dê về.

Suốt đường đi không ai nói gì, khi đi tới khách sạn lều vải, Tôn Bảo Lộc mau chóng lùa đàn dê tới bên cạnh chiếc xe trâu.

Hắn khoác lác nói với Triệu Ngũ đang trông xe rằng dê mình mua tốt tới mức nào, bản thân mình đã mặc cả như nào, trả giá ít nhất để mua như nào.

“Lão Tôn, không phải chỉ là sắp về tới nhà thôi sao, nhìn ngươi vui tới mức nào kìa?”

Triệu Ngũ đang ăn bánh bột ngô vàng kinh ngạc nhìn Tôn Bảo Lộc múa may, trong ấn tượng của hắn, Tôn Bảo Lộc không phải là người như vậy.

“Ta rất tò mò đó, trên người ngươi không hề giống với chúng ta, không hề có vấn đề gì cả, sao tên chốc đầu kia lại muốn bắt ngươi nhỉ?”

Biểu cảm trên mặt Tôn Bảo Lộc cứng đờ, kéo ống tay áo của mình.

“Tên chốc đầu đó bắt người nào có nguyên nhân gì, dê ở đây cả đấy, ngươi đếm thử đi, đây chính là thức ăn của chúng ta sau này, cẩn thận vào.”

Sau khi Triệu Ngũ nhận lời, Tôn Bảo Lộc xoay người rời khỏi xe, đi tới chỗ ở của bản thân mình.

Khi hắn không tự chủ được mà tươi cười, bắt đầu mặc sức tưởng tượng thời khắc gặp mặt lại người nhà đã xa cách nhiều ngày qua thì hắn đột nhiên dừng chân lại.

Tôn Bảo Lộc nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang dựa vào cọc gỗ ở trước mặt mình, ánh mắt đối phương nhìn mình có gì đó rất khác thường.

…

“Lý sư huynh? Tìm ta có việc gì sao?”

Giọng nói của Tôn Bảo Lộc mang theo chút dè chừng hỏi.

Lý Hỏa Vượng hất cằm hướng ra bên ngoài một cái, hắn kẹp chiếc nạng dưới cánh tay mình, khập khiễng đi về phía bên kia:

“Đi, hai chúng ta nói chuyện riêng chút.”

Vẻ mặt Tôn Bảo Lộc thấp thỏm đứng ở đó một hồi, cuối cùng cũng bắt đầu nhấc chân đi theo.

Khi màn đêm buông xuống, con đường bên ngoài giữa các lều vải trở nên vô cùng u ám, bóng người cũng vô cùng thưa thớt.

Gió lạnh thấu xương thổi lên vạt áo của Lý Hỏa Vượng, cùng với ống tay áo của Tôn Bảo Lộc ở phía sau người hắn.

Lúc này, sắc mặt của Tôn Bảo Lộc có chút khó coi, hắn đang suy xét nên trả lời câu hỏi của Lý sư huynh như thế nào, hắn không ngờ lời nói dối thuận miệng của mình lại bị đối phương phát hiện ra nhanh như vậy.

“Đừng vòng vo nữa, ngày mai còn phải lên đường, tại sao ngươi nói khối xương người kia là xương ngựa? Rốt cuộc ngươi còn giấu diếm chúng ta bao nhiêu chuyện nữa?”

Chương 358: Nhất Quyết Không Tin

Sau một hồi do dự, Tôn Bảo Lộc khẽ thở dài một hơi:

“Lý sư huynh, ta không hề muốn giấu giếm các ngươi cái gì cả, chỉ là sư đệ cảm thấy nếu các ngươi chỉ đi ngang qua vậy thì không cần phải giải thích một số tập tục của Thanh Khâu làm gì, nếu như nói cho các ngươi biết rồi, sợ là các ngươi sẽ nghĩ bậy thôi.”

“Chặt người ra đút cho kền kền ăn, đập xương cốt để trang trí trên người mình. Đây thật sự chỉ là tập tục sao? Ta không cảm thấy như vậy.”

Cảnh tượng mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy vào sáng hôm nay là một cú đả kích đối với hắn.

Nghe được sự nghi ngờ trong giọng nói của Lý Hỏa Vượng, Tôn Bảo Lộc vội vàng giải thích:

“Có thể đối với người khác thì đây quả thật là có chút kinh hãi thế tục, nhưng đây đúng là tập tục của Thanh Khâu, ngoại trừ bị bệnh chết ra thì sau khi người Thanh Khâu chết đều phải thiên táng.”

“Chôn người dưới đất thì cũng sẽ bị thối rữa, không bằng để cho các sinh linh trên trời mang đi, như vậy có thể cho một số người ăn no, chúng ta cũng đã quen từ lâu rồi.”

“Suy cho cùng cho dù như thế nào thì cuối cùng vẫn do Trường Sinh Thiên định đoạt, vãng sinh luân hồi của tất cả sinh linh.”

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh nhìn Tôn Bảo Lộc trước mặt:

“Trường Sinh Thiên? Đây chính là thần tín ngưỡng của người Thanh Khâu? Bình thướng hắn ở đâu?”

Đây là lần thứ hai hắn nghe được tên gọi này.

Tôn Bảo Lộc dùng tay chỉ lên trăng sáng trên trời:

“Ở đó. Trường Sinh Thiên không thể tiếp xúc với chúng ta, không thể tìm thấy chúng ta, nhưng hắn vĩnh viễn có tất cả mọi thứ mà chúng ta khao khát.”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn về phía trăng tròn mà hắn chỉ.

“Đó chính là lỗ rốn của Trường Thiên Sinh, toàn bộ trời đêm đều là bóng dáng của Trường Sinh Thiên, dưới ánh sáng của hai cây nến chiếu ra bóng dáng của hắn!”

“Toàn bộ cảnh đêm đều là bóng dáng của hắn? Vậy ban ngày thì sao?”

Lý Hỏa Vượng hỏi tiếp.

“Mặt trời ban ngày chính là hai ngọn nến mà Trường Sinh Thiên nâng trong tay! Trường Sinh Thiên lặng lẽ nhìn chăm chú chúng ta từ phía sau hai ngọn nến, chúng ta có thể sống đều nhờ cả vào Trường Sinh Thiên.”

Tôn Bảo Lộc nói như đinh đóng cột, tựa như những lời mà mình nói là chân lý vậy.

Nghe vậy, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng như có điều suy nghĩ.

Cái gọi là ngũ đại Phật Giới trong miệng hòa thượng của chùa Chính Đức, Đại Na trong miệng vũ điệu đuổi tà trước đây, cùng với Bạch Ngọc Kinh mà tận mắt mình nhìn thấy, còn có cái gọi là Trường Sinh Thiên trong miệng Tôn Bảo Lộc bây giờ.

Ở thế giới này, thế giới quan trong mắt mỗi người đều không giống nhau, hơn nữa thậm chí có chút trái ngược.

Lý Hỏa Vượng đã chính mắt nhìn thấy một số thứ, căn bản không có cái gì gọi là Trường Sinh Thiên, cũng không có Đại Na, cũng không có ngũ đại Phật Giới.

Ở trong mắt hắn, chỉ có một thế giới hoàn toàn điên rồ, cho dù là loài người sinh sống ở tầng lớp dưới hay là những tồn tại mà bản thân không dám tưởng tượng đến sinh sống ở tầng lớp trên thì đều cùng chịu đựng hành hạ chung với cả thế giới.

Đáng lẽ Lý Hỏa Vượng nên kiên quyết bài xích đối với những thế giới quan khác hoàn toàn không có giới hạn mới đúng. Thế nhưng

hắn cố gắng khống chế mình nghĩ như vậy.

“Có lẽ thứ mà ta nhìn thấy là giả tưởng, nói không chừng những thứ mà họ nói cũng là sự thật, dù sao cho dù so sánh như thế nào thì những thế giới kia cũng xa so với mình, nhìn thấy thế giới điên rồ tốt hơn rất nhiều.”

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng thờ ơ đứng ở đó, Tôn Bảo Lộc lộ vẻ khổ sở nói:

“Lý sư huynh, ngươi nhất quyết không tin đúng không?”

Sau một hồi trầm tư, Lý Hỏa Vượng mở miệng nói:

“Ta tin rồi, coi như ngươi nói có lý vậy họ lấy xương người chết làm đồ trang sức thì là chuyện gì?”

“Đây cũng là quy củ mà người Thanh Khâu truyền lại từ thời xa xưa, nói xương người có thể chứa dũng khí và sức mạnh của con người, mang nó theo bên người có thể gia tăng sức lực và dũng khí còn có thể trừ tà.”

“Mà cũng chỉ có những người lợi hại thì mới có tư cách bị người khác muốn cướp đoạt xương, còn những người không ai biết đến thì chỉ được chôn xuống đất thôi.”

“Tập tục ở Thanh Khâu các ngươi đều tà tính như vậy sao??”

“Không tà tính mà, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Tôn Bảo Lộc nói lời này giống như là chuyện đương nhiên vậy.

Lý Hỏa Vượng được Tôn Bảo Lộc giải thích một phen tập tục cùng thần thoại của Thanh Khâu, dường như cảnh tượng trước đây mình chứng kiến cũng trở nên hợp lý hơn.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng nhìn Tôn Bảo Lộc với vẻ nghi ngờ.

Tôn Bảo Lộc có thể cảm nhận được sự nghi ngờ này, trên mặt hắn hiện lên vẻ khổ sở.

“Lý sư huynh, chúng là đều là sư huynh đệ trốn thoát ra khỏi Thanh Phong Quán, vì để cho ta được về nhà, ngươi đã trả giá nhiều như vậy rồi, ta lừa ai cũng sẽ không lừa ngươi.”

Chương 359: Chỉ Mình Ngươi Thôi

“Nếu thật sự ta có ý xấu thì lúc ngươi chưa tỉnh lại ta ra tay không phải tốt hơn sao, ngươi lợi hại như vậy, chỉ cần ngươi động một ngón tay thì ta cũng đấu không lại ngươi.”

Lý Hỏa Vượng gật gật đầu:

“Đúng như ngươi nói, nếu ngươi đã tín nhiệm ta như vậy, vậy ngươi có thể nói cho ta biết quần áo trên người ngươi vì sao lại kín đáo như vậy không?”

Nhất định trên người Tôn Bảo Lộc có chuyện gì đó, chỉ là Lý Hỏa Vượng chưa từng hỏi thăm qua, bây giờ hắn muốn biết rốt cuộc Tôn Bảo Lộc đang giấu cái gì.

Vẻ mặt Tôn Bảo Lộc khẽ biến đổi, hai tay ôm chặt lấy áo của mình, vội vàng phòng bị lùi ra sau mấy bước.

Hắn không biết làm sao đối phương đang nói chuyện lại đột nhiên nói đến chuyện này rồi.

“Ngươi đang kiêng kỵ cái gì? Mở ra một chút thì có sao đâu? Những chỗ thiếu sót trên người đám người chúng ta đều có cả, ngươi thật sự cho rằng chúng ta sẽ bởi vì những chỗ thiếu hụt trên người ngươi mà cười nhạo ngươi sao? Ngươi có xấu hơn nữa thì cũng có xấu bằng ta bây giờ không?”

Trên mặt Tôn Bảo Lộc lộ ra vẻ khuất nhục vô cùng, cặp mắt đỏ lên, giọng nói run rẩy nói:

“Lý sư huynh! Ta...thật sự ta không giống các ngươi! Ngươi cứu ta rồi lại ép ta, ta thật sự chỉ muốn đi chết thôi!”

Thấy đối phương phản ứng lớn như vậy, Lý Hỏa Vượng chống gậy đi tới trước mặt hắn.

“Ngươi muốn đi liền sao, đoán chừng sau này mọi người cũng sẽ không gặp mặt lại nữa, cũng đã như vậy rồi mà còn muốn giấu?”

Tôn Bảo Lộc hít một hơi thật sâu, cứng rắn nói:

“Được! Ta...chờ sau khi ta về nhà, ta sẽ nói cho ngươi biết, chỉ một mình ngươi thôi! Ngươi cam đoan không được nói ra ngoài! Nếu không bây giờ ta chết cho ngươi xem!”

Nhìn dáng vẻ Tôn Bảo Lộc nghiêm túc như vậy, Lý sư huynh phục hồi tinh thần lại, dù sao đối phương là bạn chứ không phải kẻ địch của mình, không cần phải làm căng như vậy.

Từ sau khi bị Tọa Vong Đạo lừa, Lý Hỏa Vượng phát hiện bản thân trở nên quá đa nghi rồi.

“Nếu ngươi không muốn nói cũng được thôi, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Lý Hỏa Vượng tạm thời tin tưởng lời nói của Tôn Bảo Lộc, hắn chống gậy đi vào trong nhà trọ lều vải.

Tôn Bảo Lộc dùng ống tay áo xoa nhẹ khóe mắt của mình, đi tới đỡ đối phương đi vào bên trong.

Thời điểm sắp tới nơi, tai phải của Lý Hỏa Vượng khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn về phía đường phố mờ tối bên phải, ánh sáng bên đó đang chuyển tới bên này.

Lý Hỏa Vượng sắp bước vào trong lều chợt rụt chân trở lại, đứng nguyên tại chỗ:

“Chờ một chút, hình như ánh sáng kia có gì đó không đúng, nó khuyếch tán quá rộng rồi.”

Ánh sáng phía xa xa dần dần tiến lại gần, mắt Lý Hỏa Vượng cũng mở lớn hơn.

“Bảo Lộc à, không phải ngươi nói Thanh Khâu không có tà ma sao? Vậy ngươi nói cho ta biết đây là cái gì?”

“Đây không phải là tà ma, đây là Vũ Sư mà, Lý sư huynh à, chỗ

ngươi không có Vũ Sư sao?”

Tôn Bảo Lộc cảm thấy vô cùng kinh ngạc nói.

…

“Vũ Sư?”

Từ đầu đến cuối Lý Hỏa Vượng đều không ngoảnh đầu lại, thứ ở phía xa xa đang từ từ đến gần nhìn sao cũng không giống múa sư tử trong ấn tượng của hắn.

Đầu tiên trong ấn tượng của hắn, trên người của người múa sư tử thể hiện sự vui mừng, chứ không phải là tấm vải trắng nhìn rất bẩn hơn nữa cái gọi là Vũ Sư hoàn toàn không có đầu!

Nguồn sáng màu trắng lờ mờ chống đỡ bên trong tấm vải trắng, thông qua phía dưới tấm vải trắng chiếu sáng toàn bộ xung quanh, thứ mà bản thân mình thấy chính là ánh sáng bên dưới.

Nếu chỉ là một tấm vải trắng phát sáng thì Lý Hỏa Vượng cũng sẽ không cho rằng đây là tà ma. Thứ càng dọa người chính là tấm vải trắng chiếu ra từng bàn tay khô quắt.

Dưới sự chiếu rọi của nguồn sáng, toàn bộ tấm vải trắng trở nên trong suốt, phơi bày rõ ràng dấu bàn tay hoặc lớn hoặc nhỏ trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi Vũ Sư đến gần, Lý Hỏa Vượng thấy càng nhiều chi tiết trên mảnh vải trắng, có bông lúa trắng, trên mặt vải có rất nhiều bông lúa trắng giống như bông lúa trắng phía trên cờ tang mà người ta gánh khi đưa tang.

Chương 360: Vũ Sư Cung

Lý Hỏa Vượng dời tầm mắt nhìn xuống chân sư tử dưới tấm vải trắng, đập thẳng vào mắt hắn chính là một số cái chân trần đầy bùn đất.

Nếu nói thứ duy nhất có thể chống đỡ bên trên Vũ Sư thì chính là

cái chân bên dưới tấm vải trắng, còn có cái tay chống đỡ mảnh vải trắng, dường như có cùng loại tiết tấu nào đó đang đồng thời nhảy múa.

Mỗi một lần nhảy múa và lắc lư thì bên trong tấm vải lớn cũng sẽ vang lên tiếng gậy gỗ gõ vào nhau, tựa như dùng làm nhạc đệm vậy.

“Lý sư huynh, không sao đâu, chuyện này từ nhỏ ta đã thấy rồi, lúc ấy cũng bị sợ quá khóc lên, sau này nhìn nhiều lần thì cũng dần quen rồi.”

Tôn Bảo Lộc mưu tính giúp Lý Hỏa Vượng xua tan đi băn khoăn.

Lý Hỏa Vượng cảnh giác dùng tay kéo mặt nạ đồng thau trên mặt mình, có gắng hết sức che chắn mặt mình lại càng nhiều càng tốt.

“Có lúc có thứ quen rồi, chưa chắc đã chắc chắn là an toàn, còn có, tại sao con sư tử này lại không có đầu?”

“Vì họ đều chưa xuất sư mà, đều còn là người đang học nghề, chỉ có đại sư phụ Vũ Sư thì mới có tư cách treo đầu sư tử, chẳng qua đám tiểu tử này thừa dịp buổi tối không có ai thì ra ngoài luyện tập đó.”

Tôn Bảo Lộc giải thích xong cho Lý Hỏa Vượng liền ngẩng đầu gào to với Vũ Sư bên cạnh. Nghe giọng điệu thì tựa như là một số lời cổ vũ tinh thần nào đó.

Nhưng mà sư tử không đầu cũng không đáp lại lời của Tôn Bảo Lộc, họ giống như một con voi nằm trên đất đã chết từ lâu, mang theo một loại nhịp điệu đặc biệt nào đó, chậm rãi đi qua bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Vũ Sư cũng rời đi để lại cho Lý Hỏa Vượng một bóng lưng dần xa.

“Lý sư huynh, ngươi nhìn đi, không có chuyện gì cả, các nơi khác của Thanh Khâu không giống nhau, có sự che chở của Trường Sinh Thiên, những thứ tà ma kia không dám lỗ mãng đâu.”

Lý Hỏa Vượng cảnh giác ngẩng đầu nhìn hắn một cái, xoay người

đi vào trong nhà trọ:

“Trường Sinh Thiên các ngươi keo kiệt như vậy sao? Chỉ che chở một mảnh đất nhỏ này thôi à?”

“Đây...dù sao thì người tộc ta cũng nói như vậy rồi.”

“Những Vũ Sư này đều là một đời đồ đệ do sư phó dạy như vậy sao?”

“Không, đều là do truyền thừa cả, ở Thanh Khâu có một đám người chuyên môn dạy múa sư tử, nghe nói gọi là Vũ Sư Cung.”

“Vũ Sư Cung?”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm lại từ này, hắn luôn có cảm giác mình đã nghe qua từ này ở đâu đó rồi nhưng bây giờ hắn có cố gắng nghĩ lại như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Bỗng nhiên ngay khi Lý Hỏa Vượng cố gắng suy nghĩ về vấn đề này, hòa thượng đang bẻ ngón tay bên cạnh hắn vội vàng sốt ruột giậm chân một cái, vội vã nói:

“Đạo sĩ, không đúng đâu! Đầu của đám người múa sư tử kia không đúng!”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn ảo giác của vị hòa thượng bên người này:

“Cái gì không đúng?”

“Vừa nãy ngươi không đếm sao? Số lượng không khớp! Cái tay chống đỡ tấm vải nhiều hơn rất nhiều số chân ở phía dưới! Tay nhiều chân ít, số lượng không khớp! Đám người kia nhất định là có vấn đề!”

“Chờ một chút!”

Khi Lý Hỏa Vượng hồi tưởng lại cảnh tượng hồi nãy, thân thể hắn chợt phát lạnh.

Nếu không phải hòa thượng nhắc nhở, thiếu chút nữa hắn đã không phát hiện ra rồi, tại sao tay của Vũ Sư lại nhiều hơn chân chứ?!

“Lý sư huynh?”

Nhìn Lý Hỏa Vượng đứng ở nơi đó lầm bầm lầu bầu một mình, Tôn Bảo Lộc mang theo mấy phần sợ hãi lùi ra sau mấy bước.

Ngay khi Tôn Bảo Lộc cho rằng đối phương tiếp tục nói mê sảng, bản thân định lập tức trở về tìm những người khác mang xiềng xích qua thì thấy Lý sư huynh chống gậy, khập khễnh đi vào bên trong.

“Bảo Lộc, hôm nay đừng có ngủ nha, hai người chúng ta cùng gác đêm!”

“Hả? À! Được được được!”

Mặc dù không biết vì sao ở trong quán trọ cũng phải gác đêm nhưng Tôn Bảo Lộc vẫn làm theo.

Canh ba buổi tối hôm đó, Tôn Bảo Lộc nhìn Lý Hỏa Vượng không chớp mắt, đột nhiên đứng lên gọi những người khác bắt đầu lên đường.

Mặc dù những người khác có chút nghi ngờ tại sao buổi tối lại đi đường, nhưng họ vẫn làm theo. Họ ít một chút vàng bạc, trên xe ngựa nhiều hơn mấy túi lúa mì cùng với mấy chục con dê.

“Chuyện này là nghề của ta, là nghề của ta! Lúc ta còn nhỏ phải đi ăn xin, ta đã chăn dê hai năm cho một nhà giàu!”

Khi Lữ Trạng Nguyên xung phong nhận việc, người chăn dê tạm thời do hắn đảm nhiệm.

Dưới ánh trăng họ rời khỏi núi Nữ Nhân, thỉnh thoảng quay người lại nhìn Lý Hỏa Vượng ở phía sau với vẻ mặt ngưng trọng, cộng thêm sự mệt mỏi do một đêm không ngủ nên sắc mặt vô cùng khó coi.

Thấy khuôn mặt này, người nào cũng cảm giác có chuyện gì đó

đang xảy ra, mỗi một người đều không có tâm tư để làm sang chuyện khác, bầu không khí lộ rõ vẻ kiềm nén.

Chương 361: Ta Luôn Ở Bên Ngươi

Xuân Tiểu Mãn nghi ngờ xách kiếm đến bên cạnh Tôn Bảo Lộc, thấp giọng nói:

“Lý sư huynh làm sao vậy? Không phải hắn vẫn luôn ở bên cạnh ngươi sao? Trước đó còn cùng Bạch sư muội đi ra ngoài chơi đùa mà, sao mà mới sau một đêm lại biến thành cái đức hạnh này?”

Tôn Bảo Lộc có chút do dự, cuối cùng thấp giọng nói với Xuân Tiểu Mãn:

“Ta cũng không biết nữa, rõ ràng là không có chuyện gì mà, có thể là...”

Nói đến đây, hắn lại hạ thấp giọng nói hơn một chút, tựa như chỉ có tiếng muỗi kêu vo ve vậy:

“Có lẽ do Lý sư huynh phát bệnh đó...không phải trước đây hắn cũng nói có người muốn hại hắn sao?”

Tiểu Mãn lại nhìn Lý Hỏa Vượng vui buồn thất thường thêm lần nữa, sau đó nàng xoay người đi đến bên chỗ Bạch Linh Miểu bên kia tìm hiểu tình huống.

Nhưng mà mãi cho đến khi đi đến bên bờ sông nghỉ ngơi rồi mà đầu óc Xuân Tiểu Mãn vẫn rất mơ hồ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Đặt nồi lên rồi đốt phân dê thu thập được phía dưới cái nồi đi.”

Mấy người tản ra bắt đầu đi đào rau dại.

Ánh mắt Cẩu Oa đột nhiên sáng lên, hai tay chụp lấy hai con châu chấu đang quấn quít một chỗ, hắn cẩn thận dùng đầu ngón tay bẻ gãy chân và cánh của châu chấu, rồi bỏ vào trong cái túi bên hông của mình.

“Ở đất Thanh Khâu này thì cũng khá mập đấy, cứ như vậy là lát nữa ta cũng bắt được một mâm đồ ăn ngon rồi.”

Sau khi buộc chặt lại túi vải, hắn lại nằm trên mặt đất tiếp tục tìm kiếm trong bụi cỏ.

Không lâu sau, sự chú ý của hắn rơi vào phía trên một chùm bụi gai, móng tay màu đen lem luốc vững vàng bẻ gãy một cây bụi gai non, khi lớp vỏ bên ngoài bị kéo xuống, lộ ra cái lõi màu xanh lá cây bên trong.

Bỏ cái lõi màu xạnh vào trong miệng nhai nhai, trên mặt Cẩu Oa lộ ra vẻ vô cùng mãn nguyện, rau dại này mình ăn rồi hơn nữa mùi vị cũng không tệ, có chút giống với rau cần tây.

Ngay khi hắn định bẻ một nồi cây bụi gai non này đi thì đột nhiên một cái giỏ xuất hiện trước mặt Cẩu Oa dọa hắn sợ giật mình.

Hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện đây là giỏ của Xuân Tiểu Mãn, sau khi người phụ nữ này đặt giỏ xuống thì đã xoay người đi về phía Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

“Khi nào trở về thì tiện tay mang về giùm ta luôn.”

…

“Cái người phụ nữ này!”

Thấy Xuân Tiểu Mãn coi mình như một thằng cu li, Cẩu Oa thầm nói kháy trong lòng.

Nhưng mà hắn cũng chỉ dám mắng nhỏ tiếng, hắn sợ nói lớn tiếng thì đối phương sẽ lấy dao xiên mình mất.

Lúc này, Xuân Tiểu Mãn đã đến ngồi xếp bằng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, tại sao hôm nay chúng ta lại phải lên đường gấp rút như vậy?”

Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ vỗ bên cạnh rồi nói:

“Có một chút tai họa ngầm, mặc dù chỉ là phỏng đoán của ta nhưng vì để ngăn ngừa mọi khả năng có thể xảy ra thì chúng ta đi sớm một chút vẫn tốt hơn.”

Hắn lại nghiêng đầu nhìn về phía núi Nữ Nhân, bắt đầu từ bây giờ cho dù những Vũ Sư Cung kia có phải là cùng một thế lực với chùa Chính Đức hay không thì có lẽ bọn họ vẫn chưa chú ý đến mình.

“Có muốn tiếp xúc với bọn họ rồi hỏi thử về vấn đề liên quan đến gió bắc của Tọa Vong Đạo hay không? Không được, nếu tùy tiện tiếp xúc như vậy thì quá nguy hiểm rồi, nếu như muốn thoát khỏi Tâm Tố thì nhất định phải ra tay ở nơi khác.”

Màu Thầu lịch bịch đi qua, bỏ một viên đá trong miệng mình bên cạnh Lý Hỏa Vượng, sau đó lắc đuôi nhìn hắn.

“Lý sư huynh, có một số việc ngươi không nhất thiết phải kìm nén một mình, ngươi vốn có bệnh rồi mà còn kìm nén trong lòng nữa thì nhịn ra bệnh luôn đó, có một số chuyện ngươi có thể nói với chúng ta, mọi người có thể cùng nhau nghĩ cách mà.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay vỗ lên đầu Màn Thầu, hắn nghiêng đầu nhìn Xuân Tiểu Mãn đang nói chuyện, sau đó lại dùng giọng điệu bình tĩnh kể lại chuyện tối qua mình đã trải qua cho nàng nghe thêm một lần.

“Ảo giác bên cạnh ngươi nói cho ngươi biết tay của Vũ Sư nhiều hơn chân sao? Sau đó người liền nhớ lại tay của Vũ Sư kia quả thật nhiều hơn chân?”

Xuân Tiểu Mãn cảm thấy lời vừa nãy Tôn Bảo Lộc nói với mình có lẽ cũng không sai.

Lý Hỏa Vượng nhạy bén cảm nhận được đối phương không tin tưởng mình, hắn cũng không có tức giận chỉ có chút thất vọng khẽ thở dài một hơi, hắn nhìn ba vị ảo giác cao thấp khác nhau tự lẩm bẩm một mình.

“Xem đi, đây chính là lý do vì sao có chuyện gì ta cũng luôn muốn giấu ở trong lòng chứ không muốn nói cho người khác.”

Có một số chuyện chỉ cần nói ra, cũng không cần sự thông hiểu

của người khác, trái lại còn để cho người khác cho rằng mình thật sự bị điên rồi.

“Đạo sĩ, không sao đâu, bọn họ không hiểu cũng không sao, ngươi nói với ta là được, ta luôn ở bên ngươi.”

Chương 362: Sau Mùa Hạ

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không chú ý đến hắn, hắn khẽ nghiêng đầu nhìn về ống tay áo trống rỗng của Xuân Tiểu Mãn bên cạnh:

“Bây giờ đã quen với việc bị cụt một tay chưa?”

Vẻ mặt Xuân Tiểu Mãn khẽ động:

“Có thể cứu được mọi người thì cụt một tay có là gì, nếu không phải được mọi người thu nhận thì ta sớm đã không còn rồi.”

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng quyết định giải thích một phen, hắn đưa tay vào trong hốc mắt bên trái của mình, ngón tay sờ lên con ngươi vừa mới mọc ra.

“Thật ra ta không muốn giấu giếm loại năng lực có thể làm cho tay cụt mọc lại đâu, chỉ là biện pháp này ngươi dùng không được, ngươi chịu không nổi đâu.”

Xuân Tiểu Mãn gật đầu một cái:

“Ta biết, nếu như ta có thể sử dụng thì Lý sư huynh chắc chắn sẽ không giấu đâu, ngươi không phải là người hẹp hòi như vậy.”

Nói xong, Xuân Tiểu Mãn mở miệng dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng nàng vẫn không có nói ra, nàng xoay người đi về phía Bạch Linh Miểu đang đào rau dại phía xa.

Nàng đi tới bên cạnh Bạch Linh Miểu, ngồi xuống bên cạnh nàng sau đó vươn tay lựa cỏ dại ở bên trong giỏ.

“Sau này ngươi thật sự muốn sống cùng hắn sao, dù sao cũng phải nghĩ cách chữa khỏi chứng bệnh thần kinh của hắn, như bây giờ

thì nhất định là không được rồi, cũng ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày.”

Bạch Linh Miểu vẫn còn đang nhớ lại dư vị đã trải qua ngày hôm qua, nàng mỉm cười gật đầu.

Xuân Tiểu Mãn khẽ đụ.ng vai nàng một cái:

“Có nghe không đó, ta đang nói chuyện với ngươi đó.”

“Ta đang nghe đây. Thật ra có bệnh hay không thì ta đều không quan tâm, chỉ cần hắn là Lý Hỏa Vượng là được.”

Xuân Tiểu Mãn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô gái ở bên cạnh:

“Ngươi còn không nghe lời khuyên của ta, nếu mà là người khác thì ta không thèm quan tâm đâu.”

Bạch Linh Miểu mỉm cười giang hai tay ra ôm lấy Xuân Tiểu Mãn:

“Cảm ơn Tiểu Mãn tỷ đã lo lắng cho ta, ta biết rồi.”

Nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mặt này, tim Xuân Tiểu Mãn lập tức mềm nhũn:

“Được rồi được rồi, mặt trời nắng như vậy, mau che mắt lại đi.”

“Ta cúi đầu đào rau dại nên không sao đâu, chỉ cần không nhìn thẳng là được.”

Sắp đến mùa hạ rồi, trên bãi cỏ mọc rất nhiều rau dại.

Một nửa bỏ vào trong nồi mì, số rau dại còn lại thì bỏ vào trong xe bò, để giành ngày mai ăn.

Mì lùa mì Thanh Khoa rau dại mặc dù có chút nhạt miệng nhưng mỗi người vẫn ăn rất ngon miệng, dù sao phía trên nước mì cũng có mỡ heo.

Ăn cơm xong, không ít đàn ông kết thành nhóm đi đến bên bờ hồ để tắm rửa, thời tiết dần nóng lên, trên người ra mồ hôi dính nhớp

cũng rất khó chịu.

Khi đàn ông tắm xong thì đến lượt phụ nữ.

Bạch Linh Miểu cùng với Xuân Tiểu Mãn, La Quyên Hoa đỡ bụng bự, và những người phụ nữ mà bọn họ cứu được ở ổ thổ phỉ túm tụm đi đến bên bờ hồ.

Nhiều phụ nữ phơi mông tắm như vậy, điều này chắc chắn sẽ kђıêu ĸђí©ђ những người đàn ông khác rục rịch trong lòng.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng ngồi đó suy nghĩ giống như Định Hải Thần Châm vậy, khiến cho những người khác không dám quay đầu lại.

Lúc này, cảnh tượng bên kia hồ lại hoàn toàn trái ngược, nắng chiều nhuộm đỏ cả dòng sông.

Bàn tay ngọc ngà thon dài múc nước sông màu đỏ tươi lên, sau đó nước chảy xuống từ làn da nhẵn nhụi trắng nõn như sữa dê, để lại giọt nước long lanh trong suốt.

Phụ nữ như Xuân Tiểu Mãn khi nhìn cảnh tượng này cũng hơi thất thần.

La Quyên Hoa bên cạnh cũng nhìn thấy vậy, miệng bất giác khen ngợi:

“Chậc chậc chậc, làn da trơn mịn như thế này, như này ở trên giường không bị người đàn ông của ngươi sờ mòn da sao?”

Mặt Bạch Linh Miểu đỏ lên, che lấy cơ thể mình, ngồi xổm vào trong làn nước không cao mấy:

“La tỷ à, ngươi nói cái gì vậy...”

“Nơi này cũng không có đàn ông thì xấu hổ gì chứ, đến tuổi của ta thì ngươi liền hiểu, dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng kia cũng chỉ là giả bộ cho đàn ông nhìn thôi.”

Sau đó nàng ôm lấy bụng mình, giống như ôm một quả dưa hấu xích lại gần, hai mắt phát sáng:

“Này, người đàn ông của ngươi ở trên giường là kiểu nào? Dùng tốt không? Nhiều nhất là bao lâu?”

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu gần như vùi đầu vào trong nước, Xuân Tiểu Mãn ở bên cạnh mặt đầy vẻ bất đắc dĩ đi qua giải vây:

“La tỷ, da mặt tiểu cô nương mỏng, ngươi đừng làm khó dễ nàng nữa.”

Vẻ mặt La Quyên Hoa đầy tiếc nuối:

“Ta thấy nàng không hiểu gì về loại chuyện này cả cho nên mới muốn dạy nàng, không muốn nghe thì thôi vậy.”

“Còn nói cái này đã là gì, trong ao tắm ở đầu thôn chúng ta, phụ nữ cả thôn một lần giặt đồ là một lần nói những chuyện thô tục, những lần đó còn tục hơn lần này nhiều. Mấy lão già ở phía xa nghe thấy đều quay đầu rời đi.”

Dứt lời, nàng ôm lấy bụng mình giống như con cua đi về phía con gái được một người phụ nữ bế ở phía xa xa.

Xuân Tiểu Mãn đưa tay đỡ lấy cánh tay trơn nhẵn của Bạch Linh Miểu, dìu nàng đứng dậy từ trong làn nước:

“Được rồi, nàng đi rồi, đứng dậy đi, ngươi coi chừng dìm bản thân chết đuối luôn đó.”

Chương 363: Núi Bên Kia

Bạch Linh Miểu vỗ ngực mình, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi:

“Bình thường cũng không thấy La tỷ phóng túng như vậy, hù chết ta rồi.”

“Đến tuổi đó của nàng thì đều như vậy cả.”

Xuân Tiểu Mãn cầm khăn trong tay lên lau người giúp Bạch Linh Miểu.

“Chờ chúng ta đến tuổi của La tỷ rồi, cũng sẽ biến thành bộ dạng

như nàng sao? Xấu hổ quá à...sao lời đó cũng đó thể nói ra được."

Mặt Bạch Linh Miểu ửng đỏ đầy vẻ thẹn thùng vừa nói vừa nhìn La Quyên Hoa bế con gái thoải mái cười to phía xa.

…

Xuân Tiểu Mãn tiếp tục giúp Bạch Linh Miểu lau người:

"Ta cảm thấy chuyện này không sao cả, ngươi cũng đã động phòng với Lý Hỏa Vượng rồi, có cái gì mà không dám nói ra chứ, người đừng có rụt người ra phía sau, đứng thẳng chút."

"..."

Đối với chuyện này, Bạch Linh Miểu ngượng ngùng chỉ có thể yên lặng.

Nàng vẫn cứ cảm thấy loại chuyện riêng tư như thế này không thể chia sẻ với người khác được.

Một đám phụ nữ lăn qua lộn lại ở trong hồ rất lâu, cho đến khi trời cũng gần tối thì các nàng mới giặt xong quần áo quay trở lại.

Trời tối rồi, hôm nay trời còn chưa sáng đã lên đường rồi nên tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, trừ người gác đêm ra thì mọi người đều đi ngủ từ sớm rồi.

"Ta nhiều lông, chỉ có thể lau khô một nửa thôi, ngươi cũng đừng ghét bỏ nha."

Trong chăn, Bạch Linh Miểu nghe thấy vậy liền giang hai tay ra dùng sức ôm lấy người Xuân Tiểu Mãn, nàng vui vẻ vùi đầu vào bộ lông màu đen rậm rạp cọ cọ:

"Sao có thể chứ, ta thích Tiểu Mãn tỷ mà."

Tiểu Mãn thuận theo tự nhiên giơ hai chân lông lá xồm xoàm của mình lên, ma sát lên thân thể trần truồng của đối phương.

"Ha ha, đừng như vậy mà, Tiểu Mãn tỷ à ta sợ nhột."

“Thích ta? Nhưng mà ta không so được với Lý sư huynh của ngươi á, sợ là chờ ta ngủ rồi ngươi liền mặc yếm chui vào chăn của Lý sư huynh ngươi.”

“Vết thương của Lý sư huynh còn chưa khỏi, đó là ta đến chăm sóc hắn thôi.”

“Bộ dáng kia của hắn mà còn cần chăm sóc sao? Ngoại trừ chuyện đó ra, ta cảm thấy ngươi không có chỗ nào có thể chăm sóc được hắn hết.”

“Tiểu Mãn tỷ à...tại sao ngay cả ngươi cũng như vậy chứ...”

Khi hai người trong chăn thì thầm nói chuyện, họ chợt thấy một bóng người lén lút thậm thụt đi về phía bờ sông.

“Người đó là ai vậy?”

“Là Tôn Bảo Lộc chứ còn là ai nữa, hắn vẫn luôn như vậy, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ tắm rửa cùng người khác, thật đúng là còn sợ bị người khác nhìn lén hơn phụ nữ chúng ta nữa.”

Buổi tối hôm đó trừ tiếng sói tru xa xa ra thì là một đêm yên tĩnh.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lý Hỏa Vượng ôm Bạch Linh Miểu từ từ mở mắt ra.

“Lý sư huynh, ngươi lại mơ thấy ác mộng à.”

Bạch Linh Miểu đau lòng dùng ngón tay mềm mại khẽ vuốt ve cằm hắn.

“Không sao, ta quen rồi.”

Vành mắt Lý Hỏa Vượng hơi thâm đen ngồi dậy, hắn lại nhìn về phía núi Nữ Nhân thêm lần nữa, thoáng giảm bớt cảnh giác trong lòng.

“Lúc ấy ta không lộ ra sơ hở gì, hơn nữa đám người kia là người đang học nghề, với lại đến bây giờ cũng đã hai ngày rồi, cho dù Vũ Sư Cung là tốt hay xấu thì hắn là chúng ta đã an toàn rồi.”

Sau khi rửa mặt xong, Tôn Bảo Lộc bưng bát chất lỏng màu nâu đến trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ăn sáng thôi.”

“Đây là cái gì vậy?”

Khứu giác nhạy bén khiến cho Lý Hỏa Vượng không nhịn được lùi người ra sau, cái này thật sự quá tanh rồi.

“Sữa dê tươi pha chung với máu dê nóng, thêm chút muối ăn nữa là ra đó, mùi vị cũng khá được. Với lại món này cũng rất tốt cho việc khôi phục vết thương.”

Sau khi hắn bưng bát lên uống một hớp, lại bưng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng mới uống một ngụm mà suýt chút nữa đã phun ra rồi, nhưng hắn cố nén sự buồn nôn xuống rồi uống hết chất hỗn hợp máu sữa này.

Có chất dinh dưỡng là có chất dinh dưỡng, nhưng thật sự rất khó uống.

Tôn Bảo Lộc hưng phấn đứng ở nơi đó nói:

“Lý sư huynh, ngươi xem trước đây ta nói không sai chứ, chỉ cần mang theo nhiều dê thì không cần lo một ngày ba bữa nữa.”

Lý Hỏa Vượng đưa ống tay áo lên lau mép, sau đó nhét cái bát vào trong ngực hắn:

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ra ngoài núi Nữ Nhân rồi thì chắc cũng sắp đến nhà ngươi rồi chứ?”

Nghe được thông tin này, ánh mắt Tôn Bảo Lộc lập tức sáng lên:

“Đúng đúng đúng! Đi mau! Họ ở ngay trước mặt!”

Dù trong mắt đám người Lý Hỏa Vượng đều là trời xanh đất xanh giống nhau nhưng rõ ràng trong mắt Tôn Bảo Lộc lại thấy rõ sự khác biệt.

“Nhìn kìa! Núi bên kia! Ta đã từng chăn dê ở bên đó! Một cái răng cấm bên trái của ta là rơi vỡ ở chỗ đó!”

“Ta nhìn thấy một con chó sói trắng ở phía đông bên đó! Thật sự không gạt ngươi, là chó sói trắng! Cha mẹ ta nói hoàn toàn không có chó sói trắng nhưng mà quả thật ta đã nhìn thấy nó!”

Chương 364: Đa Tạ

“Nhìn đây! Có nhìn thấy dấu vết trên cỏ kia không! Đó chính là vết tích mà tộc nhân chúng ta để lại khi dựng lều vải đó! Không thể sai đi đâu được!

Tôn Bảo Lộc càng ngày càng phấn khởi, họ cũng càng ngày càng tiến đến gần, hai ngày cuối cùng, Tôn Bảo Lộc hoàn toàn không ngủ được, toàn bộ công việc gác đêm đều do hắn gánh vác.

Cuối cùng, sau khi họ đi qua một sườn núi nhỏ, ở giữa màu xanh lá cây phía xa có một mảng màu trắng còn có ít màu đen, màu trắng là dê còn màu đen là trâu.

Bên cạnh đàn dê có một loạt lều vải cùng với những chấm người nhỏ giống như kiến vậy.

“A!!”

Tôn Bảo Lộc lệ nóng quanh tròng điên cuồng dùng ngôn ngữ Thanh Khâu hét lớn về phía bên kia, sau đó hắn kích động bỏ rơi những người khác chạy về phía bên kia.

Thời điểm đám người Lý Hỏa Vượng không nhanh không chậm tiến lại gần thì nhìn thấy Tôn Bảo Lộc đang bị một đám người Thanh Khâu vây quanh, ôm lấy hắn kích động kêu khóc.

Dù không hiểu ngôn ngữ Thanh Khâu nhưng Lý Hỏa Vượng lại có thể nghe ra được tình cảm mãnh liệt trong giọng nói của họ.

Thấy cảnh tượng này, trong lòng Lý Hỏa Vượng dâng lên một tia ấm áp, so với việc cuối cùng cũng đưa được Tôn Bảo Lộc về nhà thì hắn càng cảm thấy vui mừng hơn khi thấy thái độ của người

nhà Tôn Bảo Lộc đối với hắn.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bên trong lều vải có một người phụ nữ Thanh Khâu bưng một chậu sữa đi ra ngoài.

Khi nàng nhìn thấy Tôn Bảo Lộc, vẻ mặt chợt cứng đờ, chậu sữa trong tay nàng rơi thẳng xuống đất.

Tiếng động thu hút Tôn Bảo Lộc nhìn qua, nhìn thấy người phụ nữ kia, hắn chợt khóc lên.

Trong sự vây quanh của tất cả mọi người, hai người ôm lấy nhau, đồng thời phát ra tiếng khóc tê tâm liệt phế.

“Thì ra tiểu tử này không có khoác lác nhỉ...thật sự có một người phụ nữ đang chờ hắn...”

Cẩu Oa chua xót nói.

Ngay khi họ ôm nhau quên cả thời gian thì một cụ già đeo vòng màu run lẩy bẩy đi tới.

Ông ta dùng tiếng Thanh Khâu nói gì đó với Tôn Bảo Lộc, xem ra thân phận của hắn ở nơi này rất là đức cao vọng trọng, lời của hắn khiến hai người đang ôm nhau cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Sau khi Tôn Bảo Lộc nói chuyện với cụ già một lúc, hắn mang theo vẻ phấn khích đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, nhiệt tình khoác lên bả vai hắn, nói gì đó với tộc nhân của mình.

Ngôn ngữ không thông, Lý Hỏa Vượng cũng không thể biết được họ đang nói cái gì.

Tuy nhiên, khi thịt dê nướng thơm phức mang theo hơi nước cùng với mật ong được đưa đến trước mặt mình, cuối cùng hắn cũng có thể hiểu ý của đối phương.

Không dễ gì mà có một bữa tiệc toàn thịt, những người khác cũng không thể nhịn được nữa, sau khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng không có ý từ chối, hai tay trực tiếp cầm lấy.

Đốt lửa trại lên, một hàng người vây quanh Tôn Bảo Lộc hét lớn gì

đó, tay trái tay phải của Tôn Bảo Lộc cũng đồng thời cầm ly rượu lên nhiệt tình đáp lại, không ngừng xoay vòng.

Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, bưng ly sừng trâu lên uống một ngụm:

“Đây là mật ong sao? Ngọt quá, hơn nữa cũng không có bị ngọt gắt.”

“Đây không phải là mật ong, đây là mật kiến, mật của kiến rượu, so với mật ong thì nó càng ngon cũng càng hiếm hơn.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện đó là một vị phụ nhân người đẹp mặt đẹp, dù nàng mặc áo da của người Thanh Khâu nhưng làn da trắng nõn kia của nàng chứng minh nàng không phải là người địa phương ở Thanh Khâu.

Phụ nhân kia thấy Lý Hỏa Vượng nhìn mình chăm chú, đôi mắt nàng có chút đỏ, nàng ngồi xuống trên sạp hàng, từ từ cúi đầu xuống muốn dập đầu với Lý Hỏa Vượng.

“Đa tạ Lý chân nhân! Không ngại trải qua ngàn dặm khổ cực đưa con trai ta về nhà.”

…

Mắt thấy đầu của người phụ nhân xinh đẹp này sắp chạm đến tấm thảm, Lý Hỏa Vượng vươn tay đỡ nàng dậy.

“Phu nhân khách sáo rồi, đều là sư huynh đệ cùng gặp nạn, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên rồi, ta nhận không nổi đại lễ như vậy đâu.”

Người phụ nhân vô cùng cảm kích, sau khi năm lần bảy lượt bị Lý Hỏa Vượng ngăn cả, lúc này nàng mới ngừng lại rồi ngồi xuống một bên.

Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi nói với Lý Hỏa Vượng:

“Sau khi không thấy Bảo nhi đâu, lúc đó chúng ta cũng đã lật tung cả Thanh Khâu này lên một lần rồi, nhưng mà vẫn không tìm được hắn, khi đó trong lòng ta như chết rồi, thật sự cho rằng sẽ không

thể thấy hắn nữa, Bồ Tát phù hộ, cuối cùng Bảo nhi cũng an toàn trở về rồi.”

Dứt lời, nàng lấy ra một chuỗi phật châu từ trong ống tay áo ra, vừa lần hạt châu vừa vái lạy về hướng bắc.

Thấy hành động này, Lý Hỏa Vượng ngẩn người:

“Cho hỏi ngài đang vái lạy Bồ Tát nào vậy?”

Có lẽ sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hỏa Vượng vô cùng nhạy cảm với những thứ lải nhải này, ở nơi này, nhất định những thứ này đều có vấn đề.

Dường như Ngô Nguyệt có chút hiểu lầm ý của Lý Hỏa Vượng, nàng còn cho rằng hắn đang chế giễu nàng nữa chứ, nàng hơi bó tay giải thích:

“n công, ta không có ý đó, Bảo nhi có thể trở về đều nhờ vào công lao của ngươi cả chứ không phải nhờ vào vị Bồ Tát hư vô như có như không kia.”

Chương 365: Bồ Tát

“Kể từ khi được gả tới Thanh Khâu, ta cũng không có bái lạy Bồ Tát, chỉ là ta toàn tin Phật, thói quen này đã nuôi từ nhỏ rồi, quả thật không đổi được.”

“Không không không, không phải ta nói móc gì đâu, thật sự chỉ là do ta cảm thấy tò mò thôi, rốt cuộc ngươi đang bái lạy vị Bồ Tát nào vậy?”

Lý Hỏa Vượng bưng nước mật nghiêm nghị nói.

Nghe vậy, Ngô Nguyệt lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc:

“Bồ Tát...không phả Bồ Tát nương nương cứu khổ cứu nạn sao? Còn phân chia Bồ Tát gì nữa?”

Thấy mẹ Tôn Bảo Lộc trả lời như vậy, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài

trong lòng, hắn thầm nói trong lòng:

“Những tên ngu ngốc trên thế giới này rất nhiều, tin cái gì cũng giống nhau thôi, toàn là tin tưởng mù quáng mà thôi, họ với Đan Dương Tử hoàn toàn không biết đi nơi nào.”

Nhưng mà nếu suy nghĩ từ góc độ của người khác, điều mà mẹ của Bảo Lộc nói cũng coi như là chuyện tốt, dù sao ở thế giới điên rồ này, so sánh bái lạy cái gì mà không phải Bồ Tát giả, bái lạy một vị “Bồ Tát” thật hiển nhiên là càng nguy hiểm hơn.

“Phu nhân ngồi đi, tại hạ chỉ tò mò nên thuận miệng hỏi chút thôi, đúng rồi, vừa nãy ta thấy Bảo Lộc và một người phụ nữ ôm nhau, đó là người rất thân với hắn à?”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu nói sang chuyện khác, ý đồ làm dịu bầu không khí có chút căng thẳng này.

“Đúng, đó là em gái của hắn, từ nhỏ đã dính lấy hắn rồi, vốn dĩ đã có hôn ước từ bé, kết quả Bảo nhi không còn nữa, ngày đó nàng khóc nhiều lắm.”

“Em gái?”

Lý Hỏa Vượng có chút bất ngờ với phản ứng của đối phương, con trai mình làm chuyện không luân thường đạo lý như vậy, sao người làm mẹ lại hòa ái như vậy? Hơn nữa người phụ nữ trước đó mà Tôn Bảo Lộc ôm rõ ràng là dáng dấp của người Thanh Khâu, không phải là một loại người với Tôn Bảo Lộc.

“Hai người họ không phải là cùng một cha, ta mang thai Bảo nhi từ nước Lương gả đến Thanh Khâu, lúc đó Trác nhi đã ra đời rồi. Tuy nói không phải là cùng cha mẹ, nhưng từ nhỏ hai đứa bọn nó đã thân thiết với nhau rồi, cho nên liền định hôn ước từ bé, dự định lớn lên thì thành thân.”

Thấy người phụ nhân trước mặt này rõ ràng là không cùng màu da với những người Thanh Khâu xung quanh, hiển nhiên Lý Hỏa Vượng cũng đoán được điều này.

Ngay lúc này, một người đàn ông Thanh Khâu ngăm đen thấp lùn cường tráng mặt nở nụ cười tiến lại gần, hắn giơ ly sừng trâu

trong tay lên đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Hắn dùng ngôn ngữ Thanh Khâu nói một tràng ngắn ngủi với Lý Hỏa Vượng, lại đưa ly sừng trâu qua.

Ngô Nguyệt ở một bên vội giải thích:

“Cha của xấp nhỏ nói, cảm ơn ngươi cứu con trai thứ hai của hắn, nói rằng hi vọng Trường Sinh Thiên phù hộ cho ngươi, ban cho ngươi bất tử.”

“Người Thanh Khâu mời rượu thật là đặc biệt.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu với hắn, rồi giơ cái ly sừng trâu trong tay lên cụng với ly của hắn.

Nhân cơ hội rảnh rỗi lúc uống nước mật, Lý Hỏa Vượng đánh giá hai vợ chồng trước mặt này, nói thật, cha mẹ của Tôn Bảo Lộc không hề hợp tí nào.

Cơ thể người đàn ông thấp lùn, khuôn mặt lại là mặt bánh nướng, trên người mà mọc nhiều lông hơn nữa thì có thể trở thành khỉ rồi, hoàn toàn không xứng với người mẹ xinh đẹp như vậy của Tôn Bảo Lộc, cũng không biết làm sao mà cưới được nàng.

“Chẳng lẽ mẹ của Tôn Bảo Lộc là bị cha hắn mua về?”

Nghĩ đến việc buôn bán nô ⌊ệ ở núi Nữ Nhân trước đây, Lý Hỏa Vượng đoán lung tung trong lòng.

“Lý sư huynh à!”

Tôn Bảo Lộc say bí tỉ không biết từ đâu nhào tới, hắn nhoài người vào trong ngực Lý Hỏa Vượng khóc rống lên. Trong miệng hắn còn nói lung tung lời nói say rượu:

“Lý sư huynh à! Ta không nỡ rời xa các ngươi mà! Ta không đi nữa! Ta muốn cùng các ngươi đi nước Lương!!”

Thấy con trai thất thố như vậy, cha của Tôn Bảo Lộc vội lấy ly rượu trong tay hắn xuống, rồi lôi hắn đi ra bên ngoài lều vải cho tỉnh rượu.

Thấy bóng lưng nhếch nhác của Tôn Bảo Lộc, Lý Hỏa Vượng cười một tiếng coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tôn Bảo Lộc cũng nói mê sảng, cũng về đến nhà rồi với lại người nhà lại vui vẻ như vậy, làm sao có thể tiếp tục đi cùng họ cơ chứ.

Vả lại nói sau này đoạn đường mình cần đi cũng không nhiều, Thanh Khâu từng là nước Lương, nhìn trên bản đồ thì thấy cũng không còn bao xa nữa.

Nếu núi Ngưu Tâm cách nơi này không xa, nói không chừng từ nay về sau có thời gian thì có thể tới nơi này ở.

Lý Hỏa Vượng lần nữa ngồi xếp bằng xuống, hai tay hắn cầm một miếng thịt dê nướng được rắc gia vị màu đen lên cắn mấy miếng.

Trong lúc nhất thời, mùi thơm bay khắp nơi, thịt dê đậm đà tan ra trong miệng Lý Hỏa Vượng, hắn phát hiện thịt dê này vô cùng thơm ngon.

Cũng không biết có phải là do cảm giác của mình được tăng cường hay có từng sử dụng trên phương diện đồ ăn hay không nhưng Lý Hỏa Vượng sống hai thế giới thì quả thật đây là lần đầu tiên hắn được ăn thịt dê ngon như vậy.

Thịt dê non mềm phết thêm gia vị chua mặn, cắn một miếng đúng là không gì sánh được.

Chương 366: Lần Đầu Gặp Mặt

Khó trách những người khác đều không có ai nói chuyện cả, tất cả đều đang chăm chú gặm xương dê và xương bò rồi còn đâu.

Đối mặt với thức ăn ngon như vậy, Lý Hỏa Vượng không thể lãng phí được, hắn lập tức buông bỏ hết thảy bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Dù đàn ông Thanh Khâu vây quanh thành vòng tròn lắc đầu khiêu vũ, quả thật không có gì đẹp mắt hơn nhưng những động tác tay chân khoa trương kia làm nền cho bầu không khí bên trong lều vải lớn, khiến cho trên khuôn mặt của mỗi người trong lều vải đều

treo nụ cười, thậm chí bao gồm cả Lý Hỏa Vượng.

Sau khi những người khác ăn uống no đủ, cũng bắt đầu nhảy theo những người Thanh Khâu kia.

Biểu hiện của Lữ gia ban là bắt mắt nhất, dù sao thì nghề chính của họ là hát hí khúc, làn điệu mới lạ kia cùng với các động tác đã hấp dẫn người Thanh Khâu xung quanh rối rít khen hay.

Lý Hỏa Vượng nở nụ cười nhìn cảnh tượng trước mặt này:

“Xem ra họ thật sự vui vẻ, sao khi ở bên ta thì họ vĩnh viễn chỉ có bi thương cùng với thống khổ nhỉ?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh tượng trước mắt có chút thất thần, cảm giác nhạy bén của hắn phát giác được có người đang nhìn chằm chằm mình.

Đó chính là tầm mắt của mẹ Tôn Bảo Lộc, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện lúc này đối phương có dáng vẻ tâm sự nặng nề, hoàn toàn không phải là bộ dáng ung dung như vừa nãy.

“Phu nhân có chuyện gì thì cứ nói với tại hạ?”

Lời nói của Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng khiến Ngô Nguyệt có chút do dự hạ quyết tâm.

“n công, lần đầu gặp mặt, không biết ta có nên nói lời này không, nếu không thì đừng đi nước Lương nữa, ở lại Thanh Khâu đây được không? Nơi đó không phải đất lành gì đâu.”

…

“Ồ?”

Lời nói của đối phương khiến sức chú ý đang tán loạn của Lý Hỏa Vượng tập trung lại vài phần.

“Tại sao lại nói như vậy? Trước đó ta từng nghe nói Lương quốc là nơi giàu có nhất mà? Những nơi khác đều có nạn hạn hán, nhưng người Lương quốc thì không hề phải chịu đói.”

“Ai lấy đều nói Lương quốc rất tốt, nhưng những người chưa từng đi tới đó thì sao biết được nơi đó không hề coi con người là con người!”

Ngô Nguyệt kích động nói xong, dường như nàng nhớ tới những hồi ức không hề tốt đẹp gì, đau khổ che miệng, nôn khan vài cái.

“Hả?”

Lời nói của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng phải nhíu mày, những gì đối phương miêu tả không giống với những gì Bạch Linh Miểu nói. Quê hương ở trong miệng nàng chính là một vùng đất thế ngoại đào nguyên không hề có bất kỳ chuyện phiền não gì cả.

Lý Hỏa Vượng nháy mắt với Bạch Linh Miểu đang ngồi ở bên cạnh Tiểu Mãn, Bạch Linh Miểu đang dùng hai tay bưng chén uống nước bằng sừng trâu vội đặt xuống, đi tới.

Lý Hỏa Vượng dùng tay giữ chặt tay Bạch Linh Miểu lại, hỏi người phụ nữ ở bên cạnh:

“Không biết phu nhân có thể miêu tả kỹ càng hơn hay không?”

Ngô Nguyệt hạ bàn tay đang che miệng xuống, nhìn Bạch Linh Miểu vừa mới tới gần, cuối cùng khoát tay.

“Ta đã lỗ mãng rồi, lúc dùng bữa không nên nói tới mấy chuyện này, tránh cho các ngươi ăn không ngon miệng. n nhân, nếu ngươi thật sự muốn biết thì chờ ngày mai rồi nói.”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, để lại hai người mơ hồ không hiểu gì cả.

“Miểu Miểu, khi ở Lương quốc ngươi sống có thoải mái không? Có người bắt nạt người nhà các ngươi hay không? Quan phủ ở nơi đó như thế nào?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi Bạch Linh Miểu.

Thật ra thì Lý Hỏa Vượng hiểu biết rất ít tin tức về Lương quốc, nơi rất có thể sẽ thành chỗ sinh sống của hắn.

Chỉ biết rằng Lương quốc rất rộng lớn, cũng là nơi có thực lực mạnh nhất trong số mấy quốc gia. Ngoài đó ra thì hắn không biết gì khác.

Nếu như hắn định sống suốt đời với Bạch Linh Miểu ở nơi này thật thì chuyện này không ổn chút nào.

“Sống rất tốt á! Người khác không dám bắt nạt chúng ta! Người nhà chúng ta rất đông, trưởng thôn là ông của ta, hơn nữa ở trong thôn chúng ta, những người khác đối xử với ta rất hiền hòa, những ca ca tỷ tỷ ngang hàng cũng đều nhường nhịn ta.”

“Những chuyện như Cẩu Oa hay Tiểu Mãn nói, bởi vì vẻ ngoài mà khinh thường không chào đón không hề xuất hiện ở chỗ chúng ta!”

“Ngươi mới chỉ biết tới núi Tim Trâu phải không? Những nơi khác ở Lương quốc thì sao? Ngươi đã từng đi tới những vùng khác chưa?”

Lý Hỏa Vượng dùng tay sờ cằm, hỏi lại.

“Ta không biết, ta chưa từng đi tới những vùng khác.”

Câu trả lời của Bạch Linh Miểu khiến Lý Hỏa Vượng khá để tâm tới những lời mẹ Bảo Lộc mới nói.

Hắn cảm thấy khá tò mò, muốn biết đối phương muốn nói điều gì.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn Tôn Bảo Lộc ở phía xa, hắn đã uống tới mức nôn ọe luôn rồi. Lý Hỏa Vượng đi tới bên cạnh hắn, đỡ hắn đi ra khỏi lều trại.

Lý Hỏa Vượng không chờ được tới ngày mai, hắn định hỏi dò Tôn Bảo Lộc trước, hắn là con trai, chắc hắn cũng hiểu biết một ít chuyện liên quan tới mẹ hắn.

Chương 367: Mỹ Nhân Giấy

“Đừng uống nữa, tỉnh lại đi, ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi, có liên quan tới mẹ ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nói với Tôn Bảo Lộc đang mê man, dựa vào thùng nước.

“Dô! Uống tiếp nào!”

Tôn Bảo Lộc cười ngây ngô nâng chén rượu không trong tay mình lên, chọc về phía ngực Lý Hỏa Vượng.

“Ôi…”

Lý Hỏa Vượng xoay tay đưa ra sau lưng, cầm lấy chuôi thanh trường kiếm, nhẹ nhàng rút ra. Sát khí ngập trời lập tức khiến Tôn Bảo Lộc không tự chủ động được mà run lên, hai mắt mơ màng nhanh chóng bị cảm giác sợ hãi tột cùng che phủ.

“Keng!”

Lưỡi kiếm được lộ ra vài phần được đút lại vào trong vỏ. Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng duỗi tay cướp lấy chén rượu không từ trong tay đối phương, múc một chén nước lạnh từ thùng nước bên cạnh, giội thẳng lên trên mặt hắn.

“Đã tỉnh rượu chưa?”

Tôn Bảo Lộc thở hồng hộc vài cái, run rẩy dùng tay lau nước trên mặt mình, không ngừng gật đầu.

“Tỉnh, ta tỉnh rồi!”

“Mẹ ngươi là người Lương quốc hả? Nàng có từng kể chuyện ở Lương quốc cho ngươi nghe không?”

Nghe được vấn đề này, sắc mặt Tôn Bảo Lộc trở nên khác thường:

“Lý sư huynh, sao vậy? Đang ăn cơm ngon mà, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Vấn đề này hoàn toàn không cần phải giấu diếm, Lý Hỏa Vượng thuật lại những lời mẹ Tôn Bảo Lộc nói với bản thân hắn nghe, cũng nói ra nỗi băn khoăn trong lòng với hắn.

“Nếu như Lương quốc tồi tệ như lời mẹ ngươi nói, vậy đám người

chúng ta cũng cần phải cân nhắc đến chuyện có nên tìm nơi khác để sống hay không."

Tôn Bảo Lộc gương mặt đỏ bừng ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng tròn ở trên bầu trời.

"Lý sư huynh, ta không nói có được không?"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất mãn:

"Sao nhà ngươi có nhiều bí mật như vậy hả? Chuyện này không thể nói, chuyện kia cũng không được, nếu ai không biết còn tưởng rằng ngươi là con riêng của Hoàng đế nữa đó."

Nghe được lời này, Tôn Bảo Lộc nghiến răng một cái.

"Được! Ngươi cứu mạng ta, còn đưa ta về nhà, nếu như ngươi muốn biết vậy thì ta sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi thấy dung mạo của mẹ ta thế nào hả?"

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng không hiểu tại sao đối phương lại chuyển sang nói tới chủ đề này, chuyện này có liên quan tới vấn đề hắn mới hỏi hay sao?

"Mẹ ta có đẹp không? Năm đó khi nàng còn trẻ tuổi, dung mạo của nàng còn đẹp hơn bây giờ nhiều, có thể nói là chim sa cá lặn!"

"Đây cũng không giống lời nhận xét của con trai về mẹ của mình, tốt nhất là ngươi nên giữ mồm giữ miệng trước mặt một người ngoài như ta."

Lý Hỏa Vượng nhắc nhở, xem ra Tôn Bảo Lộc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu.

"Lý sư huynh, vậy ngươi thử nói xem mẹ ta xinh đẹp như vậy, trước đó khi ở Lương quốc nàng làm gì?"

Tôn Bảo Lộc nở một nụ cười khổ, nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

Nghe được câu hỏi này, trong lòng khẽ giật thót, hắn không trả lời

câu hỏi này, chờ đối phương tự mình nói ra.

“Trước đây khi mẹ ta vừa tròn mười bốn tuổi thì đã ăn mặc thật sạch sẽ, xinh đẹp, được một quý phủ thuê về làm mỹ nhân giấy.”

Tôn Bảo Lộc run rẩy nói ra một danh từ mà Lý Hỏa Vượng không thể hiểu nổi.

“Mỹ nhân giấy là gì hả?”

“Khi có đại nhân đi ngoài, vậy mẹ ta sẽ phải chờ ở bên cạnh, chờ khi hắn đi xong thì mẹ ta sẽ phải dùng đầu lưỡi liếм sạch đít của hắn! Đó chính là mỹ nhân giấy!”

Tôn Bảo Lộc gần như đã phải nghiến răng nghiến lợi mới nói ra được những lời này.

Lý Hỏa Vượng lập tức bị chấn động, hắn đột nhiên hiểu ra được lý do tại sao khi mẹ hắn vừa nhắc tới Lương quốc là bị nôn khan, còn cả lý do nàng nói Lương quốc không coi con người là con người.

Trước đó trong đầu hắn vẫn suy nghĩ làm thϊếp làm kỹ nữ cho người khác thì chung quy vẫn được coi là con người, nhưng một mỹ nữ xinh đẹp như vậy mà ở trong mắt một số người ở Lương quốc thì cũng chỉ có một giá trị duy nhất, đó chính là dùng để chùi đít.

“Ngươi nghĩ rằng như vậy là đã ghê tởm rồi sao? Sai rồi! Đó chỉ là khởi đầu mà thôi! Ngươi có biết giang cẩu* là gì không? Có biết bình phong thịt** là gì không? Mỹ nhân vu*** là gì không? Người Lương quốc đều chơi mấy trò đó!”

*Tương tự với mỹ nhân giấy.

**Vào những ngày trời lạnh, đại nhân không có hứng thú uống rượu, Dương Quốc Trung (anh họ Dương Quý phi) vỗ tay một cái, một đoàn thị nữ tiến lên, dùng thân thể đầy đặn vây quanh những vị đại nhân, ngăn cản gió rét ngoài trời.

***Dùng người sống làm ống nhổ đờm.

Tôn Bảo Lộc đã rời đi rồi, chỉ còn một mình Lý Hỏa Vượng cô độc

đứng ở bên ngoài.

Nghe hết những chuyện Tôn Bảo Lộc nói, hắn cảm thấy khá hối hận, sau đó theo bản năng cảm thấy chán ghét nơi đó.

Nếu so sánh với họ thì Am Từ sư thái vẫn quá tốt đẹp.

Nhưng sau khi cảm giác chán ghét biến mất, trên gương mặt Lý Hỏa Vượng lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn nên sớm nghĩ ra ở thế giới đã hoàn toàn điên cuồng này căn bản không hề có vùng đất nào là thế ngoại đào nguyên rồi mới phải. Đơn giản chỉ là tồi tệ và vô cùng tồi tệ mà thôi.

“Đi hơn nghìn dặm để mong điều gì chứ? Sớm biết như vậy thì trước đó chiếm lấy Thanh Phong quán rồi.”

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong đầu mà thôi, chung quy thì hắn cũng phải cân nhắc đến việc những người khác muốn trở về nhà.

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy hả?”

Bạch Linh Miểu lo lắng, thò đầu ra khỏi lều vải, nàng sợ Lý Hỏa Vượng phát bệnh.

“Không có việc gì, ta vào ngay đây.”

Trong lều vải, cuộc vui vẫn tiếp tục diễn ra, chỉ là khi nhìn những món ngon kín bàn, Lý Hỏa Vượng không có tâm trạng nào để ăn uống nữa.

Chương 368: Quà Tặng

Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi đau đầu, sau khi mở mắt ra thì hắn phát hiện ra bản thân nằm trong một cái lều nhỏ, bên cạnh là Bạch Linh Miểu chỉ mặc yếm, nàng đang ngồi ở đó, cầm một chiếc lược sừng trâu, lặng lẽ chải đầu.

Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra kéo nàng tới, ôm nàng vào trong l*ng

ngực mình.

Khi đối phương lặng lẽ bắt đầu cởi yếm ra thì Lý Hỏa Vượng đã bình tĩnh thuật lại những chuyện hắn biết được đêm qua cho Bạch Linh Miểu biết.

Ánh mắt ngượng ngùng của nàng dần dần bị thay bằng vẻ chấn kinh và ghê tởm, những chuyện mẹ Tôn Bảo Lộc từng phải trải qua vượt xa sức tưởng tượng của nàng. Đều là con người với nhau, sau bọn hắn có thể làm ra những chuyện như vậy được?

Bàn tay không có móng của Lý Hỏa Vượng đỡ bả vai của Bạch Linh Miểu:

“Như vậy thì xem ra Lương quốc cũng không hề có gì khác biệt ả.”

Hắn cảm thán một câu.

“Nhưng...nhưng ở chỗ của chúng ta không hề có chuyện như vậy xảy ra...Ở nhà chúng ta rất tốt.”

Bạch Linh Miểu yếu ớt nói.

Lý Hỏa Vượng cười một tiếng, trong mắt Bạch Linh Miểu thì đương nhiên là như vậy. Thế giới của đại đa số bách tính đều quá mức nhỏ bé, nhỏ tới mức suốt cả đời họ chỉ sống trong vòng hai mươi dặm, họ ngu muội và đơn thuần, hoàn toàn không có bất kỳ khái niệm gì với những vùng đất khác cả.

Nhưng hắn cũng biết nếu chỉ dựa vào chuyện mẹ Tôn Bảo Lộc trải qua mà đã nhận định toàn bộ Lương quốc thì quá võ đoán rồi, có lẽ đây chỉ là một trường hợp cá biệt.

Từ xưa tới giờ Lý Hỏa Vượng luôn luôn nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất, vì có thể sống ở thế giới này, hắn nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện.

Lý Hỏa Vượng ôm Bạch Linh Miểu, chôn mũi vào giữa phần cổ mềm mại của nàng, hít một hơi thật sâu:

“Không có việc gì đâu, ta không bảo là không quay về, trăm nghe không bằng một thấy mà. Chờ khi tới Lương quốc, sau khi xem xét

tình hình cụ thể thì chúng ta tính toán lại.”

Nghe được lời này, Bạch Linh Miểu lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, thiếu chút nữa là nàng nghĩ Lý Hỏa Vượng sẽ không về nhà cùng mình nữa.

“Được rồi, Tôn Bảo Lộc đã trở về nhà, thịt cũng đã ăn rượu cũng đã uống, chúng ta cũng nên tiếp tục lên đường rồi.”

Lý Hỏa Vượng vỗ nhẹ lên người nàng, nói.

Cho dù nơi này rất tốt, nhưng không cần phải ở lại Thanh Khâu vẫn tồn tại tai họa ngầm này, đợi khi tới nơi cần tới là có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Sau khi hai người ra khỏi lều vải thì phát hiện ra những người khác đều đã tỉnh lại rồi. Trải qua bữa rượu ngày hôm qua, những người còn lại đã kéo gần quan hệ hơn với những người Thanh Khâu khác. Cho dù là tới bờ sông rửa mặt cũng phải đi với nhau.

Họ nói gì đó với nhau, nhưng rõ ràng là hai bên không cùng chung một loại ngôn ngữ.

Không khí sáng sớm vô cùng tươi mát, Lý Hỏa Vượng đứng ở trước lều hít một hơi thật sau, tinh thần chấn động một cái.

Nhìn cảnh vật tràn trề sức sống ở xung quanh, tâm trạng của hắn cũng trở nên tốt hơn.

Lý Hỏa Vượng quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Tôn Bảo Lộc. Đêm qua hắn uống nhiều rượu như vậy nhưng hôm nay vẫn dậy từ rất sớm, đang lùa thêm một ít dê vào trong bầy của hắn.

“Ngươi làm gì vậy hả? Không cần phải tặng dê cho chúng ta đâu, chỉ riêng số dê này sợ rằng chúng ta đã ăn không hết rồi.”

Lý Hỏa Vượng đi tới, nói với hắn.

Sau khi về nhà, dường như tính cách của Tôn Bảo Lộc đã sáng sủa hơn, nở một nụ cười tươi rói với Lý Hỏa Vượng:

“Không sao đâu mà, ăn không hết thì bán cũng được, dê ở Thanh Khâu vận chuyển tới Lương quốc rất đáng tiền đó, đây xem như là lễ mừng sớm cho ngươi với Bạch sư muội.”

Tôn Bảo Lộc vừa mới nói xong thì phát hiện ra đối phương cũng không hề để ý tới mình, ngược lại hai mắt thờ thẫn, thân thể lắc lư, gương mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Không ổn!”

Lý Hỏa Vượng đột ngột ngồi xổm xuống, ghì chặt lấy đầu của mình, hành động này khiến Tôn Bảo Lộc giật bắn người.

“Bảo Lộc! Mau! Bảo Cao Trí Kiên cầm xích tới đây! Trói ta lại! Lại bị nữa rồi!”

Biểu cảm Lý Hỏa Vượng vô cùng đau đớn, la lên.

Nghe được lời Lý Hỏa Vượng nói, Tôn Bảo Lộc biết Lý sư huynh sắp phát bệnh rồi, vội vàng vứt cây roi da dùng để lùa dê trong tay đi, phóng tới lều vải da trâu phía xa xa.

Chờ sau khi hắn thở hồng hộc dẫn một đám sư huynh đệ quay trở lại thì đã nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đứng nguyên ở chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trên, lẩm bẩm:

“Vương Vi, ta và ngươi không có chuyện gì để nói cả, ngươi đi đi!”

“Chuyện của ta tự ta hiểu rõ, ngươi đừng mơ dùng phép khích tướng nữa, đã có người dùng chiêu này đối với ta, không có tác dụng gì đâu.”

Khi những người khác không biết nên làm như thế nào thì Lý Hỏa Vượng đang lẩm bẩm dường như biết họ đang ở ngay bên cạnh, cố hết sức giữ bình tĩnh nói:

“Đã mang xích tới chưa hả? Lấy tới rồi thì mau mau trói chặt ta lại đi, hiện giờ ta đang cố gắng không động đậy.”

“Sau khi trói ta lại thì đi thu dọn hành lý, ăn bữa sáng, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát.”

Chương 369: Nàng Là Giả

Nghe được Lý Hỏa Vượng sai bảo, những người khác như vừa tỉnh giấc mộng, cùng nhau xông tới, dùng xích trói chặt Lý Hỏa Vượng lại.

Sau khi thấy hắn đã bị xích chặt lại, sau khi trải qua những lần trước đây, mọi người cũng không dám chủ quan chút nào, vội vàng cách xa hắn.

“Hả, ngươi quản được việc ta nói chuyện với ai hay sao hả? Lại tới à? Được, muốn chơi ta phải không? Có giỏi thì hôm nay ngươi giết chết ta đi, nếu không thì cút xa khỏi ta vào!”

Nói xong những lời này, Lý Hỏa Vượng lại yên lặng, khi những người khác cho rằng đã sắp tới lúc kết thúc, Lý Hỏa Vượng đột nhiên bùng nổ, giận dữ hét lớn khiến họ giật bắn người.

“CMN, ngươi muốn chết đó hả? Bây giờ ta là bệnh nhân tâm thần! giết người không hề phạm pháp đâu đó!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân bị trói chặt đột nhiên dựng thẳng đứng lên, tựa như cương thi vậy, cảnh này khiến những người vây xem sợ hãi lùi về phía sau.

Những người Thanh Khâu khác phát hiện ra chuyện bất thường, dần dần tụ tập tới xung quanh, Tôn Bảo Lộc hết lần này tới lần khác phải giải thích cho mọi người Lý Hỏa Vượng đang gặp phải chuyện gì.

Vài trăm người vây thành một vòng tròn, lặng lẽ tập trung quan sát Lý Hỏa Vượng biểu diễn. Khi nãy hắn mới vừa giận dữ, lúc này đã đổi sang biểu cảm khác, trên gương mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ và cảm xúc bực bội.”

“Mẹ? Sao ngươi lại tới đây? Khi nãy con nói linh tinh thôi ấy mà, con không muốn giết ai cả. Ôi...Mẹ đừng khóc, bệnh của con không hề nặng thêm đâu.”

Dường như nghe được lời gì đó, biểu cảm trên mặt Lý Hỏa Vượng

dần dần chuyển từ bất đắc dĩ, bực bội thành đau đớn, hắn từ từ ngã xuống đất, cố gắng cuộn tròn người lại.

“Mẹ, ta xin ngươi đó, ngươi bảo bác sĩ Vương đi đi, ta không cần chữa trị thật mà. Ta hiểu rất rõ tình trạng của mình, ngươi đừng dùng tiền lung tung mời chuyên gia tới nữa, cứ giữ lại tiêu dùng cho bản thân mình đi.”

Sau đó chỉ thấy hắn thở ngày càng nhanh hơn, biểu cảm ngày càng đau đớn, Bạch Linh Miểu cắn môi cảm thấy trái tim như muốn tan nát, nàng không tự chủ được muốn đi tới đó ôm lấy hắn, may mà La Quyên Hoa và Xuân Tiểu Mãn ở bên cạnh kéo nàng lại.

“Không cần mạng nữa hả? Hiện giờ Lý sư huynh dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết chết ngươi!”

Sau đó, Lý Hỏa Vượng dường như đang lắng nghe chuyện gì, gương mặt hắn vẫn tỏ vẻ đau khổ, không ngừng vặn vẹo trên mặt đất tựa như giòi bọ, không ngừng dùng mặt chà xát lên cỏ, nước mắt trên mặt và sương trên cỏ trộn lẫn vào nhau, không thể phân rõ.

“Mẹ, nhà thiếu tiền hả? Thiếu tiền thì cứ nói với ta, để ta nghĩ cách.”

“Ngươi đừng gạt ta, tóc ngươi do chính ngươi dùng kéo cắt. Ta có thể nhìn ra được…”

Lý Hỏa Vượng đột ngột bùng nổ, vẻ mặt dữ tợn quát lên trời cao:

“Vương Vi! Ngươi câm miệng cho ta! Ở đây không có chuyện của ngươi!”

…

“Nàng là giả, chuyện này không cần ngươi phải nhắc! Đúng vậy, cho dù mẹ ta chỉ là ảo giác thì ta cũng không muốn khiến nàng đau lòng!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân bị xích trói chặt không ngừng gầm thét, gân xanh gồ lên cao.

Ngay sau đó, hắn uể oải, vẻ đau khổ lập tức che kín gương mặt. Hắn quỳ trên đất, ngẩng đầu lên, sau đó không ngừng đập xuống mặt đất.

Hắn dùng đầu đập ra một cái hố lớn.

Cuối cùng thì Lý Hỏa Vượng cũng yên tĩnh lại, hắn cố gắng hết sức khống chế cảm xúc của bản thân, khiến bản thân ổn định lại.

“Mẹ, ngươi có thể ra ngoài hay không hả? Vâng, yên tâm, ta sẽ bình tĩnh nói chuyện với bác sĩ Vương. Không có chuyện gì đâu, ta bị trói rồi mà. Trói chặt lắm, không thể tổn thương tới hắn được, ta cũng sẽ không tổn thương tới hắn đâu.”

Đúng lúc này, Man Đầu chui ra khỏi đám đông, ngậm gì đó trong miệng, chuẩn bị đi tới gần Lý Hỏa Vượng, nhưng nó bị Cao Trí Kiên ôm lại.

“Đừng...Đừng...Đừng đi!”

“Rốt cục ngươi muốn thế nào hả? Ta cho ngươi biết, ngươi còn dám lợi dụng các nàng, ta sẽ không để ngươi yên đâu!”

“Ngươi phải chịu trách nhiệm gì chứ! Cầm tiền của ngươi chẳng phải là được rồi sao! Ngươi tùy tiện lừa gạt một phen là được rồi, chẳng lẽ nói với mẹ ta một câu bất lực là rất khó sao?”

“Ta nói rồi, ngươi không thể giúp gì cho vấn đề của ta đâu!”

“Được, ta nói sai rồi, để ta nói lại! Ảo giác như ngươi căn bản không giúp gì được đâu!”

“Thử gì chứ! Ta không thử! Phía bên này là giả! Tất cả đều là giả!”

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu, chúi đầu của bản thân vào dưới thảm cỏ, giấu toàn bộ phần đầu của mình đi.

Một hồi sau, “ầm” một tiếng, đầu Lý Hỏa Vượng ủi bay thảm cỏ, dữ tợn điên cuồng hò hét với không khí:

“Ngươi tưởng rằng ngươi rất trâu bò hả? Chỉ biết đứng ở đó chém gió linh tinh!”

“Còn đứng đó nói hiểu ta! Ngươi thì hiểu cái cứt chó gì! Ngươi biết quá khứ ta đã phải trải qua chuyện gì hay sao? Ngươi làm sao có thể có cùng cảm nhân được chứ!!”

Chương 370: Đừng Khóc

“Hai bên đều như thật! Ngươi nói thì dễ nghe lắm! Có bản lĩnh thì ngươi thử trải qua những gì ta phải trải qua thử xem! Ngươi đã từng trải nghiệm qua việc ở phía bên này đang ăn chocolate còn ở một bên khác thì đang bị người khác đút đinh sắt không?!”

“Ta không quan tâm tới chính mình! Bảo ta nuốt đinh cũng không có vấn đề gì! Nhưng Lý Hỏa Vượng ta có người quan tâm tới, ta sợ!”

“Ta sợ sẽ có một ngày ở bên này ta cầm đũa gắp thức ăn! Ở một bên khác thì ta lại dùng đũa cắm vào trong mắt Bạch Linh Miểu!”

“Ta sẽ không từ bỏ đâu! Sẽ có một ngày nào đó ta tìm ra biện pháp giải quyết hết đám ảo giác này! Ta sẽ không vĩnh viễn chịu đau khổ đâu! Một ngày nào đó ta cũng sẽ có thể trở thành một người bình thường!”

Dường như Lý Hỏa Vượng nhìn thấy điều gì đó, biểu cảm trên gương mặt đột ngột chuyển thành vẻ khó tin, hắn thở ngày càng gấp rút hơn, hai con ngươi rung rung.

Lý Hỏa Vượng đột ngột xoay người lại, thân thể bị trói chặt tựa như giòi, chui vào trong đất, cái đầu dính đầy bùn đất không ngừng lắc đầu.

“Không! Lý Hỏa Vượng ngươi đã bị hai lần rồi! Ngươi không thể bị rơi vào bẫy nữa! Chắc chắn đó là giả!”

“Ngươi tuyệt đối không thể rơi vào mê mang được! Phía bên kia vẫn đang chạy trối chết đó! Nếu ngươi lại rơi vào bẫy thì họ nên làm gì chứ!”

Dưới cái nhìn chăm chú của những người khác, Lý Hỏa Vượng không ngừng lăn lộn trên bãi cỏ màu xanh lá, ủi nát mảnh cỏ tươi

tắn kia.

Một canh giờ sau, Lý Hỏa Vượng ngừng lại, hắn nằm yên không nhúc nhích, ngoài l*ʁg ngực phập phồng lên xuống ra thì không hề khác một cỗ thi thể.

“Ta ổn rồi, cởi ra đi.”

Trong giọng nói khàn khàn của Lý Hỏa Vượng tràn ngập sự mệt mỏi.

Khi những người khác định cùng tiến lên thì Bạch Linh Miểu ngăn bọn hắn lại.

“Các ngươi đừng đi, để một mình ta tới là được, hiện giờ Lý sư huynh không muốn gặp những người khác.”

Chờ khi mọi người dần tản đi hết, Bạch Linh Miểu hoàn toàn không để ý việc toàn thân Lý Hỏa Vượng dính đầy bùn đất, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng tháo xích ra. Nàng ôm đầu hắn vào trong ngực, dùng ngón tay không ngừng nhẹ nhàng day huyệt Thái Duông giúp hắn.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, sau đó cố gắng thở hết toàn bộ trọc khí ở trong phổi ra ngoài, đờ đẫn nhìn bầu trời, lẩm bẩm:

“Miểu Miểu, bọn hắn ép ta rất căng thẳng, ta chống đỡ mệt mỏi quá…”

Bạch Linh Miểu đau lòng muốn rơi nước mắt, nhưng vào thời khắc này nàng không thể giúp đỡ được chuyện gì cả, nàng chỉ biết ôm đầu Lý Hỏa Vượng, dùng tay xoa đầu hắn.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn nàng, khi nhìn thấy gương mặt tinh xảo của Bạch Linh Miểu, sắc mặt hắn có phần do dự, nhìn một hồi lâu thì nhẹ giọng nói:

“Miểu Miểu, sau này ngươi đừng đối xử với ta tốt như vậy nữa, tốt quá sẽ khiến ta cảm thấy hư ảo, ta sợ rằng bên này là ảo giác.”

Cuối cùng nước mắt của Bạch Linh Miểu cũng chảy xuống, nàng nằm rạp trong ngực Lý Hỏa Vượng, nghẹn ngào khóc.

Lý Hỏa Vượng nâng tay phải lên, đặt trước mặt bản thân, tay trái cầm dao găm cắt mạnh một cái, ngón út bị cắt đứt.

Hắn nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận cảm giác đau đớn, vẻ do dự trên gương mặt dần tiêu tan:

“Nực cười, cảm giác đau đớn tột cùng này sao có thể là giả được.”

“Ư ử~”

Man Đầu ngậm thứ gì đó trong miệng, cẩn thận đi vòng quanh người Lý Hỏa Vượng.

“Đầu Đầu.”

Lý Hỏa Vượng cầm ngón tay bị cắt đứt kia lên, ném xuống dưới chân Man Đầu.

“Gâu!”

Man Đầu nhổ thứ giống da rắn màu đen ở trong miệng ra, dùng chân trước đạp lên ngón tay đó, hưng phấn dùng răng cẩn thận nhấm nháp.

Lý Hỏa Vượng đút bàn tay vẫn đang đổ máu của mình vào trong miệng, hút một cái, sau đó vỗ lưng Bạch Linh Miểu, nói:

“Không sao đâu, đừng khóc mà, đứng lên đi, ngươi xem mọi người đang lén lút nhìn chúng ta kìa.”

Chờ khi Bạch Linh Miểu hai mắt đỏ bừng chui ra khỏi l*иg ngực Lý Hỏa Vượng, hắn cởi dải lụa ở trên cổ tay thiếu nữ, quấn lên mắt của đối phương.

“Ban ngày ánh nắng gắt lắm, nhớ kỹ nhất định phải buộc che mắt, nếu không sẽ khiến mắt ngươi bị tổn thương đó.”

Lý Hỏa Vượng kéo theo Bạch Linh Miểu không nhìn thấy gì, xoay người đi về phía xe của bản thân.

Trải qua chuyện khi nãy, tất cả người Thanh Khâu trong thôn đều nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt khá quái lạ.

Lý Hỏa Vượng cũng không thèm quan tâm tới, dù sao thì hắn cũng sắp rời đi, khả năng cao là sau này sẽ không gặp mặt lại nữa, họ nhìn bản thân mình như nào, nghị luận về mình như nào cũng không ảnh hưởng.

“Bảo Lộc, sau này còn gặp lại, chúng ta đi đây, nếu tiện thì nhớ viết thư nhé.”

Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh xe trâu, nói với Tôn Bảo Lộc đang ôm một thiếu nữ Thanh Khâu.

Tôn Bảo Lộc tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Lý sư huynh, ta không biết chữ.”

Lý Hỏa Vượng cạn lời.

“Được rồi, cứ như vậy đi, ngươi phải bảo trọng nhé.”

Dứt lời, hắn dẫn theo những người còn lại rời khỏi mấy chiếc lều vải này.

Chương 371: Kích Thước Quá Lớn

Về phần vấn đề bên dưới quần áo của Tôn Bảo Lộc có gì thì Lý Hỏa Vượng cũng lười hỏi, hắn không phải là hạng người tò mò.

Đám người Cẩu Oa, Cao Trí Kiên ôm Tôn Bảo Lộc thật chặt, không ít người hai mắt đỏ hoe, dù sao thì đều là sư huynh đệ sống chết với nhau, không chừng tương lai sẽ không thể gặp lại nữa, nếu nói trong lòng không thèm quan tâm thì là chuyện không thể nào.

Với tư cách là một con chó, hiển nhiên Man Đầu không hiểu tình cảm là gì, hắn vẫn ngậm gì đó chạy quanh Lý Hỏa Vượng.

Khi đuôi Man Đầu quệt qua bắp chân Lý Hỏa Vượng lần thứ năm, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn Man Đầu.

“Vứt thứ ngươi ngậm trong miệng đi ngay, nếu ngươi còn tha đồ linh tinh nữa, có tin là ta làm thịt ngươi không?”

Man Đầu nhả thứ trong miệng xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, ngồi chồm hổm ở đó, quẫy đuôi nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Đây là thứ gì vậy? Da rắn lột ra hay sao? Thanh Khâu có rắn lớn như vậy à?”

Cẩu Oa dùng đao móc thứ Man Đầu từng ngậm lên giữa không trung.

Ngay sau đó, một bóng đen từ bên cạnh vọt ra, khiến tất cả mọi người giật bắn.

Đó là Lý Hỏa Vượng, khi nãy Lý Hỏa Vượng vẫn còn tỏ vẻ không thèm quan tâm thì giờ hắn dùng hai tay run rẩy giơ vật kia lên, biểu cảm vô cùng kích động.

“Đây là...Hắc Thái Tuế!”

…

“Lý sư huynh? Ngươi sao vậy?”

Cẩu Oa cẩn thận nhìn Lý Hỏa Vượng đặt thứ kia vào trong miệng, nhai, trong lòng giật thót một cái.

“Trời, Lý sư huynh lại phát bệnh rồi.”

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để ý tới hắn nghĩ như nào, cẩn thận nhấm nháp hương vị của lớp da mỏng này, càng nhai thì hắn càng tỏ vẻ kích động.

“Chính là hương vị này, đây chính là da của Hắc Thái Tuế! Bệnh động kinh của ta có thể chữa được rồi!”

Cho dù mảnh da này đã khô cong rồi, nhưng Lý Hỏa Vượng đã từng gặp một lần biết sau khi Hắc Thái Tuế chết sẽ hóa thành một bãi nước, chỉ còn lại lớp da mà thôi.

Vì sao vật này lại biến thành như này, hoàn toàn là vì bị mất nước sau khi Hắc Thái Tuế chết.

Hiện giờ hoàn toàn không có bất kỳ manh mối gì, nếu nói có thể

tìm được biện pháp giải quyết tâm tố thì quả thực chính là người si nói mộng, hi vọng vô cùng xa vời.

Hắc Thái Tuế có thể giúp bản thân ngăn cách ảo giác, cho dù vẻn vẹn chỉ là tạm thời nhưng nó cũng có thể tạo thành tác dụng lớn!

“Man Đầu! Ngươi tìm được thứ này từ đâu vậy?”

Lý Hỏa Vượng quay đầu hỏi Man Đầu.

“Ư..ử…”

Lỗ tai Man Đầu rũ xuống, nghiêng đầu về phía chủ nhân của mình, hiển nhiên là nó không hiểu được ý hắn.

Lý Hỏa Vượng đặt da của Hắc Thái Tuế ở trước mũi của nó.

“Ngửi đi! Đi tìm thứ này!”

“Gâu gâu!!”

Lần này dường như Man Đầu đã hiểu được ý của Lý Hỏa Vượng, hít hà miếng da đen kia, xoay người chạy về phía bãi cỏ gần đó.

“Đặt tạm xe trâu ở chỗ Tôn Bảo Lộc! Chúng ta không đi nữa! Chờ sau khi tìm được Hắc Thái Tuế thì đi!”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng chống gậy, vội vàng đuổi theo.

Cho dù không biết Lý Hỏa Vượng muốn làm gì những những người khác vẫn đi theo sau, nhìn dáng vẻ của hắn hiện giờ thì sợ rằng lại sắp phát bệnh rồi.

Lần này Man Đầu chạy đi rất xa, xa tới mức vì ma sát với gậy chống mà nách Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu rỉ máu.

“Cộc…cộc…cộc…”

Tiếng vó ngựa dày đặc vang lên, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện người tới là Tôn Bảo Lộc, hắn cưỡi ngựa dẫn theo một vài người Thanh Khâu, đuổi theo.

“Lý sư huynh! Ngươi muốn làm gì hả? Lên ngựa đi! Ta dẫn ngươi

đi!”

Lý Hỏa Vượng dùng chân đạp lên yên ngựa, xoay người nhảy lên ngựa, dùng tay chỉ vào Man Đầu vẫn đang chạy như điên.

“Đi theo nó!”

Hiển nhiên là tốc độ của ngựa nhanh hơn Lý Hỏa Vượng nhiều, cuối cùng cũng không bị Man Đầu bỏ rơi.

Mặt trời dần treo ở trên cao, không khí cũng ngày càng nóng hơn.

“Xa vậy sao? Rốt cục là Man Đầu tìm được Hắc Thái Tuế từ đâu vậy?”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ vừa đưa tay sờ thanh trường kiếm ở sau lưng. Trong quá khứ, có lẽ Hắc Thái Tuế vô cùng nguy hiểm với bản thân mình, nhưng nếu ở hiện tại thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Hiện giờ không cần cân nhắc liệu Hắc Thái Tuế có uy hiếp được tới bản thân mình hay không mà phải nên cân nhắc bản thân mình làm như nào mới giam cầm được nó, sau đó ăn thịt nó từng chút từng chút một.

Khi Lý Hỏa Vượng đang suy xét những vấn đề này, Man Đầu đang chạy như điên ở phía xa đột nhiên không thấy đâu nữa.

Khi ngựa tới nơi, Lý Hỏa Vượng mới phát hiện ra không phải là Man Đầu mất tích, chẳng qua là nó chạy vào một bãi cỏ thấp trũng mà thôi.

Bên trái chỗ trúng này có một cái hang hình dạng bất quy tắc, nhìn qua thì giống như hang thỏ thường thấy trên thảo nguyên.

Chẳng qua nhìn như nào đi nữa thì đây cũng không giống hang thỏ được, vì nó quá lớn, ít nhất cũng phải rộng hơn một trượng.

Chương 372: Đắm Chìm

Lý Hỏa Vượng tung người nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh Man Đầu đang đi vòng quanh đó, nhìn dấu vết ở trên mặt đất, đây chính là dấu vết của Hắc Thái Tuế.

Những mảnh da đen đã bị gió Thanh Khâu thổi tan, chỉ còn lại chút mảnh vụn, nhưng dấu vết nước đen ở trên mặt đất thì vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Lý Hỏa Vượng biết thứ nước đen này, đây chính là nước đen từ trong cơ thể Hắc Thái Tuế phun ra trước khi chết. Lúc này, bất kỳ ngọn cỏ nào ở trên mặt đất dính phải nước đen đều đã chết khô.

Vệt nước đen được kéo dài từ trong lỗ tròn kia ra, từ tình hình hiện trường Lý Hỏa Vượng có thể phán đoán được tình trạng của con Hắc Thái Tuế này.

Trước đó nó sống ở trong hang, dường như chịu vết thương trí mạng nào đó nên lúc hấp hối nó dùng hết sức bò ra, cuối cùng chết ở bên ngoài.

Sau khi nó chết, phần da còn sót lại bị Man Đầu tha về tới chỗ mình.

“Ừm, chỉ mong trong hang không chỉ có một con Hắc Thái Tuế.”

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng, sau đó cảnh giác đi xuống cái hang tối đen.

“Chờ chút đã!”

Tôn Bảo Lộc cưỡi ngựa xông thẳng tới, dừng ngựa ở trước cửa hang, ngăn đường Lý Hỏa Vượng lại.

Tôn Bảo Lộc hốt hoảng nhảy từ trên ngựa xuống, kéo Lý Hỏa Vượng đi ra phía bên ngoài.

“Lý sư huynh! Ngươi không thể vào đó được! Ngươi không thể vào đó được đâu, thật đó!”

Lúc này toàn thân Tôn Bảo Lộc ướt đẫm mồ hôi lạnh, xem ra hắn rất e sợ cái hang kia, thậm chí ngay cả nhìn nhiều một giây cũng không muốn.

“Ngươi...từng tới nơi này rồi sao?”

Chỉ cần Lý Hỏa Vượng không phải người mù thì chắc chắn có thể nhìn ra được sự sợ hãi của đối phương với cái hang này.

“Lý sư huynh! Ta xin ngươi! Mau đi đi! Nơi này rất nguy hiểm!”

Tôn Bảo Lộc gần như muốn quỳ xuống mặt đất để cầu xin Lý Hỏa Vượng, nhưng hắn vẫn không hề di dịch.

“Ngươi nói giỡn hả, khó khăn lắm mới tìm được manh mối về Hắc Thái Tuế, sao có thể để nó vụt mất được.”

“Bảo Lộc, bình tĩnh lại đi, hiện nơi này rất an toàn, không có bất kỳ ai có thể tổn thương tới ngươi.”

Dưới sự trấn an của Lý Hỏa Vượng, Tôn Bảo Lộc dần bình tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng bảo Cao Trí Kiên ở gần đó cầm hồ lô nước tới, đưa tới trước mặt Tôn Bảo Lộc.

“Uống một ngụm đi, môi ngươi khô nứt luôn rồi kia.”

Sau khi thấy Tôn Bảo Lộc uống ừng ực từng ngụm, hết sạch cả hồ lô nước, lúc này Lý Hỏa Vượng mới hỏi hắn:

“Ngươi biết gì về nơi này hả? Bên trong có gì à? Ta cần vào bên trong tìm một thứ, có lẽ tin tức của ngươi có thể giúp gì đó cho ta.”

“Lý sư huynh, không thể vào bên trong nơi này được đâu! Thanh Khâu không có tà ma cũng không phải là không có lý do đâu, tất cả bọn chúng đã ẩn nấp rồi, bọn chúng ẩn nấp ở bên dưới lớp cỏ! Nơi đó chính là hang ổ của chúng!”

Khi thấy ngón tay Tôn Bảo Lộc run rẩy chỉ vào trong cửa hang, Lý Hỏa Vượng cúi đầu xuống nhìn bãi cỏ xanh biếc dưới mặt đất.

Nói như vậy thì bên dưới Thanh Khâu tràn trề sức sống này đều là tà mà hay sao? Toàn thân Lý Hỏa Vượng cảm thấy rét run.

Nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, hắn phát hiện chuyện này hoàn

toàn hợp lý ở thế giới điên cuồng này, bằng không thì sao Hắc Thái Tuế lại có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây cơ chứ.

“Không còn gì nữa à? Chỉ những thông tin này sao? Tộc nhân của ngươi còn biết gì nữa không?”

“Lý sư huynh, ngươi đừng vào đó mà! Mọi người cũng không biết bên trong đó có gì đâu! Thậm chí Đại Hãn của Thanh Khâu từng hạ lệnh cấm tất cả mọi người nói tới thứ ở trong hang động. Thậm chí chỉ cần ngươi nhắc tới tên của nó, nghĩ tới hình dáng của nó ở trong đầu thì cũng sẽ khiến những chuyện kỳ lạ xảy ra!”

Nghe được những lời Tôn Bảo Lộc nói, Lý Hỏa Vượng trầm tư một hồi, sau đó mới lên tiếng trả lời:

“Được, ta biết rồi.”

Sau khi dứt lời, hắn chống gậy đi về phía cái hang ở sau con ngựa.

“Lý sư huynh! Ta đã nói rõ với ngươi như vậy rồi, tại sao ngươi vẫn vào trong vậy? Ngươi sẽ chết! Thật đó!”

Tôn Bảo Lộc cuống cuồng, không ngừng dậm chân.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, nhớ lại ảo giác mình vừa trải qua sáng hôm nay, hiện giờ hắn quá khát khao có được Hắc Thái Tuế để cách ly ảo giác.

“Bản thân ta đã từng nhiều lần giao chiến với tà ma, cũng không phải là hạng gà mờ như trước đây rồi, gặp phải tà ma cũng chưa hẳn là không có phần thắng.”

Dù là Hắc Thái Tuế cũng bị giết chết, đương nhiên Lý Hỏa Vượng biết trong này vô cùng nguy hiểm, nhưng khi vừa nghĩ tới Hắc Thái Tuế, hắn cảm thấy nó đáng để mình mạo hiểm.

Hắn không muốn tiếp tục trải nghiệm cảm giác ở cả hai thế giới kia nữa, thật ra Lý Hỏa Vượng không hề có lòng tin với bản thân mình. Hắn sợ rằng bản thân mình trải qua thêm vài lần ảo giác, hắn sẽ bị đắm chìm vào trong.

Chương 373: Cứu Mạng

“Bên trong rất nguy hiểm. Mấy người các ngươi đừng có đi theo, một mình ta đi vào là được rồi.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nói với mấy người Bạch Linh Miểu, sau đó một mình đi vào bên trong hang.

Nhưng đến lúc này, đến lượt những người khác không đồng ý, Cẩu Oa lên tiếng nói:

“Lý sư huynh, như vậy sao được, nếu gặp phải phiền phức thật thì chúng ta cũng có thể giúp đỡ ngươi mà.”

Lý Hỏa Vượng nhìn thân người khô quắt của hắn, mất kiên nhẫn nói:

“Ngươi có thể giúp được chuyện gì chứ? Ngươi còn không hữu dụng bằng Man Đầu nữa! Đi theo ta vào trong còn làm ta phải phân tâm chú ý tới các ngươi!”

Cẩu Oa có phần chột dạ cúi đầu xuống.

“Sao ngươi có thể nói ta như vậy được chứ, ta phải dốc hết can đảm mới nói ra được những lời này đó. Vả lại bình thường ta có luyện đao, tối thiểu...tối thiểu thì nhỡ đâu ngươi phát bệnbenehta có thể phụ một tay trói ngươi lại mà…”

“Lý sư huynh, Cẩu Oa vô dụng nhưng chúng ta thì hữu dụng mà. Ngươi muốn đi vào cũng được, nhưng chúng ta nhất định phải đi theo!”

Bạch Linh Miểu tỏ vẻ mặt ngưng trọng hiếm khi xuất hiện, một tay cầm roi một tay cầm trống.

Cho dù Bạch Linh Miểu vẫn luôn tỏ vẻ mềm yếu, nhưng thật ra nàng là người ngoài mềm trong cứng, trong một vài việc nàng luôn có chủ kiến của bản thân mình.

Lúc này, Cao Trí Kiên cũng đứng ra. Hắn là người thật thà, không

biết nói gì cả, nhưng hành động siết chặt nắm đấm của hắn hiển nhiên đã chứng minh quyết tâm của bản thân.

“Lý sư huynh, nếu Hắc Thái Tuế có thể giúp ngươi thoát khỏi chứng động kinh, vậy chúng ta rất vui lòng giúp ngươi một tay, nhiều người cũng có thể chiếu ứng cho nhau. Hơn nữa chúng ta cũng không giống với Cẩu Oa mà.”

Xuân Tiểu Mãn tay cầm đạo linh giải thích rất có lý.

Nhìn những gương mặt nghiêm túc của họ, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy ấm áp hơn vài phần.

“Được, vậy chúng ta phải cẩn thận, nếu có điểm gì không thích hợp thì lập tức lui ra.”

Dứt lời, hắn dẫn theo những người còn lại đi về phía trong hang. Song vào lần này, Tôn Bảo Lộc lại ngăn cản đường đi của hắn.

“Ngươi có thôi đi không hả? Tránh ra.”

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên lạnh lùng.

Hai mắt Tôn Bảo Lộc kích động, hắn đứng ở đó, hai tay run rẩy kéo lỏng dây lưng quần, sau đó bắt đầu cởi áo ngoài.

“Lý sư huynh, ta đã từng đi vào trong, nếu ngươi cảm thấy biến thành bộ dạng như ta cũng không có vấn đề gì, vậy ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản nữa!”

“Lý sư huynh, trước đó chẳng phải ngươi đã từng hỏi mọi người đều mang hình dạng kỳ lạ, vì sao ta nhất định phải giấu diếm đúng không? Bởi vì ta không giống với các ngươi! Dù như thế nào đi nữa thì các ngươi vẫn là người! Còn ta thì hoàn toàn là quái vật!”

Một góc áo được cởi ra, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một cái lỗ nhỏ chừng ngón cái ở dưới cổ hắn.

“Đó là...là gì? Sao lại giống rốn vậy nhỉ? Chờ đã, đó chính là rốn, nhưng tại sao rốn của Tôn Bảo Lộc lại xuất hiện ở dưới cổ?”

Xoạt một cái, Tôn Bảo Lộc cởi quần áo ra, tại lượng đứng trước

mặt Lý Hỏa Vượng.

Bởi vì vấn đề giới tính nên Xuân Tiểu Mãn và Bạch Linh Miểu xoay người sang hướng khác, những người còn lại nhìn thấy thân thể Tôn Bảo Lộc đều phải hít một ngụm khí lạnh.

“Lão Tôn, ngươi...sao cơ thể ngươi lại lộn tùng phèo lên như vậy hả?”

Cẩu Oa nghẹn họng nhìn trân trối, nói.

Sau khi thấy thân thể sau lớp quần áo của Tôn Bảo Lộc, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã biết vì sao bất kể là đi ngoài hay tắm rửa, Tôn Bảo Lộc đều tránh mặt họ. Bởi vì thân thể Tôn Bảo Lộc hoàn toàn rối loạn, các bộ phận mọc lung tung.

Mông mọc ở vị trí của rốn, rốn lại dịch chuyển lên trên cổ, một ít tóc thì lại mọc ở những chỗ nó không nên xuất hiện.

Thân thể của hắn tựa như một tượng đất tệ hại do một đứa trẻ tiện tay nặn được vậy.

Khi nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của mọi người, cảm giác xấu hổ, bi thương đè nặng trong lòng Tôn Bảo Lộc.

Đã rất nhiều lần hắn mơ thấy cảnh điểm thiếu hụt của bản thân bị người khác phát hiện ra, vậy nên hắn luôn cố gắng che giấu thật cẩn thận. Không ngờ rằng kết quả cuối cùng lại là bản thân chủ động bộc lộ ra trước mặt mọi người.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi, khập khiễng đi tới, giúp Tôn Bảo Lộc mặc quần áo vào.

“Sao lại bị vậy?”

Lý Hỏa Vượng ghé sát vào lỗ tai hắn, hỏi.

“Có thứ gì đó trong hang chạm vào đó, sau đó ta đã biến thành như này. Trời quá tối, ta không nhìn rõ đó là thứ gì, ta chỉ cảm thấy nó rất giống một cái chổi lông gà khổng lồ.”

Khi nhớ lại những chuyện xảy ra trong quá khứ, vẻ sợ hãi hiện lên

trên mặt Tôn Bảo Lộc, hai bàn tay run rẩy theo bản năng ôm chặt bờ vai của chính mình.

“Ngày đó ta còn nhỏ, chỉ mới bảy tuổi, lúc ta đi chăn dê thì có vài con chạy vào đây. Cho dù người lớn đã dặn nơi này rất nguy hiểm, nhưng ta và bốn đứa trẻ đi cùng khác vẫn nghĩ rằng chỉ tìm kiếm bên ngoài sẽ không có việc gì đâu, kết quả là năm người chỉ có một mình ta sống sót đi ra ngoài.”

Nói xong, Tôn Bảo Lộc hoảng sợ lại nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi cứu mạng ta, đưa ta trở về nhà, ngươi có ơn với ta, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi nhảy vào trong hố lửa được!”

Đã tới mức này rồi nhưng Tôn Bảo Lộc vẫn không quên khuyên nhủ hắn.

Chương 374: Xác Cừu

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một tiếng, hắn có thể cảm nhận được sự quan tâm của đối phương.

“Ngươi biết không? Rất có thể bên trong có Hắc Thái Tuế, ngươi có biết bây giờ Hắc Thái Tuế có ý nghĩa như nào đối với ta hay không?”

Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh, giải thích rõ lý do bản thân nhất định phải tiến vào trong cái hang này.

“Vậy nên ta phải đi vào, bằng không ta sắp bị những ảo giác kia giày vò phát điên rồi, nó là loại thuốc duy nhất của ta.”

“Ta biết ngươi đã trả giá rất nhiều vì ta, ta nhận tình cảm của ngươi. Nhưng Bảo Lộc à, nếu ngươi thật lòng muốn tốt cho một người vậy thì chớ có mạnh mẽ dùng lòng tốt của bản thân áp đặt cho người khác, mà hãy để họ tự lựa chọn.”

“Còn nữa, cảm ơn tin tức của ngươi, thông tin này rất hữu dụng với ta.”

Lý Hỏa Vượng vỗ lên bả vai của hắn, chống gậy đi vào bên trong hang, trong ánh mắt lộ ra thái độ kiên quyết.

Những người khác nhìn nhau một cái, sau đó mau chóng đi theo.

Tôn Bảo Lộc nhìn theo bóng lưng mọi người đang dần dần tiến vào trong cửa hang đen kịt, hắn cố gắng khống chế hai chân đang run rẩy của mình, biểu cảm lúc thì do dự lúc thì giãy dụa, cuối cùng cắn răng một cái, đi vào trong theo.

“Nếu ngươi nhất định phải đi vào, vậy ta cũng cùng vào theo! Trước đây ta từng vào bên trong, có thể dẫn đường cho các ngươi!”

Mấy người cầm đá huỳnh quang ra, sau đó lần lượt tiến vào trong hang, không gian xung quanh lập tức yên lặng trở lại.

Tiếng gió của Thanh Khâu cùng với ánh mặt trời ấm áp kia lập tức biến mất không thấy đâu.

“Phù~”

Theo tiếng thở khe khẽ của Lý Hỏa Vượng, sương mù màu trắng từ trong miệng Lý Hỏa Vượng phun ra ngoài.

“Bảo Lộc, trước đây trong này cũng lạnh như vậy sao?”

Lý Hỏa Vượng gọi một tiếng, khiến Tôn Bảo Lộc đang vô cùng căng thẳng giật bắn người.

Sau đó, hắn gật mạnh một cái.

“Đúng vậy, lần trước ta tới cũng lạnh như vậy, càng đi vào trong sẽ càng nóng.”

Dứt lời, hắn bước nhanh tới vài bước, tới phía trước mọi người.

“Ta dẫn đường, các ngươi nhất định phải đi theo sau, ở phía trước không xa, có một người bạn của ta đột nhiên không thấy đâu.”

Lời nói của Tôn Bảo Lộc khiến mọi người cảm thấy căng thẳng, tất cả đều siết chặt vũ khí của bản thân.

Trong hang động rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bước chân của đám người Lý Hỏa Vượng ra thì hoàn toàn không có âm thanh gì khác.

Hang động này không phải hang động đá vôi mà là một dạng hang động dung nham, đường đi dần dần nghiêng xuống, càng đi vào bên trong càng cách xa mặt đất, họ một đường đi xuống bên dưới.

…

Trong hang động ngoằn ngoèo hướng xuống bên dưới, tất cả mọi người không một ai lên tiếng, bọn họ đã đi một hồi lâu nhưng vẫn chưa đến điểm kết thúc, cũng có thể nơi này hoàn toàn không có điểm kết thúc.

May mắn thay, càng đi xuống hang động càng lớn hơn, không còn ngột ngạt như lúc mới vào nữa.

"Chờ đã, dừng lại."

Lời vừa rồi là Lý Hỏa Vượng nói, hắn nhạy bén quỳ một chân xuống đất, hơi nhíu mày nhìn dấu chân trên mặt đất.

"Đây không phải là dấu chân của một đứa trẻ mà là dấu chân của một người lớn bình thường, xem ra ngoài Tôn Bảo Lộc khi còn nhỏ, hang động này còn có người khác lui tới."

"Không sao, đi tiếp thôi."

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, tiếp tục đi sâu vào trong hang động. Thực ra, so với ma quỷ, hắn càng sợ gặp phải người hơn.

Nếu có ai đó có thể tự do ra vào trong hang động đầy quỷ dị này, chứng tỏ thực lực của người đó tuyệt đối không tầm thường.

Hang động bắt đầu rẽ ngoặt, nhưng Tôn Bảo Lộc lại dừng lại ngay ngã rẽ, hắn lo lắng nuốt nước bọt, nói:

"Năm đó khi ta rẽ vào chỗ ngoặt này, một người bạn của ta đã đột nhiên biến mất."

Cảm xúc hoảng sợ của Tôn Bảo Lộc bắt đầu lan truyền đến trong lòng mỗi người, lúc này ai nấy đều cố gắng vực dậy hết toàn bộ

tinh thần.

Lý Hỏa Vượng đặt tay lên vai Tôn Bảo Lộc, kéo mạnh về phía sau, chuyển thành hắn dẫn đầu, đi qua khúc cua phía trước.

Hắn cầm chuôi kiếm, đứng yên ở đó, quan sát mọi thứ bên ngoài. Nhưng Lý Hỏa Vượng đã có chuẩn bị từ trước, không bị tấn công.

"Ngươi có chắc là ở đây không? Trên mặt đất ngoại trừ hai con cừu đã chết thì không có gì khác nữa."

"Con cừu chết?"

Nhóm người Tôn Bảo Lộc cẩn thận bước đến sau lưng Lý Hỏa Vượng, nâng viên đá phát sáng trên tay lên và nhìn vào bên trong.

Phía trước là một mảng tối sầm, nơi đó thực sự chỉ có hai con cừu chết, không có gì khác.

Nhìn khuôn mặt khô quắt và thân thể bám đầy tro bụi nhưng vẫn còn nguyên vẹn của chúng, có lẽ chúng bị lạc và mắc kẹt trong hang động này đến chết.

Rắc rắc, hai cái xác của con cừu trên mặt đất lập tức bị kiếm của Lý Hỏa Vượng chém thành hai nửa, nội tạng khô khốc đen thui như những cục than lần lượt lăn ra.

Lý Hỏa Vượng không chịu để yên, hắn trực tiếp nhấc chân và giẫm lên.

Hắn không định bỏ lại hai cái xác chết khô này lại phía sau mình, quá nguy hiểm, nếu chúng đột ngột đứng dậy tấn công hắn thì hậu quả thật không dám nghĩ.

Chương 375: Năm Đó

Mặc dù làm như vậy là quá thận trọng, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong hoàn cảnh như hiện tại, hắn thận trọng quá mức cũng không có gì sai.

Sau khi hoàn toàn nghiền nát xương của hai con cừu, Lý Hỏa Vượng mới cất thanh trường kiếm vào bao kiếm của mình và tiếp tục đi vào trong.

Càng đi sâu vào bên trong, toàn bộ hang động càng sâu và trống trải, nhưng Lý Hoả Vượng vẫn không thể nhìn thấy phía xa đen kịt kia có những gì.

Bóng tối ở đây tối hơn hẳn so với những nơi khác, ánh đèn huỳnh quang trong tay bọn họ chỉ có thể chiếu sáng phụ cận trước mặt, thậm chí với tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng cũng chỉ có thể nhìn xa hơn đôi chút.

Chưa đi được bao lâu, trên mặt đất lại xuất hiện cái xác cừu khác, lần này Lý Hỏa Vượng không thể chặt được, bởi vì trên mặt đất đầy rẫy những cái xác, có quá nhiều, lít nha lít nhít, không một nghìn thì cũng tám trăm.

"Chỉ một, hai con thì có thể nói là lạc đường, nhưng nhiều như vậy thì chắc chắn là do con người gây ra, thế này rõ ràng là lùa một đàn cừu đến đây để giết. Là ai gây ra?"

Lý Hỏa Vượng nhìn những con cừu này mà suy nghĩ.

Hơn nữa xác của những con cừu này cũng rất hoàn chỉnh, có vẻ như không có bất kỳ dấu hiệu nào của việc gặm nhấm hay ăn thịt.

Từ điểm này có thể phán đoán rằng Hắc Thái Tuế hẳn là không có quanh đây, nếu không loài ăn thịt như Hắc Thái Tuế không thể dễ dàng buông tha những đồ ăn này.

Lý Hỏa Vượng lại suy nghĩ thêm một lúc rồi móc da chết của Hắc Thái Tuế hẳn giữ trong ngực ra, lại lần nữa giơ đến trước mặt Màn Thầu.

"Màn Thầu, ngửi đi, rồi đi xem quanh đây có chỗ nào có thứ mùi này không."

"Wu wu."

Màn Thầu liếм liếм qua rồi giơ chân lên và đi về phía trước với một chút do dự.

Lý Hỏa Vượng vẫy tay, những người khác cũng nhanh chóng đi theo.

"Theo sát vào, ở những nơi thế này tuyệt đối không được tụt lại."

"Phía trước có một đoạn đường ngắn, nhưng không sao, đi được nửa nén hương thì ta sẽ đến được nơi mà lần trước ta gặp phải sư tử, đó là chỗ cuối cùng ta đến."

Tôn Bảo Lộc đang vô cùng lo lắng, đi bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Những con cừu chết trên mặt đất vẫn không biến mất, chúng tràn lan dày đặc về phía bên trong.

Cuối cùng, sau thời gian hai chén trà, rốt cuộc cũng không còn là cừu nữa, phía trước xuất hiện một thứ đồ mới, đó là một Thanh Đồng Đỉnh khổng lồ, ước tính nó cao gần bằng một cái lầu.

Bên trên Thanh Đồng Đỉnh khổng lồ bị bao phủ bởi lớp gỉ và bụi bặm, có vẻ như nó đã tồn tại ở nơi này từ rất lâu.

"Cái này...năm đó, khi ta đến đây vẫn chưa có thứ này."

Lời nói của Tôn Bảo Lộc khiến Lý Hỏa Vượng cau mày.

Đầu tiên hắn quan sát qua cái đỉnh, sau đó lại quay đầu nhìn về phía bầy cừu chết dày đặc phía sau, cứ cảm thấy chúng có mối liên hệ gì đó với nhau. Theo những gì hắn biết, thứ đồ như cái đỉnh hắn là một vật nghi lễ quan trọng để thờ cúng các vị thần.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi vòng quanh chiếc đỉnh khổng lồ, khi nhìn thấy những bạch ngọc bàn đặt phía sau chiếc đỉnh và ba con vật đã thối rữa đến mức chỉ còn lại bộ xương, Lý Hỏa Vượng biết phán đoán của mình không sai. Thực sự có người thờ cúng ở đây.

"Không phải ngươi nói nơi này là địa bàn của tà ma sao? Tại sao lại có nghi thức thờ bái trang trọng như vậy, chẳng lẽ những thứ này là do đám ma quỷ kia làm? Nếu là thật, vậy bọn chúng đang thờ cái gì ở đây?"

Lý Hỏa Vượng thận trọng tiếp cận cái đỉnh khổng lồ, nhìn vào bên trong cái đỉnh. Bên trong không có gì ngoài một số tro tàn.

"A!"

Tiếng hét của một người phụ nữ khiến da đầu Lý Hỏa Vượng lập tức tê dại, hắn vội quay đầu lại nhìn thì thấy Bạch Linh Miểu đang hoảng loạn ôm chặt lấy cơ thể Nhị Thần đang phủ chiếc khăn đội đầu màu đỏ trên đầu.

"Sao vậy! Ngươi nhìn thấy cái gì?"

Lý Hỏa Vượng cấp tốc chạy tới, vội vàng hỏi.

"Cừu! Cừu!"

Bạch Linh Miểu há miệng run rẩy chỉ vào bóng tối bên trái. Hai tay ôm Nhị Thần càng chặt hơn.

Khi Lý Hỏa Vượng cảnh giác bước tới đó, viên đá huỳnh quang trong tay hắn chiếu sáng thứ gì đó trong bóng tối. Một số xác cừu.

Nhưng xác cừu ở đây hoàn toàn khác với những xác cừu trước đó, tất cả những xác cừu ở đây đều là dị dạng nửa người nửa cừu!

Một ông già ngã dưới chân Lý Hỏa Vượng, chiếc sừng hình xoắn ốc đâm ra giữa khuôn mặt hắn. Trước khi chết, hắn đã cố gắng hết sức dùng hai cái móng vuốt để chạm vào mặt mình, nhưng cuối cùng hắn đã chết ở giây phút giãy dụa cuối cùng.

Bên cạnh hắn ta là một xác cừu khác, hoặc có thể nói là xác người, phần thân trên là một con cừu đã lột da, nhưng phần thân dưới là một hình dạng dị dạng đã bị xoắn thành vòng tròn, có móng guốc cong và xương bánh chè vặn vẹo, một cái duỗi đẳng trước một cái duỗi ra sau, trông như một cành cây chĩa ra lung tung các hướng.

Chương 376: m Thanh

Nhưng đây mới chỉ là sự khởi đầu, khi ánh đèn huỳnh quang chiếu qua, những xác chết kinh tởm và đáng sợ hơn nằm ở khắp mọi nơi, một cảnh tượng quái dị như vậy, khó trách lúc nãy Bạch Linh Miểu bị dọa thành vậy.

Khi ánh sáng chiếu vào những xác chết nửa người nửa cừu này, Lý Hỏa Vượng vô thức liên tưởng đến những xác cừu trước đây.

"Không đúng! Đó không phải xác chết của cừu, đó là người! Bọn họ bị người khác hoán đổi thành cừu, họ đều là lễ vật để cúng bái!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng chạy tới trước cái đỉnh, trợn to hai mắt nhìn, hắn khiếp sợ nhìn thấy một loạt những xác cừu.

Sau khi nhận ra những con cừu này đều là con người biến thành, tính chất câu chuyện đã hoàn toàn thay đổi, có người đã giết hàng nghìn người ở đây, nhưng tất cả chỉ để cúng tế một thứ gì đó!

…

Khi biết những con cừu chết này có khả năng do người biến thành, hắn đã hoàn toàn bị chấn động.

Nhưng sau cơn chấn động, một câu hỏi mới lại xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

"Rốt cuộc họ tế bái cái gì? Vả lại, họ là ai?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng không ngừng suy nghĩ về hai câu hỏi này.

Hiện tại hắn rất cần phải tìm ra câu trả lời cho hai vấn đề này, nếu đám ma quỷ này vẫn còn ở sâu trong hang động, thì hắn cần phải cân nhắc xem có nên tiếp tục mạo hiểm đi sâu vào bên trong hay không.

Vì Hắc Thái Tuế, mạo hiểm là rất đáng, nhưng không đáng đến mức phải hi sinh mạng sống.

Sau khi biết được điều này, Tôn Bảo Lộc lại nói:

"Lý sư huynh, điều này không đúng, ngươi nhìn cách đặt đầu cừu, bò và lợn trên đĩa đi, chúng được đặt lộn ngược, có lẽ những lễ vật này là dành cho những con cừu đã chết."

"Họ không phải đang tế bái...thần linh sao? Mà là đang tế bái

những con cừu này?"

Lý Hỏa Vượng cau mày đứng bên cạnh, liên tục chuyển đổi qua lại giữa những cống phẩm và những con cừu chết.

"Có phải...cung phụng thần cừu không? Lão Tôn, ở Thanh Khâu các ngươi có thần cừu không?"

Cẩu Oa đứng bên cạnh hỏi.

"Cừu là động vật, tại sao chúng ta lại tôn sùng động vật như thần thánh? Thanh Khâu không có quy tắc như vậy."

Nghe xong lời này, tâm trí Lý Hỏa Vượng nhanh chóng hiện ra các thế lực mà hắn đã trải qua.

Những Phật Tổ dâм ʅσạи của Chính Đức Tự, Tam Hủy khổ nạn của Áo Cảnh Giáo, và vị Bồ tát thối rữa của An Tự Am.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng, lời nói trong lòng không khỏi thốt ra.

"Ta hiểu rồi, họ không phải đang tế bái những con cừu này, những con cừu này chỉ là đạo cụ mà họ cần thực hiện cho sự xuất hiện của bản thân vật tế bái mà thôi, họ đang tôn sùng cái chết, họ đang tôn thờ chính sự tử vong!"

"Cái gì?"

Những người khác hiển nhiên không hiểu những gì Lý Hỏa Vượng đang nói.

Họ không hiểu, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu rất rõ.

Hắn đang đứng trên cái đỉnh khổng lồ, lần nữa nhìn xuống những xác cừu bên dưới.

Có một sự tồn tại nào đó đã khiến hàng trăm ngàn người bị đẩy đến đây, sau đó lại bị sự tồn tại nào đó hô biến thành cừu.

Trường hợp nào không thành công thì bị ném sang một bên, còn trường hợp thành công thì được tập hợp lại với nhau, sau đó bị

giết cùng một lúc.

Mà thời điểm những con cừu này chết đi cũng là lúc bắt đầu sự tế bái của họ, họ không thờ những con cừu mà thờ chính cái chết của những con cừu.

Từng chi tiết được sắp xếp rõ ràng, hắn cảm thấy rằng lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu quy luật hành vi của những tồn tại này.

Dưới lòng đất của Thanh Khâu không chỉ là một mớ hỗn độn của những linh hồn ma quỷ, mà còn là một tôn giáo thờ phụng cái chết!

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là Lý Hỏa Vượng thậm chí còn không biết thứ như tín ngưỡng tôn giáo này rốt cuộc là con người hay thứ gì khác.

Theo những trải nghiệm từ trước, nếu họ tôn sùng cái chết, vậy thì những thứ này nhất định sẽ có một loại năng lực liên quan đến cái chết, bắt giam chỉ là một liên tưởng đơn giản, Lý Hỏa Vượng biết đối phương còn nguy hiểm hơn nhiều.

Sau khi hoàn toàn hiểu điều này có ý nghĩa thế nào, Lý Hỏa Vượng chợt trở nên lo lắng, hắn nhìn sang những người khác xung quanh mình.

"Đi thôi, các ngươi trước hết hãy đi ra ngoài, đây không còn là vấn đề của tà ma nữa!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng dẫn những người khác đi ra ngoài, nhưng mới đi được vài bước, cộc cộc cộc, tiếng gõ gỗ đột nhiên vang lên.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt giật mình, hắn nhanh chóng nắm lấy chuôi kiếm, cảnh giác quan sát bóng tối xung quanh.

Cộc cộc cộc, âm thanh tiếng gõ gỗ mang một giai điệu và âm vang nhất định, tiếng vọng vang lên từ bốn phương tám hướng, chúng chồng chéo lên nhau khiến Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không biết âm thanh rốt cuộc phát ra từ đâu.

Không phân biệt được kẻ địch đang ở đâu, Lý Hỏa Vượng căn bản không dám mạo hiểm xông lên, vì sợ va chạm với kẻ địch.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng, lỗ tai không ngừng khẽ nhúc nhích, dùng hết sức bình sinh để xác định phương hướng phát ra âm thanh.

Khi âm thanh đến gần hơn, thính giác nhạy bén của Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng phát huy tác dụng, hắn đã nghe thấy hướng phát ra âm thanh.

Chương 377: Miệng Đỏ Như Máu

"Ta tìm được rồi! Nó...ở trên đầu!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên tối đen như mực, rồi nhanh chóng nâng viên đá huỳnh quang trong tay lên, trực tiếp ném về phía phát ra âm thanh.

Khi viên đá phát sáng bị kẹt chặt giữa các vết nứt ở trên đỉnh, trong khoảnh khắc đó, một khuôn mặt người còn to hơn cả cái bàn tròn đột nhiên xuất hiện trước mặt họ qua ánh huỳnh quang màu xanh lục.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông với các đường nét cực kỳ bằng phẳng, sắc mặt hắn trắng bệch, miệng há to, hai con ngươi trắng đỏ xen kẽ to bằng lỗ đèn nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng bên dưới.

Phía sau cổ của người đàn ông không hề có tay chân hay cơ thể, chỉ có một thân thể hình ống dài như sâu róm, từng cánh tay to nhỏ khác nhau chống đỡ lấy cơ thể dài hình ống màu trắng của hắn.

Lý Hỏa Vượng cũng đã tìm ra nguồn gốc của âm thanh gõ gỗ liên tục kia, nó phát ra từ bên trong cơ thể dài hình ống của hắn.

m thanh kỳ lạ của hắn khiến Lý Hỏa Vượng ngay lập tức nhớ lại những gì hắn đã thấy ở Nữ Nhân Sơn.

"Đây là vũ sư của cung vũ sư? Không, nó không phải là vũ sư! Không có vũ sư nào không đội đầu sư tử, mà lại đội một khuôn mặt chết dẹp lép như hắn!"

"Có phải họ không? Nghi thức hiến tế với thanh thế hùng vĩ ban nãy là do họ làm ra sao? Chẳng lẽ họ không phải vũ sư cung, mà là vũ tử ©υиg?"

Nhưng cho dù là thế nào đi nữa, nhìn thứ đồ to lớn úp sấp treo ngược trên mỏm núi đá kia, Lý Hỏa Vượng cũng không thể coi như không nhìn thấy gì, hắn quyết định thử tiếp xúc với nó xem sao.

Sau khi cân nhắc một lúc, Lý Hỏa Vượng chậm rãi nói:

"Các vị sư phụ của vũ sư cung, tại hạ Huyền Dương hữu lễ, lần này ngang qua bảo địa tuyệt không có ý mạo phạm, thực sự có nguyên nhân khác."

Nháy mắt, Lý Hỏa Vượng lập tức tìm ra một lý do mới.

"Bổn nhân luyện đan cần một con Hắc Thái Tuế làm vật dẫn, nghe nói chốn bảo địa có nên mới đến tìm, nếu các vị sư phụ có thể giúp tại hạ tìm được một con, tại hạ hết lòng cảm tạ!"

Không cần biết sau này phải cảm ơn thế nào, dù sao Lý Hỏa Vượng cũng nói đã đến đây rồi, tiếp theo phải xem đối phương trả lời thế nào.

Nhưng không ngờ rằng, vũ sư vẫn cứ treo ngược trên đỉnh, không nói gì, cũng không có biểu hiện gì, như thể một cái đầu sư tử bằng đá được treo ở đó.

"Đối phương có ý gì? Chẳng lẽ bởi vì vũ sư đều là người Thanh Khâu, cho nên không hiểu ta đang nói cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, quay đầu dặn dò Tôn Bảo Lộc, bảo hắn dùng phương ngữ vùng Thanh Khâu thuật lại lần nữa.

Ngay lúc Tôn Bảo Lộc đang nói, Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên căng thẳng, cảm giác được nguy hiểm, hắn vô thức vội vàng bổ nhào sang bên trái.

Nhưng lúc này đã quá muộn để hắn di chuyển, vừa lúc hắn cảm thấy lưng chợt đau nhói, cơ thể đã bị một lực rất lớn đánh văng ra ngoài.

"Chúng ta bị đánh lén rồi, con sư tử trên đầu chính là mồi nhử!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra tất cả, hắn nặng nề rơi vào bóng tối, đến khi hắn đứng dậy và dùng tay chạm vào cơ thể của mình, hắn bỗng phát hiện trên cơ thể mình không hề có một vết thương nào.

"Chuyện này...chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Lý Hỏa Vượng lại đưa tay chạm vào lưng, khi ngón tay chạm vào Đại Thiên Lục dưới da, hắn mới biết vừa nãy chính Đại Thiên Lục đã chặn thay hắn một đòn.

Mặc dù quá trình khảm Đại Thiên Lục vào da cực kỳ đau đớn, nhưng bây giờ hắn đã có thêm một lớp áo giáp dày trên lưng.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng vui mừng khôn xiết nhưng cũng nhanh chóng biến mất, bây giờ không quan tâm được chuyện này nữa, hắn vội vàng chống nạng chạy lại bên đó.

Hắn nhìn thấy thứ đã đánh lén hắn, đó cũng là một vũ sư khác, điểm khác biệt duy nhất với vũ sư treo trên đỉnh chính là khuôn mặt phẳng lì của nó giờ đây là khuôn mặt một người phụ nữ mắt đen, miệng đỏ như máu!

…

Trong hang động âm u tối đen, reng reng reng, thùng thùng thùng, tiếng chuông và tiếng trống cùng lúc vang lên.

Đi cùng với âm thanh này, Du lão gia, Nhị Thần và các sư huynh đệ khác cùng nhau chiến đấu với vũ sư.

Lý Hỏa Vượng không đi tới giúp đỡ, bởi vì hắn nhìn thấy vũ sư treo trên đỉnh kia cũng lao xuống, hắn không thể để đám ma quỷ này chạy tới tấn công bọn họ.

Keng, Lý Hỏa Vượng rút kiếm và lao về phía đối phương với một luồng sát khí ngất trời.

Dưới thân con sư tử phủ đầy tua trắng, mấy chục đôi chân trần đen kịt lắc lư điên cuồng, hung hăng húc về phía Lý Hỏa Vượng.

Chẳng mấy chốc cả hai bên đều nhìn thấy mặt nhau, nhìn thấy sát khí trong mắt nhau.

Khi cả hai băng qua nhau, cơ thể sư tử khổng lồ được bao bọc bởi một mùi hôi thối nồng nặc, lao vào cơ thể Lý Hỏa Vượng, và những sợi tua màu trắng trên cơ thể nó cọ qua cơ thể hắn.

Lý Hỏa Vượng dù bị đâm phải nhưng lại không cảm thấy bất kỳ tổn thương nào trên khuôn mặt của mình, hắn trực tiếp nâng thanh trường kiếm của mình lên và chém về phía trống không bên cạnh.

Chương 378: Vũ Sư

Hai bên nhanh chóng tách nhau ra, kết quả cuối cùng là Lý Hỏa Vượng vẫn bình an vô sự, còn phần dưới của vũ sư thì sót lại mấy đôi chân trần của con người, tất cả đều bị Lý Hỏa Vượng chém đứt lìa.

Lý Hỏa Vượng vừa rồi chỉ là một cái bóng mà thôi, con vũ sư hoàn toàn không tấn công được hắn, rất lâu trước khi nó lao tới, Lý Hỏa Vượng đã sớm chuyển đổi giữa vị trí thực thể và cái bóng.

Thấy Lý Hỏa Vượng không chút tổn thương, mắt trái hình đèn l*ng khổng lồ của vũ sư dần dần hướng lên trên, lộ ra một cái lỗ tròn đen kịt.

Bảy tám bàn tay khô đen như khỉ từ bên trong duỗi ra, nằm dưới mí mắt như những cọng lông mi.

Ngay sau đó, mười mấy con mắt lớn nhỏ lấp đầy trong hốc mắt to lớn, biểu cảm trên khuôn mặt người đàn ông càng trở nên nham hiểm, hắn dùng mười mấy con mắt đó nhìn chằm chằm vào bản thể Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi lặng lẽ nhìn thứ trước mắt, bất kể nó là cái gì, cũng không phải là vũ sư! Tuyệt đối không phải!

Cạch, quăng cây gậy dưới nách đi, Lý Hỏa Vượng nặng nề đâm xuống đất, trong mắt ngập đầy sát khí nhìn chằm chằm vào thứ trước mặt.

"Đến đây!"

Thanh trường kiếm trong tay hắn giơ ngang trước mặt, quyết tâm chắc nịch, trực tiếp giơ tay trái lên và chém ngang qua lưỡi kiếm.

Chỉ bằng một cái vuốt nhẹ, hai ngón tay máu me tung tóe lăn vòng bay lên không trung, mang theo gai xương sắc nhọn đâm vào da thịt, xoắn ốc hướng về phía vũ sư.

Những ngón tay bay ra cực nhanh, trước khi vũ sư kịp né tránh, trên khuôn mặt to tròn của hắn đã xuất hiện hai nốt màu đỏ như máu.

Khuôn mặt bị hai ngón tay của Lý Hỏa Vượng đâm thủng, và nó còn tiếp tục khoan sâu vào bên trong, cùng với âm thanh xé rách da thịt, dòng máu đen sền sệt từ từ chảy xuống dọc theo những đôi chân trần đó.

Người điều khiển vũ sư đã bị thương, nhưng chúng vẫn không muốn bỏ cuộc, cơ thể con sư tử rung lên dữ dội như cú vung tay của dã thú, những sợi tua màu trắng trên người nó bay lên và bắt đầu bay về phía Lý Hỏa Vượng.

Chút vặt vãnh này tất nhiên không làm khó được Lý Hỏa Vượng, trong tay Lý Hỏa Vượng xuất hiện một chiếc kìm bằng sắt, hắn luồn vào trong miệng và dùng sức kéo mạnh, kéo ra hai chiếc răng hàm sau.

Chiếc răng trắng lăn vòng bay qua bên kia và đột nhiên nổ mạnh, những chiếc tua trắng dễ dàng bị mảnh răng vỡ tung tóe cắt đứt, vô lực rơi xuống đất.

Cơ thể sư tử cũng bị răng vỡ cắt đứt, máu nhuộm đỏ cả thân con sư tử trắng, trông cực kỳ thê thảm.

Thấy cảnh này, vũ sư dường như biết kinh hãi, nhưng hắn không hề phát ra tiếng động nào, mà đôi chân người bên dưới thân sư tử không ngừng vung lên, mang theo thân hình tàn tạ cố gắng lui vào trong bóng tối.

Lý Hỏa Vượng đương nhiên không thể để hắn cứ thế chạy thoát, hắn lại lần nữa đưa kìm vào trong miệng.

Trước sự tấn công của Lý Hỏa Vượng, vũ sư đã bị thương không chống đỡ được bao lâu, hắn nhanh chóng bị Lý Hỏa Vượng giết chết.

Không kịp lấy hơi, Lý Hỏa Vượng không chút ngơi nghỉ tiếp tục giúp đỡ những người khác thoát khỏi vòng vây, có Lý Hỏa Vượng tham gia, trận chiến ở đó cũng không còn gì đáng hồi hộp.

Khi Lý Hỏa Vượng nhảy lên đầu con sư tử, hắn giơ kiếm lên và chém một nhát tàn nhẫn xuống, sau đó, cạnh khuôn mặt của người chết khổng lồ, hắn tạo ra một vết cắt hình tròn, trực tiếp lột toàn bộ lớp da của nó.

Mất đi khuôn mặt, toàn bộ vũ sư đều co quắp lại. Một tiếng ầm vang lên thật lớn, con vũ sư to lớn nặng nề rơi xuống đất, dòng máu đen sền sệt từ dưới thân sư tử chảy ra, nhuộm đỏ mọi thứ trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng đang trên lưng sư tử rút kiếm ra, lật người nhảy xuống, thở hổn hển nhìn đám người còn đang sợ hãi không thôi.

"Không sao cả chứ?"

"Không sao, chỉ là tai trái của Cao Trí Kiên bị tua màu trắng chạm phải, dịch xuống phía dưới một tấc, những sợi tua màu trắng đó có lẽ là thứ mà năm đó Tôn Bảo Lộc đã chạm phải."

Xuân Tiểu Mãn đáp.

Nhìn Cao Trí Kiên với hai lỗ tai bên cao bên thấp, Lý Hỏa Vượng gật đầu, sau đó lấy vạt áo của mình lau qua vết máu trên thanh kiếm và tra nó trở lại vỏ kiếm.

Ngay sau đó, hắn quay người lại kiểm tra hai cơ thể vũ sư dáng vẻ lập dị và cổ quái này.

Đằng sau khuôn mặt người bẹp dẹp khổng lồ kia không phải là người đàn ông Thanh Khâu đang giơ đầu sư tử, mà là một khối xác chết cồng kềnh máu thịt be bét.

Toàn bộ vũ sư là một chỉnh thể, dù là đôi tay đỡ lấy thân sư tử hay đôi chân di chuyển bên dưới, tất cả đều xuất phát từ một sinh vật vặn vẹo đáng sợ.

Bên trong vũ sư máu chảy đầm đìa là nhiều cơ quan khác nhau được treo trên các mạch máu, điều này hoàn toàn xác nhận phỏng đoán của Lý Hỏa Vượng.

Chương 379: Hắc Thái Tuế?

Lý Hỏa Vượng không biết nó vốn dĩ có dáng vẻ như thế hay là do con người tạo ra, nhưng cho dù sự thật là như thế nào thì nó cũng chỉ có thể là một kết quả tồi tệ, hoặc một kết quả khác tồi tệ hơn.

Điều đáng sợ hơn nữa là chúng không chỉ tồn tại dưới lòng đất đen tối này mà còn xuất hiện ngang nhiên ở bên ngoài Thanh Khâu, hơn nữa chúng còn được người dân Thanh Khâu coi như một phần cuộc sống.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy thương tâm là, hắn phát hiện bản thân hắn không hề ngạc nhiên chút nào.

"Trời ơi, chuyện gì thế này."

Cẩu Oa sợ hãi đứng bên cạnh, trố mắt líu lưỡi.

"Rõ ràng là...không phải như thế này..."

Tôn Bảo Lộc nhìn mọi thứ trước mắt với vẻ mặt vô cùng phức tạp, nhận thức hơn mười năm trước của hắn đã bị cảnh tượng này hoàn toàn đảo lộn.

"Lý sư huynh, bọn họ...rốt cuộc bọn họ là sao vậy?"

Lý Hỏa Vượng lúc này đang đứng bên cạnh hùng sư, chẳng muốn quan tâm đến vấn đề vũ sư cung ở Thanh Khâu nữa, dù sao hắn cũng chỉ là khách qua đường, những gì xảy ra bên ngoài không liên quan gì đến hắn.

Hiện hắn đang xem xét một vấn đề có liên quan mật thiết đến bản thân hơn.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận kéo nội tạng bên trong máu thịt ra, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Lý sư huynh, ngươi đang tìm gì vậy?"

Nhưng những lời tiếp theo của Lý Hỏa Vượng khiến Cẩu Oa đang hỏi có chút mơ hồ không hiểu.

"Tìm cái chết."

"Cái gì?"

Lý Hỏa Vượng không giải thích gì, chỉ cau mày nhìn đống hài cốt đổ nát to lớn trước mặt và suy nghĩ.

"Có gì đó không đúng, tín ngưỡng ở Chính Đức Tự là Phật Tổ huyết nhục, vì vậy bọn họ có thể dùng màu thịt. Các ni cô ở An Tự Am cơ thể thối rữa, nên bọn họ lợi dùng sự thối rữa, cái đỉnh khổng lồ đằng kia tế bái sự tử vong, nhưng những vũ sư vừa rồi không hề lợi dụng sự tử vong."

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lại quay đầu nhìn về hướng chiếc đỉnh khổng lồ.

"Chẳng lẽ ngoại trừ vũ sư cung ra...bên dưới lòng đất còn có giáo phái nào khác sao?"

Suy nghĩ này vừa nảy ra, cơ thể Lý Hỏa Vượng đột nhiên ớn lạnh, nơi này náo nhiệt xa so với hắn nghĩ.

…

"Gâu gâu!"

Tiếng sủa của Màn Thầu cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng, hắn vừa quay đầu nhìn sang liền nhìn thấy Màn Thầu chui vào bên trong bóng tối.

"Đạo sĩ, mau đuổi theo đi, con chó này vừa mới ngửi được thứ ngươi muốn tìm đó!"

Ảo giác hòa thượng đứng bên cạnh, tận tình nhắc nhở.

"Hắc Thái Tuế?"

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn hắn rồi khập khiễng vội vàng đuổi theo, những người khác thấy vậy cũng tức khắc đuổi theo.

Màn Thầu trong bóng tối càng đuổi càng hưng phấn, sau khi xoay người vài vòng, Lý Hỏa Vượng cũng trở nên hưng phấn, vì hắn cũng đã ngửi được mùi của Hắc Thái Tuế!

"Không sai được, Hắc Thái Tuế đang ở gần đây!"

Nghĩ đến đây, trái tim Lý Hỏa Vượng đập mạnh thình thịch.

Khi bước chân khập khiễng của hắn càng lúc càng nhanh, da đầu Lý Hỏa Vượng đột nhiên tê dại, hắn cúi đầu xuống trong vô thức, một cơn gió mạnh cuốn lấy thứ gì đó va quệt vào da đầu Lý Hỏa Vượng.

"Bang!"

Lang nha bổng to lớn trong tay Cao Trí Kiên đập một cú thật mạnh vào thứ đó, giải thoát cho Lý Hỏa Vượng.

Đến khi Lý Hỏa Vượng đứng dậy thì phát hiện thứ vừa tấn công hắn đã lao vào bóng tối.

Lúc này, những người khác vội vàng đến gần Lý Hỏa Vượng, dồn dập lấy ra các loại vũ khí, cảnh giác chỉ ra xung quanh.

Lý Hỏa Vượng căng thẳng nắm chặt chuôi kiếm, hỏi Cao Trí Kiên bên cạnh hắn:

"Vừa nãy ngươi có nhìn thấy là thứ gì không?"

"Thịt...thịt...móc thịt!"

Người đàn ông cao lớn hiền hậu giải thích với Lý Hỏa Vượng.

"Móc thịt? Lại có thứ gì khác bay qua sao? Sao không dừng lại được chút nào vậy?"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn bóng tối xung quanh.

"Ngươi nhìn thấy rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại hỏi hòa thượng và Bành Long Đằng đứng bên cạnh.

"Không có, ban nãy ta hơi thất thần."

Cộc cộc cộc, âm thanh vang lên từ phía bên trái của Lý Hỏa Vượng, khi vũ khí của mọi người đều đồng loạt hướng về phía đó,

họ phát hiện con Màn Thầu với bộ lông vàng đất giẫm lên những mảnh vụn nhỏ, từ bên trong chạy ra ngoài.

Lỗ tai của nó kề sát vào đầu, đứng nguyên tại chỗ và xoay tròn một vòng, sau đó nhấc bàn chân trước lên khỏi mặt đất và nhảy cao về phía Lý Hỏa Vượng.

"Gâu!"

"Đạo sĩ, con chó này đang hỏi ngươi tại sao lại không đi theo đấy."

Lý Hỏa Vượng cau mày nói với hòa thượng bên cạnh:

"Im miệng cho ta, ngươi có thể hiểu con chó đang nói gì sao?"

Câu nói này khiến những người khác giật nảy mình, kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Lý sư huynh, đang lúc này xin ngươi đừng phát bệnh đấy, lúc này mà phát bệnh, bọn ta thực sự hết cách."

Vẻ mặt của Cẩu Oa rất sợ sệt.

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, liếc nhìn hắn, rồi lại nhìn Màn Thầu.

"Tại sao thứ đó chỉ tấn công ta, mà không tấn công Màn Thầu?"

Chương 380: Cười Khẩy

Vấn đề này đích xác là không có lời giải đáp, Màn Thầu đang lắc đuôi ngọ nguậy đầu, không ngừng di chuyển tại chỗ, nhìn dáng vẻ gấp gáp không kiên nhẫn của nó, thứ hắn đang tìm kiếm hẳn là đang ở gần đây.

Liếc mắt về hướng hắn đi tới, Lý Hỏa Vượng quyết định tiếp tục đi theo Màn Thầu, đã đến đây rồi, nếu từ bỏ và quay đầu trở lại thì đúng là hoàn toàn lãng phí những khó khăn gian khổ mà hắn phải trải qua trước đó.

"Đi, bám theo! Đừng tụt lại phía sau."

Để tránh bị tấn công bất ngờ, mọi người vây quanh nhau thành từng nhóm, thận trọng từng bước, từ từ bám theo Màn Thầu đi về phía trước.

Đương nhiên, vì đã có những bài học trước đó, Lý Hỏa Vượng chắc chắn không quên chú ý phía trên đỉnh đầu của mình.

Nhìn thấy chủ nhân di chuyển, Màn Thầu nhảy lên, chiếc mũi đen của nó dính chặt vào mặt đất và đánh hơi suốt cả chặng đường.

Trong một khoảng thời gian sau đó, dù là móc thịt tấn công Lý Hỏa Vượng lúc trước, hay là vũ sư kỳ quái đều không xuất hiện nữa, yên tĩnh quá ngược lại có phần dị thường.

Nhưng hoàn cảnh như vậy khiến họ cảm thấy đặc biệt giày vò, trong môi trường tối tăm ngột ngạt này, tinh thần mọi người đều cực kỳ căng thẳng. Mồ hôi lạnh từ từ lăn dài trên mặt.

"Suỵt, dừng lại! Bọn ta tìm thấy rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn những xúc tu hỗn loạn vặn vẹo trong bóng tối ở phía xa mà phấn khích tột độ.

Dù vẫn còn khá mơ hồ, nhưng Lý Hỏa Vượng tin chắc rằng đó là một Hắc Thái Tuế!

Hắc Thái Tuế hiển nhiên cũng nhận thấy được nguồn sáng đột nhiên xuất hiện, nó vươn một sợi xúc tu ra thử thăm dò, liền chạm vào ánh đèn huỳnh quang màu xanh lục.

"Cuối cùng cũng tìm được."

Lúc này, hơi thở của Lý Hỏa Vượng trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, vì sợ rằng sẽ dọa đối phương chạy mất.

"Lý sư huynh, sao chúng ta đưa thứ này về được?"

Tôn Bảo Lộc đến gần, trầm giọng hỏi.

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm nhìn những thứ trong bóng tối, con này trông lớn hơn con ở Thanh Phong Quán trước đó.

"Trí Kiên, lấy sợi xích trói ta ra đây, chúng ta cần lên kế hoạch phục kích nó."

"Lát nữa các ngươi ra tay phải nhẹ một chút, không được để nó chết."

Sợi xích từ từ bao quanh Hắc Thái Tuế, ai nấy đều thả nhẹ bước chân.

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng gật đầu, Cao Trí Kiên cầm cây lang nha bổng nặng nề lao tới, giơ vũ khí trong tay lên và mạnh mẽ đập nó về phía Hắc Thái Tuế.

Oành, một âm thanh trầm thấp vang lên, hàng chục xúc tu nửa trong suốt vặn vẹo theo đó nổ tung, đâm về phía hắn.

Ngay khi Hắc Thái Tuế tấn công Cao Trí Kiên, những người khác cầm sợi xích cùng lúc nhảy lên, quấn quanh người nó.

Còn Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng lập tức lao ra, giơ thanh trường kiếm trên tay lên và chém mạnh vào gốc xúc tu của Hắc Thái Tuế.

Nói ra thì, đối với đám người Lý Hỏa Vượng hiện tại mà nói, Hắc Thái Tuế không phải là quá mạnh, ít nhất cũng không mạnh hơn vũ sư trước đó.

Nhưng khi đối mặt với vũ sư thì dùng thủ đoạn nào cũng được, nhưng với Hắc Thái Tuế thì không, nhất định phải bắt sống, chính điểm này lại rất khó thực hiện được.

Nặng cũng không được nhẹ cũng không xong.

Nhóm người Lý Hỏa Vượng muốn khóa chặt dây xích, nhưng Hắc Thái Tuế lại cố gắng thoát khỏi sợi xích, lại còn dùng xúc tu tấn công những người khác.

Nhất thời, hai bên bị cuốn vào nhau, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Lý Hỏa Vượng có phần thất sách rồi, các xúc tu của Hắc Thái Tuế không hề vì cú chém xuống của hắn mà biến mất, ngược lại càng có nhiều xúc tu nhô ra từ bên trong.

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một động tĩnh mới đột nhiên đến từ phía bên trái của họ, có thứ gì đó đang tiến đến.

"Bành, bạch!"

Loại âm thanh này vô cùng kỳ quái, đến mức Lý Hỏa Vượng không thể tưởng tượng được thứ gì đã phát ra âm thanh đó.

"Bất kể nó là gì, ta cũng không thể nấn ná nữa! Buộc phải dùng Nhân Mẫu Tâm Trai rồi!"

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy dao găm ra, rạch một đường vào lớp da trên ngực.

Hắn dùng sức kéo xuống một phần da thịt lớn trước mặt, xương sườn trắng toát trước ngực Lý Hỏa Vượng lộ ra ngoài không khí.

Mặc kệ vết thương đau đến mức suýt ngất đi, Lý Hỏa Vượng dùng sức ném mạnh, dưới tác động của Đại Thiên Lục, làn da đầy máu nhanh chóng phồng lên, nhanh chóng quấn chặt lấy Hắc Thái Tuế, mặc cho xúc tu có xuyên qua hay vặn xoáy cũng không làm được gì.

"Đi!"

Lý Hỏa Vượng không bận tâm tới cơn đau, vội vã gọi những người khác dẫn theo Hắc Thái Tuế rời đi.

Khi họ cách ngày càng xa vị trí trước đó, âm thanh kia cũng dần biến mất theo.

"Lý sư huynh, ngươi lại bị thương rồi."

Bạch Linh Miểu đau lòng nhìn y phục trên người Lý Hỏa Vượng dần dần thấm đỏ, nàng lấy Kim Sang Dược từ thắt lưng ra, thoa đều lên ngực Lý Hỏa Vượng.

Vết thương bị kí©ђ ŧђí©ђ bởi thuốc khiến Lý Hỏa Vượng đau đến mức tâm can phế liệt, nhưng khi quay lại nhìn Hắc Thái Tuế đang được Cao Trí Kiên kéo, hắn lại có động lực để sống tiếp.

Khóe miệng Lý Hỏa Vượng hơi nhếch lên, dưới cơn đau nhức tột

độ, hắn bật cười thành tiếng.

Chuyến đi này không phải là vô ích, cuối cùng đã có thể hoàn toàn ngăn cách với đám ảo giác kia rồi.

"Vương Vi, không phải ngươi nói bên kia là hiện thực sao? Được rồi, sau khi ta ăn Hắc Thái Tuế, ngươi có bản lĩnh thì kéo ta đến đó lần nữa đi, ta sẽ tin ngươi!"

Lý Hỏa Vượng cười khẩy, nhìn về phía bóng tối đằng xa lẩm bẩm một mình.

Chương 381: Quay Lại

"Lý sư huynh, Vương Vi là ai?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình, Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh thực sự không kìm được hỏi.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu thờ ơ.

"Haha, Vương Vi không là ai cả, hắn hoàn toàn không tồn tại."

Nhờ sự giúp đỡ của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng dẫn những người khác dần dần quay trở lại.

So với lúc đi vào, con đường trở về hiển nhiên không quá dày vò.

Suy cho cùng không có ai chết, hơn nữa còn tìm thấy Hắc Thái Tuế, bước chân mọi người cũng thoải mái hơn.

"Lý sư huynh, chúng ta bây giờ cũng không vội rời đi đúng không? Có thể đến chỗ của Lão Tôn nghỉ ngơi thật tốt được không? Ta muốn ăn thêm vài bữa thịt cừu, đến nơi rách nát này một chuyến ít nhất cũng phải tổn thọ nửa năm."

Lời này là Cẩu Oa nói, trên mặt hắn mảng trắng mảng vàng, gương mặt ảo não rủ xuống nhìn Lý Hỏa Vượng.

Nhìn xung quanh vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt của người khác, Lý Hỏa Vượng gật đầu.

"Được rồi, lần này đa ta sự giúp đỡ của mọi người, nghỉ ngơi nhiều hơn một chút cũng tốt."

Con người dù sao cũng không phải sắt thép, bản thân hắn cũng nên cân nhắc đến năng lực chịu đựng của người khác.

Nghe đến đây, Cẩu Oa phấn khích siết chặt tay, vừa nghĩ đến những miếng thịt cừu thơm ngon đó, nước bọt trong miệng hắn bắt đầu tiết ra.

"Ai da, thịt cừu của Thanh Khâu này là danh bất hư truyền đấy, những nơi khác hoàn toàn không thể so sánh được."

"Chờ một chút, Cẩu Oa, ngươi đang kéo thứ gì trong tay vậy?"

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một vài sợi tua trắng theo nắm tay của hắn mà lắc lư bay qua bay lại.

Cẩu Oa giơ nắm tay đến trước mặt Lý Hỏa Vượng và xòe nó ra.

"Ồ, cái này à, đây là tua trắng trên người con sư tử đó, ta cắt nhiều lắm. Hắn đã khiến Tôn Bảo Lộc thành ra như vậy, chắc chắn không phải vật tầm thường."

"Có thể đến một nơi lớn hơn nó sẽ được bán với giá tốt. Cũng có thể trợ giúp chút đỉnh cho chúng ta, phải không? Trên đường đi phải tốn rất nhiều lương thực và y phục."

Những sợi tua màu trắng được bọc trong tấm vải xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng. Một đống chồng chất trông giống như những chùm bông.

Lý Hỏa Vượng lắc lắc đầu, tên tiểu tử Cẩu Oa này không thể rời khỏi chữ tiền.

"Vũ sư đó đã chết rồi, thứ này chưa biết có ích lợi gì không ngươi đã mang về rồi?"

Nghe đến đây, trong lòng Cẩu Oa hơi sững sờ, hắn thận trọng duỗi ngón út ra nhẹ nhàng gãi gãi những sợi tua màu trắng một chút.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào móng tay của mình. Khi hắn khẽ

vặn bàn tay, móng tay lật đến vị trí lòng bàn tay, còn lòng bàn tay có chỉ tay thì chuyển đến vị trí của móng tay.

"Cái này...cái này...cái này..."

Cẩu Oa nhìn ngón tay út vừa ngược vừa dài của mình, bất lực nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Lý sư huynh, nó ngược rồi, ngược mất rồi."

"Hoảng cái gì, chính phản gì cũng dùng như nhau, ngươi cũng đừng vội bán thứ này lấy tiền, tốt hơn hết nên suy nghĩ cách dùng thứ này để giết kẻ thù, ví dụ như quấn vào cây kim, dùng cái ống mỏng thổi nó ra hay gì đó."

Lời nhắc nhở của Lý Hỏa Vượng khiến mắt Cẩu Oa lập tức sáng lên.

"A! Đúng nhỉ! Lý sư huynh không hổ là người biết chữ, thông minh hơn người quê mùa như ta nhiều."

Lúc này trong lòng hắn có chút hưng phấn, tính ra thì coi như hắn cũng có phép thần thông biến cơ thể người thành huyền ảo rồi.

Không quan tâm có phải thật hay không, hắn có thể bộc lộ tài năng trước mặt đám nữ nhân kia, bọn họ còn không tranh nhau làm vợ của hắn sao?

Hơn nữa sau này hắn cũng không cần phải làm trợ thủ nữa, hắn cũng có thể giúp được Lý sư huynh.

Nghĩ đến đây, Cẩu Oa cũng không quan tâm đến ngón út đang lật ngược của mình nữa, hắn nhanh chóng cởi áo của mình ra, cẩn thận bọc lấy những cái tua màu trắng của mình.

Ngay khi Cẩu Oa cân nhắc chút tâm tư của mình thì phát hiện bước đi của những người khác đang dần dừng lại.

"Chờ một chút, có gì đó không đúng, tại sao chúng ta đi lâu như vậy mà vẫn chưa tới đỉnh đồng lúc trước?"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng như một gáo nước lạnh dội vào lòng

mọi người, không những dập tắt niềm vui sướиg trong lòng, mà còn khiến một số người nhát gan run lên từng hồi.

Mọi người hoang mang nhìn vào bóng tối xung quanh, cố gắng tìm kiếm những điểm tương đồng có thể tồn tại như khi họ đến.

Nhưng điều khiến họ tuyệt vọng đó là, bóng tối xung quanh này hoàn toàn giống nhau như đúc.

"Có điều gì đó không ổn ở nơi này! Nó có thể khiến chúng ta lạc đường!"

Sự thoải mái ban nãy không còn sót lại chút gì, trên khuôn mặt của mỗi người đều tràn đầy vẻ lo lắng và căng thẳng.

"Đừng hoảng sợ! Nhìn dấu chân! Chúng ta hãy lần theo dấu chân!"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói xong, viên đá phát sáng trên tay mọi người lập tức chiếu xuống đất.

Nhìn thấy dấu chân rõ ràng trên mặt đất khiến tâm trạng hoảng loạn của mọi người ổn định hơn một chút.

"Đi! Chúng ta quay lại, lần theo dấu chân để rút lui."

Sau đó mọi người bắt đầu di chuyển theo hướng dẫn của Lý Hỏa Vượng, cho dù dấu chân ở một vài nơi không quá rõ cũng không sao.

Chương 382: Hiến Tế

Những vết máu không ngừng nhỏ giọt trên cơ thể Lý Hỏa Vượng chỉ đường cho họ quay trở lại.

Một khắc, hai khắc, nửa giờ trôi qua, rõ ràng trước đó họ không hề đi lâu như vậy.

Nhưng hiện tại thi thể vũ sư vẫn chưa xuất hiện, mà vết máu trên mặt đất còn không ngừng lan tràn vào trong bóng tối.

Trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng, Tôn Bảo Lộc nhìn Lý Hỏa

Vượng.

"Lý sư huynh, chúng ta không ra được rồi, hang động này sẽ nuốt trọn chúng ta hoàn toàn."

Rơi vào tuyệt cảnh như vậy, khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng lúc này trở nên rất khó coi, nhưng đột nhiên vẻ mặt hắn lại trở nên nghi hoặc.

"Suỵt!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng hạ thấp người xuống, nhắm mắt lại và cau chặt mày lắng nghe điều gì đó.

Hắn bắt đầu di chuyển trong tư thế kỳ lạ, đi chậm về phía đông.

"Thu hết đá phát sáng đi, có tiếng người..."

Những người khác vội làm theo, khi bóng tối bao trùm lấy bọn họ, ai nấy đều không khỏi hoảng sợ, họ túm lấy nhau để tránh bị lạc.

"Làm gì có tiếng người đâu? Sao ta không nghe thấy gì?"

Cẩu Oa vừa nói xong lập tức bị Lý Hỏa Vượng bịt miệng lại.

Họ song song đi về phía trước, đi được chừng một nén hương thì Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại, những người khác cẩn thận lắng nghe nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh nào.

Tuy nhiên, giọng nói của một ông già sắc bén lại truyền vào tai Lý Hỏa Vượng.

"Để ta kiểm tra ngươi, sinh ra làm người, nhưng cái gì mới là người?"

Sau đó là giọng nữ trẻ con bi bô trả lời:

"Con người được tạo ra từ thịt, vì vậy thịt là con người."

Lông mày Lý Hỏa Vượng dần dần nhăn lại, dừng lại tại chỗ, lắng nghe hai sự tồn tại trong bóng tối đang nói chuyện.

"Không phải! Cơ thể phàm trần chỉ là một cái túi da."

"Nhưng sư phụ không nói như thế. Hắn nói đừng nghĩ nhiều, con người chính là được làm từ thịt."

"Đừng tin những gì sư phụ chúng ta nói, mấy thứ ông già đó nói đều là bịa ra cả thôi! Tất cả đều là giả!"

"Ngươi có thể đừng nói vòng vèo được không! Không nói thì đừng nói nữa, ta phiền lắm rồi!"

Giọng bé gái có chút cáu kỉnh.

Giọng nói của ông lão mang theo chút tự mãn.

"Người là một, một chính là người, bởi vì trên người ai cũng có một này, nên mới có thể một sinh hai, biến hóa khôn lường trở thành hai nghi thức sinh tử, rồi hai sinh ba, và sau đó kéo dài thành tam thi thất tình như sau này."

"Tu đạo chính là tu được cái một đó, vì vậy chúng ta phải ném thất tình, trảm tam thể, đoạn sinh tử, cuối cùng mới có thể trở thành cái một đó."

…

Không biết từ đâu truyền đến hai giọng nói, Lý Hỏa Vượng núp xuống dưới đất, ánh mắt hắn khẽ lay động, hắn bắt đầu suy nghĩ về ý tứ trong lời nói của hai người nọ.

“Tu đạo? Người này là đạo sĩ ư? Hắn đang luận đạo cùng với một người nữa?”

“Xem ra trông không giống đạo sĩ trong tưởng tượng của ta chút nào, ít nhất đạo sĩ trong tưởng tượng của ta không tu Nhất.”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang mải suy tư, tiếng đamg luận bên kia vẫn đang tiếp tục, giọng nói nữ đồng mang vẻ khinh thường.

“Ngươi đang nói cái quái gì vậy, mẹ ngươi mang nặng đẻ đau mười tháng chỉ để đẻ ra tên tiểu tử béo mập nhà ngươi, để rồi bây giờ tan xương nát thịt hết sao? Ngươi không mệt à?”

“Không phải không phải! Ngươi tưởng rằng ba hồn bảy vía và cả

thân xác phàm trần mắt thịt này đều là của chúng ta hết ư? Sai bét! Chúng đều có chủ đấy! Ngay cả sự sống chết của chúng ta đều có chủ hết! Tất cả đều do Người ban cho chúng ta cả!"

"Đều có chủ ư?"

"Đúng! Tất cả những đau đớn trên cơ thể ta, nụ cười trên gương mặt ta, còn có khoảng thời gian trước kia của ta lẫn đoạn đường phía trước đều có chủ cả đấy!"

"Có phải ngươi nghĩ rằng, phàm là những thứ có chủ ở trên đời đều luôn được mang theo bên người, như vậy liệu có tốt? Tất cả đều là sự trói buộc! Vì vậy chúng ta cần vứt hết tất cả những vật có chủ ấy đi!"

"Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Cửu, Nhân Độn Kì Nhất*, có vậy mới tôi luyện thành Nhất được!"

*Trích trong kinh dịch.

Sau đó, giọng nói của vị nữ đồng cất lên, hỏi hộ tiếng lòng của Lý Hỏa Vượng đang núp lùm nghe lén.

"Vậy sau khi tu thành Nhất thì sẽ thế nào?"

"Hehe! Sau khi thành Nhất rồi, chúng ta chẳng nợ ai nữa, như vậy thì tự do tự tại biết bao. Khi đó ta có thể nhảy khỏi Tam Giới, thoát khỏi Ngũ Hành rồi."

"Rốt cuộc....chúng đang nói cái gì vậy? Gì mà có chủ với Nhất là cái gì."

Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ, cố gắng lĩnh hội những gì hai người vừa nói.

"Đều có chủ hết à? Chủ nhân của tất cả sự thống khổ là Ba Hủy? Chủ nhân của sự vui vẻ là Song Hỉ Thần?"

Lý Hỏa Vượng bèn liên tưởng ngay đến Cự Đỉnh lần trước.

"Thế nên chúng đang hiến tế cho chủ nhân của cái chết?"

Nghĩ một hồi, cuối cùng Lý Hỏa Vượng lắc thật mạnh đầu, gạt đi hết tất của những suy nghĩ lộn xộn trong tâm trí mình.

Chương 383: Đạo Quyết

“Không, đợi thêm chút nữa, Lý Hỏa Vượng à ngươi đừng để bị chúng dắt mũi, cũng có thể đây chỉ là những gì hắn tin mà thôi, những gì hắn tin chưa chắc chắn đã là thật đâu. Nói không chừng hai người này cũng giống như Đan Dương Tử vậy, tự tưởng bở rằng mình hiểu biết rất nhiều, nhưng thực ra lại chẳng hiểu gì hết.”

“Giờ không phải là lúc để ngươi đắn đo những thứ này đâu, thứ ngươi cần quan tâm bây giờ là ta đang lạc đường thì đu.ng trúng hai người này, tiếp theo phải làm gì mới thoát khỏi tình cảnh éo le này bây giờ?”

“Hay bây giờ cứ đường hoàng đi ra rồi nói rõ ràng với chúng?”

Dường như đây là vấn đề đầu tiên mà Lý Hỏa Vượng nghĩ đến. Cho dù chỉ đơn thuần là nghĩ đến thôi nhưng với hai người không rõ thực lực mà làm như vậy thì có hơi mạo hiểm.

Hắn ngoành đầu lại nhìn khoảng không tối đen như mực, trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm đưa ra một ý tưởng khác.

“Hay giờ lợi dụng cảm tri nặng lực rồi bám sau chúng rời khỏi đây?”

“Không được, cách này còn không bằng cái lúc nãy nữa!”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang suy xét xem làm sao để lợi dụng hai người này giúp mình thoát khỏi tình cảnh éo le trước mắt thì hắn cảm nhận được có người đang giật giật ống tay áo mình.”

“Lý....Lý sư huynh...!”

“Suỵt! Đừng nói gì cả!”

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng đang nóng như lửa đốt, chỉ cần

bị hai người ở phía xa kia phát hiện thì tia hi vọng duy nhất để thoát khỏi nơi này sẽ hoàn toàn bị dập tắt.

“Lý sư huynh, có người kéo cánh tay ta, rõ rằng bên trái của ta không có ai mà!”

Lúc bấy giờ Tôn Bảo Lộc như sắp khóc ra thành tiếng.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng trở nên căng thẳng, hắn dùng tay trái men theo y phục của Tôn Bảo Lộc rồi từ từ trượt qua.

Ngay sau đó hắn liền sờ thấy một bàn tay vô cùng thô ráp.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nắm chặt thứ đó trong tay thì đột nhiên bàn tay ấy lật ngược lại, lôi Lý Hỏa Vượng vào trong bóng tối đen kịt.

“Keng!”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rút kiếm ra chém về phía bên ấy.

Vừa cảm nhận được bên người có động tĩnh lạ, Xuân Tiểu Mãn liền lấy ra huỳnh quang thạch.

“Xoẹt!”

Ánh sáng xanh mơn mởn soi rọi toàn bộ không gian xung quanh nhưng không có bất kì điều gì lạ thường, xung quanh chẳng có thứ gì hết.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang quan sát xung quanh không hiểu chuyện gì xảy ra thì có một đạo sĩ trẻ với gò má hóp vào hai bên, trên người mặc một thân hắc bào, chật vật lao về phía ánh sáng hùynh quang.

Hắn mặc trên mình một chiếc áo đạo bào màu vàng, chân đi giày vải màu đen, trên đầu đội đạo quan của Thái Cực Đồ.

So với Đan Dương Tử thì người này trông giống đạo sĩ trong tưởng tượng của Lý Hỏa Vượng hơn hẳn.

Vừa trông thấy nhau, cả ai người đều thoáng sững sờ, nhưng rất

nhanh sau đó, tên đạo sĩ liền mở khuôn miệng đầy những cái răng sứt mẻ của mình ra nói:

“Mau rút, Thằng Nhi Tử sắp đuổi đến nơi rồi!”

Lý Hỏa Vượng nhớ giọng người này, đây là một trong số những kẻ vừa nói chuyện!

Giọng nói của hắn khác xa hoàn toàn so với ngoại hình trẻ trung này.

Người này vội vàng chạy vào trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng và những người khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

Cho dù Thằng Nhi Tử mà hắn nhắc đến là gì, nếu đã xuất hiện ở nơi đồng không mông quạnh này thì chắc chắn chẳng phải thứ gì hay ho.

So với tốc độ người đó thì nhóm của Lý Hỏa Vượng đang chậm hơn một chút, vì bọn họ còn phải kéo theo Hắc Thái Tuế nặng mấy trăm cân.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang băn khoăn liệu tên đạo sĩ này có phải đang lấy họ ra làm bia đỡ đạn hay không thì đột nhiên hắn lại xông trở lại.

Hắn cho hai ngón tay vào miệng rồi cắn thật mạnh, sau đó dùng ngón trỏ và ngón giữa dính đầy máu bắt đầu vẽ ấn phù.

“Mau dập tắt hết ánh sáng đi!”

Nhìn bóng lưng gầy gò của hắn, Lý Hỏa Vượng thoáng lượng lự một giây, nhưng sau đó lại nháy mắt ra hiệu cho những người khác cất huynh quang thạch vào trong áo.

Trong bóng tối đen kịt, tiếng niệm chú của tên đạo sĩ ấy lọt vào tai tất cả mọi người.

Tiếng niệm chú này rất đặc biệt, không giống Kinh Phật cũng không giống Đạo Quyết, dường như đây là một trường phái hoàn toàn khác biệt.

“Úm bộ tra a Cửu Chân ảnh! Cụ luân đà chánh quang gấp ảnh! Diệu ứng thông linh thiên hàng linh cấp cấp ảnh!”

Khi tiếng niệm chú kết thúc, bỗng có một loại cảm giác uy hiếp nào đó truyền đến, toàn thân Lý Hỏa Vượng nổi hết cả da gà lên, cảm giác như có một thứ gì đó vô cùng khó nói xọet qua nửa thân trên.

Ngay sau đó, hắn liền cảm nhận thân nhiệt của mình đang ngày một hạ xuống.

“Suỵt~”

Tiếng suỵt của tên đạo sĩ làm tất cả mọi người đưng nguyên tại chỗ.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy có thứ gì đó xù đầy lông đang len lỏi giữa hai chân hắn, khi cảm nhận được nó đang run lẩy bẩy, hắn liền nhận ra ngay đây là Màn Thầu.

Chương 384: Gặp Qua Tu Sĩ

Nó đang sợ hãi, sợ hãi thứ gì đó đang ngày một đến gần kia.

Lý Hỏa Vượng cảm nhận mắt đất đang bắt đầu rung chuyển, trong khoảng không gian tối đen u ám này, có thứ gì đó vô cùng to lớn đang đến gần bọn họ.

m thanh rung động đang ngày một đến gần hơn,gần đến mức, Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy những đường nét to lớn thoắt ẩn thoắt hiện qua bóng tối mịt mù.

“Phù~”

Một luồng hơi nóng phả vào tóc Lý Hỏa Vượng, mùi hôi thối nồng nặc bốc lên khắp nơi, đây chắc chắn là những thứ “không sạch sẽ” thòi lòi ra từ mũi của cái thứ bí ẩn kia rồi!

Bỗng nhiên, một quả cân bọc đầy gỉ sét từ bay từ trong bóng tối bên trên xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, phía đầu quả cân được

buộc với một bó dây thừng và một đôi giày vải ở đầu đoạn dây còn lại.

Giày vải? Lý Hỏa Vượng vừa chú ý đến chi tiết này thì quả cân buộc với đôi giày vải ấy bỗng nhiên hạ xuống đất.

“Xoẹt!”

Rơi xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng lúc bấy giờ là một cái lưỡi dài ngoằng, trông vô cùng giống với một cỗ tử thi từng phải chịu cái chết thê thảm.

Hai người đang đứng cách nhau cực kì gần, gần đến mức khoảng cách giữa hai đôi mắt chỉ ngắn ngủi bằng khoảng một tấc.

…

Điếu Tử Quỷ gần trong gang tấc, Lý Hỏa Vượng liền muốn rút kiếm theo bản năng.

Nhưng khi vừa muốn dùng lực thì đột nhiên hắn lại khựng lại.

Bởi Lý Hỏa Vượng phát giác ra thứ này đang không hề nhìn hắn, đây chỉ là một cái xác chết! Nó không phải Thằng Nhi Tử!

Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng khẽ dời lên phía trên, hắn nhìn lên phía đỉnh đầu đang có một bãi gì đó rất mơ hồ, nó chỉ có hình dáng đại khái của một vật.

Hắn lại liên tưởng đến tiếng rung chấn vừa rồi, trong lòng thầm tự nhủ:

“Điếu Tử Quỷ này chỉ mới là một bộ phận của nó mà thôi! Có thể đây chỉ là một cái ngón tay của nó! Gã to lớn trong bóng tối kia mới chính là Thằng Nhi tử!”

Dựa vào tình hình nó chưa tấn công bọn họ ngay, có thể thấy pháp thuật của tên đạo sĩ đã phát huy tác dụng rồi.

Sau khi hiểu hết tình hình xung quanh, Lý Hỏa Vượng nín thở đánh giá nữ thi trước mắt lần nữa.

Nữ thi trước mặt hắn mặc trên mình một bộ y phục màu đỏ, trong bóng tối mù mịt này, màu áo biến thành màu đỏ sẫm trông cực kì quỷ dị.

Toàn bộ ngũ quan trên gương mặt nàng được bao phủ bởi chi chít những nếp nhăn và mái tóc bạc phơ, có thể nhận định rằng đây là một bà cụ già.

Bà lão này bị treo lơ lửng giữa không trung, dùng đôi mắt khô quắt nhợt nhạt nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng không nhúc nhích.

Nửa tuần hương trôi nhanh trong nháy mắt, Lý Hỏa Vượng đoán đúng rồi, sau khi hắn không còn cử động nữa, nữ thi này cũng không có thêm bất cứ cử động nào, bà chỉ tựa như một con rối được treo lơ lửng ở đó.

Trong khoảng không gian tối đen như mực, tất cả mọi người nều nín thở đứng im tại chỗ. Nếu không có luồng hơi trắng nhè nhẹ chứng minh họ đều là những người sống sờ sờ thì giờ đây tất thảy mọi người trông không hề khác những pho tượng đá.

Lúc này đây, lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng được trải nghiệm cảm giác thế nào là một ngày cứ ngỡ trăm năm, toàn bộ tứ chi vừa mỏi vừa nhức.

Không biết qua bao lâu với trạng thái này, âm thanh dây thừng chà sát vào da thịt kẽo cà kẽo kẹt vang lên, Điếu Tử Quỷ chầm chậm lên cao, rời khỏi tầm mắt của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng từ từ di chuyển tầm mắt theo bóng dáng rời đi của nó, cuối cùng nó hợp vào làm một với thứ có hình dáng to lớn mơ hồ trong bóng tối mù mịt kia.

Lý Hỏa Vượng vẫn không rõ cỗ tử thi này có ý vị như thế nào với Thằng Nhi Tử, đây là một bộ phận hay chỉ là một món đồ trang trí mang theo bên mình.

“Thằng Nhi Tử? Tại sao tên thứ này lại là Thằng Nhi Tử nhỉ?”

m thanh rung chấn trước đó lại vang lên lần nữa, tuy nhiên lần này nó không còn tiền lại gần bọn họ mà đang dần dần rời xa.

Thời gian cứ thế chầm chậm trôi, âm thanh rung chấn ấy rời đi cũng là lúc cảm giác đè nén biến mất.

“Xoẹt~”

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt trắng bệch của Lý Hỏa Vượng và mọi người. Đó là một tấm hoàng phù bị lửa cháy xém một góc nhỏ, tấm hoàng phù được kẹp giữa hai ngón tay của tên đạo sĩ khi nãy.

Hắn liếc qua chiếc xương sườn lộ ra ở l*иg ngực Lý Hỏa Vượng, sau đó liền ha ha cười nói:

“Vị tu sĩ này, Thằng Nhi Tử đi rồi, chúng ta an toàn rồi.”

Khi huỳnh quang thạch rọi sáng cả khuôn mặt của những người khác, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt mọi người nhìn tên đạo sĩ này đã hòa hoãn hơn trước một chút, sau khi trải qua một hồi sống chung trong nghịch cảnh đã xích lại gần hơn mối quan hệ giữa bọn họ với nhau.

Thấy đối phương kinh ngạc nhìn ngoại hình cổ quái của bọn họ, Lý Hỏa Vượng liền muốn giải thích.

“Ha ha, không sao đâu không sao đâu, La Giáo đệ tử, Hàn Phù, gặp qua tu sĩ.”

Tên đạo sĩ gầy gò kia cúi người đáp lễ Lý Hỏa Vượng, lộ ra bộ răng lởm chởm của mình.

Chương 385: Ăn Tuyệt Hậu

Răng vàng răng đen mọc xn kẽ lởm chởm trong kuôn miệng hắn, dưới chân răng còn có tầng tầng lớp lớp cao răng vàng óng bao bọc xung quanh, từ những kẽ răng ấy của hắn tràn ngập mùi hôi thối khiến người đối diện phải khẽ lùi lại mấy bước.

Miệng của người này cực kì thối, không phải kiểu thối bình thường nữa mà còn thối hơn cả nhà xí.

Mặc dù về vấn đề vệ sinh cá nhân thì người này làm có vẻ không được ổn, nhưng là một người đã từng ghé thăm An Từ am, Lý Hỏa Vượng không có bất kì sự bài xích nào với người bị hôi miệng này.

So với việc miệng hắn thơm hay hôi thì Lý Hỏa Vượng càng quan tâm hơn là hắn vừa tự khai báo gia môn thân phận của mình.

“La Giáo? Đây lại là giáo phái nào nữa đây? Một chi của Đạo Giáo à?”

Lý Hỏa Vượng không hỏi thẳng câu hỏi có quá nhiều sơ hở lẫn e dè này mà đáp lễ với người kia.

“Thanh Phong Quan, Huyền Dương, hân hạnh.”

Nếu đối phương đã có long tiếp chuyện, hơn nữa lại không hề có ác ý thì bản thân hắn cũng muốn thử tìm đường ra khỏi đây từ người này.

“Ồ? Ngươi cũng là đệ tử Huyền Môn? Hiếm thấy nha, nhìn lớp áo ngoài cùng của ngươi, tại hạ còn tưởng ngươi là tu sĩ của Áo Cảnh Giáo chứ.”

Hàn Phù tỏ ra bất ngờ, dẻo miệng nói.

“Trước kia ta cũng từng là đệ tử của Áo Cảnh Giáo, chỉ là gần đây rời khỏi giáo phái rồi.”

Sau khi viện đại lý do, Lý Hỏa Vượng quan sát Hàn Phù trước mặt, thầm nghĩ trong lòng.

“Người mà lúc nãy nói chuyện với hắn đâu rồi? Bị Thằng Nhi Tử cuỗm đi rồi ư? Nhưng sao hắn không hề lo lắng chút nào nhỉ? Ta không thể hỏi thẳng hắn được, nếu không hắn sẽ phát hiện ra vừa rồi ta đã nghe lén bọn họ nói chuyện.”

Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thiết quan tâm đến một người không quen biết, hắn chỉ tay về phía bao da sau lưng mình đang bao bọc Hắc Thái Tuế.

“Lúc trước sư phụ giao cho mấy sư huynh sư đệ bọn ta đến đây tìm dẫn dược, thành ra bọn ta vừa lạc đường thì trùng hợp gặp

được đạo hữu. Đây cũng là may mắn của bọn ta, mong Hàn huynh không phiền thì dẫn bọn ta ra khỏi địa giới này."

Lời của Lý Hỏa Vượng không chỉ bộc lộ rõ mục đích của hắn, mà còn ngầm ám chỉ sau lưng bọn họ còn có người khác nữa, nhằm dẹp ngay ý định giao chiến của đối phương.

Khi Lý Hỏa Vượng dò xét một lượt Hàn Phù, Hàn Phù cũng dò xét lại Lý Hỏa Vượng, từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

Cuối cùng hắn dừng lại trên mặt nạ đồng tiền của Lý Hỏa Vượng trong giây lát, rồi cười nói:

"Được thôi, khách sáo gì chứ, đều là người tu đạo với nhau cả mà. Vậy đi thôi, ta đưa mọi người ra ngoài. Ở đây không được đi lung tung, cẩn thận đừng có đi hoài đi hoài, lúc đó đến xá© ŧ ħ ịŧ cũng chẳng còn lại đâu."

Từng bước từng bước theo chân Hàn Phù trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng suy tư một hồi rồi hỏi:

"Hàn đạo hữu, thứ vừa nãy là loại tà vật gì vậy? Sao trước giờ ta chưa từng gặp qua."

Khó khăn lắm mới gặp được một người thông hiểu nên Lý Hỏa Vượng muốn bắt trọn cơ hội, tìm hiểu hết mức có thể. Không có sư phụ dạy thì chỉ còn có cách này mà thôi.

Hàn Phù có vẻ là người tùy tiện cẩu thả, Lý Hỏa Vượng vừa hỏi, hắn liền trả lời ngay.

"Đó là Thằng Nhi Tử, trước kia từng có một số người già do không có con cái chăm sóc, hoặc là con cái bất hiếu thì đều có thể tới đây tìm nó, để nó giúp ngươi dưỡng già đến khi mất đi."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng liền nhớ ngay đến nữ thi trước đó, hắn kinh ngạc đáp:

"Thứ đó thực sự có thể giúp mọi người dưỡng lão đến khi mất đi à?"

"Hầy, ngươi tưởng mọi người ngốc lắm à? Đây chỉ là tự lừa mình

dối người mà thôi, chỉ cần mắt không bị mù thì ai cũng thấy được, thứ đó không thể giúp người già dưỡng lão."

"Nhưng người già ấy mà~dù sao cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, muốn làm việc cũng chẳng làm được, cày ruộng cũng cày không xong, nuôi tốn cơm tốn gạo. Vì vậy khi đến một thời điểm nào đó, nhai phường tứ quận sẽ khua chiêng gõ trống, gánh kiệu đưa những người già này đến chỗ Thằng Nhi Tử."

"Còn về gia sản mà những người già ấy để lại ý mà~ha ha, tất nhiên là cả bọn sẽ cùng chia nhau rồi."

Lúc này, Cẩu Oa ở bên cạnh chen miệng vào.

"Cái này ta biết, ở thôn bọn ta gọi là ăn tuyệt hậu."

"Đúng đúng đúng! Đây chính là ăn tuyệt hậu, nhưng ăn tuyệt hậu khó nghe quá, đứa đến Thằng Nhi Tử dưỡng lão đến hết đời nghe hay hơn bao nhiêu."

Lời nói tràn đầy sự mỉa mai của Hàn Phù khiến lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng bùng lên. Mặc dù trong lòng đang nặng trĩu tâm sự nhưng lại không biết nên phát tiết ra như thế nào.

…

Vì thế mà đem đồng loại của mình dâng hiến cho tà ma. Lý Hỏa Vượng thật sự không ngờ được, thứ tà ma ngoại đạo như trò đùa này mà lại kéo theo sau đó là cả một tập tục hoang đường.

"Nếu có nhiều người được dâng lên tận nơi như vậy thì Thằng Nhi Tử phải vui lắm nhỉ?"

"Đó là điều đương nhiên, chỉ cần có người già đến đây thôi thì đừng nói đến độ thân thiết, nếu nó có tay chân thì không chừng còn hứng khởi bưng trà rót nước ấy chứ."

Nói chuyện một hồi với Hàn Phù, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mối quan hệ giữa hai người đã gần gũi hơn trước rất nhiều, ít nhất bên ngoài là như vậy.

Chương 386: Mặt Nạ

“Hàn đạo hữu, còn bao lâu nữa chúng ta mới rời khỏi nơi này được?’

Lý Hỏa Vượng quan sát bóng tối xung quanh đang không ngừng tiêu tan rồi hỏi.

“Khạc~phụt.”

Hàn Phù khạc nhổ một cục đờm xuống đất, hắn không hề để tâm nói:

“Sắp rồi, ngươi nhớ kĩ một điều này thôi là được. Ở Phong Đô này, phàm là muốn đi ra, nhất định không được đi sxuống dưới mà phải đi lên trên. Càng đi lên thì càng đến gần với mặt đất, đến khi đi lên trên cùng, cho dù không còn đường để đi nữa thì chỉ cần khoét bừa một cái lỗ là có thể đi ra.”

“Phong Đô?”

Từ những gì hắn nói, Lý Hỏa Vượng có thể biết được tên của những hang động tăm tối nối liền nhau phía dưới Thanh Khâu này là gì rồi.

Hắn giẫm nhẹ lên mặt đất, sau khi cảm nhận được cảm giác hơi nghiêng về phía sau, trong lòng hắn mới an tâm được phần nào.

“Đúng thật. Đúng là phải đi lên phía trên.”

“y da, từng này tuổi đầu rồi, làm cái gì cũng thấy mệt. Ngày xưa ta thấy làm đạo sĩ rất an nhàn, nhưng làm đạo sĩ cũng mệt quá đi mất. Huyền Dương, ngươi nói đúng không?”

Hàn Phù giơ hai tay qua đỉnh đầu, dùng lực vươn vai một cái rồi hỏi.

“Đạo hữu nói không sai chút nào, phàm là nhân thân tại thế thì làm cái gì cũng mệt.”

Lý Hỏa Vượng thuận miệng đáp qua loa.

“Không thấy vị nữ đồng lúc nãy luận đạo với người này lâu như vậy rồi mà ngươi này trông không hề có vẻ lo lắng gì cả, lẽ nào người đó chưa chết?”

Lý Hỏa Vượng khẽ đảo mắt quan sát xung quanh.

Mặc dù mỗi quan hệ với người này đã được kéo gần đáng kể, hơn nữa vừa rồi bọn họ còn đồng cam cộng khổ cùng nhau trải qua kiếp nạn của Thằng Nhi Tử, thế nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không hề có niềm tin ở hắn.

“Ấy, ngươi nhìn đằng kia kìa, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Nhìn theo hướng tay mà Hàn Phù chỉ, Lý Hỏa vượng trông thấy phía trước có một đốm sáng mờ mờ, có vẻ thời tiết bên ngoài khá ổn.

Nhìn thấy lối ra, tất thảy mọi người vẫn đang trong trạng thái căng như dây đàn giờ mới được thở phào nhẹ nhõm, đi lòng vòng lâu như vậy, cuối cùng cũng ra được rồi.

Ở trong không gian tối tăm không rõ ngày đêm quá lâu, chỉ cần một ánh sáng le lói phía xa xăm kia thôi cũng đủ khiến cho tâm tình mọi người tốt lên đáng kể.

Nhờ có sự dẫn đường của Hàn Phù, Lý Hỏa Vượng cùng người khác kéo theo Hắc Thái Tuế đi về phía lối ra.

Sắp ra khỏi đây đến nơi rồi nhưng cái miệng của Hàn Phù vẫn nói không ngừng nghỉ.

“Ấy~đạo hữu, ngươi biết trận thiên tai lần trước không? Nghe nói động tĩnh lớn lắm, trên chiến trường đánh nhau sắp thành một mớ hỗn loạn rồi, vậy mà vì trận thiên tai này mà phải ngừng lại.”

“Đây là điều đương nhiên, mục nát cũng đều biến mất hết rồi.”

Lý Hỏa Vượng ngoảnh đầu kiểm đếm lại số người, sau khi thấy không còn thiếu ai, trong lòng hắn an tâm hơn một chút.

“Ta còn nhớ lúc trận thiên tai lần trước ập đến, ta mới có ba tuổi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía đốm sáng đang càng lúc càng lớn dần lên, con ngươi hắn khẽ co lại, hay liền bị tin vừa rồi thu hút hết sự chú ý.

“Lẽ nào việc mất đi sự mục nát đã đừng xảy ra rất nhiều lần trong quá khứ ư?”

Điều này khiến Lý Hỏa Vượng hết sức kinh ngạc, hắn phát hiện mặc dù bản thân đã đến nơi quái quỷ này cũng khá lâu rồi nhưng độ hiểu biết về thế giới này vẫn ít đến đáng thương.

Lý Hỏa Vượng cố gắng kìm nén sự kích động của bản thân, dùng ngữ khí ôn hòa nói với Hàn Phù:

“Lần thiên tai trước, tại hạ không có ấn tượng mấy, liệu có thể nói rõ cho tại hạ nghe với được không?”

“Ra là ngươi không biết, ta còn tưởng ngươi biết chứ. Ta nhớ lần trước là lời nói dối bị biến mất, thú vị ghê ha!”

“Ta nghe sư phụ kể, đợt đó đám lừa đảo ở Tọa Vong Đạo sợ đến mức tí thì tự sát rồi, ha ha ha!”

Nói đến đoạn vui, Hàn Phù cười vô cùng sảng khoái.

“Lời nói dối biến mất?”

Lý Hỏa Vượng rất khó hình dung ra thế giới như vậy sẽ như thế nào. Tức là tất cả mọi người đều nói thật?

Lý Hỏa Vượng còn đang định hỏi tiếp thì đối phương đã nói trước.

“Hầy, Huyền Dương à, ngươi biết vì sao lại có thiên tai không?”

Gương mặt Hàn Phù mang đầy vẻ khoe khoang đắc ý.

“Hàn đạo hữu có biết không?”

Đôi giày vải của Hàn Phù nhích lại gần Lý Hỏa Vượng, hắn hạ giọng hết cỡ nói:

“Ta sẽ nói cho ngươi biết về một người, nhưng ngươi không được

kể cho ai đâu nhé, hắn ta nói...”

Trong lúc cơn hồi hộp của Lý Hỏa Vượng đang đẩy lên cao trào, tay phải của Hàn Phù vội vàng gạt qua mặt hắn.

Lạch cạch…

Mặt nạ đồng tiền trên mặt Lý Hỏa Vượng bị cơi ra, rơi xuống dưới đất.

Dường như trong một khoảnh khắc, Lý Hỏa Vượng đã muốn đưa tay giữ chặt lấy cái mặt nạ, nhưng tất cả đều đã quá muộn màng, toàn bộ gương mặt của hắn đã bị lộ hoàn toàn trước Hàn Phù.

Chương 387: Nơi Khỉ Ho Cò Gáy

Hàn Phù nhìn chằm chằm gương mặt Lý Hỏa Vượng, để lộ ra biểu cảm đã hiểu rõ mọi chuyện, sau đó liền nở nụ cười đắc ý.

“Ta còn đang thắc mắc không biết là thứ gì, hóa ra là Tâm Tố.”

Giọng nói lanh lảnh của nữ đồng khi nãy bỗng nhiên cất lên từ cơ thể hắn.

Trước ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, một cái đầu có kích thước chỉ nhỏ bằng đầu của đứa trẻ sơ sinh chui ra từ trong cổ áo Hàn Phù.

Tóc của đứa bé sơ sinh được búi gọn trên đỉnh đầu, được đội một chiếc Thái Cực Hoàng Đạo Đỉnh hình vuông có cùng kiểu cách với Hàn Phù.

Một tên đạo sĩ khoác đạo bào màu vàng lại có đến hai cái đầu một to một nhỏ, dù thế nào đi chăng nữa thì cảnh tượng này cũng quá hãi hùng. Chẳng trách khi hắn nhìn thấy ngoại hình của Cẩu Oa đều luôn miệng nói không sao đâu, bởi trông hắn nhìn còn kì quái hơn nhóm của Lý Hỏa Vượng.

Cảnh tượng trước mắt khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên cực kì khó coi, thì ra kẻ lúc trước nói chuyện với hắn trong bóng tối là

chính bản thân hắn!

“Hàn đạo hữu, ngươi có ý gì đây? Ngươi thực sự cho rằng Thanh Phong Quan bọn ta không có ai ư?”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm, nhìn tên đạo sĩ hai đầu dị dạng nói. Kỳ thực, hắn không muốn phát sinh xung đột với đối phương không rõ thực lực ở thời điểm này.

“Haha~”

Hai cái đầu một to một nhỏ của Hàn Phù cùng lúc ngoác miệng ra cười, để lộ bộ răng vàng đen lộn xộn.

“Nếu ngươi là Tâm Tố thì theo ngươi, ta đang có ý gì nào?”

“Đúng thế, ngươi đoán xem, ngươi mau đoán xem.”

Cái đầu nhỏ của Hàn Phù cũng hùa theo.

Vừa dứt lời, một tay Hàn Phù bóp chặt vào l*иg ngực mình rồi buông ra, ngay sau đó, bóng tối sau lưng hắn như chứa đựng thứ gì đó, bao bọc lấy cơ thể hắn như một lớp lụa mỏng.

“Hắn muống mạng của ta!”

“Keng”

Trong nháy mắt, Lý Hỏa Vượng rút kiếm ra chém về phía con mắt lộ ra trong bóng tối của Hàn Phù.

Khi bóng tối gần như bao trọn lấy Hàn Phù, kiếm của Lý Hỏa Vượng như đã chém đứt thứ trong bóng tối ấy ra thành hai mảnh.

Nhưng vẫn chậm mất một bước, thứ bị chém đôi trong bóng tối đã chẳng còn bóng dáng Hàn Phù đâu.

“Tiểu tử~nếu đã đến Phong Đô rồi thì hãy ở lại đi.”

Hai giọng vang vọng như đang trêu tức truyền đến từ bốn phía xung quanh.

Lý Hỏa Vượng đảo mắt một vòng không gian tăm tối xung quanh,

sau khi nhìn thấy nơi phát ra ánh sáng ở phía xa xăm, hăn vội nói với những người khác:

“Đi thôi! Mau ra khỏi đây!”

Cho dù Hàn Phù ẩn thân trong bóng tối vì mục đích gì thì hắn và mọi người nhất định phải ra khỏi cái nơi quái quỷ này, ở đây bọn họ quá bị động!

…

Vừa nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói, mọi người đều bắt đầu hành động ngay, trong tay ai nấy đều cầm các loại vũ khí, nhanh chóng cùng Lý Hỏa Vượng chạy về phía phát ra ánh sáng.

Lúc này Lý Hỏa Vượng đang cố gắng mắt đảo tứ phương, tai nghe tám hướng, vừa cảnh giác Hàn Phù đang lẩn trốn, vừa vội vàng đi về phía lối ra.

Cùng với sự biến mất đột ngột của Hàn Phù trong bóng tối, trong nháy mắt, toàn bộ không gian xung đều trở nên nguy hiểm rập rình với nhóm của Lý Hỏa Vượng.

Nếu tên đạo sĩ hai đầu ấy đã nhận ra thân phận Tâm Tố của Lý Hỏa Vượng thì chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định đâu!

Vừa rồi còn là người bạn đáng tin cậy, vậy mà giờ đây đã trở thành kẻ địch vô cùng khó nhằn. Những việc đồng loại đối phó lẫn nhau như thế này, con người luôn cao siêu hơn so với tà ma quỷ quái.

“Cái nơi khỉ ho cò gáy này làm quái có người tốt, tên nào tên nấy cũng đều là lũ điên nhân cách vặn vẹo! Không hơn không kém với bọn súc sinh!”

Dần dần họ ngày càng đến gần nơi có ánh sáng hơn, những tia sáng này xua tan đi bóng tối phía sau lưng họ, tất cả mọi người đều cảm giác như đã trút được gánh nặng.

Họ rũ bỏ hết những tâm tình nặng nề, thay vào đó là sự kích động chạy về phía ánh sáng trước mắt.

Nhưng dần dần, bước chân của mọi người đều chậm lại, từ chạy nhanh chậm dần thành chạy chậm, từ chạy chậm lại chậm dần thành đi bộ. Cuối cùng chẳng còn ai tiếp tục chạy nữa.

Ai ai cũng hoảng sợ xen lẫn tuyệt vọng nhìn vào "ánh sáng" trước mắt.

Thứ ánh sáng này không hề thuần khiến, bên trong chứa đựng rất nhiều tạp chất, kết hợp với ánh sáng ấy lại tạo thành khung cảnh chi chít tay và chân người.

Một tấm ngọc bài bài hoành phi treo phía trên ánh sáng được viết ngay ngắn ba chữ lớn: Vũ Sư Cung!

Đó vốn không phải ánh sáng của lối ra hay gì cả! Đó là Đại Bản Cung của Vũ Sư: Vũ Sư Cung!

Chúng phát ra ánh sáng là bởi có một nhóm Vũ Sư tụ tập lại một chỗ, ánh sáng trong cơ thể họ soi rọi lẫn nhau nên mới hình thành nên chùm sáng ấy!

Lối ra mà vừa nãy Hàn Phù nói đều là giả hết! Ngay từ đầu tên đạo sĩ hai đầu này đã không hề có ý tốt rồi!

"Phù phù phù~"

Chương 388: Đánh Lén

Từng gương mặt quái dị khổng lồ đang không ngừng lật đi lật lại cản trước nguồn sáng, những gương mặt người chết khổng lồ ấy xếp thành từng hàng với nhau, cho đến khi chúng dừng lại trước mặt Lý Hỏa Vượng, tạo thành một bức tường trông vô cùng rợn người.

Những gương mặt khổng lồ to cỡ một chiếc bàn tròn nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng bằng con mắt lớn cỡ một chiếc đèn l*ng, cảm giác bức bách mà nó mang lại dường như khiến tất cả mọi người không tài nào thở nổi.

Giờ đây không còn một hoặc hai con như trước nữa mà trong này

phải có đến vài trăm con Vũ Sư!

Lý Hỏa Vượng từng giết hai con nên hắn hiểu sức mạnh của chúng nhường nào.

“Chạy!!”

Lý Hỏa Vượng vừa mở lời, dường như tất cả đều quay đầu chạy về phía bóng tối vô tận sau lưng.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn những con Vũ Sư đang bò từ trên vách tường xuống mặt đất ở đằng xa, hắn biết rằng không thể cứ chạy mãi như thế này được, nhất định phải có một người ở lại để chặn chúng lại!

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng liền đứng yên tại chỗ, chờ mọi người chạy được một khoảng rồi hắn liền dùng một tay cầm kiếm chém về phía chính mình.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người chui ra từ trong bóng tối đã cắt ngang hành động của Lý Hỏa Vượng.

Một tay hắn giơ thanh kiếm nhọn hoắt bằng đồng tiền được bọc bởi ba tấm bùa vàng, đâm thẳng về phía hông Lý Hỏa Vượng.

“Keng!”

Hoàng phù tứ tán, lưỡng kiếm tương giao, từng tia lửa nhỏ tứa ra sau khi hai thanh kiếm chạm nhau, người đó là Hoàng Phù!

Vừa mới giao đấu, hắn không có vẻ gì là ham chiến. Hai gương mặt một lớn một nhỏ của Hàn Phù nở nụ cười âm hiểm, đôi chân đi giày vải đen của hắn đạp mạnh xuống đất rồi nhanh chóng lẩn vào trong bóng tối.

Lý Hỏa Vượng còn chưa hiểu rốt cuộc hắn định làm cái gì thì trong lòng hắn thầm vang lên hồi chuông cảnh giác, hắn bổ nhào về phía trước để né đi những bông lúc trắng muốt bay từ phía Vũ Sư tới.

Thì ra tên tiểu tử Hàn Phù ấy không hề có ý định quyết đấu với Lý Hỏa Vượng mà hắn đang cố tình quấy nhiễu Lý Hỏa Vượng, để những con Vũ Sư kia tới đối phó hắn.

Giờ đây mục đích của hắn đã thành, khoảng cách giữa Vũ Sư và Lý Hỏa vượng đã rất gần, từng gương mặt to tròn của chúng bắt đầu mở lên, để lộ sáu hàm răng nhuốm đầy máu tươi rồi ập về phía Lý Hỏa Vượng.

Chân trái của hắn vẫn chưa lành hẳn nên tốc độ của hắn không thể so bì được với những thứ người không ra người mà quái không ra quái kia.

Ngoảng đầu nhìn về phía bóng tối sau lưng, sau khi không còn thấy bóng dáng những ngươig khác đâu thì trong lòng Lý Hỏa Vượng mới hạ quyết tâm, hắn lấy ra một con dao đánh lửa trong áo rồi đặt lên da mình.

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng trống quen thuộc vang lên, một thân ảnh đỏ chói có bốn chân lao về phía bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đầu thú phía dưới khăn trùm đỏ mở ra cắn vào cổ Lý Hỏa Vượng, rồi lại chạy vọt về trong bóng tối sau lưng.

Thân thể có tứ chi của Bạch Linh Miểu vô cùng mạnh mẽ, dù có ngậm Lý Hỏa Vượng một chút cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ rút lui của nàng.

Nhờ có sự giúp đỡ của nàng ta mà Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với bầy Vũ Sư.

Những bông lúa trắng của Vũ Sư bay đến như muốn chặn đường nhưng đều bị Lý Hỏa Vượng hỏa giải hết bằng những cái răng trong miệng, mà cái giá phải trả cho hành động ấy là một nửa số răng của hắn chẳng còn lại bao nhiêu.

Khi hắn vừa thoát khỏi nguy hiểm này thì mối hiểm hóa mới lại ấp đến. Đương lúc mặt đất đang kéo Lý Hỏa vượng về phía sau thì một thanh kiếm từ đồng xu được gắn mấy tấm bùa đập ra khỏi mặt đất rồi đâm về phía lưng Lý Hỏa Vượng.

Khi thanh gươm sắp đâm trúng Lý Hỏa Vượng thì hắn đột nhiên lật tay, dùng cả hai tay nắm chặt chuôi kiếm rồi đâm thanh trường kiếm xuống đất.

Cảm nhận được sự va chạm đặc thù từ chuôi kiếm, Lý Hỏa Vượng

biết chắc chắn đã đâm trúng Hàn Phù, sát ý trong mắt hắn càng thêm dày đặc.

“Lại định đánh lén ta lần nữa à? Một chiêu mà cứ còn định dùng với ta đến lần thứ hai hay sao?”

Hắn đâm thật mạnh xuống dưới rồi giật lên lần nữa, dịch huyết nhầy nhụa trong lòng đất bị thanh gươm làm vương vãi ra xung quanh, dưới lòng đất truyền đến tiếng kêu ai oán đầy đau đớn.

Nhưng trong vết máu ấy, thanh gươm đồng xu mang theo vài tầm bùa lại đâm lên lần nữa.

Lý Hỏa Vương giơ kiếm lên vẩy, định chặn đứng đòn đánh lén của hắn nhưng nào ngờ, trong lớp đất lại truyền đến tiếng niệm chú cực kì đặc biệt của Hàn Phù.

“Úm xá đi sa đấy quang tôn nhïếp!”

Vừa dứt lời, sợi dây đỏ quấn quanh thanh gươm đồng xu của hắn tan ra, phân tán thành từng đồng tiền một, nhẹ nhàngnes hết những đòn của thanh gươm trong tay Lý Hỏa Vượng, sau đó lại cũng mấy tập bùa hợp vào làm một.

Chương 389: Tình Cảnh Bức Bách

Phần bên mép đồng tiền vô cùng sắc bén đợc đính mấy tấm bùa cứ thế cứa mạnh vào eo Lý Hỏa Vượng, chúng không ngừng cứa mạnh hơn vào da thịt hắn, những tấm bùa cũng theo đó mà đâm sâu vào cơ thể Lý Hỏa Vượng.

Cơn đau đớn kịch liệt cũng có thể khiến Lý Hỏa Vượng rống giận, hắn không còn lựa chọn đón đỡ nữa mà dùng kiếm điên cuồng đâm liên tiếp vào mặt đất, như thể muón dùng mạng đổi mạng.

Khi cả hai nhanh chóng đâm chém lẫn nhau thì máu của hai người đã hoàn lẫn vào làm một.

Chẳng bao lâu sau, Hàn Phù dưới đất không chịu đựng nổi nữa, hắn thu kiếm lại về trong lòng đất.

Vậy là tạm đánh lui Hàn Phù, Bạch Linh Miểu không ngừng kéo theo Lý Hỏa Vượng chạy khắp các hang động đá khác nhau, bây giờ nàng không thể dừng lại, vì sau lưng họ vẫy còn bầy Vũ Sư đang ráo riết đuổi theo nữa.

So với tên đánh lén Hàn Phù thì những thứ này còn còn đáng sợ gấp bội lần!

…

Vì bị kéo liên tục trên mặt đất nên y phục của Lý Hỏa Vượng đều bị rách nát, hắn khẽ liếc bầy Vũ sư đang không những ráo riết đuổi theo phía sau.

Nhờ có ánh sáng trên người chúng mà hắn thể mơ hồ nhìn thấy phía sau bầy Vũ Sư dường như có thứ gì đó còn to lớn hơn.

Lý Hỏa Vượng không biết Vũ Sư Cung là môn phái nào, điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là giữa bọn chúng sẽ có những kẻ mạnh và cả những kẻ yếu hơn, hai con mà trước kia hắn từng đối phó cũng có thể chỉ là hai kẻ lâu la so với đám này.

“Nhị Thần! Chạy nhanh hơn nữa! Những con Vũ Sư này chỉ là tiểu tốt thôi, phía sau chúng còn có trùm nữa!”

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu càng chạy nhanh hơn, nhưng nàng không hề chạy bừa mà đang cố gắng chạy về phía tiếng trống.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy thứ gì đó, hắn vỗ nhẹ lên người Bạch Linh Miểu.

“Đi về hướng đông!! Nghe ta nói, đi về hướng đông!”

Tứ chi trên mặt đất của Bạch Linh Miểu chống mạnh rồi nhanh chóng bật lên bức tường phía bên trái, sau khi đổi hướng nhờ bật lên tường thì nàng chạy vọt về hướng mà Lý Hỏa Vượng nói.

Chạy chưa được bao xa, thì họ nhìn thấy một “cánh rừng” hiện ra trong bóng tối, đây là một khu rừng được hình thành từ những thi thể bị dây thừng buộc cổ treo lên và đây cũng chính là thứ mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy.

Bị ánh mắt đặc biệt ấy nhìn chằm chằm, Lý Hỏa Vượng liền cảm nhận dòng suy tư của mình đang dần dần chậm lại. Đây là địa bàn của Thằng Nhi Tử, lúc này Thằng Nhi Tử còn đang bò ở trên cao quan sát hắn mà!

Thứ đó đang nhìn hắn, nhưng Lý Hỏa Vượng chẳng bận tâm, bởi hắn biết, so với hai con người nhỏ bé họ thì bầy Vũ Sư rõ ràng là thu hút sự chú ý của nó hơn nhiều.

Quả nhiên như Lý Hỏa Vượng dự đoán, cảm nhận được động tĩnh xung quanh vô cùng mạnh mẽ, những cỗ thi thể bị treo lên kia không hề nhìn hắn mà chầm chậm chuyển hướng, bay về phía đàn Vũ Sư.

Nhờ có Thằng Nhi tử cản lại mà luống ánh sáng lẫn tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng Lý Hỏa Vượng cũng dần biến mất.

Giờ đây không còn ai đuổi theo, hai ngươi lần theo tiếng trống, cuối cùng tái hợp với những người còn lại ở một vách đá nọ.

Mọi người còn đang hoang mang lo sợ thì người đáng tin hơn cả cuối cùng cũng trở lại, họ vội vàng vây quanh Lý Hỏa Vượng, hỏi các thể loại câu hỏi khác nhau.

“Đừng hoảng hốt, tên tiểu tử Hàn Phù ấy chẳng có gì đáng ngại đâu, đánh trực diện thì hắn không có cửa so với chúng ta. Chỉ cần đề phòng đừng để hắn đánh lén là được!”

Lời khẳng định hắc nịch của Lý Hỏa Vượng như tiếp thêm ý chí cho tất cả mọi người.

“Nhưng mà….Lý sư huynh, tiếp theo chúng ta nên đi hướng nào? Ta còn chẳng biết đây là đâu nữa.”

Xuân Tiểu Mãn quan sát bốn bề tối đen như mực xung quanh, rất khó nắm chắc được tình cảnh lúc này của họ.

Mặc dù vừa đánh bại Hàn Phù và chạy thoát khỏi sự truy đuổi của Vũ Sư nhưng dường như nơi này có khả năng làm mê hoặc lòng người, kể cả không mê hoặc thì nơi này cũng không có bất kì tọa độ nào, chỗ nào cũng đều giống hệt nhau, vì vậy họ không tài nào thoát khỏi đây được.

Nếu không thể ra khỏi đây thì sớm muộn gì họ cũng phải chạm trán thứ đó lần nữa.

Nhìn quanh một hồi, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn lục lạc ở hông của Xuân Tiểu Mãn.

“Đưa lục lạc cho ta đi, người sống mà còn phải sợ sặc nướ© ŧıểu chết à? Có thể DU Lão Gia giúp được chúng ta tìm lối thoát.”

Giờ Xuân Tiểu Mãn mới biết thì ra Du Lão Gia còn có thể làm được mấy việc kiểu như thế này, nàng vừa đưa lục lạc ra liền rụt tay lại ngay.

“Lý sư huynh, ta còn ít tuổi, dương thọ còn nhiều, để ta giúp ngươi dùng cái lục lạc này đi.”

Nói rồi, không đợi Lý Hỏa Vượng trả lời, Xuân Tiểu Mãn nhanh nhảu lắc lắc lục lạc.

Vài vị Du Lão Gia bay ra, không biết có phải nhầm lẫn không nhưng Lý Hỏa Vượng đầu của họ dường như hơi cao lên ột chút.

Trong tình cảnh bức bách này, một phút chầm chậm qua, hai phút chầm chậm qua, nhưng mấy vị Du lão Gia ấy mãi vẫn chẳng thấy quay lại.

Chương 390: Lối Ra

Điều này khiến niềm tin của mọi người được thắp lên chưa được bao lâu thì lại trùng xuống.

“Đưng nói là mấy vị Du Lão Gia ấy bị thứ tà ma trong bóng tối này làm thành món điểm tâm sau đó ăn sách hết rồi nhé?”

Cẩu Oa hoảng loạn nói ra một phỏng đoán cực kì thấp.

Nhìn vào tình cảnh trước mắt, hai hàng lông mày của Lý Hỏa Vượng nhíu chặt vào với nhau.

Chưa nói đến mối nguy hiểm mà Hàn Phù giấu trong bóng tối này

để đối phó họ, nhưng lỡ như mà đàn Vũ Sư giải quyết sạch sẽ hết Thằng Nhi Tử rồi lại tìm đến họ lần nữa, vậy thì lúc đó coi như xong luôn, nhất định phải thoát khỏi cái nơi quái quỷ này mới được.

Hắn bắt đầu nhớ lại "Đai Thiên Lục" mà hắn đã sớm học thuộc làu làu các loại nghi thức. Nhưng khi não hắn nhẩm lại một lượt thì tất cả lại tốn công vô ích.

"Đại Thiên Lục" được xem như thứ tất yếu của Áo Cảnh Giáo, bên trong chỉ ghi chép lại các cách để tự khiến bản thân mình đau khổ hoặc cách để khiến người khác đau đớn, trong tình huống này thì nó chẳng giúp ích được gì hết.

Lý Hỏa Vượng đang định hỏi bạch Linh Miểu xem nhảy dây lớn có giúp được gì không thì tên ngốc to xác Cao Trí Kiên đang giơ ngón cái thẳng tắp giữa không trung, gương mặt lộ rõ vẻ nghiêm nghị.

Lý Hỏa Vượng che đi vết thương trên người, ngẩng đầu lên hỏi hắn:

"Ngươi đang làm gì đấy?"

Hiếm khi Cao Trí Kiên không trả lời ngay mà nghiêm nghị cho ngón tay cái vào trong miệng của mình hít lấy hít để rồi lại giơ ngón cái lên lần nữa.

Trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt vụt lên một tia sáng, hắn mừng thầm trong lòng vì hắn hiểu đối phương đang làm gì rồi.

"Dùng ngón tay để cảm nhận hướng gió à? Có gió ư? Ngươi tìm thấy lối ra rồi à?"

Cao Trí Kiên nhanh nhẩu rụt ngón tay lại, gâitj đầu với lý Hỏa Vượng rồi chỉ về hướng tây.

"Ở...ở...ở....đây."

"Cao Trí Kiên~! Được lắm!"

Lý Hỏa vượng vui sướиɠ đi đến bên vỗ nhẹ vào vai hắn rồi dẫn những người khác đi về hướng mà hắn vừa chỉ.

Con đường mà gió chỉ cũng không phải đường thẳng mà nó không ngừn xuyên qua rất nhiều những hang động khác nhau, lúc thì đi lên lúc thì đi xuống.

Vừa đi, Lý Hỏa Vượng vừa đánh giá lại kẻ to cao trước mặt này lần nữa.

Cao Trí Kiên có thể tìm được cách tìm đường ra trong tình cảnh này khiến Lý Hỏa vượng không khỏi dụi mắt nhìn lại. Đây chắc chắn không phải việc mà một tên ngốc có thể làm được, chắc chắn trong quá khứ hắn từng có rất nhiều biến cố.

Nhưng trong thời điểm nguy cấp thì cũng không có thời gian đi thăm dò quá khứ của hắn.

“Cúi thấp đầu, phía trước có đỉnh nham thạch cắm xuống.”

Ai nấy đều cong lưng thấp xuống, tiếp tục tiền về phía trước.

Hang động này càng lúc càng hẹp, nhưng khi người to lớn nhất là Cao Trí Kiên không thể chui lọt qua được thì hang động lại bắt đầu rộng ra, phía xa xa bắt đầu truyền đến tiếng khóc lóc thảm thiết.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy âm thanh này liền mừng thầm trong lòng, đây không phải tiếng quỷ đang gọi mà chỉ là tiếng gió rít qua những khoảng không gian nhỏ hẹp mà thôi!

Cao Trí Kiên không hề tìm sai đường! Ở đây có đường ra!

Những người còn lại cũng đều biết rõ điều này, mặc dù phải sợ hãi chạy qua chạy lại nơi này lâu như vậy nhưng ai cũng đều kiệt sức rồi, nhưng họ vẫn còn để dành chút sức lực cuối cùng để chạy về phía trước.

Lại đi xuyên qua một khúc khuỷu ngoằn nghèo nữa, bên ngoài bỗng nhiên sáng lên, một cửa hang nghiêng nghiêng xuất hiện phía trên trần của hang động gió đã thổi vào từ nơi này.

Ánh sáng hắt từ cửa hang xuống không phải kiểu sáng chói của Vũ Sư lúc trước, mà là ánh sáng màu bạc của ánh trăng. Trời đã tối từ bao giờ không hay.

Họ đi đến phía dưới ánh sáng màu bạc, tựa như ếch ngồi đáy giếng trông lên bầu trời cao tràn ngập những ngôi sao li ti.

Đây rõ ràng không phải cửa hang mà họ đi vào, nhưng ít nhất đây đích thị là lối ra.

…

Bên trong các hang động l*ив vào nhau dưới Thanh Khâu, đoàn người Lý Hỏa Vượng đứng ở dưới ánh sáng màu bạc nhìn ra bên ngoài cửa.

“Cao quá, hơn nữa hình như cũng rất dốc nữa, làm sao mà leo lên đây.”

Cẩu Oa ngước cổ nhìn những vì sao sáng bên ngoài hang động nói một cách khó khăn.

Chuyện này đối với những người khác có lẽ là vấn đề lớn nhưng mà đối với Lý Hỏa Vượng bây giờ mà nói thì rất dễ giải quyết, cho dù hắn không giải quyết được thì những người bên cạnh hắn cũng sẽ có cách khác.

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn Bạch Linh Miểu một cái, hắn hất cằm với nàng, trên mặt Bạch Linh Miểu lộ ra chút do dự nhưng cuối cùng nàng vẫn gật đầu rồi đội khăn voan màu đỏ lên trên đầu mình.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng hơi cứng đờ nhưng cũng không nói gì cả.

“Tùng tùng tùng~!! Đầu buộc khăn chân đạp đất~! Hôm nay Thượng Quan nhiều may mắn Nam Đẩu dựa Bắc Đẩu, sáu sao Nam Đẩu ở một dải gia, trong miệng Bắc Đẩu nhiều tử vi a!”

Cùng với tiếng trống và gia điệu của thần, Bạch Linh Miểu bị Tiên gia nhập vào chợt ngẩng đầu lên nhìn, xuyên qua khăn voan màu đỏ nàng nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời.

Chương 391: Hiếm Có

Cơ thể Bạch Linh Miểu bắt đầu co giật, khi cơn co giật kết thúc, nàng trực tiếp cướp lấy xích sắt dùng để trói Lý Hỏa Vượng trên người Cao Trí Kiên, ngay sau đó cơ thể nàng tựa như không xương chợt ngã nhào trên mặt đất.

Nàng giãy giụa cơ thể mềm nhũn kia, giống như một người rắn bò dọc lên theo vách động nhẵn bóng.

Vách động gần như thẳng đứng nhưng Bạch Linh Miểu lại giống như đi trên đất bằng vậy, nàng nhanh chóng bò đến được cửa hang.

Không lâu sau, xiềng xích dùng để trói Lý Hỏa Vượng kia bị ném xuống dưới, rơi xuống trước mặt những người khác, phiền phức được giải quyết một cách dễ dàng.

“Các ngươi lên trước đi, ta cản ở phía sau cho.”

Lý Hỏa Vượng đứng yên ở dưới ánh trăng, cảnh giác nhìn bóng tối bên ngoài ánh trăng.

“Lý sư huynh, ngươi cũng đã bị thương như vậy rồi còn đâu, hay là ngươi cứ đi trước đi.”

Tôn Bảo Lộc nhìn vết thương trên người Lý Hỏa Vượng, lo lắng nói.

Chẳng trách hắn lại nghĩ như vậy, dáng vẻ của Lý Hỏa Vượng thật sự quá thê thảm rồi, ngón tay bị khuyết bên tay trái còn đang chảy máu, da ở ngực cũng bị tróc hơn phân nửa, trên người không có chỗ nào lành lặn cả.

“Dài dòng cái gì, bảo các ngươi đi trước thì nhanh đi đi!”

Lý Hỏa Vượng trực tiếp từ chối ý tốt của hắn.

Hắn biết trong tình huống này, sức mạnh của bản thân mình là mạnh nhất, trong quá trình rút lui, nếu quả thật xuất hiện điều bất trắc thì mình cũng có thể đối phó được.

Nhưng nếu là những người khác cản ở phía sau thì nếu như thật sự gặp phải phiền phức nào đó, nói không chừng thật sự không

còn gì nữa.

Khi Lý Hỏa Vượng ra lệnh lần nữa, những người khác bắt đầu bám vào xiềng xích leo lên trên.

Những người khác đều làm rất tốt, chuyện khó khăn nhất vẫn là Hắc Thái Tuế liên tục ngọe nguậy, nó không ngừng giãy giụa khiến mọi người phí rất nhiều sức lực mới trói được nó lên trên dây xích, sau đó để cho Cao Trí Kiên cứng rắn lôi nó lên.

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu nhìn những người khác chật vật leo lên trên dây xích, ngay khi Lý Hỏa Vượng tính toán xem còn bao lâu nữa thì vẻ mặt hắn chợt trở nên ngưng trọng khác thường, hắn đột nhiên xoay người nhìn về phía bóng tối ở bên trái cơ thể mình.

Hàn Phù có chút chật vật nhô hai cái cái đầu dị dạng của hắn đi ra từ trong bóng tối. Chiếc đạo bào màu vàng trên người hắn nhuộm đầy máu, hiển nhiên là vết thương lúc trước do Lý Hỏa Vượng tấn công tạo thành.

Hắn không đi vào trong ánh trăng mà dừng lại ở chỗ giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối.

Nhìn Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm, trên mặt Hàn Phù cười như không cười nhìn hắn:

“Huyền Dương đạo hữu à, xem ra những người không quan trọng đều đã đi rồi à?”

“Đúng vậy, đi hết rồi.”

Năm ngón tay phải của Lý Hỏa Vượng nắm chặt vang lên tiếng cót két.

“Lý sư huynh! Phía dưới không có chuyện gì chứ?! Ngươi đang nói chuyện với ai đó?!”

Tiếng hô hoán của Cẩu Oa vang lên từ cửa hang.

Nghe thấy tiếng vọng lại trên đỉnh đầu trống trải, Lý Hỏa Vượng cau mày hét lớn:

“Không sao! Ta đang nói chuyện với ảo tưởng mà thôi! Các ngươi đi tiếp đi!”

Tiếp đó, Lý Hỏa Vượng lạnh lùng nhìn vị đạo sĩ trước mặt:

“Thật ra ngươi đã đến từ sớm rồi đúng không? Ngươi đợi lâu như vậy là vì đang chờ ta còn lại một mình, ngươi cảm thấy ngươi có thể đánh thắng ta sao?”

Hàn Phù lắc đầu một cái, trên mặt mang theo vẻ đắc ý nói:

“Ha ha, ngươi không phát hiện ra mấy tấm đạo phù trên mặt kiếm trước đây đều ta bị ta đâm vào trong cơ thể ngươi rồi sao? Chẳng phải giờ nó đang bao lấy lục phủ ngũ tạng trong người ngươi à?”

Nói xong, hắn duỗi hai tay ra, hai bên tay áo rộng thùng thình không ngừng vung vẩy vang lên tiếng vù vù trong không trung vây quanh người Lý Hỏa Vượng, trong nháy mắt mặt đất xung quanh chợt hiện ra một lá bùa vẽ quỷ khổng lồ dài ba trượng.

Ngay khi lá bùa giống như đúc với màu sắc chiếc răng thối trong miệng bọn họ vừa mới xuất hiện liền bao phủ cả người Lý Hỏa Vượng vào trong, sau đó Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy rất khó di chuyển.

“Om đề đát tần cấp cấp lợi nhiếp!!”

Khi Hàn Phù quát khẽ một tiếng, lá bùa khổng lồ trên mặt đất kia như sống lại vậy, từng đường nét xen lẫn đen vàng vặn vẹo, chớp mắt đã bò lên kín cả người Lý Hỏa Vượng, chui vào trong vết thương.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng cứng đờ đứng nguyên tại chỗ không động đậy nữa, trên mặt Hàn Phù lộ vẻ đắc ý:

“Chỉ đơn giản như vậy mà đã bắt được Tâm Tố còn sống vào trong tay rồi, rõ ràng là rất dễ bắt mà, thật không biết tại sao những người kia lại luôn nói khi đối phó với Tâm Tố chớ có cứng rắn quá nhỉ.”

“Bọn họ thì biết cái gì, Tâm Tố hiếm có như vậy, một lũ chưa từng nhìn thấy heo thì ở đó mà bàn bạc giết heo như thế nào, chắc chắn

sẽ không bàn bạc ra manh mối gì rồi.”

Chương 392: Dương Thọ Đan

Cái đầu lớn bằng nắm đấm của Hàn Phù cùng với cái đầu khác của chính mình một xướng một họa.

Hàn Phù đi qua đó, hắn tiếp tục xoi mói Lý Hỏa Vượng đang cứng đờ tại chỗ:

“Tâm Tố này, nhìn từ bên ngoài thấy cũng không khác gì cả. Sao lại hiếm có như vậy nhỉ. Mình nên bán cho ai đây?”

“Cái này chắc không thích hợp bán cho người khác đâu? Không chừng người khác thấy thực lực của chúng ta yếu rồi cướp đoạt Tâm Tố của chúng ta thì sao? Không thì để lại cho chúng ta dùng thôi.”

“Cái này thì dùng gì? Trực tiếp lột sạch da rồi ném vào trong nồi nấu lên ăn sao? Nghe nói Tâm Tố hiếm lạ cũng không biết hiếm lạ ở chỗ nào, hay là bán đi.”

“Cũng không biết hiếm lạ ở chỗ nào nữa, ai biết giá cả không? Ngộ nhỡ chúng ta bán lỗ thì sao? Đi về hỏi thử sư phó đi, ông già ấy hiểu biết rất sâu rộng.”

“Lỡ như sư phó giết chúng ta để cướp lấy Tâm Tố thì làm sao?”

Ngay khi hai cái đầu của Hàn Phù còn đang thảo luận xem nên xử lý Lý Hỏa Vượng như thế nào thì Lý Hỏa Vượng đang cứng đờ người chợt duỗi tay ra.

Trong tình huống Hàn Phù không phản ứng kịp, “phập” một tiếng, Lý Hỏa Vượng cầm trường kiếm trong tay đâm vào trong bụng đối phương.

“Cái này...cái này sao có thể chứ! Rõ ràng ta đã phong ấn ngươi rồi mà...”

Khóe miệng Hàn Phù chậm rãi chảy máu khó tin nhìn Lý Hỏa

Vượng đầy lệ khí trước mặt này.

“Tiểu tử! Học nghệ không thông thì cũng đừng học người khác ra tay cướp bóc chứ!”

Cùng với tiếng quát khẽ của Lý Hỏa Vượng, hắn trực tiếp dựng thẳng trường kiếm đâm trong bụng đối phương lên, hai tay nắm lấy chuôi kiếm chợt dùng sức hướng lên trên, lưỡi kiếm rạch vỡ lỗ rún, từ dưới lên trên bổ thẳng vào đầu hắn.

Vào lúc này, Hàn Phù vẫn không chịu từ bỏ giãy giụa, hắn giơ hai tay mình lên bấm chú quyết, nhưng khi vừa muốn đặt vào ngực thì trường kiếm của Lý Hỏa Vượng cũng đã rạch vào rồi.

Khi huyết dịch bắn tung tóe ra ngoài, mấy đầu ngón tay đứt đoạn cũng văng ra ngoài theo.

“Chuyện này sao có thể chứ!”

Trong tiếng kêu gào không cam lòng của Hàn Phù, trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng nhanh chóng mà vẫn kiên quyết rạch qua yết hầu, miệng, mũi và cả trán của hắn.

…

Huyết tương phun đầy cả người Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng như một người máu sững sờ nhìn thi thể tàn tạ trước mặt này.

Tên đạo sĩ có ý đồ giết người cướp của này, mưu đồ đánh lén hậu hoạn La giáo của mình, Hàn Phù cứ như vậy mà bị giải quyết rồi.

Trong lúc nhất thời, Lý Hỏa Vượng có chút khó tin, so với những kẻ thù mà mình gặp trước đây thì hiển nhiên là người này không đáng chú ý, giống như đang đùa giỡn vậy, đến nỗi thậm chí hắn nghi ngờ đây có phải là thân phận giả của đối phương hay không?

Lý Hỏa Vượng nhấc chân đá lên cái đầu máu thịt be bét của Hàn Phù, lặp lại vẻ mặt chán ghét:

“Không biết bản thân được mấy cân mấy lượng mà học đòi người khác đi cướp bóc?”

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, ở thế giới này, không chỉ người có sức mạnh cường đại là đang mơ ước Tâm Tố mà có một số người không biết tự lượng sức mình cũng đang mơ ước đến Tâm Tố, cho dù bản lĩnh của họ không tương xứng mấy.

Lúc này, Cẩu Oa đã trèo đến cửa ra cúi đầu nói với Lý Hỏa Vượng phía dưới, hai tay chụm lại thành hình cái loa, hét xuống phía dưới:

“Lý sư huynh, ngươi thật sự không sao chứ!”

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang chỉ vào đầu lâu máu kia chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mình, cả người hắn run rẩy một hồi, không nhịn được mà khó khăn nuốt một ngụm nước miếng:

“Muốn...có muốn...chúng ta đi xuống hay không?”

“Ta không sao! Cứ đi lên đi!”

Lý Hỏa Vượng dưới ánh trăng nói xong, hai tay nắm lấy dây xích lắc lư chuẩn bị leo lên trên.

Vừa nãy hắn leo rất nhanh nhưng chợt dừng lại, hắn ngồi xổm xuống sờ lên cả người Hàn Phù, cuối cùng hắn tìm được một ít bùa chú màu vàng chồng lên nhau.

“Cái này thì có ích gì chứ? Ta cũng chưa từng học về bùa chú.”

Lý Hỏa Vượng lại lục soát thêm lần nữa, lần này hắn móc ra được mười mấy quả cầu nhỏ được bao quanh bởi các lá bùa.

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng gỡ ra, xuất hiện trước mặt hắn là một thứ đồ rất quen thuộc:

“Đây là Dương Thọ đan?!”

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng nhìn thấy vật này, dĩ nhiên hắn cũng biết được giá trị của thứ này.

Mắt thấy quả cầu Dương Thọ sắp tan biến mất, Lý Hỏa Vượng vội

vàng nhét nó vào trong miệng mình, hắn chợt cảm thấy cơ thể mình nhẹ bỗng.

Hắn vội vàng móc thêm mấy lần, móc ra được mười chín viên Dương Thọ đan, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức vui mừng, hắn nhanh chóng nhét những chiến lợi phẩm này vào trong ngực.

Hắn tiếp tục sờ soạng thêm lần nữa, phát hiện số còn lại đều là một số loại vẽ bùa Chu Sa, đều là thứ mà hắn không dùng được.

Cuối cùng hắn dứt khoát cắm thanh kiếm đồng thau ra phía sau lưng mình, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng quyết định rời đi.

Thiếu mất mấy đầu ngón tay hơn nữa lại thêm một thân máu, hắn nắm lấy dây xích trơn tuột, lúc bò lên đúng là rất bất tiện.

Lý Hỏa Vượng leo rất chậm.

Trong đầu hắn còn đang nhớ lại Hàn Phù vừa mới chết kia.

Chương 393: Không Phải Lý Vương Hỏa

“Vốn dĩ còn định moi thêm càng nhiều thông tin về thế giới này từ trong miệng hắn, nhưng mà bây giờ người cũng đã chết rồi, cũng không thể nào nói chuyện được nữa.”

“Lý sư huynh! Trèo nhanh đi! Trèo nhanh lên chút đi!!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy từng khuôn mặt căng thẳng còn có chút lo lắng.

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng chợt cúi thấp đầu nhìn xuống phía dưới, Hàn Phù gần như bị mình dùng kiếm chém thành hai nửa lại có thể đứng dậy!”

Một giọng bé gái thêm thảm vang lên từ trên thi thể hắn:

“Ngươi giết chết hắn rồi! Ngươi nói ta làm sao mà sống đây!! Oa oa oa~!!”

Giọng nói kia cực kỳ bén nhọn, khiến lỗ tai Lý Hỏa Vượng bị đâm đến phát đau, dẫn tới tiếng vọng lại cũng vang lên thật xa.

“Thế mà vẫn chưa chết!”

Lý Hỏa Vượng lại giơ kiếm lần nữa chém xuống bàn tay trái còn dư lại mấy ngón tay của mình, đầu ngón tay cuối cùng cũng bị chém xuống.

Ngón tay rớt xuống kia sưng tấy lên, gai xương sắc bén đâm xuyên qua da thịt, chui xuống theo hình xoắn ốc, trực tiếp đóng chặt thi thể của Hàn Phù xuống đất.

Lý Hỏa Vượng không biết cũng như không quan tâm Hàn Phù còn sống hay không, hắn tiếp tục trèo lên phía trên một cách khó khăn.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên cả cửa động đều bắt đầu rung chuyển. Bên dưới cửa hang vốn dĩ là màu đen kịt nhưng lại bị ánh sáng màu trắng chiếu sáng.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn một cái thì thấy một con rắn khổng lồ màu trắng đang di chuyển, nó còn to hơn cả miệng hang nữa! Nó là do giọng nói vừa nãy của Hàn Phù dẫn tới sao!

Trên người con rắn kia cũng không phải là từng miếng vảy rắn màu trắng, mà là do từng bông lúa màu trắng trên người Vũ Sư trước đây ngưng tụ lại tạo thành!

Nhìn thấy toàn bộ những thứ này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra, Vũ Sư trước đây, cho dù là khuôn mặt của người chết kia, hoặc là đống máu thịt không chịu nổi sự hỗn loạn bên trong kia thì đều là giả cả! Chúng đều là bù nhìn! Bông lúa trắng trên người họ mới là thân phận thật sự của họ!

Thời điểm Lý Hỏa Vượng nhìn thấy con rắn khổng lồ kia thì con rắn khổng lồ được tạo thành từ những bông lúa trắng kia cũng nhìn thấy nó.

Cả người con rắn khổng lồ kia chợt tán loạn, giống như nước biển mãnh liệt vậy, nó từ phía dưới bò lên trên với tốc độ cực kỳ nhanh.

“Lý sư huynh!!”

Lúc này, mọi người đã thoát khỏi nguy hiểm chợt bắt đầu hành động, họ liều mạng kéo dây xích kia lên.

Lý Hỏa Vượng đang leo lên, phía trên lại kéo lên. Vừa may bằng với tốc độ bò lên của những bông lúa trắng kia.

Mười trượng! Năm trượng! Ba trượng!

Thời điểm thấy Lý Hỏa Vượng sắp bò đến cửa hang rồi, trong nháy mắt những bông lúa trắng kia chợt ngưng tụ lại thành hình một cái tay, cái tay kia hướng lên phía trên trực tiếp nắm chặt được Lý Hỏa Vượng.

Trong tiếng kêu gào tuyệt vọng của mọi người, Lý Hỏa Vượng đang ở trên dây xích cứ như vậy lại bị kéo xuống lần nữa.

Tất cả mọi người vừa nãy còn đang nắm chặt lấy dây xích vô lực buông thõng ra, ầm ầm ầm, dây xích trong tay họ nhanh chóng rơi xuống, lần nữa rơi trở lại bên trong cửa hang kia.

Bạch Linh Miểu thất thần ngồi phịch xuống đất, hai hàng nước mắt từ từ rơi xuống từ khóe mắt nàng.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngồi ngốc tại chỗ không biết làm thế nào. Lý Hỏa Vượng không còn nữa, họ nên làm thế nào đây?

Bạch Linh Miểu chợt cử động, nàng đột nhiên bò dậy, nắm lấy tay của Nhị Thần ở bên cạnh xông vào bên trong cửa hang.

Khi hai tay Cẩu Oa vừa mới níu lại cái chân nhỏ của Bạch Linh Miểu, Cao Trí Kiên cao to lực lưỡng ở một bên lao tới ôm chặt lấy hai người.

Đôi mắt Xuân Tiểu Mãn đỏ bừng, đi tới trước mặt Bạch Linh Miểu đang không ngừng giãy giụa, tát lên mặt nàng:

“Ngươi có thể tỉnh táo một chút hay không, ngươi điên rồi à?”

Câu nói này dường như đã rút hết tinh thần của Bạch Linh Miểu,

nàng nằm đó giống như một con rối vậy.

Thời điểm bầu không khí đèn nén bao phủ trong lòng mỗi người, chợt vang lên tiếng "ầm ầm", hấp dẫn sự chú ý của Cẩu Oa.

"Chờ một lát! Ngươi xem kìa! Dây xích đang động đậy đó, Lý sư huynh chưa chết!! Ha ha ha!! Ta biết mà! Lý sư huynh bản lĩnh cao cường như vậy, làm sao có thể chết chứ!"

Câu nói của hắn thu hút sự chú ý của những người khác, họ nhìn về phía dây xích kia theo bản năng, thật sự dây xích kia đang nhẹ nhàng đung đưa.

Cẩu Oa vừa định kéo lên thì lại bị chân của Xuân Tiểu Mãn dẫm lên:

"Cẩn thận! Có khả năng không phải Lý Hỏa Vượng!"

"Mau...kéo ta..."

Khi giọng nói của Lý Hỏa Vượng từ phía dưới vang lên, mọi người giống như bị điên vậy, hai tay nắm lấy dây xích lạnh như băng, không ngừng kéo lên trên.

Cuối cùng dưới sự chung sức của tất cả mọi người, một bàn tay run rẩy vươn ra từ cửa hang, nặng nề đặt lên nền cỏ màu xanh bên ngoài.

Đó là một bàn tay dị dạng, ngón tay bị lật ra ngoài, dính liền da, so với tay người thì nó càng giống như móng vuốt được tạo thành từ máu thịt hơn.

Chương 394: Nhân Côn

Trên móng vuốt này còn treo một ít bông lúa màu trắng đung đưa, hoàn toàn dính liền ở phía trên.

Khi bàn tay dị dạng dùng ngón tay không có móng tay bấu chặt vào bãi cỏ, run rẩy dùng sức chậm rãi kéo cơ thể ra phía sau.

Bóng người Lý Hỏa Vượng lần nữa xuất hiện trong hình ảnh phản chiếu trong con ngươi lộ đầy vẻ hoảng sợ kia của mọi người.

Đó đúng là Lý Hỏa Vượng rồi, nếu như nói thật sự có thể coi là là Lý Hỏa Vượng.

…

Lý Hỏa Vượng nằm trên bãi cỏ mềm, mệt mỏi thở hổn hển nhìn Hắc Thái Tuế đang ngọe nguậy ở phía xa, hắn vui vẻ cười lên.

Kể từ khi Dương Na đưa cho mình ăn sô cô la trước đây, hắn thật sự lâu lắm rồi chưa từng được vui vẻ như vậy.

Dù khắp người đau đến chết đi sống lại, cơ thể cũng mệt mỏi không còn chút sức lực, nhưng lần này chui xuống đất, đã trải qua quá trình trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng đã hoàn thành được mục tiêu của mình.

Có được Hắc Thái Tuế, cuối cùng mình cũng có thể nói tạm biệt với ảo tưởng kia rồi, cũng không cần lắc lư giữa thực tế và ảo tưởng nữa, bản thân có thể thoát khỏi sự hoang mang của Tâm Tố rồi.

"Họ đều nói không thể ăn Hắc Thái Tuế lâu dài được, trong bụng sẽ càng dài càng lớn."

"Ta không tin! Nếu thật sự không được, ăn được một thời gian rồi thì ta sẽ mở bụng mình ra, đào Hắc Thái Tuế ở trong ra rồi lại nuốt xuống lần nữa!”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vẫn đang suy nghĩ về xác suất thành công của vấn đề này, hắn đột nhiên phát hiện biểu hiện của những người khác không đúng lắm.

Rõ ràng là mọi người đều đã chạy thoát rồi, tại sao tất cả đều đứng đó với vẻ mặt như thấy quỷ vậy, hơn nữa mình cũng đã bị thương thành dạng này rồi mà vẫn không thấy ai lại đỡ một cái.

“Đừng ngớ người ra nữa, tiếp theo kéo dây xích lên đi, đầu còn lại của dây xích đang trói Hàn Phù đó, cái đầu nhỏ của hắn thế mà vẫn còn sống, kéo hắn lên đi, ta muốn moi ra một chút tin tức từ

trong miệng hắn.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng, nhưng hiếm khi những người khác đều không để ý đến.

“Các ngươi bị sao vậy?”

Lý Hỏa Vượng dùng một tay chống lên bãi cỏ mềm bò về phía họ, nhưng mà dường như tất cả mọi người đều lùi lại một bước theo bản năng.

“Lý sư huynh? Ngươi thật sự là…Lý sư huynh sao?”

Hai tay Bạch Linh Miểu co vào trong ngực, vừa rơi lệ vừa hoảng sợ nhìn thứ trước mặt mình.

Không cần nàng nói, lúc này Lý Hỏa Vượng đã nhận ra cơ thể mình có gì đó không đúng, hắn giơ hai tay của mình lên, dùng một con mắt mọc ở dưới lỗ tai của mình khiếp sợ đánh giá.

Khi hắn hơi giật giật đầu ngón tay, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy hai ngón tay dính liền lại một chỗ mọc ở vị trí cùi chỏ của mình khẽ nhúc nhích.

“Chuyện này làm sao có thể chứ! Cái này rốt cuộc~”

Hai tay dị dạng của Lý Hỏa Vượng chống lên bãi cỏ, hắn chợt nghiêng người lại.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, thời điểm Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bộ dáng của cơ thể mình, hắn gần như bị bản thân mình dọa sợ thốt ra tiếng.

Hắn quả thực khó có thể tưởng tượng được đống máu thịt lẫn lộn này lại là cơ thể của mình!!

Trước đây cơ thể của Tôn Bảo Lộc ở trước mặt hắn nhất định là trò trẻ con. Bây giờ, các cơ quan trên cơ thể của mình đều bị lộn ngược, đảo lộn trái phải, ở giữa dính các chấm bông lúa trắng, nhẹ nhàng đong đưa, hoàn toàn nhìn không ra dáng người.

“Là năng lực của bông lúa trắng kia! Sau khi nó kéo ta xuống dưới,

ta mới biến thành bộ dáng này.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay nắm lấy một bông lúa trắng trên người mình, khiếp sợ nhìn ngón tay mình nắm lấy bông lúa trắng chậm rãi vặn vẹo.

“Bây giờ ta còn là con người sao?”

Câu hỏi này xuất hiện trong đầu óc vô cùng hỗn loạn của Lý Hỏa Vượng, hắn run rẩy vươn tay sờ lên khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi của mình, ngũ quan đã hoàn toàn đặt sai vị trí rồi, không còn ở vị trí trước đó nữa.

"Chuyện này làm sao có thể chứ! Chuyện này cũng quá không hợp theo thói thường rồi! Đây...thật sự là một thế giới bình thường sao?"

Lý Hỏa Vượng chợt run rẩy rùng mình.

"Không được, Lý Hỏa Vượng, ngươi bình tĩnh lại một chút, chuyện này không có gì to tát cả, đúng vậy, không có gì to tát."

Lý Hỏa Vượng xoay người lại, nhìn về phía những người khác, trên khuôn mặt vô cùng kinh người kia lộ ra vẻ mặt tràn đầy tự tin:

“Không sao, đừng hoảng sợ, nhất định có thể giải quyết được.”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng dùng tay phải bị biến dạng của mình câu một chiếc dao găm lên, sau đó hắn cắm thẳng vào khuôn mặt của mình.

Trong ánh mắt khó tin của tất cả mọi người, hắn gắng gượng cắt ra một vết thương khác.

Lý Hỏa Vượng nắm lấy vết rách ở viền tai, theo tiếng gầm thét của hắn, hắn gắng gượng di chuyển nó đến vị trí ban đầu.

Nhưng ngay sau đó, cái tai chuyển động trở lại yếu ớt rơi xuống đất.

Nhìn thấy lỗ tai trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng càng cười vui vẻ hơn:

"Đúng rồi, như vậy cũng được, thân thể của ta có năng lực lành lại rất mạnh, chỉ cần cắt hết đống mọc lộn xộn này đi, để chúng mọc lại lần nữa là được."

"Chỉ là mấy ngày làm nhân côn mà thôi, cái này thì có sao đâu chứ."

Chương 395: Im Lặng

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng bắt đầu nhắm con dao găm trong tay vào mắt mình, Cẩu Oa rùng mình bước lên phía trước, hắn đứng ở phía xa huơ tay múa chân ra dấu.

"Lý sư huynh, ngươi đừng như vậy mà, chết tử tế còn không bằng sống ỷ lại mà không chết, hơn nữa ngươi còn có tay chân..."

Nói được một nửa, Cẩu Oa thật sự không biết nên nói tiếp cái gì nữa, Lý sư huynh thật sự quá thảm rồi, hắn không thể nhìn tiếp được nữa.

Nếu mà hắn gặp phải chuyện này thì hắn dứt khoát đi chết đi cho xong.

Con dao của Lý Hỏa Vượng dừng lại, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng vào ngón út đang bị lật ngược của mình. Trong đầu hắn hợt hiện lên một ý nghĩ:

"Chờ đã! Nếu bông lúa trắng kia có thể khiến ta biến thành dáng vẻ ma quỷ này, đây chẳng phải là nói nó cũng có thể khiến ta biến trở lại sao?"

Hai mắt Lý Hỏa Vượng sáng lên, hắn nhìn bông lúa trắng dính liền trên tay mình, túm lấy một bó đặt lên trên mắt mình.

Bông lúa trắng đang cử động, hơn nữa nó còn khiến ngón tay của Lý Hỏa Vượng không ngừng thay đổi.

“Móa nó ngươi im lặng chút cho ta!”

Lý Hỏa Vượng ném bông lúa trắng xuống đất, sau đó lại dán nó

vào trên mặt mình.

Dần dần, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được tầm mắt của mình bắt đầu chuyển động, nó bắt đầu trượt xuống dưới tác động của bông lúa trắng.

Lý Hỏa Vượng chợt dùng ba ngón tay bấu vào con ngươi của mình, hắn từ từ di chuyển nó đến vị trí vốn có của nó, nhưng mà dù hắn làm gì đi nữa, thì từ đầu đến cuối nó đều không trở về được vị trí ban đầu.

“Suỵt!” Một vết rách vô cùng sâu mở ra từ khóe mắt, Lý Hỏa Vượng lần nữa nắm lấy đôi mắt hiện đầy tia máu của mình, gắng gượng kéo từng chút một về phía bên kia.

“Cũng không khác lắm sao?”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển hỏi những người khác.

Sau khi nhận được câu trả lời thống nhất, hắn bắt đầu di chuyển những bộ phận khác.

Thật vất vả mới miễn cưỡng di chuyển được ngũ quan trên mặt, Lý Hỏa Vượng đau đến sắp ngất đi nhìn những người khác ở xung quanh, lạc giọng hét lên:

“Đều ngớ người ra làm gì đó? Còn không qua đây giúp đỡ sao?”

Lời này đã nhắc nhở mọi người, mọi người chen nhau đi lên, bắt đầu giúp đỡ những bộ phận khác của Lý Hỏa Vượng quay trở lại vị trí cũ.

Quá trình này không rõ ràng, tuy rằng bông lúa trắng có thể giúp di chuyển một phần nào, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không quá chuẩn xác.

Đến lúc này thì cần bản thân dùng dao sửa trở lại.

Cẩu Oa đang cẩn thận di chuyển tai trái của Lý Hỏa Vượng chợt run tay một cái, thứ kia cạch một tiếng rơi trên mặt đất.

Hắn hoảng hốt lo sợ nhặt nó lên, lặng lẽ nhìn xung quanh một

chút, hắn nhổ một ít nước bọt lên, run rẩy sờ lên đầu Lý Hỏa Vượng.

Một bàn tay khoác lên bả vai hắn khiến Cẩu Oa sợ giật mình, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy Bạch Linh Miểu đang cầm kim may vá trong tay:

“Đưa cho ta đi, ta may lại giúp hắn.”

Cẩu Oa lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn vội vàng đưa qua.

Lần tra tấn này gần như ngang bằng cực hình, có lẽ vì do có niềm vui khi giành được Hắc Thái Tuế chống đỡ, hoặc là bởi vì Lý Hỏa Vượng đã sớm quen với sự thống khổ.

Khi cơ thể lộn xộn của hắn miễm cưỡng được ghép lại thành hình dạng con người thì trời đã sáng rồi, nhưng tiếng hét của Lý Hỏa Vượng vẫn vô cùng phấn khích.

…

“Tạm thời cứ như vậy trước đã, chờ vết thương khép lại rồi từ từ sửa lại sau cũng được.”

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến mọi người như trút được gánh nặng vậy.

Nhìn Lý Hỏa Vượng máu thịt be bét trước mặt, Xuân Tiểu Mãn cũng không nhịn được nữa, nàng nghiêng đầu nằm bò trên mặt đất nôn mửa từng đợt.

Nhưng mà hai lần nôn mửa trước đó của nàng đã gần như nôn hết đồ trong bụng rồi, bây giờ cũng chỉ có thể nôn ra nước trong thôi.

Tay Bạch Linh Miểu run rẩy vuốt ve mái tóc màu đen của Lý Hỏa Vượng, đôi mắt phủ đầy nước mắt, lời nói bị ngăn lại trong miệng cũng không thể nào nói ra được.

“Khóc cái gì, phải cười lên chứ! Chúng ta không có ai chết mà, không chỉ lấy được Hắc Thái Tuế mà còn bắt được một tên tù binh, đây là chuyện tốt mà!”

“Hơn nữa Miểu Miểu à, ngươi nhìn khuôn mặt này của ta tốt biết bao, lúc nào nhìn chán rồi thì ngươi có thể đổi sang cái khác đó.”

Lý Hỏa Vượng cười ha ha cố gắng nháy mắt với nàng.

Lý Hỏa Vượng biết dáng vẻ bây giờ của mình rất thảm, hơn nữa bản thân hắn cũng thật sự rất đau, đau đến muốn chết đi.

Nhưng hắn nhất định phải làm bộ như không để ý, bởi vì nếu hắn liên tục oán trách kêu thảm thì chẳng những không giải quyết được vấn đề mà còn sẽ khiến cho tâm trạng của những người khác cũng suy sụp theo.

Đây là kỹ xảo mà hắn học được từ trên người La Quyên Hoa vợ của Lữ Cử Nhân, khi có chút chuyện không thể nào tránh khỏi xảy ra, vì không để những người bên cạnh đau lòng, có lẽ có thể thử dáng vẻ giả vờ như không hề quan tâm.

Chương 396: Bên Này Mới Là Thật

Nhưng mà, rõ ràng Lý Hỏa Vượng còn chưa học được tinh hoa trong kỹ xảo này, hắn cười càng lớn tiếng thì Bạch Linh Miểu lại càng khóc dữ dội hơn.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng mệt rồi, mệt trên mặt chữ, hắn từ từ nhắm một con mắt lại:

“Ta nghỉ ngơi một lát đã...đến lúc đó nhớ gọi ta dậy...chờ ta tỉnh dậy rồi, chúng ta lại tìm đường trở về.”

Sau khi nói xong câu này, Lý Hỏa Vượng chợt mất đi ý thức.

Trong lúc mơ màng, có một số thứ vô cùng quen thuộc ở trong ý thức của Lý Hỏa Vượng, khi thì nổi lên khi thì lặn xuống. Hắn muốn biết nó là cái gì nhưng lại làm không được.

Khi nửa mê nửa tỉnh, suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng không liền mạch được, thỉnh thoảng hắn sẽ quên mất một khắc trước mình đang nghĩ cái gì.

Đột nhiên một khoảng trời sao rực rỡ chiếm cứ lấy đầu óc của Lý Hỏa Vượng. Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhớ ra đây chính là sân thượng của trường học, khi đó mình cùng Dương Na đang ngắm nhìn bầu trời đêm, thứ mà bây giờ bản thân nhìn thấy chính là ký ức trong quá khứ của mình.

“Xin lỗi ngươi Na Na, ta mắc bệnh rồi. Ta phải nghỉ học để chữa bệnh.”

Thiếu niên ôm lấy cô gái trước mặt khẽ nói.

“Vậy bao giờ thì ngươi có thể chữa khỏi? Rất lâu sao?”

Cô gái nhẹ nhàng lắc lư mười ngón tay đan lấy nhau của hai người.

“Ta cũng không biết nữa, nhưng mà ngươi yên tâm đi, vì ngươi ta nhất định sẽ cố gắng phối hợp điều trị, sớm ngày xuất viện.”

“Ta nói rồi, chúng ta phải thi vào cùng một trường đại học, sau đó chờ sau khi ra ngoài, ta sẽ cưới ngươi.”

Nghe vậy, cô gái vô cùng ngượng ngùng nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu một cái:

“Được, ta chờ ngươi.”

Lúc này, hai người thanh niên tuổi xuân phơi phới càng ngày càng xích lại gần nhau, cuối cùng dính liền lại một chỗ.

“Hỏa Vượng? Ngươi sao rồi?”

“Lý sư huynh, ngươi vẫn ổn chứ?”

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi đứng dậy cho ta!”

“Tiểu Lý à, ngươi cảm thấy bên đó là thật hay bên này mới là thật?”

Các loại tiếng kêu liên tục xé rách chỗ sâu nhất trong hồi ức tốt đẹp duy nhất của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không muốn trở về, hắn muốn vĩnh viễn được dừng lại ngay tại khoảnh khắc tốt đẹp này, nhưng mà điều này nhất định là không thể nào, hết thảy xung quanh bắt đầu sụp đổ, ký ức tốt đẹp này lại từ từ vụn nát.

“Ha!”

Cả người Lý Hỏa Vượng đầy mồ hôi chợt mở to hai mắt ra, nhìn thấy Bạch Linh Miểu đỡ lấy đầu mình, nàng khẽ cúi người xuống, mớm sữa dê trong miệng mình qua.

Lý Hỏa Vượng uống sữa dê ấm áp trong miệng, ý thức đang tan rã của Lý Hỏa Vượng bắt đầu dần ngưng tụ lại, lúc này hắn cảm giác đầu mình giống như một cái máy bị rỉ sét vậy, muốn nghĩ gì cũng không thể tập trung suy nghĩ được.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Lý Hỏa Vượng nhìn lều vải bằng da trâu trên đỉnh đầu mình hỏi.

Nhìn thấy cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tỉnh lại, Bạch Linh Miểu thở phào nhẹ nhõm:

“Đây là nhà của Tôn Bảo Lộc, hắn chăn dê gần đây, quen thuộc đường ở gần đây, là hắn mang chúng ta trở về đây đó.”

“Còn có Lý sư huynh à, ngươi đã hôn mê hơn mười ngày rồi đó, cũng may là ngươi tỉnh rồi.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng trực tiếp vén chăn trên người mình lên, hắn vội vàng cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Vết thương trước đó mình cắt ra đã khép lại được kha khá rồi, nhưng dáng vẻ bây giờ vẫn vô cùng kỳ quái, có rất nhiều chỗ không cân đối, chí ít thì lỗ rốn của người bình thường cũng sẽ không mọc ở trên hông.

Nhưng mà vẫn thuận mắt hơn nhiều so với dáng vẻ khi vừa mới bò ra từ trong hang động trước đó, ít nhất thì cũng giống một con người rồi.

Điều quan trọng nhất là chân trái kia của mình đã mọc ra được

nửa bàn chân rồi, sau này đi đường cuối cùng cũng có thể không cần phải quẹo nữa.

Sau khi kiểm tra xong cơ thể mình, Lý Hỏa Vượng vẫn không để ý đến chuyện nghỉ ngơi, hắn lập tức truy hỏi Bạch Linh Miểu về chuyện của Hàn Phù và Hắc Thái Tuế.

“Không có chuyện gì, chúng ta đều đã chuẩn bị ổn thoả hết rồi, nhưng mà chúng ta thật sự phải cảm ơn nhà của Tôn Bảo Lộc, nếu không có họ xuất hiện thì không thể nào kéo những thứ đó qua đây được.”

“Chúng ta mượn hai cái lều vải da trâu, đơn độc dựng xa một chút, những sư huynh đệ khác đều đang nhìn chằm chằm đó, Lý sư huynh à, ngươi mau nằm xuống đi, vết thương của ngươi rất nghiêm trọng đó.”

“Đi! Đi tìm Hắc Thái Tuế trước đã!”

Lý Hỏa Vượng đã sốt ruột từ lâu, hắn không muốn chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, Lý Hỏa Vượng mặc quần áo vào đi ra ngoài lều vải.

Khi hắn từ trong lều vải đi ra ngoài, hắn lập tức nghênh đón cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, trong ánh mắt của một số người Thanh Khâu không còn cảm giác hiếm lạ nữa mà mang theo một tia kiêng kỵ cùng bất an.

Đây là chuyện bình thường, nếu họ nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Lý Hỏa Vượng mà còn có thái độ nhiệt tình hiếu khách, ngược lại càng làm Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất an hơn.

Sau khi hắn chắp tay với những người khác, hắn đi ra ngoài nhóm lều vải, đi đến hai cái lều vải trơ trọi ở thảo nguyên phía xa.

Chương 397: Mấy Chục Lượng

Lý Hỏa Vượng vừa vặn trở về đối mặt với Lữ gia ban đi chăn dê đang trên đường trở về, Lữ Trạng Nguyên cố nén kinh ngạc, nhìn Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn thay đổi nói:

“Tiểu đạo gia ? Cũng mới mười ngày mà ngươi đã xuống giường được rồi à?”

“Ôi chao, trước đó ta nói cái gì chứ, tiểu đạo gia của ta là thần thông cái thế, tà ma kia nào có là đối thủ của ngươi chứ!”

Nhưng mà lúc này Lý Hỏa Vượng đang lo lắng lại lười nghe lời nịnh nọt của ông ta.

Sau khi hỏi thăm được cái đầu nhỏ kia của Hàn Phù đã chết chưa, Lý Hỏa Vượng chui thẳng và lều của Hắc Thái Tuế, bây giờ ở trong lòng hắn thứ đồ này quan trọng hơn bất kỳ cái gì khác.

Vừa mới đi vào trong, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy từng cái trường mâu đang đâm vào xúc tu của Hắc Thái Tuế, đè nó ở trên mặt đất, khiến cho Hắc Thái Tuế không thể nhúc nhích được.

Lý Hỏa Vượng đi xung quanh nó cẩn thận quan sát lần nữa, sau khi phát hiện thứ này giống như đúc với Hắc Thái Tuế của Thanh Phong quán, năm ngón tay của hắn mở ra chui thẳng vào bên trong cơ thể của Hắc Thái Tuế, hắm túm lấy một miếng thịt Thái Tuế đầy dầu ra ngoài.

Sau khi lưỡi dao găm chậm rãi cắt đi một miếng thịt, một số kẽ hở trên người Hắc Thái Tuế phát ra tiếng gào rít chói tai, chất lỏng sền sệt màu đen từ bên trong liên tục chảy xuống.

Nhìn vết cắt của cục thịt trong tay, một ít thịt vụn nhanh chóng biến thành xúc tu, Lý Hỏa Vượng chậm rãi đưa đến bên miệng, hắn giơ tay lên nhét Hắc Thái Tuế vào trong miệng.

Nhưng ngay khi định cắn xuống thì Lý Hỏa Vượng chợt dừng lại.

…

“Sao vậy? Lý sư huynh, chúng ta tốn rất nhiều công sức mới thu hồi lại được đồ vật, sẽ không phải là đồ giả chứ?”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng dừng lại, giọng điệu căng thẳng của Cẩu Oa cũng thay đổi.

Hắn hy vọng thứ đồ này sẽ có tác dụng, như vậy thì khi Lý Hỏa

Vượng phát bệnh cũng sẽ không chịu giày vò nữa.

Lý Hỏa Vượng cau mày lắc đầu một cái, hắn cầm Hắc Thái Tuế kia ở trong tay, đứng nguyên chỗ.

“Rốt cuộc ta đang do dự cái gì nữa? Bên kia cũng chỉ là ảo giác mà thôi.”

Nghĩ vậy, hắn giơ Hắc Thái Tuế lên nhét vào trong miệng mình, nhưng mà hắn lại dừng lại.

Mọi người trong lều vải đều có thể nhìn thấy, Lý sư huynh bệnh nặng mới khỏi đang suy nghĩ chuyện gì đó, còn đang nghĩ chuyện gì thì cũng chỉ có mình hắn biết mà thôi.

Khi Xuân Tiểu Mãn luyện kiếm trở về, nàng đi đến bên cạnh Bạch Linh Miểu nhẹ giọng hỏi thăm cái gì đó, Lý Hỏa Vượng chậm rãi nhét miếng thịt trong tay trở về trên người Hắc Thái Tuế.

“Miểu Miểu à, bây giờ chi phí đi đường của chúng ta còn có bao nhiêu vàng nữa?”

Dù Bạch Linh Miểu cảm thấy rất tò mò sao đối phương lại hỏi như vậy nhưng nàng vẫn thành thật trả lời.

“Trước đó ở núi Nữ Nhân có đổi một ít bạc, đại khái là còn mấy chục lượng đi.”

“Mấy chục lượng? Không đủ, có chút không đủ.”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình nói, hắn chợt nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Bảo Lộc.

“Tộc nhân của ngươi ở đó hẳn là có không ít ngoại tệ nhỉ? Có thể giúp ta mượn một ít được không? Yên tâm đi, chỉ cần mượn qua đây một chút mà thôi, dùng xong sẽ trả cho các ngươi.”

Trên mặt Tôn Bảo Lộc hiếm khi lộ ra một tia do dự:

“Được, để ta đi hỏi xem.”

“Lý sư huynh, ngươi cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Đúng vậy, lộ phí của chúng ta đủ để đến nước Lương mà.”

Đối mặt với những câu hỏi này, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, hắn lắc đầu xoay người vén rèm lên, đi ra ngoài lều vải.

“Đừng hỏi nữa, không liên quan đến các ngươi, có gì ăn không? Ta đói rồi.”

Hiệu suất của Tôn Bảo Lộc nhanh hơn sơ với Lý Hỏa Vượng nghĩ, bữa cơm này hắn mới bắt đầu ăn thì Tôn Bảo Lộc đã ôm một bọc nhỏ tròn trong ngực, dẫn theo mẹ mình đi vào trong lều vải.

Tôn Bảo Lộc không mở miệng trước, mà mẹ hắn ném một ánh mắt hỏi thăm lên người mình.

Sau khi nhìn thấy mẹ mình khẽ gật đầu, hắn cẩn thận kéo bọc vải trong ngực mình ra. Ánh sáng màu vàng rực rỡ cũng sắp đâm mù mắt những người khác.

Đó là một cái hộp vàng hình bầu dục lớn bằng bàn tay, phía trên còn khảm nạm thêm các loại mã não và ngọc xanh chất lượng tốt.

Ở bên trong hộp còn để mấy miếng kim nguyên bảo và đồ trang sức bằng vàng.

Nhìn thì không lớn nhưng phải biết rằng vàng vô cùng quan trọng, một thứ nhỏ này tương đối có giá trị.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng kinh ngạc với giá trị của thứ này, hắn còn suy đoán coi sao một người bình thường như đối phương thì lấy đâu ra vật đắt tiền như vậy thì mẹ của Tôn Bảo Lộc mở miệng nói:

“Chân nhân không cần kiêng kỵ, đây không phải là đồ ở trong mộ đâu, mà là của hồi môn của ta, năm đó là do Chủ gia đưa cho ta.”

“Chủ gia đưa?”

Lý Hỏa Vượng vươn tay nắm lấy lắc lắc nhưng mà không cầm lên được, đống vàng này nặng quá.

Vẻ mặt của phụ nhân có chút phức tạp:

“Đúng vậy, là do Chủ gia đưa cho ta, dù sao thì người có thể dùng nổi mĩ nhân giấy đều là người không giàu thì sang. Thứ đồ này đối với bình dân bách tính là vô giá nhưng ở trong mắt của một số người thì không là cái gì cả.”

Chương 398: Người Được Cứu

“Chân nhân, ngươi đã cứu con trai ta, thứ đồ này coi như là vật báo đáp, mong chân nhân có thể vui vẻ nhận lấy.”

“Ta có nói muốn đâu, ta chỉ là cầm lấy dùng một chút, dùng xong sẽ trả lại cho ngươi.”

Nhìn dáng vẻ tựa như đối phương muốn dùng thứ này để mua đứt ân tình này vậy.

Dường như phụ nhân kia không muốn tiếp xúc nhiều với Lý Hỏa Vượng, nàng cung kính hành lễ sau đó đưa lưng về phía rèm cửa rồi lui ra ngoài.

“Mẹ ngươi sao vậy? Sao mà thái độ trước sau lại lớn như vậy?”

Tôn Bảo Lộc lại cứ ấp a ấp úng giống như có gì khó nói vậy. Hắn thầm nói trong lòng:

“Lý sư huynh, chuyến này ngươi đến đây đã hù dọa rất nhiều người, có thể còn sống mà đi ra từ chỗ đó, hơn nữa còn mang theo hai thứ đồ hình thù quái dị theo, bây giờ nói không chừng các tộc nhân đang bàn tán sau lưng ngươi đó.”

“Thôi bỏ đi, ta không muốn đồ của nhà ngươi nữa, chờ ta dùng xong rồi thì ngươi cầm về đi, nghe rõ chưa?”

Tôn Bảo Lộc mặt lộ vẻ lúng túng:

“Lý sư huynh, ngươi định khi nào thì dùng số vàng này vậy?”

Nghe vậy, hai tay Lý Hỏa Vượng bưng hộp vàng chợt trở nên mất tinh thần.

“Cứ chờ đi, ta cũng không biết khi nào nữa, Bảo Lộc à, khoảng thời gian này làm phiền ngươi rồi, có thể chúng ta còn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa.”

“Lý sư huynh, lời này của ngươi khách sáo quá rồi, dù sao thì ngươi cũng đã cứu ta một mạng mà.”

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, những sư huynh muội khác phát hiện Lý Hỏa Vượng chữa thương luôn luôn đặt cái hộp vàng kia ở bên người, giống như một thần giữ của vậy. Nhưng rõ ràng hắn không phải là người như vậy.

Trong những người này, chỉ có Bạch Linh Miểu là biết được một ít sự tình trong đó, nàng biết lý do vì sao đối phương lại làm như vậy.

Đêm khuya, Bạch Linh Miểu trở mình thì thấy người bên gối mình đã ngồi dậy từ bao giờ, hơn nửa đêm hắn ngồi dậy giống như tượng gỗ vậy, hắn ngồi bên giường ôm lấy cái hộp vàng kia không nhúc nhích.

Bạch Linh Miểu khẽ thở dài một hơi, nàng hơi nghiêng người sang, đưa lưng về phía hắn.

“Lý sư huynh, có phải ngươi luyến tiếc bên kia không? Hay là ngươi vẫn luôn cảm thấy bên kia có thể là thật?”

Lý Hỏa Vượng ở trong bóng tối nhưng lại không trả lời câu hỏi này.

“Vậy Lý sư huynh? Rốt cuộc ngươi hi vọng bên kia là thật hay là hi vọng nó là giả?”

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, giọng nói khàn khàn mệt mỏi của hắn dần vang vọng ở trong lều vải:

“Câu trả lời này ta cũng không biết.”

Cuộc sống trôi qua từng ngày, theo sự đổi thay của thời gian, theo từng lần di chuyển vị trí, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn thay đổi dần dần biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Vết thương cũng đã tốt hơn rất nhiều, khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị đi gặng hỏi cái đầu nhỏ của Hàn Phù, Tôn Bảo Lộc ăn mặc theo phong cách của người Thanh Khâu tìm tới.

“Lý sư huynh, tộc trưởng nhờ ta đến hỏi ngươi một số chuyện.”

Hắn đến bên người Lý Hỏa Vượng nói.

“Sao vậy?”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đảo qua trong đầu một lần, gần đây Thanh Khâu gió yên sóng lặng giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Chuyện là những người phụ nữ mà ngươi cứu ra từ trong trại đó, có mấy người cũng có ý tứ với mấy tên tiểu tử trong tộc, thật ra ý của tộc trưởng chính là muốn thăm dò một chút, nếu như ngươi không gật đầu đồng ý vậy thì những người đó cũng không thể làm bậy được.”

“Được chứ, sao lại không được.”

Nhìn dáng vẻ của mẹ Tôn Bảo Lộc, nơi đây cũng được coi như là một chỗ sống yên ổn, tốt hơn nhiều so với việc cùng mình chạy ngược chạy xuôi.

Thời điểm ban đầu khi ở biên giới, bởi vì nguyên nhân Bành Long Đằng nên cũng chết mất mấy người, những người phụ nữ này nếu đi theo thì trời mới biết còn lại bao nhiêu người có thể đến được nước Lương.

“Vậy được! Ta về nói cho tộc trưởng ngay đây!”

Tôn Bảo Lộc trở về dáng vẻ bình thường không còn trầm mặc ít nói nữa, tính cách cũng sáng sủa hơn rất nhiều.

Tôn Bảo Lộc hưng phấn quay đầu định đi thì cánh tay to của Lý Hỏa Vượng chợt bóp chặt lấy cánh tay hắn, chớp mắt đã bóp cánh tay hắn bầm đen.

Tôn Bảo Lộc xoay đầu lại thì thấy vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng vô cùng dữ tợn nhìn mình:

“Mau! Mau bảo Trí Kiên mang dây xích tới đây!!”

“À! Được!”

Cảm nhận được toàn bộ cảnh vật xung quanh bắt đầu biến hóa, Lý Hỏa Vượng vội vàng nhét cái hộp vàng kia vào trong ngực mình.

Lều vải ồn ào náo động bị thay thế bởi phòng bệnh trắng tinh yên tĩnh. Bên này vẫn còn là nửa đêm.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy mẹ mình đang nằm ngủ trên chiếc ghế dựa bên cạnh thì sững sờ, trên người nàng đang đắp cái chăn dùng trong phòng của mình.

“Mẹ.”

…

“Mẹ, ngươi tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi mà.”

Trong cơn mơ màng, dường như Tôn Hiểu Cầm nghe thấy tiếng con trai gọi mình.

Vốn nàng cho rằng bản thân mình đang nằm mơ, khi nàng day mắt, từ chiếc ghế nằm ngồi dậy thì vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ở trên giường đang nhìn mình.

Tôn Hiểu Cầm vội cầm cuốn sổ ghi chép ở bên cạnh lên.

“Con trai, ngươi xem khoảng thời gian này đi, khoảng cách giữa các lần tỉnh táo của ngươi đang ngắn dần thì phải? Liệu đây có phải dấu hiệu con sắp khỏi bệnh rồi hay không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng, mỉm cười gật đầu.

Chương 399: Mời Bác Sĩ Giỏi Nhất

“Đúng vậy, nói không chừng là sắp khỏi rồi.”

“Vậy thì tốt quá rồi. Đúng rồi, ngươi có đói không? Ăn quýt nhé? Ôi, lúc ngươi không tỉnh táo thì suốt cả ngày nói mê sảng, ta cũng không biết ngươi ăn có no hay không.”

Tôn Hiểu Cầm lấy một chiếc túi nhỏ ở bên dưới ghế nằm ra, bên trong là quýt nhỏ ngọt, dùng tay lấy ra một quả, sau đó bắt đầu bóc vỏ.

“Mẹ, con không đói bụng, trong khoảng thời gian này mẹ luôn ở đây hả?”

Tôn Hiểu Cầm ngồi lên mép giường bệnh của Lý Hỏa Vượng, duỗi bàn tay phải mang theo mùi thơm dịu nhẹ của vỏ quýt tới, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lý Hỏa Vượng, đau lòng nhìn hắn.

“Đừng lo, có mẹ ở đây rồi. Bác sĩ Vương có nói ta nên ở bên cạnh, nếu như ngày nào cũng nhìn thấy ta thì sẽ giúp bệnh tình của ngươi chuyển biến tốt hơn.”

“Ngươi đừng nghe hắn, hắn là đồ lừa đảo.”

Ngắm nhìn mẹ mình, giọng Lý Hỏa Vượng run run.

“Ôi, được rồi được rồi, mọi chuyện đều nghe theo ngươi hết, sau này sẽ không mời hắn nữa. Nhìn mặt con của ta bị đánh kìa! Chờ khi nhà chúng ta tiết kiệm đủ tiền, chúng ta ta nước ngoài mời bác sĩ giỏi nhất.”

Nghe đối phương nói chuyện với mình với giọng điệu dỗ dành trẻ con, khóe miệng Lý Hỏa Vượng hơi xệ xuống, cuối cùng nước mắt chậm rãi chảy ra.

“Con trai, ngươi đừng khóc mà, vì sao ngươi khóc vậy? Có phải là lúc ta không có ở đây, tiểu tử Vương Vi kia bắt nạt con phải không? Ngươi nói cho ta biết, ta sẽ xử lý hắn!”

Lông mày Tôn Hiểu Cầm lập tức dựng đứng lên, người phụ nữ không chịu thua kém trước đây đã quay trở lại.

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu, không biết là để phủ định câu hỏi của đối phương hay là để hất nước mắt rơi xuống.

“Mẹ, hai tay ta tê rồi, ngươi có thể cởi ra giúp ta hay không?”

“Hả? Được được được.”

Tôn Hiểu Cầm lập tức nới dây vải ở tay Lý Hỏa Vượng ra.

Về phần việc liệu Lý Hỏa Vượng có thể nổi điên, tấn công bản thân mình hay không thì Tôn Hiểu Cầm hoàn toàn không cân nhắc tới. Bởi vì hắn chính là cục thịt từ trong bụng nàng rơi ra.

Điều khiển hai cánh tay được khôi phục tự do, nắn bóp phần cổ tay đã chết lặng, sau đó lau khô nước mắt trên mặt.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng duỗi tay đưa vào trong chăn, móc chiếc hộp vàng mang từ phía bên kia tới.

“Mẹ, cho ngươi này, tất cả đều là của ngươi đó.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười, nhẹ nhàng nói, bàn tay nhét chiếc hộp vào vào trong ngực mẹ.

“Đây...đây…”

Nhìn thứ ở trong ngực mình, hiển nhiên là Tôn Hiểu Cầm có phần sợ hãi, trong thời khắc này, đầu óc nàng hoàn toàn tối loạn, rốt cục số vàng này từ đâu ra vậy!

Lý Hỏa Vượng lấy một đĩnh vàng nhỏ từ trong hộp ra, đặt ở trong lòng bàn tay, giơ trước mặt Tôn Hiểu Cầm, trong mắt mang theo vẻ mơ ước, nói:

“Mẹ, ngươi xem, có những thứ này, chẳng những ngươi có thể mua lại căn nhà của chúng ta, hơn nữa còn có thể mua thêm mấy căn nữa.”

“Các ngươi còn có thể mua cửa hàng để lấy tiền thuê, sau này các

ngươi không cần đi làm nữa, hàng tháng vẫn có tiền."

"Còn nữa, chẳng phải trước đây các ngươi luôn nói sau này về hưu thì phải đi du lịch nước ngoài hay sao? Hiện giờ không cần chờ đến lúc về hưu, hiện giờ các ngươi có thể đi được. Giờ có số vàng này rồi, các ngươi muốn đi du lịch ở đâu cũng được."

Nói xong những lời này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng móc một đôi vòng tai phỉ thúy tinh xảo từ trong ngực ra, dùng hai tay đưa tới.

"Mẹ, đây là quà sinh nhật của Na Na mà ta nợ nàng ấy, ngươi chuyển cho nàng ấy giúp ta nhé. Còn nữa, ngươi nói với nàng ấy giúp ta rằng…"

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng dừng lại vài giây, trong đầu hắn dần hiện lên những ký ức ngày xưa, biểu cảm trên mặt đổi thành vẻ giãy dụa. Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén cảm xúc sắp bùng phát xuống."

"Mẹ...ngươi nói với nàng ấy giúp ta rằng, Na Na, xin lỗi, bảo nàng đừng chờ nữa."

Tôn Hiểu Cầm nghe con trai nói ra những lời này, nàng cảm thấy hoảng sợ, những lời này của Lý Hỏa Vượng chẳng khác nào như đang nói những lời trăn trối, dặn dò hậu sự vậy.

Nàng vội đặt chiếc hộp vàng kia lên giường, lao ra mở cửa, hô lớn với hành lang trống trải bên ngoài:

"Bác sĩ! Bác sĩ trực ban, mau tới đây!"

Ngay sau đó nàng xông trở vào, hai tay hốt hoảng nâng hai tay Lý Hỏa Vượng lên, nghẹn ngào nói:

"Con trai, rốt cục ngươi bị làm sao vậy? Có phải là ngươi gặp phải phiền phức gì hay không? Ngươi nói cho mẹ biết đi, mẹ sẽ nghĩ cách giúp mà! Phiền phức lớn hơn nữa thì ta cũng có thể giải quyết giúp ngươi được, ngươi đừng dọa mẹ mà!"

Lý Hỏa Vượng tươi cười nhìn mẹ đang rơi nước mắt, hai tay giơ hộp vàng lên, đặt giữa hai người.

“Mẹ, ngươi khóc làm gì chứ, ngươi nên cười mới phải. Ngươi xem, nhiều vàng như vậy mà, nhà chúng ta trở nên giàu có rồi.”

“Ta không cần vàng, ta chỉ muốn con trai trở về thôi!”

Tôn Hiểu Cầm nhào lên, ôm đầu Lý Hỏa Vượng, gào khóc.

Nghe được tiếng khóc này, lòng Lý Hỏa Vượng đau như dao cắt. Thậm chí hắn định không ăn Hắc Thái Tuế nữa, để bản thân mình mãi mãi ở bên này bồi bạn với các nàng.

Chương 400: Chuẩn Bị Rời Đi

Nhưng khi nhớ lại gương mặt Bạch Linh Miểu bị mình đánh sưng vù thì hắn dùng sức quay đầu sang chỗ khác.

“Ta không thể vì ảo giác mà vứt bỏ hiện thực được! Bản thân ta nhất định phải gánh chịu trách nhiệm của mình!”

“Thế nhưng…”

Hai tay Lý Hỏa Vượng ôm lấy mẹ, cảm nhận tình cảm mãnh liệt của đối phương.

“Chân thực tới mức vậy, chẳng lẽ đây là giả thật sao?”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Vương Vi mặc áo trắng dẫn học sinh của mình đi vào phòng bệnh.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, cười nói.

“Bác sĩ Vương, ta sắp đi rồi, chắc là sau này sẽ không gặp mặt nhau nữa, chi bằng chúng ta đánh cược với nhau nhé?”

“Chẳng phải ngươi nói bên này là hiện thực hay sao? Ngươi có bản lĩnh khiến ta tỉnh lại thì ta sẽ thừa nhận bên này là hiện thực.”

Lý Hỏa Vượng ôm lấy mẹ, sau khi nói xong những lời cuối, hắn mỉm cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chờ khi hắn mở mắt ra lần nữa, phát hiện ra bản thân đã quay trở

về Thanh Khâu trống trải. Nhìn bầu trời màu xanh làm, mặt đất màu xanh biếc, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu.

Chờ khi những người khác cởi xích trên người ra, Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt của tất cả mọi người. Hắn nhét hộp vàng trong tay vào ngực Tôn Hiểu Cầm, xoay người đi tới lều vải giam giữ Hắc Thái Tuế.

Xuân Tiểu Mãn nhìn theo bóng lưng hắn, biểu cảm có phần lo lắng. Khi chứng động kinh bộc phát khi nãy, đối phương vừa khóc vừa cười.

“Mau mau đi theo hắn, ta cảm thấy hôm nay Lý sư huynh lạ lắm.”

Sau khi họ đi tới lều vải thì thấy Lý sư huynh đang vô cùng kích động giơ thịt Hắc Thái Tuế lên.

“Lý sư huynh làm sao vậy hả? Chẳng phải nói ăn thứ này là có thể tạm thời chữa trị bệnh động kinh hay sao? Đây là chuyện tốt mà, hắn khóc gì chứ?”

Không có ai trả lời câu hỏi của Tôn Bảo Lộc.

Họ lặng lẽ đứng yên ở đó, nhìn thấy Lý Hỏa Vượng vừa gào khóc vừa nuốt từng miếng thịt trong tay mình.

…

Trong lúc mơ ngủ, Dương tiểu hài mở mắt ra, hắn nhìn lều vải da trâu ở trên đỉnh đầu, không có bất kỳ lý do nào cả, bật cười ha ha thành tiếng.

Một cái chân thối ở bên cạnh đạp tới.

“Ngươi muốn chết à? Sáng sớm không chịu rời giường, nằm ở trên giường cười ngây ngô cái gì vậy?”

Dương tiểu hài ngồi dậy, hưng phấn nhìn Cẩu Oa ở bên cạnh đang nhắm mắt xoa cứt mũi.

“Tào Tháo sư huynh, hiện giờ chúng ta không cần phải làm việc gì cả, hơn nữa ngày nào cũng có thịt ăn, chẳng lẽ việc này không

đáng để cười sao?”

Đó là thịt thật đó, hắn lớn bằng ngần này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên được ăn thịt tới mức no, Hoàng đế trong lời người khác chắc cũng chỉ đến như này mà thôi.

“Xem ngươi kìa, chẳng có tiền đồ gì cả, mấy miếng thịt đã khiến ngươi vui như vậy rồi. Quả nhiên trẻ con cũng chỉ là trẻ con.”

Hắn thì khác, hắn có mục tiêu truy cầu cao hơn.

Cẩu Oa ngồi dậy, dùng tay chống một cái, đứng lên khỏi giường, sau đó vỗ mạnh vào đùi Cao Trí Kiên đang ngáy o o ở bên cạnh.

“Đồ đần độn, rời giường, ta đoán là mấy ngày nữa chúng ta sẽ phải rời đi rồi.”

“Sắp phải rời đi rồi sao?”

Dương tiểu hài tỏ vẻ mặt lưu luyến không nỡ.

“Chứng động kinh của Lý sư huynh đã được điều trị xong rồi, còn không đi tiếp thì làm gì. Sao hả, ngươi định sống ở đây suốt đời à?”

Dương tiểu hài nhíu mày, khẽ lẩm bẩm một câu:

“Sống ở đây suốt đời cũng có gì không tốt đâu.”

“Hừ! Ngươi nghĩ đây là nhà mình thật hả? Bây giờ ngươi đang làm khách, vậy nên người khác mới bưng mâm bưng ghế cho ngươi. Nếu như ngươi ở thêm mấy người nữa, vậy người ta sẽ đập cho ngươi một trận luôn đó.”

Cẩu Oa dạy dỗ Dương tiểu hài xong, thấy Cao Trí Kiên vẫn chưa tỉnh lại thì xốc chăn lên, tóm lấy quần của hắn, đột ngột kéo xuống dưới.

Nhìn Cao Trí Kiên hai mắt vẫn còn mơ hồ, hoang mang hoảng hốt tóm chặt lấy quần, Cẩu Oa phát ra tiếng cười quái dị, chạy ra phía bên ngoài.

Đi ra khỏi lều, Cẩu Oa đi chân trần chạy tới bên sông, sau đó bắt đầu cẩn thận tắm rửa.

Trước đây hắn không hề chú ý đến việc chăm sóc bản thân như này, nhưng nghe Tiểu Mãn nói phụ nữ thích đàn ông sạch sẽ, vậy nên hắn mới làm như vậy.

“Nhìn mặt ngươi kìa, chỗ trắng chỗ vàng, nhìn vẻ ngoài có khác gì một con chuột không hả? Nếu như ngươi vẫn muốn luộm thà luộm thuộc như vậy nữa thì đi chết luôn đi.”

Đây là nguyên văn câu nói của Xuân Tiểu Mãn.

Cẩu Oa suy nghĩ một hồi, cảm thấy những lời này rất có lý, thế là hắn bắt đầu chú ý chăm sóc bản thân mình.

Quả nhiên là thật, sau khi chịu khó tắm rửa, có người trong đám nữ thổ phỉ kia đã vui vẻ nói chuyện với bản thân mình.

Hắn nhất định phải nhanh hơn, bởi vì những người Thanh Khâu ở trong doanh trại này đã bắt đầu bắt cặp với nhau rồi, điều này khiến Cẩu Oa cảm thấy nôn nóng.

Hắn không sợ phải lựa chọn sau những người khác, điều hắn sợ là những người khác chọn hết rồi, đến lượt hắn thì không còn ai để chọn nữa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, hắn cởi dây lưng quần ra, tiểu một bãi vào trong dòng sông.

Chương 401: Đuổi Theo

Cẩu Oa lấy ra một đóa hoa hồng đã bị bẹp dí từ trong ngực ra, cài lên trên vành tai của mình, lắc lư đi về phía lều vải.

Vừa mới bước vào lều vải, Cẩu Oa đã nhìn thấy Lý Hỏa Vượng. Hắn cười toe toét định đi tới chào hỏi thì nhìn thấy đối phương đang bận rộn với đống hình cụ nhiều như lông nhím khiến người ta phải sợ hãi.

“Móa, Lý sư huynh định làm việc gì vậy?”

Cẩu Oa sợ tới đó sẽ gặp chuyện xui xẻo, rón rén đi ngang qua bên cạnh.

Hắn không đi thẳng tới lều vải của những người phụ nữ mà đi tới trước lều vải của Lữ gia ban, đứng ở bên ngoài nhỏ giọng gọi:

“Tú Tài! Tú Tài!”

“Ai vậy? Tới ngay, tới ngay đây!”

Không lâu sau, Lữ Tú Tài miệng lún phún râu tơ đi ra.

“Đi nào, ta ăn xong rồi.”

Hai người kết bạn với nhau, cùng đi về phía lều vải của đám phụ nữ, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Sao hả? Ta cài hoa như này được chứ?”

“Đàn ông thì cài hoa làm gì, phụ nữ mới cài hoa.”

“Sao đàn ông lại không thể cài hoa hả? Ở chỗ của chúng ta, đàn ông cài hoa mới được đám hoàng hoa khuê nữ thích đó.”

Khi đến bên ngoài lều của đám phụ nữ, bọn họ không xông thẳng vào trong mà yên tĩnh đứng ngoài chờ đợi.

Chân dừng nhưng miệng vẫn không chịu nghỉ ngơi, hai người ngồi xổm ở đó, hì hì hà hà bàn luận về những người phụ nữ ở bên trong xem ai đẹp hơn, ai mông to, ai bưởi lớn.

Cho dù mối quan hệ giữa bọn họ cũng không phải là quá tốt, nhưng trong vấn đề này, bọn họ lại có chủ đề chung.

Khi mặt trời dần nhô lên cao, cuối cùng những người phụ nữ ở trong lều cũng đi ra, ai lấy cầm theo quần áo của mình, kết bạn đi ra bờ sông giặt giũ.

“Kìa, ra rồi, ra rồi! Mau đuổi theo!”

Cẩu Oa nhổ nước bọt lên lòng bàn tay, đưa tay lên vuốt lại tóc, sau

đó cười hì hì, đuổi theo.

Khi thấy hai người kia chạy theo, những người phụ nữ kia không hề sợ hãi, túm tụm lại một chỗ thảo luận điều gì đó, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khẽ.

“Này này! Treo trăng đầu ngọn liễu, hẹn người...sau buổi trưa!”

Lữ Tú Tài gào lên khiến Cẩu Oa giật bắn người, cũng khiến đám phụ nữ kia nhìn sang.

“Tú Tài, ngươi nói gì vậy?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết một câu này thôi. Cha ta nói phụ nữ bây giờ thích mấy cái văn vẻ.”

Cẩu Oa khinh bỉ nhìn hắn một cái, sau đó vung tay lên đặt sát đóa hoa cài trên tai, cười mỉm đi về phía bên kia.

Rất nhanh đã tới bờ sông, Cẩu Oa và các nàng nói chuyện phiếm chung với nhau.

Chung quy thì đã trải qua nhiều ngày như vậy rồi, đương nhiên các nàng cũng hiểu rõ Cẩu Oa là hạng người nào, chỉ dám mồm mép tép nhảy mà thôi.

Ban đầu Cẩu Oa còn tưởng rằng đóa hoa trên tai mình phát huy tác dụng, kết quả là sau khi suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được các nàng đang hỏi thăm về Cao Trí Kiên thông qua mình.

Lúc này, một đám đàn ông Thanh Khâu hai tay để trần, cưỡi ngựa gào thét lao qua phía trước, khiến đám phụ nữ hốt hoảng hô lớn.

Chạy quanh hai vòng, một người đàn ông Thanh Khâu trong số đó đột nhiên dắt ngựa, đạp nước đi tới. Hắn cười ngây ngô nhìn một người phụ nữ miệng rộng, chìa tay ra về phía nàng.

“Mau đi đi, người đàn ông đó không tồi đâu, ngươi nhìn cánh tay hắn kìa!”

“Đúng vậy, Lan nhi, chẳng phải tối qua ngươi cũng từng nói đã xem trọng hắn rồi hay sao!”

“Chúng ta không thể kén chọn được nữa đâu Lan nhi à.”

Khi thấy người phụ nữ được gọi là Lan nhi được đưa lên lưng ngựa, bất kể là đàn ông hay phụ nữ thì đều ồn ào bàn tán.

“Vậy thì có gì chứ, có cái thá gì đâu!”

Trên mặt Cẩu Oa tỏ vẻ khinh thường.

“À~! Treo trăng đầu ngọn liễu, hẹn người...sau buổi trưa!”

“Tú Tài, thôi đi, đừng gào nữa! Ngươi đã gào một canh giờ rồi, người ta có chịu nhìn ngươi một lần hay không?”

Cẩu Oa tỏ vẻ chán ghét nhìn thiếu niên ở bên cạnh, hôm nay hắn không nên kết bạn với đối phương tới đây mới phải, chẳng có tác dụng quái gì.

“Ta vẫn không tin bản thân mình lại bị tên người lùn đen như mực này cướp danh tiếng!”

Cẩu Oa suy nghĩ một hồi, lấy một chiếc ống gỗ nhỏ từ bên hông ra, sau đó lấy một cái kim quấn tơ trắng, hướng đuôi nhét vào phía bên trong.

“Khụ khụ! Các vị tiểu nương tử nhìn này, đây chính là thần thông ta học được từ chỗ chân nhân! Đây không phải mấy trò linh tinh đâu nhé, đây là thần thông đấy!”

Khi thấy tất cả đều nhìn về phía này, trên mặt Cẩu Oa lộ rõ vẻ đắc ý.

“Hehe, biết cưỡi ngựa thì đáng vào đâu, có thể so với ta hay sao?”

“Nhìn cho kỹ nhé, đừng có chớp mắt đấy, người bình thường không có cơ hội nhìn thấy chuyện này đâu!”

Cẩu Oa nói xong, dắt một con dê tới, sau đó đặt ống gỗ kia ở bên miệng, đột nhiên hít một hơi về phía con dê kia.

Ngay sau đó, mặt hắn lập tức nghẹn đỏ bừng, kinh hoảng dùng hai tay ôm chặt lấy cổ mình.

“Ớ~Ớ~”

Chương 402: Thần Thông

Khi thấy Cẩu Oa ôm chặt cổ, nín thở tới mức gương mặt đỏ bừng, Lữ Tú Tài ở bên cạnh không hiểu chuyện gì xảy ra cả, chẳng phải tiểu tử này nói mình đang thi triển thần thông hay sao?

Sao lại biến thành dáng vẻ như này, chẳng lẽ đây chính là thần thông mà hắn định thi triển? Chuyện này đâu có ai biết được.

“Á...Oẹ...!!”

Cẩu Oa khom người cố gắng nôn khan hồi lâu, cuối cùng một cái kim ngắn quấn tơ trắng cũng bị nôn ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

“Ối mẹ ơi, tí nữa là xong đời rồi.”

Trong mắt Cẩu Oa hiện rõ lên vẻ sợ hãi, nhìn cây kim quấn tơ trắng ở trên mặt đất.

Trước đó đầu óc của hắn hoạt động không được bình thường rồi, ban đầu định hít vào một hơi rồi thổi ra, kết quả hắn lại hút thứ kia vào cổ họng của mình trước.

Cẩu Oa đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hồn bay phách lạc há lớn miệng, nói với Lữ Tú Tài.

“Mau, mau, mau, mau lên! Mau kiểm tra hộ ta xem trong miệng ta có bị gì hay không!”

“Gì vậy hả? Có bị làm sao đâu, nhưng sao cổ họng của ngươi lại nhỏ như vậy chứ? Ta thấy thành họng hơi dính dính.”

Nghe được câu này, Cẩu Oa sợ hãi, tim muốn ngừng đập luôn.

Hắn duỗi hai ngón tay ra, vội vàng cắm vào trong cổ họng của bản thân để kiểm tra một phen. Cho dù không ngừng nôn khan, nhưng Cẩu Oa phát hiện ra cổ họng ngoài việc bị thu nhỏ lại thì không có vấn đề gì cả.

“Vẫn còn ổn, vẫn còn ổn, may mà bị kẹt ở cổ họng, may mà không nuốt vào, nếu như nuốt vào thì e rằng sẽ trở nên giống với Lý Hoả Vượng khi trước.”

Cẩu Oa cũng biết mình không có bản lãnh như Lý Hoả Vượng, có thể đảo ngược được quá trình này, hắn sẽ biến thành quái vật thật đó.

Cẩu Oa cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lúc này hắn nghe thấy tiếng cười khẽ từ bên bờ sông truyền tới, trên mặt lộ rõ vẻ quẫn bách, vội vàng khom lưng, dùng ống tay áo bọc chiếc kim đang nằm trong cỏ kia lại, cầm lên.

Cẩu Oa cảm thấy bản thân mình đã quá mất mặt trước đám phụ nữ này rồi, nhưng nếu so với việc xảy ra khi nãy thì chuyện này cũng không đáng là gì.

“Lần này không tính! Chúng ta làm lại một lần nữa!”

Cẩu Oa vẫn không chịu dừng lại, một lần nữa đặt chiếc kim quấn tơ trắng vào trong chiếc ông.

Sau khi nếm một lần đau khổ,Cẩu Oa không dám sơ sảy chút nào, hít một hơi thật sâu từ phía xa, sau đó mới kề miệng vào sát chiếc ống, nhắm vào con dê đang ăn cỏ kia, thổi thật mạnh.

“Vù~”

Chiếc kim trong ống lập tức bay ra vào, cắm vào gốc chiếc sừng dê màu đen kia.

Ngay sau đó, mọi người đều nhìn thấy chiếc sừng dê ở trên đầu dê bắt đầu di chuyển trên lớp lông dê, trượt tới vị trí cằm dê.

Nghe thấy tiếng hô kinh ngạc và tiếng thét chói tai từ xung quanh truyền tới, Cẩu Oa cảm thấy thoả mãn vô cùng, cuối cùng thiếu chút nữa không nhịn được là đã bật cười thành tiếng.

Nhưng Cẩu Oa lại cố nín nhịn, giả vẻ coi thường:

“Sao hả? Ta đã nói ta có thần thông mà? Nếu như không có thần thông thì ai làm được như này cơ chứ?”

Vừa dứt lời, Cẩu Oa lại lấy một cây kim ra, thổi một cái về phía thân dê. Lần này hắn thổi trúng móng trước của con dê, chân con dê kia gập lại, ngã lộn nhào trên mặt đất.

“He he! Thứ đồ chơi này linh nghiệm ghê! Lần sau mà gặp phải đám cướp đường thì ta sẽ dùng thứ này để ứng phó! Nhưng nhất định phải nhớ hít khí từ xa rồi mới thổi.”

Khi Cẩu Oa đang vô cùng hài lòng trước kiệt tác của bản thân thì trong số đám phụ nữ giặt quần áo ở bờ sông, có một người phụ nữ mặt hình quả lê tiến tới gần, tò mò nhìn về chiếc ống thổi trong tay Cẩu Oa, hỏi.

“Cao nhân, đây là thứ gì vậy?”

“Hehehe~”

Nghe thấy người khác gọi mình là cao nhân, Cẩu Oa mừng rỡ, miệng ngoác tới tận mang tai.

“Đây là pháp khí ta dùng để thi triển thần thông! Nếu ngươi muốn xem thì ta sẽ cho ngươi xem, nhưng không thể chạm vào được, người bình thường không thể chạm vào!”

Mượn chủ đề này, hai người vui vẻ trò chuyện với nhau, cảnh này khiến Lữ Tú Tài ở bên cạnh nóng mắt vô cùng.

Nhưng hắn cũng chỉ biết đứng yên mà nhìn, chung quy thì hắn cũng đâu có thứ như vậy đâu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh sau đó, đám phụ nữ này đã giặt sạch quần áo.

Lúc này Cẩu Oa nhìn khối đá trắng trong tay, cảm thấy vui vẻ vô cùng. Đây là thứ người phụ nữ kia tặng cho hắn, nàng nói nàng nhặt được tảng đá này ở ven đường.

Tảng đá này rất bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là có mấy chấm tròn trắng. Nhưng thứ gì cũng không quan trọng, quan trọng là thứ này đại biểu cho tâm ý của đối phương.

Bây giờ bông hoa trên vành tai Cẩu Oa cũng không thấy đâu nữa,

hắn tặng cho người phụ nữ kia rồi.

“Hehehe! Tú Tài à, ta sắp cưới vợ rồi!”

Cẩu Oa đưa tảng đá kia lên sát mũi, ngửi thử, mặt tươi phơi phới, cẩn thận nhét vào trong ngực.

Lữ Tú Tài ở bên cạnh gương mặt ủ rũ, cảm thấy không cam lòng. Tên Cẩu Oa này xấu như ma, mặt thì chỗ vàng chỗ trắng, dựa vào đâu cơ chứ.

Chương 403: Giới Thiệu Bản Thân

“Không được, hoa không đáng tiền, ta phải tặng cái gì có giá trị một chút, ta phải tới chỗ Bạch sư muội lấy chút bạc!”

Cẩu Oa nói xong, hưng phấn định rời đi.

“Này, Cẩu Oa, ngươi chờ chút đã!”

Lữ Tú Tài gọi hắn lại.

“Có chuyện gì? Muốn mượn hả? Không có cửa đâu! Ngươi có biết vì thứ này mà ta đã phải liều cả tính mạng hay không!”

Cẩu Oa đi tới bên cạnh con dê kia, nhổ kim trên người nó xuống, cẩn thận cất đi.

“Ai thèm mượn thứ đồ chơi cùi bắp kia của ngươi chứ, cho ta thì ta cũng không thèm. Trước khi ra ngoài, cha ta nhờ ta hỏi ngươi một chuyện.”

Nghe thấy Lữ Tú Tài nói vậy, Cẩu Oa đang định rời khỏi quay đầu sang nhìn đối phương, cảm thấy khá là bất ngờ với chuyện này. Trước đây Lữ Trạng Nguyên chưa từng hỏi thăm hắn bao giờ.

“Gì hả, sắc mặt tiểu đạo gia hôm nay như nào sao?”

“Sắc mặt Lý sư huynh như nào? Sao ngươi không tự đi xem chứ? Có xa mấy đâu.”

Cẩu Oa vừa định đi thì lại bị Lữ Tú Tài ngăn lại.

“Này này này, khi nãy không có người phụ nữ nào chú ý đến ta, coi như là ngươi thương ta đi mà Cẩu Oa, giúp ta lần này thôi, ta không dám tới đó.”

“Hả? Ngươi gọi ta là gì cơ?”

Cẩu Oa trừng mắt dọc nhìn hắn.

“Tào Tháo, Tào đại ca! Ta van xin ngươi đó, ngươi là người sắp cưới được vợ rồi, đại nhân thì phải đại lượng chứ.”

Nhìn Lữ Tú Tài uất ức như vậy, Cẩu Oa tỏ vẻ đắc ý đáp.

“Sợ cái gì mà sợ, chẳng lẽ Lý sư huynh có thể ăn thịt ngươi được sao? Đi, ta và ngươi đi xem, như vậy là được rồi.”

Khoảng cách từ bờ sông tới lều vải cũng không xa, không cần tốn quá nhiều thời gian, bọn họ đã dựa vào một lều vải, quan sát Lý Hoả Vượng từ xa.

“Tiểu đạo gia đang mài dao à?”

Lữ Tú Tài hỏi nhỏ.

“Không, đó là công cụ hắn đặt riêng ở chỗ thợ rèn, chuyên dùng để hành hạ người khác đó. Chắc là hắn cảm thấy dùng lâu ngày, hơi cùn rồi, vậy nên mài lại cho sắc.”

“Nhưng ta không thể nhìn thấy sắc mặt hắn được. Tào ca, ngươi có thể tới gần thêm chút nữa, nhìn xem giúp ta được không?”

“Hừ! Dựa vào đâu mà để ta qua đó nhìn chứ? Chuyện của ngươi, sao ngươi không tự đi mà làm hả?”

“Nhưng tại sao cha ngươi lại muốn biết sắc mặt của Lý sư huynh như nào nhỉ? Hắn muốn tới thương lượng chuyện gì với Lý sư huynh hay sao?”

“Ta cũng không biết nữa, dù sao thời gian gần đây cha ta lo lắng lắm.”

Đúng lúc này, hai người đột nhiên nhìn thấy Lý Hoả Vượng ở phía xa bất ngờ nhìn thẳng về phía này.

Cẩu Oa ở sau lưng Lữ Tú Tài đột ngột đẩy một cái, đẩy đối phương ra khỏi lớp che chắn sau đó cũng đi ra ngoài theo, nở một nụ cười tươi rói với Lý Hoả Vượng.

Ngay sau đó, Cẩu Oa nhìn thấy Lý sư huynh ở nơi xa cất hết những dụng cụ hành hình kia đi, treo ở trên túi da trâu nơi vạt áo, xoay người đi thẳng về phía hai lều vải lẻ loi ở phía xa.

“Hả? Lý Hoả Vượng không đi tới lều vải chứa Hắc Thái Tuế, hắn đi tới lều vải khác.”

“Cẩu Oa, trong lều đó có gì vậy?”

Lữ Tú Tài híp mắt nhìn về phía xa.

Cẩu Oa nhìn đối phương với ánh mắt ghét bỏ:

“Chuyện này liên quan tới ngươi hả? Ngươi trở về nói cho cha mình rằng mấy ngày gần đây Lý sư huynh không tốt tính đâu, bảo hắn có chuyện gì cần thương lượng thì cũng chờ thêm vài ngày nữa rồi tính.”

…

“Xin chào, xin tự giới thiệu về bản thân mình một chút, ta là Lý Hỏa Vượng.”

“Về việc trước đó các ngươi định đánh lén ta, thật ra ta sớm đã nguôi giận rồi, chung quy thì ta là tâm tố, chẳng khác nào quả nhân sâm mọc chân, các ngươi muốn cướp ta cũng là chuyện rất bình thường.”

“Lần này ta tới tìm các ngươi là bởi vì một chuyện khác, nói một cách ngắn gọn thì đại khái là bản thân ta cảm thấy rất xa lạ với thế giới này, muốn thông qua ngươi, biết được nhiều tri thức hơn.”

“Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, ngươi cũng biết việc ta là Tâm Tố, ta cũng đang tìm các biện pháp thoát khỏi Tâm Tố.

Nếu ngươi biết, đồng ý nói cho ta, vậy ta sẽ rất biết ơn ngươi.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế, nhìn Hàn Phù ở trước mặt mình, nghiêm túc nói.

Hai cái đầu gục xuống, máu thịt be bét kia không phải là đối tượng trò chuyện của hắn, hắn đang nói chuyện với cái đầu chỉ lớn bằng nắm đấm ở cổ của Hàn Phù.

Năng lực Bạch Tuệ vẫn chưa buông tha cho nó, gương mặt nó hiện giờ đã hoàn toàn khác trước rồi. Nói đó là đầu nhưng hiện giờ nó chỉ giống với một bướu thịt ngũ quan vặn vẹo mà thôi.

Thứ này rất kỳ lạ, chủ thể đã chết rồi nhưng nó vẫn sống sót, không biết La giáo tu luyện công pháp gì nữa.

“Tên ngươi là gì? Cũng là Hàn Phù hả?”

Đối mặt với những câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, cái đầu nhỏ kia chỉ cười đầy mỉa mai, không hề răng một chữ.

“Rào.”

Các món hình cụ mới được mài tới sáng loáng được xếp thành một hàng ở trước mặt nó.

Lý Hỏa Vượng chọn một món hình bán cầu, làm bằng sắt ra, cẩn thận nâng cái đầu nhỏ kia lên, đưa món hình cụ trong tay tới.

“Á…”

Tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên.

Chương 404: Một Đám Lừa Đảo

Xốc lều vải bên cạnh lên, Lý Hỏa Vượng ném nhãn cầu trong tay tới trên người Hắc Thái Tuế.

“Vẫn không chịu nói hả?”

Cái đầu nhỏ chột mắt kia nhìn những món hình cụ đủ loại hình

dạng trước mặt, lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng ngay sau đó nó lại lộ vẻ quyết tuyệt.

“Ngươi là đồ điên của Áo Cảnh! Ta nói chẳng lẽ ngươi sẽ bỏ qua cho ta hay sao?”

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, nhưng chết ngay và chết từ từ, bị hành hạ tới chết là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“Ngươi biết không? Thật ra ta cũng không hiểu kỹ thuật hành hạ người khác đâu, nhưng ta đã trải qua vô số nỗi đau, chịu đựng đủ loại dằn vặt khác biệt. Ngươi muốn tái hiện tất cả những việc đã từng xảy ra trên người ta ở trên người ngươi hay sao?”

Cái đầu nhỏ nhìn Lý Hỏa Vượng dùng chiếc khăn lông bên cạnh lau máu trên tay, sau đó lại cầm một chiếc móc câu cong có gai ngược từ dưới lên, nó liều mạng lắc đầu vùng vẫy. Nhưng lúc này tứ chi của nó đã bị đánh gãy, mọi cố gắng của hắn đều là phí công.

“Ta không biết! Ta không biết gì cả thật mà! Chúng ta mới xuất sơn không được bao lâu!”

“Thật hả? Nếu các ngươi vừa mới xuất sơn bao lâu, vậy mười chín viên Dương Thọ đan kia chẳng lẽ là lộ phí sư phụ cho các ngươi trước khi xuống núi.”

Chiếc móc câu có gai ngược móc vào trong ra thịt, từ từ kéo thứ gì đó ra ngoài, sau đó Lý Hỏa Vượng cầm muối thô lấy được từ chỗ Tôn Bảo Lộc lên, xát vào đó.

Cái đầu nhỏ kia đau đớn, không ngừng co giật, miệng bắt đầu phun ra máu lẫn bọt trắng.

“Á…”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đi rất xa, khiến rất nhiều đứa trẻ Thanh Khâu ở xung quanh bật khóc, khiến nhiều người trưởng thành kinh hồn, tránh xa khu lều vải này một chút.

Sau vài lần như vậy, cuối cùng nó cũng chịu mở miệng.

“Ta nói, ta nói!”

“Rất tốt, trước tiên chúng ta hỏi mấy câu hỏi nhỏ trước, ta hỏi, ngươi trả lời.”

“Dương Thọ đan này có thể coi như một loại tiền phải không?”

Lý Hỏa Vượng lấy một viên thuốc được dùng bùa vàng bọc lại ra, hỏi đối phương.

Khi thấy đối phương đã chết lặng, gật đầu đáp lại, Lý Hỏa Vượng mới nhét viên thuốc vào trong hồ lô.

“Nó quý giá tới mức nào? Có tiêu chuẩn tham khảo hay không?”

“Một viên Dương Thọ đan có thể mời người như Hàn Phù ra tay giúp đỡ một lần.”

Lý Hỏa Vượng hiểu được, gật đầu, so sánh như vậy thì trực quan hơn nhiều.

“Làm cách nào mới có được Dương Thọ đan?”

“giết người, nhưng người bình thường thì không được, nhất định phải là người ra đời vào ngày dương tháng dương năm dương mới được. Nếu ngươi muốn thì ta có thể nói biện pháp luyện chế cho ngươi biết.”

“Không cần, câu hỏi tiếp theo, trước đó Hàn Phù từng nói các ngươi thuộc La giáo? Đạo quan của các ngươi nằm ở đâu?”

“Núi Xương Rắn ở Lương quốc.”

“Đạo quan của các ngươi có bao nhiêu người hả?”

“Năm mươi bảy người.”

“Bao nhiêu đầu.”

“Hai trăm hai mươi bốn đầu.”

“Ngươi là ai?”

“Ta là Nguyên Anh của Hàn Phù.”

Lý Hỏa Vượng không ngừng hỏi đối phương những vấn đề nhỏ nhặt, một số vấn đề Lý Hỏa Vượng sớm đã có đáp án rồi, hắn hỏi chỉ nhằm mục đích kiểm tra xem đối phương có lừa mình hay không.

Sau khi xác nhận đối phương không hề lừa gạt bản thân mình, Lý Hỏa Vượng mới bắt đầu hỏi những vấn đề mấu chốt.

“Tâm Tố là gì? Hình thành như thế nào? Trên đời này có bao nhiêu Tâm Tố?”

“Ta không biết những chuyện này, thật đó. Những thông tin về Tâm Tố ta biết được đều là vài lời sư phụ vô tình nhắc tới mà thôi.”

Khi thấy tay Lý Hỏa Vượng dần dần đưa về phía mấy món hình cụ, hắn sợ hãi bật khóc bật tiếng.

Nước mắt nước mũi lập tức chảy xuống dưới.

“Ta không biết thật mà! Sư phụ chỉ nói với chúng ta rằng Tâm Tố là thiên linh địa bảo vô cùng hiếm thấy! Dặn chúng ta nếu gặp được thì chớ có bỏ lỡ!”

“Vậy các ngươi phân biệt Tâm Tố bằng cách nào hả?”

Rất lâu trước đó, Lý Hỏa Vượng đã suy nghĩ vấn đề này. Vì sao lần nào gặp phải đối phương chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra thân phận của bản thân.

“Ta không biết người khác phân biệt bằng cách nào, chỉ biết sư phụ từng nói với chúng ta là trên vai người có ba ngọn đuốc, lửa lớn lửa nhỏ cũng là chuyện bình thường, chỉ có lửa của Tâm Tố là lúc có lúc không.”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống vai của mình, không nhìn thấy bất kỳ ngọn lửa nào cả.

“Thôi được rồi, cũng nên hỏi vấn đề mấu chốt rồi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn cái đầu nhỏ trước mặt, lông mày nhíu chặt lại, suy nghĩ câu từ một hồi, sau đó mới mở miệng.

“Trên hành trình này, không thì từ trong miệng sư phụ ngươi, ngươi từng nghe nói tới biện pháp thoát khỏi Tâm Tố bao giờ chưa?”

“Chưa từng, ngươi chính là Tâm Tố lần đầu tiên chúng ta gặp phải.”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát cái đầu nhỏ khác thường kia, lời này có thể tin được chín phần, Hàn Phù chỉ là nghé con mới sinh, dù có biện pháp thoát khỏi Tâm Tố thật thì chưa hẳn hắn đã biết được.

“Vậy ngươi biết được bao nhiêu về Tọa Vong Đạo hả?”

“Ta biết họ là một đám lừa đảo, rất thích lừa gạt người khác.”

Chương 405: Tọa Vong Đạo

“Tên của họ là gì?”

“Nghe nói tên của họ đều theo tên của quân bài mạt chược, ví dụ như Bát Vạn, Tam Bính...Nhưng ta nghe nói những cái tên này chỉ là danh hiệu mà thôi, nếu có một Bát Vạn chết đi thì sẽ có một Bát Vạn khác xuất hiện.”

“Bên trong Tọa Vong Đạo có một người tên là Bắc Phong, ngươi biết gì về hắn không? Thực lực của hắn như thế nào?”

Đây chính là Tâm Tố có thể thoát khỏi mê võng, nếu bản thân hắn muốn hoàn toàn thoát khỏi mê võng thì kẻ này rất quan trọng.

“Ta không biết, ta không có quan hệ gì với Tọa Vong Đạo cả.”

Sau đó Lý Hỏa Vượng hỏi cái đầu nhỏ thêm các thông tin về Tọa Vong Đạo, nhưng hiểu biết của nó cũng rất có hạn.

Nhìn cái đầu nhỏ trước mặt, hai tay Lý Hỏa Vượng chống đầu gối, đứng lên, khiến cái ghế phát ra tiếng kẽo kẹt.

“Rất tốt, ta hỏi xong rồi, tiếp đó để xác nhận ngươi nói thật hay

giả, ta phải kiểm tra lại một lần.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đưa tay về phía đống dụng cụ hành hình.

…

Khi thấy Lý Hỏa Vượng lại cầm những món hình cụ kia lên, Nguyên Anh của Hàn Phù sợ chết khiếp.

“Đừng! Đừng mà!”

Cái đầu nhỏ sợ hãi, cố gắng ngửa đầu ra phía sau, miệng không ngừng nói chuyện, mong di chuyển lực chú ý của đối phương.

“Ta không biết nhiều thông tin về Tọa Vong Đạo! Nếu ngươi muốn đối phó với chúng thì hãy đi tìm Giám Thiên Ti ấy! Chắc chắn họ biết rất nhiều về Tọa Vong Đạo.”

“Giám Thiên Ti?”

Lý Hỏa Vượng đặt hình cụ trong tay xuống, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn đối phương.

“Đó chẳng phải là nha môn Hoàng đế dùng để xử lý tà ma hay sao? Họ hiểu Tọa Vong Đạo rất rõ?”

Nguyên Anh gật đầu lia lịa.

“Ừm! Chúng là đối thủ một mất một còn với nhau! Tọa Vong Đạo xuất hiện ở đâu thì Giám Thiên Ti sẽ tới đó đuổi bắt.”

“Đặc biệt là hơn hai trăm năm trước, Đông Hạ Hoàng đế bị Tọa Vong Đạo tráo người, kết quả là khiến cả Đông Hạ vong quốc! Từ đó về sau, Giám Thiên Ti luôn chú ý gắt gao tới Tọa Vong Đạo!”

“Hơn nữa trong việc đối phó với Tọa Vong Đạo, Thanh Khâu, Đại Lương, Tứ Tề, Hậu Thục vô cùng đoàn kết với nhau! Rất nhiều tin tức sẽ không bị che giấu! Họ chắc chắn biết rõ thông tin!”

“Ồ? Vậy hả…”

Lý Hỏa Vượng lại ngồi xuống ghế, bắt đầu suy nghĩ.

“Nếu Bắc Phong là một trong Tứ Hỉ của Tọa Vong Đạo, hơn nữa hai bên là đối thủ một mất một còn, quanh năm giao chiến với nhau, Giám Thiên Ti chắc chắn sẽ thu thập tình báo về đối thủ một mất một còn này. Có lẽ ta có thể tìm được nội tình của Bắc Phong ở chỗ Giám Thiên Ti.”

Hiện giờ Lý Hỏa Vượng không quá vội vàng, không phải ở thế bắt buộc tìm được Bắc Phong, sau đó ép hắn nói ra biện pháp thoát khỏi Tâm Tố cho bản thân mình biết.

Bây giờ hắn muốn biết rõ vấn đề Bắc Phong có phải là Tâm Tố thoát khỏi mê võng hay không đã.

Dù trong lòng Lý Hỏa Vượng rất mong thông tin này là sự thật, nhưng hắn không hề quên tin tức này được nói ra từ miệng Tọa Vong Đạo.

Trước khi hành động thì trước tiên phải xác định rõ tiền đề này là thật hay giả, bằng không sợ rằng bản thân sẽ lại bị một tên Tọa Vong Đạo đã chết lừa gạt thêm một lần.

Chỉ khi Bắc Phong thật sự là Tâm Tố, đồng thời có biện pháp thoát khỏi mê võng thì bản thân mới có thể tiếp tục hành động được.

“Giám Thiên Ti...Giám Thiên Ti…”

Sau khi lẩm bẩm một hồi, ánh mắt Lý Hỏa Vượng lại tập trung vào gương mặt khác thường của Nguyên Anh.

“Nói toàn bộ thông tin ngươi biết về Giám Thiên Ti cho ta biết, cứ từ từ suy nghĩ, cẩn thận nhớ lại, như vậy ngươi sẽ ít chịu đau khổ hơn.”

Sau đó, thông qua Nguyên Anh của Hàn Phù, Lý Hỏa Vượng biết được Giám Thiên Ti nói trắng ra thì chính là một cơ cấu giúp đỡ người cầm quyền xử lý những việc binh lính không thể xử lý được, ví dụ như những đại tà ma trà trộn vào trong thành hay những chuyện phiền phức khác.

Đương nhiên Tọa Vong Đạo chỉ sợ thiên hạ không loạn kia cũng là một trong những mục tiêu được họ chú ý sát sao tới.

“Chẳng lẽ chỉ có Tọa Vong Đạo thôi sao? Về phần Áo Cảnh giáo hay Chính Đức tự thì chẳng lẽ họ mặc kệ?”

Lý Hỏa Vượng lại mở miệng hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, một con mắt còn lại của Nguyên Anh Hàn Phù lộ vẻ mê mang.

“Vì sao phải quản chứ, họ là danh môn chính phái mà.”

“Thối lắm! Sao chúng có thể là danh môn chính phái được! Chúng! Chúng…”

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng ngừng lại, hắn dùng tay chống cằm, chăm chú suy nghĩ một hồi sau đó mới phát hiện ra đối phương nói không hề sai, không cần phải quản chuyện này, điều này đúng là hoang đường mà.

Một bên là tu sĩ hành hạ người một nhà, một bên còn lại tối đa cũng chỉ là hòa thượng phạm phải sắc giới, thường ngày dù làm lớn chuyện hơn nữa thì cũng chỉ là gây chuyện trong hang ổ, sẽ không ảnh hưởng tới giang sơn xã tắc của người cầm quyền. Trước đó Chính Đức tự xây ở trong đô thành, từ việc này cũng có thể thấy địa vị của nó ở trong lòng một vài người.

Chương 406: La Giáo Các

Hắn không tin Chính Đức tự đưa tiễn người chết mà Hoàng đế cũng ở trong đô thành lại không biết tin. Hoàng đế đã không can thiệp vào vậy đồng nghĩa việc này ở trong mắt hắn là điều hiển nhiên.

Trước đây Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cho rằng cả hai đều là tà giáo, nhưng sau khi hắn trải qua vô số chuyện, nhìn lại thì hắn mới tỉnh táo. Nếu xét việc làm hại người khác thì họ thậm chí không thể sánh bằng với đám cướp đường hay cướp sông được.

Vậy thì càng không cần phải nhắc tới An Từ am, nếu so sánh với những người kia, một đám ni cô đã nhiễm hết tham sân si kia chẳng khác nào Bồ Tát tại thế, sau lưng tỏa ra Phật quang chói lòa.

“Vậy La giáo các ngươi thì sao? Ngươi đã giết nhiều người như vậy, Giám Thiên Ti không tới tìm các ngươi hả?”

Lý Hỏa Vượng lấy mười chín viên Dương Thọ đan kia ra ngoài, xếp thành một hàng trước mặt Nguyên Anh Hàn Phù.

“Nói thì nói như vậy thôi, nhưng chỉ cần người tu hành tu luyện bình thường, thỉnh thoảng giết vài người, không chọc tới đám quan to hiển quý thì Giám Thiên Ti đều sẽ mở một mắt nhắm một mắt.”

“Haha.”

Nghe được lời này, ngoài mặt Lý Hỏa Vượng nở nụ cười, nhưng trong lòng thì hoàn toàn không.

“Xem ra Giám Thiên Ti đúng là tận tâm tận lực.”

Nguyên Anh nghe ra được ý trào phúng trong lời Lý Hỏa Vượng, mở miệng giải thích:

“Thật ra quan hệ giữa Giám Thiên Ti và chúng ta không phải giống như mèo và chuột đâu, Giám Thiên Ti cũng vui vẻ dùng đệ tử tông môn để làm việc, một vài vị sư huynh của ta từng làm việc ở Giám Thiên Ti.”

Trải qua giải thích của đối phương, Lý Hỏa Vượng mới biết hóa ra Giám Thiên Ti thực hiện chính sách ngoài lỏng trong chặt, vòng ngoài chính là đám tán tu giống như Hàn Phù này.

Đối với những người này, Giám Thiên Ti mang thái độ tung lưới rộng. Chỉ cần là giải quyết được vấn đề, bất kể đối phương dùng biện pháp gì cũng được, thậm chí nhiều khi hai bên còn không cần phải gặp mặt.

Kẻ địch chân chính của những người này chủ yếu là những tồn tại chỉ sợ thiên hạ không loạn giống như Tọa Vong Đạo cùng với một vài đại tà ma nguy hiểm, mục tiêu quan trọng nhất của bọn hắn chính là đối phó với thiên tai.

“Chờ đã, ngươi nói gì hả? Thiên tai?”

Sau khi nghe được danh từ này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảnh giác. Chính hắn đã từng gặp hai lần thiên tai, một lần là tự mình trải qua hư thối tiêu biến, một lần nữa là lừa gạt tiêu biến trong lời Hàn Phù.

Đối phó với thiên tai chính là chuyện quan trọng nhất của Giám Thiên Ti.

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng ảo não vỗ trán của mình. Nhìn cái tên Giám Thiên Ti này là có thể đoán ra được tổ chức này được sáng lập tám phần là vì đối phó với thiên tai.

Chuyện đơn giản như này mà bây giờ mình mới nhận ra được.

“Giám Thiên Ti đối phó với thiên tai như nào hả? Làm cách nào thiên tai mới biến mất?”

Lý Hỏa Vượng lại đặt câu hỏi với Nguyên Anh Hàn Phù, hắn vô cùng tò mò muốn biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra ở thế giới điên cuồng này.

“Ta không biết họ đối phó với thiên tai bằng cách nào, ta đâu phải là người Giám Thiên Ti! Ta không lừa ngươi thật mà!”

Hiển nhiên Lý Hỏa Vượng không hề cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời của Nguyên Anh, đối phương biết được nhiều tin tức như vậy đã là rất tốt rồi.

“Lý đạo hữu, có phải Thất Tinh kiếm của Hàn Phù đang nằm trong tay ngươi không?”

Lời Nguyên Anh Hàn Phù nói khiến Lý Hỏa Vượng đang suy tư ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

“Thất Tinh kiếm? Ý ngươi là thành kiếm tiền đồng kia hả?”

“Đúng! Ta nói cho ngươi biết nhé, đây là đồ tốt đó! Thanh Thất Tinh kiếm này do đích thân sư phụ ta dùng một trăm tám mươi bốn đồng tiền cổ bện thành vào giờ ngọ ngày ngọ tháng ngọ năm Thân, tám tiết, ngày Tam Nguyên mới thành! Có thể trừ bỏ thổ khí của Ngũ Hoàng và Nhị Hắc, có công hiệu hóa sát đuổi tà!”

…

"Nếu ngươi muốn sử dụng thanh bảo kiếm này, ngươi phải biết Tiên Đô Tư Nhïếp Ấn của La Giáo! Đạo hữu, cái này ta biết, nếu ngươi muốn học, ta có thể dạy cho ngươi."

Lý Hỏa Vượng nghe vậy không hề biểu lộ chút ngạc nhiên, ngược lại khuôn mặt hắn còn nở một nụ cười nhếch mép.

"Ta đoán, ngươi hẳn đã mất rất nhiều thời gian để học công pháp của La Giáo, phải không?"

"Sau đó, vì để học được công pháp này, ta buộc phải giữ cho ngươi sống sót, chỉ cần ngươi có thể kéo dài thời gian không nói cho ta biết, thì ngươi vẫn có thể sống tiếp, đúng không?"

Thấy chút mưu mẹo của mình bị nhìn thấu, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt của cái đầu nhỏ bị dị dạng kia lập tức biến mất hơn phân nửa, hắn há to mồm đầy những cái răng thối, mang theo ý nịnh nọt nói với Lý Hỏa Vượng.

"Không ai muốn chết mà, đúng không? Hay thế này đi, dù sao Hàn Phù cũng đã chết rồi, ngươi nạy ta xuống rồi ấn lên người ngươi đi, dù sao cũng đều là Nguyên Anh, của ai cũng như nhau, ta có thể làm Nguyên Anh của ngươi!"

Chương 407: Tâm Tố Mê Võng

"Lý đạo gia, ngươi không biết đấy thôi, Nguyên Anh của La Giáo là một thứ rất tốt, có hai Nguyên Anh tương đương với việc có hai tâm thần khi tu luyện, trong lúc bình thường khi ngươi luyện khí hóa thần, ta có thể giúp ngươi..."

"Tại sao ta phải bàn điều kiện với ngươi?"

Lý Hỏa Vương lạnh lùng cắt ngang lời nói dang dở của đối phương, hắn cầm chiếc thìa sắt lên, nhắm chuẩn vào độc nhãn duy nhất nó có.

"Bây giờ, kể tất cả về cái ngươi gọi là Tiên Đô Tư Nhïếp Ấn cho

ta."

"Nếu ngươi muốn chơi với ta, không sao cả, ta có dư dả thời gian, có thể chơi với ngươi một trận ra trò!"

Đến khi Lý Hỏa Vượng vạt áo dính một ít bọt thịt, cả người bốc lên mùi máu tanh, chậm rãi bước ra khỏi lều đã là sáng hôm sau, trên tay hắn cầm một xấp da cừu viết đầy những chữ. Đây chính là cái gọi là Tiên Đô Tư Nhïếp Ấn.

Lý Hỏa Vượng cũng hỏi hắn về các bùa chú công pháp khác của Hàn Phù, nhưng sau khi xác nhận lại nhiều lần, dày vò hắn đến mức không thể nhận ra, hắn mới miễn cưỡng kết luận rằng Nguyên Anh thực sự không biết, hắn chỉ biết duy nhất cách sử dụng thanh thất tinh kiếm này.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy có chút hối hận về chuyện này, nếu có bùa chúa của La Giáo thì hắn cũng không đến mức gặp phải chuyện gì, giờ phải sử dụng Đại Thiên Lục, suy cho cùng làm như vậy là quá đau.

Nhưng thứ này nhiều nhất có thể coi là thu hoạch ngoài mong đợi, có thì tốt, không thì cũng không sao, điều mà hắn quan tâm hơn cả là những chuyện về Giám Thiên Ti từ miệng của Nguyên Anh.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến việc liệu hắn có thể hoàn toàn thoát khỏi sự mê võng của tâm tố hay không.

Kiệt sức cả về thể xác lẫn tinh thần, hắn lê bước vào lều, cầm lấy chiếc khăn Bạch Linh Miểu đưa qua rồi tùy tiện lau qua khuôn mặt.

Hắn thậm chí còn không cởi giày, trực tiếp nằm thẳng xuống giường.

Bạch Linh Miểu duỗi tay ra, nhẹ nhàng giúp Lý Hỏa Vượng cởi giày và tất, sau đó đắp chăn bông lên rồi lùi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng đã mệt mỏi cả đêm, lúc này rõ ràng hắn rất buồn ngủ nhưng nhắm mắt lại mãi vẫn không ngủ được, đầu óc chỉ toàn suy nghĩ những lời Nguyên Anh nói.

Cuối cùng, càng ngày càng cảm thấy cáu kỉnh, hắn trực tiếp ngồi dậy và bắt đầu suy nghĩ kỹ càng.

"Bắc Phong là một người có thể thoát khỏi tâm tố mê võng, nếu muốn phán đoán xem câu này là thật hay giả, trong tình huống không có manh mối nào khác, ta chỉ có thể tìm cách từ kẻ thù truyền kiếp của Tọa Vong Đạo là Giám Thiên Ti thôi."

"Nhưng lại có chút vấn đề, ta phải làm thế nào mới có được tin tức về Bắc Phong từ Giám Thiên Ti? Dù gì thì ta cũng là một tâm tố..."

Đối với một nha môn to lớn như vậy, Lý Hỏa Vượng tất nhiên hiểu hậu quả sẽ ra sao nếu hắn bị họ nhắm tới.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên giường một lúc lâu cho đến khi Bạch Linh Miểu gọi hắn đi ăn tối, nhưng hắn vẫn chưa có một đầu mối nào.

Sau khi biết được phiền não của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu đang cầm bát, ngập ngừng nói:

"Lý sư huynh, nếu...Giám Thiên Ti đối phó với Tọa Vương Đạo, ngươi cũng đối phó với Tọa Vương Đạo, như vậy các ngươi không phải cùng một thuyền sao? Ngươi trực tiếp nắm bắt từ họ không được sao?"

"Một người xa lạ vô duyên vô cớ đột nhiên chạy đến trước cửa nha môn Giám Thiên Ti, trực tiếp yêu cầu món đồ của Tọa Vong Đạo, ngươi nghĩ họ sẽ có phản ứng gì, đánh ta một trận rồi ném ra ngoài hãy còn nhẹ đấy."

Lý Hỏa Vượng thở dài, cầm lấy bát của Bạch Linh Miểu, bắt đầu ăn.

"Nhưng...không phải các ngươi chung một chiến tuyến sao? Cứ giải thích rõ ràng là được mà."

"Nàng thực sự coi đây là chuyện kết bạn giữa trẻ con với nhau sao? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, Miểu Miểu, bọn họ có thể tùy ý lựa chọn đệ tử La Giáo làm quân cờ, khỏi nghĩ cũng biết, tác phong của Giám Thiên Ti không hề ngay thẳng."

Lý Hỏa Vượng nói lời này xong đột nhiên dừng lại một lúc, mắt

hắn lập tức sáng lên.

"Đúng nhỉ, thân phận của chúng ta bây giờ đã khác, nhưng thứ như thân phận hoàn toàn có thể thay đổi mà!"

"Chỉ cần che giấu thật tốt thân phận tâm tố thì ta hoàn toàn có thể gia nhập Giám Thiên Ti."

Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng phấn khích, thậm chí còn nhấc bổng Bạch Linh Miểu lên quay vài vòng. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý một mũi tên trúng nhiều đích này đúng là một chủ ý hay.

"Ngay cả khi Bắc Phong không phải là tâm tố thoát khỏi mê võng, ta vẫn có thể tìm cách khác để thoát khỏi mê võng thông qua Giám Thiên Ti!"

"Và chỉ cần thân phận tâm tố của ta được che giấu thật kỹ, thì cũng có nghĩa đằng sau ta sẽ có thêm một chỗ dựa vững chắc! Dùng thân phận của Giám Thiên Ti để che đậy thân phận tâm tố của ta! Bằng cách này, sẽ không đến mức ai cũng có thể tùy ý thăm dò ta!"

Chương 408: Vạn Sự Khởi Đầu Nan

"Hơn nữa sự quản lý của Giám Thiên Ti lỏng lẻo như vậy, thậm chí chẳng cần gặp mặt người liên hệ, vừa hay thích hợp với thân phận tâm tố rắc rối như hiện tại của ta."

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng mỉm cười, Bạch Linh Miểu cũng vô thức cười theo. Chỉ cần Lý sư huynh vui vẻ, nàng tự khắc thấy vui vẻ.

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt thanh tú trước mặt, trong lòng khẽ hẫng một nhịp, trực tiếp hôn lên.

Trong tiếng thở dốc hổn hển, một móng tay đen nhẹ nhàng quẹt qua tâm đèn dầu, bên trong bức lều da bò chìm vào bóng tối.

Một lúc lâu sau, Bạch Linh Miểu nằm trên ngực Lý Hỏa Vượng, thân hình gầy gò của nàng nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở hổn hển của hắn.

"Lý sư huynh, ngươi mau ngủ đi, đã hai ngày ngươi không chợp mắt rồi."

Bạch Linh Miểu đau lòng vuốt ve hắn.

Lý Hỏa Vượng vòng tay qua eo nàng, lắc lắc đầu.

Vạn sự khởi đầu nan, cuối cùng coi như đã tìm thấy một số manh mối, hắn không còn phải đâm loạn xung quanh như một con ruồi không đầu nữa.

Hơn nữa ngay cả khi hắn may mắn mèo mù vớ được cá rán gặp được Bắc Phong, là một trong Tứ Hỉ của Tọa Vong Đạo, sức mạnh của hắn chắc chắn không giống người thường, nói không chừng hắn có thể gặp trắc trở trong tay Bắc Phong.

Bây giờ hắn đến Lương Quốc trước, tìm cách liên lạc với Giám Thiên Ti, ngoài tìm hiểu tình hình thực tại của Bắc Phong, hắn còn phải nghĩ cách xác định thực lực của Bắc Phong từ bọn chúng.

Nếu thực lực của hắn hơn hẳn ta, vậy nếu muốn có được giải pháp giải trừ mê võng từ hắn, ta buộc phải nâng cao thực lực của mình càng sớm càng tốt!

Nhưng nâng cao sức mạnh nói thật đơn giản, Lý Hỏa Vượng là một người hoàn toàn không có sư môn, muốn chịu khó tu luyện cũng khó mà làm được.

Bên cạnh đó, phương pháp tu luyện của những tông môn hỗn loạn và đủ các tà môn trên thế gian này, dù đưa đến trước mặt hắn cũng chưa chắc hắn đã luyện được.

Nhìn thấy đôi mày ban nãy còn thoải mái của Lý Hỏa Vượng giờ đây lại nhăn lại, Bạch Linh Miểu đang dựa sát vào người hắn nhẹ nhàng vuốt nó thẳng lại bằng ngón tay mềm mại của mình.

"Lý sư huynh, ngủ đi, chuyện phải nghĩ nhiều vô kể, ngủ thôi..."

Dưới sự vuốt ve của nàng, Lý Hỏa Vượng đã hai ngày hai đêm không ngủ, từ từ khép mắt lại, dần dần mất đi ý thức.

…

Khi Lý Hỏa Vượng tỉnh dậy lần nữa đã là buổi chiều ngày hôm sau, một giấc ngủ đầy đủ khiến tinh thần hắn dồi dào hơn hẳn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hắn ăn mặc quần áo chỉnh tề rồi bước ra ngoài lều.

"Lý sư huynh, ngươi đi đâu vậy?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn lại Bạch Linh Miểu đang may quần áo.

"Ta đi từ biệt Tôn Bảo Lộc, mọi việc đã dần xong xuôi, cũng đến lúc phải rời đi rồi."

Hắc Thái Tuế đã tìm được, Nguyên Anh của Hàn Phù cũng đã được xử lý gọn ghẽ, ở lại đây cũng không có ích gì, đã đến lúc phải rời khỏi Thanh Khâu.

Sau khi dò hỏi xung quanh căn lều gần đó một vòng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tìm được Tôn Bảo Lộc đang ở trên đồng cỏ bên ngoài, hắn đang cưỡi ngựa, mang theo người bạn thanh mai trúc mã người Thanh Khâu của mình cùng thả diều giấy, dù đứng từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hắn.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi về phía mình, hắn vội vàng nhét sợi chỉ trong tay vào tay hồng nhan tri kỷ, dùng chân giẫm lên kiềng ngựa rồi trực tiếp lật người nhảy xuống con ngựa đang lao vun vu"t.

"Lý sư huynh, ngươi tìm ta sao?"

Đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, Tôn Bảo Lộc thở hổn hển cất tiếng hỏi.

Lý Hỏa Vượng quan sát Tôn Bảo Lộc đứng trước mặt.

"Ở cũng khá lâu rồi, ngày mai ta phải đi."

"Nhanh vậy sao?"

Khuôn mặt Tôn Bảo Lộc lộ rõ vẻ không nỡ.

Dù sao cũng đã cùng chung hoạn nạn với nhau một thời gian dài như vậy, nói không có cảm giác gì thì là nói dối, nhất là khi đối phương còn ngàn dặm xa xôi tiễn hắn về đến nhà, càng đáng quý hơn khi họ không hề bài xích hắn vì bộ dạng này của mình.

"Lý sư huynh, hãy ở thêm vài ngày nữa đã, mọi người chung sống với nhau rất vui vẻ mà."

"Ở lại lâu hơn vài ngày hay đi sớm vài ngày thì có gì khác biệt? Lẽ nào có thể sống ở đây cả đời sao? Ngày nào cũng thịt dê giết bò, các ngươi không cần mưu sinh nữa sao?"

"Không sao đâu! Cừu ở Thanh Khâu rẻ lắm! Hơn nữa chăn nuôi cũng dễ hơn cừu ở những nơi khác! Ăn xong thì lên Nữ Nhân Sơn mua một ít cừu gầy và cừu non về nuôi, không bao lâu lại có thêm một đàn cừu mới!"

Lý Hỏa Vượng cười nhẹ.

"Được rồi, ta không có thời gian cùng ngươi tán gẫu, nói chuyện chính đi, chuyện đêm đó chúng ta nhìn thấy trong hang động, ngươi tuyệt đối đừng truyền ra bên ngoài."

"Đặc biệt là vũ sư cung đó, trước đây ngươi đối xử với chúng thế nào thì bây giờ cứ làm y như thế, có lẽ người ta vẫn chưa phát hiện ra bọn họ là một lũ quái vật."

Nếu vũ sư có thể tồn tại ngang nhiên ở Thanh Khâu, thì cho dù Đại Khả Hãn của Thanh Khâu nghĩ thế nào, đối với việc rêu rao khắp nơi của vũ sư, hắn chắc chắn đã ngầm đồng ý.

Chương 409: Ta Là Con Người

Có lẽ đám quái vật sống trong các hang động dưới lòng đất này là danh môn chính phái của Thanh Khâu.

Đắc tội với chúng là việc làm sai lầm, nếu nói không muốn Tôn Bảo Lộc gây thêm rắc rối, thì cách tốt nhất là đừng chọc tức chúng.

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lý Hỏa Vượng, Bảo Lộc nghiêm túc gật đầu.

"Được rồi, Lý sư huynh, ta hiểu rồi."

Sau khi dặn dò xong, Lý Hỏa Vượng lại đánh giá người thanh niên trước mặt.

"Người phụ nữ của ngươi có biết tình trạng cơ thể của ngươi không?"

Ngay khi hắn nói câu này, nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt của Tôn Bảo Lộc lập tức đông cứng lại, hắn hơi ảo não gật đầu.

"Nàng ấy biết, không sao cả, nàng ấy không ghét bỏ ta."

"Được rồi, đi theo ta."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền xoay người đi về phía lều. Tôn Bảo Lộc ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt trở nên vô cùng phấn khích.

"Cẩu Oa! Chết chỗ nào rồi! Mau ra đây!"

Tiếng hét của Lý Hỏa Vượng vang vọng khắp chiếc lều.

Nửa giờ sau, trong một căn lều, Lý Hỏa Vượng cầm chiếc tua màu trắng, thận trọng di chuyển các bộ phận trên cơ thể của Tôn Bảo Lộc.

Đột nhiên, căn lều được vén ra, mẹ của Tôn Bảo Lộc cùng với một nhóm người Thanh Khâu đồng loạt ùa vào.

Sau khi nhìn thấy Tôn Bảo Lộc với cơ thể lộn xộn trần trụi đang nằm trên giường, tiếng hét kinh ngạc và tiếng hít vào cùng lúc vang lên.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn họ, hai tay vẫn tiếp tục di chuyển, đẩy mông của Tôn Bảo Lộc từ phía trước ra đằng sau.

Cẩu Oa đứng bên cạnh làm trợ thủ, cũng cầm lấy thứ mà Tôn Bảo Lộc dùng để đi tiểu, cẩn thận di chuyển nó từ nách về vị trí vốn dĩ

của nó.

Dần dà, căn lều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mặt, không ít người nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ kính sợ tột độ.

Tôn Bảo Lộc không phải Lý Hỏa Vượng, hắn không thể dùng đao miễn cưỡng chỉnh sửa chúng lại vị trí cũ, nên ít nhiều cũng có chút xiêu vẹo.

Nhưng cho dù là thế, hắn cũng không nhịn được sự vui mừng, trong lòng nhảy lên kích động, nước mắt nước mũi không ngừng đua nhau rơi xuống.

Cho dù có xiêu vẹo những những thứ này cuối cùng đã trở lại vị trí đáng lẽ phải tồn tại của chúng, và hắn không phải quái vật!

Những khuyết điểm mà hắn không nói ra được hơn mười năm nay cuối cùng đã biến mất vào giờ phút này.

Hắn định dập đầu với Lý Hỏa Vượng nhưng lập tức bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại, Bảo Lộc phấn khích đang trần như nhộng, liên tục chạy quanh tấm lều không biết bao nhiêu vòng.

"Ta khỏe rồi! Ta khỏe rồi! Ta không phải quái vật! Ta là con người!"

Đêm hôm đó tất nhiên không thể thiếu một bữa tiệc tưng bừng, một nhóm người ăn thịt cừu, uống rượu và mật ong, chúc mừng Tôn Bảo Lộc trở lại dáng vẻ bình thường.

Cha mẹ của Tôn Bảo Lộc nâng ly bằng cả hai tay, cùng hướng về phía Lý Hỏa Vượng kính rượu, những người Thanh Khâu khác hễ đến cạnh Lý Hỏa Vượng là đều cung cung kính kính, tuyệt đối không dám thất lễ.

Trước đây họ từng đoán rằng người đàn ông với hai thanh kiếm trên lưng này hẳn không bình thường, nhưng sau khi họ thực sự nhìn thấy thì lại là một vấn đề khác, nhất thời, đủ các lời đồn đại lan truyền trong dân chúng Thanh Khâu.

"Lý sư huynh, nơi này tốt biết mấy, hay là chúng ta ở lại đi, Lương

Quốc làm gì tốt được như nơi này."

Cẩu Oa ôm một cái đùi cừu lớn tiến đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, thấp giọng đề nghị.

"Ăn thịt của ngươi đi, cả thịt cũng không chặn được cái miệng của ngươi, ngươi muốn ở lại ta cũng không cản."

Lý Hỏa Vượng gắp một miếng thịt cừu mỏng béo ọp ẹp và nhiều dầu mỡ nhét vào miệng.

Nghe đến đây, Cẩu Oa rõ ràng có chút xao động, hắn bắt đầu suy ngẫm.

Một bàn tay to lớn đột nhiên phủ lên vai hắn, đó là tay của Cao Trí Kiên, Cẩu Oa quay đầu lại nhìn, liền thấy hắn nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

"Đừng...đừng...đừng ở! Nơi...nơi...nơi này có...có vấn đề. "

"Ở đây thì có vấn đề gì? Bảo Lộc sinh ra và lớn lên ở đây, có vấn đề gì đâu?"

Cao Trí Kiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn các huynh đệ tỷ muội khác đang gặm từng miếng lớn thịt bò và thịt cừu, nhìn hầu kết của họ đang nhấp nhổm, đẩy miếng thịt rắc đầy gia vị vào bụng.

"Không...không...không biết...chỉ là...chỉ là...có vấn đề!"

"Lời này của ngươi còn nói chẳng rõ ràng, lại còn có tâm tư thuyết phục người khác, có thời gian này thì luyện nói nhiều hơn đi, luyện cho khỏi cái tật nói lắp này của ngươi."

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình, Cao Trí Kiên lấy bàn tay to gãi gãi sau đầu, quay trở lại chỗ ngồi của mình, uống một hơi cạn sạch chỗ mật ong trong cốc.

Đã là đêm cuối cùng nên cuộc vui đêm đó kéo dài rất lâu, khi Lý Hỏa Vượng cùng những người khác tỉnh táo thu xếp mọi thứ lên xe bò thì trời đã trưa.

Còn Hắc Thái Tuế đang lúc nhúc thì bị trói vào một chiếc xe bò với

những đường gân da bò dày hơn.

"Lý sư huynh, sau này còn gặp lại!"

Đôi mắt Tôn Bảo Lộc có chút đỏ lên, ôm chặt lấy Lý Hỏa Vượng.

"Vẫn là không gặp tốt hơn, ta luôn cảm thấy hễ ngươi gặp ta thì chẳng phải dấu hiệu tốt lành gì."

Lý Hỏa Vượng vỗ nhẹ vào lưng hắn, sau đó xoay người rời đi cùng những người khác.

Chương 410: Công Pháp Thần Thông

Chiếc xe bò vốn đã dừng lại từ lâu giờ lại lăn bánh trở lại, dẫn họ đến biên giới giữa Lương Quốc và Thanh Khâu.

Trên đường đi, Cẩu Oa vừa lấy tay che trán, vừa liên tục lấy tay quạt cho khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi.

"Một ngày nóng như vậy, Lý sư huynh, sao không để ngày mai hẵng đi."

"Ngày mai cũng nóng, có phải muốn ngày một mới đi không? Ngày mốt cũng nóng, có phải đợi đến mùa thu mới đi không? Nơi đó tốt như vậy thì ngươi đi theo làm gì? Đi chăn cừu với Bảo Lộc không tốt hơn sao?"

Nghe thấy mấy lời mỉa mai của Lý Hỏa Vượng, Cẩu Oa nhìn qua những người phụ nữ còn lại, chỉ mỉm cười hi hi mà không nói gì nữa.

Hắn đâu có ngốc như vậy, sắp câu được vợ rồi làm gì có chuyện hắn ở lại, thịt có tốt đến đâu cũng đâu tốt bằng vợ được? Hơn nữa đi theo Lý sư huynh, còn sợ không có thịt ăn sao?

Chú ý đến ánh mắt của Cẩu Oa, người phụ nữ có khuôn mặt quả lê liếc nhìn Lý Hỏa Vượng trước, sau đó giả bộ e thẹn liếc nhìn hắn một cái.

"Hừ."

Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở tờ giấy bằng da dê trong tay ra, nhìn cái gọi là Tiên Đô Tư Nhïếp Ấn in trên đó, ngoài Hắc Thái Tuế ra, đây cũng được coi là một trong số ít thu hoạch bất ngờ ở dưới lòng đất Thanh Khâu.

"Lý sư huynh, đây là cái gì?"

Triệu Ngũ đang điều khiển xe bò, cất tiếng hỏi.

"Công pháp tu luyện thần thông."

Lời nói của Lý Hỏa Vượng lập tức thu hút ánh mắt nóng rực của người khác.

"Vậy Lý sư huynh, ngươi đã luyện chưa?"

"Chưa luyện, không dám luyện, dù sao cũng là thứ cưỡng ép moi ra từ miệng nó, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, có trời mới biết nó có vấn đề gì hay không."

Lý Hỏa Vượng đã quá quen thuộc với thủ đoạn gian lận trong công pháp tu luyện rồi, năm đó chính hắn cũng dùng thủ đoạn này mới trốn khỏi được Thanh Phong Quán, hắn không muốn lại rơi vào kết cục như Đan Dương Tử.

Lý Hỏa Vượng lấy thanh tiền đồng kiếm từ phía sau ra, đặt vào tay mình vân vê một hồi, sau đó lại lắp vào.

"Ừm...phải tìm ai đó kiểm tra thử xem."

"Lý sư huynh! Để ta! Để ta!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người mới nói là đạo đồng duy nhất còn sống, Dương Tiểu Hài, trong mắt hắn tràn ngập vẻ nôn nóng.

"Làm tốt việc của mình đi, đừng xen vào chuyện của người lớn."

Hắn tất nhiên không thể để người của mình đu.ng vào thứ hễ xử lý không tốt là dính phải bẫy này, phải tìm một thân phận vừa vặn

thích hợp, xảy ra vấn đề gì cũng không sao.

"Lý sư huynh, ngươi mau xem đây là cái gì!"

Xuân Tiểu Mãn đưa tay vào trong lều lấy ra một chiếc hộp vàng khảm mã não và đá quý, những thỏi vàng bên trong đặc biệt quen thuộc.

Lý Hỏa Vượng sững sờ trong giây lát, hắn nhớ thứ này, đó là của hồi môn của mẹ Tôn Bảo Lộc, chắc hẳn nó đã được bà ấy bí mật nhét vào đêm qua.

Hắn hiểu ý của đối phương khi làm điều này, chắc chắn là vì hắn đã giúp cơ thể của Tôn Bảo Lộc trở lại trạng thái ban đầu, và để trả ơn hắn nên mới đưa cho hắn số vàng này, coi như một báo đáp.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía sau, những cái lều kia đã sớm không còn thấy bóng dáng nữa, chỉ còn lại một mảng xanh rộng lớn.

"Thôi được rồi, dù sao cũng là ý tốt của người ta, chúng ta không từ chối nữa, giữ lại làm lộ phí, đợi sau khi đến Lương Quốc cũng có vốn tích lũy."

Trong khoảng thời gian tới, có thể là vì Thanh Khâu hoang vắng, hoặc cũng có thể do xui rủi quá lâu nên bắt đầu gặp may, chuyến đi lần này gió yên sóng lặng, không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Chuyến đi lần này đã kéo dài hơn một tháng, rõ ràng đã qua tam phục thiên, nhưng thời tiết lại càng lúc càng nóng.

Một tiếng chim kêu khó chịu phát ra từ không trung, Lý Hoả Vượng vốn đang nhìn vào tấm bản đồ da trên tay, ngẩng đầu lên liếc nhìn những chấm nhỏ mờ mờ trong không khí, rồi lại nhìn vào thứ trong tay mình.

Hắn đặt bản đồ trước mặt Bạch Linh Miểu đang ở bên cạnh, nhìn nàng ấy hỏi:

"Nàng xem hiểu không? Nàng có nhớ Ngưu Tâm Sơn quê mình ở đâu không?"

Dù bản đồ Lương Quốc thu thập được từ Thanh Khâu không được chi tiết lắm, nhưng dáng vẻ đại khái vẫn được đánh dấu.

Sắp tiến vào Lương Quốc rồi, đã đến lúc cần xác định vị trí cụ thể của đích đến.

"Nơi này...không đúng...nơi này cũng không đúng..."

Đối mặt với các đường nét khác nhau chậm rãi uốn lượn trên bản đồ, vẻ mặt Bạch Linh Miểu do dự không quyết định được.

Nếu muốn tìm ra quê hương trong ấn tượng của mình từ những đường nét đơn giản này hiển nhiên vô cùng khó khăn, nhưng cũng không thể trách nàng ấy, Lý Hỏa Vượng xem tấm bản đồ này có lúc còn mơ hồ, những nét vẽ thực sự quá thô sơ.

Lý Hỏa Vượng lấy lại tấm bản đồ, thầm nghĩ trong lòng:

"Xem ra, Ngưu Tâm Sơn này, phải chờ sau khi tiến vào Lương Quốc mua bản đồ mới rồi hỏi người địa phương mới được."

Chương 411: Chuyện Vặt Vãnh

"Đúng rồi, ta nhớ ngươi không phải là người Lương Quốc đúng không, ngươi là người ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng quay lại nhìn Cẩu Oa.

"Không sao đâu, ta không cần quay lại, ta ăn cơm từ mọi nhà mà lớn, ta không về có khi còn tiết kiệm được chút thức ăn cho đồng hương của mình."

Cẩu Oa cười haha nói, không có chút cảm giác mong chờ trở về nhà, ánh mắt của hắn luôn dán chặt vào người phụ nữ có khuôn mặt trái lê bên chiếc xe ngựa trước mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấu nhưng không nói gì, ngẩng đầu nhìn mặt trời treo giữa không trung, nói:

"Sắp đến giờ rồi, ăn bữa cơm trưa đi, sắp ra khỏi địa phận Thanh

Khâu rồi, thôi thì thịt cừu đi."

Nghe vậy, vẻ mặt mọi người đều sửng sốt, nhao nhao lên, vui mừng khôn xiết, tuy nói ở Thanh Khâu không thiếu thịt, nhưng dù sao bọn họ nghèo khó cả đời, ăn bao nhiêu thịt cũng không thấy đủ.

Không phải Lý Hỏa Vượng đột nhiên phung phí như vậy, mà là vì Lương Quốc rõ ràng không có nhiều cỏ như Thanh Khâu để cho cừu ăn, nếu không thịt nó, đến Lương Quốc rồi nó cũng bị đói chết.

"Bee bee."

Một con cừu già bị Cẩu Oa kéo sừng, lôi ra khỏi đàn cừu, đi thẳng về phía dòng sông phía xa.

Suốt cả chặng đường không biết ăn thịt cừu bao nhiêu lần, mọi người ai cũng quen tay, đầu tiên là lấy máu, sau đó lột da, sau đó rạch bụng, các bước thực hiện rất đơn giản và rõ ràng.

Xác con cừu trắng toát được tẩm muối và gia vị, sau đó dùng cây trường kiếm một trượng hai đâm xuyên qua, đặt giữa hai chiếc xe ngựa rồi bắt đầu nướng.

Nếu Bành Long Đằng nhìn thấy vũ khí của mình bị lãng phí như vậy, có lẽ hắn sẽ tức giận đến nổi sống dậy mất.

Nhìn đống phân cừu khô đang bốc cháy bên dưới, rồi nhìn cả con cừu nướng bốc dầu xèo xèo, Cẩu Oa liếм môi cười nói:

"Hehehe, đây có thể coi như nguyên thang hóa nguyên thực rồi, nhàn hạ biết mấy."

Bị Xuân Tiểu Mãn đánh một cú vào sau đầu, Cẩu Oa rụt cổ lại, quay người đi về phía những người phụ nữ đang hái rau rừng.

Khi thịt cừu nguyên con được nướng chín, súp rau rừng và nội tạng cừu cũng đã sẵn sàng, món thịt cừu béo ngậy cộng với món canh thanh đạm, vừa tuyệt vời.

Mọi người quây quần thành từng nhóm ba hoặc năm người, tụ tập

trên bãi cỏ, thưởng thức bữa thịnh yến này.

Cẩu Oa cười haha xé cái đầu cừu thuộc về mình, rút cái lưỡi cừu dài dài bên trong ra, thả vào bát canh rau rừng trong tay nữ tử mặt quả lê.

"Hồng Nhi, nào, ta đặc biệt giữ lại cho nàng món ngon đây, lưỡi cừu."

Người phụ nữ tên Hồng Nhi đó ngượng ngùng cầm bát ôm vào ngực, dùng tay cầm lấy cái lưỡi cừu rồi chầm chậm ăn từng miếng nhỏ.

Nhìn thân hình gầy gò của Cẩu Oa, nàng ta cũng không phản đối.

Ngược lại Dương Tiểu Hài ở bên cạnh, đối mặt với nữ nhân mặt tròn đòi lấy cái đuôi cừu của hắn, hắn tức giận cự tuyệt.

Lúc này, Triệu Ngũ đang ngồi trên xe bò nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia ghen tị.

Nhưng nhìn thân thể yếu ớt của mình, Triệu Ngũ khẽ thở dài, tập trung toàn bộ sự chú ý vào món canh rau rừng lẫn thịt cừu trên tay.

…

Khi những người khác đang thưởng thức món ăn thì Lý Hỏa Vượng cũng không ngoại lệ.

Hắn ngồi một mình ở đằng xa, vừa gặm cái chân cừu béo nhất, vừa ngồi suy nghĩ chuyện của mình, hoàn toàn tách rời với mọi thứ bên ngoài.

"Tuy tên Nguyên Anh kia nói Giám Thiên Ti bên ngoài chặt chẽ, bên trong lỏng lẻo, muốn gia nhập vào đó không hề khó, nhưng ta cũng phải tìm được cách mới được."

"Trước hết ta nên tiếp xúc với họ thế nào đây, đâu thể cứ đi trên đường phố rồi tùy tiện hỏi được. Cũng không biết liệu chiếc mặt nạ có thể che giấu hoàn toàn thân phận tâm tố của ta hay không."

"Tuy rằng mặt nạ có thể che dấu thân phận trước mặt Hàn Phù, nhưng chưa chắc có thể qua mặt được tất cả mọi người."

"Nhưng bây giờ Lương Quốc đang trong tình huống nào mình cũng không biết, cứ ngồi đây suy nghĩ xa xôi cũng vô ích, vẫn phải tùy theo tình hình thực tế rồi tùy cơ ứng biến thôi."

"Tục ngữ có câu vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần có thể thực hiện bước đầu tiên này, bước tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng suy tính chuyện này đến nhập tâm thì thính giác nhạy bén của hắn nghe thấy tiếng giày vải đạp lên cây cỏ.

Ngay khi hắn nhìn lên, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Lữ Trạng Nguyên, và nụ cười nịnh nọt đặc trưng trên khuôn mặt hắn.

"Tiểu đạo gia, ngươi có thời gian không? Haha, lão hán muốn cùng ngươi thảo luận vài chuyện vặt vãnh."

"Ồ? Ngươi nói đi."

Lý Hỏa Vượng đặt đống xương trong tay xuống, nhìn Lữ ban chủ trước mặt.

Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn xử lý chuyện của Hắc Thái Tuế, hắn gần như quên mất rằng bên cạnh hắn còn có một đoàn kịch hát.

"Tiểu đạo gia, ngươi cũng biết đấy, trước đây lúc ở Hậu Thục, vì chạy trốn khỏi đám binh lính, hộp đồ nghề, đồ hóa trang và nhạc cụ của bọn ta đều phải vứt hết."

"Nhưng dù sao bọn ta cũng là một đoàn kịch, không có thứ để kiếm cơm là không được, nên ấy mà, ta chỉ muốn xin ngươi cho ta nợ ít tiền, đặt mua những thứ đó lại, sau đó dựng sân khấu này một lần nữa. Ngươi thấy...sao?"

Chương 412: Họa Vô Đơn Chí

Nghe thấy hóa ra đối phương tìm hắn để nói chuyện này, Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ không có gì nghiêm trọng, chiếc hộp vàng mà mẹ của Tôn Bảo Lộc đưa cho hắn trị giá rất nhiều tiền, không đến mức chút chuyện này cũng tính toán chi li.

"Được rồi, ngươi đi tìm Bạch Linh Miểu lấy tiền đi."

"Này, này, haha, tiểu đạo gia, không cần gấp chuyện đó, lão hán ta còn chưa nói xong, ngươi đã nói vậy rồi."

Lữ Trạng Nguyên vừa nói vừa móc từ trong ngực ra một mảnh giấy nhàu nát có dấu tay đỏ của mình và đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cầm lấy tờ giấy nhàu nát, nhìn dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên đó, hắn cố căng mắt ra đọc.

"Đây viết cái gì vậy? Bùa vẽ quỷ sao?"

Gương mặt già nua của Lữ Trạng Nguyên đỏ lên.

"Đây là giấy nợ, mong ngài lượng thứ, lão hán ta chẳng biết mấy con chữ, nhưng không phải lo, chỉ cần có dấu tay là được!"

"Tiểu đạo gia, ngươi có ơn với bọn ta, bọn ta cũng không thể ăn không của ngươi mãi được, mấy ngày nay bọn ta ăn của ngươi, dùng của ngươi, ngươi nói xem, như vậy sao mà được."

"Cho đến khi trả được hết nợ, ngươi chính là ông chủ của gánh hát Lữ gia bọn ta! Sau này, tất cả tiền kiếm được của Lữ gia này, một nửa thuộc về ta còn một nửa của ngươi."

"Còn thuộc về ta một nửa? Vậy khoản nợ này ngươi trả cả đời cũng không xong rồi, không cần phiền phức như vậy, số bạc đó không trả cũng không sao."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đứng dậy, trả tờ giấy nhàu nát kia lại.

"Này này!"

Lữ Trạng Nguyên khom lưng dùng tẩu thuốc ngăn lại trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Ta đây chuyện gì ra chuyện đó, ngươi nói như vậy, ta thật sự không dám mượn bạc của ngươi nữa."

Nghe đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không ép nữa, trực tiếp nhận lấy tờ giấy có dấu tay màu đỏ trên tay.

Nhìn thấy cảnh này, Lữ ban chủ lập tức vui vẻ, nhanh chóng kêu gánh hát Lữ gia đã chờ sẵn từ lâu ra. Họ thận trọng đứng đối mặt với Lý Hỏa Vượng, đồng thời chắp tay cúi chào.

"Xin chào ông chủ!"

Lý Hỏa Vượng chẳng muốn suy đoán chút tâm tư của Lữ ban chủ làm gì, nhìn những người trước mặt này, Lý Hỏa Vượng chỉ biết rằng hắn lại có thêm một con gà mái đẻ trứng, tuy rằng con gà này gầy không chịu được, lại không thường xuyên đẻ trứng, nhưng ít ra rất biết tiết kiệm.

"Được rồi, mọi người quay lại ăn cơm đi. Sau bữa tối, nghỉ ngơi chút rồi chúng ta sẽ tiếp tục lên đường, nhanh chóng rời khỏi Thanh Khâu."

"Vâng thưa ông chủ!"

Thấy họ vui cười hớn hở rời đi, Lý Hỏa Vượng không nói gì, chỉ lắc đầu, cầm lấy bát canh thịt cừu lẫn rau rừng bắt đầu húp.

"Người ta cứ nói Đại Lương này Đại Lương nọ, thật không ngờ lão phu cũng có khả năng nhìn thấy nó một lần trong đời."

Trên mặt Lữ Trạng Nguyên lộ ra vẻ tự hào hiếm thấy, hắn vui vẻ dẫn những người khác trở về.

Hắn vui, tất nhiên có người khác không vui, Lữ Cử Nhân vẻ mặt u ám đi gần về phía phụ thân.

"Cha, bán chúng ta đi rồi mà ngươi cũng thật vui vẻ."

"Này, đồ nhóc."

Lữ Trạng Nguyên thở dài nhìn thằng con trai lớn, móc tẩu thuốc ra bắt đầu hút, mượn đống lửa bên cạnh đốt lên rồi bắt đầu hút phì

phò.

"Vậy theo ý ngươi thì thế nào?"

"Ta muốn trở về, ta không muốn đến Đại Lương, ta...ta không muốn hát kịch nữa."

Gương mặt Lữ Cử Nhân nhăn lại, ngẩng đầu nhìn La Quyên Hoa vác cái bụng lớn đứng ở phía xa.

"Ngươi!"

Lữ Trạng Nguyên sốt ruột lập tức giơ tẩu thuốc trong tay lên, nhưng thấy dáng vẻ mạnh miệng không thèm né tránh của hắn, bèn sượng sùng rút tay lại.

"Ngươi không muốn hát, nói nghe thật dễ! Ngươi không hát thì ngươi làm gì? Nhà chúng ta không có nổi một mảnh đất, quay trở về làm ăn xin sao?"

"Hơn nữa ngươi còn về được sao, lúc này đám binh lính ở đó đang đánh trận, sắp chém hết đầu đống chó xuống rồi, ngươi là vội về chịu tang hả."

Lữ Cử Nhân đột nhiên đứng lại, trong mắt mang theo chút mong mỏi nói:

"Cha, có lẽ không còn chiến tranh nữa đâu! Dọc đường đi cũng đâu thấy có chỗ nào đánh trận."

"Hừ! Không chiến tranh, tai họa chiến tranh này chưa bao giờ mới xảy ra đến nửa đường thì dừng lại cả."

Nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Lữ Cử Nhân, Lữ Trạng Nguyên khẽ thở dài.

"Con trai, tin ta đi, ta sống đến chừng này cũng không phải sống trên lưng chó."

"Ngươi nghĩ binh tai qua rồi sẽ ổn sao? Làm gì dễ như vậy, họa vô đơn chí."

"Hết binh tai, người chết thì nhiều mà chẳng có ai chôn, không chín thì mười sau đó sẽ có ôn tai. Một khi bệnh dịch qua đi, những người còn sống trong túi cũng chẳng còn tiền, đất cũng chẳng có thóc, một lượng lương thực một lượng vàng, vì mạng sống mà phải bán cả trai cả gái thì lấy đâu ra người đến xem kịch? Không ai xem kịch thì chúng ta lấy gì mà ăn? Gặm đất mà ăn sao?"

Nói tới đây, giọng nói Lữ Trạng Nguyên hơi hòa hoãn lại.

"Con trai, ngươi đừng xem thường nghề hát kịch. Nếu không có nó, ta sớm đã bị chết đói rồi, làm gì có được các ngươi. Chúng ta không thể quên cội nguồn của mình."

Chương 413: m Thanh Lạ

Lữ Cử Nhân biết cha hắn nói rất đúng, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy, lựa chọn của đối phương có chút thái quá.

"Nhưng mà cha, dù thế nào cũng không đến mức bán cả nhà ta cho tiểu đạo gia chứ, vậy thì chúng ta sẽ trở thành nô ⌊ệ của hắn!"

Lữ Trạng Nguyên trừng mắt nhìn con trai cả, quay đầu lại liếc nhìn Lý Hỏa Vượng đang ăn ở đằng xa, kéo ống tay áo của Cử Nhân đi nhanh vài bước.

Sau khi đi xa hơn một chút, hắn mới thấp giọng nói:

"Nô ⌊ệ? Ngươi thấy nô ⌊ệ nhà ai ngày nào cũng được ăn thịt chưa?"

…

Lữ Trạng Nguyên tiếp tục giải thích với con trai cả:

"Tiểu đạo gia là người làm việc lớn, đừng tưởng hắn cũng để tâm những chuyện lông gà vỏ tỏi này, nhưng dù hắn không để tâm, chúng ta làm việc gì cũng phải có con mắt!"

"Vả lại, nói không chừng đây có thể là cơ hội cho Lữ gia chúng ta! Ngươi không nghe tú tài nói, tên gầy hát hí khúc đã được tiểu đạo gia ban thưởng phép thần thông sao? Chúng ta có thế nào cũng

giỏi hơn hắn ta đúng không? Trong chuyện này ấy mà, ngươi trở về vắt tay lên trán mà suy nghĩ một chút đi."

Lữ Cử Nhân tròn xoe mắt nhìn khuôn mặt già nua của cha mình, hóa ra đối phương vòng tới vòng lui lại là vì chuyện này.

"Hỏi ít làm nhiều! Đừng có ngày nào cũng nghĩ mấy chuyện được mất đó."

Lữ Trạng Nguyên kéo theo con trai, đi tới bên cạnh xe ngựa.

Một lúc sau, gánh hát Lữ gia tranh thủ thời gian rảnh rỗi bắt đầu luyện giọng luyện võ, đoàn hát kịch sắp được dựng trở lại rồi, kỹ năng ca hát căn bản thực không nên lãng phí.

Sau khi ăn xong bữa tối, mọi người bắt đầu tiếp tục khởi hành, mang theo vài phần mong chờ đi về phía Lương Quốc.

Họ vẫn chưa biết vị trí cụ thể trước mặt, nhưng nhìn thấy thảm cỏ xanh mướt trên mặt đất bắt đầu xơ xác và thay vào đó là một vài bụi cây rải rác, mọi người đều hiểu rằng họ đã cách Lương Quốc rất gần.

Khi mặt trời dần chuyển về tây, một tiếng kêu đau đớn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong đoàn xe bò, mọi người quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng động, phát hiện chính là La Quyên Hoa đang ngồi trên xe bò.

Nàng ta hốt hoảng ôm bụng mình, nhìn làn váy ướt đẫm nước ối.

"Mau! Mau đưa nàng lên xe ngựa, Quyên Hoa sắp sinh rồi!"

Giọng nói của Lữ Trạng Nguyên khiến những người khác vội vàng hẳn lên, xe bò của mọi người cũng dừng lại cùng lúc.

Những người phụ nữ đều đến giúp đỡ, còn đàn ông thì tránh ra xa.

"Nàng qua đó làm gì? Nàng không giúp được gì đâu."

Lý Hỏa Vượng thấy Bạch Linh Miểu vội vàng chạy qua bên đó thì nói.

Bạch Linh Miểu xoay người lại, gò mà phiếm hồng liếc nhìn hắn.

"Ta...ta qua đó xem họ đỡ đẻ thế nào, có lẽ kiến thức này sau này sẽ có ích."

Lý Hỏa Vượng dùng chân giẫm lên cuộn xe ngựa, lật người nằm ở trên đầu xe ngựa, nhìn từng đám mây trời trên không trung đang dần ửng đỏ bởi chiều tà.

Lắng nghe âm thanh hỗn loạn ở phía xa, Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra.

Không có ảo giác, Lý Hỏa Vượng đã lâu không cảm thấy thoải mái như vậy, cuối cùng hắn cũng không phải vùng vẫy giữa thực và ảo nữa.

"Đạo sĩ, ngươi đã không phát bệnh một khoảng thời gian rồi đấy."

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn, hắn nhìn vị hòa thượng đang đứng giữa không trung cách hắn một khoảng, bên cạnh hắn là Bành Long Đằng và Kim Sơn Hoa.

Tuy rằng không có ảo giác, nhưng ba thứ này vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

"Ừ, Hắc Thái Tuế đã phát huy tác dụng, ta không còn phải rơi vào ảo giác ở bên đó nữa. Haha, ngươi biết không? Thực ra cuối cùng ta có kí©ђ ŧђí©ђ Vương Vi một chút, chỉ là bảo rằng có suy nghĩ, có lẽ bên kia là thật đấy. Nhưng đáng tiếc, ảo ảnh chỉ là ảo ảnh."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng nhìn những đám mây giống như Dương Na trên bầu trời, ánh mắt đăm đăm, giọng nói mang theo nỗi nhớ sâu thẳm:

"Kỳ thực...ta cũng có phần hy vọng bên kia là thật. "

"Đạo sĩ, ngươi đang nói cái gì vậy? Sao ta nghe không hiểu?"

"Haha."

Lý Hỏa Vượng quay người về phía ngọn đồi xanh trơ trọi phía xa.

"Nghe không hiểu thì thôi, ngươi đừng nói nữa, nếu không người khác sẽ nghĩ ta lại phát bệnh."

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn trộm xe ngựa phía sau, thời gian cũng kha khá rồi, sao mãi vẫn chưa sinh ra nữa.

Hắn cũng không biết khoảng thời gian vừa rồi là quá dài hay quá ngắn nữa, dù sao hắn cũng chưa từng trải qua chuyện sinh con như vậy bao giờ.

"Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ, mà nếu không suôn sẻ thì ta cũng không thể giúp được gì."

"Không đúng, trước đây ta đã học luyện đan một thời gian ở Thanh Phong Quán, nhưng tiếc là xung quanh thậm chí còn không có lò luyện đan, ngay cả nhuận huyết đan cũng không luyện được. "

"...Hí..."

Một âm thanh như có như không vang lên khiến Lý Hỏa Vượng bật ngay dậy, sau khi lắng nghe thật kỹ, hắn phát hiện ra xung quanh mình không hề có âm thanh nào.

Vẻ mặt hắn nghi hoặc, lại từ từ nằm xuống.

"Là ta nghe nhầm sao? Làm gì có âm thanh nào?"

Chương 414: Đêm Tối

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng thò ngón tay út vào lỗ tai của mình và gãi gãi, phát hiện ra thực sự có thứ gì đó.

Móng tay của hắn tiếp tục ngoáy, cuối cùng kéo ra một vảy máu dài từ lỗ tai.

Khoảnh khắc rút vảy máu ra, mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng hơn, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh cỏ mọc trên mặt đất.

"Thực sự ồn ào quá, những thứ này không ổn."

Lý Hỏa Vượng lấy ra một chiếc kéo nhỏ có răng cưa, lật người

nhảy ra khỏi xe ngựa, cắt một ít lông cừu và nhét vào lỗ tai.

"Hừ, cái này tốt hơn nhiều."

Lý Hỏa Vượng cúi đầu, đặt lại chiếc kéo nhỏ vào trong gói hình cụ.

"Hả? Đó là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía xa xa, có một chấm đen nhỏ trên đỉnh núi, nhưng tiếc là nó quá xa, dù có nhãn lực tuyệt vời, hắn vẫn không thể nhìn rõ.

"Oe…oe…oe..."

Tiếng khóc của trẻ con nháy mắt vang lên, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại và đi theo những người khác đến bên cạnh xe bò.

Vừa đến xe bò đã nhìn thấy Lữ Cử Nhân đang đứng một mình cười ngây ngô, miệng liên tục thấp giọng lầm bầm nói:

"Hì hì…Ta có con trai rồi, haha…Ta có con trai rồi, haha..."

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đứa be khóc oe oe trong vòng tay của Bạch Linh Miểu, hắn không khỏi có chút khó hiểu, không phải sợ đứa trẻ này mắc bệnh gì, mà là nó quá xấu xí, giống như một con khỉ con rụng lông bị trụng trong nước sôi.

Xuân Tiểu Mãn ở một bên nhìn thấy vẻ mặt trở nên nặng nề của Lý Hỏa Vượng, lập tức biết lúc này đối phương đang suy nghĩ cái gì, nhanh chóng giải thích cho hắn.

"Lý sư huynh, đứa trẻ nào mới sinh ra cũng vậy hết, chúng khác với chúng ta."

"Ồ? Vậy sao?"

Sau khi nhận được câu trả lời chi tiết của Tiểu Mãn, Lý Hỏa Vượng mới biết hóa ra là hắn nghĩ nhiều, trẻ sơ sinh trong tâm trí hắn đều mang dáng vẻ ít nhất đã lớn được ba tháng.

Đứa trẻ vừa mới lôi ra khỏi bụng thì luôn xấu xí như vậy.

Khi nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên cong mông bò ra khỏi xe ngựa, Lý Hỏa Vượng bước tới nói lời chúc mừng.

"Hahahaha…Cùng vui cùng vui."

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Lữ Trạng Nguyên lúc này giống như một bóa hoa cúc nở rộ.

Ngay sau đó, hắn chắp tay cúi chào những người xung quanh.

"Các vị, thật có lỗi! Ở đây không có trừng gà, sau khi đến thị trấn nhất định sẽ bổ sung thêm trứng gà đỏ!"

Ngay khi những người khác dồn dập chúc mừng hắn, bầu không khí hòa hợp êm đềm, trái tim Lý Hỏa Vượng bỗng thắt lại không hiểu tại sao, hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía bãi cỏ phía xa.

Nơi bãi cỏ đang bị nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn bỗng xuất hiện một vòng tròn nhỏ màu đen. Dấu chấm nhỏ xuất hiện trên đỉnh núi lúc trước đã thực sự di chuyển đến gần hơn!

"Có gì đó không ổn!"

Dị tượng nơi xa khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng lập tức ngưng trọng.

"Dồn cừu lại mau lên! Chúng ta mau rời khỏi đây!"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng lập tức phá tan bầu không khí vui mừng, tuy rằng có chút khó hiểu nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, không ai dám không coi trọng.

Trong tiếng sủa của Màn Thầu, hàng chục con cừu trắng chạy theo xe bò và bắt đầu di chuyển trở lại.

Thời gian trôi qua từng chút một, sắc trời dần dần trở nên tối đen, nhờ vào tia sáng cuối cùng trên bầu trời, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy khối đen kia di chuyển càng ngày càng gần!

…

Toàn bộ bầu trời đã chuyển hẳn sang màu đen kịt, ánh sáng xanh

lục của huỳnh quang thạch chiếu sáng toàn bộ không gian xung quanh, Lý Hỏa Vượng vẫn chưa cho phép họ dừng lại, vì vậy, ai cũng căng thẳng gấp rút đi đường.

Trên bầu trời dần chỉ còn lại vầng trăng khuyết nhô cao giữa bầu trời tối, ánh trăng sáng xám bạc chiếu sáng cả một khoảng không gian mênh mông.

Lý Hỏa Vượng đứng ở đầu xe thỉnh thoảng lại ngó ra đằng sau, hắn nhận ra đám đen sì sì lúc trước đã chẳng còn thấy tung tích từ khi nào không hay.

“Đi rồi à? Rốt cuộc đó là thứ gì? Rốt cuộc thứ đó bị cái gì hấp dẫn tìm đến đây nhỉ? Là ta ư? Hoặc là....đứa trẻ vừa mới được sinh ra kia?”

Đầu óc hắn rối bời nhưng vẫn không thể ngừng suy đoán lung tung.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy cỗ xe bò dưới chân mình dừng lại.

“Đừng dừng lại! Đi tiếp mau!”

Nhưng hiếm khi nào mà mệnh lệnh của hắn lại không thể khiến cỗ xe bò chuyển động trở lại như lúc này.

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu lại về phía trước thì cuối cùng hắn cũng có câu trả lời vì sao chúng dừng lại rồi, bởi vì đám đen sì sì ấy giờ đây đang chặn ngay trước mặt bọn họ!

Ngay khoảnh khắc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng có thể nhìn thứ tròn tròn màu đen ấy là thứ gì.

Đám đen sì sì ấy thực ra là một đàn dê màu đen, đàn dê đen này đứng im lìm tại chỗ như những bức tượng gỗ bất động.

Im lặng đứng ở trung tâm của đàn dê là một vị Lạt Ma đứng tuổi, trên vai hắn choàng một chiếc áo choàng bằng da đen tuyền.

Bên hông của vị Lạt Ma có một chiếc trống nhỏ màu vàng nến, trên cổ và hai cổ tay hắn đều đeo một chuỗi hạt được xâu từ những

mảnh xương nhỏ nhỏ.

Chương 415: Gương Mặt

Phía dưới chiếc mũi diều hâu của vị Lạt Ma là một đôi mắt đen láy tựa như không dính chút bụi trần nào, lúc này đây, hắn đang dùng cặp mắt đen láy ấy u ám nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Toàn bộ gương mặt của vị Lạt Ma nhìn vô cùng kì lạ, chỗ vàng chỗ đen lẫn lộn nhau, Lý Hỏa Vượng phải nhìn kĩ một lúc mới phát hiện, thật ra đó là những vết đồi mồi của người có tuổi.

Chỉ nhìn thôi Lý Hỏa Vượng cũng có thể nhận định đối phương không phải người tốt.

Vị Lạt Ma này bỗng nhiên giơ cánh tay phải gầy trơ xương như que củi của mình lên, một con kền kền già cỗi chẳng còn mấy cọng lông trên người bay xuống cánh tay ấy của hắn.

Không rõ vì sao khi nhìn thấy con kền kền này, Lý Hỏa Vượng liền nhớ tới đàn kền kền ăn thịt người lúc Bạch Linh Miểu và Nữ Nhân Sơn cùng xem Thiên Táng.

“Lý sư huynh, vị Lạt Ma này……”

Xuân Tiểu Mãn hoang mang giơ lục lạc lên, nàng ngập ngừng định nói lại thôi.

“Đừng lo, các ngươi cứ đi trước, cứ coi như người này không tồn tại.”

Nghe theo mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người cúi thấp đầu, đi cùng xe ngựa qua bên hông đàn dê đen.

Lý Hỏa Vượng đứng trên mỏm xe, chăm chú nhìn chằm chằm kẻ địch trước mắt.

Càng gần Lý Hỏa Vượng càng nhìn rõ hơn, tất cả những con dê trong đàn dê đen này đều đã già cỗi tới mức răng lợi rụng sạch.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được cả trên người người này lẫn đàn dê của hắn đều có một thứ cảm giác dị thường khó tả.

Trong lúc hoảng hốt, những thứ trước mắt Lý Hỏa Vượng dường như bỗng nhiên bị thay đổi, dường như trước mắt hắn chẳng phải đàn dê đen gì nữa mà là một nhóm những người già tóc bạc phơ đang đứng ngơ ngẩn, trên lưng được khpacs những tấm áo choàng da dê màu đen.

Cảm giác này thoáng hiện lên nnhwng rồi cũng nhanh chóng biến mất, dê đen thì vẫn cứ là dê đen, chẳng có gì thay đổi cả.

Lý Hỏa Vượng rất khỏ để phân biệt thứ cảm giác vừa rồi là thật hay chỉ là ảo giác của một mình hắn.

“Bee~”

Đàn dê bên cạnh vị Lạt Ma đồng loạt kêu lên, ngay sau đó, đàn dê trắng bên cạnh Lý Hỏa Vượng cũng đồng thanh đáp lại.

Sau đó đàn dê hai bên không ngừng kêu lên, âm thanh kêu lên liên tục khiến người nghe tâm tư bấn loạn.

“Đủ rồi!”

Lý Hỏa Vượng nóng giận gầm lên, tiếng dê kêu cuối cùng cũng ngừng lại.

Là phúc chẳng phải họa, là họa thì không trốn nổi, Lý Hỏa Vượng nhìn vị Lạt Ma già nua giữa đàn dê đen, hắn quyết định mở lời nói chuyện trước.

“Thưa tiền bối, tại hạ là tu sĩ của Áo Cảnh Giáo, Nhĩ Cửu, trùng hợp đi qua quý bảo địa, nếu có chỗ nào vẫn còn mạo phạm thì mong ngài rộng lòng tha thứ!”

Cho dù có tác dụng hay không thì Lý Hỏa Vượng vẫn quyết định thử dùng thân phận giả xem xm, hắn muốn cược rằng mục đích của đối phương không phải xuất phát từ thân phận Tâm Tố của hắn.

Hơn nữa đây cũng là một cách uy hïếp, hắn là người của Áo Cảnh

Giáo chứ không phải một tên tu sĩ vô danh tiểu tốt không có môn phái, trước khi muốn động thủ thì nên cân nhắc kĩ càng.

Sau khi nghe lời nói hết sức kính cẩn của Lý Hỏa Vượng, vị Lạt Ma già ấy vẫn đứng im tại chỗ không có phản ứng gì.

Biểu cảm trên ngươi mặt Lý Hỏa Vượng thoáng thay đổi, hắn phất tay với những người khác.

"Đi!"

Hắn không rõ vị Lạt Ma này nghĩ thế nào nhưng trong tình cảnh không nắm rõ thực lực địch ta mạnh yếu thế nào thì kỳ thực Lý Hỏa Vượng không hề muốn giao chiến với vị Lạt Ma này.

Bánh xe lại tiếp tục lăn bánh, chầm chậm đưa nhóm người đi xa vị Lạt Ma áo choàng đen. Mãi một lúc sau đó rồi, tất cả mọi người cũng không có ai nói chuyện mà kinh hồn bạt vía di chuyển về phía trước.

Lý Hỏa Vượng cảm giác sau lưng như có ngàn mũi kim đâm, toàn thân hắn căng thẳng, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến đủ loại tình huống.

Bỗng nhiên một thứ khí tức gì đó lại xuất hiện rồi, lần này luồng khí tức ấy khống đến từ nơi xa xôi này cả mà nó đến từ phía sau Lý Hỏa Vượng!

Hai chân Lý Hỏa Vượng đứng vững tại chỗ, hắn vừa quay đầu lại liền ngạc nhiên phát hiện ra vị Lạt Ma hồi nãy đang đứng cách bọn họ chỉ khoảng hai mét.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng có thể nhìn rõ những vết đồi mồi của tuổi tác trên mặt ông lão ấy rồi, vết đồi mồi thì hắn từng thấy nhưng hắn chưa bao giờ gặp ai có nhiều đồi mồi đến mức phủ kín cả khuôn mặt như vậy.

Dường như trong miệng vị Lạt Ma không có răng, hoặc cũng có thể có nhưng chẳng còn lại mấy cái, đôi mối ấy cũng móm vào trong như một số người già khác, ngoại hình của hắn ta trông có vẻ cực kỳ già nua vậy.

Một gương mặt cực kỳ kinh khủng xuất hiện trước mắt mình như vậy khiến Lý Hỏa Vượng như muốn bổ một nhát kiếm tặng ông lão, nhưng rồi hắn cũng dừng lại.

Chương 416: Trực Đêm

Khi tầm nhìn từ từ hạ xuống phía dưới, Lý Hỏa Vượng mới phát hiện hai chân vẫn luôn ẩn dưới bộ lông đen của đàn dê không có một tí thịt nào. Toàn bộ nửa thân dưới của hắn ta đều được làm thành chi giả từ xương .

Cảm giác khác thường trên người đối phương không ngừng tấn công Lý Hỏa Vượng, như muốn trấn an khí tức của hắn, để hắn an tĩnh nhắm chặt mắt lại.

Tuy nhiên Lý Hỏa Vượng không làm được điều đó. Tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, gương mặt nghiêm nghị thậm chỉ hơi dữ tợn.

“Tiền bối, có vẻ như tại hạ chưa hề đắc tội ngài phải không? Nếu ngài cứ như vậy thì trách ta không khách khí!”

Kiếm vừa rút khỏi vỏ thì luồng sát khí nồng nặc cũng tiêu tan ngay tức thì.

Đồng tử đen láy của vị Lạt Ma ấy khẽ co lại, hắn ta nhìn chằm chằm chuôi kiếm được Lý Hỏa Vượng bọc vải bao quanh.

Bầu không khí căng thẳng này khiến tất cả những người khác như nghẹt thở, Lữ tú tài thì bị dọa đến mức tè cả ra quần rồi.

Một tay Lý Hỏa Vượng dùng lực, vừa chuẩn bị rút kiếm ra liều một phen với kẻ trước mắt thì bầu không khí giằng co này bỗng nhiên có sự thay đổi.

“Tùng!”

Khi vị Lạt Ma già gõ vào cái trống nhỏ màu vàng nến bên hông mình một cái thì phía sau lưng Lý Hỏa Vượng cũng vang lên một hồi trống khác, đó là tiếng của cái trống mà Bạch Linh Miểu dùng để nhảy Đại Thần.

“Tùng tùng tùng~ tùng tùng tùng~”

Hai tiếng trống có tiết tấu đồng thời vang lên tựa như một bản hợp tấu kì lạ, dường như có một kiểu dùng trống để giao tiếp chưa từng tồn tại.

Một tuần hương trôi qua, tiếng trống dần dần dừng lại, bầu không khid ngưng trệ trong không trung cũng dần dần tan thành mây khói.

Khi con kền kền trên tay vị Lạt Ma bay lên trời, đàn dê từ đằng xa như mây đen ùn ùn kéo đến bao phủ lấy nửa thân dưới ghê rợn của hắn ta, kéo hắn chầm chậm di chuyển về phía sau.

Nhìn vị Lạt Ma đi xa dần, Lý Hỏa Vượng không dám chủ quan, hắn tiếp tục đưa những người khác đi về phía trước.

Lần này họ đi liền một mạch cả buổi tối, sau khi mặt trời ló rạng nơi chân trời, Lý Hỏa Vượng mới cho dừng lại, tất cả mọi người kiệt sức nằm sõng soài trên mặt đất, hồn hển thở phì phò từng hơi một, trong số đó có một nửa là vì mệt còn một nửa còn lại là vì sợ.

Vị Lạt Ma tối qua kì thực quá ư là đáng sợ, mặc dù là người sống nhưng hắn ta còn đáng sợ hơn cả yêu ma quỷ quái.

Lý Hỏa Vượng quan sát xung quanh đã chẳng còn bóng dáng của vị Lạt Ma ấy đâu mới quay đầu nhìn đôi môi trắng bệch của Bạch Linh Miểu.

“Có phải vị Lạt Ma ấy đã dùng trống nói gì đó với ngươi không?”

Bạch Linh Miểu gật gật đầu.

“Hắn ta nói….hắn ta là Giám Thiên Ti, lần này coi như bỏ qua nhưng lần sau sẽ không có ngoại lệ nữa.”

…

Vừa đi theo xe ngựa, Lý Hỏa Vượng vừa suy nghĩ về những tin tức mà vị Lạt Ma đó truyền đến.

“Lần sau không có ngoại lệ nữa là cái gì?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng vụt qua Vũ Sư Cung và cái chết của Hàn Phù, ở Thanh Khâu dường như đây là hai việc duy nhất mà hắn làm.

“Bạch Linh Miểu khó hiểu lắc đầu.

“Ta không rõ, hắn ta nói lần sau không có ngoại lệ nữa, ngoài ra chẳng nói gì thêm.”

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn chẳng hiểu sao đối phương bỗng nhiên lại rời đi.

So với điều đó thì Lý Hỏa Vượng lại càng tò mò thân phận hắn hơn.

“Lần sau không có ngoại lệ...Lần sau không có ngoại lệ...Hắn là Giám Thiên Ti của Thanh Khâu ư? Thì ra đó chính là Giám Thiên Ti sao....”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu có một hiểu biết hoàn toàn mới về nha môn vô cùng lừng danh này. Dường như hắn có thể chắc chắn rằng trong cái nơi được gọi là Giám Thiên Ti ấy sẽ còn có rất nhiều người kì quái như lão Lạt Ma áo choàng đen này.

Nhưng tạm thời hắn vẫn chưa rõ tin tức này là có lợi hay có hại cho bản thân hắn.

Lý Hỏa Vượng lấy lại tinh thần rồi ngẩng đầu lên nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, hắn nói với những người khác:

“Đi nghỉ ngơi hết đi, ta trực cho.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đồng loạt lấy chăn từ xe bò trải xuống đất để nằm lên rồi bắt đầu ngáy.

Sau khi ba chân bốn cẳng chạy cả một đoạn đường dài, cơ thể họ giờ đây kỳ thực sắp không trụ nổi nữa rồi.

Lý Hỏa Vượng cũng mệt, nhưng hắn chỉ còn cách cố gắng trụ vững mà thôi. Dù vị Lạt Ma ấy nói lần sau sẽ không có ngoại lệ nữa, nhưng hắn thực sự không thể tin lời của loại người như vậy được.

Với Lý Hỏa Vượng, hắn đã quá quen thuộc với việc nếu đến lúc nào đó sắp không thể chịu nổi nữa thì dùng công cụ để tự gây ra một chút đau đơn kí©ђ ŧђí©ђ chính mình rồi.

Mọi người ngủ một mạnh đến khi trời chập tối, khi họ chuẩn bị làm bữa tối thì Lý Hỏa Vượng lên xe bò chợp mắt một lúc.

Vì đã quá mệt mỏi nên Lý Hỏa Vượng ngủ, nhưng giấc ngủ của hắn lại không sâu, các thể loại giấc mơ không đầu không đuôi cứ thế xuất hiện liên tục trong giấc ngủ của hắn.

Chương 417: Trên Đường Đi

Lý Hỏa Vượng đang ngủ mơ thì lại đột ngột choàng tỉnh giấc.

“Không đúng, ta đã từng cảm nhận luồng khí tức trên người lão Lạt Ma ấy khi cnf ở Bạch Ngọc Kinh, khắp trên người Bồ Tát trắng ấy đều có nó! Đó là tử khí!”

Vừa dứt lời, cả người Lý Hỏa Vượng mềm nhũn, khi mọi người chú ý đến thì hắn đã nằm xuống ngủ tiếp rồi.

Bánh xe chậm rãi lăn tròn trên con đường đất gập ghềnh, cây cối cùng đồng ruộng gần đó đã chứng minh họ rời khỏi Thanh Khâu, bắt đầu tiến vào địa phận Đại Lương.

Điều này khiến mọi người phấn chấn lên rất nhiều, ít nhất ở Đại Lương không có gã Lạt Ma cổ quái kia.

Được trở lại cố hương của chính mình, người vui nhất không ai khác, chính là Bạch Linh Miểu.

Nàng vây quanh Lý Hỏa Vượng, không ngừng kể chuyện về quê hương mình, nói từ phụ mẫu cho đến huynh đệ tỷ muội của mình, từ nhai phường láng giềng đến con ngỗng thích ghé vào ở đầu thôn.

Nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn luôn tỏ ra chẳng để tâm, hắn vẫn luôn nghĩ về lõa Lạt Ma mặc đồ đen kia.

“Không nhầm đi đâu được, trên người hắn toàn là tử khí của Bạch Ngọc Kinh, có lẽ chính tông môn chúng chính là những kẻ trước kia đã dùng thứ to lớn ấy để hiến tế cho cái chết.”

Dù không biết của tông môn này là gì nhưng nếu đã có thể thao túng cái chết thì chắc chắn chúng có trình độ bất phàm.

May mà cuối cùng hắn cũng không giao chiến với đối phương, nếu không thì dù có đánh thắng thì e là cái giá mà hắn phải trả cũng không hề rẻ.

“Lý sư huynh, ta đang nói với ngươi đấy, ngươi đang nghĩ gì thế?”

Bạch Linh Miểu giận dỗi nhìn Lý Hỏa Vượng đang không hề để tâm đến mình.

“Ừ, ngươi nói gì cơ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng.

“Ta nói, chúng ta có từng ấy ngân lượng nên có thể xây lại nhà mới rồi! Chúng ta có thể sống ở nhà của mình rồi!”

“Ồ, vậy thì tốt quá.”

Khi Lý Hỏa Vượng thuận mồm đáp lại qua loa, bỗng nhiên hắn thấy trên mắt đối phương không có miếng vải nào che lên, liền gỡ mảnh dây lụa trên tay nàng xuống.

Sau khi bịt mắt của Bạch Linh Miểu xong, năm ngón tay Lý Hỏa Vượng siết chặt lòng bàn tay nàng.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, khi nào ánh sáng mặt trời chói thì đều phải che lên, nếu ngươi cứ để mắt mình như vậy thì chẳng bao lâu nữa sẽ sớm bị mù thôi.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng liền ngoái đầu nhìn những người xung quanh.

Từ lúc bắt đầu hắn đã để ý trên đường không chỉ có họ mà còn có mấy gã hắn tử thân hình gầy nhom, làn da rám nắng đang vừa lựa chăn mềm vừa lựa lương khô, kết bè đi cùng nhau.

Hiển nhiên là họ hơi sợ đám người đội mũ rộng vành đen lai lịch bất minh này, đến nhìn cũng chẳng dám nhìn về phía bên đây.

Nếu không nhờ có đám người Lữ Gia Ban trông giống người bình thường thì e rằng họ đã rời đi đi từ lâu rồi.

Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi đi đến bên Lữ Trạng Nguyên đang mải dỗ cháu, hạ giọng nói với hắn vài câu.

“Được thôi, tiểu đạo gia. Ngươi yên tâm đi.”

Lữ Trạng Nguyên hưởng thụ cảm giác thì ra mình cũng hữu dụng, hắn kẹp tẩu thuốc vào nách rồi cười ha hả đến gần nhóm nam nhi ấy.

Lý Hỏa Vượng bứt một nhúm lông dê trong tai ra, toàn bộ tiếng nói chuyện của họ ở đằng xa đều truyền vào tai hắn.

“Haha~Mấy anh em ơi, mọi người đang đi đâu thế?”

“Đi ruộng lúa mỳ.”

“Hả?”

“Giờ sắp vào vụ thu rồi mà, bọn ta là những người làm thuê ở ruộng lúa mỳ.”

Qua cuộc nói chuyện của họ, Lý Hỏa Vượng mới biết những người làm thuê này đều là những tá điền trong nhà chẳng có bao nhiêu ruộng , tranh thủ chuẩn bị vào vụ mùa thu đông sắp tới này họ thu hoạch thay người khác kiếm chút tiền.

Lữ Trạng Nguyên không hổ là lão ban chủ từng vào nam ra bắc, chỉ cần vài ba câu nói liền có thể nghe ngóng ra được những gì hắn cần biết từ miệng mấy vị hán tử thật thà kia.

“Tiểu đạo gia,hắn nói là phía trước không xa có một thôn trang lớn, nếu đi xuôi tiếp theo cái thôn trang này thì sẽ đến một huyện thành.”

“Nghe nói cái huyện thành ấy lớn lắm, có rất nhiều người Thanh Khâu đều đưa dê đến đó bán.”

Nhìn gương mặt cười ngoác miệng của Lữ Trạng Nguyên, Lý Hỏa Vượng gật đầu nói.

“Vậy họ có biết Ngưu Tâm Sơn ở đâu không?”

Lý Hỏa Vượng không hề quên một trong số những nguyên nhân chủ yếu để hắn vượt qua trăm cay nghìn đắng đến Lương Quốc là vì đưa Bạch Linh Miểu về nhà.

“Hầy, cái này họ thật sự không biết, nghe họ nói thì gần biên giơia với Thanh Khâu này không có núi non gì cả, tất cả đều là đồng bằng, càng đi sâu vào bên trong thì càng nhiều núi.”

Nghe vậy, gương mặt Lý Hỏa Vượng không hề lộ ra bất cứ sự thất vọng nào, dường như lời đối phương nói đều nằm trong dự tính của hắn.

“Nếu họ là người bản địa thì chúng sẽ đi theo họ nhằm tránh bị lạc đường, khi nào đến huyện thành thì mua một tấm bản đồ của Lương Quốc rồi hẵng quyết định bước tiếp theo nên đi đâu.”

“Ấy~được thôi!”

Lữ Trạng Nguyên tận hưởng cảm giác bản thân phát huy tác dụng rồi cười ha ha trở về.

Chương 418: Quan Lương

Men theo con đường đầm lầy nhỉ đến buổi chiều, khi họ chui ra từ một rừng trúc thì khung cảnh trước mắt bỗng nhiên mở rộng thênh thang.

Màu vàng óng ánh của hạt lúa, gạo kê và cả cao lương nối dài thành một mảng tựa như đại dương bao la vàng óng với những cơn gió thổi nhẹ qua làm dập dềnh lên những gợn sóng trên mặt nước.

Những chấm đen nhỏ phía xa xa như những con kiến bé tí ti đang miệt mài dùng dùng lưỡi liềm trong tay thu hoạch những phiến kim sắc trước mặt.

“Đất của Đại Lương màu mỡ thật, ở quê nhà của bọn ta có khi mầy năm liền đều không được mùa như thế này.”

Quan sát toàn bộ mọi thứ trước mắt khiến đôi mắt Lữ Trạng Nguyên lúc này tràn ngập sự ngưỡng mộ.”

Cho dù người khác nghĩ thế nào thì dù sao trong mắt những người làm thuê kia, tất cả dường như chỉ là khoản tiền công hậu hĩnh, họ nườm nượp bắt đầu đi xuống phía dưới tìm chủ nhà thương lượng giá cả.

“Được mùa cũng tốt, như vậy bọn ta có thể mua lương thực với giá rẻ hơn.”

Cây roi nhỏ quất vào mông bò, bánh xe chầm chầm lăn về phía thôn trang lớn.

…

“Không có bột mỳ, mua bột cao lương với bột ngô không?”

Lão già gầy sọp ngồi chồm hổm trên một tảng đá rộng rãi, trên tay cầm một cái bát sứ hỏi Lữ Trạng Nguyên đang muốn nghe ngóng mua lương thực.

“Chẳng phải trên đồng đều có hạt thóc sao? Sao lại không có bột mỳ? Bọn ta cũng trả tiền chứ có phải cướp của ngươi đâu.”

Lữ Trạng Nguyên lộ rõ vẻ không cam tâm.

Mặc dù gạo lật* ăn được nhưng không ngon như ngũ cốc. Hơn nữa không tiêu tiền của mình nên cũng chẳng cần thiết phải bớt.

Lão già gầy gò lắc lắc đầu mình như cái trống lúc lắc.

“Vậy không được đâu, bột mỳ phải giữ lại giao cho quan gia còn nộp cho quan lương nữa, nếu không giao được cho quan lương thì bọn chúng sẽ lôi con trai ta đi làm khổ sai.”

“Tiểu đạo gia…ngươi xem xem...”

Lữ Trạng Nguyên ngoảnh đầu lại dành cho Lý Hỏa Vượng đang

vuốt ve đầu của Màn Thầu một ánh mắt hỏi han.

Sau khi có sự đồng ý, Lữ Trạng Nguyên quay đầu trở lại nói với lão già kia:

“Được rồi được rồi, gạo lật thì gạo lật, bọn ta mua nhiều lắm đấy, ngươi phải bán cho ta rẻ vào đấy nhé.”

Sau khi từng bao lương thực được chất lên xe ngựa, bánh xe ngựa dường như lại lún xuống dưới con đường đất thêm một chút nữa.

Nhưng mua nhiều như vậy cũng có chỗ tốt, ít nhất đối phương đồng ý cho họ mượn hai kho lúa trống không để ở qua đêm.

Dù toàn bộ lương thực mà họ mua đều là gạo lức nhưng Dương Tiểu Hài cũng có thể nấu được những món mỹ vị.

Những miếng bột đặc sệt được trộn bởi nhiều loại ngũ cốc khác nhau được thả vào cái nồi đen, thành quả là những chiếc bánh nướng vàng óng.

Bên trong nhân bánh được dùng canh xương dê hầm còn thừa từ tối hôm trước, món bánh vàng kết hợp cùng canh xương dê hầm chính là bữa tối của bọn họ.

Mặc dù có vẻ đơn sơ nhưng hương vị lại cực kì thơm ngon.

“Tiểu đạo gia, nơi này nhiều người nên ban đem mình phải cử thêm vài người nữa đi trông đàn dê, nếu không lại có nhà nào sinh con không có mắt đến đây trộm của chúng ta đấy.”

Lữ Trạng Nguyên bưng cái bát nhắc nhở Lý Hỏa Vượng đang ăn dở bánh nướng.

“Không sao, buổi tối để Màn Thầu ngủ với đàn dê là dược, nếu có ai trộm dê thì nó sẽ sủa ngay.”

Lý Hỏa Vượng ném cục xương dê chẳng còn tí thịt nào xuống đất, Màn Thầu đang ngồi ở ghế đẩu vội vàng xông đến dùng miệng tha cục xương đi.

dùng chân trước giữ chặt một bên rồi bắt đầu say sưa gặm cục

xương ngon lành.

“Một con chó thôi thì chưa đủ, như vậy đi, ta bảo thằng con ta đi trông cùng con chó. Ta vừa đi nghe ngóng giá cả rồi, đàn dê từ Thanh Khâu này bán cực kỳ được tiền luôn.”

Thấy Lý Hỏa Vượng không cự tuyệt, khuôn mặt Lữ Trạng Nguyên tràn ngập nụ cười mãn cười, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

“Ha, Lữ Ban Gia của chúng ta lại có lúc phát huy vai trò rồi!”

“Con dâu ta tự sinh ở bên ngoài đó, chắc không sao đâu nhỉ? Hay là tìm một bà đỡ trong thôn trang này xem xem.”

“Không sao, không có chuyện gì đâu, nàng ấy là người đã từng sinh nở một lần rồi, vậy thì sinh đến lần thứ hai cũng chẳng khác đi ẻ là bao, oái...tiểu đạo gia, xin lỗi nhé, lúc ăn cơm không nên nói những chuyện như vậy.”

Khi cả đám người đang ăn cơm trong kho thóc đơn sơ thì bên ngoài bỗng truyền đến âm thanh huyên náo gì đó.

Cẩu Oa ngồi xổm ở cửa ra vào ngoảnh đầu liếc Lý Hỏa Vượng một cái rồi đi vào nồi lấy ra một cái bánh nướng ngậm vào miệng, sau đó tò mò bưng bát đi ra ngoài.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, ngoại trừ âm thanh xì sụp húp nước canh ra thì chỉ còn lại tiếng nhai nuốt rồm rộp. Món này không thể ăn quá nhanh mà phải ăn chậm nhai kĩ, nếu không thì vụ ngô trong bánh sẽ mắc vào vào các kẽ răng.

Chương 419: Đôi Giản

Chẳng bao lâu sau, Cẩu Oa mặt mày hớn hở cầm theo cái bát không trở lại.

“Hây, các ngươi biết ta vừa nhìn thấy gì không?”

Những người khác liếc hắn rồi tiếp tục tập trung ăn bữa tối của

mình, chẳng ai để ý đến hắn.

Thấy không ai hưởng ứng, vì để tránh bằng hữucuar mình không bị quê ê chề nên Lữ Tú Tài hỏi:

“Ngươi nhìn thấy thứ gì?”

Cẩu Oa đặt bát xuống đất rồi hứng khởi vỗ tay.

“Ta vừa nhìn thấy một gánh hát kịch lớn lắm! Có nam có nữ! Họ đang ở đầu thôn dựng đài hát của mình đó!”

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng còn chưa có phản ứng gì thì tất cả người của Lữ Gia Ban đã vểnh tai lên nghe ngóng rồi.

Nếu nói trên thế gian này thế nào là thù hận trơ trụi thì đồng hành với nhau cũng tính là một loại như vậy.

“Ai da uống~”

Lữ Trạng Nguyên đặt bát của mình xuống mặt đất, dùng tay áo quệt quệt hai bên mép rồi ưỡn ngực cong mông như gà trống đi ra ngoài.

“Đi thôi! Đi xem xem, ta muốn xem kịch của Đại Lương Quốc hát hò ra làm sao đấy!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bóng lưng khuất dần của hắn rồi tiếp tục ăn bánh vàng thơm ngon của mình.

Những chuyện khác với Lữ Trạng Nguyên đều không là gì, nhưng cứ động đến gánh hát kịch nào đi qua thì hắn như bị phát tiết vậy, cực kỳ để ý đến vấn đề này.

Đối với Lý Hỏa Vượng thì cũng chẳng có gì hay ho nhưng với nhũng người khác thì lại có mị lực cực kỳ lớn. Những ngày qua đều đi đường liên tục, chẳng có thời gian đâu mà thư giãn một chút.

Nghe nói có hát kịch, những người khác đều đứng ngồi không yên, bắt đầu ăn uống vội vàng hết một lượt, ăn xong liền đặt bát xuống đất rồi đi ra bên ngoài.

“Lý sư huynh, chúng ta cũng đi xem đi.”

“Đúng thế, đạo sĩ, chúng ta cũng đi xem đi, ta thích xem hát kịch nhất đó.”

“Không đi.”

“Lý sư huynh, đừng mà, chúng ta đi đi, đẹp lắm luôn. Trước kia ta thích nhất là được nãi nãi bế trong đám đông xem kịch.”

Bạch Linh Miểu kéo tay Lý Hỏa Vượng giật nhẹ, giọng nói còn mang theo mộtchuts nũng nịu.

“Đúng đó, đi đi đạo sĩ, ta cầu xin ngươi đó.”

Hòa thượng mặc tăng ý rách nát, đôi mắt tràn đầy sự khát khao đến gần bên còn lại của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn tên hòa thượng trước mặt, khóe miệng khẽ động đậy, cuối cùng lại cố ắng nuốt hết mấy câu nói tục trong miệng xuống bụng.

Hắn đạt bát xuống rồi rảo bước đi ra bên ngoài, sau lưng hắn là tiếng hò reo không ngớt của Bạch Linh Miểu và tên hòa thượng.

Khi hắn đi ra đến bên ngoài liền thấy đầu thôn lúc trước còn vô cùng thưa thớt người qua lại thì nay lại lại vô cùng náo nhiệt, trên cây trên tường đều toàn người là người. Xem số lượng thì có vẻ như tất cả mọi người trong thôn đều tụ tập lại đây, người của Lữ Gia Ban cũng nằm trong số đó.

Lý Hỏa Vượng nắm tay Bạch Linh Miểu, lùi lại hai ba bước rồi nhảy lên nóc nhà, hay người cùng nhau ngồi lên lớp gạch ngói, nhìn về phía khán đài hát kịch đèn sáng rực rỡ đằng xa.

Để mọi người có thể nhìn rõ hơn, những người trong gánh hát đã thắp rất nhiều đèn l*ưg nên cả khán đài sáng bừng lên giữa màn đêm u tối.

“Keng keng keng keng~”

Bên cạnh khúc hý còn có tiếng nhạc rộn ràng, một vị tướng quân

mặt đỏ được cắm sáu cây cờ ở sau lưng, trên đỉnh đầu đính hai cọng lông công dài dài lên khán đài theo tiết tấu của khúc nhạc.

Hắn múa đôi giản* trắng trong tay theo theo tiếng nhạc nhịp nhàng, sau khi hắn đột nhiên xuất hiện thì tiếng nhạc dừng lại, tiếp đó hắn bắt đầu hát bằng giọng ca vô cùng nội lực, phóng khoáng.

*một loại binh khí cổ thời xưa.

“Hô nghe tiếng trống vang dền~!! Gọi lên Ngô~ Phá Thiên Môn tráng Trí Lăng~ Nhớ năm đó thanh chiến mã~ Thượng uy phong lẫm! Chỉ cần còn sống trách đến lúc chết! Tấc đất há có thể thuộc về kẻ khác!!”

“Hay!”

Nghe thấy Bạch Linh Miểu và hòa thượng đồng thanh hô hay rồi vỗ tay xối xả, Lý Hỏa Vượng quay sang nhìn góc mặt hứng khởi của nàng, sau đó lại tiếp tục xem kịch trên khán đài.

Dựa vào lời ca, dường như khúc này đang miêu tả tâm trạng trước khi xuất chinh của một vị tướng quân nào đó của Đại Lương Quốc, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không biết hắn là ai và đánh trận ở đâu.

Nhưng dù sao hắn đến đây là vì mọi người nài nỉ nên hắn cũng không quan tâm lắm đến tình tiết câu chuyện mà chỉ ù ù cạc cạc ngồi xem như những người khác.

Khi mới bắt đầu, Lý Hỏa Vượng cảm thấy khúc kịch này không khác kịch của Lữ Ban Gia lắm, chỉ khác ở cái giọng y y a a, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền nhận ra điểm khác biệt ở đâu rồi.

…

Dường như để bộc lộ sự dữ dội của chiến trường, vị tướng quân mặt đỏ này bị ba tên tiểu binh vây lại bèn nhảy lên một chiếc bàn chỉ có ba chân rồi không ngừng xoay vòng vòng ở mép bàn.

“Keng keng keng keng~”

Tiếng nhạc nổi lên, vị tướng quân ấy xoay vòng vòng mấy phút

liền trên cái bàn ba chân, công phu quả thực đáng gờm.

Cảnh này trên khán đài khiến Lý Hỏa Vượng há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Yêu cầu để được hát kinh kịch của Đại Lương Quốc đều cao như thế này sao?”

“Keng~ keng~ đài~”

Vị tướng quân cắm đầy cờ sau lưng lộn ngược một vòng ra sau, vững vàng rơi xuống đất.

Chương 420: Tính Toán Sai

Tạp binh xung quanh bổ nhào xuống đất, vị tướng quân kia liền làm tư thế như khi vừa xuất hiện, phía dưới khán đài mọi người đồng loạt hô hay, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Tiếng vỗ tay cũng bao gồm của cả Lý Hỏa Vượng nữa, hắn nhận ra bản thân mình nghĩ sai rồi, thật sự hắn không ngờ rằng khoảng cách giữa hát kịch như thế này và hát kịch bình thường lại xa đến vậy.

Cho dù hắn chẳng hiểu biết gì về kinh kịch nhưng cũng có thể cảm nhận được sự đặc sắc trong đây.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang say sưa mải mê xem, vị tướng quân trên khán đài bỗng đứng im, hai cọng lông chim dài dài trên đầu bắt đầu lay động theo cử động run bần bật của hắn.

“Hử? Người đến~ kẻ nào?”

Vị tướng quân vừa dứt lời, đèn l*ng trên khán đài đồng loạt tắt ngóm, toàn bộ không gian xung quanh chìm vào màn đêm tối đen như mực.

Khi trong lòng Lý Hỏa Vượng dấy lên một tia nghi ngờ thì cũng là lúc đèn tloongf bỗng sáng trở lại, nhưng lần này ánh đèn không còn là màu đỏ như trước mà lại biến thành màu xanh lục dị

thường.

Vừa rồi chỉ có một mình tướng quân ở trên khán đài, nhưng bây giờ đột nhiên lại xuất hiện thêm một người nữa.

Đó là một nữ nhân, nàng quay lưng về phía mọi người phía dưới. Hai tay áo dài màu xanh lam của nàng không ngừng run rẩy tựa như thác nước.

Tiếng nhạc không biết đã dừng lại từ bao giờ, âm thanh duy nhất còn lại trên khán đài là tiếng thở dốc ngày càng nặng nề.

“Hehe....”

Một giọng nói thầm gây dựng tóc gáy vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, khiến toàn thân hắn bỗng chốc dựng hết cả tóc gáy lên.

“Thứ chó chết gì đây! Nơi này có thể yên tĩnh chút được không đây!”

Trong nháy mắt, gương mặt Lý Hỏa Vượng trở nên dữ tợn, một tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, hai chân đạp mạnh lên nền ngói phía dưới định xông lên khán đài.

Lúc này, hai tay Bạch Linh Miểu ôm chầm lấy hắn, vội vàng nói:

“Lý sư huynh, đó là giả đấy! Đó chỉ là diễn mà thôi!”

“Giả á?”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ quan sát bước chân khoan thai của vị tướng quân trên khán đài, cảnh giác đi vòng quanh nữ nhân quay lưng kia hết vòng này lại đến vòng khác.

Bỗng nhiên, nữ nhân ấy đột ngột quay đầu lại, hai bên khán đài cũng cùng lúc giơ lên hai cái gương đồng, từ trong gương đồng phản chiếu lại ánh nến sáng ngời soi rọi lên gương mặt không có ngũ quan của nữ nhân ấy.

Khung cảnh đáng sợ này dọa cho mọi người ở phía dưới một phen hú vía, có nhiều đứa trẻ còn bị dọa đến mức phát khóc ra tiếng.

Còn Lý Hỏa Vượng thì thở phào nhẹ nhõm, đây đích thị là giả rồi. Thị giác nhạy bén của Lý Hỏa Vượng có thể nhanh chóng nhận ra cái đầu ấy chỉ đơn giản là một món đạo cụ, cái đầu vốn có của nàng ấy lúc này còn đang được giấu bên trong y phục.

Tay Lý Hỏa Vượng chầm chậm rời khỏi kiếm, hắn ngồi xuống mái nhà.

“Kịch của Đại Lương Quốc đều xa hoa như vậy sao? Đến hát kịch mà cũng cần thêm mắm dặm muối các yếu tố kinh dị vào nữa à?”

“Lý sư huynh, yếu tố kinh dị là cái gì? Vở kịch này lúc nào cũng được hát như vầy hết, hát như vầy đã hơn một trăm năm nay rồi. Tương truyền, năm đó Nhạc tướng quân trên chiến trường đã đu.ng phải thứ này.”

Nhìn khán đài âm u rợn người phía xa kia, Lý Hỏa Vượng cảm thấy nếu tất cả là thật thì khung cảnh năm ấy chắc chắn phải bi thảm hơn bây giờ nhiều, cũng đáng sợ hơn nữa.

Đúng lúc này, vị tướng quân trên khán đài vung cây giản trong tay đập một nhát liện nhẹ nhàng bổ đầu của nữ nhân kia xuống. Nữ nhân ấy cũng giống như người thật sự đã chết, nàng ta ngã sõng soài xuống khán đài.

Nào ngờ, vị nữ nhân ấy vừa ngã xuống thì bên cạnh bỗng xuất hiện một người đàn ông có gương mặt đen sì, hai má được dán hai đồng tiền giấy hai bên, lắc lư đi lên khán đài.

“Ahahaha!”

Từng cái răng nanh nhọn hoắt hình xoắn ốc thụt ra thụt vào trong miệng hắn, cùng với tiếng chiêng chói tai là từng tia lửa li ti phun ra từ miệng hắn, cảnh tượng này nổi bật hắn giữa màn đêm tối tăm.

“Haha.”

Bạch Linh Miểu nghe thấy tiếng cười của Lý Hỏa Vượng, nàng nghi hoặc quay đầu nhìn hắn trong bóng tối.

“Lý sư huynh, ngươi cười cái gì vậy? Khúc kịch này không hay

sao?”

“Hay chứ, ta không cười vở kịch trên khán đài mà đang cười Lữ Ban Chủ. Lần này hắn tính toán sai hết rồi, với ba cái công phu mèo cào của hắn thì e rằng không kiếm nổi một văn tiền ở Đại Lương đâu.”

Lý Hỏa Vượng nhìn vẻ mặt càng ngày càng u ám của Lữ Trạng Nguyên ở phía xa nói.

“Phải nói rằng, Đại Lương này hoàn toàn khác so với những nơi khác. Cho dù hưởng thụ vật chất hay tinh thần đều tốt hơn các nơi khác biết bao nhiêu, nơi đây không khổ là cường quốc có sức mạnh mãnh mẽ nhất.”

Buổi tối ngày hôm đó, tất cả mọi người đều được xem đến mãn nhãn, trong đó có cả Lý Hỏa Vượng.

Chương 421: Cái Cảm Giác Ấy

Gánh hát này cũng kiếm được bộn tiền thưởng. Họ chọn thời điểm này để biểu diễn đều có nguyên nhân cả, bởi lúc này nhà nhà đều đang được mùa, trong hầu bau của địa chủ đều toàn tiền là tiền nên một khi đã thưởng thì lại cực kì hào phóng.

Lữ Trạng Nguyên hồn phi phách tàn trở về nhà kho, giờ đây hắn chẳng còn hừng hực khí thế như trước nữa, lòng tự tôn suốt mười mấy năm đi hát hý của hắn giờ đây đã bị đập cho vỡ vụn.

Hắn không thảo luận sôi nổi cùng với những người khác mà lôi hai đứa con trai vào trong phòng, vùi mình trong góc phòng không nói một lời.

“Cha, người ta còn thổi ra cả lửa từ miệng rồi kia kìa! Chúng ta lấy gì ra so với họ đây.”

Lữ Tú Tài phá vỡ sự im lặng này.

“Sao mà không bì được? Kĩ thuật hát của lão già khúc cuối còn không tốt bằng ta!”

Lữ Trạng Nguyên gân cổ lên giải thích.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì lại xẹp xuống như túi khí. Hắn có thể khoe khoang nhưng không thể bù đắp được khoảng cách quá xa vời giữa hai gánh hát này được.

Hắn nhét tẩu thuốc vào trong miệng rồi quay lưng về góc tường, đi về phía Bạch Linh Miểu đang trải chăn.

“Hahaha~ Bạch cô nương này, lão hán ta có thể hỏi chuyện này không? Vở kịch như ngày hôm nay có phải gánh hát nào của Đại Lương cũng diễn được không?”

“Đúng vậy, hơn nữa không chỉ có một loại này đâun bọn họ có thể diễn mấy kiểu khác nhau cơ, vở ngày hôm nay vẫn chưa phải loại đặc sắc nhất đâu!”

Lưng Lữ Trạng Nguyên càng gù thấp hơn, hắn đi về phía hai thằng con vô dụng của mình.

Đêm ấy, Lữ Trạng Nguyên không tài nào ngủ nổi, hắn trằn trọc suy nghĩ.

“Nếu gánh hát của Lữ Ban Gia không phất lên được thì chẳng phải ta lại trở thành kẻ ăn quỵt nữa sao?”

Nhưng đêm ấy không ngủ được không chỉ có một mình hắn. Khi gà trống trong thôn gáy vào sáng sớm, Lữ Tú Tài dậy sớm nhất nhìn thấy Cẩu Oa mặt tươi như hoa đang ôm Hồng Nhi chui ra từ cánh rừng nhỏ.

Hai kẻ vừa nhiệt tình những cũng nhàm chán ở cùng nhau, không biết nói gì mà cùng cười hi hi ha ha.

Khi Cẩu Oa thấy Lữ Tú Tài đang múc nước bên giếng, hai mắt hắn liền sáng rực lên, hắn đẩy Hồng Nhi ra phía sau, đắc ý đến gần Lữ Tú Tài.

“Hehehe~ tiểu tử, ngươi biết đêm qua ta đã làm gì rồi không hê hê hê~”

Lữ Tú Tài không nói lời nào, cầm thùng nước đi về phía căn phòng. Nhưng Cẩu Oa không muốn tha cho hắn, hắn không ngừng vây quanh lải nhải bên cạnh.

“Ai dà~ cái cảm giác ấy á, ai dà~ cái cảm giác ấy á~ Hêhêhê~”

Phong cách ấy kết hợp cùng gương mặt gian xảo của Cẩu Oa tạo nên vẻ ngoài bỉ ổi không gì sánh bằng.

…

Nghe Cẩu Oa không ngừng đắc ý khoe khoang, cuối cùng Lữ Tú Tài không nhịn nổi nữa, đột nhiên ném thùng xuống đất rồi hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

“Thế thì có gì ghê gớm chứ, chẳng qua ngươi cậy hơi sư huynh mình thôi, nếu không thì nữ nhân đó thèm để ý đến ngươi đấy?”

“Ấy! Ngươi nói đúng rồi đó! Ta cậy hơi sư huynh ta đấy! Nhưng ta có còn ngươi thì không~”

Cẩu Oa rất lấy làm tự hào.

“Này thì có cái gì...ta chẳng thèm! Đợi cha ta mua được lầu kịch rồi....”

Lữ Tú Tài tức giận bất bình nhấc cái thùng lên lần nữa rồi đi vào trong phòng.

Khó khăn lắm mới ra khỏi Thanh Khâu, mệt mỏi rong ruổi suốt cả đoạn đường dài như vậy, Lý Hỏa Vượng cũng cảm nhận được sự mỏi mệt của những người khác nên quyết định để họ ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày rồi mới đi tiếp.

Vừa hay ở đây có một gánh hát, như vậy họ cũng có cái để tiêu khiển.

Mà mấy ngày nay, Lữ Ban Chủ đều đi, lần nào cũng đến trước khán đài, ánh mắt xem kịch của hắn như muốn ăn tươi nuốt sống cả gánh hát ấy.

Ban đêm, trong kho thóc trống trải, Lý Hỏa Vượng ngồi trên chăn hết sức chuyên tâm nghiên cứu thanh kiếm đồng tiền của Hàn Phù.

Từ miệng Nguyên Anh, Lý Hỏa Vượng biết được rằng lai lchj của thanh kiếm này không hrrf tầm thường, hơn nữa nó cũng có khả năng trảm ma.

Trong lúc giao đấu với Hàn Phù, Lý Hỏa Vượng thấy thanh gươm đồng tiền này có thể tan ra. Nếu hắn thực sự có thể nắm giữ được thanh kiếm này thì mỗi khi đánh ở cự li xa sẽ không cần phải tước đầu ngón tay nữa rồi.

Để mà nói thì mỗi khi lâm vào tình thế nguy hiểm, thứ hắn hay sử dụng nhất vẫn là tác dụng phụ cực lớn của “Đại Thiên Lục”. Cuối cùng thì Lý Hỏa Vượng ,uốn thay đổi phương thực tự vệ không mấy lành mạnh này đi.

Chỉ là trước mắt, người thí nghiệm thay hắn vẫn chưa xuất hiện nên tạm thời vẫn chưa dùng được.

Lý Hỏa Vượng ngoái đầu nhìn những thứ thuộc về mình ở bên cạnh.

Túi đựng đồ tự tra tấn nhờ thợ rèn làm, thanh trường kiếm vẫn luôn mang theo bên mình từ Thanh Phong Quan, Tử Tuệ kiếm lấy được từ chỗ sư thái, hồ lô đựng khoảng mười chín viên Dương Thọ Đan.

Cuối cùng của cuối cùng là cuốn Thiên Thư mãi không có dịp dùng.

Lý Hỏa Vượng từ từ xem qua những thứ này, cuối cùng dừng lại trên cuốn Thiên Thư của Đan Dương Tử.

Chương 422: Không Dạy Nổi Đâu

Hắn cầm lên tra xét từng tấc từng tấc một, thi thoảng còn ấn tay lên.

Nhưng cuối cùng hắn chắc chắn, đây vẫn chỉ là một tấm bia đá khắc chữ khuyên người người nên hướng thiện, ngoài ra chẳng tìm được thêm gì khác.

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, ném cuốn Thiên Thư có trọng lượng không hề nhẹ xuống đất, lúc này hắn thấy mình như có bệnh thần kinh, tự dưng lại cầm theo một tấm bia đá chạy suốt hơn nghìn dặm.

“Hay vứt nó đi nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi, cuối cùng lại nhặt tấm bia đá ấy lại.

“Không được, dù thứ này có vô dụng đến đâu thì ít nhất độ cứng của nó cũng không tệ, có lẽ sẽ có lúc dùng tới thôi.”

Ngó nghiêng xung quanh một hồi, Lý Hỏa Vượng tập trung tầm nhìn lên Cap Trí Kiên đang chơi đùa với Màn Thầu.

“Trí Kên, ngươi qua đây một chút, ta tặng ngươi một tấm Hộ Tâm Kính.”

Rất nhanh sau đó, sợi xích được treo miếng đá bên trên đã đeo trước ngực Cao Trí Kiên, còn về việc sợi xích này lấy ở đâu ra thì đó đương nhiên là dây xích trước kia được dùng để trói Lý Hỏa Vượng.

Việc tự dưng Lý sư huynh lại đem vật quý trọng như vậy đặt lên người mình khiến Cao Trí Kiên vô cùng căng thẳng, hắn không nhịn được muốn cởi nó xuống.

“Đừng bỏ cuống, sau này nó sẽ để ở chỗ của ngươi, dù sao ta cũng không còn dịp dùng đến nó nữa, để ở chỗ ngươi ít ra còn có chút giá trị.”

Lý Hỏa Vượng rút Tử Tuệ Kiếm ra đâm một nhát thật cuẩn vào l*ng ngực Cao Trí Kiên, phát hiện vết đâm chỉ để lại một điểm trắng.

Nhưng nhìn trái nhìn phải Cao Trí Kiên một hồi vẫn cảm thấy quá rườm rà, l*ng ngực hắn chỉ treo một miếng đá như đeo yếm cho đứa trẻ vậy, không che chắn được bao nhiêu.

“Chẳng phải giáp của Bành Long đằng đang ở trên xe bò sao? Ngươi mặc lên coi.”

Lý Hỏa Vượng nói với hắn.

Mảnh giáp trên người nữ nhân điên ấy là đồ tốt, nó có thể cản được Tử Tuện Kiếm tràn ngập sát khí của hắn.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Cao Trí Kiên lắc đầu nguây nguẩy. Lắp ba lắp bắp nói

“Quá...quá...quá...nặng!”

“Ai bảo ngươi mặc hết lên? Chọn vài miếng nhẹ thôi, mấy miếng bảo vệ nhẽng nơi trọng yếu như cổ vai là được.”

Cao Trí Kiên lấy tay gãi gãi sau gáy mình, xoay người đi về phía xe bò bên ngoài căn phòng.

Chẳng bao lâu sau, những mảnh giáp dày cộm màu bạc che phủ cơ thể Cao Trí Kiên, trên đầu hắt là tấm mặt nạ che kín mặt, lang nha

bổng nặng trịch được hắn vác trên vai. Một con hung thú khiến người khác phải run sợ xuất hiện trước mắt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn kiệt tác của mình vừa lòng gật đầu.

“Đi thôi! Ra ngoài thử xem!”

Một lúc sau, bên ngoài viện truyền đến âm thanh trong vắt của tiếng kim loại va vào nhau, Lý Hỏa Vượng bất ngờ phát hiện, cho dù không dùng tới “Đại Thiên Lục” để đấu với Cao Trí Kiên như này thì hắn cũng không thể ở thế hạ phong.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đứng vững, quan sat Cao Trí Kiên trước mặt.

“Được rồi, sau này có chuyện gì thì ngươi nhớ cứ mặc như vậy, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến nó.”

Giáp trên mặt mở ra. Để lộ gương mặ thật thà của Cao Trí Kiên. Hắn gật đầu lia lịa, lại cho tay ra sau gáy gãi nhưng lần này sau gáy hắn lại là mũ giáp trơn trượt.

“Đúng rồi, mọi người đều đi xem kịch hết rồi, sao ngươi không đi?”

Lý Hỏa Vượng thu kiếm lại.

“Không....không...không hay!”

Cao Trí Kiên sau khi bị Lý Hỏa Vượng quần cho mồ hôi nhễ nhại khắp người liền cởi hết lớp đồ nặng nề trên người xuống, sau đó đi đến ngồi xổm bên cạnh Màn Thầu, lật bụng nó lại rồi dùng những ngón tay thô ráp của mình gãi cái bụng trắng hồng mềm mềm của nó.

Thấy có người chơi cùng mình, Màn Thầu vô cùng vui, nó thè lưỡi ra, giãy giụa cơ thể rồi không ngừng đạp đạp bốn chân của mình.

Nhìn một chó một người trước mắt, Lý Hỏa Vượng lắc đầu rồi cầm theo kiếm đi vào trong nhà.

Sau khi treo gọn đồ của mình vương vãi trên mặt đất, Lý Hỏa

Vượng nhìn ba thanh kiếm trước mặt bắt đầu phân vân.

Một thanh kiếm là Tử Tuệ Kiếm của sư thái, ,ột thanh kiếm là kiến đồng tiền của Hàn Phù, còn thanh kiếm còn lại ban đầu là kiếm của Trường Minh sư huynh trong Ngọc Thanh Quan.

Hắn cũng chẳng phải thợ rèn, hơn nữa, vác theo ba thanh kiếm thực sự là quá nặng.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang do dự không biết làm thế nào thì Lữ Tú Tài treo trên đầu một mảnh cây xanh lá xông vào bên trong.

Đương lúc hắn thấy Lý Hỏa Vượng chỉ có một mình liền sốtruoojt quỳ sạp xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, trịnh trọng dập ba cái dập đầu.

“Đạo gia! Ta bái ngươi làm thầy! Ngươi dạy thần thông cho ta đi!”

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc nhìn hắn, không rõ đối phương định làm trò gì, hắn nghe kịch nhiều đến mức bị ảo giác rồi à?

“Chớ dập nữa, ta không dạy nổi đâu.”

Lý Hỏa Vượng chỉ nói thật lòng, cho dù hắn học khả năng hoán đổi vị trí hay là cách dùng “Đại Thiên Lục” thì bản thân cũng không dạy nổi.

Chương 423: Bốn Ngày Đi Đường

Những gì hắn có thể dạy người khác, ngoài món nghề luyện đan thuật hơi gà ra thì chỉ có kĩ năng tự tra tấn thành thạo, nhưng đây có lẽ không phải thứ mà tên tiểu tử này muốn.

“Đạo gia à, ngươi dạy cho ta đi! Ngươi không dạy ta, ta ...ta không đứng dậy!”

Lữ Tú Tài lại dập đầu xuống.

“Vậy thì ngươi dập tiếp đi.”

Lý Hỏa Vượng quay người lại, tiếp tục đánh giá ba thanh kiếm.

Đúng lúc này, Xuân Tiểu Mãn từ ngoài đi vào.

Nhìn thấy nữ nhân toàn thân mọc đầy lông đen sì này, Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi cầm thanh kiếm bầu bạn cùng mình lâu nhất lên, ném về phía bên ấy.

…

“Ngươi dùng kiếm này, năm đó Trường Minh sư huynh đã sử dụng nó. Thanh kiếm này rất tốt, cắt sắt như cắt bùn, nhưng ta không cần nó.”

Lý Hoả Vượng nói với Xuân Tiểu Mãn, nàng đang cầm thanh kiếm của mình.

Xuân Tiểu Mãn ngạc nhiên nhìn thanh trường kiếm, mặc dù thanh kiếm này khá nặng so với nàng, nhưng nó vẫn tốt hơn nhiều so với vũ khí cũ của nàng.

“Đa tạ Lý sư huynh!”

“Lúc bình thường luyện kiếm pháp nhiều hơn một chút, mặc dù ta đã đưa đạo linh ấy cho ngươi, nhưng không phải chuyện gì cũng dựa dẫm vào Du lão gia. Dù gì muốn mời hắn tới phải tốn đi ba tháng tuổi thọ, đời người này có mấy lần ba tháng đâu?”

Xuân Tiểu Mãn gật đầu, nàng vừa quay người lại đã thấy Dương tiểu hài ngay trước mặt.

Với tâm trạng đầy phấn khích, nàng tháo thanh kiếm khỏi thắt lưng, dúi vào người đối phương.

“Thanh kiếm này từ nay về sau sẽ thuộc về ngươi! Đi! Mau đi ra ngoài luyện kiếm đi!”

Mấy ngày sau đó là những ngày yên ổn hiếm có, không cần phải vượt mưa vượt gió lên đường, bình thường không ăn uống thì sẽ xem kịch, ngoại trừ gánh hát Lữ gia ra, sắc mặt tiều tuỵ của mọi người đều đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng sau bốn ngày, bọn họ chuẩn bị tiếp tục lên đường. Lý Hoả Vượng muốn nán lại thêm vài ngày nữa, nhưng ở Thanh Khâu những con dê ăn không no đều đã bắt đầu sụt ký. Tất cả đều đồng loạt sụt ký.

Chiếc chăn bông, và cả cái nồi sắt lại được chất lên xe bò, bọn họ bắt đầu đi về phía thị thành phồn hoa mà mấy người kia đã nhắc tới.

“Mặt ngươi làm sao thế kia?”

Lý Hoả Vượng hỏi khi nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên với con mắt phải màu tím sẫm.

“Không có...không có gì. Ban đêm đi nhà xí, không cẩn thận nên bị ngã.”

Lữ Trạng Nguyên trên mặt hiện lên một nụ cười xấu hổ.

“Này, ngã cái gì mà ngã. Hắn lén lút chạy vào hậu đài nhà người ta muốn học lỏm, kết quả là bị chủ gánh bắt gặp, xong người ta đánh cho.”

Lời nói của Cẩu Oa khiến cho Lữ chủ gánh không nén được giận, hắn vẫn cứ phân minh:

“Ta...Ta...không phải là học lỏm, ta chỉ là đi xem một chút thôi.”

Rõ ràng là chính hắn cũng không tin những gì mình vừa nói.

Để đánh trống lảng, Lữ Trạng Nguyên lập tức đem con trai mình ra đỡ đạn.

“Tiểu đạo gia, chuyện của Tú Tài tiểu tử, ta biết, cách dạy bảo của ta đã quá nghiêm khắc rồi. Đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với hắn.”

“Chuyện gì?”

Sau một lúc ngây người, Lý Hoả Vượng lập tức hiểu ra đối phương đang nói gì.

“Ồ, ý ngươi là chuyện bái sư đấy à? Không có vấn đề gì, ta quên rồi.”

“Thần thông của ta thực sự không thể dạy cho người khác được. Nếu có thể, chẳng phải ta đã dạy những sư huynh sư đệ khác từ lâu rồi sao? Nếu vậy thì ta đã có thêm vài người bên cạnh hỗ trợ mình.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Lữ Trạng Nguyên khom lưng, mỉm cười liên tục gật đầu bên cạnh Lý Hoả Vượng.

“Lữ chủ gánh, theo lời mấy người đó nói, từ thôn này đến thị trấn đó đi mất bao lâu?”

“Khoảng bốn ngày trên đường.”

Lý Hoả Vượng gật đầu, nhịp bước chân tăng nhanh một chút, nghĩ thầm:

“Ta hy vọng thị trấn này đủ lớn để có thể mua được một cái bản đồ có đánh dấu Ngưu Tâm sơn.”

Lý Hoả Vượng rất muốn đến đó ngay lập tức, nhưng con đường này từ đầu đến cuối đều phải cần thời gian để đi, đặc biệt là bọn họ đi bằng xe bò, xe bò mắc dù có khả năng chịu tải rất cao, nhưng xét về tốc độ thì đừng nói tới xe ngựa, ngay cả xe lừa còn không thể so sánh được.

Khi mặt trời chiều ngã về hướng tây, xe bò cùng bầy dê vây thành một bức tường, mọi người ở bên trong bức tường đó, cơm nước xong xuôi.

Đồ ăn hôm nay là món làm từ bột bắp và tước bằng dao, Dương tiểu hài cái đầu đã cao hơn một chút, nhào mớ bột nhão thành một cục tròn một cách điêu luyện, tay trái cầm dao, tay phải nhào bột.

Ánh sáng lạnh lẽo nhảy múa, từng sợi mì được tước rồi lăn lộn trong nồi, kiếm pháp luyện chẳng tới đâu, nhưng đao công thì càng ngày càng được phát huy.

Cắt một ít măng non hái trong rừng tre, ném vào nồi, thế là một bát canh măng cùng với mì sợi được tước bằng đao đã sẵn sàng.

“Dương sư đệ, tay nghề của ngươi thật sự là càng ngày càng cao tay nha. Rõ ràng là ngươi có thể trở thành đầu bếp.”

Cẩu Oa nói xong, hắn cùng Hồng nhi ở bên cạnh, mỗi người vớt lên một tô mì rồi đi về phía chiếc xe bò kế bên.

Chương 424: Tiếp Tục Lên Đường

Hai người còn chưa đi tới nơi đã ta đút cho ngươi ngươi đút cho ta, ăn uống vô cùng vui vẻ.

Bị cha dùng một cái túi to bằng điếu thuốc lá đập trên đầu, Lữ Tú Tài bưng một cái bát, đi đến bên cạnh nồi, múc mì sợi một cách tức giận.

“Cái này có cái gì đâu, chờ cha ta mua một rạp hát…”

“Tú Tài ca, ngươi đang nói cái gì vậy?”

Lữ Tú Tài ngẩng đầu, nhìn Dương tiểu hài đang nói bằng một con mắt, phía sau hắn còn có một nữ nhân mặt tròn, bưng lấy cái bát đi ra với nét mặt lạnh.

Sau khi ăn uống no say, không có hoạt động gì khác, mọi người ai nấy đều đi ngủ sớm, đêm hôm nay là phiên gác đêm của Lữ Tú Tài cùng sư huynh của hắn.

Nửa đêm trước, Lý Hoả Vượng ngủ rất ngon, nhưng vừa đến canh ba, hắn đã bị một luồng sát khí đánh thức.

Xốc chăn lên, nhét vào dưới cánh tay Bạch Linh Miểu, Lý Hoả Vượng xoay người, chạm vào vũ khí trên xe bò.

Thế nhưng, hắn chỉ chạm thấy hai thanh kiếm, còn thanh Tử Tuệ kiếm mà sư thái đã trao cho hắn đã biến mất!

“Thằng nhóc này! Ngươi đang làm cái gì vậy! Bỏ thanh kiếm xuống

mau!”

Tiếng hét toáng của Lữ Trạng Nguyên đã đánh thức mọi người.

Lý Hoả Vượng lập tức nghiêng đầu, lao về phía đống lửa, thì ra trong vòng vây của gánh Lữ gia, hắn đã thấy vũ khí của mình.

Vào lúc này, Tử Tuệ kiếm đang bị Lữ Tú Tài nắm trong tay, hắn rất hiển nhiên không thể chịu nổi sát khí trên thanh kiếm này.

Lữ Trạng Nguyên trong trạng thái hoang mang lo sợ, tiến đến bên người Lý Hoả Vượng, nói với vẻ sợ hãi:

“Tiểu đạo gia, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tên nhóc này sao lại biến thành như vậy?”

“Hahaha! Ta có thần thông! Ta sẽ giết bất cứ ai khiến ta muốn giết!”

Lữ Tú Tài bắt đầu cười một cách điên cuồng.

Khi nhìn thấy Lý Hoả Vượng đang tiến về phía mình, Lữ Tú Tài vô thức chĩa mũi kiếm về phía hắn ta.

Lý Hoả Vượng một tay trực tiếp nắm lấy lưỡi kiếm, rồi nhấc chân phải lên, đá thẳng vào phần bụng èo ọt của cậu bé.

“Ọc!!”

Lữ Tú Tài quỳ trên mặt đất, ôm bụng, nôn hết đống măng với mì sợi đao tước vừa ăn tối nay.

Đặt thanh kiếm trở lại bao kiếm, Lý Hoả Vương nhìn vào lòng bàn tay đã bị bong da tróc thịt, tiện tay vẫy vẫy đi hết máu, hắn nói với Lữ Tú Tài:

“Ta nhắc lại một lần nữa, ta không có thần thông gì, ta cũng không dạy ngươi được. Đây là lần đầu cũng như lần cuối, nếu chuyện này lặp lại lần nữa, các ngươi cứ đi đi.”

“Tại sao ngươi lại không dạy ta được! Tại sao Cẩu Oa thì được! Mà ta lại không được! Lão tử cũng muốn làm cao nhân! Ta không

muốn làm phàm nhân!”

“Khi ngươi thật sự có được, ngươi cũng sẽ không nghĩ như vậy. Nếu có thể lựa chọn, ta cũng muốn trở thành một người bình thường giống như ngươi.”

“Đừng nhìn xung quanh, trở về ngủ tiếp đi, ngày mai tiếp tục lên đường.”

Sau khi kết thúc loại chuyện cỏn con này, Lý Hoả Vượng rời đi với thanh Tử Tuệ kiếm trong tay.

Thấy mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi, Lữ Trạng Nguyên khoác lấy áo quần, cùng con trai lớn của hắn vội vàng chạy đến bên cạnh Lữ Tú Tài.

“Ngươi nhìn xem ngươi đang làm cái chuyện ngu xuẩn gì đây! Quỳ trên mặt đất làm gì nữa! Còn không mau đứng dậy!”

Ngay khi hắn ta vươn tay kéo Lữ Tú Tài, ý muốn kéo hắn đứng lên khỏi mặt đất, Lữ Tú Tài trở tay đấm Lữ Trạng Nguyên một cái.

“Lão già, tránh cút xa ra cho ta! Chuyện của lão tử không cần ngươi quan tâm!”

Chuyện xảy ra lúc nửa đêm cũng chưa xong, chờ đến lúc Lý Hoả Vượng thức dậy vào ngày hôm sau, liền thấy Lữ Tú Tài bị treo ngược trên cây, Lữ Trạng Nguyên cầm cây roi mây quất.

Nhưng cho dù trên mặt đã rươm rướm máu, Lữ Tú Tài vẫn không chịu khuất phục, thậm chí còn chửi bới chính cha mình và đại ca của mình.

“Aaa! Các ngươi cứ chờ đấy, dám đánh lão tử! Có bãn lĩnh thì giết ta đi, bằng không ta sẽ giết sạch hết toàn bộ các ngươi!! Aaa!!”

…

Nghe thấy đứa con trai út của mình đã bị treo lâu như vậy, vẫn còn nói ra những lời trái đạo như vậy, Lữ Trạng Nguyên tức giận đến mức muốn vỡ mạch máu.

“Ngươi—!”

Ngay khi Lữ Trạng Nguyên nâng cây roi mây lên vung vào mặt hắn, Lý Hoả Vượng đã kịp thời bắt lấy.

Lữ Tú Tài, tên tiểu tử này, Lý Hoả Vượng đã biết hắn lâu như vậy, có thể nói đã có những hiểu biết nhất định về hắn.

Theo như hắn nhìn nhận, tên tiểu tử này tính tình thực chất rất nhu nhược, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế này, chuyện này nhất định là có vấn đề.

Lý Hoả Vượng bước tới, cẩn thận quan sát Lữ Tú Tài đang bị treo ngược trước mặt, đôi mắt trừng trừng tràn đầy hận ý và sát khí, giống như một con dã thú bị thương.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hoả Vương có thể coi là đã quá quen thuộc, ánh mắt này tuyệt đối không phải là thứ nam tử ngốc nghếch này có thể phản ánh ra được.

Không hiểu sao khi nhìn thấy đôi mắt này, Lý Hoả Vượng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Sau khi cân nhắc một cách cẩn thận, Lý Hoả Vượng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía thi thể không đầu cao lớn của nữ nhân ở phía sau.

Chương 425: Hiểu Sâu Hơn Về Binh Gia

Bành Long Đằng, hắn bỗng nhiên giật nảy, bộ dạng hiện tại của Lữ Tú Tài, giống hệt như Bành Long Đằng phiên bản nhỏ vậy.

Trên mặt mang theo chút ngạc nhiên, Lý Hoả Vượng đặt thanh Tử Tuệ kiếm xuống trước mặt rồi quan sát.

Bây giờ Lữ Tú Tài lại biến thành bộ dạng này, hắn chỉ mới cầm thanh kiếm này một chút thôi.

Mặc dù thanh kiếm này rất hữu dụng, nhưng Lý Hoả Vượng vẫn luôn đánh giá thấp tác dụng phụ của nó, chỉ là do tâm tố của hắn

nên hăns mới không cảm nhận được gì mà thôi.

“Lúc đầu sư thái nói qua, binh gia nói chung tuy có sát khí, nhưng sát khí này không làm tan mê võng trong tâm tố, nhưng nàng cũng không nói cho ta biết khi một người bình thường gặp phải hung khí thì hậu quả sẽ như thế nào.”

Hiện tại Lữ Tú Tài đã giúp Lý Hoả Vượng giải đáp cái thắc mắc này, người bình thường đu.ng phải vũ khí này, sẽ có hậu quả gì.

Hắn quay đầu lại nhìn Lữ Tú Tài, lại quan sát cặp mắt tràn ngập lệ khí.

“Chẳng lẽ Bành Long Đằng trước đây cũng không phải bộ dáng như vậy, mà giống như Lữ Tú Tài, nàng đã chịu ảnh hưởng nào đó nên mới thành ra bộ dạng như vậy sao?”

Lý Hoả Vượng cố gắng hồi tưởng lại từng mảnh ghép về Bành Long Đằng trước đây, nếu xoá bỏ đi cái hình xăm rồng bay phượng múa trên mặt, chỉ cần nhìn cái tướng mạo, hoàn toàn biến thành một đại khuê nữ đang chờ được gả đi.

Nhưng chính người phụ nữ như vậy đã tàn sát hàng ngàn người mà không hề chớp mắt.

Từ những biến đổi của Lữ Tú Tài, Lý Hoả Vượng đã hiểu sâu hơn về binh gia.

Rõ ràng tương tự với hàng ngũ của Bành Long Đằng, trong quá khứ họ đều là những người bình thường.

Nhưng để đạt được sức mạnh to lớn, cơ thể của họ buộc phải tiếp thu một số cái, và chính những điều đó đã khiến tính tình của họ thay đổi rất nhiều.

Lý Hoả Vượng nhớ lại những gì các hoà thượng của Chính Đức tự đã làm cùng với Bồ Tát bằng xương bằng thịt, và cùng với mùi hôi thối đặc trưng của An Từ am.

“Xem ra dù tu luyện như thế nào, cuối cùng họ đều sẽ phải hấp thu một số thứ, mà đồng thời cũng ảnh hướng đến tư cách và hành vi của họ.”

“Các sư thái chính là mục nát, hoà thượng là sắc dục, vậy binh gia là cái gì? Bạo ngược? Khát máu? Hay là giết chóc??”

Nhìn thấy Lý Hoả Vượng đứng ở đó nhíu chặt mày suy nghĩ vấn đề, Lữ chủ gánh hiển nhiên cũng cảm thấy có gì đó không ổn, hắn dẹp đi cảm xúc giận dữ, trên khuôn mặt già nua chỉ còn vương lại sự lo lắng.

Con trai út của hắn xem ra không giống như đang bị mất kiểm soát.

Dù Lữ Tú Tài đánh mắng mình, dù hắn có nói cái gì đi nữa, hắn vẫn là con trai của mình.

“Tiểu đạo gia? Con trai ta vậy là bị làm sao? Không phải là bị trúng tà chứ? Ngươi có thể nghĩ cách chữa trị cho hắn được không?”

Lý Hoả Vượng bị câu hỏi kéo trở lại, hắn lại lần nữa quan át Lữ Tú Tài, rồi quay sang Lữ Trạng Nguyên nói sự thật.

“Ta không hiểu chắc bộ dạng này của Lữ Tú Tài, nhưng nói chung, nếu tính cách của hắn có thể dần dần trở nên dịu lại một chút, hắn vẫn có thể cứu được. Còn nếu không, ta khuyên ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần.”

Lý Hoả Vượng chỉ cần nói đến đây, không cần nói hoạch toẹt ra cũng hiểu được.

Nghe thấy tin này, giống như sét đánh ngang tai, Lữ chủ gánh thân thể lảo đảo, gần như đứng không vững.

Cuối cùng, hắn ta cũng không quên an ủi Lữ chủ gánh:

“Ngươi cũng đừng lo lắng quá, dù cho hắn có không thể thay đổi trở lại, hắn cũng sẽ không chết, quá lắm thì tính cách của hắn sẽ trở nên...chảnh choẹ hơn một chút.”

Không ai đáp lại, Lữ Trạng Nguyên lập tức quỳ xuống trước mặt Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng xoay người lại, nét mặt hơi nhăn lại để tránh cái gập đầu của đối phương:

“Lữ chủ gánh, ngươi đây là muốn tổn thọ ta đấy ư?”

“Không không không!”

Lữ Trạng Nguyên bò dậy, liên tục xua tay, hắn nói với vẻ hoảng hốt:

“Đạo gia, chuyện này là đều do ta, nếu không phải ta bắt đầu, hắn sẽ không bị ma quỷ ám ảnh, muốn đi trộm kiếm của ngài!”

Mọi người vây lại xem, yên lặng nghe Lữ Trạng Nguyên nói, bầu không khí dần trở nên nặng nề.

Nhìn Lữ Tú Tài đang bị treo ngược nhìn đời với một con mắt, Lý Hoả Vượng khẽ thở dài, nhìn Bạch Linh Miểu bên cạnh:

“Hay là ngươi thử một chút đi?”

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống theo tiết tấu vang lên.

“Nhật lạc tây sơn hắc liễu thiên! Gia gia hộ hộ bả môn quan, hỉ thước lão nha bôn đại thụ, gia tước miết cổ bôn phòng diêm, đại lộ đoản liễu tinh hà lượng, tiểu ốc đoạn liễu hành lộ nan, thập gia đáo hữu cửu hộ tỏa, hoàn thặng nhất gia môn một quan…”

Thần điệu được hát lên, Bi gia cũng thỉnh xuống, hương đốt bốc lên ngọn lửa màu đỏ sậm thuận theo yết hầu của hắn mà cắm vào, nhưng Lữ Tú Tài không càm nhận được gì.

“Lý sư huynh, Tiên gia nói, Lữ Tú Tài đang rất tốt.”

Chương 426: Bản Tính Bạo Ngược

Lý Hoả Vượng hừ lạnh một tiếng, Tiên gia này cũng chỉ có vậy, làm đi làm lại trò bịp bợm với người nhà, nhưng khi gặp phải nan đề, cũng chỉ là đồ tốt mã rã đám.”

Lữ Trạng Nguyên đau lòng, run rẩy xoay người lại, vung tay tát vào mặt Lữ Tú Tài.

“Hắn đáng chịu! Không thể trách ngài được chuyện này, hắn đáng đời! Ngươi lớn xác như vậy rồi, thế mà còn trộm gà trộm chó!! Đây là quả báo của hắn!!”

Lữ Tú Tài còn buông lời mắng chửi lớn hơn.

Mặc dù buổi tối đã xảy ra một sự cố, nhưng vẫn phải lên đường.

Lúc ban ngày, Lữ Tú Tài vẫn bị trói, nhưng thay vì treo ngược trên cành cây, hắn ta lại bị trói ở trên chiếc xe bò.

Mặc dù sắc mặt của gánh Lữ gia đều phủ lên một tầng mây mù, nhưng đối với Lý Hoả Vượng đã kinh qua bách chiến mà nói, dù cho Lữ Tú Tài chết đi cũng không phải là chuyện lớn.

Bản thân Lý Hoả Vượng đã gặp đủ phiền phức, hắn không có thời gian nhàn rỗi nào để lo lắng cho ai khác được.

Hành trình gấp rút theo từng ngày, mọi người cũng dần thích ứng được với những thay đổi mới của Lữ Tú Tài.

Lữ Tú Tài cuối cùng cũng được thả ra, bởi vì hắn cũng không phải Lý Hoả Vượng. Với cái thân thể yếu đuối như vậy, việc hắn biểu hiện ra sự hận thù cũng thật là buồn cười.

Thay đổi tính cách cũng không làm tăng thêm sức mạnh của hắn ta, với tẩu thuốc của Lữ Trạng Nguyên, cùng với nắm đấm của anh trai, cuối cùng hắn ta chỉ có thể ngoan ngoãn lên đường.

Lữ chủ gánh nhận thấy, tuy cậu con trai út của mình tính khí nóng nảy đi nhiều, nhưng xét về mặt khác, cũng không có quá nhiều thay đổi.

Ví dụ, hắn vẫn đùa giỡn với Cẩu Oa, rồi hắn vẫn trêu chọc cháu gái của mình là Tú Nhi, chỉ là giọng của hắn oang oang hơn trước.

Ít ra hắn vẫn chưa lật tẩy chuyện cha ruột của mình treo mình lên cây rồi đánh. Hắn chỉ luôn nhìn sòng sọc vào tấm lưng của cha hắn với vẻ mặt dữ tợn.

Hắn ta chỉ nhìn chằm chằm Lữ Trạng Nguyên, nhưng không dám liếc nửa con mắt qua nhìn Lý Hoả Vượng cũng đã đánh hắn.

…

“Lão già! Ngươi cứ đợi đấy cho ta, sẽ có lúc, sẽ có lúc ngươi không động…”

Lữ Tú Tài khom lưng nhặt củi, thấp giọng lẩm bẩm với vẻ dữ tợn.

Cẩu Oa áp sát tới, dùng cánh tay khều người hắn:

“Này, tiểu tử ngươi có gan thật đấy, dám trộm kiếm của Lý sư huynh.”

Lữ Tú Tài liếc mắt nhìn hắn với vẻ khinh miệt:

“Buồn cười, cầm một thanh kiếm thôi thì có là gì, làm sao? Ngươi không dám sao?”

“Không dám không dám, thanh kiếm đó nặng mùi máu tươi như vậy, chỉ cần tới gần thôi là toàn thân ta đã cảm thấy khó chịu.”

Nghe đối phương nói vậy, trên mặt Lữ Tú Tài càng lộ ra vẻ đắc ý.

“Ta sợ gì cái này chứ? Nói cho ngươi biết, lúc đó ta nghe thấy mùi máu tanh nặng vậy mới rút ra, chỉ cần nghĩ thôi, giờ ta còn dám làm!”

“Ôi chao, lợi hại lợi hại!”

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, họ ôm lấy củi đặt xuống cạnh nồi sắt, rồi quay người lại đi múc nước.

“Tú Tài, ngươi lại đây một chút.”

Lý Hoả Vượng đang ngồi trên một gốc cây với Lữ Trạng Nguyên, nhìn về phía chàng thanh niên tiều tuỵ ở phía xa.

Cẩu Oa trong ánh mắt như cười trên nỗi đau của hắn, Lữ Tú Tài rụt cổ, xoay người đi tới.

Lữ Tú Tài ngẩng đầu liếc nhìn thanh niên một mắt trước mặt, trong lòng hoảng sợ, lại cúi đầu nhìn xuống đôi dép rơm trên chân.

“Đừng cúi đầu, ngẩng đầu lên nhìn ta này.”

Nghe đối phương nói, Lữ Tú Tài rốt cuộc cũng phải ngẩng đầu lên.

“Gần đây cảm thấy thế nào? Tính tình vẫn như cũ sao?”

Lý Hoả Vượng hỏi, ngữ khí vô cùng bình thản.

Lữ Tú Tài lắc đầu:

“Tốt hơn nhiều rồi, đã gần giống như lúc chưa cầm kiếm.”

Đúng lúc này, Cẩu Oa đi đến bên cạnh Lý Hoả Vượng, mang theo chút cợt nhả, lặp lại cuộc trò chuyện giữa hai người từng đầu đuôi gốc ngọn.

Nghe thấy con trai mình thực sự có thể thốt ra những lời này, Lữ Trạng Nguyên thở dài mệt mỏi, giơ tẩu thuốc đang cháy trong tay lên rồi lại hạ xuống.

“Con mẹ nhà ngươi! Ngươi…”

Ngay khi Lữ Tú Tài định hét vào mặt Cẩu Oa, một bàn tay đã giáng thẳng một cái tát lên mặt hắn.

Lý Hoả Vượng đã đánh hắn, nhìn thấy Lữ Tú Tài nhìn chằm chằm bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, hắn nghiêng người nói với Lữ Trạng Nguyên:

“Lữ chủ gánh, đã nhiều ngày trôi qua như vậy mà hắn vẫn không có chút thay đổi nào, xem ra loại ảnh hưởng này sẽ đi theo hắn cả đời.”

“Đạo gia, thật sự không có cách nào sao?”

Lữ Trạng Nguyên không cam lòng hỏi.

Mặc dù hắn luôn tỏ ra ghét bỏ thằng con trai út ngờ nghệch, nhát gian của mình, nhưng nhìn thấy cậu con ấy bây giờ, thì cậu út trước đây lại tốt hơn biết bao nhiêu.

“Ngươi nên sợ cái tính bạo ngược của Lữ Tú Tài, tương lai sẽ gây ra phiền toái lớn, để mà nói, ngươi có thể vĩnh viễn ngăn chặn tai hoạ từ lúc này.”

Lời này vừa được thốt ra, không chỉ Lữ Tú Tài mà cả Lữ Trạng Nguyên đều giật nảy mình, trong mắt cả hai người đồng thời hiện ra vẻ sợ hãi.

“Nó...nó tội gì, nó tội gì.”

Một nụ cười miễn cưỡng xuất hiện trên khuôn mặt của Lữ Trạng Nguyên, hắn túm cậu con trai nhỏ của mình kéo xa ra khỏi Lý Hoả Vượng.

Chương 427: Nguyện Ý Học Thần Thông

Mặc dù khuôn mặt của Lữ Tú Tài lộ rõ vẻ chán ghét khi cha hắn đến gần, nhưng khi nhìn thấy tẩu thuốc trên tay còn lại của ông, hắn không dám hất tay ra.

“Ngay lúc bọn họ sắp rời đi, Lý Hoả Vượng từ phía sau lên tiếng kêu họ lại.

“Chờ một chút, ta vừa nghĩ ra một biện pháp, có thể sẽ giúp Lữ Tú Tài trở về bộ dáng ban đầu. Tuỳ thuộc vào các ngươi có sẵn sàng chấp nhận rủi ro hay không.”

Khi Lữ Tú Tài cùng Lữ Trạng Nguyên đồng thời quay lại, họ trông thấy trên tay Lý Hoả Vượng đang cầm vài tấm giấy da chi chít chữ.

Thứ mà Lý Hoả Vượng đang cầm trong tay không phải là thứ gì khác, đó chính là chiêu thức mà hắn ta đã ép Hàn Phù Nguyên Anh tiết lộ, sử dụng đồng tiền kiếm, Tiên Đô Tư Nhiếp ấn.

Nếu suy đoán của Lý Hoả Vượng là đúng, không cần biết là khả năng của môn phái nào, vì khả năng của bất kỳ môn phái nào là sử dụng thứ gì đó.

Lữ Tú Tài hiện tại đang bị sát khí nhập vào người, chỉ có thể mượn phương pháp tu luyện của La giáo để tiến hành.

Không cần biết La giáo tu luyện cái gì, luyện xong kết quả hấp thu cái gì, chỉ cần bây giờ có thể thay thế được sát khí trên người hắn

là được.

Mặt khác, Lữ Tú Tài cũng có thể tự mình thử nghiệm một chút công pháp có gì mờ ám hay không, vừa tiện một mũi tên trúng hai con nhạn.

Khi Lữ Trạng Nguyên vẫn còn do dự, Lữ Tú Tài kích động trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Hoả Vượng, trán cắm thẳng xuống bùn đất, dập đầu ba cái.

Trên trán in dấu bùn đỏ, Lữ Tú Tài ngẩng đầu lên, lúc này trong mắt hắn tràn đầy khát vọng quyền lực.

“Sư phụ! Nhận đồ đệ một lạy! Ta nguyện ý học thần thông!!”

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu nhìn Lữ Trạng Nguyên, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Nhìn con trai trên mặt đất, Lữ Trạng Nguyên do dự một lúc, cuối cùng gật đầu một cái.

Với hy vọng giúp con trai trở lại bình thường, Lữ Trạng Nguyên đến cùng đã quyết định tham gia một canh bạc, đạo gia cũng đã nói, rủi ro cũng không cao.

Hơn nữa, nếu thành công, thì đứa con trai út của hắn coi như phất lên chẳng khác nào như diều gặp gió.

“Được rồi, chúng ta mau chóng thử, có thể sẽ có hiệu quả.”

Lữ Tú Tài với ánh mắt nóng rực, Lý Hoả Vượng đưa tấm giấy da đến trước mặt hắn.

Ngay khi Lữ Tú Tài đoạt tới tay, hắn lập tức nhìn sòng sọc vào nó với vẻ đói khát.

Nhưng nhìn hắn với bộ dạng như vậy, Lý Hoả Vượng thở dài nhụt chí. Lấy ngón tay vê vê cặp chân mày sưng tấy của mình, bất lực nói:

“Tú Tài, ngươi không nhận ra là ngươi đang cầm ngược sao?”

“Sư phụ, nhưng ta không biết chữ.”

Lữ Tú Tài nâng chồng da dê trong tay, kinh ngạc nhìn Lý Hoả Vượng.

“Này...ngươi thật sự...xứng với cái tên của mình đấy.”

Lý Hoả Vượng vươn tay lấy lại tấm da dê, phiên dịch cho đối phương nghe từng câu từng chữ.

Cái công việc này vô cùng gian nan, đặc biệt là khi phải đối mặt với một tên mù chữ, thậm chí đến tên của mình cũng chẳng biết viết.

May mắn thay, Lý Hoả Vượng tạm thời không có việc gì, còn Lữ Tú Tài đối với thần thông thì hết lòng dốc sức, cho dù có mệt có khổ, hắn cũng đều tiếp tục chống đỡ được.

Khi bọn họ đến thị trấn, Lữ Tú Tài vừa hay học được bài vỡ lòng.

Nhóm của Lý Hoả Vượng rất đông, nhưng số người nông dân tá điền khác xuất phát từ trong thôn, mang đồ đến thị trấn để bán cũng không ít. Con đường đất bằng phẳng trở nên náo nhiệt.

Nhìn Lữ Tú Tài bên cạnh đang học thuộc lòng khẩu quyết đến mất ăn mất ngủ, Lý Hoả Vượng hỏi hắn:

“Ngươi không muốn giết ta nữa sao?”

“Sư phụ, ngươi nói cái gì vậy, tại sao ta lại muốn giết ngươi?”

Lữ Tú Tài nói ra câu này rất thản nhiên, Lý Hoả Vượng có thể thấy được hắn không phải đang nói dối, nếu không tiểu tử này đã bị bại lộ từ lâu rồi.

“Trước đó ta cũng đã đánh ngươi, lại còn định khuyên cha ngươi giết ngươi. Với tính cách hiện tại của ngươi, thế mà lại không còn thù oán, ta thực sự cảm thấy bất ngờ.”

“Ta chẳng qua là nóng tính hơn thôi, đâu phải biến thành người điên. Hơn nữa, ngươi còn dạy ta thần thông, cái ý định mà đã sớm bị bỏ đi đấy.”

Lữ Tú Tài thản nhiên nói.

Lý Hoả Vượng đã hiểu rõ gật gật đầu, dùng tay vỗ nhẹ vào mông con bò đang kéo xe.

“Ụm bò!”

Con bò ngửa đầu kêu lên một tiếng, phóng xe về phía cổng thành.

Khi vào trong thành, vệ binh cứ khăng khăng muốn kiểm tra xe bò xem có liên quan gì đến Hắc Thái Tuế hay không nên đã phí một phen công phu, may mà Lữ Trạng Nguyên, người đàn ông dày dặn kinh nghiệm đã dùng một ít bạc vụn, cuối cùng cũng thông qua một cách an toàn.

Lại bước trên nền đất lát đá xanh, ngắm nhìn khu chợ sôi động nơi phố thị, mọi người tựa như được sống lại lần nữa.

Như thường lệ, bọn họ tìm một nhà trọ, rồi có một bữa ăn ngon, sau khi cư trú tại nhà trọ, mọi người bắt đầu di chuyển.

Bạch Linh Miểu - người bản địa dẫn Xuân Tiểu Mãn đi tìm bản đồ, đồng thời hỏi thăm về vị trí của Ngưu Tâm sơn.

Trong lúc đó, Cẩu Oa, Triệu Ngũ và Cao Trí Kiên sẽ đem dê đi bán, rồi mua đủ thứ lương thực.

Còn Lý Hoả Vượng, hắn đi khắp nơi ở cái thị thành náo nhiệt này, tìm kiếm dấu vết có thể tồn tại của Giám Thiên ti.

Chương 428: Tiểu Đạo Gia

Việc hỏi thăm tin tức thường sẽ do những sư huynh sư đệ khác đảm nhiệm, nhưng lần này không giống những lần trước, bởi lần này, phương hướng dò hỏi của Lý Hoả Vượng là Giám Thiên ti.

Trước những tồn tại bí ẩn khó lường này, việc nhờ các sư huynh sư đệ khác tìm hiểu quả thật là quá mạo hiểm.

Về phần bản thân Lý Hoả Vượng, hắn ta không phải lo lắng quá về

việc này, năng lực mới mà hắn vừa có được có một ưu thế được trời ưu ái trong lĩnh vực nghe ngóng tin tức.

Miễn là đem hư thể có màu sắc của bản thân vào lòng đất, thực thể bên ngoài liền có thể hoàn toàn vô hình.

Nếu như bị người khác ngắm làm mục tiêu cũng không sợ, giác quan ngày càng nhạy bén có thể phát hiện trước khi điều đó xảy ra.

Mọi người tụ tập lại cùng một chỗ như lẽ đương nhiên, giống như những hạt vừng trắng trên bánh nước, rải rác khắp nơi chốn thị thành.

Mỗi người ai nấy đều đang bận việc riêng, mãi đến khi trời tối, họ mới không hẹn mà gặp lại ở phòng trọ.

“Lý sư huynh, bán dê xong, liền nghe tin dê được vận chuyển từ Thanh Khâu, ta nhào vào giành giật như muốn điên! Ta cũng bổ sung thêm một chút ngũ cốc tinh chế, Ta ăn ngũ cốc thô mỗi ngày, thậm chí đến cả phân cũng không lôi ra ngoài được.”

Cẩu Oa đang kề vai cùng Triệu Ngũ, đưa thỏi bạc trĩu nặng trong tay cho Lý Hoả Vượng với vẻ vui cười.

“Cứ giao cho Triệu Ngũ, hắn thường quản lý chi tiêu.”

Lý Hoả Vượng có chút phiền muộn, xoay người bước vào phòng, nằm ở trên giường, cảm giác chân không ngừng râm ran sau khi đã đi bộ cả một ngày liền.

Nếu còn điều gì tồi tệ hơn việc bị Giám Thiên ti để mắt, thì đó là việc hắn ta không tìm thấy được bất kỳ thông tin nào về Giám Thiên ti cả.

Hắn biết rằng chỉ một ngày thì không thể tìm thấy Giám Thiên ti ngay được, nhưng vẫn không thể không cảm thấy nản lòng.

“Cứ đi tìm thế này không được rồi, chỉ là mò kim đáy bể mà thôi, ta nhất định phải tìm ra cách khác, để tiếp cận Giám Thiên ti càng sớm càng tốt.”

Lý Hoả Vượng day trán, trong căn phòng tối tăm, hắn trầm ngâm về biện pháp tiếp theo.

Một đôi bàn tay trắng nõn với những chiếc móng đen sắc nhọn từ gầm giường vươn ra, cởi giày và vớ của Lý Hoả Vượng, ngâm đôi chân mệt mỏi của hắn vào nước ấm.

Căn phòng đen kịt im lặng một hồi, không có bất kỳ tiếng động nào.

Bầu không khí im ắng này duy trì được nửa canh giờ, bỗng bị chính Lý Hoả Vượng phá vỡ.

Lý Hoả Vượng đột ngột ngồi bật dậy, nói với vị hoà thường trước mặt với vẻ kích động:

“Chờ đã, ngươi suy nghĩ một chút về thời cơ mà lão Lạt Ma xuất hiện đi! Đúng vậy, chính là như vậy!”

“Nếu Giám Thiên ti đang xử lý những chuyện mà nha môn không xử lý được, vậy ta chỉ cần cố gắng tiếp cận những rắc rối đó, ta sẽ nhanh chóng tiếp cận được Giám Thiên ti!”

“Nói rất đúng!”

Vị hoà thượng đứng bên cạnh Bành Long Đằng liên tục gật đầu đồng ý.

Lý Hoả Vượng nhận ra đang tìm sai hướng, không nên tự mình dò tìm Giám Thiên ti, mà nên nghe ngóng xem nơi nào xảy ra chuyện kinh khủng quỷ dị, chỉ cần có những chuyện này, nhất định Giám Thiên ti sẽ xuất hiện trở lại.

Nghĩ đến đây, Lý Hoả Vượng cuối cùng không kìm được phấn khích nữa, nhấc chân ra khỏi chậu rửa chân mà không cần lau nước, xỏ vào tất rồi xỏ vào giày, vội vàng lao ra bên ngoài.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, liền chạm mặt Lữ Trạng Nguyên trong khi vẫn còn đang phấn khích.

“Haha, tiểu đạo gia, đã ăn chưa?”

Lữ Trạng Nguyên hỏi, cười híp mắt lại.

“Có chuyện gì?”

Lý Hoả Vượng nhanh chóng trưng bộ mặt lạnh lùng ra hỏi, dùng tay chống vào khung cửa.

“Chà chà, Tú Tài học thế nào rồi nhỉ? Nếu không nghe lời, ngươi cứ đánh mạnh vào! Ta biết, học tay nghề là phải như vậy, không đánh thì không nên thân, tuyệt đối ngươi đừng khách khí với ta.”

“Hắn rất chăm chủ, nhưng vì không biết đọc, nên học rất chậm.”

Lý Hoả Vượng nói thẳng thắn.

“Này, tiểu đạo gia, ngươi nói xem đời ta sao lại khổ như vậy, thật vất vả mới có được một đứa cháu trai, kết quả lại xảy ra chuyện như thế này.”

“Có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng đi, ta bây giờ còn có việc gấp phải giải quyết.”

Lý Hoả Vượng có thể nhìn thấy trong lời nói của đối phương có chuyện gì đó.

Lãu đầu này không có việc gì thì chẳng buồn tốn công chạy tới chỗ mình để than vãn, hắn ta không phải là người như thế.

“Có! Đạo gia, ngươi quên rồi sao? Là chuyện vay tiền và mở lại sân khấu. Hôm nay đi tìm cả một ngày trời, nơi này có đầy đủ mọi thứ, đồ hoá trang, gương đồng, nhạc cụ...gì cũng có thể mua được! Vì vậy…”

“Ngươi vẫn còn chưa bỏ cuộc sao?”

Nói thật, Lý Hoả Vượng cảm thấy cái gánh hát Đại Lương, thì gánh Lữ gia chỉ biết y y a a này, không có chút năng lực cốt lõi nào để cạnh tranh cả.

“Cái đó...Lão hán ta muốn thử một chút xem, ta nghĩ ra một cách, có thể là từ những gánh hát bên cạnh, nhặt những thứ thừa còn lại để làm kế sinh nhai.”

Lữ Tạng Nguyên tiếp tục cười ha hả nói.

Chương 429: Hoàn Thành

“Được rồi, ngươi đến gặp Triệu Ngũ lấy tiền đi, chỗ hắn hiện tại vừa có đủ hiện bạc.”

Lý Hoả Vượng nói xong, trực tiếp đẩy hắn ra, vội vàng đi về phía bậc thang của nhà trọ.

So với chuyện của Giám Thiên ti, sự nghiệp phục hưng vĩ đại của Lữ Trạng NGuyên đã bị Lý Hoả Vượng trực tiếp quẳng ra đằng sau ót.

Sau một thời gian, để tìm được Đại Lương Giám Thiên ti, Lý Hoả Vượng vô cùng vất vả, mỗi ngày đi sớm về khuya, hỏi thăm tin tức từ cư dân trong thị trấn này.

Lý Hoả Vượng mặc kệ những chuyện một hai người chết nghi vấn bị trúng tà, bởi hắn biết loại chuyện nhỏ nhặt này chỉ đủ hấp dẫn Khiêu Đại Thần hoặc Mễ Bà mà thôi, còn Giám Thiên ti thì không thể thu hút được.

Ở đây lâu như vậy, Lý Hoả Vượng cũng biết Giám Thiên ti là dạng tồn tại gì, và họ để ý đến cái gì.

Giám Thiên ti từ trước đến nay chỉ quan tâm đến chuyện lớn, những trận đại hồng thuỷ dễ dàng giết chết hàng chục nghìn người, cũng ví như thị trấn ma bị Toạ Vong Đạo tàn sát trước đây. Hoặc một cái gì đó sẽ phá vỡ các quy tắc chính thức.

Thế nhưng, loại chuyện này tuy có thể thu hút được Giám Thiên ti, nhưng lại không phổ biến, nhìn quanh cũng không thấy có chuyện ma chuyện quỷ gì, mấy chuyện không đâu về nhà cửa qua mấy lời đồn đại lại thành ra chuyện lớn.

Đương nhiên, nếu Lý Hoả Vượng tháo tấm mặt nạ đồng xu trên mặt xuống, trực tiếp tự bạo ngược bản thân, nhất định có thể lập tức thu hút sự chú ý của Giám Thiên ti, nhưng tất nhiên đây không phải là điều mà hắn ta muốn.

Bạch Linh Miểu nằm trên giường, lặng lẽ nhìn Lý Hoả Vượng bên cạnh đang trùm đầu ngủ say, trong lòng có chút lo lắng.

“Lý sư huynh, mấy ngày nay ta đều thức dậy trước bình minh, sau khi ta ngủ, hắn mới trở về, cũng không biết là đi tìm cái gì.”

“Cốc..cốc..cốc!”

Bỗng nhiên cửa bị gõ không ngừng lung lay, âm thanh từ bên ngoài phòng vang đến:

“Sư phụ! Ta đã hoàn thành rồi! Ta đã có thần thông rồi!”

Ngay lúc giọng nói này vang lên, Lý Hoả Vượng đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào cánh cửa với đôi mắt đỏ ngầu, đó là giọng nói của Lữ Tú Tài.

Hắn trực tiếp ngồi dậy, vén chăn bông ra, rồi đi về phía cửa.

Lý Hoả Vượng vừa đi giày vào thì chợt nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn Bạch Linh Miểu đang nằm trên giường.

“Thế nào rồi? Ngươi đã tìm được chỗ chưa?”

Nghe đến câu hỏi này, Bạch Linh Miểu gật đầu với nụ cười trong ánh mắt, nàng thò tay vào dưới gối, lấy ra một tấm bản đồ, đưa cho hắn.

“Lý sư huynh, ta đã tìm thấy nó, nhưng gần đây ngươi luôn đi ra ngoài, nên ta không tìm được cơ hội nào để nói cho ngươi biết.”

Lý Hoả Vượng nhanh chóng mở bản đồ ra, thấy rằng trong số những tuyến đường uốn lượn không giống nhau, có một đường màu đỏ đặc biệt bắt mắt, và ở cuối đường chính là Ngưu Tâm sơn.

“Người bán bức vẽ có nói, nếu đi xe bò, thì sẽ đi chậm, khoảng một tháng, còn nếu cưỡi ngựa thì nhanh hơn rất nhiều, nhưng tiếc là chúng ta không biết cưỡi ngựa.”

…

Nghe những lời Bạch Linh Miểu nói, Lý Hoả Vượng gật đầu.

“Không có việc gì. Chậm thì đi chậm, hiện tại chúng ta còn bao nhiêu vò tro cốt?”

“Những chuyện nhỏ nhặt này ngươi không cần lo, ta và Tiểu Mãn tỷ đã đi tiêu cục, và đã nhờ tiêu sư đem những vò tro cốt cuối cùng của các sư huynh sư đệ trở về.”

Nghe đến đây, trái tim Lý Hoả Vượng lập tức nhẹ bẫng, không thể tả được.

“Ầm..ầm..ầm!”

Tiếng đập cửa ầm ầm vội vàng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người:

“Sư phụ, mau mở cửa đi! Ta thật sự đã luyện thành công rồi!”

Lý Hoả Vượng đặt bản đồ trong tay xuống, đi về phía cửa.

“Kẽo kẹt!”

Cửa mở ra, Lữ Tú Tài hai mắt đen láy đầy phấn khích đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một đồng tiền, đây là đồng tiền mà Lý Hoả Vượng đã lấy ra từ trên thân kiếm đưa cho Lữ Tú Tài luyện tập.

“Sư phụ, ta thật sự đã thành thục rồi! Đồng tiền đó vừa mới động đậy!”

Dứt lời, Lữ Tú Tài không đợi Lý Hoả Vượng lên tiếng, liền xông vào trong phòng, đặt đồng tiền trong tay xuống bàn, sau đó liền bắt đầu dậm chân, bấm niệm thần chú:

“Úm đát mẫu bảo trá nam nhị!”

Hắn ta tiếp tục lặp lại câu thần chú, giọng nói càng lúc càng lớn hơn, gân xanh nổi trên trán, cái bộ dáng của hắn như thể muốn ăn tươi nuốt sống cái đồng xu đó.

Ngay sau khi hắn lặp đi lặp lại hàng chục lần, đồng xu cuối cùng cũng run lên.

Lữ Tú Tài mệt lả người, đầu chảy đầy mồ hôi, hắn nhìn thấy cảnh này, phấn khích nhìn Lý Hoả Vượng ở phía cửa:

“Sư phụ..ngươi nhìn kìa, ta luyện thành công rồi!”

Ngay sau cái nhìn của Lữ Tú Tài, Lý Hoả Vượng tiến đến phía trước, đầu tiên hắn nhìn cậu ta, rồi lại nhìn cái đồng xu trên mặt bàn, nói với cậu ta:

“Luyện thành công? Vậy thân thể ngươi không có cảm thấy khó chịu chỗ nào sao?”

“Không có! Rất tốt, ta sống đến tận bây giờ, chưa bao giờ cảm thấy phấn khích như vậy, lão tử cũng coi như thành người bán tiên! Ha ha ha!”

Chương 430: Nghe Ngóng

Lý Hoả Vượng quan sát Lữ Tú Tài trước mặt rồi suy tư:

“Xem ra Hàn Phù Nguyên Anh cũng không lừa ta, nhưng đây cũng mới chỉ là khởi đầu, có lẽ sau này sẽ lòi ra đuôi chuột cũng nên, mạng chỉ có một, tốt hơn hết là cứ từ từ thôi.”

“Vậy ngươi tiếp tục luyện đi, đừng dừng lại, bây giờ cứ đi về trước, ngày mai ta sẽ dạy ngươi câu thần chú tiếp theo.”

Nghe thấy vậy, Lữ Tú Tài gật đầu một cái, rồi xoay người rời đi.

Lý Hoả Vượng quay đầu lại, cùng Bạch Linh Miểu nhìn nhau cười thành tiếng, sau đó hắn bước tới đóng cửa lại, xoay người lại nằm lên giường.

“Tú Tài xem ra đã tốt hơn rất nhiều.”

Bạch Linh Miểu thì thầm vào tai Lý Hoả Vượng.

“Haha, tốt sao? Ta lại thấy không phải vậy, hắn bây giờ với hắn trước đó hoàn toàn là hai người khác nhau, hy vọng học xong công pháp này, có thể giúp hắn khôi phục lại bình thường.”

Lý Hoả Vượng nói xong, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hô hấp cũng dần nhịp nhàng hơn.

“Lý sư huynh, mấy ngày nay ngươi đang bận gì thế?”

Bên gối nghe thấy lời này, Lý Hoả Vượng nhắm mắt lại, trả lời:

“Ta không bận bịu gì, đừng lo lắng, mấy ngày nữa ta sẽ đi tiếp, việc trở về nhà của ngươi sẽ không bị chậm trễ.”

Vừa dứt lời, Lý Hoả Vượng liền cảm nhận được một đôi tay mềm mại đang nắm lấy tay phải của mình:

“Lý sư huynh, ta không phải là muốn khẩn trương về nhà, thật ra ta đang lo lắng cho ngươi đấy.”

“Lo lắng cho ta? Ta có gì mà phải lo lắng đâu chứ, có Hắc Thái Tuế rồi, ta sẽ không bị rơi vào ảo giác nữa. Mắt trái bị bóp nát khi trước của ta cũng đã có thể cảm nhận được chút ánh sáng, đoán chừng không bao lâu nữa nó liền sẽ lành lại.”

“Hơn nữa, ta cũng không bị ai truy sát nữa rồi. Ta rất ổn, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ thấy ổn như vậy.”

Nhắm mắt lại, Lý Hoả Vượng cảm thấy một cơ thể mềm mại nhào vào lòng mình, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy quanh eo.

Đó là Bạch Linh Miểu, Lý Hoả Vượng hiểu rõ, những lời hắn vừa nói, đến nửa chữ nàng cũng không tin.

Lý Hoả Vượng cảm nhận được sự lo lắng của đối phương qua từng cử động của nàng, hắn khẽ thở dài một hơi, mở mắt ra, nghiêng người nhìn ba người ảo giác có hình dáng khác nhau bên cạnh mình.

Lý Hoả Vượng dùng tay vỗ nhẹ lưng Bạch Linh Miểu, nói bằng chất giọng sâu lắng:

“Đừng lo, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, mọi chuyện đều luôn có cách giải quyết.”

Thời gian từng ngày trôi qua, Lý Hoả Vượng gần như chỉ xoay

quanh cái thị trấn nhỏ này. Mặc dù hắn có phương hướng, nhưng vẫn y như vậy, không thu hoạch dược gì.

Lý Hoả Vượng giấu sắc thân giấu dưới mặt đất, rồi ngồi trên đầu tường nhìn người đi qua đi lại trên đường.

Xe ngựa xe bò nối đuôi nhau nhiều vô kể, cái đuôi bò vừa nhấc lên, một đống phân trâu còn bốc khói rơi xuống đất, chưa được bao lâu thì bị mấy đứa nhỏ dùng giỏ cướp đi.

Giành giật nhau đống phân bò, bọn nó đứng thành từng cặp trên quầy bánh xèo, say mê ngửi lấy mùi thơm của dầu chiên giòn.

Ngửi thấy mùi khói và lửa trước mặt, Lý Hoả Vượng thầm nghĩ trong lòng:

“Phải chăng nơi này quá nhỏ sao? Ngay cả ông huyện lệnh cũng không tìm được bất cứ manh mối nào, có lẽ tìm đến một nơi quy mô hơn sẽ khả thi hơn chăng?”

“Cũng không thể nán lại đây quá lâu được, nếu ở đây tìm không được, vậy liền di chuyển đến những khu vực khác tìm, chỉ cần không ngừng tìm kiếm, thì sẽ luôn có cơ hội, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng.”

Lý Hoả Vượng chống xuống mép tường bằng một tay, liền nhảy xuống, đi về phía quán trà bên cạnh.

Đó là nơi có nhiều thông tin nhất, và đó có nghĩa là tin tức lớn nhỏ gì trong huyện cũng sẽ được truyền tai nhau ở đây.

Ngay khi Lý Hoả Vượng đến cửa quán trà, một nhóm nam nhân mặc áo dài hào hứng bước ra khỏi quán.

“Nhanh lên, bên kia có gánh hát đang diễn ra vở phấn diễn*! Cái vở kịch đó còn thú vị hơn nhiều so với việc kể chuyện qua lại ở quán trà này.”

*Fanxi: xuất phát từ "Four Generations Together", được hiểu là một bộ phim khiêu d*m d*m đãng.

Gánh hát? Trên mặt Lý Hoả Vượng biểu hiện một chút do dự, nếu

hắn đoán không lầm, đoàn hát kinh kịch duy nhất ở cái thị trấn này chắc hẳn chỉ có gánh Lữ gia.

Vừa nghĩ vậy, hắn vừa bước vào quán trà, nhưng ngoại trừ người kể chuyện phiếm châm trà ở bên cạnh, chẳng còn ai khác.

“Haiz, như vậy còn nghe ngóng được gì nữa.”

Lý Hoả Vượng xoay người đi về phía nhà trọ.

Nhưng khi hắn vừa nhấc chân phải lên, thì ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn đuổi theo những người vừa rời đi.

Hắn muốn xem xem Lữ Trạng Nguyên rốt cuộc đang làm trò trống gì mà thu hút hết tất thảy những người đang uống trà trong quán.

Sân khấu kịch của gánh Lữ gia dựng lên cách đó không xa, ở ngay dưới chân Tây thành, phía dưới sân khấu kịch người đông nghìn nghịt, vừa gặm hạt dưa cắn đậu tương, vừa trò chuyện hàn thuyên vô cùng sôi nổi.

Khi Lý Hoả Vượng đến gần, trên sân khấu, Lữ Cử Nhân đang vẽ nên một trang cảnh, hát về phía con dâu của mình.

“Ai! Ngô! Thượng đẳng đích dã bất yếu, hạ đẳng đích dã bất yếu, ngã chích yếu! Chích yếu! Ngô chích yếu tả tả! Na tâm trung nhất điểm hồng a!"

Chương 431: Bệnh Dịch

Tiếng hô vang lên, phía dưới đài truyền lên tiếng cười ầm.

“Đây đâu phải vở kịch đâu đúng không?”

Lý Hoả Vượng nghi ngờ nhìn Lữ Cử Nhân trên sân khấu.

Ngay khi hắn vừa nghĩ vậy, Lữ Tú Tài trên sân khấu bắt đầu hát theo điệu nhạc.

“Thân thủ mạc tả tiểu tị tiêm! Du du hương khí vãng ngoại am!”

“Thân thủ mạc tả tiểu chuỷ nhi! Anh anh nhãn tình tiếu vi vi.”

“Thân thủ mạc tả hạ các tiêm! Hạ các tiêm lý tại hung tiền.”

“Thân thủ mạc tả nhĩ tử biên! Đột đầu nhĩ giao đã thu thiên…”

Lúc mới bắt đầu vẫn còn bình thường, nhưng càng lúc càng trở nên hạ lưu, phía dưới sân khấu tiếng cười cùng tiếng ồn ào càng lúc càng lớn.

Lúc này, Lý Hoả Vượng cuối cùng cũng biết tại sao những người đó lại gọi buổi biểu diễn này là phấn diễn, và tại sao tất cả những người đứng dưới sân khấu đều là nam nhân mà không có một bóng nữ nhân nào.

Để đối phó với những tuyệt kỹ của những gánh hát khác, lão tiểu tử này đã phải xốc óc tìm mọi cách để có đường sống, không hổ danh là một con hát lão làng đã có thâm niên diễn hí mấy chục năm.

Sau khi giải đáp những thắc mắc trong lòng, Lý Hoả Vượng lắc đầu, quay người rời khỏi sân khấu kịch sôi động.

Nhưng vừa định rời đi, những giọng nói thì thầm từ bên cạnh lọt vào tai hắn:

“Cái này thú vị hơn nhiều so với buổi phấn diễn ở Thất huyện.”

“Không phải ngươi đang nói đến chỗ đang bị dịch bệnh hoành hành đấy chứ? Ngươi còn dám đi à?”

“Bệnh dịch hoành hành?”

Lý Hỏa Vượng vừa mới đi ra liền bị nội dung cuộc trò chuyện của hai người này hấp dẫn, trực giác nói với hắn rằng có lẽ đây là thứ mà bản thân hắn đang tìm kiếm.

Không thấy Lữ gia ban ở trên sân khấu, Lý Hỏa Vượng vội đi tới bên cạnh hai người một cao một mập, chờ họ nói tiếp.

Nhưng mà điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy lo lắng là trong lúc hắn vô tình nghe thì đối phương nói liên tục không dứt còn chờ đến khi hắn chuyên chú lắng nghe thì đối phương lại không hé răng nửa lời.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi, hắn dứt khoát đi thẳng đến bên cạnh tên mập kia, cánh tay Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng chọc vào bả vai của hắn:

“Vị bằng hữu này, xin hỏi huyện Thất bị sao vậy? Sao lại có bệnh dịch hoành hành rồi, trước đó cũng có nghe nói đâu.”

Tên mập đang chăm chú nghe vở kịch trên sân khấu bị Lý Hỏa Vượng hỏi như vậy, trên mặt hắn lập tức lộ vẻ không vui nói:

“Có chuyện của ngươi à? Ngươi là ai mà...”

Khi tên mập này thấy hai khối bạc vụn trong tay Lý Hỏa Vượng đưa qua, ánh mắt hắn lập tức sáng lên, lời nói không khách sáo trong miệng hắn lại bị nuốt trở về.

“Làm phiền nói cho ta nghe một chút, cậu ruột của tại hạ ở ngay huyện Thất, vừa nghe nói bên kia có bệnh dịch hoành hành, trong lòng ta vô cùng sốt ruột cho nên mới lỗ mãng như vậy.”

Đừng quan tâm đối phương có tin lời nói nhảm của Lý Hỏa Vượng hay không, chí ít thì nhờ có bạc mà hắn tỏ ra mình là một người giúp người làm niềm vui.

“Này, anh trai à, chuyện này sao ngươi không nói sớm, ta có làm gì đâu.”

Bàn tay mập núp ở trong ống tay áo vươn ra nhận lấy hai thỏi bạc vụn kia.

“Yên tâm đi, cậu ruột của ngươi không sao đâu, huyện Thất không có bệnh dịch hoành hành, còn đang sống hết mà.”

Nói đến đây, tên mập đội mũ dưa hấu chợt dừng lại.

“Nhưng mà, anh trai à, nếu ngươi thật sự thân thiết với cậu ruột của ngươi thì tốt nhất nên đón hắn ra khỏi huyện Thất đi, phong

thủy ở nơi đó không tốt đâu."

Nói đến đây, giọng nói của hắn hạ thấp xuống một chút theo bản năng, tựa như sợ bị thứ gì nghe được vậy.

"Ta nói cho ngươi biết, lần trước lúc ta đi qua đó buôn bán, ta phát hiện người ở nói đó buồn vui thất thường, sắc mặt cũng không tốt lắm, dáng vẻ quỷ quái kia cũng khó trách bị người khác nói huyện Thất bị ôn dịch hoành hành, vẻ mặt đó còn khó coi hơn cả khi bị ôn dịch hoành hành nữa."

"Người của cả huyện buồn vui thất thường, sắc mặt không tốt?"

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ cẩn thận suy nghĩ một phen, hỏi thêm lần nữa:

"Vậy trừ chuyện này ra, huyện Thất kia còn có chuyện gì không bình thường không?"

Dù ở thế giới điên rồ có xảy ra chuyện gì cũng không kỳ lạ nhưng mà chỉ có hai điểm này là hắn vẫn không thể đoán ra được, rốt cuộc người ở huyện Thất đã gặp phải cái gì.

"Chuyện này thì ta cũng không biết, chỉ là khi ta đi ngang qua chỗ đó chưa được bao lâu đã trở về rồi, nếu ngươi thật sự lo lắng thì ngươi đi đến huyện Thất xem thử đi, dù sao cũng chỉ là lộ trình chừng mười ngày, không có chuyện gì đâu, ngươi xem không phải ta cũng trở về đây rồi sao?"

"Lộ trình chừng mười ngày?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, hắn xoay người đi về phía quán trọ.

Khi tấm bản đồ kia của Bạch Linh Miểu bày ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm ra vị trí của huyện Thất, nó vừa may chung đường với đường đến núi Ngưu Tâm.

Sau khi cẩn thận suy tính một hồi, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn quyết định đi xem thử, một cử chỉ hành động của người của cả huyện đều trở nên cổ quái, nhìn thế nào cũng không phải là chuyện nhỏ, xác suất mình đến chỗ đó gặp được Giám Thiên Ti là

rất lớn.

Hơn nữa bây giờ đây còn là lựa chọn duy nhất của mình. Dù ngay cả một phương án dự phòng cũng không có.

Chương 432: Kiếm Bộn

Đúng vào lúc này, Lữ Tú Tài cực kỳ hào hứng từ bên ngoài phòng xông vào, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn hắn nói:

“Ngươi đi nói với cha ngươi, diễn xong kịch ngày hôm nay rồi thì đừng có diễn tiếp nữa. Ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường.”

Tay Lữ Tú Tài cầm một đồng tiền gật đầu liên tục, hắn xoay người lao ra bên ngoài.

Đối với việc Lý Hỏa Vượng đột nhiên muốn lên đường, những người khác sớm đã quen rồi, mọi người chuẩn bị xong xe bò cùng với hai chiếc xe ngựa mới mua rồi chất đồ cần dùng lên phía trên.

Còn về việc Lý Hỏa Vượng muốn đi đâu làm gì, họ cũng lười đi hỏi, hoặc đúng hơn là không dám đi hỏi, chỉ cần đi theo là được rồi.

Nhắc tới chuyện lần này có thay đổi gì so với lần trước thì chính là Lữ gia ban vẫn luôn ủ rũ mất tinh thần giờ lại giống như đổi sang một khuôn mặt mới vậy, mỗi người đều là dáng vẻ mặt mũi hồng hào, khí lực khi bị bạn đồng hành đánh trước đó cũng đều quay trở về rồi.

“Khà..khà..khà~Tiểu đạo gia à, tiểu đạo gia~trước đó chúng ta đã nói xong rồi, đây là phần của ngươi, còn đây là của ta.”

Lữ Trạng Nguyên vui vẻ vươn tay đưa ra một đống tiền đồng lẫn với bạc vụn đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đánh giá Lữ Trạng Nguyên cười vui vẻ giống như hoa cúc nở hoa vậy:

“Sao vậy? Kiếm được nhiều tiền thưởng như vậy sao?”

Hắn biết trong quá khứ Lữ gia ban chỉ hát i..i..a..a như vậy cũng không thể kiếm được nhiều tiền như thế.

“Hahaha, dù sao thì đây cũng là Đại Lương mà, những người đó đều là người có tiền, đều có tiền cả~”

Lữ Trạng Nguyên cười ha hả nói rồi đặt bạc vụn cùng tiền đồng trong tay lên trên xe bò.

Triệu Ngũ đang đánh xe thấy Lý Hỏa Vượng không có ý từ chối bèn cầm một sợi dây to xỏ những đồng tiền lộn xộn này vào đầu sợi dây.

Lý Hỏa Vượng đương nhiên không từ chối rồi, dù số bạc này không nhiều nhưng dù sao cũng là khe nhỏ sông dài, như vậy bản thân đỡ phải lãng phí thời gian vào những chuyện vụn vặt thường ngày này.

Với lại chí ít khi có số bạc này rồi thì cơm nước của những người khác cũng có thể được ăn ngon hơn.

“Tối hôm nay ăn ngon chút, lấy thịt muối kia ra, làm cơm thịt muối hầm đi.”

Vừa mới nói xong, từng tiếng nuốt nước miếng vang lên rõ ràng trong tai Lý Hỏa Vượng, theo lý mà nói, ở trên thảo nguyên của Thanh Khâu đã ăn nhiều thịt như vậy rồi, hẳn là mọi người sẽ không thèm ăn thành bộ dáng như này mới đúng.

“Đây là tiếng của ai vậy? Hôm nay chưa ăn cơm à?”

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu lại nhìn thì phát hiện người nọ không phải là người của mình mà là một ông lão gặt lúa mì thuê thân thể gầy gò với mái tóc màu hoa râm. Bên cạnh ông ta còn có một thiếu niên thật thà chất phác.

Dường như cảm giác đối phương đang nhìn mình, lão gặt lúa mì thuê làm bộ như không thèm để ý nhìn ruộng lúa đã được thu hoạch xong ở bên kia.

“Ọc~ọc~”

Chợt vang lên tiếng bụng đánh trống, hai tay ông lão gặt lúa mì thuê buông thõng đòn gánh trên đầu vai xuống, một trái một phải nắm lấy sợi dây quần, dùng sức siết chặt lại một chút.

Lý Hỏa Vượng quan sát miếng vá trên quần áo cũ nát kia của họ một phen, rồi quay đầu tiếp tục đi đường.

Trên đường, ngoại trừ Cẩu Oa hơi lắm mồm một chút thì cũng không có ai nói chuyện cả.

Khi mặt trời ngả về tây, bánh xe bò chậm rãi dừng lại, giống như thường ngày, mọi người bắt đầu phân công làm bữa tối.

“Lý sư huynh, ngươi mau nhìn nè! Ven đường bên này có ít cải dại này, làm món canh cải dại đi, vừa vặn có thể dùng ăn kèm với thịt muối cho bớt ngán!”

Lý Hỏa Vượng đang xem bản đồ hoàn toàn không nghe rõ lời này là do ai nói.

Bây giờ sự chú ý của hắn đều tập trung vào tấm bản đồ trong tay này, trời mới biết tỉ lệ của bản đồ này có đúng hay không, nếu lỡ như phải đi đường khác thì thật lãng phí mấy ngày đi đường.

Không lâu sau thì cơm tối cũng được làm xong, bữa tối hôm nay có cơm hầm thịt muối ăn kèm với canh rau dại.

Nhìn bát cơm lớn đầy dầu mỡ bóng loáng trước mặt này, còn có thịt muối đỏ trắng đan xen giữa bát cơm, Lý Hỏa Vượng lại ngẩng đầu lên nhìn hai người gặt lúa mì thuê đang đứng ở phía xa.

Họ lấy bánh cao lương hấp từ trong túi ra rồi dùng một ít nước lạnh vừa mới múc từ trong suối ra cho dễ nuốt xuống.

Ánh mắt của nhóc gặt lúa mì thuê kia cứ nhìn chằm chằm vào bát cơm trong tay Lý Hỏa Vượng, nhưng mà lại bị ông lão gặt lúa mì thuê ấn xuống.

“Đi bới hai chén cơm đưa cho họ đi.”

Lý Hỏa Vượng nói với Bạch Linh Miểu bên cạnh.

“Ừm.”

Bạch Linh Miểu gật đầu, nàng quay đầu đi về phía nồi cơm.

Sau khi Bạch Linh Miểu đem hai bát cơm qua, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy hai người gặt lúa mì thuê kia kích động đến nỗi tay cũng phát run, họ liên tục nói cảm ơn với Bạch Linh Miểu.

So với đám người Lý Hỏa Vượng còn phải ăn thêm canh rau cho bớt ngán thì hai người gặt thuê này hoàn toàn không có phiền não đó, họ dùng vẻ mặt gần như thành kính, hai tay ôm lấy bát cơm, ăn từng miếng trong bát cơm thịt muối này

Cơm trong chén nhanh chóng bị họ vét sạch, nhưng thịt muối ở trong cơm lại bị hai người họ trực tiếp lựa ra, họ cẩn thận dùng vải bọc thịt muối lại, xem ra định để giành số thịt này sau này ăn.

Chương 433: Thăm Dò

Ông lão gặt lúa mì thuê chạy đến bên con suối nhỏ, sau khi rửa sạch sẽ hai cái bát rồi, ông ta cười lộ ra hàm răng thiếu mất hai cái đưa bát đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, ông ta nhìn ra Lý Hỏa Vượng là người có địa vị cao nhất ở trong đám người này.

Dường như ông ta muốn nói gì đó, nhưng ông ta ăn nói vụng về nên vẫn không dám nói ra lời nào cả, cuối cùng vẫn là Lý Hỏa Vượng mở miệng nói trước.

“Cụ à, Đại Lương nhiều ruộng như vậy mùa màng cũng bội thu, ngươi cũng lớn tuổi rồi mà còn phải ra đồng làm việc sao?”

“Đó...đó đều là ruộng của Chủ gia cả, có bội thu hơn nữa thì cũng là của họ chứ có liên quan gì đến ta, ta cũng không ăn được nửa hạt gạo.”

Ông lão gặt lúa mì thuê nói xong, dường như phá vỡ được sự ngăn cách giữa hai người, ông ta lại cười với Lý Hỏa Vượng:

“Đạo sĩ sư phó à, đa tạ bát cơm của các ngươi nha, nhiều mỡ quá luôn, ta ăn một bữa mà bằng ba bữa đó.”

“Khách sáo rồi, chỉ là một bữa cơm mà thôi, cụ cũng ở gần đây gặt lúa mì sao? Đã từng đến huyện Thất chưa?”

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nói ra mục đích của bản thân.

“Sao chưa từng đi qua chứ? Ta đi rất nhiều là đằng khác! Ơ..đất trồng lương thực ở huyện Thất kia, những năm qua đều bị ta đi qua hết rồi!”

Trọng tâm câu chuyện nói đến chuyện mà mình quen thuộc, sự tự tin của ông lão gặt thuê lập tức quay trở lại, hai bàn tay đầy vết chai múa may trong không trung.

“Để ta nói cho ngươi biết nha, gặt lúa mì là một công việc đòi hỏi phải có kỹ thuật, những tên thanh niên làm càn làm bậy kia không có bí quyết làm việc, gặt lúa cũng không bằng ta đâu! Ngươi nói nắm tay cầm liềm này, cao không được mà thấp cũng không được, nhất định phải vừa vặn...”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu cắt lời đối phương:

“Cụ à, gần đây ngươi có đi qua huyện Thất chưa?”

“Rồi! Đương nhiên là đi qua rồi, ta phải quay trở lại đón cháu ngoại, nếu không thì đất ruộng ở huyện Thất kia là do một mình ta gặt hết rồi! Ngươi nói gặt lúa mì cũng cần phải có kỹ thuật...”

“Thật sự đi qua rồi? Ngươi có phát hiện những người ở đó có gì đó khác thường không?”

Bây giờ Lý Hỏa Vượng không sợ nơi đó có vấn đề mà sợ vấn đề ở đó không đủ lớn, nếu như vấn đề không lớn, không thể dẫn Kiên Thiên Ti đến, vậy thì những ngày mình đi đường này coi như uổng công rồi.

Hơn nữa về mặt thời gian cũng cần phải hỏi rõ ràng, nếu người của Giám Thiên Ti đã đến rồi, vậy mình cũng coi như đi không một chuyến.

Khi nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lý Hỏa Vượng, ông lão gặt lúa mì thuê có chút căng thẳng, ông ta gãi gãi sau ót, vâng vâng dạ dạ nói:

“Sao người ở đó lại không giống nhau chứ, đưa đủ tiền, ăn uống thì bạc đãi. Nhưng mà á, họ đều thích ru rú ở trong phòng không đi ra ngoài, tiền và cơm nước đều để ở ngoài cửa bảo bọn ta tự cầm lấy.”

Buồn vui thất thường, sắc mặt kém hơn nữa còn thích ở trong phòng? Lý Hỏa Vượng thầm phân tích ba thông tin kỳ lạ trong lòng.

Mặc kệ như thế nào, xem ra hẳn là Giám Thiên Ti còn chưa giải quyết vấn đề này đâu.

Lý Hỏa Vượng nhớ tới những chuyện đã gặp trước đây, lại bổ sung thêm vấn đề này:

“Vậy còn có gì nữa không? Họ...hình dáng có thay đổi gì khác so với người bình thường không?”

“Thay đổi gì sao, người và người còn có thể khác nhau sao?”

Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên biết người giống người nhưng bây giờ hắn nghi ngờ thứ ở huyện Thất chưa chắc đã là người.

“Bất luận nơi đó có xảy ra chuyện gì, sự tình dù sao cũng phải lớn hơn một chút mới được.”

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng.

Nhìn thấy đối phương không đáp lại lời mình, ông lão gặt lúa mì thuê suy nghĩ một lát rồi xoay người đi về phía cháu ngoại mình.

Khi vừa mới đi được một nửa, ông lão gặt lúa mì thuê kia lại quay người trở lại:

“Ồ đúng rồi, còn có chuyện này, ở huyện Thất đó á, họ đánh con nít dữ lắm, dữ lắm luôn!”

“Lúc đó ta vừa mới lĩnh xong tiền công, đi qua phía dưới cửa sổ

của nhà nọ thì nghe tiếng con nít khóc ở phía trong~ chậc..chậc..chậc, nghe mà không đành lòng luôn á~"

Lý Hỏa Vượng như có điều suy nghĩ lấy tay sờ cằm của mình:

"Cái này thật sự là đánh trẻ con sao? Hay là họ dùng trẻ con để làm chuyện khác nhỉ?"

Trong đầu hắn không nhịn được nghĩ đến biện pháp thủy phỉ dùng đồng nam đồng nữ để triệu thần sông trước đây, đối với thế giới hoàn toàn điên cuồng này, từ đầu đến cuối Lý Hỏa Vượng luôn luôn suy nghĩ đến hướng xấu nhất.

Hơn nữa sau khi nghe thấy đối phương nói như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại xuất hiện một nỗi lo mới, hắn hy vọng chuyện ở huyện Thất đủ lớn để dẫn Giám Thiên Ti đến đây. Nhưng mà hắn lại không hy vọng chuyện này quá lớn khiến cho mọi người rơi vào trong nguy hiểm.

Chờ Lý Hỏa Vượng lần nữa lấy lại tinh thần thì ông lão gặt lúa mì thuê kia đã rời đi rồi, lúc này trời cũng đã tối mất tiêu.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, hắn đứng dậy đi đến bên con suối nhỏ để rửa mặt súc miệng:

"Càng nghĩ càng loạn, thôi thì dứt khoát không nghĩ nữa, sau khi đến chỗ đó rồi, nhìn tình hình thực tế rồi đưa ra quyết định tiếp thôi."

Chương 434: Huyện Thất

Ngày hôm sau, hai người gặt thuê kia đã mỗi người đi một ngã, dù sao thì lúa mì ở huyện Thất cũng gặt xong rồi, họ phải đi đến đồng ruộng lúa mì ở nơi khác.

Thời gian trôi qua từng ngày, trong thời gian đó mỗi khi gặp một số người cùng đường khác, Lý Hỏa Vượng luôn nghĩ cách thăm dò tin tức của huyện Thất ở trong miệng họ.

Nhưng đáng tiếc, những người này hoặc là không biết hoặc là nói

huyện Thất bị bệnh dịch hoành hành, khuyên đám người Lý Hỏa Vượng đừng có đi đến đó, hắn cũng không tìm được bất kỳ thông tin hữu ích nào từ trong miệng họ.

Nếu nói điều may mắn nhất ở trên đường chính là họ không đụng phải mã phỉ và giặc cướp.

Cuối cùng, trong tâm trạng thấp thỏm không yên của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng họ cũng đến được huyện Thất.

“Đây chính là huyện Thất sao?”

Lý Hỏa Vượng đứng ở phía trên một sườn núi, hắn dùng đôi mắt mới mọc của mình nhìn xuống huyện thành ngay ngắn ở phía dưới.

Hôm nay là một ngày trời râm, cả bầu trời u ám, sắc trời như vậy càng làm nổi bật sự âm u của huyện Thất.

Nhìn thấy dáng vẻ của huyện thành này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng biết tại sao lại gọi huyện thành này là huyện Thất rồi, bởi vì hình dạng đại khái của huyện thành này chính là một chữ thất.

Bởi vì huyện thành này giống chữ thất cho nên mới gọi là huyện Thất.

“Nơi này vừa nhìn là biết không yên ổn rồi, mọi người tỉnh táo tinh thần lên.”

Lý Hỏa Vượng nói xong liền nhấc chân đi về phía nơi gọi là huyện Thất.

Vừa mới đi vào bên trong huyện, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được rõ ràng có chút không đúng, so với huyện thành lần trước thì người nơi đây quả thật là quá ít người, trên đường vắng tanh, thỉnh thoảng có người đi qua họ nhưng mà cũng là dáng vẻ vội vàng.

Lý Hỏa Vượng cảm giác có rất nhiều ánh mắt đang nhìn vào người mình, những ánh mắt này đều bắn ra từ phía sau cửa sổ, sau khi Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một vòng, hắn đã có thể tưởng tượng được có không ít người đang cong mông, nhìn lén đám người từ nơi khác đến này.

Đúng vào lúc này, một người phụ nữ mặc váy sợi đay, vẻ mặt tiều tụy hốc hác ôm theo đứa con đâm đầu đi tới.

Vừa mới tiến lại gần, hiển nhiên nàng đã bị đám người Lý Hỏa Vượng dọa sợ rồi, nàng cắn môi dưới ôm chặt đứa trẻ đang khóc nháo trong tay, vội vàng đi qua dọc qua mái hiên ven đường.

Thời điểm người phụ nữ cách Lý Hỏa Vượng gần nhất, hắn khép hờ mắt không khỏi hít mũi một cái.

“Áu áu...”

Màn Thầu lè đầu lưỡi đỏ ra ngồi dưới đất, hai chân trước màu trắng của nó cào vào vạt áo của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dùng tay vỗ lên trên đầu Màn Thầu:

“Ngươi cũng ngửi thấy sao? Không sai, trên người nàng có mùi máu còn có mùi rỉ sét nữa.”

“Áu áu~”

Màn Thầu liên tục vẫy đuôi, dù nó cũng ngửi thấy hai mùi kia nhưng nó là chó nên cũng không thể hiểu Lý Hỏa Vượng đang nói cái gì cả.

Lúc này, hòa thượng ở một bên lại lên tiếng:

“Đạo sĩ, trên người nàng có mùi máu và mùi rỉ sắt thì có nghĩa là gì? Nàng là người xấu hay là người tốt vậy?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu một cái rồi ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, đúng vào lúc này, một giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống, nhỏ vào trong mắt hắn.

“Chúng ta đi thôi, trời sắp mưa rồi, trước tiên tìm một quán trọ ở lại đã.”

Ban đầu là từng hạt mưa nhỏ li ti nhưng mà dần dần mưa càng ngày càng nặng hạt, sau khi đám người Lý Hỏa Vượng vừa đi vào

trong quán trọ, mưa bắt đầu to như trút nước.

Nước mưa nhỏ giọt trên người, Lý Hỏa Vượng hét về phía căn phòng trống rỗng:

“Tiểu nhị! Ở trọ!”

Kêu được khoảng thời gian một chén trà thì một tiểu nhị vắt khăn trắng trên bả vai vén rèm đi ra ngoài.

Vừa nhìn thấy nhiều người không phải dân ở đây, sắc mặt tiểu nhị lập tức thay đổi, trên khuôn mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, cơ thể rụt về sau theo bản năng.

Cẩu Oa ở một bên nhảy ra, hắn bắt lấy cánh tay của tiểu nhị khiến cho hắn không đi vào được:

“Ngươi đi đâu! Không thấy có người muốn thuê phòng sao? Mau dặn đầu bếp làm cơm đi, vợ ta và Lý sư huynh đều đang đói bụng lắm rồi!”

“Được...được, các vị khách quan xin chờ một chút.”

Giọng điệu của tiểu nhị nói như không đủ sức.

Khi hắn xoay người đi về phía phòng bếp, Lý Hỏa Vượng đang ngồi chợt nhíu mày lại, hành động này của đối phương rất kỳ lạ.

“Tiểu Mãn, đi qua nhìn thử xem, đừng để cho họ biết chúng ta thăm dò.”

Xuân Tiểu Mãn gật đầu, nàng dùng một tay xách kiếm lên đi về phía hậu viện, Bạch Linh Miểu ở một bên suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo.

“Tiểu đạo gia, hay là chúng ta đợi trời tạnh mưa rồi rời khỏi nơi này đi.”

Hiển nhiên Lữ Trạng Nguyên không biết lý do Lý Hỏa Vượng cố ý chạy tới nơi cổ quái này, ông ta đã từng vào nam ra bắc cũng cảm nhận có gì đó không ổn.

“Đừng hoảng sợ, bây giờ là họ sợ chúng ta chứ không phải chúng ta sợ họ, huyện thành này rất lớn hơn nữa mọi người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta dừng ở đây nghỉ chân một chút rồi lại đi tiếp.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, Lữ Trạng Nguyên cũng không nói nữa, tiểu đạo gia là người tài giỏi gan to, mình cũng đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, cho dù huyện thành này thật sự kỳ quái thì tiểu đạo gia cũng có thể giải quyết được.

Không lâu sau, mùi thơm nức mũi của các món ăn liền được đặt lên bàn, mỗi mâm gắp một ít ném xuống dưới bàn. Màn Thầu đã chờ từ lâu lập tức nhịn không được mà ăn luôn.

Chờ đến khi Màn Thầu ăn xong, qua một hồi lâu mà vẫn không có chuyện gì xảy ra, lúc này những người khác mới bắt đầu động đũa.

Chương 435: Khác Thường

Nhai kỹ ngó sen ở trong miệng, Lý Hỏa Vượng im lặng ăn cơm, hắn có thể cảm nhận được có hai tầm mắt bắn lên lưng mình từ sau cái rèm của phòng bếp.

Trước đó tiểu nhị và đầu bếp kia đang ở đó, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm họ.

Lý Hỏa Vượng lại nghĩ đến chuyện trước đó khi đi qua người phụ nữ kia, ánh mắt nàng nhìn đám người mình cũng mang theo vẻ sợ hãi như vậy.

Lý Hỏa Vượng không cảm thấy dáng vẻ bây giờ của mình có gì đáng sợ, rõ ràng những bộ phận phải mọc của mình đều mọc lại rồi mà.

Hơn nữa trải qua việc sửa chữa trong thời gian dài như vậy, mỗi một thứ đều đã mọc đúng vị trí của nó rồi.

“Rốt cuộc họ đang sợ cái gì chứ? Một cái huyện thành lớn như vậy, tại sao lại đề phòng người bên ngoài như vậy chứ? Có phải trước đây họ đã gặp cái gì đó rồi?”

Bữa cơm tối phong phú kết thúc khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ.

Ban đêm, mưa bên ngoài trời không có dấu hiệu dừng lại, hạt mưa giống như phá trời vậy, không ngừng cọ rửa toàn bộ mọi thứ bên ngoài.

“Oa~oa~oa~”

Tiếng mưa rơi cùng tiếng gió dọa con trai của Lữ Cử Nhân khóc òa lên, Lữ Cử Nhân cẩn thận ôm con liên tục dỗ dành nhưng đứa bé vẫn không ngừng khóc.

“Hầy, ngươi làm cha như vậy đấy, đưa con cho ta.”

Vẻ mặt La Quyên Hoa đầy vẻ ghét bỏ vươn tay ra ôm lấy con trai, nàng kéo áo ra rồi bắt đầu cho con bú sữa.

“Ngươi đang làm cái gì vậy, Lữ Tú Tài còn đang ở đây đó.”

Lữ Cử Nhân dùng cơ thể mình che chắn giữa vợ mình cùng em trai.

“Sợ gì mà sợ, ngươi nhìn hắn như vậy mà còn bằng lòng nhìn ta sao.”

Lữ Cử Nhân nghiêng đầu nhìn em trai mình, lúc này Lữ Tú Tài vừa mới cởi giày, hai chân ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt hắn nhắm lại tập trung tinh thần liên tục lẩm bẩm cái gì đó, không hề để ý anh trai và chị dâu mình đang nói cái gì.

Đối với việc Tú Tài học phép thần thông từ tiểu đạo gia, bản thân Lữ Cử Nhân không thể nào hài lòng được, hắn biết dù nhìn thế nào thì em trai mình cũng không phải loại này.

Huống chi, cũng chỉ mới cầm kiếm của tiểu đạo gia một chút mà đã biến thành bộ dáng như hôm nay rồi, trời mới biết sau này hắn luyện được rồi thì sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Nhưng cái nhà này không phải do hắn làm chủ nên hắn có nói cái gì cũng không có tác dụng gì, nhà này là do cha hắn Lữ Trạng Nguyên quản lý.

“Đúng rồi, cha đi đâu rồi?”

Nghe thấy chồng hỏi mình, La Quyên Hoa lập tức liếc hắn một cái:

“Cha ngươi đi đâu thì làm sao mà ta biết được?”

Nói xong, La Quyên Hoa cúi đầu nhỏ giọng nói với con trai ở trong ngực:

“Đồng Sinh à, sau này ngươi không được giống như cha ngươi sống mơ mơ màng màng, sau này ngươi phải làm quan lớn đó nghe chưa!”

Nhắc Tào Tháo, Thào Tháo đến, kẽo kẹt một tiếng, cửa mở ra, Lữ Trạng Nguyên xụ mặt đi vào.

“Cha à, ngươi đi đâu vậy?”

Lữ Cử Nhân tiến lên đón.

“Đi sang một bên, ông đây làm gì còn cần người làm con như ngươi quản sao? Ngươi đi ra hậu viện tìm tên đầu bếp kia đến đây cho ta.”

Lữ Cử Nhân lộ vẻ do dự, hiển nhiên hắn không có quyền từ chối, hắn xoay người đi ra bên ngoài.

Khi Lữ Trạng Nguyên nhìn thấy cháu trai nhỏ đang nằng trong ngực con dâu bú sữa, trên khuôn mặt ông ta đầu tiên lộ vẻ vui mừng sau đó lại giận dữ:

“Không thể tưởng tượng nổi!! Mau cầm túi vải lên!”

Không lâu sau thì mời được đầu bếp tới, một vị đầu bếp có nốt ruồi đen có lông mọc ở dưới cằm đi đến trước mặt Lữ Trạng Nguyên, khuôn mặt hắn bóng dầu, vẻ mặt cũng rất kém giống như tiểu nhị vậy.

“Khách quan, ngươi gọi ta sao? Bữa đêm muốn ăn gì à?”

Hắn xoa xoa tay câu nệ nói.

“Ha~ha~ha~”

Lữ Trạng Nguyên không nói gì mà chỉ cười, ông ta móc ra một ít bạc vụn từ trong ống tay áo đưa qua.

“Tiểu sư phó à, ngươi cũng thấy rồi đấy, con dâu ta vừa mới sinh em bé xong nhưng lại không có sữa, làm phiền ngươi làm chút canh móng heo hầm cá diếc cho con dâu ta ăn bồi bổ thúc sữa nha.”

Nghe vậy, La Quyên Hoa hàng ngày đều cho con bú méo miệng, nàng đâu cần thúc sữa đâu, sữa mỗi ngày mà Đồng Sinh ăn còn không hết, còn có thể chia cho Tú nhi một ít đó.

Nhưng mà nàng cũng không phản đối gì, dù sao thì cũng có móng heo hầm cá diếc ăn chùa thì có kẻ ngu mới từ chối thôi.

“Ồ~ta hiểu rồi, ta đi làm ngay đây, ta còn nhớ trong nhà bếp còn dư lại nửa cái móng heo đó.”

Tên đầu bếp xoay người định đi nhưng lại bị Lữ Trạng Nguyên cản lại:

“Này này này~tiểu sư phó à, đừng vội đi như vậy chứ, ha ha ha, ta còn có chưa nói xong mà.”

Nói rồi Lữ Trạng Nguyên lại móc ra một thỏi bạc ròng lớn chừng ngón tay lén lén lút lút nhét vào trong ngực đối phương.

“Cái này, ta hỏi ngươi một chuyện nha, người ở chỗ này, có phải...đã từng xảy ra chuyện gì không?”

Tên đầu bếp vừa nãy còn lộ vẻ cẩn trọng nghe thấy vậy lập tức thay đổi vẻ mặt, thỏi bạc trong tay giống như rắn độc vậy, ngón tay hắn chợt run lên, sợ hãi trực tiếp ném thỏi bạc đi.

“Đừng hỏi ta! Ta không biết cái gì hết! Ta không biết cái gì hết á!”

Dứt lời, hắn từ trong phòng chạy ra ngoài như chạy thoát thân vậy.

Lữ Trạng Nguyên khẽ thở dài một hơi, ông ta khom người nhặt

thỏi bạc ròng kia lên, hai tay có chút tiếc nuối nâng về phía bên trái không một bóng người nói:

“Tiểu đạo gia, tên đầu bếp này không nhận.”

Chương 436: Phát Hiện???

Trong ánh mắt giật mình của La Quyên Hoa và Lữ Cử Nhân, bóng người của Lý Hỏa Vượng dần dần từ dưới đất hiện lên.

Vẻ mặt hắn ngưng trọng nhìn thỏi bạc trong tay đối phương, mở miệng nói:

“Nhìn dáng vẻ này của hắn hẳn là đã bị người khác đe dọa rồi. Được rồi, không có chuyện của ngươi nữa.”

Dứt lời, hắn xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng đẩy cửa ra, hắn lại ẩn giấu màu sắc hư thể của bản thân xuống dưới đất, rồi đi vào trong phòng của đầu bếp.

Hắn không có bất kỳ thay đổi nào so với trước đó, vẫn dùng chăn bọc lấy người mình, run lẩy bẩy nhìn cửa sổ giấy xung quanh.

So với người phụ nữa trước đó thì điểm khác biệt lớn nhất trên người hắn chính là không có mùi máu tanh nào.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang lén lút nhìn thì tên đầu bếp kia đột nhên giơ hai tay lên cắm thẳng vào trong quần bông của mình, vẻ mặt dữ tợn nghẹo cổ đứng lên.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng cau mày lại, hắn xoay người rời khỏi đó.

Lần này hắn lại đi tìm tiểu nhị, nhưng tiểu nhị kia buồn vui thất thường lau bàn, đứng ở một bên nhìn đám người Lữ gia ban.

Tên mập trước đó nói không sai, người ở huyện Thất buồn vui thất thường hơn nữa quả thật sắc mặt của bọn họ đều rất kém.

Không tìm được tin tức như mong muốn ở trong quán trọ này, Lý

Hỏa Vượng nhấc đi vào màn mưa như trút nước bên ngoài.

Nhưng khi hắn chưa đi được mấy bước thì có một ông lão người mặc áo tơi, chân đi guốc gỗ, đầu đội nói lá đi tới.

Thời điểm ông ta nhìn về phía Lý Hỏa Vượng, đôi mắt lập tức trừng to hết cỡ, cùng với tiếng hét lớn cực kỳ bi thảm, ánh mắt của ông ta trắng dã trực tiếp té xỉu ở trong nước mưa.

“Hắn thấy được ta sao? Sao hắn lại có thể nhìn thấy ta chứ?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc cúi đầu nhìn cơ thể mình, phát hiện quả thật trống rỗng không có gì cả mà.

Bỗng nhiên, Lý Hỏa Vượng chợt phản ứng lại, màu sắc của hư thể mình bị phản chiếu xuống mặt đất, dù không nhìn thấy được nhưng cơ thể của mình có thể chạm được đồ vật bên ngoài.

Bây giờ khắp nơi bên ngoài đều là nước mưa, ở chỗ của mình vừa vặn tạo thành một khoảng trống có hình dáng của một người, điều này cũng quá kỳ quái quá rồi.

Khó trách đối phương đột nhiên bị dọa sợ ngất đi, nếu là mình thì sợ là mình cũng sẽ bị dọa sợ giật bắn rồi.

Khi thấy có người trên đường nghe thấy tiếng động nhìn về phía ông lão bên này, cơ thể Lý Hỏa Vượng chợt rụt lại, lần nữa đứng dậy đi vào bên trong quán trọ:

“Như vậy không được, chờ mưa tạnh rồi nói sau.”

Bên trong căn phòng của Lữ gia ban, dù Lý Hỏa Vượng đã rời đi rồi nhưng bọn họ vẫn còn đang thảo luận.

“Ôi chao! Mẹ ơi, tiểu đạo gia biết thuật xuyên tường sao!”

La Quyên Hoa lập tức trợn tròn mắt.

“Hoang mang cái gì, có chuyện của ngươi sao! Yên phận một chút đi.”

Lữ Trạng Nguyên xụ mặt nói xong, xoay người đi về phía cậu con

trai đang ngồi xếp bằng trên giường.

Ông ta duỗi tay ra cẩn thận sờ đầu hắn:

“Tú Tài à, ngươi nhìn thấy chưa, phép thần thông kia rất lợi hại đó, ngươi phải học tập cho thật tốt đó, nếu thật sự học được thuật xuyên tường thì tương lai ngươi muốn làm cái gì mà không được?”

Lữ Tú Tài bị đánh thức dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm vào cha mình, nếu không phải nhìn thấy đại ca đi bên cạnh thì lời trong miệng hắn đã phun ra ngoài rồi.

“Lão cốt đầu! Đừng có làm phiền ta! Ông đây đang bận!!”

Nói xong, Lữ Tú Tài lần nữa nhắm hai mắt lại.

Nhìn con trai nhỏ hoàn toàn thay đổi tính cách, Lữ Trạng Nguyên khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt ông ta sa sút ngồi bên người con trai, rút tẩu thuốc ra.

Trong quá khứ, ông ta đối xử với con trai nhỏ của mình toàn dùng cách đánh đập để giải quyết, nhưng khi đánh đập cũng không hữu dụng với con trai nữa thì Lữ Trạng Nguyên lại không biết làm sao để dạy con trai cả.

Huyện Thất mưa cả một đêm, chờ đến ngày hôm sau, dù trời vẫn âm u nhưng cuối cùng cũng coi như tạnh mưa.

Lý Hỏa Vượng dậy thật sớm mặc áo tơi đi ra ngoài quán trọ, hắn đi qua vài người lẻ tẻ có sắc mặt rất kém ở huyện Thất.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng, người ở huyện Thất vẫn sẽ lộ ra vẻ sợ hãi, rối rít tránh khỏi tầm mắt của Lý Hỏa Vượng.

Hắn đi đại ở trên đường nhưng Lý Hỏa Vượng lại không ngừng đi quanh co, hắn đi về phía phủ đệ lớn nhất ở huyện Thất, nha môn thăng đường của huyện lệnh.

Hôm nay nhân lúc nghỉ ngơi, hắn đã chọn xong mục tiêu cho mình.

Nếu như nói có chỗ nào có thể tra ra được chuyện đã xảy ra ở huyện Thất thì đó chính là nha môn quản lý cả huyện Thất.

“Ta bị nhìn thấy rồi.”

Lý Hỏa Vượng rẽ vào chỗ ngoặt bỏ rơi hai tên bộ khoái mặc quần áo xanh đi phía sau mình.

Sắc mặt bọn họ cũng kém như những người khác, môi bị đông cứng tím bầm, đôi mắt đen nặng nề treo trên khuôn mặt bọn họ nhìn chằm chằm vào lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng làm như không phát hiện ra gì cả, hắn quẹo thẳng vào khúc quanh.

Sau khi hai tên bộ khoái gia tăng tốc độ nhanh chóng chuyển hướng tới khúc quanh, hai tên bộ khoái ka kinh ngạc phát hiện trong ngõ hẻm kia không có một bóng người.

“Lão Ngô, mất dấu rồi, làm sao đây?”

Tên bộ khoái nhỏ tuổi hơn lộ vẻ mặt khó xử nhìn tên bộ khoái lớn tuổi.

Sau khi tên bộ khoái lớn tuổi vẻ mặt âm tình bất định nhìn mặt đất không có bất kỳ dấu chân nào suy nghĩ một hồi, vung tay lên:

“Đi!”

Chương 437: Kéo???

Lý Hỏa Vượng ẩn thân ngồi dựa ở đầu tường đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau khi không nhìn thấy bóng lưng của bọn họ nữa, hắn trực tiếp xoay người nhảy xuống, chậm rãi mò mẫm đi vào bên trong, một bên khác của bức tường này chính là đích đến của mình.

Theo như Lý Hỏa Vượng biết, bên trong mỗi huyện đều sẽ có một cuốn huyện chí ghi chép những chuyện lớn xảy ra trong huyện. Mà đây chính là mục tiêu của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng trong trạng thái ẩn thân đi vào nha môn giống như vào chỗ không người, không lâu sau hắn liền tìm được đồ mình

muốn tìm.

“Tử Sửu năm hạ tháng tư Tân Tỵ, tai họa lớn...bách tính xem con cái là thức ăn...”

“Cuối tháng năm Ngọ Mậu, Kinh Chập, Nhật Thực...”

Lý Hỏa Vượng lật từng tờ một, cho đến tờ ghi chép mới nhất, hắn phát hiện ghi chép mới nhất là vào hai năm trước, nội dung ghi chép thế mà lại chuyện ở trong huyện Đại Phong?

“Chuyện này sao có thể chứ? Người của toàn huyện cũng bị dọa sợ như vậy rồi mà huyện lệnh lại không hề ghi chép lại? Hay là nói vốn dĩ hắn cố ý giấu giếm?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy tư, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng kêu la thảm thiết thống khổ của trẻ con.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt căng thẳng, hắn khép cuốn huyện chí trong tay lại, đặt vào vị trí ban đầu, sau đó hắn thả nhẹ bước chân cẩn thận đi về phía phát ra tiếng hét.

Thính giác nhạy bén khiến cho hắn có thể nghe rõ hơn một chút, trong tiếng kêu khóc xen lẫn với giọng nói của trẻ con:

“Cha.. ta đau quá...mẹ...đừng mà...”

Đi được một hồi, Lý Hỏa Vượng đã đến bên ngoài phòng củi phát ra tiếng hét, lúc này, giọng nói kia đã trở nên rõ ràng hơn.

“Cha!! Đừng có kéo mà, đừng kéo!! Oa~oa~oa~ Mẹ~ ta đau quá, đau quá...”

Giọng nói của cậu bé cực kỳ thê thảm giống như đang bị tra tấn vậy.

“Đây hẳn là chuyện đánh trẻ con mà ông lão gặt lúa mì thuê đã nói trước đó nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng lén lút đến gần cửa sổ giấy, hắn thấm một chút nước miếng vào ngón tay trỏ, sau đó cẩn thận chọc một cái lỗ ở trên cửa sổ.

Khi ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn xuyên thấu vào bên trong, con ngươi hắn chợt co rút lại cực nhỏ.

Hắn nhìn thấy một bé trai bảy tám tuổi đang chảy nước mắt nước mũi, cả người tя̱ầи ʈя̱ʋồиɠ bị trói ở trên cây cột, trông vô cùng đáng thương.

Một nam một nữ đứng bên cạnh, nhìn dáng vẻ không đành lòng trên mặt họ còn có tướng mạo kia thì hẳn là cha mẹ của đứa bé này.

Không đành lòng thì không đành lòng nhưng bọn họ lại dùng một cái kẹp bằng sắt kẹp chặt lấy hạ thân của đứa bé kia, run rẩy dùng sức kéo ra bên ngoài.

Trong nháy mắt, bé trai kia phát ra tiếng thét chói tai bén nhọn, cơ thể bị trói lại không ngừng run rẩy.

Cảnh tượng này đập thẳng vào mắt Lý Hỏa Vượng, nỗi đau đớn này sợ là sắp bằng cơn đau khi hắn bị dùng hình rồi.

Bên trong phòng chứa củi chật chội, cậu bé bị cha mẹ mình trói ở trên cây cột hành hạ liên tục kêu gào, tiếng hét của cậu bé vô cùng thê thảm, ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy không đành lòng.

Một lát sau, chiếc kẹp sắt cuối cùng cũng được buông lỏng, đầu của cậu békia nghiêng sang một bên, tranh thủ thời gian hiếm có thở hổn hển từng ngụm.

Ngay sau đó hai vợ chồng mặc quần áo rực rỡ kia vội vàng ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát hạ thân của con trai mình.

“Sao rồi? Có tác dụng không? Chim của Cảnh nhi có kéo về được chút nào không?”

Nghe người đàn bà nói vậy, người đàn ông cẩn thận dùng đầu ngón tay khoa tay mấy cái, vẻ mặt trở nên chán nản nói:

“Không được! Nó vẫn bị rụt một ít vào bên trong, không thể kéo dài hơn nữa, nhất định phải đánh khóa rồi nếu không thì muộn

mất!”

Đầu tóc của đứa bé bị mồ hôi thấm ướt, nghe thấy cha mình nói vậy hắn lập tức bị dọa sợ giật mình, xem ra hắn vô cùng sợ hãi cái gọi là đánh khóa, giọng nói nức nở vội vàng cầu khẩn:

“Cha, ta không đánh khóa đâu, ta không đánh khóa!”

Người đàn ông giống như không nhẫn tâm nhưng cuối cùng hắn thở dài một hơi, dùng tay nhẹ nhàng sờ vào sau ót con mình:

“Cảnh nhi ngoan, nam tử hán đại trượng phu không sợ đau, đánh khóa xong là tốt rồi, đánh khóa nhiều lắm cũng chỉ đau chút thôi nhưng nếu không còn chim thì sau này ngay cả đàn ông ngươi cũng không làm được đâu.”

“Vậy ta không muốn làm đàn ông nữa! Ta không muốn làm đàn ông nữa!!”

Cậu bé giống như bắt được một cái phao cứu mạng vậy, hắn không ngừng lớn tiếng la hét với cha mình.

Nghe con trai mình la hét như vậy, dáng vẻ của người đàn ông rất không nỡ nhưng hắn lại nuốt nước mắt vào trong xoay người đi đến bên cạnh cầm một cái hộp sắt lên.

Khi chiếc hộp bị mở ra, hắn lấy ra một cái khóa bạc nhỏ hình vuông cùng với một sợi dây xích bạc.

Người đàn ông trước tiên lấy sợi dây xích bạc cột vào cổ chân con trai mình, sau đó hắn mở cái khóa kia ra, đưa ổ khóa sắc bén kia lại gần hạ thân của con trai mình.

“Cha!! Cha!! Ta không muốn!!”

Như đoán trước được sự đau đớn, cậu bé kia tuyệt vọng kêu to.

Thời điểm ổ khóa sắc bén kia tiến lại gần hơn, đột nhiên cửa phòng chứa củi bị đẩy ra, một trận gió điên cuồng thổi vào bên trong khiến cho ba người trong phòng không mở mắt nổi.

Cảm giác được nguy hiểm, người đàn ông nắm khóa bạc trong tay

lập tức xoay người lại, vẻ mặt hốt hoảng giang hai tay ra chắn trước người vợ và con trai mình:

“Ai! Ngươi là ai! Người đâu rồi! Mau đến đây đi!! Có người muốn ám sát bổn quan!”

Chương 438: Nó Tới

Không lâu sau khi nghe được tiếng động, mấy tên bộ khoái mặc áo xanh vội vàng chạy vào, họ xách đao ở trong tay, hai tay ôm quyền với người đàn ông:

“Dương đại nhân, sao vậy?”

Huyện lệnh huyện Thất Dương Hoành Chí hai tay run rẩy, sợ hãi chỉ vào cánh cửa phòng chứa củi đang mở ra:

“Cánh cửa này đột nhiên mở ra, nó tới rồi! Thứ kia tới rồi!!”

Trên đường phố vắng vẻ, nét mặt Lý Hỏa Vượng kỳ lạ đi trở về, nghĩ lại chuyện mà mình vừa nhìn thấy, trong đầu hắn loạn thành một đoàn, trong miệng liên tục lặp lại:

“Họ...họ...”

Đúng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe thấy bên trong sân vườn bên cạnh vang lên tiếng động gì đó, hắn lần nữa lại ẩn thân, xuyên qua bức tường bên cạnh rồi dùng tay tạo thành một cái lỗ trên cửa sổ giấy.

Không lâu sau, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy trong phòng có một người đàn ông gầy nhom, hắn ngồi nửa mông ở bên giường, ngước đầu lên kéo quần áo của mình ra giống như con dơi bị mổ xẻ ra vậy, tя̱ầи ₮я̱υồиɠ phơi bày trước mặt người phụ nữ.

Vẻ mặt của người đàn ông nhìn rất thấp thỏm tựa như đang nghênh đón sự xử phạt cuối cùng:

“Nương...nương tử, sao rồi, có nhỏ lại chút nào không?”

Người đàn bà cẩn thận phân biệt một phen, giọng nói không quá chắc chắn, nàng do dự nói:

“Đương gia à, ta cảm thấy...hẳn là không nhỏ hơn đâu.”

Ai mà biết sau khi nghe nói vậy, người đàn ông lập tức giống như bùng nổ vậy, giọng nói hắn kích động hẳn lên:

“Nói dối! Rõ ràng chim của ta nhỏ hơn hôm qua nhiều! Ta tính qua rồi, xong rồi xong rồi, dùng sợi giây trói lại cũng không có tác dụng! Ta muốn trở thành thái giám! Ta muốn dương vật co rụt lại chết đi.”

Nghe thấy chồng mình nói như vậy, người đàn bà kia không khỏi cảm thấy luống cuống:

“Vậy...vậy phải làm sao đây? Dùng giây trói lại cũng không có tác dụng sao?”

Người đàn ông tuyệt vọng nghe nói như vậy, hắn lập tức giống như hổ đói vồ mồi vậy, đè vợ mình té nhào xuống đất, biểu cảm tuyệt vọng trên mặt hắn biến thành bi phẫn.

“Nương tử! Không được! Ông đây còn chưa có con trai mà! Ngươi phải lập tức sinh con trai ra!”

Khi đang xem xét xem họ đang làm cái gì, Lý Hỏa Vượng lại liên tưởng đến cậu bé bị trói ở trên cây cột trước đây, vẻ mặt hắn trở nên cổ quái rồi đứng dậy lần nữa:

“Thì ra mọi người ở huyện Thất này đều sợ...dương vật rụt vào? Chẳng trách trước đó họ phải dùng kẹp sắt kéo ra, nhưng chuyện này làm sao có thể xảy ra chứ?”

Bỗng nhiên, cơ thể hắn chợt lạnh toát:

“Chờ đã, chuyện này...rốt cuộc là thật hay giả vậy?”

“Á! Đương gia à! Ngươi làm ta đau quá, nhưng mà có thể khóa lại mà!”

Tiếng kêu đau đớn của người đàn bà khiến Lý Hỏa Vượng lại nhìn

vào trong phòng.

Hai cơ thể máu thịt trắng lóa dây dưa lại chung một chỗ với nhau cũng không có gì để nhìn, Lý Hỏa Vượng chú ý tới xiềng xích ở rãnh ngực của người đàn bà kia.

So với dây xích bạc trước đó, người nhà này chỉ có thể dùng dây xích sắt thôi.

Dây xích sắc bén kia cuốn chặt lấy ngực nàng, miễn cưỡng níu lại trước ngực đối phương, nơi tiếp xúc giữa da và kim loại đã bị mài ra máu, mà dây xích kia bị huyết dịch ăn mòn cũng bị rỉ sét, nói thứ này là cực hình cũng không quá đáng tí nào.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cảnh này, cuối cùng hắn cũng biết mùi máu và mùi rỉ sét ở trên người phụ nữ kia là từ đâu ra, vì để tránh bộ phận trên cơ thể mình bị rụt vào, họ đều dùng ổ khóa khóa lại.

“Đương gia à, ngươi đừng lo lắng, ngươi nhìn nơi này của ta dùng dây xích khóa lại cũng không bị rụt vào trong nữa, hay là ngươi cũng dùng dây xích khóa lại giống ta đi.”

“Nam cũng kéo, nữ cũng kéo, không chỉ dươиʃ vật bị rụt vào mà âм vật cũng bị sao? Rốt cuộc họ gặp phải cái gì mới biến thành như vậy?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bắt đầu trở nên nặng nề hơn, dù hắn là người hiểu nhiều biết rộng cũng chưa từng nhìn thấy sự biến đổi quỷ dị như này.

Mặc dù bây giờ cuối cùng cũng đã biết người huyện Thất sợ cái gì, nhưng mà Lý Hỏa Vượng cũng giống như con ruồi mất đầu vậy, hắn không biết rốt cuộc thứ gì đã khiến dươиʃ vật và âм vật bị rụt lại.

Những chuyện khác thì hắn có thể giải quyết được nhưng chuyện dươиʃ vật và âм vật bị rụt vào không có bất kỳ quy luật nào lại khiến hắn không tìm được chút mục tiêu nào.

Lý Hỏa Vượng đứng trên nóc nhà, hắn nhìn quanh một vòng huyện Thất vắng tanh, rồi đạp nhẹ bước chân trên ngói đi thẳng về phía quán trọ.

“Không thể lề mề được nữa, trời mới biết sao lại có chuyện dương vật và âm vật bị rụt vào, ta nhất định phải mau chóng tìm ra nguyên nhân!!”

Hiện giờ trong mắt Lý Hỏa Vượng, khắp nơi ở huyện Thất đều là cạm bẫy, dù dùng một ít thủ đoạn không thông thường thì cũng tốt hơn so với việc tiếp tục ngồi chờ chết.

Rõ ràng những người ở huyện Thất này biết cái gì đó nhưng họ lại không muốn nói cho mình biết, nếu họ không ăn mềm thì mình cũng chỉ có thể lấy cứng để đối xử họ thôi.

Chờ đến khi Lý Hỏa Vượng vừa đi vào quán trọ, hắn liền nhìn thấy Lữ gia ban đã mượn đại sảnh vắng tanh của quán trọ, bắt đầu biểu diễn hí kịch rồi.

Mặc dù người không nhiều nhưng chí ít thì vẫn có người xem.

Cẩu Oa bắt chéo hai chân đang ôm người phụ nữ mặt trái lê xem hí kịch, vừa nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi đến, hắn liền vẫy vẫy tay gọi:

“Lý sư huynh mau tới đây đi, hí của Lữ gia ban càng ngày càng thú vị hơn!”

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn một cái, hắn nghiêng đầu đi về phía phòng của mình, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo:

“Cẩu Oa, bảo tiểu nhị tới phòng ta một chuyến.”

“À! Được!”

Chương 439: Quỷ

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị gõ nhẹ cửa phòng Lý Hỏa Vượng, khi hắn bước vào liền thấy vị khách đeo mặt nạ đồng tiền đang ngồi bên bàn tròn nhâm nhi tách trà.

“Khách quan? Nghe nói ngài tìm ta à?”

Hắn còng lưng đi đến bên bàn trà, cẩn thận hỏi.

“Ngồi.”

Một tay Lý Hỏa Vượng cầm ấm trà, rót một chén cho hắn.

“Ấy ấy, ngài khách khí quá, tiểu nhân đứng thôi là được rồi. Khách quan, người gọi tiểu nhân đến là có việc gì cần phân phó sao? Hay là nhà trọ này có chỗ nào phục vụ chưa chu đáo?”

Tiếp xúc đã lâu nên giờ đây tiểu nhị đã không còn sợ những người xứ khác như bọn họ nữa.

“Cạch.”

Một cục vàng được đặt trước mặt tiểu nhị, Lý Hỏa Vượng nói:

“Ta có một số việc cần hỏi ngươi, chỉ cần ngươi trả lời được thì toàn bộ số vàng này sẽ là của ngươi.”

Tiểu nhị còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lý Hỏa Vượng đã vào thẳng vấn đề:

“Tại sao người trên huyện lại sợ Súc Dương như vậy, thứ gì đã dụ Súc Dương và Súc m đến?”

Nghe đến đây, tiểu nhị vừa lộ ra nụ cười bất đắc dĩ đã ngay lập tức chuyển thành sợ hãi, hắn đứng dậy quay người định chạy ra ngoài.

Nhưng vừa quay người, đầu hắn liền đập vào bảng đá ở l*иg ngực của Cao Trí Kiên, hắn choáng váng ngã về phía sau.

Khi hắn tỉnh táo lại thì cũng là lúc hắn nhận ra tứ chi của mình đã bị trói lại bởi dây da trâu vô cùng chắc chắn, đối diện có một tên cao to lực lưỡng đang nhìn chằm chằm hắn như hổ đói vồ mồi.

“Lộc cộc cộc.”

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Lý Hỏa Vượng chầm chậm mở túi đựng đạo cụ tra tấn của mình ra trước mặt tiểu nhị.

Nhìn thấy bên trên đống vũ khí vẫn còn dính vết máu đỏ sẫm, toàn thân tiểu nhị không khỏi lạnh toát.

“Xin lỗi nha, cái miệng của ta ngốc lắm, không biết ăn nói đâu, muốn hỏi cái gì đành phải dùng biện pháp sở trường của mình vậy. Để ngươi phải chê cười rồi. Ta đến thế giới này tuy rằng chẳng học được bao nhiêu nhưng riêng các kiểu tra tấn người khác thì lại thông thạo gớm lắm.”

Lý Hỏa Vượng bình thản nói khiến toàn thân tiểu nhị rùng mình.

“Thứ này dùng để móc mắt, ta nói cho ngươi biết một chuyện nha. Thực ra ấy mà, con ngươi của ngươi không thể cảm nhận được đau đớn đâu, không tin ngươi có thể dùng tay đẩy mí mắt lên chạm thử xem, nơi thấy đau là phần thịt phía bên trên con ngươi.”

Khi thứ dụng cụ sắt trong xoe xượt qua mép gương mặt của tên tiểu nhị, toàn thân hắn cũng đồng thời nổi hết da gà lên.

Có vẻ như tên tiểu nhị bị lời nói của Lý Hỏa Vượng dọa cho sợ mất mật rồi, nhưng dù sợ đến mức mặt cắt không còn một giọt máu thì đôi môi của hắn vẫn mím chặt, nhất quyết không có ý định nói cho Lý Hỏa Vượng câu trả lời.

Thấy tình hình không ổn, Lý Hỏa Vượng lại đặt công cụ kẹp tròn xoe vừa rồi xuống rồi lấy một con thoi sắt đặt trước mặt tiểu nhị cho hắn quan sát.

“Ngươi có biết đây lại là thứ gì không? Phần bên trên này không phải dùng để quấn chỉ đâu mà là dùng để quấn ruột đó.”

“Cách dùng nó cực kì đơn giản luôn, chỉ cần rạch một lỗ phía trên rốn của ngươi, rồi móc một đầu của phần ruột bên trong ra, sau đó không ngừng kéo nè, rồi lại kéo nè.....”

“Ngươi biết cảm giác lúc đó sẽ như thế nào không? Nhắm chặt mắt lại rồi từ từ tưởng tượng xem.”

“Nếu ngươi không muốn thì cũng được thôi, lát nữa rồi ngươi sẽ được trải nghiệm nó ấy mà. Cảm giác đó kì thực không dễ chịu chút nào, cảm tưởng như bên trong cơ thể trống rỗng vậy.”

Vừa dứt lời, xoẹt một tiếng, y phục của tiểu nhị bị Lý Hỏa Vượng xé toạc để lộ ra phần bụng gầy nhom của hắn. Khi năm ngón tay Lý Hỏa Vượng chạm vào rốn hắn, cuối cùng thì tiểu nhị cũng hoàn toàn chịu thua rồi.

“Ta nói! Ta nói!”

Mùi nướ© ʇiểu khai nồng dần dần bốc lên từ phía dưới người hắn.

Cao Trí Kiên bên cạnh gãi gãi gáy, hắn thấy tài ăn nói của Lý sư huynh thật là cao siêu, chỉ dựa vào mỗi cái miệng thôi mà đã có thể dọa đối phương thành ra thế này.

Tay Lý Hỏa Vượng dần dần rời khỏi bụng hắn.

“Nói đi! Rốt cuộc vì lí do gì mà người ở Thất Huyện lại dụ Súc Dương và Súc m đến?”

“Có quỷ! Bởi vì có quỷ!”

Giọng của tiểu nhị vô cùng thảm thiết, cơ thể hắn cũng chật vật chẳng kém. Nước mắt nước mũi giàn giụa khắp mặt.

“Có những cô hồn dã quỷ không có của quý! Chúng muốn đầu thai chuyển thế làm nam nhân nên đến nhân gian cướp!! Vì vậy chúng muốn cướp đi của quý của chúng ta!”

Lời của tiểu nhị khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy hết sức hoang đường.

“Ba cái thứ tào lao gì vậy?”

Điều này không giống lắm với những gì hắn tưởng, hắn vốn tưởng rằng Súc Dương Súc m bị thứ ta ma gì đó dẫn tới nơi khỉ ho cò gáy này.

“Lẽ nào họ coi những thứ tà ma kia là quỷ? Là do một loại tà ma cực kì quái dị tấn công bọn họ à? Tình hình này có lẽ Giám Thiên Ti sẽ phái người đến chứ nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn tiểu nhị hỏi:

“Ngươi đã từng thấy con quỷ được gọi là trộm của quý ấy bao giờ chưa? Trông nó như thế nào, là kiểu mà có thể chạm vào hay không thể chạm vào?”

Bây giờ phải hỏi cho rõ ràng để đến lúc chạm trán lần nữa, hắn cũng có sự chuẩn bị.

Nghe vậy, tiểu nhị ra sức lắc đầu như cái trống lúc lắc.

“Chưa từng! Con người không thể nhìn thấy được quỷ! Của quý đó sẽ không ngừng bị co vào trong! Cuối cùng con người sẽ bị co đến chết!”

Chương 440: Nhỏ Rồi

Thấy đối phương có thể ngoan ngoãn nói chuyện, Lý Hỏa Vượng bèn cởi trói cho hắn. Sau đó dìu tiểu nhị đang trong trạng thái hoảng loạn ngồi lên trên ghế đẩu.

So với lúc trước thì ngữ khí Lý Hỏa Vượng lúc này hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Được rồi, chẳng qua là hỏi han ngươi ita chuyện thôi sao? Có gì mà phải giấu giấu giếm giếm như thế? Lúc trước sao ngươi không nói cho ta? Dù ngươi tin hay không thì ta cũng thật sự sẽ giúp mọi người.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, tiểu nhị liền bụm mặt khóc nức nở. Trông hắn vô cùng hoảng sợ, giọng nói còn mang theo sự tuyệt vọng.

“Bởi vì không được nói chứ sao! Nói ra rồi thì cả ta lẫn ngươi đều sẽ bị quỷ ám vào người đó! Của quý của chúng ta sắp không còn nữa rồi!”

Nghe vậy, toàn thân Lý Hỏa Vượng lạnh toát, một tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, cảnh giác quan sát xung quanh.

Cửa sổ, cửa phòng gỗ, gầm giường. Lý Hỏa Vượng kiểm tra một lượt tất cả mọi thứ trong phòng, song lại chẳng phát hiện ra bất

cứ thứ gì, mọi thứ vẫn có vẻ bình thường như vốn có của nó.

Hồi tưởng lại đủ loại tà thuật mà bản thân từng trải qua trong quá khứ, đây vẫn là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng được nghe kể đến thứ tà môn nhường ấy, vậy mà lại có thể truyền bá bằng cách truyền miệng!

Mặc dù những lỗ hổng trong lời nói của tiểu nhị rất lớn nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng thà tin rằng là có còn hơn không.

Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩng đầu nói với Cao Trí Kiên đang cảnh ở cửa ra vào.

“Lát nữa ra ngoài nhớ đừng nói chuyện này cho những người khác!”

Cao Trí Kiên gật đầu thật mạnh, hắn cũng chẳng muốn gieo nguy hiểm cho đồng đội của mình.

Lý Hỏa Vượng chẳng quan tâm đến nguy hiểm, hắn đưa tay nắm chặt hai tay tiểu nhị, cực kì nghiêm nghị nhìn gương mặt tuyệt vọng đối diện.

“Kẻ nào đã nói với ngươi những điều này? Ai nói với ngươi rằng nếu nói cho người khác thì sẽ bị quỷ ám lên? Hắn có nói xem có cách nào để đối phó với thứ ta môn ngoại đạo ấy không?”

Mặc dù trên lưng hắn đang vác hai thanh kiếm có thể trảm ma nhưng lần này phải chạm trán với thứ trông có vẻ rất cổ quái.

“Ta....ta không biết! Người khác đều nói vậy hết mà!”

Nói rồi, tiểu nhị chẳng quan tâm Lý Hỏa Vượng còn đang ngồi bên cạnh liền đưa tay cởi thắt lưng rồi kinh hồn bạt vía nhìn vào bên trong.

Lúc này tiểu nhị như bị sét đánh trúng người, hắn đờ người ra tại chỗ, quần của hắn trôi tuột xuống dưới, để lộ nửa thân dưới trần trụồng hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng.

“Nhỏ rồi.....”

“Nhỏ rồi...”

Giọng nói run rẩy của tiểu nhị trong nháy mắt khiến cả căn phòng bị bao trùm bởi bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Chẳng còn quan tâm đến thắt lưng của mình, hắn quỳ sạp xuống như hoàn toàn sụp đổ, hoảng hốt đảo mắt nhìn không gian xung quanh.

“Quỷ gia gia ơi! Thực sự ta không muốn nói đâu, là hắn đã ép ta phải nói! Oan có đầu nợ có chủ, xin người đừng trộm của quý của ta!!”

“Nếu của quý của ta bị người cướp mất thì người sẽ được đầu thai! Nhưng ta không đầu thai được sẽ phải lamg cô hồn dã quỷ!!!”

Lời của hắn dọa Cao Trí Kiên sợ đến mức hai tay hắn ôm chặt nửa thân dưới của mình, Lý Hỏa Vượng cũng bất giác cúi đầu nhìn xuống.

“Chẳng lẽ con quỷ cướp của quý người đến rồi?”

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng khó coi, hắn nhanh chóng quan sát toàn bộ căn phòng.

Với trực giác cực kỳ nhạy bén của Lý Hỏa Vượng thì nếu trong phòng thực sự có thứ gì đó đang nhìn hắn thì chắc chắn hắn sẽ cảm nhận được ngay.

Nhưng lúc này hắn không hề cảm nhận được ánh mắt của người khác. Như vậy sẽ có hai khả nặng, hoặc là con quỷ này cố ý không nhìn hắn, hoặc là thứ này vốn dĩ không có mắt.

“Loại tà ma không nhìn thấy được? Chẳng lẽ lại giống như Lạp Nguyệt Thập Bát?”

Đối diện với kẻ địch không rõ lai lịch đột nhiên xuấthieenj này, Lý Hỏa Vượng không dám sơ suất chút nào.

Ở nơi quái quỷ này, Lý Hỏa Vượng không tin yêu ma có thể gieo

tai họa một phương mà lại chỉ có thể chậm chạp trộm của quý của người khác.

Trong lúc tất cả mọi người trong phòng không để ý, hư thể có màu sắc của Lý Hỏa Vượng đã âm thầm tách rời khỏi thực thể không màu của hắn, còn tay phải hắn thì nắm chặt chuôi kiếm sau lưng.

Bầu không khí trong phòng dần trở nên bức bách lạ thường, trong lúc toàn bộ sự chú ý của Lý Hỏa Vượng dồn vào khoảng không gian trống rỗng xung quanh thì tiểu nhị vốn đang nằm sấp trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, xông ra phía ngoài căn phòng.

“Chẳng có lẽ thứ này có thể bám lên người?”

Khi Lý Hỏa Vượng vô thức giơ kiếm chém về phía lưng của tiểu nhị thì Cao Trí Kiên bên cạnh liền giơ tấm bảng đá ở ngực lên cản lại kiếm của Lý Hỏa Vượng.

Chỉ trong chớp mắt, tiểu nhị đã chạy ra khỏi cửa phòng.

Ánh mắt tràn ngập sát khí của Lý Hỏa Vượng di chuyển từ người tiểu nhị về phía Cao Trí Kiên.

“Thứ lần này khó nhằn như vậy sao? Chưa gì đã chiếm lĩnh được cơ thể Cao Trí Kiên rồi?”

Cao Trí Kiên cầm bảng đá trong tay, nhìn vào đôi mắt tràn đầy sự chống đối đang trợn tròn của Lý Hỏa Vượng, bèn hốt hoảng khoát tay nói:

“Ta...ta...là...là ta mà. Ta...ta...ta...ta là Trí Kiên.”

Nhưng giờ đây Lý Hỏa Vượng không hoàn toàn tin tưởng hắn, hắn trừng mắt nhìn gương mặt thật thà của đối phương.

“Ngươi nói ngươi là ngươi phải không? Luận tích bất luận tâm, nếu làm lại thì Cao Trí Kiên sẽ không cản kiếm của ta! Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Lý...Lý...Lý sư huynh, người đó không...không...không...không bị ma quỷ...ám...ám..người!”

“Nếu hắn không bị ám thì tại sao bỗng nhiên lại chạy đi?”

Chương 441: Tự Đi Đầu Thai

Lý Hỏa Vượng nhìn đôi mắt sáng người của Cao Trí Kiên, sau khi nhanh chóng suy tư một phen bèn dùng thanh gươm trong Tay chỉ chỉ ra bên ngoài.

“Được, nếu ngươi đã nói ngươi là Cao Trí Kiên thật thì ném Thiên Thư trong tay sang một bên, ngươi đi đằng trước, đi tìm tiể nhị vừa rồi.”

Hành động bất ngờ này của đối phương cực kì kì lạ, cho dù hắn có bị ma quỷ ám hay không thì hắn cần phải làm rõ xem rốt cuộc là chuyện gì mới được.

Sau khi Cao Trí Kiên vứt toàn bộ đồ đạc trên người để lại phòng, hắn đi từ phòng ra ngoài tìm tiểu nhị bỗng nhiên chạy trốn dưới sự cưỡng ép của Lý Hỏa Vượng.

Để tìm đối phương thì rất đơn giản, khi nãy hắn vừa bị Lý Hỏa Vượng dọa sợ tè ra quần xong, chỉ cần lần theo vệt nướ© ŧiểu trên mặt đất là được.

Dịch nướ© ŧiểu cũng không văng đi bao xa, sau khi quanh đi quẩn lại trong nhà trọ. Cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy tiểu nhị không mặc quần trên xà phòng bếp của nhà trọ.

Dây gai thô ráp quấn quanh cổ hắn, treo toàn bộ cơ thể hắn lên. Cả người hắn nhẹ nhàng đong đưa theo âm thanh kẽo cà kẽo kẹt.

Từ nửa quả bí đao nằm dưới đất, đây rất rõ ràng là do hắn tự động thủ.

Vì chết do treo cổ nên đầu lưỡi của tiểu nhị thò ra rất dài, sắc mặt tím tái vô cũng rợn người nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

“Hắn...hắn...hắn...”

Cao Trí Kiên sợ hãi chỉ tay vào tiểu nhị đang đong đưa trong không

trung, nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Một người vửa sống khỏe mạnh, bỗng nhiên kkaji treo cổ mà chết, như vậy thật sự quá là đột ngột.

Lý Hỏa Vượng quan sát đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi của tiểu nhị, còn co đôi tay ôm chặt lấy của quý của mình, hắn ngoảnh đầu nhìn Cao Trí Kiên.

“Ngươi nói đúng, hắn không bị ma quỷ khống chế. Tên tiểu tử này vì để miễn sau khi bản thân chết vĩnh viễn không thể siêu sinh mà quyết định nhân lúc của quý vẫn còn thì tự mình đi đầu thai trước rồi.”

Như vậy có nghĩa kẻ giết chết hắn không phải quỷ trộm của quý nào cả mà là chính nỗi sợ hãi của hắn.

Lý Hỏa Vượng giương kiếm, chầm chậm đi vòng quanh phòng bếp tìm thứ được gọi là quỷ ấy.

Trong quá khứ hắn từng đu.ng độ rất nhiều loại ma quỷ khác nhau, nhưng chưa từng có lần nào không có chỗ xuống tay như hôm nay.

Đến mặt mũi còn chưa nhìn lần nào mà đã có một người chết rồi.

Tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng di chuyển về phía của quý của tiểu nhị, nhận ra có hơi nhỏ.

“Đạo sĩ, lần này xử lý sao đây? Đến người khác ở đâu cũng không biết, lần này ngươi gặp trắc trở rồi ha!”

Tên hòa thượng vô cùng hoảng hốt, dường như hắn đang thực sự lo lắng cho Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng liếc hắn một cái rồi hạ thấp giọng xuống nói:

“Đừng sợ, nếu thứ đó đã truyền bá dựa vào truyền miệng vậy thì bây giờ nó chỉ để mắt hai người là ta và Cao Trí Kiên, những người khác tạm thời an toàn. Hơn nửa với cơ thể của ta thì dù nó có muốn rút đến chết cũng vẫn còn quá sớm, thậm chí Cao Trí Kiên...Cao Trí Kiên cũng không sao.”

“Lý...Lý...Lý sư huynh, chúng...chúng...chúng ta phải làm sao?”

Đến cả người vẫn luôn phản ứng chậm như Cao Trí Kiên lúc này cũng lộ rõ vẻ lo sợ, hắn mở quần của mình ra kinh hồn bạt vía đưa tay dắt lấy dắt để. Hắn sợ rằng trong lúc không để ý, thứ đó sẽ chui tọt vào trong bụng mình không ra nữa.

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ quan sát bốn bề xung quanh, căn bếp vốn nên rất bình thường nay lại trở nên vô cũng đáng sợ. Hồ tiêu, dao phay, thớt gỗ củi gỗ, sau mỗi một đồ vật dường như lại ẩn giấu điều nguy hiểm nào đó.

Lý Hỏa Vượng mở quần ra nhìn bên trong rồi thở phào nhẹ nhõm, tạm thời không có thay đổi gì.

Có vẻ Súc Dương không phải kiểu một phát ăn luôn mà nó cần có cả quá trình dần dần, hắn vẫn còn thời gian nghĩ cách.

“Đừng lo, chỉ cần chúng ta đi từ nguồn gốc biết được thứ này làm thế nào mà đến đến được, có nhược điểm gì không thì chắc chắn có thể giải vây!”

Lý Hỏa Vượng cài thanh kiếm trong tay ra đằng sau lưng rồi quay người đi về phía nhà trọ.

“Cao Trí Kiên, ngươi canh trừng ở nhà trọ! Để những người khác đều thành thật ở lại, đừng chạy lung tung, chuyện này đừng nói cho ai khác, ta sẽ tìm cách bắt tận gốc cái thứ đang trốn đi kia!”

“Đạo sĩ, ngươi đi đâu đấy?”

Hào thượng bị kẹt một nửa cơ thể trong bức tường nghi hoặc hỏi.

“Nếu đã biết toàn bộ người của cả Thất Huyện đều là nạn nhân, vậy thì bây giờ họ đều là người cùng thuyền với chúng ta rồi. Nếu đã như vậy thì cũng không cần phải che giấu nữa, vì để đối phó thứ kia, ta cần huyện lệnh của Thất Huyện giúp ta!”

Rời khỏi nhà trọ chẳng bao lâu thì Lý Hỏa Vượng lại đến nơi ở của người quyền cao đức trọng nhất của Thất Huyện. Ở cửa có hai bức

tượng sư tử đá tạo cảm giác nơi này như cửa lớn của đại nha môn.

Lần này Lý Hỏa Vượng không có ý định lẻn vào mà là quang minh chính đại để người ở cửa đi vào trong bẩm báo.

Có thể kẻ khác làm vậy sẽ bị đối phương cho là cố tình gây sự sau đó đuổi ra ngoài.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng đang vác trên lưng hai thanh kiếm, đeo mặt nạ đồng tiền trên mặt và mặc đạo bào đỏ chói nên khi khi hắn nói rằng hắn có thể giải quyết toàn bộ Súc Dương Súc m ở Thật Huyện xong thì liền được tôn kính mời vào trong.

Chương 442: Hạ Sách

Huyện lệnh của Thất Huyện là Dương Hoành Chi bưng chén trà làm bằng sứ của Thanh Hoa lên, cầm nắp đẩy nhẹ lá trà tung bay ở bên trong, cẩn thận nhấp một ngụm trà.

Nhân lúc uống trà, hắn đánh giá lại một lần nữa quái nhân trước mặt, cách ăn mặc của người này cực kỳ cổ quái, kỳ thực khiến hắn không tài nào đoán được lai lịch của đối phương.

Qua thông tin mà La sai nha nghe ngóng được thì người này đi cùng một gánh hát xướng phấn hý vào Thất Huyện, từ hướng đi của họ, có lẽ là tới từ Thanh Khâu.

Quan trọng nhất là người này nói rằng có thể giải quyết Súc Dương Súc m đã giày vò hắn trong cả khoảng thời gian dài.

Con trai hắn còn đang phải ngậm đắng nuốt cay với nó, dù chỉ là một tia hi vọng mong manh thì cũng nhất định phải thử.

Trong lúc Dương Hoành Chí quan sát Lý Hỏa Vượng thì Lý Hỏa Vượng cũng đem toàn bộ các kiểu thần thái quan sát của đối phương thu hết vào tầm mắt.

Sau khi phân tích kĩ lưỡng hàm ý ẩn sau biểu cảm trên gương mặt người này, trong lòng Lý Hỏa Vượng đã biết tiếp theo nên làm thế nào rồi.

“Dương huyện lệnh, nói nghe coi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, trong Ti vẫn còn nhiều việc lắm, không rảnh lãng phí công phu ở đây đâu.”

Để có thể mau chóng hiểu rõ thứ tạo thành Súc Dương chi tiết hơn đồng thời có được sự trợ giúp của nha môn ở Thất Huyện thì nói gì cũng chỉ là hư không, chẳng có tác dụng, vì vậy Lý Hỏa Vượng dự định giả mạo hắn Giám Thiên Ti.

Trong tình hình hiện tại, đối phương là quan phụ mẫu* của cả một huyện, phải đương đầu với vấn đề lớn như vậy thì không thể có

chuyện không bẩm báo cho Giám Thiên Ti.

(quan với dân như phụ mẫu với nhi tử, ý chỉ hết lòng vì dân dốc sức vì nước.)

Vậy nếu vấn đề vẫn còn ở đó thì hoặc là vì Giám Thiên Ti không có ở đây, hoặc là đã phái người đến nhưng chưa giải quyết được mớ bòng bong này, vậy thì hắn có thể tranh thủ mượn danh nghĩa của họ để đạt được mục đích của bản thân.

Vừa nghe Lý Hỏa Vượng nói đến trong Ti, Dương huyện lệnh liền bị tách trà nóng trong tay làm bỏng, hắn luống cuống đặt tách trà lên bàn rồi kích động không thôi chắp tay về phía Lý Hỏa Vượng.

“Ông trời ơi! Cuối cùng Lệ Bộ cũng phái ngươi đến đây rồi, ối dồi ôi, đợi lâu chết mất. Bổn quan gửi thư bồ câu ít nhất cũng phải hơn trăm bức rồi! Lần nào cũng khuyên nhủ ta phải trấn an lòng dân, yên lặng chờ tin lành, đến lòng ình bổn quan còn không trấn an nổi thì còn trấn an lòng ai!”

Thấy Dương Hoành Chí không ngừng kể khổ với mình, tâm trạng căng như dây đàn của Lý Hỏa Vượng mới được nới lỏng một chút. Giờ đây đối phương tin rồi, hắn bèn bỏ một kịch bản đã chuẩn bị sẵn trong đầu ném sang một bên.

“Được rồi, Dương huyện lệnh, không có thời gian rảnh rỗi đâu, ngươi đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện này nói lại cho ta một lượt, thứ Súc Dương súc dương này đến từ đâu? Bắt đầu từ khoảng thời gian nào?”

“So với tên tiểu nhị ở quán trọ thì vị chắc chắn vị huyện lệnh này sẽ biết nhiều hơn. Vì đế đối phó với con quỷ mắt nhìn không thấy tay chạm không được đã nhắm đến bản thân, hắn nhất định phải hiểu rõ về nó nhiều hơn nữa.

“Ấy! Cái này phải nói từ cái ngày Quỷ Tiết năm nay, ở sườn dốc người chết cách huyện năm dặm về phía đông, có một vị canh phu.....”

Nói đến đây, Dương huyện ệnh như nhớ ra điều gì đó, hé miệng định nói rồi lại thôi, gương mặt lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ.

“Nói tiếp đi, rốt cuộc là bị làm sao?”

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng người về phía trước chất vấn hắn.

Đối diện với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, huyện lệnh lại bắt đầu lảng sang chuyện khác, hắn lại quắn quýt chắp tay với Lý Hỏa Vượng lần nữa.

“Cao nhân, ngươi nhất định phải cứu bách tính ở Thất Huyện này đó! Việc này liên quan đến mạng của tất cả người dân ở đây đó!”

Lý Hỏa Vượng vừa định hỏi lần nữa thì bỗng nhiên hắn chợt dừng lại, hắn hiểu đối phương đang lo lắng điều gì, người này cũng đang lo sợ về điều giống với tiểu nhị trước kia.

“Ngươi đang sợ một khi mở miệng nói về ngày Quỷ Tiết ấy thì con quỷ đó sẽ đến đây gieo họa cho ngươi phải không? Yên tâm đi, ngươi chỉ cần gan dạ nói ra thôi, ta đã đến đây rồi thì nhất định có thể giúp ngươi giải quyết thỏa đáng mọi chuyện.”

Nào ngờ, Dương huyện lệnh nghe đến đây thì chẳng những không hề tỏ ra vui mừng mà còn nhảy cao lên ba thước như muốn tránh khỏi Ôn Thần rồi chạy xa khỏi Lý Hỏa Vượng.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại dẫn mấy tên sai nha mặc y phục màu xanh lục trở lại, trong tay mỗi người đều cầm một cái chiêng đồng nhỏ, phía sau mỗi cái chiêng đồng còn được treo một túi nhỏ màu đỏ.

Họ vây quanh Lý Hỏa Vượng không ngừng gõ chiêng. Miệng họ còn không ngừng niệm câu từ.

“Có quái chớ trách, làm việc không trách! Có quái chớ trách, làm việc không trách!”

Lý Hỏa Vượng nhìn hành động hài hước của họ, biểu cảm cực kì cổ quái.

“Các người đang làm gì đấy? Chẳng có nhẽ cách này có thể giải quyết con quỷ không nhìn được ấy?”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Dương huyện lệnh không ngừng gật

đầu.

Bấy giờ Lý Hỏa Vượng mới nhận ra, họ ai nấy đều cầm một cái kẹp sắt trong tay rồi còn kẹp chặt ngón giữa của mình đến mức tím bầm cũng không chịu buông ra.

Chương 443: Bị Nhắm Đến

Một sai nha sau khi gõ chiêng đến mức mồ hôi đầm đìa chợt quay người lại, nhìn Lý Hỏa Vượng lo lắng nói:

“Mau lên! Ngươi đã bị thứ đó nhắm tới rồi! Nếu không muốn bị Súc Dương* đến chết thì mau học theo cách làm của bọn ta! Đều là châu chấu trên một sợi dây thừng**, chẳng lẽ bọn ta lại muốn hại ngươi?”

(*co rút d**ng vật. Súc m - 缩阴 : co rút *m đạo.)

Lời này khiến toàn thân Lý Hỏa Vượng cứng đờ, hắn đưa tay nhận lấy chiêng đồng rồi vừa đi vòng tròng vừa gõ chiêng.

Không rõ vì sao nhưng chuỗi những sự việc ở Thất Huyện đem lại cho hắn một cảm giác nào đó vô cùng quen thuộc, một loại cảm giác vừa quen thuộc nhưng cũng đá đỗi chán ghét.

Trong lúc hắn đang mải mê suy tư thì những người vây quanh hắn lại bắt đầu có động tác mới.

Họ dùng sợi dây đỏ trong tay treo lên cổ như con ba ba vác trên lưng cái mai của mình, tiếp đó liền bò bằng tứ chi quanh cái bàn tròn.

Màn kịch này vừa quái dị vừa hoang đường, hơn nữa điều quan trọng là những người khác đều quăng về phía hắn một ánh mắt bức bách thúc giục hắn phải làm theo.

“Làm vậy thực sự có tác dụng sao? Rốt cuộc họ từ đâu biết được làm vậy sẽ có tác dụng với con quỷ trộm của quý đó vậy?”

Khi Lý Hỏa Vượng treo chiêng lên cổ mình thì những người con lại

dạng chân ra tư thế đi tiểu của chó.

Nhưng họ không phải muốn đi tiểu mà là cởi quần ra rồi lấy một nắm bột ớt đỏ ném về phía của quý của mình.

Dù có xay xót đến đến nhe răng trợn mắt thì họ cũng mặc kệ tất cả, tiếp tục đeo chiêng đồng trên lưng và bò, vừa bò vừa vung.

“Chân nhân, ngươi mau làm đi! Mau học theo bọn ta đây này! Nếu ngươi không học theo thì sắp không sống nổi nữa rồi!”

Nhìn khung cảnh hài hước hước đến hoang đường trước mặt, Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày đi đến, chầm chậm ngồi xuống rồi đưa tay lấy một nắm bột ớt .

Sau khi do dự đôi chút, tay hắn chầm chậm mở ra, bột ớt màu đỏ cam nhẹ nhàng bay từ lòng bàn tay hắn xuống mặt đất.

“Sao ta cứ có cảm giác làm như này giả quá thể đáng nhỉ? Dù thế giới này có điên hết cả lượt rồi thì thế này cũng quá bất hợp lí rồi đấy? Như kiểu tђác ⌊oạи vậy!!!”

Lý Hỏa Vượng nhìn mấy người bò trên mặt đất như chó trước mặt, những hiểu biết trước đây về người ở Thất Huyện của hắn bắt đầu nảy sinh dao động.

Quỷ trộm của quý người cùng với pương pháp trị liệu nhục nhã như vậy, còn có bột ớt đỏ ở khúc cuối nữa. Tất cả đều quá ư là hoang đường.

Mặc dù cả huyện thành đều nói quỷ trộm của quý có Súc Dương và Súc m. Nhưng lẽ nào những gì họ nói đều không thể là giả sao? Có thể thực ra vốn không hề có sự tồn tại của nó thì sao?

Liên tưởng đến tiểu nhị trước kia từng treo cổ tự vẫn lẫn tất cả những gì bản thân từng nhìn thấy ở Thất Huyện, Lý Hỏa Vượng chất vấn những người đang bò trên mặt đất:

“Các ngươi không ngừng nói Súc Dương Súc m này kia, thế các ngươi có thực sự từng thấy ai bị co rút vào chưa?”

Cả mấy người nhìn Lý Hỏa Vượng, bốn mắt nhìn nhau không ai nói một lời.

Cuối cùng một vị sai nha cũng mở lời trước:

“Cha ta nói mà! Ông ấy thực sự đã tận mắt chứng kiến có người bị súc dương rồi!”

“Ta không hỏi cha ngươi mà ta đag hỏi chính bản thân ngươi kìa! Ngươi có từng tận mắt chứng kiến không?”

Lý Hỏa Vượng dùng ánh mắt bén như lưỡi kiếm khiến hắn há hốc mồm không nói được nửa lời.

Lý Hỏa Vượng lại nhìn huyện lệnh của Thất Huyện Dương Hoành Chí.

“Trước kia ngươi từng nói con trai ngươi bị teo đi rồi, phải dùng khóa bạc khóa chặt lại. Nhưng liệu có khả năng nào con trai ngươi sinh ra vốn đã nhỏ, con ngươi vốn dĩ chẳng bị sao cả mà chỉ là do chính bản thân ngươi tự mình nghi thần nghi quỷ không?”

“Ngươi chưa từng nghi ngờ điểm này sao?”

“Vậy ư? Nhưng sao lại có thể như vậy đực! Rõ ràng người đó từng nói...”

“Người đó là ai? Bây giờ hắn đang ở đâu!”

Lý Hỏa Vượng xông đến trước mặt hắn, mặt đối mặt chất vấn.

Dù người này là ai thì chắc chắn hắn có liên quan trực tiếp đến toàn bộ những việc hoang đường đang diễn ra ở đây.

“Hắn....hắn.....hắn chết rồi, bởi vì hắn nói với người khác về những....lời đó, nên bị Súc Dương co rút đến chết rồi.”

“Ha!”

Gương mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra nụ cười lạnh lùng, phỏng đoán trong lòng hắn càng lúc càng sáng tỏ rồi.

Vốn dĩ chẳng có con quỷ Súc Dương nào cả, vốn dĩ cũng chẳng có cách nào đuổi con quỷ ấy đi, tất cả mọi thứ đều là giả hết!

Đương lúc nghĩ đến vấn đề này, rốt cuộc thân phận người đó là gì thì dường như cũng dần được hé lộ rồi.

Kẻ thù gặp nhau mắt đỏ au, hồi tưởng lại những việc mà trước kia chúng từng làm với mình, hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt kêu răng rắc, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tọa Vong Đạo!”

Lý Hỏa Vượng tháo chiêng đồng trên cổ ra ném thẳng xuống đất.

Một cước hắn liền từ vị trí chặn trước mặt tên sai nha vừa rồi xổng thẳng đến bên cạnh Dương huyện lệnh, hai tay túm cả người hắn bay lên.

Lúc này hắn mới cảm nhận được cảm giác vô cùng quen thuộc hết lần này đến lần khác sượt qua trong tiềm thức là gì, đây chính là cảm giác bị Tọa Vong Đạo lừa bịp, trước kia hắn từng mắc lừa một lần rồi!

Hắn tung một cước vào l*ng ngực đối phương, kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng đã nhắm thẳng vào cằm hắn.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Dương Hoành Chí, một góc mặt của hắn đã bị Lý Hỏa Vượng nâng lên.

Chương 444: Nghiệm Thi

Bên dưới mặt người này không hề mọc ra vài gương mặt nữa, hắn không phải Tọa Vong Đạo. Những sai nha khác cũng không phải Tọa Vong Đạo, họ chỉ là những người bị Tọa Vong Đạo lừa mà thôi.

Thực ra không hề có con quỷ trộm của quý nào được như những gì miệng truyền miệng nói, đó chỉ là lời đồn hoàng đường mà Tọa Vong Đạo cố tình loan tin ở Thất Huyện mà thôi.

Tọa Vong Đạo chỉ dựa vào lời đồn vô căn cứ mà có thể chơi toàn bộ người ở Thất Huyện một vố thật đau.

“Ai nói cho ngươi cách trị liệu Súc Dương này? Bọn chúng giờ đang ở đâu?”

Hai mắt nổi đầy tia máu của Lý Hỏa Vượng dọa Dương Hoành Chí đang bị thương không giám giấu giếm bất cứ điều gì.

Nếu nói về kì phùng địch thủ của Lý Hỏa Vượng thì chắc chắn trong bảng tên sẽ có tên của Tọa Vong Đạo.

“Một tên Khiêu Đại Thần! Dùng khóa để khóa chặt của quý cũng là những lời hắn nói! Cuối cùng vì làm lộ thiên cơ nên hai tháng trước hắn bị Súc Dương đến chết rồi!”

Dương huyện lệnh cố gắng trấn tính bản thân mình, ngữ khí gấp gáp trả lời.

“Vậy sao, vừa tung ra lời đồn liền bị Súc Dương đến chết đúng không? Như vậy khó tránh khỏi có hơi trùng hợp quá đấy, vậy xác hắn đâu” ta muốn mở quan tài nghiệm thi!”

Nhờ thân phận Giám Thiên Ti cùng thái độ cương quyết của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng Dương Hoành Chí cũng chịu làm theo.

m thanh kẽo kẹt vang lên, đinh quan tài đen sì bị bật ra lần nữa. Khi Lý Hỏa Vượng thấy bên trong quan tài không có thi thể nào cả mà được đặt sáu vạn khối mạt chược thì hắn liền biết bản thân đoán đúng rồi.

Đây chính là tác phẩm được chế tác từ Tọa Vong Đạo, nhưng Tọa Vong Đạo đã sớm rời đi rồi, toàn bộ người ở Thất Huyện đều chỉ là món đồ chơi bị Tọa Vong Đạo chơi chán rồi thì thuận tay ném đi mà thôi.

Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thất vọng lắm, lần này mục đích của hắn là vì muốn gia nhập Giám Thiên Ti chứ không phải vì muốn dùng sức của một người đối đầu với Tọa Vong Đạo.

Sau khi làm rõ toàn bộ mọi chuyện diễn ra ở Thất Huyện, Lý Hỏa Vượng cũng nghĩ ra cách làm thế nào để ứng phó.

“Mau đến đây xem xem, các ngươi cẩn thận nhìn cho rõ! Đây chính là vị Đại Thần của các ngươi đấy!”

Lý Hỏa Vượng thu kiếm lại nói với những người đang núp ở đằng xa.

Tuy nhiên hành động lạ thường vừa rồi của Lý Hỏa Vượng dọa họ sợ mất mật, ai nấy đều lũ lượt lấy tay che vết thương ở cằm mình, không ai dám lại gần hắn.

“Ta đã bảo là qua đây rồi, không nghe rõ à!”

Giọng nói nghiêm khắc của Lý Hỏa Vượng khiến họ đồng loạt lại gần.

Đương lúc nhìn thấy cái quan tài gỗ trống không, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, rõ ràng họ nhớ rằng người này đã bị chôn xuống dưới rồi.

Nhìn họ như vậy, Lý Hỏa Vượng châm trước cho mấy lời, chầm chậm mở miệng nói:

“Các ngươi bị lừa hết rồi, vốn chẳng có Súc Dương nào cả, đây chỉ đơn giản là lời đồn, không cần thiết phải lo lắng đề phòng nữa.”

“Sao có thể?”

Gương mặt Dương Hoành Chí cực kỳ hoảng hốt. Cả khoảng thời gian dài như vậy lòng người đều không an nhiên mà hóa ra lại chỉ là tự mình dọa mình thôi sao?

“Sự thật đã được phơi bày ra trước mắt mà các ngươi vẫn không tin ư? Các ngươi đi triệu tập tất cả người ở Thất Huyện lại đi, ta có vài lời cần nói với họ.”

Nghe vậy, gương mặt người đó có hơi do dự, không rõ đứng yên tại chỗ suy tư điều gì.

“Sao nào, đừng quên thân phận của ta. Lẽ nào để đối phó với loại chuyện như thế này thì một tên mọt sách như ngươi còn hiểu rõ hơn người của Giám Thiên Ti?

Lời này thật sự đã làm lay động Dương Hoành Chí, hắn che vết thương ở cằm của mình rồi đi ra bên ngoài.

“Xin đại nhân đợi chút, bổn quan....bổn quan phải đi coi đứa nhỏ trước đã.”

Nói rồi hắn đưa đám sai nha đi, còn Lý Hỏa Vượng nhét thanh gươm lại vào vỏ rồi đi về quán trọ.

Sau khi về đến nhà trọ, Lý Hỏa Vượng đem toàn bộ sự việc đều chỉ là lời đồn nói lại với Cao Trí Kiên đang sợ kinh hồn bạt vía.

“Không sao, đây chỉ là một nhóm người đang thương bị lừa mà thiiu, đợi lát nữa giải thích rõ ràng với họ là được.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trên Bát Tiên Trác nói với gã to xác trước mặt.

Sau khi biết tất cả chỉ là trò lừa bịp, cả Thất Huyện này chẳng có bất cứ nguy hiểm gì thì Lý Hỏa Vượng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tìm hiểu cả ngày trời, cuối đây chỉ là một đám người bị Tọa Vong Đạo lừa.

Giúp những người này thoát khỏi sự lừa gạt của Tọa Vong Đạo chỉ là một mặt thôi, Lý Hỏa Vượng vẫn không quên mục đích của hắn khi đến đây là gì.

Dù đối phương phái tên Giám Thiên Ti nào đến thì chỉ cần bản thân đến trước giúp hắn giải quyết rắc rối, vậy hắn không tiếp xúc với mình thì không được.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần có liên quan tới Giám Thiên Ti thì mọi việc trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

“Hahaha, người ở Thất Huyện này đều là kẻ ngốc hết à, nói xạo về Súc Dương thế mà cũng tin.”

Cẩu Oa tùy ý cười nhạo.

“Cho người vào tình huống như vậy thì e rằng ngươi cũng chẳng khấm khá hơn là bao đâu.”

Sau khi thấy đường phố vốn cô quạnh tĩnh lặng thì nay lại ồn ào náo nhiệt, hắn đặt ấm trà trong tay xuống rồi đi ra ngoài.

Chương 445: Lời Đồn

“Lên hết đi, mặc binh khí vào. Lát nữa các ngươi vây quanh đám đông canh chừng giúp ta, để tránh làм tịиɦ hình thêm phức tạp.”

Không rõ Dương Hoành Chí dùng cách nào thông báo mà huyện nha nhan môn của Thất Huyện đều bị những người gương mặt hoảng hốt vây quanh chật ních, không ít những bở tường nóc nhà cũng đều bị người người đứng đầy.

Hơn vạn người trong thành tập hợp lại một chỗ tựa như đàn ruồi vo ve cùng kêu lên.

Dương Hoành Trí len lén đến gần Lý Hỏa Vượng, hứng khởi nhìn mặt hắn.

“Chân nhân, ngươi thấy như vậy đủ rồi chứ? Mỗi hộ đều được phái một người đến đây rồi.”

Hắn vừa trở về kiểm tra lại thì phát hiện của quý của con trai mình không bị teo đi tí nào.

Lý Hỏa Vượng nhìn lúc nha lúc nhúc đầu người bên cạnh mình gật đầu, hắn lùi lại hai ba bước rồi nhẹ nhàng nhảy lên tượng sư tử đá ở cửa nha môn.

“Các vị hương thân phụ lão của Thất Huyện! Ta ở đây là để nói với mọi người rằng, vốn dĩ không hề có bất cứ con quỷ trộm của quý nào cả, các ngươi đều bị lừa rồi! Súc Dương Súc m đều là giả hết! Đây chỉ là một lời đồn mà thôi!”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, toàn bộ đám đông như ong vỡ tổ, tất cả mọi người đều nhao nhao lên nghị luận.

“Keng~keng~keng~!”

Tiếng chuông chói tai vang lên lọt vào tai tất cả mọi người, khiến

toàn bộ đều vô thức đưa tay lên bịt chặt lỗ tai.

Sau khi tiếng nghị luận bị tiếng chuông át đi, Lý Hỏa Vượng ngừng lắc Đạo Linh trong tay rồi ném cho Xuân Tiểu Mãn ở bên cạnh.

Thấy mọi người đều dần dần buông hai tay xuống, Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi cất giọng nói lần nữa:

“Các vị! Ta và Dương huyện lệnh đã kiểm tra lại rồi! Khiêu Đại Thần bị chết vì bị Súc Dương ấy chỉ là giả chết mà thôi, hắn sớm đã cao chạy xa bay từ lâu rồi!”

“Hơn nữa các ngươi thử nghĩ kĩ lại xem, các ngươi có từng tận mắt chứng kiến có ai bị Súc Dương vào trong bụng không? Nhớ kĩ là không phải con trai của ai nói, không phải hàng xóm của ai bảo mà là chính các ngươi tận mắt nhìn thấy cơ! Có hay không!!”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, toàn bộ người dân của Thất Huyện đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng tưởng rằng bọn họ sẽ vứt bỏ được tâm lí hoang mang của mình thì một âm thanh kì dị vang lên.

“Có!”

Một phu nhân có nửa đầu bạc trắng, đang bồng đứa bé còn đang đóng tã lót trên tay, run rẩy tiền về phía trước.

Nàng ta run rẩy cởi bỏ tầng tầng lớp lớp y phục của đứa trẻ ra rồi giương cao cơ thể trần truồng của đứa bé lên cao cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.

“Các người nhìn thấy chưa, của quý của đứa trẻ này bị khóa vào rồi! Kẻ này chính là một tên lừa đảo! Mọi người đừng tin hắn!”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận đánh giá một lượt nữ nhân trước mặt, sau khi hắn phát hiện người này không phải Tọa Vong Đạo giả trang thành liền di chuyển tầm nhìn sang đứa trẻ trên tay nàng.

“Đây là con ngươi? Nó bị con quỷ không nhìn được ấy trộm mất của quý à?”

“Đúng! Ngươi xem! Của quý của nó đâu rồi? Biến mất rồi!!! Hu hu hu~ Nhĩ mệnh khổ của ta~~~~~~

Nữ nhân ấy ghì chặt đứa con của mình òa khóc.

“Thật sự bị rụt đến mức biến mất rồi sao?”

Lý Hỏa Vượng nhìn bộ phận bên dưới trống không, thoáng giật mình nói.

Nhưng ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyệ, hắn nhìn gương mặt lệ tuôn như mưa của nữ nhân ấy hỏi một câu hỏi hết sức bình thường.

“Vị thím này, ngươi nói xem liệu có một loại khả năng, con của ngươi thực ra là con gái không?”

Chỗ này dài thì cũng quá tự nhiên, nhưng nhìn thế nào thì troong cũng không giống do bị rụt vào mới thành ra như vậy.

Vừa dứt lời, nữ nhân ấy như thể bị dọa một phen hoảng hồn, nàng ta ôm chặt con mình lùi về phía đám đông.

“Ngươi nói xạo! Lúc ta mang thai rõ ràng bụng nhọn lên mà! Sao có thể sinh ra một thứ ti tiện như vậy! Ta sinh ra một đứa con trai!”

Vị phu nhân ấy nói xong bèn ôm chặt đứa trẻ rồi quỳ xuống trước mặt một vị lão nhân, thần sắc lo lắng giải thích:

“Đương gia ơi, ngươi đừng tin hắn, việc này thực sự không thể trách ta được, ta thật sự đã sinh được một tiểu tử bụ bẫm khá khỉnh có thể nối dõi tông đại mà! Do con quỷ ấy đã trộm mất của quý của đứa trẻ rồi, việc này thực sự không thể trách ta được!”

Lời của vị phu nhân này khiến gương mặt ai nấy đều tỏ ra bất an, tiếng nghị luận càng lúc càng lớn hơn.

“Chỉ vì không muốn để bản thân chịu ủy khuất ở nhà chồng mà cưỡng chế nói nữ nhi thành nam nhi. Trước khi khi đối đầu Tọa Vương Đạo, sao ngươi không thông minh như vậy đi?”

Nghe thấy âm thanh dị nghị phía dưới càng lúc càng lớn, Lý Hỏa Vượng đang chuẩn bị trấn an người dân phía dưới thì một tiếng thét chói tay vang lên từ phía dưới đám đông.

Đám đông vốn đang tập trung chật cứng thì trong nháy mắt lại giãn ra một khoảng trống, một ả ăn xin mặc y phục rách nát cầm trong tay một thanh đoản đao rỉ sét.

Trong tiếng hò hét của đối phương, hắn ngang nhiên cắt của quý của đối phương xuống treo lên cơ thể mình.

Ả ăn mày lắc lư cái mông của mình hình chữ nhất đứng dậy, gương mặt nở nụ cười âm trầm nhìn gương mặt kinh hãi của mọi người xung quanh.

“Hahaha~ của quý~ của quý đều là của ta~ có của quý rồi, ta có thể đầu thai rồi!”

Cùng với tiếng nói của mình, cơ thể ả bỗng nhiên bay lên như quỷ hồn rồi bổ nhào về phía một người nam nhân khác.

“Aa!!”

Tiếng thét chói tai của phụ nữ vang ên, tất cả mọi người đồng loạt nhao nhao lên ba chân bốn cẳng bỏ chạy tứ phía.

Chương 446: Trấn Áp

Thấy ả ta chuẩn bị bổ nhào, Lý Hỏa Vượng liền phi tới như tên bắn trong một cái búng tay.

“Keng.”

Một tiếng âm thanh vang giòn cất lên, móng tay đã đập vào người hắn phát ra tiếng kim loại va chạm kêu lên lanh lảnh.

Trong tình cảnh hỗn loạn như vỡ trận, Lý Hỏa Vượng dốc toàn lực lao về phía nữ nhân ấy, khi hắn đến nơi thì xung quanh đã nằm la liệt mấy người cả nam lẫn nữ.

“Keng!”

Lý Hỏa Vượng rút kiếm xông về phía ả ta, bổ thẳng vào cơ thể ả.

Nhưng điều mà Lý Hỏa Vượng không ngờ được là, Tử Tuệ là vũ khí của Binh gia, dẫu sắc bén nhưng khi chém lên người hắn thì đến da cũng chẳng bị xước mà chỉ phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Tiếng bước chân ầm ập của Cao Trí Kiên ập tới phía bên này, lang nha bổng trong tay hắn vù vù bay lên khua múa.

Trong lúc giao chiến với nhau, Lý Hỏa Vượng đối kháng với đối phương có qua có lại.

Nhưng càng va chạm với người này, Lý Hỏa Vượng càng thấy ở đâu đó không đúng lắm. Con quỷ trước mắt rất không đúng.

Nếu thứ này thật sự là quỷ thì con quỷ này cũng quá ư là kì quặc rồi nhỉ? Quỷ mà còn có thể không bị đao đâm xuyên người nữa? Đến kiếm trảm ma cũng không thể chém đứt nó? Hơn nữa lúc nào cũng xuất hiện vào thanh thiên bạch nhật là sao?

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang nghĩ cách giải quyết người này thì không rõ có phải do ảo giác của hắn hay không mà hắn cảm nhận được đối phương nhìn mình chớp chớp mắt, nhất thời hắn đã nghĩ rất nhiều.

Dưới sự quan sát của toàn bộ bách tính ở Thất Huyện, hắn thấy nam nhân đeo mặt nạ đồng tiền giao chiến với con quỷ này có qua có lại.

Tâm trạng họ cũng lúc thăng lúc trầm theo tiết tấu của trận đấu.

Sau khi giằng co một một khắc, Lý Hỏa Vượng liền nhấc chân đâm thẳng vào l*ʁg ngực của người đó.

Ngay sau đó, hắn móc ra một tấm bùa phù lục dán vào giữa trán của người kia. Mọi thứ xung quanh dần chìm vào yên tĩnh.

Lý Hỏa Vượng cầm kiếm nhìn một vòng rồi mở miệng với ngữ khí quả quyết nói:

“Các ngươi nói đúng, thực sự có một con quỷ chuyên đi trộm của quý, ả chính là con quỷ này! Bây giờ, ả đã bị ta giết rồi!”

Lý Hỏa Vượng dùng tay nắm lấy đầu người nọ, xách cả thi thể lên trước mặt những người Thất Huyện.

“Các ngươi xem đi, quỷ đã bị ta tiêu diệt rồi, hồn của nó cũng bị diệt sạch rồi, sau này trong Thất Huyện sẽ không còn xảy ra chuyện lúc âm lúc dương nữa đâu.”

Giọng của Lý Hỏa Vượng vang vọng trong Thất Huyện, một lát sau “ầm” một tiếng, cả bầu trời của Thất Huyện như bị tiếng reo hò hoan hô của người trong Thất Huyện lật đổ.

Người cười nơi đây đều vui đến mức rơi nước mắt, những sự u ám dị thường trên mặt bọn họ đều mất sạch.

Có không ít người thò tay vào áo ngay tại chỗ, lấy ra những thứ để trói như dây thừng và xiềng xích ném lên không trung.

Có nhiều người còn quỳ trên mặt đất liên tục quỳ lạy Lý Hỏa Vượng mà khi nãy bọn họ nghi ngờ, trong miệng liên tục lặp đi lặp lại phụ mẫu sống lại gì đó.

Dương Huyện lệnh ở bên cạnh cũng dẫn theo mấy tên đầu mục đến nghênh đón, dùng cây trường côn chống quỷ trong tay bắt đầu tiến hành diễu hành.

Những người này lại trở về báo cho người nhà, chẳng mấy chốc tin tức này đã truyền đi khắp Thất Huyện.

Ngay sau đó, đãi ngộ dành cho những người xứ khác như Lý Hỏa Vượng cũng cao hơn rõ ràng, đi đến đâu cũng có người nhét đồ ăn vào tay bọn họ, còn có không ít những người tóc trắng nhìn thấy bọn họ là muốn dập đầu tạ ơn, nói đa tạ vì đã cứu cháu của bọn họ.

Đêm hôm đó, tửu lâu tốt nhất ở Thất Huyện là Phượng Dương Lâu cũng bị Dương Huyện lệnh bao trọn dùng để mở tiệc chiêu đãi khách quý.

Thân là người đã cứu vớt toàn bộ Thất Huyện, Lý Hỏa Vượng được xếp ngồi ở chủ vị, một vài người có chút thân phận ở Thất Huyện sôi nổi đến mời rượu như thể có thể mời rượu cho Lý Hỏa Vượng là một loại vinh dự gì đó vậy.

Áp lực trên thân những người Thất Huyện đều mất sạch, một Thất Huyện vốn nên tĩnh mịch đang dần chuyển biến thành một huyện bình thường, con đường đi quạnh quẽ cũng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Trên tửu lâu rộn rã tiếng người, đám Cẩu Oa và Cao Trí Kiên ăn những món ngon nhất trong tửu lâu này, ai nấy đều ăn ngon đến nỗi muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi của mình.

Cũng là những thứ thế này, mình làm đại mà đem so với đầu bếp giỏi nhất của Thất Huyện làm thì đúng là không thể so sánh được.

“Tú tài, sau này ngươi phải học cho tốt đó biết chưa hả? Chỉ có học cho giỏi thì tương lai ngươi mới có thể thay trời hành đạo như tiểu đạo gia được, xong rồi sau này mới có người mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn thế này chứ!”

Lữ trạng nguyên ăn cào ăn cấu, miệng đầy dầu mỡ nhưng vẫn không quên dạy dỗ con trai của mình.

“Lão già khọm, ngươi biết gì chứ, ngay cả đồ ăn cũng không chặn được miệng ngươi à!”

Tú tài bỏ miếng gà trong tay xuống, cầm rượu ngon bên cạnh định rót vào ly rượu trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nhưng hắn còn chưa kịp rót thì Bạch Linh Miểu ở bên cạnh đã vươn tay cầm ly đi trước.

“Lý sư huynh không uống rượu, hắn uống rượu dễ say lắm.”

Nói xong nàng lại múc một muỗng canh cá đặt vào trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh ăn chút canh miến đi, ngươi đã ra tay cứu mọi người trong huyện này, ngươi vất vả rồi.”

Chương 447: Ăn Mừng

Khóe môi Lý Hỏa Vượng hé ra, nở một nụ cười gượng gạo, hắn giơ tay cầm một cái đùi gà to ném xuống gầm bàn, lập tức có tiếng gặm nuốt của Màn Thầu.

Cảm nhận được đuôi của Màn Thầu quất liên tục vào chân mình, tâm trạng Lý Hỏa Vượng thoáng vui vẻ hơn một chút.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mặt, Lý Hỏa Vượng bưng canh lên uống cạn sạch rồi đứng dậy, chỉ vào Dương Hoành Chí đã say khướt ở phía xa rồi nói:

“Chú ý hắn cho kỹ, đừng để hắn vui quá uống say chết đấy.”

Trong tiếng người nói vui vẻ, Lý Hỏa Vượng bước xuống khỏi tửu lâu đèn đuốc sáng trưng, so với tửu lâu nhộn nhịp thì con đường trên Thất Huyện càng hỏi bàn.

Tiếng pháo vang lên liên tục, theo đó là những tiếng lốp bốp, mảnh giấy màu đỏ bắn khắp nơi nhuộm những con hẻm đường đi thành một màu đỏ vui mừng.

Có lẽ bọn họ không biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào, chỉ biết cuối cùng mình đã không cần phải chịu nỗi khổ da thịt mặc sắt nữa, hơn nữa còn được ăn những món ngon mà bình thường không được ăn.

Ở cuối ngã tư đường, một nam nhân đội một cái đầu búp bê má đỏ miệng đỏ thật to, giơ cao hoa hầu, dẫn một con rồng lục sắc đi tới.

Phía sau múa rồng là điệu kèn vui vẻ.

Cảnh tượng này lập tức thu hút đám trẻ con, chúng không quan tâm đến tiếng pháo nổ, vui vẻ nhảy vòng quanh đoàn múa rồng kia.

Cảnh tượng như thế có ở khắp Thất Huyện, thời gian bình thường cứ bị bọn họ vui chơi như đang ăn Tết vậy.

Lý Hỏa Vượng lạnh mặt đi lướt qua đám đông trông rất không hòa hợp.

Nhưng mà người không hòa hợp với cảnh tượng vui mừng này cũng không phải chỉ có một mình Lý Hỏa Vượng.

Có một vài căn nhà trên cửa có dán câu đối lục sắc, treo vải trắng, trong sân truyền tới tiếng khóc hu hu, đây đều là những người hôm nay bị con quỷ kia giết chết, hơn nữa còn là kiểu chết cực kỳ thê thảm.

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua những khoảng sân thê thảm kia, tiếp tục bước đi.

Hắn bước đi trong bầu không khí không hòa hợp này, cuối cùng đi tới phòng chứa thi thể của huyện.

Dù bên ngoài rất náo nhiệt nhưng đương nhiên chỗ này vẫn sẽ có người gác đêm, nhưng mà nồi lẩu thịt ngon nóng hôi hổi trên mặt bàn và cả một cái vò rượu màu đen có dán chữ chứng tỏ trong huyện cũng không hề bạc đãi bọn họ.

Thấy Lý Hỏa Vượng bước tới, Ngỗ Tác và tên sai dịch áo xanh vội thả chân xuống, ngỏ lời mời hắn ăn cùng mình.

“Các ngươi ra ngoài hết đi, con quỷ này không tầm thường, ta phải làm phép để chấm dứt hậu hoạn hoàn toàn.”

Nghe thấy đối phương nói vậy, mấy người này nào dám nhiều lời, lập tức gật đầu khom lưng đi ra ngoài.

Trong phòng chứa thi thể lạnh lẽo, từng cỗ thi thể bị bọc vải trắng che phủ bày ngay ngắn trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng đi qua từng cỗ thi thể lạnh băng, cuối cùng đi đến một cỗ thi thể cuối cùng, sau đó vén tấm vải trắng bên trên lên, phụ thân của tên ăn mày bị quỷ ăn xuất hiện trước mặt hắn.

Người này trông râu ria xồm xoàm, quần áo tả tơi nhưng kỳ lạ là trên người hắn chẳng hề lôi thôi tí nào, cũng không có những mùi nên có như những tên ăn mày khác.

Tướng mạo của người này bình thường, thuộc dạng người nếu đặt vào đám đông thì sẽ không tìm ra được, đặc điểm duy nhất của người này chính là lông mày của hắn, lông mày chữ nhất vừa thô vừa rậm.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang quan sát tỉ mỉ người này, cỗ thi thể kia chợt mở mắt, đối diện với ánh mắt của Lý Hỏa Vượng.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ôm ngực lui lại một bước, hắn vươn tay tháo tấm bùa màu vàng đang dán trên trán mình xuống.

“Thú vị, thú vị, bùa ngươi dán là bùa gì vậy? Nó có công dụng gì?”

“Ta cũng không biết nữa, bùa linh tinh thôi, cái này là của người khác vẽ.”

Lý Hỏa Vượng trả lời cực kỳ tỉnh táo như thể không hề bất ngờ khi thấy người này tỉnh dậy.

Tên ăn mày có lông mày chữ nhất kia trở mình, nhảy thẳng xuống khỏi ván gỗ, phủi bụi trên người mình, cả người đều phát ra tiếng lanh lảnh của kim loại va vào nhau leng keng leng keng.

“Vị chân nhân này xưng hô thế nào?”

Hắn hành lễ với Lý Hỏa Vượng, ánh mắt rất bình tĩnh.

“Áo Cảnh Giáo, Nhĩ Cửu.”

Lý Hỏa Vượng không biết để lộ danh tính của mình nên nói ra cái tên giả mà Khương Anh Tử đã chết từng dùng lúc ở Áo Cảnh Giáo.

“Nếu ta đoán không sai thì chắc hắn các hạ là Giám Thiên Ti nhỉ?”

Lông mày chữ nhất cũng không phủ nhận, lên tiếng nói:

“Đúng vậy, tại hạ đúng là tiểu tốt Giám Thiên Ti, chân nhân thông minh lắm. Trước đó ta đã liếc mắt trước với ngươi rồi, không ngờ ngươi đón được thật.”

Trước đó Lý Hỏa Vượng đoán không sai, hoàn toàn chẳng có con quỷ trộm sinh mạng nào cả, nhưng mà so với lời đồn truyền ra từ Tọa Vong Đạo thì tên ăn mày đến từ Giám Thiên Ti này dùng cách hoàn toàn khác Lý Hỏa Vượng.

“Cần phải thế không? Có cần phải diễn thật như vậy không?”

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay chỉ vào mấy người bị lông mày chữ nhất giết chết.

“Đây chính là cái bẫy của Tọa Vong Đạo bày ra, không diễn thật sao được? Cậu tưởng nói dễ nghe một chút là họ nghe liền hả? Hơn nữa lúc ra tay ta còn xem hết đây này, mấy người chết chỉ là mấy dân chúng bình thường thôi.”

Chương 448: Người Mượn Đao

Đối phương khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác lạnh trong lòng, tại sao hắn lại thản nhiên khi nói ra câu này như vậy chứ? Chẳng lẽ tất cả những người trong Giám Thiên Ti đều như thế ư?

Nói đến mấy người chết, Lý Hỏa Vượng cũng không đến nỗi oán giận nhiều cho lắm, hắn chỉ thấy hành động của đối phương rồi trong lòng cảnh giác lên mà thôi.

“Sau này bớt tiếp xúc với người này lại, nhất định phải cẩn thận một chút để tránh cho ta cũng có ngày biến thành những bách tính hôm nay đã trở thành đạo cụ diễn kịch.”

Thấy Lý Hỏa Vượng đứng im lặng, lông mày chữ nhất lên tiếng trước:

“Tại hạ Hồng Đại, người mượn đao, hạnh ngộ.”

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy cái từ người mượn đao này, nếu chỉ hiểu như trên mặt chữ thì người này là người mượn đao của người khác.

Nhưng người nọ đã có thể làm tiểu tốt của Giám Thiên Ti thì ba chữ này hoàn toàn không phải hiểu theo nghĩa trên mặt chữ, chắc

chắn là có hàm nghĩa khác.

“Người mượn đao?”

“Đúng vậy, tại hạ là một người mượn đao không môn không phái. Ha ha, chân nhân, ngươi có muốn mượn đao không?”

Hồng Đại kéo cái áo dài đầy miếng vá của mình ra, bên trong toàn là những lưỡi đao lẻ tẻ vụn vặt.

Những cái đao này rất cũ kỷ, có không ít cái còn có gỉ, lưỡi đao không đứt bật tung ra, đây cũng là lý do vì sao lúc trước Lý Hỏa Vượng dùng tuệ kiếm của mình nhưng không thể làm hắn bị thương.

Nhưng mà cái này cũng chứng minh được một khía cạnh, những cái đao này tuyệt đối không hề cũ nát như vẻ bề ngoài, đao rỉ nát mà có thể ngăn cả được binh khí nhà binh là không tầm thường.

“Ha ha, chân nhân, ngươi có muốn mượn đao của ta không?”

Hồng Đại lại hỏi lần nữa, một thanh đao bị gãy, lưỡi đao chỉa ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, trên mặt Hồng Đại là nụ cười mang vẻ chờ mong.

“Ngươi cho ta mượn đao này thì khi nào trả lại đây?”

“Nếu là mượn thì đến lúc cần trả tự nhiên sẽ phải trả.”

Hồng Đại nói câu này như không nói.

Lý Hỏa Vượng ngẫm nghĩ, chậm rãi vươn tay sờ lên mũi đao dính đầy rỉ sắt màu đỏ, mắt nhìn chăm chú vào thần thái của đối phương.

Một khắc trước khi khi rỉ sắt màu đỏ kia chạm đến tay Lý Hỏa Vượng, hắn rụt tay về.

“Không cần đâu, binh khí của ta là đủ rồi.”

“Haizz, thôi vậy, không mượn thì không mượn, nếu chuyện ở Thất Huyện đã xong rồi thì sau này chúng ta gặp lại sau nhé Nhĩ Cửu

chân nhân.”

Hồng Đại tiếc nuối thu đao lại, chắp tay với Lý Hỏa Vượng rồi đi ra ngoài phòng chứa thi thể.

Ngay khi tay của hắn vừa chạm lên móc đồng trên cửa gỗ một móng tay máu bay thẳng tới cắm vào trong cửa gỗ.

“Chờ chút đã, ta nghe nói làm việc cho Giám Thiên Ti nhiều thù lao lắm, chuyện ở Thất Huyện ta cũng nhúng tay vào, vậy lần này ta cũng có một phần thù lao chứ nhỉ?”

Nhìn khe hở hình trăng lưỡi liềm dần rướm máu trên khe hở, giọng Hồng Đại cũng có vài phần kinh ngạc:

“Ồ, vậy nếu tại hạ không cho thì sao?”

Câu này vừa thốt ra, bầu không khí trong phòng chứa thi thể lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng sau câu nói tiếp theo của Lý Hỏa Vượng, bầu không khí ngột ngạt này lập tức biến mất sạch.

“Không cho cũng được, vụ làm ăn này ta cũng làm được, ngươi dẫn ta gia nhập vào Giám Thiên Ti đi, coi như không tính phần này nữa.”

Hồng Đại quay lại nhìn đối phương, dường như rất bất ngờ với câu này của Lý Hỏa Vượng.

“Thật thế à? Vậy cũng được, đi theo ta tới Lễ bộ đi, vừa đi vừa nhớ tên của nhau là được rồi.”

“Cần phải đến Lễ bộ à?”

Lý Hỏa Vượng vừa nghe thấy vậy thì lập tức bác bỏ, mình đi tới đại bản doanh của bọn hắn, lỡ như bị người ta phát hiện thì xong đời rồi.

“Xa quá, ta vẫn còn việc gấp, đổi cách khác đi. Ta nghe nói hình như có không ít Giám Thiên Ti có thể liên hệ riêng mà?”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hồng Đại lại nghĩ một hồi, cuối cùng khẽ gật đầu:

“Vậy thế này đi, ta đi nói với phía trên một chút, ngươi đừng đi tìm hắn, nếu hắn đồng ý thì hắn sẽ đến tìm ngươi.”

“Yên tâm đi, nể tình chúng ta đã từng làm việc chung với nhau, ta sẽ nói tốt vài câu cho ngươi.”

Vừa dứt câu, Hồng Đại đẩy cửa đi thẳng ra ngoài, lúc bước ra đường phố náo nhiệt, hắn cầm một cái đầu búp bê bằng sứ thật to trên mặt đất bên cạnh, đội thẳng lên đầu mình.

Hắn móc một cây quạt nát gần như chỉ còn lại cán bên hông ra, liên tục quạt vào mặt mình, bước nhanh ra khỏi Thất Huyện.

Lúc hắn ra khỏi Thất Huyện náo nhiệt, cuối cùng xung quanh cũng yên tĩnh lại, thay vào đó là tiếng côn trùng kêu thuộc về ngày nóng.

Đi hơn nửa tiếng, hắn cầm cái đầu búp bê to trong tay quăng vào mé rừng, lên tiếng nói:

“Nhĩ Cửu chân nhân, ngươi đừng đi theo ta nữa, nếu tại hạ thật sự là Tọa Vong Đạo thì chuyện hôm nay không xong dễ dàng vậy đâu.”

Lý Hỏa Vượng bước ra từ mé rừng, chắp tay với hắn, quay người đi về hướng Thất Huyện.

Nhìn mãi đến khi thấy bóng lưng Lý Hỏa Vượng biến mất trong một ít đèn đuốc, Hồng Đại lên tiếng:

“Sao rồi?”

Trong rừng cây bên cạnh truyền ra tiếng lá khô bị giẫm đạp, một tên bụng phệ đầu đội một cái đầu búp bê má đỏ thật to, bên hông đeo một cái trống đỏ, mặc y phục màu xanh, trên vai còn quấn dây gánh màu đỏ vừa nãy dùng để treo tú cầu long châu dẫn múa rồng.

“Không ổn, người này lén lén lút lút, không rõ lai lịch. Vừa nãy ngươi nói dẫn hắn đi tiện nhớ lẫn nhau, hắn cũng không dám đi

cùng, chưa chắc hắn không phải là Tọa Vong Đạo.”

Giọng nói truyền ra dưới cái đầu búp bê bằng gốm sứ to kia khá trẻ và nehj nhàng, hoàn toàn không hợp với cơ thể to béo của hắn.

Chương 449: Kiểm Chứng

Đối phương khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác lạnh trong lòng, tại sao hắn lại thản nhiên khi nói ra câu này như vậy chứ? Chẳng lẽ tất cả những người trong Giám Thiên Ti đều như thế ư?

Nói đến mấy người chết, Lý Hỏa Vượng cũng không đến nỗi oán giận nhiều cho lắm, hắn chỉ thấy hành động của đối phương rồi trong lòng cảnh giác lên mà thôi.

“Sau này bớt tiếp xúc với người này lại, nhất định phải cẩn thận một chút để tránh cho ta cũng có ngày biến thành những bách tính hôm nay đã trở thành đạo cụ diễn kịch.”

Thấy Lý Hỏa Vượng đứng im lặng, lông mày chữ nhất lên tiếng trước:

“Tại hạ Hồng Đại, người mượn đao, hạnh ngộ.”

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy cái từ người mượn đao này, nếu chỉ hiểu như trên mặt chữ thì người này là người mượn đao của người khác.

Nhưng người nọ đã có thể làm tiểu tốt của Giám Thiên Ti thì ba chữ này hoàn toàn không phải hiểu theo nghĩa trên mặt chữ, chắc chắn là có hàm nghĩa khác.

“Người mượn đao?”

“Đúng vậy, tại hạ là một người mượn đao không môn không phái. Ha ha, chân nhân, ngươi có muốn mượn đao không?”

Hồng Đại kéo cái áo dài đầy miếng vá của mình ra, bên trong toàn là những lưỡi đao lẻ tẻ vụn vặt.

Những cái đao này rất cũ kỷ, có không ít cái còn có gỉ, lưỡi đao không đứt bật tung ra, đây cũng là lý do vì sao lúc trước Lý Hỏa Vượng dùng tuệ kiếm của mình nhưng không thể làm hắn bị thương.

Nhưng mà cái này cũng chứng minh được một khía cạnh, những cái đao này tuyệt đối không hề cũ nát như vẻ bề ngoài, đao rỉ nát mà có thể ngăn cả được binh khí nhà binh là không tầm thường.

“Ha ha, chân nhân, ngươi có muốn mượn đao của ta không?”

Hồng Đại lại hỏi lần nữa, một thanh đao bị gãy, lưỡi đao chỉa ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, trên mặt Hồng Đại là nụ cười mang vẻ chờ mong.

“Ngươi cho ta mượn đao này thì khi nào trả lại đây?”

“Nếu là mượn thì đến lúc cần trả tự nhiên sẽ phải trả.”

Hồng Đại nói câu này như không nói.

Lý Hỏa Vượng ngẫm nghĩ, chậm rãi vươn tay sờ lên mũi đao dính đầy rỉ sắt màu đỏ, mắt nhìn chăm chú vào thần thái của đối phương.

Một khắc trước khi khi rỉ sắt màu đỏ kia chạm đến tay Lý Hỏa Vượng, hắn rụt tay về.

“Không cần đâu, binh khí của ta là đủ rồi.”

“Haizz, thôi vậy, không mượn thì không mượn, nếu chuyện ở Thất Huyện đã xong rồi thì sau này chúng ta gặp lại sau nhé Nhĩ Cửu chân nhân.”

Hồng Đại tiếc nuối thu đao lại, chắp tay với Lý Hỏa Vượng rồi đi ra ngoài phòng chứa thi thể.

Ngay khi tay của hắn vừa chạm lên móc đồng trên cửa gỗ một móng tay máu bay thẳng tới cắm vào trong cửa gỗ.

“Chờ chút đã, ta nghe nói làm việc cho Giám Thiên Ti nhiều thù lao lắm, chuyện ở Thất Huyện ta cũng nhúng tay vào, vậy lần này ta

cũng có một phần thù lao chứ nhỉ?”

Nhìn khe hở hình trăng lưỡi liềm dần rướm máu trên khe hở, giọng Hồng Đại cũng có vài phần kinh ngạc:

“Ồ, vậy nếu tại hạ không cho thì sao?”

Câu này vừa thốt ra, bầu không khí trong phòng chứa thi thể lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng sau câu nói tiếp theo của Lý Hỏa Vượng, bầu không khí ngột ngạt này lập tức biến mất sạch.

“Không cho cũng được, vụ làm ăn này ta cũng làm được, ngươi dẫn ta gia nhập vào Giám Thiên Ti đi, coi như không tính phần này nữa.”

Hồng Đại quay lại nhìn đối phương, dường như rất bất ngờ với câu này của Lý Hỏa Vượng.

“Thật thế à? Vậy cũng được, đi theo ta tới Lễ bộ đi, vừa đi vừa nhớ tên của nhau là được rồi.”

“Cần phải đến Lễ bộ à?”

Lý Hỏa Vượng vừa nghe thấy vậy thì lập tức bác bỏ, mình đi tới đại bản doanh của bọn hắn, lỡ như bị người ta phát hiện thì xong đời rồi.

“Xa quá, ta vẫn còn việc gấp, đổi cách khác đi. Ta nghe nói hình như có không ít Giám Thiên Ti có thể liên hệ riêng mà?”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hồng Đại lại nghĩ một hồi, cuối cùng khẽ gật đầu:

“Vậy thế này đi, ta đi nói với phía trên một chút, ngươi đừng đi tìm hắn, nếu hắn đồng ý thì hắn sẽ đến tìm ngươi.”

“Yên tâm đi, nể tình chúng ta đã từng làm việc chung với nhau, ta sẽ nói tốt vài câu cho ngươi.”

Vừa dứt câu, Hồng Đại đẩy cửa đi thẳng ra ngoài, lúc bước ra

đường phố náo nhiệt, hắn cầm một cái đầu búp bê bằng sứ thật to trên mặt đất bên cạnh, đội thẳng lên đầu mình.

Hắn móc một cây quạt nát gần như chỉ còn lại cán bên hông ra, liên tục quạt vào mặt mình, bước nhanh ra khỏi Thất Huyện.

Lúc hắn ra khỏi Thất Huyện náo nhiệt, cuối cùng xung quanh cũng yên tĩnh lại, thay vào đó là tiếng côn trùng kêu thuộc về ngày nóng.

Đi hơn nửa tiếng, hắn cầm cái đầu búp bê to trong tay quăng vào mé rừng, lên tiếng nói:

“Nhĩ Cửu chân nhân, ngươi đừng đi theo ta nữa, nếu tại hạ thật sự là Tọa Vong Đạo thì chuyện hôm nay không xong dễ dàng vậy đâu.”

Lý Hỏa Vượng bước ra từ mé rừng, chắp tay với hắn, quay người đi về hướng Thất Huyện.

Nhìn mãi đến khi thấy bóng lưng Lý Hỏa Vượng biến mất trong một ít đèn đuốc, Hồng Đại lên tiếng:

“Sao rồi?”

Trong rừng cây bên cạnh truyền ra tiếng lá khô bị giẫm đạp, một tên bụng phệ đầu đội một cái đầu búp bê má đỏ thật to, bên hông đeo một cái trống đỏ, mặc y phục màu xanh, trên vai còn quấn dây gánh màu đỏ vừa nãy dùng để treo tú cầu long châu dẫn múa rồng.

“Không ổn, người này lén lén lút lút, không rõ lai lịch. Vừa nãy ngươi nói dẫn hắn đi tiện nhớ lẫn nhau, hắn cũng không dám đi cùng, chưa chắc hắn không phải là Tọa Vong Đạo.”

Giọng nói truyền ra dưới cái đầu búp bê bằng gốm sứ to kia khá trẻ và nehj nhàng, hoàn toàn không hợp với cơ thể to béo của hắn.

Chương 450: Cực Khổ

Còn có một ít trẻ con choai choai cầm một một rổ cá chạch đổ ra

bàn làm tên ăn mày hết hồn nhảy lên, bên dưới sân khấu lại được một tràng cười to.

Có ít vũng bùn ven đường, Lữ trạng nguyên cười tủm tỉm, đang cầm từng đồng tiền tính sổ sách với Triệu Ngũ.

Lý Hỏa Vượng đứng bên cạnh nhìn Triệu Ngũ trên xe ngựa đã dùng dây thừng xỏ đồng tiền xong thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Từ sau khi gánh hát Lữ gia đổi kiểu hát thì đã kiếm được nhiều tiền hơn lúc trước, hắn là ông chủ, trong đó có một nửa là của hắn.

Hiện tại gánh hát Lữ gia không phải là gà đẻ trứng vàng nhưng ít nhất cũng được coi là đẻ được hai quả trứng vàng, mà cặp trứng vàng này lúc nào cũng có.

“Này Triệu Ngũ tiểu ca, chúng ta tính sổ sách xong, kiếm được tiền thì ăn ngon chút nhé. Tối hôm nay chúng ta ăn cá chạch nhồi đậu hũ!”

Cá chạch là có sẵn, ăn ngon mà Lữ trạng nguyên nói chỉ đơn giản là vào làng mua chút đậu hũ mà thôi.

Nhưng mà ở chung lâu vậy rồi, Lý Hỏa Vượng biết rõ tsnh tình của đối phương:

“Lữ chủ gánh, vừa nãy hát hí khúc sao không thấy Tú tài đâu vậy?”

Vừa nghe tới con trai mình, Lữ trạng nguyên mới còn cười ha hả đã gục mặt xuống.

“Hắn ư? Bỏ đi. Dù tiểu tử này học đến nỗi bản lĩnh cao cường nhưng e là cũng không thể trông cậy nó dưỡng lão và tống chung cho ta được, tương lai vẫn phải nhờ vào đồng sinh của chúng ta thôi, ngươi nói xem có đúng không hả cháu ngoan của ta?”

Thấy Lữ trạng nguyên đang chơi đùa với cháu của mình, Lý Hỏa Vượng đi tới một tảng đá lớn ở phía xa, Lữ tú tài đang luyện tập ở đó.

Lý Hỏa Vượng tới gần, nghe thấy Tú Tài đang niệm.

“Tử khí thanh linh lãng lãng đại khí nguyên chân khẩu hàng cảm ứng câu tại hư nhïếp!"

Hai đồng tiền hắn đặt song song cách nhau trên tảng đá trước mặt “cạch” một tiếng, lập tức xếp chồng vào nhau.

Hắn chợt giậm chân một cái, lại “cạch” một tiếng, hai đồng tiền đang khép lại lại lập tức tách ra.

Luyện lâu vậy rồi, cố gắng học bằng cách nhớ, Lữ tú tài không hề biết chữ cũng đã học xong.

Nhìn thấy hắn, Lý Hỏa Vượng mới hiểu được rốt cuộc Đan Dương Tử đã phải ngậm đắng bao nhiêu trong quá khứ mới có thể luyện được đến trình độ trước khi chết thế kia.

“Sư phụ!”

“Luyện không tồi, ngươi cảm thấy dạo này thế nào?”

Lý Hỏa Vượng hỏi câu này, đồng thời cũng chú ý đến thần thái của đối phương.

“Tốt lắm, cực kỳ tốt!”

Lữ tú tài cảm giác mình sẽ có bản lĩnh cao cường, mặt mày hồng hào hô to như thể hắn đã hoàn toàn là một con người khác.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi thất vọng, đồng thời lại có chút vui mừng.

Thất vọng là vì hơi khác với suy đoán của mình lúc trước, so mới mấy tông môn khác thì công pháp La giáo cũng không có chen vào lệ khí trên người Lữ tú tài.

Còn vui mừng là vì Lữ tú tài đã luyện được đến đây rồi mà vẫn chẳng bị sao cả, như vậy đã có thể chứng minh được công pháp này cũng không hề bị Nguyên Anh lừa, mình cũng có thể bắt đầu luyện nó.

Nghe nói vậy, trên mặt Lữ tú tài cực kỳ xem thường:

“Bây giờ ta cũng là cao nhân có bản lĩnh cao cường, ta thèm trở về chung bọn với mấy người dưới Cửu Lưu như bọn họ ư?”

Nghe nói vậy, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày. Nói thật, bây giờ Lữ tú tài thật sự khiến người ta thấy ghét, hắn còn chưa có thay đổi gì mà đã bắt đầu xem thường phụ thân và đại ca của mình rồi.

Nhưng chắc chắn hắn phải thất vọng rồi, bộ công pháp này của Hàn Phù khi dùng phải phối với kiếm đồng tiền, hắn chỉ mới học được công pháp thúc đẩy kiếm đồng tiền, không có công pháp kiếm này thì dùng cái gì cũng không dùng được.

“Úm ô ma sỉ tha da nhĩếp!”

Lý Hỏa Vượng mặc niệm trong lòng, đồng thời làm theo công pháp kia nói, sử dụng khí trong đan điền.

Ngay sau đó tay trái của hắn nhấc thanh kiếm đồng lên, chợt đâm mạnh về phía cây măng màu xanh biếc trước mặt.

Một khắc sau, đồng tiền trên thân kiếm đồng run nhẹ, sau khi tản ra trong không trung thì từng cái cắm vào trong măng theo sự dẫn của dây đỏ.

Lý Hỏa Vượng lại nhấc chuôi kiếm lên, từng đồng tiền cổ xưa nhanh chóng quay về rồi hợp thành thân kiếm đồng tiền.

Lúc kiếm đồng tiền quay trở lại lần nữa, cây măng cao hơn một mét trước mặt Lý Hỏa Vượng đã sớm bị chia năm xẻ bảy.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng nhìn sang tảng đá màu đen bị rêu xanh phủ kín, hắn nắm chặt thân kiếm, chợt chém sang phía đó.

Một khắc sau, Lý Hỏa Vượng cũng cảm giác được một nguồn lực cực lớn truyền đến từ thân kiếm, giờ phút này hắn cảm giác được như thể không phải mình đang vung kiếm mà là kiếm đang dắt tay hắn di chuyển.

Ngay khi kiếm đồng tiền sắp đu.ng vào tảng đá, toàn bộ kiếm đồng tiền lập tức tản ra, lúc chuôi kiếm trống rỗng xẹt qua tảng đá to, những đồng tiền được xâu chuỗi trong sợi dây đỏ lại tập hợp lại, chặt đứt một cây gỗ mục ở vài mét phía sau tảng đá.

“Kiếm này hữu dụng, có tác dụng lớn.”

Lý Hỏa Vượng vui vẻ nhìn kiếm đồng tiền trước mặt, thầm nghĩ trong lòng.

So với mấy thứ khác mình có thì rõ ràng thứ này thực dụng hơn nhiều, hơn nữa quan trọng nhất chính là không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Kiếm đồng tiền này có thể đến một mức độ nào đó bù đắp cho việc không thể đánh xa của mình.

Chương 451: Biết Chữ

Tú tài đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này thì cực kỳ nóng mắt, thần thông mà mình khổ cực học được thì đối phương chỉ học trong thời gian ngắn đã học tốt hơn mình rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tú tài cực kỳ ganh tị, biểu cảm phấn khởi đón chờ cái tiếp theo.

“Sư phụ thần thông cái thế, thiên hạ vô song!”

Đối với sự nịnh nọt của đối phương, sắc mặt Lý Hỏa Vượng như nuốt phải con ruồi, tên này không đọc sách nên nịnh nọt cũng chẳng biết nịnh.

“Sư phụ, tiếp đến ta sẽ học thần thông gì đây?”

Trong mắt Tú tài đầy sốt sắng, nói ra vấn đề mình quan tâm nhất.

Lý Hỏa Vượng nhìn thiếu niên trước mặt, không lên tiếng. Lúc trước bảo hắn học công pháp trừ vì muốn xua tan lệ khí trên người hắn ra thì còn để hắn thử giúp mình xem trong công pháp này có lừa gì hay không.

Đạt được mục đích rồi, Lý Hỏa Vượng biết mình nên suy xét xem phải giải quyết đồ đệ hời này thế nào đây.

Lý Hỏa Vượng hiểu, với tính cách hiện tại của hắn thì trục xuất hắn ra khỏi sư môn luôn thì e là vẫn chưa được, nhất định phải nghĩ một cách vòng vèo khác.

“Học chữ, bước kế tiếp của ngươi là học nhận biết chữ.”

Lý Hỏa Vượng làm Tú tài sững sờ, cái này không giống như hắn nghĩ cho lắm.

“Ngươi biết vì sao ta học công pháp này nhanh hơn ngươi không? Bởi vì ta biết chữ.”

“Không biết chữ thì có sao đâu chứ? Không biết chữ vẫn có thể học thần thông như thường đó thôi, ta còn có thể tu tiên nữa cơ.”

Tú tài tức giận lên tiếng bất bình.

“Ngươi không học à? Vậy được thôi, đừng trách ta không dạy ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong thì quay người bỏ đi.

“Sư phụ, ta sai rồi.”

Tú tài cực kỳ khẩn trương quỳ bịch xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, nặng nề dập đầu ba cái.

“Ta học!”

Lúc Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi rừng trúc, Tú tài sau lưng đã khổ sở cẩn thận ôm một tấm đầy chữ học vẹt, cố gắng học thuộc, cả đời hắn chưa từng khắc khổ thế này.

Thấy chủ nhân mình đi ra, Màn Thầu loạng choạng ngoắt đuôi chạy tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng, dùng mũi khẽ ngửi vạt áo của hắn.

Lý Hỏa Vượng dùng tay vỗ đầu chó của nàng, nói với những người còn lại trên xe bò:

“Đi thôi, đi nhanh chóng, chúng ta phải nhanh chóng đến thành Ngân Lăng.”

Dưới sự nhấp nhô của bánh xe, Lý Hỏa Vượng lại mở bản đồ trong tay, nhìn trên đó thì ở phía trước không xa là một tòa thành lớn của Đại Lương – thành Ngân Lăng.

Theo như những gì hắn nghe được thì tòa thành này chỉ cần là người trong Đại Lương Quốc thì có thể báo danh đi vào, đây là đất phong của một vị vương gia Đại Lương.

Đương nhiên Lý Hỏa Vượng cũng chẳng quan tâm thành này thế nào, thứ hắn quan tâm hơn là chờ qua tòa thành này thì đường đến Ngưu Tâm Sơn cũng không còn xa nữa.

Chỉ cần đến quê của Bạch Linh Miểu thì chặng đường lặn lội xa xôi khổ cực sẽ đón một dấu chấm tròn.

“Lý sư huynh, từ trước tới nay ta chưa từng đến thành Ngân Lăng, ta chỉ nghe nhị gia của ta từng nói người trong thành Ngân Lăng giàu lắm, lúc trẻ hắn bắt được một con gà chân hươu, bán vào trong thành Ngân Lăng xong về mua được ba gian nhà ngói lớn.”

“Nghe hắn nói thành Ngân Lăng đẹp lắm, hơn nữa ăn uống cũng cực kỳ ngon, lúc nhỏ ta thường nghĩ xem đồ ăn ở đây ngon cỡ nào.”

Bạch Linh Miểu dùng dây trắng bịt mắt lại, hai tay nắm lấy vạt áo của Lý Hỏa Vượng, nói liên miên trông hoàn toàn không giống với nàng trước đây.

Nàng nói, còn Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nghe, một trước một sau rất hòa hợp.

Dưới giọng nói như chim sơn ca của Bạch Linh Miểu, một toa thành cao lớn đầy cảm giác áp bách xuất hiện trước mặt bọn họ.

Dòng người đi dưới tường thành, lúc cả cơ thể mình bị bóng râm che kín, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn lại, suýt thì tưởng trước mặt là một ngọn núi.

“Tường này...Tường này…”

Cẩu Oa nhìn đăm đăm, lắp bắp nói.

“Tường này to quá đi.”

Dương tiểu hài nói ra câu tiếp theo thay hắn.

“Ngươi nói nhiều quá.”

Cẩu Oa ôm eo vợ mình, vội đi theo xe ngựa.

Trong một hàng dài trước ủng thành* là một hàng thủ vệ mặc đồ có hoa văn một chữ binh trước ngực, bọn hắn đang lần lượt sắp xếp kiểm tra từng người.

So với Thanh Khâu lúc trước thì rõ ràng nơi đây nghiêm hơn nhiều, bất kỳ thứ gì cũng phải kiểm tra một lần mới cho đi.

Tất cả mọi người đều không khỏi căng thẳng, kéo căng cái mũ rộng vành màu đen trên đầu mình.

Vừa mới vào mười mấy mét trong ủng thành, Lý Hỏa Vượng phát hiện ra những người này phải trả lời câu hỏi.

“Vào thành để làm gì?”

Giọng của vệ binh kiểm tra cực kỳ lạnh lùng.

“Quan gia, chúng ta hát hí khúc, xin cho qua, cho qua.”

Lữ trạng nguyên tươi cười đưa dẫn đường tới, dẫn đường bị cầm đi, bạc dưới dẫn đường bị rơi xuống đất.

Thấy đối phương có ấn quan ấn trên dẫn đường, vệ binh vừa bao vây định lật xem đồ lại lui trở về.

“Qua…tiếp theo.”

Câu này của đối phương Lý Hỏa Vượng đang đứng bên cạnh xe bò chưa Hắc Thái Tuế thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đi vào, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm giác được tiếng cảm thán liên tục bên cạnh, nhưng mà như thế cũng bình thường, hai bên đường phố rộng rãi lại có thêm vài nhà cao tầng.

Giữa những nhà lầu này là một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ sống cực kỳ náo nhiệt.

Nhìn những thứ vừa phồn hoa vừa xa lạ thế này, ngay cả Lữ trạng nguyên lão luyện cũng có phần bó tay. Đám bọn họ đứng giữa đường, không biết nên đi đâu.

Chương 452: Quy Củ

Có không ít người nhìn thấy hành vi này của bọn họ thì trong mắt lập tức lộ vẻ khinh thường, lại là một đám nhà quê mới vào thành.

“Vội gì chứ, vẫn như cũ thôi, đi tìm khách sạn sắp xếp trước đã.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu bước về phía trước, mấy người khác vội đuổi theo.

Biểu cảm của Lý Hỏa Vượng rất phức tạp nhìn mọi thứ trước mặt, hắn thật sự không ngờ trên thế gian này vẫn còn một nơi phồn hoa như vậy.

Hắn còn tưởng thế giới này điên mất rồi, chẳng có nơi đâu là tốt cả.

Gần cửa thành cũng không có khách sạn, đi theo con đường rộng rãi có thể để cho mười sáu con ngựa chạy này, đám Lý Hỏa Vượng đi nửa canh giờ, cuối cùng cũng tìm được một cái khách sạn.

“Cái chỗ chết tiệt này đúng là điên rồi, kéo trâu trên đường mà còn bị phạt mười đồng tiền, trâu muốn đi ị thì sao ta quản được nó chứ?”

Triệu Ngũ quản tiền vẫn còn canh cánh chuyện lúc trước.

“Đúng đó, phân trâu này có thể làm củi đốt nữa cơ, kéo đến đây là tặng quà cho họ đấy, thế mà còn phạt tiền nữa chứ, đúng là chó má mà!”

Lữ tú tài ở bên cạnh cũng hùa theo.

“Thôi được rồi, đến đâu thì phải theo quy củ nơi đó, đi vào thôi, hôm nay có thể ngủ giường, nghỉ ngơi cho thoải mái đi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong thì bước vào trong.

Mới vừa vào khách sạn, Lý Hỏa Vượng cảm thấy may mắn vì dẫn đường mà trước đó mình đã tìm đến huyện lệnh của Thất Huyện, không ngờ khách sạn ở đây muốn ở cũng cần có dẫn đường.

“Ấy tiểu đạo gia, khách sạn này cả nước cũng phải tốn tiền, bọn họ nghèo đến mức phát điên rồi hả! Trong này cũng không phải trà nữa, cái này chỉ là nước suối thôi!”

Lữ trạng nguyên kinh hồn bạc vía ôm cái ấm trà hình hồ lô trong lòng.

Lý Hỏa Vượng đang lật xem bản đồ để làm quen bố cục của toàn bộ Đại lương Quốc ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, không lên tiếng.

“Ha ha, coi như lão hán ta đã nhìn ra rồi, Đại Lương Quốc này là Đại Lương Quốc, không bằng chỗ chúng ta, ít nhất thì chỗ chúng ta uống nước không cần trả tiền.”

Lữ trạng nguyên cẩn thận cầm ấm trà bằng gốm sứ để lên bàn, cảm khái nói.

Vừa dứt câu, bụng hắn truyền ra tiếng ục ục, vì để có thể đến kịp trong thành trước khi trời tối, bọn họ còn nhịn cả cơm trưa.

Nghe tiếng bụng đói của đối phương, Lý Hỏa Vượng quay sang nhìn về phía Bạch Linh Miểu đang chỉnh chăn mền cạnh giường:

"Đói bụng không? Về rồi làm, đi ăn cơm trước đi."

"Tiểu đạo gia, hay thôi chúng ta cứ ăn lương khô mình mang theo đi, trong thành này uống nước cũng cần tiền, vậy nói không chừng ăn cơm còn đắt nữa."

Lý Hỏa Vượng để bản đồ trong tay xuống mặt bàn:

"Quý thì đắt, đi đường mệt mỏi nhiều vậy rồi, chẳng lẽ còn không được hưởng thụ một phen ư? Đi gọi hết gánh hát Lữ gia đến đây, hôm nay ăn ngon một chút."

Vừa nghe thấy được đi ăn, tất cả mọi người lập tức dậy tinh thần, cả đám sôi nổi ra khỏi khách sạn.

Sắc trời dần trở tối, đám Lý Hỏa Vượng bước lên lầu thang, đi tới tầng cao nhất của quán rượu năm tầng.

Đứng tại trên nhà cao tầng, có thể nhìn được toàn bộ thành Ngân Lăng, tất cả mọi người không khỏi cảm thán.

Phong cảnh dưới lầu khiến họ không tiếp ứng nổi, nhìn không tới.

Lý Hỏa Vượng đã được chứng kiến nhiều ở kiếp sau nên hoàn toàn không chú ý đến mấy thứ này, nhìn thấy trong thành không có đạo quán cùng chùa miếu, sự hào hứng của hắn cũng vơi đi.

"Lý sư huynh, ngươi nhìn xem kia là gì vậy? Đẹp quá đi mất, như là một tòa tháp cao được làm từ gốm sứ vậy!"

Tháp gốm sứ? Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi rung động vì cảnh tượng phía xa. Bạch Linh Miểu cũng không có làm quá, đó đúng là một tòa tháp được làm từ gốm sứ từ trên xuống dưới.

Đỉnh của cao tháp là ngói lưu ly bảy màu, thân tháp trắng như tuyết, đường vân màu tím đặc thù của sứ thanh hoa, như mấy con Thanh Long bay từ tầng thứ nhất, rồng bay phượng múa bay thẳng lên tầng cao nhất.

Ngay cả cái chuông trên tòa tháp cũng như được dát một lớp vàng, gió nhẹ nhàng lay động, tiếng chuông trầm thấp chậm rãi vang ra, trong sự đẹp đẽ có phần trang nghiêm.

"Tháp này đẹp quá đi."

Lý Hỏa Vượng không khỏi thốt ra, câu này là lời thật lòng, kỳ quan thế này, dù hắn ở kiếp sau cũng không thể nhìn thấy được.

Nghe Lý Hỏa Vượng khen, thư sinh áo xanh cũng đang ngắm cảnh

bên cạnh chợt mở quạt trong tay ra "tạch" một tiếng, cực kỳ đắc ý nói.

"Đương nhiên rồi, đây chính là tháp Linh Lung của thành Ngân Lăng, cả Đại Lương này cũng chỉ có một tháp thôi đấy."

Nói xong hắn liếc qua đôi giày chắp vá của Cao Trí Kiên và cả cách ăn mặc không hợp thời của mấy người còn lại, trên mặt lập tức lộ vẻ khinh thường.

Lý Hỏa Vượng giơ tay chỉ vào tháp Linh Lung ở phía xa, hỏi thư sinh kia:

"Xin hỏi nơi đó là của ai vậy? Có người đang tu hành trong tháp đó không?"

Thư sinh lập tức cười.

"Ha ha ha, lời của tiểu hữu này thú vị đấy. Không sai, đúng là có người đang tu hành trong tháp Linh Lung này."

Lý Hỏa Vượng không khỏi khẩn trương đối với mấy chuyện khá là nhạy cảm này.

"Sao thế, chẳng lẽ trong thành này cũng có một sự tồn tại nào đó giống như chùa ư?"

Chương 453: Tháp Linh Lung

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, tháp Linh Lung ở phía xa càng trở nên rõ ràng trước mặt hắn, một vài nữ nhân trong đó xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Những nữ nhân mập quấn một lớp lụa mỏng xuyên thấu chậm rãi uốn éo, trên cơ thể trắng như ngọc của bọn họ đều có những đường vân màu xanh đen.

Nếu bọn họ chỉ đứng yên ở đó thôi thì trông như một pho tượng sứ thanh hoa cực kỳ tinh tế xinh đẹp.

Đúng lúc đó, thư sinh nhịn cười nói tiếp:

“Trong tháp Linh Lung này là đạo tu của nam nữ, ha ha ha, thật ra tháp Linh Lung chính là một nơi ong bướm đấy, a ha ha ha!”

“Tại sao người Đại Lương các ngươi lại xây kỹ viện trong tháp?”

Cẩu Oa thấy nghi ngờ nên đặt câu hỏi.

Người nọ vừa ngắm cảnh vừa đáp.

“Trời, câu này sai rồi, một nơi tầm hoa vấn liễu nhiều như thế, tại sao tháp Linh Lung lại nổi danh khắp thiên hạ? Chủ yếu là một chữ kỳ mà thôi.”

“Chỉ cần ngươi có tiền, ngươi thậm chí có thể đến tháp Linh Lung chọn riêng một cô nương, cả việc quyết định hoa văn gì trên người bọn họ nữa. Ta nghe nói lần trước có người uống nhiều, cô nương mà hắn mua giờ vẫn còn hình một con rùa trên mặt đấy.”

Chủ đề này lập tức thu hút người khác tham gia:

“Không chỉ thế thôi đâu, tại hạ may mắn được đến đó một lần, thịt của cô nương trong tháp Linh Lung đó sờ vào mềm như bông, không phải tầm thường, không phải tầm thường đâu.”

Lý Hỏa Vượng nghe xong càng hiểu rõ hơn, hắn nhìn về phía tháp Linh Lung ở phía xa, trên mặt lộ sự mỉa mai.

“Quả nhiên không hổ là Đại Lương Quốc có mỹ nhân giấy, bọn họ thật sự nghiên cứu rất sâu về vấn đề này.”

Đúng lúc này Lý Hỏa Vượng dời tầm mắt, đúng lúc nhìn thấy một lão ăn mày đang nằm rạp trên mặt đất.

Lão ăn mày kia quần áo tả tơi, trên mặt cũng có sứ thanh hoa màu xanh đen nhưng từng nếp nhăn làm hoa văn kia như bị cắt đứt ra, trông như nát vậy.

Đồ sứ tốt thì ai cũng thích, nhưng một khi đồ sứ nát rồi thì chẳng đáng một đồng.

“Lý sư huynh, tiểu nhị đã mang thức ăn lên rồi, chúng ta ăn thôi, để lát nữa là nguội hết đấy.”

Lý Hỏa Vượng đánh giá tháp Linh Lung ở phía xa một chút rồi quay trở lại ngồi vào bàn tròn bắt đầu ăn.

Chuyện ăn uống ở Đại Lương này, chỉ cần có tiền thì ăn còn nhiều hơn cả chơi hoa văn nhiều.

"Tần tang đê lục chi: Mạc mạc thủy điền phi bạch lộ, âm âm hạ mộc chuyển hoàng ly, phượng hoàng đài thượng phượng hoàng du, hoàng hạc nhất khứ bất phục phản..."

Theo các loại tên hay, các món ăn có hương vị khác nhau được bưng lên bàn.

Nhìn Phượng Hoàng được khắc ra từ củ cải sinh động như thật trước mặt, Cao Trí Kiên vươn đũa ra rồi lại rụt về.

"Ăn đi, chờ gì nữa?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng hạ đũa, những người khác mới bắt đầu ăn.

Ngay sau đó không có một ai nói chuyện, chỉ còn lại tiếng nhấm nuốt liên tục, ngay cả Lý Hỏa Vượng có vị giác như bây giờ cũng không hề bắt bẻ gì.

Bàn khác nhìn thấy cảnh thô lỗ đó thì đều lộ vẻ khinh thường, nhưng mà đám Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm.

Sắc trời dần dần tối xuống, tương phản với bầu trời đầy sao là mặt đất đầy đèn đuốc.

"Lý sư huynh, ngươi mau nhìn kìa, trên trời có đèn!"

“Lý sư huynh, ngươi mau nhìn nè! Ở trên trời có đèn kia!”

Nghe tiếng giọng nói này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên thì nhìn thấy từng ngọn đèn đuốc treo lơ lửng trên không trung, bầu trời kia giống như con sứa giấy căng tròn tung bay theo chiều gió

vậy.

“Đèn Khổng Minh mà thôi, không có gì to tát cả.”

Lý Hỏa Vượng bưng bát lên rồi uống một ngụm canh tôm tươi ngon không gì sánh được.

Các ngọn đèn Khổng Minh mang theo các dòng họ như “Phú”, “Miêu”, “Triệu”, “Lý” từ từ bay về bầu trời, hòa làm một thể với từng ngôi sao sáng trên trời kia.

Nhìn thấy người thả đèn Khổng Minh lau nước mắt, xem ra đây tựa như là một phương thức tế lễ của Đại Lương.

“Không chỉ có trên trời thôi đâu, các ngươi mau nhìn xem, trên mặt sông phía xa xa cũng có đó!”

Xuyên qua một con sông lớn của thành Ngân Lăng cũng xuất hiện nhiều đốm lửa giống như vậy, từng chiếc thuyền hoa lắc lư giữa mặt sông.

“Mấy trò bịp bợm của Đại Lương đúng là nhiều thật nha.”

Lý Hỏa Vượng nhìn những ngọn đèn Khổng Minh kia rồi tự lẩm bẩm một mình.

Hắn có thể cảm nhận được sự bất đồng rõ ràng giữa Đại Lương và những nơi khác, chỉ riêng tình hình bên trong cũng đã kém hơn rất nhiều rồi.

“Đúng rồi, Miểu Miểu à Tứ Tề, Hậu Thục, Thanh Khâu, Đại Lương, đi qua nước Đại Lương thì là nước nào nữa vậy?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Bạch Linh Miểu ở một bên.

“Đi qua Đại Lương đến nước nào? Đi qua Đại Lương thì không có nước nào cả, toàn là nước biển mà.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt sáng tỏ, thì ra nước Đại Lương này lại là quốc gia ven biển, cũng không biết ngoài khơi xa còn có quốc gia khác nào không giống vậy nữa không.

“Nhưng mà đoán chừng là có đó, chỉ sợ cũng...”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ đến chuyện này, đột nhiên một giọng nói cực kỳ nhỏ vang lên bên tai hắn, giọng nói đó vô cùng hỗn loạn nhưng trong những từ lẻ tẻ đó lại lẫn lộn một vài từ mà con người sử dụng.

“Đói...khẩu...mộc...”

Nháy mắt khi giọng nói này vừa xuất hiện, cả người Lý Hỏa Vượng chợt dựng tóc gáy, hắn chợt đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn bốn phía xung quanh.

Chương 454: Lại Đến

Động tĩnh của Lý Hỏa Vượng lớn đến nỗi canh trên bài cũng bị làm vương vãi ra một ít, bầu không khí vừa nãy còn náo nhiệt chớp mắt trở nên yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người cùng ngồi ở đó cùng với những người ngồi cạnh bên đồng thời kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

“Lý sư huynh...?”

Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của những sư huynh đệ khác bắn tới, Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu một cái rồi lại ngồi xuống lần nữa, biểu cảm trên mặt hắn nhanh chóng bĩnh tĩnh lại.

“Không có gì đâu, ngươi cũng biết người như ta mà, bệnh cũ mà thôi, ăn cơm ăn cơm đi.”

Nghe vậy, lúc này tất cả mọi người mới thôi lo lắng, lần nữa bắt đầu ăn cơm tiếp.

Nhưng mà Bạch Linh Miểu ngồi bên trái Lý Hỏa Vượng lại chú ý tới việc tay của Lý Hỏa Vượng khi cầm bát có chút run rẩy.

Sau khi cơm nước no nê, họ rời khỏi quán rượu đi về phía quán trọ. Trên đường đi, Lữ Trạng Nguyên vẻ mặt đau khổ cũng đang tính toán xem tiền ăn bữa cơm kia tương đương với mấy con heo.

Khi ăn thì thoải mái dễ chịu mà đến khi nhìn thấy số bạc trắng lóa do mình kiếm được phải chi trả thì lại cảm thấy khó chịu như khi ông ta bị giết vậy.

“Lý sư huynh, ngươi thật sự không sao chứ?”

Hai tay Bạch Linh Miểu nắm lấy bàn tay phải đầy vết chai do dùng kiếm trong thời gian dài của Lý Hỏa Vượng.

“Đừng lo, bây giờ ta ăn Hắc Thái Tuế thì bệnh tình cũng đã ổn định hơn nhiều rồi.”

Lý Hỏa Vượng cho nàng một ánh mắt trấn an.

Sau khi trở lại quán trọ, mọi người rối rít quay trở lại phòng của mình, vừa thảo luận về kiến thức của tối hôm nay vừa đi rửa mặt.

Cho đến khi quán trọ đóng cửa tắt nến thì cũng không xảy ra bất kỳ chuyện gì cả.

Nửa đêm canh ba, Lý Hỏa Vượng đang nằm trên giường chợt mở mắt ra, hắn nghiêng đầu nhìn Bạch Linh Miểu đang say giấc ở bên cạnh, hắn rút cánh tay mình từ dưới cổ nàng ra sau đó vén chăn lên đi đến sân sau của quán trọ.

Vừa mới đến bên cạnh xe ngựa nhốt Hắc Thái Tuế, Màn Thầu chuyên môn canh giữ xe chợt từ dưới gầm xe chui ra, vẫy đuôi với hắn.

Lý Hỏa Vượng chợt dùng tay vén rèm xe lên thì thấy Hắc Thái Tuế bị sợi dây bò trói chặt ở bên trong.

Khi nhìn thấy con Hắc Thái Tuế này, Lý Hỏa Vượng sắc mặt vô cùng khó coi nhớ lại giọng nói vang lên bên tai trước đó.

Trong một thời gian ngắn sau khi ăn Hắc Thái Tuế, mọi chuyện đều rất bình thường, bình thường đến nỗi Lý Hỏa Vượng cũng quên mất bản thân là Tâm Tố. Vậy mà hôm nay, một lần nữa hắn lại xuất hiện huyễn thính.

Lý Hỏa Vượng nhìn Hắc Thái Tuế trước mặt mình, giọng nói run rẩy nói:

“Mẹ, ngươi có thể gọi bác sĩ Vương đến đây không? Ta có chuyện cần bàn bạc với hắn.”

Một lát sau, Lý Hỏa Vượng đang nhắm mắt lại chợt mở mắt ra, bình tĩnh nhìn về phía Hắc Thái Tuế:

“Là ngươi sao Vương Vi? Mấy tiếng trước, có phải ngươi cho ta dùng thuốc gì không?”

Đối mặt với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Hắc Thái Tuế không có bất kỳ phản ứng nào, nó chậm chạp dùng những chỗ rách trên cơ thể mình phun ra nuốt vô chất lỏng sánh đặc bẩn thỉu.

“Nếu thật sự là ngươi thì để ta nói cho ngươi biết là thuốc kia rất có hiệu quả, bây giờ ngươi tăng thêm liều lượng cho ta dùng thử đi.”

Lý Hỏa Vượng yên tĩnh chờ đợi huyễn thính xuất hiện thêm một lần nữa, nhưng mà không xảy ra chuyện gì cả.

Nhìn con quái vật mọc đầy xúc tu đang ngọe nguậy trước mặt, hô hấp của Lý Hỏa Vượng nặng hơn, hắn hạ giọng vẻ mặt dữ tợn nói:

“Đừng có làm giả những thứ này, muốn khiến ta cho rằng bên kia là thật, có bản lĩnh thì lần nữa kéo ta trở về đi!”

Trong tiếng kêu gào của Lý Hỏa Vượng, cơ thể Hắc Thái Tuế ngọe nguậy, nó dùng sức muốn cho những xúc tu bị trói kia được tự do lần nữa, nhưng mà sợi dây bò chắc chắn lại khiến hành động của nó uổng công vô ích.

“Hù...hù...”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển từng ngụm khí lớn, giọng nói bất ngờ vang lên kia khiến cho trong lòng hắn trở nên rối loạn.

Hắn cứ đứng giữa chuồng ngựa như vậy, tựa như đang chờ cả thế giới này sụp đổ.

Không biết qua bao lâu, phía bên ngoài của bức tường vang lên tiếng gõ trúc:

“Đang~ thời tiết khô nóng~ đang~ đang~ cẩn thận củi lửa~~

Nghe tiếng gõ mõ cầm canh bên ngoài, Lý Hỏa Vượng biết bây giờ đã là canh tư rồi, mình đã đứng ở đây được mấy tiếng đồng hồ nhưng xung quanh lại không có bất kỳ thay đổi nào cả, trong lòng hắn lúc trước có chút rối loạn lúc này mới dần bình tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng móc ra một con dao găm từ trong bao hình cụ dưới vạt áo, hắn lần nữa cắt xuống một miếng thịt từ trên người Hắc Thái Tuế, sau đó hắn nhét vào trong miệng mình rồi dùng sức nhai.

Đang nhai thì Lý Hỏa Vượng chợt dừng lại, một loại tình cảm bi thương không nói rõ được chợt dâng lên trong lòng hắn.

Hắn vẫn luôn cho rằng bản thân mình đã buông xuống từ lâu, nhưng khi hy vọng hư vô mờ mịt này lại xuất hiện thì Lý Hỏa Vượng mới phát hiện bản thân hắn chỉ đang lừa mình dối người mà thôi.

Đối với nơi mà mình đã sinh ra và lớn lên thì không thể nào dễ dàng vứt bỏ như vậy được.

Đặc biệt là không có so sánh thì không có tổn thương.

Chương 455: Người Đến

Nếu có thể, Lý Hỏa Vượng càng hy vọng bên kia là thật còn bên này mới là giả.

“Có lẽ...có lẽ không phải là chuyện ở bên kia, có lẽ là do bệnh của ta rồi, ngươi đừng nghi thần nghi quỷ nữa, chỉ là một tiếng huyễn thính mà thôi, không có gì to tát cả, đúng, không sai, nhất định là như vậy.”

Lý Hỏa Vượng vừa mới nghĩ như vậy, một tầm mắt xa lạ chợt khiến hắn đang suy tư chợt tỉnh táo lại.

“Là ai?”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng khép rèm xe lại, khi vừa mới quay đầu

lại, hắn liền nhìn thấy trong chuồng ngựa mờ tối có một người đeo mặt nạ em bé đang đứng lẻ loi một mình ở đó.

“Có người dặn ta tới nhìn ngươi, nói ngươi muốn thay Giám Thiên Ti làm việc?”

Giọng nói khàn khàn không khác gì Lý Hỏa Vượng mấy vang lên từ phía dưới cái mặt nạ kia.

“Người này là người của Giám Thiên Ti ư? Hồng Đại tìm được người rồi?”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng ngưng trọng đánh giá người trước mắt này. Đây là một cái mặt nạ em bé, chấm đỏ ở mi tâm kia vừa đỏ vừa sáng, tựa như nó có thể phát ra ánh sáng trong chuồng ngựa tối tăm này.

Nếu người này là người của Giám Thiên Ti thì Lý Hỏa Vượng không dám khinh thường, nếu có thể thì bước tiếp theo nhất định mình không thể gia nhập vào, nhưng mà đầu tiên mình phải loại bỏ xem người này có phải là Tọa Vong Đạo hay không.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ xem mình nên dùng cách gì để phân biệt thì dường như mặt nạ em bé kia đã biết Lý Hỏa Vượng đang nghĩ cái gì:

“Đừng hoảng sợ, Đại Tam Nguyên của Tọa Vong Đạo vừa mới bị thương nặng, họ sẽ yên tĩnh trong một thời gian.”

Nghe vậy, sau khi cân nhắc một phen, Lý Hỏa Vượng chậm rãi lên tiếng:

“Chuyện của Hồng Đại trước đây tại hạ cũng đã giúp không ít, tại hạ nghĩ chuyện này ta cũng có thể làm được, cần gì phải tặng không thù lao cho người khác.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, mặt nạ em bé đứng tại chỗ hơi lung lay, tiến lại gần phía Lý Hỏa Vượng, một giọng nói nặng nề từ bên trong vang lên.

“Gia nhập vào Giam Thiên Ti, nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói khó cũng khó, có một số việc ngươi chỉ cần thay người khác suy nghĩ một chút thì con đường kia liền dễ đi hơn nhiều rồi, ngươi biết ý của ta chứ?”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút, ban đầu hắn cũng nghe không hiểu nhưng mà qua một lúc mới phản ứng lại, đây là đang tìm chỗ tốt cho mình rồi.

Đối với Lý Hỏa Vượng mà nói đây là một tin tốt tốt, chí ít thì họ cũng là người sống có du© vọиg.

Trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, Lý Hỏa Vượng không mấy kỳ vọng vào đối phương.

Cái hộp nặng trĩu được đưa đến trước mặt đối phương, bên trong hộp chứa không ít kim đầu chó.

“Vàng ư?”

Mặt nạ em bé dùng cánh tay đẩy nếp nhăn nhận lấy, sau khi cân nhắc một hồi, tay hắn hơi động đậy, chiếc hộp vàng kim rơi thẳng xuống đất, vàng ở bên trong cũng rơi xuống đầy đất.

Nhìn mặt nạ em bé đứng bất động ở đó, Lý Hỏa Vượng lại cầm hồ lô bên hông mình lên, từ bên trong đổ ra năm lá bùa màu vàng bao gồm cả Dương Thọ Đan.

Vừa thấy Dương Thọ Đan, giọng nói của mặt nạ em bé rõ ràng hòa dịu hơn nhiều:

“Ừm, trên đường, không tồi không tồi.”

Lý Hỏa Vượng đưa năm tấm Dương Thọ Đan qua đổi lấy một nửa tấm lệnh bài sắt lớn chừng bàn tay.

Phía sau tấm lệnh bài sắt viết ba chữ lớn Giám Thiên Ti, mà phía trước lệnh bài có khắc Quý Thốt Nhĩ Cửu.

Xung quanh những chữ này bị một số ngôi sao nối với nhau bao

quanh, xem ra vô cùng tinh xảo.

“Xem ra cái này đã chuẩn bị xong từ sớm rồi? Tuy nhiên, chuyện này không khỏi quá thuận lợi rồi nhỉ?”

Sau khi Lý Hỏa Vượng quan sát một phen, hắn lại nhìn mặt nạ em bé trước mặt.

“Cho hỏi từ Quý Thốt này là...”

“Thốt thì không nói làm gì, nhưng mà chữ Quỳ mà ngươi cũng không hiểu sao? Mười Thiên can, Giáp Ất Bính Đinh Mậu Kỷ Canh Tân Nhâm Quý, càng tiến gần càng nhỏ, được rồi, những chuyện này có hiểu hay không cũng giống nhau cả thôi, dù sao thì sau này cũng sẽ biết, tới sống rồi.”

“Đi xem thử đi, lần này xem ra vẫn là chuyện của Tọa Vong Đạo rồi, nếu là sự thật, vậy ngươi hãy giúp Hồng Đại xử lý như lần trước đi.”

Mặt nạ em bé cầm phong thư dán giấy đỏ ở giữa trung tâm đưa cho Lý Hỏa Vượng.

“Tọa Vong Đạo? Bây giờ?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi có chút kinh ngạc, chuyện này cũng quá nhanh rồi đi.

“Sao vậy? Bây giờ không được sao? Nếu ngươi không muốn nhận thì cũng được thôi, ta đi tìm Quỳ Thốt khác.”

Mặt nạ em bé vừa nói vừa định thu hồi lại phong thư nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy.

“Được, ta nhận. Cho hỏi thù lao lần này là bao nhiêu? Ở trong Ti thì thăng chức như thế nào, cùng với một số cách...trao đổi thông tin kẻ thù?”

Nói đến cuối, tim Lý Hỏa Vượng rõ ràng đập nhanh hơn một nhịp, hắn gia nhập Giám Thiên Ti chính là vì những thứ này.

Nói không chừng bên trong Giám Thiên Ti lại có toàn bộ ghi chép

có liên quan đến Tâm Tố.

“Trước tiên thì cứ làm việc đã, để xem người có làm được việc hay không, người có bản lĩnh thì mới được nhận thù lao, thông tin chi tiết của kẻ địch có ở bên trong bức thư.”

Nói xong, mặt nạ em bé liền xoay người rời khỏi chuồng ngựa, mặc dù người này xoay người sang chỗ khác nhưng cái mặt nạ em bé mà hắn đội trên đầu vẫn giống như cũ, nó vẫn được dùng bút lông vẽ con mắt màu đen nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

Chương 456: Ti Mệnh

Sau khi mặt nạ em bé biến mất khỏi sân sau, Lý Hỏa Vượng nhìn phong thư và lệnh bài ở trong tay rơi vào trầm tư.

Hắn biết gia nhập Giám Thiên Ti cũng không hề đơn giản như vậy, việc làm trên tay này chính là khảo nghiệm đầu tiên.

Vượt qua khảo nghiệm mới tính là gia nhập vào Giám Thiên Ti, nếu không tấm lệnh bài trên tay Lý Hỏa Vượng này chỉ là một khối sắt vụn.

“Lại là Tọa Vong Đạo, chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay là họ cố ý làm như vậy? Chẳng lẽ họ cũng nghi ngờ ta là Tọa Vong Đạo cho nên mới cầm vật này đến dò xét ta một phen?”

“Vậy có phải chuyện này cũng có nghĩ là chờ đến khi ta làm việc thì Giám Thiên Ti cũng sẽ phái người tới giám sát ta?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi, hắn mở phong thư kia ra rồi cẩn thận xem kỹ bên trong.

Nội dung trên đó cũng không nhiều, chỉ nói rõ việc dựa vào báo cáo của trinh thám thì họ nghi ngờ ở một thôn xóm nọ có dấu hiệu hoạt động của Tọa Vong Đạo, bảo Giám Thiên Ti phái người đến kiểm tra xem.

Những nội dung chung chung này rất bình thường, nhưng mà ở phía dưới tờ giấy lại biết rõ giới thiệu về Tọa Vong Đạo.

Cổ văn ở phía trên khiến Lý Hỏa Vượng đọc rất cực khổ. Tuy nhiên, sau khi cố gắng suy nghĩ một phen thì hắn cũng biết được nội dung đại khái phía trên.

Dựa vào lời giới thiệu ở phía trên thì ngay cả Giám Thiên Ti cũng không biết đám người Tọa Vong Đạo này từ đâu đến.

Họ biết mục đích làm việc của những người này chủ yếu đều là tạo niềm vui cho chính mình.

Vì để lấy lòng mình, chỉ cần đủ niềm vui thì họ có thể không chút do dự nào mà lấy tính mạng của mình ra đặt cược.

Hơn nữa cũng không biết tại sao Tọa Vong Đạo lại làm được những chuyện này. Họ có những phương phác đặc biệt có thể lừa gạt để lấy được sức mạnh của những Ti Mệnh khác.

“Ti Mệnh? Thì ra bên trong Giám Thiên Ti đều gọi những thứ ở phía sau Bạch Ngọc Kinh là như vậy sao? Tại sao xưng hô của mỗi nhóm lại không giống nhau.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng đảo từ này ở trong đầu mình một lần, hắn lại nhìn xuống phía dưới.

Cả Tọa Vong Đạo đều lấy màu sắc của viên mạt chược để xưng hô, giữa họ cũng có phân chia cấp bậc, Điều, Bính, chữ Vạn là những cấp bậc thấp nhất trong Tọa Vong Đạo.

Chỉ huy họ là Tứ Hỉ trong Tọa Vong Đạo: Đông Phong, Tây Phong, Nam Phong, Bắc Phong.

Trên Tứ Hỉ là Tam Nguyên: Hồng Trung, Bạch Bản, Phát Tài.

Có tin đồn phía trên Tam Nguyên nữa còn có một xúc xắc, nắm toàn bộ Tọa Vong Đạo trong tay.

Còn về chuyện tại sao lại là tin đồn thì bởi vì ít nhất thì người ở bên trong Giám Thiên Ti chưa từng gặp xúc xắc bao giờ cả.

Toàn bộ Tọa Vong Đạo, không chỉ tên là kỳ quái, phép thần thông kỳ quái mà ngay cả phương thức gia nhập cũng rất kỳ quái.

Phương thức gia nhập cũng khác với các tông môn khác, phương thức gia nhập của Tọa Vong Đạo lại dựa vào việc lừa gạt.

Họ chẳng những lừa gạt Ti Mệnh, lừa người thậm chí ngay cả bản thân mình mà họ cũng lừa gạt cho được.

Bất kỳ Tọa Vong Đạo nào muốn gia nhập đều phải dựa vào chuyện lừa gạt Tọa Vong Đạo trước mặt để vào, toàn bộ bên trong Tọa Vong Đạo không chỉ là tên lừa gạt mà cũng là người bị lừa gạt.

“Ha, ta nên đoán ra từ sớm rồi mới phải, những tên điên kia có làm chuyện gì cũng không có gì lạ.”

Lý Hỏa Vượng còn muốn nhìn xuống tiếp nhưng phía sau lại không có gì nữa, cảm giác dừng lại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiếng gà gáy vang dội khiến cho Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn, hắn phát hiện trời đã sáng rồi, bản thân mình lại bất tri bất giác đứng ở nơi này cả một đêm.

Lý Hỏa Vượng đứng cả đêm ở trong chuồng ngựa, hắn xoa xoa cái cổ có chút ê ẩm rồi nhìn phong thư ở trong tay lần nữa.

Bất kể như thế nào thì suy đoán trước đây của mình không hề sai, trong Giám Thiên Ti quả thật có rất nhiều thứ mà mình không biết.

Lúc này mình vừa mới gia nhập vào Giám Thiên Ti mà có thể thu thập được nhiều thông tin như vậy, sau này chờ đến khi mình có địa vị cao ổn định hơn ở Giám Thiên Ti rồi, lúc đó nếu cẩn thận tìm kiếm một phen thì nhất định có thể biết được càng nhiều thông tin liên quan đến Bắc Phong hơn.

Dù là con đường Bắc Phong này không thể thực hiện được, nhưng nói không chừng mình có thể nhờ cậy vào tổ chức Giám Thiên Ti lớn như vậy để tìm kiếm được bí mật giúp Tâm Tố thoát khỏi hoang mang.

Hơn nữa khi gia nhập vào Giám Thiên Ti, mình cũng không còn là con ruồi mất đầu đi loạn khắp nơi giữa thế giới hỗn loạn này nữa.

Gặp chuyện gì không hiểu cũng có chỗ để hỏi.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng một đêm không ngủ lại không còn cảm giác mệt mỏi nữa, hắn hưng phấn sải bước đi vào bên trong phòng.

Nhưng mà đây cũng là chuyện sau này, chuyện lập tức phải làm, trước tiên chính là hoàn thành ủy thác của tên mặt nạ em bé kia.

“Thôn Cam Nguyên...thôn Cam Nguyên...”

Lý Hỏa Vượng ngồi cạnh bàn tròn đá cẩm thạch, hắn dùng ngón tay liên tục ra dấu ở trên bản đồ giấy kia, tìm vị trí mà phong thư kia viết.

Tuy nhiên khi tìm được vị trí của những chỗ kia rồi thì hắn lại phát hiện nơi đó lại không cùng đường với hướng về nhà Bạch Linh Miểu, thậm chí còn phải đi vòng xa hơn một chút.

Chương 457: Tỷ Tỷ

Bây giờ có vấn đề rồi, tiếp theo hoặc là mình đi xử lý Tọa Vong Đạo hoặc là cùng Bạch Linh Miểu về nhà trước, sau đó mới quay lại giải quyết hắn.

Nhưng chọn cái sau, Lý Hỏa Vượng lại không biết Tọa Vong Đạo có chờ mình không, nếu mình tới muộn thì sợ là sẽ để lại cục diện giống như huyện Thất trước đó vậy.

Nếu vậy, sợ là trong mắt của mặt nạ em bé, mình không tiện bàn giao cho lắm.

Lúc Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ xem có biện pháp nào vẹn cả đôi đường hay không, hắn liền nhìn thấy hai tay Bạch Linh Miểu bưng một cái bánh bò bọc lá sen đi vào.

Bánh bò màu trắng nhìn có vẻ rất xốp, hình dáng cũng làm thành hình dạng của con thỏ mắt đỏ, nhìn vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.

Sau khi nàng thổi thổi mấy cái, nàng liền cẩn thận cắn một miếng

bánh bò, cảm nhận vị ngọt mềm trong miệng, khuôn mặt Bạch Linh Miểu lập tức lộ ra biểu cảm hạnh phúc.

Nhìn thấy nàng như vậy, lúc này Lý Hỏa Vượng mới kịp phản ứng lại, Bạch Linh Miểu cũng không lớn bao nhiêu cả, thật ra nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mà thôi.

“Lý sư huynh, ngươi ăn không? Ngọt lịm nhưng mà ăn ngon lắm.”

Bạch Linh Miểu mỉm cười đưa cái bánh bò con thỏ bị thiếu một cái lỗ tai kia đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu một cái, sau đó hắn kéo tay nàng ngồi xuống:

“Miểu Miểu, ta có chút chuyện cần phải xử lý, hay là ngươi dẫn những người khác về nhà trước đi, ta xong việc sẽ lập tức...”

Lý Hỏa Vượng còn chưa nói xong thì bị Bạch Linh Miểu trực tiếp từ chối.

“Không được!”

Lời nói của Bạch Linh Miểu như chém đinh chặt sắt, không hề có dáng vẻ dễ thương lượng như bình thường, vẻ mặt của nàng vô cùng quật cường.

“Bất luận ngươi làm cái gì, ta đều muốn đi cùng với ngươi! Đừng có nghĩ bỏ rơi ta!”

Lý Hỏa Vượng phì cười:

“Lời nói này của ngươi, ta đã bỏ rơi ngươi khi nào?”

“Sao lại không có! Trước đó khi ở An Từ Am, ngươi cũng là bộ lý do thoái thác như này, nói có chút chuyện cần xử lý, xử lý xong thì sẽ đi theo ta! Kết quả thì sao! Kết quả đến lúc ta gặp lại ngươi thì ngươi cũng chết rồi!”

“Trước đó là chính tay ta chôn cất giúp ngươi! Ngươi có biết trong lòng ta lúc đó có bao nhiêu khó chịu không?”

Nói đến chuyện quá khứ, đôi mắt Bạch Linh Miểu không kiềm được đỏ lên.

Nhìn thiếu nữ nhu nhược trước mắt này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy đau lòng:

“Ta chỉ cảm thấy là ngươi sắp về đến nhà rồi, không cần thiết phải đi theo ta, với lại lần này chỉ là chút chuyện nhỏ, không có nguy hiểm gì nhiều đâu.”

“Không có nguy hiểm thì tại sao ngươi lại không cho ta theo, lại nói nếu lỡ như đu.ng phải cái gì mà ngươi không giải quyết được nhưng mà chuyện mà Tiên gia có thể giải quyết được, ta và tỷ tỷ có thể giúp ngươi!”

“Tỷ tỷ? Ngươi gọi Nhị Thần là tỷ tỷ?”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nghĩ đến chuyện ban đầu Lý Chí kêu Nhị Thần của mình là vợ.

“Lý sư huynh, ngươi cho ta đi theo ngươi đi, nếu thật sự không được thì ngươi bảo bọn họ đi trước đi, một mình ta đi theo ngươi thôi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt của thiếu nữ trước mặt mình, thật ra trong lòng hắn biết rõ mặc dù những Tiên gia kia không quá đáng tin nhưng mà mấy chuyện như này thì bọn họ ít nhiều gì cũng có cách đối phó, dẫn theo có thể giúp một tay.

Chẳng qua lần này là Tọa Vong Đạo, mắt thấy cũng sắp về nhà rồi, hắn không muốn Bạch Linh Miểu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ đến vấn đề này thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa.

“Sư phó, ngươi có ở bên trong không?”

Đó là giọng nói của Lữ Tú Tài.

“Vào đi.”

Lý Hỏa Vượng rút cánh tay trong tay Bạch Linh Miểu ra, nhìn về phía Lữ Tú Tài đang đẩy cửa ra.

Đã từng là thiếu niên, lúc này khắp nơi trên người trên tay hắn đều có không ít vết màu đen, nhìn màu sắc hẳn là than đen.

“Sư phó, ngày hôm trước ngươi bảo ta viết, ta đã viết xong rồi.”

Tú Tài chỉnh tề đưa tờ giấy trong tay lên.

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy, hắn nhìn nội dung trên tờ giấy Tuyên Thành, càng nhìn càng cau mày lại:

“Tú Tài, ta nhớ trước đó ta chỉ dạy ngươi luyện chữ chứ không có dạy ngươi vẽ bùa chú?”

Nghe vậy, tinh thần Lữ Tú Tài lập tức chấn động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng không giấu được:

“Sư phó, thế mà ngươi lại dạy ta vẽ bùa chú! Đa tạ sư phó!”

Lý Hỏa Vượng cầm tờ giấy Tuyên Thành nhắn nhúm trong tay đập lên mặt bàn:

“Vẽ bùa cái gì chứ! Đây là ta đang nói chữ ngươi viết giống như vẽ bùa vậy, chẳng lẽ ngươi nghe không ra ý của ta sao?”

“Đây là chữ cây của ngươi sao? Tại sao nét phẩy bên trái lại còn phải móc thêm tí nữa, còn có chữ miệng này, tại sao lại là hình tròn? Ta cũng không có bảo ngươi dùng bút lông để viết, ngươi dùng than gỗ vẽ đường thẳng cũng vẽ không ra sao?”

“Còn có, ngươi viết chữ mà tại sao mặt mình ngươi cũng có thể viết đen như thế này?”

Bởi vì Lữ Tú Tài đổi phương hướng, trước đây Lý Hỏa Vượng thật sự muốn truyền hết những thứ không nhiều ở trong bụng mình cho hắn.

Nhưng mà rõ ràng Lữ Tú Tài vô cùng chăm chỉ, Lý Hỏa Vượng cũng rất cố gắng dạy, nhưng kết quả lại không hề tốt.

Nhìn Tú Tài mặt mày ủ dột trước mặt này, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi phất phất tay:

“Được rồi, bảo cha ngươi tới đây đi, ta có một số việc muốn phân phó.”

Chương 458: Lên Đường

Bạch Linh Miểu đi cùng mình thì không sao, nhưng tuyệt đối không thể dẫn đứa con ghẻ trước mắt này theo.

Không chỉ hắn mà còn có Lữ gia ban, Dương Tiểu Hài cùng với những người phụ nữ không đi kia, những người này đều không thể đi theo được.

Những người này đều vô cùng phiền toái, trước tiên có thể tách ra tránh cho đến lúc đánh nhau lại gây thương tổn cho bọn họ.

Lần này không giống với những lần trước, trước đây mỗi lần đều là phiền phức tự tìm tới mình mà lần này lại là tự mình đi tìm phiền phức, đó dĩ nhiên muốn chuẩn bị sẵn sàng trước rồi.

Chờ sau khi Lữ Trạng Nguyên đi vào trong phòng, Lý Hỏa Vượng liền dặn ông ta dẫn theo người của Lữ gia ban còn có đám sư huynh đệ không có sức chiến đấu kia đi đến núi Ngưu Tâm trước, mà bản thân thì dẫn theo Bạch Linh Miểu, Cao Trí Kiên cùng với Tiểu Mãn, Cẩu Oa đi đến thôn Cam Nguyên.

“Tiểu đạo gia, ngươi yên tâm đi, lão đây vào nam ra bắc nhiều năm như vậy rồi, chút chặng đường này nhất định sẽ giúp ngươi dẫn người đi an toàn!”

Đầu đường nơi ngã tư người đến người đi ở bên ngoài thành Ngân Lăng, Lữ Trạng Nguyên vừa cứng rắn lôi Tú Tài đang ủ rũ cúi đầu vừa nói lời thề son sắt với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng hành lễ với Lữ Trạng Nguyên trước mặt:

“Làm phiền chủ gánh hát Lữ rồi, chờ đến khi đến được núi Ngưu Tâm rồi, ngươi dẫn những người này sắp xếp ổn thỏa chỗ ở trước, ta làm xong chuyện bên này sẽ lập tức chạy đến ngay.”

Lý do Lý Hỏa Vượng yên tâm để cho hắn dẫn đội đi chủ yếu là vì ở Đại Lương gần như không có chặn đường cướp của, nếu không thì hắn thật sự không dám làm vậy.

“Sư phó! Bây giờ ta đã có phép thần thông rồi, ngươi cho ta đi với!”

Lữ Tú Tài đương nhiên muốn đi cùng Lý Hỏa Vượng, nhưng mà chuyện này cho dù là Lý Hỏa Vượng hay là cha hắn đều không đồng ý.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Tú Tài ở một bên:

“Cố gắng học chữ, không hiểu thì hỏi cha ngươi, mặc dù hắn không biết nhiều chữ nhưng chí ít thì cũng có thể biết được mấy từ, ngươi phải biết hết chữ thì mới có thể học tốt phép thần thông được.”

Nói xong, hắn liền dặn dò một ít chuyện vụn vặt với Triệu Ngũ và Dương Tiểu Hài đang ở trên xe ngựa.

“Lý sư huynh, ngươi yên tâm đi, mặc dù tay ta không thể xách vai ta không thể vác nhưng chỉ cần có Triệu Ngũ ta ở đây thì dù bạc hay là xe ngựa cũng sẽ không bị ít đi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn vừa định nói gì đó, vẻ mặt hắn chợt dữ tợn, nghiêng đầu trừng mắt nhìn về phía bên trái không một bóng người.

“Lý sư huynh, ngươi sao vậy?”

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng lúc đầu âm trầm nhưng sau đó lập tức sáng sủa hơn:

“Không sao, nói đến đây thôi, nói nhiều nữa thì thành nói nhảm rồi, lên đường thôi.”

Hai đội vẫy tay chào nhau rồi mỗi người đi một ngả, càng lúc càng

xa.

Lữ Cử Nhân ngượng ngùng thả tay xuống ôm lấy con trai mình, nói với Lữ Trạng Nguyên ở bên cạnh:

“Cha à, sao ta cảm thấy tiểu đạo gia...”

Vội vàng liếc mắt nhìn Triệu Ngũ một cái, Lữ Trạng Nguyên vội vàng chen miệng nói:

“Ôi chao, tiểu đạo gia muốn đi làm cái gì, ngươi quản được hắn sao? Có chút bản lĩnh thì quản con trai của ngươi trước đi.”

“Nếu ngươi có bản lĩnh thì bảo con trai ngươi có thể trở thành học trò đi, như vậy thì mộ tổ tiên nhà họ Lữ ta cũng có thể bốc khói xanh rồi.”

“Cha, lời này của ngươi thật là.”

Trên mặt Lữ Cử Nhân lộ ra một tia quẫn bách, hắn ôm lấy con trai mình không nói chuyện nữa.

Trên đường mòn dần dần gập ghềnh, đám người Lý Hỏa Vượng dẫn theo hai chiếc xe ngựa chạy về phía trước.

Vì ít người cho nên mỗi người đều có thể ngồi trên xe ngựa, không cần phải đi bộ, cũng nghỉ ngơi dưỡng sức cho chuyện tiếp theo.

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng khó coi vẫn đang suy nghĩ về tiếng nỉ non hỗn loạn vừa nãy, tối hôm qua mình mới ăn Hắc Thái Tuế, tuy nhiên hôm nay vẫn có tiếng nói, điều này chứng minh giọng nói này không thể dựa vào Hắc Thái Tuế để áp chế được.

“Rốt cuộc thì chỗ nào có vấn đề chứ? Rốt cuộc ta làm sao vậy?”

Tâm tình bình tĩnh của Lý Hỏa Vượng lần nữa gợn sóng.

Các loại phỏng đoán đáng sợ không ngừng hiện lên trong lòng hắn.

Là Vương Vi đang dùng thuốc với mình sao? Hay là nói bệnh thần kinh của mình lại tái phái rồi? Không, ta không phải bị bệnh thần kinh! Chuyện này nói không chừng là một biểu hiện khác của Tâm

Tố! Nhưng sự hiện diện của biểu hiện này là tốt hay là xấu đây?

Thời điểm Lý Hỏa Vượng nắm chặt quả đấm, một đôi tay mềm mại phủ lên mu bàn tay hắn.

Bạch Linh Miểu chưa nói cái gì cả, nàng cũng chỉ dựa sát vào nơi đó, thay Lý Hỏa Vượng làm dịu tâm tình phiền não kia.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi thở ra, hắn lần nữa mở mắt ra, áp chế phiền não ở trong lòng xuống.

“Đừng nóng vội, chỉ là thỉnh thoảng xuất hiện một ít huyễn thính mà thôi, không có gì to tát cả. Ít nhất thì bây giờ nó chỉ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện huyễn thính, không ảnh hưởng gì đâu.”

“Trước đó có cái gì mà ta chưa trải qua? Chỉ là huyễn thính thông thường mà thôi, sợ cái gì.”

“Chuyện phiền phức thì lúc nào cũng có, bất luận rốt cuộc chuyện này do cái gì dẫn tới, ta cũng cần phải giống như Tâm Tố kia vậy, chuyện nào đến thì giải quyết chuyện đó trước.”

“Việc khẩn cấp trước mắt là phải thông qua khảo nghiệm của Tọa Vong Đạo, cái gì mà huyễn thính thì để sau đi.”

Chương 459: Vương Gia Đi Tuần

Sau khi sắp xếp xong suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn về phía những người khác.

“Trước đó không có thời gian nên chưa nói, bây giờ rảnh rỗi thì ta nói luôn, kẻ địch mà lần này chúng ta phải đối đầu chính là Tọa Vong Đạo.”

“Nói đơn giản thì họ chính là một đám lừa gạt, một đám lừa gạt có bản lĩnh cao cường.”

“Còn nữa, các ngươi phải nhớ kỹ, Tọa Vong Đạo có thể thay đổi khuôn mặt, cẩn thận đến gần tất cả mọi người, nếu không để ý có thể trúng kế của hắn.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, mọi người vội vàng buông việc của mình xuống bắt đầu chuyên chú lắng nghe.

Quá khứ luôn là gặp kẻ địch một cách bị động, nhưng lần này họ lại chủ động tìm đến phiền toái, mọi người có mặt ở đây trong sự căng thẳng còn có chút kích động.

Hỏa Vượng cố gắng nói cho họ biết tất cả thông tin chi tiết nhất về Tọa Vong Đạo.

Họ chính là người giúp đỡ mình, bây giờ họ biết càng nhiều thì có lẽ tương lai cũng càng có ích hơn.

Ngay khi họ lắng nghe nhập thần, trước mặt đột nhiên vang lên từng trận tiếng vó ngựa.

Không lâu sau, từng hàng chiến mã cường tráng ngăn cách Lý Hỏa Vượng cùng với người người đi bộ trên đường khác ở bên ngoài đường lớn.

“Ôi chao, đây là đại nhân vật từ đâu đến vậy nhỉ.”

Trong mắt Cẩu Oa tràn ngập vẻ tò mò.

Xuyên qua kẻ hở của chân ngựa, đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy lệnh bài lớn bị vệ binh giơ cao né tránh.

Phía sau lệnh bài là bốn cái cồng chiêng gõ, phía sau cồng chiêng gõ lại là một đám đàn ông khí chất âm nhu không cần thiết.

Ở phía sau hơn một trăm người đàn ông không cần thiết kia, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng giống như một căn phòng nhỏ vậy.

Một tên mập mặc áo hoàng bào, phía trên ngón tay cái mập mạp đeo nhẫn ngọc ngồi ở chính giữa chiếu ngọc đang ngủ ngáp, đây hẳn là chính chủ rồi.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang ngắm lá cờ có bốn móng rồng màu vàng kia thì một cụ già ở bên cạnh nói với cháu trai mình:

“Vương gia ra ngoài đi tuần rồi, mau quỳ xuống đi, nhanh lên.”

“Đây chính là vương gia thành Ngân Lăng?”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận đánh giá tên mập đang ngủ ngáp kia, bên cạnh tên mập còn có một người phụ nữ đang quỳ ở đó quạt mát cho hắn.

Nhìn hoa văn màu xanh đen của gốm sữ Thanh Hoa trên mặt nàng, rõ ràng các nàng xuất thân từ Linh Lung Tháp.

Chờ đến khi hắn tỉnh hồn lại thì phát hiện người bên cạnh mình đều đã quỳ xuống hết rồi, ngay cả Bạch Linh Miểu và Cẩu Oa cũng giống như vậy, hắn ngồi trên xe ngựa vô cùng khó coi.

“To gan! Kẻ nào dám không quỳ?”

Mấy tên kỵ binh với ánh mắt bất thiện treo đao ở bên hông nhanh chóng vây quanh Lý Hỏa Vượng.

Không đợi Lý Hỏa Vượng nói chuyện, họ đã rút đao bên hông ra.

Nhìn họ, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút sau đó hắn vươn tay lấy lệnh bài kia ra.

Khi nhìn thấy ba chữ Giám Thiên Ti, trên mặt những người đó lập tức thay đổi, vội vàng thu hồi vũ khí lại.

“Đại nhân, đắc tội rồi xin đại nhân tha tội!”

Hai tay kỵ binh ôm quyền với Lý Hỏa Vượng, xoay người dẫn những người khác rời đi.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, không biết tại vì sao khi Lý Hỏa Vượng nghĩ đến chuyện Giám Thiên Ti lại vì những người này mà củng cố địa vị thống trị, trong lúc nhất thời trong lòng hắn dâng lên một trận buồn nôn.

“Người ở những nơi khác đều thay đổi rồi, tại sao thế giới điên rồ này không mang những người này điên theo luôn đi?”

Lý Hỏa Vượng nhìn tên mập kia thầm nói trong lòng.

“Tất cả đứng lên đi, không được quỳ nữa.”

Chờ sau khi Vương gia rời đi, thời gian ngắn sau đó đều là sóng yên biển lặng, thẳng đến khi đến ngoài thôn Cam Nguyên rồi cũng không có xảy ra chuyện gì cả.

Dưới chân núi của một ngọn núi lớn, thôn Cam Nguyên lần đầu tiên xuất hiện trước mắt Lý Hỏa Vượng là từng mảnh ngói màu xanh nối liền với nhau.

Nhìn từ kích thước thì đây chính là một thôn lớn bình thường, cũng không có gì khác biệt so với những thôn mà họ gặp trên đường.

Một cậu bé cưỡi trâu dắt theo chó của mình đi ra ngoài thôn, một vài đại cô nương và mấy nàng dâu đang giặt quần áo ở bên bờ sông, vẻ mặt của mỗi một người đều rất bình thường, khác biệt một trời một vực với huyện Thất lần trước.

Chỉ đơn thuần nhìn từ dáng vẻ bên ngoài thì thôn này không có gì đặc biệt cả.

Nhưng mà biểu hiện càng bình thường thì trong mắt Lý Hỏa Vượng lại trở nên rất bất thường.

Lý Hỏa Vượng lại cầm phong thư kia lần cầm xem thêm lần nữa, phía trên phong thư quả thật có viết nơi này có dấu vết Tọa Vong Đạo qua lại, nhưng mà phía trên lại không có viết rốt cuộc dấu vết đó là gì.

Nghĩ đến chuyện trải qua ở huyện Thất, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nói với những người khác:

“Nếu nói Tọa Vong Đạo có khả năng ở bên trong, vậy trước tiên để ta len lén âm thầm đi vào kiểm tra một phen, tránh cho bứt dây động rừng.”

“Lý sư huynh, một mình người đi không sao chứ?”

Bạch Linh Miểu muốn nói lại thôi, biến đổi của Lý Hỏa Vượng không dấu được ánh mắt của người bên gối như nàng, vốn là gần đây Lý Hỏa Vượng có chút bình thường, hôm nay lại bắt đầu trở

nên buồn vui thất thường rồi.

Nghĩ đến những giọng nói kia, Lý Hỏa Vượng không có giải thích gì hết. Với loại chuyện như này, giải thích càng nhiều thì sẽ chỉ khiến nàng càng thêm lo lắng thêm thôi.

Chương 460: Thôn Cam Nguyên

Lý Hỏa Vượng khiến cho hư thể và thực thể của mình sai vị trí, sau đó hắn đi dọc theo con đường hẹp quanh co dưới gốc cây liễu ở đầu thôn chậm rãi đi vào bên trong.

“Lại...nhân...phong...”

Huyễn thính chợt xuất hiện cũng không khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy kinh ngạc nữa, hắn dùng sức lắc lắc đầu, nhìn về phía hòa thượng kẹt ở trong cây bên cạnh.

“Nhìn ta làm gì? Cũng không phải là ta nói.”

“Suỵt...”

Lý Hỏa Vượng thả ngón tay đặt bên mép xuống, hắn thả chậm bước chân từ từ đi vào bên trong thôn Cam Nguyên.

Tâm tư của hắn hoàn toàn không đặt vào huyễn thính nữa, toàn bộ đều tập trung vào nguy cơ trước mắt này.

Không lâu sau, Lý Hỏa Vượng phát hiện hình như cả thôn Cam Nguyên đang ăn mừng chuyện gì đó, câu đối ở trên tường còn có môn thần ở trước cửa cũng đều được đổi mới rồi, ngay cả quần áo trên người cũng được đổi sang một bộ mới.

Lý Hỏa Vượng đứng trên một cây to treo đầy vải đỏ, hắn lặng lẽ nhìn chăm chú toàn bộ bên dưới, trước mắt thì hắn vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Một lúc lâu sau, tình huống xảy ra biến hóa, các thôn dân ăn mặc chỉnh tề, ăn bữa cơm phong phú chợt tụm ba tụm năm chạy về phía cuối thôn.

Trên đường đi, tâm tình của các thôn dân dường như rất tốt, họ cười đùa nói chuyện dọc đường giống như không có gì bất thường cả.

Lý Hỏa Vượng đi theo những người này đến cuối thôn.

Đến phía trước một ngôi miếu thì họ dừng lại.

Giọng nói của mọi người cũng nhỏ hơn rất nhiều, mấy đứa con nít ồn ào đều bị người lớn trong nhà kéo qua rồi tét vào mông bọn nhóc.

Mỗi một người đứng ở đó đều đang chờ đợi cái gì đó.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang do dự coi có nên lén lút đi vào trong ngôi miếu kia nhìn thử một chút hay không thì trong cánh cổng hình vòm đen thui kia thì có một pho tượng bùn màu nâu lắc lư được đưa ra ngoài.

Nhìn từ dáng vẻ của cái bình trong tay tượng bùn kia, đây rõ ràng giống như tượng của Bồ Tát vậy, hơn nữa còn là Bồ Tát bùn.

Nhưng mà mặt của Bồ Tát không hề có chút nào gọi là mặt mày hiền hậu cả, tượng bùn Bồ Tát kia giống như trải qua một trận mưa xối xả.

Toàn bộ ngũ quan trên mặt đều tan ra, đều bị kéo dài đọng lại trên mặt, chỉ để lại hai cái lỗ đen không theo quy tắc nào cả.

“Ôi! Ôi!!”

Tất cả người ở thôn Cam Nguyên rối rít vây lại, giúp đỡ nâng Bồ Tát lên, bắt đầu đong đưa đi vòng quanh cả thôn.

“Bồ Tát bùn...”

Nhìn hai lỗ đen trên mặt tượng Bồ Tát bùn kia, Lý Hỏa Vượng cau mày tự lẩm bẩm nói.

Lý Hỏa Vượng cứ như vậy đứng ở trên ngọn cây nhìn các thôn dân liên tục lắc lư Bồ Tát bùn kỳ lạ kia, đi từng vòng quanh thôn Cam Nguyên.

Mỗi khi đi qua một vòng, cơ thể của Bồ Tát cũng sẽ khoác nhiều hơn một tấm lụa đỏ. Khi mặt trời treo lên cao, cơ thể của Bồ Tát bùn kia đã được khoác lên một lớp hồng sa thật dày.

Bồ Tát bùn màu đỏ lần nữa được mang đến thôn miếu bên cạnh, lắc lư đưa vào bên trong miếu thờ kia.

Mới vừa đưa vào, nhưng lại được đưa ra khỏi miếu cùng với những tiếng la hét, sau đó trong tiếng ồn ào của tất cả mọi người, lại được mang vào trong miếu lần nữa.

Cứ mang vào rồi lại đưa ra như vậy, sau khi qua lại tổng cộng ba lần, lúc này họ mới đặt Bồ Tát bùn vào trong miếu thờ, bắt đầu thắp hương dập đầu tế bái.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng cũng muốn vào xem thử, xem xem rốt cuộc phía bên trong miếu như thế nào.

Nhưng mà các thôn dân ở bên trong miếu chật như nếm cối, đến nỗi Lý Hỏa Vượng ẩn thân cũng không có chỗ đặt chân, hoàn toàn không đi vào được.

Mặt trời dần ngả về tây, họ cũng vui vẻ đi về nhà mình.

Khi sắc trời chuyển đen hoàn toàn, ngay cả Tế Công còng lưng của miếu kia cũng khóa cửa đi ngủ rồi, lúc này Lý Hỏa Vượng mới chậm rãi nhảy từ trên cây xuống.

Không lâu sau, cùng với tiếng kẽo kẹt thanh thúy, ổ khóa đồng kia bị gãy thành hai nửa, cánh cửa đang đóng chặt bị mở ra một kẽ hở.

Trong lúc ánh trăng bên ngoài xuyên thấu qua kẽ hở soi chiếu vào bên trong thôn miếu đen thui kia, Lý Hỏa Vượng ở bên ngoài cửa đã nắm lấy chuôi kiếm Tử Tuệ Kiếm.

Nếu nói thật sự Tọa Vong Đạo thật sự muốn làm ra chuyện như này, vậy dù nghĩ như thế nào thì họ đều có khả năng làm theo biện pháp này.

“Kẽo kẹt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng ẩn thân đẩy cửa ra, nhấc chân đi vào bên trong.

Vì hương khói cho nên toàn bộ bên trong ngôi miếu tràn ngập mùi đàn hương nồng nặc, mà vị Bồ Tát bùn bị hòa tan ngũ giác kia như ẩn như hiện ở trong bóng tối.

Bên trong miếu không chỉ có Bồ Tát bùn mà hai bên miếu thờ đều là những bước tượng bùn, chẳng qua không phải là Bồ Tát mà là tượng của mười hai vị La Hán.

Bồ Tát không có mặt mà mười hai vị La Hán lại có mặt, họ đứng ở nơi đó hoặc là giận hoặc là hân, hình dáng vô cùng chân thật. Đứng ở trong miếu thờ có cảm giác như bị người khác đưa mắt nhìn vậy.

Mà Bồ Tát bùn được mang đi trước đó được họ đặt ở giữa miếu thờ, ngồi trên đài hoa sen bằng đá.

Hương trong lư hương trước mặt đều được đốt sạch, toàn bộ hương đều dâng cho hắn.

Chương 461: Miếu

Nửa bên trái và nửa bên phải của Bồ Tát ở giữa miếu vừa vặn dựng hai pho tượng bùn giống vậy.

Hai pho tượng bùn này có ngũ quan, mà suy đoán từ hình dáng cùng đầu thì vừa đúng là một đồng nam đồng nữ ngồi dưới Bồ Tát.

Miếu không lớn, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đã quan sát xong, hắn không có bất kỳ phát hiện nào nên cuối cùng hắn lại đặt sự chú ý của mình vào vị Bồ Tát khoác lụa đỏ kia.

Bồ Tát bùn không cao mấy, thoạt nhìn cũng chỉ có hai thước nhưng vì cái đài sen dưới người rất cao cho nên Lý Hỏa Vượng đứng ở nơi đó phải ngẩng mặt lên nhìn.

Trong miếu thờ mờ tối không có tia sáng có một vị Bồ Tát ngũ quan bị hòa tan khoác hồng bào ngồi ở đó, cảnh tượng này muốn bao nhiêu kinh khủng có bấy nhiêu kinh khủng, chớ đừng nhắc đến chuyện Lý Hỏa Vượng sớm đã nhận định Bồ Tát này có vấn đề.

“Có muốn dứt khoát chém thẳng một kiếm qua rồi xem thử không?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng xuất hiện một ý nghĩ.

Ngay khi hắn nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, hắn chợt nghiêng đầu nhìn về phía đồng nam đồng nữ bên ở hai bên Bồ Tát.

“Dáng vẻ vừa nãy của họ là như thế này sao? Hay là nói họ vừa mới chuyển động?”

Nhìn hai tượng bùn nhìn chằm chằm vào mình này, cơ thể Lý Hỏa Vượng ở trong bóng đêm yên tĩnh chợt cảm thấy lạnh lẽo.

“Ngươi...tới...”

“Ai!”

Giọng nói của tượng bùn khiến Lý Hỏa Vượng chợt quay người lại, nhưng mà sau lưng hắn lại không có gì cả.

“Khoan đã, vừa nãy là huyễn thính của ta, hay là...thứ gì đó trong miếu này phát ra?”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ đến vấn đề này, hắn lập tức ngây người tại chỗ, trong lúc nhất thời hắn có chút không thể phân biệt rõ được.

Trong ngôi đền ngập mùi gỗ đàn hương mờ ảo và trầm mặc, Lý Hoả Vượng đứng trước ba pho tượng làm bằng đất sét, suy tư một vài thắc mắc ở trong đầu:

“m thanh này rốt cuộc là hiện thực hay hư ảo?”

Lúc mới vào thôn, Toạ Vong Đạo cũng không xuất hiện, khiến bản thân vô cùng mơ hồ.

Ngay khi Lý Hoả Vượng vẫn chìm trong những suy nghĩ, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, người tế lễ tóc bạc trắng cầm một chiếc đèn l*ư từ bên ngoài cửa miếu, thò ra nửa cái đầu.

Nương theo ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn l*ng, hắn quan sát bên trong ngôi đền, đặc biệt là để ý rất kỹ trên xà nhà.

Song, hắn đi một vòng cũng chẳng thấy một bóng người nào.

“Thật kỳ lạ, không có kẻ trộm, mà sao khoá lại bị phá?”

Người tế lễ lại lần nữa dò xét một vòng với vẻ đa nghi, rồi lấy ra một sợi dây gai, quấn chặt tay nắm cửa đầu cọp.

Hắn vừa định vào phòng ngủ tiếp, nhưng nghĩ kỹ lại vẫn thấy không an tâm, hắn không chút chần chừ lấy chiếu từ trong phòng ra, nằm ngay cửa chính của miếu:

“Rồi, lần này sẽ không có tên trộm nào nữa.”

Mà Lý Hoả Vượng vừa nãy còn ở trong miếu đương nhiên sẽ không bị nhốt bên trong, hắn đã sớm lẻn ra ngoài, lúc này, hắn đang đứng trên nóc nhà bên cạnh, lặng lẽ theo dõi từng nhất cử nhất động của người tế lễ.

Nhưng ngoại trừ âm thanh vừa rồi, còn lại mọi thứ đều rất bình thường.

Nếu không phải trên tờ giấy nói rằng ở đây có dấu vết tồn tại của Toạ Vong Đạo thật, Lý Hoả Vượng thậm chí đã nghĩ đây chỉ là một ngôi làng bình thường.

Nếu như bản thân trước đó cứ đi đường, lúc đi ngang qua nơi này liền không chút ngần ngại mà phớt lờ nó.

Lại nghĩ đến âm thanh trước đó, lông mày của Lý Hoả Vượng càng níu chặt hơn.

“Như vậy không được, bây giờ chính ta ta còn không tin tưởng được, xem ra ta phải để Bạch Linh Miểu họ vào đây, để họ xem có âm thanh gì không.”

Nghĩ đến đây, Lý Hoả Vượng không còn do dự nữa, trực tiếp quay người đi xuống, ra khỏi làng.

Ngôi làng về đêm rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng chó sủa yếu ớt đằng

xa, không có một âm thanh nào khác.

Trên con đường hẹp quanh co, những con đom đóm nhỏ bay lượn lên xuống trên bãi cỏ ở góc tường, Lý Hoả Vượng đang đi trên con đường ấy, nhưng càng đi, hắn càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Cảm giác này không phải là cảm giác có ánh mắt sắc bén nào đó đang nhìn mình, đó là một cảm giác khó tả.

Nhìn ngó xung quanh, hắn thấy phía sau không có một bóng người nào.

“Cái gì? Có người phát hiện ra ta sao?”

Lý Hoả Vượng đang đi thì đột ngột tựa lưng vào bức tường đất bên cạnh, từ từ di chuyển về chỗ rẽ phía trước.

Trong trạng thái vô hình, hắn ta di chuyển rất nhịp nhàng, nhưng không hề chậm chạp, tay đã nắm chặt chuôi kiếm, sẵn sàng chém bất cứ ai ở chỗ rẽ.

Gần, càng lúc càng gần, tim Lý Hoả Vượng đập càng lúc càng nhanh.

Ngay lúc xoay người, Lý Hoả Vượng hít một hơi thật sâu, mím môi định rút kiếm ra, bỗng nhiên một bức tường đất màu vàng ầm ầm xuất hiện trước mặt Lý Hoả Vượng.

Nhìn bức tường trước mặt, Lý Hoả Vượng cảm thấy khó chịu, không biết đang phải đối đầu với cái gì.

Lý Hoả Vượng định quay lại, nhưng lại bị một đôi tay cứng như sắt chôn chân tại chỗ.

“Sao có thể! Ta hiện tại rõ ràng đã vô hình! Làm sao hắn ta có thể phát hiện được ta!”

Không để Lý Hoả Vượng nghĩ ngợi thêm, một giọng nói từ sau lưng vang lên:

“Suỵt! Đừng nhúc nhích! Để dụ họ một lát...một lát…”

Ngay khi giọng nói với tông giọng trầm phát ra, Lý Hoả Vượng sững người, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, theo chỉ dẫn của đối phương, trong đầu không ngừng suy nghĩ về danh tính của người trước mặt.

Chương 462: Trần Đui

“Chậc, xui xẻo thật, lại chạy mất rồi.”

Lý Hoả Vượng cảm nhận được lực giữ người mình của đôi bàn tay dần biến mất, hắn ngay lập tức quay đầu nhìn người đang nói.

Nhờ những chấm sáng yếu ớt của những con đom đóm xung quanh, Lý Hoả Vượng trông thấy một người mù.

Đó là một ông già mù gầy gò, hắn mặc chiếc áo khoác đen xù xì, chân đi một đôi giày vải cũ. Ngoài chiếc giỏ tre đằng sau, cái cây gậy trúc màu vàng bủng trong tay là thứ cuối cùng hắn có.

Phía trên đôi mắt trắng đu.c của hắn là một chiếc mũ dưa hấu màu đen, và chùm râu thưa thớt dưới miệng không những không làm cho hắn mang phong thái cốt cách cao thượng, mà còn điểm thêm cho dung mạo hèn hạ của hắn.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Lý Hoả Vượng biết, sở dĩ đối phương có thể dễ dàng phát hiện ra bản thân như vậy hoàn toàn vì hắn ta bị mù.

Trong khi Lý Hoả Vượng quan sát hắn, người đàn ông đó đồng thời cũng đang quan sát Lý Hoả Vượng, nhưng hắn ta không nhìn bằng mắt, mà là bằng mũi.

“Mùi máu tươi rất nồng. Ngươi là người do binh gia phái tới sao? Ta họ Trần, nếu huynh đệ không chê, có thể gọi ta là Trần Đui. Ta là người thứ chín của Giám Thiên ti.”

Một bài tử tương tự như trong tay Lý Hoả Vượng cũng xuất hiện trong tay hắn.

“Không dám, hậu bối là tu sĩ Áo Cảnh giáo, thân phận là người thứ mười trong ti. Xin diện kiến Trần tiền bối.”

Lý Hoả Vượng cũng cầm bài tử ra.

Nghe được những lời của Lý Hoả Vượng, khuôn mặt đối phương lập tức rõ ràng:

“Ồ! Hoá ra là những người đến từ Áo Cảnh giáo, các ngươi đã ở đây, vậy ngươi hẳn là viện binh mà ta đang tìm kiếm?”

Nói xong, hắn cầm cây gậy trong tay gõ liên tiếp trên mặt đất, bước nhanh đi về phía ngoài thôn.

“Đi, vừa đi vừa nói, ta tới sớm hơn ngươi, có thể nói cho ngươi một số chuyện trước.”

Nhìn bóng lưng của hắn, Lý Hoả Vượng đi theo sau, mỉm cười.

“Trần tiền bối, lúc trước nơi này đều là do ngươi xử lý sao? Ngươi có thể nói cho ta biết thôn này đã xảy ra chuyện gì không? Ngươi mới nói họ là cái gì?”

“Không chắc đó là gì, đây không phải là tìm cách để chắc chắn sao? Ta biết rồi, những thứ này có thể di chuyển trong bùn, vừa rồi, họ nhìn thấy ngươi liền định tấn công ngươi.”

“Thật vậy sao? Vậy đối thủ lần này khó giải quyết rồi đây.”

Lý Hoả Vượng đáp lại với ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

“Ai nói không phải đi, loại ác linh có thể chui xuống đất này, có trời mới biết nó trông như thế nào. Nhưng cũng nhờ có những thứ đó mà chúng ta mới có tiền tiêu đó.”

“À phải rồi, tiểu tử, nếu ngươi là viện binh do trong ti phái tới, ngươi có điểm gì hơn người nào?”

“Trần tiền bối nói đùa, ta không có gì đặc biệt, cũng chỉ là những kĩ năng cũ kĩ bình thường của Áo Cảnh giáo.”

Lý Hoả Vượng trả lời, đồng thời không rời mắt khỏi đôi mắt của người đàn ông đó.

“Ha ha, đúng vậy, ai mà không biết, Áo Cảnh giáo các ngươi đều không dễ đu.ng vào, chẳng qua là mỗi lần làm pháp thì đòi hỏi những thứ không dễ tìm thấy mà thôi. Nhân tiện, ngươi đến một

mình sao?”

“À, ta đến một mình, Trần tiền bối cũng vậy sao?”

“A, đúng, ta cũng giống ngươi, một thân một mình, haha.”

Trần Đui nói xong, cả hai đều im lặng không lời qua tiếng lại, tiếp tục đi ra khỏi làng.

Khi đi ra khỏi làng, hai người lúc này mới lại trò chuyện.

“Vậy nên Trần tiền bối ngươi nói, hiện tại chưa có cách đối phó với họ sao?”

Ngồi trên tảng đá phủ đầy rêu, Trần Đui thở dài một hơi:

“Ai ngờ Trần Đui cũng có ngày làm viện binh, ngươi cũng biết đấy, ta bị mù, lũ quỷ bùn kia giống như đám cá chạch, vốn dĩ không bắt được chúng, dù cho có bắt được thì cũng chỉ có thể bắt được một con.”

“Này, đúng rồi, Nhĩ tiểu tử, về cái vấn đề này, ngươi có biện pháp gì để ép chúng đi ra không?”

Nói đến đây, giọng điệu của Trần Đui trở nên vô cùng tự tin:

“Ngươi chỉ cần ép bọn chúng xuất hiện là được, đừng có khinh ta mù, ta thật muốn đối đầu với bọn chúng, Trần Đui ta thậm chí còn chẳng sợ chúng!”

Lý Hoa Vượng tựa lưng vào thân cây, cuốn mình vào dòng suy nghĩ, tựa hồ như đang suy tư về điều gì đó.

“Trần tiền bối, ngươi có thể kể lại cụ thể những gì mà ngươi đã gặp phải lúc trước được không?”

“Dù sao thì, hậu bối cũng mới đến, trước tiên cần phải tìm hiểu rõ tình hình cụ thể, sau đó mới có thể vạch ra kế hoạch. Ngươi cũng biết đấy, biện pháp của Áo Cảnh giáo chúng ta, mỗi lần sử dụng đều phải đu.ng đến một cái giá khá lớn.”

Trần Đui gật đầu đồng ý, dùng cây gậy trong tay chọc vào bùn trên mặt đất, chậm rãi nói:

“Ôi, đây không phải là một công việc, nói ở đây có việc làm ta phải đến xem xét, song ta liền nguỵ trang thành thầy bói để tới Cam Nguyên thôn này.”

“Trong mấy ngày đầu, ta đã đu.ng vào rất nhiều khuôn mặt, nhưng đến ngày thứ ba, bên trong bức tường lại chạy tới, cho phép ta chạm đến tận xương để xem tướng!”

“Họ cho là Trần Đui ta bị mù, không nhìn thấy gì nên muốn lừa ta. Hứ! Con mắt ta mù, nhưng tai ta thính hơn người khác biết bao nhiêu.”

“Đêm hôm đó, rõ ràng trong phòng chỉ có duy nhất một mình ta, nhưng một lúc sau, bỗng vang lên ba loại giọng nói! Hơn nữa, còn chẳng nghe thấy tiếng bước chân nào.”

“m thanh đó có thể phát ra từ đâu? Xem ra nó phát ra từ trong bùn, ác ma này còn giả vờ giả vịt học người nói chuyện, mời ta sờ xương.”

Chương 463: Cách

“Ta sờ, Trần Đui ta lần đầu tiên sờ xương cho ác ma, đừng nghĩ xương đó dáng dấp giống người, nhưng đoán xem? Ba khuôn mặt đó đều chết đột ngột cùng lúc!”

“Lúc đó, ta liền cầm cọc của mình đâm vào người của họ, kết quả là đâm chết một người, đâm bị thương một người.”

“Xong, Trần Đui ta liền suy nghĩ, bản thân giúp người Cam Nguyên thôn trừ tà ma, họ có thế nào thì cũng phải mời ta ăn bữa cơm chứ, kết quả thế nào ngươi đoán xem? Họ chẳng những không mời, mà còn cầm cuốc với đòn gánh ra đánh đuổi ta đi!”

“Sau một hồi chờ họ quay về, ta mới biết, người trong thôn này đều bị tà ma làm cho mê muội. Trừ khi những linh hồn ma quỷ này được giải quyết sạch sẽ, bằng không bọn họ sẽ không khá hơn

đâu.”

“Vậy nên, bây giờ mỗi lần trời tối, chờ họ đi ngủ hết, ta mới chạy vào thôn thay trời hành đạo.”

“Nhưng, ngươi cũng thấy đấy, họ nhây như đám cá chạch. Có những lúc, bọn chúng còn muốn mai phục Trần Đui ta đấy, chẳng qua là bị ta nhìn thấu thôi.”

Nói một hồi lâu sau, Trần Đui cũng khô mồm, hắn ngồi xổm xuống, lấy tay múc nước từ hố bùn nhỏ in hình móng bò, rồi uống.

Cảm giác cổ họng đã thoải mái hơn chút, hắn quay đầu lại nói với Lý Hoả Vượng:

“Tiểu tử, ta nói nhiều như vậy, ngươi có nghe không? Trông ngươi có vẻ hơi sốt ruột.”

Ngay sau đó, giọng nói của Lý Hoả Vượng từ bên kia truyền đến tai của hắn:

“Văn bối nghe rất rõ, tiền bối yên tâm, ta đang nghĩ làm cách nào để ép họ lộ diện.”

“Được, nhanh lên, lần sau nhận việc phải tìm người gần hơn, cách này phiền phức quá.”

Trần Đui lại ngồi trên phiến đá rêu, quay lại lấy ra từ sọt tre sau lưng một chiếc gương soi trông giống hình bát quái, cẩn thận lau nó bằng vải, rồi đặt nó trở lại.

“Tiền bối, ta nghĩ ra cách này, những con ma con quỷ bùn này, bình thường nơi bọn chúng đi tới đó lâu nhất là nơi nào?”

“Miếu Bồ Tát Bùn, chẳng biết vì sao mà họ thích đến chỗ Miếu Bồ Tát Bùn nhất.”

“Chúng ta liền đi đến Miếu Bồ Tát Bùn trước.”

“Nhưng phải nhanh lên, nếu trời sáng, những con dân ngu ngốc kia sẽ lại tới quấy rầy. Ngươi nói xem, đến lúc đó, giết cũng không được, mà không giết cũng không xong.”

Trần Đui nói xong. hắn tiếp tục dùng cây gậy trong tay gõ xuống đất, đi theo tiếng bước chân của Lý Hoả Vượng, lại đi về phía ngôi làng.

Ban nãy còn đông đúc, bây giờ trời càng tối hơn, trong thôn giờ không có lấy một bóng người. Trên lối đi giữa các ngôi nhà, chỉ có những con đom đóm nhỏ thắp sáng con đường cho họ."

Bỗng nhiên vẻ mặt của Trần Đui trở nên nghiêm nghị, hắn chống tay xuống đất, trực tiếp bò xuống đất, tập trung lắng nghe.

"Nhĩ tiểu tử coi chừng, có người đang tới, âm thanh này có gì đó không đúng, ở trong thôn ta chưa bao giờ nghe qua, tổng cộng có bốn người, hai nam hai nữ, một nam nhân trong đó có cái đầu rất lớn, có vẻ như là mặc giáp!"

Lý Hoả Vượng nhìn quanh vài lần, đáp lại với vẻ mặt nghiêm trọng:

"Đã quá nữa đêm bỗng nhiên lại xuất hiện bốn người ở xứ khác, hẳn là không có ý đồ tốt, ta sẽ chiếu cố họ."

Không đợi Trần Đui trả lời, Lý Hoả Vượng liền xông tới.

Trần Đui chưa vội đứng dậy, hắn vẫn không ngừng nằm sấp trên mặt đất, tiếp tục lắng nghe những âm thanh này.

Trong quá trình nghe, hắn nghe thấy tiếng họ dần dần chuyển hướng rời khỏi thôn.

"Tiền bối, ta về rồi, những người đó đã bị ta làm chướng nhãn pháp, dẫn ra khỏi Cam Nguyên thôn."

Lý Hoả Vượng quay lại, nói với lão già mù trước mặt.

"Đi thôi, mau đi mau đi, mấy người đó càng nhiều thì càng thêm phiền phức."

Lý Hoả Vượng gật đầu, vội đuổi theo.

Khi thời gian đã điểm canh hai, hai người họ đã đến trước Miếu Bồ Tát Bùn. Nói là trước mặt, nhưng cũng không gần, ở tận đầu ngõ.

“Chỉ có thể gần được như vậy, ngươi mà tiến lại gần nữa liền đánh cỏ động rắn. Nếu ban nãy ngươi mà đi vào, ngươi sẽ bị bọn chúng để mắt.”

Lý Hoả Vượng ước tính khoảng cách rồi gật đầu một cái, đồng thời lấy ra đạo linh từ trong ngực mình:

“Tiền bối, xin hãy thứ lỗi, một lúc nữa có thể sẽ ầm ĩ một chút.”

Lý Hoả Vượng nói xong lập tức rung chuông, tiếng chuông chói tai như một đợt sấm dài nổ vang bên trong Cam Ngueyen thôn.

Theo lực lay đầu của Lý Hoả Vượng, Du lão gia trước mắt nhanh chóng chia làm tám.

Lý Hoả Vượng vươn tay lấy một cục bùn dưới đất, nhét vào miệng rồi nói với tám vị Du lão gia:

“Dịnh thiếu hôn! Chí nhiễm hiệp thao đơn!”

Du lão gia với nhiều đường nét nhanh chóng gật đầu, đồng loạt lặn xuống đất.

Chuyện gì xảy ra sau đó, Trần Đui hoàn toàn không nghe thấy, bởi âm thanh chói tai đã hoàn toàn bao vây lấy hắn.

“Nhĩ tiểu tử, cách này của ngươi không được đâu! Ngươi sẽ đánh thức mọi người trong làng mất!”

Hắn hét to về phía tiếng chuông.

“Đừng lo, Trần tiền bối! Mặc dù ồn ào thế này nhưng sẽ sớm đuổi được họ ra ngoài!”

Lý Hoả Vượng nắm đạo linh trong tay, lắc mạnh hơn.

Trần Mù lảo đảo đi tới chỗ Lý Hoả Vượng, khi đến phía sau lưng, hắn cảm thấy như thể cây gậy chạm phải vật gì đó trên mặt đất, thế rồi hắn vội vàng cúi xuống nhặt lên.

Đang lúc cúi người, một tia sáng lạnh lẽo loé lên, hắn giơ cây gậy trúc trong tay đâm vào bên hông Lý Hoả Vượng.

Chương 464: Lừa?

Chiêu thức này vô cùng quỷ quyệt, nhưng dưới sự yểm hộ của đạo linh, hầu như không có bất kỳ âm thanh gì.

Nhưng ngay khi đầu gậy vô cùng mảnh mai chuẩn bị đâm thủng, cơ thể Lý Hoả Vượng bất ngờ quay lại, chuôi kiếm phía sau di chuyển tới, chặn đầu gậy.

Tuy đã bị chặn lại, nhưng lực lớn đến mức trực tiếp đẩy Lý Hoả Vượng ra xa mấy mét.

Cùng lúc đó, Du lão gia đã mai phục trên mặt đất, từ từ bay lên, bao vây Trần Đui.

Lý Hoả Vượng tròn xoe hai mắt, vừa đứng lên, há mồm tức giận muốn nói gì đó, không ngờ đối phương lại lên tiếng trước.

“Hừ hừ! Toạ Vong Đạo! Đám các ngươi là đồ dối trá! Ngươi thật sự nghĩ, Trần Đui ta sẽ tin chuyện ma quỷ của các ngươi sao? Kẻ mù ta vốn không xin viện trợ, đồ khốn khiếp nhà ngươi, từ đâu chui ra!”

Lý Hoả Vượng nghe thấy Trần Đui đứng trước mặt nói ra những lời này, hắn như bị nghẹn trong cổ họng.

“Ý gì đây? Hắn nghi ngờ ta là Toạ Vong Đạo? Hắn vốn dĩ không xin cứu binh?”

Lý Hoả Vượng trong giây lát đầu óc chỉ toàn những suy nghĩ. Con búp bê đầu to mời hắn gia nhập Giám Thiên ti, trong lòng hắn lập tức vô cùng nghi ngờ.

Không có sự điều khiển của Lý Hoả Vượng, Du lão gia lơ lửng trên không như con sứa, cứ đứng yên ở trên không trung mà không có bất kỳ chuyển động nào.

“Không đúng!”

Biểu hiện của Lý Hoả Vượng trở nên dữ tợn, nghe theo tiếng rung chuông của hắn, tám vị Du lão gia lập tức đi xuống, bay tới chỗ Trần Đui:

“Đúng hay sai gì ta cũng muốn thấy bằng chứng! Ta không thể bị mắc lừa đối phương được!”

Tuy Trần Đui bị mù, nhưng hắn dường như có thể cảm nhận được vị trí của tám vị Du lão gia, trực tiếp tránh được một đòn tấn công trực diện bằng Thiết Bản Kiều, vươn tay ra nhnah chóng chộp lấy chiếc sọt tre sau lưng, chiếc gương hình dáng giống bát quái trong nháy mắt xuất hiện trong tay hắn.

“Thiên thanh địa minh, âm trọc dương thanh!”

Một luồng ánh sáng hiền hoà từ trong đó bắn ra, quét qua không trung giống như một thanh trường kiếm, quét trúng Du lão gia khiến bọn họ đồng loạt tan thành mây khói.

Hắn lại lần nữa quét qua phía bên cạnh, hai vị Du lão gia trong nháy mắt bị cắt ngang lưng.

Ngay khi hắn đang chiếu tấm gương vào vị Du lão gia còn lại, hắn đột nhiên cảm giác thấy trên đầu xuất hiện một luồng sát khí.

Đã quá muộn, Lý Hoả Vượng bao bọc trong luồng sát khí, và thanh kiếm trong tay hắn chỉ cách cổ của Trần Đùi nửa trượng.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, đầu của Trần Đui giống như con ba ba, rụt vào bên trong.

Ngay khi lực mới của Lý Hoả Vượng không còn, lực cũ chưa được hình thành, một bàn tay to vươn ra từ cái lỗ mà lẽ ra đầu hắn phải vươn ra lại, nắm chặt cổ tay đang cầm kiếm của Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng đột ngột rút tay ra, không những không thoát khỏi Trần Đui, ngược lại còn để cho đối phương tiến lại như một con ngựa trên dốc.

Lợi dụng sức kéo của Lý Hoả Vượng, Trần Đui giơ cây gậy tre trên tay, đâm thẳng vào ngực hắn.

Nhưng hành động này của hắn đã thất bại, Du lão gia còn lại đã quay lại để giải vây cho Lý Hoả Vượng.

Nhất thời, hai bên đánh qua đánh lại, cục diện vô cùng căng thẳng.

Tuy nhiên, tình thế sẽ không tiếp tục căng thẳng như vậy, bởi Lý Hoả Vượng đã nương tay.

“Lý sư huynh! Chúng ta tới giúp ngươi!”

Bạch Linh Miểu, Cao Trí Kiên và những người khác ở xa chờ đợi, đồng loạt rút vũ khí, tiến đến tấn công Trần Đui.

Chỉ một mình Lý Hoả Vượng hắn đã đấu không lại, giờ lại thêm bốn người nữa, Trần Đui chắc chắn không phải đối thủ, kết cục đã an bài.

“Phốc!”

Một cây kim dài quấn trên sợi tóc trắng ghim vào tay phải đang cầm cây gậy của Trần Đui, ngay lập tức năm ngón tay của hắn như những ngọn nến tan chảy, trượt xuống cùi chỏ.

Không cầm được binh khí, trong lòng Trần Đui vô cùng hoảng sợ, ngay sau đó, hắn cảm thấy tối tăm, gió mạnh mang theo mùi máu tanh không ngừng thổi tóc hắn bay bay.

“Hỏng việc rồi!”

Trái tim của hắn hẫng một nhịp.

“Trí Kiên! Đừng giết hắn!”

Ngay lúc giọng nói của Lý Hoả Vượng vang lên, Trần Đui rất nhanh lập tức liền cảm nhận được một luồng gió mạnh đập về phía cánh tay của mình.

Đi cùng với tiếng xương gãy, cây chuỳ trong tay Cao Trí Kiên đập mạnh vào cánh tay của Trần Đui.

Xuân Tiểu Mãn lao tới, đá bay cây gậy trên tay Trần Đui, cầm lấy sợi dây xích do Cao Trí Kiên ném ra, rồi nhanh chóng trói Trần Đui

lại.

“Các ngươi nhìn thấy không? Các ngươi có nhìn thấy không? Hì hì! Cái tên mù kia chết với ta chắc rồi!”

Lý Hoả Vượng không thèm để ý đến màn khoa trương của Cẩu Oa, đi thẳng tới chỗ Trần Đui:

“Ngươi là điều tử hay bính tử? Chúng ta bây giờ có thể nói chuyện với nhau.”

“Khạc! Phụt!”

Một ngụm đờm máu bay về phía Lý Hoả Vượng, nhưng hắn dễ dàng né được.

Cao Trí Kiên nắm đấm to bằng bao cát tát vào mặt Trần Đui, mũi bị vẹo, răng mất vài chiếc.

“Đừng thô lỗ như thế.”

Lý Hoả Vượng ngăn cái tát của Cao Trí Kiên lại, hắn hỏi Trần Đui một lần nữa:

“Ta sẽ hỏi lại, ngươi là ai?”

“Ta là ông nội nhà ngươi!”

Trần Đui mặt đỏ bừng bừng, Lý Hoả Vượng cúi đầu lấy ra từ trong túi tra tấn dưới vạt áo một cây thương nhỏ mỏng như cánh ve sầu.

“Ngươi không nói cho ta biết cũng không sao, vậy ta phải tự tìm hiểu lấy thôi. Giúp ta đỡ đầu hắn, đừng để hắn rút vào.”

Cùng với tiếng hét thất thanh của Trần Đui vang lên, trường thương cắt xéo vào da hàm dưới của hắn.

Chương 465: Sự Thật

Hắn cẩn thận cắt lớp đầu tiên, sau đó lại cắt lớp thứ hai, lúc này Lý Hoả Vượng chuyên tâm làm giống như một tay thợ thủ công.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ mặt của Lý Hoả Vượng càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, khuôn mặt của đối phương đã sắp bị hắn lột ra hết, nhưng hắn chẳng tìm thấy gì ngoài khuôn mặt này!

“Ngươi...ngươi thật sự không phải Toạ Vong Đạo sao?”

Lý Hoả Vượng nói với Trần Đui đang thở dốc trước mặt.

Lúc nãy hắn còn cho rằng người này đang gieo rắc mối bất hoà, nhưng bây giờ chứng cứ rõ ràng rành mạch đang ở trước mặt, Lý Hoả Vượng phải công nhận sự thật rằng dường như hắt đã phạm sai lầm.

“Ta...Ta đi gặp bà nội của ngươi.”

Nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của Trần Đui đang chửi mình, trái tim Lý Hoả Vượng thắt lại, hắn nhanh chóng nói với người phụ nữ với tấm khăn trùm đầu cô dâu màu đỏ giống như chị em sinh đôi đứng bên cạnh:

“Miểu Miểu, nhanh lên! Mau thỉnh Bạch Tiên gia giúp chữa trị cho hắn!”

Sau một trận luống cuống tay chân, Lý Hoả Vượng nhìn khuôn mặt đã bị mình lột bong ra đã được khâu lại.

“Thật sự xin lỗi, tiền bối, tình thế ban nãy, ta thật sự không thể phân biệt được. Trí Kiên, nhanh cởi trói cho hắn.”

Nếu như hắn ta nói đúng, có nghĩa là có điều gì đó không ổn với con búp bê đầu to, Toạ Vong Đạo là hắn, đây có thể là một trò chơi do đối phương dàn dựng.

Trần Đui bị thương nặng vừa có được tự do, giống như một con khỉ sợ hãi, hắn ta tránh xa khỏi Lý Hoả Vượng và những người khác.

Yếu ớt, hắn choáng váng dựa vào tường, nhìn theo hướng bước chân:

“Toạ Vong Đạo các ngươi đang giở trò gì vậy? Ngươi cho rằng ta sẽ tin các ngươi sao? Đừng có nằm mơ!”

Sau đó, hắn chật vật đứng lên, nhưng với cơ thể đang thương tích thế này, việc đứng dậy là rất khó khăn.

“Trần tiền bối, ngươi nghe giải thích đã.”

Lý Hoả Vượng ngăn Trần Đui trước mặt.

“Tình thế bây giờ mà còn giải thích kiểu gì nữa? Tiểu tử ngươi chẳng lẽ muốn nói vừa nãy là hiểu lầm ư? Nếu ngươi muốn ta tin ngươi, được! Ngươi cút đi nhanh lên, càng tránh xa ra, ta càng tin ngươi!”

Đang nói chuyện qua lại bỗng nhiên hai người đồng thời cùng im bặt tiếng, đồng loạt nhìn về hướng phía xa nơi ngôi miếu của làng, có một bóng người đang đứng xiên vẹo ngay cổng vòm hình tròn.

Đó là Bồ tát Bùn, nửa người ẩn trong bóng tối, nửa người để lộ dưới ánh trăng, hắn đứng yên ở đó, bất động, dùng lỗ đen trên mặt nhìn chằm chặp vào đám người Lý Hoả Vượng.

“Hay rồi! Các ngươi thấy chưa!! Ngươi đánh ta thành ra như vậy, mấy con quỷ bùn đó đều thấy rồi! Chúng sẽ thừa dịp ta bị thương để giết ta! Lần này chết hết cả lũ!”

Giọng nói vừa chấm dứt, phía sau lưng Bồ Tát Bùn, mười tám vị La Hán trong miếu thờ chậm rãi bước ra.

Mỗi bước đi, bùn trên người đều nứt ra một lớp, trong khe nứt ẩn hiện một đôi mắt kép lờ mờ.

“Cheng!”

Thanh kiếm màu xanh xám được rút ra, Lý Hoả Vượng đứng ngăn giữa Trần Đui và đám đằng đó.

“giết chết bọn chúng!”

Theo lệnh của Lý Hoả Vượng, những người khác đồng loạt chuyển hướng sang những thứ giấu trong bức tượng đất.

Lý Hoả Vượng tự tin rằng hắn có thể đối phó với họ, vì ngay cả Trần Đui cũng có thể đối phó với những thứ quỷ quái này, bản thân còn đánh bại được Trần Đui, chẳng lý nào hắn không thể làm được điều đó.

“Rầm..rầm..rầm!”

Cao Trí Kiên với những bước chân nặng nề nện xuống đất, lao thẳng về phía họ, như một người sắt đu.ng đâu đổ đó trong chớp mắt.

Song, dù những bức tượng đất ấy bị Cao Trí Kiên đâm ngã bao nhiêu lần, chúng đều sẽ chậm rãi đứng dậy trở lại, còn hơn thế, chúng bắt đầu phản hướng bao vây đối phương.

Một đám người nhanh chóng xông tới giải vây cho Cao Trí Kiên, nhưng tình hình cũng không cải thiện được bao nhiêu, dù tượng bùn có ngã xuống thế nào thì họ cũng sẽ đứng lên, ngay cả hai thanh kiếm của Lý Hoả Vượng cũng không có gì khác biệt.

“Đỡ ta dậy! Trả chiếc gương lại cho ta!”

Nghe thấy giọng nói của Trần Đui đang vật vờ trên mặt đất ở đằng xa, Lý Hoả Vượng nhanh chóng xoay người như một con chim én, rời khỏi chiến cục.

Trước tiên hắn liếc nhìn Trần Đui, ngay sau đó đá chiếc sọt tre bên cạnh đến tay hắn.

Trần Đui lập tức lấy ra chiếc Gương Bát Quái, đưa đầu ngón trỏ và ngón giữa vào miệng cắn, khẩn trương dùng máu chảy trên ngón tay vẽ lên mặt gương.

“Linh quang vĩnh chiếu, kính tại hồn tại, kính diệt hồn tiêu vô uý vô cụ, tuỳ ngô lệch chiêu, càn khôn chính khí tạp phú lưu hình, kim thạch nan khải, sở chí tinh thành! Mở!”

Vệt máu trên mặt Gương Bát Quái trong nháy mắt liền phát ra thứ ánh sáng đến chói mắt.

Những tia sáng ấy chiếu sáng toàn bộ quang cảnh u ám, đến khi ánh sáng chạm đến đám tượng đất, bọn chúng đồng loạt giống như

tuyết gặp mặt trời, tan ra.

Đợi đến khi những thứ đó hoàn toàn biến mất khỏi mặt đất, Trần Đui có vẻ hao tổn rất nhiều sức lực, sắc mặt trắng bệch, nằm rạp trên mặt đất.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng đỡ hắn ta dậy cẩn thận:

“Đa tạ, Trần tiền bối.”

“Ngươi...Ngươi tránh ra!! Ta vẫn không thể tin tưởng ngươi!”

Trần Đui nói thì nói như thế, nhưng lại không hề có ý cự tuyệt cái đỡ của Lý Hoả Vượng.

Lúc này, Lý Hoả Vượng trông thấy có người đang nhìn trộm từ ngõ hẻm và sau song cửa sổ, nếu không rời đi, e là người của toàn bộ thôn đều sẽ chú ý đến mình.

Chương 466: Cạm Bẫy

“Này, ngươi định giết ta sao? Buổi tối sao đi đường được, mau tìm một chỗ cho ta trị thương!”

Ngay khi dân làng Cam Nguyên thôn đang tụm năm tụm bảy bàn tán sôi nổi về chuyện vừa xảy ra của Lý Hoả Vượng, hắn đã mang Trần Đui tới một kho củi không người để ổn định.

Lý Hoả Vượng rút nắp cái chai nhỏ ra, cẩn thận đổ kim sang dược dưới dạng bột phấn lên vết thương của Trần Đui.

Nhân dịp hắn được biểu diễn màn chữa trị công phu, Lý Hoả Vượng kể cho Trần Đui nghe những chuyện mà hắn đã trải qua trước đây.

“Nói cách khác, tiểu tử ngươi cũng bị Toạ Vong Đạo lừa sao? Hứ! Nếu là thật thì Toạ Vong Đạo đã bị chôn sâu rồi. Ta đoán mọi thứ bắt đầu từ chỗ Xa Đao Nhân đều là giả.”

Lý Hoả Vượng thở dài, nhét cái nút trên tay vào lại chai:

“Ai nói không phải đâu, ta không biết mình đã bị Toạ Vong Đạo nhắm tới từ khi nào, rõ ràng ta đâu có đối mặt…”

Lý Hoả Vượng nói đến đây thì khựng lại, những chuyện trong lòng không thể tuỳ tiện đề cập đến được.

Trần Đui lắng nghe lời nói của Lý Hoả Vượng, phát hiện đối phương không định nói tiếp đoạn sau, hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói:

“Ta vẫn không tin được ngươi! Chờ đến khi trời sáng, chúng ta đường ai nấy đi! Ngươi nói thật hay không, tự ta có cách để nhận biết.”

“Trần tiền bối, ngươi bị thương thành ra bộ dạng này sao đi được? Không sợ đi được nửa đường thì gặp phải nguy hiểm sao?”

“Hừ! Miễn đi! Ở chung một chỗ với ngươi, ta mới xém mất mạng đấy! Không biết ai mới là người gây ra mấy vết thương này đâu à!”

Trần Đui nói xong quay lưng, hướng cái ót về phía hắn.

Lý Hoả Vượng đang nghiền ngẫm lời nói của hắn ta, đang suy nghĩ phải nói sao thì Trần Đui mới hiểu, cơ thể hắn hơi khom xuống:

“Suỵt, có người đến.”

Tiếng bước chân bên ngoài kho củi khiến tất cả mọi người trong phòng đều nín thở, xem ra chủ nhà đã từ mấy tụm náo nhiệt bên ngoài trở về.

Dần dần tiếng bước chân biến mất, có vẻ chủ nhà đã đi ngủ rồi.

Họ thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó tiếng bước chân lại vang lên, còn dày đặc hơn trước.

Một lúc sau, tiếng bước chân lại biến mất, rồi lại xuất hiện.

Lần này, tiếng bước chân dừng lại trước cửa kho củi.

“Cộc..cộc..cộc!”

Tiếng gõ cửa kho củi vang lên.

Khi Lý Hoả Vượng ra hiệu bằng ngón tay, Xuân Tiểu Mãn cẩn thận đi tới và mở cửa.

Ngoài cửa là cậu bé đang ngồi xuống làm bằng tượng bùn, hắn đứng ở đó, nhìn chằm chặp mọi người trong phòng với đôi mắt to, trống rỗng.

“Lạch cạch” một tiếng, cậu bé tượng bùn nứt ra, một vài sợi rễ giống như côn trùng và đoạn chỉ nhô ra từ bên trong.

Thế nhưng, âm thanh tượng bùn vỡ vunh này dường như có tiếng vang, âm thanh tương tự không ngừng vang lên phía sau Lý Hoả Vượng.

“Sau lưng ta? Sau lưng ta rõ ràng không có gì, chỉ có...một bức tường.”

Lý Hoả Vượng kinh ngạc quay đầu lại, lập tức nhìn thấy trên tường treo đủ loại Bồ Tát bùn nứt nẻ với nhiều tượng Phật khác nhau, hung tơn nhìn chằm chằm vào hắn.

Vụt một tiếng, cơ thể nứt nẻ của họ lao thẳng ra ngoài như một cơn sóng thần đổ dốc.

Lúc này, Tần Đui đã không kịp lấy tấm gương ra, Lý Hoả Vượng không chút do dự rút kìm sắt ra, bấm mạnh vào nhãn cầu của mình.

“Phựt!”

Thuỷ dịch trong suốt trong nhãn cầu bắn tung toé xung quanh, La Hán trên không trung lập tức bị một màng sáng kỳ dị quấn lấy rồi rơi thẳng xuống đất.

Khi họ lao ra ngoài, Lý Hoả Vượng vô cùng ngạc nhiên khi thấy toàn bộ các mái nhà phía trước đều chồng chất tượng bùn, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hắn.

“Trần tiền bối, nhanh lên!”

Lý Hoả Vượng nhìn mọi thứ trước mắt với vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Đừng căng thẳng! Những cái tượng bùn này đều đang cố làm cho ra vẻ mà thôi.”

Trần Đui đứng sau Lý Hoả Vượng mở chiếc sọt tre Cẩu Oa đưa tới, lục lọi một hồi.

“Phốc!”

Hai con dao sắc nhọn trong nháy mắt cắm thẳng vào tim Lý Hoả Vượng.

Nhìn xuống mũi dao đẫm máu, hắn run rẩy quay người lại nhìn trần Đui phía sau.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Lý Hoả Vượng sắp bị mình giết chết, vẻ mặt của Trần Đui còn sợ hãi hơn cả Lý Hoả Vượng.

Hắn hoảng sợ nhìn trên tay mình:

“Nhĩ tiểu tử, ta thật sự không có làm chuyện này! Thân thể ta bỗng nhiên không tuân theo mệnh lệnh của ta nữa!”

Nói đến đây, Trần Đui toàn thân khựng lại, khí chất thay đổi một cách khó hiểu, tròng trắng trong hốc mắt chậm rãi di chuyển xuống, một đôi con ngươi dị sắc xuất hiện trước mặt Lý Hoả Vượng.

Nếp nhăn trên mặt cũng dần biến mất một cách phi thường, cứ biến đổi biến đổi, cuối cùng lại biến thành Lý Hoả Vượng y đúc.

Hai Lý Hoả Vượng kia nói chuyện.

“Haha! Họ nói dối người khác để lừa gạt tà ma, cái đó lỗi thời quá rồi. Lần này ta nghĩ ra một thủ thuật mới, lừa chính bản thân! Thế nào, Hồng Trung lão đại, nói ra, chiêu này là ta học được từ ngươi.”

Trong sân nhà nông u ám, Lý Hoả Vượng che mũi dao nhô ra trước

ngực với đôi tay run rẩy, kinh ngạc nhìn Lý Hoả Vượng giống hệt mình trước mặt.

“Ngươi...Ta…!”

Tình thế hỗn loạn đột ngột xuất hiện khiến đầu óc của hắn quay cuồng, một hồi là Hồng Trung trong lời nói của đối phương, chốc lại là số phận sắp chết của mình.

Ngay khi Lý Hoả Vượng sắp chạm đất, các sư huynh sư đệ khác vội vàng chạy đến bên cạnh Lý Hoả Vượng, hốt hoảng đỡ lấy hắn.

Những chiếc móng dài màu đen run rẩy chạm vào mũi dao trước ngực Lý Hoả Vượng, nhưng còn chưa kịp chạm vào, chúng lập tức rụt lại, nặng nề gõ vào mặt trống trắng nõn kia.

Chương 467: Thay Thế

“Thùng thùng tùng! Ngưu diện mã diện nã trứ tỏa. Hắc bạch nhị gia nã trứ phàm! Đông đông đông!! Yếu nã ngoan đồng đáo âm gian, sinh tử tựu tại chỉ xích chi gian. Bất dụng thuyết lai dã tri đạo, ngoan đồng đáo liễu Quỷ Môn quan! Thùng thùng thùng! Kim thiên bất bả biệt nhân thỉnh, bang binh yếu bả bi vương thỉnh đường tiền…”

Cùng với âm thanh của điều binh vang lên, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ lớn cũng đang uốn éo, gió xung quanh thổi từng trận, dường như đang muốn tạo thành một thứ gì đó.

Bạch Linh Miểu muốn cứu Lý Hoả Vượng, song song thị Lý Hoả Vượng không cần nhìn, chỉ cần một cái hất tay, ba lá bài đã bắn về phía Lý Hoả Vượng với hình dạng xoè ô.

“Keng keng keng!”

Lá bài đâm vào phiến đá, phát ra âm thanh giòn giã. Thân hình cao lớn trong bộ áo giáp nặng nề của Cao Trí Kiên đã chặn trước Lý Hoả Vượng đang hấp hối.

“A? Hồng Trung lão đại, ngươi lừa gạt mấy người này ở đâu vậy?

Rất trung thành đấy, cực kỳ luôn!”

Song thị nhẹ nhàng búng tay, tất cả những bức tượng bùn trên mái nhà xung quanh đều đứng lên.

“Nhưng, không lợi hại bằng ta, bằng không ngươi thẳng thắn từ chức đi, để ta làm Hồng Trung là được.”

Tiếng nói vừa dứt, đám tượng bùn nhao nhao nhảy lên, đập về phía bọn họ như một trận mưa.

Thì ra những thứ này đều nghe theo hắn, tốt xấu gì cũng đều là hắn, phiền phức của Cam Nguyên thôn vốn dĩ là cái bẫy của Toạ Vong Đạo.

“Leng keng leng keng leng keng!!”

Tiếng chuông chói tai không ngừng vang lên, đầu của Xuân Tiểu Mãn không ngừng cất cao, mười mấy vị Du lão gia nhanh chóng nhào tới.

“A!”

Cao Trí Kiên giơ cây chuỳ cướp được từ hang ổ của thổ phỉ, ra sức quơ múa, sát khí trên người không chịu được nữa không ngừng tuôn ra ngoài.

Dù bọn họ đã rất nỗ lực đỡ đòn, nhưng đối mặt với quá nhiều tượng bùn nhỏ này, rõ ràng họ không có đủ lực, vừa đánh vừa lui, tình thế vô cùng bấp bênh.

Kèm theo tiếng trống, điều binh quyết càng lúc càng hát nhanh, không biết là mồ hôi hay nước mắt mà làm ướt đẫm hai tấm khăn trùm đầu màu đỏ.

Nhưng nhìn thấy hai con dao trên ngực Lý Hoả Vượng từ từ được rút ra, vết thương cũng từ từ lành lại, Bạch Linh Miểu trong lòng cũng được tiếp thêm hy vọng.

“Không sao đâu! Lý sư huynh còn cứu được! Hắn chưa thể chết được đâu!”

Dần dần, với sự giúp đỡ của Tiên gia, hai con dao găm vào ngực Lý Hoả Vượng cuối cùng cũng được rút ra một cách trơn tru, vết thương gần như đã được bịt kín.

“Leng keng!”

Ngay khi con dao dính máu rơi xuống, Bạch Linh Miểu chợt thấy một người đột ngột xuất hiện trước mặt mình.

Đó là song thị Lý Hoả Vượng, hắn là Toạ Vong Đạo thay đổi trong miệng của Lý Hoả Vượng!

Nhìn Đại Thần và Nhị Thần đội khăn trùm đầu trước mặt, khoé miệng của hắn hơi nhếch lên, nở một nụ cười tà tàn nhẫn:

“Há! Há! Có năng lực đấy, chữa trị thành công rồi chứ?”

Tiếng “Phốc phốc” không ngừng vang lên, ba con dao găm sách bén dị sắc phóng thẳng vào l*ид ngực be bét máu của Lý Hoả Vượng.

Nghe thấy tiếng oà khóc phát ra từ phía dưới tấm khăn cô dâu màu đỏ, song thị Lý Hoả Vượng cười điên dại, hắn cười một tay che lấy con mắt, một tay ôm lấy bụng không ngừng run.

Lý Hoả Vượng ngất đi vì đau đớn, ngay sau đó lại bị đánh thức bởi cơn đau, hắn hít một hơi thật sâu, lại lần nữa khống chế cơ thể đang dần lạnh lẽo của mình.

“Lửa...Nước...Miệng…”

Áo giác thính giác lại xuất hiện, cùng với tiếng chuông và tiếng trống, khiến hắn thực sự không thể nghe rõ âm thanh xung quanh.

“Đừng ồn ào nữa! Đừng ồn ào nữa!! Im lặng hết cho ta!!”

Lý Hoả Vượng dùng hết sức lực cuối cùng hét lớn, nhưng âm thanh cứ thế rơi vào hư không.

Ảo giác thính giác biến mất, nhưng giọng nói của Toạ Vong Đạo lại lọt vào tai Lý Hoả Vượng:

“Hồng Trung lão đại! He he he!!”

Vừa dứt lời, khuôn mặt Toạ Vong Đạo đã xuất hiện ngay trước mặt Lý Hoả Vượng, trực tiếp đi theo hắn, mặt đối mặt, Lý Hoả Vượng nhìn hắn, như thể đang soi gương.

Tiếng trống bên cạnh lại vang lên, Đại Thần Nhị Thần đồng thời xông lên, nhưng lại bị bức tường bùn phía sau gào thét trực tiếp đánh văng ra ngoài.

“Lại đây, lại đây, Hồng Trung lão đại, ngươi đừng nằm trên mặt đất, dưới đất rất bẩn đó nha.”

Toạ Vong Đạo nắm chặt lấy cán dao găm trên ngực Lý Hoả Vượng, dùng lực nghiêng nó, trực tiếp nhấc hắn lên.

Nhìn thấy Lý Hoả Vượng đang thoi thóp trước mặt mình, trong mắt Toạ Vong Đạo loé lên một tia xúc động:

“Chậc chậc chậc, đùa giỡn cũng đủ rồi? Hồng Trung lão đạo, chi bằng...ta giúp ngươi biến về trở lại?”

Lý Hoả Vượng nhìn vào khuôn mặt gần trong gang tấc, nhưng không thể nghe đối phương đang nói gì, bởi giọng nói ảo giác trong tai hắn lâij vang lên.

“Ngươi là cái gì...Rốt cuộc ngươi từ đâu ra?”

Lý Hoả Vượng hỏi với tông giọng trầm lần nữa.

Thấy Lý Hoả Vượng không lên tiếng, Toạ Vong Đạo khẽ thở dài:

“Được thôi, đã vậy, Hồng Trung lão đại ngươi lên đường bình an. Sau đó ta sẽ nguỵ trang thành thân phận của ngươi, tiếp tục đi lừa gạt, và rồi ta sẽ là Hồng Trung mới! He he he!”

Hắn dùng hai tay nắm lấy chuôi dao găm một cách thô bạo, giống như đồ tể mổ heo, chậm rãi mà không ngừng cắt về phía đầu của Lý Hoả Vượng.

Hắn ta không chỉ muốn phanh thây Lý Hoả Vượng, mà còn muốn chặt đầu hắn ra thành ba mảnh.

Nhìn thấy động tác của Lý Hoả Vượng, hắn vùng vẫy càng lúc càng mãnh liệt, trên mặt song thị càng lộ ra nụ cười nham hiểm.

Chương 468: Hắc Thái Tuế

Cơn đau khiến ảo giác bên tai trở nên nghiêm trọng hơn, Lý Hoả Vượng thậm chí còn cảm thấy giọng nói đó đang ở rất gần mình:

“Mặc kệ...Mặc kệ ngươi là cái gì...Ta đang rất muốn chết...Giúp ta...Giúp ta...Giúp ta!!”

Tiếng gào thét trong lòng của Lý Hoả Vượng vang lên, hắn lập tức cảm thấy vô cùng buồn nôn, ngay sau đó, cổ hắn ta bỗng nhiên dày cộm.

Lý Hoả Vượng cử động đôi tay gần như rút hết máu của mình, nắm lấy cánh tay Toạ Vong Đạo trước mặt, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc há hốc mồm.

Trong chốc lát, những xúc tu màu đen với chất lỏng sền sệt trộn lẫn với máu đỏ sẫm phun ra từ miệng Lý Hoả Vượng, trực tiếp nhầy nhụa trên mặt Toạ Vong Đạo.

Đừng nói Toạ Vong Đạo không nghĩ đến cảnh này, mà ngay cả bản thân Lý Hoả Vượng cũng không ngờ được. Ảo giác bên tai chính là Hắc Thái Tuế trong cơ thể phát ra!

Toạ Vong Đạo có chút hốt hoảng, đột nhiên lùi lại, nhưng xúc tu của Hắc Thái Tuế đã dính chặt vào mặt đối phương, sợi chỉ do Bạch Linh Miểu khâu trước đó không ngừng đứt toạc.

Các xúc tu xoắn lại như một con trường xà, trượt vào bảy lỗ trên khuôn mặt của Toạ Vong Đạo. Song thị Lý Hoả Vượng buông chuôi dao găm ra, sờ mặt mình với vẻ hoảng sợ.

“Xoạt!”

Toạ Vong Đạo lật tay, bốn bốn lá bài nhanh chóng biến thành những chiếc ô, cắt mấy cái xúc tu.

Hắc Thái Tuế dường như cũng cảm nhận được cạnh sắc bén của lá bài, đột ngột chui tọt vào trong miệng Lý Hoả Vượng.

Đi cùng với âm thành xì xì là tiếng kêu thảm thiết của Toạ Vong Đạo, khuôn mặt của đối phương cùng với song thị Lý Hoả Vượng giống nhau như đúc đồng loạt bị đẩy xuống.

“Aaaaaaa!”

Tọa Vong Đạo quỳ sạp xuống đất, run rẩy dùng hay tay ôm lấy khuôn mặt không còn tí da nào của mình rồi gào lên thảm thiết.

Tiếng gào thảm thiết của hắn không chỉ vì đau đớn mà còn vì hắn đã bị chơi một vố thật cay cú.

m thanh dịch nhầy xượt qua làn da vang lên, những cái xúc tu của Hắc Thái Tuế nhúc nhích bao bọc quanh tròng mắt của lớp da mặt rồi từ từ rụt trở lại trong miệng Lý Hỏa Vượng.

“Ừng ực.”

Lý Hỏa Vượng khó khăn cố gắng nuốt cái thứ tanh tưởi sền sệt ấy xuống cổ họng.

Hắn nhìn Tọa Vong Đạo đang giãy giụa đứng lên trước mắt, hắn lảo đảo đưa tay về phía sau gảy, trong nháy mắt, mặt nạ đồng tiền trong tay hắn.

“Xoẹt!”

Lý Hỏa Vượng vung kiếm mất đi thăng bằng nên ngã nhào xuống đất không tài nào dậy nổi, Tọa Vong Đạo nuốt mười mấy đồng tiền vào người cũng ngã theo.

Gương mặt lúc lâm chung của Tọa Vong Đạo nở một nụ cười quỷ dị:

“Quả nhiên ngươi vẫn lợi hại lắm....Hồng Trung lão đại... Đại Tam Nguyên không hổ là Đại Tam Nguyên.”

Lý Hỏa Vượng không gượng dậy nổi, hắn lặng im nhìn bầu trời xa vơiv vợi trên cao, thầm cảm nhận cơn đau nhức kịch liệt trên toàn bộ cơ thể.

“Thật không ngờ...cuối cùng ta lại ngỏm ở đây...thật không cam lòng...”

Nhìn toàn thân Cao Trí Kiên đang nhuốm đầy bùn đất phía xa xa cùng Đại Thần đang muốn đến gần bên này, Lý Hỏa Vượng khó khăn quay người sang một bên.

“Nếu....nếu không lợi dụng sự đau đớn này một chút thì lãng phí quá nhỉ?”

Hắn cố gắng thử mấy lần nhưng cuối cùng đều không thành công. Nhưng lần cuối cùng hắn cúng thò được tay vào ổ bụng mình nắm chắc hai bên xương sườn.

Hai tay Lý Hỏa Vượng móc từ trong ổ bụng ra hai cái xương sườn nhuốm đầy máu me nhầy nhụa ra ngoài.

Hai chiếc xương sườn cong cong đột ngột lại xiên một nhát giữa không trung rồi cắm thẳng vào bụng hắn lần nữa.

“Nứt thịt rút xương!”

m thanh va đập đánh nhau xung quanh đã biến mất và bị thay thế bởi tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Tất cả mọi thứ của cả Cam Nguyên thôn, dù là những đồ vật giấu bên trong những bức tượng đất hay là con người con chó ở Cam Nguyên thôn, lúc này đều cảm nhận cơn đau đớn không thua kém gì Lý Hỏa Vượng.

Những bức tượng đất là thứ đầu tiên không trụ nổi nữa, chúng ồ ạt rung chuyển không ngừng bỏ chạy xuống mặt đất, cục diện hiểm hóc vừa rồi được Lý Hỏa Vượng hóa giải trong tích tắc.

Sau khi cảm nhận được sự rời đi của chúng, Lý Hỏa Vượng dần buông thõng tay, ý thức cũng dần dẫn mất đi.

“Lý Hỏa Vượng!”

Trong cơn mê man, Lý Hỏa Vượng nâng đầu lên theo bản năng đáp.

“Ai đấy? Ta đây.”

Những gì hắn nhìn thấy cuối cùng là hình ảnh Bạch Linh Miểu đang chạy về phía mình.

“Ngươi không được chết, ngươi không được chết...”

Lý Hỏa Vượng nghẹo đầu, ý thức hắn chìm vào bóng tối tĩnh mịch.

Canh năm sáng sớm, bên ngoài truyền đến tiếng gà gáy, Cẩu Oa râu ria xồm xoàm cầm theo cái bô đi từ trong phòng ra, gương mặt hắn không có một chút huyết sắc nào, vải trắng ở cổ áo hắn là dấu hiện hắn cũng đang có vết thương trên mình.

Dù có vết thương trên người nhưng hắn vẫn phải ra ngoài đổ bô là bởi, vết thương trên người Cao Trí Kiên nặng hơn của hắn rất nhiều. Những bức tượng đất ấy suýt chút nữa bẻ gãy tay hắn.

Sau khi đổ bô ở nhà xí, hắn rụt cổ ngáp hắt hơi rồi trở về.

Lúc đi qua căn phòng Thiên tự số hai, Cẩu Oa kéo nhẹ cửa sổ ra, cẩn thận nhìn vào bên trong căn phòng.

Thấy gương mặt chết chóc của Lý Hỏa Vượng nằm trên giường không hề có chút dấu hiệu nào của việc sắp tỉnh, hắn chán nản lắc đầu.

Trở về căn phòng của mình, hắn vừa cất bô xuống gầm giường thì tiếng ngáy như sấm nổ của Cao Trí Kiên liền ngừng lại.

Chương 469: Mua Quan Tài

“Sao....sao....sao...”

“Chẳng làm sao cả, vẫn như cũ. Ngươi dịch sang bên kia chút, ta muốn ngủ bù một lát.”

Cẩu Oa quay người lên giường, rúc cả cơ thể toàn xương là xương

của mình vào trong chăn.

“Hầy, lần này e rằng Lý sư huynh chẳng trụ nổi nữa, đến lúc chia đồ rồi. Này, tên ngốc, ngươi nghĩ cái hộp vàng kia ta được bao nhiêu?”

Nghe thấy âm thanh bất mãn bên cạnh, Cẩu Oa nói tiếp:

“Không phải ta đang rủa Lý sư huynh, chính bản thân ngươi cũng thấy rồi đấy, lần này đến lục phủ ngũ tạng cũng đều bị moi sạch rồi. Tên Khiêu Đại Thần ấy dù có lợi hại hơn nữa thì suy chó cùng cũng chẳng phải thần tiên thật đâu nhỉ? Chẳng lẽ còn có thể sống chỉ với thịt và xương thôi sao?”

“Bịch!”

Cẩu Oa bị đạp khỏi giường.

“Ơ, cái tên này!”

Cẩu Oa làu bàu đứng dậy, sau khi ăn một phát đạp hắn cũng chẳng còn buồn ngủ, hắn quay người lấy chậu đồng bên trên giá gỗ rồi đi đến cái giếng ở hậu viên múc nước.

Sau khi rửa mặt mũi, hắn đi ra đường phố bên ngoài, đi đến trước một gian nhà kho nhỏ bên đường thì ngồi xuống.

“Ông chủ, cho một bát tào phớ ngọt với hai cái quẩy chiên.”

“Được thôi! Ngài chờ chút, có ngay đây.”

Bát tào phớ nóng hôi hổi được rắc một chút mè và kẹo Hồng Sa phía bên trên khiến Cẩu Oa đang đói meo phải nuốt ực một ngụm nước miếng.

Dùng đũa gắp một thanh quẩy lên ngâm trong bát tào phớ đến khi mềm nhũn, tiếp đó lại cho vào miệng cắn một miếng, ngay lập tức, toàn bộ khoang miệng sẽ tràn ngập hương vị dầu ngòn ngọt, đúng là hết sẩy.

“Ở Đại Lương quả là khác biệt ha, bình thường không phải cắt mạ mà cũng ăn sáng, hơn nữa đồ ăn sáng cũng rất đa dạng.”

Sau khi Cẩu Oa ăn sạch bữa sáng của mìn, người trên phố cũng dần đông đúc nhộn nhịp.

Hắn dùng lưỡi liếм sạch sẽ bát đĩa rồi đứng dậy, móc ra mười văn tiền bên hông rồi ném qua.

“y da, nhiều ghê, tạ lão gia thường!”

“Ai thưởng gì ngươi? Ta đang muốn lấy thêm ba phần mang lên cho phòng trọ trên tầng hai của quán trọ bên cạnh, ta không để ý đến thì đừng ăn bớt tí nào đấy.”

Cẩu Oa nói xong liền quay người hoà mình vào dòng người bên cạnh, trong khoảng thời gian này, hắn đã đi dạo khắp thị trấn này đến mức vô cùng quen thuộc.

Sau khi loanh quanh luẩn quẩn đi lại một vòng, cuối cùng hắn dừng lại phía trước một cửa tiệm bán quan tài vô cùng vắng vẻ.

Cẩu Oa nhổ một ngụm nước bọt vuốt vuốt tóc mai của mình, nâng gót đi vào bên trong.

Nam nhân đang tính toán ở quầy vừa nhìn thấy gương mặt xấu xú của Cẩu Oa liền trưng ra bộ mặt cười khổ.

“Tào gia, ngài lại đến rồi sao? Xin mời đi vào bên trong.”

“Sao rồi? Nghĩ cả một đêm rồi, giá cả của cái mà ta đang nói đến liệu có thể giảm thêm chút nữa không?”

Cẩu Oa thuần hục gõ vào chiếc quan tài gỗ bên cạnh.

“Tào gia, đây là gỗ tùng đỏ thượng hạng đấy. Ấy da, ngài đừng gõ nữa, suốt ngày gõ thì cái quan tài ấy sắp bị ngài gõ rớt sươn rồi.”

“Rốt cuộc ngài có mua hay không đây, cả ngày đến đây hỏi giá, chẳng nhẽ ngài cũng muốn làm ăn buôn bán cái này à?”

“Hứ.”

Cẩu Oa cực kỳ khinh thường.

“Đương nhiên là ta thật sự muốn mua, ngươi bán rẻ thêm hai lượng nữa, chỉ cần ngươi bán rẻ thêm hai lượng nữa thì hôm nay ta giao tiền cọc luôn.”

Ông chủ tiệm quan tài nghe đến đây bèn hơi hồi hộp trong lòng, giọng nói liền hòa hoãn lại, cẩn thận từng chút một hỏi:

“Lý sư huynh của chúng ta...sắp rồi?”

Thấy Cẩu Oa nhắm mắt mím chặt môi gật đầu, ông chủ chắc nịch nói.

“Được! Bớt hai lượng thì bớt hai lượng! Như vậy là thấp nhất rồi đấy, không giảm thêm được nữa đâu.”

“Không vội.”

Cẩu Oa cẩn thận đi vòng quan cỗ quan tài thêm vài vòng rồi lại nói với người đó:

“Chưởng quỹ, nếu đã bớt hai lượng rồi thì chi bằng tặng thêm một bộ áo liệm đi ha?”

Một canh giờ nhanh chóng trôi qua, cuối cùng ông chủ tiệm quan tài cũng đồng ý lời mặc cả nói đến khô cả họng của Cẩu Oa.

Hắn không muốn dây dưa thêm một khắc nào nữa, nếu cứ tiếp tục kéo dài nữa thì chưa cần biết vị Lý sư huynh của Tào gia còn sống hay đã chết nhưng chính hắn cũng sắp bị giày vò đến chết rồi.

Sau khi giao xong tiền cọc, Cẩu Oa lại hỏi:

“Chưởng quỹ à, ngươi hẳn đều rất thuần thục lo việc ma chay phải không?”

Ông chủ tiệm quan tài gật gù nói:

“Ngài yên tâm, từ việc bếp núc cỗ bàn đến gánh xướng hý, còn có Bát Tiên khiêng quan tài, ta đều quen hết.”

“Nói phải chắc chắn vào đấy nhé, ta muốn làm một lễ đại táng thật hoành tráng! Đó là huynh đề vào sinh ra tử của ta mà lại!”

“Được! Đến khi đó ta sẽ giúp ngài sắp xếp, chắc chắn sẽ giải quyết mọi việc thật trơn tru. Ngài cứ yên tâm.”

“Đúng rồi, đặt giúp ta thêm mấy đứa nha hoàn ở chỗ làm người giấy, ta lo Lý sư huynh xuống đó một mình sẽ chán đến phát điên.”

“Tào gia trượng nghĩa!”

“Ầy, chẳng còn cách nào khác. Chờ Lý sư huynh chết. Bọn họ sẽ thi nhau khóc như chết đi sống lại cho xem, chẳng quan tâm trời đất gì nữa. Việc này kiểu gì cũng sẽ có người làm thôi, lần trước cũng là ta làm đấy.”

“Lần....lần trước?”

Chương 470: Chết?

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ những việc liên quan đến hậu sự, Cẩu Oa vừa lòng với giá cả đi ra khỏi tiệm quan tài.

“Đều ổn thỏa cả rồi, lần này chắc chắn phải làm tốt hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.”

Hắn nheo mắt nhìn mặt trời đã leo lên đỉnh đầu mới nhận ra lúc này đã là giữa trưa, hắn bèn vội vã sải bước trở về nhà trọ.

“Đúng rồi, lúc nãy chưởng quỹ có nói may áo liệm cần có kích cỡ của người mất, ta phải mau về đo mới được.”

Khi Cẩu Oa về gần đến phòng minh, nhìn xuyên qua ô cửa sổ, hắn không thấy Cao Trí Kiên toàn thân thương tích trên giường đâu, ngay lập tức, trong lòng hắn dấy lên một sự hồi hộp khó tả:

“Lẽ nào...”

Hắn vội gộp ba bước làm hai đi đến phòng Lý Hỏa Vượng, khi thấy ba người còn lại đang vây quanh giường Lý Hỏa Vượng, hắn hít một hơi thật sâu lấy củ gừng vàng trong túi ra cọ vào khóe mắt rồi bi thương vạn phần đi vào.

“Lý sư huynh ơi! Lý sư huynh à! Huhuhuhu”

Hắn giở vờ đau khổ đẩy Cao Trí Kiên ra, khi hắn bổ nhao đến bên giường, thấy Lý Hỏa Vượng đang bị dọa mắt chữ a mồm chữ o:

“Thì ra...vẫn chưa chết à….”

Ngay sau đó trong lòng hắn chợt bồi hồi, gay go rồi đây, Lý sư huynh vẫn chưa chết, vậy chẳng có lẽ số tiền ta cọc mua quan tài không lấy lại được nữa hả?

“Cẩu Oa, ngươi bị thương à?”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng kéo Cẩu Oa trở về với thực tại, gương mặt hắn liền tỏ ra vẻ không có vấn đề gì.

“Ôi dào, có tí tẹo vết xước này thì có là gì, ngươi không biết thì thôi, lúc đó có một lũ người đất bao vây lấy ta, Tào Tháo ta đến chớp mắt cũng chẳng buồn chớp lấy một cái.”

“Đừng nghe hắn xàm, lúc đó nếu không có ta yểm hộ thì hắn bị phanh thây lâu rồi.”

Cẩu Oa bất mãn nhìn Xuân Tiểu Mãn lấy đi vinh quang ngắn ngủi của mình, dù sao hắn cũng không dám nói gì, vốn dĩ hắn đánh không lại nàng, bây giờ nàng còn cao hơn hắn một cái đầu.

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường nhìn Xuân Tiểu Mãn bị biến trở nên to lớn, nàng thiếu nữ lúc trước giờ đây đã hoan toàn nở nang. Cho dù toan thân nàng có toan lông đen thì cũng không thể che giấu nổi thiếu nữ đặc biết của nàng.

Nhưng đây chẳng phải chuyện gì hay ho, điều này đồng nghĩa với việc, trước kia trong lúc nàng chiến đầu với người đất đã phải hao phí rất nhiều năm tháng tuổi thọ của mình để triệu hồi Du Lão Gia.

“Không cần thiết phải triệu hồi nhiều Du Lão Gia như vậy, suy nghĩ thật kĩ trước khi dùng, bởi để triệu hồi bốn Du Lão Gia phải đánh đổi một năm tuổi thọ.”

Lý Hỏa Vượng yếu ớt khuyên nàng.

“Không sao đâu, ta còn nhỏ tuổi mà.”

Xuân Tiểu Mãn không hề cảm thấy chán nản vì đã mất đi tuổi thọ của mình, ngược lại nàng căng cảm thấy hừng khởi với ngoại hình cao ráo hiện tại của mình.

“Khụ khụ~”

Lý Hỏa Vượng ho ra một ít dịch máu, sau khi đỡ hơn lại tiếp tục nói:

“Miểu Miểu, lấy Dương Thọ Đan trong hồ lô của ta cho nàng ấy uống.”

Dương Thọ Đan có thể gia tăng tuổi thọ, có thể giúp Xuân Tiểu Mãn trở về thanh xuân.

“Ta không cần thật mà!”

Xuân Tiểu Mãn đè một bên vai Bạch Linh Miểu, giọng nàng mang chút lo lắng nói:

“Lý sư huynh, ngươi có thời gian lo cho ta thì chi bằng ngươi tự lo cho bản thân minh đi, rốt cuộc...ngươi đang bị làm sao thế?”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng thoáng khựng lại, hắn nhìn lên trần nhà trên đầu, bất chợt để lộ nụ cười khổ tiều tụy dị thường.

“Rốt cuộc ta đang bị sao thế?”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại tất cả những gì mà trước kia vị song đồng Tọa Vong Đạo ấy nói, tất nhiên hắn sẽ không tin lời lừa gạt hoang đường rằng minh là Hồng Trung của hắn.

Nhưng nếu đây là sự lừa dối vậy thì tại sao người này lại dùng một cách y hệt với sáu người kia lừa minh? Như vậy rất bất thường.

“Lẽ nào...không…không có lẽ nào! Tất cả mọi thứ nói ra từ miệng Tọa Vong Đạo đều là giả hết! Chắc chắn bọn chúng đã dùng một cách nào đó để khiến tên Tọa Vọng Đạo đã chết thực hiện âm mưu cùng những tên Tọa Vong Đạo còn sống! Tên đã chết cùng kẻ còn

sống đang hợp lực lại để lừa ta!”

“Lý sư huynh, trước hết ngươi cứ gạt những chuyện phiền toái khác sang một bên đi, trên người ngươi còn đang mang trọng thương nữa đấy. mau nghỉ ngơi đi.”

Bạch Linh Miểu lấy một cái gối được nhồi lúa mạch bên trong rồi cẩn thận đặt bên dưới cổ Lý Hỏa Vượng để hắn có thể ngủ ngon hơn chút.

Lý Hỏa Vượng vừa lắc đầu liền có một cơn đau kịch liệt truyền đến đầu, hắn cố nhịn lại cơn đau đớn rồi kiên trì nói:

“Ta không buồn ngủ, các ngươi nói ta nghe những chuyện xảy ra sau khi ta hôn mê đi.”

Tọa Vong Đạo chết rồi, đám người đất tà ma cũng đi rồi. thực ra sau khi Lý Hỏa Vượng ngất đi cũng chẳng có chuyện gì để nói, họa chăng chỉ là những chuyện của người khác mà thôi.

“Này! Các ngươi nói mấy câu thừa đấy thì có ích gì, vốn dĩ cũng chẳng biết Lý sư huynh quan tâm đến gì.”

Cẩu Oa hứng khởi ôm một cái giỏ trúc ngồi xổm ở đầu giường báo cáo với Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ngươi xem! Toàn bộ tài sản của tên lừa đảo ấy đều ở đây, đến bộ y phục hắn mặc trên người ta cũng không bỏ qua! Bây giờ chúng đều là của chúng ta rồi!”

Chương 471: Lại Thêm Một Người

Đến khi Cẩu Oa vén rèm lên, Lý Hỏa Vượng nhìn Bát Quái Kính và những cục mạt chược Diệp Tử Bài đã nhuốm đầy máu bên trong giỏ trúc ấy như người mất hồn.

Thấy những vật này, trong lòng Lý Hỏa Vượng mới nhẹ nhõm. Không phải hắn tham lam tiếc rẻ chúng mà là sau khi nhìn thấy những vật này, hắn chợt nhớ lại bài kiểm tra của Giám Thiên Ti lúc trước.

Tọa Vong Đạo chết rồi, hắn thì vẫn còn sống, hắn đã vượt qua bài kiểm tra, cuối cùng thì hắn có thể gia nhập vào Giám Thiên Ti.

Chỉ cần gia nhập Giám Thiên Ti thì hắn cũng coi như có chỗ dựa vững chắc. cho dù là tu luyện công pháp hay bất cứ cái gì khác thì cũng không cần mày mò đoán bừa như Đan Dương Tử nữa rồi.

Hơn nữa chỉ cần hắn không để lộ thân phận Tâm Tố thì những kẻ khác cũng không dám động thủ với hắn nữa.

“Ha ha, ngươi có được nó rồi sau đó sao nữa? Nói như thể ngươi biết dùng ý.”

Sau lưng Cẩu Oa truyền đến giọng nói khinh miệt khiến Lý Hỏa Vượng không khỏi mở to hai mắt.

Nghe thấy âm thanh hư ảo yếu ớt vô cùng dị thường này, không biết sức lực từ đâu dồn đến giúp hắn ngồi bật dậy, rồi đẩy Cẩu Oa trước mặt sang một bên, bàng hoàng nhìn hư ảnh phía xa xa.

Bành Long Đằng trên không đầu tay nắm chặt trường kích, Kim Tam Hoa không có nửa thân dưới, lão hòa thượng với gương mặt bất đắc dĩ cùng với Tọa Vong Đạo không mặt không mắt.

Gương mặt không có da thịt được tô điểm bởi hai lỗ thủng đen sì dùng khuôn miệng không có môi nhưng có bộ răng trắng bóc nở nụ cười cực kì dữ tợn.

Nhìn Lý Hỏa Vượng cứng đờ tại chỗ, Xuân Tiểu Mãn ra hiệu cho Cao Trí Kiên ở bên cạnh bằng ánh mắt, hai người liền giữ chặt hai canh tay hai bên của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng ngay sau đó, một luồng lực không lồ truyền đến hất bay hay canh tay của hai bọn họ ra ngoai.

“Tại sao ngươi cũng vào!! Tại sao!! Dựa vào đâu mà ngươi trở thành ảo giác của ta!!!!”

Lý Hỏa Vượng không ngừng điên cuồng hò hét, toan bộ những vết thương được khâu lại trên người hắn lại bắt đầu tứa máu ra ngoài.

Khi hắn đang chuẩn bị nói gì đó tiếp thì bỗng nhiên lại lảo đảo ngã

xuống đất, hai tay bụm chặt cổ minh.

“Khụ khụ~ọe!”

Lý Hỏa Vượng nằm bò trên mặt đất nôn khan một tiếng, từng sợi xúc tu màu đen nhúc nhích bị nôn khan ra từ trong cổ họng hắn.

Những người khác trông thấy cảnh này liền hoảng hốt.

“Mau! Mau rút thứ này ra ngoài!”

Song, khi những người khác đưa tay ra giúp đỡ thì Lý Hỏa Vượng lại run rẩy gạt tay ra.

Hắn run rẩy quỳ trên mặt đất, hai nâng những xúc tu ấy lên như đang nâng niu món bảo bối của minh, cần thận nhẹt lại vào trong miệng của minh.

Mọi người xung quanh hoảng hốt nhìn chăm chút thứ ấy bị nuốt trôi trở lại vào trong bụng cùng tiếng nôn khan văng vẳng.

Vài ngày sau, dù trước kia có trải qua chuyện gì kinh thế hãi tục thì Lý Hỏa Vượng cũng đã bình tĩnh hơn.

Hắn đứng bên cửa sổ, âm trầm yên lặng nhìn Tỏa Vong Đạo đang lơ lửng giữa không trung.

Tọa Vong Đạo không mặt không mắt ngồi trên vai Bành Long Đằng, gương mặt cười như không cười nhìn chằm chằm lại về phai Lý Hỏa Vượng.

“Ta không cần phải kích động làm gì, chỉ là ảo giác mà thôi, chẳng có gì hết. dù sao cũng chẳng phải kẻ đầu tiên, nợ nhiều quá không lo, rận quá nhiều chẳng ngứa.”

“Với tính cách của hắn thì chắc chắn sau này sẽ làm phiền ta. Nhưng nếu đã biết tên tiểu tử này là một kẻ lừa đảo, vậy chỉ cần ta coi lời nói của hắn như gió thoảng qua tai thì thứ này chẳng ảnh hưởng gì đến ta.”

“Làm dị coi được? Sao phải thế nhỉ?”

Tọa Vong Đạo giơ tay lên tự quan sát nắm tay của minh.

“Trong thần thức của ngươi bây giờ có bốn đứa tụi ta, e rằng phiền phức lớn rồi nghen~”

“Hơn nữa bây giờ mới có bốn người, sau này không chừng có đến bốn mươi người ấy nha~”

Lý Hỏa Vượng vờ như không thấy, tựa vào tường từ từ đi đến bên bàn.

“Buôn đi, sao không buôn chuyện nữa rồi?”

Trong lúc Tọa Vong Đạo đeo bám mãi Lý Hỏa Vượng không thoi thì lão hòa thượng đã cản hắn lại.

“Này, ngươi đừng có làm phiền đạo sĩ nữa, không thấy hắn đang khó chịu trong lòng à?”

“Hả? Vị đại sư này, ngươi là ai thế?”

“Ta không phải đại sư, ta là hòa thượng, ngươi tên gì?”

“Ta tên gì à?”

Tọa Vong Đạo nhìn về phai bóng lưng của Lý Hỏa Vượng một lần nữa, gương mặt hắn lộ ra nụ cười châm biếm.

“Tên ta là Hồng Trung.”

Lý Hỏa Vượng lạnh ùng ngoảnh đầu liếc hắn.

“Ngươi tên là Hồng Trung á? Ta thấy ngươi muốn trở thanh Hồng Trung đến phát điên rồi đấy.”

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng nhiên cạch cạch mở ra, Bạch Linh Miểu bưng đồ ăn đi vào.

Thấy Lý Hỏa Vượng đang vịn tường đi lại, nàng sửng sốt đặt cơm xuống rồi vội vã chạy qua dìu hắn.

“Lý sư huynh, vết thương trên người ngươi vẫn chưa lành hẳn đâu, chớ chạy lung tung!”

Sau khi dìu đến bên bàn sắp xếp ổn thỏa, Bạch Linh Miểu bưng bát canh gà li ti dầu, sau khi dùng thìa sứ múc một muỗng rồi đặt trước miệng minh nhẹ nhang thổi, nàng đưa về phai miệng Lý Hỏa Vượng.

“Ta chỉ bị thương thôi chứ không bị tàn phế.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay nhận lấy canh gà và thìa trong tay nàng rồi bắt đầu húp từng ngụm lớn.

Chương 472: Tác Dụng Phụ

Một người húp canh một người ngồi xem, căn phòng dần chim vào yên lặng.

“Miểu Miểu, lần này Tiên Gia hiếm lắm mới có đất dụng võ, nếu đã có thể kéo từ từ Quỷ Môn Quan ra thì xem ra ngươi mang chúng bên mình là quyết định sáng suốt đấy. Vậy chúng lấy mấy viên Dương Thọ Đan trong hồ lô rồi?”

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu hơi do dự rồi cất lời nói:

“Lý sư huynh, thực ra Tiên Gia, chúng…..”

Vừa nói đến đây, một bàn tay nữ nhân với móng tay dài màu đen vỗ trên vai Bạch Linh Miểu.

Cái muỗng trong tay Lý Hỏa Vượng ngừng lại, sau khi hắn thấy chủ nhân của bàn tay trên vai Bạch Linh Miểu là Đại thần mới tiếp tục uống tiếp.

“Có việc gì?”

Dựa vào sự hiểu biết của Lý Hỏa Vượng, Đại Thần xuất hiện giữa ban ngày ban mặt như tinh hình bấy giờ là cực kì hiếm. nếu hắn nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên từ trước đến nay.

Do có sự góp mặt của hắn nên cái đầu được phủ khăn trùm đầu của Đại Thần chầm chậm hạ xuống rồi đưa Bạch Linh Miểu đang kinh ngạc chui vào trong.

Nhìn hai cái đầu được che bởi tấm khăn trùm đỏ, gương mặt Lý Hỏa Vượng dấy lên một tia nghi hoặc. Hắn định dùng thính giác cực kỳ nhẹ cảm của mình nghe xem hai nữ nhân trước mặt đang làm gì.

Nhưng ngoai tiếng xì xào lẻ tẻ ra thì hắn không hề có thêm bất kỳ phát hiện nào khác.

“Đang làm trò con bò gì đây? Đã đứng gần như thế rồi mà vẫn cứ phải dinh vào mới chịu cơ? Chẳng có lẽ hai người bọn họ còn đang có chuyện gì cần giấu giếm với ta ư?”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang ngẩn ngơ suy nghi như vậy thì tay Bạch Linh Miểu khẽ kéo nhẹ một góc của tấm khăn. Phía dưới tấm khắn chỉ có một cái đầu của nàng.

“Ha, sau này ngươi bảo với Đại Thần, ảo thuật đỉnh đấy.”

Lý Hỏa Vượng cầm đũa lên bắt đầu ăn nốt chỗ đồ ăn còn lại.

Bạch Linh Miểu có vẻ hơi mất tự nhiên, nụ cười trên mặt nàng có hơi miễn cưỡng.

“Không sao chứ? Vừa rồi nàng ta nói gì với ngươi?”

Lý Hỏa Vượng vừa nhai nuốt đồ ăn trong miệng vừa hỏi.

“Không có gì, không có gì.”

“Không có gì thì ăn cơm, đừng đứng ngẩn ra đấy.”

Nếu hỏi thẳng thì nhất định nàng sẽ không nói đâu, khi nào có thời gian đanh đi hỏi người bạn thân nhất của Bạch Linh Miểu là Xuân Tiểu Mãn mới được.

Lý Hỏa Vượng vừa nói đến đây thì Bạch Linh Miểu bỗng trợn to mắt chỉ tay về phai mũi hắn.

“Lý sư huynh! Bên trong lỗ mũi của ngươi…..”

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc lấy tay sờ nhẹ liền sờ thấy một cái xúc tu nhỏ nhuốm đầy chất nhầy nhụa đang nhúc nhích.

Tuy nhiên hắn không hề bối rối chút nào, Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay bấm nhẹ vào, cái xúc tu ấy ngay lập tức nhanh chông rụt lại.

“Lý sư huynh, trước kia ta rất muốn nói rằng, thứ mà ngươi ăn vào trong bụng cực kì bất thường! Chúng ta thả nó đi đi.”

Chỉ cần là người bình thường đều có thể nhìn ra cơ thể Lý Hỏa Vượng đang có vấn đề, đang có vấn đề cực lớn.

Lý Hỏa Vượng còn chẳng buồn do dự, nói chắc như đinh đống cột đáp.

“Không được.”

Nhìn thấy vẻ u uất trên gương mặt Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi dùng ngữ khí chậm rãi nói:

“Ta có thể xử lý được, đây đều là chuyện nhỏ.”

Tất nhiên Lý Hỏa Vượng biết tinh hình Hắc Thái Tuế bên trong cơ thể minh có biến hóa mới. Hơn nữa rất có thể là đang phát triển theo chiều hướng xấu đi.

Nhưng dù là như vậy thì Hắc Thái Tuế cũng không thể ngừng lại được. Để có thể ngăn cản ảo giác, dù tác dụng phụ có lớn hơn nữa thì hắn cũng phải cố mà nhẫn nhịn.

Hơn nữa so với những chuyện khác thì Hắc Thái Tuế trong bụng hắn bấy giờ đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ.

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay không có móng tay của mình vỗ nhẹ lên mu bàn tay mềm mại của Bạch Linh Miểu.

“Ngoan nào, ăn cơm đi, không sao đâu.”

Bạch Linh Miểu định nói gì đó xong lại thôi, nàng u sầu khổ não

cầm đũa lên bắt đầu ăn nhưng lại không thấy vị gì.

Sau khi dùng bữa xong, Lý Hỏa Vượng trở lại giường nằm. theo như Bạch Linh Miểu nói thì lúc này cái hắn cần là tịnh dưỡng.

Trong căn phòng rất yên tinh, yên lặng đến mức âm thanh của một cây kim rơi xuống thôi cũng có thể nghe rõ mồn một. nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng vẫn đang có một vẫn đề treo lơ lừng chưa được giải quyết nên hắn chẳng thể tinh dưỡng nổi.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên mở lời hỏi cái trần nhà.

“Hồng Trung, hắn đang nói với ngươi kìa?”

Lão hòa thượng bị kẹt nửa cơ thể của mình trong tường kinh ngạc hỏi.

Hồng Trung lắc lắc cái đầu be bét máu thịt của minh.

“Không phải, hắn đang nói với Hắc Thái Tuế trong bụng mình. Ha ha. Thế này thú vị chết mẹ ra ý.”

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để tâm tới cuộc trò chuyện của hai vị ảo giác này, hắn yên lặng chờ đợi đối phương hồi âm.

Mặc dù Hắc Thái Tuế không thể ngừng phản phệ nhưng phàm là sự việc đều sẽ có cách giải quyết mà thôi. Dù gì thì cũng phải nghi cách làm chậm sự phát sinh của tác dụng phụ.

Dựa vào việc trước kia nó từng cứu mình một mạng thì có lẽ trò chuyện có thể sẽ có tác dụng.

Tuy nhiên vào lúc nó không nên xuất hiện thì nó lại thường xuyên có mặt, bây giờ Lý Hỏa Vượng đang tìm nó thì đến một chút tiếng đáp lại cũng chẳng có.

Thế rồi Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nghi đến điều gì đó, hắn dùng tay thò vào trong lỗ tai của minh rồi nhẹ nhàng chụp lại kéo ra một phát, những sợi bông bị nhét đầy ắp bên trong liền bị kéo ra ngoai.

Trong chốc lát, tai của Lý Hỏa Vượng dường như bị đủ thể loại tiếng ồn chói tai ồn như muốn điếc đi luôn.

Chương 473: Chỉ Biết Nói Nhiêu Đó

Sợi bông bị nhét vào tai trong thời gian dài bị rút ra, tiếng ầm vang lên, đủ các loại âm thanh tạp nham chiếm trọn vành tai Lý Hỏa Vượng.

Tiếng nói chuyện của khách khứa phòng bên cạnh, tiếng gào thét bên ngoài cửa sổ, thậm chí đến tiếng tim đập trong l*ид ngực mình cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lý Hỏa Vượng đau khổ nhắm mắt lại cố gắng nhẫn nhịn phân biệt từng tạp âm hòa lẫn trong đó. Cuối cùng phải mất tận một nén hương hắn mới nghe thấy âm thanh đứt quãng của Hắc Thái Tuế bên trong đống tạp âm.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đấy! Ngươi nghe rõ không!!!”

Lý Hỏa Vượng gân cổ lên lớn tiếng gào thét trong đống âm thanh hỗn loạn.

Rất nhanh sau đó Hắc Thái Tuế đã hồi âm lại cho hắn, đáp lại hắn không phải từng nỉ non khủng bố, cũng không phải một loại ngôn ngữ u ám xa lạ mà lại là một số những từ đơn chẳng hề liên quan gì đến nhau.

“Khẩu….thiên…ngô…”

“Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì đấy!! Có hiểu ta đang nói gì không!!! Ta mà chết thì ngươi cũng không sống nổi đâu!! Chúng ta trò chuyện chút đi!!”

Thứ này có thể tùy ý chui ra từ mũi lần cổ họng hắn, nếu cứ mặc kệ thì chắc chắn không ổn, nhất định phải tìm cách giải quyết.

Vốn dĩ hắn muốn đàm phán với thứ này, cho dù mục đích của nó là gì thì đều có thể thương lượng được.

Nhưng hiện tại không hề tiến triển như những gì Lý Hỏa Vượng dự tính. Đối diện với câu hỏi của hắn, Hắc Thái Tuế lại chỉ dùng vài từ đơn đơn giản để trả lời.

Nghe thấy những từ đơn quá đỗi đơn giản này, Lý Hỏa Vượng còn cảm thấy nói chuyện với mình lúc này dường như chỉ là một đứa nhóc đang mọc răng học nói.

“Đứa nhóc? Đứa nhóc?!”

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng nhớ ra thứ gì đó, hắn ôm đầu trèo dậy, kêu tiểu nhị lấy văn phòng tứ bảo đến rồi bắt đầu nhẫn nhịn âm thanh càng lúc càng huyên náo bên tai để bắt đầu ghi chép lại lời của Hắc Thái Tuế.

“Khẩu...mộc...thủy...hỏa...điền...văn...”

Từng chữ đơn giản được viết lên trên giấy. nhìn trình tự này, cùng với những chữ quen thuộc này, đôi mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra sự hiểu rõ.

“Bảo sao những lời nó nói lại nghe quen thế, ra là tất cả những gì nó nói đều là những từ trước kia ta dạy cho Tôn Tú Tài!”

Giờ đây sự thật đã được phơi bày, đó cũng là lí do vì sao mà Hắc Thái Tuế chỉ nói đi nói lại những từ đơn giản này, vì nó chỉ biết mỗi thế.

Nó chỉ nhân lúc hắn dạy Tôn Tú Tài rồi may mắn học lỏm được mà thôi.

Hắc Thái Tuế thực ra chẳng hiểu gì về hàm ý của những từ này, nó chỉ biết lặp đi lặp lại những từ này mà thôi.

“Đến nói chuyện mà Hắc Thái Tuế còn không biết thì ta nên trao đổi với nó kiểu gì đây?”

Lý Hỏa Vượng nhét bông vào lỗ tai trở lại nói.

Lý Hỏa Vượng chắp hai tay sau lưng nghiền ngẫm trong phòng rất lâu, hắn đã nghĩ đủ mọi cách nhưng cuối cùng đều bị bản thân bác bỏ đi hết.

Bây giờ nó đang ở trong bụng hắn. Vì để áp chế ảo giác, bây giờ chắc chắn không thể đuổi đi được, muốn giải quyết vấn đề này chỉ có thể nhĩ cách khác mà thôi.

Cuối cùng sau khi suy đi tính lại, Lý Hỏa Vượng nhận ra hắn chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch nhất là dạy Hắc Thái Tuế nhận mặt chữ nói chuyện.

Sau khi học được cách nói chuyện thi có thể đàm phán với nó. Lần trước giao chiến với Tọa Vong Đạo, nó đã đem lại hiệu quả không ngờ tới.

Nếu đàm phán thuận lợi, nói không chừng thứ này còn có thể trở thành một ám khí.

Lý Hỏa Vượng không rõ cần bao lâu để dạy một đám xúc tu nói chuyện, nhưng chắc chắn khoảng thời gian này không hề ngắn ngủi, vì vậyn cách này mới được gọi là cách ngốc nghếch nhất.

“Thôi được, dạy thì dạy thôi. Ít nhất vẫn đỡ hơn là không biết làm thế nào.”

Lý Hỏa Vượng chật vật ngồi xuống, lại mở tờ giấy Tuyên Thành màu vàng như nến ra lần nữa.

Lý Hỏa Vượng biết, để dạy Hắc Thái Tuế nói chuyện không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều, vì vậy cần từ từ từng bước một.

So với chuyện này thì hắn còn có việc khác quan trọng hơn nữa, đó là đi lĩnh thù lao ở chỗ Đại Đầu Oa Oa. Đây là công việc đầu tiên mà hắn tiếp nhận tại Giám Thiên Ti.

Khi thấy vết thương đã lành lại kha khá, Lý Hỏa Vượng kêu những người khác thu dọn một chút để kịp lên đường khởi hành. Lần này dù ai có khuyên bảo cũng đều vô dụng hết.

Bạch Linh Miểu tranh chấp với hắn một phen, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đành nhượng bộ mua thêm một cỗ xe ngựa để suốt cả dọc đường đi hắn chỉ có thể nằm trong xe.

Lặn lội suốt cả đoàn đường dài, đến khi tới được Nhiệt Lăng thành

phồn hoa náo nhiệt thì vết thương trên ngực Lý Hỏa Vượng cũng đã lành hẳn rồi.

Nhưng con mắt lẫn hai cái xương sườn ở hai bên hông bị mất đi vẫn chưa mọc trở lại như cũ.

Không rõ vì sao nhưng xương cốt lẫn tròng mắt hồi phục lại cực kì chậm so với da thịt hay móng tay.

“Lý sư huynh, theo bản đồ thì chúng ta không cần phải vào thành, nếu đi con đường nhỏ này sẽ nhanh hơn chút. Lữ Ban Chủ cứ đi một đoạn lại hát một đoạn, có thể cũng không nhanh bằng chúng ta đâu.”

Cẩu Oa đứng trước cổng thành kiến nghị với Lý Hỏa Vượng.

“Bớt phí lời, đi vào thành đi. Vẫn ở quán trọ lần trước, chúng ta đi đặt phòng.”

Tất nhiên Lý Hỏa Vượng sẽ không nói với tên Cẩu Oa lắm lời này rằng hắn đến đây để lĩnh thù lao của Giám Thiên Ti.

Chương 474: Thác Bạt Đan Thanh

Trước kia hắn phải chịu đựng sự giày vò của ngàn đau vạn khổ chỉ để đạt được mục đích này.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng thấy rằng, nếu đối phương không đến thì hắn sẽ ở lại đây thêm mấy đêm, nhưng một điều quá hiển nhiên là khắp cả cái Ngân Lăn thành này đâu đâu cũng có tai mắt của hắn.

Canh hai buổi đêm cùng ngày, khi Lý Hỏa Vượng đến chuồng ngựa thì vị Đại Đầu Oa Oa ấy đã ngồi trên đống thức ăn cho ngựa, cầm trong tay cái túi vải vàng chờ sẵn.

Không đợi Lý Hỏa Vượng mở lời, Đại Đầu Oa Oa đã chuyển mình nhảy từ trên đống thức ăn cho ngựa xuống trước mặt hắn. Hắn nói với ngữ khí ông hòa hơn trước rất nhiều.

“Haha, thật sự không nhìn ra tên tiểu tử nhà ngươi cũng có tài cán

đấy. Việc ở Cam Nguyên thôn ngươi giải quyết trơn tru lắm, vậy mà lại không bị chết một người nào."

Nghe vậy, nỗi lo lắng khôn nguôi trong lòng Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, vượt qua bài kiểm tra rồi, hắn cũng coi như chính thức gia nhập Giám Thiên Ti rồi.

"Đâu có đâu có, chẳng qua tại hạ ăn may mà thôi."

"Ấy, ăn may cũng là một loại bản lĩnh đấy. tên tiểu tử nhà người không cần tự xem nhẹ chính mình nữa, đúng rồi, không bị thương chứ? Nếu bị thương dù là nội thương hay ngoại thương thì trong Ti đều sẽ có người giúp ngươi điều trị."

Thấy Lý Hỏa Vượng lắc đầu, vị Đại Đầu Oa Oa kéo cái mũ trùm Oa Oa trên đầu mình xuống.

Lý Hỏa Vượng nhận ra phía dưới cái mũ trùm của Đại Đầu Oa Oa thì ra là một gương mặt cực kì hiền lành phúc hậu, đối mắt to chừng hạt đậu xanh liên tục nháy nháy vô cục thú vị.

Vị trung niên mập mạp đang cười tủm tìm này khép hai tay lại, chắp về phía Lý Hỏa Vượng, gương mặn nặn ra một nụ cười nhìn hắn.

"Thật xin lỗi, chưa từng thử qua thân thủ cũng như thăm dò kĩ nội tình nên ta quả thực không dám để ngươi vào trong Ti."

Hắn cho tay vào tay áo lấy ra năm viên Dương Thọ Đan được bọc trong tấm bùa chú màu vàng.

"Này, đây là cái mà trước kia ngươi cho ta, giờ ta trả lại cho ngươi."

"Tiền bối đang làm gì vậy, nếu đã tặng đi rồi thì nào có chuyện lấy lại chứ?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra đẩy về.

"Ngươi cầm lấy, trước hết ngươi cứ cầm lấy đã, rồi nghe ta nói."

Người đó dúi Dương Thọ Đan vào tay Lý Hỏa Vượng, rồi chậm rãi

nói:

“Ngươi cũng biết đấy, ngươi là người ta tiến cử vào, vì vậy lỡ chẳng may sau này ngươi xảy ra chuyện gì thì ta cũng sẽ bị liên lụy theo. Điều này cũng tương đương với giấy bảo hành thôi.”

“Nhưng ngươi thành tâm muốn gia nhập vào Giám Thiên Ti, vậy thì không cần đơn bảo hành này nữa, ngươi thấy đúng không?”

Nam nhân béo mập này cười tủm tỉm nói khiến người đối diện không tài nào từ chối được.

“Ta tuy ngốc lại lớn hơn ngươi mấy tuổi, họ kép Thác Bạt, tên Đan Thanh. Nhĩ Cửu hiền đệ, nếu không chê cười thì ngươi có thể gọi ta là Thác Bạt huynh.”

Lý Hỏa Vượng hành một lễ với hắn:

“Đa tạ Thác Bạt huynh.”

“Ấy, đây cũng coi như quà mừng của ta cho ngươi rồi. Sau này mọi người đều là người một nhà, chúc Nhĩ Cửu huynh đệ tiền đồ như gấm.”

Nhìn mấy viên Dương Thọ Đan trong tay, lòng Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy ấm áp. Hắn không quan tâm đến mấy viên Dương Thọ Đan này mà càng quan tâm đến thái độ của đối phương hơn.

Từ sau khi hắn ra khỏi Thanh Phong Quan, ngoại trừ sư thái đã mất thì những kẻ khác nếu không phải muốn chém giết thì cũng là muốn mưu hại hắn, trước giờ chưa từng ngừng lại.

Lý Hỏa Vượng không phải tiểu tử chưa mọc lông đủ tóc, chắc chắn hắn biết tám phần là đối phương chỉ đang giả vờ, nhưng trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẵng như vậy, ông trời mới rủ lòng thương, cho dù chỉ thiện ý giả vờ thì hắn cũng chưa từng được cảm nhận.

Thác Bạt Đan Thanh duỗi tay ra kéo Lý Hỏa Vượng đi về phía bên ngoài chuồng ngựa.

“Nào nào nào, hiền đệ, nơi này không phải là nơi để hàn huyên,

chúng ta đổi sang một nơi khác thoải mái hơn chút.”

Hết hai nén hương, Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đẩu, dùng tay sờ lần cái bàn tơ mộc vàng kim trước mắt, bước lên tấm thảm da thú mềm mại. Rồi lại nhìn ngắm một vòng những đồ vật hoa lệ bên trong căn phòng này, hắn biết một bữa ăn ở đây chắc chắn có giá thành không hề rẻ.

Trước kia hắn từng thấy tửu lầu này, từ Linh Lung Tháp nhìn sang, từ dưới mặt đất nhìn lên, trong cả Ngân Lăng thành này thì đây cũng được xếp hàng thượng hạng.

Cửa mở phát ra một tiếng két, nữ tử váy áo lụa là mang theo cơn gió thoang thoảng mùi thơm bưng đến đủ loại sơn hào hải vị đặt lên bàn tròn.

Không nói đến việc Lý Hỏa Vượng được thử qua những món trên bàn này, đến việc những món này được chế biến từ nguyên liệu gì hắn cũng không nhìn ra được.

“Hahaha~nào nào nào. Nhĩ hiền đệ, chúng ta cụng một ly.”

Thác Bạt Đan Thanh cầm hũ rượu bạc rót vào chén rượu trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ thắt lại.

“Thác Bạt huynh, tại hạ không uống được rượu, xin được lượng thứ.”

Nói rồi hắn lấy bình trà bên cạnh rót cho mình một chén.

“Tại hạ đành dùng trà thay rượu, kính Thác Bạt huynh một ly, chúc Thác Bạt huynh vạn sự như ý!”

Thác Bạt Đan Thanh cười ha hả nâng chén rượu lên chạm với vào chén trà của Lý Hỏa Vượng.

“Được~vậy ta cũng chúc Nhĩ lão đệ sớm đăng Giáng Phủ*!!”

*nơi ở của thần tiên trong thần thoại Trung Hoa.

Chương 475: Tiền Tệ

Lý Hỏa Vượng đặt chén trà bên dưới mặt nạ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Thác Bạt Đan Thanh phất tay áo dài của mình rồi cầm đũa gắp những món ăn đang bốc khói nghi ngút.

“Nào nào nào, dùng bữa dùng bữa! Nếm thử món Muôn Tía Nghìn Hồng này xem, đây là đặc sản của Ngân Lăng Thành này đấy, ở nơi khác không được ăn đâu.

Hai người nâng đũa hạ chén, bầu không khí trong phòng dần hòa hoãn hơn nhiều. ngồi trên bàn ăn hàn huyên sẽ có không khí khác hẳn so với ở những nơi khác.

Gương mặt béo tròn của Thác Bạt Đan Thanh ửng hồng hai bên má, củi chỏ chống lên mặt bàn, hắn chậm rãi nói:

“Nhĩ lão đệ à, sau này chúng ta đều là huynh đệ một nhà rồi, sau này nếu có gì trong Ti không hiểu thì cứ đến hỏi ta là được.”

“Còn nữa, ngươi nhớ rằng giờ đây ngươi đã là người của Giám Thiên Ti, sau này quan lại bên trên nếu có gặp chuyện gì thì chỉ cần báo tên Giám Thiên Ti, nếu không phải việc gì to tát thì nha môn bình thường đều sẽ nể mấy phần mặt mũi thôi.”

“Đa tạ Thác Bạt huynh. Néu đã như vậy thì ta cũng không khách khí nữa, tại hạ kì thực dang gặp phải một vấn đề khá nan giải.”

Lý Hỏa Vượng sớm đã lấy Bát Quái Kính đưa ra.

“Đây là pháp khí của tên Tọa Vong Đạo ấy, uy lực kinh người, nhưng tại hạ lại không tìm thấy pháp môn điều khiển, vì vậy xin Thác Bạt huynh xem qua.”

“Đồ của Tọa Vong Đạo à? Ha ha, chúng làm gì có đồ của mình, nghe là đã biết xạo rồi, đưa đây ta xem nào.”

Thác Bạt Đan Thanh với tay ra nhận lấy rồi bắt đầu quan sát tỉ mỉ, tay không ngừng miệng không nghỉ.

“Nhĩ lão đệ à, ngày hôm đó là như thế nào? Kể ca ca nghe coi, ngươi đã giải quyết tên Tọa Vong Đạo này như thế nào?”

Tất nhiên cái này cũng chẳng có gì phải giấu giếm, chỉ cần giấu đi một vài chi tiết liên quan đến Hắc Thái Tuế, Lý Hỏa Vượng kể lại phần lớn những gì xảy ra vào tối hôm ấy cho Thác Bạt Đan Thanh.

“Ha, cái lũ Tọa Vong Đạo này lại nói người khác là người của chúng, trò này lỗi thời từ lâu rồi.”

Gương mặt Thác Bạt Đan Dương lộ rõ vẻ khinh thường.

“Thế nhưng chỉ với âm mưu đơn giản này thôi mà sẽ luôn có mấy tên làm càn làm bậy như chúng.”

“Thực ra nhé, chỉ cần nhìn thấu trò hề của chúng thì bao nhiêu tên Tọa Vong Đạo đến ta đều sẽ giết sạch bấy nhiêu, gì mà Đại Tam Nguyên Tiểu Tứ Hỉ, Đầu Tử Hoa Bài, tất cả đều là lũ phế vật mà thôi!”

Thấy đối phương bắt đầu khoác lác, Lý Hỏa Vượng không hề vạch trần tí nào mà chỉ ở bên cạnh đáp lời.

Uống rượu ưa chém gió cũng chẳng có gì, điều này ngược lại lại khiến Lý Hỏa Vượng cảm nhận được đối phương là một người sống có máu có thịt.

“Thứ này có vẻ giống như pháp khí của Đạo gia, nhưng ngươi có thấy không, vị trí của vòng bát quái này không hợp lý, Khôn ở trên Can ở dưới này này. Theo ta biết thì ở Đạo gia điên đảo như vậy chỉ có ba nhà ở Đại Lương này.”

Thác Bạt Đan Thanh đưa lại cho Lý Hỏa Vượng cái kính ấy.

“Được rồi, cứ giữ lại đi. Ta về tra lại xem rồi sẽ cho ngươi câu trả lời xác đáng, nếu có nguyên bộ công pháp thì ta sẽ gửi thư cho ngươi.”

“Dù thế nào thì thứ này có lẽ sẽ có giá không nhỏ, ta ước chừng ít

nhất nó phải có tuổi thọ khoảng ba mươi đến năm mươi năm. Nhĩ lão đệ, vận may của ngươi không tệ đâu nha.

Ngoại trừ hàm ý bên trong câu nói này, nó còn để lộ ra khi dùng đồ vật trao đổi bên trong Giám Thiên Ti thì không dùng vàng bạc mà dùng tuổi thọ."

"Vậy lại đa tạ Thác Bạt huynh nữa rồi."

"Ngươi nói gì vậy, đều là người nhà mình rồi còn tạ cái gì mà tạ nữa, khách sáo quá đấy. Uống rượu uống rượu!"

Thác Bạt Đan Thanh bưng chén rượu ngửa cổ uống một hơi, sau khi khi cút đầu khà một tiếng lại cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Thác Bạt Đan Dương bỗng nhiên nhớ ra thứ gì đó bèn đặt đũa đang gắp đồ ăn xuôi lên phía trên rồi cho tay vào trong túi vải dưới gầm bàn.

Sau khi lần mò một lúc, hắn lấy ra mười mấy viên đạn dược đen sì sì.

"Này, suýt thì quên béng mất, đây là thù lao lần này của ngươi, mười năm dương thọ, cất cẩn thận nhé. Đây là Đan Phong, nó không giống lắm với cái của ngươi.

Lý Hỏa Vượng lấy hồ lô ở bên hông của mình ra, miệng hồ lô nhỏ nhỏ khẽ lay động vài cái, ngay sau đó một nửa phía dưới hồ lô nứt ra thành miệng lớn sắc bén dữ tợn, từng viên Dương Thọ Đan được nó nuốt trọn vào bên trong.

Thác Bạt Đan Thanh thấy hồ lô của Lý Hỏa Vượng liền lộ ra vẻ mặt đắc ý trên gương mặt say khướt.

"Nhĩ lão đệ, món đồ này của ngươi không ổn lắm đâu, không mạnh như túi vải của ca ca. Mặc dù cái túi vải này của ta hơi rách nát nhưng đựng được nhiều thứ lắm."

"Sau này ngươi kiếm thời gian đi Thượng Kinh mua ít pháp khí hữu dụng một chuyến."

"Ồ? Thì ra Giám Thiên Ti cũng có nơi chuyên để buôn bán cơ à?"

Lý Hỏa Vượng thoáng bất ngờ, cho dù là với tình hình thu thập tình báo trong tương lai của hắn hay là gia tăng thực lực thì cũng đều có sự trợ giúp cực lớn.

“Hiếm gì chứ, không có mới là kì lạ phải không?”

Lý Hỏa Vượng đáp một tiếng rồi vội vã rót cho mình một ly rượu, kính Thác Bạt Đan Thanh một ly.

Trực giác mẫn cảm khiến Lý Hỏa Vượng rất dễ bị say. Nhưng trong một số tình huống thì kì thực cần phải say.

Chương 476: Tài Liệu Hiếm Thấy

Đêm hôm ấy, hai người càng uống càng nhiều, quan hệ đôi bên cũng càng ngày càng tốt, tốt đến mức cuối cùng hai người như muốn đốt vàng mã, mổ gà kết tay luôn rồi.

Giọng nói của Thác Bạt Đan Thanh khiến Lý Hỏa Vượng nhớ lại bạn học của mình trong phòng ngủ, dường như hắn lại trở lại khoảng thời gian mới ở ký túc trong trường cấp ba, khoảng thời gian tươi đẹp khi hắn vẫn chưa phát bị bệnh ấy.

Khi ấy hắn chưa bị bệnh thần kinh cũng chưa xuyên không, Dương Na cũng là thật, tương lai phía trước của hắn còn đang tràn đầy tươi sáng.

“Haiz…nếu có thể quay trở lại lúc đó thì thật tốt biết bao……”

“Nhưng ta đã gia nhập vào Giám Thiên Ti rồi, nhưng ngày tháng phải bữa sớm lo bữa tối đều đã qua hết rồi. Sau này chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt hơn, rồi sẽ đến lúc cuộc sống của ta sẽ sẽ tốt đẹp hơn quá khứ nhiều!”

Trong cơn mê man, Thác Bạt Đan Dương ôm lấy bả vai Lý Hỏa Vượng tựa vào cửa số nhìn ngắm Ngân Lăng thành tĩnh lặng bên ngoài, giọng nói hắn mang một chút cảm thán:

“Hiền đệ~! Ngươi nhìn xem Ngân Lăng thành đẹp nhường nào chứ? Đến con ngõ nhỏ của Ngân Lăng thành cũng thật xinh đẹp!

Nói thật đó, thực sự ta vẫn chưa đến nơi này được mấy lần nữa."

"Thác Bạt huynh, vậy ta đền tội! Tự phạt ba ly! Ra là ta đã hại Thác Bạt huynh phải chạy ngược chạy xuôi!"

Lý Hỏa Vượng uống đến mức đầu lưỡi xoắn lại, có những lúc chính hắn cũng không rõ mình đang nói gì nữa.

"Ngươi đền gì mà đền, nói thừa gì đấy, ta chỉ tiện đường đi qua mà thôi chứ không phải chỉ vì tên tiểu tử nhà ngươi đâu, ngươi đoán xem, ngươi đoán xem trước kia ca ca từng làm gì nào?"

"Đoán thế quái nào được chứ? Thác Bạt huynh...ợ, người coi coi có phải trời sắp sáng rồi không? Hay hôm nay chỉ uống đến đây thôi ha?"

Thấy Lý Hỏa Vượng không tiếp rượu mình nữa, Thác Bạt Đan Dương vô cùng bất mãn.

"Ngươi qua đây, ta cho ngươi xem một món bảo bối cực hay! Cho tên tiểu tử nhà ngươi mở mang tầm mắt!"

Hắn kéo Lý Hỏa Vượng trở lại bên bàn, bổ nhào xuống dưới đất kéo cái túi vải rách của mình.

Rất nhanh sau đó, một nam nhân với cái đầu be bét máu thịt nội tạng bị hắn túm ra.

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng ngẩn người ra nhìn.

"Thác Bạt huynh, đây là cái gì?"

"He he, không biết đúng không? Đây là Tâm Tố mà ta với Ký Tương đại nhân cố tình đến Thanh Khâu lấy đó!"

Vừa dứt lời, ảo ảnh Hồng Trung bên cạnh bỗng chợt ngoác mồm cười lớn, hắn cười cực kì vui vẻ, cười khom người đến mức thở không ra hơi.

“Hahaha!!”

Tiếng cười của Hồng Trung không ngừng vang vọng bên tai Lý Hỏa Vượng:

“Tâm Tố! Lý Hỏa Vượng, ha ha ha ha!”

Lý Hỏa Vượng cầm cái ly trong tay, kinh ngạc ngồi nguyên tại chỗ, nhìn nửa thi thể ở trên tay Thác Bạt Đan Thanh, nhìn đầu của người chết và phần lục phủ ngũ tạng ở phía bên dưới.

Sau khi im lặng một hồi lâu, hai mắt Lý Hỏa Vượng dần trợn to, vẻ chấn động dần dần hiện lên trên gương mặt.

“Hóa ra đây chính là...Tâm Tố…”

Vào thời khắc này, nắm tay hắn để dưới mặt bàn siết chặt lại, nhưng ngoài mặt thì hắn không hề thể hiện ra bất kỳ điều gì cả.

Khi nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên trên gương mặt Lý Hỏa Vượng, Thác Bạt Đan Thanh vô cùng hài lòng, tỏ vẻ đắc ý nói:

“Sao hả? Chưa từng thấy phải không? Không dấu gì ngươi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Tâm Tố còn sống đó!”

Lý Hỏa Vượng run rẩy chìa tay ra, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tâm Tố.

Đây là một người đàn ông trung niên gương mặt chữ điền, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, sở hữu một bộ râu quai nón.

Nếu như chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì đây hoàn toàn là một gương mặt bình thường, song ngũ quan trên gương mặt này lại bị vặn vẹo, biến dạng, vẻ bi phẫn và tuyệt vọng tràn ngập trong ánh mắt, hình ảnh trước khi chết vẫn còn hiện lên trong mắt.

Bản thân Lý Hỏa Vượng hiểu rất rõ về nỗi đau thể xác và tinh thần, hắn biết trước khi chết phải chịu đựng nỗi đau tột cùng mới có vẻ mặt giống như vậy. Người có thân phận giống với hắn này đã phải chịu một cái chết vô cùng bi thảm.

“Ôi ôi ôi, được rồi, chạm một cái là được rồi mà, theo lý mà nói thì

ngươi không có tư cách xem loại bảo bối này đâu, cho ngươi nhìn một chút đã là phá lệ rồi đó, đây chính là thiên linh địa bảo được cho vào quốc khố đó."

Lý Hỏa Vượng như một bức tượng gỗ, máy móc giơ cánh tay lên, sau khi đổ rượu trong chén vào miệng, gương mặt dần dần giãn ra.

"Thác Bạt huynh, vì sao Tâm Tố...lại chỉ còn đầu và nội tạng thôi vậy?"

Dường như lời này đã chạm vào tận đáy lòng của Thác Bạt Đan Thanh, hắn ảo não vỗ bàn một cái.

"Chao ôi! Vốn ta muốn giữ cho hắn sống, Tâm Tố còn sống hữu dụng hơn khi chết nhiều, nhưng ngươi thử đoán xem chuyện gì xảy ra nào? Khi ta và Ký Tương đại nhân sắp tới biên quan, vậy mà lại bị kẻ khác cắt đứt! Chúng ta dốc toàn lực cuối cùng mới cướp được một chút như này. Đúng là đáng tiếc mà."

Lý Hỏa Vượng gật đầu một cái, vẻ say ngà ngà đã dần che đi biểu cảm giật mình trên gương mặt hắn:

"Ôi, Thác Bạt huynh, chuyện này đúng là đáng tiếc. Nếu như Tâm Tố này còn sống thì tốt rồi, ta nghe nói mê võng trong đầu Tâm Tố có tác dụng rất lớn."

Thác Bạt Đan Thanh tiếp tục khoe khoang.

"Đâu chỉ là vậy! Thân thể của Tâm Tố cũng là báu vật đó! Lão đệ à, thịt, xương và nội tạng của Tâm Tố đều là tài liệu hiếm thấy đó!"

Chương 477: Tàn Khốc

"Ta nói chuyện này cho ngươi biết nhé, Ký Tương đại nhân có một món pháp khí vô cùng lợi hại được luyện chế từ chiêu tài của Tâm Tố. Nếu như kẻ địch không đề phòng, món pháp khí này có thể khiến thần thức của hắn rơi vào mê võng. Nghe nói có người trả hai trăm năm dương thọ mà Ký Tương đại nhân vẫn không chịu bán đó!"

“Chiêu tài là gì vậy?”

“Chiêu tài chính là đầu lưỡi, đầu lưỡi chính là chiêu tài, mấy cách nói cho êm tai này mà ngươi cũng không hiểu, Nhĩ lão đệ à, ngươi còn phải học rất nhiều đó.”

“Trước đây tại hạ chỉ từng nghe qua chứ chưa từng được nhìn thấy Tâm Tố bao giờ cả, không ngờ rằng trong việc này còn có nhiều vấn đề như vậy. Thác Bạt huynh đã khiến ta được mở mang hiểu biết rồi.”

Lý Hỏa Vượng nâng chén rượu lên, mời rượu Thác Bạt Đan Thanh.

“Mở mang hiểu biết rồi hả? He he, sau này ngươi chỉ cần theo ta ra ngoài nhiều hơn, như vậy thì sẽ được mở mang hiểu biết hơn nhiều. Nào, uống rượu, uống đi!”

Vừa dứt lời, hắn tiện tay nhét Tâm Tố vào trong túi vải, sau đó tiếp tục uống rượu.

Hai người uống rượu từ canh hai thẳng cho tới tận bình minh, uống tới khi Thác Bạt Đan Thanh ngủ gục thì mới giải tán.

Lý Hỏa Vượng đỡ Thác Bạt Đan Thanh đang lẩm bẩm vào trong phòng khách, đỡ hắn lên trên giường, sau đó cầm cái túi vải vàng chứa Tâm Tố lên, đặt ở bên trái cái gối bằng gốm sứ của đối phương.

Tiếng kẽo kẹt vang lên, chờ sau khi Lý Hỏa Vượng đóng cửa phòng lại, Thác Bạt Đan Thanh đang ngứa đầu há miệng ngáy o o đột nhiên mở hai mắt ra, không hề còn dáng vẻ buồn ngủ khi trước.

Việc đầu tiên là hắn nhìn về phía cửa phòng, ngay sau đó thì dùng tay sờ vào cái túi vải vàng ở bên cạnh gối, trên mặt tỏ rõ thái độ khen ngợi.

“Được lắm, giỏi lắm, người này nhìn thấy Tâm Tố nhưng trong mắt không hề xuất hiện chút ham muốn gì, người được Hồng Đại dẫn vào lần này đáng tin cậy hơn lần trước nhiều.”

Lý Hỏa Vượng toàn thân nồng nặc mùi rượu loạng chà loạng choạng đi trên đường phố, ngoại trừ hai thanh kiếm ở trên lưng ra,

trong tay hắn còn cầm một bọc đồ lớn.

Dưới ánh nắng lúc ban mai, gương mặt Lý Hỏa Vượng không buồn không vui, lặng yên tiến về phía trước.

Những người khác trên đường ngửi được mùi rượu gay mũi từ trên người hắn tỏa ra, lại nhìn thấy cách ăn mặc quái dị của hắn thì đều che mũi, tránh ra xa.

“Tên bợm rượu này từ đâu chui ra vậy? Vừa mới sáng sớm đã uống rượu rồi.”

“Đúng thật là, người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng kém cỏi.

Những lời nói như vậy không ngừng vang lên xung quanh, Lý Hỏa Vượng đi thẳng tới khách sạn mình trọ, chờ khi hắn vừa đẩy cửa ra, Bạch Linh Miểu ở trong phòng sớm đã nôn nóng đi tới đi lui lập tức xông tới đón.

“Lý sư huynh, sao lúc rời phòng ngươi không nói cho ta một tiếng, ta lo chết đi được! Ngươi uống rượu hả?”

Lý Hỏa Vượng mở thứ trong tay ra, bên trong là những chiếc hộp cơm bằng trúc.

“Buổi tối ta ra ngoài ăn cơm với người khác, gọi mọi người tới nếm thử đi, ta gói lại mang về đó, những thứ này rất quý giá, nếm thử đi.”

Nói xong hắn nằm sóng soài lên giường, hít một hơi thật sâu, sau đó thở dài.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng ủ rũ như vậy, Bạch Linh Miểu nào còn tâm trạng ăn uống gì nữa. Nàng ngồi ở bên mép giường, nhìn Lý Hỏa Vượng hỏi:

“Lý sư huynh, rốt cục ngươi làm sao vậy hả?”

Lý Hỏa Vượng lại hít sâu, thở dài một lần nữa.

“Không có gì đâu, chỉ là có một chuyện xảy ra hoàn toàn khác với những gì ta nghĩ mà thôi. Miểu Miểu à, ta đột nhiên phát hiện ra ở

chỗ quái quỷ này chẳng thể tìm được chỗ dựa nào cả, dựa núi thì núi đổ, dựa nước thì nước chảy, tất cả mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào bản thân mình."

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng lại nhớ đến gương mặt vặn vẹo kia. Ngoài con trai của sư thái ra thì đây là lần thứ ba Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Tâm Tố, một Tâm Tố bị người khác tranh cướp mà bị xé thành hai nửa.

Sau khi nhìn thấy gương mặt kia, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu rằng Giảm Thiên ti mạnh mẽ, đông đúc này cũng không phải là chỗ dựa của bản thân, vĩnh viễn cũng không phải. Ngược lại thì bất cứ lúc nào họ cũng có thể trở thành kẻ địch của bản thân.

Muốn hoàn toàn dựa vào Giám Thiên ti để đặt chân ở thế giới tràn đầy nguy hiểm này hoàn toàn là người si nói mộng mà thôi.

Đối với những tên nguy hiểm này, bản thân hắn vĩnh viễn chỉ có thể lợi dụng, ở cách thật xa chứ tuyệt đối không thể ôm ý tốt, tiếp cận đối phương.

Chỉ cần mặt nạ của bản thân vừa hé lộ, bằng hữu một giây trước vẫn còn nâng cốc uống rượu với nhau lập tức có thể trở mặt, trói bản thân mang đi bán.

Hắn là Tâm Tố, đây chính là tội! Chỉ cần hắn còn mang thân phận này một ngày vậy thì hắn chính là Đường Tăng, bất cứ kẻ nào cũng muốn cắn một miếng.

Dường như Bạch Linh Miểu cảm nhận được tâm trạng ngột ngạt của Lý Hỏa Vượng, nàng nằm xuống, vươn tay ra, bàn tay vuốt ve lưng hắn, muốn hắn cảm thấy thoải mái hơn.

"Lý sư huynh, đừng lo lắng mà, mặc kệ là có như nào thì vẫn còn có chúng ta."

Chương 478: Trở Về

Khi hai người đang nói chuyện với nhau thì có tiếng động từ bàn bên truyền tới.

Một tiếng “cạch” vang lên, Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía âm thanh phát ra.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy Cẩu Oa đang ôm hộp cơm, rón rén đi ra phía bên ngoài.

“Lý sư huynh, ngươi mang những thứ này về là để cho chúng ta ăn hả?”

Cẩu Oa dè dặt hỏi.

Lý Hỏa Vượng lại nằm xuống, trên gương mặt nở một nụ cười khổ.

“Đúng vậy, cũng chỉ có các ngươi mà thôi.”

Ở trên thế giới này chỉ có những vị sư huynh đệ này mới có thể tin tưởng được mà thôi, cho dù họ không hề có bất kỳ tác dụng gì đi nữa.

Lý Hỏa Vượng chống tay lên trên giường, ngồi dậy, vẻ chán chường ủ rũ trên mặt biến mất không thấy đâu.

“Cẩu Oa, đặt hộp cơm xuống đi, gọi Cao Trí Kiên tới đây, chúng ta ăn cùng với nhau, ăn xong thì chúng ta đi.”

“Đi đâu vậy?”

“Về nhà!”

Vài ngày sau, Lý Hỏa Vượng, Cẩu Oa, Cao Trí Kiên, Bạch Linh Miểu ngồi trên xe ngựa, không ngừng lắc lư sang trái sang phải theo nhịp xóc nảy của bánh xe.

Bạch Linh Miểu kéo rèm ra, nói với người đánh xe nhiệt tình kia.

“A Đại, cảm ơn ngươi đã đưa chúng ta đi trong mấy ngày qua, nếu như đi bằng hai chân thì sợ rằng sẽ phải tốn rất nhiều ngày.”

Người đánh xe già kia răng đã rụng gần hết, cười ha hả đáp lời:

“Không có gì đâu mà, dù sao thì cũng tiện đường. Nhưng cô gái

này, nhà ngươi ở chỗ hẻo lánh thật đó. Nếu như không có ngươi nói cho ta thì ta thật sự không biết còn có một thôn sống ở dưới chân núi đâu."

Nghe được lời này, Cẩu Oa cảm thấy không hài lòng, lập tức nói.

"Hẻo lánh cái gì mà hẻo lánh? Trước đó chúng ta đã trả bạc rồi đó! Sao hả? Ngươi định tăng giá đó à?"

Xuân Tiểu Mãn ngồi đối diện Cẩu Oa trừng mắt với hắn một cái.

"Im miệng đi! Sao ngươi lại nói nhảm nhiều như vậy hả, không nói gì thì cũng không ai nghĩ ngươi câm đâu!"

Cao Trí Kiên ngồi bên cạnh co rúm người lại, lắp bắp can ngăn hai người.

Lý Hỏa Vượng ngồi ở góc trong cùng yên lặng nhìn cảnh tượng ồn ào vui vẻ trong xe, nếu như so sánh với khi trước khì bầu không khí hiện giờ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Từ sau khi xuyên không tới, Lý Hỏa Vượng hiếm khi nhìn thấy cảnh này.

Đôi cánh tay mềm mại của Bạch Linh Miểu kéo tay Lý Hỏa Vượng, trên mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ, hỏi hắn:

"Lý sư huynh, ngươi đang suy nghĩ chuyện gì vậy hả?"

Khi sắp về đến nhà, toàn thân nàng toát ra cảm xúc vui sướng.

"Đang nghĩ xem...núi Tim Trâu là một nơi như thế nào, không biết rằng tiếp sau đây chúng ta ở lại có quen hay không. Ngươi cũng biết rồi đó, người như ta rất khó chung sống với người khác."

Lý Hỏa Vượng dùng tay cuốn rèm trúc che cửa sổ lên, ngắm nhìn cảnh vật sum suê tươi tốt bên ngoài, cánh rừng ở đây rất rậm rạp.

"Chắc chắn ngươi sẽ quen sống ở đây thôi! Trong thôn của ta có rất nhiều người tốt! Như ông nội của ta chả hạn, người trồng dưa hấu, nếu như có ai đi ngang qua cảm thấy khát nước thì cứ lấy ăn, không cần trả tiền. Ngươi tốt như vậy, chắc chắn sẽ hợp với ông

nội.”

“Còn cả cha mẹ ta nữa, nếu như những người khác ở trong thôn gặp phải chuyện phiền phức gì, họ đều bỏ tiền bỏ sức ra để giúp đỡ. Họ đã sống với người trong thôn lâu như vậy rồi nhưng chưa bao giờ phải đỏ mặt, ngượng ngùng cả!”

“Đúng rồi, còn cả thế hệ em trai của ta nữa, ngươi yên tâm, họ không dám lỗ mãng đâu. Nếu như họ dám bắt nạt ngươi, ngươi cứ nói cho ta biết, ta sẽ khiến họ đẹp mặt!”

Bạch Linh Miểu nóng lòng muốn về tới thôn, bàn tay trắng nõn không ngừng vung vẩy trong không khí.

Khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu này của nàng, Lý Hỏa Vượng hiểu ngầm, cười một tiếng. Xem ra khi ở trước mặt người nhà, nàng hoàn toàn khác với lúc đứng trước mặt mình.

Lý Hỏa Vượng ôm bờ vai của nàng, khẽ lắc đầu.

“Ta không lo lắng, họ có thể nuôi dạy được người như ngươi thì chắc chắn cũng không thể tệ được. Đúng rồi, Miểu Miểu à, ta nhớ rõ trước đó ngươi có đeo vòng tay vàng, nhà ngươi rất giàu có hả?”

Bạch Linh Miểu câu nệ cười một tiếng.

“Cũng không phải là giàu có gì cả, chỉ là tốt hơn dân chúng bình thường một xíu mà thôi.”

Lý Hỏa Vượng cười lớn, nhà gái có tiền, sau này mình còn phải ở nhà gái, có thể xem như mình là người ở rể rồi.

“Ở rể thì ở rể chứ sao, bất kể chỗ kia như thế nào, phiêu bạt lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng tìm được một chỗ để dừng chân.”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên Bạch Linh Miểu trở nên hưng phấn, ngón tay trắng ám màu xanh nhạt chỉ ra bên ngoài cửa sổ.

“Các ngươi mau nhìn kìa! Đó chính là núi Tim Trâu!”

Lý Hỏa Vượng nheo mắt lại, tập trung nhìn về phía ngọn núi được bao phủ bởi màu xanh lá.

“Lớn thì đúng là lớn thật, nhưng nó giống tim trâu ở điểm nào nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng vứt bỏ vấn đề này ra khỏi đầu, hắn đang lo nghĩ cho những người Lữ gia ban.

“Họ đi trước, theo lý mà nói thì hiện giờ đã đến chân núi Tim Trâu, chắc hẳn là sẽ không xảy ra mấy chuyện giời ơi đất hỡi gì đâu.”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi lo lắng, chậm rãi áp sát chân núi Tim Trâu.

Nhưng nỗi lo trong lòng hắn không kéo dài quá lâu, khi nhìn thấy Dương tiểu hài đi chân đất dẫn theo một người phụ nữ mặt tròn, đứng ở trong ruộng nước mò cá chạch thì mọi lo lắng trong lòng hắn đều tan thành mây khói.

“Lý sư huynh trở về! Lý sư huynh trở về rồi!”

Chương 479: Không Còn Nhà

Theo tiếng hét to đầy hưng phấn của Dương tiểu hài vang lên, những người khác lần lượt hiện lên giữa thôn xóm mái ngói trùng trùng điệp điệp.

Đã hơn nửa tháng không gặp mặt nhau, bây giờ được gặp lại khiến Lữ Trạng Nguyên vô cùng kích động, chạy tới nắm chặt lấy hai tay Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu đạo gia, ngươi đã trở về rồi, chúng ta rất nhớ ngươi đó.”

“Lữ ban chủ vất vả rồi, hành trình trước đó không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không, không có chuyện gì cả, trước đó có bao nhiêu người thì bây giờ vẫn vậy! Một người cũng không thiếu!”

Sau đó hắn ân cần hỏi han về con mắt còn lại của Lý Hỏa Vượng, hai bên vô cùng gần gũi.

“Đi nào, đừng đứng ở đây nữa, có gì vào trong rồi nói.”

Lý Hỏa Vượng vừa định tiến vào phía trong thôn thì lại bị Lữ Trạng Nguyên ngăn lại.

Đầu tiên hắn nhìn trộm Bạch Linh Miểu một cái, trên mặt lộ rõ vẻ lúng túng.

“Chuyện này...Tiểu đạo gia à, trước tiên không vội vào thôn, có một chuyện ta cần nói riêng với ngươi.”

Hiển nhiên Lý Hỏa Vượng không hiểu được ý của đối phương là gì.

“Có chuyện gì thì cứ nói đi, vì sao phải nói riêng chứ?”

Hắn không đoán ra được giữa mình và Lữ Trạng Nguyên có chuyện gì cần phải tránh mặt những người khác.

“Ôi...Tiểu đạo gia à, ngươi xem một chút...Có một số việc nói riêng với nhau thì sẽ tốt hơn đó.”

Lữ Trạng Nguyên áp sát Lý Hỏa Vượng, lén lút nháy mắt ra hiệu về phía Bạch Linh Miểu.

Nhìn biểu cảm của hắn, trong lòng Lý Hỏa Vượng giật thót, một con mắt liếc nhìn Bạch Linh Miểu.

“Lữ ban chủ nhất quyết muốn nói chuyện riêng với mình, chẳng lẽ quê nhà của Miểu Miểu xảy ra chuyện lớn gì hay sao?”

Lý Hỏa Vượng đã hiểu Lữ ban chủ muốn biểu đạt điều gì, nhưng không may mắn chính là Bạch Linh Miểu cũng hiểu được.

“Lữ ban chủ...nhà ta...nhà ta xảy ra chuyện gì à?”

Khi thấy Lữ Trạng Nguyên chột dạ tránh né ánh mắt của mình, những giọt nước mắt lăn dài trên mặt Bạch Linh Miểu.

“Cha! Mẹ!”

Bạch Linh Miểu rơi lệ đẩy những người khác ra, thuận theo con đường hẹp quanh co kia, xông thẳng vào trong thôn. Lý Hỏa Vượng không yên lòng vội vàng đuổi theo nàng.

“Cha! Mẹ! Ông nội! Niếp Niếp về rồi này! Các ngươi ở đâu vậy!”

Tiếng khóc xen lẫn tiếng gào thét của Bạch Linh Miểu vang vọng trên không trung.

Bạch Linh Miểu đẩy cánh cửa mỗi một nhà trong thôn để tìm kiếm người nhà của mình, nhưng phía sau mỗi cánh cửa đều chỉ có sự thất vọng.

“Cha! Mẹ! Các ngươi ở đâu vậy?!”

Bạch Linh Miểu rơi nước mắt, không ngừng tìm kiếm khắp thôn Ngưu Tâm.

Lý Hỏa Vượng theo sau lưng nàng, hắn tìm kiếm cùng với nàng, dù cho hắn đã nhận ra được trong thôn ngoài họ ra thì không còn bất kỳ người nào khác.

Đúng lúc này, Lữ Trạng Nguyên cẩn thận đi tới gần đó.

“Có chuyện gì xảy ra vậy hả?”

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày, hỏi Lữ Trạng Nguyên vừa mới đi tới bên cạnh mình.

Lữ Trạng Nguyên tỏ vẻ mặt vô tội.

“Tiểu đạo gia à, ta có biết đâu, lúc ta tới nơi này thì cả thôn không có bất kỳ một người nào cả.”

“Lúc đó ta còn cảm thấy kỳ lạ, cho rằng bản thân tính sai vị trí, vậy nên đã tìm kiếm khắp mấy dặm xung quanh đây. Thế nhưng ta đã tìm kiếm khắp núi Ngưu Tâm rồi, chỉ có duy nhất chỗ này mà thôi.”

Khi nghe được câu trả lời này, Lý Hỏa Vượng không nói gì nữa, hít một hơi thật sâu, sau đó nhấc chân đuổi theo Bạch Linh Miểu ở phía xa xa.

Bạch Linh Miểu không ngừng tìm kiếm ở trong thôn, nhưng vẫn như trước đó, không thể tìm được bất kỳ ai cả.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy Bạch Linh Miểu cuồng cuồng, trên đầu ướt sũng mồ hôi, đi tới đầu thôn bắt đầu tìm kiếm lại từ căn phòng thứ nhất thì hắn vội vàng chạy tới đó, hai tay tóm lấy bả vai của đối phương, ôm nàng vào trong lòng mình.

Vào lúc này, Bạch Linh Miểu không thể kìm nén được nữa, dựa vào vai Lý Hỏa Vượng, gào khóc:

“Lý sư huynh, ta không còn nhà nữa rồi, không còn nhà nữa rồi!”

Mọi chờ mong trong thời gian dài đằng đẵng cuối cùng đều đã tan vỡ như bong bóng, Lý Hỏa Vượng hiểu rất rõ cảm giác này, hắn cũng từng trải qua chuyện như vậy.

“Đừng khóc nữa, không chừng họ chỉ tạm thời rời khỏi đây, chưa hẳn là họ đã gặp phải chuyện bất trắc gì đâu, hãy nghĩ theo chiều hướng tích cực đi.”

Lữ Trạng Nguyên ở bên cạnh cũng lên tiếng anh ủi:

“Bạch cô nương à, tiểu đạo gia nói đúng đó, có lẽ họ cũng đi chạy nạn như chúng ta thì sao, chờ sau khi họ chạy nạn trở về thì mọi người có thể đoàn tụ với nhau được rồi.

Thấy vậy, những người khác cũng đi tới đây, lên tiếng an ủi Bạch Linh Miểu.

Song những lời nói quan tâm của mọi người cũng không khiến Bạch Linh Miểu thoải mái hơn bao nhiêu, nàng không phải kẻ ngốc, toàn bộ người trong thôn không thấy đâu nữa, vừa nhìn là biết đây không phải chuyện nhỏ.

Tiếng khóc của Bạch Linh Miểu đã xua tan niềm vui trùng phùng của mọi người, khiến cả thôn bị bao phủ bởi một bóng ma, vậy nên sau khi ăn cơm tối xong, không có bất kỳ ai nói chuyện.

Sau bữa cơm tối, Lý Hỏa Vượng mượn ánh trăng, đi một vòng trong thôn. Hắn không tìm người, hắn đang tìm dấu vết.

Không thể có chuyện toàn bộ người trong thôn đột nhiên biến mất không thấy đâu được, chắc chắn là đã gặp phải chuyện gì. Cho dù là bị tà ma ăn thịt hay là bị Tọa Vong Đạo lừa gạt thì chắc chắn cũng sẽ lưu lại dấu vết.

“Tiểu đạo gia, trước đó ta nói với Bạch cô nương rằng người nhà của họ đi trốn tránh tai họa thật ra cũng chỉ là lời nói dối để khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn mà thôi. Theo ta thấy thì họ không phải là đi trốn tránh tai họa đâu.

“Nào có ai đi tránh họa mà không hề khóa cửa cơ chứ? Hơn nữa lúc chúng ta vừa mới tới thôn, con heo ở sân sau đói tới mức không còn hình dáng của một con heo nữa rồi.”

Lữ Trạng Nguyên đi theo sau Lý Hỏa Vượng, lải nhải không ngừng.

Chương 480: Không Có Dấu Vết

Lý Hỏa Vượng ngồi xổm xuống, nhìn hoa văn trên tảng đá dưới mặt đất.

“Lúc các ngươi mới tới nơi này, trong thôn có hỗn loạn không?”

“Không hề, không loạn chút nào cả, quần áo vẫn được phơi ở ngoài, trâu, chó đều vẫn còn đủ, chỉ có người là không thấy đâu nữa.”

“Hơn nữa ta còn cố tình đi đến từng nhà, mở tủ gỗ ra, quần áo bên trong không hề thiếu, vừa nhìn là biết họ không phải là đi xa nhà.”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng quan sát kỹ càng từng chi tiết một, tìm kiếm nguy cơ nguy hiểm xuất hiện.

Khi Lý Hỏa Vượng đẩy một cánh cửa ra, vẫn không phát hiện được manh mối gì cả, thế là hắn gỡ cục bông trong tai xuống, cẩn thận lắng nghe tất cả âm thanh ở xung quanh.

Đi khắp thôn một vòng, thậm chí hắn còn gọi Du lão gia ra, đào ba thước đất để tìm kiếm.

Nhưng chuyện lần này khác với những chuyện xảy ra trước đây, nơi đây không hề có ánh mắt mang thái độ thù địch, không có tà ma quỷ dị, nơi này không có gì cả.

Chờ khi Lý Hỏa Vượng quay về căn nhà ba gian của Bạch gia thì đã thấy cảnh ở trong sảnh lớn sáng ngời, La Quyên Hoa và Xuân Tiểu Mãn đang ngồi bên cạnh Bạch Linh Miểu, an ủi nàng.

Những người khác thì đứng ở xung quanh, chụm đầu chụm tai thảo luận chuyện gì đó. Khi thấy Lý Hỏa Vượng quay trở về, họ đều nhìn sang phía này.

“Các ngươi đi ngủ trước đi, có chuyện gì thì để mai nói.”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng lên tiếng, những người khác cũng không dám nói tiếp, từng nhóm từng nhóm rời đi.

Bởi vì khóc quá nhiều vậy nên đôi mắt màu hồng của Bạch Linh Miểu càng đỏ thêm, vẻ bi thương ẩn sâu trong đôi mắt nàng, nàng nhìn về phía Lý Hỏa Vượng, không ngừng nghẹn ngào.

“Muộn rồi, phòng của ngươi ở đâu? Rửa mặt rồi ngủ đi.”

Bạch Linh Miểu mím môi, đứng dậy, đi về phía vạc nước ở nhà bếp.

Một nén hương sau, hai người không nói gì cả, nằm trong một căn phòng ngủ tràn ngập mùi thơm.

Nhìn cách trang trí sắp xếp trong căn phòng này cùng chiếc màn màu trắng kia là có thể đoán ra đây là khuê phòng của Bạch Linh Miểu trước đây.

Bạch Linh Miểu nằm cuộn tròn ở trên giường, bả vai không ngừng run rẩy, nàng cố kìm nén để không bật khóc.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy mình được ôm lấy, tựa vào l*ng ngực săn chắc.

“Đừng khóc mà, gặp phải phiền phức gì thì chúng ta giải quyết chuyện đó, hiện giờ chúng ta đều là người có được thần thông, chẳng lẽ còn sợ không tìm được hay sao?”

Bả vai Bạch Linh Miểu ngừng run rẩy, đầu của nàng cạ vào l*иg ngực của Lý Hỏa Vượng một hồi. Sau đó đột nhiên nàng thoát ra khỏi cái ôm của Lý Hỏa Vượng, cầm da xương đặt ở trước gương đồng lên, đi ra bên ngoài phòng.

“Tùng tùng tùng! Tùng tùng tùng! Trên trời có chuyện Phi tiên xử lý, dưới đất có chuyện Hồng hoàng đuổi! Nếu như âm tào địa phủ có chuyện, xin mời Bi vương tới giúp đỡ...Ta chặn đầu ngựa hỏi quốc hiệu, giữ chặt dây cương tìm quê hương.

Hoặc họ Trương hoặc họ Vương, hoặc họ Lý hoặc họ Hoàng...Triệu Tiền Tôn Lý Lý Tồn Hiếu, Chu Ngô Trịnh Vương Vương Nhan Chương...”

Lý Hỏa Vượng nghe tiếng trống gõ theo tiết tấu ở bên ngoài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chờ tới ngày hôm sau, Lý Hỏa Vượng mở mắt ra, phát hiện Bạch Linh Miểu thường ngày luôn dậy rất sớm thì nay lại đang nằm trên giường, không nói gì cả.

“Sao hả? Tiên gia nói gì?”

Lý Hỏa Vượng vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Họ không tìm được.”

Bạch Linh Miểu cố đè nén nỗi đau thương.

“Ngay cả Tiên gia cũng không tìm được. Lý sư huynh, ngươi nói xem liệu có phải là cha mẹ ta không còn trên đời hay không hả?”

Lý Hỏa Vượng đi tới, duỗi tay ra vỗ lên bả vai nàng, xoay người đi ra khỏi phòng.

“Để ta đi, trong khoảng thời gian ta không ở đây, ngươi phải chú ý mọi chuyện giúp ta đó.”

Khi Lý Hỏa Vượng vừa mới xoay người rời đi thì Bạch Linh Miểu đã mở cửa ra, nàng mở đôi mắt đỏ ra, ngạc nhiên hỏi:

“Lý sư huynh, ngươi đi đâu vậy?”

“Còn có thể đi đâu được chứ? Tiên gia không có tác dụng, đương nhiên phải nghĩ cách để tìm hiểu xem toàn bộ thôn dân đã đi đâu rồi. Ngươi đã như vậy rồi chẳng lẽ ta còn có thể mặc kệ hay sao?”

Bạch Linh Miểu nghe được lời này, lập tức nhào tới, ôm lấy Lý Hỏa Vượng từ phía sau, gương mặt tì vào lưng hắn, nước mắt thấm ướt lưng áo.

“Lý sư huynh, cảm ơn ngươi...”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng phản ứng lạnh nhạt như vậy, vốn nàng cho rằng đối phương hoàn toàn không quan tâm tới chuyện nhà của mình.

Thật không ngờ rằng đối phương đã sớm suy nghĩ kỹ xem phải làm như nào, chẳng qua là không hề nói ra mà thôi.

“Giữa chúng ta còn cần phải nói cảm ơn hay sao? Nếu không phải ta chết sớm thì chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, đừng khóc nữa, hãy chờ tin tức từ ta.”

Lý Hỏa Vượng vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Bạch Linh Miểu, gỡ bàn tay nàng ra, sau đó đi ra bên ngoài.

Hắn không hiểu cách biểu lộ tình cảm của bản thân, nhưng hắn không muốn những chuyện mình đã phải trải qua tái hiện trên người Bạch Linh Miểu, cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Bạch Linh Miểu vội vàng chạy theo sau, giọng nói mang theo sự lo âu:

“Lý sư huynh, ngươi biết cha mẹ bọn ta đi đâu không?”

Chương 481: Nhàn Nhã

“Không biết.”

“Vậy phải tìm như thế nào?”

“Đừng nói vội, bây giờ ta cũng được xem là người có thân phận, ắt sẽ có cách mà thôi.”

Lý Hỏa Vượng cầm lệnh bài Giám Thiên ti ra, lắc lư trước mặt Bạch Linh Miểu.

Toàn bộ người trong thôn đột nhiên biến mất, dù như thế nào thì cũng không thể coi là việc nhỏ, tri huyện quản lý thôn Tim Trâu chắc chắc sẽ biết chuyện gì đó, bản thân hắn có thể xuống tay ở phương diện này.

Lý Hỏa Vượng dắt một con ngựa ra, liếc nhìn bản đồ một cái, sau đó nhảy lên trên ngựa.

Hắn không biết cưỡi ngựa, nhưng không có gì, ngã vài lần là sẽ biết thôi. Người khác bị ngã còn sợ gãy xương, còn hắn thì không hề ảnh hưởng.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên lưng ngựa, lắc trái lắc phải suốt một ngày một đêm, chờ tới khi sắc trời dần sáng thì cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đã đi tới huyện thành lớn nhất ở gần đó.

Ngắm nhìn huyện thành không lớn không nhỏ ở phía trước mặt, Lý Hỏa Vượng mệt mỏi rã rời dắt dây cương ngựa, đi vào trong.

Vương tri huyện tỉnh lại, hắn không mở mắt ra, khẽ đạp chăn một cái. Người thiếp đang ngủ vội vàng xuống giường, quỳ rạp xuống dưới đất, trán chạm xuống cả sàn nhà.

“Cung thỉnh lão gia thay quần áo.”

Vương tri huyện mở mắt ra, ngồi dậy dưới sự giúp đỡ đến từ bàn tay mềm mại của người thê thiếp kia. Hắn duỗi tay ra, một cành liễu đã được lột vỏ đưa vào trong tay hắn.

Vương tri huyện cầm nhánh cây, nhẹ nhàng quệt lên muối mịn trong tay của nha hoàn, sau đó nhét vào trong miệng, chà trái chà

phải.

Khi thấy Vương tri huyện đã sắp đánh răng xong, nha hoàn vội vàng cầm ống nhổ bằng tử đàn sớm đã chuẩn bị từ trước.

Vương tri huyện uống một ngụm nước ấm, súc miệng, sau đó cúi đầu, phun hết vào trong ống nhổ.

Khi thấy Vương tri huyện hai mắt lim dim, nha hoàn cầm khăn lông cẩn thận lau mặt cho hắn.

Nha hoàn lau mặt lui ra, nha hoàn thay quần áo cầm quan phục chậm rãi đi tới.

Chờ sau khi bảy tám nha hoàn lui ra, Vương tri huyện mặc quan phục màu tím chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi phòng thì cảm giác nóng bức đã phả vào mặt, hắn ngẩng đầu lên thì thấy mặt trời đã lên cao, trên mặt lập tức hiện lên vẻ không vui.

“Hôm nay lại là một ngày nắng gắt rồi, đúng là chả có mấy ngày được thoải mái mà.”

Nói xong hắn đi về phía trước, hai nha hoàn cầm quạt vội vàng chạy đuổi theo sau.

Đi chưa được mấy bước thì hắn đã đi tới trước bàn gỗ làm việc của mình, trợ thủ đắc lực của hắn là Hồ sư gia sớm đã chờ ở đó.

“Nói đi, gần đây có ai gõ trống cáo trạng không hả?”

Tên sư gia sở hữu một bộ râu cá trê kia lập tức nở nụ cười giả dối.

“Bẩm lão gia, hôm nay có một vụ kiện, người thưa kiện dâng mười lượng bạc.”

“Hả?”

Vương tri huyện cầm miếng bánh đúc đậu sáng lóng lánh lên ăn mấy viếng, từ tốn hỏi:

“Vậy người bị kiện là ai?”

“Đó chính là một tên buôn ngựa tới từ Thanh Khâu, hắn dâng một lượng, nhưng đây là một lượng vàng.”

“Ợ~Bánh đúc đậu hôm nay được đó! Tiếc là số lượng hơi ít.”

Vừa nghe được lời này, Hồ sư gia lập tức hiểu rõ hàm ý của đối phương:

“Lão gia, ta hiểu rồi, ta biết phải nói với bọn hắn như thế nào rồi.”

Dứt lời, hắn lấy một trang giấy ở trong ngực ra, bắt đầu đọc đơn kiện.

Khi Vương tri huyện đang lắc lư cái đầu nghe đơn kiện thì hắn nhìn thấy một người đàn ông chui từ dưới mặt đất lên.

Khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Vương tri huyện sững sờ, ngay sau đó thì lộ rõ vẻ hoảng hốt, cuối cùng đứng bật dậy khiến bát bánh đúc đậu trong tay đổ hết ra bàn.

“Người tới...người tới là ai! Ngươi dám giết mệnh quan triều đình hả! Giám Thiên ti tuyệt đối sẽ không chịu để yên cho ngươi đâu!”

Lý Hỏa Vượng nhìn người đàn ông đang run rẩy trước mặt, lười nói nhảm với hắn, giơ tấm lệnh bài kia ra trước mặt hắn.

“Ta hỏi ngươi vài việc.”

Khi thấy lệnh bài trong tay Lý Hỏa Vượng, Vương tri huyện đang trốn sau lưng sư gia đi ra bên ngoài, trên gương mặt nở một nụ cười nịnh hót.

“Ha ha, hóa ra là cao nhân của Giám Thiên ti, sư gia, còn không mau dâng trà lên!”

“Đừng dài dòng, ta hỏi ngươi, sao những người ở thôn Tim Trâu không thấy đâu nữa? Người biến mất lâu như vậy rồi, chẳng lẽ ngươi không biết gì sao?”

Khi nghe được lời này, Vương tri huyện ngẩn ra, ngay sau đó khẽ

hỏi sư gia ở bên cạnh.

“Sư gia, thôn Tim Trâu sao rồi?”

“Lão gia, ngươi quên rồi hả? Không biết vì sao toàn bộ người ở thôn Tim Trâu đều biến mất, ngươi ra lệnh cho Tào bổ đầu điều tra chuyện này, trước đó hắn định nói với ngươi chuyện gì đó nhưng lúc đó ngươi bận chuyện nên không nghe.”

“Vậy còn ngẩn ra đó làm gì, mau mau tìm Tào Tín về đây!”

“Hiện giờ Tào bổ đầu đang đi tuần đường phố! Tiểu nhân không biết hắn ở đâu.”

Nghe được lời này, Vương tri huyện nở một nụ cười xấu hổ với Lý Hỏa Vượng.

“Cao nhân, ta dẫn ngươi đi tìm Tào bổ đầu nhé, được không hả? Chuyện này đều do hắn quản lý.”

“Đi, mau lên, ta không có thời gian đâu.”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng đi ra ngoài, Vương tri huyện và Hồ sư gia vội vàng đuổi theo.

Cheng cheng, tiếng chiêng chói tai vang lên.

“Tri…huyện…lão…gia…xuất…hành…”

Dưới một giọng nói cố tình kéo dài, Vương tri huyện đội mũ quan xoay người đi về phía một chiếc kiệu, ngồi lên trên.

Chương 482: Manh Mối

Hắn vừa ngồi được một nửa thì đã xoay người lại, cười nói với Lý Hỏa Vượng:

“Cao nhân, hay là ngài ngồi đi?”

“Mau mau lên kiệu đi, ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Ôi…”

Vương tri huyện thầm cười trộm trong lòng, ngồi ở trên kia. Hắn còn chưa ngồi yên thì Lý Hỏa Vượng đã nói ra một câu khiến thiếu chút nữa là sợ vỡ mật.

“Nhiều người biến mất như vậy mà ngươi không báo cáo với Giám Thiên ti hả?”

Nghe được lời có hàm ý trách tội này, Vương tri huyện sợ hãi tột cùng, kéo rèm kiệu ra, bắt đầu lý do lý trấu.

“Cao nhân, chuyện này vẫn đang điều tra mà, nếu không điều tra mà đã báo cáo lên trên, nhỡ đâu có sai sót, hạ quan chịu liên lụy thì cũng không sao cả, nhưng hại các ngươi đi một chuyến uổng công vô ích thì chẳng phải là tội lớn lắm sao?”

“Trời ơi, xin lỗi ngài, đều do đám thủ hạ của hạ quan chẳng có tác dụng gì cả, điều tra một vụ án mà kéo dài lâu như vậy, làm hại cao nhân phải tự mình tới đây.”

“Chờ khi hết bận, hạ quan nhất định sẽ tới Phù Bạch lâu tổ chức tiệc, tự phạt ba chén để bồi tội!”

Lý Hỏa Vượng dần đánh mất kiên nhẫn, phất tay về phía trước.

“Mau đi nào.”

Nếu không phải vì nghe tin tên bổ đầu kia đã phát hiện ra điều gì, hắn cũng lười trò chuyện với hạng người lắm mồm như này.”

Theo những bước chân cùng nhịp của đám kiệu phu, chiếc kiệu lắc lư lên xuống.

Huyện thành này cũng không lớn, muốn tìm bổ đầu đi tuần trên đường cũng không phải việc khó. Rất nhanh sau đó Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy bổ đầu áo xanh đang đứng trước cửa một kỹ viện, vui cười với người phụ nữ ở bên trong.

Khi thấy kiệu của huyện lệnh lão gia, đám bộ đầu và bộ khoái vội vàng tỏ vẻ nghiêm túc, chỉnh trang quần áo mũ máo, giả vờ nghiêm túc đi tuần trên đường.

“A, tri huyện đại nhân.” Hai tay Tào bổ đầu ôm quyền, hành lễ với người trên kiệu.

“Tri huyện đại nhân, sớm như vậy mà ngài đã đi ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình rồi, nhưng ngài chớ có lao lực quá vì bách tính mà sinh bệnh đó.”

“Ôi, vì bách tính, ta chịu khổ một chút có là gi đâu.”

Khi thấy sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên u ám, hắn vội vàng nghiêm mặt hỏi:

“Tào bổ đầu, ngươi đã điều tra được manh mối gì về vụ án thôn dân thôn Tim Trâu biến mất chưa?”

“Tiểu tử ngươi suy nghĩ thật kỹ rồi nói, vị này chính là cao nhân Giám Thiên ti, tự mình tới xử lý chuyện này!”

“Hả?”

Tào bổ đầu ngạc nhiên nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

“Nhưng người mang toàn bộ thôn dân thôn Tim Trâu đi chính là người của Giám Thiên ti mà!”

Câu trả lời của Tào bổ đầu khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng chấn động.

“Điều này sao có thể? Vì sao Giám Thiên ti lại muốn mang người nhà của Bạch Linh Miểu đi?”

Nhưng ngay sau đó hắn đã lấy lại bình tĩnh.

“Chờ đã, có lẽ đó chưa hẳn là Giám Thiên ti thật, không chừng là do người khác đóng giả!”

Bất kể người đó là thật hay giả thì đối với người nhà của Bạch Linh Miểu mà nói, đây đều không phải chuyện tốt đẹp gì.

Từ trên người Hồng Đại, Lý Hỏa Vượng đã biết được những người của Giám Thiên ti chỉ quan tâm tới việc hoàn thành nhiệm vụ, không quan tâm việc giết bao nhiêu người.

Về phần đóng giả thì càng không cần phải nói tới, kết cục của họ chắc chắn sẽ càng tồi tệ hơn.

“Họ đi hướng nào?!”

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt nghiêm nghị hỏi Tào bổ đầu, hiện giờ chỉ còn cách cố gắng đuổi theo, không biết là có thể đuổi kịp hay không nữa.

“Hình như là đi về hướng kinh thành, ta không biết họ đã đi được bao xa nữa.”

Khi thấy Tào bổ đầu run rẩy chỉ tay về phía tây, Lý Hỏa Vượng đạp mạnh chân lên yên ngựa, xoay người nhảy lên lưng ngựa, phóng về hướng đó.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng đã đi xa, lúc này Vương tri huyện mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, vị sư gia ở bên cạnh nhích lại gần.

“Lão gia, theo ta thấy thì việc này rất kỳ lạ. Ngài nói xem, có phải là hai nhóm người này có vấn đề hay không?”

Vương tri huyện tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Kỳ lạ thì kệ họ kỳ lạ, chuyện của Giám Thiên ti có liên quan gì với bản tri huyện đâu cơ chứ? Lên kiệu, về phù!”

Tiếng vó ngựa “cộc cộc cộc” không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng ngồi trên lưng ngựa cũng nhấp nhô theo tiết tấu. Suy nghĩ trong đầu hắn hoàn toàn rối loạn, trong lòng xuất hiện đủ các loại phỏng

đoán.

“Nếu như không phải là Giám Thiên ti, vậy liệu có phải là…”

“Ha ha… Chớ có một lần bị rắn cắn mà sợ dây thừng, ta thấy chuyện lần này không giống với hành động của những quân bài khác đâu.”

Lý Hỏa Vượng lập tức nghiêng đầu sang nhìn hồng Trung, lúc này hắn đang rảnh rỗi, buồn chán quá, nằm giữa không trung vung loạn lên.

“Theo ngươi thấy? Ngươi có nói câu nào là thật hay không hả? Ngươi nói như vậy khiến ta càng nghi ngờ tên Giám Thiên ti này là do Tọa vong Đạo giả dạng hơn đó.”

“Không tin thì thôi, Tọa Vong Đạo chúng ta muốn đùa giỡn kẻ nào thì cũng làm một cách quang minh chính đại, từ xưa đến giờ chưa từng giả mạo.”

Hồng Trung ngồi dậy, duỗi lưng, mệt mỏi nói:

“Haha, lại nói linh tinh rồi, ai bảo chúng ta không nói thật bao giờ chứ? Nói dối phải là chín thật một giả, nếu như toàn bộ mọi chuyện đều nói dối thì lừa được ai hả?”

Chương 483: Bạch Vô Thường

Lý Hỏa Vượng không để ý tới hắn, tiếp tục tập trung di chuyển, trong lòng suy tính cách ứng đối cho những khả năng có thể xảy ra sau đây.

Hắn chạy mấy ngày ròng rã, dù Lý Hỏa Vượng khỏe mạnh chịu đựng được nhưng dù sao thì ngựa cũng chỉ là máu thịt bình thường, cần phải nghỉ ngơi.

Chạng vạng tối vài ngày sau, Lý Hỏa Vượng buộc ngựa vào một gốc cây, sau đó nhảy lên trên cây, nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu sau, hắn bị tiếng nói thầm thì của Hắc Thái

Tuế đánh thức. Chờ khi hắn mở mắt ra thì trời đã sáng chưng rồi.

Hắn vẫn còn hơi mơ màng, lắc đầu mạnh một cái, sau đó nhảy xuống khỏi cái cây, vỗ vỗ lên cổ con ngựa đang ngủ.

Tiếng vó ngựa lại tiếp tục vang lên, kéo dài trên con đường đất.

Khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ xem cuộc sống màn trời chiếu đất này sẽ kéo dài bao lâu nữa, liệu bản thân có thể tìm được mấy người kia hay không thì hắn phát hiện ra có biến.

Mượn ánh trăng mờ ảo, Lý Hỏa Vượng ngồi xổm ở bên đường, nhìn dấu giày chi chít trên mặt đất.

Quan sát số lượng và hình dạng to nhỏ khác nhau, theo bản năng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đây chính là những người mà hắn muốn tìm!

Khi nhìn thấy trong những dấu giày này mang theo một chút máu, Lý Hỏa Vượng hưng phấn kéo dây cương.

“Đi nào!”

Có lẽ là do quá nhiều người, những người kia di chuyển không nhanh. Lý Hỏa Vượng điên cuồng cưỡi ngựa đuổi theo một tiếng đồng hồ thì dấu giày trên mặt đất càng ngày càng rõ.

Để tránh đánh cỏ động rắn, Lý Hỏa Vượng tung người nhảy xuống ngựa, giấu bản thân ở dưới đất, chậm rãi tìm kiếm.

Sắc trời đen kịt dần bị màu xanh sẫm thay thế, khi trời sắp sáng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tìm được một nhóm phạm nhân đang dựa sát vào nhau, ngủ gà ngủ gật ở trong một mảnh rừng.

Bất kể là nam nữ già trẻ đều đeo gông trên cổ, giống như những những phạm nhân đang bị áp giải.

Ban đầu Lý Hỏa Vượng còn không dám khẳng định đây có phải là những người mình muốn tìm hay không, nhưng khi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp giống Bạch Linh Miểu bảy tám phần thì hắn biết mình không hề tìm nhầm.

Khi thấy những người này dù sắc mặt tiều tụy quần áo tả tơi nhưng tay chân vẫn còn đầy đủ, Lý Hỏa Vượng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

“May quá, chỉ cần người vẫn còn sống thì tất cả mọi chuyện còn có khả năng cứu vãn.”

Lý Hỏa Vượng cũng không lập tức hiện thân, bắt đầu đi xung quanh tìm kiếm người áp giải họ.

Nếu như là kẻ địch thì chiến thôi, nhưng nếu là Giám Thiên ti thì có thể thương lượng được, dù sao mặc kệ là như nào, bản thân hắn nhất định phải cứu họ!

Lý Hỏa Vượng chậm rãi di chuyển vài vòng nhưng không nhìn thấy bất kỳ ai cả.

“Không thể không có ai canh giữ được, nếu như không có người canh giữ, người nhà họ Bạch sớm đã chạy sạch rồi.”

Khi Lý Hỏa Vượng không thể hiểu được thì hắn nghe thấy những tiếng “lộc cộc” vô cùng quỷ dị từ phía sau lưng truyền tới, dường như có thứ gì đó đang lắc ống trúc vậy.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu lại, phát hiện ra sương mù sớm màu trắng xuất hiện trong khu rừng u ám này, những âm thanh kia từ trong sương mù phát ra.

m thanh ngày càng gần, những người nhà họ Bạch đang ngủ mê dần dần tỉnh lại. Khi nghe thấy âm thanh kia, trong mắt họ đều hiện lên vẻ sợ hãi, thậm chí một vài đứa trẻ còn bật khóc.

Lý Hỏa Vượng còn ngửi được mùi hôi thối gay mũi, hắn cảm nhận được bên trong sương mù màu trắng có thứ gì đó đang di chuyển, nhưng hắn lại không nhìn thấy rõ.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi. Lý Hỏa Vượng không muốn ngồi yên chờ chết, một tay nắm chặt chuôi kiếm, nín thở, cẩn thận tiến vào trong sương mù trắng.

Khi đứng trong sương mù trắng, âm thanh kia càng lúc càng lớn hơn, Lý Hỏa Vượng đi về phía tiếng động phát ra.

“Lộc cộc lạch cạch…lộc cộc lạch cạch.”

Theo những âm thanh quái dị này, một đầu gỗ đội mũ dưa hấu màu đen, hai má màu đỏ xuất hiện trong sương mù trắng nồng nặc, loạng chà loạng choạng di chuyển trong sương mù.

“Lộc cộc lạch cạch.”

Mỗi lần đầu gỗ kia di chuyển đều sẽ phát ra âm thanh vô cùng quái dị này.

Ngay khi nhìn thấy thứ này, tóc gáy của Lý Hỏa Vượng dựng đứng lên, thế nhưng hắn cũng không ra tay ngay lúc đó, bởi vì hắn có thể cảm nhận được đầu gỗ này không hề nhìn bản thân mình.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy!”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, vô cùng cảnh giác nhìn cái đầu gỗ càng lúc càng gần. Đúng lúc này, có một ánh mắt vô cùng mạnh mẽ từ trên trời nhìn xuống, quét qua đỉnh đầu của hắn, khiến hắn cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩng đầu lên, một gương mặt to lớn, mang theo vẻ tái trắng tà mị đang cười gượng, chậm rãi ép xuống.

Chờ khi nó hiện rõ trước mặt Lý Hỏa Vượng, cuối cùng hắn cũng nhìn ra đó là gì.

Khuôn mặt bị kéo dài chừng mấy thước, trong miệng còn có một chiếc lưỡi màu đỏ máu dài hai ba thước rũ xuống dưới.

Phía dưới khuôn mặt kinh khủng như vậy là một cơ thể lưng gù thân cao hơn ba trượng, đây là một vị Bạch Vô Thường to lớn vặn vẹo.

Cái đầu gỗ trước đó liên tục lắc lư ở trong không trung thật ra chỉ là một mặt dây chuyền trước ngực nó mà thôi!

Chương 484: Quỷ Dị

Tiếng ken két cùng với tiếng động quái dị, tên Bạch Vô Thường kia nửa ngồi vừa nhìn, hắn cúi người về phía Lý Hỏa Vượng ngửi ngửi, thở hổn hà hổn hển như đang tìm kiếm cái gì đó.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng đang ẩn thân nhưng hiển nhiên thứ này có thể cảm nhận được cái gì đó, bị nó phát hiện chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

“Thứ này tuyệt đối không dễ đối phó chút nào!”

Lý Hỏa Vượng gần như không chút do dự, hắn sử dụng đòn sát thủ của chính mình.

Hắn mở năm ngón tay phải của mình ra hướng về phía Bạch Vô Thường kia.

Lý Hỏa Vượng giơ tay chém xuống, “phập” một tiếng, cánh tay trái theo tiếng động bị đứt đoạn, dùng tốc độ cực nhanh bay ra cắm vào trong mắt của Bạch Vô Thường.

Khi Bạch Vô Thường há mồm ra, phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc, Lý Hỏa Vượng không chút do dự nhảy lên một cái, một tay giơ kiếm lên đâm vào trong miệng hắn.

Móng tay bén nhọn kia mang theo tiếng rít gào cắt về phía Lý Hỏa Vượng nhưng bởi vì mắt bị thương cho nên thứ đó gần như không được chính xác, chỉ để lại trên cổ Lý Hỏa Vượng một vết thương sâu thôi.

Một lúc sau, cùng với tiếng vang không ngừng của tiếng máu thịt bị xé rách, Lý Hỏa Vượng trượt xuống một đường dọc theo cổ họng.

Ngay khi hắn sắp tuột xuống đến đáy thì một cái mặt nạ gỗ không biết từ nơi nào trực tiếp trùm lên đầu Lý Hỏa Vượng.

Trong phút chốc, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trời đất u ám, bản thân mình cũng không thể hít thở nữa.

Hắn dùng sức lắc đầu, hắn định lột thứ trên mặt xuống nhưng mà cho dù hắn làm như thế nào thì mặt nạ kia vẫn trùm lên đầu hắn

không hề nhúc nhích.

Lý Hỏa Vượng không chút do dự móc ra một con dao lá liễu cắm vào một bên cằm của mình.

Hắn vén một mảng lớn da mặt của mình lên, khi hắn gần như nghẹt thở muốn hít vào một hơi nhưng lại không hít vào được cái gì cả.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy!!”

Lý Hỏa Vượng trong tuyệt vọng nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Khi hắn không nhìn thấy được Hồng Trung cùng với hòa thượng, trong đầu hắn chợt vang lên hồi chuông báo động, hắn đột nhiên tỉnh hồn lại.

Một lúc sau, bốn phía xung quanh không còn có Bạch Vô Thường to lớn nữa, cánh rừng sương mù dày đặc kia giờ đây cũng đã sáng sủa hơn rồi.

Nhưng điều duy nhất giống với trước đó chính là bản thân hắn vẫn không thể hô hấp được.

Lý Hỏa Vượng kìm nén đến nỗi mặt mũi tím bầm, hắn vươn tay sờ lên cổ mình, hắn mò được một sợi dây đã hoàn toàn chui vào bên trong da thịt của mình.

Hắn nắm chặt chuôi kiếm, ngón cái dùng sức rạch một đường trên sợi dây.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết khiếp người, sợi dây treo trên cổ Lý Hỏa Vượng không ngừng phun ra máu loãng tanh hôi.

Sợi dây kia chợt rúc vào bên trong cánh rừng, Lý Hỏa Vượng giống như một bộ thi thể rơi xuống từ giữa không trung.

“Đạo sĩ, đạo sĩ ngươi có sao không?”

Hòa thượng vội vàng chạy tới ân cần hỏi han.

Lý Hỏa Vượng che lấy cổ mình lắc lắc đầu, hắn lảo đảo đứng dậy:

“Ta không sao.”

Trả lời hòa thượng xong, trước tiên Lý Hỏa Vượng nhìn bốn phía xung quanh.

Từng luồng ánh nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá rải rác ở trong rừng rậm, cảnh tượng này vô cùng bình thường, giống như tất cả những chuyện xảy ra trước đó đều là ảo giác vậy.

“Ảo giác?”

Lý Hỏa Vượng nhìn cánh tay trái hoàn hảo không bị thương của mình, trong mắt hắn lộ ra một tia mê mang.

Nhưng hắn nhanh chóng vươn tay sờ vết thương bị Bạch Vô Thường dùng móng tay cào ra kia, ánh mắt hắn chợt trở nên kiên định hơn.

“Đây tuyệt đối không phải là ảo giác, chẳng qua không biết thứ vừa nãy đánh nhau với ta đã dùng thủ đoạn gì thôi.”

Cũng may vừa nãy hắn là hắn đã làm nó bị thương, chắc chắn trong thời gian ngắn nó sẽ không xuất hiện nữa.

“Không xong rồi!”

Lý Hỏa Vượng chợt nhớ tới cái gì đó, vội vàng lao về phía bên trái.

Khi lao ra khỏi rừng, nhìn thấy những người Bạch gia kia vẫn mang theo cái gông cùm vây thành một nhóm, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vẫn tốt, dù nói thế nào, người vẫn ở đây là tốt rồi.”

Khi Lý Hỏa Vượng đi tới, hiển nhiên đã dọa sợ mấy người Bạch gia.

Một vị đạo sĩ mang theo mặt nạ đồng tiền, trên cổ còn có máu chảy xuống, xách kiếm đi tới thì bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Răng rắc một tiếng, cái gông cùm dày cộm bị đập bể ra.

Khi Lý Hỏa Vượng giải cứu từng người từ trong trói buộc ra, lúc này người Bạch gia mới phản ứng lại, người này tới để cứu bọn họ, không ít người phụ nữ lập tức khóc ra thành tiếng.

Quyền phát biểu ở trong một tộc luôn luôn là của người già, thôn Ngưu Tâm cũng không ngoại lệ.

Một ông lão hàm răng rụng hết chỉ còn lại răng cửa dẫn theo những người khác run rẩy quỳ xuống với Lý Hỏa Vượng:

“Cái đó, đa tạ ân công cứu giúp toàn thôn chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng vội vàng vươn tay đỡ ông lão dậy:

“Ông à, ngươi muốn ta tổn thọ sao. Bạch Linh Miểu cô nương nhờ ta tới cứu các vị.”

Dứt lời, có mấy người trong đám người lập tức kích động vô cùng, người phụ nữ xinh đẹp dáng dấp có bảy tám phần giống với Bạch Linh Miểu vui rớt nước mắt, nói với người đàn ông cường tráng bên cạnh:

“Đương gia à! Con nó không sao! Nó vẫn còn sống! Con nó vẫn còn sống!”

Vù một tiếng, Lý Hỏa Vượng bị thân thích của Bạch Linh Miểu vây quanh, bảy miệng tám lưỡi hỏi han khiến Lý Hỏa Vượng cũng không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

Chương 485: Nguyên Nhân

“Được rồi!”

Một tiếng quở trách vang dội khiến cho mọi người ngậm miệng lại.

Người nói chuyện chính là người đàn ông cường tráng có râu quai nón đang dìu ông lão còn một cái răng kia, hắn nhìn qua một cái

khiến cho người khác cảm giác được cảm giác không giận mà uy.

“Không thấy ân công bị thương sao? Hơn nữa đây là chỗ để nói chuyện à?”

Dứt lời, hai tay hắn ôm quyền với Lý Hỏa Vượng:

“Tại hạ là Bạch Tái, là tộc trưởng của Bạch gia, ân công, ngươi xem, chúng ta rời khỏi nơi này trước được không?”

Lý Hỏa Vượng vươn tay sờ vết thương trên cổ mình rồi gật đầu:

“Được, rời khỏi nơi này trước đi.”

Mặc dù nói thứ kia bị mình ép đi, nhưng khó bảo đảm được nó sẽ không mang đồng loại tới kiếm mình tính sổ.

Tất cả mọi người được cởi bỏ gông cùm rối rít vây quanh Lý Hỏa Vượng rời khỏi chỗ này.

Trên đường, hiển nhiên những người khác rất muốn trò chuyện với Lý Hỏa Vượng, nhưng mà bị uy nghiêm của người đàn ông cường tráng kia ngăn cản nên không dám mở miệng.

Nhưng luôn có người không nhịn được, mẹ của Bạch Linh Miểu hai tay nâng một cái khăn tay đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“n công, cổ của ngươi còn đang chảy máu kìa, dùng cái này che miệng vết thương lại trước đi.”

Thấy Lý Hỏa Vượng nói một tiếng cảm ơn rồi nhận lấy khăn tay, phụ nhân kia nhịn không được mở miệng hỏi:

“Con...con gái ta Bạch Linh, vẫn ổn chứ? Nàng có cao hơn không? Gầy đi không? Ở bên ngoài nàng có bị ức hïếp không?”

Giọng nói nàng tràn đầy sự lo lắng.

Nhìn nàng, Lý Hỏa Vượng lại nhớ đến mẹ của mình, lúc nào cũng bận tâm về mình.

“Bác gái à, nàng rất tốt, không chịu cực khổ gì đâu, nàng cũng

thường xuyên nhắc tới ngươi đó."

Nghe được câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, người phụ nữ xinh đẹp kia nhịn không được chảy nước mắt.

Lý Hỏa Vượng thu lại tâm tư, hắn biết nếu như không làm rõ những chuyện tiền nhân hậu quả thì chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Hắn đưa tầm mắt nhìn về phía Bạch Tái đang dìu ông lão một răng ở một bên:

"Tộc trưởng Bạch, có thể nói một chút không, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao các ngươi lại bị bắt đi vậy? Còn có thứ vừa mới đánh nhau với ta là cái gì?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi như vậy, tiếng nghị luận xung quanh lập tức nhỏ hơn rất nhiều, mọi người rối rít nhìn sang.

Bạch Tái thở dài một hơi sau đó mới nói:

"Nói thật, ta cũng không biết chuyện là như thế nào, từ khi con trai ta nhặt được viên đá kia thì xảy ra rất nhiều chuyện."

"Kết quả bây giờ lại mơ mơ hồ hồ bị đeo gông cùm, bị người đeo mặt nạ gỗ ép đi về phía trước."

"Cũng may ân công đã cứu chúng ta, nếu không trời mới biết chúng ta bị áp giải đi đâu."

Lý Hỏa Vượng cau chặt lông mày, mặc dù đối phương nói một tràng, nhưng lại giống như không nói gì cả.

"Ha, Lý Hỏa Vượng, cẩn thận đó, tên tiểu tử này đang lừa ngươi."

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn về phía Hồng Trung.

Thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình, Hồng Trung không có da mặt và con ngươi ngồi ở trên đầu Bành Long Đằng hở ra một hàm răng trắng hếu.

Khóe môi Lý Hỏa Vượng khẽ giật, nhưng khi nhìn đám người xung

quanh, hắn lại không nói gì.

Định lực của bản thân vẫn chưa đủ, đối mặt với lời nói ảo giác này, mình vẫn không giữ được bình tĩnh như cũ.

Còn những lời nói trong miệng hắn, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn nghe tai trái lọt sang tai phải, về phần những chuyện mà Hồng Trung nói trong quá khứ, thì ngay cả dấu chấm câu hắn cũng không tin.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng chuyển từ trên người Hồng Trung sang Bạch Tái bên cạnh, hắn rất quan tâm đến một chi tiết trong lời nói vừa rồi của đối phương.

"Tộc trưởng Bạch, ngươi nói là vì con trai ngươi nhặt được một viên đá nên họ mới đến tìm các ngươi để làm phiền, có thể nói cho ta biết đó là đá gì hay không?"

Bạch Tái cau mày nhớ lại một hồi, sau đó hắn đưa hai tay lên không trung khoa chân múa tay với Lý Hỏa Vượng.

"Đó là một viên đá màu cam. Đại khái là lớn chừng này, sờ vào vô cùng ấm áp, tiểu tử này đã nhặt nó từ cánh đồng rồi đưa về nhà, định làm ấm đầu gối cho bà mình."

"Viên đá kia còn ở đây không? Có thể cho ta mượn xem một chút được không?"

Bạch Tái chán nản thở dài:

"Cả nhà chúng ta đều bị áp giải đi, thứ đó chạy được sao? Nó đã bị tiểu tử đeo mặt nạ gỗ giật mất từ lâu rồi."

"Một hòn đá to bằng nắm tay mà có thể tự tỏa nhiệt ư?"

Nếu như nói viên đá đó là một loại thiên linh địa bảo nào đó, thì đó là chuyện một thứ tà ma cải trang thành Giám Thiên Ti cướp đoạt bảo vật.

Nhưng dù nhìn thế nào đi chăng nữa thì vẫn có điều gì đó không ổn, đặt mình vào vị trí của người khác rồi thử nghĩ lại, Lý Hỏa Vượng phát hiện nếu mình là người cướp hoặc là trộm bảo vật, nếu như trộm không được vậy thì trắng trợn cướp lấy luôn, sau đó

nhổ cỏ tận gốc những người này.

Việc áp giải những người này bằng gông cùm đi một quãng đường dài như vậy đến Thượng Kinh thật sự không hợp lý chút nào, đối phương làm như vậy khẳng định là có mục đích của mình.

Lý Hỏa Vượng đứng yên hỏi lại Bạch Tái lần nữa:

"Tộc trưởng Bạch à, người đàn ông đeo mặt nạ gỗ trong miệng ngươi cao bao nhiêu?"

Chương 486: Dựa Vào Rừng

Nghe có vẻ như ảo giác Bạch Vô Thường trước đó mà mình thấy là do người này tạo ra.

"Ừm, đại khái nó cũng cao ngang ngửa ngươi, giọng nói còn trẻ. Khi đi đường có người không nghe lời, thứ chó đó có thể khiến người đó thấy những điều kinh khủng trong đầu mà người thường không thấy được."

Nghe Bạch Tái nói, trong mắt không ít người trong đám người đều lộ ra vẻ sợ hãi, xem ra họ đã bị người đàn ông đeo mặt nạ kia dùng năng lực này tra tấn qua rồi.

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu, xem ra Bạch Vô Thường to lớn mà hắn từng thấy trước đây là giả, là do người kia dùng biện pháp gì đó làm ra rồi.

Nó không giống với thủ thuật che mắt cho lắm, theo lý mà nói thì bây giờ thủ thuật che mắt bình thường hẳn là không thể lừa được mình.

Hiện tại có quá ít thông tin có thể giải thích được, bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

"Này, ân nhân, nếu đã trốn thoát rồi, thì cũng đừng lo lắng nhiều như vậy. Chúng ta mau đi đi, lỡ như người đó mà thù dai, quay trở lại tìm chúng ta thì phiền phức lắm."

Bạch Tái vô cùng lo lắng, rõ ràng hắn đang cân nhắc cho toàn bộ thôn Ngưu Tâm.

Lý Hỏa Vượng thực sự còn muốn hỏi thêm, nhưng khi nghe đối phương nói như vậy, hắn cũng không nói gì nữa.

Bất kể thế nào, những người này vẫn luôn là người nhà của Bạch Linh Miểu, mình nhất định phải cứu những người này rồi.

Không có gông cùm nên mọi người bước đi nhanh nhẹn hơn rất nhiều, trên mặt mỗi người đều lộ rõ biểu cảm sống sót sau tai nạn.

Cứ đi thế này, cho đến khi đến buổi trưa, người già, trẻ con trong đám đông không chịu nổi nữa, họ buộc phải dừng lại nghỉ giải lao.

“Mẹ, ta đói.”

Một đứa trẻ đưa tay kéo vạt áo mẹ mình.

Không chỉ trẻ con đói mà người lớn cũng đói, chỉ là người lớn không nói ra mà thôi.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng có mang theo một số lương khô trên ngựa, nhưng nếu chia cho nhiều người như vậy thì hắn sợ không đủ nhét kẽ răng.

Nhìn dáng vẻ hai tay trống trơn của họ, dĩ nhiên là chưa ăn gì, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi rồi nói:

"Chắc ngày mai chúng ta có thể đến một thôn làng rồi, đến đó rồi chúng ta có thể đi mua thức ăn, còn hôm nay.”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ nhẹ vào cái cổ thon dài của con ngựa:

"giết ngựa ăn trước đi."

Một con ngựa nhiều thịt như vậy, đủ cho rất nhiều người ăn.

Bạch Tái nghe vậy lập tức lắc đầu:

"n công nói gì vậy, chuyện lót bụng của bọn ta sao lại cần ân công

giết thú cưỡi của mình chứ."

Nói xong, hắn quay đầu hét vào trong đám người:

"Cái kia...Lượng Tử! Ngươi đem người của phòng ba và phòng bốn đi vào trong rừng cây tìm chút đồ ăn đi! Nhanh lên!"

“Này!”

Một thanh niên khỏe mạnh dẫn theo mấy người đi vào trong rừng cây.

Lý Hỏa Vượng vừa định giúp một tay, nhưng lại bị những người khác ngăn lại.

"n công, ngươi ngồi đi, chút chuyện vặt vãnh thế này thì cứ để mấy đứa trẻ làm là được, Phượng à, ân công đổ mồ hôi rồi, ngươi bẻ cái lá to chút quạt cho ân công đi!”

Lý Hỏa Vượng không thể lay chuyển được họ bị ép ngồi xuống, hưởng thụ làn gió mát do một thiếu nữ mập quạt cho.

Lý Hỏa Vượng vốn dĩ còn nghĩ rằng họ vào rừng để tìm một số quả dại và rau dại, kết quả một giờ sau, cùng với tiếng lá cây lay động, họ gánh theo hai con nai hoa, xách theo mấy con hoẵng trở lại.

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Lý Hỏa Vượng, Bạch Tái tự hào giải thích:

"Dựa vào núi để ăn mà, nếu dựa vào núi Ngưu Tâm thì dĩ nhiên Bạch gia chúng ta là những tay săn thú giỏi rồi, bắt chút động vật cũng chẳng có gì đáng lạ cả.”

Nói xong, hắn vội vàng hét với đám tộc nhân đang đốt lửa, đồng thời đặt miếng thịt nai ngon nhất trong đó lên tảng đá cuội bằng phẳng rồi đưa cho Lý Hỏa Vượng.

Nhìn những khuôn mặt lấy lòng đang mong chờ trước mặt, Lý Hỏa Vượng thật sự cảm thấy không được tự nhiên, từ trước đến nay hắn chưa từng được người khác đối xử như vậy.

Khi họ thấy Lý Hỏa Vượng cầm miếng thịt nai lên rồi nhét nó vào

miệng từ dưới mặt nạ đồng tiền, lúc này những người khác mới bắt đầu rối rít ăn hết phần còn lại.

Thời điểm gác đêm vào tối hôm đó, Lý Hỏa Vượng lại được hưởng thụ đãi ngộ cao lần nữa.

"n công, ngươi ngủ đi, ban đêm cứ để cho mấy đứa trẻ canh giữ là được. Họ hỏa khí vượng, ma quỷ bình thường không dám tới gần đâu."

“Người trẻ tuổi hỏa khí vượng?”

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn những thiếu niên bên đống lửa.

“Tộc trưởng Bạch, cách nói này có ý gì?"

"Ách...cách nói? Cái này có phải cách nói gì đâu, là cha ta dạy cho ta đó."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng thất vọng thở dài một hơi, lại là nghe lời truyền miệng, sao người ở đây lại mê tín như thế nhỉ.

Khi Lý Hỏa Vượng từ từ nhắm hai mắt lại, xung quanh cũng dần dần trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng củi cháy đôm đốp thì chính là tiếng hít thở càng ngày càng chậm.

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng Lý Hỏa Vượng cảm giác có thứ gì đó đang đến gần mình.

Khi hắn đột nhiên mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân đang ở trong một màn sương mù mờ mịt, sau khi nhìn xung quanh mà không thấy bóng dáng của mấy người Hồng Trung và hòa thượng, Lý Hỏa Vượng lập tức nhận ra đây không phải là một nơi có thật.

“Ai?” “Ai?” “Ai?”

Tiếng vọng của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng lan xa trong thế giới mơ hồ này.

Chương 487: Vì Sao?

Trong mơ hồ, Bạch Vô Thường to lớn như ẩn như hiện ở trong sương mù, hắn không có đi ra ngoài mà là bị một sợi dây thừng treo ở trên cổ.

“Ngươi là ai?” “Ngươi là ai?” “Ngươi là ai?”

Một tiếng vang u ám không ngừng vây quanh Lý Hỏa Vượng.

“Tại sao làm hỏng chuyện của ta?” “Tại sao làm hỏng chuyện của ta?” “Tại sao làm hỏng chuyện của ta?”

Nhìn Bạch Vô Thường ở trong sương mù, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng ngưng trọng lại, khi hắn đang thầm suy nghĩ trong lòng xem nên thương lượng như thế nào với thứ này thì hắn đột nhiên tỉnh táo lại.

Lý Hỏa Vượng vừa mới tỉnh hồn lại, trong nháy mắt hắn chợt cảm giác có người ở bên cạnh mình.

Hắn nghiêng đầu thì nhìn thấy một cậu bé vừa mới học đi đang mặc tã ngồi ở dưới đất, cậu nhóc tò mò vươn tay mình ra chụp lên mặt nạ đồng tiền của mình, trong đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ tò mò.

Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác đang ngủ say xung quanh, hắn khom người bế cậu nhóc lên, sau đó hắn đi nhanh mấy bước nhét cậu nhóc vào trong ngực của một vị phụ nhân.

Sau đó hắn đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía Bạch Tái đang ngủ say.

Lý Hỏa Vượng còn chưa tiến lại gần mà Bạch Tái đã tỉnh giấc rồi, hắn cho đối phương một ánh mắt rồi đi vào trong rừng.

Lý Hỏa Vượng vươn tay đập chết con muỗi đang liên tục hút máu trên cổ mình, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nói với Bạch Tái:

“Vừa nãy ta nằm mơ thấy người kia, người nọ còn đang nhìn chằm chằm vào chúng ta! Hắn vẫn chưa đi!!”

“Cái gì?!”

Sắc mặt Bạch Tái nháy mắt trở nên trắng bệch, hắn chắp tay sau lưng lo lắng liên tục nhìn xung quanh trong rừng.

“Đừng hoảng sợ, ta chỉ thông báo cho ngươi biết một chút để ngươi đề cao cảnh giác thôi, cho dù nó là gì, nếu ta đã đồng ý với Bạch Linh Miểu thì ta nhất định sẽ đưa các ngươi trở về!”

Nghe vậy, lúc này sắc mặt của Bạch Tái mới tốt hơn một chút:

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. n công, ngươi nói xem, rốt cuộc người nọ muốn làm cái gì vậy? Viên đá kia cũng đã bị hắn cầm đi rồi, hắn còn nhìn chằm chằm ta làm gì chứ?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu một cái, thứ kia cũng không ở trước mặt nhưng nếu mục tiêu của nó là người nhà của Bạch Linh Miểu, vậy dĩ nhiên hắn đứng ở phía đối lập với mình rồi.

“Về đi, lỡ như những người khác gặp phải chuyện gì thì trước tiên nhớ nói cho ta biết.”

Xem ra chỉ đi thôi là không được rồi, nếu như không nghĩ cách tiêu diệt triệt để thứ kia, sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Thời điểm Lý Hỏa Vượng vừa mới đi ra khỏi rừng cây, giọng nói của Bạch Tái đã vang lên từ phía sau:

“Cái đó, ân công à, có phải ngươi có gì đó với Nhị nha đầu không?”

“Cái gì?”

“Ờ, Nhị nha đầu kia chính là Bạch Linh Miểu con gái của nàng Liên, nói về vai vế thì nàng phải gọi ta là bác hai đó nha.”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ngây người tại chỗ, vẻ mặt Bạch Tái lộ vẻ cảm khái đi qua, hắn lại đánh giá đạo sĩ trẻ trước mắt này thêm lần nữa.

“Được nha, Nhị nha đầu tìm được người trong sạch nha, quá tốt rồi.”

Hắn đánh giá Lý Hỏa Vượng, dáng vẻ giống như càng nhìn càng vừa ý vậy.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lúng túng nói:

“Tộc trưởng Bạch à, những chuyện như này hay là chờ sau khi chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn rồi nói tiếp đi.”

“Được, được, yên tâm, ta sẽ không nói cho cha mẹ của Nhị nha đầu biết đâu. Chờ đến lúc nào bản thân ngươi nghĩ xong rồi thì ngươi đi nói với họ nha.”

Khi tầng giấy mỏng này bị chọc thủng, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được rõ ràng sự tôn kính của Bạch Tái đối với mình đã ít đi rất nhiều và cảm giác tương tự như tình thân lại nhiều hơn không ít.

“Được, chờ chúng ta đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn này rồi, đến lúc đó sẽ uống rượu mừng của ngươi.”

Sự lo âu khi đối mặt với nguy hiểm của Bạch Tái đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sau khi tỉnh lại, mọi người xuất phát như thường lệ, lần này họ đi tới một thôn xóm.

Lúc này Lý Hỏa Vượng lấy bạc ra, gần như mua hết toàn bộ động vật ở trong thôn.

Ông lão một răng già nhất nhìn thấy Lý Hỏa Vượng lại phải tốn kém dường như định mở miệng ngăn cản nhưng khi Bạch Tái nói gì đó bên tai ông, thì ông không nói hai lời leo thẳng lên một chiếc xe bò.

Vốn dĩ vì có già trẻ kéo dài thời gian đi đường nên họ đi không được nhanh.

Nhưng sau khi mua những động vật này rồi, tốc độ đi đường của họ lập tức tăng nhanh hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Lý Hỏa Vượng vô cùng căng thẳng, dù là lúc ngủ thì hắn cũng phải mở một bên mắt, hắn sợ đối phương bất ngờ đánh lén.

Không biết tại sao, sau khoảng thời gian vô cùng yên tĩnh này, Bạch Vô Thường kia cũng không có xuất hiện nữa, thậm chí hắn

cũng không xuất hiện trong mơ của Lý Hỏa Vượng.

“Như vậy thì không được rồi, nào có đạo lý phòng trộm ngàn dặm đâu chứ, tiếp tục chờ đợi còn không bằng nghĩ cách để bắt hắn.”

Trên đường, Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng.

Ngay khi hắn nghĩ như vậy, Lý Hỏa Vượng chợt phát hiện có gì đó không ổn:

“Tộc trưởng Bạch à, đây không phải là đường đi về núi Ngưu Tâm nhỉ?”

Mặc dù nói hắn cưỡi ngựa tới đây nhưng rõ ràng cảnh vật xung quanh không giống nhau, có trì độn hơn nữa cũng sẽ phát hiện có gì đó không đúng.

Chương 488: Bạch Liên Giáo

Bạch Tái ở một bên lau mồ hôi trên mặt gật đầu:

“Ừm, trước tiên sẽ không về núi Ngưu Tâm, không thể mang theo phiền phức về nhà được, ta biết được một nơi mà chỉ cần đi vòng quanh đó một vòng thì có thể cắt cái đuôi phía sau chúng ta.”

“Ồ? Còn có nơi như vậy sao? Nơi đó như thế nào vậy?”

Lý Hỏa Vượng không nhịn được có chút tò mò.

“Trước mặt không xa lắm, hôm nay hắn là có thể đến nơi.”

Bạch Tái chỉ về phía trước.

Lý Hỏa Vượng nhìn ra xa lại phát hiện trước mắt vẫn là một con đường đất, cái gì cũng không có cả.

Nhưng không lâu sau, ảo giác xảy ra biến hóa, mặt đất xung quanh bắt đầu trở nên hoang vu, hơn nữa dưới lòng bàn chân cũng là bùn lầy, đôi ủng của Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu bị phù sa màu đen che lấp.

Xung quanh còn thỉnh thoảng xuất hiện một ít ao nước đọng có mùi thối gay mũi, ở bên trong còn có côn trùng màu đen lít nha lít nhít liên tục ngọe nguậy.

Thời tiết bây giờ vô cùng oi bức, dưới nhiệt độ cao mà còn phải ngửi mùi thối này khiến cho mọi người cảm thấy choáng váng đầu óc.

Nhìn thấy hoàn cảnh nơi đây đã hoàn toàn biến thành ao đầm rồi, ngay khi Lý Hỏa Vượng định hỏi Bạch Tái có phải tìm sai chỗ rồi không thì phía xa của bãi bùn lầy xuất hiện một bãi lau sậy màu vàng nhạt.

Lau sậy cao mấy thước nối dài thành một mảnh, lắc lư theo gió nhẹ.

“Chính là chỗ này, đi vào chỗ này thì ngay cả thần tiên cũng không tìm thấy phía bắc, chúng ta nhất định có thể cắt đuôi người nọ!”

Bạch Tái nói muốn dẫn người Bạch gia đi vào trong bãi lau sậy, nhưng mà lại bị Lý Hỏa Vượng ngăn cản lại, giọng nói hắn mang theo vẻ lo lắng nói:

“Tộc trưởng Bạch, chúng ta đi vào thì đơn giản nhưng làm sao để đi ra đây?”

Bạch Tái tự tin vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng:

“Yên tâm, nếu ta đã dẫn tộc nhân của mình đi vào thì nhất định sẽ có cách đi ra ngoài, con trai, cha mẹ ta đều ở trong này. Ta còn lo lắng hơn ngươi nữa đó.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy kinh ngạc, xem ra tộc trưởng Bạch biết thứ gì đó mà mình không biết.

Tuy nhiên, nếu đối phương đã nói như vậy rồi, Lý Hỏa Vượng cũng sẽ không ngăn cản nữa. Xe bò, lừa chậm rãi đi về phía bãi lau sậy.

Nhưng vừa mới đi vào mà bốn phía xung quanh đã dần dần xuất hiện sương mù dày đặc.

Lý Hỏa Vượng vô cùng quen thuộc với loại sương mù như này, hắn gần như không có thời gian để căn nhắc, một tay hắn nắm lấy chuôi kiếm, đứng ở trước mặt mọi người:

“Các ngươi đi trước đi! Ta cản ở phía sau!”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, mặt đất rung chuyển phát ra tiếng vang, Bạch Vô Thường to lớn kia chậm rãi hiện ra mơ hồ ở một góc trong sương mù, mặt nạ gỗ treo trước ngực hắn đong đưa trái phải.

Nhìn thấy họ sắp thoát khỏi mình, cuối cùng thứ này cũng không kiềm chế được nữa.

Nó há miệng lộ ra đầu lưỡi dài màu đỏ, nhổ ra sương mù màu trắng dày đặc ở trong miệng khiến cho bốn phía xung quanh càng trở nên mơ hồ hơn.

“Xoẹt!” Lưỡi kiếm Tử Tuệ ra khỏi vỏ, cả người Lý Hỏa Vượng được bao phủ bởi sát khí ngất trời giống như Định Hải Thần Châm đang đứng ở đó vậy.

Nhìn thấy Bạch Vô Thường vẫn đứng im bất động trong làn sương mù, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới lời mà Thác Bạc Đan Thanh đã nói với mình trước đây, hắn lập tức móc lệnh bài của mình ra:

“Giám Thiên Ti làm việc! Không muốn chết thì cút ra xa chút!”

Vừa lời xong lời này, sương mù bốn phía xung quanh chợt dừng lại:

“Này, thì ra ngươi là người của Giám Thiên Ti à, vậy ngươi phải nói sớm chứ, cái này không phải nói nước lũ chảy vào miếu Long Vương sao.”

Giọng nói đường đột kia phát ra từ trong miệng của Bạch Vô Thường to lớn kia.

“Cái gì?! Ngươi cũng là ngươi của Giám Thiên Ti sao?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vô Thường to lớn cao ba thước trước mặt mình.

“Ngươi chờ chút.”

Bạch Vô Thường to lớn kia chậm rãi ẩn mình vào làn sương trắng, ngay sau đó một người đàn ông mang theo mặt nạ gỗ ở trên ngực nó đi ra từ trong làn sương trắng.

Người nọ cũng móc ra một tấm lệnh bài giống với lệnh bài của Giám Thiên Ti:

“Nhìn xem đây là cái gì? Ta cao hơn ngươi một bậc đó.”

Sau khi xác nhận lệnh bài của đối phương không phải đồ giả, Lý Hỏa Vượng lập tức thở dài một hơi, hắn nhét kiếm Tử Tuệ vào trong vỏ:

“Nếu ngươi cũng là người của Giám Thiên Ti, vậy thì càng dễ nói chuyện rồi, trong chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm rồi.”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói như vậy, mặt nạ gỗ kia vội vàng lắc đầu:

“Không không không, cái này không có hiểu lầm gì cả, Bạch liên giáo này tội ác tày trời, là một bang phái tu luyện ma pháp cùng một giuộc với tà ma, ta và sư huynh phải tốn rất nhiều sức lực mới bắt được họ. Kết quả ngươi vừa tới lại chặt đứt cấm chế của sư huynh ta.”

“Cái gì? Chuyện này không thể nào!”

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn bãi lau sậy phía sau lưng mình, Bạch Tái người cuối cùng của Bạch gia đã đi vào rồi.

Hắn nhìn lệnh bài trong tay Lý Hỏa Vượng, trong mắt trở nên vô cùng lạnh lùng, hắn chợt xoay người chui vào bên trong bãi lau sậy.

“Anh trai à, ngươi thử nghĩ lại mà xem, nếu không phải thật sự vì họ giết quá nhiều người thì sao phía trên lại phái Giám Thiên Ti tới chứ? Hơn nữa một lúc lại phái hai người cùng đi?”

Chương 489: Tấn Công

Khi người cuối cùng của Bạch gia là Bạch Tái đi vào bãi lau sậy rậm rạp, Lý Hỏa Vượng nhấc chân muốn đuổi theo:

“Chờ đã!”

Một cái tay khổng lổ lớn hơn cả người hắn chợt kéo hắn lại, chờ Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn thì phát hiện trên người mình hoàn toàn không có móng vuốt nào cả.

Hắn chợt quay đầu lại, trừng mắt nhìn Giám Thiên Ti đeo mặt nạ gỗ ở bên cạnh, lại là thủ thuật che mắt của người này.

Nhìn Lý Hỏa Vượng cả người đầy sát khí, hai tay đối phương giơ lên cao, liên tiếp lùi về sau mấy bước:

“Anh trai à, ta đang giúp ngươi đó.”

“Bây giờ những người đó đều biết được thân phận của ngươi rồi, nếu ngươi một thân một mình xông vào lần nữa thì chính là đang tìm đường chết đó.”

Lý Hỏa Vượng phiền não dùng sức lắc đầu một cái, trong đầu hắn nhớ lại trước đây Bạch Linh Miểu miêu tả với mình từng li từng tí về người nhà họ.

Trong miệng của nàng, cha mẹ nàng là tộc nhân tốt bụng, hiền hòa đối xử với mọi người, những người trong miệng nàng miêu tả hoàn toàn ngược lại với những người này.

“Chẳng lẽ...Bạch Linh Miểu lừa ta? Không, nàng không thể lừa ta được!”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng đang do dự chớp mắt liền kiên định hơn.

Suy xét đến việc trước đó hắn có tiếp xúc cùng người Bạch gia, họ tuyệt đối không giống như những người này nói.

“Nhất định có hiểu lầm gì đó, ta phải hỏi rõ tận mặt họ mới được!”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng trực tiếp ném Giám Thiên Ti đeo mặt nạ

kia tại chỗ, Lý Hỏa Vượng làm ngơ tiếng kêu của hắn đi thẳng về phía bãi lau sậy.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa đi vào bãi lau sậy kia, sắc trời chớp mắt ảm đạm xuống, trên đầu từng cây lau sậy giống như lạp xưởng tiếp xúc duy nhất với thế giới bên ngoài, cũng bị đè ép còn thừa lại mấy cây.

Cúi đầu nhìn dấu chân trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng nhấc chân từ từ đi theo:

“Tộc trưởng Bạch! Là ta đây! Ngươi đi ra đi! Chúng ta nói chuyện một chút!”

Kêu một hồi mà bãi lau sậy kia không có bất kỳ phản ứng nào, Lý Hỏa Vượng trước tiên nhìn lau sậy vàng như nghệ nối thành một mảng, sau đó mở miệng nói tiếp:

“Ngươi yên tâm, ta có giao tình sinh mệnh cùng với Nhị nha đầu! Nếu như Bạch gia có chuyện gì khó nói! Tại hạ sẽ tương trợ hết sức.”

“Ta cùng một phe với các ngươi! Người đeo mặt nạ gỗ kia cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, chỉ cần có ta ở đây, hắn không dám làm gì các ngươi đâu!”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng truyền đi rất xa trong bãi lau sậy.

Không lâu sau, hai thanh niên cường tráng của Bạch gia từ phía trước bãi lau sậy nhảy ra ngoài, họ im lặng nhìn Lý Hỏa Vượng.

Thấy người của đối phương đi ra, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp với họ:

“Ta biết bây giờ các ngươi cảm thấy ta là Giám Thiên Ti nên không tin ta, thật ra ta và tổ chức này không có quan hệ mật thiết như các ngươi nghĩ đâu, nếu không thì như thế này đi? Trước tiên chúng ta đi về thôn Ngưu Tâm trước, Nhị nha đầu đang ở đó, ngươi có thể bảo nàng giải thích rõ cho các ngươi.”

Hai thanh niên không nói gì cả, họ tách ra nhảy sang hai bên trái phải, sau đó kéo quần áo ra, cơ thể tяầи ţяυồиɠ bắt đầu đánh ra

chiêu thức.

Lý Hỏa Vượng không hiểu họ đang làm cái gì, loại chiêu thức này nếu nói là quyền pháp thì lại không nắm quyền, nói là thuật pháp thì lại không bấm tay niệm thần chú.

Hai người khoa tay múa chân trong không trung, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó:

“Thần tiên ban cho chân thần công, thiên binh thiên tướng lộ rõ thần thông. Các vị thần tiên nghe lệnh của ta, mau mau nhập vào cơ thể ta!”

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng thấy một hư ảnh cao cao gầy gầy, cả người bị bao phủ bởi màu đen bay ra từ dưới mặt đất, tiến lại gần cơ thể của họ.

“Đó là loại tà ma gì vậy!”

Lý Hỏa Vượng vội vàng rút kiếm Đồng Tiền ra, hắn muốn xua đuổi thứ kia đi.

Không chờ hắn tiến lại gần, hai thanh niên Bạch gia chợt ngước mắt lên, ánh mắt âm u trừng Lý Hỏa Vượng.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng khiếp sợ đứng nguyên tại chỗ, nhìn thần thái cùng cử chỉ của hai người trước mắt hoàn toàn khác với trước đây:

“Đây...rốt cuộc là cái gì? Thần đả? Mời tà ma bám lên người?”

Nếu như nói trước đây Lý Hỏa Vượng không quá tin vào lời mà Giám Thiên Ti kia nói, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng của hai người này rồi, hiểu lầm trong lòng hắn dần dần dâng lên.

“Nghe này, thật sự ta không muốn đánh nhau với các ngươi đâu. Trong quá khứ bất luận các ngươi có làm cái gì thì cũng không liên quan đến ta, tìm các ngươi gây phiền phức cũng là người của Giám Thiên Ti!”

“Soạt” một tiếng, hai thanh niên cơ thể tяậи ьяυồиʃ gần như mang theo tàn ảnh, đột nhiên xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Họ bị một số tà ma không biết tên nhập thân vào trông vô cùng quái dị, mỗi một bộ phận trên cơ thể dường như đều sở hữu một thân thể độc lập cho mình.

Từng ngón tay kia tách ra giống như từng cái đầu rắn co rúm đâm về phía cổ của Lý Hỏa Vượng.

Hai người này nhìn thì thấy không mạnh, nhưng Lý Hỏa Vượng không ra tay bởi vì hắn biết những chiêu thức mình học được đều là sát chiêu.

Nếu thật sự ra tay thì hai người này không chết cũng bị thương, nhưng mà cảnh này tuyệt đối không phải là chuyện mà Lý Hỏa Vượng muốn làm.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng di chuyển trong bãi lau sậy, hắn không ngừng né tránh công kích của đối phương

Chương 490: Sự Thật

.

Không biết rốt cuộc tà ma gì đã nhập vào họ, khả năng nhạy bén hơn tưởng tượng khiến cho Lý Hỏa Vượng lập tức rơi vào thế bị động vô cùng.

“Ba!”

Chân Lý Hỏa Vượng bị mất thăng bằng, hai người đối phương trực tiếp nhào tới, họ không trực tiếp công kích Lý Hỏa Vượng mà lại cướp đi kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhấn tay một cái, một lúc sau, “Keng” một tiếng, Lý Hỏa Vượng cảm giác trên lưng nhẹ hơn một tí:

“Hỏng rồi!”

Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu lại, hàn quang lóe lên, kiếm Tử Tuệ mang theo sát khí hung hăng đâm về phía hắn.

Hắn muốn phản kích lại hoặc là đón đỡ nhưng hai tay của hắn đều bị hai thanh niên Bạch gia kia giữ lấy.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Hỏa Vượng chợt khiến cơ thể mình sai vị, hắn gắng gượng di chuyển cơ thể sang bên trái mấy tấc.

“A Tư kia linh quang đạt nhïếp!”

Kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Hỏa Vượng chợt nổ tung, màu đỏ dính dấp dễ dàng cắt đứt những ngón tay đến gần mình.

Lý Hỏa Vượng dùng một cước đá văng người trước mặt ra xa, hắn nhanh chóng kéo khoảng cách với những người khác.

Khi họ đồng thời đối mặt, người đàn ông che kiếm Tử Tuệ, vẻ mặt hắn nhăn nhó quỳ một chân xuống đất, biểu cảm âm u trên mặt hắn nhanh chóng rút đi.

“Cạch” kiếm Tử Tuệ trong tay hắn vô lực cắm trên đất, vẻ mặt vô cùng nóng nảy quỳ trên mặt đất điên cuồng gầm thét lên.

Nhìn hai thanh niên bị mình gọt ngón tay, một người Bạch gia khác thì bị sát khí nhập vào người, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi:

“Sao lại phải biến thành bộ dạng như vậy chứ? Nói chuyện thôi không được sao?”

Vừa dứt lời, lau sậy xung quanh bắt đầu lung lay, từng khuôn mặt đàn ông âm u như ẩn như hiện ở trong bãi lau sậy vàng như nghệ.

Từng khuôn mặt không có bất kỳ nhiệt độ nào, khiến Lý Hỏa Vượng không rét mà run, toàn bộ người Bạch gia có một nửa là bị tà ma nhập vào.

Trong những người này, ông lão một răng được Bạch Tái dìu đi ra, ông ta run rẩy bắt đầu nói chuyện.

Cái miệng ông ta chỉ còn một cái răng mở ra khép lại hát tiết tấu gì đó, một ít phù sa màu đen hôi thối chảy xuống từ khóe miệng của ông ta.

“Đơn~ thực!”

Khi âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ này vang lên, mấy bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đó là Du lão gia, mặc dù không có tiếng chuông rung rung, thân ảnh ngưng tụ của Du lão gia vô cùng mơ hồ, nhưng Lý Hỏa Vượng đã dùng Du lão gia nhiều lần như vậy rồi nên hắn vẫn có thể nhận ra dáng vẻ của họ.

Nhìn Du lão gia giống như ma quỷ như ẩn như hiện trong không trung, Lý Hỏa Vượng nhớ tới thông tin mà Bạch Linh Miểu đã nói với mình khi còn ở bên trong Thanh Phong quán.

Tại sao một cô nương bình thường lại biết loại tà ma như Du lão gia này?

Hiện tại thấy được một màn trước mặt, tất cả cũng rõ ràng rồi, cụ già này hẳn là người ông đã kể chuyện cho nàng rồi.

Nhìn sự hờ hững trong mắt họ, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, bây giờ sợ rằng mình có nói cái gì cũng không có ích nữa.

Cũng đến nước này rồi, nếu tiếp tục kiên trì sợ là phải thấy máu, bản thân mình cũng không muốn người nhà Bạch Linh Miểu thấy máu.

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới đây, hắn không nói hai lời xoay người chui vào trong bãi lau sậy rậm rạp, đi trở về đường cũ.

“Chờ lát nữa xem tiểu tử đeo mặt nạ kia còn ở đó hay không, nếu hắn vẫn ở đó thì ta muốn nghĩ cách giữ chân hắn, tranh thủ chút thời gian cho người Bạch gia rút lui.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cứ đi mãi, biểu cảm trên mặt hắn đã không còn bình tĩnh nữa rồi.

Dựa theo thời gian mà hắn đi trước đó, bây giờ hẳn phải ra khỏi bãi lau sậy rậm rạp này từ lâu rồi mới đúng, nhưng bây giờ ngay cả bóng dáng của ranh giới bãi lau sậy hắn cũng không nhìn thấy.

Hắn lập tức nhớ lại lời mà Bạch Tái nói với mình trước đây, ở trong bãi lau sậy này rất dễ bị lạc đường.

“Làm sao đây? Ta đã bị vây khốn ở trong này rồi ư?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên đứng yên tại chỗ, hắn chậm rãi di chuyển cơ thể, nhìn cảnh vật giống nhau như đúc ở xung quanh, cẩn thận phân biệt.

“Soạt!”

Một tia sáng sắc bén từ bên trong bãi lau sậy bắn qua, Lý Hỏa Vượng lập tức nghiêng mình né tránh.

Nhưng một lúc sau, sau eo hắn chợt xuất hiện một trận đau nhức.

Khi Lý Hỏa Vượng đau đến nỗi không nhịn được há miệng ra, từng cái xúc tu màu đen nhúc nhích không ngừng run rẩy từ sâu trong cổ họng.

Cảm giác được xúc tu kia quét qua miệng mình, trong lòng Lý Hỏa Vượng không nhịn được rơi lộp bộp:

“Không xong rồi! Dạ dày bị thương rồi!”

Nhưng không chờ hắn kịp phản ứng lại, từ bên trong bãi lau sậy càng ngày càng nhiều tia sáng sắc bén bắn qua, từng mũi tên dáng to dài hai mét từ bốn phương tám hướng lao về phía Lý Hỏa Vượng.

Khi tất cả mũi tên chất thành một đống, Lý Hỏa Vượng đưa tay che lấy cái bụng đang chảy máu của mình, hắn chậm rãi đi ra từ trong đống gỗ này.

Hắn nhìn xung quanh bãi lau sậy, thấy hoàn toàn không có tiếng động nào, trong mắt hắn đã không còn chút hơi ấm nào.

Nhìn từ số lượng mũi tên ở nơi đây có thể thấy họ sớm đã giấu vũ khí ở nơi này từ lâu, nói không chừng chỗ này chính là địa bàn của họ. Trước đó Bạch Tái đã không nói thật với mình.

Chương 491: Chó Triều Đình

Nếu như nói trước đây hắn còn coi những người này như nửa người nhà của mình mà đối xử, vậy thì bây giờ họ đứng trước mặt mình chính là kẻ địch.

Nhưng mà cho dù họ là kẻ địch của mình thì đó cũng là người nhà của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng thật sự không muốn đối đầu chính diện với họ.

Thân thể Lý Hỏa Vượng chậm rãi lặn xuống trong bãi lau sậy.

Hắn trong trạng thái ẩn thân từng bước đi về phía bờ:

“Lần này trở về, nhất định phải hỏi rõ Bạch Linh Miểu mới được!”

Lý Hỏa Vượng đi chầm chậm, xung quanh cũng coi như yên tĩnh, không có tiếng động gì mới.

Đi được khoảng chừng hai giờ, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển dừng lại, hắn đặt tay lên bụng mình nhìn những thứ máu thịt lẫn lộn xung quanh.

Hắn có chút lo lắng nghĩ:

“Hắc Thái Tuế chưa chết chẳng qua là nó bị thương mà thôi, hẳn là không ảnh hưởng mình áp chế ảo giác nhỉ?”

Ngay khi hắn nghĩ đến vấn đề này, cảnh vật xung quanh nhẹ nhàng lay động khiến cho Lý Hỏa Vượng chợt biến sắc.

Sau khi thấy xung quanh không có xảy ra biến hóa nào, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào một hơi.

“Nhưng tuyệt đối không được dọa ta, bây giờ mà lại rơi vào ảo giác thì không phải là chuyện đùa đâu.”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, một thứ mơ hồ đột nhiên chui ra từ dưới mặt đất rồi chui thẳng vào trong bụng Lý Hỏa Vượng.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng chợt cảm giác bụng của mình như bị

cắt đứt vậy, hắn đau đến nỗi mặt đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lại là một vị Du lão gia mờ nhạt chui từ dưới đất ra định dùng trò cũ, Lý Hỏa Vượng chợt rút kiếm ra chém một nhát, Du lão gia dần tiêu tán cùng với một trận gió nhẹ.

Du lão gia còn lại không dám đến gần Lý Hỏa Vượng, giống như những u hồn không ngừng lởn vởn vây quanh Lý Hỏa Vượng, bọn chúng đang tìm kiếm sơ hở để tấn công hắn.

“Có chuyện gì vậy! Rõ ràng ta đã ẩn thân rồi mà! Sao bọn chúng lại tìm được ta rồi!”

Ngay khi hắn nhìn chăm chú dưới đất, ánh mắt hắn chợt dừng lại, máu, là máu nhỏ giọt trên mặt đất đã bán đứng vị trí của hắn!

Cũng trong khoảnh khắc này, dường như cảm nhận được chỗ sơ hở, Du lão gia xung quanh đồng thời lao lên.

Trong nháy mắt Lý Hỏa Vượng tra kiếm vào vỏ, hắn lại rút kiếm Đồng Tiền ra lần nữa. Khi hắn nghiêm nghị đọc chú quyết, thanh kiếm Đồng Tiền lập tức nổ tung ra, từng đồng tiền chui vào cơ thể Du lão gia khiến cho họ ào ào tan thành mây khói.

Cũng vào lúc này, mặt đất bên cạnh Lý Hỏa Vượng chợt gồ lên một các bao đất, một giây sau, một người đàn ông một tay vung đao chém về phía Lý Hỏa Vượng.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng đang cầm hình cụ trong tay, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người nọ thì hắn dừng lại, người này chính là cha của Bạch Linh Miểu.

“Đừng!”

Lý Hỏa Vượng giơ tay lên theo bản năng, nhưng một giấy sau, bàn tay kia bị chém mất hơn nửa.

Từng cây giáo hiện lên ánh sáng sắc bén từ trong bãi lau sậy bắn qua, xuyên qua khoang bụng của Lý Hỏa Vượng, đóng chặt hắn ở trên mặt đất giống như một con búp bê rách rưới vậy.

Khi Lý Hỏa Vượng bị đóng trên mặt đất, dường như kết cục của

hắn đã được định trước rồi. Khi từng tiếng "Phập phập phập phập" vang lên, tứ chi của Lý Hỏa Vượng cũng bị đóng chặt trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt vô cùng lạnh lùng xung quanh, khó khăn hỏi:

"Có cần phải làm thế không? Rốt cuộc ta đã làm gì các ngươi?"

Nghe vậy, một người phụ nữ Bạch gia lộ vẻ chán ghét nói với Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi hoàn toàn không biết chúng ta có bao nhiêu thù hận với triều đình chó má kia đâu! Nếu ngươi là người của triều đình chó má kia! Chúng ta có làm cái gì với ngươi cũng không quá đáng!!"

Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng lẫn máu:

"Vậy được, bây giờ các ngươi thắng rồi đó, không bằng ngươi đưa ta trở về thôn Ngưu Tâm đi, đi hỏi Bạch Linh Miểu xem nên xử lý ta như thế nào? Dù sao thì ta cũng là chồng của nàng."

Nghe hắn nói vậy, xung quanh lập tức vang lên một tràng tiếng nghị luận.

Lúc này, mẹ của Bạch Linh Miểu lại xông đến trước mặt hắn, biểu cảm vô cùng nghiêm khắc nói với Lý Hỏa Vượng:

"Mạng là của cha mẹ, lời nói là của bà mối! Nàng gả cho ai là do chúng ta quyết định! Chúng ta tuyệt đối sẽ không để con gái mình gả cho một con chó của triều đình đâu!!"

Cha của Bạch Linh Miểu liếc mắt nhìn bộ dáng thê thảm của Lý Hỏa Vượng, hắn hất thanh đao dính máu trong tay ra, sau đó đưa tay kéo vợ mình lại rồi dán miệng nhỏ giọng nói gì đó bên tai nàng, hình như hắn có ý kiến nào khác với chuyện này.

Lúc này Bạch Tái đi qua, hắn cao cao tại thượng nhìn Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt hắn, càng nhìn càng cảm thấy hắn

giống như một quả quýt, hắn không nhịn được đau đớn bật cười ra tiếng.

Nhưng cùng với tiếng cười, đầu của Bạch Tái thế mà lại dần dần thật sự biến thành một quả quýt chín rữa mốc meo xuất hiện trong tay mình.

“Quả quýt?”

Một lúc sau, mưa như trút nước từ trên trời giáng xuống, đánh vào trên mặt Lý Hỏa Vượng làm hắn phát đau.

Lý Hỏa Vượng ướt mưa mờ mịt đứng ở bên cạnh thùng rác, hắn run rẩy cầm quả quýt chín rữa trong tay.

Lý Hỏa Vượng chợt nhảy cẫng lên như bị điện giật vậy, quả quýt chín rữa kia rơi vào trong vũng bùn cách đó không xa, bị nước mưa xối lên.

Chương 492: Nghèo Gặp Cái Eo

Một lúc sau hắn mới phản ứng kịp bản thân đang ở đâu:

“Không được rồi, Hắc Thái Tuế trong dạ dày ta bị công kích, năng lực áp chế ảo giác đã biến mất rồi!”

Ngay sau đó một suy nghĩ xuất hiện trước mặt hắn:

“Nhưng tại vì sao ta lại xuất hiện ở đầu đường chứ? Không phải ta bị nhốt ở trong bệnh viện tâm thần rồi sao? Rốt cuộc trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì chứ??”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn quần áo mình mặc trên người, phía trên hắn mặc một chiếc áo khoác rộng lớn đầy vết bẩn, nửa người dưới mặc một chiếc quần bông thấm đầy nước, chân trái mang một chiếc giầy da để lộ đầu ngón chân mà chân phải chỉ mang một chiếc vớ.

Lối ăn mặc như người điên lang thang của mình cũng bị nước mưa trên trời rơi xuống làm ướt nhẹp.

Không đợi Lý Hỏa Vượng nghĩ rõ ràng vấn đề này, cảm giác đói bụng dữ dội chợt chiếm lấy ý thức của hắn.

Từ trước tới nay hắn chưa từng đói bụng như vậy, giống như mười ngày rồi chưa ăn gì.

Lý Hỏa Vượng lập tức ngồi xổm xuống hố nước dơ bên cạnh, nhặt quả quýt chín rữa mốc meo kia lên, hắn không lột vỏ mà nhét thẳng cả quả vào trong miệng mình.

Lúc này, bánh của chiếc xe hơi đè qua vũng nước, nước bắn lên cả người Lý Hỏa Vượng nhưng hắn vẫn không động đậy.

Lý Hỏa Vượng lạnh run co ro thân thể, hắn đối mặt với thùng rác nuốt từng miếng quýt mốc meo trong miệng mình.

Mùi vị khi ăn một quỷ quýt thối đông lạnh đó chính là ngoài mùi riêng của hoa quả hư thối ra thì nó còn mang theo mùi nấm mốc đặc trưng.

Thế nhưng Lý Hỏa Vượng đã đói bụng tột cùng rồi không quan tâm được nhiều điều như vậy, hiện giờ ở trong mắt hắn, quả quýt này quan trọng hơn tất cả các loại sơn hào hải vị.

Một quả quýt thối tiến vào trong bụng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Hắn đột nhiên đứng bật dậy, đứng dưới cơn mưa như trút nước, lo lắng hô lớn lên:

“Bạch tộc trưởng! Chớ có sợ, ta vừa mới phát bệnh, ta bị bệnh, ta bị bệnh mà!”

Một người đàn ông trung niên đang che ô ra nhìn thấy Lý Hỏa Vượng bẩn bẩn thỉu thỉu, vội vàng kéo vợ chạy ra xa, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Những người khác cũng có phản ứng giống như vậy, trời mưa nên trên đường phố cũng không có mấy người đi lại, giờ lập tức trở thành vắng tanh vắng ngắt,

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm tới những điều này, bởi

vì hắn biết tình hình bên phía hiện thực vô cùng khẩn cấp.

Ở bên đó bản thân hắn chẳng khác nào cá nằm trên thớt cả, hắn nhất định phải nghĩ cách bảo vệ tính mạng của bản thân.

Xung quanh mưa vẫn không ngừng rơi, không có bất kỳ tiếng ai đáp lời, chuyện này khiến hắn cảm thấy bực bội vô cùng.

Dựa theo quy luật trước đó, động tĩnh ở bên phía hiện thực sẽ được thay đổi thành một loại ảo giác nào đó mới phải.

“Bạch tộc trưởng! Rốt cục các ngươi đang ở đâu? Làm phiền hãy phản ứng lại! Hiện giờ ta không nhìn thấy các ngươi!”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy mấy người đàn ông che ô đi về phía bên này, hai mắt hắn lập tức sáng lên.

Dưới chân Lý Hỏa Vượng đi một đôi giày da rách nát, hắn đạp lên hố nước bùn, phóng về phía bên kia.

“Bạch tộc trưởng!”

Lý Hỏa Vượng đột ngột xuất hiện đã khiến người đàn ông kia sợ hãi nhảy bắn lên.

“Bạch tộc trưởng, ngươi có nhớ trước đây chính ta cứu các ngươi không! Các ngươi định ra tay với ân nhân cứu mạng thật đó hả?”

Dường như cảm nhận được cường độ như vậy vẫn không đủ, Lý Hỏa Vượng lại nói thêm một câu.

“Còn chuyện này nữa! Bạch Linh Miểu đã mang thai con của ta, mặc kệ các ngươi có thừa nhận hay là không thừa nhận thì hiện giờ ta cũng có thể coi là một nửa người của Bạch gia rồi!”

“Tên điên từ đâu xuất hiện vậy, làm ta giật cả mình.”

Người đàn ông cầm ô đen kia vội vàng lùi về phía sau hai bước, sắc mặt kiêng kị, muốn đi vòng qua từ phía bên cạnh.

Sao Lý Hỏa Vượng có thể để hắn rời đi được, Lý Hỏa Vượng vội vàng tiến tới một bước, dang hai tay ra ngăn cản người đó lại.

“Bạch tộc trưởng, nếu như ngươi không tin thì ngươi có thể bảo nàng ấy chính miệng nói với các ngươi!”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng làm như vậy, người đàn ông kia bất đắc dĩ nói:

“Đại ca ơi, ngươi tha cho ta đi mà! Ngươi thương ta cũng rất khó khăn đi được không, ta là người đi làm thuê mua nhà trả góp đó.”

“Ngươi nói gì hả? Xin lỗi, Bạch tộc trưởng, bây giờ ta đang rơi vào trong ảo giác, bất kể là ngươi nói gì thì cũng sẽ bị xuyên tạc thành ý nghĩa khác.”

“Như vậy đi, Bạch tộc trưởng, hiện giờ ta chờ ở đây, không đi đâu cả, ngươi chờ ta một lúc, một hồi nữa là ta sẽ khôi phục bình thường.”

Cho dù người đàn ông kia không thể nghe hiểu được những gì Lý Hỏa Vượng nói nhưng khi nghe thấy Lý Hỏa Vượng muốn bám theo mình thì hắn sợ chết khiếp luôn.

“Trời ơi, móa, bị một tên điên bám lấy!”

Người đàn ông đó cũng không quan tâm gì thêm nữa, vội vàng cất bước chạy trốn.

Lý Hỏa Vượng lo lắng nhấc chân đuổi theo, nhưng chưa chạy được mấy bước thì hắn đã lảo đảo ngã lăn ra đất.

Bởi vì cảm giác trước đó bị hắn phớt lờ đã một lần nữa quay trở lại rồi.

Chương 493: Vứt Bỏ

“Lạnh quá….”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy lạnh lẽo, bờ môi tím tái, hai hàm răng không khống chế được mà run lên cầm cập, thậm chí lạnh tới mức khiến hắn không thể cảm nhận được đầu ngón tay của mình tồn tại.

Lý Hỏa Vượng nằm trong mưa cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Hắn muốn phớt lờ những cảm giác giả dối này, xong bản năng sinh tồn lại khiến Lý Hỏa Vượng gắng gượng bò dậy, rụt cổ lại, dùng hai tay ôm lấy chính mình, đi tới dưới mái hiên.

“Cút xa một chút! Đồ điên! Không đi thì ta đánh chết ngươi đó!”

“Ối! Trời ơi, ngươi đừng có làm bẩn thảm cửa hàng của ta!”

“Mẹ ơi! Mẹ mau tới đây! Có tên điên ở trước cửa nhà chúng ta!”

Những âm thanh này không ngừng vang lên xung quanh, Lý Hỏa Vượng run lẩy bẩy, lảo đảo chạy tới trước.

Nhìn tất cả cảnh vật xung quanh, hắn dần cảm thấy yên tâm hơn vài phần.

“Nếu như bây giờ mình vẫn chưa chết, như vậy chứng tỏ những lời ta vừa mới nói đã có tác dụng rồi.”

Nhưng đợt này vừa tan, đợt khác lại xuất hiện, hiện giờ đầu óc của hắn đã bắt đầu mê man đi, dường như là vì dính mưa quá lâu nên hắn đã bị sốt rồi.

“Nếu như ta...ta tử vong ở trong ảo giác, vậy bên hiện thực sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

Lý Hỏa Vượng yếu ớt nói, chính hắn cũng không dám khẳng định.

Vào đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một vòm cầu ở dưới cơn mưa, vòm cầu đó rất nhỏ, nhưng cũng có thể dùng để tránh mưa.

Khi Lý Hỏa Vượng cắn răng chạy tới đó, đúng lúc có một chiếc xe buýt trường học màu vàng lướt qua sát bên cạnh, một gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn dán sát lên kính cửa sổ nhìn theo bóng lưng của hắn.

Khi tới bên dưới vòm cầu, những âm thanh huyên náo ở xung quanh lập tức dừng lại, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, chậm rãi dịch

sát vào tường.

Cho dù không bị mưa nữa nhưng cơ thể Lý Hỏa Vượng không hề có bất kỳ chuyển biến nào tốt cả.

“Vì sao đã lâu như vậy rồi nhưng ta vẫn chưa quay trở về chứ?”

Khi Lý Hỏa Vượng đang gian nan chờ đợi thời gian trôi qua, hắn chợt nhìn thấy có thứ gì đó trên mặt đất phía xa xa, thế là hắn vội vàng đi về phía bên đó.

Ở một góc dưới vòm cầu có mấy cái cốc nhựa có cắm ống hút, bên trong là mấy tờ giấy bạc, bên cạnh la một cái bật lửa gần như đã hết gas.

Lý Hỏa Vượng duỗi cánh tay gần như đã mất cảm giác ra, nhặt chiếc bật lửa màu đỏ trong kia lên.

“Tạch…Tạch…”

Lý Hỏa Vượng run rẩy dùng sức bật lửa, nhưng làm thế nào cũng không thể thành công.

Khi hắn ngày càng mê man thì một ngọn lửa nhỏ màu đỏ nhẹ nhàng bùng lên.

“Cháy rồi.”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng phản chiếu hình ảnh ngọn lửa kia, hắn nở một nụ cười tươi, nụ cười hồn nhiên như một đứa trẻ.

Lý Hỏa Vượng quan sát xung quanh, sau đó nhặt mấy cái cốc nhựa có cắm ống hút màu đỏ kia lên, cẩn thận từng chút từng chút đưa ngọn lửa xuống bên dưới..

Ống hút đỏ trắng xen kẽ bị đốt cháy, không ngừng lan ra chiếc cốc nhựa.

Khi mấy cái cốc bị đốt cháy, tạo thành một đống lửa nhỏ bốc khói đen nghi ngút thì Lý Hỏa Vượng mới cẩn thận đưa hai tay đã bị đông cứng của bản thân tới gần.

Nhựa plastic cháy rất khét, nhưng cũng rất ấm áp.

Nhiệt độ của ngọn lửa theo bàn tay của Lý Hỏa Vượng lan tỏa ra, khiến thân thể hắn dần cảm thấy ấm áp. Dần dần, thân thể hắn không run rẩy nửa, bờ môi cũng chuyển từ đen về tím.

“Ai vậy?!

Lý Hỏa Vượng cảm thấy da đầu tê dại, đột ngột quay đầu lại. Hắn thấy ở miệng vòm cầu có một bé gái đi giày đi mưa, che ô đứng tại đó.

Đó là một cô bé vô cùng đáng yêu, nhìn qua chỉ chừng bảy tám tuổi, hai bím tóc đuôi ngựa được kẹp bằng một chiếc kẹp tóc hình quả anh đào màu đỏ.

Ban đầu trong đôi mắt to tròn của nàng là vẻ nghi hoặc và hiếu kỳ, nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Lý Hỏa Vượng thì đã hoàn toàn biến thành vẻ sợ hãi.

“Tịch Nguyệt Thập Bát?”

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt liên tục thay đổi, nhìn chằm chằm vào cô bé kia, không kìm được mà buột miệng nói.

Đây chính là cô bé bị hắn bắt cóc ở nhà trẻ trước đó.

Từ chiếc túi sách trên lưng nàng có thể đoán được cô bé này đã tốt nghiệp nhà trẻ, đi học tiểu học rồi.

“Không, hiện giờ nàng không phải là Tịch Nguyệt Thập Bát, nàng là một hình chiếu khác ở phía hiện thực. Trong bụi cỏ lau không có người khác, có lẽ là người Bạch gia.”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, đi về phía cô bé kia.

Nhưng ai ngờ hắn vừa cử động thì cô bé kia đã hét toáng lên chạy trốn, tựa như một con nai con hoảng sợ vậy.

Khi Lý Hỏa Vượng đi tới cửa vòm cầu thì phát hiện trên mặt đất có một miếng chocolate Dove bị cô bé đó ném xuống.

Lý Hỏa Vượng nhặt lên, cho vào trong miệng. Chocolate ăn rất ngon, rất ngọt, vị thơm ngọt đặc trưng này khiến hắn nhớ tới Dương Na, nhớ tới chocolate Dương Na tặng hắn trong ngày lễ tình nhân.

“Vì sao ta lại bị vứt bỏ ra ngoài đường? Chẳng lẽ ta đã bị gia đình từ bỏ rồi sao?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng dâng lên cảm giác đắng ngắt khác hẳn với vị chocolate.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi, sống mũi cảm thấy hơi cay cay, sau đó xoay người đi về phía đống lửa.

Hắn lại ngồi xổm xuống, ánh mắt đăm đăm nhìn đống lửa, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Dù sao cũng chỉ là ảo giác, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt…”

Chương 494: Đốt Lửa

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhìn ngọn lửa dần dần yếu bớt, Lý Hỏa Vượng cởi đôi giày da rách dưới chân xuống, lau khô nước ở mặt ngoài rồi ném vào trong.

Chiếc giày da được ném vào khiến ngọn lửa lại bùng lên, nhiệt độ lập tức tăng cao hơn trước khiến Lý Hỏa Vượng phải ngửa về sau một ít.

Nhưng cho dù hắn dịch chuyển về phía sau nhưng điều kỳ lạ chính là Lý Hỏa Vượng không hề cảm thấy nhiệt độ giảm xuống, ngược lại càng ngày càng cảm thấy nóng hơn.

Trước đó hắn lạnh tới mức sắp chết cóng, giờ thì nóng chảy đầy mồ hôi.

“Kỳ lạ, sao lại nóng vậy nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu cởi chiếc áo ướt dầm dề ở trên người xuống, khi hắn đang cởi áo ra thì từng sợi khói đen từ trên người

Lý Hỏa Vượng bốc ra.

“Phù!”

Lý Hỏa Vượng thở một hơi, từng chấm lửa màu đỏ sậm từ trong miệng hắn phun ra ngoài.

“Nóng quá! Nóng quá đi mất!”

Lý Hỏa Vượng đứng lên, muốn cởi nốt cái quần xuống.

Nhưng đúng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đống lửa nhỏ ở trước mặt đột ngột bùng lên, nuốt bản thân hắn vào.

“Aaaaaaa! ! !”

Lý Hỏa Vượng đau đớn tột độ quỳ rạp xuống đất, nỗi đau thể xác tới cực hạn khiến ý chí của hắn như muốn tách rời.

“Rốt cục là…”

Lý Hỏa Vượng vùng vẫy, ngẩng đầu lên nhìn, hắn lập tức nhìn thấy một ngọn núi do lửa tạo thành.

Lửa, khắp nơi đều là nửa, không chỗ nào là không cỏ, bụi cỏ lau trước đó đã bị thiêu rụi sạch.

Xuyên qua những ánh lửa bập bùng kia, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đám đông đang kêu khóc chạy trốn, họ chạy, chạy tới mức không thể chạy nổi nữa, ngã xuống đất rồi trở thành chất cháy mới.

Bên trong ảo giác, Lý Hỏa Vượng chỉ đốt mấy cái cốc nhựa, còn ở đây thì lại hóa thành hắn hiến tế da của chính mình, cử hành nghi thức trên Đại Thiên Lục!

“Không, không không không!”

Lý Hỏa Vượng sợ hãi đứng lên, phóng về phía họ.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng tới gần, dường như ngọn lửa cháy bừng bừng trên người hắn có hiệu quả chồng chất, bất kỳ ai tới gần hắn sẽ nhanh chóng biến thành một cái xác chết cháy.

Lý Hỏa Vượng trở mắt nhìn một người phụ nữ ngã xuống trước mặt bản thân mình, ngón tay vùng vẫy chỉ về phía núi Tim Trâu.

“Niếp Niếp..”

“Tại sao lại như vậy?! Rõ ràng là ta đã rất khắc chế rồi mà! Vì sao kết quả lại thành như thế này!”

Lý Hỏa Vượng cuồng loạn siết chặt nắm đấm đã cháy đen, nện mạnh xuống đất.

Lý Hỏa Vượng không biết đám cháy ngút trời này khi nào mới kết thúc, chờ khi hắn lấy lại tinh thần thì xung quanh đã hóa thành một vùng đất hoang vu, còn hắn thì như một bức tượng điêu khắc bốc khói trắng ngồi xổm ở đó, không hề nhúc nhích.

Thân thể của hắn rất đau, đau lắm, nhưng nỗi đau này không hề là gì so với nỗi đau trong lòng hắn.

Hắn vừa mới mất đi người nhà, ôm trong lòng cảm giác day dứt này, liệu sau này hắn phải đối mặt với Bạch Linh Miểu đối xử tốt với hắn bằng cách nào đây?

“Chậc..chậc..chậc.”

Tên mặt nạ gỗ trước đó rón rén đi tới, cảm thán, chấn động nhìn khu vực hoang vu xung quanh.

Khi thấy mặt nạ đồng tiền trên mặt Lý Hỏa Vượng bị nung đỏ bừng, tên mặt nạ gỗ kia đi tới, cẩn thận thăm dò:

“Này, này! Ngươi vẫn còn sống chứ hả?”

Lý Hỏa Vượng hơi nhích đầu lên, từng chút từng chút bột phấn màu đen từ trên cổ hắn rơi ra.

Thấy cảnh này, tên mặt nạ gỗ kia lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi tới, đỡ hắn đi ra khỏi mảnh đất khô cằn đen kịt kia.

“Ôi, dù sao cũng chỉ là mấy việc vặt của Giám Thiên ti, ngươi cần gì liều mạng vậy chứ.”

“Vừa nhìn là biết tiểu tử ngươi mới vừa gia nhập phải không? Ta nói cho ngươi biết nhé, sau này nếu như thấy đó là một vụ mua bán lỗ vốn thì hãy bỏ đi!”

“Vả lại, họ chỉ là một đám Bạch Liên giáo bình thường mà thôi, ngươi cần gì phải chơi lớn như vậy hả? Đám Áo Cảnh giáo các ngươi đều nóng tính như vậy hả?”

Lý Hỏa Vượng không hề phản ứng lại những lời người kia nói, im lặng lặng lẽ chậm rãi đi về phía trước.

“Ta tên Liễu Tông Nguyên, người Nguyệt Lượng môn, ngươi tên gì vậy?”

“Sao vậy? Người câm à? Hay là ngươi tu bế khẩu thiền giống đám hòa thượng kia?”

Khi đi ra khỏi vùng đất khô cằn này, Lý Hỏa Vượng nhớ tới chuyện gì đó, dùng tay chạm lên vết thương ở bụng.

Thanh trường mâu đâm vào trong cơ thể của hắn đã bị đốt thành một đoạn than củi màu đen, tựa như một chiếc nắp, đút vào bụng Lý Hỏa Vượng vậy.

Lý Hỏa Vượng dùng tay tóm lấy đầu than củi, nhẹ nhàng rút ra ngoài. Phần bụng cháy đen của hắn xuất hiện một lỗ thủng to chừng hột đào.

Lý Hỏa Vượng duỗi ngón tay cháy đen ra, thò vào phía bên trong.

“Trời ơi!”

Liễu Tông Nguyên nhìn thấy cảnh này thì lộ vẻ mặt khó khăn, hàm răng nghiến mỏi nhừ.

Nhưng khi ngón tay Lý Hỏa Vượng sắp thò vào bên trong thì một cúi xúc tu khô héo, rạn nứt, run rẩy từ bên trong lỗ duỗi ra ngoài, quấn lấy đốt ngón tay Lý Hỏa Vượng, sau đó có hai con ngươi màu khác mắt người thường chui qua khỏi lỗ thủng đó.

“A…Ngươi đúng là một kẻ kỳ quái mà. Trong bụng ngươi là cái gì vậy? Sao ta chưa từng nghe nói Áo Cảnh giáo có thứ này?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Liễu Tông Nguyên một cái, cuối cùng cũng lên tiếng: “Nguyên Anh.”

“Nguyên Anh? Ta nhớ Nguyên Anh đều treo ở bên cổ cơ mà nhỉ? Sao ngươi lại để trong bụng vậy? Không sợ sơ ý là sẽ hóa thành phân hả?”

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Chương 495: Làm Gì

“Trời ơi, huynh đệ à, chuyện này đã kết thúc, đã hết bận rồi, ngươi cần gì phải ủ rũ như vậy cơ chứ?”

Lý Hỏa Vượng nghe được lời này thì nở một nụ cười khổ:

“Kết thúc, đúng vậy, đã kết thúc thật rồi.”

“Sao hả? Ngươi đang đau lòng vì bọn hắn đó hả? Người huynh đệ này, ngươi nghĩ xem trước đây các thôn xóm xung quanh núi Tim Trâu biến mất như nào chứ? Số người họ giết nhiều hơn ngươi nhiều lắm, ngươi đang thay trời hành đạo đó.”

Lý Hỏa Vượng bỏ bàn tay đang ôm lấy bả vai xuống, đứng nguyên tại chỗ.

“Ngươi đi đi, chúng ta không chung đường, mỗi người một ngả ở nơi này thôi.”

“Mỗi người một ngả?”

Liễu Tông Nguyên đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Vượng toàn thân hóa thành than cốc ở trước mặt.

“Ngươi đã như này rồi còn có thể đi đâu được cơ chứ? Ngươi nướng thơm như vậy rồi, chớ để nửa đường bị cọp tha đi đó.”

“Đây là chuyện của ta, ngươi mau đi đi.”

Động tác của Lý Hỏa Vượng rất chậm chạp, ngồi xuống mặt đất.

Lý Hỏa Vượng dùng tay gãi sau đầu, suy nghĩ một hồi, sau đó xoay người đi về phía mảnh rừng gần đó.

Nhưng hắn mới đi được vài bước, suy nghĩ một hồi rồi thở dài một tiếng, xoay người quay trở lại trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ta tính cứu người thì cứu tới cùng, tiễn Phật tiễn tận Tây Thiên, ngươi nhắm mắt lại đi.”

“Gì hả?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn tấm mặt nạ gỗ sơn đỏ má của đối phương.

“Bảo ngươi nhắm mắt lại thì cứ làm theo đi, nếu tiểu gia muốn hại ngươi thì còn cần chờ tới bây giờ hay sao? Ngươi chờ ở đây không có ai chú ý tới thì chỉ cần vài ngày là chết thôi.”

Lý Hỏa Vượng giơ hai tay cháy đen lên, che nhãn cầu đã không còn mí mắt lại.

“Xoẹt xoẹt xoejet.”

Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được có thứ gì đó di chuyển trên người mình, mềm mại, có lông, giống như một cây bút lông vậy.

Thời gian chừng hai nén hương trôi qua, Lý Hỏa Vượng lại nghe được đối phương nói.

“Được rồi, để tay xuống đi.”

Khi Lý Hỏa Vượng để tay xuống thì hắn nhìn thấy lớp da bị đốt cháy của mình đã xuất hiện trở lại.

Nhưng sau khi phân biệt cẩn thận thì Lý Hỏa Vượng đã phát hiện đó không phải là da của mình mà là một lớp giấy màu hồng phấn.

Màu sắc đặc biệt này khiến Lý Hỏa Vượng vô tình nhớ lại những người giấy dùng để đốt trước mộ.

Không chỉ là da, trên người hắn bây giờ còn mặc một bộ quần áo giấy, cũng là đồ của người giấy.

Điều càng thần kỳ chính là thứ này cũng không phải làm để cho có, cảm giác đau đớn vì mất hết da của Lý Hỏa Vượng đã biến mất rồi.

“Đừng chạm vào nước, nhớ tránh mưa, bị xối ướt là sẽ mất hiệu nghiệm đó.”

“Ngươi thuộc môn phái nào vậy? Thần thông này rất đặc biệt.”

Lý Hỏa Vượng nhìn tên mặt nạ gỗ ở trước mặt.

“Chẳng phải là ta đã nói rồi sao? Ta thuộc Nguyệt Lượng môn. Ta dùng Niêm tự quyết của bản môn để giúp ngươi đó, ngoài Niêm tự quyết ra còn có Bãi, hợp, Quá, Nguyệt, Biệt, Niện, Khai nữa.”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng ngẩn ra, Liễu Tông Nguyên cười hỏi.

“Nghe không hiểu hả? Ha ha, ta muốn ngươi nghe không hiểu đó, thứ của bản môn sao có thể tùy tiện nói cho người ngoài được, ngươi vẫn còn chưa nói cho ta biết tên ngươi là gì đó.”

“Nhĩ Cửu.”

“Được rồi, hẹn gặp lại, Nhĩ Cửu.”

Liễu Tông Nguyên xoay người, tựa như một con khỉ, nhảy vào trong rừng núi.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu xuống, sờ lên lớp da làm bằng giấy của mình, khẽ dùng sức một cái, lớp da giấy kia đã bị hắn xé ra một miếng.

Cảm giác đau đớn như kim châm muối xát cũng không tạo thành gợn sóng gì với Lý Hỏa Vượng cả, hắn cũng không đứng lên mà chờ tại chỗ, ngoảnh đầu nhìn về phía núi Tim Trâu.

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

“Ta tiêu diệt toàn bộ già trẻ gái trai của Bạch gia, sau khi trở về, ta phải nói với nàng như nào đây?”

“Khụ khụ.”

Lý Hỏa Vượng ho khẽ một tiếng khiến tất cả các vị sư huynh đệ đều nhìn về phía hắn, hắn tràn đầy tự tin nhìn những vị sư huynh đệ của mình, lên tiếng:

“Các vị sư huynh đệ! Sau này chúng ta sẽ không đi nữa, sau này chúng ta sẽ ở lại thôn Tim Trâu, từ nay về sau, nơi này chính là ngôi nhà mới của chúng ta!”

“Lý sư huynh, còn một người nữa mà, Dương tiểu hài vẫn chưa được đưa về.”

Cẩu Oa dùng tay đập vào đầu tên đạo đồng ở bên cạnh.

Dương tiểu hài sợ run người, hắn không ngờ rằng vòng đi vòng lại, cuối cùng lại về tới người mình.

“Ta…”

Khi hắn đang ấp úng định nói gì thì Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ ghét bỏ, lên tiếng:

“Địa chỉ đó là do hắn bịa đấy, hắn có nhà đâu, tiểu tử này là một tên ăn mày.”

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy có gì mềm mại chạm vào cánh tay, hắn quay đầu nhìn sang thì thấy Bạch Linh Miểu đang kéo mình.

Khi thấy ánh mắt sùng bái, mong đợi của nàng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy ấm áp, quay đầu sang nói tiếp:

“Đã ở đây thì ta phải nói ra hết những suy nghĩ trong lòng, trên hành trình lần này, các ngươi cũng thấy rồi đó, thời cuộc hiện giờ rất hỗn loạn.”

“Nếu chỉ muốn chiếm một mảnh ruộng để cày thì chẳng khác gì trâu trong ruộng cả!”

“Vậy nên chúng ta muốn tự vệ thì chỉ còn cách dựa vào bản thân mình! Sau này những điều ta biết ta sẽ dạy hết cho các ngươi.”

“Sau này ta cũng sẽ nghĩ cách tìm một vài công pháp thần thông để cho mọi người đều học được.”

Chương 496: Trở Về

Vừa nghe được lời này, tất cả mọi người đều kích động, mồm năm miệng mười thảo luận sôi nổi.

Nhìn những gương mặt đứng phía dưới, ánh mắt Lý Hỏa Vượng trở nên kiên định vô cùng.

Những tông môn khác không đáng tin cậy, bản thân hắn chỉ có thể dựa vào chính mình và đám thiên tàn địa khuyết ở trước mặt này mà thôi.

Muốn sống sót ở nơi cổ quái này thì nhất định phải có thế lực của bản thân mình! Chỉ như vậy những nỗi đau mà bản thân đã phải trải qua mới sẽ xa rời hắn.

“Các vị! Trước tiên ta phải nói rõ việc đầu tiên mọi người phải làm trong thời gian tới chính là biết chữ!”

“Biết chữ?”

“Biết chữ!”

Lý Hỏa Vượng dùng tay sờ bụng của chính mình.

“Đúng vậy, đều phải học chữ.”

“Chờ sau khi học xong thì chúng ta sẽ khai tông lập phái! Chỉ như vậy chúng ta mới có thể đặt chân ở thế giới này!”

“Người khác đều cảm thấy chúng ta là quái vật, là phế vật! Nhưng chúng ta phải khiến bọn họ thay đổi lại cách nhìn, để bọn họ chống mắt lên xem những người như chúng ta cũng có thể tạo dựng cơ đồ!”

“Chúng ta không phải là quái vật! Không ai được bán chúng ta, ghét bỏ chúng ta! Còn cả bắt nạt chúng ta nữa! Chỉ cần mọi người

cùng nhau cố gắng, cuộc sống tương lai của chúng ta chắc chắn sẽ càng ngày àng tốt!"

"Hay!"

"Hay lắm!"

"Hay!"

Tiếng khen hay của mọi người như muốn lật tung mọi nóc nhà ở thôn Tim Trâu lên, khi nhìn những vị sư huynh đệ đồng tâm hiệp lực ở trước mắt, Lý Hỏa Vượng cười, cười rất vui vẻ.

Nhưng đúng vào lúc này từng giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống, cuốn trôi gương mặt tươi cười của Lý Hỏa Vượng, cũng hòa tan luôn cả tiếng reo hò của mọi người.

Tiếng mưa rơi tí tách, Lý Hỏa Vượng cầm một chiếc ô giấy trong tay, im lặng đứng ở đầu thôn Tim Trâu, nhìn những cột khói trắng từ bếp các gia đình bay lên cao.

Nơi này không có những người khác, trên con đường đất vàng sình lầy vắng vẻ chỉ có một mình Lý Hỏa Vượng, những hình ảnh khi nãy chỉ là tưởng tượng trong đầu hắn mà thôi.

Từ sáng ngày hôm qua Lý Hỏa Vượng đã đứng ở nơi này, hắn đã đứng một ngày một đêm rồi.

Bởi vì thời tiết ẩm ướt nên lớp da giấy trên người Lý Hỏa Vượng đã bị ấm mốc meo cả rồi, nhưng hắn không có hơi sức nào chú ý tới chuyện đó.

Khi thấy Dương tiểu hài đội mũ trùm, dắt một con trâu đi từ trong thôn ra, hắn nâng những khớp xương đã cứng đờ lên, đi vào bên trong thôn Tim Trâu.

Khi thấy cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng cử động, hồng Trung kẹt một nửa thân người ở trong cây khô cười trên nỗi đau khổ của người khác, dùng cùi chỏ đẩy đẩy hòa thượng ở bên cạnh.

"Hòa thượng, ha ha ha, lần này có trò hay để xem rồi."

Lý Hỏa Vượng đi tới đầu thôn đã bị Dương tiểu hài nhìn thấy, hắn lập tức hưng phấn chạy tới đón, nhưng rất nhanh hắn đã phải giật mình trước dáng vẻ hiện giờ của Lý Hỏa Vượng.

“Á! Lý sư huynh! Sao da trên người ngươi lại biến mất vậy? Còn nữa, vì sao ngươi lại mặc một chiếc áo giấy ở trên người thế?”

“Miểu Miểu đâu rồi?”

Giọng Lý Hỏa Vượng khàn khàn, tỏa ra mùi máu tươi.

“Vào giờ này thì chắc hẳn Bạch sư tỷ đang ở trong phòng của mình, Lý sư huynh, ngươi làm sao vậy? Có tin tức gì về đám người Bạch gia biến mất hay sao?”

Lý Hỏa Vượng im lặng không nói, kéo lê đôi chân nặng nề, từng bước từng bước đi tới Bạch gia.

Không lâu sau đó, Lý Hỏa Vượng trở về đã tạo thành chấn động, tất cả mọi người ùa ra ngoài để đón hắn.

Nhưng rất nhanh sau đó, cảm xúc vui mừng của bọn họ bị cảm xúc của Lý Hỏa Vượng ảnh hưởng, dần dần bình tĩnh lại.

Cẩu Oa cẩn thận đi tới gần Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, làm sao vậy hả? Nhìn dáng vẻ này chẳng lẽ là không tìm được hay sao? Không tìm được thì không tìm được thôi, chuyện này cũng đâu thể trách ngươi được cơ chứ.”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, đẩy đối phương ra, sau đó tăng tốc độ.

Khi Lý Hỏa Vượng ném ô che mưa xuống, đi tới cửa nhà Bạch gia thì đúng lúc gặp phải Bạch Linh Miểu vẻ mặt hốt hoảng.

Thấy Lý Hỏa Vượng trở về một mình thì trong lòng Bạch Linh Miểu run lên.

Nhưng khi nàng nhìn thấy dưới cơn mưa, làn da của Lý Hỏa Vượng bị hòa tan, dáng vẻ vô cùng thê thảm thì trong lòng nàng cảm thấy đau nhói, không quan tâm tới những việc khác nữa, hai

cánh tay giữ chặt lấy tay Lý Hỏa Vượng, kéo hắn đi tới khuê phòng của mình.

Bạch Linh Miểu dùng hai tay bưng chiếc chăn phủ giường mềm mại, chạm nhẹ lên trên người Lý Hỏa Vượng, hút nước trên phần da bị cháy đen.

Nàng không dám lau, bởi vì nàng sợ chỉ cần mình mạnh tay thì sẽ khiến phần da thịt yếu ớt của Lý Hỏa Vượng bị lau đi.

Trước đây Bạch Linh Miểu từng gặp vết thương như này, nàng hiểu chắc chắn Lý sư huynh đã gặp phải ảo giác vô cùng nguy hiểm nên mới sử dụng ra đại sát chiêu hai bên cùng tổn thương này.

Bạch Linh Miểu cầm khăn lông giặt trong chậu đồng:

“Lý sư huynh, ta không sao, ta không có việc gì đâu mà, ngươi đừng làm ta lo lắng.”

“Đã nhiều ngày trôi qua như vậy rồi, thật ra ta đã quen với việc họ đã rời đi.”

“Nếu không thấy bọn họ đâu nữa, vậy Lý sư huynh à, chúng ta hãy chờ ở đây, chờ một ngày nào đó bọn họ quay trở về.”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, hai nắm đấm khẽ run run.

Chương 497: Nói Dối?

Khi lời vừa mới tới miệng, chuẩn bị được nói ra thì Hồng Trung hưng phấn nhảy ra bên ngoài. Hồng Trung không có mặt không có mắt, khoa tay múa chân ở trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Mau mau mau! Lừa nàng đi! Cứ nói là không tìm được! Nói không chừng người Bạch gia đã đi chạy nạn như lời Lữ ban chủ nói!”

Hai mắt Lý Hỏa Vượng mở lớn, dùng ánh mắt hung tợn trừng Hồng Trung.

“Trừng ta làm gì chứ? Ta đang giúp ngươi mà! Ngươi thử nghĩ mà xem người Bạch gia đã chết rồi, hiện giờ ngươi nói cho nàng biết ngoài việc khiến nàng đau khổ ra thì còn có tác dụng gì khác hay sao?”

“À! Đúng rồi, đúng là có, ngươi làm vậy sẽ khiến nàng hận ngươi, hận không thể giết chết tên hung thủ giết cha là ngươi.”

“Ngược lại, nếu ngươi nói theo lời ta hướng dẫn, chẳng những nàng sẽ không cảm thấy đau lòng, hơn nữa trong lòng vẫn giữ một phần hi vọng.”

“Ngươi muốn ta nói dối nàng!”

Nhìn Hồng Trung ở trước mặt, Lý Hỏa Vượng nghiến răng, rít lên từng chữ từng chữ một.

“Ha ha! Nói dối thì sao chứ? Dựa vào đâu mà ngươi coi thường nói dối? Nói dối có thể làm việc ác thì cũng có thể làm việc thiện! Nếu như ngươi làm theo những gì ta nói, đó chính là lời nói dối mang ý tốt!”

Khi thấy Hồng Trung càng nói càng hưng phấn, hòa thượng ở bên cạnh than thở, đi tới, duỗi tay kéo hắn rời xa Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh?”

Khi cảm nhận được tình hình của Lý Hỏa Vượng có gì đó rất lạ, giọng Bạch Linh Miểu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nàng duỗi bàn tay trắng nõn, mềm mại của mình ra, nhẹ nhàng đặt lên trên những ngón tay cháy đen như xác khô của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi đừng suy nghĩ nhiều nữa mà. Ngươi đi xa nhà lâu như vậy, chắc chắn là sẽ rất mệt, ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì để mai nói.”

Bạch Linh Miểu đỡ Lý Hỏa Vượng đi tới bên giường của mình, không hề ghét bỏ dáng vẻ khủng bố của Lý Hỏa Vượng bây giờ,

bảo hắn dùng chăn mền của mình.

Đắp chăn mền tơ lụa, gối lên gối đầu vỏ trấu kêu xào xào, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng hít một hơi, tất cả đều mang mùi thơm quen thuộc trên người Bạch Linh Miểu.

“Lý sư huynh, ngươi dính mưa, để ta đi nấu một bát canh gừng cho ngươi để trừ lạnh.”

Bạch Linh Miểu nói xong, đứng lên định đi xuống nhà bếp.

Lý Hỏa Vượng nhấc tay lên, tóm lấy cổ tay của Bạch Linh Miểu.

“Miểu Miểu, ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không? Trong mắt ngươi, người Bạch gia là người như thế nào?”

“Tộc nhân của ta? Mọi người đều rất tốt mà, thường ngày giúp đỡ lẫn nhau, không giống như những chỗ khác, thường xuyên sinh sự.”

Bạch Linh Miểu trả lời một cách hiển nhiên.

“Lý sư huynh, ngươi làm sao vậy? Sao ngươi lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”

“Ngươi không...cảm nhận được...chuyện gì kỳ lạ hay sao?”

“Không có mà. À, đúng rồi, người Bạch gia vào từ đường nhiều hơn những nơi khác. Lúc ta còn bé vì muốn biết bên trong như thế nào nên đã nhiều lần quấn lấy ông nội, làm nũng ông dẫn ta vào xem, nhưng hắn luôn nói ta là con gái, không thể vào từ đường được.”

Nói tới đây, Bạch Linh Miểu nghĩ đến chuyện gì đó, ngạc nhiên miệng khẽ nhếch lên, theo bản năng dùng tay che miệng lại.

“Lý sư huynh, chẳng lẽ ngươi đã từng gặp mặt họ rồi sao? Hiện giờ họ ở đâu? Cha ta mẹ ta có khỏe không?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng hít sâu một hơi, sau đó thở mạnh ra, dường như muốn thở hết những cảm xúc đè nén trong lòng ra, nhưng tiếc là không có tác dụng gì cả.

Hắn rất muốn làm theo những gì Hồng Trung nói, như vậy thì mọi chuyện sẽ chẳng thay đổi gì cả, nhưng hắn không thể làm như vậy được.

“Miểu Miểu, xin lỗi, họ chết cả rồi, là ta giết họ.”

Bạch Linh Miểu ngồi ở mép giường lập tức sững sờ, thân thể cứng đờ như một bức tượng điêu khắc.

Lý Hỏa Vượng nằm ở trên giường thuật lại mọi chuyện với giọng điệu bình ổn nhất. Trong thời gian đó, Bạch Linh Miểu không hề phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ có bàn tay nắm chặt Lý Hỏa Vượng ngày càng lạnh giá.

Sau khi Lý Hỏa Vượng thuật lại đầu đuôi mọi chuyện, cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách ở bên ngoài không ngừng vang lên.

Rồi hai màng lông mi trắng dài kia chớp chớp, hai dòng nước mắt trong suốt từ khóe mắt Bạch Linh Miểu chậm rãi chảy xuống, giọng nói của nàng run run.

“Lý sư huynh, ta đã làm gì sai hay sao? Vì sao ngươi phải giết người toàn thôn của ta?”

Hình ảnh Bạch Linh Miểu vì lộ phí mà bán mất vòng tay của mình, Bạch Linh Miểu khóc như hoa lê dưới mưa khi bản thân bị thương, Bạch Linh Miểu đi theo bản thân, cùng nhau tưởng tượng mọi chuyện xảy ra sau khi về nhà dần hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Ta không biết vì sao lại biến thành như vậy, ta ở bên kia cảm thấy quá lạnh, ta chỉ muốn đốt một đống lửa, ta...ta chỉ muốn đốt một đống lửa mà thôi, chỉ chỉ muốn đốt một đống lửa mà thôi…”

Lý Hỏa Vượng lặp đi lặp lại lời giải thích.

Vẻ sợ hãi dần dần hiện lên trên gương mặt Bạch Linh Miểu, nàng đột nhiên rút tay ra khỏi tay Lý Hỏa Vượng, lùi từng bước từng bước về phía sau.

Nàng càng lùi càng nhanh, khi sắp va phải cửa thì Lý Hỏa Vượng

từ phía sau ôm nàng lại.

Ngũ quan tựa như con rối của Bạch Linh Miểu lập tức tan vỡ, nàng liều mạng vùng vẫy, hai tay nắm lại điên cuồng đánh lên trên người Lý Hỏa Vượng, miệng mở lớn phát ra tiếng rít chói tai.

Cuối cùng thậm chí nàng còn nhào lên trên người Lý Hỏa Vượng, ra sức cắn xé, xé vỡ lớp vảy máu màu đen.

Chương 498: Quyết Tuyệt

Thế nhưng khi thấy những vết thương đang rướm máu trên người Lý Hỏa Vượng, nàng dừng mọi hành động lại, dùng hai tay che mặt của mình, từ từ ngồi xổm xuống đất, khóc tu tu.

Một người đứng, một người ngồi xổm, hai người cứ yên một chỗ như vậy.

Lý Hỏa Vượng đứng ở đó lặng lẽ nhìn mái tóc màu trắng của Bạch Linh Miểu, giờ phút này chỉ có hắn mới biết trong đầu hắn đang suy nghĩ gì.

Tình cảnh này duy trì rất lâu, không gian xung quanh cũng dần tối.

Qua hồi lâu, Bạch Linh Miểu nghẹn ngạo đứng lên, không buồn nhìn Lý Hỏa Vượng một cái, đi ra phía ngoài cửa.

Lý Hỏa Vượng ngăn nàng lại:

“Không, ngươi không cần đi, nơi này là thôn Tim Trâu, là nhà của ngươi, người phải đi là ta.”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng xoay người rời khỏi, hắn không định mang theo thứ gì cả.

“Thật ra ngươi đã sớm nghĩ thấu rồi phải không? Chỉ cần ngươi nói ra thì sợ rằng duyên phận giữa ngươi và Bạch Linh Miểu sẽ kết thúc. Vì sao ngươi vẫn muốn làm như vậy chứ?”

Biểu cảm trên mặt Lý Hỏa Vượng cứng đờ như một miếng gỗ,

hoàn toàn không quan tâm lời Hồng Trung nói.

“Hiện giờ thì đã hối hận vì đã không dùng mấy lời nói dối mang ý tốt của ta chứ?”

“Nói dối chính là nói dối, không có ý tốt ý xấu gì cả! Ta phạm lỗi thì ta chịu! Làm vậy ta sẽ cảm thấy yên lòng!”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên gầm lên khiến những sư huynh đệ khác ở gần đó giật bắn người.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi vừa về đã đi luôn sao? Miểu Miểu rất lo lắng cho ngươi đó, mặc kệ ngươi làm gì thì cũng phải cân nhắc tới cảm nhận của nàng chứ?”

Xuân Tiểu Mãn hỏi.

“Thay ta chăm sóc nàng ấy thật tốt nhé, sau này các ngươi hãy cứ yên ổn sống tại nơi này, tình hình bây giờ rất hỗn loạn, chớ có chạy lung tung.”

Lý Hỏa Vượng đi xuyên qua thôn Tim Trâu, sư huynh đệ đi bên cạnh càng lúc càng nhiều.

Khi Lý Hỏa Vượng lại đi tới đầu thôn, những người khác đều đã tới đủ.

Hắn không chút do dự, lao vào trong cơn mưa to tầm tã.

“Lý sư huynh, ngươi đi đâu vậy, chúng ta có thể đi theo ngươi không?”

“Tất cả đứng lại! Không ai được phép tới đây!”

Tiếng trách mắng của Lý Hỏa Vượng khiến tất cả mọi người đứng yên một chỗ.

Dưới cơn mưa như trút nước, toàn thân Lý Hỏa Vượng ướt sũng, hắn xoay người lại, nhìn tất cả mọi người, sau khi hít sâu vài hơi thì chửi ầm lên.

“Cút đi! Cút xa vào! Tro cốt đều đã đưa tới nơi! Những lời di ngôn

ta nhận ở Thanh Phong quán đều đã được chuyển đi rồi! Lời hứa ban đầu ta đã thực hiện xong xuôi! Các ngươi còn muốn ta làm gì hả?!"

"Thử xem trên người ta có chỗ nào không bị thương hay không?! Ta đã làm quá nhiều thứ cho các ngươi rồi! Ta mệt rồi! Đám tàn tật phế vật các ngươi còn định liên lụy ta suốt đời hay sao?!"

Nhìn những gương mặt đau lòng của họ, Lý Hỏa Vượng trên mặt đầy nước đột ngột quay người lại, lao ra khỏi thôn Tim Trâu.

Thật ra sau khi xảy ra chuyện lần này, trên đường trở về, Lý Hỏa Vượng đã hạ quyết tâm rời xa tất cả mọi người.

Hắn không dám để những người khác ở bên cạnh mình nữa, càng thân thiết thì càng sợ hãi hơn. Hắn sợ ngày nào đó bản thân mình sẽ thiêu chết họ giống như người Bạch gia.

Một tên điên không biết bản thân làm gì đã đủ đáng sợ rồi, một tên điên có đủ các loại năng lực thần bí càng đáng sợ hơn nữa.

Sau khi ra khỏi núi Ngưu Tâm, Lý Hỏa Vượng lẳng lặng đi men theo con đường đất nhỏ.

Quần áo giấy lẫn lớp da giấy trên người hắn đã bị mục nát do thấm đẫm nước mưa.

Dưới cơn mưa lạnh giá, phần da thịt cháy đen của Lý Hỏa Vượng dần bị trôi đi, để lộ ra phần da thịt non.

Những giọt mưa liên tục rơi vào phần da thịt non, đến lúc này thì Lý Hỏa Vượng đã biết thiên đao vạn quả là gì rồi, thế nhưng hắn không hề có ý định trú mưa, lặng lẽ đi dưới cơn mưa, chịu đựng.

Cơn mưa nhỏ dần, sắc trời cũng dần sáng, Lý Hỏa Vượng ngừng lại trong một ngôi miếu đổ nát. Đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, hắn cảm thấy rất mệt mỏi.

Hắn ngửa đầu lên, nhìn thấy nửa tấm bảng hiệu còn sót lại, sau đó nhìn sang hai câu đối đã phủ đầy rêu xanh. Cho dù chữ viết đã

phai màu nhiều nhưng nếu nhìn cẩn thận thì vẫn nhìn ra được.

Vế trên: Sự tại nhân vi hưu ngôn vạn bàn đô thị mệnh

Vế dưới: Cảnh do tâm tạo thối hậu nhất bộ tự nhiên khoan*

*Mọi việc đều là do con người quyết định, không nên nói rằng tất cả mọi thứ đều là do vận số sắp đặt. Con người ta không nên quá cố chấp, nên hiểu đạo lí được mất tiến lùi, có nhiều khi lùi một bước, nhượng bộ một chút thì cơ hội sẽ rộng lớn hơn.

Lý Hỏa Vượng không nói lời nào, đi vào bên trong. Ngôi miếu này không lớn, chỉ có một bức tượng bùn còn lại một nửa thân, những thứ khác đều đã bị dọn đi.

Hơn nữa trên nóc bị dột, nước đọng trên mặt đất không ít hơn bên ngoài là bao. Toàn thân hắn ướt sũng, đứng ở trong góc không bị mưa dột, mờ mịt nhìn những hạt mưa rơi xuống qua lỗ dột.

“Ngốc hả? Trở thành người cô đơn rồi phải không? Đã sớm nói với ngươi là hãy nghe lời ta đi, không nghe lời người có kinh nghiệm thì ắt sẽ chịu thiệt thòi.”

Hồng Trung không ngừng lòng vòng quanh Lý Hỏa Vượng, không ngừng cười trên nỗi đau của người khác.

Hòa thượng đi tới, lông mày cũ rụp an ủi hắn:

“Đạo sĩ, ngươi cũng không cần phải cảm thấy khó chịu, chuyện này không trách được ngươi, ngươi cũng đâu có muốn giết bọn họ. Sau này làm nhiều việc thiện, đọc A Di Đà Phật nhiều thì Phật Tổ sẽ không trách cứ ngươi đâu.”

Chương 499: Vì Cái Gì

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để tâm tới ảo giác hai người này, trong đầu hắn hiện lên những cảnh tượng trong ảo giác hắn bị biến thành ăn mày cùng với ánh mắt lạnh như băng của Bạch Linh Miểu ngày hôm qua.

Người nhà không cần mình nữa, hơn nữa mình còn hại Bạch Linh Miểu không còn người thân, bản thân mình chính là tai họa, ai chọc vào thì người đó xui xẻo, gặp tai họa.

“Choeng.”

Tử Tuệ kiếm tỏa ra sát khí được rút ra, Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát hình ảnh phản chiếu của bản thân trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nghĩ đi nghĩ lại, một câu hỏi xuất hiện ở trong đầu:

“Người sống vì điều gì chứ? Nếu như mình sống đau khổ như vậy thì bây giờ mình còn sống tiếp để làm gì?”

Trong khoảnh khắc này, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Kim Sơn Hoa, Bành Long Đằng, hòa thượng, Hồng Trung chia ra đứng ở bốn phía, vây quanh Lý Hỏa Vượng.

“Này này này, ngươi muốn làm gì vậy hả? Lý tiểu tử, ngươi tỉnh táo lại đi.”

Hồng Trung hoảng hốt vội vàng thuyết phục.

“Đúng vậy, đạo sĩ, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi cảm thấy sống không có ý nghĩa thì ngươi có thể xuất gia làm hòa thượng mà, cần gì nhất quyết tìm chết chứ?”

Bành Long Đằng im lặng đứng đó, nàng dùng tứ chi làm ra động tác coi thường với hắn.

Kim Sơn Hoa vẫn ngậm miệng không nói lời nào, dùng ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm vào mặt bên của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không để ý tới bọn họ, chỉ ngắm nhìn thanh kiếm ở trước mặt, nghiêm túc suy nghĩ điều gì. Chưa bao giờ hắn lại nghiêm túc suy nghĩ về cuộc sống của mình.

“Trời ơi, đó cũng chỉ là một người phụ nữ thôi mà, đại trượng phu lo gì không có vợ, cho dù ngươi không có bọn họ nhưng chẳng phải là ngươi vẫn còn chúng ta hay sao!”

Hồng Trung cợt nhả áp sát tới gần, dùng ngón tay chọc vào l*ng ngực của Lý Hỏa Vượng.

Nghe được lời này, vẻ mặt cứng ngắc của Lý Hỏa Vượng trở nên dữ tợn vô cùng, "vù" một cái, trường kiếm sắc bén chém qua thân thể Hồng Trung, chém tượng bùn phía sau thành hai nửa.

Ánh sáng lạnh lẽo bay múa trong màn mưa, Lý Hỏa Vượng gần như đã phát điên chém liên tục lên Hồng Trung không có mặt không có mặt, Bành Long Đằng không đầu, Kim Sơn Hoa không có nửa người dưới và hòa thượng không ác.

Chẳng qua mặc kệ Tử Tuệ kiếm sắc bén tới mức nào, Lý Hỏa Vượng chém mạnh tới đâu thì hắn vẫn không thể tổn thương tới mấy người bọn họ.

"Các ngươi! Đều là vì các ngươi! Rốt cục các ngươi là thứ gì?! Vì sao cứ bám theo ta mãi vậy!"

Lý Hỏa Vượng nổi giận gầm thét, âm thanh vang vọng trong ngôi miếu đổ nát.

"Vì sao hết lần này tới lần khác ta là Tâm Tố! Vì sao hết lần này tới lần khác là ta mắc bệnh! Dựa vào đâu mà cứ là ta! Rốt cục ta đã làm sai điều gì! Vì sao không phải là người khác cơ chứ! Ta chỉ muốn sống một đời yên ổn! Vì sao lại khó khăn như vậy!"

Sau những cú chém liên hồi, Lý Hỏa Vượng lảo đảo ngã ra đất, thanh kiếm trong tay bay ra xa mấy mét.

Hắn ngã trên đất, không động đậy được nữa, hắn mệt, rất mệt!

Thế nhưng rõ ràng là hắn đã rất buồn ngủ rồi nhưng hắn làm như nào cũng không thể ngủ được, đầu óc không ngừng giật giật.

Hồng Trung nhích lại gần, ngồi xổm an ủi:

"Không có chuyện gì đâu, sau này chỉ cần ngươi nghe theo ta, muốn bao nhiêu người phụ nữ ta sẽ lừa gạt cho ngươi từng đó."

Lần này Lý Hỏa Vượng không hề phản ứng kích động lại nữa, chỉ lặng lẽ nằm yên trên mặt đất, mí mắt không thèm nháy một cái.

Đột nhiên không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, nhanh chóng thay đổi. Chờ khi Lý Hỏa Vượng lấy lại bình tĩnh thì phát hiện ra bản thân đã nằm ở dưới vòm cầu âm u ẩm ướt rồi.

Nhìn những cảnh vật xung quanh, Lý Hỏa Vượng mở miệng ra nở nụ cười khổ, ban đầu không có tiếng, sau dần phát ra tiếng.

“Haha…”

Cười đang điên cuồng cười, hắn đột nhiên cảm thấy khát nước, rất khát. Lý Hỏa Vượng đứng lên, đi tới bên cạnh hồ nước.

Bởi vì trời mưa nên mực nước dâng cao, Lý Hỏa Vượng nằm xuống, chúi đầu vào trong, uống từng ngụm từng ngụm.

Sau khi uống no nước, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy đói. Hắn đứng lên, dùng tay vuốt mặt một cái, đi ra phía bên ngoài vòm cầu.

Sau cơn mưa trời trong xanh, không khí tươi mát vô cùng, do vậy nên số lượng người đi trên đường cũng nhiều hơn.

Khi Lý Hỏa Vượng quần áo tả tơi, người ngợm bẩn thỉu đi ra ngoài, dường như quanh người hắn có một lớp tường ngăn, không ai dám tới gần hắn năm mét cả.

“Lại là tên điên này...Bên trật tự đô thị làm ăn kiểu gì vậy hả, không quản lý à.”

“Đừng để hắn nghe được, tên điên này tai thính lắm đó.”

“Hắn cũng là một người đáng thương, ôi.”

Lý Hỏa Vượng không quan tâm tới phản ứng của những người này, đi tìm kiếm đồ ăn trên đường phố.

Cuối cùng hắn dừng lại ở cạnh một thùng rác, hắn duỗi tay mở nắp thùng rác màu xanh lá ra, cúi đầu xuống tập trung tìm đồ ăn dành cho mình.

Hiện giờ mọi người khá lãng phí đồ ăn, rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã tìm được hai cốc trà sữa chưa uống hết và một cái bánh bao chay mới cắn một miếng.

“Tách!”

Ánh đèn flash lóe lên, một người đàn ông miệng ngậm thuốc lá cầm điện thoại di động trong tay, ngón tay liên tục lướt trên bàn phím, đăng lên trên Wechat Moment.

“Mau xem này, Tê Lợi ca* phiên bản mới.”

*Trình Quốc Vinh, người được gọi là người ăn mày đẹp trai nhất Trung Quốc vào năm 2010.

Chương 500: Hoan Hoan

Khi Lý Hỏa Vượng tìm thấy thêm mấy xâu đồ nướng đã nguội, hắn vừa ăn vừa đi về phía vòm cầu.

Đúng lúc này có mấy thiếu niên đi qua, bọn chúng vui cười đứng từ xa chỉ chỉ trỏ trỏ. Đột nhiên có một hòn đá nhỏ ném trúng người Lý Hỏa Vượng.

“Ha ha ha! Người điên! Qua đây, hút thuốc không?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên há miệng cười.

“Ha ha ha! Đúng vậy! Ta điên! Ta chính là người điên! Ha ha ha!”

Lý Hỏa Vượng điên cuồng hất đồ ăn trong tay, nhảy lên một chiếc xe, tiếng cảnh báo của chiếc xe kia vang lên.

“Ta là tên điên, ta là một tên tâm thần!”

Giọng Lý Hỏa Vượng truyền đi thật ra.

Hành động kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, lúc chủ xe cầm chổi chạy tới, liên tục đánh lên người Lý Hỏa Vượng, người xung quanh càng đến vây xem nhiều hơn.

Ngay khi tiếng cười ngày càng điên cuồng hơn, Lý Hỏa Vượng nhìn

thấy một cô bé đáng yêu, mẹ của nàng đang nắm tay nàng đi lách qua, giữa mái tóc có kẹp một cái kẹp tóc hoa anh đào cực kỳ quen thuộc.

Giây phút nhìn thấy nàng, vẻ mặt cực kỳ phấn khích của Lý Hỏa Vượng dần biến mất, bị sự đau khổ thay thế nó.

Sau đó hắn nhảy xuống xe, không thèm nhìn chủ xe đang đánh mình, ôm đồ ăn trong tay rời đi.

Lúc đi vào hầm cầu, Lý Hỏa Vượng dùng chút nước sông kia rót đầy trà sữa, bắt đầu uống một cách chết lặng.

Bánh bao có mùi hơi lạ, chắc là thiu rồi nhưng hắn cũng không quan tâm, còn việc mình đang ăn cái gì thì hắn cũng không quan tâm nốt.

Chỉ chút đồ này thôi nhưng Lý Hỏa Vượng lại ăn rất chậm, như thể đang thưởng thức tỉ mỉ mùi vị trong đó vậy.

“Chú ơi?” Lý Hỏa Vượng quay lại, nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đứng ở ngay đầu hầm cầu.

Dưới ánh nắng mặt trời chói mắt, trông cả người nàng như đang phát sáng vậy.

Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt đáng yêu của nàng, theo bản năng thốt ra: “Mười tám tháng chạp?”

Cô gái nhút nhát bất an nói: “Ta, ta không phải tên Mười Tám Tháng Chạp. Ta, ta tên là Lưu Vũ Hoan, mẹ ta gọi ta là Hoan Hoan.”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đứng dậy, Lưu Vũ Hoan lập tức sợ hãi lùi lại vài bước.

Nàng vội cởi cặp sách xuống, dùng một tờ giấy lót dưới đất trước, sau đó lấy một túi đồ ăn vặt ra đặt lên tờ giấy đó.

Sau khi làm xong mấy cái này, nàng hơi hốt hoảng nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng rồi vội vã chạy khỏi đó.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn thử, phát hiện trong túi nhựa màu trắng kia là ba cái bánh bao, hơn nữa còn là bánh bao hình con heo chỉ có học sinh tiểu học mới mua được.

Lý Hỏa Vượng hiểu ý cười một tiếng, khom lưng cầm lên, mở túi nhựa bắt đầu ăn.

Bánh bao còn nóng, chắc là mới ra khỏi l*ng hấp không lâu, đây không phải là đồ ăn thừa của nàng mà là nàng cố tình đi mua nó.

Lý Hỏa Vượng ngồi yên ở đó, ăn cẩn thận từng miếng một. Bánh bao này nhân thịt, ăn rất ngon.

Ăn một hồi, hoàn cảnh xung quanh Lý Hỏa Vượng lại thay đổi, hắn phát hiện ra mình đang ngồi trong một vũng bùn trên đường, trong tay đang cầm một quả bóng bùn để gặm.

“Ha ha.” Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ lắc đầu, tiếng tục gặp sạch từng miếng bóng bùn trong tay.

Sau khi ăn xong, Lý Hỏa Vượng quay trở về miếu, nhìn chăm chú vào một ảo giác khác, dứt khoát kiên định cầm thanh kiếm trên mặt đất lên.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng bước chân và tiếng vó ngựa, tiếng bước chân kia vẫn quen thuộc.

“Miểu Miểu?” Lý Hỏa Vượng xách kiếm xông ra ngoài thì thấy được một người không thể ngờ tới được, đó là Đại Thần đội khăn cô dâu màu đỏ.

Lúc này trời mưa bên ngoài đã dừng lại nhưng khăn cô dâu màu đỏ của Đại Thần lại ướt, hai vệt nước trượt xuống từ hai hốc mắt.

Lý Hỏa Vượng đứng trước miếu với biểu cảm phức tạp, nhìn chiếc xe ngựa bên cạnh đó: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Gâu gâu!” Màn Thầu ngoắt ngoắt đuôi chui ra từ sau xe ngựa, nó liên tục lắc nước mưa trên người, vui vẻ chạy về phía Lý Hỏa Vượng.

Cơ thể Màn Thầu uốn người một cái rồi nhảy lên, không ngừng

dùng chân in ấn hoa mai bằng bùn lên trước người Lý Hỏa Vượng.

Lúc này Đại Thần vén xe ngựa bên cạnh lên, Hắc Thái Tuế bị gân trâu trói lại xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nàng dắt xe ngựa bước tới, dùng giáp móng tay lạnh lẽo, vừa đen vừa bén kéo Lý Hỏa Vượng đi vào trong cái miếu đổ nát.

Chờ đi khi đến được nơi khô ráo duy nhất trong miếu, Đại Thần lấy khăn mặt ra lau khô nước mưa và nước bùn trên người Lý Hỏa Vượng, sau đó lại lấy một bộ quần áo, dép và vớ mới tinh trên xe ngựa.

Nàng hầu hạ Lý Hỏa Vượng mặc vào, sau đó choàng một đạo phục cũ màu đỏ lên người Lý Hỏa Vượng.

Ngay khi nàng cúi đầu xuống cài đai lưng cho Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra xốc khăn cô dâu màu đỏ của Đại Thần lên.

Gương mặt như đóa hoa ăn thịt người của Đại Thần lập tức hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nhưng mà cánh hoa và nụ hoa của đóa hoa này như được tạo thành từ vảy rắn, gai nhím và một vài thứ tương tự khác.

Giữa đóa hoa là non nửa gương mặt đang chảy nước mắt của Bạch Linh Miểu, nàng đau khổ nhìn Lý Hỏa Vượng, đối lập với nửa gương mặt người này là một nửa gương mặt hình thú.

Đồng thời bộ phận trên mặt nàng cũng không phải là không đổi, theo thời gian trôi qua, nó cũng đang dần chuyển đổi và biến hóa.

Chương 501: Không Dễ Vậy

Lúc thì mặt người nhiều hơn, lúc thì mặt thú nhiều hơn, số lượng mắt cũng lúc ít lúc nhiều.

Đại Thần giang hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Hỏa Vượng, càng ôm càng chặt, siết đến mức hắn gần như không thở nổi.

“Tướng công.”

Tay kia vươn ra sau, đẩy từng ngón tay của Lý Hỏa Vượng ra khiến thanh tử tuệ kiếm của hắn rơi xuống đất.

Khăn màu trắng trên cổ tay nàng bị cởi xuống, nhẹ nhàng phủ lên đôi mắt không có mí mắt của Lý Hỏa Vượng.

Sau đó một đầu lưỡi trơn ướt cạy hàm răng Lý Hỏa Vượng.

“Tướng công, chúng ta chờ ngươi, chờ đến ngày trị khỏi cho ngươi.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng trở tay ôm lại nàng, nhìn con mắt họ hèo vừa to vừa dài kia, hắn càng ôm chặt hơn.

Dù cuộc sống và thế giới cực kỳ thê thảm và tuyệt vọng, thậm chí mỗi phần trong cuộc sống của Lý Hỏa Vượng đều được đúc từ sự thống khổ nhưng chẳng có ai muốn chết cả.

Ở một vài lúc, chỉ cần có người khẽ kéo họ về một chút thì có thể cứu vãn cả một bi kịch.

Cuối cùng Đại Thần vẫn đi nhưng Đại Thần để Màn Thầu và bó xe ngựa Hắc Thái Tuế kia ở lại.

Lý Hỏa Vượng ngồi dưới đất sững người nhìn bầu trời không một khe hở, rất lâu sau hắn lại cầm thanh tử tuệ kiếm lên.

Nhìn nửa mũi dao trên thanh kiếm bên cạnh mình, sắc mặt Lý Hỏa Vượng chợt trở nên méo mó, hắn chợt nhấc kiếm giơ lên không trung, nhắm thẳng vào một con bồ câu màu đen trên xà nha.

“Bồ câu?”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ vậy thì con bồ câu kia bay xuống, đậu trên vai Lý Hỏa Vượng.

“Cúc cúc cúc cúc…”

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra trên chân con bồ câu đen này có cột một tờ giấy nhỏ.

Trên đó có một chữ giáp cốt, trông như chữ thiên có thêm một con mắt bên dưới vậy.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở tờ giấy ra, nhìn thấy nội dung trên đó thì thầm giật mình, dắt xe ngựa ra khỏi miếu hoang.

Đây là bồ câu đưa tin của Thác Bạt Đan Thanh, hắn thông báo Lý Hỏa Vượng đến thành Ngân Lăng một chuyến, gặp nhau ở chỗ cũ.

Thứ này khiến Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ lại, kế hoạch của mình là thông qua Giám Thiên Ti để tìm Bắc Phong.

Sự không cam lòng chạy lên đầu đè nén sự đau khổ và tử ý trong mắt Lý Hỏa Vượng giờ phút này.

“Đi thôi Màn Thầu, cái chỗ chết tiệt này muốn giết ta, không dễ vậy đâu!”

“Bây giờ ta không còn gì nữa thì sợ gì chứ, dù có chết thì ta cũng phải chọc được một lỗ thủng!”

“Một ngày nào, một ngày nào đó ta sẽ thoát khỏi thân phận tâm tố này, đến lúc đó, đến lúc đó…”

Thành Ngân Lăng vẫn phồn hoa như vậy, Lý Hỏa Vượng dắt xe ngựa, đội mũ rộng vành bước đi trong đám đông, không nổi bật cho lắm.

Đám đông xung quanh khiến Màn Thầu rất sợ hãi, nó cụp đuôi trốn dưới xe ngựa, chậm rãi chạy theo xe ngựa về phía trước.

Chờ khi đến một khách sạn, Lý Hỏa Vượng lấy bạc vụn đã chuẩn bị sẵn trên xe ngựa để thanh toán tiền thuê phòng.

Trên xe đã chuẩn bị xong cả, chẳng những bạc mà còn cả quần áo thay giặt, thậm chí còn có cả lương khô này kia nữa.

“Xoẹt…”

Rèm xe bị vén lên, Hắc Thái Tuế bị trói gô xuất hiện trước mặt

hắn, Lý Hỏa Vượng cầm thịt khô trong tay nhét vào trong khe hở trên cơ thể bị chất nhầy phủ kín của nó.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng lấy đao ra, cắt một miếng to rồi nhét vào miệng bắt đầu nhai nuốt. Thịt của Hắc Thái Tuế vừa khó ăn vừa buồn nôn nhưng hắn cũng đã quen với nó rồi.

Bị Lý Hỏa Vượng ăn nhiều như vậy nhưng trông Hắc Thái Tuế cũng chẳng ít hơn bao nhiêu.

Lý Hỏa Vượng dùng tay kiểm tra lại gân trâu trói nó rồi nói với Hắc Thái Tuế ở đối diện:

“Có nghe thấy không? Bây giờ ta nói, ngươi lặp lại được không?”

Đối mặt với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Hắc Thái Tuế không có bất kỳ biểu thị gì, vẫn ngọ ngoạy cơ thể buồn nôn kia, dùng từng khe trên cơ thể để nhả ra chất lỏng đặc dính dơ bẩn.

Đừng nói là phát ra tiếng, ngay cả phản ứng cũng chẳng có.

Lý Hỏa Vượng suy tư sờ lên bụng mình.

“Chẳng lẽ chỉ có Hắc Thái Tuế vào trong bụng ta mới có thể biết chữ ư? Hay là vì thính giác của ta quá nhạy cảm nên chỉ có ta mới nghe được nó?”

Hắn cũng không biết người khác ăn Hắc Thái Tuế sẽ như thế nào, mình thế này được coi là bình thường hay là khác thường.

Lý Hỏa Vượng kéo rèm lại, ngồi xổm xuống nói với Màn Thầu:

“Trông kỹ nhé, nếu Hắc Thái Tuế mà động đậy linh tinh hoặc có người định tới gần thì ngươi kêu lớn lên, ta ở ngay trong phòng bên cạnh.”

“Gâu gâu!”

Màn Thầu ngoắt đuôi nhảy lên.

Lý Hỏa Vượng giơ tay xoa đầu Màn Thầu rồi quay người đi vào trong phòng trọ.

Hắn mở cửa sổ ra nhìn phường thị náo nhiệt bên dưới, Lý Hỏa Vượng lấy một quyển sách từ trong ngực ra:

“Tam Tự Kinh.”

Lý Hỏa Vượng cũng không biết dạy như vậy thì Hắc Thái Tuế trong bụng mình có học được hay không nhưng ít nhất thì cũng phải thử một chút, thử vài cái cũng đâu có gì xấu đâu.

Chỉ cần dạy tốt thì nói không chừng sau này Hắc Thái Tuế có thể giúp đỡ được không ít trong chuyện của mình.

Dù không giúp được thì chỉ cần nó không gây phiền phức, vậy cũng coi như đạt được mục đích rồi.

“Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Tính tương cận, tập tương viễn, cẩu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên…”

Một cái xúc tu màu đen nhúc nhích chui ra từ trong rốn của Lý Hỏa Vượng, lắc lắc rồi lại chui trở vào.

Chương 502: Trao Đổi

“Trái vải, đây là trái vải.”

Lý Hỏa Vượng lột vỏ ra:

“Ăn đi.”

Sau đó hắn nhét quả vải vào trong miệng mình.

“Sai rồi, không phải là giết mà là ăn.”

Lúc nhìn thấy những ngọn đèn bên ngoài cửa sổ đều đã được thắp lên, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bây giờ cũng đến lúc rồi nên đứng dậy đi ra ngoài.

Vẫn là nơi lúc trước uống rượu với Thác Bạt Đan Thanh, Lý Hỏa Vượng vừa đi vào, nói rõ mục đích đến, lập tức được tiểu nhị mời vào trong.

Hiển nhiên trước đó đã có dặn dò trước, hắn vừa mới đi vào đã có đủ loại đồ ăn ngon và rượu ngon được bưng vào.

Lý Hỏa Vượng ngồi đợi trong một gian phòng trang nhã hơi hướng cổ xưa một lúc thì ngoài phòng vang lên tiếng cười riêng biệt của Thác Bạt Đan Thanh, người chưa tới mà tiếng đã tới trước rồi.

“Ha ha, nhĩ hiền đệ à, lâu rồi không gặp, hoài niệm thật đấy.”

Két một tiếng, cửa mở ra, Thác Bạt Đan Thanh mặc một thân gấm lụa đi vào.

“Đừng đứng nữa, mau ngồi xuống đi, toàn là huynh đệ trong nhà mà còn khách sáo gì nữa.”

Nhìn thấy Thác Bạt Đan Thanh trở tay đóng cửa lại, Lý Hỏa Vượng tháo mũ rộng vành màu đen trên đầu xuống.

Nhìn thấy làn da trên mặt nạ đồng tiền của Lý Hỏa Vượng có phần đen phần hồng, ánh mắt Thác Bạt Đan Thanh lộ ra sắc thái khác

thường.

Nhưng hắn không nói gì cả, chỉ nở nụ cười, cầm ấm rượu trên bàn rót cho mình một ly.

“Nào nào nào, uống rượu uống rượu thôi.”

Biết rõ tính cách của đối phương nên Lý Hỏa Vượng cũng không vội.

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu uống cạn, cũng may trước khi uống rượu hắn đã cố tình uống nhiều nước rồi, có thể say chậm một chút.

Qua ba tuần rượu, qua ngũ vị đồ ăn, Thác Bạt Đan Thanh nhẹ nhàng khụ một tiếng rồi bắt đầu vào chuyện.

“Nhĩ hiền đệ à, lúc trước ngươi bảo ta hỏi kính Bát Quái có diện mạo không là do một tên mắt mù mũi trâu của Tọa Vong Đạo lừa đấy.”

“Ồ, vậy tên mù kia có phải là họ Trần không?”

“Ôi nhĩ hiền đệ, ta còn chưa nói mà sao ngươi biết thế?”

Lý Hỏa Vượng bưng ly rượu mỉa mai nhìn vào màu đỏ ở phía xa, quả nhiên không ngoài dự tính, lúc trước thân phận Trần mù lòa mà tên này dùng cũng là trộm được.

“Nhĩ hiền đệ à, mũi trâu kia nói công pháp của tấm gương này khởi động rồi, hắn không thể cho ngươi được, nếu ngươi đồng ý trả lại tấm gương này có hắn thì hắn có thể lấy một bộ sách bùa chú đến để đổi.”

“Sách bùa chú gì?”

“Nghe hắn nói trên sách bùa chú này có ghi chép lại các loại bùa chú và chú tự, chỉ cần ngươi học được bộ sách bùa chú này thì sẽ tinh thông mọi thứ như sơn, y, bói, mệnh, tướng này kia.”

Nói đến đây, Thác Bạt Đan Thanh dừng một chút, trên mặt nở nụ cười giả tạo.

“Nhưng mà ta thấy e là lão tiểu tử này chỉ đang khoác lác mà thôi, bộ sách bùa chú kia hữu dụng nhưng chưa chắc đã ghê gớm như hắn nói.”

Lý Hỏa Vượng lấy gương ra, nghĩ đến mất và được nhưng hắn cũng không có kinh nghiệm ở phương diện này, hoàn toàn không biết phải cân nhắc thế nào.

Sau khi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng quay sang nhìn Thác Bạt Đan Thanh.

“Thác Bạt huynh, huynh có thể chỉ điểm đôi chút trong chuyện này được không?”

Dù thế nào thì Thác Bạt Đan Thanh cũng được coi là lão giang hồ, có thể nghe thử chút đề nghị của hắn ở phương diện này.

Thác Bạt Đan Thanh cầm đũa gắp một miếng da cá bóng loán nhét vào trong miệng.

“Ừm… Ta thấy chuyện này ngươi nên đồng ý đi. Mặc dù ngoài miệng tên mũi trâu kia không nói nhưng thấy hắn rất xem trọng tấm gương kia, nếu ngươi không đưa hắn thì e là hắn sẽ tìm đến đây đó.”

“Còn nữa, mặc dù pháp khí này tốt, có thể vô bổ với Áo Cảnh Giáo các ngươi nhưng chỉ cần Áo Cảnh Giáo các ngươi chịu ra tay tàn nhẫn với mình thì hoàn toàn không dùng được tấm gương nát này.”

“Trái lại, trong sách bùa này có ghi chép một vài lá bùa đặc thù, có thể bổ sung vào điểm yếu của Áo Cảnh Giáo các ngươi.”

“Hơn nữa là đầu năm nay có thêm bằng hữu thì có thêm nhiều con đường, lỡ sau này tên mù kia có thể giúp được gì đó cho ngươi thì sao.”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ cẩn thận, phát hiện Thác Bạt Đan Thanh nói thật sự rất có lý.

“Đa tạ Thác Bạt huynh đã chỉ điểm.”

“Đều là huynh đệ trong Ti, còn khách sáo gì nữa. Nếu ngươi thật sự muốn cảm ơn ta thì sau này có chuyện gì tốt hãy nhớ đến ca ca là được rồi.”

Thác Bạt Đan Thanh vừa nói vừa cầm ly rượu lên.

Hai người uống như vậy, mối quan hệ lại gần gũi thêm đôi chút.

Lúc ăn no rồi, Thác Bạt Đan Thanh đã say khướt mới nghiêm mặt lại.

“Nhĩ hiền đệ, chúng ta nói chuyện linh tinh nhảm nhí xong rồi, giờ vào chuyện chính thôi. Nếu ngươi muốn đi lên trên thì cũng phải chịu khó một chút, đúng chứ? Đúng lúc phía Nam vừa có vài chuyện cần ngươi giải quyết đây.”

Nghe Thác Bạt Đan Thanh nói như vậy, tinh thần của Lý Hỏa Vương phấn chấn hẳn lên. Vì cớ gì mà lúc trước bản thân bỏ ra rất nhiều sức lực chỉ để gia nhập vào Giám Thiên Ti? Chẳng phải là vì để lấy được sự tín nhiệm của Giám Thiên Ti và lấy được thông tin của Bắc Phong sao.

Nếu gối đã dâng tới tận trên đầu rồi thì không lý gì mà không kê cả.

Chương 503: Ý Đồ

“Ồ? Thác Bạt huynh, lần này thì xảy ra chuyện gì?”

Một mảnh giấy được đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, bên trên ghi lại những gì đã xảy ra trong quận thành ở biên giới Đại Lương Quốc.

Nhìn thấy bên trên ghi đầy đủ các thể loại ngớ ngẩn, lông mày Lý Hỏa Vượng từ từ nhíu lại:

“Việc này… chẳng lẽ là Toạ Vọng Đạo?”

Lúc hắn đang suy nghĩ như vậy thì Hồng Trung ngồi bên cạnh không thể ngồi yên được nữa, vẻ mặt ghét bỏ nói:

“Này, này, này cái gì mà Toạ Vọng Đạo? Trên mảnh giấy này thì con đường nào kề bên Toạ Vọng Đạo rồi?”

“Chỉ cần hợp tác mà có chuyện gì đều là do Toạ Vọng Đạo đúng không? Ngươi đơn giản nói thiên tai mấy chục năm một lần cũng là do Toạ Vọng Đại gây ra sao?”

Lý Hoả Vượng lười để so đo với hắn, nhanh chóng kiểm tra qua một lần rồi cất mảnh giấy đi, ngoảnh đầu nói với Thác Bạt Đan Thanh:

“Thác Bạt huynh yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta. Nếu đã gia nhập vào Giám Thiên Ti rồi, nên nếu Ti cần ta thì theo lẽ tự nhiên đó là trách nhiệm của ta.”

Thấy Lý Hỏa Vượng trả lời sảng khoái như vậy, ánh mắt Thác Bạt Đan Thanh hiện lên vẻ khác thường:

“Nhĩ Hiền đệ à, sảng khoái như vậy sao? Không hỏi thử xem thù lao là bao nhiêu à? Ha ha ha, không sợ ta kết liễu mạng của ngươi sao?”

“Đương nhiên là không rồi. Đối với Thác Bạt huynh đây ta hoàn toàn tin tưởng ngươi. Hơn nữa là vì Giám Thiên Ti của chúng ta nên chút thù lao đó thì tính làm gì?”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói những lời đại nghĩa hào hùng như thế, Thác Bạt Đan Thanh cầm lấy ly rượu, như cười mà như không cười nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Cộp”

Hắn đặt ly rượu xuống bàn.

“Nói thẳng ra, chúng ta cũng lười mà quan tâm xem ông hoàng đế kia họ gì tên gì. Mọi người gia nhập vào Giám Thiên Ti cũng chỉ là để có miếng cơm ăn, sẵn tiện có người chống lưng.”

“Nhĩ Hiền đệ à, ta thật sự xem người là huynh đệ trong nhà.

Nhưng e rằng lý do ngươi gia nhập vào Giám Thiên Ti khác với chúng ta phải không?”

Lời nói đến đây, bầu không khí mới được thả lỏng trong phút chốc lại trở nên lạnh lẽo.

“Nhàn nhã mà nói thì ngươi đồng ý quá nhanh nên ta đây có hơi nghi ngờ ngươi.”

Vừa khéo Hồng Trung ở bên cạnh nói thêm vào.

Lý Hỏa Vượng đang say bí tỉ nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn biết lúc này hắn phải trả lời cho đúng, nếu như bản thân trả lời sai lệch một tí thôi, nói không chừng manh mối ở Giám Thiên Ti có thể bị đứt đoạn.

Có rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu của Lý Hỏa Vượng, bỗng nhiên hình ảnh dừng lại trên một cuốn sách “Sự dối trá.”

(* 骗经 - sự dối trá, tìm kiếm sẽ cho ra kết quả cuốn sách có tên là 江湖奇 闻 - 杜 骗新书 - Giang hồ kỳ truyện - Đỗ biển tân thư, của tác giả 张应俞 - Trương Ứng Du.)

“Tại sao lại gia nhập Giám Thiên Ti à?”

Càng nói hô hấp của Lý Hỏa Vượng chầm chậm trở nên gấp gấp hơn, ánh mắt của hắn ngập tràn hận ý và sát khí:

“Là để đối phó với Toạ Vọng Đạo.”

“Bọn hắn đã lừa dối ta. Lừa gạt hết tất cả mọi người trong Áo Cảnh Giáo của ta. Cuối cùng hãm hại tất cả mọi người chết hết, chỉ có ta là sống sót thôi.”

“Ta hận bọn hắn. Ta nghe nói Giám Thiên Ti sẽ ứng phó Toạ Vọng Đạo cho nên ta mới gia nhập. Ngày nào mà ta không trừ khử Toạ Vọng Đạo thì trái tin ta sẽ không được yên ổn ngày đó.”

Nói đến đây, ly rượu gốm sứ trong tay bị hắn bóp nát.

Mặc dù lý do là giả nhưng lòng thù hận đó hoàn toàn là thật.

Nghe được phản ứng kích động của Lý Hỏa Vượng, Thác Bạt Đan Thanh thở dài một hơi, đặt ly rượu trong tay xuống:

“Thì ra là như vậy, chuyện đó của Tứ Tề ta có nghe qua, không nghĩ rằng sẽ gỡ bỏ quan hệ với Nhĩ Cửu Hiền đệ.”

“y, người làm huynh ta đây lại khiến cho Hiền đệ nhớ lại quá khứ không mấy vui vẻ. Ta sai rồi, ta tự phạt ba ly.”

Nói rồi, Thác Bạt Đan Thanh nâng cao ly rượu, ngửa mặt uống cạn.

Ba ly rượu qua đi, Thác Bạt Đan Thanh lại quay về dáng vẻ say bí tỉ.

“Hiền đệ, ngươi yên tâm đi, nếu ngươi với Tọa Vọng Đạo không hợp thì ta đây sẽ chăm sóc cho ngươi. Sau này chuyện của Toạ Vọng Đạo, trước mắt để ngươi theo, chúc cho Hiền đệ sớm ngày báo thù rửa hận.”

Lý Hỏa Vượng diễn vở kịch này không phải chỉ đơn giản là để vượt qua ải, mà hắn còn có mục đích khác nữa.

Cơ thể hắn hơi nghiêng về phía trước, biểu cảm có hơi kích động nói: “Thác Bạt huynh, ta nghe nói trong Ti có một số bí mật của Tọa Vọng Đạo mà người ngoài không thể nào biết được. Ta đã là người của Giám Thiên Ti rồi, không biết có thể cho ta xem một chút không?”

Đây mới là mục đích của Lý Hỏa Vượng, nếu như hôm nay có thể tranh thủ thời cơ lấy được thứ đó thì tốt biết mấy.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Thác Bạt Đan Thanh lộ ra vẻ lúng túng.

“Ối, hiền đệ à, ta biết ngươi có mối hận thù đẫm máu với Toạ Vọng Đạo. Nhưng đây là bí mật mạnh nhất, ngươi cũng chỉ mới là Quý Thốt*, cho dù ta cho ngươi mặt mũi đi nữa thì ngươi cũng phải lên được Canh Kỳ** chứ.”

“Vậy có nghĩa là nếu địa vị của ta ở Thiên Giám Ti lên đến Canh Kỳ, thì tất cả bí mật của Tọa Vọng Đạo đều sẽ để cho ta tìm đọc?”

“Đó là đương nhiên rồi, bộ lễ nghi có lưu giữ đoạn ghi chép lại các

cuộc giao nhau giữa Ti và Toạ Vọng Đạo trong hàng nghìn năm qua. Phòng ngừa nghiêm ngặt như vậy vì sợ những tên điên đó sẽ chạy tới đây sửa hết những thứ đó hoặc là thiêu rụi chúng đi."

Chương 504: Quá Lâu

Lý Hỏa Vượng gật đầu với ánh mắt kiên định, ngay lúc này đây hắn đã tìm được mục tiêu, phải nhanh chóng trở thành Canh Kỳ trong Giám Thiên Ti để lấy được tất cả thông tin liên quan đến Tọa Vọng Đạo.

Đem hết những thông tin này lặp lại trong đầu mình một lần, Lý Hỏa Vượng hỏi lại:

"Mạo muội hỏi Thác Bạt huynh, nâng cấp thân phận ở trong Ti được tính như thế nào?"

Thác Bạt Đan Thanh gắp một miếng thịt gà để vào trong miệng, trên mặt nở nụ cười hi ha.

"Biết ngay ngươi sẽ hỏi như vậy, Nhĩ hiền đệ à, ta biết ngươi muốn báo thù nhưng cơm ấy, phải ăn từng miếng một, không được gấp gáp."

"Sự thay đổi thứ hạng trong Giám Thiên Ti đều do sư phụ của Ký Tương đại nhân khâm Thiên Giám đại nhân phê duyệt từng cái một."

"Nói tóm lại thì ngươi nhận bao nhiêu việc làm được bao nhiêu việc trong Ti đều sẽ ghi chép lại. Cảm thấy ngươi đủ rồi thì sẽ để ngươi một cấp."

"Đúng rồi, ngươi đừng cho rằng, sự thăng cấp của chức vị có liên quan đến năng lực cao thấp. Chỉ cần không phải hy sinh tính mạnh cho Ti, thì năng lực có cao đến mấy, thì cũng chỉ có thể làm một con Quý thốt nhỏ nhoi thôi."

"Lúc mới đấu ấy, thăng cấp nhanh lắm, về sau thì sẽ chậm lại. Việc lần trước ngươi làm không tệ lắm, chỉ cần tiếp tục cố gắng, nhiều nhất là nửa năm thôi thì ngươi có thể thăng lên Nhâm Ngũ

rồi.”

“À, cũng đừng xem thường các cấp bậc này. Thẻ bài không giống nhau thì địa vị cũng sẽ không giống nhau. Không ít người gia nhập vào Giám Thiên Tỉ, không phải chỉ vì thù lao thôi đâu.”

“Nửa năm?”

Lý Hỏa Vượng đợi không được nửa năm đó, nửa năm mới được thăng lên Nhâm Ngũ, vậy có trời mới biết phải mất bao lâu mới thăng lên được Canh Kỳ?

“Thác Bạt huynh, nửa năm thì lâu quá, có cách nào khác để được thăng cấp nhanh hơn không? Thù lao ít cũng chẳng sợ, ngày nào mà không loại trừ Toạ Vọng Đạo thì ta không yên lòng ngày đó.”

“Ừm….”

Thác Bạt Đan Thanh nâng ly rượu lên suy nghĩ gì đó.

“Được, vậy thì ta phá lệ một lần. Ở đây có một vấn đề nan giải khó giải quyết, vốn lẽ là ta sẽ đi đó, nếu như ngươi có thể giải quyết thì ta nói vài lời tốt với Ký Tướng đại nhân, có lẽ có thể cho ngươi thăng cấp lên Nhâm Ngũ.”

Nói đến đây, Thác Bạt Đan Thanh lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

“Đợi tiểu tử ngươi quay về rồi, ta dẫn ngươi đi xem thân phận sau khi được thăng cấp tốt như thế nào.”

Thấy mình đã đạt được mục đích, Lý Hoả Vượng tươi cười, đem ly rượu trong hơi hạ thấp xuống, cụng vào ly của người đối diện.

“Cảm ơn Thác Bạt huynh đã thành toàn, ta kính Thác Bạt huynh một ly.”

Dứt lời thì ly rượu tự nhiên cũng rất nhanh chạm đáy, hai nén hương trôi qua, Thác Bạc Đan Thanh loạng choạng đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Thôi được rồi, nhớ đi sớm một chút, địa chỉ cho ngươi rồi, đừng chậm trễ thời gian. Còn nữa, ông Trần bị mù kia đang ngồi đợi ở

miếu Thành Hoàng thành Ngân Lăng, ngươi muốn đem chiếc gương kia trả cho hắn thì ngươi tự mình đi tìm hắn đi."

Nếu Thác Bạt Đan Thanh đã đi rồi, một mình Lý Hỏa Vượng ở lại quán rượu đương nhiên không có ý nghĩa gì.

Hôm nay đã biết được rất nhiều chuyện, hắn phải trở về tiếp thu cho tốt.

Chính vào lúc này, tiếng vỗ tay của Hồng Trung từ bên cạnh truyền đến:

"Không tệ, không tệ, quả nhiên không hổ là một trong Đại Tam Nguyên nha. Lời giả thuyết này, thật giả lẫn lộn, dù cho Lão Tiểu Tử đi điều tra, cũng không tra được điểm đáng ngờ nào."

Lý Hỏa Thương trừng mắt nhìn hắn một cái, mở miệng sắp nói cái gì đó, tiểu nhị vắt một cái khăn trắng trên vai đi vào.

Thấy tiểu nhị nhìn mình cúi chào, Lý Hỏa Thượng cũng không nói nữa nhấc chân đi ra ngoài phòng. Nhưng vào lúc này, phía sau hắn truyền đến tiếng của tiểu nhị kia.

"Khách quan này. Thức ăn hôm nay không ít còn chưa động đũa nữa. Nhưng có cần giống như lần trước, gói thức ăn lại mang về không?"

Trong chốc lát biểu cảm của Lý Hỏa Thượng trầm xuống:

"Mang gì mà mang! Không mang nữa!"

Mặt tiểu nhị uất ức nhìn Lý Hỏa Thượng rời đi:

"Rõ ràng là lần trước cũng mang, sao hôm nay lại không mang chứ."

Ngày hôm sau, Lý Hỏa Thượng đang ngồi xe lửa, thuận theo con đường rộng lớn mà đi về phía trước. Đương nhiên miếu Thành Hoàng của thành Ngân Lăng rất nổi bật.

Hắn rất nhanh đã tìm được rồi, miếu thờ cao lớn và uy nghi nằm ở ngã tư đường.

Ngồi trên xe ngựa ngắm nhìn toàn cảnh, miếu được bao quanh ở hàng cây xanh, hoa cỏ, mái màu than. Rất khó tưởng tượng miếu thờ như vậy mà không phải đền thờ tôn giáo gì, mà là miếu Thành Hoàng ở thành nào cũng có.

“A di đà phật, a di đà phật.”

Hòa thượng bên cạnh chắp hai tay trước ngực, đang vái miếu Thành Hoàng kia rất thành kính.

Nhang khói lượn lờ trong cả cái miếu thờ, cư dân thành Ngân Lăng nườm nượp vội đến đây.

Đứng kế bên được một lát, Lý Hỏa Thượng phát hiện người đến đây bái lạy nhiều nhất. Vậy mà trong tòa tháp tinh xảo, trên mặt những người kỹ nữ đó mang theo những hoa văn màu xanh biển.

Chương 505: Không Được Nhìn

Những người nữ nhân đó vô cùng thành kính, bọn họ chắp hai tay trước ngực, giơ lên ngực, trán, đầu, sau đó cúi rạp xuống đất. Ngày nào cũng như vậy, cúi rạp nhiều đến nổi làm cho phiến đá bị trũng xuống ở nhiều chỗ.

Thính giác của Lý Hỏa Vượng nhạy bén, những lời van xin trong miệng bọn họ đều nghe thấy hết.

“Ông Thành Hoàng, cầu xin ông, cứ cho đại một người nam nhân đến chuộc con thành tiểu thiếp đi.”

“Cầu xin ông Thành Hoàng, tội nghiệp, tội nghiệp cho nữ tử nhỏ bé. Kiếp sau con muốn đầu thai thành nam nhân, cho con thành nam nhân đi.”

Lý Hỏa Vượng đứng bên ngoài miếu Thành Hoàng, nhìn từ xa vào bên trong một cái, ba ông Thành Hoàng mặt đen cầm nguyệt nha bài ngồi giữa miếu thờ.

Đầu trâu mặt ngựa khổng lồ và đầy sự áp bức đứng hai bên bọn họ. Nhìn thế nào ông Thành Hoàng này cũng không giống sẽ thỏa mãn nguyện vọng tồn tại của bọn họ.

Lý Hỏa Vượng dùng roi quất vào mông ngựa một cái, xe ngựa từ từ đến gần miếu Thành Hoàng. Ở đó có mấy người đang dựng quầy hàng, đó không phải bói toán, đoán chữ mà là bán sách hoàng lịch được viết hộ.

(Sách hoàng lịch: sách nói về ngày tháng.)

Lý Hỏa Vượng rất nhanh đã tìm được tên mù họ Trần người đã từng gặp qua một lần, hắn đang ngồi xổm ở đó bói cho một nữ nhân.

“Số mệnh này của ngươi… Không tốt, không tốt rồi. Cái gọi là nữ nhân khắc phu quân, hoa sen không sống nổi nơi khô cằn, không ăn cơm hai nhà thì cũng cọ ba nồi.”

Lúc tên mù họ Trần nói xong thì lắc đầu, đương nhiên dẫn đến đối phương mắng mỏ, hắn cũng không phiền lòng mà bình tĩnh ngồi đó đợi người khác mắng xong.

Sau khi đợi người nữ nhân đó rời đi, hắn dùng đôi màu trắng nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Đừng nhìn ta như vậy, ha ha ha ta chỉ lo được việc bói mệnh, không lo được việc giải mệnh đâu.”

Tuy rằng đối phương là người mù, nhưng Lý Hỏa Vượng lại có cảm giác bị nhằm chằm chằm.

“Ha ha ha, chàng trai trẻ này. Nếu ta tính không nhầm, thì ngươi chính là quý nhân đến đưa gương bát quái cho ta nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng sốt ruột mà đi, không muốn nói nhảm với hắn nữa. Móc ra gương bát quái trong xe bò ra, đặt lên trên quầy của hắn.

Tay mò đi mò lại hai tấm vải đầy nếp nhăn, lúc mò được gương bát quái. Trên gương mặt già nua của tên mù họ Trần lập tức lộ ra một nụ cười khó coi.

“Không tệ, không tệ, đây chính là cái mà ta làm mất. Đúng rồi, tên lừa đảo giả làm cháu gái của ta đâu?”

“Hắn chết rồi, bị ta làm chết rồi.”

Nghe được tin của đáng mừng này, lập tức tên mù họ Trần vui đến mức bật cười thành tiếng:

“Ha ha ha, tốt! Chết thì tốt! Ức hiếp mắt ta mù, giả làm cháu gái ta để lừa ta! Đáng đời gặp báo ứng!”

Nhìn thấy cảnh này, Hồng Trung xem thường hừ một tiếng.

“Thuộc hạ thất bại!”

“Sư phụ Trần, lúc trước ngươi và Thác Bạt huynh đã từng nói, vẫn mong làm tròn lời hứa.”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên. Ta nào dám mồm mép bịa đặt với người của Giám Thiêm Ti.”

Nói xong, hắn cúi đầu lấy sọt tre bên cạnh lục lọi.

Rất nhanh, một quyển sách cột dây màu xanh đậm được tên mù họ Trần đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng bằng hai tay.

“Đây là công pháp mà trước nay bổn quan không bao giờ lưu truyền ra ngoài. Ôi… Đáng tiếc… Từ sau khi ông tổ sư phát điên một cách khó hiểu, tượng đất sét này ngã rồi, lòng người cũng tiêu tan.”

Lý Hỏa Vượng mở ra lật từng tờ, phát hiện ra phương phát vẽ bùa, vẽ thế nào đọc thế nào. Có tác dụng gì, dùng máu gì dùng giấy nghệ gì, trên đó đều viết rất rõ ràng.

Công năng cũng có thể nói là khá lẫn lộn. Trấn giữ, xua đuổi tà ma, y thuật bói toán thì không nói, đến cả cất xây nhà cũng có.

Công năng rất đầy đủ, hơn nữa thứ cần thiết đơn thuần chỉ là máu của bản thân với giấy nghệ, chỉ không biết hiệu quả thế nào thôi.

Nhưng bùa này có chút kỳ lạ, không giống với bùa chú của tiểu tử

La Giáo. Mỗi một bùa chú, trong kiểu chữ bị bóp méo, đều ẩn giấu gương mặt người vô cùng méo mó và không rõ ràng.

Lúc mà Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi, tên mù họ Trần đó đã nói rồi:

“Chàng trai trẻ, nói được làm được. Thứ tôi cho, cái nào có ích nhất định sẽ có ích nhưng cũng có kiêng kỵ đó.”

“Trước hết, bất kỳ bùa chú nào ở đây, trong một ngày đều không thể vượt quá ba lần. Còn nữa nha, không quan tâm lúc bản thân ngươi là vẽ bùa, hay là dùng bùa, đều không thể nhìn.”

“Vậy nếu ta xem thì sao?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Xem?”

Tên mù họ Trần khẽ cười mấy tiếng, dùng hai mắt trắng xóa nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Vậy bùa sẽ sống dậy, chắc chắn nó nhìn chằm chằm ngươi. Muốn được sống, nhất định chỉ có thể như tôi vậy, phế đi đôi mắt này.”

Sau khi nghĩ đến được và mất, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng không có chút thay đổi mà chỉ gật đầu:

“Vậy cũng được.”

Nói xong, hắn dùng tay quất mông ngựa một cái, định bắt đầu lên đường.

“Hửm? Này cũng được?”

Tên mù họ Trần sững sỡ một lát, rõ là không ngờ rằng đối phương sẽ phản ứng như vậy.

“Ôi, đừng vội mà. Nếu ngươi giúp ta báo được thù vậy là ta nợ người rồi. Đương nhiên phải trả lại, con người của ta không thích nợ nần người khác. Như thế này đi, ngươi ngồi xuống, tên mù ta giúp ngươi bói mệnh.”

“Không cần!”

Lý Hỏa Vượng vô ý thức dùng tay sờ lên mặt nạ đồng xu trên mặt.

Chương 506: Bùa Chú

Ai biết được tên mù họ Trần này lại nhào người về trước, sờ trực tiếp vào hình dáng của Lý Hỏa Vượng ở dưới đất.

“Ừm… Ừm… Ừm…”

Hắn tỉ mỉ sờ hình dáng của Lý Hỏa Thượng, gần như đang suy tư cái gì đó.

Lý Hỏa Thượng mặt cau mày có nhìn cử chỉ kỳ lạ của tên mù họ Trần trước mặt một lát. Thấy hắn không cử động chút nào, dắt ngựa xoay người đi với vẻ mặt cảnh giác.

Ngay lúc hắn sắp rời đi cách đó vài bước, sau lưng hắn truyền đến gọng của tên mù họ Trần.

“Một vầng trăng tròn lại khuyết, khi nào sao mờ vây quanh ánh trăng tàn, đèn trên cao chiếu trước cửa, trong nhà thiếu vắng nét xuân thu.”

Bánh xe bọc sắt lăn từ từ trên đường đất, vì bọn cường hào ác bá, còn có trọng lượng hành lý của Lý Hỏa Vượng, xe bị áp sát trên đoạn đường dài toàn bùn lầy.

Lý Hỏa Vượng, người đang cầm dây cương, cưỡi ngựa, quay đầu lại liếc nhìn Màn Thầu ở ven đường đang không ngừng lè lưỡi, tay hắn vươn ra, nắm lấy một miếng da thịt sau gáy nó, rồi xách nó lên xe ngựa ngay lập tức.

"Cộc cộc cộc cộc…"

Cái đuôi của Màn Thầu không ngừng ngoe nguẩy giống như một khúc gỗ, gõ khúc gỗ xe ngựa vang lên.

Tay hắn đẩy cái đầu của con chó trìu mến đi tới chỗ hắn, Lý Hỏa Vượng sốt ruột nói:

"Nghe lời nào!"

Dứt lời, hắn thò tay vào trong người lấy ra một tờ giấy mà Thác Bạc Đan Thanh đưa cho hắn lúc trước.

Như lần trước, trong tờ giấy viết một địa chỉ, nhưng điều khác biệt so với lần trước là lần này, bên kia lại không ghi trong giấy rõ ràng đã gặp những gì.

Mà chỉ cố gắng chỉ rõ ở nơi này có hai tên lính trinh sát chữ vàng, dặn người sau khi đến đó phải ứng phó cẩn thận.

Lý Hỏa Vượng không biết trinh sát chữ vàng được nhắc đến mạnh đến mức nào, nhưng chắc chắn rằng sự việc lần này không hề nhỏ.

Nếu không, Thác Bạc Đan Thanh cũng sẽ không dặn, sau chuyến đi này, hắn có có thể từ Quý Thốt đến Nhâm Ngũ.

Hắn biết chuyến đi này có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu nói hắn sợ, thì Lý Hỏa Vượng thật sự không sợ. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã có chút tê dại, nếu một người mà ngay cả chết cũng không sợ thì chẳng còn gì có thể làm hắn sợ nữa.

Lý Hỏa Vượng lại lấy ra tập bùa chú màu xanh đậm, mở ra xem, vừa mới mở trang đầu tiên, phần đầu trang là tóm lược tổng quan về tập bùa chú.

"Tổ tiên Hà Đạo, thấy dấu vết chim tiên, sâu bọ trên cát, biết trong người có tiên thiên bẩm sinh, sau đó suy luận, hỏi cặn kẽ..."

Nói một cách đơn giản, một người tên Hà Đạo hay một đạo sĩ họ Hà đã nghĩ ra cách mượn sức mạnh của trời đất từ tiếng chim kêu và dấu vết côn trùng.

Những âm thanh dùng để huy động linh khí của trời đất từ tiếng chim muông, thú dữ trong trời đất gọi là bùa chú, dấu vết dẫn linh lực của trời đất từ vết côn trùng chính là lá bùa.

Nhưng chỉ cần nghe những gì được nói ở trên, Lý Hỏa Vượng

không nghĩ rằng sức mạnh của trời đất trong nháy mắt có thể tự phản tác dụng, có trời mới biết phương nào mạnh ở thế giới hỗn độn này.

Trong thế giới điên rồ này, mọi người đều có logic của riêng mình, mà hầu hết phần lớn chúng đều mâu thuẫn với nhau.

Dù là linh lực trời đất gì đó, Tam Thanh Tam Thi*, Phật giới năm phương, hắn không muốn vướng vào chuyện thật giả. Chỉ cần có thể giúp được mình, cho dù có nói Ngọc Hoàng giáng trần, hắn cũng tin.

(*Tam Thanh: là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc; Tam Thi hay Tam Bành, người ta quan niệm rằng ẩn chứa sâu trong mỗi người đều có vị thần – Tam Bành cai quản sai khiến tâm tính con người làm những điều sai trái).

"Các ký hiệu bùa chú giống nhau, ban đầu viết bốn, sau đó một nếp gấp, phần dưới bên trái quay thẳng đứng, phần dưới xấu, đôi chữ hỏa xấu hơn, đảo ngược bốn vòng tròn lại làm hoa sen... "

Mặc dù nghe tên mù họ Trần bảo lá bùa này ẩn chứa tai họa vô cùng lớn, rất muốn dùng đi chăng nữa thì cũng không dễ dùng.

Khi vẽ lá bùa, phải niệm trong lòng, nhưng nếu vẽ sai hoặc đọc sai một chữ thì coi như lá bùa đó vô dụng, lại càng nguy hiểm đến tính mạng, sau khi vẽ bùa xong, cũng rất khó có thể nhìn ra được lá bùa có sai chỗ nào không.

Nếu muốn thạo tập bùa chú này, thì phải khổ công luyện tập mới thạo được. Thành thật mà nói, Lý Hỏa Vượng cảm thấy dùng thứ này so với “Đại Thiên Lục” phiền phức hơn rất nhiều, “Đại Thiên Lục” tuy đắt nhưng thực sự dùng rất tiện.

Một dải giấy nhỏ màu vàng nghệ được đặt trên xe ngựa, Lý Hỏa Vượng cắn lòng bàn tay, thấy bùa chú trong lòng bàn tay bắt đầu chép lại.

"... Bản thể của trời và đất, bản chất của mặt trăng và mặt trời, trời đất hợp lại, ánh sáng của mặt trăng và mặt trời hợp lại!"

Lý Hỏa Vượng niệm trong lòng xong, hắn cầm lá bùa rồi vỗ con

ngựa trước mặt, ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nghe thấy có tiếng thì thầm bên tai.

Nhưng hắn còn chưa kịp nghe rõ, con ngựa đen kéo xe đột nhiên hí lên một tiếng, một dòng máu màu tím sẫm chảy dọc trên da của nó, nó điên cuồng phóng về phía trước.

Gió mạnh thổi bay chiếc mũ gạc đen trên đầu Lý Hỏa Vượng, nửa khuôn mặt hắn lộ ra.

Nghe thấy tiếng cót két của bánh xe, Lý Hỏa Vượng, người đang giữ ngựa, không khỏi căng thẳng.

"Cứ phóng đi thế này, xe ngựa sẽ không bị đổ chứ?"

Chương 507: Diêm Vương Quên Đóng Quỷ Môn Quan

May mắn thay, một lúc sau, khi Lý Hỏa Vượng gỡ lá bùa trên lưng ngựa ra, con ngựa từ từ bình thường trở lại.

Nhưng sau một thời gian ngắn như vậy, xe ngựa đã chạy hết mấy dặm rồi, không thể vì không nhanh được, lá bùa này hữu dụng hơn cả sức tưởng tượng của Lý Hỏa Vượng.

Đến khi con ngựa đen đẫm mồ hôi và máu, ra bờ sông, uống từng ngụm nước lớn, Lý Hỏa Vượng xoa lưng ngựa, một chất lỏng màu đỏ như dầu rỉ ra, trong lòng thầm nghĩ:

"Dùng thứ này thực sự không có tai họa ngầm chứ? "

“Gâu Gâu!”

Đột nhiên Màn Thầu quay sang ven đường rồi nhe răng trợn mắt sủa.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn sang, hắn thấy một chân bán hàng rong của một sạp hàng.

Thấy đối phương đang từng bước đi về phía trước, Lý Hỏa Vượng

vội vàng lên xe ngựa đuổi theo, chỉ một chốc nữa thôi là tới nơi rồi, không hỏi người địa phương cho rõ thì nói thật là không thể đi được.

"Này, người bán hàng rong ơi, chờ ta chút!"

Hắn liếc nhìn thanh kiếm bằng đồng trên lưng Lý Hỏa Vượng, chiếc áo choàng màu đỏ, rồi đến nốt ruồi dưới cằm Lý Hỏa Vượng. Hắn lau mồ hôi trên trán, bỏ đòn gánh trên vai xuống, chăm chú nhìn chiếc mũ gạc đen của Lý Hỏa Vượng rồi hỏi:

"Vị đạo sĩ này, ngươi muốn gì?"

“Ta không muốn gì cả, ta chỉ nghĩ rằng chúng ta đã cùng đường thì có thể đi cùng nhau, dù sao thì nhiều người vẫn an toàn hơn một chút, nhỡ mà gặp bọn cướp trên đường thì không bị bỏ mạng."

"Đạo sĩ nói đùa rồi, ở nơi khác thì ta không biết, chứ ở nơi này, thật sự không có cướp, nếu sợ cướp thì chi bằng đề phòng thú dữ ở trong rừng còn hơn.”

"Không có cướp sao? Sao ta lại nghe nói nơi này không yên ổn nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng vừa mới bỏ móc câu xuống, đối phương lập tức cắn câu.

"Đó cũng là câu chuyện trong huyện, không liên quan gì đến bọn ta. Trong huyện có thương nhân, nên chẳng cần những người bán hàng rong như bọn ta."

Người bán hàng rong có vẻ không quan tâm.

"Ồ? Lý Hỏa Vượng muốn nghe chi tiết, hắn vừa mới đến, quả thực nhiều điểm chưa rõ."

Mà Lý Hỏa Vượng đặt câu hỏi như vậy, đối phương lại không nói gì nữa, vẻ mặt sợ hãi giống như đang kiêng kỵ điều gì.

Lý Hỏa Vượng cũng không tra hỏi nữa, mà nhìn những thứ trong đòn gánh của đối phương.

“Cái gì ngươi cũng có hả?”

Ngay khi thấy mối làm ăn, người bán hàng rong lập tức sôi nổi.

"Ta bán rong đồ ăn, đương nhiên có bán đồ ăn rồi, những thứ như bánh bông lan, bánh bột lọc, đường phèn, cái gì ta cũng bán."

Lý Hỏa Vượng mua hơn nửa các loại đồ ăn khác nhau ở trong đòn gánh của người bán hàng rong, hắn lại hỏi, đối phương do dự một lúc, cuối cùng cũng chịu nói.

Hắn lén lén lút lút ngó xung quanh rừng cây vài lần rồi mới ghé sát Lý Hỏa Vượng, thì thầm nói:

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng truyền ra bên ngoài, nghe nói là, vừa rồi ở trước cửa huyện Thương Thủy bị ma ám rồi. "

“Ám á?”

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một lúc, hắn thật sự không thể ngờ có thể nghe được chuyện này từ miệng của người khác.

"Đúng rồi, vài ngày trước không phải là lễ cô hồn vào giữa tháng bảy sao? Ôi trời ~ Kết quả là Diêm Vương quên đóng Quỷ Môn quan rồi! Những thứ ở âm phủ đó ~ đều chạy hết ra ngoài."

Chuyện ma quỷ mà đối phương nói, Lý Hỏa Vượng không tin lấy một lời, tên tiểu tử này biết Diêm Vương quên đóng Quỷ Môn quan, vậy mà lại còn ở đây làm một tên bán rong thì cũng quá trịch thượng rồi.

"Ngươi chỉ cần nói vài ngày trước huyện Thương Thủy đã xảy ra chuyện gì, đừng có mà thêm mắm dặm muối."

Lý Hỏa Vượng có vẻ không tin, người bán hàng rong lộ vẻ ngại ngùng.

“Ta cũng chỉ nghe mấy người già ở đầu thôn nói thôi, nghe nói con quỷ đó muốn đầu thai nên đã trộm không ít những đứa trẻ còn chưa đầy tuần tuổi. Với cả nó cũng bị giam dưới Địa Phủ lâu quá

rồi nên toàn tới để hại khuê nữ.”

“Vậy có nghĩa là những đứa trẻ bị biến mất ở Thương Thủy huyện và cả hàng loạt các thiếu nữ bị làm nhục nữa phải không?”

“Ôi đúng đúng đúng! Đạo sĩ đúng là lợi hại thật, một câu của ngươi mà có thể bao hàm tận mấy câu của ta.”

Lý Hỏa Vượng cau mày, nếu thật sự chỉ vì mấy việc lặt vặt như trẻ con bị bắt cóc và phụ nữ bị làm nhục thì đáng nhẽ quan huyện lệnh địa phương phải phái sai nha đi bắt người, chứ không phải thông báo lên Giám Thiên Ti. Nội tình chắc chắn phải có thứ gì đó mà người bán hàng rong này không hay.

Lý Hỏa Vượng vung roi ngựa trong tay lên quất vào mông ngựa, xe ngựa chạy ngay tức khắc.

Ngay trước khi cổng thành bị đóng lại, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng kịp vào được bên trong Thương Thủy huyện. Người gác cổng thấy Giám Thiên Ti Yêu Bài của Lý Hỏa Vượng liền vội vã đi tìm sai nha hộ tống Lý Hỏa Vượng đi tri huyện phủ thượng.

“Cộp~cộp~cộp~”

Tiếng bước chân xốc xếch thi thoảng lại vang lên bên người Lý Hỏa Vượng.

Thấy những thanh niên trai tráng cầm bó đuốc đi từ bên xe ngựa ra, Lý Hỏa Vượng nhướn người về phía trước hỏi tên sai nha:

“Những người này là ai?”

Tên sai nha ấy chắp hai tay lại thành quyền.

“Bẩm đại nhân! Những người này đều là người được tri huyện đại nhân nhặt ra để gác đêm ạ! Giờ đây người dân ở Thương Thủy huyện ai ai cũng hoang mang lo sợ nên ban đêm đều có giờ giới nghiêm, nếu ai dám ra ngoài đi lại thì lập tức bắt giữ!”

Lý Hỏa Vượng gật đầu rồi không nói thêm gì khác.

Chương 508: Việc Vặt

“Ư…”

Dường như môi trường mới khiến Màn Thầu cảm thấy bất an, nó không ngừng dụi cái mũi đen của mình vào lòng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không ngừng dò xét phố phường cô quạnh xung quanh, song lại chẳng phát hiện điều gì bất thường.

Rất nhanh sau đó Lý Hỏa Vượng đã đến được cổng nha môn của Thương Thủy huyện, tri huyện dường như đã biết Lý Hỏa Vượng đến đây từ trước, hắn dẫn theo một nhóm người đứng đợi ở hai bức tượng sư tử đá ngoài cổng.

“Hạ quan tham kiến đại nhân!”

Khi tri huyện mặc quan phục sạch sẽ hành lễ, sư gia, huyện thừa lẫn chủ bạc phía sau hăn cũng đồng thời cúi đầu hành lễ theo.

Lý Hỏa Vượng xuống xe ngựa đi về phía tri huyện, đối phương ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, thân hình hơi thấp bé, hắn đứng giữa cả nhóm người vô cùng nổi bật.

“Bớt nói chuyện phiếm, đi vào thôi. Chính sự cần gấp.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi đi vào như từ khách thành chủ, những người khác cũng vội vàng theo sau.

“Soạt~soạt~”

m thanh giấy lật qua lật lại không ngừng văng vẳng, cả nhóm người cúi mình e dè quan sát Lý Hỏa Vượng đang lật hồ sơ.

Đến tận khi tách trà bên cạnh không còn bốc khói nữa, Lý Hỏa Vượng mới đặt vật trong tay xuống.

“Bị bắt bóc chín đứa trẻ và năm khuê nữ bị làm nhục à?”

Tri huyện lệnh bên cạnh liền vội vàng bước lên trước một bước.

“Tại hạ cho rằng số lượng các thiếu nữ bị làm nhục chắc chắn không thể chỉ có nhiêu đây, chỉ có là họ xấu hổ khi phải báo quan, cho nên…”

“Chỉ như vậy sao? Chỉ có tí chuyện này thôi sao?”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng long sòng sọc nhìn chằm chằm vào mắt tri huyện.

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán hắn, hắn cúi người với Lý Hỏa Vượng rồi quay đầu nói với những người khác:

“Các ngươi lui hết đi. Châu sai nha, mau cho người bao vây toàn bộ nha môn lại.”

Tiếng bước châm rầm rập từ xa vọng đến, trong cả căn phòng lúc này chỉ còn lại hai người là Lý Hỏa Vượng và tri huyện mà thôi.

“Hạ quan họ Lâu, mặc dù không phải người ở Thương Tủy huyện này nhưng quê nhà hạ quan cũng ở Giang Nam. Làm quan phụ mẫu phải chứng kiến cảnh con dân của mình lo sợ bất ân, lòng như dao cứa! Xin đại nhân cứu lấy bách tính nơi đây như nước dập lửa!”

Lâu tri huyện rơm rớm nước mắt vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lễ này của hắn hơi nặng, từ sự việc lần trước thì quan hệ giữ tri huyện và Lý Hỏa Vượng là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Không biết lời này của hắn là thật hay chỉ cố tình bày bộ dạng ra cho Lý Hỏa Vượng xem nữa.

“Có chuyện gì thì nói. Ngoại trừ những chuyện này ra, Thương Thủy huyện còn xảy ra gì khác không?”

“Còn có một số chuyện trộm cắp nhưng chúng đều không quan trọng! Mời đại nhân xem.”

Nói rồi Lâu tri huyện lấy từ bàn bên cạnh sang một tấm bản đồ, chậm rãi trải ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đây là tấm bản đồ chi tiết của cả vùng Giang Nam, bên cạnh vùng Giang Nam là Tông La Đạo, nơi mà Ngân Lăng thành và Ngưu Tâm Sơn tọa lạc.

Đại Lương có tổng cộng sáu vùng có to có nhỏ, vùng Giang Nam được xem là vùng nhỏ nhất.

“Đại nhân, ngươi xem.”

Lâu tri huyện chỉ ngón tay về một số chấm nhỏ trên bản đồ.

“Sự việc này không chỉ xảy ra ở mỗi Thương Thủy! bình Thành, An Sơn, Bàn Thủy, tất thảy mười lăm huyện xung quanh Thương Thủy đều phát sinh sự việc tương tự!”

Lý Hỏa Vượng nhìn những chấm nhỏ li ti trên bản đồ, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao chút chuyện nhỏ này mà lại cần Thác Bạt Đan Thanh ra tay rồi.

Chủ dù là chuyện nhỏ hơn nhưng chỉ cần tích tiểu thành đại thì nó đã chẳng còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Lý Hỏa Vượng cầm bản đồ lên quan sát kĩ càng.

“Nhiều nơi như vậy thì đã bị mất bao nhiêu đứa trẻ?”

“Tất cả năm mươi bảy người. Hơn nữa vẫn đang không ngừng tăng lên, hạ quan quản chặt nên ở Thương Thủy còn đỡ, ở những nơi khác còn đang có một số người bắt đầu mượn chuyện này thêu dệt nên một số những lời yêu ma quý quái mê hoặc lòng người để dựng chuyện.”

“Trộm những đứa trẻ còn chưa đầy tuổi để làm gì chứ...”

Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua ở thế giới này, hắn có cảm giác kết cục của những đứa bé này đều sẽ rất thảm.

“Đại nhân, xin đại nhân cứu lấy bách tính như nước dập lửa!”

Đầu của Lâu tri huyện lại dập xuống đất lần nữa.

“Đừng nóng, vẫn còn những nử tử bị làm nhục nữa phải không?

Ngươi tìm những người đó đến đây để ta xem xem.”

Rất nhanh sau đó, một nữ tử ngây ngô được đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng. Vậy nhưng khi đối diện với những câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, đối phương lại tỏ ra không rõ ràng.

Nói không rõ ai đã làm nhục nàng, cũng chẳng rõ là khi nào. Nếu chẳng phải do cha mẹ nàng phát hiện ra điều đáng ngờ, nếu là chính bản thân nàng thì e rằng sẽ chẳng đi báo quan.

Lý Hỏa Vượng nhất thời có cảm giác không biết phải làm sao.

Sự việc thuật nghiệp hữu duyên công* như vầy không phải sở trường của Lý Hỏa Vượng.

*được trích từ “Sư Thuyết” của Hàn Dũ, ý chỉ những sự thật mà ta biết phải có trước có sau và mỗi học giả nghiên cứu đều có phương hướng tìm tòi khác nhau.

“Không đúng, chưa chắc ta đã không có cách.”

Nhìn bóng lưng rời đi của nữ nhân ấy, Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi móc từ trong l*ưng ngựa ra phù lục sách sau đó lật qua, hắn ngoảnh đầu nhìn Lâu tri huyện bên cạnh.

Chương 509: Bói Quẻ

“Ở đây có xương người không? Rộng một tí ý.”

Nếu Trần Hạt tử nói phù lục này có thể bói toán thì tình hình lúc này cũng có thể thử một chút.

“Xương...xương người?”

Mặc dù không rõ vì sao nhưng Lâu tri phủ vẫn phân phó sai nha đi tìm.

Khi sắc trời dần sáng lên, xươn người mà Lý Hỏa Vượng cần cuối cùng cũng đến. Đó là một cái xương sọ.

“Đại nhân, ngài yên tâm. Đây chắc chắn là xương người, mới lấy

từ bãi tha ma về đó”

Lý Hỏa Vượng kẹp một tay trong ngực rút ra tờ giấy màu vàng nghệ rồi cắn rách lòng bàn tay của mình, bắt đầu nhanh chóng vẽ lên trên.

“Bôn ba tất bật, Thái m vô thường, Ngô phục Nhïếp lệnh, trục bốc tị hoang!”

Một đồng xu cùng bức phù lục vẽ đầy họa tiết bị ấn lên trên cái đầu lâu ấy, tiếng dát quẹt vang lên, cái xương sọ dần nứt ra hình thành nên những khe hở.

Lý Hỏa Vượng nghiêm nghị ngắm nghía những vết nứt bên trên hộp sọ rồi đối chiếu với những ghi chép bên trong phù lục sách bắt đầu giải quẻ.

“Ừm...Quẻ tượng này….”

Lý Hỏa Vượng khẽ nhíu mày nhìn những vết nứt trên xương sọ rồi đối chiếu với phù lục sách.

“Càn vi thiên thiên phong cấu thiên sơn trục.”

Đây là que mà Lý Hỏa Vượng bốc được.

Nhưng kì lạ là trong sách không hề có ghi chép cách giải quẻ, chỉ bảo rằng phải đốt tấm phù lục ấy thành tro rồi nuốt vào bụng.

Lý Hỏa Vượng nhìn Lâu tri huyện bên cạnh rồi suy tư chốc lát, hắn lấy dao đánh lửa trong l*иg ngực ra rồi quệt thật mạnh vào một góc của tấm bùa vàng.

Khi tấm phù lục ấy bị đốt bởi ngọn lửa xanh lục kì quái, toàn thân Lý Hỏa Vượng bỗng bất giác ngửa cổ ra.

Tiếp đó hắn nghe thấy có tiếng nói chuyện loáng thoáng, nhưng dù hắn cố gắng nghe kĩ đến thế nào thì cuối cùng cũng chẳng nghe được gì.

Phần tro còn lại sau khi đốt phù lục không hề bị bay đi mà nó chầm chậm vặn vẹo, dần dần uốn theo thành hình thù giống như

hình hài của một đứa trẻ sơ sinh da đen sì như than.

Lý Hỏa Vượng do dự nhìn thứ trong tay mình rồi đổ vào một ít nước chè sau đó tu một hơi cạn sạch.

Sau đó Lý Hỏa Vượng đứng im tại chỗ như đang chờ đợi điều gì đó, song lại chẳng có gì xảy ra.

Lúc này bên ngoài gà đã bắt đầu gáy, còn Lý Hỏa Vượng lẫn Lâu tri huyện vẫn đứng trong phòng mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Tóm lại là cái phù lục sách này có được hay không vậy? Chẳng phải đang bói quẻ ư? quẻ đâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng nhìn thứ trong tay mình, trong lòng hắn bắn đầu dấy lên sự ngờ vực.

Lâu tri huyện tinh ý nhận ra Lý Hỏa Vượng đang gặp khó, bèn khéo léo nói:

“Đại nhân, ngài bận rộn cả ngày trời rồi, chi bằng bây giờ cứ đi nghỉ ngơi chút đi đã?”

Lý Hỏa Vượng giờ đây đang vò đầu bứt tóc, nào có tâm trạng đi nghỉ ngơi. Hắn khẽ cau mày tiếp tục lật giở từng trang phù lục sách.

Nhưng đúng lúc này, một thiếu nữ dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn từ cửa đi ra, nàng khẽ kéo tay áo Lâu tri huyện:

“Phụ thân...sao người vẫn chưa ngủ thế?”

Bắt gặp ái nữ của mình, Lâu tri huyện không tài nào cứng rắn nổi. Hắn vội vàng dỗ dành nàng với vẻ mặt ôn hòa.

“Ối chết, con gái ngoan, con cứ dùng bữa sáng sáng với mẹ trước đi, lát nữa ta sẽ qua.”

“Ưm~con không đi đâu, hôm qua cha cũng nói như vậy.”

Thiếu nữ ấy thân mật nũng nịu với Lâu tri huyện. Lúc này, một tiếng e hèm dọa hai cha con toàn thân run rẩy.

Gương mặt Lâu tri huyện trắng bệch khi thấy Lý Hỏa Vượng đi đến, hắn vội kéo con gái ra phía sau để mình chắn lên trước.

“Đại...đại nhân, đây là con gái của bổn quan.”

Lý Hỏa Vượng đẩy hắn ra rồi đi tới trước mặt thiếu nữ ấy, nàng kinh ngạc nhìn hắn giật cái túi vải nhỏ hình bông hoa xanh xanh đỏ đỏ bên hông mình.

Hắn nhìn chằm chằm vào hoa văn trên cái túi vải hỏi:

“Ai làm cái này vậy?”

Hoa văn trên cái túi vải này có một phần giống với quẻ tượng khi nãy.

Con gái của Lâu tri huyện bị nam nhân hung dữ trước mắt dọa cho một phen, nàng nhìn phụ thân của mình, sau khi thấy hắn không cứu nổi mình đành run rẩy nói:

“Đây là túi thơm mà Tú Nương thêu cho ta.”

“Tú Nương? Gọi nàng ta đến đây!”

Trần đời này nhất định không thể có loại chuyện trùng hợp như vậy được, cũng có thể phù lục thật sự đã phát huy tác dụng rồi. Đây chính là phần giải quẻ mà Lý Hỏa Vượng cần!”

Rất nhanh sau đó, người được gọi là Tú Nương ấy bị sai nha áp giải đến trước mặt Lý Hỏa Vượng. Nàng ta trông có vẻ lớn hơn con gái của Lâu tri huyện, nhưng bộ dáng lại trông có vẻ nhu nhược yếu đuối, tựa hồ một cơn gió nhẹ nhàng phảng phất qua cũng có thể thổi bay cơ thể nàng.

“Túi thơm này do ngươi làm à?”

Lý Hỏa Vượng cầm thứ đó chất vấn nữ nhân ấy.

“Vâng…”

Tú Nương sụp mi mắt nhỏ giọng đáp, nàng không dám ngẩng đầu lên dù chỉ một chút.

“Tại sao lại thêu con chim trên túi thơm theo hình hài kiểu này?”

“Đây là chim uyên ương...”

“Ta hỏi ngươi sao lại thêu theo kiểu như vậy!!!”

Tiếng nạt giận dữ của Lý Hỏa Vượng dọa tất cả mọi người đều sợ giật bắn người.

Tú Nương dường như bị sợ đến mức phát khóc, nước mắt không ngừng rưng rức nơi hốc mắt nàng.

“Chim uyên ương...lúc nào cũng...thêu như vậy...”

Lý Hỏa Vượng đứng dậy đi về phía Tú Nương. Mỗi bước chân hắn đi, âm thanh ma sát giữa lưỡi kiếm cùng vỏ kiếm cũng đồng thời vang lên.

Chương 510: Thủ Phạm

Khi Tử Tuệ kiếm được rút ra, Lý Hỏa Vượng toàn thân tỏa ra sát khí trở nên vô cùng dữ tợn trong mắt tất cả những người trong phòng.

Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt Tú Nương, cảm giác áp lực toát ra từ người hắn dường như có thể khiến nàng ta sụp đổ.

“Ta không biết! Bà ngoại dạy ta thêu như vậy đó! Từ trước đến này chim uyên ương đều được thêu như vậy mà!”

Tú Nương ngồi trên mặt đất khóc như mưa.

Ngay sau đó, cả căn phòng rơi vào yên lặng. Dù là sai nha đang nắm chặt chuôi đao hay sư gia đang vuốt ve bộ râu của mình đều đồng loạt trợn tròn hai mắt nhìn Tú Nương.

Giọng nói nàng ta một nửa phía trước vẫn bình thường, nhưng một nửa phía sau lại là giọng của đàn ông!

Sai nha bên cạnh xông lên đầu tiên, hắn mạnh tay sờ soạng bộ ngực của Tú Nương, sau đó kinh ngạc quay đầu nhìn Lâu tri huyện

nói:

“Đại nhân! Con đàn bà này là đàn ông!”

Lâu tri huyện nghe vậy liền kinh hãi tột độ, vội quay sang nhìn con gái mình.

Lý Hỏa Vượng tóm lấy cổ rồi chầm chậm nhấc tên Tú Nương nam giả nữ ấy lên.

“Lâu tri huyện, có vẻ tên chuyên đi vấy bẩn con gái nhà lành bị tóm gọn rồi!”

“Giải...giải xuống đại lao, thẩm vấn cho ta!! Thẩm vấn thật dã man cho ta!!”

Lúc này Lâu tri huyện tức đến mức giọng nói cũng thay đổi, hai tay hắn không ngừng run lên bần bật.

Khó khắn lắm mới tìm được manh mối nên đương nhiên Lý Hỏa Vượng sẽ không dễ dàng bỏ qua, hắn đi cùng đám sai nha áp giải tên tú nam đi xuống lao ngục.

Chẳng bao lâu sau, trong nhà lao của Thương Thủy huyện tràn ngập tiếng kêu thảm thiết vang trời của tên tú nam.

“Nói! Đồng bọn của ngươi còn có những ai nữa! trốn đâu hết rồi! tại sao các ngươi lại trộm trẻ sơ sinh!!”

Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày nhìn làn da không ngừng phát ra tiếng xèo xèo do bị bàn là ủi đỏ hồng ép vào cùng với cây roi được ngâm trong thùng nước muối.

“Được rồi, lui hết đi.”

Hắn đứng dậy đi về phía tên tú nam sau khi thay hình đổi dạng.

Lý Hỏa Vượng bỏ qua bàn ủi mà Điển Sử hai tay dâng lên rồi đi đến trước mặt hắn, gỡ mũ vộng vành trên đầu mình xuống.

Vết thương của hắn liền lại cực nhanh, phần da trên mặt đã bắt đầu ổn hơn phân nửa, nhưng vào thời điểm này nhìn Lý Hỏa

Vượng trông còn rợn người hơn.

Tên tú nam lúc này đã bị cực hình giày vò đến mức sức cùng lực kiệt, nhưng dường như nhìn thấy ngoại hình của Lý Hỏa Vượng đã tiếp thêm sức lực cho hắn liều màng lùi về sau như thể sợ sẽ bị Lý Hỏa Vượng ăn thịt đến nơi.

“Leng keng keng~”

Tiếng kim loại vang lên, túi đựng các thể loại dụng cụ tra tấn của Lý Hỏa Vượng cũng dần dần được trải ra.

“Nói đi.”

“Ta thật sự không biết! Gia ô nữ nhân là ta, ta nhận! nhưng trộm trẻ sơ sinh thì thật sự không phải là ta!”

Tú nam sợ đến mức tè cả ra quần, nhưng những lời hắn nói thì vẫn không thay đổi tí nào.

“Thế à?”

Lý Hỏa Vượng lấy ra một cái cưa nhỏ, dùng tay ép chặt đầu hắn lên tường rồi cưa sang hai bên.

Nếu tiếng thét lúc trước của tên tú nam vẫn là tiếng kêu thảm thiết của người thì trong khoảng thời gian tiếp theo, tiếng của hắn lại biến thành tiếng quỷ gào.

Nửa canh giờ sau, Lý Hỏa Vượng bắt đầu niệm Hỏa Áo Chân Kinh để trị thương cho tên tú nam đang thoi thóp từng hơi thở.

“Quái lạ, tại sao lại thế nhỉ? Tên tiểu tử này không biết gì thật à?”

Lý Hỏa Vượng dám khẳng định người này nói hoàn toàn thật, lần này đến lượt hắn chưa chắc đã trụ vững được.

“Chẳng có nhẽ...thực ra việc trộm trẻ sơ sinh và làm nhục nữ nhân là do hai nhóm người khác nhau thực hiện? chỉ vì chúng xảy ra đồng thời nên đã gây ra sự hiểu lầm là do cùng một kẻ chủ mưu ư?”

Vừa nghĩ nên trường hợp này là tâm tình Lý Hỏa Vượng trở nên cực kì tệ, bởi manh mối lại đứt đoạn từ đây.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy khó nhằn như vậy. Chưa cần biết năng lực đối phương thế nào nhưng đối phương hết lần này đến lần khác không chịu xuất hiện, như vậy cực kì phiền phức.

Bây giờ hắn mới phát hiện, Giám Thiên Ti trong thực tế không giống lắm với tưởng tượng của hắn.

Lúc này bụng Lý Hỏa Vượng kêu tiếng ọc ọc, hắn đã không ăn gì trong ba bữa rồi, nếu còn nhịn nữa thì e rằng hắn sẽ đói đến mức có hại cho cơ thể.

Liếc nhìn gương mặt không nhìn ra nổi hính dáng ban đầu của tên tú nam lần nữa, Lý Hỏa Vượng quay người rời khỏi nhà lao.

Điển Sử đừng bên cạnh nhìn đến ngơ ra, thấy Lý Hỏa Vượng định rời đi cũng chẳng tiễn, ngược lại chợt đá một cước vào môn tên quản ngục.

Tên quản ngục đang hốt hoảng tột độ chẳng còn cách nào khác, chỉ đành gượng cười đi tiễn Lý Hỏa Vượng.

“Đại nhân đi thong thả, đại nhân có rảnh thì đến chơi ạ, đại nhân...đại nhân thật khéo tay!”

Từ trong ngục ra, Lý Hỏa Vượng đi đến hậu viện của nha môn Thương Thủy huyện. Vừa đến nơi liền thấy Màn Thầu đang húc đầu vào chuồng ngực tranh nước uống với chũng.

Vừa ngửi thấy mùi hương quen thuộc, Màn Thầu quay đầu nhìn hắn bằng vẻ mặt vô tội, nó đói rồi.

Lý Hỏa Vượng dắt Màn Thầu đi trên đường phố. Mặc dù sự việc trộm trẻ sơ sinh khiến toàn bộ người dân khắp cả Thương Thủy huyện đều nơm nớp lo sợ, nhưng ít ra trên đường vẫn còn có người làm ăn kiếm sống.

Chương 511: Mua Thịt

“Sủi cảo dầu đỏ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn món ăn mà hắn chưa nghe thấy bao giờ ấy rồi đưa Màn Thầu đi vào quán thứ hai.

“Mỳ củ gai?”

Hai bát mì bản rộng xanh lục điểm thêm một chút màu đen được đưa lên, bát mỳ có một mùi hương nồng nặc mùi tương hồ tiêu xộc thẳng vào mũi.

Sau khi thấy Màn Thầu ăn đến quên trời quên đất, Lý Hỏa Vượng mới lấy đũa trong giỏ trúc bắt đầu ăn.

Loại mỳ bản rộng này vô cùng đặc biệt. Khi cho vào miệng thì cảm giác hoàn toàn tê liệt dù bên trong không hề có hoa tiêu. Cảm giác tê tê này bắt nguồn từ những chiếc gai nhỏ li ti có bên trong vắt mì cứa vào đầu lưỡi.

Màu xanh lục của vắt mỳ do được nhuộm từ cây gai, càng đặc biệt hơn là, sau khi cho miệng thì những chiếc gai ấy trở nên mềm mại trong phút chốc.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang thưởng thức món ăn đặc biệt của Đại Lương này thì bên cạnh có hai người đi đến, hai người nói chuyện với giọng nói cực nhỏ, hơn nữa còn mang theo tiếng cười mà chỉ nam nhân mới hiểu.

“Cho dù như vậy, vi huynh là người thế nào, hà cớ phải lừa ngươi? Đi ra từ Quỷ Môn Quan không chỉ có nam quỷ mà còn có cả nữa quỷ nữa nhé~! Ngoại hình của nữ quỷ ấy chỉ cần dùng một từ thôi, mê chữ ê kéo dàiiiii, hê hê hê~”

“Nữ quỷ đó cũng phải nhịn đến mức khó chịu...hê hê hê~vi huynh làm sao có thể mặc kệ được đây? Ngày thứ hai rời khỏi rường, ta nhẹ đi những tám lạng!”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày. Ở thế giới này,

bách tính sống trong hồ đồ rồi lại chết trong hồ đồ, cứ u muội tin vào những lời đồn vô căn cứ kia để rồi cuối cũng chẳng biết rốt cuộc xung quanh mình đã xảy ra những chuyện gì.

Nghe người nọ không ngừng khoác lác được gặp tuyệt thế giai nhân, Lý Hỏa Vượng cúi đầu ăn mỳ của mình.

Sau khi ăn vội ăn vàng cho hết bát mỳ, Lý Hỏa Vượng chợt nhớ ra lần trước bói quẻ của phù lục đã phát huy tác dụng, hắn dự định dùng lại chiêu cũ lần nữa.

Phù lục sau khi được bốc xong lại đem đi đốt, tro tàn lại bị Lý Hỏa Vượng nuốt hết xuống, nhưng lần này lại không hề phát huy tác dụng như lần trước.

“Sao phù lục này lại lúc linh lúc không nhỉ? Lẽ nào là do ta vẽ sai?”

Lý Hỏa Vượng nhìn phù lục sách trong tay cẩn thận suy nghĩ.

Vì là đồ vật đã dùng đến lần thứ hai nên Lý Hỏa Vượng tỏ ra vô cùng hờ hững.

“Đại nhân, ông chủ của Thư Tâm Đường cũng đến báo quan rồi!”

Sai nha vừa cất lời liền bị Lâu tri huyện kéo đi.

“Chớ làm ảnh hưởng đến đại nhân đang làm phép!”

“Ta nhất định không tin, muốn bắt thứ đi trộm trẻ sơ sinh thôi mà sao khó khăn quá vậy!”

Nếu bói quẻ không được thì Lý Hỏa Vượng chỉ đành dùng cách ngu ngốc nhất là ngồi chờ.

Nhưng ngồi chờ suốt mấy ngày trời, dường như hắn biết Lý Hỏa Vượng sẽ đến nên hiện tượng trộm trẻ sơ sinh cổ quái ở Thương Thủy huyện đã ngừng lại.

Trong cơn mê man, Lý Hỏa Vượng đang ngủ trong phòng dành cho khách liền bị một giọng nói đánh thức. Khi hắn đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy đám đông đang nhao nhao đi theo con đường hướng về phía đông , mỗi người đều bộc lộ vẻ kích động kì lạ.

“Đây là...”

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc xoay người rời khỏi căn phòng đi theo.

Đi theo đám đông chưa được bao xa thì Lý Hỏa Vượng liến biết bọn họ đang định làm gì rồi. Những người này vây quanh ngã tư chật cứng đến mức một giọt nước cũng chẳng thể lọt qua. Ở chính giữa ngã tư ấy là gã tú nam bị trói chặt trên cọc gỗ.

“Hành hình~!”

Lâu tri huyện với gương mặt oai phong lẫm liệt ném lá thăm đỏ, tiếng kêu hay trong phút chốc vang lên không ngớt.

Thấy Lý Hỏa Vượng đi đến, Lâu tri huyện quan uy đầy mình bèn đứng dậy nhường chỗ ngồi cho hắn.

“Đại nhân, người đến rồi đấy à? Để bắt được tên tặc nhân này tất cả là nhờ có người đó!”

“Đang định chém hắn à? Nhanh vậy sao? Chẳng phải đã thống nhất là sau thu mới vấn trảm sao?”

Lâu tri huyện nhìn tên tú nam ấy với ánh mắt như hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

“Người này tội ác tày trời! Sao có thể chỉ chém hắn được! Vì để rửa nỗi uất hận của những bách tính ở Thương Thủy huyện! Cần phải lăng trì!”

Đúng lúc này, một hán tử cường tráng mặc áo đỏ ngắn đi ra, sau khi hặn nhận một chén hoàng tửu rồi ngửa đầu uống cạn liền giơ thanh đao trong tay lên bắt đầu làm việc.

Mỗi miếng thịt trên người tên tú nam bị cắt ra thì đám đông xung quanh lại truyền đến tiếng kêu hay rần rần.

“Những người nhét đồng xu vào l*иg ngực sai nha là có ý gì?”

Lý Hỏa Vượng chỉ tay về hướng góc khuất.

“À, đó là người của nhà khổ chú. Vì để tên tiện nhân này vĩnh viễn

không được siêu sinh, bọn họ định mua xương thịt của hắn về cho chó ăn. Nếu thực sự là thâm thù đại hận thì cũng có người ăn thịt uống máu của kẻ thù."

"Ấy, về lí mà nói thì đây không phù hợp với luật của Đại Lương. Nhưng vừa nghĩ đến con gái ngoan suýt bị hắn làm nhục của ta, chưa nói đến bọn họ, chính ta còn muốn xông lên cắn cho một miếng kìa! Quá ư là đáng hận mà!"

Cơ thể của tú nam dần dần bị tách rời đến mức trông vô cùng khủng khiếp. Thế nhưng dù là trai hay gái, già hay trẻ thì cũng chẳng có một ai tỏ ra sợ hãi, khung cảnh này không thể không quái đản.

Chương 512: Nguyên Liệu

Mỗi một đao giáng xuống, cùng với tiếng kêu hay của đám đông xung quanh là tiếng kêu thảm thiết như xé ruột xé gan của tên tú nam.

Cứ kêu rồi lại kêu lên, ánh mắt hắn nhìn bể người xung quanh dần trở nên oán độc, hắn không còn kêu nữa mà ngược lại lại bắt đầu chửi bới ầm ĩ lên, càng đau hắn càng chửi lớn tiếng hơn.

"Giả vờ cái éo gì mà giả vờ? Ông mày chơi tí thì làm sao! Ta chơi bao nhiêu lần thế mà đã có lần nào được hoàn hảo đâu! Đám nữ nhân chúng mày cũng chỉ là thứ ti tiện mà thôi! Một lũ rẻ rách!! Đều là món hàng thấp kém để mang ra mua bán hết!!"

Trong nháy mắt, lời này của hắn đã dấy lên cơn thịnh nộ của đám đông cùng một tràng tiếng chửi rủa. Nếu không có sai nha chặn lại thì e rằng họ đã vồ lên đập cho hắn chết tươi rồi.

"Hả? Đợi đã!"

Dường như Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy gì đó, hắn vội vàng đi xuống.

Khi hắn đi đến trước mặt tên tú nam ấy, hắn khiếp sợ nhìn vết đao trên cơ thể máu me đầm đìa của hắn, vừa đúng lúc miếng cưỡng

hình thành nên quẻ mà trước kia hắn từng dùng xương người để bói!

“Ngươi nói thật không?”

“Lừa ngươi thì ta là con rùa con quái thai! Hơn trăm nữ nhân không có ai bị ra máu! Nữ nhân Thương Thủy các ngươi bị người hại cho mất hết từ đời nào rồi!”

Nghe có vẻ như đây là lời nói lúc lâm chung của một con người ghê tớm, nhưng nhìn quẻ trên người hắn thì Lý Hỏa Vượng lại không hề cảm thấy như vậy.

“Ra máu...ra máu...”

Lý Hỏa Vượng như nghĩ ra thứ gì đó, hắn nhanh chóng xông đến trước mặt Lâu tri huyện nói:

“Lâu tri huyện, trước kia ngươi từng nói, ngoại trừ trẻ sơ sinh bị trộm cùng với như nhân bị làm nhục thì còn có thứ khác nữa bị trộm đúng không?”

“Đúng thế, sao vậy? Đại nhân lại phát hiện ra gì rồi sao?”

“Điều tra xem tất cả những đồ bị mất là gì! Mất bao nhiêu, mất những gì, ta đều muốn biết hết!”

Thấy Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột, Lâu tri huyện vội vàng đi làm ngay.

Trẻ con bị bắt cóc thì không dễ tìm nhưng đồ vật bị mất trộm thì rất rễ kiểm kê.

Chẳng bao lâu sau, trong tay Lý Hỏa Vượng là dánh sách tất cả những đồ vật bị mất trộm.

“Đương quy...thốn vân....chu sa...”

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những thứ này, lông mày hắn nhíu càng chặt hơn.

Liên tưởng đến việc không bị ra máu từ tên tú nam cùng với tiêu

hồn nữ quỷ trong miệng của người lần trước, còn có những đứa trẻ bị mất tích.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng lấy bút lông viết lên tờ giấy trong tay mấy chữ, hồng hoàn, ngũ Cam Lộ, và vụn xương.

Nhìn lại toàn bộ những ghi chép có trong tay, hai mắt Lý Hỏa Vượng càng lúc càng mở to.

“Dược tính này...còn có cách phối trộn này, đay là một phương thuốc đan dược! có người đang lấy những thứ này để luyện đan!!”

Lý Hỏa Vượng xác nhận lại lần nữa những thứ bị trộm mất trên trang giấy. Dù chỉ nhìn từ trên tài liệu nhưng Lý Hỏa Vượng cũng khó mà phân biệt được công dụng của đan dược này.

Nhưng là đệ tử đích truyền lúc đầu của Đan Dương Tử, Lý Hỏa Vượng có thể nhẹ nhàng phân biệt được đây là một bộ công thức điều chế đan dược.

“Chẳng có nhẽ lại có thêm một Đan Dương Tử nữa?”

Hồi tưởng lại những chuyện cũ từng trải qua ở Phong Thanh Quan, Lý Hỏa Vượng bộc lộ vẻ âm trầm khó dò.

Thấy sắc mặt Lý Hỏa Vượng thay đổi, Lâu tri huyện bên cạnh cẩn thận hỏi:

“Đại nhân? Có phải lại phát hiện ra gì rồi không? Có thể tìm được những đứa bé kia không?”

“Không, vẫn chưa có. Nhưng đã có đầu mối rồi.”

Lý Hỏa Vượng đem tờ giấy trong tay vỗ vào l*ng ngực mình.

“Dù ta không biết hắn luyện cái gì nhưng có một số thứ không thể nào thay đổi được, luyện đan nhất định phải phù hợp Nhất Khí, Nhị Cực, Lục Trần, Thất Phản. Nguyên liệu chế đan này vẫn còn thiếu chút nữa, để đạt được Lục Trần thì tiếp sau đây chắc chắn chúng sẽ đi trộm những dược liệu như kiểu Ngũ Thạch Tán.”

“Đếm chính xác những loại dược liệu trên, đồng thời giám sát thật chặt chẽ! Cho dù rốt cuộc chúng là gì thì chắc chắn vẫn sẽ còn đến nữa!”

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột.

Cho dù có phải là một Đan Dương Tử nữa hay không thì trước tiên vẫn cần tìm ra hắn. Chỉ cần tìm được thì những việc sau đó liền trở nên dễ dàng hơn rồi.

“Được! Chỉ cần có thể giúp bách tính tìm lại được con, bất kể là gì thì hạ quan đều sẽ nghe theo đại nhân hết! Bây giờ ta sẽ đi gọi hết các ông chủ của toàn bộ các hiệu thuốc trong huyện đến đây!”

“Đợi đã.”

Lý Hỏa Vượng kéo hắn lại.

“Ngươi làm vậy hoàn toàn là đánh rắn động cỏ, việc này cứ để ta làm. Bây giờ trước tiên ngươi cần phối hợp với ta diễn một màn kịch.”

“Diễn kịch?”

Xế chiều ngày hôm đó, Lâu tri huyện dắt theo một nhóm người thanh thế to lớn tiễn Lý Hỏa Vượng rời khỏi Thanh Thủy huyện. Hắn gắt gao giữ chặt tay Lý Hỏa Vượng, cả đường nói đủ lời nịnh nọt không ngừng.

Sau khi biết được Lý Hỏa Vượng là người đã tóm gọn tên Hái Hoa Tặc ấy, những người vây quanh hắn cứ tầng tầng lớp lớp.

Không ít những người dân huyện đem lòng cảm kích dùng các thể loại đồ vật khác nhau nhét vào trong xe ngựa Lý Hỏa Vượng, nhưng cuối cùng đều bị hắn cản lại.

Cứ tiễn như vậy đến khi cách thành năm dặm, Lý Hỏa Vượng khuyện can lần nữa khiến Lâu tri huyện mới đưa những người khác lưu luyến không thôi quay người về huyện.

Chương 513: Cơ Hội

Sau khi tên Hái Hoa Tặc ấy bị lăng trì, Thương Thủy huyện chẳng còn phát hiện thêm nữ tử mào bị làm nhục nữa.

Dù những đứa bé biến mất vẫn chưa tìm lại được nhưng cũng không có thêm đứa trẻ nào bị mất đi nữa. Sự hoang mang trong lòng mỗi người dân Thương Thủy huyện cũng dần dần lắng xuống.

Vài ngày sau. Đêm. Trên đường phố không một bóng người, một người đi tuần đêm với tấm lưng còng còng đang hà hơi không ngừng gõ canh.

“Thời tiết hanh khô~Cần thận củi lửa~”

Vừa bắt đầu vẫn chưa có gì, nhưng vừa qua canh ba thì sự việc bắt đầu trở nên quỷ dị.

Cùng với tiếng gõ canh, cái bóng của người trực đêm đứng lên từ dưới đất, tứ chi của nó vừa mành vừa dài, hành vi cử chỉ cũng chầm chậm chuyển động giống hắn.

Cái bóng ấy dường như bị thứ gì đó ghì chặt, và bên trong cái bóng đen sì sì ấy có thứ gì đó đang động đậy.

Tiếng gỗ va đập vào nhau vang lên cùng tiếng hô của người trực đêm.

“Thời tiết hanh khô~Cần thận củi lửa~”

Khi người trực đêm đến gần một nhà thuốc, những dược liệu được gói chặt bởi dầu và túi vải cứ thế đi xuyên qua tường, ẩn mình vào cái bóng của người gác đêm. Cái bóng lại trở nên to hơn một chút.

“Thời tiết hanh khô~Cần thận củi lửa~”

Càng lúc càng có nhiều dược liệu bị dung nhập vào cái bóng của người gác đêm ấy, cái bóng căng phồng dần dần thoát li khỏi chủ thể trở nên càng lúc càng vặn vẹo rợn người.

Mà toàn bộ mọi thứ đều bị Lý Hỏa Vượng đang nằm bò trên mái nhà thu hết vào tầm mắt.

Màn tiễn đưa lúc trước của Lâu tri huyện chỉ là biện pháp che mắt mà thôi, cái chính là để đối phương tưởng rằng Lý Hỏa Vượng đi rồi liền có thể lơ là cảnh giác.

Nhờ có năng lực ẩn thân mà Lý Hỏa Vượng chỉ cần một mình cũng có thể mò hết được vị trí cũng như số lượng của Ngũ Thạch Tán còn lại ở Thương Thủy huyện.

Trải qua mấy ngày quan sát trong bóng tối, cuối cùng hắn cũng đợi được đến lúc những thứ này động thủ lần nữa.

Luyện đan là việc yêu cầu cần có ngày tháng năm, hắn đã tính chuẩn rằng đối phương không thể cứ đợi chờ mãi như vậy được.

“Đạo sĩ! Nếu đã tìm thấy rồi thì còn ngơ ra làm gì, mau đi tóm gọn cái tên bắt cóc trẻ sơ sinh này đi! Không thể để chúng tiếp tục đi hại người khác nữa.”

Trong việc này, có vẻ hòa thượng còn sốt ruột hơn cả Lý Hỏa Vượng.

“Không gấp, bắt một tên ra ngoài ăn cắp vặt chẳng đê làm gì cả, giờ phải đem thả hắn đi thì mới câu được kẻ đứng sau lưng.”

Thấy người gác đêm ấy đi được một đoạn xa, Lý Hỏa Vượng ẩn thân liền đạp lên gạch ngói đuổi theo.

Thời gian chầm chậm trôi qua, đến canh tư, cái bóng cồng kềnh nọ đã to cỡ bằng cả căn nhà, nó tựa như một người khổng lồ đen sì xê dịch bước chân tàn tạ của mình trên đường phố.

Lúc này, hoà thường bên cạnh Lý Hỏa Vượng đã sốt ruột đến rộ dậm chân chỉ vì hắn nhìn thấy một đứa trẻ nằm trong rổ đang xuyên qua bức tường rồi dung nhập vào làm một với tên khổng lồ từ cái bóng nọ.

Dường như cảm thấy bản thây đã lấy đủ, cái bóng ấy thoát li khỏi người gác đêm rồi giơ tứ di vừa dài vừa mảnh của mình trong không trung bay đi.

“Đạo sĩ! Hắn sắp chạy rồi! Mau đuổi theo đi!”

Hòa thượng nhìn thấy cảnh này mà nóng lòng như muốn phát khóc.

“Đừng ồn!”

Chân phải Lý Hỏa Vượng đạp đạp lên Thạch Thú* bên trên nóc nhà rồi chạy đuổi theo cái bóng.

*tượng hình chim muông rồng phượng...được người xưa gắn lên mái nhà để trang trí.

Cái bóng bay lơ giữa bầu trời, còn Lý Hỏa Vượng thì đuổi theo dưới đất. May mà thị lực lúc bấy giờ của hắn đủ tốt, nếu không thì màu đen sì của cái bóng hòa lẫn với màu đen của bầu trời đêm vô cùng khó phân biệt.

Lý Hỏa Vượng càng chạy càng xa, hắn chạy ra khỏi Thương Thủy huyện rồi đến một con đường đất bên ngoài huyện.

Lúc này hắn đã mệt đến mức liên tục thở phì phò, khoảng cách với thứ đó càng lúc càng xa.

“Cứ thế này xem chừng không ổn, sắp mất dấu rồi!”

Lý Hỏa Vượng lấy ra một tấm bùa chú, cắn đứt ngón tay rồi bắt đầu vẽ.

Khi hai tấm bùa chú ở hai bên đầu gối của Lý Hỏa Vượng chạm vào nhau, khuôn mặt hắn ngay lập tức nổi đầy gân xanh, trông vô cùng dữ tợn, một cảm giác nóng bỏng khó tả bao phủ lấy toàn bộ l*ưg ngực Lý Hỏa Vượng.

Nhưng cho đi rồi sẽ được nhận lại, trong nháy mắt, tốc độ của hắn nhanh gấp mấy lần lúc trước.

Vì đã gia tăng tốc độ nên cơn gió nhự thôi qua gương mặt gương mặt mần thịt của Lý Hỏa Vượng không ngừng lung lay về phía sau, cuối cùng cũng đuổi kịp cái bọng nọ.

Hừng đông dần le lói nơi chân trời, khi ánh dương vừa soi rọi, tiếng lịch bịch vang lên, cái bóng nọ vỡ vụn để lại những đồ vật bên trong cứ thế rơi xuống con sông lớn đang chảy siết mạnh mẽ.

Khi Lý Hỏa Vượng đi đến bên bờ sông liền phát hiện bên trong làn nước mơ hồ dị thường có hứ gì đó đang vận chuyển những dược liệu đã thấm nước.

Sóng nước dập dờn, rất khó để Lý Hỏa Vượng nhìn rõ đó là thứ gì, những bọc dược liệu di chuyển về phía cái động đá dưới nước.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn khe hở thấp bé chỗ mặt nước.

“Chẳng nhẽ nơi này chính là sào huyệt của chúng?”

Chương 514: Thủy Nhi Tử

Bên trên động đá là một ngọn núi đá cao ngất xanh mơn mởn, động đá dưới chân ngọn núi ấy giống như một cái miệng khổng lồ màu đen không ngừng nuốt con sông rộng lớn này vào trong bụng.

Sau khi cẩn thận dò tìm vị trí cùng địa đồ, Lý Hỏa Vượng phát hiện nơi này vừa đúng là trung tâm của mấy huyện bị mất tích trẻ nhỏ. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ đây.

“Cho dù chúng là gì thì lũ này có lẽ giống với Đan Dương Tử lúc ban đầu, cố tình trốn ở nơi thưa thớt người qua lại như vầy.”

Tìm thấy nơi ẩn náu của đối phương, đây vốn dĩ là chuyện đáng mừng nhưn Lý Hỏa Vượng nhìn hang động dưới mặt nước, cảm thấy hơi lúng túng.

“Nhưng mình nên đi vào kiểu gì nhỉ?”

“Bơi vào à?”

Lý Hỏa Vượng gạt ngay ý định này đi, bản thân hắn hoàn toàn không thể thi triển bên trong nước được, nếu bơi vào như vậy chẳng khác nào thịt dâng đến miệng người khác.

Lý Hỏa Vượng nhẩm qua một lượt những năng lực mà hiện tại hắn đang sở hữu nhưng lại không phát hiện ra cái nào có thể giúp

ích được trong tình hình hiện tại.

“Trở về để Lâu tri huyện mang con thuyền đến đây à?”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang không cam lòng tìm cách thì thính giác nhạy bén của hắn nghe được tiếng của một loại nhạc cụ nào đó cực nhạy bén.

Lý Hỏa Vượng ẩn mình vào bên trong bụi cây, nhìn về nơi phát ra âm thanh ấy.

Chẳng bao lâu sau, hắn nhìn thấy một gánh hát dang thổi kèn kéo đàn.

Phía sau những kẻ thổi kèn khua chiêng gõ trống là một con thuyền gỗ nhỏ được khiêng bởi mấy chục người, ngồi trên con thuyền gỗ nhỏ là một lão phu nhân. Dù tóc trên đầu bà đã bạc phơ, răng cũng rụng sạch nhưng đầu óc bà có vẻ vẫn rất minh mẫn.

Gương mặt lão nhân gia mang theo ý cười nhìn toàn bộ bốn bề náo nhiệt xung quanh. Từng dải vài đỏ cùng vải trắng kết lại khiến cả con thuyền nhỏ tựa như một đóa hoa.

Đám người cổ quái này thực sự khiến Lý Hỏa Vượng không hiểu lắm là rốt cuộc họ đang làm cái trò quái quỷ gì vậy.

Họ không đi qua trước mặt Lý Hỏa Vượng mà lại dừng lại.

Cúng với tiếng khua chiêng gõ trống, họ nhẹ nhàng đặt con thuyền gỗ nhỏ chở bà cụ bên bờ sông, để con thuyền ấy thuận theo dòng nước trôi đi.

Gương mặt những người trên bờ thì mang theo niềm vui, họ không ngừng vẫy tay với lão phu nhân trên thuyền nói:

“Lưu sư nương, ngươi tốt số ghê, ngươi tốt số thật đấy, ta không được may mắn như ngươi đâu.”

“Đúng thế, Lưu sư nương, ngươi tốt số lắm đấy. Dù ngươi không con không cái nhưng Thủy Nhi Tử sẽ thay ngươi dưỡng lão đưa ma.”

“Lưu cữu cô, lên đường bình an nhé. Ta sẽ thường xuyên mang đồ đến thăm ngươi.”

Nhìn khung cảnh cực kì khách khí này, Lý Hỏa Vượng đừng ngoài quan sát nhưng vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Miệng những người này có nói hay đến đâu cũng không thể giấu nổi ý niệm muốn ăn tuyệt hậu xấu xa của họ.

Thủy Nhi Tử cái chó gì, hiểu đơn giản là tiễn đưa người già không nơi nương tựa rồi phân chia gia sản của bà.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang nhìn con thuyền nhỏ ấy rời khỏi bờ sông thì bỗng nhiên hắn nghĩ đến gì đó, hai mắt hắn mở trừng, nhanh chóng xông lên hai ba bước rồi phi người lên không trung rồi nhảy thẳng lên con thuyền gỗ của bà lão ấy.

Hành động của Lý Hỏa Vượng khiến cả con thuyền gỗ lay động, nhưng bà lão ngồi ở đầu con thuyền quay đầu lại nhìn thì chẳng nhìn thấy gì cả, bà nắm chặt quải trượng trong tay, tiếp tục cáo biệt với hàng xóm hai bên bờ.

Lý Hỏa Vượng ẩn thân đứng ở đuôi thuyền nhìn hang động phía xa dần dần to lớn hơn, trong lòng thầm nói:

“Thủy Nhi Tử phải không? Ta phải xem xem rốt cuộc ngươi là thứ gì!”

Tiếng nhạc bên bờ sông dần khuất dần ở đằng xa, hai người trên thuyền chuyển tầm nhìn về phía hang động phía xa xa.

Khi con thuyền gỗ đi vào giữa cửa hang, không gian bốn bề xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng sóng nước va chạm thuyền gỗ rất nhỏ ra thì chẳng còn bất kì tiếng động nào khác.

Đồng thời, cùng với nguyền sáng bên ngoài đang không ngừng yếu ớt là không gian trong động bắt đầu trở nên cực kỳ tối tăm.

Lão phu nhân họ Lưu ngồi đầu thuyền lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng bà vẫn nắm chặt quải trượng trong tay để động viên chính mình.

“Không sao, không sao đau, a tỷ sẽ không gạt ta đâu. Lát nữa Thủy

Nhi Tử sẽ đến đón ta, Thủy Nhi Tử sẽ thay ta dương lão đưa ma, ta cũng là người có con rồi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua bóng lưng còng thấp của bà, nhất thời cảm thấy không nỡ lòng nào. Bà lão này chắc chắn là già đến mức hồ đồ rồi, lời nói dối do kẻ khác bịa ra mà cũng tưởng thật.

“Hù~!”

Một điểm sáng nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trên mặt nước ở phía xa xa khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ căng thẳng.

Mắt Lý Hỏa Vượng khẽ nheo lại cẩn thận nhận biết, hắn nhận ra thì ra có là một cây nến màu trắng.

“Thủy Nhi Tử? Là Thủy Nhi Tử phải không con? Mẹ con họ Lưu, người cha tạ thế của con họ Hồ, sau này con theo họ hắn nhé?”

Lão phu nhân ấy lẩm bẩm nói với cây nến trắng phía xa xa, như thể vừa muốn thể hiện nhưng lại sợ nhiệt tình thái quá.

Cây nến phía xa không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại là con thuyền phía dưới Lý Hỏa Vượng có chuyển biến mới, nó không con trôi dạt theo dòng nước mà lại trôi về phía cây nến kia.

Nhìn cây nến ấy, lúc này tay Lý Hỏa Vượng bất giác nắm chặt đuôi kiếm sau lưng, cơ bắp khắp toàn bộ cơ thể cũng bắt đầu căng gồng.

Chương 515: Không Phải Ảo Giác

Cho dù Thủy Nhi Tử là thứ gì, nếu chúng đã bắt cóc trẻ nhỏ để luyện đan thì chắc chắn chúng phải thứ gì tốt đẹp.

Khi con thuyền dần dần lại gần, ngọn nến cũng chầm chậm lùi lại về phía sau, chẳng bao lâu sau, cây nến đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lảo đảo ngã nhào về phía trước, khi hắn ổn định lại cơ thể mình mới phát hiện ra là con thuyền này đã mắc cạn.

Phía trước là một khoảng đất gập ghềnh, có vẻ như cập bờ rồi.

Nhìn cụ bà ngã nhoài dưới đất mãi không bò dậy nổi, Lý Hỏa Vượng nhấc chân bước qua bà rồi đến gần ngọn nến phía xa xa.

Ba trượng, hai trượng, một trượng! Cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn rõ thứ đang bê ngọn nến ấy.

Đó là một thứ có tứ chi dị dạng, nếu nhìn một cách tổng thể thì nhìn nó miễn cưỡng giống người.

Nhưng "người" này to lớn đến kinh người, móng tay hắn dài ngoàng vặn vẹo thành từng cái nến vàng xòng xoáy dơ bẩn như cái mai rùa được hắn vác trên vai.

Các loại răng mọc lộn xộn trong miệng hắn. Lý Hỏa Vượng rất khó tượng tượng, đất che trời với trời che đất mà còn có thể nhìn thấy cùng một khuôn mặt.

Hơn nữa Lý Hỏa Vượng còn nhìn thấy từng sợi tóc xanh rụng xuống từ đầu hắn mọc ra thứ nhìn giống như con mắt, thứ này không có mắt, nó bị mù.

"Lý Hỏa Vượng, ngươi cẩn thận chút, đây là người tiêu."

Hồng Trung rất lâu không mở miệng bỗng nhiên lại nói chuyện.

Sau khi Lý Hỏa Vượng dành cho hắn một ánh mắt nghi hoặc, Hồng Trung giải thích tiếp:

"Người này ấy hả, mệnh hắn không tốt, sống đến già mà không chết nên tóc trắng bị biến trở lại thành tóc xanh, miệng mọc thêm răng. Không biết nói tiếng người, chỉ nói được tiếng quỷ, cuối cùng biến thành thứ tà ma nửa quỷ nửa người."

Đúng lúc này, người dùng móng tay nâng cây nến lay động, hắn khẽ lắc lư ngọn nến trong tay dẫn dụ bà cụ đi theo nó vào sâu trong bóng tối.

Lý Hỏa Vượng nghiêm nghị định đuổi theo, nhưng đột nhiên lại dừng lại đứng yên tại chỗ, chờ khi ánh nến ấy biến mất, hắn hạ thấp giọng chất vấn Hồng Trung:

“Nói thật hay ngươi tự bịa ra đấy?”

Hồng Trung biểu lộ vẻ khinh thường.

“Trong mắt ngươi chí khí của ta chỉ có vậy thôi à? Ta đi lừa người chỉ để đùa giỡn với ngươi à? Tốt xấu gì thì ta cũng là một trong những Hồng Trung của Trung Nguyên đấy được không, nếu bổn Tam Nguyên thật sự muốn lừa ngươi thì nhất định sẽ khiến ngươi chết không chỗ chôn!”

“Ầy, dù sao ta cũng chỉ nói như vậy, nếu ngươi không tin thì người tiêu đó có gì cổ quái, ta cũng lười chẳng muốn nói nữa.”

Lý Hỏa Vượng đứng im tại chỗ, cẩn thận xem xét tường tận Hồng Trung trước mặt.

Nhìn hành động bất thường của đối phương, Hồng Trung rất lấy làm kinh ngạc.

“Mặt ta mọc hoa rồi sao? Nhìn gì mà nhìn? Người đó đi mất tiêu rồi mà ngươi cũng không đuổi theo à? Chẳng nhẽ ngươi lại đến cái nơi quái quỷ này để đạp thanh hay gì?”

Lý Hỏa Vượng nhíu mày lắc đầu.

“Ta cảm thấy việc này hơi quỳ quặc, nếu ngươi là một ảo giác, vậy tại sao ngươi lại biết chuyện mà ta không biết?”

Sau đó hắn lại nhìn bốn người khác.

“Nếu các ngươi không phải ảo giác thì các ngươi là cái gì nhỉ?”

Hồng Trung nhìn ngược lại Lý Hỏa Vượng, đánh giá một lượt từ đầu đến chân hắn, gương mặt không có da mặt ấy lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

“Cái đó làm sao ta biết được, ngươi phải tự hỏi chính mình thôi.”

Lý Hoả Vượng nhìn Hồng Trung không nói gì, rồi chuyển sự chú ý sang ba người còn lại. Hoà thượng, Bành Long Đằng, và cả Kim

Sơn Hoa.

Từ sau khi xuất hiện họ đã luôn đi theo hắn, trước đây hắn cứ cho rằng đó là ảo giác do tâm tố mình gây ra.

Nhưng khi hắn biết về chuyện tà ma qua lời của Hồng Trung, hắn mới nhận ra mọi chuyện dường như không phải như vậy.

Hơn nữa, có lẽ Thác Bạt Đan Thanh cũng biết một chút liên quan đến chuyện này, nhưng Lý Hoả Vượng không dám hỏi, sợ đối phương phán đoán mình có tâm tố.

“Nếu nói họ không phải ảo giác, vậy họ là cái gì?”

Đây là lần đầu tiên Lý Hoả Vượng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Sau đó, Lý Hoả Vượng nhớ tới lúc trước Giang Anh Tử xuất hiện rồi biến mất.

“Nàng ấy vì thấy nhục nhã hổ thẹn mà hiện ra, sau đó lại vì trong lòng ta cảm thấy nhục nhã hổ thẹn mà biến mất, chẳng lẽ…”

Lý Hoả Vượng dường như cảm giác được bản thân đã chạm đến một vài suy nghĩ từ nơi sâu xa, nhưng hắn lại như thể luôn bị ngăn cách bởi một lớp giấy, càng nghĩ càng không ra.

Thấy Lý Hoả Vượng đứng yên tại chỗ suy tư, nụ cười trên mặt Hồng Trung càng rõ hơn.

“Nghĩ mãi mà không thông sao? Hay là ta giúp ngươi suy nghĩ một chút, ngươi có biết câu nối giáo cho giặc có ý nghĩa gì không? Tức là, nghe đồn sau khi con cọp ăn thịt người, hồn phách của người chết trong bụng nó sẽ biến thành ma cọp vồ, thường đi dụ dỗ con người tới làm mồi cho lão hổ. Có lẽ ngươi chính là con cọp đó, còn mấy người chúng ta là ma cọp vồ của ngươi?”

“Ma cọp vồ?”

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu nhìn Hồng Trung, người vừa mới nói ra những lời này, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Nếu ngươi thực sự là ma cọp vồ như ngươi nói, vậy các ngươi đã giúp ta cái gì?”

“Ngoại trừ việc cứ lởn vởn đến chướng mắt ra, các ngươi chẳng có tác dụng gì khác! Điều duy nhất ảnh hưởng đến ta đó là mỗi lần ta nói chuyện với các ngươi, mọi người xung quanh đều nghĩ ta sắp phát điên đến nơi!”

Lý Hoả Vượng nói đến đây, ngữ khí trở nên nặng nề hơn.

Chương 516: Cực Đoan

Nụ cười của Hồng Trung càng lúc càng khoa trương:

“Vậy có lẽ ngươi đang phát điên đấy. Từ lâu ta đã cảm thấy tiểu tử ngươi chẳng phải người bình thường.”

Nghe được câu nói này, Lý Hoả Vượng trừng trừng nhìn Hồng Trung như muốn ăn tươi nuốt sống, gân xanh trên tránh không ngừng co giật.

“Ô ô ô! Sau ngươi lại trừng ta? Ta chửi ngươi là kẻ điên, ngươi làm gì được ta? Tiểu Hỏa Vượng!”

Hồng Trung ngửa người ra sau, trên khuôn mặt không có lấy một miếng da, những dải thịt đỏ xiên vẹo nặn ra một khuôn mặt với nụ cười hết sức cường điệu.

Lời mỉa mai của đối phương khiến Lý Hoả Vượng máu sôi sùng sục, đầu óc ong ong.

Một tiếng “Keng” vang lên, Lý Hoả Vượng một tay rút kiếm, vẻ mặt dữ tợn lạ thường vung kiếm đâm thẳng vào cổ mình:

“Nào! Cùng đến suối vàng đi!”

Nhìn thấy dòng máu đỏ tươi bắn lên không trung, Hồng Trung lập tức hoảng sợ:

“Này, này, này, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Hồng Trung chưa kịp nói xong, một thanh trường kiếm đã đâm xuyên qua bụng hắn, trực tiếp nhấc hắn lên rồi ném mạnh xuống đất.

Đó là Phương Thiên Hoạ Kích của Bành Long Đằng, nàng điên cuồng nắm chặt vũ khí trong tay tấn công Hồng Trung với toàn thân tràn đầy sát khí.

Vị tu sĩ vội vàng chạy tới, giọng nói thấp thỏm lo lắng:

“Ngươi không thể chết được, đạo sĩ, không phải ngươi muốn thoát khỏi tâm tố sao? Quay về tìm bác gái thì sao? Đừng từ bỏ.”

Đúng vào lúc này, một cái xúc tu vặn vẹo duỗi ra từ trong rốn, quấn lấy cổ tay Lý Hoả Vượng, giữ chặt.

Lý Hoả Vượng ngồi dưới đất, thở gấp gáp từng hơi, càng lúc càng nhiều xúc tu từ rốn duỗi ra, quấn chặt lấy tay đang cầm kiếm của Lý Hoả Vượng.

Loại cảm giác này rất không thoải mái, nó làm cho Lý Hoả Vượng cảm thấy phần bụng mình đang sôi trào sùng sục.

Thấy Lý Hoả Vượng cuối cùng cũng dịu đi một chút, hoà thượng lại đi tới trước mặt Hồng Trung, nhẹ giọng lẩm bẩm nói:

“Ngươi đừng kích động hắn nữa, hiện tại đạo sĩ hắn cũng không có gánh nặng trên người, động thủ với bản thân sẽ không có chút nào do dự. Giống như đốt củi vậy, một chút lửa cũng bùng lên được.”

Hồng Trung liếc nhìn Lý Hoả Vượng đằng xa, hừ lạnh một tiếng, rồi biến mất vào dòng sông bên cạnh:

“Ngươi đúng là điên mà…”

Dưới sự thuyết phục và ngăn cản của vị hoà thượng và các xúc tu, Lý Hoả Vượng dần bình tĩnh trở lại. Khi hắn rút lưỡi kiếm ra khỏi cổ, những xúc tu màu đen ngoằn ngoèo hoà với chất lỏng sền sệt nhanh chóng lấp đi lỗ hổng.

Lý Hoả Vượng tỉnh táo trở lại, nhớ lại cảm giác hết sức kì lạ vừa

rồi, tại sao bản thân đột nhiên trở nên cực đoan như vậy, đó thực sự là mình sao?

“Đạo sĩ, khẩn trương lên, vẫn còn có người đang lợi dụng những đứa trẻ kia để luyện đan. Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp. Chỉ cần ngươi chăm chỉ làm việc thiện, Phật Tổ trên trời cao đều sẽ nhìn thấy.”

“Chỉ cần ngươi cứu người đủ nhiều, có thể một ngày nào đó Phật Tổ sẽ xuống trần gian, giúp ngươi thoát khỏi biển khổ.”

Lời nói bâng quơ của vị hoà thượng khiến Lý Hoả Vượng bật cười, hắn chậm rãi cắm thanh kiếm đẫm máu vào lại trong vỏ đằng sau lưng, ngay sau đó loạng choạng đứng lên, đi về phía ngọn nến ban nãy đã biến mất.

“Hoà thượng, ngươi chẳng phải ma cọp vồ của ta, ngươi cũng chẳng phải do ta giết chết, hơn nữa cũng chẳng có gì chắc chắn rằng ngươi có chết thật hay không.”

Thân ảnh của hoà thượng thoáng loé lên yếu ớt, mắt mở to kinh ngạc hỏi:

“Ta chưa chết ư? Vậy ta là ai?”

Lý Hoả Vượng không trả lời hắn, chỉ im lặng chậm rãi đi vào động đá vôi tối tăm gồ ghề dưới lòng đất.

Hắn chưa đi được bao xa thì có một con ma bốn chân uốn éo từ từ bò ra, nó vươn chiếc lưỡi thật dài của mình ra liếм vết máu Lý Hoả Vượng làm vương trên mặt đất, ngay sau đó bóng dáng rất nhanh liền biến mất.

Lý Hoả Vượng trong trạng thái ẩn thân, lặng lẽ bước đi trong bóng tối, tìm kiếm những con ma quỷ đã biến mất.

Nếu tìm thấy bọn chúng, hắn liền tức tốc giải quyết hết, hắn chẳng quan tâm chuyện gì khác nữa, lúc này trong lòng Lý Hoả Vượng nóng như lửa đốt, chỉ muốn trút giận.

Đi một hồi, Lý Hoả Vượng nghe thấy một vài âm thanh, tuy âm thanh ấy rất hỗn loạn nhưng lại rất có trật tự một cách lạ thường.

Lý Hoả Vượng đi men theo thứ tiếng đó, ngay sau đó liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, một đám ma quỷ đang gồng lên để ngồi thẳng lưng, đi theo sau là một tên quỷ mặc áo choàng đạo sĩ rách nát, hắn đang niệm chú gì đó.

Có một tên với chiếc ria đen ngòm sau gáy dẫn đầu, hắn là tên cầm đầu ở đây, bởi trước mặt hắn đang bày biện một tấm giấy dày cộp, và hắn đọc nó.

Tứ chi của những tên ma quỷ này đều trông rất dị, nhưng chúng vẫn cuộn tròn đôi bàn chân dài đóng đinh của mình.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hoả Vượng sửng sốt đến lạ lùng:

“Đây là...lớp học buổi sáng sao? Họ đang học lớp học buổi sáng sao?”

Nhìn những thứ này giống như đang ở trong lớp học buổi sáng, Lý Hoả Vượng mơ mơ màng màng trở lại Thanh Phong quán, cũng là quái vậy, cũng mang vọng tưởng thành tiên, cảnh tượng giống y đúc này khiến Lý Hoả Vượng vô thức muốn nôn, từ trong nội tâm ra đến bên ngoài đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Thứ chó má gì vậy, CM hắn ở đây để tu luyện thành tiên!!”

Lý Hoả Vượng nghiến chặt hàm răng, lập tức rút kiếm xông về phía trước.

Chương 517: Lòng Người

“Chờ một chút! Đạo sĩ! Trước tiên hãy tìm những đứa trẻ kia đã! Nếu mấy đứa nhỏ đó không thể quay về, mẹ của chúng sẽ đau lòng biết bao.”

Nghe theo lời hoà thượng, Lý Hoả Vượng bước chân dần dần ngừng lại, sau một hồi do dự, hắn ta đưa tay xuống khỏi chuôi kiếm, mò mẫm tiến về phía bóng tối xung quanh.

Ngay khi Lý Hoả Vượng chuẩn bị đi tìm những đứa trẻ, hắn chợt thấy một con ma đang bò tới với tốc độ cực nhanh, nói điều gì đó

với tên ma đang tham gia lớp học buổi sáng.

Ngay sau đó, như ong vỡ tổ, tất cả lũ ma quỷ trong lớp học buổi sáng bật dậy ngay lập tức, nhanh chóng tản ra xung quanh.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Họ phát hiện ra cái gì sao?”

Lý Hoả Vượng trong lòng có chút hồi hộp, chưa cần biến đến xảy ra chuyện gì, có vẻ như tình hình đã thay đổi, tốc độ bắt đầu tăng nhanh.

Bọn chúng không chỉ làm những thứ giống Thanh Phong quán, mà ngay cả cách bài trí cũng giống như đền thờ của đạo sĩ, Lý Hoả Vượng đi xuyên qua đám ma quỷ lúc nhúc, tìm kiếm mấy đứa trẻ.

Tìm một hồi, Lý Hoả Vượng đột nhiên đứng lại, dưới lòng đất tối tăm ẩm thấp này, âm thanh là cách nhanh nhất để xác định phương hướng. Lý Hoả Vượng liền lấy bông gòn ra khỏi lỗ tai mình.

Trong chốc lát, tiếng sóng nước, tiếng ma quỷ nhích nhích, tiếng thạch nhũ nhỏ nước, đủ loại âm thanh ầm ĩ ồn ào lọt vào tai của Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng nhắm mắt lại, cố gắng nhận dạng điều gì đó trong mớ âm thanh hỗn độn ấy, dần dần hắn nghe thấy một vài tiếng người.

“Thúc…?”

“Giọng nói này…”

Ngay khi hắn chuẩn bị đi theo âm thanh này thì đột nhiên có tiếng khóc lóc vang lên bên tai.

“Ta tìm được rồi!”

Lý Hoả Vượng mở mắt đột ngột, lao về phía phát ra âm thanh.

Sau khi xông qua nhiều loại hang động đá vôi và những vũng nước

trũng, cuối cùng Lý Hoả Vượng cũng tìm được đứa bé trong một sơn động có ánh sáng.

Một vài cụ già đầu tóc bù xù, tay chống nạng đang run run rẩy rẩy chăm sóc những đứa trẻ có lông mày lấm tấm đỏ như chu sa.

Bà lão với mái tóc hoa râm cũng ở đây, nàng đang ôm một bé gái, vẻ mặt không còn vui tươi như trước, mà lại có chút thấp thỏm lo sợ.

Có vẻ như chỉ còn lại hai đến ba mươi mươi đứa trẻ, có vài cái nôi đã mục nát ở mấy góc, trong đó có thứ gì chẳng cần nói ra cũng biết.

Dưới sự thúc giục của vị hoà thượng, Lý Hoả Vượng chậm rãi hiện ra thân ảnh, thấp giọng nói với các lão:

“Đừng lo lắng, một lát nữa trong động sẽ rất hỗn loạn, các ngươi cứ ở yên ở đây, chờ một chút, ta sẽ nhanh chóng đưa các ngươi ra ngoài.”

Lão nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Hoả Vượng, một vài người với ánh mắt vốn tê dại dần dần sáng lên.

Một ông già có vẻ ít nhất đã hơn trăm tuổi chống gậy, run rẩy hét lên bằng chất giọng khàn khàn:

“Con trai! Thuỷ nhi tử ơi! Mau tới đây đi! Có người lẻn vào!”

Ngay khi âm thanh này phát ra, lập tức như có hiệu ứng lan truyền, đại bộ phận các lão đồng loạt hô lớn.

“Xeng!”

Lý Hoả Vượng với vẻ mặt hung tợn xông lên, kiếm vừa được nhấc lên, ba cái đầu tóc trắng bạc phơ đã bị phóng lên tận trời.

Tuy nhiên, bây giờ Lý Hoả Vượng giết hết tất cả họ cũng chỉ như bắt cóc bỏ đĩa, bởi đám ma quỷ đã báo tin đến nơi rồi.

Một thoáng sau, bỗng một nắm gạo nếp đen cùng với đám khói màu than phun về phía Lý Hoả Vượng từ bên ngoài hang động.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng xê dịch vị trí của thân thể, gạo nếp lập tức xuyên qua cơ thể Lý Hoả Vượng, đánh vào người của một bà lão.

Đi cùng với tiếng kêu thảm thiết, bà lão nhanh chóng tan da chảy thịt, chẳng bao lâu đã biến thành một cái xác khô tóc bạc trắng bốc lên khói đen.

"Đi!"

Lý Hoả Vượng nâng thanh trường kiếm trong tay lên, chém về phía tay trái của mình, toàn bộ móng tay vừa mọc ra đều bị cắt bay, xoay tròn bay ra khỏi hang động.

Cùng với đó là tiếng la hét của đám ma quỷ. Lý Hoả Vượng nhanh chóng di chuyển thân thể, đem thân ảnh màu sắc của mình giấu xuống mặt đất, đi vào trạng thái ẩn thân để ẩn nấp.

Một lúc sau, đám ma quỷ mặc áo choàng đen kia leo vào từ ngoài động, có vẻ họ đang tìm kiếm Lý Hoả Vượng, nhưng lại không thể tìm thấy được hắn ta.

Đúng lúc này, một vài lão già chưa chết, vùng vẫy từ dưới đất bò dậy, nhắc nhở đám nhân tiêu:

"Con ngoan! Người đó thân thể đã thổ độn, nếu không rành thổ độn thuật, các ngươi nhất định phải cẩn thận."

Một luồng sát khí mãnh liệt dâng lên trong lòng Lý Hoả Vượng. Hắn từ trước đến nay chưa bao giờ thấy ghét bỏ sự tồn tại của một số ít người như thế, thậm chí so với đám nhân tiêu thì còn ghét đám lão bất tử này hơn.

Nghe thấy những lời nhắc nhở của tên lão già kia, một trong số đám ma quỷ dùng ngón tay bẩn thỉu có móng tay dài kẹp lấy hai chiếc lá vàng khô, đặt chúng trước đôi mắt đã bị phủ đi bởi mái tóc, đột nhiên chà mạnh.

Đi cùng với tiếng quỷ khóc, tiếng sói tru phát ra từ miệng hắn, tất cả đám ma quỷ đồng loạt bị bao phủ bởi bụi đen.

Những chiếc đạo linh phủ lớp gỉ cùng với những thanh kiếm gỗ

đào màu đỏ sậm lao về phía Lý Hoả Vượng.

Chương 518: Áp Chế

“Nam lỉnh na chấn quang cấp cấp nhïếp!!”

Đồng tiền trên thanh kiếm đồng tiền trong tay Lý Hoả Vượng nhanh chóng bị tách ra dưới lực kéo của sợi dây màu đỏ, giống như một cây roi dài đánh vào nhiều người xung quanh.

Trong nhát mắt, trong cái huyệt động nhỏ hẹp âm u này, kiếm, đao, ánh sáng bỗng trở thành một mớ hỗn loạn.

Lý Hoả Vượng bị vướng bởi hai tên nhân tiêu, một bên trái một bên phải, một tên nhân tiêu đã nắm lấy chiếc ô gỗ với lá bùa màu tím làm dù với ý đồ đánh lén từ phía sau Lý Hoả Vượng.

Lỗ tai Lý Hoả Vượng khẽ nhúc nhích, hắn ta quay người lại ngay lập tức, nhìn về hướng đó, giây tiếp theo, một đám xúc tu màu đen đã đẩy mặt nạ đồng tiền ra, che khuôn mặt của tên nhân tiêu ấy. Nó trực tiếp xé toạc nửa khuôn mặt của đối phương.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng lấy ra một cây côn dài, dứt khoát đâm thẳng xuống lòng bàn tay. Ngay sau đó, với lực kéo mãnh liệt, phần tuỷ trắng đột ngột bị rút ra ngoài.

“Cút ngay!!”

Lý Hoả Vượng khẽ quát lên, hai tên nhân tiêu trước mặt lập tức ôm lấy tay trái của mình, loạng choạng ngã xuống đất.

Lúc này, những đồng tiền buộc bằng sợi dây màu đỏ nhanh chóng quấn chặt lấy cổ mấy tên nhân tiêu.

Sau đó, Lý Hoả Vượng dùng lực rút thanh kiếm đồng tiền trong tay ra, đồng loạt đầu người rơi xuống đất.

Theo đà Lý Hoả Vượng không ngừng tự ngược bản thân, số lượng đám nhân tiêu cũng đang giảm với mức chóng mặt, những tên này hoàn toàn không phải đối thủ của Lý Hoả Vượng.

Vừa nghĩ họ chẳng phải đối thủ, dân chúng liền có những động thái mới.

Bày ra trên mặt đất một lư hương được làm bằng đầu của một lão già, ba ngọn nến màu xanh nhạt xếp thành một hàng, tên nhân tiêu đứng đầu tảo khoá ban nãy bò dậy từ dưới đất.

Đầu tiên, hắn lấy ra vài viên đan dược không ngừng uốn éo nhét vào trong miệng, tiếp đến dùng bàn chân dị dạng giẫm mạnh xuống, rồi đột nhiên lại bắt đầu làm pháp với một thanh kiếm gỗ đào, có cắm một lá bùa đen trên đó.

Trong miệng hắn âm thanh đọc chú không phải là tiếng người, ngược lại rất mơ hồ, nhưng lại có nhịp điệu trầm bổng đến lạ thường.

Tứ chi co quắp lại, con quái vật mù lồi mắt thực sự đang niệm chú làm pháp giống như một con người, cái cảnh này không thể nói là chẳng có gì dị hợm được.

Song, điều đáng sợ hơn hết là Lý Hoả Vượng không biết đối phương đang làm pháp gì, nhưng có một điều chắc chắn là không được để hắn tiếp tục niệm chú nữa.

Hai chân hắn đột nhiên đạp xuống đất, phóng về phía tên nhân tiêu, lại lấy ra Tử Tuệ kiếm, chém xuống tay trái của mình với lực mạnh mẽ.

Hai ngón tay trực tiếp bị chặt đứt, bay về phía tên nhân tiêu với xương xoay hình xoắn ốc.

Keng keng hai tiếng, ngón tay của Lý Hoả Vượng bị những tên nhân tiêu khác ngăn lại.

Tên nhân tiêu đang làm pháp nhìn thấy Lý Hoả Vượng, nhanh chóng lật người, trực tiếp ném hai lá cờ đen qua hai bên cánh tả cánh hữu của Lý Hoả Vượng, ngay sau đó, thanh kiếm gỗ đào bốc lên hắc khí trong tay hắn bỗng cắm mạnh xuống đất.

Hắc khí trên thanh kiếm gỗ đào ngay lập tức tràn xuống dưới mặt đất, một lá bùa kỳ lạ hình thành một vòng tròn với ký tự đặc thù nào đó, lấy Lý Hoả Vượng làm trung tâm, nhanh chóng hiện ra.

Tên nhân tiêu đang làm pháp nhìn thấy Lý Hoả Vượng thì nhanh chóng lật người, trực tiếp ném hai lá cờ đen qua hai bên cánh tả cánh hữu của Lý Hoả Vượng, ngay sau đó, thanh kiếm gỗ đào bốc lên hắc khí trong tay hắn bỗng cắm mạnh xuống đất.

Hắc khí trên thanh kiếm gỗ đào ngay lập tức tràn xuống dưới mặt đất, một lá bùa kỳ lạ hình thành một vòng tròn với ký tự đặc thù nào đó, lấy Lý Hoả Vượng làm trung tâm, nhanh chóng hiện ra.

Nhìn thấy pha này, Lý Hoả Vượng sao có thể ngồi yên chờ chết, lập tức nhảy ra khỏi dãy lá bùa hình tròn trên mặt đất.

Thế nhưng, vào lúc này, tên nhân tiêu hai tay bấm niệm pháp quyết, hai lá cờ hình tam giác màu đen bên cạnh liền lập tức bay lên, đâm vào chân Lý Hoả Vượng với tốc độ sét đánh không kịp bưng tay, ghim hắn xuống đất.

Lần này, chân của Lý Hoả Vượng như bị hàn vào mặt đất, cho dù hắn có làm gì đi nữa thì cũng không thể cử động thêm một li nào.

Lá cờ đen dường như có một năng lực nào đó, nó có thể niêm phong khả năng hoán đổi vị trí của Lý Hoả Vượng.

Thấy Lý Hoả Vượng bị mắc bẫy, lòng kiêu ngạo của đám nhân tiêu lập tức tăng vọt, các loại bùa chú, đồng tiền gạo nếp đồng loạt từ trên không bay về phía Lý Hoả Vượng.

Dù Lý Hoả Vượng liên tục vung thanh trường kiếm trong tay để chặn lại, nhưng cơ thể của hắn vẫn cảm nhận được thương tổn một cách từ từ.

“Keng.”

Chiếc dao đánh lửa làm bằng đá lửa xuất hiện trong tay Lý Hoả Vượng, hắn chuẩn bị nghiêng về phía làn da của mình với vẻ mặt hung tợn.

Sự việc lần này vốn dĩ là công việc của Thác Bạt Đan Thanh, là chuyện vặt vãnh thì hắn đời nào ra tay, vì thế Lý Hoả Vượng lâm vào cảnh ngộ hiện tại cũng là chuyện đương nhiên.

Dù quá trình hy sinh da thịt để đổi lấy sức mạnh Tam Huỷ là vô cùng đau đớn, nhưng trước khi đến, hắn đã sớm chuẩn bị cho trận tử chiến.

Thế nhưng, tên nhân tiêu đạo sĩ dẫn đầu ở phía xa dường như nhìn ra được Lý Hoả Vượng sắp sửa làm gì. Hắn nhanh chóng gỡ chiếc roi đen trên cổ xuống, một tay nhanh chóng viết lên đó vài chữ.

Chương 519: Tự Tàn

Mái tóc vốn nên mềm mại ngay lập tức biến thành một con dao, bay thẳng về phía Lý Hoả Vượng.

Ngay khi Lý Hoả Vượng đốt bàn tay của mình thì trong nháy mắt con dao kia cũng đến nơi, trực tiếp chém đứt bàn tay trái đang quấn trong ngọn lửa.

Ngay sau đó, tiếng niệm chú khó hiểu lại vang lên, con dao được hình thành từ cây roi, mang theo bàn tay trái của Lý Hoả Vượng, nhanh chóng bay tới, quay về tay của tên nhân tiêu.

Nhìn đến con dao đánh lửa trên cánh tay cụt, tên nhân tiêu cười toe toét, đến nỗi khoé miệng co giật một cách gớm ghiếc, gắn hai chân dùng lực nhảy lên, giơ cao con dao lên, chém về phía đầu của Lý Hoả Vượng.

Vài lá bùa màu tím từ sau lưng bay qua, dán vào thân con dao đen, hắc khí bỗng xuất hiện đậm đặc, trong nháy mắt, con dao dài bằng cách tay lập tức có khí thế cao như đỉnh Thái Sơn.

Lý Hoả Vượng không biết bản thân có thể chịu nổi hay không, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể thử, hắn nâng thanh kiếm đồng tiền trên tay lên với vẻ mặt đầy quyết đoán.

Ngay cái thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Lý Hoả Vượng nghe thấy những âm thanh đứt quãng trong đầu:

“Ngươi đang nói cái quái gì vậy hả!”

Khi thấy con dao đang nhanh chóng tiến lại ở đằng xa, Lý Hoả Vượng gào lên một tiếng, dứt khoát hai tay cầm kiếm đồng tiền, cắm thẳng vào bụng.

Cảnh ngộ trên bờ vực sinh tử cùng với cơn đau dữ dội khiến hắn ngay giờ phút này trông như phát điên.

“Mở ra cho ta!!”

Lý Hoả Vượng biểu mặt hung dữ, cùng với đó cánh tay bị tác động một phát lực, xương cứ thế mà gãy, hắn thực sự đang chém đứt toàn bộ cơ thể của mình!

Sau đó, những xúc tu màu đen kéo dài ra từ vết đứt, nhúng trong dòng máu đỏ tươi, lít nha lít nhít bỗng đạp mạnh, đẩy phần nửa người trên của Lý Hoả Vượng trong nháy mắt né được đòn công kích của con dao.

Con dao quét qua phần nửa thân dưới của Lý Hoả Vượng, nện xuống đất một cách nặng nề.

Một tiếng “Rầm” vang lên, toàn bộ hang động lập tức có chấn động, gốc rễ thạch nhũ từ trên trời không ngừng rơi xuống, hắc khí lan nhanh trên mặt đất, toàn bộ trở nên thối rữa.

May mắn thay, Lý Hoả Vượng đã né được, nếu không chắc chắn hắn sẽ không thể chịu được.

Đòn đánh bị hụt, tên nhân tiêu đạo sĩ trườn lên khỏi mặt đất với chiếc ria chỉ còn lại vài sợi lông, nhìn kẻ địch vừa né được đòn của mình bằng phương thức vô cùng quỷ dị ở đằng xa với vẻ mặt bạo ngược.

Đối phương chỉ còn lại nửa thân trên, những chiếc xúc tu xoắn với các giác hút nhầy nhụa duỗi ra từ trong thân người, giống như mấy cái chân ghế, chống hắn lên.

Rõ ràng thân thể của đối phương đã bị thương một lỗ lớn như vậy, nhưng bên trong chỉ có máu, thậm chí còn không có một mảnh tim bị rơi ra ngoài.

Nhìn con quái vật đáng sợ với nửa thân trên là người nửa thân

dưới là bạch tuộc trước mặt, tên nhân tiêu mới biết mình đã gặp phải một tên yêu nghiệt cứng đầu.

Hắn nắm lấy thanh kiếm gỗ đào trong tay của tên đồ đệ bên cạnh, thể hiện vài đường kiếm, đâm xuống đất một nhát, trên mũi kiếm có thêu một lá bùa màu đen.

Một bên là Lý Hoả Vượng đang điên cuồng, nửa thân trên là người nửa thân dưới là xúc tu, cùng với thanh kiếm đồng tiền màu đỏ trên tay.

Một bên là tên nhân tiêu đạo sĩ tứ chi vặn vẹo, móng tay dài thườn thượt, tay cầm thanh kiếm gỗ đào có lá bùa màu đen.

Cái cảnh tượng hãi hùng này, bỗng thấy một cụ già còn sống bị cuốn lên trời.

“Cái này...cái này...Đây là cái gì vậy…”

Lý Hoả Vượng hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm tên nhân tiêu trước mặt, lúc này hắn mới nhìn ra, dù là chuyện trộm đứa trẻ, hay có nhiều nhân tiêu đến vậy, thì toàn bộ chuyện đều là do tên nhân tiêu trước mặt gây ra.

Chỉ cần tên này bị loại bỏ, vấn đề này mới có thể được giải quyết triệt để.

“Tiến lên!”

Hắc Thái Tuế dưới thân Lý Hoả Vượng lập tức chuyển động, nó nhanh chóng lắc lư xúc tu đỡ lấy người hắn, phóng thẳng về phía tên nhân tiêu đạo sĩ.

Thế nhưng tên nhân tiêu đạo sĩ kia cũng không hề có chút hoảng sợ, cũng mang theo một đám đồng loại lao về phía Lý Hoả Vượng.

Với tình huống lơ là một chút liền sẽ mất mạng, Hắc Thái Tuế dường như cũng không dám có suy nghĩ gì khác, hiện tại nó với Lý Hoả Vượng như thể cùng chung một sinh mạng, nếu Lý Hoả Vượng chết, hắn cũng không thể sống được.

“Úm thánh đà mãnh phổ quang nhïếp!”

Đồng tiền tơ hồng trong tay Lý Hoả Vượng lập tức theo một câu niệm chú liền biến thành một cây roi dài, đánh phủ đầu tên nhân tiêu đạo sĩ, trực tiếp quấn lấy kiếm gỗ đào của đối phương.

Ngay khi thanh kiếm đồng tiền cùng với thanh kiếm gỗ đào tiếp xúc với nhau, chúng như thể bài xích lẫn nhau, tiếng răng rắc liên tục phát ra từ điểm tiếp xúc.

Thấy vũ khí của đối phương có hạn chế, Lý Hoả Vượng lập tức ném thanh kiếm đồng tiền xuống, rút thanh Tử Tuệ kiếm đằng sau lưng, chém về phía bụng mình, miếng thịt to vừa mới mọc ra chưa được bao lâu lại lần nữa bị rơi xuống.

Vùng da quanh rốn nhanh chóng phồng lớn trên không, giống như một cái l*ид da, bao phủ lấy đám nhân tiêu đó.

Có vẻ như chúng đều đã biết điểm yếu của Lý Hoả Vượng ở đâu, gào thét lên bằng ngôn ngữ hỗn độn bẩn thỉu, những nhân tiêu khác lập tức ném hắn xuống, trực tiếp bao vây Lý Hoả Vượng.

Một mình cũng không địch lại được, chỉ cần đối phương bị bao vây, phần còn lại đều sẽ trở nên dễ dàng.

Chương 520: Trảm

Một đạo kiếm với chuôi Thái Cực quấn trong một cơn gió mạnh đâm vào Lý Hoả Vượng, song đối phương lại không tránh đi, mà đánh thẳng tới.

“Xoẹt!!”

Mũi kiếm sắc nhọn đâm vào đầu Lý Hoả Vượng, sau đó xuyên qua khỏi ót.

Thế nhưng lại không có vết máu dính trên thanh kiếm, cơ thể này của Lý Hoả Vượng là hư ảnh, thực thế của hắn đã sớm ẩn thân cách đó mười bước chân.

Trong hang động, tình hình chiến sự thay đổi đến chóng mặt.

Ngay lúc này, đại bộ phận đám nhân tiêu bị hư ảnh làm cho hoảng sợ, chắc chắn Lý Hoả Vượng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hắn cũng nhận thấy tên nhân tiêu đạo sĩ này quả nhiên có thực lực, nhưng trước tiên cần phải có tiền đề, đó chính là hắn phải giống như một tên đạo sĩ bình thường, trước khi bắt đầu động thủ đều phải làm pháp trước.

Chỉ cần ép đối phương đánh giáp lá cà, hắn sẽ không có đủ thời gian để làm pháp.

“Nhảy!”

Bảy tám cái xúc tu màu đen bỗng nhiên uốn lượn, mạnh mẽ xổ ra mặt đất, đám lực lượng này đưa Lý Hoả Vượng tiến về phía tên nhân tiêu đạo sĩ đang bị quấn da quấn thịt.

Tiếng “keng” vang lên giòn tan, thanh kiếm gỗ đào của đối phương nứt ra, vũ khí này do sư thái trao vốn đã sắc bén lạ lùng, vũ khí của tên nhân tiêu hoàn toàn không thể so sánh với binh gia binh khí trong tay Lý Hoả Vượng được.

Thấy không địch lại, tên nhân tiêu lập tức nương theo lực lượng khủng khiếp của Lý Hoả Vượng, không ngừng bước lùi về phía sau.

Lý Hoả Vượng tất nhiên làm sao có thể để hắn ta đi được, khi thấy đối phương lùi về sau, hắn liền tiến tới, đuổi theo ráo riết, tuyệt đối không để cho hắn có thời gian làm pháp.

Thấy sư phụ của mình sắp phải chịu trận, một sợi tóc bạc trắng mang theo một lá bùa đen to cỡ móng tay trên tóc hắn bị ném đi.

Móng tay dài nhọn của tên nhân tiêu quấn lấy phất trần, từng sợi tơ trắng quấn lấy vũ khí của Lý Hoả Vượng.

Lấy nhu thắng cương, dù sợi tơ trắng trên cây phất trần không ngừng bị cắt đứt, nhưng nó vẫn nhanh chóng quấn lấy.

Người của cả hai bên giằng co lẫn nhau, hiện tại có vẻ như Lý Hoả

Vượng đang dẫn trước một bước, hoặc cắt đứt cây phất trần của đối phương, hoặc đám nhân tiêu phía sau sẽ đuổi đến trước.

Khi nhìn thấy con quái vật đáng sợ trước mặt, Lý Hoả Vượng chỉ nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Ban nãy ngươi để cho đồ tử đồ tôn của ngươi bao vây ta, vậy thì cũng đừng trách ta không công bằng, động thủ!”

Vừa dứt lời, mấy cái xúc tu dưới thân của Lý Hoả Vượng nhanh chóng lấy ra bao dụng cụ tra tấn từ trong túi đựng dưới vạt áo, trực tiếp cắp thẳng vào bụng đối phương, rất nhanh phần bụng bị rạch ra của đối phương liền bị xoắn mấy vòng, biến thành một mớ hỗ lốn.

Tên nhân tiêu đạo sĩ ôm bụng ngã xuống đất, Lý Hoả Vượng liền một tay kéo, lấy thanh Tử Tuệ kiếm từ trong phất trần đang nới lỏng dần rút ra, giơ cao lên rồi hạ xuống một nhát chém đầy tức giận, tên nhân tiêu đạo sĩ lập tức đầu rơi xuống đất.

Lý Hoả Vượng cả người bê bết máu quay đầu lại nhìn những tên nhân tiêu còn lại phía sau, nhóm người chiếm ưu thế về nhân số lại đứng chôn chân tại chỗ, chúng sợ hãi.

“Tiến lên!”

Lý Hoả Vượng gầm lên với dày đặc sát khí, giơ cao thanh Tử Tuệ kiếm trong tay, lao thẳng về đám nhân tiêu số lượng gấp trăm lần mình.

Không có thủ lĩnh, những tên nhân tiêu còn lại cũng trở nên rời rạc, khi họ đấu lưng với Lý Hoả Vượng, liền đã xảy ra một vụ thảm sát, điều khác biệt duy nhất chỉ là giết nhiều giết ít mà thôi.

Hai giờ đã trôi qua, toàn bộ hang động gần như không còn một bóng người, một vài bọn chúng bỏ chạy lẻ tẻ, nhưng những kẻ còn lại cũng không được việc gì.

Những chiếc xúc tu vặn vẹo bò lổm ngổm như những con nhện, đưa Lý Hoả Vượng về phía nửa thân dưới vẫn đang ở chỗ cũ.

Lý Hoả Vượng vốn đã rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng

chống đỡ tinh thần, ôm phần eo của mình, ghép vào nửa thân dưới của mình, trông như đang mặc quần.

Những xúc tu đen kịt luồn lách vào bên trong thịt, biến thành những sợi liên kết hai phần thân với nhau.

Lúc đầu, Lý Hoả Vượng không cảm nhận được bất kỳ cảm giác nào từ nửa thân dưới của mình.

Nhưng dần dần, ngón chân của hắn đã có thể cử động, mu bàn chân bị lá cờ hình tam giác màu đen cắm vào cũng cảm nhận được đau đớn.

Lá bùa tròn trên mặt đất đã tan ra từ lâu, Lý Hoả Vượng cúi đầu khom lưng rút lá cờ đen ấy ra.

Lý Hoả Vượng lại đứng lên, nhìn cảnh vật xung quanh vô cùng hỗn loạn, nơi đây đã hoàn toàn biến thành một vũng máu bùn, trên mặt đất cũng khó tìm được một khoảng trống sạch sẽ.

Thấy kẻ địch đã bị tiêu diệt, Lý Hoả Vượng cười vui vẻ, hắn phát hiện bây giờ so với trước đây đã thích cười nhiều hơn, bản thân hắn trong quá khứ đã quá lâu chưa có lấy một nụ cười.

Lý Hoả Vượng cười được một lúc thì dừng lại, cúi đầu xuống, đưa tay sờ lên bụng mình.

“Cảm ơn, xem ra trước đây ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, ngươi hữu dụng hơn nhiều so với ta tưởng tượng.”

Sau đó, Lý Hoả Vượng lại nghe thấy những âm thanh đứt quãng bên tai, so với những lần trước đó, sau bao lâu giáo huấn của hắn, lời nói của đối phương vẫn là đứt quãng như thế, nhưng chí ít vẫn có thể diễn đạt một số nghĩa đơn giản.

Chương 521: Ý Gì

Lý Hoả Vượng cảm thấy bản thân sau này có thể tế cho Hắc Thái Tuế càng nhiều tinh lực hơn, hắn không hiểu tại sao. Hắc Thái Tuế bị nuốt vào bụng của mình, có vẻ so với Hắc Thái Tuế bên ngoài

thông minh hơn nhiều.

Sự biến đổi này không biết có phải do hấp thụ chất gì đó trong cơ thể hay không.

“Chẳng lẽ máu của tâm tố cũng có tác dụng khiến Hắc Thái Tuế khai thông thần trí?”

Lý Hoả Vượng toàn chân chẳng có mấy miếng thịt tốt, suy nghĩ miên man, thân thể hắn vẫn còn rất đau, nhưng trong lúc bất giác hắn tựa hồ đã hình thành chút thói quen.

“Ngươi cẩn thận một chút, Hắc Thái Tuế cũng không tốt bụng đến thế đâu, rốt cuộc vì có thể chiếm đoạt thân thể của ngươi nên mới chui vào bụng.”

Lời nói của Hồng Trung khiến nụ cười trên khuôn mặt Lý Hoả Vượng bị dập tắt:

“Ta đang vui! Cần ngươi ở đây nói nhảm sao?”

“Cái tên này là ai, mà chẳng nói được câu nào tốt đẹp.”

Hồng Trung có chút bực bội, thân thể lấp loé nhàn nhạt, lại trốn xuống mặt đất.

Lý Hoả Vượng hừ lạnh một tiếng, bắt đầu lấy Hoả Áo Chân Kinh ra chữa trị vết thương cho bản thân.

Như thể đây là lần đầu tiên tập đi, Lý Hoả Vượng bước đi loạng choạng, vừa sờ soạng xung quanh vừa bước về phía hang động, nơi có đứa bé.

Những lão già trong hang vẫn còn đó, rốt cuộc, trong hoàn cảnh này họ cũng chẳng chạy đi đâu được.

“Đem đứa trẻ đi, chúng ta rời khỏi nơi này.”

Lý Hoả Vượng lạnh giọng ra lệnh cho họ.

Những lão nhân còn lại ai cũng làm theo, không ai dám nói một câu hời hợt nào, đến bây giờ tấm đạo bào trên người Lý Hoả

Vượng vẫn còn đang rỉ máu.

Lúc trước họ tìm Thuỷ nhi tử, cho dù bị lừa gạt, mong muốn hàng đầu vẫn là không muốn chết.

Lý Hoả Vượng đếm lại, còn lại 31 đứa trẻ còn sống, vốn không chỉ có chừng này, nhưng vì trận đấu hỗn loạn trước đó đã ảnh hưởng đến mấy cái nôi.

Lý Hoả Vượng bước đi tập tễnh, ôm lấy một đứa bé với cánh tay còn lại của mình, đi về phía cửa hang cùng với nhóm lão nhân đang run rẩy.

Ngay khi họ chuẩn bị đi ra ngoài, thi thể không đầu của tên nhân tiêu đạo sĩ đột nhiên chuyển động.

Lý Hoả Vượng lập tức ném đứa trẻ trong tay mình.

“Keng!”

Hắn rút thanh kiếm đồng tiền ra, chĩa về phía cái xác không đầu.

Thấy đối phương duỗi tay ra hình như muốn lấy thừ gì đó trong ngực ra, Lý Hoả Vượng vung tay lên, trong nháy mắt đem cánh tay của hắn tháo rời ra khỏi thân thể.

Trong khoảnh khắc cánh tay rơi xuống, chiếc túi trên tay hắn ta cũng vung tung toé.

Những viên dương thọ đan được bọc trong những lá bùa màu đen vương ra mặt đất, máu trên mặt đất liền đông lại một nửa.

“Dương thọ đan?”

Lý Hoả Vượng lấy mũi kiếm chọc vào viên thuốc, có phần khá bất ngờ.

“Ý gì đây? Chuẩn bị dương thọ đan để mua mạng cho bản thân hay sao?”

Đúng lúc này, tên nhân tiêu ấy lại động đậy, hắn ta lại giơ tay còn lại lên, vơ lấy những viên dương thọ đan đầy máu trên mặt đất,

đẩy về phía Lý Hoả Vượng.

Khi làm xong, cơ thể của tên nhân tiêu đã yếu đến mức không thể cử động được nữa.

Lý Hoả Vượng cẩn thận đếm, ở đây có tổng cộng 79 viên dương thọ đan, nếu ăn hết đống này, đoán chừng sẽ đủ để biến mình thành nhân tiêu.

Lý Hoả Vượng nhìn bảy mươi chín viên dương thọ đan, trong lòng mất một lúc lâu sau mới có thể bình tĩnh lại:

“Hắn đưa cho ta những viên dương thọ đan này là có ý gì?”

Có thể là hắn muốn Lý Hoả Vượng ăn những viên dương thọ đan này, hoặc có thể hắn muốn giải thích tại sao hắn lại biến thành thế này.

Câu hỏi này xác định chẳng có câu trả lời, bởi tên nhân tiêu này đã trút hơi thở cuối cùng, hơn nữa, đã chết đến mức chẳng thế chết thêm được nữa.

Thanh trường kiếm trong tay chỉ vào cái xác trước mặt, Lý Hoả Vượng ngừng lại một lúc, hắn ta nâng thanh kiếm trong tay, băm thi thể của tên nhân tiêu thành tám mảnh để ngăn hắn di chuyển lần nữa.

Sau đó, hắn cúi người, bỏ bảy mươi chín viên dương thọ đan vào trong hồ lô, quay đầu nói với những lão nhân đang sửng sốt:

“Đừng dừng lại! Tiếp tục đi!”

Các lão nhân có vẻ đã rất vất vả, nhưng hành động đáng ghét của những kẻ này lúc trước khiến Lý Hoả Vượng lúc này chẳng màng đến ý tứ kính già yêu trẻ.

Nếu không phải vì một mình mình sẽ không thể cứu được nhiều đứa trẻ như vậy, hắn đã sớm một kiếm đâm chết hết.

Với sự di chuyển chậm chạp của họ, Lý Hoả Vượng và những

người khác dần dần rời khỏi hang động.

Nhưng vừa ra khỏi hang, Lý Hoả Vượng đã bắt đầu lục lọi khắp nơi trong cái chốn u ám này, hắn muốn tránh những rắc rối sau này.

Vì trước đây đối phương muốn dùng những đứa trẻ để luyện đan, nên hắn nhất định phải có công thức hoặc cách làm thuốc nào đó.

Nếu không thể tiêu huỷ được thứ đó, Lý Hoả Vượng thực sự sẽ không yên lòng, sợ sau khi hắn rời đi, sẽ có người khác lặp lại thủ đoạn cũ.

Đang kiếm tìm thì bất ngờ Lý Hoả Vượng có thu hoạch mới, ví dụ như nếu nói một lò luyện đan to bằng quả dưa hấu, thì thứ này được đặt bên cạnh một lò luyện đan khổng lồ.

Có rất nhiều xác trẻ em bên cạnh lò, có vẻ như tên nhân tiêu này ở đây để sử dụng lò luyện đan để luyện đan.

Điều khác biệt duy nhất với hắn và Đan Dương Tử chính là lúc trước hắn luyện đan muốn rụng xương.

Chương 522: Thiên Thư

Nhìn cái lò luyện đan nhỏ ấy, Lý Hoả Vượng đột nhiên nhớ ra mình lúc đầu đã học được một loại kỹ năng từ Đan Dương Tử, luyện đan.

Có những thứ này, những loại đan dược đã sớm được dùng cạn cũng có thể bổ sung được.

Ngay sau đó, Lý Hoả Vượng cũng tìm thấy một vài cuốn sách viết bằng kí tự kì lạ trong hang động.

Có thể đây là những từ ngữ được đám nhân tiêu sử dụng, Lý Hoả Vượng cũng không biết trong đó có bất kỳ công thức dùng trẻ em luyện đan nào hay không, châm lửa đốt hết thảy tất cả.

Sau nhiều lần tìm kiếm, đến khi một phiến đá trắng xuất hiện trước mặt hắn, Lý Hoả Vượng vẻ mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

“Thiên thư? Lại là thiên thư sao?”

“Những thứ này từ đâu ra? Tại sao chúng lại ở khắp mọi nơi thế này?”

Lý Hoả Vượng cầm cuốn thiên thư nặng trĩu trong tay, suy nghĩ mãi trong lòng về thắc mắc ấy.

“Chẳng lẽ tên nhân tiêu lấy công thức luyện đan từ trẻ em lúc trước đến từ đây sao?”

Lý Hoả Vượng quan sát một cách cẩn thận, phát hiện thiên thư này giống y đúc với sách của Đan Dương Tử, đến nửa chữ cũng không có gì khác, vẫn là một quyển kinh Phật khuyên người hướng thiên.

“Chẳng lẽ ngươi biết đây là thứ gì?”

Lý Hoả Vượng hỏi, nhìn Hồng Trung đang ở bên cạnh nhìn trộm.

Hồng Trung cười vẻ bí hiểm, lắc đầu nhẹ nói:

“Hehe, ta không biết, hehe, ta không biết.”

Lý Hoả Vượng tiện tay ném cuốn thiên thư xuống dòng nước mạch nước ngầm lạnh lẽo.

Nhìn thấy cảnh này, Hồng Trung sốt ruột ngay lập tức.

“Này! Ngươi sao có thể làm vậy được! Thứ này nói không chừng là bảo vật đấy! Nhặt lên mau.”

“Nếu là bảo vật thì tự mình đi mà nhặt.”

Lý Hoả Vượng nói xong liền ôm lấy đứa trẻ đang oa oa khóc lớn trên mặt đất, đi lên chiếc thuyền nhỏ ban nãy.

Chiếc thuyền rất nhỏ, thêm nữa là phải chèo ngược dòng nước, phải mất vài chuyến mới đưa được tất cả mọi người vào bờ.

Khi Lý Hoả Vượng đưa một nhóm người già trẻ trở về Thương Thuỷ huyện, toàn bộ huyện thành nổ ầm lên.

Bộ dáng của Lý Hoả Vượng lúc này vô cùng kinh hãi, nhưng bọn họ đều dồn sự chú ý vào những đứa trẻ đang kêu gào bên cạnh.

Những người mất con luôn xông đến đầu tiên.

Ai tìm được con mình liền cúi đầu quỳ lạy trước Lý Hoả Vượng, còn những ai không tìm thấy con mình chỉ có thể gục xuống đất rồi gào khóc.

Lâu tri huyện dẫn theo một đoàn người dâng cho Lý Hoả Vượng một món quà lớn:

“Đa tạ đại nhân! Đại nhân chính là ân nhân của Thương Thuỷ huyện!”

“Chớ vội hành lễ, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu.”

Sau đó Lý Hoả Vượng thuật cho Lâu tri huyện nghe về chuyện của những lão nhân kia.

“Cái gì? Nói như vậy, những lão nhân kia là đồng phạm của tà ma

sao?”

Lâu tri huyện nhìn những lão nhân kia, lập tức bị kích động, vừa nãy hắn còn tưởng những người này là đại nhân đã ra tay cứu giúp.

“Nếu căn cứ vào Đại Lương luật, xét những hành động của bọn họ, thì sẽ xử lý thế nào?”

Lý Hoả Vượng nhìn những người già vẫn đang đứng ở đó, đặt câu hỏi.

“Nên tứ mã phân thây!”

Đôi mắt Lâu tri huyện trở nên lạnh lùng đến kì lạ.

“Là tứ mã phân thây sao? Sao lại phải chơi đùa như thế? Hơn nữa, bọn họ tuổi tác đều lớn, không bằng đổi thành chém đầu đi.”

Lâu tri huyện lên tiếng phản bác hiếm hoi:

“Đại nhân nói như thế là có ý gì? Người phạm tội thì còn tính toán chi đến tuổi tác? Đinh là Đinh Mão là Mão, nếu vì tuổi tác mà tha cho bọn họ, những đứa trẻ đã về nơi suối vàng chẳng phải càng là chết oan sao?”

Lý Hoả Vượng cẩn thận suy nghĩ một hồi, rồi chắp tay với Lâu tri huyện:

“Lâu tri huyện nói không sai, vậy ngươi hành việc đi, ta đi đây.”

Lâu tri huyện vội vàng kéo Lý Hoả Vượng:

“Sao đại nhân lại vội vàng như thế? Ta còn hy vọng cho hạ quan cơ hội, được hoan nghênh chiêu đãi đại nhân.”

Hắn ta liếc nhìn những mảnh quần áo rách nát trên người, còn vương những vết máu, Lý Hoả Vượng gật đầu.

“Được, đã hai ngày không ngủ, ta đi nghỉ một lát, làm phiền tri huyện đại nhân, giúp ta may một ít quần áo.”

Lý Hoả Vượng trở về nhà trọ, dường như vừa ngã đầu liền ngủ thiếp đi, toàn thân đau nhức kịch liệt, không thể kìm chế được sự mệt mỏi.

“Rọt rọt rọt!”

Không biết đã qua bao lâu, Lý Hoả Vượng bị cơn đói đánh thức.

Hắn dụi dụi con mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời vẫn còn sáng, nhưng hắn không biết là ngày nào.

“Đạo sĩ, ngươi đã ngủ một ngày một đêm, ban nãy tên quan vào xem ngươi, thấy ngươi đang ngủ liền quay về.”

Lý Hoả Vượng liếc nhìn vị hoà thượng đang cười ha hả:

“Ngươi có vẻ rất vui vẻ nhỉ?”

“Tất nhiên là vui vẻ, chúng ta làm việc tốt mà, thậm chí là việc vô cùng tốt đấy! Chẳng nhẽ làm được việc tốt lại không nên vui sao?”

“Nên, nên.”

Lý Hoả Vượng trả lời qua loa, nén cơn đau mà ngồi dậy, cởi bỏ quần áo tanh hôi trên người xuống, thay bằng bộ quần áo mới toanh trên chiếc ghế bên cạnh.

Lâu tri huyện chắc hẳn đã rất tỉ mỉ, bộ quần áo mới này rõ ràng được làm tựa bộ quần áo Lý Hoả Vượng mặc trên người. Đều cùng một màu đỏ sẫm, cùng một loại đạo bào.

Bên cạnh đó, hắn không chỉ may một bộ, mà còn để thợ may làm năm bộ giống nhau như đúc.

“Ôi, Lâu tri huyện quả là có tâm.”

Lý Hoả Vượng vừa mặc quần áo vừa nói.

Chương 523: Vui Được Thì Vui

Sau khi thay đồ xong, Lý Hoả Vượng đi về phía sân sau, chuẩn bị

lên xe ngựa rời đi.

“Đạo sĩ, vị quan kia muốn mời ngươi ăn cơm, ngươi không đi sao?”

“Không đi, phí thời gian, rắc rối đã được xử lý xong xuôi rồi, vậy liền khẩn trương về Ngân Lăng, đoạn đường cũng không ngắn.”

Đối với Lý Hoả Vượng bây giờ, mọi thứ khác đều chỉ là hư vô.

Ngay khi Lý Hoả Vượng đi tới chuồng ngựa ở sân sau, hắn ta nhất thời ngây ngẩn cả người.

Xe ngựa của hắn đã được chà rửa sạch sẽ, bánh xe không còn dính lấy miếng bùn đất nào, lông ngựa kéo xe rất mượt mà, chắc hẳn đã được chải rất kĩ càng.

Thịt ba rọi núi các loại vây quanh xe ngựa, Man Đầu nằm ở giữa thổ sản vùng núi gặm một cục xương lớn.

“Gâu gâu!”

Man Đầu thấy chủ nhân quay về, lập tức trở nên hưng phấn chạy tới, cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy. Mấy ngày không gặp, trông nó đã béo hơn.

Nhìn những thứ này, vị hoà thượng lại bật cười, hắn nói với Lý Hoả Vượng:

“Đạo sĩ, ngươi nhìn xem, ta nói cái gì ấy nhỉ, người tốt có phúc báo tốt, đúng không?”

Cộc cộc cộc cùng với tiếng vó ngựa không ngừng vang vọng, Lý Hỏa Vượng đánh xe ngựa rời khỏi huyện Thương Thủy càng lúc càng xa.

Trên xe ngựa ngoại trừ Hắc Thiên Tuế ra còn có rất nhiều hoa quả khô để dành. Lý Hỏa Vượng lấy ra một quả táo đỏ khô nhét vào miệng chậm rãi nhai.

“Có ngọt không?”

Hòa thượng tiến lại gần, nếp nhăn trên mặt dính lại chung một chỗ hỏi.

“Ngọt.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa cầm một nắm thịt quả hạch đào nhét vào miệng nhai:

"Ngươi nói bây giờ bọn họ vui vẻ rồi?"

"Vậy nhất định là vui vẻ. Nếu không vui vẻ thì sao có thể cho ngươi những thứ này được?"

"Vui vẻ thì tốt. Thế giới này quá đau khổ rồi. Nếu có thể vui vẻ được thì cứ vui vẻ đi."

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm nói thầm trong miệng, bản thân đang phải giãy giụa trong nỗi thống khổ cũng như sự kiềm nén này, nhưng nhờ vào việc bản thân giúp đỡ người khác thoát khỏi tình cảnh giống như mình thì dường như cảm giác này cũng không tệ lắm.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn thấy Màn Thầu đang vẫy đuôi dùng móng vuốt lục lọi trong cái giỏ. Nó vùi cả đầu chó của mình vào trong cái giỏ tre lớn đang hì hục nhai cái gì đó.

Lý Hỏa Vượng vươn ngón tay kẹp lấy thịt trên cổ của nó, xách nó ném ở con đường đất bên cạnh:

"Đi xuống, chạy cho ta, ngày nào cũng ăn như vậy, ngươi muốn làm heo bị làm thịt sao?"

Màu Thầu thấp giọng kêu ư ử, giống như thể hiện sự bất mãn nào đó. Nhưng khi nó nhìn thấy Lý Hỏa Vượng không có ý định chờ mình, nó vội vàng ba chân bốn cẳng chạy theo.

Nhìn thấy con đường đất phía trước xe ngựa chập chùng lên xuống đến vô tận, Lý Hỏa Vượng buông lỏng dây cương trong tay để cho ngựa tự đi.

Xe ngựa không giống như ô tô, không cần lúc nào cũng phải nhìn chằm chằm.

Loài ngựa này có đầu óc cũng rất thông minh, gặp nguy hiểm sẽ tránh, gặp đường rẽ sẽ dừng lại.

Lý Hỏa Vượng được rảnh tay liền lấy một cuốn sách vỡ lòng từ trong ngực ra. Khi hắn sờ vào vùng bụng của mình, Hắc Thái Tuế lập tức chuyển động, từng cái xúc tu màu đen chui ra từ trong lỗ rốn, móc vào ngón tay hắn.

Hắn cúi đầu nhìn những xúc tu kia dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau khi trải qua những chuyện lần trước, hắn đã không còn bài xích Hắc Thái Tuế như trước nữa.

Đối phương có thể ngăn cản mình tự sát, cũng có thể giúp đỡ hắn lúc nguy cấp, có một thứ như vậy ở bên cạnh giúp đỡ hắn một tay cũng không tệ. Dĩ nhiên nếu như nó không phải lúc nào cũng muốn chiếm đoạt thân thể mình, vậy thì càng tốt hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức tháo nút nhét tai bên tai phải ra, âm thanh va chạm trong tiếng ồn ào chói tai lập tức trở nên rõ ràng:

"Trước, ăn, đói rồi, ta giúp ngươi,"

"Ta biết ngươi giúp ta rồi, đừng có lúc nào cũng nhắc đến chuyện đó nữa. Bây giờ thì im lặng đi."

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, giọng nói của Hắc Thái Tuế bắt đầu trở nên nhỏ hơn:

"Được rồi... Đói không? Ăn đi,"

"Không ăn, đọc sách học chữ, lời nói của ngươi quá lộn xộn rồi, ngươi còn chưa học đủ đâu."

Lý Hỏa Vượng cầm cuốn sách vỡ lòng trong tay, bắt đầu đọc từng câu từng chữ.

Hắn không biết Hắc Thái Tuế trong bụng mình có thể hấp thu được bao nhiêu, nhưng khi thứ này nói càng trôi chảy thì sẽ không

có gì bất lợi cho hắn.

Đang đọc thì một xúc tu mới từ rốn của Lý Hỏa Vượng duỗi ra ngoài, trên đỉnh của xúc kia lại quấn lấy hai con ngươi.

Con mắt này nghiêng nghiêng ngả ngả nhìn mọi thứ xung quanh. Nó nhìn mọi thứ rất chậm nhưng lại rất chăm chú, trong mắt nó tràn ngập sự tò mò.

Lý Hỏa Vượng cảm giác có hai tầm mắt phát ra từ trên một con ngươi liền dừng lại, hắn vươn tay nắm lấy con ngươi kia vào trong tay cẩn thận quan sát:

“Hồng Trung, hình như đây là con ngươi của ngươi phải không? Tại sao nó không bị Hắc Thái Tuế tiêu hóa vậy?”

Hồng Trung đã lâu không xuất hiện, hắn nhanh chóng từ dưới bánh xe di chuyển lên phía trên:

"Thứ này là một bảo bối tốt. Năm đó ta phải tốn rất nhiều công sức mới lừa được nó về đó.”

"Lại là bảo bối tốt? Chẳng lẽ đây không phải là con ngươi ban đầu của ngươi sao?"

“Đương nhiên là không phải rồi, không thì ngươi đoán thử xem ta đã lừa gạt được thứ này ở đâu?”

Mặt Hồng Trung đầy vẻ đắc ý đáp.

Chương 524: Cha

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn nó một cái, không thèm đếm xỉa đến nó nữa. Hắn nhét con ngươi trong tay mình vào trong xúc tu của Hắc Thái Tuế rồi lại bắt đầu đọc sách tiếp.

Cho dù Hồng Trung có dụ dỗ như thế nào thì hắn cũng không hỏi nữa. Trong quá trình tiếp xúc thường xuyên với đối phương, dường như Lý Hỏa Vượng đã biết cách làm thế nào để đối phó với thói quen của Tọa Vong Đạo rồi.

Cứ dạy cho đến trưa, ven con đường đất xuất hiện một cái chòi nghỉ chân, trên mấy cái bàn gỗ bên trong có lẻ tẻ mấy người đi đường đang ngồi ở đó ăn mì.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc rồi kéo dây cương dừng xe ngựa lại, hắn dẫn theo Màn Thầu đang lè lưỡi đi về phía chòi nghỉ chân.

“Khách quan, ngài muốn ăn gì?”

Ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên người Lý Hỏa Vượng, ông chủ có hai chòm râu mép cẩn thận hỏi han.

“Có gì ăn không? Tùy tiện bưng ra đây đi.”

Có đồ ăn có sẵn, dĩ nhiên Lý Hỏa Vượng không cần phải ăn lương khô nữa.

Dẫu sao lương khô là đồ ăn có thể để dành trong thời gian dài cho nên về mặt khẩu vị cũng không ngon hơn bao nhiêu.

“Này, khách quan, ngươi ngồi xuống uống ngụm trà mát đã! Để ta bưng lên cho ngươi!”

Lão râu mép đi đến bên bếp lò bận rộn nấu ăn với cô vợ bụng bự.

Lý Hỏa Vượng cầm bình trà mát trên bàn đổ vào miệng Màn Thầu đang lè lưỡi bên cạnh.

Sau khi thấy con chó uống nước hồi lâu mà không có phản ứng gì, lúc này Lý Hỏa Vượng mới tự rót cho mình một cái chén rồi bắt đầu uống.

Mặc dù nói nơi này cách huyện Thương Thủy không xa nhưng cẩn thận chèo thuyền ngàn năm, hắn cũng không muốn lật thuyền trong mương.

"Có lò luyện đan rồi, tiếp theo nên đi tìm nguyên liệu luyện đan. Hiệu thuốc ở trong thành Ngân Lăng chắc có nhỉ. Nếu như không có thì mình có thể đi hỏi Thác Bạt Đan Thanh thử xem.”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ xem thứ này có hay không thì hắn nhìn thấy lão râu mép kia đang bưng một tô mì về phía

hắn.

“Khách quan, mì của ngài đây.”

Trước mặt Lý Hỏa Vượng đặt một tô mì nóng hổi bốc khói, mặc dù chỉ phía trên có một vài miếng nội tạng của động vật, cùng với một ít rau dại và củ cải khô, nhưng khi kết hợp những thứ này lại với nhau thì mùi vị cũng rất được.

Sau khi cho Màn Thầu ăn thử xong, Lý Hỏa Vượng mới bắt đầu ăn ngấu nghiến. Mì mà đối phương bán là mì bản to, có vẻ như nhiều loại mì trộn chung với nhau, ăn vào rất ngon.

Lúc này chỉ có một khách hàng là Lý Hỏa Vượng, ông chủ kia không có việc gì nên đỡ vợ mình ngồi xuống. Bọn họ ở phía xa nói gì, Lý Hỏa Vượng nhạy bén cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Nương tử à, ngươi tranh thủ nghỉ ngơi một lát đi, đừng làm con chúng ta mệt."

"Nhị Lang, đừng chỉ quan tâm mình ta, thừa dịp bây giờ không có ai ngươi mau đi lót dạ chút gì đi.”

"Ha ha, không vội, chỉ cần nhìn con mình là ta no rồi.”

Ông chủ ngồi xổm xuống, đưa tay cẩn thận vuốt ve bụng vợ mình, vẻ mặt ôn hòa khẽ thì thầm:

"Bảo bối à, con có cảm nhận được không? Ta là bố của ngươi đó, ngoan, gọi cha nào."

Người phụ nữ mang thai nhéo nhẹ cánh tay của ông chủ trách khẽ:

"Ngươi phát điên gì vậy, có con nhà ai chưa ra đời mà đã nói chuyện được chứ? Ngu ngốc.”

"Ngươi đừng nói chen vào, ta đang nói chuyện với con chúng ta đó. Ông thầy bói kia nói rồi, bây giờ ta nói chuyện với con chúng ta thì sau này nó sẽ càng có tiền đồ!”

Dứt lời, hắn dứt khoát ngồi rạp xuống đất, áp tai vào cái bụng nhô lên của vợ mình, giọng nói chất chứa đầy tình yêu thương:

“Con à, có nghe thấy không? Ta là cha của ngươi, mau gọi cha đi.”

Ngay khi ông chủ vừa dứt lời, một giọng nói mơ hồ không rõ giống như tiếng sấm vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng:

“Cha...”

“Ầm” một tiếng, Lý Hỏa Vượng bị dọa sợ chợt đứng lên lùi ra sau mấy bước.

Tiếng ghế ngã xuống đất lập tức hấp dẫn sự chú ý của chủ quán. Thấy vậy, chủ quán liền cẩn thận tiến lại gần:

“Vị khách quan này có chuyện gì sao? Do mì không ngon hay là canh không chuẩn vị vậy? Hay là để ta đổi chén khác cho ngươi nhé?”

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng khó coi liếc nhìn hắn ta một cái, sau đó lại nhìn người vợ đang mang thai của hắn, Lý Hỏa Vượng không nói hai lời vứt một khối bạc vụn lên xe ngựa rồi vội vàng rời đi.

“Khách quan, ngươi đưa nhiều quá, một tô mì không cần nhiều tiền như vậy!”

Giọng nói của chủ quán ngược lại càng khiến cho tốc độ của xe ngựa đi nhanh hơn.

Trên chiếc xe ngựa đang lao nhanh, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng kỳ lạ ôm lấy bụng mình:

“Có chuyện gì vậy? Câu nói vừa nãy của Hắc Thái Tuế là lặp lại theo khuôn mẫu, hay là nó thật sự cho rằng ta là cha của nó?”

Trước đây hắn vẫn cho rằng, con Thái Tuế này giống với Đan Dương Tử trước đây, dù sao thì sự tồn tại của bản thân nó cũng là nhờ đoạt xác người khác.

“Cha?”

Giọng nói kia lại vang lên lần nữa, lập tức bị Lý Hỏa Vượng phản bác lại:

“Đừng gọi ta là cha!”

“Tại sao chứ?”

Câu hỏi của Hắc Thái Tuế khiến cho Lý Hỏa Vượng cạn lời. Sau khi hắn nghĩ một lát lại thong thả lấy lại sức, đúng vậy, tại sao không thể gọi chứ? Chuyện này đối với mình là chuyện tốt hay chuyện xấu thì cũng chưa chắc đâu.

Chương 525: Trống Vắng

Tiếng gà trống gáy khiến Dương Tiểu Hài chậm rãi mở mắt ra, hắn xoa mắt rồi nhìn quanh bốn phía, trong lúc nhất thời hắn vẫn chưa quen với cảm giác một mình ở một phòng.

Mấy ngày gần đây, không có ngửi được mùi chân thối của Tào Tháo sư huynh, ngủ cũng không yên tâm.

Dùng sức vươn người một cái, Dương Tiểu Hài thức dậy bắt đầu mặc quần áo.

Ở cái tuổi này của hắn, một ngày từng cái đầu, quần áo đạo đồng kia rõ ràng đã ngắn đi không mặc vừa nữa.

Đón gió lạnh sáng sớm, Dương Tiểu Hài rụt cổ đi về phía nhà bếp Bạch gia.

Sống tại thôn Ngưu Tâm rõ ràng tốt hơn nhiều so với dãi gió dầm sương ở bên ngoài. Trong cái sân đối diện với nhà bếp có một miệng giếng, giặt quần áo, rửa chén, rửa mặt cũng đều rất tiện, hoàn toàn không cần phải đi gánh nước vào buổi sáng.

Nấu nước lên sau đó bỏ thêm cơm của tối hôm qua vào, Dương Tiểu Hài thuần thục bắt đầu nấu cháo.

Mặc dù nấu cháo rất đơn giản nhưng cũng phải xem phải làm gì. Nếu như có thể nấu từ từ, gạo dầu gì cũng bỏ vào nấu luôn vậy thì

khi ăn cũng sẽ có mùi vị khác.

Hũ dưa muối bị mở ra, Dương Tiểu Hài cầm đũa lên, gắp dưa muối đặt lên thớt gỗ rồi bắt đầu cắt thành từng miếng.

Toàn thân Dương Tiểu Hài đang tiến vào trạng thái thì bị một loạt tiếng bước chân cắt đứt. Hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người phụ nữ mặt mập:

“Nhóc đồng hương à, hôm nay cũng dậy sớm nữa à.”

Trong ngực nàng ôm một bộ quần áo mới, là quần áo của đàn ông.

“Bưng đậu hũ còn dư lại từ tối hôm qua ra đi, ăn với cháo.”

Nói đến đây, trong lòng Dương Tiểu Hài không nhịn được có chút xúc động. Cuộc sống bây giờ quá tốt rồi, thế mà lại có đồ ăn thừa.

“Này.”

Bị ra lệnh nhưng người phụ nữ kia cũng không giận, nàng ngoan ngoãn làm theo.

Khi cháo chín, thức ăn cắt xong thì những người khác cũng bắt đầu lục đu.c đi đến đại sảnh ăn cơm.

Lý Hỏa Vượng đã đi được một thời gian rất lâu, mọi người cũng đều đã dần thích ứng rồi.

Nhưng trong lòng mỗi người đều cảm thấy trống vắng giống như mất đi người đáng tin cậy, không có ai ra lệnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Đến nỗi trước đó hắn nói làm người khác bị thương, hoàn toàn không có ai sẽ canh cánh trong lòng,

Đều là người cùng nhau vào sinh ra tử, nhưng trong lòng bọn họ chắc chắn, đừng nói bị Lý Hỏa Vượng mắng là phế vật, cho dù hắn đứng ở đó mắng bọn họ một ngày một đêm thì cũng chỉ cười cười cho qua thôi.

Nhưng chí ít thì bọn họ cũng không phải người mù, bọn họ đều có

thể nhìn thấy Lý Hỏa Vượng rời đi, ai là người đau lòng nhất ở đây.

Từ sau khi Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu chưa từng cười lần nào cả, hơn nữa nàng cũng không còn cảm giác giản dị dễ gần như trước đây nữa. Dường như nàng đã biến thành một tảng băng cách con người ngàn dặm rồi.

Xuân Tiểu Mãn khẽ thở dài một hơi, nàng dùng đũa gắp một miếng dưa muối bỏ vào trong chén Bạch Linh Miểu bên cạnh.

Khoảng thời gian này nàng đều ngủ cùng Bạch Linh Miểu, nàng chỉ sợ người bạn tốt của mình nghĩ không thông.

Bạch Linh Miểu gắp miếng dưa muối lên bỏ vào trong miệng, nàng cắn thành từng miếng nhỏ rồi nhai trong miệng.

“Cái đó Bạch cô nương à.”

Lời nói của Lữ Trạng Nguyên khiến cho Bạch Linh Miểu ngẩng đầu nhìn sang, hàng lông mi dài màu trắng chớp chớp, bình tĩnh hỏi:

“Chủ gánh hát Lữ à, có chuyện gì sao?”

“Ngươi nhìn đi, chúng ta cũng nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, ta cảm thấy chủ Lữ gia ban có thể chạy show được rồi. Nơi này cũng thu hoạch vụ mùa xong, người nhà nông không có chuyện gì làm nữa, bọn họ đều đang chuẩn bị trú đông tại nhà, cũng có thời gian rảnh rỗi đi xem hí rồi.”

“Được, nhưng mà hôm nay là Nguyệt Tịch rồi, không bằng chờ qua lễ rồi làm. Chủ gánh hát Lữ à, ngươi cảm thấy thế nào?”

Chủ gánh hát Lữ có chút lúng túng gật đầu:

“Cũng được cũng được.”

Thật ra hắn muốn Trung thu này dẫn cả nhà đi ra ngoài, tránh cho ở trong thôn này không được tự nhiên, nhưng mà nếu đối phương đã nói như vậy rồi, vậy chỉ có thể coi như không có gì thôi.”

Cũng lâu như vậy rồi, hắn sớm đã thăm dò rõ ràng qua, biết được

người nhà của khuê nữ này đều chết hết rồi, lễ Trung thu này nhất định nàng sẽ không dễ chịu mấy.

“Ta sẽ làm bánh Trung thu!”

Dương Tiểu Hài xung phong nhận việc nói.

“Năm đó mỗi lần đến tết Trung thu, lại tử đầu kia đều muốn chúng ta làm bánh Trung thu. Ta là đạo đồng làm nhanh nhất tốt nhất trong đó.”

Thấy Xuân Tiểu Mãn nháy mắt với mình, Dương Tiểu Hài sửng sốt, vội vàng ngồi xuống cắm đầu ăn bữa sáng.

Sau bữa sáng, Dương Tiểu Hài liền lấy khuôn bánh Trung thu ra. May mà toàn bộ thôn Bạch gia muốn cái gì có cái đó, nếu không thật sự không dễ làm chút nào.

Cẩu Oa giả mù sa mưa đứng ở cửa nhà bếp ló đầu ra nhìn:

“Tiểu Hài à, có cần ta giúp gì không?”

“Không cần, một mình ta cũng có thể làm được.”

“Được thôi, vậy ta chờ tối hôm nay ăn nha. Giờ ta dẫn Cao Trí Kiên đi lợp ngói nhà chứa đây!”

Bận làm việc cả ngày, khi đêm tối vừa buông xuống, ánh trăng sáng ngời treo trên cao.

Bánh ngọt trái cây được mua từ người bán hàng rong về còn có từng cái bánh trung thu xếp chồng lên nhau được bưng lên bàn.

Ngắm trăng dĩ nhiên là phải uống rượu, vì vậy mọi người mang một vò rượu trong hầm ngầm ra ngoài.

Chương 526: Trung Thu

Bạch Linh Miểu ngồi ở ghế chủ vị bưng ly rượu trong tay hướng về những người khác:

“Trăng tròn mọi người sum họp. Con người thuận tâm thuận việc thì mọi chuyện đều thuận lợi. Ta chúc các vị gia đình hạnh phúc, hòa thuận con cháu đầy nhà!”

Những người khác ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng tụm năm tụm ba lại giơ ly rượu lên, có chút gượng gạo lóng ngóng trả lời những lời nói không rõ nghĩa.

Một ly rượu xuống bụng, mắt của Bạch Linh Miểu có chút đỏ:

“Nào, mọi người đừng có uống rượu không thôi, ăn bánh trung thu nữa đi. Bánh trung thu do Dương sư đệ làm đúng là đẹp thật, nhất định là ngon lắm đây.”

Dứt lời, nàng cầm một miếng bánh trung thu lên, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ.

Nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của mỗi người, Bạch Linh Miểu hít mũi cười đứng lên.

“Ngươi nhìn đầu óc của ta này, đến ngày Nguyệt Tịch mà cống phẩm của từ đường cũng không thay mới. Các ngươi ăn đi, ta thay mới xong sẽ quay lại.”

Dứt lời, nàng bưng một chồng bánh trung thu lên, đi về phía từ đường Bạch gia.

Bạch Linh Miểu vừa đi, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Cẩu Oa khó chịu đưa tay kéo kéo cổ áo:

“Hầy, lễ Trung thu này.”

“Các ngươi ăn trước đi, ta đi xem nàng một chút.”

Xuân Tiểu Mãn nói xong đứng lên định đi theo.

Nhưng lại bị Cao Trí Kiên nắm lấy tay nàng, hắn khẽ lắc đầu:

“Để... để... để nàng... ở một mình... ở... một lát!”

“Mọi người ăn bánh trung thu đi. Bánh trung thu này do Dương sư đệ làm rất ngon đó.”

Hai tay Bạch Linh Miểu bưng bánh trung thu đặt trước mặt hàng loạt bài vị trong từ đường.

Những bài vị này đều rất mới, bài vị của cả thôn Bạch gia bất kể già trẻ lớn bé đều đặt ngay ngắn ở nơi này.

Bức tường màu đen với đầy các tấm bài vị có chữ viết màu trắng trên nền đen nối thành một hàng tạo cho con người có cảm giác bức bách, từ phía trên cao nhìn xuống huyết mạch duy nhất của Bạch gia trước mặt.

“Cha à, đây là bánh trung thu nhân mứt táo, ta nhớ ngươi thích ăn nhất chính là bánh nhân mứt táo này.”

Bạch Linh Miểu cố ý bưng một cái bánh trung thu có ấn dấu màu đỏ, nàng nhón chân đặt nó trước mặt một tấm bài vị.

“Đệ à, ngươi thích ăn bánh đậu nhưng trong thôn không tìm được bánh đậu, ngươi thử bánh trung thu nhân hạt mè này xem, mùi vị cũng rất ngon đó.”

Sau khi chia xong bánh trung thu, Bạch Linh Miểu lại lấy ra ba nén hương rồi đốt lên. Nàng quỳ dưới đất bái lạy bọn họ, sau đó cắm hương lên số bánh trung thu còn lại.

Khói xanh lác đác chậm rãi bay bổng giữa các tấm bài vị, từ đường Bạch gia lại có hương khói lần nữa.

Bạch Linh Miểu ngửa đầu nhìn bức tường màu đen trước mặt tựa như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc lâu sau, trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười nói:

“Hôm nay là Nguyệt Tịch, ta ở cùng các ngươi nha.”

Nàng cầm một cái bánh trung thu từ trong đĩa lên rồi đi về phía trước hai bước, ngồi xuống lên bậc thềm trong từ đường. Nàng nhìn mặt trăng sáng ngời trên trời ăn từng miếng bánh trung thu.

Đang ăn thì một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng, tay phải Bạch Linh Miểu duỗi ra đưa bánh trung thu trong tay vào trong cái

khăn trùm đầu màu đỏ của Nhị Thần. Sau đó đầu nàng khẽ dựa vào bên trái, dựa vào quần áo tơ lụa màu đỏ của Đại Thần.

Cứ như vậy ở trên bậc thềm bên ngoài từ đường Bạch gia, hai người phụ nữ giống nhau như đúc lặng lẽ dựa sát vào nhau, cùng ăn một cái bánh trung thu, cùng ngắm mặt trăng tròn treo trên không trung.

Bỗng nhiên phía xa lóe lên ánh lửa, Bạch Linh Miểu đứng dậy nhìn lại thì thấy nhà chứa thổ phía xa xa được dùng mảnh ngói với tảng đá dựng lên.

Nhà chứa thổ rất cao, cao bằng những ngôi nhà khác ở trong thôn Ngưu Tâm. Ngọn lửa ngút trời bao trùm nhà chứa này lại giống như một đống lửa to lớn vậy.

Cẩu Oa đứng ở nóc nhà bên cạnh, vừa la hét vừa cầm các loại quần áo cũ ném vào bên trong.

Nguyệt Tịch thì phải đốt lò đất, Bạch Linh Miểu nhớ mỗi năm đều như vậy chỉ là chuyện này vẫn luôn là chuyện mà huynh trưởng và các đệ đệ thích, con gái cũng không thích chuyện này.

Nhìn ánh lửa ngất trời phía xa xa, Bạch Linh Miểu nghĩ đến đệ đệ ruột vẫn luôn không khiến người khác bớt lo kia của mình.

Trưởng tỷ giống như mẹ, cha mẹ trong nhà mỗi ngày đều có việc bận, người đệ đệ này căn bản là do một tay nàng nuôi lớn.

Nàng tận mắt nhìn đứa bé kia ở trong nôi dần dần biến thành một thiếu niên có thể chạy nhảy, nhưng tất cả tất cả đều đã dừng lại.

Đối với việc nhớ người nhà gần như cao bằng đỉnh núi, cuối cùng bàn tay run rẩy của nàng sờ cái trống bên hông, bắt đầu gõ.

“Tùng tùng tùng~ tùng tùng tùng~”

Tiếng trống có tiết tấu vang vọng ở trong thôn vắng vẻ.

Bạch Linh Miểu do dự một hồi, sau đó run rẩy cất tiếng hát, nước mắt nín nhịn trong một đêm cuối cùng cũng chảy xuống.

Nàng hát điệu Bi Gia Khốc Yên Hồn, trong giọng hát dường như ẩn chứa sự bi thảm đến tận cùng, toàn bộ cảnh vật xung quanh cũng run rẩy theo.

“Gió mát a~~ yên hồn~~ hu hu hu...”

Lúc này, nàng đồng cảm với lời hát này, nếu như nói hết thảy trước đây chỉ là dưới sự bức bách của Tiên gia mà trông bầu vẽ gáo, thì bây giờ nàng đột nhiên có cảm xúc và sự thông hiểu cao với những viện binh kia.

Chỉ người có quá nhiều người nhà chết thì mới có thể hiểu điệu hát Khốc Yên Hồn cần loại cảm xúc gì.

Chương 527: Quyết Định

Nàng phát hiện cảm xúc trong lòng mình lây nhiễm đến Tiên gia, loại cảm giác này rất đặc biệt.

Thậm chí có thể nói bây giờ ít nhất Bạch Linh Miểu cũng đang đau buồn cho người nhà, mạnh mẽ hơn Lý Chí lúc trước, nhưng mà Bạch Linh Miểu không hề muốn cái giá phải trả này.

Tiếng trống tiếp tục vang lên, giọng hát vô cùng thê lương kia vẫn vang lên như cũ.

“Yên hồn na~ ba gian dương thế chờ người, hu hu hu... ba thành âm ti vì yên hồn a.”

"Đều nói trời là mái nhà đất là tiền sảnh, người tốt như cá nước bùn, hu hu hu...”

“Hồn quá liễu nhất thì sao lưỡng thưởng, hồn quá lưỡng thưởng thiếu nhất thì ai...”

Lần này đến phiên Đại Thần đến bên cạnh nhìn Bạch Linh Miểu hát điệu chiêu hồn, từng cơn gió lạnh thổi đến cửa chính từ đường Bạch gia, thổi qua khăn đội đầu của Đại Thần, cuối cùng thổi tắt đèn l*ng trắng, bắt đầu chậm rãi vây quanh Bạch Linh Miểu.

Tựa như cảm nhận được cái gì đó, Bạch Linh Miểu gần như hát không nổi nữa nhưng cuối cùng nàng bắt đầu cắn răng nặng nề gõ lên cái trống bên hông.

“Nghe nói Yên Hồn làm rơi giọt lệ thương tâm, trong lòng giống như ăn phải khổ hoàng liên vậy, hồn có oan ức ngươi cũng không có chỗ để cáo trạng, có uẩn khúc cũng không có chỗ nào kêu oan...”

Gió lạnh càng lớn hơn, bài vị trong từ đường bị thổi lắc lư ào ào, mảnh ngói trên từ đường cũng bị thổi bay, dường như toàn bộ từ đường Bạch gia vào giờ phút này như sống lại vậy.

Đang hát thì một cơn gió nhẹ khẽ lướt qua váy của Đại Thần, chui vào bên trong khăn trùm đầu màu đỏ máu.

Trên người Đại Thần bắt đầu tỏa ra mùi bị đốt cháy, nàng run rẩy giơ hai tay lên, chậm chạp tiến lại gần Bạch Linh Miểu:

“Con à...”

Khoảnh khắc nghe được giọng nói này, tim Bạch Linh Miểu chợt run rẩy, nàng không quan tâm đến gì nữa, giang rộng hai tay nhào tới gọi lớn:

“Mẹ!!”

Giây phút ôm lấy Đại Thần kia, dường như Bạch Linh Miểu lần nữa tìm được chỗ dựa, nàng lập túc nói hết những chuyện tích góp trong lòng.

Nàng nhắm mắt nói vô cùng lâu, nhưng đến khi nàng dừng lại thì không có bất kỳ phản hồi nào.

Chờ nàng ngước đôi mắt đỏ bừng của mình nhìn về phía Đại Thần đội khăn trùm đầu màu đỏ kia, nhưng chỉ nhận được một kết quả thất vọng, khoảnh khắc mình dừng hát điệu nhạc kia thì nàng đã đi rồi.

“Lúc mẹ ta đi, nàng có nói gì không?”

Bạch Linh Miểu nhẹ giọng dò hỏi.

Đại Thần xuyên qua khăn đội đầu màu đỏ nhìn chằm chằm Bạch Linh Miểu hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói:

“Nàng không phải... mẹ ngươi...”

“Không... nàng là mẹ ta! Cha ta ông ta cả nhà ta vừa nãy đều trở về rồi! Bọn họ đều đang trách ta!”

Bạch Linh Miểu lắc đầu lớn tiếng bác bỏ.

Đại Thần không nói gì cả, giang hai tay ra ôm đối phương vào trong ngực, nàng cúi nửa người dưới xuống ôm cả người Bạch Linh Miểu lên, đặt vào trong ngực nhẹ nhàng lắc lư.

Bạch Linh Miểu trợn tròn mắt, trong sự lay động khẽ khàng, nàng không nói gì cả chỉ nhìn xà nhà trên đỉnh phòng từ đường, dường như nàng đang suy nghĩ điều gì đó.

Nhà chứa thổ bên ngoài không biết đã dập lửa từ lúc nào, hai người cứ im lặng ngồi ở trong từ đường tối đen như vậy.

“Nếu ta đi rồi, ngươi có thể giúp ta ở bên cạnh Lý sư huynh không? Bên cạnh hắn thật sự không thể thiếu người được.”

Bạch Linh Miểu bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

Đại Thần chỉ ôm lấy nàng, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Xin lỗi, nhưng ta thật sự không thể chống đỡ nổi nữa. Cái gì ta cũng không làm được, thậm chí ta không thể trả thù giúp người nhà của mình!”

Bạch Linh Miểu rơi lệ tránh thoát khỏi ngực đối phương, nàng móc ra một sợi dây đã chuẩn bị từ lâu ở trong ngực ra.

Nàng đi đến chính giữa từ đường, ném sợi dây trong tay lên xà nhà rồi bắt đầu cột chặt sợi dây lại.

Đại Thần đứng dậy theo, nàng đi đến sau lưng Bạch Linh Miểu ôm lấy bắp chân mảnh khảnh của nàng, giúp nàng hoàn thành bước tiếp theo.

Khi Đại Thần nhẹ nhàng thả tay ra rồi lùi ra sau một bước, trong nháy mắt sợi dây bị kéo căng vang lên tiếng kẽo kẹt, tiếng hít thở không thể khống chế được cũng bắt đầu vang lên.

Đại Thần không đếm xỉa đến những tiếng động này, nàng yên lặng đi vòng đến phía trước bậc thềm từ đường rồi lại ngồi xuống, tiếp tục ngắm trăng tròn trên cao.

Phía sau người trùm khăn đội đầu màu đỏ chính là chiếc giày trắng nhẹ nhàng lay động của Bạch Linh Miểu. Mà phía sau chiếc giày trắng kia là những tấm bài vị người chết dày đặc đen kịt giống như một bức tường màu đen vậy.

Bạch Linh Miểu hít thở khó khăn, nàng cảm giác như bản thân mình đang bay lên, trôi giạt lên trên xà nhà của từ đường. Khi nàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy bản thân hai mắt trắng dã cùng với cái đầu đội khăn trùm đầu màu đỏ của Đại Thần.

“Đây chính là cảm giác khi chết sao?”

Bạch Linh Miểu cúi đầu nhìn muốn nhìn thân thể của mình, nhưng nơi đó chỉ là một mảnh trống rỗng không có gì cả.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Bạch Linh Miểu vui mừng:

“Nhất định là cha mẹ chưa đi xa, ta vẫn có thể đuổi kịp bọn họ!"

Tuy nhiên, khi nàng vừa mới ngẩng đầu chuẩn bị đi tìm người nhà của mình thì nàng lại phát hiện một đống đồ vật không nói nên lời đã phong bế toàn bộ bầu trời đầy sao.

Nhìn những thứ liên tục thay đổi dáng vẻ, Bạch Linh Miểu có thể chắc chắn bọn chúng là Tiên gia, hơn nữa tất cả đều đau buồn cho gia đình, bởi vì cảm xúc trên người bọn họ vẫn chưa kịp rút lui.

Chương 528: Thân Bất Do Kỷ

"Ta cũng đã chết rồi, các ngươi còn muốn ta như thế nào nữa?"

Bạch Linh Miểu vừa nói định xuyên qua bọn chúng, nhưng lại lập tức bị bắn ngược trở lại, hơn nữa còn bị treo ngược đối mặt với chính mình đang treo trên sợi dây.

Nàng nhìn thấy bản thân mình lúc này đã hoàn toàn biến dạng rồi, đôi mắt lẽ ra là màu hồng đã bị thay thế hoàn toàn bằng một đôi mắt ác thú dữ tợn màu đỏ nhỏ dài.

Điều đặc biệt hơn chính là trên mặt mình cũng bị nứt ra mấy kẽ hở, bên trong cũng có đôi mắt quái thú đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bạch Linh Miểu đột nhiên nhìn thấy bản thân trước mặt giơ đôi tay mọc đầy móng tay chợt nắm lấy đầu mình, há miệng nuốt trọn bản thân mình xuống.

Vảy rắn lộn xộn đâm rách da Bạch Linh Miểu, dễ dàng cắt đứt sợi dây thừng đang kéo căng.

Bạch Linh Miểu nặng nề ngã xuống đất, nàng còn chưa kịp định thần lại thì từ sâu trong đầu óc truyền đến một cơn đau dữ dội, khiến nàng ôm đầu hét lên.

Cảm giác này thật sự quá đau đớn, từ trước đến giờ nàng chưa từng cảm thấy đau đớn như vậy.

Ngay sau đó, trong đầu Bạch Linh Miểu xuất hiện hai chữ không có bất kỳ nhiệt độ nào.

Đây là nhiệm vụ của nàng trong tháng này, nếu không hoàn thành được, nàng có thể đoán trước được kết cục của mình.

Hơn nữa có thể đoán được mấy con số này sẽ dần tăng lên.

Bạch Linh Miểu với cái cổ bầm đen ngẩng đầu lên tuyệt vọng, đối mặt với xà nhà đen như mực.

Kể từ khoảnh khắc nàng trở thành Khiêu Đại Thần, cuộc sống của nàng sớm đã không thuộc về chính mình nữa, ngay cả chết nàng cũng không được phép chết.

Những chuyện trải qua trước đây khiến nàng cảm thấy có chút vui

vẻ trong lòng, nàng đã có năng lực giúp đỡ Lý sư huynh, nhưng lần này cuối cùng Tiên gia cũng đã bắt đầu lộ ra nanh vuốt của bọn chúng rồi.

Bạch Linh Miểu nhớ lại những gì mà Lý Chí đã nói trước khi chết:

"Kiếp sau ta sẽ không bao giờ làm Khiêu Đại Thần nữa, thật sự quá uất ức rồi..."

Lúc này, rốt cuộc nàng cũng đã hiểu được hàm ý trong lời nói của vị tiền bối này. Làm Khiêu Đại Thần thì nàng chính là nô ⌊ệ của những Tiên gia đó, nàng không có bất kỳ tự do nào cả.

"Hu hu hu..."

Bạch Linh Miểu lấy hai tay che lấy mặt mình, nàng ngồi xổm trong từ đường tối om bật khóc, tiếng khóc không ngừng vang vọng trong từ đường.

Đại Thần đang ngắm trăng nghe thấy tiếng khóc dường như nhớ ra điều gì đó, dùng ba cái miệng dưới khăn trùm đầu màu đỏ cảm khái thở dài một hơi, nàng móc một khối ngọc bội từ trong ngực ra nhìn nhìn.

"Cha?"

"Không phải cha, là sư phó."

"Cha?"

Lý Hỏa Vượng sửa đến mức mất bình tĩnh, hiện tại hắn vô cùng hối hận, tại sao trước đây mình lại đến quán mì đó ăn mì chứ, ăn một bát mì còn có thể gây ra phiền phức.

“Cạp cạp cạp~!”

Tiếng kêu ồn ào của mấy con vịt trong l*иg khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy tâm phiền ý loạn. Không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, sao lại có nhiều người đến thành Ngân Lăng bán hàng như vậy chứ, khiến con đường vốn đang rộng rãi bỗng trở nên chật hẹp hơn.

"... Cha?"

“Được rồi, im miệng.”

Lý Hỏa Vượng lấy ra hai miếng bông gòn nhét chặt vào trong lỗ tai mình.

Ngồi trên xe ngựa xếp hàng nửa ngày, cuối cùng cũng đến lượt Lý Hỏa Vượng, sau khi hắn lấy lệnh bài của Giám Thiên Ti ra thì lập tức được cho đi.

Lần nữa trở lại thành phố Ngân Lăng phồn hoa, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, hắn đánh xe ngựa chạy về phía quán trọ, đi được một lúc lâu thì cuối cùng cũng đến nơi.

Lý Hỏa Vượng có chút bối rối khi nhìn thấy nhà chứa thổ kia được tạm thời dựng lên ở ngã tư:

"Đây là cái gì?"

“Đạo sĩ, hôm nay là Trung thu, ngươi không biết Trung thu phải dựng nhà chúa thổ sao?”

Hòa thượng giải thích nghi hoặc giúp Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng giật dây cương sau đó lắc đầu một cái:

"Ở chỗ ta không có phong tục này."

"Vậy thì phong tục ở chỗ ngươi là gì?"

"Chỗ chúng ta không có phong tục nào cả, chúng ta chỉ ăn bánh trung thu thôi."

Sau khi Lý Hỏa Vượng yên ổn trong quán trọ, bầu trời bên ngoài cũng dần trở nên tối tăm, thành Ngân Lăng vốn đã đến giờ giới nghiêm, hiếm khi được dỡ bỏ lệnh cấm.

Phố phường đèn đuốc sáng choang, trẻ con xách đèn l*иg quả bưởi khiến toàn bộ thành Ngân Lăng biến thành Bất Dạ Thành. (thành phố không ngủ)

Lý Hỏa Vượng ở quán trọ đợi Thác Bạt Đan Thanh đến cửa, nhưng hắn chờ mãi chờ mãi mà chỉ chờ được bồ câu đưa thư.

“Hôm nay là Nguyệt Tịch, vi huynh phải về quê sum họp với vợ con, có chuyện gì thì để tối mai nói."

Nhìn thấy tờ giấy này khiến Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy nản lòng, vị Giám Thiên Ti này thực sự muốn đón lễ sao?

Đối với tổ chức to lớn này, Lý Hỏa Vượng lại có thêm một hiểu biết mới.

Hắn ngồi trong phòng, trong lúc nhất thời ánh mắt hắn có chút mê mang, tiếp theo mình nên làm gì đây?

"Còn có thể làm gì nữa? Cũng đón lễ thôi. Ngoài Tết ra, ta thích nhất là Trung thu đó."

Hòa thượng chạy đến một cạnh nhắc nhở.

“Đón Tết Trung thu? Đón với ai?"

“Đi theo chúng ta.”

Lúc này Hồng Trung đã nhảy ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn bốn vị ảo giác trước mặt này, hắn đi đến ngoài cửa sổ huýt sáo với Màn Thầu đang canh giữ xe trong chuồng ngựa.

Màn thầu lập tức sủa lên một tiếng, nó lè lưỡi phấn khích chạy lại.

Chương 529: Sống Hòa Thuận

Lý Hỏa Vượng gọi Tiểu nhị đến dặn hắn nói bếp sau chuẩn bị một bàn tiệc, đặc biệt đưa vào trong phòng.

Chân, gà vịt cá thịt mọi thứ đầy đủ hết, nhìn Màn Thầu dưới bàn ăn như hổ đói, Lý Hỏa Vượng vươn đũa gắp một miếng thịt gà Tam Hoàng bỏ vào trong miệng nhai.

Thịt gà ăn rất ngon, nhưng Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy nó không có mùi vị gì cả, hắn cầm bầu rượu bằng gốm đổ một ngụm lớn vào trong miệng, hắn không chịu nổi lực rượu nên lập tức say mèm.

Lý Hỏa Vượng say khướt nâng chén rượu lên, lắc lư kính một chén với ánh trăng tròn trên bầu trời:

"Vẫn là mò mì vụn trong nồi sắt cùng bọn họ khi đang ở trong vùng hoang dã là thơm ngon thôi."

"Cha?"

"Này! Con trai!"

Lý Hỏa Vượng nhấc chân lên đá vào Màn Thầu một cái:

"Ba người chúng ta đón Tết Trung thu nào!"

Lý Hỏa Vượng không biết thïếp đi từ lúc nào, chờ hắn tỉnh dậy lần nữa đã nhìn thấy Màn Thầu đang nằm rạp trên người mình. Nó nhe răng trợn mắt, không ngừng phát ra tiếng gầm uy hïếp với những xúc tu màu đen nhô lên trên người mình.

Lý Hỏa Vượng uốn cong ngón tay của mình búng vào xúc tu, những xúc tu kia ngay lập tức rụt vào rốn của hắn:

"Bây giờ Hắc Thái Tuế có thể tự đi ra ngoài sao?"

Có lẽ đây là một tin xấu, nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng thật sự không muốn quan tâm đến nó lắm.

"Đi xuống trông coi xe ngựa đi."

Khi Lý Hỏa Vượng chỉ tay về phía cửa, Màn Thầu ảo não cụp đuôi đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng ngồi dậy rồi cầm đũa lên, hắn ăn thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu.

Sau khi ăn uống no nê xong, Lý Hỏa Vượng ngồi bên cửa sổ lấy ra một cuốn sách, lần này không còn là Tam Tự Kinh nữa mà đã đổi sang Thiên Tự Kinh cấp độ cao hơn.

“… Dấu thập bị khuyết lớn, ngọc là dạ quang, trái cây quý hiếm là lê táo, rau nặng mùi là gừng mù tạt, nước biển mặn nước sông nhạt, vảy ẩn lông bay... "

Đang đọc, Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy bên tai mình vang lên tiếng trọng âm hàm hồ không rõ, lúc đầu rất lộn xộn, nhưng dần dần bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

? "... Vinh lạc thù quý, tiện lễ biệt tôn ti, thượng hòa hạ mục, phu xướng phụ tùy..."

Khi cảm thấy sắc trời ngoài cửa sổ dần dần tối sầm lại, lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy miệng khô lưỡi đắng mới chậm rãi dừng lại.

Hắn đưa tay sờ lên bụng mình, hắn nhớ lại trước đây Hắc Thái Tuế quả thật đã giúp đỡ mình đối phó với Nhân Tiêu.

Sau khi suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra gần đây, trong lòng hắn đã nghĩ xong đối sách tiếp theo nên sống chung với Hắc Thái Tuế như thế nào.

Mặc dù Hắc Thái Tuế đang không ngừng chiếm lấy thân thể của mình, nhưng có thể nhìn ra nó không có ác ý với mình. Nếu nó đã không có ác ý, vậy nên mình cũng không cần đối xử với nó như với Đan Dương Tử vậy.

Dù sao những chuyện lúc trước mình làm tất cả đều vì để thoát khỏi Đan Dương Tử, mà đối với Hắc Thái Tuế, mình không những không thể thoát khỏi nó mà còn không thể sống thiếu nó.

Nó ở trong cơ thể của mình, nếu quan hệ giữa hai người tốt đẹp thì chỉ có lợi chứ không có hại. Nói không chừng sau này khi quen rồi, hắn còn có thể khuyên thứ này đừng có ăn mòn cơ thể mình nữa.

"Cha?"

Lý Hỏa Vượng thở phào một hơi, hắn lại đưa tay sờ lên bụng mình:

"Nghe này, sau này ngươi sẽ được gọi là Lý Tuế. Trước khi tìm được cách giải quyết phiền toái của Tâm Tố, chúng ta hãy cố gắng

sống hòa thuận với nhau."

"Mọi người đều là châu chấu trên dây. Chỉ cần ngươi giúp ta thì ta cũng sẽ không mặc kệ ngươi. Chúng ta hãy cố gắng hết sức để cả hai đạt được kết quả vẹn toàn đôi bên."

"Được."

Nghe thấy đối phương đáp lại, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy hơi kinh ngạc, đối phương cũng nói được rồi, xem ra sách vỡ lòng mấy ngày nay đều không đọc vô ích rồi, nó đã có thể hiểu mình nói cái gì rồi.

“Ục ục~”

Tiếng động quen thuộc vang lên khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên xà nhà theo bản năng. Chỗ đó có một chú chim bồ câu đang đứng đó nhìn mình.

“Được rồi, sắp đến giờ ăn cơm rồi, ngươi yên phận chút đi.”

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đeo hai thanh kiếm của mình lên lưng rồi đi ra ngoài quán trọ.

Vẫn là chỗ cũ, vẫn là ngươi chưa đến mà tiếng đã đến trước rồi:

"Ha ha ha~ ây da ây da, Nhĩ Cửu lão đệ à, đã lâu không gặp, thật là nhớ nha."

Thác Bạt Đan Thanh với khuôn mặt tròn trịa hiền hòa đi vào bên trong, đi phía sau lưng hắn là một hàng tỳ nữ bưng cao lương mỹ vị cùng rượu ngon.

Sau nhiều lần tiếp xúc như vậy rồi, Lý Hỏa Vượng đã biết được thói quen của đối phương, vì vậy hắn liền ngồi xuống bắt đầu ăn uống với hắn.

Không biết do tật xấu của người này hay là do những Giám Thiên Ti khác cũng giống vậy, tựa như không ăn uống gì thì sẽ không nói chuyện.

Rượu qua ba tuần thức ăn qua năm vị, cảm giác bầu không khí

cũng khá nổi bật rồi, Thác Bạt Đan Thanh với tay lấy ra một tấm lệnh bài ra, đặt ở trên bàn rồi đẩy về phía hắn.

"Nào nào nào, Nhĩ lão đệ à, xem thử xem đây là cái gì này? Lần này ngươi làm việc không tệ nha, sợ rằng trước đây ta cũng không làm tốt được như ngươi đâu."

Lý Hỏa Vượng giơ lệnh bài lên nhìn, Nhâm Ngũ ở phía trên khiến hắn trông thấy mà thèm, hắn lại tiến gần thành công hơn một bước rồi.

Chương 530: Thăm Dò

"Nào nào nào, một tấm lệnh bài bị hỏng thì có gì đẹp mà nhìn chứ, ăn đi ăn đi. Nhĩ Cửu lão đệ à, chuyện lần này là sao vậy? Nói cho ca ca nghe chút coi?"

Chuyện này thì không cần phải che giấu làm gì, Lý Hỏa Vượng nhét lệnh bài vào trong ngực mình sau đó chậm rãi nói với Thác Bạt Đan Thanh.

Sau khi nói những chuyện đã xảy ra xong, Lý Hỏa Vượng lập tức hỏi hắn về những chuyện nghi hoặc trong lòng mình:

"Thác Bạt huynh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với đạo nhân Nhân Tiêu kia vậy? Tại sao lại kỳ lạ như vậy chứ?"

"Hầy, chuyện này thì có gì kỳ lạ chứ. Người đó đã sống quá lâu rồi, nếu như không đắc đạo thành tiên thì tự nhiên sẽ biến thành tà ma. Dù sao thì sinh, lão, bệnh, tử đều là đạo lý của thiên địa. Chuyện muốn cải mệnh nghịch thiên sao có thể đơn giản như vậy chứ."

"Những chuyện như này, ca ca đã thấy nhiều rồi, đều là những tu sĩ u mê không chịu tỉnh ngộ, cưỡng ép cầm Dương Thọ Đan kéo dài tính mạng, cuối cùng biến thành Nhân Tiêu."

"Chẳng qua là không ngờ động tĩnh lại lớn như vậy. Bản thân là Nhân Tiêu, Nhân Tiêu còn nuôi Nhân Tiêu thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy."

“Cưỡng ép dùng Dương Thọ Đan kéo dài tính mạng, cuối cùng sẽ biến thành Nhân Tiêu?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, như vậy chẳng phải Dương Thọ Đan hoàn toàn vô dụng sao?

"Cũng không phải, trong tình huống bình thường thì một trăm lẻ hai là quẻ Khảm, càng đến gần một trăm lẻ hai thì tác dụng của Dương Thọ Đan càng yếu. Qua một trăm lẻ hai, ngươi phải cố gắng nghĩ cách xua tan chấp niệm trong lòng, bằng không nếu cưỡng ép sử dụng Dương Thọ Đan sẽ biến ngươi thành Nhân Tiêu.”

"Mỗi một môn phái đều có phương pháp riêng, có tốt có xấu, nhưng ngươi đừng mong người khác nói cho ngươi biết, bọn họ che giấu thứ này rất kỹ đó."

"Tuy nhiên, cũng có một số phương pháp mà ai cũng biết. Nhưng nếu ai cũng biết vậy thì không dễ thực hiện được. Ví dụ như nói lấy sự hoang mang của Tâm Tố để xua tan chấp niệm là biện pháp đơn giản nhất và tốt nhất."

Nghe vậy, ngón tay của Lý Hỏa Vượng khẽ cong lên mà không ai phát hiện ra.

"Nhưng ngươi thử nghĩ xem, Tâm Tố muốn sống sót nguy hiểm đến nhường nào, lúc nào cũng phải đề phòng bị người khác cướp đoạt. Biện pháp này nói ra cũng giống như chưa nói vậy, ngươi nói đúng không?”

Nói đến đây, Thác Bạt Đan Thanh tiếp tục lải nhải phàn nàn, giống như đang nói chuyện phiếm với bạn cũ vậy.

Thác Bạt Đan Thanh đang uống thì chợt nghĩ ra điều gì đó, hắn đưa tay vỗ lên trán:

"Ôi chao, ngươi xem đầu óc của ta này, Nhĩ lão đệ à, nếu ngươi đã lên Nhâm Ngũ rồi vậy thì đi Thượng Kinh một chuyến đi.”

"Sau này khi ngươi tới Lễ Bộ rồi thì còn có thể cầm Dương Thọ Đan để đổi đồ trong tổ chức nữa đó. Ở trong đó không chỉ có nhiều loại, hơn nữa á có một số thứ mà không thể tìm thấy trong

chợ quỷ bên ngoài đâu. Nhưng mà phải nhớ kỹ nhá, đó nhất định phải là Dương Thọ Đan kiếm được ở trong tổ chức, còn Dương Thọ Đan ở bên ngoài cũng không có ích đâu."

"Thượng Kinh?"

Vừa nhắc đến đại bản doanh của Giám Thiên Ti, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên căng thẳng lên:

"Không sao, kiếm không được nhiều thì đợi kiếm nhiều rồi đi đổi sau cũng được."

"Ha ha ha, Nhĩ hiền đệ đúng là không giống với người khác nha. Sau khi những người khác biết thì bọn họ lập tức ngựa không ngừng vó đi tới Thượng Kinh, ngược lại ngươi thì chỉ luôn trốn tránh. Ha ha ha."

Thác Bạt Đan Thanh nâng chén rượu lên ngửa đầu uống cạn, cặp mắt mơ mơ màng màng di chuyển ghế về phía Lý Hỏa Vượng:

"Lão đệ à, nếu ca ca cũng đã quen thuộc với ngươi như vậy rồi, ca ca hỏi một chuyện cũng không quá đáng nhỉ?"

"Thác Bạt huynh cứ nói đi."

Hắn cười ha ha chỉ vào chiếc mặt nạ đồng tiền trên mặt Lý Hỏa Vượng:

"Tại sao ngươi luôn mang theo thứ đồ chơi này vậy? Có phải phía sau cất giấu cái gì không?"

Lúc này, Hồng Trung đột nhiên đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

"Lão già này từ lúc vừa đến đã thăm dò ngươi rồi, cẩn thận chút."

Lời này vừa nói ra, bầu không khí đột nhiên trở nên có chút nghưng trọng. Lý Hỏa Vượng hiểu rằng bất kể ngoài miệng nói những lời dễ nghe đến đâu thì chỉ cần thân phận của hắn bị bại lộ thì mọi chuyện coi như xong.

Thấy Lý Hỏa Vượng không nói gì, Thác Bạt Đan Thanh lập tức đưa tay vỗ nhẹ vào má mình:

"Ôi chao ôi chao, ca ca lắm lời rồi, uống rượu lỡ lời, Nhĩ lão đệ chớ trách chớ trách ta nha, ta tự phạt mình ba chén."

Lý Hỏa Vượng biết đối phương đây là lấy lui làm tiến, nếu mình không giải quyết trong hôm nay thì e rằng sau này sẽ càng nhiều phiền toái hơn.

Nhiều ý nghĩ khác nhau xẹt qua trong đầu, Lý Hỏa Vượng ấn bụng mình bắt đầu nôn khan:

"Không sao đâu, Thác Bạt huynh muốn xem thì ta sẽ nói cho ngươi biết. Bởi vì ta có một số thứ dễ đi ra ngoài cho nên phải lấy đồ che lại."

Một lúc sau, hai cái xúc tu màu đen dính nhớp từ hai bên mặt nạ chậm rãi duỗi ra ngoài, điều càng đặc biệt hơn là hai xúc tu kia còn quấn lấy hai con ngươi.

Thác Bạt Đan Thanh nhìn thấy cảnh tượng này chợt thấy khóe mắt mình co rút:

"Được rồi, được rồi, ngươi mau cất vào đi."

Sau khi ăn một miếng cho đỡ sợ, vẻ mặt Thác Bạt Đan Thanh nhìn Lý Hỏa Vượng có phần thấp thỏm không yên:

"Nhĩ lão đệ, ta sẽ không hỏi ngươi đang tu luyện cái gì nữa. Nhưng mà ngươi tu luyện hỗn tạp như vậy thật sự sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma chứ?"

Lý Hỏa Vượng vươn ngón tay nhét xúc tu vào miệng mình, sau đó hắn cố nén sự buồn nôn xuống:

"Cũng được."

Chương 531: Người Chén

Trong phòng khách cổ trang tinh xảo và sáng sủa, Lý Hỏa Vượng kẹp một miếng thịt vịt kho tương bỏ vào trong miệng nhai nhai rồi nuốt xuống, hắn định đè xuống sự chán ghét vẫn chưa tiêu tán ở

trong miệng.

Mặc dù cảm giác này rất khó chịu nhưng có thể sẽ khiến Thác Bạt Đan Thanh giảm bớt sự nghi ngờ về mình, vậy cũng coi như là đáng giá rồi.

Dù sao chí ít làm như vậy có thể khiến hắn hiểu tại sao mình lại đeo mặt nạ bằng đồng tiền.

Hơn nữa từ biểu cảm ngạc nhiên trên khuôn mặt hắn, Lý Hỏa Vượng biết rằng mình đoán đúng rồi. Cho dù hắn là người hiểu nhiều biết rộng nhưng hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy ai mọc xúc tu với con ngươi ở trong miệng.

Nhấp nhẹ một ngụm rượu, trong lòng Thác Bạt Đan Thanh vẫn còn sợ hãi mở miệng nói chuyện:

"Hiền đệ à, ta thấy ngươi đang tu luyện tà tu, ca ca ta nói nhiều hơn vài lời ngươi cũng đừng ghẻ lạnh nha. Công pháp tà tu này nếu có thể không luyện thì tốt nhất không nên luyện, nếu không ngươi thật sự không biết quay đầu lại thì cuối cùng là ngươi luyện nó hay là nó luyện ngươi."

Lý Hỏa Vượng cầm chén rượu lên chạm nhẹ vào chén rượu của Thác Bạt Đan Thanh:

"Đa tạ Thác Bạt huynh đã nhắc nhở, tại hạ tự có tính toán riêng."

"Có dự định thì tốt, thật ra, không lừa ngươi, từ lần đầu tiên ta gặp ngươi liền biết ngươi có thể làm việc lớn."

Khi Thác Bạt Đan Thanh từ nói lải nhải thành nói nhảm, bầu không khí trong phòng khách dần dần trở lại như trước. Hai người bắt đầu nâng ly cụng chén.

Thác Bạt Đan Thanh càng uống càng vui vẻ. Thời điểm hắn vui vẻ nhất, biểu cảm hắn trở nên kỳ lạ dựa gần bên người Lý Hỏa Vượng, hắn dùng giọng cười trầm thấp nói với Lý Hỏa Vượng chuyện mà đàn ông đều hiểu:

"Hiền đệ à, nào, để ca ca ta cho ngươi thấy ở Nhâm Ngũ có thể hưởng thụ cái gì nhiều hơn Quý Chốt."

Dứt lời, hắn giơ hai tay lên vỗ nhẹ một cái. Một lúc sau, bốn người phụ nữ dáng người đầy đặn cúi gằm mặt lần lượt bước vào trong phòng.

Thời điểm Lý Hỏa Vượng cho rằng bốn người họ là ca nữ thì bốn người phụ nữ đồng thời mở hai tay áo ra, cứ như vậy phơi bày tя̱ầи ѣя̱υồиʃ ở trước mặt bọn họ.

Hình xăm Thanh Hoa màu xanh tím bao phủ toàn thân bọn họ, khiến bốn người phụ nữ đứng đó giống như bốn lọ gốm sứ Thanh Hoa tinh xảo.

Hơn nữa bọn họ cũng không ngoại lệ đều là những người phụ nữ có bàn chân nhỏ, trên to dưới nhỏ, bọn họ đứng ở đó nhìn càng giống đồ sứ.

Điểm khác biệt với đồ gốm sứ tinh xảo khác chính là khi hai người phụ nữ trong đó thành thục đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, dán người lại gần gắp rau cho hắn, Lý Hỏa Vượng phát hiện loại đồ sứ Thanh Hoa này rất mềm, ấm và trơn, giơ tay nhấc chân lộ ra sự quyến rũ.

Thật giống như để khoe khoang với Lý Hỏa Vượng vậy, Thác Bạt Đan Thanh dùng tay làm động tác uống rượu, người phụ nữ kia lập tức nâng chén lên từ từ rót vào miệng mình.

Sau khi rót xong, người phụ nữ kia ngồi lên người Thác Bạt Đan Thanh, cuộn lưỡi thành hình cái phễu dán lại gần, nàng từ từ truyền rượu trong miệng mình sáng cho hắn.

Thoả mãn uống cạn rượu ấm trong miệng, Thác Bạt Đan Thanh quay đầu nhìn về phía Lý Hỏa Vượng nói:

"Nhĩ hiền đệ, ngươi biết cái này gọi là gì không? Này được gọi là chén Bì Nhi, thế nào? Ở nước Tề của ngươi chưa từng thấy qua nhì? Ha ha ha~”

Lý Hỏa Vượng có chút không được tự nhiên, hai mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh:

"Thác Bạt huynh, chúng ta gọi bốn cô này đi đi. Có bọn họ ở đây không dễ nói chuyện cho lắm?"

Thác Bạt Đan Thanh vòng tay ôm lấy nàng, hắn đắc ý nói với Lý Hỏa Vượng:

"Yên tâm đi, đây đều là những u linh ta đặc biệt chọn từ trong Tháp Linh Lung về đấy, tai không thể nghe miệng không thể nói. Không cần biết chúng ta đang nói cái gì, bọn họ đều không thể nghe được."

"Loại u linh này được đặc biệt nuôi dưỡng cho những người như chúng ta."

Dứt lời, miệng hắn dán lại gần uống một hớp rượu trong chén Bì Nhi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ lại mẹ của Tôn Bảo Lộc cũng từng là mỹ nhân giấy, hắn lập tức cảm thấy một trận buồn nôn. Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn ở Đại Lương, thiếu chút nữa hắn đã quên mất thói quen biến thái thích sử dụng con người làm công cụ ở nơi này.

"Tới đây nào, hiền đệ, không dễ gì ngươi mới trở về đây được một chuyến, không phải nên nghỉ ngơi thật tốt sao? Yên tâm, đây là chi tiêu bình thường trong tổ chức, dại gì mà không dùng chứ."

Thác Bạc Đan Thanh đứng ở đó nháy mắt với Lý Hỏa Vượng.

Nhìn hai thể xác đáng thương gần như muốn treo lên hai bên người mình, Lý Hỏa Vượng lắc lắc đầu:

"Thác Bạc huynh, đa tạ ngươi, nhưng hôm nay ta tới đây chỉ muốn uống rượu thôi, không muốn làm cái khác."

Nhìn thấy dáng vẻ không gần nữ sắc của Lý Hỏa Vượng, Thác Bạt Đan Thanh lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc:

"Ồ? Chẳng lẽ Nhĩ hiền đệ cũng giống ta chán chơi phụ nữ muốn chơi trò thỏ trắng sao? Cũng đúng nhỉ, dù sao ba lép cũng không bằng một tròn, vậy để ta đổi người khác cho ngươi. "

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên ngưng trọng, giọng nói thoáng lớn hơn một chút:

"Thác Bạt huynh, ngày nào mà chưa báo thù rửa hận thay cho các sư huynh đệ thì ngày đó trong lòng ta luôn cảm thấy không yên, ta thực sự không có tâm tư làm chuyện này đâu."

Chương 532: Ha Ha

Thấy dáng vẻ Lý Hỏa Vượng không giống như đang nói đùa, Thác Bạt Đan Thanh khẽ khoát tay bảo những người phụ nữ kia ra ngoài.

Sau khi các nàng rời đi, Thác Bạt Đan Thanh nâng chén rượu lên ngửa đầu uống cạn, hắn nặng nề thở dài một hơi:

"Nhĩ hiền đệ à, ngươi là người nghĩa khí. Đầu năm nay có thể đi vào nước sôi lửa bỏng vì sư huynh đệ cũng không còn mấy người. Mỗi người đều là lòng dạ mưu mô xấu xa."

"Một ngày là thầy cả đời là cha. Bọn họ giết sáu vị trưởng lão của chúng ta thì nên như vậy."

"Cũng được, nếu đã như vậy, vậy thì ngươi cứ ở lại trong thành Ngân Lăng đi. Ta biết ngươi đang rất nôn nóng, có chyện gì thì ta sẽ kêu ngươi trước."

"Được, đa tạ Thác Bạt huynh, để ta kính Thác Bạt huynh một chén!"

Khi Lý Hỏa Vượng mang một người đầy mùi rượu trở về quán trọ, sau khi ngã xuống giường, hắn nhắm mắt dùng bụng ngón tay ấn vào huyệt thái dương của mình.

Xã giao với một người khẩu Phật tâm xà như Thác Bạt Đan Thanh không hề dễ chịu hơn so với giao chiến ở bên ngoài. Hắn cũng không biết đối phương biết bao nhiêu, tin tưởng mình bao nhiêu. Việc mà mình có thể làm là luôn phải giữ vững cảnh giác, tránh để không bị đối phương phát hiện ra sơ hở.

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, Lý Hỏa Vượng móc lệnh bài từ bên hông ra, nhìn chữ "Nhậm Ngũ" ở phía trên, bản thân mình đã tiến gần thêm một bước đến thành công rồi.

Khóe miệng Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch lên, có vẻ như địa vị của mình ở Giám Thiên Ti đã tăng cao rồi, như vậy mình cũng có thể huy động một phần sức mạnh của Giám Thiên Ti.

Bắc Phong sống đến một trăm chín mươi tuổi nghe qua cũng thấy có vẻ rất mạnh, nhưng mình không nhất thiết phải một người một ngựa chiến đấu với Tọa Vong Đạo.

Lý Hỏa Vượng đang nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, tự lẩm bẩm một mình:

"Đúng vậy, nếu sau lưng mình đã có chỗ dựa lớn như Giám Thiên Ti, vậy không nhất định phải có thiên lý nữa, huống chi bản thân bọn họ cũng chính là kẻ thù một mất một còn."

"Chỉ cần đến lúc đó, ta có thể khơi mào cho bọn họ đánh nhau, như vậy ta liền có thể làm ngư ông đắc lợi rồi!"

"Ha ha ha ha..."

Một tiếng cười khẽ khiến cho Lý Hỏa Vượng phải nhìn sang, không ngoài dự đoán lại là tiếng cười của Hồng Trung.

"Chỉ với cái đầu đần độn của ngươi mà còn muốn lừa gạt ai? Ngươi còn muốn khích bác chén gián?"

"Tứ Hỉ và Tam Nguyên đều là người đã thành tinh rồi. Sợ là đến lúc đó, ngươi còn chưa gây chia rẽ thì bọn họ đã đánh đòn phủ đầu vây lấy ngươi rồi."

Lần này, hiếm khi Lý Hỏa Vượng không coi thường hắn:

"Không phải trước đây ngươi luôn nói ta là Hồng Trung một trong ba Tam Nguyên sao? Bây giờ ta tin rồi, nếu ta và bọn họ đều là cấp cao của Tọa Vong Đạo thì dựa vào cái gì mà ta không thể kђıêυ кђí©ђ bọn họ chứ?"

Hồng Trung nghe vậy, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên phấn khích, như thể hắn đã nhớ ra điều gì đó.

"Đúng vậy, nói không chừng đây là kế hoạch của Hồng Trung đó! Áp chế trí nhớ của mình xuống, lén lút lẻn vào Giám Thiên Ti, sau

đó dựng thang ngấm ngầm giở trò từ bên trong!!"

“Đúng đúng đúng, không sai, ta cũng nghĩ như vậy đó!”

Lý Hỏa Vượng cũng đứng lên, vẻ mặt hưng phấn giống như hắn.

Cuối cùng cả hai người đều đồng thời cười lên, càng cười càng lớn, nhưng khi tiếng cười lên đến đỉnh điểm thì đột nhiên dừng lại, hai người đồng thời dùng vẻ mặt châm chọc nhìn đối phương.

Lý Hỏa Vượng xoay người đi đến bên giường, nhắm mắt lại nằm xuống.

Ngay bên cạnh hắn là Hồng Trung, vẻ mặt mỉm cười đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó, vị hòa thượng đứng bên cạnh bước tới:

"Ngươi lại đang suy nghĩ không đứng đắn gì đấy? Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng làm hại đạo sĩ. Hắn là một người tốt."

"Người tốt, haha, người tốt..."

Đêm hôm đó, không biết có phải vì uống quá nhiều rượu hay không, Lý Hỏa Vượng chìm sâu vào giấc ngủ, đến khi hắn tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Lý Hỏa Vượng vươn người duỗi lưng rồi bắt đầu tắm rửa thay quần áo.

Nếu Thác Bạt Đan Thanh đã nói cho hắn tá túc ở đây trước, vậy thì hắn cứ tạm thời ở lại Ngân Lăng thành vậy.

Vả lại, bây giờ hắn cũng không còn nơi nào khác để đi.

Cụ thể muốn ở lại bao lâu thì phải tùy thuộc vào Thác Bạt Đan Thanh, nhưng nhìn vào trước đây thì có lẽ sẽ không phải ở lại quá lâu.

"Bánh hấp, bánh hấp tuyệt vời đây."

"Mật đây, mật đây, băng đường hồ lô đây."

"Mài kéo đây, dao bếp đây, keng."

"Lại nói tới Khương đại tướng quân, hắn thân cao 8 thước, eo rộng 4 thước, chỉ cần đứng ở đó gầm lên một tiếng với địch doanh "Này, này", ngay lập tức hàng ngàn binh sĩ của Tề quốc đã sợ chết khiếp! Thấy cảnh đó..."

Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi dạo trên đường phố của Ngân Lăng thành, lắng nghe tiếng nói từ mọi hướng đổ dồn vào tai.

"Ông bán bánh hấp, một cái bao nhiêu tiền?"

"Một cái một văn tiền, ngài nhìn xem, nó to vậy đấy, bánh của ta ấy mà, vừa rẻ lại vừa túi tiền."

Sau khi mua bốn chiếc bánh hấp trông giống như bánh bao nở hoa, Lý Hỏa Vượng cầm chúng trên tay vừa tản bộ vừa thưởng thức.

Hắn không đi quá nhanh, mục đích ra đường chính là để Lý Tuế học theo tiếng nói của những người xung quanh.

Chương 533: Nghé Con

Trước đây khi ai đó tùy tiện nói vài ba câu về phụ thân, nó đã có thể ghi nhớ rất rõ, điều đó đủ để chứng minh rằng anh chàng này không chỉ có thể bắt chước được giọng của hắn mà còn có thể bắt chước được giọng của người khác.

Hôm nay hắn muốn thử xem, nếu tiếp xúc với nhiều người, liệu Lý Tuế có học nhanh hơn không.

Nghe thấy âm thanh bắt chước truyền đến một cách lẻ tẻ trong tai, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hắn đã đoán đúng.

Nhưng có một điểm khác biệt là, sự bắt chước của Lý Tuế là tiếp nhận từ mọi phương hướng, ngay cả những lời chửi thề thô tục chua ngoa trên phố hắn cũng học theo.

Nghe thấy những giọng nói khó nghe đó, Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày, vội vàng bước nhanh vài bước rồi rời khỏi chỗ cũ.

Đứng ở trung tâm đường phố, Lý Hỏa Vượng quan sát quang cảnh sôi động xung quanh, phải nói là Đại Lương đúng là Đại Lương, phồn hoa náo nhiệt thật sự, thứ gì cũng có.

Mà một người nắm quyền của sự thịnh vượng như vậy lại đang sử dụng mấy thứ như chiếc cốc da hay mỹ nhân giấy, sự tương phản không thể nói là không lớn.

Nhưng cũng có thể chính vì vượng khí nên mới thúc đẩy sinh ra những thứ đó.

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng đứng giữa đám đông mà cảm khái, hắn đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, vẻ mặt lập tức đanh lại, nhấc chân lao đi.

Để tăng tốc độ, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn sử dụng khả năng sai vị của mình ngay giữa đám đông.

Sau khi hết rẽ trái rồi lại rẽ phải, Lý Hỏa Vượng đập mạnh vào vai một người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào quầy hàng bán há cảo.

"Sao ngươi lại ở đây?"

Người đó hơi mơ hồ quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức hưng phấn kêu lên:

"Sư phụ!"

Lữ Tú Tài vừa nhìn thấy Lý Hỏa Vượng thì kích động vô cùng, gần như bổ nhào về phía hắn.

"Ta đang hỏi tại sao ngươi lại ở đây, Lữ ban chủ đâu?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nhắc đến cha mình, Lữ Tú Tài tỏ vẻ khinh thường.

"Ta đã quá mệt mỏi với hắn rồi, chết tiệt, nếu không phải vì lão ta thì bây giờ ta vẫn..."

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Lý Hỏa Vượng, Lữ Tú Tài biết điều lập tức ngậm miệng lại.

"Sư phụ, hiện tại ta đã là người có phép thần thông rồi! Ta làm sao có thể tiếp tục ra đường hát kịch cùng hắn nữa? Đương nhiên phải ra ngoài lang bạt!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chung quanh một lát rồi kéo hắn đi tới quầy há cảo bên cạnh ngồi xuống.

"Lang bạt? Y phục tắm giặt của ngươi đâu? Lộ phí của ngươi đâu? Trong người có vũ khí không? Ngươi chỉ biết lang bạt với hai bàn tay trắng sao?"

Nghe được lời này của Lý Hỏa Vượng, Lữ Tú Tài nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, không chút cam tâm nói:

"Rõ ràng ta có mang theo hết thảy! Nhưng hôm qua, lúc không cảnh giác đã bị một tên súc sinh cuỗm mất! Đừng để ta bắt được hắn! Chết tiệt, ta mà bắt được hắn thì!"

"Được rồi, được rồi."

Trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra một chút không kiên nhẫn, Lữ Tú Tài hiện tại cho hắn cảm giác giống như con chó Teddy của nhà hàng xóm sát vách, rõ ràng là nhỏ yếu muốn chết, nhưng lại kiêu ngạo vô cùng.

Dù Tử Tuệ Kiếm khiến tính cách hắn đột nhiên thay đổi, nhưng cho dù tính cách thay đổi thế nào thì cũng không thể thay đổi được rằng Lữ Tú Tài vẫn còn là một thiếu niên non nớt mười bảy tuổi.

"Hôm qua lộ phí cũng bị trộm mất rồi sao? Chắc là đã một ngày không có gì bỏ bụng rồi phải không? Chủ quán, cho hai bát há cảo."

Khi dĩa há cảo được rắc hạt vừng và con tôm nhỏ được đưa đến trước mắt Lữ Tú Tài, hắn lập tức không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, chỉ muốn lập tức dùng tay bốc lấy bốc để.

Nhìn dáng vẻ Lữ Tú Tài bị bỏng đến mức suýt soa một hồi, nhưng lại không muốn nhổ ra, Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày, trầm giọng hỏi:

"Sau khi ta rời đi, thôn trang thế nào?"

"Vẫn...vẫn...vẫn...vẫn như thế."

Sau khi cố nuốt xuống thức ăn trong miệng, Lữ Tú Tài nói:

"Mọi người đều rất tốt, Lão Bất Tử mua thêm mấy con bò, chuẩn bị để năm sau khai xuân, trồng trọt khắp những khu đất trong làng. Hắn nói người làm ở chỗ bọn ta không đủ, nên đang buồn phiền chuyện đi tìm thêm tá điền đấy."

"Miểu Miểu thì sao?"

"Bạch cô nương không sao, vẫn có thể ăn ngủ như bình thường, chỉ là cứ chốc chốc lại hay lơ đãng."

Lý Hỏa Vượng hít một hơi dài, chống khuỷu tay lên đầu gối, nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy khuôn mặt của mình, dùng sức vuốt thật mạnh.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt..."

Một lúc sau, Lữ Tú Tài đã ăn được nửa bát, giảm bớt cơn đói trong bụng, vực dậy được tinh thần vốn có phần uể oải của hắn.

"Sư phụ! Sau này ta sẽ đi theo ngươi nhé!"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu dứt khoát:

"Sau bữa ăn này, ta sẽ đưa ngươi lộ phí để trở lại Ngưu Tâm Sơn, ngươi đừng đi nơi nào cả, trực tiếp trở về."

Hắn không thể mang vác thêm một mớ phiền toái bên mình nữa, chưa kể gánh nặng này lại không thân cũng chẳng quen, cho hắn lộ phí đã là tận tình tận nghĩa rồi.

"Ta không về! Ta mà về, đại ca của ta nhất định sẽ giơ nắm đấm ép ta phải đi làm ruộng!"

Lý Hỏa Vượng một tay vươn ra, trực tiếp nắm lấy cổ áo Lữ Tú Tài, trừng mắt nhìn hắn, rất nghiêm nghị nói:

"Chỉ có cha ngươi mới nuông chiều ngươi, còn ta, không phải cha ngươi!"

Chương 534: Có Việc

"Chuyện của một mình ta đã đủ phiền phức lắm rồi. Không có thời gian để ý đến ngươi! Ngươi còn khiến ta phải nói thêm một câu vô ích nữa, có tin ta đánh gãy chân ngươi, ném ngươi xuống đường xin ăn!"

Lữ Tú Tài khóe môi run rẩy, đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc cũng không dám nói thêm một lời nào.

"Khi trở về, đừng nói là đã gặp ta."

Lý Hỏa Vượng đập miếng bạc to bằng ngón tay cái lên trên bàn của Lữ Tú Tài, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng xa của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của Lữ Tú Tài rất không cam tâm.

Ngay khi hắn sắp lẫn vào trong đám đông, Lữ Tú Tài chợt kích động hét với bóng lưng hắn:

"Ban đầu là tự ngươi nói muốn dạy cho ta phép thần thông! Nhưng ngươi chỉ dạy ta cách sử dụng kiếm, nhưng ngươi thậm chí còn không đưa kiếm cho ta! Sư phụ cái gì chứ! Ngươi nói không giữ lời!"

Thấy Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, Lữ Tú Tài ngay lập tức nhặt bạc lên nhét vào trong ngực, như thể sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Lý Hỏa Vượng hất tay, năm đồng xu biến thành màu đen phóng thẳng vào hắn như phi tiêu tiền, đóng đinh thẳng vào chiếc bàn gỗ trước mặt Lữ Tú Tài.

Chúng được gỡ ra từ thanh Tiền Đồng Kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng, dù chỉ có năm tấm, nhưng Lữ Tú Tài sử dụng Tiên Đô tư nhiếp ấn để điều khiển thì uy lực cũng mạnh không kém.

"Hai sự đã xong! Sau này đừng gọi ta hai tiếng sư phụ nữa!"

Tha hương ngộ cố nhân, Lý Hỏa Vượng bị chuyện này cắt ngang,

cũng không còn hứng thú đi dạo phố nữa, vì vậy hắn quay người đi về phía nhà trọ.

"Miểu Miểu?"

Giọng của Hắc Thái Tuế vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

"Nếu Lý Hỏa Vượng là cha của ngươi, vậy ngươi nên gọi Miểu Miểu một tiếng mẹ."

Hồng Trung lại đeo lên mặt một khuôn mặt tươi cười như mọi khi, nhảy đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, lên tiếng nhắc nhở.

"Mẹ?"

Hắc Thái Tuế vừa nói lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức sửng sốt một hồi lâu.

"Lý Tuế lại có thể nghe được giọng nói của ảo giác sao?"

Tiếng vó ngựa "cộc cộc cộc" không ngừng vang lên trên đường phố Ngân Lăng thành, vì trời mưa nên trên đường rất ít người đi lại, cũng cho phép con ngựa này chạy nhanh hơn.

Chiếc nón rộng vành của người cưỡi ngựa được nâng lên, để lộ ánh mắt cương nghị của Lý Hỏa Vượng, hắn một tay kéo lấy dây cương, móc một tờ giấy từ trong ngực ra, cẩn thận xem xét.

Đây là bức thư mà Thác Bạt Đan Thanh dùng chim bồ câu đưa thư gửi đến hắn, bên trên không có nhiều chữ.

"Ký Tương triệu tập, mau đến đây. Nhà tù Ngân Lăng."

Lý Hỏa Vượng cảm thấy hắn đã biết rất rõ về Thác Bạt Đan Thanh rồi, với tính cách của hắn ta, dặn dò công việc với hắn nhưng tuyệt không nhắc tới vấn đề ăn uống, chuyện này hắn là rất cấp bách.

Không biết chắc rằng chuyện này rốt cuộc đối với hắn là phúc hay họa, điều duy nhất hắn có thể làm là chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

May mắn thay, hiện tại hắn chỉ có một mình, dù thật sự xảy ra chuyện cũng không có gì đáng lo sợ.

Đạp lên yên ngựa rồi xoay người nhảy xuống, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, nhìn tòa nhà u ám làm bằng gạch màu xanh lam trước mặt, nhìn những lính canh ngục ánh mắt ngập đầy sát khí đứng trước cửa cũng đủ chứng minh nơi này chính là nơi bắt nhốt trọng phạm của Ngân Lăng thành.

Những tên cai ngục này khơi gợi hắn nhớ lại bóng dáng của một số binh lính.

Ngay sau khi Lý Hỏa Vượng xuống ngựa, hắn liền cảm thấy một cảm giác ngứa ran nhẹ từ bộ phận quan trọng của mình, có ai đó đang nấp ở một nơi khuất dạng dùng ám khí nhắm vào hắn.

Lấy thẻ bài của Giám Thiên Ti được giắt ở thắt lưng ra, lắc lắc, Lý Hỏa Vượng nhấc chân bước qua cánh cổng nhà tù được canh giữ bởi hai con sư tử đá hung dữ.

Vừa bước vào, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Thác Bạt Đan Thanh đang ngồi trên một băng ghế dài, vẫy tay với hắn, ra hiệu cho hắn đi qua.

"Nhĩ hiền đệ, ở đây, mau tới đây!"

Lý Hỏa Vượng đi tới, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, đây là người quen, chính là Xa Đao Nhân Hồng Đại, hắn đã có duyên được gặp mặt một lần từ trước.

Lý Hỏa Vượng còn chưa kịp chắp tay hành lễ, Thác Bạt Đan Thanh đã nhiệt tình kéo Lý Hỏa Vượng ngồi xuống cùng mình trên một chiếc ghế đẩu.

"Nhĩ hiền đệ à, ngươi nhìn xem, vị ca ca này tốt với ngươi biết bao, có chuyện tốt lập tức tìm tới ngươi ngay."

"Ồ? Lần này là chuyện tốt sao?"

Ngửi mùi hôi thối u ám bốc lên trong mũi, rồi lại nhìn những phạm nhân không biết còn sống hay đã chết bị nhốt trong ngục tù bốn chung quanh kia, Lý Hỏa Vượng không dám nghĩ rằng đây là

chuyện tốt gì.

Thác Bạt Đan Thanh vỗ đùi phấn khích, vẻ mặt rạng rỡ nói:

"Đương nhiên là một công việc tốt, bởi vì, lần này là việc đối phó với Tọa Vong Đạo!"

"Không phải ngươi có thù với băng đảng lừa đảo đó sao? Ca ca này cất công giữ lại cho ngươi, để ngươi báo thù rửa hận, sao nào? Ca ca này đối tốt với ngươi quá đúng không?"

Lý Hỏa Vượng nghe xong lời này, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng hỏi:

"Mong ngươi nói rõ, công việc lần này rốt cuộc là việc gì?"

"Đừng gấp gáp, khi nào Ký Tương tới, hắn sẽ nói cho ngươi biết, bọn ta cũng không biết bao nhiêu."

Hồng Đại đang bưng một tách trà, hơi lơ đễnh nói.

Chương 535: Ký Tương

"Hồng tiền bối, đã lâu không gặp, vẫn phải đa tạ lời đề cử của ngươi ngày đó, nếu không tại hạ thật sự không vào được Giám Thiên Ti."

Lý Hỏa Vượng vừa hành lễ với Hồng Đại, vừa nghĩ thầm trong lòng:

"Không ngờ Ký Tương ở Thượng Kinh xa xôi cũng đến, công việc lần này rất nguy hiểm sao?"

Lý Hỏa Vượng không biết chút gì về người gọi là Ký Tương đại nhân kia, ngoại trừ việc hắn biết đây là người đứng đầu của Thác Bạt Đan Thanh, nhưng nếu là người nắm giữ vị trí quan trọng trong nha môn Giám Thiên Ti này, e rằng thực lực cũng không tầm thường.

"Có gì đâu mà cảm ơn cảm tạ, dù sao cũng là ngươi tự mình chọn

con đường đi, chỉ cần sau này có chuyện gì xảy ra, ngươi đừng oán hận ta đã lôi ngươi vào hang trộm cướp là được."

"Ấy, Hồng Đại, lời này của ngươi ta nghe có chút không lọt tai rồi đấy, làm sao có thể so Ti Nội của chúng ta với bọn trộm cướp được, mỗi khi xong việc, không thiếu phần Dương Thọ Đan của ngươi đúng không? Tiền ăn mặc chi tiêu hàng năm không thiếu của ngươi đúng không?"

"Trung thu năm nay, phần bánh trung thu Ti Nội gửi tới không thiếu phần ngươi đúng không? Ngay cả tiền đi kỹ viện của ngươi Ti Nội cũng bao cho tất, Ti Nội đối xử tốt với ngươi như vậy, sao ngươi lại bịa đặt về Giám Thiên Ti trước mặt người mới này hả?"

"Được rồi, ngươi là trung thần, ta là đại gian thần, được chưa."

Hồng Đại có vẻ khó chịu trước những lời nói dông dài của Thác Bạt Đan Thanh, hắn lườm hắn ta một cái, quay người sang hướng ngược lại, chỉ còn cái gáy đối diện với hắn ta.

Thấy ngón tay của Thác Bạt Đan Thanh đưa qua, biết lại thêm một trận thao thao bất tuyệt khác, Lý Hỏa Vượng kéo hắn lại.

"Thác Bạt huynh, tại sao hôm nay chúng ta lại nghị sự trong nhà tù tối tăm này?"

"Hiền đệ à, ngươi nhìn sang bên kia chưa, đúng, chính là chiếc l*иg sắt nằm thứ hai phía cuối cùng đấy. Phạm nhân bị nhốt trong đó cũng là người của Giám Thiên Ti chúng ta, lát nữa hắn cũng sẽ ra ngoài cùng chúng ta."

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên nhìn sang, chiếc l*иg đó cách rất xa, với tầm nhìn tuyệt vời của hắn cũng chỉ có thể nhìn rõ bóng dáng cao lớn mờ mịt nằm trong đống rơm.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng định đứng dậy và đi lại gần để nhìn kỹ hơn, một giọng nói vịt đực sắc bén vang lên từ phía sau.

"Chà Đan Thanh, mọi người đều đến cả rồi sao? Vậy xem ra là ta đây đến muộn mất rồi."

"Hả? Thái giám?"

Lý Hỏa Vượng đang nghi hoặc vừa quay người lại thì nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi trắng trẻo mập mạp bận một thân quan phục, mũ miện lông công.

Khuôn mặt được trát lên một đống phấn bột đến trắng bệch, cộng với một thân quan phục và nụ cười đầy dầu mỡ đó, nếu không phải hắn ta bước vào, Lý Hỏa Vượng gần như nghĩ rằng thứ trước mặt hắn là một cương thi thành tinh trong một bộ phim cương thi.

Chính là người này, hắn đứng ở đó, cầm trong tay một bàn tính bằng vàng, cười híp mắt đánh giá bọn họ, người này chính là Ký Tương.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên có chút căng thẳng, lo lắng đối phương nhìn thấu lớp ngụy trang của mình, chỉ sau khi thấy đối phương không có bất cứ phản ứng gì, hắn mới thấy yên tâm phần nào.

Nhìn thấy người này xuất hiện, Thác Bạt Đan Thanh dường như còn thân thiết hơn khi nhìn thấy cha mình, cổ rụt lại, vóc người chợt thấp hơn một tấc, vẻ mặt khiêm nhường vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Ai da ai da, Ký Tương đại nhân, ngài đang nói cái gì vậy, sao lại có chuyện ngài đến muộn chứ, đây vốn dĩ là đám tiểu nhân bọn ta đến quá sớm thôi."

Khi hắn hai tay nhẹ nhàng đỡ lấy bàn tay mang nhẫn ngọc của vị thái giám mập này, nghênh đón hắn đi đến bên bàn, Lý Hỏa Vượng với khứu giác nhạy bén nhạy cảm ngửi được một mùi hương ngọt ngấy xộc vào mũi, hắn hơi cau mày lại, mùi hương này kỳ dị vô cùng, trong đó như có lẫn vào mùi khai của nướ© ŧiểu.

"Ký Tương đại nhân, đây là Hồng Đại, ngài cũng biết rồi, để ta giới thiệu một người mới với ngài, vị này là Nhĩ Cửu hiền đệ, phép thần thông của Áo Cảnh Giáo phải nói là vô cùng tuyệt vời, Huyền Tự Nhân Tiêu trong mắt hắn chả là cái cóc khô gì, công việc lần này nhất định hắn có thể giúp được không ít!"

Ký Tương quan sát Lý Hỏa Vượng từ trên xuống dưới, ánh nhìn kỳ dị từ đôi mắt hắn khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy khó chịu.

"Bái kiến Ký Tương đại nhân."

"Ừ, Nhĩ Cửu đúng không, ta nhớ ngươi, Tiểu Liễu Tử có nói với ta rằng ngươi đến từ Áo Cảnh Giáo, nhưng hình như tính khí không được tốt lắm nhỉ, lần trước ngươi hơi nóng giận đã thiêu chết toàn bộ Bạch Liên Giáo bị áp giải đến Thượng Kinh, nếu không phải Tiểu Liễu Tử không truy cứu, cộng với việc ngươi là người của Đan Thanh, Ti Nội vốn còn muốn tìm ngươi hỏi cho ra nhẽ kìa."

Nghe Ký Tương nói vậy, Thác Bạt Đan Thanh vội vàng bước lên xoa dịu không khí.

"Hahaha, hiền đệ này của ta ghét cái ác như kẻ thù, tính cách hơi xấu tính cũng là chuyện bình thường thôi, xét tới người vừa có bản lĩnh vừa bình dị gần gũi, thì cả Ti Nội này cũng chỉ có một mình Ký Tượng đại nhân mà thôi."

Lần này Ký Tương lập tức bật cười, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng chẳng nhìn thấy gì.

"Ôi haha, Đan Thanh, ta đây thích mỗi ngươi thôi đấy, những gì thốt ra từ miệng ngươi thực khiến người ta cảm thấy thoải mái."

Chương 536: Phát Tài

Ngay khi cả hai kẻ xướng người họa, bầu không khí hòa hợp vô cùng, thì Hồng Đại đứng bên cạnh đột nhiên ngắt lời.

"Ký Tương, ngươi có thể dặn dò công việc trước rồi hãy đi nghe kẻ nịnh hót này được không?"

Hai người đang kẻ xướng người họa nghe thấy vậy thì khuôn mặt đều đồng thời trùng xuống, ngay lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng tên Ký Tương này sẽ làm khó dễ Hồng Đại thì hắn lại dùng bàn tay đeo nhẫn vàng chỉ về phía chiếc l*ng phía xa.

"Đan Thanh này, ngươi mời thiền sư Tâm Si qua đây đi, chúng ta nói qua một chút quy định của công việc lần này."

Là một lính mới, Lý Hỏa Vượng đã âm thầm quan sát tất cả những

chuyện này, xem ra mối quan hệ trên dưới trong Giám Thiên Ti này không hề nghiêm ngặt như những gì hắn nghĩ.

---

m thanh kẽo kẹt vang lên, bóng dáng to lớn trong tù bước ra từ phòng giam.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn hòa thượng trước mặt, vị hòa thượng này hơi gầy gò, vẻ mặt không mang theo chút biểu cảm nào, thân hình cao lớn dị thường, đứng ở nơi đó còn cao ngang ngửa với Bành Long Đằng không đầu bên cạnh.

Hai tay hòa thượng bị trói bằng gông gỗ, chân cũng bị trói bằng xiềng xích, nhưng hắn không chút bận tâm, hai tay khép lại, trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, không hề có ý muốn gỡ những gông xiềng trên người mình ra.

"Được rồi, mọi người đều đông đủ cả rồi, vậy ta đây sẽ nói trước, công việc lần này rốt cuộc là thế nào."

Nghe vậy, mọi người có mặt đều trở nên nghiêm túc, những lính cai ngục xung quanh cũng lần lượt rời đi theo cái thang.

Ký Tương ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói:

"Lần này, là Phật Cốt Miếu xảy ra chuyện, bên đó truyền tin đến báo rằng là do Phát Tài của Tọa Vong Đạo ra tay, cũng không biết đám sát thiên đao này lại muốn làm gì nữa."

Phát Tài! Một trong những tam nguyên của Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng nhất thời cuộn chặt nắm đấm, chẳng trách ngay cả Ký Tương lưu tại Thượng Kinh cũng tới, chuyện lần này tuyệt đối không giống bình thường.

"Chờ một chút, trong lần hành động này, liệu ta có thể nghĩ cách tìm hiểu thông tin về Bắc Phong thông qua Phát Tài không?"

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ khả năng này có bao nhiêu phần thắng thì lời của Ký Tương lại tiếp tục câu chuyện.

"Nếu là Phát Tài của Tọa Vong Đạo, không cần ta nói chắc hẳn các

ngươi cũng đều biết sức nặng của việc này, vì vậy ta mới nhờ đến sự giúp đỡ của thiền sư Tâm Si."

Ba người còn lại đều không hẹn mà cùng lúc nhìn sang vị hòa thương cao lớn kia, đối mặt với ánh nhìn chăm chú của bọn họ, vị hòa thượng lại không nói một lời.

"Thiền sư Tâm Si đang tu luyện Bế Khẩu Thiền, những mánh khóe của Phát Tài không thể lừa được thiền sư Tâm Si, vì vậy sau khi đến Phật Cốt Miếu, các ngươi phải ghi nhớ một điều, đó là lời thiền sư Tâm Si đã nói tuyệt đối là sự thật."

"Còn điều thứ hai ấy mà, chỉ cần bước qua cánh cửa ngôi miếu, bất cứ ai cũng không được phép rời mắt khỏi người khác, cho dù chỉ rời khỏi trong thời gian một tuần trà cũng phải cẩn thận, kẻo những người trở lại đã bị người của Tọa Vong Đạo giở trò."

"Còn nữa, điều thứ ba, mười năm trước ta đã từng giao đấu với Phát Tài, nữ nhân này rất khó đối phó, bất cứ lời nào do nàng ta nói các ngươi cũng không được nghe theo, cũng không được chống đối, nhưng cũng không thể không nghe."

"Ồ? Không nghe cũng không được sao?"

Thác Bạt Đan Thanh rất hợp tác, ngả người ra sau, ngạc nhiên đến trợn to hai mắt.

"Ừ, đôi khi, nếu ngươi hoàn toàn không nghe ngươi cũng sẽ rơi vào bẫy của nàng ta, tốt nhất là chỉ nên ba phần tín ba phần nghi đối với những lời từ miệng người phụ nữ này, còn ba phần để lại cho chính mình."

"Ai da, một nghịch tặc khó đối phó như vậy, vậy mà mười năm trước Ký Tương đại nhân vẫn có thể ép lui nàng ta, đám người bọn ta đúng là đi theo hít khói."

"Khó đối phó nhỉ, haha. Cho nên ấy mà, cách tốt nhất là nhân lúc nàng ta chưa kịp mở miệng thì chúng ta phải khiến ả chết trước, Nhĩ Cửu à, trong đám người bọn ta, ngươi là người ra tay nhanh nhẹn nhất, vì vậy lúc thiền sư Tâm Si sai ngươi ra tay, ngươi nhất định phải lập tức ra tay."

"Tuân mệnh, Ký Tương đại nhân, nhưng vị thiền sư Tâm Si này không phải đang tu luyện Bế Khẩu Thiền sao? Ngài ấy phải nói với ta như thế nào?"

Vấn đề này Lý Hỏa Vượng đã muốn hỏi từ lâu, vị hòa thượng này rõ ràng không thể nói, cho dù hắn ta không bị Phát Tài lừa gạt thì cũng chẳng được ích gì.

Câu nói của Lý Hỏa Vượng vừa dứt, một giọng nói A di đà phật chợt vang lên trong đầu hắn.

"Bần tăng biết Tha Tâm Thông, Nhĩ thí chủ không cần lo lắng."

Giọng nói này khiến Lý Hỏa Vượng nhớ đến những sư thái ở An Tự Am cũng sở hữu năng lực như vậy, yêu ai yêu cả đường đi, hảo cảm của Lý Hỏa Vượng dành cho vị hòa thượng này tăng lên không ít.

"Được rồi, những việc vặt còn lại lát nữa trên đường đi chúng ta sẽ bàn tiếp."

Lý Hỏa Vượng đứng dậy đi theo những người khác đi ra ngoài nhà giam, tất cả ngồi lên bốn chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị từ sớm.

Không ai trong số những người có mặt hỏi người tên Phát Tài này trông như thế nào, bởi vì, nếu đã là Tọa Vong Đạo thì dáng vẻ nàng ta trông như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào việc nàng ta muốn mình trông như thế nào.

Chương 537: Nhầm

Dịch trạm ở Đại Lương rõ ràng là rất hoàn thiện, sau khi Ký Tương liên tục lấy thẻ bài ra, mỗi khi đến dịch trạm đều có một chiếc xe chuyên dụng đổi chuyến.

Tốc độ này tất nhiên không phải là tốc độ lúc Lý Hỏa Vượng đi bộ có thể sánh được, chỉ với thời gian hai ngày một đêm ngắn ngủi, bọn họ đã đến được thành Lãng Trung, nơi có Phật Cốt Miếu.

Khi màn đêm buông xuống, Lý Hỏa Vượng vén rèm xe lên, vừa

bước xuống xe ngựa, còn chưa kịp kéo giãn tay chân nhức mỏi, hắn đã nhìn thấy phía xa xa là một ngôi miếu nổi bật cao hơn hẳn những tòa kiến trúc xung quanh.

"Nhớ kỹ những lời ta đã nói trước đó, đi thôi."

Ký Tương vừa nói, vừa nhấc chân đi về phía ngôi chùa phía xa.

Càng đi gần về phía quần thể ngôi miếu, vẻ mặt của mọi người càng trở nên nặng nề, không biết từ lúc nào chiếc bàn tính vàng trên tay Ký Tương đã bắt đầu quay.

Đã trễ như vậy rồi nhưng toàn bộ Phật Cốt Miếu vẫn chưa đóng cửa, thiện nam tín nữ tay cầm đèn nhang liên tục ra ra vào vào, xem ra nhang đèn ở Phật Cốt Miếu này cũng cường thịnh như Chính Tự Đức ban đầu vậy.

Khoảnh khắc khi bước lên ngưỡng cửa, trái tim của Lý Hỏa Vượng như chùng xuống, mặc dù xung quanh những người là người, cực kỳ náo nhiệt, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu rõ nơi này đã bị Tọa Vong Đạo vấy bẩn rồi, ngoại trừ bốn người xung quanh hắn ra, bất cứ ai khác đều có thể trở thành kẻ thù bất cứ lúc nào.

Những người khác hiển nhiên cũng hiểu rõ điều này, không ai bảo ai mà đồng loạt nắm chặt vũ khí của mình, chiếc bàn tính vàng trong tay Ký Tương vẫn không ngừng quay, tiếng gõ lách cách khiến tiếng huyên náo xung quanh trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cách ăn mặc kỳ lạ của mấy người họ hiển nhiên thu hút sự chỉ trỏ của mọi người xung quanh, nhưng họ đều giả vờ như không nhìn thấy.

"Đi, cùng ta đi vào tiền điện."

Dưới sự dẫn dắt của Ký Tương, bốn người còn lại bước vào.

Trong điện không hề có bồ tát hay phật tổ, bày giữa đại sảnh, tiếp nhận khách hành hương đến cúng bái lại là một xác ướp với khuôn mặt đỏ sẫm, nét mặt vặn vẹo.

"Đây là do Tọa Vong Đạo làm sao? Buộc những người này coi xác ướp như Phật tổ để thờ phụng?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tử Tuệ Kiếm, bất giác lên tiếng hỏi.

"Không phải vậy, đây là một vị bồ tát bằng xương bằng thịt, vốn dĩ là một vị Phật sống được cung phụng trong Phật Cốt Miếu."

Hòa thượng Tâm Si vừa vặn nhắc đến.

Bồ tát xá© ŧ ɦ ịŧ? Lý Hỏa Vượng đánh giá cái xác đáng sợ trước mặt, hắn chợt hiểu ra tại sao ngôi chùa này được gọi là Phật Cốt Miếu.

Ngay thời điểm đó, giọng nói của Tâm Si đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm khắc.

"Thí chủ mau ra tay! Kẻ hành hương đang quỳ cách bên trái ba bước! giết đi!"

"Keng!"

Cánh tay phải của Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát lực, bọc lấy sát khí ngút trời, lao đến trước mặt người đó, hắn giơ kiếm lên và chém xuống một cách nặng nề.

Lưỡi dao cắt sắt như bùn cứa ngang qua người, nhẹ nhành như cắt qua một tờ giấy mỏng.

Dòng máu đỏ tươi bao bọc các cơ quan nội tạng của hắn phun ra từ các lỗ, người đàn ông bị xé làm hai hét lên một tiếng kêu thảm thiết trong tuyệt vọng, chẳng bao lâu đã không còn nhúc nhích.

Cảnh tượng kinh hoàng này ngay lập tức khiến những người hành hương xung quanh la hét, bỏ chạy tán loạn.

Hòa thượng Tâm Si mang theo gông gỗ bước tới, quỳ xuống trước xác chết, chắp hai tay trước ngực, niệm niệm điều gì đó, hai ngón tay véo cái đầu xuống đất và nhìn nó thật kỹ.

"Đại sư, thế nào? Người này là Phát Tài sao? Hay là người khác của Tọa Vong Đạo?"

Lý Hỏa Vượng cũng quỳ một gối xuống, cẩn thận xem xét tử thi tươi mới này, hắn không nghĩ rằng mình có thể dễ dàng chém đứt

đầu của Phát Tài đến vậy.

"A di đà phật, tội lỗi tội lỗi, bần tăng nhận nhầm rồi, Nhĩ thí chủ, chúng ta đi thôi."

Hòa thượng Tâm Si ném cái đầu trong tay đi, đứng dậy, xoay người rời đi.

Bên trong Phật Cốt Miếu, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức để áp chế sát khí ngút trời trong lòng đối với hòa thượng Tâm Si kia, hắn chưa bao giờ ghét sự tồn tại của một người đến thế.

Hắn làm theo chỉ dẫn của hòa thượng Tâm Si này, ra tay giết chết một người trong Tọa Vong Đạo. Kết quả, vị hòa thượng này lại nhẹ nhàng ném lại cho hắn một câu nhận nhầm?

Hắn biết để hoàn thành công việc của mình, Giám Thiên Ti sẽ không quan tâm đến tính mạng thảo dân, coi mạng người như cỏ rác.

Nhưng Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng một chuyện như vậy lại rơi vào đúng đầu mình. Chính vì tên hòa thượng đó mà chính tay hắn đã giết chết một mạng người vô tội!

So với Lý Hỏa Vượng đang cố gắng kiềm chế bản thân, tên hòa thượng đứng bên cạnh hiển nhiên càng kích động hơn, hắn không ngừng nhảy dựng lên đó khóc.

"Sao hắn có thể làm như vậy! Hắn có tư cách gì làm hòa thượng! Đó là một mạng người đấy!"

Hắn tức không nhịn nổi, lao tới thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vị hòa thượng Tâm Si tay đeo gồng gỗ kia, nhưng bất cứ động tác nào của hắn cũng chỉ có thể trực tiếp xông qua cơ thể của người đó.

"Ngươi dựa vào đâu mà dám cạo đầu! Ngươi không làm việc thiện mà chỉ làm việc xấu, ngươi không xứng làm một người xuất gia!"

Lý Hỏa Vượng đứng dậy hướng về phía những người khác, ánh mắt nhìn hòa thượng Tâm Si đã thay đổi từ một chút tử tế trước đây đã trở nên cực kỳ kinh tởm.

Chương 538: Quá Yên Lặng

Trước đây hắn vẫn còn một chút nghi ngờ, là một người trong phật môn, tại sao Tâm Si lại bị nhốt vào trong nhà tù Ngân Lăng, bây giờ có vẻ như việc nhốt hắn vào tù thực sự là quá nhẹ.

Lý Hỏa Vượng hiểu với tình hình hiện tại hắn không thể chiến đấu nội bộ, nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị Tọa Vong Đạo chim sẻ chực sẵn, so với Tọa Vong Đạo, tên hòa thường coi thường tính mạng con người này, hắn có thể bỏ qua, nhưng hắn vẫn không thể nuốt trôi cục tức này.

"Thiền sư Tâm Si, sao rồi? Người đó là Tọa Vong Đạo?"

Xa Đao Nhân Hồng Đại bắt đầu tìm lời hỏi dò trước.

"Không phải, là bần tăng nhận nhầm."

Giọng nói của Tâm Si vang lên trong đầu tất cả mọi người.

Nghe vậy, trên mặt Thác Bạt Đan Thanh lộ ra vẻ khinh thường.

"Tâm Si đại sư, không phải ngươi là một cao tăng lỗi lạc tự xưng có thể học được sáu phép thần thông của Phật pháp sao, vậy mà cũng có thể nhận nhầm? Ký Tương đại nhân của bọn ta một ngày kiếm tỷ bạc, ngươi đừng làm lỡ dỡ thời gian của ngài ấy."

Mặc kệ những người khác có nói gì, Ký Tương hiếm khi lại không để ý tới, những nếp nhăn trên mặt hắn xô lại với nhau, quan sát toàn bộ đại điện, ngón tay mập đặt trên phục trang đẹp đẽ không ngừng gõ gõ bàn tính vàng trên tay.

Lý Hỏa Vượng tinh tường nhận ra sự khác thường này, nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm tên thái giám mặt trắng trước mặt này.

"Chiếc bàn tính trong tay hắn có thể tìm ra Tọa Vong Đạo? Vậy thì tại sao lại phải làm việc dư thừa đi tìm hòa thượng Tâm Si?"

Tìm kiếm một hồi, bàn tay đang gõ trên bàn tính vàng của Ký Tương đột nhiên dừng lại.

"Đi thôi, chúng ta đi đại điện tiếp theo."

Lời nói của hắn khiến những người khác phải ngậm miệng lại, nhanh chóng đi theo.

Khi đến một phật điện tiếp theo cung phụng xá lợi tử, Ký Tương vẫn nhanh chóng gõ gõ bàn tính.

Một lúc sau, hắn lại lên tiếng.

"Đi thôi, cũng không có ở đây, đi tới chỗ tiếp theo!"

Lời nói của Ký Tương lại lần nữa buộc mọi người di chuyển, chuẩn bị tiếp tục đi về phía địa điểm tiếp theo.

Lần này tốc độ thay đổi địa điểm quá nhanh, khiến Lý Hỏa Vượng hơi nghi ngờ, Ký Tương làm thế này, thật sự sẽ không có Tọa Vong Đạo nào có thể lọt lưới sao?

Nhưng còn chưa kịp rời khỏi đại điện, một nhóm hòa thượng mặc áo cà sa, dẫn đầu là một lão hòa thượng mặc áo cà sa, mang theo giới côn, mắt nhìn chằm chằm chậm rãi bao quanh họ.

"Này! Tặc nhân ở đâu ra! Dám to gan phạm sát giới trong tu viện này!"

Hòa thượng lông mày ngang đứng bên cạnh lão hòa thượng mặc áo cà sa, dẫn đầu lên tiếng làm khó dễ.

Lý Hỏa Vượng tay cầm chuôi kiếm, ngay lập tức hỏi ngược lại.

"Các ngươi là ai?"

"Tên nghịch tặc nhà ngươi mắt mù rồi sao! Bọn ta đương nhiên là tăng nhân trong Phật Cốt Miếu."

Nghe được lời này của tên hòa thượng đứng trước mặt, những người khác đều chuyển ánh mắt về phía hòa thượng Tâm Si thân hình cao lớn, chỉ có người trước mặt này mới có thể phân biệt được ai là Tọa Vong Đạo.

Nhìn thấy hòa thượng Tâm Si gật đầu, những người khác lúc này mới thở phào một hơi.

Thác Bạt Đan Thanh khéo đưa đẩy lập tức bước tới, lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ bài.

"Giám Thiên Ti đang làm việc, các ngươi mau chóng trở về phòng, bất cứ ai cũng không được ra ngoài!"

Nghe xong lời này, vẻ mặt của đám tăng nhân lập tức trở nên rất khó coi, họ không hẹn mà đồng loạt nhìn vào vị lão hòa thượng mặc áo cà sa.

Lão hòa thượng chắp tay lại, nói một câu a di đà phật rồi mới lên tiếng nói.

"Các vị sai nhân, xin cả gan hỏi một câu, dám hỏi các ngươi đến bổn tự này có việc gì? Mấy ngày nay trong Phật Cốt Miếu gió êm sóng lặng, không xảy ra điều gì khác lạ."

"Đương nhiên các ngươi phải cảm thấy sóng yên gió lặng, nhưng sâu bên dưới sự trời yên biển lặng này, toàn bộ tự miếu đã bị người khác lẻn vào như con xúc xắc, trở về phòng đi, nếu còn ra ngoài đừng trách bọn ta hạ thủ vô tình!"

Nghe thấy lời đe dọa nghiêm trọng của Thác Bạt Đan Thanh, các tăng nhân lần lượt giải tán.

Ngay khi Ký Tương chuẩn bị đưa những người khác tiếp tục đến địa điểm tiếp theo, bước chân Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại.

"Các vị, mọi người không cảm thấy chuyện này có chút gì đó không đúng sao? Đến Phật Cốt Miếu này cũng đã lâu rồi, nơi này không khỏi quá mức bình thường sao?"

"Tọa Vong Đạo rõ ràng là một sự tồn tại chỉ sợ thiên hạ không loạn, bọn họ vì muốn đùa bỡn mà ngay đến tính mạng của mình

cũng không màng. Chỉ cần là nơi mà bọn chúng đang ở, tuyệt đối không được yên ổn như bây giờ."

"Đừng đoán mò, những thám tử của Giám Thiên Ti thông minh hơn ngươi nghĩ nhiều, nếu họ đã nói rằng có bóng dáng của Tọa Vong Đạo ở đây, thì chắc chắn phải có."

Nghe Hồng Đại nói vậy, Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

"Không, ta không phải nói rằng nơi đây không có Tọa Vong Đạo, mà là mục đích của Tọa Vong Đạo ở đây không phải chỉ đơn thuần là chơi, bọn chúng lẻn vào đây chắc chắn phải có mục đích khác."

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng Ký Tương sẽ suy nghĩ kỹ càng, nhưng vẻ mặt của hắn lại là cau mày.

"Làm tốt việc của ngươi đi là được."

Nói xong liền xoay người đi về phía đại điện khác.

Chương 539: Tâm Trọc

"Chuyện gì vậy?"

Thấy phản ứng của đối phương như vậy, Lý Hỏa Vượng càng lấy làm ngạc nhiên, tên Ký Tương này như thể biết rất rõ Tọa Vong Đạo muốn làm gì vậy.

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên một tia ánh sáng, hắn nhấc chân bước nhanh đi theo.

"Trong lần hoạt động này, lão thái giám chắc chắn có chuyện gì đó đang giấu diếm ta."

Còn chẳng nhìn thấy bóng dáng nào của Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng cảm thấy công việc lần này ẩn chứa điều gì đó quỷ dị.

"Cộc."

Đôi ủng thạch cao của Lý Hỏa Vượng giẫm lên sàn đá cẩm thạch sạch sẽ và trơn nhẵn, lần này, thay vì nhìn chằm chằm vào những

người hành hương và các hòa thượng xung quanh mình, hắn bắt đầu tập trung phần lớn sự chú ý của mình vào thái giám Ký Tương.

Sau khi cẩn thận quan sát những nghi ngờ, Lý Hỏa Vượng quả nhiên phát hiện ra tình hình.

Nếu mục đích lần này của Ký Tương là để đối phó với Tọa Vong Đạo, thì bất kể như thế nào, tên thái giám này cũng nên tập trung vào con người.

Nhưng hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bốn cái xà nhà cùng tám cái cột trong đại sảnh, bàn tính trong tay hắn vẫn không ngừng vang lên tiếng gõ lách cách, dường như đang tính toán cái gì đó không ngừng.

Chẳng lẽ Ký Tương đang tìm kiếm một cái gì đó? Vẫn chưa đoán định được năng lực thực sự của hắn, thực sự không dễ gì đoán được. Lý Hỏa Vượng cứ mãi suy nghĩ lung tung trong đầu.

"Nhĩ thí chủ! Tay trái, năm bước, giết!"

Một tiếng sấm đột nhiên nổ vang bên tai Lý Hỏa Vượng.

Ngay khi nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng đã rút một nửa thanh Tử Tuệ Kiếm ra khỏi bao kiếm.

Nhưng khi nhìn người phụ nữ đang quỳ trên tấm nệm nghiêm túc bái phật, hắn lại cất thanh kiếm vào bao kiếm.

"Tâm Si đại sư, ngươi có chắc lần này ngươi không nhầm lẫn không?"

Có thể Giám Thiên Ti có thể giết người vô tội một cách bừa bãi vì công việc của mình, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không thể vượt qua được rào cản trong lòng.

Ngay sau khi Lý Hỏa Vượng nói ra câu này, cô gái nhỏ đang bái phật đã co người lại, chỉ để lại một bộ quần áo tại chỗ.

"Nhĩ Cửu! Tại sao ngươi không nghe lời bần tăng?"

Nhìn dáng vẻ tức giận đến phồng mồm trợn mắt của Tâm Si, Lý Hỏa Vượng cười lạnh chế giễu.

Hắn nhấc thanh đao đi tới bên cạnh đống quần áo và dùng sức cắm mạnh vào tấm nệm màu vàng, cùng với tiếng kêu thảm thiết như tiếng của một chú chó, một luồng máu đỏ sẫm cuồn cuộn trào ra không ngừng từ tấm nệm kia.

Thứ ban nãy vẫn chưa hề rời đi, nó chỉ thu nhỏ lại thành một thân hình rất nhỏ và phẳng, trốn trong tấm đệm.

"Tâm Si đại sư, nếu mỗi lần ngài nói đều chính xác như vậy, thì bản thân ta cũng không cần phải suy nghĩ lung tung làm gì."

Một lần nữa, hắn không muốn bị người khác sử dụng như một cây thương, nhất là khi đối phương lại là một sự tồn tại đáng kinh tởm như thế.

Thấy không khí giữa hai người không ổn lắm, Ký Tương lập tức lên tiếng can ngăn.

"Được rồi! Ta đây vẫn chưa chết đâu! Đám nhãi con các ngươi thành thật một chút cho ta! Đừng quên ta tìm các ngươi đến đây để làm gì!"

Dù Ký Tương vẫn luôn mang dáng vẻ cười thân thiện đó, nhưng dù là hắn hay Tâm Si đều không hề coi hắn ta là một quả hồng nhũn mặc người ta nhào nặn, thấy hắn lên tiếng rồi cũng không còn cãi nhau nữa.

Thời gian trôi qua từng chút một, chẳng mấy chốc họ đã ở trong Phật Cốt Miếu được nửa tiếng đồng hồ, nhưng ngoại trừ màn phục kích giết người đàn ông trước đó ra thì không thu hoạch được bất cứ thứ gì nữa.

Cũng không biết Tọa Vong Đạo đã sớm rời đi, hay là bọn chúng đang cố tình tránh mặt họ nữa.

Tuy rằng đã qua lâu như vậy, nhưng một người cầm đầu như Ký Tương lại không có chút nào khẩn trương, ngược lại ánh mắt càng

ngày càng sáng.

Điều này càng củng cố thêm phỏng đoán trước đó của Lý Hỏa Vượng, rằng tên Ký Tương này đến Phật Cốt Miếu chắc chắn còn có mục đích khác.

Khi họ bước vào một phật điện chứa đầy xác ướp một lần nữa, biểu cảm của Ký Tương đột nhiên trở nên mừng như điên.

Khi các ngón tay gãy bàn tính bắt đầu tăng tốc, chúng dần chuyển thành dư ảnh, từng tia lửa nhỏ dần dần bốc ra.

"Mau tới đây!"

Ký Tương giẫm lên sàn đá cẩm thạch trên mặt đất với một tốc độ nhất định, sau khi hắn đi vòng quanh ba lần theo một cách thức cực kỳ phức tạp, chân dung của vị Bồ tát ngồi xếp bằng được vẽ trên một cây cột đột nhiên di chuyển một cách kỳ dị.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lý Hỏa Vượng càng thêm chắc chắn nói:

"Trước đó ta đoán không sai! Tên Ký Tương này tới đây để tìm thứ gì đó! Cái gọi là thanh lý Tọa Vong Đạo chẳng qua cũng chỉ là nhân tiện!"

Sau đó, chỉ thấy bức họa Phật tổ không chút biểu cảm được vẽ trên cây cột nhanh chóng lão hóa và khô héo, chẳng qua bao lâu liền trở thành một cái xác khô.

Hai bàn tay của cái xác luồn vào bên trong xương sườn, chậm rãi mở khoang bụng của nó ra.

Tuy nhiên, khi Ký Tương đang vui vẻ nhìn lên bức chân dung xác ướp trên cột, hắn chợt ngây người sửng sốt.

Phần bụng của bức chân dung đó rỗng tuếch, không có gì cả.

"Tâm trọc đâu? Có người nhanh chân đến trước rồi sao? Không thể nào, nơi này chỉ có ta mới có thể tìm được mà."

Tâm trọc? Nghe thấy một cái tên có chứa chữ "tâm", một người

mang thân phận tâm tố như Lý Hỏa Vượng cực kỳ nhạy cảm.

Chương 540: Nội Chiến?

"Chẳng lẽ còn có những bảo vật khác giống như tâm tố, nhân hình thiên linh địa bảo? Nếu tâm tố là mê võng, vậy tác dụng phụ của chúng là gì?"

Vừa định mở miệng hỏi Thác Bạt Đan Thanh ở bên cạnh, một tiếng vang trầm thấp kéo dài khiến tất cả mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu lên và nhìn về phía xà nhà trên đầu.

Ngay khi mọi người vẫn chưa kịp phản ứng trở lại, Hồng Đại ăn bận trang phục như ăn xin, đột nhiên nói:

"Mau rời khỏi đây! Điện này sắp sập rồi!"

Khoảnh khắc hắn thốt ra những lời này, kèm theo đó là một trận chấn động, xà nhà đồ sộ gánh thêm hàng vạn viên ngói nặng ngàn cân nặng nề rơi xuống đất.

Sau một tiếng nổ lớn, lớp bụi nặng nề bay lên và bao trùm mọi thứ ở đây.

"Đau quá."

Đây là cảm giác của Lý Hỏa Vượng, hiện tại cả người hắn nơi nào cũng đau.

Xung quanh là sương bụi mịt mù khiến hắn không thể phân biệt được mình đang ở đâu, hắn cố gắng di chuyển thử, nhưng lại cảm thấy toàn thân mình nặng trĩu, hắn đang bị đè xuống.

Ngay khi hắn đang cố nghĩ cách phải làm sao để thoát ra ngoài, cùng với âm thanh của đống đổ nát, giữa bụi đất mù mịt, một bóng người cường tráng xuất hiện trước mặt hắn.

Sau khi người đó nâng cái xà nhà trọng lượng hàng ngàn cân trên cơ thể Lý Hỏa Vượng lên, rốt cuộc Lý Hỏa Vượng mới cảm thấy hắn có thể động đậy được.

Hắn chui qua lớp ngói vụn vỡ, rũ sạch lớp bụi trên người và nói với người đó:

"Đa ta, Thác Bạt huynh."

Thác Bạt Đan Thanh cũng bị phủ đầy bụi đất, đặt cái xà nhà trên vai xuống.

"Này, ngươi đang nói cái gì vậy, chúng ta đều là huynh đệ cùng nhau uống rượu cùng nhau chơi gái, ca ca này còn có thể thấy chết không cứu sao?"

"Ngươi không sao chứ? Những người khác đâu? Vụ sập miếu này chắc chắn là do Tọa Vong Đạo dở trò."

Thác Bạt Đan Thanh cũng vỗ vỗ đống tro bụi trên người.

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

"Ai nói không phải chứ".

Nói xong, hắn lặng lẽ cách xa Thác Bạt Đan Thanh vài tấc, để luôn có thể đối mặt với hắn.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, giữa lớp sương bụi đằng xa chợt vang lên động tĩnh gì đó, một thân hình vô cùng cao lớn từ đó bước ra, đó là Thiền sư Tâm Si.

Khi nhìn thấy hai người đang đứng cùng nhau, vẻ mặt hắn lập tức trở nên nặng nề, ngón tay thô to bỗng nhiên chỉ vào Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, Thác Bạt Đan Thanh đứng bên cạnh dường như đã nghe thấy điều gì đó trong tai mình, liên tiếp lùi về phía sau, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với hắn.

Ngay sau đó, cả ba đứng thành hình tam giác, trong khi Tâm Si và Thác Bạt Đan Thanh lúc này đang nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

Trong tình hình này, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức đoán ra được tên hòa thượng Tâm Si này hắn đã dùng Tha Tâm Thông để nói điều gì

đó vào tai Thác Bạt Đan Thanh.

Ngay khi họ chuẩn bị bắt đầu ra tay, Lý Hỏa Vượng nhìn Thác Bạt Đan Thanh, nói:

"Thác Bạt huynh, ngươi nghi ngờ là Tọa Vong Đạo cũng không sao, nhưng sao ngươi không nghi ngờ tên Tâm Si này là giả?"

"Đừng ở đó lừa gạt người khác nữa, Tọa Vong Đạo biết Tha Tâm Thông?"

Một Thác Bạt Đan Thanh cực kỳ nhiệt tình trước đây, giờ đây rõ ràng đã trở nên lạnh lùng một cách lạ thường.

"Tọa Vong Đạo sao lại không thể biết Tha Tâm Thông? Bất cứ phép thần thông nào của họ cũng đều là ăn trộm của người khác!"

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt cực kỳ khó coi, rút thanh kiếm sau lưng ra.

"Ta đã sớm biết các ngươi sẽ dùng cách này để ly gián, nhưng Ký Tương đại nhân đã sớm tính toán rồi. Dù Phát Tài có đến cũng phải mất ba giờ mới có thể học được Tha Tâm Thông, vì vậy hắn là thật, còn ngươi là giả."

Trước sự vu cáo hãm hại vô cớ, cơn giận trong lòng Lý Hỏa Vượng thực sự không thể nào dập tắt được.

"Rõ ràng hắn mới là giả!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng trực tiếp chỉ kiếm vào hòa thượng Tâm Si, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn, đó là Tha Tâm Thông của tên hòa thượng.

"Không phải, bần tăng là thật. Ta cũng biết Nhĩ thí chủ là thật, nhưng bây giờ lời nói của bần tăng là chân lý, bần tăng nói ai là giả thì người đó là giả."

"Cái gì?!"

Con ngươi Lý Hỏa Vượng trợn to, khó có thể tin được nhìn chằm chằm hòa thượng Tâm Si trước mặt.

Vừa nãy hắn đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng hắn lại chưa bao giờ ngờ rằng khi đến đây hắn lại bị người của mình bày mưu tính kế trước!

"Vào lúc này mà ngươi lại muốn nội chiến? Ngươi điên rồi sao? Chính vì ban nãy ta đã cãi lại ngươi một câu sao?"

Hòa thượng Tâm Si khẽ nhếch khóe miệng, sau đó lại nhanh chóng trở lại khuôn mặt không buồn không vui.

"Đúng vậy, bần tăng chính là nhỏ nhen như vậy đấy."

Nói xong, hắn giẫm mạnh chân, cùng với Thác Bạt Đan Thanh lao về phía Lý Hỏa Vượng.

"Đồ điên nhà ngươi!"

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức bình sinh hét lên, quyết tâm, rút ra Tử Tuế Kiếm của mình và lao về phía Tâm Si.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang tiến lại gần hơn, một luồng sáng lạnh ở bên cạnh xuyên qua từ màn sương và chiếu thẳng vào cổ Lý Hỏa Vượng.

Đó là một con dao ngắn đã gỉ sét, người cầm dao là Xa Đao Nhân Hồng Đại.

Lý Hỏa Vượng bị ba mặt đánh gọng kìm, trở nên vô cùng bị động.

"Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy! Chẳng lẽ họ đã phát hiện ra thân phận của ta?! Đây căn bản là một cái bẫy bày ra cho ta sao?"

Chương 541: giết giết

“Keng!”

Tiếng kim thạch vang lên, Tử Tuệ kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng và Tú Đao trong tay Hồng Đại va chạm vào nhau.

Tiếng lạch cạch vang lên, thanh Tú Đao ấy gãy đoạn thành từng khúc, lưỡi đao bị nứt toác dồn dập thay mới rồi ao thẳng vào giữa

mặt Lý Hỏa Vượng.

Đối diện với đòn tấn công chí mạng này, Lý Hỏa Vượng không hề có dự định phòng thủ, hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay rồi dùng lực thật mạnh, như thể dự định dùng mạng đổi mạng, hắn chém phăng cái đầu của Hồng Đại xuống.

Nhưng đúng lúc này một cơn gió lớn phần phật thổi đến, Tâm Si đến rồi. hắn nhấc cái chân phải khổng lồ của mình lên, chợt dẫm bẹp về phía Lý Hỏa Vượng.

Nói thì chậm nhưng tất cả chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, một bóng đen chui ra từ trong tấm đạo bào của Lý Hỏa Vượng rồi rút Đồng Tiến Kiếm ra đâm thẳng vào lòng bàn chân Tâm Si.

Đó là xúc tu của Lý Tuế, nó đang giúp Lý Hỏa Vượng đề phòng Tâm Si đánh lén.

Lý Tuế và Lý Hỏa Vượng tuy hai mà một. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đã không còn ở thế hạ phong.

Nhưng đối phương lại có những ba người, chỉ hai người thì chắc chắn không thể đủ để đối phó.

Một tiếng kêu trầm thấp vang lên, Lý Hỏa Vượng với gương mặt cắm đầy lưỡi dao nhổ ra một cục máu lớn. Vừa bị một nguồn lực khổng lồ xô ngã vào giữa đống gạch ngói như vậy khiến bụi đất bay mù mịt cả lên.

Khi Lý Hỏa Vượng cảm nhận lục phủ ngũ tạng như sắp lộ tùng phèo cả lên thì hắn run rẩy đứng lên, hắn chợt nhận ra mình lại bị vây giữa bởi ba tên kia.

Lúc này, Thác Bạt Đan Thanh khi nãy mới đánh lén Lý Hỏa Vượng liền lên tiếng:

“Đừng đánh lưng hắn, trên lưng tên Tọa Vong Đạo này có mặc giáp cứng lắm.”

Lý Hỏa Vượng lại nhổ ra một cục máu, cuồng nộ gào lên với Thác Bạt Đan Thanh:

“Thác Bạt huynh! Nhìn những xúc tu trên người ta đi! Các ngươi tự hỏi lòng mình một lần xem! Tọa Vong Đạo có thể giả trang được thành ta của hiện tại sao?”

Thác Bạt Đan Thanh nhìn xúc tu màu đen nhầy nhụa chui ra từ bụng Lý Hỏa Vượng đang cầm Đồng Tiền Kiếm, đôi mắt hắn lộ ra một chút do dự.

Nhưng sau khi hắn trầm ngâm giây lát thì lại ngẩng đầu nói với Hồng Đại:

“Cho ta mượn một cây đao.”

Hồng Đại mở bộ xiêm y ăn mày của mình ra rồi chọn cây đao dài nhất trong số những đao cụ sáng loáng vứt ra.

Hành động như vậy rõ ràng là không hề tin tưởng Lý Hỏa Vượng, có nói thêm nữa cũng vô ích.

“Giải thích cái gì! giết sạch tất cả bọn chúng! giết! giết! giết!!”

Một giọng nữ thô bạo vang rầm lên từ trên trời.

Một luồng khí nóng bừng xộc thẳng lên đầu Lý Hỏa Vượng, hai chân hắn đạp mạnh lên nền đất rồi xông thẳng về phía Thác Bạt Đan Thanh đang chuẩn bị tiếp đao.

Nếu không muốn bị bao vây đến chết thì trước hết phải phá được vòng vây này đã, mà Thác Bạt Đan Thanh chưa có được vũ khí chính là nhược điểm!

Hòa thượng Tâm Si bên cạnh đang định xông lên giúp đỡ thì Lý Hỏa Vượng hai mắt đỏ ngầu nâng Tử Tuệ kiếm lên cắm thẳng vào trong miệng rồi đột ngột vạch mạnh một đường, một nửa hàm răng cùng một mảng da mặt của hắn bị nạy xuống.

Từ bên mặt bị rách ra có thể nhìn thấy khoang miệng máu me be bét của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, đột nhiên nhổ sang phía hòa thượng Tâm Si một ngụm, những cái răng dính đầy máu như Tiên Nữ tung hoa bay ra từ những lỗ hổng lỗ chỗ.

Sau khi dùng răng đánh lui Tâm Si, Tử Tuệ kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng cùng với Đồng Tiền kiếm trong tay Lý Tuế chém về phía Thác Bạt Đan Thanh.

Thác Bạt Đan Thanh khoanh hai tay chợt chặn lại, tơ lụa trên cánh tay hắn chợt đứt thành từng khúc, để lộ ra một xâu chuỗi hạnh nhân đỏ rực phía dưới.

Một âm thanh ma sát cực kì chói tai vang lên, Tử Tuệ kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng đâm thật mạnh vào chuỗi hạnh nhân.

Điều bất ngờ là, Tử Tuệ kiếm bình thường chém sắt như chém bùn vậy mà lại bị chuỗi hạnh nhân kia kìm chặt lại. Thứ này không phải phàm vật.

Chuỗi hạnh nhân ấy khẽ lay động, dường như bên trong ấy đang ẩn giấu thứ gì đó, từ bên trong đó bắn ra mười đầu với tầm ngắm cực kì âm độc, nhắm thẳng vào đầu Lý Hỏa Vượng.

“Đừng đến gần hắn! Tên này nuôi trùng độc!”

Hồng Trung lâu lắm không hiện thân bỗng nhiên nhảy ra nhắc nhở Lý Hỏa Vượng.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm nói:

“Lý Tuế, động thủ!”

Xúc tu đen sì cuốn lấy Đồng Tiền kiếm đâm thẳng về l*иg ngực lo lớn ấy.

“Tinh!”

Đồng Tiền kiếm đột nhiên lại dừng lại ngay trước ngực đối phương không xuyên vào được nữa.

Y phục nứt toác, Trường Mệnh Tỏa phát ra kim quang xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc đang giằng co, tai Lý Hỏa Vượng khẽ động đậy, hắn nghe thấy âm thanh rung động của Tâm Si đang nhào đến từ phía sau

lưng.

“Ha ha ha, Tọa Vong Đạo, như nào? Không ngờ tới phải không.”

Nhìn gương mặt dương dương đắc ý của Thác Bạt Đan Thanh, Lý Hỏa Vượng há hốc miệng rồi nhổ nốt hai cái răng còn lại cuối cùng của mình vào mặt hắn.

Cái răng cứng cáp bỗng nhiên nổ tung, vụn răng cùng máu tủy dính đầy lên nửa mặt lẫn nửa người Thác Bạt Đan Thanh.

“Aaaa!!!”

Một cước đá vào giữa l*ng ngực hắn, cuối cùng thì Lý Hỏa Vượng cũng thoát khỏi vòng vây của ba người nọ.

Chương 542: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Đúng lúc hắn đang thở phào một hơi rời khỏi cái miếu sụp đổ này thì vừa đúng lúc đu.ng phải một người nữa, đó là Lý Hỏa Vượng.

Nhìn gương mặt giống y hệt mình trước mắt, cả hai Lý Hỏa Vượng đều sửng sốt.

“Nhĩ Cửu! giết chính bản thân ngươi trước mặt đi! Đó là Tọa Vong Đạo cái trang đấy!”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bản thân mình trước mắt lộ rõ vẻ chán ghét, lấy ra Đồng Tiền kiếm từ sau lưng, hung tợn lao đến.

“Tọa Vong Đạo!! Cái đám lừa đảo chết dẫm nhà ngươi dám cả gan mạo danh ta! Đi chết đi!!”

Lý Hỏa Vượng vừa thoát khỏi nghịch cảnh lại phải hứng chịu hai đòn tấn công cùng lúc.

Đúng lúc Tâm Si xông đến, cái chân to lớn ấy tự như núi Thái Sơn đè bẹp lên người Lý Hỏa Vượng.

Vậy nhưng điều kì lạ là, Lý Hỏa Vượng đang đứng tại chỗ lại xuyên qua mu bàn chân của hắn rồi lại xuất hiện lần nữa.

Đợi đến khi Tâm Si đờ người ra, Lý Hỏa Vượng phía dưới châm hắn chậm rãi lẻn vào bên trong lớp bùn đất.

Đó chỉ là một hư ảnh, Lý Hỏa Vượng thật sự đã nhân lúc thần không biết quỷ không hay ẩn thân đi rồi.

Sau khi thoát khỏi tất cả mọi người, Lý Hỏa Vượng trốn bên cạnh Phật Tự trên xà nhà, âm trầm quan sát bốn người vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

“Đáng chết! Tên Tọa Vong Đạo này lại biết Độn Địa Thuật!”

Hắn thấy tên Lý Hỏa Vượng đứng ở xa xa đang cuồng nộ nó.

Đúng lúc này, Tâm Si xảnh giác đi đến nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, giọng nói vang lên trong tai hai người còn lại.

“Cẩn thận, người này là Tọa Vong Đạo!”

Vừa dứt lời, hai người còn lại còn chưa phản ứng gì thì Lý Hỏa Vượng đứng nguyên im chỗ cũ đã trợn trừng hai mắt.

“Tâm Si đại sư, lời này của ngươi là có ý gì? Giả sử nếu ta là Tọa Vong Đạo, vậy chẳng có lẽ người vừa nãy là thật? nếu hắn là thật thì ngươi truy sát hắn làm gì?”

“Thật giả ngươi đều định giết hết à? Chẳng qua ta mới oán giận ngươi có một câu thôi mà? Ngươi lại nhỏ nhen như vậy sao? Rốt cuộc ngươi có ổn không đấy? đừng nói là lại nhận sai nữa nhé?”

“Lý Hỏa Vượng” lùi về sau nửa bước, cảnh giác dị thường nhìn Tâm Si trước mặt.

Lời này khiến Thác Bạt Đan Thanh và Hồng Đại đang định động thủ bỗng nhiên dừng lại, chuyển tầm nhin về phía hòa thượng Tâm Si.

Sắc mặt Tâm Si khẽ thay đổi, dường như nhất thời hắn không biết phải giải thíc thế nào.

Lý Hỏa Vượng đứng trên xà nhà quan sát toàn bộ mọi chuyện khẽ cười khểnh. Hắn không ngờ được rằng, Tọa Vong Đạo không đội trời chung với mình mà cũng có ngày giúp được hắn.

Đối diện với lời phản bác của Tọa Vong Đạo, dường như Tâm Si đang giải thích gì đó.

Nhưng Lý Hỏa Vượng chẳng buồn nghe, hành động báo tư thù của Tâm Si cuối cùng lại trở thành gậy ông đập lưng ông. Cuối cùng hắn cũng hiểu Tọa Vong Đạo sẽ dùng thân phận của mình vờn họ như thế nào rồi.

Nhưng so với việc nhìn đối phương chịu thiệt thì điều quan trọng nhất bây giờ là nghĩ xem tiếp theo mình nên làm thế nào.

Sau khi cẩn thận sũy nghĩ một phen, Lý Hỏa Vượng quyết định việc mà tiếp theo hắn sẽ làm.

“Công việc này nguy hiểm thật, cho dù người phe mình hay kẻ địch cũng đều muốn đối phó mình. Tình hình này mà cứ ở lại đây quấy với hắn thì chi bằng mặc kệ đã rồi tính sau.”

“Đợi họ đánh nhau cái đã rồi ta sẽ xuất hiện làm chi sẻ núp phía sau. ở cái nơi quái quỷ này chẳng tin được bất cứ ai! Người duy nhất có thể tin tưởng chỉ có chính bản thân mình mà thôi, ít nhất ta cũng sẽ không tự lừa chính mình.”

Nhìn bốn người lại túm tụm lại với nhau đi càng lúc càng xa, Lý Hỏa Vượng trong trạng thái ẩn thân nắm lấy mảnh ngói lật mình nhảy xuống khỏi thanh xà rồi chầm chậm theo sau.

Thấy ba người còn lại đã ngừng tranh luận với Tọa Vong Đạo cải trang thành chính mình nữa, Tâm Si hắn là đã nuốt một cục tức vào bụng, hắn chỉ có thể thừa nhận tên tên Tọa Vong Đạo kia là thật.

Nhưng nhìn cử động cảnh giác của Tâm Si, lúc này hắn hẳn đang đề phòng tên Tọa Vong Đạo này.

Tạm gác lại sự ngờ vực thân phận vô căn cứ, bốn người dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lý Hỏa Vượng biết họ đang tìm cái gì, họ đang tìm Ký Tương. Sau khi đi ra từ điện Phật sụp đổ thì không thấy Ký Tương cầm Kim Toán Bàn đâu nữa, như vậy cực kì không hợp lý.

“Nếu vật cần tìm đã không còn nữa thì thì Ký Tương sẽ đi đâu chứ?”

Thấy bốn người bắt đầu di men sang bên cạnh điện, Lý Hỏa Vượng cũng tăng tốc theo sau.

Nhưng đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang định đi vào thì có một bàn tay vỗ lên vai hắn.

Trong nháy mắt, toàn thân Lý Hỏa Vượng tuôn ra mồ hôi lạnh. Rõ ràng hắn đã ẩn thân rồi mà vẫn có người nhìn thấy được hắn!

Hắn nắm chặt kiếm lập tức quay người, liền thấy một nam nhân ăn mặc kiểu thư sinh đang đứng sau lưng mình.

“Xoạt~”

Quạt giấy trong tay thư sinh mở ra, bên trên có viét bốn chữ rồng bay phượng múa, Thiên Sinh Ngã Tài.

“Tên ngươi là Nhĩ Cửu phải không? Ngũ hành của ngươi thật kì lạ, hỏa với kim vẫn còn đó, nhưng tại sao tam hành còn lại lại không thấy đâu nữa rồi??”

Lý Hỏa Vượng cau mày chăm chú nhìn người lai lịch bất minh này, sự cảnh giác trong lòng hắn đã dâng cao đến cực điểm.

Chương 543: Đôi Thông

Ở cái nơi quải quái này, thân phận của người đó có quá nhiều giả định, giả định lớn nhất là Tọa Vong Đạo đang cố tình làm huyễn hoặc.

Có thể càng tệ hơn, người này chính là tên Tọa Vong Đạo chích hiện kỳ nhân, bất hiện kỳ danh* ấy. Hắn thầm hạ quyết tâm, chỉ cần người này có bất cứ một dị động nào thì sẽ ngay lập tức làm lớn chuyện.

*Nghe danh đã lâu nhưng chưa có cơ duyên tương kiến

“Ngươi bị đao găm trên mặt không đau à? Hay ngươi thử rút nó ra xem? Hơn nữa đó là đao của Xa Đao Nhân, nếu ngươi bị trúng đao của hắn thì vận may của ngươi sẽ bị hắn tước đi hết.”

Thư sinh phẩy cây quạt của mình lên, Tú Đao găm trên mặt Lý Hỏa Vượng đồng loạt bị rút ra, phẩy tiếp một lần nữa, toàn bộ vết thương trên mặt Lý Hỏa Vượng nhanh chóng liền lại với nhau.

Thư sinh vừa động thì dao đánh lửa trong tay Lý Hỏa Vượng đã dính lên trên làn da.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chặp hắn nhả ra từng chữ một.

Thấy đôi mắt Lý Hỏa Vượng tràn ngập cảnh giác, vị thư sinh thở dài thườn thượt rồi dừng lại như thể đang suy tư điều gì đó.

Qua một hồi, vị thư sinh lại cất lời nói:

“Bỏ đi.”

“Tiểu sinh vẫn còn chút việc nên đi trước đây. Nếu ngươi đã gia nhập vào Giám Thiên Ti thì bản thân phải sống thật tốt đây, đôi khi không biết cũng là một loại hạnh phúc.”

Nói rồi vị thư sinh cong người ngồi xuống rồi lấy từ trong ngực ra một con thoi màu đen đặt trên mặt đất.

“Tiểu sinh để lại cho ngươi chút đồ nhé, thứ này hữu dụng hơn so với mặt nạ trên mặt ngươi.”

Sau khi đặt con thoi lên mặt đất, vị tiểu sinh này cũng chẳng làm gì khác. Sau khi gật đầu tán dương Lý Hỏa Vượng, hắn quay người đi ra khỏi chùa Phật Cốt.

“Sau này sẽ còn gặp lại, Nhĩ Cửu. Tiểu sinh là Gia Cát Uyên, nếu gặp phải phiền phức gì không giải quyết nổi thì nhớ đến Hạnh Đảo ở Tây Hải tìm tiểu sinh. Mặc dù năng lực có hạn nhưng nếu giúp được thì tiểu sinh sẽ dốc lòng giúp đỡ.”

Thư sinh đi rồi nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn im tại chỗ không nhúc nhích, hắn cảm giác tên thư sinh này rất cổ quái. Sau khi hắn trầm ngâm suy tư hồi lâu mới chậm chạp nhận ra, đó là thiện ý cực kỳ hiếm khó khó tìm trên thế giới này.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải kiểu biểu đạt trực tiếp thiện ý như vậy, loại cảm giác này hắn chỉ từng được cảm nhận trong trí tưởng tượng của mình.

Kể cả là Tĩnh Tâm sư thái cũng chưa từng có, bởi vì từ đầu đến cuối sư thái đều đem thiện ý của mình chôn chặt trong tim.

Sau khi nghi hoặc một lát, Lý Hỏa Vượng lắc thật mạnh đầu mình, ánh mắt trở nên kiên định.

“Không đúng! Chắc chắn tên thư sinh ấy có gì đó mờ ám! Không thể mắc câu của hắn được, ta đã ngậm đắng nuốt cay đủ nhiều rồi, nhất định không thể lại rơi vào cùng một cái hố được nữa.”

Lý Hỏa Vượng liếc qua con thoi quấn đầy chỉ đen trên mặt đất, hắn quay người đi về phía bên hông điện.

Công việc của ngày hôm nay cùng những việc đã xảy ra cũng như những người đã gặp phải, đều khiến Lý Hỏa Vượng vô cùng khó chịu.

Nhưng cụ thể là khó chịu ở đâu thì hắn không tài nào giải thích được, như thể là một đóa hoa chìm trong làn sương mù, tuy chỉ cách một lớp mỏng nhưng lại chẳng thể nhìn rõ nổi.

Đến khi Lý Hỏa Vượng đi vào đến căn buồng bên trong điện thì lập tức sững sờ.

Vừa nãy đi vào có bốn người thì bây giờ lại biến thành sáu người, bên cạnh lại nhiều thêm một hòa thượng Tâm Si và một Hồng Đại.

Nhìn bon họ ở đó đang kịch liệt tranh luận, Lý Hỏa Vượng cười nói:

“Thú vị phết nhỉ.”

Lý Hỏa Vượng phủi phủi bụi trần trên người mình, chỉnh lại đạo bào trên người, cắm kiếm vào vỏ rồi nhấc chân bước qua cánh cửa bên cạnh điện gia nhập với họ.

Thấy Lý Hỏa Vượng đi vào, Lý Hỏa Vượng bên trong mở to mắt vỗ một cái vào đầu mình.

“Được lắm, lại thêm một tên nữa đến!”

“Người này mới là Nhĩ Cửu thật sự.”

“Người này là giả đấy, hắn là Tọa Vong Đạo.”

Hai hòa thượng Tâm Si đồng thời dùng Tha Tâm Thông cho ra hai đáp án hoàn toàn khác biệt.

Lý Hỏa Vượng đánh giá một lượt hai tên hòa thượng Tâm Si trước mặt, nhất thời hắn không phân biệt nổi rốt cuộc tên nào là Tọa Vong Đạo đóng giả, tên nào mới là hòa thượng Tâm Si thật sự.

Trong điện cãi nhau một trận om sòm, từ sau khi có thêm một tên Tâm Si nữa thì tác dụng của phân biệt thật giả liền mất hiệu nghiệm, cũng chẳng ao có thể phân biết được tên nào là thật tên nào là giả nữa.

Mấy lần đều đến mức chuẩn bị lao vào đánh nhau, nhưng nhờ có sự khuyên nhủ của những người khác mà cuối cùng vẫn chưa động thủ.

Ngược lại Lý Hỏa Vượng đến đây là tên không hề hấn nhất ở đây, hắn không cần phải giải thích thật giả gì cả mà chỉ đến để xem kịch mà thôi.

Chờ đến khi họ tranh giành thắng bại thì mới là thời điểm hắn cần ra tay.

Nhìn toàn cảnh hỗn loạn trước mắt, khóe miệng Lý Hỏa Vượng khé nhếch lên, hắn hơi hiểu suy nghĩ của Tọa Vong Đạo rồi.

Đương lúc sự việc vẫn chưa liên quan khẩn thiết đến mình thì khung cảnh này kì thực rất vui nhộn.

Chương 544: Nhỏ Nhen

“Đủ rồi!”

Một tiếng cuồng nộ như tiếng vịt đực vang lên khiến tất cả mọi người đều ngừng miệng của mình lại, ngoảnh đầu nhìn về phía cửa điện.

Đó là Kỳ Tương, trong tay hắn đang cầm một cái đầu bị khô teo lại chỉ còn phân nửa kích thước ban đầu.

Đôi lông mày mỏng dính của hắn tức đến mức không ngừng giật giật, gương mặt khó coi bất thường.

Hắn đi vào trước mặt nhóm người, đánh giá một lượt hai tên Lý Hỏa Vượng giống nhau, hai tên Hồng Đại giống nhau, hai tên hòa thượng Tâm Si giống nhau trước mặt.

Họ nhìn chăm chú cái đầu trong tay Ký Tương, chậm rãi mở miệng nói:

“Các ngươi còn đùa giỡn cái gì nữa! Đây là đầu của Phát Tài! Phát Tài chết lâu rồi!!”

câu nói này ngay lập tức khiến tất cả những người có mặt trong điện như rơi vào hầm băng. Phát Tài, Phát Tài là một trong Tam Nguyên cứ thế mà chết như vậy rồi, vậy kẻ đã giết hắn rốt cuộc phải cường mạnh nhường nào?

Phát Tài, một trong số những Tọa Vong Đạo chết rồi, hắn bị giết chết rồi.

“Lẽ nào….”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt vụt qua hình ảnh thư sinh Gia Cát Uyên trước kia.

“Sao lại thế? Làm sao mà lại như thế được?”

“Không chỉ duy nhất Tọa Vong Đạo các ngươi cướp Tâm Trọc đâu! Bây giờ các ngươi nói cho bọn ta biết! Ai đã lấy mất Tâm Trọc rồi!”

Vừa dứt lời, Ký Tương tức đến khác thường, đôi mắt trợn trừng của hắn như muốn nhảy ra khỏi tròng mắt, lớp phấn trắng trên mặt nứt toác thành từng mảng.

Hắn trợn trừng mắt nhìn ba cặp song sinh giống y hệt nhau trước mắt.

Vậy nhưng toàn bộ bên trong điện lặng ngắt như tờ, không có bất kỳ ai đáp lại câu hỏi của hắn.

“Không nói đúng không, được! thế thì đi cùng bọn ta về Thượng

Kinh! Đến phía dưới Hoàng Thành rồi ta xem xem ngươi có nói hay không!”

Ký Tương ném cái đầu trong tay sang một bên, tức giận quay người rời đi.

Lúc bấy giờ chẳng ai dám chậm trễ vội vàng đuổi theo, lo rằng sẽ bị nhận nhầm thành Tọa Vong Đạo.

Xe ngựa không thể chứa được nhiều người như vậy, những người còn lại đồng loạt lên ngựa đi cùng xe ngựa của Ký Tương đi về phía Thượng Kinh.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên xe ngựa vô cùng lo lắng, bởi hắn chỉ có mỗi cái mặt nạ đồng tiền này mà thôi, nếu đến Thượng Kinh không được dùng rồi bị người ta nhận ra thì làm thế nào giờ.

Nhưng rõ ràng là có người còn lo lắng hơn cả Lý Hỏa Vượng nên sẽ thay hắn giải quyết mớ phiền phức này.

Bỗng nhiên một tên Lý Hỏa Vượng cưỡi ngựa quay người nhảy xuống ngựa rồi chui vào bìa rừng kế bên.

Khi hắn rời đi, một tên Hồng Đại và hòa thượng Tâm Si cũng đồng thời chuồn đi theo.

Một giây sau, nóc xe bị phá vỡ ra, Ký Tương cầm Kim Toán Bàn trong tay dẫn đầu lao về phía một tên Tọa Vong Đạo.

“Các ngươi đuổi theo bắt hai tên còn lại về đây, nhất định chúng phải sống đấy!”

Xoẹt…

Vừa rồi nhóm người còn túm tụm lại với nhau thì bây giờ bắt đầu nhanh chóng tản ra, ồ ạt chạy về hướng mà tên Tọa Vong Đạo bỏ chạy.

Tâm Si nhấc bước lớn nhanh chóng đuổi về phía xa xa.

Cái đầu của hắn rất lớn, hành đồn trong rừng cây như vậy rất bất tiện nên hắn đuổi cũng chậm nhất trong đám.

Tai hắn bỗng nhiên nhúc nhích, đầu hắn khé né qua một bên tránh được một tia sáng sắc lạnh.

Nhưng ngay sau đó, Tâm Si cảm thấy toàn thân mình run lên rồi cứ thể bay lên trời.

Hắn đau nhức cúi đầu nhìn liền phát hiện một cánh tay phủ đầy nhưng cái xương bén nhọn, đâm thẳng vào bụng hắn.

“Rốt cuộc đây…..”

Tâm Si vừa há hốc miệng thì đồng tử hắn lập tức co hẹp lại, hắn đang nói chuyện!

Đúng lúc này, một đầu dây đỏ xâu từng đồng xu vòng qua cổ hắn siết chặt.

Một âm thanh nghiến răng ken két vang lên ban tai Tâm Si.

“Ngươi nhỏ nhen lắm hả? Ta cùng không hề rộng lượng tí nào đâu nhé!”

Sợi dây đỏ xâu đồng xu rất nhỏ, Lý Hỏa Vượng vừa dùng lực liền siết vào bên trong da thịt hắn.

Tâm Si trọng thướng há miệng phát ra tiếng khụ khụ, liều mạng với tay ra đằng sau không ngừng cào.

Nhưng dù mu bàn tay có bị cào máu me be bét thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Trán Lý Hỏa Vượng nổi đầy gân xanh, hắn nghiến răng siết chặt xâu đồng xu vào cổ Tâm Si.

Những chiếc xúc tu chui ra từ khắp nơi trên người Lý Hỏa Vượng, cuốn chặt lấy tư chi của Tâm Si.

Tâm Si càng giãy càng mạnh, mãi đến khi đến giới hạn cuối cùng của mình, cả cơ thể hắn đổ nhoài ra phía sau. Hắn chết rồi.

Lý Hỏa Vượng hất chuôi của Đồng Tiền kiếm, xâu đồng xu hắn sâu trong tay Tâm Si nhanh chóng bị thu về, biến lại thành thanh

gươm.

Vừa vẩy máu đi, Lý Hỏa Vượng cho Đồng Tiền kiếm ra sau vác trên lưng. Hồng Đại từ bên cạnh đi ra nhìn Lý Hỏa Vượng nhúc nhích xúc tu đen đầy mình.

Thấy bất ngờ có người xuất hiện, Lý Hỏa Vượng chớp chớp đôi mắt rồi chỉ tay về thi thể hòa thượng Tâm Si bên cạnh.

“Người này chính là Tọa Vong Đạo.”

Sau khi Hồng Đại nhìn thi thể Tâm Si ngũ quan méo mó, hắn chậm rãi gật đầu.

“Nhưng Ký Tương đại nhân nói phải bắt sống Tọa Vong Đạo, sao ngươi lại giết hắn? ngươi làm vậy khiến ta rất khó xử.”

“Do tay không biết chừng mực, kì thật xin lỗi.”

Lý Hỏa Vượng lấy hồ lô bên hông ra hất tung nắp đậy, miệng hồ lô mở ra xuất hiện đầy những chiếc răng nanh dữ tợn rồi phun một đống những viên Dương Thọ Đan ra ngoài.

Chương 545: Gia Cát Uyên

Hồng Đại phất tay áo rộng thùng thình của mình tựa như cái bao tải bao trọn toàn bộ những viên Dương Thọ Đan lại, tiếp đó tán đồng gật gù.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi một lần lỡ tay, cùng là chuyện thường tình thôi. Dù sao vẫn còn hai tên còn lại, Ký Tương đại nhân sẽ không trách tội ngươi đâu.”

Lý Hỏa Vượng nghe đối phương nói vậy liền cười nhạt gật đầu, xúc tu mọc ra khắp cơ thể cũng từ từ nhúc nhích rụt trở lại.

“Chúng ta đi thôi, mau đi bắt tên tiếp theo.”

Hồng Đại nói rồi xoay người rời đi.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng hơi hơi hiểu quan hệ giữa đồng nghiệp

trong Giám Thiên Ti rồi.

Giám Thiên Ti chỉ là nơi để họ kiếm thêm thu nhập bên ngoài, quan hệ giữ họ không phải là quan hệ đồng nghiệp, nhiều lắm chỉ là bằng hữu với nhau.

Trong lúc làm việc, giữa ngáng chân và hợp tác đều phải xem xét xem liệu có đủ lợi ích hay không, còn có quan hệ về sau.

Khi Lý Hỏa Vượng và Hồng Đại mang thêm một tên Tọa Vong Đạo nữa trở lại liền thấy Thác Bạt Đan Thanh và Ký Tương đã về trước rồi.

Trên mặt đất toàn máu là máu, những thứ bị máu nhuốm đầy này gồm có một tấm da người, một bộ hài cốt và một đống thịt.

Nhìn bộ dạng bụm miệng buồn nôn của Thác Bạt Đan Thanh, đây có lẽ là một con người sống sờ sờ bị giày vò đến chết.

Ký Tương nghiêm nghị chắp hai tai ra sau lưng đi qua đi lại, miệng hắn thi thoảng còn lầm bẩm gì đó.

“Thác Bạt huynh? Sao vậy?”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Thác Bạt Đan Thanh hỏi.

“Ký Tương đại nhân, từ lúc bắt được tên Tọa Vong Đạo đó về tra ra được một cái tên từ miệng hắn, Gia Cát Uyên, nghe xong liền như vậy rồi, ta cũng không biết tại vì sao.”

“Gia Cát Uyên? Thật sự là hắn đã giết Phát Tài ư?”

Con ngươi Lý Hỏa Vượng đột ngột co lại cực nhỏ.

Lác đác vài câu mà đối phương nói với hắn không ngừng lặp đi lặp lại bên tai Lý Hỏa Vượng.

Giám Thiên Ti, Tọa Vong Đạo, bây giờ còn có thêm một tên Gia Cát Uyên. Nếu cả Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo đều chưa có được Tâm Trọc, vậy thì chắc chắn là người này đã nắm trong tay rồi, rốt cuộc người này là ai?

Ký Tương bỗng nhiên ngừng lại, nghiêm nghị nhìn ba người khác trong điện.

“Ta hỏi các ngươi, lúc đi Phật Cốt miếu các ngươi có gặp ai mà có cảm giác kì quái không? Có người nào làm ra những chuyện tường chừng như mắc cười nhưng lại cực kì hợp tình hợp lý không?”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại lúc đi vào Phật Cốt miếu ấy, lông mày hắn dần dần cau lại, hắn hỏi như vậy là có ý gì?

“Ký Tương đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gia Cát Uyên ấy là ai?”

Lý Hỏa Vượng không biết vì sao nhưng hắn luôn cảm thấy dường như bản thân hắn đã bị cuốn vào một sự việc rất lớn rất phức tạp.

Song Ký Tương lại chẳng đáp lại điều gì, hắn lo lắng lẩm bẩm một mình.

“Ta nên đoán ra sớm hơn mới phải, đây chắc chắn là chú pháp của Gia Cát Uyên. Không sai, chính là hắn. đến hắn cũng đến để cướp Tâm Trọc, thiên hạ này e rằng sắp thay đổi rồi.”

Sau khi bồi hồi một hồi, Ký Tương lập tức xoay ngươi lên ngựa lập tức tăng tốc phi đi, chẳng buồn để ý đến ba người còn lại.

“Ký Tương đại nhân! Ký Tương đại nhân!!”

Thác Bạt Đan Thanh hô hoán trong vô vọng bất đắc dĩ quay người lại nhìn Lý Hỏa Vượng và Hồng Đại.

“Về thôi. Ôi, nãy giờ toàn làm mấy việc đâu đâu, e rằng không có thù lao rồi.”

Đợi Thác Bạt Đan Thanh cưỡi ngựa rời đi, Hồng Đại nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Đi cùng không?”

“Đa tạ, nhưng không cần, ta thích đi một mình hơn.”

Nghe đến đây Hồng Đại gật đầu rồi quay người cưỡi ngựa rời đi.

Sau khi nhìn xung quanh không còn người sống, Lý Hỏa Vượng đợi một lát rồi ngoảnh đầu đi về phía Phật Cốt miếu.

Bên trong Phật Cốt Tự là một khoảng buồn bã thê lương, vì miếu bị sập mà hòa thượng, khách dâng hương lẫn những người cứu viện đầu bị thương.

Cãng nhiều những người tự nguyện đi thu dọn Phật miếu đổ nát ấy, họ luống cuống tay chân kéo những cơ thể bị đè phía trong ra ngoài.

Trong đám đông bàng hoàng bất an, chẳng ai để ý tới con thoi màu đen bị lăn vào một góc tường.

Hai mũi nhọn có vết máu trên mình đưa xuống như một đôi đũa gắp con thoi không người hỏi thăm kia lên.

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày đánh giá một lượt vật mà trước kia Gia Cát Uyên đưa cho mình.

Con thoi này được làm từ một miếng xương già nua màu vàng nến với hai đầu lớn, phần giữa hẹp, nhìn những vết cắt bên trên dường như cũng có tuổi đời rồi.

Từng sợi chỉ đen sì quấn quanh chằng chịt tạo thành một cuộn chỉ khiến cả con thoi trở nên danh bất hư truyền, giống như một cái đầu búa không có tay cầm.

“Thứ này là cái gì?”

Đây là câu hỏi đầu tiên vụt lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, tiếp theo đó là câu hỏi thứ hai.

“Liệu thứ này có tiềm ẩn tai họa gì không?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lại xuất hiện thiện ý lúc đầu của Gia Cát Uyên đối với mình. Nếu người giết Phát Tài là hắn thì thực lực hắn phải cách xa mình mới đúng, nếu hắn muốn đối phò với mình thì hắn vốn chắc có cách trở tay.

Lý Hỏa Vượng lấy dùi kẹp trong đống đạo cụ dùng hình kẹp lấy con thoi này, hắn trên bậc thang bắt đầu chỉnh lý lại đầu mối trong đầu.

Chương 546: Chú Thuật Đáng Sợ

“Gia Cát Uyên...Gia Cát Uyên……”

“Trước hết có thể khẳng định, từ khi biết đến tên Gia Cát Uyên từ tên Thái Giám, từ thái độ thất thần hốt hoảng có thể nhìn ra, có lẽ Gia Cát Uyên đến từ một thế lực bên ngoài, đồng thời thế lực này cũng rất lớn mạnh. Ít nhất là mạnh hơn Chính Đức tự và An Từ am khi trước.”

“Nguồn gốc của việc này chính là vì Tọa Vong Đạo, Giám Thiên Ti, còn có Gia Cát Uyên, chính ba bên này cùng tranh cướp Tâm Trọc nên mới dẫn đến. Kết cục cuối cùng thì cũng biết rồi đó, Gia Cát Uyên giết chết Phát Tài vượt qua Ký Tương, cuối cùng chiếm được Tâm Trọc, trở thành kẻ thắng cuộc trong câu chuyện này.

Sống ở nơi quái quỷ này trong khoảng thời gian dài như vậy rồi, Lý Hỏa Vượng cũng biết Giám Thiên Ti cũng có phân lượng, sự tồn tại cường mạnh như vậy mà cũng phải kiêng dè Gia Cát Uyên. Hắn rất khó để tưởng tượng Gia Cát Uyên mạnh nhường nào.

Hơn nữa còn có thực lực của tên Gia Cát Uyên này, dù hắn ăn mặc một thân thư sinh, nhưng một tên thư sinh như thế lại có thể giải quyết một trong Tam Nguyên của Tọa Vong Đạo, Phát Tài.

Lý Hỏa Vượng nhớ lại câu hỏi không đầu không đuôi mà trước kia Ký Tương hỏi mình.

“Ta hỏi các ngươi, lúc đi Phật Cốt miếu các ngươi có gặp ai mà có cảm giác kì quái không? Có người nào làm ra những chuyện tường chừng như mắc cười nhưng lại cực kì hợp tình hợp lý không?”

Đây là câu nói mà trước kia hắn nói, nhưng Lý Hỏa Vượng nghĩ không thông, nhưng chuyện mắc cười nhưng cực kì hợp tình hợp lý là thế nào? Nó có liên quan gì đến Gia Cát Uyên mà lại dọa hắn sợ đến mức này.

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, lần lượt hồi tưởng lại một lượt những chuyện xảy ra ở Phật Cốt miếu. Nếu nói về những chuyện tưởng chừng nực cười nhưng lại cực kỳ hợp tình hợp lý thì phải kể đến chuyện Tam Si bỗng nhiên vu hãm mình là Tọa Vong Đạo rồi.

Dù Tâm Si là một kẻ nhỏ nhen nhưng thời điểm đó là tình huống có thể Tọa Vong Đạo đánh lén bất cứ lúc nào mà hắn lại động thủ với mình, dù thế nào thì cũng hơi kì quái.

Hơn nữa còn có trước kia, khi tên Tọa Vong Đạo mạo danh bản thân xuất hiện, Tâm Si hoàn toàn có thể nói tên Lý Hỏa Vượng này là một tên đồng bọn khác, hai tên Tọa Vong Đạo đang diễn hai phe khác nhau.

Nhưng hắn lại không hề nói như vậy mà ngược lại lại đầu cuối như một, không giải thích gì mà cứ thế tính như vậy.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên bậc thanh chỉnh đốn từng tấc từng tấc một, nhưng càng nghĩ thì điểm đáng ngờ lại càng nhiều.

“Đây chính là năng lực của Gia Cát Uyên ư? hắn có thể nhân lúc không ai hay biết gì mà thay đổi hành động của cả một con người ư? Đây là loại chú pháp gì chứ? Khống chế thuật à?”

Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung.

“Đợi đã, nếu hắn có thể khống chế người khác thì tại sao trước kia hắn không làm vậy với mình?”

Nếu hắn thực sự có loại thần thông đặc biệt này thì hắn muốn đạt được bất cứ mục đích nào cũng chẳng cần phí lời với mình, muốn làm gì thì chỉ cần không chế bản thân rồi làm là được mà.

“Trừ phi...”

Con ngươi Lý Hỏa Vượng khẽ co rút lại, nhịp tim bắt đầu đập mạnh lên.

“Trừ phi hắn không có mục đích gì cả.”

Nghĩ đến đây Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn con thoi trước mặt.

“Thế thì tại sao hắn lại cho ta cái này? Lẽ nào do tâm hắn thiện? Thấy ta đang thương nên giúp đỡ ta một chút? Sao lại có thể như thế được! như thế không hợp logic! Trên đời này làm gì có người tốt như vậy! Ta không tin! Nhất định hắn còn có âm mưu gì khác với ta!”

Đúng lúc này, ảo ảnh hòa thượng từ bên cạnh đi đến, hắn cổ quái nói:

“Đạo sĩ, không thể nói như vậy được. chẳng phải ta làm hòa thượng vì muốn làm việc tốt ư, hơn nữa sư thái Tĩnh Tâm chẳng phải cũng là người tốt đó sao?”

Nghe vậy Lý Hỏa Vượng đứng nguyên tại chỗ nghĩ rất lâu, nghĩ mãi đến khi đầu hình to ra cũng chẳng thể nghĩ được gì hợp lý hơn.

Lý Hỏa Vượng quơ đầu thật mạnh, hít một hơi thật sâu. Lý Hỏa Vượng sớm đã quen với những điều ác ý, bấy giờ hắn càng e ngại thiện ý.

Thà rằng Gia Cát Uyên giống với những người trước kia cứ thể thẳng tay động thủ với hắn, cho dù cuối cùng còn sống hay đã chết thì ít nhất như vậy cũng không khiến hắn xoắn quyết như bây giờ.

“Nam mô a di đà Phật, vị thí chủ này, lão nạp có lễ rồi.”

“Thí chủ, ta biết làm đại sự không câu tiểu tiết, cũng biết Giám Thiên Ti chí hướng cao xa. Nhưng xin đừng sát nghiệp thêm nữa, bởi vì các người mà bồn miếu đã có năm vị Phật môn đệ tử viên tịch rồi.”

Nhìn chín vết sẹo đã đóng vảy trên đầu hắn, Lý Hỏa Vượng chống đầu gối đứng lên, xoay người đi về phía cửa Phật Cốt miếu.

“Lại là một người tốt nữa ư? Cũng có thể nhỉ, nhưng ta vẫn không thể tin nổi.”

Lúc đi ra khỏi Phật Cốt miếu, Lý Hỏa Vượng đã nghĩ xong đối sách tiếp theo.

“So với việc ở đây suy đoán lung tung thì chi bằng nghĩ xem làm

thế nào để hỏi được chút gì đó từ Ký Tương, Gia Cát Uyên này có lai lịch thế nào, chắc chắn lão Thái Giám đó biết!”

“Tìm hiểu cho rõ lai lịch của người này rồi hẵng nghĩ xem nên xử lý con thoi thế nào!”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu lấy bao da dùng để bọc đống công cụ tra tấn kia bọc kín con thoi này lại rồi quay người lên ngựa.

Chương 547: Nặng Hơn

“Cộc~cộc~cộc~”

Vó ngựa đeo thêm móng sắt không ngừng lên lên xuống khiến đám bùn nhão phía dưới bay lên rồi lại rơi xuống.

Nước mưa lạnh lẽo đùng đùng rơi trên lưng ngựa cũng như quật vào mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u phía trên rồi lại nhìn con đường đầy bùn đất nhão nhoét trước mặt.

Trước kia đến đây được ngồi xe ngựa nên chẳng sợ con mưa vạn dặm không mây. Nhưng đến lúc đi về phải cưỡi ngựa thì tiết trời lại mưa như trút nước, chưa từng dừng lại.

Lúc này đã là đêm khuya, lại là một ngày trời mưa. Vốn dĩ không nên cưỡi ngựa nhưng trong tình hình này mà dừng ngựa rồi đứng dầm mưa cũng không ổn, Lý Hỏa Vượng cần nhanh chóng tìm một nơi trú mưa.

Khi thấy cờ của một dịch trạm lay động dưới cơn mưa, đôi mắt Lý Hỏa Vượng sáng lên, chân trái hắn giẫm mạnh yên ngựa rồi xoay người xuống ngựa, sau đóng xong thẳng vào.

Dịch trạm là nơi chuyên dụng cho quân tình và quan viên ăn ngủ, thay ngựa của Đại Lương Quốc.

Khi tên dịch quan ngáp miệng cầm đèn ra mở cửa, đu.ng phải gương mặt oán giận của hắn là lệnh bài Giám Thiên Ti.

Tên dịch quan nửa tình nửa mơ lập tức giật mình một cái, cả người hoàn toàn tỉnh táo.

Chẳng bao lâu sau, mã phu tỉnh dậy dắt đi con ngựa của Lý Hỏa Vượng, hầu hạ như thể cha ruột.

Đầu bếp cũng tỉnh dậy, toàn bộ những thứ có thể ăn được bên trong dịch trạm đều được bưng đến trong phòng khách của Lý Hỏa Vượng.

“Hê hê, đại nhân, có việc gì, ngài cứ việc phân phó.”

Nụ cười lấy lòng của dịch quan khiến Lý Hỏa Vượng nhớ tới cấp trên của mình.

“Đi ngủ đi, không có việc gì thì đừng đến gần phòng ta.”

“Vậy ngài ngủ ngon~tiểu quan xin cáo lui. Nếu có việc gì ngài cứ việc hô to một tiếng lão Ngô là được, tiểu quan sẽ có mặt ngay.”

“Két cạch.”

Cửa đóng lại, Lý Hỏa Vượng buộc chặt cửa lại rồi lấy lương khô đã ướt nhẹp nước mưa bắt đầu ăn.

Không có Màn Thầu bên cạnh, hắn không dám tùy tiện ăn đồ ăn bên ngoài, không thể không đề phong lòng người. Kể cả là ở trong dịch trạm của Đại Lương Quốc.

Ăn một hồi, bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng dừng lại nhìn mu bàn tay đang kết vảy của mình, nơi đó dường như đang có thứ gì đó động đậy.

Nhờ ánh nến cẩn thận quan sát một hồi, Lý Hỏa Vượng phát hiện dường như đó là một cái xúc tu màu đen cực kỳ mảnh khảnh. Hình như nó đang không ngừng nhúc nhích bên trong mạch máu như con giun bò.

Lý Tuế đi theo huyết quản cuối cùng cũng lên đến mu bàn tay, đây là việc mà trước nay chưa từng có.

“Ta đã nói gì nào? Ngươi coi kia, đã bắt đầu có dấu hiệu rồi đấy, đây mới chỉ là khỏi đầu mà thôi. Hắc Thái Tuế này sẽ từng bước từng bước chiếm trọn toàn bộ kinh mạch trên khắp toàn bộ cơ thể ngươi! Đến lúc đó ngươi chết chắc rồi, đến Đại La Thần Tiên cũng chẳng cứu nổi ngươi đâu!”

“Nghe lời ta nói, mau vứt cái con Hắc Thái Tuế này đi!”

Lý Hỏa Vượng nhai miếng bánh hấp đã ngâm trong miệng hồi lâu, lạnh lùng nhìn chằm chặp vào kẻ nói những lời vừa rồi, Hồng Trung.

“Cha ơi?”

Giọng của Lý Tuế lại vang lên lần nữa, tiếng cha này mang theo một chút u uất cùng bàng hoàng.

Lý Hỏa Vượng thu ánh mắt của mình lại, đem phần lương khô còn dư nhét trở lại vào trong túi rồi thổi tắt ngọn nến, hắn chẳng buồn tắm rửa một chút mà nằm thẳng cẳng lên giường.

Hắn đã mệt lắm rồi, gần như chỉ cần gáy hắn chạm vào gối thôi là có thể chìm ngay vào giấc mộng.

Nghe tiếng mưa lộp độp rơi ngoài cửa sổ, Lý Hỏa Vượng ngủ được một giấc ngon lành hiếm có.

Trong cơn mê man, Lý Hỏa Vượng bị một cơn buồn nôn đến bất ngờ làm cho tỉnh giấc.

“Có chuyện gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh cái túi của mình, lấy hồ lô đựng nước ra định uống nước.

Nhưng khi hắn vừa mở miệng, nước còn chưa kịp đi vào thì lại có vài cái xúc tu chui ra từ trong cổ họng hắn.

“Làm gì đấy? Đi về!”

Lý Hỏa Vượng không nói gì còn đỡ , hắn vừa mở miệng liền có thêm càng nhiều xúc tu chui ra từ bên trong.

“Lý Tuế! Ngươi đang làm cái gì đấy!”

Lý Hỏa Vượng điên cuồng gào thét trong đầu mình.

“Cha, người...sẽ không chết!”

Lý Hỏa Vượng khom lưng nôn ọe một trận, những cái xúc tu lớn nhỏ nhúc nhích hình thành nên Lý Tuế bọc lại chất nhầy bị phun ra ngoài, những cái xúc tu bò lổm ngồm của nàng nhanh chóng chui vào gầm giường.

Khó khăn nuốt xuống mộy ngụm nước bọt có máu, Lý Hỏa Vượng vô cùng cáu bẳn trừng mắt lên như khi nhìn Hồng Trung.

“Ngươi không nói gì thì chết được à?”

Nói rồi hắn quay người trở lại giường, nhưng vừa đi được một nửa, Lý Hỏa Vượng đau khổ ôm chặt lấy đầu của mình. Toàn bộ không gian xung quanh dường như đanh nhanh chóng thay đổi.

Đợi đến khi hắn hồi lại thần thì bản thân hắn vừa nãy còn đang đứng thì nay lại đang nằm trên nền xi măng lạnh lẽo.

Lý Hỏa Vượng sững sờ nhìn không gian xung quanh, hắn vẫn đang ở dưới gầm cầu, chỉ là bây giờ nhìn nơi này bẩn hơn trước rất nhiều.

“Lại trở lại rồi…”

Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ thở dài một hơi, hắn quay người lại nằm ngửa trên mặt đất, nhìn ngắm mạng nhện phía dưới gầm cầu.

Điều may mắn nhất là, bên đây giờ cũng chẳng còn mẫu thân lẫn Dương Na nữa rồi, bản thân hắn cũng chẳng cần lúc nào cũng quan tâm đến thật giả, chỉ cần yên tĩnh nằm im đời thời gian trôi qua là được.

Chương 548: Theo Dõi

“Bây giờ Lý Tuế càng lúc càng nhận mặt chữ nhanh hơn rồi, bây

giờ đã có thể hiểu Hồng Trung đang nói gì rồi. nhưng ta phải dạy dỗ nó, lời nói của một số người người không nhất định là thật."

"Cộp cộp cộp."

Tiếng bước chân vang lên từ phía cổng vòm gầm cầu. Hắn nhớ rõ, đó là tiếng của Hoan Hoan.

Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu nhìn liền thấy tiểu cô nương đáng yêu đeo ba lô màu đỏ, hai tay đang cầm xíu mại, hơi bất an đứng ở ở đàng ấy. Cô bé trông có vẻ cao hơn trước một chút, quần áo cũng thay đổi, thứ duy nhất không đổi là kịp tóc hoa anh đào trên đầu cô bé.

"Hoan Hoan, không cần cho ta đồ ăn nữa đâu, ta không chết đói được đâu mà. Nếu chết đói thì càng tốt."

Câu nói của Lý Hỏa Vượng khiến Hoan Hoan lập tức mở to đôi mắt.

"Chú ơi, chú có thể nhận ra cháu rồi! Lâu lắm chú không nhận ra cháu rồi ấy."

Hắn mỉm cười rồi đứng dậy đi về phía tiểu cô nương ấy. Đây là lần hiếm hoi mà Hoan Hoan không chạy đi mà vô cùng bất an nghiên đầu nhìn Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy năm viên xíu mại ran trong cái túi mà cô bé đang cầm rồi cho vào miệng.

"Lần trước ở trường mẫu giáo, xin lỗi cháu. Cháu cũng biết chú là thằng bị bệnh thần kinh, có một số lúc chú không nhận ra rõ ràng lắm.

Thấy Lý Hỏa Vượng bắt đầu ăn, Hoan Hoan mỉm cười ngọt ngào. Khi cô bé lắc đầu, hai chùm tóc đuôi ngựa hao bên của cô bé cũng theo đó mà lắc lắc theo.

"Không sao đâu chú, cháu cũng biết chú không cố ý làm hại cháu đâu mà."

Lý Hỏa Vượng giơ tay lên định xoa đầu cô bé, nhưng khi nhìn thấy

lòng bàn tay bẩn trơ trớt của mình, hắn lại bỏ đi.

“Cảm ơn xíu mại của nhóc nhá, cháu nhớ rằng lần sau đừng cho chú đồ ăn nữa, lúc chú lên cơn điên có thể sẽ làm cháu bị thương mất.”

Vừa nói đến đây, Lý Hỏa Vượng liền sững sờ. Sao hắn lại phí lời ở đây như vậy nhỉ, rõ ràng đây chỉ là ảo giác mà thôi.

“Vâng! Cháu biết rồi! Tạm biệt chú nhé, cháu phải về nhà đây!”

Hoan Hoan cho Lý Hỏa Vượng một cái ôm thật lớn rồi quay người rời đi.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên mép vòm cầu, đứng dưới phần bóm râm nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn đang chạy xa dần dưới ánh dương, đôi mắt hắn thoáng lộ ra một chút ấm áp.

Ở bên kia hắn cực kì thiếu thốn lòng tốt, còn ở trong ảo giác này lại đâu đâu cũng có. Nếu cho hắn một cơ hội được lựa chọn, hắn thực sự muốn để thế giới bên này trở thành sự thật.

Khi hắn đang chuẩn bị quay người trở về gầm cầu thì một tên béo đeo xích vàng ở cổ đang đứng trong góc phía xa xa hút thuốc khiến hắn nghi ngờ.

Ánh mắt thi thoảng lại liếc trộm về phía này của hắn khiến toàn bộ sự ấm áp trong mắt Lý Hỏa Vượng nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

“Hắn muốn làm gì với Hoan Hoan?”

Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới bộ phim điện ảnh tên là “Hope”*, da mặt hắn bắt đầu run lên.

(*: Phim “Hope” của Hàn Quốc đó quý dị.)

Dù là ở trong ảo giác của mình thì hắn nhất định không để sự việc kinh tởm ấy xảy ra.

Ngó ngang ngó dọc một chút, hắn mò được một hòn đó cuội vừa tay từ bên bờ sông rồi ném về phía tên béo kia.

Đúng lúc tên béo ấy vừa quay người thấy tuyệt chiêu của Lý Hỏa Vượng thì hòn đá trong tay Lý Hỏa Vượng đã đáp thẳng vò giữa đầu hắn.

Đợi đến khi tên mập sứt đầu mẻ trán ấy bị cơn đau nhức trên tay làm cho tỉnh lại thì hắn đã bị Lý Hỏa Vượng kéo vào sâu trong gầm cầu tối tăm.

Khi hắn cúi đầu nhìn thấy mảnh thủy tinh đấm sâu vào cánh tay trái của mình thì ngay lập tức, quai hàm hắn run rẩy hét lên thảm thiết.

Lý Hỏa Vượng đấm một cú vào l*иg ngực hắn khiến tên mập này ngay lập tức im bặt tiếng kêu thảm thiết của mình, nửa ngày trời không thở nổi.

“Kêu cái gì mà kêu! Ta còn chưa bắt đầu mà!”

Đợi đến khi tên béo hồi lại sức lực, Lý Hỏa Vượng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

“Nói nghe coi, ngươi theo dõi tiểu cô nương đó làm gì?”

Tên mập ấy nghe vậy như sắp khóc đến nơi, gương mặt cực ký u sầu.

“Ta theo dõi tiểu cô nương hồi nào! Rõ ràng ta đang theo dõi ngươi mà!”

Lời nói của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng đỡ không kịp, hắn kinh ngạc nhìn người đàn ông mập mạp đeo dây chuyền vàng trước mặt, suýt chút nữa hắn tưởng mình nghe nhầm:

"Nhìn chằm chằm ta làm gì? Ta có cái gì đẹp đâu mà nhìn?"

Sợ hãi nhìn miếng thủy tinh nhuốm máu, tên mập lắp bắp nói:

“Ta không biết, là do một người anh họ bà con xa của ta nói ta theo dõi ngươi, nói một tháng sẽ cho ta hai ngàn rưỡi.”

"Lúc đó ta cảm thấy theo dõi một tên điên mà một tháng có hai ngàn rưỡi, lười biếng cũng không ông chủ ghim nữa, còn có thể chơi game, tốt hơn nhiều so với việc đến nhà máy điện tử. Sau đó, ta liền nhận lời."

Lý Hỏa Vượng đưa tay giật sợi dây chuyền vàng của hắn ra, hắn lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, vàng thật nặng hơn cái này rất nhiều, đây là hàng giả rồi.

Tám mươi phần trăm tên mập này nói là sự thật, hắn chỉ là người được người khác phái tới theo dõi mình thôi.

Trên mặt tên mập nở một nụ cười lấy lòng:

"Cái này ta tốn 30 tệ mua ở hàng vỉa hè, ta nào có tiền mua dây chuyền vàng chứ. Tên Vương Chí Long khốn kiếp kia cũng đã hai tháng không đưa tiền rồi."

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng có chút mờ mịt, rốt cuộc trong ảo giác này đã xảy ra chuyện gì? Ai đã cử người theo dõi mình chứ?

Chương 549: Kỳ Quái

Lý Hỏa Vượng lắc đầu nguầy nguậy, hô hấp có chút dồn dập tự lẩm bẩm nói:

"Không! Chuyện này không quan trọng, nơi này cũng là ảo giác, ảo giác cũng không có logic gì mà nói, ta không cần quan tâm nơi này xảy ra chuyện gì."

"Lý Tuế!"

Lý Hỏa Vượng quay người lại, hét lớn với hết thảy xung quanh:

"Lý Tuế! Chơi đủ chưa! Nếu ngươi còn nhận ta là cha thì mau trở lại đây cho ta!"

Nếu đã từ bỏ rồi thì không cần quan tâm nữa. Hắn không muốn ở trong ảo giác này nữa, hắn muốn quay trở về, bên kia còn một đống chuyện đang chờ hắn nữa!

Nhìn thấy hành động khác thường của Lý Hỏa Vượng trước mặt, tên mập kia bị trói lập tức bị dọa sợ sắp tè ra quần.

Sau khi nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, hắn biết người này không phải đang giả vờ, người đàn ông này thật sự là một tên điên hàng thật giá thật, hơn nữa theo như hắn biết thì tên điên này trước đây đã từng chém người.

Tên mập vừa liều mạng giãy giụa lùi ra phía sau, vừa hét lớn:

"Chuyện này không liên quan đến ta! Ta chỉ làm việc thôi! Là do tên tiểu tử Đại Long đó nói, nếu như bên cạnh ngươi đột nhiên xuất hiện thứ gì đó thì bảo ta lập tức gọi điện thoại thông báo cho hắn ngay! Ngươi muốn làm khó dễ thì đi tìm hắn đi!"

Lý Hỏa Vượng đang la hét con ngươi chợt co rút lại, nghiêng đầu chậm rãi nhìn hắn:

"Ngươi nói cái gì?!"

Lý Hỏa Vượng đi tới, trực tiếp túm chặt hắn từ trên mặt đất lên, trợn mắt nhìn đống thịt mỡ trên mặt hắn nói:

"Rốt cuộc những chuyện này là gì, Đại Long này là ai? Tại sao hắn lại biết ta có thể đột ngột biến ra đồ vật."

Tất cả những chuyện vô lý vừa nãy lại bắt đầu trở nên có logic hơn, loại logic khó hiểu này xuất hiện khiến hắn có chút sợ hãi.

"Ta chỉ biết từng đó thôi, trong điện thoại của ta có số điện thoại của hắn. Để ta giúp ngươi gọi hắn đến đây!"

Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại di động của tên mập ra. Sau khi mở khóa bằng khuôn mặt, hắn mở danh bạ ra, tìm được một người tên là Đại Long, hắn liền gọi qua.

"Alo~ Anh Long! Ngươi mau đến đây đi! Tên điên kia biến ra đồ vật rồi, cứ như ảo thuật vậy! Đúng đúng đúng! Có vàng!!"

Sau khi nói xong, vẻ mặt tên mập lộ ra bảy phần sợ hãi ba phần lấy lòng nhìn về phía Lý Hỏa Vượng trước mặt.

"Anh trai à, hắn nói lát nữa thì hắn tới đây, người thì ta đã giúp ngươi lừa qua đây rồi, ngươi có thể thả ta đi không?"

Lý Hỏa Vượng ném điện thoại xuống dòng sông đang chảy xiết bên cạnh, hắn cởi vớ của tên mập rồi vo thành một cục nhét thẳng vào trong miệng hắn.

Xem ra người gọi là Đại Long kia cũng không cách chỗ này xa lắm. Không lâu sau, Lý Hỏa Vượng nghe thấy bên ngoài có tiếng thắng xe.

Khi ba người đàn ông vội vã cầm nhiều thứ khác nhau xông vào trong gầm cầu, một người đàn ông đầu đinh khuôn mặt hung dữ bất ngờ nhìn về phía tên mập bị dây nịt và dây giày của mình trói chặt ở sâu trong gầm cầu.

Chờ bọn họ chạy lại luống cuống tay chân cởi trói cho tên mập, Vương Chí Long dùng sức lắc lấy người hắn hỏi:

"Lý Hỏa Vượng đâu rồi?"

Chưa kịp chờ tên mập nói chuyện thì một bóng đen trồi lên từ con sông bên cạnh, hắn cầm tảng đá cuội trong tay hung hăng đập lên đầu người đàn ông.

Người kia hoảng sợ trốn tránh, tảng đá nện vào xương quai xanh của hắn, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ sưng lên nhanh chóng của nơi đó.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, đối mặt với việc đánh lén của Lý Hỏa Vượng, những người này hoàn toàn không có phòng bị gì cả, bốn chọi một lại bị ép phải tháo chạy.

“Khốn kiếp! Ông đây liều mạng với ngươi!"

Một người đàn ông thấp lùn dáng bí đao lấy ra một con dao găm, đâm vào cánh tay của Lý Hỏa Vượng.

Khi đâm người, người đàn ông đột nhiên có chút hoảng sợ, hắn buông dao găm ra rồi lùi ra sau một bước theo bản năng.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng không chút do dự nắm lấy cán dao rồi

rút nó ra, sau đó hắn đâm thẳng vào cánh tay của đối phương, một tiếng hét thảm thiết vang vọng ở trong gầm cầu.

Tiếp đó, Lý Hỏa Vượng nhanh như chớp rút con dao dính máu ra rồi đâm lên bắp đùi của một người khác.

Nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ tàn bạo trước mặt, Vương Chí Long hiển nhiên là bị dọa sợ rồi. Hắn không ngờ đối phương lại khủng bố như vậy.

Lúc này hắn muốn chạy trốn, nhưng đối mặt với Lý Hỏa Vượng có vũ khí, bây giờ có chạy cũng đã muộn rồi. Chợt một cước đá lên lưng hắn khiến cho hắn ngã nhào trên đất như chó gặm bùn.

Không lâu sau, bốn người đàn ông bị dây giày và lưng quần của mình trói chặt tứ chi lại, nằm trên mặt đất như những con heo chờ bị làm thịt vậy.

Lý Hỏa Vượng túm lấy tóc của Vương Chí Long kéo đến bên bờ sông, sau đó ấn hắn xuống dòng nước đu.c ngầu. Hắn cứ đè đầu Vương Chí Long như vậy cho đến khi hắn kịch liệt giãy giũa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhấc đầu hắn lên.

Sau vài lần lặp lại như vậy, mạng của Vương Chí Long gần như mất hơn một nửa.

Sau khi xách đầu hắn lên lần nữa, Lý Hỏa Vượng nhìn hắn hỏi:

"Làm sao ngươi biết ta có thể biến đồ vật chứ?"

Ánh mắt Vương Chí Long có chút đờ đẫn, giọng nói đứt quãng yếu ớt mở miệng nói tiếp:

"Ta...ta nghe lén được.”

Chương 550: Tham Lam Là Nguyên Tội

“Ngươi còn làm gì nữa?”

Lý Hỏa Vượng buông tay ra, khuôn mặt của Vương Chí Long chỉ

còn cách mặt nước vài cm. Nỗi sợ hãi khi bị ngạt thở khiến hắn mở miệng nói thật nhanh.

“Ta nghe nói ngươi có năng lực đặc biệt có thể biến ra vàng! Cho nên ta liền nổi lên tâm tư không chính đáng, tìm quan hệ lén đưa ngươi ra khỏi bệnh viện, muốn bảo ngươi biến vàng cho ta!”

Vương Chí Long nói đến câu cuối cùng, khóc cũng không thành tiếng.

“Các nàng không vứt bỏ ta?”

Một cảm giác hạnh phúc mãnh liệt dâng lên trong lòng Lý Hỏa Vượng:

"Các nàng không vứt bỏ ta?"

Hắn vẫn luôn tự nhủ với bản thân mình rằng không cần quan tâm, nhưng khi hắn nghe thấy người trước mặt nói đã lén đưa mình ra khỏi bệnh viện, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra mình để ý đến chuyện này nhiều như thế nào.

Thấy tâm trạng của Lý Hỏa Vượng đã ổn định trở lại, Vương Chí Long khóc lóc van xin:

"Ngươi tha cho ta lần này được không? Ta thật sự bị ma quỷ ám nên mới làm ra loại chuyện này. Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi!”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn hắn, cảm xúc kích động trong lòng nhanh chóng biến mất, sự nghi ngờ mãnh liệt lại lần nữa dâng lên.

"Ngươi đang nói dối! Nếu ngươi muốn khống chế ta để ta biến vàng cho ngươi, thì tại sao ngươi lại không bắt ta lại mà tùy tiện vứt ta lại trên đường chính? Nơi này chính là giả! Là ảo giác!”

Vương Chí Long tuyệt vọng gào thét:

"Ta cũng muốn bắt ngươi, nhưng vấn đề là không thể trói được ngươi! Rõ ràng sợi dây đã trói trên tay ngươi nhưng kết quả lập tức lại bị buông lỏng, rõ ràng cửa đã đóng rồi nhưng ngươi lại xuất hiện ở bên ngoài cửa!”

"Nếu như không phải ngươi biểu hiện ra loại năng lực đặc biệt này thì ta thật sự đã cho rằng ngươi thật sự chính là một tên điên bình thường! Sớm đã không làm rồi!"

Nghe vậy, con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co lại:

"Loại năng lực này...là năng lực sai vị của ta sao? Ở trong ảo giác mà ta cũng có năng lực này sao?"

Nói đến đây, cuối cùng Vương Chí Long cũng bật khóc, hắn vừa khóc vừa nói:

"Một phân tiền ta cũng không lấy được, ngươi có biết ta đã bỏ ra bao nhiêu vạn tiền cho cuộc mua bán này không. Vì để quản lý thành phố không bắt ngươi đi mà ta đã chạy vạy quan hệ khắp nơi! Đó đều là do anh em chúng ta quẹt mấy chục tấm thẻ tín dụng mới có thể móc nối được đó!"

"Tổ tông à, ta cầu xin ngươi đó! Ngươi làm việc tốt biến cho ta một ít vàng đi, chúng ta sắp bị tin nhắn đòi nợ ép phải nhảy lầu rồi!"

Lý Hỏa Vượng buông tay ra, hắn hoảng sợ nhìn mọi thứ xung quanh, chuyện gì đang xảy ra vậy? Làm thế nào mà thế giới này lại trở nên chân thực hơn rồi?

Hắn cúi đầu nhìn xuống vết thương đang chảy máu trên người mình, sau đó giơ con dao găm trên tay phải lên đâm vào tay trái:

"Cảm giác đau đớn này...tại sao lại chân thật như vậy?"

Dù có một phần mười ngàn cơ hội là sự thật, vậy há chẳng phải là Dương Na và mẹ ta...hơn nữa họ không có vứt bỏ ta, nói không chừng bây giờ họ đang đi tìm ta!

Lý Hỏa Vượng tim đập loạn lên, hắn nhấc chân lao ra ngoài, nhưng bước chân của hắn lại dần dần dừng lại khi cách ánh mặt trời gần trong gang tấc.

“Nhưng nếu họ tìm được ta trong dáng vẻ như thế này thì sao chứ? Ngoại trừ khiến họ tiếp tục đau khổ, khiến ta tiếp tục rơi vào

hoang mang ra thì còn có gì khác sao? Không thể để họ tiếp tục bị ta liên lụy nữa.”

Lý Hỏa Vượng suy sụp quay người, bước chân nặng nề lần nữa đi vào trong gầm cầu:

"Đây là giả. Nếu đã nhận định bên này là giả thì không có việc gì phải do dự nữa."

Sau khi cởi trói cho Vương Chí Long để hắn có được tự do, hắn lại nằm trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu.

Vương Chí Long được tự do những cũng không đi giải cứu đồng bọn, ngược lại sau một hồi do dự, hắn tiến lại gần Lý Hỏa Vượng.

"Lý tiểu đệ, nhân lúc giờ ngươi còn tỉnh táo, cho ta một câu trả lời chắc chắn đi, rốt cuộc ngươi thật sự có năng lực đặc biệt sao?"

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để ý đến mọi thứ xung quanh, trong đầu óc hắn bây giờ chỉ nghĩ cách làm thế nào để thuyết phục Lý Tuế quay về với bụng mình.

"Ta nhìn qua camera giám sát thì thấy ngươi đưa cho mẹ ngươi một hộp vàng chứa đầy đá quý! Giữ lại một viên cũng có thể mua được một căn phòng!”

“Chuyện đó là thật phải không? Nếu không thì họ cũng sẽ không có tiền để đăng thông báo tìm người mất tích trên mạng, trên đường được.”

“Cút...”

"Này, Lý tiểu đệ, ngươi đừng như vậy chứ. Nếu ngươi thật sự không muốn quay về thì ngươi cho ta một ít vàng đi. Ta sẽ trở về nói với mẹ ngươi là ngươi đã chết rồi, bảo nàng hoàn toàn chết tâm đi.”

Khi ánh mắt của Lý Hỏa Vượng bắt đầu tập trung vào khuôn mặt tham lam của Vương Chí Long, trong mắt hắn đột nhiên nổi lên sát khí:

"Ngươi muốn vàng đúng không! Ta cho ngươi!"

Hắn trực tiếp lấy sợi dây chuyền vàng của tên mập từ trong túi ra, siết chặt vào cổ đối phương.

Sau đó Lý Hỏa Vượng đá một cước lên bắp chân hắn, mượn lực trượt xuống nhấc hắn lên, hai mắt Vương Chí Long bắt đầu trợn trắng.

Chương 551: Trở Về

Vương Chí Long liều mạng giãy giụa, hắn vươn tay liên tục cào cấu vào tay Lý Hỏa Vượng, nhưng dù mu bàn tay hắn đã bị đối phương cào cho máu thịt be bét thì hai mắt đầy tia máu của Lý Hỏa Vượng vẫn không hề nhúc nhích.

Vương Chí Long giãy giụa càng lúc càng dữ dội, lúc nhìn thấy khuôn mặt bị siết từ đỏ thành tím chuyển sang đen, con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co lại, hắn đột nhiên nhận ra cảnh tượng này giống như lúc hắn giết Tâm Si vậy.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng đột nhiên khiến cho Lý Hỏa Vượng buông lỏng tay ra, hắn cúi đầu nhìn hai tay có chút run rẩy của mình.

Từ khi nào mà bản thân trở thành tên giết người không chớp mắt vậy?

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt nước của con sông bên cạnh, hắn thấy người ăn xin trong bộ quần áo rách rưới kia thật xa lạ.

Rõ ràng cuộc sống trung học bình thường chỉ cách đây vài năm, nhưng bây giờ trong mắt hắn, nó xa xôi giống như đời trước của mình vậy.

Ký ức trong quá khứ đã bắt đầu mờ đi, thay vào đó là tất cả những thứ kỳ lạ và điên rồ ở bên kia.

Lý Hỏa Vượng đã tìm ra lý do, sau khi liên tục trải qua các loại chuyện khác nhau, bản thân đang bị thế giới bên kia đồng hóa. Không biết bắt đầu từ lúc nào, mình đã dần dần trở nên giống với

những người của Giám Thiên Ti coi thường mạng người, trong lòng tràn đầy lệ khí rồi.

“Không, đây không phải là ta, đây không phải là Lý Hỏa Vượng.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu đi về phía Vương Chí Long đang nằm trên mặt đất ôm lấy cổ, vươn tay đỡ hắn đứng dậy.

Cảm xúc của Lý Hỏa Vượng có mấy phần kích động cầu xin hắn:

"Ta cầu xin các ngươi có được không? Đừng có chọc vào ta nữa! Ta là một tên điên! Ta thật sự không muốn giết người!"

Vương Chí Long vừa đi qua Quỷ Môn Quan một lần, lúc này không dám nói gì nữa, sau khi vội vàng gật đầu, hắn không hề để ý đến ba tên đồng bọn của mình mà vội vàng chạy ra bên ngoài gầm cầu.

Khoảnh khắc vừa rồi thực sự khiến hắn phải sợ hãi, hắn có thể cảm giác được đối phương thực sự muốn giết hắn.

Lý Hỏa Vượng thở dài thườn thượt, hắn bước tới chỗ ba người kia rồi cởi bỏ trói buộc cho họ.

Lý Hỏa Vượng không để ý đến họ bạt mạng chạy trối chết cũng như vết thương đang chảy máu trên người, hắn quỳ trên mặt đất, nhắm hai mắt lại ôm chặt lấy đầu mình, lặp đi lặp lại:

"Tất cả đều là giả, tất cả đều là giả..."

Không biết đã qua bao lâu, Lý Hỏa Vượng cảm thấy xung quanh đột nhiên trở nên ảm đạm xuống.

Hắn ngẩng đầu quan sát xung quanh, không ngoài ý muốn cả căn nhà hỗn loạn như bị một trận cuồng phong thổi qua.

"Cuối cùng cũng đã trở lại..."

Lần nữa quay trở lại thế giới hỗn loạn và điên cuồng này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy được một cảm giác an toàn không thể giải thích được.

Hắn đi tới bên cạnh chiếc giường nhỏ bị sập, quỳ một gối duỗi tay

xuống dưới giường, giọng nói hết sức dịu dàng nói:

"Lý Tuế, đừng sợ, người đó là tên lừa gạt, những gì hắn nói đều là giả cả, ngươi ở trong bụng ta sẽ không làm ta bị thương đâu."

Một lúc sau, một cái xúc tu màu đen ngập ngừng chui ra từ trong bóng tối trên giường, quấn lấy tay Lý Hỏa Vượng:

"Ừm..."

Khi Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng kéo cả người Lý Tuế ra, hắn ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng an ủi những xúc tu có dài có ngắn kia:

"Lý Tuế, đi vào đi, bây giờ cha thực sự không thể sống thiếu ngươi được."

Khi hai cái xúc tu với tròng mắt có đôi con ngươi quấn quít, nhìn Lý Hỏa Vượng đầy lưu luyến.

"Ọe...ọe~!"

Cùng với cơn buồn nôn, Lý Tuế chui vào cổ họng Lý Hỏa Vượng.

Cùng với một cảm giác kỳ lạ, các xúc tu của Lý Tuế bao phủ lấy cơ thể của Lý Hỏa Vượng theo các mạch máu.

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ sờ bụng mình, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Lý Tuế ở đó thì hắn sẽ không bao giờ phải đến nơi đó nữa.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng bước đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bầu trời vẫn xám xịt và u ám, nhưng có vẻ như trời đã sáng rồi.

Trằn trọc một đêm, Lý Hỏa Vượng cũng không định ngủ nữa. Hắn xách hành lý xuống lầu, đi về phía chuồng ngựa.

Nhưng khi vừa mới đi đến đại sảnh, Lý Hỏa Vượng liền nhìn bộ dáng vô cùng thê thảm của lão Ngô đầu, cùng đầu bếp và phu xe đang băng bó giúp nhau.

Nhìn thấy vết thương trên đầu của lão Ngô đầu có cùng vị trí với

vết thương của Vương Chí Long, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Ngươi tới gần phòng ta khi nào? Ngày hôm qua không phải ta đã nói với ngươi là tránh xa phòng của ta sao?"

Lão Ngô đầu Dịch Quan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt nhăn như khỉ của mình, hắn thuần thục vội vàng quỳ xuống đất:

"Tiểu nhân nghe thấy tiếng động, ta...Ta sợ đại nhân xảy ra chuyện, cho nên...Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết, máu của tiểu nhân làm bẩn tay đại nhân rồi, tiểu nhân nên biếu đại nhân tiền rửa tay."

Lý Hỏa Vượng túm lấy quần áo của hắn, trực tiếp nhấc hắn đứng dậy:

"Đứng thẳng lên!"

Sau đó hắn niệm một câu thần chú, sáp ong trên "Hỏa Áo Chân Kinh" nhanh chóng tan chảy, biến thành một con sên lửa nhảy lên vết thương của lão Ngô đầu.

"Aaa!!"

Tiếng hét thê thảm của lão Ngô đầu vang vọng trong đại sảnh.

"Đừng hét! Ta đang chữa thương cho ngươi!"

Khi giọng của họ đều đã khàn đi, vết thương của mỗi người đều được thay thế bằng một lớp bỏng nhẹ.

Chương 552: Không Yên Lòng

Sau đó, Lý Hỏa Vượng lấy ra hai thỏi bạc ròng từ trong ngực mình ra rồi đặt chúng trên bàn:

"Đây là bạc bồi thường đồ dùng trong nhà của ngươi."

"Cái này...tiểu nhân không thể nhận được..."

Lão Ngô đầu đang định từ chối thì bị Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhét bạc vào trong ngực.

“Bảo ngươi lấy thì ngươi cứ lấy đi, ta không muốn bị nơi rách nát này đồng hóa.”

"Tùng tùng tùng~! Tùng tùng tùng~! Mời thần a~"

Tiếng trống nhịp nhàng vang lên bên trong một ngôi nhà đất đơn sơ.

"Roi trống nho nhỏ một tấc ba, dải ngũ sắc kia mang theo cái nút! Tùng tùng tùng~"

“Đi xuống một khúc quanh, đi lên một cái đầu nhọn! Tùng tùng tùng~"

"Đánh một cái lắc lư ba cái! Đánh ba cái ước chừng lắc lư chính cái~Tùng tùng tùng~"

"Roi muốn đánh trống liền vang, trống muốn vang mời thần tiên a! Tùng tùng tùng~"

Hai người phụ nữ trùm khăn màu đỏ trên đầu liên tục đánh trống vây quanh một đứa trẻ mặt xám như tro tàn ở trong nhà.

Trên cái gối đứa trẻ có một nắm đất, trên nắm đất cắm ba nén hương. Khói hương không ngừng tung bay trong không trung, đang dần hình thành mấy chữ cái mơ hồ.

Ngay khi chữ cái sắp ngưng tụ lại, cánh cửa sổ đang đóng ở bên cạnh đột nhiên bị một trận cuồng phong thổi bật tung ra, thổi tan những làn khói xanh kia.

Trong phút chốc, tiếng gõ trống trở nên vừa nhanh vừa gấp.

Móng tay màu đen nhỏ dài của Đại Thần xoay tròn trong không trung, làn khói trắng sắp tan biến kia dường như đã hóa thành một sợi tơ trắng có thực thể, quấn vào tay nàng.

Các ngón tay sắc nhọn làm theo sự chỉ dẫn của sợi tơ trắng đâm vào phía dưới ngón tay cái của đứa trẻ ba tấc.

Ngay sau đó, nàng nhanh chóng rạch xuống một đường, lòng bàn tay mềm mại của đứa trẻ bị rạch ra, những thứ màu vàng trông giống như trứng cá đang ngoe nguẩy muốn tìm cách chui ra ngoài.

Một chiếc kéo đen được quấn quanh bởi sợi len màu đỏ cắm vào móc cho lỗ hổng kia trở nên rộng hơn.

“Oa~oa~oa~oa~!”

Đứa trẻ vừa nãy còn mặt xám như tro tàn chợt bắt đầu bật khóc ngồi dậy, kêu khóc muốn tìm cha mình.

Hắn hoàn toàn không chú ý đến những thứ chui ra từ trong tay mình đang nhanh chóng biến thành một vũng nước màu vàng đang hòa cùng nước mắt của hắn thấm ướt chiếc chiếu trên giường.

"Con trai à! Con trai của ta~!"

Khi người đàn ông thấp lùn gầy gò lo lắng từ bên ngoài chạy vào, hắn liền nhìn thấy đứa con trai gần như sắp chết của mình đã tỉnh lại.

Hắn vội vàng chạy đến, ôm lấy đứa trẻ đầu đầy mồ hôi đang khóc lóc vào trong lòng, sau đó hắn vội vàng cúi đầu cảm ơn Bạch Linh Miểu đã tháo khăn trùm đầu màu đỏ xuống ở bên cạnh.

Bạch Linh Miểu hốc hác vẻ mặt khổ sở lắc đầu một cái, quay người định rời đi.

"Tiên cô, ngươi chờ một chút, ta còn chưa đưa tiền cho ngươi."

Người đàn ông vội vàng lục tung chiếc hộp, hắn lấy ra năm mươi văn tiền từ số tiền dưới đáy rương, là những đồng tiền tốt, chưa bị xoắn. Hai tay hắn đưa đến trước mặt Bạch Linh Miểu.

Trước tiên, nàng nhìn miếng vá trên đầu gối và đôi giày cỏ của đối phương, sau đó lại nhìn đến căn nhà nghèo rớt mồng tơi này, Bạch Linh Miểu lại lắc đầu từ chối.

"Được rồi, thúc à, ngươi giữ lại mua thức ăn cho con ngươi đi, cơ thể hắn ốm yếu quá rồi đó."

"Không không không, Tiên cô à, ngươi nhất định phải cầm số tiền này. Nhà họ Chu ta chỉ có hắn là độc đinh, nếu không phải nhờ ngươi cứu mạng hắn, vậy thì không có ai dưỡng lão lo ma chay cho ta rồi!"

Sau nhiều lần từ chối, cuối cùng Bạch Linh Miểu vẫn bị ép phải nhận năm mươi văn tiền kia.

Chờ Bạch Linh Miểu đi ra khỏi căn nhà đất kia, Xuân Tiểu Mãn bị cụt một tay đang luyện kiếm bên cạnh xe ngựa, vội vàng cắm thanh kiếm vào vỏ kiếm bên hông rồi tiến lên đón nàng:

"Thế nào rồi, Miểu Miểu? Giải quyết xong chưa?"

Thấy đối phương gật đầu, Tiêu Mãn khẽ cười, kéo tay nàng đi về phía xe ngựa. Bánh xe quấn đầy bùn vàng bắt đầu lăn bánh, từ từ lăn bánh đi về phía núi Ngưu Tâm.

"Cảm ơn ngươi, Tiểu Mãn tỷ, còn đặc biệt đi ra ngoài cùng ta."

Nghe thấy Bạch Linh Miểu ngồi trong xe bày tỏ lòng biết ơn đối với chính mình. Xuân Tiểu Mãn vội vàng nói:

"Lời này của ngươi quá khách khí rồi, chúng ta không phải là chị em tốt của nhau sao? Ngộ nhỡ trên đường có gặp phải cướp đường cái gì đó thì ta cũng có thế giúp một tay."

Vén màn xe lên một góc nhỏ, Xuân Tiểu Mãn nhanh chóng liếc nhìn Bạch Linh Miểu trong xe rồi khẽ thở dài một hơi.

Đương nhiên, lời nói vừa rồi là bịa ra, dĩ nhiên Bạch Linh Miểu không cần nàng bảo vệ, nhưng nhìn thấy vết lằn trên cần cổ trắng nõn vẫn chưa biến mất, nàng không thường xuyên ở bên cạnh Bạch Linh Miểu thì không yên tâm được.

Theo lý mà nói, cho dù là chuyện lớn cũng sẽ qua đi theo sự chuyển dời của thời gian.

Giống như chuyện lúc đầu cha mẹ mình đã bán mình đi. Bây giờ

nhớ lại nàng đã không còn đau lòng như vậy rồi.

Nhưng mà người tỷ muội này của mình hình như không phải như thế này. Lý sư huynh đã đi lâu như vậy rồi những nàng vẫn là dáng vẻ thất hồn lạc phách như thế này.

Từ đó về sau nàng cũng không có cười nữa, đôi mắt nàng trống rỗng, như thể đã đánh mất đi thứ gì đó.

Xe ngựa không ngừng lao nhanh trên đường, cho đến tận đêm khuya mới dừng lại.

Chương 553: Từ Đường--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta

có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán

68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Các nàng vẫn chưa đến được thôn Ngưu Tâm, gần thôn Ngưu Tâm không có thôn xóm nào. Nếu muốn về nhà thì bọn họ phải qua đêm ở nơi hoang vu này.

Sau khi ăn qua loa một ít lương khô, hai người nằm trên xe nghỉ ngơi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Xuân Tiểu Mãn cảm thấy có chút bất an. Nàng đưa tay chạm vào khuôn mặt của thiếu nữ bên cạnh.

Khi chạm vào mắt của đối phương thấy đối phương chưa ngủ, nàng khẽ thở dài một hơi:

"Miểu Miểu, ngươi không thể cứ như vậy mãi được. Ta biết ngươi rất khó chịu nhưng cũng qua lâu như vậy rồi, dù sao ngươi cũng phải thoát ra thôi."

"Người chết thì không thể sống lại được. Ngươi cứ hành hạ bản thân như vậy thì bọn họ cũng không sống nổi."

Thấy đối phương không có phản ứng gì, Xuân Tiểu Mãn thay đổi góc độ rồi tiếp tục khuyên nhủ:

"Vì là tỷ muội thân thiết nên ta nói thẳng. Ta cũng biết Lý sư huynh đã cứu chúng ta, nhưng một con ngựa thì vẫn là một con ngựa. Hắn thật sự không tốt như vậy."

"Đừng nói đến những chuyện mà hắn đã làm, chỉ với điều kiện hiện tại của ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng kén rể thì không biết có bao nhiêu người đạp phá bậc cửa muốn vào ở rể ở nhà họ Bạch nhà ngươi đâu."

"Muốn béo có béo, cần gầy có gầy. Nào có chuyện không có ai tốt hơn Lý Hỏa Vượng chứ?"

"Hai người các ngươi xa nhau thì người chịu thiệt chính là hắn. Ta nói thật, với dáng vẻ điên điên khùng khùng kia của hắn thì đã được định trước là cả đời độc thân rồi. Không có người phụ nữ nào khác muốn hắn đâu."

Tuy rằng Xuân Tiểu Mãn biết Lý sư huynh không phải như lời mình nói, nhưng nếu như có thể khiến tỷ muội tốt của mình phấn chấn hơn thì có bảo nàng mắng nhiều hơn nữa cũng đáng giá. Hơn nữa mắng đối phương đôi ba câu cũng không rớt miếng thịt nào.

Bạch Linh Miểu cuộn tròn người trong lòng đối phương như một đứa trẻ:

"Đừng nói nữa...Tiểu Mãn tỷ..."

"Không cần mấy tên đàn ông thối kia cũng được thôi, vậy ngươi cũng có thể làm người không kết hôn như ta! Dù sao có như thế nào, trước tiên thì ngươi phải phấn chấn lên chứ không phải như bây giờ! Bây giờ ngươi làm như vậy chính là đang buông thả bản thân mình đó!"

Nói đến chỗ kích động, Xuân Tiểu Mãn nắm lấy bả vai nàng bắt đầu lắc, nhưng khi nàng đang lắc thì lại nghe thấy tiếng nghẹn ngào khiến tim nàng lập tức mềm nhũn ra.

"Được rồi được rồi, ta không nói nữa, đừng khóc nữa mau đi ngủ đi."

Xuân Tiểu Mãn ôm nàng vào trong lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc dài màu trắng dài tới eo của nàng.

Sau một đêm yên lặng, khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, hai người tiếp tục đi về phía núi Ngưu Tâm cứ như chuyện tối hôm qua chưa có xảy ra vậy.

Có hai con ngựa khỏe mạnh kéo xe, buổi chiều ngày hôm sau, cả hai đã chạy đến đầu thôn Ngưu Tâm.

"Lão Lục, đi hát hí kịch à?"

Xuân Tiểu Mãn đang lái xe chào hỏi với chiếc xe ngựa đang lao tới từ phía đối diện.

Lữ Trạng Nguyên cười ha hả gật đầu một cái, ông ta vừa hút thuốc vừa trả lời:

"Ta sẽ đi về phía nam để xem có thôn trang nào không. Nước Đại Lương này giàu có, đi một chuyến còn hơn ta lăn lộn ở ngoài mấy năm."

"Sao chỉ có mấy người này thôi vậy? Con trai út của ngươi còn chưa trở về sao?"

Nghe thấy Xuân Tiểu Mãn nhắc đến Lữ Tú Tài, Lữ Trạng Nguyên ngay cả thuốc cũng không thèm hút nữa, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

"Đừng nhắc tới tên sao chổi kia nữa, hắn thế mà lại dám ăn trộm tiền của ta! Nếu như ngươi gặp hắn trên đường thì nhớ trói hắn lại giúp ta, để coi ta có đánh gãy chân hắn không!"

Hai chiếc xe ngựa dần cách xa, Xuân Tiểu Mãn tiếp tục đi vào trong thôn. Vừa đến đại viện Bạch gia, Bạch Linh Miểu lập tức xuống xe, đi về phía từ đường:

"Tiểu Mãn tỷ, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, ta đến từ đường thắp nén hương."

Xuân Tiểu Mãn có chút lo lắng nhìn xung quanh, nói với Cẩu Oa đang đi tới:

"Ngươi lại đây dắt xe ngựa này vào chuồng ngựa đi."

"Dựa vào cái gì chứ? Trên mặt ta có viết hai chữ phu xe sao? Vợ ta mang thai rồi! Ta muốn đi hầm canh trứng gà cho vợ ta!"

Xuân Tiểu Mãn duỗi tay ra, trực tiếp nhét roi vào trong tay hắn. Nàng mặc kệ tiếng kêu của hắn rồi chạy vào từ đường Bạch gia.

Khi nàng bước qua cửa thì nhìn thấy từng hàng bài vị màu đen, hơi thở của Xuân Tiểu Mãn cũng nhẹ hơn không ít. Ánh mắt nàng mang theo tò mò cùng sợ hãi nhìn xung quanh nơi mà mình chưa bao giờ đặt chân tới.

Nói thật, trừ Bạch Linh Miểu ra thì những người khác rất ít khi tới gần nơi này. Bọn họ thường ngấm ngầm nói nơi này rất u ám.

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu thực sự chỉ đang quỳ trong từ đường bái lạy bài vị, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm rồi đánh giá xung quanh.

Quả thật nơi này cũng không có gì hay mà nhìn. Bên trong từ đường rất trống trải, ngoại trừ một số đồ vật được đặt dựa vào tường thì ngay cả ghế cũng không có mà ngồi.

Nàng liếc mắt nhìn Bạch Linh Miểu đang quỳ ở nơi đó thấp giọng nói gì đó, ánh mắt Xuân Tiểu Mãn quét qua những đồ vật trên bàn.

Xuân Tiểu Mãn sinh ra trong một gia đình nhỏ cho nên nàng cũng không thể hiểu được lai lịch của những món đồ trưng bày hiếm lạ kỳ quái này.

Nó chẳng qua là một số viên đá kỳ lạ được đặt ở trên đĩa, còn có một vài đồ gốm sứ có màu sắc rực rỡ. Tại sao lại phải đặt những thứ này ở trong phòng này chứ?

Chương 554: Lão Mẫu Vô Sinh

Sau khi xem xét từng cái một, một vật trang trí bằng đồng thau có kích thước bằng lòng bàn tay ở chính giữa đã thu hút sự chú ý của Xuân Tiểu Mãn.

Đó là ba con khỉ ngồi xổm cạnh nhau, bọn chúng một con thì lấy tay che tai, con kia lấy tay che mắt còn con kia dùng nắm đấm nện vào đầu.

"Ba con khỉ này có ý nghĩa gì vậy? Tại sao người có tiền luôn thích làm ra những thứ khó hiểu như thế này? Nhưng con khỉ nhỏ này rất có ý nghĩa, làm ra thật tinh xảo nha."

Xuân Tiểu Mãn bước tới muốn cầm con khỉ nhỏ lên xem xét kỹ lưỡng, nhưng ngay khi vừa chạm vào nó, nàng lại phát hiện ba con khỉ không thể cầm lên được.

"Hả? Có chuyện gì vậy, đế bị dính chặt ở dưới sao?"

Ngay khi nàng vừa mới lắc lư trái phải hai lần, con khỉ kia đột nhiên di chuyển sang trái.

Cùng với một tiếng nổ vang, một mảnh lớn của bức tường bên cạnh bài vị lung lay rồi rơi xuống, trước mặt bọn họ xuất hiện một cái động đen tràn ngập khí lạnh.

“Cha!”

Bạch Linh Miểu kích động chạy tới, nàng đau lòng nhặt từng tấm bài vị lên, nhưng khi đang nhặt thì nàng chợt dừng lại sững sờ cùng Xuân Tiểu Mãn nhìn vào động đen kia.

Như thể bị thứ gì đó thu hút, Bạch Linh Miểu ma xui quỷ khiến đi về phía lối vào của động đen kia.

Một bóng người đi ngang qua người nàng bước vào động đen kia trước:

"Ngươi chờ ta trước đã, ta đi vào xem một chút."

Một lúc sau, Xuân Tiểu Mãn lại lần nữa chui ra khỏi động đen:

"Bên trong có rất nhiều chữ viết trên tường, đi tìm Cao Trí Kiên tới đây!"

Không lâu sau, Cao Trí Kiên võ trang đầy đủ mặc một nửa bộ giáp treo phiến đá trên ngực đi vào trong từ đường Bạch gia, trên tay cầm một cây lang nha bổng nặng nề.

"Không cần phải như vậy, nếu là từ đường Bạch gia thì trong đó hẳn là không nguy hiểm gì.”

“Để...để...để...đề phòng!”

Cao Trí Kiên thân hình cao lớn đứng chặn ở trước hai người, đi vào trước.

Trong động đen rất rộng, chữ khắc trên tường khiến Cao Trí Kiên chợt sững sờ.

"Phù sa đến từ thời kỳ Hỗn Độn! Hoa sen trắng đang nở rộ trên thế giới!"

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, trên đó còn treo mấy lá cờ trắng in hình hoa sen.

"Đây không phải là từ đường của Bạch gia sao? Tại sao lại có thứ này ở trong hầm ngầm chứ?"

Cao Chí Kiến cảm thấy rất nghi hoặc.

Mặc dù hắn không biết những thứ này là gì nhưng hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đừng có đứng chặn ở giữa đường, đi xuống tiếp đi."

Nghe thấy âm thanh thúc giục, Cao Trí Kiên nắm chặt vũ khí trong tay, bước chân chậm rãi đi vào bên trong.

Từ cầu thang trên mặt đất, Cao Trí Kiên có thể cảm nhận được mình đang đi xuống.

Căn phòng tối được xây rất lớn, những cụm từ thỉnh thoảng xuất hiện trên tường khiến tâm trạng lo lắng của hắn càng thêm sâu sắc.

"Bạch Liên giáng trần! Vạn dân trở mình!"

"Lão Mẫu Vô Sinh! Quê hương chân không!"

Bất cứ khi nào Xuân Tiểu Mãn hỏi trên tường viết cái gì, hắn đều lắc đầu đáp lại.

Sau khi lượn quanh vài vòng, cầu thang cuối cùng cũng dừng lại, trước mặt bọn họ xuất hiện một khoảng trống đen tối, viên đá dạ quang màu xanh lục trong tay họ chỉ có thể chiếu sáng một phần nhỏ xung quanh.

"Sát... sát... sát tường! Cẩn... cẩn... cẩn... cẩn thận!"

Cao Trí Kiên dẫn đầu sờ soạng vào tường, khi đang mò mẫm thì hắn sờ được một cuốn sách, hắn mượn ánh sáng huỳnh quanh nhìn

vào nó.

Các chữ này nhìn không giống như kiểu chữ thời cận đại, nhưng hắn vẫn xem hiểu chữ chỉ là nội dung trong sách hắn xem không hiểu.

"Cao Trí Kiên, ngươi nhìn cái gì vậy? Đừng chỉ nhìn thôi, ngươi đọc ra đi! Gấp chết ta rồi."

Dưới sự thúc giục từ cái vỗ của bạn đồng hành, Cao Trí Kiên lắp bắp dịch nội dung trên sách thành những từ mà đối phương có thể nghe hiểu được.

Lão Mẫu Vô Sinh là một vị Phật cổ đại không sinh không diệt! Nàng có thể độ hóa chúng ta khỏi trần thế và trở về quê hương chân không, tránh khỏi kiếp nạn!

Mọi thứ trên đời lẽ ra phải là Lão Mẫu Vô Sinh! Vào thời điểm đó, mỗi tấc đất mỗi tấc trời đều là quê hương chân không.

Chúng ta sinh ra, lớn lên và già đi dưới sự chăm sóc thầm lặng của Lão Mẫu. Cho đến khi có người phản bội nàng! Đó là dòng dõi quý tộc Thiên Hoàng đáng tin cậy nhất bên người nàng!

Khi những đội quân không thể nói mọc ra từ đan điền của Lão Mẫu Vô Sinh, một nhóm dòng dõi quý tộc Thiên Hoàng đã phản bội nàng.

Bọn họ và đội quân không thể nói âm mưu phản bội Lão Mẫu Vô Sinh! giết chế những dòng dõi quý tộc Thiên Hoàng không muốn phản bội, tước đoạt mọi thứ của Lão Mẫu Vô Sinh!

Bọn họ vứt bỏ những thứ mình không cần và nuốt những thứ mình cần xuống bụng để rồi cuối cùng không biết xấu hổ đứng ở vị trí vốn dĩ là của Lão Mẫu Vô Sinh!

Những kẻ làm trái lương tâm này sợ rằng hành vi vô liêm sỉ của mình bị phát hiện, cho nên bọn họ sửa lại sử sách, sửa lại tất cả sử sách trong lòng mọi người.

Nhưng chúng ta không có, sử sách của chúng ta vĩnh viễn thuộc về Lão Mẫu Vô Sinh, chúng ta sẽ luôn ghi nhớ điều đó trong lòng, chờ

đợi khoảnh khắc Lão Mẫu Vô Sinh trở lại lần nữa!

Lão Mẫu Vô Sinh không chết cũng không sống. Nhìn thì có vẻ như Vô Sinh đã bị bọn họ tước đoạt mọi thứ, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc Lão Mẫu Vô Sinh không còn mất gì nữa.

Chương 555: Tượng

Khi toàn thân một người đầy vết thương, hắn sẽ không bao giờ có thêm vết thương mới nữa, khi hắn bị tước đoạt tất cả sự tồn tại, cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ không bị tước đoạt bất kỳ cái gì nữa!

Lão Mẫu Vô Sinh luôn luôn thử nghiệm, cho dù là ngày hay đêm, cho dù là đàn ông hay đàn bà, cho dù âm hay dương.

Những kẻ phản bội đang theo dõi, bọn chúng đang sợ hãi, bọn chúng đang không ngừng ngăn cản chúng ta đến gần Lão Mẫu Vô Sinh.

Bọn họ lúc nào cũng có thể phái tay sai đến ngăn cản chúng ta, nhưng không sao cả, chỉ cần chúng ta thành công một lần, Lão Mẫu Vô Sinh sẽ lập tức quang minh chính đại trở lại vị trí nàng vốn nên ở, đó là ở phía trên sáu con ngựa gốm!

“Không cần biết bao lâu, ta cũng sẽ đợi, là dòng dõi quý tộc Thiên Hoàng duy nhất còn sống, cho dù ta có bị giết, con trai bò ra khỏi cơ thể ta cũng sẽ đợi. Con trai ta chết thì còn cháu trai của ta. Ta đời đời kiếp kiếp vẫn sẽ chờ đợi! ! Lão Mẫu Vô Sinh, quê hương chân không!”

"Cao Trí Kiên, ngươi đang nói cái gì vậy? Ngươi không đọc nhầm chứ?"

Xuân Tiểu Mãn nhìn cuốn sách màu nâu xám trên tay đối phương với vẻ mặt nghi hoặc.

Nội dung phát ra từ trong miệng đối phương rất lộn xộn, nàng thật

sự không thể hiểu nổi rốt cuộc đang nói cái gì, cái gì mà không sống không chết, thứ gì sinh ra từ trong đan điền?

Tại sao con trai của mình lại từ thi thể mình bò ra ngoài, vậy còn là người sao?

Một ý nghĩ kỳ lạ xuất hiện trong đầu Tiểu Mãn:

"Người viết cuốn sách này sẽ không phải là một tên điên giống Lý sư huynh chứ?"

Cao Trí Kiên cảm nhận được sự nghi ngờ của đồng bạn, hắn đút tay vào trong túi, im lặng không lên tiếng dựa vào vách tường tiếp tục đi về phía trước:

"Hừ"

Xuân Tiểu Mãn vừa định kéo Bạch Linh Miểu đi theo, nhưng khi vừa chạm vào tay Bạch Linh Miểu, nàng liền cảm thấy tay của đối phương rất lạnh.

"Làm sao vậy? Miểu Miểu?"

Nghe câu hỏi của Xuân Tiểu Mãn, sắc mặt của Bạch Linh Miểu rất kém lắc đầu một cái, rồi đi theo bóng lưng của Cao Trí Kiên ở phía xa.

Bọn họ cứ đi mãi, một lúc sau lại xuất hiện một cuốn sách khác. Có vẻ đây là chỗ để sách, nhưng nội dung của cuốn sách này tối nghĩa và khó hiểu hơn cuốn trước, thà rằng đừng có đọc.

"Miểu Miểu, sao từ đường nhà ngươi lại có những cuốn sách quái đản này vậy?"

Xuân Tiểu Mãn hỏi người duy nhất còn sống của Bạch gia.

Nơi này không có vẻ gì là nguy hiểm, nhưng cho dù là những lá cờ hoa sen trắng kia hay là nội dung của cuốn sách trước mặt thì bọn họ vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ quái.

Thử hỏi loại người nào sẽ xây một nơi lớn như vậy, làm những thứ đồ ngổn ngang như vậy dưới từ đường Bạch gia. Quấy rầy

đến tổ tiên phía trên từ đường mà không sợ tổ tiên tiền bối bọn họ báo mộng măng chửi người sao?

Bạch Linh Miểu dừng lại một lúc mới trả lời, như thể đang cố nhớ ra điều gì đó:

"Ta không biết, ta là phụ nữ. Trước đó có cúng bái tổ tiên gì đó cũng không cho ta đi vào."

Lúc này, Cao Chí Kiên ở phía trước lại dừng lại, thân hình cao lớn kia của hắn cứ ngơ ngác đứng ở đó, đến nỗi hai người ở phía sau không biết rốt cuộc phía trước có cái gì.

"Ngựa."

Cao Trí Kiên hiếm khi không có nói lắp.

Bạch Linh Miểu đột nhiên thả tay Xuân Tiểu Mãn ra, đi đến trước mặt Cao Trí Kiên. Nàng ngẩng đầu nhìn lên chiếc đầu ngựa bằng gốm còn lớn hơn cả người mình.

Đầu con ngựa kia sống động như thật, hai con ngươi của con ngựa nhìn thẳng về phía trước khiến bất cứ ai đứng trước mặt nó đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Bạch Linh Miểu đi phía dưới thân ngựa. Khi nàng đưa tay chạm vào thân thể nhẵn bóng mà rắn chắc của con ngựa, trong mắt nàng chợt hiện lên một tia mờ mịt, cảm giác này vô cùng quen thuộc.

"Con ngựa sứ này to thật, phải bỏ trong cái lò to như nào mới nung được chứ."

Cẩu Oa cảm thán nói.

"Hửm?!"

Xuân Tiểu Mãn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cẩu Oa đột nhiên xuất hiện:

"Ngươi tới khi nào vậy?"

"Tại sao ta không thể đến đây được? Thấy các ngươi lần lượt từng

người chạy đến đây, ta còn tưởng rằng các ngươi đang giấu ta chia của đấy."

Cẩu Oa đi xung quanh con ngựa sứ to lớn đánh giá.

"Bạch sư muội à, Bạch gia các ngươi trước đây buôn bán gốm sứ sao? Con ngựa lớn như vậy thế nào cũng phải bán hai ba chục lượng bạc nhỉ?"

Hắn nói xong thì quay người lại, vừa vặn va chạm với một bóng người trong bóng tối, hắn lập tức bị dọa sợ cả người run lên.

Sau khi nhìn thấy bóng người đó chỉ là một người đàn ông bằng gốm sứ không đầu không tay, ngoài miệng hắn hùng hùng hổ hổ cho đối phương một cước.

"Trước đây ta đã từng đến nơi đây rồi."

Giọng nói của Bạch Linh Miểu hấp dẫn những người khác nhìn về phía nàng.

Bạch Linh Miểu nhìn chằm chằm vào cái đầu ngựa cao lớn kia, cố gắng nhớ lại những ký ức rất mơ hồ kia:

"Ông nội ta đã từng đưa ta tới đây, khi đó ta còn rất rất nhỏ."

"Ngày đó ta khóc lóc đòi cưỡi ngựa, nhưng ông nội nói rằng cưỡi ngựa thật thì nguy hiểm quá, vì vậy ông liền dẫn ta tới đây để ta cưỡi con ngựa gốm này. Ngày đó ta chơi rất vui vẻ."

Chương 556: Bí Ẩn

Vừa nói lông mày của Bạch Linh Miểu vừa nhíu lại:

"Ta nhớ hình như con ngựa này bay lên được. Nó dẫn ta đến bên trong bức tranh chơi đùa, nơi đó vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người lớn trẻ em chơi với ta! Đúng! Nơi này còn có tranh!"

Bạch Linh Miểu như nghĩ đến điều gì chợt vội vàng xoay người lao vào trong bóng tối, những người khác nhìn thấy lập tức vô cùng

hoảng sợ nhanh chóng chạy theo.

Còn đi chưa được mấy bước, bọn họ liền nhìn thấy Bạch Linh Miểu dừng lại trước một bức tường. Trên tường có tranh vẽ, nhưng tranh vẽ đều là từng đóa hoa sen trắng tinh khôi nở rộ trên mặt nước đen kịt, không có rất nhiều người như nàng đã nói trước đó.

“Rốt cuộc nơi này nơi này là nơi quỷ quái gì vậy?”

Lúc này Bạch Linh Miểu mới nhớ ra hình như trước đó Lý sư huynh đã nói với mình cái gì đó, dường như là nói người Bạch gia làm chuyện gì đó không tốt thì phải.

Chỉ là trước đó nàng hoàn toàn chấn động và tuyệt vọng khi biết tin cả nhà mình đều đã qua đời, cảm xúc của nàng gần như sụp đổ, hoàn toàn không chú ý đến những thứ này.

"Sẽ không đâu, làm sao có thể chứ. Ông nội ta... cha ta còn có mẹ ta. "

Bạch Linh Miểu nghĩ đến hình ảnh hoàn mỹ của người thân trong lòng mình, trên mặt nàng lộ ra một tia do dự.

“Các ngươi mau nhìn đi, đóa hoa sen nhỏ trên tường kia thực ra là một ngọn đèn dầu.”

Cẩu Oa lấy hộp lửa ra, cúi người châm lửa.

Khi từng đóa hoa sen trắng dần dần được đốt lửa, mọi thứ xung quanh cũng dần dần sáng lên, toàn cảnh đại điện trống trải dưới lòng đất cũng dần dần hiện ra trước mặt bọn họ.

Thứ đầu tiên thu hút sự chú ý của mọi người là bức bích họa ngay phía trước chính điện. Bức bích họa kia rất lớn, hơn nữa phía trước còn đặt lư hương, điều này đủ để chứng minh tầm quan trọng của bức bích họa trong lòng chủ nhân ban đầu.

Trên bức bích họa vẽ sáu con ngựa đen đang phi nhanh sống động như thật, phía trên con ngựa đen nâng một đóa sen trắng đang nở rộ, nhưng phía trên hoa sen lại không có gì cả.

Vốn dĩ màu nền của bức bích họa này là màu vàng tươi, nhưng trên hoa sen lại xuất hiện một vùng rất kỳ lạ ngay cả màu nền cũng không có, trực tiếp lộ ra mặt tường gạch vuông không bằng phẳng, phi thường đột ngột.

Sau khi nhìn xong bức bích họa không rõ nghĩa kia, bọn họ bắt đầu nhìn quanh toàn bộ đại điện.

Toàn bộ đại điện là hình chữ nhật, với chiều cao là hai trượng, toàn bộ đại điện thông ra bốn phía, xung quanh có không ít cửa hang không biết đi đến nơi nào.

Nhìn giống như dưới lòng đất của thôn Ngưu Tâm có một thôn trang ngầm khác.

Trên đỉnh vách tường được vẽ nhiều hình vẽ tinh xảo khác nhau, trong đó phần lớn là lấy hoa sen trắng làm chủ đạo, màu đen tuyền làm nền phía dưới.

Phối hợp với ba con ngựa đen bằng gốm sứ khổng lồ ở trung tâm đại điện, cùng với trên một trăm bức tượng giống như người bằng gốm chưa hoàn thiện xung quanh, cảnh tượng này khiến Cẩu Oa há hốc mồm kinh ngạc:

"Chậc chậc chậc, cung điện của lão hoàng đế cũng khí thế như này nhỉ?"

Thấy xung quanh không có gì nguy hiểm cả, Cao Trí Kiên đặt lang nha bổng trong tay xuống, gãi đầu nghi ngờ nhìn Bạch Linh Miểu bên cạnh.

"Miểu Miểu? Có chuyện gì vậy? Sao sắc mặt của ngươi lại tệ như vậy? Trong lòng khó chịu sao? Nếu không thì ngươi đi trước đi?"

Xuân Tiểu Mãn đỡ Bạch Linh Miểu ôn nhu nói.

Bạch Linh Miểu lắc đầu rồi nhẹ nhàng đẩy Tiểu Mãn ra, vẻ mặt phức tạp nhìn mọi thứ xung quanh, tìm kiếm ký ức mơ hồ còn tồn tại trong trí nhớ.

Bạch Linh Miểu đang suy nghĩ liền nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ của một đứa trẻ xuất hiện trong những người gốm xung quanh.

Nàng đội một chiếc mũ đầu hổ, đi giày đầu hổ, trên người khoác áo bông, đôi mắt to màu hồng trông rất dễ thương.

"Đại Đại A Đại!"

Đứa trẻ lảo đảo chạy về phía trước, khi nó sắp ngã sấp xuống liền dùng lực nhào về phía trước, nhào vào trong lòng của một ông lão mặt mày hơn hở.

“Này~Niếp Niếp ngoan~có thích ông nội không?”

Nhìn tàn ảnh mơ hồ trước mắt, Bạch Linh Miểu nhớ ra rồi, đứa bé kia chính là nàng khi còn bé, đây là phát sinh qua sự tình, cực kỳ lâu trước kia.

Bạch Linh Miểu nhìn gia gia ôm nàng bế lên trên cổ, ở bên trong người sứ chạy nhảy với đứa bé, miệng hô hào hi hi ha ha chọc cho mình lúc bé cười khanh khách không ngừng.

Nàng yên lặng đi theo sau họ quan sát, dần dần nhớ tất cả những chuyện phát sinh lúc trước khi mình còn ở nơi này.

“Huhuhuhu~Huhu~~

Bạch Linh Miểu nhìn hình ảnh mình khóc lúc nhỏ, nàng mặc quần yếm ngồi dưới chân tường ngửa đầu oe oe khóc lớn. Trên người trên tay tất cả đều là bùn.

“Sao vậy Niếp Niếp? Ai ăn hïếp ngươi?”

Một lão phụ nhân có mái tóc hoa râm vội vàng đi tới, bế Bạch Linh Miểu kia lên.

“Huhuhu~ Huhu

Bạch Miểu Linh rúc vào lòng lão phụ nhân, dùng ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào góc tường, lộ ba chiếc răng trong miệng hu hu oe oe nói những lời chỉ có nàng mới hiểu.

“À~Là nó hù dọa Niếp Niếp của chúng ta đúng không? Không khóc

nè, không khóc, để nãi nãi trút giận cho ngươi nha!”

Lão phụ nhân nắm tay Bạch Linh Miểu kéo vào vách tường, vừa giậm chân vừa nói:

“y! Ngươi dám dọa Niếp Niếp ngoan của chúng ta, đồ xấu xa, giẫm chết ngươi giẫm chết ngươi!”

Chương 557: Làm Ác

Sau khi Bạch Linh Miểu nhìn thấy mình lúc nhỏ được nãi nãi an ủi cho hết khóc, một hình ảnh cực kỳ kinh khủng bỗng nhiên hiện ra trong trí óc nàng, không hiểu sao sắc mặt nàng lại biến đổi:

“Ta nhớ ra rồi.”

“Nhớ tới cái gì?”

“Ta đã nhớ lúc đó là cái gì dọa ta rồi!”

Bạch Linh Miểu xông tới, phân tích lại mình và nãi nãi trong quá khứ.

Nàng đi đến bên tường, giơ ngón tay màu đen sắc bén lên chuẩn bị đào đất.

“Miểu Miểu! Ngươi sao rồi?”

Xuân Tiểu Mãn đi tới, rất là lo âu nhìn tỷ muội tốt của mình đang đào đất.

Sau khi hỏi mấy lần mà đối phương không trả lời, nàng quyết định, trực tiếp móc trường kiếm đâm vào trong đống đất, đào chung với nhau.

Cao Trí Kiên đứng bên cạnh thấy thế cũng vọt tới, lấy mảnh giáp trên người xuống mạnh mẽ cắm vào đất, dùng sức kéo lên.

“Có bảo bối à? Trong đất giấu bảo bối à?”

Cẩu Oa cũng lao đến, mặt mũi tràn đầy hưng phấn chạy lại hỗ trợ.

Trạng thái này cũng không duy trì được bao lâu, theo tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm của Cẩu Oa, tất cả mọi người đều dừng tay lại.

Bạch Linh Miểu run rẩy, hai tay vươn về phía nữ nhân hai mắt nhắm nghiền bị chôn ở trong bùn đất, đôi mắt của nàng khô quắt đồng thời còn bị chỉ vá lại, sắc mặt tái xanh trông vô cùng đáng sợ.

Một bàn tay to đưa tới, chặn tay Bạch Linh Miểu:

"...Đây...Đây là...Đây là...Nhân trụ*.....Trụ...Trụ..."

Không chờ hắn "trụ" xong, Bạch Linh Miểu tiếp tục đào lấy đào để, càng ngày càng nhiều người chết được đào lên từ trong đất bùn. Họ chen chúc sát bên nhau, phẳng phất như từng viên gạch đặt vào nhau, chặt chẽ dán cùng một nơi.

Không đơn thuần chỉ là người lớn, những thi thể chôn trong đất này già trẻ lớn bé, các loại tuổi tác đều có.

Đào được một hồi, Bạch Linh Miểu không đào nữa, nàng đã nhìn ra, những người này không phải là tùy ý chôn xuống, vị trí của họ vừa hay chính là toàn bộ phần rìa của đại sảnh, đồng thời trên mu bàn tay mỗi người đều xăm một đóa hoa sen. Rõ ràng là đặc biệt thiết kế riêng.

"Đây là dùng xác để xây nền đó trời, một nơi lớn như vậy, cái này dưới đất đến chôn bao nhiêu người chết chứ? Người nào đáng sợ vậy?"

Nhìn diễn cảnh trước mắt mà rợn cả người, Cẩu Oa chấn động đến mức không gì sánh nổi.

Cẩu Oa mới vừa nói ra một câu, đã cảm nhận được mình nói sai, lập tức vô thức che miệng lại nhìn về hướng Bạch Linh Miểu.

Nơi Này là từ đường Bạch gia. Dùng cái mông nghĩ cũng biết, cái này dưới đất nhiều người chết vậy rốt cục là do ai chôn.

Bạch Linh Miểu cố gắng nhịn xuống, nhưng mà loại chuyện như này sao nàng có thể nhịn được, nàng khóc lớn giống như cái lúc còn đội mũ đầu hổ, chỉ là lần này không còn nãi nãi tới dỗ dành

nàng nữa.

Hết tất cả hồi ức tốt đẹp về quê hương nguyên quán ngay thời khắc này đều sụp đổ, càng đáng buồn chính là lúc này không có một ai để nàng chỉ trích cả.

Họ đều bị một mồi lửa của Lý Hỏa Vượng đốt thành tro hết rồi, một người cũng không còn.

“Tại sao lại như vậy! Cha! Nương!! Rốt cuộc tại sao hai người lại muốn giết nhiều người như vậy!! Sao hai người lại muốn làm người xấu!!”

“Chẳng lẽ hai người không biết những người này có lẽ là cha mẹ của người khác! Có lẽ là gia gia, nãi nãi của người khác sao? Hai người có biết hay không, mất đi thân nhân, cuối cùng trong lòng sẽ đau đớn bao nhiêu!!”

Nhìn thấy dáng vẻ Bạch Linh Miểu giống như sắp sụp đổ, Xuân Tiểu Mãn vội vàng kéo đối phương, nhẹ giọng an ủi.

“Không sao, đây không phải lỗi của ngươi, đây không phải lỗi của ngươi...”

Dần dần tiếng khóc của Bạch Linh Miểu ngừng lại, nàng khóc xong rồi, nhưng nàng cũng đã hiểu, khóc không có chút tác dụng nào.

Bạch Linh Miểu cố nén nước mắt chui từ trong ngực đối phương chui ra.

“Không...Đây chính là lỗi của ta, đây chính là sai lầm của Bạch gia. Nếu là lỗi của bọn ta, vậy ta thân là người Bạch gia sẽ phụ trách!”

Từng thi thể cứng ngắc được lôi ra từ phòng tối kia, ngay sau đó dùng xe ba gác đẩy lên chôn trên núi.

Thân thể của họ vô cùng cứng, như thể rót chì vào trong vậy, giống hòn đá đã hoàn toàn định hình, đến mức Bạch Linh Miểu muốn hạ táng đàng hoàng cho họ cũng không được.

Khi mỗi một bộ thi thể được chôn xuống, lập bia, Bạch Linh Miểu đều dập đầu dâng hương tạ tội, nàng biết có lẽ điều này vô dụng,

nhưng là đây là điều duy nhất nàng có thể làm.

Người chết ở trong phòng tối kia rất nhiều, họ bận rộn rất lâu, mãi cho đến khi Lữ Gia Ban ra ngoài hát hí khúc quay về mới chôn xong.

Chờ đến lúc làm xong, cả người Bạch Linh Miểu trở nên vô cùng tiều tụy, gương mặt đều đã gầy trơ xương

Khấu đầu ba cái với bia mộ, Bạch Linh Miểu ngẩng đầu lên, con ngươi xuất hiện tơ máu màu hồng nhìn những mộ phần trước mặt, nàng dùng bờ môi có hơi khô của mình hỏi:

“Tiểu Mãn tỷ, họ có thể làm ra chuyện ác đến mức như vậy, tại sao lại dạy ta lương thiện kia chứ?”

“Nếu như ta cũng biến thành người xấu giống họ, ta sẽ không khổ tới vậy...”

Vấn đề này, Xuân Tiểu Mãn không trả lời được.

Lữ trạng nguyên đang cầm xẻng đào đất ngừng công việc trong tay, lau mồ hôi thở dài một hơi nói:

“Khuê nữ à, lão hán ta cũng là người làm cha, cha ngươi mẹ ngươi nghĩ như thế nào, ta có thể đoán được đôi chút.”

“Thật ra là, cha ngươi mẹ ngươi biết làm nhiều chuyện thế này sẽ bị trời phạt, cho nên không muốn để ngươi dính vào, đã vậy ngươi còn là con gái nữa.”

Chương 558: Ý Đồ

“Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, chỉ cần giấu diếm để ngươi lớn một chút, lại tìm cho ngươi một nhà khá giả, nhà mẹ đẻ cho dù có xảy ra chuyện gì đều không liên quan tới ngươi, nói cho cùng họ cũng vì muốn tốt cho ngươi thôi.”

“Tốt cho ta sao?”

Bạch Linh Miểu run rẩy hé miệng muốn nói chút gì đó, nhưng lại bị nghẹn trong họng nói không nên lời.

Xuân Tiểu Mãn thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm ôm nàng mà an ủi, tình huống này nàng ấy người ngoài cuộc, nói cái gì cũng vô ích.

“Tiểu Mãn tỷ...”

"Ừm? Sao vậy?”

Xuân Tiểu Mãn có chút nghiêng đầu, dán lên mái tóc trắng của Bạch Linh Miểu.

“Cho dù người nhà của ta đều là người độc ác như vậy, nhưng trong lòng ta vẫn không có cách nào tha thứ cho Lý sư huynh đã giết họ...”

Cẩu Oa vác cuốc thong thả đi xuống núi, dù vừa nãy mới chôn rất nhiều bộ thi thể nhưng hắn cũng không quen biết gì mấy người chết nên không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của mình.

Bây giờ mình có nhà cửa, có ruộng đất, quan trọng hơn nữa là nàng dâu của mình sắp sinh rồi, những thứ lúc trước hắn không dám mơ tưởng đến giờ đã thực hiện được hết rồi.

“Ái chà, Tào Tháo ta mưu kế thần tình, mỗi bước đi đều đúng cả, nếu không nhờ ta thông minh thì mấy thứ này làm gì có phần của ta.”

Nếu không phải do đường quá xa, hắn thật sự muốn một mình áo gấm về quê nói cho tất cả mọi người nghe chuyện công thành danh toại của mình.

Cẩu Oa lén nhìn những người khác sau lưng, đi nhanh vài bước kéo xa khoảng cách với họ rồi cẩn thận móc một quyển sách trong ngực ra.

Ngay khi hắn đang vui vẻ sờ lên những dòng chữ mình đọc không hiểu, một cái tay mọc đầy lông đen chợt vươn qua cướp đi.

“Này! Ngươi làm cái gì thế!”

Cẩu Oa lo lắng định cướp trở về thì bị Xuân Tiểu Mãn lườm lại.

Cẩu Oa tức giận bất bình thu tay lại.

“Trong núi không có hổ là khỉ lên xưng bá vương, coi ngươi kìa, ai không biết còn tưởng ngươi là người đã cứu bọn ta ra khỏi Thanh Phong Quán đấy.”

“Sách này đâu ra vậy?”

“Ta...Ta mua từ người bán hàng rong kia kìa, dùng cho sau này nhi tử của ta luyện chữ vỡ lòng.”

“Bớt nói xạo đi, từ lúc đó tới giờ người bán hàng rong chỉ đi ngang hai lần, họ hoàn toàn không hề bán sách.”

Tiểu Mãn mở nó ra, thấy những con chữ mình đọc không hiểu.

Sau khi được Cao Trí Kiên phiên dịch, Xuân Tiểu Mãn lập tức biết được tên cuốn sách này là gì: Khổ công ngộ đạo tụng kệ.

Dù Xuân Tiểu Mãn không biết chữ nhưng nàng có thể đoán được tên sách này có gì đó bất thường, cảm giác nó giống như một loại công pháp nào đó.

“Nói đi, rốt cuộc thứ này từ đâu ra? Vừa nãy ta thấy ngươi lén lén lút lút.”

Cảm thấy tình hình không ổn, Cao Trí Kiên cầm xẻng nhíu mày bước tới một bước.

“Làm gì vậy, làm gì vậy hả, ta phạm phải vương pháp hay gì mà làm quá lên thế? Sách này là ta nhặt được đấy.”

Cẩu Oa cực kỳ tức giận duỗi tay ra, cuối cùng cũng cướp lại được quyển sách trên tay Tiểu Mãn.

“Nhặt được? Sách này mà tùy tiện nhặt được à?”

“Đương nhiên là nhặt được rồi!”

Nói đến đây, giọng Cẩu Oa nhỏ dần.

“Chẳng qua là nhặt được dưới hầm từ đường Bạch gia thôi…”

“Ngươi!”

Xuân Tiểu Mãn vừa định lên tiếng, Cẩu Oa cực kỳ căng thẳng đặt tay lên miệng “suỵt” một tiếng.

Hắn lén liếc nhìn Bạch Linh Miểu thất hồn lạc phách phía sau, đến gần nói với Xuân Tiểu Mãn.

“Tỷ à, ngươi nghĩ đi, người Bạch gia kia làm ra đại trận như vậy chỉ để chơi cho vui thôi à?”

“Ngươi nghĩ kỹ lại đi, trước đó Lý sư huynh trở về dạng quỷ kia, chúng ta đều biết được thần thông xuất sắc của Lý sư huynh, người Bạch gia có bản lĩnh gì đâu mà ép hắn trở nên như vậy chứ? Sao mà thế được? Chắc chắn họ có lai lịch gì đó!”

“Xong rồi ngươi nghĩ lại xem, đừng để ý tới trước đó họ dùng gì biết gì, dù sao bây giờ bọn hắn đã chết hết rồi, vậy hiện tại của bọn hắn cũng là của chúng ta thôi.”

Cẩu Oa nói đến đây, lông mày còn giương lên.

Nghe nói vậy, nét mặt của Xuân Tiểu Mãn rất thờ ơ.

“Học mấy thứ đó thì làm được gì? Học cách đem người sống làm nền nhà như họ à? Nếu ngươi dám học cái đó thì đừng trách ta không nể mặt người nhà.”

“Trời, ngươi vậy là không biết biến báo rồi, chúng ta chỉ học mấy cái không trái lương tâm thôi bộ không được ư? Mấy cách giết người kia thì chúng ta không học là được rồi.”

“Ta nói ngươi nghe này, thật ra trong phòng đó có nhiều đồ lắm, đã vậy còn có nhiều sách nữa, chắc chắn trong đó sẽ có công pháp thần tiên gì đó đó!”

“Chờ chúng ta học xong mấy cái dễ này, không cần giết người, nếu học hết thì ai dám bắt nạt chúng ta nữa?”

Tiểu Mãn nhìn thanh trường kiếm bên hông mình, trên mặt hơi do dự.

Bây giờ Lý sư huynh đã đi thật rồi, lỡ như sau này gặp nguy hiểm thì chỉ dựa vào thanh trường kiếm này là sẽ bảo vệ được mình thật ư?

Nàng vươn tay cướp lại quyển sách trong tay Cẩu Oa, sau khi nhìn cẩn thận mới lên tiếng.

“Khoan hãy nói với Miểu Miểu, bây giờ trạng thái của nàng không được tốt lắm, chờ khi ba người chúng ta thăm dò rõ tình trạng rồi tính sau.”

“Được thôi, nghe ngươi hết, lần này đủ lời rồi, đủ chia cho ba người chúng ta luôn.”

Chương 559: Màn Thầu Bị Đánh

Trong thành Ngân Lăng, Lý Hỏa Vượng đi đường xa mệt mỏi tung người xuống ngựa, buộc ngựa vào trong chuồng ngựa của khách sạn, bất chợt không nhìn thấy Màn Thầu gật gù đắc ý đâu.

Lý Hỏa Vượng tìm quanh xe ngựa của mình vài vòng, thấy con chó kia đang đu hai tay lên chuồng ngựa, tranh đậu của ngựa người ta.

“Béo vậy mà còn ăn nữa à?”

Lý Hỏa Vượng xách nó lên.

“Cho ngươi theo đến đây là để ngươi trông xe ngựa chứ không phải để ngươi tới ăn đâu.”

“Gâu gâu gâu.”

Thấy hồi lâu chủ nhân không trả lời, Màn Thầu rất kích động, lắc lắc cái đuôi, cả người cũng vặn vẹo như con giòi.

Ngay khi Màn Thầu vươn lưỡi liếм giày Lý Hỏa Vượng lại bị Lý Hỏa Vượng đè đầu xuống.

“Sao vậy? Ngươi bị thương à? Ai làm thế?”

Lý Hỏa Vượng nhìn cái lỗ bên tai Màn Thầu, lông mày khẽ nhíu lại.

Rõ ràng Màn Thầu không biết Lý Hỏa Vượng đang nói gì, ngoắt ngoắt đuôi định chui vào lòng Lý Hỏa Vượng.

“Vào đây.”

Lý Hỏa Vượng xách phần da ở gáy nó đi vào trong đại đường.

“Chưởng quỹ, chẳng phải ta đã đưa ngươi đủ bạc rồi ư? Sao ngay cả một con chó mà cũng không trông được thế?”

Đối mặt với sự chất vấn của Lý Hỏa Vượng, chưởng quỹ béo rất bất đắc dĩ.

“Haizz, khách quan à, chuyện này không thể trách ta được, con chó của ngươi tự đi ra ngoài mà.”

“Ngươi cũng biết con chó này của ngươi là cђó ©áï, nó chạy ra đường cắn nhau với con cђó ©áï khác để giành chó đực, xong không giành được nên đầu bị con cђó ©áï kia cắn thành vậy đó.”

Màn Thầu không biết hai người trước mặt đang nói gì, vô tội ngồi xổm ở đó nhìn Lý Hỏa Vượng.

Tình huống này khiến Lý Hỏa Vượng rất cạn lời, dù có tức giận cũng chẳng biết phải làm sao.

“Con cђó ©áï cắn nó bị thương đâu?”

“Chạy mất tiêu rồi, con chó kia là chó hoang, giao phối xong thì bỏ đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng im lặng vỗ nhẹ lên đầu Màn Thầu, quay người đi lên phòng trên lầu.

Dọc đường cố gắng đuổi kịp, trên cơ bản là ăn ngủ rất tùy tiện, Lý Hỏa Vượng mệt mỏi nằm lên giường ngủ một giấc, vừa ngủ là hết một ngày một đêm.

Sau khi thức dậy, Lý Hỏa Vượng gọi dưới bếp mang chút đồ ăn lên, rửa mặt xong thì bắt đầu ăn từng miếng một.

Lý Hỏa Vượng vừa ăn vừa nghĩ phải dùng cớ gì để đến gần Ký Tướng, đánh bọc sườn chuyện Gia Cát Uyên.

Lý Hỏa Vượng vẫn chưa nghĩ đến mức đi tới thẳng trước mặt Ký Tướng, hỏi hắn Gia Cát Uyên là ai.

“Hay là cứ liên lạc với Thác Bạt Đan Thanh trước đi, chờ xác định xong tình huống hiện tại của Ký Tướng đã rồi tính tiếp, thấy bộ dạng của hắn lúc trước thì việc lần này mà thất bại chắc sẽ nghiêm trọng lắm đây.”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ vậy, tiếng bồ câu “cúc cúc” vang lên trên xà nhà.

Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng đầu lên đã thấy bồ câu đen bay xà xuống nhìn hắn, đó là chim bồ câu mà Lý Hỏa Vượng dùng để đưa thư.

Lúc Lý Hỏa Vượng gỡ thư trong chân của bồ câu xuống, hắn đọc kỹ càng nội dung trong thư, đến cơm hắn cũng không ăn nữa, hắn quay người lại rồi đi ra cửa.

Lý Hỏa Vượng không ngờ rằng, Ký Tướng vẫn còn ở thành Ngân Lăng! Người đó không những không rời đi mà còn hẹn gặp hắn, đây quả là một cơ hội.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng vô cùng ngạc nhiên, đó là nơi người đó hẹn gặp hắn không phải là nơi náo nhiệt, mà là một thư phòng khá đơn sơ.

Xem ra phong cách khoa trương của Thác Bạt Đan Thanh hoàn toàn khác hắn.

Vừa bước vào cửa, Lý Hỏa Vượng lập tức chú ý đến cái miệng lưỡi khô khốc.

Đó là một cái đầu lưỡi người hơi khô quắt lại, phần gốc của nó bị đóng vào một cây đinh quan tài, đinh đó đóng trên gậy mục Như Ý.

Lúc nhìn thấy thứ này, Lý Hỏa Vượng chợt nhớ ra ngay lập tức, thứ này là một loại ma khí mà trước kia Thác Bạt Đan Thanh từng khoe với hắn, dùng đầu lưỡi của người làm thành pháp bảo.

Lý Hỏa Vượng chầm chậm hít một hơi thật sâu rồi lại từ từ thở ra, hắn quay người lại, chào hỏi ông lão mặt trắng trước mặt.

"Tiếp kiến Ký Tướng đại nhân."

"Hahaha~Không phải trong cung, ta với ngươi đều là người nhà cả, khách sáo như vậy làm gì, ngồi đi, ngồi đi."

Nhìn theo ngón tay của Ký Tướng, Lý Hỏa Vượng thấy trà cũng đã được pha sẵn ở một bên bàn rồi.

Lý Hỏa Vượng không ngồi xuống.

Thay vào đó, hắn vào thẳng vấn đề:

“Xin hỏi Ký Tướng đại nhân, ngươi hẹn ta ra đây là có chuyện gì quan trọng cần dặn dò thế?”

Hắn có thể nhớ rõ, lúc thái giám này cưỡi ngựa đi, hắn đã rất sợ, nhưng hôm nay thấy người đang bình yên ngồi ở đây, bên trong ắt có khá nhiều chuyện xảy ra mà hắn không biết.

"Ồhaha~Không vội không vội, nghe nói tiểu tử nhà ngươi rất được đó?"

Bị một lão thái giám già nhìn ra, Lý Hỏa Vượng cảm thấy khó chịu hết cả người.

"Hồng Đại nói ba người họ đấu với một mình ngươi, vậy mà ngươi vẫn còn trốn ra được sao? Để ngươi làm một Nhâm Ngũ, quả thật hơi đáng tiếc, có tài mà không được trọng dụng."

Lý Hỏa Vượng không cho rằng đối phương đang khen mình, mà trái lại hắn bắt đầu lo lắng.

"Ký Tướng đại nhân, xin ngài nói thẳng."

"Được rồi, ngươi muốn thẳng thắn thì chúng ta thẳng thắn, ta

đoán ngươi cũng đoán ra trước kia ta đã làm gì rồi chứ?"

Thấy Lý Hỏa Vượng đứng lặng im tại chỗ, Ký Tướng nói tiếp:

"Không sai, việc xấu lần này mà ta làm là đem Tâm Trọc được cất giấu ở miếu Phật Cốt về, nhưng việc xấu này hỏng mất rồi! Ngươi nói xem ta phải làm sao đây?"

"Đương nhiên không thể quay về nhận phạt, vì vậy ta phải bù đắp lại!"

Chương 560: Người Kể Chuyện

Ký Tướng đang ngồi đột nhiên đứng phắt dậy.

"Ta sẽ tiết lộ cho ngươi một manh mối, chuyện lần này không phải chuyện nhỏ, không thể lại hỏng chuyện nữa!"

Nói đến đây, hắn chỉ tay vào chiếc bàn gỗ lim, dứt khoát vẽ ra một đường.

"Nếu việc xấu này không thành, khoai lang trên đường này, làm không tốt thì chúng ta sẽ rút quân về hết!"

Nói nhiều như vậy, Lý Hỏa Vượng cũng hiểu đâu ra đấy lời đối phương nói.

"Ký Tướng đại nhân, ý của ngươi là...Chúng ta đi tìm Tâm Trọc trước?"

"Thông minh! Giám Thiên Ti chúng ta cần nhân tài như ngươi vậy!"

Khuôn mặt tròn vo của Ký Tướng bật cười.

"Cho dù Tâm Trọc từ đâu ra, bên trên muốn Tâm Trọc, chúng ta đưa Tâm Trọc cho họ, chỉ có điều, trước kia hoạn quan trong miếu Phật Cốt đã chết rồi, lần này chúng ta phải bắt sống."

Nghe thấy lời này, nhịp tim của Lý Hỏa Vượng đột nhiên đập nhanh.

"Tâm Trọc còn sống? Sự tồn tại của nó có giống như Tâm Tố sống của ta không?"

Không biết vì sao, ngay cả tên đối phương hắn cũng không biết, nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng lại bắt đầu có một chút thương cảm.

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng còn đang suy nghĩ miên man, lời Ký Tướng nói, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.

"Nghe Đan Thanh nói, chẳng phải ngươi luôn muốn đọc sách cổ liên quan đến Tọa Vong Đạo trong Tứ khố hay sao? Chỉ cần ngươi xử lý tốt giai đoạn này, thì ta sẽ mạo hiểm bị cách chức, ta cũng muốn đích thân tới Tứ khố để lặng lẽ giúp ngươi một tay!"

Hơi thở của Lý Hỏa Vượng trở nên nặng nề, một Tâm Trọc mà hắn chưa từng gặp qua, hai là thông tin về việc hắn có thể thoát khỏi Tâm Tố của mình hay không, lựa chọn này tưởng chừng như rất dễ dàng.

Lý Hỏa Vượng lễ phép đáp lại lời Ký Tướng.

"Rõ! Thưa Ký Tướng đại nhân!"

Thấy Lý Hỏa Vượng đồng ý, Ký Tướng cười tươi như hoa, giờ Ký Tướng chỉ có thể dụ dỗ hắn, loại người tàn nhẫn này, nếu đối phương không đồng ý, vậy thì hắn cũng hết cách.

Hơn nữa, nghe nói tính tình tiểu tử này không tốt lắm, e rằng đe dọa sẽ phản tác dụng, nhưng cuối cùng hắn vẫn đồng ý, coi như lần này nắm chắc thêm vài phần.

Nhìn thái giám trước mặt, trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ dao động.

"Ký Tướng đại nhân, lúc trước ở miếu Phật Cốt, Tâm Trọc của chúng ta bị chặt đứt rồi, vậy lần này, người đó sẽ không tới nữa chứ?"

"Hơn nữa, người này có lai lịch gì? Ngay cả đồ của Giám Thiên Ti mà cũng dám chặt đứt."

Nghe thấy lời này, sắc mặt Ký Tướng lãnh đạm.

"Tâm Trọc cũng không phải cái gì khác, một cái là đủ dùng rồi, Gia Cát Lượng sẽ không cướp thứ này đâu, Tâm Trọc ngộ nhỡ một sống một chết hợp thành một khối, vậy thì hắn lấy đủ rồi."

"Hơn nữa ngươi yên tâm đi, lần này Tọa Vong Đạo chết rồi thì chúng ta phát tài, chúng chắc chắn sẽ không làm đi làm lại nhiều lần cho đến khi vận may mới xuất hiện đâu."

"Vì vậy, lần này, chúng ta không phải lo lắng về bất cứ điều gì khác ngoài Tâm Trọc sống."

Ký Tướng cười ha hả rồi vươn tay ra vỗ vai Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày lại.

Đối phương nói rất lâu, nhưng lại không đếm xỉa đến ý kiến của hắn, hắn vẫn không đoán được rốt cuộc Gia Cát Lượng là tốt hay xấu.

"Ký Tướng đại nhân, rốt cuộc lai lịch của Gia Cát Lượng là gì? Người này kỳ quái như vậy, ta e rằng sau khi gặp người đó, vẫn phải xin người đó chỉ điểm ta một phen."

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, đối diện với Ký Tướng, trong mắt hiện lên một tia cố chấp và kiên định.

Đối phương đã có lời cầu xin hắn, lúc này mà không hỏi e là không còn cơ hội nữa.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, Ký Tướng tất nhiên không thể giả vờ là không nghe thấy, hắn khẽ thở dài.

"Người này vốn xui xẻo, thế mà ngươi lại cứ nhất định muốn nghe, ta đành phải kể cho ngươi vậy."

"Ngươi có biết biệt danh của Gia Cát Lượng là gì không? Người ta đều gọi hắn là người viết tiểu thuyết."

Ký Tướng nói đến đây thì chậm rãi ngồi xuống, hắn lấy tay vê chiếc nhẫn ngọc.

"Hắn rất kỳ lạ, rõ ràng là ăn mặc thư sinh, nhưng hắn chưa bao giờ thi công danh, mà lại thích đến những nơi náo nhiệt để kể

chuyện."

"Sách hắn kể chẳng phải về tình yêu nam nữ, cũng chẳng kể về tướng quân ra trận, hắn chỉ kể về sách sử."

“Sách sử ư?”

Lý Hỏa Vượng sững sờ.

"Đúng vậy, sách sử, hơn nữa còn là sách sử do hắn bịa ra, nói gì mà chín trăm năm trước nước Tề chưa nổi loạn, vua nước Đại Tề đã thống nhất thiên hạ. Hôm nay nước Đại Tề, tân hoàng đế đăng cơ, niên hiệu Anh Tuệ, trời ban may mắn xuống, trăm loài chim bay đến tiểu hoàng tử, tiểu công chúa, căn phòng chợt xuất hiện hồng quang."

"Quả đúng là ăn nói hàm hồ, nếu nước Đại Tề không loạn, thì giờ nước Đại Lương từ đâu ra? Tứ Tề từ đâu ra chứ?"

Nghe Ký Tướng nói lải nhải, Lý Hỏa Vượng chẳng nói gì mà tiếp tục lắng nghe, nếu người này chỉ bịa chuyện sách sử thôi thì chẳng đến nỗi làm Ký Tướng sợ như vậy, hẳn là phải có nguyên nhân khác.

"Người này rất dễ nhận ra, tay hắn cầm một cây quạt có viết bốn chữ, trời sinh ta tài, sau này ngươi gặp hắn, phải nhớ trốn càng xa càng tốt. Hắn không phải người hiền lành gì đâu.”

Nói đến đây, trong mắt Ký Tướng ngập tràn sự kiêng kỵ.

Lý Hỏa Vượng nghĩ một lát, ngập ngừng hỏi:

"Ký Tướng đại nhân, hôm đó ngươi đi ra từ miếu Phật Cốt, ngươi sẽ hỏi ta như vậy, nhưng năng lực của Gia Cát Lượng rất kỳ quái?"

“Ừm.”

Ký Tướng gật đầu.

Chương 561: Thế Bắt Buộc

“Không biết hắn dùng cách gì mà có thể cải mệnh.”

"Cải mệnh?"

"Không phải thay đổi sinh mệnh, mà là thay đổi số mệnh. Hắn có một quyển lịch rất cổ. Hắn hễ nói điều gì, là điều đó nhất định sẽ xảy ra. Hắn bảo kiêng gì, thì chắc chắn làm việc đó sẽ xui xẻo."

“Nói sao làm vậy?!”

Lý Hỏa Vượng lập tức kinh ngạc, chuyến này đi, cũng đã nhìn thấy không ít việc lạ, nhưng hắn lần đầu mới thấy loại khả năng thần thông này.

Nếu một người như vậy mà tốt với ta, thì quả thực ta có chỗ dựa lớn, nhưng nếu người đó ghét ta thì...

Đắn đo một hồi, Lý Hỏa Vượng lại lên tiếng hỏi:

"Ký Tướng đại nhân, người này dùng năng lực đó để làm nhiều việc thiện hay nhiều việc ác hơn?"

"Ta nào có biết, ta chỉ biết là hễ hắn xuất hiện chỗ nào thì chỗ đó sẽ có chuyện chẳng lành! Quả đúng là sao chổi."

Nói xong mấy lời này, Ký Tướng hơi khát, hắn bưng chén trà lên rồi nhấp một ngụm.

"Thôi, ta đã nói cho ngươi biết nhiều như thế, đã là phá lệ rồi, ngươi làm tốt việc ngươi đi, tiểu tử nhà ngươi không tệ, lần này làm tốt, ta về sẽ cân nhắc vị trí của ngươi trong Ti."

“Đa tạ Ký Tướng đại nhân.”

Lý Hỏa Vượng quay người rời đi, vẻ mặt vẫn rất nghiêm nghị, hắn cúi đầu nhìn con thoi bị băng bó.

Mặc dù hắn đã biết một số thông tin của Gia Cát Lượng từ chỗ Ký Tướng, nhưng hắn vẫn không biết thiện chí của đối phương đối với hắn, rốt cuộc là thật hay giả.

Nếu là thật...nó không hợp lý lắm, nhưng nếu là giả...vậy thì còn không hợp lý hơn! Người này làm đến cùng như thế, rốt cuộc vì mục đích gì?

"Hỏi như thế vẫn không ổn, muốn trên con thoi này nghĩ cách, thì trước hết phải biết rõ thứ đó là gì."

"Chỉ có điều chuyện này tạm gác sang một bên đã, giúp Ký Tướng tìm ra Tâm Trọc, đổi lấy thông tin của Bắc Phong mới là quan trọng nhất."

Trong thư phòng đơn sơ đó, Lý Hỏa Vượng vừa mới rời đi chưa được bao lâu, thì một bà lão tóc hoa râm bước ra từ phía sau bức bình phong bên cạnh.

Dù khuôn mặt đã đầy nếp nhăn, nhưng nhìn tướng mạo có thể biết lúc còn trẻ, bà lão chắc chắn rất xinh đẹp.

Bà lão lo lắng hỏi Ký Tướng:

"Lão gia, người này có đáng tin không?"

"Có, ta nói ai chứ người này tới Đại Lương từ một nơi rất xa. Có trời mới biết gốc gác ở đâu, dù sao đáng tin hay không đáng tin cũng phải dùng, tuyệt đối không được để Thượng Kinh bên kia biết chuyện, rằng ta làm hỏng chuyện rồi."

Bà lão lo lắng lại gần Ký Tướng, tay nâng trang phục đẹp đẽ của Ký Tướng lên.

"Này, lão gia, quả thực không ổn, chúng ta cáo quan nhé? Mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi, sống thêm vài chục năm có thể ra sao."

"Này. Nói thì dễ lắm. Không đơn giản như vậy đâu."

Với vẻ mặt đau khổ, Ký Tướng lấy một chiếc khăn tay đỏ từ tay áo bên trái ra rồi lau mồ hôi trên trán.

"Lai lịch chuyện này ở phía trên là chuyện lớn lắm, là sự sống còn của quốc sư bên kia, làm không tốt cũng có ý của triều đình, một tiểu nhân nhỏ bé như ta, được tham gia nhiệm vụ lớn này, có thể yên ổn thoát chết cũng coi như là cảm tạ trời đất rồi."

Bà lão nhẹ nhàng ôm Ký Tướng, cất giọng cầu xin:

"Huynh à, đợi làm xong chuyện này, chúng ta quay về nhé, về Lục Bàn, về với cây dâu khi xưa chúng ta còn nhỏ, để dưỡng lão."

"Lúc rời làng, huynh nói cho dù ở đâu huynh cũng sẽ khiến muội hạnh phúc, thực ra chỉ cần được ở bên huynh, là muội hạnh phúc nhất rồi."

Ký Tướng vỗ nhẹ chiếc khăn tay màu đỏ vào người bà lão, nhưng hắn không nói lời nào.

Ký Tướng có vẻ rất sốt ruột, có thông báo là họ sẽ tụ họp ở cổng thành Ngân Lăng vào canh năm ngày hôm sau.

Bởi vậy trời còn chưa sáng, Lý Hỏa Vượng đã sớm tỉnh dậy rồi.

Trước hết hắn đến ngay chuồng ngựa, kéo mành xe lên, cắt một miếng thịt rồi bỏ vào trong túi, giữ lại để ăn trên đường.

Sau khi ném tất cả các lát thịt lên xe ngựa, Lý Hỏa Vượng lấy một miếng gỗ rồi bắt đầu đóng đinh lên.

Không biết lần này sẽ đi bao lâu, để phòng ngừa bất trắc, tốt hơn hết vẫn nên đóng đinh lại.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng gõ xuống, chiếc xe ngựa biến thành một chiếc quan tài lớn.

Mọi việc xong xuôi, hắn xếp hành lý lên lưng ngựa, Lý Hỏa Vượng leo lên ngựa, cưỡi ngựa phi về phía cổng thành.

“Gâu Gâu!”

Màn Thầu bất ngờ theo sau.

"Ngoan thì đứng đó cho ta! Nếu ta về mà còn nghe tin ngươi đi cắn chó nhà người ta, ta sẽ hầm ngươi lên đấy!"

Sáng sớm tinh mơ, trên đường chẳng có người mấy, ngoại trừ mấy con buôn chuẩn bị thu dọn gian hàng, Lý Hỏa Vượng đã sớm tới cổng thành.

Hồng Đại, Thác Bạt Đan Thanh bất ngờ xuất hiện, nhưng ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng, cạnh hắn còn có thêm hai người mới.

Nếu thêm Ký Tướng với hắn, thì tròn sáu người, từ đó có thể nhìn ra thái độ của đối phương là tình thế bắt buộc.

Hai người kia mới đến, một người họ Liễu, đệ tử của Nguyệt Lượng Môn, còn người kia là Khiêu Đại Thần.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát cái trống trên thắt lưng của hắn, khẳng định đó là chiếc trống của Khiêu Đại Thần, giống hệt chiếc trống trên thắt lưng của Lý Chí hồi đó.

Chỉ có điều so với Lý Chí sống như ăn mày, rõ ràng người này không giống.

Hắn mặc bộ áo lông màu đen, mặt mày dữ tợn chẳng nói chẳng rằng, trên mặt có hai vết sẹo đen xiên xẹo, thay trống da thành dao rựa thì hợp hơn.

Chương 562: Năng Lực Của Tâm Trọc

Sau khi chào hỏi với vài người, Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt đầy sẹo của hắn.

"Ngươi là Khiêu Đại Thần sao? Còn nhị thần của ngươi đâu?"

Mặt sẹo khoanh tay trước ngực, dựa vào tường, trừng trừng hai mắt.

"Con mẹ nó ngươi là ai thế? Dám quản chuyện của lão tử ta đây?"

Thấy Lý Hỏa Vượng đã rút kiếm ra khỏi vỏ được một nửa, Liễu Tông Nguyên, đệ tử của Nguyệt Lượng Môn, vội vàng chắn trước mặt Lý Hỏa Vượng để khuyên can.

"Này, này~Nhĩ huynh đệ, không đáng, thật không đáng, coi như ngươi cho ta chút thể diện đi?"

Thấy Liễu Tông Nguyên trước mặt, Lý Hỏa Vượng ấn kiếm vào trong vỏ, sát khí trên người cũng dần dần biến mất.

"Nào nào nào, chúng ta qua đó đi, đừng làm khó Ký Tướng nữa."

Lý Hỏa Vượng có thể không giữ thể diện cho người khác, nhưng với Liễu Tông Nguyên, người đã có lần giúp hắn, Lý Hỏa Vượng quyết định không chấp nhất với tên kia.

Nhìn mặt nạ gỗ trên mặt hắn, Lý Hỏa Vượng hỏi:

"Liễu hiền đệ, dạo này ngươi ổn chứ?"

"Vẫn vậy, trước hết chúng ta giúp Ký Tướng vượt qua cửa ải khó này đã, nếu hắn không ổn, chúng ta cũng chẳng yên ổn nổi."

Lời này đúng là sự thật, tình hình của bọn họ bây giờ giống như ngàn cân treo sợi tóc, nếu Ký Tướng ăn rồi liên lụy, vậy thì chẳng còn cách nào để nhắc đến lời hứa của hắn với ta.

"Lai lịch của tên kia là gì? Tại sao Ký Tướng lại muốn đi cùng

Khiêu Đại Thần chứ? Theo ta biết thì Khiêu Đại Thần sao mà được nhỉ."

"Này~ngươi nói thế hơi độc đoán rồi đấy, ba trăm sáu mươi thì được, nghề nào mà chẳng có người giỏi, vậy Khiêu Đại Thần cũng giỏi thật."

Bốn con ngựa khỏe kéo xe, xe lao nhanh về phía trước.

Nhưng người chăn ngựa vẫn không hài lòng, hắn sốt ruột, không ngừng quất roi vào mông ngựa.

Lý Hỏa Vượng khoác tay lên cửa xe, nhìn lùm cây xanh như ngọc ở bên ngoài.

"Nơi này gần núi Ngưu Tâm, cũng không biết bọn họ thế nào rồi, nhưng có nhị thần Bạch Linh Miểu và Cao Trí Kiên ở đó, những tên cướp bình thường không làm họ bị thương được."

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng cảm giác có ánh mắt từ trong khu rừng nhìn bọn họ, nhưng khi quay lại nhìn, hắn lại chẳng thấy gì cả.

"Khụ khụ~Xem ra sắp tới rồi, ta nói rõ cho các ngươi biết quy tắc của việc lần này."

Giọng Ký Tướng cất lên làm mạch suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng dừng lại, hắn nhìn lão thái giám đang ngồi ngay ngắn ở đó, trong tay ôm một con mèo gầy gò giống như gậy mục Như Ý kia vậy.

"Khụ khụ, nếu ta gọi các ngươi tới đây, ắt là có chuyện cần nhờ. Ta biết trong số các người đều đã đoán ra rồi. Đúng vậy, lần này chúng ta phải bắt bằng được Tâm Trọc, sống chết đều được."

Không một ai lên tiếng, họ tiếp tục lắng nghe Ký Tướng nói.

"Ta không biết các ngươi đã từng nghe qua năng lực của Tâm Trọc chưa, dù sao thì giờ mọi chuyện khá ổn rồi, nên ta sẽ nhắc các ngươi một lần nữa."

Nói đến đây, Ký Tướng liếc nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Cái gọi là Tâm Trọc, cũng giống như Tâm Tố Tâm Bàn vậy, chúng đều là nghiệp chướng trong lòng người. Cái Trọc Tử này ấy mà, như cái tên của nó, thật ra là ý nghĩ nhơ nhớp vẩn đu.c của lòng người."

"Tâm Trọc này không chỉ làm cho lòng người ta ô uế, mà nó còn dùng nghiệp chướng trong lòng để làm ô uế tất cả mọi thứ."

Ký Tướng nói đến nửa câu thì bị người khác ngắt lời, cảm giác này làm Lý Hỏa Vượng rất khó chịu, chẳng có bất ngờ gì, người ngắt lời Ký Tướng vẫn là tên Khiêu Đại Thần kia.

"Phùng Nhị Ngưu, ngươi chẳng cần nói những cái này bọn ta cũng biết, ngươi nói đi, đợi tìm được rồi thì làm sao đối phó được."

"Còn nữa, ta nói trước, mặc kệ sau này ra sao, xong việc này, xem như ta trả ân tình mà ta nợ ngươi rồi đấy."

Nghe thấy đối phương gọi tên mình, Ký Tướng bực mình hừ một tiếng, nhưng có vẻ hắn không dám đu.ng chạm đến hắn, Ký Tướng chỉ có thể nuốt cơn tức giận vào trong lòng rồi nói:

"Thân Đồ Cương à, giữ chút thể diện cho chúng ta đi, chớ sốt ruột, dù sao cũng nhàn rỗi, chờ ta nói xong trước, nếu ngươi không muốn nghe thì ngươi qua kia nghỉ một lát đi. "

Thấy hai tay Đại Thần ôm ngực từ từ khép lại, Ký Tướng hắng giọng nói tiếp:

"Vậy ta nói ngắn gọn lại, Tâm Trọc này đối lập với Tâm Tố, nếu nói Tâm Tố là điểm sáng trong đêm, từ xa vẫn có thể nhìn thấy, thì Tâm Trọc lại giống như một mảnh vải đen trong đêm tối, người bình thường khó mà tìm ra, tìm được nó còn khó hơn lên trời. "

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng có chút chua xót, nếu hắn không phải Tâm Tố mà là Tâm Trọc, e rằng sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức xảy ra.

Lúc này, Ký Tướng nói tiếp:

"Hơn nữa, Tâm Trọc này không những trốn trong nghiệp chướng trên người, mà còn có thể trốn trong nghiệp chướng của vật khác,

cho dù vật thể đó sống hay chết."

"Nói như vậy, chiến đấu với Tâm Trọc, nói không chừng ngươi cứ đánh, sau đó sẽ quên mất luôn vũ khí trong tay ngươi ở đâu, sau đó lại tiếp tục đánh ngươi mới nhận ra Tâm Trọc biến mất rồi."

Lý Hỏa Vượng âm thầm ghi nhớ những điều này trong lòng, hắn liên hệ với cảnh ngộ hắn từng gặp, trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt nảy lên một câu hỏi. "Nghe lợi hại như vậy, nhưng năng lực này của Tâm Trọc có thể tùy ý điều khiển theo ý thích sao?"

“Cẩn thận!”

Lời Ký Tướng bỗng nặng nề hơn.

Chương 563: Nhị Thần

"Nhưng đừng tưởng Tâm Trọc chỉ có từng ấy bản lĩnh, nếu chỉ có thế thì ta đã không gọi các ngươi đến tìm rồi, huy động nhiều người như vậy, vòng năng lực, trong mối họa lớn của Tâm Trọc, Tâm Tố đã rất khó đối phó với nó."

"Đừng nhìn lâu vào con mắt của Tâm Trọc, nếu bị nghiệp chướng của nó làm vấy bẩn ba hồn bảy vía, cả người các ngươi sẽ bị nó giấu đi."

"Nhớ kỹ, ta nói trốn, thì không ai tìm được kiểu trốn đó, cả đời này cũng không về được!"

"Còn nữa, Tâm Trọc cũng có nhiều biến hóa khác nhau, các ngươi gặp nó phải tùy cơ ứng biến, nhưng nói chung, Tâm Trọc dùng nghiệp chướng trong lòng, cho nên nếu nó biến đổi, thì cũng ở trong vòng này."

Thấy ai cũng sững người, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, nhìn nhau bình thường cũng không được, vậy Tâm Trọc này chắc chắn đã ẩn nấp vào không ít người thân của ta rồi sao? Hắn cảm thấy chua xót cho Tâm Trọc lại không thấy mặt này.

Xét về hoàn cảnh, Tâm Trọc và Tâm Tố e rằng không kém nhau

nhiều.

“Lộc cộc lộc cộc…”

Mọi người nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài từ từ chậm lại, lời của Ký Tướng cũng nhanh hơn.

"Chờ đến khi chúng ta tới ranh giới, Tiểu Liễu Tử và Đan Thanh sẽ bao vây chỗ này lại, để tránh Tâm Trọc chạy mất. Sau đó, ta và Thân Đồ Cương sẽ ép nàng ra. Rồi đến Nhĩ Cửu, các ngươi sẽ phụ trách giết Tâm Trọc. Ao Cảnh Giáo giết người không cần binh khí, nên nghiệp chướng của Tâm Trọc sẽ không có tác dụng với ngươi, cứ như vậy đi, chúng ta xuống xe!"

Rèm xe đột nhiên bị hất tung ra, sáu người nhanh chóng đứng ở ven đường, một thôn trại xa lạ hiện ra trước mắt họ.

Trên đường đi, Lý Hỏa Vượng đã gặp đủ kiểu thôn trại, nhưng thôn trại này chẳng thấy tường gạch nào, gạch vách tường hay nền đất đều bị bao phủ bởi dây thường xuân màu xanh lục.

"Tiểu Liễu Tử, đi đi, nhớ kỹ lời ta dặn, chuyện này liên quan đến cái đầu của ta, ngươi không được ẩu."

Đeo mặt nạ gỗ vào, Liễu Tông Nguyên gật đầu, hắn đạp chân xuống đất rồi nhảy vào bụi cây phía sau như một con khỉ.

Một lúc sau, một làn sương mỏng bắt đầu lan ra, bao phủ xung quanh, Bạch Vô Thường với đầu lưỡi dài màu đỏ thoắt ẩn thoắt hiện trong màn sương.

Không đợi Ký Tướng lên tiếng, đại thần Thân Đồ Cương xông thẳng vào, Ký Tướng đành thở dài, hắn dẫn Kim Toán Bàn vội vàng đuổi theo.

Đi trên bụi cỏ xanh biếc, Lý Hỏa Vượng cảnh giác quan sát xung quanh.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng Kim Toán Bàn gọi thì chẳng còn âm thanh nào khác, ngay cả tiếng chim chóc hay côn trùng kêu cũng không có.

Vừa đi đến đầu thôn, một cánh đồng hoa hiện lên trước mắt họ, có thể nhận ra, cánh đồng hoa này đã được cắt tỉa cẩn thận, không có một chút cỏ dại nào.

"Ai! Ra đây!"

Hắn giật mình hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng lập tức rút ra ba tấc, sát khí ngất trời tỏa ra bao quanh người hắn.

Tất cả mọi người lấy vũ khí ra, chĩa vào một bức tường thấp.

Khi nhìn thấy một đôi giày thêu từ bên trong bước ra, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ đến lời cặn dặn của Ký Tướng, hắn vội cúi đầu xuống để tránh nhìn đối diện.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đôi ủng xuất hiện trước mặt hắn, trái tim hắn như đông cứng lại, đôi chân này quen thuộc đến khó tả.

"Không đúng! Đây là chân của Miểu Miểu!"

Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hắn quả nhiên nhìn thấy chiếc khăn trùm đầu màu đỏ quen thuộc. Lúc này, lưỡi kiếm to lớn rỉ sét lao về phía nàng.

Khi thấy con dao kia sắp đâm trúng Nhị Thần, thanh kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Hỏa Vượng lập tức dài ra, đồng tiền trên thanh kiếm nối thành một sợi dài giống như một chiếc roi dài đánh bay thanh đao rỉ sét của Hồng Đại.

“Chờ đã!”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc nhanh chóng chạy tới, ngăn cản giữa hai nhóm người:

“Các vị! Nàng không phải là Tâm Trọc! Nàng là vợ của tại hạ!

Ký Tương thả khúc gỗ mục Như Ý trong tay xuống, nghi ngờ hỏi:

"Vợ ngươi à? Chúng ta không tin! Ngươi bảo nàng tháo khăn trùm đầu xuống, đừng có nghĩ là Tâm Trọc mà muốn lừa gạt trót lọt.”

Còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng đồng ý, Thân Đồ Cương đưa tay gõ nhẹ chiếc trống da bên hông, Nhị Thần cũng gõ theo đáp lại, tiếng trống vang vọng như thể đang thương lượng chuyện gì đó.

Khi tiếng trống dừng lại, Nhị Thần đưa tay tháo chiếc khăn đội đầu xuống.

"Ôi chao, CMN! Đây là cái gì vậy! Nhĩ hiền đệ à, người này thật sự là vợ ngươi sao?"

Nhìn khuôn mặt kết hợp giữa mặt người và mặt thú lại với nhau của Nhị Thần, những người khác hiển nhiên bị dọa sợ hết hồn.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến họ, hắn kéo Nhị Thần lùi ra sau mấy bước, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

"Sao ngươi lại ở đây? Miểu Miểu đâu? Nàng có tới cùng không?"

Nhị Thần lắc lắc đầu, sau đó run rẩy tiến lại gần, vòng tay ôm chặt eo Lý Hỏa Vượng. Trong đôi mắt mèo to gấp ba lần mắt người bình thường lộ ra tình yêu cố chấp:

"Tướng công...thïếp rất nhớ người."

Răng nanh sắc nhọn của nàng gặm cắn lên cần cổ Lý Hỏa Vượng, hai đầu lưỡi từ bên trong chui ra ngoài, không ngừng liếм láp trên cổ Lý Hỏa Vượng.

“Xong chưa!”

Hai tay Lý Hỏa Vượng giữ nàng lại, nghiêm mặt trừng nàng nói:

“Bây giờ ta không có thời gian tán dóc với ngươi, ở đây rất nguy hiểm, ngươi lập tức rời khỏi nơi này nhanh lên!! "

“Tướng Công, ngươi đang lo lắng cho ta sao?”

Miệng Nhị Thần to như chậu máu kéo dài đến mang tai.

Chương 564: Nói Cái Gì

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc tiến lại gần rồi giữ lấy đầu nàng, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào con mắt lớn nhất trên khuôn mặt nàng, gằn từng chữ nói:

“Rời khỏi nơi này! Ngay lập tức!!”

"Được..."

Đầu lưỡi dài của Nhị Thần liếм lên trên mặt Lý Hỏa Vượng, trên khuôn mặt Nhị Thần nở một nụ cười quỷ dị rồi xoay người rời khỏi thôn này.

“Mẹ?”

Giọng nói bên tai khiến cho sắc mặt của Lý Hỏa Vượng càng thêm khó coi:

"Câm miệng, nàng không phải là mẹ của ngươi!"

“Nhĩ hiền đệ, nàng thực sự là vợ ngươi sao?”

Thác Bạt Đan Thanh kinh ngạc đến mức ngay cả hai bao hạnh đào trong tay hắn cũng không muốn lăn nữa.

Không đợi Lý Hỏa Vượng lên tiếng, Khiêu Đại Thần Thân Đồ Cương lập tức nói, giọng nói của hắn không tốt chút nào:

“Sao vậy? CMN ngươi có ý kiến gì?”

Nói xong, Thân Đồ Cương hất cằm về phía Lý Hỏa Vượng:

"Đại muội tử cũng không tệ, đừng phụ lòng nàng."

“Ôi chao ôi chao, được rồi được rồi, nhanh đi thôi. Rốt cuộc các ngươi tới đây để làm việc hay là đi chơi tiết thanh minh vậy?”

Vẻ mặt Ký Tương lo lắng bắt đầu sốt ruột thúc giục.

Lý Hỏa Vượng liếc về hướng Nhị Thần biến mất, hắn thu hồi tâm

tư của mình lại rồi đi theo đám người Ký Tương đi về phía thôn này.

Tiếng đánh bàn tính vàng của Ký Tương phối hợp với tiếng lăn quả hạnh đào của Thác Bạt Đan Thanh không ngừng vang vọng ở trong thôn.

Lý Hỏa Vượng trút bỏ được những bộn bề trong lòng, hắn luôn cảnh giác sợ rằng Tâm Trọc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đang đi thì phía bên trái họ xuất hiện một cái sân đất đổ nát, có một vài bóng người đứng dưới gốc cây lựu trĩu quả.

Sau khi phân biệt cẩn thận, Lý Hỏa Vượng phát hiện đó không phải là người mà là một số dây leo và cỏ dại kết lại thành hình người, mặt bên được sửa đổi không nhiễm một hạt bụi.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng suy đoán không biết những người này có phải do Tâm Trọc làm ra hay không, thì hai thanh Tú Đao trong tay Hồng Đại đã phóng tới, trực tiếp cắt thực vật hình người thành từng mảnh vụn tung bay đầy trời.

"...A..."

Một tiếng hét chói tai vang lên từ sâu trong thôn.

“Đi! Đuổi theo!”

Thần Đồ nãy giờ không làm gì bắt đầu di chuyển, hắn sải bước chạy nhanh về phía bên kia.

Hắn vừa chạy vừa vươn tay vỗ vào chiếc trống da ở bên hông, vừa bắt đầu nhảy Đại Thần.

Mà Bang Binh Quyết trong miệng hắn hoàn toàn khác với Lý Chí lúc đầu hay là Bạch Linh Miểu trước đây, giọng điệu của hắn lộ rõ vẻ ngang ngược.

"Phía trên cai quản quỷ thần hạ kinh, cắn yêu quái nuốt ma quỷ tứ phương thái bình!! Mời tiên tới tiên phải đáp ứng, mời thần tới thần phải nghe theo!!”

Bỗng nhiên, Lý Hỏa Vượng dường như cảm giác được tất cả các ánh sáng màu xung quanh mình bắt đầu phai màu.

Trên người Lý Hỏa Vượng bất giác nổi một tầng da gà. Hắn biết có gì đó sắp đến nhưng hắn lại không biết đó là gì.

Cái người gọi là Thân Đồ Cương kia rõ ràng không bình thường, sợ rằng hắn có sức mạnh giống như lúc Đan Dương Tử còn sống, cũng không biết Ký Tương mời hắn từ nơi nào tới.

"Nhĩ Cửu! Cầm lấy đao của ta!"

Hồng Đại đưa thanh Tú Đao đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng gật đầu rồi nhanh chóng cầm lấy.

Tiếng hét chói tai đã dừng lại, nhưng Ký Tương và Thân Đồ Cương kia rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào Tâm Trọc. Một người đánh trống, một người đánh bàn tính, âm thanh kia không ngừng vang vọng trong thôn, cả thôn như bắt đầu vặn vẹo.

Mặc dù Tâm Trọc kia vẫn chưa hiện thân, nhưng có thể nhìn ra họ đã bắt đầu đánh nhau rồi.

Trong hoàn cảnh như vậy, sát chiêu của Lý Hỏa Vượng rõ ràng không có đất dụng võ.

Thay vì ở đây lo lắng suông, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bản thân nên làm thử việc duy nhất mà bây giờ hắn có thể làm lúc này. Hắn cắn rách bụng ngón tay của mình, rồng bay phượng múa viết trên tờ giấy nghệ kia.

Hắn không biết trong tình huống này việc bói toán của lá bùa có thể có tác dụng hay không, ngược lại sợ là chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Sau khi nhớ tới những vết nứt trên hộp sọ mà hắn mang theo, Lý Hỏa Vượng bắt đầu liên tục đánh giá xung quanh, mưu đồ tìm được những thứ tương tự như đường vân.

Cùng với đủ loại tiếng ồn ào, Lý Hỏa Vượng quan sát xung quanh, đột nhiên ánh mắt của hắn tập trung vào thanh Tú Đao trên tay.

Lúc này, hướng mà mũi đao kia chỉ vào vừa vặn chính là mạng nhện trên một miệng giếng bằng đá ở phía xa xa.

Mà phía trên mạng nhện bị thứ gì đó làm rách lại trùng hợp giống với đường vân mà mình bói ra.

“Chẳng lẽ thanh Tú Đao mà Hồng Đại đưa cho mình lại có khả năng bói toán sao?”

Lý Hỏa Vượng lấy vũ khí ra, thả chậm bước chân tiến lại gần miệng giếng kkia.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận dùng thanh Tú Đao trong tay đẩy những dây leo và bụi gai kia ra rồi nhìn xuống dưới giếng.

Một giây sau, đồng tử của hắn lập tức co rút đến cực nhỏ, dưới giếng có một người đứng trong bãi bùn!

Thời điểm người kia cảm nhận được ánh sáng ở trên đỉnh đầu thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Lý Hỏa Vượng vội vàng quay mắt sang chỗ khác tránh trúng chiêu của đối phương.

Lý Hỏa Vượng tim đập nhanh chợt quay đầu lại hét lên với những người khác:

"Nhanh lên! Nơi này có..."

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng chợt sững sờ:

"Ta vừa mới định nói cái gì nhỉ? Nơi này có cái gì?!"

Chương 565: Che Giấu

Nghe thấy giọng nói của Lý Hỏa Vượng, những người khác chuyển tầm mắt về phía hắn. Lúc này Thác Bạt Đan Thanh chợt lên tiếng, hắn vô cùng ngạc nhiên hỏi:

"Nhĩ hiền đệ, ngươi cầm thanh Tú Đao đứng bên giếng làm gì vậy?"

“Tú Đao?”

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn ba người Thác Bạt Đan Thanh, Ký Tương, Thân Đồ Cương trước mặt mình.

"Đúng vậy, thanh Tú Đao này ở đâu ra vậy? Nó ở trong tay ta từ khi nào vậy?"

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn thanh Tú Đao loang lổ trên tay mình.

"Thanh đao này ở đâu ra? Rõ ràng ta có hai vũ khí là đủ dùng rồi, sao trong tay ta lại có thêm một cái nữa vậy?”

Đột nhiên, tay Lý Hỏa Vượng run một cái, hắn ném thanh Tú Đao trong tay xuống đất. Vẻ mặt hắn vô cùng ngưng trọng cầm lấy chuôi kiếm, mũi kiếm chĩa vào thứ không rõ lai lịch.

"Chẳng lẽ đây là năng lực của Tâm Trọc? Hắn muốn dùng thứ này để hại ta ư?"

Cả người Lý Hỏa Vượng căng thẳng nhìn chằm chằm vào thanh Tú Đao nằm trên mặt đất, sau đó từ từ lùi ra sau rồi nhanh chóng dựa sát vào những người khác.

"Nhĩ hiền đệ? Ngươi có sao không?"

Thác Bạt Đan Thanh thấy vẻ mặt căng thẳng của Lý Hỏa Vượng liền mở miệng hỏi.

"Ta không biết tại sao trong tay ta đột nhiên lại nhiều hơn một thanh đao nữa."

"Nhưng mà không phải nghiệp chướng của Tâm Trọc kia là người giấu đồ sao? Sao hắn có thể cho ngươi đồ chứ?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, sau đó hắn cẩn thận kiểm tra cơ thể mình một lần rồi khẽ lắc đầu. Hắn quay đầu nhìn về phía Thân Đồ Cương đang đánh trống.

"Bốn sao Kim Quân nhanh chóng dựng bệ lên, năm vạn năm ngàn đứng thành một hàng. Cờ đen giáp đen cờ hiệu đen, mũ sắt sáng giáp bóng là kẻ tầm thường! Chớ gọi đệ mã bị cắn đạp. Nếu ngươi không đuổi ta liền kích động!"

Cùng với tiếng trống vang lên, trời đất đều nhàn nhạt biến sắc, sương mù không ngừng ngưng tụ trong không trung rồi nhanh chóng tan biến.

Thấy vẻ mặt nắm chắc thắng lợi như vậy của đối phương, Lý Hỏa Vượng cũng không nói gì nữa, hắn yên lặng chờ đối phương ép Tâm Trọc đi ra ngoài.

Loại chuyện không đầu không đuôi này, bây giờ bản thân mình cũng không nên làm phiền họ nữa.

Ngay vào lúc này, tiếng trống, tiếng quả hạnh đào, tiếng đánh bàn tính không ngừng vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng. Thân Đồ Cương ở bên cạnh đột nhiên thấp giọng kêu lên:

"Tên Tâm Trọc này cũng ra gì đấy! Hắn giấu mất một người của chúng ta rồi!"

"Nhị Ngưu! Ngươi đừng tiết kiệm nữa, cho chút máu đi!!"

Khi Thân Đồ Cương quát khẽ một tiếng, Ký Tương vẻ mặt ngưng trọng ở bên cạnh chợt vỗ mạnh vào bàn tính vàng trong tay. Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy mọi thứ xung quanh bắt đầu trở nên hư ảo hơn.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống thanh kiếm trong tay, nó có một thanh kiếm nhưng cũng có thể là hai hoặc ba thanh.

Vào lúc này, tất cả những con số xung quanh dường như mất đi ý nghĩa của nó, một có thể là năm, nhưng cũng có thể là chín.

Cũng vào đúng lúc này, Thân Đồ Cương dùng sáu bàn tay mãnh liệt gõ lên mặt trống, hắn không còn hát nữa mà biến thành tiếng gầm thét nào đó.

"Một đám mây tía lật lên xuống, thần tiên Nam Cung mau mau tới đây! Bát Tiên Bát Di trở về vị trí, canh giữ bát môn và bát quan!"

Mây đen trên bầu trời đang không ngừng đè xuống, gần như ở trên đỉnh đầu. Trong mây đen có thứ gì đó liên tục dâng trào.

Chính vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện cách đó không xa.

Cơ thể nàng xuất hiện mơ hồ, nhìn vô cùng kỳ quặc.

Người kia mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm, vết bẩn màu đen dính lại một chỗ che mất khuôn mặt của người này, trên quần dính đầy bùn đất dính nhớp.

"Nhĩ Cửu! Mau ra tay! Người này là Tâm Trọc!!"

Ngay khi Ký Tương căng thẳng bật thốt ra theo bản năng thì mười sáu đầu ngón tay của Lý Hỏa Vượng đã bay ra trước rồi.

Khi Tâm Trọc nhẹ nhàng vén tóc mình lên, mười sáu móng tay bay ra kia lập tức biến mất hơn phân nửa.

Thừa dịp nháy mắt đối phương xử lý ngón tay mình, chợt vang lên tiếng “xoẹt”, Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ xé ra một miếng da thịt lớn trên người mình rồi ném qua đó.

Tuy nhiên, miếng da người dính máu không ngừng xoay tròn kia lại bị biến đổi dưới năng lực của đối phương, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm dưới chân Tâm Trọc, thanh kiếm Đồng Tiền trong tay quất tới như một cây roi dài.

Mắt thấy không kịp né tránh nữa, bên cạnh Tâm Trọc đột nhiên xuất hiện một tên đàn ông ăn mặc như ăn mày, giống như một tấm lá chắn thay hắn ngăn chặn lại thanh kiếm Đồng Tiền kia.

Đó chính là Hồng Đại đã biến mất trước đó. Hắn bị vứt ra ngoài!

Cùng với tiếng ma sát của kim loại, đồng tiền cọ xát ra một chút tia lửa lên trên người ăn mày kia.

Thấy đòn tấn công của mình đã bị đối phương chặn lại, lúc này Lý Hỏa Vượng tức giận rồi.

Hắn quả quyết chĩa thanh kiếm trong tay vào trong bụng mình,

rạch ra một vết thương.

"Có thể giấu đúng không? Lần nay ta xem ngươi làm sao mà giấu!!"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng dữ tợn, hai tay đan chéo lại duỗi vào trong miệng vết thương mạnh mẽ kéo một cái, hai chiếc xương sườn bị cứng rắn bẻ gãy.

Ngay sau khi lật ngược lại mặt gãy của chiếc xương sườn kia, "phập" một tiếng, hắn cắm thẳng nó vào ngực mình.

Lý Hỏa Vượng hít vào một hơi khí lạnh, Tâm Trọc phía xa chợt hét thảm thiết, hắn cũng như Lý Hỏa Vượng cong eo xuống.

Chương 566: Quỷ Dị

Lý Hỏa Vượng đang chịu đựng cơn đau dữ dội chợt mỉm cười, nỗi đau của đối phương tương liên với chính mình, chuyện tiếp theo dễ làm nhiều hơn rồi.

Ba thanh chùy nhọn có gai được cắm vào trong kẽ móng tay của Lý Hỏa Vượng, sau đó hắn duỗi thẳng ngón tay, khom người đấm lên mặt đất.

Nỗi đau không thuộc về mình này khiến cho Tâm Trọc cũng phải co quắp người lại. Dường như hắn còn muốn báo thù nhưng khi hắn thấy Lý Hỏa Vượng chậm rãi rút thanh chùy nhọn dính đầy máu thịt kia ra ngoài. Cuối cùng hắn cũng sợ rồi, hắn cũng không thèm đánh lại làm gì nữa, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Trong trường hợp này, làm sao Lý Hỏa Vượng có thể bỏ qua được chứ. Hắn nhanh chóng dán hai lá bùa lên đầu gối mình.

Mặt hắn nổi đầy gân xanh, cơ thể hắn mang theo tàn ảnh gào thét xông về phía Tâm Trọc.

Trong tình huống Lý Hỏa Vượng không ngừng dùng các loại cực hình hành hạ đối phương, Lý Hỏa Vượng cách Tâm Trọc càng ngày càng gần.

Nhưng ngay khi hắn xông vào một ngôi nhà phủ đầy bụi bặm, Tâm Trọc kia lại có thể biến mất không dấu vết.

"Có chuyện gì vậy! Người đâu rồi?"

Lý Hỏa Vượng không cam tâm chút nào, chỉ thiếu một chút nữa thôi, một chút xíu nữa thôi!

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn những người khác đi theo phía sau rồi hỏi, Ký Tương trả lời:

"Hầy, chờ chúng ta nghỉ ngơi một lát, chuyện ép Tâm Trọc hiện thân cũng không dễ dàng gì."

Lúc này, sắc mặt Ký Tương trở nên tái nhợt, đầu ngón tay cũng phát run, Thân Đồ Cương cũng không khá hơn là bao.

Xem ra việc ép Tâm Trọc đi ra đã hao tổn rất nhiều tinh lực của họ.

"Vừa nãy ngươi đã làm hắn bị thương rồi, đợi một lát nữa, tên này nhất định chạy không thoát rồi. Người mà lần này Nhị Ngưu tìm được đều là người chuyên môn khắc chế Tâm Trọc.

So với lần đầu tiên gặp mặt, bây giờ thái độ của Thân Đồ Cương đối với Lý Hỏa Vượng rõ ràng tốt hơn rất nhiều, cũng không biết có phải là bởi vì Nhị Thần trước đó hay không.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu:

"Vậy cũng được, chờ sau khi bắt được Tâm Trọc rồi, ta có thể..."

"Hả? Có thể gì? Ta định nói gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng vừa nãy còn tức giận nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn có chút nghi ngờ nhìn mọi thứ xung quanh.

Căn nhà này nhìn không lớn lắm, trong góc tường chất một đống khoai lang dính bùn lớn nhỏ khác nhau.

Cỏ khô bị lõm xuống một bên kia có thể chứng minh nơi này hắn là đã từng có người ở.

“Có ai sống ở đây sao?”

Hắn sờ lên xương sườn trên ngực, nỗi đau đơn nơi l*иg ngực khiến Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới những ký ức vừa mới đột ngột biến mất kia.

"Đúng, không sai. Là Tâm Trọc! Nàng đang giấu trí nhớ của ta!"

Lý Hỏa Vượng vừa lấy tờ giấy nghệ ra định viết lên đó.

Nhưng khi nghĩ đến năng lực của đối phương, sau một hồi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng rút một thanh chùy nhọn từ kẽ móng tay ra, khắc vào mặt trong của cánh tay trái của mình.

Sau khi viết ra mục đích lần này của mình cùng với sự nguy hiểm của Tâm Trọc một cách thật đơn giản, lúc này Lý Hỏa Vượng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngươi mau nhìn xem, trên bức tường này có chữ!”

Lời nói của Thác Bạt Đan Thanh khiến tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại nhìn, hắn chỉ thấy giữa những kẽ hở trên bức tường phủ đầy bụi gai cùng dây thường xuân kia có một vài chữ.

Thanh kiếm Đồng Tiền biến thành roi dài bay nhanh vài vòng, bức tường phía trước lập tức được dọn sạch.

"Tại sao là ta, cuối cùng ta là ai? Quái lạ."

"Không muốn giết! Ta muốn xem nó!"

"Nghiêng người không thấy ta, ta muốn tất cả ở chỗ này!"

“Có vẻ như do Tâm Trọc viết, nhưng những ghi chép này không giống được viết bởi một người.”

Thác Bạt Đan Thanh cẩn thận suy nghĩ.

"Ôi chao, Đan Thanh à, đừng nhìn nữa, cho ta một ít Cổ trùng của ngươi đi, ta muốn uống cùng Dương Thọ Đan."

Dứt lời, Ký Tương liền lấy Dương Thọ Đan từ trong ngực ra rồi nhét vào trong miệng, bằng mắt thường có thể thấy màu trắng trên đầu hắn giảm đi rất nhiều.

"Ký Tương đại nhân, ngươi sắp đạt đến đỉnh rồi, ăn thêm Dương Thọ Đan sẽ phiền phức đó."

"Này~chúng ta có thể không biết sao? Trước tiên làm xong chuyện này trước đi, nếu không, ta cũng không sống đến lúc biến thành Nhân Tiêu đâu."

Lý Hỏa Vượng lười nghe những lời nói lải nhải của Ký Tương. Hắn chịu đựng nỗi đau, cảnh giác với mọi thứ xung quanh.

Tình hình trước mắt tạm thời đang trong tầm kiểm soát, chỉ mong lần này có thể nhanh kết thúc một chút, nhưng cũng không thể gây thêm rắc rối được nữa.

"Haha..."

Nghe thấy giọng nói, Lý Hỏa Vượng khẽ ngẩng đầu lên nhìn, hắn lập tức đối mặt với một người phụ nữ với khuôn mặt bẩn thỉu.

Tóc của người phụ nữ kia rất dài, khuôn mặt cũng rất thanh tú, nàng cứ như vậy xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng trong tình trạng đang bị treo ngược. Vẻ mặt nàng vô cùng hưng phấn đối mặt với Lý Hỏa Vượng.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, một ý nghĩ vô thức xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng:

"Nàng là Tâm Trọc!!"

Lý Hỏa Vượng không chút do dự giơ kiếm lên đâm thẳng vào bụng đối phương.

Tâm Trọc miệng ho ra máu rơi xuống đất, biểu cảm chấn động nhìn Lý Hỏa Vượng, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại.

"Ngươi không sao? Ngươi thế mà vẫn không sao?"

Chương 567: Còn Có?

Lý Hỏa Vượng hưng phấn giờ phút này nào có quan tâm đến những thứ kia nữa. Hắn giơ chiếc muỗng sắt trong tay lên rồi cười lên người nàng muốn móc đôi con ngươi khiến người ta biến mất của đối phương.

"Nhĩ Cửu! Giữ lại con ngươi của nàng! Tuyệt đối không được móc ra! giết nàng nhưng cũng đừng móc mắt nàng!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tháo tất cả các khớp xương của đối phương ra, lần này đối phương ngoài con ngươi ra thì không thể cử động cái gì khác nữa.

Dù làm không rõ ràng rốt cuộc tất cả những chuyện này là như thế nào, nhưng Tâm Trọc đã tự đưa tới cửa thì lý nào lại bỏ qua cho nàng.

Hắn xé một miếng vải đỏ trên bộ đạo bào đỏ của mình rồi quấn chặt lấy đôi mắt của Tâm Trọc lại.

Mà giờ phút này đối phương lại không hề có ý giãy giụa gì cả. Ngược lại vẻ mặt của đối phương vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm những chữ lớn nhỏ trên bức tường kia.

"Không! Ta không giết các nàng, ta cũng không biết! Nhưng ta không giết các nàng!"

Sau khi quấn ba vòng trong ba vòng ngoài quanh toàn bộ mắt nàng, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, hắn ngã xuống đất thở hổn hển.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng cùng đám người Ký Tương nhìn nhau. Lúc này, biểu cảm của mọi người đều rất kỳ lại, điều này khác xa những gì bọn họ suy đoán.

"Nhĩ hiền đệ? Làm sao ngươi không bị Tâm Trọc giấu đi? Làm sao ngươi có thể khiến Tâm Trọc này nhảy thẳng đến trước mặt cho

ngươi bắt chứ?”

Nghe Thác Bạt Đan Thanh nói vậy, Lý Hỏa Vượng cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó hắn ngẩng đầu lên trả lời:

"Có lẽ là do may mắn đi."

Hắn đoán có lẽ nó có liên quan với thân phận Tâm Tố của mình, nhưng loại chuyện này không thể nói với bọn họ được.

Lời này vừa nói ra, Thác Bạt Đan Thanh nhướn mày một cái không hỏi nữa, trong lòng thầm mắng:

"Cái gì mà may mắn chứ?"

Nhưng vào lúc này, Tâm Trọc lại hét lên lần nữa:

"Không! Ta không giết các nàng ấy, ta cũng không biết nữa! Nhưng ta không giết bọn họ!"

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn, con ngươi của hắn lập tức co rút lại cực nhỏ.

Hắn chỉ thấy tấm vải che mắt Tâm Trọc không biết đã biến mất từ lúc nào, nàng đang nhìn chằm chằm vào những chữ trên tường.

"Không được, vật chết không che được mắt của Tâm Trọc, bắt buộc phải dùng vật sống mới được. Lý Tuế, đi ra hỗ trợ!”

Khi hai xúc tu vặn vẹo chui ra từ miệng vết thương ở vùng bụng của Lý Hỏa Vượng rồi quấn quanh đôi mắt của Tâm Trọc. Lần này cuối cùng đối phương cũng yên tĩnh.

Thấy Tâm Trọc thực sự bị bắt lại rồi, Ký Tương kích động bước đến. Hai tay hắn nắm lấy tay Lý Hỏa Vượng lắc lắc, vô cùng cảm kích nói:

"Nhĩ Cửu à! Lần này ngươi đã giúp chúng ta một chuyện lớn! Sau này có chuyện gì thì cứ việc tìm chúng ta nha!”

“Ký Tương đại nhân nói quá lời rồi.”

Lý Hỏa Vượng có thể nghe ra được ý tứ của đối phương, đối phương cho rằng mình lại nợ hắn một ân tình rồi.

Dù trong quá trình có một chút chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng nếu đã đạt được mục đích thì dễ nói rồi.

"Các vị đi đi, Thượng Kinh bên kia đang rất gấp đó."

Xem ra Ký Tương còn gấp hơn tất cả mọi người.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, nắm lấy tay Tâm Trọc cõng lên lưng mình rồi bước ra ngoài. Trước khi đi, Lý Hỏa Vượng còn không quên liếc nhìn bức tường lần nữa.

"Vợ ta chết, chồng bỏ góc tường. Sao góc tường này lại có nhiều người chết như vậy.".

Khi thấy dòng chữ này, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng ngạc nhiên. Hắn đi đến bên góc tường rồi kéo đống rơm rạ kia ra, trước mặt hắn lập tức xuất hiện từng bộ xác ướp kinh khủng dữ tợn.

"Tại sao lại có nhiều người chết như vậy? Hơn nữa đều là phụ nữ."

Thấy cảnh tượng này, ngay cả Thân Đồ Cương vô cùng bình tĩnh cũng phải lộ ra một tia kinh ngạc trên mặt.

Chuyện bất ngờ ngoài ý muốn này khiến những người khác cũng phải dừng lại.

“Không phải trên tường có viết sao?”

Thác Bạt nhìn những dòng chữ trên tường, chậm rãi nói:

“Đây đều là vợ của Tâm Trọc. Chỗ này còn ít đó, những người khác đều bị hắn làm biết mất rồi.”

"Thật sự rất kỳ lạ. Rõ ràng Tâm Trọc này là phụ nữ. Làm sao nàng có thể có vợ được?"

"Đi nhanh đi, quan tâm nàng có hay không làm gì."

Ký Tương có vẻ hơi sốt ruột, chỉ cần có thể an toàn mang Tâm

Trọc trở về, hắn cũng lười quan tâm Tâm Trọc này là nam hay nữ.

Nhưng những lời này lập tức khơi dậy cảnh giác của Lý Hỏa Vượng, trong lòng hắn chợt lộp bộp một tiếng, hắn nhìn những người khác rồi nói:

"Chẳng lẽ còn có một Tâm Trọc khác sao?"

Lời nói này khiến bầu không khí trong phòng trở nên có chút đè nén.

"Mẹ nó, sợ cái gì mà sợ! Ông đây còn sợ cái tên Tâm Trọc chó má này sao? Nếu không phải thứ này khó tìm như chuột trốn mèo! Thì ta có thể đánh chết ba tên bọn chúng!"

Lời nói này của Thân Đồ Cương khiến sắc mặt của những người khác nhanh chóng khôi phục lại độ ấm.

“Nói không sai, thật sự là không được, chúng ta còn có Nhĩ hiền đệ mà, trước mặt hắn thì Tâm Trọc cũng chỉ là tên vô dụng thôi.”

Thác Bạt Đan Thanh cười ha hả, thân thiết vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng.

Chương 568: Quên

Đoàn người tiếp tục đi ra ngoài thôn, lúc gần đến đầu thôn cũng không có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nào. Điều này khiến Lý Hỏa Vượng có thời gian quan tâm đến Hồng Đại vẫn luôn không nói chuyện.

"Hồng huynh làm sao vậy? Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc mà sao trên mặt huynh cũng không nở được nụ cười nào vậy?”

Cũng may trước đó Hồng Đại bị ném ra làm bia đỡ đạn, nếu không hắn thật sự có thể sẽ không trở lại được nữa.

Môi Hồng Đại trắng bệch, dường như hắn muốn nở một nụ cười nhưng có làm như thế nào cũng không được.

“Rất nhiều người, ở trong đó có rất nhiều người.”

Cuối cùng hắn khàn giọng nói.

"Cái gì nhiều người?"

Ánh mắt Hồng Đại nhìn chằm chằm vào Tâm Trọc trên lưng Lý Hỏa Vượng:

"Nghiệp chướng trong lòng Tâm Trọc ảnh hưởng nhiều nhất không phải là người khác, mà là chính bản thân nàng.”

"Trong đó có rất nhiều người là kẻ thù của Tâm Trọc, nhưng cũng có không ít người là người nhà, bạn bè của Tâm Trọc. Bọn họ nói với ta rằng trước đây khi gặp nguy hiểm, Tâm Trọc đã giấu những người này đi, giấu vào trong nghiệp chướng của mình.”

"Vốn dĩ định đợi đến khi an toàn mới thả ra, kết quả Tâm Trọc lại quên mất, nàng quên sạch sẽ không còn một mống.”

"Ban đầu Tâm Trọc còn có thể khống chế, nhưng càng về sau, Tâm Trọc không bị khống chế mà giấu đi ký ức của mình, giấu đi tuổi tác của mình, giấu đi cả thắng bại của mình.”

"Thậm chí có thể nói, Tâm Trọc này một giờ trước và một giờ sau hoàn toàn là hai người khác nhau!”

"Trong đó...quá thảm, thật sự quá thảm rồi..."

Hồng Đại sụt sịt nói tiếp.

"Nghiệp chướng của Tâm Trọc là muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong, không chết đói cũng không mệt chết, nhưng lại phải chịu đựng sự giày vò từ cơn đói cùng sự mệt mỏi. Cứ chịu giày vò như vậy, vẫn luôn bị giày vò...”

"Ngươi biết không? Thấy ta đi vào, cha nàng nói với ta rằng thực ra ông ấy không trách con gái mình. Ông ấy cảm thấy ở trong này chịu đựng giày vò thì ít nhất cũng chứng mình con gái mình vẫn còn sống.”

Hồng Đại nói xong liền cảm thấy vô cùng phiền muộn thở dài một hơi. Xem ra những chuyện mà hắn đã trải qua ở trong đó đã ảnh hưởng rất lớn đến cảm xúc của hắn.

Nghe Hồng Đại nói xong, trong lòng Lý Hỏa Vượng qua hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Hắn giơ hai tay lên ôm Tâm Trọc ở trên lưng vào trong ngực mình, vẻ mặt hắn vô cùng phức tạp quan sát người này.

“Nếu ý thức của nàng vẫn còn, có lẽ nàng cũng không muốn hành hạ người nhà và bạn bè của mình như thế này đâu nhỉ?”

Nếu nói người nào đáng thương nhất thì chính là bản thân Tâm Trọc. Những việc làm vô ý thức của nàng lại hành hạ tất cả mọi người thân cận mà nàng có thể nhìn thấy.

So với nàng, sự hoang mang của Tâm Tố của mình dường như tốt hơn nhiều.

“Đạo sĩ, nàng quá đáng thương rồi, chúng ta thả nàng đi đi.”

Hòa thượng đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt đau khổ nói.

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, nhưng hắn vẫn lắc đầu:

"Không thể thả nàng ra được. Trước tiên không nói đến việc sự tồn tại của nàng có giúp chúng ta lấy được tình báo về Tọa Vong Đạo hay không. Điều quan trọng là nếu ngươi thả nàng đi thì sẽ chỉ để nàng hại chết nhiều người hơn thôi. Ngươi thật sự muốn làm như vậy sao?”

Dù nàng không có ý định làm tổn thương người khác, nhưng chỉ cần nàng nhìn chằm chằm cũng có thể làm tổn thương người khác. Nếu hắn đoán không lầm thì ngôi làng này trước kia hẳn là có nhiều người, còn về việc bây giờ ngươi đi đâu hết rồi thì không cần nói cũng biết.

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt hòa thượng trở nên xoắn xuýt. Hắn chỉ nghĩ muốn làm việc thiện, nhưng khi hai việc thiện xảy ra xung đột với nhau thì hắn thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trước đây Lý Hỏa Vượng luôn tự hỏi tại sao Giám Thiên Ti đối phó với Tâm Tố lại tàn nhẫn, tàn ác đến vậy.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy hành vi và năng lực của Tâm Trọc rồi, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu tại sao bọn họ lại làm như vậy.

Không nói đến những chuyện khác, trong vòng này, bọn họ thực sự đang bảo vệ thiên hạ muôn dân.

Tâm Trọc như hắn còn có Tâm Tố như mình quả thật rất nguy hiểm, không chú ý có thể sẽ gây ra tai họa cho thiên hạ.

"Nhĩ hiền đệ? Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?"

Thác Bạt Đan Thanh kinh ngạc nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng chớp mắt, đưa tay vỗ nhẹ vào bụng mình:

"Ta đang nói chuyện với Nguyên Anh."

Nhất thời không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều cất vũ khí vào, vẻ mặt thả lỏng hơn.

Thân Đồ Cương ngáp dài một cái rồi vươn người.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đi vào trong thôn trại, Thác Bạt Đan Thanh mân mê hai quả hạnh đào lớn trong tay tiến lại gần Lý Hỏa Vượng. Hắn cố gắng kéo Lý Hỏa Vượng ra phía sau một chút, vẻ mặt có chút căng thẳng nhỏ giọng nói.

"Nhĩ hiền đệ, ca ca nói cho ngươi một bí mật. Nếu lần này sau khi Ký Tương trở về Thượng Kinh, mười ngày nửa tháng mà vẫn không có động tĩnh gì thì chúng ta cùng nhau đi đến Thanh Khâu tránh đầu sóng ngọn gió trước đi. Dù sao làm quan nhỏ ở đâu mà không phải quan chứ."

Lý Hỏa Vượng ngẩn người, đối phương đây là muốn bảo mình chạy trốn sao?:

"Thác Bạt huynh, có phải ngươi biết chuyện gì rồi không?"

Chương 569: Xuất Hiện

Nghe thấy câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Thác Bạt Đan Thanh bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó không nói gì, chỉ tay về phía trước.

"Cũng đã bắt được Tâm Trọc rồi, hẳn là Ký Tương sẽ không xảy ra chuyện gì nữa nhỉ? Nếu thật sự xảy ra chuyện, vậy tin tình báo mà hắn đã đáp ứng sẽ cho ta thì phải làm thế nào?"

Nghĩ đến năng lực của Tâm Trọc, cộng với hành động hoảng sợ như vậy của Ký Tương, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lần này Giám Thiên Ti nóng lòng muốn Tâm Trọc dường như là muốn dùng năng lực của Tâm Trọc để làm chuyện đại sự gì đó.

Tuy nhiên, là một người mới vừa gia nhập vào Giám Thiên Ti, rốt cuộc bên trên xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không hề nhận ra được.

Nhưng hắn cũng không cần phải để ý đến chuyện đó, tạm thời nó không liên quan gì đến mình.

Liếc mắt nhìn Hồng Đại lo được lo mất bên người, Lý Hỏa Vượng đuổi theo tốc độ của Thác Bạt Đan Thanh đi về phía thôn.

Đoàn người bước đi rất nhanh, một lúc sau đã đến đầu thôn, sương mù màu trắng bên ngoài thôn dần dần tan đi, Liễu Tông Nguyên đeo mặt nạ cũng tiến lại gần.

"Ký Tương đại nhân, thế nào rồi? Làm xong chưa?"

Liễu Tông Nguyên hứng thú bừng bừng đánh giá đồng bạn có chút nhếch nhác trước mặt.

"Tiểu Liễu Tử, đi gọi xe ngựa đến đây, chúng ta muốn nghỉ ngơi một lát."

Trên khuôn mặt trắng mập của Ký Tương có chút ủ rũ, lời nói lộ rõ vẻ uể oải.

"Nếu các ngươi đã trở lại rồi, vậy ông đây sẽ không đi thành Ngân

Lăng với các ngươi nữa. Nhị Ngưu, ngươi phải nhớ rằng tình nghĩa của chúng ta đã thanh toán xong. Sau này ngươi có quỳ xuống cầu xin ông đây thì ông đây cũng sẽ không giúp ngươi nữa."

Thân Đồ Cương vừa nói xong lời này, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Hỏa Vượng vội vàng tiến lên mấy bước chặn trước mặt Thân Đồ Cương:

"Thân Đồ huynh, ta có thể hỏi một chút chuyện được không?"

Đôi lông mày rậm rạp của Thân Đồ Cương khẽ nhíu lại, nhưng cuối cùng hắn cũng không bật thốt lên những lời ô ngôn uế ngữ như thường ngày:

"Nhanh lên một chút, ông đây còn có việc gấp nữa."

Tầm mắt Lý Hỏa Vượng di chuyển đến chiếc trống da của đối phương:

"Nghe nói người nhảy Đại thần từ trước đến nay đều là nô ⌊ệ của Tiên gia, cả đời cũng không được giải thoát, nhưng ta thấy hình như Thân Đồ huynh không phải như vậy. Có thể nói cho ta biết là tại vì sao không?"

Trước đó Lý Hỏa Vượng đã phát hiện ra Bang Binh Quyết trong miệng đối phương rõ ràng không giống với Bang Binh Quyết khi Bạch Linh Miểu hát. Trong lời hát chẳng những không có nửa điểm tôn kính đối với Tiên gia mà còn mơ hồ mang theo sự uy hïếp.

"Ngươi hỏi giúp Đại muội tử sao?"

Thân Đồ Cương khoanh hai tay trước ngực, liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cũng không phủ nhận, hắn nhẹ nhàng gật đầu. Nếu có thể, hắn muốn giúp Bạch Linh Miểu thay đổi tình cảnh hiện tại.

Không nói đến chuyện thoát khỏi hoàn toàn sự khống chế của Tiên gia, chí ít thì cũng có thể giống như Thân Đồ Cương chiếm được thế chủ động khi đánh cờ với Tiên gia.

Thân Đồ Cương chỉ gật đầu, hơi nghiêng người nói gì đó bên tai Lý Hỏa Vượng.

Khi hắn nói, đôi mắt của Lý Hỏa Vượng không ngừng trợn to, như thể lời nói của đối phương khiến hắn vô cùng kinh ngạc:

“Thật sự là như vậy sao?”

“Đi thôi, sau này nếu có thể gặp lại, ta sẽ mời ngươi ăn cơm.”

Thân Đồ Cương đấm mạnh vào vết thương ở ngực Lý Hỏa Vượng rồi quay rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Đúng lúc này, xe ngựa nhanh chóng đi tới, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thu hồi vẻ kinh ngạc trên mặt mình lại, vội vàng lên xe ngựa cùng những người khác.

Ngay khi hắn suy nghĩ về phương pháp mà đối phương nói với mình, Hồng Trung ở bên cạnh nói chuyện khiến hắn phải ngẩng đầu lên nhìn.

"Lý Hỏa Vượng, mau tỉnh lại đi, đừng có nghĩ nữa, tại sao đối diện ngươi lại có nhiều hơn một người rồi?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn, hắn phát hiện đó là một người đàn ông gầy giơ xương mặc quần áo rách rưới. Hắn chắc chắn người này hoàn toàn không phải là người cùng phe với mình.

Lúc nhìn thấy người này, phản ứng của Hồng Đại là lớn nhất, hai mắt hắn trợn tròn tỏ ra vô cùng sợ hãi.

"Làm sao ngươi lại ra ngoài được!?"

Người đàn ông trước tiên nhìn một vòng những người đang nhìn chằm chằm vào mình, đần độn mở miệng nói:

"Ta chợt nhớ ra, hình như ta cũng là Tâm Trọc. Ta bảo người phụ nữ này giấu ta đi, muốn vào xem có người nhà ta bên trong hay không, kết quả nàng quên mất mà sau đó ta cũng quên."

“giết hắn!”

Sát khí đột nhiên xuất hiện, vũ khí của mọi người lập tức tấn công về phía gã ăn mày.

Lý Hỏa Vượng là người đầu tiên phản ứng lại, hắn đã thu hút sự chú ý của Tâm Trọc. Sau khi chăm chú nhìn Lý Hỏa Vượng một hồi, cơ thể hắn nhanh chóng biết mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Khoảnh khắc ánh mắt kia biến mất, Lý Hỏa Vượng cảm thấy miệng mình chợt lạnh, mặt nạ đồng tiền kia đã bị Tâm Trọc kia giấu đi rồi!

Nhưng một giây tiếp theo, Lý Hỏa Vượng chợt phản ứng lại, bây giờ không phải là lúc mình suy nghĩ đến chuyện này, mình còn có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải làm nữa.

Máu nóng không ngừng xông lên não Lý Hỏa Vượng, cơ thể Lý Hỏa Vượng bắt đầu run lên, đôi mắt hắn đỏ hoe nhìn Ký Tương, Hồng Đại, Thác Bạt Đan Thanh, Liễu Tông Nguyên xung quanh.

Chương 570: Lộ Tẩy?

“Ầm~!”

Khi ánh lửa cọ xát, trên dưới cơ thể Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy một cơn đau nhói. Ngọn lửa dữ dội nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ cơ thể Lý Hỏa Vượng.

"giết! Họ biết thân phận Tâm Tố của ta rồi! Nhất định phải giết sạch!! Tuyệt đối không được để tên nào trốn thoát!!!”

Khi Lý Hỏa Vượng làm loạn, Liễu Tông Nguyên co rúc người mình lại rồi chạy về phía cửa sổ bên cạnh thoát thân.

Cũng không biết hành động của ai, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy một sức lực to lớn, mạnh mẽ hất bay mình ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến thành người lửa, hắn duỗi tay vào trong hốc mắt của mình bóp mạnh một cái, một tia sáng kỳ dị bao

phủ lấy tất cả mọi người.

Ký Tương giơ khúc gỗ mục Như Ý trong tay mình lên chỉ vào Lý Hỏa Vượng, nhưng Lý Hỏa Vượng không có bất kỳ phản ứng nào cả. Hắn giơ kiếm Tử Tuệ trong tay mình lên định chém đứt cánh tay trái của mình.

"Nhĩ Cửu! Ngươi đang làm gì vậy!"

Bạch Vô Thường to lớn ở trong rừng cây kêu lên.

"Đừng có tốn sức nữa! Như này mà cũng không nhìn ra sao? Tên này bị người khác khống chế rồi!"

Sắc mặt Hồng Đại vô cùng khó coi, hắn giơ thanh Tú Đao trong tay lên rồi cắm vào cánh tay mình.

Nhưng lời nói của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng chợt sửng sốt, lúc này hắn vô cùng khiếp sợ nhìn những người trước mặt mình.

"Chuyện gì vậy? Họ...không phát hiện ra thân phận Tâm Tố của ta ư?"

Lý Hỏa Vượng chấn động đội nhiên nhớ tới cái gì đó.

Hắn nhớ lúc đầu khi Gia Cát Uyên đưa con thoi cho mình, hắn còn chỉ vào mặt nạ của mình rồi nói:

"Dùng cái này đi, thứ này tốt hơn cái của ngươi rất nhiều."

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra lời nói của đối phương là có ý gì.

Sở dĩ họ không phát hiện ra năng lực Tâm Tố của mình là bởi vì thứ này của Gia Cát Uyên đã thay mặt nạ che giấu thân phận của mình.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống vạt áo đang bốc cháy dữ dội của mình, chiếc túi đựng dụng cụ tra tấn bao lấy con thoi đã bị cháy đen, xem ra không lâu nữa nó cũng sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn.

“Không được, ta không thể để thứ này rời khỏi thân thể ta được.”

Cả người Lý Hỏa Vượng vội vàng lấy con thoi ra.

Lý Hỏa Vượng muốn tìm một nơi để cất con thoi kia, nhưng trên người hắn đừng nói đến miệng túi, ngay cả da thịt cũng bị đốt sạch.

Cuối cùng, hắn nhấc miếng thịt bỏng của mình lên, rồi bỏ con thoi kia vào trong khoang bụng mình như bỏ vào trong túi áo khoác.

Sau khi buông những thứ này ra, Lý Hỏa Vượng đi về phía những người khác:

"Mọi người, không sao cả rồi, người khai đàn làm phép khống chế ta đã bị ta đánh bại rồi!"

“Đứng lại!”

Vẻ mặt của Ký Tương vô cùng khó coi, một tay cầm bàn tính vàng chỉa thẳng vào người lửa trước mặt:

"Ta không quan tâm ngươi tỉnh lại hay chưa, ngươi thành thật đứng ở nơi đó cho chúng ta!"

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng thực sự đứng ở đó, Ký Tương, Liễu Tông Nguyên cùng với Hồng Đại, ba người tiến lại một chỗ bắt đầu bàn bạc.

Còn về phần bàn luận cái gì, Lý Hỏa Vượng ở quá xa nên không nghe rõ ràng. Hiện giờ hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xem xét là làm thể nào để dập tắt lửa trên người mình đây?

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới cái gì đó, hắn đưa tay kéo “Đại Thiên Lục” giấu phía dưới lớp da của mình xuống.

Khi thứ kia bị ném xuống đất, ngọn lửa dữ dội trên người hắn cũng dần dần bị dập tắt.

Lần này, vì mới bắt đầu nên làn da của Lý Hỏa Vượng vẫn chưa hoàn toàn bị bỏng.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng trông giống như một người nến vừa mới bắt đầu tan chảy vậy, mặc dù vô cùng đau đớn, nhưng so với dáng

vẻ cả người bị cháy đen trước đây thì tốt hơn rất nhiều.

"Quần áo lại bị cháy mất rồi, cũng may ta có mang thêm một bộ dự phòng. "

Ngay khi Lý Hỏa Vượng xoay người đi về phía xe ngựa, hắn chỉ nhìn thấy một đống lửa đang bùng cháy dữ dội.

"Này..."

Thấy vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không có gì để nói, hắn lấy “Hỏa Áo Chân Kinh” ra chữa thương cho mình.

Thời điểm con sên lửa bò trên da mình, trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt hiện lên hình ảnh của Gia Cát Uyên.

"Hắn đã nhìn ra thân phận của ta rồi, không những không bắt ta mà còn đưa con thoi này đến giúp ta che giấu thân phận. Hắn thật sự có lòng tốt sao?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên muốn gặp lại Gia Cát Uyên kia một lần, trong lòng Lý Hỏa Vượng có quá nhiều chuyện muốn nói với hắn.

"Nhĩ Cửu…"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn thì thấy ba người kia đã đi tới, xem ra họ đã bàn bạc xong nên làm như thế nào rồi.

“Nhĩ Cửu, ngươi có thể phân biệt được lúc nãy là ai đã làm phép hại ngươi không?”

Vẻ mặt Ký Tương vô cùng ngưng trọng hỏi.

“Có chút ấn tượng, nhìn giống như là một đạo sĩ hói đầu vậy.”

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc trả lời.

"Ừm..."

Vẻ mặt Ký Tương ngưng trọng như đang suy nghĩ cái gì đó, sau hồi lâu hắn mới nói:

"Được rồi, chúng ta trở về trước đi, về trước rồi nói sau."

Nghe đối phương nói xong, những người khác đều gật đầu, cùng nhau đi trên con đường đất.

Tuy nhiên, rõ ràng là những người khác cũng không hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Lý Hỏa Vượng, họ mơ hồ có xu hướng bao vây lấy hắn.

Chương 571: Miểu Miểu

Mới vừa đi chưa được hai bước, Lý Hỏa Vượng liền dừng lại, nghi hoặc hỏi:

"Các ngươi có còn nhớ lần này chúng ta đi ra ngoài là làm chuyện gì không?"

Vẻ mặt Hồng Đại khó hiểu nghe thấy vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Ký Tương:

"Ta chỉ là bị Ký Tương đại nhân gọi ra, những chuyện khác thì ta không biết."

“Ta cũng bị Ký Tương đại nhân gọi đến. Ký Tương đại nhân, lần này chúng ta đang làm chuyện gì vậy?”

Liễu Tông Nguyên vội vàng nói theo.

Hỏa Vượng cũng nhìn về phía Ký Tương, hắn cũng nhớ mình cũng bị Ký Tương gọi ra. Nếu không phải đối phương cam kết sau khi làm xong đơn này sẽ giúp mình thu thập tình báo của Tọa Vong Đạo, thì hắn cũng sẽ không nhất định sẽ tiếp nhận loại chuyện không đầu không đuôi này.

Bị ba người nhìn chằm chằm, vẻ mặt Ký Tương rất ngưng trọng, hắn lấy tay áo lau than trên mặt, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó:

“Chúng ta...chúng ta cũng không quá rõ.”

Trong lời nói của Ký Tương mang theo một tia không chắc chắn:

"Chúng ta gọi hai người các ngươi tới đây làm gì nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng và Hồng Đại bốn mắt nhìn nhau, nhất thời họ không biết nên nói gì cho phải.

Gọi họ ra mà lại có thể quên mất việc gọi ra để làm gì, cấp trên này đúng là làm việc theo ý mình.

"Ôi chao, được rồi, trước tiên chúng ta cứ lên đường tìm một nơi có người đã rồi nói sau. Chúng ta không có xe ngựa, nếu không đi nhanh chút thì mấy người chúng ta chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài thôi."

Nhìn sắc trời, đám người Lý Hỏa Vượng cũng không do dự nữa mà vội vàng tăng nhanh tốc độ gấp rút lên đường.

"Mặc vào đi, ở trần thế này cũng khó coi."

Hồng Đại đưa chiếc áo khoác thối hoắc trên người của gã ăn mày đưa cho Lý Hoả Vượng đang trần trụi.

Lý Hoả Vượng nói một câu cảm ơn, rồi lấy chiếc áo khoác treo đầy dao gỉ lên người.

Ngay khi hắn duỗi tay ra chuẩn bị mặc áo vào, Lý Hoả Vượng đã thấy cánh tay mình be bét máu.

Chỗ da đó dường như có vật gì khắc vào da, nhưng nó đã bị cháy đến mức dính vào nhau.

"Quái lạ, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Lý Hoả Vượng chậm rãi bỏ hai tay xuống, khoác chiếc áo của Hồng Dạ lên người.

Lý Hoả Vượng không còn trần trụi, định xoay người đuổi theo bước chân của bọn người Ký Tương, nhưng mới vừa bước được hai bước, hắn đột nhiên dừng lại:

"Không đúng! Không đúng!!"

Lý Hoả Vượng nhanh chóng vén tay áo lên, để lộ ra chỗ vết thương

đang dính liền, lấy dao găm ra rạch một đường trên chỗ da bên cạnh.

Hắn cầm miếng da dùng lực kéo, với tiếng da bị xé rách, để lộ ra phần thịt, gân và máu bên dưới.

Lúc đó chữ đã khắc rất sâu, hằn rõ trên da thịt.

Lý Hoả Vượng hoảng hốt khi đọc những dòng chữ được viết trên đó, hắn nhanh chóng quay đầu lại, hét lớn với Ký Tương:

“Là Tâm Trọc!”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Ký Tương chợt sáng lên:

“Ôi chao! Ta nhớ rồi! Ta tìm các ngươi là để giúp tìm Tâm Trọc!”

Thế nhưng, ngay sau đó, sắc mặt của ba người lập tức thay đổi, bầu không khí lập tức trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

“Tâm Trọc đã xuất hiện! Họ đang che giấu những ký ức của chúng ta về hắn!”

Lý Hoả Vượng lấy thanh Tử Tuệ kiếm ra, quan sát mọi thứ xung quanh với sự cảnh giác cao độ.

“Có lẽ không chỉ vậy đâu, nói không chừng, Tâm Trọc này đã che giấu một số người trong chúng ta, chỉ là chúng ta không nhớ ra mà thôi, tuyệt đối đừng nhìn thẳng vào mắt của hắn.”

“Pằng pằng pằng…”

Ký Tương không ngừng quay bàn tính số, dường như đang tính toán cái gì đó.

Khi âm thanh của bàn tính dừng lại, trong năm hạt tính số, có ba cái bị gẩy lên.

“Ba người, Tâm Trọc đó đã giấu đi ba người.”

Lời nói của Ký Tương khiến Lý Hoả Vượng và Hồng Đại như tê dại, trong lúc bất tri bất giác mất đi ba người đồng hành, thế mà

bản thân lại không hay biết.

Lý Hoả Vượng phất tay phai lên xuống, trên cánh tay khắc lấy lời Ký Tương vừa nói, như vậy Tâm Trọc sẽ không ẩn nấp được.

“Để xem ta có thể ép nó ra ngoài được không, các ngươi hộ pháp!”

Ký Tương vỗ bàn tính trên tay xuống đất, bắt đầu đánh bạch bạch bạch lên nó.

Hồng Đại nghiêm mặt bước tới, lấy ra từng thanh đao rỉ, vây quanh Ký Tương, lưỡi đao hướng vào trong, nhanh chóng bày thành hình hoa sen.

Lúc này, Lý Hoả Vượng không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể đề cao cảnh giác.

Thời gian từng chút trôi qua, Ký Tương lại gẩy đánh, con số lại mất đi, nhưng lần này không hiệu quả như lần trước.

Dù Ký Tương có mồ hôi nhễ nhại nhưng Tâm Trọc vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Lý Hoả Vượng nhăn nhó nhìn chằm chằm xung quanh, lúc này, hắn đột nhiệt phát hiện trên cánh tay của mình có thêm vài nét chữ.

Đó là bút ký của bản thân, nhưng những hàng chữ viết lên dường như đã bị Tâm Trọc ẩn giấu đi, bản thân hắn cũng chẳng biết viết khi nào.

“Ký Tương có hiệu quả, nhưng vô cùng yếu! Phải dùng lỗ tai của chúng ta nghe cẩn thận! Phải nhanh lên! Không chỉ có Thác Bạt Đan Thanh và Liễu Tông Nguyên bị Tâm Trọc giấu đi đâu, còn có Miểu Miểu nữa!”

“Trước đó Nhị Thần vốn dĩ không rời đi! Nàng bí mật đưa Miểu Miểu đến giúp chúng ta! Mau đi cứu các nàng! Tuyệt đối không thể để các nàng lâm vào kết cục người nhà Tâm Trọc!”

Lý Hoả Vượng run rẩy, toàn thân nổi da gà.

Lý Hoả Vượng không ngần ngại tháo bông gòn ra khỏi tai, quan sát bốn phía xung quanh bằng thính giác cực kỳ nhạy bén của mình.

Chương 572: Cầm Kiếm

Lúc đầu, Lý Hoả Vượng gần như bị đánh gục bởi tiếng nổ. Mỗi một lần hạt bàn tính va đập vào nhau, giống như có một trận va chạm vang dội bên tai hắn.

“Cha...Ồn ào quá, ồn ào quá!”

“Cố lên, sắp ổn rồi! Chúng ta sắp cứu được mẹ ngươi rồi!”

Lý Hoả Vượng cắn chặt răng, nhắm mặt lại dùng hết sức bình sinh để phân biệt âm thanh.

Ban đầu vô cùng ầm ĩ, nhưng khi Lý Hoả Vượng dần bình tĩnh lại, hắn nghe thấy một vài âm thanh khác.

“Thúc...Phong…”

“Không đúng, không phải cái này!”

Lý Hoả Vượng nghiến răng nghiến lợi, dùng hai tay ôm chặt lấy đầu mình.

Cuối cùng một vì âm thanh đã bắt đầu có hình có nét, đó là tiếng bước chân chốc xuất hiện, chốc lại biến mất.

“Ở...bên này!!”

Lý Hoả Vượng đột ngột mở mắt, hàn mang xuất khiếu, Lý Hoả Vượng trực tiếp chém một cái cây sau lưng.

Một cây đại thụ to bằng thân người bị thanh kiếm cắt làm đôi, bóng dáng của một nam nhân quần áo tả tơi hiện ra.

Hắn liếc nhìn Lý Hoả Vượng với đôi mắt đờ đẫn, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, Tử Tuệ kiếm trong tay hắn lập tức biến mất.

“Lại ở đây!”

Lý Hoả Vượng cắm hai tay vào bụng, lại bẻ gãy hai xương sườn.

Cùng với tiếng răng rắc, Tâm Trọc khom lưng cùng với Lý Hoả Vượng, kêu thảm thiết.

Lý Hoả Vượng cố gắng chịu đựng cơn đau tột độ, gào lên rồi lao về phía Tâm Trọc.

Nam Tâm Trọc trừng mắt nhìn Lý Hoả Vượng, tiếp ngay sau đó, vượt ngoài suy nghĩ của hắn, năng lực vô cùng hữu dụng trong quá khứ cứ thế mất đi hiệu lực.

Chờ sau khi hắn định thần lại, Lý Hoả Vượng chỉ còn cách hắn ta mười bước chân, những xúc tu của Lý Tuế đã vùng vẫy, sẵn sàng che mắt đối phương bất cứ lúc nào.

Trong tình huống nguy cơ như vậy, nam Tâm Trọc không chút hoảng sợ, hắn bỗng giơ tay trái lên, một bóng người từ trong không khí xuất hiện, đâm vào người Lý Hoả Vượng. Đó là Thác Bạt Đan Thanh đã biến mất ban nãy.

Vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó Liễu Tống Nguyên cũng bị ném ra tương tự.

Khi người thứ ba bị ném ra ngoài, trái tim căng cứng của Lý Hoả Vượng cuối cùng cũng được buông lỏng, đó là Miểu Miểu.

Không quan tâm đến nam Tâm Trọc, Lý Hoả Vượng theo bản năng giang hai tay của mình, chờ đón đối phương.

Nhưng khi Lý Hoả Vượng bắt lấy, hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào, nhưng trong đôi mắt lại chan chứa biết bao điều.

Lý Hoả Vượng đặt cô gái trong vòng tay của mình xuống, Miểu Miểu lại dần dần biến mất, nàng lại lần nữa bị ẩn mình.

“Tâm Trọc!!”

Lý Hoả Vượng trên trán nổi đầy gân xanh, rống lên rồi lao về phía

đối phương.

Nhưng khi hắn ta chuẩn bị đến gần, một bóng người khác lại đâm về phía hắn, lần này là Nhị Thần.

Cứ như vậy, những thứ bị giấu tựa như tảng đá này không ngừng bị nam Tâm Trọc ném tới ném lui.

Tất cả những thứ ấy được luân phiên ném ra rồi lại biến mất.

Xét về việc sử dụng năng lực của bản thân, tên nam Tâm Trọc này rõ ràng là có kỹ năng hơn nữ giới rất nhiều.

Lý Hoả Vượng biết như vậy không được, nếu hắn ta tiếp tục tung ra thế này, Ký Tương sẽ không thể cầm cự được nữa.

Nếu Ký Tương không chống cự được, thì việc tìm ra Tâm Trọc còn khó hơn lên trời.

Hắn nhất định phải tìm được cách khắc chế đối phương.

Lại nhìn hai nữ nhân bị ném về phía mình, Lý Hoả Vượng nhanh chóng chớp mắt với họ, Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Bạch Linh Miểu Nhị Thần lại dần biến mất, đợi đến khi các nàng lại lần nữa xuất hiện trong tư thế bọc trong đủ loại tạp vật, Lý Hoả Vượng dùng hai tay nắm lấy xương sườn cắm vào ngực mình mà khuấy động.

Tâm Trọc lập tức khom người xuống đau đớn, đúng lúc này, Nhị Thần ở giữa không trung nhanh chóng lộn ngược, dùng lòng bàn chân với đôi giày thêu giẫm lên Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu dùng phản xung lực, phóng về phía nam Tâm Trọc.

Lúc này, Bạch Linh Miểu vươn tay chộp lấy thanh trường kiếm bên cạnh.

“Đừng cầm!!”

Lý Hoả Vượng lớn tiếng ngăn cản, đó là thanh Tử Tuệ kiếm bị biến mất của hắn!

Bạch Linh Miểu biết, nhưng trong tình huống này, nàng không có lựa chọn nào khác.

Khi Tâm Trọc đang gắng gượng với cơn đau, vừa ngẩng đầu lên, Tử Tuệ kiếm đã cắm chính xác vào trán của hắn.

Tâm Trọc chết đứng trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh hắn đều trở nên tĩnh lặng.

Lý Hoả Vượng mở to mắt, nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cầm thanh Tử Tuệ kiếm của Bạch Linh Miểu.

“Hahaha…”

Bạch Linh Miểu đột nhiên cười phá lên, thân thể hơi cong xuống, cùng Nhị Thần cười một trận, rồi tiếng cười càng lúc càng lớn hơn.

“Hahahahaha!!!

Bạch Linh Miểu cười, cười như thể muốn lột hết tất cả sự vui sướиɠ, dường như nàng muốn góp nhặt hết tất thảy trong lòng trút ra ngoài bằng một tràng cười.

Ở chung với Bạch Linh Miểu lâu như vậy, Lý Hoả Vượng chưa bao giờ thấy đối phương có vẻ mặt này.

“Đưa kiếm cho ta! Mau đưa kiếm cho ta!!”

Lý Hoả Vượng run rẩy tiến về phía Bạch Linh Miểu đang cầm kiếm.

Nhưng vừa đi tới trước mặt nàng, Lý Hoả Vượng liền trông thấy thiếu nữ tóc trắng trước mặt giơ tay phải lên, thanh trường kiếm trong tay đâm thẳng vào trong l*ид ngực hắn.

Thân kiếm giương lên, l*ид ngực của Lý Hoả Vượng lập tức mở ra, để lộ trái tim vẫn đang đập trong không gian lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Linh Miểu tiến đến, đè chặt Lý Hoả

Vượng, máu phun ra từ cơ thể hắn nhanh chóng nhuộm đỏ bộ quần áo sáng màu của nàng.

“A…”

Khuôn mặt Bạch Linh Miểu loé lên một tia nhẹ bẫng.

Chương 573: Thay Đổi

Nhìn Bạch Linh Miểu xa lạ trước mặt, Lý Hoả Vượng đang định mở miệng thì đã thấy đối phương hơi nghiêng đầu, hôn một cái.

Thở vài hơi, Bạch Linh Miểu từ từ ngẩng đầu lên, lần nữa quan sát Lý Hoả Vượng, khoé miệng hơi nhếch lên rồi lại cười ra tiếng.

Lý Hoả Vượng run rẩy nâng khuôn mặt của đối phương, vẻ mặt vô cùng căng thẳng:

“Miểu Miểu, làm ơn đừng như thế này?”

Giống như Lũ Tú Tài lúc trước, sát khí trên Tử Tuệ kiếm rốt cuộc đã thay đổi tính cách của Bạch Linh Miểu.

Biểu hiện của Bạch Linh Miểu dần dần trầm xuống, dường như lại biến về nàng thiếu nữ ôn nhu. Nàng hỏi với vẻ ngượng ngùng:

“Lý sư huynh...Là thế này phải không?”

Ngay khi Lý Hoả Vượng có chút hy vọng loé lên trong ánh mắt, nét ngượng ngùng trên khuôn mặt Bạch Linh Miểu lập tức được thay thế bằng vẻ phấn khích:

“Hahaha! Làm sao mà có thể được! Ngươi đang mơ mộng giữa ban ngày cái gì vậy?”

“Ta không muốn quay về dáng vẻ quỷ quái hối hận trước đó! Ta bây giờ không quan tâm đến cái gì hết! Nói cho ngươi biết, ta sẽ thoải mái khỏi phải nói luôn!”

“Nếu như biết trước rằng có thể tự tại được như này, ta đã sớm cầm kiếm của ngươi! Vả lại, ngươi ngó lại bộ dáng này của ngươi

chút đi, rồi ngó sang ta! Thật là xứng đôi! Hahaha!!”

Tuôn ra một tràng ngôn từ điên loạn, trên mặt Bạch Linh Miểu lâu lâu lại lộ ra một vài đặc điểm của Tiên gia, chẳng hạn như tai lông, hoặc là mấy phiến vảy rắn.

Nghe đối phương nói ra rất nhiều lời kinh hãi, Lý Hoả Vượng với vẻ mặt vừa kích động vừa đau đớn, run rẩy kéo đối phương vào lòng:

“Miểu Miểu...Ta có lỗi với ngươi.”

Bạch Linh Miểu dựa vào ngực của đối phương nhắm mắt lại, ngửi lấy mùi máu tươi nồng nặc trên người Lý Hoả Vượng, trên khuôn mặt lộ ra vẻ thoải mái:

“Lý Hoả Vượng, ngươi có thể trở về Ngưu Tâm thôn, mọi người đều đang đợi ngươi đấy.”

Lý Hoả Vượng buông Bạch Linh Miểu ra, nhìn khuôn mặt vừa quen vừa lạ của nàng bằng vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Trong lòng đấu tranh một hồi lâu, rồi nói với đối phương:

“Ngươi yên tâm, chuyện này là do ta mà ra, ta sẽ nghĩ ra cách để giúp ngươi trở về dáng vẻ ban đầu.”

Không ngờ, khi Lý Hoả Vượng vừa dứt lời, biểu cảm của Bạch Linh Miểu đột nhiên thay đổi, dứt khoát đứng dậy, giơ cánh tay phải mảnh mai và mềm mại của mình lên, đưa thẳng vào ngực Lý Hoả Vượng, siết chặt trái tim nóng hổi của hắn.

“Ngươi rốt cuộc có nghe ta nói cái gì không vậy? Ta nói là cảm giác hiện tại của ta đang rất thoải mái! Tại sao ngươi lại có quyền quyết định ta sẽ biến thành người như nào?”

Bạch Linh Miểu khẽ nâng móng tay màu đen sắc bén của mình lên, nhẹ nhàng cắm một đầu ngón tay nhọn vào trái tim của Lý Hoả Vượng.

Giây tiếp theo, một vài xúc tu trồi lên từ cơ thể của Lý Hoả Vượng, quấn chặt lấy cánh tay Bạch Linh Miểu, ngăn không cho nàng tiến

thêm bước nào nữa.

“Lý Tuế, đừng như vậy.”

Nghe theo mệnh lệnh đầy vẻ thống khổ của Lý Hoả Vượng, Lý Tuế xúc tu chậm rãi co lại.

Vẻ mặt Bạch Linh Miểu tựa như cười nhưng không cười, rút tay từ ngực Lý Hoả Vượng ra, sau đó lau đi vết máu của Lý Hoả Vượng trên tay mình.

Lau xong, Bạch Linh Miểu nhanh chóng bước tới, nép vào trong ngực Lý Hoả Vượng một cách trìu mến như một con chim nhỏ.

Thế nhưng, khác với hành động thân mật ấy, miệng nàng toàn buông những lời sắc bén:

“Đừng nghĩ ta đời này sẽ dựa dẫm vào ngươi, còn chưa thành thân thật thì chưa biết được đâu, lão nương là một con người đang sống sờ sờ đây, không phải món trang sức trên người Lý Hoả Vượng ngươi đâu.”

Lý Hoả Vượng nhìn Bạch Linh Miểu trước mặt với vẻ mặt vô cùng phức tạp, hắn không còn kích động như lúc ban đầu, hiện tại mọi chuyện đã thành ra thế này, bây giờ phải làm sao để giải quyết tốt hậu quả.

Ngay khi Lý Hoả Vượng đang chật vật, những người khác cũng đi tới, đầu tiên họ nhìn thi thể tâm trọc trên mặt đất rồi thở dài, sau đó lại đem sự chú ý hướng vào Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu lúc này không một chút luống cuống, trợn mắt nhìn lại với thần thái hất mặt lên trời.

“Nhĩ hiền đệ à, tục ngữ này rất hay, cưới vợ phải coi trọng hiền đức, nương tử nhà ngươi tính tình cũng không quá tốt, ta mà sống chung với ả, nhất định cái nhà sẽ gà bay chó nhảy mỗi ngày.”

Thác Bạt Đan Thanh dùng giọng điệu của người từng trải, truyền đạt kinh nghiệm cho Lý Hoả Vượng.

Bạch Linh Miểu định mở miệng thì bị Lý Hoả Vượng chặn lại.

Rõ ràng, Ký Tương cũng không nghĩ rằng bây giờ là thời điểm thích hợp để nói về vấn đề này.

“Này, Đan Thanh à, ngươi cảm thấy hiện tại cần phải nói chuyện này sao? Lo mà về đi, mệt chết ta đi được.”

Những động tác trước đó đã khiến Ký Tương trông rất yếu ớt, lung la lung lay, như thể hắn có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, một đám gia hoả chật vật tiến về phía trước.

Được Bạch Linh Miểu đỡ lấy, trong đầu Lý Hoả Vượng không ngừng hiện lên hình ảnh Bạch Linh Miểu trong quá khứ híp mắt cười.

“Không được, không thể để cho bạch Linh Miểu biến thành thế này được, nhất định sẽ có cơ hội khiến nàng bình thường trở lại!”

Lý Hoả Vượng chắc nịch trong lòng.

Tâm tố bản thân không có khả năng tìm thấy mà ta còn đang tìm, chẳng lẽ ta còn sợ sát khí này xâm nhập vào cơ thể mình sao?

Chương 574: Tốt Hay Xấu

Lý Hoả Vượng đã hạ quyết tâm,nhanh chóng nghiêng đầu nhìn mọi người xung quanh, nếu nói bản thân trong quá khứ giống như con ruồi không đầu, thì nói không chừng những người xung quanh ta đều có thể giúp đỡ ta chuyện này.

Nhưng bây giờ Bạch Linh Miểu đang ở bên cạnh, thật sự không tiện hỏi.

Trên đường trở về, không ai nói câu nào, mỗi người đều đang suy nghĩ về việc riêng của mình.

Bước đi chậm rãi, lại thêm sự tình gián đoạn ban nãy, nên lúc màn đêm buông xuống, họ cũng chẳng mấy ngạc nhiên khi không thể đến ngôi làng gần nhất được.

Sau không còn gì để nói, bọn họ tìm củi nhóm lửa, cả nhóm ngồi

vây lấy đống lửa mà nghỉ ngơi.

Bạch Linh Miểu cùng Lý Hoả Vượng vẫn ôm nhau ngủ như trước đây, cảm giác này đã lâu không có.

Chỉ có điều hai người rất hiển nhiên đều mắt mở trao tráo, dưới ánh lửa trại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn Lý Hoả Vượng đang nhìn chằm chằm vào mình ở trước mặt, khoé miệng Bạch Linh Miểu hơi vểnh lên, ghé sát bên tai Lý Hoả Vượng thấp giọng hỏi với vẻ giảo hoạt:

“Nhìn chằm chằm ta làm gì? Làm sao? Bị thương thế này còn nghĩ đến chuyện sinh hoạt vợ chồng à?”

Lý Hoả Vượng thở dài một hơi thật sâu, đau lòng ôm Bạch Linh Miểu vào trong ngực.

Bạch Linh Miểu nâng lớp da của Lý Hoả Vượng lên, chui đầu vào hôn lên trái tim đang đập:

“Yên tâm đi, ta vẫn là Bạch Linh Miểu, người cùng ngươi đồng sinh cộng tử trước đây.”

“Những chuyện chúng ta từng trải qua trên đoạn đường này đến một chi tiết ta cũng không quên, hầu như mọi thứ đều không thay đổi, điều duy nhất thay đổi chỉ là sự bất đồng trong suy nghĩ của ta mà thôi.”

“Nhưng...sau cùng thì, nó cũng đã thay đổi…”

Giọng điệu của Lý Hoả Vượng có phần tự trách và bất lực.

“Ồ? Vậy ngươi có dám nói rằng Lý Hoả Vượng ngươi suốt chặng đường đều không hề thay đổi không? Ngươi cũng đã thay đổi rồi, đúng không?”

“Ta thay đổi?”

Ý nghĩ này chợt loé lên trong đầu Lý Hoả Vượng, ngay sau đó lập tức lắc đầu nguầy nguậy:

“Không, ta không có thay đổi, ta vẫn là Lý Hoả Vượng.”

“Ngươi là đang cố ý lừa mình dối người đấy à?”

Bạch Linh Miểu nhìn Lý Hoả Vượng bằng một cái nhìn trống rỗng.

“So với ta ngươi thay đổi nhiều hơn đấy, Lý Hoả Vượng của quá khứ cũng sẽ không hở chút lại chém đầu ngón tay, móc nhãn cầu của mình.”

“Chẳng lẽ Lý Hoả Vượng ngày xưa là Lý Hoả Vượng, còn Lý Hoả Vượng hiện tại thì không phải Lý Hoả Vượng sao?”

Bên cạnh đống lửa trại bập bùng, Lý Hoả Vượng lắng nghe Bạch Linh Miểu trong lòng mình nói tiếp:

“Suy bụng ta ra bụng người, ta cũng vậy, Bạch Linh Miểu của quá khứ là Bạch Linh Miểu, còn Bạch Linh Miểu hiện tại cũng là Bạch Linh Miểu, một Bạch Linh Miểu tốt hơn!”

Khi Bạch Linh Miểu nói câu này, đôi mắt như bừng sáng.

“Còn nữa, ngươi đừng quên, ngươi đã giết cả nhà của ta.”

Câu nói này khiến cho Lý Hoả Vượng tê dại.

“Ta của quá khứ luôn đấu tranh, giằng co, không thể buông bỏ cái gì, không cách nào tha thứ cho ngươi, cũng không buông được những người thân đã khuất.”

“Nhưng bây giờ ta khác rồi. Ta biết họ là Bạch Linh giáo, cũng hiểu họ muốn làm gì ngươi, nên ta chỉ sẽ nói ngươi không sai khi giết họ. Trong tình huống đó, nếu ngươi không giết họ, thì người chết sẽ là ngươi.”

“Ngươi xem, hiện tại ta đã suy nghĩ rõ ràng như vậy, không chút nào do dự, cũng không có chút nào đau khổ!”

Nghe được lời này, Lý Hoả Vượng đột nhiên cảm thấy Bạch Linh Miểu trước mặt vô cùng lạ lẫm, như biến thành một người khác.

Nếu phải so sánh cái giọng điệu cứng rắn này với một người, chắc chắn sẽ là Bành Long Đằng.

Bạch Linh Miểu lúc này, dù là ngữ khí hay cử chỉ cũng đều tựa Bành Long Đằng, hắn không muốn như vậy.

Đúng lúc này, một thân ảnh mềm mại khác từ phía sau nhích tới, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Hoả Vượng từ phía sau, một chiếc lưỡi dài phân nhánh mảnh khảnh trượt qua tai Lý Hoả Vượng.

Khi cảm nhận được Nhị Thần, thân thể Lý Hoả Vượng run lên, vội vàng đứng dậy khỏi vòng vây, nhìn hai người trên mặt đất với vẻ có chút hoảng sợ.

Hành động của Lý Hoả Vượng khiến mọi người xung quanh chú ý, một nụ cười gượng gạo xuất hiện trên khuôn mặt hắn ta:

“Ta đi tháo nước.”

Thấy Ký Tương đang nhìn về phía mình, Lý Hoả Vượng đưa tay liếc nhìn về phía đen kịt rồi đi vào trước.

Một lúc sau, Ký Tương cũng bước vào rừng cây như dự đoán, nhìn Lý Hoả Vượng với một nụ cười.

“Nhĩ Cửu, có chuyện gì sao? Cứ nói cho nhau biết đi! Chúng ta nhất định sẽ giúp những gì có thể giúp được.”

Lý Hoả Vượng vừa rồi rõ ràng như vậy, nếu không nhìn ra thì chắc là bị mù, sau khi nghĩ lại tất cả những điều Bạch Linh Miểu đã nói với mình ban nãy, Lý Hoả Vượng hỏi hắn ta: "Ký Tương đại nhân, bị binh gia sát khí nhập vào người, có cách nào để giải trừ không?”

Bạch Linh Miểu hiện tại không phải là Bạch Linh Miểu của quá khứ, cho dù đối phương vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, hắn cũng phải cứu nàng quay về.

“Sát khí nhập vào người? Chuyện này ngươi phải tìm hỏi binh gia thôi, ta cũng không rõ lắm.”

Đồng tử của Lý Hoả Vượng hơi co lại, hắn ta lại hỏi:

“Ký Tương đại nhân, ngài có người quen là binh gia ở Đại Lương không? Nếu không phiền, ngươi có thể giới thiệu binh gia của Đại Lương cho ta được không?”

Ký Tương liếc qua vị trí đống lửa trại:

“Được, cái này có thành vấn đề gì.”

Chương 575: Song Sát

Hôm nay nếu không có Lý Hoả Vượng, nhóm người này nói không chừng sẽ bị đánh bại thật, chuyện nhỏ như này đương nhiên không có gì to tát.

Tất nhiên, hắn chỉ đang nói về việc giới thiệu, còn hắn muốn tìm binh gia để làm gì thì cũng không ảnh hưởng đến mình.

Ký Tương nói xong, ngay sau đó nhớ lại những gì đã xảy ra lúc nãy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“May mà mọi chuyện lần này đã được giải quyết. Để xem ta có thể biếu quà cho cha nuôi được không, rồi chuyển đến một nha môn khác. Giám Thiên ti này thực sự người không thể làm được.”

“Chuyện đó cảm ơn Ký Tương đại nhân.”

Lý Hoả Vượng cảm ơn Ký Tương.

Dù nó có tác dụng hay không thì bản thân nhất định cũng phải cố gắng hết sức, để khiến Bạch Linh Miểu trở lại bình thường.

“Được rồi, không có chuyện gì khác nữa chứ? Nếu không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi ra ngoài đã. Ngày mai còn phải gấp rút lên đường nữa đấy!”

Dứt lời, Ký Tương vừa định rời đi, thì hắn cùng Lý Hoả Vượng đồng thời quay đầu lại nhìn hướng cánh rừng bên cạnh:

“Có người!”

Ở đây là vùng hẻo lánh hoang vu, hơn nữa là ban đêm, bỗng nhiên

lại loé lên một ánh mắt, rõ ràng chẳng hợp lí chút nào.

Lý Hoả Vượng lấy ra hai tấm giấy màu nghệ, dùng máu của mình nhanh chóng vẽ ra lá bùa, dán lên đầu gối, thân thể mang theo tàn ảnh phóng về phía ấy.

Sau khi Ký Tương đứng đơ người với thần sắc biến hoá liên tục vài lần, hắn vội vàng quay về đống lửa, nhìn chằm chằm vào thi thể tâm trọc, tránh đối phương giương đông kích tây.

Lý Hoả Vượng nhanh chóng băng qua khu rừng, càng ngày càng ép sát lại người kia.

Thấy đối phương vẫn chưa dừng lại, Lý Hoả Vượng giơ tay chém xuống, trực tiếp cắt đứt một đầu ngón tay của mình.

Giữa không trung, ngón tay nhanh chóng khoan ra những mũi nhọn bằng xương, cấp tốc bay về phía người đằng xa.

Ngón tay nhắm trúng đối phương không mấy ngạc nhiên, Lý Hoả Vượng tiến đến trước mặt hắn, cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dáng của người này.

Thoạt nhìn, đồng tử của Lý Hoả Vượng hơi co lại, thứ trước mặt nhìn thì giống người, nhưng thân thể lại nhỏ bé đến dị hợm, trên người chỉ có mỗi lớp da mỏng, hoàn toàn được nâng đỡ bởi khung xương.

Hai con mắt cá voi thật to lồi ra bên ngoài, như thể nó có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Miệng thì lõm vào phía trong, trong miệng vốn dĩ cũng không còn lại bao nhiêu cái răng, mấy cái răng còn lại mọc lởm chởm.

Trong lúc nhất thời, Lý Hoả Vượng không thể phân biệt được thứ trước mặt mình là con người hay một loại ma quỷ nào đó.

Trông thấy vũ khí trong tay Lý Hoả Vượng, sinh vật trước mặt trong mắt không có chút sợ hãi, nó chỉ cười ngây ngô một cách đần độn:

“Chẳng lẽ trúng điệu hổ ly sơn rồi à?”

Lý Hoả Vượng không chút kiêng nể đánh gãy tứ chi của sinh vật ấy, mang về phía đống lửa.

Khi quay trở lại chỗ lửa trại, trông thấy mọi người đều ở đó, thi thể của tâm trọc cũng ở đó, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ký Tương đại nhân, ngươi có nhận ra thứ này không? Ban nãy trong rừng chính nó nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

Lý Hoả Vượng lôi sinh vật đó đến trước mặt Ký Tương.

“Ồ?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng tò mò tiến đến quan sát, sau lưng bỗng nhiên vang lên một âm thanh sợ hãi cực độ.

Lý Hoả Vượng quay đầu nhìn lại, phát hiện đó thực sự là Hồng Đại.

Lúc này, Hồng Đại đang nhìn vào sinh vật ấy với ánh mắt vô cùng sợ hãi:

“Đây...là người bị tâm trọc giấu đi! Nếu không phải tâm trọc cho họ ra ngoài, thì…”

Giây tiếp theo, hắn giống như bị cái gì nhập vào, nằm rạp trên mặt đất gặm bùn, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Không có vị, không có gì hết! Nuốt cũng không trôi! Chúng ta sớm bị mắc bẫy rồi! Không biết từ bao giờ, có lẽ chúng ta đã bị tâm trọc này giấu đi rồi!”

Lời này khiến mọi người đều lạnh sống lưng, ngắm nhìn cánh rừng bốn phía tối đen như mực.

Ký Tương xông đến quát lớn:

“Đừng có nói bậy! Tâm trọc muốn bắt chúng ta đã chết rồi! Tâm trọc chết rồi thì làm sao mà có khả năng ẩn giấu chúng ta được! Chẳng lẽ còn một tên khác sao?”

Nghe được những lời này, Lý Hoả Vượng trong lòng run lên:

“Ký Tương đại nhân, quả nhiên còn có một tâm trọc chưa chết, nữ tâm trọc lúc đầu.”

“Cái gì? Làm gì có nữ tâm trọc nào? Không phải chỉ có một tên tâm trọc thôi sao?”

Giờ phút này tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về Lý Hoả Vượng, làm hắn có chút nghi ngờ bản thân đoán sai.

Nhưng sau khi nhìn vết sẹo trên cánh tay, hắn lắc đầu nguầy nguậy, ký ức của bản thân không có vấn đề, là phần ký ức của họ liên quan đến phần này đã bị che giấu.

“Không phải chứ! Chúng ta đã bắt được là nữ tâm trọc, không phải nam.”

“Vậy nữ tâm trọc đâu?”

Lời nói của Ký Tương giờ phút này cực kỳ gay gắt, mồ hôi lại chậm rãi trượt xuống trên gương mặt.

Lý Hoả Vượng chỉ ngón tay vào thi thể của nam tâm trọc trên mặt đất:

“Nghiệp chướng của hắn ta đã bị hắn giấu bên trong.”

Câu nói này vừa thốt ra khỏi miệng Lý Hoả Vượng, sắc mặt Ký Tương trong nháy mắt không có chút huyết sắc nào, hai chân mềm nhũn trực tiếp co khuỵu xuống đất.

“Tâm trọc nhất sinh nhất tử, chết giấu bên trong cái sống, sống giấu bên trong cái chết, xong rồi xong rồi, chúng ta toàn bộ xong rồi!”

Chương 576: Thế Giới Bị Lãng Quên

Nhìn Ký Tương trước mặt đang nằm sõng soài trên mặt đất, vẻ mặt lúc này của Lý Hỏa Vượng vô cùng khó coi.

Lý Hỏa Vượng nhớ Ký Tương từng nói, Tâm Trọc nam đã chết

nhưng Tâm Trọc nữ vẫn còn sống, khi hai Tâm Trọc này tập hợp lại với nhau thì ngay cả Gia Cát Uyên cũng không thể xử lý được tình huống này.

Lý Hỏa Vượng không biết Gia Cát Uyên có sức mạnh đến thế nào, hắn chỉ biết lần này hắn thực sự đã gặp phải một rắc rối lớn.

"Hỏa Vượng, tên thái giám này đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Linh Miểu đang cảnh giác quan sát xung quanh, hiển nhiên không biết tính chất nghiêm trọng của sự việc.

Nhìn gò má của đối phương, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, đè nén nỗi lo lắng mạnh mẽ trong lòng, bây giờ hắn sống chết thế nào không quan trọng, nhưng khiến Bạch Linh Miểu bị liên lụy, chuyện này tuyệt đối không thể!

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bước tới, đỡ Ký Tương trên mặt đất ngồi dậy, giọng nói mang theo chút lo lắng, cất giọng hỏi:

"Ký Tương đại nhân! Đừng nản lòng! Chuyện này vẫn chưa chắc chắn mà! Thử nghĩ xem, gặp phải tình huống này, những người khác trong Ti Nội sẽ làm thế nào để thoát ra?"

Nghe vậy, Ký Tương nhìn Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt mang theo nỗi tuyệt vọng sâu thẳm, nói:

"Ngươi hoàn toàn không hiểu được vấn đề, gặp phải chuyện này thì làm gì có cách nào để sống sót!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang định nói gì đó, tầm nhìn bắn đến từ mọi hướng xung quanh khiến hắn cảnh giác nắm chặt chuôi kiếm.

Dần dần, một nhóm người chậm rãi đi ra khỏi khu rừng, một nhóm người giống hệt với thứ mà Lý Hỏa Vượng bắt được.

Họ khom lưng, cuộn mình ngồi xổm ở đằng xa, ưỡn cái bụng nhô lên cao, nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng và những người khác bằng đôi mắt cá vàng bị lồi ra.

"Lại có người mới đến à? Tốt lắm, tốt lắm!"

"Bé gái đó trông đẹp thật. Haha..."

"Đúng thế, mông cũng to nữa."

Những lời thì thầm của họ khiến vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên dữ tợn, hắn nhanh chóng vung thanh Đồng Tiền Kiếm trong tay, cùng với hồng tuyến được kéo ra, nó vung về phía những thứ này như một chiếc roi dài.

Tuy nhiên, đối mặt với đòn tấn công của Lý Hỏa Vượng, họ không hề trốn tránh, trực tiếp dùng thân hình gầy yếu của mình gánh lấy nó.

Những đồng tiền sắc nhọn cắt ngang thân thể họ như cứa ngang những miếng đậu phụ, nhưng dù bị cắt thành từng mảnh nhỏ, họ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, họ ngã xuống đất, vừa vặn vẹo vừa nói điều gì đó.

"Đừng nôn nóng chứ, chúng ta sẽ không làm gì cả, chúng ta chỉ chờ đợi thôi."

"Chờ một năm, hai năm, ba năm, chờ đến khi các ngươi trở nên giống chúng ta."

Lời của đám người này khiến một người vẫn luôn không thấy lo sợ như Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm giác sởn cả tóc gáy.

Bọn chúng đã sớm không còn là con người nữa, những con người bị Tâm Trọc giấu đi và lãng quên từ lâu đã bị biến dạng thành quái vật trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng này.

Lý Hỏa Vượng rủa thầm một câu tàn ác trong lòng, không quan tâm đến những thứ xung quanh nữa, quay đầu lại đỡ Ký Tương lên.

"Ký Tương đại nhân, thế này có là gì, không phải chỉ bị nhốt lại thôi sao? Ngươi nghĩ kỹ lại xem! Nghĩ đến những người ở bên ngoài đang chờ ngươi trở về đấy!"

Nghe được lời nói của Lý Hỏa Vượng, Ký Tương như thể nhớ ra điều gì đó, nỗi hoảng sợ và sự tuyệt vọng trong mắt hắn nhanh chóng giảm bớt đi.

"Đúng vậy, nàng ấy vẫn đang ở nhà chờ gia trở về! Ta phải dẫn nàng ấy trở về thôn! Ta không làm nữa!"

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, điềm tĩnh hỏi:

"Ký Tương đại nhân, ngài suy nghĩ kỹ xem, rốt cuộc phải làm thế nào chúng ta mới ra ngoài được?"

Ký Tương gắng gượng phục hồi sức lực, dùng sức vỗ mạnh vào khuôn mặt mình, sau khi bình tĩnh suy nghĩ, hắn ngẩng đầu lên nói với những người khác:

"Hiện tại Tâm Trọc đang là một sống một chết, nghiệp chướng trong cơ thể bọn chúng bây giờ vừa vặn là một âm một dương, âm dương hòa quyện, chúng ta chắc chắn không thể thoát ra được, bây giờ, nếu muốn phá bỏ cục diện, chỉ có cách là tìm thấy Tâm Trọc nữ còn sống đó."

Ký Tương càng nói càng bình tĩnh, tốc độ nói cũng càng ngày càng nhanh.

"Đúng, không sai, tìm thấy Tâm Trọc nữ! Để hắn ta trở thành người chết, có thể chúng ta vẫn còn cơ hội!"

Nghe vậy, mọi người cũng không quan tâm đến chuyện khác nữa, nhanh chóng tách nhau ra, xông vào rừng tìm cái gọi là Tâm Trọc nữ còn sống.

Từng hàng cây cứ lùi dần trước mặt hắn, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Bạch Linh Miểu tiếp tục tìm kiếm trong khu rừng.

"Hỏa Vượng, nơi này không gọi được bất cứ tiên gia nào xuất hiện cả."

Bạch Linh Miểu đánh trống một hồi lâu, vẻ mặt nhăn nhó nói với Lý Hỏa Vượng.

Với chuyện này, Lý Hỏa Vượng từ lâu đã đoán ra được, trong hoàn cảnh như vậy, một thứ nhỏ nhoi như Tiên gia làm sao có thể hữu dụng được.

"Cứ mù quáng tìm kiếm thế này cũng không phải là cách, xem ra vẫn phải dùng đến phù toản để bói một quẻ."

Lý Hỏa Vượng muốn lấy giấy nghệ vàng ra, nhưng chợt nhớ lại cơ thể hắn đã bị cháy xém hết cả rồi.

"Có tờ giấy vàng nào không?"

Lý Hỏa Vượng hỏi Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu suy nghĩ một chút, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy màu vàng được gấp thành hình con ngựa nhỏ.

"Là thứ Khiêu Đại Thần dùng, ngươi xem có thể sử dụng được không."

Chương 577: Bất Tử

Lý Hỏa Vượng nhận lấy, nhanh chóng trải ra, hắn nhìn trái nhìn phải, sau đó lao về phía người đàn ông đang nhìn lén hắn phía sau một cái cây, một lúc sau, hắn trở lại với một cái đầu lâu đẫm máu, bắt đầu bói quẻ. Nhìn vào bên trên quẻ tượng, Lý Hỏa Vượng ném chiếc đầu lâu trong tay đi, tiếp tục tìm kiếm.

Những quẻ bói trước đây luôn bách phát bách linh, thật không ngờ lần này quẻ bói lại hiếm khi không phát huy được tác dụng, cho dù tìm thế nào cũng không tìm được hoa văn trên quẻ bói.

Một ngày một đêm trôi qua, cuối cùng Thác Bạt Đan Thanh cũng đã tìm thấy họ.

"Mau đến đây! Hồng Đại đã tìm được rồi!"

Không quan tâm đến sự kiệt quệ của cơ thể, cả ba người họ cùng quay trở lại chỗ cũ.

Khi nghe nói Lý Hỏa Vượng dùng quẻ để tìm Tâm Trọc nữ, Hồng Đại nói:

"Đương nhiên là không tìm được rồi, đối với những thứ có dính

chữ Tâm này, hoàn toàn không sử dụng được cách này."

Lý Hỏa Vượng nghe vậy thì khẽ gật đầu, âm thầm ghi nhớ điều này trong đầu.

Chẳng mấy chốc họ đã quay trở lại, vừa hay nhìn thấy Thác Bạt Đan Thanh đang tàn nhẫn chặt đầu Tâm Trọc nữ đó và ném xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim Lý Hỏa Vượng lập tức co rút lại, hắn lo lắng quan sát mọi thứ trong bóng tối xung quanh.

Tuy nhiên, một thời gian dài đã trôi qua nhưng bốn bề xung quanh vẫn không có gì thay đổi, những người bị giấu đi đó không hề mất đi một ai.

"Chuyện gì thế này?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi cất tiếng hỏi.

Ngay lúc này, đầu của Tâm Trọc nữ trên mặt đất chậm rãi di chuyển về phía vị trí cái đầu của hắn. Mặc dù trong mắt hắn không hề có ánh sáng, nhưng hắn đích thực là vẫn còn sống.

Nhìn thấy hành động của họ, những tiếng cười nhạo chói tai vô cùng gay gắt vang lên từ khắp nơi.

"Haha! Ngươi còn muốn giết nàng ta cơ đấy, lẽ nào các ngươi không biết ở nơi này không ai có thể chết sao?"

"Ngươi tưởng bọn ta không muốn chết sao? Bọn ta đã muốn chết từ lâu rồi! Có biết điều gì còn đáng sợ hơn cái chết không? Đó là phải sống như thế này mãi mãi đấy!"

Nghe đến đây, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy lạnh sống lưng, nếu muốn phá bỏ cục diện chỉ có thể giết chết Tâm Trọc nữ này, nhưng mà ở đây Tâm Trọc nữ này hoàn toàn không thể chết được!

Ngay sau đó, Bạch Linh Miểu rút thanh Tử Tuệ Kiếm trên người của Lý Hỏa Vượng ra và quệt mạnh vào cổ của Hồng Đại đang đứng bên cạnh.

Sau khi nhìn thấy Hồng Đại dù đang chảy rất nhiều máu những vẫn không có dấu hiệu sắp chết, mọi người lập tức hiểu được tình hình hiện tại là thế nào.

Điều này gần như tạo thành một sự bế tắc không thể nào tháo gỡ. Ký Tương sắc mặt lập tức sụp đổ, hắn vẫn muốn nói gì đó, nhưng một nắm đấm từ bên cạnh phút chốc đập mạnh vào mặt hắn.

"Lão thái giám chết tiệt! CMN đều là ngươi hại chúng ta! Nếu không phải ngươi dẫn chúng ta tới đây bắt cái Tâm Trọc nhảm nhí, bọn ta sao có thể đi đến nông nỗi này."

Đó là Thác Bạt Đan Thanh, hắn đã thay đổi hoàn toàn thái độ luôn hòa nhã trước đây, cũng hoàn toàn coi thường mấy thứ tôn ti trật tự, hắn xông đến trước mặt Ký Tương trong cơn thịnh nộ, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người từng là cấp trên của mình.

Thác Bạt Đan Thanh hoàn toàn sụp đổ, những người khác cũng không khá hơn là bao.

Liễu Tông Nguyên khó chịu quỳ trên mặt đất, chán nản dùng hai tay liên tục đập xuống đất.

Còn Hồng Đại thì đờ đẫn đứng im tại chỗ, ánh mắt đăm đăm nhìn vào mọi thứ xung quanh.

Một bầu không khí tuyệt vọng bao trùm lên tất cả mọi người. Mà giọng nói của những người không bao giờ chết xung quanh họ cực kỳ sắc bén mà chế giễu tất cả mọi người.

Trong tình huống này, dường như làm chuyện gì cũng đều là chuyện vô bổ, ngay cả cái chết cũng trở thành một hy vọng xa vời.

Thế nhưng, điều này không bao gồm cả Lý Hỏa Vượng, hắn đã trải qua đủ các loại tình huống tuyệt vọng, hiếm khi bị đánh bại bởi những thứ khác.

Khi nhận thấy vẻ mặt của Bạch Linh Miểu đang nhăn nhó hẳn lên, Lý Hỏa Vượng ôm lấy nàng, run giọng nói:

"Vẫn còn có ta mà, chỉ cần ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương nàng!"

Nhị Thần từ phía sau nhích lại gần, nhẹ nhàng dựa vào lưng Lý Hỏa Vượng, lần này hiếm khi Lý Hỏa Vượng không bài xích nàng ta.

"Tình hình đã vậy rồi, lẽ nào ngươi vẫn có cách giải quyết sao?"

Bạch Linh Miểu tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, trong tình huống tuyệt vọng như vậy, tại sao hắn vẫn có thể nói ra những lời như vậy.

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn vào mái vòm tối đen trên đỉnh đầu mình.

"Tiên gia không thể vào nơi này, nhưng ta nghĩ có một sự tồn tại khác chắc chắn sẽ vào được."

"Ai?"

"Tam Hủy! Tam Hủy ở Bạch Ngọc Kinh!"

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng đến Bạch Ngọc Kinh, không cần biết rốt cuộc Tâm Trọc được hình thành như thế nào, trước mặt một sự tồn tại đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới này, nó hoàn toàn không đáng nhắc đến, cho dù là Tâm Trọc một sống một chết hòa quyện với nhau đi chăng nữa.

Sau khi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng nói với vẻ mặt kiên định:

"Ta muốn sử dụng Thương Khương Đăng Giai, mượn sức mạnh của Tam Hủy để phá vỡ ngõ cụt hiện tại."

Nếu có một cách khác để giải quyết ngõ cụt hiện tại, thì đó chỉ có thế là cách này.

Chương 578: Triệu Hồi Tam Hủy

Trái tim của Bạch Linh Miểu hẫng đi một nhịp, nàng nhớ điều này,

trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng nói với nàng như thế.

"Vậy chẳng phải là tốt..."

"Đúng, đúng vậy."

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại và liếc nhìn về phía Thác Bạt Đan Thanh đang đánh đấm với Ký Tương, sau đó Bạch Linh Miểu đi về phía khu rừng rậm rạp bên cạnh. Còn về những người khác, họ không chút quan tâm Lý Hỏa Vượng muốn đi đâu, tại thời điểm này, có lẽ họ đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì khác.

"Khương Thương Đăng Giai đòi hỏi cả nỗi đau về nội tâm lẫn thể xác. Nỗi đau đớn tận cùng bằng thể xác tất nhiên có thể dễ dàng xử lý, giờ ta cần tìm ra nỗi đau tận cùng bên trong."

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng chợt nghĩ đến điều gì đó, trong mắt hắn hiện lên một sự đấu tranh, nhưng nó nhanh chóng bị chính Lý Hỏa Vượng trấn áp.

Nghe xong lời này, trái tim Bạch Linh Miểu run lên, sau đó nàng không chút do dự nói:

"Nói đi, ngươi muốn ta làm gì? Ta có thể chống đỡ được."

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, đôi môi khẽ run.

"Không cần nàng làm gì cả, ta chỉ cần nàng nhìn chằm chằm vào ta là được, bởi vì... Ta cần phải đi vào ảo giác để tìm kiếm..."

Khi Lý Hỏa Vượng nói, trong mắt hắn có một sự đấu tranh mạnh mẽ, nhưng khi nhìn thấy Bạch Linh Miểu trước mặt, ánh mắt hắn lập tức kiên định trở lại.

Hắn không phải người bình thường, hắn là Tâm Tố, Tâm Trọc có thể sử dụng năng lực của chính nó, và Tâm Tố cũng có thể sử dụng như vậy.

Giống như lần đầu tiên Khương Thương Đăng Giai vậy, trong không gian của ảo giác, chỉ cần bản thân dám làm, ảo giác sẽ liên tục mang đến những nỗi đau đớn nội tâm cực hạn cho hắn.

Trong rừng cây đêm vắng vẻ, Lý Hỏa Vượng ngắm nhìn thật kỹ cô gái trước mặt.

"Đừng lo lắng, ta sẽ giải cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm lần này, cũng giống như khi ở Thanh Phong Quán vậy."

"Không được! Hãy nghĩ cách khác đi!"

Bạch Linh Miểu trực tiếp gạt bỏ lời nói của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không hề có ý định nghe theo lời của nàng.

"Lý Tuế, ra đây đi, ngoan ngoãn ở với mẹ ngươi, đừng chạy lung tung, ta sẽ trở lại sớm thôi."

Những xúc tu màu đen chui ra từ ngực Lý Hỏa Vượng, cuối cùng tạo thành một con quái vật với những chiếc xúc tu lúc nhúc.

"Miểu Miểu, nó là con trai ta, đừng sợ."

Lý Hỏa Vượng giải thích với Bạch Linh Miểu, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng gặp Lý Tuế.

Bạch Linh Miểu mở to mắt nhìn con quái vật xúc tu đáng sợ trước mặt.

"Ngươi nói lại xem, đây là... con trai của ngươi với ai?"

Lỹ Hỏa Vượng khẽ cười, sau khi cảm thấy mọi thứ xung quanh bắt đầu rung chuyển và thay đổi, hắn không còn giải thích gì nữa.

"Các ngươi chờ ta quay lại, đứng xa một chút, tránh làm bị thương đến các ngươi, dù không chết nhưng sẽ rất đau."

Mọi thứ xung quanh bắt đầu tan chảy, không biết vì sao, thay đổi lần này chậm hơn rất nhiều so với những lần khác, nhưng cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng lần nữa quay trở lại bên dưới hầm cầu với thứ nước đen ngòm dơ dáy.

Nhìn mọi thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ xung quanh, Lý Hỏa Vượng sững sờ một lúc, sau đó lao đến bên cạnh con sông, lấy nước rửa mặt.

Nhìn chằm chằm vào bản thân trong hình ảnh phản chiếu trên mặt nước, Lý Hỏa Vượng dường như đang tự thôi miên chính mình.

"Miểu Miểu vẫn đang đợi ta, ta cần phải sử dụng ảo giác để tìm ra nỗi đau tận cùng trong trái tim mình mới có thể cứu được nàng ấy!"

Lặp lại ba lần liên tiếp những lời này, Lý Hỏa Vượng đứng thẳng người, điều cần cân nhắc kế tiếp là làm sao tìm được cơn đau đớn tột cùng trong nội tâm.

Xem ra loại chuyện này không cần nghĩ cũng biết rõ ràng là cần phải làm gì, phải làm gì để có được sự đau đớn tột cùng.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài, không bao lâu sau, Hoan Hoan đã xuất hiện ở ngoài cửa, tay cầm một chiếc bánh bao hấp.

Khi cô bé thấy Lý Hỏa Vượng cứ nhìn chằm chằm vào mình, gương mặt cô bé lập tức lộ ra một nụ cười vui vẻ.

"Chú ơi, chú tỉnh táo lại rồi sao?"

"Nỗi đau tột cùng, nỗi đau tột cùng... cái này không là gì cả, tất cả đều là giả, tất cả đều là ảo giác."

Lý Hỏa Vượng vừa lẩm bẩm gì đó trong miệng vừa láo liên nhìn trái nhìn phải, hắn nhặt một sợi dây mảnh trên mặt đất, đi về phía Hoan Hoan."

"Làm gì có chuyện ta vừa đến đứa trẻ này đã ngay lập tức xuất hiện, không thể nào có sự trùng hợp như vậy được, đúng, chuyện này vừa nhìn đã biết là giả, ta không cần phải do dự làm gì."

Lý Hỏa Vượng từ trên cao nhìn xuống, tay phải quấn lấy dây thừng ngày càng run lên dữ dội.

"Chú?"

Hoan Hoan sợ hãi lùi lại nửa bước, cô bé cảm thấy ông chú trước mặt hình như không giống như trước đây.

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng từ từ thở hắt ra tất cả không khí trong tim như một quả bóng bị xì hết hơi.

"Không được, không đúng, thế này không đúng."

Lý Hỏa Vượng quay người, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken két, hắn đứng đó, lững thững đi tới đi lui.

"Không đúng, ta mới quen cô bé không bao lâu, cho dù giết cô bé ấy vẫn chưa đủ để đạt đến đau đớn tột cùng. Ta cần nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa!"

Chương 579: Chỉ Là Ảo Giác

Hắn quỳ trên mặt đất, lấy tay viết ra hai cái tên trên mặt đất, Dương Na Na, Tôn Hiểu Cầm. Nhìn chằm chằm vào hai cái tên này, trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ sợ hãi, thậm chí hắn sợ hãi đến mức run lên bần bật.

"Tất cả đều chỉ là ảo giác, là ảo giác thôi! Ta đã sớm xuyên không rồi, đây không phải là sự thật!"

Bàn tay run rẩy của Lý Hỏa Vượng định giơ lên, nhưng hắn lập tức thu lại như thể bị điện giật.

Đột nhiên hắn nắm lấy viên sỏi trên mặt đất, đập liên tục vào đầu mình.

Ngay lập tức, máu từ đầu của Lý Hỏa Vượng tuôn ra ào ạt, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Lý Hỏa Vượng lại cầm lấy hòn đá và tiếp tục đập mạnh vào đầu mình.

Nước mắt và mồ hôi của Lý Hỏa Vượng hòa với máu của hắn, khiến bộ dạng lúc này của hắn trông vô cùng đáng sợ.

"Đây là giả, rõ ràng là giả! Rõ ràng là ảo giác! CMN rốt cuộc ta đang chần chừ cái quái gì vậy! Miểu Miểu vẫn đang đợi ta đến cứu nàng ấy mà!"

“Đây là ảo giác, đây chỉ là ảo giác mà thôi!!”

Bên dưới gầm cầu tối tăm, Lý Hỏa Vượng sứt đầu mẻ trán nằm trên mặt đất, hắn vừa run rẩy vừa lặp đi lặp lại như thể muốn củng cố niềm tin của mình.

Toàn bộ khung cảnh khiến Hoan Hoan sợ đến phát khóc, cái bánh bao nhỏ trong tay cô bé lăn cuồn cuộn trên mặt đất, cô bé khóc òa lên rồi quay người chạy khỏi gầm cầu.

Lý Hỏa Vượng vẫn quỳ tại chỗ, hắn suy nghĩ rất rất lâu. Không gian xung quanh cứu tối rồi lại sáng, từ ngày sang đêm.

Sau khi khu rừng và gầm cầu biến đổi cho nhau ba lần, hắn đi đến bên bờ sông rửa sạch sẽ vết máu trên mặt rồi xoay người ra khỏi gầm cầu, một tia sáng sắc lạnh lỗ ra từ khe hở giữa các ngón tay Lý Hỏa Vượng.

Còn mặt đất lúc trước, chỉ còn lại tên của Tôn Hiểu Cầm, cái tên còn lại đã bị máu bao phủ lên toàn bộ.

Lý Hỏa Vượng nhớ trường của Dương Na ở đâu, nàng đã từng rất hào hứng miêu tả cho hắn, lúc đó hai người còn từng hẹn nhau đợi một ngày nào đó mọi thứ tốt lên, họ sẽ cũng nhau đi khám phá xung quanh trường, cùng nhau nếm những món ăn ngon ở khu phố ẩm thực gần đó.

Chỉ cần là những chuyện liên quan đến Dương Na thì Lý Hỏa Vượng sẽ nhớ cực kỳ rõ, dù nàng chỉ từng nói với hắn có một lần.

Lưỡi dao sắc bén cạo qua đầu Lý Hỏa Vượng, cắt hết toàn bộ những mảng tóc lởm chởm trên đầu hắn xuống, để lộ ra phần da dầu không dính máu bên dưới.

Lý Hỏa Vượng cởi bỏ bộ quấn áo cũ bẩn thỉu khó chịu trên nguồi rồi mặc lên bộ đồ của người khác phơi bên ngoài.

Ngoại hình Lý Hỏa Vượng lúc này trông vô cùng bình thường, như vậy khi hắn đi trong đám đông sẽ chẳng còn ai chỉ chỉ trỏ trỏ hắn nữa.

Hắn lợi dụng lúc trời tối chui vào nhà ga rồi lại ngụy trang thành

người thân gửi hành lý cho hành khách nhằm lẻn lên tàu hỏa.

Đến khi Lý Hỏa Vượng mơ mơ màng màng tỉnh giấc, hắn phát hiện bản thân đã đến thành phố mà Dương Na sinh sống rồi.

Nhìn biển báo phía trên trạm xe buýt, Lý Hỏa Vượng lết từng bước chân nặng nề, khó khăn di chuyển về đại học Thành.

Hắn đi chậm vô cùng, dường như con đường dài đằng đẵng này sẽ không bao giờ dừng lại, nhưng dù có đi chậm bao nhiêu thì cuối cùng sẽ có ngày đến được nơi đó.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế ngựa của quán nướng, ánh mắt hắn ảm đạm nhìn chằm chằm cổng lớn của trường học, hành động kì quặc của hắn thu hút một số ánh mắc nghi hoặc của người xung quanh.

“Mày đang đợi cái gì! Đây chỉ là ảo giác mà thôi, Dương Na cũng chỉ là giả mà thôi! Đứng lên và hành động đi! Mình không thể ở trong ảo giác mà vứt bỏ đi hiện thực được! Lẽ nào mày thực sự muốn Miểu Miểu biến thành cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ đấy sao?”

“Mình xuyên không rồi, mình xuyên không từ lâu rồi!! Dương Na sẽ không làm sao đâu, nàng ấy sẽ sống thật tốt ở thế giới này thôi! Sẽ không có thằng điên nào bám lấy nàng, cản trở hạnh phúc của nàng đâu!”

“Mày còn chần chừ gì nữa! Tiến lên đi! Hành động đi! Mày đã hại Miểu Miểu biến thành bộ dạng quái quỷ như hiện tại rồi, lẽ nào mày không muốn đi cứu lấy nàng ấy ư?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng đau khổ giằng xé. Giờ đây hắn thực sự cần một cái gì đó có thể giúp hắn rũ bỏ sự do dự này, có thể giúp hắn đứng lên thật dứt khoát.

Đúng lúc này, bà chủ mập đi đến bên cạnh hắn.

“Khụ…khụ, bạn học này, cậu không sao chứ? Sắc mặt cậu có vẻ không được tốt đâu.”

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn ngó lơ, hắn hoàn toàn chìm đắm trong

thế giới của riêng mình.

Bà chủ cầm chiếc khăn lau cái bàn trước mặt Lý Hỏa Vượng rồi quay người chuẩn bị đi làm việc của mình.

Tiếng hét thất thanh bỗng truyền đến từ phía cổng trường lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của bà chủ. Chẳng bao lâu sau, nàng liền thấy một đám nam sinh nữ sinh hoang mang chạy ra từ bên trong trường.

“Ấy? Sao đấy, chuyện gì đây?”

Khi những người khác đi ra từ cái sạp nhỏ, bà chủ đưa tay ra kéo lấy một nam sinh hay ăn ở quán mình.

“Này, béo béo cho ta hỏi, trong trường xảy ra chuyện gì thế?”

“Chị Lưu, mau báo cảnh sát đi! Băng cướp ngân hàng ấy đến đây rồi! bây giờ chúng đang xông vào khu phòng ngủ nữ! Trong đó còn có một tên có súng nữa!”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay người lại nhìn cậu nam sinh vừa nói rồi bỗng nhiên hắn bật cười.

Chương 580: Trùng Hợp

“Giả thêm tí nữa được không? Thể loại chuyện xuất hiện với xác suất thấp như vậy mà ta cũng gặp được, xem ra nơi này đúng là ảo giác rồi.”

Lúc này cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng có thể rũ bỏ hết toàn bộ lo toan bộn bề mà đứng dậy ngược dòng đám đông đi vào trong cổng lớn của trường.

Lý Hỏa Vượng đi dọc theo con đường lớn của trường đại học, không ngừng quan sát những nữ sinh đang bỏ chạy tán loạn xung quanh, hắn đang muốn tìm muốn gương mặt mình đã quen thuộc từ lâu.

Càng đi sâu vào bên trong, cơ thể hắn càng run lên dữ dội.

Để có thể hòa hoãn lại cơn run rẩy không tài nào kìm nén nổi này, Lý Hỏa Vượng vừa đi tìm người ấy vừa đi về phía cây ngọc lan hoa nở um tùm bên trái, hắn dặn dò:

“Miểu Miểu, đợi đến khi ta loại bỏ được cơn đau đớn trong lòng đi, nếu ta đau đến mức không động thủ được thì xin nàng hãy giúp ta đạt đến cơn đau đớn cực hạn của cơ thể,”

“Nhớ lần trước ở đảo Cỏ Lau người đó đã móc họng như thế nào không? Cứ làm theo hắn là được!”

Sau đó Lý Hỏa Vượng vẫn thấy hơi không yên tâm, hắn nói với cái xe đạp đang bị đổ bên cạnh:

“Lý Tuế, nếu Miểu Miểu làm vậy thì ngươi nhất định không được ngăn cản nàng ấy đâu đấy, biết chưa? Không phải nàng ấy đang làm hại ta, nó liên quan đến việc liệu chúng ta có thể thoát được ra khỏi cái nơi chết tiệt này hay không.”

“Đến lúc đó dù xuất hiện bất cứ thứ gì thì nhớ là phải theo sát ta. Đám người Giám Thiên Ti kia nếu ta cứu được thì ta cứu, không cứu được thì thôi.”

Cả cái trường này rất rộng, Lý Hỏa Vượng tìm một lúc lâu vẫn chẳng thấy bóng dáng Dương Na đâu. Đến khi hắn đến được kỳ túc xá nữ thì bên ngoài đã truyền đến tiếng còi cảnh sát.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, hắn phát hiện ở mấy tầng tầm giữa giữa truyền đến tiếng chửi mắng giận dữ, có vẻ như những nữ sinh sống trên các tầng cao hơn đều bị chặn lại rồi.

“Đây đều là ảo giác, đây đều chỉ là ảo giác mà thôi!”

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình bước qua cánh cửa sắt đi vào bên trong.

Cả tầng một lẫn tầng hai đều trống rỗng, bọn họ chạy hết ra ngoài rồi. Khi Lý Hỏa Vượng đi men theo cầu thang lên các tầng phía trên thì bắt gặp hai gã đàn đông đang kéo theo một cô nữ sinh đi xuống dưới.

Lý Hỏa Vượng nhìn chúng gật đầu rồi hơi nghiêng người nhường một chỗ trống nhỏ cho chúng đi qua rồi dự định đi tiếp lên phía trên.

“Đứng lại!! Ta bảo ngươi đứng lại! Đừng có qua đây!! Đừng tưởng ta không biết các ngươi đang định giở trò gì! Quần áo của ngươi là thường phục, ta đã sớm nhìn ra rồi!”

Một gã đàn ông đầu trọc dùng con dao trên tay dí sát vào vổ nữ sinh trong lòng mình, trông hắn có vẻ rất căng thẳng, đến mức nhịp thở của hắn cũng trở nên hỗn loạn.

“Bọn ta muốn ba chiếc xe Jeep! Phải đầy xăng! Và năm triệu! Không! Mười triệu! Sau đó cho tất cả người của ngươi rút lui! Cho các ngươi thời gian một tiếng để chuẩn bị!! Mỗi khi qua ba mươi phút, bọn ta sẽ giết thêm một đứa!”

Lý Hỏa Vượng chẳng buồn nhìn hắn mà hỏi nữ sinh trong l*иg ngực hắn:

“Bạn ơi, bạn có quen Dương Na không? Nàng ấy ở tầng mấy phòng nào?”

Nữ sinh ấy đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngơ người ra rồi, ngoại trừ tiếng khóc hu hu thì miệng nàng chẳng thể có bất kỳ phản ứn nào khác nữa.

Lý Hỏa Vượng cũng chẳng bận tâm, hắn chuẩn bị tiếp tục đi tiếp lên tầng trên.

“Mọe mày đứng im tại chỗ cho bố!!”

Từ khúc quẹo cầu thang trên đầu thò ra một khẩu súng đã cũ nhắm về phía Lý Hỏa Vượng.

Tiếng bước chân vang lên, một gã đàn ông cao lớn hằm hằm cầm theo súng đi xuống theo những bậc thang.

“Thấy thứ trong tay tao lúc này là gì không? Đây là súng đấy!”

Tên người bọc sắt trước mạt khiến Lý Hỏa Vượng cười tủm tỉm.

Hắn lắc đầu rồi bắt đầu quay sang nói với bức rường bên cạnh.

“Miểu Miểu, nàng đưa Lý Tuế đứng xa một chút. Dù ở đây là ảo giác nhưng vẫn nên đề phòng chút thì hơn.”

“Mày đang nói chuyện với ai đấy! Gỡ cái airpod xuống cho tao!”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng vang lên giữa cầu thang trống trải, trong giọng nói hắn tràn ngập sự mệt mỏi xen lẫn kiềm chế.

“Ngươi biết sao không? Bây giờ tâm trạng ta đang thực sự rất tệ, ta đang rất muốn kiếm thứ gì đó phát tiết đây!”

Tay Lý Hỏa Vượng vừa di chuyển liền lộ ra lưỡi dao sắc nhọn trong tay, gương mặt hắn trong nháy mắt trở nên vô cùng dữ tợn. hai chân hắn chợt đạp mạnh lên bậc thang rồi xông về phía ba người trước mặt như hổ đói vồ mồi.

“Thình thịch!”

Những giọt máu bắn tung tóe khắp trên người Lý Hỏa Vượng, cảm giác quen thuộc này khiến hắn càng thêm hưng phấn.

Ánh sáng sắc lạnh vụt qua, ngón tay cùng khẩu súng xoay vòng trên không trung với những giọt máu tươi bắn ra tứa lưa.

Tên đó vừa hét được một nửa thì dây thanh quản hắn đã bị cắt ra làm đôi, hắn khẽ run rẩy theo tiếng thở hổn hển.

Khung cảnh này khiến hai tên còn lại sợ mất mật, chúng ghì chặt lấy nữ sinh trong lòng, điên cuồng lớn tiếng uy hiếp:

“Ngươi ngươi ngươi ngươi đừng có mà qua đây! Trong tay bọn ta đã có con tin đấy!”

“Thế thì hãy nói với cảnh sát đi!! Ở thế giới của các ngươi, ta chỉ là một thằng điên mà thôi!!”

Làn máu tươi nóng ẩm phun ra từ vết thương thấm ướt cả lòng bàn chân Lý Hỏa Vượng.

Chương 581: Đau

Lý Hỏa Vượng chẳng buồn nhìn hai tên đang ghì chặt cô ữ sinh kia bị dọa cho tè cả ra quần, Lý Hỏa Vượng tiếp tục lết bước chân nhuốm đầy máu của mình men theo cầu thang lên phía trên với con dao vẫn đang cắm trước ngực, giọng nói hắn như tiếng ma kêu quỷ khóc không ngừng vang vọng trong dãy cầu thang.

“Dương Na! Xin lỗi! Ta đến tìm nàng rồi đây!!”

Lý Hỏa Vượng đi dọc theo cầu thang giữa ký túc xá tìm từng phòng một. Khi đến tầng thứ tư, hắn thấy bốn gã đàn ông còn lại.

Lý Hỏa Vượng chảy máu khắp người khẽ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cổ của mỗi tên.

Cho dù trong tay chúng có cả con tin lẫn vũ khí thì đứng trước một Lý Hỏa Vượng như vậy, khí thế cũng hoàn toàn không nằm về phía chúng.

Cuối cùng tên có tính cách mềm yếu nhất trong bốn người bỗng nhiên buông nữ sinh trong lòng mình ra, hắn run rẩy nói:

“Đồng chí, bây giờ bọn ta có thể tự thú không? Thực sự bọn ta chưa làm gì hết! Chuyện cướp ngân hàng lúc trước là do anh Báo ép ta thôi, hắn chính là kẻ chủ mưu!”

Tay trái Lý Hỏa Vượng bỗng rút ra một con giao găm dưới người, cơ thể hắn hơi nghiêng về phía trước, hắn điên cuồng cười chảy nước mắt nước mũi xông về phía chúng.

Khoảng cách giữa đứ từng giết người và chưa từng giết người là cực kỳ lớn.

Máu tươi màu đỏ sậm nhỏ xuống theo cái cầu thang, từng giọt từng giọt nhỏ từng bậc thang một.

Lý Hỏa Vượng thương tích đầy mình ngồi trên hai cỗ thi thể vừa rồi thở hổn hển từng ngụm khí, cảm nhận cơn đau đớn trên khắp người mình.

Không rõ do dây thần kinh hay cơ bắp bị đứt mà tay phải hắn hơi khó nhấc lên.

“Hỏa Hỏa Vượng?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, cơ thể Lý Hỏa Vượng run lên bần bật. trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng kích động khiến hắn muốn rời khỏi đây ngay lập tức, đi càng xa càng tốt.

Nhưng khi nhớ tới Bạch Linh Miểu đang bị mắc kẹt với Tâm Trọc thì miệng Lý Hỏa Vượng không còn lặp đi lặp lại ảo giác nữa mà hắn chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn bậc thang trên cùng.

Đó là Dương Na, trên tai nàng đang đeo đôi khuyên tai bằng ngọc phỉ thúy vô cùng tinh xảo. Lý Hỏa Vượng nhớ đôi khuyên tai này, đó là món quà sinh nhật tặng Dương Na mà trước kia hắn phải nài nỉ mẹ.

“Huhuhu Hỏa Vượng! Sao ngươi lại bị thương nặng thế này!”

Dương Na nước mắt giàn giụa nhào đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, luống cuống nhìn vết thương đang không ngừng rỉ máu của hắn.

Nàng muốn dùng tay bịt vết thương ấy lại, nhưng không tài nào bịt nổi.

“Giả đấy giả đấy giả đấy!”

Lý Hỏa Vượng không ngừng nhẩm đi nhẩm lại, tay trái đang nắm chặt con dao ấy của hắn càng lúc siết càng chặt hơn.

Khi hắn định giơ con dao găm trong tay lên thì Dương Na cất lời nói:

“Sao ngươi lại đến cứu ta chứ! Ngươi điên rồi!! Sao ngươi lại đến cứu ta chứ! Ngươi cứ như vậy thì làm sao ta quên được ngươi!”

“Aaaaa!!”

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy con dao trong tay như nặng ngàn cân, vài câu nói của đối phương khiến hắn hoàn toàn sụp đổ.

Cảm nhận được cơn đau đớn như xé nát tim gan, Lý Hỏa Vượng dùng hết toàn bộ ý chí của bản thân mà cắm con dao găm vào l*иg ngực Dương Na, lưỡi dao sắc bén vạch rách cái áo len bó sát màu tím, cũng đồng thời xuyên thủng làn da của Dương Na.

Cảm nhận được cơn đau đớn ở l*иg ngực, Dương Na run rẩy chớp mắt nhìn Lý Hỏa Vượng. Lúc này trong đôi mắt nàng chẳng có sự sợ hãi, cũng chẳng có thất vọng hay trách móc mà chỉ có sự u buồn sâu thăm thẳm.

“Hả Vượng, tại sao chứ?”

Ánh mắt của đối phương như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim Lý Hỏa Vượng, không, nó còn đau gấp trăm gấp vạn lần cảm giác ấy.

Trong lúc hắn đang tuyệt vọng đến mức suy sụp chuẩn bị tiếp tục dùng lực mạnh hơn thì bỗng nhiên lại cảm nhận cảm giác đau đớn như có ngọn lửa thiêu đốt trong vổ họng, cảm giác đau đớn ấy ngày càng nghiêm trọng, đến mức toàn bộ không gian xung quanh dường như bắt đầu trở nên bất ổn.

“Keng!”

Con dao găm trên tay Lý Hỏa Vượng rơi xuống dưới đất, cơn đau đớn tột cùng khiến hắn bất giác run lên bần bật.

Dương Na chẳng bận tâm đến vết thương giữa l*иg ngực mình mà vội vàng bổ nhào đến, để Lý Hỏa Vượng nằm ngửa rồi ôm trọn hứn vào lòng.

“Ầm!”

Toàn bộ bốn bề xung quanh biến mất trong chớp mắt, Lý Hỏa Vượng lại trở về giữa khu rừng tối đen như mực ấy.

Lúc bấy giờ hắn đang quỳ hai đầu gối trên mặt đất, tấm thẻ tre màu đỏ trước mặt chính là Đại Thiên Lục, dường như tấm thẻ tre đang bọc thứ gì đó lại ở bên trong.

Đúng lúc này, một cái lưỡi lòi ra từ tấm thẻ tre, hơn nữa nó còn bắt đầu nói chuyện, Đại Thiên Lục sống rồi.

“Nhất thiệt chuyến luân! Nhất tiệp đại thiên! Diệu cảnh chư cực! Phi ngôn khả thuyên! Thiên hảo thần ngụy, đắc vô khí tuyên! Ngô chủ chí cao! An cảm kinh yên!?”

Nghe thấy tiếng của Đại Thiên Lục, Lý Hỏa Vượng cảm nhận tất cả các giác quan của mình lại bắt đầu dung hợp lại từ đầu, dung hợp lại thành loại cảm giác đặc biệt khi cảm nhận được sự tồn tại của Ba Hủy.

Nhờ loại cảm giác này mà Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận Đại Thiên Lục đó đang còn sống.

Hắn chạm vào những sợi thẻ tre màu đỏ đang biến thành những con sâu bọ đỏ rực không ngừng nhúc nhích.

Chương 582: Là Thật Là Giả

Trong thoáng chốc, Lý Hỏa Vượng ngẩng lên nhìn phía trên đỉnh đầu, dường như mái vòm đen sì ấy đã bắt đầu nứt ra rồi, một con ngươi mờ mịt dường như còn lớn hơn cả mặt trời với cái đồng tử vừa dài vừa mảnh ở giữa chăm chú nhìn khung cảnh bên dưới qua vết nứt trên bầu trời.

Đó không phải Ba Hủy, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được Ba Hủy nhưng nó ở rất xa, nó vẫn đang ở Bạch Ngọc Kinh.

Con ngươi ấy tan ra rồi, Lý Hỏa Vượng lại cảm nhận được Ba Hủy, hoặc là lại nhìn thấy Ba Hủy.

Lần này hắn thấy trên cơ thể đối phương bắt đầu có một phần cảm nhận của mình.

Một cảm giác cực kỳ đau đớn từ trên trời giáng xuống, hòa vào làm một với cơn đau đớn của Lý Hỏa Vượng, đồng thời bắt đầu lan tỏa ra bốn bề xung quanh.

Rất nhanh sau đó toàn bộ mọi thứ xung quanh đều bị cảm giác đau nhức này bao trùm, cho dù là Bạch Linh Miểu hay những con người phiền nhiễu kia.

Cuối cùng đến cả cây cối, cả lớp đất đá lẫn không khí đều bắn đầu hơi run lên nhè nhẹ.

Hai tay Lý Hỏa Vượng đưa nhẹ lên, toàn bộ tất cả những thống khổ đều bắt đầu liên hồi, đồng thời những đau đớn mới xuất hiện đều được Lý Hỏa Vượng khống chế.

Toàn bộ các giác quan của Lý Hỏa Vượng kết hợp lại với nhau ngửi thấy có hai con ngươi, hai nhãn cầu một đen một trắng như thể trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Chúng không có ranh giới, hai bên ranh giới đều triệt tiêu lẫn nhau còn mình thì đang ở bên trong con ngươi ấy.

Lý Hỏa Vượng lại giơ hai tay lên đem tất cả những đau đớn trên người mình bóc tách ra rồi ném về phía hai con ngươi ấy.

Sau khi vứt bỏ được toàn bộ đau khổ, Lý Hỏa Vượng ngơ ngấn lắng nghe toàn bộ mọi thứ xung quanh. Lúc này hắn sử dụng hết thảy các giác quan tụ hợp lại làm một để cảm nhận hai bên âm dương đã bắt đầu rạn nứt.

Không phải bởi vì dương chưa đến mà bởi vì âm đã sống rồi. Chỉ có sinh vật sống mới có thể cảm nhận được đau đớn, trước khi chết đi, Tâm Trọc đã thét lên tiếng thét cực kỳ bi thảm khiến những viên đá lẫn cây khối như được sống lại.

Lý Hỏa Vượng lảo đảo đình bước mấy bước thì bỗng nhiên cơ thể yếu ớt của hắn lại đổ nhào về phía trước theo bản năng, mấy cái xúc tu nhúc nhích đen vươn ra hư cây cột trụ cắm sẵn dưới đất đỡ lấy hắn.

“Cha…”

Sau đó Lý Tuế mở vết thương trên ngực Lý Hỏa Vượng ra rồi nhanh chóng chui vào.

Lý Hỏa Vượng há hốc miệng run rẩy như thể định nói gì đó, nhưng bên trong miệng hắn lúc bấy giờ chỉ có một lỗ lớn be bét máu thịt nên không tài nào phát ra được âm thanh.

Tay phải không có móng tay của Lý Hỏa Vượng giơ lên chỉ về phía nam, hắn cảm nhận được nơi đó có khe hở.

Bạch Linh Miểu lập tức hiểu ngay ý của Lý Hỏa Vượng, nàng nhanh chóng nhặt Đại Thiên lục dưới đất lên rồi đi cùng Đại Thần đang cõng Lý Hỏa Vượng trên lưng đi về phía nam. Cứ đi rồi lại đi, toàn bộ bốn bề xung quanh bỗng nhiên như bị đảo ngược từ trên xuống dưới, ba người thấy cơ thể mình nhẹ bẫng rồi cứ thế rơi thẳng xuống màng chắn màu đen đã bị nứt kia.

Khi cả ba người xuyên qua tấm màng, ánh sáng chói mắt khiến họ không khỏi nhắm chặt mắt lại. Bên trong cứ tối mãi màu đen như mực nhưng bên ngoài trời đã sáng từ bao giờ rồi, bọn họ ra khỏi

đó rồi!

Nhìn bãi đất vàng óng đang ngày càng gần phía dưới, Đại Thần nhanh chóng xoay người ôm trọn Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu vào trong lòng.

“Bịch!”

Một âm thanh va đập kịch lên vang lên, năm giác quan hợp làm một của Lý Hỏa Vượng cũng dần dần quay trở về vị trí của mình, ánh mắt kè kè theo dõi hắn của Ba Hủy cũng dần biến mất, nhưng còn cơn đau đớn đã mất đi lúc trước thì nay lại trở lại.

“Hỏa Vượng! Ngươi không sao chứ? Tỉnh táo lại đi!”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, khi hắn mở mắt ra liền trông thấy gương mặt của Dương Na và Bạch Linh Miểu hợp vào với nhau.

Bọn họ hợp vào với nhau như biến thành một người, hai người đồng thời mở miệng hỏi.

Lúc này, hai người bỗng nhiên hợp vào làm một, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng không thể phân biệt nổi rốt cuộc đâu mới là thực đâu là ảo.

“Hỏa Vượng!”

Trong lòng Bạch Linh Miểu nóng như lửa đốt, nàng dùng tay vỗ nhẹ vào mặt Lý Hỏa Vượng vậy nhưng hắn lại chẳng có chút phản ứng nào.

Bạch Linh Miểu lại càng sốt sắng hơn, nàng cầm cây dùi và trống da bên hông lên chuẩn bị mời Bạch Gia Thái Nãi đến trị thương.

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nắm chặt tay Bạch Linh Miểu rồi khẽ lắc đầu, giờ đây hắn đã có thể phân biệt rõ ở đây mới là thực, trước mặt hắn là Bạch Linh Miểu, vốn dĩ chẳng có Dương Na nào cả.

Hắn cố hết sức lật mình bò rạp trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng vừa há mồm thở dốc liền có một ít thịt nát tươm rơi khỏi khóe miệng

hắn từ cái động huyết bên trong miệng. Lý Hỏa Vượng dùng toàn bộ sức lực ngẩng đầu lên ngó đông rồi lại ngó tây, cuối cùng khi hắn thấy Đại Thiên Lục dính đầy bùn đất phía đằng xa liền vội vàng dồn hết sức dùng hai tay lết cả cơ thể về phía ấy.

Bạch Linh Miểu thấy vậy bèn vội vàng chạy đến nhặt tấm thẻ tre màu đỏ vẫn nằm trong vũng máu ấy đặt trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Chương 583: Sức Mạnh Đáng Sợ

Lý Hỏa Vượng run rẩy vươn tay ra mở Đại Thiên Lục như thể đang bóc hộp quà của mình, cuống họng cùng cái lưỡi dính đầy máu me be bét ấy xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lý Hỏa Vượng yếu ớt nâng đầu lên rồi há to miệng rồi nhét những thứ dài mảnh ấy vào trong cái động huyết rợn người bên trong miệng mình.

Từng chiếc xúc tu mảnh khảnh nhanh chóng chui ra từ miệng hắn quấn chặt lấy lưỡi và những cơ quan khác của Lý Hỏa Vượng rồi điều chỉnh lại vị trí của nó và cố định chúng lại.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, ngươi làm lão nương sợ chết khiếp!”

Bạch Linh Miểu vươn tay ôm Lý Hỏa Vượng vào lòng rồi run rẩy nói.

Lý Hỏa Vượng nhớ lại tất cả những gì trải qua trong ảo giác, gương mặt hắn cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, hắn đưa tay ôm lại Bạch Linh Miểu, sau đó cố gắng điều khiển cái lưỡi lạn lẽo của mình nói:

“Tại sao…ngươi….khụ khụ….bỗng nhiên…hành động trước?”

Trước kia rõ ràng hắn chưa ra tay giết chết Dương Na trong ảo giác mà Bạch Linh Miểu đã đi trước một bước cử hành Thương Khương Đăng Giai.

“Chẳng phải ngươi nói rằng sẽ động thủ vào lúc đau khổ nhất sao?

Ta thấy ngươi như sắp ngất đi rồi ấy, sao vậy? Ta làm sai rồi à?”

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đâiù.

“Không…..vừa….đúng lúc…..”

Mặc dù Dương Na đã bị thương, nhưng nàng ấy chưa chết.

“Cảm ơn…..Miểu….Miểu….”

Lý Hỏa Vượng hôn nhẹ vào cổ nàng.

Nàng ấy đã hành động trước và cứu lấy Dương Na, nếu không theo kế hoạch của hắn thì nhát dao ấy chắc chắn sẽ đâm trúng. Lý Hỏa Vượng cũng không rõ vì sao mà hắn lại quan tâm đến một cái ảo giác như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Dương Na vẫn còn sống thì chẳng còn gì vui bằng nữa rồi.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng hiểu, Ba Hủy chỉ muốn sự đau khổ chứ không hề muốn chết chóc, người muốn chết chóc là Ti Mệnh khác, cũng có thể đó la Bạch Cốt Bồ Tát to lớn mà hắn từng thấy hoặc một thứ gì đó khác.

Hắn không nhất thiết phải giết chết Dương Na. Khi bản thân hắn hạ quyết tân giết chết nàng, cảm giác đau khô như xé nát tim gan ấy cũng đã đủ để thi triển Thương Khương Đăng Giai rồi.

“Xin….lỗi…Dương Na……”

Lý Hỏa Vượng thất thần lẩm bẩm với hư không trước mặt.

“Ta đã để lại sẹo ở ngực nàng rồi, mau gọi cấp cứu 120 đi.”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói, Bạch Linh Miểu khé cau mày, song cũng chẳng nói lại gì. Nàng dùng toàn bộ sức lực kéo Lý Hỏa Vượng dậy dìu hắn đi sang phía kế bên, nàng định rời khỏi nơi khỉ gió này đã rồi tính.

Đợi mãi đến lúc này Lý Hỏa Vượng mới có cơ hội quan sát một lượt không gian xung quanh, nhưng nhìn đâu cũng chỉ toàn đất là đất, đây rõ ràng không phải nơi mà lúc đầu mình đến.

“Chúng ta đang ở đâu? Lẽ nào vẫn chưa ra hẳn?”

Lý Hỏa Vượng bồn chồn cố gắng ráo riết đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một chút màu xanh quen thuộc của rừng.

Nhưng khu rừng ấy rất cao, ở trên một vách núi rất cao. Lý Hỏa Vượng nhớ rõ ràng ở gần đây đến một ngọn núi cao như vậy còn không có chứ chưa nói đến vách núi.

“Vách núi? Tại sao ở dây lại có vách núi?”

Khi Lý Hỏa Vượng đang lởn vởn suy nghĩ về những vách núi bỗng xuất hiện xung quanh thì hắn mới kịp nhận ra đây chẳng phải vách núi mà vị trí bên trên ấy mới là mặt đất, hắn đang ở dưới đáy vực. Chính hắn đang ở giữa một cái thung lũng siêu to khổng lồ.

Vào thời điểm đu.ng độ Tâm Trọc một mất một còn, hắn không chỉ giấu bọn họ đi mà còn đào sâu ba tấc, quét sạch đi toàn bộ mọi thứ trong mấy dặm liền.

“Hỏa Vượng, trên trời có gì kia?”

Nghe vậy Lý Hỏa Vượng cố gắng ngước đầu nhìn lên đỉnh đầu của mình, bầu trời quang mây phía trên bỗng nhiên mất đi một mảng, lúc trước đây chính là nơi mà bọn họ rơi xuống.

“Đây chính là sức mạnh của Tâm Trọc ư….”

Lý Hỏa Vượng không khỏi há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Rốt cuộc Tâm Trọc là thứ gì? Tại sao đã chạm trán một mất một còn với Tâm Trọc rồi mà còn có thể giấu cả bầu trời đi được!!”

Thấy hết thảy phía trên đầu, lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu được, đám phiền phức mà đến Gia Cát Uyên cũng khó mà đối phó là như thế nào.

Rốt cuộc Tâm Trọc là thứ gì mà có thể lay động thiên địa? Lý Hỏa Vượng không khỏi không nghĩ tới vấn đề này.

Kế đến hắn lại nhớ lại những lời mà Ký Tương từng nói, Tâm Trọc và Tâm Tố là những kẻ phiền phức nhất, điều này có ý là sức mạnh của Tâm Tố có thể so sánh với Tâm Trọc.

“Năng lực hoán đổi vị trí của mình à? Hay là năng lực ảo giác xung quanh của mình? Không không không.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu nguầy nguậy.

Không đúng, thứ sức mạnh ở trình độ này nếu so với khả năng giấu đi cả một khoảng trời của Tâm Trọc thì chẳng là cái mắt muỗi gì.

Là một Tâm Tố, chắc chắn hắn vẫn còn một loại sức mạnh nào đó vẫn chưa thi triển được, bên trong cơ thể hắn đang tiềm ẩn một loại năng lực nào đó có thể sánh tầm với Táng Thiên* của Tâm Trọc!

*giấu trời

Nhưng khi vừa nhớ tới tình cảnh Tâm Trọc nam nữ ấy, Lý Hỏa Vượng nhất thời sững sờ. Một thứ mạnh mẽ như vậy ở trên người mình có thật sự là chuyện tốt không?

Lý Hỏa Vượng không biết, ở thế giới này hắn chưa từng gặp phải chuyện nào tốt cả.

Chương 584: Bị Bỏ Lại

Hắn cũng không nghĩ rằng thứ chuyện tốt như vậy sẽ rơi trúng người mình, cũng có thể ngày mà hắn đạt được thứ sức mạnh ấy không chắc còn đang sống khổ sở vật vã hơn cả Tâm Trọc.

“Hỏa Vượng, có người rơi xuống từ trên đó rồi! có vẻ như là lão thái giám!”

Nghe Bạch Linh Miểu nói vậy, Lý Hỏa Vượng ngước đầu nhìn lên liền thấy vài chấm li ti màu đen rơi ra từ vết nứt trên trời, đồng thời bầu trời bị nứt toác phía trên cũng bắt đầu trở nên không ổn định.

Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu tìm thấy Ký Tương giữa một đám xác chết gầy như que củi, dù sứt đầu mẻ trán nhưng hắn vẫn ôm chặt thi thể của tên nam Tâm Trọc ấy.

Những người khác cũng lần lượt được tìm thấy, thông qua vết đao chém trên tay mình, Lý Hỏa Vượng phát hiện thiếu mất một người, Thác Bạt Đan Thanh. Hắn đã vĩnh viễn bị nhốt lại, cho dù là bị nam Tâm Trọc hay nữ Tâm Trọc nhốt lại thì hắn sẽ chẳng trở về nữa.

Ký Thương và những người còn lại đều nói với Lý Hỏa Vượng rằng do lúc chạy thoát, Thác Bạt Đan Thanh đã chạy quá chậm nên cuối cùng bị bỏ lại ở đó.

Dù vẫn còn hơi nghi ngờ, rõ ràng đều chạy thoát cùng nhau mà tại sao lại cứ phải để hắn ở lại đó, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn tin lời họ.

Cổng dịch trạm của Ngân Lăng thành, Lý Hỏa Vượng, Liễu Tông Nguyên và Hồng Đại cùng cung tiễn Ký Tương hồi kinh.

“Ta đi đây, các ngươi về đi. Khi nào về đến Thượng Kinh ta sẽ hồi thư cho các ngươi, yên tâm đi, thù lao lần này chắc chắn không thể nào mà ít được.”

“Nếu bên trên dám bạc đãi chúng ta thì ta sẽ không bỏ qua cho chúng đâu! Đây đều là những gì mà chúng ta dùng mạng của mình đổi lại mà, một cắc cũng không được thiếu!”

Sau khi nói xong những lời oai phong lẫm liệt này, Ký Tương quay người nhìn Lý Hỏa Vượng đang được Bạch Linh Miểu dìu, sau khi nghĩ một hồi hắn lấy mặt nạ đồng tiền ra từ trong ngực, hai tay dâng lên trước mặt hắn.

“Nhĩ Cửu à, đây là đồ của ngươi phải chứ? Trong lúc chạy trốn bọn ta đã thấy nó nên mang mang về đây trả cho ngươi.”

Lời nói của Ký Tương không biết nồng đượm bao nhiêu sự thân thiết, hoàn toàn khác biệt với trước kia.

Lý Hỏa Vượng cố tình tránh xa họ để thi triển Thương Khương Đăng Giai, về lý mà nói thì họ không nên biết Lý Hỏa Vượng đã

làm những gì.

Nhưng kể từ sau khi ra khỏi đó, thái độ của Ký Tương với Lý Hỏa Vượng đã có sự thay đổi cực kỳ rõ rệt, không thể dùng từ thân thiết để hình dung nữa mà phải là tôn kính, tôn kính nhưng cũng đồng thời mang theo chút e dè.

Nhân cơ hội trả lại mặt nạ đồng tiền, Ký Tương hạ thấp giọng nói:

“Ngươi yên tâm chuyện ta đã hứa với ngươi thì nhất định sẽ làm được, nhiều nhất là mười ngày nửa tháng ta sẽ gửi bồ câu cho ngươi!”

“Cung tiễn Ký Tương đại nhân!”

Lý Hỏa Vượng nhận lại mặt nạ đồng tiền rồi đeo lên mặt mình.

Dù hắn đã có con thoi đen của Gia Cát Uyên dùng tốt gấp vạn lần thứ này, nhưng có thêm một lớp bảo vệ cũng không bao giờ là thừa.

“Ngươi cứu ta một mạng, ta xin nhận ân tình này của ngươi. Chờ đến khi ta lui xuống thì vị trí Ký Tương này sẽ là của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng đẩy nhẹ Bạch Linh Miểu ra đến bên Ký Tương, hắn nói với giọng cực kỳ nhỏ:

“Ký Tương đại nhân, nếu ngài thật sự muốn nhận ân tình của tai hạ thì hãy xin ngài dẫn Bĩnh Gia đến cho tại hạ học, tại hạ cần gấp ạ.”

Việc khiến Bạch Miểu Miểu biến trở lại hình dáng ban đầu thậm chí còn quan trọng hơn việc thoát khỏi Tâm Tố. Bản thân hắn sống chết sao cũng được, nhưng nàng ấy thì không, hẳn đã đủ có lỗi với nàng lắm rồi.

“Được, được, ta hiểu rồi.”

Ký Tương cười tùm tỉm nói rồi lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay đỏ phủi bụi trên tấm áo đạo bào của Lý Hỏa Vượng, sau đó liền quay người lên xe ngựa.

Tiếng vó ngựa vang lên, xe ngựa đưa Ký Tương cùng thi thể Tâm Trọc rời đi. Ba người còn lại nhìn nhau vài lần, Liễu Tông Nguyên gãi gãi đầu nói:

“Phía đông thành mới mởi một nhà kỹ viện mới, hay là…..”

Hắn chưa kịp dứt lời thì hai người còn lại đã chẳng nói lời nào mà quay người rời đi. Lý Hỏa Vượng mang trọng thương ngồi yên vị trên xe ngựa, chầm chậm tiến về phía nhà trọ.

Lý Hỏa Vượng nằm giữa những sợi bông mềm mại chậm rãi thở một hơi. Vì Tâm Trọc mà chuyến này hắn đã phải chịu biết bao giày vò cực khổ, nhưng mục đích thì cũng đã đạt được rồi.

Tiếp theo đây cần kiên nhẫn chờ đợi Ký Tương gửi bồ câu đến là được, kế sách của hắn như vậy cũng là đã tiến được một bước thật lớn.

Quan trọng hơn là Ký Tương trông có vẻ như là đã nợ mình một nhân tình, nhưng nếu là hắn thì hắn sẽ sớm ngày ở lại nơi này, như vậy có khi còn làm được việc lớn.

“Ư..ư..”

Màn Thầu bên cạnh dụi nhẹ đầu tựa vào lòng bàn tay Lý Hỏa Vượng, dường như nó có thể cảm nhận vết thương trên người Lý Hỏa Vượng lúc này rất nặng, hai cái tai vốn phải dượng lên thì nay lại cụp cả xuống.

Hai ngón tay biến thành màu đen thò từ ngoài vào túm lấy gáy Màn Thấu rồi ném nó ra khỏi xe ngựa.

“Hỏa Vượng, hay ngươi vứt tấm thẻ tre trên lưng đi, ngày ngày ngươi chỉ cấn động tay một tí thôi là bị thương, vậy thì sao chịu nổi. ngươi thật sự không đau tí nào sao?”

Bạch Linh Miểu lấy môt cái gối bên cạn rồi đặt xuống gáy mình. Nhìn gương mặt thiếu nữ gần trong gang tấc, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra một nụ cười khổ

Chương 585: Đe Dọa Tiên

“Ta đau chứ, ta đau đến mức muốn...nhưng Miểu Miểu à, lẽ nào những cái khác sẽ dễ làm hơn sao? So với việc tu luyện những thứ linh tinh khác thì Đại Thiên Lục ít nhất còn đơn giản.”

Bạch Linh Miểu tỏ ra khinh thường.

“Ngươi thử xem, ngươi không thử thì sao biết được? Nếu ngươi cứ làm vậy, nói không chừng một ngày nào đó sẩy tay thì cũng chết rồi.”

“...”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi thở một hơi, đôi mắt chẳng hề có một chút e ngại nào.

“Thực ra chết cũng chẳng có gì đáng sợ đâu.”

Dường như cảm nhận được trong lời nói có Lý Hỏa Vượng có tử ý, Bạch Linh Miểu chợt xông lên như báo vồ mồi, ngón tay đen siết chặt cổ Lý Hỏa Vượng, hai mắt nàng như mắt dã thú nhìn chằm chằm hai mắt đối phương.

“Ngươi lại muốn chết!? Lần nào dùng Thương Khương Đăng Giai xong ngươi cũng nghĩ đầu xuôi đuôi lọt cả rồi! Ngươi có phải đàn ông không đấy!! Lão nương nói cho ngươi biết! Ngươi giết chết cả nhà ta! Cả đời nà ngươi có trả bao nhiêu cũng không hết được mối nợ này của ta đâu! Ngươi không có tư cách chết!”

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, Bạch Linh Miếu cúi thấp người xuống nghiến răng nghiến lợi để lại trên vai hắn một vết răng dính đầy máu thịt.

Khi Bạch Linh Miểu ngồi dậy, bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt, Màn Thầu thò đầu vào cửa sổ, nó cảm thấy không ổn lắm bèn ngay lập tức chui lại vào bên trong.

“Miểu Miểu, trước kia ta từng gặp một người, người đó tên là Thân Đồ Cương, hắn cũng là Khiêu Đại Thần đó.”

Sau đó Lý Hỏa Vượng dùng ngữ khí chầm chậm giới thiều về cách thức chung sống với Tiên Gia đặc của Thân Đồ Cương, bầu không

khí trong xe ngựa không biết từ bao giờ dịu xuống rất nhiều.

Trên con đường cái của Ngân Lăng thành, một cỗ xe ngựa rộng rãi dần đi về phía nhà trọ Lý Hỏa Vượng đang ở tạm.

Bên trong xe ngựa, Lý Hỏa Vượng thương tích đầy mình dùng ngữ khí chậm rãi nói chuyện cùng Bạch Linh Miểu.

“Ta cảm thấy nếu Tiên Gia đó thật sự muốn theo ngươi cả đời, so với bị chúng thúc giục như đầy tớ thì chi bằng dùng cách của Thân Đồ Cương, nhưng cách của hắn cũng tiềm ẩn tai họa. suy cho cùng, muốn dùng hay không thì còn phải dựa vào tình hình của ngươi nữa.”

Dù bây giờ Bạch linh Miểu trông có vẻ không chịu sự uy hϊếp của Tiên Gia, nhưng khi vừa nhớ lại những lời Lý Chí nói lúc lâm chung, Lý Hỏa Vượng không khỏi lo lắng cho Bạch Linh Miểu.

Sau khi nghe những gì mà Lý Hỏa Vượng nói, Bạch Linh Miểu vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

“Lời bài hát của nam nhân đó thật sự coi thường Tiên Gia như vậy sao?? Ngươi mau nói xem, cách mà hắn nói là gì?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi về những lời mà trước kia Thân Đồ Cương nói với mình, hắn tiếp tục miêu tả cho Bạch Linh Miểu:

“Ăn tươi nuốt sống, Tiên Gia là một đám súc sinh chỉ biết cậy mạnh ăn hϊếp yếu, nếu ngươi có thể tìm những vật khác phù thân ăn hϊếp chúng thì ngươi có thể ra điều kiện cho Tiên Gia.”

“Vậy trước kia tên Thân Đồ Cương ấy đã tìm thứ gì để uy hϊếp Tiên Gia?”

Nghĩ về những áp chế trước kia của Tiên Gia đối với mình, gương mặt Bạch Linh Miểu trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Nuôi đại ma.”

Một từ ngữ lạ hoắc bật ra từ miệng Lý Hỏa Vượng.

“Còn nuôi thế nào thì hắn không nói.việc tu luyện liên quan đến giá trị tính mạng con người như vậy thì hẳn hắn sẽ không nói trực tiếp cho ta biết đâu.”

Bạch Linh Miểu thầm nhẩm lại ba từ này, gương mặ nàng nghiêm nghị như thể đang suy nghĩ gì đó.

“Thân Đồ Cương nói nó giống như là hai quả cân phải đặt hai bên đầu cân mới có thể có sự cân bằng, bên nào cũng không được nặng hơn bên nào, bên nào cũng không được nhẹ hơn bên nào, nếu dùng được tốt rồi thì có thể cùng sử dụng hai bên. Nhưng nếu như dùng không tốt thì e rằng sẽ rất nguy hiểm.”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng vươn tay ra khẽ vỗ lên mu bàn tay Bạch Linh Miểu.

“Đừng lo, đợi ta hết bận rồi sẽ giúp ngươi.”

Phàm sự đều có chủ thứ, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy nên giúp Bạch Linh Miểu đổi trở lại tính cách trước kia mới là điều quan trọng nhất.

Nhìn cánh tay phải không có lớp da của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu tỏ vẻ đau lòng, cánh tay đang nắm của nàng liền dứt khoát rút ra.

“Không cần đâu, tạm thời cách này cũng không có đất dụng võ với ta. Bây giờ ta rất ổn, Tiên Gia cũng chẳng làm khó ta gì hết.”

“Thật không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vết dây đen hằn trên cái cổ trắng nõn của Bạch Linh Miểu không dời mắt.

“Lừa ngươi làm gì, so với ta thì ngươi nên tự lo lắng cho bản thân mình trước đi.”

Bạch Linh Miễu bỗng chuyển chủ đề về Lý Hỏa Vượng.

Dù Tiên Gia đã bắt đầu lộ rõ bản chất nhưng nàng lại không hề có ý định nói cho Lý Hỏa Vượng biết về câu chuyện phiền phức này, tên này đã đủ thảm lắm rồi, không cần phải làm phiền hắn thêm

nữa.

Thậm chỉ đến cách mà hắn nói bản thân nàng cũng sẽ tự mình suy ngẫm thật kĩ.

“Không nên nói như vậy, vẫn cần đề phòng tai họa trong tương lai mới được. ta cứ giúp ngươi lưu ý trước, nếu Tiên Gia có bất kỳ vấn đề gì thì phải nói với ta ngay.”

Không biết từ bao giờ mà xe ngựa đã dừng lại, đến nhà trọ rồi. Nhị Thần khom lưng xuống, hai tay ôm lấy nửa thân dưới Lý Hỏa Vượng rồi nhấc bổng hắn khỏi xe ngựa.

Dưới ánh mắt kì dị của những người khác trong hành lang, han người chậm rãi đi lên phong mình rồi đóng cửa lại.

Chương 586: Đại Thần Nhị Thần

“Về Ngưu Tâm thôn với ta nhé? Mọi người đang chờ ngươi đó.”

Bạch Linh Miểu cúi đầu nói với Lý Hỏa Vượng dang nằm trên giường.

Sau khi nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu.

“Không, ta phải ở lại đây đợi. Về Ngưu Tâm thôn thì e rằng sẽ lỡ mất thư của Ký Tương.”

Hơn nữa hắn không cần ở cũng một chỗ với những người khác để họ bị liên lụy, bọn họ cứ sống an ổn như vậy đến hết đời, nói không chừng còn là một cái kết đẹp hơn.

ở bên cạnh mình thì họ cũng sẽ bị liên lụy theo thôi. Nhưng người đã chết đi đã đủ nhiều lắm rồi.

Bạch Linh Miểu nhìn từ trên cao xuống Lý Hỏa Vượng, khóe miệng nàng khé nhếch lên rồi dần cởi bỏ y phục, bắt đầu cúi đầu hôn.

“Trên người ta vẫn đang có vết thương.”

Lý Hỏa Vượng đau khổ nói với thiếu nữ đang đè trên người mình.

“Ha, chẳng phải thế càng tốt hơn sao. Dù sao ngươi cũng không chết nổi. Còn nữa nhé, lúc trước ngươi vẫn chưa nói cho ta biết rốt cuộc Dương Na là ai?!”

Một khoảng thời gian sau đó, vết thương được khâu lại bằng chỉ của Lý Hỏa Vượng bị rách ra.

Một lúc lâu sau, Bạch Linh Miểu nằm thành hình chữ đại* trên cái giường nhuốm đầy máu, dùng chân trái đặt lên ngực Lý Hỏa Vượng, vừa thở hổn hển vừa cười nhẹ.

* 大

Lý Hỏa Vượng vừa định nói gì đó, chân trái thon dài trắng nõn của Bạch Linh Miểu lai nhẹ nhẹ đè xuống, khiến cơ thể yếu ớt của Lý Hỏa Vượng xém chút ngất đi.

“Ngươi tưởng ta không biết chuyện của Nhị Thần ư? Bây giờ lại có thêm Dương Na nữa, nữ nhân quanh ngươi nhiều thật đấy, Lý Hỏa Vượng.”

Bạch linh Miểu nghiến răng nghiến lợi nói như thể những hành động lúc trước là để báo thù.

Đối diện với cùng một sự việc như nhau, phản ứng giữa Bạch Linh Miểu sau khi bị sát khí vào người và trước khi bị sát khí vào ngươi là hoàn toàn khác nhau.

Tay Lý Hỏa Vượng đặt lên đùi Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng vuốt ve, không nói không rằng từ từ nhắm mắt lại.

Trong lúc hắn đang mơ màng chuẩn bị thïếp đi, giọng của Bạch Linh Miểu bỗng nhiên vang lên.

“Nhị Thần là một phần của ta, nhỡ như ngày nào đó ta chết đi rồi thì ngươi cứ coi Đại Thần là là được, nhưng còn con ả Dương Na ấy thì nhất định không được!”

“Nếu ả ta dám xuất hiện trước mặt ngươi thì đừng trách ta không nể tình phu thê!”

Lý Hỏa Vượng bất đắc dĩ mở mắt nhìn sang bên cạnh.

“Dương Na chỉ là một người trong ảo giác của ta, nàng hà tất phải ghen ghén đố kị tranh giành người tình với một ảo ảnh chứ?”

Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng phát hiện Bạch Linh Miểu trên người mình đã biến thành Nhị Thần từ bao giờ.

Lần này Nhị Thần không trùm khăn trùm đầu mà để toàn bộ bộ dáng gớm ghiếc của mình lộ ra ngoài.

Cái miệng ở nửa bên mặt thon dài hơi hơi hé lên phát ra một giọng nói u oán:

“Lý sư huynh…”

Nhìn Nhị Thần trước mắt, Lý Hỏa Vượng nhất thời như bị thất thần, Nhị Thần trước mặt hắn dường như là Bạch Linh Miểu của quá khứ trở lại rồi.

“Lý sư huynh….”

Nước mắt rơi xuống từ mắt trên gương mặt Nhị Thần, nàng như thể là chú chó nhỏ bị ức hïếp, bám trên người Lý Hỏa Vượng nghẹn ngào.

“Miểu Miểu, là nàng thật sao?”

Một cơn lạnh rùng mình chạy dọc cả sống lưng, một suy đoán đáng sợ được Lý Hỏa Vượng đưa ra trong đầu.

Lẽ nào không phải Bạch Linh Miểu bị sát khí xâm nhập mà là cơ thể nàng bị Nhị Thần thay thế rồi? Nàng bị ép trở thành Nhị Thần rồi?

Lý Hỏa Vượng ôm chặt Nhị Thần trong lòng, hắn dữ tợn nhìn căn phòng trống trơn.

“Nhị Thần! Ngươi ra đây cho ta! Rốt cuộc đây là chuyện gì!”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy cơ thể lông xù trong lòng trở nên bóng loáng lên.

“Đại Thần Nhị Thần, có gì khác biệt sao?”

Bạch Linh Miểu với đôi măt có đồng tử màu hống nhạt lại xuất hiện trong lòng Lý Hỏa Vượng, hài hước nhìn hắn.

“Đối với ngươi mà nói, dùng ai mà chả là dùng? Dù sao ngươi cũng chẳng kén chọn.”

“Ngươi nói rõ cho ta hiểu xem nào! Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thấy Lý Hỏa Vượng nở một nụ cười yếu ớt nhưng vô cùng đáng sợ, Bạch Linh Miểu đang nằm trong lòng hắn khẽ cựa người, đổi sang tư thế khác cho thoải mái hơn.

“Xem ngươi sợ tới mức nào kìa, mau mau nằm xuống đi, để ta từ từ giải thích cho ngươi nghe.”

Thân thể căng cứng của Lý Hỏa Vượng dần buông lỏng, xong lúc này trái tim hắn như bị bóp nghẹt, hiện giờ Bạch Linh Miểu là Đại Thần hay là Nhị Thần?

Nhất định phải làm rõ được vấn đề này, chuyện này sẽ quyết định những hành động tiếp theo của Lý Hỏa Vượng.

Bạch Linh Miểu nheo mắt lại suy nghĩ vài giây, chẳng hiểu sao nàng lại bật cười thành tiếng.

“Ngươi cười gì vậy hả? Mau nói đi nào!”

“Ôi, chuyện này đúng là không biết nên nói như nào với ngươi nữa, ngôn từ bình tường khó lòng diễn tả được cảm giác đó.”

“Vậy ngươi hãy miêu tả thật đơn giản cho ta nghe đi, càng đơn giản thì càng tốt.”

Vừa nghe được lời này, Bạch Linh Miểu cẩn thậm suy nghĩ một lúc, từ tốn nói:

“Hỏa Vượng này, ngươi có biết trên thân người có gì không? Hoặc là đổi sang một cách nói khác, người là do thứ gì ghép thành không hả?”

Câu hỏi này khiến Lý Hỏa Vượng phải nhíu mày lại, hắn không hiểu được câu hỏi vô cùng tối nghĩa này của Bạch Linh Miểu có nghĩa gì.

Chương 587: Con Người Tạo Nên Từ Gì

“Ôi chao, Hỏa Vượng này, ngươi đoán thử đi, đoán thử đi mà.”

Lý Hỏa Vượng khó lòng làm quen với hành động cố tình làm nũng này của Bạch Linh Miểu, trước đây Bạch Linh Miểu chưa từng làm như vậy.

“Thân thể bình thường.”

“Không phải..”

Bạch Linh Miểu lắc đầu:

“Phải nói như nào đây nhỉ, nếu bắt buộc phải miêu tả thì người là do mười tình cảm và tám nỗi khổ tạo thành. Mười loại tình cảm là vui, giận, buồn, tham lam, nóng nảy, ngu muội, sợ, yêu, ác. Tám nỗi khổ là sinh ra, già đi, bệnh tật, cái chết, thù oán mà vẫn phải gặp mặt, yêu mà phải rời xa, muốn mà không có được, cuối cùng là nỗi khổ của thân và tâm.”

“Sống trên đời có người nhiều có người ít mười loại tình cảm và tám nỗi khổ này, nhưng tóm lại đều có, bất kể là ai muốn làm việc gì thì đều do những thứ này dẫn tới.”

Lý Hỏa Vượng nghe xong, trong lòng khẽ động:

“Ai nói chuyện này cho ngươi biết vậy? Tiên gia hả?”

“Vội làm gì chứ! Nghe lão nương nói hết đã.”

Bạch Linh Miểu bất mãn trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng một cái, sau đó nói tiếp:

“Khi con người không cần đến một vài loại trong số đó, thì chúng cũng không hề biến mất mà chỉ ẩn nấp đi thôi.”

“Nếu là ẩn nấp bình thường thì cũng không cần quan tâm tới, nhưng Khiêu Đại Thần thì khác, Khiêu Đại Thần cũng có hai mặt, một là Đại Thần một là Nhị Thần.”

Lý Hỏa Vượng lặng yên nhìn hai cô gái một trái một phải, chờ Bạch Linh Miểu nói tiếp.

“Dù chúng ta dùng chung tám nỗi khổ nhưng mười loại tình cảm thì đã tách riêng, ban đầu Tiên gia sử dụng những loại tình cảm được ta ẩn giấu đi, cộng thêm một vài thứ của bọn họ, trộn lẫn với nhau cuối cùng tạo thành Nhị Thần.”

“Nói cách khác…”

“Nói cách khác chúng ta là một người, dù về mặt ký ức có chỗ khác nhau, nhưng chúng ta đều là Bạch Linh Miểu. Chỉ là vì nguyên nhân sát khí, ta sử dụng vui, giận, nóng nảy, ác, tham lam nhiều hơn, còn nàng thì đương nhiên không dùng tới.”

“Bạch Linh Miểu trước đây không dùng nhiều vui, giận, nóng nảy, ác, tham lam, đương nhiên những thứ này được Nhị Thần sử dụng.”

Lý Hỏa Vượng nhìn lấy gương mặt gần ngay gang tấc, đầu óc rối tung rối mù, đây là lần đầu tiên hắn nghe tới những chuyện này.

“Ai nói cho ngươi biết những chuyện này vậy? Tiên gia? Đừng tin tưởng họ quá! Có lẽ bọn họ đang lừa ngươi đó!”

“Xem lời ngươi nói kìa, Tiên gia không phải là Tọa Vong Đạo, nó cầm chuyện mọi người đều biết này để lừa gạt các ngươi thì có gì thú vị đâu chứ.”

Kẻ nói ra câu này chính là Hồng Trung, ngay khi hắn xuất hiện, Lý Hỏa Vượng vô ý thức dùng chăn, che kín cơ thể của Bạch Linh Miểu lại.

“Ngươi cũng biết về mười loại tình cảm và tám nỗi khổ này sao?”

Lý Hỏa Vượng chần chờ một chút, sau đó hỏi hắn.

“Có gì mới mẻ chứ, mấy thứ cùi bắp ấy mà. Chẳng phải ngươi

trốn trong Giám Thiên ti hay sao? Ngươi tìm bất kỳ ai hỏi thăm một chút là chẳng phải sẽ biết ta nói thật hay nói dối rồi sao."

Tới thế giới này lâu như vậy rồi nhưng đến tận bây giờ Lý Hỏa Vượng mới biết đến mười loại tình cảm và tám nỗi khổ.

"Không đúng, trước đây tên tiểu tử Nguyên Anh của La giáo đã từng nói mấy thứ này rồi, chẳng qua là ta không chú ý tới."

Lý Hỏa Vượng nhớ tới lý niệm tu tiên của hắn dường như là muốn tiêu biến tất cả mười loại tình cảm và tám nỗi khổ, trở thành thực thể duy nhất.

"Vậy nên Hỏa Vượng à, giờ thì ngươi rõ chưa? Trên người ta đơn giản chỉ là nhiều vui, giận, nóng nảy, ác, tham lam mà thôi, nhưng Bạch Linh Miểu vẫn là Bạch Linh Miểu, hơn nữa Bạch Linh Miểu này càng thêm phần tự tại, càng thoải mái hơn!"

"Không đúng, Bạch Linh Miểu trước đó mới là người mà ta quen!"

Nghe được lời này, Bạch Linh Miểu không hề kích động, chỉ tay vào Nhị Thần ở bên cạnh.

"Vậy nàng không phải hả? Đó chẳng phải là Bạch Linh Miểu mềm yếu, chỉ biết vâng lời, không hề có chủ kiến sao."

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn sang phía Nhị Thần, khi hắn nhìn thấy vẻ điềm đạm đáng yêu từ trong đồng tử thú to lớn, nhìn thấy ánh mắt vừa xa lạ vừa thân quen, hai tay không tự chủ được, đưa ra ôm đối phương vào trong lòng.

"Được rồi, các ngươi bận làm gì thì làm đi, ta tránh chỗ cho các ngươi."

Mặc yếm và quần ⌊ót xong, Bạch Linh Miểu xốc chăn lên, rời khỏi giường.

Lý Hỏa Vượng chạm nhẹ mặt lên trên, cảm nhận vảy rắn lạnh lẽo và cảm giác đau đớn khi lông nhím bén nhọn đâm vào da thịt.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ khiến ngươi biến ngược trở lại...Ta hứa!"

Lý Hỏa Vượng nói chắc nịch.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, dưới sự chăm sóc của Bạch Linh Miểu và Nhị Thần, sức khỏe của Lý Hỏa Vượng dần khôi phục, nhưng tâm trạng của hắn ngày càng cảm thấy bất an hơn.

Đã trải qua thời gian dài như vậy rồi nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì về Ký Tương, điều này không khỏi khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy lo lắng, không biết đối phương có gặp chuyện gì hay không.

Lại thêm một ngày trời còn chưa sáng mà Lý Hỏa Vượng đã tỉnh lại rồi. khi hắn chống vào giường ngồi dậy, một bàn chân nhỏ nhắn mềm mại đạp mạnh lên người hắn.

“Ôi! Ngươi phiền chết đi được! Lại bị ngươi đánh thức rồi!”

Lý Hỏa Vượng sớm đã quen với việc này, xốc chăn rời khỏi giường, sau đó vội vàng đắp chăn kín lại, tránh để hơi ấm thoát ra ngoài.

Hắn mở cửa sổ ra, tung người nhảy lên mái ngói, sau đó dùng tay vỗ lên bụng của mình, lấy một quyển sách vỡ lòng ra, bắt đầu đọc.

Chương 588: Có Cách Rồi

Một cái xúc tu quấn hai con mắt từ trong rốn chui ra ngoài, dựa vào cuốn sách, cẩn thận đọc.

Nghe thấy tiếng đọc bên tai trùng lặp với tiếng đọc sách của chính mình, Lý Hỏa Vượng hiểu rằng cuốn sách này đã được đọc xong rồi, hắn nên tìm những quyển khác để dạy Lý Tuế.

Chẳng qua là phạm vi lựa chọn khá kho khăn, với trình độ của hắn thì chỉ có thể dạy cho Lý Tuế vài quyển sách vỡ lòng.

Những quyển sách dùng thể văn cổ tối nghĩa khó hiểu thì hắn cũng không biết dạy như nào.

“Hay là bỏ đi nhỉ? Dù sao thì cũng không định để hắn đi thi Trạng

Nguyên, hiện giờ hắn đã có thể nói chuyện lưu loát, hơn nữa quan hệ với mình cũng rất hòa hợp, đã đạt tới mục đích đặt ra trước đó rồi."

"Cha, ta muốn học cái này."

Lý Tuế dùng xúc tu cuốn một tờ giấy nghệ tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Ngươi muốn học vẽ bùa hả?"

Không nói là liệu có tác dụng hay không, nhưng vừa nghĩ tới cảnh quái vật xúc tu vẽ phù thi triển pháp thuật thì Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy kỳ kỳ rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng đang do dự có nên thử một lần hay không thì một bóng đen vọt qua bầu trời, chờ khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên thì có một chồng sách từ trên trời giáng xuống.

"Đây là..."

Trái tim Lý Hỏa Vượng đập thình thịch không ngừng, hắn vội vàng mở ra, khi nhìn thấy mở đầu là Nhĩ Cửu đài giám thì đồng tử của Lý Hỏa Vượng lập tức co lại.

"Đây là những thứ Ký Tương đặt cho mình!"

Lý Hỏa Vượng kích động cẩn thận đọc từng chữ từng câu một, hắn không ngừng tìm hai chữ Bắc Phong.

Tìm tới tìm lui, đột nhiên Lý Hỏa Vượng ngừng lại, hơi thở gấp rút, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Sau khi từ biệt tại Ngân Lăng, đã hơn hai tuần, nay..."

Từ những nội dung ghi chép tại Giám Thiên ti thì Bắc Phong của Tọa Vong Đạo cũng giống như hắn, đều là Tâm Tố.

Cũng chính là vì hắn là Tâm Tố vậy cho nên hắn mới có thể sử dụng mê võng trong lòng tách chấp niệm ngày càng tăng lên theo tuổi tác, cuối cùng sống tới 194 tuổi!

Không chỉ như vậy, dựa vào mối quan hệ trong suốt một khoảng thời gian dài giữa Giám Thiên ti và hắn thì đúng là Bắc Phong có biện pháp thoát khỏi ảo giác!

Vào giờ khắc này, Lý Hỏa Vượng kích động tới mức rơi nước mắt. Sau suốt hành trình khó khăn, gian khổ trước đó, cuối cùng bây giờ hắn đã nhìn thấy được hi vọng!

Tiếng gà gáy vang lên, thành Ngân Lăng phồn hoa dần dần tỉnh lại, đường phố vắng vẻ dần dần xuất hiện người qua lại, lừa ngựa cũng xuất hiện.

Ai nấy đều bận rộn làm việc của mình, không hề có ai chú ý tới một đạo nhân mặc áo bào đỏ ngồi trên mái ngói, tâm trạng kích động vô cùng, cũng không có ai hiểu được tâm trạng của Lý Hỏa Vượng vào lúc này.

“Cha?”

Lý Tuế cảm thấy ngạc nhiên, cẩn thận duỗi hai cây xúc tu ra, chạm vào trái tim đang đập thình thịch liên hồi của Lý Hỏa Vượng.

Cho dù đã trôi qua một canh giờ nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn chưa thể tỉnh táo lại được, đọc đi đọc lại nội dung bức thư trong tay.

Không ai có thể hiểu được bức thư này có ý nghĩa như nào đối với hắn, điều này đồng nghĩa với việc bản thân hắn không phải chịu mê võng, vĩnh viễn đau khổ nữa, cuộc sống của hắn không chỉ còn là những chuỗi ngày bất hạnh và tuyệt vọng, hắn vẫn còn có hi vọng!

Chỉ cần bản thân hắn có thể tìm được biện pháp thoát khỏi ảo giác từ chỗ Bắc Phong, chỉ cần có thể vượt qua đau khổ, hái được trái ngọt thì những nỗi khổ phải trải qua suốt bao nhiêu năm đều đáng giá!

Bản thân hắn cũng có thể sống như một người bình thường, yên ổn sống bên cạnh người mình yêu đến hết cuộc đời.

Giờ khắc này, suy nghĩ tìm tới cái chết mà Lý Hỏa Vượng không

thể xóa bỏ đã hoàn toàn tan thành mây khói, hiện giờ hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất, mình không thể chết được, nhất định phải sống sót! Phải sống để thoát khỏi mê võng của Tâm Tố!

“Hỏa Vượng, ngươi nhảy lên nóc nhà làm gì vậy?”

Câu hỏi của Bạch Linh Miểu khiến Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xốc lại tinh thần.

Hắn nhảy xuống bên dưới, ôm chầm lấy đối phương, kích động nhìn gương mặt tinh tế xinh đẹp của nàng.

“Có cách rồi, có cách rồi!”

Không chỉ đơn thuần là mục tiêu của bản thân đã rõ ràng, phiền phức của Bạch Linh Miểu cũng có thể giải quyết được, đúng là song hỉ lâm môn mà.

Trong thư của Ký Tương có nói hắn tìm kiếm con đường của binh gia, đối phương có biện pháp giải trừ sát khí!

“Rốt cục là làm sao vậy? Ngươi lại nổi điên gì vậy hả?”

Bạch Linh Miểu nghi hoặc.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu một cái, cúi đầu hôn nhẹ lên bờ môi hồng của cô, hưng phấn nói:

“Đi! Chúng ta thu dọn đồ đạc nào, đi thượng kinh!”

…

Trong thôn Bạch gia, một đám nam nữ trẻ tuổi đang vây kín đại sảnh Bạch gia xem cuộc vui.

Lữ Trạng Nguyên đã vứt bỏ dáng vẻ láu cá, bất cần thường ngày, uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bành. Ở trước mặt hắn, năm tên nhóc đang quỳ, bưng một chén nước trà ở trên tay.

Một tên vóc dáng cao nói trước:

“Đệ tử Chiêm Nguyên Sinh tự nguyện trở thành môn hạ của Lữ

Trạng Nguyên, học tập kinh kịch để kiếm sống. Trong thời gian đó, tất cả tiền bạc kiếm được đều thuộc về sư phụ, nếu gặp thiên tai nhân họa thì xin nghe theo số trời, kẻ nào ích kỷ, ngang bước, không phục, chạy trốn thì dù bị đánh chết cũng đáng!"

Nói tới đây, hắn dâng chén trà trong tay lên, đưa về hướng Lữ Trạng Nguyên. Lữ Trạng Nguyên cố nén cảm giác đắc ý trong lòng, cầm lên nhấp một ngụm. Thiếu niên kia lại quỳ xuống, khấu đầu ba cái với Lữ Trạng Nguyên, dè dặt gọi một tiếng sư phụ.

Chương 589: Bí Mật

Ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba, cho tới tận người đệ tử thứ năm làm xong, Lữ Trạng Nguyên kiêu ngạo, giả vờ thâm trầm nói:

"Ba năm xuất hiện một vị trạng nguyên nhưng mười năm mới có thể xuất hiện một vai nam trẻ! Đừng nhìn nghề của chúng ta là hạ cửu lưu, nhưng mỗi nghề trong ba trăm sáu mươi nghề đều có thể xuất hiện trạng nguyên!"

"Các đệ tử, các ngươi phải cố gắng luyện công, không được lười biếng! Tương lai trở thành một diễn viên danh chấn thiên cổ!"

Sau khi vẽ bánh nướng xong, Lữ Trạng Nguyên ho khẽ một tiếng, nói với con trai ở bên cạnh:

"Cử Nhân này, giờ con dẫn mọi người đi thử đồ xem như nào."

Chờ sau khi mọi người đi hết sạch, Lữ Trạng Nguyên rời khỏi ghế thái sư, lập tức vứt bỏ ngụy trang, mừng rỡ như khỉ nhổ lông vậy.

Cẩu Oa cầm một nắm hạt dưa ở bên cạnh trêu chọc:

"Lữ Ban chủ, Lữ gia ban của ngươi càng làm càng đông vui nhỉ, ngày mai tới thành Ngân Lăng mua luôn một tòa nhà làm nơi diễn kịch đi!"

Cho dù Cẩu Oa chỉ đang trêu đùa nhưng lại gãi đúng chỗ ngứa của Lữ ban chủ, hắn cười phớ lớ:

“Haha, xin mượn lời chúc tốt lành của ngươi!”

Triệu Ngũ chống gậy gỗ ở bên cạnh nghi hoặc hỏi:

“Lữ Ban chủ, ngươi tìm được những người này từ đâu vậy hả? Cha mẹ của bọn họ lỡ để con theo ngươi hát hí khúc hay sao?”

Nếu như bình thường thì chỉ cần có được một mảnh đất cảnh thì không nhà nào chịu để con của mình đi hát hí khúc cả, nói ra mất mặt lắm.

“Haha, nỡ hay không nỡ gì chứ, còn tranh nhau đó.”

Lữ Trạng Nguyên dương dương đắc ý rút tẩu thuốc cắm sau sống lưng ra, bắt đầu hút.

“Toàn bộ đều là ăn mày lão già này gặp ở chợ, nghe thấy bao ăn bao ở thì còn có ai từ chối chứ. Ôi, các ngươi nói xem, chuyện này đúng là kỳ lạ, nước Đại Lương giàu có như vậy mà cũng có ăn mày à.”

“Chuyện này thì có gì mà lạ đâu, nơi nào mà chả có mấy tên xui xẻo. Nhưng ở đây có nhiều ruộng như vậy, có thể trở thành địa chủ rồi, ngươi vẫn đi hát tiếp à?”

Lữ Trạng Nguyên nhớ tới ruộng đất ở xung quanh thôn Tim Trâu, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, nhưng cuối cùng hắn vẫn gật đầu một cái.

“Ôi, cả ruộng đất lẫn hát hí khúc đều không bỏ.”

Nói cho cùng thì Lữ Trạng Nguyên vẫn không an tâm, chung quy thì số ruộng này không thuộc về bản thân, không có ông chủ là Lý Hỏa Vượng ở đây, nhỡ đâu có một ngày bọn họ bị đuổi đi thì bọn họ cũng không có cách làm cả.

Nếu như có một căn nhà tổ chức hát hí, vậy thì mỗi một viên gạch mỗi một mảnh ngói đều do bản thân kiếm ra được, ở cũng yên tâm hơn.

Thật ra hắn cũng muốn tìm Bạch cô nương để nói chuyện về vấn đề này, nhưng nhà bọn họ suốt ngày có chuyện, vẫn chưa thể tìm

được thời gian.

Vốn là định chờ tinh thần của Bạch cô nương tốt hơn một chút, sau đó phái con dâu đi nghe ngóng thái độ, kết quả không ai ngờ rằng Bạch cô nương cũng giống như Tiểu đạo gia, không biết là đã chạy đi đâu rồi.

“Cẩu Oa, rốt cục Bạch cô nương đi đâu vậy? Ngươi có biết chính xác bao giờ nàng sẽ trở về kia không?”

Lữ Trạng Nguyên và tên ti hí mắt lương kia hỏi, dù thế nào đi chăng nữa thì toàn bộ thôn Bạch gia đều là gia sản của nàng, nàng không có mặt ở đây thì cũng không biết tìm ai để thương lượng xem phải thuê bao nhiêu tá điền, trồng loại cây gì nữa.

Cả hai người này người nào người lấy đều như thần tiên, chỉ cần uống sương là có thể sống, không dính khói lửa nhân gian vậy. Dù không dính khỏi lửa thì tối thiểu cũng phải chuyển khói lửa cho lão già này rồi hãy đi cũng không muộn mà!

Nghe được câu hỏi của đối phương, Cẩu Oa mừng rỡ nói.

“À, đúng rồi, đúng rồi, vợ ta đang mang thai. Ta sắp làm cha rồi, nghĩ chuyện này còn hơi sớm, ít nhất cũng phải qua tết, đến thanh minh cơ.”

Gương mặt đầy nếp nhăn của Lữ Trạng Nguyên nhíu chặt lại, khinh bỉ nhìn Câu Oa, trong lòng cảm thấy chán ghét, thầm nghĩ:

“Ta hỏi ngươi chuyện này à mà ngươi nói? Khoe khoang gì vậy chứ? Ngươi mới làm cha, ta còn làm ông nội rồi đây này.”

“Vậy Xuân cô nương đâu rồi? Gần đây cũng không thấy bóng dáng nàng đâu cả.”

Cẩu Oa cầm một hạt dưa mặn ném vào trong miệng, vừa dùng răng phá vỡ lớp vỏ vừa trả lời:

“Sao ta biết được chứ, nàng ấy đâu phải là vợ ta. Vả lại nàng ta xấu tính như vậy, sao ta quản nổi.

Nghe được lời này, dường như Lữ Trạng Nguyên cũng nhận ra

được thái độ đề phòng trong lời nói của đối phương, cười ha hả, rời đi.

Cẩu Oa phun vỏ hạt dưa ra ngoài, đắc ý rời khỏi đại sảnh Bạch ra, hắn vẫn phân biệt được người một nhà với người ngoài.

Những thứ bản thân hắn tìm được từ trong hầm ngầm ở từ đường Bạch gia có thể nói cho sư huynh đệ cùng chung hoạn nạn chứ tuyệt đối không thể nói cho Lữ gia ban được.

Đi dạo hết chỗ này tới chỗ kia trong thông Bạch gia tương đối vắng vẻ, Cẩu Oa đi vào một tòa nhà tường cao ở phía đông, cầm nắm then cửa đầu hổ, đập vài cái.

“Tên ngốc, mở cửa đi, giữa ban ngày ban mặt, ngươi khóa cửa làm gì chứ.”

Chương 590: Tự Tu Luyện

Nghe thấy tiếng gọi của Cẩu Oa, tiếng “kẽo kẹt” vang lên, cánh cửa mở ra.

Cao Trí Kiên đang cởi trần, nhíu mày nhìn hắn, thời tiết đang lạnh mà mồ hôi trên người hắn chảy xuống như mưa.

“Ngửi được không? Hôm nay Dương tiểu hài và bà vợ cả của hắn đang hấp bánh bao đó! Bánh bao thịt heo hành tây!”

Khi thấy dáng vẻ đê tiện của Cẩu Oa, Cao Trí Kiên đóng sầm cửa lại luôn.

Xuyên qua cánh cửa, Cao Trí Kiên vẫn nghe thấy tiếng trách móc, oán giận của Cẩu Oa xa dần:

“Ôi, chẳng thú vị gì cả, Lữ Tú Tài thú vị hơn nhiều. Không biết tiểu tử này đi đâu rồi, đã lâu ngày rồi không gặp, quả thực cũng hơi nhớ hắn rồi đó.”

Chờ đến khi hoàn toàn không nghe được âm thanh gì nữa, lúc này Cao Trí Kiên mới xoay người lại, hai tay cầm thaanh kích nặng nề

lên. Hắn gầm khẽ một tiếng, đột ngột nhấc bổng lên.

Thanh kích cỡ lớn này được làm riêng cho Bành Long Đằng, ở trong tay Cao Trí Kiên thì lộ vẻ không cân đối, tựa như trẻ con cưỡi ngựa lớn vậy.

Sau khi loạng choạng vung vẩy vài cái, mặt đất đột nhiên chấn động, thanh kích kia đập nát vụn một tảng đá ở trên mặt đất.

Cao Trí Kiên thở hồng hộc cúi đầu nhìn hai cánh tay run rẩy không ngừng của mình, máu tươi thấm ra từ trong những đường gân xanh nứt toác.

Cao Trí Kiên đi tới trước phòng, hai tay cầm một quyển sách lên, đó là sách binh pháp tìm được trên xác Bành Long Đằng.

Hắn run rẩy dùng máu trên tay bôi lên, một chút sau, nội dung hoàn toàn khác hiện ra ở trước mặt hắn. Đây là một quyển công pháp tu luyện của binh gia!

Hắn mở lớn hai mắt, khoanh chân ngồi xếp bằng, dựa theo ghi chép ở trong sách, tập trung ngưng tụ sát ý, tụ số sát ý này vào một điểm, tiến hành vận khí theo trình tự viết ở trong sách.

Cao Trí Kiên vận khí từng vòng từng vòng một, hắn ngồi xếp bằng ở đó nhìn chẳng khác nào một vị La Hán đang trừng mắt ở chùa miếu vậy, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào. Từng sợi huyết khí như có như không tản ra khỏi cơ thể, dường như thân thể cũng căng phình ra hơn một ít.

Đúng lúc có một con côn trùng bay ngang qua, mắt hắn đột ngột quét qua, toàn thân con côn trùng kia lập tức cứng đờ, ngã lăn ra đất, chết bất đắc kỳ tử.

“Ăn cơm! Ăn cơm nào!”

Tiếng gào của Dương tiểu hài khiến Cao Trí Kiên từ từ nhắm hai mắt lại.

Chờ khi hắn mở mắt ra thì đã quay trở về làm Cao Trí Kiên thật thà trước kia.

Từng nhìn thấy dáng vẻ Bành Long Đằng nên hắn cảm thấy thứ này vô cùng nguy hiểm, vậy nên hắn muốn thử trước, nếu như dùng tốt thì mới nói cho những người khác.

Cao Trí Kiên đi tới bên cạnh cái giếng ở trong sân, múc một thùng nước giếng lạnh buốt, đổ từ trên đầu đổ xuống. Sau khi gột rửa hết mồ hôi trên người, mặc quần áo chỉnh tề xong, hắn mới đi về phía nhà bếp.

Chờ khi hắn tới nơi đó thì đã nhìn thấy những người khác đang vừa ăn cháo nóng vừa ăn bánh bao thịt thơm ngào ngạt rồi.

Không có ai quản lý nên bọn họ đều vô cùng tùy ý, không hề quan tâm tới là nam hay nữ, ngồi xen lẫn nhau vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm.

Cao Trí Kiên cầm chậu lên, sau khi dùng đũa gắp năm mươi lần, một mình ngồi một chỗ, bắt đầu ăn. Hắn không múc cháo trong nồi mà rót một chén giấm chua đen sì.

Hắn cắn một miếng, sau đó nhúng chỗ vừa cắn vào trong bát giấm chua, sau đó lại đút vào trong miệng. Hắn ăn từ tốn chậm rãi, thỉnh thoảng còn nhìn về phía cửa ra vào.

Chờ mọi người dần tản đi, Dương tiểu hài mới gãi đầu, thắc mắc:

“Tiểu Mãn sư tỷ lại không ăn à?”

Sau khi suy nghĩ vài giây, hắn gắp lấy một bát bánh bao, sau đó mang l*ид hấp đã được người phụ nữ mặt tròn kia rửa sạch tới.

Cao Trí Kiên thấy vậy, cầm lên cái bánh bao cuối cùng ở trong chậu, nhét vào trong miệng, rồi cầm bát giấm chua lên, một hơi uống cạn sạch. Sau đó hắn cầm bát bánh bao kia đi ra ngoài.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, từ đường Bạch gia. Hắn chuyển động ba con khỉ xếp song song kia, cánh cửa ngầm lập tức hiện ra ở trước mặt.

Cao Trí Kiên khom người đi vào, đèn dầu ở trên vách tường đã được đổ đầy dầu, khiến cho cầu thang trước đây có phần âm trầm trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Khi hắn đi tới trong tòa đại điện kia thì nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn đang nhỏ giọng đọc gì đó.

“Đệ tử nâng mắt nhìn trời xanh. Các vị sư phụ ở bên người. Hai mươi bốn vị chư thiên phù trợ đệ tử…

Nghe thấy tiếng bước chân, Xuân Tiểu Mãn xoay người nhìn sang, chờ khi thấy là Cao Trí Kiên thì ánh mắt lập tức sáng bừng lên:

“Trí Kiên, ngươi mau tới đây xem thử đi, liệu có phải là ta đọc sai hay không mà sao lại không có bất kỳ phản ứng gì vậy?”

Cao Trí Kiên nhận lấy quyển sách trong tay nàng, cẩn thận đọc tới đọc lui một lượt, trước tiên đưa bát bánh bao trong tay tới.

“Ăn.”

Sau lần đó, Xuân Tiểu Mãn phát hiện ra hình như Cao Trí Kiên hồi phục rồi. Từ đó về sau chỉ nói một chữ, dù sao cũng chỉ cần người khác hiểu ý mình là được.

“Ta không ăn đâu, ngươi xem nội dung bên trên sách cho ta trước đi.”

Xuân Tiểu Mãn nôn nóng không thể chờ đợi thêm, đẩy cái bát ra.

Cao Trí Kiên không nghĩ như vậy, một lần nữa đưa chiếc bát tới.

“Ăn.”

Hắn tỏ thái độ nếu không ăn thì sẽ không nói.

Chương 591: Thượng Kinh

Tiểu Mãn bất đắc dĩ nhận lấy, cái miệng nhỏ nhắn vội vàng nhai bánh bao, vừa ăn còn vừa hỏi:

“Miểu Miểu trở về rồi hả?”

Cao Trí Kiên cẩn thận đọc sách, lắc đầu.

“Rốt cục nha đầu chết tiệt này đi đâu vậy, còn không biết gửi thư về cho ta nữa.”

Xuân Tiểu Mãn oán giận nói, đột nhiên nàng nghĩ tới chuyện gì đó, nói:

“Ngươi nói xem, liệu có phải là nàng…”

Vừa nói tới đây, nàng lại tự an ủi bản thân:

“Không đâu, nàng sẽ không làm mấy chuyện điên rồ đâu.”

Vừa ăn vừa chần chừ suy nghĩ tới những chuyện ngổn ngang xảy ra, Xuân Tiểu Mãn bị nghẹn là chuyện có thể đoán ra được, nàng ôm cổ nấc mấy cái.

Cao Trí Kiên đặt sách trên tay xuống, bàn tay to đùng vỗ nhẹ lưng Xuân Tiểu Mãn, giúp nàng nuốt được.

Xuân Tiểu Mãn nuốt thức ăn xuống, xoay sang nói với Cao Trí Kiên:

“Hay là chúng ta tập trung đi tìm lại nơi Miểu Miểu biến mất một lần nhỉ, không có chút tin tức nào, ta không thể yên lòng được.”

“Ừm.”

Cao Trí Kiên gật đầu một cái.

Khi Xuân Tiểu Mãn đang ăn bánh bao thì Cẩu Oa cầm một bức thư trong tay, hưng phấn đùng đùng từ ngoài lao vào.

“Này! Có thư của Bạch sư muội!”

Xuân Tiểu Mãn nóng vội, đứng bật dậy:

“Hiện giờ nàng ở đâu? Trong thư viết gì hả?!”

“Ngươi hỏi ta làm gì, ta có biết chữ đâu.”

Cẩu Oa đưa thư trong tay sang cho Cao Trí Kiên ở cạnh đó.

Nhờ Cao Trí Kiên thuật lại, Xuân Tiểu Mãn mới hiểu được Bạch

Linh Miểu không sao cả, nàng đang đi Thượng kinh có chút việc, sau khi xong việc sẽ trở về.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt rồi…”

Xuân Tiểu Mãn lo lắng sợ hãi suốt một thời gian dài, giờ mới thở phào một tiếng. Trong mấy ngày Bạch Linh Miểu không ở đây, ngày nào nàng cũng gặp ác mộng.

Cơ Minh Dục dí sát tờ giấy, sau khi cẩn thận quan sát hồi lâu mới lắp bắp nói:

“Đây...đây...đây là...là chữ...chữ viết của...Lý...Lý sư...huynh!”

Cũng chỉ có Lý sư huynh mới thích cầm than đen viết chữ như này.

“Ha ha.”

Cẩu Oa chỉ tay về phía Xuân Tiểu Mãn, cười giễu:

“Ta đã nói gì ấy nhỉ, vợ chồng trẻ mâu thuẫn cãi nhau, người ngoài như ngươi đừng có tham gia vào. Nói không chừng hôm nay ngươi mắng tướng công giúp nàng, hôm sau bọn họ đã đầu giường đánh nhau cuối giường giảng hòa rồi. Sao hả, ta nói đúng rồi chứ.”

Tiếng vó ngựa lộc cộc không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng ngồi xe ngựa, ngày càng tới gần tòa thành trang nghiêm nhất, hùng vĩ nhất Đại Lương, Thượng Kinh.

Bạch Linh Miểu bệ vệ ngồi trên nóc xe ngựa, ngửa đầu lên nhìn bức tường thành ngàn năm cổ kính ở phía xa xa.

Tường thành màu đen dầy cộp tựa như một dãy núi thấp sừng sững đứng ở phương xa. Trên tường thành có vài chỗ loang lổ rêu xanh, nằm đó chứng kiến mọi chuyện diễn ra ở kinh thành.

“Đây là Thượng Kinh hả? Quả nhiên không hề tầm thường.”

Bạch Linh Miểu ngồi trên nóc xe ngựa hưng phấn đánh giá tòa thành lớn nhất trong bốn biển bát hoang.

Lý Hỏa Vượng ngồi điều khiển xe ngựa, đứng dậy, duỗi tay bế nàng xuống, sau đó cởi dải lụa ở cổ tay nàng ra, quấn che mắt nàng lại.

“Ban ngày cứ nhìn như vậy sẽ tổn thương mắt đó.”

Đây chính là đại bản doanh của Giám Thiên ti, nếu như không phải là vì có được con thoi màu đen kia thì Lý Hỏa Vượng chưa chắc đã dám tới đây.

Bạch Linh Miểu hơi cáu trước hành động này của Lý Hỏa Vượng, nhưng cuối cùng nàng cũng không cởi dải lụa che mắt xuống.

Mông Bạch Linh Miểu dịch một cái, ngồi trong lòng Lý Hỏa Vượng, sau đó hai tay duỗi thẳng lên, vặn người một cái.

“Sớm muộn cũng có một ngày ta đổi đôi mắt chẳng có bất kỳ tác dụng gì này!”

Lý Hỏa Vượng dùng tay giữ chặt tay chân đang không chịu để yên của nàng lại.

“Đừng nói linh tinh, sắp vào thành rồi, ngồi yên đi.”

Họ chậm rãi đi theo những người dân đang vào thành, chẳng mấy chốc đã đi tới cửa thành. Khi thấy chiếc xe ngựa chẳng khác nào quan tài của Lý Hỏa Vượng, vệ binh canh giữ cửa thành chỉ cần không mù thì ắt sẽ nhìn ra được người này có vấn đề.

Nhưng sau khi nhìn thấy lệnh bài của Giám Thiên ti trong tay Lý Hỏa Vượng, hắn không nói gì, cho qua luôn.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy bản thân mình thật may mắn vì trước đây đã lựa chọn như vậy, nếu không nhờ gia nhập Giám Thiên ti, ngay cả việc vào thành cũng sẽ xuất hiện vô số chuyện phiền phức.

Vừa vào kinh thành đã thấy người đông như mắc cửi, con đường kéo dài mãi tới tận lầu canh mờ mờ ở phía xa kia mới dừng lại.

“Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã.”

Lý Hỏa Vượng vung dây cương trong tay, ngựa kéo xe chậm rãi đi

theo đám đông, tiến tới.

Ánh tà dương đỏ chói chiếu lên ngói xanh tường đỏ, trên những mái ngói cong vu"t treo những tấm biển hiệu và cờ hiệu, đoàn người, xe ngựa, xe trâu đi lại đông như mắc cửi, tất cả cảnh vật xung quanh đều làm nổi bật lên sự mạnh mẽ của Đại Lương.

Dù nơi này nhìn không khác gì thành Ngân Lăng cả, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhận ra được sự khác biệt của hai bên.

Nếu như bắt buộc phải dùng một từ để so sánh thì đó chính là nội tình. Chung quy thì kinh thành cũng là một trong những di sản của nước Đại Tề.

Khi Lý Hỏa Vượng đang quan sát kinh thành của nước Đại Lương, đám đông xung quanh đột nhiên tăng tốc độ, tất cả xô lấn chen đẩy xông sang bên trái đường. Trên mặt ai lấy đều mang theo vẻ hưng phấn, dường như đang mong chờ chuyện gì đó.

Chương 592: Tế Bái

Xe ngựa của Lý Hỏa Vượng đi theo dòng người, rất nhanh đã đi tới một ngã tư đường trống trải. Ở đó có ba tòa tháp màu trắng cao mấy trượng, một đám thanh niên cởi trần đang đứng xung quanh tòa tháp cao chót vót này, trong tay cầm một cái túi vải, nôn nóng muốn thử.

Khi Lý Hỏa Vượng đang thắc mắc rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy thì một tên lùn xuất hiện trước mặt mọi người. Trên lưng cõng một chiếc chiêng đồng lớn, tựa như một con rùa vậy, nhìn rất buồn cười.

Tên lùn kia không hề quan tâm mọi người cười cợt, giơ ba nén hương lên, vái ba tòa tháp cao màu trắng kia.

“Người Thượng Kinh đang tế bái cái gì vậy?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy nghi hoặc, nhưng ở thế giới điên cuồng này, bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng hề lạ.

Khi hắn đang nghi hoặc thì tên người lùn kia tháo chiêng đồng sau lưng xuống, gõ mạnh một cái, sau đó lớn tiếng gào lên:

“Cướp núi bánh bao!”

Lời này vừa phát ra, những người trẻ tuổi cầm túi vải ở xung quanh hưng phấn lao nhanh về phía ba tòa tháp cao kia.

Họ dùng cả tay cả chân, không ngừng lấy gì đó từ trên tòa tháp xuống, nhét vào trong túi của mình.

“Hả?”

Đồng tử Lý Hỏa Vượng co lại, tập trung nhìn ba tòa tháp màu trắng kia. Lúc này hắn mới nhìn ra được trên ba tòa tháp màu trắng được xếp kín bánh bao.

Dần dần, ba núi bánh bao kia dần dần biến thành núi thịt người nhúc nhích không ngừng, đám người trèo ở bên trên lôi kéo dẫm đạp lên nhau, cố gắng ngăn cản đối phương trèo lên trên.

Toàn bộ đều là người trẻ tuổi, tranh tới cướp lui cuối cùng nổi cáu, họ ngày càng mạnh bạo hơn, bánh bao trên núi bánh bao bắn tung tóe như những cánh hoa.

Bánh bao bay xuống dưới cũng bị những người khác cướp lấy, cũng có không ít chiếc bị rơi trúng phân ngựa phân trâu ở trên mặt đất.

Man Đầu vẫn luôn nằm dưới xe ngựa nhô đầu ra, ngậm một cái bánh bao trắng lăn tới, dùng hai chân đè lại, cắn tửng miếng từng miếng. Ở mặt trên của bánh bao có in một chữ “thọ” khá lớn bằng màu đỏ.

Nhìn những chiếc bánh bao lãng phí rơi trên đất, Bạch Linh Miểu nói với thái độ châm chọc.

“Haha, người Thượng Kinh đúng là khác biệt mà, ngay cả bánh bao trắng mà cũng có thể giày xéo như vậy, những chỗ khác thì ngay cả tết cũng không được ăn.”

Nhưng Lý Hỏa Vượng thì lại chú ý tới chuyện khác.

“Ngươi xem ba ngọn núi bánh bao kia có giống ba nén hương hay không? Ta nghĩ đây là nghi thức tế bái nào đó.”

“Tế bái ai? Tiên bánh bao hả? Đừng nghĩ linh tinh.”

Lý Hỏa Vượng nhìn đám đông xung quanh, không nói gì tiếp. Hắn kéo nhẹ dây cương, chiếc xe ngựa chậm rãi chuyển hướng, vượt qua đám đông, tiến về nơi xa.

Có quá đông người đi lại, cộng thêm việc chưa quen với cuộc sống nơi này, mãi cho tới khi mặt trời xuống núi, Lý Hỏa Vượng mới tìm được một khách sạn phù hợp.

Nhìn qua thì khách sạn này rất cao cấp, thế mà ở giữa đại sảnh có đặt một sân khấu múa để mời chào khách hàng.

Mọi người vừa ăn cơm uống trà vừa mê mẩn ngắm nhìn, ngay cả Bạch Linh Miểu mái tóc trắng xóa đi vào cũng không thể thu hút quá nhiều ánh mắt.

Thấy có khách vào, tiểu nhị vắt một cái khăn lông trắng trên vai chạy tới, gương mặt cười tươi như hoa, hỏi:

“Hai vị cần gì?”

“Cho rau theo mùa, sau đó cho hai món mặn.”

“Được, hai vị chờ chút, mang lên ngay đây.”

Chờ khi tiểu nhị rời đi, Lý Hỏa Vượng đặt hai thanh kiếm ở sau lưng lên bàn, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Ăn cơm xong ngươi lên phòng nghỉ ngơi trước, ta đi tìm Ký Tương.”

“Ngươi đi tìm lão thái giám kia làm gì? Có lẽ ta có thể giúp đỡ được ngươi đó.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu nằm trên bàn, dùng tay xoa xoa đầu nàng, không giải thích gì thêm.

“Được rồi được rồi, ngươi là ông chủ, nhất ngôn cửu đỉnh, mọi

chuyện đều không cần thương lượng với ta.”

Bạch Linh Miểu quay đầu sang chỗ khác.

Hai người không nói gì nữa, yên lặng chờ tiểu nhị mang thức ăn lên.

Chờ khi món ăn mang lên đủ, trước tiên gắp cho Man Đầu một ít, sau đó Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu bắt đầu ăn.

Không biết do đi đường trong thời gian dài khiến hắn cảm thấy mệt mỏi hay là do đồ ăn quán này rất ngon mà Lý Hỏa Vượng ăn rất nhiều.

Dưới tiếng nhạc, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lấp đầy bao tử.

Đúng lúc này, con hát trên sân khấu bắt đầu đi xuống dưới, không ngừng tương tác với các thực khách.

Đi tới đi lui, cuối cùng con hát kia đi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng. Khi thấy dáng vẻ thờ ơ của Lý Hỏa Vượng, hiển nhiên là hắn cảm thấy không hài lòng, định sử dụng tuyệt chiêu.

Chỉ thấy hắn đi tới gần Lý Hỏa Vượng, đầu hắn run lên, mặt nạ hóa trang đàn ông trên mặt lập tức biến thành mặt phụ nữ, tay hắn nâng lên một cái nữa, mặt phụ nữ biến thành mặt tiểu sinh trẻ tuổi.

Khi hắn đang đắc ý chờ thấy vẻ ngạc nhiên, thán phục của thực khách thì đột nhiên cảm thấy lạnh buốt ở cổ, một thanh trường kiếm đã kề lên cổ hắn.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một gương mặt vô cùng dữ tợn.

“Ngươi biến mặt gì hả?! Ai bảo ngươi thay đổi khuôn mặt?!”

Chương 593: Tặng Nhà

Khi thấy con hát sợ hãi, run rẩy không ngừng, Lý Hỏa Vượng định tháo lớp mặt nạ ra, để xem đối phương có mấy lớp mặt nạ.

Thấy tình hình không ổn, ông chủ khách sạn đang đứng trước quầy xem đoán mệnh vội vàng chạy tới hòa giải.

“Vị khách quan này! Vị khách quan này! Xin lỗi, rất xin lỗi vì đám thủ hạ đã có va chạm với ngươi. Như này đi, ta miễn tiền cơm của khách quan, lại tặng thêm một tô canh, sao hả?”

Lý Hỏa Vượng dừng tại chỗ vài giây, sau đó hắn thu kiếm về, ngồi xuống.

“Ngươi sao vậy? Sao lại căng thẳng vậy chứ?”

Thấy đối phương hành động khác thường như vậy, Bạch Linh Miểu nghi hoặc, hỏi.

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài, khi nãy con hát kia thay đổi mặt khiến hắn nhớ tới hình ảnh đám người Toa Vong Đạo thay đổi gương mặt, vậy nên khó tránh khỏi việc phản ứng kịch liệt.

Lý Hỏa Vượng bê bát lên, vừa ăn vừa giải thích với Bạch Linh Miểu:

“Không sao đâu, nơi này là Thượng Kinh, là địa bàn của Giám Thiên ti, Tọa Vong Đạo không thẩm thấu vào được.”

Sau khi ăn vội ăn vàng bữa cơm xong, Lý Hỏa Vượng đổi sang một khách sạn khác không có gánh hát, ở trọ lại, sau đó một thân một mình đi tới địa chỉ ghi trên bức thư.

Hắn không biết đường ở kinh thành, vậy nên mãi tới đêm khuya, khi lệnh cấm đi lại ban đêm đã được thi hành thì Lý Hỏa Vượng mới tìm được tới đó.

“Kẽo kẹt….”

Cửa gỗ mở ra, Ký Tương cầm đèn l*ng thò đầu ra ngoài, nhìn chung quanh một chút, sau khi không thấy ai mới vội vàng kéo Lý Hỏa Vượng đi vào trong.

Lý Hỏa Vượng quan sát cảnh vật bên trong, phát hiện đây là một khu nhà không lớn không nhỏ, ngoài một cái giếng ra thì trong sân còn có một cây táo lớn chiếm quá nửa diện tích. Lý Hỏa Vượng

cảm thấy khá bất ngờ khi thấy một vị quan lớn như Ký Tương lại ở một nơi nhỏ như này, thậm chí còn không thấy người hầu đâu.

Dù nhỏ nhưng lại rất tinh xảo, nếu như một nhà ba người thì vừa đủ dùng.

“Nhĩ Cửu à, cha gia (cách xưng hô của thái giám) ngày nhớ tháng nhớ, cuối cùng thì ngươi cũng tới đây rồi.”

Lão thái giám cười tủm tỉm, nắm lấy tay Lý Hỏa Vượng, không chịu buông ra.

Lý Hỏa Vượng dùng sức rút tay về, chắp tay với Ký Tương.

“Đa tạ Ký Tương ra tay giúp đỡ, tại hạ suốt đời khó quên!”

“Hahaha, có gì đâu, có gì đâu.”

Ký Tương cười híp mắt quan sát Lý Hỏa Vượng, không hiểu hiện giờ trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì.

Khi gặp người thật, Lý Hỏa Vượng cũng không hề khách khí, dù sao đối phương cũng thiếu nợ mình một ơn huệ.

“Ký Tương đại nhân, trên thư ngài viết là ngài có thể liên hệ với binh gia, cũng có biện pháp giải trừ sát khí quấn thân, chuyện này thật hay không?”

Mọi chuyện có nặng có nhẹ, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy chuyện của Bạch Linh Miểu gấp hơn chuyện của hắn.

“Có! Có chứ! Cha gia biết ngay là ngươi muốn hỏi chuyện này nên đã chuẩn bị xong rồi, giờ chúng ta đi lấy nhé?”

Cho dù không biết vì sao nhìn vẻ ngoài thì đối phương còn vội hơn mình, nhưng chuyện như này Lý Hỏa Vượng chỉ ghét chậm chứ không chê nhanh, lập tức đi theo Ký Tương xuyên qua hành lang, tiến tới cửa sau, ở đó sớm đã có hai chiếc kiệu chờ sẵn.

“Cung thỉnh lão gia lên kiệu~”

Bốn kiệu phu quỳ ở dưới đất, thuần thục hô vang.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng được ngồi kiệu, nói thật thì không hề thoải mái, cứ lắc la lắc lư như đang say xe vậy.

Ký Tương xốc màn kiệu lên, nói với Lý Hỏa Vượng ở kiệu bên cạnh:

“Nhĩ Cửu huynh đệ mới tới Thượng Kinh, đang dừng chân ở đâu vậy? Có thích căn nhà khi nãy không? Nếu như thích thì hay là cha gia tặng cho ngươi ở nhé.”

“Cảm ơn Ký Tương đại nhân nâng đỡ, nhưng không có công thì không hưởng lộc, Nhĩ Cửu không nhận nổi món quà này.”

Không biết vì sao, Lý Hỏa Vượng cảm thấy từ sau lần đó, tên thái giám này nhiệt tình quá mức, nào có ai mới trò chuyện vài câu đã tặng nhà rồi.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Ký Tương giả vờ mất hứng.

“Ôi chao~Nhĩ Cửu huynh đệ, ngươi nói vậy thảnh ra hai ta xa lạ quá, sao mà không có công thì không hưởng lộc chứ, trước đó ngươi giúp ta một chuyện lớn như vậy, một căn nhà rách nát thì đáng vào đâu. Nơi này vốn được lưu lại cho cha gia để dưỡng lão, vị trí cũng không tốt, ngươi đừng ghét bỏ là được.”

“Cứ quyết định như vậy nhé, chìa khóa và khế ước đất đều đặt bên dưới ghế kiệu của ngươi đó. Cha gia còn để lại mấy thứ đồ đạc không đáng tiền ở trong nhà đó.”

Lý Hỏa Vượng duỗi tay sờ xuống bên dưới mông, lập tức sờ thấy ba thanh chìa khóa đồng và mấy tờ giấy.

Ngồi trên chiếc kiệu lắc la lắc lư, Lý Hỏa Vượng cầm mấy thứ này lên, suy nghĩ mục đích của đối phương khi làm vậy.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra được, đối phương muốn dùng căn nhà này để trả lại món nợ ơn huệ kia. Sợ rằng những thứ được để trong nhà cũng không phải vật tầm thường.

“Tặng nhà dùng để dưỡng già cho ta, hắn có ý gì vậy? Sau này không định tiếp tục làm ở Giám Thiên ti nữa sao?”

Khi Lý Hỏa Vượng đang tự hỏi những chuyện này, màn kiệu được xốc lên, tiếng kiệu phu vang lên:

“Kính mời lão gia xuống kiệu~”

Lý Hỏa Vượng nhét chìa khóa và khế ước đất trong tay vào trong ngực, khom lưng xuống kiệu. Hắn vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy một con sư tử to lớn đang nhe răng trợn mắt xuất hiện trước mặt.

Chương 594: Chuyện Nhỏ

Lý Hỏa Vượng lùi về sau mấy bước, quan sát nha môn ở trước mặt. Hóa ra đây là lao ngục, hình như bản thân Ký Tương đã trói chặt với hệ thống lao ngục này rồi.

Tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa lớn lao ngục được hé ra một lối nhỏ, Ký Tương dẫn Lý Hỏa Vượng vào trong.

Toàn bộ đại lao hai lớp cửa hai lớp tường, vô cùng kiên cố. Sau khi vượt qua cửa chính thì còn có cửa thứ hai, cửa này còn nhỏ hơn, không những phải khom lưng mà còn phải cong chân, ngồi xổm xuống.

Bên trong còn có cửa thứ ba, trên khung cửa thứ ba có khắc một con hổ, nhưng sau khi được Ký Tương nhỏ giọng giải thích cho thì Lý Hỏa Vượng mới biết đó không phải là hổ, mà là mãnh thú Bệ Ngạn trong truyền thuyết.

Chờ khi cánh cửa thứ ba được mở ra, từng ánh mắt như thực chất chăm chú nhìn sang. Sau khi dần quen mới hoàn cảnh u ám trong nhà giam, Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy rõ là ai đang nhìn mình.

Nói như thế nào nhỉ, nếu như nhất định phải miêu tả thì đó chính là một phòng toàn là Bành Long Đẳng hiện lên trước mặt hắn.

Những ngục tốt trên mặt khắc chữ này người đứng người nằm, người uống rượu người oẳn tù tì, những người này đều là binh gia. Sự tồn tại của họ khiến sát khí trong không khí ngưng tụ không tan, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Lý Hỏa Vượng rất khó tưởng tượng được trong ngục này có tồn tại như nào mà cần dựa vào đám người này để áp chế.

“Trời ơi, đây chẳng phải là Trần công công hay sao? Ngọn gió nào thôi ngươi tới đây vậy?”

Một ngục tốt già đang uống rượu ngạc nhiên nhìn về phía Ký Tương, bộ râu quai nón màu trắng rất rậm, kéo từ vành tai trái đến vành tai phải.

“Hahaha~Chào Tào Bách hộ, đã lâu rồi không gặp, cha gia rất nhớ ngươi đó. Trong nhà vẫn ổn chứ?”

Ký Tương cười híp mắt, đi tới gần.

“Tạm ổn, vẫn như vậy, con dâu và con trai ba ngày ầm ĩ hai ngày đánh nhau. Chờ ta một chút, ta thắp nén hương cho Ngục Thần.”

Theo động tác của Tào Bách hộ, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện ra giữa bức tường cao ở bên trái có khảm một điện thờ được điêu khắc bằng đá.

Bên trong có ba bức tượng thần được khắc từ gạch, ngồi ở giữa là một ông lão, biểu cảm hiền lành, hình thái đoan trang. Nhưng hai tiểu quỷ ở hai bên thì hoàn toàn trái ngược, hung thần ác sát, gương mặt dữ tợn, nhìn như quỷ dữ.

Ông lão ở giữa kia chính là Ngục Thần.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên băng ghế dài, lặng lẽ nhìn chằm chằm Tào Bách Hộ đang dâng hương hành lễ với Ngục Thần trên tường.

Theo lý mà nói, hành động thắp hương bái phật này không giống với tác phong của nhà binh, nhưng thông tin hắn biết về họ là quá ít, cũng có thể binh gia của Đại Lương Quốc lại có một phong cách riêng.

Sau khi Tào Bách Hộ dâng hương xong, hắn lại quay trở về trước mặt Lý Hỏa Vượng và Ký Tương, thản nhiên liếc nhìn mặt nạ tiền đồng trên mặt Lý Hỏa Vượng, cất giọng hỏi:

"Công công, hiếm khi ngài đặt chân đến nơi xui xẻo này, hẳn là có việc gì đúng không?"

"Haha, Tào Bách Hộ đúng là người chân thật nói lời thẳng thắn, vậy ta cũng không dài dòng nữa, đây là Nhĩ Cửu huynh đệ, trong nhà hắn có người bị sát khí nhập thể, ta nghĩ chút chuyện vặt vãnh này, Tào Bách Hộ nhất định có thể dễ dàng xử lý được, đúng không?"

Khi nhìn thấy Tào Bách Hộ trước mặt bật cười gật đầu, trái tim Lý Hỏa Vượng chợt thắt lại, phản ứng của đối phương vượt ngoài suy đoán của hắn, như thể chuyện sát khí nhập thể này chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Lý Hỏa Vượng lập tức vươn tay kéo bầu hồ lô quanh eo, trút hết toàn bộ Dương Thọ Đan bên trong ra.

"Tào Bách Hộ, một chút tấm lòng của tại hạ, không đáng nhắc tới."

Nào ngờ đối phương không hề có ý định nhận lấy, thay vào đó đẩy hết toàn bộ Dương Thọ Đan trở lại.

"Này, ngươi làm vậy có khác gì coi Tào mỗ là người ngoài cuộc. Mặc dù không cùng nha môn, nhưng mọi người đều vì toàn bộ Đại Lương Quốc mà."

Nghe vậy, Ký Tương hé miệng cười hỏi:

"Vậy Tào Bách Hộ, chút chuyện nhỏ này thì..."

Lời nói của Ký Tương nhanh chóng bị lời của Tào Bách Hộ cắt ngang.

"Theo lý mà nói, chuyện này Cao mỗ nên giúp đỡ mới phải, nhưng mà..."

Nửa giờ sau, sắc mặt của Ký Tương và Lý Hỏa Vượng đều không vui vẻ gì, cùng bước ra khỏi nhà giam.

Ký Tương ghét bỏ nhổ nước bọt thật mạnh vào cánh cửa lớn đang dần đóng lại kia.

"Người gì vậy, chút việc vặt này mà cũng yêu cầu chúng ta phải giúp họ làm việc thì mới đồng ý ra tay! Ta thấy các ngươi đừng treo Bệ Ngạn lên cửa nữa, treo Tì Hưu lên nghe chừng còn hợp lý hơn."

Lý Hỏa Vượng đưa tay ngăn hắn ta lại.

"Quên đi, Ký Tương đại nhân, dù sao cũng là chúng ta có chuyện muốn nhờ vả bọn họ, giúp chút sức mọn cũng là chuyện đương nhiên."

"Nói thì nói vậy, nhưng mà..."

Ký Tương ảo não đánh bộp hai tay.

"Ai da, chỉ tại gia không được việc, giúp ngươi tìm phải một tên thế này đây."

Mặc dù Lý Hỏa Vượng biết hành động này của Ký Tương chẳng qua chỉ là diễn, nhưng phải công nhận đối phương diễn cũng thật tốt.

"Không sao, chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt, ta giúp là được rồi."

Chuyến đi này, Lý Hỏa Vượng vốn dĩ cũng chẳng hi vọng đối phương sẽ giúp hắn vô điều kiện.

Nếu chỉ yêu cầu hắn áp giải một tên tù nhân, có thể giúp Bạch Linh Miểu trở lại bình thường, thì giao dịch này thực sự đáng giá.

Chương 595: Thăng Cấp

"Ấy, ta xin lỗi, thực sự xin lỗi."

Khuôn mặt của Ký Tương ngập vẻ hổ thẹn, chỉ đứng đó và liên tục xin lỗi.

"Ký Tương đại nhân, đừng nói nữa, chúng ta quay về đi, ngài làm vậy còn khiến ta thấy áy náy hơn, nếu ngài thực sự cảm thấy có lỗi với ta, vậy lần áp giải này, nếu Ký Tương đại nhân biết được

gì, vẫn hi vọng ngài có thể báo cho thuộc hạ chút ít."

Đột nhiên nhận được công việc của binh gia Đại Lương, không tìm người quen để hỏi cho rõ ràng, trong lòng hắn thực sự có chút không yên tâm.

"Chuyện này tất nhiên không thành vấn đề, Tào lão đầu nói rất chính xác, chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt, chỉ cần sau này ngươi không theo con đường làm quan thì cũng không có ảnh hưởng gì."

"Đường làm quan?"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng có chút tò mò, rốt cuộc là binh gia yêu cầu hắn áp giải phạm nhân nào.

Hai cỗ kiệu một trước một sau lần lượt đi đến cửa sau tiểu viện, để tỏ lòng cảm ơn, Lý Hỏa Vượng khăng khăng mời Ký Tương đại nhân vào uống một tách trà.

Ký Tương vẻ mặt tươi cười đồng ý, nhưng khi hắn ta đã ngồi trong đại đường, một câu nói của Lý Hỏa Vượng ngay lập tức khiến nụ cười trên khuôn mặt hắn tắt ngúm.

"Ký Tương đại nhân, ngài thực sự phải đi sao? Không có ý định cân nhắc chút nào sao?"

Lý Hỏa Vượng không hề nghĩ chuyện này thì có gì không thể nói, hơn nữa nếu không hỏi rõ ràng chuyện này, lỡ sau này hắn ta rời đi thật, Thác Bạt Đan Thanh cũng đã chết, hắn biết phải tìm tới ai?

Ký Tương nhàn nhạt thở dài một hơi, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống.

"Ngươi cũng biết lần trước chúng ta đã trải qua những gì rồi, cộng với việc năm nay gia đã đến tuổi nghe theo mệnh trời, cũng nên nghỉ ngơi thôi, vả lại vẫn có người đang đợi ở nhà, sau này, chỉ còn là thế giới của những người trẻ tuổi các ngươi rồi."

Ngay sau đó, hai tay hắn khép lại, cúi đầu khiêm tốn hướng về phía góc đông bắc.

"Lại nói, lão nhân gia quan gia không biết muốn gây ra động tĩnh

gì, gia không dám hỏi cũng không dám nghe, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cái mạng quan trọng hơn cả."

Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, nghe ra ý của Ký Tương, e rằng sau này Thượng Kinh thành sẽ không được yên ổn.

Về sau e rằng phải cẩn thận là trên hết, tránh để dính phải liên can, bất kể bên trên có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì đến mình.

Mục đích của hắn chỉ có một, đó là tìm được Bắc Phong, lấy được phương pháp giải trừ ảo giác tâm tố từ hắn ta.

Như biết Lý Hỏa Vượng đang lo lắng điều gì, Ký Tương duỗi tay, lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ bài tinh xảo, hắn dùng ngón tay ấn vào một bên rồi chậm rãi đẩy qua, trên đó có viết chữ canh kỳ.

Lý Hỏa Vượng vươn tay cầm lấy, xem xét kỹ lưỡng, trong lòng dấy lên một chút kinh ngạc.

"Ta lại được thăng cấp sao? Hơn nữa còn bỏ qua tân thập, trực tiếp nhảy lên canh kỳ."

Lúc này, Ký Tương ngồi bên cảnh thủ thỉ nói:

"Nhĩ Cửu à, nhiều nhất gia chỉ có thể giúp ngươi thăng đến cấp này, còn nếu muốn tiến xa hơn nữa, gia không đủ sức."

"Sau khi gia rời đi, ngươi có thể cầm tấm thẻ bài này trực tiếp đến Hộ bộ, tìm Giám Thiên Ti để tiếp quản công việc, sẽ không cản trở kế hoạch trả thù của ngươi."

"Lên được canh kỳ rồi, những Ký Tương khác không thể ra lệnh cho ngươi làm bất cứ điều gì, ngươi cũng có thể tự mình lựa chọn công việc, hơn nữa, đối với những những tiểu tốt bình thường, nếu họ rảnh rỗi không có gì làm, ngươi cũng có thể sai bảo bọn họ."

Lý Hỏa Vượng nhìn tấm thẻ bài trong tay, nghiền ngẫm không nói lời nào, nếu nói đối phương tặng nhà là muốn trả ơn hắn, thì bây giờ cộng thêm thứ này lại thành ra hắn đang mắc ơn người ta.

"Ký Tương đại nhân, ngài làm như vậy, thực sự khiến tại hạ..."

Ký Tương xua tay, ngăn cản lời chưa kịp nói ra của Lý Hỏa Vượng.

"Nhĩ Cửu à, ngươi là một người rất có năng lực, ngươi còn có năng lực hơn Nhị Ngưu ta, nếu sau này con đường thăng quan của ngươi lên như diều gặp gió, chỉ cần đừng quên gia là được rồi."

Ký Tương nheo mắt cười nói, vỗ vỗ lớp bụi không tồn tại trên người, thận trọng bái một cái với Lý Hỏa Vượng đang ngồi, đi về phía cửa sau mà không hề quay đầu nhìn lại.

Một mình Lý Hỏa Vượng ngồi im lặng trong đại đường trống trải, bất động không lên tiếng, ngơ ngác nhìn tấm thẻ bài trong tay.

Đột nhiên, hắn đứng dậy bước vào nhà, hắn vẫn nhớ những gì đối phương nói trước đó, rằng có để lại cho hắn một vài thứ đồ trong căn nhà này.

Thứ Ký Tương để lại rất dễ thấy, chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã tìm ra, có điều trọng lượng của thứ này không hề nhỏ chút nào, không ngờ lại là cây gậy gỗ Như Ý!

Cảm nhận được người tới, chiếc lưỡi khô khốc của Tâm Tố khẽ giật giật.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng rất phức tạp, hắn từ từ lướt ngón tay qua chiếc lưỡi, rồi chiếc đinh dùng để đóng đinh chiếc lưỡi lên cây gậy gỗ Như Ý.

Giá trị của thứ này không phải bình thường, vậy mà Ký Tương đại nhân lại dứt khoát để lại cho hắn mà không nói năng gì.

Hắn không biết đối phương đã suy đoán hắn như thế nào, nhưng điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là đối phương đã đoán sai.

Chương 596: Rời Đi

Tranh thủ sắc trời đang tối đen như mực, Ký Tương vội vàng một mình đi đến cổng tiểu viện, cửa vừa mở ra, một chiếc xe ngựa mới

tinh đã đợi ở đó từ lâu.

Nghe thấy động tĩnh, một phu nhân tóc hoa râm ló đầu ra khỏi xe ngựa, hỏi Ký Tương:

"A ca, thế nào rồi?"

Ký Tương mạnh mẽ nhảy lên xe ngựa, lập tức điều khiển xe ngựa chạy về phía bắc thành.

"Tiểu tử của Áo Cảnh Giáo đã đến Thượng Kinh, chuyện gia hứa với hắn gia cũng đã thực hiện rồi, hơn nữa gia cũng cho hắn rất nhiều thứ, ân tình ta trả cho hắn chỉ có nhiều chứ không ít, gia có thể thoải mái rời đi."

"Thật vậy sao? Vậy thật tốt quá! A ca, chúng ta có thể về nhà rồi!"

Khuôn mặt của lão phu nhân lộ ra vẻ vui mừng thuần khiết như một cô gái, có thể thấy hằng ngày bà lão bảo dưỡng rất tốt.

Lão phu nhân với tay, lấy từ trong xe ngựa ra một cái bánh nướng, lấy tay bẻ thành từng mảnh nhỏ, đút vào miệng Ký Tương.

"A ca, tại sao ngươi lại phải thận trọng với tiểu tử của Áo Cảnh Giáo vậy? Phải đợi nó lâu đến thế."

Ký Tương vừa nói vừa nhai chiếc bánh nướng:

"Ngươi không hiểu đâu, tiểu tử này không phải người tầm thường, ta đã lục tung tất cả các sách từ nhất khố đến tứ khố mới biết được rốt cuộc trước đây tên tiểu tử này đã làm gì mà có thể cứu chúng ta ra được, đó là bí thuật của Áo Cảnh Giáo, Thương Khương Đăng Giai!"

"A ca, đó là cái gì?"

Nhận thấy sự nặng nề của đối phương, giọng điệu của lão phu nhân cũng nhẹ đi rất nhiều.

"Trình độ của gia không đủ cao, điều duy nhất ta phát hiện là hầu

hết những người sử dụng bí thuật này đều đã chết, những người có thể sống sót đều không phải là người thường."

"Điều quan trọng hơn là, ngươi nghĩ thử xem, đăng giai là cái gì? Hắn muốn đăng giai là có ý gì? Bất cứ ai dùng qua loại bí thuật này một lần, đều không còn là người bình thường nữa! Ngươi cho rằng gia ta có đủ khả năng chọc tới hắn sao?"

Nghe Ký Tương nói như vậy, trong lòng lão phu nhân hãy còn thấy kinh hãi, gật đầu nói.

"Vậy thì a ca, ngươi đã xử lý rất thỏa đáng rồi, chúng ta không thể nợ ân huệ của một người như vậy."

"Ta nghi ngờ tiểu tử này gia nhập Giám Thiên Ti còn có mục đích nào đó khác, hoàn toàn không phải chỉ để tìm kiếm thông tin về Tọa Vong Đạo để báo thù rửa hận như hắn từng nói."

Lão phu nhân thấy hơi xót xa, lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán đối phương.

"Không sao cả rồi, a ca, chúng ta hãy quên những chuyện vụn vặt này đi, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta về nhà."

Nhìn cánh cửa họ đang tiến tới gần, vẻ mặt Ký Tương hơi nặng nề, khẽ gật đầu.

Khi Ký Tương lấy thẻ bài giắt trên thắt lưng của Giám Thiên Ti ra, cổng thành nặng nề từ từ mở ra một khe hở nhỏ. Sau khi xe của Ký Tương rời Thượng Kinh, cánh cửa như hai ngọn núi khổng lồ chầm chậm đóng lại.

Sáng hôm sau, Lý Hỏa Vượng thức dậy từ rất sớm, sau khi chuẩn bị và sắp xếp đầy đủ mọi thứ cần phải chuẩn bị, hắn rời khỏi giường, đi về phía Giám Thiên Ti ngay khi trời vẫn còn sớm tinh mơ.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng thấy khá ngạc nhiên là hắn không phải là người duy nhất đến đây, một đứa bé choai choai đã dẫn theo một người mù và đến sớm trước cả hắn.

"Chỉ phụ trách việc áp giải tù nhân, binh gia còn muốn nhờ người ngoài khác nữa sao?"

Lý Hỏa Vượng im lặng chờ đợi.

Một lúc sau, lại có một người đàn ông khác cưỡi một con trâu ngược đường đi tới. Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ nhìn thấy trang phục như hắn trước đây, hắn ngồi xếp bằng trên lưng trâu, tay ôm một tượng đất sét Phật Đà màu xanh có bốn tay, rũ đầu xuống, trầm giọng lẩm bẩm điều gì đó.

Cũng không biết bách tính ở Thượng Kinh có phải biết điều gì không, dù đứng từ đằng xa họ cũng xoay người chuyển sang hướng khác, ngay gần đó cũng không có cửa hàng nào mở cửa. Mặc dù trời đã sáng, nhưng cánh cửa nhà giam này vẫn còn rất vắng vẻ.

Sau một hồi im lặng chờ đợi, chẳng mấy chốc, cánh cửa nhà giam nặng nề mở ra, một chiếc xe tù bằng sắt từ từ chạy ra.

Phạm nhân đó có hơi khác so với ấn tượng của Lý Hỏa Vượng, trên mặt hắn có đeo một chiếc mặt nạ bằng vàng.

Chiếc mặt nạ đó cũng vô cùng kỳ dị, khuôn mặt hình vuông, đôi mắt to rỗng, sống mũi hình tam giác và đôi tai to lớn.

Nếu không phải vì những đường nét trên chiếc mặt nạ xoắn kết lại với nhau, suýt nữa Lý Hỏa Vượng còn cho rằng hắn nhìn thấy chiếc mặt nạ Tam Tinh Đôi.

"Các ngươi áp giải hắn đến Ngọ Môn chém đầu là được rồi."

Những người lính đi cùng bước ra, ra lệnh cho ba người Lý Hỏa Vượng.

"Ngọ Môn? Thậm chí còn không cần ra khỏi cổng thành sao?"

Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm, từ đây đến Ngọ Môn, dù có đi chậm cỡ nào cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ. Đây lại càng là một công việc khác hoàn toàn so với Lý Hỏa Vượng tưởng tượng.

"Đúng vậy, đúng vậy."

Tên lính dường như rất gấp gáp, vừa nói xong liền vội vàng xoay người quay trở lại nhà giam.

Nhìn thấy xe tù chậm rãi di chuyển dưới sự điều khiển của một tên cai ngục già tóc bạc, Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn hai người kia, hắn đứng bên cạnh xe tù và đi về phía Ngọ Môn.

Không cần biết rốt cuộc họ muốn làm gì, chỉ cần có thể giúp Bạch Linh Miểu loại bỏ sát khí trong người, hắn sẽ làm bất cứ điều gì.

Chương 597: Hoàng Đế

Khi cỗ xe từ từ đi vào khu đông đúc, những tiếng nói xung quanh bắt đầu ồn ào hẳn lên. Đối mặt với người bị nhốt trong xe tù, dân chúng ở Thượng Kinh thành ai nấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ. Họ dường như không chút ngạc nhiên với chiếc mặt nạ vàng trên mặt tên phạm nhân, hoặc giả họ đã sớm quen với nó.

m thanh huyên náo dường như đã đánh thức phạm nhân trong xe tù, hắn đột nhiên kê sát chiếc mặt nạ vàng trên mặt vào thành xe, ra sức hét lớn với những người khác:

"Các ngươi...các ngươi không thể làm vậy với ta! Ta là hoàng đế! Ta là Hoàng đế Đại Lương!"

Nghe xong lời này, trái tim Lý Hỏa Vượng đột nhiên đập mạnh, nhưng khi hắn quay đầu lại, chợt phát hiện ngoài hắn ra thì không một ai mảy may phản ứng.

Lúc này, người đàn ông mù lưng gù ở bên cạnh không ngừng lặp đi lặp lại gì đó như đang tụng kinh:

"Có trách cũng đừng trách ta, ta chỉ làm theo lệnh, có trách cũng đừng trách ra, ta làm theo lệnh, chớ trách ta."

Thấy vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không để ý gì nữa, hắn yên tâm làm tốt nhiệm vụ áp giải tù nhân của mình.

Hắn đã có thể đoán ra tại sao những người lính đó lại tìm kiếm những người bên ngoài như họ để đưa người này lên đường, và tại sao vấn đề này lại ảnh hưởng đến sự nghiệp làm quan của hắn.

Bánh xe của xe tù chầm chậm lăn đi, men theo con đường rộng thênh thang đi đến mép bức tường cung điện đỏ rực.

Lý Hỏa Vượng nhạy bén nhận thấy có một tầm mắt từ trên tường thành bắn xuống, nhưng hắn cũng không muốn rước thêm rắc rối, suy cho cùng tầm mắt đó là đang nhìn người trong xe tù.

"Cơ Tụng! Ngươi tưởng ngươi thắng rồi sao? Chưa chắc đâu! Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ rơi vào kết cục như ta!"

Phạm nhân trong xe tù ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh tường thành mà hét lên một cách cuồng loạn.

Người trên tường thành không hề lên tiếng đáp lại, chỉ lẳng lặng đứng đó quan sát.

Xe ngựa đi rất chậm, nhưng dù đi chậm cỡ nào cũng sẽ tới nơi, lúc này đao phủ thủ đã đợi từ rất lâu, hơn nữa vừa đúng chính ngọ, một đám đông dân chúng vây quanh pháp trường, hưng phấn ngóng chờ.

"Cơ Tụng! Ý đồ mưu phản! Tội không thể tha! Đáng bị xử tử!"

Lệnh bài màu đỏ bị ném xuống, người đàn ông đeo mặt nạ trong xe tù bị lôi ra ngoài, lúc này, cơ thể hắn mềm nhũn như sợi mì, nướ© ŧiểu màu vàng thấm ra làm ướt quần áo tù.

Dưới sự lôi kéo của đao phủ, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra cơ thể của đối phương có chút kỳ quái. Hắn có một cái bụng phệ, nhưng chân tay của hắn lại gầy một cách lạ thường.

Hơn nữa cái bụng đó không phải do béo nên bị phình ra, mà hình như có mấy thứ lớn nhỏ chèn ép khiến cái bụng to ra.

"Phốc!"

Rượu mạnh được phun lên thanh đại đao, tên đao phủ bụng bự đột nhiên giơ thanh đao lên cao rồi

dùng hết sức chém xuống, một cái đầu người cùng với dòng màu đỏ sẫm lăn lông lốc trên mặt đất.

Tên đao phủ cởi bỏ chiếc mặt nạ vàng đẫm máu trên đầu người đó, đưa nó đến bàn của hành hình quan bằng cả hai tay.

Sau khi hành hình quan dùng lụa vàng quấn cái đầu lại, hắn lên ngựa và tức tốc chạy về phía bức tường cung điện, quan binh gần đó bắt đầu rút lui, chẳng mấy chốc đã không còn một ai, để mặc cho cái xác dần trở nên lạnh lẽo.

Những quan trên vừa rời đi, dân chúng hóng chuyện xung quanh bỗng chốc nhốn nháo như ruồi, đồng loạt vây lại xem, họ cầm trên tay chiếc bánh bao hấp, thi nhau thấm ướt bằng dòng màu trên mặt đất.

Còn có chuyện vì dính được nhiều máu hơn hay ít máu hơn, hai người phụ nữ bắt đầu cãi nhau, chuyến đi này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy không ít những chuyện trào phúng như vậy.

"Vậy là xong rồi sao? Đơn giản như vậy?"

Lý Hỏa Vượng cau mày, xoay người định rời đi.

Tuy nhiên, ngay khi chuẩn bị rời đi, hắn chợt nghĩ ra điều gì đó, đi xuyên qua đám đông đến chỗ cái xác không đầu.

Khi hắn lấy ra một con dao găm nhỏ và nhẹ nhàng mổ cái bụng căng phồng ra, vô số những viên bi to nhỏ chen chúc nhau lọt ra ngoài.

"Hừm..."

Lý Hỏa Vượng nhặt một viên bi to cỡ nắm tay lên, xem xét cẩn thận.

"Trong bụng vị hoàng đế Đại Lương này chứa đầy đan được, bụng của hắn ta bị phình to ra là vì một lượng lớn đan được này."

Lý Hỏa Vượng chậm rãi bước đi trên đường trở về từ pháp trường,

trong đầu hắn vẫn luôn suy nghĩ về cảnh tượng vừa rồi.

Cái bụng bị phình to bởi đan dược ấy, thật khó tưởng tượng rằng bụng của một người bình thường lại có thể căng to như vậy chỉ vì những viên thuốc.

Liên hệ đến thân phận trước đây của hắn ta, khỏi nghĩ cũng biết hắn uống nhiều thuốc như vậy để làm gì.

Trong ấn tượng của Lý Hỏa Vượng, có không ít vị hoàng đế đều uống đan dược để cầu trường sinh bất lão, có lẽ trong thế giới này cũng tồn tại đạo lý như vậy.

"Ngay cả một tên mù chữ như Đan Dương Tử cũng muốn thành tiên, là người thống trị mạnh nhất Đại Lương, chỉ sợ sẽ càng thêm uy lực?"

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

"Nhưng bản chất con người ai cũng tham sống sợ chết, cũng chỉ là chuyện thường tình, chỉ là..."

Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ Từ Phúc đã dẫn theo năm trăm đồng nam đồng nữ chỉ để tìm kiếm Trường Sinh Dược, trong một thế giới hoàn toàn điên rồ này, hắn thật sự khó mà tưởng tượng nổi hoàng đế Đại Lương này sẽ làm đến mức độ nào.

Chương 598: Hoàn Thành

Dần dần, Lý Hỏa Vượng đã trở lại bên ngoài bức tường cung điện cao ngất, hắn ngẩng đầu nhìn vào bên trong, cố đoán xem rốt cuộc trong hoàng cung này sẽ có một khung cảnh như thế nào.

Khi nhận thấy thị vệ trên bức tường cung điện đang cảnh giác quét ánh mắt qua đây, Lý Hỏa Vượng lắc đầu, quay người đi về phía nhà giam.

Dù lúc này bên trong hoàng cung có xảy ra chuyện kinh thiên động địa nào cũng hoàn toàn không liên quan gì đến hắn, nếu đã hoàn thành xong công việc của mình, thì cũng đến lúc đến tìm Tào Bách

Hộ để chữa trị cho Bạch Linh Miểu rồi.

Vẫn là nhà giam khép kín và ngột ngạt dưới lòng đất, khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng quay trở lại, Tào Bách Hộ cười rạng rỡ.

"Ồ? Nhĩ Cửu huynh đệ đã về rồi sao? Kể ta nghe chi tiết những gì đã xảy ra trên đường đi."

Đương nhiên chuyện này cũng không có gì phải lảng tránh, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kể lại tất cả những gì đã xảy ra.

"Tào Bách Hộ, chuyện ngươi giao ta đã làm xong, xin ngươi hãy ra tay giúp đỡ."

"Ừ…ừ, chuyện này là tất nhiên, dễ thôi."

Tào Bách Hộ nở một nụ cười, đưa tay chạm vào trong ngực, đẩy một chiếc hòm sơn mài màu đen cỡ bằng cẳng tay đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Cũng không biết Lý Hỏa Vượng có quá nhạy cảm không, khi nhìn chữ Thọ màu đỏ lớn trên cái hòm, hắn cảm thấy cái hòm này có một luồng tử khí rất nặng nề, như thể bên trong chiếc hòm thực sự có một người chết nằm đó.

Nhìn chiếc hòm này, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ lại những con cừu chết dày đặc dưới lòng đất ở Thanh Khâu, trên người những con cừu chết đó cũng tồn tại một cảm giác như vậy.

"Thứ này tuyệt đối không phải của nhà binh, mà là của một tông phái khác."

Lý Hỏa Vượng không chút do dự khẳng định ngay cái suy nghĩ này, thứ này khác biệt quá lớn so với thứ của nhà binh, chúng hoàn toàn là hai mặt đối lập.

"Cộc..cộc.."

Tào Bách Hộ dùng ngón tay mọc đầy những nốt phồng gõ vài cái lên mặt bàn.

"Ngươi cầm lấy chiếc hòm này, mở ra tam tức của người đó là có

thể đuổi được sát khí trong cơ thể người đó đi, nhớ kỹ, nhất định phải là tam tức, nhiều hay ít hơn một tức đều không được."

"Đơn giản vậy thôi sao?"

Lý Hỏa Vượng vươn tay cầm lấy chiếc hòm sơn mài màu đen, cảm thấy trọng lượng của nó nhẹ đến không ngờ, không giống bằng gỗ mà giống bằng giấy hơn.

"Haha, chút ít sát khí nhập vào cơ thể thì có thể khó đến mức nào được? Nếu không phải vì ta quá bận rộn, chỉ cần ta khoát tay một cái là xong."

Sau khi Tào Bách Hộ khinh thường nói xong thì bưng bát rượu lên uống một ngụm.

Đúng lúc này mặt đất đột nhiên khẽ rung lên, một cỗ khí tức không thể giải thích được trực tiếp bốc lên từ dưới đất khiến Lý Hỏa Vượng bất giác nổi hết da gà.

Hiển nhiên, động tĩnh này là do một thứ gì đó bị giam giữ dưới lòng đất gây ra.

"Chết tiệt! Thứ chó má!"

Tào Bách Hộ cáu kỉnh đập mạnh bát xuống bàn, cầm con đao thẳng bên cạnh sải bước đi về phía cửa ngục phía xa.

"Ta đang có chuyện quan trọng, nên không giữ ngươi lại nữa, chiếc hòm này ngươi dùng xong trả lại cho ta là được. Ta không muốn phải bỏ công đi lấy."

Đến khi Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi nhà giam, hắn mông lung cảm thấy một cảm giác hư ảo không thể giải thích được, hắn nhìn chiếc hòm trong tay mình, thầm nghĩ trong lòng:

"Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Chỉ như vậy là có thể giúp Bạch Linh Miểu trở lại bình thường?"

"Những người này liệu có đang lừa ta không? Họ đều là người cùng một giuộc sao? Hay là họ đã biết thân phận Tâm Tố của ta rồi?"

Suy nghĩ điên rồ này chợt bật ra trong đầu Lý Hỏa Vượng, khiến hắn ớn lạnh toàn thân.

Vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên vô cùng hung dữ, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, hắn nhìn chằm chằm mọi thứ xung quanh, giờ phút này dường như mọi thứ xung quanh hắn, từ mái nhà, sư tử đá, gạch lát nền, tất cả mọi thứ đều tràn đầy ác ý.

Trầm ngâm một lúc lâu, Lý Hỏa Vượng vẫn đứng ở chỗ cũ, lúc này mới bình tĩnh lại được, hắn vẫn đứng ở đó, ôm chiếc hòm trong lòng, cẩn thận sắp xếp trật tự toàn bộ chuyện này trong đầu những mấy lần.

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi.

"Không, không thể nào, có lẽ tạm thời họ vẫn không biết thân phận của ta, nếu không họ sẽ không để cho nhân tố không an phận như ta tiếp cận hoàng cung."

Lý Hỏa Vượng phát hiện có vẻ hắn đang suy nghĩ mọi chuyện phức tạp lên, nếu là binh gia tạo ra sát khí, thì tất nhiên cũng có thể đuổi nó đi. Có lẽ đây đích thực chỉ là một việc nhỏ nhoi.

"Đồ đã lấy được rồi...Tiếp theo..."

Lý Hỏa Vượng đặt chiếc hòm vào trong ngực, vẻ mặt nặng nề đi về phía nhà trọ.

Đến khi Lý Hỏa Vượng đẩy cửa phòng khách của mình, hắn thấy Bạch Linh Miểu đang ngồi trước gương đồng, đang chải đầu bằng một chiếc lược sắt nhúng trong nước đen.

"Nàng đang làm gì vậy?"

"Dùng lược chì ngâm qua giấm để chải tóc có thể khiến tóc đen trở lại, mái tóc trắng này thực sự rất xấu."

Nhìn bóng lưng của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, lấy chiếc hòm nhỏ bé từ trong l*иg ngực ra.

Ban nãy hắn đã bỏ tiền tìm một người thử nghiệm, thứ này quả nhiên có cách đuổi tà khí ra khỏi người.

Qua chiếc gương đồng, Bạch Linh Miểu cũng nhìn thấy thứ trong tay hắn.

Chương 599: Thế Nào Mới Tốt

"Đó là gì vậy? Chiếc hòm?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng hạ quyết tâm, hắn lấy móng tay nắm lấy tấm ván chiếc hòm, hướng về phía Bạch Linh Miểu, mở nó thật mạnh.

Một lực hút cực kỳ kỳ lạ phả ra từ chiếc hòm, nó hút đi cảm giác tội lỗi và lo lắng rối ren trong lòng Lý Hỏa Vượng với tốc độ cực nhanh.

Lý Hỏa Vượng thậm chí còn cảm thấy cách thoát khỏi ảo giác của Bắc Phong trở nên không còn quan trọng nữa, chiếc hòm này đang hút đi điểm chống đỡ của cuộc đời hắn.

"Một...hai...ba...!"

Hắn cố hết sức đóng nắp chiếc hòm lại, Lý Hỏa Vượng dùng tốc độ nhanh nhất nhìn về phía Bạch Linh Miểu đang ở trước mặt hắn.

Chiếc lược chì nhuộm giấm từ từ rơi xuống đất, phát ra một âm thanh giòn giã, Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu chậm rãi quay người lại, kinh ngạc nhìn hắn, giọt nước mặt lặng lẽ lăn dài trên má.

Khi nhìn thấy một Bạch Linh Miểu quen thuộc đã quay trở lại, Lý Hỏa Vượng run rẩy chạy đến, vươn tay ôm chầm lấy nàng, giọt nước mắt vui mừng chậm rãi lăn xuống.

Sau một hồi kích động, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng buông tay ra, quan sát thật kỹ Bạch Linh Miểu một lần nữa.

"Bây giờ nàng thấy thế nào rồi? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có thì phải nhanh chóng nói cho ta biết."

Bạch Linh Miểu hai mắt ngấn lệ, không nói một lời, vươn tay ra

chạm vào thanh Tử Tuệ Kiếm trên lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dùng tay đè nó lại, đôi mắt của Bạch Linh Miểu đầy phẫn uất và một nỗi đau đớn sâu sắc.

"Lý sư huynh, ta cầu xin ngươi...ta thực sự không thể sống thiếu cái này..."

Thấy vẻ cầu xin trong mắt Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng hơi đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn run rẩy buông tay ra.

Lý Hỏa Vượng đứng đó, giương mắt nhìn Bạch Linh Miểu nắm chặt thanh Tử Tuệ Kiếm một lần nữa, nhìn vẻ đau khổ trong mắt nàng dần dần được thay thế bằng vẻ dễ chịu.

Bạch Linh Miểu trước đây đã lần nữa quay trở lại.

Ngay giây phút này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra, sát khí nhập thể chưa bao giờ là một phiền toái lớn, chưa bao giờ, rắc rối thực sự luôn luôn là hiện thực không thể thay đổi, là chính tay hắn đã giết chết cả nhà Bạch Linh Miểu.

"Haha."

Bạch Linh Miểu lại cười, tiếng cười lần này đầy sự thoải mái.

Nàng cúi xuống nhúng chiếc lược chì vào bát giấm, tiếp tục chải tóc trước gương đồng, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Nhìn bóng lưng của đối phương, Lý Hỏa Vượng rốt cục không còn cố chấp nữa, khóe miệng khẽ run, hắn đi tới phía sau Bạch Linh Miểu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Đừng lo lắng, dù nàng có trở thành gì đi nữa, nàng vẫn luôn là Miểu Miểu của ta."

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Bạch Linh Miểu đã chống khuỷu tay lên, lật tay lại, dùng sức đẩy Lý Hỏa Vượng ra, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

"Ngươi không ghét bỏ ta? Ta thì ghét bỏ ngươi lắm đây! Ngươi còn nhớ trước đây ta đã từng nói gì với ngươi không?! Rốt cuộc là ngươi thích con người Bạch Linh Miểu, hay là thích một tiểu thïếp ngoan ngoãn phục tùng ngươi?"

Nói xong, Bạch Linh Miểu đứng dậy, ném mạnh chiếc lược chì trong tay xuống đất, hùng hổ đi về phía cửa.

"Nàng đi đâu?"

"Ngươi quan tâm ta đi đâu làm gì? Hiện tại lão nương muốn tìm một nam nhân khác để gả! Giúp chồng dạy con! Lẽ nào còn muốn tiếp tục dây dưa với một người điên như ngươi sao?"

Bạch Linh Miểu vừa đi, một mùi hương thoang thoảng phảng phất bay đến, thân thể mềm mại dán sát vào lưng Lý Hỏa Vượng, đó là Nhị Thần.

"Đừng lo lắng, nàng ấy sẽ không thế."

Lý Hỏa Vượng nắm lấy bàn tay phía sau lưng, nhẹ nhàng hôn lên móng tay đen sắc nhọn kia, thất vọng nói:

"Đi đi, đi rồi cũng tốt, các ngươi cứ ở thôn Ngưu Tâm chờ ta trở về, chờ ta giải quyết hết đống rắc rối của mình, ta sẽ quay lại với các ngươi."

Nhị Thần dùng mái tóc mềm mại trên khuôn mặt của mình cọ qua gáy của Lý Hỏa Vượng, chậm rãi rời ra xa, đến khi Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn lại, trong căn phòng chỉ còn lại duy nhất một mình hắn.

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một hồi, sau đó quay đầu lao ra ngoài, hét lên với đại sảnh phía dưới:

"Tiểu nhị! Mang lên một bình rượu!"

Rượu nhanh chóng được bưng lên phòng hắn, Lý Hỏa Vượng không nói lời nào, trực tiếp ôm lấy bình rượu ngẩng đầu trút xuống.

Sau vài lần Thương Khương Đăng Giai, tri giác của Lý Hỏa Vượng

trở nên cực kỳ nhạy bén, hắn cũng không biết mình đã say tự lúc nào.

Điều duy nhất hắn biết là đến khi tỉnh dậy lần nữa, bên ngoài đã vang lên tiếng gà trống gáy.

Lý Hỏa Vượng dùng hai tay chống đỡ cái đầu đau nhức của mình, loạng choạng đứng dậy, hắn đang định đi về phía cửa sổ, nhưng đôi chân chợt lảo đảo, ngã nhào xuống đất.

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để đứng vững, đúng lúc này, hắn nhìn thấy trên mu bàn tay mình xuất hiện một số hình xăm màu đen.

Sau khi lắc đầu thật mạnh, lúc này Lý Hỏa Vượng mới có thể nhìn thấy rõ ràng, đó không phải là hình xăm, mà là những xúc tu vặn vẹo của Lý Tuế.

"Ta không còn nhiều thời gian nữa."

Nếu hắn không thể có được cách xua tan ảo giác từ Bắc Phong trước khi Lý Tuế hoàn toàn chiếm giữ lấy cơ thể hắn, thì hắn sẽ lại trở lại trạng thái hoang mang tột độ đó.

Lý Hỏa Vượng thà chết chứ không muốn quay lại trạng thái đó một lần nào nữa, cảm giác bị cuốn vào khe hở giữa hai thế giới đó thực sự quá khó chịu, quá ngột ngạt.

Chương 600: Mặc Gia

Tiếng "cót két" vang lên, Lý Hỏa Vượng đẩy cửa sổ ra, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên vừa vặn chiếu ngay khuôn mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi, hung dữ nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía mặt trời.

"Ngươi cứ muốn hành hạ ta, phải không! Ta cũng muốn thử nghịch thiên cải mệnh đấy! Nào, tới đây! Xem xem rốt cuộc là ngươi điên, hay ta mới là người điên!"

Lý Hỏa Vượng xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ, đi thẳng một đường về phía nhà giam.

Khi trời vừa hừng sáng, Lý Hỏa Vượng đã trả xong chiếc hòm, đi về phía cổng của Giám Thiên Ti.

Nhìn sáu cánh cửa ngăn cách giữa hai con sư tử đá trước mặt, và quảng trường đá phiến bên trong, Lý Hỏa Vượng một thân đầy mùi rượu đưa thẻ bài cho mấy tên thị vệ canh cửa rồi trực tiếp nhấc chân bước vào.

Bên trong Giám Thiên Ti rất trống trải, cũng không có mấy người, một khối thạch cầu lớn hơn một căn nhà được đặt ở chính giữa quảng trường.

Nhìn trái nhìn phải, Lý Hỏa Vượng đi về phía ngôi nhà thấp ở phía nam.

Khi Lý Hỏa Vượng bước vào ngôi nhà đầy mùi mực in, một người đàn ông ôm mấy quyển sách trên tay vội chạy đến nghênh đón hắn.

"Này này, ngươi là ai? Đây là nơi tổng hợp lịch thư, người ngoài không được phép vào."

Sau khi nhìn thấy thẻ bài của Lý Hỏa Vượng, nam nhân chỉ về phía đối diện.

"Lại một người nữa đi sai chỗ, nha môn của các ngươi ở phía đối diện."

"Sai sao?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng liếc nhìn quanh căn phòng một lượt, một hàng chữ treo trên tường đập vào mắt Lý Hỏa Vượng.

"Chiểu ti thiên giam ấn mại lịch nhật, dân gian mẫu đắc tư ấn, vi lệnh giả di tam tộc."

Lý Hỏa Vượng chắp hai tay về phía người đàn ông, xoay người đi về phía tòa nhà quạnh quẽ đối diện, chiếc mặt nạ kim loại khổng lồ trên tường lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là chiếc mặt nạ to bằng cơ thể của hai người cộng lại, vì phải phơi nắng phơi gió nên đã phủ lên một lớp rỉ rét màu xanh.

Bề ngoài gần giống như chiếc mặt nạ đeo trên khuôn mặt của phạm nhân bị chặt đầu lần trước, chỉ khác là vị trí của đôi mắt đã trở thành hai cây cột lồi ra.

Hai trụ mắt chui ra từ hốc mắt, nhìn thẳng vào bầu trời không một gợn mây.

Lý Hỏa Vượng thu tầm mắt lại, đi vào qua cánh cửa bên cạnh, bên trong không quá lớn, có vẻ chỉ lớn bằng diện tích của một căn phòng.

Điều kỳ lạ là bên trong hoàn toàn không trang trí gì cả, chỉ là một căn phòng ngay ngắn chỉnh tề.

Ngay khi trong lòng Lý Hỏa Vượng còn đang nghi ngờ, lập tức cảm thấy đủ loại tầm mắt quét qua, nhưng kỳ quái là ở những nơi có ánh mắt quét qua đó đều không có bất cứ thứ gì.

Thấy vậy, Lý Hỏa Vượng biết rằng mình đã đi đúng hướng, trực tiếp đưa thẻ bài của mình ra.

Cùng với âm thanh lách cách đặc biệt của gỗ khi va chạm, một cánh cửa ngầm được nâng lên trên bức tường bên cạnh, một người đàn ông trung niên gầy gò bước ra, trên vai hắn là một con hắc điểu bị mù.

"Lần đầu tiên đến?"

Hắc điểu nói.

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

"Trước đây tại hạ vẫn luôn ở Ngân Lăng thành, hôm nay là lần đầu tiên đến Thượng Kinh, xin bái kiến tiền bối."

"Đi thôi, ta dẫn ngươi làm quen đường đi."

Người đàn ông mang theo con chim, xoay người rời đi, lại tiến vào cánh cửa bí mật.

Khi Lý Hỏa Vượng theo vào, hắn phát hiện ra rằng cánh cửa bí mật này không hề tối tăm.

Những ngọn đèn dầu trên tường chiếu sáng khắp hành lang, trông rất sáng sủa, khắp hành lang luôn vang lên âm thanh cộc cộc lanh lảnh.

Lý Hỏa Vượng nhìn theo bóng lưng của người đàn ông, cảm thấy trong trường hợp này, tốt hơn là nên chủ động.

"Tại hạ là Nhĩ Cửu, Áo Cảnh Giáo, bái kiến tiền bối."

"Tư Mã Lam, Mặc gia, đừng quá câu nệ, nếu ngươi đã gia nhập Giám Thiên Ti thì đã là một nửa huynh đệ rồi."

Hắc Điểu tiếp tục nói.

"Mặc gia?"

Đồng tử Lý Hỏa Vương đột nhiên hơi co rụt lại, đây là cụm từ duy nhất mà hắn nghe qua lại cảm thấy có chút gần gũi.

Tuy nhiên, Tư Mã Lam dường như đã hiểu lầm phản ứng của Lý Hỏa Vượng.

"Đừng sợ, ta là Tề Mặc, không phải Lương Mặc tà ma quỷ quái kia."

"Tề Mặc? Lương Mặc?"

Lý Hỏa Vượng cực kỳ lạ lẫm với hai cái tên này, chẳng lẽ Mặc gia còn phân thành mấy loại sao? Còn có một Lương Mặc nào đó khác tu luyện tà đạo?

Nhìn người đàn ông gầy gò bên cạnh và con hắc điểu trên vai, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi:

"Tư Mã huynh, Tề Mặc là gì, với lại Lương Mặc là gì?"

Tư Mã Lam tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Lý Hỏa Vượng thậm chí

ngay cả cái này cũng không biết, ngay sau đó con hắc điểu bị mù trên vai hắn lên tiếng nói:

"Họ vốn là người chung một con đường, nhưng mỗi người một suy nghĩ, cứ như vậy thành ra mười người mười ý, nghìn người nghìn ý, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, và với cái chết của Cự Tử, Mặc gia tự nhiên cũng bắt đầu chia rẽ."

"Mặc dù Lương Mặc cũng giống như Mặc gia đều biết quỷ, ý trời, bỏ mạng, nhưng bọn họ lại xuyên tác ý nghĩa của Cự Tử đời thứ nhất, cuối cùng đi vào ngã rẽ, cùng một giuộc với Đông Chấn Đường, cuối cùng biến thành dáng vẻ người không ra người ma không ra ma như bây giờ."

Nghe xong lời của con chim của mình nói ra, vẻ mặt của Tư Mã Lam trở nên nghiêm trọng hơn hẳn, như thể đang nghĩ về một điều gì đó không tốt.

Chương 601: Quỷ Thị

Hắn cũng có thể nhìn ra, tu luyện tà ma hay không phụ thuộc vào việc nó có ảnh hưởng đến sự ổn định của Đại Lương Quốc hay không, ngược lại, dù có ghê tởm thế nào thì nó vẫn là danh môn chính phái.

Lý Hỏa Vượng tự biết ý nên cũng không hỏi thêm câu nào, chẳng qua chỉ là một tông môn phân tách, so với phiền phức của người khác, hắn nên lo lắng cho bản thân nhiều hơn.

Bây giờ hắn đã biết Bắc Phong là Tâm Tố có thể thoát khỏi ảo giác, vậy tiếp theo, hắn phải tìm cách để biết rốt cuộc Bắc Phong đang ở đâu, và phải làm thế nào để có được cách thoát khỏi ảo giác từ hắn ta.

Hợp tác? Lựa chọn này ngay lập tức bị hắn quẳng đi, Tọa Vong Đạo không đáng tin, hơn nữa nếu bọn họ biết được thân phận Tâm Tố của hắn, thì hắn sẽ không bao giờ có một ngày bình yên.

Điều duy nhất hắn có thể làm là tìm cách tìm được Bắc Phong, và mạnh mẽ cạy được cách thoát khỏi ảo giác từ miệng hắn.

Về phần cách cạy miệng hắn thế nào, thì Giám Thiên Ti này chính là chìa vặn đai ốc quan trọng nhất mà hắn có thể tìm được lúc này, nếu không hắn hao hết công sức gia nhập Giám Thiên Ti để làm gì.

Sau khi đi dọc hành lang một lúc, Lý Hỏa Vượng nhạy bén nghe thấy một số âm thanh đặc biệt phát ra từ bức tường.

Đó là tiếng gỗ va chạm lách cách, tiếng vỗ cánh của chim và tiếng bước chân vội vã của con người.

Lý Hỏa Vượng mặc kệ, tiếp tục đi về phía trước cùng Tư Mã Lam, cũng ngay lúc này, một người đàn ông dáng vẻ như thái giám khệ khàng bước tới, cúi đầu đi sát vào bức tường, không tạo ra chút tiếng động mà đi ngang qua.

Ngay lúc hắn vừa vặn đi sướt qua vai Lý Hỏa Vượng, khi hắn ta chạm vào góc tường, bức tường đột nhiên mở ra.

Ngay khoảnh khắc đó, Lý Hỏa Vượng bắt gặp động tĩnh bên trong, trên mép cửa sổ rộng rãi phía xa, các loại chim chóc muôn hình muôn vẻ không ngừng bay lên hạ xuống.

Thái giám ở bên cạnh cởi bỏ tờ giấy trên chân con chim, bỏ vào trong ống trúc nhỏ, theo đường mảnh thẳng tắp đi xuống, rơi vào một kết cấu kỳ dị được ghép lại bằng ống trúc. Liếc nhìn thứ vật đó, trông giống như một con nhện cắm đầy ống tre.

Chỉ là con nhện tre này rõ ràng đã nổi mốc, một vài đốm mốc với kích thước khác nhau quấn vào bên trong. Không chỉ bên ngoài mà những bánh răng bằng gỗ không ngừng chuyển động bên trong cũng bị nấm mốc bám vào.

Cùng với tiếng cạch cạch, những bức thư được tách ra từ chân của những con chim, được phân phát cho các thái giám xung quanh thông qua các đường ống phía trên "con nhện".

Còn những thái giám này cũng rất thuần thục, sau khi bày xong những tờ giấy được phân loại trước mặt xong, họ quay lại và đặt vào bên trong những chiếc hộp vuông nhỏ tương tự như tủ thuốc đằng sau họ.

Thái giám, chim thư, nhện ống trúc, động tác vừa nhanh vừa gọn

gàng, từng bước hoàn thành xong công việc của mình.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang cân nhắc lượng thông tin trong đó, Tư Mã Lam đang đang trước mặt hắn đột nhiên rẽ trái, men theo cánh cửa đóng chặt, đi xuống bên dưới.

"Nhớ kỹ dấu ấn này, hưu môn hay sinh môn đều được, đừng đi sai đường."

Tư Mã Lam dùng tay đẩy một cái, đại sảnh u ám nhưng có phần mơ hồ hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Trong sảnh có rất nhiều bức bình phong, những bóng người hoặc ngồi hoặc đứng phản chiếu trên bóng ngược của bức bình phong, chứng tỏ đằng sau mỗi bức bình phong đều có người, nhưng giọng nói của họ lại không rõ chút nào, ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng không thể nghe được họ đang nói gì.

Đi trong rừng cây được tạo thành bởi những bóng người màu đen và âm thanh kỳ lạ mập mờ, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nơi này thật sự là Giám Thiên Ti, chứ không phải Qủy Thị ở đâu đó.

Thành thật mà nói, khi vừa bước vào, trái tim của Lý Hỏa Vượng đập nhanh hơn hẳn, sợ rằng thân phận của mình sẽ bị nhận ra. Trong những lúc hữu kinh vô hiểm, con thoi của Gia Cát Uyên thực sự rất hữu dụng.

Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh thì phát hiện nơi này cũng giống những nơi trước đó, trên tấm bình phong và các cột trụ xung quanh cũng có những vết nấm mốc, khiến tiền sảnh được cho là trang nhã trông hơi bẩn và lỗi thời.

"Tư Mã huynh, nơi này thường xuyên đón gió nam sao? Sao tất cả đều bị mốc meo hết cả?"

Lý Hỏa Vượng vờ như lơ đãng hỏi.

"Có lẽ vậy, xưa nay đều không có, đầu năm nay mới bắt đầu xuất hiện."

Nói xong lời này, Tư Mã Lam dùng ngón tay chỉ về phía trước.

"Lần đầu tiên đến, trước tiên hãy đến chỗ của Linh Thai Lang để thay đổi trước, sau đó ta sẽ nói cho ngươi biết chi tiết."

Lý Hỏa Vượng thuận theo hướng con chim bay đi, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy người đàn ông vẻ mặt nghiêm trọng vắt tay trái sau lưng, đang bấm đốt ngón tay ở đằng xa.

Người đàn ông mặc trường bào, có vẻ ngoài giản dị. Hắn đứng sau một cái quầy cao trông giống như một tiệm cầm đồ.

Nếu không phải đang ở nơi này, Lý Hỏa Vượng thậm chí sẽ cho rằng đối phương là người kể chuyện trong quán trà.

"Nam Cung, một canh kỳ mới đến, ghi chú sự thay đổi."

Con chim của Tư Mã Lam bay đến mép bàn, dùng mỏ mổ vào mặt bàn.

Người đàn ông đang bấm đốt ngón tay thậm chí không nhìn Lý Hỏa Vượng lấy một cái, bình chân như vại vươn bàn tay đang đặt sau lưng ra.

Chương 602: Phân Chia

"Mang thẻ bài ra đây."

Người đàn ông tên Nam Cung sờ lên hoa văn trên thẻ bài rồi trực tiếp ném trả lại.

"Ừ, Nhĩ Cửu, phải không? Trước khi đi Nhị Ngưu có nói với ta."

Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ tên tự của Ký Tương hình như là Nhị Ngưu.

Nhìn Tư Mã Lam đang nói chuyện với Nam Cung, trong đầu Lý Hỏa Vượng bắt đầu suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Ngay sau khi Tư Mã Lam cùng bên kia tán gẫu xong, đang chuẩn bị dẫn Lý Hỏa Vượng tiếp tục đi về phía trước, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng.

"Tư Mã huynh, tại hạ lần đầu tới đây, dám hỏi ta sẽ nhận việc từ ai?"

Tư Mã Lam hơi kinh ngạc nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Nếu thẻ bài của ngươi đã lên đến canh kỳ thì không phải nhận công việc từ ai cả, mà là ngươi tự mình chọn công việc."

Tư Mã Lam dẫn Lý Hỏa Vượng quay lại tiền sảnh, kéo mở một bức bình phong rồi bước vào.

Phía sau tấm bình phong không có gì ngoại trừ một cái bàn và một vài cái ghế đẩu, con chim của Tư Mã Lam lại dùng mỏ mổ vào mặt bàn.

Ngay sau đó, một thái giám làn da trắng bóc bước vào, hành đại lễ với Tư Mã Lam và Lý Hỏa Vượng. Bóng của ba người cũng được phản chiếu trên bức bình phong sơn thủy bên cạnh họ.

"Ngươi muốn làm việc gì cứ việc hỏi hắn, dù sáng nay mới tới hắn cũng biết hết thảy. Ngươi cũng có thể tìm hiểu từ hắn, vùng Giám

Thiên Ti này có bao nhiêu người có chức vị thấp hơn ngươi, sau đó chọn ra một trợ thủ cho mình."

Nghe được lời của Tư Mã Lam, Lý Hỏa Vượng nhìn vị thái giám trước mặt, suy nghĩ một chút mới hỏi hắn:

"Bình thường đều nhận việc như thế này sao?"

Nghe thấy câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, người thái giám kia cung kính trả lời.

“Thưa đại nhân, thông thường những việc tồi tệ đều giao cho những người bên phía Canh Kỳ, nếu như người có thể trèo cao lên trên nữa thì có thể sẽ khác rồi…”

Nghe thái giám nói nhẹ dàng êm tai như vậy, Lý Hỏa Vượng phát hiện ra điều này giống với những gì mà Thác Bạt Đan Thanh đã nói với hắn trước đó.

Giám Thiên Ti thì là bên trong chặt chẽ bên ngoài buông lỏng, nếu như còn muốn trèo lên trên cao, vậy những đối ứng kia sẽ càng ngày càng chặt chẽ hơn.

Đợi đến được vị trí của Ký Tướng thì căn bản so với việc làm quan trong điều đình cũng không có gì khác biệt lắm. Dù là có quan phục thì cũng sẽ bị những thượng quan bên trên quản lý đấy thôi.

Nhưng mà với việc đối ứng thì người trong Giám Thiên Ti có thể nhận được một số đồ mà một vài người khác nhìn không thấy. Ví dụ mà nói thì giống như công thức xua tan nỗi ám ảnh trong lòng để kéo dài tuổi thọ, còn có các thể loại công thức và châu báu mà người trong Ti có thể nhận lấy mà không truyền ra bên ngoài. Quan chức càng cao, có thể dùng bổng lộc để đổi lấy một vài đồ càng tốt hơn.

Đương nhiên, nếu như giống với Lý Hỏa Vượng mất đi người chỉ huy thì đương nhiên là không có, chỉ có thể dùng viên thuốc Dương Thọ để đổi lấy một số đồ dùng bình thường.

Còn về việc làm sao từ vòng ngoài Giám Thiên Ti bước vào phạm

vi bên trong thì còn phải xem hành vi thông thường của mỗi một người.

Chỉ cần lãnh đạo của Giám Thiên Ti cảm nhận được đã đủ cần cù phấn đấu mà lại thông minh, hơn nữa bối cảnh phía sau có thể hoàn toàn tin tưởng được thì sau đó mới phái người đến để thảo luận chi tiết.

Nhưng mà những điều đó thì Lý Hỏa Vượng một chút cũng chẳng quan tâm, hắn có mục đích của hắn.

“Những chuyện vụn vặt liên quan đến Tọa Vọng Đạo bên trong Giám Thiên Ti bao gồm những gì?”

“Đại nhân, xin đợi một lát. Nô tài sẽ đi lấy cho người ngay đây.”

Thái Giám cúi đầu chậm rãi từ bức bình phong bước ra.

Nhìn thầy hành động của Lý Hỏa Vượng, Tư Mã Lam hơi chau mày, nhắm hờ mắt rồi hỏi:

“Tại sao ngươi chỉ muốn tìm Tọa Vọng Đạo?”

“Ta có thù oán với bọn chúng.”

Lý Hỏa Vượng trả lời một câu bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Cũng không biết Tư Mã Lam có tin hay không, dù sao thì cũng không hỏi lại nữa.

Không bao lâu sau, người thái giám kia quay về, hai tay cầm một xấp giấy đầy chữ.

“Vị đại nhân này, những thứ này đều là…”

Hắn chưa nói xong, Lý Hỏa Vượng đã giành lấy trước một bước, mở từng tờ ra.

Nhưng mà, lật từ đầu đến cuối, Lý Hỏa Vượng cũng không tìm được dấu vết nào liên quan đến Bắc Phong.

Đợi đến khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, thì mới nhận ra Tư Mã Lam không biết đã đi từ lúc nào rồi.

Hắn cũng chẳng thèm để ý nữa, hỏi ngay người thái giám bên cạnh:

“Sao toàn là mấy tên lính quèn thế? Hơn nữa cũng không rõ ràng, ngay cả thông tin chính xác cũng không có, không có chuyện tồi tệ nào dùng để đối phó với Tứ Hỷ và Tam Nguyên hả?”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, người thái giám kia ngay lập tức sợ đến mức mặt tái nhợt.

“Ôi chao, thưa đại nhân, nếu mà có chuyện tồi tệ của Tứ Hỷ và Tam Nguyên, vậy thì đúng là chuyện quan trọng, Giám Thiên Ti đã phái người đi giải quyết từ lâu, nào còn chọn từ từ được nữa chứ?”

“Nô tài nói cho người nghe này, việc tồi tệ này tất nhiên cũng chia ra thành mấy loại, dù là loại được coi là cấp Bính này kia như Tứ Hỷ và Tam Nguyên của Tọa Vọng Đạo nhưng cũng cực kỳ quan trọng, phải làm một cách nhanh chóng và kiên quyết thôi, không được phép ở đây chọn từ từ đâu.”

Chương 603: Năng Lực Của Bắc Phong

Lý Hỏa Vượng sáng tỏ gật đầu, nghĩ lại cũng thấy bình thường, nếu như đối mặt với lãnh đạo của Tọa Vọng Đạo mà không phản ứng nhanh, thì chỉ sợ là những người không phải người dân nước Đại Lương sẽ bị chúng dày vò đến mức hoàn toàn thay đổi.

Nhưng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy khó khăn, bản thân cũng đã tới đây rồi, mà tìm kiếm về Bắc Phong như thế nào cũng không có đầu mối.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng lại hỏi người thái giám:

“Vậy nơi này có bản ghi chép về Tứ Hỷ và Tam Nguyên không? Bất cứ cái gì cũng được.”

“Vâng...Đại nhân chờ một lát, nô tài tìm giúp người.”

Ban đầu, Lý Hỏa Vượng chỉ thuận miệng hỏi một tí, nhưng mà không ngờ tới người thái giám này lại có thể tìm được một đống lớn.

“Đại nhân là Canh Kỳ, mấy cái này đương nhiên là có thể xem rồi ạ.”

Lý Hảo Vượng nhận lấy sách từ đối phương, bắt đầu tìm nhanh, mục tiêu lúc này của hắn vẫn là Bắc Phong.

Khổ sở lâu như vậy, cuối cùng thì lần này cũng có thu hoạch, ba năm trước, Bắc Phong đã xuất hiện lần cuối cùng ở huyện Đàm Dương, Vu Châu.

Theo như bản ghi chép của Giám Thiên Ti, lúc ấy hắn xuất hiện là vì cùng Đông Phong khống chế một người tên là Tâm Tố.

Hơn nữa, nếu người tên là Tâm Tố này không làm theo chỉ thị của hai người, vậy thì Bắc Phong sẽ giết người nhà trong tưởng tượng của Tâm Tố.

Đọc đến đây, Lý Hỏa Vượng cau mày rồi kiên nhẫn đọc tiếp.

Là một trong Tứ Hỷ, Bắc Phong đương nhiên rất mạnh, hắn có thể khiến cho người ta rơi vào hoang mang lo sợ trong chốc lát, đồng thời cũng có thể phối hợp với Đông Phong hoán đổi cơ thể của người khác.

Lúc này, ở bên trong huyện Đàm Dương, vì họ mà hoàn toàn rối loạn, ở trong cơ thể con dâu chính là bà nội, mà trong cơ thể của tướng công thì lại là cháu trai.

Máu mủ tình thâm của con người đã bị bọn họ chơi đùa đến mức hoàn toàn rối loạn.

Quan trọng hơn, là một trong Tứ Hỷ, Bắc Phong cực kỳ giỏi việc lợi dụng mặt tối của con người, dưới sự lừa gạt của bọn họ, một vài người rất nhanh đã thành đồng lõa.

Không đơn giản như thế, trong tình huống không đánh lại được,

thì trong vòng một canh giờ, Bắc Phong sẽ biến một cô gái mười bảy tuổi, sau khi đã trải qua quá trình lừa gạt của hắn, thành một trong năm điều của Tọa Vọng Đạo.

Kết quả lúc đó sẽ là trả giá bằng mạng sống của một vị Ký Tướng và một vị Giám Thừa, đồng thời lấy đi mạng sống của Tâm Tố và Đông Phong.

Lý Hỏa Vượng lật qua lật lại xem tờ giấy trong tay, nhớ hết mọi thứ về Bắc Phong vào trong lòng.

Ký Tướng, hắn đã biết rồi, e rằng là chức Giám Thừa chỉ cao chứ không thấp, hơn nữa đây vẫn là kết quả của việc điều động mười mấy người, điều này cũng đã đủ để chứng minh sức mạnh của Bắc Phong.

Quan trọng hơn là năng lực đặc biệt, kỳ lạ của Bắc Phong, thế mà hắn lại có thể hoán đổi cơ thể con người. Hơn nữa còn có thể thông qua việc lừa gạt mà trực tiếp hoán đổi một người bình thường thành người của mình.

Giờ phút này, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được áp lực rất lớn, cuối cùng cũng hiểu rõ được sức mạnh thực sự của Tứ Hỷ.

Mà bản thân bây giờ muốn đối phó với sự tồn tại như thế, dường như đã khó lại càng thêm khó.

Nếu mà có tin tức tốt, vậy thì tin tức tốt duy nhất chính là Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng không hề bôi nhọ kẻ thù.

“Nhưng mà… Bắc Phong thật là có thể đe dọa đến người nhà trong tưởng tượng của Tâm Tố sao?”

Lý Hỏa Vượng do dự trong lòng.

Vừa nghĩ tới mẫu thân của mình và Dương Na bị Tọa Vọng Đạo đe dọa, thậm chí có thể bị Tọa Vọng Đạo lừa gạt, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên hung ác.

“Đại nhân…? Người còn có căn dặn gì không ạ?”

Người thái giám thật cẩn thận dò hỏi.

Lý Hỏa Vượng đưa trang sách trong tay qua.

“Cầm về đi.”

“Vâng, thưa đại nhân.”

Ngay khi người thái giám vừa mới chuẩn bị ra khỏi bình phong, Lý Hỏa Vượng đột nhiên gọi hắn lại.

“Chờ đã, bây giờ yêu bài này của ta có thể tìm đọc được hầu hết các cuốn sách trong Ti không?”

“Dạ có thưa đại nhân, kho một đến kho bốn đều có thể tìm đọc ạ.”

Nghe được lời này, Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay mình thành nắm đấm.

“Ta muốn sách và ghi chép có liên quan đến Tâm Tố, càng nhiều càng chi tiết càng tốt.”

Lý Hỏa Vượng biết mình là Tâm Tố, nhưng hắn luôn có một khúc mắc ở trong lòng, đó chính là, Tâm Tố rốt cuộc là thứ gì.

Nếu đã đến đây, vậy đương nhiên muốn nhìn xem Giám Thiên Ti này rốt cuộc là giải thích về Tâm Tố như thế nào!

“Cha?”

Lý Tuế giương đôi mắt lên, thấy đỉnh tim đập thình thịch.

Nàng không biết vì sao đôi khi trái tim của cha mình sẽ đập nhanh như thế, nhưng cũng khá thú vị.

Thấy Lý Hỏa Vượng không để ý đến mình, Lý Tuế thật cẩn thận vươn xúc tua ra chọc vào, thấy vẫn không có phản ứng gì, nó lại vươn xúc tua qua lại rồi túm lấy.

“Hzz… Làm gì đấy! Dừng lại cho ta!”

Nghe thấy tiếng quát của Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế lập tức bị dọa sợ, vội vã rút xúc tua lại.

Bị quát mắng, Lý Tuế không dám nghịch ngợm linh tinh nữa, ở yên tại chỗ ngắm nghía con thoi màu đen mà cha đưa cho.

Nàng cũng không biết con thoi là thứ gì, nếu cha đã gọi thứ này là con thoi vậy thì nàng cũng gọi đó là con thoi.

Chương 604: Tâm Tố Là Gì

Nhìn xung quanh con thoi mấy vòng, Lý Tuế lại bắt đầu cảm thấy hơi nhàm chán.

Nhưng mà nàng không muốn đi ra ngoài, ở yên trong lòng cha rất thoải mái, rất yên tĩnh, nàng thích loại cảm giác này.

Sau khi suy xét một hồi, Lý Tuế dùng xúc tua cuốn con ngươi lại, luồn qua khe hở ở bụng của Lý Hỏa Vượng, quan sát bên ngoài thật cẩn thật.

Ở trước mặt cha là một chiếc bàn, bên trên ngoại trừ một chén trà nhỏ thì chẳng có gì cả, dáng vẻ của cha thoạt nhìn rất lo lắng, dường như đang chờ đợi điều gì.

“Đây là chỗ nào ạ?”

Lý Tuế cố gắng hết sức nghe rõ âm thanh bốn phía, nhưng mà mọi thứ ở bốn phía đều mơ hồ, chẳng nghe hiểu gì cả.

“Ôi, có người đến đây.”

Lý Tuế tò mò nhìn nam nhân mặt bự kia, trong tay người đó cầm một chồng sách.

Chờ người đó đặt sách lên trên bàn, Lý Tuế cũng liếc qua, nhưng nàng cũng không biết nhiều nhiều.

“Tâm Tố? Đó là thứ gì?”

Đợi đến lúc Lý Tuế muốn nhìn kỹ thì lại nhận ra cha đã cầm sách lên rồi, nàng không xem được nữa.

Mắt Lý Hỏa Vượng hơi run run lướt qua, hắn đọc hiểu chữ trên

trang sách này, không để lộ ra một chữ, bởi vì trên bản ghi chép chính là thông tin của Tâm Tố.

Sau khi đọc nhanh xong mấy trang đầu, Lý Hỏa Vượng sững sờ, bên trên quả thật ghi chép lại thông tin của Tâm Tố.

Nhưng mà lại không phải là thông tin mà hắn cần, vì bên trên ghi lại cách dùng mắt của Tâm Tố kết hợp với tóc của Tâm Trọc như thế nào để luyện ra thứ gọi là pháp khí.

"Đổi!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng cầm lên một quyển khác, lại lần nữa đọc tiếp.

Đọc hết quyển này đến quyển khác, nhưng mà tất cả đều là cách thức luyện chế thân thể và thần chí của Tâm Tố, điều này khiến cho Lý Hỏa Vượng vô cùng bực bội.

Hắn xưa nay chưa từng dùng đến mấy thứ này, chẳng lẽ hắn vẫn có thể tự lấy nội tạng của hắn để luyện pháp khí ư?

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng càng lật càng nhanh, một tiếng chim kêu bên cạnh đột nhiên cắt ngang hắn.

"Vì sao ngươi muốn xem Tâm Tố? Chẳng lẽ trong tay ngươi có Tâm Tố."

Khi Lý Hỏa Vượng ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy Tư Mã Lam, người vừa mới rời đi, vậy mà đã quay lại rồi!

Nhìn cuốn sách có liên quan đến Tâm Tố trong tay hắn, một luồng khí lạnh như phả vào gáy Lý Hỏa Vượng, đối phương có vì chuyện này mà hoài nghi hắn hay không?!

Sau vài giây ngắn ngủi, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh buông quyển sách trong tay xuống, giải thích:

"Trước kia thấy trong sách, Bắc Phong chính là Tâm Tố nên muốn biết Tâm Tố rốt cuộc là thứ gì."

"Các đại trưởng lão của Áo Cảnh Giáo chẳng lẽ không giảng dạy

hay sao?”

Tư Mã Lam hỏi.

Tay của Lý Hỏa Vượng duỗi ra phía sau, hắn lấy chiếc túi vải đeo trên lưng xuống, vén vải mỏng ra, lộ ra chiếc lưỡi Tâm Tố như ngọc của cây gỗ mục, Ký Tướng trước đây kia.

“Quá khứ lúc ở miếu Thập Tự, có người đã từng nói, nhưng cho đến bây giờ họ cho chỉ bảo ta chờ, Tâm Tố là báu vật sống của đất trời, phải dỗ dành không được thô bạo, nhưng họ chưa từng nói cho ta biết vì sao phải làm thế.”

“Chẳng lẽ sau khi chúng ta gặp Bắc Phong cũng phải dỗ dành sao? Thế thì làm sao mà đánh được nữa?”

Tư Mã Lam gật đầu.

“Thì ra là thế, chuyện này ngươi không cần tra Tứ Khố nữa, ngươi đã là Canh Kỳ vậy thì phải để ta nói cho ngươi thôi.”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng kinh ngạc đến mức hai mắt dần mở to, Tư Mã Lam nói.

“Cự Tử từng nói, những người sinh ra không thể được sinh ra, những người được chuyển hóa không thể được chuyển hóa, những người không được sinh ra có thể được sinh ra, những người không được chuyển hóa có thể được chuyển hóa, lệ cũ sinh thường hóa. Người được sinh ra, người được chuyển hóa, không lúc nào không sinh…”

Nghe thấy những lời này của đối phương, Lý Hỏa Vượng bắt đầu thấy hơi đau đầu, vội giương tay ngăn lại.

“Tư Mã huynh, mong huynh bình thường một tí, ta chưa từng được đi học, là một người lỗ mãng, ngươi nói luôn cho ta biết Tâm Tố là thứ gì là được rồi.”

Nghe thấy thế, Tư Mã Lam hơi cau mày, ánh mắt có vẻ hơi khinh thường nhìn Lý Hỏa Vượng.

Nhưng dối diện với Lý Hỏa Vượng, theo tay hắn gõ vào con chim

nhỏ ở bên cạnh, con chim kia lại bắt đầu cố gắng trả lời đơn giản nhất có thể.

“Theo lời Cự Tử, người bình thường luôn có mười tinh tám khổ, nhưng Tâm Tố lại không giống, hắn ngoại trừ có mười tình tám khổ, còn nhiều thêm một khí bẩm sinh.”

“Từ Thái Thủy biến thành hình, hình có chất mà chưa có cơ thể là nói Tâm Tố, một khí bẩm sinh mà Tâm Tố có cực kỳ cao, mười tình tám khổ của Tâm Tố có thể hóa thành Thái Thủy hòa vào đạo trời.”

“Giả sử, nếu ngươi mạnh bạo với Tâm Tố bức hắn tới đường cùng, ngộ nhỡ hắn sử dụng một khí bẩm sinh kia thì đến thần tiên cũng không cứu được.”

Nghe thấy thế,Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Vậy sẽ có hậu quả gì?”

“Dời non lấp biển, hô mưa gọi gió, cũng chỉ bằng một ý niệm của hắn thôi!”

Nói đến đây, giọng của Tư Mã Lam cũng nhỏ đi rất nhiều. Dường như bị chính lời nói của mình dọa sợ.

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng nghe vậy hơi ngạc nhiên, dời non lấp biển, hô mua gọi gió, đây thật sự là mình sao? Đây thật sự là Tâm Tố ư?

Chương 605: Không Đủ

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng di chuyển, màu đỏ phía sau Tư Mã Lam, người hòa thượng vô tội, còn có Bành Long Đằng không đầu và Kim Sơn Trảo chỉ có nửa thân trên.

“Không đúng, Tâm Tố trong miệng người này và ta không giống nhau! Sao hắn lại không nói mớ, sao không nói người chết đi theo, sao không nói cơ thể Tâm Tố sai người?”

“Ha ha ha… con trai nhà họ Mặc đương nhiên không biết, hắn cũng chỉ là lệ thuộc sách vở mà thôi, ngươi thật sự đã gặp qua Tâm Tố sống sao?”

Hồi lâu sau vẫn chưa thấy Hồng Trung xuất hiện, hắn chế giễu cười nhạo.

“Ồ, không đúng, tên tiểu tử này thấy qua Tâm Tố sống rồi, giờ trước mặt hắn có một cái, ha ha ha!!”

Khóe mắt Lý Hỏa Vượng run lên cong cong, hoàn toàn không nhìn người cười nhạo Hồng Trung, tiếp tục hỏi Tư Mã Lam phía trước:

“Nếu Tâm Tố có độ đối phó bình thường, nguy cơ nguy hiểm, chẳng cần phải nói, phiền phức hơn rất nhiều so với Bắc Phong?”

Tư Mã Lam gật đầu:

“Đúng thế, ngươi ngẫm lại xem, muốn lừa gạt một Tọa Vong Đạo khó lắm, sao mà tên kia có thể trở thành một trong Tọa Vọng Đạo Tứ Hỉ được.”

“Vậy nên đối phó với Bắc Phong thế nào đây?”

Lý Hỏa Vượng lại hỏi lại.

“Nếu Giám Thiên Ti muốn đối phó với Bắc Phong, thì sớm đã tiêu diệt hắn từ lâu rồi, còn có thể để hắn chạy lung tung bên ngoài sao?”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng không khỏi chững lại, lời nói của đối phương chứa thông tin rất lớn, hắn phải nghĩ lại xem.

“Đây… Có phải có nghĩa là, người Bắc Phong đó không giống với Tọa Vọng Đạo bình thường ư? Có phải vì không thể lợi dụng được nguyên khí bẩm sinh này dẫn đến ta không thể nào kiểm soát được ảo giác? Mà Bắc Phong tránh được ảo giác, có phải là vì hắn có thể sử dụng thông thạo toàn bộ nguyên khí trong cơ thể mình không?”

Lý Hỏa Thương phân tích tỉ mỉ những gì Mã Tú Lam nói. Nhưng

khi nghĩ lại, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại, nghe câu đó của Mã Tú Lam, tất cả mọi thứ này đều từng được tên cự tử đã chết kia nói qua rồi.

(Phiếm chỉ người có thành tựu ưu việt và ảnh hưởng to lớn hoặc nhân vật có uy quyền về một phương diện nào đó.)

Vậy có khả năng hay không, tên cự tử này nói sai thì sao? Trên đường đã trải qua bao nhiêu chuyện, hắn cảm thấy lời nói của người trên thế giới này độ đáng tin rất thấp.

Lý Hỏa Vượng do dự một lúc, không đem sự nghi ngờ trong lòng mà hỏi. Trực tiếp chất vấn quyền uy của người cao nhất trong gia đình họ Mặc, đối phương sợ là không muốn trở mặt tại chỗ.

“Ngươi muốn đối phó Bắc Phong à? Hắn làm gì ngươi?”

Mã Tú Lam gần như đã sớm nhìn ra chuyện của Lý Hoả Vượng rồi, lên tiếng hỏi thẳng.

Nghe thấy câu này, sắc mặt của Lý Hỏa Thương trở nên khó coi. Hai tay nắm chặt lại, giọng trầm xuống nói:

“Ta không chỉ đơn giản là đối phó Bắc Phong! Tất cả Tọa Vọng Đạo, ta đều hận thấu xương! Năm đó Tọa Vọng Đạo cải trang thành sáu vị đại trưởng lão trong Áo Cảnh Giáo…”

Nghe Lý Hỏa Vượng kể, dáng vẻ của Mã Tú Lam hiểu mà gật đầu không bất ngờ chút nào. Dường như đã sớm nhìn ra chuyện này rồi.

“Đừng quá ám ảnh việc báo thù, lấy chuyện báo thù này đi tiếp xúc với Tọa Vọng Đạo kia, rất dễ bị bọn họ lợi dụng.”

“Cảm ơn sự chỉ điểm của Mã Tú Lam, tại hạ hiểu rồi.”

“Vậy người từ từ xem, nếu có gì không hiểu thì tìm Nam Cung mới nãy. Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Mã Tú Lam nói rồi đứng lên đi mất.

“Nhưng nếu bây giờ ngươi muốn đối phó Tọa Vọng Đạo, sợ không

tìm được rồi. Người kể chuyện đã giết chết Phát Tài, bọn họ xem như đúng rồi, đoán chừng không có chỗ trống nào để phát hiện."

Đối phương nói đại một câu, lập tức khiến lòng Lý Hoả Vượng đông lại, người kể chuyện, Gia Cát Lượng?

Lý Hỏa Lượng lao lên ngay lập tức, nhanh chóng chặn lại trước mặt của hắn, biểu cảm rất căng thẳng mà hỏi:

"Mã Tú huynh, là thật thì sao?"

"Vậy thì đương nhiên, người kể chuyện giết chết một Tam Nguyên. Những Tọa Vọng Đạo khác đương nhiên chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Chỉ là hôm trước, có người dân nhìn thấy người kể chuyện đánh nhau với Tọa Vọng Đạo nữa."

"Chuyện kiểu này, ngươi chỉ cần yên lòng coi kịch là được rồi. Có người giúp ngươi báo thù, chăng phải vui vẻ là được tự do sao?"

Khi Mã Tú Lam ra khỏi bình phong, Lý Hoả Thượng lập tức quay đầu nhìn thái giám đang quỳ ở đó.

"Giúp ta đến tứ khố tìm một lát, liên quan đến Gia Cát Lượng. Ghi chép của người kể chuyện ta đều muốn, đi mau!!"

Thái giám rất nhanh đã được đưa đến, nhưng điều không ngờ là, không dày giống như hai lần trước, lần này chỉ có một cuốn mỏng lét.

"Liên quan đến ghi chép của Gia Cát Lượng chỉ còn cuốn này?"

Lý Hỏa Vượng rất kinh ngạc mà hỏi.

"Hồi bẩm đại nhân, còn có lục khố. Nhưng ít nhất cần bính thương mới có thể thấy, còn ngươi không đủ."

Nghe được lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng không thể không oán thầm:

"Thật không biết tại sao Giám Thiên Ti làm như vậy, cái gì cũng giấu. Lẽ nào có những chuyện cho người khác biết, còn có thể trở trời hay sao."

Lý Hỏa Vượng cũng lười suy nghĩ cái này, vực dậy tinh thần, nhìn cuốn sách trong tay.

Trong cuốn sách này, không khác những gì Lý Hỏa Vượng biết là mấy, nhưng có chút chi tiết.

Chương 606: Một Năm Nữa Trôi Qua

Dựa theo ghi chép của Giám Thiên Ti, người kể chuyện luôn có nhưng không phải đều gọi là Gia Cát Lượng.

Mỗi lần bọn họ xuất hiện, thế giới này luôn có thay đổi lớn. Với lại người kể chuyện biến hóa tài tình, ai cũng không thể xác định được vị trí của hắn.

Theo lý mà nói, người kể chuyện cũng không gây hại đến sự tồn tại và ổn định của nước Đại Lương. Giám Thiên Ti chắc là không muốn trả lời mới đúng.

Tuy nhiên chuyện không phải như vậy:

“Người kể chuyện Gia Cát Lượng, lừa dối mọi người, tru di tam tộc.”

Đây là thánh chỉ nguyên văn do hoàng đế nước Đại Lượng ban ra.

Nếu không gặp thì thôi, chỉ cần gặp thì người của Giám Thiên Ti nhất định nghĩ cách xử tử người này.

Lý Hỏa Vượng có thể khẳng định, còn rất nhiều tin tức liên quan đến Gia Cát Lượng vẫn chưa nói với bản thân.

Ví dụ nói, tính cách của hắn. Hắn thật sự là người tốt thích làm việc thiện sao? Mục đích của người kể chuyện ở khắp nơi là gì? Mục đích cướp Tâm Trọc trước đây của hắn lại là như thế nào?

Lý Hỏa Vượng trầm tư, suy nghĩ những vấn đề này.

Qua rất lâu, Lý Hỏa Vượng dùng tay ấn bụng của mình, cảm nhận sự tồn tại của con quay trong bụng.

Hắn đã giúp bản thân, nếu không phải đồ của hắn. Nói không chừng trước kia, lần đó bản thân đã rơi vào phiền phức rồi.

“Hơn nữa…”

“Sẽ có ngày gặp lại, Nhĩ Cữu, tiểu sinh Gia Cát Lượng. Nếu gặp phải phiền phức không giải quyết được, nhớ đến Hạnh đảo ở Tây Hải tìm tiểu sinh. Tuy rằng năng lực có hạn, nhưng có thể giúp tiểu sinh vẫn sẽ hết lòng giúp đỡ.”

Đây là nguyên văn khi đó của Gia Cát Lượng, Lý Hỏa Vượng biết không thể hoàn toàn tín nhiệm người khác, nhưng nếu lỡ thì sao? Lỡ như hắn thật sự có thể giúp ích cho bản thân thì sao?

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Lý Hỏa Vượng lắc đầu, đứng lên đi ra ngoài bình phong.

Thực ra tin thì vẫn không nên tin, hai lựa chọn này đều không khác nhau lắm. Nếu Tọa Vọng Đạo đang quấy rầy hắn, muốn xác định vị trí của Bắc Phong, cuối cùng bản thân vẫn phải đi tìm hắn.

“Nếu lần đầu tiên đại nhân đến, nô tài đi cùng đại nhân.”

“Có bản đồ Đại Lương không? Cho ta một bản, càng tỉ mỉ càng tốt.”

Dưới sự hướng dẫn của thái giám, Lý Hỏa Vượng đã đến bên ngoài Giám Thiên Ti. Hắn nhìn chằm chằm hồn thiên nghi khổng lồ ở phía xa, từ từ thở dài.

Trong tay hắn là bản đồ đã được đánh dấu, Tây Hải, đây chính là vị trí mà Gia Cát Lượng nói với bản thân lúc đầu.

Muốn đi qua bên đó, bản thân phải xuyên qua nửa đường Giang Nam.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng muốn đi ngay trong ngày, nhưng khi hắn vội vã đi mua một chút lương khô trên đường, trời đã xế chiều rồi.

Lý Hỏa Vượng ngồi quầy hàng ven đường, lặng nhìn mặt trời dần buông xuống giữa những tòa nhà ở kinh đô.

“Hôm nay nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai lên đường. Dù cho Gia Cát Lượng có bất kỳ thái độ gì với bản thân, sau đó luôn có một trận ác chiến xảy ra.”

“Khách quan, mì của ngươi đây. Còn hai bánh bao thịt của ngươi, đĩa giấm để đây cho ngươi.”

Lý Hỏa Vượng đẩy đĩa giấm ra xa một chút, bữa tối có bánh bao cũng thôi đi, còn có giấm nữa. Thế giới này thật sự điên đủ rồi.

“Khịt… Khịt…”

Ngửi mùi thơm của màn thầu, dùng cái mũi đen không ngừng làm cong ống quần. Sau khi ăn vài sợi mì và vài cái bánh bao, Lý Hỏa Vượng cũng phớt lờ nó, nó nên giảm cân rồi.

Ngay lúc này, ông chủ quầy mì vừa dùng khăn trên người lau vừa cười khúc khích nói: “Các vị khách quan, ăn chậm thôi. Tuy là mặt trời đã xuống núi rồi nhưng đừng vội. Hôm nay là giao thừa, kinh đô không cấm đi lại vào ban đêm.”

Đũa Lý Hỏa Vượng đang ăn mì bỗng dừng lại, rồi tiếp tục hì hục ăn:

“Thấm thoát lại qua một năm nữa rồi…”

Tối hôm đó, Lý Hỏa Vượng nằm trên giường nghe ồn ào ở bên ngoài. Nghe được đêm giao thừa trong kinh, hình như có hoạt động gì đó.

Nhưng hắn chẳng có chút hứng thú gì, đầu óc toàn nghĩ về khả năng nguy hiểm sắp gặp phải. Tâm trạng không thể không bắt đầu cảm thấy thấp thỏm.

Hắn biết sau này rất nguy hiểm, nhưng không thể cải thiện thực lực trong thời gian ngắn, thế nào cũng không thể.

Bản thân lại không thể dùng tâm để tinh luyện bất kỳ pháp khí có năng lực phi thường nào, chẳng lẽ tự luyện bản thân sao?

“Hửm?”

“Lý chưởng quỹ, chu sa mà ta yêu cầu đã đến chưa?”

Ông chủ tiệm thuốc đang gảy bàn tính ngẩng đầu lên nhìn bèn nhìn thấy một vị nam nhân mặc áo đạo sĩ màu đỏ quái gở.

Lão vội vàng mỉm cười lấy lòng, người này hẳn là một khách hàng lớn.

“Khà khà, khách quan, tôi đây chỉ đợi ngài đấy, ba mươi cân đều nằm ở đây cả. Ê này, Tiểu Hổ Tử, mau tới cầm đồ đem về nhà cho khách.”

“Không cần đâu, ta tự cầm.”

Thanh toán xong tiền cọc, Lý Hỏa Vượng xách cái túi bằng một tay, xoay người rời khỏi tiệm thuốc.

Tiểu Hổ Tử làm thuê ở tiệm thuốc rất ngạc nhiên, hắn hỏi ông chủ của mình:

“Chưởng quỹ, người đó mua 30 cân chu sa để làm gì thế? Người bình thường có cần đến thì cùng lắm cũng chỉ mua khoảng một hai cân thôi chứ.”

“Cộc” một tiếng, chủ tiệm thuốc cong ngón tay giữa, gõ thẳng lên đầu tên người làm ngốc nghếch.

“Đau à? Vậy thì đúng rồi đó! Hãy nhớ lấy bài học này! Mày chỉ là một thằng làm thuê thôi, quan tâm người khác mua về làm gì. Dù hắn ta có mua về trộn với cơm ăn thì cũng không liên quan đến chúng ta!”

“Bịch” một tiếng, túi chu sa nặng trịch bị quăng lên xe ngựa, Lý Hỏa Vượng trực tiếp ngồi lên xe, huýt sáo. Màn Thầu lập tức quẫy đuôi lia lịa đi theo.

Chương 607: Phương Hướng

“Hây! Hây!”

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn túi chu sa trên người một cái, siết dây cương, cưỡi ngựa về phía cửa thành phía Tây.

Vào tối hôm qua, Lý Hỏa Vượng chợt phát hiện hắn đã đi vào ngõ cụt, nếu người khác có thể tự luyện pháp khí, thì tại sao hắn không thể luyện?

Hơn nữa thân thể của hắn hồi phục rất nhanh, ngoài việc khiến bản thân cảm thấy đau đớn thì gần như chẳng còn bất cứ tác dụng phụ nào.

Và quan trọng nhất là, dùng pháp quan của tâm tố để luyện thành pháp khí thì sẽ có năng lực bất phàm, có thể nâng cao sức mạnh của bản thân đến mức tuyệt đối. Điều này sẽ giúp ích rất lớn trong cuộc đọ sức sau này với Bắc Phong.

“Lộp bộp lộp cộp.”

Tiếng vó ngựa dẫm lên mặt đất liên tục vang lên, Lý Hỏa Vượng từ từ rời ra ngoại thành.

Lý Hỏa Vượng không đến những trục đường chính có nhiều người qua lại, mà hắn sẽ cố tình tìm những đường mòn hoặc đường núi.

Khi mặt trời dần khuất sau ngọn núi, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng tìm được một chỗ thích hợp, một vùng đất bằng phẳng trước vài ngôi mộ.

Màn Thầu vừa đến nơi đấy, nó lập tức trở nên cảnh giác. Nó cúi thấp người lộ ra hàm răng sắt nhọn không ngừng run rẩy với ngôi mộ.

“Lát nữa ta xin mượn sân trước của các vị một đêm, xin đừng trách ta.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng chắp tay với cách ngôi mộ, thì xoay người đi về xe ngựa lấy đồ.

Màn Thầu đột nhiên xông lên, xé xác mấy con chuột đang chạy lung tung.

Đầu tiên Lý Hỏa Vượng lấy lò luyện đan nhỏ mà hắn đem theo từ Nhân Tiêu, sau đó bỏ chu sa vào trong lò, đặt than đá vào miệng lò.

Là một người từng luyện đan, tinh chế ra chút chu sa là chuyện dễ như ăn bánh. Một giờ sau, Lý Hỏa Vượng mở lò luyện đan ra, chất lỏng màu bạc lẫn cặn thuốc hiện ra trước mắt hắn.

Lúc ở Thanh Phong Quan, Đan Dương Tử từng dạy qua thứ này, chất lỏng màu bạc được luyện thành từ chu sa tinh chế được gọi là xá nữ. Còn trong thế giới cũ của Lý Hỏa Vượng thì thứ này gọi là thủy ngân.

Hắn nhanh chóng lọc phần bả, Lý Hỏa Vượng lấy một cái bát đựng thủy ngân vào, nhưng nhiêu đây vẫn chưa đủ, hắn vẫn muốn nhiều hơn.

Trải qua đợt tinh chế, Lý Hỏa Vượng nhìn bát thủy ngân to tướng lấp lánh trước mặt, gương mặt vô cùng hài lòng.

“Nhiêu đây cũng đủ rồi…”

Lý Hỏa Vượng lấy một cái xẻng đã chuẩn bị từ trước bắt đầu đào lỗ, càng đào càng sâu. Cho đến khi đào được một cái lỗ đủ cho một người đứng thì hắn mới dừng lại.

Hắn nhắm mắt hít sâu một hơi, Lý Hỏa Vượng lấy dụng cụ gói trong lớp da cừu dưới vạt áo ra, lôi ra một cái dao găm bén nhọn.

“Đạo sĩ, ngài có cần suy nghĩ thêm chút không? Không đến nỗi phải thế này đâu.”

Một hòa thượng xông tới, vẻ mặt không đành lòng khuyên ngăn.

Còn người có thái độ trái ngược với hòa thượng là Hồng Trung, hắn ngồi trên vai Bành Long Đằng, dáng vẻ ngồi xem kịch hay.

Bất luận ảo giác xung quanh hắn nói gì Lý Hỏa Vượng cũng không thay đổi quyết định, hắn nâng cây dao lên cao, ngắm thẳng vào giữa da đầu của mình rồi từ từ rạch ra, rất nhanh da đầu của Lý Hỏa Vượng tách ra, lộ ra từng thớ thịt và những mạch máu chi chít.

Tiếp đó Lý Hỏa Vượng cởi quần áo của mình ra, trần truồng đứng trước cái lỗ mà hắn đã đào, cúi đầu không ngừng lấy bùn đất lấp lên ngừng mình.

Tự mình chôn mình quả thật rất khó, may mà có Lý Tuế giúp đỡ.

Các xúc tu của Lý Tuế liên tục hất bùn đất, lớp đất xung quanh Lý Hỏa Vượng được bao bọc chặt lấy.

“Lý Tuế, ngoan, giúp cha thêm tí…”

Dưới mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, hai nhánh xúc tu trồi lên khỏi cổ hắn, chậm rãi quấn cái bát chứa đầy thủy ngân lên, để tựa lên miệng vết thương trên đầu của hắn.

Lý Hỏa Vượng khốn đốn nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi cất lời:

“Đổ ra rồi hẳn rót, đừng làm đổ.”

Lý Tuế rất nghe lời, làm theo lời cha, xúc tu banh rộng vết thương trên đầu của Lý Hỏa Vượng ra.

Bát lớn nghiêng xuống, chất lỏng màu bạc được ánh trăng chiếu xuống sáng lấp lánh, trong rất đẹp.

“Ưm…Hự…A!!!”

Cùng với tiếng hét thảm thiết của Lý Hỏa Vượng, chất lỏng màu bạc chảy dọc lên định đầu, liên tục chảy vào trong.

Quá trình này vô cùng gian nan, nhưng Lý Hỏa Vượng chẳng hề động đậy, sợ thủy ngân sẽ bị tràn ra.

Thủy ngân cũng là vàng đá, khối lượng tự nhiên rất nặng, cùng với việc chảy vào liên tục, nó nhanh chóng khiến da và thịt của Lý Hỏa Vượng nứt toát ra.

Lúc đầu Lý Hỏa Vượng cảm thấy đau, nhưng hắn có thể chịu được cơn đau này. Nhưng rồi từ đau chuyển sang ngứa, hơn nữa ngứa dữ dội hơn, cảm giác ngứa ngáy bao trùng khắp cơ thể.

Lúc cơn ngứa này đạt đỉnh điểm, Lý Hỏa Vượng đang bị vùi trong bùn đất ra sức vùng vẫy. Ngay lúc này hắn cảm thấy cả người giống như bị kiến cắn, cảm giác này khiến hắn phát điên.

Hắn ta không ngừng lắc đầu, vết nứt trên đỉnh đầu hắn nhanh chóng nới rộng ra.

Lý Hỏa Vượng không ngừng vặn vẹo, cơ thể ấy ép lên giống như một con rắn, và sau rất nhiều nỗ lực, da đầu mà không có máu của hắn được coi là đã chui ra khỏi tử vết nứt trên da đầu.

Đầu tiên là đầu, sau đó đến cánh tay trái, rồi đến nửa cánh tay bên phải. Đến khi mặt trăng sáng rực rỡ, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng trồi lên mặt đất, nhưng da vẫn ở cứ như vậy.

Chương 608: Thành Công

"Ha...Ha..."

Cả người Lý Hỏa Vượng đều đang run rẩy, hắn vào lúc này đã không thể phân biệt được chỗ nào đau hơn, hắn nghĩ rằng bản thân mình đã dần quen với sự đau đớn.

Nhưng khi cơn gió lạnh của tháng mười hai âm lịch cứa vào thân thể không có da như một lưỡi dao, Lý Hỏa Vượng vẫn đau đớn đến sắp ngất đi.

Lý Hỏa Vượng run lẩy bẩy lấy ra 《 Hỏa Áo Chân Kinh 》 bắt đầu run rẩy niệm chú ở bên trên.

Những con rết bị cháy bò khắp người Lý Hỏa Vượng, chẳng mấy chốc, cả người hắn bị phủ kín những vết cắn loang lổ màu vàng đen.

Điều này có thể sẽ càng khiến hắn đau đớn hơn, nhưng ít nhất người có đầy sẹo trên cơ thể như Lý Hỏa Vượng có thể mặc quần áo rồi.

Lý Hỏa Vượng mặc quần áo xong, nhìn xuống mặt đất, nhịp thở trong tim đột ngột ngừng lại, hắn trực tiếp ngã trên xe ngựa, cuộn

mình lại hai tay ôm lấy mình rồi hôn mê.

Chờ sau khi Lý Hỏa Vượng tỉnh lại lần nữa, trời đã sụp tối, nghe hòa thượng nói hắn mới biết bản thân đã bất tỉnh ba ngày ba đêm.

Mặc dù cảm thấy vô cùng đói bụng, nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều so với lúc lột da.

Hắn lấy chút lương khô và siêu nước, vừa ăn vừa tu ừng ực. Lý Hỏa Vượng đi về phía tấm da của mình, điều khiến hắn không ngờ tới là Màn Thầu lại ở đó.

Nó cuộn người lại, tạo thành một quả bóng màu vàng khổng lồ. Mặc dù ngủ như nó vẫn không quên đảm bảo an toàn cho tấm da của Lý Hỏa Vượng, bên cạnh nó có hai con chuột chết nằm lăn lóc.

Ngửi thấy mùi đồ ăn, Màn Thầu lập tức tỉnh dậy, ngồi xổm xuống, không ngừng quẫy đuôi với Lý Hỏa Vượng.

“Có đôi lúc, ta cảm thấy chó còn tốt hơn người.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay vuốt ve đầu của Màn Thầu, hắn trực tiếp ném nửa cái bánh nướng trong tay ra xa, để Màn Thầu đến nhặt.

Thấy nó đang gặm bánh, Lý Hỏa Vượng ngồi xổm xuống, cẩn thận nhấc tấm da vùi trong bùn đất của mình ra ngoài.

Không phải Lý Hỏa Vượng chưa từng nghĩ ra cách lột da khác, nhưng hắn không có người giúp đỡ nào nên không thể làm được, chỉ có cách này mới là cách tiện lợi nhất.

Còn lớp da được bóc ra chẳng hư hao chút nào, vô cùng hoàn chỉnh.

Trước tiên hắn đổ thủy ngân trong lớp da ra, sau đó lôi 《 Đại thiên lục 》 ra, kế tiếp xách tới cạnh xe ngựa, hắn lôi bó rơm khô được chuẩn bị sẵn nhét vào bên trong.

Rất nhanh lớp da teo tóp của Lý Hỏa Vượng căng phồng lên, hắn nhìn bản thân trước mặt, không thể không nói cảm giác này kỳ lạ

quá đỗi.

Bỏ lớp da người trước mặt xuống, Lý Hỏa Vượng lấy 6 nén nhang ra đốt, cắm 3 cây nhang vào trong hốc mắt, tiếp đó cắt vài sợi tóc của mình, ghép lại thành chu sa, nhanh chóng vẽ bùa lên lớp da người.

“Huyền Tông thiên địa, vạn khí bổn căn! Yểm tu tỷ kiếp, can la đát na! Ba cõi trong ngoài, duy đạo độc tôn, thân có hào quang soi rọi thân ta!”

Lý Hỏa Vượng niệm chú xong thì lá bùa trên tay cũng được vẽ xong, nén nhang được cắm trong hốc mắt cũng nhanh chóng tàn, mang theo làn hương rút vào trong tấm da người của Lý Hỏa Vượng.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng vô cùng căng thẳng:

“Thành công rồi? Có lẽ là thành công rồi? Ta đã luyện tập lâu thế mà.”

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng chợt nhìn thấy thất khiếu trên tấm da người của hắn không ngừng tỏa ra khói trắng, những nén nhang vừa nhét vào lúc nãy dường như đã bén lửa với bó rơm khô được nhét vào.

Làn khói mỗi lúc một dày đặc, cả tấm da người cũng nhanh chóng co rúm lại. Khi làn khói trắng tản ra, một tấm da người chỉ to bằng lòng bàn tay hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng.

“Thành công!”

Lý Hỏa Vượng với lấy nắm lấy tấm da người quan sát tỉ mỉ, sao khi được thu nhỏ, ngũ quan của tấm da này đã mờ đi rất nhiều, màu da cũng trở nên vàng vọt, trông giống như một hình nhân giấy được cắt ra từ tờ giấy màu vàng nghệ.

Dựa theo ghi chép trong sách trước đây, chỉ cần mang tấm da người được đặc chế này theo bên mình, có thể ngăn chặn được tai họa và điềm không may. Khi năm tuổi không suôn sẻ nó có thể giúp họ đổi vận, và quan trọng là trong khoảnh khắc đối mặt với cái chết, nó giúp họ thay đổi số kiếp.

Lý Hỏa Vượng không biết thay đổi số kiếp là đổi ra làm sao, nhưng hắn chắc chắn là có thể, đây chính là một loại pháp khí hộ mệnh.

Hơn nữa đây không phải là cuộc đổi chác chỉ một lần, chỉ cần hắn hồi phục, thì loại pháp khí này sẽ là một nguồn cung vô hạn.

Có thứ này rồi, Lý Hỏa Vượng cũng coi như giảm bớt được phần nào nguy hiểm ở những chặng đường tiếp theo.

Đáng tiếc những pháp khí khác không dễ đặc chế. Không phải hắn không tìm được Thiên linh địa bảo để luyện cùng một lúc, hay đọc không hiểu trên đó viết gì, tính ra thì đây cũng là cái đơn giản nhất và dễ đặc chế nhất.

“Ta đây…cũng có ngón tay vàng rồi sao?”

Lý Hỏa Vượng nhìn tấm da người trên tay mình, khẽ cười một mình.

“Cha? Ngón tay vàng là cái gì?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu không đáp lại câu hỏi của Lý Tuế, hắn cầm tấm da người tìm một chỗ để treo lên.

Món đồ quan trọng như thế này không thể vứt lung tung, sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng lôi tấm da bỏ vào trước rốn của mình.

Chương 609: Ăn Tết

Một cái xúc tu vương ra, quấn quan tấm da người thu nó về.

“Cảm ơn, cha.”

“Chúng ta đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng xoay người leo lên xe ngựa.

Ngồi lên xe ngựa, Lý Hỏa Vượng lấy chút lương khô lạnh tanh ra ăn, hớp một ngụm nước lã lạnh ngắt.

—

“Nghe nói, bây giờ có lẽ là năm mới rồi nhỉ?”

“Trời ạ, chẳng phải là năm mới rồi còn gì, từ hồi đầu tháng một ta đã mong chờ ngày này rồi.”

Cẩu Oa mặt một chiếc trường bào bằng lụa, hắn tán dóc với Triệu Ngũ vài câu bèn ngồi xuống cầm cái đùi gà to tướng gặm một cái.

Còn chưa kịp nuốt xuống thì ánh mắt của Cẩu Oa đã tia sang những món ăn khác trong bữa cơm tất niên.

Cá chép kho tàu, thịt viên, khâu nhục xào cải thảo khô, lá xách bò xào ớt xanh, thịt viên tứ hỷ, giò heo sốt cay, bồ công anh xào thịt ba rọi, gà luộc cắt khúc.

Mặc dù đứa trẻ họ Dương này không biết trình bày trang trí, nhưng món nào cũng rất được miệng.

Hôm nay là năm mới, ngày thường làm gì ăn được những món ngon như thế này, đời này của hắn thích nhất là đón năm mới.

Hắn gấp phần bụng cá đầy đặn bỏ vào bát của vợ mình.

“Ăn mạnh lên! Vợ chồng ta phải ăn hơn tên ngốc họ Cao kia!”

Cẩu Oa như thế, người khác cũng không khá hơn là bao, nhất là đám đồ đệ vừa được thu nhận của Lữ Gia Ban, bọn họ đều cắm mặt vào đĩa cơm.

“Ấy…Không biết bây giờ Miểu Miểu ở đâu, ăn cái gì rồi.”

Xuân Tiểu Mãn ăn không vô, dùng đầu đũa chọt chọt khúc xương trong bát.

Triệu Ngũ bên cạnh lấy đũa gắp một cục thịt viên bỏ vào bát của nàng:

“Nàng ta có bản lĩnh cao cường, còn có Lý sư huynh ở đó. Đừng lo lắng, chúng ta vượt qua năm nay trước đi rồi hẵng nói.”

“Ăn.”

Một cục thịt viên rơi thẳng vào bát của Xuân Tiểu Mãn, của Cao Trí Kiên gắp cho.

Lúc không khí trong đại sảnh đang vui vẻ hòa thuận, thì có một bóng người xuất hiện trước sân lớn của nhà họ Bạch:

“Ôi dào, đang ăn cơm tất niên à? Chắc là ngon lắm nhỉ? Đứng ở đây thôi mà ta đã ngửi thấy mùi thơm rồi.”

Giọng nói này khiến tất cả mọi người đồng loạt nhìn ra phía cửa, nhìn thấy Bạch Linh Miểu đứng ở đó mỉm cười, Xuân Tiểu Mãn là người phản ứng nhanh nhất.

Nàng xông thẳng tới, sờ trên sờ dưới, sau khi nhìn thấy đối phương trở về nguyên vẹn thì nàng mới thở phào một hơi.

Sao đó bất mãn khiển trách:

“Thời gian này ngươi khiến ta lo chết đi được, lần sau trước khi đi, tốt xấu gì cũng phải nói với ta một tiếng.”

Sau khi Bạch Linh Miểu vỗ vỗ vai nàng bèn lướt qua nàng đi nhanh về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh có tổng cộng ba cái bàn, nàng không tìm thấy hai cái bàn nhỏ nào khác, thế là đi đến cái bàn to nhất, đồng thời cũng đối diện chính diện của cửa lớn.

Người ngồi ở vị trí đó là người lớn tuổi nhất, Lữ Trạng Nguyên. Quai hàm bên trái của hắn bị nữa cái chân giò đẩy lên cao, hắn kinh ngạc nhìn Bạch Linh Miểu đi tới trước mặt mình.

Bạch Linh Miểu đứng đó không nói gì, nhưng Lữ Trạng Nguyên lại tỏ vẻ hắn đã hiểu ý mà nàng muốn nói. Hắn cười không ngớt, lấy tẩu thuốc được đặt trên bàn, dịch mông sang, ngồi chen vào chỗ của con trai bên cạnh.

“Khà khà khà, Bạch cô nương, người trở về rồi sao? Người đi hướng này nè, mọi người lo lắng cho người muốn chết, tiểu đạo gia không về cùng người sao?”

Bạch Linh Miểu cầm ly rượu, nâng ly kính rượu với cả bàn, giọng nói khoan khoái:

“Nào, ăn tết lớn mà, ta kính các vị một ly!”

Đối mặt với ly rượu đang giơ cao trong tay Bạch Linh Miểu, mọi người đều trợn tròn mắt, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Bạch cô nương khiến nàng ấy thay đổi nhiều như vậy? Bạch Linh Miểu trước đây chưa bao giờ làm những chuyện như vậy bao giờ.

Mặc dù trong lòng có nghi ngờ như vậy, nhưng đối mặt với chủ nhân thực sự của ngôi làng này, những người khác vẫn tụm năm tụm ba nâng ly rượu lên, kính rượu với Bạch Linh Miểu.

Khi những người khác bắt đầu cầm đũa trở lại, Xuân Tiểu Mãn lại đến ngồi cạnh Bạch Linh Miểu, thân thiết nắm lấy tay nàng ấy, lo lắng hỏi:

"Miểu Miểu, có chuyện gì vậy? Sao bây giờ ngươi như trở thành một người khác vậy!"

Bạch Linh Miểu cũng thoải mái, nàng gắp một miếng thịt gà cho vào miệng, vừa nhai vừa nói:

"Không có gì đâu, ta chỉ cầm kiếm của Lý Hỏa Vượng chút thôi."

"Gì cơ?!"

Giọng nói của Xuân Tiểu Mãn gần như có thể lật tung cả mái nhà, nàng đã từng chứng kiến Lữ Trạng Nguyên sau khi chạm vào kiếm đã sinh ra hậu quả thế nào.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, các huynh đệ khác làm gì quan tâm nổi đến chuyện ăn uống nữa, ai nấy đều dồn dập đứng dậy hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì. Cuối cùng, sau những lời hỏi thăm và quan tâm dồn dập của họ, bữa ăn đêm giao thừa cứ vậy mà kết thúc qua loa.

Sau một thời gian dài, cuối cùng họ cũng kết thúc hiện thực này, mặc dù tính cách đã thay đổi, nhưng dù sao vẫn là con người đó.

Nhưng không phải ai cũng nghĩ thoáng được như vậy, Xuân Tiểu Mãn ôm Bạch Linh Miểu vào lòng, vừa khóc lóc vừa oán giận chính mình lúc đó đã không ngồi tù chung, nếu ngồi tù cũng nhau thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Bạch Linh Miểu ngọ nguậy thoát khỏi vòng tay nàng ấy, không kiên nhẫn nói:

"Tai ta sắp bị ngươi càm ràm muốn điếc rồi, nếu ngươi thực sự quan tâm đến ta, ngươi nên mừng cho ta mới phải, giờ ta đã gác lại mọi thứ trong lòng, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều."

Chương 610: Công Pháp

Chuyện cũng đã xảy ra rồi, dù có phàn nàn đến mấy cũng là vô ích, đôi mắt Xuân Tiểu Mãn đỏ hoe, lập lời thề:

"Ngươi yên tâm, chờ ta luyện được công pháp thần thông, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai làm tổn thương tới ngươi nữa!"

"Công pháp? Công pháp gì vậy?"

Đôi mi thanh tú nhỏ dài của Bạch Linh Miểu nhăn lại với nhau.

Xuân Tiểu Mãn lập tức hoảng hồn, nhanh chóng cứu cánh:

"Không có, ý ta là sau này ta sẽ tìm ra một công pháp thần thông, sau khi học được ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Nhưng làm sao Bạch Linh Miểu có thể bị lừa dễ dàng như vậy.

"Không đúng lắm? Đừng có lừa ta, có phải ngươi đã tìm thấy thứ gì đó ở bên dưới từ đường không? Tiểu Mãn tỷ, nói thật cho ta biết đi."

Thấy đối phương đã đoán được rồi, Xuân Tiểu Mãn cũng không giấu giếm nữa, ánh mắt nàng phức tạp nhìn Bạch Linh Miểu đang đứng trước mặt, cuối cùng nhàn nhạt thở dài một hơi:

"Miểu Miểu, ta không nói cho ngươi biết chỉ vì sợ ngươi sẽ lo lắng,

bởi vì ngươi cũng biết người thân của mình đã..."

Xuân Tiểu Mãn nói luyên thuyên một hồi, nhưng ánh mắt của Bạch Linh Miểu lại càng ngày càng sáng. Thậm chí nàng còn không thể đợi đến hừng đông đã vội vàng bước nhanh về phía từ đường Bạch gia.

"Ta nên nghĩ ra sớm hơn! Ta nên nghĩ ra sớm hơn mới phải!"

Bạch Linh Miểu không giấu được vẻ vui mừng trên mặt, ngay cả tiếng hét của Xuân Tiểu Mãn phía sau cũng không thể làm nàng chậm lại nửa bước.

Xoay bức tượng khỉ bằng đồng, Bạch Linh Miểu nhấc làn váy nhanh chóng lao vào cửa ngầm trong đại đường.

Nàng không liếc mắt tìm kiếm xung quanh đại đường, mà lao vào cánh cửa gỗ bên cạnh.

Ngay khi đang cấp tốc lục lọi, nàng đột nhiên chững lại, một số ký ức mơ hồ đặc biệt chợt lóe lên trong đầu Bạch Linh Miểu, nàng đã từng đến đây, từ khi còn rất nhỏ nàng đã từng đến đây.

"Khoan đã, nhị bá và cậu trẻ định đi đâu vậy? Chờ đã! Cháu nhớ là bên này."

Bạch Linh Miểu đi dọc theo hành lang đến chỗ sâu nhất, nhưng không có gì ở đây cả, chỉ có một con ngõ cụt.

"Miểu Miểu, nó không có ở đây, Cẩu Oa đã tìm thấy công pháp thần thông của nhà ngươi ở cánh cửa thứ ba đằng kia."

Bạch Linh Miểu mắt điếc tai ngơ, nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận dò tìm thứ gì đó trên bức tường không bằng phẳng.

Đột nhiên, kèm theo một âm thanh rung động, tiếng ma sát của xiềng xích gắt gao vang lên, bức tường nơi ngõ cụt từ từ nhô lên.

Một dãy giá sách với hoa sen và cờ trắng trang trọng hiện ra trước mặt Bạch Linh Miểu, trên chiếc bàn ở góc tường đằng xa, một đóa hoa bạch ngọc liên màu trắng trong như pha lê tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng cả căn phòng.

Từng cuốn sách đều được bọc cẩn thận bằng da bò mềm, bên cạnh còn có lót cát mịn để hút ẩm, Bạch Liên Giáo dường như rất nâng niu những cuốn sách này.

"Trời ạ."

Xuân Tiểu Mãn sững sờ nhìn mọi thứ trước mắt, nàng thật sự không ngờ rằng trong căn phòng bí mật này lại có một căn phòng bí mật khác.

Có thể giấu kỹ như vậy, hiển nhiên những thứ ở đây đều có giá trị rất lớn, công pháp mà trước đây nàng phải chịu bao cực khổ để tu luyện có vẻ cũng chẳng xứng xách dép cho đống sách trước mặt nàng bây giờ.

"Có vẻ như gia đình ta đã để lại cho ta không ít thứ tốt đẹp."

Bạch Linh Miểu hết nhìn trái lại nhìn phải, vui mừng hớn hở.

"Huhu…huhu."

Tiếng khóc như có như không chợt vang lên ở góc tường.

Nghe thấy tiếng khóc, trên mặt Bạch Linh Miểu lộ ra một chút không kiên nhẫn.

"Khóc cái gì mà khóc! Chuyện này có gì đáng phải khóc hả! Nhìn dáng vẻ như quỷ quái bây giờ của Lý Hỏa Vượng, chẳng lẽ ngươi không định giúp hắn ta sao? Dựa vào tiên gia thì giúp được cái rắm gì!"

Xuân Tiểu Mãn thận trọng tới gần, lúc này mới nhận ra tiếng khóc là của Nhị Thần, nàng ấy ngồi đó khóc vô cùng thảm thiết.

Tiểu Mãn do dự một lúc, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, bước đến chỗ Nhị Thần, vỗ nhẹ vào lưng nàng ấy.

Thân thể run rẩy của Nhị Thần hơi nghiêng người, dựa vào lòng của Tiểu Mãn, thấp giọng nghẹn ngào.

Nhìn chiếc khăn trùm đầu màu đỏ trong ngực, Xuân Tiểu Mãn có chút thất thần, có một khoảnh khắc nào đó, nàng cảm thấy Nhị

Thần trước mặt mình mới chính là Bạch sư muội từng vô cùng thân thiết với nàng trước đây.

Vòng tay qua vai Nhị Thần, Xuân Tiểu Mãn ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Linh Miểu đang mừng rỡ như điên ở phía xa với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Miểu Miểu, đây vốn là thứ của Bạch gia ngươi, ta không phản đối việc ngươi muốn tu luyện, nhưng ngươi vẫn chưa quên những người trước kia đã bị chôn trong đất chứ?"

"Không cần phải quanh co lòng vòng, yên tâm, ta không động đến công pháp thương thiên hại lý của Bạch Liên Giáo là được chứ gì, lão nương cũng không phải là Lý Hỏa Vượng."

"Jia! Jia!"

Lý Hỏa Vượng giật thật mạnh dây cương, điều khiển bốn con ngựa kéo xe phía trước lao nhanh trên đường.

Bình thường chỉ cần một con ngựa là đủ, nhưng nếu muốn nhanh chóng đến được bãi biển, thì cần phải dùng thêm ba con nữa.

Nếu muốn nhanh hơn nữa thì có thể dán một chữ phi lên lưng ba con ngựa.

"Yu! Yu!"

Lý Hỏa Vượng kéo chặt dây cương, bốn con hắc mã với những giọt máu khắp người, toàn thân run rẩy đã dừng lại.

Chương 611: Họ Gì

Đứng trên sườn núi, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn thị trấn ven biển phía xa, nơi đó đương nhiên không thể so được với Thượng Kinh Ngân Lăng thành, nhưng người đến người đi cũng vô cùng náo nhiệt.

Tầm mắt lướt qua những mái ngói đen cao thấp khác nhau, Lý Hỏa Vượng nhìn qua mặt nước biển như nối liền một dải với bầu trời

phía xa xa.

Làn gió biển mặn và ẩm ướt thổi qua đôi má không có lớp da của Lý Hỏa Vượng, khiến hắn cảm thấy hơi châm chích nhẹ.

"Cuối cùng cũng đến rồi, may mà trên đường đi không gặp phải sự cố nào."

Lý Hỏa Vượng nhặt chiếc nón rộng vành màu đen đội lên đầu, lại ngồi lên một con chiến mã và lắc dây cương.

Đi qua cổng thành vốn không có lính canh gác, điểm dừng chân đầu tiên của Lý Hỏa Vượng là trạm dịch nơi đây, trả lại ba con ngựa mà hắn đã mượn.

Ba con ngựa dư ra này là Lý Hỏa Vượng mượn được từ dịch trạm bằng thân phận Giám Thiên Ti.

Sau khi trả ngựa trở về, Lý Hỏa Vượng bước vào một quán trọ, cả một chuyến đi bôn tẩu đầy mệt mỏi, hắn cần phục hồi sức lực thật tốt trước khi lên thuyền.

"Khách quan, món ăn của ngài xong rồi đây."

Tiểu nhị dọn xong đồ ăn lên bàn, quay người chuẩn bị rời đi thì bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

"Chờ đã, cá và tôm này vẫn còn sống? Thế này làm sao mà ăn được?"

"Haha, khách quan lần đầu tiên đến Hoa Đình thành đúng không? Đây không phải là đồ sống, nó được gọi là ướp tái, ngài nhìn xem, những khách quan khác cũng ăn như vậy cả. Ngài cứ thưởng thức thử xem, không ngon không lấy tiền."

Lý Hỏa Vượng nhìn những vị khách ở các bàn khác cặm cụi ăn, lúc này mới vươn bàn tay quấn đầy băng gạc ra vẫy vẫy, ý bảo tiểu nhị rời đi.

Có lẽ vì gần biển nên các món ăn ở nơi này cũng có nhiều thay đổi

so với nơi khác, chủ yếu là dựa vào những thứ từ biển.

Tuy lúc mới ăn cảm thấy có chút không quen, nhưng phải nói là thức ăn rất tươi, thịt được tẩm ướp có vị ngọt thanh, mang một hương vị rất riêng.

Lý Hỏa Vượng ăn uống no say thì ngã đầu ngủ thïếp đi, mãi đến ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao mới tỉnh dậy, lắc lắc cái đầu có phần không tỉnh táo, Lý Hỏa Vượng xoay người rời khỏi giường.

"Lên thuyền!"

Thuyền đi đến Hạnh Đảo rất dễ tìm thấy, là một chiếc Phúc Thuyền cỡ vừa, đáy vuông, chở mấy chục người cũng không thành vấn đề.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị lên thuyền thì bị một thuyền trưởng râu ria xồm xoàm lôi thôi lếch thếch chặn lại, hét lên:

"Chờ đã! Ngươi họ gì?"

"Họ Nhĩ."

"Bớt pha trò với ta! Làm gì có ai họ Nhĩ, nếu ngươi không nói sự thật, trực tiếp xuống thuyền, lão tử không rảnh nói nhảm với ngươi!"

"Họ Bạch."

Nhìn lên nhìn xuống, đánh giá Lý Hỏa Vượng một vòng, chủ thuyền vẫy vẫy tay.

"Vậy còn được, người tiếp theo, ngươi họ gì?"

Sau thời gian một nén hương, nhìn thấy bến cảng phía xa dần nhỏ lại, Lý Hỏa Vượng chậm rãi thở ra, sắp phải gặp lại Gia Cát Uyên, tâm trạng của hắn lúc này vô cùng phức tạp.

Ngờ vực? Hưng phấn? Vui sướиg? Tò mò? Có lẽ mỗi thứ đều có một ít.

Đưa tay sờ bụng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy nhẹ nhõm một chút, giờ đây hắn đã không còn là Lý Hỏa Vượng lúc mới ra khỏi Thanh Phong Quán nữa, cho dù tiếp theo có xảy ra chuyện gì, hắn vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng.

"Haha, không vào trong khoang thuyền ngồi chút sao? Gió biển bên ngoài lạnh biết mấy."

Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy một người trẻ tuổi có trát thuốc cao da chó trên trán, ngả ngớn đứng bên cạnh hắn.

Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày, không thèm để ý tới người đến làm quen này, cơ thể chủ động nhích qua một bên.

"Cùng đi trên một con thuyền cũng coi như có duyên nhỉ, phải mất sáu ngày mới đến được Hạnh Đảo, vào khoang thuyền cũng chơi bài lá đi, ba người thiếu một, vừa hay còn thiếu một tay đây."

"Không."

Lý Hỏa Vượng hời hợt trả lời, trực tiếp bước nhanh vài bước, đi đến phía bên kia của boong tàu.

Nhìn thấy thái độ của Lý Hỏa Vượng, người đàn ông cũng không muốn chuốc lấy phiền nhiễu, xoay người chuẩn bị đi về phía khoang thuyền.

Đúng lúc này, sắc trời đột nhiên tối sầm lại, mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện có một con tàu cực lớn đang lướt qua.

Chiếc thuyền này rất lớn, tựa như một ngọn đồi, chỉ cần đến gần là đã có thể chặn hoàn toàn ánh sáng mặt trời chiếu vào Phúc Thuyền, trên mạn thuyền có treo những đầu sư tử bằng đồng to bằng bàn bát tiên.

Đầu sư tử mở to, bên trong không biết có thứ gì đó tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, giống như nanh của con sư tử đầu bằng đồng.

Đây rõ ràng là một con tàu chiến, một số dấu vết trên tàu chứng tỏ

con tàu này vừa kết thúc một trận chiến.

Ngay khi con tàu xuất hiện, mọi người trên boong lập tức quỳ rạp xuống đất, cơ thể run rẩy như cái sàng.

"Tàu của Đại Lương Quốc? Họ đang giao chiến với quân nào vậy?"

Trong khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ vấn đề này, chiếc tàu chiến mang đến cảm giác áp bức ngột ngạt này từ từ đi về phía cảng.

Đến khi mặt trời trên bầu trời lần nữa chiếu sáng boong tàu Phúc Thuyền, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Ngươi thật to gan, dám không quỳ xuống, nếu chọc quân binh tức giận, tính mạng của ngươi coi như đi tong!"

Người bôi cao da chó trước đó đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, giơ ngón tay cái lên với Lý Hỏa Vượng.

Chương 612: Biến Cố

"Họ trở về từ đâu vậy?"

Lý Hỏa Vượng hỏi hắn ta.

"Chuyện này làm sao ta biết được, nhưng trong thành có lan truyền một tin đồn rằng họ đang ra biển để tìm một cái gì đó."

"Điều động một trận thế lớn như vậy mà chỉ để tìm một thứ gì đó thôi sao?"

Lý Hỏa Vượng ngay lập tức nhớ đến Tâm Trọc mà hắn và Ký Tương từng tìm kiếm trước đó. Đó cũng là đi tìm một thứ.

"Chẳng lẽ Tâm Trọc này chỉ là một trong những thứ mà họ muốn sao? Họ muốn có nhiều thiên linh địa bảo như vậy làm gì?"

Lúc này Lý Hỏa Vượng cứ luôn cảm thấy một nơi nào đó đang có chuyện lớn xảy ra, nhưng hắn lại không cảm nhận được bất kỳ manh mối nào.

Khẽ lắc đầu, rũ bỏ những vấn đề không liên quan đến mình đi, hắn quay người đi về phía khoang thuyền.

Mấy ngày sau không hề có chuyện gì xảy ra, sóng yên biển lặng, mọi thứ trông rất bình thường, nhưng đối với Lý Hỏa Vượng, ngồi trên con thuyền đang dần đến gần Hạnh Đảo này, hắn có cảm giác mình sống một ngày như dài bằng một năm.

"Ngọc Kỳ Lân."

"Lục Bách Tử."

"Mười vạn quan, lão hói, ngươi đánh bài nhanh lên chút được không, mỗi lần ra bài đều lề mà lề mề, như một bà già vậy."

"Này! Chờ chút, ta thắng rồi. Đưa tiền, đưa tiền!"

Lý Hỏa Vượng tựa vào thân thuyền, lẳng lặng nhìn những người này đánh bài lá cây để giết thời gian, quan sát mấy ngày hắn cũng hiểu được, nói trắng ra, lá bài này chính là mạt chược trong tay của mình.

Nhưng số lượng bài ít hơn nhiều, mạt chược có hơn 100 lá bài, còn lá bài cây này chỉ có vài chục lá bài, khi đánh cũng có thể phân thắng bại nhanh chóng.

Không chỉ hiểu được luật lệ, Lý Hỏa Vượng còn hiểu được tính cách mỗi người, thanh niên bôi thạch cao da chó kia thích ra Lão Thiên, nhưng người đàn ông đầu trọc để râu kia mới có kỹ năng đánh bài tốt nhất, nhờ trình độ chơi bài mà thắng được rất nhiều.

Không chỉ một mình Lý Hỏa Vượng ngồi xem, mà những người đang rảnh rỗi khác cũng vây lại xem, quan sát trận bài để giải tỏa cơn buồn chán.

"Quân chết tiệt! Tiểu tử này lại dám ra Lão Thiên! Lão tử còn nói sao trận nào cũng thua hết!"

Trận đánh bài nhanh chóng biến thành trận ẩu đả, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến mục đích giải sầu của những người khác.

"A a."

Một tiểu nha đâu khoảng dưới bốn tuổi mặc một cái quần yếm đi đến chỗ Lý Hỏa Vượng, khẽ lắc lắc ống quần của hắn.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn sang, cô bé mỉm cười đưa một viên kẹo mè chỉ còn một nửa trong tay qua.

Lý Hỏa Vượng nhìn vào mắt cô bé, đôi mắt của cô gái nhỏ rất trong sạch, suy nghĩ cũng rất trong sáng, chỉ muốn chia sẻ viên kẹo ngon với người khác, giống như sư tỷ ngốc nghếch ở Thanh Phong Quán đã từng chia kẹo cho hắn.

"Hú, hú."

Màn Thầu đang ngồi xổm trong góc ló đầu ra.

Tiểu nha đầu nhìn thấy chú chó to lớn màu vàng ngay lập tức vui mừng khôn xiết, lập tức đưa cho Màn Thầu chiếc kẹo mè đang giơ lên cao.

Ngay khi Màn Thầu cẩn thận há miệng định cắp lấy viên kẹo đi, một cái xúc tu nhanh chóng duỗi ra, trực tiếp cuốn lấy viên kẹo.

Nhìn thấy xúc tu màu đen dính sền sệt rút vào trong áo choàng màu đỏ của Lý Hỏa Vượng, cô gái nhỏ vui mừng cười khúc khích, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay khi cô bé chống hai tay lên người Lý Hỏa Vượng, mở miệng bi bô nói vào chỗ xúc tu biến mất, một phụ nhân mặt mày tái xám vội vàng ôm cô bé vào lòng.

Nàng ta ôm lấy đứa con gái đang giãy dụa của mình, vội vã cúi đầu với Lý Hỏa Vượng mấy lần rồi đi về phía khoang tàu nơi người phụ nữ sống.

Màn Thầu liếc nhìn chủ nhân không nhúc nhích của mình, nghiêng đầu qua dụi dụi, dùng lưỡi liếм không ngừng vào dấu tay nhỏ trên đạo bào màu đỏ, trên dấu tay nhớp nháp này ít nhiều cũng có chút ngọt ngào.

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ nhẹ đầu của Màn Thầu, xuyên qua tấm màn đen nửa trong suốt, nhìn phương hướng cô gái nhỏ đang rời đi, trong lòng hắn dấy lên một sự ngưỡng mộ.

Nếu hắn có thể quay trở về khoảng thời gian vô tri không biết gì này thì tuyệt vời biết mấy.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ liên miên, chợt có một tiếng "ầm" trầm thấp vang lên, khoang thuyền nhanh chóng nghiêng sang trái, đám người đang đánh nhau ở đằng xa đột nhiên ôm nhau thành một nhóm, biến thành một quả bầu lăn lóc.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp rút kiếm cắm xuống đất, tay vươn ra trực tiếp nắm lấy đuôi của Màn Thầu.

"Con sóng lớn như vậy, xe ngựa đặt ở dưới khoang thuyền sẽ không sao chứ?"

Vừa nghĩ đến hậu quả của việc Hắc Thái Tuế thoát khỏi xiềng xích, tự do trong khoang thuyền, Lý Hỏa Vượng không khỏi có chút lo lắng, chẳng đợi được thân tàu trở lại thăng bằng, Lý Hỏa Vượng đã loạng choạng về phía đuôi ngựa.

Đến khi thấy cỗ xe mà hắn dùng đinh đóng chặt không có gì bất thường, con ngựa bị bịt mắt bên cạnh đang bình thản nhai thức ăn cho ngựa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cẩn thận kiểm tra xe ngựa và gót chân ngựa một lượt, Lý Hỏa Vượng mới thấy yên tâm, xoay người quay trở lại khoang thuyền.

Tuy nhiên, khi Lý Hỏa Vượng trở về lại khoang thuyền, hắn sững sờ phát hiện ra nhóm người lớn vừa rồi đã biến mất, lá bài nhỏ dài cũng nằm rải rác khắp nơi.

"Ầm!"

Một âm thanh bị bóp nghẹt khác lại vang lên, cả khoang thuyền lại nghiêng một cách dữ dội.

"Có chuyện gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy có gì đó không ổn, hắn cau mày lại, cầm lấy chuôi kiếm nhanh chóng lao về phía boong tàu.

Chương 613: Họ Trần

Vừa ra khỏi cửa khoang, cơn mưa như trút nước lập tức phủ lấy mặt hắn, người trên thuyền cũng không có biến mất mà nhảy dựng lên kích động nghe thuyền trưởng trên boong nói.

"Cút ra đây cho Lão Tử! Tên thất đức nào dám bất chấp khai man tên họ của mình! Có biết chỉ vì một mình ngươi mà tất cả người trên thuyền đều phải làm mồi cho cá không!"

"Ầm!"

Con thuyền lại bị nghiêng thêm lần nữa, khiến mọi người trên thuyền ai nấy đều hoảng sợ la hét.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng nhận ra điều kỳ lạ, mặc dù trời mưa tầm tã nhưng mặt biển xung quanh hoàn toàn không có sóng, cứ như thân tàu nghiêng là do vật gì đó va vào.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đi đến bên cạnh thuyền, ló đầu ra nhìn kỹ vào mặt nước, không biết có phải vì mây đen trên bầu trời lúc này không, mặt biển xanh thẫm ban nãy đã hoàn toàn biến thành một màu xanh đen kỳ dị.

"Ầm!"

Con thuyền lại chấn động kịch liệt một lúc, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một tia chớp đen mờ dưới mặt nước chợt lướt qua, từng sợi tóc đen đung đưa trên mặt nước sau đó trồi lên mặt nước.

"Không ngờ dưới nước lại có thứ gì đó thật."

Vừa nghĩ đến có thứ gì đó tương tự như thần sông đang ở dưới nước, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng tồi tệ.

Trên suốt chặng đường không hề xảy ra một biến cố gì, ai ngờ sắp đến nơi lại xảy ra chuyện nhiễu loạn này.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ cần phải làm gì, hắn nghe thấy tiếng dập đầu lạy rầm rầm từ phía sau.

Thuyền trưởng dập đầu đến chảy máu trán, hắn rút một thanh trường kiếm sáng loáng từ thắt lưng ra, giọng nói như sụp đổ mà hét lên:

"Chết tiệt, rốt cuộc là tên quái quỷ nào! Là ai đang giấu diếm tên họ! Nếu còn không ra, lão tử sẽ giết tất cả các ngươi!"

Dáng vẻ như vậy của thuyền trưởng hiển nhiên khiến mọi người khiếp sợ, người đàn ông có trát thạch cao trên trán vội vàng chỉ về phía người phụ nữ mặt mày tái xám bên cạnh.

"Là nàng ta! Ta nghe nàng ta gọi nhũ danh của con gái mình rồi! Con gái của hắn họ Trần!

Thuyền trưởng như thể vớ được ngọn cỏ cứu mạng, hắn vui mừng vội vàng lao lên, vươn tay cướp lấy bé gái mà nàng ta đang ôm chặt cứng trong lòng, là cô bé đã mang kẹo đến cho Lý Hỏa Vượng vừa nãy.

"Được lắm, họ Trần mà dám lên thuyền! Lão tử còn nghĩ Long Vương gia không nên tìm đến đây mới phải!"

"Ngươi muốn làm gì! Buông con gái ta ra!"

"Làm cái gì? Long Vương gia đã tìm đến tận cửa rồi, ngươi nói xem ta đang làm gì! Bỏ nó ra!"

Tiếng sụt sịt, tiếng la hét và tiếng khóc của bé gái dồn lại trong cơn mưa tầm tã.

"Ầm!"

Thân tàu lại bị hất lên cao, những người khác lúc này cũng thấy hoảng sợ, liên tục thuyết phục người phụ nữ buông tay ra.

Nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mặt, Lý Hỏa Vượng đang định lên tiếng thì một giọng nói trầm thấp vang lên bên cạnh.

"Lại còn giáng tai họa trên biển cho một đứa bé, các ngươi còn là

người sao?"

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, phát hiện người lên tiếng là một trong những người chơi bài xì phé trước đó, là một người đầu trọc với bộ râu quai nón với trình chơi bài giỏi nhất.

Thấy có người ra mặt, Lý Hỏa Vượng đang định tiến lên bèn dừng bước lại, chuẩn bị yên lặng chờ xem, nếu có người có thể ra mặt giải quyết, hắn đương nhiên vui vẻ quan sát.

Thuyền trưởng lấy tay lau nước mưa trên mặt, quát lớn với người đàn ông:

"Ngươi nói thật nhẹ nhàng, Long Vương gia đang ở dưới nước đấy! Thuyền của lão tử không thể chống đỡ được mấy bận nữa, thuyền chìm rồi, mọi người đều sẽ chết!"

"Quăng đứa nhỏ này xuống, ngươi nghĩ thứ đồ dưới nước có thể bỏ đi sao?"

"Đương nhiên! Long Vương gia này chỉ ăn thịt những người mang họ Trần thôi! Chỉ cần nó ăn thịt được rồi, chúng ta có thể sống sót!"

"Dốt nát ngu muội! Ngươi tránh ra cho ta!"

Người đàn ông để râu đẩy thuyền trưởng ra, sải bước tới mũi tàu, bắt đầu bấm tay niệm thần chú trước mặt nước biển đen ngòm, như thể đang niệm chú gì đó.

Tuy rằng người này trông rất bình thường, nhưng hình như thực sự có tài.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ chốc lát rồi đi tới, lo lắng hỏi hắn:

"Có chắc chắn không?"

"Nếu không chắc chắn thì không thể đi lên sao? Nam tử hán đại trượng phu! Sao có thể làm một con rùa rụt cổ chỉ biết trốn phía sau, giương mắt nhìn một đứa bé chết thay cho ta?"

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn lại, đứa bé rúc vào trong vòng tay của người mẹ, hắn không khỏi gật đầu.

"Nói hay lắm, nói hay lắm."

Người đàn ông có râu nhìn bộ trang phục kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng một cách nghi ngờ.

"Vị huynh đài này, ngươi là ai? Thuộc môn phái nào?"

Trước khi Lý Hỏa Vượng kịp lên tiếng, chiếc thuyền lại đột nhiên bị nâng lên cao, và từ dưới thân tàu vang lên một âm thanh kẽo kẹt vô cùng đáng sợ.

Giọng nói lo lắng của thuyền trưởng lại vang lên.

"Thuyền sắp không chống đỡ nổi nữa rồi! Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì thì làm nhanh lên!"

Lý Hỏa Vượng cởi chiếc nón rộng vành ra, lật người đứng trên mép thuyền, nhìn xuống mặt nước ngày càng nhiều tóc đen.

"Bất kể bên dưới là cái gì, chúng ta cùng nhau ra tay, hi vọng sẽ góp sức lớn hơn."

Người đàn ông có râu vẻ mặt nặng nề quan sát cái đầu không có da của Lý Hỏa Vượng, chậm rãi gật đầu.

"Súc sinh kia sắp đến rồi! Chuẩn bị!"

Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm bằng đồng xu của mình ra, hơi hạ thân xuống.

Chương 614: Thứ Gì

Người đàn ông để râu không thể quan tâm đến bất cứ điều gì khác, hắn lấy ra một chuỗi hạt Phật giáo, quấn nó quanh ngón tay của mình.

Cái bóng đen lại lần nữa xuất hiện trong nước biển xanh thẫm không thấy được gì, hai chân Lý Hỏa Vượng giậm thật mạnh, tung

người nhảy lên, trực tiếp nhảy xuống dưới nước.

Trước khi Lý Hỏa Vượng rơi xuống nước, mái tóc đen dài trên mặt nước như đột nhiên sống lại, vội vàng quấn lấy cơ thể hắn.

"Úm đề đát tần na cấp cấp nhĩếp!"

Những đồng tiền đồng với lớp gỉ màu xanh nhanh chóng tách ra, với một tia sáng lạnh lóe lên, những sợi tóc đen này ngay lập tức bị cắt thành nhiều đoạn, không động đậy nữa.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, một âm thanh "tõm" vang lên, trực tiếp rơi xuống nước biển lạnh thấu xương.

Khi nước biển mặn nhấn chìm một Lý Hỏa Vượng không có làn da bao quanh, giống như chiên trong chảo dầu, cơ thể hắn đau đến mức run rẩy dữ dội.

Đối mặt với tình thế nghiêm trọng trước mặt, chẳng màng đến nỗi đau buốt của mình, Lý Hỏa Vượng lấy từ trong ngực ra hai viên đá huỳnh quang và ném trực tiếp chúng vào màn nước đen ngòm.

Viên đá phát ra ánh huỳnh quang nhanh chóng rơi xuống, chiếu sáng một góc khuất của "Long Vương gia" trong bóng tối, một dải dài dường như được bao phủ bởi mái tóc đen hiện ra trước mặt hắn.

"Đây là cái gì!"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng, tay phải trực tiếp cầm lấy kiếm, chém một nhát vào cổ tay hắn, xương cốt hung tợn chui ra khỏi cánh tay gãy, nhanh chóng xoay tròn về phía thứ đó.

Còn từ cánh tay bị gãy của Lý Hỏa Vượng, một vài xúc tu màu đen vặn vẹo chui ra, miễn cưỡng ghép lại thành một bàn tay.

Khi bàn tay trái của Lý Hỏa Vượng chui ra chui vào khối khối đen đó, nước biển dần dần bị nhuộm đen bởi dòng máu màu đen, thứ đồ vốn dĩ được cô đặc lại thành một khối giờ đây buộc phải phân tán ra.

Những thứ trông giống như khuôn mặt người dần hiện ra từ mái tóc đen, trong đôi mắt màu xanh thẫm kia tràn ngập vẻ thù địch và sát khí.

"Đây không phải là mặt người, đây là mặt khỉ, căn bản không có long vương gia nào cả, chỉ có những con khỉ nước hợp thành một đoàn."

Lý Hỏa Vượng nhìn thứ đang uốn éo như tảo nước trước mặt, thầm nghĩ.

"Khỉ nước cũng không sao, ít nhất chúng có thể hiểu được tiếng người."

Một tiếng keng vang lên, hắn rút thanh Tử Tuệ Kiếm ra, toàn thân tràn ngập sát khí, Lý Hỏa Vượng đột nhiên há miệng, bọt khí cuồn cuộn bay về phía mặt nước.

"Cút!"

Một đám khỉ nước đông đảo này nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, nhưng một lúc sau, thân ảnh với mái tóc đen đó dần dần lắc lư theo sóng nước, cũng dần biến mất ngay tại chỗ, như thể thực sự bị Lý Hỏa Vượng dọa cho sợ hãi.

Thấy đã thoát khỏi được nguy hiểm, Lý Hỏa Vượng đang chuẩn bị trồi lên, nhưng hắn không thấy bóng dáng tên đầu trọc có râu quai nón lúc trước đâu.

"Hắn đâu? Ban nãy đã không thấy hắn rồi."

Lý Hỏa Vượng dùng sức ngoi lên khỏi mặt nước, hít thở sâu vài cái rồi lại lặn xuống nước, tìm kiếm bóng dáng người có râu đã biến mất kia.

Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần liên tục, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tìm thấy người đàn ông trọc đầu có bộ râu quai nón dưới đáy nước.

Chỉ có điều, hắn đã mất đi một nửa khuôn mặt, mắt trái cũng bị con khỉ nước cắn lồi ra. Da mặt hắn bị nước biển giội rửa, trông còn sáng hơn da Bạch Linh Miểu.

"Ngươi..."

Lý Hỏa Vượng nhìn thi thể của đối phương, không biết nên nói gì mới phải.

"A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, ngươi là người đầu trọc, ngươi còn có thể làm việc thiện, ngươi nhất định sẽ trở thành một hòa thượng đáng kính."

Hòa thượng đứng bên cạnh bắt đầu siêu độ.

Lý Hỏa Vượng bất lực, chỉ biết thở dài trong lòng, bàn tay nắm lấy bộ râu ngập trong dòng máu, bơi về phía mặt biển.

"Lẽ ra trước đó ta phải kiểm tra thân thủ của hắn rồi mới cho hắn ta xuống biển mới phải."

Ngay khi trong lòng Lý Hỏa Vượng cứ mãi trăn trở những vấn đề này, sau lưng hắn đột nhiên vang lên tiếng hét thất thanh của tên hòa thượng.

"Đạo sĩ, cẩn thận! Đằng sau ngươi có...!"

Tên hòa thượng còn chưa kịp nói xong, Lý Hỏa Vượng đã quay ngoắt đầu lại, khung cảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là một cái miệng rộng dữ tợn còn to hơn một căn nhà, mọc dày đặc những xúc tu vừa mảnh vừa sẫm màu.

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng sững sờ nhìn chiếc quạt điện đầy bụi bặm trên đỉnh đầu.

Một bông hoa dại nhỏ màu trắng lấp đầy tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng.

"Anh trai, ngươi tỉnh rồi sao? Nhìn xem, bông hoa này có đẹp không? Ta hái được ở bên ngoài đấy."

Lý Hỏa Vượng dời tầm mắt, thuận theo bàn tay mập mạp đang cầm hoa nhìn lên trên, nhìn thấy một khuôn mặt mập mạp phúc hậu.

Có lẽ tuổi của hắn cũng đã lớn, ít nhất cũng bốn mươi, năm mươi tuổi, nhưng hành vi động tác của hắn ta đều mang đến cảm giác như một đứa trẻ, ánh mắt của hắn cũng thuần khiết vô cùng.

Đột nhiên, cơ bắp toàn thân Lý Hỏa Vượng căng lên tức thì.

"Không đúng! Ban nãy ta còn bị thứ gì đó trong nước ăn thịt, sao tự nhiên lại ở đây?"

Hắn giãy dụa muốn cố gắng nhớ lại, nhưng phát hiện ra tứ chi của hắn đã bị một sợi dây lớn trói chặt không thể di chuyển.

"Anh trai, đây là bệnh viện Bạch Tháp mà, mặc dù một số người cũng gọi nó là nhà tù Bạch Tháp. Ta là bị quản giáo đưa đến đây khi đang lục thùng rác trên đường."

"Quản giáo nói, ta cũng không quá ngu ngốc, nên để ta cho ngươi ăn chút đồ hôi thối, sau đó hắn sẽ cho ta thêm kẹo."

Nhìn những thứ xa lạ trước mặt, tâm trí Lý Hỏa Vượng nhanh chóng quay cuồng.

Chương 615: Ảo Giác

"Không cần biết tại sao năng lực của Hắc Thái Tuế lại mất đi hiệu lực, nếu ta có thể xuất hiện trong ảo giác, điều đó chứng tỏ ta vẫn chưa chết, ta vẫn còn hy vọng! Không được, nơi đây là khoang bụng của tên đó! Ta phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt!"

Sau khi làm rõ được mọi chuyện, Lý Hỏa Vượng quay đầu sang nói với người đàn ông bên cạnh.

"Có thể giúp ta một việc không? Giúp ta cởi dây thừng ra."

Người đàn ông lập tức lắc đầu như trống bỏi.

"Không được, quản giáo nói rồi, không thể cởi trói, nếu cởi trói cho ngươi, ta sẽ bị nhốt vào trong phòng tối."

Ở hiện thực tình hình đang vô cùng nguy cấp, nói không chừng

hắn đã bị thứ gì đó tiêu hóa hoàn toàn, Lý Hỏa Vượng không có thời gian để lãng phí ở đây.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi đột ngột quay người sang bên trái, toàn bộ chiếc giường kim loại đột nhiên bị lật úp, phát ra tiếng động cực lớn.

Hành động này của Lý Hỏa Vượng lập tức khiến đối phương khóc thét, hắn liên tục đập mạnh vào cánh cửa sắt, vừa khóc vừa hét lớn với chiếc camera trên đỉnh đầu:

"Quản giáo, huhuhu, ngươi mau đến đây đi! Ta sợ!"

Lý Hỏa Vượng vặn người, bật cao chiếc giường sắt, sau đó nặng nề trượt xuống đất.

Nhờ sức mạnh này, Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn nghiền nát xương lòng bàn tay trái của mình thành nhiều mảnh, sau đó Lý Hỏa Vượng nghiến răng và nâng nó lên thật mạnh.

Tay trái co cụm thành một vòng, trượt ra khỏi sợi dây trói như một sợi bún, cuối cùng bàn tay cũng được tự do.

Từ ngón út duy nhất có thể cử động, Lý Hỏa Vượng liều mạng cởi bỏ nút thắt của sợi dây trói, ngay sau đó tay phải của hắn cũng được tự do.

Lúc này Lý Hỏa Vượng đã nghe thấy tiếng bước chân của giày da vang lên từ bên ngoài phòng bệnh, bước chân càng ngày càng nhanh.

Ngay khi một giám ngục xông vào, đầu gối của Lý Hỏa Vượng lập tức lên quyền, ba cái xương sườn của người kia ngay lập tức vang lên tiếng rắc rắc gãy gọn.

Vừa mới chế ngự được một người, hai cái dùi cui điện đã dí vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, toàn thân hắn bị điện giật run lên không ngừng.

Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng, nắm lấy hai sợi dây và giật chúng ra, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm vào những tên giám ngục còn lại.

Người đàn ông bị dáng vẻ của Lý Hỏa Vượng dọa cho toàn thân run rẩy, mặc dù trong tay hắn vẫn còn có các thiết bị cảnh sát khác, nhưng chỉ sợ rằng phần thắng rất thấp, tên này tại sao lại bị giam ở đây, tất nhiên hắn biết rất rõ.

"Lý Hỏa Vượng? Lý Hỏa Vượng phải không? Ta biết ngươi là song hướng dương tính, bây giờ chắc chắn ngươi có thể nghe được những gì ta nói đúng không?"

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại, bạn gái của ngươi vừa vào thăm tù, vẫn chưa rời đi, ta gọi nàng ta quay trở lại, đến nói chuyện với ngươi nhé, thế nào?"

Lý Hỏa Vượng không hề quan tâm, vươn tay lấy thẻ từ và điện kích thương của cai ngục trên mặt đất, rồi nhanh chóng lao về phía cửa.

"Ta không quan tâm ngươi là cái gì, muốn ta ở trong bụng ngươi chờ chết! Đừng hòng!"

Vì Lý Hỏa Vượng liên tục mở cửa sắt và tấn công quản ngục, toàn bộ khu giam giữ tâm thần nhà giam Bạch Tháp đột nhiên vang lên tiếng còi báo động, vài toán người nhanh chóng ập vào khu vực trại giam dọc theo lối ra.

Sau khi xem xét tình hình, Lý Hỏa Vượng lí trí không thoát ra ngoài theo lối ra.

Quan sát hai bên trái phải, hắn quyết định lao thẳng vào phòng quản giáo, một chân hắn giẫm lên rồi nhảy thẳng từ lầu bốn xuống trong khi những người khác đang ngơ ngác không kịp phản ứng.

"Khụ khụ!"

Lý Hỏa Vượng nhổ ra một ngụm máu, run rẩy đứng lên từ trong bụi cỏ.

Mặc kệ những người bị thần kinh đi hóng gió đang vây lại xung quanh, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên phòng giam khổng lồ màu xám trước mặt, khuôn mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

"Ta không quan tâm ngươi là cái gì, chỉ với chút ngón nghề của ngươi mà cũng muốn ăn thịt ta? Ôm lấy giấc mộng triền miên của ngươi đi!"

"Người này bị làm sao vậy? Sao hắn lại nhảy xuống từ một tòa nhà cao như vậy? Có cần gọi 120 không?"

"Quản giáo! Ở đây có người bị thương này!"

"Này! Ta nhận ra hắn. Người đàn ông này đã từng lên ti vi! Nghe nói hắn là một anh hùng vì dân trừ hại."

"Các ngươi nhìn xem, tay hắn bị thương rồi, thật đáng thương."

Những lời bàn tán của những bệnh nhân khác xung quanh không mảy may khiến Lý Hỏa Vượng phân tâm, hắn thu tầm mắt quét qua phòng giam trước mặt lại, ngẩng đầu lên, nhìn quanh quất xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì.

"Mặc dù ta đã chui ra khỏi bụng nó, nhưng vẫn đang ở dưới nước, nếu không nhanh chóng quay trở lại con thuyền, chỉ e sẽ bị chết đuối mất!"

Lý Hỏa Vượng tiếp tục tìm kiếm, tầm mắt đột nhiên tập trung vào một trạm gác bằng thép ở phía xa.

Nó có vẻ là ngoại vi của nhà giam Bạch Tháp này, một người lính với khẩu súng ống đang treo ngay cổ, nghi ngờ nhìn về phía này.

Trạm gác đó rất cao, cao hơn đáng kể so với các tòa nhà xung quanh, là nơi cao nhất trong vùng lân cận này.

"Không sai được, đó chính là con thuyền mà ta đã đi trước đó!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng giơ hai tay lên, như thể đang bơi dưới nước, không ngừng lắc lư giữa không trung, vừa đung đưa vừa lao thẳng về phía trạm gác đó.

Chương 616: Đại Náo Thiên Cung

Lý Hỏa Vượng cảm thấy toàn thân đau đớn, gần như không nhấc nổi cánh tay, cơ thể như sắp rã rời.

Hắn hiểu rằng mình chắc chắn đã bị thương nặng trong dạ dày của con quái vật đó, mặc dù hắn không biết là do nó cắn hay bị dịch vị ăn mòn.

Nhưng hắn không thể dễ dàng từ bỏ, Lý Hỏa Vượng dùng hết sức để bơi, tự lẩm bẩm một mình:

"Lý Tuế, mau giúp cha ngươi đi, giúp ta bơi nhanh hơn chút, bây giờ ta không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra ở đó, có chuyện gì đành phải trông cậy vào ngươi rồi."

Ngay khi hắn nói xong, Lý Hỏa Vượng dường như thực sự cảm thấy một sức mạnh trào dâng trong lòng đang giúp đỡ hắn.

"Đa tạ ngươi, Lý Tuế!"

Cũng đúng vào lúc này, một nhóm lớn cai ngục vừa từ cửa ngục đi ra, tay cầm một tấm lưới lớn, xiên sắt và các thiết bị cảnh sát khác, sốt ruột đuổi theo Lý Hỏa Vượng.

Trong sân chơi hình bầu dục để mọi người đi hóng gió ở khu nhà tù Bạch Tháp, một người đang chạy phía trước và một nhóm người đang đuổi theo hắn ta, động tác của Lý Hỏa Vượng không nhanh bằng họ, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng bị kéo gần.

Cuối cùng cũng chạy đến được mép bãi tập, một bức tường thép gai dày đặc chắn ngang khoảng cách giữa Lý Hỏa Vượng và tháp canh gác, Lý Hỏa Vượng đưa ngón tay vào khe hở mà không do dự và bắt đầu leo lên tường.

Thấy tình hình bắt đầu mất kiểm soát, người lính trên tháp canh nhanh chóng giơ súng, nhắm một mắt và chuẩn bị nhắm bắn.

"Đừng bắn! Tuyệt đối không được nổ súng!"

Một giọng nói hốt hoảng phát ra từ đám đông đang đuổi theo.

"Người này hiện tại rất được xã hội chú ý! Nếu hắn chết trong nhà

tù của chúng ta, sẽ là một phiền phức lớn đấy!"

Trong khi nói, Lý Hỏa Vượng đã leo đến điểm cao nhất, và một vòng tròn có gai nhọn dày đặc hiện ra trước mặt hắn.

Khi Lý Hỏa Vượng duỗi tay định nắm lấy cái l*иg đầy gai, định lật người nhảy qua, giữa khoảng cách tiếp xúc giữa hắn và bức tường đột nhiên bắn ra một hồ quang điện màu xanh lam, thứ này hiển nhiên được cung cấp bởi điện cao thế.

Nhìn thấy cảnh này, các loại nĩa và lưới vừa được căng ra ở bên dưới vội rụt lại vì sợ bị điện giật.

"Chỉ chút đau đớn này mà cũng muốn ngăn cản ta sao! Còn chưa đủ đâu!"

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt dữ tợn trực tiếp nắm lấy cái l*иg đầy gai nhọn, cánh tay duy nhất của hắn dùng lực, cả cơ thể hắn lật ngay trên những chiếc gai nhọn, làn da của hắn bất đầu cháy đen, bộ đồ bệnh nhân cũng bắt đầu bốc khói.

"Kéo công tắc nguồn điện! Kéo công tắc mau!"

Nhìn thấy cơ thể Lý Hỏa Vượng sắp tự thiêu tới nơi, tất cả mọi người đứng phía dưới đều sững sờ nhìn người đàn ông bốc khói trắng kia mà vẫn còn có thể di chuyển.

"Trời ạ, đây còn là người sao?"

Lý Hỏa Vượng dùng chút sức lực cuối cùng của mình, tung ngươi nhảy lên, vọt tới bậc thang sắt ở góc tháp trạm gác bên cạnh.

"Hộc...hộc..."

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, há miệng cố hít từng ngụm khí một, toàn thân hắn đều đã tê dại, ý thức cũng bắt đầu trở nên mông lung.

Giờ phút này, hắn thực sự mệt mỏi đến rã rời, dường như chút sức lực cuối cùng trong cơ thể đã bị rút cạn, nhưng thấy sắp có thể trở lại thuyền rồi, lúc này tuyệt đối không thể dã tràng xe cát được.

Hít sâu một hơi, Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ đứng lên, dùng bàn tay bị những gai nhọn cứa vào da thịt đến máu thịt lẫn lộn, nắm lấy lan can bên cạnh, lảo đảo đi về phía tháp canh gác.

Nhìn thấy tên điên đáng sợ này thực sự leo lên bậc thềm, súng trên tay của hai người lính làm nhiệm vụ giơ lên cũng không được mà không giơ cũng không xong.

Cuối cùng, họ dứt khoát đeo súng vào lưng, trực tiếp đứng theo tư thế quân thế quyền.

Tuy nhiên, họ cực kỳ ngạc nhiên khi phát hiện kẻ điên trước mặt sau khi lên đến tháp canh gác thì chỉ đứng yên bất động, không hề có ý định tấn công bọn họ.

Đương nhiên Lý Hỏa Vượng không cần nhúc nhích nữa, bởi vì hắn biết lúc này hắn đã trở lại được boong tàu, tạm thời hắn đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Sau khi hơi thở trở lại bình thường, Lý Hỏa Vượng cố gắng vực dậy tinh thần, nói với hai người trước mặt.

"Thuyền trưởng, đừng...đừng dừng lại, cứ tiếp tục đi về Hạnh Đảo."

"Cộc cộc cộc."

Nghe thấy một loạt tiếng giày giẫm ầm ầm lên bậc thang sắt, Lý Hỏa Vượng đang thiêm thiếp lập tức giống lên hồi chuông báo động trong lòng.

Hắn nhanh chóng lùi vào tường, tạo thành một góc với những người xông vào và hai người trước mặt.

Nhìn những chiếc xiên màu bạc sáng bóng trong tay bọn họ, Lý Hỏa Vượng hét lên một cách cuồng loạn.

"Khỉ nước, đúng không? Các ngươi đừng hòng kéo ta trở lại trong nước!"

Thấy họ sắp lao tới, Lý Hỏa Vượng dứt khoát giơ tay phải lên đập vào mắt trái của mình.

"Hỏa Vượng!"

Giọng nói gần như tang thương khiến bàn tay của Lý Hỏa Vượng lập tức dừng lại, hắn kinh ngạc nhìn con khỉ nước trước mặt, trên tay lộ ra một mảng trắng.

Đó là Dương Na, nàng đứng đó với vẻ mặt phờ phạc, khiến người ta thương xót biết bao.

"Hỏa Vượng, ngươi tỉnh táo rồi mà, đúng không? Bây giờ ngươi đã nhận ra ta rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng vô thức cúi đầu, tránh né ánh mắt của Dương Na, hắn trong trạng thái không tỉnh táo đột ngột giơ tay lên, miệng há càng ngày càng rộng.

"Ta chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không! Hôm nay ta phải giẫm nát Lăng Tiêu Điện này, đại náo thiên cung!"

Lý Hỏa Vượng chảy nước mắt cười lớn, nhảy múa như một kẻ mất trí thực sự trước mặt mọi người.

Chương 617: Long Vương Gia Gia

Nhìn thấy hành động của Lý Hỏa Vượng, trái tim Dương Na đau như dao cắt, nàng gần như suy sụp và hét lên:

"Hỏa Vượng! Rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm sao đây! Ta thực sự không thể quên được ngươi!"

Nghe xong lời này, Lý Hỏa Vượng dần dần dừng lại, sau khi vẻ mặt hắn khẽ thay đổi, hắn lảo đảo giơ tay phải về phía nàng, trong cánh tay máu thịt lẫn lộn là một bông hoa dại màu trắng nhỏ cỡ móng tay.

Lợi dụng lúc Lý Hỏa Vượng mất tập trung, một bình cứu hỏa màu đỏ đã đập mạnh vào cẳng tay của Lý Hỏa Vượng, khiến cẳng tay của hắn bị gập lại một góc 90 độ.

Sau khi bị một lực lượng cực lớn từ phía sau đập mạnh vào, hai

chiến sĩ phía sau lao lên đè chặt Lý Hỏa Vượng xuống đất, những người còn lại chỉ sợ gã võ công điên cuồng trước mặt sẽ bạo phát khiến người khác bị thương nên vội chạy tới giúp đỡ, ngày càng có nhiều người đè lên người hắn, gần như sắp nhấn chìm cả người hắn.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng đảo qua đám người đang lắc lư, nhìn về phía Dương Na bất lực và tuyệt vọng, hắn nhẹ giọng nói:

"Na Na...chuyện trước đây...ta xin lỗi..."

Nói xong những lời nói tràn đầy áy náy với Dương Na, tinh thần căng thẳng của Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà ngất lịm đi.

Dù là tiếng bước chân, tiếng gào thét hay là tiếng khóc của Dương Na bên tai đều dần dần tan biến, mọi thứ xung quanh đều rơi vào sự yên lặng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lý Hỏa Vượng mờ mịt tỉnh lại, hắn bị mùi thơm làm sặc tỉnh.

Màu xanh da trời là màu sắc duy nhất mà hắn nhìn thấy, sau một hồi lấy lại tinh thần, Lý Hỏa Vượng mới nhận ra rằng bản thân đang ngước đầu nhìn lên bầu trời.

Hình ảnh những con sóng xung quanh đập vào thân thuyền, còn có xúc cảm khi đu.ng vào boong thuyền bằng gỗ dưới người khiến cho hắn biết rằng mình đã trở về thuyền rồi.

Chờ đến khi Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống thì hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Trước mặt mình đặt cống phẩm và lư hương, mà phía sau lư hương là từng hàng người đang dập đầu cúi lạy. Điều càng khiến hắn rợn tóc gáy hơn là bên trong cống phẩm kia có một đôi đồng nam đồng nữ đang ngồi. Bọn họ hoàn toàn coi mình như Bồ Tát mà cung phụng vậy.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cảnh này lập tức nổi giận lôi đình. Hắn

tức giận không có chỗ phát tiết nên chỉ có thể trực tiếp đứng dậy đạp đổ lư hương kia.

"Các ngươi đều là đồ ngốc sao? Tại sao lại luôn gửi gắm hy vọng của mình vào người khác? CMN các ngươi còn thờ cúng đồng nam đồng nữ cho ta nữa!!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng cưỡng ép kéo hai đứa bé có chấm đỏ trên trán đứng dậy.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nóng nảy khiến mọi người hoảng sợ, không ngừng lùi ra phía sau. Chủ thuyền liên tục dập đầu cầu xin tha thứ:

"Long Vương gia gia, mong ngài nguôi giận, ngài bớt giận!"

“Long Vương gia gia?”

Lý Hỏa Vượng vừa cúi đầu xuống liền nhìn thấy khắp nơi trên người mình có mấy cái xúc tu màu đen lòi ra không ngừng ngọe nguậy. Đặc biệt là cánh tay cụt của mình hoàn toàn được năm cái xúc tu quấn quanh.

Xem ra những người trên thuyền nghĩ rằng cả người mình không có da thịt mọc đầy xúc tu màu đen là do bị tà ma bám lên người rồi.

“Lý Tuế, lùi lại, đừng làm bọn họ sợ hãi.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, tất cả xúc tu trên người hắn lập tức biến mất.

Hắn trước tiên nhìn boong thuyền ẩm ướt, sau đó mới nhìn lên bầu trời không một gợn mây. Lúc này, Lý Hỏa Vượng không có tâm tình nào để giải thích với bọn họ, hắn trực tiếp ra lệnh cho chủ thuyền:

"Cút đi lái thuyền đến đảo Hạnh cho ta, nhanh lên! "

"Ôi ôi ôi! Để ta lái! Ta lái!"

Chủ thuyền nào dám không nghe theo, dù người trước mặt không

phải là Long Vương gia gia thì cũng không phải là người mà mình có thể chọc tới.

Sau khi đi xuyên qua đám người, Lý Hỏa Vượng đi đến một góc yên tĩnh bên trong khoang thuyền, sau đó chậm rãi hít sâu một hơi, ngẩng đầu hỏi hòa thượng:

"Sao lúc trước ta lại trở lại thuyền được?"

"Đạo sĩ, ngươi từ trong bụng thứ đó chui ra ngoài. Dưới nước tối quá nên ta nhìn không rõ hình dáng của nó ra sao. Đúng rồi, hình như ta nhớ trong bụng thứ đó còn có người sống, cũng không biết hắn có đi ra hay không, còn nữa, trên lưng nó còn mọc đầy mắt."

Nghe hòa thượng nói vậy, Lý Hỏa Vượng lần nữa hồi tưởng lại tất cả những chuyện mà mình đã trải qua ở bên kia.

Đúng như hắn đã dự đoán trước đó, khi hắn đập vỡ cửa sổ chui ra ngoài cũng đồng nghĩa với việc bản thân đã chui ra từ trong bụng con quái vật kia. Bản thân bay qua cái l*ng gai bằng điện cao thế kia cũng có nghĩa là mình đã thoát ra khỏi sự vướng víu bên ngoài dưới mặt nước. Chờ đến khi bản thân leo lên đến được tháp canh thì chính là lúc mình xoay người lên boong thuyền.

Bản thân thông qua sự xê dịch trong ảo giác, cuối cùng cũng cứu vớt được mạng mình. Lần này là một kinh nghiệm quý giá, nếu lần sau gặp phải chuyện tương tự thì có thể dùng biện pháp này để giải quyết nó.

Vốn dĩ cũng không nên cực khổ như vậy, nhưng không biết rốt cuộc thứ ở dưới nước kia đang đã dùng cách gì mà có thể giải trừ năng lực của Hắc Thái Tuế trong bụng mình. Cũng may trải qua không ít trắc trở, kết quả cũng coi như có thể chấp nhận được.

Chương 618: Bói Toán

"Đạo sĩ, trong khoảng thời gian này Lý Tuế trong bụng ngươi đã giúp ngươi không ít chuyện. Nếu như không có nó thì lúc ấy ngươi cũng sẽ không lên thuyền được."

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ sờ bụng mình, hắn nhớ lại tất cả những chuyện vừa mới trải qua, trong lòng thoáng hơi yên tâm một chút.

“Hỏa Vượng!”

Một tiếng ù tai cực kỳ bén nhọn vang lên khiến Lý Hỏa Vượng vô thức lấy tay che tai mình lại.

Đây là giọng nói của Dương Na, Lý Hỏa Vượng tuyệt đối sẽ không nghe nhầm. Nghĩ đến dáng vẻ tuyệt vọng của nàng, tim hắn đau giống như bị dao cắt vậy.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng dữ tợn bịt chặt tai lại, hắn không ngừng tự an ủi chính mình:

"Bên kia nhất định là ảo giác, bên kia có quá nhiều sự trùng hợp, bên kia là ảo giác! Ta không cần phải quan tâm đến những chuyện bên kia, bên kia là ảo giác!"

Lý Hỏa Vượng lầm bầm lầu bầu một lúc lâu, cố gắng gạt bỏ bóng dáng của Dương Na ra khỏi đầu óc mình.

Khi hắn thả những xúc tu che lấy tai mình xuống, sau khi không còn cảm thấy cảm giác ù tai nữa, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như huyễn thính này là di chứng của lần trước. Nếu sau này mình gặp phải một số tà ma chưa từng gặp trước đó thì mình phải chú ý, nói không chừng bọn chúng có khả năng làm năng lực của Hắc Thái Tuế mất đi hiệu lực.

"Haha, nhìn dáng vẻ ma quỷ này của ngươi, sống vậy còn không bằng chết đi cho khỏe."

Lý Hỏa Vượng không thèm đếm xỉa đến những lời châm chọc của Hồng Trung, hắn lấy "Hỏa Áo Chân Kinh" ra lặng lẽ tự chữa thương cho bản thân.

"Dù ta có phải chịu bao nhiêu gian khổ đi chăng nữa thì sẽ luôn có điểm kết. Ta luôn có hy vọng bản thân sẽ thoát khỏi cuộc sống còn tệ hơn cái chết này! Chỉ cần ta nghĩ ra cách hỏi được biện pháp thoát khỏi ảo giác từ trong miệng của Bắc Phong...”

"Ba văn tiền."

"Bình rỗng."

"Nửa át tiền, ta thắng rồi."

Nhìn thấy tấm bài lá được trải ra trên tay Lý Hỏa Vượng, ba người còn lại lập tức chán nản vứt bài xuống:

"Tại sao ngươi lại thắng tiếp vậy, cao nhân, chắc ngươi sẽ không dùng phép thần thông đổi bài chứ nhỉ?"

"Nếu ta thật sự muốn sử dụng phép thần thông thì trực tiếp cướp của các ngươi không phải tốt hơn sao, cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy chứ? Bớt nói nhảm mà chịu thua đi, mau bỏ tiền ra."

Một ít bạc vụn đã biến thành màu đen, còn có một ít tiền đồng có cũ có mới khác nhau đều được đẩy tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang xáo bài chuẩn bị đánh một ván bài khác thì trên đỉnh đầu của boong thuyền vang lên một tiếng giậm chân:

"Thuyền sắp cập bến rồi! Đến đảo Hạnh rồi!"

Nghe vậy, dù là người chơi bài hay là người đang xem đánh bài đều nhao nhao chen chúc đi về phía cầu thang của thuyền.

Khi hai chân Lý Hỏa Vượng đứng trên bến thuyền Hạnh đảo, hắn hô to một hơi, cuối cùng cũng đến nơi rồi.

Nhưng sau đó, Lý Hỏa Vượng đột nhiên gặp rắc rối, Dù nói Gia Cát Uyên bảo mình đi tìm hắn nhưng nghe chủ thuyền nói toàn bộ đường ở Hạnh đảo lớn bằng một nửa đường ở Giang Nam, ở nơi lớn như vậy sao mình có thể tìm thấy Gia Cát Uyên được chứ?

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một hồi, sau đó hắn lấy một tờ giấy nghệ màu vàng từ trong ngực ra. Loại chuyện tìm người này cuối cùng vẫn nên dùng lá bùa này tới bói một quẻ thôi.

Nhưng muốn bói quẻ thì nhất định phải dùng xương người. Chuyện này có chút khó làm rồi. Hắn hoàn toàn sẽ không chuẩn bị

những thứ này.

Dù khó khăn nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng suy nghĩ nửa ngày cuối cùng hắn cũng đã tìm ra biện pháp thay thế khác.

Đầu tiên, hắn dùng dao rạch cánh tay cụt đang dần khép lại của mình ra, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng duỗi tay vào trong máu thịt, nắm lấy xương cánh tay rồi dùng sức giật mạnh một cái.

Cùng với nỗi đau đớn dữ dội là cảm giác trống rỗng, Lý Hỏa Vượng rút xương cánh tay dính đầy máu thịt lẫn lộn của mình ra như đang nhổ củ cải vậy.

Muốn bói quẻ nhưng lại không dễ tìm được xương người trong cái làng chài nhỏ ở đảo Hạnh này. Lý Hỏa Vượng chỉ có thể dùng xương của mình, cũng may sau khi dùng xong thì khúc xương này cũng không bị hư hại gì.

Sau khi dùng xương cánh tay của mình bói quẻ xong, Lý Hỏa Vượng lại cắm khúc xương rạn nứt kia trở lại trong da thịt của mình.

"Bước tiếp theo là tìm xem nơi có vết nứt trên xương..."

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình rồi đi về phía làng chài nhỏ ven biển.

Toàn bộ thôn không lớn, mới đi được mấy bước cũng có thể gặp được người quen.

Hắn thấy một người phụ nữ mặt vàng như nến dắt theo con gái của mình đang mua màn thầu ở phía xa. Nàng do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng mua cho mình một cái màn thầu rau màu, mua cho con gái nửa cái màn thầu đường đỏ.

Thấy hai mẹ con nghèo đói như vậy, Lý Hỏa Vượng chợt thấy mềm lòng, hắn khẽ giật dây cương một cái để xe ngựa tiến lại gần.

"n công..."

Người phụ nữ thấy Lý Hỏa Vượng thì vội vàng khom người hành lễ, giống như nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt của nàng vô cùng lo sợ.

Còn cô bé thì không tự nhiên nhào vào trong lòng mẹ mình, không dám ngẩng đầu.

“Ngươi mang theo con gái đến đảo Hạnh này làm gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng dò xét hỏi.

"Ta...chồng ta chết rồi, ta đến đây để nhờ cậy người thân..."

Người phụ nữ rụt rè lên tiếng, nàng thậm chí còn không dám nhìn vào mặt Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt nàng vô cùng hèn mọn.

Chương 619: Người Đến

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút rồi vươn tay sờ vào trong ngực, lấy ra số tiền mà mình đã thắng được khi chơi bài lá, sau đó trực tiếp nhét vào trong tay cô bé.

"Dù con trẻ còn nhỏ nhưng một bữa ăn mà chỉ ăn nửa cái màn thầu đường đỏ cũng không được. Ngươi cầm tiền này đi mua đồ ăn cho nàng đi.”

Không đợi người phụ nhân có phản ứng gì khác, Lý Hỏa Vượng đã đánh xe ngựa chạy về phía quán trọ phía xa xa.

Lá bùa bói quẻ này nói có ích thì là có ích, nói vô dụng thì thật sự vô dụng, hoàn toàn không thể nắm bắt được cơ hội, sau khi bói quẻ xong thì chỉ có thể chờ đợi cơ duyên tự đến thôi.

Vừa khéo có thể nhân cơ hội này đến quán trọ nghỉ ngơi thật tốt một phen, lấy lại tinh thần để đối phó với mối nguy hiểm tiếp theo.

Đi vào quán trọ Lý Hỏa Vượng vẫn làm những việc như cũ, rửa mặt ăn cơm đi ngủ.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng bản thân sẽ phải tốn rất nhiều thời

gian và công sức mới tìm được Gia Cát Uyên, nhưng không ngờ trên đảo lại có người tìm thấy trước mình.

Khi Lý Hỏa Vượng đang chìm vào mộng đẹp đột nhiên cảnh giác mở mắt ra. Hắn đưa chân đá vào Màn Thầu bên giường, ngoài cửa có người.

"Ầm…ầm…ầm…"

Cánh cửa đột nhiên bị người vỗ mạnh.

"Lý đạo trưởng có ở đây không? Lý đạo trưởng có ở đây không?"

Giọng nói ngoài cửa rất nhỏ nhẹ, giọng nói nửa nam nửa nữ nghe vào trong tai thấy vô cùng kỳ quặc.

Vội mặc quần áo, Lý Hỏa Vượng mở cửa ra thành một kẽ hở, đặc biệt cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Người tới mặc áo tơ lụa màu xanh da trời, bên hông treo một miếng ngọc, ăn mặc như người có tiền, dưới mũi còn có một chòm râu mép nhỏ dài, hắn ăn mặc như vậy nhưng lại đánh phấn trên mặt. Ánh trăng chiếu lên mặt khiến cho mặt hắn trở nên trắng bệch.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy người này rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ nào thì hắn lại không nói được.

"Có phải là Lý đạo trưởng không? Tiên sinh nhà ta đã chờ rất rồi, mời ngài đi theo ta."

Người này khom người, giọng điệu ôn hòa hỏi lại lần nữa.

"Tiên sinh nhà ngươi là ai?"

Chẳng biết từ lúc nào tay của Lý Hỏa Vượng đã nắm lấy chuôi kiếm Tử Tuệ.

"Họ của tiên sinh nhà ta là Gia Cát, tên là Uyên, tự là Thần Mặc, là một người kể chuyện. Không phải ban sáng Lý đạo trưởng đã bói cho tiên sinh nhà ta một quẻ sao? Cho nên hắn liền biết ngài đã tới rồi."

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên lộp bộp một tiếng. Mình bói quẻ cho Gia Cát Uyên mà đối phương lập tức liền biết ai bói, còn có thể tìm ra vị trí của mình một cách chính xác như vậy.

Xem ra, cách bói quẻ này không nên dùng bừa với người có thực lực cường đại được, nếu để kẻ địch biết được vị trí của mình thì nguy to.

Thấy Lý Hỏa Vượng cứ đứng ở cửa mà không đáp lại, người kia bắt đầu thúc giục:

"Lý đạo trưởng, rốt cuộc ngươi có đi hay không? Nếu ngươi không đi thì để ta về nói lại với tiên sinh."

“Đi trước dẫn đường đi.”

Lý Hỏa Vượng đẩy cửa phát ra tiếng vang kẽo kẹt rồi đi theo hắn xuống lầu, toàn bộ quán trọ yên tĩnh đến lạ, chỉ vang lên tiếng bước chân của hai người họ.

Khi đi đến bên ngoài quán trọ, dưới ánh trăng màu bạc, trước mặt Lý Hỏa Vượng xuất hiện một cái kiệu thuần trắng, bốn kiệu phu mặc áo đen đứng bất động ở đó giống như những pho tượng được nặn ra vậy, hình dáng vô cùng kỳ lạ.

"Lý đạo trưởng, mời lên kiệu. Nơi mà tiên sinh ở phải đi một đoạn đường khá xa, chúng ta phải nhanh lên mới kịp."

Người kia cười ha hả bước đến bên kiệu, vươn bàn tay gầy guộc của mình vén rèm kiệu lên.

Lông mày Lý Hỏa Vượng dần dần nhíu lại, trong lòng không khỏi cảm thấy thấp thỏm.

Nhưng khi nghĩ đến cái con thoi mà Gia Cát Uyên đã đưa cho mình trước đó, còn có giọng điệu nhẹ nhàng kia, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng ngồi lên xe kiệu.

Cạch một tiếng, cái kiệu bị kiệu phu nâng lên chạy về phía trước.

“Chúng ta từ đây đến chỗ Gia Cát tiên sinh mất bao lâu vậy?”

Câu hỏi của Lý Hỏa Vượng không được đáp lại, chờ đến khi hắn vén rèm kiệu lên nhìn ra ngoài, liền phát hiện người vừa rồi sớm đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Không chỉ người nọ biến mất, mà cách nhấc chân của bốn tên kiệu phu cũng rất kỳ quái, tay chân họ giống như không có khớp, cứ chạy thẳng về phía trước, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước không hề chớp mắt.

Sự thay đổi kỳ lạ này khiến cho sự nghi ngờ trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức dâng lên:

"Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ những người này không phải do Gia Cát Uyên phái tới?"

Khi Lý Hỏa Vượng bày sẵn thế trận chờ quân định, cảnh vật bên ngoài kiệu dần dần thay đổi, những lớp ngói đen tầng tầng lớp lớp ở làng chài dần biến mất và bị thay thế bằng những lá trúc màu xanh thẫm.

Giữa những cây trúc xanh thẫm trùng trùng điệp điệp, dường như cất giấu thứ gì đó như có như không.

"Hì..hì..hì..."

Một âm thanh tựa như tiếng cười đùa vang lên từ sâu trong rừng trúc, nhưng khi Lý Hỏa Vượng nghe kỹ thì mới phát hiện đó chỉ là tiếng lá tre bị gió thổi mà thôi.

Giữa rừng tre, Lý Hỏa Vượng ngồi trên chiếu kiệu đung đưa không ngừng tiến lên về phía trước.

Đoạn đường này đi rất lâu, đi suốt hai giờ mà Lý Hỏa Vượng vẫn đang ở bên trong rừng trúc.

Chương 620: Tọa Vong Đạo

“Rừng trúc này lớn quá đi.”

Ngay lúc Lý Hỏa Vượng đang tự lẩm bẩm một mình, Lý Hỏa

Vượng chợt thấy gì đó khiến con ngươi hắn chợt co rút lại cực nhỏ.

"Chờ đã! Cách đây không lâu ta đã thấy tảng đá đó rồi. Các ngươi căn bản không hề đi đường! Các ngươi vẫn luôn chạy vòng tròn! Dừng kiệu lại cho ta!!"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói, những tên kiệu phu áo đen kia chẳng những không dừng lại mà tay chân của họ chuyển động càng nhanh hơn.

Keng một tiếng, thanh kiếm Tử Tuệ ra khỏi vỏ, nhanh chóng cắt ra một lỗ dưới kiệu. Hai chân hắn khép lại chui vào bên trong.

Nhưng khi hắn vừa tiếp đất, mặt đất phủ đầy lá trúc khô héo nhanh chóng chìm xuống giống như gân bò vậy, mưu đồ muốn bao vây hắn lại.

Lý Hỏa Vượng giơ thanh kiếm trong tay chém ngang một phát, cùng với tiếng hét thê thảm không giống của con người, máu tươi nồng nặc phun ra từ dưới mặt đất rồi nhanh chóng hạ xuống.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đứng yên trong rừng trúc, nào có cái gì mà kiệu màu trắng phu kiệu màu đen nữa, giờ đây chỉ có hắn đứng lẻ loi một mình.

"Rốt cuộc họ là thứ gì chứ? Tại sao lại biết ta bói quẻ cho Gia Cát Uyên? Chẳng lẽ tà ma ở đảo Hạnh này thành tinh hết rồi sao?"

"Mục đích của họ là gì vậy? Chẳng lẽ họ đã phát hiện ra thân phận Tâm Tố của ta?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng âm tình bất định suy nghĩ một hồi, sau khi phát hiện xung quanh không bất cứ chuyện gì, Lý Hỏa Vượng quyết định quay trở lại làng chài chờ trời sáng rồi nói sau.

Nhìn lên vầng trăng tròn gần như bị mây đen che khuất trên bầu trời, Lý Hỏa Vượng bước nhanh lên mấy bước, hắn dùng trường kiếm khắc ba dấu trên thân trúc rồi chậm rãi đi về phía trước.

Vì để tránh không bị lạc đường, cách một khoảng thời gian, Lý Hỏa Vượng liền đánh dấu lên thân cây trúc một lần.

Cứ đi mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, nhưng mà tình huống vẫn không khá hơn là bao. Sương mù sáng sớm mịt mù bao phủ lấy bốn phương tám hướng, cũng không tốt hơn đêm tối trước đó bao nhiêu.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đi mệt rồi, từ trong sương sớm đằng xa bắn ra hai tia sáng lờ mờ khiến cho tinh thần của hắn chấn động:

“Ta đến rồi ư?”

Hắn bước nhanh hai bước tiến lên phía trước lại phát hiện ánh đèn kia chính là hai cái đèn l*ng màu trắng treo ở cửa, phía trên đèn l*ng còn lần lượt viết chữ Điện màu đen thật to.

Bức tường màu vàng đất này rất rộng, hơn nữa còn là hình cung, cao bằng mấy tầng lầu.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn sương mù phía sau mình, trong lòng thầm nói:

"Rốt cuộc thứ gì đang giả thần giả quỷ với ta vậy?"

Tuy rằng tình huống hiện tại rất kỳ quái, nhưng nếu nói là sợ thì Lý Hỏa Vượng thật sợ không sợ tí nào. Trước đây hắn đã từng thấy cảnh tượng đáng sợ hơn thế này nhiều.

Lý Hỏa Vượng nhấc chân phải lên đi vào trong cửa, chờ hắn đi xuyên qua con ngõ nhỏ dài, trước mặt hắn xuất hiện một lầu vây khổng lồ hình vòng. Các nhà lầu ngói đen xếp thành hàng đều được xây chung với nhau tạo thành một vòng tròn.

Gió nhẹ thổi qua, một tờ tiền giấy màu vàng bị thổi tới trước mặt Lý Hỏa Vượng, ánh mắt của hắn cũng di chuyển về phía từ đường phía xa.

Bên trong từ đường được phủ đầy màu trắng, bên trong có hai chiếc quan tài một lớn một nhỏ yên lặng nằm ở đó.

Lý Hỏa Vượng đi ra phía ngoài từ đường rồi nhìn vào bên trong.

Từ đường này cái gì cũng có nhưng chỉ là không có người.

“Vô ý mạo phạm.”

Sau khi nhẹ giọng nói xong, Lý Hỏa Vượng hơi khom người với chiếc quan tài kia.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng đột nhiên bước nhanh mấy bước xông thẳng vào trong từ đường, một tay hắn dùng sức đẩy nắp quan tài ra rồi đưa đầu vào trong quan tài lớn tiếng hô:

"Người chết yên nghỉ!!"

Nhìn thấy bên trong chiếc quan tài trống rỗng, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ thất vọng, hắn ngẩng đầu lên khỏi quan tài rồi lại nhìn xung quanh từ đường được che phủ bởi vải trắng và giấy.

"Ta không quan tâm các ngươi là cái gì! Bây giờ ta rất bận, không có thời gian vòng vo dây dưa với các ngươi."

"Nếu các ngươi còn muốn được đẳng chân lân đẳng đầu, thì đừng trách ta châm một mồi lửa thiêu rụi cái lầu vây này cùng với rừng trúc bên ngoài!!”

Giữa toàn bộ lầu vây trống trải, giọng nói của Lý Hỏa Vượng thậm chí còn có tiếng vang. Nhưng cũng giống như trước đó, vẫn không xuất hiện bất kỳ động tĩnh nào của vật thể hay cái gì khác.

"Ầm ầm" Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ lên tấm ván của quan tài, sau đó xoay người đi về phía cửa ra của lầu vây.

Khi đang đi được một nửa thì trong lầu thứ hai của lầu vây bên trái đột nhiên thoáng vụt qua một bóng người màu đỏ.

Lý Hỏa Vượng lập tức xoay người lao về phía bên kia, ngay khi sắp đụng vào tường thì hắn trực tiếp dán hai lá bùa chú được vẽ ra bởi máu của mình lên đùi.

Trong nháy mắt, trên hai chân hắn nổi đầy gân xanh, Lý Hỏa Vượng hung hăng trừng mắt nhìn rồi vọt thẳng lên, chạy song song với bóng người màu đỏ giữa lầu trúc.

Khi nhìn thấy bộ dạng của người kia, một dòng máu nóng xộc thẳng lên sau ót hắn, hắn gần như dùng hết sức lực toàn thân nghiến răng nghiến lợi gào thét với người kia:

"Tọa Vong Đạo!!"

Bóng người màu đỏ đó không ai khác chính là Lý Hỏa Vượng, hình dáng của hắn giống như đúc với bản thân.

Khi nhìn thấy khuôn mặt giống hệt mình, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra Tọa Vong Đạo sớm đã thâm nhập lên đến đảo Hạnh này rồi.

Chương 621: Cướp Đoạt Năng Lực

Những chuyện cổ quái mà trước đó mình đã trải qua, rốt cuộc là do ai làm chứ.

Khi cảm thấy cơ thể mình sắp rơi xuống, Lý Hỏa Vượng vội vàng lấy thanh kiếm Đồng Tiền ra rồi vung kiếm một cái:

"Am Tát Thông Linh Bà Nhïếp!!"

Sợi chỉ đỏ quấn quanh đồng tiền trên thanh kiếm Đồng Tiền nhanh chóng bị kéo dài ra, nó giống như một cái roi dài vung lên cuốn lấy cột trụ.

Khi Lý Hỏa Vượng kéo mạnh một cái, cơ thể hắn đánh về phía Lý Hỏa Vượng như đạn pháo vậy. Mà cơ thể của Lý Hỏa Vượng kia lại không di chuyển, hắn cứ đần độn đứng tại chỗ giống như bị dọa sợ ngu người rồi.

Ngay khi thanh kiếm Đồng Tiền của Lý Hỏa Vượng đâm vào trong cơ thể của đối phương, trái tim hắn đột nhiên run lên, trên thanh kiếm cũng không có bất kỳ cảm giác bị đu.ng chạm nào.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Tọa Vong Đạo trước mặt trực tiếp rút kiếm đâm thẳng vào đỉnh đầu trống không, trên mũi kiếm trống rỗng xuất hiện vết máu không thể giải thích được.

Cùng lúc đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vùng bụng đau nhói, người trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi, thế mà đối phương đã sử dụng năng lực sai vị của mình.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng muốn dùng năng lực sai vị của mình để thoát khỏi đối phương, nhưng hắn lại không ngờ cơ thể của mình lại bất động.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, không biết Tọa Vong Đạo này đã dùng thủ đoạn nào để đánh lừa năng lực sai vị của mình đi.

Trước đây hắn đã giao chiến qua không ít Tọa Vong Đạo, mà cho tới bây giờ không có Tọa Vong Đạo nào có loại năng lực mạnh như vậy.

Tọa Vong Đạo trước mặt mình chắc chắn không đơn giản chút nào! Nói không chừng hắn chính là một trong ba Tam Nguyên của Tứ Hỉ!

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng nào dám che giấu nữa, hắn trực tiếp đưa tay đập vào mắt phải, sau đó dùng tay phải bóp chặt con ngươi trong lòng bàn tay.

Bốp một tiếng, chất lỏng bán trong suốt từ trong kẽ móng tay của hắn bị ép ra ngoài.

Ngay lập tức, mọi thứ xung quanh đều bị thay thế bởi tia sáng kỳ dị nào đó không phân rõ màu sắc, trở nên cực kỳ chậm chạp.

Nhân cơ hội này, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thoát ra khỏi thanh trường kiếm đang cắm vào bụng mình.

Biết đối phương lừa gạt năng lực của mình, Lý Hỏa Vượng tự nhiên sẽ không bị đối phương dẫn đi. Hắn lấy dao đánh lửa ra chuẩn bị tung chiêu.

Nhưng Lý Hỏa Vượng dùng sức đánh lửa mấy lần mà cơ thể của hắn vẫn không bốc cháy. Không lâu sau hắn liền hiểu ra, đám da bị lột của mình đã trở thành pháp khí rồi, nào còn có da mới để hiến tế cho Tam Hủy chứ.

Nhìn thấy Tọa Vong Đạo trước mặt sắp khôi phục bình thường trở

lại, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt căng thẳng, hắn lấy ra cái kìm sắt đã biến thành màu đen nhét vào trong miệng.

Mấy chiếc răng cấm bị hắn nhổ ra rải đầy đất giống như tiên nữ tán hoa vậy.

Lý Hỏa Vượng biết giới hạn năng lực sai vị của bản thân là trong một trượng, cho nên toàn bộ răng của hắn hoàn toàn bao phủ trong một trượng này.

Những chiếc răng dính đầy máu thịt nổ tung khi chạm vào nhau, từng mảnh răng vỡ vụn rơi về phía bên kia như mưa sa vậy.

Không có vật che chắn, đối phương bị từng mảnh răng vỡ bền chắc xuyên qua cơ thể, Tọa Vong Đạo gần như bị xuyên thành một cái rổ.

Tuy nhiên, hắn bị thương thành như vậy nhưng vẫn có thể đứng nguyên tại chỗ, cũng không có bất kỳ dấu hiệu ngã xuống nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Lý Hỏa Vượng lộp bộp một tiếng, hắn chợt hiểu ra cái gì đó.

Ngay sau đó, hắn đè vết thương trên bụng mình, hắn nhận được một tin xấu, Tọa Vong Đạo trước mặt này lại có thể lừa gạt năng lực tự khép lại mãnh mẽ của mình.

“Năng lực của tên này quá khó giải quyết rồi, phải làm sao đây?”

Nhìn thấy vẻ mặt hung dữ trừng mắt nhìn mình của đối phương, tim của Lý Hỏa Vượng không ngừng rơi xuống.

Đối mặt với một Tọa Vong Đạo cổ quái như vậy, Lý Hỏa Vượng thực sự không biết phải làm sao mới phải.

Hắn sợ nếu tiếp tục ở chung một chỗ với Tọa Vong Đạo nữa thì những năng lực còn lại của bản thân cũng sẽ bị đối phương lừa đi mất.

Nếu thật sự muốn giải quyết dứt điểm hắn, thì biện pháp duy nhất

còn lại chính là thăng cấp Khương Thương. Nhưng mà đối phương lại đang đứng trước mặt mình, nào có thời gian cho mình tìm kiếm sự thống khổ cực độ trong nội tâm chứ?

"Không được, trong tình huống không biết rõ địch ta thì phải rút lui trước! Đi tìm Gia Cát Uyên!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng hạ quyết tâm, hắn lập tức cắt một cái lỗ tai của mình ném ra chặn phía sau, sau đó xoay người lao ra khỏi lầu vây.

Khi trở lại rừng trúc, sương mù sáng sớm bên ngoài đã dần tan biến, Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ lao về phía trước, trong lúc chạy như điên, Lý Hỏa Vượng nghiến răng móc khúc xương gãy ra lần nữa tiến hành bói quẻ.

Cho dù là bói quẻ dẫn mình tìm đến chỗ Gia Cát Uyên hay là do Gia Cát Nguyên phát giác ra có người bói quẻ cho mình thì cả hai trường hợp này đều có thể giúp mình thoát khỏi tình thế khó khăn hiện tại.

Chỉ cần có thể khiến Gia Cát Uyên, người đã giết chết Phát Tài xuất hiện thì có thể kết thúc cục diện nguy hiểm này rồi.

Chương 622: Gia Cát Uyên

Cứ chạy mãi, trên con đường phía trước chợt xuất hiện một chiếc xe lừa, đó là một con lừa rất già, tuy đã già nhưng nó có kéo thêm hai mẹ con có cân nặng rất nhẹ ở trong nhà xe cũng không hề hấn gì.

“n công!?”

Người phụ nữ mặt vàng như nến trợn to cặp mắt nhìn Lý Hỏa Vượng hung dữ trước mặt.

"Có người đang đuổi theo ta! Giúp ta trốn thoát một kiếp này!"

Lý Hỏa Vượng vội vàng nói xong, cũng mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hắn trực tiếp chui vào trong xe lừa.

Ngay khi người phụ nữ mặt vàng như nến còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng lại nhìn thấy một người giống hệt ân công từ phía trước lao tới.

"Các ngươi có nhìn thấy người nào có tướng mạo giống như đúc với ta không!"

Nhìn thấy vị ân công thứ hai trước mặt hỏi điều này, ngay khi người phụ nhân kia còn đang do dự không biết nên trả lời như thế nào thì đứa trẻ trong lòng nàng đã vươn tay chỉ vào rừng trúc bên cạnh.

"Ta thấy ngươi chạy vào trong đó!"

Thấy ân công thứ hai ở trước mặt lao vào rừng trúc rồi dần dần khuất bóng, người phụ nhân vội vàng ôm con rồi kéo rèm xe lại.

Lý Hỏa Vượng đang ôm vết thương ở bụng nhìn hai khuôn mặt một lớn một nhỏ trước mặt, hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ đã giúp đỡ, ta sẽ ghi nhớ ân tình này."

Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ nghĩ rằng việc thiện trước đó của

mình có thể cứu mình một mạng.

Người phụ nhân vội vàng lắc đầu:

"n công, lúc trước khi ở trên thuyền là ngươi đã cứu con gái ta. Giúp ngươi là việc mà ta nên làm, ngươi chảy nhiều máu quá, mau đi tìm đại phu trong thôn đi."

Lý Hỏa Vượng lắc lắc đầu rồi lấy "Hỏa Áo Chân Kinh" ra chữa thương cho mình:

"Ngươi cứ đi đi, cứ coi như không có người như ta ở trên xe."

Người phụ nhân ôm lấy con gái gật đầu lia lịa, nàng kéo rèm xe lại rồi vội vàng giục con lừa già đi nhanh hơn chút.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng dùng vết bỏng để che phủ lỗ máu trên người mình thì hắn liền cảm giác được xe lừa dưới người mình đã dừng lại rồi, trong lòng hắn chợt run lên.

Kéo rèm xe ra, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một khuôn mặt giống hệt mình ở đằng xa.

Trong tay hắn cầm một khúc xương người bị nứt ra, đối phương đã lừa gạt năng lực bói quẻ của mình, hơn nữa còn bắt đầu dùng nó để tìm ra mình.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, hắn nhảy xuống xe rồi chặn ở phía trước xe lừa, giọng điệu kiên quyết nói với hai mẹ con phía sau:

"Nhanh lên, đi càng xa càng tốt!"

Người phụ nhân mặt mày vàng như nến nhìn hai người giống hệt nhau trước mặt rồi liếc mắt nhìn con gái đã bị dọa khóc, ngay cả xe lừa nàng cũng không cần nữa, ôm lấy con gái rồi cầm theo hành lý chui vào trong rừng trúc bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng há miệng chậm rãi thở dốc, khi hắn thấy đối phương vừa mở miệng ra muốn nói gì đó, hai người chợt nghiêng đầu nhìn về phía ngã ba bên cạnh.

Nhìn thấy người tới, trên mặt Lý Hỏa Vượng tràn đầy vẻ kích

động. Đó chính là Gia Cát Uyên!

Gia Cát Uyên ăn mặc như thư sinh, hắn phe phẩy cái quạt giấy trong tay, thích thú nhìn hai Lý Hỏa Vượng có tướng mạo giống nhau trước mặt.

Không đợi Lý Hỏa Vượng mở miệng thì hắn đã nghe thấy đối phương nói trước:

"Gia Cát huynh! Ta là Lý Hỏa Vượng! Người này là Tọa Vong Đạo!"

Lý Hỏa Vượng thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu, nhưng mà hắn cũng không có ý định lặp lại lời nói của đối phương.

Hắn nghiêm túc nhìn Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, ngươi có thể tự tay giết chết Phát Tài, chắc chắn ngươi cũng có thể nhìn thấu trò lừa bịp vặt vãnh này của Tọa Vong Đạo nhỉ?"

Nghe được cuộc đối thoại của hai bên, Gia Cát Uyên suy nghĩ một chút, thích thú hỏi:

"Năm đó ta có tặng cho ngươi sợi tóc của Tâm Trọc ngươi có mang theo không?"

"Đương nhiên! Đang ở chỗ ta!"

Lý Hỏa Vượng dùng dao mở bụng mình ra, trực tiếp lấy con thoi màu đen kia ra.

Nếu không phải do hôm nay Gia Cát Uyên nói thì thật sự Lý Hỏa Vượng không biết phía trên con thoi này được quấn quanh bởi sợi tóc của Tâm Trọc.

Nhìn con thoi màu đen trong tay, lại nhìn vẻ mặt âm tình bất định che bụng của đối phương, Lý Hỏa Vượng mỉm cười, xem ra đối phương không đoán được mình lại giấu đồ ở trong bụng.

Lý Hỏa Vượng lại đặt con thoi kia vào trong ngực, quay đầu lại nói với Gia Cát Uyên:

"Gia Cát huynh, cẩn thận một chút, Tọa Vong Đạo lần này không bình thường chút nào, hắn có khả năng lừa gạt lấy năng lực của người khác."

“Ngươi không cần nói, tiểu sinh đã biết rồi.”

Gia Cát Uyên cất chiếc quạt giấy trong tay, từ trong ống tay áo hắn lấy ra một cây bút Phán Quan.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm, hắn thật sự rất muốn biết Gia Cát Uyên có năng lực giết chết Phát Tài ở trước mặt mình rốt cuộc lợi hại như thế nào.

Nhìn thấy Tọa Vong Đạo trước mặt lùi ra sau nửa bước, trong lòng Lý Hỏa Vượng lộ ra một tia giễu cợt, tên này còn biết sợ sao? Trước đó làm cái gì, lại còn dám giả mạo ta.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Gia Cát Uyên ôm quyền chắp tay về phía mình, hắn nhẹ nhàng nâng bút Phán Quan trong tay lên, hướng về phía chân trái của mình chấm một điểm.

Chân trái Lý Hỏa Vượng chợt bị mất cảm giác, lảo đảo sắp ngã.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng đầy kinh ngạc nhìn Gia Cát Uyên trước mặt, trong lúc nhất thời hắn cho rằng mình nhìn nhầm rồi.

Chương 623: Bị giết Chết

Nhưng khi nhìn thấy Gia Cát Uyên lại nâng bút Phán Quan về phía mình, lúc này hắn mới phản ứng lại, bản thân mình không nhìn nhầm, Gia Cát Uyên đang động thủ với mình!

"Ngươi làm gì vậy! Người đó mới là Tọa Vong Đạo!!"

Lý Hỏa Vượng hét lên đầy phẫn nộ.

Cây bút Phán Quan trong tay Gia Cát Uyên lại điểm xuống thêm một nét, nửa người dưới của Lý Hỏa Vượng đều mất đi tri giác.

Lý Hỏa Vượng không cam lòng, vẻ mặt hắn vặn vẹo cuồng loạn

hét lên với Gia Cát Uyên:

"Người lừa gạt người! Ý tốt trước đây ngươi bày tỏ với ta đều là để lừa ta!! Ngươi căn bản cùng một giuộc với Tọa Vong Đạo! "

Đối mặt với lời chỉ trích của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên chỉ cười cười cũng không có ý định nói gì, đầu bút Phán Quan chĩa vào cổ Lý Hỏa Vượng.

"Ta không thể chết! Bọn họ vẫn còn đang chờ ta! Ta đã trải qua quá nhiều trắc trở, ta tuyệt đối không thể chết một cách tầm thường ở nơi đây được!!"

Lý Hỏa Vượng không cam lòng còn muốn giãy giụa, khi cây bút Phán Quan kia vẽ một vòng quanh đầu Lý Hỏa Vượng, cơ thể hắn chợt cứng đờ, hắn không còn chút cơ hội sống sót nào.

“Bịch!”

Thi thể của Lý Hỏa Vượng nặng nề ngã trên mặt đất, con thoi màu đen từ trong tay hắn rơi xuống đất, chậm rãi lăn đến bên chân Gia Cát Uyên.

Gia Cát Uyên lấy ra chiếc khăn tay màu trắng cầm lấy con thoi dính đầy máu thịt kia lên, rồi chuyền vào trong tay của một Lý Hỏa Vượng khác.

Mà Lý Hỏa Vượng kia nhét con thoi kia vào trong bụng mình, sau đó bước đến bên cạnh bộ thi thể kia rồi dùng dao vạch da mặt hắn ra.

Sau khi lật những lớp da đó ra, hắn liền tìm thấy khuôn mặt của người đàn ông đầu trọc có râu quai nón, người mà có kỹ thuật đánh bài tốt nhất trên thuyền đã chết trên biển trước đó.

"Gia Cát huynh, dường như tên Tọa Vong Đạo này thật sự coi bản thân hắn là ta rồi."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng ngưng trọng quay đầu nhìn Gia Cát Uyên bên cạnh.

Làm thế nào hắn cũng không nghĩ tới việc Tọa Vong Đạo này lại có

thể trộm con thoi cùng với vũ khí của mình, hơn nữa hắn còn có thể từ trong ra ngoài hoàn toàn ngụy trang thành mình.

"Chắc chắn tên này đã ra tay khi ta rơi vào ảo giác khi ở dưới nước trước đó, nói không chừng trước đây khi ta đột nhiên rơi vào ảo giác cũng là do Tọa Vong Đạo kia làm ra!"

Nghĩ kỹ lại, lúc mình tỉnh lại từ cái gọi là ngục giam Bạch Tháp, bên cạnh vừa khéo có một kẻ ngốc, nói không chừng người nọ chính là hình chiếu của Tọa Vong Đạo này.

"Còn nữa còn nữa! Lúc trước ta cũng nhìn thấy có một người ở trong bụng mình! Không đúng, người nọ chính là đặc biệt ở trong bụng chờ ngươi đó."

Hòa thượng lo lắng nhắc nhở.

"Chậc chậc chậc."

Hồng Trung bước tới, lượn vài vòng quanh bộ thi thể kia, hai tay hắn chắp trước ngực học theo cách siêu độ của hòa thượng.

Hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết hết rồi, toàn bộ quá trình cũng không khó đoán, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không biết vì sao đối phương lại giả trang thành mình, nếu như là để đối phó với mình, vậy khi biến thành hình dáng giống như mình thì chẳng phải nếu gặp mặt mình thì sẽ bị lộ tẩy sao?

"Soạt!"

Quạt giấy trong tay Gia Cát Uyên được mở ra, bốn chữ Thiên Sinh Ngã Tài xuất hiện ở trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Không cần phải lo lắng, họ tới là vì ta, họ không dám cứng đối cứng với ta trên đảo Hạnh này, cho nên mới mượn thân phận của ngươi để tiếp cận ta."

"Vốn dĩ cơ hội này cũng được, nhưng mà họ lại không đoán được ngươi lại lên đảo nhanh như vậy."

Nhìn thấy Gia Cát Uyên rời đi, Lý Hỏa Vượng cúi xuống lấy lại đồ đạc của mình trên thi thể của Tọa Vong Đạo, rồi nhanh chóng đuổi

theo:

"Đó thực sự là một lỗi lầm, nếu như không phải ta tới thì đoán chừng Gia Cát huynh cũng sẽ không gặp phải phiền phức này."

Hắn thật sự không ngờ rằng lần này Tọa Vong Đạo lại không đối phó với bản thân, trong lúc nhất thời hắn lại có chút không thoải mái. Dù sao trước đây chỉ cần Tọa Vong Đạo nhìn thấy mình thì sẽ cắn chặt không buông giống như chó sói nhìn thấy thịt vậy.

Nghe được sự áy náy trong lời nói của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên khẽ mỉm cười:

"Không sao không sao, tiểu sinh đã quen rồi, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Từ khi tên Tọa Vong Đạo Phát Tài kia chết dưới tay ta thì loại chuyện như này không ngừng xảy ra."

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn thi thể của Tọa Vong Đạo đang dần biến mất trong sương sớm. Khi hắn vừa nghĩ đến việc bị toàn bộ tổ chức Tọa Vong Đạo để mắt tới, người đến gần mình cũng có khả năng đều là do tên điên Tọa Vong Đạo giả trang liền khiến hắn có cảm giác hít thở không thông.

Ngay sau đó, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng có chút phức tạp quay đầu lại nhìn Gia Cát Uyên, đối mặt với sự trả thù mãnh liệt của Tọa Vong Đạo mà đối phương lại có dáng vẻ thành thục như vậy, chứng tỏ sức mạnh của đối phương vô cùng cường đại.

"Nhất định là mạnh hơn Đan Dương Tử rất nhiều, không! Có lẽ người này còn mạnh hơn cả Đan Dương Tử đã thành tiên!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về vấn đề này, Gia Cát Uyên khẽ cau mày đánh giá cơ thể Lý Hỏa Vượng:

"Lý huynh, trong cơ thể ngươi có vật sống gì sao? Có muốn ta lấy nó ra giúp ngươi không?"

Chương 624: Tâm Bàn

Vừa dứt lời, những xúc tu quấn quanh hai con ngươi của Lý Tuế

chui ra ngoài từ lỗ rốn của Lý Hỏa Vượng, tò mò quan sát Gia Cát Uyên.

Lý Hỏa Vượng duỗi ngón tay ra quấn xúc tu lại rồi nhét nó trở vào:

"Không sao, chỉ là Hắc Thái Tuế mà thôi. Mặc dù nó đang dần dần ăn mòn cơ thể của ta, nhưng chỉ có nó mới có thể giúp ta áp chế được ảo giác của Tâm Tố mà thôi."

"Thì ra là vậy, ta cũng có một quyển sách nói về cách này, đây cũng là lần đầu tiên mà ta tận mắt chứng kiến đó."

Gia Cát Uyên sáng tỏ gật đầu một cái, vừa mới nhấc chân định đi lại dừng lại:

"Vậy chắc hẳn là ngươi còn chưa nôn Hắc Thái Tuế tích trữ trong bụng ra mà lại ăn miếng mới rồi nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng sững sờ một lúc, hắn có chút bất ngờ khi đối phương hỏi như vậy:

"Ta có ý định này, chuẩn bị chờ cho Hắc Thái Tuế trong bụng ta hoàn toàn không chịu nổi nữa rồi thử lại xem sao."

"Tuyệt đối không được thử. Năm đó tiểu sinh xem thấy trên sách có nói nếu như làm như vậy thì kết cục của Tâm Tố sẽ rất thê thảm."

Nghe được lời nhắc nhở này, Lý Hỏa Vượng lập tức vô cùng cảm kích, nếu đối phương đã nói như vậy thì nói không chừng sau này mình sẽ thật sự thử làm như vậy cho mà xem.

Trải qua chuyện nhỏ này, bầu không khí giữa hai người họ đã hòa hợp hơn rất nhiều. Rất hiếm khi Lý Hỏa Vượng gặp một người không dòm ngó mình, hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cứ đi bộ như vậy được khoảng nửa giờ, trước mặt hai người xuất hiện một căn lầu trúc hai tầng tĩnh mịch mà trang nhã.

Toàn bộ lầu trúc đều là màu xanh biếc, hoàn toàn hòa làm một với rừng trúc xung quanh, như thể lầu trúc này cũng mọc ra từ đất giống như những cây trúc xung quanh vậy.

"Tệ xá đơn sơ, mong Lý huynh không để bụng."

Gia Cát Uyên đẩy cánh cửa trúc ra, dẫn Lý Hỏa Vượng đi vào trong phòng.

Lầu trúc không có bất kỳ một ổ khóa nào, nhưng có thể chắc chắn rằng nơi này tuyệt đối không có trộm.

Bước vào trong lầu trúc, hơi thở của thư sinh ở bên trong thể hiện ra rất rõ ràng, trên tường không treo chữ thì treo tranh, còn về việc tài nghệ bên trong như thế nào thì Lý Hỏa Vượng thật sự không thể phân biệt được.

Trong đó có một bức tranh vô cùng đặc biệt, đối tượng trong tranh không phải cái gì khác mà là một cỗ xe kiệu màu trắng được nâng bởi bốn bộ xương cao lớn vàng khè, phía trước có một con chồn màu trắng xách đèn l*иg dẫn đường.

Ngoài bức tranh này ra, đối tượng vẽ trong những bức tranh khác phần lớn đều là hình người, có đủ già trẻ lớn bé, xem ra về phương diện vẽ tranh, Gia Cát Uyên vẽ người rất tốt, dáng vẻ vô cùng sinh động.

Lúc này, Gia Cát Uyên đã ngồi xếp bằng trên tấm nệm hương bồ, thuần thục pha trà:

"Lý huynh thích uống loại trà nào không? Tiểu sinh nhà nghèo chỉ có hai loại trà thôi. Ngươi muốn uống Đỉnh Sơn Tố Quả hay là Quân Tử Ngân Châm?"

“Ta...ta uống gì cũng được.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trên một tấm nệm hương bồ khác cạnh bàn trà thấp nhìn Gia Cát Uyên pha trà.

Mặc dù lúc này Lý Hỏa Vượng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng thấy dáng vẻ đối phương tập trung như vậy, cuối cùng hắn quyết định lịch sự chờ đối phương xong việc trước.

Tuy rằng hắn có chút khó hiểu khi thấy đối phương lấy nước trong những chén khác nhau rót qua rót lại để làm cái gì, nhưng rõ ràng có thể biết được đối phương vô cùng tinh thông trà đạo.

"Ngâm trà Quân Tử Ngân Châm ba lần, trà tốt của đảo Hạnh, nhưng nước cũng bình thường lắm, mong ngươi đừng ghét bỏ."

Bưng chén trà xanh nhạt nhấp một ngụm, Lý Hỏa Vượng vừa mở miệng, các loại trà cụ đã được cất đi, trước mặt Lý Hỏa Vượng đã được đặt một bàn cờ ngăn nắp chỉnh tề.

Không đợi đối phương lên tiếng, Lý Hỏa Vượng dứt khoát cầm một quân cờ đen lên tùy tiện đặt lên bàn cờ, hắn không nhịn được có chút sốt ruột hỏi:

"Gia Cát huynh, trước đó vì sao ngươi lại giúp ta? Có phải ngươi cũng là Tâm Tố như ta không?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng hỏi ra những lời này, tim hắn đập rộn lên chờ đối phương mở miệng.

Ba một tiếng, quân cờ trắng được đặt xuống bàn cờ, một câu nói bất ngờ xuất hiện trong miệng đối phương:

"Cũng không phải, mặc dù đều có chữ đệm là Tâm nhưng tiểu sinh là Tâm Bàn chứ không phải là Tâm Tố."

"Tâm Bàn?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy vô cùng mất mát. Lúc ở trên thuyền, không phải hắn chưa từng suy đoán Gia Cát Uyên chịu giúp đỡ mình là bởi vì đối phương là đồng loại của mình.

Nếu ở trong thế giới hỗn loạn quỷ dị này mà có một vị tiền bối cường đại dẫn dắt, vậy thì cho dù tiếp theo phải làm gì cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng mà không phải lúc nào mọi chuyện cũng sẽ phát triển như mình mong muốn.

Lý Hỏa Vượng thu hồi suy nghĩ của mình lại, lần nữa mở miệng hỏi:

"Là từ bàn nào? Bàn trong cây bàn đào ư"

Tay trái Gia Cát Uyên bưng chén trà, dùng nắp trà đè lá trà trong chén, nhắm mắt nhấp nhẹ một ngụm trà:

"Là chữ bàn trong câu thơ: ngồi bên cửa sổ trong xanh rửa sạch nghiên mực, giun rắn cuộn (bàn) lại với nhau, Lý huynh, đến lượt ngươi ra quân rồi."

Chương 625: Một Ti Mệnh Khác

“Cạch” một tiếng, quân cờ đen hạ xuống, trong lòng Lý Hỏa Vượng suy nghĩ những lời đối phương mới nói:

“Bàn trong bàn kết? Câu này có nghĩa là gì?”

Bản thân hắn với tư cách là Tâm Tố, trước đó lại gặp phải năng lực Tâm Trọc quỷ dị vô cùng, hắn khó lòng phỏng đoán được Tâm Bàn là tồn tại như thế nào.

Nhìn hai nước cờ đen đánh lung tung ở trên bàn cờ, Gia Cát Uyên lắc đầu, dùng đầu ngón tay kẹp một quân cờ trắng lên, đặt xuống bàn cờ.

“Chữ bàn này có nghĩa là đời này của tiểu sinh nhất định sẽ bàn kết với phía trên của Tam Thân Cựu rồi, bất kể sống chết.”

“Phía trên Tam Thân Cựu là gì?”

Lý Hỏa Vượng hạ cờ, sau đó hỏi.

Chỉ thấy Gia Cát Uyên tươi cười khép chiếc quạt giấy lại, chỉ lên đỉnh đầu. Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy căng thẳng, đồng tử run lên, hắn nhớ tới những thứ ẩn giấu sâu trong ký ức.

“Lý huynh này, có một số việc không phải là tiểu sinh không muốn nói cho ngươi biết, nhưng có nhiều việc ngươi biết càng nhiều thì càng nguy hiểm. Cả một đời người chớ nên hồ đồ.”

Gia Cát Uyên nói xong, lại nhấc một quân cờ trắng lên, đặt xuống.

Không cần nói ra thì những hành động của đối phương cũng đã nói cho hắn biết ở phía trên Tam Thân Cựu chính là tên một vị Ti Mệnh nào đó trong Bạch Ngọc Kinh, thậm chí đối phương còn không dám nói tên ra, chỉ dùng mấy từ phía trên Tam Thân Cựu ý

nghĩa không rõ ràng để thay thế.

“Ta hiểu, ta hiểu rồi…”

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm, gật đầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả lầu trúc rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim hót véo von thỉnh thoảng vang lên ở bên ngoài cửa sổ.

Khi Gia Cát Uyên đang quan sát bàn cờ trăm ngàn sơ hở mà cảm thấy đau đầu thì nghe được đối phương bắt đầu đặt câu hỏi tiếp:

“Cảm ơn Gia Cát huynh đã khẳng khái giúp đỡ, nhưng xin hỏi Gia Cát huynh chuyện này, nếu như ngươi không phải Tâm Tố giống ta, vậy vì sao lại giúp đỡ ta?”

Đây là vấn đề vướng mắc trong lòng Lý Hỏa Vượng từ lâu, cuối cùng hắn cũng hỏi vào ngày hôm nay.

“Hà cớ gì lại nói vậy?”

Gia Cát Uyên tỏ vẻ khá bất ngờ trước câu hỏi này:

“Ta và ngươi dù chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, dù sao thì tiểu sinh cũng không thể trơ mắt nhìn ngươi mất mạng được. Với bất kỳ người nào đạo hạnh cao thì chiếc mặt nạ đồng tiền kia của ngươi chỉ là vật trang trí mà thôi.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên nhìn đối phương, trong khoảng thời gian này hắn đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không thể nghĩ ra được nguyên nhân đối phương đối xử tốt với mình như vậy, chẳng lẽ chỉ là vì hắn lương thiện thôi sao?

“Vậy Lý huynh nghĩ như thế nào? Chẳng những là ngươi, đừng nói là thế hệ chữ lót Tâm, dù thế hệ chữ lót Linh chữ lót Hư gặp nạn, nếu tiểu sinh có thể ra tay giúp đỡ thì tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Hắn đang lừa ta hay sao? Hắn có ý đồ gì?”

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn không thể khống chế nổi.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng lại bóp chết toàn bộ suy nghĩ của bản thân mình, Gia Cát Uyên còn không thèm để ý tới thân phận Tâm Tố của bản thân, vậy thì còn có ý đồ gì chứ.

Chỉ bằng thực lực của hắn có thể giết chết Phát Tài, nếu như muốn tìm Tâm Tố thì có thể nói là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không cần tốn quá nhiều công phu để lừa gạt bản thân mình. Ngoài là Tâm Tố ra thì bản thân hắn không có thứ gì khác có giá trị lớn cả.

“Lý huynh, ngươi vượt ngàn dặm xa xôi tới đảo Hạnh, chẳng lẽ chỉ để hỏi tiểu sinh chuyện này thôi sao?”

Gia Cát Uyên vô cùng ngạc nhiên.

“Không..không phải vậy. Ta tìm Gia Cát huynh là vì có một việc quan trọng muốn xin giúp đỡ.”

Lý Hỏa Vượng lập tức ổn định tinh thần, nói ra chuyện bản thân phát hiện Bắc Phong ra.

Dù đối phương có ý tốt với mình nhưng Lý Hỏa Vượng không phải hạng người được một tấc thì muốn tiến thêm một thước, hắn nói ra một biện pháp cả hai bên cùng có lợi.

“Gia Cát huynh, ngươi không làm mấy chuyện dư thừa gì nữa, ta biết trong mấy ngày gần đây, Tọa Vong Đạo không ngừng tìm ngươi gây chuyện, tám phần là Bắc Phong cũng tới, ta chỉ cần chờ bên cạnh ngươi, giúp đỡ ngươi đối phó với Tọa Vong Đạo là được!”

Khi thấy đối phương cầm một quân cờ trắng, giơ phía trên bàn cờ, do dự mãi không chịu đánh xuống, Lý Hỏa Vượng tiếp tục tăng thêm thẻ đánh cược:

“Gia Cát huynh, ngươi cứ yên tâm, dù sau này ta thoát khỏi ảo giác của Tâm Tố thì ta cũng sẽ không lập tức rời đi đâu, nhất định sẽ chờ sau khi chuyện của ngươi xử lý thỏa đáng rồi mới rời đi.”

“Chẳng lẽ Gia Cát huynh đang nghi ngờ thực lực của ta hay sao? Ở phương diện này, mặc dù tại hạ không thể so với Gia Cát huynh nhưng ta am hiểu rất sâu với các loại bí thuật của Áo Cảnh giáo, dù là Thương Khương Đăng Giai khó khăn nhất thì cũng đã tiến hành ba lần. Dù là bán tiên cũng không chống lại được loại bí thuật đỉnh cấp này!”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng càng nói càng nôn nóng, Gia Cát Uyên vội vàng duỗi tay ra hiệu cho đối phương dừng lại đã.

“Lý huynh chớ nên hoảng hốt, tiểu sinh không hề nói là không đồng ý, chẳng qua có vài điểm cần Lý huynh cân nhắc một lần. Thứ nhất, Lý huynh nói cùng ta ngăn địch, vậy ngươi có biết tiếp theo đây tiểu sinh muốn đi làm chuyện gì hay không?”

Chương 626: Tu Chân

Lý Hỏa Vượng bị hỏi như vậy thì ngẩn ra, nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu lên hỏi:

“Chuyện trước đó ngươi cướp Tâm Trọc từ Phật Cốt miếu vẫn chưa kết thúc hả?”

Đang yên đang lành lại cướp Tâm Trọc từ trong tay Giám Thiên ti, chắc chắn là có việc gì đó. Hơn nữa với thực lực của Gia Cát Uyên mà kéo dài nhiều tháng như vậy vẫn chưa giải quyết được, chắc chắn đây là chuyện lớn.

Gia Cát Uyên ngẩng đầu nhìn về phía một bức tranh sơn thủy ở sau lưng Lý Hỏa Vượng, trên con đường giữa sườn núi có một cái cây khô gục ngã.

“Chao ôi, dù tiểu sinh có thể chém Phát Tài, nhưng chỉ cần thế hệ chữ lót Tâm đến thì đều gặp khó khăn. Trên người chúng ta đều dính dáng tới nhân quả không thuộc về bản thân mình, khó, rất khó!”

“Chuyến này tiểu sinh chắc chắn sẽ gặp phải vô vàn khó khăn, thỉnh thoảng Tọa Vong Đạo còn ra tay ngăn cản, nếu như Lý huynh muốn đi theo, vậy chắc chắn sẽ là nguy hiểm chín chết một sống,

liệu có đáng giá để làm như vậy hay không?"

"Đáng chứ!"

Lý Hỏa Vượng trả lời một cách chắc nịch, thậm chí hắn không cần hỏi rõ đối phương muốn làm chuyện gì:

"Chỉ cần có thể giúp ta hoàn toàn thoát khỏi ảo giác và mê võng, vậy ta làm gì cũng là đáng giá!"

Gia Cát Uyên nhấc chén trà đã nguội lạnh lên, uống một ngụm:

"Vậy thì tốt, việc tiếp theo chính là Bắc Phong đúng là Tâm Tố, đồng thời có thể thoát khỏi ảo giác, nhưng liệu biện pháp của hắn có thích hợp với ngươi không? Cần phải biết hắn là Tọa Vong Đạo đó."

"Có lẽ biện pháp của hắn cũng giống với người kia, lừa gạt chính bản thân mình là sao? Nhỡ đâu biện pháp của hắn là công pháp tà tu khó lòng chấp nhận được thì sao? Chẳng lẽ Lý huynh cũng định luyện?"

Vấn đề này khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, hắn nhấc chén trà lạnh ngắt lên, đổ vào trong miệng, miễn cưỡng đáp:

"Nhưng hiện giờ ta còn lựa chọn gì hay sao? Mặc kệ là Bắc Phong dùng biện pháp gì thì ta cũng muốn thử một lần."

Gia Cát Uyên nghe được câu này, rơi vào trầm tư.

"Chưa chắc…rất lâu trước đây tiểu sinh từng độc một quyển sách, trên đó có viết một biện pháp."

"Biện pháp gì?"

Đồng tử Lý Hỏa Vượng co lại, trái tim đập thình thịch.

"Ảo giác Tâm Tố của ngươi suy cho cùng cũng là do không thể khống chế Tiên Thiên Nhất Khí nhiều thêm ở trong cơ thể ngươi dẫn tới, nếu như công pháp tu luyện mà quyển sách kia nhắc tới có thể khống chế luồng Tiên Thiên Nhất Khí này, có lẽ sẽ không còn

ảo giác nữa.”

“Ngươi đã từng gặp loại công pháp này rồi?”

Lý Hỏa Vượng không chờ đợi được, hỏi lại.

“Tiểu sinh chỉ từng thấy nhắc tới trên một quyển sách, đã sắp quên hết rồi, nhưng ta nghĩ tám phần là có.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì sự khác thường của Tọa Vong Đạo. Trước đó ta vẫn luôn thắc mắc tại sao Tọa Vong Đạo lại thích dằn vặt, bỡn cợt Tâm Tố, coi bỡn cợt Tâm Tố quan trọng hơn tất cả những chuyện khác, từ xưa tới giờ bọn họ chưa từng làm vậy với Tâm Bàn, Tâm Trọc.”

“Trước đó tiểu sinh còn vắt óc suy nghĩ, chẳng lẽ Tọa Vong Đạo có thù với bất kỳ Tâm Tố nào hay sao? Sau đó ta mới nhận ra nếu như công pháp trong sách là thật, vậy thì loại công pháp tu luyện có thể khắc chế Tọa Vong Đạo này có thể giải thích được lý do tại sao bọn họ lại bỡn cợt, trêu đùa, ghét bỏ Tâm Tố như vậy.”

“Công pháp tu luyện khắc chế Tọa Vong Đạo? Tọa Vong Đạo cũng có công pháp tu luyện hay sao?”

“Đương nhiên là có rồi, bọn họ làm đủ các chuyện hoang đường như vậy mục đích là để dùng giả thay thật, vạn vật trên thế gian biến hóa như nào cũng không rời xa bản chất, tu quỷ tu đạo tu tà tu nhất đều có, nói trắng ra thì Tọa Vong Đạo đang tu giả.”

“Chờ đã, bọn họ tu giả, công pháp Tâm Tố tu luyện khắc chế bọn họ, vậy Tâm Tố tu gì chứ?”

Gia Cát Uyên không trả lời, đặt một quân cờ trắng xuống. Lý Hỏa Vượng thuận thế nhìn lên bàn cờ, chỉ thấy những quân cờ đen mà hắn đánh đã ghép với nhau tạo thành một chữ “chân”.

“Tu chân?”

Lý Hỏa Vượng như được cảnh tỉnh, trong đầu suy nghĩ từ ngữ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này.

Hắn biết tiểu thuyết tu chân, nhưng có thể khẳng định một điều, hai thứ này tuyệt đối không phải là một!

Tọa Vong Đạo tu giả, còn Tâm Tố là tu chân? Hai bên là đối thủ một mất một còn? Chính vì như vậy nên bọn chúng mới hận Tâm Tố? Trong lúc này, dường như Lý Hỏa Vượng hiểu ra được rất nhiều chuyện, nhưng rất nhiều chuyện không hiểu gì cả.

“Không, không đúng. Gia Cát huynh, ngươi chờ ta suy nghĩ rõ ràng đã.”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, ôm cái đầu đang cảm thấy đau nhức của mình, tự hỏi bản thân.

Thấy đối phương phản ứng như vậy, Gia Cát Uyên cũng không vội, duỗi tay dịch chuyển bản cờ sang, sắp xếp các loại trà cụ lên bàn, bắt đầu pha trà.

Chờ khi hắn pha xong một ấm trà mới thì Lý Hỏa Vượng cũng đã lên tiếng.

“Gia Cát huynh, ta cảm thấy không đúng lắm thì phải. Ngươi xem, Tọa Vong Đạo tu giả, vậy nên bọn họ muốn biến những thứ khác thành giả. Nhưng giả sử Tâm Tố chúng ta có thể tu chân, vậy chẳng phải Tâm Tố chúng ta có năng lực từ không sinh có hay sao? Nhưng rõ ràng là ta không hề có năng lực này!”

“Không có thật hả?”

“Tuyệt đối không có! Từ khi ta trở thành Tâm Tố, ngoài ảo giác không thể thoát khỏi ra thì chính là năng lực sai vị!”

Lý Hỏa Vượng trả lời chắc nịch, hắn vẫn khá hiểu rõ về bản thân mình.

Chương 627: Năng Lực

Lý Hỏa Vượng tới thế giới kỳ lạ này hơn một năm, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng có được rất nhiều năng lực kỳ lạ.

Thế nhưng hắn chưa từng đạt được năng lực tu thật nào cả, nếu như bản thân hắn có được năng lực mạnh mẽ như vậy thì cần gì phải chịu nhiều khổ sở, gặp nhiều trắc trở như vậy chứ?

Chuyện quan trọng liên quan tới cuộc sống suốt đời của mình thì tuyệt đối không thể tin tưởng hoàn toàn những gì người khác nói, nhất định phải hỏi kỹ càng mọi chuyện.

“Gia Cát huynh, chuyện Tâm Tố có năng lực tu luyện công pháp tu chân này có thể tin được không? Loại công pháp này có tồn tại trên đời sao?”

Nghe đối phương hỏi như vậy, Gia Cát Uyên cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó mới trả lời.

“Thật ra tiểu sinh chỉ mới đọc được trên một quyển sách, tiểu sinh cũng không hề biết chuyện này là thật hay giả.”

“Nhưng căn cứ theo những việc đám người Tọa Vong Đạo làm ra, tiểu sinh cảm thấy loại công pháp tu chân này có tám phần là thật.”

“Hơn nữa ngươi chưa từng trải qua dùng giả tu thật hả? Không đúng, theo ta được biết, Tâm Tố trên người xuất hiện chuyện gì cũng không hề lạ, có lẽ là ngươi từng làm nhưng chưa từng lưu ý tới thì sao?”

“Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, không bằng ngươi kể lại những chuyện mình đã trải qua cho ta nghe, để tiểu sinh suy nghĩ cùng ngươi xem sao.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Gia Cát Uyên ngồi trước mặt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu.

Ngay cả chuyện bản thân là Tâm Tố mà hắn còn biết, vậy những bí mật khác cũng không cần phải giấu diếm.

“Vậy được rồi, Gia Cát huynh, ta bắt đầu kể từ Thanh Phong quán. Lúc đó có một tên tà tu gọi là Đan Dương Tử, đây là một tên điên mù chữ, không biết hắn tìm được một quyển thiên thư rắm chó từ chỗ nào, vọng tưởng thành tiên tới sắp phát điên rồi…”

Trong lầu trúc thanh nhã, gió nhẹ thoang thoảng, Lý Hỏa Vượng kể ra những chuyện mình đã gặp phải từ hơn một năm về trước.

Lý Hỏa Vượng trải qua rất nhiều chuyện, vốn hắn nghĩ rằng bản thân sẽ nói rất lâu, thậm chí còn chuẩn bị nói cả đêm, kết quả mới nói tới An Từ am thì đã bị Gia Cát Uyên hô dừng.

“Lý huynh, ngươi xem thử đi, đây là đan phương mà trước đó sư phụ ngươi Đan Dương Tử dùng phải không?”

Một tờ giấy tuyên thành viết kín chữ được đẩy tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Cho dù Lý Hỏa Vượng không hiểu thư pháp nhưng hắn biết chữ của Gia Cát Uyên rất đẹp, bên trên ghi chép nguyên vẹn đan phương thành Tiên mà bản thân hắn đưa cho Đan Dương Tử, bên dưới cùng còn cẩn thận viết rõ trình tự vận hành trong ngoài đại chu thiên.

Lý Hỏa Vượng xem qua.

“Đúng vậy, chính là cái này, sao hả?”

Nghe được câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên luôn bình thản đột nhiên lại cao giọng nói:

“Sao hả? Đan phương này cũng giống với kỳ thuật của ngươi, ngươi cảm thấy chỉ dựa vào thứ này mà có thể giúp sư phụ ngươi tu thành bán tiên hay sao?”

“Đúng vậy, trước đó ta cũng cảm thấy hiếu kỳ, dựa vào đâu mà Đan Dương Tử có thể trở thành…”

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng dừng lại, hai mắt mở lớn, đột nhiên hắn đã hiểu ra đối phương đang muốn nói điều gì.

“Ý của ngươi là ta dùng năng lực Tâm Tố của mình giúp Đan Dương Tử thành tiên? Không, không phải, ta hận Đan Dương Tử thấu xương, để ai thành tiên thì ta cũng tuyệt đối không để cho hắn thành tiên đâu!”

Lý Hỏa Vượng nói chắc nịch.

“Nhưng Đan Dương Tử lại thành công, Lý huynh, ngươi cẩn thận suy nghĩ thử xem khi đó trong bụng ngươi có gì hả.”

“Trong bụng ta lúc đó? Trong bụng ta có nửa gương mặt của Đan Dương Tử, sao…”

Vừa nói ra lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu được mọi chuyện.

Gia Cát Uyên gật đầu một cái, nói ra suy nghĩ trong lòng của Lý Hỏa Vượng.

“Đúng vậy! Cho dù hắn chỉ có nửa gương mặt nhưng hắn vẫn còn sống! Máu thịt của hắn vẫn tồn tại trong bụng ngươi! Chính chấp niệm thành tiên của hắn mượn dùng năng lực Tâm Tố của ngươi để bản thân hắn hành tiên.”

Câu nói này của đối phương tự như sấm sét nổ trong đầu Lý Hỏa Vượng, một vài điểm suy nghĩ không rõ ràng trước đó lập tức được khai thông. Hắn thật không thể ngờ rằng nguyên nhân Đan Dương Tử làm nhăng làm quậy mà có thể thành tiên lại xuất hiện ở trên người mình.

Gia Cát Uyên gật đầu tán đồng.

“Ngươi xem thử đi, nếu không thì tại sao lại có câu trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn người trong cuộc chứ. Tuy rằng sư phụ của ngươi mượn dùng Tâm Tố quá thô bạo, biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng dù sao thì hắn cũng là bán tiên.”

“Cho dù ngươi không hiểu bất kỳ chuyện gì cả, nhưng người khác mượn thân thể ngươi cũng có thể khiến một người bình thường thành tiên, vậy ngươi còn cảm thấy Tâm Tố không có năng lực dùng giả tu chân nữa không?”

Khi sự thật được đặt ngay trước mắt, Lý Hỏa Vượng cũng không còn cách nào để giải thích gì thêm nữa. Bản thân hắn là Tâm Tố, đúng là hắn có một loại năng lực đặc biệt nào đó, chẳng qua lúc sử dụng ở trong quá khứ, bản thân hắn không hề biết mà thôi.”

“Chờ chút đã! Nếu như ta có loại năng lực này, vậy ngoài việc khiến Đan Dương Tử thành tiên ra thì còn có thể dùng ở những

việc khác không?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng suy nghĩ, suốt hành trình này hắn đã trải qua vô số chuyện, nhưng hắn vắt óc suy nghĩ vẫn không thể phân biệt rõ rốt cục cái nào là thật, cái nào là do bản thân vận dụng năng lực để sáng tạo ra.

Chương 628: Không Còn Thời Gian

“Rốt cục ‘chân’ là gì?”

Khi Lý Hỏa Vượng còn đang cân nhắc vấn đề này thì chỉ thấy Gia Cát Uyên mở chiếc quạt xếp ra trước mặt.

“Sao hả, Lý huynh, lần này thì ngươi đã suy nghĩ thông suốt rồi chứ. Ngoài việc tìm biện pháp từ trên người Bắc Phong ra thì ngươi vẫn còn con đường khác mà.”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng ổn định lại, gật đầu đáp:

“Cảm ơn Gia Cát huynh đã chỉ ra chỗ sai! Cứ như vậy thì đúng là ta đã có thêm một con đường để lựa chọn. Vậy xin hỏi một câu liên quan tới thứ gọi là công pháp tu chân này, nó tu luyện như thế nào? Làm như nào mới có thể lợi dụng Tiên Thiên Nhất Khí ở trong cơ thể ta được?”

“Chuyện này…”

Trên gương mặt trắng nõn của Gia Cát Uyên xuất hiện vẻ lúng túng.

“Việc này thì xin chớ trách tiểu sinh vô năng, ta không thể giúp đỡ gì với chuyện này rồi. Chẳng qua ta chỉ vô tình đọc được thông tin về loại công pháp này trên một quyển sách này, sau đó ghi nhớ lại mà thôi, về phần nơi nào có thì ta cũng không lưu ý.”

Lý Hỏa Vượng nghe xong lời này, hồi lâu sau cũng đã hiểu được ý của đối phương.

Nói trắng ra là mục đích khi Gia Cát Uyên nói chuyện này cho hắn biết vẫn còn có con đường khác lựa chọn, để bản thân hắn chớ có ở bên cạnh Gia Cát Uyên mai phục Bắc Phong, đỡ gặp nguy hiểm.

“Nhưng hiện giờ chỉ biết ta có năng lực này, căn bản là không hề biết cách sử dụng, muốn tìm công pháp tu chân nhưng ta không hề có manh mối gì cả, vậy tiếp sau đây ta nên tìm như nào chứ?”

Khi thấy sắc mặt Lý Hỏa Vượng khó coi vô cùng, Gia Cát Uyên an ủi:

“Lý huynh chớ sợ, tiểu sinh cũng sẽ lưu ý giúp ngươi, nếu có tin tức gì, ta chắc chắn sẽ báo cho ngươi biết.”

Khi thấy dáng vẻ thong dong của đối phương, trong lòng Lý Hỏa Vượng cuống lên, biết rằng nếu đối phương không biết cảnh ngộ của bản thân thì sợ rằng sẽ không đồng ý.

Hắn lập tức xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay đầy vảy máu. Hắn rút Tử Tuệ kiếm ra, tước vảy như đang tước vỏ mía vậy. Máu thịt bàn kết lấy mạch máu hiện ra trước mặt Gia Cát Uyên.

Trong mỗi một mạch máu đều có những xúc tu màu đen lớn nhỏ không đều nhau. Một số xúc tu còn chui ra khỏi những chỗ yếu ớt, không ngừng ngoe nguẩy tựa như giòi bọ vậy.

“Gia Cát huynh, ta cũng muốn tiến hành từ từ nhưng ta không còn thời gian nữa rồi. Dù Hắc Thái Tuế có thể ngăn cản ảo giác giúp ta, nhưng nó cũng không ngừng ăn mòn thân thể của ta.”

“Ta không biết còn bao lâu nữa, nhưng sợ rằng rất nhanh thôi. Nếu ta từ từ tìm kiếm thứ gọi là công pháp tu chân kia, sợ rằng trước khi tìm được thì Hắc Thái Tuế đã cướp đoạt thân xác của ta rồi!”

“Huhuhu…”

Tiếng khóc tủi thân của Lý Tuế vang lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, nó đã học được cách khóc để biểu đạt cảm xúc đau lòng.

Dù có phần không đành lòng nhưng vào thời điểm này nhất định phải nói rõ mọi chuyện với Gia Cát Uyên. Công pháp tu chân đúng là rất mê người, nhưng Bắc Phong ở ngay trước mặt, không thể dễ

dàng từ bỏ như vậy được.

Vừa an ủi Lý Tuế ở trong lòng, Lý Hỏa Vượng căng thẳng nhìn biểu cảm của Gia Cát Uyên.

“Hơn nữa Gia Cát huynh này, chẳng lẽ không có khả năng tên Bắc Phong kia cũng dùng công pháp tu chân hay sao?”

Nhìn qua thì Gia Cát Uyên đang khó lòng lựa chọn, chiếc quạt xếp giấy trong tay nhẹ nhàng phe phẩy.

“Nhất quyết phải như vậy sao? Không có Hắc Thái Tuế áp chế thì tối đa Lý huynh cũng chỉ gặp phải ảo giác, cũng sẽ không chết, cần gì phải vội vàng như vậy chứ.”

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh đó thôi đã đủ khiến đồng tử Lý Hỏa Vượng giãn ra, hít thở dồn dập.

“Ngươi không biết ta đã làm chuyện gì ở phía bên kia đâu! Ta biết phía bên kia là ảo giác, nhưng ta thà chết cũng không muốn lại rơi vào ảo giác thêm bất cứ lần nào nữa! Ta không muốn...không phân biệt rõ…”

Lầu trúc lập tức rơi vào tĩnh lặng, hai người tựa như hai bức tượng ngồi đó, không hề nhúc nhích. Một con chim bói cá bay tới bệ cửa, dùng mỏ nhẹ nhàng mổ vài cái lên khung trúc, sau đó xoay người bay đi.

“Ôi, nếu chuyện này đã khiến Lý huynh khó xử như vậy thì được rồi, chờ khi Tọa Vong Đạo tới trả thù, ngươi hãy theo sát ta.”

“Cảm ơn Gia Cát huynh đã ra tay giúp đỡ!”

Lý Hỏa Vượng mừng như điên, bất kể như nào, mục đích chuyến đi tới đảo Hạnh lần này của hắn đã đạt được rồi!

Không những như vậy, bên người còn có thêm một ngoại viện mạnh mẽ, dù thực lực của Bắc Phong có manh thì hắn cũng đã có sức chống trả.

Biết đối phương có cách thoát khỏi ảo giác, nếu không làm rõ thì hắn không cam lòng.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng vui mừng như vậy, trong lòng Gia Cát Uyên thầm than một tiếng, nếu bản thân hắn không đồng ý sợ rằng Lý huynh cũng sẽ lén lút đi theo.

Nếu đã như vậy thì không bằng đồng ý với hắn, ở ngoài sáng cũng dễ giúp đỡ hơn. Đều là người đáng thương chữ lót Tâm, có thể giúp thì giúp.

“Lý huynh cứ yên tâm, không cần phải vội, nếu ngươi đã nhất quyết đòi đi theo, vậy tiểu sinh sẽ nói rõ chuyện muốn làm tiếp sau đây cho ngươi hiểu rõ, tránh cho sau này vội vàng quá.”

“Được! Ngươi nói đi!”

Lý Hỏa Vượng lập tức lên dây cót, hắn cũng rất muốn biết rõ Gia Cát Uyên cướp Tâm Trọc của Giám Thiên ti để làm gì.

Chương 629: Thiếu Sót

Gia Cát Uyên cầm chén trà lên uống một ngụm.

“Trong mấy ngày gần đây, Bát Hoang không được yên ổn cho lắm, chắc hẳn Lý huynh cũng cảm nhận được chuyện này phải không?”

Liên tưởng tới việc Ký Tương rời đi, còn cả chiếc chiến thuyền khổng lồ trên mặt biển, dù việc này không hề liên quan gì tới bản thân mình nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có thể cảm nhận được mưa gió sắp nổi lên rồi.

“Đúng là như vậy, nhưng chuyện này không có liên quan gì lớn với ta, vậy nên ta cũng không chú ý đi nghe ngóng tình hình.”

“Chao ôi…”

Gia Cát Uyên than một tiếng.

“Nói cho cùng thì đó vẫn là chuyện của hoàng gia. Hoàng Thái hậu nước Đại Tề vì có thể buông rèm chấp chính nên đã luyện sống vị Hoàng tế sáu tuổi bị chết yểu. Ha ha, đường đường là Đại Tề mà lại để một cỗ xác sống không có ba hồn bảy vía làm Hoàng đế,

ngươi nói xem chuyện này đáng buồn, đáng cười tới mức nào.”

“Đại Tề? Chẳng phải từ mấy trăm năm trước Đại Tề đã không còn tồn tại rồi nữa sao? Chẳng phải bây giờ phải gọi là Đại Lương sao? Chẳng lẽ hắn cảm thấy Đại Lương kế thừa Đại Tề vậy nên theo thói quen gọi là Đại Tề?”

Lý Hỏa Vượng càng nghe càng mơ hồ, trong não xuất hiện thêm nhiều câu hỏi.

Gia Cát Uyên không hề nhận ra nghi vấn của Lý Hỏa Vượng, tiếp tục nói.

“Nếu vậy thì cũng thôi, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Đại Tề dù đã tới thời khắc hoàng hôn, thế nhưng không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể lay động được. Tệ nạn chính là ở đám hoạn quan trèo lên hoàng quyền kia.”

“Không biết chúng đã dùng cách gì mà khiến xác sống Hoàng đế có được tâm trí, đồng thời bắt đầu giả truyền thánh chỉ, muốn lựa chọn tú nữ.”

“Đừng nói tiểu Hoàng đế kia đã chết, dù còn sống đi nữa thì mới chỉ sáu tuổi, cần chọn tú nữ để làm gì chứ? Huống chi chúng lựa chọn tú nữ sinh giờ âm tháng âm năm âm.”

“Một thời gian trước ta đã đi ra ngoài nghe ngóng tình hình, không chỉ riêng tú nữ, toàn bộ Đại Tề có rất nhiều đàn ông bị bắt đi lao dịch.”

“Ngươi suy nghĩ thử xem, bao nhiêu năm trôi qua đã từng có lần nào nhiều lao dịch như vậy chưa? Sửa chữa trường thành vệ quốc cũng không hơn gì lần này, tiểu sinh cảm thấy bọn họ bị bắt đi sửa lăng!”

“Sửa lăng?”

Trong thời gian ngắn, mạch suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng không theo kịp. Hiển nhiên chuyện này có phần không khớp với hắn, hắn đã tới Đại Lương được một thời gian nhưng chưa từng nghe ai nói tới hành vi lao dịch trên quy mô lớn.

Gia Cát Uyên không để ý tới Lý Hỏa Vượng, nói tiếp:

“Xác sống tiểu Hoàng đế, tú nữ giờ âm tháng âm năm âm, cộng thêm cả việc sửa lăng, ngươi suy nghĩ thử xem, chuyện này chắc chắn không hề nhỏ.”

Gia Cát Uyên nâng chén trà trước mặt Lý Hỏa Vượng lên, đổ đi, rót một chén trà mới nóng hổi cho hắn.

“Dù hoạn quan nắm quyền trong tay, thủ đoạn thông thiên, đồng thời còn kết hợp với đám hòa thượng Chính Đức các, khiến toàn bộ kinh thành chướng khí mù mịt, nhưng trong cả triều đình vẫn có người mang chí lớn.”

“Với tư cách là một Thuyết Thư Nhân bình thường, tiểu sinh cũng không hề muốn dính dáng tới những chuyện này. Nhưng nếu cứ để bọn họ làm vậy thì sẽ khiến sinh linh đồ thán, vậy thì tiểu sinh muốn không quản cũng không được.”

“Vậy nên tiểu sinh mới chuẩn bị Tâm Trọc, đồng thời nhờ bạn cũ luyện chế nó thành pháp khí quyển tranh lãng quên ký ức, vào kinh để chuẩn bị…”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào Gia Cát Uyên đang đĩnh đạc nói, nhưng nghe vào tai này thì ra lỗ tai kia, trong đầu hắn đang suy nghĩ một chuyện hoàn toàn khác.

“Trước đó ta còn cảm thấy Tâm Bàn rất tốt, nhưng hiện giờ xem ra Tâm Tố Tâm Bàn Tâm Trọc dù năng lực khác biệt rất lớn nhưng lại có nhiều điểm giống hệt với nhau.”

“Gia Cát huynh, Gia Cát huynh.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra cắt ngang lời Gia Cát Uyên:

“Ta đã biết ngươi muốn làm gì rồi, không cần giải thích nữa đâu.”

Gia Cát Uyên tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Lý huynh, ngươi biết rồi hả? Người bình thường nghe ta nói vậy

đều cảm thấy Đại Tề không tồn tại, nhất định sẽ tranh luận với ta một hồi."

"Nếu Gia Cát huynh nói Đại Tề tồn tại thì chắc chắn là có tồn tại."

Có lẽ những trải nghiệm của bản thân trong quá khứ khiến Lý Hỏa Vượng có thể thấu hiểu được tâm tình của đối phương, hắn trả lời vô cùng bình tĩnh, tiếp nhận lý do của đối phương, không hề có ý định tranh luận thêm nữa.

Đều là người cùng bệnh với nhau, chữ lót Tâm hà cớ gì phải làm khó xử chữ lót Tâm.

Cảm nhận được dường như Lý Hỏa Vượng không hề tin những gì mình nói, Gia Cát Uyên nhíu mày, bất mãn nói:

"Lý huynh, Tâm Bàn của chúng ta không giống với Tâm Tố của các ngươi, Đại Tề thật sự tồn tại! Đại Lương thay xà đổi cột kia mới là sai!"

"Đúng, ta biết rồi. Đại Lương là sai, Đại Tề mới là đúng!"

Lý Hỏa Vượng sớm đã suy nghĩ thấu, bất kể Gia Cát Uyên có đi cứu vớt Đại Tề sớm đã biến mất kia không thì hắn cũng sẽ đi theo bên cạnh đối phương.

Gia Cát Uyên là một người tốt, nếu giúp được thì đương nhiên phải giúp, nhưng phiền toái của Tâm Bàn liên quan tới Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh, bất kể là vị gọi là phía trên Tam Thân Cựu kia quản lý Thiên đạo nào thì e rằng bản thân hắn cũng chẳng giúp được là mấy.

Việc quan trọng nhất của bản thân hắn chính là đi theo Gia Cát Uyên, phục kích Tọa Vong Đạo bên cạnh hắn, tìm kiếm kẻ gọi là Bắc Phong."

Chương 630: Bịp Bợm

"Ôi, sao ngươi vẫn không tin chữ. Quyển sách có nhắc tới việc Tâm Tố có thể tu chân ta đọc được ở trong vườn sách ở U Đô, Đại

Tề đó. Nào, để tiểu sinh kể lại mọi chuyện từ đầu về sử sách Đại Lương và Đại Tề cho ngươi nghe."

Lý Hỏa Vượng vội vàng duỗi tay ra ngăn lại, nếu như giảng giải từ đầu thì sợ rằng phải nói ba ngày ba đêm mất.

"Gia Cát huynh, không cần đâu, ngươi hãy nói tiếp theo chúng ta đi đâu, phải làm gì, muốn giết ai là được, ta đi theo ngươi."

Khi thấy đối phương kháng cự như vậy, Gia Cát Uyên mới coi như thôi, trên mặt cũng tỏ vẻ tiếc nuối:

"Lý huynh, ngươi không hiếu học như vậy là không được đâu. Có câu biển học vô bờ, khổ luyện là con thuyền đưa về bến thành công. Cũng có câu nói người xưa học hỏi không tiếc nuối…"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất đắc dĩ, đúng là chỉ có đặt sai tên chứ không có ngoại hiệu sai, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu vì sao ngoại hiệu của đối phương là Thuyết Thư Nhân rồi.

"Gia Cát huynh, đám thái giám kia vẫn đang làm loạn triều đình Đại Tề, chúng ta cứ dông dài ở nơi này e là không được thích hợp lắm đâu nhỉ?"

"Thôi được rồi, tương lai còn dài, trên đường đi ta sẽ khuyên bảo ngươi."

Gia Cát Uyên đứng dậy khỏi bồ đoàn, xoay người đi lấy bức tranh và thư pháp ở trên tường.

"Ngươi theo tiểu sinh tới U Đô, gặp mặt Quốc Sư đại nhân trước đã."

"Được!"

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, giúp đỡ Gia Cát Uyên lấy tranh xuống.

"Gia Cát huynh, ngươi đã nói sư phụ của ta Đan Dương Tử dùng chấp niệm thành tiên, mượn lực lượng của ta để thành tiên, vậy chẳng phải là ta cũng có thể sử dụng luồng Tiên Thiên Nhất Khí này trong cơ thể phải không?"

Lý Hỏa Vượng vừa giúp đỡ vừa nói.

“Được chứ, tất cả Tâm Tố đều có thể sử dụng được, nếu không thì sao người khác bắt được Tâm Tố đều muốn hãm hại, lừa gạt cơ chứ? Chẳng phải họ cũng sợ Tâm Tố tùy tiện sử dụng hay sao?”

“Nhưng ngươi cũng không thể tùy tiện sử dụng được, trước tiên không nói tới việc có thể sử dụng hay không, nói không chừng dùng được thì sẽ thành giết địch tám trăm tự tổn hại một nghìn. Chẳng lẽ ngươi cũng muốn biến thành loại bán tiên như sư phụ ngươi sao?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên ba cái đầu của Đan Dương Tử, không nói thêm gì nữa. Mặc kệ là chuyện như vậy xuất hiện ở trên người mình hay là xuất hiện trên người bạn bè người thân của mình, thậm chí là xuất hiện ở trên người kẻ địch thì cũng đều không phải là kết quả tốt.

Trước khi hắn hiểu thấu được năng lực của Tâm Tố thì khi đối địch vẫn nên sử dụng thứ khác, tối thiểu là Đại Thiên Lục cũng ổn định hơn.

“Lý huynh, tốt nhất ngươi vẫn nên tìm được công pháp tu chân rồi nói. Suy nghĩ một chút tới Tâm Trọc mà xem, chúng ta có lựa chọn, nhưng bọn họ không có lựa chọn, sử dụng linh tinh không chừng sẽ khiến tâm bị tẩu hỏa nhập ma như bọn họ đó.”

…

“Mẹ kiếp! Ông đây không tin! Ta đặt một quân mặt sấp, một quân mặt ngửa! Ta không tin vẫn còn thua được!”

“Ta đặt hai quân mặt ngửa, mười đồng!”

“Ta cũng đặt hai quân mặt ngửa!”

“Bà nội nhà ngươi, cút cho ta! Đặt cái khác đi, đừng mong ăn trộm vận may của ông đây.”

Chướng khí mù mịt, mùi chân thối và mùi mồ hôi nồng nặc bao phủ lấy cả song bạc. Một đám người chợ búa vô lại cùng với đám du côn lưu manh đang đánh bạc.

Cho dù thành Ngân Lăng khí phái vô cùng nhưng càng khí phái thì lại càng có nhiều chỗ bẩn thỉu, sòng bạc của Quỳ gia này vẫn được coi là sạch sẽ.

“Còn ai nữa không? Có ai đặt nữa hay không?! Đặt xong rồi thì bỏ tay ra!”

Lữ Tú Tài đã lâu ngày không gặp tựa như tướng quân trước trận chiến, oai phong sừng sững đứng ở giữa canh bạc, vẻ non nớt trên gương mặt thiếu niên đã hoàn toàn biến mất, bị các thứ khác không thuộc về độ tuổi này lấp đầy.

Nhìn từng đống tiền đồng và bạc vụn đặt ở các vị trí, Lữ Tú Tài cười lạnh một tiếng, bàn tay giấu trong ống tay phải bấm quyết, ngay sau đó chân phải giẫm một cái, một đồng tiền trong ống rung lên.

Khi cốc xúc xắc che kín được mở ra, tiếng hô đồng loại vang lên, hai đồng tiền ở bên trong cốc xúc xắc là mặt sấp.

Có mấy tên đặt cược không cam lòng, cầm đồng tiền lên kiểm tra nhưng đều không phát hiện ra điểm khác thường nào cả, đó chỉ là hai đồng tiền bình thường, hơn nữa còn bị rỉ sét.

“Mẹ nó, ta không tin đêm nay mình lại xui xẻo như vậy! Đi! Đi tìm Quỳ gia vay tiền nào!”

Trong tiếng la hét, thời gian trôi qua từng chút một, chờ khi tiếng gà gáy bên ngoài cửa sổ vang lên, cả đám ma bài bạc tựa như mất hồn mới bắt đầu đi ra bên ngoài.

Lúc này Lữ Tú Tài đang chia của cùng với một tên béo, cho dù chỉ được bốn phần nhưng số tiền đó đã đủ khiến Lữ Tú Tài phải hoa cả mắt.

“Lữ lang, đây là phần của ngươi.”

“Đa tạ Quỷ gia!”

Lữ Tú Tài cười ha hả mở hai tay ra, ôm hết tiền trên bàn về, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

“Thật sự muốn lão già trong nhà tới đây xem, ta có nhiều tiền như vậy, bằng bao nhiêu buổi hắn biểu diễn cơ chứ! Lớn tuổi như vậy rồi nhưng đúng là chẳng ra sao mà, còn không có tiền đồ bằng mình!”

Chương 631: Cuộc Sống Mới

Khi Lữ Tú Tài đang cất tiền vào trong hai túi vải thì hắn nghe thấy ông chủ song bạc ở trước mặt nói:

“Lữ lang, lần sau ngươi phải cho đám heo kia chút ngon ngọt, thua ba ván rồi thắng một ván, như vậy lần sau bọn họ mới tới nữa.”

“Được! Ta biết rồi!”

Chờ khi hắn cất tiền xong, đi ra khỏi cửa song bạc thì có một đám du côn cắc ké vô lại xông tới, gương mặt tươi cười chúc mừng.

Dường như Lữ Tú Tài rất thân với đám người này, vung tay lên nói:

“Đi! Các anh em! Hôm nay ta mời khách! Chúng ta tới Túy Tiên lâu ăn sáng thôi nào!”

Lữ Tú Tài mới nói ra lời này thì cả đám đã lập tức hoan hô.

“Lữ gia trượng nghĩa! Hào phóng!”

“Lữ gia hào sảng! Luận hảo hán thì ắt phải là Lữ gia của chúng ta!”

“Còn không phải sao, toàn bộ thành Ngân Lăng này, có ai dám không nể mặt Lữ gia chứ!”

Trong các tiếng ‘Lữ gia’ không ngừng vang lên, Lữ Tú Tài cảm thấy mình sắp bay lên luôn rồi, khóe miệng cong lên, không thể nào hạ xuống được.

Mẹ nhà nó nữa, đây mới là sống chứ, những ngày tháng mình ở bên trong gánh hát là cái chó gì!

Cả đám người kéo nhau đi, Lữ Tú Tài la lối om sòm đi tới Túy Tiên lâu.

Hắn không hề quan tâm giờ mới là buổi sáng, các món ngon được mang lên. Chờ khi rượu vừa được mang đến, có kẻ ánh mắt tốt vội chạy tới rót rượu cho Lữ Tú Tài.

Lữ Tú Tài cầm chén rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm lớn, đám người xung quanh đều khen hay.

Hoàn toàn không chú ý tới vẻ xem thường và bất mãn của những thực khách xung quanh.

“Lữ gia đại lượng! Lữ gia oai phong quá!”

“Trời ơi là trời, sao ta lại không có tửu lượng tốt như vậy chứ. Lữ gia có thể dạy ta cách luyện được không?”

“Như vậy là gì đó, năm xưa ông đây và sư phụ Lý Hỏa Vượng đi giúp Hoàng đế Thanh Khâu đuổi quỷ bắt yêu. Nhìn thấy chưa, một vò rượu cao như này mà khi đó Lữ gia ta bê lên, ngửa đầu uống cạn!”

“Lữ gia, khi đó ngài và sư phụ bắt yêu ở Thanh Khâu như nào, ngài kể cho chúng ta nghe đi!”

“Nói tới Thanh Khâu, cho dù mặt ngoài không có tà ma nhưng ở dưới đồng cỏ kia vô cùng nguy hiểm. Lúc đó nếu như không có ta chiếu cố sư phụ, vậy nói không chừng hắn đã không còn trên đời nữa rồi!”

Vừa ăn vừa uống, Lữ Tú Tài vừa kể lại những chuyện xảy ra ở Thanh Khâu, đại đa số mọi việc là hắn nghe được từ chỗ Cẩu Oa, chỉ là sắp xếp bản thân thành nhân vật chính mà thôi.

Trong những tiếng khen ngợi của mọi người, mặt Lữ Tú Tài dần đỏ ửng lên, đầu lưỡi cũng trở nên không lưu loát, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ.

Chờ khi ăn uống tới tầm, Lữ Tú Tài cao hứng vung tay lên nói:

“Đi! Tới hẻm son phấn! Mọi chi phí tính hết cho ta!”

Tiếng hoan hô càng lớn hơn nữa, gần như muốn lật tung nóc nhà luôn rồi. Đám người xung quanh càng xum xoe hơn, gần như muốn coi Lữ Tú Tài làm cha mà cúng bài, điều này khiến Lữ Tú Tài cảm thấy thỏa mãn tột độ.

Khi Lữ Tú Tài thỏa mãn đi ra khỏi hẻm son phấn thì đã là xế trưa rồi.

Hắn không cảm thấy đói bụng, điểm đặc sắc ở hẻm son phấn chính là mua cô nương tặng sủi cảo thịt lừa.

Ăn chơi cả một buổi sáng, Lữ Tú Tài cũng cảm thấy mệt, lảo đà lảo đảo đi về chỗ ở.

Theo lý mà nói thì loại người như hắn rất khó thuê nhà ở thành Ngân Lăng, nhưng Quỳ gia thủ đoạn thông thiên, đã tìm vài người để bảo lãnh.

Tiếng đẩy cửa “kẽo kẹt” vang lên, ở bên cạnh giếng trong sân có một cô gái đang ngồi giặt quần áo, tay chân vô cùng nhanh nhẹn, nhìn qua thì chăm chỉ vô cùng.

Lữ Tú Tài đã bỏ tiền mua cô gái này về, gọi là Đào nhi, bề ngoài bình thường, mông cũng nhỏ, giá mua rất rẻ.

Vốn hắn định mua về làm vợ nhưng sau khi tới hẻm son phấn vài lần, Lữ Tú Tài không động tới nữa.

Nằm ở trên giường chẳng khác nào một khúc gỗ, nào có nhiều chiêu trò như các cô nương ở lầu xanh.

Hiện giờ hắn để trong nhà giặt quần áo, nấu nướng linh tinh, hắn coi như là nha hoàn.

Lữ Tú Tài nằm vật lên giường, bắt đầu gáy o o.

Đào nhi dừng không giặt nữa, cầm chậu gỗ lên, múc nước nóng ở trong nồi đã đun từ sáng, cầm khăn mặt đi tới lau mặt lau người cho Lữ Tú Tài.

Lau xong thì khom lưng cởi giày cởi vớ, ngâm chân cho hắn.

Sau khi rửa sạch sẽ cho hắn, nàng mới che chăn lên người Lữ Tú Tài, đồng thời đặt gối hai bên sợ hở gió, còn dùng quần áo che lại.

Chờ khi sắc trời bên ngoài dần tối đen thì Lữ Tú Tài mới dần tỉnh lại, ngửi mùi thơm bay trong không khí, hắn xoay người xuống giường, ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm tối.

Lúc Lữ Tú Tài ăn cơm thì Đào nhỉ không có tư cách ngồi chung bàn, nhất định phải chờ hắn ăn xong thì mới được ăn đồ thừa còn lại.

Trên bàn có hai món mặn một canh, hơn nữa còn có trứng rán, món ăn được xào rán bằng mỡ heo, trước đây Lữ Tú Tài không dám nghĩ tới bữa tối như này, nhưng hiện giờ hắn lại bắt đầu chán ghét.

Uống một ngụm canh bí lớn, Lữ Tú Tài dùng ống tay áo lau miệng, sau đó chuẩn bị đi tới sòng bạc kiếm tiền. Hắn phải đi sớm một chút, không chút nữa lệnh cấm đi lại ban đêm thi hành, vậy thì hắn sẽ bị cản ở ngoài.

Chương 632: Bắt Quỷ

Khi đi ngang qua Đào nhi, Lữ Tú Tài đột nhiên nhìn thấy quần nàng có dính chút máu, sắc mặt lập tức trở nên giận dữ tột độ.

“Mẹ kiếp! Có chuyện gì xảy ra vậy! Là tên nào ăn gan hùm mật báo động tới người của Lữ gia ta chứ! Ông đây giết chết hắn!”

Đào nhi lắc đầu, lí nhí nói:

“Không có...Chỉ là kinh nguyệt hơi nhiều, không thể thấm hết.”

“Kinh nguyệt gì hả? Ta đang hỏi máu trên quần ngươi mà! Ngươi nói kinh nguyệt với không kinh nguyệt với ta làm gì!”

Sau khi được Đào nhi lí nhí giải thích, Lữ Tú Tài mới hiểu tháng nào phụ nữ cũng chảy máu.

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách trước đây hát hí khúc, có vài ngày chị dâu cứ thần thần bí bí, ta hỏi nàng mà mẹ nhà nó nữa, nàng chửi ta té tát.”

Lữ Tú Tài sờ bên hông, lấy một ít bạc vụn trong túi nhét vào ngực Đào nhi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Tối mai mua thịt cho ta, ông đây không muốn ăn rau nữa! Ăn rau cả đời rồi, giờ nhìn thấy rau là ta thấy bực!”

Ngoài Lữ Tú Tài ra thì những con bạc kia cũng đi tới sòng bạc, buổi đêm thành Ngân Lăng sẽ cấm đi lại, nhưng chỉ cần ở lại sòng bạc cả đêm, vậy cấm đi lại hay không cấm cũng không có liên quan gì.

Vừa tới sòng bạc Quỳ gia, Lữ Tú Tài lấy ra năm đồng tiền mà Lý Hỏa Vượng cho mình, đặt ở trong tay, trên mặt lộ vẻ đắc ý. Mình có nghề này rồi, cả đời không sợ đói nữa.

Nhưng khi hắn đang định đi tới vị trí của bản thân thì đã bị Quỳ gia xăm hình rồng trên vai ngăn lại:

“Tới đây tới đây, Lữ lang, đừng vội kiếm tiền mà, ta tìm ngươi có chút việc.”

Hai người đi tới sân nhỏ phía sau sòng bạc, có một cái nồi lẩu đồng đỏ đang sôi sung sục, bên trong là từng miếng thịt dê cắt mỏng.

Lữ Tú Tài vừa ngồi xuống đã bắt đầu ăn, đúng lúc hắn ăn ở nhà vẫn chưa no.

“Quỳ gia có việc gì sao? Có vấn đề gì thì cứ nói! Năm đó ngươi thu lưu ta, vậy ngươi chính là ân nhân của Lữ Tú Tài này!”

Quỳ Tam Kim cười lớn, rót rượu cho Lữ Tú Tài.

“Lữ lang, ta nghe nói trước đây ngươi từng đi theo cao nhân phải không?”

“Đó là đương nhiên rồi! Sư phụ ta! Lý Hỏa Vượng! Nhân vật như thần tiên vậy! Chém đầu còn có thể nối trở lại! Đám tà ma yêu

quái kia chỉ đủ làm đồ nhắm cho hắn mà thôi!"

Lữ Tú Tài không ngừng đập vào ngực, người không biết thì còn tưởng đang nói hắn nữa đó.

"Vậy Lữ lang đi theo cao nhân lợi hại như vậy, chắc chắn cũng rất lợi hại nhỉ?"

"Hahaha…"

Lữ Tú Tài gắp thịt dê lên thả vào trong nồi lẩu sôi sung sục, sau đó đưa vào trong miệng, đắc ý nói:

"Tạm được, ta có bốn phần, không, sáu phần bản lĩnh của sư phụ!"

"Tốt! Quả nhiên từ xưa anh hùng xuất thiếu niên! Bội phục, bội phục!"

Lữ Tú Tài đắc ý cười lớn, Quỳ gia tiếng tăm lừng lẫy cũng nho nhã lễ độ với mình như vậy, lúc này hắn cảm thấy bản thân mình rất có thể diện, trong lòng đã nghĩ kỹ ngày mai sẽ chém gió như nào với các huynh đệ trên bàn rượu rồi.

Hắn hoàn toàn không để ý thấy Quỳ Tam Kim ở trước mặt giả vờ nhíu mày:

"Lữ lang này, chỗ ta có một việc khó giải quyết, có thể mời ngươi giúp đỡ một lần hay không?"

"Chính là một người huynh đệ đồng sinh cộng tử với ta không biết gặp xui xẻo ở chỗ nào, kết quả là gặp sát, trở nên điên điên khùng khùng, tìm hòa thượng đạo sĩ tới đều vô dụng."

"Nếu như Lữ lang có thể giúp ta được chuyện này, vậy sau này tiền kiếm được ngươi lấy tám phần!"

"Tám phần á? Vậy chẳng khác nào lật kèo rồi à?"

Thù lao của Quỳ Tam Kim khiến nước dãi của Lữ Tú Tài như

muốn rớt ra tới nơi.

Hắn đang định mở miệng đồng ý thì ngay tức thì hắn lại bình tĩnh.

Người một nhà nắm rõ chuyện nhà mình, từ khi đi cùng sư phụ đến nay, hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu chuyện trúng tà như vậy rồi. Trong đó có cả lợi hại lẫn không lợi hại như vẻ bề ngoài.

Mặc dù sư phụ đã từng nói năm đồng xu này có thể trảm ma, nhưng hắn vẫn chưa từng thử nó trước đây.

Thấy Lữ Tú Tài bắt đầu bối rối, Quỳ Tam Kim liền thất vọng thở dài một hơi:

“Thôi vậy, ta không có trách ngươi, cũng phải thôi, kỳ thực đây không phải loại chuyện mà người bình thường có thể làm được.”

Vừa bị đối phương kích như vậy, đầu của Lữ Tú Tài như nóng bừng lên.

“Móa nó, ta làm! Nhân tử treo triều thiên, bất tử vạn vạn năm*. Lữ gia ta mà phải sợ cái này à? Lý Hỏa Vượng được thì cớ gì mà ta lại không được?”

*ý chỉ mặc kệ, không quan tâm.

Hơn nữa, lỡ mà đánh không lại thì chỉ cần dựa vào năm đồng tiền mượn được kia chạy trốn thì chắc có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.

“Được! Lữ lang đúng là hảo hán! Ta kính ngươi một ly!!”

Lữ Tú Tàu bắt chước ngay điệu bộ hắn học được từ câu chuyện Binh Thư, hắn giả bộ chẳng hề để tâm rồi đặt chén rượu trong tay xuống mặt bàn.

“Chớ vội uống rượu! Chờ ta chém phay thứ tà ma ấy rồi sẽ từ từ nhâm nhi với Quỳ gia!”

Vẻ tự tin tràn trề của Lữ Tú Tài khiến Quý Tam Kim không khỏi giơ ngón tay cái tán thưởng, gương mặt hắn lúc này lại càng thêm phần đắc ý.

Giờ thì cuối cùng hắn cũng được hưởng đãi ngộ mà trước kia Lý Hỏa Vượng được hưởng thụ rồi.

“Được, Lữ lang, chúng ta đi thôi!”

Đến khi lên xe ngựa, dù ngoài mặt Lữ Tú Tài tỏ ra không để tâm nhưng trong lòng hắn bắt đầu lo lắng bất an. Hắn đang không ngừng nhớ lại lúc trước Lý Hỏa Vượng đã ứng phó thế nào khi lâm vào tình thế ma quỷ hiểm hóc này.

Chương 633: Lữ Bán Tiên

Nhưng dù nghĩ hồi lâu thì hắn cũng chẳng thể tìm ra điều gì hữu ích. Trước kia mỗi khi gặp nguy hiểm thì lão già ấy luôn kéo hắn bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ, nếu thực sự không còn chỗ nào chạy nữa thì cũng ép hắn phải trốn bên dưới xe ngựa không được ra ngoài.

Trong lúc Lữ Tú Tài còn đang thầm oán thán thì xe ngựa đã đến nơi, khi hắn xuống xe quan sát một lượt bốn bề xung quanh liền nhận ra họ đã ra khỏi thành rồi.

Những căn nhà xung quanh toàn một màu đen kịt, không rõ đây là đâu nhưng khu vực lân cận Ngân Lăng thành cũng chỉ có vài cái thôn trang mà thôi.

Phía trước xe ngực là một cánh cổng lớn khí phách ngút trời, có vẻ như thân phận người sống trong đây không hề tầm thường.

“Nào, Lữ lang, ngươi đi theo ta. Cố chủ sống ở đây.”

Quỳ Tam Kim nói rồi liền đi gõ cửa.

m thanh ken két tiếng mở cửa vang lên, một người đàn ông đứng tuổi cầm theo đèn l*иg kẽ thò người ra.

Sau khi nhìn mặt Quỳ Tam Kim, hắn liền vội vã mời hai người đi vào bên trong như thể sợ hãi sẽ có thứ gì đó vào theo.

“Tam Kim, vị này là….”

“Phương bá, ngài yên tâm. Người này là huynh đệ của ta, không phải người thường đâu, hắn từng học phép thuật với tiên nhân đấy!”

Thấy người đàn ông ấy đánh giá mình, Lữ Tú Tài khẽ ho nhẹ một tiếng rồi cho một tay ra sau lưng bắt chước cách mà Lý Hỏa Vượng tỏ ra lạnh lùng.

“Tam Kim!”

Nghe thấy giọng nói chắc nịch vang lên, Lữ Tú Tài vừa nghiêng đầu liền thấy một đám nam nhân đi về phía mình nghênh đón.

Đứng ngay giữa đám người là một gã to béo mập mạp, hắn mặc trên mình bộ đồ gấm lục, đeo chuỗi ngọc châu ở cổ đúng phong cách của quan viên.

Dẫu vậy nhưng gương mặt dữ tợn của hắn lại hoàn toàn không hợp với bộ y phục trên người.

Những người xung quanh hắn cũng không khá khẩm hơn là bao, tên nài tên nấy đều mặt mày hằm hổ. Nếu không phải gần đó còn có vài căn nhà khác thì chắc có lẽ Lữ Tú Tài đã tưởng rằng hắn đang ở giữa hang ổ của bọn thổ phỉ rồi.

Quỳ Tam Kim thấy họ liền vội cúi đầu nghênh tiếp.

Nhìn họ xì xào bàn tán gì đó, trong lòng Lữ Tú Tài không khỏi ngờ vực.

“Rốt cuộc lai lịch những vị huynh đệ của Quỳ gia là như thế nào vậy, sao ta cứ có cảm giác họ không giống như những người làm ăn đoán chính gì cho cam.”

Nơi này đường xá thì không quen, lại còn là buổi tối khiến Lữ Tú Tài bắt đầu thấy hối hận vì đã đến đây.

Nói một hồi, cuối cùng Quỳ Tam Kim đưa tên cao to mập mạp kia đến trước mặt Lữ Tú Tài.

“Lữ lang, vị này là Triệu gia, con trai hắn chính là người bị yêu ma đeo bám.”

Lữ Tú Tài ngẩng đầu nhìn gương mặt cau có ấy, hắn mở miệng định nói gì đó thì bỗng nhiên vị Triệu gia ấy lại chắp hai tay lại rồi vô cùng thành khẩn nói:

“Lữ bán tiên, xin ngày hãy cứu lấy con trai ta với! Nó là độc tôn tôn của cả Triệu gia ta đó!”

“Được rồi, được rồi.”

Thái độ tôn kính của đối phương khiến gương mặt Lữ Tú Tài không khỏi để lộ ra một chút đắc ý. Hắn rất thích cảm giác được người khác khẩn cầu như vậy, nó khiến hắn cảm thấy bản thân mình rất lợi hại.

“Lữ bán tiên, việc này không thể chậm trễ, ngươi mau đến đây, con trai ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Triệu Thiên Hổ kéo Lữ Tú Tài đi vào sâu trong nhà mình,

Cả căn nhà này rất to mà cũng rất sâu, Lữ Tú Tài có hơi choáng rồi.

“Má nó, sau này ta cũng phải mua một căn nhà to như vậy!”

Lữ Tú Tài vừa nghĩ đến đây thì hắn đã bị lôi đến trước cửa một căn phòng nọ rồi dừng lại, trong phong không được thắp đèn, trông chẳng khác gì không có người bên trong.

“Lữ bán tiên, con trai ta ở bên trong. Chỉ cần ngươi óc thể cứu được hắn thì cái gì cũng được!”

Lữ Tú Tài cố gắng dỏng tai lên nghe ngóng, song lại chẳng nghe thấy gì sất, trong lòng hắn không khỏi thấp thỏm.

“Triệu gia, bên trong chỉ có một mình con trai ngươi thôi à?”

“Đương nhiên là chỉ có một mình nó thôi, không thì còn có mấy người, đến hai tên nô bộc cũng đều bị nó xé xác rồi!!”

Triệu Thiên Hổ dẫn một đám người đầy Lữ Tú Tài đi về phía cánh cửa căn phòng.

“Triệu gia đừng nóng! Trước hết ngươi phải nói cho ta biết đây là loại yêu ma quỷ quái thế nào đã chứ! Nó có lợi hại không? Nó là đực hai là cái?”

Lữ Tú Tài còn chưa có được đáp án thì cánh cửa bị khóa chặt đột ngột mở ra, hắn bị đẩy vào bên trong.

Ngay sau đó, cửa đóng cạch một tiếng.

“Đừng đóng cửa mà! Các người đang làm cái quái gì vậy! Ta có chạy đi đâu đâu! Mau mở cửa ra!”

Lữ Tú Tài hốt hoảng không ngừng đập mạnh vào cánh cửa gỗ, song hắn lại chẳng nhận được bất kỳ hồi âm nào.

“Đắc đắc đắc đắc đắc~”

Một hồi tiếng run rẩy quái dị vang lên khiến toàn thân Lữ Tú Tài nổi hết cả da gà.

Hắn run lẩy bẩy quay người lại hoảng loạn nhìn bóng đêm đen trước mặt rồi giơ năm đồng xu trong tay lên.

Dường như trong căn phòng tối mờ mờ có thứ gì đó giật giật, nhưng hắn không nhìn rõ lắm.

Đến thì cũng đến rồi, giờ có nói gì thì cũng vô dụng mà thôi. Lữ Tú Tài lấy hết dùng khí lớn giọng uy hiến thứ đang lẩn trốn trong bóng tối kia:

“Tên tiểu quỷ nhà ngươi đừng có không biết điều nhé! Sư phụ ta là Lý Hỏa Vượng! Nếu ngươi dám động đến ta thì hắn sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Tiếng của Lữ Tú Tài vang vọng khắp căn phòng, sau khi thấy không có điều gì bất thường, trong lòng hắn mới trấn tĩnh hơn được một chút.

Chương 634: Trộm Mộ

“Ha…này thì có là gì.”

Lữ Tú Tài nghiến chặt răng giơ đồng tiền trong hai tay rồi đi lại trong căn phòng.

Lần mò một hội, Lữ Tú Tài phát hiện đây có lẽ là một căn phong ngủ, đến thằng con trai độc đinh của Triệu gia ấy hắn cũng mò mãi mà không thấy đâu.

“Thế này không ổn, tối quá, phải thắp ngọn đèn dầu lên thôi.”

Lữ Tú Tài lần mò về phía bàn, ngay bên cạnh ngọn đèn dầu vừa khéo có một con dao đánh lửa.

Lữ Tú Tài dùng hai bên dao đánh lửa liên tục mài vào nhau, những tia lửa nhỏ li ti cũng theo đó mà tóe ra, bỗng nhiên một tia lửa bắn vào bấc đèn đã thấm đẫm dầu khiến ngọn đèn dầu sáng bừng lên.

Đúng lúc này, Lữ Tú Tài nhìn thấy một gương mặt thuôn dài trắng bệch qua ánh lửa, hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau.

“Aaaaaaa!!!”

Triệu Thiên Hổ ở bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lữ Tú Tài, hắn chán nản nói với Quỳ Tam Gia:

“Hầy, lại một tên nữa ngỏm.”

Quỳ Tam Kim còn chưa nói gì thì tên béo Tiểu Hắc bên cạnh đã cất lời.

“Quỳ gia, một người anh em của ta nghe nói hắn có liên quan đến Giám Thiên Ti, hay là….”

“Chát!”

Triệu Thiên Hổ giáng vào đầu hắn một cú tát.

“Ngươi không biết chúng ta làm ăn cái mẹ gì à? Chúng ta đào trộm mồ đó! Thế mà còn dám mời Giám Thiên Ti?! Ngươi gọi Giám

Thiên Ti đến đây, sau đó làm thịt tất cả chúng ta hay sao?”

Tiếu Hắc béo mập bụm miệng rồi lui trở lại trong nhóm người.

“Bọn chúng cũng chẳng phải sai nha, đám phàm phu tục tử như chúng ta cũng chẳng đến lượt bọn chúng quản lý đâu….”

Hai mắt Triệu Thiên Hổ khẽ nheo lại.

“Nếu thật sự không được thì chúng ta cũng chẳng cần Minh Khí đó nữa. Đã mời không biết bao nhiêu người rồi, chúng ta cũng đã tận lòng tận nghĩa với lão Tứ lắm rồi.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức những người xung quanh đều hốt hoảng.

“Triệu gia, không thể không cần được! Nếu thứ đó có thể biến lão Tứ thành như vậy thì chắc chắn nó phải là món bảo bối cực lợi hại của cao nhân!”

“Đúng thế! Cho dù chúng ta không dám dùng thì tìm bừa một người nào đó cũng có thể bán với giá bằng cả tòa thành ấy chứ!”

“Ấy! Triệu gia! Ta còn nghe nói trong tay những vị cao nhân ấy có tiên đan trường sinh bất lão! Chúng ta có thể mang Tà Bi Tử này đi đổi!”

“Nói năng nói cuội gì đấy! Im miệng!”

Triệu Thiên Hổ vừa cất lời, tất cả những người khác đồng loạt im lặng.

“Có bản lĩnh thì các ngươi đi mà gỡ tấm Tà Bì Tử trên người lão Tứ xuống đi! Ai lột ra được thì ta cho người đó! Nhưng các ngươi có dám không?”

“Ta còn không biết đó là món bảo bối lợi hại đấy? Nhưng thứ được đào lên này có thể giết người đấy! Lão Tứ và lão Lục đã gục xuống rồi, các ngươi có mấy cái mạng đem đi đổi đây?”

“Cứ như vậy đi! Đóng chặt cửa sổ và cửa ra vào, khi nào trời sáng thì chúng ta đi, tránh lại bị quan bên trên để ý.”

Nghe vậy, những tên khác cũng không dám nhiều lời nữa, chúng đồng loạt tuân theo lời hắn phân phó.

“Aaaaa!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết của Lữ Tú Tài lại vang lên lần nữa từ bên trong phòng.

“Hử?!”

Gương mặt Triệu Thiên Hổ bỗng lộ ra vẻ vui mừng.

“Trông thế mà vẫn chưa chế, có vẻ như lần này có kịch rồi. Đừng vội đi đâu, chờ đã rồi tính!”

“Aaaaaaa!!!!”

Lữ Tú Tài nắm chặt đồng tiền trong tay ừa hét toàng vừa chạy quanh quanh trong căn phòng. Phía sau lưng hắn là một cái cổ thuôn dài dính lấy một cái đầu không có tóc đang uốn éo đuổi theo hắn như con rắn dài ngoằng ngoẵng.

Những thi thể có tứ chi thắt nút bên cạnh khiến Lữ Tú Tài dùng hết sức bình sinh như bú sữa mẹ của mình để chạy trốn vì lo sợ sẽ có kết cục như những cái xác kia.

Thấy bị dồn vào góc tường không còn đường lui, Lữ Tú Tài nghiến chặt răng giơ đồng xu trong tay hướng về cái đầu đang bay đến trước mặt mình, cái đầu ấy ngay lập tức lùi lại nửa bước.

“Không sao, không sao! Thứ này sợ đồng xu!”

Lữ Tú Tài vừa thở hồng hộc lấy khí vừa không ngừng tự an ủi bản thân.

Sau khi chạy vã hết cả mồ hôi, giờ hắn mới có công phu quan sát xem rốt cuộc thứ đó là cái gì.

Đó là con người, hoặc có thể nói rằng, trước kia rất có khả năng hắn từng là con người, cổ và tứ chi của hắn đều trở nên cực kì dài, không ngừng uốn éo giữa không trung như những con rắn.

Ở ngực của người này có dán một miếng miếng dã đã có nấm mốc, thoạt nhìn như nó được vá kín lại từ mấy miếng da mặt da đầu. Vết sẹo hình nhẫn chỉnh tề trên đó đã chứng minh, thân phận của chủ nhân miếng da mặt này sinh thời là hòa thượng.

Những đường nét trên gương mặt vị hòa thượng này đều bị khâu khâu vá vá kín, trên trán của gương mặt này còn được vẽ đầy những lời Phạn văn "trông thật mà giả" khiến cả tấm da nhìn tổng thể trông càng thêm phần quỷ dị.

Mỗi lần người đó cử động, những đường nét trên gương mặt vị hòa thượng cũng phải chịu sự lôi kéo, uốn éo.

"Đó là da người? Tấm da này đã khiến đầu của người này có thể thò ra được dài như vậy ự?"

Trong lúc nguy cấp, bộ óc của Lữ Tú Tài hoạt động cực kỳ nhanh nhạy.

Chương 635: Trần Hạt Tử

Bây giờ hắn không quan tâm có phải hay không nữa. điều quan trọng nhất bây giờ là thoát khỏi cái nơi quái quỷ này đã, hắn thật sự không làm nổi mối này.

Nhìn cái đầu vặn vẹo như rắng trường cùng hai cánh tay trước mặt, Lữ Tú Tài nghĩ một hồi rồi giơ năm đồng tiền trong tay đẩy về phía trước.

Sau khi thấy bọn chúng co rụt lại về phía sau, hắn chậm rãi di chuyển về phía cửa sổ. Đến khi tới được bên cửa sổ, hắn bắt đầu dùng hai khuỷu tay không ngừng đập mạnh vào tấm cửa gỗ.

Khi hắn chuẩn bị phá tan cửa sổ chạy trối chết thì cửa bỗng nhiên bị đẩy vào từ bên ngoài khiến hắn ngã sõng soài trên mặt đất.

Khi hắn bò dậy từ dưới đất thì vừa đúng lúc đầu hắn chỉ cách cái đầu đầu tóc tai bù xù kia mấy tấc.

Nhìn con quái vật trước mặt, hơi thở Lữ Tú Tài như muốn ngưng

trọng.

Nhìn cái đầu trước mặt mở miệng ra gặm về phía mình, một tia sáng mạnh mẽ bống vu"t đến từ vai trái hắn rồi đánh trực diện vào cái đầu ấy.

Lông tóc cùng máu thịt nhanh chóng tiêu biến chỉ còn lại cái đầu lâu trắng bệch lăn lông lốc trên mặt đất.

Con người bị miếng da dính chặt ấy sau khi mất đầu liền lập tức mềm nhũn ra, có vẻ như nó đã chết ngắc rồi.

Thấy vật chủ đã chết, miếng da hòa thượng ấy chợt tách ra khỏi thi thể rồi bổ nhào về phía Lữ Tú Tài như một miếng vải rách.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng "xoẹt" vang lên, một cái cọc bằng gỗ bắn qua cắm chặt miếng da người biết cử động ấy trên mặt đất.

Lữ Tú Tài há hốc miệng nhìn dọc theo thân cây cọc ấy thì nhận ra bên trên cây cọc ấy được treo một lá cờ trắng, ngoại trừ hoa văn âm dương thái cực ở trên cùng của lá cờ thì bên dưới còn được viết sáu chữ.

Nếu Lữ Tú Tài biết đọc thì hắn sẽ hiểu nghĩa của sáu chữ này là, xem tướng, đoán chữ, tính mệnh.

"y da, Trần Hạt Tử ta xui rủi suốt bao nhiêu ngày qua, hôm nay cuối cùng cũng gặp phải một chuyện tốt rồi."

Là Trần Hạt Tử đã từng làm trao đổi với Lý Hỏa Vượng, hắn đang mò lần xung quanh tìm đến lá cờ trắng đang vẫy gọi mình.

Hắn đi đến dùng chân giẫm bẹp rồi rút lá cờ của mình ra.

Ông lão mù vác giỏ trúc trên lưng trước mặt hắn cúi người xuống sờ lần tấm da người biết cử động không rời tay, Lữ Tú Tài ngây người mới kịp phản ứng lại, hắn vội vàng bò dậy từ dưới mặt đất.

"Gì nhỉ…cao nhân, đa tạ vừa rồi đã ra tay tương trợ."

Trần Hạt Tử dường như không nghe thấy gì, hắn dùng một mảnh

vải đen bọc tấm da người ấy lại rồi móc ra một chiếc gương, đó chính là Bát Quái Kính mà trước kia Lý Hỏa Vượng trả lại cho hắn.

Lúc này Triệu Thiên Hổ cùng Quỳ Tam Kim và những người khác ở ngoài đồng loạt vây quanh khung cửa sổ kinh ngạc quan sát phía bên trong.

Khung cảnh vừa rồi đều được bọn chúng chứng kiến hết, tên mù này có lai lịch thế nào mà lại lợi hại nhường ấy.

Trần Hạt Tử kẹp Bát Quái Kính dưới nách, rồi dùng cây cờ trắng gõ trên mặt đất đi về phía cửa sổ.

“Đứng chắn ở đây làm gì, không chen lấn lên tí thì hoảng à? Lùi lại chút.”

Thấy tên mù này như chuẩn bị nhảy ra khỏi cửa sổ, những người ở bên ngoài đồng loạt lùi lại mấy bước, nhưng chúng cũng không đi quá xa mà tạo thành một vòng bán nguyệt quây quanh ô cửa sổ, tấm da của chúng vẫn đàn nằm trong giỏ trúc cuả hắn mà.

“Ầy, thế còn tạm được.”

Trần Hạt Tử nghiêm trang lập tức đứng dáng trung bình tấn, tay trái cầm Bát Quái Kính, tay phải vẽ gì đó trên tấm kính, miệng bắt đầu niệm chú.

Lữ Tú Tài ở bên cạnh chăm chú quan sát, người mù trước mặt hắn có cốt cách của bậc tiên nhường ấy, nếu một ngày nào đó hắn cũng có thể đạt được đến cảnh giới này thì thật là tốt.

Vừa nhìn là biết Bát Quái Kính trong tay hắn là món pháp khí mạnh mẽ chuyên để hàng yêu trừ ma, không biết nều dùng tiền mua thì cần tốn bao nhiêu.

Trong lúc Lữ Tú Tài đang vẩn vơ suy nghĩ thì tiếng niệm chú của Trần Hạt Tử bắt đầu tăng tốc.

Chú ngữ vừa dừng, Trần Hạt Tử lập tức giơ cáo Bát Quái Kính trong tay lên chiếu về phía những người ở bên ngoài,

“Càn Không Vô Cực, Thiên Địa Chính Pháp!”

Tía sáng cực kỳ chói mắt bắn ra từ trong mặt gương như thanh trường mâu đâm xuyên qua cơ thể tất cả mọi người.

Trong tiếng gào thét tuyệt vọng thê thảm, tất cả mọi người ngoài cửa sổ bị Bát Quái Kính trong tay Trần Hạt Tử chiếu thành một đống bùn nhão màu đỏ.

Lữ Tú Tài miệng há hốc, mắt trợn trừng quan sát toàn bộ khung cảnh hỗn loạn bên trong phòng. Hắn không thể ngờ nổi tên mù trước mắt lại giết sạch toàn bộ đám người Quỳ gia chúng.

“Chẳng phải người này là vị cao nhân đắc đạo chuyên đi trừ gian diệt ác sao? Sao lại không giống tí nào với câu chuyện mà ông già kể nhỉ?”

Đúng lúc này, Trần Hạt Tử ngoảnh đầu về phía Lữ Tú Tài. Mặc dù hắn bị mù nhưng hành động này của hắn cũng đủ khiến toàn thân Lữ Tú Tài tứa ra mồ hôi lạnh.

“Ấy ấy, sao trong phòng vẫn còn một đứa nữa nhỉ?”

Trần Hạt Tử nói rồi giơ tấm gương hướng về phía Lữ Tú Tài.

Xèo xèo xèo, Lữ Tú Tài bị dọa cho tè cả ra quần. hắn run rẩy giơ những đồng tiền trong tay lên rồi dùng hết sức bình sinh gào lên:

“Đừng…..đừng giết ta! Sư phụ ta là Lý Hỏa Vượng!”

Nghe đến đây, Trần Hạt Tử lập tức khựng lại.

Chương 636: Giảng Cho Chó Nghe

Lữ Tú Tài như thể với được cọng cỏ cứu mạng, hắn vội vàng khẩn thiết nói với Trần Hạt Tử:

“Cao nhân, ngươi biết sư phụ ta đúng không? Nể mặt sư phụ ta, xin ngươi tha cho ta một mạng đi mà, ta thật sự không có quen biết với những người ở ngoài kia!”

Trần Hạt Tử đi đến lấy từng đồng xu trong tay hắn.

“Lý Hỏa Vượng cái gì, Cẩu Hỏa Vượng thì có. Ta không quen, nhưng năm đồng tiền này được đấy, có chút linh khí ở trong, coi như tiền mua mạng của ngươi đi.”

Trần Hạt Tử ước lượng những đồng tiền cũ kĩ trong tay mình rồi lấy cây cờ trắng xoay người rời đi.

Sau khi Trần Hạt Tử rời đi hồi lâu, một cơn gió hiu hiu thổi qua, Lữ Tú Tài rùng mình tỉnh lại.

Hắn như mới tỉnh lại khỏi giấc mộng nhìn toàn bộ khung cảnh máu me bên ngoài cửa sổ. trước kia trong mắt hắn, Quỳ gia là một người mạnh mẽ nhường ấy mà nay lại chết không xứng một cắc tiền, còn hắn trong mắt Trần Hạt Tử thì còn chẳng bằng con kiến.

Những hành động của tên mù này đã đập tan hết toàn bộ tâm thái dương dương tự đắc của Lữ Tú Tài.

Tên này không giống với sư phụ Lý Hỏa Vượng của hắn. Mặc dù Lý Hỏa Vượng lạnh lùng và hơi khùng khùng tẹo nhưng hắn chưa từng tùy tiện giết người, hắn như thể cao nhân mà ông già từng nói đến. Còn tên mù này thì lại không như vậy, chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể tước đi mạng sống của mình bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây, mỗi nỗi lo sợ mạnh mẽ bao phủ lấy toàn bộ tâm trí Lữ Tú Tài, cơ thể hắn không kìm được mà run lên bần bật. nếu như khi nãy hắn không có năm đồng xu ấy mua lại cái mạng này thì sao, thì e là giờ này hắn đã phải chịu chung số phận với Quỳ Gia chúng rồi.

Sau khi cơn choáng qua đi, trong lòng hắn lại không dừng dâng lên nỗi ấm ức không cam lòng, vì cớ gì má trong mắt kẻ khác hắn lại không đáng một xu. Hắn muốn trở thành người như Trần Hạt Tử!

Nếu không thể học được từ Lý Hỏa Vượng thì hắn sẽ học từ tên mù ấy. Ăn ngon uống say với chơi gái thì là cái thá gì! Hắn phải trở thành người lợi hại như tên mù ấy mới xứng với bản lĩnh nam nhi!

Vừa nghĩ đến chuyện mạng của tất cả mọi người đều nằm trong

tầm tay của mình, cơ thể Lữ Tú Tài không kìm nổi sự kích động mà run lên không ngừng.

“Ta….ta phải về tìm sư phụ mới được! Nhất định ta sẽ xin hắn dạy phép thuật cho ta!!”

Lữ Tú Tài nắm chắt nắm đấm, nghiến chặt răng rồi nhảy khỏi tường phi ra ngoài.

“Ấy, tiểu sinh kiểm tra ngươi tí xem nha, Đại Tề này là do ai thành lập vậy? Hắn ngươi cũng chẳng biết đâu nhỉ, nói cho ngươi nghe nè, khi tai họa Hắc Thiên ập xuống, chính Tề Lỗ đại tướng quân dẫn theo người trong tộc mình đạp gió rẽ sóng đến đây.”

“Lúc bấy giờ nơi đây đâu đâu cũng hoang tàn, các thể loại Đạo Quốc Phật Quốc lớn nhỏ gì cũng có hết, cũng nhờ có Tề Lỗ đại tướng quân nam chinh bắc chiến nên cuối cùng khi hắn chín lăm tuổi mới hoành thành việc xây dựng Đại Tề Vương Thành này, đồng thời cũng do cháu hắn là Tề Hằng một tay thống lĩnh thiên hạ. năm đó cũng chính hắn là người lập ra Giám Thiên Ti đó.”

“Ư…..”

Màn Thầu nằm nhoài trên người Hắc Thái Tuế nghiêng đầu nhìn gương mặt sạch sẽ của vị thư sinh trước mắt. Là một con chó nên thực sự nó không hiểu lắm đối phương đang nói cái gì.

Trong cả cỗ xe ngựa, ngoại trừ Hắc Thái Tuế đã chiếm hơn phân nửa diện tích thì những khe hở khác đều được lấp đầy bởi sách cùng tranh chữ của Gia Cát Uyên. Hắn cũng chẳng bận tâm mà ngồi trong đống sách thao thao bất tuyệt với Màn Thầu.

Màn Thầu há miệng ngáp một cái chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy trong tay đối phương một miếng thịt, Màn Thầu lập tức ngồi xuống thè lưỡi nghe đối phương nói tiếp.

Lý Hỏa Vượng ngồi ngoài đánh xe nghe tên trong thân xe kia lải nhải, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi. Dĩ nhiên là Gia Cát Uyên không bị hóa điên đến mức giảng sử sách cho một con chó.

Chẳng qua hắn thấy Lý Hỏa Vượng không muốn nghe hắn kể nên mới mượn cớ giảng cho chó nghe để nói cho hắn nghe.

Cũng không rõ vì sao mà tên này cứ muốn dạy sử ký của Đại Tề cho hắn. Nếu không phải giảng sử sách thì sẽ cực kỳ tha thiết truyền thụ kỹ năng thư pháp của mình, hắn ta nói rằng nhìn nét chữ của hắn cứng nên kỳ thực rất khó chịu.

Tên Gia Cát Uyên này rất thích lên mặt dạy đời người khác, cùng cái miệng nói không ngừng nghỉ nữa thực sự rất không hợp với thực lực uyên thâm khó lường của hắn.

Bánh xe ngựa chậm rãi nhấp nhô, dần dần bên cạnh đường đất xuất hiện một sạp hàng hàng nhỏ, từ bên trong bay ra làn khói trắng nhè nhẹ, có vẻ ở đây bán đồ ăn.

“Lý huynh, sao không dừng lại đi? Ăn lương khô bao nhiêu ngày rồi, nếu đổi khẩu vị một chút thì thật tốt.”

Gia Cát Uyên kéo tấm màn xe lên kinh ngạc hỏi.

Lý Hỏa Vượng ghì chặt dây cương, nhíu mày nhìn những vị khách đang húp sùn sụt mỳ cùng bà chủ đang bưng bát mỳ.

“Không an toàn, những người này rất có thể là Tọa Vong Đạo, nói không chừng chúng còn đang bày bẫy mai phục chúng ta.”

Giờ đây Tọa Vong Đạo hẳn phải hận Gia Cát Uyên thấu xương. Để có thể đối phó Gia Cát Uyên, chúng chắc chắn sẽ tận dùng đủ mọi thứ.

Chương 637: Không Nên Quản Việc Của Trời

“Giả trang thành sạp hàng ăn họ để hạ thuốc, như vậy cũng nhỏ nhen quá rồi, Tọa Vong Đạo sẽ không làm thế đâu.”

“Hơn nữa, Lý huynh à, chẳng phải ngươi muốn tìm Tọa Vong Đại Bắc Phong sao? Ngươi đề phòng như vậy thì chúng ta tìm thế quái nào được?”

Lý Hỏa Vượng sững sờ, đúng vậy. bây giờ không phải Tọa Vong Đạo muốn lừa hắn nữa mà chính hắn là người đang đi tìm chúng.

Hắn kéo dây cương khiến cỗ xe ngự dừng lại. Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên cùng Màn Thầu đi về phía sạp hàng ăn nhỏ.

“Hai vị hậu sinh muốn ăn mì à? Mỳ canh cá nhà ta ngon lắm nha, cả con cá từ vảy cá xương cá thịt cá đều được dùng để hầm nước dùng.”

Bà chủ quán gương mặt ôn hòa đến bên bàn giải thích với hai người.

“Cho ba bát mỳ.”

Lý Hỏa Vượng gằn từng chữ một nhìn chằm chằm gương mặt bà chủ.

Bà chủ dường như bị hành động ấy của Lý Hỏa Vượng dọa cho hốt hoảng chạy về thấp giọng bàn tán gì đó với lão đầu đang nấu mỳ.

“Lý huynh à, đừng nóng mà, ngươi an tâm mà ăn mỳ đi, bọn họ thực sự không phải Tọa Vong Đạo.”

Gia Cát Uyên vừa cầm khăn trắng lau đũa vừa nói.

“Hử? Gia Cát huynh, chẳng có lẽ có cách nào đó để phân biệt Tọa Vong Đạo thật giả ư?”

Lý Hỏa Vượng hiếu kỳ nhìn gương mặt chẳng hề tỏ ra lo lắng của Gia Cát Uyên.

“Haha, cũng coi như là có đi. Những tên Tọa Vong Đạo ấy nếu đã tu giả thì tiểu sinh cũng được xem như là Tâm Bàn, nếu đứng gần như vừa rồi thì ta phải sớm nhìn ra sợi chỉ trên người chúng chứ.”

“Chỉ? Chỉ gì cơ?”

Lý Hỏa Vượng cực kỳ nghiêm túc nghe, nó liên quan đến việc sau này liệu hắn có đối phó được với Tọa Vong Đạo hay không.

“Sợi chỉ nối với Ti Mệnh của chúng.”

Lời nói của Gia Cát Uyên khiến Lý Hỏa Vượng sửng sốt, bởi nó không giống với những hiểu biết trước kia của hắn.

“Chúng cũng có Ti Mệnh á?”

“Đấy là điều đương nhiên, nếu không có Ti Mệnh thì những phép thần thông của chúng đến từ đâu chứ?”

“Đương nhiên là lừa được từ những chỗ khác rồi! Lẽ nào Tọa Vong Đạo không phải lừa trời lừa đất lừa Ti Mệnh ư?”

Gia Cát Uyên khẽ mỉm cười, phật một tiếng mở quạt ra rồi nhè nhẹ quạt cho mình.

“Ai nói cho ngươi những điều này vậy? Ngươi bị bọn chúng lừa rồi, trên giang hồ kì thực có lưu truyền cách nói này.”

“Chẳng qua bọn chúng không muốn người khác biết mà thôi, vì vậy mới phát tán những lời đồn rằng các phép thần thông của Tọa Vong Đạo đều do đi lừa lọc mà có.”

“Nhưng Lý huynh à, ngươi nghĩ mà xem, một kẻ phàm nhân mà lại có thể lừa được thần thông của Ti Mệnh khác ư?”

“Ti Mệnh của Tọa Vong Đạo? Vậy há chẳng phải bọn chúng nắm rõ hết thảy hư giả ư?”

Suy nghĩ này thoáng hiện ra trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Sau khi suy tư một hồi, Lý Hỏa Vượng lại mở lời hỏi:

“Gia Cát huynh, vậy Ti Mệnh của Tọa Vong Đạo tên là gì?”

“Đẫu Mỗ Thái m.”

“Đấu Mỗ Thái m? Đây chính là Ti Mệnh cai quản hư giả ở thế giới này ư?”

Trong bụng Lý Hỏa Vượng không khỏi lại tiếp tục suy nghĩ.

“Lúc này nó cũng đang ở Bạch Ngọc Kinh à? Người từng gặp nó chưa?”

Lý Hỏa Vượng ôm đầu cố gắng lục lại ký ức của mình một năm về

trước.

Dường như Gia Cát Uyên cảm nhận được gì đó, hắn ngẩng đầu liếc mặt trời rồi giơ tay ra trước mặt Lý Hỏa Vượng búng tay một cái, trong nháy mắt đầu Lý Hỏa Vượng bỗng trống rỗng, bỗng nhiên hắn không nhớ nổi vừa rồi chính mình đang nghĩ cái gì.

“Lý huynh, những kẻ phàm nhân như chúng ta đừng rước lấy việc của trời thì hơn, để tránh làm nhiễu loạn nhân quả mệnh số của chính mình.”

Lý Hỏa Vượng ôm đầu gật gật, giọng nói mệt mỏi hỏi lại:

“Cái nào cũng không được à?”

“Tốt nhất đừng nghĩ đến nữa.”

Vốn dĩ trong lòng Lý Hỏa Vượng có không ít thắc mắc liên quan đến Ti Mệnh, nhưng sau khi nghe đến đây thì hắn chỉ muốn nuốt lại vào trong bụng mình rồi mở lời chuyển chủ đề.

“Gia Cát huynh, ngươi có thể dạy ta cách này không? Nếu ta có thể học được nó thì Tọa Vong Đạo sẽ không còn là mối đe dọa với ta nữa.”

Gia Cát Uyên lại cầm cây quạt trong tay phẩy phẩy, vừa định nói thì bên cạnh truyền đến giọng nói của một người đang khẽ châm biếm.

“Ê, các ngươi nhìn kìa, trời lạnh phát cóng ra mà còn cầm quạt quạt, đúng là đầu óc có vấn đề.”

Biểu cảm trên mặt Gia Cát Uyên khẽ khựng lại, sau khi hắn gập quạt lại phật một tiếng liền nói với Lý Hỏa Vượng:

“Tâm Bàn là do số mệnh quyết định nên ngươi không học được đâu, nhưng ngươi có thể học chính ngươi. Chỉ cần Tâm Tố làm chủ được tu chân công pháp thì Tọa Vong Đạo mà gặp ngươi, nhất định sẽ chạy còn nhanh hơn thỏ.”

Lý Hỏa Vượng cười khổ, Gia Cát Uyên nói như vậy như thể sau khi tu xong hắn sẽ trở thành khắc tinh của Tọa Vong Đạo vậy.

“Mong là vậy, ta chỉ muốn thoát khỏi đống ảo giác kia thôi, những cái khác sao cũng được.”

“Hahaha, mỳ đến rồi, ba bát mỳ canh cá nóng hôi hổi đây. Hai vị thử tay nghề của lão đầu nhà ta xem.”

Lý Hỏa Vượng cầm đũa gắp mấy gắp mỳ từ bát ra vứt xuống đất, lưỡi của Màn Thầu nhanh chóng thò ra liếм láp những sợi mỳ bên cạnh.

“Gia Cát huynh chờ một chút, để Màn Thầu ăn cái đã.”

Gia Cát Uyên vừa lấy ngân châm ra gật gù đồng tình.

Chương 638: Quốc Thủ Đại Tề

“Được đấy, đây cũng là một cách hay. Ta còn thắc mắc sao ngươi lại vô duyên vô cớ nuôi một con chó chứ, nhưng nhỡ mà kẻ khác dùng thuốc mê ngấm chậm thì sao? Đến khi ngươi nuốt xuống bụng thì chó cũng chết rồi.”

“Không sao, nếu thấy Màn Thầu trúng độc rồi thì ta có thể tự rạch bụng móc ra tất cả những gì vừa ăn trong dạ dày.”

Gia Cát Uyên kinh ngạc thán phục nhìn Lý Hỏa Vượng nói vậy, hắn muốn nói thêm gì đó, xong lại không nói lên lời.

Thấy Màn Thầu đã ăn xong, đang ngồi bên cạnh nhìn mình không ngừng vẫy đuôi, Lý Hỏa Vượng lại cầm đũa lên.

“Gia Cát huynh, không có độc, chúng ta ăn thôi.”

Bà chủ ấy nói không sai, món mỳ canh cá này cực kỳ tươi ngon. Bên trong có một ít vụn cá màu như để tô điểm, kết hợp cùng nước dùng màu trắng sữa trôi xuống bụng quả thực là hết sáy trong tiết trời tháng chạp này.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang do dự không biết có nên gọi thêm một bát nữa hay không thì hắn chợt ngẩng đầu lên cau mày nhìn về phía bìa rừng bên trái.

Gia Cát Uyên chậm rãi cho sợi mỳ vào miệng, sau đó lại nhai kĩ nuốt chậm những sợi mỳ trong miệng rồi mới cất lời hỏi:

“Lý huynh, sao vậy?”

“Phía nam có động tĩnh, hình như có người đang đánh nhau.”

“Lý huynh học Thiên Nhĩ Thông ở đâu vậy, xa thế mà ngươi cũng nghe được?”

Gia Cát Uyên phẩy phẩy tay áo rồi đứng dậy đi cùng Lý Hỏa Vượng về phía cánh rừng bên cạnh.

Lá cây xào xạc rơi xuống sau lưng, khoảng cách giữa hai người với nơi ấy càng lúc càng gần, rất nhanh sau đó bọn họ dừng lại dính chặt mặt vào cục diện hỗn loạn phía xa xa và ngửi mùi máu tươi nồng đậm xung quanh.

Dường như hai phe giao chiến đã đến thời khắc then chốt, ai ai cũng giết đến đỏ lừ cả mắt, Lý Hỏa Vượng có thể nghe thấy đủ các cách hạ thủ giết người, mỗi phút mỗi giây đều có người chết đi.

Đảo qua một vòng Yêu Bài trên hông mỗi thi thể, Lý Hỏa Vượng vừa nhìn vừa nói với Gia Cát Uyên:

“Có một phe là Giám Thiên Ti, bên còn lại ta không rõ. Gia Cát huynh, ngươi biết không?”

Gia cát Uyên nhìn một người trong đó móc ra một con giòi bọ đầu trắng bôi lên miệng vết thương rồi lập tức hành động phản kích, hắn lắc đầu nói.

“Ta cũng không biết, ta cảm thấy một người trong số đó có lẽ là Tọa Vong Đạo.”

“TọaVong Đạo? Ai?!”

Bây giờ Lý Hỏa Vượng đã có bản năng phản ứng với từ này rồi.

“Chính là Miêu Cương nữ nhân có đôi môi phát tím kia.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng liền nhìn chằm chặp vào người từ trên

xuống dưới đeo đầy trang sức đầu bằng bạc tung bay phấp phới, ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Hỏa Vượng không hề đạp châm phóng ra.

“Gia Cát huynh, người này vừa nhìn liền biết chỉ là tiểu tốt. nếu chúng ta tùy tiện tiếp xúc thì e rằng sẽ đánh rắn động cỏ.”

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng vẫn chẳng hề thay đổi, hắn chỉ muốn tóm được Bắc Phong rồi tra hỏi ra cách thoát khỏi ảo giác, những việc khác hắn không muốn can dự chút nào.

“Gia Cát huynh, chúng ta về thôi, tránh làм tịиհ hình thêm phần phức tạp.”

Gia Cát Uyên gật đầu chuẩn bị rời đi cùng Lý Hỏa Vượng.

Nhưng đúng lúc này, có người đã phát hiện ra bọn họ. trong những người giao chiến có một tên nam nhân bịt mặt hét lớn về phía Lý Hỏa Vượng:

“Gia Cát đại nhân!”

Ngay giây phút nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, cây quạt trong tay Gia Cát Uyên nhanh chóng mở ra, một chân đạp mạnh lên cành cây, không do dự lao về phía nam nhân áo đen kai.

Thấy Gia Cát Uyên bắt đầu giao thủ cũng những người kia rồi, Lý Hỏa Vượng nào dám mặc kệ, hắn lập tức lấy Tử Tuệ kiếm ra xông lên.

Nhờ có Lý Hỏa Vượng và Gia Cát Uyên gia nhập, cục diện vốn đang giằng co căng thẳng trong nháy mắt trở nên áp đảo về một bên. Phe địch của Giám Thiên Ti rất nhanh liền bị đánh lui lại.

Lý Hỏa Vượng lau đi vết máu trên mặt, hắn đi về phía bên cạnh Gia Cát Uyên. Vừa đến liền thấy những người may mắn còn sống sót đang quỳ một gối trước mặt Gia Cát Uyên.

“Bái kiến Gia Cát đại nhân!”

Tình cảnh trước mắt khiến Lý Hỏa Vượng bỗng thấy bất ngờ.

“Uy vọng của Gia Cát Uyên ở Giám Thiên Ti rất cao sao? Vậy tại sao lúc trước trong đôi mắt của Ký Tương, hắn lại như thể Ôn thần vậy.”

“Ấy, Lý huynh, ngươi đến đây.”

Gia Cát Uyên dìu một người bịt mặt dưới đất dậy, mỉm cười giới thiệu với Lý Hỏa Vượng.

“Người này là bạn vong niên của tiểu sinh, chớ thấy hắn ở trong Giám Thiên Ti, hắn cũng đồng thời là Quốc Thủ của Đại Tề đó!”

“Quốc Thủ Đại Tề?”

“À, Quốc Thủ có nghĩa là đám người chơi cờ mạnh nhất ở Đại Tề, chơi cờ chính là những quân cờ đen trắng mà trước kia ta với ngươi từng cùng chơi ấy.”

“Quốc Thủ Đại Tề?!”

Lý Hỏa Vượng trợn trừng mắt kinh ngạc nhìn vị nam nhân che mặt trước mắt.

Từ những sợi tóc trắng đen bên má có thể nhìn ra tuổi tác của người này không còn nhỏ nữa, nhưng dù hắn không trẻ hơn thì cũng không thể là Quốc Thủ của Đại Tề được!

Nếu hắn cứ sống mãi từ Đại Tề lúc trước đến tận Đại Lương ngày nay thì cũng phải hơn nghìn tuổi rồi!

Lý Hỏa Vượng chầm chậm lùi lại hai bước, nhìn quanh hét thảy tứ phía xung quanh. Lúc này dường như hắn có một loại ảo giác mình lại xuyên không đến một nơi nào khác.

Chương 639: Đại Lương? Đại Tề?

Thấy hành động như vậy của Lý Hỏa Vượng, những người khác tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Gia Cát đại nhân, vị này là…..”

“À, không sao. Vị này là bằng hữu của tiểu sinh, Lý huynh, phàm sự đều có phong cách riêng.”

Gia Cát Uyên nói rồi quay đầu nhìn lão nam nhân bịt mặt trước mắt hỏi:

“Tần lão, những người vừa rồi là ai? Sao chúng lại truy đuổi các ngươi?”

Nghe vậy, vị nam nhân tên là Tần lão chẳng để ý đến tên đạo sĩ đeo mặt nạ đồng tiền nữa mà vô cùng oán giận nói:

“Những người đó đều là bọn chó săn của Yêm Cẩu! Bọn ta vốn định đi Tam Vương phủ bí mật nghị sự, không ngờ rằng đến đây lại bị chặn lại. không thể có chuyện trùng hợp như vậy được, chắc chắn bọn ta bị người trong Ti bán đứng rồi!”

Gia Cát Uyên nghe vậy liền kinh ngạc nói.

“Hả? Đến bên trong Giám Thiên Ti cũng có gian tế của Yêm Đảng rồi? không ngờ rằng triều đình bây giờ giằng co lại khốc liệt như vậy.”

“y da, nói đúng đấy!Tổ huấn đều nói, Hoàng Tuyền bất nhập Giám Thiên Ti, nhưng bọn Yêm Cẩu thì đâu còn quan tâm nhiều như vậy sao được nữa, lễ phế lạc sụp hết cả đám rồi!”

Trong lúc họ đang trò chuyện, Lý Hỏa Vượng đã lui vế quán mỳ lúc trước tự bao giờ, nhìn những thực khách vẫn đang ăn mỳ cùng hai vợ chồng nấu mỳ khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, hắn chẳng đi đâu cả.

Lý Hỏa Vượng nghiêm nghị hỏi lão hán đang nấu mỳ:

“Lão gia, phiền ngươi cho ta hỏi một việc, đây là Đại Tề hay Đại Lương?”

Lão đầu ù ù cạc cạc mở cái miệng chẳng còn mấy cái răng của mình.

“Gì cơ? Đại Tề? Đó là nơi nào thế? Ở đây bọn ta vẫn luôn là Đại Lương Quốc mà.”

Lời nói của lão hán giúp Lý Hỏa Vượng xác nhận lại lần nữa suy nghĩ của mình, hắn đi từ biên giới Thanh Khâu đi xuyên một lượt cả Đại Lương Quốc đến Hạnh Đảo trên biển. Trừ từ miệng của Gia Cát Uyên, những nơi khác vốn chẳng có ai nghe nói đến Đại Tề gì cả.

“Đúng rồi, đây chẳng phải là Đại Lương ư? Vậy Quốc Thủ Đại Tề mà vừa nãy Gia Cát Uyên nhắc đến là từ đâu ra vậy trời?”

“Chuyện này ta phải làm rò ngọn ngành mới được.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi chuẩn bị đi vào trong rừng, nhưng không ngờ rằng nhóm người họ lại đi từ trong rừng ra.

Gia Cát Uyên dìu vị được gọi là Quốc Thủ Đại Tề kia đi ngay đằng trước. Có vẻ trong đám người sống sót còn lại, thân phận của họ cao quý nhất, vị Miêu Cương cô Nương Tọa Vong Đạo kia cũng nằm trong số đó.

“Lý huynh, ra là ngươi ở đây. Tần lão thương hơi nặng, trước hết dùng xe của ngươi để không phải đi bộ nữa nhé.”

“Gia cát huynh, phiền ngươi qua đây chút, ta có chuyện này muốn hỏi ngươi.”

Sau khi cẩn thận đỡ vị lão nhân che mặt ấy lên xe, Gia Cát Uyên đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng mở lời hỏi:

“Thương lượng việc gì?”

Nhìn gương mặt trắng trẻo sạch sẽ của đối phương, Lý Hỏa Vượng nhớ lại những chuyện mà hắn đã từng trải qua, hắn vẫn không cảm thấy đối phương đang lừa mình. Nếu hắn thực sự muốn lừa mình thì sẽ không để lí do củ chuối này làm bại lộ.

“Gia Cát huynh, ngươi nói thật với ta đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hả? Lý huynh, sao tiểu sinh chẳng hiểu ngươi nói vậy là sao nhỉ? Gia Cát Uyên một đời quang minh lỗi lạc, từ trước tới nay chưa

từng lừa gạt bất kỳ ai.”

“Được! ngươi đến đây.”

Lý Hỏa Vượng dẫn Gia Cát Uyên đến trước sạp mỳ rồi hỏi lại lão đầu nọ những cây hỏi ấy lần nữa.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định chất vấn Gia Cát Uyên thì đáp án ông già ấy nói ra lại hoàn toàn khác với trước kia.

“Hả? Đại Lương? Đó là nơi nào thế? Ở đây bọn ta vẫn luôn là Đại Tề Quốc mà.”

“Hử?!”

Lý Hỏa Vượng sững sờ nhìn ông già trước mắt, nếu người này không phải bách tính bình thường thì hắn có lẽ sẽ tưởng rằng đây là Tọa Vong Đạo cải trang để lừa mình.

“Lão nhân gia, vừa rồi rõ ràng ngươi không nói như vậy.”

“Vừa rồi? Khách nhân à, ngươi đừng đổ oan cho ta, vừa rồi ngươi cũng có nói chuyện với ta đâu.”

“Ngươi….!”

Lý Hỏa Vượng vừa định nói gì đó thì quạt giấy của Gia Cát Uyên đã giơ ra, cản lại ngón tay chỉ trỏ của Lý Hỏa Vượng.

“Được rồi được rồi, Lý huynh, những chuyện vụn vặt này để sau rồi nói được không? Vết thương của Tần lão còn đang nặng lắm, chúng ta nên tìm nơi nào đó trị thương cho hắn thôi.”

Nói rồi Gia Cát Uyên xoay người đi về phía xe ngựa, miệng hắn không ngừng hô hào:

“Tần lão chớ hoảng, Hắc Thái Tuế bên trong xe ngựa đã bị trói chặt rồi, nó không làm thương ngươi được đâu!”

Gương mặt Lý Hỏa Vượng nhìn bóng lưng của Gia Cát Uyên cực kì phức tạp, sự nghi ngờ trong lòng hắn lại càng thêm nặng nề, tất cả những điều này lộ ra lại càng cổ quái hơn.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Hỏa Vượng lại ngoảnh đầu nhìn lão hán bên cạnh, rồi lại mở lời hỏi:

“Bây giờ là Đại Tề hay Đại Lương?”

“Đại Lương, vừa nãy chẳng phải ta đã nói rồi sao? Sao bây giờ lại hỏi nữa?”

Nghe thấy sự thay đổi lần thứ ba của ông lão này, Lý Hỏa Vượng đã không còn thấy kinh ngạc nữa rồi, hắn như được ngộ ra, đây chắc chắn là do năng lực của Tâm Bàn mà nên. Nhưng tạm thời hắn vẫn chưa hiểu rõ đối phương làm thế bằng cách nào.

“Gâu Gâu!”

Màn Thầu thò đầu ra từ phía dưới gầm xe ngựa không ngừng gọi Lý Hỏa Vượng, dường như nó lo lắng rằng cỗ xe ngựa của chủ nhân mình sẽ bị một đám người lạ chôm đi mất.

Chương 640: Ích Cốc Đan

Lý Hỏa Vượng nhấc bước chân đi theo, việc này vẫn chưa xong đâu, nhất định phải tìm một cơ hội hỏi Gia Cát Uyên cho rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì.

Trong một khoảng thời gian sau đó không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì bất thường. Những người đi theo vị Quốc Thủ Đại Tề này có cơ hội thở hổn hển, học cũng bắt đầu lần lượt trị thương.

Trên đường, Lý Hỏa Vượng lẳng lặng quan sát những người này. Trừ vị Quốc Thủ Đại Tề ra thì những người như Miêu Nữ cô nương Tọa Vong Đạo và những người khác đều có phong cách ăn mặc không giống nhau. Điều này rất Giám Thiên Ti, dù sao hầu hết họ đều tụ họp lại đến đây từ trời nam đất bắc mà.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng quan sát những người này, họ cũng đồng thời quan sát ngược lại Lý Hỏa Vượng. Nếu không phải Gia Cát đại nhân nói rằng người này là bằng hữu của hắn thì họ thật sự không muốn lơ là cảnh giác ở chung một chỗ với loại người này.

Trên đầu đội mũ trùm màu đen, bộ đạo bào trên mình nồng nặc mùi máu tanh, trong xe ngựa còn chứa chập Hắc Thái Tuế, trông hắn cực kỳ thần bí, trông vẻ nóng lạnh khó gần.

Nhìn ra hai bên đều có hơi xa lạ với nhau, Gia Cát Uyên định kéo gần quan hệ giữa hai bên nhưng hiệu quả lại không tốt.

Giám Thiên Ti của Đại Tề đề phòng Lý Hỏa Vượng, đương nhiên Lý Hỏa Vượng cũng sẽ không tin nổi những người được gọi là Giám Thiên Ti Đại Tề này. Trong bầu không khí cổ quái này, họ tiếp tục đi về phương hướng của Thượng Kinh.

Ngoài ra, Lý Hỏa Vượng vẫn chưa quên trong đám người Giám Thiên Ti này có một kẻ là Tọa Vong Đạo.

Mặc dù không rõ vì sao nữ nhân ấy lại muốn trà trộn vào, có mục đích gì. Nhưng nếu đã phát hiện ra nàng ta là Tọa Vong Đạo thì cũng chẳng cần lật tẩy nàng ta nữa.

Nói không chừng có thể thông qua nàng ta dụ Bắc Phong ra.

"Nào, cầm lấy đi, Khôn hiền đệ luyện chế đấy."

Gia Cát Uyên đưa mười viên thuốc đến trước mặt Lý Hỏa Vượng đang ăn lương khô.

"Đây là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhận lấy và hỏi.

"Lý huynh, không phải ngươi biết luyện đan sao? Sao đến Ích Cốc Đan cũng không nhận ra vậy? Thứ này có thể dùng thay cơm, hơn nữa còn giảm bớt số lần đi đại tiện, rất thích hợp để sử dụng khi đang trên đường."

Lý Hỏa Vượng cầm lấy một viên, soi xét kỹ càng dưới ánh mặt trời, nó giống như một viên thuốc màu nâu sẫm, kích thước bằng móng tay ngón út, còn có mùi thảo dược nồng nặc.

"Gia Cát huynh, vậy thì tốt hơn hết tạm thời không nên động đến

Tọa Vong Đạo, chúng ta có thể thả con săn sắt bắt con cá rô."

Lý Hỏa Vượng vừa quan sát vừa nói với một giọng nhẹ bẫng.

Dù không biết tình hình hiện tại là như thế nào, nhưng nó hoàn toàn không ảnh hưởng đến mục tiêu của Lý Hỏa Vượng, đối phó Bắc Phong.

"Yên tâm đi, tiểu sinh biết rõ."

Lý Hỏa Vượng thả tay ra, viên Ích Cốc Đan trong tay lăn xuống bên cạnh bánh xe, xoẹt một cái, Màn Thầu nháy mắt vọt tới.

Nhưng sau khi nó liếᴍ qua mặt ngoài của Ích Cốc Đan thì không có ý muốn ăn tiếp nữa, nó ngồi xổm xuống tiếp tục nghiêng đầu nhìn đống đồ ăn khô trong tay Lý Hỏa Vượng.

Nhận lấy phần còn lại của Ích Cốc Đan cho vào trong ngực, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm chỉnh hẳn lên, hắn rất nghiêm túc hỏi Gia Cát Uyên đang ngồi bên cạnh.

"Gia Cát huynh, bây giờ ngươi có thời gian không? Có một vấn đề ta đã kìm chế từ rất lâu rồi."

Đối mặt với lời nói của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên không có vẻ gì là ngạc nhiên cả, hắn đã biết đối phương định hỏi gì rồi, chỉ là trước đây vẫn luôn có người ngoài ở đây, không tiện hỏi mà thôi.

"Ta đoán ngươi nhất định đang muốn hỏi, rốt cuộc bây giờ đang là Đại Lương hay Đại Tề đúng không?"

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu. Khi hắn đến Giám Thiên Ti tra cứu thông tin của Gia Cát Uyên, hoàn toàn không hề ghi chú chuyện này, điều này thật sự khiến hắn đột nhiên không chuẩn bị kịp.

Bộp một cái, Gia Cát Uyên trực tiếp mở chiếc quạt gấp màu trắng của mình ra, giọng nói có chút xúc động nói:

"Những thứ này đều có liên quan đến bên trên, vì sự an toàn của ngươi, tiểu sinh thật sự không dám nói cho ngươi biết quá nhiều. Nhưng điều mà tiểu sinh muốn nói đó là, Đại Tề vẫn luôn ở đó, Đại Lương mới là giả mạo."

"Đại Lương là giả sao? Mọi thứ ta trải qua ở Đại Lương đều là giả sao?"

Lý Hỏa Vượng vô cớ muốn bật cười thành tiếng, vậy thì tất cả những khó khăn mà hắn trải qua trong thế giới rộng lớn này là gì, chẳng lẽ lại là hiện tượng giả tạo giống như ảo giác? Việc hắn giết cả nhà Bạch Linh Miểu cũng là giả sao? Nếu tất cả đều là giả thì tốt biết mấy.

Lý Hỏa Vượng kiên nhẫn chậm rãi nói:

"Gia Cát huynh, nếu ngươi đã đi đến nhiều nơi vậy hẳn ngươi đã nhìn thấy người ở Đại Lương đúng không, ngay cả cái xác Tâm Trọc của ngươi cũng bị cướp lấy từ Giám Thiên Ti của Đại Lương, vậy tại sao ngươi lại nói Đại Lương là giả?"

"Này, Lý huynh, chuyện này cũng không hoàn toàn là giả, ví như ông lão bán mì trước đó, trong mắt ngươi hắn ta là người của Đại Lương, nhưng trong mắt ta, hắn là người đến từ Đại Tề, vậy giả như chúng ta đều không nhìn thấy thì ngươi cho rằng hắn ta là người nước nào."

"Nhưng hắn đến từ Đại Lương mà! Hoàn toàn không giống người đến từ Đại Tề chút nào!"

"Làm sao mà biết?"

"Bởi vì hắn sinh ra ở Đại Lương, lớn lên ở Đại Lương, và sau này cũng sẽ già đi ở Đại Lương, vì vậy hắn được coi là người bản địa Đại Lương."

Chương 641: Trưởng Lão

"Không đúng, trong mắt tiểu sinh, hắn sinh ra ở Đại Tề, lớn lên ở Đại Tề, sau này cũng sẽ già đi ở Đại Tề, vì vậy hắn mới được coi là người gốc Đại Tề."

"Gia Cát huynh, ý ngươi là tất cả những gì ngươi thấy đều là Đại Tề? Nhưng tại sao chỉ một mình ngươi có thể nhìn thấy Đại Tề, còn những người khác đều nhìn thấy Đại Lương? Vấn đề này, hắn

ngươi đã từng nghĩ đến đúng không?"

"Không phải, trong mắt tiểu sinh, những gì người khác nhìn thấy đều là Đại Tề, tiểu sinh biết những gì mọi người nhìn thấy là cái gì, nhưng những gì mọi người nhìn thấy là sai, cần phải sửa chữa sai lầm này."

"Này, tại sao nói mãi mà ngươi không thông nhỉ? Rõ ràng là..."

Nhìn vào mắt Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng chậm rãi kìm lại lời nói đã lên đến miệng, hắn đột nhiên cảm thấy tranh luận chuyện này với đối phương thật lãng phí thời gian.

"Được rồi, vậy ông già bán mì là người Đại Tề. Ngươi thắng rồi."

"Này, ngươi vẫn không thể tin lời tiểu sinh nhỉ, vậy thôi, tiểu sinh cũng không tranh luận với ngươi làm gì, tránh lại cãi nhau với ngươi, tiếp theo đây ngươi chỉ cần xem là được, đến khi quan sát nhiều rồi, ngươi tự khắc sẽ biết Đại Tề mà ta nói có phải là thật hay không."

Gia Cát Uyên đi rồi, hắn dường như vẫn chưa cao hứng, xem ra hắn rất thất vọng vì Lý Hỏa Vượng không tin vào sự tồn tại của Đại Tề.

Còn Lý Hỏa Vượng thì cau chặt mày, suy nghĩ về những khả năng khác nhau của cục diện hiện tại.

Tâm Tố, Tâm Bàn, Tâm Trọc, không có cái nào trong ba cái này là thứ tầm thường, cho dù Tâm Bàn có được cái gì từ cái gọi là Tam Thân Cựu Chi Thượng đi chăng nữa, thì trước hết, sự thay đổi kỳ lạ này chắc chắn là do Gia Cát Uyên gây ra.

Còn về nguyên nhân của sự thay đổi này như thế nào, hắn vẫn không thể hiểu được.

"Chẳng lẽ Gia Cát Uyên đưa hắn xuyên không về Đại Tề của hàng ngàn năm trước và Đại Lương của hàng ngàn năm sau sao? Nhưng như vậy cũng không đúng, chẳng lẽ ngàn năm trước với ngàn năm sau luôn có một đôi vợ chồng già bán mì ở những nơi này sao?"

Ông lão nấu mì trước đó tổng cộng đã thay đổi khuôn mặt ba lần,

cứ như từ đầu đến cuối luôn có hai quầy mì khác nhau vậy, nhưng rõ ràng là hắn đã đứng bên cạnh hắn ta, và rất chắc chắn rằng ông lão nấu mì chưa từng thay đổi.

Cứ như thể cả thế giới đều đang diễn kịch nhưng lại đang giữ hai kịch bản khác nhau, trước mắt những người bình thường như hắn là một kịch bản, và trước mặt Gia Cát Uyên là một kịch bản khác.

Nghĩ đến những điều này, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhớ đến những gì Ký Tương đã từng nói với hắn ở Phật Cốt Miếu.

"Đây có phải là chuyện kỳ lạ nhưng lại hợp lẽ thường trong miệng của hắn không? Loại chuyện này có thường xuyên xảy ra xung quanh Tâm Bàn không?"

"Tư mệnh của sư thái là quản sự thối rữa, còn Tam Hủy là quản về nỗi đau, vậy còn Tam Thân Cựu Chi Thượng quái quỷ đó rốt cuộc quản lý cái gì, tại sao nó lại gây ra những thay đổi kỳ lạ đối với Gia Cát Uyên?"

Lý Hỏa Vượng biết tốt nhất không nên nghĩ tới loại chuyện này nữa, kẻo lại rước họa vào thân, nhưng khi sự việc xuất hiện trước mặt hắn, hắn thực sự không thể không nghĩ tới.

"Quên đi, quên đi."

Lý Hỏa Vượng lắc lắc cái đầu đang hoa mắt chóng mặt, Gia Cát Uyên nói thế nào thì cứ tin như vậy đi. Dù sao cũng không liên quan gì đến hắn.

Mục đích của hắn chỉ có một, đó là bắt được Bắc Phong.

Gia Cát Uyên đã giết Phát Tài, đám Tọa Vong Đạo nhất định sẽ không chịu để yên, chỉ cần hắn còn ở bên cạnh Gia Cát Uyên, khả năng bắt được Bắc Phong sẽ càng cao.

Tiếng bước chân "cộc cộc cộc" vang lên, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện đó là một thanh niên mặc áo bào màu trắng, Lý Hỏa Vượng đã ngửi thấy mùi máu tanh vờn vợn quanh người hắn.

"Tiểu nhân Hạ Nhật Thăng xin bái kiến Lý đại nhân."

"Có chuyện?"

Lý Hỏa Vượng hỏi, hắn nhớ người này là thành viên của Giám Thiên Ti của Đại Tề, cũng không biết hắn đến để dò la tin tức hay là gì.

"Lý đại nhân, tiểu nhân cũng giống như ngài, cũng là người của Áo Cảnh Giáo!"

Nói đoạn thanh niên đó kích động cởi quần áo, lộ ra cơ thể toàn dấu móc câu.

"Nếu không có việc gì khác thì quay về đi, đường vẫn còn dài lắm."

Xét cho cùng, Lý Hỏa Vượng cũng không phải là một người trong Áo Cảnh Giáo chân chính, chỉ sợ nói nhiều lại lộ ra sơ hở.

"Nghe Gia Cát đại nhân nói, ngài đã từng thực hiện Thương Khương Đăng Giai ba lần rồi? Dám hỏi chuyện này là thật sao?"

Người thanh niên nhìn Lý Hỏa Vượng, ánh mắt ngập vẻ sùng bái.

"Nghe Gia Cát đại nhân nói, ngài đã thực hiện Thương Khương Đăng Giai ba lần rồi? Dám hỏi chuyện này là thật sao?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng dửng dưng nhìn người thanh niên trước mặt.

"Phải thì sao, không phải thì thế nào? Chuyện này liên quan gì đến ngươi?"

"Nói vậy thì là thật sao?!"

Hạ Nhật Thăng lập tức quỳ một chân xuống đất, vẻ mặt vô cùng kích động.

"Bái kiến đại trưởng lão!"

Lúc hắn quỳ xuống, Lý Hỏa Vượng trực tiếp đứng dậy tránh sang một bên.

"Ta không phải đại trưởng lão gì cả, ngươi nhận lầm người rồi!"

"Là ngài! Chính là ngài! Người có thể dùng Đại Thiên Lục thực hiện ba lần Thương Khương Đăng Giai, không thể nghi ngờ gì nữa, ngài chính là đại trưởng lão của Áo Cảnh Giáo!"

"Đến cấp độ của ngài, bây giờ ngài đã có thể trực tiếp lấy nhục thân tự chủ mà không cần sử dụng Đại Thiên Lục nữa! Đây chính là biểu tượng của tối cao!"

Chương 642: Phiền Phức Đến Liên Tục

Đối phương nói một cách kích động đến lạ thường, khiến Lý Hỏa Vượng nghe thôi cũng sởn cả tóc gáy, Lý Hỏa Vượng trước đây cũng không biết quá nhiều về Áo Cảnh Giáo, hắn thực sự chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy.

"Ngươi nhận lầm rồi, Gia Cát Uyên lừa ngươi thôi, ta chưa bao giờ thực hiện Thương Khương Đăng Giai!"

Nói xong, cũng không quan tâm liệu người đó có tin hay không, Lý Hỏa Vượng cố gắng bình tĩnh lại, bước đi.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nghi thức Thương Khương Đăng Giai này không phải dùng nỗi đau đớn kép trao đổi sức mạnh với Tam Hủy sao? Theo như người này nói, thì nghi thức này là một loại biểu tượng địa vị trong Áo Cảnh Giáo?"

Lý Hỏa Vượng biết thế nào gọi là đại trưởng lão, dù những đại trưởng lão đó đều do Tọa Vong Đạo giả danh.

Không cần biết phía trên đại trưởng lão còn có những thủ lĩnh cấp cao nào khác không, nhưng danh hiệu đại trưởng lão này chắc chắn không thấp trong Áo Cảnh Giáo.

"Hơn nữa bây giờ ta thực sự có thể trực tiếp hiến tế cho Tam Hủy mà không cần sử dụng Đại Thiên Lục sao? Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là ta đang tiến gần hơn với Tam Hủy?"

Lý Hỏa Vượng không hề cho rằng đây là một chuyện tốt, dường

như Thương Khương Đăng Giai còn có cái gì đó khác, một mối nguy hiểm tiềm ẩn không được đề cập trong Đại Thiên Lục.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ hồi lâu rồi cuối cùng quyết định thử một lần xem sao, hắn liếc nhìn những người khác ở phía xa, đi vào khu rừng bên cạnh, bắt đầu cởi chiếc áo choàng màu đỏ của mình.

"Lý Tuế."

Lý Hỏa Vượng vung thanh Tiền Đồng Kiếm trong tay theo chiều ngang, những xúc tu của Lý Tuế quấn quanh chuôi kiếm, vươn ra phía sau để cắt đi lớp da mới mọc của Lý Hỏa Vượng.

Càng nhiều xúc tu hơn vươn ra, cuốn lấy cuốn Đại Thiên Lục gần như đã ăn sâu vào da thịt, gắng gượng kéo nó ra.

Không quan tâm đến cơn đau, Lý Hỏa Vượng nắm chặt góc trái của móng tay ngón trỏ của mình, mạnh mẽ nhấc lên, "phốc" một tiếng, cách xa ba trượng, trên thân cây to cỡ miệng chén xuất hiện một vết máu sâu hoắm.

"Thật sự không cần dùng đến Đại Thiên Lục nữa sao?"

Lý Hỏa Vượng nhất thời không biết nên nói gì.

"Đây có được coi là chuyện tốt không? Hẳn là một chuyện tốt nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng đứng chôn chân tại chỗ, thất thần nhìn ngọn cây phía xa, nó chậm rãi rơi xuống đất phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Những vấn đề cũ vẫn chưa được giải quyết lại xuất hiện những vấn đề mới khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy phiền phức vô cùng.

Nhưng nếu muốn làm gì đó để thoát khỏi sự lợi hại này, Lý Hỏa Vượng lại có chút không nỡ bỏ.

Ít nhất thì bây giờ hắn không có khuyết điểm gì nữa, trước đây hắn từng bị Bành Long Đằng tấn công và cướp lấy Đại Thiên Lục nên không thể thi triển phép thần thông huyết nhục, giờ đây điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

"Được bước nào hay bước nấy vậy, giải trừ phiền phức của Tâm

Tố trước, những chuyện khác để sau này hẵng tính, haizz...sao lại sống mệt mỏi như vậy chứ?"

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lý Hỏa Vượng và cả đoàn người tiếp tục lên đường.

Người dẫn đường chính là Tần Lão, dường như bọn họ đã cố tình tìm một con đường hẻo lánh vì sợ lại trở thành mục tiêu bị người ta nhắm đến.

Đương nhiên Lý Hỏa Vượng thấy không quan trọng, nhiệm vụ của hắn là trông coi Gia Cát Uyên, ôm cây đợi thỏ chờ đợi Tọa Vong Đạo xuất hiện, hắn không sợ chơi liều.

Chỉ là, người thanh niên tên Hạ Nhật Thăng kia dường như không tin lời phủ nhận của Lý Hỏa Vượng, thái độ của hắn ta đối với hắn đã thay đổi một trời một vực so với trước.

"Đại trưởng lão! Ngài ngồi đây đi!"

Hạ Nhật Thăng đi trước một bước vào quán trọ đổ nát bên đường, dùng vạt áo lau qua chiếc ghế và mặt bàn, cung kính mời Lý Hỏa Vượng ngồi xuống.

Lý Hỏa Vượng vừa ngồi xuống, hắn lại lập tức rót trà cho Lý Hỏa Vượng, sau đó ngăn tiểu nhị lại, tự mình gắp thức ăn cho hắn.

Hành vi kỳ lạ của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hắn không cần cũng không muốn ai đó ở bên cạnh hắn rồi phục vụ hắn như một người hầu.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lý Hỏa Vượng rất không kiên nhẫn nói.

"Có làm gì đâu! Đại trưởng lão, có thể hầu hạ ngài là phúc phần của tiểu nhân!"

Hạ Nhật Thăng tỏ vẻ vô cùng nhún nhường, sau đó lại nói thêm một câu thật lòng.

"Nếu ngài có thể tiết lộ cách thực hiện thành công Thương Khương Đăng Giai nữa thì càng tuyệt hơn!"

"Được rồi, ta là đại trưởng lão đúng không? Được, bây giờ đại trưởng lão lệnh ngươi cút xa ta một chút! Trước khi đến kinh thành, ngươi đừng có quanh quẩn trước mắt ta!"

"Á....tuân mệnh!"

Thấy Hạ Nhật Thăng cuối cùng cũng rời đi, rốt cuộc Lý Hỏa Vượng mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Liếc nhìn người phụ nữ Miêu Cương đang ngồi cùng người đồng hành của mình, Lý Hỏa Vượng thầm nhủ trong lòng:

"Quái lạ, đã lâu như vậy rồi, tại sao Tọa Vong Đạo vẫn không có chút động tĩnh gì, điều này khác hoàn toàn so với suy đoán trước đây của ta."

Theo phỏng đoán trước đó của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên quang minh chính đại xuất hiện trên đường phố, mấy tên Tọa Vong Đạo trước đây nhất định sẽ vây lấy hắn ta nhanh như ruồi ngửi thấy phân mới phải.

Kết quả là kể từ sau khi cải trang thành chính hắn ở Hạnh Đảo, Tọa Vong Đạo đã không còn động tĩnh gì nữa, thứ duy nhất hắn gặp chỉ là một tiểu tốt đã hoàn toàn bại lộ thân phận của mình.

Chương 643: Bị Động

"Không lẽ những kẻ này cho rằng, trò đùa trẻ con này không đả thương được Gia Cát Uyên, nên dứt khoát dự tính trước một kế hoạch lớn?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi nghĩ đến những khả năng tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Nếu nói sợ, Lý Hỏa Vượng bây giờ chỉ có một mình, thực sự không có điều gì đáng để sợ, điều duy nhất hắn lo lắng là liệu Bắc Phong có tham gia vào hay không.

"Phát Tài bị giết rồi, Hồng Trung Bạch Bản chắc chắn sẽ đến, vậy để có thể một đao giết chết Gia Cát Uyên, đám Tiểu Tứ Hỉ có lẽ cũng sẽ tới nhỉ?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về vấn đề này, Gia Cát Uyên mới rời đi một lúc đã đến bên cạnh hắn và ngồi xuống.

"Gia Cát huynh, ngươi mới đi đâu vậy?"

"Ồ, ta đi nhà trọ mua một chiếc xe ngựa, sau đó đặt làm một chiếc buồng trong xe, để Tần Lão nằm trên xe ngựa cũng thoải mái hơn."

"Chuyện này cũng phải đích thân xử lý sao? Gia Cát huynh, ngươi quen Tần Lão như thế nào vậy?"

Lý Hỏa Vượng cầm ấm trà rót một chén cho người trước mặt.

"Khi tiểu sinh ở U Đô, nhìn thấy Tần Lão đang chơi cờ dưới gốc cây, phong cách chơi cờ của Tần Lão rất cởi mở và gần gũi, mọi ván cờ đều có thể chiến thắng một cách đường đường chính chính, khiến tiểu sinh thực sự không kìm được mà bước đến muốn kết bạn."

"Quen nhau như vậy thôi sao?"

"Vậy Lý huynh, ngươi nghĩ thế nào, tiểu sinh kết bạn không bao

giờ để ý đến thân phận địa vị của người khác, chỉ chú ý đến duyên phận mà thôi."

"Gia Cát huynh khí chất thật sự, bái phục."

"Kết bạn lẽ nào không nên như thế sao? Tiểu sinh lại cho rằng hiện tại rất nhiều người suy nghĩ quá nhiều, quá phức tạp, cho nên bọn họ mới không thể tìm được tri âm tri kỷ. Lại nói, thói đời bây giờ ấy mà..."

Đúng lúc này, tiểu nhị cầm cái khay mang theo thức ăn bước tới, giải vây giúp Lý Hỏa Vượng, thoát khỏi sự tra tấn dai dẳng đằng sau.

"Món ăn đến đây. Thịt cừu xào, địa tam tiên, cải xào, còn có món vịt bát bảo, món ăn lên hết rồi, hai vị dùng ngon miệng."

Nhìn miếng bạc vụn mà Gia Cát Uyên ném trên mâm thức ăn, tiểu nhị giơ cao miếng bạc, giọng nói vui vẻ, lấy hết sức hét lên.

"Cảm ơn Trạng Nguyên gia đã thưởng ta ba miếng bạc!"

Đến khi Màn Thầu dưới bàn ngấu nghiến ăn xong xuôi, Lý Hỏa Vượng và Gia Cát Uyên cũng bắt đầu động đũa, hắn thấp giọng trút nỗi lo lắng của mình với đối phương.

"Lý huynh, nếu ngươi muốn tìm bọn họ, càng là lúc này càng không thể vội vàng, nếu không sẽ rất dễ bị bọn chúng đoán được."

"Chỉ cần ta ở đây, Tọa Vong Đạo nhất định sẽ đến, cứ thoải mái đi."

"Gia Cát huynh, ta nghĩ thế này, chỉ có suốt ngày làm kẻ trộm, làm sao có chuyện suốt ngày phòng trộm, ngươi nói xem, lúc này bọn chúng vẫn mãi không ra tay, liệu chúng ta có nên..."

Lời nói trong miệng Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại, hắn gắp thịt cừu xào trên đĩa với vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó cho vào miệng nhai kỹ.

Bộp một cái, Lý Hỏa Vượng đập mạnh chiếc đũa trên tay xuống bàn.

"Tất cả đừng ăn nữa! Chết tiệt, đây là thịt người!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng lao đến, đặt thanh kiếm lên cổ người đang gõ bàn tính trước quầy, Màn Thầu dưới bàn lập tức loạng chà loạng choạng.

Một chuôi kiếm được ném lên đầu người nọ, Lý Hỏa Vượng lập tức giơ đao lên, móc dạ dày ra, khoét ra một cái lỗ lớn và trút hết tất cả những gì hắn vừa nuốt vào ra.

Sợ thuốc gây mê vẫn còn sót lại, Lý Hỏa Vượng vội cho dạ dày của mình vào vò rượu bên cạnh rồi rửa sạch.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa động, những người khác cũng phản ứng ngay lập tức, người thì uống thuốc, người thì tụng kinh, còn người tên Hạ Nhật Thăng kia trực tiếp đưa tay vào trong quần áo của hắn, nắm lấy cái móc ở huyệt vị nào đó trên người hắn mà kéo mạnh một cái.

Hành động của Lý Hỏa Vượng không chỉ nhắc nhở những người khác mà còn nhắc nhở người làm trong hắc điếm này.

Tiểu nhị vui vẻ hòa nhã vừa nãy giờ đã vác một quỷ đầu đại đao trên vai, mang theo một nhóm người lao vọt ra.

Nhưng cảnh cuối cùng mà tiểu nhị thấy chính là vị đạo sĩ áo đỏ tức giận rút kiếm, giẫm mạnh lên bàn rồi nhảy một bước lớn lao vào người hắn.

Những chuyện sau đó không còn gì hồi hộp nữa, chỉ vài bước chân tất cả đều bị tàn sát trên mặt đất, một lát sau, toàn bộ bên trong quán trọ là một cảnh lộn xộn, máu me vương vãi khắp nơi.

Lý Hỏa Vượng đứng trong biển xác chết như một sát thần, còn bảy tám xúc tu màu đen mọc ra từ cơ thể hắn, mỗi cái quấn quanh những vũ khí khác nhau.

Cảnh tượng này khiến Giám Thiên Ti của Đại Tề Quốc vô cùng chấn động, là Giám Thiên Ti, khi làm việc bọn họ đã từng chứng

kiến không ít chuyện, nhưng cảnh tượng như trước mắt đây, bọn họ thực sự chưa thấy bao giờ.

Mấy ý nghĩ trong lòng lúc trước cũng nhanh chóng biến mất, quả không hổ là bằng hữu của Gia Cát đại nhân, quả nhiên không giống người thường.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đi tới bên cạnh Gia Cát Uyên, không thể tin nổi hỏi:

"Ngươi thực sự không thấy trong món ăn này có thuốc gây mê sao?"

Gia Cát Uyên lấy khăn tay lau nước miếng còn dính lại lúc nôn mửa trên khóe miệng, vẻ mặt vô cùng khó coi nói:

"Tiểu sinh đương nhiên nhìn ra được, nhưng ta tưởng bên trong món này chỉ có thuốc gây mê thôi, trực tiếp ném luôn thì thật lãng phí, định ăn xong rồi đi vệ sinh sau, thật không ngờ thịt cừu này lại là thịt người! Thật kinh tởm!"

Chương 644: Bản Đồ

Lý Hỏa Vượng nhìn xuống cái bụng nứt ra từng khe của mình, thở dài ngao ngán, hiếm thấy hôm nay tâm trạng tốt hơn, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Tuy rằng hắn không còn sợ hãi loại chuyện này nữa, nhưng cóc ghẻ nằm trên chân, không hại người nhưng thật kinh tởm.

"Đại Lương Quốc trước giờ không phải luôn rất ổn định sao? Tại sao còn xuất hiện hắc điếm dùng thuốc hại người như vậy."

Hồng Trung đã lâu không xuất hiện, bước ra khỏi bàn bên cạnh.

"Hehehe, Lý Hỏa Vượng, chuyện này ngươi nghĩ sai rồi, không nghe Tâm Bàn người ta nói thế nào sao? Bây giờ đây là Đại Tề, không phải Đại Lương đâu!"

Lý Hỏa Vượng hơi sửng sốt.

"Lẽ nào nơi đây đã thực sự trở thành Đại Tề sao? Năng lực của Tâm Bàn này rốt cuộc là thế nào?"

Trong lúc nhất thời hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hắn mới mở miệng định hỏi Hồng Trung, nhưng nhìn vẻ mặt mau tới hỏi ta đi của hắn, Lý Hỏa Vượng miễn cưỡng kìm lại, thẳng thừng móc ra Hỏa Áo Chân Kinh, tự trị thương cho mình.

Nhưng lần này, Hồng Trung lại không chịu để yên.

"Này này, Lý đại nhân đúng là kiến thức thâm sâu, ngay cả thịt người cũng có thể nếm ra được, bái phục, bái phục!"

Ngay khi Hồng Trung vẫn còn muốn nói gì đó, giọng nói của Lý Tuế đột nhiên xen vào.

"Cha…cha có thể cho ta mấy thanh kiếm được không?"

"Bao nhiêu thanh kiếm? Ngươi muốn làm gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng ngừng niệm chú.

"Ta muốn giúp đỡ cha, lần sau nếu gặp phải kẻ xấu, ta cũng có thể ra tay giúp đỡ như ban nãy!"

"Ta đã chật vật nhét ngươi vào trong người rồi, làm gì có chỗ trống để đặt kiếm nữa? Đừng nghịch ngợm nữa, ngoan."

Kết quả, lần này, Lý Tuế thật sự không chịu nghe theo.

"Không đâu, không đâu, ta muốn có kiếm! Ta muốn có kiếm!"

Lý Tuệ vùng vẫy một hồi lâu, những chiếc xúc tu màu đen của hắn thoát ra khỏi quần của Lý Hỏa Vượng và rơi xuống đất, lăn lộn không ngừng, giống như những đứa trẻ trên đường phố đòi cha mẹ mua kẹo hồ lô.

"Chết tiệt, Lý Tuế học đâu ra cái thói này vậy?"

Lý Hỏa Vượng dỗ dành một lúc, cuối cùng sử dụng bộ dụng cụ tra tấn của mình mới khiến hắn hài lòng yên tĩnh lại.

"Thấy chưa, trong đây có đủ thứ cả. Dao, cưa, dùi, kéo, kẹp, xẻng, tất cả đều của ngươi tất, nếu sau này gặp phải người xấu, ngươi cứ lấy những thứ này ra tấn công bọn chúng."

Những xúc tu của Lý Tuế chui ra từ rốn của hắn, không ngừng nghịch ngợm các dụng cụ tra tấn, nụ cười vui sướиɠ vì có thu hoạch liên tục truyền vào tai Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu, đi theo những Giám Thiên Ti của Đại Tề đi ra khỏi hắc điếm.

Tất cả người làm trong hắc điếm đều bị Lý Hỏa Vượng giết chết, vật cưỡi ở hậu viện đương nhiên thuộc về bọn họ, xe ngựa của Lý Hỏa Vượng chẳng mấy chốc đã có bạn đồng hành mới bên cạnh.

Thấy Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi quán trọ, Gia Cát Uyên bước tới gần nói:

"Đừng lo lắng, người của chúng ta ở U Đô đã biết Tần Lão gặp sự cố, sẽ sớm phái người tới đón, chúng ta sẽ sớm đến được U Đô thôi."

Nhìn Tần Lão lên xuống xe ngựa cũng phải có người dìu đỡ kia, Lý Hỏa Vượng không thấy lạc quan là bao.

Hắn lên xe ngựa của mình, lấy bản đồ ra và tìm kiếm vị trí của mình.

"Với tốc độ hiện tại, e rằng sẽ không nhanh như vậy."

Những ngón tay đẫm máu của Lý Hỏa Vượng vuốt dọc bờ biển vạch một đường về phía trung tâm đường Giang Nam.

"Hả? U Đô?"

Nhìn vào kiểu chữ quen thuộc mà xa lạ đó, Lý Hỏa Vượng gần như nghĩ rằng mình đã đọc nhầm, nhưng sau khi xác định cẩn thận, hắn phát hiện ra đó đúng là U Đô, không phải Thượng Kinh trước đây.

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn Gia Cát Uyên trước mặt mình.

"Đây là bản đồ của ngươi sao?"

Gia Cát Uyên vẻ mặt khó chịu.

"Lý huynh, ngươi đùa quá trớn rồi đấy, tiểu sinh học phú ngũ xã, trước nay chưa bao giờ cần đến bản đồ."

"Vậy thì cái này..."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang ngập ngừng, Hồng Trung lại xuất hiện.

"Chuyện này cũng bình thường mà, hiện tại ngươi đang ở Đại Tề, không dùng bản đồ Đại Tề thì ngươi dùng cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn bản đồ trước mặt, lông mày nhíu lại, hắn nhìn chăm chú vào một vết dầu đỏ ở góc trên bên trái bản đồ.

Trước đây khi hắn tìm kiếm Hạnh Đảo, vừa ăn mì dầu mỡ vừa xem bản đồ, lúc vô ý thì giọt dầu đã bắn lên đó, đây chắc chắn chính là bản đồ mà trước đây hắn đã cầm theo.

Nhưng bản đồ này hắn mua ở Thượng Kinh, tại sao lại không đánh dấu Thượng Kinh trên đó? Thay vào đó, lại đánh dấu đô thành của Đại Tề - U Đô?

Nhìn tấm bản đồ thuộc về mình trước mặt, đầu óc Lý Hỏa Vượng hoàn toàn rối loạn, hắn thực sự không thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Gác chuyện con người qua một bên, có thể nói năng lực của Tâm Bàn là một loại thôi miên trong một phạm vi nhất định, nhưng bản đồ vốn thuộc về hắn làm sao có thể biến thành bản đồ của Đại Tề như bây giờ được? Tại sao năng lực của Tâm Bàn này lại kỳ lạ đến vậy? Tại sao hắn không thể hiểu nổi?

Đại Tề này là một thế giới song song khác sao? Hoặc có thể nói hoàn toàn không có Đại Tề nào cả, mọi thứ là do năng lực của Tâm Bàn bóp méo?

"Lý huynh, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi, còn không nhanh lên, chúng ta sẽ phải ngủ ngoài đường mất."

Thấy Lý Hỏa Vượng sững sờ không động đậy, Gia Cát Uyên bắt đầu thúc giục.

Chương 645: Thay Đổi

Lý Hỏa Vượng dời tầm mắt khỏi tấm bản đồ, nhìn lại vị thư sinh mặt trắng trước mặt, vô cùng nghiêm túc nói:

"Gia Cát huynh, ngươi có thể nói cho ta biết sự thật không? Tâm Bàn của ngươi rốt cuộc là thế nào? Ta thật sự không muốn đoán mò nữa."

"Không nói được…không nói được."

Gia Cát Uyên trông vẫn rất bình tĩnh, lần nữa chỉ lên đỉnh đầu bằng chiếc quạt gấp trên tay.

"Ta không hỏi ngọn nguồn, ta đang nói khi ở bên cạnh ngươi sẽ xảy ra chuyện gì bất thường! Nói chung, ta thực sự không thể thích ứng được tình huống này."

Nghe đến đây, Gia Cát Uyên tỏ vẻ như một chuyện đương nhiên:

"Bên cạnh tiểu sinh? Xung quanh tiểu sinh sẽ luôn xuất hiện những người tự xưng là người Đại Lương, họ cho rằng cái gọi là Đại Tề sớm đã bị diệt vong từ một nghìn năm trước. Chẳng hạn như Lý huynh đây, tất nhiên ta biết rằng họ đến từ Đại Lương, nhưng Đại Lương là giả và Đại Tề mới là thật."

"Nhưng Đại Tề rõ ràng là..."

Lý Hỏa Vượng nói đến đây thì không nói thêm gì nữa, nếu tiếp tục tranh cãi với hắn một lần nữa, sợ rằng sẽ lặp đi lặp lại chủ đề mà hắn đã nói nhiều lần trước đó, và hắn không thể thuyết phục được ai.

"Được rồi, ta không hỏi nữa."

Lý Hỏa Vượng cuộn lại tấm bản đồ trong tay.

"Đi thôi, ta sẽ theo ngươi đến đô thành U Đô của Đại Tề!"

Dọc đường vẫn không hề xuất hiện bóng dáng của Tọa Vong Đạo, nếu không phải có lần đó trên Hạnh Đảo, Lý Hỏa Vượng gần như cho rằng Tọa Vong Đạo đã hoàn toàn từ bỏ ý định trả thù Gia Cát Uyên mà làm chuyện khác rồi.

Có xe ngựa của hắc điếm, cộng với việc vết thương của Giám Thiên Ti Đại Tề đã bình phục, tốc độ của họ bắt đầu tăng lên.

Cho dù là một con đường nhỏ cũng không mất quá nhiều thời gian, bọn họ cuối cùng cũng tới được đích.

Mặt trời đỏ thẫm từ từ nhô lên từ bức tường thành cao chót vót, Lý Hỏa Vượng đứng trên nóc xe ngựa, chậm rãi hít thở bầu không khí trong lành.

"Cuối cùng cũng đã trở về được Thượng Kinh rồi, hoặc phải nói đây là...U Đô."

Hắn quay đầu lại và liếc nhìn nhóm người đang nước mắt lưng tròng được chào đón bằng những cái ôm ở phía xa, Lý Hỏa Vượng đứng đó, trông có vẻ vô cùng lạc lõng.

"Đạo sĩ, hôm nay là ngày mồng một, nhớ phải ăn Hắc Thái Tuế nhé, nếu không sẽ lại phát điên mất."

Ảo giác của hòa thượng nhắc nhở hắn.

"Ta biết rồi."

Lý Hỏa Vượng lấy ra một con dao găm giơ vào trong buồng xe, gắp ra một miếng lớn Hắc Thái Tuế, cho vào miệng nhai.

"Đại trưởng lão, ngài đang ăn cái gì vậy? Loại đồ ăn này có thể giúp ngài tu luyện sao?"

Hạ Nhật Thăng lúc này đang nhìn lén Lý Hỏa Vượng, không kìm

được nỗi tò mò trong lòng, hắn đi tới, thận trọng hỏi.

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý đến tên này, nhảy trở lại xe ngựa, búng nhẹ dây cương, mấy con ngựa kéo theo xe ngựa đi tiếp, đi theo đoàn người của Gia Cát Uyên đi về phía cổng thành to lớn.

Sau khi đi vào tường thành, Lý Hỏa Vượng cẩn thận quan sát xung quanh, cố gắng tìm ra sự khác biệt so với lúc hắn rời đi.

Hắn phát hiện nơi gọi là U Đô vẫn mang dáng vẻ giống như Đại Lương trước đây, con đường rộng lớn đầy những người qua kẻ lại, hàng quán ven đường vẫn là những quán cũ, chỉ có một vài chi tiết đã thay đổi.

"Đại gia, đến đây chơi đi!"

Một giọng nói mềm nhũn lọt vào tai Lý Hỏa Vượng.

Hắn nhìn theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện ra người mới lên tiếng lại là một thanh niên trông có vẻ nữ tính, hắn mặc một chiếc voan mỏng chẳng khác gì không mặc, đứng trong một chiếc l*ʁg đan bằng tre với những bông hoa màu đỏ, làm điệu làm bộ.

"Cái này..."

Lông mày của Lý Hỏa Vượng dần dần nhăn lại khi nhìn thấy những người đàn ông với lớp trang điểm dày cộm bị nhốt trong l*ʁg, hắn nhớ rất rõ nơi này, nhưng trước đây là bán nữ, nhưng bây giờ lại trở thành bán nam.

"Hừ!"

Một tiếng hừ lạnh phát ra từ miệng Tần Lão, hắn nắm chặt hai tay, như thể run lên vì tức giận.

Đúng lúc này, hai người đàn ông mập mạp da dẻ trắng trẻo nắm tay nhau cùng bước xuống từ trong xe ngựa, mặc dù cách một khoảng khá xa nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có thể ngửi thấy mùi nước hoa từ họ, mùi nước hoa nồng nặc mùi nướ© ᴛɪểᴜ như mùi của Ký Tương năm đó.

Hai thái giám này hoàn toàn không để ý tới tầm mắt của người

khác, nắm tay nhau cười ám muội rồi cùng nhau bước vào một khu viện gọi là Tầm Vị Hiên.

Mà đúng lúc này, một sĩ phu tóc trắng từ bên trong bước ra, hai thanh niên tuấn mỹ dung mạo giống nhau, một trái một phải đỡ lấy hắn đi về phía xe ngựa.

Một người thanh niên trong số đó nằm bò trên mặt đất, bị coi như bàn đạp để sĩ phu kia bước vào xe bò, sau đó, bọn họ vẫn không rời đi, thay vào đó, họ chui đầu vào trong chiếc xe bò và rời đi cùng với vị sĩ phu kia.

"Lý nào lại thế! Lý nào lại thế! Tất cả đều là thủ đoạn của những con chó hoạn quan đó, làm cho toàn bộ kinh thành bây giờ trở thành một nơi chướng khí mù mịt! Long Dương khắp nơi! Thực là, lý nào lại như thế được!"

"Những người này còn khoe khoang chuyện xấu xa này phong nhã này phong nhã nọ, ta khinh! Một đám người dựa vào cái loại nhát gan như đám chó hoạn quan, những thánh nhân kia e là đã đọc phải thứ chó má gì rồi!"

Chương 646: Thế Giới Nhỏ

Tần Lão vừa mới bình phục vết thương nghiêm trọng lại bị kích động đến mức thở hổn hển, đám người xung quanh lập tức vây quanh, vội vàng rời khỏi nơi này, tránh phải rước bực vào thân.

Nhìn những người đó dần dần rời đi, Lý Hỏa Vượng vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Khi Gia Cát Uyên cùng những người khác rời đi đã xa, không mất nhiều thời gian, Lý Hỏa Vượng bất ngờ phát hiện, tất cả những người đàn ông ban nãy còn làm điệu làm bộ lúc này đều đã biến thành nữ nhân.

Vẻ ngoài của họ không hề thay đổi, nhưng ngũ quan trên khuôn mặt trở nên mềm mại hơn hẳn, hoàn toàn biến thành phụ nữ.

Lý Hỏa Vượng nhíu mày, hắn vươn tay, trực tiếp kéo một ông lão

đang gánh củi vào thành bán ở ven đường.

"Bây giờ là Đại Tề hay Đại Lương?"

Ông lão nhìn Lý Hỏa Vượng như thể đang nhìn một tên ngốc.

"Thành này là kinh đô Thượng Kinh của Đại Lương, ngươi nghĩ thế nào?"

"Haha..."

Lý Hỏa Vượng bật ra một tiếng cười trầm thấp, hiển nhiên, bây giờ có thể chắc chắn rằng sự thay đổi này chỉ tồn tại trong phạm vi mấy chục thước xung quanh Gia Cát Uyên mà thôi.

Chỉ cần ở trong phạm vi vài chục thước của hắn, tất cả sẽ trở thành một quốc gia khác, Đại Tề.

Còn về những chi tiết khác, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được sự kỳ quái trong đó, nhưng nếu muốn diễn đạt cụ thể, hắn thực sự không làm được.

Về phần tại sao lại xảy ra chuyện này, Đại Tề có phải là thật hay không, Lý Hỏa Vượng tạm thời vẫn chưa biết được, ước chừng chuyện này có liên quan gì đó đến Tam Thân Cựu Chi Thượng.

Cũng may hắn không cần biết quá nhiều, chỉ cần biết năng lực kỳ quái này của Gia Cát Uyên không hại gì đến hắn là được.

"Jia!"

Lý Hỏa Vượng quất dây cương trong tay lên mông ngựa, vội vàng đuổi theo hướng Gia Cát Uyên rời đi.

Ra roi thúc ngựa, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm thấy nhóm người trên đường, nhóm người được gọi là người Đại Tề đó lẫn trong số những người ở Đại Lương, không hề có cảm giác xa cách, những người xung quanh cũng không hề nhận ra sự thay đổi.

Đến khi hắn một lần nữa bắt kịp, quay trở lại nhóm người Đại Tề

đó, nhìn những người khác đang thấp giọng chuyện trò, Lý Hỏa Vượng có một cảm giác rất đỗi kỳ lạ.

Cứ như thể những người trước mặt đều là diễn viên, chỉ đóng kịch quanh Gia Cát Uyên mà thôi.

"Lý huynh, ngươi lại đi đâu vậy?"

Gia Cát Uyên tò mò hỏi, sau đó không khỏi có chút lo lắng, dặn dò:

"Nơi này đông người phức tạp, ngươi phải cẩn thận, biết đâu được có tên Tọa Vong Đạo nào đó giả dạng lẫn vào."

"Yên tâm, ta lo được, cũng không phải ngày một ngày hai tiếp xúc với Tọa Vong Đạo. Gia Cát huynh, chúng ta đi đâu vậy?"

Trong tiết trời lạnh giá, Gia Cát Uyên vẫn tiếp tục cầm quạt xếp khẽ ve vẩy.

"Chúng ta đến phủ của Lương đại nhân trước, buổi tối, đệ tử của Tần Lão và những người khác của phái Giang Nam sẽ cùng nhau thảo luận về một mối trước khi lên kế hoạch cho bước tiếp theo."

Lý Hỏa Vượng gật đầu tỏ ý đã hiểu, ánh mắt nhìn Gia Cát Uyên mang theo chút thương xót, Gia Cát Uyên tuy có vẻ mạnh mẽ như vậy, nhưng khi liên quan đến vấn đề của chính mình, người trong cuộc luôn mơ hồ, hắn ta vẫn không phân biệt được mọi chuyện như chính hắn trước đây.

Lý Hỏa Vượng biết đối với chuyện này, một người ngoài cuộc như hắn cũng không giúp được gì, trừ phi chính hắn tự suy nghĩ thông suốt, nếu không nói nhiều đến mấy cũng là vô ích.

Xe ngựa tiếp tục đi dọc theo con đường hướng về trung tâm thành, đến khi sắp tới hoàng cung, xe ngựa của họ dừng lại trước một phủ đệ có hai con sư tử đá đen khí thế, bên trên tấm biển có viết hai chữ lớn bằng kim sa, Lương phủ.

Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi mặc quan phục với một nhúm râu đen trên cằm, mang theo một nhóm người đã đứng đợi từ lâu.

Thấy người tới, hắn lập tức hành đại lễ với Gia Cát Uyên, kích động rơi giọt nước mắt vui mừng.

"Gia Cát tiên sinh! Thật không ngờ ngài cũng tới!"

"Một kẻ bạch thân như ta không nhận nổi đại lễ như thế này đâu, Lương đại nhân, đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta vào nhà nói chuyện đi."

Người được gọi là Lương đại nhân lại bước tới trước mặt Tần Lão, sau khi gọi một tiếng thầy thì dìu hắn ta đi về phía phủ đệ nguy nga, trong khi Lý Hỏa Vượng đứng ở một bên chẳng khác gì một khán giả.

Những người này đi xuyên qua hàng hiên, đi qua đình viện, cuối cùng đến đại sảnh tiếp khách, họ cũng không quan tâm đến chuyện uống trà, cứ vậy mà bắt đầu chuyện trò sôi nổi.

Trung tâm cuộc trò chuyện không gì khác ngoài việc so sánh khoảng cách sức mạnh giữa ta và địch, và làm thế nào để biến Đại Tề đang nguy cấp có thể chuyển nguy thành an.

Nhưng những chuyện này không liên quan gì đến Lý Hỏa Vượng, hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, nhìn chằm chằm vào gò má của người được gọi là Lương đại nhân, suy nghĩ không ngừng lan xa.

"Vị Lương đại nhân này ở Đại Lương quốc có thân phận gì nhỉ? Nếu bây giờ ta rời khỏi phạm vi của Gia Cát Uyên, liệu có bị coi là thích khách đi ám sát không? Khoan đã, tên này không phải là Tọa Vong Đạo chứ?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ lung tung, mặt trời trên đầu dần dần ngả về phía tây, mấy người mặc quan phục nhanh chóng từ trên cỗ kiệu và xe ngựa tụ tập về phía phòng khách.

Chương 647: Hoàng Thượng Giá Đáo

Cuối cùng đến đứng cũng không đứng nổi, Lý Hỏa Vượng cũng không thèm nghe nữa, dứt khoát đứng ở ngoài căn phòng hóng mát một chút.

"Cha, họ đang nói cái gì vậy? Sao ta nghe không hiểu?"

Giọng nói của Lý Tuế vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

"Ngươi không hiểu cũng không sao, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta."

Lý Hỏa Vượng phát hiện giờ đây Lý Tuế càng ngày càng trở nên hiếu động, trước đó không những làm nũng để hắn phải mua đồ cho nó, bây giờ còn đặt câu hỏi cho hắn về những chuyện mà nó không hiểu.

"Cha, cha đói bụng rồi."

Lý Tuế quấn xúc tu quanh cái bụng xẹp xuống của Lý Hỏa Vượng, trước đây vốn dĩ nó vẫn luôn trốn trong bụng, nhưng bây giờ, nó đã từ bên trong chui ra ngoài, bao phủ lấy cơ thể Lý Hỏa Vượng.

Nghe những gì Lý Tuế nói, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại cộng thêm một chi tiết, bây giờ đã bắt đầu quan tâm đến người khác rồi.

Mặc dù trong lòng thấy ấm áp, nhưng Lý Hỏa Vượng biết đây không phải là chuyện tốt lành gì, điều này có nghĩa là nó đã dần trưởng thành.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng tồi tệ, nếu không tìm thấy Bắc Phong để có cách thoát khỏi ảo giác trước khi Lý Tuế hoàn toàn trưởng thành, chỉ e hắn sẽ lại rơi vào ảo giác một lần nữa.

Trước đây hắn chưa bao giờ tưởng tượng được rằng sẽ có một ngày hắn khao khát sự xuất hiện của Tọa Vong Đạo đến vậy.

Tiếng bước chân "cộc cộc cộc" vang lên, Lý Hỏa Vượng quay đầu lại thì thấy một ông già đang đi tới bên cạnh mình với một chiếc đèn l*ng vuông trong tay, Lý Hỏa Vượng đã từng gặp người này, hình như hắn là người quản gia của Lương đại nhân.

"Lý đại nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, xin ngài đi cùng tiểu nhân."

Lý Hỏa Vượng cẩn thận lắng nghe, phát hiện căn nhà náo nhiệt ban nãy giờ đã trở nên yên tĩnh, họ đều đã rời đi lúc hắn đang thất

thần.

"Đều muốn tạo phản cả rồi mà vẫn còn thời gian để ăn."

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đi theo hắn ta về phía cửa hông.

Lý Hỏa Vượng chẳng mấy chốc đã ngồi xuống trước một bàn ăn đầy những món ăn tinh xảo, tâm trạng hắn đang không tốt, chẳng muốn nghe Tần Lão nâng ly nói cái gì, hắn cầm đũa lên, trực tiếp ăn từng ngụm lớn.

Người được gọi là Tần Lão này có uy thế lớn như vậy trong triều đình, còn đến giám Thiên Ti liều mạng làm cái gì, đúng là ăn no rửng mỡ.

Đối với hành vi không chút quy củ nào của Lý Hỏa Vượng, những người ngồi cùng bàn khác đều trừng mắt nhìn hắn, nhưng họ cũng chỉ trừng mắt nhìn vậy thôi.

Sau khi giọng nói vừa dứt, mọi người trong phòng đều đồng loạt nâng ly, bắt đầu ăn, mà lúc này Lý Hỏa Vượng cơ bản đã ăn xong rồi.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đến bên cạnh Gia Cát Uyên hỏi:

"Ngươi cùng những người này thương lượng thế nào rồi? Khi nào thì ra tay? giết ai?"

Có thể Tọa Vong Đạo vẫn đang âm thầm chờ đợi trong bóng tối, nói không chừng bên này chỉ cần gây ra động tĩnh lớn chút đã có thể dẫn dụ bọn chúng xuất hiện.

Gia Cát Uyên dùng ống tay áo che nửa mặt dưới, sau đó ngẩng đầu rót cạn rượu từ trong chén rượu vào miệng.

Hắn ung dung thong thả thả ống tay áo xuống, Gia Cát Uyên trầm giọng nói:

"Chớ hoảng sợ, Lý huynh, chuyện lớn như vậy không đi nhanh được đâu, không ít quan viên thà chết chứ không chịu nhượng bộ đã bị nhốt vào nhà giam rồi, cũng có không ít người bị trục xuất đến một nơi xa xôi."

"Vả lại, những con chó hoạn quan đó đã khiến cả một U Đô trở nên chướng khí mù mịt như vậy, rất nhiều người đã sớm bất mãn trong lòng, chúng ta cần phải dành thêm thời gian, lôi kéo được một số người không có lập trường nữa, họ đều là con dân của Đại Tề, có thể giảm được thương vong bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu."

"Lôi kéo những người này có ích lợi gì?"

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng có chút khó coi, hắn cau mày lại, từ khi biết đầu đuôi mọi chuyện là như thế nào, hắn thực sự không chút hứng thú nào với những chuyện của Đại Tề.

"Trong đám người không có lập trường này có rất nhiều binh gia võ tướng, ngươi nói xem họ có tác dụng gì?"

Nói xong lời này, Gia Cát Uyên dường như cảm nhận được cảm xúc của Lý Hỏa Vượng, tiếp tục thì thầm:

"Yên tâm đi, chuyện của Lý huynh tiểu sinh vẫn luôn để trong lòng, sau khi chuyện này xong xuôi, ta sẽ ra mặt để Đại Tề giúp ngươi tìm kiếm công pháp tu chân đó."

Hai người họ thấp giọng trò chuyện ngươi một câu ta một câu, đột nhiên từ phía cửa xa xa vang lên một giọng nói the thé của hoạn quan.

"Hoàng thượng giá đáo!"

"Hoàng thượng?"

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lúc này cũng trở nên kinh hãi như những người xung quanh, nếu trước đây hắn không nghe nhầm, thì tiểu hoàng đế của Đại Tề Quốc này hắn là một...xác chết biết đi?

“Vù~”

Tiếng chiêng vang giòn truyền đến từ cánh cửa phía xa xa, ngay sau đó là tiếng nhạc trang nghiêm như xa như gần vọng tới. Hoàng đế Đại Tề đến thật rồi.

Không đợi Lý Hỏa Vượng kịp làm gì, vị quan viên đang bưng đĩa giấm bên cạnh hắn uống đột nhiên đứng bật dậy, gương mặt hắn trắng bệch chạy tất tả về phía cửa ra vào.

Khi Lý Hỏa Vượng đi đến đình viện phía bên ngoài thì hắn thấy tất cả mọi người bao gồm cả Tần lão và Lương đại nhân đều đang quỳ sạp trên mặt đất.

Tiếng nhạc càng lúc càng gần, phần đỉnh tròn tròn của xe ngựa Thiên Tử mang theo một mùi hương nồng nàn dần dần lộ ra từ bức tường cao lớn.

Chương 648: Quỳ

Đội Nghị Trượng ngày càng đến gần, phía sau đó là bốn cái cột được vẽ hoa văn Vân Long đỏ rực và cuốn đầy những sợi lụa màu tím bầm.

Lý Hỏa Vượng cứ ngỡ rằng như vậy là đã kết thúc rồi, nào ngờ xe ngựa Thiên Tử của hoàng đế Đại Tề càng lúc càng cao, càng lúc càng lớn như thể sẽ không có điểm dừng. Những món đồ chồng chất phía trên cũng càng lúc càng nhiều, đèn l*ng, Long Kỳ, miếng ngọc trang trí tròn tròn, du hoàn, lục lạc, tuy đẹp mắt nhưng lại được bày bố chi chít kín mít từ trên xuống dưới.

Trong tiếng nhạc trang nghiêm, cả tòa Mộc Lâu tuy to lớn hoa lệ nhưng đầu nặng chân nhẹ như một ngọn núi nhỏ ấy càng lúc càng đến gần. Khi tòa Mộc Lâu ấy càng lúc càng hiện lên to lớn trước mắt Lý Hỏa Vượng và những người khác, xung quanh tràn ngập một cảm giác cực kỳ bức bối.

Vào thời điểm sắc trời mờ mờ tối, nó như một đứa trẻ to lớn cồng kềnh đang nhìn xuống tất cả những người trong đình viện của Lương phủ từ trên cao.

Lúc này, mùi hương tỏa ra từ cỗ xe ngựa càng lúc càng nồng, nồng đến mức như khiến mọi người chết sặc.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Gia Cát Uyên định nói gì đó thì Cẩm Y Vệ mặc áo bào đỏ tràn vào từ cửa, bao vây tất cả

mọi người lại.

Một hàng lão thái giám đầu trọc cầm phất trần trên tay theo sát phía sau, bọn họ đứng sát chân tường tạo thành một hàng người đứng cách nhau, dưới màn đêm đen, gương mặt trắng bệch khiến họ trông như những hàng người giấy.

Không biết từ bao giờ mà tiếng nhạc đã dần tắt ngúm, không gian nhất thời yên tĩnh đến mức tiếng thở dường như cũng không còn tồn tại.

Còn Lý Hỏa Vượng lúc này lại đang đứng vào một góc như thể đang bàng quan tất cả mọi thứ trước mắt, tầm nhìn của hắn dồn chủ yếu lên tòa Mộc Lâu to lớn kia, trong lòng như đang có điều gì suy tư.

“Ai cũng nói các ngươi đang chơi ở đây, sao lại không dẫn ta chơi cùng?”

Một giọng nói non nớt trẻ con bỗng nhiên vang lên sau tấm màng che nặng nề kia.

Vừa nói đến đây, sắc mặt những người đang quỳ trên mặt đất đột ngột trở nên trắng bệch dị thường, một số người tính cách mềm yếu còn sắp tê liệt toàn thân mà ngã xuống đất.

“Các ngươi đang chơi gì thế? Lấy ra đây cho ta chơi với?”

Một vị nam nhi đồng đầu đội đế miện, người mặc long bào kim hắc thò đầu ra khỏi tầng tầng lớp lớp những tấm màng che.

Khung cảnh này cực kỳ kỳ quái, như thể phía trước tòa Mộc Lâu to lớn hoa lệ trước mặt này là một cơ thể khổng lồ với cái đầu cực kỳ nhỏ bé.

Lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy hắn liền lập tức biết ngay đây chắc chắn không phải một đứa trẻ. Chẳng có đứa trẻ sáu tuổi nào nhìn người khác lại vô tư hồn nhiên như vậy.

Như thể khi hắn nhìn một người không phải đang nhìn vẻ bề bề ngoài của người đó mà là nhìn thấu xương thịt.

Nhìn thứ này, trong lòng Lý Hỏa Vượng thoáng hoảng hốt.

“Đây thật sự do Gia Cát Uyên nặn ra ư? Trông giống thật thật đấy?”

Lúc này, bọn thái giám bỗng nhiên nhìn thấy hai kẻ vẫn đứng nguyên tại chỗ, chúng tức không kìm được.

“To gan!! Quan gia đã đến rồi, cớ gì các ngươi không quỳ xuống!”

Lý Hỏa Vượng liếc Gia Cát Uyên, Gia Cát Uyên cũng liếc Lý Hỏa Vượng.

Không chút do dự, Lý Hỏa Vượng lập tức móc ra hai tờ giấy vàng nghệ rồi cắn đứt ngón tay bắt đầu vẽ lục phù bên trên.

Sau khi vẽ xong, Lý Hỏa Vượng dán vào hai chân mình rồi rút Tử Tuệ kiếm ra, xông trực diện về cỗ xe ngựa khổng lồ của tiểu hoàng đế Đại Tề.

“Các ngươi bị lừa rồi! Hoàng đế này là giả đấy! Nó là Tọa Vong Đạo cải trang đấy!”

Tiếng hét lớn của Lý Hỏa Vượng như tiếng sấm dền nổ vang.

Ngay trong thời điểm Lý Hỏa Vượng động thủ, tất cả Cẩm Y Vệ xung quanh cũng nhanh chóng hình thành một bức tường chặn đứng hắn lại.

Còn gương mặt Gia Cát Uyên lúc này lại trở nên u sầm hiếm thấy, hắn vừa trở bàn tay, một cuốn Lão Hoàng Lịch cũ kĩ đã ngả sang màu vàng nến được lật mở trên mặt đất.

Ngay sau đó, hắn lấy từ trong tay áo ra một cây bút lông sói màu trắng rồi bắt đầu giơ tay lên khua khoắng với bầu trời đêm đen, sắc đen của bầu trời ngay lập tức nhuốm đen phần lông sói của bút.

Cây bút lông sói hạ xuống đem theo những vì sao li ti rồi viết lên một trang của Lão Hoàng Lịch.

“Năm Ất Hợi, Quý Mão kim bích bình nhật. Kỵ: Giá hoang tạc

không. Kỵ: Dịch dung biện liễm!”*

(*Năm Ất Hợi, ngày thường bên bức tường vàng ở Quý Mão. Kiêng kỵ: dựng chuyện nói dối. Kiêng kỵ: dịch dung đổi mặt!)

Đầu bút vừa rời giấy, hàng chữ ấy cũng bị mang theo rời khỏi Lão Hoàng Lịch.

Khi ngòi bút đen nhèm ấy trởi về với bầu trời thì hàng chữ màu vàng kia cũng được đưa lên giữa không trung.

Ngay lập tức, vẻ mặt vị tiểu hoàng đế kia cùng những tên thái giám tùy tùng bắt đầu trở nên nhăn nhó, còn gương mặt những tên Cẩm Y Vệ thì cực kỳ ngập ngừng.

“Được! Đợi lâu như vậy, cuối cùng các ngươi cũng đến rồi!”

Lý Hỏa Vượng thấy vậy liền không chút do dự mọc ra một cái kìm rồi cho vàng miệng mình kẹp thật chặt, mấy cái răng bay ra từ miệng hắn như thể Thiên Nữ tán hoa.

Vậy mà đúng lúc này, dưới đất bỗng nhiên bay đến mấy tấm lệnh bài đâm thẳng vào bụng Lý Hỏa Vượng.

Nhưng bụng Lý Hỏa Vượng lại không hề mảy may rơi ra một giọt máu nào mà cả cơ thể hắn hơi nghiêng nghiêng rồi cắm vào trong lòng đất khiến đám Cẩm Y Vệ kia tìm không thấy đâu.

Chương 649: Chết

Đến khi bọn chúng tỉnh táo lại thì đã phát hiện tên đạo sĩ hồng y đã đạp mạnh hai chân bật lên mái nhà rồi nhảy về phía xe ngựa Thiên Tử của hoàng thượng.

Đôi mắt đỏ ngầu của Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chặp gương mặt đứa trẻ đang ngày một lớn hơn ấy, nỗi căm hận lẫn sát ý trong lòng như sắp khiến hắn phát điên đến nơi rồi.

Lý Hỏa Vượng lấy dao đánh lửa ra chà chà lên người mình. Trong nháy mắt, ngọn lửa bập bùng cháy nhanh chóng thiêu đốt phần da

vừa mới lành lại của hắn, cơn đau đớn kịch liệt khiến Lý Hỏa Vượng ngửa đầu lên dùng hết sức gào thật lớn:

“Móa mày là cái thứ gì!”

Giờ phút này Lý Hỏa Vượng chẳng khác nào con diều đang cháy phừng phừng soi sáng cả bầu trời đêm đen, khỗng khí bỗng chốc liền bị đốt đến mức ngột ngạt.

Nhìn tên quái vật ấy, tên Tọa Vong Đạo cải trang thành hoàng đế Đại Tề vội vã chui tọt vào phía sau tấm màng che.

Nhưng giờ mới trốn thì cũng đã muộn, Lý Hỏa Vượng từ giữa không trung xộc vào tấm màng che, ngọn lửa cháy hừng hực liền nhanh chóng bao phủ lấy toàn bột tòa Mộc Lâu cồng kềnh. Ngọn khói đen bốc lên như diều gặp gió, phảng phất bên trong còn có tiếng kêu thảm thiết.

“Ra đây! Đi đâu rồi!”

Lý Hỏa Vượng tìm kiễm giữa ngọn lửa bập bùng.

Đúng lúc này, một bóng đen bỗng vụt qua, hướng về phía bên ngoài tòa Mộc Lâu.

“Định chạy à?!”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhận lấy xương sườn mà xúc tu đen đưa lên rôi cong hai tay đâm ngược trở lại vào bụng mình, toàn bộ sinh vật trong bán kính mười trường đều đồng thời cảm nhận cơn đau đớn tươn đương với những gì Lý Hỏa Vượng đang phải chịu đựng.

Bóng đen phía xa xa gào lên tiếng kêu thảm thiết rồi rơi xuống đống lửa.

Lý Hỏa Vượng cố nín nhịn cơn đau vào trong rồi mang theo lửa cháy khắp mình đi đến bên cạnh hắn, khi Lý Hỏa Vượng đưa tay ra xoay người hắn lại thì phát hiện hóa ra bên trong chỉ là một con rối bóng đang bị thiêu cháy.

Ngay giây phút nhìn thấy con rối bóng, Lý Hỏa Vượng lập tức biết ngay có điều không đúng lắm, hắn bỗng nghe thấy tiếng hơi thở truyền đến từ phía sau lưng.

Lý Hỏa Vượng vừa quay người lại, xúc tu của Lý Tuế đã nắm chặt đủ loại hình cụ đỡ lấy một cây Mạch Đao to lớn nặng nề.

“Uỳnh uỳnh!”

Mặt đất không tài nào chịu được lực đạo nặng nề như vậy, tấm gỗ dưới chân Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nứt toác ra rồi bị sức nặng cây Mạch Đạo to lớn đè vào rồi rơi xuống dưới.

Khi Lý Hỏa Vượng đứng dậy khỏi tầng dưới của tòa Mộc Lâu thì có hai tên Tọa Vong Đạo đeo quân mạt chược bằng máu thịt đang nhìn hắn, một tên đeo Bát Điều còn tên còn lại đeo Cửu Điều.

Mặc dù toàn thân bọn chúng lúc này nhuốm đầy máu cũng như người Lý Hỏa Vượng toàn là lửa, da thịt hắn đang nhanh chóng bị đốt đến mức bỏng rát, song, gương mặt bọn chúng lại chẳng hề có vẻ gì là đau khổ.

Cũng có thể nguyên nhân là do Lão Hoàng Lịch của Gia Cát Uyên, bọn chúng không hề nói với Lý Hỏa Vượng bất cứ câu nào.

Hai vị Tọa Vong Đạo này có dáng dấp cao to, trên vai hai người đang vác thanh Mạch Đao dài hơn một trượng, chúng đứng sừng sững ở đó như môn thần* giữ cửa.

(*Hay còn gọi là thần giữ cửa, đây là hai vị thần thường được đặt trước cửa nhà trong văn hóa Trung Quốc với ước nguyện xua đuổi những điều không tốt.)

“Món binh khí này lại do các ngươi lừa được ở đâu đây! Binh gia phải không? Binh gia của nhà nào!”

Tiếng gầm của Lý Hỏa Vượng vang lên thì cũng là lúc hai vị Tọa Vong Đạo đạp một chân xuống dưới rồi hừng hực khí thế xông về phía Lý Hỏa Vượng.

“Keng keng keng!”

Lý Hỏa Vượng đột ngột bị đâm bay ra ngoài, nhưng khi nhìn lưỡi đao to đùng của thanh Mạch Đao mà đối phương dùng, gương mặt bị bao phủ bởi toàn lửa là lửa của Lý Hỏa Vượng khẽ cười nhẹ, vũ khí của đối phương còn lâu mới bén bằng Tử Tuệ kiếm của hắn.

“Lý Tuế, tiếp kiếm!”

Lý Hỏa Vượng nhét Đồng Tiền kiếm trong tay vào những cái xúc tu của Lý Tuế.

Ngay sau đó, một tay Lý Hỏa Vượng giơ Tử Tuệ kiếm nhào về một trong số những tên Tọa Vong Đạo.

Ngay một khắc trước khi hai người giao thủ, Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt đao hạ tay giơ rồi chặt gãy ba ngón tay của mình.

Nhân lúc đối phương bị phân tâm bởi ngón tay của mình, Lý Hỏa Vượng giơ kiếm lên đâm hắn.

Thấy đồng bọn của mình gặp nạn, tên Tọa Vong Đạo còn lại định cứu trợ, song, Đồng Tiền kiếm cùng đủ thể loại hình cụ trong xúc tu của Lý Tuế khiến hắn tạm thời không thể đến gần được.

Cho dù có bị chém đứt mất thì càng nhiều hơn những xúc tu đen cũng sẽ chui ra khỏi trăm ngàn lỗ thủng trên người Lý Hỏa Vượng.

“Keng keng keng!!”

Những tia lửa nhỏ li ti không ngừa tóe ra. Đến cuối cùng, thanh Mạch Đao khổng lồ của đối phương bị Lý Hỏa Vượng chém gãy. Cổ tay cầm kiếm của Lý Hỏa Vượng ngay lập tức xoay lại đâm vào giữa cổ họng hắn.

Lý Hỏa Vượng chầm chậm quay người lại nhìn về phía tên Tọa Vong Đạo còn lại uy hiếp:

“Hạ đao xuống, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!”

Nghe đến đây, tên Tọa Vong Đạo ấy nâng thanh Mạch Đao to lớn đứng nguyên tại chỗ dừng lại một hồi rồi ngã thẳng về phía sau.

Khi Lý Hỏa Vượng vội vàng đi đến thì phát hiện ra tên Tọa Vong

Đạo ấy đã bị thiêu đến chết rồi, hai tên này cũng chẳng thể miễn dịch khỏi những vết thương cho lửa gây nên, chẳng qua chúng muốn tranh thủ trước khi bị thiêu chết thì liều mình đánh cược một lần mà thôi.

Chương 650: Đến Đại Tề?

Lý Hỏa Vượng vốn định tra hỏi càng nhiều chi tiết hơn, nhưng giờ thì hắn tức không chịu nổi mà hung hăng đạp lên người hắn một cước.

Cứ tưởng rằng thân phận của tên Tọa Vong Đạo cải trang thành hoàng đế Đại Tề phải là cao nhất, nhưng không ngờ lại dễ ngỏm như vậy. Xem ra trong số Tọa Vong Đạo thì hai tên này cũng chỉ là tiểu tốt mà thôi.

“Keng!”

Đồng Tiền kiếm bị thiêu đã ngã sang màu đỏ sậm rơi xuống mặt đất, chiếc xúc tu đang bị đốt của Lý Tuế hoang mang chui trở lại vào trong người Lý Hỏa Vượng.

“Cha…..huhuhu….đau…..đau quá…..”

“Ta biết rồi, vất vả cho ngươi rồi. Lần sau trên người ta mà có lửa thì ngươi cố gắng đừng chui ra ngoài.”

Lý Hỏa Vượng nhặt Đồng Tiền kiếm lên rồi vội vàng trở lại. Trước khi lửa tắt, hắn nhất định phải giải quyết mấy tên Tọa Vong Đạo này.

Nhưng chờ hắn trở về Lương phủ thì lại bàng hoàng phát hiện, bất kể là những tên thái giám trước kia hay là Cẩm Y Vệ đều biến mất không thấy tung tích đâu.

Nếu không phải ngọn lửa phía sau vẫn đang cháy bập bùng thì có lẽ Lý Hỏa Vượng đã hoài nghi bản thân có ảo giác.

Khi Lý Hỏa Vượng đến trước mặt Gia Cát Uyên thì thấy hắn đang cuộn một bức tranh sơn thủy lại.

“Lý huynh, sao ngươi biết được những người kia là Tọa Vong Đạo thế? Cách xa như vậy, tiểu sinh suýt thì bị những kẻ đó lừa mất rồi.”

“Ta không biết, tình hình lúc đó trừ phi có hai khả năng, hoặc là Tọa Vong Đạo, hoặc là hoàng đế thi thể biết cử động của Đại Tề mà ngươi từng nhắc đến. Cho dù là cái nào đi nữa thì ta nói bọn là Tọa Vong Đạo cũng không sai. Nếu hoàng đế Đại Tề phát hiện các ngươi muốn tạo phản rồi thì chẳng lẽ lại để mọi chuyện kết thúc êm xuôi?”

“À~ thì ra là vậy, Lý huynh thông tuệ như vậy khiến tiểu sinh quả thực bội phục.”

Gia Cát Uyên cầm bức tranh trong tay rồi chắp hai tay với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lại ngó quanh một lượt nữa, phất hiện thật sự chẳng còn kẻ khác, hắn không khỏi nghi hoặc thắc mắc:

“Gia Cát huynh, mấy tên Tọa Vong Đạo đâu hết rồi?”

“Bọn chúng á? Bọn chúng đi hết rồi.”

“Đi rồi? Mãi mới bắt gặp Tọa Vong Đạo, sao lại cứ thế mà thả chúng đi như vậy? Dù gì cũng phải giữ lại một tên sống sót chứ!”

Nghe vậy, ngọn lửa trong lòng Lý Hỏa Vượng lân trên người hắn bỗng nhiên cháy bừng lên.

“Lý huynh, đừng nóng mà, sao ngươi không thu phép của mình lại đi nhỉ? Trông cũng đau phết đấy.”

Mặt của Gia Cát Uyên bị nướng đến mức đỏ bừng, hắn khẽ lùi lại về phía sau vài bước.

Lý Hỏa Vượng tức không nói lên lời, hắn ngó nghiêng một lượt rồi nhảy vào cái ao bên cạnh.

Toàn thân Lý Hỏa Vượng cháy đen thui, khi hắn thò đầu khỏi mặt nước thì thấy Gia Cát Uyên đang giơ một tay về phía mình.

Lý Hỏa Vượng như rơi vào bát gà tần, hắn thở dài một hơi thật dài rồi cũng đưa tay ra.

Tay Gia Cát Uyên kéo mạnh đưa hắn đứng lên.

“Những tên Tọa Vong Đạo ấy đi đâu rồi, nói nghe coi?”

Lý Hỏa Vượng vẫn chưa nguôi giận hỏi, tầm nhìn của hắn quét từ phía cửa ra vào đến bên ngoài căn phòng cũng không có lấy một người, sớm đã chẳng thấy bóng dáng ai rồi.

“Bọn chúng đã bị tiểu sinh dùng cuộn tranh Tâm Trọc làm cho quên hết toàn bộ mọi thứ về Đại Lương mà nhận thức thân phận của mình về Đại Tề rồi.”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn Gia Cát Uyên.

“Ngươi nói gì cơ? Bây giờ bọn chúng đang ở đâu?!”

“Đúng thế, tiểu sinh đã nói rồi, bây giờ U Đô cấm đi lại ban đêm, không phải bọn chúng đi rồi, có lẽ giờ này chúng đã về đến cổng Tây của thành rồi.”

Lý Hỏa Vượng ngó ngang ngó dọc rồi đạp thật mạnh vào một bức tường, cơ thể hắn nhanh chóng lên đến đỉnh tường.

Hắn đạp xuống bức tường dưới chân rồi phi lên trên nóc nhà, sau khi thay đổi vị trí vài lần thì Lý Hỏa Vượng đứng trên nóc nhà cao nhất.

Mặc dù là buổi tối nhưng thị giác tuyệt hảo của hắn vẫn nhìn rõ ra đến tận cổng thành to lớn phía xa xa, còn có đường phố rộng lớn yên tĩnh, không có bất kỳ người nào cả.

Cổng tây của Đại Lương hiển nhiên không có người, Gia Cát Uyên nói không sai, những người đó thực sự đã đi cái nơi tên là Đại Tề ấy rồi!

“Lý huynh, ngươi đang nhìn gì thế?”

Giọng nói của Gia Cát Uyên bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lùi về sau mấy bước, hoảng hốt nhìn Gia Cát Uyên.

“Lẽ nào không phải gần ngươi mới có Đại Tề, mà thật sự có một Đại Tề! Chỉ cần quên hết tất cả mọi thứ về Đại Lương rồi tin kế hoạch của người là có thể đến cái nơi Đại Tề đấy ư?!”

Gia Cát Uyên đang phe phẩy cây quạt tỏ ra hơi bất mãn.

“Lý huynh đang nói cái gì vậy, lời quái quỷ gì đây? Tiểu sinh vẫn luôn nói có Đại Tề mà, lẽ nào ta nói nhiều như vậy mà ngươi không hề lọt tai sao?”

“Nhưng…”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng đang rất hỗn loạn, nếu thật sự có Đại Tề thì vị trí của Đại Tề nằm ở đâu? Thế giới song song ư? Tâm Trọc là chìa khóa đến một thế giới song song khác à?

Nhưng nếu là thế giới song song thì tại sao kỹ nam ở Đại Tề lại là kỹ nữ của Đại Lương uốn éo mà thành vậy, mà tại sao không phải là một thể độc lập khác?

Hắn thực sự không thể hiểu nổi những điều kỳ quái của Tâm Trọc rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 651: Bắc Phong

Ngay khi Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng rối, Gia Cát Uyên bất giác cất lời nói:

“Điều này rất khó hiểu ư? Tiểu sinh nói rồi, Đại Tề là thật, Đại Lương mới là giả. Chẳng qua các ngươi không phân biệt được mà thôi.”

“Không không không.”

Lý Hỏa Vượng vội vàng lắc đầu rồi lại lùi về sau mấy bước, hắn kiên nhẫn nói:

“Gia Cát huynh không cần nói nữa, cho dù Đại Tề có là thật thì lần sau tốt nhất ngươi cứ giữ Tọa Vong Đạo lại một lúc, chờ ta thẩm vấn xông rồi ngươi hắng cho hắn đến Đại Tề.”

Thẩm vấn chuyện gì?”

Khuôn mặt Gia Cát Uyên nở ra một nụ cười suy tư.

“Tất nhiên là thẩm vấn xem trước mắt Bắc Phong ở đâu, rốt cục thực lực của hắn ra làm sao!”

Lý Hỏa Vượng thấy tiếng hơi lớn, hắn hít một hơi thật sâu cố gắng kìm nén phiền não trong lòng.

“Gia Cát huynh, ngươi đừng trách ta nóng vội, nhưng bây giời ta không có bất kì manh mối nào cả, thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa.”

Gia Cát Uyên gật gù hiểu rõ, ngay sau đó hắn giơ bức tranh tô nhàn nhạt trong ta lên lắc lắc.

“Xoẹt xoẹt”

Bức tranh vải màu trắng trải ra, một người đang thoi thóp lắn cuồn cuộn ra.

“Lý huynh, đây chính là Bắc Phong.”

“Đây chính là Bắc Phong? Bắc Phong mà ta đã ấp ủ kiếm tìm bấy lâu nay?”

Nhìn nam nhân đang thoi thóp trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng có cảm giác như mình đang nằm mơ, đầu hắn ong cả lên như khi uống rượu.

Kể từ khi biết trong tay Bắc Phong có cách thoát khỏi ảo giác và khống chế Tiên Thiên Nhất Khí trong người, Lý Hỏa Vượng đã

nghĩ không biết bao nhiêu ngày đêm rằng, khi mình tìm được hắn thì trông hắn sẽ như thế nào.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không thể ngờ rằng, khi Bắc Phong xuất hiện trước mặt mình lại là cục diện như thế này.

“Hắn? Hắn thật sự là Bắc Phong? Gia Cát huynh, ngươi thật sự không nhận sai chứ?”

Lý Hỏa Vượng ngỡ ngàng nhìn Gia Cát Uyên.

“Ừ, không sai đâu, người này chính là Bắc Phong. Hắn ẩn mình trong đám thái giám ấy bị ta bắt gặp rồi, nhưng mà….”

Hai tay Lý Hỏa Vượng run rẩy chắp lại trước mặt Gia Cát Uyên, hắn trịnh trọng nói một câu:

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

Nói rồi hắn lập tức ngồi xuống cẩn thận dìu Bắc Phong dậy rồi móc ra con dao găm rạch da mặt hắn ra.

Sau khi giở ra vài lớp, khi nhìn miếng mạt chược bằng máu thịt khắc chữ Bắc Phong hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng, hắn kích đến mức muốn khóc cả ra.

Ngay khi ngón tay run rẩy của Lý Hỏa Vượng sượt qua bề mặt miếng mạt chược bằng máu thịt kia, chữ Bắc Phong được máu thịt hợp thành ấy bắt đầu uốn éo nói chuyện.

“Hahaha, coi ngươi vui chưa kìa, sao nào? Chẳng lẽ ngươi là đứa con trai thất lạc bao năm của ta hả?”

Giọng nói của Bắc Phong già nua và hơi khàn khàn.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự phấn kích trong lòng, hắn run rẩy nòi:

“Bắc Phong ơi Bắc Phong à, ta đi tìm ngươi vất vả quá đi mất thôi.”

“Ồ? Ngươi tìm ta vất vả quá à? Vậy xem ra trước khi ngươi móc

sạch những gì trong bụng ta thì tạm thời ta có thể không chết rồi."

Lý Hỏa Vượng như thể không nghe thấy và nắm chặt con dao găm khiến ngón tay rỏ máu rồi lại gần nhìn vào mắt hắn nói.

"Bắc Phong huynh, liệu huynh có thể giúp tại hạ việc này không. Xin huynh hãy cho biết là Tâm Tố thì huynh đã dùng cách nào để loại bỏ ảo giác vậy. Chỉ cần huynh nói ra cách này thì cho dù có là thả huynh đi cũng đều có thể thương lượng!"

Dù đồng ý hay không thì trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng đã dừ trù trước bước tiếp theo nhưng không ngờ rằng phản ứng của đối phương lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Tâm Tố? Hahaha, ai bảo ngươi ta là Tâm Tố vậy? Ta đúng là Bắc Phong, nhưng ta chỉ cải trang mà thôi, lão Tứ mới là Tâm Tố, ta không phải."

Ngay giây phút nghe đến đây, đồng tử Lý Hỏa Vượng co lại cực nhỏ.

"Lão Tứ?"

Cái biệt hiệu đơn giản này tựa như ma quỷ khiến trái tim treo lơ lừng trong lòng Lý Hỏa Vượng không ngừng rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Thấy vẻ mặt Lý Hỏa Vượng, gương mặt Bắc Phong tỏ ra đắc ý.

"Sao nào, tiểu hậu sinh, ngươi chưa chơi mạt chược bao giờ à, một bộ mạt chược có bốn quân Bắc Phong chẳng phải rất bình thường sao?"

"Bốn quân Bắc Phong? Vậy cũng sẽ có bốn quân Phát Tài? Bốn quân…Bạch Bản? Bốn quân Hồng Trung?!"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nổ bùm.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhăn nhó cầm hắn giơ lên cao, con dao găm trong tay đâm vào phần bùng dưới của hắn bắt đầu khuấy động.

“Không thể nào! Đến tận bây giờ rồi mà ngươi vẫn muốn lừa ta! Ta nói cho ngươi biết! Ngươi đã rơi vào tay ta rồi, nếu không giao cách ấy ra thì cái chết với ngươi chỉ là viễn tưởng xa vời mà thôi!”

Khi Lý Hỏa Vượng đang chuẩn bị đem tất cả những gì mình trải qua hỏi lại một lượt Bắc Phong thì Gia Cát Uyên ban cạnh bỗng cất lời, ngữ khí hắn có hơi gượng gạo.

”Này, Lý huynh à, người này thật sự không nói dối. lúc nãy thật ra ta vẫn chưa nói hết mà. Mặc dù người này là Bắc Phong nhưng hắn không phải Tâm Tố. Mặc dù hắn giả mạo Tâm Tố nhưng tiểu sinh vừa nhìn là phân biệt thật giả ngay rồi.

Lời nói của Gia Cát Uyên như thể rút mấy cái xương sườn của Lý Hỏa Vượng, khiến gương mặt hắn thoáng chốc trở nên xám xịt hơn bao giờ hết.

Hắn nhìn Gia Cát Uyên, nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Chương 652: Lão Hoàng Lịch

Xém chút nữa là Lý Hỏa Vượng không thở nổi một hơi. Nếu có chuyện gì càng khó chịu hơn không có gì, thì chính là cảm giác đạt được ngay trước mắt rồi lại biến mất lần nữa.

“Ngươi thích kể chuyện như vậy mà sao trước kia không nói với ta chuyện quan trọng như có tới bốn Bắc Phong?”

Gia Cát Uyên nắm chặt cây quạt giấy trong tay rất lấy làm tiếc gõ vào trán.

“Ấy, ta còn tưởng ngươi biết chứ, không ngờ rằng ngươi lại không biết chuyện này, bây giờ ta nói cũng không muộn.”

“Thực ra ngươi cũng biết đấy, đối với người ngoài, những tên Tọa Vong Đạo biết thay hình đổi dạng, bọn chúng hướng tới chỉ cần một khuôn mặt để trưng ra, nhưng ở sau lưng, thực ra một gương mặt này có tới bốn kẻ dùng chung. Vì vậy người ngoài đều tưởng rằng mỗi quân Tọa Vong Đạo chỉ có một người.”

“Mấy tên có cùng quân không ngừng thay đổi vị trí, nhờ chiêu này mà Tọa Vong Đạo đã lừa không biết bao nhiêu người.”

Mãi mới bắt được Bắc Phong mà trong thoáng chốc lại chẳng còn chút giá trị nào. Một luồn máu nóng xộc thẳng lên đầu Lý Hỏa Vượng khiến hắn rút con dao găm đang cắm ở bụng Bắc Phong ra rồi run rẩy cắm phập vào tim hắn.

Khóe miệng Bắc Phong không ngừng rỉ máu, hắn đau đến mức nhăn nhúm mặt lại. nhưng hắn chẳng bận tâm chút nào mà ngược lại lại khinh miệt nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Hahaha…Áo Cảnh Giáo phải không? Một đám đần tự cho mình là đúng.”

“Lý huynh, ngươi có thể không giết hắn, ta giữ hắn lại cho ngươi vì có thể hắn sẽ biết gì đó.”

Lý Hỏa Vượng nhìn nụ cười kiêu ngạo của Bắc Phong, ngọn lửa trong lòng hắn không tài nào dập nổi, nhưng cuối cùng hắn vẫn cố gắng ém ngọn lửa ấy lại.

“Hỏa Áo Chân Kinh” được nhặt từ dưới đất lên, Lý Hỏa Vượng bắt đầu trị thương cho Bắc Phong.

Thấy hành động của đối phương, miệng cười của Bắc Phong càng ngoác rộng hơn.

“Quào? Không giết ta nữa à? Vậy là có điều cần xin ta ha, hahahaha.”

Đến khi miệng vết thương ở bụng Bắc Phong được một lớp sẹo bao bọc lại, Lý Hỏa Vượng một lần nữa nhìn lại ngoại hình của tên tù binh này, xem ra ngoại hình của Bắc Phong là hình hài của một ông lão bình thường.

Việc đã đến nước này, có thêm thất vọng lẫn tức giận cũng đều vô dụng, thay vì để thời gian hao phí vào việc đó thì chi bằng ngẫm lại làm sao mà mất bò mới lo làm chuồng.

“Nếu ngươi là một trong những Bắc Phong thì bốn người các ngươi dùng chung một khuôn mặt, vậy ba tên Bắc Phong còn lại ở

đâu? Chắc hẳn ngươi phải biết chứ hả?”

Lý Hỏa Vượng cất lời hỏi.

“Hahahaha, xem ra ta đoán trúng phóc rồi. Nếu tìm lão Tứ thì thân phận tên tiểu tử nhà ngươi chắc hẳn phải là Tâm Tố nhỉ? Ngươi muốn hắn cho ngươi làm cách nào để thoát khỏi Tâm Tố Mê Võng chứ gì?”

Vị Bắc Phong đây đã vạch trần mục đích của Lý Hỏa Vượng.

Thấy đối phương không nói, Lý Hỏa Vượng bày từng món đạo cụ ra trước mặt Bắc Phong.

“Ta khinh thường nhất là lũ Áo Cảnh Giáo các ngươi đấy, cứ tới tới lui lui dùng mãi một chiêu không động não tí nào. Được thôi, ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng mà…”

Nói đến đây, khóe miệng Bắc Phong khẽ nhếch lên, đuôi mắt hắn cong cong nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Nhưng mà, ta dám nói thì tên tiểu tử nhà ngươi có dám tin không? Đừng quên ta là Tọa Vong Đạo đấy nhé, ha~ha~ha~”

Nghe được lời nói nửa uy hiếp nửa trêu đùa của Bắc Phong, Lý Hỏa Vượng liếc hắn rồi quay đầu nhìn Gia Cát Uyên bên cạnh.

“Gia Cát huynh, liệu có thể làm phiền ngươi dùng món pháp khí ấy ngăn chặn kẻ này nói dối.”

Hẳn cũng nhìn ra rồi, trước khi bản thân hắn tu luyện thành công Tu Chân công pháp thì Lão Hoàng Lịch có thể ngăn chặn tất cả mọi lời nói dối của Gia Cát Uyên mới là khắc tinh thực sự của Tọa Vong Đạo.

Chỉ cần có hắn ở đây thì mấy trò lừa gạt lòng người của Tọa Vong Đạo không có cửa dùng đến.

‘Lão Hoàng Lịch vẫn chưa mất công hiệu đâu, Lý huynh cứ việc hỏi, bây giờ hắn không thể nói dối được.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng ngồi sụp xuống nhìn chằm chằm ánh mắt nghiền ngẫm của đối phương nói:

“Giờ sao? Vẫn không chịu nói à? Có cần ta mời Gia Cát huynh viết lại một hàng Kỵ Vô Ngôn?”

“Ta không phải đứa trẻ ba tuổi, ngươi không cần phải hù dọa ta. Bọn họ vào thành rồi, ba người Bắc Phong còn lại vào thành rồi.”

“Đừng bỏ qua tiểu tiết! Vào cái thành nào!”

“Ha, còn là cái thành nào nữa, vào Thượng Kinh.”

“Vậy bây giờ bọn chúng ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng tiến một bước gặng hỏi.

“Trưa qua lúc bọn ta tách nhau là ở đông Hoàng Thành, còn bây giờ họ đang ở đâu thì ta không biết nữa.”

“Lúc này Tọa Vong Đạo các ngươi lên Thượng Kinh làm gì? Nơi này là đại bản doanh của Giám Thiên Ti, chẳng lẽ các ngươi không sợ toàn quân sẽ bị diệt sạch à?”

“Haha, sợ á? Tọa Vong Đạo trêu trời chọc đất tự đùa giỡn chính mình, xưa nay chưa hề sợ ai, trước kia bọn ta không đến chỉ vì thấy nơi này vô vị mà thôi.”

“Đừng chuyển chủ đề, nói mau, mục đích các ngươi đến Thượng Kinh là gì!”

Ngữ khí Lý Hỏa Vượng nặng thêm.

Nhìn gương mặt hoàn toàn thay đổi của Lý Hỏa Vượng,biểu cảm Bắc Phong cực kỳ bỉ ổi, hắn nói bằng ngữ khí nhẹ nhàng:

“Đầu tử lão Đại sai bọn ta đến đây vì nói hoàng đế Đại Lương đang làm này làm kia sau lưng, sai bọn ta đến đây xem xem có nước trêu ngươi hay không.”

“Còn việc hoàng đế Đại Lương đang làm gì, hahaha, chuyện này các ngươi hẳn phải rõ hơn ta chứ nhỉ? Ta cũng vừa mới đến, chắc

cũng không biết nhiều như các ngươi.”

Chương 653: Rời Đi

Hoàng đế Đại Lương? Lý Hỏa Vượng nghĩ ra rồi, công việc tìm kiếm Tâm Trọc của Ký Tương, còn có chiến thuyền chằng chịt vết thương trên biển cùng với vị hoàng đế tiền nhiệm bị trảm ở ngay ngã tư đường.

Hắn đã sớm biết toàn bộ Đại Lương đều đang rục rích muốn hành động như thể đang âm thầm xảy ra chuyện gì đó. Cho dù bây giờ hoàng đế Đại Lương đang làm gì thì chắc chắn Tọa Vong Đạo đã nghe được phong thanh cùng tham gia vào rồi.

“Đi cùng ba tên Tọa Vong Đạo Bắc Phong còn có những người khác phải không?”

Lý Hỏa Vượng kiên nhẫn hỏi tiếp.

Bắc Phong tuyệt nhiên không kháng cự, hắn trình bày với Lý Hỏa Vượng như thuộc làu làu trong lòng bàn tay.

“Cả một đám bọn ta có ba tên Bát Điều, hai tên Cửu Điều, bốn tên Bắc Phong, còn có….hai tên Hồng Trung, hahaha.”

Khi nói đến Hồng Trung, gương mặt Bắc Phong mang theo nụ cười cổ quái nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

“Chát!”

Lý Hỏa Vượng vả vào mặt hắn.

“Bớt dùng trò này đi! Những tên Tọa Vong Đạo khác đã dùng đủ nhiều với ta rồi, không có tác dụng đâu!”

Mãi đến khi Lý Hỏa Vượng hỏi đến mức không còn bất cứ giá trị nào rồi mới đứng dậy.

“Lý huynh, ngươi hỏi xong rồi à? Ngươi không dùng người này nữa đúng không?”

Gia Cát Uyên phe phẩy cây quạt giấy đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng hỏi.

Thấy Lý Hỏa Vượng trầm ngâm gật đầu, Gia Cát Uyên cầm bức tranh trong tay giơ lên không trung vừa lắc, thi thể Tâm Trọc trong sơn thủy xuất hiện giữa không trung.

Giấy vẽ dài dài vây quanh trên đầu Bắc Phong xoay vài vòng, gương mặt Bắc Phong dưới mặt đất dần trở nên mơ màng, tất cả những thứ liên quan đến Đại Lương trong tiềm thức hắn đang nhanh chóng biến mất.

Đồng thời, tuổi tác lẫn gương mặt hắn đều đang thay đổi, cơ thể vốn to lớn của bà giờ đây lại dần thu nhỏ lại, cuối cùng trở thành một bà lão nhỏ nhắn.

Bà run rẩy đứng dậy, quên hết toàn bộ những chuyện vừa xảy ra, ngơ ngác nhìn những người lạ mặt trước mắt rồi vội vã khoát tay chạy về phía cửa ra vào.

“Đây là đâu vậy trời, lão đầu ơi, mau đến đây!”

“Ấy ấy ấy, lão nhân gia, bà chậm thôi, không ai ăn thịt bà đâu.”

Gia Cát Uyên dìu bà về phía cổng Lương phủ.

Khi hắn xong việc quay lại thì thấy Lý Hỏa Vượng đang nhíu mày suy tư, hắn không khỏi hiếu kỳ hỏi:

“Lý huynh, sao rồi? Nhưng lời của Bắc Phong có ích gì cho ngươi không?”

Lý Hỏa Vượng gật đầu nói:

“Có ích, nhưng không thể tin hết toàn bộ, ta hiểu Tọa Vong Đạo, cho dù chúng có dùng lời nói thật thì vẫn có thể lừa người khác như thường.”

“Vừa rồi những gì hắn nói chắc chắn là thật, nhưng ta dự tính chắc chắn trong đó có một số chi tiết hắn vẫn chưa nói, hoặc một số những lời nói thật nhưng lại dùng những từ dễ gây hiểu lầm để diễn đạt.”

Sau khi suy tư sơ sơ một lúc, Lý Hỏa Vượng ngoảnh liếc những người Đại Tề trong phòng rồi hạ thấp giọng nói với Gia Cát Uyên:

“Gia Cát huynh, xin thứ lỗi, ta có việc cần rời đi một lát.”

Như thể sợ Gia Cát Uyên hiểu nhầm, Lý Hỏa Vượng nói tiếp:

“Không phải ta nói lời không giữ lời mà chuyện này quan trọng vạn phần, chờ ta giải quyết xong sẽ trở lại giúp ngươi.”

“Không sao không sao.”

Gia Cát Uyên trở nên khoát đạt lạ thường.

“Nếu đã biết Bắc Phong giờ đang ở U Đô, bước tiếp theo ngươi định chuẩn bị thế nào?”

“Lần này tất cả Tọa Vong Đạo đều đến rồi, một mình ta chắc chắn không đấu lại được bọn chúng. Vì vậy ta nghĩ ra một cách này, dù có tác dụng hay không thì cứ định thử xem.”

Gia Cát Uyên gật đầu.

“Được, ngươi giải quyết việc của ngươi đi. Nếu có gặp chuyện gì khó nhằn thì nhớ đến tìm ta.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy ấm áp. Gia Cát Uyên được xem như là người tốt hiếm có trong thế giới hỗn loạn này.

“Được.”

Hắn trịnh trọng hành lễ với Gia Cát Uyên, xoay người xông vào màn đêm bên ngoài Lương phủ.

Lý Hỏa Vượng không đi đến nơi nào khác mà đạp ngói trên nóc nhà không ngừng thay đổi vị trí, lao thẳng về phía tây nam.

Độ cao như vậy ngay lập tức thu hút một vài con mắt, nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng giơ cao Yêu Bài của mình lên thì chẳng có ai dám ra mặt ngăn cản.

Sau hai nén hương len lỏi giữa các tòa nhà, cuối cùng hắn cũng đến được Giám Thiên Ti. Canh cửa buổi đêm lúc này không phải Mặc gia với con chim trên vai mà đổi thành một nữ nhân dán tấm bùa đen trên trán, người gầy như que củi mặc cái váy bằng vải bố.

Màu da biến thành màu đen khắp các đường nét trên gương mặt của nàng như thể có bị thứ giống như lớp bùn đất chặn lại, trong căn phòng trống trải chỉ có một người như vậy kì thực kì dị lạ thường.

“Mau cho ta vào. Có chuyện quan trọng!”

Lý Hỏa Vượng dùng ngữ khí gấp gáp nói với nữ nhân kỳ quái ấy.

Nữ nhân ấy không động đậy, “Cạch”, ám môn xuất hiện trên bức tường bên cạnh hắn.

Lý Hỏa Vượng vội vàng xông vào bên trong, dựa theo trí nhớ của mình lục tìm căn phòng lúc đó.

Đến khi hắn tới đại sảnh tràn đầy bình phong ấy lần nữa, phát hiện bên trong đã ít người hơn trước rất nhiều, chỉ còn ánh nến le lỏi nơi góc tường lẻ tẻ bình phong.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm những chuyện khác, hắn xuyên thẳng qua phiến phiến những lớp bình phong đến trước người quản sự đã từng gặp mặt một lần trước đây, vô cùng lo lắng nói:

“Nam Cung huynh, xảy ra việc lớn rồi! Tất cả Tọa Vong Đạo đều đổ bộ lên Thượng Kinh rồi!”

Chương 654: Trốn Thôi

“Ngươi nói gì?”

Nam Cung kinh ngạc nhìn tên nam nhân trước mặt, mặc dù da mặt của hắn không còn nhưng mặt nạ trên mặt hắn cùng Yêu Bài trong tay đã biểu lộ thân phận của hắn.

Mấy tháng trước sau khi hắn đến đây một lần nhưng rồi lại chẳng

xuất hiện thêm lần nào nữa khiến hắn tượng rằng đã xảy ra chuyện gì chứ.

Vậy mà không ngờ rằng hôm này vừa quay lại đã nói ra những lời như toàn bộ Tọa Vong Đạo đều đang ở Thượng Kinh.

“Nhĩ Cửu, không được nói bừa như vậy, ngươi có biết mức độ nặng nhẹ của câu này là như thế nào không? Nếu như là giả thì có khi ngươi sẽ phải vào ngục đấy!”

Nam Cung cảnh giác nói với Lý Hỏa Vượng.

“Đó là điều đương nhiên! Nam Cung huynh, đây hoàn toàn là sự thật, cách đây không lâu chính mắt ta đã nhìn thấy Bắc Phong!”

Lý Hỏa Vượng nói với thái độ cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu những lời mà Bắc Phong nói không sai thì toàn bộ Tọa Vong Đạo đều đã đến Thượng Kinh. Vậy trừ đi Vạn Bính Điều, có tổng một trăm lẻ tám tấm, ngoài ra còn có mười sáu tấm Tứ Hỉ gồm Đông Tây Nam Bắc Phong, mười hai tấm Tam Nguyên Trung Phát Bạch. Cộng tổng lại có tất cả một trăm ba mươi sáu tên Tọa Vọng Đạo!*

(*Tất cả đều là tên các quân mạt chược.)

Chưa nói đến đối phó Tam Nguyên Tứ Hỷ thần bí khó lường, cho dù là Tọa Vong Đạo tầm thường nhất thì liên thủ lại cũng rất khó đối phó.

Quan trọng hơn cả, Bắc Phong đã nói rồi, lão Đại của Tọa Vong Đại - Đầu Tử cũng đến rồi.

Lý Hỏa Vượng không biết mạt chược chơi như thế nào, nhưng hồi nhỏ khi đến Tết, hắn từng xem mẫu thân mình là Tôn Hiểu Cầm đánh qua, theo hiểu biết của hắn thì thông thường bộ môn mạt chược này đều được dùng hai quân để chơi!”

Kẻ địch vừa đông vừa hùng mạnh như vậy, nếu chỉ dựa vào sức của một mình mình đối kháng thì đó là chuyện viển vông không cần bàn cãi, nhất định phải kéo đám quái vật khổng lồ Giám Thiên Ti này về bên phía mình mới có cơ thắng.

Cũn chỉ có như vậy, nhân lúc bọn chúng giao thủ, một mình một chiến tuyến như hắn mới có thể làm ngư ông đắc lợi.

Hắn phải phí trăm cay nghìn đắng để gia nhập Giám Thiên Ti, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch rồi.

“Nam Cung huynh, chuyện này cực kỳ nghiêm trọng, sao ta có thể nói bừa được chứ! Lúc này toàn bộ đám Tọa Vong Đạo ấy đều đổ bộ hết lên Thượng Kinh, chắc chắn không có chuyện chúng chỉ đi dạo một vòng rồi rời đi, chắc chắn bọn chúng phải có toan tính gì đó! Ngươi cũng biết đấy, bọn chúng có thể chỉ vì đùa cợt mà từng có thể khiến cả một đất nước vong quốc đó!”

Câu nói này của Lý Hỏa Vượng khiến Nam Cung còn đang do dự lập tức quyết định.

“Chuyện này liên lụy quá nhiều rồi, lên trên bẩm báo, ngươi cứ đợi trước ở đây.”

Nói rồi, hắn cau mày nghiêm nghị lập tức đi ra phía cái tủ gỗ, vội vàng đi về phía cánh cửa gỗ bên trái.

Nhìn Nam Cung rời đi, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Hắn cũng biết Nam Cung chỉ là một tên chuyển lời mà thôi, hắn vốn chẳng thể giải quyết một việc lớn như vậy, có thể thuyết phục Giám Thiên Ti được hay không thì phải đại nhân vật tiếp theo mới là mấu chốt.

Lý Hỏa Vượng đi đi lại lại trong căn phòng trống trải, trong lòng hắn không ngừng suy nghĩ tiếp theo nên dùng lí do gì thuyết phục đối phương.

“Tất cả Tọa Vong Đạo đều đến rồi à?”

Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên truyền ra từ bức bình phong bên trái.

Lý Hỏa Vượng ngoảnh đầu nhìn cái bóng to lớn hắt lên bức bình phong nhưng không trả lời gì cả, ở Giám Thiên Ti này hắn chẳng có lấy một người bằng hữu.

Giọng nói phía sau bức bình phong lại vang lên.

“Haha, bây giờ cái Thượng Kinh này đang trong thời buổi loạn lạc, xem ra chúng ta phải đi Hậu Thục trốn thôi, may mà giờ vẫn còn kịp.”

Ngữ khí của câu nói này khiến Lý Hỏa Vượng nhớ đến hành động hai người Thác Bạt Đan Thanh và Ký Tương. Bây giờ nhớ lại, mấy lão già đời này có vẻ đã nhìn trước được điềm báo.

Lúc đầu khi đi bắt Tâm Trọc, lúc đó hắn nói rằng định làm nốt mối làm ăn ấy rồi sẽ chuẩn bị đi Thanh Khâu lánh tai ương. Nhưng cuối cùng hắn lại chẳng trở về.

Còn lão thái giám Ký Tương thì chẳng cần nói nữa, hắn tặng hắn căn nhà trong Thượng Kinh cho mình rồi lập tức, trong ba sáu kế chuồn là thượng sách.

“Vị huynh đài này, liệu ngươi có biết, vì cớ gì mà những tên Tọa Vong Đạo ấy lại huy động lực lượng đến Thượng Kinh?”

Lý Hỏa Vượng hỏi người phía sau bức bình phong.

“Haha, ngươi không biết quan gia đang làm gì ư? Không biết thì càng tốt, trên đời này khó mà có lúc hồ đồ lắm.”

Dứt lời, người phía sau bức bình phong tạm thời không lên tiếng nữa.

Song, Lý Hỏa Vượng không dễ dàng gì mà bỏ qua. Trong tình cảnh gió mây cuồn cuộn trước mắt này, bản thân hắn lại không hề biết bên trong đám mây kia rốt cuộc là gì.

Nhưng khi hắn cất bước đi về phía sau bức bình phong kia lại phát hiện chẳng có người nào mà chỉ có một bình rượu to cỡ cái đầu người cạnh tượng hòa thượng béo mập với cái gốc cây khô héo trên chiếc bàn thấp.

Nửa thân trên của hòa thượng trông vô cùng vui vẻ, miệng cười lớn cùng cái bụng phệ trông cực kỳ hài hước, nhưng nửa thân dưới lại không được điêu khắc như vậy mà được đặt một cái gốc cây lớn thô kệch vặn vẹo màu đen lộ hẳn ra ngoài.

Chương 655: Giám Thừa

Nửa thân trên vô cùng có trận tự kết hợp với nửa thân dưới lộn xộn trông vô cùng rầy rà.

“Nhĩ Cửu!! Người đâu rồi?”

Nghe thấy Nam Cung gọi từ bên ngoài, Lý Hỏa Vượng lại liếc phần gốc khô của hòa thượng thêm lần nưa rồi quay người ra khỏi tấm bình phong.

“Nam Cung huynh, ta ở đây!”

“Mau tới đây, Giám Thừa đại nhân muốn gặp ngươi!”

Nghe thấy trong lời nói của Nam Cung có một chút lo lắng, Lý Hỏa Vượng hơi giật mình nhưng rồi cũng nhanh chóng gật đầu đi theo.

Hắn không hiểu rõ về chức vụ điều nhiệm ở Giám Thiên Ti, nhưng nếu có thể giải quyết toàn bộ việc của Tọa Vong Đạo thì thân phận vị Giám Thừa đại nhân này chắc chắn không tầm thường.

“Cho này, mặc vào. Đi gặp Giám Thừa đại nhân mà trông ngươi như vậy thì đúng là chướng ngại thưởng thức.”

Nam Cung đưa cho Lý Hỏa Vượng đã bị thiêu cháy hết y phục một chiếc áo bào màu ghi.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy rồi cẩn thận che kín hết những vết sẹo từ trên xuống dưới của mình.

“Đi gặp Giám Thừa đại nhân thì có gì nói nấy, đừng có mà thêu dệt bữa bãi, hắn nhìn ra đấy.”

Câu này khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng giật mình, đối phương có thể nhìn rõ nhân tâm sao?! Vậy nếu như lúc đối diện với hắn mà mình nghĩ lung tung thì chẳng phải sẽ bị hắn nhìn ra mình là Tâm Tố?

“Xin hỏi, sư xuất môn của vị Giám Thừa đại nhân này là phái nào?”

Giám Thừa đại nhân không giống ta với ngươi, hắn là Nho gia đệ tử. Nho gia đệ tử kính Quỷ Thần Nhi Viễn Chi, không tu luyện bất kì phép thần thông nào.

“Chỉ là một phàm nhân bình thường?!”

Lý Hỏa Vượng suýt thì tưởng mình nghe nhầm, thì ra cấp cao chưởng quản nhiều Giám Thiên Ti khắp Đại Lương như thế lại chỉ là một người bình thường.

“Ngươi chỉ dựa vào những thuật vô hình kia để giải quyết tất cả mọi việc à? Non quá non rồi, những người ấy sinh mà bất phàm, cho dù không có những thứ ấy mà chỉ dựa vào phỏng đoán lòng người cũng có thể giải quyết vấn đề, Giám Thừa đại nhân chính là người đã lừa được Tọa Vong Đạo.”

Lý Hỏa Vượng đã tiếp xúc với Tọa Vong Đạo rất nhiều lần rồi, đương nhiên hắn hiểu rằng kẻ nào có thể lừa được Tọa Vong Đạo phải là sự tồn tại sánh ngang với yêu quái.

Sắp phải gặp một người như vậy khiến Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy hồi hộp, hắn bắt đầu tính toán nên trò chuyện với đối phương như thế nào.

Đi theo Nam Cung trong hành lang bằng gỗ một lúc, một cánh cửa lớn được đặt Thạch Cổ hai bên hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng, còn hai vị vệ binh trầm mặc đứng hai bên trông như thể môn thần.

Sát khí nồng nặc trên người đã chứng minh thân phận của họ.

Lại đi theo Nam Cung xuôi theo mấy cánh cửa trong căn phòng nghiêm ngặt, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa của thư phòng.

“Bẩm Giám Thừa đại nhân, Nhĩ Cửu đã được đưa đến.”

Nam Cung cùi người xuống tôn kính hành lễ với cánh cửa gỗ.

“Ngươi quay về đi, để mình hắn đi vào.”

Một giọng nói già cỗi và đầy vẻ uy nghiêm từ trong phòng vọng

ra…

“Vâng.”

Nam Cung khó hiểu nhìn Lý Hỏa Vượng đầy thận trọng, sau đó quay người rời đi.

Nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt trước mặt, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng không lớn lắm, trông có vẻ là một thư phòng bình thường, kệ sách bên trái chất đầy cách loại sách giấy và tranh, tường thì giống hệt tường trúc khi ấy của Gia Cát Lượng, không phải thư pháp mà là tranh vẽ.

Nếu nơi này không giấu tuốt trong Giám Thiên Ti, Lý Hỏa Vượng cũng sẽ nghĩ đây là thư phòng của một vị học giả nào thôi.

“Nhĩ Cửu tham kiến Giám Thừa đại nhân!”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu hành lễ với người đối diện.

“Ngươi là Nhĩ Cửu? Ngẩng đầu lên ta xem.”

Khi đối phương nhìn thấy rõ gương mặt không có máu và thịt của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng cũng nhìn rõ dung mạo của vị Giám Thừa.

Một lão già trung niên gầy gò cùng với bộ râu dê là ấn tượng đầu tiên của Lý Hỏa Vượng về Giám Thừa.

So với diện mạo, quần áo trên người Giám Thừa không có điểm nhấn nào, chỉ có một chiếc áo choàng màu tím bình thường, ông ta đeo một miếng ngọc bội ở eo.

Lúc này ông ta đang đứng trước bàn, tay cầm cây bút màu đỏ chu sa phê duyệt gì đó. Lò sưởi nhỏ bên cạnh đang đun trà, làm cho không khí trong phòng ấm áp hơn ngoài trời rất nhiều.

Nhớ tới những lời của Nam Quan, trong lòng Lý Hỏa Vượng thắt lại, xoay người cúi đầu:

“Bẩm Giám Thừa đại nhân, toàn bộ thành viên của Tọa Vọng Đạo giờ đây đều đã có mặt…”

“Sáng sớm hôm nay, tiểu tử nhà người với người kể chuyện cùng tiến vào thành sao?”

Lời nói tựa mây bay của Giám Thừa trong phút chốc đã cắt ngang câu nói và dòng suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

Giám Thừa thong thả đặt cây bút màu chu sa trong tay lên giá gác bút hình núi bằng ngọc, dùng một tay nhấc con ấn gỗ đào, to bằng lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng đóng dấu nó lên tờ giấy trước mặt.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng run sợ, nhưng hắn vẫn không chịu im miệng. Hắn lập tức kể chuyện lục đu.c giữa Tọa Vọng Đạo và Gia Cát Lượng, cùng với chuyện vì sao hắn biết được chuyện toàn bộ Tọa Vọng Đạo đến Bắc Kinh thông qua lời của họ, hắn kể hết một lượt.

Những điều Lý Hỏa Vượng nói toàn bộ đều là sự thật, không có nửa lời giả dối. Hắn chỉ giấu một số chi tiết mà Giám Thiên Ti không cần biết đến mà thôi.

“Ừm, lão biết rồi.”

Đối mặt với tin tức tất cả thành viên của Tọa Vọng Đạo đến Bắc Kinh, sự điềm tĩnh của Giám Thừa hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Lý Hỏa Vượng.

Chương 656: Kế Hoạch Thất Bại

“Đại nhân! Đó chính là Tọa Vọng Đạo! Họ—”

“Lão phu phải làm thế nào cần ngươi dạy sao? Sốt ruột thế làm gì? Lẽ nào ngươi muốn mượn tay Giám Thiên Ti để trả mối thù riêng sao?”

Ánh mắt của Giám Thừa chợt lạnh lẽo hẳn, một áp lực của người cầm quyền lâu năm đè lên người Lý Hỏa Vượng.

“Nhĩ Cửu không dám.”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt quai hàm, vội lùi về sau nửa bước.

“Hừ, không phép tắc.”

Giám Thừa thẳng thừng bỏ lơ Lý Hỏa Vượng đứng chết trân ở đó, lão chỉ tập trung vào công việc của mình.

Giám Thừa dập tắt nén nhang, lão nhấc bình trà trên lò sưởi pha cho mình một ly trà ô long, sau khi nhấp một ngụm, mới bắt đầu nhìn Lý Hỏa Vượng lần nữa.

“Trước hết đừng lo chuyện Tọa Vọng Đạo, chuyện đó đã có người khác lo liệu, trong tổ chức hiện có chuyện tồi tệ hơn cho ngươi làm. Chuyện này còn quan trọng hơn cả Tọa Vọng Đạo, tên tiểu tử nhà ngươi chuyên tâm một chút.”

Mặc dù đối phương không lọt bẫy của mình nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu rõ lúc này hắn không thể hoảng loạn, để người khác nhìn ra sơ hở:

“Vâng, xin đại nhân phân phó.”

“Lão phu không quan tâm tại sao ngươi lại quen biết Gia Cát Lượng, trước đây ngươi rời khỏi hắn thế nào thì trở về như thế đó. Đợi sau khi thời cơ chín muồi, ta sẽ phái người nội ứng ngoại hợp với ngươi, cướp lịch Lục Diệu trong tay hắn.”

“Lịch Lục Diệu? Đó là gì? Khoan đã! Lịch?”

Lúc này trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện ra thứ được gọi là lịch duy nhất bên người của Gia Cát Lượng.

“Lão Giám Thừa này muốn cướp Lão Hoàng Lịch trong tay Gia Cát Lượng!”

Lúc Lý Hỏa Vượng đang chìm trong cơn sốc, Giám Thừa nói tiếp:

“Chuyện này rất hệ trọng, lão phu sẽ tự mình để mắt tới. Ngươi phải làm cho đàng hoàng, đương nhiên, nếu có thể một công đôi việc giết luôn Gia Cát Lượng thì càng tốt, cũng không cần gượng

ép quá.”

Trông thấy Lý Hỏa Vượng đứng như trời trồng, gương mặt của Giám Thừa tỏ vẻ không hài lòng:

“Sao, lời của lão phu nói, ngươi không nghe thấy sao?”

Lý Hỏa Vượng trực tiếp nắm lấy đôi tay đang run rẩy của mình:

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!”

Nói đến đây, Giám Thừa vẫn không quên vẽ cho Lý Hỏa Vượng một miếng bánh mì nướng:

“Chỉ cần ngươi làm tốt, những chuyện trước đây, tổ chức sẽ không truy cứu nữa. Chẳng những như vậy, ngươi còn có thể thăng quan tiến chức làm rạng rỡ tổ tiên dòng họ. Các loại pháp khí thiên linh địa bảo trong kho cũng sẽ cho ngươi tùy ý lựa chọn ba món.”

“Lão phu cũng biết chuyện của ngươi, Tọa Vọng Đạo giết hết cả nhà ngươi. Về tình về lý ngươi căm hận Tọa Vọng Đạo là không sai, như thế này đi, chỉ cần ngươi hoàn thành xuất sắc, ngươi chẳng những được góp mặt vào cuộc bao vây tiêu trừ Tọa Vọng Đạo, những tên tù binh của Tọa Vọng Đạo cũng mặc ngươi xử lý.”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng gật đầu đồng ý lần nữa, lúc này Giám Thừa mới hài lòng, thiếu chút nữa lão ta cầm lấy xấp giấy bên cạnh ném trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Được rồi, ngươi đem những thứ này đến cửa thứ ba bên trái nhập khố đi, sau khi làm xong thì về đi.”

Lý Hỏa Vượng bước lên phía trước, đưa hai tay nhận lấy những tờ giấy được viết đầy kia, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Giám Thừa.

Sau khi rời khỏi phòng, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trông vô cùng khó coi, ba chữ “làm sao đây?” cứ quẩn quanh trong đầu của Lý Hỏa Vượng.

Kế hoạch để trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi đã thất bại, hắn không thể ngờ rằng, sau khi Giám Thiên Ti nghe tin toàn bộ Tọa

Vọng Đạo đến Bắc Kinh, lại có phản ứng như thế.

Không có sự trợ giúp của Giám Thiên Ti, chỉ dựa vào mình hắn, thì căn bản không phải là đối thủ của Tọa Vọng Đạo, hắn phải nghĩ ra cách khác.

“Lẽ nào mình thật sự phải giúp Giám Thiên Ti đối phó Gia Cát Lượng sao? Trò đùa gì thế này!”

Mặc dù Gia Cát Lượng điên điên khùng khùng, thích nói chuyện phiếm. Nhưng trong lòng hắn Gia Cát Lượng đã giữ vai trò là một người bạn.

Lúc trong lòng Lý Hỏa Vượng rối như tơ vò, cánh cửa thứ ba bên tay trái hiện ra trước mặt hắn. Hắn cúi đầu nhìn xấp giấy trong tay mình, đang chuẩn bị đi vào trong.

Nhưng khi hắn vừa nhấc chân phải lên, một phần nội dung trên trang giấy đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Phùng Nhị Ngưu?”

Lý Hỏa Vượng nhớ cái tên này, vị thái giám Kí Tướng này hình như tên là Phùng Nhị Ngưu.

Lý Hỏa Vượng lập tức nhìn dọc theo nội dung trên trang giấy, nhìn thẳng xuống dưới:

“Ký Tướng Phùng Nhị Ngưu tiền nhiệm và người vợ quá thì…vì tuổi tác đã cao…”

Kí Tướng chết rồi? Vị công công này đã làm ở Giám Thiên Ti đã lâu, cuối cùng lại ra đi dễ dàng như thế?

Lý Hỏa Vượng nhớ đến lão công công trắng ú ấy, trong lòng trùng xuống. Vòng tròn màu đỏ chu sa được vẽ to tướng trên trang giấy, làm hắn cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn về phòng làm việc phía xa của Giám Thừa, hắn bèn hiểu ra, đối phương không thể nào để xảy ra sơ xuất này, chắc hẳn lão ta biết hắn quen biết Kí Tướng. Tờ giấy này không phải được để lên trước một cách vô tình, lão ta đang

muốn cảnh cáo hắn.

Sau khi hít sâu một hơi, ánh mắt dao động của Lý Hỏa Vượng trở nên kiên định, hắn đi thẳng về cánh cửa phía trước.

Chương 657: Vì Lợi Ích

Lý Hỏa Vượng ngồi ở một góc của phòng khách, trầm mặc theo dõi cuộc thảo luận của những người có vai vế.

Để đôi bên đi đến được sự thống nhất, họ dường như đang tranh cãi xem có nên lôi kéo một số thái giám trong cung hay không.

Một bên cho rằng các thái giám trong cung đều giống nhau, một bên khác thì lại cho rằng một số mối quan hệ trong cung trước đây vẫn còn có thể lợi dụng. Sự chú ý của Lý Hỏa Vượng không để trên những người này mà chủ yếu là trên người Gia Cát Lượng ở bên cạnh.

Bình chân như vại ngồi ở đó uống trà, như một vị khán giả, và cũng không bày tỏ ý kiến gì.

Ngay cả với thân phận cao thượng của hắn ở Đại Tề, chỉ cần cất lời là có thể chấm dứt cuộc xung đột này.

Lý Hỏa Vượng đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi:

"Làm loạn đến như này rồi, ngươi không đi khuyên tí gì sao? Vào lúc này không có người lãnh đạo cũng không được ổn."

"Không sao, có Tần lão ở đây, họ cũng không cãi nhau được bao lâu, tiểu sinh ước đoán họ muộn nhất là ngày mai có thể động thủ, cái vị tiểu hoàng đế không phải là điều mấu chốt, vị hoàng thái hậu phía sau rèm nhïếp chính mới là quan trọng nhất.”

"Hy vọng là vậy, ta đi ra ngoài cho khuây khỏa."

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, liền hướng phía ngoài mà đi.

Đi đến sân trước ngôi nhà chính đầy vắng vẻ, Lý Hỏa Vượng không

đợi lâu, hắn trực tiếp rời khỏi Lương phủ.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng rời khỏi Lương Phủ, một bên tường có chút phai màu hình hoa văn người bên phía song cửa sổ đột nhiên mở miệng lên tiếng

"Tại sao còn chưa hành động? Những người như chúng tôi đều đang ở bên ngoài cực khổ mà đợi đây. Thậm chí còn có cả Giám Thừa."

Lý Hỏa Vượng cau mày, quay về phía hoa văn được trang trí trùng điệp từ trên song cửa sổ nói:

"Ta còn chưa thăm dò được quyển lão Hoàng Lịch của Gia Cát Lượng, ngươi gấp cái gì?"

"Hơn nữa, bây giờ mà tùy tiện hành động, chỉ có thể làm bứt dây động rừng, sức mạnh của Gia Cát Lượng như thế nào, chả lẽ ngươi còn không biết."

"Hãy nhanh nhất có thể, trong khoảng thời gian mấu chốt này, không thể chậm chễ mà tiến tới."

"Ta hiểu được, yên tâm, trong khoảng thời gian mà Tọa Vọng Đạo lần nữa đến làm phiền Gia Cát Lượng chính là cơ hội hành động tốt nhất của chúng ta, tránh việc phải đối diện với Tọa Vọng Đạo, Gia Cát Lượng chắc sẽ dùng Lão Hoàng Lịch của hắn."

"Ngươi chắc chắn rằng Tọa Vọng Đạo sẽ động thủ không thành?"

"Chắc chắn, Gia Cát Lượng và Tọa Vọng Đạo đã xung đột với nhau rồi, giữa họ không phải cá chết thì chính là lưới rách. Trước đây Tọa Vọng Đạo đã mai phục hai lần rồi, chắc chắn sẽ có lần thứ 3, được rồi, ta đi về trước, nếu không Gia Cát Lượng sẽ nghĩ ngờ."

Nói xong người ấy, Lý Hỏa Vượng không đợi tên kia nói gì nữa, quay người nhanh chóng trở về Lương phủ.

Thuận theo thế, hoa văn trang trí trên song cửa sổ không động đậy nữa, cách đó hơn mươi dặm ở phía ngoài phủ, một người phụ nữ mập mạp cầm chiếc kéo màu đỏ vò tấm rèm cửa sổ trong tay thành những quả bóng rồi ném vào lửa, sau đó nghiêng người sang

một bên và nói với Giám Thừa những gì vừa xảy ra.

Giám Thừa nheo mắt lại, mặc cho hai cô gái xinh đẹp đấm vai bóp chân cho mình.

Thấy đàn hương ở một bên nọ đã cháy hết, nữ nhân béo nọ liền lập tức đi tới đến mài lại và châm lửa một cách nghiêm túc.

Ngay khi làn khói trắng bốc lên một lần nữa, Giám Thừa cất tiếng.

"Phân phó xuống dưới, thả hai người Tọa Vọng Đạo ra, để họ đưa ra những lá bài khác, tiện thể chuyển lời, ngay mai buổi trưa 3 giờ, cùng nhau động thủ bao vây, trừ việc muốn lịch Lục Diệu, cái gì cũng không muốn."

Vị nữ nhân béo ấy có vẻ bị dọa sợ trước sự dặn dò của đối phương, Tọa Vọng Đạo luôn là kẻ thù của Giám Thiên Ti, Giám Thừa lại định lên kế hoạch làm ăn với họ!

"Giám Thừa đại nhân, họ sẽ như vậy sao?"

"Ta hiểu những kẻ lừa đảo này, họ sẽ làm như vậy, các người đều tưởng rằng họ đều chỉ là những kẻ mất trí liều lĩnh, thực ra, họ cũng có thứ mà họ quan tâm, chỉ là bình thường che dấu rất tốt mà thôi."

Nói đến đây, Giám Thừa dường như cảm thấy hơi mệt mỏi, đứng dậy đi về phía giường.

Nghe thấy tiếng bước chân, hai cô gái chỉ mặc yếm nằm trong chăn vội vã vén chăn lên.

Khi Giám Thừa nằm xuống, hai cô gái lập tức co người lại lui về phía cuối giường, ôm chặt lấy bản chân nứt nẻ của Giám Thừa và áp thật chặt vào lòng họ, dán thật chặt sự mềm mại của bản thân lên.

Giám Thừa thở dài, khó khăn xoay người xuống giường:

"Đi đi, ngày mai khi hành động, nhắc nhở cho ta, chuyện này vô cùng quan trọng, ta sẽ tự mình chiến đấu.

"Vâng, nô tì tuân mệnh."

Người phụ nữ mập mạp cầm lấy chiếc kéo màu đỏ cắt theo phía hướng của đèn dầu, cả phòng lập tức tối sầm lại, hơi cúi đầu về phía giường của Giám Thừa rồi từ từ lui ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, Lý Hỏa Vượng dậy sớm, cũng không ăn sáng, trong lòng không an tâm đừng trong viên rồi trở về, hắn ta luôn cảm thấy sẽ có chút chuyện gì đó xảy ra vào hôm nay.

Xung quanh người đi tới đi lui, không những bàn tán rằng người như thế nào là người Đại Tề, Lý Hỏa Vượng vốn định không quan tâm đến họ, coi họ là những bảng trang trí.

Chương 658: Thái Giám Mang Thai

Dù gì so với chuyện của Đại Tề, chuyện của Đại Lương cũng quan trọng hơn không kém. Nhưng với sự xuất hiện của chiếc xe ngựa, Lý Hỏa Vượng mơ mơ hồ hồ không nhịn được mà bị thu hút, trên xe ngựa có một vị thái giám đi xuống.

Tên thái giám này rất mập rất trắng, dường như có chút trẻ, trên tên không đeo vàng bạc mà cầm một chuỗi hạt Phật.

Hắn ta vừa đến đến nhà cũng không vào, trực tiếp đứng ở sân nói chuyện.

"Kính thưa các vị, đừng làm việc nữa, cha nuôi đã nói rồi, người không giúp nổi các người, giả vờ không thấy đã đủ nhân tình lắm rồi."

Đại Tề Quốc bên phía Đại Tề hiển nhiên không buông tha cho sự giúp đỡ ở trong cung.

"Công công, Gia Cát đại nhân cũng ở đây, ngài thực sự không muốn suy nghĩ kĩ lại? Đó chính là công lao của Thành Long.”

Vị thái giám ấy liến nhìn Gia Cát Lượng một cái, vội vàng cung kính cúi đầu, sau đó vẻ mặt "tự tiếu phi tiếu nói”*:

"Tần đại nhân, ngài cảm thấy đối với sự hầu hạ của chúng tôi ở trong cung, điều gì là quan trọng nhất?"

Một tiếng hỏi ngược lại này khiến những người khác đột nhiên dừng lại, người phụ nữ Miêu Cương kia ngập ngừng nói:

"Vàng?"

"Sai rồi! Là con trai! Chuyện này các người không giúp được nhưng phật tổ có thể giúp!"

Nói đến đây, vị thái giám cởi quần áo của mình ra, lộ ra chiếc bụng đầy gân xanh.

Như thế hiện ra, hắn ta rất cao hứng nói:

"Ai nói thái giám chúng ta không có con liền đoạn tử tuyệt tôn?! Chứng kiến chưa? Biết trong đây là gì không? Con trai ta!"

Vị thái giám này dùng bàn tay đeo miệng hổ quấn lấy chuỗi hạt phật xoa bụng.., hết lần này tới lần khác vuốt ve cái bụng đầy gân xanh, như thể để trả lời lại, bên trong in ra một dấu tay nhỏ trên chiếc bụng căng tròn.

Cảnh tượng này khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy lạnh hết sống lưng, Đại Tề này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao mà sư tôn của chùa Trịnh Đức lại có thể làm cho tên thái giám này mang thai, hơn nữa cái bụng này thực sự là người sống sao?

So với đền Chính Đức ở Đại Lương, đền Chính Đức ở Đại Tề rõ ràng mạnh hơn nhiều.

Thấy cảnh tượng này Tần Mạnh Chương tức giận run lên:

"Những người trong chùa Chính Đức đều là quỷ tu! Nếu dây dưa với họ sẽ không có một kết cục tốt!"

"Ai có thể giúp chúng tôi những người không có người nối dõi tông đường này, đừng nói là quỷ tu, cho dù là yêu mà thì có làm sao?!"

Nói xong, tên thái giám ấy cẩn thận dùng quần áo bao bọc chiếc bụng đó lại.

“Người đã biết vì sao thái giám của ta lại đi cầu phật đại từ đại bi ở chùa Chính Đức rồi chứ? Vì vậy, ngay từ đầu các ngươi đã tìm nhầm người, không phải đùa, trừ phi các ngươi cũng có thể sinh con cho ta.”

Nói xong lời này tên béo quay người chuẩn bị ngồi lại vào kiệu, ngay lúc hắn ta chuẩn bị cúi người, dường như nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn những người trước mặt.

“Đúng rồi, cha nuôi còn nói, lúc các ngươi ra tay người bên cạnh hắn tuyệt đối không liên quan, chẳng qua nếu các ngươi thật có khả năng khiến Thái Hậu trở về Hậu cung, vậy cha nuôi nhất định sẽ thuận theo các ngươi.”

Vị thái giám này rời đi, để lại những người khác với vẻ mặt âm trầm.

Lý Hỏa Vượng vốn không muốn để ý tới chuyện Đại Tề lần này, nhưng vẫn không nhịn được đến bên người Gia Cát Lượng, thấp giọng hỏi:

“Thực lực địch ta chênh lệch quá lớn rồi, ta cảm thấy cả vùng U Đô cũng không có bao nhiêu người đi theo ngươi, hoàn toàn là châu chấu đá xe.”

“Đừng sợ, ở triều đình này đừng nhìn lập trường quá cứng nhắc, ai là đồng hương của ai, ai là học trò của ai, quan hệ trong này loạn lắm.”

Gia Cát Lượng nâng lên quạt xếp trong tay.

“Hơn nữa còn là khí khái của người đọc sách, đừng nhìn chúng ta bên này yếu thế, đối với chúng ta là có công lý đấy.”

“Thái Hậu cầm quyền vốn là ý trời khó dung, người trên triều đều biết, họ đuối lý sẽ không làm khó chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng nghe lời này như suy nghĩ điều gì gật gật đầu, giống như đang suy nghĩ.

Gia Cát Lượng nhìn Lý Hỏa Vượng, lộ ra tia tò mò hỏi:

“Lý huynh, huynh không sao chứ? Những ngày này sao ta thấy huynh như mất hồn mất vía vậy.”

“Không có gì, ta rất tốt.”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng trả lời.

“Có việc gì cần giúp đỡ thì ngàn vạn lần đừng khách khí, chút ít việc ta vẫn có thể ra tay tương trợ.”

Nhìn về song cửa sổ xa xa màu đỏ, Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Không cần, không có gì, trước tiên nên giúp ngươi giải quyết xong chuyện của Đại Tề lần này đã, bên ngươi càng phải nhanh hơn chút.”

Cộp cộp cộp, tiếng vó ngựa vang lên không ngừng, giống như có thiên quân vạn mã chạy về hướng Lương phủ, tiếng trống trận càng lúc càng lớn không ngừng đè ép lấy lòng người.

“Quân đội Hãm sao lại ở U Đô! Đám người này không phải đi trấn thủ biên quan rồi sao!”

Nghe được tiếng bối rối ngoài cửa, bầu không khí Lương phủ cũng càng trở nên đè nén.

“Đừng hoảng sợ.”

Tiếng Gia Cát Lượng nhẹ nhàng khiến tất cả mọi người bình tĩnh lại, hắn cầm quyển sách cổ đi nhanh về phía cửa.

Thấy song cửa từ xa bỗng nhiên vỡ thành bốn phần, mặt Giám Thừa chợt lóe, lông mày Lý Hỏa Vượng lập tức nhíu lại, lúc này nhấc chân đi theo.

Chờ Lý Hỏa Vượng đi ra ngoài phố, hắn nhìn thấy một hàng binh lính xếp thẳng hàng ngay ngắn trước mặt.

Sát khí trên người họ giống như ngưng tụ thành thực thể, bốn phía bọn hắn đều không kịp tránh, sẽ hù chết dân thường.

Chương 659: Thay Đổi

“Haha.”

Gia Cát Lượng ngồi xuống đất nhẹ nhàng viết, mở ra bức tranh trong tay, đàn tranh màu đen đặt trước mặt hắn.

Tích, dây đàn tranh bị Gia Cát Lượng nhẹ gảy, trống trận vô cùng dồn dập bị tiếng đàn không dừng hóa giải.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, từ nơi xa quân đội Hãm bắt đầu đi về phía trước từng bước một, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Ngay khi sát khí của họ tăng lên đến đỉnh điểm, một chút máu tanh chảy ra từ dưới đất, nhanh chóng hòa vào đàn tranh của Gia Cát Lượng.

Cũng ngay lúc này, nhà ở bốn phương tám hướng đều liên tiếp bị bong ra từng mảng gỗ vụn gạch ngói, lọ ra bốn tòa pháp đàn dán đầy bùa chú.

Mấy vị đạo sĩ mặc áo bào tím đồng loạt giơ kiếm, bắt đầu mở hũ làm phép.

Cùng lúc đó, tiếng phạm trầm thấp không biết xuất hiện từ đâu, như cái màn bao hết tất cả vùng phụ cận.

“Lý huynh, huynh không cảm thấy cái này rất có ý tứ sao?”

Tay Gia Cát Lượng vừa lật, cuốn lão Hoàng Lịch xuất hiện ở trong tay hắn.

Hắn lấy ra bút lông sói, dùng ngòi bút phất lên vài cái ở pháp đàn bốn phía xa kia, bốn tên đạo sĩ trong nhày mắt liền chết, mà bút lông sói trong tay Gia Cát Lượng lại dính đầy mực, có thể viết chữ.

Ngay khi Gia Cát Lượng chuẩn bị hạ bút, người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng di chuyển, tay phải như vô hình sờ đến cuốn lão Hoàng Lịch kia.

Trong nháy mắt tới tay, Lý Hỏa Vượng lấy ra tất cả vốn liếng

không ngừng di chuyển cầm cuốn lịch khinh công bay về phía song cửa kia.

“Lý Hỏa Vượng!”

Tiếng Gia Cát Lượng tràn đầy phẫn nộ, thậm chí mái ngói từ bốn phía cũng bắt đầu run rẩy.

“Đừng lo! Nhanh giúp ta ngăn hắn lại! !”

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng hô.

Tất cả các nơi Giám Thiên Ti từ các nơi khác nhau lao ra, bao vây Gia Cát Lượng.

Nhưng họ hiển nhiên không phải đối thủ của Gia Cát Lượng, mà một bên đội quân Hãm lộ ra từng gương mặt vuông vắn, mang theo sát khí ngất trời đến bao vây Gia Cát Lượng.

Lý Hỏa Vượng chạy điên cuồng thoát thân căn bản không nhìn tới rốt cuộc sau lưng xảy ra chuyện gì, duy nhất hắn có thể nghe được chính là tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt.

Nghe những tiếng kia ngày càng gần, Lý Hỏa Vượng càng hết sức chạy thoát thân.

Chờ khi hắn đi qua song cửa phòng ngủ, Giám Thừa đã cưỡi một con ngựa cao lớn đợi sẵn.

Giờ phút này bên cạnh hắn không còn bao nhiêu người, đều chia ra ngăn cản Gia Cát Lượng.

“Mau đưa sách Lục Diệu Lịch cho ta!”

Giám Thừa đưa tay về phái Lý Hỏa Vượng.

“Được!”

Lúc này Lý Hỏa Vượng đưa tới cuốn sách cổ trong tay.

Một cái tay không có da đến gần giao thoa với một bàn tay tuổi già.

Sau một khắc một đường ánh sáng chui ra từ trong cuốn hoàng lịch, đâm vào cổ Giám Thừa

Giám Thừa sững sờ, ngọc bội bên hông hắn lóe lên một cái, vỡ ra chia năm xẻ bảy, khói trắng trong ngọc bội nháy mắt bay ra cuốn lấy cánh tay Lý Hỏa Vượng cầm dao găm.

Ngắn ngủn trong hai nhịp thở, tay Lý Hỏa Vượng cầm dao găm kia ăn mòn chỉ còn lại một nửa xương.

Nhưng vẫn chưa xong, Lý Hỏa Vượng hé miệng, vài chiếc răng hàm vun vu"t bay ra ngoài, đánh vào l*иg ngực hắn lại không nghĩ đến rõ ràng không xuyên qua, quan phục của Giám Thừa thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng lại phòng vệ mạnh mẽ kinh người.

“Làm sao ngươi dám!!”

Giám Thừa trợn mắt nhìn.

Lý Hỏa Vượng chỉ nhìn đơn giản chân đạp mạnh xuống mặt đất, bay đến bên người Giám Thừa, bên tay lộ xương hung hăng đâm vào cổ hắn.

Cái này cuối cùng cũng xuyên qua, máu tơi đỏ thẫm từ trong miệng trong cổ hắn phun ra, nhuộm đỏ cả chòm râu dê của Giám Thừa.

Người Lý Hỏa Vượng nghiêng về phía trước, hoàn toàn đè lên người hắn, đưa miệng đến bên tai hắn nói:

“Làm sao ta dám? Con mẹ nó ta là Hồng Trung của Tọa Vọng Đạo đây, chẳng lẽ còn tương thân tương ái với Giám Thiên Ti các ngươi sao?”

Mạnh mẽ đâm một nhát nữa, đầu Giám Thừa nghiêng một cái, lập tức chết không thể chết hơn.

“Hahaha…Hahaha!!! Thoải mái!!”

Lý Hỏa Vượng giơ cánh tay bị đứt, xoay người lại nhìn về Giám Thiên Ti bên cạnh Gia Cát Lượng.

“Hahaha!! Các ngươi đều bị lão tử đùa giỡn! Không nghĩ tới ta sẽ là Tọa Vọng Đạo?”

Lý Hỏa Vượng nhấc lên vết sẹo trên mặt chưa khép lại, để lộ gương mặt bằng xương bằng thịt ra trước mặt mọi người.

Nhưng vẫn chưa xong, từng đám cành cây màu đen nhúc nhích chui vào phía dưới máu thịt trên đầu Lý Hỏa Vượng.

Các loại nhánh lớn bé không ngừng uốn lượn, rõ ràng cưỡng ép biến đầu hắn thành hình khối lập phương.

Ngay sau đó có tiếng xương cốt đứt gãy, ngũ quan của Lý Hỏa Vượng bắt đầu biến dạng.

“Cha…”

“Theo phân phó của ta tối hôm trước mà làm! Nhanh lên!!”

Lý Tuế làm theo, ngũ quan Lý Hỏa Vượng bắt đầu lôi kéo vặn vẹo.

Hai con ngươi cứng rắn bị lồi ra ngoài, ngũ quan Lý Hỏa Vượng trên khuôn mặt hình vuông cuối cùng ghép thành một chữ Trung sâu sắc.

Thấy một màn như vậy, những tên Tọa Vọng Đạo ngụy trang thành quân đội Hãm nhao nhao huýt sáo, hoan hô.

“Hahaha! Lão đại Hồng Trung rất trâu, ta thật sự không ngơ ngươi có thể ngụy trang thành tiểu tử này!!”

“Hồng Trung lão đại, chiêu này làm hay lắm!”

“Hồng Trung lão đại! Vô địch thiên hạ!!”

Lý Hỏa Vượng nghe những tiếng này điên cuồng cười lớn, nâng theo thi thể Giám Thừa không ngừng lắc lư với họ.

Chương 660: Lao Ra Thành

"Hahaha, các ngươi cũng muốn quyển lịch Lục Diệu này à? Haha!

Các người muốn chết! Đồ tốt như này, đương nhiên là của Tọa Vong Đạo bọn ta rồi!"

Lý Hỏa Vượng cười nhạo Giám Thiên Ti.

Mà theo lời của Lý Hỏa Vượng, ảo giác của Hồng Trung giống như một đêm giao thừa, hắn cười điên cuồng, vỗ tay xung quanh Lý Hỏa Vượng, dù còn sống hay đã chết, từ trước đến nay hắn chưa từng vui như vậy.

Thấy chữ Hồng Trung to trên mặt Lý Hỏa Vượng, tất cả những người có mặt tại trận giao chiến đều dừng lại, hơn nữa còn thấy Giám Thừa trong tay hắn.

Trong số đó, Giám Thiên Ti bao vây Gia Cát Lượng là khiếp sợ nhất, họ không hề nghĩ người được gọi là người mình này lại là Tọa Vong Đạo đóng giả, thậm chí còn giết luôn cả Giám Thừa rồi.

Một lúc sau, tất cả người của Giám Thiên Ti đều không chặn Gia Cát Lượng nữa, mà xông về phía hắn, Giám Thừa đã chết rồi, nếu không muốn bị trong Ti phạt tù, ắt phải bắt người này lại để lấy công chuộc tội!

"Cha...họ đến rồi, đang xông đến đây..."

Trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng đang cười thầm trong lòng thì nghe thấy tiếng của Lý Tuế.

"Đừng hoảng, hãy bỏ mắt ra ngoài rồi dẫn đường cho ta!"

Lý Hỏa Vượng giơ cao quyển lão hoàng lịch nhuốm máu trong tay lên, theo sự chỉ dẫn của Lý Tuế, hắn nhảy vọt về phía bức tường thành xa xôi.

Trong thế giới kỳ lạ điên cuồng này, điều gì cũng có thể xảy ra. Là một trong những người nắm quyền của Giám Thiên Ti, biết đâu Giám Thừa không dễ giết như vậy đâu, nhưng Lý Hỏa Vượng chẳng quan tâm đến thất bại hay thành công, hắn làm nhiều việc như vậy chẳng qua chỉ vì lợi ích của Tọa Vong Đạo mà thôi.

Từ đầu đến cuối, hắn và Giám Thiên Ti không thể tiểu vào cùng một cái bình, mục đích của hắn vẫn luôn là Tâm Tố Bắc Phong kia!

Giờ hắn đã biết Bắc Phong vẫn còn ở Thượng Kinh, vì mục đích riêng của hắn, Giám Thiên Ti nhất định phải đánh nhau với Tọa Vong Đạo, cho dù họ không đánh, hắn cũng sẽ ép đánh cho bằng được!

Đã bị Tọa Vong Đạo lừa nhiều như vậy, vậy hắn dựa vào cái gì mà không thể lợi dụng họ chứ?

Hơn nữa, Lý Hỏa Vượng chẳng hề lo lắng Giám Thiên Ti sẽ đến Tọa Vong Đạo để kiểm tra xem có thêm Hồng Trung nào khác hay không. Giờ Tọa Vong Đạo bỏ mặc gọi đứa trẻ sói tới, gọi một hai lần, sau khi sói tới, cho dù lời bọn chúng có là thật đi chăng nữa, thì cũng chẳng có một ai tin.

Giờ Giám Thừa coi như bị "Hồng Trung" giết rồi, Tọa Vong Đạo làm rơi bùn vàng ở đáy quần hắn, không phải c** mà là ráy tai. Lý Hỏa Vượng đã học được chiêu này từ Tọa Vong Đạo.

Ở trong nhà mái ngói, Lý Hỏa Vượng dán bùa vào đầu gối, hắn cúi người về phía trước, mặt cố nén lại cơn đau, cười sằng sặc rồi phóng thật nhanh. Hết lần này đến lần khác, hắn quay lại chế nhạo.

Hắn đã thành công đổ thêm dầu vào lửa, giờ hắn chỉ cần thoát khỏi sự khống chế của Giám Thiên Ti, hoán đổi về thân phận thật Nhĩ Cửu của hắn.

Ngay khi hắn nhảy qua mái nhà, một luồng sát khí từ đâu bay tới làm tóc của Lý Hỏa Vượng lập tức dựng đứng.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể hắn đang di chuyển, hắn xoay người trong không trung, mắt Lý Hỏa Vượng mù lòa, chỉ có thể cảm thấy một cơn gió mạnh quấn lấy một thứ gì đó rồi lướt qua cơ thể hắn.

"Cha, ai đó trên tường cầm gậy đánh chúng ta."

Đó là Lý Tuế giúp Lý Hỏa Vượng tránh đòn tấn công.

"Đừng hoảng sợ, cách tường thành cũng không xa, chúng ta sẽ sớm ra ngoài thôi!" Lúc Lý Hỏa Vượng đang định nói lời này, thì đột nhiên cảm thấy có một luồng khí rất lạ tỏa ra từ phía sau, khóa

chặt hắn lại.

Sự thay đổi kỳ lạ này khiến trái tim Lý Hỏa Vượng thắt lại.

"Lý Tuế, sao vậy? Phía sau đã xảy ra chuyện gì?"

"Cha, người mà vừa nãy ngươi giết, hắn lại đứng dậy rồi! Hắn đang nhìn đầu của ngươi."

"Cái gì?! Giám Thừa còn chưa chết?! Không đúng! Hắn hẳn là đã chết, hắn nhất định đã trở về nơi hắn thuộc về rồi mà!!"

Ngay cả trong một cơ thể bình thường, có nhiều mánh khóe khác nhau hơn Lý Hỏa Vượng nghĩ.

Giờ Lý Hỏa Vượng không có cách nào thông qua sự miêu tả của Lý Tuế, để hiểu rõ rốt cuộc đó là thứ gì, điều duy nhất chắc chắn, đó chính là chuyện này vẫn chưa xong!

“Đi!”

Lý Hỏa Vượng ẩn thân tàng hình, dùng hết sức xông vào cổng Kinh Thành.

Cứ thế xông vào, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu ớn lạnh, sau đó có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất.

Ngay sau đó luồng khí kì lạ biến mất khỏi người hắn.

Vào thời khắc nguy cấp, Lý Hỏa Vượng cũng không để ý nhiều, thấy cơ thể vẫn còn cử động được, hắn điên cuồng lùi về phía sau.

"Đến đây! Mấy đứa nhỏ! Chúng ta đi giúp Hồng Trung lão đại!"

"Hồng Trung lão đại, ngươi yên tâm đi đi! Bọn ta giúp ngươi báo thù!"

"Hồng Trung lão đại, Lão Hoàng Lịch trong tay ngươi nhất định phải giao ra đây!"

Nghe thấy tiếng kêu gào phẫn nộ của Tọa Vong Đạo ở phía sau, Lý Hỏa Vượng không khỏi cười khẩy trong lòng.

"Đồ dối trá, không ngờ các ngươi cũng có một ngày bị lừa."

Cũng không biết có phải Tọa Vong Đạo nhận hậu quả không người nối dõi hay không, áp lực xung quanh Lý Hỏa Vượng giảm xuống, hắn đã sớm đến cổng thành.

Cổng thành nặng đã đóng lại, nhưng chẳng làm khó được Lý Hỏa Vượng, hắn vung thanh kiếm đồng lên, chém tan cổng thành dễ dàng giống như chém giấy vậy.

Sau hàng loạt các chiêu thức, Lý Hỏa Vượng sờ vào được lá cây rậm rạp, hắn vui mừng khôn xiết, cuối cùng hắn cũng đã ra khỏi thành rồi.

Chương 661: Đầu Đâu

"Lý Tuế! Chú ý! Còn có truy binh đuổi theo sau chúng ta hả?"

Lý Hỏa Vượng thầm nói với Lý Tuế.

"Không có, có vẻ như bọn chúng đã bị đám người mặc giáp sắt kia chặn lại rồi."

Mặc dù đã nghe được câu đáp tốt nhất, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không buông lỏng cảnh giác, hắn vẫn không ngừng dịch chuyển trong rừng, khi thì hắn ẩn thân vào nước.

Một lúc sau, đến khi cơ thể hoàn toàn bị ép chặt đến mức gần như không còn một chút sức lực nào, Lý Hỏa Vượng lúc này mới từ từ dừng lại, mồ hôi nhễ nhại, hắn ngồi xuống một phiến đá hồi phục sức lực.

"Tình huống này, Thượng Kinh chắc chắn sẽ loạn hết cả lên, hơn nữa thiết quân luật sẽ tăng gấp bội. Xem ra ta phải ở ngoài một lúc, rồi mới quay lại."

"Nhưng cũng không thể quá lâu, nếu không Giám Thiên Ti sẽ gây chiến với Tọa Vong Đạo, e không kịp nữa."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ vậy, bên trái đột nhiên vang lên tiếng

chân giẫm lên lá khô.

Lý Hỏa Vượng đang định ngoảnh tai lại lắng nghe thì ngay sau đó hắn nghe thấy tiếng la hét sợ hãi.

"Quỷ!!"

Nhưng sau khi tiếng hét đó làm chim trong rừng bay loạn xạ, thì không còn động tĩnh gì nữa, điều này làm người liều mạng như Lý Hỏa Vượng không tìm được manh mối.

“Lý Tuế, ai phát ra tiếng kia thế?”

Lý Hỏa Vượng hỏi thầm Lý Tuế.

"Một ông già, trên lưng vác rất nhiều củi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích."

Lý Hỏa Vượng qua đó mò mẫm, hắn rất nhanh mò tới ông già mặc quần áo vải gai, những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt chứng tỏ hắn đã rất già.

Củi trên lưng, dao bổ củi sứt mẻ trong tay chứng tỏ ông lão này chỉ là một người lên núi đốn củi bình thường.

Mạch trên cổ ông lão vẫn còn đập, có lẽ là bị dọa ngất đi, chứ không bị dọa chết.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới có phản ứng, dường như người này bị Hồng Trung của hắn dọa rồi, hơn nữa người bình thường làm sao có thể nhìn thấy bộ dạng kinh hãi như vậy.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lấy ra một con dao găm trong bộ dụng cụ tra tấn, chuẩn bị cho năm giác quan của hắn trở về vị trí cũ.

Nhưng khi tay hắn sờ vào đầu, hắn phát hiện nơi đặt đầu trống rỗng, chỉ có xúc tu của Lý Hỏa Vượng lắc lư ở đó, những xúc tu quấn quanh hai nhãn cầu trồi lên rồi xẹp xuống.

“Đầu ta đâu?”

Câu hỏi này đột nhiên bật ra trong lòng Lý Hỏa Vượng.

"Đầu ta đâu?"

Nghe thấy thắc mắc của Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế còn tưởng Lý Hỏa Vượng đang hỏi mình, vội đáp lại:

"Cha, ta biết, lúc trước ở trong thành bị rơi xuống đất rồi, chúng ta có cần quay lại nhặt về không?"

Lời của Lý Tuế dường như làm mất đi tia tức giận cuối cùng của Lý Hỏa Vượng, cơ thể hắn mềm nhũn, bổ nhào thẳng đến sạp trên mặt đất.

“Cha? Cha, ngươi sao vậy?”

Lý Tuế lo lắng, nàng lấy xúc tu đẩy nhẹ xác của Lý Hỏa Vượng, nhưng không nhận lại bất kỳ phản ứng nào, nàng không hiểu tại sao cha nàng bất động.

Vì không có đầu sao? Nhưng trước kia cha cũng không có đầu mà, còn chạy đường xa như vậy, hắn không phải do không có đầu đâu.

Ngay lúc này, Lý Tuế đột nhiên phát hiện món đồ chơi nhỏ mà cha tặng đang động đậy.

Ngay lúc nàng dùng xúc tu lấy món đồ chơi nhỏ ra, vật đó thấy gió là lớn, rất nhanh đã lớn cao bằng người, khuôn mặt là mặt của Lý Hỏa Vượng, nhưng cơ thể lại rất xẹp, chỉ có một lớp da mỏng manh.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng bò xuống đất theo bản năng, đến bên cạnh thi thể của hắn rồi miệng hắn hút mạnh.

Khi cái bóng bị hắn hút vào trong bụng, túi da dường như nhanh chóng phồng lên, không lâu sau, Lý Hỏa Vượng, cả người trần trụi có một cái đầu, xuất hiện bên cạnh thi thể của hắn.

Nhìn cái xác không đầu trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng, người sau khi chết chạy thoát thân, hắn thở hổn hển một hơi.

Lúc đầu rơi, mắt hắn mù, hoàn toàn không thấy được ai lấy đầu

hắn, Giám Thừa cứ mười người thì tám chín người chết đi sống lại.

Quả nhiên Giám Thiên Ti vẫn còn có người kế nhiệm, nếu hắn không có vũ khí ma thuật này để tự vệ, e rằng đã gặp khó khăn ở đây rồi.

"Lần sau đối mặt với Giám Thiên Ti, nhất định phải cẩn thận hơn, thủ đoạn của họ quá kỳ lạ và nguy hiểm, nếu lơ là sẽ rất dễ bị họ giết chết."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về những điều này, mọi thứ xung quanh đều run lên, hắn chỉ đoán lúc Giám Thiên Ti mai phục hắn, mọi thứ xung quanh lập tức trắng bệch.

Lý Hỏa Vượng, người đang mặc hai bộ quần áo bó, nằm lặng lẽ trên giường bệnh, thẫn thờ nhìn ngọn đèn điện trắng tiết kiệm năng lượng ở trên đầu chưa có chút ánh sáng nào.

"Lại về rồi..."

Lý Hỏa Vượng lúc này mới kịp phản ứng, hắn mượn da hoàn hồn để sống lại, nhưng còn Lý Tuế vẫn đang trong bụng hắn nữa, không có nó thì không áp chế được ảo giác, thế giới giả này không có gì lại bất ngờ xuất hiện lần nữa.

"Lý Tuế…Lý Tuế…"

Miệng Lý Hỏa Vượng bị bịt lại, hắn kêu lên không rõ ràng.

"Nhanh, vào trong bụng ta, giúp ta quay về."

Lý Hỏa Vượng nói xong, lập tức ngẩng đầu lên, há to miệng bị vải che.

Máy thu hình ở góc bên trái trong phòng bệnh lóe lên Hồng Quang rồi lập tức quay sang nhìn Lý Hỏa Vượng, người đang bị trói trên giường.

Cũng không biết có phải vì miệng hắn bị bịt lại nên không nói được hay không mà Lý Tuế không thể đưa hắn trở về thực tại được.

"Lý Tuế! Đừng lề mề nữa, nhanh lên!"

Thấy nó không đáp lại, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hơi lo lắng.

Chương 662: Lần Nữa Mê Mang

Phải biết rằng trong bụng hắn không chỉ không có Lý Tuế, mà ngay cả Hắc Phưởng Chùy cũng không có, lúc này nếu bị ai nhìn chằm chằm vào, thân phận Tâm Tố của hắn sẽ bị bại lộ!

Tiếng leng keng vang lên, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Khi Tôn Hiểu Cầm cầm hộp cơm trưa bước vào, thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, nàng nhất thời kích động mà bật khóc.

"Con trai, con trai, ngươi đã tỉnh chưa? Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi phải không?"

Tôn Tiểu Cầm vội vàng chạy lên, ôm đầu Lý Hỏa Vượng không ngừng nhìn hắn.

Khi Tôn Hiểu Cầm tháo băng vải trên miệng Lý Hỏa Vượng, hắn đang định giả điên giả ngốc để qua ải, nhưng nhìn khuôn mặt đầy lo lắng trước mặt, lời nói trong miệng hắn bị chặn lại, hắn không thể thốt ra được lời nào.

"Không sao, không sao, có thể nhìn thấy người là được rồi. Điều này có nghĩa tình trạng của ngươi đang dần chuyển biến tốt, một ngày nào đó sẽ khá hơn thôi, nào ăn cơm đi, ăn cơm trước đã."

Tôn Hiểu Cầm lau nước mắt, cầm hộp cơm lên rồi ôm vào lòng.

Bốn lớp của hộp cơm được tháo ra, vừa vặn một món mặn, một món chay, một món canh và một phần món chính.

Lấy một chiếc thìa nhựa có tay cầm ngắn,

Nàng gắp nửa thìa cơm trắng chấm vào canh trứng trước, sau đó gắp một miếng thịt ba chỉ rồi đưa lên miệng Lý Hỏa Vượng.

Nhìn thứ trước mặt ở thế giới thực mà hắn không biết, Lý Hỏa Vượng há miệng để chiếc thìa vào miệng mình.

"Ngoan, con trai ta ngoan nhất. Ta biết ngươi mỗi lần như này đều chắc chắn há miệng ăn cơm. So với những người bệnh ở giường khác, con trai ta dễ chăm sóc hơn nhiều."

Sau khi nuốt những thứ trong miệng xuống, Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi:

"Mẹ ơi, sao ngươi lại vào đây?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng rốt cuộc cũng có phản ứng, Tôn Hiểu Cầm lập tức cắn chặt môi dưới, nhưng lại sợ làm con trai sợ, cố nén kích động nói:

"Nơi này là bệnh viện, nhưng thật ra là nhà lao, còn rất ít thức ăn, ta sợ ngươi ăn không ngon, cho nên ta đến đây chăm sóc ngươi. "

“Vốn dĩ...theo quy định thì không được phép, nhưng ngục trưởng rất giỏi ăn nói, ta vừa nói con trai ta ngoan nhất khi ở cạnh ta, hắn ngay lập tức đồng ý. Trên đời này vẫn còn nhiều người tốt.”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu, lại há miệng ra ăn cơm. Nhưng vừa mới nhai vài lần, hắn thấy Tôn Hiểu Cầm cử chỉ kỳ lạ liếc mắt nhìn xung quanh.

Nàng lấy ra một nắm gạo nhỏ từ món chính, đi đến cái lỗ có lưới mịn bên cạnh, chặn chỗ thu âm lại bằng hạt gạo.

Ngay sau đó, Tôn Hiểu Cầm lại ngồi xuống mép giường, thì thầm vào tai Lý Hỏa Vượng:

"Con trai, nếu lần sau lúc ngươi thức dậy, mẹ không ở cạnh ngươi nữa, thì bất kỳ người nào hỏi ngươi về vấn đề vàng, ngươi sẽ đáp lại là của hồi môn mà bà ngoại truyền lại! Nghe rõ chưa!"

"Thật sự không được, ngươi cũng có thể cứ câm miệng không nói chuyện, tuyệt đối đừng nói vàng lấy ra từ trong chăn! Người bây giờ đều là kẻ xấu cả rồi! Tuyệt đối đừng nói!"

Lý Hỏa Vượng đành bất đắc dĩ cười.

"Mẹ, ngươi đã tiêu số vàng đó chưa?"

"Con trai ta, ngươi nói bậy bạ gì thế! Đó là của hồi môn mà bà ngoại ngươi truyền lại! Không phải chuyện gì bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được động đến!"

"Yên tâm, nơi này là vùng nhà nước. Ba ngươi vẫn có thể kiếm lời được."

"Mẹ, vàng giao cho ngươi, ngươi tiêu, đừng tiết kiệm, dù sao tất cả cũng chỉ là ảo giác, số vàng này ta muốn bao nhiêu có..."

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng sững sờ, lại lần nữa được nhìn thấy mẹ, đột nhiên trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ vô cùng nghi hoặc.

Trước đây, hắn luôn nghĩ thế giới này là giả, vì hắn có thể mang vàng, ngọc bội từ thế giới thực qua đây, cũng bởi vì có rất nhiều chuyện tình cờ đột ngột xảy ra ở đây.

Nhưng nếu những gì Gia Cát Lượng nói trước kia là đúng, Tâm Tố thực sự có khả năng biến giả thành thật, năng lực ăn không nói có, năng lực đó có hay không, vàng còn có chuyện đột ngột xảy ra kia, đều là do hắn vô tình sử dụng khả năng thay đổi của Tâm Tố sao?

Hoặc là, có một khả năng rằng thế giới thực này cũng có thể là sự thật?

"Liệu có khả năng thế giới này là thật không?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ về những vấn đề này trong đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mọi thứ xung quanh phòng bệnh.

Hắn là Tâm Tố, là Tâm Tố có thể khiến Đan Dương Tử trở thành tiên! Nếu trong lúc vô tình, hắn thực sự sử dụng tiên thiên nhất khí trong cơ thể của mình và tạo ra một số vàng, chuyện này với hắn mà nói dễ như trở bàn tay!

"Nhưng..."

Trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra đôi chút đau khổ và do dự.

"Tại sao lại cứ phải vào lúc này? Lúc đó ta đã sắp bắt được Bắc Phong rồi, sắp có thể thoát khỏi ảo giác, tại sao cứ phải vào lúc này..."

Vẻ xoắn xuýt trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng không ngừng nặng nề thêm, lúc này hắn lại một lần nữa lâm vào tình cảnh không thể phân biệt được, nếu ảo giác này có thể là thật, vậy trăm nghìn cay đắng mà hắn đã liều mạng trong suốt thời gian qua rốt cuộc là để làm gì?

"Lỡ như thế giới này là thật thì sao?"

Suy nghĩ này giống như một con sâu độc chui vào đầu Lý Hỏa Vượng, khuấy động tâm trí vững vàng của hắn đến mức long trời lỡ đất.

Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, hắn dùng hết sức đập đầu vào tường, cố gắng dùng cơn đau xua tan đi cảm giác khó chịu này.

Chương 663: Đau Lòng

"Không, không đúng! Không đúng!"

"Con trai! Ngươi làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!"

Tôn Hiểu Cầm bị hành động của Lý Hỏa Vượng làm cho hoảng sợ, bà nhanh chóng đặt hộp thức ăn trong tay xuống, vươn hai tay ra ôm chặt lấy đầu Lý Hỏa Vượng, đưa tay vuốt ve hết lần này đến lần khác mái tóc ngắn ngủn của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhận được sự xoa dịu, hắn ngừng lại động tác ban nãy và nhắm mắt lại vì nỗi đau đớn.

Kỳ thực hắn không sợ hao tổn sức lực, cũng không sợ bị hành hạ hay chết chóc, mà là sợ chính mình lại trở về khoảng cách giữa hiện thực và mộng ảo, cảm giác đó thật sự rất khó chịu.

Nếu hắn có thể chắc chắn 100% rằng thế giới này là có thật thì không sao, nhưng bây giờ mọi thứ với hắn chỉ là một phỏng đoán, dù có đoán thế giới này có bao nhiêu phần trăm là thật, thì vẫn luôn tồn tại một mảy may nào đó rằng đây là giả.

"Điều này có thể sao? Điều này làm sao có thể? Ta còn chưa học qua tu chân công pháp, làm sao có thể sử dụng thiên tiên nhất khí dễ dàng như vậy được?"

"Hơn nữa chuyện này cũng không rõ ràng, nếu cả hai thế giới đều có thật, tại sao ta có thể dễ dàng biến ra vàng ở chỗ này, nhưng lại không thể làm như vậy ở chỗ đó? Khả năng của Tâm Tố còn phân biệt theo từng nơi sao?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, sau đó mở to mắt và giận dữ nhìn chằm chằm vào chiếc bàn bên cạnh giường, cố gắng dùng suy nghĩ để biến ra một miếng vàng thật lớn, nhưng trên đó vẫn không có gì thay đổi, sau đó hắn lại cố gắng dùng suy nghĩ để di chuyển chiếc tủ đầu giường, nhưng nó vẫn y nguyên chỗ cũ.

Không cần biết Lý Hỏa Vượng nghĩ như thế nào, lúc này tĩnh mạch

trên cổ hắn đều nổi gân xanh, hai tròng mắt đỏ ngầu vằn đầy tia máu đang tức giận nhìn chằm chằm, dáng vẻ trông vô cùng đáng sợ.

"Con trai, đừng làm ta sợ, ta thật sự không thể chịu đựng nổi, ngươi bị sao vậy?"

Tiếng nấc nghẹn ngào của Tôn Hiểu Cầm khiến Lý Hỏa Vượng ngước nhìn bà ta, vết chân chim nơi khóe mắt của bà đã lâu không xuất hiện trong mắt hắn, hắn chợt nhận ra mẹ mình đã già đi rất nhiều.

Một người mẹ như vậy, cho dù chỉ là giả cũng khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy đau lòng vô cùng.

"Mẹ, ta không sao. Ta thực sự không sao."

Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt hòa hoãn thấp giọng an ủi, hắn không thể hành động theo cảm tính mà đưa ra những suy đoán vô căn cứ được, nếu không, hắn sẽ lại lần nữa rơi vào vũng lầy của vướng mắc trước đó.

Đầu óc Lý Hỏa Vượng càng lúc càng rối bời, hắn lắc đầu nguầy nguậy, hít một hơi thật sâu để ổn định tinh thần.

Nếu nghi ngờ rằng thế giới này là có thật, vậy thì hắn phải làm đến nơi đến chốn, đi tìm kiếm những bằng chứng chắc chắn để bác bỏ nó thay vì chỉ biết ngồi đây suy nghĩ lung tung, ít ra thì tình hình hiện tại cho thấy khả năng thế giới này có thật là không cao.

"Bằng không thì làm sao giải thích được, từ thế giới đó ta có thể mang theo bất cứ thứ gì theo đến đây, nhưng lại không thể mang bất cứ đồ gì ở đây đến đó? Không có chuyện thế giới bên kia là giả được, đúng không?"

Lý Hỏa Vượng tựa đầu vào l*ng ngực của Tôn Hiểu Cầm, tận hưởng cảm giác yên bình hiếm có này, cảm giác mà hắn đã nghĩ đến trong giấc mơ ở thế giới đó từ rất lâu rồi.

"Mẹ, Na Na bây giờ thế nào rồi?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Na Na? Na Na vẫn tốt lắm..."

Tôn Hiểu Cầm giọng điệu có chút bối rối, nhưng cũng không quan tâm đến sự lúng túng, bà lấy khăn giấy trong túi ra lau mồ hôi cho đối phương.

Dây dưa với những người bên Tọa Vong Đạo đã lâu, Lý Hỏa Vượng sao có thể không đoán định được những lời của Tôn Hiểu Cầm là thật hay giả.

"Mẹ, rốt cuộc Na Na thế nào rồi vậy?"

Như thể có dự cảm chẳng lành, trái tim Lý Hỏa Vượng chợt trở nên nặng trĩu.

Tôn Hiểu Cầm vẫn còn muốn che giấu điều gì đó, nhưng mấy lần đều bị Lý Hỏa Vượng dễ dàng nhận ra, đối mặt với con trai luôn một mực hỏi cho đến cùng, cuối cùng bà cũng bất lực thở dài một hơi.

"Ngươi đừng oán giận nó, gần đây nàng ấy không thể đến được, Na Na là một cô gái tốt."

"Ta không oán giận, ta chỉ muốn biết bây giờ nàng ấy đang ở đâu?"

"Na Na đã thôi học và được bố mẹ đưa đi khám bệnh rồi."

"Nàng ấy bị sao vậy?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi căng thẳng.

"Nàng ấy không sao cả, chỉ là có chút chán nản, cơm không thèm ăn nước không thèm uống."

Tôn Hiểu Cầm lại cầm hộp thức ăn lên, bón cơm cho Lý Hỏa Vượng.

Hắn nhai kỹ những thứ trong miệng mà chẳng biết mùi vị gì, hễ nghĩ đến cô gái đã ở bên cạnh hắn từ khi hắn còn rất nhỏ lại rơi vào kết cục như bây giờ, trái tim Lý Hỏa Vượng như muốn rỉ máu.

Đối phương đã trả giá và hi sinh quá nhiều cho bản thân hắn,

nhưng hắn lại không thể trả lại cho nàng ấy bất cứ thứ gì.

"Không sao đâu, con trai, ta nghe nói đây là bệnh nhẹ, dùng thuốc có thể chữa khỏi, ngươi đừng tự trách mình."

"Mẹ, mẹ có thể thả con ra một lúc được không?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng hỏi Tôn Hiểu Cầm.

Chương 664: Thật Thì Tốt

Tôn Hiểu Cầm đang cầm hộp thức ăn, trên mặt có đôi chút do dự, nhưng rồi cũng mạnh mẽ gật đầu.

"Được rồi! Ngày nào cũng bị sợi dây này trói buộc, chắc hẳn cũng ngột ngạt lắm rồi? Đi lại hoạt động một chút cũng tốt."

Nói xong, Tôn Hiểu Cầm bắt đầu cởi bỏ bộ quần áo trói buộc trên người Lý Hỏa Vượng, bắt đầu từ tay hắn.

Chỉ sau một vài động tác, một giọng nam rất lo lắng phát ra từ camera giám sát ở góc trên bên trái của căn phòng.

"Này! Dì Tôn, ngươi làm gì vậy! Mau dừng lại!"

"Tay chân của con trai ta bị trói mãi, nó ngột ngạt lắm rồi! Đừng lo, có ta ở đây mà! Nó ngoan lắm!"

Hành động của Tôn Hiểu Cầm đột nhiên tăng tốc.

"Ta đến ngay bây giờ! Ta đến ngay bây giờ!"

Camera giám sát đột nhiên mất đi giọng nói.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng lấy lại được tự do, cánh cửa phòng ầm lên một tiếng rồi bị đẩy mạnh ra, hai cảnh sát trại giam cao to cường tráng với dùi cui trên tay lao vào ngay lập tức.

Nhưng đối mặt với Lý Hỏa Vượng đã lâu không hề vận động, chân tay teo tóp, bọn họ chỉ đứng trực ngay cửa, sau khi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, họ căng thẳng hét lên vào bộ đàm để gọi tiếp

viện cho giường số 1.

Gã trai trước mặt là một kẻ cuồng võ thuật, đã thành danh trong tâm trí của mọi người trong toàn khu trại giam này, khó đối phó một cách đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên Lý Hỏa Vượng lại phớt lờ mấy người đứng trực trước cửa, hắn đung đưa chân tay đau nhức của mình, đi đến cửa sổ được bao quanh bởi hàng rào sắt.

Lý Hỏa Vượng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nắm lấy lan can sắt, đưa tay ra đó.

Một tia nắng ấm áp chiếu vào đầu ngón tay trắng bệch của Lý Hỏa Vượng.

Cảm nhận dấu vết của hơi ấm đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng nhuốm màu khao khát và ngóng trông.

"Nếu mọi thứ ở đây là thật thì tuyệt vời biết bao..."

"Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc! Mặt trời lặn về phía tây, vùng trời đã tối, chín nhà, mười nhà, mười một nhà đều đóng cửa. Chỉ còn một cánh cửa không khóa, thắp hương đánh trống mới các vị thần!"

Nương theo nhịp trống càng lúc càng dồn dập, Bạch Linh Miểu vừa đánh trống vừa chạy chung quanh người đàn ông khỏa thân bị trói chặt chân tay ở giữa phòng.

Một nhóm người, già trẻ, nam nữ, nằm ở góc tường bên cạnh, đôi mắt của họ đang rưng rưng.

"Hôm nay Thượng Quan nhiều điềm lành, Nam Đẩu dựa vào Bắc Đẩu."

"Quan trên chưa từng đến, trước tiên phun ba ngụm nước thần."

"Bước về phía tây nam bắc, càn là trời và khôn là đất!"

"Yêu ma quỷ quái mau cút đi xa!"

Bạch Linh Miểu vừa xướng binh quyết đến đây, lập tức cởi khăn quàng đỏ trên đầu, ngâm vào bồn nước đã chuẩn bị sẵn bên cạnh, chiếc khăn mang theo những giọt nước phủ lên mặt người đàn ông.

Trong tích tắc, người đàn ông bị trói chân tay đột nhiên hét lên một tiếng kêu thảm thiết như ma khóc, sói tru.

Chiếc khăn quàng đỏ ngâm trong nước, cùng với tiếng trống dồn dập, không ngừng thay đổi hình dáng, có khi phình ra thành đầu sói nứt nẻ, có khi chìm vào trong xương sọ biến thành con rắn bốn đầu như dính chặt vào nhau.

Tiếng kêu la thảm thiết càng lúc càng lớn, cuối cùng khi đạt đến đỉnh điểm, thân thể người đàn ông lập tức bị kéo căng như cánh cung, trực tiếp ngã xuống đất.

Ngay sau đó, một tiểu nhân trong làn sương đỏ mơ hồ thoắt ẩn thoắt hiện, leo ra từ dưới chiếc mũ trùm màu đỏ và chạy nhanh về phía những thanh xà và cột nhà bên cạnh.

Bạch Linh Miểu cũng không có ý định di chuyển, đợi mãi cho đến khi tiểu nhân sương mù chui vào trong góc của cây cột, lúc đó nàng ta mới bước tới.

Khi móng tay sắc bén của Nhị Thần cắm vào xà gỗ, dùng sức mở ra, cùng với tiếng răng rắc của gỗ, một tòa cung điện nhỏ màu đỏ như máu hiện ra trước mặt bọn họ.

Cung điện nhỏ này dường như không phải được làm trước rồi mới đưa vào mà là được đúc trực tiếp từ lõi của cột nhà.

"Có phải các ngươi đã từng đắc tội với ai không?"

Móng tay đen kịt của Nhị Thần nhanh chóng chém một đường, toàn bộ tiểu cung điện trong nháy mắt sụp đổ, màu đỏ chói mắt kia cũng nhanh chóng tối sầm lại.

Nhìn thấy thù lao đồng tiền mà khổ chủ đưa đến trước mặt mình, Bạch Linh Miểu ngẩng đầu liếc nhìn xung quanh ngôi nhà chỉ có bốn bức tường, nàng không nhận lấy, dứt khoát xoay người rời đi.

"Chút đồng tiền này ta cầm theo còn thấy mệt, các ngươi cứ giữ lại mà làm cái cột khác là được rồi, nghĩ cho kỹ xem ai đã xây nên cái xà và cái cột này, nhớ cho kỹ, lần sau còn trốn xa một chút."

Bạch Linh Miểu đi ra, ngồi lên xe ngựa của mình, nàng lập tức thở ra một hơi.

"Nghề này thật khó tìm."

Xuân Tiểu Mãn đợi cho đến khi Nhị Thần phía sau co chân lên xe ngựa, nàng mới lắc nhẹ dây cương và cho xe ngựa khởi hành về hướng thôn Ngưu Tâm.

"Miểu Miểu, công việc tháng này của tiên gia cũng coi như hoàn thành rồi đúng không?"

Nghe được lời nói của Xuân Tiểu Mãn, Bạch Linh Miểu gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng cũng chỉ là tháng này, tháng sau sẽ tính lại từ đầu."

Nói xong, nàng ngã người về phía sau, trực tiếp nằm luôn trên xe ngựa, cầm quyển sách bên cạnh mở ra.

Nội dung của cuốn sách này rất đơn giản, với một từ "vịt" được viết ở bên trái và một con vịt được vẽ ở bên phải.

"Vịt..."

Bạch Linh Miểu lấy một thanh gỗ chép đi chép lại từ này, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Sau khi ghi nhớ thật kỹ từ đó trong đầu, nàng lại lật sang trang thứ hai, lần này là chữ lợn.

Cuốn sách để nhận biết mặt chữ này không thể mua được ở bất cứ một nơi nào khác, bởi vì nó là do Cao Trí Kiên đích thân vẽ ra.

Chương 665: Bần Cùng

Bên dưới từ đường có rất nhiều sách và công pháp, nhưng tất cả

đều được ghi lại bằng chữ, để có thể hiểu được những gì dòng tộc đã để lại cho bản thân, nàng buộc phải học cách đọc chữ.

Cùng với tiếng bánh xe ngựa vang lên cót két, bầu trời dần dần tối sầm lại, khi Xuân Tiểu Mãn kéo rèm xe lên, bên ngoài đã tối đen như mực, trên không trung chỉ có một đôi mắt quái thú phản chiếu màu xanh lá cây đang lơ lửng.

"Miểu Miểu, đã muộn như vậy rồi, hôm nay cứ ngủ ngoài trời như thế này nhé?"

"Ngươi đi làm việc trước đi, ta xem thêm một lúc."

Nghe thấy câu trả lời của đối phương, Xuân Tiểu Mãn nhẹ nhàng thở ra một hơi, kéo rèm xe xuống rồi đi nhặt củi.

Miểu Miểu không chỉ thay đổi tính cách mà còn thay đổi cả cách làm việc, trở nên cực kỳ cứng đầu.

Sau khi quyết định phải biết đọc chữ, ngoài thời gian ăn uống ra, thời gian còn lại đều vùi đầu vào cuốn sách, như thể nàng sẽ không bao giờ từ bỏ cho đến khi học được cách đọc.

Ngay khi Xuân Tiểu Mãn đang ôm một đống củi để đốt lửa trại bên cạnh xe ngựa, nàng nhìn thấy Nhị Thần đang ôm một ít rau dại trên tay, đứng lặng lẽ trước mặt mình.

"Cảm ơn, ta đi lấy cái nồi, ngươi canh chừng đừng để lửa tắt nhé."

Chỉ hai người ăn nên không cần cái nồi to như xưa, chỉ cần một cái nồi sắt nhỏ bình thường là được, bánh nướng được Xuân Tiểu Mãn bày thành từng miếng từng miếng nhỏ cho vào trong nồi.

Đến khi bánh đã mềm được một nửa thì cho một ít thịt khô và rau rừng vào, một bữa tối ngon lành đã ra lò.

Khi nhìn thấy Bạch Linh Miểu vẫn vùi đầu vào cuốn sách ngay cả khi đang ăn, Xuân Tiểu Mãn lắc đầu bất lực, cô em gái này của nàng gần như điên luôn rồi.

"Sao phải rắc rối như vậy, không phải Cao Trí Kiên biết đọc chữ sao?"

"Dựa trời dựa đất tốt hơn hết là dựa vào chính mình, hơn nữa đầu óc hắn không đủ thông minh, lỡ như hắn đọc sai chữ thì sao, lúc đó ngươi còn chẳng biết là sai hay đúng."

"Ngươi quên năm đó Lý Hỏa Vượng đã lừa dối tên Lại Tử Đầu như thế nào rồi sao? Ta không muốn lặp lại những sai lầm tương tự."

"Hay là mời đến vài tiên sinh dạy học đi?"

"Ừm, ý kiến này hợp lý đấy, sau đó cho những tiên sinh dạy học đó biết ta là dư nghiệt của Bạch Liên Giáo, rồi họ sẽ báo cáo lại cho Giám Thiên Ti."

Xuân Tiểu Mãn khẽ cau mày, Miểu Miểu trước đây sẽ không bao giờ nói móc nàng như bây giờ.

Khi Nhị Thần dùng đũa gắp hai miếng thịt đặt vào bát của Xuân Tiểu Mãn, sự bất mãn của nàng ấy mới được giải tỏa một chút.

"Vẫn là ngươi tốt nhất."

Xuân Tiểu Mãn nhẹ nhàng dựa vào vai Nhị Thần, tiếp tục ăn bánh bao hấp của mình.

Sau khi ăn xong, hai người nằm trên giường nghỉ ngơi, một trái một phải, nằm đối lưng nhau.

"Bộp" một tiếng, bàn tay của Bạch Linh Miểu đặt lên vai Xuân Tiểu Mãn, điều này dần dần làm tiêu tan đi sự bất mãn còn sót lại trong lòng nàng.

Nàng quay người lại, ôm nhẹ đối phương như trước đây nàng đã từng, nhắm nghiền mắt lại, dù đối phương có thay đổi như thế nào đi chăng nữa thì Miểu Miểu vẫn là tỷ muội tốt của nàng, luôn an ủi nàng khi nàng bị tổn thương nhất.

Ngay khi nàng định nhắm mắt lại, một cơ thể khác cũng dính vào từ sau lưng nàng, đó là cơ thể của Nhị Thần.

"y da, hai người..."

Xuân Tiểu Mãn dứt khoát nằm thẳng người và ngủ thïếp đi, một

tay ôm một người.

Ngày hôm sau, khi Xuân Tiểu Mãn lần nữa thức dậy, phát hiện cỗ xe ngựa bên dưới đã chuyển động rồi.

Nàng vươn vai, đi đến phía trước để lấy dây cương từ tay Nhị Thần, nhưng đối phương lại không chịu đưa.

"Ta đến rồi đây, sẽ không bị mệt đâu, chỉ lái xe ngựa thôi mà, cũng đâu phải chạy bằng chân."

Ngay khi hai người đang giằng co không thôi, một huyện thành nhỏ xuất hiện trước mặt họ, rất nhiều nông dân tá điền mang theo đủ các món ăn dân dã, hàng thủ công đan bằng tre, da lông, chạy vào bên trông thôn.

"Đúng nhỉ, hôm nay là ngày mười lăm, đến phiên chợ lớn."

Xe ngựa chạy vào trong huyện thành, xung quanh ồn ào huyên náo hẳn lên, khắp hai bên đường đâu đâu cũng có người bán hàng, người mua hàng.

Cũng có không ít người đi ra mà không mua được gì, khiến đường phố rất ùn tắc, xe ngựa di chuyển rất chậm.

"Sao lại ồn ào như vậy?"

Bạch Linh Miểu mất kiên nhẫn kéo rèm xe, ánh nắng chói chang gần như làm chói mắt nàng.

Ngay khi nàng đang định lấy dải ruy băng mà Lý Hỏa Vượng buộc trên tay mình để bịt mắt lại, nàng bất ngờ nhận ra một người quen.

"Tiểu Mãn, ngươi thấy người đó có phải là Lữ Tú Tài không?"

"Hồi đó khi pháp khí thần tiên của ta vẫn còn, tiền chảy vào túi của ta như thể con người mọc chân đấy! Chút tiền đồng này ta nhìn cũng chẳng thèm nhìn chứ nói gì!"

Lữ Tú Tài giả vờ như chẳng thèm ngó tới mà nhìn tiểu nhị đang xua đuổi mình.

"Vị khách quan này, thật sự rất xin lỗi, dù ngài có nói thế nào thì cửa hàng của bọn ta cũng không ghi sổ nợ được."

Tiểu nhị xụ mặt nói xong, vắt chiếc khăn tay màu trắng lên vai, xoay người đi vào đại sảnh.

"Này!"

Lữ Tú Tài vừa định nói gì đó liền bị người phụ nữ bên cạnh chặn lại, chính là người vợ Đào Nhi mà hắn dùng bạc để mua về.

Nàng cởi chiếc túi trên lưng xuống, lấy ra hai cái bánh bột ngô đưa qua.

Chương 666: Đất Bạch Gia

"Ta không thèm! Muốn ăn ngươi tự mà ăn! Lữ Tú Tài này đường đường là một nam nhân, còn cần đồ ăn thừa của phụ nữ sao?"

Lữ Tú Tài nhất quyết đẩy chiếc bánh bột ngô lui. Tạm thời hắn muốn quay trở về thôn Ngưu Tâm tìm Lý Hỏa Vượng, nhưng hắn lại không còn lộ phí, vốn là đường cũng không xa, nhưng tiền của hắn đều là kiếm được đồng nào tiêu đồng nấy, cũng không dư ra một đồng nào. Vốn dĩ muốn tìm một vài huynh đệ năm xưa cùng ăn uống nhậu nhẹt với nhau tụ tập một chút, nhưng không ngờ lũ khốn nạn này lại trở mặt không nhận người.

"Có chí khí như vậy sao, nếu có chí khí như vậy, Lữ Tú Tài, sao ngươi lại lăn lộn đến mức không có cơm ăn luôn vậy?"

Nghe thấy giọng nói nhạo báng từ phía sau, vẻ mặt Lữ Tú Tài lập tức giận dữ, hắn xắn tay áo, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn và Bạch Linh Miểu trong xe ngựa.

"Ai da! Đến sớm không bằng đến đúng lúc mà! Hóa ra là các ngươi! Các ngươi về thôn Ngưu Tâm đúng không? Để ta lái xe ngựa cho!"

Lữ Tú Tài đang chuẩn bị bước lên xe ngựa thì trực tiếp ăn một cước.

"Ta cho phép ngươi lên xe ngựa rồi sao?"

Bạch Linh Miểu ở bên cửa sổ xe từ trên cao nhìn xuống Lữ Tú Tài. Lữ Tú Tài đứng dậy nhờ sự giúp đỡ của Đào Nhi, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn người phụ nữ tóc trắng trước mặt.

Cảm giác mà người phụ nữ này mang lại cho hắn bỗng trở nên rất khác so với trước đây, nếu trước đây Bạch Linh Miểu là một cô gái hiền lành và ít nói, thì Bạch Linh Miểu bây giờ đã trở nên độc đoán ngang ngược hơn rất nhiều.

"Bạch cô nương, ngươi bị sao vậy?"

Lữ Tú Tài nhìn Xuân Tiểu Mãn, người đang cầm dây cương. Xuân Tiểu Mãn nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

"Còn có thể thế nào nữa, giống như ngươi thôi."

"Ồ? Nàng ta cũng chạm vào thanh kiếm của sư phụ sao?"

Lữ Tú Tài mắt mở to ngạc nhiên.

"Tiểu Mãn, đừng nói nữa, chúng ta đi."

Bạch Linh Miểu không để ý đến Lữ Tú Tài nữa, trực tiếp thả rèm xuống.

"Này! Sao lại bỏ đi rồi! Cho ta quá giang với! Các ngươi đang trên đường trở về thôn Ngưu Tâm đúng không? Vậy thì vừa hay, chúng ta thuận đường mà! Này! Hiện tại sự phụ cũng đã trở lại thôn Ngưu Tâm rồi sao?"

Lữ Tú Tài vội vàng theo sau, liên tục đập vào xe gỗ, nhưng không có mảy may phản ứng. Lữ Tú Tài chạy theo một đường, cuối cùng xe ngựa dừng lại trước cửa của một quán trọ.

Sau khi sai tiểu nhị dắt chiếc xe ngựa vào sân sau, Bạch Linh Miểu phớt lờ Lữ Tú Tài ở bên cạnh, kéo Xuân Tiểu Mãn đi đến đại sảnh.

Trong khi Lữ Tú Tài và Đào Nhi vừa cùng ngồi xuống chiếc bàn bát tiên, ánh mắt Bạch Linh Miểu lập tức lạnh lùng quét qua.

"Ta cho ngươi ngồi chưa?"

"Này! Bạch cô nương, ngươi đừng không có tình người như vậy mà, quan hệ của chúng ta đã..."

Thấy Lữ Tú Tài có ý muốn thấy người sang bắt quàng làm họ.

"Ta với ngươi thì có quan hệ gì? Ngươi là sư huynh đệ cùng bỏ trốn cùng ta, hay là người của Bạch gia ta?"

Trong lòng Lữ Tú Tài đột nhiên chứa đầy nghiệp chướng, người phụ nữ này trước đây từng rất tốt, sao bây giờ tính tình lại trở nên cáu kỉnh như vậy.

"Được rồi! Chẳng qua cũng chỉ là một bữa ăn, bỏ một bữa ta có thể chết đói được chắc?"

Hắn lập tức kéo Đào Nhi đến chiếc bàn trống bên cạnh.

Thấy bầu không khí có chút căng thẳng, Xuân Tiểu Mãn định mở miệng nói gì đó, nhưng cảm nhận được Bạch Linh Miểu đá vào giày của mình, nàng cũng không nói gì nữa, bốn món ăn và một món canh nhanh chóng được dọn ra, nghe tiếng nhai và tiếng húp canh từ bàn bên cạnh, Lữ Tú Tài không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

"Đúng rồi."

Nghe thấy Bạch Linh Miểu đang nói chuyện với mình, Lữ Tú Tài lập tức giả vờ không quan tâm liếc mắt sang chỗ khác

"Ngươi cũng không cần phải đi theo, đi chỗ khác mà kiếm ăn đi, thôn Ngưu Tâm thuộc về Bạch gia ta, ta cho phép ai ở thì người đó mới được ở, còn tiểu tử ngươi, chỉ nhìn thôi cũng khiến ta thấy buồn nôn."

"Cái gì?"

Lữ Tú Tài thiếu điều nhảy cao ba thước.

"Ngươi không thể làm vậy được! Gánh hát Lữ gia của ta cũng sống ở đó!"

"Sống ở đó thì thành nhà của các ngươi sao? Nếu ngươi dám đi theo, ta sẽ để gánh hát Lữ gia cùng cút ra ngoài!"

Lữ Tú Tài vẫn muốn nói gì đó, nhưng đối mặt với Nhị Thần u ám đột nhiên xuất hiện sau lưng Bạch Linh Miểu, rốt cuộc hắn cũng không nói được lời nào. Hắn tức giận đập bàn, con mắt đỏ lên kéo Đào Nhi đang ngồi bên cạnh, nổi giận đùng đùng lao về phía cửa.

Nhìn thấy bóng lưng của đối phương đã rời đi, Xuân Tiểu Mãn mới nói:

"Miểu Miểu, có hơi quá đáng không? Dù sao thì hắn cũng là con trai của Lữ ban chủ."

"Ta cũng đâu đánh hắn hay mắng chửi hắn, sao lại gọi là quá đáng? Lẽ nào ngươi không thấy dáng vẻ tên tiểu tử này đối xử với cha ruột của mình như thế nào sao? Tại sao ta phải giúp đỡ một tên cặn bã không có tình người như hắn? Vả lại, dáng vẻ ban nãy của hắn có phải là thái độ cầu xin không?"

Bạch Linh Miểu nói xong, bưng bát cơm thứ tư lên, tiếp tục ăn.

Khó khăn lắm mới tìm được một huyện thành, Bạch Linh Miểu cũng không vội vàng rời đi, dự định ngủ lại một đêm thật ngon ở quán trọ, sáng hôm sau mới bắt đầu lên đường.

Trong khu chợ phiên náo nhiệt, Lữ Tú Tài phẫn nộ lẩm bẩm, hết lần này đến lần khác, hắn cứ nghiến răng rủa thầm mấy câu.

Chương 667: Tôn Nghiêm

Nhưng dù có mắng mỏ thế nào thì hắn cũng không chống cự nổi tiếng kêu ục ục trong bụng, hắn liếc xéo người phụ nữ đang rủ mi lặng lẽ đi theo mình ở phía sau, kéo nàng ta tiếp tục đi tìm thức ăn trong huyện thành. Nhưng không có tiền, họ kiếm đâu ra thức ăn, đến khi mặt trời lặn xuống núi, cũng chỉ giúp cái bụng lấp đầy bằng nước.

"Này! Người đàn ông! Nào nào, đến đây! Ngươi đang thiếu tiền đúng không?"

Một người đàn ông trong con hẻm tối tăm vẫy tay với Lữ Tú Tài. Lữ Tú Tài kinh ngạc bước tới, hỏi:

"Sao vậy?"

Người đàn ông xòe tay ra, vài miếng bạc vụn xuất hiện trước mặt Lữ Tú Tài, ngay khi mắt Lữ Tú Tài sáng lên, người đàn ông với chòm râu trên cằm nhanh chóng thu tay lại.

Đến khi Lữ Tú Tài nóng lòng lên tiếng hỏi han, hắn mới chỉ vào Đào Nhi phía sau Lữ Tú Tài.

"Ba lượng bạc, để di của ngươi làm điển thïếp cho ta một năm, thế nào?"

"Điển thïếp?"

"Sao? Nghe không hiểu? Chỉ là mượn bụng của vợ ngươi để cho sinh cho ta một đứa con trai, sinh xong sẽ gửi lại cho ngươi toàn thân toàn vẹn."

"Bà nội nhà ngươi!"

Ầm một tiếng, Lữ Tú Tài giơ nắm đấm trực tiếp đấm thẳng vào mặt người đàn ông kia, bị ăn đánh tất nhiên phải đánh lại, hai người lập tức lao vào đánh nhau. Lữ Tú Tài không cao hơn đối phương, tướng tá cũng không to con bằng đối phương nên tất nhiên bị đánh tơi tả.

Đào Nhi ở một bên vội vàng chạy tới khuyên can nhưng bị gã cho một tát bay đi, Lữ Tú Tài nhìn thấy cảnh này thì lập tức tức sung huyết.

"Con bà nhà ngươi! Lão tử liều mạng với ngươi!"

Lữ Tú Tài móc từ trong ngực ra một con dao găm nhỏ, cuối cùng cũng có thể ngăn lại nắm đấm của đối phương. Hắn nhìn vào đôi mắt thù địch của Lữ Tú Tài, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi bình tĩnh lại, Lữ Tú Tài mới cảm thấy toàn thân đau đớn, đầu lưỡi cuộn lại trong miệng, Lữ Tú Tài nhổ ra, hai cái răng hàm sau mang theo ngụm máu đều phun ra trên mặt đất.

"Chết tiệt, lão tử sao lại xui xẻo quá vậy!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Lữ Tú Tài bị cơn đau trên người làm cho tỉnh lại, không có tiền ở nhà trọ, hắn chỉ đành ôm Đào Nhi nằm dưới một mái nhà cả đêm, lúc này hắn mới cảm thấy toàn thân vừa lạnh vừa đói. Bây giờ hắn đã thấy có chút hối hận, tại sao ban đầu lại làm hỏng số tiền thắng được đó chứ, nếu có thể giữ lại một chút, cũng sẽ không lâm vào tình cảnh như hiện nay. Mà điều khiến hắn tuyệt vọng hơn nữa là tiếp theo hắn không biết phải đi đâu, không thể trở về thôn Ngưu Tâm, hắn cũng không còn nơi nào để đi.

"Đương gia, hay ngươi bán ta cho người ta làm điển thïếp đi..."

"Không được!"

Lữ Tú Tài không chút do dự từ chối.

"Để ngươi sinh con trai cho người đàn ông khác, lão tử biết để mặt mũi vào đâu!"

Một dấu vết buồn bã hiếm hoi lộ ra trên khuôn mặt Đào Nhi.

"Ta cũng không muốn bị bán, nhưng nếu không có tiền ăn thì sẽ đói chết, cha ta cũng chỉ vì không có tiền ăn nên mới bán ta đi..."

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn đối phương, khuôn mặt nàng ta đã tái vàng vì đói, Lữ Tú Tài nghiến răng nghiến lợi đập mạnh nắm tay xuống đất, nếu hắn có thực lực như Lý Hỏa Vượng, thì sao có thể đi đến nông nổi này.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cuối cùng hắn vẫn kéo Đào Nhi đứng dậy và đi về phía nhà trọ nơi Bạch Linh Miểu đang ở. Khi Bạch Linh Miểu và Xuân Tiểu Mãn vừa chuẩn bị xuất phát, Lữ Tú Tài lại xuất hiện trước mặt họ.

Hắn thực sự không muốn chịu thua một người phụ nữ, nhưng khi nghĩ đến việc Đào Nhi bị người đàn ông khác đè lên, Lữ Tú Tài nắm chặt hai nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Bạch cô nương, ta xin lỗi chuyện trước đây, là ta bị mù, xin ngươi hãy cho phép ta trở lại thôn Ngưu Tâm!"

"Cầu xin người khác là cầu xin thế này đây sao? Ngươi gọi Lý Hỏa Vượng là gì, còn gọi ta là gì?"

Bạch Linh Miểu mang theo ý cân nhắc, nhìn chằm chằm cậu thiếu niên trước mặt.

"Lý Hỏa Vượng là sư phụ của ta, ta gọi ngươi là...là...sư nương!"

"Vậy mới đúng chứ, trên đời này, ngoại trừ cha ngươi ra, người khác không có nghĩa vụ phải đối xử tốt với ngươi, nếu muốn lấy được thứ gì từ tay người ngoài, ngươi phải bỏ ra một chút gì đó mới được."

Lữ Tú Tài ra sức gật đầu.

"Đúng, sư nương nói rất đúng!"

"Được rồi, đi theo đi, đúng rồi, người vợ đứng bên cạnh của ngươi từ đâu ra vậy?"

Sự chú ý của Bạch Linh Miểu tập trung hết vào người phụ nữ đứng bên cạnh Lữ Tú Tài.

"Ta mua đấy, sư nương, ngươi nhìn hướng bên kia xem, ta mua được từ tay mấy người môi giới như vậy đấy."

Bạch Linh Miểu nhìn theo hướng ngón tay của Lữ Tú Tài, nhìn thấy một vài đứa trẻ choai choai sắc mặt vàng vọt, gầy trơ xương đang quỳ bên đường, sau cổ áo của chúng có nhét một ít rơm khô, một người đàn ông cao gầy bên cạnh đang mặc cả với những người khác. Xuân Tiểu Mãn nhìn thấy cảnh này đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên vô cùng khó coi. Bạch Linh Miểu vỗ vỗ vào mu bàn tay nàng ta, rồi hỏi Lữ Tú Tài.

"Bao nhiêu bạc một người?"

"Phải nhìn tướng mạo và cái đầu, lúc ta mua Đào Nhi là năm lượng."

Bạch Linh Miểu nheo mắt lại, nghĩ tới điều gì đó.

"Người ở thôn Ngưu Tâm đúng là hơi ít một chút...Vả lại một vài công pháp ở bên dưới từ đường, chỉ dựa vào các sư huynh đệ khác luyện tập e là vẫn quá ít, nếu muốn đủ hùng mạnh thì tốt nhất nên hình thành một quy mô mới được, cũng giống như thời của ông nội và cha mẹ ta hồi đó."

Chương 668: Con Nuôi

Trực tiếp tìm người khác từ bên ngoài sẽ tồn tại rủi ro bị lộ tin tức, những thiếu nam thiếu nữ không nơi nương tựa này không còn nơi nào để chạy, nàng cũng có thể dễ dàng kiểm soát hơn.

Dù khi còn nhỏ không có ghi chép gì, cũng không biết Bạch gia rốt cuộc đã ngấm ngầm làm những chuyện gì, nhưng Bạch Linh Miểu nhớ rằng có một khoảng thời gian rất lâu, cuộc sống của người trong tộc rất thoải mái, khi còn bé, ngày nào cũng không thiếu thịt và trứng, trên cổ chân còn đeo một chiếc vòng vàng.

Hơn nữa, còn có thể ép Lý Hỏa Vượng tự thêu đi toàn bộ lớp da, điều này cũng đủ chứng tỏ họ có sức mạnh như thế nào. Nghĩ đến đây, Bạch Linh Miểu bước tới đó, ngay lập tức thương lượng giá cả với người làm môi giới.

Thấy Bạch Linh Miểu mua hết tất cả mà không màng cái đầu hay tướng mạo, người môi giới lập tức cười đến không khép được miệng.

"Sau này những người này đều sẽ là nô lệ của ta đúng không?"

Bạch Linh Miểu hỏi người môi giới đang cân bạc bằng cái cân nhỏ.

"Này! Cô nương nói vậy là sao chứ? Bọn ta cũng đâu phải là những kẻ man rợ ở Thanh Khâu, hoàng đế đã đích thân ban hành thánh chỉ, trong lãnh thổ của Đại Lương, không được phép sở hữu hay buôn bán nô lệ!"

Nói xong lời này, khuôn mặt người môi giới này lập tức cười haha.

"Đây sao có thể là nô lệ của gia tộc ngài được, đây rõ ràng là con trai và con gái nuôi của ngài mà. A! Mau lên! Mau dập đầu với nghĩa mẫu của các ngươi đi!"

Những thiếu nam thiếu nữ đói đến mức mặt mũi vàng vọt, gầy guộc dường như đã tê liệt, lập tức quỳ xuống đất, nằm rạp về phía Bạch Linh Miểu.

"Nghĩa mẫu!"

"Hahaha, vị cô nương này, đây là khế ước bán thân của con trai nuôi con gái nuôi của ngài, hai chúng ta tiền trao cháo múc."

Người môi giới vui vẻ nói xong, hoàn toàn không nhận thấy sự lạnh lùng trong mắt Bạch Linh Miểu phía sau hắn.

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ trống vang lên, cùng với tiếng hát điều binh quyết của Bạch Linh Miểu, cộng với âm thanh của chiếc trống, Nhị Thần chậm rãi đi trên con phố lạnh lẽo bên cạnh.

"Ta biết ngươi rất hận loại người này, yên tâm, tên này tuyệt đối không thể sống sót tới ngày mai."

Bạch Linh Miểu lại vỗ vỗ lên mu bàn tay Xuân Tiểu Mãn.

"Cảm ơn..."

Xuân Tiểu Mãn từ từ thu lại chiếc chuông trong tay áo.

"Lần này lại khách khí rồi đúng không, giữa chúng ta còn phải nói cảm ơn sao?"

Bạch Linh Miểu quay người lại, nhìn một nhóm thiếu nam thiếu nữ xanh xao vàng vọt trước mặt mình, nói thật thì, ngoại hình những người này thật sự trông chẳng ra sao, răng hô mắt lồi, kiểu gì cũng có, cũng phải, những người có ngoại hình đẹp một chút tất nhiên đã bị người khác chọn trước rồi, đám này đều là kẻ thừa thãi không ai chọn, cũng may Bạch Linh Miểu không quan tâm đến

những thứ này, chỉ cần là người là được.

"Mọi người đừng sợ, ta mua các ngươi là vì ruộng đất trong thôn khá nhiều, cần thêm tá điền để cày ruộng, lương thực trồng ra được, các ngươi có thể giữ cho mình sáu phần, giao cho ta bốn phần là được."

Nghe đến đây, hai mắt bọn họ lập tức sáng lên, phải biết là bọn họ chỉ là nghĩa nam nghĩa nữ, đừng nói được chia đến 60 phần trăm, thậm chí 10 phần trăm cũng là điều nên làm, lần này đúng là gặp được người tốt rồi!

"Đi thôi, phải đi một chặng đường rất xa nữa mới đến được thôn Ngưu Tâm."

Bạch Linh Miểu nói xong thì leo thẳng lên xe ngựa. Một nhóm người vội vã đi theo sau.

Một trong những người phụ nữ có nốt ruồi ở khóe miệng thực sự không kìm được cơn đói nữa, nàng ta nói:

"Nghĩa mẫu, có thể cho bọn ta ăn miếng cơm rồi mới lên đường không? Hôm qua bọn ta chỉ được uống một ngụm cháo kê, không cần quá nhiều đâu, chỉ một nắm cơm nhỏ thôi là được rồi."

Đối với những người này, đương nhiên người môi giới có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm, miễn là không chết đói.

"Cái gì mà chỉ cần một miếng chứ? Vậy thì hẹp hòi quá, muốn ăn thì phải ăn no mới được!"

Bạch Linh Miểu vung tay, ném một túi lớn lương khô ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Xuân Tiểu Mãn chợt hiểu ý mỉm cười, dù tính cách Bạch Linh Miểu thay đổi trở nên ngông nghênh hơn, nhưng nàng ấy vẫn giữ được sự thiện lương như trước đây. Nhìn những chiếc bánh màn thầu hoa màu và bánh nướng thịt khô bên trong, những người này lập tức kích động không kìm chế được, cả đám dồn dập xúm lại ăn ngấu nghiến.

"Ta đến trước! Tránh ra hết coi!"

Lữ Tú Tài chen vào, đến khi bước ra, hắn nhét vào trong lòng Đào Nhi bốn cái bánh hoa màu, còn hắn gặm từng ngụm lớn miếng thịt khô trên tay.

Hắn vừa nhai vừa nói với Bạch Linh Miểu đang ngồi trên xe ngựa.

"Sư nương, những tên oắt con này lộn xộn lắm đấy, không có chút quy củ gì, chi bằng trên đường đi cứ để ta quản lý bọn chúng, thế nào?"

Sau khi có lần đầu, những lần sau hắn nói chuyện lớn tiếng cũng càng thuận miệng hơn.

Hiện tại hắn coi như cũng hiểu ra, đối phương nói rất đúng, không có thực lực thì CMN chẳng có chút ích lợi gì, cần chịu thua thì phải chịu thua, dù sao cũng không mất nửa miếng thịt nào.

"Không được, con người ngươi làm cái gì cũng không nên hồn, thậm chí sự bất mãn của ngươi đối với ta cũng không giấu diếm nổi."

Trong lòng Lữ Tú Tài chợt hoảng sợ, hắn nhanh chóng phủ nhận.

Chương 669: Cha Con Gặp Lại

"Sư nương, ta làm sao có thể bất mãn với ngươi được, ngươi là vợ của sư phụ ta mà."

"Cũng đúng, ngươi là sợ rằng nếu ngươi thật sự làm gì đó thật, Lý Hỏa Vượng sẽ khiến ngươi sống không bằng chết."

Lời này khiến Lữ Tú Tài run lên, những hình ảnh đẫm máu hiện lên trong đầu khiến hắn không thể nuốt trôi miếng thịt khô trong miệng.

Bạch Linh Miểu dựa đầu vào cửa sổ xe nhìn Lữ Tú Tài phía dưới.

"Vô dụng như vậy, có phải rất không cam tâm không? Ta có cách này, có thể giúp ngươi tu luyện thần thông, ngươi có muốn thử xem không?"

Lữ Tú Tài ngẩng đầu nhìn Bạch Linh Miểu, trong đầu chợt nghĩ đến đêm đó, dáng vẻ người mù dễ dàng giết người như thế nào, hắn lập tức ra sức gật đầu.

"Được!"

"Đám phụ nữ các ngươi coi thường ai chứ, cái gì mà đồ vô dụng! Lão tử ta chỉ là thiên tài chưa gặp thời thôi! Chỉ cần cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ trở nên cường đại hơn Lý Hỏa Vượng!"

Cùng với tiếng xe ngựa vang lên cót két, xe ngựa của Bạch Linh Miểu từ từ đi đến đầu thôn Ngưu Tâm, thấy nàng quay trở lại, các sư huynh đệ khác đều dồn dập bước ra đón. Tuy nhiên, sự chú ý của họ nhanh chóng bị thu hút bởi những nghĩa nam nghĩa nữ của Linh Miểu.

"Này, chuyện này tốt đây, trước đây ta đã nói đất đai chung quanh cho dù mua thêm bao nhiêu trâu bò cũng không cày xong, lần này tốt rồi, có người giúp canh tác đất đai rồi."

Cẩu Oa đang dìu người vợ mang bầu của mình, bày ra một bộ dạng rất hiểu chuyện, ra dáng vẻ tán gẫu.

"Ấy! Ca ca đâu! Đó không phải là Tú Tài sao? Làm sao hắn có thể..."

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp nói xong, một sức mạnh rất lớn từ phía sau ập đến đánh hắn bay lên, đến khi hắn đứng vững lại mới thấy đám người Lữ Cử Nhân, khẽ khoát tay áo, Lữ Trạng Nguyên khuôn mặt tràn đầy tức giận, hung hăng lao qua.

Khi thấy Lữ Trạng Nguyên lao đến, tay phải luân phiên tát hai bạt tai thật mạnh lên khuôn mặt Lữ Tú Tài, Cẩu Oa nhất thời vui mừng hớn hở.

"Chà! Giờ thì có chuyện vui để xem rồi!"

Sau đó Lữ Tú Tài bị hắn ta trói chặt tay chân lên một cái cây trong thôn, sau đó lại bị Lữ Trạng Nguyên cầm tẩu thuốc đánh thật mạnh, hai cha con mắng chửi lẫn nhau trông ồn ào vô cùng.

"Ngươi dám lấy trộm tiền! Không ngờ ngươi còn dám trộm tiền chạy trốn! Được lắm, được lắm, tổ tiên Lữ gia này sống bao đời trong sạch, kết quả đến đời của ngươi, lại sinh ra một tên dốt nát như ngươi! Ta đánh chết ngươi, tên khốn!"

"Ta là tên khốn nạn? Ngươi mới chính là tên khốn nạn! Ngươi có gan thì thả ta ra! Lão Tử hận chết ngươi!"

"Ngươi lão tử với ai! Ngươi nói câu nữa xem! Ngươi lão tử với ai hả!"

Tẩu thuốc trong tay Lữ Trạng Nguyên vung vẩy lên xuống, khóe miệng của Lữ Tú Tài bị đánh một cách nặng nề.

Thấy hai cha con gầm gừ qua lại ở đầu thôn, Bạch Linh Miểu chỉ cảm thấy hơi ngán ngẩm, nàng thò đầu ra, sau khi nhìn trái nhìn phải, nàng nhìn về phía Cao Trí Kiên cao to đằng kia, nói:

"Trí Kiên, có thể mang qua đây chút giấy và bút không? Trong thôn cần phải ký giấy tờ làm đầy tớ. "

Tầm mắt Cao Trí Kiên rời khỏi Xuân Tiểu Mãn, nhìn những nam nam nữ nữ phía sau xe ngựa, hắn gật đầu.

"Được."

Chẳng mấy chốc, sảnh từ đường vắng vẻ của Bạch gia trở nên huyên náo hẳn lên, những người này xếp hàng với nhau và ấn dấu tay đỏ của mình lên những văn khế của họ. Mặc dù họ không biết đọc, nhưng trên văn khế này có ghi chi tiết thù lao của họ, không có nửa điểm lừa gạt.

"Miểu Miểu, cái này để làm gì vậy?"

Xuân Tiểu Mãn nghi ngờ hỏi, nhìn Cao Trí Kiên đang nhanh chóng viết.

"Ký văn khế đấy, ông nội ta trước đây từng tuyển người làm ngắn hạn và dài hạn như thế này, những người này chỉ là bước đầu, sau này sẽ có càng nhiều người nữa đến, có vượng ắt có người, tốt hơn hết nên làm việc chính quy một chút ngay từ đầu."

Bạch Linh Miểu cố gắng nhớ lại xem năm đó ông nội của nàng đã quản lý ngôi làng như thế nào.

"Ngươi vẫn muốn tuyển thêm người sao?"

"Đương nhiên, thôn Ngưu Tâm rất lớn, ít nhất cũng cần phải lấp đầy."

Nếu muốn hồi sinh thôn Ngưu Tâm, như thế này vẫn còn chưa đủ, hơn nữa còn phải loại bỏ một số người có tính khí xấu. Sau khi thấy mọi người đều đã in dấu vân tay xong, Bạch Linh Miểu nhìn mọi người trước mặt, nói:

"Nếu các ngươi đã gọi ta một tiếng nghĩa mẫu, thì chúng ta chính là người một nhà, trên đường mọi người đã vất vả rồi, tối nay giết lợn đi, mọi người ăn một bữa thật no nê."

Vừa nghe nói có thịt lợn để ăn, những người này lập tức quên mất cảm giác bất an nơi đất khách quê người, bắt đầu chảy nước miếng theo bản năng, trong số họ thậm chí còn có người lớn đến ngần này nhưng chưa từng được ăn thịt lợn một lần, chỉ nghe nói là thịt lợn rất ngon.

Bữa tối hôm đó, Dương Tiểu Hài làm việc rất chăm chỉ, một con lợn da đen nặng hơn 100 ký, trừ xương và lông ra, tất cả đều đem nấu thành món ăn, toàn bộ đều được ăn hết sạch sẽ. Sau đó những người này được phân đến những ngôi nhà không có người ở trong làng, một ngôi làng vốn quạnh quẽ ban đầu giờ đã trở nên có chút sức sống.

Chương 670: Bạch Liên Hoa

Ban đêm, trong căn phòng tối tăm của từ đường Bạch gia, Bạch Linh Miểu tay cầm một chiếc đèn l*ư, trong tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy bài công pháp của Bạch Liên Giáo, trong mắt hiện lên một tia khao khát.

"Ngươi nói xem, nhiều thứ tốt đẹp như vậy, liệu có giải quyết được phiền phức của tiên gia trong chúng ta không?"

Nhị Thần đeo khăn trùm đầu màu đỏ sau lưng nàng, lặng lẽ đi theo như một cô hồn.

Nhị Thần suy nghĩ một hồi, trong đầu nàng hiện lên một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa quỷ dị.

"Lý sư huynh nói chúng ta có thể tìm Đại Phiếu để cân bằng."

"Đúng là hắn có nói, nhưng chỉ nói sướt qua như vậy, chỉ dựa vào một cái tên, bảo chúng ta tìm kiểu gì?"

Bốn dòng nước mắt trong veo to nhỏ khác nhau thấm ướt khăn trùm đầu màu đỏ của Nhị Thần, một cảm giác nhớ nhung mãnh liệt tràn ngập trong trái tim nàng.

"Ta nhớ hắn..."

Nghe xong lời này, trái tim Bạch Linh Miểu có hơi chùng xuống.

"Lại nhớ! Suốt ngày chỉ biết nhớ! Không có hắn ngươi sẽ chết sao?"

"Dáng vẻ khóc sướt mướt của ngươi bây giờ, chẳng khác gì lúc ngươi đòi tự sát trong từ đường năm đó, thấy là muốn tức điên lên!"

Nhị Thần nghẹn ngào một lúc, từ trong ngực lấy ra một mảnh ngọc bội màu trắng, nhẹ nhàng vuốt ve, nó vốn là do Lý Hỏa Vượng tặng cho nàng, vốn là muốn đổi để làm lộ phí, nhưng kết quả đã về đến nhà rồi, nhưng miếng ngọc bội này vẫn chưa được tiêu.

Bạch Linh Miểu vừa đi vừa nói:

"Ngươi không nhận ra rằng, bây giờ chúng ta không thể nhúng tay vào những chuyện xung quanh hắn nữa sao? Nếu ngươi muốn báo thù cho cha mẹ mình, hãy giết kẻ thù giết cha này đi, vậy là ngươi có thể đến bên cạnh hắn, ôm đùi hắn."

Nói xong lời này, Bạch Linh Miểu đột nhiên cảm thấy phía sau không có động tĩnh gì nữa, sau đó từ trong góc tối này vang lên một tiếng khóc nỉ non. Nghe thấy giọng nói này, Bạch Linh Miểu lập tức trợn tròn mắt, tiếp tục tuần tra toàn bộ căn phòng tối.

Sau một hồi nhìn vào cơ nghiệp mà Bạch gia để lại cho mình, Bạch Linh Miểu thực sự trông mà thèm, nàng thuận tay cầm lấy một cuốn sách và lật đọc thử. Nàng cố gắng đọc, nhưng nội dung bên trên quá phức tạp đối với nàng bây giờ.

Trong khi nàng xoa bờ vai mỏi mệt, ở bên cạnh lóe lên một tia ánh sáng yếu ớt, thu hút sự chú ý của nàng.

Bạch Linh Miểu kinh ngạc nhìn sang, phát hiện trên tủ là một đóa Bạch Liên Hoa rất lớn, lúc này nó không còn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ đều đều như trước, mà nhấp nháy một ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Bạch Linh Miểu tò mò đi sang để nhìn kỹ, nhưng không có chút manh mối nào.

Về chuyện tại sao lại đặt thứ này ở đây, Bạch Lnh Miểu cũng không biết lý do, nhưng nếu có thể cất giấu ở nơi khuất nẻo như vậy, thì đóa Bạch Liên Hoa này hẳn là rất quý giá.

Tuy nhiên, theo suy đoán của nàng, nàng cảm thấy nó có liên quan gì đó đến Vô Sinh Lão Mẫu, theo bản dịch trước đó thì phép thần thông của Bạch Liên Giáo đều do Vô Sinh Lão Mẫu ban tặng.

"Tại sao nó lại nhấp nháy? Nó đang dự báo điều gì đó chăng?"

Đột nhiên một bàn tay vỗ vào vai Bạch Linh Miểu, nàng quay đầu lại thì thấy Nhị Thần đang ngẩng đầu nhìn lên bức tranh trên tường.

Bạch Linh Miểu cũng ngẩng đầu nhìn lên đó, đôi con ngươi hồng hồng khẽ mở, chỉ thấy đóa Bạch Liên Hoa do sáu con lừa trắng nâng lên bắt đầu chồng chéo lên nhau, bởi vì độ dày của bông hoa quá lớn, nên không nhìn ra được là Bạch Liên Hoa nữa, mà trông giống như một củ hành tây rỗng tâm. Đột nhiên, một âm thanh thông kinh kỳ lạ phát ra từ phía bên trái, bao trùm tất cả mọi thứ.

"Đại kiền cam lộ giới, thanh hoa trường nhạc môn, đông cực diệu nghiêm cung vạn chân hoàn củng nội, cửu sắc liên hoa tọa, bách ức thụy quang trung ngọc thanh linh bảo tôn, hạo kiếp thùy từ tế, thất bảo phương khiên lâm, ứng hóa huyền nguyên thủy."

Trong âm thanh thông kinh này có đàn ông, đàn bà, cả già cả trẻ,

bọn chúng không ngừng chồng chất lên nhau, biến thành một loại âm thanh kỳ dị nào đó.

Loại âm thanh phạm âm này tràn vào trong tai khiến Bạch Linh Miểu không ngừng run rẩy, thậm chí nàng còn cảm thấy nguyên khí trong lòng sắp bị tiêu tán.

"Không chỉ sát khí, còn có thập tình bát khổ của ta!"

Trên mặt Bạch Linh Miểu hiện lên đủ loại cảm xúc, nàng chật vật giãy dụa.

Gần như là bản năng, Bạch Linh Miểu ôm lấy Bạch Ngọc Liên Hoa, và sau khi ánh sáng lập lòe bao trùm toàn thân mình, nàng mới cảm thấy dễ chịu hơn.

May mắn thay, cảm giác này đến rồi đi nhanh chóng, cũng kéo dài quá lâu, đến khi Bạch Linh Miểu vẫn chưa thôi hoảng sợ, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bức bích họa, nàng phát hiện bức bích họa Bạch Liên Hoa được sáu con lừa trắng nâng trên bức tường lúc này đã biến thành Tịnh Đế Liên.

Lý Tuế nắm lấy đôi mắt của mình rồi chui ra ngoài khỏi các lỗ rún của cha mình, lén lút nhìn ra bên ngoài. Vừa nãy có người đang hát thứ gì đó, nàng còn tưởng rằng có người đến, kết quả không có gì cả.

"Cha, tại sao chỉ nghe thấy tiếng người mà không thấy ai cả vậy? Người đó ở kia sao?"

Câu hỏi của Lý Tuế không nhận được câu trả lời, nàng không khỏi lo lắng:

"Cha à, có phải ngươi đang trách ta không?"

Lý Tuế cảm thấy chuyện này cũng không thể trách mình được. Nàng thật sự không ngờ sẽ có hai người cha, một người có đầu và một người không có đầu.

Chương 671: Hồi Sinh

Mình không thể nghe được mệnh lệnh của người cha có đầu, từ trong cơ thể của người cha không đầu đi đến chỗ của người cha có đầu cũng là chuyện tình hữu khả duyên.

Nhưng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng căn bản không có thời gian để ý tới Lý Tuế, hắn nghi ngờ nhìn về phía Thượng Kinh. Hắn có thể chắc chắn tiếng tụng kinh cổ quái kia là từ phía Thượng Kinh truyền tới.

Lúc vừa bắt đầu, hắn còn tưởng rằng đó lại là ảo giác của mình, nhưng sau khi thấy có mấy người dân ôm đầu đau khổ lăn lộn, Lý Hỏa Vượng mới biết chuyện này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Khoảng cách từ chỗ của mình đến Thượng Kinh xa như vậy mà cũng có thể cảm giác được, đủ biết phạm vi của lần này lớn như thế nào.

"Chắc chắn Thượng Kinh đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, ta không thể chờ thêm nữa, phải nhanh chóng trở về thôi. Có phải Giám Thiên Ti bắt đầu tiến hành vây quét Tọa Vong Đạo rồi không?"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu đi bộ trở về, nhưng đi mãi đến đêm khuya mà hắn vẫn chưa tới được Thượng Kinh. Không còn cách nào khác, dù sao lúc đi thì hai tay trống trơn, nhưng khi trở về thì lại nhiều thêm một bộ thi thể nặng trịch.

Dù không có đầu nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không thể quên được bản thân mình là Tâm Tố. Chờ đến khi tìm được phương pháp luyện Tâm Tố, lúc đó chắc chắn thi thể của mình sẽ có chỗ trọng dụng rồi.

Sau khi cơ thể mình khô hết máu thì xát đầy muối hạt từ trong ra ngoài, cách chống thối rữa đơn giản đã hoàn thành rồi.

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn bầu trời mùa đông, hắn thở hổn hển lau mồ hôi trên mặt. Lý Hỏa Vượng đặt thi thể trên lưng xuống, xoay người đi vào trong rừng tìm củi đốt.

Mới qua tết không bao lâu, thời tiết vẫn còn rất lạnh, buổi tối ngủ

mà không có lửa đốt thì không được, rất dễ bị bệnh.

Khi Lý Hỏa Vượng lấy Tử Tuệ kiếm chặt cành, từng hạt màu trắng chậm rãi rơi từ trên trời xuống. Tuyết rơi rồi, đây là trận tuyết đầu tiên mà hắn thấy từ khi đến thế giới này. Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn mặt trăng Bạch Mao lúc ẩn lúc hiện, động tác của hắn cũng nhanh hơn. Phải chặt nhiều cành cây hơn một chút, chắc chắn đêm nay trời sẽ càng lạnh hơn.

Lý Hỏa Vượng liên tục ma sát dao đánh lửa tạo thành từng đốm lửa nhỏ, nhưng khi đốm lửa nhỏ được đưa vào bên trong những nhánh cây nhỏ thì không cháy nổi. Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hắn trực tiếp lấy một cuốn Lão Hoàng Lịch từ trong ngực ra.

Lại đánh thêm mấy hồi lửa nữa, Lý Hỏa Vượng ném cuốn Lão Hoàng Lịch đã bị cháy vào trong đống củi, đống củi lập tức bắt lửa. Khi ánh lửa màu cam chiếu đỏ khuôn mặt và tay của Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lý Hỏa Vượng xích người lại gần đống lửa, sau đó lưng đối lưng dựa người vào thi thể không đầu kia chậm rãi nhắm mắt lại:

“Này, đạo sĩ, để ta nói cho ngươi một chuyện này.”

Hòa thượng ảo đột nhiên đến gần nói.

"Ta mệt rồi, ngày mai đến Thượng Kinh còn có một đống việc phải làm nữa, có chuyện gì thì để ngày khác rồi nói sau đi.”

"Không phải, ngươi còn nhớ tiểu tử không có da mặt gọi là Hồng Trung kia chứ? Ta nghe hắn nói ngươi có thể biến giả thành thật? Đó có phải thật không?”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía cái đầu hói sắp đến gần mình.

Hòa thượng xoa xoa tay, vẻ mặt có chút mong đợi nói:

“Vậy có phải có thể...nói không chừng...có thể...sau này ngươi cũng có thể biến mấy người chúng ta thành người thật không?”

“Cái gì? ”

Lý Hỏa Vượng lập tức không còn cảm giác buồn ngủ nữa, hắn chợt ngồi dậy nhìn những ảo giác xung quanh mình, Bành Long Đằng, Hồng Trung, Kim Sơn Trảo, hòa thượng.

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc, hắn lập tức nhìn chằm chằm vào Hồng Trung không có da mặt kia:

"Ngươi xúi hòa thượng tới thăm dò ý của ta là có ý gì?"

“Ha ha, không có ý gì khác, chỉ là có chút tò mò mà thôi. Ngươi thử nghĩ xem, nếu như ngươi giết ta rồi sau đó lại biến ta thành người thật, vậy thì thật thú vị biết bao.”

Vẻ mặt Hồng Trung vô cùng vui vẻ nói.

"Đẹp chết ngươi! Cho dù ta thật sự có được công pháp tu chân có thể biến thành thật thì ta cũng sẽ không biến ngươi thành người thật đâu!”

"Này, ngươi nói vậy cũng quá bạc tình rồi đấy. Chúng ta là người một nhà tốt xấu gì cũng coi như đồng cam cộng khổ cùng nhau. Nếu như chúng ta có thực thể, sau này nếu ngươi gặp phải chuyện phiền phức gì thì chúng ta cũng có thể giúp đỡ ngươi.”

"Yên tâm, ta có thực thể rồi sẽ không hại ngươi đâu. Bây giờ ta phát hiện ngươi là một người rất có ý tứ, đặc biệt là giọng điệu kђıêυ κђí©ђ ly gián Tọa Vong Đạo khi giả trang thành Hồng Trung!”

Lý Hỏa Vượng dứt khoát không để ý đến hắn nữa, nhắm mắt lại nằm ngủ.

Trong lúc nửa nóng nửa lạnh, Lý Hỏa Vượng không biết mình đã ngủ thïếp đi từ lúc nào, khi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa thì bản thân đã bị vùi trong tuyết rồi.

Sau khi hít một hơi không khí khô hanh, hắn hốt một nắm tuyết trắng rồi bỏ vào trong miệng nhai. Lý Hỏa Vượng ôm lấy bản thân đã đóng băng của mình, từng bước đi về phía Thượng Kinh.

Thượng Kinh có tai mắt, nếu cứ kéo thi thể đi vào như vậy chắc chắn sẽ bị Giám Thiên Ti phát hiện ra, nói thế nào cũng không thể nói rõ được.

Chương 672: Trờ Về

Lý Hỏa Vượng dứt khoát đào một cái hố trên sườn núi rồi chôn cơ thể không có đầu của mình dưới đất. Cũng may bây giờ trời lạnh, hơn nữa có xát thêm muối nên thi thể sẽ không bị hỏng. Nhìn cửa thành có chút vắng vẻ trước mặt, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, trực tiếp đi vào bên trong.

Trước đó, Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng tiếng tụng kinh kỳ lạ kia sẽ khiến thành Thượng Kinh đại loạn, kết quả lại không có chuyện gì xảy ra, nhưng bởi vì tuyết rơi nên hơi vắng vẻ mà thôi.

Lý Hỏa Vượng đoán không sai, quả nhiên ở Thượng Kinh đều có cơ sở ngầm của Giám Thiên Ti. Hắn mới vào thành chưa được bao lâu liền bị người vây lại.

Nhìn Nam Cung trước mặt, Lý Hỏa Vượng đánh đòn phủ đầu, vẻ mặt hắn vô cùng khó coi nói:

“Nam Cung huynh, ta bị Tọa Vong Đạo lừa rồi.”

Vẻ mặt của Nam Cung rất phức tạp nhìn Lý Hỏa Vượng, sững sờ một hồi lâu mới mở miệng nói:

"Đi theo ta, ngươi tuyệt đối sẽ không bao giờ tưởng tượng được những chuyện mà Tọa Vong Đạo đã dùng thân phận của ngươi để làm ra đâu. “

Theo sự chỉ dẫn của Nam Cung, Lý Hỏa Vượng trở lại nha môn của Giám Thiên Ti, bọn họ không ngừng đi dọc theo hành lang bằng gỗ, cuối cùng đến một căn phòng có bầu không khí đèn nén.

Bên trong căn phòng, một cái đầu có ngũ quan méo mó của Hồng Trung quang minh chính đại được đặt ở trên bàn, trước mặt còn cắm ba nén hương.

Đứng bên cạnh hắn là một đạo nhân mặc đạo bào màu vàng đội mũ âm dương, trong tay hắn cầm một thanh kiếm Đồng Tiền không ngừng múa may:

“Giám Thừa đại nhân, Nhĩ Cửu đã trở lại rồi.”

Khi vị đạo sĩ kia ngẩng đầu lên, Lý Hỏa Vượng liền thấy bên trái cổ của hắn có hai cái đầu trẻ con đang chen chúc nhau.

“Vị Giám Thừa này lại có hai Nguyên Anh, chắc hắn là người của La giáo rồi.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi đề cao cảnh giác.

Vị đạo nhân Giám Thừa kia buông việc trong tay xuống, đánh giá trên dưới Lý Hỏa Vượng một hồi. Tay hắn nắm lấy cái đầu ở trên bàn vứt về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng bưng cái đầu hình vuông kia lên cận thận quan sát một hồi, đột nhiên vẻ mặt hắn tràn đầy khiếp sợ nói:

“Cái gì? Tọa Vong Đạo Hồng Trung lại là Tâm Tố!?”

Lý Hỏa Vượng nghe xong, kinh ngạc nói:

"Rốt cuộc Hồng Trung này có lai lịch gì? Không có đầu mà có thể chạy ư!"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng dừng lại một chút, như thể chợt nhớ ra điều gì đó, hắn vội vàng mở miệng nói:

"Nhưng mà Giám Thừa đại nhân à, khi ở Hậu Thục ta đã từng nhìn thấy nhà binh cũng có loại năng lực chặt đầu không chết rồi, có lẽ Hồng Trung đã lừa năng lực này từ bên kia.”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, đạo nhân Giám Thừa kia khẽ vẫy tay một cái, đầu người trong tay Lý Hỏa Vượng lại bay vào trong tay hắn giống như cầm một toà bảo tháp ở trong tay vậy. Đạo nhân kia mở miệng ra, cùng với hàm răng nát vụn loang lổ lộ ra trong không khí, một mùi hôi thối lập tức lan tràn trong không

trung.

"Không cần trộm công pháp của nhà binh, thứ đồ Tâm Tố này không có đầu mà vẫn có thể chạy cũng không có gì kỳ lạ cả. Điều kỳ lạ là hắn chết rồi nhưng lại không thể chiêu được hồn của hắn. Thật kỳ quái kỳ lạ, chẳng lẽ bây giờ hắn vẫn còn sống sao? "

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng:

"Chẳng lẽ đây chính là năng lực Tâm Tố của ta? Chỉ cần ta cảm thấy bản thân chưa chết, thì ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ chết?"

Nhưng nghĩ kỹ lại, năng lực sử dụng trong lúc vô tình lại có chút vô bổ, chỉ cần kẻ thù nhắc nhở một câu thì bản thân sẽ lập tức ngã xuống đất.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về chuyện này, đạo nhân kia đã vung tay lên:

"Thôi bỏ đi, người cũng đã chết rồi, trước tiên đừng có quan tâm có phải Tâm Tố hay không nữa. Ngươi cẩn thận kể lại cho bổn đạo nhân nghe xem tên Hồng Trung kia lừa ngươi như thế nào?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức lên tinh thần. Loại chuyện như này không thể qua loa đại khái được.

Nhưng khi bị Tọa Vong Đạo lừa gạt chuyện này, ngược lại Lý Hỏa Vượng không hề bịa ra chút nào. Hắn chỉ sửa lại một vài tình tiết, trực tiếp kể ra trò lừa bịp mà Tọa Vong Đạo đã dùng với mình khi ở trên đảo Hạnh. Chẳng qua lần này Tọa Vong Đạo trong miệng Lý Hỏa Vượng không thất bại mà là thành công.

"Nói như vậy...người vẫn luôn đi theo một đường với Gia Cát Uyên là Hồng Trung ư?"

"Đúng là như vậy, nhưng thuộc hạ vẫn luôn bị mê hoặc ở trong rừng trúc, không tài nào đoán được Hồng Trung đã mượn thân phận của tiểu nhân nói cái gì với Gia Cát Uyên mà Gia Cát Uyên lại chịu để cho hắn ở bên cạnh người kể chuyện kia."

Khoảng cách quá gần dễ dàng có sơ hở, Lý Hỏa Vượng nói dông dài, dù sao trước đó người nọ làm cái gì nói cái gì đều là chuyện

của Tọa Vong Đạo, không liên quan đến mình.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát hiện, thân phận này của Tọa Vong Đạo thật sự rất có ích.

Sau khi nghe xong, đạo nhân kia chậm rãi gật đầu. Cái đầu nhỏ trên cổ hắn chợt lên tiếng:

"Haha, những gì tiểu tử ngươi nói sẽ không phải là để lừa gạt chúng ta chứ? Chẳng lẽ ngươi cũng là Tọa Vong Đạo ư?"

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng hơi cứng lại, hắn trực tiếp lấy con dao ra, không chút do dự rạch một đường dọc theo cằm của mình, lật lên phần da của một nửa khuôn mặt, cho bọn họ xem từng lớp da, thịt, xương ở bên trong.

Chương 673: Uẩn Khúc

“Được rồi được rồi, chúng ta tin ngươi không phải là Tọa Vong Đạo rồi. Chao ôi, người của Áo Cảnh Giáo đúng là quyết đoán nha.”

Một Nguyên Anh khác đội mũ hình vuông bắt đầu lên tiếng giảng hòa.

“Được rồi, câm miệng hết đi!”

Thanh âm của đạo nhân kia chợt tăng cao, hai Nguyên Anh trên người hắn lập tức co rút vào trong cơ thể, nhìn giống như hai cái nốt ruồi son của Màn Thầu.

Đạo nhân ngẩng đầu đi về phía trước, hắn vây quanh Lý Hỏa Vượng chậm rãi xoay vòng, giọng điệu có chút hòa hoãn.

"Ngươi yên tâm, đầu của Hồng Trung cũng ở đây rồi, Nội Ti sẽ không nghi ngờ ngươi là Tọa Vong Đạo đâu. Nếu ngươi đã có thể lành lặn trở về, cái này đương nhiên là chuyện tốt rồi. Như thế này đi, Ti Nội giao cho ngươi một chuyện vặt, ngươi đi xử lý cho tốt đi.”

"Vâng, Giám Thừa đại nhân cứ nói đi, nhất định Nhĩ Cửu sẽ làm hết sức mình!"

Đạo sĩ đặt cái đầu trong tay lên trên bàn, sau đó vươn tay vỗ vỗ:

"Nội Ti định cho ngươi tiếp cận Gia Cát Uyên thử xem sao."

"Trước đó chúng ta đã thử thăm dò rồi, cuốn sách Lục Diệu Thông trong tay Gia Cát Uyên vẫn còn ở đó. Cuốn sách mà Hồng Trung phí hết tâm tư để lừa gạt về vốn là hàng giả. Đây cũng là chuyện vô cùng may mắn nếu như Tọa Vong Đạo lấy được vật kia thì phiền phức lớn rồi."

"Đúng vậy, nhưng Giám Thừa đại nhân à, nếu Hồng Trung kia trực tiếp cướp cuốn Lục Diệu Thông của Gia Cát Uyên thì bọn họ sẽ biến thành kẻ thù với nhau! Nếu ta lại đến đó thì chính là đi chịu chết!"

Từ đầu đến cuối Lý Hỏa Vượng luôn đặt đúng vị trí của mình, bây giờ bản thân không quen biết với Gia Cát Uyên nữa, ngay cả một câu cũng chưa từng nói qua.

"Nếu Hồng Trung có thể dùng thân phận của ngươi để tiếp cận Gia Cát Uyên, vậy người thật như ngươi đến thử xem, biết đâu có thể thành công thì sao."

"Nhưng..."

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co rút lại. Chuyện này không giống như những gì hắn nghĩ, hắn còn cho rằng tiếp theo Nội Ti sẽ báo thù Tọa Vong Đạo nữa chứ. Bản thân vừa khéo cưỡi cổ phong này đi săn Bắc Phong, kết quả làm sao lại dính líu đệ Gia Cát Uyên rồi.

"Làm sao? Ý ngươi nói là ngươi không muốn đi?"

Giọng điệu của đạo sĩ trở nên lạnh nhạt, hai Nguyên Anh trên cổ hắn khẽ mở mắt ra, bên trong hiện ra gợn sóng màu đen.

"Không dám."

Lý Hỏa Vượng khẽ cúi thấp đầu xuống.

"Đi đi, có táo hay không thì cứ đánh ba sào rồi nói sau."

“Vâng, Giám Thừa đại nhân.”

Hắn cũng có thể nhìn ra được, người này chính là muốn thử xem sao thôi, còn tính mạng của mình hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Nhìn thấy thái độ của Lý Hỏa Vượng, đạo nhân răng nát gật đầu hài lòng, sau đó hắn ôm cái đầu người lên rồi ngồi trên băng ghế, tiện tay khua khua:

"Được rồi, ngươi đi xuống trước đi."

Trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy hơi sửng sốt, như vậy là xong rồi? Phần sau thì sao? Tọa Vong Đạo giết chết Giám Thừa của Giám Thiên Ti, kђıêυ ĸђí©ђ như thế mà kết quả lại nhẹ nhàng như vậy?

Cảm thấy bản thân đặt câu hỏi tại chỗ thì không thích hợp lắm, Lý Hỏa Vượng trực tiếp hành lễ rồi xoay người rời đi,

Đi trong hành lang gỗ vắng vẻ, Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn Nam Cung đi ra cùng mình, vẻ mặt hắn tràn đầy oán giận hỏi:

"Giám Thừa của chúng ta cũng đã bị Tọa Vong Đạo giết rồi, Ti Nội thật sự không định làm gì sao?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang cân nhắc xem tiếp theo có nên đốt thêm lửa hay không, Nam Cung liền lên tiếng:

"Nào có đơn giản như vậy, Ti Nội đã điều động nhân thủ sáu đạo Đại Lương rồi. Chờ sau khi đông đủ người rồi thì sẽ cho bọn họ cái hũ đi bắt ba ba.”

Nói đến đây, vẻ mặt của Nam Cung Vẫn biến thành hờ hững:

"Ừm...hừ! Những tên lừa gạt này còn thực sự nghĩ rằng bây giờ quốc sư không ra tay thì có thể muốn làm gì thì làm à, cũng không khỏi quá coi thường Giám Thiên Ti rồi!”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng tốt, sự

cực khổ của mình không vô ích rồi. Cuối cùng Tọa Vong Đạo và Giám Thiên Ti cũng đánh nhau rồi, đánh nhau thì tốt, chỉ cần đánh nhau thì mình mới có thể làm ngư ông đắc lợi.

"Nhĩ Cửu, Nội Ti bảo ngươi tiếp cận Gia Cát Uyên, ngươi đừng tưởng rằng chuyện này làm khó cho ngươi. Ngươi đừng quên Tọa Vong Đạo dùng thân phận của ngươi để giết chết Giám Thừa."

"Nếu thật sự tính toán theo quy củ của Nội Ti thì loại chuyện như này cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu. Cũng may bây giờ nhân thủ ở Thượng Kinh có chuyện gấp, không cần biết ngươi có thành công tiếp cận Gia Cát Uyên hay không, chuyện này coi như đã qua."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên tỉnh ngộ:

"Hóa ra là như vậy, đa tạ Nam Cung huynh giải thích nghi hoặc của ta."

Lý Hỏa Vượng đi theo Nam Cung Vẫn vừa đi vừa trò chuyện, quan hệ giữa hai người cũng không quá thân thiết, ít nhất là từ người xa lạ trở thành sơ giao.

Dưới sự chỉ dẫn của Nam Cung Vẫn, Lý Hỏa Vượng đi đến bên ngoài Lương phủ chỗ ở của Gia Cát Uyên, thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt có thể thấy Gia Cát Uyên đang vẽ tranh ở lầu hai, còn Đại Tề khác thì tạm thời không thấy, không biết đang ở phòng khác hay là đi ra ngoài rồi.

"Nam Cung huynh, tên Gia Cát Uyên này không phải là tội phạm hàng đầu Nội Ti sao? Tại sao còn để hắn ở lại đây? Tại sao chúng ta không bắt hắn rồi cướp lấy pháp khí lợi hại của hắn đi."

Lý Hỏa Vượng hỏi ra điều hắn vẫn nghi ngờ trong lòng.

Chương 674: Quý Họa

Nam Cung Vẫn khẽ cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Bây giờ không phải là lúc kђıêυ ĸђí©ђ hắn. Quan gia có ý chỉ, phần lớn Giáp ẤT Bính Đinh trong Nội Ti đều phải tiến cung, nhân thủ vốn đã thiếu, thời điểm chúng ta đối phó với Gia Cát Uyên lỡ như Tọa Vong Đạo nhân cơ hội đó đánh từ hai phía, vậy thì phiền phức lớn rồi."

"Nhưng nếu chúng ta đối phó với Tọa Vong Đạo trước, chí ít thì người kể chuyện này sẽ không đi giúp đỡ những tên lừa gạt tội ác tày trời kia."

Nói xong, Nam Cung liền chuẩn bị trở về:

"Nhĩ Cửu, chúc ngươi thuận buồm xuôi gió, khi đi vào đó chỉ cần đừng có kích động Gia Cát Uyên, chắc chắn ngươi có thể sống sót trở về. Nói chung, ngươi không có ác ý với hắn thì hắn sẽ không làm gì ngươi đâu. Nhớ kỹ trên người tuyệt đối không được tỏa ra chút sát khí nào."

"Đa tạ Nam Cung huynh."

Sau khi cảm ơn sự chỉ bảo của Nam Cung Vẫn, Lý Hỏa Vượng quay người, vẻ mặt ngưng trọng đi về phía Lương phủ phía xa. Ngay khi Lý Hỏa Vượng đi ngang qua cổng chính treo trống đá hai bên, ầm một tiếng, cánh cửa phía sau hắn tự đóng sầm lại. Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bước chân nặng nề đi qua sân trước, đi vào bên trong nhà. Khi cây bút lông vẽ tranh trong tay Gia Cát Uyên nhẹ nhàng vung lên, cửa chính cùng cửa sổ ầm ầm đóng lại, hai ngươi nhìn nhau cười:

"Thế nào?"

Gia Cát Uyên tiếp tục vẽ tranh sơn thủy xanh biếc trên bàn.

"Đa tạ Gia Cát huynh, chuyện cũng coi như xong rồi. Không lâu nữa họ sẽ đánh nhau. Bây giờ chỉ sợ Tọa Vong Đạo nghe thấy tiếng gió mà rời Thượng Kinh sớm hơn thôi."

"Lý huynh yên tâm đi, ngay cả đội ngũ cũng không sợ thì họ sẽ sợ cái này sao? Toàn bộ Tọa Vong Đạo đều đủ rồi, nếu không chọc ra chuyện gì kinh thiên động địa thì họ sẽ không rời đi đâu."

"Cũng đúng."

Lý Hỏa Vượng bưng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, còn về việc tiếp theo Tọa Vong Đạo muốn làm cái gì, hắn cũng không thèm quan tâm nữa. Trời có sập xuống thì có Giám Thiên Ti chống đỡ, chỉ cần mục tiêu không phải mình là được.

"Gia Cát huynh, chuyện lúc trước ta đều đã đổ lên người Tọa Vong Đạo rồi, sau ngày hôm này, sợ rằng hai người chúng ta sẽ không tiện gặp mặt nhau nữa, tai mắt ở trong thành quá nhiều, nhất định Giám Thiên Ti sẽ nghĩ đông nghĩ tây cho mà xem."

"Không sao cả, không sao, tiểu sinh có thể một mình giải quyết được chuyện của Đại Tề, ngược lại là ngươi bên kia, nếu ngươi thật sự gặp phải Tâm Tố Bắc Phong, ngươi có thể giải quyết được hắn không?"

"Yên tâm đi, lần này ta không chiến đấu một mình như lần trước đâu. Lực lượng chính giao thủ với Tọa Vong Đạo chính là Giám Thiên Ti mà. Ta chỉ cần lặng lẽ nhân cơ hội hắn bị thương rồi đánh lén là được."

"Như vậy à...vậy tốt, ngươi chìa tay ra, ta che giấu cho ngươi một chút, đến lúc ra tay cũng sẽ tiện hơn chút."

"Hả? Che giấu như thế nào vậy? "

Khi Lý Hỏa Vượng giơ tay lên, bút lông trong tay Gia Cát Uyên đã chấm một nét trong lòng bàn tay hắn.

Ba chữ Lý Hỏa Vượng màu mực đen hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Khi Gia Cát Uyên dùng đầu bút lông phẩy thêm một nét ngang lên phía trên chữ Lý của Lý Hỏa Vượng, chữ Lý liền biến thành chữ Quý.

Ngay sau đó, đầu bút lông nhanh chóng vẽ thêm mấy nét trên chữ Hỏa, chữ Hỏa của Lý Hỏa Vượng có thêm cái để che ở phía trên biến thành chữ Họa. Cuối cùng Gia Cát Uyên lại xoa lên chữ Vượng, chữ Vượng trực tiếp bị hắn lấy xuống dùng làm phần đề chữ ở phần cuối bức họa trên bàn.

"Được rồi, như thế này thì sau này chỉ cần ngươi che mặt lại thì không ai nhận ra ngươi là Lý Hỏa Vượng nữa."

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng thấy phép thần thông này, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhìn hai chữ Quý Họa trong tay, hắn gật đầu một cái:

"Đại ân của huynh ta không có lời nào có thể cám ơn hết được. Gia Cát huynh, ngươi yên tâm đi, chờ ta tìm được Bắc Phong rồi nhất định sẽ quay lại giúp huynh!"

Gia Cát Uyên ngẩng đầu nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, hắn mở miệng hỏi:

"Lý huynh à, chuyện của tiểu sinh thật sự không gấp, lỡ như ngươi ở Thượng Kinh gặp phải phiền phức gì thì nhớ bói cho ta một quẻ, chuyện lớn nhỏ gì tiểu sinh cũng sẽ giúp một tay, ngươi cũng đừng chết đó. "

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng sững người tại chỗ, vẻ mặt hắn càng ngày càng phức tạp, sau khi suy nghĩ một hồi liền ngồi xuống ghế Thiền bên cạnh.

"Gia Cát huynh, thật không dám giấu diếm gì, đơn lần này quả thật gặp chút chuyện, nhưng mà không cần ngươi ra tay. Ta chỉ muốn ngươi dùng thân phận bạn tốt nhận định xem chuyện lần này ta nên làm như thế nào mới phải.”

“Ồ?”

Gia Cát Uyên đặt bút xuống, chuyện này thật sự là lần đầu tiên hắn thấy.

Hai tay Lý Hỏa Vượng khi thì nắm chặt khi buông lỏng, cuối cùng hắn thở dài một hơi rồi nói:

“Giả n huynh, ngươi nói xem thế giới bên kia có khả năng là thật không?”

Lý Hỏa Vượng thấp giọng nói ra những hoang mang cất giấu trong lòng mình, nói ra hết những phỏng đoán về việc bản thân có khả năng biến ra vàng hay không. Đối mặt với chuyện thế giới bên kia có khả năng là thật, hắn muốn nghe thử xem người khác sẽ phán

đoán như thế nào.

Hoặc có thể Lý Hỏa Vượng không mong đợi bất kỳ phản hồi nào từ Gia Cát Uyên cả, hắn chỉ muốn tìm một người bạn để dốc bầu tâm sự một chút mà thôi.

Chương 675: Tụ Tập

Hắn không thể nói cho người khác biết chuyện này được, vì bất kỳ ai sau khi nghe được câu này thì ý nghĩ duy nhất trong đầu họ là gặp phải một tên điên rồi. Nhưng Gia Cát Uyên sẽ không như vậy, vì Lý Hỏa Vượng biết hai người đồng bệnh tương liên. Chờ Lý Hỏa Vượng nói xong, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, Gia Cát Uyên cũng không lập tức lên tiếng mà sau khi nghiêm túc suy nghĩ mới chậm rãi nói:

“Lý huynh, ngươi có biết không? Tiểu sinh ta đã từng có một hồng nhan tri kỷ, hồng nhan tri kỷ của Đại Lương mà ở Đại Tề thì nàng chỉ là tiểu thiếp của một vị viên ngoại.”

"Ta đã từng mưu toan thay đổi chính bản thân mình, buộc bản thân nghĩ rằng Đại Tề kia là giả, còn Đại Lương mới là thật."

Giọng nói của Gia Cát Uyên mang theo một tia dao động, ánh mắt hắn nhìn về phía bức vẽ người phụ nữ treo trên tường bên cạnh.

"Nhưng mọi thứ không như mong muốn, cuối cùng nàng vẫn rời ta mà đi vì Đại Tề kia là thật, thật thì không thể giả mà giả cũng không thể thật được."

"Nhưng mà ngộ nhỡ thì sao? Ngộ nhỡ nơi đó là thật thì sao?”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm.

“Cá, ta cũng muốn, bàn chân gấu ta cũng muốn, nhưng không thể có cả hai được.”

Gia Cát Uyên lại bắt đầu vẽ tranh.

"Lý huynh à, thánh nhân đã nói: Ngươi không thể có cả cá và chân

gấu được, chớ đừng nói đến Đại Tề Đại Lương này, với cả thực tại và ảo tưởng của ngươi chính là Ti Mệnh lên phía trên Thiên Ngoại Thiên, xuống dưới dân chúng bình thường, đều là như vậy."

Lý Hỏa Vượng đứng dậy khỏi ghế Thiền, chắp hai tay lại:

"Đa tạ Gia Cát huynh, có thể nói chuyện với ngươi khiến trong lòng ta cảm thấy dễ chịu hơn một chút rồi. Cứ nín nhịn trong lòng mãi quả thật rất khó chịu."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền xoay người đi xuống lầu:

"Gia Cát huynh, nếu sau này mọi chuyện đã được giải quyết hết rồi, chỉ mong chúng ta còn có thể như trước đây ở trong gian nhà trúc kia của ngươi uống trà đánh cờ."

Chờ Lý Hỏa Vượng đẩy cửa ra, giọng nói của Gia Cát Uyên từ trên lầu hai vang lên:

"Uống trà thì có thể, còn đánh cờ thì thôi đi, nói ngươi là Tuyền Kỳ Lâu Tử cũng là coi trọng ngươi thôi."

Nơi ở hiện tại của Lý Hỏa Vượng là một tiểu lâu có sân vườn mà trước đó Ký Tương đã để lại cho hắn. Không thể không nói, ở Thượng Kinh mà có căn nhà như vậy thật sự rất tiện, ít nhất thì mình không cần ở quán trọ, hơn nữa để Hắc Thái Tuế ở trong sân cũng sẽ không sợ bị người khác nhìn thấy.

Lúc này, hắn chắp tay sau lưng, cau mày nhìn đường phố vắng vẻ tuyết rơi bên ngoài, trên đường phố không có mấy người, vì Thượng Kinh hôm nay ban hành lệnh giới nghiêm sớm hơn bình thường. Mà Lý Hỏa Vượng không nói một lời đứng bên cửa sổ tựa như đang đợi cái gì đó.

Đột nhiên, vang lên tiếng vó ngựa giòn giã "lộc cộc lộc cộc", một đám tráng hán ăn mặc rách rưới cưỡi ngựa xông vào trong Thượng Kinh.

Đây đã là nhóm người thứ ba trong mấy ngày gần đây. Hơi thở trên người họ cùng với lệnh bài treo trên bên hông đủ để cho Lý

Hỏa Vượng biết những người này là nhân thủ của sáu đạo khác của Giám Thiên Ti ở Đại Lương. Sau khi nhận được lệnh điều động, họ đều đến Thượng Kinh rồi.

Dù tính theo giờ giấc thì lúc này mới là hoàng hôn, nhưng vì bầu trời u ám tuyết bay đầy trời nên nó gần như giống như ban đêm vậy. Chẳng những ít người mà giờ phút này cảnh tượng mưa gió sắp tới ở Thượng Kinh giống như tảng đá đè nặng trong lòng hắn vậy. “Soạt” một tiếng, một con chim màu đen từ trên không trung lượn qua, sau đó lại lượng một vòng lớn ở phía xa xa, vững vàng đậu lên mép thuyền trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng biết con chim này, nó là con chim đậu trên vai Mặc gia tên Tư Mã Lam. Mà giờ phút này trong miệng nó đang ngậm một tờ giấy bị gấp lại. Khi Lý Hỏa Vượng mở tờ giấy ra nhìn nội dung bên trong xong, vẻ mắt hắn lập tức trở nên kích động:

“Cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi!”

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của chủ nhân từ trên lầu đi xuống, Màn Thầu đang rúc dưới ghế làm ổ lập tức lên tinh thần. Nó vừa lắc đầu vẫy đuôi tiến lại gần thì bị đẩy ra.

"Ở đây coi nhà! Lát nữa có nghe thấy cái gì thì cũng đừng có ra ngoài xem!!”

Lý Hỏa Vượng nói xong xoay người cưỡi lên con ngựa trong sân, ra roi thúc ngựa xông về phía nha môn Giám Thiên Ti.

Chờ đến khi hắn đi qua cánh cửa nha môn có hai con sư tử đá đang nằm, sau đó đi theo cửa ngầm dẫn đến đại điện bố trí đầy bình phong ban đầu, hắn liền phát hiện những tấm bình phong kia đều đã bị vứt đi hết rồi, bây giờ nơi này đã đứng đầy người.

Nhưng không biết có phải cố ý hay không, ngọn đèn dầu trên tường không đốt lửa khiến cả không gian vô cùng tối tăm.

Ngay cả với người có thị lực tốt như Lý Hỏa Vượng cũng chỉ có thể nhìn rõ những bóng người rải rác trong bóng tối, nhưng không thể nhìn thấy rõ tướng mạo của những người này, chỉ có đến lại gần mới có thể nhìn rõ mặt những người này.

Đi qua những người này khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy giống như đang trở lại thao trường của trường học vậy.

Chẳng qua những người này hoàn toàn khác với những học sinh tràn đầy tức giận kia.

Chương 676: Hành Động

Nhóm người này có người ngồi có đứng, trên người họ có hai loại hơi thở kỳ lại khiến cho người có xúc cảm nhạy bén như Lý Hỏa Vượng cảm thấy không được tự nhiên.

Những tiếng nghị luận trầm thấp mơ hồ của Giám Thiên Ti đan xen vào nhau, phối hợp với bầu không khí đè nén trong đại điện khiến cho mỗi người ở đây đều cảm thấy có chút thở không ra hơi.

Lý Hỏa Vượng không quen nhiều người Giám Thiên Ti ở trong Thượng Kinh. Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một chút, hắn đi đến bên cạnh Tư Mã Lam đã có duyên gặp mặt một lần, con chim trước đó đã đưa thư cho mình đang đứng trên bả vai của hắn.

Dấu hiệu nhận diện bắt mắt như vậy khiến cho Lý Hỏa Vượng dễ dàng tìm ra hắn ở trong đám đông.

“Đến rồi à?”

Con chim đen kia xoay đầu lại gật đầu với Lý Hỏa Vượng.

“Tư Mã huynh, những người này đều là người từ sáu đạo khác chuyển tới sao?”

Lý Hỏa Vượng nhìn những người xung quanh.

"Không chỉ vậy, nghe nói Nội Ti thông qua quan hệ mượn một vài người có năng lực từ Giám Thiên Ti ở Thanh Khâu về đây, ha ha, lần này Nội Ti thật sự muốn đánh rồi.”

“Thanh Khâu?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng thoáng hiện ra hình ảnh lão lạt ma dẫn

theo đàn dê màu đen. Sau khi nhìn xung quanh một chút, hắn nhìn thấy trong góc phía xa xa có một người đội mũ lạt ma, còn việc có phải hay không thì hắn tạm thời không thể phân biệt rõ được.

“Nếu người đều đã đến đủ rồi, chúng ta còn chờ gì nữa?”

Lý Hỏa Vượng lại hỏi:

"Chờ Ti Thiên Thiếu Giám đại nhân, chuyện lần này do hắn phụ trách."

"Ồ? Vậy Ti Thiên Thiếu Giám đại nhân này là quan lớn nhất ở trong Giám Thiên Ti sao? Thật ngại quá, tại hạ vẫn luôn ở bên ngoài, đối với cái này quả thực có chút không rõ lắm.”

"Không sao, cũng như nhau thôi. Ban đầu khi ta tới Thượng Kinh cũng giống như vậy, sau này mới biết rõ chuyện này. Thật ra Ti Thiên Thiếu Giám đại nhân này tổng cộng có năm người, nhưng mà họ đều không phải là quan lớn nhất ở trong Giám Thiên Ti. Vị quan lớn nhất ở trong Giám Thiên Ti là Ti Thiên Giám.”

“Ti Thiên Giám.”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận lẩm nhẩm từ này một hồi, mới hỏi lại:

“Vậy chuyện đối phó với Tọa Vong Đạo lớn như vậy mà Ti Thiên Giám đại nhân và bốn vị Ti Thiên Thiếu Giám còn lại không đến sao?”

“Theo lý mà nói thì họ sẽ tới nhưng họ đều tiến cung hết rồi. Có lẽ là có chuyện gì quan trọng.”

Chợt vang lên một tiếng “xoảng” thanh thúy, những người có mặt ở đầy đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không biết từ đâu xuất hiện ánh sáng nhẹ nhàng tựa như ánh trăng chiếu sáng chiếc ghế Thái sư khí thế, mà phía trên chiếc ghế Thái sư kia vừa khéo có một người đang ngồi ở đó.

Đó là một ông lão tóc hoa râm ăn mặc như một sĩ phu, ống tay áo rộng lớn vừa khéo lướt xuống bên chân hắn, mà chiếc dái tai không giống người thường của hắn cũng như ống tay áo vậy, dái

tai to lớn giống như bông tai treo trên bả vai hắn .

Người này trông rất có khí thế, không giận mà uy ngồi ở đó không nói một lời, tiếng nghị luận trong đại sảnh lập tức nhỏ hơn rất nhiều.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cẩn thận phân biệt mới phát hiện sau lưng ông lão ngồi trên ghế Thái sư còn có một hàng người đứng ngay ngắn ở phía sau. Cũng vì mờ tối nên hắn không thể phân biệt rõ được dáng vẻ của họ.

"Hôm nay Giám Thiên Ti triệu tập mọi người tới đây vì chuyện gì chắc hẳn không cần ta nhiều lời nữa nhỉ?"

Ngay khi vị Ti Thiên Thiếu Giám này mở miệng, khí tức đáng sợ từ trên người hắn tỏa ra đè ép xuống giống như núi vậy, cả đại điện lập tức yên tĩnh lại. "Bịch!" "bịch!" "bịch!" thỉnh thoảng trong đám người sẽ có người cơ thể cứng đờ, ngã xuống đất.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng còn cho rằng những người đó bị dọa ngất, hắn liền phát hiện có người đi đến bên cạnh họ, vươn cái móc sắt gỉ ra trực tiếp cắt da mặt của họ ra. Mà màu của mạt chược trên mặt họ đã chứng minh thân phận của họ, Tọa Vong Đạo.

Vốn dĩ triệu tập người tới để đối phó với Tọa Vong Đạo, nhưng lại không ngờ lại có năm tên Tọa Vong Đạo trà trộn vào bên trong. Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường, Tọa Vong Đạo không thể nhìn ra việc Giám Thiên Ti muốn đối phó với họ hay sao?

Ánh mắt của Ti Thiên Thiếu Giám nhàn nhạt lướt qua những tên Tọa Vong Đạo trước mặt này, dáng vẻ của hắn giống như không nằm ngoài dự đoán của bản thân vậy.

"Đối phó với Tọa Vong Đạo không khó, nhưng cái khó là những tên lừa gạt này ẩn núp ở trong người bình thường không lộ ra ngoài. Nhưng không sao, Thượng Kinh cũng là Thượng Kinh của chúng ta chứ không phải là của họ."

"Họ cho rằng bản thân không lộ ra chút sơ hở nào, nhưng tất cả đều là tự lừa mình dối người mà thôi. Lại có thể cả gan giết chết Giám Thừa của Nội Ti! Hừ! Chúng cho rằng chúng ta không ra tay

đối phó với chúng sao!”

Nói đến đây, khi vị Ti Thiên Thiếu Giám này khẽ vung tay lên, những người ở phía sau hắn đã đưa một vài tờ giấy vào trong tay mỗi người rồi. Lý Hỏa Vượng nhận lấy tờ giấy, sau đó hắn nhìn kỹ hơn thì phát hiện hình như trên đó viết một vài địa chỉ cùng hình dáng.

“Những thứ này đều là người của Tọa Vong Đạo hư hư thực thực, mang đến cho họ, sinh tử chớ luận bàn.”

“Chỉ cần có thể nhận ra chân thân của người đó, một cái đầu bình thường của Tọa Vong Đạo, năm mươi Dương Thọ Đan, thăng quan nửa cấp.”

“Còn đầu của Tam Nguyên và Tứ Hỉ, một đầu ba trăm viên Dương Thọ Đan! Thăng quan ba cấp!”

"Trong đó người giết được nhiều nhất do Ti Thiên Giám đại nhân đích thân chịu ba giáp tuổi thọ!”

Dứt lời, tất cả mọi người xôn xao, sức lực như vậy tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Chương 677: Tàn Sát

Ba giáp là tròn 180 năm! Thử hỏi xem ai không muốn sống nhiều thêm 180 năm nữa!, hơn nữa 180 năm vẫn sẽ không thay đổi! Vốn dĩ trước đó người tính toán nhỏ nhặt còn muốn che giấu thực lực của mình, nhưng sau khi nghe thấy vậy liến lập tức bỏ hết băn khoăn sang một bên, nhao nhao muốn thử sức.

"Đi đi, lão phu chúc các vị mã đáo thành công, thăng quan thuận lợi. À đúng rồi, cần phải nhớ rằng những tên Tọa Vong Đạo này tội ác tày trời. Lần này ngươi vây quét Tọa Vong Đạo là việc làm vĩ đại thay trời hành đạo vì bách tính vì thiên hạ vì điện hạ, cho nên thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ sót một tên!”

Bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc ở Thượng kinh nặng nề đóng lại cùng với tiếng ầm vang nặng nề.

Cùng với tiếng trống trận, một số binh lính mặc áo giáp nặng trên người nhôn nhao đi lên tường thành. Cả người họ tràn đầy sát khí tựa như tạo thành bức tường bốn mặt khổng lồ, bao vây lấy mọi thứ ở bên trong.

Những bữa ăn lớn cùng với vũ khí vốn dĩ được dùng để đối phó với kẻ thù cũng bắt đầu quay ngược lại nhắm vào trong thành.

Tuyết vẫn đang rơi khiến cho cả Thượng Kinh hoàn toàn rơi vào một mảnh mù mịt, mà một vài chấm nhỏ màu đen giống như những con kiến dần dần từ nha môn Giám Thiên Ti lan tràn về phía các nấm mồ xung quanh.

Lý Hỏa Vượng đang ngồi trên lưng ngựa nhíu chặt lông mày, hắn không ngừng đánh mông ngựa, làm cho nó tiến về hào ở phía thành đông, phía sau hắn có năm người khác, họ cũng đang nhìn tờ giấy trong tay.

Trong những ngôi nhà xung quanh, đã vang lên tiếng hét chói tai cùng tiếng kêu khóc.

Một cánh cửa gỗ dán hình môn thần bị đánh bật ra, một người phụ nữ gầy gò ôm đứa con đang quấn tã chạy vội ra ngoài. Nhưng cùng với tiếng gào thét, một thanh đại đao đầu quỷ từ trong nhà nhanh chóng đuổi theo.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, đứa trẻ sơ sinh trong ngực người phụ nữ kia chợt nhếch mép nở một nụ cười xấu xa, nó co rút xương cả người lại trơn bóng chui ra từ trong tã. Sau đó, tứ chi gầy nhỏ của nó chợt đạp một cái, đẩy mẹ mình về phía thanh đao đang bay tới kia, mà bản thân lại mượn lực phản lại này chạy thoát thân. “Phập” một tiếng, người phụ nữ kia lập tức bị mũi đao đâm vào tim, máu tươi nóng hổi hòa tan cùng máu tươi trắng tinh, lộ ra sàn gạch sẫm màu phía dưới.

Một người phụ nữ có hai vết sẹo trên mặt hùng hổ từ bên trong phòng lao ra ngoài.

Nàng chợt rút thanh đại đao đầu quỷ kia ra, phóng về phía đứa trẻ sơ sinh đang chạy trên tuyết:

"Tọa Vong Đạo chó chết có gan thì đừng chạy."

Thi thể của người mẹ bị vứt trên nền tuyết như bao bố bị rách, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng ra không ai để ý đến người này:

"Đêm này sẽ có rất nhiều người chết...rất nhiều rất nhiều người."

Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng, quai hàm dần dần gồ lên.

Dọc theo đường đi, đủ thứ đồ đẫm máu hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, hai bên đều làm thật rồi, động tĩnh vô cùng lớn.

Có người một mình chiến đấu, nhiều người hợp tác với nhau cũng có, toàn bộ Thượng Kinh giống như nồi cháo đặt trên lửa lớn vậy, từ trong ra ngoài dần dần sôi trào. Trong lúc bất tri bất giác, hắn cũng đã đến nơi.

Lý Hỏa Vượng chợt nhảy lên lưng ngựa, hắn nặng nề đâm vào cửa sổ giấy xông vào trong phòng.

Nhìn một nhà ba miệng ăn ôm nhau khóc lóc trước mặt, khi Lý Hỏa Vượng giơ thanh kiếm Tử Tuệ trong tay lên, làm thế nào hắn cũng không chém xuống được.

Đột nhiên, một tia sáng lạnh lẽo bắn ra từ cửa sổ xé gió. Cạch một tiếng, tia lửa bay khắp nơi, thứ kia trực tiếp bị Lý Hỏa Vượng chặn lại:

"Đây móa nó là của ta! Cút sang một bên đi"

Đôi mắt Lý Hỏa Vượng bắt đầu phủ đầy tơ máu, hắn nghiêng người khàn giọng hét lên.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, lần nữa nhìn người vợ của nhà ba người trước mặt, hắn thu kiếm lại, móc ra một con dao găm từ trong bao hình cụ dưới vạt áo ra.

"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, nhưng vì để đảm bảo ngươi có phải là Tọa Vong Đạo hay không, ta cần phải nhìn da mặt của

ngươi một chút, sau khi nhìn xong ta sẽ giúp ngươi chữa khỏi.”

Sau khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, Lý Hỏa Vượng để lại một thỏi bạc, sắc mặt hắn âm trầm từ trong nhà đi ra ngoài. Tin tốt là người kia không phải là Tọa Vong Đạo mà tin xấu cũng là vì người kia không phải là Tọa Vong Đạo!!

Mượn lực từ viền gỗ cửa sổ bên cạnh, Lý Hỏa Vượng giẫm lên bệ cửa sổ phóng người lên trên nóc nhà phủ đầy tuyết trắng.

Đứng ở chỗ cao nhất của mái nhà, Lý Hỏa Vượng nhìn Thượng Kinh vô cùng hỗn loạn trước mặt, nếu như nói có mười tám tầng địa ngục thì nơi này cũng không khác gì mấy.

Những Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo đang bay qua nhảy lại trên mái nhà, dù là Giám Thiên Ti hay là Tọa Vong Đạo, hai bên đều chưa từng suy nghĩ đến bình dân bách tính, cũng đúng, làm sao họ có thể suy xét đến bình dân bách tính được cơ chứ.

Mà những người dân tay không tấc sắt này trong lúc gấp gáp đã bị cuốn vào giữa hai phe này. Dù họ có làm cái gì hay không thì dường như kết quả đã được định sẵn rồi. Có lẽ lý do chính là do họ đã chặn đường, một giây sau sẽ bị đầu lìa khỏi xác.

Chương 678: Hồng Trung Lão Đại

Lẽ ra giờ phút này Lý Hỏa Vượng nên đi tìm Tâm Tố Bắc Phong nhưng cảnh tượng thảm kịch nhân gian này xuất hiện ở trước mặt hắn khiến đầu hắn kêu ong ong, căn bản không dừng lại được.

Ầm một tiếng, một căn nhà cao ngất ở phía xa ầm ầm bốc cháy giống như một bó đuốc khổng lồ thay thế vầng trăng khuyết trên bầu trời chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

“Rốt cuộc các ngươi coi mạng người ở trước mặt là cái gì vậy! Họ đều là người! Đều là người đang sống sờ sờ cả đó!!”

Lý Hỏa Vượng chỉ vào toàn Thượng Kinh hét lên.

Hắn vốn cho rằng mình đã đủ lạnh nhạt, nhưng khi những chuyện

này thực sự xuất hiện trước mặt mình, hắn thật sự không nỡ nhìn. Nhưng sau khi mắng xong, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc, ngay cả bản thân mà hắn còn không quản được thì nào có tư cách đi quản người khác chứ.

“U a...u ư!!”

Một âm thanh kỳ lạ vang lên bên người hắn. Lý Hỏa Vượng quay người lại nhìn thì phát hiện đó là Kim Sơn Trảo chỉ còn lại một nửa người. Hắn chảy huyết lệ, vẻ mặt bi phẫn đưa tay chỉ vào những thứ trước mặt, trong miệng u ư nói gì mà Lý Hỏa Vượng nghe không hiểu.

Sau đó lại vang lên một tiếng khóc, lần này là hòa thượng, hắn vừa khóc vừa chắp hai tay lại bắt đầu niệm A di đà phật liên tục siêu độ người đã khuất:

“Này! Ngươi làm gì vậy, đám lính già Hồng Trung rất nhanh nhẹn, đừng để ý đến họ nữa, chúng ta mau đi tìm Bắc Phong lão đại đi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Hồng Trung đang nói, trong mắt hắn xuất hiện ý lạnh chưa bao giờ có, sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Kim Sơn Trảo không đầu. Nàng đứng ở đó giống như một pho tượng vậy, lặng lẽ nhìn về phía binh lính trên tường thành phía xa xa.

Ngay sau khi Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay hung hăng nện cho bản thân đang xao động bất an hai cú đấm, phía bên này có ba người lao tới. Hai người phụ nữ, một người đàn ông, nhìn quần áo họ mặc trên người có thể nhận ra họ có địa vị khác nhau.

Phía sau họ có sáu bảy người đang truy đuổi, mà sau khi họ thấy Lý Hỏa Vượng, ánh mắt lập tức sáng lên:

“Hồng Trung lão đại! Thì ra ngươi ở chỗ này! Ngươi mau đi đi, chúng ta chặn phía sau cho.”

Dứt lời, họ chợt đứng yên, vẻ mặt kiên quyết đứng chặn giữa Lý Hỏa Vượng và những Giám Thiên Ti kia.

Nghe họ nói vậy, Lý Hỏa Vượng vừa nãy còn rơi vào cảm xúc của

chính mình kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Sau khi hắn phục hồi tinh thần lại, một dòng máu nóng dồn thẳng lên não:

"Tất cả những chuyện này đều là do mấy tên khốn nạn các ngươi!!"

"Cạch" một tiếng, Lý Hỏa Vượng một tay rút kiếm, hai chân đạp lên mảnh ngói lao về phía ba tên Tọa Vong Đạo đang quay lưng lại với mình. Nghe thấy tiếng thét từ phía sau, Tọa Vong Đạo bị tấn công gập người sang trái như thể bị gãy vậy, nguy hiểm tránh thoát khỏi đòn công kích của Lý Hỏa Vượng.

Cái đầu bị treo ngược kia ngạc nhiên nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Hồng Trung lão đại, ngươi còn có thời gian đùa bỡn nữa à! Họ sẽ không tin ngươi đâu, ngươi mau đi đi, chúng ta chặn ở phía sau cho!"

Đúng lúc này, ảo giác Hồng Trung ở bên cạnh cũng nhích lại gần, nghiêm túc khuyên hắn:

"Hắn nói đúng đó, bây giờ không phải lúc chơi đùa, vẫn nên rút lui thì hơn."

"Đúng ông nội ngươi!"

Trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng chợt vung lên, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua khuôn mặt máu thịt lẫn lộn không có da mặt kia, nhưng lại không xảy ra gì khác thường cả.

Đúng lúc này, Giám Thiên Ti ở phía xa xa bắt đầu hành động. Một đạo nhân mặc đạo bào màu tím lấy ra hai tấm cờ tam giác bùa vàng lớn chừng quả đấm rồi chợt cắm vào phía sau cổ mình, bắt đầu vừa niệm chú vừa vẽ pháp trận bát quái to lớn. Mỗi lần ngón tay hắn vẽ một nét trong không trung đều sẽ kí©ђ ŧђí©ђ từng trận hỗn loạn trong suốt.

Khi đạo nhân bấm tay niệm chú quyết pháp trận trong không trung chợt nhấn một cái lên mảnh ngói bên chân:

“Ngẩng đầu cùng nhìn, cúi đầu cùng nghe, trên có Lục Giáp, dưới có Lục Đinh Tam Thanh có lệnh! Mệnh ta thi hành!”

Ngay sau đó, vang lên tiếng nứt gãy, mảnh ngói và xà nhà dưới chân mọi người nhanh chóng bị rạn nứt. Những người đứng trên mảnh ngói không có điểm chịu lực, ào ào rơi xuống phía dưới nhà.

Chỉ thấy phía dưới xuất hiện một cái Ngũ Hàng Bát Quái to lớn màu mực đen, vừa vặn tóm gọn ba tên Tọa Vong Đạo và Lý Hỏa Vượng ở trong đó. Không biết từ lúc nào mà mấy vị Giám Thiên Ti đeo mặt nạ trước đó đã xuất hiện ở bên dưới rồi. Họ đứng xung quanh trận pháp, bày sẵn thế trận sẵn sàng đón địch nhìn chằm chằm họ.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, một người đàn ông Tọa Vong Đạo chợt cắn răng, một chân mượn lực đạp lên mảnh ngói bên cạnh lúc nãy cùng rơi xuống, hai tay ra sức đẩy về phía Lý Hỏa Vượng:

“Hồng Trung lão đại! Ngươi nhanh lên đi!”

"Soạt!" một tiếng, Lý Hỏa Vượng giơ tay chém xuống, trực tiếp chặt đứt hai tay của hắn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, một cái xúc tu màu đen quấn quanh thanh kiếm Đồng Tiền chợt rung một cái. Trong nháy mắt, thanh kiếm Đồng Tiền chợt rầm rầm kéo dài, chém đứt đầu của tên Tọa Vong Đạo kia. Sau khi làm xong việc này, còn chưa kịp làm cái gì khác thì hai tên Tọa Vong Đạo còn lại và Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu rơi xuống đất.

Chương 679: Ta Không Phải Tọa Vong Đạo

Thời điểm khi họ tiếp xúc với trận pháp Ngũ Hành Bát Quái, trận pháp kia chợt dâng lên giống như một cái lưới lớn bao vây họ lại cùng một chỗ. Nhìn thấy những người này và cả mình đều bị vây khốn, Lý Hỏa Vượng nhất thời nổi giận không có chỗ phát tiết. Những tên phế vật này đúng là thành sự thì ít mà bại sự có thừa.

"Rốt cuộc các ngươi đang làm cái trò gì vậy! Ta đã nói rồi! Ta không phải là Tọa Vong Đạo!"

Lý Hỏa Vượng chợt dùng ngón tay trái của mình bấu vào cằm, xé rách toàn bộ khuôn mặt mình xuống. Nhưng mà hành động tự chứng minh bản thân trong sạch như vậy không những không khiến những tên Giám Thiên Ti đồng mưu này tin tưởng, ngược lại còn khiến họ tăng thêm tốc độ tiếp tục tấn công.

Đạo nhân áo bào màu tím trở tay trái ra sau lưng rút lá cờ bùa vàng trên gáy mình xuống, sau đó nhanh chóng ném về phía Lý Hỏa Vượng.

Cột cờ trong không trung càng lúc càng dài giống như từng ngọn giáo, chuyển hướng theo hình xoắn ốc cắm vào chính giữa tử huyệt của ba người, trước vào sau ra, lập tức xâu ba người họ dính lại một chỗ.

Sau đó, theo một chiêu trong tay Giám Thiên Ti, lại có thêm mấy tầm phù lục màu xanh đen bay quanh dán vào trên trán ba người. Lần này, ba người ngay cả đầu ngón tay cũng không thể cử động được.

Nhìn thấy ba người bị mình khống chế trước mặt, lúc này sáu vị Giám Thiên Ti mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi một tên gù lưng cầm cờ chiêu hồn tới vừa định nói gì đó, hắn nhìn thấy quả cầu thịt bị xâu lại một chỗ trước mặt bắt đầu chuyển động.

"Các ngươi muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa! Ta không phải là Tọa Vong Đạo!!"

Tiếng gào thét tràn đầy sát khí của Lý Hỏa Vượng chợt bùng nổ trong căn phòng chật hẹp.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, từng cái xúc tu màu đen dính nhớp chui ra từ khắp cơ Lý Hỏa Vượng, cứng rắn nâng ba người bị dính lại một chỗ lên.

Một cơn gió nhẹ thổi bay lá bùa trên trán Lý Hỏa Vượng, lộ ra ánh mắt khát máu đầy sát khí bên dưới:

"giết!"

Từng dòng máu nóng trong cơ thể Lý Hỏa Vượng xông lên tất cả các xúc tu của hắn, lập tức khiến cho những xúc tu màu đen kia trương phồng lên rất nhiều. Cùng với sự vung vẩy duỗi ra rụt vào của xúc tu, cả quả cầu thịt chợt bay lên cao, đập về phía những tên Giám Thiên Ti kia.

Ngay khi Giám Thiên Ti chuẩn bị rút lui, Lý Tuế bên trong Lý Hỏa Vượng đã nghe theo chỉ thị của cha mình, nhanh chóng bẻ gãy hai xương sườn của mình, bắt chéo chúng lại rồi cắm vào phổi của hắn. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều vô thức lấy che ngực mình, lộ ra vẻ mặt thống khổ giống như vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng hiện giờ.

Thừa dịp họ phải chịu đựng nỗi đau giống như mình, ngón tay của Lý Hỏa Vượng đã bị Lý Tuế chặt đứt, bay theo hình xoắn ốc đâm vào huyệt thái dương của hai tên Giám Thiên Ti trong đó. Đạo nhân kia vừa chết, trận Bát Quái giống như hình xăm trên người ba người họ nhanh chóng mờ đi, Lý Hỏa Vượng phát hiện bản thân có thể cử động rồi.

Không quan tâm đến hai người bị xâu lại với mình, Lý Hỏa Vượng đỏ mắt dùng sức xé tấm bùa chú trên trán mình xuống. Hắn chịu đựng cơn đau đớn dữ dội khắp người xông về phía tên Giám Thiên Ti còn lại.

"Rốt cuộc muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa!! Con mẹ nó ta không phải là Tọa Vong Đạo!!"

Lý Hỏa Vượng vừa nãy bị phong bế, họ không phải là đối thủ của hắn. Bây giờ Lý Hỏa Vượng đã có được tự do, họ càng không đánh lại được. Đặc biệt là hết lần này đến lần khác, có sự giúp đỡ của Tọa Vong Đạo còn lại cùng với Lý Tuế, những tên Giám Thiên Ti kia càng nhanh bị thua hơn.

Khi nhìn thấy lá cờ trắng trong tay bị một kiếm chém đứt, tên gù loạng choạng lùi ra sau. Trong miệng vô cùng hoảng sợ nói:

"Được được được! Ngươi không phải là Tọa Vong Đạo! Ta tin ngươi, ta tin!!"

Ánh sáng trắng lóe lên, thanh trường kiếm tràn ngập sát khí này lợi dụng lúc hắn đang nói chuyện trực tiếp cắm vào trong miệng hắn, từ sau ót chui ra ngoài đập lên bức tường phía sau. Lý Hỏa Vượng nhìn vào đôi mắt đầy tuyệt vọng của đối phương, hắn dồn hết sức lực lên chuôi kiếm, ngay lập tức tường đất bị đâm ra một lỗ thủng.

Đôi mắt của tên gù nhanh chóng đảo qua, hai tay cầm chuôi kiếm của hắn vô lực rơi xuống. Toàn bộ Giám Thiên Ti trước đó đều bị Lý Hỏa Vượng giết chết hết rồi.

"Hồng Trung lão đại thật lợi hại quá đi!"

"Đúng vậy, nếu không thì sao hắn là Hồng Trung lão đại còn hai người chúng ta chỉ là tiểu tốt chứ?"

Hai âm thanh hoan vô nhảy nhót vang lên sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng rút kiếm từ trong miệng tên gù ra, trở tay cắm vào vỏ kiếm sau lưng, sau đó nắm lấy cột cờ trên người mình rồi từ từ rút ra. Khi cột cờ bị kéo ra, Tọa Vong Đạo trước đó bị cột cờ xâu lên lưng Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng lấy lại được tự do.

Ngay khi họ ngươi một câu ta một câu tâng bốc Lý Hỏa Vượng giống như tấu nói, hắn lại rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ kiếm, chĩa thẳng mũi kiếm dính máu vào đầu hai tên Tọa Vong Đạo:

"Tâm Tố Bắc Phong bây giờ đang ở đâu!"

Chương 680: Chơi Đến Cùng

"Cái gì? Tâm Tố Bắc Phong? Hồng Trung lão đại, ngươi tìm hắn có chuyện gì sao?"

Một tên Tọa Vong Đạo ăn mặc như lão ăn mày kinh ngạc hỏi.

"Bắc Phong hiện giờ đang ở đâu!"

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng tăng lên một phần, kiếm Tử Tuệ trong tay hắn đã gác trên cổ tên Tọa Vong Đạo kia.

Tọa Vong Đạo ăn mặc như nàng dâu xinh đẹp ở bên cạnh nhìn thấy vậy vội vàng lên tiếng giảng hòa:

“Ôi chao, đều là huynh đệ nhà mình, động đao làm gì vậy. Hồng Trung lão đại, cái này thì ta biết. Bắc Phong bọn họ hiện giờ hẳn là đang ở cửa đông của Hoàng Thành, bọn họ dự định vào xem hoàng đế Đại Lương đang làm gì đó. Hơn nữa không chỉ ba người Bắc Phong lão đại thôi đâu, Tam Nguyên Tứ Hỉ khác căn bản đều ở nơi đó.”

“Cửa đông hoàng cung...”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt kiếm trong tay, khi cổ tay hắn khẽ run lên, thi thể tên Tọa Vong Đạo ăn mày kia chợt bị tách rời.

Lý Hỏa Vượng đem ánh mắt chuyển về phía tên Tọa Vong Đạo cuối cùng, lần nữa gằn từng chữ nói:

“Ngươi nói lại lần nữa, Bắc Phong bây giờ đang ở đâu?”

Nàng dâu xinh đẹp kia nhìn thi thể ngã dưới đất, đôi mắt mở to, khóe mắt thậm chí còn vương giọt lệ:

“Hồng Trung lão đại, tại sao ngươi lại làm như vậy. Chúng ta...chúng ta thật sự không muốn làm hại ngươi mà!”

Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương, đôi mắt ngấn lệ của nàng, Lý Hỏa Vượng lập tức tức giận, hắn trực tiếp đá nàng một cú, lưỡi kiếm sắc bén vén da mặt dưới cằm nàng lên, phía dưới ngũ quan vặn vẹo lộ ra máu thịt Hoa Lan.

"Ha ha! Hoa bài đúng không? Tốt! Để ta xem Tọa Vong Đạo ngươi còn có thể chơi ra hoa gì! Ta hỏi ngươi một lần nữa, Bắc Phong bây giờ đang ở đâu!"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi quát lên, hai tay hắn đã bóp chặt lấy cổ nàng.

"Bắc Phong lão đại bọn họ...thật sự...đi đến cổng phía đông của hoàng cung, ta thực sự..."

Hoa Lan hít thở khó khăn, đứt quãng nói.

Hai tay Lý Hỏa Vượng dần tăng thêm lực, Hoa Lan bắt đầu giãy giụa nhưng một lúc sau, nàng giãy giụa càng ngày càng yếu, nhưng cho dù là như vậy thì nàng vẫn không đổi giọng cầu xin tha thứ.

Ngay khi đến ranh giới của cái chết, nàng khẽ cọ đầu Hoa Lan của mình lên mu bàn tay nổi đầy gân xanh của Lý Hỏa Vượng. Trên khuôn mặt vặn vẹo chẳng những không lộ ra sự sợ hãi và tuyệt vọng trước cái chết, ngược lại bộc lộ ra một tia ái mộ như cũ không thôi.

Nàng dùng hơi thở cuối cùng, gần như nói không ra tiếng:

“Núi có cây...cây có cành...lòng vui mừng vì quân...quân không biết...”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy cơ thể người này mềm nhũn, Hoa Lan trên mặt nàng cùng dần dần khô héo.

"Hừ...hừ...hừ...”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển từng ngụm, xúc tu của Lý Hỏa Vượng quấn quanh quần áo của thi thể bên cạnh, lau vệt máu trên mặt giúp Lý Hỏa Vượng.

"Tên Tọa Vong Đạo này đúng là phiền thật. Trước khi chết còn khiến ta buồn nôn, giả vờ như thật vậy, lòng ta lại bị dao động rồi!”

Sau khi hít một hơi thật sâu, Lý Hỏa Vượng lại đứng lên. Hắn vẫn bán tín bán nghi với lời của hoa bài kia, nhưng mặc kệ Bắc Phong có ở cửa đông của Hoàng Thành hay không thì hắn vẫn quyết định đi tới đó xem thử.

Bây giờ bên ngoài càng ngày càng hỗn loạn, bản thân nhất định phải nhanh một chút, cho dù Bắc Phong bị giết, hay là Bắc Phong trốn thoát đều không phải là thứ mà hắn muốn nhìn thấy.

Lý Hỏa Vượng khom người nhặt tấm da mặt trên mặt đất lên, định dán lại trên mặt mình.

Nhưng ngay khi hắn định làm như vậy thì hắn đột nhiên dừng lại:

“Chờ đã, tiếp theo lại dùng khuôn mặt của Nhĩ Cửu này có vẻ không tốt lắm nhỉ?”

Nhìn trái nhìn phải một lúc, Lý Hỏa Vượng lại cúi người xuống nhặt da mặt của hoa bài lên rồi dán lên mặt mình giống như đắp da mặt vậy.

Sau đó, hắn lấy một ít đinh từ trong túi hình cụ ra rồi đóng bên viền, trong nháy mắt diện mạo của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến thành một người khác.

Nếu muốn diễn kịch thì đương nhiên phải diễn cho trọn vai rồi. Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đốt cháy đạo bào màu đỏ trên người mình rồi đổi sang quần áo của người chết bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Hắn cõng sáu thanh kiếm đã vơ vét được từ trên người những thi thể khác rồi đẩy cánh cửa gỗ trên tường ra.

Sau khi đơn giản xác định phương hướng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy lên con ngựa vô chủ bên đường, ra roi thúc ngựa lao về phía cổng Hoàng Thành:

"Hoàng Thành...Nếu là nơi ở của hoàng đế Đại Lương vậy hẳn là nơi nghiêm ngặt nhất Đại Lương rồi..."

Trên đường đi, vì để xác nhận tin tức có chính xác hay không, Lý Hỏa Vượng còn cố ý bắt hai tên Tọa Vong Đạo khác, nhưng một tên không nói, một tên khác cũng nói là ở cổng đông hoàng cung.

Ngay khi sắp đến Hoàng Thành, Lý Hỏa Vượng nhảy lên nóc nhà, ngắm nhìn về phía cửa đông phía xa xa.

Dường như bên kia đã đánh nhau rồi, trong màn tuyết trắng xóa thỉnh thoảng sẽ có người từ không trung rơi xuống.

Lý Hỏa Vượng nằm rạp xuống chậm rãi bò lại gần. Mặc dù năng lực dáng vẻ của những người đánh nhau này đều rất kỳ lạ nhưng có thể thấy rõ bên trong hoàng cùng chính là Ngự lâm quân, mà phía bên ngoài là Tọa Vong Đạo.

Những tên Tọa Vong Đạo này dáng vẻ không giống nhau, ăn mặc

khác nhau, rất khó đoán ai là ai, không biết liệu Tâm Tố Bắc Phong kia có ở trong hay không. Tọa Vong Đạo ngồi xếp bằng dưới đất niệm cái gì đó, nhưng một cung tên vô cùng chuẩn xác đã trực tiếp đóng vào trán bọn họ. Đối mặt với tình cảnh vô cùng sốt ruột ở phía xa, Lý Hỏa Vượng không giúp bên nào hết, hắn chỉ lẳng lặng tìm người trong đám Tọa Vong Đạo.

Chương 681: Hoàng Cung

"Cái gì? Tâm Tố Bắc Phong? Hồng Trung lão đại, ngươi tìm hắn có chuyện gì sao?"

Một tên Tọa Vong Đạo ăn mặc như lão ăn mày kinh ngạc hỏi.

“Bắc Phong hiện giờ đang ở đâu!”

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng tăng lên một phần, kiếm Tử Tuệ trong tay hắn đã gác trên cổ tên Tọa Vong Đạo kia.

Tọa Vong Đạo ăn mặc như nàng dâu xinh đẹp ở bên cạnh nhìn thấy vậy vội vàng lên tiếng giảng hòa:

“Ôi chao, đều là huynh đệ nhà mình, động đao làm gì vậy. Hồng Trung lão đại, cái này thì ta biết. Bắc Phong bọn họ hiện giờ hắn là đang ở cửa đông của Hoàng Thành, bọn họ dự định vào xem hoàng đế Đại Lương đang làm gì đó. Hơn nữa không chỉ ba người Bắc Phong lão đại thôi đâu, Tam Nguyên Tứ Hỉ khác căn bản đều ở nơi đó.”

“Cửa đông hoàng cung...”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt kiếm trong tay, khi cổ tay hắn khẽ run lên, thi thể tên Tọa Vong Đạo ăn mày kia chợt bị tách rời.

Lý Hỏa Vượng đem ánh mắt chuyển về phía tên Tọa Vong Đạo cuối cùng, lần nữa gằn từng chữ nói:

“Ngươi nói lại lần nữa, Bắc Phong bây giờ đang ở đâu?”

Nàng dâu xinh đẹp kia nhìn thi thể ngã dưới đất, đôi mắt mở to,

khóe mắt thậm chí còn vương giọt lệ:

“Hồng Trung lão đại, tại sao ngươi lại làm như vậy. Chúng ta...chúng ta thật sự không muốn làm hại ngươi mà!”

Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương, đôi mắt ngấn lệ của nàng, Lý Hỏa Vượng lập tức tức giận, hắn trực tiếp đá nàng một cú, lưỡi kiếm sắc bén vén da mặt dưới cằm nàng lên, phía dưới ngũ quan vặn vẹo lộ ra máu thịt Hoa Lan.

"Ha ha! Hoa bài đúng không? Tốt! Để ta xem Tọa Vong Đạo ngươi còn có thể chơi ra hoa gì! Ta hỏi ngươi một lần nữa, Bắc Phong bây giờ đang ở đâu!"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi quát lên, hai tay hắn đã bóp chặt lấy cổ nàng.

"Bắc Phong lão đại bọn họ...thật sự...đi đến cổng phía đông của hoàng cung, ta thực sự..."

Hoa Lan hít thở khó khăn, đứt quãng nói.

Hai tay Lý Hỏa Vượng dần tăng thêm lực, Hoa Lan bắt đầu giãy giụa nhưng một lúc sau, nàng giãy giụa càng ngày càng yếu, nhưng cho dù là như vậy thì nàng vẫn không đổi giọng cầu xin tha thứ.

Ngay khi đến ranh giới của cái chết, nàng khẽ cọ đầu Hoa Lan của mình lên mu bàn tay nổi đầy gân xanh của Lý Hỏa Vượng. Trên khuôn mặt vặn vẹo chẳng những không lộ ra sự sợ hãi và tuyệt vọng trước cái chết, ngược lại bộc lộ ra một tia ái mộ như cũ không thôi.

Nàng dùng hơi thở cuối cùng, gần như nói không ra tiếng:

“Núi có cây...cây có cành...lòng vui mừng vì quân...quân không biết...”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy cơ thể người này mềm nhũn, Hoa Lan trên mặt nàng cùng dần dần khô héo.

"Hừ...hừ...hừ...”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển từng ngụm, xúc tu của Lý Hỏa Vượng quấn quanh quần áo của thi thể bên cạnh, lau vệt máu trên mặt giúp Lý Hỏa Vượng.

"Tên Tọa Vong Đạo này đúng là phiền thật. Trước khi chết còn khiến ta buồn nôn, giả vờ như thật vậy, lòng ta lại bị dao động rồi!"

Sau khi hít một hơi thật sâu, Lý Hỏa Vượng lại đứng lên. Hắn vẫn bán tín bán nghi với lời của hoa bài kia, nhưng mặc kệ Bắc Phong có ở cửa đông của Hoàng Thành hay không thì hắn vẫn quyết định đi tới đó xem thử.

Bây giờ bên ngoài càng ngày càng hỗn loạn, bản thân nhất định phải nhanh một chút, cho dù Bắc Phong bị giết, hay là Bắc Phong trốn thoát đều không phải là thứ mà hắn muốn nhìn thấy.

Lý Hỏa Vượng khom người nhặt tấm da mặt trên mặt đất lên, định dán lại trên mặt mình.

Nhưng ngay khi hắn định làm như vậy thì hắn đột nhiên dừng lại:

"Chờ đã, tiếp theo lại dùng khuôn mặt của Nhĩ Cửu này có vẻ không tốt lắm nhỉ?"

Nhìn trái nhìn phải một lúc, Lý Hỏa Vượng lại cúi người xuống nhặt da mặt của hoa bài lên rồi dán lên mặt mình giống như đắp da mặt vậy.

Sau đó, hắn lấy một ít đinh từ trong túi hình cụ ra rồi đóng bên viền, trong nháy mắt diện mạo của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến thành một người khác.

Nếu muốn diễn kịch thì đương nhiên phải diễn cho trọn vai rồi. Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đốt cháy đạo bào màu đỏ trên người mình rồi đổi sang quần áo của người chết bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Hắn cõng sáu thanh kiếm đã vơ vét được từ trên người những thi thể khác rồi đẩy cánh cửa gỗ trên tường ra.

Sau khi đơn giản xác định phương hướng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp

nhảy lên con ngựa vô chủ bên đường, ra roi thúc ngựa lao về phía cổng Hoàng Thành:

"Hoàng Thành...Nếu là nơi ở của hoàng đế Đại Lương vậy hẳn là nơi nghiêm ngặt nhất Đại Lương rồi..."

Trên đường đi, vì để xác nhận tin tức có chính xác hay không, Lý Hỏa Vượng còn cố ý bắt hai tên Tọa Vong Đạo khác, nhưng một tên không nói, một tên khác cũng nói là ở cổng đông hoàng cung.

Ngay khi sắp đến Hoàng Thành, Lý Hỏa Vượng nhảy lên nóc nhà, ngắm nhìn về phía cửa đông phía xa xa.

Dường như bên kia đã đánh nhau rồi, trong màn tuyết trắng xóa thỉnh thoảng sẽ có người từ không trung rơi xuống.

Lý Hỏa Vượng nằm rạp xuống chậm rãi bò lại gần. Mặc dù năng lực dáng vẻ của những người đánh nhau này đều rất kỳ lạ nhưng có thể thấy rõ bên trong hoàng cùng chính là Ngự lâm quân, mà phía bên ngoài là Tọa Vong Đạo.

Những tên Tọa Vong Đạo này dáng vẻ không giống nhau, ăn mặc khác nhau, rất khó đoán ai là ai, không biết liệu Tâm Tố Bắc Phong kia có ở trong hay không. Tọa Vong Đạo ngồi xếp bằng dưới đất niệm cái gì đó, nhưng một cung tên vô cùng chuẩn xác đã trực tiếp đóng vào trán bọn họ. Đối mặt với tình cảnh vô cùng sốt ruột ở phía xa, Lý Hỏa Vượng không giúp bên nào hết, hắn chỉ lẳng lặng tìm người trong đám Tọa Vong Đạo.

Chương 682: Trận Pháp

"Chờ đã! Ta đã từng nhìn thấy cảnh tượng này một lần rồi!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị dùng dao để khắc hai chữ Tâm Trọc, hắn lại phát hiện trên cánh tay mình đã viết sẵn hai chữ Tâm Trọc rồi.

Hơn nữa bên cạnh hai chữ này còn viết:

“Hắn đang ở gần đây, nhanh đi tìm đi! Ta đã mắc kẹt ở nơi này

nửa giờ rồi!”

Những lời này khiến Lý Hỏa Vượng lúc này cảm thấy rợn cả tóc gáy. Trong trí nhớ của mình, ta rõ ràng vừa mới đi vào điện Kim Loan được chưa được mấy phút, làm sao lại trôi qua lâu như vậy rồi!

Cũng vào đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng còn cảm giác trên bắp đùi của mình xuất hiện một vết thương sâu thấy xương.

"Ta bị thương rồi? Khi nào vậy chứ?!"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng xé toạc da thịt mình ra. Hắn phát hiện trên xương đùi của mình xuất hiện vết nứt hình quẻ bói.

Hiển nhiên dưới tình huống bản thân không hay biết, mình đã bói quẻ để tìm ra Tâm Trọc.

Nhớ rõ hình dáng những vết nứt vặn vẹo rồi khắc chúng ở trên tay, Lý Hỏa Vượng bắt đầu tìm kiếm trong điện Kim Loan.

Trong thời gian đó, nét chữ trên cánh tay hắn càng ngày càng nhiều hơn.

“Đã tìm qua góc Đông Nam chưa.”

"Nơi phía sau Bàn Long Trụ ở phía đông đều đã tìm qua hết rồi, không cần tìm nữa."

Sau khi nhanh chóng tìm qua mấy vòng, Lý Hỏa Vượng dừng lại nơi duy nhất không có bút tích nhắc nhở, phía trước trung tâm điện Kim Loan.

Nhìn những đường vân quen thuộc trên viên gạch vàng, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng nghiêm túc, hai tay hắn nắm chặt tay cầm, dùng sức cắm vào chỗ đó.

Vàng tuy quý giá nhưng so với các kim loại khác thì tương đối mềm hơn một chút. Đối mặt với kiếm Tử Tuệ chém sắt như chém bùn thì thật sự gần giống như đất vàng.

Lý Hỏa Vượng dễ dàng cạy những viên gạch vàng ra. Khi lần nữa

nhìn vào bên trong, hắn phát hiện gò đất bên dưới không biết đã được chất đống sang một bên từ lúc nào, lộ ra kiến trúc với mái nhà ngói đỏ.

Kiến trúc bị chôn trong đất này rất nhỏ, đoán chừng cũng cao hơn người một chút. Gần giống như miếu thổ địa vậy.

Không nói hai lời, Lý Hỏa Vượng giơ thanh kiếm Đồng Tiền trong tay lên, lắc một cái từ phía xa:

"Này, minh đạt đà ngõa lạt cấp cấp nhïếp!"

Chỉ thấy miếng ngói của miếu nhỏ bị hất lên, trước mặt hắn xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc. Đó chính là Tâm Trọc, là thi thể của Tâm Trọc mà ban đầu Ký Tương dẫn theo họ trải qua trăm cay ngàn đắng mới bắt về được.

Lúc này, tứ chi bị uốn cong của nó đã hoàn toàn được kim tuyến khâu lại. Không chỉ tứ chi được khâu lại, mắt miệng tất cả trên người hắn đều được sợi tơ vàng khâu kín lại, biến thành một nhân côn Tâm Trọc.

Dáng vẻ của hắn như vậy, ngoại trừ đầu và phía trước ngực ra, tất cả đều bị bút ngòi vàng vẽ kín. Những chữ vạn（卍）đan l*ид vào nhau tựa như đang khoác một cái áo cà sa chữ vạn vậy.

Những hình chữ vạn này không chỉ nằm trên người nó mà còn lan ra bùn đất xung quanh.

Thanh kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Hỏa Vượng chợt hất mạnh một cái, trực tiếp móc vào trái tim của Tâm Trọc rồi kéo ra.

Hắn ngồi thẳng lưng trong ngôi đền nhỏ lập tức bay lên không trung. Khi những chữ vạn màu vàng kim kia bị tách rời ra, toàn bộ cung điện dường như tối đi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy trên người mình không còn xuất hiện bất kỳ nét bút nào mới nữa, lúc này hắn mới thở phào một hơi, cuối cùng những phiền phức này đã qua rồi.

Đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi, Lý Hỏa Vượng không thể lãng phí thời gian thêm nữa. Đầu tiên hắn liếc mắt nhìn thi thể của

Tâm Trọc, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa ra.

Lần này, không có bất kỳ điều ngoài ý muốn nào, Lý Hỏa Vượng thuận lợi đi ra nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, hắn đã ngây người nhìn về phía cung điện phía xa:

"Chờ một chút, sẽ không phải là dưới mỗi cung điện đều sẽ đặt một Tâm Trọc chứ?"

“Đúng, nhưng không phải hoàn toàn.”

Hồng Trung vẫn luôn im lặng ở một bên lên tiếng.

"Những cung điện này là một loại trận pháp Tinh Túc, nhưng cụ thể là loại nào thì người không am hiểu nhiều như ta nhìn không ra. Ha ha, xem ra Tâm Trọc mà trước đó ngươi đã hao phí trăm cay nghìn đắng tìm được lại bị họ dùng làm mắt trận rồi.”

Nghe Hồng Trung nói vậy, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi. Như vậy, Tâm Trọc nguy hiểm ở chỗ này lại chỉ đáng để làm một cái mắt trận, cuối cùng họ muốn làm cái gì.

Hắn không còn quan tâm đến cái gì khác nữa, Lý Hỏa Vượng nhanh chân tiếp tục đi vào bên trong. Lần này thì phiền phức lớn rồi. Nếu như Bắc Phong dính vào nơi nguy hiểm như vậy thì không thể không xảy ra chuyện được!

Đi một ngày đàng học một sàng khôn, tiếp theo Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức không đến gần cung điện xung quanh, hắn chỉ đi trên những hành lang cùng quảng trường trống trải mà thôi.

Nếu thực sự không có đường nào, vậy thì buộc phải đào một cái lỗ trên bức tường vàng.

Có lẽ phương pháp của Lý Hỏa Vượng đã có hiệu quả rồi, hoặc có thể người trước mặt thay hắn chuyển bẫy trên đường đi, dù sao, trong khoảng thời gian tiếp theo mọi thứ vẫn vô cùng bình thường.

Dọc theo vết máu, Lý Hỏa Vượng đi về phía bắc. Thời điểm hắn xuyên qua bức tường cao trước mặt, thính giác nhạy bén của hắn nghe thấy tiếng tụng kinh cùng tiếng va chạm của kim loại bên ngoài tường thành.

Chương 683: Đến Nơi

“Tìm được rồi!”

Lý Hỏa Vượng không kìm được sự kích động trong lòng, hắn vội vàng đến gần nơi phát ra âm thanh.

Khi Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức xuyên qua bức tường vàng một lần nữa, trước mắt hắn chợt sáng tỏ thông suốt. Thứ đứng mũi chịu sào bên trong là một con mắt dựng đứng trắng đen trong đám mây đen cực thấp trên bầu trời. Xung quanh con mắt dựng đứng kia có sáu mươi bốn quẻ tượng đồng thau lơ lửng trong không trung.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn đôi mắt khổng lồ trên bầu trời.

Khi những quẻ tượng này không ngừng thay đổi trôi lơ lửng trên không trung, con mắt dựng đứng to lớn kia khi thì nhìn sang trái khi thì nhìn sang phải, hơn nữa còn cùng đám mây đen dần dần hạ xuống.

Trong đôi mắt đó không có bất kỳ cảm xúc nào, điều duy nhất mà hắn có thể cảm nhận được từ chúng là sự hỗn loạn khiến người ta cảm thấy hít thở khó khăn.

Vốn dĩ sự hỗn loạn không thể nhìn bằng mắt thường được nhưng vào lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn chắc chắn thứ mà bây giờ hắn nhìn thấy chính là một trong những đôi mắt của sự hỗn loạn kia.

Từ trong con ngươi vang lên một tiếng tụng kinh kỳ lạ khiến Lý Hỏa Vượng thống khổ bịt lỗ tai mình lại.

Hắn vẫn nhớ tiếng tụng kinh này! Hắn đã từng nghe thấy nó khi đang ở bên ngoài cách Thượng Kinh hơn trăm dặm, bây giờ xem ra đây chính là ngọn nguồn!

So với lúc trước, âm thanh ở nơi này không thể nghi ngờ còn lớn hơn rất nhiều. Một vài người xung quanh Lý Hỏa Vượng bịt tai lại chết bất đắc kỳ tử đã chứng minh được điểm này.

"Con mắt đó là gì?! Là Ti Mệnh sao? Không đúng! Nếu là Ti Mệnh thì tại sao mình lại không nhìn thấy nó ở Bạch Ngọc Kinh!! Rốt cuộc nó là thứ gì vậy!"

"Nó là thứ mà hoàng đế Đại Lương làm ra sao? Đây chính là tác dụng của toàn bộ trận pháp? Rốt cuộc tên này muốn dùng thứ này làm gì chứ!"

"Không đúng không đúng, những thứ này không liên quan đến ta. Ta đến để tìm Tâm Tố Bắc Phong!"

Lý Hỏa Vượng thống khổ che đầu mình lại, hắn nhìn mặt đất trước mặt mình, nơi đó có một cây Hoàng Kim to lớn cao vu"t sừng sững đứng đó.

Thân của cây Hoàng Kim không hề thô to, nhìn nó vừa cao vừa gầy giống như một cây cột thông thiên vậy.

Trong góc nhìn của Lý Hỏa Vượng, một số bóng người nhỏ bé đang chiến đấu xung quanh đại thụ kia. Sau khi nhìn một lát, Lý Hỏa Vượng bị nhức đầu không nhìn nữa. m thanh kia quả thật quá vang dội, bất kỳ cảm xúc nào trong lòng hắn đều không thể ổn định lại trong phút chốc được.

"Không được rồi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta không thể tiến lại gần được!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lấy ra một thanh chùy sắc nhọn từ dưới vạt áo, hắn cắm mạnh nó vào tai trái của mình, chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt quấy nhiễu.

Sau đó, hắn xé một vài miếng vải rách từ trên quần áo mình xuống rồi bịt tai phải của mình lại.

Mặc dù có chút đẫm máu, nhưng phương pháp chó ngáp phải ruồi này của Lý Hỏa Vượng vẫn có hiệu quả, âm thanh trong tai hắn cũng đã yếu hơn rất nhiều.

Mặc dù vẫn còn rất lớn, nhưng ít nhất thì cảm xúc trong lòng Lý Hỏa Vượng đã có thể ổn định lại mà không bị âm thanh này dễ dàng tách ra.

Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng, bước chân run rẩy tiến lại gần thân cây to lớn kia.

Khi Lý Hỏa Vượng dần đến gần, mọi thứ ở phía xa cũng dần trở nên rõ ràng hơn. Xung quanh thân cây to lớn kia không phải là lá cây mà là từng con rồng vàng có sáu móng vuốt.

Những con rồng vàng này không phải là sinh vật sống nhưng chúng trông vô cùng đau đớn. Vảy rồng của chúng bị lật ra ngoài, bên trong có các loại sừng cùng gai nhọn vặn vẹo chui ra ngoài, các loại chữ nghịch cắm vào trong cơ thể chúng.

Chúng cuốn lấy nhau, bị từng cành cây sắc nhọn cắm đầy tán cây. Mà khuôn mặt của những con rồng to lớn này đều bị bao phủ bởi khuôn mặt to trên bức tường của hoàng cung trước đó như thể mỗi con rồng đều đeo một cái mặt người, hình dáng vô cùng quái dị.

Giữa các nhánh dưới đầu thân cây của tán cây rồng to lớn này được xây dụng một sân thượng trang trọng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy trong đó có một số người.

Hắn trực tiếp bỏ qua tên thái giám tay cầm phất trần cùng với những người ăn mặc bình thường khác. Sự chú ý của hắn đặt vào một người đàn ông mặc long bào. Đó chính là hoàng đế Đại Lương.

Mà vị hoàng đế Đại Lương mặc long bào màu đại hoàng này lại yên lặng nhìn kẻ địch dưới những tán cây.

Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy mặt của hắn, bởi vì khuôn mặt của hắn đã bị chuỗi ngọc trên mũ miện chặn lại hoàn toàn rồi. Chuỗi ngọc trên mũ miện được kim châu xâu chuỗi lại từ trên xuống dưới, che chắn đầu của hoàng đế Đại Lương vô cùng kín kẽ.

“Bắc Phong đâu? Bắc Phong ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng ẩn thân cẩn thận quan sát phía dưới tàng cây vàng to lớn.

Những người kia dường như muốn giẫm lên những con rồng vàng kia để bò lên sân thượng. Nhưng một nhóm thái giám mặc đồ đen treo ngược sợi tơ trên chân, liên tục rơi xuống, vung vẩy các loại binh khí và pháp khí, ngăn chặn những người leo lên kia.

Khuôn mặt của những người đang leo cây thỉnh thoảng lại vặn vẹo theo tiếng tụng kinh, lộ ra màu mạt chược thực sự bên trong, khiến cho Lý Hỏa Vượng biết được họ là Tọa Vong Đạo.

Chương 684: Không Ngờ

Mà điều ngoài ý muốn chính là xem ra trận chiến giữa hai bên cũng không quá kịch liệt, tựa như họ đang cùng nhau chờ đợi điều gì đó.

Lý Hỏa Vượng nhào xuống đất cố gắng hết sức nhìn chăm chú về phía xa. Hắn vẫn nhớ năng lực của Tâm Tố Bắc Phong chính là có thể hoán đổi thân xác với người khác.

Thấy đã đến thời khắc mấu chốt, Lý Hỏa Vượng không chút nôn nóng chịu đựng tiếng tụng kinh khiến người ta khó chịu kia, hắn kiên nhẫn tìm kiếm trong đám người Tọa Vong Đạo kia.

Sau khi chậm rãi và cẩn thận dò xét mấy chục tên Tọa Vong Đạo hồi lâu, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng phong tỏa được bốn tên Bắc Phong.

"Chờ một chút! Bốn tên Bắc Phong?"

Lý Hỏa Vượng thiếu chút nữa đã cho rằng bản thân nhìn nhầm rồi, nhưng sau khi cẩn thận quan sát lại, hắn phát hiện trong những khuôn mặt đang biến ảo này quả thật có bốn khuôn mặt biến thành màu sắc của Bắc Phong khi tiếng tụng kinh kỳ lạ này vang lên.

“Thôi được rồi, bốn thì bốn, nhưng làm thế nào mình mới có thể tìm được Tâm Tố duy nhất trong họ nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn tình hình phía xa cảm thấy có chút khó khăn.

Hơn nữa vào lúc này, hai bên chưa đủ kịch liệt, hoàn toàn không phải là thời điểm mình đu.c nước béo cò được. Lúc này mà xông qua đó thì sẽ chỉ bị hai bên đánh thôi.

"Làm sao đây? Họ đều ở đây rồi, nếu không thì dứt khoát....nhờ Gia Cát Uyên giúp?"

Nghĩ đến vẻ mặt của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng có chút do dự.

Tình huống nguy hiểm này mà kéo hắn vào thì hoàn toàn là kéo hắn vào trong hố lửa rồi.

"Không được, cứ chờ trước đã rồi nói."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, hoàng đế Đại Lương đứng ở trên sân thượng trên cây bắt đầu mở miệng nói chuyện.

"Ngươi còn không bằng lòng chờ? Các ngươi cảm thấy quả nhân ta đoán không ra các ngươi sẽ tới quấy rối sao? Mỗi bước của ngươi quả nhân đều đoán được, hôm nay ngươi ném ra hai con xúc xắc cùng với mấy tên man di có ý đồ gây rối cùng sẽ không cản trở được kế hoạch của quả nhân đâu!"

Giọng nói uy nghiêm truyền vào trong lòng của tất cả những người có mặt ở đây. Trong lòng mỗi người đều có hoặc ít hoặc nhiều sợ hãi với giọng nói này, có một vài người định lực không đủ đã bắt đầu xoay người bỏ đi rồi.

Nghe vậy, Tọa Vong Đạo không hề có ý sợ hãi mà còn lớn tiếng cười nhạo họ, thỉnh thoảng còn quái gở bắt chước giọng điệu của đối phương.

"Hừ!"

Một tiếng khịt mũi lạnh lùng truyền ra bốn phía, hoàng đế Đại Lương khẽ nghiêng người một chút.

"Làm phiền quốc sư rồi."

Thời điểm một ông lão run rẩy hai tay cầm thanh trường kiếm có khắc hai mươi tám chòm sao phía trên đứng ở ngay trên sân thượng, bức tường vàng phía tây đã có chuyển động mới.

Lý Hỏa Vượng nghe tiếng động thì nhìn sang. Hắn nhìn thấy bức tường vàng to lớn ầm ầm sụp đổ. Gia Cát Uyên ăn mặc như thư sinh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc cầm theo bút phán quan, động tác nhanh nhẹn lao về phía trước giống như đang ở Đại Tề đuổi theo ai vậy.

Mà những người ở trước mặt hắn không ngừng nhảy ra như hạt đậu vậy.

Không ngoài ý muốn đầu của những người này đều là bài mạt chược, họ đều là Tọa Vong Đạo.

Khi số lượng người càng ngày càng nhiều, tim Lý Hỏa Vượng không ngừng chìm xuống:

"Điều này là không thể! Như này thì quá nhiều, cái này đã vượt quá số lượng trên một bàn mạt chược rồi !!"

Hơn nữa , màu sắc của những lá bài trong đó đều rất kỳ lạ, những hoa bài như mai lan trúc cúc xuân hạ thu đông thì cũng thôi đi, nhưng trong đó lại còn có màu mạt chược tượng thần tài cùng với mèo và chuột là như thế nào!

"Ha ha ha, tại sao lại không chứ? Chưa từng thấy qua chứ gì, mạt chược ở Đại Lương quả thật không có nhưng mạt chược ở Đại Tề thì có nha"

Ảo giác Hồng Trung bên cạnh đầy đắc ý nói.

Ngay khi ảo giác Hồng Trung vừa nói xong lời này, một bà lão lăn ra trước mặt Gia Cát Uyên.

Lý Hỏa Vượng nhớ ra dáng vẻ của nàng, đó chính là Bắc Phong mà lúc đầu Gia Cát Uyên bắt được đưa tới Đại Tề.

Chỉ thấy sau khi Bắc Phong đứng dậy, vẻ mặt nàng vô cùng mê mang nhưng sau khi nàng nhìn xung quanh một vòng, đôi mắt nàng nhanh chóng trở nên khôn khéo hơn.

Ngay sau đó, khuôn mặt của nàng nhanh chóng vặn vẹo, những nếp nhăn rút đi cực nhanh. Đầu tiên mặt nàng biến thành một tấm màu Bắc Phong, sau đó xung quanh tấm bài mạt chược chợt gấp vào bên trong.

Từ hình chữ nhật biến thành một khối lập phương. Máu thịt trên khuôn mặt kia nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng tạo thành một con xúc xắc sáu mặt.

Xúc xắc dùng một điểm màu đỏ máu ngẩng đầu nhìn hoàng đế Đại Lương trên cây. Giọng điệu của hắn mang theo vẻ đắc ý:

“Thật sự ngươi có thể đoán được mỗi một bước đi sao? Vậy ngươi có thể đoán ra việc ta kéo Tọa Vong Đạo từ Đại Tề qua thông qua Tâm Trọc không?”

"Haha, một bàn mạt chược, ngươi có thể đối phó được, vậy còn hai bàn mạt chược thì sao?”

Nghe vậy, con ngươi của Lý Hỏa Vượng lập tức co rút lại cực nhỏ. Hóa ra lúc trước cho dù là tìm Gia Cát Uyên hay là cố ý thua Gia Cát Uyên thì đều là do Bắc Phong cùng với Tọa Vong Đạo khác giả vờ!

Mục đích của họ thực ra chỉ có một, đó chính là khiến Gia Cát Uyên biến họ trở thành người Đại Tề, sau đó tiến vào Đại Tề rồi liên lạc với Tọa Vong Đạo bên kia!

Như vậy có thể thấy, Đại Tề không phải là do Tâm Bàn tưởng tượng ra mà nó thật sự tồn tại!

Chương 685: Tìm Được

Khi thanh âm này vang lên, âm thanh của Tọa Vong Đạo cùng dần suy yếu. Những viên gạch không ngừng vặn vẹo xung quanh cũng bắt đầu dừng lại, mà tiếng tụng kinh kỳ lạ kia bắt đầu chiếm chủ đạo, con mắt trên không trung cũng rớt xuống một nấc.

Dưới cái nhìn soi mói của con mắt khổng lồ đó, một số Tọa Vong Đạo bắt đầu không ngừng bên bờ sụp đổ. Đầu tiên là nở rộ giống như đóa hoa sen, ngay sau đó máu thịt có trật tự bắt đầu quay trở lại sự rối loạn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng còn cho rằng họ sẽ còn tiếp túc ngầm đấu đá thì đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, toàn bộ phần rễ của đại thụ đột nhiên đổ ngã ầm ầm.

Tọa Vong Đạo vốn đang ngồi xếp bằng lập tức cười ầm đứng lên, tranh nhau lao về phía tàng cây kia.

Khi tiếng ầm ầm vang lên, từng đường vòng cung màu trắng bạc hiện ra trong đám mây đen tuyết rơi. Sau đó cùng với tiếng xoạt xoạt, một tia sét chợt đánh xuống, nháy mắt toàn bộ trận chiến trở nên hỗn loạn.

“Cơ hội tốt!”

Lý Hỏa Vượng không chút do dự tăng nhanh tốc độ, lao thẳng về phía Tâm Tố Bắc Phong.

Lần này, hai bên hiển nhiên là đến từ thế giới thực. Toàn bộ thế giới thay đổi, có lúc thì chạng vạng lúc thì giữa trưa. Cùng với tiếng tụng kinh trong không trung, sau khi đợi ở nơi này không lâu, thậm chí Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể này dường như không còn thuộc về mình nữa.

Lý Hỏa Vượng tạm thời không nhìn ra bên nào chiếm ưu thế, bởi vì hắn bây giờ hoàn toàn không phán đoán ra được.

Nhưng mặc kệ xung quanh xảy ra chuyện gì đều không thể nào lay chuyển được quyết tâm của hắn. Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng từ đầu đến cuối đều không dời khỏi người Tâm Tố Bắc Phong kia.

Chỉ thấy Tâm Tố Bắc Phong kia cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào hoàng đế Đại Lương được bảo vệ bởi ba tên Ti Thiên Thiếu Giám kia như thể muốn làm cái gì đó.

Nhưng sau đó, nàng quỳ một chân trên đất đau đớn che mặt mình lại, một ít chất lỏng màu vàng sẫm không ngừng chảy ra từ trong hốc mắt nàng.

Ngay khi một tia sét từ trên không trung sắp đánh vào người nàng, một bàn tay phải bị thiếu mất hai ngón tay kéo lấy cánh tay của nàng.

"Sao rồi! Không sao chứ! Ngươi bị thương rồi!"

Lý Hỏa Vượng nói rồi kéo Bắc Phong vội vàng rút lui ra bên ngoài cuộc chiến.

Cảm nhận làn da mềm mại đang nắm chặt tay mình, trái tim Lý Hỏa Vượng lúc này đập thình thịch vì phấn khích, tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được rồi!

Người này chính là chìa khóa để hắn thoát khỏi ảo giác! Hắn ngày ngóng đêm mong, cũng chỉ mong có thể đến được ngày này!

Lúc này đầu óc hắn thực sự rất hỗn loạn, nhưng thân thể lại bình tĩnh vô cùng.

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, ngay cả xúc xắc cũng không thể chú ý đến hành động của Lý Hỏa Vượng, lúc này tất cả bọn họ đều đang chiến đấu chống lại quốc sư Đại Lương, và cả Giám Thiên Ti.

Cứ như vậy, khi cả hai đi đến rìa của trận chiến, chỉ có Tâm Tố Bắc Phong phát giác ra có gì đó không ổn.

"Chờ đã! Ngươi là ai! Tại sao lại có chín Hồng Trung!"

Lý Hỏa Vượng đang định giải thích thì Bắc Phong lập tức ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Ngươi nghe ta giải thích."

Lý Hỏa Vượng vừa mở miệng, nhưng lại kinh ngạc phát hiện giọng nói từ miệng hắn đã biến thành giọng nữ, mà lúc này thứ đang chống đỡ hắn vẫn là cơ thể của hắn, hắn và Bắc Phong đã hoán đổi cơ thể với nhau.

Nhìn Lý Hỏa Vượng đang bị mắc kẹt trong cơ thể mình, khuôn mặt Bắc Phong lộ ra vẻ tự mãn.

"Ồ, ai da, nhìn xem đây là ai, đây không phải là Hồng Trung sao? Sao nào? Làm Hồng Trung chán rồi, giờ muốn chuyển sang làm Bắc Phong vài ngày vui chơi cho thỏa thích sao, được thôi, được thôi, ta đồng ý."

Lý Hỏa Vượng nhìn cơ thể bị đoạt xác, gương mặt không chút mảy may hoảng sợ.

"Ngươi nghĩ ta không đoán được ngươi sẽ dùng thủ đoạn này sao?

Quên chưa nói với ngươi, rằng bây giờ thân thể này không phải của một mình ta nữa rồi, Tuế Tuế! Bây giờ chính là lúc để ra tay! Hắn đã hoán đổi xá© ŧ h ịŧ!"

Trái tim Bắc Phong lộp bộp một tiếng, hắn vô thức chuẩn bị ra tay, nhưng một cơn đau nhói làm gián đoạn nàng ta, cảm giác này quá đau, như thể cơn đau đã được khuếch đại lên nhiều lần, đến mức nàng ta không thể nào chịu đựng nổi.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, các xúc tu của Lý Tuế nhanh chóng chui ra khỏi thất khiếu, quấn lấy mắt, chặn lấy miệng và chui ra từ lỗ mũi, tước đi ngũ quan của Bắc Phong với tốc độ nhanh nhất có thể, mà chuyện này, họ đã thương lượng với nhau từ rất lâu trước đó.

Nếu từ lâu đã có được thông tin từ Giám Thiên Ti rằng Tâm Tố Bắc Phong có khả năng đặc biệt là hoán đổi thân thể, Lý Hỏa Vượng làm sao có thể không chuẩn bị được.

Ngay khi một tia sấm sét mù mịt hung ác chém xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức khiêng Bắc Phong lên lưng rồi lao ra.

Trong khi mọi thứ đang hỗn loạn, không ai chú ý đến nơi này, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng ra khỏi phạm vi chiến trường, động tĩnh phía sau dường như càng lớn hơn, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm nữa, bởi vì bây giờ hắn đã có được thứ mà hắn muốn.

Chương 686: Thật Thật Giả Giả

Ở một góc của bức tường vàng, Lý Hỏa Vượng dừng lại, thở hổn hển nhìn Tâm Tố Bắc Phong đang chiếm lấy cơ thể mình ngay trước mặt hắn.

"Được rồi, Tuế Tuế, lấy lại những xúc tu trong tai và miệng của hắn đi! Ta muốn nói chuyện với nàng ta!"

Ngay khi những lời này thốt ra, những xúc tu đang vặn vẹo từ sâu trong cổ họng nhanh chóng xoắn lại thành một đoàn và rụt trở lại.

Lý Hỏa Vượng nhìn vào cơ thể của mình, sau một lúc bình tĩnh lại tâm tình kích động, hắn nói:

"Ta không quan tâm Tọa Vong Đạo các ngươi hưng sư động chúng như thế này làm gì, ngươi chỉ cần đưa cho ta thứ ta muốn, ta có thể cho ngươi quay lại ngay lập tức."

Nghe vậy, trên mặt Bắc Phong không có chút gì gọi là lo lắng, thay vào đó hắn còn nói với vẻ ngưỡng mộ:

"Thật lợi hại quá, không ngờ ngươi còn dám thừa nước đu.c thả câu trong khi Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo đang đánh nhau, hơn thế nữa còn thực sự thành công, quả không hổ là Hồng Trung mà."

Lý Hỏa Vượng lấy ra một cái xẻng nhỏ từ vạt áo của mình, nắm lấy tay mình và xúc trực tiếp dọc theo kẽ hở của móng tay.

Cùng với âm thanh xé rách da thịt, móng tay mỏng manh bị tách ra, Bắc Phong dường như vẫn muốn chịu đựng cảm giác này, nhưng ngón trỏ vẫn còn đau lại run lên, toát mồ hôi lạnh.

"Cơ thể ta đã trải qua ba lần Thương Khương Đăng Giai, cảm giác đau đớn đã được tăng mạnh một cách dữ dội, những vết trầy xước nhỏ trên người ta cũng mang đến cảm giác đau đớn như thể bị gãy tay, thời gian của mọi người đều vô cùng quý báu, ngươi chắc chắn cũng không muốn phải trải qua sự tra tấn khốc liệt hơn thế này nữa đúng không?"

Nói rồi, Lý Hỏa Vượng khoan ngón tay dọc theo rốn của mình, trực tiếp cắm vào bên trong rồi kẹp chặt một vật nhờn bên trong.

"Ha...ha..."

Bắc Phong đau đến run lên, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

"Áo Cảnh Giáo? Ngươi là người của Áo Cảnh Giáo? Có phiền phức sao không đi cầu xin Cốc Thần Tam Hủy của mình đi, tìm đến Tọa Vong Đạo bọn ta làm gì?"

Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói run run nói:

"Ngươi là Tâm Tố đúng không? Ta muốn biết ngươi đã làm gì để thoát khỏi thân phận Tâm Tố này, làm thế nào để thoát khỏi những ảo giác đó."

"Hả?"

Giọng Bắc Phong bắt đầu mang theo chút kinh ngạc.

"Thì ra, ngươi hao hết thiên tân vạn khổ trói ta qua đây, chỉ để nói với ta chuyện này? Ngươi phải nói sớm chứ! Đuổi theo gắt gao như vậy, ta còn tưởng là chuyện lớn gì! Hóa ra là muốn tu chân công pháp sao."

"Ngươi hoàn toàn không cần phải phiền phức như vậy, trước đây nếu ngươi đến hỏi trực tiếp ta, ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết."

"Cái gì?"

Lông mày của Lý Hỏa Vượng nhíu lại trước lời nói của đối phương.

"Haizz."

Bắc Phong nhẹ nhàng thờ dài một hơi, ngữ khí bắt đầu mang theo vẻ bi thương, buồn bã nói.

"Ta cũng là một Tâm Tố, tất nhiên ta biết nỗi khổ của Tâm Tố như chúng ta, nỗi đau không thể phân biệt rõ hai nơi này, ta cũng có thể cảm nhận sâu sắc."

"Vì vậy, nếu có thể giúp tất cả Tâm Tố thoát ra khỏi nỗi đau này, tất nhiên ta cảm thấy rất vui, nhưng đáng đáng tiếc Tâm Tố lại quá ít."

Da mặt Bắc Phong trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng khẽ run lên, đối với lời giải thích này, hắn không tin nổi một chữ nào.

"Ngươi đừng ở đó đánh trống lãng! Không muốn chịu khổ, thì nhanh chóng nói cách giải cho ta!"

"Được rồi, ta nói cho ngươi, ngươi đừng kéo được không, đây chính là thân thể của ngươi, lát nữa ngươi còn phải thu hồi nó về

nữa."

"Vậy bây giờ ta nói cho ngươi đây, nhưng mà, trước khi luyện công pháp này, ngươi cần biết một vài điều, trước hết, tại sao lại có ảo giác xung quanh Tâm Tố như chúng ta."

"Đoạn này không cần giải thích, ta cũng biết đó là do tiên thiên nhất khí trong cơ thể chúng ta sinh ra."

"Ồ? Ngươi biết cũng khá nhiều đấy nhỉ, thôi được rồi, ta sẽ nói tiếp phần sau, nếu muốn thoát khỏi ảo giác, ngươi buộc phải trở nên giống như ta, hoàn toàn khống chế tiên thiên nhất khí này, nhưng tất nhiên không thể chỉ dựa vào một mình ngươi, vì vậy tất nhiên ngươi sẽ phải mượn chủ nhân thực sự của tiên thiên nhất khí này. Đấu Mỗ."

"Chờ đã!"

Lý Hỏa Vượng lập tức cắt ngang lời của đối phương, vẻ mặt u ám nói.

"Rốt cuộc ngươi đang cố làm cái quái gì khi cứ kéo ta quanh quẩn Ti mệnh của Tọa Vong Đạo các ngươi đây! Đừng hòng lừa gạt ta! Ti mệnh của Đấu Mỗ Thái m này là đang kiểm soát lời nói dối!"

Bắc Phong thở dài, bất lực nói:

"Cái gì là thật? Cái gì là giả? Ngươi có thể phân biệt được không? Người khác đều nói những gì Tọa Vong Đạo bọn ta đang tu luyện là giả, nhưng họ không nói với ngươi rằng bọn ta cũng tu chân mà? Ti mệnh của Đấu Mỗ cũng giống như ti mệnh của những thứ khác, nó như thể một Tịnh Đế Liên trong ao hồ, một đóa Đấu Mỗ Thái m kiểm soát sự giả dối, và một đóa Đấu Mỗ Thái m khác kiểm soát sự thực."

"m Dương Thiên Đạo khác với các Thiên Đạo khác, các thiên đạo khác có là có, không là không, nhưng thật và giả là sự tồn tại tương ứng lẫn nhau, mặt trái của thật chính là giả, cho nên không có giả mà cũng không có thật, không có thật mà cũng không có giả, rốt cuộc ngươi có hiểu không?"

Chương 687: Giả

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đang ở trong cơ thể Bắc Phong, nhìn Bắc Phong đang bị mắc kẹt trong cơ thể mình với một vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Những gì hắn vừa nói khiến tâm trí Lý Hỏa Vượng lúc này có chút rối bời, ti mệnh của bọn Tọa Vong Đạo thật ra không chỉ kiểm soát sự giả dối mà còn kiểm soát cả sự thật nữa?

Nếu hắn muốn thoát khỏi ảo giác Tâm Tố thì phải xin giúp đỡ, ti mệnh của Tọa Vong Đạo, Đấu Mỗ Thái m Thái Dương sao?

Nhưng sau một thời gian bối rối ngắn ngủi, kinh nghiệm dày dặn trong việc đối phó với Tọa Vong Đạo đã nhanh chóng kéo Lý Hỏa Vượng trở lại.

"Không đúng! Ta không tin! Ngươi đang lừa ta! Ngươi làm như vậy là để ta tiếp xúc với Đấu Mỗ, ngươi muốn dụ dỗ ta trở thành Tọa Vong Đạo!"

So với lời ngụy biện nhảm nhí vừa nãy của Bắc Phong, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cách nói hiện tại của hắn càng có sức thuyết phục và hợp lý hơn.

Bắc Phong nghe vậy lại thở dài nhẹ.

"Chuyện này có gì mà phải bàn đến tin hay không, thiên đạo ngũ thập, ti mệnh chia ra bốn mươi ba, ti mệnh sở hữu hai loại thiên đạo đâu phải chỉ có một mình Đấu Mỗ Thái m bọn ta. Chẳng lẽ ngươi lại không biết chuyện này? Người làm sư phụ của ngươi cũng thật quá thất trách."

Mặc dù Bắc Phong là người bị mắc kẹt, nhưng quyền chủ động lên tiếng lại thuộc về phía hắn.

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn chằm chằm vào nàng ta, cứ như thể giữa hai người, hắn mới là người bị mắc kẹt vậy.

"Tên này không phải là giờ vờ bị ta bắt được đấy chứ? Sau đó

truyền cho ta những thông tin sai lầm?"

Hắn cực kỳ không thích cảm giác này, hắn nhất định phải giành lại quyền chủ động, may mà hắn vẫn có cách, một cái cưa có chút vảy máu được Lý Hỏa Vượng cầm trong tay, hắn duỗi ra đưa về phía Bắc Phong.

Cùng với tiếng kêu la thảm thiết như tê tâm liệt phế, Lý Hỏa Vượng nhìn cơ thể dần dần bị vỡ ra từng mảnh trước mặt, Bắc Phong đã đau đến mức suýt ngất đi mấy lần, nhưng lại nhanh chóng bị Lý Hỏa Vượng làm cho tỉnh lại.

Sau khi luân phiên hết mấy lần, Lý Hỏa Vượng cầm lấy cái móc câu với một ít thịt vụn trong tay quẳng trên mặt đất, lần nữa đối mặt với Bắc Phong trước mặt, từng chữ từng chữ hỏi:

"Bây giờ, ta muốn biết phương pháp xin nhờ ảo giác thực sự!"

Bắc Phong bị tra tấn đến mức vô lực, vẻ mặt hết sức thống khổ, giọng nói vang lên cũng bị đứt quãng:

"Ngươi muốn ta nói gì nữa! Những gì ta nói đều là thật!"

Khi thấy Lý Hỏa Vượng lần nữa chạm vào những dụng cụ tra tấn còn lại, hắn vội vàng thay đổi lời nói.

"Chờ đã! Nếu ngươi cho là giả mà không muốn tu chân, vậy ta sẽ giúp ngươi nghĩ cách, hay là ngươi đem thân thể của ta theo đi, thân thể của ta đã không còn ảo giác nữa, vả lại vẫn còn rất trẻ, không tốt hơn cơ thể trăm lỡ ngàn loét của ngươi sao?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống cơ thể hiện tại của mình, nhưng càng nhìn, lửa giận trong lòng hắn càng bùng cháy.

"Chết tiệt đây là cơ thể của phụ nữ! Ta không cần cơ thể của người khác! Ta chỉ muốn cơ thể của riêng mình!"

"Này, đàn ông hay phụ nữ thì có gì khác nhau? Không phải đều là người sao? Suy nghĩ cứng nhắc như vậy làm gì, so với những ảo giác bị tra tấn đó, là nam hay nữ có còn quan trọng như vậy nữa không?"

Ngay khi đối phương đang lên tiếng chế giễu, Lý Hỏa Vượng trông có vẻ hơi nôn nóng chợt ngừng cười, lạnh lùng nhìn Bắc Phong trước mặt.

"Thực ra ngươi đang lừa ta, đúng không? Lời giải thích m Dương Thiên Đạo gì đó đều là giả."

"Ngươi căn bản chưa từng luyện qua tu chân công pháp! Nếu đã luyện qua, ngươi có thể dễ dàng sử dụng tiên thiên nhất khí của Tâm Tố, và ngươi có thể sử dụng tu chân cương phong giả. Lúc đó, khi ta tra tấn ngươi, ngươi đã sớm ra tay phản kích rồi, ngươi áp chế ảo giác bằng những phương pháp khác, chứ không phải bằng tu chân công pháp!"

Nghe vậy, Bắc Phong không nói nên lời.

"Rốt cuộc ngươi đang nói cái quái gì vậy? Là ai nói với ngươi rằng, sau khi luyện tu chân công pháp, ngươi sẽ trở nên rất cường đại? Chẳng lẽ có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống hay sao? Người đó chắc chắn là nói dối! Đừng tin hắn!"

Nghe đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng đã quyết định không dây dưa với hắn nữa, bây giờ tất cả những thứ nghe được từ miệng của tên này có thể đều là giả, nếu tiếp tục hỏi cũng chỉ thêm tốn nước bọt.

Nhưng nếu tên này là Tâm Tố, hơn nữa còn có thể thoát khỏi ảo giác thì trong bụng hắn hẳn vẫn có cách. Bây giờ, hắn giống như một cái rương thần kỳ vậy, nếu đã tìm được cái rương thì chỉ cần tìm chìa khóa để mở chiếc rương nữa thôi.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhấc bầu rượu hồ lô ở thắt lưng của hắn, nắm cổ của hắn ta cứng nhắc nhét vào.

"Ngươi..."

Bắc Phong chưa kịp nói xong nửa câu đầu, đầu của hắn đã vặn vẹo và cơ thể bắt đầu thấy tê liệt.

Hắn luôn hiểu rõ bản thân mình, hắn biết điểm yếu của Lý Hỏa Vượng là gì, không chỉ nhận thức về cơn đau của cơ thể bị nâng cao, mà những nhận thức khác cũng được tăng cường.

Mà trong chiếc bình này chứa toàn rượu mạnh, chắc chắn có thể khiến hắn ta hôn mê trong một thời gian dài, để hắn có thể yên ổn chờ đợi.

Nhưng khi Bắc Phong nghiêng người, co quắp ngã xuống đất, cơ thể hắn lại từ từ chống đỡ, nhưng tứ chi của hắn trông rất kỳ quái, giống như một con rối trong màn múa rối vậy, bị treo bằng sợi dây nào đó.

Chương 688: Thoái Vị

Một con mắt hai tròng đã chui ra khỏi rốn của hắn, Bắc Phong đã say rượu, và bây giờ thứ đang điều khiển cơ thể của Lý Hỏa Vượng chính là Lý Tuế.

Đối với Lý Tuế đã thường xuyên bao phủ cơ thể Lý Hỏa Vượng bằng các xúc tu của mình thì làm như vậy rất dễ dàng, hoặc phải nói, vốn dĩ nếu dựa theo quy trình, nàng ta cũng sẽ đoạt lấy cơ thể Lý Hỏa Vượng theo như cách của hiện tại.

"Tuế Tuế, đi theo!"

Lý Hỏa Vượng lấy từ sau lưng ra cuốn Đại Thiên Lục và những vũ khí khác, treo lên trên người, cẩn thận mò mẫm trở về phía con đường ban đầu.

"Cha, mình đi đâu thế?"

"Chúng ta đi tìm Gia Cát Uyên! Pháp khí của hắn có thể kiềm chế được Bắc Phong, để hắn ta ngoan ngoãn nói ra sự thật, và nhân tiện cứu Gia Cát Uyên thoát khỏi vũng lầy, để hắn chờ đợi trong trận hỗn chiến này, ta luôn cảm thấy không yên tâm!"

Khi Lý Hỏa Vượng cẩn thận đi qua bức tường vàng và trở lại vị trí cũ của mình, hắn đã cực kỳ choáng váng khi thấy một ngọn lửa ở phía xa.

Cái cây đó đã bị đốt, cái cây toàn bộ được làm bằng vàng kia đã thực sự bị đốt cháy. Dòng nước vàng chảy khắp nơi như những xúc tu tràn ra xung quanh.

Vào lúc này, toàn bộ mặt đất kim truyền bằng phẳng đã hoàn toàn biến thành một vùng lởm chởm kỳ lạ, thay đổi hoàn toàn thành một địa hình khác, hơn nữa, toàn bộ đều sụt lún tạo thành một lỗ thủng.

Một số người mặc áo giáp nặng nề nằm ngang dọc tứ tung ở bên trong, xem ra trong lúc hắn rời đi, binh lính của Đại Lương đã đến hộ giá rồi.

Con mắt còn lại trên bầu trời lúc này cũng trở nên thấp hơn, mây đen cuộn trào giống như hoa não quái vật, quấn lấy sau hai tròng mắt khổng lồ, gần như ép hắn xuống đất!

Nhìn những bóng người mơ hồ phía xa xa, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, hắn cố lao đến đó thật nhanh.

Khi thấy Gia Cát Uyên ung dung tự đắc vung cây phán quan bút trong tay giữa chiến trường hỗn loạn, trong lòng hắn mới cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

May mắn thay, thực lực của Gia Cát Uyên rất mạnh, cho dù trong hoàn cảnh chiến đấu vô cùng hỗn loạn này, hắn cũng có thể bảo vệ chính mình.

Hơn nữa, vị trí của hắn không ở trung tâm, nếu mình lôi hắn ra ngoài cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Né tránh từng đợt địa hỏa thiên lôi, cũng như tất cả các loại đạn và mạt chược đang bay tung tóe, khi Lý Hỏa Vượng đến bên cạnh Gia Cát Uyên, sự hỗn loạn xung quanh hắn ngay lập tức được giải tỏa. Hắn đã bước vào Đại Tề.

Gia Cát Uyên trông rất ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng, và cây phán quan bút trên tay hắn lập tức chỉ vào nó.

"Bắc Phong?"

"Gia Cát huynh, là ta! Lý Hỏa Vượng!"

Lý Hỏa Vượng chỉ vào thân thể đang bị Lý Tuế khống chế ở bên

cạnh mà giải thích, chỉ sau đó Gia Cát Uyên mới biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi hắn tiêu hóa được lời giải thích này, Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, vội vàng hét lên:

"Gia Cát huynh, rời khỏi nơi này trước đã! Nơi này không tiện ở lâu! Giám Thiên Ti của Đại Lương và Tọa Vong Đạo đang đánh nhau, nếu ngươi còn tiếp tục ở lại đây chờ đợi e là sẽ tai bay vạ gió!"

Thế nhưng, Gia Cát Uyên lại lắc đầu chỉ vào hoàng cung trước mặt.

"Không được, ta đang đợi bên Thanh Quân Trắc xuất phát, lý nào lại có chuyện sự đã sắp thành lại bỏ dở giữa chừng."

Không cần biết Lý Hỏa Vượng vừa trải qua chuyện gì, theo quan điểm của Gia Cát Uyên, hắn là theo những người khác tiến cung, ép buộc tiểu hoàng đế Hành Thi Đại Tề phải thoái vị.

Vào lúc này, xung quanh hắn, một số binh gia võ tướng mặc chiến giáp cũng như các quan văn khác đang bao quanh Gia Cát Uyên, như thể tất cả đều do hắn ta cầm đầu.

Thấy bộ dạng lo lắng sốt ruột của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên tự tin nói:

"Đừng lo lắng, ta ở đây, mọi chuyện đều ổn cả."

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, có một sự khác biệt rõ ràng rằng vùng ánh sáng vàng là Đại Lương, trong khi vùng bị tuyết trắng bao phủ chính là Đại Tề, trong vàng ngoài trắng, phân tầng vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa âm thanh tụng kinh kỳ lạ của Đại Lương lại biến mất một cách đường đột, như thể chúng bị chặn lại từ bên ngoài, thật không ngờ năng lực của Tâm Trọc lại lợi hại đến như vậy, đến ảnh hưởng của ti mệnh cũng có thể ngăn lại.

"Vậy sẽ mất bao lâu?"

Lý Hỏa Vượng lại hỏi.

"Chỉ cần nhiều nhất một nén hương, phía trước chính là thiện phòng nơi Hoàng Thái hậu tụng kinh niệm phận, tiểu hoàng đế cũng ở trong đó, chúng ta chỉ cần thỉnh ngài hạ chiếu sách thoái vị là được."

Lý Hỏa Vượng nhìn cơ thể do Lý Tuế điều khiển ở bên cạnh, sau khi suy nghĩ một lúc thì nghiến răng nói.

"Được rồi! Ta giúp ngươi! Tốc chiến tốc thắng!"

Gia Cát Uyên tiếp tục đi về phía trước, môi trường xung quanh hắn cũng theo đó mà thay đổi, một số người đang đánh nhau cũng bị cuốn vào trong đó.

Chỉ là vào lúc này, cho dù là người của Giám Thiên Ti hay Tọa Vong Đạo, xem ra bọn họ đều không có ý định chú ý đến Gia Cát Uyên.

Nhìn những người này đi xuyên qua mình, lại nhanh chóng biến thành cung nữ và thái giám đang chạy nạn. Gia Cát Uyên như đã nghĩ ra điều gì, lông mày dần nhíu lại.

Chương 689: Dòng Thời Gian

Khi cánh cửa thiện phòng bị đóng sầm lại, một âm thanh tụng kinh trầm thấp nào đó kèm theo con âm thanh gõ mõ, hất thẳng vào mặt.

"Tát bà la phạt duệ, đóa y mông a da, nam vô? Na la cẩn trì..."

Một nhóm các hòa thượng mặc tăng bào màu vàng ngồi xếp bằng đông đủ trong toàn bộ thiện đường, họ xếp thành một vòng tròn với ba tầng bên trong và ba tầng bên ngoài, ở giữa vòng tròn là một lão phương trượng mặc áo cà sa đang quay mặt về phía họ, cầm dao cạo quy y cho một đứa trẻ có sắc mặt tái xám.

Lý Hỏa Vượng biết đứa trẻ này, trước đây Tọa Vong Đạo đã cải trang thành bộ dạng của nó trước mặt hắn, nó chính là tiểu hoàng

đế Hành Thi của Đại Tề.

"Quy y? Tất cả hòa thượng ở Chính Đức Tự đều bị điên cả rồi sao? Để một cương thi quy y cửa phật?"

Không biết là ai mới lên tiếng, nhưng những hòa thượng này vẫn tự nhiên làm công việc của mình như cũ.

Dao cạo vẫn nhẹ nhàng lướt qua cho đến khi những sợi tóc cuối cùng bong ra.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, ba ngàn phiền não của hồng trần đã kết thúc, pháp danh của ngươi sẽ là Giới Tham, sau này ngươi sẽ là đệ tử của Chính Đức Tự, nếu ai dám bất thiện với ngươi, người đó sẽ là kẻ thù của Chính Đức Tự."

Nói rồi, lão hòa thượng mặc áo cà sa chậm rãi quay đầu lại, khi Lý Hỏa Vượng thấy khuôn mặt của hắn, hắn lập tức sững sờ, trong tiềm thức kinh ngạc thốt ra.

"Hòa thượng?"

Bộ dáng của lão phương trượng trước mặt, nếu không phải là hắn thì là ai? Chính là ảo giác hòa thượng đi bên cạnh hắn!

Ở đây, hòa thượng chỉ có thể là một lão hòa thượng không có miếu nào cần, nhưng ở Đại Tề, hắn là trụ trì của Chính Đức Tự!

Nhất thời, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra rất nhiều thứ, Đại Tề này không phải là Đại Tề của ngàn năm trước, đến bên cạnh Gia Cát Uyên, không phải là xuyên không cả thời gian và không gian trở về ngàn năm trước, mà là đến một dòng thời gian khác.

Lý Hỏa Vượng vô thức ngẩng đầu nhìn Gia Cát Uyên bên cạnh, nhớ tới biệt danh Người kể chuyện của hắn ta, và cả hình phạt nghiêm khắc cho việc tự tiện in sách lịch sử trên mặt còn lại của tấm thẻ bải của Giám Thiên Ti.

"Đại Tề của Gia Cát Uyên là một đoạn lịch sử khác trong thế giới hỗn loạn này!"

Những thứ này dồn vào não Lý Hỏa Vượng ầm ầm, trước đây hắn

chưa bao giờ có thể hiểu được tình hình khi ở bên cạnh Gia Cát Uyên là thế nào, nhưng bây giờ hắn đột nhiên hiểu được, rốt cuộc Tâm Bàn là cái gì.

Hắn chính là một cánh cửa, một cánh cửa có thể dẫn đến một trang sử khác!

Những Tọa Vong Đạo đã từng đến trước đây thực ra chỉ là một Tọa Vong Đạo ở dòng lịch sử khác! Mà trong dòng lịch sử này, hòa thượng đã trở thành trụ trì của Chính Đức Tự!

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về những thời kỳ này, không biết Gia Cát Uyên đã nói cái gì mà khiến cả Chính Đức Tự trong thiện phòng roạt một tiếng, đều đồng loạt đứng dậy.

Họ chắp tay trước ngực, một vài cặp mắt lớn nhỏ lén lút thoắt ẩn thoắt hiện trong giới ba trên đỉnh đầu của họ.

Tiếng tụng kinh trong miệng họ không ngừng lớn hơn, đến nỗi khóe miệng của bức tượng Phật khổng lồ trên tường cũng bắt đầu hơi nhếch lên.

"Các vị đại sư! Các ngươi đã là người tu hành ăn chay niệm Phật, cứ dây dưa với hồng trần như vậy e là không tốt lắm?"

Gia Cát Uyên cầm một cuộn tranh, đột ngột mở ra, mấy vị hòa thượng trong thiện phòng đột ngột biến mất.

Hắn đã dùng Tâm Trọc trong bức tranh để giấu những hòa thượng đó đi.

"Oành!"

Các hòa thượng dồn dập vỗ tay, giống như một vị vua tức giận. Đôi mắt họ đột nhiên lồi ra, và sau đó nó giống như một con khổng tước xòe đuôi, hàng ngàn bàn tay máu thịt be bét duỗi ra từ phía sau họ.

Thấy đã sắp bắt đầu một cuộc chiến, đột nhiên toàn bộ thiện phòng bắt đầu rung chuyển, tiếp theo là một âm thanh quái dị có thể khiến cảm xúc của một người buông lỏng lại lần nữa vang lên.

Ngay lúc âm thanh này vang lên, mấy người Đại Tề xung quanh Gia Cát Uyên lần lượt ngã xuống đất kêu gào thảm thiết, sau đó thân thể bọn họ bắt đầu trở nên hỗn loạn.

"Có chuyện gì vậy!"

Lý Hỏa Vượng vô thức quay đầu lại, con ngươi khổng lồ thẳng đứng của Đại Lương sừng sững như một ngọn núi, đứng ngay chỗ đó.

"Gia Cát huynh! Không thể tiếp tục đợi được nữa! Không cần biết đây là chuyện gì! Đại Lương đã bắt đầu ảnh hưởng đến Đại Tề rồi!"

Lý Hỏa Vượng bịt tai và hét lên một cách điên cuồng.

Nhưng mà, đối mặt với tình huống như vậy, Gia Cát Uyên lại cười lạnh.

"Hừ! Đừng hòng lừa gạt ta! Ngươi trở nên khổng lồ như vậy thì sao! Đồ giả mãi mãi chỉ là đồ giả!"

Nói xong, Gia Cát Uyên lấy tờ lịch cũ màu vàng trong ngực ra rồi nhanh chóng viết chữ, còn chưa kịp viết xong, con mắt khổng lồ đó đột ngột trừng một cái, Gia Cát Uyên bỗng nhiên quỳ một gối xuống một cách đau đớn, một thứ gì đó giống như dây rốn mờ ảo thoắt ẩn thoắt hiện trên cơ thể hắn, những đám mây đen trên không trung lộn xộn dữ dội.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng thậm chí muốn động đậy một chút cũng vô cùng khó khăn. Nếu cứ tiếp tục như thế này, sợ rằng hắn và Gia Cát Uyên sẽ chết ở chỗ này mất!

Lý Hỏa Vượng hạ quyết tâm, hắn trực tiếp rút dao găm ra và chém sâu một nhát từ cổ đi xuống.

Chương 690: Biến Hóa

Tỏng tỏng tỏng, Đại Thiên Lục đỏ như máu nhanh chóng tản ra trên mặt đất.

"Mộc can! Tỳ thổ! Phế kim! Thận thủy! Tâm hỏa! Nhuận trí ngũ hành!"

Khi Lý Hỏa Vượng vỗ nhẹ vào năm cơ quan nội tạng của mình trên đó, ngũ quan của hắn bắt đầu dần hợp nhất, Lý Hỏa Vượng đã cảm nhận được sự tồn tại của Tam Hủy.

Ngay sau đó, những xiên tre đỏ của Đại Thiên Lục xoắn lại thành con nhuyễn trùng và nhanh chóng xuyên vào cơ thể hắn, chúng ăn những miếng thịt vụn, quấn lấy nhau và không ngừng sinh sôi, một lúc sau, chúng đã chiếm lấy l*ид ngực trống rỗng của Lý Hỏa Vượng và bắt đầu tràn ra bên ngoài.

Nhưng không giống với thân thể đáng sợ của mình, lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể mình đang tốt hơn bao giờ hết, thân thể không còn đau đớn, đầu óc cũng không còn mê muội nữa.

Hơn nữa, dù đồng tử dựng đứng khổng lồ đó có lớn đến đâu, thì âm thanh kỳ lạ kia cũng không thể ảnh hưởng đến hắn được nữa.

Nhuận trí ngũ hành không thể sử dụng bừa bãi, bởi vì cần phải hy sinh ngũ tạng nội tạng, một sinh mệnh chỉ có thể dùng một lần, nhưng Lý Hỏa Vượng không quan tâm, bởi vì bây giờ, đây không phải là thân thể của hắn nữa, mà là thân thể của Bắc Phong.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn nữa, hắn giương mắt nhìn con ngươi thẳng đứng khổng lồ trước mặt kia, không chút do dự.

Lập tức, hắn khiêng cơ thể nằm co quắp trên mặt đất của mình lên vai, sau đó chạy tới bên cạnh Gia Cát Uyên, khiêng hắn chạy nhanh trở về.

Nơi này thực sự quá nguy hiểm, hoàn toàn không phải là nơi dành cho người phàm, nhất định phải đưa Gia Cát Uyên rời đi!

Nhưng hắn vừa xoay người rời đi thì cơ thể giống như bị núi lớn ngàn cân đè nặng xuống, một lực hút vô hình từ phía sau ập đến, không ngừng kéo hắn lại.

Từ trong l*ng ngực bị phanh ra của Lý Hỏa Vượng, những xúc tu không ngừng vặn vẹo điên cuồng tuôn ra, quấn lấy chân hắn giúp hắn liều mạng tiến về phía trước.

Đang nhích từng chút một, những con giòi trên cơ thể Lý Hỏa Vượng cũng nhanh chóng chết đi, như thể chúng đang chiến đấu chống lại thứ vô hình nào đó.

Sau khi hơn một nửa số giòi trên người đã tiêu giảm, cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng nhẹ bẫng, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi lực hút.

Lý Hỏa Vượng vừa lấy lại được tự do, đang định đưa Gia Cát Uyên rời khỏi chốn thị phi này, nhưng chưa kịp đi được vài bước thì một ngọn lửa đột nhiên bùng cháy trước mặt hắn, suýt chút nữa thiêu cháy đầu hắn.

Sau khi nhanh chóng lùi lại vài bước, lúc này hắn mới có thể nhìn thấy rõ ràng Hoàng đế Đại Lương ở phía xa, cũng như những vị quốc sư và Giám Thiên Ti xung quanh hắn ta.

Hiển nhiên họ đã dùng hết vốn liếng của mình, đủ các loại pháp khí đều được lôi ra, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn nhìn thấy một vị Ti Thiên Thiếu Giám đang cầm một phiến đá vuông trong tay và làm phép.

Hắn nhớ phiến đá đó, chính là phiến đá mà lúc trước Đan Dương Tử mưu toan thành tiên, xem ra người này cũng có được một phiến.

"Hóa ra là phải cầm ngược lại sao?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút, nhưng sau đó hắn dừng sức lắc đầu thật mạnh. Bây giờ không phải là lúc để nghĩ về chuyện này!

Lý Hỏa Vượng đầu tiên là kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cây vàng khổng lồ rực cháy trước mặt, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống Gia Cát Uyên mà hắn đang vác trên vai.

"Chuyện gì thế này? Đại Tề bên cạnh ngươi đâu?"

Vòng lịch sử của Đại Tề đáng lẽ phải luôn tồn tại xung quanh Tâm

Bàn mọi lúc mọi nơi chứ, nhưng không hiểu vì lý do gì mà giờ đây nó đã biến mất một cách khó lý giải.

Đối với Lý Hỏa Vượng thì đây chắc chắn là một tin xấu, bởi vì một lần nữa hắn lại bị ném vào trung tâm của trận chiến.

Gia Cát Uyên đã lấy lại sức, hắn nhanh chóng xoay người, trực tiếp thoát khỏi vai Lý Hỏa Vượng. Sắc mặt hắn rất khó coi, nhìn mọi thứ trước mắt.

"Đây là đâu?"

"Đây vẫn là đây! Đây chính là Đại Lương! Bất kể đây là đâu, chúng ta cứ phải thoát ra được đây đã rồi hẵng nói!"

Lý Hỏa Vượng kéo ống tay áo của hắn ta, lao ngay về hướng bên cạnh.

Một tiếng cười điên cuồng khiến Lý Hỏa Vượng phải nhìn về phía hoàng đế Đại Lương đang đứng trước cây đại thụ, cùng với tiếng cười của hắn ta, chuỗi ngọc trên mũ miện trên đầu của hắn cũng nhanh chóng lắc lư theo.

Hoàng đế Đại Lương phất tay, chỉ vào con mắt khổng lồ phía xa.

"Tọa Vong Đạo! Thần sơn quỹ nhãn đã trỗi dậy! Đám chó các ngươi xong đời rồi! Vừa hay, nhân cơ hội này ta sẽ tóm cổ cả bọn!"

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy những viên gạch vàng trên mặt đất mềm đi nhanh chóng và chảy về phía con mắt khổng lồ phía sau hắn.

Không chỉ riêng gạch vàng, tòa kim điện phía xa cũng như thế, những miếng vàng này tập hợp lại với nhau, nhanh chóng tụ lại về phía con mắt khổng lồ với khí tức kinh người không ngừng bức xạ kia, và dần dần tạo thành một mặt nạ màu vàng khổng lồ như một ngọn núi.

Hai tai của chiếc mặt nạ này dài như tai thú, miệng cũng rộng đến tận mang tai, mồm mép ba tầng, khóe miệng khẽ nhếch lên cười, giống hệt với chiếc mặt nạ ở lối vào của Giám Thiên Ti...

Điểm khác nhau duy nhất là hốc mắt của chiếc mặt nạ bên ngoài cổng Giám Thiên Ti là một cặp hình trụ nhô lên trời, còn chiếc mặt nạ đang dần thành hình này, hốc mắt bên trái của nó trống rỗng, hốc mắt bên phải được nhồi một đồng tử thẳng đứng lúc trước với kích thước khổng lồ.

Chương 691: Lừa

Cả người Lý Hỏa Vượng bất giác run lên, hắn không biết thần sơn quỷ trong miệng của Đại Lương là gì, điều duy nhất hắn biết là Đại Lương sắp tới rồi! Tiếng tụng kinh kỳ lạ biến mất vì nhuận trì ngũ hành giờ đây cũng đã lần nữa vang lên trở lại.

Cùng với lúc hắn không ngừng lo lắng, suy nghĩ làm sao để đi nhanh hơn, thì nhuyễn trùng trong ngực hắn cũng không ngừng vặn vẹo, quấn lấy nhau, tạo thành hai cái chân mới khác của Lý Hỏa Vượng, giúp tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Đám xúc xắc nhìn mặt nạ vàng dần dần hình thành, cảm giác bức bách trong không khí ngày càng tăng, số điểm trên mặt chúng lần lượt trở thành sáu điểm.

Một con xúc xắc trong số đó đã lên tiếng, trước tình huống nguy hiểm như vậy, giọng điệu của hắn lại không hề lo lắng chút nào, không chỉ vậy, trong giọng nói của hắn thậm chí còn có một chút vui mừng.

"Tốt lắm, hắn là ngươi phải tốn rất nhiều công sức mới tìm lại được con mắt của ti mệnh đã chết ngàn năm này, đúng không? Nếu như vậy thì bên ngoài vui lòng nhận cho."

"Hừ! Các ngươi tưởng rằng quả nhân sẽ tin lời nhảm nhí bịa đặt của các ngươi sao? Mặc kệ các ngươi nói cái gì! Kế hoạch mà quả nhân đã tiêu hao ròng ra suốt mười năm tuyệt đối không phải thứ mà các ngươi có thể phá ngang!"

"Lời bịa đặt? Haha, chưa chắc đâu? Ngươi đoán xem tại sao hôm nay bọn ta phải đặc biệt phái bốn người đến? Ngươi đã chuẩn bị rất lâu, thì bọn ta còn chuẩn bị lâu hơn cả ngươi."

"Lời bịa đặt? Haha, chưa chắc đâu? Ngươi đoán xem tại sao hôm nay bọn ta phải đặc biệt phái bốn người đến? Ngươi đã chuẩn bị rất lâu, thì bọn ta còn chuẩn bị lâu hơn cả ngươi."

"Lời bịa đặt? Haha, chưa chắc đâu? Ngươi đoán xem tại sao hôm nay bọn ta phải đặc biệt phái bốn người đến? Ngươi đã chuẩn bị rất lâu, thì bọn ta còn chuẩn bị lâu hơn cả ngươi."

"Lời bịa đặt? Haha, chưa chắc đâu? Ngươi đoán xem tại sao hôm nay bọn ta phải đặc biệt phái bốn người đến? Ngươi đã chuẩn bị rất lâu, thì bọn ta còn chuẩn bị lâu hơn cả ngươi."

Bốn con xúc xắc đồng loạt nói ra cùng một câu nói, bọn chúng lại lần nữa ngồi xếp bằng, những giọng nói trùng lặp lại vang lên.

"Chân không diệu tương pháp vương sư, vô thượng huyền nguyên thiên mẫu chủ, kim quang thước xử, nhận nguyệt tiềm huy, bảo xử toàn thì, quỷ thần thất sắc, hiển linh tung vu trần thế, vệ thánh giá vu diêm phủ."

Mặc dù âm thanh này không lớn, nhưng nó lại lan truyền đi rất xa, hơn nữa còn càng ngày càng xa.

Khi âm thanh này truyền đến tai Hoàng đế Đại Lương, phiến đá trong tay Ti Thiên Thiếu Giám đột nhiên nứt ra.

Cùng với âm thanh nứt vỡ, một tiếng cười nhạo đầy châm biếm vang lên từ vết nứt trên phiến đá.

"Hahaha! Luyện tập có dễ dàng không? Thực ra tất cả đều là giả đấy! Mấy thứ này chỉ để đùa ngươi thôi! Đồ ngốc!"

Vừa dứt lời, phiến đá nhanh chóng tách ra, hoàn toàn tán loạn thành bài cửu và mạt chược tơi tả.

"Cái gì? Làm sao có thể!"

Ngay khi Ti Thiên Thiếu Giám bị lừa gạt mang một vẻ khiếp sợ nhìn phiến đá trong tay, một tia sáng màu tím mờ nhạt nổi lên từ lông mày của hắn rồi nhanh chóng chui vào con số trên viên xúc xắc.

Đây mới chỉ là bắt đầu, cùng với thanh âm của Tọa Vong Đạo càng ngày càng xa, thậm chí còn lan đến thôn Ngưu Tâm.

Trong giấc mộng, Cao Trí Kiên nghe thấy tiếng có người trong phòng mình, hắn lập tức tỉnh táo lại, khi chạy đến phòng bên với một vũ khí sắc bén trên tay, hắn nhìn thấy phiến đá mà Lý sư huynh đưa cho hắn làm áo giáp đã hoàn toàn nứt nẻ.

Nếu hắn nhớ không lầm thì phiến đá này là do Lý sư huynh lấy từ sư phụ Đan Dương Tử ở Thanh Phong Quán.

"Hahaha! Còn muốn trở thành tiên! Nửa chữ bẻ đôi còn không biết mà cũng muốn trở thành tiên! Nói cho ngươi hay! Ngươi bị ta lừa rồi! Công pháp thành tiên này của ta là giả! Hahaha!"

Hậu Thục, Thanh Khâu, Tứ Tề, Đại Lương, mỗi người bị phiến đá lừa gạt đều có một luồng ánh sáng màu tím mờ nhạt xuất hiện giữa lông mày của họ.

Họ không mất gì cả, nhưng nếu miễn cưỡng nói thì thứ duy nhất họ mất đi chính là cảm giác bị lừa dối vào lúc này.

Những ánh sáng màu tím này tụ tập với nhau và tiếp tục tập trung nhanh chóng tại bên trong hoàng thành của Thượng Kinh thành, những thứ này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều các thế lực khác nhau.

Ánh sáng màu tím yếu ớt trên không trung bay ra từ mọi hướng, liên tục khoan vào số điểm màu đen của bốn viên xúc xắc.

Cùng với sự gia nhập của những ánh sáng màu tím này, các đầu vuông của bốn viên xúc xắc trở nên lớn hơn và có màu tím hơn, hơn nữa cơ thể của chúng cũng bắt đầu biến mất khỏi thế giới này, như thể chúng vốn dĩ chỉ là đồ giả.

Dù thân hình của chúng biến mất, nhưng tiếng niệm chú của bốn viên xúc xắc lại càng lúc càng lớn, và cuối cùng nó như thể là âm thanh duy nhất tồn tại trên thế giới này.

"Đám Tọa Vong Đạo này vẫn muốn dựa vào thân thể phàm trần để

chống lại ti mệnh sao? Tuyệt đối không có khả năng đó!"

Hoàng đế Đại Lương ngẩng đầu liếc nhìn chiếc mặt nạ vẫn chưa thành hình, mặc dù cảm thấy không có khả năng, nhưng lại không dám không quản.

Khi hắn vẫy đôi tay với vảy rồng đảo ngược bị lật từng mảnh kia, những đám mây đen trên không trung cuộn tròn và trực tiếp cuốn về theo hướng đó.

Thấy cảnh này, những người khác ở Đại Lương cũng bắt đầu dồn dập ra tay giúp đỡ, trận chiến vốn đã nguội lạnh một hồi nhất thời lại trở nên ác liệt.

Chương 692: Lừa Ti Mệnh

Mà lúc này, những Tọa Vong Đạo còn lại đột nhiên như không muốn sống nữa, chúng bất chấp tất cả lao về phía bên kia, ngăn chặn những đám mây đen đang tiến gần.

Trong sự hỗn loạn này, âm thanh tụng kinh của xúc xắc đã kết thúc.

"Chúng sinh có khổ nạn không tên, đại sĩ theo tiếng tìm đến cứu khổ, đại bi đại nguyện, đại thánh đại từ, thánh linh cự quang thiên hậu, Ma Lợi Chi Thiên đại thánh. Viên Minh Đấu Mỗ Thiên Tôn!"

Vào khoảnh khắc dừng lại ở chữ Tôn cuối cùng, điểm sáu chấm trên mặt viên xúc xắc tách ra khỏi cơ thể chúng, và chìm vào đám mây đen vô cùng trên bầu trời bị bao quanh bởi một luồng ánh sáng tím mờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người trong Tọa Vong Đạo đều đồng loạt ngẩng đầu lên và đồng thanh hét lên.

"Đấu Mỗ Nguyên Quân, mau đến đây! Đại Na sắp thức tỉnh rồi!"

"Rào!"

Những đám mây dày đặc đã ngừng trên bầu trời suốt đêm giờ đây

lại biến mất nhanh như bọt gặp nước.

Lý Hỏa Vượng đã sắp rời khỏi được nơi này, nhưng bên dưới đôi chân chợt trống rỗng, hắn trực tiếp giẫm chân phải xuống bên dưới mặt đất.

Mặt đất thực ra vẫn còn ở đó, nhưng kết cấu đã trở nên rất đặc biệt, như thể nó đã trở thành một loại chất lỏng nào đó.

Không chỉ mặt đất, mà ngay cả thân thể của chính Lý Hỏa Vượng cũng như vậy, trở nên mềm nhũn hẳn, nếu không phải có nhuyễn trùng trong bụng đang chống đỡ, hắn đã hoàn toàn rơi xuống dưới lòng đất từ lâu rồi.

"Rốt cuộc đây là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng vô thức ngẩng đầu lên, thấy một con cá thái cực âm dương ở một nơi rất cao và rất xa, giống như một cái mặt trời trên bầu trời.

Không, là hai cái, không, là bốn cái! Càng lúc Lý Hỏa Vượng càng thấy nhiều hơn, hắn thậm chí cảm thấy con mắt của mình càng ngày càng nhiều.

Ngay khi suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng bị chia thành sáu phần, hắn nghe thấy tiếng cười tự mãn của xúc xắc ở đằng xa.

"Hahaha, ta lừa ngươi đấy! Đại Na thật ra vẫn chưa tỉnh lại đâu, xem bộ dạng sợ hãi của ngươi kìa."

Một tiếng nổ lớn, đám xúc xắc không chút kiêng dè hướng lên trời xanh cười nhạo lớn tiếng, hoàn toàn không tôn trọng ti mệnh của chính mình chút nào.

"Xem ta tặng ngươi cái gì đây, không phải ban nãy ngươi bị thiếu một mắt sao? Ta tìm cho ngươi một cái khác!"

"Xoạt!"

Cá thái cực âm dương khổng lồ nhanh chóng lớn lên, giống như một cái nắp khổng lồ trực tiếp bao phủ toàn bộ cả bầu trời ngay lập tức.

Không chỉ mặt đất, vào lúc này cả Thượng Kinh thành cũng bắt đầu trở nên rất bất ổn, một số thứ lẽ ra phải tồn tại đột nhiên biến mất, mà một số thứ đáng ra không nên tồn tại thì lại vô cớ xuất hiện.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng đang chật vật giãy dụa, dù lúc này hắn đang trong trạng thái nhuận trí ngũ hành, nhưng trước mặt thứ này hiển nhiên không hề đáng kể.

Lý Hỏa Vượng lại nhìn lên, lúc này hắn mới thấy rõ hơn, đó không phải là cá âm dương thái cực, mà là hai biển lớn bị vướng vào nhau!

"Mà dưới đáy biển đen trắng kia, có."

Lý Hỏa Vượng hiển nhiên đã thấy thứ gì đó, hắn ôm đầu đau đớn, dòng máu màu đỏ sẫm dần dần chảy ra từ bảy lỗ thông của hắn, đầu hắn sưng to như hình vẽ thọ tinh.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy ti mệnh ở thế giới thực, và cũng là lần đầu tiên hiểu được sức mạnh của sự tồn tại này nó lớn đến thế nào, dù chỉ nhìn một chút cũng không được.

Ngay khi một nhận thức hỗn độn méo mó nào đó bắt đầu ăn mòn dần mọi thứ trong Lý Hỏa Vượng, một cơn đau mạnh mẽ đã kéo hắn trở lại.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng như thể nứt ra, từng vết thương đột nhiên xuất hiện mà không báo trước, mang đến nỗi đau vô tận cho Lý Hỏa Vượng, đồng thời cũng khiến ý thức của hắn dần dần tỉnh táo.

Sau khi tường tận sự việc, Lý Hỏa Vượng phát hiện mình đang chuyển động, hắn đang ngồi trên cuộn tranh, Gia Cát Uyên với vẻ mặt nặng nề đang điều khiển cuộn tranh di chuyển trên mặt đất nhấp nhô.

Lúc này, cuộn tranh nhỏ hẹp này giống như một chiếc thuyền gỗ, đưa họ thoát khỏi tình trạng khó khăn.

"Lý huynh, ngồi yên, chúng ta rời khỏi đây trước."

Nhìn bầu trời hoàn toàn biến sắc, vẻ mặt Gia Cát Uyên tuy nghiêm trọng, nhưng cũng không có chút nào là hoảng sợ.

Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm trước sự bình tĩnh của đối phương, hắn chỉ muốn đi tìm Bắc Phong mà thôi, nhưng không ngờ lại dính vào sự kiện lớn thế này.

Đây có phải là ti mệnh Đấu Mỗ của Tọa Vong Đạo không? Là Tọa Vong Đạo đã tạo ra thứ này, rốt cuộc chúng muốn làm gì!

Khi Lý Hỏa Vượng lần nữa nhìn vào con mắt khổng lồ trước đó, hắn phát hiện con mắt khổng lồ được bọc trong chiếc mặt nạ vàng và đang bay về phía thái cực âm dương trên không.

Dường như nó đang giãy dụa vì chuyện gì đó. Khi nó rơi vào con mắt trắng của Hắc Hải, cả vùng biển bắt đầu khuấy động lên.

Nhưng có thể hoàn toàn chắc chắn rằng, chỉ với một nhãn cầu, nó tuyệt đối không phải là đối thủ của thứ dưới đáy biển.

Gia Cát Uyên ngẩng đầu quan sát mọi thứ trên đầu, giọng nói trầm hiếm thấy:

"Lý huynh, hy vọng là ta nghĩ nhiều, nếu không."

"Cái gì?"

"Không có gì, chúng ta rời khỏi đây trước đi."

Gia Cát Uyên lấy phán quan bút ra và viết một từ "nhanh" trong không khí, tấm vải bên dưới họ liền di chuyển nhanh hơn.

Chương 693: Quá Khứ?

Thời gian có lúc rất nhanh, cũng có lúc rất ngắn, khi thấy cổng thành của hoàng thành xuất hiện trước mặt, trái tim Lý Hỏa Vượng đập thình thịch liên hồi.

Hắn chẳng thèm quan tâm rốt cuộc trên trời đã xảy ra chuyện gì, điều duy nhất hắn biết bây giờ là hắn sắp có được cách thoát khỏi

ảo giác Tâm Tố từ miệng Bắc Phong rồi!

"Gia Cát huynh, sau khi ra ngoài, ta muốn xin mượn cuốn hoàng lịch cũ của ngươi một lát, ta muốn ép buộc để hỏi ra..."

Mới nói tới đây, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại.

Hắn run rẩy nhìn đại hải Thái Cực bao phủ toàn bộ bầu trời, trong vòng tròn màu trắng trong biển đen, lúc này đang có một con ngươi dựng đứng đang lơ lửng, đó chính là con mắt đằng sau chiếc mặt nạ màu vàng lúc trước.

Mà lúc này, con mắt ấy đang nhìn thẳng vào chính hắn!

“Nó đang nhìn ta? Tại sao nó phải nhìn ta?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn nhãn cầu trong m Dương Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu, trong lòng chấn hãi suy nghĩ vấn đề này.

Vấn đề này chắc chắn không có câu trả lời, điều duy nhất mà Lý Hỏa Vượng biết chính là mình thực sự bị Đấu Mỗ nhằm vào.

Gần như không hề do dự, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lật người, bổ nhào xuống mặt đất xung quanh như chất lỏng.

Kể cả sau này sẽ bị chôn trong bùn đất sâu mấy chục trượng, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn giống như con mắt Thần Sơn Quỷ đó, bị Đấu Mỗ kéo vào trong cơ thể của mình!

Thấy Lý Hỏa Vượng lún cả nửa người vào trong bùn đất, liền sau đó, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cả trời đất bỗng rung lắc.

Mặt đất mà xúc tu trước mặt có thể chạm tới thực ra là trần nhà, còn hải dương đen trắng ở chỗ cực xa phía dưới người mình mới là mặt đất.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng bị lộn ngược trong không trung, không thể kháng cự rơi về phía âm dương Đấu Mỗ phía dưới.

“Ta không cam lòng! Ta tận mắt thấy sắp lấy được công pháp tu

chân rồi! Ta tận mắt thấy sắp biến thành người bình thường rồi!”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng rung lắc tay phải.

Con sâu màu thịt trong bụng hắn nhanh chóng vọt ra, quấn lấy nhau thành một sợi dây thừng, bám chặt tường đá gần đổ sập dưới đất.

Có thể miễn cưỡng ổn định, nhưng cục diện lại không thể tốt hơn là bao, lực kéo trên người vẫn không ngừng mạnh lên.

Dần dần đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng xuất hiện các sợi tơ trong suốt mà người bình thường không thấy, cùng với hải dương đen trắng cuồn cuộn, sợi tơ trên người Lý Hỏa Vượng bị tách ra.

Ngay sau đó một số sợi tơ bên trong bị lột ra, một số sợi tơ bên ngoài bị ẩn đi, còn một số sợi bị đan lại với nhau.

Hắn vốn tưởng rằng cứ tiếp tục như vậy, tình hình sẽ luôn trong thế giằng co, nhưng dần dần, trong đầu Lý Hỏa Vượng bắt đầu xuất hiện một số hình ảnh.

Đầu tiên là một con trâu khổng lồ còn cao hơn mình, Lý Hỏa Vượng nhớ ra, đây là nỗi sợ hãi khi lần đầu tiên thấy con trâu nước hồi mình sáu tuổi.

Tiếp đó là một cái tủ cao đến dọa người ở hiệu cầm đồ, đây là một cảnh mà mình thấy khi bị đưa đến thị trấn bái sư học nghệ một sư phụ trong ngành cầm đồ năm mười bốn tuổi.

Sau đó lại là một kẻ gầy gò khóc sướt mướt, đó là chưởng quầy của tiệm cầm đó đó và cũng là sư phụ của mình, hắn bị một đám lừa đảo bày trò âm mưu, bị lừa đến khuynh gia bại sản.

Mình cũng bắt đầu mất bát cơm từ đây, phải tự kiếm ăn, chính vì vậy, mình mới tiếp xúc đến Tọa Vong Đạo.

Ban đầu những hình ảnh này diễn ra rất chậm, nhưng sau đó càng lúc càng nhanh, lướt qua nhanh trong đầu mình như một đoạn phim.

Tiếp đó một số ký ức mơ hồ bắt đầu trở nên rõ ràng, một vài ký ức

vô cùng đặc biệt.

Một số thuật lừa đảo, một số trải nghiệm mình học thần thông Tọa Vong Đạo cũng dần dần hiện ra.

“Hồng Trung lão đại, ngươi làm gì thế? Không phải chứ? Chơi nghiện như vậy thật hả? Thật không sợ chơi cả mình vào đó à?”

“Ôi trời, cảnh giới Tam Nguyên quá cao, ta thực sự không hiểu, được thôi, được thôi, ngươi đã nói như vậy thì ta làm thế vậy.”

Những ký ức dần dẫn rõ ràng này khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy sợ hãi chưa từng có, đôi môi dần tái nhợt của hắn bắt đầu run lên:

“Ta không phải là Hồng Trung...Ta là Lý Hỏa Vượng...Ta không phải Hồng Trung...Ta là Lý Hỏa Vượng…”

Những lời lặp lại không ngừng như vậy cũng không thôi miên được bất kỳ ai, nếu nói con người không thể tưởng tượng những thứ mà mình không hiểu, thì bây giờ trong đầu mình có cái gì!

Cùng với ký ức trong đầu hiện ra càng ngày càng nhiều, thì lực bám tường của hắn cũng càng lúc càng lỏng, nếu mọi thứ của Lý Hỏa Vượng đều do Hồng Trung vì lừa mình mà hư cấu ra, thì mình còn cần thiết vì sống sót mà liều mạng giãy dụa không?

Gia Cát Uyên ở một bên chú ý thấy Lý Hỏa Vượng có điều gì không đúng, cau mày thật chặt, đưa tay đến hông nhanh chóng kéo ra một thanh nhuyễn kiếm nhỏ.

Sau đó hắn dứt khoát quyết đoán dẫm mạnh trên cuộn tranh, mượn lực này trực tiếp chân trái dẫm chân phải.

Một người áo trắng lướt qua người Lý Hỏa Vượng, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay xông về phía Đấu Mỗ che phủ cả bầu trời.

Cùng với hắn chặn tầm mắt của Lý Hỏa Vượng, lực kéo trên người Lý Hỏa Vượng buông lỏng, rơi trượt mạnh trên mặt bồi đất.

Những hình ảnh không ngừng hiện lên trong đầu biến mất, nhưng những ký ức quá khứ càng lúc càng rõ ràng, dường như thực sự

từng tồn tại.

Chương 694: Nợ?

“Không không không không!”

Lý Hỏa Vượng run rẩy sờ về phía mặt của mình, ngũ quan và xương cốt máu thịt của hắn nhanh chóng biến hóa, cuối cùng biến thành hình dạng của Hồng Trung.

Đây không còn là dáng vẻ Lý Tuế cưỡng dùng xúc tu chống đỡ nữa, mà là hành động trong tiềm thức của mình, như hành động ăn cơm uống nước.

Hơn nữa cùng với Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, khuôn mặt của hắn không ngừng biến hóa, Cẩu Oa, Lữ Trạng Nguyên, Cao Trí Kiên, Bạch Linh Diểu, Triệu Ngũ, Xuân Tiểu Mãn.

Từng khuôn mặt xuất hiện trên mặt hắn rồi lại biến mất, cũng khiến Lý Hỏa Vượng càng lúc càng mơ hồ với khuôn mặt trước đây.

“Chém!”

Một tiếng sấm sét bỗng nổ vang, khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, cùng với Nhuyễn Kiếm trong tay Gia Cát Uyên nét thành từng mảnh vụn, một đường kiếm bay nhanh về phía Đấu Mỗ trên không trung.

Nhưng sau khi hồ quang khổng lồ đó lướt qua, lại phát hiện trước mặt Đấu Mỗ khổng lồ như bầu trời chỉ dấy lên một gợn sóng lăn tăn.

Khi thấy con mắt đó chuyển về phía Lý Hỏa Vượng lần nữa, Gia Cát Uyên trong không trung nhanh chóng lật người, vững vàng chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đối mặt với Đấu Mỗ lấp trời đó, họ Gia Cát Uyên không hề sợ hãi, lật mu tay trái, tay phải nắm chặt phán quan bút cho khe nứt đó, chỉ thẳng vào độc nhãn của Đấu Mỗ trên không trung.

“Lý huynh! Ngươi đi trước đi! Ta ngăn cản giúp ngươi, yên tâm, ti mệnh khác đều đang nhìn, nó không làm gì được đâu! Ra khỏi Thượng Kinh thành thì không sao nữa!”

Lý Hỏa Vượng mang khuôn mặt của người lạ, nhìn bóng lưng thẳng của Gia Cát Uyên với vẻ mặt phức tạp:

“Đó là ti mệnh ư, Gia Cát huynh, tại sao ngươi phải làm vậy vì ta?”

“Con người biết nhau, quý ở biết lòng nhau! Con người trên đời đâu có nhiều tại sao như vậy! Tiểu sinh muốn làm...thì làm thôi!”

Rào một tiếng, lịch cũ màu vàng nến rải khắp không trung, Gia Cát Uyên lơ lửng trên không trung, lấy đất làm nghiên, lấy trời làm giấy, vung múa nhanh phán quan bút viết “Cấm ti mệnh hiện thế!”

Vừa dứt lời, tất cả lịch cũ ầm một tiếng tát cả nổ tung, giống như hoàng phù bị ngọn lửa bao quanh, bay về phía Đấu Mỗ trên không trung.

Lời vừa nói ra, cả trời đất lập tức trở nên bừng sáng, cơ thể một trắng một đen của Đấu Mỗ trên không trung cũng bắt đầu trở nên ảm đạm.

Lý Hỏa Vượng thấy tất cả trên không trung, rơi vào hoang mang cắn chặt răng, nắm chặt nắm đấm:

“Chạy ư? Bảo ta bỏ lại bạn tốt, tham sống sợ chết, làm sao có thể!”

“Đừng ngốc nữa, đó là chân thân của Đấu Mỗ, làm sao ngươi có thể đấu lại được? Hiếm khi gặp phải một tên ngốc ngăn chặn, mau chóng bỏ chạy đi.”

Ảo giác Tọa Vọng Đạo vội vàng khuyên.

“Ta khinh! Đều là Tọa Vọng Đạo, lừa ai chứ! Các ngươi dựa vào Võng Thiên Bảo Hạp, chỉ có thể gọi hóa thân Đấu Mỗ! Không gọi được chân thân của Đấu Mỗ!”

Thấy Gia Cát Uyên đang liều mạng vì mình, nếu Lý Hỏa Vượng còn

tiếp tục mê muội day dứt về thân phận của mình, hắn thực sự không làm được.

Bất kể mình là ai, cũng đều nợ Gia Cát Uyên một mạng! Càng không thể nào bỏ chạy!

Cắn chặt răng, Lý Hỏa Vượng nhìn quanh bốn phía, khi thấy hoàng đế Đại Lương và Ti Thiên Giám đang quấn lấy cũng các con xúc xắc, hai chân nhảy vọt về phía bên đó.

Mỗi một lần khi đế giày sắp rơi xuống mặt đất chất lỏng, cũng với Lý Hỏa Vượng lật chuyển tay, sẽ có một tấm bài lá cây bay qua, giống như lá sen, cung cấp điểm hạ chân cho Lý Hỏa Vượng.

Hắn giống chuồn chuồn lướt nước, bay nhanh lại gần về phía đó.

Rất rõ ràng các con xúc xắc không phải tử chiến với những người này, chỉ là trêu đùa bọn họ, dường như muốn đợi Đấu Mỗ rảnh tay, giải quyết những người này mãi mãi chỉ trong một lần.

Lý Hỏa Vượng đi đến vùng ven cuộc chiến đấu, hét to với bên trong:

“Trong trận nhãn của trận pháp này có thả Tâm Trọc sống không!”

Hắn không hy vọng những người đó trả lời, sau khi chú ý thấy vẻ mặt của một vị Ti Thiên Thiếu Giám trong đó khẽ thay đổi, lập tức dựa vào kinh nghiệm mấy năm qua đi lừa gạt người, nhanh chóng phân tích ra hàm ý cảnh giác phía sau biểu cảm đó.

Trước câu hỏi của mình, hắn tỏ ra cảnh giác, chứ không phải mơ hồ khó hiểu và nghi hoặc, trong trận nhãn nay chắc chắn có Tâm Trọc sống!

Cũng đúng, âm dương tương khắc, nếu dùng Trâm Trọc chết làm trận nhãn, làm sao có thể không thả một con sống chứ!

Lý Hỏa Vượng không nói nhiều, lập tức xông về bốn phía, đương nhiên cảnh này đã bị Tọa Vong Đạo thấy.

Một con xúc xắc trong đó bất ngờ nhìn một cái về phía Lý Hỏa Vượng chạy về phía xa, sau đó nhìn sang một con xúc sắc khác bên

cạnh hỏi:

“Ấy, ngươi hạ lệnh cho Hồng Trung đi đâu rồi?”

“Ta đâu biết, rõ ràng là Hồng Trung của Đại Lương, là người của các ngươi, mà ngươi lại hỏi ta?”

“Mẹ kiếp! Mông ngươi không có mắt hả? Đó là Hồng Trung của Đại Tề các ngươi!”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đã đến một vị trí bên phía Đông, vốn dĩ nơi này phải có một toàn điện vàng, nhưng vàng bị rút hết, làm thành mặt nạ Thần Sơn Quỷ, bây giờ chỉ còn lại một số khung trống không nổi trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng xông đến chính giữa điện, nhưng chỉ thấy một con cáo trắng trong suốt như pha lê đã chết, rất rõ ràng trận nhãn của chỗ này là thứ đó.

Cơ thể trực tiếp vọt lên không trung, vung ném mạnh một cái, từng khối gà mạt chược lia trên mặt nước, những con mắt trên mạt chược quay theo mọi hướng, chúng chớp mắt nhanh như vật sống.

Chương 695: Ra Đi

Những yêu gà đó thấy tất cả, nhanh chóng truyền vào trong đầu Lý Hỏa Vượng, vì vậy hắn cũng nhanh chóng biết trận nhãn ở vị trí bên khác là gì.

Sau nửa nén hương, Lý Hỏa Vượng đứng trên một miếng gỗ nổi, cúi đầu nhìn ông lão như gỗ mục trong đất, hắn giống như Tâm Trọc trước đó, cũng bị đường sợi vàng khâu xuyên bảy lỗ, điều khác duy nhất là, trên người hắn chỉ có l*ид ngực dán một chữ Vạn.

Thấy Gia Cát Uyên đang không ngừng rơi xuống dưới, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, khiến cơ thể lệch vị trí, trực tiếp vớt Tâm Trọc sống đó lên.

Sau khi vớt đến tay, không hề do dự, Lý Hỏa Vượng lật tay phải, trực tiếp lật ra bốn tấm bảng trắng, vỗ mạnh vào phần lưng của hắn:

“Phập!”

Bảng trắng vào trong cơ thể của Tâm Trọc đó, một luồng sức mạnh mang theo cơ thể Tâm Trọc nhanh chóng bay vào không trung.

Nhưng vẫn chưa hết, nhân lúc Tâm Trọc sống bay về phía Đấu Mộ ở không trung, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm được Tâm Trọc đã chết thấy khi ở Hoàng Thành.

Tâm Trọc này chính là một vị mà mình và đám người Ký Tương tìm được ban đầu.

Cùng với hai đôi bài cửu đập vào trong cơ thể hắn, Lý Hỏa Vượng trực tiếp ra một chiêu Đảo Quải Kim Câu, đạp mạnh phần lưng của Tâm Trọc này.

Tâm Trọc chết mang theo tàn ảnh, nhanh chóng đụng về phía Tâm Trọc sống trên không trung.

Thấy uy lực cường mạnh như vậy của Tâm Trọc sống và chết, Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ đến dùng thứ này đối phó Đấu Mỗ, lúc này, thứ có thể gây tổn hại với hóa thân của Đấu Mỗ, ngoại trừ Gia Cát Uyên thì chỉ có chiêu này thôi.

“Gia Cát huynh! Mau tránh ra! Tâm Trọc sống và chết sắp đụng vào nhau rồi!”

Lý Hỏa Vượng hô lớn lên không trung.

Lúc này huyết quản toàn thân Gia Cát Uyên sôi sục, thấy cảnh này, lập tức thở nhẹ nhõm, dùng toàn bộ sức lực ném phán quan bút trong tay lên không trung, cơ thể lùi về sau, không còn sức lực rơi xuống đất.

Khi Lý Hỏa Vượng vô cùng căng thẳng, vừa vững vàng đỡ được Gia Cát Uyên, trong không trung lóe lên một ánh hào quang đen xì, Tâm Trọc sống và chết đập vào nhau.

Đợi hào quang đó biến mất, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, hắn phát hiện trên người Đấu Mỗ đã xuất hiện cái lỗ lớn.

Không chỉ trên người Đấu Mỗ, dường như cả bầu trời tất cả trong quả bóng tròn khổng lồ đều như bị trống rỗng.

Cùng với cơ thể bỗng nhỏ đi, cả cơ thể Đấu Mỗ cũng dần dần trở nên không ổn định, lúc thì rõ ràng lúc thì hư ảo.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm giác được nó đang nhìn mình, nhưng lúc này, nó không thể kéo mình được nữa.

Cùng với cái nhìn sâu sắc cuối cùng, Đấu Mỗ che lấp cả bầu trời cũng dần dần biến mất.

Lý Hỏa Vượng thấy cảnh này nở nụ cười, không khỏi hưng phấn hô lên:

“Gia Cát huynh! Gia Cát huynh, chúng ta thành công rồi! Chúng ta thành…”

Khi Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn dáng vẻ Gia Cát Uyên lúc này, giọng hưng phấn đột nhiên dừng lại, Hắn đã già đi rất nhiều, cả cơ thể dường như nứt ra, đang bên bờ vỡ vụn.

Không chỉ có cơ thể, Lý Hỏa Vượng dựa vào năng lực của Tọa Vọng Đạo, còn thấy những nỗi khổ trên người hắn, tình hình của chúng rất tồi tệ, dính lại với nhau, hơn nữa dần chuyển sang màu xám xịt.

Đối mặt với cảnh này, Lý Hỏa Vượng cũng bó tay không có cách nào, hắn không ngừng tìm ký ức của Hồng Trung và ký ức của Lý Hỏa Vượng, mong tìm được một chút cơ hội có thể cứu hắn.

Nhưng tình huống như này, tuy Lý Hỏa Vượng rất kháng cự, nhưng lý trí nói với hắn, Gia Cát Uyên không còn cứu được nữa.

Bây giờ cơ thể của Gia Cát Uyên giống như một cái bát bị thủng phần đáy, những thứ bên trong không ngừng lộ ra.

Có thể dựa vào sức một mình mình chống lại hóa thân của Đấu Mỗ lâu như vậy, đã hoàn toàn rút sạch tất cả của Gia Cát Uyên.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng lo lắng tìm kiếm giấy mỹ hoàng, định dùng phù soán cố gắng lần cuối cùng, thì bị Gia Cát Uyên hét ngăn lại.

“Lý huynh, đừng phí sức nữa, tiểu sinh ta không sợ chết, ngươi cũng không cần tự trách, tiểu sinh làm vậy không phải vì ngươi, cũng là vì chúng sinh trong thiên hạ này thôi.”

Thấy Gia Cát Uyên không thể xoay chuyển đi về phía cái chết, Lý Hỏa Vượng rơi nước mắt, thở hổn hển vô cùng tức giận nói:

“Nơi rách nát này đã thành như vậy! Ngươi cao thượng như thế làm gì! Ngươi bỏ chạy cũng không ai nói được ngươi! Ta bảo ngươi cứu hả? Ta là Tọa Vong Đạo! Ngươi cứu gì mà cứu!”

Gia Cát Uyên nở nụ cười:

“Không phải cao thượng gì, chỉ là vì tiểu sinh đọc nhiều hơn người khác mấy quyển sách thánh hiền thôi, biết những việc cần làm, những việc không cần làm, tuy không dám xưng là quân tử, nhưng bạn bè gặp khó khăn, lại bỏ chạy một mình, tiểu sinh quyết không làm.”

Lý Hỏa Vượng nhìn ánh sáng trong mắt Gia Cát Uyên dần biến mất, lúc này lòng đau như cắt.

Hiện giờ đầu óc hắn vô cùng hỗn loạn, dường như muốn nói gì, nhưng đối mặt với bạn bè chết dần, hắn không làm sao mở miệng nổi.

“Lý huynh, sâu trùng trong bụng ngươi sắp chết hết rồi, thực sự không sao chứ?”

Gia Cát Uyên nhìn l*иg ngực dần dần trống rỗng của Lý Hỏa Vượng, dùng chút hơi thở cuối cùng quan tâm hỏi.

Lý Hỏa Vượng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, hắn lắc đầu mạnh:

“Gia Cát huynh, ngươi...Ngươi có di ngôn gì cần dặn dò không?

Chỉ cần ngươi nói với ta, ta nhất định sẽ làm được!”

Gia Cát Uyên chậm rãi thở ra, giọng trở nên đứt đoạn:

“Không có, tiểu sinh...tiêu sinh...đời này...sống rất thanh thản, trước nay...không có điều gì...tiếc nuối…”

Tuyết biến mất trước đó lại bay xuống, dần dần rơi lên đồng tử to dần của Gia Cát Uyên.

Chương 696: Cách

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vô cùng đau thương nhìn Gia Cát Uyên dần mất đi sức sống, hắn đột nhiên nhớ tới điều gì, kích động lao lên:

“Gia Cát huynh, ta bỗng nghĩ ra một cách! Ngươi vẫn được cứu! Ngươi vẫn được cứu!”

Hắn vừa nói vừa giơ đôi tay nổi gân xanh lên, bóp mạnh lên cổ của Gia Cát Uyên, không ngừng thặt chặt.

Nhìn Gia Cát Uyên vô thần nhìn về phía mình, Lý Hỏa Vượng dùng hết sức lực ép bên tai hắn, thấp giọng run run nói:

“Gia Cát huynh, trước đây ta từng giết một số người, hoặc là một số người chết bên cạnh ta! Họ hình như có nguyên nhân gì đó mà sẽ trở thành ảo giác ở lại bên cạnh ta! Có lẽ ngươi cũng có thể.”

“Chỉ cần ngươi có thể biến thành ảo giác, đợi ta tu chân đại thành! Ta chắc chắn có thể hóa ngươi thành người thật!”

Lý Hỏa Vượng nói xong, hai tay hắn điên cuồng siết chặt, cuối cùng lại dùng quá sức, trực tiếp vặn đầu Gia Cát Uyên xuống.

Quỳ trên mặt đất, hắn bê đầu của Gia Cát Uyên, mơ hồ nhìn xung quanh, Kim Sơn….Hòa Thượng, Hồng Trung, Bành Long Bằng...bốn ảo giác không nhiều không ít, Gia Cát Uyên lại không xuất hiện.

Gia Cát Uyên không biến thành ảo giác, cũng có nghĩa là Gia Cát

Uyên đã chết thật.

Bờ môi trắng bệch khẽ run run, Lý Hỏa Vượng ôm đầu của Gia Cát Uyên, cả phần thân trên dần dần cong lên, tay trái thiếu mất hai đầu ngón tay của hắn run run nắm chặt, hằm hằm đập xuống đất.

Mặt đất rắn chắc dần bị đập nứt ra, trộn với máu chảy ra từ chỗ vết thương của Lý Hỏa Vượng văng ra xung quanh.

Nhưng dù phát tiết nhiều thế nào, thì cũng vậy, Gia Cát Uyên đã chết, chết rồi thì không quay về được, nước mắt của Lý Hỏa Vượng không ngừng rơi trên mái tóc của Gia Cát Uyên.

Tại sao…tại sao mỗi một người tốt với mình gặp được ở thế giới này, đều sẽ rơi vào kết cục như vậy!

Hay là vấn đề của thế giới này? Chẳng lẽ thực sự là người tốt sẽ không được sống lâu, người xấu thì sống ngàn năm?

Bỗng nhiên trong lòng Lý Hỏa Vượng nổi lên nỗi oán giận, cực kỳ căm giận với thế giới hỗn loạn này, điều này không đúng! Thế giới này sai rồi! Thế giới không nên thế này!

Đập khoảng nửa nén hương, đôi tay máu thịt lẫn lộn của Lý Hỏa Vượng mới dừng lại, không phải hắn muốn dừng lại, mà là bởi vì hắn không nhấc nổi đổi tay nữa.

Giờ ngũ hành sắp qua đi, nếu không giải quyết vấn đề này, hắn cũng phải chết cùng với Gia Cát Uyên.

Trong mắt Lý Hỏa Vượng hiện lên do dự, nếu như vậy, gần như cũng không có gì không tốt, dù sao mình cũng không sao.

Nhưng ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng cúi đầu mạnh, đập mạnh xuống đất, nỗi đau vỡ đầu chảy máu nhanh chóng xua tan ý muốn chết trong đầu.

“Gia Cát Uyên liều mạng, mới cứu được ngươi! Ngươi có tư cách gì mà chết! Ngươi có xứng với hắn không!”

“Nếu bây giờ ngươi tự sát, thì Gia Cát Uyên sẽ thành trò cười! Không được chết! Người còn phải sống đúng như một con người!”

Lý Hỏa Vượng dập mạnh mấy cái, dập đến mức trán cũng lộ ra xương màu trắng mới dừng lại.

Hắn cắn răng loạng choạng đứng lên, Lý Tuế khống chế cơ thể ban đầu của Lý Hỏa Vượng, đi về phía bên này.

Lý Hỏa Vượng thấy tầm nhìn phía trước bắt đầu tối dần, lắc đầu thật mạnh, sau đó giơ kiếm trong tay, cánh tay nhỏ của cơ thể mình vạch một đường:

“Đừng giả bộ nữa, đã vào lúc này rồi còn muốn thiết lập, Lý Tuế, thu hết xúc tu lại đi!”

Lời vừa được nói ra, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy rõ ràng Bắc Phong say rượu bình tĩnh mở mắt.

“Cơ thể này của ngươi sắp hỏng rồi, mau đổi lại cho hai chúng ta đi, bây giờ ta tuyệt đối không thể chết, ta phải sống!”

Bắc Phong hồi phục thị giác chịu đựng đau đớn, nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa bỉ ổi:

“Dựa vào cái gì hả?”

“Dựa vào năm năm trước ở Nữ Nhân Sơn, ngươi nợ ta một ân tình! Làm sao? Muốn trở mặt không thừa nhận hả?”

Bắc Phong nghe thấy vậy, nhìn Lý Hỏa Vượng từ trên xuống dưới thật kỹ, cuối cùng hai tay ôm quyền chúc mựng Lý Hỏa Vượng:

“Hồng Trung lão Đại, chúc mừng ngươi trở về, lần này ngươi chơi thật lớn đấy, suýt nữa ta còn tưởng rằng người không quay về nữa”.

Nói xong, cùng với đôi mắt của hắn nhẹ nhàng mở ra, cơ thể hai người nhanh chóng hoán đổi lại.

Trở lại cơ thể của mình, cảm nhận cơ thể gần như chỉ còn lại cái vỏ rỗng, Bắc Phong lập tức oán trách:

“Trời ơi…trời ơi, người làm cơ thể ta thành ra thế này, hoàn tòn

không thể dùng được".

Dứt lời, hắn nhìn về phía một cẩm y vệ Đại Lương đã gãy một cái chân ở phía xa.

Cùng với hắn lại nhẹ nhàng mở mắt lần nữa, cơ thể hai người nhanh chóng hoán đổi, còn không đợi cẩm y vệ thích ứng với cơ thể tàn tạ của Bắc Phong, hắn cứng đờ, trực tiếp mệt rã ngã xuống đất không còn hơi thở.

Bắc Phong hoàn đổi cơ thể cẩm y vệ, dùng một cái chân còn lại nhảy đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

"Hồng Trung lão đại, cái chày ở đây làm gì? Chúng ta đi giúp các lão đại xúc xắc đi, ấy ấy ấy, ngươi mau nhìn bên kia, họ sắp đánh đầu chó ra rồi."

Nhưng hắn nói hồi lâu vẫn không có được nửa tiếng đáp lại, thì nhìn thấy Lý Hỏa Vượng nước mắt lưng tròng nhìn về phía bên trái trống rỗng.

Bắc Phong ngưng cảm sờ về phía bên đó, nhưng không sờ thấy gì.

Chương 697: Mạnh Hơn Ti Mệnh

Đúng lúc này, hắn thấy Hồng Trung đại lão lên tiếng với giọng run run:

"Gia Cát huynh, ngươi vẫn khỏe chứ?"

Tim Lý Hỏa Vượng đập thình thịch thình thịch, hắn kích động không thể tự nhìn Gia Cát Uyên trước mắt.

Gia Cát Uyên sắc mặt ung dung vẫn mặc áo trắng, trong tay cầm chiếc quạt gấp có viết trời sinh ta thiên tài, quạt nhẹ trước ngực mình.

Còn những ảo giác khác xung quanh hắn, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ nhìn Gia Cát Uyên mới đến, Gia Cát Uyên cầm quạt đếm qua, chỉ vào ảo giác khác bên cạnh:

“Lý huynh, có thể giới thiệu mấy vị này với tiểu sinh không?”

Lý Hỏa Vượng kích động đến cứng họng, chi tay run run, hồi lâu mới hô lên: “Trời ơi, ta thành công rồi! Người thành ảo giác thật rồi!”

Xem ra trước đó Gia Cát Uyên chưa xuất hiện, là vì vừa nãy không ở trong cơ thể tâm nguyện của mình.

Tuy chỉ biến thành ảo giác, nghĩ cách biến ảo giác thành người thì không biết còn phải trải qua bao lâu.

Nhưng đã có ảo giác, là đã có một tia hy vọng, Gia Cát Uyên có thể sống, không cần chết!

Hắn đưa tay qua theo bản năng, lướt qua cơ thể của Gia Cát Uyên, đương nhiên là không chạm vào được, nhưng vẫn khiến Lý Hỏa Vượng không nhịn được cảm thấy kích động hơn.

Áp lực này khiến lúc này Lý Hỏa Vượng nóng đến đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng.

“Hồng Trung lão đại, ngươi làm gì vậy? Rốt cuộc có đi hay không? Ngươi không đi là ta đi đấy.”

Bắc Phong nhìn chiến cuộc long trời lở đất ở phía xa, biểu cảm trên khuôn mặt tỏ ra rất muốn lao qua đó rồi.

Lý Hỏa Vượng lấy lại tinh thần, đầu tiên là nhìn Bắc Phong đang nói bên cạnh, sau đó lại nhìn hai bên giao chiến ở phía xa một cái.

Tuy Đấu Mỗ quay về rồi, nhưng bất luận Tọa Vong Đạo hay là Giám Thiên Ti, hai bên đều không có ý dừng lại, chiến đấu càng dữ dội:

Một đôi long giác đâm ra từ phía sau rộng rãi của hoàng đế Đại Lương, dưới sự trợ giúp của Tọa Vong Đạo khác, bốn vị xúc xắc ngồi khoanh chân trên mặt đất, không biết đang thiết lập thế cục gì.

Lý Hỏa Vương thu lại ánh nhìn, nhanh chóng lún cơ thể xuống đất, đổi thành vẻ ẩn thân, dần dần rút khỏi hoàng cung Đại Lương nghiêng đông nghiêng tây.

“Đạo sĩ, sao ngươi lại đi? Chẳng phải ngươi nói muốn lấy công pháp tu chân gì đó từ Bắc Phong sao?”

Nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của Lý Hỏa Vượng:

“Hắn có công pháp tu chân cái rắm, là giả, cố tình tung tin ra để câu người khác, ta biết công pháp thật ở đâu”.

Cùng với một trận giày vò của Đấu Mỗ trước đó, cả Thượng Kinh Thành không còn nơi nào yên ổn, phóng mắt nhìn là cả một vùng tàn tạ, dường như đã trải qua một trận động đất vậy.

Lý Hỏa Vượng cưỡi một con tuấn mã vô chủ, thúc ngựa phi nhanh về phía sân viện của mình.

Đợi sau khi hắn đến nhà, ở trước cổng căn nhà xiên vẹo, thì nhìn thấy Màn Thấu ngồi chồm hổm trên cái cây nghiêng cổ, cụp đuôi sợ hãi run run.

Lý Hỏa Vượng xông vào trong sân viện, nhanh chóng lấy hành lý cần thiết, sau đó đưa tay đón chó, rồi đi về phía cổng Đông thành.

Chờ ra khỏi thành, lại chạy thêm hơn mười dặm đường, lúc này Lý Hỏa Vượng mới dừng lại ở trước một thác nước non xanh nước biếc.

Lúc này Gia Cát Uyên tỏ vẻ nghiêm trọng, không hề có ý thưởng thức phong cảnh nơi đây:

“Hầy, không biết không có mặt tiểu sinh, các vị thanh quân của Đại Tề còn có quy thuận không.”

“Được rồi, Gia Cát huynh, ngươi đã là bồ tát bùn qua sông, bản thân còn có giữ, lo cho mình trước đi, cũng không biết trước khi chết, ngươi có nghe thấy không, ta nói lại kế hoạch của ta cho ngươi vậy.”

Lý Hỏa Vượng nói lại một cách tỉ mỉ chi tiết kế hoạch làm Gia Cát

Uyên sống lại cho hắn.

Nghe những lời này, Gia Cát Uyên bắt đầu trầm tư, hắn suy nghĩ rất nghiêm túc, cũng rất chậm.

Một lúc lâu sau, hắn khẽ cau mày lắc đầu:

“Lý huynh, ta cảm thấy cách này không ổn.”

“Ừm? Tại sao?”

“Đúng thế, tâm nguyện thực sự có thể dời núi lấp biển, muốn gì làm nấy, nhưng tiểu sinh là người sống, người sống sờ sờ, hơn nữa, đừng quên, tiêu sinh không phải là người phàm, tiểu sinh là Tâm Bàn.”

“Kể cả ngươi tu chân đại thành, nhưng đều là kẻ học về tâm, tiên thiên nhất khí tâm nguyện có mạnh thế nào, cũng không thể tạo ra Tâm Bàn.”

“Có thể!”

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột khiến năm vị ảo giác đồng loạt nhìn sang hắn.

“Gia Cát huynh, ta nghĩ vì ta ở đây, ngươi vốn không nghĩ được tâm nguyện mạnh thế nào! Thực ra trước đây Bắc Phong nói có che giấu một phần, tiên thiên nhất khí đúng là cùng nguồn với một mặt thái dương của Đấu Mỗ đó.

“Nhưng điều hắn cố ý che giấu không nói là, thực ra những thiên đạo trên người Đấu Mỗ quản lý thật giả, cũng không phải nó sinh ra đã có!”

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, cúi đầu nhìn nắm đấm chặt, hưng phấn nói:

“Đây là thứ còn mạnh hơn ti mệnh, đến lúc đó, đừng nói trực tiếp cho người một cơ thể, cho dù đi theo bàn cổ lập thiên địa thì đã làm sao!”

Nhìn Lý Hỏa Vượng ở trước mắt, nét mặt Gia Cát Uyên hiện vẻ lo

lắng:

“Lý huynh, làm sao ngươi biết chuyện này?”

Hắn vô cùng khẳng định khi Lý Hỏa Vượng đến Hạnh Đảo tìm mình, chắc chắn không biết điều này.

Lời này khiến Lý Hỏa Vượng sững người, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt dần giảm xuống:

“Ta nhớ đến một số chuyện, một số chuyện liên quan đến quá khứ, một vài...chuyện liên quan đến ta là Tọa Vong Đạo Hồng Trung.”

“Ừm?”

Gia Cát Uyên tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Chương 698: Khả Năng

Lý Hỏa Vượng nở nụ cười khổ:

“Ta cũng không muốn chấp nhận những hiện thực đó, nhưng sự thực bày ngay trước mắt, Lý Hỏa Vượng ta chính là Hồng Trung.”

“Nếu nói Bắc Phong phối hợp với ta thì còn nghe được, nhưng ký ức trong đầu ta thì sao? Bỗng nhiên ta biết những thần thông đó thì sao?”

Lý Hỏa Vượng vừa nói những lời này, khuôn mặt vừa không ngừng biến đổi hình dạng, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt của Hồng Trung.

Vừa dứt lời, trái tim của Lý Hỏa Vượng liền đau như bị đâm, mình là Hồng Trung, cũng có nghĩa là, từ trước tới nay không hề có học sinh trung học, cũng chưa từng có hiện thực gì.

Ban đầu khi lần đầu tiên gặp sư thái của An Từ Am, nàng nói rất đúng, mình là người thế giới này, những thứ hỗn loạn lung tung trong đầu từ đấu đến cuối đều là ảo tương giả tạo của Hồng Trung thôi.

Vừa nghĩ đến Dương Na và mẹ của hắn đều được hư cấu ra, Lý Hỏa Vượng càng đau lòng. Nhưng lúc này, trong mắt Lý Hỏa Vượng không không còn mơ màng, chỉ có ý chí kiên định.

“Nhưng...tại sao ta phải quan tâm thật giả? Là thật hay giả thì đã làm sao? Chỉ cần ta có thể hoàn toàn điều khiển được luồng sức mạnh này, kể cả là giả, thì cũng khiến bọn họ biến thành thật!”

Hắn không quan tâm đó là ảo giác mình tự gạt mình, hắn chỉ quan tâm bọn họ có tồn tại thật không.

“Ừm...đợi đã, Lý huynh, không đúng, không đúng, ngươi để ta nghĩ kỹ.”

Gia Cát Uyên chắp tay sau lưng, bắt đầu lượn qua lượn lại.

Sau khi đi qua đi lại mấy vòng, Gia Cát Uyên lại nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Lý huynh, đừng vội ra kết luận trước, ngươi chưa chắc đã là Hồng Trung.”

“Nếu chỉ là đoạn ký ức vô cùng rõ ràng đã đành, nhưng còn về thần thông Tọa Vọng Đạo của ta ở đâu ra thì phải giải thích thế nào? Hơn nữa…”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn phương hướng, lên ngựa phi về hướng đông mấy dặm đường, cuối cùng dừng lại ở một quán kỳ nghỉ chân ven đường.

Hắn bước nhanh đi vào, không đợi chủ quán nói, Lý Hỏa Vượng lộ ra khuôn mặt Hồng Trung của mình.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt đó, chủ quán tươi cười đón tiếp bỗng thay đổi sắc mặt, lập tức lấy ra một con bài mạt chược Hồng Trung từ phía sau hắn ra, cung kính dâng cho Lý Hỏa Vượng bằng cả hai tay.

Hai tay Lý Hỏa Vượng sờ lướt qua, quân mạt chược đó biến thành hai nửa, hắn giơ một nửa mặt chính cho Gia Cát Uyên xem, bên trong có năm chữ cỡ nhỏ, Hồng Trung Lý Hỏa Vượng.

“Nhìn thấy chưa? Đây chính là ám hiệu là ta làm sáu năm trước, ta biết việc này rất khó chấp nhận, nhưng đây là sự thực chắc chắn, cho thấy ta chính là Hồng Trung, bây giờ ta không muốn trốn tránh, bởi vì trốn tránh cũng vô dụng.”

“Không, không đúng.”

Gia Cát Uyên lắc đầu liên tục:

“Ngươi không phải là Hồng Trung, ngươi chỉ bị người ta hoán đổi thôi, giống như Đại Tề...còn cả Đại Lương, vốn dĩ Đại Tề thống nhất thiên hạ là thật, thiên hạ phân tán như Đại Lương mới là giả, nhưng nó lại giống như ngươi, lịch sử bị hoán đổi.”

“Lịch sử? Quá khứ? Đại Tề Đại Lương?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc, lời của Gia Cát Uyên đúng là khiến người ta kinh hãi hơn việc mình là Hồng Trung:

“Việc này có khả năng không? Việc mà mình đã định sẵn, nói thay đổi thì có thể thay đổi ư?”

“Có gì mà không thể, lịch sử của Đại Tề có thể bị Đại Lương hư giả chiếm, tại sao quá khứ của ngươi không thể bị thay đổi chứ?”

Thực ra đây chính là điều Lý Hỏa Vượng lo lắng, tuy Gia Cát Uyên chưa từng hại mình, nhưng một số việc mà hắn biết, chưa chắc là thật.

Lý Hỏa Vượng đang định nói gì, nhưng nghĩ lại, nếu tất cả là sự thực, thế chẳng phải nói mình không phải Hồng Trung ư? Thế giới bên kia của mình đều là thật?

“Nhưng.”

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, bỗng ngập ngừng:

“Nếu mình thực sự là Hồng Trung, thì bên đó chắc chắn là giả. Đúng thế, những trước đây rõ ràng mình không phải Hồng Trung, vậy rốt cuộc thế giới bên kia là thật hay là giả đây?”

“Lý huynh? Lý huynh, ngươi không sao chứ?”

Thấy Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ, Gia Cát Uyên hơi lo lắng hỏi.

“Không sao, cứ để hắn ở đây đi, ngươi vừa đến có thể không biết, tên nhóc này thường xuyên ngây người không tỉnh táo.”

Ảo giác Tọa Vong Đạo ở một bên trêu chọc nói.

Nhưng đúng lúc hắn định nói, Lý Hỏa Vượng lập tức lên tiếng hỏi:

“Gia Cát huynh, ngươi nói thật chứ? Có thể thay đổi quá khứ của một người thật chứ?”

Dù sao việc này cũng không quá mức kinh khủng. Ngay cả quá khứ đã định của một người cũng có thể thay đổi, rốt cuộc là kẻ thế nào mới có thể làm được?

Gia Cát Uyên gật đầu:

“Đương nhiên người bình thường không làm được, nhưng người nghĩ xem, lúc đó Đấu Mỗ đang ở bên cạnh ngươi.”

Là ti mệnh quản lý âm dương thiên đạo, có thể làm ra chuyện kỳ lạ như này, dường như cũng hoàn toàn phù hợp với logic, nhưng có một vấn đề mà Lý Hỏa Vượng không hiểu:

“Gia Cát huynh, tại sao nó phải làm như vậy?”

“Nó ra tay giết ta, ta cũng không bất ngờ, nhưng tại sao nó phải tốn công sức nhét quá khứ của Hồng Trung lên người ta?”

Kể cả là ti mệnh, làm chuyện gì cũng phải có nguyên nhân chứ? Chẳng lẽ nó cũng giống như Tọa Vong Đạo, nhét quá khứ của Hồng Trung cho mình chỉ để chơi cho vui? Nhưng điều này không vui tí nào.

Chương 699: Công Pháp

Vấn đế này hình như cũng làm khó Gia Cát Uyên, hắn suy nghĩ

một lúc khẽ lắc đầu:

“Tiểu sinh không biết, nhưng nhìn thế nào, ngươi cũng không thể nào là Hồng Trung, nếu ngươi thực sự là Hồng Trung, lần đầu tiên nhìn thấy ở Miếu Phật Cốt, ta đã phát hiện ra rồi.”

Đúng thế, Gia Cát Uyên có thể phân biệt Tọa Vong Đạo, hơn nữa tìm kiếm ký ức có thêm trong đầu mình, dường như mình cũng không có năng lực giả tạo quá nghịch thiên, có thể lừa được Gia Cát Uyên.

“Lý huynh.”

Gia Cát Uyên nói với vể mặt vô cùng nghiêm túc.

“Ngươi tạm thời đặt chuyện ngươi tu chân rồi biến ta thành người thật sang một bên, đoạn quá khứ của Hồng Trung hiện giờ là chuyện lớn hàng đầu của ngươi, tiểu sinh cảm thấy chuyện này ẩn giấu tai họa, Đấu Mỗ làm vậy chắc chắn là có mục đích.”

“Không không không, nếu ta đã biết quá khứ của Hồng Trung là giả, vậy thì có thể đặt việc đã không có nhiều nguy hiểm sang một bên.”

Lý Hỏa Vượng ngắt lời hắn, lật người lên ngựa, con mắt phát sáng.

“Trong ký ức của Hồng Trung, ta đã từng thấy công pháp tu chân! Công pháp tu chân thực sự, bất kể sau này muốn làm gì, ta nhất định phải lấy thứ đó về tay trước tiên!”

“Ồ? Hồng Trung này có thật ư? Ở đâu?”

Gia Cát Uyên cũng rất kinh ngạc.

“Được hắn giấu ở một nơi vô cùng bí mật, ta đi lấy về ngay đây.”

Để tránh người khác tìm đến, Hồng Trung cố ý để thứ đó ở rất xa, phải đi mấy trăm dặm, trên con phố của thị trấn nhỏ của đường Giang Nam Đại Lương, Lý Hỏa Vượng dắt ngựa đưa theo Màn Thầu, chậm rãi đi bên đường.

Hôm nay thời tiết lạnh và ẩm, gió lạnh thổi qua, hơn nữa còn là

buổi tối, nhưng trên đường lại có không ít người, đốt giấy vàng xung quanh vòng tròn màu trắng, hơn nữa phần lớn là ở ngã tư đường.

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới phản ứng được, đã đến tiết thanh minh, mình đến thế giới này đã hơn một năm.

Đi mãi đi mãi, chỗ xa bắt đầu dần vang lên tiếng chửi mắng tức giận bất bình.

“Đánh cái đầu tiểu nhân nhà ngươi, đợi ngươi tức đến đỉnh, ngày nào cũng rung đầu.

Đánh cái mặt tiểu nhân nhà ngươi, đợi cả nhà ngươi đều phát điên, cả thế giới đều phạm tội.

Đánh vào mắt tiểu nhân nhà ngươi, đợi ngươi đu.ng độ với cả thế giới, ngày nào cũng bị người ta chém.

Đánh cái tai tiểu nhân nhà ngươi, đợi ngươi ngày nào cũng bĩnh ra đấy, dùng ngón tay lau shit.

Đánh vào cái miệng tiểu nhân nhà ngươi, đợi ngươi thở ra như đánh rắm, trước cổng người…”

Lý Hỏa Vượng nhìn qua, phát hiện một bà già trông khoảng tám mươi tuổi đang ngồi trên ghế đẩu gỗ, cầm dây giầy của mình, đập mạnh lên người giấy vàng mã to bằng bàn tay ở dưới đất.

Nghe thấy tiếng chân ngựa, bà lão cũng không vội ngẩng đầu, vừa đánh vừa ra giá:

“Đánh tiểu nhân một lần, hai trăm văn tiền, đừng che đắt, chỗ ta linh nghiệm hơn chỗ khác nhiều! Không tin thì ngươi đi hỏi thăm nghe ngóng xem!”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm nốt ruồi mọc lông dưới cằm bà ta:

“Không đánh tiểu nhân, đánh mạt chược có được không? Ta, ngươi, và con dâu của ngươi, ba chúng ta cùng đánh.”

Bà lão lập tức ngẩn người, khi bà ta ngẩng đầu nhìn thấy Lý Hỏa

Vượng, vẻ thất thần trên khuôn mặt đanh mỏng hoảng hốt, sau đó lập tức nở nụ cười:

“Được! Chắc chắn được! Đi! Chúng ta đi!”

Trước lời mời thịnh tình của bà lão, rất nhanh, Lý Hỏa Vượng và bà ta, còn cả con dâu béo của bà ta ngồi bên bàn chơi mạt chược.

Ba người nhìn vị trí còn trống cuối cùng còn thừa lại, dường như đang đợi điều gì.

“Bốp!”

Lý Hỏa Vượng đập một tấm Hồng Trung lên giữa bàn.

“Còn thiếu một người, hay là các ngươi viết ra đi?”

“Được!”

Hai mẹ chồng nàng dâu nhanh chóng lấy bút, giấy, nghiên, treo giấy tuyên lớn trên không trung, một người viết ở mặt chính, một người viết lên mặt sau.

Giấy tuyên ngâm đen màu đen dính vào nhau, đây chính là công pháp tu chân mà Hồng Trung giấu đi.

Bất luận để ở chỗ nào, người khác muốn tìm, đương nhiên có thể tìm được, đã như vậy, Lý Hỏa Vượng bền giấu trong ký ức của người bí ẩn nhất.

“Ngồi tĩnh tâm, thoải mái tự nhiên, đôi môi khép hờ, hít thở chậm rãi, tay phải nắm chặt, mắt phải nhìn thẳng tập trung tinh thần đặt đến thiên tâm…”

Đọc nội dung bên trên, tay của Lý Hỏa Vượng khẽ run run, lúc này tờ giấy nhẹ bay nặng đến ngàn cân trong mắt hắn, dù thế nào cũng không ngờ, công pháp tu chân mà mình tha thiết muốn có được, cuối cũng đã trong tầm tay.

Gần như không hề do dự, Lý Hỏa Vượng lập tức ngồi khoanh chân, hai tay nắm chặt, chuẩn bị tu luyện.

“Lý huynh, ngươi đợi một chút, rất có thể đây đây cũng là một phần suy nghĩ của Đấu Mỗ, nó đã truyền công pháp tu chân vào trong ký ức của ngươi, liệu có phải là đợi ngươi tu luyện không?”

Lời này lập tức khiến Lý Hỏa Vượng dừng lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn công pháp tu chân trong tay:

“Ngươi nói là tu luyện thứ này sẽ có nguy hiểm?”

“Chưa chắc, nhưng ngươi phải suy nghĩ kỹ rồi làm, đừng quên ngươi không phải là Hồng Trung, ngươi là Lý Hỏa Vượng, đoạn quá khứ đó không phải là của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn công pháp tu chân trong tay, trong đầu không ngừng nhớ lại tất cả về chuyện này. Đoạn Hồng Trung trong quá khứ vô cùng rõ ràng nói cho hắn biết, công pháp này chính là thật.

Thế nhưng quá khứ trong Hồng Trung đều là giả, vậy công pháp này có thể tin được không? Ngộ nhỡ sau khi luyện thành có hậu quả gì không thể cứu vãn thì làm sao bây giờ?

Chương 700: Chuột Bạch

Sau khi Lý Hỏa Vượng do dự một lát, cuối cùng buông công pháp trong tay xuống:

“Vậy xem ra, muốn tu chân, còn phải tìm một cái Tâm Tố khác tới luyện tập mới thấy được.”

Cũng giống như biện pháp lúc trước thoát khỏi sát khí, tìm người đến làm chuột bạch, cách đơn giản nhất này lúc xem xét đã nhảy ra trong đầu mình.

“Tìm ai đây?”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng lục lọi trong trí nhớ, bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên, tiểu tử Bắc Phong kia hình như vẫn luôn xin chính mình muốn thứ này, có lẽ có thể để cho hắn thử xem.

Mặc dù hắn dùng tu giả Tọa Vong Đạo, miễn trừ ảo giác chuyển

hóa, thế nhưng trong cơ thể Tâm Tố bẩm sinh nhất toàn cường đại như vậy, cũng không tin hắn không động tâm.

Chờ Lý Hỏa Vượng tìm được Bắc Phong trong một kỹ viện đã là mấy ngày sau. Nàng đang nằm trong bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng màu đỏ, cười nhẹ nhàng, theo đó chân trái trắng như ngọc kia nâng lên khỏi mặt nước.

“Ôi, Hồng Trung lão đại thế mà lại tới tìm ta, thật là phước đức ba đời, vinh hạnh cho ta quá.”

“Ngươi có muốn công pháp tu chân không?”

Lúc Hồng Trung mở tờ giấy đang cầm trong tay ra.

Ánh mắt Bắc Phong lập tức sáng lên, mang theo giọt nước ào ào bước ra khỏi bồn tắm.

“Ta biết là ngươi có, lúc trước ngươi còn lừa ta nói không có! Ngươi thật xấu nha~”

Theo thân thể Bắc Phong tiến vào kỹ viện đầu bảng này, lời nói của nàng cũng bắt đầu mang theo một tia phong trần.

Nhưng sau khi nàng đưa tay nhận lấy tờ giấy, trên mặt lại lộ ra sự chần chờ.

“Bạn sẽ tốt như thế ư? Không phải lại muốn lừa gạt ta đấy chứ? Ta sẽ không bị lừa nữa đâu.”

“Không muốn thì thôi.”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng lấy lại công pháp và xoay người muốn đi.

“Ôi ôi! Đừng đi, ta chưa nói là không cần mà.”

Bắc Phong duỗi ngón tay sơn màu hồng kia ra và nhận lấy.

“Quên đi, vì công pháp tu chân này, dù phải để ngươi lừa gạt một lần nữa, ta cũng chịu.”

Ngọc thể mang theo giọt nước trùm một lớp lụa mỏng gần như

trong suốt, hai chân trực tiếp giao nhau, ngồi xếp bằng trên giường đỏ.

Lý Hỏa Vượng cau mày đứng tại chỗ, dường như đang chờ đợi cái gì đó.

Ngay sau đó, tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu lơ lửng trên không trung. Gối màu hồng chuyển động vây quanh Bắc Phong, vừa mới bắt đầu vẫn là gối, nhưng khi xoay tròn, gối nhanh chóng biến thành gạch màu xanh.

Bắc Phong bỗng nhiên kinh ngạc mở to mắt:

“Hồng Trung lão đại, thứ này thật sự rất hiệu quả nha!”

Nhưng mà trước mặt hắn đã không còn một bóng người, Lý Hỏa Vượng hình như đã rời đi từ lâu rồi.

Bắc Phong đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó cầm công pháp tu chân trong tay lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra tia đắc ý.

Một tháng sau, thay đổi một bộ mặt già nua, Bắc Phong mặc tiên phong đạo cốt ngồi xếp bằng trong một hầm ngầm, hòa ái nhìn nam nhân trước mắt.

“Đồ nhi, nếu ngươi đã vì Tâm Tố, vậy vi sư gần như đã dạy dỗ xong rồi, hôm nay vi sư muốn cho ngươi đạo công pháp cuối cùng, công pháp tu chân!”

“Luyện tốt công pháp này rồi, dời non lấp biển đều theo ý muốn của ngươi, hơn nữa còn có thể giúp ngươi loại trừ ảo giác quấy nhiễu!”

Nam nhân kia nghe nói như vậy, lập tức kích động đến không tự kiềm chế được, lúc này quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu về phía lão nhân trước mặt.

Vị lão nhân này chắc chắn là cha mẹ mình tái sinh, đối xử với mình thật sự quá tốt, chẳng những đã giải cứu mình khỏi tay những kẻ ác nhân, hơn nữa lại còn dạy mình công pháp lợi hại như vậy!

Nhìn Tâm Tố trước mắt bắt đầu ngồi xếp bằng nhắm mắt, ánh mắt Bắc Phong híp lại, trong lòng hừ lạnh.

“Hừ! Hồng Trung lão đại à, ngươi nói để ta thử ta liền thử sao, ngươi coi ta là kẻ ngốc à?”

“Ta đương nhiên muốn tìm một Tâm Tốt để thử trước rồi nhìn thử. Về phần cái người nóng tính như ngươi có xảy ra vấn đề trước khi luyện hay không, vậy cũng không phải chuyện ta cần suy nghĩ, hahaha...”

Theo Tâm Tố kia một hít một thở, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, giống như mọi thứ xung quanh đều bị hắn hút vào.

Tất cả mọi thứ xung quanh sơn động cũng bắt đầu không ngừng biến hóa theo hắn. Một số cảnh tượng hình ảnh cực kỳ mờ nhạt hiện lên, hầm rượu lúc thì biến thành phòng cưới, lúc thì biến thành phòng giam.

Khi mặt đất dưới thân nam nhân kia đều lõm xuống, hắn chợt mở to mắt, vô cùng chấn động nhìn mọi thứ xung quanh.

“Sư phụ! Công pháp này thật hiệu quả đó!”

“Đừng dừng lại! Tiếp tục tu luyện đi!”

Lý Hỏa Vượng ẩn nấp một chỗ, sau khi nhìn thấy tất cả, hai tay dần dần siết chặt.

Sau khi vạch lá tìm sâu, Lý Hỏa Vượng đã biết rõ Bắc Phong có đức hạnh thế nào, hắn đương nhiên phải đề phòng cẩn thận, nhưng hắn chỉ cần chuột bạch thử công pháp, mặc kệ tiểu chuột trắng nào cũng có thể.

Lý Hỏa Vượng ở bên cạnh thật lâu, đợi cho đến khi người kia luyện công pháp tu chân thành công, lúc này mới chậm rãi rời khỏi cửa động.

Chương 701: Thành Công Khống Chế

Lúc này bộ dáng Lý Hỏa Vượng thoạt nhìn vô cùng kinh người, xúc tu màu đen của Lý Tuế theo trật tự đã phủ đầy toàn thân hắn, cách làn da có thể rõ ràng nhìn thấy xúc tu sưng lên đang không ngừng co giật.

Lý Hỏa Vượng tìm được một nơi vắng vẻ ở trong rừng, chậm rãi ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại nắm chặt hai đấm, dựa theo công pháp nói ở trên, thu gom thần quang vào hai mắt, tụ tập về hướng giữa mi tâm.

Hơn nữa dùng thần quang hai mắt tìm được, đi tìm tiên thiên vô hình vô ảnh trong cơ thể mình.

Tu luyện cũng không đơn giản, nhất là tu chân, loại phương thức tu luyện này hoàn toàn chỉ là khái niệm, làm cho người ta rất đau đầu.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không tham lam, hơn nữa lúc mới bắt đầu, hắn chỉ cần có thể áp chế được ảo giác là được.

Mà dựa theo công pháp này, chỉ cần dùng thần quang che Tiên Thiên Nhất Khi này lại, không để cho nó tràn ra là có thể dễ dàng làm được.

Ba ngày ba đêm trôi qua, Lý Hỏa Vượng hoãn duyên mở mắt ra, hắn hít sâu vài hơi, giọng nói kèm theo chút run rẩy nói:

“Lý Tuế, ngươi đi ra đi. Ta sẽ thử.”

Sau một phút, từng xúc tu từ trong miệng Lý Hỏa Vượng chui ra, cuối cùng ghép lại thành một nhóm xúc tu màu đen, hai viên song nhi đồng nhãn cầu tò mò nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nín thở nắm chặt nắm tay, bình tĩnh chờ đợi. Một chén trà công phu trôi qua, cái gì cũng không phát sinh, ngay sau đó thời gian nửa nén nhang trôi qua, vẫn không phát sinh gì cả!

“Gia Cát huynh! Thứ này thật hữu dụng! Ta luyện thành công rồi!”

Lý Hỏa Vượng kích động không thôi, còn chia sẻ niềm vui với ảo giác bên cạnh mình.

“Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể thay thế Hắc Thái Tuế, nếu không thân thể của ngươi e là phải thuộc về nó.”

“Hơn nữa không chỉ có thể khống chế ảo giác! Thậm chí ta còn có thể khống chế thời gian nó xuất hiện!”

Lý Hỏa Vượng nói xong, gỡ bỏ thần quang đang bao lấy tiên thiên, hoàn toàn không để lộ một chút sơ hở nào, lập tức mọi thứ xung quanh bắt đầu thay đổi.

Chờ hắn lần nữa lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã nằm trên một cỗ máy lạnh như băng, huyệt thái dương có chút đau đớn.

Lúc này một đám người đang vây quanh mình, người mẹ Tôn Hiểu Cầm của mình cũng ở bên cạnh, nhìn thấy Lý Hỏa Vượng nghi hoặc nhìn xung quanh, lập tức vang lên một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mà Tôn Hiểu Cầm lại càng kích động đến rơi lệ, định dập đầu với những bác sĩ áo trắng kia, nhưng lại bị ngăn lại.

“Tôn phu nhân, ngươi không cần kích động như vậy, liệu pháp sốc điện đã có thể làm cho con trai ngươi sống lại, sau này tiến hành song song giữa phối hợp thuốc và tư vấn tâm lý là con trai ngươi có hy vọng hồi phục.”

Lý Hỏa Vượng nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng thầm nghĩ:

“Cho nên nói...Nếu nói ảo giác là bởi vì Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể ta tràn ra ngoài gây ra, vậy nói cách khác, nơi này vẫn là giả?”

Đúng lúc này, Tôn Hiểu Cầm nhào tới, dùng sức ôm đầu Lý Hỏa Vượng vào trong ngực mình.

Cuối cùng nàng cũng thấy được hy vọng hồi phục của con trai mình! Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì khác trong lòng nàng.

Cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc này, Lý Hỏa Vượng nhìn các bác sĩ và y tá xung quanh vỗ tay chúc mừng, ánh mắt dần dần kiên định lại.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con đã không còn hôn mê nữa, con hiện tại rất tốt, Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể Tâm Tố là một phần của thiên đạo! Mà bây giờ nó có thể theo sự khống chế của con! Cho dù bên này tất cả đều là giả, một ngày nào đó ta cũng có thể làm cho các ngươi hoàn toàn biến thành sự thật!”

Bức tường trắng xóa cùng ánh sáng của ngọn đèn tiết kiệm năng lượng, còn có hàng rào bằng sắt màu xanh lục với những tấm kính chống đạn.

Lý Hỏa Vượng bị trói bởi hai lớp quần áo quanh mình, hắn yên tĩnh quan sát chăm chú toàn bộ không gian xung quanh.

Khung cảnh xung quanh cực kỳ cô quạnh trong mắt Lỳ Hỏa Vượng lúc này lại trở nên vô cùng sống động, như thể màu sắc tự nhiên được nâng sáng lên hẳn một tone.

Đó chỉ là bởi, tất cả những thứ này đều là hiện thực chứ không phải giả.

Từ kỳ ức của Hồng Trung, Lỳ Hỏa Vượng nắm rõ được sức mạnh cực kỳ đáng gờm của Tâm Tố. Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể hắn chẳng phải thứ gì khác mà là một phần của thiên đạo.

Cũng giống như Tâm Trọc có thể xé tan trời đất, sức mạnh của Tâm Tố có thể khiến giả thành thật theo cách hoàn hảo nhất.

Sau khi hiểu ra được điều này, mê võng trong tâm trí Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn biến mất. Hắn không cần phải phân biệt thật giả gì nữa, chỉ cần hắn muốn thì cho dù là thật hay giả cũng đều có thể biến thành thật.

“Loong coong!”

m thanh cánh cửa sắt khiến Lý Hỏa Vượng nhìn về phía ấy.

Hai tên giám ngục với thân hình vạm vỡ bước vào, hắn cầm trong tay các thiết bị chuyên dụng của cảnh sát, trên người mặc bộ áo chống đạn phòng ngừa bị đâm. Hai người bọn hắn mỗi người một bên như môn thần.

Tôn Hiểu Cẩm cầm theo hộp cơm đi ra từ giữa hai người nọ, nàng dường như rất bất mãn với sự tồn tại của hai người.

“Cái đám người trẻ tuổi các cậu thiệt tình, ây da, đã nói bao nhiều lần là có ta ở đây rồi thì nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, cứ nhất định phải đến cơ, mà một đứa thôi còn chưa đủ, lại còn phải có tận hai đứa. những người trong ngục như các cầu đều nhàn quá phải không?”

Chương 702: Bố

Đám giám ngục cũng càu nhàu.

“Dì Tôn à, dì đừng làm khó tụi con nữa. Đây là mệnh lệnh của cấp trên, mặc dù tụi con làm trong biên chế hưởng lương đều đặn, nhưng lương một tháng của tụi con cũng chỉ có vài nghìn tệ thôi, bây giờ giá nhà đã cao hơn trước một nấc rồi, vì để kiếm chút tiền mọn mà liều mạng với con trai dì thực sự không đáng đâu ạ.”

Tôn Hiểu Cầm như định tiếp tục phàn nàn, nhưng sau khi thấy Lý Hỏa Vượng nhìn mình thì nàng lập tức phấn khởi cầm theo hộp cớm đi đến bên hắn.

“Con trai à? Con tỉnh rồi! Nào, ăn cơm thôi, hôm nay mẹ làm canh sườn bí đao mà con thích nhất đó!”

Lý Hỏa Vượng ngắm nghía gương mặt kia của đối phương , gương mặt vô cùng quen thuộc cũng như quá đỗi thân thương ấy.

Chuôi thìa ngắn bằng nhựa múc ra nửa thìa cơm từ hộp đựng thức ăn, rồi lại gắp thêm mấy miếng sườn cùng bí đao, cuối cùng được đặt trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng gắp món ăn tuy đơn giản nhưng lại thơm ngon vô cùng này bỏ vào miệng nhẹ nhàng nhai.

Hắn bình thản thưởng thức món ngon hiếm có này, cuối cùng chẳng cần phải đắn đo rốt cuộc thứ mình đang ăn này là sườn nấu bí đao hay là đinh gỉ bùn đất nữa.

Nhìn những nếp nhăn ở khóe mắt của Tôn Hiểu Cầm, Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng nói:

“Mẹ, không cần cứ vây quanh con suốt cả ngày như vậy nữa đâu, bình thường mẹ cũng nên nghỉ ngơi chút đi, sau này con sẽ ngày càng đỡ hơn thôi.”

“Nói linh tinh gì đấy, càng đến lúc này rồi thì bên cạnh con càng không thể không có ai được!”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng cũng chẳng khuyên nữa, bởi hắn biết, với tính cách của mẹ mình thì có khuyên gì cũng vô ích.

Hiếm có bữa cơm nào hắn có thể bình thản ăn uống như vậy, trong đó chẳng có bất kỳ điều bất ngờ nào.

Khi hai vị giám ngục canh cửa không khỏi thở dài một hơi, hắn nhìn thấy đồng nghiệp mình dẫn theo một người đàn ông trung niên cỡ bốn mươi năm mươi tuổi đi vào phòng bệnh.

“Không sao, đây là bố của bệnh nhân giường số 13.”

Ba vị giám ngục đồng thời thấy người đàn ông ấy cầm một túi lưới đỏ chứa đầy quýt bên trong đi đến bên giường tên điên cuồng võ.

“Bố.”

Lý Hỏa Vượng nhìn người đàn ông trông có hơi xa lạ, thời gian hắn tỉnh táo không nhiều, thời gian ở cạnh bố mình thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Sao ngươi lại đến đây? Trước khi đến sao không nói với ta một tiếng.”

Tôn Hiểu Cầm vừa trách móc chồng mình vừa kéo cổ tay hắn lôi ra ngoài cửa.

Nhìn qua song sắt cửa sổ, Lý Hỏa Vượng thấy bố mẹ mình chúi cổ vào một chỗ với nhau xì xào nói gì đó, thi thoảng còn lén nhìn trộm về phía mình vài lần.

Lý Hỏa Vượng đăm chiêu nhìn bóng lưng của bọn họ, bộ quần áo

mà hai người mua trước đó giờ đây trông thật rộng, bọn họ đều gầy đi rồi.

Năm phút sau, Lý Hỏa Vượng thấy bố mình trở lại căn phòng, còn mẹ hắn thì cầm theo hộp cơm rời đi rồi.

“Ăn quýt không con?”

Hai trái quýt được một bàn tay thô ráp lấy ra từ trong túi lưới đỏ.

Thấy Lý Hỏa Vượng lắc đầu, hắn bóc vỏ quýt đò đặt trên kệ tủ cạnh đầu giường.

“Gần đây thế nào rồi?”

“Ổn ạ, môi trường ở đây khá tốt.”

“Bệnh con sao rồi?”

“Sắp khỏi rồi, con nói thật đó.”

“Ừ, thế thì tốt.”

Hai người cứ câu được câu không, nhưng dần dần chẳng ai nói gì nữa.

Cuộc trò chuyện của hai người kết thúc rồi, điều này dường như rất bình thường. So với người mẹ đảm nhiệm vai trò mẹ hiền trong nhà thì người bố đảm nhiệm vai trò nghiêm khắc lại không có nhiều thời gian để tâm sự.

Lý Hỏa Vượng yên lặng quan sát bố mình, những tia máu li ti bên trong mắt hắn cùng quầng thâm mắt đã chứng minh hắn không ngủ đủ giấc.

Cổ áo vàng ố và ống tay áo dính mỡ đã chứng minh rất lâu rồi hắn không mua quần áo mới.

Còn bộ tóc hơi hói của hắn đã có nhiều sợi bạc trắng hơn quá khứ rất rất nhiều, bộ râu thì cũng phải mấy ngày không cạo rồi.

Mà người đàn ông này, là bố của mình, Lý Kiến Thành.

Nhìn đứa con trai bị trói chặt trên giường bệnh của mình và cả những vết sẹo cắt ngang mặt của hắn, Lý Kiến Thành thở dài thườn thượt. hắn thò tay vào túi áo mình lấy ra một bao thuốc lá co dúm, rồi lại lấy từ bên trong bao thuốc ra một điếu thuốc ngậm vào miệng, sau cùng dùng cái bật lửa trong suốt màu xanh lục đốt phần đầu.

Rít một hơi thuốc thật dài rồi lại chầm chậm nhả khá ra, dường bị khói làm cay, mắt hắn có hơi ươn ướt.

“Sư phụ, xin lỗi, bây giờ trong khu giam giữ cấm hút thuốc, phiền anh phối hợp một chút.”

Nghe thấy lời nhắc nhở của cảnh ngục từ phía cửa, Lý Kiến Thành vội vàng dập điếu thuốc trong tay, hắn ngó nghiêng xung quanh nhưng không tìm được gạt tàn, cuối cùng đành gói vào trong miếng vỏ quýt.

“Bố, chẳng phải bố cai thuốc rồi sao? Sao lại hút nữa rồi?”

Lỳ Kiến Thành cười cười rồi nhét bật lửa trong tay vào lại trong túi.

“Trong lòng có tâm sự chứ sao, không sao, thuốc lá rẻ, không tốn bao nhiêu tiền đâu.”

“Con không nói tiền, mà là sức khỏe.”

Thật lâu sau đó, Lý Kiến Thành lại thở dài một hơi nói:

“Do bố quá tệ, bố đã không phát hiện ra con bị chứng bệnh này. Bố tra trên mạng rồi, những bệnh liên quan đến tâm thần này phải chữa trị càng sớm càng tốt. nếu trước kia phát hiện ra, có lẽ bây giờ sẽ không….”

“Bố à, chuyện này không phải do lỗi của bố!”

Lý Hỏa Vượng thật sự không nhịn nổi nữa mà cắt ngang lời hắn.

“Đây là vấn đề về thể chất, nếu con đã là Tâm Tố thì đây là số của con rồi, trốn cũng không trốn được. Bố cũng không cần phải tự trách, con sẽ giải quyết ổn thỏa thôi, bố yên tâm đi.”

Chương 703: Điên Điên Khùng Khùng

Khi thấy khóe miệng đối phương khẽ run lên, Lý Hỏa Vượng biết mình không nên giải thích gì với hắn cả.

Hắn vốn chẳng hiểu gì về thế giới phía bên kia, bản thân mình nói với hắn Tâm Tố chỉ khiến hắn càng cảm thấy bệnh của mình vẫn chưa chuyển biến tốt hơn.

“Hỏa Vượng à.”

Lời nói của Lý Kiến Thành tràn ngập sự mệt mỏi lẫn chua xót.

“Bố biết con không phân biệt được, không sao đâu, không phân biệt được cũng không sao cả, bố không trách con.”

“Nếu con thích ở bên đó, vậy thì cứ ở bên bển đi. Nếu như vậy khiến trong lòng con cảm thấy thoải mái thì con cứ yên tâm, mọi việc bên đây còn có bố mà, bố vẫn lo được hết.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt thấy chua xót nhưng hắn chẳng nói thêm gì nữa, hắn sợ chỉ cần mình nói thì nước mặt sẽ không kìm được mà tuôn ra.

Hai cha con cứ tiếp tục yên lặng mà ngồi như vậy, mãi cho đến khi quản ngục đi đến mời về, dù mệt mỏi nhưng Lý Kiến Thành vẫn gồng mình đứng dậy xoa xoa đầu Lý Hỏa Vượng rồi quay người rời khỏi phòng bệnh.

“Mẹ à, có lẽ con phải trở lại trạng thái điên điên khùng khùng rồi, mẹ yên tâm, chẳng sao đâu, mẹ tin con, sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt hơn.”

“Cứ cách dăm bảy bữa con sẽ kiếm thời gian rảnh tỉnh tạo lại, nếu có chậm thì mẹ cũng đừng lo lắng, có thể do con bị một số việc vặt cuốn lấy.”

“Không, mẹ à, con thực sự không hề phát bệnh, mẹ đừng kích

động nhé, mẹ nghe con giải thích."

Gia Cát Uyên đừng giữa không trung nghi hoặc nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, lắng nghe hắn khẽ thì thầm giải thích với một thân cây cổ thụ cong queo.

"Sao rồi? Lần này được mở mang tầm mắt đúng không? Không phải ai cũng có cơ hội được thấy Tâm Tố lên cơn điên đâu."

Ảo ảnh Tọa Vong Đạo ra vẻ người từng trải giải thích cho Gia Cát Uyên.

"Trước kia Lý huynh cũng thường như vậy à?"

Gia Cát Uyên nghi hoặc hỏi.

"Ừ, nghe tên hòa thượng nói, trước khi hắn ăn Lý Tuế, cứ dăm ba hôm lại có một trận như vậy."

Gia Cát Uyên nhìn Lý Tuế đang co quắp lại dưới gốc cây rồi lại nhìn Lý Hỏa Vượng đang lẩm bẩm một mình, hắn không khỏi cảm thán:

"Lý huynh khổ thật, Tâm Tố còn khổ hơn nhiều lần so với Tâm Trọc."

"Đúng thế, đạo sĩ khổ lắm. suốt cả đoạn đường này, ta ở cạnh nhìn mà xót, nếu không phải ta chẳng thể làm gì thì ta cũng muốn giúp hắn lắm."

Hòa thượng bên cạnh chem miệng nói.

"Vị đại sư phụ này, tiểu sinh Gia Cát Uyên hữu lễ."

Mặc dù người này trông giống hệt phương trượng ở Chính Đức Tự của Đại Tề, nhưng Gia Cát Uyên vừa nhìn là biết đây không phải hắn, vị phương trượng ấy vẫn chưa chết mà.

"Hữu lễ? Ồ, ta cũng thế, ta cũng thế. Đúng rồi, ngươi cẩn thận tên không mắt không da mặt kia chút, hắn chính là một tên lừa đảo, hắn lừa ta những mấy lần rồi đấy."

Gia Cát Uyên mỉm cười nhìn Hồng Trung bên cạnh nói:

“Thấy rồi, người này là Tọa Vong Đạo. Vậy đại sư phụ, vị không đầu kia là ai?”

Nhờ có hòa thượng giới thiệu, Gia Cát Uyên không chỉ biết tên những ảo ảnh khác mà đến cả nguyên nhân vì sao trước kia chúng chết, đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

“Vậy có nghĩa là vị Kim Sơn Hoa tiền bối này là do Bành Long Đằng giết phải không?”

“Đạo sĩ nói vậy đấy, nhưng hắn rất ghét nói chuyện với ta, cả ngày bận tới bận lui nên ta cũng chẳng rõ lắm.”

“Vậy vị Kim Sơn Hoa tiền bối này sao lại không có bất kì địch ý nào với Bành tướng quân nhỉ?”

“Cài này sao ta biết được, ta có phải con giun trong bụng tụi nó đâu.”

“Vậy được, tiểu sinh lại hỏi cái khác vậy, ngoài năm người mình ra còn có ai khác không?”

“Có chứ, nghe nói trước bọn ta còn có một tên bị chốc đầu với một nữ nhân, họ đều là ảo ảnh bên cạnh đạo sĩ, nhưng sau đó thì chẳng còn nữa.”

“Vậy tức là Lý huynh có tổng cộng bảy cái ảo ảnh à?”

Gia Cát Uyên gập quạt giấy lại gõ nhẹ vào lòng bàn tay như đang suy nghĩ gì đó,

“Ngươi định làm gì?”

Hồng Trung cau mày nhìn người trước mắt.

“Bây giờ bọn ta đều trở thành ảo ảnh bên cạnh Lý Hỏa Vượng rồi, ngươi còn định suy tính cái gì?”

Gia Cát Uyên phất tay với hắn rồi cười nhưng chẳng nói gì.

“Gia Cát huynh.”

Giọng nói Lý Hỏa Vượng khiến tất cả ảo ảnh đều nhìn về phía hắn.

Mặc dù nam tử trước mặt vẫn mang hình hài như cũ, nhưng không rõ vì sao màtinh thần hắn lại trông có vẻ không giống với trước kia.

“Gia Cát huynh, trừ Đại Tề và Đại Lương, trước kia ngươi có từng gặp ai bị thay đổi quá khứ hông?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Chưa từng, khắp thiên hạ có thể gặp được Ti Mệnh đã vô cùng hiếm có rồi, hơn nữa đa số họ đều hoặc là điên rồi hoặc là chết rồi chứ đừng nói là Ti Mệnh đích thân động chân động tay nữa.”

Câu nói của Gia Cát Uyên khiến Lý Hỏa Vượng nhíu mày. Vậy chẳng có lẽ, nếu hắn muốn loại bỏ quá khứ của Hồng Trung thì chẳng còn cách nào nữa ư?

Vừa nhìn là biết bị Đấu Mỗ sửa quá khứ là một chuyện cực kỳ khó thực hiện, nhưng nếu cẩn thận suy xét thì cũng không hẳn như vậy.

Bị Đấu Mỗ thay đổi quá khứ, ngoại trừ thân phận trong quá khứ ra lại thêm một thân phận Tọa Vong Đạo nữa, đồng thời bản thân còn tự nhiên tinh thông bao nhiêu công pháp thần thông cực lợi hại của Tọa Vong Đạo.

Chương 704: Chơi Chó

Vừa được tặng thân phận vừa được tặng chú pháp, cuối cùng còn được tặng Tu Chân Công Pháp, dù thế nào cũng thấy đây là chuyện tốt, thậm chí hại như thế nào thì tạm thời vẫn chưa thấy xuất hiện.

Dường như điều đáng ngờ duy nhất là, Đẩu Mỗ làm vậy chắn chắn phải có mục đích của mình.

“Tại sao nó lại là thế?”

Lý Hỏa Vượng thu thập tất cả những gì liên quan đến Đẩu Mỗ trong ký ức của Hồng Trung nhưng cuối cùng cũng chẳng có bất kỳ đầu mối nào.

Quan hệ giữa bọn chúng không phải quan hệ giữa tín đồ và thần thánh, mà là quan hệ giữa tên lừa đảo và kẻ bị lừa.

Tọa Vong Đạo đều biết tất cả những thứ giả dối trên thế gian này đều thuộc về Đẩu Mỗ, nó nắm giữ tất cả những điều hư giả.

Trên người mỗi người đều sở hữu một tia hư giả của Đẩu Mỗ cũng giống như bất cứ ai cũng đều biết nói dối vậy, đây là điều bắt buộc và cũng nhất định phải có. Còn cách mà Tọa Vong Đạo đạt được sức mạnh chính là lừa mất hư giả thuộc về Đẩu Mỗ trong cơ thể mỗi người.

Đương nhiên rồi, hư giả chỉ là một phần trong đó, trong lúc lừa lấy hư giả cũng có thể tiện tay lừa mất trên người người khác thứ gì đó, cũng vì vậy mà tự nhiên lại nảy sinh sự việc.

Tuy nhiên trong Tọa Vong Đạo cũng có điều đang ngờ, chính là chúng làm vậy chỉ vì Đẩu Mỗ muốn chúng làm vậy. Vì nó lừa Tọa Vong Đạo lừa nó, từ đó đạt được mục đích của nó.

Còn mục đích của Đẩu Mỗ là gì thì kẻ bị lừa như Tọa Vong Đạo chắc chắn sẽ chẳng biết được.

“Có thể Đấu Mỗ biết gì đó.”

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm một mình.

“Lý huynh, tiểu sinh thấy rằng, bây giờ ngươi như vậy nên tránh xa Tọa Vong Đạo chút thì hơn, nhất là Đấu Mỗ, lỡ như Đấu Mỗ để mắt đến ngươi thì quả thực sẽ không dễ giải quyết như vậy nữa.”

“Ngươi cũng biết, Tọa Vong Đạo trước nay không giỏi đối kháng chính diện. bọn chúng vẫn luôn thích trốn trong bóng tối giăng bẫy chứ đừng nói là Đấu Mỗ.”

“Ngươi yên tâm, ta vẫn chưa điên đến mức mất lý trí đâu, sao ta ại đi trêu ngươi Đầu Tử được. Trong lúc cấp bách như này phải tìm một nơi yên tĩnh, yên tĩnh tu luyện Tu Chân Công Pháp khó nhằn này.”

“Chỉ khi tu thành Tu Chân Công Pháp của chúng ta thì Lý Hỏa Vượng ta mới có chỗn dung thân giữa hai thế giới này.”

Dù là gia tăng thực lực thì cũng nên để Gia Cát Uyên dùng giả làm thật, hoặc là thế giới hiện thực biến thành thật, Tu Chân Công Pháp này phải gọi là quan trọng của quan trọng, quá khứ của Hồng Trung trong hắn không thể nào so sánh được.

Gia Cát Uyên gật gù tán đồng.

“Vậy Lý huynh, tiếp sau đây ngươi định thế nào?”

“Ta….”

Sau khi do dự một hồi, Lý Hỏa Vượng lại cất lời nói:

“Ta sẽ về Ngưu Tâm thôn, nơi đó yên tĩnh vắng vẻ, rất thích hợp cho việc tu luyện. Hơn nữa với tình hình chuyển biến như hiện nay, ta cũng hơi lo lắng cho Miểu Miểu họ.

Hơn nữa đây cũng là lời hứa trước kia với Miểu Miểu. Nhân lúc loại bỏ hoàn toàn ảo giác của Tâm Tố tranh thủ về tìm bọn hắn, như vậy cũng coi như là đã thực hiện lời hứa rồi nhỉ.

Vừa nghĩ tới những gương mặt đã lâu không gặp ấy, trong lòng Lý

Hỏa Vượng chợt thấy nhớ nhung. Ở thế giới này, họ chính là nỗi lo lắng duy nhất của hắn.

Nói là làm, Lý Hỏa Vượng lập tức quay người lên ngựa chuẩn bị xuất phát đi về Ngưu Tâm thôn.

Nhưng hắn vừa định giơ roi ngựa lên thì đột nhiên thấy thiếu thiếu gì đó.

“Chờ đã, Lý Tuế và Màn Thầu đâu rồi?”

“Lý Tuế! Màn Thầu!”

Lý Hỏa Vượng hô vọng vào cánh rừng xung quanh.

Rất nhanh sau đó, một loạt những sợi xúc tu sền sệt đen sì thò ra từ bụi cỏ, càng ngày càng nhiều, cuối cùng chúng hợp lại thành một đám.

Còn Màn Thầu lúc này đang bị xúc tu cuốn chặt lấy bốn chân cùng miệng và bị Lý Tuế giơ cao lên giữa không trung.

“Ngươi làm gì đấy?”

“Chơi chó.”

Lý Hỏa Vượng đội mũ rộng vành dắt theo ngựa yên lặng đứng bên đường nhìn Ngưu Tâm thôn phía xa xa.

Vài tháng trước, cũng đúng vị trí này, lúc đó hắn đứng ở đây, nghĩ xem làm thể nào để giải thích với Bạch Linh Miểu, rằng hắn đã giết cả nhà nàng.

Hôm nay cũng vẫn là vị trí này, hắn đứng ở đây, nghĩ xem làm thế nào để giải thích với những người còn lại trong thôn về toàn bộ nhưng gì mình đã trải qua trong thời gian không ở đây.

Hắn đạt được mục đích của mình rồi, hắn sẽ không còn bị ảo giác quấy nhiễu nữa. rõ rằng là sắp được gặp lại bọn họ rồi, nhưng không rõ vì trong mà trong òng hắn cảm thấy vô cùng lo lắng bất

an.

So với mùa đông lạnh lẽo thì mùa xuân ở Ngưu Tâm thôn lại nhộn nhịp hơn nhiều, trong những cánh đồng xung quanh thôn đều là những người lao động và trâu.

Những người ấy có tuổi đời không cao, trông có vẻ vụng về hậu đậu nhưng lại làm việc vô cùng cần mẫn. Nhưng chẳng rõ vì sao mà bộ dạng những người ấy đều trong chẳng ra làm sao.

“Gâu gâu!”

Tiếng sủa của Màn Thầu kéo ánh mắt của Lý Hỏa Vượng từ phía xa xăm trở về, nhìn chú cho vàng to lớn phía sau, no cong mình lên ngoác miệng sủa về Lý Tuế đang núp trong rừng cây.

Dù Lý Hỏa Vượng đã dạy nó rất nhiều lần nhưng dường như Màn Thầu không tiếp thu được việc này, từ đầu đến cuối tỏ ra địch ý vô cùng mạnh mẽ với Lý Tuế.

“Cha, sao nó lại sủa con? Con thích chơi với nó nhưng nó không thích chơi với con.”

Chương 705: Trở Về

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Lý Tuế lúc này, nhưng cái xúc tu nhúc nhích của nó được che đậy bởi một tấm áo tơi vô cùng kín đáo, còn phần đầu thì được che bởi một cái mũ rộng vành lớn có thêm tấm mạng chùm đen.

Nếu là người ngoài không rõ nội tình mà chỉ phán đoán qua vẻ bề ngoài, Lý Tuế mặc áo tơi lúc này nhìn trông giống một tên vừa lùn vừa béo ục ịch.

“Nếu nó không muốn chơi với ngươi thì ngươi chơi cái khác đi, đừng đi trêu ngươi nó.”

Trước kia cần Lý Tuế áp chế ảo giác trong tâm, nhưng giờ hắn không cần nữa nên nhất thời Lý Hỏa Vượng vẫn chưa biết cách xử lý nó thế nào.

Mặc kệ nó tự lực cánh sinh? Lý Hỏa Vượng thực sự không mở lời nổi, từ lúc nó có thần thức đến bây giờ đều do hắn dạy nó từng chữ từng chữ một, nếu nói không có tình cảm gì thì chắc chắn là giả rồi, cho dù nó chỉ là một thứ yêu tà trông vô cùng đáng sợ.

Dù trông nó rất rợn người nhưng tâm ý nó lại vô cùng thuần khiết, rất dễ bị người khác lừa. Ở thế giới này, Hắc Thái Tuế cũng được coi là một phương thuốc, nếu thực sự thả nó đi thì e rằng chẳng mấy chốc sẽ bị kẻ khác bắt đi mất.

“Sau khi vào thôn, dù thế nào ngươi cũng không được cởi áo tơi trên người ra, cũng nhất định không được thò xúc tu ra bên ngoài để tránh dọa cho mọi người sợ.”

“Cha, con biết rồi.”

Lý Tuế ngoan ngoãn đáp.

Những cái xúc tu của nó liên tục nhúc nhích đi theo Lý Hỏa Vượng về phía đầu thôn, phía dưới lớp áo tơi của nó lưu lại một lớp chất nhầy nhàn nhạt.

Hai người dắt theo một con ngựa rồi đem theo một con chó, cách ăn mặc như vậy rõ ràng không phải những người bán hàng rong đi qua thôn, vì vậy họ lập tức thu hút sự chú ý của những người bên trong cánh đồng.

“Lý sư huynh!! Lý sư huynh ngươi trở về rồi!!”

Dương Tiểu Hài kích động không nguôi chạy từng bước từ trong ruộng ra, một vị nữ nhân mặt tròn tò mò đi theo phía sau hắn.

Gặp lại người quen lâu ngày không gặp, Màn Thầu lập tức lắc đầu nguây nguẩy bổ nhào về phía Dương Tiểu Hài.

Dương Tiểu Hài ôm Màn Thầu vào lòng rồi không kìm được hỏi Lý Hỏa Vượng đang dắt ngựa:

“Lý sư huynh, thời gian qua ngươi đi đâu thế? Bọn ta đều rất nhớ ngươi đó, không sso chứ!”

Trong lúc hắn hỏi, những người vây quanh Lý Hỏa Vượng cũng

càng lúc càng đông, chờ đến khi bọn họ quay trở lại cổng đại viện của Bạch gia thì gần như toàn bộ người dân trong thôn đều đến rồi.

Cao Trí Kiên trông có vẻ cao hơn trước một cái đầu, hắn đứng giữa đám đông trông như thể hạc đứng giữa đàn gà, hắn mở miệng lắp ba lắp bắp định nói gì đó nhưng lại bị Cẩu Oa tranh lời nói trước.

“Lý sư huynh! Ngươi mau xem này! Đây là vợ ta, ngươi lại nhìn bụng nàng ấy đi, sắp đẻ đến nơi rồi! Ta sắp làm cha rồi!! Hahahaha!”

Tiếng cười vui sướиɠ của Cẩu Oa chưa được bao lâu thì đã bị Xuân Tiểu Mãn đẩy sang một bên.

“Lý sư huynh, cuối cùng ngươi cũng về rồi. Khoảng thời gian gần đây Miểu Miểu thường xuyên nhắc tới ngươi, lo lắng cho ngươi đấy.”

Triệu Ngũ chống cằm phấn chấn nói:

“Lý sư huynh, trong lúc ngươi không ở đây, ta đều giúp ngươi lấy tiền từ quan của Ngưu Tâm thôn. Nhưng không phải ăn không ngồi rồi đâu nhé, bọn ta cũng làm được kha khá đấy!”

Tất cả mọi người đều hào hứng nói đủ thể loại chuyện, thậm chí đến lúc Lý Hỏa Vượng chuẩn bị rời đi, hắn đều gần như quên sạch những câu chuyện mà bọn họ kể.

Lý Hỏa Vượng đứng giữa đám đông, trong lòng hắn dần được thả lỏng, tâm trạng căng như dây đàn giờ đây không còn đeo bám hắn mỗi phút mỗi giây nữa rồi.

“Có thể bởi vì cảm giác này là nhà.”

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ bụng.

“Haaaaa~Haaaa~tiểu đạo gia à, cuối cùng ngươi cũng về rồi. Nào nào nào, đi xa một chuyến phải đi qua chậu than đuổi điều xui xẻo.”

Lữ Trạng Nguyên cười ha hả mang một cái chậu than đặt trước

cửa ra vào.

Tất nhiên là hắn vui rồi, có vị chủ ở lại trấn thủ nơi này khiến hắn an tâm phần nào. Hơn nửa hắn còn là Đông gia của mình nữa, sống trong thôn này nhờ thế mà cũng danh chính ngôn thuận hơn nhiều rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng đi qua chậu than vào đại viện Bạch gia liền thấy Bạch Linh Miểu đang tựa vào cửa sổ tầng hai mỉm cười nhìn mình. Dường như người hậm hực bỏ hắn mà đi là một người hoàn toàn khác vậy.

“Về rồi à? Tiểu Hài, đi, bắt một con dê với một con lợn trong chuồng ra thịt đi, tối nay ăn tiệc lưu thủy.”

“Được thôi!”

Dương Tiểu Hài vui sướиg đáp một tiếng thật to rồi thả Màn Thầu trong lòng ra, quay người đi về phía nhà bếp.

Lữ Trạng Nguyên gào thật lớn, tất cả mọi người dồn dập đi giúp đỡ nhau mổ dê mổ lợn. Đại viện Bạch gia bỗng trở nên yên ắng hơn hẳn.

“Vị này chính là hồng nhan tri kỷ của Lý huynh à? Vậy ta có cần lánh đi chút không nhỉ?”

Gia Cát Uyên nhìn Lý Hỏa Vượng trên lầu rồi cực kỳ tinh tế đề nghị.

“Né đi cái gì! Ngươi mới đến nên còn chẳng biết giữa bọn họ đã xảy ra những gì, tiếp sau đây mới thú vị này, ta cứ phải gọi là chờ đoạn này nãy giờ.”

Hồng Trung hứng khởi định chạy theo nhưng lại bị Gia Cát Uyên cản lại.

“Vị Tọa Vong Đạo huynh đài này, hay là bỏ đi, đây không phải chuyện quân tử nên làm.”

Gia Cát Uyên ngăn cản hắn.

“Ta vốn còn chẳng phải quân tử, ta là Tọa Vong Đạo mà, ta là kẻ chuyên đi lừa người đấy!”

Song, dù hắn có nói thế nào thì Gia Cát Uyên cũng nhất quyết không để hắn lại gần.

Chương 706: Đau Đầu

Khi Lý Hỏa Vượng đi men theo cầu thang lên đến tầng hai, Bạch Linh Miểu trang nhã đi tới gỡ túi đựng hình cụ trĩu nặng của hắn xuống như thể thê tử tháo binh khí cho phu quân.

Nhưng nàng vừa định nói gì đó thì lại ghét bỏ nhìn chằm chằm quả bí lùn sau lưng Lý Hỏa Vượng, trong bụng thầm nghĩ:

“Người này là ai đây? Sao lại lên tận phong ngủ của người ta thế này? Không biết xấu hổ gì cả.”

“Đây là Lý Tuế, Lý Tuế, gọi mẹ.”

“Mẹ.”

“Mẹ?”

Một tràng oán thán trong lòng Bach Linh Miểu bỗng bị cái tên Lý Tuế này cắt đứt mất, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tên quái nhân mặc áo tơi trước mặt.

“Ngươi nói rõ cho ta! Ngươi lấy đâu ra đứa trẻ lớn như vậy hả! Có phải con tiểu tiện nhân Dương Na kia sinh cho ngươi không!”

Thấy phản ứng Bạch Linh Miểu dữ dội như vậy, Lý Hỏa Vượng không biết nói gì hơn.

“Ngươi nói linh tinh gì vậy, ta từng nói với ngươi rồi đó. Nó là Hắc Thái Tuế trong cơ thể ta dùng để áp chế ảo giác, bây giờ không cần nó áp chế ảo giác nên mới ra khỏi cơ thể ta rồi.”

Nói rồi, Lý Hỏa Vượng nhấc mũ vành của Lý Tuế lên để lộ ra lúc

nhúc những cái xúc tu đặc dính màu đen.

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu ngay lập tức chú ý đến tin tức quan trọng nhất, mặt nàng lộ ra vẻ vui sướиg.

“Hả?! Vậy có nghĩa là sau này ngươi sẽ không bị chìm vào ảo giác nữa ư?”

“Không, vẫn cần đi chứ. Việc ở bên đó vẫn chưa giải quyết thỏa đáng, nhưng bây giờ ta có thể tạm coi là khống chế được nó rồi.”

Bạch Linh Miểu vui khôn kể xiết, trông còn có vẻ vui hơn Lý Hỏa Vượng nhiều.

“Tuyệt thật đấy! ngươi là người đầu tiên trị được khiếm khuyết của mình trong số chúng ta đó!”

Nhìn nụ cười vui sướиg của nàng, trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy áy náy vô cùng. So với những gì mình đối xử với nàng thì sự quan tâm không nghi ngờ của nàng còn nhiều hơn cả.

Nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng lấy từ trong ngực ra một cái lắc bằng vàng được cuốn trong dây đỏ. hắn cúi người xuống rồi nhẹ nhàng rút đôi giày trắng muốt của Bạch Linh Miểu ra.

“Ta vẫn nhớ, lúc trước khi mới rời khỏi Thanh Phong Quan, chúng ta không có tiền mua lương thực, ngươi đem cái lắc chân của mình đi bán gấp rồi mua túi cho ta.”

Nhìn chiếc lắc chân bằng vàng trên cổ chân trắng nõn như ngọc của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng trầm ngâm nói:

“Lúc đó ta từng nói, đợi khi nào có tiền sẽ mua cho ngươi một chiếc lớn hơn nữa. xin lỗi, lần này đã xảy ra quá nhiều việc, phải mãi đến bây giờ ta mới có thời gian mua trả cho ngươi.”

Đôi lông mi trắng muốt của Bạch Linh Miểu khẽ chớp chớp nhưng lại chẳng nói gì mà chỉ nhẹ nhàng cúi người xuống ôm Lý Hỏa Vượng vào trong lòng.

Lý Hỏa Vượng nhìn l*иg ngực Bạch Linh Miểu, tình yêu cùng niềm vui sướиg đã che lấp đi ham muốn và gian ác trong nàng. Giờ phút

này đây nàng giống như khi chưa bị sát khí nhập vào cơ thể vậy, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang mân mê mái tóc Bạch Linh Miểu, ngửi hương thơm trên cơ thể nàng, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên hiếm có này, Lý Tuế đã di chuyển đến mặt bàn bên cạnh rồi trườn lên trên, giơ hai con mắt lên nhìn không chớp mắt.

“Cha, hai người đang làm gì vậy?”

Nó cực kỳ tò mò, bởi nó chưa từng được chứng kiện việc này, Lý Hỏa Vượng cũng chưa từng giảng giải cho nó nghe.

“Con ơi, có phải đầu mày có vấn đề không?”

Bạch Linh Miểu vùi đầu trong l*иg ngực Lý Hỏa Vượng khàn giọng hỏi.

Lý Hỏa Vượng cười nhẹ rồi buông Bạch Linh Miểu ra, đi đến Lý Tuế nhỏ giọng mấy câu với nói. Rất nhanh sau đó, Lý Tuế liền ba chân bốn cẳng mở cửa cửa gỗ leo ra ngoài như bạch tuộc đi tìm Màn Thầu chơi cùng.

Sau khi hắn đóng chặt cửa sổ rồi xoay người thì thấy Bạch Linh Miểu phấn khởi bổ nhào về phía mình.

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc ôm lấy nàng định nói gì đó thì lại bị sự trơn nhẵn mềm mại của đối phương chặn lại. Lúc này ham muốn của Bạch Linh Miểu trở nên rõ ràng hơn bất kỳ thứ gì khác trên cơ thể nàng.

...

Sau đó hồi lâu, Lý Hỏa Vượng nằm trên giường ôm lấy Bạch Linh Miểu đam mặc yếm thêu hoa sen trắng, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh sau cơn mây mưa cuồng nhiệt, họ nhẹ giọng kể cho nhau nghe về những việc mà hai người đã trải qua sau khi xa nhau.

Còn Bạch Linh Miểu vẫn luôn cuộn tròn người dựa sát vào người Lý Hỏa Vượng, nàng vừa nghe vừa thích thú nghịch ngợm cái lắc vàng cuốn dây đỏ dưới mắt cá chân mình.

Nói hoài nói hoài, khi nói đến đoạn Tu Chân Công Pháp có thể biến giả thành thật, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên dừng lại.

“Nếu hai bên đều có thể trở thành thật, vậy thì chẳng phải ta đều sẽ đối xử không tốt với cả Bạch Linh Miểu lẫn Dương Na?”

Lý Hỏa Vượng chìm sâu vào phiền muộn, trước giờ hắn chưa từng nghĩ về vấn đề này bởi hắn vẫn luôn thấy rằng một trong hai bên chắc chắn là giả, nghĩ cái vấn đề này chỉ tổ tốn thời gian mà thôi.

“Nói đi, sao không nói nữa?”

Bạch Linh Miểu dụi dụi mái tóc của mình vào l*иg ngực Lý Hỏa Vượng.

“Không có gì, những việc bên phía ảo giác ấy chẳng có gì đáng nói cả, trong lúc ta không ở đây, Ngưu Tâm thôn vẫn ổn chứ?”

“Thì vẫn thế thôi, còn thế nào được nữa. ta giúp ngươi mướn thêm mấy người đến cày ruộng, đất trong thôn nhiều quá, chỉ dựa vào Cẩu Oa Triệu Ngũ thì cày không xong nổi, hơn nữa bọn họ cũng không phải người làm nông lâu năm.”

Lý Hỏa Vượng gật gù hiểu rõ, trong đầu hắn nhớ lại những gương mặt lạ lẫm trong ruộng.

Chương 707: Tiệc

“Đúng rồi, mặc dù bí mật là nô bộc, nhưng bề ngoài họ sẽ gọi ngươi là cha nuôi, ngươi phải đáp đấy.”

“Cha nuôi? Cách gọi gì đây.”

“Cách gọi của Đại Lương. Ai bảo hoàng đế Đại Lương nhân tâm nhân đức, không cho kẻ khác nuôi nô bộc, vì vậy tất cả Nhân Nha Tử chỉ đành đổi cách gọi khác để mượn cớ bán.”

“Này, Lý Hỏa Vượng, đừng trông tuổi tác ngươi không lớn mà lại có thể vừa làm cha nuôi vừa làm cha đẻ, bối phận không hề nhỏ chút nào ha ha ha.”

Trong lúc hai người đang tiếp tục thì thầm nói chuyện, cửa khuê phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

“Miểu Miểu, đến giờ cơm tối rồi.”

Đó là giọng của Tiểu Mãn, giọng nói nàng có phần ngượng ngùng, nàng chỉ nhắc một câu rồi không nói gì thêm, nàng hẳn phải biết hai người bên trong đã làm gì.

“À, kể cho ngươi chuyện này hay cực. Gần đây vì Tiểu Mãn mà quan hệ giữa Triệu Ngũ và Cao Trí Kiên trở nên bế tắc, hai tên đó cứ vây quanh nàng như ruồi nhặng khiến nàng ta phiền phát điên.”

Lý Hỏa Vượng xoay người xuống giường mặc y phục, hắn thuận tay kéo lại những nếp da trên người mình và cảm nhận tình hình hồi phục.

“Thế cũng tốt mà, xem nàng ấy tự chọn thôi. Dù sao cũng là con đường của chính mình, chúng ta không giúp được những chuyện riêng tư này đâu.”

Khi hai người mặc bộ y phục mới trên mình ngồi xuống vị trí chủ tọa, khoảng mười bàn người dưới sự chỉ đạo của Lữ Trạng Nguyên đồng loạt nâng chén rượu lên.

“Nào, chúng ta cùng kính tiểu đạo gia một ly! Chúc tiểu đạo gia vạn sự như ý!”

Khi Lý Hỏa Vượng ngửa đầu uống ly rượu, cả bàn ăn tức khắc bốc khói nóng hổi.

Cách tận mấy bàn mà Lý Hỏa Vượng cũng nghe được Cẩu Oa lớn tiếng khoe khoang.

“Đó là Lý sư huynh của ta! Anh em của ta! Nhân vật tựa thần tiên! Phi thiên độn địa, vãi đậu thành binh, không gì không biết! Vào chính ngày hôm ấy, trong lúc bọn ta đang đi đường thì gặp phải một đám thủy tặc….”

“Rượu này bao nhiêu độ?”

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày không khỏi xoa cái đầu phình to của

mình, cơ thể mẫn cảm của hắn kỳ thực không giỏi uống rượu.

“Độ gì? Lữ Ban Chủ cố ý mua Trạng Nguyên Hồng, nghe nói là rượu ngon. Sớm biết vậy đã đổi thành trà cho ngươi rồi, ngươi cứ ăn chút gì đó rồi lên giường nghỉ ngơi đi.”

Lý Hỏa Vượng cố gắng quơ quơ đầu rồi lập tức rời khỏi bàn ăn ra khỏi đại viện Bạch gia.

Hắn cong lưng ôm lấy cổ họng mình nôn ọe hết toàn bộ rượu vừa mới xuống xuống gốc cây, hắn trở nên tỉnh táo ngay tức thì.

Đúng lúc này, một cánh tay đưa chiếc khăn đến, Lý Hỏa Vượng nhận lấy rồi lau đi nước bọt dính bên mép.

Nhưng khi hắn quay người lại thì nhận ra đó là Nhị Thần trùm khăn trùm đầu đỏ.

Nhờ ánh đèn của đại viện phía xa xa, Lý Hỏa Vượng chăm chú quan sát tấm khăn trùm đầu màu đỏ máu của Nhị Thần.

“Lý…sư huynh.”

Lý Hỏa Vượng quan sát sự thay đổi cực kỳ đau khổ trên cơ thể nàng, nhất thời hắn thấy dường như Bạch Linh Miểu của quá khứ trở lại rồi.

Hắn do dự hồi lâu, cuối cùng Lý Hỏa Vượng lấy ra một cái lắc vàng cuốn dây đỏ mới trong ngực đưa cho nàng.

Nhị Thần nhìn xuống chiếc vòng vàng trên mắt cá chân, giọng nói run run.

"Lý sư huynh."

Nước mắt nàng thấm qua khăn trùm đầu màu đỏ, để lại năm giọt nước mắt lớn nhỏ khác nhau trên tấm vải đỏ, như thể vừa xao động lại pha chút thương tâm.

Bạch Linh Miểu không thể nhìn thấu nàng ta, trên người Nhị Thần

như được bao bọc trong một đám mây sương mù, khiến nàng không thể sử dụng năng lực của Tọa Vong Đạo để nhìn rõ cảm xúc của nàng ta.

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng ấy với vẻ mặt phức tạp, do dự một lúc, hắn đưa tay ra, nắm lấy góc của chiếc khăn trùm đầu màu đỏ rồi vén nó lên.

Hắn đã nhiều lần thấy dung mạo của Nhị Thần, tất nhiên sẽ không bị kinh hãi, chỉ là bộ dáng hiện tại có chút khác xưa.

Trên phần lớn khuôn mặt thú ấy, những dấu vết khác của dã thú đã tương đối ít đi, nhưng mái tóc bạch kim của hồ ly rõ ràng càng chiếm phần lớn. Những chiếc gai ngắn giữa phần tóc màu trắng bao phủ gần như toàn bộ, như thể muốn dùng cách này để làm cho mình trông đẹp hơn.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào nửa khuôn mặt nhỏ nhắn thuộc về người phàm của nàng, và cả ánh mắt phẫn uất trên đó, đôi mắt này quá giống với Bạch Linh Miểu năm xưa, dường như hắn cảm thấy Bạch Linh Miểu, người đã ở bên hắn kể từ khi thoát ra Thanh Phong Quán lại xuất hiện trước mặt hắn một lần nữa.

Lý Hỏa Vượng không nén nổi tình cảm, đưa tay vuốt má nàng, lớp vảy dưới tóc khiến ngón tay của hắn có chút ngứa ran, cũng khiến hắn tỉnh táo trở lại. Không, Nhị Thần không phải nàng ấy, Miểu Miểu của trước đây sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn.

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt u ám, đang định chậm rãi buông bàn tay xuống, nhưng lại bị Nhị Thần nắm chặt bằng bàn tay với móng tay sắc bén, năm ngón tay nắm lại thật chặt.

Nhưng khi Nhị Thần há to cái miệng đầy răng nanh, để lộ cái lưỡi bị phân nhánh bên trong, nàng đã từ bỏ trước một bước, lấy khăn trùm màu đỏ trên mặt che lại, rồi bỏ đi trong tiếng nấc nghẹn ngào. Lý Hỏa Vượng cũng không đuổi theo, chỉ lẳng lặng nhìn Nhị Thần dần dần biến mất trong bóng đêm, trong lòng khẽ thở dài.

Chương 708: Say

Mặc dù biết Nhị Thần cũng được coi là một phần của Bạch Linh Miểu, nhưng phần cảm xúc được chia ra là không giống nhau, hắn thật sự không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt với nàng ấy, ngoại trừ việc hắn chỉ tặng cho nàng một chiếc vòng ở mắt cá chân.

Đối xử với nàng ấy như Bạch Linh Miểu sao? Vậy là có hai Bạch Linh Miểu? Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy một sự khó xử đặc biệt trong lòng.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy hơi chán nản, quay trở lại bữa tiệc náo nhiệt, trong đầu hắn vẫn đang nghĩ về những giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt thú khổng lồ của Nhị Thần. Khi định thần lại, hắn thấy cái bát trước mặt đã được chất cao với đầy những miếng thịt hay đùi gà.

Bạch Linh Miểu ở bên cầm một đôi đũa, gắp rau hẹ đặt lên trên bát của hắn, nói.

"Nói chuyện xong rồi? Mau ăn đi, bữa tiệc này là tiệc đón gió cho ngươi đấy."

Lý Hỏa Vượng vươn tay phải về phía bàn, nhưng hắn không cầm đôi dũa, mà là lấy bầu rượu ở bên cạnh.

Hắn vươn tay và tự rót cho mình một ly, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, trực tiếp uống cạn.

Cảm giác uể oải, say sưa cứ vơi đi lại khôi phục lần nữa bao trùm lấy đầu óc hắn, cảm giác da đầu tê dại này có thể khiến tâm trạng lúc này của hắn dễ chịu hơn phần nào. Thành thật mà nói, hắn không hề có kinh nghiệm đối phó với chuyện này, trước đây hắn chỉ là một học sinh trung học mà thôi.

"Loại chuyện phiền phức này sao vẫn còn chưa đủ? Không thể yên tĩnh được chút sao?"

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình, trong tay vẫn cầm chặt ly rượu, lại tự mình rót thêm một ly.

Trước khi hắn uống say, Lý Hỏa Vượng đã hiểu rõ được vấn đề này, thật ra những rắc rối tình cảm này trước đây cũng từng có,

nhưng trước đây, hắn luôn đứng ở lằn ranh giữa sự sống và cái chết, giữa hiện thực và hư ảo, hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ về những vấn đề nhỏ nhặt này...

Bữa tiệc đã tàn, cả người Lý Hỏa Vượng nồng nặc mùi rượu, nửa ngủ nửa thức, cảm thấy cơ thể thật bồng bềnh, như thể đang nằm trên mây.

Một lúc sau, tấm vải sa tanh mềm mượt và mùi thơm quen thuộc khiến Lý Hỏa Vượng hiểu rằng hắn đã quay lại khuê phòng của Bạch Linh Miểu.

Hắn vô thức vươn tay kéo một cái, Lý Hỏa Vượng ôm lấy một thân thể mềm mại, vuốt ve từng chiếc trâm cài tóc giữa những sợi tóc, hắn cúi đầu hôn lên.

Bạch Linh Miểu đang đi giữa những con đường đất ngoằn ngoèo ở thôn Ngưu Tâm, những ô cửa sổ xung quanh được thắp sáng bởi ánh nến, mọi người đều đang bàn luận hết sức vui vẻ, thịt và rau họ mang về dự định sẽ được ăn trong vài ngày tới.

"Miểu Miểu, cuộc sống của mọi người bây giờ tốt hơn trước rất nhiều, ăn xong tiệc vẫn còn thừa đồ ăn này."

Xuân Tiểu Mãn ở một bên cười nói với Bạch Linh Miểu.

"Muốn ngựa chạy thì tất nhiên phải cho ngựa ăn cỏ chứ."

Vẻ mặt Bạch Linh Miểu không chút quan tâm, bước nhanh về phía từ đường Bạch gia.

"Hơn nữa, cũng chẳng tốn bao nhiêu ngân lượng, số bạc mà gánh hát Lữ gia kiếm được cũng đủ cho họ ăn, với lại ban đầu ta cũng không trông mong gì vào gánh hát Lữ gia, nhưng không ngờ miếng ăn này của hắn càng hát càng kiếm được nhiều tiền ở Đại Lương này."

"Đúng vậy, lần trước, có một lão nhân tổ chức hỉ tang, nghe nói trước khi lão già đó sắp mất đã chỉ định gia đình Lữ ban chủ rằng nhất định phải hát kịch ba ngày trước linh đường, cũng không biết hắn ta nghĩ thế nào nữa."

Nói chuyện một hồi, hai người Bạch Linh Miểu đã đi vào từ đường Bạch gia, họ thông thạo lấy tay chuyển động ba con khỉ, dọc theo cánh cửa bí mật đi vào trong. Đèn dầu trong đại điện dưới lòng đất được thắp sáng, và tiếng tụng kinh vội vã vang lên dọc theo những bậc thang trống trải.

"Thiên viên viên địa phương phương, thỉnh thần hàng đàn phù kê đồng, thiên thôi thôi địa thôi thôi, tổ sư phi đẳng giá vân quy, tổ sư phi đẳng giá mã lai, lai đáo đàn tiền phù khởi kê đồng thân..."

Cho đến khi họ bước vào đại điện đã thấy Lữ Tú Tài mặc một cái yếm bằng giấy có in đầy kinh văn, một tay cầm cờ Bạch Liên hình tam giác, một tay cầm thanh đoản kiếm có hai đầu gai, dùng gai nhọn của hai bên không ngừng gõ vào đầu mình.

"Mắt trái thành mặt trời, mắt phải thành mặt trăng, hóa thành mặt trời mặt trăng sáng chói, đệ tử thành tâm hành lễ."

Những chiếc gai nhọn trên thanh đoản kiếm làm rách da đầu hắn, dòng máu đỏ tươi chảy ròng ròng từ trên trán xuống, chảy đầy khuôn mặt hắn, cộng với bộ dạng hưng phấn lúc này của hắn tạo nên một khung cảnh hết sức kinh người.

"Bản đàn tôn thần tốc hàng lâm, thân hóa thần, thần hóa thân, hóa khỏi sơn hà khai quang lộ, bộ bộ lai tiếp dẫn, thốn thôn lai phù đồng, phù khởi kê đồng phát linh quang, khai kim khẩu báo phân minh!"

Vừa hô xong câu nói cuối cùng, hắn nhấc chân phải giậm thật mạnh xuống đất ba cái, mọi thứ trở lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Nhìn Lữ Tú Tài lúc này đang trợn mắt trừng trừng, như một bức tượng đứng im ở đó, Bạch Linh Miểu khẽ cau mày, suy nghĩ một lúc, xoẹt một tiếng, nàng một tay trực tiếp rút thanh trường kiếm từ eo của Xuân Tiểu Mãn ra, trực tiếp chém về phía eo của Lữ Tú Tài.

Nhưng khi lưỡi kiếm chạm vào cơ thể của Lữ Tú Tài, đột nhiên bất ngờ phát ra một âm thanh kim thạch lanh lảnh. Bạch Linh Miểu không yên tâm, vẫn cố gắng thử thêm vài lần nữa, nhưng chỉ có thể để lại một vết xước nhẹ trên cơ thể Lữ Tú Tài.

Chương 709: Nói Mồm

Phải biết rằng thanh kiếm của Xuân Tiểu Mãn là do Lý Hỏa Vượng tặng cho nàng ta, mặc dù không thể trừ ma diệt quỷ, nhưng nó vẫn có thể chém sắt như chém bùn. Mà lần này, thanh kiếm sắc bén chỉ có thể tạo ra chút vết thương như vậy cho Lữ Tú Tài, không thể không nói lúc này Lữ Tú Tài đã là đao thương bất nhập rồi. Lữ Tú Tài phấn khích không thôi, cúi đầu quan sát cơ thể của mình, cảm thấy kích động đến mức không kìm được mình.

Để luyện thành công thần công này, hắn đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau đớn và bao nhiêu trận đòn! Nhưng khi khoảnh khắc này đến, hắn chợt cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng. Đột nhiên vẻ mặt hắn trở nên cực kỳ phẫn nộ, thanh đoản kiếm và cờ Bạch Liên hình tam giác trong tay run lên một cách không tự chủ được.

"Chết tiệt! Lão già đáng chết! Ngươi còn dám treo ta lên đánh! Các ngươi đừng cản ta! Hôm nay lão tử nhất định phải báo thù rửa hận! Ta sẽ xé nát xương già sống sờ sở của hắn!"

"Làm sao ngươi..."

Xuân Tiểu Mãn định bước tới, nhưng đã bị Bạch Linh Miểu trực tiếp ngăn lại.

"Bọn ta sẽ không ngăn cản ngươi, ngươi đi đi. Tối nay cha ngươi uống rất nhiều, có lẽ đã ngủ say như chết rồi."

Lữ Tú Tài gầm gừ một tiếng, giơ cao thanh đoản kiếm trong tay lên và không ngừng vẫy nó, hưng phấn lao về phía cửa ngầm.

Nhưng khi sắp bước ra khỏi cửa, bước chân của hắn lại càng lúc càng chậm, tiếng mắng chửi trong miệng đột nhiên tăng lên.

"Các ngươi đừng ngăn cản ta! Hôm nay lão tử phải làm thịt lão già chết tiệt đó!"

Nhìn Lữ Tú Tài phát ra những ô ngôn uế ngữ càng ngày càng thô

bạo nhưng vẫn chỉ đứng ở cửa mà không đi tiếp, Xuân Tiểu Mãn nghi ngờ nhìn Bạch Linh Miểu bên cạnh.

"Miểu Miểu, có phải ngươi đã sớm biết hắn sẽ thành ra như vậy rồi không?"

Nhìn bóng lưng xoắn xuýt của Lữ Tú Tài ở phía xa, Bạch Linh Miểu cười nhẹ.

"Ngươi cho rằng ta suốt ngày mắng hắn làm việc gì cũng không ra hồn chỉ là tùy tiện mắng mỏ thôi sao? Hắn không làm nổi người tốt, lại càng không xứng làm người xấu, tên này cùng lắm chỉ đáng làm một tên thối nát thôi."

Đúng lúc này, Cẩu Oa cầm bát cơm trên tay đi dọc cầu thang, bước xuống lầu.

Khi nhìn thấy bộ dạng mắng mỏ không thôi của Lữ Tú Tài, hắn phút chốc kinh hãi đến biến sắc, nhanh chóng đặt bát cơm xuống đất và đến ngăn hắn ta lại.

"Ôi ôi, Tú Tài, ngươi làm sao vậy, ngươi đang làm cái gì vậy! Không đáng đâu, không đáng đâu."

Bị Cẩu Oa chặn lại, Lữ Tú Tài đột nhiên càng thêm kích động, hắn giơ cao thanh đoản kiếm trong tay kích động xông ra bên ngoài, cơ thể gầy còm của Cẩu Oa suýt chút nữa không ngăn cản được hắn.

Sau một hồi thuyết phục của Cẩu Oa, Lữ Tú Tài cuối cùng cũng miễn cưỡng hết giận, dưới sự lôi kéo của hắn, hắn ta ngồi xổm sang một bên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa phát lời thề độc rằng:

"Cẩu Oa, ta nói ngươi hay, chuyện này chưa kết thúc đâu! Những chuyện mà lão già chết tiệt kia từng làm với ta, ta đều ghi nhớ hết trong đầu! Rồi sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ giẫm chết hắn!"

"Này, đã đói cả ngày rồi, mau chóng ăn đi, băm nhỏ cha ngươi thì ngày nào chẳng được, nhưng cơm nguội rồi thì không còn ngon đâu."

Lữ Tú Tài bưng chén cơm lớn ăn ngấu nghiến, đang tập trung ăn, hắn chợt nhận ra đồ ăn hôm nay hình như ngon quá mức.

Hắn dùng đũa gắp một miếng tóp mỡ béo ngậy to bằng quả trứng, kẹp một miếng cơm trong bát rồi cho vào miệng, nhai miếng tóp mỡ thơm phức, Lữ Tú Tài ngạc nhiên nhìn Cẩu Oa.

"Sao vậy? Trong thôn ăn tết sớm sao?"

"Làm gì có, Lý sư huynh đã về rồi! Vậy nên thôn chúng ta tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng."

"Ồ, thật vậy sao! Sư phụ ta đã trở về rồi sao!"

Lữ Tú Tài lập tức kích động không thôi, vừa định lao ra ngoài, nhưng lập tức nghĩ lại xem làm vậy thì có cần xin ý kiến của sư nương vừa dạy cho hắn phép thần thông mới không.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Bạch Linh Miểu, hắn phát hiện ra thiếu nữ tóc trắng và người phụ nữ cả người đầy lông đen đều không còn ở đó nữa, cánh cửa hông bên cạnh cũng đang mở.

Bạch Linh Miểu đang đi trong lối đi tối tăm, bị vấp chân một cái, lảo đảo suýt ngã, ôm lấy đầu gối mà oán trách.

"Cái nơi rách nát này, tối om."

Xuân Tiểu Mãn đi tới, đỡ nàng ta dậy, đáp lại.

"Vẫn ổn, không tối lắm đâu, ngày mai ta sẽ treo thêm vài ngọn đèn dầu trên tường, lại nói, thần thông công pháp mà Bạch Liên Giáo để lại này, ngươi không định nói với Lý sư huynh sao?"

Ánh mắt Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ không vui.

"Ta nói cho hắn biết thì có thể làm gì, ngươi có thể cho rằng võ công này rất lợi hại, nhưng ở trong mắt hắn bây giờ lại không là gì cả, hắn so với ngươi nghĩ còn lợi hại hơn nhiều."

"Thật vậy sao! Bây giờ Lý sư huynh đã lợi hại như vậy rồi ư? Đúng là một chuyện tốt!"

Xuân Tiểu Mãn không khỏi cảm thấy hạnh phúc cho Lý Hỏa Vượng.

"Chuyện tốt sao, ngươi thực sự nghĩ kẻ mất trí này trở nên mạnh mẽ hơn là một chuyện tốt sao? Hãy nghĩ về những gì hắn đã làm trong quá khứ đi."

Bạch Linh Miểu vừa nói vừa đi về phía bên trong, đi mãi cho đến khi đi đến phòng tối cuối cùng mới dừng lại.

Chương 710: Đốt

"Nhưng không phải Lý sư huynh đã nói với ngươi rằng hiện tại hắn sẽ không phát điên nữa sao?"

"Hắn nói gì ngươi liền tin luôn sao? Vậy thì ngươi còn điên hơn cả hắn. Dù sao thì, ta thấy vẫn nguy hiểm, ban nãy khi ở trên giường, vừa nói đến chuyện ảo giác hắn đã lập tức đổi chủ đề, như thể đang che đậy điều gì đó."

"Cứ chờ xem sao đã, tránh để hắn suy nghĩ lung tung, khoảng thời gian này có thể hắn sẽ không đi lung tung nữa, chờ xem rốt cuộc tình hình hiện tại của hắn là thế nào rồi hẵng lên kế hoạch sau."

"Miểu Miểu, ngươi thật tốt với hắn."

"Thì cũng đâu còn cách nào khác, lấy gà theo gà lấy chó theo chó thôi, lúc trước hắn không chê ta phiền toái, bây giờ ta có thể ghét bỏ hắn điên dại được sao."

"Nếu hắn đã phát điên như vậy rồi, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách chữa trị cho hắn thôi."

Cánh cửa đá mở ra, Bạch Linh Miểu bước vào, Bạch Ngọc Liên Hoa trên tủ tỏa ra ánh sáng rực rỡ mà mềm dịu, chiếu sáng xung quanh.

Mượn ánh sáng này, Bạch Linh Miểu ngẩng đầu nhìn lên bức bích họa trên tường, nhìn Tịnh Đế Liên được nâng bởi sáu con lừa trắng.

Kể từ khi âm thanh tụng kinh kỳ lạ lần trước, bức Tịnh Đế Liên này sau khi xuất hiện thì không hề biến mất đi, hơn nữa ngày càng rõ ràng hơn, nàng cũng không biết nó có nghĩa là gì.

"Chuyện này liệu có liên quan gì đến Vô Sinh Lão Mẫu của Bạch Liên Giáo không?"

Bạch Linh Miểu nghi ngờ suy đoán, nhưng nàng lục tung tất cả các sách trong phòng tối vẫn không tìm thấy bất kỳ cuốn sách nào liên quan đến Tịnh Đế Liên.

Vì vậy, Bạch Linh Miểu không cách nào biết được vấn đề này rốt cuộc là tốt hay xấu với nàng.

Hiện giờ Bạch Liên Giáo chỉ còn lại một mình nàng, những thay đổi sau đó của nó, dù tốt hay xấu đều sẽ quyết định trực tiếp đến sự phát triển sức mạnh sau này của nàng.

"Giá mà ta có thể biết âm thanh tụng kinh kỳ lạ này vang lên từ đâu thì tốt, có lẽ ta sẽ có được một chút manh mối."

Bạch Linh Miểu lẩm bẩm một mình.

Nhưng điều này hiển nhiên là quá khó, trong thời gian này, khi nàng ra ngoài tìm Khiêu đại thần, nàng đã đặc biệt dò hỏi nguồn gốc của tiếng tụng kinh kỳ lạ này. Nhưng không nhận được câu trả lời nào.

Điều duy nhất có thể biết được từ chỗ tiên gia là âm thanh đó rất phức tạp và lộn xộn, mặc dù họ không nói ra, nhưng Bạch Linh Miểu dường như cảm thấy rằng tiên gia hình như rất sợ tiếng tụng kinh.

Bạch Linh Miểu suy nghĩ một chút, sau đó cầm ba cây hương bên cạnh, bái lạy với Tịnh Đế Liên, sau đó cắm vào lư hương nhỏ.

Nàng cũng không biết có hiệu quả không, nhưng dù sao nàng cũng thử xem, ít nhất từ ghi chép trong sách, vị Vô Sinh Lão Mẫu này không kiêng kỵ việc thờ cúng của người khác.

"Miểu Miểu, còn những thiên thư pháp trận ở góc tường nơi dùng người để hiến tế thì sao?"

Câu nói của Xuân Tiểu Mãn khiến Bạch Linh Miểu định thần lại, nhìn vào những cuốn sách trong góc tường mà nàng đã chọn được trong khoảng thời gian này.

"Còn có thể làm gì nữa, đốt thôi."

"Đốt thật sao?"

Trong giọng nói của Bạch Linh Miểu đầy vẻ căm ghét.

"Đốt! Nhìn thấy những thứ kinh tởm đó ta lại thấy khó chịu! Bạch Linh Miểu này nói được làm được."

Một ngọn đèn dầu lăn trong không khí và rơi xuống những cuốn sách. Ngay lập tức bùng lên ngọn lửa rực cháy.

Dưới ánh lửa đỏ cam, giữa những Tịnh Đế Liên trên tường, thấp thoáng hiện ra một khối đồ vật lộn ngược bên ngoài lẫn bên trong.

Mà cảnh tượng kinh sợ và quái quỷ này, cả Bạch Linh Miểu và Xuân Tiểu Mãn đều không hề chú ý đến.

Lý Hỏa Vượng đột ngột mở mắt, từ trên chiếc giường bừa bộn, hắn ngồi dậy rồi nhìn sang bên phải, hắn phát hiện ánh nắng nghiêng nghiêng rọi vào cửa sổ, trời đã sáng từ lâu rồi.

"Ta lại ngủ quên rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng mặc kệ vết máu khắp người, mặc vội quần áo rồi bước xuống bậc thang gỗ.

"Lý huynh, chào buổi sáng."

Gia Cát Uyên cầm cây quạt trong tay, chắp tay chào hắn.

"Gia Cát huynh, xin chào."

Thấy đối phương, Lý Hỏa Vượng liền phiền muộn vỗ vỗ đầu, vừa trở về thôn hắn đã buông lỏng cảnh giác rồi, ân nhân cứu mạng Gia Cát Uyên vẫn đang chờ hắn giải cứu mà. Luyện tập tu chân công pháp quan trọng hơn nhiều so với chuyện yêu đương nam nữ.

Cầm lấy chiếc màn thầu và dưa muối trên bàn, hắn tùy tiện ăn vài miếng rồi húp hết một bát cháo hoa, Lý Hỏa Vượng đi quanh tìm

kiếm một nhĩ thất yên tĩnh ở đại viện Bạch gia, bắt đầu khoanh chân ngồi xếp bằng, nhắm mắt bắt đầu tu luyện tu chân công pháp.

Dựa theo những dòng chữ khó hiểu trên công pháp, sau khi Lý Hỏa Vượng dùng thần hỏa ở đôi mắt để bao bọc lấy tiên thiên nhất khí, bước tiếp theo phải làm là đẩy mạnh tiên thiên nhất khí này, rồi lần lượt luân phiên đẩy qua các vùng trong cơ thể từ vùng hậu, vùng bụng, vùng rốn, vùng tim, vùng họng, vùng cổ, vùng đỉnh đầu.

Từng cái một để cảm xúc của bản thân đều được thấm nhuần một lượt toàn bộ tiên thiên nhất khí vô hình vô sắc này.

Quá trình này rất khó khăn, Lý Hỏa Vượng ôm một bánh xe có độc, có cảm giác như cố gắng đẩy một con voi đi, dù đẩy bao lâu cũng không mảy may nhúc nhích.

Nhưng hắn không hề vội vàng, đối với chuyện như tu luyện, hắn không thể nóng lòng nhất thời, cần phải chờ đợi sự vĩnh hằng.

Nếu Tâm Tố mà Bắc Phong lừa có thể làm được, thì hắn nhất định cũng có thể làm được.

Chương 711: Đảo Ngược

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi Lý Hỏa Vượng mệt mỏi mở mắt ra, hắn phát hiện bầu trời bên ngoài cửa sổ đã có chút tối tăm.

Mà lúc này, toàn bộ cách bài trí trong nhĩ thất cũng trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt đất và các bức tường chỗ thì được nâng lên, chỗ thì bị lõm xuống.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày, việc tu luyện tu chân công pháp này sẽ gây ra những thay đổi kỳ lạ của môi trường xung quanh. Xem ra e là hắn không thể tu luyện ở thôn Ngưu Tâm này rồi, cần phải tìm một nơi không dễ dàng vô tình làm ngộ thương người khác. •

Lý Hỏa Vượng đứng dậy và đi về phía cửa, ngay khi hắn mở cửa

ra, hắn ngạc nhiên thấy một thiếu niên đường đột đứng ngay trên trần nhà trên đỉnh đầu hắn.

Khi cậu thiếu niên đó thấy bộ dạng của Lý Hỏa Vượng, hắn ta lập tức kinh hãi lùi lại, hiển nhiên là rất sợ hãi, tay chân dán vào trần nhà, dùng cả tay và chân bò về phía sau.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghi ngờ nhìn người này, suy đoán lai lịch của đối phương thì bóng dáng cao lớn của Cao Trí Kiên cũng bất ngờ treo ngược trên trần nhà và đi về phía hắn.

Khi thấy bóng dáng to lớn ngốc nghếch kia, Lý Hỏa Vượng lập tức phản ứng lại. Không phải họ đang bị treo ngược, mà là chính hắn mới bị treo ngược!

Ngay khi suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Hỏa Vượng bỗng chốc cảm thấy chân mình chợt buông lỏng, ngã nhào về phía cậu thiếu niên.

Một cú sai vị cấp tốc, Lý Hỏa Vượng trên không trung tiếp đất vững vàng, hắn hoảng hồn đứng lên, lại lần nữa nhìn vào cánh cửa gỗ của nhĩ thất ở phía sau.

Nơi tu luyện sớm đã bị đảo lộn trên dưới, mặt đất biến thành trần nhà, mà xà nhà cũng bị đảo ngược xuống, ban nãy hắn đứng trên trần lâu như vậy, nhưng lại không hề phát giác ra.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng càng thêm quyết tâm nhất định phải thay đổi địa điểm tu luyện, khi luyện tu chân công pháp này, mọi thứ thực sự trở nên rất kỳ quái.

"Lý...Lý...Lý..."

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, nhìn Cao Trí Kiên trước mặt, vươn tay vỗ vỗ cánh tay của hắn.

"Rốt cuộc ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Sao chỉ mấy tháng không gặp mà đã có thể cao lên nhiều như vậy?"

"Ừm."

Cao Trí Kiên vừa nói vừa đưa tay ra chỉ ra bên ngoài.

Lý Hỏa Vượng nhìn bộ dạng nặng nề của hắn, sau khi suy nghĩ xong liền nhấc chân dẫn theo hắn ta đi ra ngoài.

"Nghĩa phụ, nghĩa mẫu dặn ta đưa ngươi về ăn cơm tối."

Cậu thiếu niên ban nãy bị dọa đến nằm liệt trên mặt đất vội vàng đứng dậy nói.

"Lát nữa ta về, ngươi bảo nàng ấy ăn trước đi."

Sau khi về đến nhà của Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng đã thấy đối phương đang nâng một đống tảng đá vụn, vẻ mặt áy náy đưa đến trước mặt hắn.

"Đây là."

Lý Hỏa Vượng xác định một hồi lâu, mới nhận ra thứ này chính là phiến đá thiên thư mà hắn đưa cho, là phiến đá mà lúc trước Đan Dương Tử từng coi như bảo vật.

Thông qua lời giải thích lắp bắp của Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng biết rằng trong một buổi chiều cách đây không lâu, thiên thư này đã bị vỡ mà không có dấu hiệu gì báo trước, và sau đó từ bên trong còn vang lên một giọng nói không giải thích được, hình như là lời nói chế giễu vọng tưởng thành tiên gì đó.

"Không sao, ngươi không phải cảm thấy có lỗi, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, bản thân thứ này chỉ là thứ Tọa Vong Đạo dùng để lừa người mà thôi."

Lý Hỏa Vượng giải thích với Cao Trí Kiên.

Tuy rằng không biết Đan Dương Tử có được cái gọi là thiên thư này từ khi nào, nhưng nhìn hắn đã dày công sưu tầm từ bao mảnh vụn nhiều ngày như vậy để luyện đan, khoảng thời gian này hẳn là rất dài, ít nhất cũng phải ba năm năm năm.

Cái gọi là lão quân gia trong miệng hắn tất nhiên là Tọa Vong Đạo cải trang thành và đã chạy trốn rồi.

Không chỉ có Đan Dương Tử bị lừa, mà cả rất nhiều người trong sơn động trước đây, cũng như càng nhiều người bị lừa hơn trong

toàn thiên hạ.

Một vụ lừa đảo quy mô lớn, phạm vi rộng, gần như lừa gạt trên khắp tứ hải bát hoang như thế này tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, thậm chí phải mất hàng chục năm thậm chí hàng trăm năm mới triển khai được.

Một âm mưu lớn lao như vậy chỉ có thể đến từ bàn tay của quân bài.

Những tên quân bài đã hao hết thiên tân vạn khổ để thu thập biết bao nhiêu lời nói dối của những kẻ bị lừa, chỉ để tìm cơ hội triệu được hóa thân của Đấu Mỗ, để nó có thể cướp được thần sơn quỷ chi nhãn mà Hoàng đế Đại Lương khó khăn lắm mới tạo ra được.

Thiên đạo trên người của thần sơn quỷ vốn đã sớm chết đi dường như đang hỗn loạn? Hỗn loạn?

"Chỉ là hơi kỳ lạ, theo những gì ta biết về họ, những viên bài không phải lúc nào cũng cân nhắc tìm ra cách đánh lừa thiên đạo trên cơ thể Đấu Mỗ, và lên kế hoạch trực tiếp nhục thân thành thánh để chiếm lấy nó sao? Tại sao bọn chúng lại giúp Đấu Mỗ? Chẳng lẽ bọn chúng đã bị Đấu Mỗ lừa gạt sao?"

Lý Hỏa Vượng có chút phân tâm, bị Cao Trí Kiên dùng tay kéo trở lại.

"Xin lỗi, ta đang suy nghĩ hơi nhiều, Cao Trí Kiên, ngươi còn việc gì nữa không?"

"Còn."

Cao Trí Kiên lời ít ý nhiều, nói xong liền quay người đi nhanh vào phòng.

Chương 712: Ý Tưởng

Ngay sau đó Cao Trí Kiên đã trở lại với một cuốn binh pháp trên tay, Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ cái này, đây là thứ mà trước đây hắn có được từ thi thể của Bành Long Đằng.

"Đây...đây...đây...là...là...là binh gia tu...tu...luyện..."

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên, hắn nhận lấy, cẩn thận lật xem, hơi kinh ngạc phát hiện trong đó thật sự ẩn chứa một công pháp tu luyện của binh gia, dạy người ta cách làm tăng sát khí, và công pháp luyện thể để khống chế sát khí.

"Ngươi luyện rồi?"

"Ừm."

Cao Trí Kiên gật đầu, hắn nhìn trái nhìn phải, đi đến trước cây đại đao ở đằng xa, cắn chặt quai hàm, cùng với một tiếng gầm mạnh mẽ, hắn nhấc bổng binh khí hạng nặng nặng nề lên.

Khi sát khí nồng nặc từ cơ thể Cao Trí Kiên lan ra xung quanh, Bành Long Đằng đầu bắt đầu phấn khích, lòng bàn tay khổng lồ chốc chốc nắm chặt chốc chốc lại buông lỏng.

"Ha."

Lại một tiếng gầm mạnh mẽ, một luồng gió mạnh thổi bay vạt áo và tóc của Lý Hỏa Vượng giật ngược ra đằng sau, cây trọng kích khổng lồ mang theo tư thế nặng ngàn cân, nặng nề đập xuống đất.

Trong phút chốc, đất rung núi chuyển, gạch đá trên mặt đất vỡ ra từng tấc một, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn cảm thấy mới có động đất.

Lý Hỏa Vượng thấy trong lòng cả kinh, không ngờ Cao Trí Kiên lại âm thầm tu luyện đến mức lợi hại như vậy, nếu đầu hắn cao hơn một chút, e là sức mạnh có thể dồn ép được Bành Long Đằng năm xưa rồi.

Phải nói Cao Trí Kiên này là kỳ tài ngút trời, hay là nói công pháp binh gia này có tác dụng đây?

Vào một ngày thời tiết lạnh giá, Cao Trí Kiên mặc quần áo ngắn, mang theo khí thế hừng hực, đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng, hưng phấn chỉ vào binh thư, nói:

"Luyện."

Lý Hỏa Vượng hiểu ý của đối phương, đây là muốn để hắn tu luyện công pháp binh gia này đây mà, hắn lắc đầu nhẹ.

"Không cần đâu, ngươi tự mình luyện đi, hiện tại ta không dùng được nữa rồi."

Nếu là lúc vừa ra khỏi Thanh Phong Quán, nếu có được thứ này, hắn nhất định sẽ coi như bảo vật.

Nhưng so với tu chân công pháp mà hắn đang luyện lúc này và những thần thông ở Tọa Vong Đạo của Hồng Trung, những thứ cứng ngắc này của binh gia hiển nhiên quá mức vô bổ.

Về phần không đầu nhưng bất tử thì hiện tại hắn cũng có thể đạt được không đầu bất tử, chỉ cần đừng để hắn phát hiện ra đầu của hắn đã rơi là được.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sau khi luyện công pháp này rồi, tính cách của ngươi không có gì thay đổi sao?"

Nghĩ đến tính cách của Bành Long Đằng khi đó, Lý Hỏa Vượng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Cao Trí Kiên.

"Không."

Mặc dù Cao Trí Kiên trả lời rất gọn gàng nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm nhận được sự thay đổi của hắn ta, phải biết rằng trước đây hắn đã từng làm chuyện ngu xuẩn là ngồi xổm trên mộ người khác với hòa thượng và ăn bát cơm hoang.

Nếu nói trước đây Cao Trí Kiên khiến hắn cảm thấy hắn ta thật ngốc nghếch thì giờ đây, trên người Cao Trí Kiên lại tràn đầy năng lượng.

"Được, vậy ngươi luyện tập cho tốt, đối với ngươi mà nói công pháp này cũng coi như là một chuyện tốt."

Ít nhất theo quan điểm hiện tại, tuy rằng sát khí binh gia này làm cho tính cách con người trở nên hướng ngoại, nhưng nếu thật sự muốn nói là nghiêm trọng như thế nào, thì điều này cũng không

nhất thiết.

Sau khi trò chuyện với Cao Trí Kiên một lúc, Lý Hỏa Vượng chuẩn bị quay trở về Bạch gia để ăn cơm tối.

Vừa mới bước tới cửa, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại nói với Cao Trí Kiên:

"Phép thần thông luyện thể này của binh gia, chỉ luyện một mình sẽ không có hiệu quả cao, vì họ đều sử dụng thiên quân vạn mã, trong thôn không phải có rất nhiều nông dân tá điền sao? Ngươi có thể thử dạy họ xem sao, sau đó lọc ra một số người có năng lực."

Nếu thôn của Bạch gia có một đội vệ binh nhỏ như vậy, thì cho dù hắn có đi đâu, hắn cũng không phải lo lắng hậu viện sẽ bén lửa.

Vì Lý Hỏa Vượng không tiếp nhận công pháp binh gia nên đôi mắt của Cao Trí Kiên có phần thất vọng, nhưng nghe vậy mắt hắn đột nhiên sáng lên, hắn nắm chặt binh thư, gật đầu thật mạnh.

Khi Lý Hỏa Vượng trở lại đại viện Bạch gia và dùng bữa tối, hắn có nói chuyện này với Bạch Linh Miểu.

"Được đấy, như vậy thì càng tốt, những lúc nông nhàn họ cũng có chuyện để làm rồi."

"Tiền công có thể dựa theo tình hình để trả họ nhiều hơn một chút, dù là tư nô của chúng ta, nhưng cũng phải có được lòng người."

Bạch Linh Miểu đang cầm chiếc bát sứ, nàng lườm hắn một cái.

"Nói bậy gì vậy chứ, họ đều là con nuôi của chúng ta mà, ta còn có thể bạc đãi họ sao?"

Nói xong, nàng đứng dậy bưng bát đi bới cơm.

"Chân nàng làm sao vậy?"

Lý Hỏa Vượng tinh tường ngay lập tức nhận thấy bước đi của Bạch Linh Miểu có chút kỳ lạ.

"Không có gì, trên mặt đất có cái hố, ta lỡ dập chân vào nó."

"Khi mắt còn phải băng gạc thì đừng ra ngoài đi lung tung nữa."

Lý Hỏa Vượng dùng chiếc thìa sứ lớn múc phân nửa bát canh, hắn ngẩng đầu lên uống cạn để thấm giọng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

"Này! Lý Hỏa Vượng! Đêm đã khuya vậy rồi, ngươi còn định đi đâu nữa vậy?"

Bạch Linh Miểu đuổi theo hỏi.

"Không cần chờ ta, đêm nay cứ mở cửa sổ cho ta là được."

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhảy phốc lên giữa những mái ngói, lao về phía ngọn núi Ngưu Tâm cao cao phía sau ngôi làng.

Chương 713: Muốn Rời Đi

Khi đi ngang qua một căn phòng trống, Lý Hỏa Vượng hét lên với bên dưới:

"Lý Tuế, đi theo!"

"Được."

Xúc tu của Lý Tuế nhanh chóng thả con Màn Thầu đang giãy dụa xuống rồi đi theo.

Cả hai đi dọc theo con đường, cho đến khi đi đến lưng chừng núi mới dừng lại, Lý Hỏa Vượng có chút ngạc nhiên nhìn những ngôi mộ dày đặc trước mặt.

"Ở đây sao có nhiều người chết thế này?"

Trên sườn đồi dày đặc những mồ mả, ở giữa thấp thoáng có mấy bóng ma xanh, trong khung cảnh mờ mịt này, trông càng khiến người ta sợ hãi.

Nhưng với Lý Hỏa Vượng thì không thành vấn đề, hắn đã đến nơi ma quái này lâu như vậy, mọi thứ khác hắn đều đã nhìn thấy, nhưng chưa thấy ma bao giờ.

Nhìn trái nhìn phải, Lý Hỏa Vượng bước vào một bãi đất trống bằng phẳng, nơi này dường như để chuẩn bị chôn người chết, nhưng có lẽ đã đủ mộ rồi nên nơi này mới bị bỏ trống.

Hắn liền nói với Lý Tuế ở bên cạnh:

"Ta xuống đó một lát, ngươi giúp ta trông chừng, nếu có người lạ hoặc nguy hiểm gì, ngươi chỉ cần chui trong vào bụng ta để đánh thức ta là được."

Mọi thứ ở đây tạm thời ổn định rồi, nhưng phía hiện thực vẫn còn có quá nhiều rắc rối.

"Được."

Lý Tuế nói xong liền dựng hai con ngươi thẳng đứng lên, cơ thể nhầy nhụa lộ ra một cái khe miệng.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng xuống khoảng đất trống, nhẹ nhàng để lộ ra dấu vết của tiên thiên nhất khí đang được bao bọc trong thần quang của mình.

Khi mọi thứ xung quanh biến dạng và sụp đổ, đồng tử của hắn dần mất đi tiêu điểm, hắn bình tĩnh quan sát mọi thứ xung quanh.

Ngay lúc Lý Tuế đang nghiêm túc làm việc của mình trong một lùm cây, nó đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân đến gần.

Tuy nhiên, khi nó nhìn thấy hình dáng của người đến, nó lập tức thả lỏng cảnh giác.

"Mẹ, đã muộn như vậy rồi, sao mẹ còn không quay về ngủ?"

Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng nói với một tấm gỗ trước mặt.

Lúc này, một bàn tay trắng nõn như ngọc từ từ duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Lý Hỏa Vượng.

"Lý Hỏa Vượng à Lý Hỏa Vượng, đây là cách mà ngươi nói bệnh điên của mình đã khỏi đây sao?"

Bạch Linh Miểu ngồi xổm trước mặt hắn, nhìn chằm chằm vào

khuôn mặt hắn, giọng nói mang theo chút bất lực.

"Mẹ, đã đủ sạch rồi, đừng lau nữa."

Lý Hỏa Vượng nói nửa chừng, lại bị một tấm khăn ướt phủ lên mặt.

"Rửa thêm vài lần nữa thì làm sao, có thể rửa bay lớp da ngươi hả? Lần này ngươi tỉnh táo hơn thì tốt, đánh răng luôn đi."

Kem đánh răng bằng nhựa mềm mại được nhét vào miệng Lý Hỏa Vượng. Mặc dù điều này khiến Lý Hỏa Vượng phàn nàn một lúc lâu, nhưng trên khuôn mặt của hai người không khỏi lộ ra nụ cười khó hiểu.

Nhìn Tôn Hiểu Cầm lau tay cho mình, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Mẹ, các bác sĩ ở đây nói thế nào, khi nào ta mới có thể ra khỏi đây?"

Tuy nói nơi này là bệnh viện, nhưng nói thẳng ra thì chính là trại giam, chỉ có điều là nhà giam đặc biệt nơi giam giữ những bệnh nhân tâm thần, hắn ở trong này, không chỉ không có tự do cá nhân, ngay cả động đậy một ngón tay cũng khó.

Nếu đã xác định rằng sau này nơi này sẽ trở thành thật, thì việc tuân theo nó là lẽ đương nhiên.

Nếu tiếp theo hắn muốn làm gì đó ở thế giới này, điều đầu tiên cần làm là phải rời khỏi đây, cho dù bị đưa trở lại bệnh viện tư nhân cũng được.

"Có phải thấy ở đây quá ngột ngạt không?"

Tôn Hiểu Cầm ngẩng đầu nhìn hắn.

"Cũng không phải, chỉ là ta có chút lo lắng cho Dương Na, không biết bệnh tình của nàng ấy bây giờ như thế nào."

Không nói một lời, Tôn Hiểu Cầm cầm khăn tắm lên, cầm chậu rồi đi về phía cửa.

Phòng bệnh về đêm yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ tiếng cãi vả của mẹ với ai đó.

"Đồng chí, đồng chí nghĩ mình đang chơi trò gì vậy?"

"Nhìn xem, bệnh của con trai ta đã khỏi, hoàn toàn có thể thay đổi môi trường đến một nơi tốt hơn, chỗ nhốt phạm nhân này của ngươi không may mắn."

Cùng với tiếng bước chân, giọng nói của hai người càng gần hơn, cũng càng thêm căng thẳng.

"Nếu ngươi không cho con trai ta ra ngoài, ta sẽ không trả tiền nữa! Mấy người nuôi nó đi!"

"Xem ngươi nói kìa, nhà giam này là nhà giam công lập, đều là ngân sách của cấp trên, ít hay nhiều đi đồng nào cũng không chảy vào túi của ta. Nếu ngươi không trả tiền, bọn ta cũng không để hắn rời đi!"

Lời nói của người kia mềm lại.

"Ngươi cũng phải nghĩ cho người khác chứ, con trai ngươi quả thực không biết làm sao, giống như làm bằng sắt vậy, cũng không biết đau, người bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, nếu hắn phát điên trên đường lớn thì sao mà được?"

"Nếu con trai ngươi có thể giết bảy tên cướp thì cũng có thể giết bảy học sinh vậy."

"Con trai ta sẽ không làm như vậy!"

Một bàn tay rộng lớn chỉ vào bên trong qua cửa sổ.

"Sẽ không làm như vậy? Ngươi thấy bây giờ hắn có thể phân biệt được sao? Con trai của ngươi bị bệnh tâm thần đấy!"

Vừa nói ra lời này, phòng bệnh nhất thời rơi vào yên lặng.

Sau khi suy nghĩ xong, Lý Hỏa Vượng ở trên giường bệnh hướng về phía bàn tay to, hỏi.

"Vậy rốt cuộc ta phải làm sao mới có thể quang minh chính đại rời khỏi đây?"

Nhưng bàn tay lớn đó không hề để ý đến ý tứ của một tên tâm thần như Lý Hỏa Vượng, hắn cùng với Tôn Hiểu Cầm đi về phía cửa, tiếng nói chuyện ôn hòa của hai người cũng càng ngày càng xa.

Cạch một tiếng, tất cả phòng bệnh đều tắt đèn.

Lý Hỏa Vượng hơi cau mày, nhìn vào chiếc camera ban đêm đang nhấp nháy trong góc, trong đầu suy nghĩ đến vấn đề này, hắn phải làm thế nào để thoát khỏi khốn cục này đây.

Chương 714: Mục Tiêu

Phải làm sao để chứng minh rằng hắn không hề bị bệnh trong một bệnh viện tâm thần?

Cố gắng giả vờ bình thường trước mặt bác sĩ? Nhưng nếu trong giai đoạn quan sát, ở thế giới bên kia xảy ra sự cố bất ngờ thì sao?

Hay trực tiếp biến ra thứ gì đó trước mặt người khác? Chứng minh rằng một thế giới khác thực sự tồn tại? Nhưng nếu thực sự làm như vậy, hắn sợ rằng mình sẽ không còn cơ hội được tự do nữa.

Vấn đề này đối với Lý Hỏa Vượng thực sự quá nan giải, hiện tại hắn đang ở trong tình trạng nguy cấp ở cả hai thế giới, bất kể ai nhìn thấy cũng sẽ nói là điên nặng.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Lý Hỏa Vượng cảm thấy với tình hình hiện tại của hắn ở đây, cho dù hắn có nói hay làm gì đi nữa thì cũng vô ích.

Nếu nơi đây đã hết cách, vậy thì chỉ có thể bắt đầu từ nguyên nhân gốc rễ ở phía bên kia.

Nếu muốn thoát khỏi tình trạng bị xiềng xích ở mọi thời điểm này, chỉ có thể đợi đến khi tu chân công pháp của hắn hoàn thành mỹ mãn, sau đó thông qua phương pháp này để khôi phục tự do.

Đây là cách dễ nhất và cũng thuận tiện nhất, mạnh hơn rất nhiều so với việc đấu trí đấu dũng với các bác sĩ trong bệnh viện.

Lần này Lý Hỏa Vượng bắt đầu tu luyện tu chân công pháp, tình trạng mất ăn mất ngủ của hắn ngày càng nghiêm trọng.

Vì bộ tu chân công pháp này không chỉ liên quan đến việc Gia Cát Uyên có thể được cứu sống hay không, mà còn liên quan đến tự do của hắn trong thế giới thực, vừa hay một mũi tên trúng hai đích.

Sau những sự kiện lần trước, Lý Hỏa Vượng đương nhiên sẽ không tu luyện một công pháp nguy hiểm như vậy ở thôn Ngưu Tâm nữa, một hang động sâu trong ngọn núi Ngưu Tâm cao chót vót phía sau ngôi làng chính là nơi hoàn hảo nhất mà Lý Hỏa Vượng tìm được.

Suy cho cùng dù đá và cây ở đây có bị vặn ngược như thế nào đi nữa, Lý Hỏa Vượng cũng không thấy đau lòng chút nào.

Trong môi trường tối tăm và hẻo lánh không ai biết đến này, Lý Hỏa Vượng cũng không phải chỉ hoàn toàn tu chân, hắn còn làm một số việc không tiện cho các sư huynh đệ khác biết.

Xoẹt một tiếng, tiếng xé da xé thịt vang lên, cùng với tiếng la hét thảm thiết của Lý Hỏa Vượng truyền ra khắp hang động, Lý Tuế dùng ba xúc tu nâng một cái bát đầy thủy ngân và chậm rãi dội xuống.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông, tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn, thế hữu kim quang, phúc ánh ngô thân..."

Lý Hỏa Vượng niệm chú, nhìn lớp da người dính đầy cỏ trước mặt bốc lên làn khói trắng, dần dần co lại, cuối cùng thu nhỏ lại thành một tiểu bì nhân nhỏ bằng lòng bàn tay.

Đây đã là lần thứ hai rồi, và rõ ràng là nó tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên.

Không quan tâm đến vẻ mặt sắp sửa trợn lên của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng cầm bộ da người của mình trong tay, lập tức cảm thấy yên tâm rất nhiều, dù sao với thứ này, cho dù có bị chém đầu, hắn vẫn có thể sống lại.

Và quan trọng hơn nữa là, loại pháp khí này có thể phục chế được, chỉ cần thời gian đủ dài, hắn có thể liên tục nhận được pháp khí Tâm Tố này, dù sau này có gặp phải người lợi hại đến thế nào thì cũng không cần phải suốt ngày lo lắng như trong quá khứ nữa.

Lý Hỏa Vượng dùng một con dao găm nhỏ rạch một vết máu ở bụng, dùng hai ngón tay áp vào bì nhân rồi nhét vào trong.

Sau khi Lý Hỏa Vượng dùng Hỏa Áo Chân Kinh chữa trị ổn thỏa vết thương trên người, Lý Tuế ở một bên không nhịn được hỏi:

"Cha, đây là cái gì? Có thể dạy ta không? Ta cũng muốn."

Lý Hỏa Vượng nhìn nó, lắc lắc đầu.

"Ngươi không thể dùng thứ này, ngươi cũng đâu phải Tâm Tố, da của ngươi cũng vô dụng."

Nói đoạn, Lý Hỏa Vượng mặc lên chiếc đạo bào màu đỏ trên mặt đất, mang theo những binh khí của mình rồi đi về phía cửa động bên ngoài.

"Cha, nhưng ta muốn giúp ngươi."

Lý Tuế vẫn không có ý định từ bỏ, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không cảm kích.

Hắn không nghĩ rằng một Hắc Thái Tuế có thể giúp được hắn chuyện gì.

"Sau này ngươi hãy ngoan ngoãn ở trong thôn, đừng chạy lung tung, nghe thấy chưa? Bên ngoài toàn là người xấu, nếu bị họ bắt được, ngươi sẽ bị luyện thành đan dược rồi bị ăn đấy."

"Ngươi nói dối, ta đã ra ngoài rồi, ở ngoài vui hơn trong thôn nhiều, trong thôn ai cũng sợ ta, kể cả Màn Thầu cũng sợ ta, ta cảm thấy tu luyện với ngươi mới vui, cha, sau này ta không thể chui vào bụng ngươi được nữa sao?"

"Không thể."

"Tại sao?"

"Nếu ngươi còn ở tiếp nữa, cơ thể này sẽ thành của ngươi mất."

Nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn trực tiếp cầm lấy một cuốn sách từ trong ngực ra.

"Nếu ngươi thấy buồn chán thì cứ luyện cái này để giải sầu, trên đó có chữ nào không hiểu thì hỏi ta."

Lý Hỏa Vượng lấy phù triển đại toàn mà lúc trước Trần Hạt Tử đưa cho hắn ra.

Một đám xúc tu đen nhẻm sền sệt, thề non hẹn biển vừa niệm chú vừa vẽ bùa trước mặt hắn quả thực có chút quá quái dị.

Nhưng nếu thực sự luyện thành công, biết đâu được Lý Tuế có thể thực sự trở thành một trợ thủ cho hắn.

"Ngươi phải nhớ cho kỹ, lá bùa này có rất nhiều hạn chế..."

Chương 715: Phiền Phức

Lý Hỏa Vượng cực kỳ tâm huyết, vừa kiên nhẫn dạy dỗ, vừa dẫn Lý Tuế đi dọc theo con đường núi hiểm trở về phía thôn Ngưu Tâm, nơi đang bốc lên những làn khói bếp.

"Cha, tại sao họ lại sợ ta? Ngươi nói xem, nếu ta vứt bỏ y phục trên người, sau khi nhìn thấy dáng vẻ thật sự của ta, liệu họ có hết sợ ta không?"

"Không, tuyệt đối không."

"Tại sao lại không? Vậy nếu như ta đối xử tốt với họ, cho họ bạc, và cho cả đồ ăn thì sao?"

"Ngươi học đâu ra những thứ này vậy? Tuyệt đối không được để lộ ra dáng vẻ thật sự của ngươi trước mặt họ, ngươi không giống với họ, ngươi không phải người."

Lắng nghe đủ những vấn đề từ miệng Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng đột

nhiên cảm thấy có chút hối hận về quyết định trước đây của mình.

Nuôi nó không hề thoải mái hơn là bao so với nuôi một đứa trẻ nghịch ngợm bị người ta chán ghét, rõ ràng trước đây nó không hề có nhiều vấn đề như vậy.

"Ta không có thời gian, vì vậy phải tìm người dạy nó mới được. Lý Tuế vẫn hoàn toàn không có khái niệm gì về những thứ cơ bản."

Đi mãi đi mãi, hai người đi đến rìa của một ruộng lúa, nghĩa tử nghĩa nữ của Lý Hỏa Vượng đều đang cần mẫn vất vả làm ruộng, tất nhiên cũng có một vài sư huynh đệ khác.

"Lý sư huynh! Ngươi xuống núi rồi sao?"

Dương Tiểu Hài choai choai hai chân toàn là bùn đất, dắt theo con trâu hào hứng bước tới.

"Không phải ngươi phụ trách đồ ăn cho mọi người sao? Tại sao cũng phải xuống ruộng? Ai khiến ngươi phải mệt vậy hả?"

"Không có ai cả, tự ta đến thôi! Lý sư huynh, nhìn xem, từ đây đến đó, cả hai mẫu ruộng này đều là của ta! Nó thuộc về ta!"

"Bạch sư tỷ nói rồi, lương thực trồng được ở ruộng này đều là của ta! Tận hai mẫu ruộng đấy, có thể trồng biết bao nhiêu lương thực chứ! Khi thu hoạch được rồi, sau này ta sẽ không bao giờ đói nữa!"

Dương Tiểu Hài kích động nói, đột nhiên cảm thấy vị trí bắp chân của mình có chút kỳ quái, hắn đưa tay sờ sờ, rút ra một con đỉa hút máu to bằng một nửa cánh tay, hắn không thèm để ý, tiện tay quăng xuống đất.

Con đỉa ngửi thấy mùi máu trên người Lý Hỏa Vượng, theo bản năng bò về phía chân hắn.

Lý Hỏa Vượng lập tức cau mày, hắn không sợ những con thú hay côn trùng khác, chỉ là hắn không thể chịu đựng được.

Vừa nghĩ đến hàng trăm con đỉa hút máu, dùng thân thể nhớp nháp và lạnh lẽo bao phủ toàn thân hắn, rồi dùng xúc tu sắc nhọn trên miệng chúng cắn đứt da thịt, chui hơn nửa người vào trong

lớp thịt...

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng dừng lại ở đó mà không lên tiếng, Dương Tiểu Hài ngạc nhiên hỏi:

"Lý sư huynh, ngươi bị sao vậy? Ngươi chưa thấy con bò thối này bao giờ à? Vậy hẳn là ngươi ít xuống ruộng lắm đúng không?"

Mắt thấy mấy con đỉa hút máu sắp bò lên giày của mình, Lý Hỏa Vượng giơ chân lên, trực tiếp giẫm chết con đỉa bên chân mình. Sau đó hiếm khi hắn có chút đau lòng nhìn Dương Tiểu Hài trước mặt.

"Thứ này sẽ thường hút máu trên chân ngươi ư?"

"Khi cày ruộng, trong nước có đỉa trâu là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ cần không phải rắn nước là được. Thật ra nó hút máu người cũng không sao, người có tay có thể kéo nó ra."

"Nhưng mà hút máu trâu thì phiền lắm. Trâu không có tay, không cầm được cho nên chỉ có thể để cho thứ này hút thoải mái. Bằng không thì thứ này sao lại gọi là đỉa trâu."

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt non nớt của Dương Tiểu Hài trước mặt. Nếu đứa nhỏ này ở đời sau, đoán chừng hắn cũng đang học lớp sáu Tiểu học. Nhưng ở bên này, hắn sớm đã giống như người lớn rồi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng vỗ lên bả vai hắn:

"Mai mốt đừng cày ruộng nữa. Tuổi này của ngươi nên đến trường học chữ chứ không phải là ra đồng làm việc. Những công việc như này cứ để cho tá điền làm là được."

Lý Hỏa Vượng nói vậy, không lâu sau trong thôn Tâm Ngưu liền có một tiên sinh dạy học mới.

Thôn Ngưu Tâm tuy hẻo lánh nhưng chỉ cần có đủ bạc để dùng thì một tiên sinh dạy học không thi đỗ tú tài cũng có thể tùy tiện tìm đến.

Chuyện này không chỉ tốt cho Dương Tiểu Hài mà Lý Tuế cũng có thể đến trường. Hắn dựa theo phân phó của Lý Hỏa Vượng, chỉ cần nghe không cần nói, yên lặng nghe tiên sinh dạy học giảng bài.

Trừ họ ra, những người khác không có việc gì làm cũng có thể nằm trên bệ cửa sổ nghe lén nhìn lén như thể chỉ cần nghe nhiều một chút là có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Thậm chí ngay cả Lữ Trạng Nguyên cũng ôm theo đứa con chưa đầy tháng của mình đến để nghe dạy học. Hắn nói là muốn cho con mình dính thêm nhiều khí văn nhân, sau này dễ dàng thi Trạng Nguyên.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng dứt khoát mở cửa ra. Sau này, người nào trong thôn muốn đến nghe đều có thể đi vào trong lớp, coi như là phúc lợi của thôn Tâm Ngưu.

Nhìn tất cả những người trong lớp đang chăm chú lắng nghe. Trên mặt Lý Hỏa Vượng khẽ nở một nụ cười, thậm chí ngay cả tâm trạng u ám lúc trước của hắn cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Ngươi đang cười cái gì vậy?”

Bạch Linh Miểu đứng bên cạnh hắn ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi nhìn xem thật tốt biết bao, dù chúng ta đã trải qua bao nhiêu gian khổ trên đường nhưng cuộc sống vẫn luôn càng ngày càng tốt hơn. Điều mà không phải đây là thứ mà họ muốn sao?”

Bạch Linh Miểu vươn tay qua đan l*ng với năm ngón tay không có da thịt của hắn, cơ thể nàng khẽ nhích lại gần bên hắn.

Chương 716: Một Ngày Mấy Giờ

"Đúng vậy, cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn cho nên sau này nếu ngươi lại gặp phải chuyện gì nữa thì tuyệt đối đừng đi tìm chết. Bất luận gặp phải cái gì thì sẽ có một ngày nó sẽ trôi qua thôi.”

Lúc này tiên sinh ở bên trong đang dạy cho cái đệ tử phía dưới những thứ khác:

“Chi, hồ, giả, dã, ngươi học cũng vô dụng, lão hủ cũng không trông cậy các ngươi có thể thi đỗ tú tài. Các ngươi chỉ cần học một vài thứ thực dụng ví dụ như biết mặt chữ, tính toán!”

“Học được những thứ này thì cũng có nghĩa là có kỹ thuật tốt, đi đến đâu cũng không lo chết đói! Hôm nay chúng ta học tính toán trước!”

Tiên sinh dạy học vừa dứt lời liền giơ ống đũa tre trong tay lên thật cao.

“Một ngày có mười một canh giờ!”

Hắn lựa mười một chiếc đũa trong ống đũa rồi quẳng xuống đất.

“Ví dụ như một người bán hàng đến thôn của các ngươi để bán hàng, mất năm giờ để đi đường.”

Tiên sinh dạy học kia lấy đi năm chiếc đũa trong số mười một chiếc:

“Vậy hắn còn mấy giờ để bán hàng và ngủ?”

“Hửm?”

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên có chút khó coi.

Cảm nhận được vẻ mặt kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu có chút ngạc nhiên hỏi:

"Sao vậy? Không phải tiên sinh dạy học này khá tốt sao?"

"Một ngày có hai mươi bốn giờ, hai giờ tính là một canh giờ. Rõ ràng một ngày có mười hai canh giờ, thật không biết mười một canh giờ trong miệng người này từ đâu ra.”

“Người này ngay cả thời gian đơn giản nhất mà cũng không hiểu rõ, khó trách hắn không thi đậu tú tài. Tìm một cái cớ nào đó cho hắn nghỉ đi, tránh cho hắn dạy sai thế hệ sau.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói một tràng như vậy, đôi mắt trắng xóa của Bạch Linh Miểu lộ ra một chút nghi ngờ:

“Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì vậy. Một ngày có mười một canh giờ mà, cách nói mười hai giờ của ngươi từ đâu vậy?”

“Cái gì?”

Đầu Lý Hỏa Vượng giống như bị thứ gì đó đu.ng phải, không ngừng vang lên ong ong.

Hắn đầu tiên là khiếp sợ liếc nhìn Bạch Linh Miểu, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của nàng, hắn liền lao vào bên trong lớp học hỏi tiên sinh dạy học:

“Thật sự một ngày chỉ có mười một canh giờ sao?”

"Nói nhảm, không phải mười một canh giờ thì còn có thể là mấy? Ngươi có cao kiến gì à?”

Tiên sinh dạy chữ cảm thấy vô cùng bất mãn với người đàn ông quấn vải lụa trắng khắp người đột nhiên xông vào cắt ngang mình dạy học.

Lý Hỏa Vượng mặt đầy sửng sốt xoay người lại nhìn về từng cặp mắt phía sau, hỏi tất cả họ:

“Một ngày chỉ có mười một giờ?!”

Dương Tiểu Hài tỏ ra vô cùng nghi hoặc khi thấy Lý Hỏa Vượng kinh ngạc như vậy:

“Đúng vậy, Lý sư huynh, không phải một ngày có mười một canh giờ à? Có cái gì kỳ lạ chứ?”

"Chỉ có mười một canh giờ? Vậy cũng có nghĩa là ở đây một ngày chỉ có hai mươi hai giờ? Vậy hai giờ kia đi đâu mất rồi?”

Trong phút chốc, Lý Hỏa Vượng cảm thấy có một loại cảm giác hư ảo đối với thế giới này.

Bạch Linh Miểu nhíu chặt lông mày đi vào trong lớp học. Nàng kéo lấy tay hắn đi ra ngoài:

“Rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Không phải một ngày có mười một canh giờ là rất bình thường sao?”

“Không, vẫn chưa đúng.”

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại, hắn quyết định tự mình tìm ra đáp án:

“Miểu Miểu, trong thôn có thứ gì dùng để tính giờ không? Cầm ra hết đi, ta cần dùng.”

"Đồ tính giờ? Đồng hồ nước được không? Bạch gia chỉ có thứ này thôi."

"Được!"

Không lâu sau, ba cái thùng gỗ to lớn được xếp theo kích thước từ cao đến thấp trước mặt Lý Hỏa Vượng. Trên cùng của thùng nước đổ đầy nước, số nước đó chảy nhỏ giọt dọc theo các cái ống nhỏ gọn xuống thùng gỗ thứ hai.

Thời gian nhỏ giọt của mỗi lần vừa kéo gần một giây. Thậm chí Lý Hỏa Vượng có chút không tin tưởng vào công cụ cho nên hắn cố gắng nhớ kỹ trong lòng.

Nhưng bất kể như thế nào thì cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhận được đáp án cuối cùng, một ngày quả thật có mười một canh giờ.

Mặc dù phép tính toán này có một ít sai lệch, nhưng độ lệch cũng không thể nào là hai giờ được.

Lý Hỏa Vượng một đêm không ngủ cuối cùng cũng chấp nhận hiện thực thế giới này thực sự chỉ có hai mươi hai giờ một ngày.

Hắn dùng mu bàn tay xoa xoa khóe mắt mệt mỏi của mình, Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình:

“Thì ra là như vậy, nguyên nhân mà trước đây ta thường xuyên ngủ quên là vì một ngày bị mất hai giờ?”

Từ khi ra khỏi Thanh Phong quán, không phải mình ngủ quên mà là cảm giác ngủ không đủ, hiện giờ xem ra là vấn đề về thời gian.

Bạch Linh Miểu đang đứng sau lưng hắn, trong mắt nàng lộ ra vẻ lo lắng:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi lại phát bệnh điên gì sao?”

Lý Hỏa Vượng chấp nhận giả thiết một ngày chỉ có hai mươi hai giờ sớm nhanh hơn so với mình tưởng tượng. Nếu ngay cả thế giới này đều bị điên thì chuyện thời gian không bình thường cũng phải thôi.

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Linh Miểu:

"Nói mới nhớ, lúc ở Thanh Phong quán một ngày cũng có mười một canh giờ sao?"

"Tất nhiên."

"Vậy tại sao ngươi lại không nói cho ta biết?"

"Loại chuyện này mà cần phải nói sao? Ta nào biết ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không biết.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Gia Cát Uyên ở phía xa nghe Tọa Vong Đạo không mặt mang theo biểu cảm thích thú khi gây ra họa nói nhỏ:

“Thế nào, thấy chưa? Đây chính là hoang mang của Tâm Tố! Biết thêm kiến thức đúng chứ?”

Chương 717: Ăn Sáng

“Ò ó o!”

Khi tiếng gà trống gáy vang lên, thôn Tâm Ngưu đang ngủ say cũng dần dần tỉnh lại.

Sau khi rửa mặt thì ăn bữa sáng. Những nhà bách tính bình thường không ăn nổi bữa sáng. Trừ thời gian thu hoạch ngày ăn ba bữa để đảm bảo có sức để thu hoạch ra thì thường ngày họ đều ăn hai bữa.

Nhưng ở thôn Ngưu Tâm không có chuyện này. Tất cả mọi người đều ăn bữa sáng, đây cũng là lý do vì sao rất nhiều người cảm thấy mang ơn Bạch Linh Miểu như vậy.

Cho ăn no, cho đi học, thậm chí lương thực được trồng ở trong ruộng cũng có phần của bản thân. Cõi đời này nào còn có ông chủ nào tốt như vậy.

"Mau lên! Tranh thủ thời gian, cháo lúc đầu đặc hơn, ăn cơm cũng không cần chịu khó như vậy! Đời này của ngươi làm gì mà chịu khó được!"

Lữ Trạng Nguyên không ngừng vỗ lên cửa phòng con trai lớn của mình.

“Cha à, bây giờ chúng ta có tiền rồi, tự ở nhà mình nấu ăn đi.”

La Quyên Hoa vợ của Lữ Cử Nhân cảm thấy vô cùng bất mãn vì lần nào nàng cũng không ngủ thẳng giấc được.

"Ngươi có tiền treo thịt nướng trên người à? Có đồ ăn không cần tiền mà không ăn, lại còn tự mình tiêu tiền mua lương thực! Phá của, nhanh lên!”

Sau khi nắm lấy tẩu thuốc vỗ đầu khiển trách cô con dâu một lần, ông ta chắp tay sau lưng đi gõ cửa phòng những học trò khác.

Ông ta đương nhiên không thân thiết đến nỗi đi gọi những học trò này đến lấy bữa sáng mà là bảo bọn họ rời giường luyện những kỹ năng cơ bản.

Lữ Trạng Nguyên hoàn toàn dựa theo như những gì mà ban đầu sư phó dạy cho mình đi dạy bọn họ, nghiêm khắc nhưng lại đơn độc, luyện không đủ hay luyện không tốt đều không cho phép ăn cơm.

Vốn dĩ muốn luyện hát những vở kịch lớn thì phải bắt đầu luyện tập từ khi còn nhỏ. Bọn họ đã mười tuổi rồi, muốn ra mặt thì nhất định phải càng nỗ lực hơn.

Trong những tiếng luyện giọng cao thấp không đồng nhất của các học trò, Lữ Trạng Nguyên dẫn theo cả nhà mình nghênh ngang đi về phía đại viện của Bạch gia.

Chờ bọn họ vừa đi vào trong sân, vừa vặn nhìn thấy Dương Tiểu Hài đang chỉ huy hai người bưng một nồi cháo nóng đi vào trong đại sảnh.

Ông ta vừa mới nở nụ cười đi vào bên trong, nhưng khi ông ta nhìn thấy thằng con bất hiếu Lữ Tú Tài cũng đang ở đây, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngúm.

“Hừ!”

Đối mặt với đứa con trai nhỏ đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi nhưng tên súc sinh này cứng đầu nói gì cũng không nghe.

Đối mặt với địch ý của cha mình, Lữ Tú Tài chửi mát trong miệng, thỉnh thoảng nói cái gì mà Lão Vương Bát, chờ mà coi, một ngày nào đó các thứ.

Mà người vợ Đào nhi mà hắn vừa mua được kia yên lặng nhìn cha chồng và tướng công của mình từ phía sau, trong lòng nàng như đang suy nghĩ gì đó.

"Ôi chao ôi chao, mọi người đều đến rồi hả.”

Khi giọng nói khó nghe của Cẩu Oa vang lên, lúc này những người khác liền nhìn thấy hắn đỡ cô vợ mang thai của mình đi vào.

“Đúng vậy, sắp sinh rồi, cũng đã đủ tháng rồi, chắc chỉ vài ngày nữa thôi, con trai ta sẽ sớm chào đời thôi.”

Cẩu Oa cười híp mắt nói với Lữ Tú Tài.

Trên mặt Lữ Tú Tài lộ ra một tia khinh thường:

“Ta có hỏi ngươi sao? Khoe khoang cái gì chứ?”

“Hahaha.”

Khuôn mặt Cẩu Oa hớn hở đỡ vợ mình ngồi xuống rồi đi đến bên chỗ Lữ Tú Tài thấp giọng nói:

“Tú Tài, ngươi học phép thần thông như thế nào rồi?”

"Vẫn như vậy, không nhận mặt chữ luyện sẽ bị chậm, làm sao? Ngươi muốn học à?"

Cẩu Oa cười cười:

"Ta mới không học thứ đồ chơi kia đâu, mệt lắm. Ta ăn xong bữa sáng thì đi bộ tiêu thực, rồi chờ ăn bữa trưa."

"Bốn mẫu ruộng của ta cứ để cho người khác trồng rồi chờ đến ngày thu hoạch là được, cái gì mà không cần làm năm nào cũng có lương thực, tự tại biết bao. Chịu đựng qua nhiều khổ cực rồi, ta cũng nên nghỉ ngơi thôi."

Vào nam ra bắc với Lý sư huynh lâu như vậy rồi, những thứ khác thì không luyện ra chứ hắn cũng coi như là học được thêm kiến thức. Trên đời này không có gì là miễn phí cả, nhất là các loại phép thần thông nếu không luyện cho tốt thì cực kỳ nguy hiểm.

Thật ra ý tưởng thực sự trong lòng hắn chính là cứ chờ mấy tháng nữa sau khi Lữ Tú Tài không xảy ra vấn đề gì thì bản thân mới học. Đây cũng coi như là học được từ trên người Lý sư huynh.

"Hừ, ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ, không có chí khí gì cả!"

Lữ Trạng Nguyên khinh bỉ nói với Cẩu Oa.

"Ấy, ta không có chí khí nhưng mà ta có con trai, ngươi có không?"

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, Lý Hỏa Vượng đã dẫn theo Bạch Linh Miểu đi xuống cầu thang, những người khác lập tức không nói gì nữa, chờ đối phương ngồi vào chỗ.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng không có da nhìn có chút đáng sợ nhưng những người ngồi ở đây sớm đã quen rồi, thứ đáng sợ hơn nữa cũng đã nhìn thấy rồi.

Chờ Lý Hỏa Vượng ngồi xuống ghế chủ tọa cầm đũa lên, lúc này những người khác mới bắt đầu động đũa ăn cơm.

Lý Hỏa Vượng gắp dưa muối cùng trứng muối, ăn bánh màn thầu với cháo, động tác rất lớn ăn cũng rất nhiều.

"Ăn từ từ thôi, quỷ chết đói đầu thai à, không ai giành của ngươi đâu."

Lý Hỏa Vượng không để ý đến lời than phiền của Bạch Linh Miểu, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Bản thân mình đã tu luyện một ngày rồi, bây giờ không ăn no một chút thì buổi trưa cũng không có mà ăn.

Chương 718: Gặp Lại

"Này, thôn Ngưu Tâm này cũng không có người xấu hại ngươi, tại sao trên người ngươi toàn máu vậy?"

Bạch Linh Miểu vươn tay lau máu trên người hắn.

"Lo trước khỏi họa đi, yên tâm, không chết được."

"Không chết được nhưng không đau sao? Ngươi bị nghiện đau à? Buổi tối nằm ngủ chung với ngươi dậy đi tiểu đêm cũng bị ngươi dọa cho giật mình."

Nghe Bạch Linh Miểu lải nhải mãi, Lý Hỏa Vượng vội vàng kết thúc bữa sáng của mình đi ra bên ngoài đại viện của Bạch gia, Lý Tuế sớm đã đứng đợi ở bên ngoài chờ hắn rồi.

Hai người một cao một thấp men theo con đường mòn gập ghềnh đi về phía núi Ngưu Tâm.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới đi ra đầu thôn, sương mù trắng xóa bao phủ lấy khu rừng xung quanh. Lý Hỏa Vượng cau mày nắm chặt lấy kiếm Tử Tuệ, hắn kéo ra một đoạn nói:

"Ai! Đi ra đây!"

Khi sát khí ngất trời khiến cho màn sương xung quanh rung động, sương mù trắng xóa nhanh chóng tản đi, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đeo mặt nạ gỗ hiện ra trong sương mù.

"Ôi chao, đây không phải là miếu Long Vương bị lũ lụt cuốn trôi

sao. Người một nhà không nhận ra người một nhà sao, thì ra là ngươi à, Nhĩ Cửu!”

“Liễu Tông Nguyên?”

Lý Hỏa Vượng có chút ngạc nhiên nhìn người đàn ông đeo mặt nạ gỗ trước mặt. Hắn còn nhớ người này, hắn là một trong những người ban đầu cùng mình với Ký Tương còn có Thác Bạt Đan Thanh đi tìm Tâm Trọc.

Thế đạo vô thường, ban đầu năm người cùng nhau hành động, cuối cùng Ký Tương chết, Tâm Si và hòa thượng cũng chết rồi, Thác Bạt Đan Thanh bị vây khốn ở trong Tâm Trọc không ra ngoài được, bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lần nữa gặp lại nhau, hai người đều cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nếu Liễu Tông Nguyên ở đây, vậy dĩ nhiên không thể đi tu chân được rồi. Lúc này, Lý Hỏa Vượng dẫn theo người đi tới phòng tiếp khách uống trà.

Nâng chén trà lên uống một hớp, Lý Hỏa Vượng tò mò hỏi:

“Liễu huynh, hôm nay ngươi cố ý đến nơi này có phải là do Giám Thiên Ti giao phó chuyện gì không?”

Mặc dù Liễu Tông Nguyên cũng là Giám Thiên Ti nhưng hắn không nghĩ rằng người này đến đây là vì chuyện đại sự ở Thượng Kinh. Dù sao lúc đó bản thân dùng thân thể của người phụ nữ Bắc Phong, làm sao cũng không thể tra ra được trên người mình.

Ngay sau đó lời nói của Liễu Tông Nguyên cũng xác nhận phỏng đoán của Lý Hỏa Vượng.

"Ồ, không phải nghe nói lại có người sống ở đây sao, còn tưởng rằng còn có một nhóm người của Bạch Liên tà giáo, cho nên mới đặc biệt tới xem thử, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây."

"Ừm, chỗ nào quá náo nhiệt ồn ào cũng rất phiền cho nên liền muốn tìm một nơi vắng vẻ để ở.”

"Không vội, hai chúng ta có quan hệ thế nào chứ, ngươi yên tâm đi, chỗ này đã có ngươi chiếm giữ rồi vậy ta quay trở về nói một câu, như vậy thôn này chính là của ngươi rồi, bất kỳ ai cũng không nói được."

"Vốn là như vậy mà, lúc đầu hang ổ của Bạch Liên giáo không phải bị ngươi dùng một mồi lửa thiêu chết sao. Nếu bọn họ do ngươi giết chết vậy thì địa bàn của bọn họ thuộc về ngươi cũng là chuyện thường tình."

Mặc dù Liễu Tông Nguyên có vẻ như có ý muốn bán thể diện cho Lý Hỏa Vượng, nhưng mà lời này nghe vào trong tai hắn lại có chút chói tai.

Liễu Tông Nguyên cẩn thận liếc nhìn về phía cửa, hắn hơi nghiêng người về phía Lý Hỏa Vượng, cố ý hạ thấp giọng nói:

"Hầy, ngươi có nghe thấy chuyện ở Thượng Kinh chưa? Bây giờ lòng người ở Ti Nội đều bị dao động rồi."

"Ừm, ta có nghe nói, hình như là Tọa Vong Đạo gán ghép chúng ta lại với nhau."

"Cũng không chỉ thế thôi đâu, nghe nói bọn họ đang đánh nhau ba ngày ba đêm ở trong cung đó! Hoàng đế của chúng ta cũng bị Tọa Vong Đạo làm trọng thương sắp chết rồi. Bây giờ sợ là việc xây lăng là không kịp nữa. Nhưng mà Tọa Vong Đạo cũng không chiếm được món hời nào. Bọn họ chết hơn phân nửa thậm chí ngay cả quân bài cũng bị chết mất một tên rồi!"

"Hửm? Tin tức này có đáng tin không?"

"Ngươi hỏi câu này là đang coi thường ta sao? Ngươi quên ta là người của Nguyệt Lượng Môn sao? Ở đường Giang Nam có ai mà không biết ta là người nắm bắt tin tức nhanh nhẹn chứ?"

Lông mày Lý Hỏa Vượng hơi nhăn lại, dường như sau khi mình rời khỏi Thượng Kinh, hai thế lực không chịu dàn hòa, ngược lại muốn chiến đấu một mất một còn.

Nhìn thấy biểu hiện khác thường của Lý Hỏa Vượng, Liễu Tông Nguyên vội vàng an ủi:

"Ngươi yên tâm, không có chuyện gì đâu. Chỉ là chết một tên hoàng thượng mà thôi, thái tử vẫn còn đang chờ đó, chỉ cần hoàng thượng vừa chết là hắn liền lập tức lên kế vị, chúng ta nên làm thế nào còn thế nào."

"Liễu huynh hiểu lầm rồi. Ta ngược lại không lo lắng cho những đại nhân vật kia, bọn họ chết hay sống đều không liên quan gì đến chúng ta cả. Ta chỉ cảm thấy thế đạo này quá hỗn loạn rồi."

Lý Hỏa Vượng nói rồi bưng chén trà lên uống thêm một ngụm.

"Đúng vậy, quá hỗn loạn rồi, đều là do con người tự giày vò nhau. Ngươi nói xem rốt cuộc những đại nhân vật kia đang nghĩ cái gì vậy, yên ổn sống qua ngày không được sao? Bên trên há miệng bên dưới chạy gãy chân. Nếu không phải ta thèm một chút đồ trong Giám Thiên Ti thì mụ nội nó ta sớm đã không làm rồi."

"Nhĩ Cửu à, vẫn là ngươi nhìn xa trông rộng, trực tiếp đến cái thôn hẻo lánh này sinh sống, chuyện vặt cũng không nhận càng không nói đến chuyện nhận đơn. Ký Tương mới tới còn cho rằng không có người như ngươi đó."

Chương 719: Mạng Là Của Mình

Sau Lý Hỏa Vượng nhanh chóng suy nghĩ một hồi, hắn liền cảm thấy cần phải lôi kéo được người của Giám Thiên Ti này. Nếu có một người bạn như vậy ở trong Giám Thiên Ti thì là chuyện có lợi vô hại cho mình, lỡ như trên con đường này lúc nào cần dùng tới thì có chuẩn bị trước vẫn hơn.

"Liễu huynh, nghe ngươi nói Tọa Vong Đạo thương vong nhiều như vậy thật đúng là hả giận. Ngươi chớ đi vội, ta làm chủ, chúng ta không say không về!

"Được thôi, bụng ta cũng vừa réo lên rồi! Ta không định khách sáo với ngươi, chỉ chờ những lời này của ngươi thôi.."

Nghe theo sự căn dặn của Lý Hỏa Vượng, Dương Tiểu Hài sử dụng hết tất cả vốn liếng của mình. Hắn lấy bình rượu Trạng Nguyên Hồng ra, bữa cơm này Liễu Tông Nguyên ăn uống rất vui vẻ.

Sau cùng trên bàn rượu, hắn say khướt kề vai sát cánh cùng với Lý Hỏa Vượng, bộ dáng giống như muốn giết gà đốt tiền giấy kết nghĩa anh em vậy.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng lại thấy bộ dáng mà hắn thể hiện ra cũng không phải là thập tình bát khổ.

Từ đầu đến cuối Tọa Vong Đạo đều cho rằng bất kỳ người nào cũng đều có mấy khuôn mặt. Có một số là kích phát ra cũng có kiểu không kích phát ra mà thôi.

Thật ra Lý Hỏa Vượng không quan trọng việc Liễu Tông Nguyên trong ngoài không đồng nhất, chẳng phải bản thân cũng như vậy sao.

Liễu Tông Nguyên say mèm một trận hôm sau dậy thật sớm, lần nữa khuyên can Lý Hỏa Vượng đang đưa tiễn hắn.

“Nhĩ huynh, tiễn đến đây thôi, ngươi đi về trước đi, ngươi thật sự không định nhận việc vặt sao? Nếu không nhận việc vặt trong thời gian dài thì thân phận trên lệnh bài kia sẽ bị hạ xuống đó.

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu:

"Ngươi thử nghĩ xem trong khoảng thời gian này có bao nhiêu người đã chết, thế giới bên ngoài gần đây rất hỗn loạn, vẫn nên tránh đầu sóng ngọn gió rồi nói sau. Liễu huynh, ta vẫn muốn khuyên ngươi một câu, đừng quá liều mạng, mạng là của mình, chết rồi thì không còn cái gì nữa.”

Sau khi nghe nói như vậy, Liễu Tông Nguyên vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một hồi sau đó trịnh trọng chắp tay với Lý Hỏa Vượng, hắn duỗi tay vào trong ngực lấy ra mấy miếng trúc cong queo, bên trên có khắc từ hình bán nguyệt đến vầng trăng tròn.

"Nhĩ huynh, ngươi cầm những thứ này cho cẩn thận. Nếu ngươi muốn liên lạc với ta thì hãy buộc thứ này lên bồ câu đưa thư, nó nhất định sẽ tìm được ta, mặt trăng càng tròn thì tốc độ càng nhanh.”

"Được rồi, thời gian gần đây ta đều ở trong thôn, nếu ngươi muốn tìm ta thì cứ trực tiếp tới đây là được.”

Thấy Liễu Tông Nguyên trực tiếp xoay người nhảy vào trong rừng không thấy bóng dáng đâu nữa, Lý Hỏa Vượng lại cầm lệnh bài Giám Thiên Ti của mình lên xem thử.

Xem ra thân phận này vẫn còn hữu dụng, nếu không thì chuyện ngày hôm nay sợ là không dễ giải quyết như vậy.

"Hoàng đế Đại Lương lại chết rồi? Đây đã là vị vua thứ hai chết rồi nhỉ? Cũng chăm đổi vua quá đi."

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên hình ảnh vị hoàng đế Đại Lương từ đầu đến cuối đều không ló mặt ra. Lúc ấy nhìn hắn cao quý ngang ngược như vậy, thật không ngờ lại chết nhanh vậy.

Nhưng rất nhanh ý nghĩ đó liền biến mất, Lý Hỏa Vượng xoay người đi về phía núi Ngưu Tâm.

Thực ra hắn không hề quan tâm đến sự sống chết của những người khác trên thế giới này. Hắn chỉ muốn bảo vệ tốt một mẫu ba sào ruộng của mình ở thế giới điên rồ này, sống một cuộc sống yên ổn là được.

Thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng không có hứng thú với chuyện trường sinh mà tất cả những người ở thế giới này luôn tâm tâm niệm niệm. Mặc dù là Tâm tố, bản thân ăn Dương Thọ Đan cũng không bị hạn chế nhưng nếu như là sự thống khổ và hành hạ vô tận thì chuyện bất tử có khác gì mười tám tầng địa ngục đâu chứ.

Ngộ nhỡ mình còn sống nhưng những người mà mình quan tâm đều chết hết, tình cảnh đó còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Lý Hỏa Vượng vừa đi không lâu, Bạch Linh Miểu dẫn theo Nhị Thần nhô đầu ra từ trong một căn phòng, vui mừng nói:

"Cũng may có Lý Hỏa Vượng ở đó, nếu hắn không ở đó sợ là Giám Thiên Ti không dễ bị lừa như vậy."

"Nhưng mà xem ra hắn có quan hệ rất lớn trong Giám Thiên Ti. Rốt cuộc ngươi có muốn nói cho hắn biết chuyện Tiên gia uy hiếp chúng ta không? Có lẽ có thể thông qua hắn để tìm được biện pháp giải quyết trong Giám Thiên Ti, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nghe Bạch Linh Miểu nói vậy, khăn trùm đầu màu đỏ trên đầu Nhị Thần lắc lư trái phải khi nàng lắc đầu.

"Làm sao? Ngươi ngại phiền hà hắn sao? Chờ chuyện trở nên nghiêm trọng hơn rồi chúng ta mới nói cho hắn thì mới gọi là phiền phức đó! Có một số chuyện không cần thiết phải giấu giếm."

"Vậy còn mắt của ngươi thì sao?"

Câu hỏi của Nhị Thần khiến Bạch Linh Miểu sửng sốt. Nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, dùng con ngươi màu trắng nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng nõn như ngọc của mình.

Giờ phút này, trong tầm mắt của nàng chỉ có thể nhìn thấy ba ngón tay của mình, nơi khác đều bị một mảng sợi bông trắng xóa mênh mông chặn lại.

Giọng điệu của Bạch Linh Miểu rất bình tĩnh:

"Trước đây cha mẹ ta đã đi tìm người khác để hỏi rồi. Người bị Bạch Mao Sát như ta một ngày nào đó hai mắt sẽ bị mù, với lại mạng của ta cũng không kéo dài được bao lâu."

"Cha mẹ ta khi đó đã thử nhiều phương pháp nhưng đều không hiệu quả. Có lẽ đây là mệnh của ta, ai bảo mạng ta không tốt chứ."

Chương 720: Đột Phá

"Chỉ là bị mù mà thôi. Ta vẫn luôn nghĩ cách đổi hai con ngươi này đi. Giả dụ như đổi không được thì lại đi làm phiền Lý Hỏa Vượng."

Bạch Linh Miểu nói tiếp với Nhị Thần.

"Nhưng nếu ngộ nhỡ một ngày nào đó ta thật sự chết rồi thì ngươi nhớ giúp ta chú ý đến hắn, đừng để hắn tìm sống tìm chết như phụ nữ."

"Không được, bây giờ ta không thể chết được. Ta phải sinh con cho hắn trước đã, ngươi nói coi ta sinh mấy đứa thì tốt đây?"

Đang nói chuyện thì trong thôn có tiếng ồn ào, Bạch Linh Miểu khẽ cau mày, cùng Nhị Thần nhanh chóng trở về.

Không lâu sau từ trong đám người vây thành vòng tròn, họ biết được thông tin con của Cẩu Oa ra đời rồi.

Vốn dĩ đây là một chuyện mừng nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của đứa bé sau khi nó được ôm ra khỏi phòng ngủ, những người chuẩn bị mở miệng chúc mừng lập tức nín thinh, Cẩu Oa ngây người tại chỗ.

Trên cơ thể của đứa bé phủ đầy đốm trắng, giống như trên mặt của Cẩu Oa vậy, là bệnh lang ben bẩm sinh.

Sau khi La Quyên Hoa làm bà đỡ quan sát xung quanh một vòng, nàng đi đến bên Cẩu Oa, cẩn thận đặt đứa bé vào trong lòng hắn:

“Là một bé gái.”

Sắc mặt Cẩu Oa lập tức trở nên tái mét, gần như là đứng không vững:

“Tại sao lại là con gái. Tại sao hết lần này đến lần khác lại là con gái. Như thế này thì làm sao mà gả đi được?”

Vẻ mặt Xuân Tiểu Mãn vô cùng khó chịu khẽ ôm lấy Bạch Linh Miểu, giọng nói có chút run rẩy nói với nàng:

“Loại người như chúng ta chính là thiên tàn địa khuyết, tướng mạo xấu xí đã vậy còn vạ lây cho thế hệ sau. Cưỡng ép lưu lại hậu chỉ chỉ là hại người hại mình thôi.”

"Trước đây ta cũng đã từng đề cập qua với Cẩu Oa rồi, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy bản thân không giống vậy, hầy.”

Bản thân Bạch Linh Miểu sắc mặt trắng nõn nhưng sau khi nghe nói vậy, sắc mặt nàng chợt trở nên xám xịt.

Lý Hỏa Vượng men theo con đường núi bằng phẳng đi lên núi, chờ hắn trở lại hang động sâu trước mặt, hang động đá vôi bằng phẳng trong quá khứ giờ đây đã trở nên vô cùng xa lạ.

Một số thì vặn vẹo một số thì kỳ dị, thậm chí một số nơi còn xuất hiện các bức tượng không giống nhau. Trong đây có tượng của Dương Na, của Tôn Hiểu Cầm, của Lý Kiến Thành mà đây đều là kiệt tác trong quá trình Lý Hỏa Vượng tu chân.

Tất cả những bức tượng này đều do hắn tạo ra trong lúc vô thức. Cho dù bây giờ bảo hắn làm lại một lần nữa, sợ là hắn cũng không làm được.

Tìm một chỗ tương đối bằng phẳng ở trong hang động, hai chân Lý Hỏa Vượng ngồi xếp bằng trên mặt đất, lần nữa kết thúc việc tu chân.

Hắn nín thở tập trung tinh thần cố gắng đẩy căn luân trong bảy vòng của mình, kết thúc Tiên Thiên Nhất Khí? Tụ thần quang trong người mình.

Trải qua một thời gian cố gắng nỗ lực như vậy, Tiên Thiên Nhất Khí kia đã kết thúc việc di chuyển, hắn muốn nhân cơ hội ngày hôm nay bước thêm một bước.

Lý Hỏa Vượng kết thúc trạng thái vong ngã, lúc này trong đầu hắn ngoại trừ việc di chuyển Tiên Thiên Nhất Khí đến vị trí của căn luân ra thì không còn bất kỳ tạp niệm nào khác.

Quá trình này rất chậm nhưng mà Tiên Thiên Nhất Khí kia quả thật có xê dịch.

Quá trình này rất nguy hiểm, thần quang từ hai mắt vừa bao bọc vừa di chuyển. Lý Hỏa Vượng thậm chí còn để cho Thiên Tiên Nhất Khí chạy ra một chút, đến mức khiến bản thân bị ép buộc quay trở về giường bệnh ở thế giới hiện thực.

Thời gian không phụ người có lòng, khi Lý Hỏa Vượng tập trung hết toàn bộ tinh thần, hắn cảm nhận được Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể mình đang dần dần chồng lên căn luân của mình.

Trong phút chốc, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được thần quang đang bao bọc lấy Tiên Thiên Nhất Khí chợt phồng lên, nhanh chóng tuôn ra từ trong cơ thể của mình, tản ra xung quanh.

Mà tất cả những thứ chạm phải vầng sáng này toàn bộ đều có thể

biết được từ trong ra ngoài...

Ngay cả con giun trong đất, con côn trùng nhỏ bé phía trên con giun, hắn đều có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bản thân không còn chỉ có một đôi mắt nữa, mà là có vô số cặp mắt. Những đôi mắt này bất kể là ở bên trong hay bên ngoài đều l*ɯg vào nhau, tạo thành một vòng tròn.

Chỉ cần bản thân muốn thì có thể nhìn bất kỳ thứ gì mơ hồ xung quanh.

Tuy nhiên, cảm giác này đến nhanh mà đi cũng rất nhanh, khi Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, cơ thể hắn trực tiếp từ trạng thái treo lơ lửng giữa trời rơi xuống mặt đất.

Sau khi đổi vị trí và hạ xuống ổn định, Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một vòng, không hiểu sao rõ ràng bây giờ hắn nhìn thứ gì đều thấy giống như trước đây nhưng lại luôn có cảm giác có những chi tiết không quá giống.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Lý Hỏa Vượng tiện tay nhặt một hòn đá trên mặt đất lên, từ từ nhắm mắt lại:

"Đây là một quả táo."

Chuyện này không đơn thuần chỉ là nói ngoài miệng mà thôi, Lý Hỏa Vượng kết thúc toàn tâm toàn ý như thể thứ mình cầm trong tay là một quả táo.

Trên trán hắn nổi đầy gân xanh, nét mặt của Lý Hỏa Vượng sau khi kết thúc cũng trở nên vô cùng dữ tợn, bàn tay cầm hòn đá run rẩy dữ dội.

Sau mấy phút sau, chờ Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện trái táo mình nắm trong tay vẫn còn ở đó!

Chương 721: Thiên Cẩu Ăn Mặt Trời

Khi Lý Hỏa Vượng thích thú đưa quả táo lên miệng cắn một miếng thật to, cảm nhận được vị nước trái cây chua chua ngọt ngọt xuất hiện ở trong miệng.

Khi hắn tiếp tục nhai kỹ miếng táo, nước táo càng ngày càng nhiều, nhưng dần dần, mùi vị của chất lỏng kết thúc, vị chua ngọt nhanh chóng biến mất và cuối cùng biến thành một vị rỉ sét gay mũi.

Lý Hỏa Vượng há miệng rồi phun ra toàn bộ đống đá vụn và máu loãng đã cứa vào khoang miệng mình ra ngoài.

Nhìn lại quả táo đá bị thiếu một lỗ hổng trên tay, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nói với Gia Cát Uyên:

"Gia Cát huynh, ngươi xem, ta mới luyện được mấy ngày mà đã có thể đạt được hiệu quả như này rồi. Ngươi đợi ta thêm một thời gian nữa nữa, nhất định ta có thể khiến ngươi sống lại."

"Lý huynh, thời gian này không được vội, từ từ thôi. Ngươi vẫn nên quay trở về nghỉ ngơi đi. Lần này ngươi đã bế quan bốn ngày bốn đêm rồi, cơ thể sợ chịu không nổi."

"Cái gì? Lâu như vậy rồi ư?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên đứng lên, lập tức cảm thấy choáng váng hoa mắt một hồi. Lý Tuế đứng chờ ở một bên lập tức xông lại, dùng xúc tu đỡ lấy hắn.

“Đưa ta về nhà, để ta nghỉ ngơi trước.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong liền lập tức ngất xỉu.

Khi hắn lần nữa tỉnh lại liền phát hiện bản thân đang nằm trên giường. Hắn là bị Bạch Linh Miểu dùng miệng mớm nước cho mình nên bị sặc tỉnh.

"Tỉnh rồi? Đói bụng không? Ta có mang đồ ăn cho ngươi đó."

Không hiểu sao, sắc mặt của Bạch Linh Miểu trông rất kém.

Tuy nhiên Lý Hỏa Vượng không có thời gian để nghĩ đến những

chuyện đó. Suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này chính là ăn, thậm chí hắn cảm thấy bây giờ mình có thể ăn cả con trâu.

Lý Hỏa Vượng ngồi dậy, hắn bưng bát cơm lên ăn từng miếng lớn. Bát cơm bình thường ở trong mắt hắn giống như sơn hào hải vị vậy.

Chẳng mấy chốc hắn đã ăn sạch bát cơm đầy ắp, Lý Hỏa Vượng kết thúc hai mặn một canh còn dư lại.

Nhìn thấy tốc độ ăn của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu cảm thấy chút này đoán chừng vẫn chưa đủ cho hắn ăn no, vì vậy nàng liền đứng dậy đi xuống dưới lầu, chuẩn bị lấy thêm đồ ăn.

Đang ăn uống thì Lý Hỏa Vượng nhìn thấy có một đôi giày thuê hoa màu đỏ máu dừng lại trước mặt mình.

"Sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nhị Thần trước mặt.

"Lý sư huynh, ngươi có thể giúp chúng ta không?"

Lý Hỏa Vượng nhai cọng rau muống trong miệng mình mấy lần rồi nuốt xuống:

"Nói đi, có chuyện gì vậy? Giữa chúng ta còn khách khí cái gì."

Nhị Thần đứng ở đó, móng tay nhỏ dài đen kịt cứ đan vào nhau trông vô cùng xoắn xuýt.

Nhìn thấy hành động này của nàng, rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã biết được rất nhiều thông tin hữu dụng.

"Làm sao? Chuyện này chỉ một mình ngươi muốn nói thôi? Miểu Miểu không từ chối?"

"Ta biết các ngươi là một người hai cơ thể nhưng ngươi cũng có thể có suy nghĩ của riêng mình, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, nếu giúp được thì ta nhất định sẽ giúp."

Ngay khi Nhị Thần vẫn còn đang xoắn xuýt, căn phòng đang sáng

trưng chợt trở nên tối đen.

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đi tới ngoài cửa sổ, hắn nhô đầu ra nhìn bầu trời tối đen bên ngoài.

“Trời tối rồi?”

"Không."

Vẻ mặt Gia Cát Uyên hiếm khi trở nên rất trịnh trọng:

"Lý huynh, đây không phải là trời tối, bây giờ đang là buổi trưa. Đây là một trong các thiên tai, Thiên Cẩu ăn mặt trời.”

“Thiên Cẩu ăn mặt trời?”

Nghe Gia Cát Uyên nói vậy, Lý Hỏa Vượng nhíu mày nhìn bầu trời đen như mực ở trên đầu.

“Chẳng lẽ là Nhật Thực sao?”

Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung.

Nhưng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng phủ nhận khả năng này. Khi học lớp một ở trường tiểu học, hắn đã may mắn được nhìn thấy Nhật Thực.

Cho dù là Nhật Thực thì mặt trời trên bầu trời cũng không đen thui như vậy, mà vẫn còn lại một vầng hào quang, tuyệt đối sẽ không bao giờ đen hoàn toàn như vậy.

Tiếng gõ chiêng dữ dội vang lên “loảng xoảng loảng xoảng” kèm theo tiếng reo hò có nhịp điệu của Lữ Trạng Nguyên vang lên trên bầu trời của thôn Ngưu Tâm:

“Thiên cẩu ăn mặt trời rồi a~mau mau khua chiêng gõ trống dọa Thiên Cẩu chạy đi a~!!”

m thanh này không vang lên còn tốt, vừa vang lên thì lập tức cả

thôn đều hoang mang.

Lý Hỏa Vượng một tay chống lên bệ cửa sổ, trực tiếp nhảy xuống lầu một, đi về phía có âm thanh.

Chưa đi được bao xa hắn liền nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên dẫn theo đám người của hắn vừa xách đèn l*ư vừa cầm những nhạc cụ khi bọn họ diễn hí ra sức gõ.

"Được rồi! Dừng lại cho ta!"

Lý Hỏa Vượng cướp lấy cái chiêng trong tay Lữ Trạng Nguyên.

"Tiểu đạo gia, những chuyện khác có thể ngươi rất lợi hại nhưng chuyện này ngươi thật sự không có kinh nghiệm bằng ta đâu. Đây là Thiên Cẩu ăn mặt trời đó! Hồi đó chính là nhờ Tam gia của ta dẫn theo người trong thôn gõ chiêng đuổi Thiên Cẩu đi đó!"

Nghe thấy lời khẳng định chắc chắn của đối phương, Lý Hỏa Vượng nhíu chặt chân mày:

"Thứ này không có tác dụng gì đâu! Mau bảo những người trong thôn đều tập trung lại trong đại viện Bạch gia! Kiểm kê số lượng người!"

"Nhưng mà nếu không đánh chiêng thì ngộ nhỡ Thiên Cẩu ăn mất mặt trời thì phải làm sao?"

"Đi mau! Ngươi còn nói nhảm nữa có tin ta thiêu rụi thứ đồ trong tay ngươi không!"

Lữ Trạng Nguyên dường như còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lý Hỏa Vượng, ông ta lập tức dẫn theo con trai cùng đám học trò đi tìm người.

Chương 722: Thiên Tai Dồn Dập

Nhìn bọn họ xách đèn l*ư đi xa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới có thời gian ngẩng đầu lên cẩn thận hỏi Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, đây thực sự là thiên tai sao? Ngươi có chắc là không phải thứ khác không?"

Ở trong thế giới điên cuồng này mà có xảy ra chuyện gì điên rồ hơn nữa thì hắn cũng không cảm thấy bất ngờ gì.

Gia Cát Uyên liếc xéo góc bên trái, nhớ lại nói:

“Hẳn là không sai, ta đã từng ghi lại thiên tai tối tăm không có ánh mặt trời trên một mẩu giấy nhỏ.”

"Gia Cát huynh, ngươi có còn ghi lại thứ gì khác liên quan đến cái gọi là Thiên Cẩu ăn mặt trời này không?”

"Cũng không có, nhưng Lý huynh à, trọng điểm không phải là trận thiên tai này mà là về thời gian. Ngươi có còn nhớ trận thiên tai lần trước là vào ngày tháng năm nào không?”

“Năm ngoái.”

Lý Hỏa Vượng lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen như mực, hắn nhớ lại trận thiên tai trước đó mình đã trải qua.

Lần trước là thối rữa biến mất cho nên tất cả những thứ trên thế giới này đều không còn biến chất thối rữa nữa. Mặc dù quá trình không tính là nhanh nhưng cũng không chậm.

Đây cũng là lý do vì sao bây giờ hắn lại bình tĩnh như vậy. Mặc dù gọi là thiên tai nhưng ngoại trừ chuyện trải qua cái chết của sư phó ra thì những chuyện khác hoàn toàn không ảnh hưởng đến mình.

"Tất nhiên, nhưng từ trước đến nay thiên tai luôn là mấy chục năm mới có một lần. Tại sao ngắn ngủi mới hai năm lại có thiên tai rồi? Lý huynh, người không biết lý nhất định có họa, chuyện bất thường nhất định do yêu ma!”

Nghe thấy Gia Cát Uyên nói vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng hẫng đi một nhịp:

“Ý của ngươi là lúc này bên trong Bạch Ngọc Kinh...”

Không đợi Lý Hỏa Vượng nói xong, vẻ mặt Gia Cát Uyên nghiêm nghị đã trực tiếp cắt lời hắn:

"Lý huynh, nếu ngươi đã là Tâm Tố lại còn bắt đầu tu chân nữa, sau này ngươi nên cố gắng ít đề cập đến những thứ đó lại, tránh cho..."

Lúc này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu được ý của đối phương, hắn nuốt lời mình định nói lại.

Hắn nghiêm túc đứng tại chỗ suy nghĩ rất lâu, cho đến khi Lữ Cử Nhân xách đèn l*ng đến báo cáo người ở thôn Ngưu Tâm đã tập hợp đông đủ rồi, lúc này hắn mới thôi không suy nghĩ nữa.

Lý Hỏa Vượng chắp tay giữa không trung:

"Gia Cát huynh, không cần biết bên kia xảy ra chuyện gì, ta nghĩ tốt hơn hết nên yên ổn vượt qua trận thiên tai lần này rồi nói sau."

"Những thứ kia, ta hoàn toàn không cần thiết phải nghĩ tới, bởi vì cho dù ta có làm cái gì thì cũng không quyết định được cái gì."

"Không phải vậy không phải vậy, thiên hạ hưng thịnh hay diệt vong thì người bình thường cũng có trách nhiệm. Ngươi để cho ta suy nghĩ thật kỹ đã."

Gia Cát Uyên dùng quạt xếp trong tay vỗ lên trán mình, không nói thêm nữa.

Nhìn thấy Lữ Trạng Nguyên hít một ngụm khí lạnh, kinh hồn bạt vía nhìn mình, Lý Hỏa Vượng không giải thích gì cả, hắn nhấc chân đi về phía đại viện Bạch gia.

Chờ đến khi quay trở lại đại viện Bạch gia, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy có rất nhiều người đang quỳ trên mặt đất bái lạy bóng tối xung quanh. Trong hoàn cảnh này, sự sợ hãi khiến con người ta luôn muốn tìm một điểm để dựa vào.

"Tiểu Hài, đủ lương thực không?"

Lý Hỏa Vượng không có ý định ra ngoài, hắn dự định cùng mọi người ở trong đại viện Bạch gia chờ trận thiên tai Thiên Cẩu ăn

mặt trời này trôi qua.

"Lý sư huynh, ngươi yên tâm, nhất định là đủ rồi. Gạo ở trong kho còn có gạo cũ năm ngoái đủ cho chúng ta ăn hai ba năm. Trong sân cũng có giếng nước, không lo về vấn đề ăn uống."

Lý Hỏa Vượng gật đầu rồi lắc chiếc chuông lấy từ chỗ Xuân Tiểu Mãn. Tiếng chuông chói tai lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

"Đừng hoảng sợ! Đây chỉ là thiên tai mà thôi, qua mấy ngày thì hết rồi, chúng ta cứ chờ là được..."

Nghe theo lời của Lý Hỏa Vượng, những người khác ở thôn Ngưu Tâm mặc dù trên mặt còn treo nỗi sợ hãi nhưng tốt hơn so với bộ dáng lúc nãy.

Cuối cùng, sau khi Lý Hỏa Vượng phân phó Dương Tiểu Hài chém đầu trâu lấy thịt, bọn họ lập tức bị sự lựa chọn có muốn giết trâu và ăn thịt trâu hấp dẫn sự chú ý, không còn thời gian suy nghĩ vớ vẩn nữa.

"Hồng Trung lão đại tốt! Hồng Trung lão đại cao! Đùa bỡn với đám người này chẳng khác nào đùa bỡn với một lũ ngốc!"

Lý Hỏa Vượng trực tiếp bỏ qua những lời chế nhạo của ảo giác Tọa Vong Đạo, lại nói với Gia Cát Uyên:

"Gia Cát huynh, ngươi nghĩ lần này Giám Thiên Ti phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể ép trận thiên tai này xuống?"

"Mặc dù Giám Thiên Ti có nói là vì để chống lại thiên tai, nhưng thật sự ta vẫn có chút nghi ngờ không biết rốt cuộc bọn họ có biện pháp nào hay không."

Sự xuất hiện của thiên tai, nếu là để cướp đoạt thiên đạo giữa các đại biểu của Ti Mệnh. Vậy sau khi chứng kiến sức mạnh đáng kinh ngạc của Đấu Mỗ, Lý Hỏa Vượng thực sự hoài nghi việc một tổ chức phàm trần liệu có thật sự đủ tư cách tham gia vào không?

Hay là nói, những chuyện mà Giám Thiên Ti nói đều là lời nói khoác lác tự tâng bốc mình?

"Bọn họ có, nhưng trước đó Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo cá chết lưới rách đánh nhau, cũng không biết giờ phút này bọn họ có thời gian tới đây hay không."

Nghe vậy, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng vô cùng phức tạp, trước đây thái độ của hắn đối với Giám Thiên Ti coi mạng người như cỏ rác phần lớn là bài xích.

Chương 723: Đáng Thương

Nhưng thật không ngờ có một ngày mình lại hy vọng bọn họ mau chóng hoạt động bình thường trở lại.

Dẫu sao cho dù bọn họ làm có kém đi chăng nữa, giết nhiều người hơn nữa, nhưng bọn họ là thứ đồ không thể thiếu đối với bách tính trong thiên hạ này.

"Gia Cát huynh, những chuyện ngươi nói lúc trước là không bình thường. Nếu như hai thiên tai quá gần nhau thì nhất định Giám Thiên Ti sẽ tới giải quyết chứ nhỉ?"

"Tuy nói quả thật là như vậy, nhưng Giám Thiên Ti của Đại Lương lại xem lẫn chung một chỗ với hoàng gia. Tiểu sinh có chút không tin tưởng bọn họ."

"Cho dù Đại Lương là giả, nhưng theo lời dạy của tổ tiên, Giám Thiên Ti không thể câu kết với bất kỳ thế lực thế tục nào cả, cũng tuyệt đối không được giúp đỡ hoàng gia cướp thành phá trại. Đó đều là chuyện của binh gia.

Nghe vậy, nỗi lo lắng trong lòng Lý Hỏa Vượng thoáng chốc biến mất không còn chút gì, chỉ cần có người chịu trách nhiệm cho rắc rối lớn này là đủ rồi, Giám Thiên Ti của Đại Lương không đáng tin cậy thì vẫn còn Giám Thiên Ti của Hậu Thục mà, và cả giám Thiên Ti của Tứ Tề.

Dù trời có sụp xuống vẫn còn những người cao lớn chống đỡ, dù sao cũng không liên quan gì đến hắn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, cùng với sự trôi đi của thời gian, mọi người nhận ra ngoại trừ trời hơi tối ra thì không còn chuyện gì nguy hiểm nữa, sự chú ý của bọn họ hoàn toàn bị mùi thịt bò thơm nức mũi thu hút, bọn họ vây chặt như nêm cối quanh nhà bếp của Bạch gia.

"Ăn thịt bò thật sao? Chuyện này là phạm vào vương pháp đấy. Ta thấy hơi sợ."

"Đúng vậy, hơn nữa giết một con bò thì tiếc lắm, một đời nó có thể cày được bao nhiêu mẫu đất chứ."

"Bò cũng giết rồi, còn nói mấy lời nhảm nhí làm gì nữa, này, ta chưa bao giờ ăn thịt bò trong đời đâu đấy."

Chẳng bao lâu, từng bát cơm chất đầy thịt bò kho đã được chuyển đến tay mọi người. Họ so sánh xem bát của ai có miếng thịt bò to hơn, bát ai có miếng thịt nhỏ hơn, ăn uống đến quên trời quên đất.

"Ăn đi, đừng nghĩ nhiều nữa, ngươi cho rằng ngươi là thần tiên sao? Chuyện của thiên tai cũng tới lượt ngươi quản?"

Một quả tim bò to lớn hầm bằng đường phèn được đưa tới trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Cái này cũng lớn quá rồi."

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào quả tim bò nặng ít nhất hai cân, nói, cũng may là hầm, nếu nấu bằng cách khác e là không chín rục được.

"Ngươi ăn trước đi, ăn không nổi nữa hẵng đưa ta, dạ dày của ta lớn đấy."

Bạch Linh Miểu cầm đôi đũa lên, vạch một đường vào quả tim bò, móc chiếc nhẫn vàng được nhét trong đó ra, sau đó lại đưa quả tim bò sang cho Lý Hỏa Vượng.

"Tại sao khi hầm tim bò lại phải nhét vòng vàng vào?"

"Là mẹ ta dạy đấy, bảo rằng làm vậy rất tốt cho sức khỏe."

Từ khi thức dậy vào buổi sáng, sau một trận dày vò, Lý Hỏa Vượng đúng là đã cảm thấy hơi đói.

Đưa hai chiếc đũa trực tiếp cắm vào nó, hắn nhấc nó lên như nhấc một cái bánh chưng, đưa lên cắn một miếng, hương vị lập tức tràn ngập trong miệng, hắn nhai mạnh.

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng đang lấp đầy bụng, Cẩu Oa vẻ mặt kinh hồn bạt vía, ôm con gái của mình chạy lại.

Trước đây, đối với những chuyện ăn uống này, hắn cực kỳ say mê, nhưng bây giờ lại không hề có hứng thú ăn uống.

"Rầm" một tiếng, Cẩu Oa bi phẫn đột nhiên quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu mấy cái với Lý Hỏa Vượng đang tập trung ăn uống.

Lý Hỏa Vượng ngừng nhai, nhìn hắn và cả đứa bé hắn ôm trong ngực.

Trước khi Cẩu Oa kịp lên tiếng cầu xin, Lý Hỏa Vượng đã nói thẳng:

"Chuyện này ta không giúp được ngươi, con gái ngươi không đau không ốm, đây là bẩm sinh, dù có lột ra rồi mọc lại, kết quả cũng như vậy thôi."

Về việc sử dụng tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình để thử, điều này không hề nằm trong phạm vi suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

Với tình hình tu chân chỉ mới tới được căn luân như hắn, nếu thật sự phải cưỡng ép sử dụng, có trời mới biết sẽ xảy ra hậu quả không thể cứu vãn nào.

Hồng Trung của Tọa Vong Đạo đúng là có chướng nhãn pháp, nhưng thứ đó ngoại trừ tự lừa mình dối người ra thì chẳng có tác dụng gì sất.

Nghe xong lời này, Cẩu Oa mặt mày tái mét, hắn ôm con gái của mình rồi quay lưng bỏ đi, chưa đi được mấy bước, hắn đã rưng rưng nước mắt, giơ tay lên, tự tát vào mặt mình vài cái.

"Haizz, Cẩu Oa đúng là đáng thương, sau này con gái hắn lớn lên

cũng không biết có trách hắn không."

Lời nói của Bạch Linh Miểu khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn nàng, nặng giọng hỏi:

"Hắn đáng thương, vậy nàng thì sao?"

"Cái gì?"

Đồng tử của Bạch Linh Miểu hơi co lại, hiển nhiên là có chút giật mình.

"Nàng cho rằng có thể lừa được ta sao? Rốt cuộc nàng định giấu loại chuyện này với ta bao lâu nữa?"

Lý Hỏa Vượng lại đặt quả tim bò trên tay vào trong bát.

"Ai nói cho ngươi biết!"

Bạch Linh Miểu ban đầu hiển nhiên có vẻ rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng nhìn mình chằm chằm, cảm xúc của nàng dần dần thu liễm lại.

"Đừng lo lắng, dù sao thì ta vẫn chưa mù, về phần tuổi thọ của ta ít hơn người thường thì càng không cần phải nói, hiện tại ta vẫn chưa qua hai mươi, dù ngắn cỡ nào cũng còn hơn mười năm để sống, bây giờ vẫn còn quá sớm để nói chuyện này."

"Không chỉ vậy, còn nữa đúng không?"

Ngữ khí của Lý Hỏa Vượng hơi lên xuống, ánh mắt vẫn dán chạt vào từng thay đổi biểu cảm dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt nàng ta.

Chương 724: Tà Ma

Vẻ mặt Bạch Linh Miểu lộ ra một chút cáu kỉnh.

"Không cần ngươi xen vào chuyện của tiên gia, bệnh điên của ngươi đã thành ra vậy rồi, vẫn nên ngoan ngoãn quản chuyện của mình đi."

"Rốt cuộc là miệng nát của ai vậy, chuyện gì cũng nói hết với ngươi? Dù sao chuyện này cũng không có mấy người biết! Có phải Nhị Thần không?"

"Không phải nàng ấy, chính là nàng, là ban nãy chính nàng nói với ta."

Lý Hỏa Vượng lại gắp lấy quả tim bò đưa lên miệng.

Bạch Linh Miểu ban đầu hơi sững sờ, nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra lời này có nghĩa là gì, nàng vung mạnh tay phải của mình, đập thẳng quả tim bò trong tay của Lý Hỏa Vượng rơi thẳng xuống đất.

"Ngươi lừa ta! Ngươi lại dám lừa ta!"

Vẻ mặt của nàng ta đột nhiên trở nên hung ác, dáng vẻ như thể sắp xé nát Lý Hỏa Vượng thành từng mảnh.

"Ta không lừa nàng, nàng sẽ tự nói ra sao? Nàng thật sự định chờ đến khi mắt của mình mù hẳn mới nói cho ta biết sao?"

Lý Hỏa Vượng nói, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt ửng hồng của Bạch Linh Miểu.

Lý Hỏa Vượng đã sớm ghi nhớ rất kỹ trong đầu dáng vẻ rối rắm của Nhị Thần lúc trước, hắn hiểu Bạch Linh Miểu hẳn đang che giấu hắn một điều gì đó.

Nhưng không ngờ rằng trò lừa này thực sự lại lừa được nhiều thứ như vậy.

Nghe được những lời của Lý Hỏa Vượng, giọng nói của Bạch Linh Miểu đột nhiên cao lên.

"Nói thẳng rồi đúng không, được! Ta giấu diếm ngươi, lẽ nào ngươi không giấu gì ta sao? Bệnh của ngươi vốn dĩ không thuyên giảm chút nào! Ngày nào ngươi cũng đặc biệt chạy đến núi Ngưu Tâm rồi phát điên ở đó! Ngươi thực sự cho rằng ta mù rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, ngay lúc hắn đang định giải thích, một tiếng chó sủa dồn dập làm gián đoạn cuộc cãi vã giữa hai người.

Hắn nghe ra, chính là tiếng của Màn Thầu, mà âm thanh đó không đúng, Màn Thầu theo hắn lâu như vậy rồi, nhưng nó chưa bao giờ sủa dữ dội như vậy.

Lúc Lý Hỏa Vượng dẫn theo Bạch Linh Miểu đi ra sân, liền nhìn thấy toàn bộ lông mao trên lưng Màn Thầu đều dựng đứng, lộ ra mấy chiếc răng nanh, cất tiếng sủa dồn dập về phía cửa lớn.

Mà cánh cửa lớn khép hờ đó đang lắc lư từng chút một, phát ra tiếng kẽo kẹt chậm rãi.

"Này! Chuyện gì vậy, rõ ràng ta đã khóa cửa rồi, sao cửa lại mở?"

Triệu Ngũ chống nạng vội xông lên nói.

Hắn bất chợt cảm thấy cơ thể mình lạnh toát, phải biết rằng người dân của toàn bộ thôn Ngưu Tâm đều đang ở trong sân.

Lý Hỏa Vượng một chân chạy nhanh về phía tường sân, chân phải đạp mạnh vào tường, thực hiện một cú sai vị nhanh chóng, vững vàng đứng trên đỉnh tường, nhìn những ngôi nhà lợp ngói xung quanh.

Khi hắn đang dò xét xung quanh, tầm mắt hắn đột nhiên ngừng lại ở một góc tối của bức tường, ở đó có một người mặc lớp áo tơ lụa và một người đàn ông đội mũ dưa hấu quay mặt với hắn.

Nhìn từ phía sau, cái đầu hình quả lê chiếm một nửa cơ thể, đội một chiếc mũ cũng rất lớn, trong khi chân thì cực ngắn nhưng tay lại cực dài. Tỷ lệ rất không hài hòa.

Ở thế giới này, Lý Hỏa Vượng chỉ nhìn thấy loại kỳ quái và dị thường này ở một thứ, đó là một nữ nhân hai mặt với đôi chân nhỏ bé, có thể triệu được hỷ thần, Tà Sùng.

"Keng."

Lý Hỏa Vượng từ từ rút thanh Tử Tuệ Kiếm đầy tà khí ra khỏi bao kiếm, mũi kiếm thận trọng chỉ vào thứ trong góc.

Tà ma, từ sau khi đến Đại Lương, Lý Hỏa Vượng đã rất hiếm khi gặp phải những chuyện này rồi, thật sự không ngờ lại gặp phải trong hoàn cảnh như vậy.

Lý Hỏa Vượng cau mày, trầm giọng nói:

"Gia Cát huynh, xem ra thiên tai ở đây không phải chỉ có mỗi trời tối, tà ma này có liên quan đến thiên tai sao?"

Gia Cát Uyên vẻ mặt nặng nề, chắp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời, như đang hồi tưởng điều gì đó, Gia Cát Uyên không đáp lời, nhưng thứ ở trong góc đã bắt đầu chuyển động.

Khi nó từ từ xoay người lại, Lý Hỏa Vượng thấy một khuôn mặt tái nhợt đang giữ trên đầu một cái hố máu.

Cái miệng lớn của chậu máu từ từ há ra, trong khuôn miệng rộng không còn răng, thay vào đó là những bàn tay trẻ con ôm đầy xác chết, khi bàn tay nhỏ ở hai hàng trên dưới nắm lấy nhau tạo thành môt khuôn mặt cười rùng rợn.

Trong một cảnh tượng kinh người khủng khiếp như vậy, Lý Hỏa Vượng trên mái tường lúc này mang vẻ mặt dữ tợn, hai chân giậm thật mạnh, lao thẳng về phía bên kia.

Trong thế giới hoàn toàn điên cuồng này, hắn đã trải qua quá nhiều, đối mặt với loại chuyện này, trong lòng đã không còn cảm giác chấn động nữa.

Người chưa đến, thanh kiếm đã đến trước, trong nháy mắt, thanh Tiền Đồng Kiếm đang duỗi thẳng mang theo một tiếng rít gió lập

tức chém mạnh xuống trán của vật đó.

Thấy cảnh này, tà ma dùng đôi tay dài gấp mấy lần thân thể của mình bám vào hai bên hông của Lý Hỏa Vượng, dường như đang muốn lấy lùi làm tiến.

Tuy nhiên, khi tay phải đang cầm kiếm của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rung lên và kéo, những đồng tiền đồng trên không trung bị vặn xoắn, đao quang kiếm ảnh lóe lên trong không khí, cùng với một tiếng kêu thảm thiết chói tai, hai cánh tay bị quét qua tạo thành ba mảnh.

Cái đầu tà ma to lớn với hai cánh tay bị mất nhanh chóng trở nên nhỏ hơn và co rút vào trong, đến khi quần áo của bọn chúng đều rơi trên mặt đất, một vệt bóng đen nhanh chóng chui ra từ bộ quần áo tơ lụa và lủi vào trong bóng tối.

Hắn liếc nhìn cánh tay bị gãy kỳ lạ giống như một cái nút tre trên mặt đất, để tránh trúng phải kế điệu hổ ly sơn, Lý Hỏa Vượng không đuổi theo, hắn vẫy mạnh vết máu màu đen trên thanh kiếm của mình rồi quay người đi, chuẩn bị trở về đại viện Bạch gia.

Chương 725: Tiên Gia Vui Mừng

Nhưng hắn mới vừa đi được hai bước, ở cuối con đường tối tăm, một ô cửa sổ giấy đột nhiên sáng lên.

Màu xanh u ám hắt ra qua khung cửa sổ gỗ, nguồn sáng nhấp nháy lúc sáng lúc tối, xem ra có thứ gì đó đang chuyển động qua lại bên trong, nhưng có thể chắc chắn rằng đó không phải là con người, bởi vì tất cả người ở thôn Ngưu Tâm đều đã tập trung trong đại viện Bạch gia rồi.

Ban đầu chỉ có một nhà, nhưng dần dần xuất hiện thêm hai nhà, ba nhà, khi những ô cửa sổ này sáng lên từng cái một, toàn bộ thôn Ngưu Tâm lúc này đều âm u giống như đang ở địa phủ.

Nhìn những ô cửa sổ sáng đèn này, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên có chút khó coi, một tà ma thì không đáng nói, nhưng nhiều như vậy thì lại có chút phiền phức rồi đây.

Và quan trọng hơn, vào lúc này hắn không thể chắc chắn liệu tình huống này có phải là khởi đầu của một tình huống tồi tệ hơn hay không.

"Rầm!"

Lý Hỏa Vượng đóng sầm cửa của đại viện Bạch gia lại, lấy ra một tờ giấy nghệ vàng, nhanh chóng dùng máu của chính mình viết một lá bùa trừ tà chấn khí, rồi dán trực tiếp lên tấm gỗ.

Nhìn từng khuôn mặt trong đại viện, Lý Hỏa Vượng lên tiếng:

"Các ngươi không cần quan tâm đến những rắc rối bên ngoài, ngoan ngoãn ở hết trong sân cho ta! Không ai được phép ra ngoài cho đến khi thiên tai kết thúc!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, hắn lại xoay người dựa vào tường, nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhìn chằm chằm vào những ô cửa sổ với màu xanh âm u.

"Lúc bình thường gặp một tà ma còn khó khăn, nhưng bây giờ chúng lại xuất hiện một loạt như thể không cần tiền thế này, rốt cuộc là chỉ ở thôn Ngưu Tâm mới như thế hay toàn thiên hạ đều như thế này? Nếu là ý đằng sau, vậy thì thật đáng sợ."

Trái tim Lý Hỏa Vượng bắt đầu không ngừng chùng xuống.

"Nếu thật sự như những gì Lý huynh nghĩ, thì e rằng thiên tai lần này đúng là danh xứng với thực rồi."

Vẻ mặt của Gia Cát Uyên cũng nặng nề như Lý Hỏa Vượng.

Tay phải của hắn giơ lên lưng chừng, ngón tay cái của hắn liên tục nhảy qua nhảy lại giữa những đốt ngón tay của các ngón tay khác, như thể đang không ngừng tính toán một cái gì đó.

"Haizz, thật đáng tiếc, một chuyện thú vị như vậy, thật đáng tiếc là ta không đến kịp, lại chết trước mất rồi."

Hồng Trung không mặt lộ vẻ tiếc nuối, đứng bên cạnh trêu chọc.

"Đạo sĩ, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải ở đây sẽ có

rất nhiều người chết không?"

Hòa thượng lo lắng hỏi.

Lý Hỏa Vượng không để ý đến mấy lời nói của những ảo giác của mình mà chỉ im lặng nhìn chằm chằm bên ngoài, nếu nói bây giờ có một tin tốt duy nhất, thì đó là mặc dù cửa sổ sáng đèn, nhưng không hề có ánh mắt thù địch nào bắn qua đây.

Cũng không biết có phải bị Lý Hỏa Vượng làm kinh sợ không, những thứ đó không hề có ý định rời khỏi cửa sổ.

"Ông trời ơi! Cái...cái đó là cái gì! Sư phụ, ngươi mau nhìn phía sau ngươi đi!"

Lữ Tú Tài hoảng sợ hét lên một tiếng, khiến Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, lập tức thấy một cửa sổ trên lầu hai cũng đã chuyển sang màu xanh lục, chúng đã vào đây rồi!

Điều khiến Lý Hỏa Vượng lúc này lòng như lửa đốt là, ô cửa sổ đó chính là khuê phòng của Bạch Linh Miểu!

Lý Hỏa Vượng nghiến răng, nhanh chóng vẽ ra hai lá bùa và dán mạnh chúng vào đầu gối mình.

Khi hai chân hắn ngay lập tức dùng lực đá mạnh vào tường, cơ thể rắn chắc của hắn nháy mắt bay lên không trung, giống như một mũi giáo bị ném lao thẳng về phía ô cửa sổ màu xanh lá cây.

"Rầm rầm rầm!"

Cửa sổ gỗ vỡ tan, khi Lý Hỏa Vượng một tay cầm kiếm, lộn nhào vào trong phòng, hắn thấy hai bóng người, một trắng một đỏ, một quỳ một bò trên giường và đang ăn gì đó.

Đánh giá từ cách ăn vận của họ, hai người này chính là Bạch Linh Miểu và Nhị Thần!

"Miểu Miểu?"

Lý Hỏa Vượng kinh hồn bạt vía, đi đến phía sau họ, khoát tay lên vai Bạch Linh Miểu, xoay người nàng ta lại, trong lòng run lên bần

bật.

Bạch Linh Miểu với vẻ ngoài nữ tính trước đây đã không còn nữa, xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng là một khuôn mặt đáng sợ một cách dị thường.

Với cái miệng đầy răng nanh, gai nhọn và vảy xanh khắp mặt nhuốm mùi máu đen tanh hôi, cơ thể Bạch Linh Miểu hoàn toàn không có chút hình dáng con người nào, trông giống như muôn loài dã thú được ghép lại với nhau.

Dù với dáng vẻ như vậy, Bạch Linh Miểu vẫn đang cười, với cái miệng gớm ghiếc đó gần như đang cười đến tận mang tai.

"Hahaha…hahaha!"

"Lý Hỏa Vượng! Hahaha! Ta cũng không muốn cười! Nhưng ta không thể nhịn được! Các tiên gia đều sắp vui đến phát điên rồi! Họ đã ảnh hưởng đến ta, vả lại hiện tại ta đang rất đói!"

Nói xong, Bạch Linh Miểu lại ném mình xuống giường, tàn thi nhìn không ra là tà ma gì đang điên cuồng cắn xé.

Với một tiếng "cạch", khúc xương mang theo tia máu đỏ ngầu đã bị miệng của Nhị Thần cắn làm hai, không thèm nhai mà trực tiếp nuốt trọn xuống.

Nhìn Bạch Linh Miểu dường như đã sa đọa thành một con thú trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng hiểu, như thế này không phải là cách, phải để các nàng ấy yên tĩnh lại mới được.

Hắn ngay lập tức giơ tay phải ra chém một nhát, một tấm bài cửu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nắm chặt Kim Cương Ấn, giơ cao bài cửu và ấn lên trán của mình.

"Đoạn duyên, thu tâm!"

Khi hắn lại hạ tấm bài cửu xuống một lần nữa, khuôn mặt của hắn cũng được lấy xuống như một chiếc mặt nạ.

Lý Hỏa Vượng nâng khuôn mặt của mình lên bằng một tay và ấn thẳng vào mặt Bạch Linh Miểu.

"Thái định, đắc đạo!"

Khi khuôn mặt treo bài cửu trên trán của Lý Hỏa Vượng dính lên khuôn mặt của Bạch Linh Miểu, nàng ấy lập tức không cử động cũng không cười nữa.

Chương 726: Biến Cố

Thấy phương pháp trong trí nhớ của Hồng Trung có hiệu quả, Lý Hỏa Vượng lần nữa sử dụng mánh khóe cũ, lần nữa treo da mặt lên khuôn mặt của Nhị Thần.

Hai người vẫn đang cười nói nuốt thức ăn ban nãy cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

"Rốt cuộc chuyện này là sao vậy! Vừa rồi còn tốt đẹp, tại sao lại biến thành bộ dạng này!"

"Rốt cuộc chuyện này là sao vậy! Vừa rồi còn tốt đẹp, tại sao lại biến thành bộ dạng này!"

"Rốt cuộc chuyện này là sao vậy! Vừa rồi còn tốt đẹp, tại sao lại biến thành bộ dạng này!"

Ba khuôn mặt lộ vẻ khó coi của Lý Hỏa Vượng đồng thời độc thoại một mình.

Tuy rằng tạm thời dùng năng lực của Tọa Vong Đạo có thể áp chế được, nhưng thân thể không ngừng run rẩy của hai người cũng đủ chứng tỏ hai người còn đang giãy dụa, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là giải pháp lâu dài.

Điều quan trọng nhất là tìm ra nguyên nhân gốc rễ và sau đó giải quyết triệt để nó.

Lúc này, Gia Cát Uyên nói ra phỏng đoán của mình.

"Lý huynh, dù những tiên gia này trông có vẻ khác nhau, nhưng suy cho cùng, tiên gia thực ra cũng đều là tà ma."

"Có thể ảnh hưởng đến tà ma thông thường thì cũng có thể ảnh hưởng đến họ."

"Sự xuất hiện đột ngột và ồ ạt của tà ma ở bên ngoài, cộng với những thay đổi của tiên gia, điều này đã chứng minh rằng thiên tai lần này có liên quan rất lớn đến tà ma. Thiên tai này mới là căn nguyên của mọi thứ."

Nhưng tin tức này không giúp được gì cho Lý Hỏa Vượng, muốn giải quyết được thiên tai hoàn toàn không nằm trong khả năng có thể giải quyết của hắn, thậm chí hắn còn không biết phải ra sức ở đâu.

Lại đưa mắt nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi nói:

"Giám Thiên Ti đang làm cái quái gì vậy, thật sự định chuẩn bị cho thiên hạ đại loạn sao? Nếu tiếp tục như vậy, cái nơi rách nát này có lẽ phải biến mất mất!"

"Tiểu Hài! Mang một con chim bồ câu đưa thư đến đây!"

Lý Hỏa Vượng ló đầu ra, trong tay vẫn cầm chặt tín vật mà Liễu Tông Nguyên đưa cho hắn trước đó, hỏi Dương Tiểu Hài ở trong sân.

"Bồ câu đưa thư? Không có, ta đem con chim sẻ chuẩn bị nướng đến được không?"

"Được!"

Hắn phải thông qua Liễu Tông Nguyên để tìm hiểu xem rốt cuộc Giám Thiên Ti đang làm gì vào lúc này, và cả thiên tai lần này rốt cuộc sẽ kéo dài bao lâu.

Mang theo bức thư của Lý Hỏa Vượng, con chim sẻ với những cuộn tre hình trăng tròn bị buộc chặt vào chân biến mất như một làn khói giữa bầu trời tối đen như mực.

Nhưng trước khi Lý Hỏa Vượng kịp thở một hơi, trong sân lại vang lên từng tiếng kêu thất thanh.

Khi Lý Hỏa Vượng chạy vào trong sân, hắn nhìn thấy một thứ gì đó đang bò trên tường, ló đầu ra ngó dáo dác

Chúng miễn cưỡng cũng được coi là con người, nhưng cả người cực kỳ bẩn thỉu, dính đầy bùn đất, hơn nữa cơ thể của bọn chúng đều là được chắp ghép lại, trông giống như những viên gạch thịt được tạo ra từ những miếng thịt thối rữa.

Chỉ có một điểm giống nhau là hàng đống khuôn mặt cười của chúng như những tà ma trước đó.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, họ đều đã biến thành ma, đến tìm Bạch cô nương đòi mạng đấy! Ta nói phải chôn xa hơn một chút nhưng chẳng ai thèm nghe, cứ nhất định chôn ở phía sau núi!"

"Đừng tranh cãi nữa! Những cái xác này chỉ là bị thứ gì đó bám thân thôi! Không có gì đáng sợ! Trên đời này làm gì có ma!"

Bạch Linh Miểu và Nhị Thần mang khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng, mỗi người một bên, rút thanh Tử Tuệ Kiếm và Đồng Tiền Kiếm ra, cùng với Lý Hỏa Vượng lao thẳng về phía bức tường.

Trên ba bức tường của đại viện, ba người, mỗi người một góc giải quyết những thứ hỗn độn này như chặt dưa thái rau.

Những tà ma bình thường này hoàn toàn không là cái đinh gì trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Tình hình trước mắt đã sắp ổn định trở lại, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe thấy âm thanh lách cách, hai đường trong lòng hắn đột nhiên đứt quãng một đường.

Khi hắn quay đầu nhìn Nhị Thần, hắn nhìn thấy khuôn mặt lúc trước hắn dính lên mặt nàng ấy, không biết tại sao mà giờ chỉ còn lại một nửa.

"Hahaha!"

Tiếng cười điên cuồng của Nhị Thần vang vọng khắp thôn Ngưu

Tâm, nàng ấy dùng tứ chi, nhìn về phía từ đường Bạch gia như một con dã thú.

"Lý sư huynh! Mau tới đây!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng lòng nóng như lửa đốt, vẫn chưa giải quyết xong sự vây đánh của tà ma, Nhị Thần lại còn bỏ chạy nữa.

Đúng lúc đang tiến thoái lưỡng nan, cửa lớn Bạch gia bị một cú đá bật ra.

Cao Trí Kiên đang mang cây kích khổng lồ, quét sạch hàng ngàn quân trong một chiêu, quét sạch những tà ma còn sót lại.

Sau đó, hắn hét lên với Lý Hỏa Vượng đang trên tường:

"Đi!"

Không hề lo lắng, Lý Hỏa Vượng lập tức mang theo Bạch Linh Miểu và đuổi theo hướng Nhị Thần.

Lý Hỏa Vượng với đầu gối có dán lá bùa có tốc độ rất nhanh, trong vòng hai ba bước đã đuổi kịp Nhị Thần đang chạy loạn xạ giữa những mái ngói màu xanh lam.

Ngay khi hắn sắp bắt được, Nhị Thần đột ngột xoay người, trực tiếp nhảy vào trong từ đường Bạch gia.

Đi theo một cánh cửa bí mật trên tường, Lý Hỏa Vượng trực tiếp xông vào đại sảnh của Bạch Liên Giáo, đuổi theo bước chân của Nhị Thần, cuối cùng xông vào căn phòng bí mật.

Nhị Thần đột ngột dừng lại khi đứng giữa các cuốn sách, nàng ta đứng ở đó và cười một cách điên cuồng.

Chương 727: Biến Mất

Khi nàng nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình chằm chằm, một dòng nước mắt trong veo không ngừng chảy ra từ khóe mắt Nhị Thần.

Nàng ấy hét vào mặt Lý Hỏa Vượng bằng tất cả sức mạnh của mình:

"Hahaha! Lý sư huynh! Có lẽ bọn ta sắp chết thật rồi! Hahaha! Tiên gia cảm thấy thế giới phàm trần này đã trở thành thế giới của họ! Họ muốn sử dụng cơ thể của bọn ta để hạ phàm! Hahaha."

"Bọn ta không có gì khác để lại cho ngươi, chỉ có những thần thông thần đả kê đồng của Bạch Liên Giáo này! Sau khi bọn ta chết, có lẽ ngươi sẽ cần dùng tới nó! Hahaha!"

Trên khuôn mặt thú của Nhị Thần, nét vui vẻ và bi thương đan xen nhau một cách chớp nhoáng, trông đặc biệt đáng sợ, nhưng trong mắt Lý Hỏa Vượng, hắn chỉ nhìn thấy sự quan tâm của đối phương dành cho mình.

"Đừng nói những chuyện này nữa, thiên tai rồi sẽ qua đi! Các ngươi cũng sẽ không chết! Ngoan, yên tĩnh ngủ một giấc đi."

Lý Hỏa Vượng một lần nữa giơ khuôn mặt mình lên phủ lên mặt Nhị Thần.

"Lý huynh, như vậy cũng vô ích, ngươi mau đặt Thập Nhị Phẩm Công Đức Ngọc Liên lên đầu nàng ta, bắt nàng ta ngồi xếp bằng, hai tay cắm vào Liên Hoa Ấn!"

Nhìn theo hướng ngón tay của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đóa Ngọc Liên Hoa đang phát ra ánh sáng dịu dàng.

"Lý huynh, nhanh lên! Nếu những tà ma kia thật sự chiếm thân thể hồng nhan tri kỷ của ngươi, nàng ấy sẽ vô dụng thật đấy!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng làm theo ngay lập tức, khi hắn đặt đóa Ngọc Liên lên đỉnh đầu của Nhị Thần, tiếng cười từ miệng nàng ấy đột nhiên biến mất, mà tiếng khóc bị che lấp bởi tiếng cười đó lập tức bùng phát ra.

"Nàng khoan khóc đã! Mau nắm lấy Liên Hoa Ấn!"

Khi những chiếc móng sắc nhọn của Nhị Thần ghim thành hình hoa sen phóng đại, đóa bạch liên đó tỏa ra ánh sáng xung quanh và dần dần ngưng tụ lại, thông qua cái bệ của liên hoa tọa xâm nhập

vào cơ thể Nhị Thần.

Khi ánh sáng dịu dàng gột rửa thân thể của Nhị Thần như làn nước trong veo, những thứ trên người nàng vốn thuộc về tiên gia cũng dần trở nên nhỏ bé hơn.

Không mất bao lâu, Nhị Thần ngày càng trở nên giống với Bạch Linh Miểu, ngay khi Lý Hỏa Vượng cảm thấy vui mừng quá đỗi thì cơ thể của Nhị Thần lại dần dần trở nên trong suốt, nàng ấy đang tan biến.

Cảnh tượng này sợ hãi đến mức Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đem bạch liên hoa bỏ đi, khi nhìn thấy đối phương ngưng tụ lại, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thứ này có vẻ là một pháp khí rất mạnh, nhưng nếu nó được sử dụng không đúng cách, hắn cũng sẽ rất nguy hiểm.

Thấy Nhị Thần đã trở lại bình thường, Lý Hỏa Vượng lặp lại trò cũ, đặt cái bệ của liên hoa lên đỉnh đầu Bạch Linh Miểu.

Khi ánh sáng dịu nhẹ rửa sạch cơ thể Bạch Linh Miểu như nước trong, thứ đầu tiên rời khỏi cơ thể nàng chính là làn da người trên khuôn mặt nàng.

Ngay sau đó là đủ những thứ quái lạ đan xen vào nhau của tiên gia, thứ cuối cùng rời đi chính là sát khí vẫn luôn cố thủ trong lòng nàng.

Khoảnh khắc thấy Bạch Linh Miểu trở lại bình thường, Lý Hỏa Vượng lập tức di chuyển đóa ngọc liên ra xa, đỡ lấy nàng ấy, vội vàng lắc lắc.

"Miểu Miểu! Miểu Miểu!"

Lý Hỏa Vượng đang cực kỳ căng thẳng nhìn chằm chằm vào Bạch Linh Miểu, thấy nàng ấy chậm rãi mở mắt ra, hắn mới thở phào một hơi.

"Lý sư huynh..."

Đôi mắt ửng hồng của Bạch Linh Miểu lúc này đầy sự ấm ức và buồn bã.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi."

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng vui mừng, hắn ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Ánh mắt hắn dần dần hướng lên trên, nhìn về phía Gia Cát Uyên giữa không trung, trong lòng thầm cảm ơn.

Nếu không nhờ hắn ta kiến thức sâu rộng, nhìn ra được công dụng của ngọc liên này, nói không chừng Miểu Miểu đã xảy ra chuyện rồi.

"Lý huynh, đừng khách khí, chỉ là chuyện dễ như ăn cháo thôi, tiểu sinh thật sự không ngờ Ngọc Liên công đức Thập Nhị phẩm này lại ở chỗ của ngươi, nhớ trước đây ta đã từng tìm nó rất lâu."

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, tay trái trượt xuống dưới đầu gối của Bạch Linh Miểu, tay phải vòng qua eo của nàng, trực tiếp bế ngang eo nàng, đi ra khỏi căn phòng bí mật, còn Nhị Thần đã trùm lại khăn trùm đầu màu đỏ lặng lẽ đi theo phía sau.

Cúi đầu hôn lên mái tóc trắng thơm ngát của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng trầm giọng khuyên nhủ:

"Ta biết trong lòng nàng rất buồn, nhưng việc gì cũng có trình tự trước sau, đợi đến khi chúng ta vượt qua cơn thiên tai khủng khiếp này trước đã, sau đó mới nói chuyện thật nghiêm túc, được không?"

Bạch Linh Miểu vùi đầu vào l*иg ngực của Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, lắng nghe nhịp đập trong tim của Lý Hỏa Vượng, so với trước đây, Bạch Linh Miểu bây giờ trầm tĩnh hơn nhiều.

Đường hầm do Bạch Liên Giáo đào không quá dài, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đi qua đại sảnh Bạch Liên, đi ra khỏi từ đường Bạch gia dọc theo cầu thang.

Khi nghe thấy tiếng đánh nhau vang lên từ hướng đại viện Bạch gia, tâm trạng Lý Hỏa Vượng hơi nặng nề, có vẻ như sự việc phía

bên kia vẫn chưa kết thúc, hắn bước vội bước chân chạy đến bên kia để giúp đỡ.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng hơi ngưng lại, cơ thể hắn đông cứng tại chỗ, bằng tri giác cực kỳ nhạy bén của mình, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang quan sát hắn.

Chương 728: Móc Mắt

Dần dần, thân thể Lý Hỏa Vượng bất giác run lên, hắn cũng không biết vì sao mình lại run, nhưng thân thể của hắn dường như có ý nghĩ của riêng mình, mức run rẩy càng ngày càng lớn.

"Đó là..."

Lý Hỏa Vượng đang không ngừng run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời tối đen như mực.

Mảnh trời tối đen như mực đó được vén lên từng lớp như một bức màn, để lộ Di La phạn khí đang không ngừng khuấy động ở bên dưới, sự chồng chéo của các thiên đạo xoay chuyển cực kỳ tuyệt diệu, màu tím của hoàng đạo chiếu sáng Giáng Phủ.

Một giọt mồ hôi lạnh rơi từ má Lý Hỏa Vượng và nhỏ xuống bàn tay Bạch Linh Miểu.

Vùi trong l*ng ngực của Lý Hỏa Vượng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lý Hỏa Vượng lúc này đã hoàn toàn cứng đờ, nàng cũng thuận theo đỉnh đầu Lý Hỏa Vượng nhìn lên, nhưng lại không thấy gì.

"Lý sư huynh, ngươi làm sao vậy?"

Giọng nói Bạch Linh Miểu bắt đầu mang theo chút bất an.

Ngay khi nàng kéo nhẹ chiếc đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng, miệng của Lý Hỏa Vượng bắt đầu há to ra.

Một tiếng rắc rắc vang lên, cằm của hắn đã hoàn toàn bị trật ra, một sự dồn dập giống như tiếng con hạc đang hí lên khàn khàn

đang hét lên từ sâu trong cổ họng của hắn.

Một khi loại âm thanh này xuất hiện, nó dường như có tính lây lan, gần như đồng hóa tất cả các âm thanh xung quanh biến thành cùng một âm thanh.

Dưới sự lan rộng của tiếng hạc kêu kỳ lạ này, một số rễ cây bắt đầu thò ra dọc theo cái bóng của Lý Hỏa Vượng.

Khi Bạch Linh Miểu cảm thấy có thứ gì đó đang giằng xé đôi giày của mình trong bóng tối, đôi mắt nàng đẫm lệ.

"Lý sư huynh!"

Tiếng hạc kêu dồn dập và chồng chéo lên nhau vẫn không dừng lại, nhưng Lý Hỏa Vượng lại nghe thấy lời cầu cứu của Bạch Linh Miểu, hắn cố gắng nhắm mắt lại, cố gắng ngăn cách ảnh hưởng của những thứ trên trời rơi xuống mình, nhưng đôi mắt đó như thể đã không còn là của hắn nữa, nó hoàn toàn không có tác dụng.

Đột nhiên, hắn giơ hai tay đang ôm lấy Bạch Linh Miểu lên, duỗi thẳng ngón trỏ và ngón giữa ra, cắm mạnh vào mắt hắn rồi dùng lực chọc vào thật mạnh, hai con ngươi của hắn bị hắn chọc mạnh đến nỗi trực tiếp lõm xuống.

Tuy nhiên, vẫn không có tác dụng gì, hai tròng mắt vẫn đầy tơ máu nhìn chằm chằm vào thứ trên bầu trời đen kịt!

Khi Lý Hỏa Vượng nắm chặt hai tay, hoàn toàn bóp nát hai thứ này, tiếng hét đau đớn từ miệng hắn thay cho tiếng hạc kêu kỳ quái, mọi thứ cũng dần dần trở lại bình thường.

Cơ thể kiệt sức của Lý Hỏa Vượng mềm đi, hắn và Bạch Linh Miểu được ôm trong ngực cùng ngã xuống đất.

Nhị Thần và Bạch Linh Miểu mỗi người một bên, nhanh chóng đỡ Lý Hỏa Vượng đứng dậy.

Lúc này, cằm của Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn bị lệch, miệng há to, thở hổn hển từng ngụm khí một, nước bọt hòa cùng máu và mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Hắn trông vô cùng yếu ớt, như thể linh hồn của hắn đã bị câu đi.

Thấy Bạch Linh Miểu đang định đánh trống, Lý Hỏa Vượng đè lại bàn tay cầm roi trống của nàng, dùng hai tay ấn vào cằm và nhấc mạnh lên, đặt xương trán về vị trí cũ.

"Đừng mời tiên gia nữa, tình huống này tất cả tà ma đều điên rồi! Những tiên gia đó chưa chắc sẽ nghe theo điều khiển của nàng, nói không chừng đến rồi lại không rời đi nữa."

Bạch Linh Miểu đau lòng đưa tay sờ lên hai lỗ máu trên mặt Lý Hỏa Vượng, đôi mắt rưng rưng nước mắt hỏi:

"Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Tại sao ngươi lại đột nhiên chọc lõm đôi mắt của mình?"

Câu hỏi này khiến Lý Hỏa Vượng đột nhiên run lên dữ dội, miệng của hắn lại bắt đầu há ra không tự chủ được.

Lập tức, Lý Hỏa Vượng giơ hai tay run rẩy kịch liệt che đi lỗ máu trên mặt, không ngừng lẩm bẩm một mình:

"Không muốn...Ta không muốn...Ta không muốn...Tất cả chúng sinh đều là phiền phức, tất cả phiền não đều là đau khổ. Phiền não đều không tự sinh tự diệt, không cấu không tịnh, không tăng không giảm..."

Tất cả mọi thứ mà hắn vừa thấy cứ xuất hiện rồi biến mất trong tâm trí của Lý Hỏa Vượng.

Sau khi lặp đi lặp lại câu thần chú tĩnh tâm hàng trăm lần, khi Lý Hỏa Vượng định hạ tay xuống, hắn phát hiện ra lòng bàn tay bị ghẻ máu của hắn đã dính chặt vào mặt, không thể hạ xuống được.

Trong lòng hạ quyết tâm, Lý Hỏa Vượng giật mạnh tay, hốc mắt vừa mới ngừng chảy máu lại trào ra dữ dội những giọt huyết lệ.

Lý Hỏa Vượng nghiêng tai lắng nghe xung quanh, chịu đựng cơn đau và nói:

"Bây giờ ta đang ở đâu?"

"Sư phụ, ngươi đang ở đại viện Bạch gia, ngươi cố chịu một chút, ta sẽ rắc một ít Kim Sang Dược vào mắt ngươi."

Nghe Lữ Tú Tài nói vậy, Lý Hỏa Vượng khó khăn đứng lên, nhấc thanh kiếm lên chuẩn bị bước ra ngoài.

"Sư phụ, sư phụ, ngươi đã bị thương như thế này rồi, ngươi đừng đi nữa, sư nương, đồ ngốc và cả Tiểu Mãn, hầu như đã giết gần hết đám ma quỷ đó rồi. Hơn nữa, bọn họ không làm được, vẫn còn có ta mà."

Ngay khi Lữ Tú Tài nói xong, những người khác cũng vội vàng chạy đến thuyết phục hắn, thấy thực sự không còn nguy hiểm nữa, Lý Hỏa Vượng mới lại ngồi xuống và lấy ra "Hỏa Áo Chân Kinh" để trị thương cho mình.

Cùng với âm thanh nhức nhối của ngọn lửa đốt cháy da thịt, một lớp vảy máu cháy đen thành từng mảng ngăn lại dòng máu đang chảy.

Chương 729: Thêm Một Thứ

Sau khi Lữ Trạng Nguyên quấn băng gạc vào mắt Lý Hỏa Vượng, hắn lặng lẽ ngồi đó, hai tai khẽ nhúc nhích, lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài, trong lòng thầm tính toán những khả năng tồi tệ hơn có thể xảy ra trong tương lai.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy cánh tay và má mình nóng lên, hắn nghe thấy những tiếng hoan hô dữ dội từ khắp nơi xung quanh mình.

"Lại có chuyện gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm, đột ngột đứng dậy.

"Tiểu đạo gia! Mặt Trời trở về rồi đây! Hahaha! Xem ra là ở nơi khác có người gõ la, dọa cho thiên cẩu ăn Mặt Trời chạy mất dép rồi!"

Nghe lời nói ngu muội mê tín của Lữ Trạng Nguyên, Lý Hỏa Vượng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nặng nề ngồi xuống ghế đẩu.

"Mặt trời biến mất đã trở lại rồi, bất kể thế nào, thiên tai lần này cuối cùng cũng đã qua."

Khi sợi dây căng thẳng trong lòng hắn cuối cùng cũng thả lỏng, Lý Hỏa Vượng đang ngồi trên ghế đẩu đột nhiên bất tỉnh.

Khi hắn tỉnh dậy lần nữa, hắn bị đánh thức bởi sự mịn màng của một loại súp đặc trong miệng.

Sự mềm mại sau đầu và mùi thơm quen thuộc trước mũi khiến Lý Hỏa Vượng hiểu mình đang nằm trong vòng tay của ai.

"Miểu Miểu."

Bạch Linh Miểu không trả lời, im lặng tiếp tục cho Lý Hỏa Vượng ăn súp gà.

"Ta cũng đâu tàn phế, chỉ là hơi mệt chút thôi."

Lý Hỏa Vượng khó khăn ngồi dậy, cầm bát lên bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Ngoại trừ không thấy gì ra, cơ thể của Lý Hỏa Vượng không bị thương quá nặng, điều khiến hắn cảm thấy mệt mỏi như vậy là vì tinh thần của hắn.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đại não như đã hoàn toàn rỉ sét, muốn làm nhanh lên một chút, vị trí sau đầu lại cảm thấy đau nhói.

Lý Hỏa Vượng đương nhiên hiểu lý do của việc này, bởi vì hắn đã thấy thứ đó, bản thể hắc ám đột nhiên xuất hiện đó, dưới thiên tai, nó là sự tồn tại không thể hình dung, và cũng không thể nói.

Thiên tai lần này không phải vì thiếu một thứ gì, mà là vì nhiều hơn một thứ.

Cùng lúc khi hắn thấy nó, Lý Hỏa Vượng cũng thấy một vài thứ trên cơ thể của nó. Trên cơ thể nó không có những lời nói dối,

giống như chiếc thanh đồng đỉnh ghi lại những sự kiện quan trọng, nó ghi lại mọi thứ trên chính cơ thể của mình.

"Mỗi lần nhớ lại nó đều khiến nó trở nên vô dụng, mỗi lần quên, đều khiến nó xảy ra thay đổi, mà mỗi lần nói ra, dùng tuổi tác năm đó của nó thay cho tuổi hiện tại."

Trước đây Lý Hỏa Vượng biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ hắn đã quên nó rồi, quên hết toàn bộ.

Đó chắc chắn không phải là ti mệnh, hắn chưa bao giờ thấy thứ đó ở Bạch Ngọc Kinh, về phần nó là gì và nó đến từ đâu thì Lý Hỏa Vượng không biết và cũng không muốn biết.

"Lý sư huynh, có chuyện gì vậy?"

Bạch Linh Miểu vuốt ve đôi lông mày đang nhíu lại của Lý Hỏa Vượng bằng những ngón tay nhợt nhạt của mình, cố gắng làm cho lông mày của hắn thẳng lại.

"Không sao, ta rất ổn, đây không phải là chuyện ta nên suy nghĩ, đã có Giám Thiên Ti rồi."

Lý Hỏa Vượng sắc mặt tái nhợt, lặp đi lặp lại câu nói này.

Để chuyển hướng sự chú ý của mình nhiều nhất có thể, Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để suy nghĩ về những thứ khác.

Nắm chặt bàn tay trắng như ngọc của Bạch Linh Miểu, hắn cất giọng hỏi nàng với một chút mong đợi:

"Miểu Miểu, nàng không sao chứ? Nàng thực sự không cần dùng sát khí nữa sao?"

Không có đôi mắt, Lý Hỏa Vượng không thấy biểu cảm của Bạch Linh Miểu, điều duy nhất hắn có thể cảm nhận được là bàn tay còn lại của Bạch Linh Miểu đang vuốt ve mu bàn tay mình.

Nghe được câu trả lời không nói nên lời của đối phương, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng có chút ảm đạm, yên lặng cảm nhận sự an tĩnh này.

Có lẽ hắn không nên nhắc đến sự việc đó nữa, chỉ nên quên nó đi như thể nó chưa từng xảy ra, quên hết hoàn toàn, như vậy có lẽ sẽ tốt cho cả hai người.

"Trong thôn không thiếu ai chứ?"

Lý Hỏa Vượng lại hỏi.

"Những người khác thì không, nhưng quả thực còn thiếu một người. Ta cũng không biết người đó có tính là một người hay không."

"Hả?"

"Lý Tuế biến mất rồi, chính là đứa chui ra từ bụng ngươi và gọi ngươi là cha ấy."

"Cái gì? Lý Tuế biến mất rồi?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Hắn mò mẫm đến bên cửa sổ hét lên với bên ngoài:

"Lý Tuế! Mau đến đây!"

Sau khi hét thật lớn vài tiếng nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không nhận được bất cứ sự hồi âm nào, chuyện này rất không ổn.

Lý Tuế tâm tư đơn giản, hơn nữa sau thời gian ngày đêm chung sống với hắn, nó rất ỷ lại vào mình, tuyệt đối không có chuyện nghe thấy tiếng gọi của hắn mà cũng không hồi đáp.

"Miểu Miểu, bảo mọi người trong thôn tản ra ngoài tìm Lý Tuế đi! Chuyện này rất quan trọng!"

Lý Hỏa Vượng ra lệnh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Ừ."

Nghe thấy tiếng bước chân đang đi xuống cầu thang của Bạch Linh Miểu, trong đầu Lý Hỏa Vượng đã nghĩ đến đủ loại khả năng, hắn không nghĩ rằng Lý Tuế sẽ vô duyên vô cớ mà rời bỏ hắn.

"Lý huynh, ta khuyên ngươi nên mưu tính thật tốt, Hắc Thái Tuế cũng là một trong những tà ma, ảnh hưởng của thiên tai ngày hôm qua đối với nó, có lẽ thậm chí cả ta cũng không thể tính toán được."

Chương 730: Trở Về

Nghe được lời nói của Gia Cát Uyên, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng càng thêm tệ hơn, bây giờ nghĩ kỹ lại, kể từ khi thiên tai ập đến, hắn đã không thấy bóng dáng Lý Tuế nữa rồi.

"Sư phụ! Sư phụ!"

Nghe thấy giọng nói của Lữ Tú Tài, Lý Hỏa Vượng lập tức đứng lên, hắn không chờ đợi nổi, nóng lòng nói về phía phát ra giọng nói.

"Tìm được rồi?"

"A, vẫn chưa, ta chỉ đến thông báo với ngươi một tiếng, con chó tên Màn Thầu cũng biến mất rồi."

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt bàn tay đấm xuống chiếc bàn, chiếc bàn gỗ và nắm đấm của hắn cùng lúc đều nứt ra.

Lữ Tú Tài bị hành động của Lý Hỏa Vượng làm cho hoảng sợ, nhân khi đối phương không nhìn thây, hắn thận trọng bước lên cầu thang.

"Tiếp tục tìm đi! Nếu không thể tìm thấy nó trong thôn, hãy mở rộng phạm vi ra mười dặm xung quanh thôn Ngưu Tâm!"

"Được! Ta sẽ nói với họ ngay bây giờ!"

Thời gian trôi qua từng chút một, khi màn đêm buông xuống, hy vọng tìm thấy dường như càng ngày càng mong manh.

Mãi cho đến canh hai, Lý Hỏa Vượng đã dần dần bình tĩnh lại, bảo tất cả mọi người quay về ngủ tiếp, đợi đến ngày mai rồi tính.

Đột nhiên, một đôi tay mềm mại bưng bát mì trứng đặt trên chiếc bàn bị nứt toác, sau đó đặt đôi đũa vào tay Lý Hỏa Vượng.

"Nàng ăn đi, ta không có khẩu vị."

Lý Hỏa Vượng tâm tình không tốt, giọng nói nặng nề cất tiếng.

Mới hai ngày trước, hắn còn tưởng rằng mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng tốt, thì đủ thứ chuyện không hay lại ập đến với hắn chỉ trong nháy mắt.

"Chậc chậc, nhìn bộ dạng ngươi kìa, không biết còn thật sự tưởng ngươi mất đi con trai thật, đó là tà ma đấy, chui ra từ bụng ngươi thì là con ngươi sao? Theo ta thấy, như vậy cũng tốt, bớt đi một gánh nặng cho ngươi."

Một lời châm chọc vô hình của Tọa Vong Đạo khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn về phía bên kia.

"Gia Cát huynh, giúp ta một việc, có thể tát ta một cú thật mạnh không?"

"Bốp."

"Đa tạ."

Nhìn Lý Hỏa Vượng đang nói chuyện một mình, Bạch Linh Miểu đang ở bên giường vội đi đến, trong ánh mắt lộ ra một chút không đành lòng.

Nàng lại đi tới, gắp lấy một đũa mì trứng, thổi nhẹ rồi đưa đến bên miệng Lý Hỏa Vượng.

"Ta không đói, nàng ăn đi."

Lý Hỏa Vượng đưa tay đẩy ra, nhưng sợi mì lại được đưa đến bên miệng hắn lần nữa.

Sau vài lần đưa tới đẩy lui, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng mở miệng nuốt trọn một đũa sợi mì trứng đã nguội.

Một người bón một người ăn, trong phòng trở nên rất yên tĩnh.

Ngay khi tô mì sắp cạn, một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa sổ.

"Cha, ngươi gọi ta đúng không?"

"Lý Tuế?"

Lý Hỏa Vượng vui mừng khôn xiết, lập tức đứng dậy và mò mẫm theo hướng phát ra tiếng nói.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đã bị một bóng người chặn ngay lối đi, đó là Nhị Thần.

"Lý sư huynh, đó không phải là Lý Tuế, đó là một khuôn mặt chó đã bị lột da, hiện tại nó đang cười toe toét với ngươi đấy."

“Một tấm da mặt chó? Nó đang cười với ta á?”

Nghe Bạch Linh Miểu nói vậy, trong đầu Lý Hỏa Vượng chợt khắc hoạ ra một khung cảnh rợn cả tóc gáy mà đôi mắt hắn đã không còn nhìn thấy được.

Sau khi Lý Hỏa Vượng khó khăn nuốt nước bọt xuống, hắn nói vọng về phía vừa phát ra âm thanh:

“Màn Thầu?”

“Gâu gâu!!”

Tiếng sủa quen thuộc vang lên.

Lý Hỏa Vượng nuôi Màn Thầu đã được hơn một năm, chắc chắn hắn sẽ không nghe nhầm, đó đích thị là tiếng sủa của Màn Thầu. hơn nữa trong tiếng sủa của nó không hề có sự đau khổ cũng như hoảng sợ mà ngược lại lại là sự phấn khích cùng đợi chờ.

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày vểnh tai lên cố gắng nghe những giù phát ra từ phía ấy, tiếp đó hắn lại hỏi:

“Lý Tuế?”

Tiếng Lý Tuế vang vọng lại truyền đến từ đúng phía phát ra tiếng chó sủa.

“Cha, con đây mà.”

Nói rồi, Lý Tuế như thể bò vào từ cửa sổ nhưng ngay lập tức liền bị một hồi trống gõ liên tục làm gián đoạn.

“Cha, mẹ không cho con đến gần.”

Giọng nói của Lý Tuế chứa đầy sự tủi thân.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng đau khổ day day huyệt thái dương của mình, nhất thời hắn không biết nên thế nào cho phải.

Thậm chí hắn còn không biết nên xưng hô thế nào với cái thứ trước mặt. Dưới sự ảnh hưởng của trận tai họa ngày hôm qua, rốt cuộc Lý Tuế đã làm gì?

“Cha, cha không cần con nữa à?”

Lý Tuế nghẹn ngào nói, trong đó còn hòa lẫn với tiếng ư ử nỉ non của Màn Thầu.

Lý Hỏa Vượng vỗ tay lên vai Nhị Thần trước mặt.

“Không sao đâu, hắn không làm ta bị thương nổi cho dù mắt ta giờ đây đã mù.”

Tiếp đó, Lý Hỏa Vượng cẩn thận đi qua người nàng rồi đi về phía phát ra âm thanh.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng không nhìn được nữa nhưng cảm nhận của hắn về tầm mắt vẫn còn tồn tại đó. Chẳng mất bao lâu mà khoảng cách giữa hắn và đối phương chỉ còn lại một trượng.

“Ngươi vào đây rồi hẵng nói, đừng nằm bò lên cửa sổ như thế.”

Hai tiếng bước chân cồm cộp vang lên, Lý Hỏa Vượng ngửi thấy một mùi máu tươi, bây giờ nó đang đứng trước mặt hắn rồi, mùi máu ấy không phải mùi máu người mà là mùi máu chó.

Lý Hỏa Vượng nghĩ một hồi rồi thò hai tay về phía ấy sờ soạng.

Thứ đầu tiên mà Lý Hỏa Vượng chạm vào được là cái lưỡi thô ráp phía bên trong hàng răng sắc nhọn.

Cái lưỡi ấy nhanh chóng liếм sạch toàn bộ vết máu trên mu bàn tay Lý Hỏa Vượng.

Chương 731: Con Gái

“Cha, tay của cha bị chảy máu rồi.”

Lý Hỏa Vượng men theo đầu lưỡi di chuyển lên phía trên, hắn sờ thấy khuôn mặt của một con thú không có da, bắp thịt của nó rất ít, nhiều chỗ còn bị lồi lên cục xương cứng ngắc.

Lúc này, trên đầu con thú ấy còn đội chiếc mũ rộng vành mà Lý Hỏa Vượng mua cho Lý Tuế, nhưng cái mũ ấy lại bị rách nát tươm chỉ còn lại đúng cái khung, nó đã hoàn toàn mất đi tác dụng che mặt.

Ngay sau đó, hai tay Lý Hỏa Vượng rời khỏi hộp sọ của con thú, hắn bắt đầu lần theo phía dưới cái áo tơi rách nát sờ mó từng tấc từng tấc một những vị trí khác trên cơ thể nó.

Liền ngay phía dưới mặt thú là cơ thể máu me be bét của con chó, nhưng lại không phải hình hài tứ chi vốn có mà lại như thể thân hình nhỏ bé của một người bị còng lưng.

Rõ ràng cám giác khi chạm vào hoàn toán khác so với Màn Thầu, phía dưới người nó đang có thứ gì đó nhúc nhích khiến cơ thể phình lên rất lớn, khá nhiều những chỗ khác còn có vẻ rời rạc như thể một vị tráng hán cố gượng mặc một lúc rất nhiều những bộ y phục nhỏ hẹp.

Lý Hỏa Vượng biết đó là thứ gì, đó là xúc tu của Lý Tuế.

Khi Lý Hỏa Vượng như đang sượt qua lưng nó thì những xúc tu còn thò ra từ bên trong, cuốn lấy ngón tay hắn.

Có một số vị trí xúc tu thậm chí còn không rụt vào mà cứ thế bị lộ hết cả ra ngoài.

Tứ chi của nó cố gắng gồng lên xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí còn bị các xúc tu kìm chặt đến mức hình thù trở nên dị dạng, vì vậy cả người nó giờ hơn hơn Lý Hỏa Vượng một chút.

Nhờ có cảm nhận từng tấc từng tấc một từ hai bàn tay, khuôn mặt của một con chó quái dị với máu thịt nát tươm và xúc tu mọc ra khắp người dần hiện ra trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Hồi lâu sau, Lý Hỏa Vượng chầm chậm hịt một hơi hỏi:

“Rốt cuộc bây giờ ngươi là thứ gì? Là Lý Tuế hay Màn Thầu?”

“Cha..con là Lý Tuế mà. Gâu gâu!”

Câu nói mang theo một mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mặt Lý Hỏa Vượng.

“Tối qua ngươi đã đi đâu? Rồi rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì?”

“Cha, con cũng không biết nữa. Vốn dĩ con đi tìm Màn Thầu để chơi cùng, sau đó không rõ vì sao mà lại lăn ra ngủ mất. Đến khi con tỉnh lại thì đã không thấy Màn Thầu đâu rồi.”

“Dương như con nghe thấy cha gọi con nên con đã vội chạy qua đây ngay.”

Nghe lời giải thích mượt như nước chảy Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi.

“Sao lại thế được.”

Quả thực là hắn có biết khả năng đoạt xá thân thể kẻ khác của Hắc Thái Tuế, nhưng hắn thực sự chưa từng ngờ tới sẽ xảy ra cục diện như ngày hôm nay.

Rốt cuộc thứ trước mặt hắn đây là Màn Thầu hay là Lý Tuế? Hoặc cùng có thể là hai đứa đó đã hợp thể? Hắn nên có thái độ thế nào để đối diện với nó đây?

Dường như cảm nhận được tâm trạng Lý Hỏa Vượng không tốt lắm, gương mặt thú dí sát lại gần rồi cọ cọ vào lòng hắn rồi dùng lưỡi liếм nhẹ cằm Lý Hỏa Vượng khiến cái mũ rộng vành rách nát trên đầu nó trôi tuột xuống đất.

Hai tay Lý Hỏa Vượng ôm lấy nó cảm nhận cảm giác thân mật nó dành cho mình rồi suy tư rất lâu.

Cuối cùng hắn vỗ nhẹ lên tấm áo tơi rách nát của nó.

“Được rồi được rồi, cứ vậy đi. Không chết là đã tốt lắm rồi, ta cũng chẳng trông mong gì hơn nữa.”

Nếu là người khác thì có thể sẽ thấy kinh hãi trước con quái vật máu me be bét này. Nhưng Lý Hỏa Vượng thì không. Suy cho cùng, ở cái thế giới điên rồ này làm gì có ai là tốt đẹp hơn ai đâu, chính bản thân hắn lúc này e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Lý Hỏa Vượng quay người lại về phía Bạch Linh Miểu.

“Miểu Miểu, sau này nó sẽ là con gái của chúng ta rồi.”

“Con gái? Nó á?”

“Ừ, Lý Tuế là Hắc Thái Tuế không phân biệt được giới tính, nhưng Màn Thầu thì có, nó là cái đó. Vì vậy sau này nó sẽ là con gái của chúng ta, hi vọng nàng không chê.”

Trong lúc Bạch Linh Miểu còn đang do dự, Nhị Thần đi đến bên xoa nhẹ cái đầu rợn người của Lý Tuế.

...

Thiên tai qua đi rồi, mặc dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã xảy ra quá nhiều sự việc khác nhau khiến người ngừi không khỏi chìm trong hàng tá cơn ác mộng, nhưng dù sao cũng luôn phải nhìn vào phía trước.

Sau cuộc bàn luận sôi nổi, mọi thứ dần trở lại sự tĩnh lặng vốn có của nó, cần làm gì thì vẫn phải làm.

“Cha nó ơi, cha nó ơi, đến lúc dậy rồi.”

Ngô phu tử bị đánh thức khỏi giấc ngủ trưa của mình, hắn vừa mở mắt liền thấy bà vợ:

“Giờ gì rồi?”

Hắn chậm rãi ngồi dậy duỗi hai chân ra đợi có người hầu hạ hắn xỏ giày.

“Giờ Tuất rồi, còn ngủ nữa là hội đi đường thắp đèn l*ng đấy, tốn ngân lượng.”

Hắn đến Ngưu Tâm thôn dạy học, hắn chọn từ buổi sáng đến buổi tối nhưng biết bao nhiêu người đều phải xuống đồng làm việc. Đến Dương Tiểu Hài còn phải nấu cơm, bất đắc dĩ lắm cuối cùng phải chuyển lên buổi tối.”

“Ừ, thay y phục đi.”

Hắn giơ hai tay ra.

“Ôi giời, ta còn đang phải đi thu hoạch cà rốt đây, hôm nay ta không có thời gian hầu hạ ngươi đâu. Cơm tối ta để trên bàn rồi đấy, ăn xong nhớ rửa bát rồi cất lại vào trong bếp.”

Ngô phu tử trợn mắt với nàng ta.

“Ta là người có ăn có học đàng hoàng đấy! Há có chuyện nhúng tay vào việc bếp núc!”

Chương 732: Ngô Phu Tử

Nương tử hắn chẳng thèm để ý đến những lời của Ngô phu tử rồi đi thẳng ra ngoài, nàng lấy cái ki hốt rác rồi nhanh nhẹn leo thang lên nóc nhà thu hoạch cà rốt.

Ngô phu tử hậm hực mặc quần áo rồi quay người đi ăn cơm tối, mãi đến khi nhìn thấy mấy miếng gà trong bát canh thì sắc mặt hắn mới khá hơn được một chút.

Sau khi ăn xong cơm, hắn cứ thế mặc kệ đống bát đĩa trên bàn rồi

chắp hai tay ra sau lưng đi ra ngoài.

Lúc bấy giờ bên ngoài đang đúng lúc hoàng hôn, ánh dương vàng óng soi lên gương mặt hắn khiến khuôn mặt hắn trông còn vàng hơn nữa.

Một củ cà rốt trắng lạnh buốt bị vứt xuống từ trên nóc nhà rồi rơi chậm xuống đất.

“Rửa bát đi! Ngơ ra đấy làm gì.”

“Ôi trời ơi ôi trời ơi!”

Hắn vừa cho tay vào trong y phục móc móc vừa chạy ra bên ngoài.

Đi mãi tói khi đến phía bên trái từ đường của Bạch gia, hắn hứ với căn phòng mà mình ở một tiếng.

“Hứ! Thánh Nhân nói quả không sai, nữ tử,tiểu nhân khó nuôi lắm ~”

Ngô phu tử thản nhiên chỉnh đốn lại những nếp nhăn trên tấm áo khoác ngoài của mình, vừa định xoay người thì bị một khuôn mặt mo nịnh nọt dọa cho một phen hú vía.

“Hahaha~Ngô tiên sinh, đi giảng bài đấy à? Tiện đường thì đi chung đi.”

Lữ Trạng Nguyên vừa bồng cháu mình vừa cười ha hả nói.

Ngô phu tử khinh miệt đánh giá Lữ Trạng Nguyên rồi đi về phía trường tư thục.

“Giảng bài á? Ngươi đề cao chúng quá rồi đấy, dạy chúng chỉ được tính là dạy vỡ lòng thôi! Tên nào tên nấy giác ngộ kém muốn chết, ngày ngày cứ như là đàn gảy tai trâu.”

“Hahaha, chí phải chí phải. họ đều không được vì đã quá tuổi học rồi. cũng chẳng phải lớp giảng thi trạng nguyên gì, bé con nhà ta mới là đang đúng độ tuổi thích hợp đọc sách học chữ này!”

Lữ Trạng Nguyên đắc ý giơ cao bé trai trong tay lên lắc lắc.

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng đưa đứa bé còn chưa đầy tuần tuổi như thế này đến trường! Nó còn không hiểu lão phu đang giảng cái gì!”

“Ấy, Ngô tiên sinh, đây là lúc đứa bé đang bắt đầu học nói mà, nghe nhiều các loại sách thành hiền cũng chẳng phải chuyện gì xấu phải không, nhỡ mà nó giác ngộ được tí gì thì sao.”

“Ôi, đàn gảy tai trâu mà thôi, đàn gảy tai trâu mà thôi.”

Ngô phu tử không ngừng lắc lắc đầu rồi đi về phía trường tư thục.

Khi hắn đến nơi thì mọi người đã chờ sẵn từ lâu. Vừa thấy phu tử đến là những người đang trò chuyện lập tức yên tĩnh lại.

Ngô phu tử thấy trong góc phòng có một người mình mặc áo tơi đầu đội mũ rộng vành. Hắn khẽ cau mày lại.

So với trước khi xảy ra thiên tai thì người này trông cao to hơn trước. kể cả hắn chỉ đứng im bất động tại đó thì cảm giác bức bách trên người hắn khiến Ngô phu tử cực kỳ e dè.

Quan trọng hơn là, hắn không phải kẻ mù, trong lúc xảy ra thiên tai hắn đã nhìn thấy những người này thi triển chú thuật.

Hồi tưởng lại những điều ấy, lúc này Ngô phu tử còn chẳng dám nghĩ ẩn sau lớp áo tơi kia là thứ gì.

Thánh Nhân từng nói, người tri thức kính quỷ thần nhi viễn chi.*

*Ý chỉ tôn kính nhưng không gần gũi. Thường dùng để chỉ một số người có thái độ tôn kính với ai đó nhưng lại không hề thân thiết, rồi còn sợ sẽ đắc tội người nọ nên luôn khách khí nhưng nhất định sẽ không tiếp cận.

Thực ra hắn cũng muốn tránh xa họ lắm, nhưng hắn không dám, hắn sợ nếu không nghe họ phân phó thì sẽ có kết cục cực kỳ thê thảm.

Hắn đã sống đến ngần này tuổi rồi nhưng hắn đã từng đọc về không ít những kẻ xấu biết làm phép trong sách. Sau khi chúng đạt được thần thông liền bắt đầu làm điều xằng bậy, chèn ép hết nam

lại đến nữ, coi mạng người như cỏ rác.

Vừa nghĩ đến khung cảnh khủng bố trong sách sẽ rơi trúng vào người mình, cơ thể hắn bất giác run lên cầm cập.

Vì vậy bây giờ hắn chỉ có thể, làm hòa thượng một ngày đu.ng một Thiên Cung**. Điều an ủi duy nhất là ngân lượng vẫn phát đều đặn, mọi người trong thôn đối xử với hắn cũng rất tốt.

**Được ngày nào hay ngày ấy.

Hắn nhanh chóng đảo mắt trong phòng một vòng, Ngô phu tử khẽ cau mày.

“Hử? Sao hôm nay lại thiếu mấy người nhỉ?”

“Phu tử, Cao Chí Kiên đang chiêu binh, nghe nói nếu được chọn sẽ được phát đường nên họ đều đi rồi.”

“Nhưng Cao Chí Kiên kiểm tra nghiêm lắm, nhiều người còn không không đủ tư cách kia kìa, có lẽ lát nữa họ sẽ quay lại thôi.”

Thấy người hiếu học nhất trong cả đám là Triệu Ngũ, ngữ khí của Ngô phu tử khá hơn một chút.

“Ra là vậy, vậy sao ngươi không đi đi?”

Triệu Ngũ cay đắng vỗ vỗ vào đôi chân bất lực của mình.

“Phu tử chê cười rồi, người ta như vậy thì chẳng cần thử cũng biết kết quả.

Ngô phu tử gật gù thông cảm, hắn hõ nhẹ một tiếng rồi bắt đầu giảng bài.

Thi thoảng trong lớp lại có người vào, thi thoảng cũng có người ra. Nhưng dù họ nghe chán hay là đi cầu thì Ngô phu tử chẳng hề bận tâm, hắn chỉ chuyên tâm làm thật tốt công việc của mình.

Thời gian đã vào đêm khuya từ bao giờ, Ngô phu tử giảng bài đến mức cổ họng khô rát, hắn nhìn những gương mặt ngáp ngắn ngáp dài không ngớt phía dưới rồi phẩy tay.

“Hôm nay đến đây thôi nhen, phải nhớ thật kĩ là, ngẫm lại cái cũ để hiểu rõ điều mới. Ngày mai lão phu sẽ cho thi thử.”

Làm xong công việc ngày hôm nay, Ngô phu tử cầm theo đèn l*иg trở về nhà.

Chương 733: Bị Lừa

Đêm đã khuya, khi đi đến con ngõ hoang vắng, Ngô phu tử nói thật lòng là trong thâm tâm vẫn còn hơi sợ hãi, đặc biệt là về chuyện xảy ra vào hôm thiên tai lúc trước.

Nhưng hắn không dám thể hiện ra ngoài, hắn sợ sẽ bị những đứa học trò ngốc nghếch của mình nhìn thấy hình ảnh vụng về của hắn, hắn là người tri thức cơ mà.

Đi rồi lại đi, khi đi đến từ đường của Bạch gia, bước chân của Ngô phu tử nhẹ hơn trước nhiều.

Sống trong thôn cũng khó tránh khỏi việc nghe được một số lời đồn, hắn nghe nói trong từ đường này từng có rất nhiều người phải chết bất đắc kỳ tử.

“Lão phu là người tri thức cơ mà, một người quang minh chính đại, chính trực ngay thẳng, trừ gian diệt ác!”

Sau khi Ngô phu tử câu trước đá câu sau, trong lòng hắn không ngừng an ủi mình.

Khi hắn đi qua từ đường Bạch gia, vừa thở phào được một hơi thì một miếng mặt nạ bằng gỗ bỗng nhiên chui ra từ trong bóng tối.

Tiếng hét của Ngô phu tử vừa bật ra khỏi miệng được một nửa thì bị một cánh tay gỗ màu đỏ bịt lại.

“Đừng ầm ĩ, ta không có ý định giết chết ngươi đâu. Ta đến đây tìm một người, ngươi biết Nhĩ Cửu sống ở đâu trong thôn không?”

Thấy tên phu tử trước mặt cứng đờ lại một chỗ như khúc gỗ, Liễu Tông Nguyên hỏi lại lần nữa:

“Sao nào? Không biết à? Là cái tên mặc đạo bào màu đỏ, lúc nào cúng thích vác trên lưng hai thanh kiếm.”

Nhìn theo phương hướng mà cánh tay run rẩy kia chỉ, Liễu Tông Nguyên khinh bỉ gõ vào cái quần ướt sũng của hắn rồi quay người chạy về hướng ấy.

Liễu Tông Nguyên vừa đi chưa được bao lâu thì thấy cánh cửa sổ trên tầng hai trong một đại viện đang mở sẵn.

“Liễu huynh, bây giờ ta không tiện cử động, ngươi vào đây nói đi.”

Cơ thể Liễu Tông Nguyên như khỉ, hắn nhanh nhẹn đạp lên tường, móc tay trái rồi chui vào bên trong.

Vừa đi ào, hắn thấy ngay hồng y đạo nhân đang ngồi bệ vệ ở đó cùng một con súc sinh bị lột da trông vô cùng rợn người đang yên lặng ngồi bên tay trái hắn, nó nhìn chằm chằm hắn bằng khóe mắt không có mí mắt của mình.

“Từ khi chia ly đến nay Liễu huynh vẫn không có vấn đề gì chứ?”

Nghe thấy câu hỏi của Nhĩ Cửu, Liễu Tông Nguyên mới sực tỉnh lại, hắn nhìn về phía đôi mắt bị kín vải trắng kia.

“Sao chiêu đó của ngươi lại bị phá rồi?”

“Trong lúc thiên tai có xảy ra một số chuyện nên mắt bị mù rồi. Không sao, vết thương nhỏ mà thôi. Ta chỉ thấy hơi bất ngờ vì Liễu huynh lại đến rồi.”

“Chẳng phải do ta vừa nhận được thư của ngươi là vội vã chạy đến đây ngay sao, ngươi cứ ở đây mãi nên không biết hiện giờ bên ngoài đang loạn lắm luôn.”

“Vậy à, tại hạ cũng đoán như vậy. Vậy Liễu huynh liệu có chút tin tức gì về đợt thiên tai lần này không. Chỉ trong vọn vẹn hai năm mà có tới hai trận thiên tai, e rằng không phải điềm may mắn.”

“Hầy.”

Liễu Tông Nguyên thở dài rồi ngồi xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

“Còn cần ngươi phải nói nữa, chỉ cần không phải tên mù đều có thể nhìn ra, ta đã nghe ngóng được rồi. Thật ra trước khi trận thiên tai này xảy ra, các vị đại nhân bên trong Giám Thiên Ti đều đã sớm biết trước rồi.”

“”Họ đã sớm biết từ trước rồi? Chẳng phải Giám Thiên Ti là để giám thiên ư? Nếu đã biết trước rồi thì tại sao lại không ngăn chặn nó lại? Hay là bởi họ chỉ có thể làm được đến mức như lúc trước?”

“Chát!”

Liễu Tông Nguyên ảo não vỗ hai tay.

“Ngươi tưởng họ chưa làm gì à? Ngươi tưởng cái trận thế to đùng như thế ở địa giới Thượng Kinh thành chỉ dùng để trưng bày thôi à? Này! Tất cả chẳng phải là do đám Tọa Vong Đạo đáng chết ngàn đao làm đổ bể hết sao?”

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghe hết những lời của Liễu Tông Nguyên trong bóng tối, hắn cau mày lại.

“Ý ngươi là trước kia Giám Thiên Ti họ bày bố Kim Điện Đại Trận ở Thượng Kinh là để ứng phó với thiên tai hả?”

Lúc còn ở Thượng Kinh, mặc dù chìm nghỉm trong mớ hỗn độn nhưng trong khoảng thời gian ấy hắn hoàn toàn bị thu hút sự chú ý bởi Bắc Phong, vì thế hắn chẳng hơi đâu đi để ý hoàng đế Đại Lương cùng Giám Thiên Ti đang nháo nhác cả lên với nhau là vì điều gì.

Sau đó hắn suy đoán lung tung, còn tưởng rằng e là hoàng đế Đại Lương ấy cho ra quân ồ ạt chỉ là để bản thân đắc đạo thành tiên.

Bây giờ nhìn lại, ra là sự tình lại hoàn toàn ngược lại, Giám Thiên Ti cùng hoàng đế Đại Lương muốn dùng Thần Sơn Quỷ Chi Nhãn là để ứng phó với trận thiên tai nhật thực này.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Lý Hỏa Vượng đã hiểu rõ ngọn ngành rất nhiều chuyện xảy ra khắp Đại Lương nhưng không lâu

sau đó trong lòng hắn lại dâng lên một nỗi hổ thẹn.

Trong sự việc lần trước ở Thượng Kinh, dường như hắn cũng không phải đảm nhiệm thân phận chính nghĩa gì cho cam.

Nhưng trước kia Giám Thiên Ti không hề có tí động tĩnh gì nên làm sao hắn biết được Giám Thiên Ti khởi trận lại là vì cứu thế chúng sinh thoát khỏi thiên tai.

Tác phong làm việc của Giám Thiên Ti kỳ thực khiến hắn không tài nào nghĩ nổi theo hướng ấy.

“Không, Lý huynh, việc này ngươi không sai, tiểu sinh sai.”

Lý Hỏa Vượng khé vểnh tai lên nghe nơi phát ra giọng nói Gia Cát Uyên.

“Toàn bộ chuyện này từ đầu đến cuối đều là sai lầm của tiểu sinh, ta đã bị Tọa Vong Đạo lừa rồi.”

Giọng nói của Gia Cát Uyên chan chứa dằn vặt lẫn đau thương.

Chương 734: Vây Quét

“Ngay từ khi mới bắt đầu trảm Bạch Bản, e rằng ta đã đi vào tròng của Tọa Vong Đạo rồi. Nói không chừng Hành Thi tiểu hoàng đế Đại Tề nắm quyền triều chính ấy cũng là thủ đoạn của Tọa Vong Đạo Đại Tề, hai bên Tọa Vong Đạo đồng thời phối hợp với nhau.

“Chúng làm vậy không phải để phục thù cho Bạch Bản đã chết mà là lợi dụng thân phận Tâm Bàn thân phận của ta rồi cùng nhau qua mặt Đấu Mỗ để cướp đi Thần Sơn Quỷ Chi Nhãn của Giám Thiên Ti.”

Sau khi nghe ngóng được tin tức từ Liễu Tông Nguyên, người đương sự như Gia Cát Uyên còn moi móc ra nhiều tin tức hơn so với Lý Hỏa Vượng tưởng tưởng rất nhiều.

“Ngươi cũng không cần phải quá buồn nữa đâu, dù sao ngươi cũng đã làm tất cả những gì mà ngươi có thể rồi, có trách thì hãy trách

Tọa Vong Đạo ấy.”

Lý Hỏa Vượng cất lời khuyên giải hắn.

Không đợi Gia Cát Uyên tiếp lời, Liễu Tông Nguyên bên cạnh tưởng rằng Lý Hỏa Vượng đang nói với mình, hắn đáp lại:

“Nhĩ huynh đệ khách khí rồi, nhưng ta lại không buồn đâu, ta còn chưa vào Thượng Kinh làm việc nữa mà, đùa cái chó gì, ta đã sớm trốn đến Thanh Khâu từ trước đó rồi.”

Mượn lời này, Liễu Tông Nguyên tiếp tục không ngừng lải nhải:

“Hầy, mười mấy năm trước từng quét sạch Tọa Vong Đạo một lần. Không ngờ rằng mới qua có nhiêu đó thôi mà đã được như vậy rồi.”

“Cái thứ không có mắt không có mũi ấy cứ như lũ dòi bọ trong nhà xí ấy, ngọ nguậy thế nào cũng đủ cả.”

“Này, Nhĩ Cửu, ta nói cho ngươi rồi ngươi đừng nói cho ai khác đấy nhé. Ta nghe nói nhá, lần này Tọa Vong Đạo đã thực sự chọc giận bề trên rồi, chờ đến khi chỉnh đốn xong việc thiên tai lần này, e rằng Giám Thiên Ti sẽ thông cáo toàn thiên hạ tiến hành vây quét triệt để hết chúng.”

“Vốn dĩ lúc đó ở Thượng Kinh đám Tọa Vong Đạo ấy không chết thì cũng phế, lần này lại làm căng một trận nữa thì e rằng đám Tọa Vong Đạo đang xiên ngàn đao ấy sắp hoàn toàn biến mất rồi.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức ngồi thẳng người, hưng phấn nắm chặt tay lại.

“Đó là chuyện tốt mà! Ta căm thù nhất trên đời này là Tọa Vong Đạo đấy! Đáng ra trước đây Giám Thiên Ti nên làm thế từ lâu rồi!”

“Đúng thế! Nhĩ Cửu à, ta biết thừa ngươi hận Tọa Vong Đạo thấu xương nên cố ý qua đây tìm ngươi đi chung đó, nào ngờ được ngươi lại mù mất rồi, hầy.”

“Không vấn đề.”

Lý Hỏa Vượng vội vã cất lời nói:

“Mắt ta mù nhưng ta vẫn giết người được! Bây giờ chúng ta hành động thôi!!”

“Ấy ấy, miễn đi miễn đi. Nhĩ huynh, ngươi cứ trị thương cho thật tốt đi đã. Việc này ngươi không cần phải tham công tiếc việc gì đâu, trong Giám Thiên Ti còn nhiều người tài ba lắm, thiếu mình ngươi cũng chẳng ít mà thêm ngươi thì cũng chẳng nhiều.”

Thực ra Lý Hỏa Vượng đã sớm lường trước được Liễu Tông Nguyên sẽ không để một kẻ mù làm việc cùng mình, hắn làm vậy chẳng qua là để giữ gìn mối quan hệ với cố nhân, ra vẻ một chút mà thôi.

Đống phiền phức trên đầu hắn còn cả đống mà, hắn thực sự không hứng thú tham gia vào việc này.

Bàn xong chính sự rồi lại hàn huyên một lúc, sự chú ý của Liễu Tông Nguyên không thể không tập trung vào hình dáng rợn người của Lý Tuế.

“Này, Nhĩ huynh, người ở Áo Cảnh Giáo các ngươi không nói làm gì rồi, sao đến chó cũng phải lột da thế?”

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra xoa xoa cái hộp sọ cứng đờ của Lý Tuế.

“Đây không phải chó, cơ duyên trùng hợp nên ta có được một con Linh Thú. Dù sao mắt ta cũng mù rồi, tạm thời ta dùng nó để phòng thân thôi. Mặc dù vẻ bề ngoài nó trông đáng sợ nhưng có lúc còn đáng tin hơn cả con người đấy.”

“Thật à? Vậy cơ duyên tốt thật đấy, người bình thường không dám nuôi loại Linh Thú như thế này đâu! Ngươi bán nó không?”

Tiếng gầm gừ đe dọa phát ra từ sâu bên trong cổ họng Lý Tuế, nó nhe hàm răng trắng chi chít về phía Liễu Tông Nguyên.

“Yên lặng, Liễu huynh đùa thôi.”

Lý Hỏa Vượng vỗ tay lên cổ Lý Tuế, địch ý của nó với Liễu Tông Nguyên nhanh chóng thu lại.

Lý Hỏa Vượng không khỏi đau đầu trước sự khác thường của Lý Tuế, trước kia Lý Tuế ngây ngô chỉ như một đứa trẻ, nhưng bây giờ như thể là do Màn Thầu trong cơ thể nó nên tính cách cũng bị pha trộn chút thú tính.

“Được rồi Nhĩ huynh, nói đến đây rồi thì ta cũng phải đi thôi. Ngươi cứ từ từ dưỡng thương đi, vạn sự chớ hoảng.”

Nói rồi, Liễu Tông Nguyên đứng dậy định đi nhưng Lý Hỏa Vượng đã gọi hắn lại.

“Liễu huynh xin chậm bước, ngươi là người kiến thức uyên bác, vậy ngươi có biết công pháp thần thông của môn phái nào nào có thể đổi mắt người không? Ngươi cũng biết bây giờ ta….”

“Ừm…chuyện này ngươi không cần tìm những người đó làm gì, ở địa bàn của chúng không thông hiểu nhân sinh còn dễ bị lừa ấy, người của ta cũng có cách mà.”

“Ngươi làm bao nhiêu việc như vậy thì thù lao của Giám Thiên Ti hẳn cũng không có ít đâu nhỉ. Dùng Dương Thọ Đan mà Giám Thiên Ti đưa ngươi đi về kho ở Thượng Kinh đổi đi, ở đó chắc chắn có công pháp lẫn pháp khí có thể giúp ngươi hồi phục đôi mắt.”

Dứt lời, Liễu Tông Nguyên nhanh chóng rời đi. Trong hoàn cảnh tăm tối, Lý Hỏa Vượng ngồi một mình ở đó lặng lẽ vuốt gáy Lý Tuế.

Gần đây đã có quá nhiều việc xảy ra rồi, hắn phải vuốt thật đã tay mới được.

Chương 735: Cắn Rứt

“Lý Tuế, lấy cho ta cục than với giấy Tuyên Thành đến đây.”

“Ừm, được thôi cha.”

Rất nhanh sau đó, một tờ giấy Tuyên Thành được trải ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, một khối than xì được xúc tu cuốn lấy nhét vào tay

hắn.

Lý Hỏa Vượng cầm cục than đen ấy rồi dùng phần đầu nhọn khuếch lên khuếch xuống trên tờ giấy, hắn đang liệt kê ra những phiền phức trước mắt của bản thân.

Một: Vì bị ánh mặt trời chiếu xạ quá nhiều nên đôi mắt của Bạch Linh Miểu sắp mù rồi, hơn nữa cơ thể nàng ấy vô cũng yếu ớt, tuổi thọ ngắn.

Hai: Điều bất thường của thiên tai, nếu kế sách mà Giám Thiên Ti bày ra bị Tọa Vong Đạo làm cho đổ bể rồi vậy thì nói không chừng sau này sẽ còn tiếp tục có trận thiên tai như vậy nữa, Bản thân hắn thì không sao nhưng làm thế nào để Ngưu Tâm thôn có thể sinh tồn trong tình hình rung chuyển như vậy?

Ba: Bản thân bị m Dương Đấu Mỗ thay đổi quá khứ, quá khứ thuộc về Hồng Trung của mình vẫn còn là mối nguy tiềm ẩn, phải tìm cơ hội trừ khử nó đi mới được.

Bốn: việc tu luyện Tu Chân cần phải kiên trì bền bỉ, nó không những liên quan đến việc Gia Cát Uyên sống lại, sức mạnh toàn thể của bản thân mà nó còn liên quan đến việc thật giả của thế giới thực tại.

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay nhẹ cảm của mình sờ mò những nét bút vừa viết trên tờ giấy, từ từ suy nghĩ phương án giải quyết.

“Trước tiên phải thay mắt cho Bạch Linh Miểu. Mắt nàng ấy càng lúc càng kém rồi, chuyện này không thể chậm trễ. Nếu Liễu Tông Nguyên đã nói là trong Giám Thiên Ti có thì mình nhất định phải đi coi coi.”

“Hơn nữa mĩnh cũng có thể coi là đã làm kha khá việc ở Giám Thiên Ti rồi, làm không công cũng chẳng ít. Nhưng trừ lần trước hối lộ cho Hồng Đại để giết Tâm Si ra thì chúng đều ở trong hồ lô không dùng đến. Vậy mình có thể tranh thủ cơ hội lần này đổi hết đi.”

“Còn vấn đề liên quan đến việc nàng ấy đoản thọ thì không biết

Dương Thọ Đan có tác dụng với nàng ấy không.”

“Đúng rồi, nhắc đến Bạch Linh Miểu, nàng ấy đi đâu rồi? Sao cả tối vẫn chưa thấy đâu?”

“Lý Tuế, mẹ ngươi đâu?”

“Đi đến căn phòng treo rất nhiều tấm gỗ đen rồi.”

Nghe vậy, thái độ Lý Hỏa Vượng hơi trở nên ảm đạm nhưng lại chẳng hỏi gì thêm, Bạch Linh Miểu đến từ đường rồi.

“Không sao cả, muộn thế này rồi, ngươi cũng đi ngủ đi.”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Lý Tuế gật đầu rồi quay người rời khỏi căn phòng.

Đến khi nó mặc áo tơi đội mũ rộng vành trở lại đại viện Bạch gia thì quay người đi về phía chuồng ngựa, tạm thời bây giờ nó ở đó.

Trừ một số con ngựa kéo xe ra thì chẳng có bao nhiêu ngựa, nơi này trông vô cùng trống trải.

Lý Tuế đi đến nơi sâu nhất trong chuồng ngựa, ở đó đã được bày kín những lớp rơm dày cộm.

Lý Tuế chui cả người vào trong đống rơm, sau thỏa mãn thả lỏng cơ thể thì nó co rụt cơ thể dữ tợn của mình lại thành hình cái bánh.

Nhưng yên lặng chẳng được bao lâu thì Lý Tuế lại chui ra ngoài. Nó nghiêng đầu nhìn về phía từ đường bên kia rồi nhấc cái chân bị quay ngược của mình lên đi về bên ấy.

Đi rất nhanh là đến từ đường, cánh cửa sậm màu trên tường không đóng, Lý Tuế nghĩ một hồi rồi hơi khom người lại đi vào bên trong.

Khi thấy đại sảnh Bạch Liên Giáo rộng rãi, Lý Tuế tỏ ra cực kỳ tò mò với môi trường mới, thi thoảng lại ngửi ngửi lá cờ hình hoa sen trắng trên trần nhà, khi thì lại mùng món vuốt của mình xoẹt qua bức họa trên tường.

Sau khi đi dạo một vòng, Lý Tuế dừng lại nhìn về phía một cánh cửa bên hông tường, nơi đó có mùi hương mà nó quen thuộc.

Nó do dự một hồi rồi cuối cùng vẫn đi vào, bên trong rất tối, nhưng mùi hương lại trở nên nồng hơn. Đó là mùi của mẹ.

Rất nhanh sau đó, Lý Tuế nghe thấy một âm thanh thút thít phát ra từ phía mùi hương, mẹ của nó dường như đang khóc.

“Chúng ta sớm chiều bên nhau lâu vậy rồi, ta biết tình cảm Lý sư huynh dành cho ta, ta cũng không muốn khiến hắn đau lòng, nhưng mà...”

“Nhưng thật sự ta không biết nên làm sao mới phải, chỉ cần ở cùng hắn thì mỗi đêm khi nhắm mắt lại thì cha mẹ đều sẽ báo mộng cho ta. Trong mơ bọn họ chửi rủa ta, chửi ta vong ơn phụ nghĩa, chửi ta không tim không gan. Thật sự là ta sống quá mệt mỏi rồi...”

“Lẽ nào ta thật sự phải rời xa Lý sư huynh ư? Nhưng mà...ta thật sự không nỡ lòng nào...”

“Hai bên không ngừng giằng co với nhau khiến ta muốn tự vẫn rồi. Nhưng vì Tiên Gia, có muốn ta cũng có cách nào chết.”

“Vô Sinh Lão Mẩu à, bây giờ dù ta làm gì cũng là sai, người nói xem ta nên làm thế nào mới phải đây?”

m thanh phát ra từ nơi có mùi hương dừng lại, Lý Tuế nghĩ đi nghĩ lại rồi chuẩn bị tiếp tục đến lại gần, tuy nhiên nó lại bị một thân ảnh màu đỏ chặn trước mặt.

“Mẹ ơi?”

Lý Tuế nhẹ giọng nói với Nhị Thần trước mặt.

“Mẹ, muộn vậy rồi mà mẹ vẫn chưa ngủ sao? Cha đã bảo con đi ngủ rồi đấy.”

Nhị Thần giơ cánh tay phải trắng bệch đầy móng tay sắc nhọn của mình ra dắt cái chân phải trước bị lộ ra đầu xương màu trắng, mọc xúc tu đen của Lý Tuế chậm rãi đi theo con đường mờ tối vào bên trong.

Khi Lý Tuế được Nhị Thần dắt qua một cánh cửa sậm màu, nó thấy một nữ tử bạch y nhu nhược đang quỳ trước bông hoa sen, đó là một người mẹ còn lại.

Trong tay Bạch Linh Miểu cầm ba nén hương, đôi mắt nàng ngân ngấn nước mắt, nàng ngửa đầu nhìn Tịnh Đế Liên trên vách tường.

Chương 736: Không Ai Cứu Nổi

“Vô Sinh Lão Mẫu à...người có giống như trong sách viết, người có thật sự tồn tại không? Có thật người không gì không làm được không?”

“Nếu người thực sự tồn tại, vậy tại sao Bạch gia tín ngưỡng ngươi như vậy mà tại sao khi bọn họ bị Lý sư huynh giết chết, người không hiển linh cứu lấy họ?”

Lý Tuế đứng im tại chỗ nghe mẹ mình vừa quỳ vừa nói.

Mãi đến khi Lý Tuế bắt đầu hơi buồn ngủ, nó mới thấy mẹ mình đứng dậy cùng đôi mắt đỏ hoe, cung kính vái ba vái về phía Tịnh Đế Liên trên tường.

“Vô Sinh Lão Mẫu à, nếu như người thực sự đại từ đại bi như trong sách nói, cầu xin người giúp ta thoát khỏi nghịch cảnh này được không?”

“Nếu người có thể đáp ứng lời cầu nguyện của tiểu nữ, vậy Bạch Linh Miểu ta đúc dâng cho người tượng vàng, trọn đời trọn kiếp thờ phụng Bạch Liên Giáo, cả đời hầu hạ người.”

Bạch Linh Miểu ngẩng đầu lên rồi lại nhìn về phía Tịnh Đế Liên trên tường, vậy nhưng trên đó lại chẳng hề có bất cứ sự thay đổi nào.

Điều này như thể đã được định đoạt sẵn từ trước, nhưng gương mặt Bạch Linh Miểu vẫn mang sự thất vọng não nề.

Khi nàng thẫn thờ quay người lại thì thấy Lý Tuế và Nhị Thần đứng đằng sau.

Bạch Linh Miểu chẳng có bất kỳ phản ứng dư thừa nào, nang lau hết nước mắt nơi khóe mắt rồi đi ra bên ngoài.

Nàng đi đằng trước còn Nhị Thần dắt theo Lý Tuế lẳng lặng đi theo sau.

Mãi đến khi đi đến cửa từ đường, Bạch Linh Miểu mới dừng lại, nàng chẳng quay đầu lại mà nghẹn ngào nói:

“Có phải ngươi cực kỳ coi thường ta phải không? Tự nhiên lại đi bái cái thứ giả đến mức không thể giả hơn được nữa ấy?”

“Nếu ngươi thấy mệt thì có thể đổi cho ta...”

Giọng nói trầm thấp vang lên từ phía dưới tấm khăn chùm đầu đỏ.

Bạch Linh Miểu căn môi dưới rồi lắc đầu thật mạnh.

“Không được, nếu lại bị sát khi vào người lần nữa thì Lý sư huynh sẽ càng đau lòng hơn.”

Nhị Thần thò đôi bàn tay trắng bệch ra bịt chặt đôi tai chó bị khiếm khuyết của Lý Tuế.

“Chính bản thân ngươi còn không sống nổi, ngươi còn quan tâm hắn như thế nào nữa? Ngươi còn giống chó của hắn hơn cả Màn Thầu...”

“Ngươi!!”

Khăn trùm đầu đỏ rơi xuống đất để lộ ra gương mặt thú dữ tợn phía dưới.

“Chỉ cần có người tốt với ngươi một chút thôi là ngươi lại hận không thể móc hết tim gan ra tặng cho người ta. Ngươi đáng đời.”

“Nếu dựa vào quy củ thì hắn là kẻ thù giết cha của ngươi, nếu ngươi muốn làm hiếu nữ thì ngươi phải tìm một cơ hội giết chết Lý Hỏa Vượng, nhưng ngươi không dám mà cũng chẳng muốn.”

“Nếu ngươi thấy rằng sự sống sót của Lý Hỏa Vượng còn tốt hơn cái chết của người ở Bạch gia, vậy thì ngươi cứ an ổn gả cho hắn

rồi nhanh chóng thành thân đi. Nhưng ngươi lại không qua được tấm quẻ khảm này trong lòng."

"Sau khi xảy ra chuyện, ngươi không đi nghĩ cách làm sao để giải quyết vấn đề mà ngược lại lại mang hi vọng phó thác cho Vô Sinh Lão Mẫu mập mập mờ mờ, đi khẩn cầu thần tiên hiển linh. Ngươi quá nhu nhược."

"Vì vậy tỉnh lại đi, cho dù ngươi cầu cái gì thì cũng chẳng ai giúp nổi ngươi, giúp được ngươi chỉ có chính bản thân ngươi thôi. Ngươi phải nghĩ thật thông suốt đi."

Bạch Linh Miểu không nói lại được Nhị thần mà nàng ta cũng chẳng muốn nói gì thêm, nàng nghẹn ngào quay người lại.

Nhị Thần buông hai tay đang bịt tai Lý Tuế ra.

"Đừng chỉ biết xoay quanh Lý Hỏa Vượng cả ngày, mạng của chính mình quan trọng hơn hắn. Suy nghĩ cẩn thận xem nên làm thế nào để bảo vệ tốt mạng của mình đi, mắt ngươi sắp mù rồi đấy."

Bạch Linh Miểu nghẹn ngào ghì chặt hai tay vào l*ng ngực của mình, nàng thất thần đi về phía đại viện Bạch gia.

"Ta chỉ muốn…ta chỉ muốn…muốn cùng người mình thích sống qua một đời, như vậy có gì sai sao..."

"Mẹ, bên này vẫn ổn cả chứ?"

Lý Hỏa Vượng nuốt miếng trứng trơn mềm trong miệng xuống nói với Tôn Hiểu Cầ ngồi bên giường.

"Vẫn ổn mà. Chỉ cần con không sao thì mẹ thế nào cũng được."

Dù nói vậy nhưng Lý Hỏa Vượng vân có thể dựa vào một số chi tiết trên khuôn mặt nàng nhận ra điều dị thường.

Nụ cười này của mẹ hắn chỉ là giả vờ mà thôi, vì nàng không muốn hắn lo lắng nên mới nói như vậy.

“Mẹ…mẹ đừng lo. Điện liệu của bệnh viện tâm thần này có tác dụng với con mà, chỉ cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể khỏe trở lại được, mẹ cho con thêm chút thời gian nữa.”

“Ấy ấy, mẹ không lo lắng gì cả, mẹ thật sự không lo lắng một chút nào hết. Con trai nhà mình nhất định sẽ khỏe lại thôi.”

Tôn Hiểu cầm vừa cười vừa lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận.

Lý Hỏa Vượng thầm thở dài trong lòng, Tu Chân khó khăn hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều. Nếu hắn muốn thoát khỏi nghịch cảnh bên này, e rằng sẽ phải tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Thực ra hắn đã đợi lâu như vậy rồi, hắn không sợ phải chờ đợi. Chỉ là trong khoảng thời gian dài dằng dặc này, mẹ hắn sợ rằng phải chìm sâu trong nỗi đau khổ của việc lo được lo mất.

“Hay là chia ra thêm chút thời gian sang bên này cùng mẹ để giả vờ rằng bệnh tình đã khá hơn trước?”

Sau khi ý niệm này lóe lên trong đầu Lý Hỏa Vượng thì nó cũng nhanh chóng bị gạt đi ngay.

Làm vậy chỉ mất công tốn thời gian, ngược lại còn khiến mục tiêu mà mình muốn đạt được thêm phần xa vời, dành thời gian ấy cho việc Tu Chân mới càng mang lại giá trị.

Chương 737: Muốn Làm

Nhìn sự vui vẻ mà Tôn Hiểu Cầm cố gắng tỏ ra, Lý Hỏa Vượng suy tư một hồi rồi cất lời nói:

“Mẹ, chờ khi nào con xuất viện rồi, con muốn chơi game. Con muốn chơi game trên máy tính cả một năm, được không mẹ?”

Nghe vậy, đôi mắt Tôn Hiểu Cầm lập tức sáng rực lên.

“Được chứ! Được chứ! Chờ đến lúc đó mẹ sẽ chỉ ở bên cạnh gọt hoa quả chon con ăn! Con muốn chơi bao lâu cũng đều được hết!”

“Nếu con chơi một mình chưa đủ đã thì để bố chơi cùng! Chơi cùng con xuyên đêm luôn!”

Khóe miệng Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch lên, hắn gật gù tán dồng rồi nói tiếp:

“Chờ sau khi con khỏe rồi, chúng ta sẽ đi du lịch khắp thế giới, sẽ đi chơi khắp nơi trên thế giới, đi nhảy Bungee, nhảy dù, đi làm những việc mà trược đây chúng ta chưa từng làm.”

“y da ây da, nhảy dù thì mẹ không dám đâu, đến lúc đó thì bố con hai người đi đi. Mẹ chỉ mới xem video người ta nhảy dù trên Tik Tok thôi mà tim đã đập bình bịch rồi đây.”

Lý Hỏa Vượng để chủ đề dẫn sang tưởng tượng những chuyện sau khi ra viện, sự chú ý của Tôn Hiểu Cầm cũng nhanh chóng bị di chuyển theo. Hai người càng nói càng say sưa, nụ cười trên mặt nàng cũng dần trở nên tự nhiên.

Thấy mẹ mình vui vẻ, trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài.

Bây giờ hắn không thể làm được nhiều, điều duy nhất hắn có thể làm là dùng thủ đoạn của Tọa Vong Đạo dỗ mẹ mình vui vẻ hơn.

“Con trai, có phải con muốn chơi game rồi phải không, mẹ mang cái máy chơi game cầm tay của con đến đây nhé?”

“Không cần đâu mẹ, với cả bây giờ con cũng không chơi được.”

“Ờ, cũng đúng. Vậy phim hoạt hình thì sao, chẳng phải trước đây con thích xem phim hoạt hình ư? nghe nói gần đây có bộ này hay lắm, mẹ lấy điện thoại bật cho con xem nhé.”

Nhìn Tôn Hiểu Cầm mở túi của mình ra tìm điện thoại, trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi cười khổ. Hắn đã chẳng còn là cậu học sinh cấp ba Lý Hỏa Vượng của quá khứ nữa rồi, sao mà có hứng thú với những bộ phim mới ra được nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng khẽ khựng lại. Năm nay hình như hắn chỉ mới mười tám tuổi thôi nhỉ, vậy tại sao lại trở nên già dặn như vậy?

So với cơ thể trẻ trung này thì dường như hắn hợp với cơ thể có tuổi tác cao hơn kia một chút.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Có phải do một ngày bên kia ít hơn bên đây hai tiếng nên cơ thể bên ấy mới có tuổi tác lớn hơn bên đây một chút không nhỉ?”

“Chờ đã...liệu điều này có đồng nghĩa với việc, thực ra cả hai bên đều là thật không?”

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng không có thêm bất kì bằng chứng nào khác cho phỏng đoán này, cuối cùng cũng chỉ là lục bình không rễ mà thôi.

“Bỏ đi, nếu đã quyết định dùng Tu Chân biến bên này hoàn toàn thành thật vậy còn nghĩ nhiều như thế làm gì.”

Thấy Tôn Tiểu Cầm đang cầm một cái điện thoại cũ đã nứt toác cả màn hình để nâng cấp VIP cho một app trên điện thoại. Lý Hỏa Vượng vội vã ngăn nàng lại.

“Mẹ đừng mua nữa, phí tiền lắm. Con sắp phải về rồi.”

Tôn Hiểu Cẩm nghe vậy, nụ cười trên mặt dần tắt ngấm.

“Sao lại nhanh thế à, mới ăn có một bữa cơm mà đã đi rồi sao con trai, bây giờ con thực sự có thể kiểm soát được lúc nào mình tỉnh táo rồi sao? Đây có phải là dấu hiệu hồi phục không?”

“Có thể coi là vậy. Mẹ à, bữa tối ba ngày nữa con lại đến ăn cùng mẹ.”

Tôn Hiểu Cầm ngượng ngùng cất điện thoại lại vào trong túi.

“Vậy được rồi. Mẹ vẫn đợi đấy nhé, con đừng quên đấy.”

“Nhất định sẽ không quên. Đúng rồi mẹ ơi, còn có một việc cuối cùng, mẹ có thông tin gì về Na Na không, bệnh của cô ấy đỡ hơn chưa mẹ?”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện ra nụ cười trộm đáng yêu của cô

thiếu nữ dành cho mình.

“Na Na vẫn ổn, nghe nói chưa nằm viện đâu. Bác sĩ chỉ kê cho con bé ít thuốc để về trường uống thôi.”

“Ấy, thực ra nếu không phải do bệnh của con làm chậm trễ thì để Na Na làm con dâu của mẹ còn mẹ làm mẹ chồng ấy. Thế thì quá tuyệt vời luôn, từ bé mẹ đã thích đứa trẻ này rồi.”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, chờ đến lúc con khỏi bệnh rồi chắc chắn con sẽ tận tay đưa Na Na về làm con dâu của mẹ!”

“y da, từ lúc nào mà con trai tôi lại biết lẻo mép thế này rồi, được! Mẹ đợi uống rượu hỷ của con trai yêu đấy nhá!”

Tôn Hiểu Cầm vừa hơi lo lắng nay lại vui vẻ trở lại.

Đợi đến khi thế giới xung quanh Lý Hỏa Vượng dần dần ngưng tụ, hắn lại trở về với thế giới mù mịt không ánh sáng ấy. Mặc dù mắt hắn đã mù được một thời gian rồi nhưng hắn vẫn chưa thích ứng được.

“Lý Tuế?”

Lý Hỏa Vượng thò tay ra đằng trước với.

Lý Hỏa Vượng rất nhanh với được một cái đầu đặc dính cũng cái tay kì quái nổi đầy móng tay sắc bén.

“Cha, con đây mà.”

Đi thôi, đưa ta trở về thôn nào.”

“Cha ơi, vừa rồi ngươi nhặt dưới đất một ít….”

“Ta vừa ăn canh trứng gà!”

Lý Hỏa Vượng cắt ngang lời Lý Tuế, rồi lại lặp lai lần nữa.

“Ta vừa ăn canh trứng gà!”

Lý Tuế suy nghĩ rồi lại cất lời hỏi:

“Vậy sao? Ở đâu vậy con cũng muốn ăn.”

“Được, về thôn đã. Về thôn rồi bảo Dương Tiểu Hài làm cho ngươi, mẹ, mẹ đừng ở đây nhìn nữa, bây giờ con có việc nên không thể tỉnh táo được, bữa cơm tối ba ngày nữa chắc chắn con sẽ tới.”

Chương 738: Giao Phó

Nhờ có sự dẫn dắt của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng đi theo con đường núi gập ghềnh trở lại đại viện Bạch gia.

Sau khi trở về chỗ ở, Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đẩu gọi lại Lý Tuế đang định rời khỏi căn phòng.

“Bỏ tấm gạc trên mặt xuống xem xem mắt ta hồi phục thế nào rồi.”

Sau khi Lý Tuế rón rén gỡ tấm băng gạc xuống, một tia sáng soi vào trong bóng tối khiến Lý Hỏa Vượng lập tức nheo mắt lại. Quá trời sáng rồi.

Sau khi hắn chầm chậm mở mắt ra thì phát hiện thế giới của mình cuối cùng đã hồi phục lại bình thường, đôi mắt mất đi ánh sáng nay đã hồi phục rồi.

Nhìn những ngói nhà nóc đen bên ngoài cửa sổ, sự chú ý của Lý Hỏa Vượng tập trung hoàn toàn lên người Lý Tuế.

Nó bỏ mũ rộng vành xuống, cởi tấm áo tơi trên người đi. Lý Hỏa Vượng thu hết toàn bộ diện mạo mới của Lý Tuế vào trong tầm mắt của mình.

Dáng vẻ của Lý Tuế gần như trong tưởng tượng trước đấy của mình, điều khác duy nhất là trông nàng đáng sợ khủng khiếp hơn trong tưởng tượng.

Cơ thể của nàng không rắn chắc lắm, thậm chí có một số chỗ hơi

rỗng, đến mức một số bộ phận bên trong bị lộ ra bên ngoài.

Rất rõ ràng cơ thể của Màn Thầu không đủ chống đỡ Lý Tuế, chỗ xương gãy nứt bị xúc tu màu đen bám lấy.

Tuy nói con gái của mình như vậy cũng không được hay lắm, nhưng hiện giờ đúng là trông nàng đáng sợ đến dọa người.

L*иg ngực của Lý Tuế phập phồng, mỗi phần phập phồng, đều có thể thấy một cuốn sách bọc trong máu thịt qua khe nứt.

Lý Hỏa Vượng nhớ, đó là bách khoa toàn thư phù lục mà mình cho Lý Tuế.

“Cha, sao thế.”

Lý Tuế không hiểu tại sao Lý Hỏa Vượng lại cứ nhìn chằm chằm mình như vậy.

“Không sao, chỉ ngắm chút thôi.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra, vỗ lên đầu của nàng.

“Đi đi, đi tìm Tiểu Hài ăn canh trứng đi, nhân tiện ngươi giúp ta gọi mấy người đến đây.”

Ở thôn Ngưu Tâm, sau bữa tối thường là thời gian nghỉ ngơi, không có ai ra ngoài, cho nên Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm được đầy đủ mọi người đến.

Cao Trí Kiên cơ thể cao lớn, Xuân Tiểu Mãn toàn thân đầy lông, Triệu Ngũ có hai bên bả vai một thấp một cao và phải chống gậy, còn cả Cẩu Oa khuôn mặt một mảng trắng một mảng xanh, những người này đều là sư huynh đệ ra sống vào chết cùng mình.

Ngoại trừ bốn người họ, còn có Dương Tiểu Hài thấp hơn người khác một đoạn.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang đầu bếp của thôn Ngưu Tâm:

“Ta không gọi ngươi, ngươi đến làm gì?”

“Hehe, ta thấy họ đến đây nên ta đến xem xem, hay là Lý sư huynh, bây giờ ta đi nhé?”

Dương Tiểu Hài xấu hổ xoa đầu cười.

Quen biết thời gian dài, cũng coi là quen thân. Nếu là trước đây, hắn cũng không dám làm vậy.

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý hắn, chuyển ánh mắt sang Cao Trí Kiên:

“Chiêu mộ hương binh thế nào rồi? Khoảng bao lâu nữa thì có thể hình thành đội quân chiến đấu?”

Cao Trí Kiên hừ mũi, hơi bất mãn lắc đầu:

“Còn lâu.”

Từ chỗ Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng được biết trong thôn vốn không có mấy người, không phải cơ thể hơi tàn tật, thì xương cốt không ổn, chọn đi chọn lại cả nửa ngày, cuối cùng chỉ miễn cưỡng hài lòng với hai người.

Nhưng hình như việc này cũng là điều đương nhiên, những người này đều là đồ bỏ đi mà Bạch Linh Miểu nhặt từ chỗ Nhân Nha Tử.

Nhưng việc này không đúng với kỳ vọng của Lý Hỏa Vượng, hắn cần đẩy nhanh tiến độ.

“Triệu Ngũ, phân số vàng mà mẹ Tôn Bảo Lục cho ta ra, dùng số tiền phân ra đó giúp Cao Trí Kiên mua thêm mốt số gia nô phù hợp, dù tốn nhiều tiền, cũng phải chọn người trung thành.”

“Phải mau chóng hợp thành đội quân hương thôn, kể cả lúc ta không ở đây, nếu gặp phải thiên tai gì khác, các ngươi cũng có thể tự bảo vệ mình.”

“Vâng, Lý sư huynh.”

Triệu Ngũ quản tiền gật đầu:

“Lý sư huynh, ngươi sắp phải đi ư?”

“Ừm, ta có chuyện phải đi một chuyến, nếu mọi việc thuận lợi, lần này chắc sẽ không quá lâu.”

Sau đó hắn lại nhìn sang Xuân Tiểu Mãn:

“Nghe nói ngươi đang luyện công pháp của Bạch Liên Giáo phía dưới từ đường?”

“Ừm, ta đang luyện.”

“Công pháp này, ngươi phải âm thầm luyện, dạy người khác cũng được, nhưng nhất định phải dạy cho người của mình.”

“Không bằng binh gia, tuy Thần Đả Kê Đồng có vẻ thú vị, nhưng Bạch Liên Giáo rất nổi tiếng trên bảng xếp hạng, chắc hẳn công pháp thần thông cũng có phân biệt, quá công khai rất dễ bị Giám Thiên Ti để ý.”

Khi nghe thấy Lý Hỏa Vượng giải thích chi tiết đến Giám Thiên Ti và tai họa của người nhà họ Bạch trước đây, Tiểu Mãn tỏ vẻ nghiêm trọng gật đầu, lập tức cảm thấy gánh nặng trên vai mình rất nặng.

Sau đó Lý Hỏa Vượng nhìn sang Cẩu Oa, ngày xưa hắn nói năng bộp chộp, từ sau khi sinh con gái, hắn đã trầm tính hơn rất nhiều.

“Cẩu Oa, không sao chứ?”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi, Cẩu Oa lập tức nở nụ cười mừng kiểu thương hiệu.

“Ầy, không sao không sao, ta có thể có chuyện gì chứ, cần ăn thì ăn cần uống thì uống. Lý sư huynh, ngươi yên tâm đi, thôn Ngưu Tâm đã có ta, không loạn được đâu.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu, sau đó dùng ngón tay chỉ lên hủ mục như ý trên bàn:

“Cho ngươi pháp khí này, nó có thể làm loạn tâm trí người khác, có thể phối hợp dùng với Bạch Mao Châm của ngươi.”

Đây là lễ vật năm đó thái giám Ký Tương tặng cho mình, dùng lưỡi

tâm tố luyện chế thành pháp khí đặc sắc, có thể khiến lòng người tràn đầy hoang mang.

Chương 739: Việc Cần Làm

Từ sau khi Lý Hỏa Vượng có được nó cũng chưa từng dùng đến, dứt khoát cho Cẩu Oa luôn.

“Ôi trời, đây là pháp khí thần tiên đấy! Lý sư huynh, ngươi khách sáo quá, lại tặng không cho ta.”

Cẩu Oa vui mừng cầm trong tay, ngắm kỹ từ trên xuống dưới, miệng thì khen thần kỳ không ngớt.

“Còn phương thuốc này, ta đã chép một bản, trong đó có Nhuận Huyết Đan và Bồi Nguyên Cố Bản Đan, một vài phương pháp luyện đan dược, là do kẻ bị chốc đầu đó dạy ta khi ta ở Thanh Phong Quan.”

“Bên trong còn kẹp mốt số họa pháp phù lục dùng để hành nghề y, trong thôn không có mấy đại phu, tìm người biết chữ, mà học theo.”

“Ta..ta..ta..ta biết chữ! Ngày nào phu tử cũng khen ta có ngộ tính tốt! Bây giờ ta đã biết ba mươi chữ rồi!”

Dương Tiêu Hài tự tiến cử mình đi đến, cầm sổ phương thuốc đó, lật đi lật lại xem.

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn hắn:

“Ngươi cầm ngược rồi.”

“Ồ..ồ..ồ…”

Lý Hỏa Vượng lại xét kỹ năm người trước mặt:

“Mọi người đều là những người ra sống vào chết với ta, ta luôn cảm thấy thế giới này không yên ổn, chẳng may thực sự có chuyện, dựa núi núi đổ, dựa nước nước chảy, chỉ có thể dựa vào

bản thân mình.”

“Haiz, không sao, chẳng phải chúng ta còn có ngươi ư, Lý sư huynh, ngươi thần thông quảng đại, ai dám không nể mặt Lý sư huynh của chúng ta.”

Lời nịnh hót của Cẩu Oa chỉ chuốc lấy ánh mắt lạnh lùng của Lý Hỏa Vượng.

“Lỡ như ngày nào đó ta chết thì sao? Lỡ như ngày nào đó ta lại phát điên thì sao? Các ngươi làm thế nào?”

Lý Hỏa Vượng vừa nói lời này, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề.

Cẩu Oa mở miệng, như muốn phá tan bầu không khí căng thẳng, nhưng lại không nói gì.

“Được rồi, ngoại trừ Cao Trí Kiên, những người khác lui trước đi.”

Bốn người cùng nhìn sang Cao Trí Kiên có thân hình cao lớn một cái, cầm đồ của Lý Hỏa Vương đưa cho rồi rời đi.

Lý Hỏa Vượng nhìn Cao Trí Kiên thân hình cao lớn trước mặt, sau một hồi suy nghĩ, lên tiếng nói:

“Trí Kiên, chắc chắn ngươi có quá khứ không đơn giản phải không? Tuy họ luôn nói ngươi ngốc, nhưng ta cảm thấy ngươi có trí tuệ tuyệt vời.”

Cao Trí Kiên trầm mặc gật đầu.

“Muốn quay về không?”

Cao Trí Kiên lắc đầu.

“Được, ngươi đã không quay về, vậy ta cũng không hỏi, sau này đây chính là nhà của ngươi, ngoại trừ ta và Miểu Miểu, ngươi có thực lực mạnh nhất, khi ta không có mặt, giúp ta trông coi tốt căn nhà này.”

Lý Hỏa Vượng dùng dao rạch bụng, lấy ra một tấm da người kèm

máu từ bên trong.

“Cầm lấy, vào lúc quan trọng, thứ này có thể giúp ngươi đỡ một mạng.”

Dường như biết sự quý giá của thứ này, Cao Trí Kiên lập tức hít khí lạnh, xua tay từ chối.

“Bảo ngươi cầm thì ngươi cứ cầm!”

Lý Hỏa Vượng nhét trực tiếp vào tay hắn. Câu ‘da của ta sắp lành rồi’ đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

Lý Hỏa Vượng vỗ vai hắn:

“Đều là huynh đệ ra sống vào chết, ngươi khách sáo như người ngoài vậy.”

Cao Trí Kiên nhìn tấm da người trong lòng bàn tay mình, thận trọng cất đi.

Sau đó hắn đưa tay lấy ra con dao găm từ trong túi dụng cụ tra tấn của Lý Hỏa Vượng, rạch lòng bàn tay mình, rồi lại rạch lòng bàn tay của Lý Hỏa Vượng.

Sau đó hắn nắm hai lòng bàn tay chảy máu lại với nhau.

Lý Hỏa Vượng nhìn vết rạch dần đông lại ở lòng bàn tay mình, khẽ cười:

“Đây lại là phong tục ở đâu thế.”

Đợi sau khi Cao Trí Kiên đi, hắn lấy ra một tờ giấy tuyên từ trong lòng, đó là thứ được viết khi mù mắt trước đây, bốn hàng chữ trên đó là rắc rối hiện tại của mình.

“Rắc rối này không tồn tại!”

Khi Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay run run chậm rãi lướt qua hàng thứ hai, chữ trên đó nhanh chóng biến mất.

Hai: Bất thường của thiên tai, nếu kế hoạch của Giám Thiên Ti bị

Tọa Vong Đạo phá hỏng, chưa biết chừng, sau này vẫn sẽ có thiên tai như vậy, mình không sợ, nhưng phải bảo vệ thôn Ngưu Tâm thế nào.

“Cót két có két.”

Bánh xe nghiền thành hai đường vết xe nhỏ hẹp.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên trước xe, quất nhẹ dây cương cho ngựa phi, còn Lý Tuế mặc áo tơi ngồi bên cạnh hắn, hiếu kỳ nhìn chim sẻ trên cành cây qua lớp màn đen treo dưới mũ.

Lý Hỏa Vượng đưa tay gõ lên xe ngựa:

“Miểu Miểu, không cần thiết ngày nào cũng ở bên trong, rất bí bách, giờ đã là hoàng hôn, ngươi có thể ra ngoài hóng gió.”

Bách Linh Miểu vén rèm xe, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Lý Hỏa Vượng, bỏ vải trắng che mắt, nhìn ngó xung quanh.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đó, Lý Hỏa Vượng phát hiện, hình như Bạch Linh Miểu hơi khác, nếu trước đây đôi mắt của nàng màu hồng, thì bây giờ đôi mắt của nàng đã biến thành màu hồng trắng.

Điều này nghĩa là gì, không nói cũng biết.

Lý Hỏa Vượng đưa tay bóp nhẹ tay của nàng, an ủi nói:

“Không sao, sắp đến Thượng Kinh rồi, đợi đến được đó, chắc chắn chúng ta có thể tìm được cách giải quyết đôi mắt của ngươi.”

Trong bốn việc, vấn đề an toàn của thôn Ngưu Tâm tạm thời được giải quyết, tiếp sau đây việc gấp nhất chính là đôi mắt của Bạch Linh Miểu.

Chuyện này vô cùng gấp gáp, nhưng cũng may không khó giải quyết như tưởng tượng.

Đã chứng kiến cuộc đại chiến giữa Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo trước đây, Lý Hỏa Vượng cảm thấy ở thế giới hỗn loạn này, đổi

một đôi mắt không quá khó.

Chương 740: Làng

“Lý sư huynh, tại sao ngươi bảo ta phải đi theo đến?”

Bạch Linh Miểu cất giọng nhỏ nhẹ hỏi.

“Đương nhiên người phải đi theo rồi, chữa đôi mắt cho ngươi, ngươi không đi thì chữa thế nào?”

Lý Hỏa Vượng trả lời như rất đương nhiên.

“Ồ.”

Bạch Linh Miểu cúi đầu nhẹ giọng đáp lại.

“Mệt không? Phía trước có cái thôn, tối nay chúng ta có thể đến xin ở nhờ, không cần ngủ trên xe ngựa.”

“Đừng lo lắng, theo tốc độ hiện tại, tối mai chúng ta có thể đến được Thượng Kinh, đến lúc đó, ngươi không những có thể nhìn rõ mọi thứ trở lại, hơn nữa sau này ngươi cũng có thể mở mắt vào ban ngày rồi.”

“Ừm, vâng, Lý sư huynh, ta nghe theo ngươi.”

Không phải lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng đến Thượng Kinh, hắn đã rất quen đường, lúc ánh chiều tà trên trời sắp tắt, cả thôn làng đã xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng đi đến gần, khuôn mặt Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ lo lắng:

“Lý sư huynh, nơi này cũng vậy.”

Trông thì có vẻ ổn, nhưng chỉ cần lại gần, những ngôi nhà bằng gạch nghiêng ngả sập xệ, trông như muốn đổ, cỏ dại và mạng nhện giăng khắp nơi, cho thấy những ngôi nhà này đã không có ai ở một thời gian rồi.

Tuy sắc mặt Lý Hỏa Vượng nghiêm trọng, nhưng lại không bất

ngờ, vì đây không phải lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Tuy trận thiên tai đó diễn ra trong thời gian rất ngắn, nhưng ngôi làng không may mắn lắm đã tiễn một số người rời đi.

Kể cả có những thôn làng may mắn, không xảy ra chuyện gì, thì cũng chỉ là số ít.

Đây không phải là chuyện của một hai thôn làng, mà là chuyện của toàn thiên hạ, có trời mới biết có bao nhiêu người chết trong trận thiên tai này.

“Các ngươi tìm ai?”

Một giọng nói già nua khiến Lý Hỏa Vương lập tức nắm chặt thanh kiếm.

Nhưng khi nhìn thấy một ông lão già nua chỉ còn một cái răng, run rẩy chống gậy, tay của Lý Hỏa Vương bèn buông lỏng binh khí.

Trên vai phải của hắn đeo một miếng vải đen, cho thấy trong nhà vừa có người qua đời…

“Ông cụ, là tôi, còn nhớ tôi không? Lần trước tôi cũng xin ngủ ở nhà đây.”

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt hắn, búng ngón tay giữa hai mắt hắn, rồi nói.

Ông cụ ngắm kỹ khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng một lúc, lập tức bừng nhớ ra nói:

“A! Là tên nhóc ngươi à, nào nào nào. Bây giờ trong thôn có rất nhiều nhà trống. Lần này ngươi ở bao lâu cũng được.”

Đợi khi thấy hắn đi về phía trước, Bạch Linh Miểu lặng lẽ đi theo bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ngươi quen ông ta thật à?”

“Không, một vở kịch thôi, trí nhớ ông lão cũng không tốt.”

Ông lão dẫn hai người đi vào thôn, những người khác trong thôn dần xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Những người này đều bưng một cái bát miệng rộng, ngồi xổm hoặc đứng dưới một gốc cây đa lớn, vừa ăn vừa trò chuyện nhân lúc trời còn chưa tối hẳn.

Nhìn thấy xe ngựa của Lý Hỏa Vượng, tất cả đều nhìn qua. Không ít người thân thiết với ông lão cũng tiện miệng đáp lời:

“Ông Triệu, có họ hàng thân thích đến à?”

Tuy vẻ mặt của họ rất bình thường, nhưng trên cánh tay của tất cả mọi người đều đeo vải đen,

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng được đưa đến trước một tiểu viện sạch sẽ:

“Đây là nhà của con trai út của ta, hắn đã chết rồi, ngươi ở đây đi.”

“Thực sự cảm ơn ngươi. Ông Triệu, còn phiền ngươi như vậy.”

“Ầy, ngươi nói kìa, chẳng phải chỉ ở nhờ thôi à, không sao, không sao.”

Nhìn bóng dáng hắn đi xa dần, Bạch Linh Miểu cất giọng thông cảm nói:

“Lý sư huynh, xem gia nơi này có rất nhiều người chết vì thiên tai lần này.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức nhìn sang Gia Cát Uyên, lúc này, hắn lăng lẽ đứng ở trong không trung phía xa, trầm mặc quay lưng với mình.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, theo như những gì Lý Hỏa Vượng hiểu về hắn, chắc chắn Gia Cát Uyên sẽ đổ hết trách nhiệm cái chết của những người này lên mình.

“Thôi, đã qua hết rồi, đừng nói nữa, ta ra giếng lấy nước, làm bữa cơm nóng.”

Vì ngày mai còn phải lên đường, cho nên bữa tối chỉ ăn qua loa, hai người tắm rửa xong thì lên giường ngủ.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng tối nay chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng đúng vào canh ba, hắn bị Lý Tuế phụ trách gác đêm gọi dậy.

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu đang thở chầm chậm bên cạnh, thấp giọng hỏi Lý Tuế bên giường:

“Sao thế?”

“Cha, họ hát kịch ở bên ngoài.”

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu lần nữa, nhẹ nhàng xuống giường, đẩy mở cửa đi ra ngoài.

Dưới gốc cây đa trước đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một đám người đang vây thành hình tròn, khoa chân múa tay nhảy điệu gì đó.

Họ không phải ai khác, chính là thôn dân dưới cây đã trước đó, thậm chí ngay cả ông lão dẫn đường cho Lý Hỏa Vượng cũng có mặt.

“Cha, họ đang làm gì thế?”

“Suỵt, đừng ồn, để ta xem.”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, dường như mình có liên quan đến tông môn giáo phái mà chưa từng thấy qua.

Nhưng điều nghi hoặc là khi ông lão dẫn họ vào trong thôn, rõ ràng mình đã cố tình kiểm tra, và không cảm thấy ác ý gì từ trong cảm xúc của hắn.

“Chẳng lẽ họ giống như sư thái, miễn cưỡng coi là người tốt?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, cuối cùng quyết định yên lặng quan sát, xem xem rốt cuộc họ muốn làm gì.

Bất luận họ có ác ý với mình hay không, ít nhất hiện giờ Lý Hỏa Vương cũng không sợ.

Vì khoảng cách hơi xa, những lời họ lẩm bẩm đọc chỉ có thể rời rạc truyền vào trong tai Lý Hỏa Vượng.

“Chịu hết những việc không như ý vô hạn, Vu Nhi Thần à, trăm việc không như mong muốn, hết tiền và hết lương thực. Vu Nhi Thần à, quần áo cũng hết sạch.”

Chương 741: Tế Bái Thiên Tai

“Vu Nhi Thần? Đó là thần tiên phương nào?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng suy đi nghĩ lại cái tên kỳ lạ này trong đầu mấy lượt, nhưng kể cả trong ký ức hiểu biết rộng của Hồng Trung, cũng không có dấu vết gì liên quan đến Vu Nhi Thần.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ, các thôn dân ở xa lại bắt đầu có biến hóa mới.

Những người trong vòng tròn yên tĩnh lại, họ tắt tất cả nến và đèn dầu, trong màn đêm, quỳ phủ phục dưới đất, lặng lẽ quỳ bái về phía trước.

“Họ đang bái lạy cái gì?”

Lý Hỏa Vượng thay đổi màu sắc cơ thể của mình thành màu đất, ẩn mình chậm rãi lần mò đi qua đó.

Lý Hỏa Vượng vốn suy đoán họ đang quỳ bái cây đa khổng lồ, nhưng sau đó phát hiện không phải vậy, rõ ràng hướng đối diện đỉnh đầu họ không có gì ngoại trừ một màn đen.

“Đợi một lát, bóng tối?”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía miếng vải đen treo trên vai tất cả họ, hình như miếng vải đen này có hàm ý gì đó.

“Vu Nhi Thần ơi!”

Tất cả mọi người vừa quỳ bái đồng loạt hô lên một tiếng, hai tay giơ cao, cả người nằm trên mặt đất, vẻ mặt phấn khởi nhìn lên bầu trời đen xì trên đỉnh đầu.

“Ầm..ầm..ầm..”

Mặt đất bắt đầu rung lên.

Lý Hỏa Vượng hơi căng thẳng nuốt nước miếng, đưa tay dúi thấp đầu của Lý Tuế bên cạnh.

Tiếng mặt đất rung càng lúc càng dữ dội, nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng thấy trên khuôn mặt của những người ở phía xa đó hiện lên vẻ kinh hãi, hắn lập tức hiểu ra trận rung chuyển này không phải do Vu Nhi Thần mà họ hô gọi gây ra.

“giết!”

Một tiếng sấm nổ vang lên, một luồng ánh sáng trắng trong bóng tối bên trái lóe lên trong mắt Lý Hỏa Vượng, lập tức Lý Hỏa Vượng có cảm giác bị đao chém trúng.

Đúng lúc hắn lùi lại nửa bước, dụi mắt rồi chầm chầm mở ra, chỉ thấy một hàng binh lính giáp đen cưỡi chiến mã hừng hực trực tiếp xông về những người đó như dao cạo.

Khi đuôi ngựa cuối cùng quét qua, đừng nói là có ai sống sót hay không, ngay cả một bộ quần áo hoàn chỉnh cũng không thấy, chỉ còn lại thịt nát bọc xương vụn bốc lên khí nóng bừng bừng

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu thì ra tiếng động đất vừa nãy là do đám binh lính cưỡi ngựa này gây ra.

Rõ ràng đám kỵ binh này chỉ có hơn ba mươi người, nhưng khi họ phi đến, lại khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác như hàng ngàn hàng vạn binh mã kéo đến.

“Soạt!”

Kỵ binh ở phía xa đồng loạt chuyển hướng, chĩa thẳng binh khí trên ngựa khổng lồ về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn Lý Tuế ở bên cạnh một cái, trong lòng giật thót:

“Xong rồi, bị phát hiện rồi!”

Tiếng đất rung lại vang lên, hơn nữa còn nhanh chóng lại gần Lý Hỏa Vượng. Hắn đang định bỏ chạy, trong lòng lại có ảo giác bị nhắm vào, bất kể chạy đi đâu cũng không thoát nổi.

Đúng lúc họ sắp xong đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, hắn lấy ra tấm bài của Giám Thiên Ti từ trong lòng và giơ cao.

Ầm một tiếng, mái tóc, tà áo góc áo của Lý Hỏa Vương bị thổi lật bay qua trái rồi qua phải, đội kỵ binh chia thành hai, như hai con sông cuồn cuộn, gào thét phi qua hai bên sườn Lý Hỏa Vượng.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng quay người lại, thì thấy một kỵ binh đã dừng trước mặt mình.

Người này có thân hình cao lớn, trong tay cầm một con đao lớn, dừng ở đó như một ngọn núi, sức ép cực mạnh.

Kể cả nhìn từ dưới lên trên, Lý Hỏa Vượng cũng không thấy mặt của hắn, chỉ có thể thấy khí nóng bốc lên ngùn ngụt từ trong mũ giáp dày nặng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đắn đo cân nhắc nên nói gì, “bốp”, người này đặt thanh đao lên lưng ngựa, hắn lấy ra một tấm tơ lụa màu vàng, căng thẳng ra hai bên, bắt đầu lớn tiếng đọc.

“Thượng thiên có lệnh, hoàng đế nhận lệnh! Dạo gần đây trong địa phận Đại Lương có pháp giáo khôi phục, những người này dùng lời lẽ mê hoặc chúng sinh để hiến tế thiên tai! Làm hại người! Phải chém đầu cả nhà! Bố cáo thiên hạ, lưu truyền rộng khắp!”

Sau khi vang giọng đọc thánh chỉ trong tay, cũng không đợi Lý Hỏa Vượng phản ứng lại, kỵ binh đó trực tiếp quay người bỏ đi.

Sau một chén trà, chỉ còn lại Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế đơn độc đứng tại chỗ.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu, nhìn về phía vũng thịt lớn phía

xa:

“Pháp giáo? Tế thiên tai? Thì ra những người này đang tế bái thiên tai? Vậy thì Vu Nhi Thần là…”

Lý Hỏa Vượng nói đến đây rồi lập tức vội im bặt, sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, hình như hắn cảm thấy giọng của mình lại bị lạc đi.

“Cha…cha không sao chứ?”

Lý Tuế lo lắng giật đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ôm đầu, lắc mạnh, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu, tại sao Đại Lương phải điều động binh gia khi đối mặt với những chuyện nhỏ nhặt rồi, việc này không nằm ở việc thực lực của họ mạnh hay yếu, mà là người họ tế bái là ai.

“Sao lại thế...thiên tai mới xảy ra bao lâu chứ, sao lại có tông môn giáo phái tế bái thiên tai? Nhanh quá rồi đấy.”

“Còn những người của pháp giáo, thế bái Vu Nhi Thần đó, rốt cuộc muốn làm gì? Không, không đúng, chuyện này cần nghĩ kỹ lại, rốt cuộc Vu Nhi Thần đó muốn làm gì?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ vấn đề này, chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang Gia Cát Uyên:

“Gia Cát huynh, sao lòng ta cứ không yên? Ngươi biết chuyện gì không?”

Gia Cát Uyên cau chặt mày nhìn sang vũng thịt phía xa, nắm chặt chiếc quạt trong tay:

“Lý huynh, ta không biết, ta cũng chỉ là người phàm thôi. Hy vọng thiên tai này không chỉ là mới bắt đầu.”

Chương 742: Tết Thượng Tỵ

Không nói ra còn tốt, vừa nói ra, trong lòng Lý Hỏa Vượng như có

một tảng đá đè nặng.

“Gia Cát huynh, còn về Vu Nhi Thần đó...”

Nói ra cái tên này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy sâu bên trong tai trái đau nhức, ôm tai theo bản năng.

“Lý huynh đừng hỏi nữa, hỏi nữa thì sẽ xảy ra chuyện đấy, những việc kỳ lạ, cho dù ngươi biết thì đã làm sao, ngươi cũng không thay đổi được gì.”

“Hơn nữa ngươi cũng biết, ngươi chính là một phần của cơ thể họ, thì ngươi dính nhân quả báo ứng của họ.”

“Cái này không được nói, cái kia cũng không được nói, thế có chuyện gì được nói không?”

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy bực bội.

“Có, đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, mọi thứ đều có hy vọng, việc duy nhất ta có thể nói bây giờ là, tuy Ti Mệnh chết, nhưng ít nhất tạm thời những ti mệnh quản lý thiên đạo đó không đáng ngại.”

“Nếu những Ti Mệnh thiên đạo đó thực sự xảy ra chuyện, chẳng phải đã thiếu một thiên đạo nào đó, chắc chắn ngươi biết nhanh hơn ta.”

Các loại cảnh tượng hỗn loạn xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, khiến sắc mặt hắn càng thêm khó coi:

“Thế giới điên khùng này, mẹ kiếp, đúng là nơi không dành cho con người ở!”

“Lý sư huynh? Ngươi sao thế?”

Bạch Linh Miểu khoác áo, loạng choạng đi về phía bên này.

Lý Hỏa Vượng liếc vũng thịt phía xa một cái, vội tiến lên, dìu đỡ nàng quay về.

“Không có gì, ra ngoài đi vệ sinh thôi.”

Cảm giác mưa gió sắp ập đến khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất bất an, tuy có Giám Thiên Ti, nhưng cũng không biết rốt cuộc Giám Thiên Ti có chống đỡ được không.

Hiện giờ hắn không thể làm được gì nhiều, việc duy nhất có thể làm là mau chóng tu chân đến đại thành, khi đối diện với các loại nguy hiểm khó khăn, có thể bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng càng ôm chặt Bạch Linh Miểu trong lòng.

Sắc trời tối dần, thành Thượng Kinh bắt đầu treo đầy các loại đèn l*иg lớn nhỏ khác nhau.

Dường như so hơn kém vậy, cửa hàng càng đẳng cấp, đèn l*иg treo trước cửa càng sang trọng càng tinh tế.

Trên chùm trên l*иg, ngoại trừ một số bức tranh sơn thủy, còn viết một số câu đố, chuyên dành cho người du chơi đêm chơi đoán câu đố.

Vài người túm năm tụm ba vây quanh đèn l*иg, không ngừng suy đoán.

Những người đoán trúng vui mừng tháo đèn l*иg tinh tế xuống và mang về nhà trong sự ngưỡng mộ của người khác.

Những người không đoán trúng lại chắp tay xấu hổ lui xuống trong tiếng chế nhạo cười chê xung quanh.

Ngươi ở nơi nào hát, ta cũng lĩnh nhận, cả Thượng Kinh Thành vô cùng náo nhiệt.

Lý Hỏa Vượng dắt ngựa hơi nghiêng mình, tránh đám trẻ con chạy đến từ phía sau. Cô gái cầm đèn hoa lan, chàng trai trai cưỡi trúc mã, khuôn mặt nở nụ cười vui vẻ.

Đây là thủ đoạn của Giám Thiên Ti ư? Trước đây Thượng Kinh bị Đấu Mỗ hủy như vậy, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, lại có thể khôi phục được bảy tám phần.

Lý Hỏa Vượng quan sát một lúc, hỏi Bạch Linh Miểu ngồi trên xe ngựa:

“Thượng Kinh Thành hiếm khi không ra lệnh giới nghiêm ban đêm, hôm nay là ngày tết gì?”

“Lý sư huynh, là tết Thượng Tỵ.”

Bạch Linh Miểu đang đọc sách nói nhỏ.

“Tết Thượng tỵ?”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm được ngày tết này trong ký ức của Hồng Trung. Tết này là ngày các cô gái đến tuổi cập kê tổ chức“biện lễ”.

Ngày này, người lớn bắt đầu trang điểm cho cô gái mười lăm tuổi nhà mình, ăn đồ chiên, uồng trà hoa, ăn cơm gạo đen rồi ra ngoài dạo chơi, và đầu cắm hoa thạch lựu cầu xin Thần Hỉ nhân duyên tốt đẹp.

Cô gái chỉ cần qua Kê lễ, thì phải chú trọng nam nữ thụ thụ bất thân, không được tùy ý lộ mặt.

Hơn nữa qua kê lễ, bà mối cũng có thể đến nhà cầu thân.

“Tết Thượng tỵ.”

Lý Hỏa Vượng thầm đọc tên này, đi về phía căn nhà mà Ký Tương tặng mình trước đây.

Đúng lúc sắp đi vào con ngõ nhỏ, Lý Hỏa Vượng bỗng nhìn thấy Gia Cát Uyên chặn trước mặt mình.

“Ừm? Sao thế? Có mai phục hả?”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lập tức tràn đầy sát ý, cơ bắp căng chặt.

Gia Cát Uyên khẽ thở dài, lắc đầu rồi hất nhẹ cằm về phía Bạch Linh Miểu trên xe ngựa.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Bạch Linh Miểu lúc này, Lý Hỏa

Vượng lập tức hiểu ý của Gia Cát Uyên:

“Miểu Miểu, trước đây ngươi chưa từng qua kê lễ trong tết thượng tỵ à?”

Bạch Linh Miểu khẽ lắc đầu:

“Chưa, lúc ta đón tết Thượng tỵ vào tuổi cập kê, đã bị Đan Dương Tử đưa đi.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng đi về hướng mà Gia Cát Uyên cầm quạt chỉ, ở đó có một sạp hàng bán hoa thạch lựu.

Đợi hắn quay về, bèn cắm hoa thạch lựu màu cam sẫm trong tay lên giữa mái tóc màu trắng của Bạch Linh Miểu.

“Không sao, trước đây chưa làm, thì hôm nay ta làm giúp ngươi!”

Không đợi Bạch Linh Miểu do dự, Lý Hỏa Vượng kéo tay nàng, đi về phía cửa hàng may mặc cao cấp ở một bên.

Lý Tuế cũng muốn đi theo, nhưng liền bị Lý Hỏa Vượng gọi:

“Lý Tuế, cho xe về nhà đi!”

Sau khi Bạch Linh Miểu từ cửa hàng may đi ra, cả người hoàn toàn thay đổi.

Váy màu xanh nhạt, dây thắt lưng màu phù dung, thêm một chiếc váy dài màu tím xanh đuôi dài chấm đất thắt eo tay áo rộng, khiến nàng vừa xuất hiện trên đường đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn…

Hiển nhiên cửa hàng may mặc sớm đã chuẩn bị cho tết Thượng Tỵ này, kích thước váy áo làm sẵn dành cho các cô gái mặc, Bạch Linh Miểu mặc lên rất vừa vặn.

Chương 743: Thuật Lừa Gạt

Nhưng hiển nhiên Bạch Linh Miểu không quen bị người khác chú ý, căng thẳng không ngừng bấm móng tay lên hoa lan nhã nhặn được thêu trên tay áo:

“Lý sư huynh, tại sao họ cứ nhìn ta.”

“Vì ngươi xinh đẹp, ngươi đẹp nhất Thượng Kinh thành, tiếp theo còn muốn gì? Đúng rồi, ăn bánh rán, uống trà hoa, ăn cơm gạo đen! Tối nay ngươi đừng nghĩ gì, vui vẻ đón ngày lễ thuộc về ngươi!”

Bạch Linh Miểu ban đầu còn chưa cởi mở, nhưng do ảnh hưởng của bầu không khí xung quanh, và sự dẫn dắt của Lý Hỏa Vượng, nàng dần nở nụ cười, hòa nhập trong bầu không khí nháo nhiệt.

Nàng cùng Lý Hỏa Vượng đi dạo trên con phố phồn hoa của Thượng Kinh thành, ngắm cảnh đoán câu đố, ăn điểm tâm.

Lúc này, nàng mặc váy đẹp, ăn đồ ngon, hưởng thụ tất cả trong thời gian ngắn ngủi nhưng vô cùng vui vẻ.

Lý Hỏa Vượng theo Gia Cát Uyên xếp hàng phía sau, ngắm bóng dáng của Bạch Linh Miểu đang ném thẻ vào bình rượu ở xa xa, và cả khuôn mặt chuyên tâm của nàng.

“Bốp!”

Bốn chữ thiên tài bẩm sinh trên chiếc quạt trực tiếp tan rã, Gia Cát Uyên vừa quạt:

“Lý huynh, hình như hồng nhan tri kỷ của ngươi có tâm sự.”

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu với vẻ phức tạp:

“Ta biết…ta biết.”

“Có cần tiểu sinh giúp người giải đáp không?”

“Gia Cát huynh, ta biết ngươi học vấn đầy mình, nhưng chuyện này, ngươi không giúp được, tạm thời ta cũng không có cách gì, chỉ có thể tạm thời giao cho thời gian, hy vọng thời gian có thể xóa tan tất cả.”

Trong lúc hai người trò chuyện, một thanh niên trẻ ôm con mèo ngọc đi về phía mình ở bên đường thu hút sự chú ý của Lý Hỏa Vượng.

Người này có làn da trắng ngần, ngũ quan thanh tú mang theo vẻ tuấn tú, cả người mặc đồ trắng hiện lên khí chất nho nhã.

Trên phố có rất nhiều cô gái, nhiều chàng trai ra ngoài ngắm các cô gái cũng là bình thường, nhưng kỳ lạ là Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy được cảm xúc nỗi khổ của hắn, việc này rất bất thường.

Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có mấy nô bộc thân hình cao lớn, Lý Hỏa Vương cũng bất ngờ phát hiện mình cũng không nhìn rõ được nông sâu của những nô bộc này.

Nhìn thấy họ đang không ngừng đi về phía mình, Lý Hỏa Vượng thấp thỏm:

“Họ là ai? Tại sao phải cảng trang lại gần ta? Chẳng lẽ thân phận tâm tố của ta bị lộ?”

Nhưng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, thanh niên đó chuyển bước chân, đi vào cửa hàng đồ bằng ngọc bên đường, Lý Hỏa Vượng không yên tâm lặng lẽ đến gần.

Đi đến gần, Lý Hỏa Vượng phát hiện, dường như thanh niên đó muốn bảo chưởng quầy cửa hàng đồ bằng ngọc định giá cho mèo ngọc của hắn.

Nghe thấy chưởng quầy cửa hàng đồ bằng ngọc không ngừng khen mèo ngọc trong lòng mình, chàng trai đó tỏ ra vô cùng vui mừng:

“Haha, bản thiếu gia đúng là có con mắt, đồ chỉ mua bằng năm trăm lạng, lại đáng giá năm ngàn lượng!”

Đợi chàng trai đi ra, nô bộc bên cạnh hắn nịnh nọt không ngớt, khiến hắn càng vui.

Khi thấy họ vốn không đi về phía mình, mà đi thẳng về phía trước, Lý Hỏa Vượng thầm nhủ:

“Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ họ chỉ qua đường thật thôi?”

“Có phải mình căng thẳng quá không?”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng còn đang suy nghĩ vấn đề này, hắn bỗng

phát hiện thanh niên đó lại đi về phía Bạch Linh Miểu!

Lý Hỏa Vượng lập tức co giò chạy, rút ra thành Đồng Tiền Kiếm, chỉ cần đối phương có hành động bất thường gì thì sẽ ra tay.

“Tại hạ xin chào cô nương.”

Ánh mắt thanh niên phát sáng nhìn chằm chằm mái tóc màu trắng của nàng.

Hành động của đối phương khiến Bạch Linh Miểu sợ lùi lại một bước, co lại phía sau Lý Hỏa Vượng:

“Ta đã thành thân rồi.”

Nhìn nô bộc cao lớn thô kệch phía sau hắn, Lý Hỏa Vượng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, nhưng nào ngờ phản ứng của đối phương nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Ồ, làm phu nhân kinh sợ rồi, mong đừng trách ta.”

Nghe thấy lời này, trong mắt thiếu niên hiên lên tia thất vọng, cúi người hành lễ với Bạch Linh Miểu, quay người đi về phía trước.

Đi qua một đám ăn xin, hắn tiện tay vứt một nắm bạc vụn cho họ, vừa quay người lại đến chào hỏi một cô gái khác.

Cợt nhả như vậy, đương nhiên sẽ không được đáp lại, nhưng đối diện với sự từ chối của người khác, hắn cũng không tức giận, mà chào hỏi cô gái khác.

Nhìn bóng dáng của hắn, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ rồi lớn tiếng nhắc nhở:

“Con mèo trong lòng ngươi là đồ giả, nó được làm từ ba miếng phỉ thúy vỡ ghép lại.”

“Ồ?”

Thiếu niên đó ôm mèo ngọc trong tay, kinh ngạc quay người:

“Vị huynh đài này, ngươi nhìn nhầm rồi, vừa nãy chưởng quầy đó nói đáng giá năm ngàn lượng.”

“Đó là cái bẫy, ngươi bị lừa rồi, phía dưới chân trái mèo ngọc đó có ba đường nứt dọc, hai đường nứt ngang.”

“Con mèo của ngươi có vết nứt đó, người khác mờ thấy thì biết phải định giá năm ngàn lượng, nhưng kể cả ngươi bán cho hắn hai ngàn lượng, hắn cũng không mua.”

“Ồ? Thật không?”

Đợi khi thấy thiếu niên đó kinh ngạc ôm mèo ngọc trong lòng đi về phía cửa hàng đồ bằng ngọc, Lý Hỏa Vượng kéo tay Bạch Linh Miểu đi về phía trước:

“Đi thôi, có lẽ chốc nữa sẽ đánh nhau.”

Sau khi đi một đoạn, Bạch Linh Miểu kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ngươi còn chưa xem mèo ngọc của hắn, làm sao biết mèo ngọc đó là đồ giả?”

Lý Hỏa Vượng không trả lời câu hỏi này, thực ra thuật lừa đảo đều giống nhau. Tọa Vong Đạo cũng dùng cách lừa đảo như vậy.

Chỉ cần một vị Tọa Vong Đạo trong đó để lại một dấu vết trên người của người nào đó, cho dù hai người trước sau không thông đồng, khi gặp phải Tọa Vong Đạo khác, bọn họ cũng sẽ dùng cách lừa đảo tương tự để lừa tiếp dựa theo dấu vết đó.

Chương 744: Nhà Kho

Một người nói vậy, có thể sẽ nghi ngờ là lửa đảo, nhưng nếu gặp ai cũng nói cùng lời nói dối như vậy, thì người kiên định cũng sẽ phải dao động, nghi ngờ bản thân.

Như trước đây, rõ ràng những Tọa Vong Đạo đó chưa từng tiếp xúc với nhau, nhưng tất cả đều cùng nói mình là Hồng Trung rất ăn khớp, chính là dùng cách lừa này.

Nhưng không ngờ cứ lừa mãi lừa mãi, mình lại thành Hồng Trung thật.

Sau đó Bạch Linh Miểu chơi vô cùng vui vẻ, thậm chí còn uống chút rượu trắng.

Chơi mãi cho đến khi đèn l*иg trên phố tắt hết, Lý Hỏa Vượng mới cõng Bạch Linh Miểu ngà ngà say về nhà.

Bạch Linh Miểu nghiêng đầu nheo mắt, đầu ngón tay trắng nõn không ngừng vẽ vòng tròn trên lưng Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, tết Thượng Ty thật là vui, thật muốn ngày nào cũng là tết thượng tỵ.”

“Ừm, sau này ngày nào cũng đón tết Thượng Tỵ.”

Lý Hỏa Vượng nói theo lời nàng.

Đi mãi đi mãi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lưng mình hơi ướt, sau lưng truyền đến tiếng nghẹn ngào.

Tiếng nghẹn ngào dần biến thành tiếng khóc, hình như Bạch Linh Miểu muốn dùng tay ngăn lại, nhưng tiếng khóc lại càng lúc càng to.

Cuối cùng, nàng chảy nước mắt nước mũi như trẻ con, bật khóc lớn lên lưng Lý Hỏa Vượng…

Bạch Linh Miểu điên cuồng đánh mạnh lên lưng Lý Hỏa Vượng

bằng cả hai tay.

Tuy tối qua ở cùng Bạch Linh Miểu rất muộn, nhưng vừa sáng sớm Lý Hỏa Vượng đã thức dậy.

Hắn không vội đi, mà hít sâu một hơi, dùng ngón tay móc vào trong mắt trái của mình.

Hắn móc mạnh, mắt trái được lôi ra kèm theo máu.

“Đợi nàng thức dậy, nói với nàng ta đi tìm cách chữa đôi mắt của nàng rồi.”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đặt nhãn cầu trong tay lên tay Nhị Thần.

Nhìn thấy khăn trùm đầu đỏ cô dâu lay động vì gật đầu, Lý Hỏa Vượng ôm nhẹ nàng, cầm hai thanh kiếm trên bàn rồi quay người đi.

Dậy sớm như vậy, lúc này một số đèn l*ư trên phố vừa bắt đầu được gỡ xuống, không ít người ngáp ngắn ngáp dài liên tục, hiển nhiên tối qua cũng dạo chơi rất muộn.

Lý Hỏa Vượng mua bánh quẩy kẹp bột nếp, vừa ăn và đi về phía Giám Thiên Ti.

Khi hắn ăn xong, thì cũng đến nơi, Lý Hỏa Vương lau tay dính dầu mỡ lên người sư tử đá, nhấc chân bước vào nha môn.

Hôm nay nhà họ Mặc canh cửa, Ti Mã Lam và một con chim đen đậu trên vai hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Lý Hỏa Vượng.

“Nhĩ Cửu, thật không ngờ ngươi vẫn còn sống, đã lâu ngươi không xuất hiện, ta còn tưởng ngươi bị Tọa Vong Đạo giết rồi.”

Con chim đen của Ti Mã Lam lên tiếng nói với Lý Hỏa Vượng.

“Có lẽ ta vẫn chưa đến lúc chết, nhặt về đươc cái mạng, Ti Mã huynh vẫn khỏe chứ.”

Lý Hỏa Vượng chắp tay với hắn.

Từng gặp mấy lần, Ti Mã Lam nhà họ Mặc cũng coi như có quen biết Lý Hỏa Vượng.

Trò chuyện mấy câu, chửi rủa Tọa Vong Đạo nấy câu, Lý Hỏa Vượng nói đến chuyện chính với họ.

Hắn dùng tay vào một con mắt cụp mí còn lại của mình:

“Trong kho của Ti, có thứ gì cho người ta làm con mắt không?”

“Con mắt?”

Ti Mã Lam nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

“Nhĩ Cửu huynh, kho của Giám Thiên Ti lớn như vậy, ta nào biết có hay không, ngươi phải tự đi tìm, trước đây ngươi từng vào trong kho chưa?”

Thấy Lý Hỏa Vượng lắc đầu, Ti Mã Lam bèn nói cho hắn biết vị trí của kho Giám Thiên Ti.

Lượn vòng trong hành lang dưới lòng đất giao thông thuận lời hồi lâu, khi Lý Hỏa Vượng đã đi khắp hoàn toàn không phân được phương hướng, thì cũng tìm được nhà kho.

Sau khi giơ lệnh bài chứng minh thân phận, Lý Hỏa Vượng đi vào trong.

Khi vừa đi vào, Lý Hỏa Vượng như tự co mình thành con chuột, sau đó xông vào một tủ thuốc lớn.

Trong nhà kho rộng lớn nói chuyện cũng có tiếng vọng lại, từng hàng tủ gỗ san sát các ô tủ vuông nhỏ ngay ngắn xếp thành hàng, Những tủ gỗ này rất cao, cao đến tận trần nhà cao ba trượng.

Bên trong tủ vuông gỗ có rất nhiều thứ khác nhau, một số tủ ô vuông được dán nhãn, một số hộp vuông được khóa lại.

Rất rõ ràng trong những hộp này đều chứa thiên linh địa bảo của Giám Thiên Ti.

Những người giúp Giám Thiên Ti làm việc đều dựa vào những thứ này.

Cũng không phải tất cả mọi thứ đều đặt trong những chiếc hộp vuông nhỏ đó, một số thứ nhỏ lẻ được chia ra theo loại đặt trên bàn dài.

Cũng có các loại đồ kỳ lạ hiếm có, nhưng Lý Hỏa Vượng không phân biệt được tác dụng của chúng.

“Đợi đã, đây chẳng phải đồ của ta sao?”

Lý Hỏa Vượng đưa tay cầm lên mặt nạ tiền đồng trên bàn dài.

Lần trước đóng giả Hồng Trung, sau khi đầu mình rơi ra, có lẽ thứ này cùng đầu của mình rơi vào trong tay Giám Thiên Ti.

Tuy bây giờ mình có con thoi Tâm Trọc của Gia Cát Uyên cho mình, nhưng có thể thêm một lớp bảo hiểm, đương nhiên Lý Hỏa Vượng sẽ không từ chối.

Đúng lúc hắn định lên tiếng, một tên thái giám từ bên cạnh tươi cười đi đến.

Hắn khác với thái giám đại sảnh trước đó, thái giám trong nhà kho không có con mắt, đôi mắt hoàn toàn bị thay thế bởi hai đồng tiền khâu lên.

"Vị đại nhân này, ngài có muốn chiếc mặt nạ này không? Đây là hàng mới đến, tốt lắm đấy."

Tên thái giám với hai đồng tiền xu đính trên mặt mỉm cười nhìn Lý Hỏa Vượng, với giọng nói âm nhu nửa nam nửa nữ, hắn chỉ về phía Lý Hỏa Vượng, hỏi.

Chương 745: Đổi Mắt

"Đúng vậy, ta muốn thứ này, đổi lấy bao nhiêu Dương Thọ Đan?"

Nghe được lời của Lý Hỏa Vượng, trên mặt thái giám tràn đầy ý

cười.

"Yo, vị đại nhân này đúng là biết nhìn hàng, ngài có thể đổi bằng ba mươi năm tuổi thọ."

"Đắt như vậy?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi giật mình, hắn biết rất rõ giá trị của Dương Thọ Đan này.

"Ai yo, không thì sao ta nói ngài biết nhìn hàng được, dù sao thì, ở chỗ như Tứ Tề này của chúng ta, những thứ này cũng hiếm lắm, để tiểu nhân nói cho ngài biết công dụng của chiếc mặt nạ này trước, ngài chỉ cần mang nó lên..."

"Được rồi, không cần ngươi giải thích, ta sẽ lấy cái này."

Lý Hỏa Vượng cầm lấy cái bình hồ lô quanh thắt lưng, đổ ra ba mươi viên Dương Thọ Đan.

"Đại nhân thật hào phóng! Mặt nạ đồng tiền này là của ngài rồi."

Đối phương cung kính đưa tay cầm lấy Dương Thọ Đan, trong mắt tràn đầy sự tham lam nhìn Dương Thọ Đan.

Lý Hỏa Vượng cầm lấy mặt nạ đồng tiền đeo lên mặt, cảm giác nặng nề quen thuộc này khiến hắn yên tâm hơn một chút, sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía viên thái giám trước mặt.

"Xem dáng vẻ chiêu tài tiến bảo của ngươi, chẳng lẽ ngươi thờ Thần Tài sao? Ngươi quang minh chính đại bái thờ thứ này, lẽ nào trong cung không hề quản tới?"

"Hahaha, đại nhân thật biết nói đùa, trong thiên hạ này có ai không thờ thần tài chứ, có ai lại không thích nhiều tiền đúng không? Hahaha."

Thấy đối phương không trực tiếp trả lời câu hỏi của mình, Lý Hỏa Vượng cũng dứt khoát không hỏi nữa, trực tiếp nói ra mục đích chuyến đi lần này của mình.

"Yo, muốn giúp một người mù có thể nhìn thấy lại à, chuyện này

tiểu nhân thật sự không dám chắc chắn, ngài đi theo ta đi, tiểu nhân sẽ bảo thuộc hạ kiểm tra thử xem."

Sau đó Lý Hỏa Vượng liền đi theo hắn đi qua mấy dãy tủ gỗ, khi khắp nơi đều xuất hiện những chiếc tủ gỗ xếp đầy những ô vuông nhỏ, hắn dường như có cảm giác mình đang ở trong một khu rừng.

Đặc biệt, càng vào bên trong, tủ gỗ càng cũ kỹ, hơn nữa còn xuất hiện những mảng mốc xanh ở các cạnh, góc.

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng khi đi qua những nơi ẩm mốc đó, Lý Hỏa Vượng mơ hồ cảm thấy mình đang bị theo dõi.

Dưới sự dẫn dắt của thái giám, Lý Hỏa Vượng đi đến một bức tường ở góc bên trái, trên bức tường ẩm mốc có những lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, tên thái giám đó đã cầm cây bút chu sa trên bàn bên cạnh, viết mấy chữ lên một tờ giấy trắng, sau đó cuộn tờ giấy trắng thành một hình trụ rồi nhét vào một ống tre nhỏ, cuối cùng ném vào lỗ hổng trên tường.

"Đại nhân, xin đợi một lát, chốc nữa sẽ có tin tức, ngài yên tâm, ta đoán chừng có thể giúp mắt của ngài lần nữa thấy được ánh sáng đấy, những thứ trong nội khố này ấy, là đồ mà Giám Thiên Ti đã lưu lại mấy trăm năm, bảo bối tốt có vô vàn."

"Ta không vội."

Lý Hỏa Vượng nói, yên lặng chờ đợi bên cạnh bức tường.

Một lúc lâu sau, thấy bầu không khí có chút trầm mặc, Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi rồi nói với thái giám bên cạnh:

"Đúng rồi, công công, ngài có biết trận thiên tai vừa rồi không? Ti nội có lấy được thông tin gì khác không?"

Nghe xong những lời này, viên thái giám chắp tay trước Lý Hỏa Vượng.

"Đại nhân, tiểu nhân có thể giúp ngài giải thích rõ mấy chuyện ở

nội khố, nhưng mấy chuyện ở bên ngoài, tiểu nhân thực sự không giúp gì được, từ khi sinh ra cho đến bây giờ, tiểu nhân chưa rời khỏi nội khố này bao giờ."

Nghe xong, Lý Hỏa Vượng chợt thấy trong người lạnh toát, ở nơi Đại Lương coi con người như một công cụ này, đúng là không từ bất cứ một thủ đoạn nào.

Một thái giám chưa từng đi ra thế giới bên ngoài đương nhiên sẽ ngăn chặn được tuyệt đối khả năng ăn trộm, điều đáng sợ hơn là, những thái giám như vậy có thể không chỉ dừng lại ở con số một.

"Đu!"

Một ống trúc văng ra từ một cái lỗ trên tường.

Viên thái giám Tiền Nhãn nhặt nó lên và bóc ra xem, như thể cảm thấy vui mừng thay cho Lý Hỏa Vượng, hắn vui vẻ nói:

"Đại nhân, ta nói rồi mà, thực sự vẫn có cách! Hơn nữa không chỉ là một cách đâu!"

"Ồ? Nói ngay đi!"

Đúng là hắn đã đoán không sai, chỉ là một chuyện nhỏ như mắt mù mà thôi, trong Giám Thiên Ti nhất định phải có biện pháp giải quyết."

"Cách này ấy mà, tên là Lưu Châu Pháp Nhãn, chỉ cần chôn pháp nhãn có kích thước cỡ nắm tay ở Ấn Đường huyệt, không những có thể nhìn rõ hơn, mà còn có thể trừ ma chấn quỷ."

"Chỉ có một viên sao? Cỡ bằng nắm tay? Hơn nữa còn phải chôn trong Ấn Đường huyệt?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi, Bạch Linh Miểu với con mắt bị mù dùng con mắt trên trán nhìn chằm chằm vào hắn, chỉ nghĩ thôi cũng khiến hắn không khỏi có chút hoảng hốt.

"Đại nhân, một con còn chưa đủ sao? Ngài không phải chỉ thiếu một con mắt thôi sao?"

Viên thái giám nhìn chằm chằm vào con mắt mù lòa của Lý Hỏa Vượng.

"Cái này không được, ta vận công Đại Chu Thiên phải đi qua Ấn Đường Huyệt, ngươi đổi cách khác đi."

"Ồ, vậy thì cách thứ hai, là Kim Kiều Diệu Kinh, có tiếng là sau khi lĩnh ngộ có thể làm người chết sống lại, chỉ có điều yêu cầu năng lực lĩnh ngộ hơi cao, cần phải đọc nhiều năm, thành tâm kiên định như thạch bàn."

"Đổi cách khác."

Viên thái giam nói ra từng lựa chọn một, nhưng tất cả đều bị Lý Hỏa Vượng từ chối hết cách này đến cách khác. Không phải mọi thứ không đáp ứng được yêu cầu của hắn, mà là luôn có những tác dụng phụ khác.

Chương 746: Không Đủ

Sau khi chọn đi chọn lại, cuối cùng chẳng còn lại bao nhiêu, ngay khi Lý Hỏa Vượng đang lưỡng lự không biết có nên chọn pháp nhãn trước đó hay không thì lời nói của thái giám đã khiến hắn chú ý.

"Cách thứ tám nhé, là Xá Lợi Tử của một cao tăng đắc đạo trong thời kỳ Đại Tề, chỉ cần lấy Xá Lợi Tử này trộn với Vô Căn Thủy là có thể có được tâm nhãn thông, tâm nhãn thông này chính là tâm của một con mắt không mù, không có mắt cũng có thể biết những gì đang xảy ra xung quanh."

"Cái này...có vẻ có chút thú vị. "

Trước kia hắn dường như đã đi vào ngõ cụt, thực ra Bạch Linh Miểu không nhất thiết phải có mắt mới có thể nhìn thấy đồ vật, bất kể dùng phương pháp nào, có thể để nàng ấy được hành động như bình thường là được.

Hơn nữa, cái gọi là tâm nhãn thông này, nghe có vẻ như hạn chế tàng hình và ảo ảnh, có thể khiến thực lực của Bạch Linh Miểu

tăng lên một cấp cao hơn.

"Công công, vậy lấy cái này đi."

"Đại nhân, chờ một chút, ta còn chưa nói xong, Xá Lợi Tử này không phải ai cũng có thể sử dụng, phải là người hữu duyên có lòng tốt mới được, nghe nói người có trái tim càng lương thiện thì tâm nhãn thông sẽ càng lợi hại, ngược lại nếu là ngươi có trái tim độc ác thì sẽ bị Xá Lợi Tử trực tiếp siêu độ."

"Thiện tâm? Không sao, cứ lấy cái này đi."

Nếu cứ đi theo cách này, trái tim của ai lương thiện nhất, đó chắc chắn là Bạch Linh Miểu rồi, không có ai phù hợp hơn.

Thái giám Tiền Nhãn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chiếc đạo bào màu máu trên người của Lý Hỏa Vượng, rồi nhìn hai hàng dụng cụ tra tấn dính máu khác nhau ở vạt áo, nghi ngờ hỏi:

"Đại nhân, ngài thiện tâm thật sao?"

Rõ ràng là hắn tưởng lầm Lý Hỏa Vượng lấy thứ này để dùng cho mình.

"Ta không có lòng tốt sao? Nói nhảm gì đó! Ta muốn cái này! Mau lấy cho ta!"

Lý Hỏa Vượng cau mày nói.

Nghe vậy, thái giám cũng không nói gì, quay người, dẫn theo Lý Hỏa Vượng đi về hướng bên trong tủ gỗ.

Nhưng mới vừa đi được vài bước, hắn quay đầu nhìn về phía Lý Hỏa Vượng, ngập ngừng nói:

"Đại nhân, thực xin lỗi, còn có một chuyện quan trọng hơn nữa mà lúc nãy tiểu nhân quên hỏi. Ừm...Đừng trách tiểu nhân quá trực tiếp, Xá Lợi Tử này trị giá bốn trăm Dương Thọ Đan, ngài...có mua nổi không?"

"Bốn trăm?!"

Nghe thấy viên thái giám nói ra giá cả, đồng tử của Lý Hỏa Vượng hơi co lại, thậm chí không cần nhìn vào bình hồ lô của mình, hắn cũng biết trong đó chắc chắn không có nhiều như vậy.

"Ngài chớ ngại đắt, đây là một thứ đồ tốt ở thời kỳ Đại Tề một ngàn năm trước đấy, thời nay làm gì có cao tăng nào có tọa hóa có thể lấy được Xá Lợi Tử chứ."

Lý Hỏa Vượng thực sự không nghĩ rằng nó quá đắt, nhưng hắn thực sự không có nhiều như vậy, trước đây hắn luôn bận rộn giải quyết ảo giác, làm gì có thời gian nhớ đến việc kiếm Dương Thọ Đan.

"Vậy pháp nhãn trước đó giá cả thế nào."

Chỉ cần có thể giúp Bạch Linh Miểu nhìn lại được, Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm đến việc nàng trở nên xấu xí.

"Năm trăm."

Lời nói của thái giám đã hoàn toàn xua tan ý định sử dụng pháp khí rẻ tiền của Lý Hỏa Vượng, hắn cũng không ngờ pháp nhãn đó còn đắt hơn cả Xá Lợi Tử.

Hắn cũng có thể hiểu được ra, trên đời này, nếu nói đến độ hiểm độc, không ai qua được Giám Thiên Ti.

Dương Thọ Đan mà hắn phải nhọc nhằn khổ sở, ở bên ngoài vào sinh ra tử mới đổi lại được, kết quả, vào nội khố này, hắn chẳng đổi lại được thứ gì.

Không có Dương Thọ Đan thì không thể mang Xá Lợi Tử về cho Bạch Linh Miểu, mà không có Xá Lợi Tử, không lâu sau Bạch Linh Miểu sẽ bị mù, Lý Hỏa Vượng tuyệt đối không thể chịu đựng được kết cục này.

Nhớ năm đó trong bình hồ lô của Lý Chí chỉ có bốn viên Dương Thọ Đan, nhưng bây giờ hắn cần có đủ bốn trăm viên Dương Thọ Đan mới được, dù có đi cướp cũng không biết phải cướp chỗ nào.

"Nhưng ta đã giết cả nhà nàng ấy rồi, bỏ ra chút này thì có bõ bàng gì? Bất kể thế nào, Xá Lợi Tử nhất định phải được đưa cho Bạch Linh Miểu!"

Lý Hỏa Vượng bước ra khỏi nội khố với những bước chân nặng nề như treo thêm đá.

Hắn không có đi ra khỏi Giám Thiên Ti mà là đi thẳng đến đại sảnh đầy bức bình phong, nơi nha môn của Giám Thiên Ti nhận công việc.

Mọi người vẫn là những người đó, nhưng khi đối mặt với họ, thái độ của Lý Hỏa Vượng đã thay đổi từ thù địch trở nên bình thường hơn.

Mặc dù người của Giám Thiên Ti coi mạng người như cỏ rác, nhưng trong khắp thiên hạ này, thực sự không thể thiếu những người như vậy.

"Nhĩ Cửu? Thật không ngờ ngươi vẫn còn sống, ta còn tưởng ngươi đã chết rồi chứ."

Nghe người đàn ông tên Nam Cung nói ra những lời giống như Tư Mã Lam đã nói trước đó, Lý Hỏa Vượng cũng lười phải giải thích lại thêm một lần nữa.

"Ta muốn nhận công việc, những việc nào được trả nhiều nhất?"

Lý Hỏa Vượng hỏi thẳng.

Nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Lý Hỏa Vượng, Nam Cung không hỏi han gì, lấy ra một cuốn sách đặt trước mặt hắn.

"Ngươi tự tìm đi, trang cuối cùng là được."

Lý Hỏa Vượng trực tiếp mở ra xem, một công việc được viết bằng bút chu sa trực tiếp ập tới trước mặt hắn.

"Hồng Trung của Tọa Vong Đạo, bất luận sống chết."

Ánh mắt hắn dừng lại ở đó một hồi lâu, Lý Hỏa Vượng mới bắt đầu lật sách về phía trước.

Chương 747: Linh Nghiệt

Phát Tài của Tọa Vong Đạo, Tây Phong của Tọa Vong Đạo, Bạch Bản của Tọa Vong Đạo, Tọa Vong Đạo, Tọa Vong Đạo, mấy trang liên tiếp đều là Tọa Vong Đạo, tin tức trước đây của Liễu Tông Nguyên quả không sai, Giám Thiên Ti đúng là đánh dấu đỏ với Tọa Vong Đạo rồi.

Mặc dù những thù lao này rất có giá trị nhưng Lý Hỏa Vượng thực sự không muốn tiếp xúc với những kẻ dối trá đó nữa.

Giữa Tam Nguyên Tứ Hỷ luôn có một mối liên hệ, chúng thuộc về thạch cao da chó, nếu giết một tên thì những phiền phức kéo theo sau đó sẽ không bao giờ có thể trừ khử được, giống như những gì đã xảy ra với Gia Cát Uyên trước đây vậy.

"Nhĩ Cửu huynh, trước đây không phải ngươi nói muốn trả thù Tọa Vong Đạo sao? Tại sao không nhận?"

"Ta đã dùng một con mắt để đánh đổi, đã trả xong thù của ta rồi, tên Tọa Vong Đạo đã giết đại trưởng lão cũng đã bị ta đích thân giết chết."

Sau khi nghiêm túc lật từng trang, bàn tay của Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại, ngón tay của hắn chậm rãi vạch qua hai chữ viết bằng bút lông.

"Linh nghiệt."

Mà bên dưới cái tên này, theo sát nó chính là thù lao của nó, bốn trăm ba mươi viên Dương Thọ Đan và năm năm Vô Cấu Dương Thọ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Gia Cát Uyên đang đứng bên cạnh Nam Cung.

"Linh nghiệt? Linh Tự Bối?"

"Lý huynh, đây không phải là Linh Tự Bối, mọi thứ khác đều đúng, chỉ có nó là không phải."

Trên mặt Gia Cát Uyên hiện lên một tia kinh tởm.

"Đúng vậy, chính là linh nghiệt."

Nam Cung mở miệng, tiếp lời.

"Nhưng ngươi thực sự định nhận công việc này sao? Đừng nhìn thấy thù lao là Vô Cấu Dương Thọ liền mờ mắt, giải quyết nó chi bằng giải quyết Tọa Vong Đạo thì hơn, ít ra thì cũng an toàn hơn."

"Linh nghiệt này nguy hiểm như vậy sao? Lai lịch thế nào?"

"Nói về mức độ nguy hiểm thì, hẳn là vẫn ít hơn một chút so với Tâm Trọc, Tâm Tố, Tâm Bàn, thực ra thì, linh nghiệt này có dễ đối phó hay không phụ thuộc hoàn toàn vào thứ mà chúng bám vào."

"Nếu treo trên cơ thể con người thì cũng coi như dễ hơn nhiều, cùng lắm là thần tiên nửa điên rồ, nhưng nếu nó bám vào cơ thể của một tên tà ma lợi hại, hoặc thứ gì đó khác, hehe, vậy thì tha hồ mà chịu khổ."

"Cũng giống như một vài thứ ký sinh kỳ lạ vậy..."

Lý Hỏa Vượng bắt đầu hỏi Nam Cung về một số chi tiết của linh nghiệt.

Nhưng có một điều rất khó hiểu là những thứ mà linh nghiệt này ký sinh rất khác nhau, năng lực cũng hoàn toàn khác nhau, thậm chí đôi khi cả những thần thông cũng hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhìn vào những ghi chép khác nhau về linh nghiệt trong cuốn sách, Lý Hỏa Vượng bắt đầu đánh giá và phán đoán xem với năng lực hiện tại của mình, liệu hắn có thể xử lý được tình huống này hay không.

Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn quyết định nhận công việc này, hiện tại hắn đã có được sức mạnh của Hồng Trung, không còn là Lý Hỏa Vượng trước đây nữa, không hẳn sẽ sợ linh nghiệt này.

Dù không đấu lại, nhưng nếu muốn chạy trốn vẫn là không thành vấn đề.

Hơn nữa linh nghiệt cũng chưa chắc đều lợi hại, trong sách này cũng ghi chép rằng, có một vị hòa thượng vận may lớn, gặp được một linh nghiệt bám trên ngọn cỏ đuôi chó, tự nhiên nhặt được một món hời lớn.

"Lấy cái này đi, không chọn nữa."

Lý Hỏa Vượng duỗi ngón tay ấn vào mực đóng dấu màu đỏ, ấn mạnh vào sách.

"Được rồi, đây là bốn nơi mà các điều tra viên trong ti nội tìm thấy có khả năng có linh nghiệt, ngươi có thể đi thăm dò một lượt tất cả các nơi này."

"Vẫn cần ta phải đi tìm?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay nhận lấy bản đồ.

"Đương nhiên, vậy ngươi cho rằng lương thưởng hậu hĩnh như vậy có thể tự nhiên mà có sao? Nhưng hiện tại thẻ bài của ngươi đã lên đến kỳ rồi, có thể tìm thêm vài người giúp ngươi làm việc, như vậy cũng có thể giảm bớt rủi ro."

Nhưng Lý Hỏa Vượng không hề có ý định tìm người nhập bọn như Ký Tương trước đây, hắn trực tiếp cầm lấy bản đồ, xoay người bước ra ngoài.

Nếu tìm thêm một người thì sẽ phải chia thù lao cho thêm một người, nếu thù lao của việc này bị chia ra thì sẽ không đủ để mua Xá Lợi Tử nữa.

Mới lưu lại một đêm ở tiểu viện của Thượng Kinh thành, Lý Hỏa Vượng đã dẫn theo Lý Tuế và Bạch Linh Miểu tiếp tục lên đường.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ sớm tìm được linh nghiệt, nhưng lại không ngờ rằng hai nơi đầu đều là giả, đến cái bóng của linh nghiệt cũng không có.

Một tháng rưỡi trôi qua trong chớp mắt.

"Bạch…bạch…bạch…"

Bạch Linh Miểu nghiêng người, cầm một thanh gỗ, nện thật mạnh chiếc áo choàng đỏ của Lý Hỏa Vượng lên tảng đá lớn bên sông.

Sau khi nện một hồi, Bạch Linh Miểu nhặt đạo bào lên, giũ nó trong dòng sông chảy xiết rồi lại vặn lên đá.

Nếu không có nơi bằng phẳng thì chỉ bằng cách này mới có thể giặt sạch hơn một chút.

Sau khi giặt xong quần áo của Lý Hỏa Vượng, tiếp theo là quần áo của nàng, nàng giặt rất cẩn thận, bởi vì đây là đồ mà Lý sư huynh đã mua cho nàng lúc ở Thượng Kinh.

Trang phục rất đẹp, nàng rất thích.

Sau khi giặt một lượt sạch sẽ hết toàn bộ quần áo, nàng bỏ vào trong chậu rồi đứng dậy.

Bạch Linh Miểu ôm theo cái chậu gỗ, nhặt một chiếc cọc tre dày bằng ngón tay trên mặt đất, vừa dùng chiếc cọc tre gõ liên tục xuống con đường trước mặt, vừa đi về phía xe ngựa.

Chương 748: Gánh Nặng

Ngay lúc Bạch Linh Miểu đã giặt sạch quần áo, đang cẩn thận đi về phía xe ngựa, nàng đột nhiên cảm thấy đầu kia của cây sào tre trong tay mình bị ai đó nhấc lên.

Nhìn một mảng màu đỏ mơ hồ đó, Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng nói về phía đầu cây sào tre:

"Thực ra hiện tại ta vẫn có thể nhìn thấy, chỉ là không thể nhìn rõ mà thôi."

Nhị Thần phía trước không trả lời nàng, nắm cây sào tre đi về phía xe ngựa.

Sau khi đến bên xe ngựa, nhờ sự giúp đỡ của Lý Tuế, Bạch Linh Miểu đặt quần áo đã giặt lên nóc xe và trên lưng ngựa để hong khô.

"Lý Tuế, cha ngươi đâu?"

Bạch Linh Miểu nhìn về phía màu vàng khô héo mờ ảo trước mặt, hỏi, đó là áo tơi của Lý Tuế.

Sau một thời gian sống chung từ sáng đến tối, lúc này Bạch Linh Miểu đã thích nghi rất nhiều với vẻ ngoài đáng sợ của Lý Tuế.

Mặc dù không thế giống như Lý Hỏa Vượng, coi Lý Tuế như con cái của mình, nhưng ít nhất vẫn có thể đối mặt với nó bằng một tâm thái bình thường.

"Cha đi tới khu rừng trước mặt rồi, cha nói một canh giờ sau sẽ trở lại."

Lý Tuế tay cầm sách trả lời.

"Ồ, vậy chúng ta nhóm lửa nấu cơm trước đi."

Bạch Linh Miểu lấy dao đánh lửa từ xe ngựa ra và đi về phía đống củi bên cạnh.

Nổi lửa, giá nồi, múc nước, trước đây Bạch Linh Miểu đã làm những việc này rất nhiều lần, nhưng hôm nay lại xảy ra chút sai sót, trong lúc bất cẩn, nàng đã trực tiếp đưa tay trái của mình vào đống lửa.

Dù đã kịp thời rút tay ra nhưng trên những ngón tay mảnh khảnh ấy vẫn phồng lên trắng xóa vì vết bỏng.

Nhị Thần trực tiếp đi tới, đẩy nàng ra, bắt đầu thành thạo nấu nướng. Nhưng nhìn những bóng người mờ ảo đang bận rộn trước mặt, trên mặt Bạch Linh Miểu hiện lên một tia chua xót.

Giọt nước mắt đảo quanh trong mắt Bạch Linh Miểu, đây không phải nước mắt vì đau đớn, hơn thế nữa là sự phiền muộn khi nàng sắp trở thành gánh nặng của mọi người.

Sau khi ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Bạch Linh Miểu cố gắng lấy lại tinh thần, cầm sào tre đi về phía khu rừng phía trước.

Cây sào tre liên tục gõ xuống đất, phát ra âm thanh lanh lảnh, dò

tìm lối đi cho Bạch Linh Miểu.

Chẳng bao lâu sau, trong thế giới mờ ảo, Bạch Linh Miểu nhìn thấy một mảnh màu đỏ, đó là đạo bào màu máu của Lý sư huynh.

"Lý sư huynh, bữa ăn đã chuẩn bị xong rồi."

Bạch Linh Miểu đứng từ xa hét lên với mảng màu đỏ đó.

Nghe thấy giọng nói, Lý Hỏa Vượng nhìn về phía đó, trên khuôn mặt nở một nụ cười:

"Cảm ơn, mẹ."

"Này, xem ngươi nói kìa, giữa ta với ngươi còn nói cảm ơn làm gì nữa?"

Tôn Hiểu Cầm ngồi trên ghế đẩu cạnh giường bệnh, mở hộp thức ăn trên tay.

Món ăn mặn là thịt kho tàu, món chay là rau muống xào, canh là súp cà rốt và thịt cừu, rất cân bằng dinh dưỡng.

"Con trai, ta biết ngươi không thích ăn cà rốt, nhưng ngươi không thể kén ăn, ngươi cần ăn thật nhiều cà rốt, bổ sung thêm nhiều vitamin mới được."

"Mẹ, bây giờ ta thực sự không phải là người kén ăn."

Lý Hỏa Vượng mở miệng, cho miếng cà rốt trong thìa vào miệng nhai.

"Ôi, không kén ăn là tốt rồi, con trai chúng ta càng ngày càng hiểu chuyện."

Tôn Hiểu Cầm gật đầu hài lòng, thời gian này Lý Hỏa Vượng khá trầm tĩnh, khiến khí sắc trên mặt nàng cũng tốt hơn trước kia rất nhiều.

"Mẹ, trước đây ta quên hỏi, mẹ sống ở đâu vậy? Không phải cũng sống trong nhà tù này chứ?"

"Vốn dĩ ta muốn mua một chiếc giường gấp rồi nhờ cha ngươi mang đến đây để ở với ngươi, nhưng nói khô cả họng mà họ kiên quyết không chịu, bây giờ ta phải thuê một phòng gần đây để ở."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng gật đầu nói:

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

"Tốt sao? Lý sư huynh, như thế này thực sự tốt sao?"

Bạch Linh Miểu đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, buồn bã nhìn hắn.

"Tại sao ngươi lại nói dối ta, nói rằng bệnh của mình đã tốt lên, tốt ở đâu chứ..."

Nói xong lời này, Bạch Linh Miểu khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt trở nên có chút ảm đạm.

"Nhưng ta làm sao có thể trách ngươi được...Thực ra ta cũng không nói với ngươi rằng, trái tim ta cũng không thể buông xuống..."

"Lý sư huynh, ngươi có nghĩ liệu chúng ta xa nhau thì sẽ tốt cho cả hai bên không? Nhưng ngươi thế này...ta thực sự không thể yên tâm được..."

"Ta không sao, ta rất tốt, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, ngươi thấy đấy, một, hai tháng nay, bệnh tình của ta đã ổn định hơn nhiều."

"Ai da, con trai, con không thể nói như vậy được, mặc dù bây giờ ngươi đã khá hơn nhiều so với trước đây, nhưng vấn đề là ngươi vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh, càng là lúc sắp khỏe lại càng không được buông lỏng cảnh giác."

Lý Hỏa Vượng kiên nhẫn lắng nghe lời càm ràm không hồi kết của Tôn Hiểu Cầm, hắn hưởng thụ những lời càm ràm này, chỉ khi mất đi mới biết nó quý giá đến thế nào.

"Yên tâm đi, rồi sẽ có một ngày ta khỏe mạnh trở lại, một ngày nào đó!"

Lý Hỏa Vượng vừa nói lời này, xoẹt một tiếng, cánh cổng sắt đột nhiên mở ra.

Lý Hỏa Vượng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, ngay lập tức nhìn thấy hai bác sĩ khoác áo blouse trắng bước vào cùng với ba nam y tá, trong đó có một nam y tá đang đẩy xe lăn.

Nhìn bọn họ, trong mắt Lý Hỏa Vượng đầy cảnh giác, hắn thăm dò hỏi:

"Miểu Miểu? Lý Tuế? Là các ngươi sao? Các ngươi rời đi trước đi, ta sẽ về ngay lập tức."

Chương 749: Can Thiệp

Tôn Hiểu Cầm cực kỳ căng thẳng, đứng dậy, chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Này! Các ngươi là ai? Ai cho các ngươi vào đây!"

"Bà Tôn, đừng lo lắng, bọn ta chỉ muốn cho con trai ngươi tập luyện phục hồi chức năng và rèn luyện cơ bắp một chút, nếu không đến khi cơ bắp trên người hắn hoàn toàn bị teo đi, hắn sẽ phải dành cả phần đời còn lại của mình trên giường đấy."

Nói xong, những người này bắt đầu hành động, họ cởi bỏ quần áo trói buộc trên người Lý Hỏa Vượng, phơi bày thân thể tái nhợt cực độ của hắn giữa không khí.

So với trước đây, chân tay của hắn rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, trông gần như thẳng như chiếc đũa.

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng vẫn không thể đứng dậy dù có sự giúp đỡ của các y tá, quản ngục đứng canh gác ở cửa không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gã cuồng võ rốt cuộc cũng yên tĩnh lại rồi.

"Chuyện này...chuyện gì đang xảy ra ở đây, con trai ta sao lại gầy đi nhiều như vậy!"

Tôn Hiểu Cầm có chút hoảng hốt.

"Bà Tôn, bà đừng lo lắng, đây chỉ là bệnh teo cơ bình thường do lâu ngày không được vận động mà thôi, sau khi tập luyện phục hồi chức năng, hắn có thể trở lại bình thường, lại nói, trên cơ thể con trai ngươi không có chỗ nào bị hoại tử cả, ngươi thực sự đã chăm sóc rất chu đáo."

Nghe vậy, Tôn Hiểu Cảm mới cảm thấy nhẹ lòng.

"Cứ cách vài tiếng ta lại lật người cho hắn một lần, ta biết điều này, ta đã học được từ những người chăm sóc người già bị liệt ở trên tiktok đấy."

Dưới sự chỉ huy của bác sĩ, các y tá dìu Lý Hỏa Vượng ngồi vào trong xe lăn, đang định đẩy ra ngoài.

"Chờ đã! Các người muốn đưa ta đi đâu! Bây giờ ta không thể đi!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng vùng vẫy, nhưng bị các y tá giữ lại rất chặt.

Nếu bây giờ hắn ra ngoài, có trời mới biết ở phía bên kia hắn có thể chạy đi đâu.

Một bác sĩ trung niên hói đầu ngồi xổm xuống và nhìn Lý Hỏa Vượng tò mò.

"Tại sao lại không đi được? Ngươi có thể nói ta biết lý do không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn chằm chằm:

"Chờ một chút, đợi lát nữa thôi là được rồi."

"Tại sao không phải bây giờ? Tại sao cứ những lúc ngươi tỉnh táo thì không thể rời khỏi phòng? Ngươi đang sợ cái gì?"

Nghe được lời nói của bác sĩ, trong lòng Lý Hỏa Vượng đập mạnh, tên này đã biết lúc này hắn đang tỉnh táo rồi sao?

"Bạn học, hiện tại ngươi đang tỉnh táo, vậy thì tư duy và logic hiện tại của ngươi đáng ra phải bình thường mới đúng, có lẽ ngươi

hiểu được ý của ta, bọn ta làm như vậy là để chữa bệnh cho ngươi, lẽ nào ngươi muốn cả đời này vĩnh viễn nằm trên giường, để mẹ chăm sóc ngươi cả đời sao?"

"Bà ấy đã lớn tuổi như vậy, thật sự có thể chăm sóc ngươi cả đời sao? Ngươi nhẫn tâm nhìn bà ấy mái tóc đã bạc còn phải trở mình cho một người năm sáu chục tuổi như ngươi, rồi đại tiện tiểu tiện các kiểu sao?"

"Không đâu, chỉ cần đợi đến ngày ta tu chân đại thành..."

Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt kiên định từ từ ngậm miệng lại.

Hai bác sĩ đưa mắt nhìn nhau, từ trong chiếc áo blouse trắng lấy ra một quyển sổ, nhanh chóng ghi lại cái gì đó.

Họ đi ra xa hơn một chút, sau khi nói chuyện với nhau một hồi, họ lại đi bộ trở lại.

"Lý bằng hữu, chúng ta có thể không đẩy ngươi ra ngoài để tập luyện phục hồi chức năng nữa, vậy ngươi có thể nói chuyện với ta được không?"

"Đừng căng thẳng, chỉ là thoải mái trò chuyện như những người bạn với nhau thôi."

Khi một bác sĩ trẻ tuổi khác nói điều này, các y tá khác và một bác sĩ còn lại đều lùi lại, thậm chí cả những người quản ngục đứng gác ở cửa cũng rời đi.

Bác sĩ cởi áo blouse trắng bỏ sang một bên, để lộ bộ quần áo thường ngày bên trong.

"Ta xin tự giới thiệu, ta tên là Dịch Đông Lai."

Hắn đưa tay ra bắt lấy bàn tay phải gầy trơ xương như móng gà của Lý Hỏa Vượng.

So với vị bác sĩ lần trước, vị bác sĩ trẻ tuổi này rõ ràng là khác hẳn.

"Hiện tại ngươi đã rất nổi tiếng trên mạng rồi đấy, trước đây, ngươi xông vào trường học và giải cứu bạn gái của mình khỏi tay

vài tên cướp, câu chuyện này đã được lan truyền rộng rãi trên mạng, rất nhiều người ngưỡng mộ ngươi, trong số đó cũng có không ít những cố gái xinh đẹp nữa."

Bờ môi Lý Hỏa Vượng run run, không lên tiếng, trong lòng đang thầm tính toán thời gian trở về.

"Ngươi có chơi Liên Minh Huyền Thoại không? Ta cũng đang chơi, công ty trò chơi gần đây đã lấy ý tưởng ngươi của lúc đó và làm một skin phiên bản giới hạn cho Man Vương, nhiều người mua nó lắm đấy, ta cũng bỏ ra 99 tệ để mua một cái."

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ trước mặt với vẻ mặt phức tạp.

"Ngươi đang coi ta là đồ ngốc sao?"

"Hahaha, chỉ là nói đùa thôi, đừng coi là thật, nhưng ta đã xem qua camera giám sát lúc đó, wow, ngươi lúc đó thật đẹp trai, giống như mở ra một Man Vương cỡ đại vậy! Nếu có thể làm một skin Man Vương, chắc chắn sẽ cháy hàng!"

"Ngươi thích chơi loại anh hùng nào? Ta thích chơi Tiểu Sửu, nhưng công ty Riot đối thủ gần đây đã làm suy yếu Tiểu Sửu rồi? Thật không ngờ ngay cả Tiểu Sửu cũng bị làm cho suy yếu? Điên rồ! Ngươi nói xem đây là chuyện mà con người có thể làm sao..."

Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lai cứ mãi thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không để ý đến câu chuyện vô nghĩa của mình, hắn nhanh chóng xác định mục đích của mình, người này có lẽ muốn dùng đề tài trò chơi để rút ngắn quan hệ với hắn, sau khi phòng tuyến tâm lý của hắn được giải tỏa hoàn toàn, hắn ta sẽ tiến hành quá trình trị liệu với hắn.

Chương 750: Điểm Cuối

"Có lẽ...ta không cần phải trực tiếp cự tuyệt như vậy, có lẽ ta có thể lợi dụng người này để thoát khỏi tình cảnh bị giám sát ở mọi

thời điểm."

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong lòng.

"Gần đây có anh hùng nào mới ra mắt không?"

Câu hỏi của Lý Hỏa Vượng khiến Dịch Đông Lai rất vui, bệnh nhân giường số 13 này cuối cùng cũng có phản hồi.

Có phản hồi là tốt, chỉ cần có phản hồi là có thể tiến hành can thiệp và điều trị tâm lý.

"Có! Có có có! Trong khoảng thời gian ngươi nằm viện đã có hai vị anh hùng mới được ra mắt!"

"Có đánh boss không? Ta thích chơi đánh boss."

Và với chủ đề trò chơi này, hai người bắt đầu tán gẫu, sau khi tán gẫu khoảng hai mươi phút, cả hai bên đều rất hài lòng với phản ứng của nhau.

"Ta phải đi đây, lần sau có thời gian chúng ta nói tiếp nhé."

Lý Hỏa Vượng nói.

Đối với việc Lý Hỏa Vượng có khả năng khống chế thời gian phát bệnh, trong bụng Dịch Đông Lai dồn ứ rất nhiều câu hỏi, nhưng hắn hiểu rằng chuyện này không nên vội vàng.

"Được! Vậy ngươi nói thời gian đi."

"Vậy thì bữa ăn tối của năm ngày sau đi, Đông Lai ca, ta đi đây."

Lý Hỏa Vượng hất cằm về phía Dịch Đông Lai, khóe miệng nhếch lên.

"Này, lát nữa ngươi hãy đi, bữa này ngươi còn chưa ăn cơm mà."

Trong giọng nói của Tôn Hiểu Cầm, toàn bộ hoàn cảnh xung quanh bắt đầu sụp đổ.

Khi Lý Hỏa Vượng định thần trở lại, hắn nhìn thấy Bạch Linh Miểu, Lý Tuế, và cả Nhị Thần đang đứng trước mặt hắn, nhìn

chằm chằm vào hắn.

"Lý sư huynh...bữa ăn đã chuẩn bị xong..."

Bạch Linh Miểu yếu ớt nói.

"Ồ, ta biết rồi."

Lý Hỏa Vượng quay người đi về phía xe ngựa, hắn bưng bát múc một bát cơm chiên trong nồi.

"Mẹ, ta phải ăn cơm rồi, mẹ cho ta ăn hết thức ăn còn lại trong hộp thức ăn đi, ta há miệng liền đây."

Lý Hỏa Vượng há to miệng, đợi một lúc rồi lại gắp một ngụm cơm lớn trong bát cho vào miệng rồi nhai, sau khi nuốt hết những gì trong miệng, hắn lại há to miệng chờ đợi.

Khi ba người họ đi ra chính là lúc họ nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang làm những hành động kỳ lạ như vậy.

"Ăn đi, các ngươi ngây ra đó làm gì, ăn xong chúng ta phải tiếp tục lên đường."

Lý Hỏa Vượng nói với họ, vừa nghe lời này, ba người họ mới đi tới.

Bạch Linh Miểu nâng bát cơm chiên, nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt phức tạp, như thể muốn nói điều gì đó.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn về phía này, Bạch Linh Miểu lập tức nở một nụ cười trên mặt và bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Bữa ăn này kết thúc trong một bầu không khí kỳ quặc, bát đĩa và xoong nồi đã được rửa sạch trên sông, và xe ngựa lại bắt đầu lên đường.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, cuối cùng lên tiếng giải thích với Bạch Linh Miểu:

"Nàng không cần lo lắng cho ta, bây giờ ta có thể phân biệt được

rất rõ mọi thứ, một thời gian nữa, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Ừm, Lý sư huynh, ta tin ngươi."

Bạch Linh Miểu ở bên cạnh khẽ gật đầu.

"Ta thật sự...haizz, quên đi, sau này nàng sẽ hiểu."

Lý Hỏa Vượng lấy giấy nghệ vàng ra, cắn đầu ngón tay, nhanh chóng viết một lá bùa, trực tiếp dán lên lưng ngựa, con ngựa kéo xe lập tức phi nước đại.

Xe ngựa chạy rất nhanh, lúc trời chạng vạng, họ đã tới bên cạnh một đào hoa lâm.

Hoàng hôn đỏ rực rải trên những cánh hoa đào hồng thắm, trong khu rừng xanh mướt này, chúng kiều diễm đến lạ thường.

Bản đồ tinh xảo của Giám Thiên Ti đã được Lý Hỏa Vượng trải ra và đối chiếu với nhau.

"Có lẽ chính là nơi này, không sai, chỉ là không biết lần này có thể may mắn hơn không."

Hai lần trước đều ra quân bất lợi, cho nên bây giờ Lý Hỏa Vượng có chút không dám chắc về nơi thứ ba này.

"Ta sẽ đi trước thám thính tình hình, nàng đứng đợi bên ngoài, nếu có bất kỳ tiếng động bất thường nào, hãy nhớ đưa xe ngựa trở lại chỗ chúng ta đã ăn tối trước đó rồi đợi ta."

"Ừ, Lý sư huynh, ngươi đi đi."

Nhìn vào đôi mắt hoàn toàn không có tiêu điểm của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng đau nhói, hắn quay người đi về phía đào hoa lâm.

Hắn hơi cong người lại, trực tiếp cắt đứt màu sắc thân ảnh dưới mặt đất, từ từ tàng hình tiến vào bên trong.

Đào hoa lâm rất rậm rạp, hoa đào cũng rất thơm, nhưng trên thân cây lại dính một lớp nhựa cây đào sền sệt màu hổ phách, khiến cả

một đào hoa lâm có thêm một vè kỳ quái.

Đi được hơn mười mét, Lý Hỏa Vượng mới nhận ra đào hoa lâm hoa lệ này quá mức yên tĩnh, không những không có tiếng chim hót, thậm chí không có cả tiếng côn trùng.

Lý Hỏa Vượng vui mừng khôn xiết, lẽ nào lần này sẽ có kịch hay để xem?

"Gia Cát huynh, ngươi kiến thức sâu rộng, trước đây ngươi đã từng nhìn thấy linh nghiệt chưa?"

"Đã từng, một người bạn tri kỷ của tiểu sinh đã bị linh nghiệt này quấn lấy, sau đó hắn sống không bằng chết, từng giờ từng khắc đều là sự tra tấn giày vò, và cuối cùng hắn đến cầu xin ta giải thoát cho hắn."

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ đau buồn của Gia Cát Uyên, hắn có thể hiểu được người bạn này hẳn là có một cảm tình vô cùng sâu sắc với hắn ta.

Gia Cát Uyên là một người vô cùng trượng nghĩa, sẵn sàng giúp đỡ bạn bè mà không tiếc cả mạng sống, còn yêu cầu hắn phải đích thân giết chết người bạn của mình, cũng đủ để hình dung nội tâm của hắn lúc này là thế nào.

Chương 751: Sai Lầm Của Thiên Địa

Lúc này, Gia Cát Uyên lại lên tiếng.

"Sau khi bạn của ta bị linh nghiệt khống chế, hắn không chỉ có thể sử dụng những công pháp thần thông mà hắn đã học được trong quá khứ mà còn vượt qua được linh nghiệt, sức mạnh cũng trở nên mạnh mẽ hơn."

"Lý huynh, Giám Thiên Ti luôn nói sức mạnh của linh nghiệt thế này thế nọ, nhưng ngươi phải thật cẩn thận, linh nghiệt này là một thứ không bao giờ nghe lý lẽ, chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu giao đấu với ngươi, mới giây trước vẫn còn là linh nghiệt, nhưng một giây sau thì không phải nữa."

"Nó luôn có thể thay đổi đối tượng để bám thân, đây mới là điểm nguy hiểm nhất của linh nghiệt, ngươi phải nhân lúc nó chưa kịp phản ứng mà lập tức giết chết nó."

"Nếu ngươi chạm trán linh nghiệt, nhất định phải chắn chắn rằng mình sẽ thắng rồi hẵng ra tay, trong trường hợp ngươi bị nó bắt sống, vậy thì coi như cuộc sống của ngươi sống không bằng chết, linh nghiệt linh nghiệt, nặng ở chữ nghiệt, không phải chữ linh."

Gia Cát Uyên vừa nói xong lời này thì đột nhiên dừng lại, dưới chân của hắn có một cái xác khỉ khô quắp nằm bên cạnh, miệng của nó há rất to, tứ chi co quắp, vùng bụng của nó cũng bị vạch ra, nội tạng thối rữa bên trong trải ra trên mặt đất giống như một bông hoa.

"Gia Cát huynh, theo như lời ngươi nói, lần này xem ra đã tìm được chính chủ rồi?"

Gia Cát Uyên thận trọng gật đầu.

Lý Hỏa Vượng giữ cái đầu thật bình tĩnh và cẩn thận, chậm rãi đi về phía sâu trong đào hoa lâm, số lượng xác chết bị tra tấn đến mức vặn vẹo biến dạng trên mặt đất dần dần tăng lên, trong số xác chết đó không chỉ của động vật, mà còn có con người, vô số những người có cái chết cực kỳ thê thảm.

"Suỵt! Im lặng! Hình như ta đã nghe thấy gì đó!"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng đã ngăn lại âm thanh siêu độ của hòa thượng.

Hắn nằm trên mặt đất, áp tai xuống đất chăm chú lắng nghe.

"Đây là...tiếng hít thở?"

"Hít hà hít hà."

m thanh hít thở có tiết tấu thông qua mặt đất truyền vào tai Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngay lập tức nắm chặt chuôi kiếm, từ từ tiến lại gần hướng phát ra âm thanh.

Ngay khi âm thanh trở nên lớn hơn, Lý Hỏa Vượng vạch ra một cành cây, cảnh tượng trước mắt khiến cho hai mắt hắn run lên không ngừng.

Chỉ nhìn thấy một mảng lớn máu thịt trộn lẫn với xương cùng nội tạng ở một khoảng đất trống cách đó không xa, giống như một cái hồ nước nhỏ nằm co quắp trên mặt đất.

"Hít hà hít hà."

Cùng với tiếng hít thở, vũng máu thịt này lúc thì trương ra lúc thì co lại, từng sợi màu đỏ rơi từ trên không trung xuống, chui vào bên trong khe hở của mảng máu thịt ấy.

Lý Hỏa Vượng thuận theo cây cột màu đỏ nhìn lên trên, lúc này hắn mới nhận ra rằng màu đỏ đó thực ra chính là ráng chiều trên bầu trời, không ngờ tên này lại đang ăn ráng chiều của bầu trời.

"Đây chính là linh nghiệt sao?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang thầm nghĩ ngợi trong lòng, một con chuột chạy ngang qua vũng máu thịt đó, chui ra khỏi một cái xác teo tóp ở đằng xa và bắt đầu gặm nhấm.

Đột nhiên vũng máu thịt bắt đầu rung chuyển. Chúng nhanh chóng tập hợp lại và bất ngờ liên kết lại đột ngột tạo thành một con hươu mẹ khổng lồ như một ngôi nhà trệt.

Con hươu khổng lồ có sáu chân này có sừng hoa mai khổng lồ trên đầu, hình dạng giống như hai cây đào. Bộ lông trên cơ thể nó giống như một chiếc cầu vồng mục nát, vừa xỉn màu nhưng lại đầy màu sắc.

Đối với lý do tại sao Lý Hỏa Vượng có thể đánh giá rằng đó là một con hươu mẹ, là bởi vì dưới vùng bụng của nó đang kéo lê một con nai con đã chết. Nó dường như đã hoàn toàn bị đóng đinh vào khoảnh khắc sinh khó đó.

"Gia Cát huynh, linh nghiệt này đã ký sinh lên cơ thể của cái gì rồi?"

Lý Hỏa Vượng trầm giọng hỏi, nhìn về con hươu khổng lồ phía xa

xa.

"Anh Chiêu, người bình thường thích gọi nó là Cửu Sắc Lộc."

Cửu Sắc Lộc? Lý Hỏa Vượng nhìn những sợi lông cầu vồng mục nát trên cơ thể của con hươu khổng lồ.

Đột nhiên, linh nghiệt xa xa bất ngờ chuyển động, cơ thể nó cùng với một vệt bóng lao nhanh về phía cái xác mà con chuột đang gặm nhấm.

Rõ ràng là nó có thể giẫm chết con chuột chỉ bằng một cái giẫm chân, nhưng nó lại cố ý không làm như vậy, thay vào đó, đầu tiên nó giẫm lên đuôi con chuột bằng chiếc móng hình hoa mai của mình, sau đó dùng một cái móng khác giẫm thật mạnh vào chân sau của con chuột, sau đó di qua di lại.

Con chuột bị đau kêu lên những tiếng rít gào không ngừng, nhưng Cửu Sắc Lộc không hề có ý dừng lại, nó ngẩng đầu rít gào, âm thanh tràn đầy sự sung sướng.

Khi tứ chi của con chuột hoàn toàn bị giẫm thành một đống thịt nhão, Cửu Sắc Lộc bắt đầu nhấc móng lên đè lên ngực con chuột rồi từ từ ấn xuống thật mạnh.

Phải đến khi con chuột nôn hết toàn bộ các cơ quan nội tạng trong bụng ra, Cửu Sắc Lộc mới hài lòng biến trở lại thành một vũng máu thịt như ban đầu.

Lý Hỏa Vượng cau mày, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, sau đó hắn dùng một giọng nói trầm thấp nhất, lên tiếng:

"Gia Cát huynh, thứ này có phải bị ép đến điên rồi không? Hay là bản chất của nó chính là thích hành hạ đến chết như vậy?"

"Linh nghiệt, thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, đây chính là nghiệt do thiên địa tạo ra, sự xuất hiện của nó vốn dĩ chính là một sai lầm."

Gia Cát Uyên như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi hơn trước.

Chương 752: Giấu Kỹ

"Vậy, Gia Cát huynh, Cửu Sắc Lộc này có hệ thống bài võ gì vậy?"

Không cần biết rốt cuộc là thứ gì, Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu chuẩn bị thật kỹ để ra tay rồi.

"Nó ăn ráng mây và cũng sử dụng ráng mây, hãy để ý cơ thể của nó, những ánh sáng đó chính là được bắn ra từ đó đấy."

"Ừ."

Lý Hỏa Vượng hơi ưỡn người lên như con báo, quai hàm bạnh ra, cắn chặt.

Linh nghiệt ở phía xa dường như cảm nhận được điều gì đó, một số xương và máu thịt được ghép lại thành một con nai, nhìn về phía xung quanh của đào hoa lâm.

Đột nhiên, một con mạt chược Hồng Trung lăn lộn trên không, hạ cánh chắc chắn trên một cây đào, ngay khi linh nghiệt quay đầu nhìn về phía đó, Lý Hỏa Vượng lập tức lao ra từ phía sau cây đào, Đồng Tiền Kiếm trên tay giống như một cây roi dài, vung thật mạnh về phía cơ thể của nó.

Có một tiếng "bốp" lanh lảnh vang lên, máu thịt được rút ra từ thanh Đồng Tiền Kiếm nhanh chóng bốc lên một làn khói đen và khô héo như một đóa hoa.

Mặc dù có hiệu quả, nhưng có vẻ như thanh kiếm có thể chém quỷ giết tà này lại không giết được đối phương trong một đòn đánh.

Linh nghiệt bị tấn công bất ngờ kêu lên một tiếng, lần này nó không tập hợp lại thành hình dạng một con hươu nữa, mà di chuyển về phía Lý Hỏa Vượng như một cơn sóng thần bằng máu thịt.

Mặc dù nó dùng máu thịt ngay lập tức bao bọc toàn bộ cơ thể của Lý Hỏa Vượng, nhưng cơ thể của Lý Hỏa Vượng có thể xuyên qua tầng máu thịt mà không hề bị tổn thương gì, đây chỉ là một bóng

ma bị biến đổi.

"giết!"

Thanh Tử Tuệ Kiếm chém sắt như chém bùn chém một nhát thật mạnh lên cơ thể Cửu Sắc Lộc, trực tiếp khoét ra một cái lỗ lớn.

Nhưng khi thấy vết chém da thịt nhanh chóng lành lại, Gia Cát Uyên ở bên cạnh bắt đầu bày mưu tính kế.

"Lý huynh, thế này không được, cơ thể phàm trần này chỉ là cái vỏ bên ngoài của nó, ngươi phải tìm ra linh nghiệt bên trong cơ thể hắn, lúc đó mới có hiệu quả!"

Lúc này, một tia sáng màu đỏ bắn đến chỗ Cửu Sắc Lộc, bị một kiếm của Lý Hỏa Vượng chém ngang, tạo nên khúc xạ trong không khí, quét xuống khu đào hoa lâm rộng lớn bên cạnh nó.

"Linh nghiệt trông như thế nào!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lui ra xa, kéo dài khoảng cách với đối phương.

"Ngươi không thể nhìn thấy nó, một người sống với tất cả các loại cảm xúc trên người cũng không thể nhìn thấy nó trông như thế nào."

"Nếu không thể nhìn thấy, vậy thì không cần nhìn nữa."

Vẻ mặt trở nên man rợ, Lý Hỏa Vượng lập tức cởi bỏ đạo bào màu đỏ trên người, trực tiếp lấy ra dao đánh lửa, quẹt vào người hắn.

Khi chiếc dao đánh lửa cọ xát tạo thành từng đốm lửa nhỏ rơi trên làn da của Lý Hỏa Vượng.

Kèm theo một tiếng nổ là cơn đau đớn dữ dội khiến Lý Hỏa Vượng gần như muốn ngất đi, trong nháy mắt cả người Lý Hỏa Vượng bốc cháy dữ dội.

Nhiệt độ cực cao khiến không khí xung quanh cũng trở nên méo

mó, cơ thể hắn nhanh chóng bị cháy đen.

Nhưng khi thấy cả người Cửu Sắc Lộc trước mặt bốc lên khói đen, Lý Hỏa Vượng nhếch môi mỉm cười lao về phía nó.

Khi Lý Hỏa Vượng cả người bốc cháy nặng nề đâm vào bãi máu thịt kia, trong nháy mắt bãi máu thịt kia bị ngọn lửa hừng hực bao lấy, ầm ầm bốc cháy.

Nhìn những thứ máu thịt bốc cháy dữ dội này bắt đầu vặn vẹo biến thành màu đen, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Trước khi tới đây, hắn đã quyết định không lấy da mình làm thành bùa hộ mạng, xem ra đó là lựa chọn đúng đắn.

Nhưng dần dần, khi bãi máu thịt đang giãy giụa kia ngừng chuyển động, Lý Hỏa Vượng chợt phát hiện có gì đó không đúng.

Hắn lao vào đống lửa, giơ thanh kiếm Tử Tuệ trên tay chém mạnh vào đống than kia. Từ trong ra ngoài hắn đều lật qua một lần, nhưng lại không tìm được Linh Nghiệt mà bản thân cần.

“Nó chạy mất rồi!”

Sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, con Linh Nghiệt này gian xảo hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu!!"

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một vòng rồi ngồi xuống, hắn đưa tay đè đám cỏ dại và cây khô trên mặt đất xuống. Lấy hắn làm trung tâm, một vòng lửa xung quanh tản ra bốn phía giống như vật sống trèo lên trên gỗ đào xung quanh.

Từng cây gỗ đào bị đốt cháy giống như bệnh dịch truyền nhiễm, chẳng bao lâu nơi này liền biến thành một biển lửa.

Lý Hỏa Vượng đứng trong ngọn lửa ngắm nhìn xung quanh. Hắn đang tìm kiếm bất kỳ cái gì có dấu hiệu bất thường nhưng lại không có gì xảy ra cả. Linh Nghiệt không hề bị trận lửa này ép ra ngoài, thứ này còn khó đối phó hơn hắn tưởng tượng.

"Làm sao đây? Nếu nó chạy mất, phải tìm lại từ đầu sẽ rất phiền

phức."

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, hắn định bói cho thứ này một quẻ.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng dùng kiếm tự rạch một vết thương trên người mình, hắn thấy ngọn lửa trên mu bàn tay mình bỗng nhiên chui thẳng vào trong vết thương của hắn giống như sống lại vậy.

"Nguy to! Linh Nghiệt kia đã nhập thân vào lửa rồi!!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, nhưng dường như đã muộn rồi.

Ngọn lửa trên người hắn và ngọn lửa trên những cây đào xung quanh bị dập tắt ngay lập tức. Hơn nữa thân thể hắn bắt đầu tan vỡ giống như Cửu Sắc Lộc trước đó, máu thịt xương da lông tóc của hắn bắt đầu tách rời ra thành một đống.

Lý Hỏa Vượng cảm nhận được hết cảm giác đau xé trên mỗi tấc da thịt, cảm giác cả người bị hòa tan đến tê liệt đi. Cảm giác bị hành hạ này có thể khiến cho con người muốn chết ngay lập tức.

Chương 753: Nhập Thể

Tuy nhiên lúc này, cho dù muốn chết Lý Hỏa Vượng cũng không làm được, bởi vì cơ thể hắn bây giờ cũng sắp bị Linh Nghiệt chống chế rồi!

Hắn có thể cảm nhận được ác ý của đối phương, đó là loại ác ý thuần túy. Từ trong ra ngoài đều là loại ác ý của sự độc ác cùng chán ghét đối với tất cả trên thế gian này, không ngừng đồng hóa ý thức của mình.

Có vẻ như Linh Nghiệt không phải là một loại sinh vật sống nào đó, mà là một thực thể của một loại nghiệp chướng nào đó! Một người dù xấu đến đâu cũng không thể nào không có chút lương thiện trong tâm được!

Lý Hỏa Vượng cảm giác được nửa khuôn mặt mình rơi xuống đất,

hắn nghiến răng nghiến lợi nắm chặt hai tay:

"Cơ thể ta rất khỏe mạnh! Trong cơ thể ta không có Linh Nghiệt!"

Hắn cảm thấy hơi choáng váng một chút, cơ thể đang tan chảy của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở lại bình thường, thậm chí ngay cả làn da mà hắn đã tế cho Tam Hủy cũng khôi phục lại bình thường.

Nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu rằng đây cũng chỉ là ảo giác, bây giờ hắn căn bản không thể lẫn lộn thật giả được.

Mượn thời gian trong chớp mắt này, hai chân Lý Hỏa Vượng chạy như điên ra bên ngoài rừng đào.

Chờ đến khi hắn thấy cỗ xe ngựa một lần nữa, cơ thể hắn giống như làm từ đậu hũ ầm ầm đổ sụp. Khi đầu hắn sắp rớt ra, hắn hét lên về phía xe ngựa:

"Lý Tuế! Trong người của ta có thứ gì đó! Mau giúp ta đuổi nó ra ngoài!"

Vừa dứt lời, cơ thể của Lý Hỏa Vượng lập tức hóa thành một đống máu thịt nhúc nhích, di chuyển sâu trong rừng đào.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng bước chân vội vàng vang lên, Linh Nghiệt khống chế hai con mắt của Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn. Ngay tức khắc hắn liền thấy một con chó lớn cả người chỉ có máu thịt không có da, bốn chân của nó chạm đất chạy như điên về phía mình.

“Cha, ta đến rồi!!”

Giữa không trung, cơ thể Lý Tuế lập tức rã rời, máu thịt và xúc tu nhanh chóng hóa thành một quả cầu, đập mạnh lên trên máu thịt của Lý Hỏa Vượng.

Hai bãi máu thịt bắt đầu hòa quyện vào nhau, hợp lại thành một cục thịt khổng lồ mọc đầy xúc tu, hơn nữa còn lăn lộn dữ dội ở trong rừng đào bốc cháy này.

Mặt của Lý Hỏa Vượng và mặt của Lý Tuế thỉnh thoảng xuất hiện trong cục thịt, sau đó lại nhanh chóng biến mất. Cục thịt này có lúc

tụ lại thành hình người, có lúc lạ hóa thành bãi máu thịt, có vẻ rất không ổn định.

Linh Nghiệt dường như cũng muốn chiếm lấy cơ thể của Lý Tuế giống như chiếm cơ thể của Lý Hỏa Vượng vậy, nhưng chuyện này không hề đơn giản như vậy. Dù sao thì bản thân tà ma của Hắc Thái Tuế này sống được đều dựa vào việc đoạt xác, huống chi nó còn bị Lý Hỏa Vượng đang khổ cực đoạt lại một chút quyền khống chế cản trở.

Trước tình thế hai đánh một, Linh Nghiệt cuối cùng cũng bị đánh bại. Khi cơ thể của Lý Hỏa Vượng tập hợp lại thành một người khổng lồ, bụng của hắn bị vỡ ra, có thứ gì đó chui ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng muốn tìm nó, nhưng hắn căn bản không thể thấy thứ đó ở đâu, hắn chỉ có thể nhìn vào dấu chân dính tro than trên mặt đất nhanh chóng biến mất tại một chỗ rẽ phía xa.

Đó là Linh Nghiệt, nó sẽ không bao giờ bị người có thất tình bát khổ thấy được.

“Cha, ngươi không sao chứ?”

Chờ Lý Tuế chui ra khỏi bụng của Lý Hỏa Vượng, cơ thể sưng vù của Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Mặc dù nội tạng bị rối loạn, hơn nữa còn có một số nơi đặt sai vị trí, nhưng chí ít lần này cơ thể hoàn toàn thuộc về mình.

Nhìn dấu chân và hai đầu ngón tay vô cùng kỳ quái trên mặt đất đầy tro than, Lý Hỏa Vượng che lấy vết thương trên bụng mình, trong mắt hắn hiện lên một tia hận ý. Bản thân gặp trắc trở thiếu chút nữa thì bị mắc lừa ở chỗ này rồi.

Ngay sau đó, hắn chịu đựng cơn đau toàn thân, men theo dấu chân đi vào bên trong.

"Lý Tuế, ngươi chờ ở bên ngoài đi. Nếu ta gọi thì ngươi lập tức xông vào! Thời gian còn lại, ngươi hãy ở bên cạnh Miểu Miểu!"

Lần này, Lý Hỏa Vượng thả chậm bước chân, chậm rãi di chuyển ở bên trong khu rừng bốc cháy này.

Hắn tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe mọi âm thanh xung quanh. Nếu không nhìn được thì dùng tai nghe!

Thứ này xảo quyệt hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, nhất định phải khống chế được nó trong một chiêu mới được.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy một vài tiếng động sột soạt nhỏ vang lên phía sau lưng mình.

Lý Hỏa Vượng không làm gì ngay mà chậm rãi đi về phía trước. Khi hắn thấy một hốc cây trước sau thông với nhau, hắn liền khom người chui vào bên trong tựa như đang tìm kiếm gì đó.

Đúng lúc này, phía sau Lý Hỏa Vượng xuất hiện hai dấu chân kỳ quái trên mặt đất dính đầy than tro. Nó nhanh chóng di chuyển lại gần Lý Hỏa Vượng, men theo vết nứt trên người hắn chuẩn bị chui vào bên trong.

Nhưng vừa chui vào bên trong, ngay lập tức Linh Nghiệt nhận ra có gì đó không ổn. Cơ thể người này chỉ còn lại một nửa, một nửa trên đầu không thấy đâu nữa.

"Haha..cuối cùng cũng bắt được ngươi, không ngờ tới việc ta sẽ dùng nửa người dưới của bản thân làm mồi nhử nhỉ?"

Chương 754: Lừa

Linh Nghiệt biết bản thân đã trúng kế, nó lập tức khống chế nửa người dưới của Lý Hỏa Vượng rồi vùng vẫy muốn bỏ chạy.

Nhưng phần thân dưới của Lý Hỏa Vượng chỉ có chân chứ hoàn toàn không có mắt nên hắn không thể nhận biết được phương hướng. Mới vừa chạy ra khỏi hốc cây được vài trượng thì hắn đá phải một rễ cây, té nhào xuống đất.

Thấy tình hình không ổn, Linh Nghiệt định bỏ chạy, nhưng khi nó vừa định chui ra khỏi phần thân dưới của Lý Hỏa Vượng thì một thanh kiếm Đồng Tiền sắc bén từ trên trời rơi xuống, hung hãn đóng nó vào cơ thể đang tan ra thành than tro.

Khói đen kèm theo tiếng thét chói tai vang lên, Linh Nghiệt kêu lên một tiếng kêu rên đầy thống khổ. Nhưng vào lúc này, nó cũng không làm được gì cả, âm thanh dần dần yếu đi.

Khi Linh Nghiệt hoàn toàn bất động, Lý Hỏa Vượng đang ẩn thân lúc này mới hiện nguyên hình.

Chính xác mà nói, đó là phần thân trên còn phần thân dưới của hắn giờ vẫn đang nằm trên mặt đất.

Khi một kẻ lừa gạt biết một người muốn gì, vậy chuyện lừa gạt hắn sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Sau khi biết nó luôn muốn chiếm lấy cơ thể mình, vì muốn dẫn dụ Linh Nghiệt ra mà Lý Hỏa Vượng trực tiếp chém ngang eo mình, đem nửa người mình ném ra làm mồi nhử.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển ngồi phịch trên mặt đất. Các loại khổ nạn như đốt da, vỡ ngực, chém eo hắn đều đã được trải nghiệm qua một lần. Hắn đau đến sắp ngất đi, hắn gần như là dựa vào ý chí mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

“Cũng tốt, ít ra thì những gì ta bỏ ra cũng được đền đáp xứng đáng.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn về phía dưới của thanh kiếm Đồng Tiền đang chậm rãi tỏa ra từng sợi khói đen, đó chính là thi thể của Linh Nghiệt.

Khi Lý Hỏa Vượng vươn đầu ngón tay bị đốt cháy của mình chạm vào làn khói đen lơ lửng kia, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng phần u tối trong lòng mình đang không ngừng khuếch trương ra, sát ý, hận ý còn có cảm giác bực bội đang không ngừng sâu sắc thêm.

Điều càng kỳ lạ hơn là khi Lý Hỏa Vượng đưa tay chạm vào đầu nguồn khói đen, hắn phát hiện ra rằng mình không thể dùng tay chạm vào Linh Nghiệt được, phía dưới làn khói đen trống rỗng.

Nhưng những thứ khác đều có thể sờ được. Dù là một cây gỗ mục thì hắn cũng có thể chạm vào được nhưng chỉ có xá© ŧ Ꮒ ị ŧ là không thể chạm vào.

"Đây là Linh Nghiệt. Đúng là nguy hiểm và kỳ quái. Cũng không biết Giám Thiên Ti ra cái giá lớn như vậy để tìm người bắt được thứ này rốt cuộc là muốn làm gì."

Lý Hỏa Vượng nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một lúc, sau khi lấy lại được một chút sức lực, hai tay hắn chống lên mặt đất di chuyển về phía nửa người dưới của mình.

Mà ngay tại lúc này, tiếng bước chân nặng nề khiến cho vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trầm xuống:

"Có người tới đây? Miểu Miểu? Không đúng! Tiếng bước chân của Miểu Miểu không phải như thế này!"

Khi Lý Hỏa Vượng cực kỳ cảnh giác nhìn về phía bên trái con đường nhỏ giữa khu rừng hỗn loạn, nương theo tiếng bước chân, một người phụ nữ mập ăn mặc kỳ lạ từ bên trong bước ra.

Người này mặc một cái yếm hình lá bùa màu đỏ, trên đầu đội một chiếc kim quan tú cầu nhỏ màu đỏ. Da thịt trên đầu bị từng nén hương màu tím cắm xuyên, nhìn như con nhím.

Hai lá cờ hình tam giác nhỏ vẽ hoa văn lời nguyền màu đỏ được cắm vào trong tai, cắm thẳng vào dái tai của nàng.

Nếu không phải trên vai nàng vác một cái lang nha bổng quấn giấy vàng chứng tỏ nàng là con người, suýt chút nữa Lý Hỏa Vượng đã cho rằng mình gặp phải một tà ma khác rồi.

Người phụ nữ này cầm lang nha bổng lên chỉ vào Lý Hỏa Vượng:

"Này! Lên trời xuống đất du ngoạn cảnh giới, trấn thủ mây gió vì sự tình tứ phương, giam yêu bắt quỷ cần rõ ràng!!"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn chằm chằm vào con người kỳ lạ này, vươn tay lấy lệnh bài từ trong bụng ra rồi giơ trước mặt nàng:

"Giám Thiên Ti làm việc! Cút xa chút!"

"Ách?!"

Thấy lệnh bài của Lý Hỏa Vượng, người phụ nữ mập kia hiển

nhiên cũng sửng sốt một chút, sau đó từ trong túi yếm nàng lấy một cái lệnh bài giống như của Lý Hỏa Vượng, nàng cũng là người của Giám Thiên Ti.

"Ngươi cũng là người của Giám Thiên Ti à? Sao ta lại cảm thấy ngươi không giống nha, ngươi ném lệnh bài qua đây để ta xem!"

Đối mặt với Lý Hỏa Vượng cả người cháy đen lúc này chỉ còn lại nửa người, nàng không dám thả lỏng cảnh giác.

Sau khi Lý Hỏa Vượng trực tiếp ném lệnh bài qua, hắn bắt đầu nối phần thân trên lại với phần thân dưới của mình.

Ngay khi hắn đang chờ đợi nửa người dưới khôi phục lại tri giác, người phụ nữ mập kia đã đi qua, đặt lệnh bài kia bên cạnh hắn.

"Không ngờ ngươi thực sự là Giám Thiên Ti. Vừa nãy ta còn cho rằng ngươi là Linh Nghiệt nữa đó, nói coi ngươi là người của tông môn nào?"

"Áo Cảnh giáo."

Người phụ nữ mập nhìn Lý Hỏa Vượng từ trên xuống dưới một lượt, sau đó gật đầu đồng ý:

"Ừm, ta cũng nghĩ vậy."

Nói xong, nàng bắt đầu vươn tay rút mấy nén hương cắm trên mặt ra:

"Chàng trai à, ngươi nhìn cái này đi, suýt chút nữa thì nước lũ đã xông vào miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà rồi. Thuật phân thân này của ngươi thật lợi hại nha, ngươi học ở đâu đó?"

Thấy đối phương không có địch ý, Lý Hỏa Vượng cũng lười tán gẫu theo người này. Vốn dĩ người bên trong Giám Thiên Ti cũng không phải là người một nhà tương thân tương ái.

Chương 755: Ý Đồ

Không có hương cắm trên đầu, tướng mạo thật sự của nàng được lộ ra. Nếu như chỉ nhìn từ ngoại hình thì nàng giống như một người phụ nữ nông dân rất bình thường.

Lý Hỏa Vượng không trả lời, người phụ nữ mập kia lại hỏi tiếp:

"Ta đến đây để tìm Linh Nghiệt, ngươi đến đây làm gì vậy?"

“Hả?”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức nhổm người dậy, đánh giá nàng:

"Ngươi cũng nhận việc vặt này ư? Hai người có thể cùng nhận một việc à?"

"Lời này thật mới mẻ nha. Đương nhiên thì mấy người cùng nhận một việc vặt, dựa vào bản lĩnh, ai làm xong trước thì tính cho người đó.”

"Ờ..."

Lý Hỏa Vượng cố gắng xoay người lại, hắn dùng tay ấn nhẹ nửa phần thân dưới hơi có tri giác của mình lại:

"Vậy thì ngươi đến muộn rồi, Linh Nghiệt kia đã bị ta giết chết.”

"Cái gì?! Một mình ngươi?"

Biết được thông tin này, vẻ mặt của người phụ nữ mập vô cùng khiếp sợ.

Lý Hỏa Vượng có thể nhận ra mặc dù bên ngoài nàng tỏ ra rất ngạc nhiên, nhưng nếu nhìn từ thập tình bát khổ trong lòng nàng thì có thể thấy nàng không hề nghĩ như vậy. Người này trong ngoài không đồng nhất.

Nhưng đây cũng là hiện tượng bình thường, khi đi ra ngoài gặp phải người lạ thì đương nhiên phải đề phòng hơn. Lý Hỏa Vượng cũng vậy, sau khi người này xuất hiện, hắn chưa hề buông lỏng thanh kiếm Tử Tuệ trong tay mình ra một phút giây nào.

"Đại tỷ, ngươi vừa mới nói chuyện vặt trong Nội Ti dựa vào bản

lĩnh, ai làm xong trước thì là của người đó. Đa tạ.”

Lý Hỏa Vượng cố gắng cong bắp chân mình lại, sau đó từ từ hạ xuống, chân của hắn đã có thể di chuyển rồi.

"Nói thì nói như vậy, nhưng mà...”

Người phụ nữa mập tỏ ra vô cùng nôn nóng.

Lý Hỏa Vượng nào còn thời gian để ý đến nàng, hắn cố gắng từ dưới đất bò dậy, rồi dùng thanh kiếm Đồng Tiền gánh Linh Nghiệt lên, chậm rãi đi về phía bên ngoài rừng đào.

"Chờ đã!!"

Ngay khi nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng quay người lại, chĩa thẳng thanh trường kiếm trong tay vào trước chóp mũi nàng.

"Làm sao? Ngươi còn muốn cướp sao?"

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng không thân thiện chút nào.

Người phụ nữ mập cười mỉa, chậm rãi lùi ra sau mấy bước. Sau khi tránh khỏi phạm vi tấn công của Lý Hỏa Vượng, lúc này nàng mới lên tiếng giải thích:

"Đều là người của Giám Thiên Ti cả, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy chứ."

Đối với chuyện này, Lý Hỏa Vượng đáp lại bằng một nụ cười nhạt, hắn quá hiểu về những thủ đoạn của các đồng sự ở trong Giám Thiên Ti rồi.

Chỉ cần bản thân vừa lộ ra một chút sợ sệt thì người phụ nữ này chắc chắn sẽ ra tay đánh lén mình, cướp lấy Linh Nghiệt, chiếm đoạt thù lao của mình.

Ở trong thế giới hỗn loạn này, mấy trăm viên Dương Thọ Đan không phải là một số lượng nhỏ. Dù sao thì chuyện vặt ở Giám Thiên Ti, chỉ là nói muốn Linh Nghiệt chứ họ sẽ không hỏi Linh Nghiệt này từ đâu ra.

"Không phải tốt nhất, vậy thì chúng ta đại lộ hướng lên trời, các hạ đi một bên, nhất định ngươi sẽ không muốn nếm thử chút thủ đoạn của Áo Cảnh Giáo đâu nhỉ."

Sau khi nói xong lời đe dọa, Lý Hỏa Vượng cầm chiến lợi phẩm của mình chậm rãi rút lui.

Trong rừng đào nồng nặc mùi than tro, Lý Hỏa Vượng không dám đi quá nhanh, xương thịt quanh eo hắn vẫn động đậy tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt ra.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng càng lúc càng đi xa, vẻ mặt của người phụ nữ mập không kiềm được trở nên nôn nóng.

"Này, chàng trai trẻ, ta không muốn cái khác! Ta muốn thù lao là năm năm Vô Cấu Dương Thọ! Ngươi ra giá đi, ta mua!!"

"Không bán!"

Lý Hỏa Vượng từ chối không chút do dự. Hắn định giữ lại tuổi thọ không có tác dụng phụ này để kéo dài tính mạng của Bạch Linh Miểu.

Người phụ nữ mập kia dường như có chút không cam lòng. Nàng vẫn luôn đi theo từ phía xa, nhưng khi Lý Tuế xuất hiện, tứ chi bò lổm ngổm trên mặt đất, lộ ra hàm răng trắng dày đặc phát ra tiếng gầm gừ đe dọa với nàng, lúc này nàng mới dừng lại bước chân.

"Lý...Lý sư huynh?"

Bạch Linh Miểu nhìn chằm chằm một vệt đen mờ ở phía xa, trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo có chút do dự, vừa nãy là màu đỏ mà sao mới đó đã biến thành màu đen rồi?

Lý Hỏa Vượng lập tức lên ngựa, hắn cố chịu đựng cơn đau dữ dội khắp người, điều khiển ngựa kéo xe đi.

"Lát nữa ta sẽ giải thích cho! Có người đang để mắt đến chúng ta, phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi."

Xe ngựa chạy băng băng trên con đường đất trong đêm khuya. Chạy được mấy tiếng đồng hồ cho đến trưa hôm sau, khi miệng ngựa bắt đầu sùi bọt mép, lúc này Lý Hỏa Vượng mới dừng lại.

Thấy không có ai đi theo, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, không cần biết nữ nhân đang kiêng kỵ mình hay là vì cái gì khác, dù sao thì ít nhất nàng cũng không có âm hồn bất tán đi theo mình.

Lý Hỏa Vượng cố gắng chống đỡ cơ thể chồng chất vết thương qua một đêm, cuối cùng hắn không chịu đựng được nữa, ngả người nằm xuống phía sau màn xe.

"Miểu Miểu, ta ngủ một lát, tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì trên thanh kiếm Đồng Tiền đó."

Khi đầu hắn chạm vào đống quần áo mềm mại, Lý Hỏa Vượng lập tức mất đi tri giác.

Lần này, Lý Hỏa Vượng đã ngủ một giấc dài. Chờ đến khi hắn mở mắt ra lần nữa liền nhìn thấy Bạch Linh Miểu đang cầm bàn chải chà trên cơ thể cháy đen của mình.

Khẽ ngửi mũi, Lý Hỏa Vượng biết mùi đặc biệt đó là dầu trị bỏng.

Chương 756: Ở Cạnh Cha

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói chuyện, Bạch Linh Miểu biết hắn đã tỉnh rồi.

"Lý sư huynh, ngươi đã ngủ ba ngày rồi. Ta đã dùng chỉ khâu lại vết thương ở ngực ngươi và vết thương trên hông rồi."

"Ồ..."

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, giật mình chợt ngồi dậy.

Mặc kệ cơn đau xé da cắt thịt, Lý Hỏa Vượng lập tức chộp lấy thanh kiếm Đồng Tiền bên cạnh mình lên, khi nhìn thấy bên kia không có khói đen tỏa ra, trong lòng hắn lập tức chùng xuống.

"Lý sư huynh, ngươi đang tìm thứ gì không nhìn thấy sao? Ta đã đến chỗ bán hàng kia mua một hộp gỗ, để ta trang điểm cho ngươi."

Cẩn thận mở chiếc hộp gỗ ra, Lý Hỏa Vượng dùng một đầu khác của chiếc đũa ăn cơm khẽ chọc vào trong chiếc hộp trống không kia.

Khi hắn cảm nhận được bên trong hộp gỗ có một lực cản kỳ lạ, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, Linh Nghiệt vẫn còn ở đó.

"Lý sư huynh, ngươi có đói không? Ta có nấu một ít canh."

Bạch Linh Miểu vừa định vén rèm lên đi ra ngoài thì bị Lý Hỏa Vượng cản lại.

"Để tự ta đi lấy, bây giờ ngươi như vậy đừng có chạm vào lửa tránh bị phỏng."

Khi Lý Hỏa Vượng xuống xe ngựa, những vết máu vừa mới khép lại trên người hắn lại bị nứt ra, bên ngoài không ngừng rướm máu.

Dù vẫn còn rất đau nhưng sau khi trải qua quá nhiều chuyện thì Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu trở nên có chút thích ứng rồi.

Sau khi ra khỏi xe ngựa, hắn mới nhận ra bên ngoài trời đã tối, Lý Tuế đang cầm một cuốn sách ngồi xổm bên đống lửa, móng tay dữ tợn không ngừng vẽ thứ gì đó trên không trung.

"Cha? Ngươi tỉnh rồi?"

Lý Tuế ngẩng đầu nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

"Học vẽ bùa chú sao? Không tệ, cố gắng học cho tốt."

Lý Hỏa Vượng vươn tay vỗ nhẹ vào đầu nó, sau đó một tay hắn cầm cái bát bên cạnh lên, múc canh ở trong nồi.

Nhưng khi hắn vừa múc ra một bát canh nóng hổi, Lý Tuế chợt nhô đầu ra nhanh chóng dùng đầu lưỡi liếм bát canh.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng cong ngón tay cháy đen của mình búng mạnh vào cái đầu cứng của hắn.

"Cha, ta không thể được sao? Trước đây đều là ta ăn trước mà."

Lời này khiến cho Lý Hỏa Vượng đánh giá Lý Tuế trước mặt. Xem ra trí nhớ và tư duy của Màn Thầu đã dung nhập vào trong đầu Lý Tuế rồi.

“Không sao, ăn đi, ăn đi.”

Lý Hỏa Vượng đặt cái bát đến trước mặt hắn.

Nhìn Lý Tuế nhanh chóng liếм bát canh nóng hổi, Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng nói:

"Lý Tuế, vết thương của ta rất nặng, mẹ ngươi cũng sắp bị mù rồi, trên đoạn đường tiếp theo ngươi tốt nhất nên chăm sóc cho nàng chút.”

"Được thôi, ta phải làm như thế nào?"

"Làm những việc như giặt quần áo, rửa bát, nhóm lửa thôi là chưa đủ, đi nhặt củi đốt nữa."

Lý Hỏa Vượng nói.

"Những việc này đều do nhị nương làm, nếu ta làm thì chẳng phải nhị nương sẽ không có việc gì để làm sao.”

"Nhị nương?"

"Ừm, chính là nhị nương thích đội mũ đỏ đó, ta rất thích nhị nương, có lúc chúng ta sẽ lặng lẽ nói chuyện phiếm nữa đó.”

"Chúng ta còn sẽ đi bắt thịt về ăn. Có lần chúng ta bắt được miếng thịt to ơi là to, chúng ta liền chia miếng thịt đó ra, mỗi người một

nữa.”

“Nhị Thần sao...Quan hệ của nàng với Lý Tuế trở nên tốt như vậy từ khi nào vậy?”

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Lý Hỏa Vượng phát hiện đây cũng không phải là chuyện gì xấu cả.

"Vậy được, khi nhị nương của ngươi làm việc thì ngươi ở bên cạnh giúp đỡ nàng.”

"Ừm, ta biết rồi."

Nhìn thấy Lý Tuế há cái miệng to như chậu máu, cái đầu lưỡi xúc tu màu đen rũ xuống bên trái, Lý Hỏa Vượng hiểu ý mỉm cười đưa cánh tay trái kéo đầu nó vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về.

"Cảm ơn ngươi chuyện trước đó ở trong rừng đào. Nếu không phải có ngươi giúp đỡ thì lúc đó thật sự nguy to.”

Lúc này Lý Tuế không có thời gian trả lời những thứ này. Sau khi ngửi được mùi vị quen thuộc, nàng liền thè lưỡi ra, không ngừng liếм láp làn da cháy đen trên người Lý Hỏa Vượng.

“Tuế Tuế, ngươi có chuyện gì muốn làm sao?”

Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng hỏi.

"Ta muốn mãi mãi ở bên cạnh cha."

"Ngươi không thể ở bên cạnh ta mãi được, dù sao ngươi cùng là con gái của ta chứ không phải thú cưng."

“Bây giờ thì không sao nhưng sau này ngươi sẽ có, từ từ suy nghĩ cho kỹ, nghĩ xong rồi thì nói với cha để cha xem có thể giúp ngươi được không,”

"Cha, ngươi nói gì ta nghe không hiểu."

"Sau này ngươi sẽ hiểu. Bây giờ ngươi bưng cho mẹ ngươi một bát canh nóng đi. Ăn xong chúng ta sẽ đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường nữa.”

Đêm hôm đó là một đêm yên tĩnh, tuy nhiên khi Lý Hỏa Vượng tỉnh dậy, hắn liền phát hiện xe ngựa dưới người đang chuyển động, dường như mình lại dậy trễ nữa rồi.

Đẩy Lý Tuế đang đè trên người trên người mình ra, Lý Hỏa Vượng vén rèm xe ló đầu ra nhìn, hắn phát hiện xe ngựa lúc này đang ở trong một phố phường náo nhiệt.

"Xem ra chúng ta đã đi vào thành rồi, đây là tòa thành nào vậy?"

Lý Hỏa Vượng lấy bản đồ ra xem một chút, hắn nhận ra nơi này gọi là Lâm Chương, tuy không bằng Thượng Kinh và Ngân Lăng nhưng cũng miễn cưỡng được coi là một tòa thành lớn.

“Dựa theo tốc độ bây giờ, nhanh nhất mười ngày nữa có thể đến Thượng Kinh rồi.”

Lý Hỏa Vượng dùng những ngón tay bị cháy của mình vẽ một đường màu đen nhàn nhạt trên bản đồ.

"Lý sư huynh, ngươi tỉnh rồi sao? Ta thấy ngươi khá mệt, hay là chúng ta dừng lại chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

Bạch Linh Miểu lên tiếng đề nghị

Chương 757: Điều Kiện

Nhìn vào đôi mắt gần như biến thành màu trắng của nàng, Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu:

"Thôi, thay xong mắt cho ngươi rồi chúng ta trở về thôn Ngưu Tâm từ từ nghỉ ngơi, đỡ phải xảy ra thêm rắc rối.”

Lý Hỏa Vượng nói như vậy cũng đã chuẩn bị làm như vậy rồi nhưng hắn không kiếm chuyện thì không có nghĩa là chuyện không tự tìm đến hắn.

Loại ánh mắt quanh minh chính đại đó, Lý Hỏa Vượng muốn không chú ý đến cũng khó.

Hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn liền thấy người phụ nữ mập trước đó đã gặp ở rừng đào đang đứng trên lầu ba của quán rượu đầy khí phái. Nàng cười ha hả chắp tay với hắn.

"Xem ra vẫn chưa cắt đuôi được..."

Trên con đường lớn nào nhiệt, ngay khi Lý Hỏa Vượng đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mập ở lầu ba, một tên tiểu nhị khéo léo từ trong quán rượu lao đến phía trước xe ngựa, mặt mày vui vẻ nói:

"Vị đại nhân này, có một vị khách nhân ở lầu ba quán rượu nhà ta đã đặt một bàn tiệc mời ngài, ngài xem..."

Là phúc không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi. Nếu đối phương đã quang minh chính đại tìm mình như vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không định trốn nữa.

Chờ đến khi hắn dẫn theo Lý Tuế đi lên bậc thang bằng gỗ đến lầu ba của quán rượu, người phụ nữ mập kia sớm đã đứng đợi sẵn bên cạnh một bàn tiệc rượu phong phú rồi.

Cả lầu ba này không chỉ có nàng, những người đến ăn cơm khác cũng ở đây.

"Nào lại đây, ta kính ngươi một chén, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy"

Người phụ nữ mập nâng chén rượu lên ngửa đầu đổ vào trong miệng mình.

Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế không được tự nhiên đi lại băng ghế ngồi xuống, khi hai người đồng thời cởi nón lá trên đầu mình xuống lộ ra một cái đầu cháy đen đáng sợ cùng một con chó lột da với các xúc tu nhúc nhích trên cả người bất ngờ xuất hiện ở trước mặt người khác.

Cảnh tượng kinh khủng như vậy khiến cho những thực khách khác dừng lại ngay lập tức, ngắn ngủi mấy giây sau, tiếng hét chói tai cùng với âm thanh sợ hãi cùng vang lên, không lâu sau họ đều bỏ

chạy không còn một mống.

Lý Hỏa Vượng làm như vậy dĩ nhiên là vì muốn thị uy với đối phương.

Người phụ nữ mập dĩ nhiên cũng cảm nhận được địch ý của Lý Hỏa Vượng. Lúc này nàng mới mở miệng giải thích:

“Ôi chao, đứa trẻ này, tuổi của ta cũng đủ làm mẹ ngươi đó, ta còn có thể hại ngươi sao. Ta chỉ muốn thương lượng chút chuyện với ngươi thôi.”

"Trước đó ở chỗ hoang sơn dã lĩnh, ta biết bất luận ta có nói cái gì thì ngươi cũng sẽ không yên tâm, ngươi sợ ta sinh lòng ác ý, đúng không?”

“Vậy thì ngươi cứ yên tâm khi ở chỗ này đi. Ngươi xem, nha môn Tri phủ ở đối diện, chỉ cần ngươi hét một tiếng thì Giám Thiên Ti trong thành sẽ chạy tới ngay.”

Lý Tuế vừa mới cầm cái giò heo lên lại bị Lý Hỏa Vượng trực tiếp đánh rớt. Hắn trừng mắt nhìn người phụ nữ mập trước mặt, giọng điệu bình thản nói:

“Ngươi cứ quấn lấy ta như vậy chính là muốn Vô Cấu Dương Thọ đúng không? Ta vẫn nói câu nói đó: không bán.”

Vậy mà Lý Hỏa Vượng vừa mới nói lời này, người phụ nữ mập kia liền biến sắc, vô cùng khổ sở kể khổ với hắn.

"Đại nương của ta thật không dễ dàng gì. Từ nhỏ ta đã không có cha rồi, người mẹ số khổ kia của ta vất vả lắm mới nuôi nấng ta trưởng thành. Vốn dĩ ta muốn cho nàng hưởng phúc nhưng nào biết rằng tuổi thọ của nàng đã hết rồi. Hầy... nhớ năm đó hạn hán không có đồ ăn thức uống, nếu không phải vì đại nương muốn ta sống sót mà lấy máu của mình cho ta uống...”

Nghe đối phương nói như vậy, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra một tia buồn bực. Vốn dĩ hắn có thể nhấc chân rời đi nhưng hết lần này đến lần khác thập tình bát khổ của đối phương cứ hiện ra, những lời nàng nói đều là sự thật, ít nhất thì phần tình cảm bi thương này đều là thật.

"Ta vô cùng đồng cảm với những gì mà đại nương của ngươi gặp phải, nhưng mà thật có lỗi, bên ta cũng có người muốn kéo dài sinh mạng."

Thấy Lý Hỏa Vượng định rời đi, người phụ nữ mập lập tức nôn nóng:

"Đại nương có thể đổi thứ khác cho ngươi! Ngươi chỉ cần nói mình thiếu thứ gì thôi! Chỉ cần cho ta Vô Cấu Dương Thọ thì thứ gì cũng được!"

Lý Hỏa Vượng đứng dậy:

"Tạm thời ta không cần thứ gì cả, xin lỗi, phiền ngươi đừng quấn lấy ta nữa."

"Nếu ngươi cứ tiếp tục đi theo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì đều không tốt cho cả ta và ngươi!"

Trơ mắt nhìn Lý Hỏa Vượng đi từng bước xuống bậc thang, người phụ nữ mập đột nhiên nói một câu khiến cho Lý Hỏa Vượng đang đặt tay trên tay vịn của cầu thang phải dừng lại giữa không trung.

"Cô gái trên xe ngựa của ngươi là Khiêu Đại Thần đúng không? Làm Khiêu Đại Thần rất khổ! Chỉ cần ngươi cho đại nương ta năm năm Vô Cấu Dương Thọ! Đại nương sẽ giúp ngươi đuổi Tiên gia trên người nàng đi!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng xoay người lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt. Thập tình bát khổ trên người nàng chứng tỏ rằng nàng không có nói dối, nàng thật sự có biện pháp giải quyết triệt để Tiên gia.

Lúc đầu khi ở trên đường, Bạch Linh Miểu bị Tiên gia quấn lấy trở thành Khiêu Đại Thần. Đây vẫn luôn là tai họa ngầm không lớn cũng không nhỏ.

Cho Bạch Linh Miểu thêm năm năm tuổi thọ và thoát khỏi Tiên gia đều là hai lựa chọn vô cùng khó khăn.

Chương 758: Giao Trực Tiếp

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang do dự chưa quyết định, Nhị Thần đột nhiên đi lên cầu thang, nàng đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng nhỏ giọng nói gì đó bên tai hắn.

“Ngươi nói cái gì?!”

Lý Hỏa Vượng lập tức bật thốt lên:

“Chuyện quan trọng như vậy sao các ngươi không nói cho ta biết sớm hơn!”

Hắn lại nhìn người phụ nữ mập trước mặt lần nữa. Trên mặt hắn không còn vẻ lãnh đạm như trước nữa:

"Được rồi! Một lời đã định, chờ đến khi đến Thượng Kinh, Vô Cấu Dương Thọ trong thù lao sẽ đổi cho ngươi và ngươi phải xóa bỏ Tiên gia trên người Miểu Miểu đi!”

Tiên gia lại bắt đầu uy hiếp Bạch Linh Miểu, hơn nữa còn ép buộc nàng nhất định phải tiến hàng nhảy Khiêu Đại Thần. Chuyện quan trọng như vậy mà họ lại giấu mình lâu như vậy.

Nếu như không phải hôm nay đột nhiên có bước chuyển ngoặt, trời mới biết hai người họ còn giấu giếm mình bao lâu nữa.

Nghe vậy, người phụ nữ mập lập tức mừng rỡ, sợ Lý Hỏa Vượng đổi ý, nàng vội vàng đồng ý:

“Được! Cứ quyết định như vậy đi!”

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng đối phương sẽ lên đường trước, đi đến Thượng Kinh đợi mình, ai ngờ nàng tựa như sợ mình sẽ bỏ chạy nên cứ đi theo mình suốt chặng đường.

Điều này khiến Lý Hỏa Vượng ở trên đường ngủ cũng ngủ không yên, nhưng cũng may là trong khoảng thời gian trên đường không xảy ra bất kỳ chuyện rắc rối nào, đoàn người họ an toàn trở về kinh thành.

Trên đường cũng không phải chỉ có chuyện xấu, chí ít thì vết thương trên người Lý Hỏa Vượng đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất thì

có thể nhìn ra hắn là Lý Hỏa Vượng.

“Để ta bỏ xe ngựa ở trong nhà, ngươi đi đến cổng nha môn đợi ta trước đi.”

Thời gian ở chung lâu như vậy, Lý Hỏa Vượng đã biết được tên của nàng là Liên Tri Bắc.

"Không sao không sao, ta đi cùng ngươi. Ở trong kinh thành này ta cũng không biết đường, còn phải nhờ ngươi dẫn đường nữa đó.”

Liên Tri Bắc sợ Lý Hỏa Vượng sẽ bỏ chạy nên cứ kè kè bên hắn như hình với bóng.

Lý Hỏa Vượng cũng lười để ý đến cái cớ có vô số sơ hở này, hắn nghiêng đầu nói với Bạch Linh Miểu và Lý Tuế:

“Các ngươi về nhà trước đi, lát nữa ta sẽ về.”

Dứt lời, bốn người chia thành hai nhóm, chia binh hai đường.

Khi Lý Hỏa Vượng cầm theo cái bọc có cái hộp gỗ chứa Linh Nghiệt đi vào bên trong đại sảnh của Giám Thiên Ti, Nam Cung ở phía xa lập tức thấy hai người Lý Hỏa Vượng và Liên Tri Bắc:

“Ồ? Hai người hợp lực với nhau sao?”

“Miễn cưỡng cũng được coi như vậy.”

Lý Hỏa Vượng dứt khoát đẩy cái hộp trong tay qua:

“Đồ đến rồi, tính thù lao đi.”

Nhưng Liên Tri Bắc ở bên cạnh liền vội vàng nhận lấy thứ trong ngực mình, nói với Nam Cung:

“Chờ một chút, đây là chuyện trong cung, chúng ta muốn đích thân giao nó tận tay cho công công.”

"Để ở chỗ ta cũng như nhau thôi. Ta sẽ giao cho công công ở trong cung, đợi họ đưa thù lao thì ta sẽ trực tiếp giao lại cho ngươi, chỉ là hơi mất thời gian chút thôi.”

Liên Tri Bắc vô cùng ngang ngược nói:

"Ngươi bớt làm trò đi! Ta nơi nào mà không biết qua chỗ ngươi một lần rồi lại qua chỗ thái giám! Trời mới biết các ngươi sẽ ăn bớt bao nhiêu chứ!"

Sau khi nói xong, nàng nói với Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi nghe ta đi, trực tiếp giao cho trong cung sẽ ổn thỏa hơn. Nếu không khi Vô Cẩu Dương Thọ đến tay sợ là sẽ không đủ năm trăm đâu!"

Thấy vẻ mặt Nam Cung bất đắc dĩ không phản bác lại gì, Lý Hỏa Vượng biết đối phương nói thật rồi. Lúc này hắn lập tức lấy cái hộp gỗ kia lại:

"Được, trực tiếp cho cho trong cung đi."

Chỉ cần có thể giải quyết được phiền phức Tiên gia trên người Bạch Linh Miểu thì những thứ này đều không tính là gì.

Nửa giờ sau, bức tường thành hoàng cung màu đỏ thẫm cao chót vót lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng. Hắn đứng ở góc tường ngẩng đầu nhìn nó, một cảm giác áp bức như núi cao đập thẳng vào mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng không có bất kỳ ấn tượng tốt nào đối với nơi này cả, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng báo cáo kết quả thôi.

Dưới sự dẫn đường của thái giám, họ tiếp tục đi sâu vào trong cung. Cho dù trước đó Lý Hỏa Vượng đã đi qua đây một lần nhưng khi đi trong thâm cung giống như mê cung này thì hắn vẫn cảm thấy choáng váng.

Lần này, hắn không nhìn thấy những cung điện vàng đó, Lý Hỏa Vượng đoán rằng nơi này không phải là vị trí trung tâm nơi hoàng đế ở, mà là quần thể kiến trúc đồng bộ sát bên rìa.

Nhắc đến hoàng đế Đại Lương, Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ lần trước hắn nhận được tin tức từ Liễu Tông Nguyên, nói rằng hoàng đế

Đại Lương sắp chết, nếu tin tức này đáng tin thì hẳn là bây giờ đã được hạ táng từ lâu rồi.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ lung tung, thái giám dẫn đường dừng lại trước một cái cổng hình vòm tròn, dùng chất giọng nửa nam nửa nữ nói với Lý Hỏa Vượng:

"Đến nơi rồi, Đại tổng quản đang ở bên trong."

"Để đại nương nói cho ngươi biết, nói với Đại tổng quản. Trước đây hắn là người ở Giám Thiên Ti, cũng được coi như là một nửa người mình, dễ nói chuyện."

Dáng vẻ của Liên Tri Bắc giống như người từng trải, tiết lộ tin tức nội bộ với Lý Hỏa Vượng.

Hai người nhấc chân chậm rãi đi vào cổng hình vòm tròn. Liên Tri Bắc dẫn Lý Hỏa Vượng đi vào bên trong, xem ra nàng biết đường.

Không lâu sau bên trong một cái nhà kho, họ tìm thấy một thái giám gọi là Đại tổng quản.

Chương 759: Hoàng Đế

Sau khi biết được lai lịch của hai người Lý Hỏa Vượng, thái giám mặt chữ quốc dùng chất giọng the thé, vẻ mặt bất mãn oán trách.

"Chao ôi, Giám Thiên Ti các ngươi làm việc kiểu gì vậy, cũng sắp ba tháng rồi mà giờ này mới giao đến. Bây giờ còn thiếu cái này thôi, quốc sư bên kia chờ cái này mà vội muốn chết rồi, làm hại ta cũng phải chịu phạt theo!"

"Tào thái giám, trước đây ngài là người ở trong Giám Thiên Ti, hẳn là ngài cũng biết thứ này khó làm như thế nào. Chúng ta phải tốn rất nhiều thời gian và sức lực mới bắt được hắn, ngài xem thứ này mới mẻ biết bao."

Liên Tri Bắc có vẻ rất giỏi trong việc giao tiếp với thái giám, hai ba câu đã dụ được tên thái giám họ Tào kia mặt mày hớn hở rồi.

Một lúc sau, một tờ giấy có con dấu màu đỏ được đặt trên bàn tay run rẩy của Liên Tri Bắc:

“Đi đâu lĩnh đồ chắc không cần ta phải phí lời nữa nhỉ?”

Vị Tào công công kia nói xong lời này, liền không để ý đến hai người Lý Hỏa Vượng nữa. Ông ta viết cái gì đó rồi vứt vào trong chậu đồng đốt cháy.

Nhìn thấy tro bụi bốc lên bay ra ngoài cửa sổ, nét mặt của Tào công công trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau đó ông ta quay đầu lại căn dặn những tên thái giám khác đặt Linh Nghiệt ở bên trong hộp gỗ vào chiếc đĩa ngọc có khảm mã não bên cạnh

“Vậy công công ngươi cứ làm việc tiếp đi, chúng ta không quấy rầy ngươi nữa.”

Liên Tri Bắc mặt mày vui vẻ, tay cầm tờ giấy kia, mông hướng ra bên ngoài từ từ rời đi.

“Nơi này không trực tiếp giao Dương Thọ ra sao?”

Lý Hỏa Vượng thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên rồi, dĩ nhiên là phải đến nhà kho để lấy. Mau đi thôi, chúng ta đi thêm một chuyến đến nhà kho. Ngươi có mang theo bạc vụn không? Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó dây dưa. Cầm theo chút bạc vụn đi hối lộ thái giám ở nhà kho.”

“Ở cái nơi rách nát này sao lại có nhiều chuyện như vậy!”

Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày.

Ngay khi Liên Tri Bắc khẩn trương nhắc nhở Lý Hỏa Vượng nhỏ tiếng một chút, một tiếng rống vang dài truyền qua các lớp cửa.

"Hoàng thượng bệ hạ giá đáo"

Nghe vậy, vẻ mặt của Liên Tri Bắc chợt thay đổi. Nàng lập tức đi đến bên góc tường, hai đầu gối quỳ gối một cách quy củ, đầu cúi

thấp dán sát vào mặt đất.

Mà lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi muốn mắng người. Hắn không thèm quỳ gối trước tên tân hoàng đế Đại Lương này, trực tiếp đi đến bên cạnh Liên Tri Bắc, chuyển màu sắc cơ thể mình đến mặt đất trực tiếp ẩn thân.

"Hoàng thượng bệ hạ giá đáo~!"

"Hoàng thượng bệ hạ giá đáo~!"

Sau khi xướng tên ba lần liên tiếp, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy chính chủ. Tân hoàng đế Đại Lương mặc một bộ áo bào màu đen, trên đỉnh đầu đội mũ miện vàng. Hắn bước đi chậm rãi trong tiếng tiền hô hậu ủng của cung nữ cùng thái giám.

Khi Lý Hỏa Vượng dùng thị lực cực tốt của mình để nhìn rõ tướng mạo người trước mặt này, con ngươi hắn chợt co rút lại. Trước đây hắn đã từng gặp vị hoàng đế Đại Lương này rồi.

Lúc trước khi hắn đi cùng Miểu Miểu đến lễ hội, hắn chính là thiếu niên bị người khác lừa mua một con mèo ngọc giả với giá năm trăm hai!

Chiến trận của hoàng đế Đại Lương dần dần đến gần. Khi đi đến gần hắn, sau một lúc nghiêm túc quan sát, Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn người mà đêm hôm đó bản thân gặp chính là người này.

“Hắn thế mà lại là tân hoàng đế của Đại Lương?!”

Lý Hỏa Vượng thực sự không ngờ rằng tân hoàng đế của Đại Lương sẽ lẻn ra khỏi cung điện để đến lễ hội Thượng Tỵ xem những cô gái chưa lấy chồng.

Nhưng suy đi nghĩ lại, điều này có vẻ phù hợp với những chuyện hoang đường mà thiếu niên chừng mười mấy tuổi sẽ làm ra.

Mặc dù biết người này là hoàng đế của Đại Lương nhưng Lý Hỏa Vượng không có ý định trèo cành cao. Mới mấy tháng mà đã đổi ba vị hoàng đế rồi. Xem ra ngôi vị hoàng đế Đại Lương này không dễ ngồi chút nào.

Lý Hỏa Vượng ẩn thân lặng lẽ quan sát, ngay khi hắn cho rằng bản thân sẽ an toàn vượt qua thì một đạo sĩ tóc trắng đang nhắm mắt bên cạnh hoàng đế Đại Lương chợt mở mắt ra, lướt nhìn về phía hắn:

“Người nào!”

Cùng với tiếng hét này, hoàng đế Đại Lương tùy tiện để cho đám thái giám cung nữ vây quanh. Mà không biết đám thị vệ chui ra từ chỗ nào đã bao vây lấy vị trí của Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy đám thị vệ kia sắp đâm vũ khí trong tay vào người mình, Lý Hỏa Vượng lập tức hiện ra nguyên hình rồi giơ lệnh bài Giám Thiên Ti bên hông mình lên.

Bầu không khí lập tức trở nên bế tắc. Những thị vệ kia tỏ ra vô cùng do dự, xem ra người này không phải là thích khách nhưng nếu như hắn là người của Giám Thiên Ti, vậy tại sao gặp phải bệ hạ lại phải ẩn núp ở nơi này? Họ đồng thời quay đầu nhìn về phía quốc sư, chờ đợi lệnh từ hắn.

"Ngươi là ai! Sao ngươi lại ở đây?!"

Một câu nói bình thường như vậy nhưng lại khiến cho Lý Hỏa Vượng cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn, cơ thể muốn cử động cũng rất không dễ dàng gì.

Sức mạnh của người này chắc chắn rất kinh khủng, từ sau khi có được thân phận của Hồng Trung, đã lâu rồi hắn chưa gặp qua cảm giác áp bách như này.

Chương 760: Phiền Phức

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn về phía lão đạo sĩ nói lời này. Lúc trước khi Giám Thiên Ti và Tọa Vong Đạo đại chiến, lúc ấy ông ta cũng có mặt ở đó. Người này chính là quốc sư Đại Lương cầm bảo kiếm Tinh Túc không ngừng làm phép.

Liên Tri Bắc ở bên cạnh lúc này mới vội vàng phản ứng lại. Nàng dâng tờ giấy trong tay lên, chứng minh trong sạch.

"Chúng ta ở đây chỉ là vì làm việc cho Nội Ti, quấy rầy đến Thánh thượng, tội đáng muôn chết!!"

Sau khi biết rằng đây chỉ là một sự hiểu lầm, lúc này tất cả mọi người có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

Quốc sư Đại Lương vẻ mặt không vừa lòng nói với một lão thái giám:

"Ngươi làm việc như thế nào vậy! Giám Thiên Ti bị thụ quan mà cũng dám cho tiến cung?"

Ngay khi ông ta còn muốn nói gì đó lại bị một giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ cắt ngang:

"Là ngươi à!!"

Hoàng đế Đại Lương vui vẻ bước ra khỏi đám người rồi đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Tuy nhiên hắn cũng không thực hiện được. Lúc hắn sắp đi đến thì lại bị hai lão thái giám chặn lại.

Cách qua thái giám, hoàng đế Đại Lương đắc ý khoe khoang với Lý Hỏa Vượng.

"Có phải vị huynh đài này bị dọa rồi phải không? Không ngờ tới ta lại là hoàng đế chứ gì!"

"Tham kiến bệ hạ."

Lý Hỏa Vượng hành lễ với hắn. Vốn dĩ hắn muốn yên ổn đi về, nhưng có vẻ như vị hoàng đế trẻ tuổi này không hề nghĩ như vậy.

"Này! Lần trước cảm ơn nhiều vì đã nhắc nhở ta nha, nếu không có ngươi thì chắc có lẽ ta đã bị tên đó lừa rồi! Phẩm chất của ngươi không tồi đâu, đúng là một người tốt, sau này làm quan cạnh ta đi! Ngươi muốn làm chức gì cứ việc nói với ta!"

"Hoang đường! Đây là lời của kẻ hôn quân!"

Câu nói của quốc sư khiến sắc mặt hoàng đế Đại Lương ngay lập tức thay đổi, hắn không dám làm càn nữa.

Xem ra dù có được tôn lên làm hoàng đế Đại Lương thì có những việc cũng thể quyết định theo ý mình.

“Bệ hạ, liệu người có quên mất hôm nay phải làm chuyện gì không?”

Hoàng đế Đại Lương ngoan ngoãn đứng yên đoan chính trả lời:

“Tế phẩm đã đủ, vì vậy hôm nay quả…quả nhân phải đi Hoàng Miếu tế bái tiên đế.”

“Đúng vậy.”

Mí mắt nặng nề của quốc sư Đại Lương trùng hẳn xuống, song, hắn không nói thêm gì nữa.

Vừa bị quốc sư nạt, dù hoàng đế Đại Lương không dám làm trì hoãn chính sự nhưng khi đối mặt với Lý Hỏa Vượng thì hắn lại tỏ ra vô cùng hớn hở.

“Ngươi cứ đi theo sau ta trước đã, đi cùng ta. Đợi sau khi làm xong chính sự rôi chúng ta từ từ nói chuyện!”

Môi quốc sư khẽ giật giật nhưng cuối cùng vẫn không hé miệng ra trách cứ. nhưng trong lòng hắn đã sớm có tính toán, sau khi trở về phải nói lại cho Hoàng Thái Hậu thật tử tế.

Lý Hỏa Vượng vốn định từ chối nhưng cả đám thái giám vây kín xung quanh khiến hắn không tài nào thoát nổi. Lý Hỏa Vượng liếc bóng lưng hoàng đế Đại Lương một cái rồi chẳng có ý nghĩ làm ra bất kỳ hành động quá khích nào khác.

Dù có hơi nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng việc kết bằng hữu với hoàng đế kì thực không hề có bất cứ điều bất lợi nào, chỉ là nó xảy ra không đúng lúc mà thôi.

Thanh thế chiến trận oai hùng của hoàng đế Đại Lương vang lên, Lý Hỏa Vượng bắt đầu di chuyển trong hoàng cung.

Trong khi đó, thi thoảng hoàng đế Đại Lương lại quay đầu lại, dường như trong lòng hắn tràn ngập sự tò mò với Lý Hỏa Vượng, đặc biệt là sau khi Lý Hỏa Vượng giúp đỡ hắn vào tết Thượng Tị lúc trước.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại không nghĩ như vậy, hắn chỉ muốn đi nhanh nhanh lên, đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp lên nữa, Miểu Miểu vẫn đang đợi ở ngoài kia mà.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng chỉ cần đi đến cái nơi Hoàng Miếu ấy là xong việc, nào ngờ rằng họ lại đi ngược về đường cũ đi vào bên trong cái cổng vòm lúc trước.

Trước đó tên đại tổng quản thái giám đã dẫn một đám tiểu thái giám chỉnh tề quỳ xuống thành một hàng nghênh đón hoàng đến Đại Lương đến.

Trên chiếc bàn Bát Tiên trước mặt họ là bảy cái đĩa ngọc to bằng chậu rửa mặt nhỏ xếp thành một hàng, bên trên được trưng bày đủ các loại đồ vật.

Trong đó có nụ hoa chớm nở óng ánh sáng long lanh, trứng gà trắng có bề mặt mềm nhũn cùng một miếng thịt được làm chuẩn chỉnh.

Những đồ vật được đặt trong những cái bát khác nhau đều không giống nhau, nhưng duy chỉ có cái đĩa ngọc cuối cùn là khác biệt, ở trong đó trống rỗng, ngoại trừ chút vụn khói đen thỉnh thoảng bay ra thì không được bày trí thêm gì khác.

Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra ngay, cái đĩa bằng ngọc cuối cùng ấy sẽ được đặt Linh Nghiệt mà hắn đã bắt trước đó. Thứ mà hắn phải đánh đổi bằng trăm công ngàn khổ mới có thể bắt được, nay lại chỉ dùng làm đồ cúng tế lễ cho hoàng đế đã chết, chỉ dùng để trưng bày để ngắm mà thôi.

Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy những nỗ lực trước kia của mình đều trở nên không xứng đáng.¬

Bảo sao hắn vừa giao nộp Linh Nghiệt thì hoàng đế Đại Lương đã đến rồi. thực ra hắn vẫn luôn chờ đợi.

“Mang lên đi.”

Hàng thái giám cúi thấp đầu bên cạnh Lý Hỏa Vượng đi lên, hai tay họ bưng đĩa ngọc lên cao qua đỉnh đầu rồi đi phía sau hoàng đế bắt đầu tiến vào Hoàng Miếu.

Sau đó lại đi thêm hai khắc nữa, khi cái mũi nhẹ cảm của Lý Hỏa Vượng ngửi thấy mùi gỗ đàn hương. Hắn biết mình đã đến Hoàng Miếu.

Chương 761: Chồng Người

Nhìn từ bên ngoài, Hoàng Miếu của Đại Lương trông không khác gì so với miếu bình thường, có chăng chỉ là to hơn, trang nghiêm hơn mà thôi.

Mà khi đến nơi này, hoàng đế Đại Lương thu mình khép nép hơn nhiều, hắn trịnh trọng hành lễ với Hoàng Miếu rồi dẫn theo thái giám và cung nữ đi vào bên trong.

Hoàng Miếu rất lớn, hơn nữa bốn bề xung quanh đều được bày trí nên vô cùng chỉnh tề khiến cả căn phòng trở nên nóng nực. Một số tên lão thái giám quỳ nơi góc tường gõ mõ ngày đêm niệm Kinh Phật.

Khi hoàng đế Đại Lương quỳ trên bồ đoàn bái lạy những hàng bài vị xếp ngay ngắn bên trong Hoàng Miếu thì bị một tên lão thái giám kéo dậy.

“Hử? Sao vậy? Hôm nay không ở đây ư?”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng nói có hơi kinh ngạc của hoàng đế Đại Lương. Có vẻ như điều này nằm ngoài dự tính của hắn.

Đến khi lão thái giám thì thầm vào tai hắn nói gì đó, hắn bất đắc dĩ đứng dậy dẫn theo một hàng người đi về phía sau bài vị.

Tấm vải lụa màu vàng treo trên tường được kéo lên, một cánh cửa đá màu đen uy nghiêm xuất hiện trước mắt họ, trên cánh cửa đá màu đen được khắc hình một con rồng khổng lồ chín đầu đang nhe

nanh múa vuốt, nhìn trông sinh động như thật.

Khi lão thái giám chầm chậm kéo cánh cửa đá ấy ra, một luồng khí lạnh buốt khiến người người rợn tóc gáy phả vào mặt họ.

Các cung nữ đều dừng lại, chỉ có nam nhân là cất bước đi vào trong, đến Liên Tri Bắc cũng bị ngăn lại.

Quy củ này khiến Lý Hỏa Vượng không khỏi thầm thắc mắc trong bụng.

“Lẽ nào đây là từ đường của hoàng thất Đại Lương?”

Trong lúc hắn đang thắc mắc thì họ đi vào bên trong. Bên trong vô cùng rộng rãi vô cùng trống trải, thậm chí đến tiếng bước chân cũng có âm thanh vang vọng lại.

Toàn bộ tường xung quanh hợp thành hình cái phễu, phần xung quanh cao phần giữa thì thấp được dát vàng bộc lộ sự xa hoa lãng phí của hoàng gia.

Nơi nào cũng là những miếng vàng được dát lóng lánh, đến cả cái quan tài nằm ở nơi thấp nhất trong căn phòng rộng mênh mông cũng đều được làm bằng vàng. Chín con kim long với các tư thế kì quái được quấn dây xích trên mình, chúng túm lấy cỗ quan tài bằng vàng này từ tứ phương tám hướng.

Vừa bước vào, Lý Hỏa Vượng đã bị khung cảnh kỳ lạ trước mắt làm cho giật mình.

“Cửu long kéo quan?”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy xét lại vẫn thấy không giống. Đây không phải là Cửu long kéo quan mà giống như muốn phân thây cỗ quan tài cửu long này hơn.

“Oa~! Nơi này lớn quá đi!”

Hoàng đế Đại Lương hiếu kỳ ngó nghiêng xung quanh.

Dưới sự chỉ dẫn của lão thái giám, sau khi hắn ngó nghiêng một hồi thì đặt bảy loại vật cúng trên mặt đất rồi lạy ba vái chín khấu

với cỗ quan tài.

Lý Hỏa Vượng tưởng rằng hắn cũng phải lạy, nhưng lại phát hiện đám thái giám xung quanh đều không hề nhúc nhích. Xem ra những người như hắn không xứng được vái ở đây.

“Vậy vị hoàng đế đã mất của Đại Lương được chôn ở xong đây à? Ta còn tưởng phải an táng trong lăng mộ chứ.”

Ảo ánh Tọa Vong Đạo nói.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang ngắm nghía kỹ lưỡng những hoa văn hoa lệ vô cùng trên thân cỗ quan tài to lớn thì hắn bỗng phát hiện điều khác thường.

Hoàng đế Đại Lương không ngừng quỳ lạy, cỗ quan tài bằng vàng to lớn cũng đồng thời chầm chậm mở ra.

“Phụ hoàng?”

Hoàng đế Đại Lương chợt sửng sốt bởi một kẻ đứng bên ngoài như hắn đã nhìn thấy thứ nằm ở vị trí thấp nhất bên trong quan tài.

“Phụ hoàng!!”

Hoàng đế Đại Lương kích động xông lên nhưng đã bị mấy lão thái giám chặn đứng lại.

“Các ngươi làm cái gì vậy!! Phụ hoàng của ta vẫn đang cử động kia mà!! Sao các ngươi lại nhốt người lại!!”

“Bệ hạ, đây là Long Mạch mà! Là cái cốt lõi của Đại Lương chúng ta, nhất định không được phép xấc xược!”

Hoàng đế Đại Lương nhìn thấy rồi, Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy, vị hoàng đế Đại Lương đã chết trong trận quyết chiến với Tọa Vong Đạo, nay đang bị dây xích của chín hoa văn rồng khắc trên quan tài trói chặt.

Dù hắn mặc trên mình một tấm áo hoàng bào to rộng thêu kín hình rồng nhưng cũng không thể che giấu nổi sự thay đổi kì lạ trên cơ thể hắn, là những miếng vảy rồng ánh lên màu vàng sậm, là những

sợi râu rồng uốn éo như xúc tu.

Điều càng khiến Lý Hỏa Vượng lạnh gáy là hắn không phải chỉ có một người mà vị hoàng đế Đại Lương này đang nằm chất lên cơ thể một người khác, còn người phía dưới hắn cũng đang nằm chồng lên người một người nữa. Cứ người này lại đến người khác, tầng tầng lớp lớp như thể không có điểm dừng.

Bên trong quan tài trông cực kỳ tối đen, từng đời hoàng đế Đại Lương bị dây xích trói chặt giữa không trung xếp ngay ngắn thành một chồng thi thể dựng đứng.

Lý Hỏa Vượng còn nhận ra chồng thi thể này không phải bất động, phía sâu dưới quan tài truyền đến tiếng gào thét ri rít như thể muốn thoát khỏi sự trói buộc của xiềng xích. Những cử động của họ dường như giống với một con….rồng đang bị trói?

Lý Hỏa Vượng đứng bên ngoài nhìn khung cảnh quái dị bên trong quan tài, hắn không khỏi dựng hết tóc gáy lên, dường như hắn đã nhìn thấy một thứ không nên thấy.

“Chắc hoàng gia Đại Lương sẽ không giết người diệt khẩu ta để bảo vệ bí mật đâu nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng là người đã trải qua muôn vàn kiểu trắc trở, hắn không khỏi nghĩ theo chiều hướng xấu nhất. trong lòng hắn bắt đầu đề cao cảnh giác, trong đầu không ngừng suy tính sự chuẩn bị để ứng phó với những sự việc có thể sẽ xảy ra tiếp sau đây.

Chương 762: Vô Tình Đạo

Gia Cát Uyên ở bên cạnh an ủi hắn:

“Lý huynh chớ hoảng, hoàng gia có Long Mạch là chuyện mà ai ai cũng biết. Chỉ là ta thực sự không ngờ tới Long mạch của Đại Lương lại là chuyện như vậy, có thể đây là nguyên nhân khiến Đại Lương hư giả này có thể vượt trên Đại Tề.”

Dù trong lòng Lý Hỏa Vượng lúc này đang nghĩ gì thì cả Hoàng Miếu trang nghiêm kim quang dập dờn này cũng không có bất kỳ điều gì kỳ lạ.

Điều thay đổi duy nhất là vị hoàng đế Đại Lương không ngừng sốt sắng hô gào:

“Các ngươi điếc hết cả lượt rồi hay sao! Mau cứu phụ hoàng ta ra đi! Bây giờ ta là hoàng đế! Lẽ nào các ngươi còn mốn kháng lệnh ta ư!”

Vậy nhưng đối diện với mệnh lệnh của hắn, những tên lão thái giám kia chỉ dám nằm bò trên mặt đất run lẩy bẩy chứ không làm gì hết.

“Khụ khụ...Lâm Nhi...”

Đó là một giọng nói thống khổ tràn ngập sự mệt mỏi khiến hoàng đế Đại Lương nước mặt giàn giụa nhìn về tầng trên cùng của Long Mạch, đó là phụ hoàng của hắn.

“Lâm Nhi, đừng làm khó bọn họ, chính ta đã bảo họ làm vậy đấy, khụ khụ....”

Mãi đến lúc bấy giờ, Lý Hỏa Vượng mới tên của vị hoàng đế Đại Lương trẻ tuổi này. Hoàng tộc của Đại Lương họ Cơ, vậy thì tên của hắn là Cơ Lâm.

Trong lần trước tiễn vị hoàng đế Đại Lương lên pháp trường, Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ vị hoàng đế từng chửi Long Mạch ấy, hắn tên là Cơ Mãn.

“Nhưng mà phụ hoàng ơi, sao phải khổ như vậy chứ, rõ ràng người vẫn còn sống kia mà!”

Cơ Lâm nhìn sợi dây xích hằn sâu vào trong da thịt của phụ thân hắn, hắn như cũng cảm nhận được sự đau đớn ấy mà những giọt nước mắt đau đớn không ngừng rưng rưng nơi hốc mắt.

Giọng của Cơ Mãn nhỏ dần đi như thể có chuyện không muốn để người ngoài hay biết, nhưng đôi tay rất nhạy của Lý Hỏa Vượng có thể nghe rõ mồn một những gì mà bọn họ đang nói.

“Ngươi không hiểu được đâu...nếu muốn bảo vệ khí vận của triều chính Đại Lương chúng ta, thì chỉ còn duy nhất cách này mà thôi...đây là số mệnh của chúng ta, đợi khi ngươi đến tầm tuổi của ta rồi khắc sẽ hiểu.....”

“Phụ hoàng, nhưng...nhưng mà...”

Thiếu niên Cơ Lâm lúc này có hơi hoang mang, hắn muốn nói gì đó, nhưng lại biết cách làm thế nào để diễn tả.

“Thực ra ta đã chết từ lâu rồi, chẳng qua là nhờ có long khí cưỡng ép bắt ta phải sống mà thôi. Ta chết thì ngươi mới được đăng cơ, đáng lẽ ngươi phải mừng mới đúng.”

Nói rồi, Cơ Mãn kéo thật mạnh dây xích bên tay kéo chồng hoàng đến xích lại gần bên mép quan tài.

Hắn giơ vuốt đã đóng vảy của mình ra kéo thật mạnh Cơ Lâm sát lại gần mình, giọng nói hắn trở nên nghiêm nghị hơn trước.

“Ngươi có biết tại sao mà, trước khi băng hà, ta lại truyền ngôi cho ngươi, chứ không phải một người chính trực như Đại hoàng tử không?”

“Hài nhi không biết.”

Cơ Lâm nghẹn ngài trả lời.

“Vì ngươi đủ mưu mô! Năm ấy ngươi sáu tuổi, ngươi dám cả gan hại huynh đệ ruột của mình bị mụn cằm để tranh sủng! Những hoàng tử khác không bì được với ngươi! Nhưng ngươi như vậy vẫn chưa đủ, nếu là ta thì ta sẽ cho chúng nếm mùi Hạc Đình Hồng*!”

*Trung Quốc cổ đại đệ nhất độc.

Nói đến đây, ngữ khí hắn trở nên lạnh lẽo lạ thường.

“Lâm Nhi, sau khi trở về thì giết sạch mấy đứa huynh đệ của ngươi đi.”

“Gì...gì cơ?!”

Sắc mặt Cơ Lâm bỗng chốc trở nên trắng bệch. Nếu không phải hắn đang bị cha mình kéo cổ áo thì e rằng hẳn đã quằn quại trên mặt đất rồi.

“Tất nhiên ngươi có thể không động thủ, nhưng như vậy thì đừng trách kẻ khác ra tay với ngươi trước, bên cạnh bọn chúng đều đã được sắp xếp phụ tá rồi. Mặc dù ngươi là hoàng đế, nhưng đăng cơ đại điển vẫn chưa được làm đâu, tất cả mọi thứ đều có biến số. Nhớ kỹ, Dục Thành Đại Sự Giả**, ruột rà thì cũng có thể giết!”

**Ý chỉ nếu muốn làm việc lớn thì đến người thân cận nhất cũng có thể giết chết.

Lý Hỏa Vượng nghe đến đây thì nhíu chặt mày, có vẻ như lão hoàng đế Đại Lương này muốn dùng mấy đứa con trai của mình để đi luyện trùng rồi đây.

Ai mạnh nhất thì kẻ đó là kẻ tàn độc nhất, ai mới là người có thể trở thành hoàng đế Đại Lương tiếp theo, nếu chỉ như vậy mà chọn thì thực sự đó sẽ là một vị minh quân ư?

“Nhớ kỹ nhé, Lâm Nhi, quả nhân là người cô độc, nếu muốn làm hoàng đế thì ngoại trừ bản thân ngươi ra không được tin bất cứ ai khác, kể cả mẹ ngươi....”

Khi Cơ Mãn buông hoàng bào của Cơ Lâm ra, cái nắp quan tài bằng vàng nặng trịch vang lên tiếng uỳnh uỳnh rồi dần dần đóng lại.

Lăng mộ rộng lớn bỗng yên tĩnh trở lại chỉ còn tiếng thở gấp dồn dập của Cơ Lâm. Dù ở trong đây rất lạnh nhưng mồ hôi lạnh trên trán hắn vẫn không ngừng tuôn rơi xuống đất.

“Nghênh thần~thu đồ cúng lại!

Không rõ vị lão thái giám nào hò một tiếng mà đám thái giám nãy giờ đứng im như khúc gỗ đã bắt đầu hành động. Bọn họ thực hiện theo trình tự một loạt các nghi thức tế lễ rườm rà với cỗ quan tài cửu long trước mặt, còn Lý Hỏa Vượng thì chỉ như một vị khán giả lặng lẽ chăm chú quan sát hết tất cả mọi thứ trước mắt.

Sau một lúc, khi các nghi thức tế lễ kết thúc, đám thái giám chỉnh tề đứng xếp thành một hàng rồi lặng lẽ rời đi chứ không đợi vị

hoàng đến dưới đất bò dậy.

Còn Lý Hỏa Vượng đứng một bên liếc Cơ Lâm đang ngồi bệt trên mặt đất rồi cũng đi cùng đám thái giám ra ngoài.

Chương 763: Cấm Chế

Hắn tin rằng khi phải đối diện với bước ngoặt lớn như vậy trong kiếp nhân sinh, khoảng thời gian tiếp theo của vị tân hoàng đế này chắc có lẽ sẽ bận rộn lắm đây, có thể sẽ chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến một nhân vật nhỏ bé mới có cơ duyên gặp qua một lần như hắn.

Đến khi rời khỏi lăng mộ lạnh lẽo trở về với Hoàng Miếu được bày nến vòng quanh, Lý Hỏa Vượng bỗng có cảm giác như mới đi từ âm gian trở về với dương gian.

Hắn vừa chuẩn bị đi về phía cửa chờ Liên Tri Bắc thì một giọng nói hết sức uy nghiêm truyền đến từ phía sau lưng.

“Quý Tai!”

“Quý Tai?”

Lý Hỏa Vượng chợt khựng lại, khi hắn nhìn thấy Gia Cát Uyên bên cạnh thì mới phản ứng lại, đây là cái tên mà trước kia đối phương giúp hắn đổi.

“Hắn đang gọi ta mà.”

“Lý huynh chớ hoảng, tên Đại Lương quốc sư này không thể nhìn thấu thủ đoạn của tiểu sinh. Hắn không thể biết được tên thật của ngươi nên đương nhiên cũng không thể bói tính ra ngươi đã làm gì trong quá khứ.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng tặng cho Gia Cát Uyên một ánh mắt cảm kích thì xoay người đi về phía quốc sư Đại Lương đang đứng chắp tay ra sau lưng.

“Quý Tai bái kiến quốc sư đại nhân!”

Lý Hỏa Vượng cực kỳ nghiêm nghị hành lễ với bóng lưng đối phương.

“Nếu ngươi là Canh Kỳ của Giám Thiên Ti thì chắc ngươi cũng biết nên nói và không nên nói những gì phải không?”

Quốc sư giơ bàn tay phủ đầy nếp nhăn lên không ngừng bấm đốt ngón tay.

“Tại hạ hiểu.”

Lý Hỏa Vượng cúi thấp đầu nói, hắn không hề cảm thấy bất ngờ trước việc đối phương muốn nhắc khéo mình.

Ngược lại, nếu vào lúc này mà đối phương không nói gì cả thì trong lòng Lý Hỏa Vượng mới thấy không hợp lý.

“Quý Tai, nếu ngươi là Áo Cảnh Giáo thì cớ gì lại gia nhập vào Giám Thiên Ti chứ? Ta nhớ những kẻ ngu muội như các ngươi vẫn luôn lãng quên hồng trần để nuôi vọng tưởng làm tiên hay sao?”

Sau khi Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy nghĩ thì hắn vẫn nói lại những câu từ như trước đây.

Nhưng đối diện với người này thì Lý Hỏa Vượng thậm chí còn không có ý định lừa dối. Hắn toàn tâm toàn ý cho rằng bản thân chính là cái vị Quý Tai muốn báo thù rửa hận cho vị đại trưởng lão đã mất của Tọa Vong Đạo.

“Ừ.”

Sau khi nghe những gì Lý Hỏa Vượng nói, quốc sư Đại Lương quay người rồi vuốt nhẹ bộ râu trắng muốt gật gù tán thưởng.

Lúc này Lý Hỏa Vượng có hơi thấp thỏm, không rõ đối phương tin hay không tin những gì hắn vừa nói. Sức mạnh đối phương bất phàm nên nếu thật sự muốn động chân động ta thì chưa chắc hắn đã chạy nổi.

Ngay khi trong đầu hắn tự soạn ra những gì cần nói tiếp theo thì

đối phương lại tiếp tục cất lời.

“Bệ hạ đã vừa ý ngươi như vậy thì ngươi có thể đứng về phía hoàng gia, đây là đại khí vận mà ngươi có được nên phải nắm cho thật chắc vào đấy.

“Rõ!”

Nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng lại không cảm thấy đây là đại khí vận gì cả. trong tình hình có tới mấy kẻ đang nhòm ngó ngai vị như vậy thì kẻ ngơ ngác như Cơ Lâm không biết có thể ngồi trên hoàng vị được mấy ngày.

“Đi đi, làm cho tốt vào. Triều Đại Lương cần những người như các ngươi.”

Quốc sư Đại Lương nói rồi vỗ vỗ tay lên bả vai Lý Hỏa Vượng.

Khi các giác quan nhạy cảm của Lý Hỏa Vượng cảm nhận được có thứ gì chui vào bả vai mình như rễ cây, hắn lập tức hiểu ra ngay, kể cả sau môt màn thị uy thì đối phương vẫn không yên tâm nên đã để lại một thuật cấm chế bên trong cơ thể mình.

Nhưng nó vẫn chẳng hề hà gì với Lý Hỏa Vượng, vốn dĩ hắn cũng không có ý định nói với người khác, chỉ cần nói ra chuyện này thì nhất định sẽ kéo theo một số các phiền phức khác.

“Tuân lệnh, tại hạ cáo lui.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng hành một lễ thì xoay người ra khỏi Hoàng Miếu.

Đến khi đi cùng Liên Tri Bắc cầm theo Dương Thọ Đan đi khỏi hoàng thành cao lớn đỏ sậm, Lý Hỏa Vượng ngoảnh đầu đại nhìn hoàng cung tràn ngập sự bức bách rồi không khỏi thở dài một hơi.

Hắn vẫn không thích nơi này, dường như cả tòa thành đều đang sống, bất cứ lúc nào cũng đang nuốt chửng con người ta.

Mặc dù vẫn gặp chút trắc trở nhưng ít nhất khi kết thúc vẫn thuận lợi.

Nếu đã biết mấy vị hoàng tử đang tranh cướp hoàng vị với nhau vậy thì Thương Kinh này có vẻ lại bắt đầu nổi sóng ngầm rồi. Hắn vẫn nên nhanh chóng làm xong chính sự rồi rời khỏi nơi này thôi.

Thậm chí đến việc giúp đỡ cơ Lâm củng cố hoàng quyền cũng không nằm trong phạm vi suy xét của Lý Hỏa Vượng.

Mặc dù thiếu niên ấy trông có vẻ rất phù hợp làm bạn, hơn nữa còn tỏ ra thiện ý với mình. Nhưng dù sao thì hai người vẫn mới chỉ có cơ duyên gặp gỡ một lần, chút giao tình này không đáng để hắn phải dùng mạng của mình đi cược, hơn nữa tên tiểu tử này trông cũng không có tố chất làm hoàng đế.

“Bây giờ ngươi nên thực hiện lời hứa rồi đó.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nói với Liên Tri Bắc đang kích động nhìn ngọc bài trong tay bên cạnh.

Vô Cấu Dương Thọ không thể ngưng tụ thành đan, nhất định phải là truyền nhân đích thân làm mới được. Hơn nữa tấm ngọc bài kia chính là bằng chứng thu hoạch Vô Cấu Dương Thọ.

“Yên tâm yên tâm, đó là điều đương nhiên.”

Liên Tri Bắc nói rồi định rời đi nhưng Lý Hỏa Vượng đã đã chặn hắn lại. Lần này đến lượt hắn không yên tâm.

Chương 764: Mù

“Ngươi đi đâu đấy?”

“Thế mà còn phải hỏi, đương nhiên là đón mẹ ta qua đây nhận Điền Thọ chứ sao! Chẳng phải chúng ta đã bàn rồi sao.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra cướp lại tấm ngọc bài ấy.

“Đến khi ngươi đón mẹ qua đây thì hẳng đến tìm ta. Tốt nhất là ngươi nhanh cái chân cái tay lên, nếu trong một tháng mà không đến thì ta sẽ để món Vô Cấu Dương Thọ này cho mẹ ta dùng.”

“Không phải chứ, đã đến tận Thượng Kinh rồi mà vẫn không tin ta? Hay là ta giao Giám Thiên Ti Yêu Bài cho ngươi nhé?”

Liên Tri Bắc đau khổ khẩn cầu.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lười phí lời với nàng ta, hắn quay người đi về phía nha môn Giám Thiên Ti.

Không thấy thỏ không thả chim ưng. Muốn tay không mà bắt sói trắng của hắn ấy hả, không có cái cửa ấy đâu.

Khi vào đến bên trong kho, Lý Hỏa Vượng không thèm phí lời với tên thái giám gắn hai đồng tiền trên đầu mà đổ hết bốn trăm viên Dương Thọ Đan trong hồ lô ra.

“Đổi cho ta cái Xá Lợi mà trước kia ta hỏi! Mau lên!”

Xá Lợi được đặt trong Thất Trọng Bảo Tháp, các tòa Bảo Tháp l*ид vào nhau được tên thái giám mở từng lớp từng lớp ra, khi mở đến lớp cuối cùng, một chiếc hộp mã não màu đỏ phát ra ánh sáng nhàn nhạt hiện ra trước mắt Lý Hỏa Vượng.

Chiếc hộp mã não này rất trong suốt, đến mức mà Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy Xá Lợi đang tỏa ra Phật Quang bên trong, đó là một đoạn xương người.

Một đoạn ngón cái óng ánh long lanh.

“Xá Lợi là xương người à? Mà muốn đạt được cách thông Tâm Nhãn là ăn xương người à?”

Gương mặt Lý Hỏa Vượng nghi ngờ nhìn tên thái giám hám của bên cạnh. Cách làm này có vẻ không được chính phái lắm.

“Xin đại nhân hãy yên tâm. Đây là viên cuối cùng rồi, sáu viên trước đó đã được lấy ra dùng hết, những vị đại nhân đã từng dùng đều khá lên rồi. Nhưng tiểu nhân vẫn cần nhắc nhở người một câu lần nữa, nhất định tâm phải thiện mới được, nhất định tâm phải thiện mới được!”

“Được rồi, có một câu mà ngươi định nói đi nói lại bao nhiêu lần đây? Chính là nó rồi.”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy khổ não rồi, sau khi trở về phải khuyên nhủ Bạch Linh Miểu thế nào để nàng ấy nuốt cục xương người này xuống đây.

Dường như do sự ám ảnh từ Thanh Phong Quan nên nàng ấy cực kỳ chán ghét những thứ như thịt người xương người, thậm chí đến đan dược bình thường nàng ấy cũng không uống được.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng mang theo túi chứa Bảo Tháp Mã Não đựng Xá Lợi với hai con vịt quay trở về nhà thì thấy Bạch Linh Miểu đang thò tay mò mẫn trong căn phòng tối đen, hắn nhận ra ản thân đã lo lắng dư thừa rồi. Bây giờ Bạch Linh Miểu không thể nhìn thấy gì cả.

“Lý sư huynh, ngươi về đấy à?”

Bạch Linh Miểu tiều tụy dỏng tay về phía Lý Hỏa Vượng nghe ngóng.

“Sao ngươi biết là ta?”

Lý Hỏa Vượng đặt con vịt bọc trong lá sen lên mặt bàn bên cạnh.

“Ta nghe ra mà, ta nhớ tiếng bước chân của ngươi. Lý sư huynh, từ sau khi hai mắt ta ngày càng kém đi, tai ta càng lúc càng nhạy hơn rồi.”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh nàng ấy, nhẹ nhàng dìu nàng ngồi lên ghế tựa.

“Miểu Miểu, đừng lo lắng. Có cách trị khỏi mắt của ngươi rồi.”

Nói rồi Lý Hỏa Vượng móc từ trong ngực ra một bình hồ lô đựng nước cùng mã não Bảo Tháp to cỡ nắm đấm.

“Nào, há miệng ra.”

“Lý sư huynh, đây là món linh đan diệu dược gì thế? Không ngờ lại có thể trị được mắt mù.”

Bạch linh Miểu vừa tò mò vừa mong đợi há cái miệng nhỏ xinh của mình ra.

Lý Hỏa Vượng không trả lời mà nắm lấy viên Xá Lợi đặt trên cuống lưỡi nàng ấy.

“Đừng nhai, uống nước cho nó trôi tuột xuống thôi.”

Khi nước mưa trong hồ lô được rót vào miệng Bạch Linh Miểu, dường như nàng ấy bị sặc đến mức bắt đầu ho khan. Lý Hỏa Vượng thấy vậy bèn liên tục vỗ vào lưng nàng, hai người chẳng hề để ý đến, Vạn Tự* phát ra kim quang chợt lóe lên ở l*иg ngực Bạch Linh Miểu.

* 卍字 , biểu tượng của Phật giáo, nếu bạn nào hay đi chùa sẽ thấy trên các lá cờ của chùa hay có ký tự này.

Đến khi Bạch Linh Miểu mãi mới thở bình thường trở lại thì nàng mới âu sầu nói:

“Lý sư huynh, đó là gì vậy, sao lại…..”

Đúng lúc này, Bạch Linh Miểu bỗng nhiên ngơ ngẩn ra, nàng bỗng phát hiện mình lại có thể nhìn được rồi.

Nói một cách chính xác thì đây có lẽ không thể coi là nhìn được, đây có lẽ nên tính là cảm nhận được hơi thở của chúng.

Cái bàn cái ghế, Lý Tuế, thậm chí đến hai cây thấp thấp bên ngoài

viện cũng có thể cảm nhận cực kỳ rõ ràng.

Cảm giác này vô cùng đặc biệt, dường như toàn bộ tất cả không gian xung quanh đều in sâu vào trong tim mình.

“Lý sư huynh?”

Bạch Linh Miểu nghi ngờ nhìn đám cổ quái trước mặt, cái này hoàn toàn khác biệt so với những thứ còn lại.

Dường như đó là một người, nhưng là một hồi xuất hiện rồi một hồi biến mất, đồng thời còn kém theo sự rung động kịch liệt.

Không chỉ vậy, xung quanh nàng còn có một số chùm ảnh khi thì chụm lại khi tách ra.

“Lý sư huynh, là ngươi à?”

Bạch Linh Miểu đưa tay ra chạm vào gương mặt của thứ ấy, mọi thứ xung quanh dần dần bắt đầu ngưng tụ lại thành gương mặt mặt quen thuộc ấy.

Chương 765: Ngõ Cụt

Thấy khung cảnh trước mắt, gương mặt nàng lập tức nở một nụ cười, xem ra năng lực này phải dần dần thích nghi với nó mới được.

“Miểu Miểu, giờ ngươi nhìn được chưa? Ngươi thực sự đã nhìn được chưa?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào mắt nàng, hắn mừng rỡ như điên mà hỏi.

“Ta cũng không rõ đây có tính là nhìn được không, nhưng mà...ít nhất ta có thể làm những việc như trước đây, hơn nữa ít nhất hiện tại ta không thấy vướng víu nữa.”

Bạch Linh Miểu đứng dậy đi loanh quanh trong phòng, cảm nhận tất cả cảm giác kỳ diệu này.

Nàng không chỉ nhìn được bên ngoài mà đến cả một số thứ ở bên trong nàng cũng có thể nhìn được, đặc biệt là những thứ có thể động đậy, vô cùng rõ ràng.

Ví dụ như ngay lúc này nàng có thể "nhìn" rất rõ ràng những con sâu con kiến trên thân cây thấp thấp bên ngoài viện.

Bạch Linh Miểu dần thấy thích cảm giác này, so với việc chìm trong không gian đen tối chẳng nhìn thấy gì thì như vậy tuyệt hơn nhiều.

"Lý sư huynh, ta nhìn được rồi, ta thật sự nhìn được rồi! Thực sự cảm ơn ngươi nhiều lắm!"

Gương mặt Bạch Linh Miểu càng lúc càng vui sướng.

Nhìn thấy nụ cười của nàng ấy, Lý Hỏa Vượng thấy tất cả những khó khăn trước kia đều trở nên xứng đáng. Ít nhất hắn có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân khiến những người bên cạnh dần dần trở nên tốt hơn.

Sau khi nhìn Bạch Linh Miểu như chú bướm trắng bay qua bay lại, Lý Hỏa Vượng mới cất lời nói:

"Được rồi, nghỉ ngơi thôi, còn xoay mòng mòng nữa là chóng mặt đấy."

Nói rồi, Lý Hỏa Vượng mở lá sen bọc hai con vịt nướng trên bàn ra.

"Nào! Vì để chúc mừng nàng chữa khỏi mắt, hôm nay chúng ta ăn vịt nướng! Nghe nói nhà này dùng gỗ cây vải để nướng đó, hương vị ngon lắm luôn, mệnh danh đệ nhất Thượng Kinh luôn."

"Cha, con cũng muốn ăn."

"Muốn ăn thì tự mình đi lấy bát đũa đi."

Trong lúc gia đình ba người đang vui vẻ thưởng thức mỹ vị thì cánh cửa viện vang lên tiếng gõ cửa.

"Nhĩ Cửu có nhà không? Đại Nương ta đây nè, Liên Tri Bắc nè."

Nghe thấy cái tên quen thuộc, lông mày Lý Hỏa Vượng lập tức nhíu lại, chẳng phải người nãy đã nói sẽ đi đón mẹ rồi sao? Rồi định làm trò con bò gì nữa đây.

Đến khi Lý Hỏa Vượng đẩy cửa mở ra, người phụ nữ đứng tuổi béo mập âys bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Ngươi xem này, chuyện này ấy mà, đại nương trước kia đã tự chui vào ngõ cụt rồi. Thực ra không cần thiết phải đón mẹ ta đến đây, đại nương chỉ cần cắt đứt mối liên hệ giữa nương tử ngươi và Tiên Gian rồi ngươi giao ngọc bài cho ta, như vậy chẳng phải xong việc sao.

Khi Lý Hỏa Vượng đang định nói gì đó thì hắn chợt nghe thấy hai tiếng bước chân từ phía sau lưng.

“Lý sư huynh, sao vị đại nương này cũng đến đây? Hay là mời nàng ấy vào trong ăn vịt nướng cùng chúng ta đi.”

Khi Bạch Linh Miểu với tâm trạng cực kỳ tốt nói với khách những lời vừa rồi thì Nhị Thần hạ thấp giọng nói bên tai.

“Sao lại để ta vào trước? chẳng phải nhà có khách đến chơi sao?”

“Miểu Miểu, ngươi vào trước đi, đây là chuyện tốt với ngươi.”

Thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, Bạch Linh Miểu cũng chẳng nói thêm gì nứa, nãng khẽ gật đầu rồi đi vào trong nhà.

“Thương lượng xong chưa? Thương lượng xong rồi thì mau bắt đầu thôi!”

Liên Tri Bắc nói rồi định đi vào bên trong nhưng ngàng ta đã dị Lý Hỏa Vượng chặn lại.

Hắn trầm mặc ngoảnh đầu nhìn Nhị Thần, sau đó hồi lâu mới mở lời nói:

“Có lẽ ngươi hiểu rằng điều này đối với ngươi nghĩa là gì chứ?”

“Ta biết, chỉ cần trừ khử Tiên Gia trên người Miểu Miểu đi thì ta cũng có thể hợp vào làm một với Miểu Miểu rồi.”

Giọng nói của Nhị Thần truyền đến từ phía dưới tấm khăn trùm đầu.

Về mặt lý thuyết thì nói như vậy cũng không sai. Nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy vô cùng phức tạp về Nhị Thần, không rõ nên đối xử với nàng ta như một con người độc lập hay là với một phần của Bạch Linh Miểu.

Nếu đối xử với nàng ấy như một con người hoàn toàn độc lập, vậy nếu làm thế thì chẳng phải là để nàng ấy chết đi ư?

“Huống hồ nếu như không trừ khử đi Tiên Gia thì chẳng phải từ đầu đến cuối vẫn luôn là mối nguy thầm lặng sao? Chẳng lẽ ngươi cứ muốn phải mang theo một mối nguy ngầm bên cạnh từ ngày này qua ngày khác ư?”

“Có thể bên phía Miểu Miểu sẽ không đồng ý, nhưng không cần lo lắng, ta sẽ khuyên nhủ.”

“Có đi hay không đây? Rốt cuộc làm thế nào? Ngươi nói gì đi, định làm đại nương sốt ruột đến chết à?”

Liên Tri Bắc không biết những uẩn khúc bên trong, nàng sợ rằng Lý Hỏa Vượng hối hận rồi.

“Đi, bên này.”

Nhị Thần gật đầu với nàng ta rồi dẫn nàng ta đi vào trong nhà.

“Vậy được! Ngươi chờ chút, ta đưa nương tử ngươi đi chuẩn bị, ngươi chờ ở ngoài đi.”

Nói rồi, Liên Tri Bắc lòng nóng như lửa đốt đi vào cùng Nhị Thần.chờ đến khi đèn dầu trong phòng đẹoc thắp sáng, Bạch Linh Miểu trông có vẻ hơi căng thẳng. Mặc dù trên đường đi có làm quen với người này nhưng khi hai người tiếp xúc riêng tư với nhau như vậy thì vẫn thấy hơi ngại ngùng.

“Cô nương, ngẩn ra đó làm chi nữa, tranh thủ thời gian mau cởi y phục ra đi.”

“Hả? Cần….cần cởi y phục á?”

Mặc dù Lý sư huynh bảo mình làm theo lời nàng ta nói, nhưng Bạch Linh Miểu vẫn thấy gấp đôi sự căng thẳng với yêu cầu này.

“Đương nhiền rồi, ngươi e cái gì thẹn cái gì nữa. Toàn đàn bà con gái với nhau cả mà, mau lên mau lên.”

“Ừm…”

Ngay khi Bạch Linh Miểu hơi hơi xẩu hổ cởi bỏ y phục thì Liên Tri Bắc chợt bổ nhào đến bên cạnh nàng, áp sát vào tai nàng rồi thấp giọng nói:

“Rèm Hướng Ngọc Phong Tàng Dạ Tuyết, Thế Bởi Lam Thủy Trường Thu Rêu!”

Chương 766: Tự Ngược

Bạch Linh Miểu rõ ràng là đã bị hành động này của đối phương dọa cho một phen, nàng lùi về sau liền mấy bước.

“Đại nương, ngươi đang nói gì vậy?”

“Ngươi không biết à? Ngươi thật sự không biết á?”

Liên Tri Bắc kích động hỏi lại lần nữa.

“Biết cái gì?”

Bỗng nhiên nghe thấy giọng của Lý Hỏa Vượng truyền đến từ phía sau lưng, trong lòng Liên Tri Bắc lập tức run lên bần bật.

Khi nàng ta ngoảnh đầu lại bèn tức khắc cố giả vờ tỏ ra mất kiên nhẫn nói:

“y da, đây đều là nhắc nhở chuẩn bị trước thôi, chẳng phải để ngươi đứng ngoài chờ sao? Sao ngươi lại đi vào trong đây rồi?”

“Nàng ấy là nương tử của ta, cởi áo nới dây lưng thì có làm sao? Sao ta lại phải tránh đi?”

“Nàng ấy thì không cần tránh, nhưng ta cũng cần cởi mà, lẽ nào ta

cũng là nương tử của ngươi à?”

Nói rồi Liên Tri Bắc quay lưng lại cởi áo ra để lộ cái yếm che đi phần mỡ bụng lượn sóng của nàng ta.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm nàng ta gằn từng câu từng chữ:

“Đừng vẽ thêm việc cho ta làm!”

Sau khi nói xong câu nói tràn đầy sự uy hiếp này, Lý Hỏa Vượng lại ngoáy đầu nhìn Bạch Linh Miểu đang xấu hổi nói:

“Ta ở ngoài cửa, bên trong xảy ra chuyện gì ta cũng nghe được, có việc gì thì cứ gọi.”

“Ừm…”

Lý Hỏa Vượng mở cửa ra rồi kéo Lý Tuế đang đứng ngoài chờ vào trong phòng.

“Để ý nữ nhân béo kia, nếu có điều gì dị thường thì cứ việc cắn ả!”

“Vâng thưa cha.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng làm xong tất cả rồi mới trở lại đại đường.

Vừa rồi hắn cực kỳ chắc chắn hai câu không rõ hàm nghĩa mà Liên Tri Bắc nói với Bạch Linh Miểu nhất định không phải lời nhắc nhở chuẩn bị gì cả.

Từ ngữ khí lẫn thái độ nàng ta phán đoán, đây càng giống với một loại ám hiệu nào đó hơn.

Liên Chi Bắc này dường như còn có tâm tư khác nữa, nếu không phải thấy nàng ta thật sự có cách giúp Bạch Linh Miểu thoát khỏi Tiên Gia thì kỳ thực hắn không muốn Bạch Linh Miểu tiếp xúc nhiều với nàng ta.

Nửa ngày sau, hai người đi ra, trong tay Liên Tri Bắc còn có thêm một túi đồ lớn mà không rõ trước kia nàng ta giấu đi đâu.

Nhưng sự chú ý của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn đổ dồn lên người Bạch Linh Miểu, lúc bấy giờ ngoại trừ cái yếm giấy vàng vẽ đầy phù văn bên trên ra thì nàng không mặc thêm bất cứ thứ gì khác.

Trên cơ thể như dê non của Bạch Linh Miểu được vẽ đầy những nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo bằng màu đỏ Chu Sa, hai màu trắng và đỏ hòa quyện với nhau tỏ ra cực kỳ cổ quái đan xen một chút lẳиƒ ⌡ơ.

Đã trải qua biết bao nhiêu chuyện rồi, kỳ thực Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy phương pháp nào như vậy trước đây, không biết đối phương định dùng cách gì để cắt đứt mối liên hệ giữa Bạch Linh Miểu và Tiên Gia.

Bạch Linh Miểu tỏ ra cực kỳ ngượng ngùng với những gì mình đang mặc, đến mức mang tai nàng đều đỏ ửng hết cả lên, hai tay nàng che đi phần trước nhưng cũng không thể che được phía sau lưng nên trông nàng vô cùng khốn đốn.

“Cô nương, co rúm vào làm cái gì, đứng thẳng thớm lên xem nào.”

Sau khi thúc giục một hồi để Bách Linh Miểu đứng thẳng lên, Liên Tri Bắc lấy ra ba nén hương cắm ngay vào mép cửa rồi quỳ hai gối xuống lạy mấy cái với cánh cửa.

Tiếp đó nàng lấy ra một bó hương rồi nhanh chóng thắp lửa, đầu tiên nàng vái ba vái với cánh cửa, rồi giơ đầu hương bốc khói trắng lên cắm vào má mình.

m thanh xèo xèo không ngừng vang lên, đầu hương đỏ sậm cũng cắm sâu vào má trái của nàng ta rồi lại xuyên qua má phải, giọng nói của Liên Bắc bắt đầu trở nên cuồng dại.

“Hổ gia khởi kê!”

Liên Tri Bắc giơ dây xích móc câu phát ra ánh sáng sắc lạnh trong tay lên rồi đâm xuyên qua cả môi trên lẫn môi dưới của mình như hai đôi răng nanh bén nhọn.

Dịch máu đỏ tươi nhỏ từng giọt từng giọt xuống, nhỏ xuốt cái yếm

giấy tràn ngập chú văn trên người Liên Tri Bắc.

Hành động này của nàng ta khiến Lý Hỏa Vượng cau mày, sao hành động tự ngược của người này lại trông có vẻ hơi hao hao giống với Áo Cảnh Giáo nhỉ, chẳng lẽ lại là một phần nhánh khác của Áo Cảnh Giáo ư?

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang nghĩ vậy thì Liên Tri Bắc đưa tay kéo một phát bên trong cái bao lớn khiến một hàng pháo cối màu đỏ bị kéo ra ngoài.

Nàng rút một nén hương từ má mình ra rồi nhóm vào đầu của dây pháo, tiếng "Lốp bốp" không ngừng vang lên.

Khói trắng tỏa ra từ đầu hương và phần khói đen đu.c từ dây pháo cối khiến cả căn phòng tràn ngập sương mù.

Trong lúc tiếng pháo nổ vang lên liên tục, Liên Tri Bắc móc từ trong ngực ra một thanh Hổ Tồn kinh đường mộc*, nàng giơ hai tay lên cao rồi đập thật mạnh xuống đất.

*Một khối gỗ hình chữ nhật có các góc cạnh, thường dùng bằng cách giơ lên cao rồi thả rơi xuống đất. Vật này thường được các quan lại ngày xưa dùng để răn đe phạm nhân.

"Tiếng trận vang dền sông biển! Thần quang bùng nổ chiếu thiên khai!! Hổ gia ăn pháo đây!!"

Tiếng hổ gầm trầm thấp tựa tiếng sét đánh vang lên, ngay sau đó, khói đặc từ tứ phía xung quanh nhanh chóng cuồn cuộn chui vào cái miệng đang há sẵn của Liên Tri Bắc.

Khi tiếng pháo cối ngừng lại, hai mắt của Liên Tri bắc chỉ còn lại một màu trắng dã, tứ chi chạm đất. Cả cơ thể nàng ta tạo thành tư thế vặn vẹo mà người bình thường không thể làm theo được.

Chương 767: Tan Biến

Đối diện với tình hình này, Lý Hỏa Vượng bất giác rút Tử Tuệ kiếm ra.

Gương mặt Lý Hỏa Vượng tỏ ra cực kỳ nghiêm trọng.

Mặc dù ả nữ nhân béo này bình thường trông có vẻ cà lơ phất phơ, có thể ả ta sẽ một mình đi cà khịa Linh Nghiệt nhưng thực lực thật sự của ả ta chắc chắn không thể coi thường.

Cái miệng rỉ máu của Liên Tri Bắc chầm chậm há ra để lộ cái móc câu vừa mới cắm vào, ả gầm một tiếng thú gầm từ sâu trong cổ họng của mình, đây đích thị là tiếng hổ gầm.

“Lý sư huynh? Sao trong nhà mình lại có hổ được?”

Bạch Linh Miểu lo lắng thấp thỏm nhìn Liên Tri Bắc đang nằm bò trên mặt đất.

Vừa dứt lời, Liên Tri Bắc quay ngoắt đầu lại dùng con mắt gần như chỉ còn lại màu trắng của ả ta nhìn chằm chặp những hoa văn trên người nàng, ngay sau đó hai chậm ả cong lại rồi bật thật mạnh trên mặt đất, bổ nhào về phía Bạch Linh Miểu.

“Chờ đã!!!”

Khi Đồng Tiến kiếm cùng xúc tu của Lý Tuế mới bay được một nửa thì thấy Liên Tri Bắc không hề vồ lên người Bạch Linh Miểu mà lại nhảy thẳng qua đầu nàng.

“Răng rắc!”

Dường như Liên Tri Bắc đã cắn phải thứ gì đó giữa không trung, ngay sau đó, miệng ả há ra xé rách rồi điên cuồng lôi kéo trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Bạch Linh Miểu bắt đầu ôm chặt đầu mình kêu lên đau đớn,đồng thời những hoa văn Chu Sa trên người nàng bắt đầu run rẩy dữ dội như con rắn lục, trong đó một đoạn lại ngắn đi một chút.

Khi đôi tai nhạy bén của Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ phía xa xa thì ngược lại trong lòng hắn lại thấy mừng rỡ, đó là tiếng thét của Tiên Gia!

“Miểu Miểu, nàng cố nhịn chút!!”

“Hù!”

Liên Tri Bắc lại nhảy qua đỉnh đầu Bạch Linh Miểu rồi hung hăng cắn giữa không trung, tiếng thét thê thảm không rõ truyền đến từ đâu càng lúc càng lớn hơn.

Khi Liên Tri Bắc nhảy qua đỉnh đầu Bạch Linh Miểu lần thứ năm, ả ta mơ mơ màng màng dùng năng lực mới có được phát hiện ra điều bất thường.

Nhị Thần ở trong viện lúc này đang trở nên nhẹ hơn!

Loại cảm nhận đặc biệt ấy cảm nhận được sự run rẩy trong tim nàng xuyên qua lớp khăn trùm đầu.

Phần máu thịt thuộc phần thú của Tiên Gia đã bị gặm gần như nát hết. Song song với Liên Tri Bắc điên cuồng cắn xé, những mảnh vảy rắn, lông cáo, gai nhím cũng bay lên rồi tan biến mất. Cả khuôn mặt Nhị Thần lúc này trở nên mong manh như chuẩn bị sụp đổ.

“Ả nữ nhân này định trừ khử Tiên Gia trên người ta! Nếu không có Tiên Gia thì Nhị Thần cũng không còn tồn tại nữa!”

“Dừng lại! Lý sư huynh, mau khiến ả dừng lại! Nhị Thần sắp biến mất rồi!!”

Bạch Linh Miểu ngồi sụp xuống đất gào toáng lên, những giọt lệ không ngừng rơi xuống khỏi hốc mắt nàng.

“Miểu Miểu, đừng lo lắng, ráng kiên trì thêm chút nữa!”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm hạ quyết tâm, hay quay người đi vào trong viện. vừa vào đến bên trong viện, hắn thấy Nhị Thần đang chăm chú nhìn cái cây thấp kia.

Khi thấy tấm khăn chùm đầu bị dính máu của nàng, trong lòng Lý Hỏa Vượng run lên bần bật. Hắn nắm lấy một góc tấm khăn trùm đỏ rồi khẽ kéo ra, Nhị Thần chỉ còn nửa gương mặt hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi...”

Lý Hỏa Vượng ngoáy đầu nhìn Bạch Linh Miểu đang trong nhà lúc này, rồi lại ngoáy đầu trở lại nhìn Nhị Thân đang máu me be bét trước mặt.

Đúng lúc này, Liên Tri Bắc chợt kéo một cái khiến cơ thể tàn tạ của Nhị Thần cũng theo đó mà lảo đảo sang một bên.

Nhị Thần nhìn hắn, con mắt duy nhất còn lại của nàng hiện lên vẻ quyến luyến vô cùng dữ dội.

“Hãy sống thật tốt, chớ có phụ nàng ấy. Với cả, sau này có gặp phải chuyện gì cũng phải sống chết cùng nàng ấy đấy.”

Lúc này dường như một số thứ trên người Nhị hần đã tiêu tán đi rồi dần dần đến gần Bạch Linh Miểu.

“Lý sư huynh! Nàng ấy không quay lại kìa! Không còn Tiên Gia nữa, Nhị Thần thật sự đã chết rồi!”

Ngay khi Bạch Linh Miểu vừa nói vậy thì cơ thể Nhị Thần mềm nhũn ra rồi co quắp trên mặt đất.

“Liên Tri Bắc, khoan hãy chờ đã! Hình như có gì đó không đúng lắm!”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Liên Tri Bắc, nhưng có vẻ như lúc này Liên Tri Bắc đã mất đi ý thức của mình, ả ta không hề có bất kỳ hồi đáp lại nào.

Khi thấy nàng ta lại nhảy qua đỉnh đầu Bạch Linh Miểu lần nữa, gương mặt Lý Hỏa Vượng chợt trở nên dữ tợn, hai chân hắn đạp mạnh xuống nền đất rồi phi người lên.

Một chân Lý Hỏa Vượng đạp vào eo ả ta khiến Liên Tri Bắc bị đá văng vào bức tường.

Một tiếng rít tràn ngập sự phẫn nộ vang lên, đôi mắt trắng dã của Liên Tri Bắc hung hăng trợn trừng nhìn Lý Hỏa Vượng, một loại cảm giác bức bách lớn mạnh nào đó khiến Lý Hỏa Vượng khó mà hô hấp được.

“Xin lỗi nhé, ở đây có biến số mới rồi! Mau mau tỉnh táo lại đi!”

Thế nhưng tiếng hô của Lý Hỏa Vượng lại không hề phát huy tác dụng, hai chân Liên Tri Bắc đạp mạnh xuống đất rồi phi người bổ nhào về phía hắn.

Lý Hỏa Vượng cắm kiếm vào miệng mình khuấy mạnh lên. Khi hắn rút thật mạnh thanh kiếm ra, những cái rắng dính máu trên thân kiếm bay vèo về phía Liên Tri Bắc, còn Lý Hỏa Vượng thì nắm chặt Tử Tuệ kiếm theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc mà cả căn phòng rối tung lên thành một mớ hỗn độn, đặc biệt là sau khi Lý Tuế tham chiến.

Chương 768: Chờ Nhị Nương

Khi chiến cục mới bắt đầu thì đã có vẻ bị áp đảo sang một bên rồi.

Khi trường kiếm của Lý Hỏa Vượng hung hăng đâm vào l*иg ngực Liên Tri Bắc thì răng nanh của Liên Tri Bắc cũng kéo gãy một cánh tay của Lý Hỏa Vượng xuống.

Cũng vào đúng lúc này, bó hương cắm bên quai hàm Liên Tri Bắc cũng dần cháy hết, đôi mắt trắng của nàng cũng dần lấy lại sự tỉnh táo.

“Chuyện gì vậy? Đây là cái chuyện gì vậy?”

Cơn đau đớn dữ dội do thanh trường kiếm của Lý Hỏa Vượng đâm sâu vào l*иg ngực mình khiến gương mặt nàng trở nên hoang mang.

Thấy thương thế của Liên Tri Bắc, Lý Hỏa Vượng cất lời nói:

“Xin lỗi, bỗng dưng xuất hiện một chút sai lầm. Lỗi của ta, ngươi đừng động, ta trị thương cho ngươi, sau này ta sẽ bồi thường thêm một ít Dương Thọ Đan.”

Nói rồi Lý Hỏa Vượng dìu Liên Tri Bắc ngồi lên tựa rồi quay người chuẩn bị đi lấy Hỏa Áo Chân Kinh.

“Đừng đừng đừng…ta không chịu nổi đâu.”

Liên Tri Bắc lấy một tấm bùa dán vào chuôi kiếm của Lý Hỏa Vượng rồi chầm chậm rút thanh kiếm ấy ra.

“Lúc trước chúng ta đã bàn bạc xong xuôi rồi đó. Nếu là lỗi của ngươi thì ngươi mau đưa ngọc bài cho ta đi, hai chúng ta coi như hết nợ.”

Mặc dù Liên Tri Bắc đau đến nghiến răng nghiến lợi nhưng nàng ta vẫn quan tâm đến Dương Thọ kia hơn.

Khi Lý Hỏa Vượng giao cho nàng ngọc bài có thể đổi được Vô Cấy Dương Thọ, mặc dù trên người vẫn còn đau nhưng mặt mày Liên Tri Bắc tức khắc tươi cười hẳn lên.

Nàng cũng chẳng quan tâm những cái khác, sau khi nàng ta liếc Bạch Linh Miểu một cái bèn ôm lấy vết thương lảo đảo đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng đầu thì thấy một người đang đứng trước mặt mình, đó là Bạch Linh Miểu. Gương mặt nàng nhìn hắn lúc này tràn ngập sự sầu bi.

Kế đó, nàng lẳng lặng đi đến bên cạnh hắn, giơ hai tay ra ôm hắn vào lòng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu run rẩy nhìn lên trên thì phát hiện ở đó chỉ còn lại một đôi giày thêu đỏ như máu và tấm khăn trùm đầu đỏ đã bị dính máu.

“Lý sư huynh, Tiên Gia kề cận ta đi rồi…Nhị Thần cũng đi rồi…muộn rồi…”

Bạch Linh Miểu ôm Lý Hỏa Vượng lẳng lặng rơi lệ nói.

Đêm khuya, Lý Hỏa Vượng nằm trên giường, hai mắt hắn mở to nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Mục đích của hắn giờ đã thành, đám Tiên Gia ấy sẽ không thể khống chế Bạch Linh Miểu nữa, mối nguy này biến mất rồi, nhưng rõ ràng đây là chuyện đáng mừng mà tại sao trong tim hắn lại cảm thấy nghẹn lại vô cùng khó tả.

“Lý sư huynh, ngươi ngủ chưa?”

Giọng nói Bạch Linh Miểu yếu ớt vang lên.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra.

“Lý sư huynh, ta bắt đầu thấy hơi nhớ Nhị Thần rồi...cho dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện đau khổ gì thì nàng ấy vẫn luôn cùng ta san sẻ một phần...nàng ấy giống như tỷ tỷ của ta vậy...”

“Lẽ nào ta làm sai gì rồi ư? Nhưng nếu như không giải quyết Tiên Gia thì Bạch Linh Miểu nên làm thế nào đây?”

Lý Hỏa Vượng không ngừng suy tư, nếu hắn biết trước được rằng thoát khỏi Tiên Gia thì Nhị Thần cũng biến mất thì hắn nên làm như thế nào đây.

Nhưng mãi đến gần rạng sáng thì Lý Hỏa Vượng mới bỗng hiểu ra, trên đời này làm gì có cái gì là đúng sai rõ ràng đâu.

Ví dụ như việc Tọa Vong Đạo cướp đi Thần Sơn Quỷ Chi Nhãn làm Thiên Tai giáng xuống, sinh linh đồ thán là sai. Còn Giám Thiên Ti thì phái người đi trừ khử Tọa Vong Đạo để thiên hạ thương sinh thì là đúng.

Nhưng nếu xét trên phương diện tình cảm thì kỳ thực không có chuyện đó nữa rồi, ở đây chỉ có lựa chọn nào là phù hợp chứ chẳng có chuyện đúng sai dư thừa ấy nữa.

“Ò~ó~o~o”

Gà trống ngoài cửa sổ gáy rồi, cả đêm qua Lý Hỏa Vượng chẳng chợp mắt được chút nào, Bạch Linh Miểu bên cạnh hắn cũng vậy.

Ngồi dậy khỏi giường, hắn khoác áo đạo bào lên người rồi đi ra đại sảnh. Khi hắn ra khỏi phòng thì thấy Lý Tuế đang ngồi xổm ngay giữa đại sảnh chăm chú nhìn cơn mưa lất phất bên ngoài viện.

“Cha.”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh nó ngồi xuống, hắn nhìn nửa con

chó hoang be bét máu me trước mặt rồi khẽ giọng hỏi:

“Ngươi làm gì ở đây?”

“Chờ Nhị Nương, tối qua con vừa bắt được thứ này về đó. Con đã ăn được một nửa rồi, nửa còn lại là để phần cho Nhị Nương.”

Lời nói của Lý Tuế khiến lòng Lý Hỏa Vượng quặn thắt lại đau đớn, hắn đưa tay ra vỗ vỗ lên người nó.

“Đừng chờ nữa, nàng ấy đi rồi.”

“Con biết mà, mẹ cũng nói Nhị Nương đi rồi. Vì thế nên con mới chờ người về, Nhị Nương thích ăn món này nhất đó.”

Lý Tuế dùng cáo mũi của mình hửi hửi con chó hoang máu me be bét ấy.

Môi Lý Hỏa Vượng khẽ giật giật, hắn cất lời nói:

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy nàng ấy biến mất rồi sao? Nàng ấy...đi rồi!”

“Con nhìn thấy rồi, nhưng mà trước kia Nhị Nương cũng từng biến mất một lúc rồi lại xuất hiện trở lại. Cha, cha cứ yên tâm, lát nữa thôi là người sẽ lại xuất hiện ấy mà.”

Lý Hỏa Vượng không nói thêm gì cả, hắn choàng hai tay ra ôm thật chặt Lý Tuế rồi đứng dậy đi vào trong phòng.

Chương 769: Vấn Đề

Toàn thân Cao Trí Kiên bốc lên hơi nóng hừng hực, hắn cởi trần vung cây kích khổng lồ trong tay lên xuống liên tục.

Từng khối cơ thịt trên người hắn vô cùng săn chắc, đỏ bừng tràn đầy sức mạnh.

Khi tay hắn tung chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, hàng Hương Binh cầm mộc kích trước mặt hắn ngay lập tức bị gió ập vào đến mức mí cả mắt, xém chút nữa thì không đứng vững nổi.

Khi thanh kích to lớn nặng nề đập ầm xuống mặt đất, Cao Trí Kiên điều hòa lại nhịp thở của mình rồi nói với họ một câu:

“Luyện!”

Tất cả mười mấy tên đều tức khắc ngươi nhìn ta, ta cũng nhìn ngươi. Trong đó có một tên thân hình thấp bé nhỏ giọng nói với người bên cạnh:

“Như này thì luyện thế nào được? Cái này mà người cũng luyện được à?”

“Luyện đi luyện đi. Tên này bảo thủ dữ lắm, cứ coi như bữa trưa ăn mỳ không đi.”

Họ tốp năm tốp bốn bắt đầu khua khoắng thanh mộc kích nặng nề trong tay. Những thanh mộc kích này đều mới được bổ xuống nên vẫn còn một lượng nước nhất định bên trong, vì vậy mà thanh nào thanh nấy đều nặng trịch.

Luyện chưa được bao lâu thì họ đã không nhấc nổi thanh kích trong tay lên rồi, nhưng Cao Trí Kiên chẳng hề quan tâm tới điều đó, kẻ nào dám lười biếng chứ, cánh tay lớn phủ đầy vết chai của hắn không phải do ăn chay mà thành đâu nha.

Trong khoảng thời gian một ngày ngỡ một năm của những người Hương Binh này, cuối cùng thì buổi trưa cũng tới. Tiếng hò ăn cơm rồi của Dương Tiểu Hài vang lên bên tai họ như tiếng gọi của thiên nhiên.

Khi đến nhà bếp, họ run cầm cập nhét chiếc bánh bao mà mình hằng mơ ước trong tay vào miệng.

Mặc dù đến cầm bát đũa còn không chắc nhưng khi họ bắt đầu ăn cơm thì lại không hề có chút chậm trễ nào, họ không ngừng nhồm nhoàm ăn như heo giành ăn vậy.

Cùng lúc đó trong đại viện Bạch gia, những người sư huynh sư đệ khác cũng đang cùng nhau bàn bạc vấn đề này.

“Triệu Ngũ sư huynh, nên mua lương thực rồi. Đoàn Hương Binh ít nhất cũng phải một trăm đầu người rời, nếu cứ tiếp tục ăn như

vậy thì lương thực có nhiều thêm bao nhiêu nữa cũng không đủ nổi."

"Ta biết, nhưng bây giờ không phải là lúc mua lương thực đâu. Bây giờ mới qua đợi thiên tai nên giá lương thực đều rất cao, đợi đến vụ mùa thu, lúc đó là thời điểm thu hoạch nên lương thực sẽ rẻ."

Dương Tiểu Hài nhỏ giọng lầm bẩm.

"Thế thì cũng phải trụ được đến vụ thu chứ."

"Vậy chi bằng...loại bớt người đi? Chúng ta có nhiều người biết thần thông rồi, còn ai dám động vào chúng ta nữa chứ."

Cẩu Oa cầm bát nói.

"Không!"

Cao Trí Kiên lắc đầu thật mạnh.

"Lý...Lý...Lý sư huynh...nói...nói…nói rồi, phải...phải..."

"Rồi rồi rồi…chịu ngươi luôn đấy. Ngươi đứng có nói nữa, chờ ngươi nói xong thì cũng ăn xong cơm rồi."

Cao Trí Kiên nhíu mày trợn mắt nhìn Cẩu Oa rồi cắm mặt ăn tiếp phần thức ăn trong đĩa trước mặt mình.

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, tạ thời cứ làm như vậy đi. Lý sư huynh có để lại một ít vàng, ta sẽ đem đống vàng này ra tiệm đổi thành bạc."

Nghe Xuân Tiểu Mãn nói vậy, mọi người bắt đầu tiếp tục ăn rồi để chuyện này cứ như vậy mà trôi qua.

Nhưng có một người đã chú ý đến sự phiền muộn trên gương mặt Xuân Tiểu Mãn. Sau khi ăn cơm xong, Xuân Tiểu Mãn đang định đi từ đường Bạch gia thì bị Cao Trí Kiên chặn lại.

"Ta…ta…ta có tiền...nếu như sau...sau...sau...sau này trong...trong...trong thôn thiếu tiền...thì...thì...thì tìm ta!"

“Ngươi có tiền? Ngươi lấy đâu ra tiền?”

Xuân Tiểu Mãn kinh ngạc hỏi.

“Ta...ta...ta...trước kia!”

“Trước kia ngươi là ông chủ lớn?”

Gương mặt Cao Trí Kiên kìm nén đến mức đỏ bừng, không biết nên giải thích thế nào nên hắn ngồi xổm xuống mặt đất rồi dùng đầu ngón tay vẽ trên mặt đất.

Trong thôn Tâm Ngưu, ngón tay Cao Trí Kiên như cái cày bằng sắt, nhẹ nhàng cào lớp đất cứng chắc ra để lại từng vệt cào.

“Ngươi vẽ gì vậy?”

Xuân Tiểu Mãn nhíu chặt lông mày nhìn Cao Trí Kiên đang quỳ dưới đất.

“Hay ngươi viết chữ đi, gần đây ta cũng mới học được ít chữ ở tư thục.”

Cao Trí Kiên liếc nàng rồi lắc đầu tiếp tục vẽ.

“Ấy! ngươi có ý gì đây, có phải ngươi coi thường ta không?”

Xuân Tiểu Mãn giơ tay ra dùng sức đẩy hắn.

Cảm nhận được lòng bàn tay đối phương áp lên người mình, Cao Trí Kiên mím môi lắc đầu cười rồi tiếp tục cúi đầu xuống vẽ.

“Là rắn ư? Trước kia ngươi từng bán xà dược à?”

“Rồng!”

Giọng Cao Trí Kiên ồm ồm nói.

Ngón tay hắn di chuyển trên mặt đất, một con rồng khổng lồ uốn lượn hiện ra trước mặt Xuân Tiểu Mãn, tiếp đó ngón tay hắn nhanh chóng tô điểm thêm một người ngồi dưới con rồng.

“Hoàng!”

Cao Trí Kiên chỉ vào người đó nói, sau đó lại vẽ bên cạnh hắn những khối Kim Nguyên Bảo lớn.

Tiếp đó hắn lại vẽ một số những người nhỏ nhỏ xếp thành hàng. Khi Cao Trí Kiên vẽ những nét cuối cùng, hắn vỗ thật mạnh vào người mình.

“Ta!”

“Ngươi là con trai của hoàng đế ư?”

Xuân Tiểu Mãn lập tức trợn trừng mắt.

Nhưng đối diện với câu hỏi này, Cao Trí Kiên gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu.

“Không...không...không…không biết!”

“Sao lại không biết nữa? Rốt cuộc đây là chuyện gì?”

“Có...có…có...có...thể...là...là giả thôi!”

“Chẳng phải đây là chuyện về quá khứ của ngươi ư? Sao lại có thể là giả chứ? Vậy những chuyện này ngươi đã nói cho Lý sư huynh chưa? Hắn thấy thế nào?”

“Chưa.”

“Tại sao chứ?”

Cao Trí Kiên do dự giây lát rồi nhìn Xuân Tiểu Mãn, hắn vẽ thêm một người lớn nữa bên cạnh người nhỏ nhỏ mà hắn vừa tự họa chính mình.

Trên gương mặt người ấy dường như được che bởi thứ gì đó nên không nhìn rõ tướng mạo, đồng thời sau lưng còn vác theo ba thanh kiếm.

Cao Trí Kiên cắn rách ngón tay mình rồi dùng máu tô lên bộ đạo bào trên người người đó, Xuân Tiểu Mãn ngay lập tức hiểu ngay ý

nghĩa mà đối phương đang định diễn tả.

“Đây là Lý sư huynh ư?”

Dưới gầm trời này có mấy ai mặc đạo bào màu đỏ đâu, nàng vừa nhìn là nhận ra ngay người đó.

Chương 770: Loạn

Sau khi Cao Trí Kiên gật đầu thật mạnh, hắn dùng ngón tay viết một chữ Ngũ (伍) lớn trên đỉnh đầu mình.

“Ta biết chữ này, là chữ ngũ trong nhất nhị tam tứ ngũ, chữ này đơn giản nhất rồi đó. Cũng có nghĩa là năm đó ngươi năm tuổi à?”

Cao Trí Kiên gật đầu thật mạnh, tiếp đó hắn chỉ vào thanh kiếm trên lưng Lý Hỏa Vượng dưới mặt đất rồi vạch một đường thật dứt khoát, vạch qua cả hình vẽ chính mình của hắn.

“Oái...Lý sư huynh đã giết ngươi á? Hắn đã giết ngươi lúc năm tuổi á?”

Khi Xuân Tiểu Mãn nói vậy, chính gương mặt nàng cũng tỏ ra nghi ngờ.

“Ừ.”

Sau khi thấy Cao Trí Kiên gật đầu, Xuân Tiểu Mãn lập tức thấy đầu mình bắt đầu ừ cả lên.

“Nếu ngươi bị Lý sư huynh giết rồi thì tại sao bây giờ ngươi vẫn sống vậy? Hơn nữa đấy là hắn còn giết ngươi hồi ngươi còn nhỏ?”

“Có...có...có...có thể chỉ là giả thôi!”

Nói đến đây, hắn lại vẽ thêm một người nhỏ nhỏ nữa biểu thị chính mình, đồng thời trên người người đó còn có giáp, phía dưới thêm một cỗ xe.

Sau đó Cao Trí Kiên vẽ thêm một nhóm người vây quanh dùng trường kích trong tay đâm hắn.

“Ngươi…lại chết tiếp? Sao ta nhìn chẳng hiểu gì cả nhỉ?”

“Loạn…”

Cao Trí Kiên vỗ mạnh vào đầu mình.

“Loạn quá!”

Động tác của Cao Trí Kiên bắt đầu trở nên thô bạo.

Sau đó Cao Trí Kiên bắt đầu vẽ thêm cho mình vài kiểu chết nữa, có chết đuối, có cả bị lửa thiêu đến chết, thậm chí có cả treo cổ.

Cuối cùng hắn không còn vẽ người nữa mà dùng cục than vẽ ra từng nhóm đồ vật đen sì. Khi nhìn thấy những vòng tròn đen trên mặt đất, đôi mắt Cao Trí Kiên dần lộ ra vẻ hoảng sợ, khi vòng tròn đen càng lúc càng nhiều cũng là lúc sự sợ hãi trong đôi mắt hắn ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi cánh tay rắn rỏi vẽ ra một vòng tròn đen lớn bao quanh hết tất cả, dường như Cao Trí Kiên bị chính những gì mình vẽ dọa đến mức nhảy phắt dậy lùi ra sau mấy bước.

“Cao Trí Kiên...ngươi không sao chứ? Hay ta kiếm lang trung đến xem cho ngươi nhé?”

Khi Cao Trí Kiên dùng tay lau đi mồ hô lạnh, những vệt màu đen cũng bị lem hết lên mặt hắn.

Hắn khẽ lắc đầu rồi dè chừng đi đến bốc một nắm đất lên ném vào những hình thù đen kia rồi dẫm bẹp bẹp lên chúng.

Tiếp đó hắn cầm than vẽ lên mu bàn tay mình một hình người nhỏ biểu thị chính mình, sau đó dùng chính cánh tay ấy xới đống đất bỏ qua những hình thù màu đen ấy , cuối cùng để lộ ra những đống Nguyên Bảo lớn mà lúc trước vẽ.

“Tiền!”

Hắn lại vẽ ngay dưới đống Kim Nguyên bảo ấy một đường kẻ dài đến tận chân Xuân Tiểu Mãn.

“Cầm!”

“Không không không, trước hết ngươi cứ đợi đi đã. Bây giờ vấn đề không nằm ở việc có tiền hay không nữa rồi, ngươi vẽ chi tiết thêm chút nữa, sao ta cứ thấy ảo ảo thế nào nhỉ.”

Xuân Tiểu Mãn thấy đầu mình bị Cao Trí Kiên làm cho rối tung cả lên rồi.

“Ý của hắn đã rất rõ ràng rồi.”

Một giọng nói truyền tới từ cửa ra vào. Hai người ngoái đầu lại nhìn thì nhận đó là Triệu Ngũ đang chống nạng.

Tình hình này có vẻ như hắn đã thấy hết tất cả những gì Cao Trí Kiên vẽ rồi.

Triệu Ngũ đi đến trước mặt hai người nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, sau khi suy nghĩ một hồi, hắn nói:

“Theo những gì hắn vẽ, trước kia Cao Trí Kiên chắc chắn đã đạt quan hiển quý rồi, vì thế nhà hắn có rất nhiều ngân lượng.”

“Còn các cách chết khác nhau kia có lẽ thể hiện những nguy hiểm của tầng lớp này. Nhưng nếu thật sự đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn nguyện ý gánh chịu những nguy hiểm ấy, dùng thân phận trong quá khứ để tìm đường sống cho chúng ta.”

Triệu Ngũ nói xong thì quay đầu nhìn Cao Trí Kiên, nghiêm trọng hỏi:

“Ta nghĩ rằng ý mà ngươi nói là như vậy phải không?”

Cao Trí Kiên ngơ ra rồi không nể nang gì mà quả quyết lắc đầu.

“Ta...ta...ta là...hoàng...hoàng...hoàng đế!”

Triệu Ngũ cười bất đắc dĩ.

“Ngươi là hoàng đế? Sau đó Lý sư huynh giết ngươi lúc năm tuổi? Sau đó nữa người vẫn còn sống? Rồi sau đó lại chết tiếp? Cuối cùng thì bị Đan Dương Tử bắt mất?”

“Đại Lương này nào có hoàng đế năm tuổi chứ, ngươi có bịa thì cũng phải bịa nó hợp lý tí đi.”

“Hơn nữa trước kia ngươi không nói cho Lý sư huynh thì chẳng phải ngươi đang câu trước đá câu sau ư? Lúc ngươi năm tuổi thì Lý sư huynh mới mấy tuổi, hắn cũng đâu có lớn bằng ngươi đâu.”

Những gì mà Triệu Ngũ nói khiến gương mặt Cao Trí Kiên trở nên đau khổ, hắn vỗ thật mạnh vào đầu mình. Chẳng bao lâu sau lòng bàn tay vỗ đầu lại trở thành nắm đấm đấm vào đầu.

“Loạn...loạn!!”

“Ấy, Cao Trí Kiên, ngươi đừng như vậy mà!”

Xuân Tiểu Mãn vội vàng ngăn hắn lại.

“Chờ những ảnh hưởng của trận thiên tai này qua đi, Lữ Ban Gia còn có thể ra ngoài đi kiếm tiền mà. Việc tiền tài không đến lượt ngươi hao tâm đâu!”

Cao Trí Kiên dần lấy lại sự bình tĩnh, hắn suy tư liếc nhìn hai người không tin tưởng mình rồi nắm chặt tay quay người rời đi.

“Sau khi Lý sư huynh trở về có cần nói cho hắn hết những lời nói khùng điên này không?”

Triệu Ngũ chống nạng nói.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cao Trí Kiên, Xuân Tiểu Mãn suy tư gật đầu.

“Ta cảm thấy nên nói cho hắn thì hơn, kiến thức của hắn nhiều hơn so với chúng ta, có thể hắn sẽ biết thân thế của Cao Trí Kiên.”

Chương 771: Thần Đả

Phần đất bằng phẳng dùng để phơi thóc của Ngưu Tâm thôn đang được sử dụng để huấn luyện Hương Binh. Còn Cao Trí Kiên thì nhíu chặt lông mày ngồi trên một tảng đá lớn nhìn đám Hương

Binh đang luyện võ trước mặt, song trong lòng hắn vẫn đang nghĩ ngợi về chuyện lúc trước.

“Những sư huynh sư đệ khác không tin tất cả những gì mà ta nói.”

Về lý mà nói thì hắn nên cảm thấy giận dữ, nhưng Cao Trí Kiên thì không. Bởi, chính bản thân hắn còn không thể hoàn toàn tin được những ký ức hỗn loạn đang dần dần thức tỉnh của mình.

Rất có thể hắn chính là hoàng đế, trong ký ức hắn sống trong hoàng cung, có rất nhiều người vây quanh hắn qua lại, hắn muốn bất cứ thứ gì đều có thể đạt được.

Nhưng đoạn ký ức ấy không hoàn toàn hoàn chỉnh mà phần lớn là đứt đoạn ngắn quãng, trống không, còn phần bị ngắt quãng ấy lại được lấp đầy bởi các kiểu chết cổ quái khác nhau và được thay thế bởi cuộc sống trong hoàng cung.

Ký ức trong tiềm thức hắn dường như không phải chỉ của một người mà dường như là những mảnh vụn lớn nhỏ khác nhau được chắp vá lại với nhau.

Điều này khiến Cao Trí Kiên cực kỳ hoài nghi tất cả những mảnh ký ức hỗn loạn trong tâm trí mình liệu có phải giả không, hoặc có thể nói, ta và Lý sư huynh cũng giống nhau, cũng là tên điên?

Về lý mà nói, hắn nên đi tìm hiểu tất cả về quá khứ của mình, đi làm rõ tất cả những ký ức hỗn loạn ấy, đi kiếm tìm bản thân thực sự.

Nếu không phải tất yếu thì hắn không muốn quay lại nữa, hắn muốn ở lại đây, hắn thấy hiện tại bây giờ cũng khá tốt. bởi vì hắn thích Ngưu Tâm thôn, cũng thích cái tên Cao Trí Kiên này, hắn chính là Cao Trí Kiên.

Tiếp đó trong đầu sượt qua một hình ảnh lông xù, gương mặt hắn bất giác nở nụ cười thật thà.

Mọi người sinh sống cùng nhau, yên bình mà cũng tự tại. còn quá khứ trong trí nhớ của hắn, dù có là hoàng cung vàng son lộng lẫy, ăn no mặc ấm nhưng trong ấn tượng quá hắn lại vô cùng...lạnh lẽo, cực kỳ không thoải mái, hắn không thích nơi đó.

Thế gian này khó có được sự hồ đồ, há cớ phải lam rõ những điều kia, sống cho hiện tại thôi là tốt lắm rồi. Dù sao thì quá khứ trong ký ức của hắn dường như cũng chẳng có người nào đáng để kiếm tìm nữa rồi.

Cao Trí Kiên ngồi ở đó nghĩ ngợi rất nhiều việc. Đến khi thần hồn hắn trở lại thì nhận ra mười mấy người Hương Binh đã hơ mộc kích rồi ngã trái ngã phải, cái đám này đang tranh thủ lúc hắn không để ý nhằm lười biếng đây mà.

“Hử?”

Cao Trí Kiên cầm cây côn nhỏ lên đi đến, chỉ cần phát hiện tư thế không đúng thôi thì hắn sẽ thẳng tay quất luôn. Quất có thể đau nhưng sẽ không làm tổn thương, động tác vô cùng lão luyện.

Những người này quá trời gầy, cần phải rèn luyện cường tráng hơn nữa. khi nào luyện đủ tinh khí rồi mới mới có thể tu luyện Binh Gia công pháp.

Công việc bây giờ của hắn là được sự phân phó của Lý sư huynh, huấn luyện ra một đội Hương Binh của Ngưu Tâm thôn.

Thời gian tập luyện kết thúc trong sự than thở cùng kêu rên của nhóm Hương Binh này. Giờ cơm tối, những người phải huấn luyện thể lực nặng nề như họ đều trở thành những Đại Dạ Dày Vương, họ ăn nhồm nhoàm như hổ đói.

Để có thể khiến họ cực khổ như vậy nhưng lại chẳng có một ai bỏ chạy, ngoại trừ mỳ trắng hằng ngày ra thì chính là tiền thù lao một trăm văn tiền mỗi tháng rồi.

Bữa tối hôm nay là cơm chiên xì dầu, vừa mỡ vừa mặn, dùng rất rất nhiều mỡ lợn, cực kỳ phù hợp để bổ sung thể lực đã tiêu hao đi, đồng thời cũng rất dễ nấu. còn trong đám người này lại không hề thấy Xuân Tiểu Mãn ăn cơm.

Cao Trí Kiên lẳng lặng giữ lại tâm tư của mình.

Chờ đến khi qua giờ cơm tối, hắn đi đến nhà bếp, đến bên lò làm hai trái trứng chần nước sôi rồi đặt lên trên cơm chiên xì dầu, sau đó mang theo bát đũa đi về từ đường Bạch gia. Khi hắn đến đại

sảnh phía dưới từ đường thì thấy Xuân Tiểu Mãn đang cùng mấy người nữa học thuộc lòng Thần Đả* từ của Bạch Liên Giáo.

*Hay còn được gọi là mời thần về thượng giới, là một hành động mê tín dị đoan theo thuyết duy tâm. Người ta đồn rằng làm vậy có thể leo núi đao, xuống chảo dầu.

“Ăn.”

Cao Trí Kiên đưa cái bát đến trước mặt Xuân Tiểu Mãn.

“Này! Tên to con kia, ngươi được lắm, mang cơm nhưng lại chỉ mang phần một người thôi đúng không? Bọn ta cũng đã ăn đâu!”

Lữ Tú Tài bên cạnh bất mãn nói. Nhưng Cao Trí Kiên chẳng buồn nhìn hắn rồi lại đưa cái bát đến trước mặt Xuân Tiểu Mãn.

Xuân Tiểu Mãn dừng lại nói với những người khác:

“Hôm nay đến đây thôi, đi ăn cơm trước đã.”

Bốn người thiếu nữ tôn kính gật đầu rồi đi cầu thang rời đi cùng gương mặt chán ghét của Lữ Tú Tài.

Chờ sau khi họ đi, Xuân Tiểu Mãn cầm bát vừa ăn ừa hỏi:

“Việc bên ngươi thế nào rồi? Những người đó vẫn còn nghe lời chứ?”

“Vẫn....vẫn...vẫn...vẫn ổn!”

“Hầy, bên ta thì không ổn tí nào. Vốn dĩ số người chịu học quyển lời ngâm Thần Đả đã ít thì chớ, lại còn yêu cầu tính giác ngộ phải cao, những người tính giác ngột thấp thì chẳng có chút tác dụng nào.

“Cùng là con người với nhau mà tại sao cách biệt lại to lớn thế. Cái này còn phải học đến lúc nào nữa. Hầy, nói đến đây có thể ngươi không tin, người có tính giác ngộ cao nhất lại là Lữ Tú Tài, ngươi vẫn chưa được thấy vẻ mặt đắc ý của hắn đâu.”

Cao Trí Kiên yên lặng đứng cạnh nghe, an tĩnh đứng nhìn Xuân

Tiểu Mãn thao thao bất tuyệt.

Chương 772: Thẳng Thắn

Sau khi Xuân Tiểu Mãn trút hết bầu tâm sự, bát cơm chiên xì dầu của nàng cũng được ăn xong.

Khi Cao Trí Kiên đang định cầm bát không rời đi thì giọng nói Xuân Tiểu Mãn vang lên từ sau lưng.

“Trí Kiên, về sau ngươi không cần mang cơm cho ta đâu, Tiểu Hài sẽ để phần cho ta ở trong bếp thôi.

Xuân Tiểu Mãn ngập ngừng mím môi, cuối cùng nàng cất lời:

“Trước kia ta từng thề cả đời này sẽ không gả cho ai cả. đến bây giờ ta vẫn chưa có ý định thay đổi điều gì, vì vậy chắc ngươi cũng hiểu ta muốn nói gì chứ?”

"Ừm…”

“Ngươi đừng trách ta quá ngay thẳng, mọi người đều là sư huynh sư muội vào sinh ra tử với nhau, ta chỉ muốn nói ra thật sảng khoái chứ không muốn say cùng đến việc làm huynh muội cũng không thể, hơn nữa những lời này ta cũng sẽ nói với Triệu ngũ thôi.”

Cao Trí Kiên yên lặng đứng im, chỉ có bản thân hắn mới biết trong tim mình đau đến thế nào, cái bát trong tay bị hắn ghì đến nứt ra.

Xuân Tiểu Mãn đi đến bên cạnh hắn rồi nhìn thẳng vào mắt hắn nói:

“Trong thế gian hỗn loạn này, những người tàn tật như chúng ta không dễ gì mà có một gia đình an ổn, nhất định phải thật trân trọng tất cả mọi thứ.”

“Ta biết ở những nơi khác, chúng ta đều bị xem như những thành phần quỷ quái không xứng làm người, vì vậy Trí Kiên à, chúng ta phải đặt tâm tư của mình vào chính sự, nhất định phải cố gắng

bảo vệ cái gia đình này thật tốt.”

“Ừ.”

Cao Trí Kiên ôm cái bát rỗng trong tay, tịch mịch gật đầu rồi xoay người đi về phía cầu thang.

Nhìn bóng lưng của hắn, Xuân Tiểu Mãn thấy có hơi không đành lòng nhưng nàng vẫn thấy chuyện này nên nói sớm thì hơn.

Xuân Tiểu Mãn ngồi khoanh chân xuống dưới đất rồi cầm thư tịch lên bắt đầu học.

Mặc dù mấy thuật Thần Đả này không thể so bì với thần thông của Lý sư huynh nhưng nàng lại học vô cùng nghiêm túc.

Tính giác ngộ của nàng không tốt bằng Lữ Tú Tài nhưng cần cù bù thông mình, một ngày học sáu canh giờ không đủ thì học bảy tám canh giờ vậy.

Có chí ắt làm nên, bây giờ nàng có thể tạm coi là dụng đực những Thần Đả đơn giản này rồi.

Dù sao nàng cũng chẳng muốn quay lại quá khứ từng bị cha ruột bán đi mà không hề có chút sức lực phản kháng nào nữa.

Trong lúc Xuân Tiểu Mãn đang dồn toàn bộ sự tập trung của mình thì tiếng bước chân ồn ào truyền đến từ phía cầu thang.

Rất nhanh sau đó, Lữ Tú Tài cùng gương mặt hốt hoảng chạy đến.

“Mau mau mau!! Xảy ra việc lớn rồi! Có một toán cướp xông vào thôn mình rồi, chúng thấy ai là giết luôn!! Mấy người chết rồi đấy!”

“Hây!”

Cao Trí Kiên cởi trần cầm thanh kích to lớn ở đầu thôn, một người giữ ải vạn người khó qua.

Từng mạch gân xanh nổi hết lên cơ thể hắn, khí huyết bốc lên như sương như khói bao phủ lấy cơ thể hắn.

Kẻ địch trước mặt hắn là một nhóm đầy đủ nam nữ già trẻ đeo vải đen trên vai. Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì trông chúng chỉ như một nhóm bách tính thông thường.

Vậy mà lúc này trông chúng có vẻ phấn khởi lạ thường. Chúng cầm trong tay đủ loại công cụ làm nông rồi lao về phía Cao Trí Kiên như thiêu thân.

“Dừng sợ tên to con này!! Xông lên! Chúng ta khi sống là người của Nhi Thần, chết cũng là quỷ của Nhi Thần! Sau khi chết còn có thể đầu thai làm hoàng đế!”

Hàn quang vừa lóe lên, phần lưng của ba người trước mặt Cao Trí Kiên trong chớp mắt bị chém đứt, nội tạng dính đầy máu me bắn tung tóe lên bức tường trắng bên cạnh.

Nhưng kỳ thực có quá nhiều người, Cao Trí Kiên dần dần khó mà đối phó hết được.

Cộng thêm việc những người này đánh lén trong đêm quá đường đột nên Cao Trí Kiên cũng chưa kịp mặc bộ giáp của Bành Long Đằng.

“Xoẹt!”

Một cục đá sắc lẹm bay tới từ phía xa xa đập vào trán Cao Trí Kiên làm rách một vệt máu trên mặt hắn.

“Aaaaaaa!!”

Cao Trí Kiên ngả ra đằng sau, chân hơi chùng xuống rồi dùng hai tay ném thật mạnh cây kích to lớn về phía hòn đá vừa bay tới.

Thanh kích nặng ngàn cân xoay thật nhanh phát ra tiếng vù vù rồi dễ dàng lướt qua đám người như trở bàn tay, máu me cùng xương thịt bay tung tóe trong không trung những bông hoa tươi.

Cao Trí Kiên giẫm lên máu thịt đuổi theo thanh kích to lớn đã nhuốm máu của mình.

Hơn nữa đám người kia như những kẻ điên. Dù đối diện với sát khí của Hương Binh nhưng chúng chẳng máy may quan tâm, trong mắt chúng chỉ có sự cuồng nhiệt, chúng cầm theo binh khí điên cuồng nhắm thẳng về phía Cao Trí Kiên để chào hỏi.

Đúng lúc mọi thứ đang chìm trong mớ hỗn độn này, một mũi kim gắn lông trắng bay tới găm vào giữa mặt một tên nam nhân cầm cuốc.

Trong lúc hắn đang hốt hoảng hét lên, toàn bộ gương mặt hắn trôi xuống theo lớp da mặt rồi trượt vào bên trong y phục như một loại chất lỏng, trong nháy mắt chẳng còn nghe thấy nhìn thấy gì nữa.

“Đồ ngốc!! Cố gắng lên!! Bọn ta tới giúp ngươi rồi đây!”

Giọng nói của Cẩu Oa khiến đám người tín đồ Pháp Giáo ngoáy đầu lại nhìn con đường đất trong Ngưu Tâm thôn.

Khi chúng nhìn thấy một nhóm người xấu xí đi đến xông về hướng này thì lập tức phì cười oanh oách.

Nhìn những thi thể dưới mặt đất, lửa giận trong lòng Xuân Tiểu Mãn không tài nào dập nổi, nàng lập tức lấy ra Đạo Linh mà trước kia Lý Hỏa Vượng cho mình rồi lắc lắc.

Nàng gặm một miếng bùn dính dưới đất rồi lớn giọng hạ lệnh cho hai vị Du lão gia trên không trung:

“Nhiễm trống bạo chỉ!”

Chương 773: Khó Chơi

Du lão gia bay qua bay lại giữa không trung khẽ gật đầu rồi bổ nhào về đám tín đồ Pháp Giáo như u hồn. Mỗi khi xuyên qua cơ thể của một người thì cơ thể kẻ đó cứng ngắc ngay tắp lự, không tài nào dậy nổi.

Vậy nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Xuân Tiểu Mãn để Đạo Linh hướng sang một bên hông rồi kéo áo ra để lộ yếm giấy màu vàng phía dưới, tiếp đó nàng lấy ra một thanh đoản kiếm có răng cưa,

vừa gõ mi tâm của mình vừa bắt đầu niệm.

“Đệ tử ngước mắt nhìn trời xanh, chúng vị sư phụ ở bên cạnh! Một thân hóa đồng xương thành sắt, thân mặc giáp sắt thập nhị trọng. Da đồng bao tam chuyển, da sắt bao tam trọng…”

Đằng sau nàng, năm người còn lại bao gồm cả Lữ Tú Tài cũng bắt đầu tiến hành làm những động tác tương tự. Lưỡi răng cưa của thanh đoản kiếm cửa rách phần da đầu của họ, máu chảy theomi tâm rồi lan ra khắp cả khuôn mặt, cuối cùng tụ lại phía dưới cằm rồi nhỏ xuống mặt đất...

“Kéo đao hóa thành lông ngỗng, thước sắt hóa thành bấc, cuốn tâm sắt đá hóa bọt nước! Hỡi chúng vị sư phụ, Vô Sinh Lão Mẫu! Xin hãy tương trợ đệ tử đánh nhanh thắng nhanh!”

Sau khi niệm xong câu cuối cùng, hai mắt của Xuân Tiểu Mãn Lữ Tú Tài cùng những người khác lập tức mở to không chớp, họ giương thanh đoản đao trong tay lên rồi xông về phía đám người ô hợp kia.

“Keng~keng~keng!”

Khi thấy lưỡi liềm và cỏ xiên đâm xuyên vào người mình không ngừng phát ra tiếng kêu lanh lảnh, lòng tin của Lữ Tú Tài cùng Xuân Tiểu Mãn lập tức tăng lên gấp bội, họ giương lưỡi đao trong tay lên chém về phía bọn chúng.

Kiếm của họ có thể đâm xuyên vào cơ thể người khác, nhưng vũ khí của kẻ khác lại không tài nào chém được họ. Đây chính là đơn phương đồ sát, có thêm những người Thần Đả này gia nhập, tình cảnh của Cao Trí Kiên nhanh chóng dịu xuống, chỉ mấy người lẻ tẻ như vậy nhưng lại chèn ép cả đám người Pháp Giáo.

Dưới sự dẫn dắt của họ, người dân trong Ngưu Tâm thôn dần có được dũng khí, họ cũng đi lấy các loại vũ khí bắt đầu phản kích.

Chẳng mấy chốc mà cả phần đầu thôn của Ngưu Tâm thôn biến thành một trận chiến trường.

Khi tín đồ Pháp Giáo ngày càng chết nhiều hơn, một bà lão gầy gò như suy dinh dưỡng mặc áo cà sa đã rách nát bỗng nhiên chui ra

từ cái bóng của Cao Trí Kiên rồi giơ lên một con dao găm ngọc đen hung hăng đâm vào giữa eo hắn.

Cao Trí Kiên gắng nhịn lại cơn đau cúi đầu xuống nhìn thì thấy mặt của bà lão này bị một miếng vải đen rách rưới che lại, trên miếng vải rách còn được viết một chữ Vu (巫) lớn bằng mực tím.

Một giọng nói già nua mang theo cơn gió thổi ra từ dưới tấm vải.

“Hê hê hê, hóa tiền giấy, đốt vàng bạc, chớ rượu đến, cầm hương đốt, hôm nay một năm tận, mai lại tân xuân, ây....”

Cẩu Oa ngó nghiêng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này bèn móc trong ngực ra một cây Hủ Mộc Như Ý quất một nhát về phía bà lão kia.

Dù người bà ta nhỏ nhắn nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh, bà tay gảy thật mạnh món binh khí trong tay liền tức rụt lại vào trong chiến trường tạp nham xung quanh.

“Cẩn...cẩn....cẩn...cẩn thận!! Có...có...”

Cao Trí Kiên còn chưa kịp nói xong, bà lão kia đã lại xuất hiện phía sau lưng một vị thiếu nữ từng thi triển Thần Đả, bà ta dùng sức vạch một nhát vào cổ vị thiếu nữ ấy bằng cái cuôi dao găm ngọc đen trong tay.

Cơ thể vốn dĩ không thể bị đao thương đâm xuyên thì nay lại da tróc thịt bong. Trong ánh mắt khó lòng tin nổi của nàng, nàng che lấy cái cổ đang không ngừng tuôn máu phát ra âm thanh ôi ôi của mình mà ngã nhoài xuống đất.

“Hahahaha!! Thờ Nhi Thần vạn sự tốt! Thỏi vàng cao ba thước trên mặt đất, cây tiền treo trân bảo phía bên trên!”

“Nam Nhi!!”

Xuân Tiểu Mãn đau đớn thấu tận tim gan hô to tên thiếu nữ ấy, nhưng vào lúc này nàng đột nhiên thấy sau lưng mình lạnh toát, có người đang ở sau lưng nàng!

Thấy Xuân Tiểu Mãn sắp sửa đi theo dấu chân người khác, một vị

Du lão gia nhanh chóng bay từ giữa không trung xuống đẩy lùi bà lão xuất quỷ nhập thần kia.

Nhưng đây cũng mới chỉ là đẩy lùi lại mà thôi, cục diện lúc này bỗng nhiên bị đảo ngược. Diện với bà già xuất quỷ nhập thần ấy, Xuân Tiểu Mãn và những người khác ngay lập tức lưng áp lưng chứ không dám chủ quan như lúc trước.

“Thế này không ổn! Cứ tiếp tục như vậy thì cả Ngưu Tâm thôn coi như xong đời luôn. Dù cái giá phải trả có cao hơn nữa thì ta cũng đem bà già kia làm gỏi!”

Xuân Tiểu Mãn dứt khoát lắc Đạo Linh lần nữa, khi nàng làm theo chỉ bảo của Lý sư huynh mà hươ hươ đầu thật mạnh mấy cái, trong nháy mắt, Du lão gia trong không trung từ một hóa thành mười.

“Trống mệt mỏi chỉ quăng kính?”

Xuân Tiểu Mãn vừa ra lệnh, cả Ngưu Tâm thôn lập tức nổi lên mây đen gió lớn, các Du lão gia lên trời xuống đất để tìm ra bà già đang lẩn trốn kia.

Cái giá ba năm tuổi thọ của Xuân Tiểu Mãn không hề uổng. Đối diện với sự vây đánh của Du lão gia, bà già kia nhanh chóng bị ép ra từ trong đám người.

Ngay khi bà già kia định chui vào trong một bóng đen ngay bên cạnh thì Cẩu Oa lại một lần nữa phi thật mạnh Hủ Mộc Như Ý, đầu lưỡi Tâm Tố trên Như Ý nhẹ nhàng bắn ra, trong nháy mắt, đầu bà ta bị vây kín bởi mê võng.

Thanh kích to lớn mang theo tiếng rít ngút trời, nó phi lên trời rồi lại lao xuống, hung hăng cắm vào người bà già kia. Lực đạo ngàn cân đè bẹp xá© ŧ Ɦ ịŧ phàm thai của bà ta thành bùn nhão chỉ trong phút mốt.

Chương 774: Tra Khảo

Bà già này vừa chết, đám tín đồ Pháp Giáo xung quanh như vừa

tỉnh ngủ, chúng gào lên tiếng kêu kinh sợ chay vào trong bóng tối bên ngoài thôn.

Bầu không khí xung quanh ràn ngập mùi máu tươi cùng mùi phân thối. Tất cả mọi người đứng nguyên tại chỗ ngừng lại một lúc mới hiểu ra là đã đánh thắng rồi.

Gánh nặng trong lòng được rũ xuống, nhiều người nằm co quắp trên mặt đất há miệng thở hổn hển, nhưng chẳng mấy chốc mà tiếng thở hổn hển đã bị thay thế bởi tiếng khóc sợ hãi cùng tiếng nôn khan.

Những người đi ra từ Thanh Phong Quan còn đỡ, họ đi cùng Lý Hỏa suốt một chặng đường dài nên đã thích ứng rất nhiều rồi.

Xuân Tiểu Mãn lau đi vết máu trên mặt, nàng vừa định nói gì đó thì cơ thể lại mềm nhũn ra rồi ngã lại xuống đất, cả người không khỏi tuôn mồ hôi lạnh.

“Không...không có gì, các sư phụ mời đến đi hết rồi, sau khi Thần Đả qua đi thì sẽ bị như vậy.”

Phải đến khi Tiểu Hài và Cao Trí Kiên thấy những người khác hậu Thần Đả cũng như vậy thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“y da, Tú Tài, ngươi thế này không ổn đâu, còn không có ích bằng pháp bảo Lý sư huynh cho ta nữa. May mà ta không học cái thứ vô dụng này.”

Cẩu Oa đắc ý khoe khoang Lưỡi Như Ý trong tay.

“Cút ngay và luôn! Đây chỉ là một câu khẩu quyết đơn giản nhất trong đó mà thôi! Ngươi cũng chỉ xứng so với cái này, có ngon thì chờ ta học xong rồi hẵng coi coi ai lợi hại hơn ai! Có gan thì chúng ta lại tỷ thí một chút!”

“Ái chà! Làm như ngươi được đấy, so thì so! Cược cái gì không?”

“Cẩu Oa, ngươi có thôi đi không? Bây giờ là lúc làm càn làm quấy đấy à? Mau dìu bọn ta tới đại viện đi! Không thấy Cao Trí Kiên bị thương rồi à!”

Nhờ những người khác giúp đỡ mà mọi người trong Ngưu Tâm thôn đều tập hợp trở lại ở đại viện Bạch gia. Để tránh bị những ké nọ đánh lén lần nữa, họ treo kín những bó đuốc lên tường khiến cả đại viện được đuốc chiếu sáng trưng.

Mặc dù đã đánh thắng nhưng cả Ngưu Tâm thôn vẫn bị bao phủ bởi một lớp tang thương nhàn nhạt. Nguyên nhân chẳng có gì ngoài mười hai thi thể bị vải trắng che kín được đặt trong đại sảnh lúc này.

Vốn dĩ người ở Ngưu Tâm thôn đã không nhiều, nay lại chết đi những mười hai người còn đang sống sờ sờ, với những người khác dù cho có không phải là bằng hữu thì cũng là người quen đã từng hàn huyên với nhau đôi ba câu.

“Cộp cộp.”

Lữ Trạng Nguyên lệ sầu hoen mi châm một điếu thuốc lá sợi. Trong số mười hai người đã chết, có hai người là đồ đệ mà hắn mới thu nhận. Hơn nữa, một trong số có thiên phú tốt nhất, thật đáng tiếc.

“Ấy...sao đang yên đang lành lại có đám cướp đường đến đây làm loạn nhỉ, chẳng phải Đại Lương này yên bình lắm sao?”

“Những kẻ đó không phải cướp đường.”

Xuân Tiểu Mãn bình tĩnh vừa giúp Tiểu Hài trị thương vừa cất lời nói.

“Những kẻ kia có nhắc đến Nhi Thần thuộc Nhi Thần gì đó, có vẻ như là mê tín thứ gì đó.”

“Ừm…ta cũng thấy không phải là cướp đường. Trước kia trong thôn của ta từng có cướp đường, bình thường cướp đường sẽ hay nhắm vào mấy hộ lớn trong thôn, xông vào cướp xong rồi sẽ đi luôn chứ không ra tay với tá điền như vậy đâu.”

Một vị Hương Binh lão thành chen lời nói.

Lữ Trạng Nguyên gõ nhẹ cán tẩu thuốc thuốc lên thân cột rồi lại lấy từ trong bao thuốc ra một ít thuốc lá màu vàng sậm nhét lại

vào.

“Ngày tháng đang yên ổn tự dưng lại đi giết người làm gì, đúng là ăn no dửng mỡ.”

“Muốn biết sao chúng lại muốn hại ta thì chẳng phải cứ hỏi thẳng bọn chúng là được sao.”

Giọng nói của Cẩu Oa vang lên từ phía cửa lớn, hắn kéo theo thứ gì đó đi vào.

Những người khác vừa đến gần ngó một cái thì bị dọa ngay một phen. Thứ này có thể tạm coi là một người, nhưng tứ chi lẫn ngũ quan của hắn từ trên xuống dưới đều lộn xộn, xiêu xiêu vẹo vẹo như một con quái vật.

“Sao nào? Thần Châm của ta lợi hại lắm phải không? Tên này vừa bị Thần Châm của ta bắn trúng thì nằm co quắp trên mặt đất rồi, đi cũng chẳng đi được mà chết cũng chẳng chết được, vừa hay có thể mang về đây hỏi cho rõ ràng.”

Cả đám người quây lại nhìn thứ trước mặt, nhất thời chẳng có ai mở lời trước.

“Giờ hỏi thế nào? Trước giờ trò ép cung có Lý sư huynh là giỏi nhất thôi, nhưng bây giờ hắn không có ở đây.”

“Để ta!”

Vừa nghĩ tới Nam Nhi đã mất, lửa giận trong lòng Xuân Tiểu Mãn lại cháy bừng lên, nàng lấy cây chổi trúc ở góc tường rồi quất lia lịa vào người người này dưới đất.

Sau khi cơ thể dị dạng của hắn bị quật đến mức bấm tím bầm xanh, Xuân Tiểu Mãn mới ngừng lại rồi hung hăng hỏi:

“Nói! Sao các ngươi lại đến thôn bọn ta giết người!”

“Con điếm thối này! Có giỏi thì các ngươi giết ta đi! giết ta rồi thì ta sẽ thành quỷ của Nhi Thần! Kiếp sau sẽ làm hoàng đế! Còn cái đám ngu muội chấp mê các ngươi chỉ xứng làm trâu làm chó, ăn cớt cả đời mà thôi!”

Tên tín đồ Pháp Giáo này dùng cái miệng bên dưới cánh tay điên cuồng châm biếm.

“Ngươi tưởng ta không dám thật á!”

Một tay Xuân Tiểu Mãn chợt rút kiếm, cắm phập vào bên cạnh của yết hầu bên tai trái hắn.

Đối diện với nụ cười tràn ngập sự mỉa mai ấy, lửa giận trong lòng Xuân Tiểu Mãn lại cháy bừng lên, kỳ thực nàng không nhịn nổi mà muốn bổ tên này ra.

“Ấy ấy ấy, ngươi như vậy không được đâu, nhìn ta đây này.”

Cẩu Oa nói rồi đi ra ngoài.

Chương 775: Tương Lai Rộng Mở

Đợi đến khi hắn quay trở lại thì trên người hắn đã mặc một chiếc áo đạo bào màu đỏ, trong tay còn ôm một đống đạo cụ lớn nhỏ khác nhau.

“Cẩu Oa sư huynh, ngươi mặc y phục của Lý sư huynh làm gì? Với cả ngươi cầm đao mổ lợn của ta làn gì?”

Tiểu Hài không khỏi tò mò hỏi.

“Nói nhiều thế làm gì, nhìn là được!”

Cẩu Oa ngồi xổm trước mặt tên ấy, hắng giọng mấy cái rồi bắt chước ngữ khí của Lý Hỏa Vượng mà mở miệng nói:

“Ta biết ngươi không sợ chết, nhưng nếu là sống không bằng chết thì sao nào?”

Nói rồi hắn bày từng món đao cụ ấy ra thật ngay ngắn chỉnh tề, có dao nhọn dùng để chọc tim lợn, có móc câu treo lợn, có dao phay để chặt xương lợn, còn có cả con dao nhỏ chuyên cạo lông lợn mảnh nhỏ.

Nhìn ánh sáng sắc lạnh lóe lên từ những món dao cụ này, đôi mắt

tên đó khẽ nheo lại nhưng hắn vẫn lớn giọng gào lên:

“Dứt khoát vào! Ngươi có ngon thì giết ta đi!!”

“Ồ? Vẫn mạnh miệng gớm nhỉ? Vậy nên bắt đầu từ cái nào đây.”

Cuối cùng tay Cẩu Oa không hề lấy bất kỳ con dao nào mà lại cầm lên một mảnh dây thừng thô ráp tầm thường không có gì đặc biệt.

“Hê hê, không ngờ được rằng ta sẽ lấy dây thừng phải không? Bọn ta dùng cái này làm món khai vị cho ngươi được không nào?”

“Dây gai này không phải dây lục đâu, nó cực kỳ thô ráp luôn. Ái chà, ngươi nhìn này, thô ráp chưa kìa.”

Cẩu Oa nói rồi cầm sợi dây gai lên chà mạnh lên người mình, chỗ bị chà ấy lập tức đỏ ửng lên.

Chờ chút nha, bây giờ ta sẽ đem thứ này xuyên qua háng ngươi, một trái một phải chầ chậm kéo qua kéo lại. Sợi dây gai này không phải đao đâu, nó thô ;ắm, nó sẽ như cái mài mực mài từng chút xíu chút xíu một, khiến cho da và thịt của ngươi dần dần bị giày vò thành thịt băm.”

Những lời Cẩu Oa nói ra khiến đôi mắt tên đó dần để lộ sự sợ hãi, cơ thể hắn cũng bất giác khẽ run lên cầm cập.

“À, đúng rồi, vì xuyên qua từ háng ngươi...”

Ngay khi Cẩu Oa cầm lấy sợi dây thừng vài đay thô ráp kia miêu tả như thật, tên đó cũng đã hoàn toàn bị đánh gục rồi. Nước mắt nước mũi hắn dàn giụa khắp mặt, cơ thể thì run bần bật như cái sàng.

“Ta nói! Ta nói mà!!! Cái gì ta cũng nói hết! Ta xin các người mau mau giết ta đi!! Huhuhuhu...”

Thấy cảnh tượng này, Cẩu Oa hưng phấn vỗ tay, đắc ý quay người lại.

“Ha! Sao nào, thấy ta siêu không hả!”

Thế nhưng nhận lại lại không phải sự sùng bái cũng như bội phục như trong tưởng tượng của hắn mà là sự dè chừng cùng bất an.

“Các ngươi nhìn ta làm gì, này, ta còn chưa làm gì hết nhé, ta chỉ bắt chước những gì lúc trước Lý sư huynh nói mà thôi.”

"Được rồi, đi hết đi, đừng đứng đây nói nhảm nữa."

Xuân Tiểu Mãn giơ cây trúc trong tay lên để đuổi Cẩu Oa đang khoe khoang đi chỗ khác, sau đó đi đến chỗ người đàn ông đang sụp đổ, sau một hồi cân nhắc câu từ, nàng chậm rãi mở miệng nói.

"Tại sao các ngươi lại đến thôn làng của bọn ta? Tại sao vừa đến thôn bọn ta, gặp người nào liền giết người nấy? Bọn ta đã đắc tội gì với ngươi sao?"

Trước những câu hỏi dò của Xuân Tiểu Mãn, người này vội vàng nôn ra hết tất cả những gì hắn biết, chỉ sợ chậm chút thôi, sợi dây đó sẽ đánh tới tấp lên người hắn.

"Ta...bọn ta bị quân lính cưỡi ngựa đuổi ra ngoài, trên đường chạy trốn thì hết lương thực, vì vậy bọn ta nghe theo lời chỉ dẫn của một thầy pháp và tìm đến một ngôi làng cách quan phủ thật xa để tìm kiếm thức ăn. Kết quả là, ở quanh đây chỉ có thôn làng của các ngươi là cách xa nhất."

"Binh lính cưỡi ngựa?"

Lời nói không đầu không đuôi của đối phương khiến Xuân Tiểu Mãn nghe xong thì hoàn toàn mù mịt, thì ra họ tìm đến thôn Ngưu Tâm để gây phiền phức hoàn toàn không có lý do đặc biệt nào?

"Rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao binh lính Đại Lương lại đuổi các ngươi đi?"

"Bọn ta là pháp giáo!"

Vừa nói lời này, vị tín đồ pháp giáo này lập tức bình tĩnh hơn rất nhiều, cằm ngẩng cao, như thể cái tên này có một sức mạnh nào đó chống đỡ cho hắn.

"Ngươi nói xem như vậy còn có vương pháp không? Còn có thiên lý không? Phật gia thần tiên nhiều như vậy! Họ trước giờ đều không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, tại sao những con chó của triều đình lại không vừa mắt với những người theo Vu Nhi Thần như bọn ta!"

"Hừ! Đại Vu có thể giao tiếp với Vu Nhi Thần thì đã nói rồi! Đừng nhìn lũ tay sai Đại Lương này hiện tại luôn ngông cuồng tự đại! Chúng cũng giống như con châu chấu vào mùa thu thôi, nhảy nhót được vài ngày nữa rồi cũng đi tong."

"Ngay khoảng thời gian trước thôi Vu Nhi Thần đã hiển linh rồi! Ngày đen tối đó chính là thần thông của Vu Nhi Thần! Sau này, lão nhân gia sẽ hoàn toàn hạ phàm! Hehehe! Đợi đến thời điểm đó, Pháp giáo của bọn ta sẽ là quốc giáo! Người của Pháp gia chúng ta sẽ thay phiên nhau làm hoàng đế! Không nộp lương thực không đi lao dịch! Ngày ngày ăn thịt thay cơm!"

"Người này đang nói năng lung tung gì vậy? Điên rồi sao?"

Cẩu Oa vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm người đang lên tiếng. Cẩu Oa tất nhiên không hiểu được, nhưng Lữ Trạng Nguyên kiến thức sâu rộng đã nhìn ra một vài môn đạo từ lời của hắn.

"Ai da, đám này không phải là bọn cướp đường chuyên đi cướp giật sao! Chúng đang muốn học theo Hiến Vương tạo phản sao!"

Hắn lo lắng vỗ đùi.

"Tiêu rồi. tiêu rồi, ta chạy xa như vậy chỉ để tránh được binh tai, còn chưa yên ổn được mấy ngày lại sắp loạn lạc nữa rồi!"

Chương 776: Có Người Gọi

"Tạo phản? Chỉ dựa vào những tên phế vật vừa rồi sao?"

Lữ Tú Tài khinh thường nói, khi hắn nhớ đến tiểu phụ nhân kỳ quái kia, vẻ mặt khinh thường trên khuôn mặt lại dần dần biến mất.

Những lời khác thì không hiểu, nhưng đối với từ tạo phản này, mọi người có mặt đều hay, trong ấn tượng của họ, tạo phản cũng có nghĩa là chiến tranh, tử vong, nạn đói.

Xuân Tiểu Mãn vẻ mặt căng thẳng, vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt người đó, hỏi tiếp:

"Pháp giáo của các ngươi có đông người không?"

"Tất nhiên rồi! Chỉ riêng trong toàn bộ Giang Nam Đạo đã có ít nhất hơn triệu người! Hơn nữa trong thiên hạ này, tất cả đều là con dân của Vu Nhi Thần! Chỉ là một số người lĩnh ngộ sớm, một số người lại không lĩnh ngộ được thôi!"

"Các ngươi cũng vậy! Ta khuyên các ngươi nên sớm đầu hàng và quy phục Vu Nhi Thần của chúng ta đi!"

Dù những lời này như thể đang khoe khoang, nhưng vẫn khiến những người có mặt sửng sốt.

Triệu Ngũ vẻ mặt khó coi nói:

"Chúng ta giết nhiều người như vậy, họ sẽ không trả thù chúng ta chứ?"

Vấn đề này đương nhiên không ai giải đáp được, trong lòng ai cũng đang treo một cục đá.

"Đừng hoảng sợ, Lý sư huynh dẫn theo Miểu Miểu rời đi cũng đã lâu, họ chắc cũng sắp trở lại rồi."

Lời này lập tức khiến sắc mặt của mọi người tốt hơn rất nhiều, trong mắt họ, sự tồn tại của Lý Hỏa Vượng giống như một thần tiên vậy.

Chỉ cần hắn còn ở đó, mấy chuyện như pháp giáo tạo phản chó má chẳng là cái đinh gì cả.

"Xuân cô nương, ta nghĩ ngươi có thể tích trữ nhiều thức ăn hơn, đừng quan tâm đến chuyện thu hoạch vụ thu nữa, nếu thế giới này thực sự sắp loạn, thì lương thực chính là mạng sống đấy."

Lúc này, Lữ Trạng Nguyên kinh nghiệm dày dặn đúng là suy nghĩ xa hơn hẳn những người khác vài bậc.

"Ừ, Triệu Ngũ, lấy một ít vàng ra đi, bây giờ chúng ta phải đi làm đầy kho lương thực trước! Những chuyện khác chờ Lý sư huynh trở về rồi chúng ta sẽ bàn bạc lại sau."

"Trí Kiên, ban đêm nhớ phải sắp xếp một vài hương binh thay phiên nhau gác đêm, giống như khi chúng ta đang trên đường vậy, tốt hơn là nên mang thêm hai con chó! Có vài thứ người không thể nhìn thấy nhưng bọn nó lại có thể nhìn thấy."

Lý Hỏa Vượng không có ở đây, dưới sự chỉ huy của Xuân Tiểu Mãn, những người khác bắt đầu hành động. Vốn dĩ người đáng tin cậy như Cao Trí Kiên sẽ thích hợp hơn, nhưng hắn lại bị cà lăm.

Ngay khi thôn Ngưu Tâm đang đèn đuốc sáng trưng, ở Thượng Kinh thành, cánh cửa gỗ ở tiểu viện của Lý Hỏa Vượng bị ai đó gõ vang.

"Nhĩ tiên sinh có nhà không?"

Lý Hỏa Vượng trong cơn ác mộng lập tức choàng tỉnh dậy, còn tay của hắn đã theo bản năng nắm chặt binh khí đặt dưới gối.

"Nhĩ tiên sinh có ở nhà không? Làm phiền mở cửa giúp ta, lão gia nhà ta có lời mời."

Nghiêng tai lắng nghe tiếng gõ mõ cầm canh ở ngoài con phố, Lý Hỏa Vượng nhận ra hiện tại mới chỉ là canh ba, hắn không quen biết bao nhiêu người ở Thượng Kinh thành, tại sao đêm hôm canh ba lại có người tìm đến tận cửa?

"Lý sư huynh, có mười hai người ở ngoài cửa, còn có một chiếc kiệu ngồi lớn."

Miểu Miểu nhẹ giọng nói lại mọi thứ bên ngoài.

"Mặc quần áo và đóng gói hành lý sẵn đi, đợi trên tầng hai, nếu người đến bất thiện, chúng ta sẽ giết họ, tranh thủ trời tối, nhanh chóng rời khỏi Thượng Kinh!"

Lý Hỏa Vượng mặc một chiếc đạo bào màu đỏ, giấu thanh Tử Tuệ Kiếm sau lưng, đi về phía cửa viện.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang tập trung toàn bộ sự chú ý, vừa mới vươn tay nắm lấy chốt cửa gỗ, gương mặt không có da của Tọa Vong Đạo Hồng Trung đột nhiên nổi lên từ trên chốt cửa.

"Ta xem giúp ngươi. Người gọi cửa là một tên thái giám."

Khóe mắt Lý Hỏa Vượng hơi co giật, đưa tay vào cái đầu lâu không mắt không mũi rồi kéo nhẹ, cánh cửa được chậm rãi mở ra.

Khứu giác nhạy bén giúp Lý Hỏa Vượng ngay lập tức ngửi thấy một thứ mùi hỗn hợp lẫn giữa mùi thơm và mùi khai của nướ© tiểu, Hồng Trung nói không sai, người đàn ông lớn tuổi mặt mập không râu trước mặt đây chính là một thái giám.

Càng khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất ngờ đó là trong ngực vị lão thái giám này là một con mèo ngọc trông vô cùng quen mắt.

"Ahhh, bái kiến Nhĩ Cửu đại nhân."

Lão thái giám ôm con mèo ngọc đi về phía Lý Hỏa Vượng, sau khi cung kính hành đại lễ, hắn cất giọng nịnh nọt:

"Xin mời ngài lên kiệu, lão gia nhà ta muốn mời ngài đến phủ của ngài ấy nói chuyện."

Xem ra sau khi tiểu hoàng đế hồi phục lại đã nhớ tới một nhân vật tiểu tốt như hắn rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng ngồi vào chiếc kiệu lớn có kích thước to bằng ngôi nhà nhỏ, tám kiệu phu thân thể cường tráng cùng lúc nâng chiếc kiệu lên và dẫn hắn đi về phía hoàng cung Đại Lương.

Tám người khiêng nhưng chiếc kiệu vẫn cực kỳ vững vàng, khiến Lý Hỏa Vượng cảm giác như đang ngồi trên xe, cuộc đời hắn coi như cũng được trải nghiệm một lần chiếc kiệu cao cấp nhất rồi, tám người khiêng một chiếc kiệu lớn.

Khi chiếc kiệu đi vào trong bức tường thành khổng lồ đỏ thẫm, nó vẫn không dừng lại mà được khiêng thẳng đến tận tẩm cung của

Hoàng đế Đại Lương, mãi cho đến khi đứng trước lối vào của tẩm cung, chiếc kiệu mới từ từ nghiêng xuống, mời Lý Hỏa Vượng xuống kiệu.

Tẩm cung Kim Đỉnh, Hồng Môn, hàng ngói lưu ly màu vàng phủ lên một ánh sáng bàng bạc dưới ánh trăng, trên những nóc nhà cũng đang lấp lánh ánh bạc kia, có từng hàng con thú nhỏ bằng lưu ly ngồi xổm ở đó, trên gương mặt đám thú nhỏ đều là mặt nạ đặc biệt của Hoàng đế Đại Lương.

Chương 777: Cầu Xin

Khi Lý Hỏa Vượng vừa bước đến lối vào của cung điện nguy nga lộng lẫy này, hắn đã bị một thị vệ thân hình cao lớn, trông qua ít nhất cũng cao ba mét chặn lại.

"Binh đao không được mang vào cung."

Thị vệ thân hình cao lớn, phần trên cao nhưng phần dưới lại thấp, trông cực kỳ không hài hòa, lại càng rất quái dị, khuôn mặt hắn cũng được che lại bởi một chiếc mặt nạ bằng đồng, đến nỗi Lý Hỏa Vượng không thể nhận ra rốt cuộc bên dưới lớp mặt nạ đó là người hay thứ gì khác.

Khi thanh Tử Tuệ Kiếm và Đồng Tiền Kiếm bị thị vệ một tay nắm chắc, hắn ta lại lùi vào trong bóng tối, bất động giống như một bức tượng.

Lý Hỏa Vượng bước vào trong điện, phát hiện bên trong cung điện rộng rãi này được nâng đỡ bởi rất nhiều cây cột màu đỏ, bên trên mỗi cây cột đều được chạm khắc hình một con rồng vàng đang quay tròn, sống động như thật, cực kỳ đồ sộ.

Trang trí lộng lẫy và khí thế như vậy không hề giống như một tẩm cung chút nào.

Lý Hỏa Vượng chẳng kịp quan sát thêm, giọng nói vui mừng ở phía xa đã thu hút sự chú ý của hắn.

"Mau đến đây, mau đến đây!"

Người nói là tiểu hoàng đế của Đại Lương, mặc một thân hoàng bào màu đen đỏ, không ngừng vẫy tay với Lý Hỏa Vượng, nếu không phải vì bên cạnh có một tên thái giám ngăn cản, chắc hắn đã lao tới rồi.

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt hắn, dừng lại ở khoảng cách ba mét, hành đại lễ với tiểu hoàng đế.

"Nhĩ Cửu bái kiến bệ hạ!"

Lần này thì Cơ Lâm không thèm quan tâm đến sự ngăn cản của vị thái giám bên cạnh nữa, hắn lập tức chạy đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt khẩn trương nói:

"Nhĩ Cửu! Ngươi phải giúp ta!"

Lý Hỏa Vượng bị một màn này của đối phương làm cho thực sự không biết đầu cua tai nheo gì, hắn im lặng đứng nguyên tại chỗ, chờ đợi đối phương nói tiếp.

"Phụ hoàng nói không sai, những huynh đệ đó của ta, họ đã bắt đầu hành động rồi! Họ muốn cướp hoàng vị của ta!"

Trong ánh mắt Cơ Lâm lộ ra một sự sợ hãi sâu sắc.

"Ta...thực ra ta cũng có thể không làm hoàng đế, trở thành một vương gia tiêu diêu tự tại cũng rất tốt, nhưng...họ muốn hoàng vị thì không nói làm gì, họ còn muốn giết ta!"

"Đúng là phí lời, chẳng lẽ ngươi vẫn còn ngây thơ nghĩ rằng họ sẽ nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ mà giữ lại cho ngươi một mạng sao?"

Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ trong đầu.

Dù sao phiền phức này cũng không phải của hắn, lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng chẳng thấy nôn nóng chút nào, hoàn toàn mang một tâm thái hóng chuyện thị phi.

"Bệ hạ, Nhĩ Cửu là một trong những Giám Thiên Ti, ti nội đã có tổ huấn, bất cứ ai cũng không được tham gia vào chuyện triều chính."

"Ngươi nói dối! Vậy tại sao tam ca của ta lại có người của Giám Thiên Ti!"

Hoàng đế Đại Lương lập tức lớn tiếng phản bác.

Sau đó, giọng nói của hắn lại nhỏ dần.

"Ta từng nghe bọn thái giám nói qua về ngươi, nghe nói ngươi rất lợi hại đúng không? Ngươi chính là người tìm thấy linh nghiệt. Trong Giám Thiên Ti cũng xem như là người có tiếng nói, đúng không?"

"Ngươi biết không? Bây giờ, ngoài những thái giám này ra, ta thực sự không biết nên dùng ai trong triều đình này nữa. Họ đều có dã tâm của mình. Ta thậm chí còn không biết họ đang bí mật tìm nơi nương tựa ở ai nữa!"

Giọng của Hoàng đế Đại Lương trở nên có phần run rẩy.

"Nếu lúc đó ở Thượng Tị Tiết ngươi có thể nhắc nhở ta về âm mưu đó, vậy tâm tư của ngươi nhất định không xấu đúng không? Ta cầu xin ngươi, mau tới giúp ta đi, hiện tại ta thật sự không còn ai có thể dùng được nữa!"

"Ngươi có quen biết người nào ở Giám Thiên Ti không? Chỉ cần ngươi có thể tìm đến giúp ta, ta đều có thể phong quan phong tước!"

Lời nói này khiến Lý Hỏa Vượng hơi cau mày, dù với một người không hiểu tâm tư đế vương như hắn cũng có thể nhìn ra vị tiểu hoàng đế này quá mức không chuyên nghiệp.

Lôi kéo thế lực lại lôi kéo một người ngoài cuộc như hắn vào, bên cạnh thậm chí còn không có nổi một đoàn người đa mưu túc trí, sợ rằng hắn sẽ là người đầu tiên bị đào thải trong trận đại chiến dưỡng cổ này mất.

"Bệ hạ, xin thứ Nhĩ Cửu vô năng, không thể đảm đương trọng trách lớn như vậy."

Vừa nghe thấy Lý Hỏa Vượng từ chối, Cơ Lâm lập tức nổi giận.

"Ta là hoàng thượng, ngươi phải nghe theo ta! Nếu không ta sẽ chặt đầu ngươi!"

Lời này lập tức dấy lên ngọn lửa tức giận trong lòng Lý Hỏa Vượng.

"Hay là ta nên thâm nhập vào dưới trướng những huynh đệ khác, tìm cơ hội trực tiếp giết chết thằng nhóc này rồi nói sau?"

Ngay khi hắn đang suy nghĩ những lời này, giọng điệu của Cơ Lâm lại dịu đi, hắn nâng hai tay của Lý Hỏa Vượng, gần như cầu xin hắn, nói:

"Nhĩ Cửu, làm ơn giúp ta, chỉ giúp ta một lần này thôi! Ta thật sự không còn cách nào khác, ta thật sự không muốn chết mà!"

Nhìn đối phương lau nước mắt, trong lòng Lý Hỏa Vượng có chút mềm lòng, nhưng loại chuyện nguy hiểm như đoạt đích cướp ngôi này, chỉ một chút sai lầm thôi cũng sẽ tan xương nát thịt, chưa kể bàn tay của hắn cũng không sạch sẽ, nếu trong quá trình này hắn bị bại lộ thân phận Tâm Tố, tất cả đều sẽ kết thúc.

"Bệ hạ, chuyện này quan hệ trọng đại, xin thứ cho tại hạ có thể trở về suy xét kỹ lưỡng."

Thấy thái độ của Lý Hỏa Vượng chuyển từ từ chối sang do dự, Cơ Lâm lập tức thở phào một hơi.

"Được được được! Ngươi cứ từ từ suy nghĩ! Ta không giục, chỉ cần lần này ngươi có thể giúp ta, sau này, khi hoàng vị của ta ổn định rồi, vinh hoa phú quý, ngươi muốn bao nhiêu ta sẽ ban cho ngươi bấy nhiêu."

Chương 778: Đầu Tử

Lý Hỏa Vượng chậm rãi bước ra khỏi tẩm cung uy nghiêm khí thế, hắn liếc khóe mắt, nhìn thấy hoàng đế Đại Lương đang thuật lại câu chuyện, lão thái giám bên cạnh gật đầu nhè nhẹ, cầm lấy bút vẽ lên một vòng tròn trên những cái tên trên sách.

Có lẽ đêm nay hắn ta không chỉ tìm đến một mình hắn để lôi kéo, tên này đúng là tuyệt vọng rồi thì cái gì cũng có thể thử, bất kể kết quả như thế nào.

Lý Hỏa Vượng đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc dính líu đến chuyện này, những gì hắn vừa nói hoàn toàn chỉ là để ổn định hắn ta, có thể thoát thân trước thôi.

Còn về việc liệu sau này Hoàng đế Đại Lương có tìm đến gây rắc rối cho hắn hay không, thì hắn cũng phải sống sót trong trận đại chiến dưỡng cổ này trước rồi mới tính được chứ.

Dù sao thì, Lý Hỏa Vượng cảm thấy anh chàng này có rất ít hy vọng, từ chối sự lôi kéo của hắn ta có lẽ không chỉ mỗi mình hắn.

Đến khi Lý Hỏa Vượng ngồi trên chiếc kiệu tám người khiếng để trở về nhà, trời cũng đã sáng rõ.

Hắn tìm đại một tên ăn mày, lấy khuôn mặt của mình treo lên người hắn ta, vứt ở nhà giả vờ làm Lý Hỏa Vượng. Sau khi thay đổi khuôn mặt của mình, hắn dẫn theo Miểu Miểu và Lý Tuế đi về phía cổng thành.

Là Hồng Trung của Tọa Vong Đạo, xét về chướng nhãn pháp, Lý Hỏa Vượng vẫn rất tự tin có thể qua mặt được những người giám sát mình.

Quả nhiên như những gì Lý Hỏa Vượng dự liệu, đã sắp ra khỏi cổng thành rồi, mọi thứ vẫn sóng yên biển lặng, không có chuyện gì xảy ra.

"Nàng ngồi đây, ta đi mua đồ ăn sáng, lát lên đường rồi ăn."

Lý Hỏa Vượng nói rồi đi về phía quầy hàng.

Miếng bột mỏng màu vàng nhạt được kéo dài ra rồi thả vào trong chảo dầu đang bốc khói, chiên lên, nó nhanh chóng cuộn lại và nở ra, cuối cùng chuyển màu từ nhạt sang đậm và cuối cùng được chiên thành bánh quẩy.

Chiếc bánh nếp rải mè vừa được vớt ra còn đang bốc khói nghi ngút, được vo thành một khối, được nặn ra từ gan bàn tay của một

người mập phúc hậu bên cạnh, bên trên rắc thêm hạt vừng đen và đường thốt nốt.

Bánh quẩy giòn rụm được gập đôi lại, kẹp trong chiếc bánh nếp có rải mè đen và đường thốt nốt, dùng hai tay nắm lấy đưa lên miệng cắn một miếng, bánh quẩy giòn rụm được bọc trong chiếc bánh nếp dẻo, mùi thơm của hạt vừng quyện với chiếc bánh quẩy mặn giòn, gói thật chặt trong khoang miệng.

"Lấy sáu cái."

Lý Hỏa Vượng ném tiền đồng vào sọt tre trên sạp hàng.

Nhìn thấy tiền đồng vào túi, người trung niên mập mạp phúc hậu khoảng ba mươi bốn mươi tuổi mỉm cười, hai mắt nhỏ bằng hạt đậu lập tức vùi vào trong mỡ, không nhìn được gì.

"y! Có ngay! Sáu cái bánh quẩy gói bánh nếp, khách quan cầm này, cẩn thận nóng nhé."

Lý Hỏa Vượng nhận lấy thức ăn, cắn một miếng, vừa nhai được hai miếng, đôi chân đang bước đi chợt dừng lại.

Hắn bước tới quầy hàng, nhổ ra một con xúc xắc trong miệng, nhẹ giọng nói với ông chủ quầy hàng đang nhiệt tình chào mời khách hàng:

"Lão đại, có chuyện gì sao?"

Ông chủ sạp mập mạp cầm lấy chiếc khăn quanh cổ lau lau, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi do chảo dầu nóng, vừa cúi đầu khom lưng mời chào khách vừa cười toe toét nói:

"Ai da, có thể có chuyện gì chứ, chỉ là muốn nhờ ngươi giúp chút việc vặt thôi."

Nghe người chủ quầy hàng mập mạp trước mặt nói những lời này, Lý Hỏa Vượng cười một cái tự giễu.

"Đúng là quá coi trọng ta, chuyện mà ngay cả ngươi cũng không làm được, tìm ta có tác dụng gì."

Người đàn ông mập mạp không lập tức trả lời câu nói của Lý Hỏa Vượng, mà hơi luống cuống tay chân tiếp đãi khách khứa, đợi mọi người đi gần hết, hắn mới đi xuống dưới sạp hàng, lấy ra hai chiếc ghế đẩu nhỏ bằng gỗ, ngồi lên một cái rồi ném một cái sang cho Lý Hỏa Vượng.

"Nào, ngồi đi, đừng đứng nói chuyện. Chuyện này ấy mà, thật sự chỉ có ngươi làm được, ta không được, qua đó sẽ bị long mạch phát hiện."

Lý Hỏa Vượng nhìn cái đầu tai to mặt lớn, hắn hỏi với một chút chế giễu:

"Lần trước chúng ta đã hoàn toàn đắc tội với Giám Thiên Ti rồi, ngươi vẫn chưa hài lòng sao?"

Nhìn bộ dạng lúc này của Lý Hỏa Vượng dường như không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng hắn lúc này đã vực dậy toàn bộ tinh thần rồi.

Chỉ vì, người này không phải ai khác, hắn ta chính là thủ lĩnh của Tọa Vong Đạo, Đầu Tử!

Cùng là Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng không thể nào quên được những mặt đáng sợ của hắn.

Con người hắn ta thích nhất là lừa dối những kẻ dối trá, thậm chí có thể nói rằng trong toàn bộ Tọa Vong Đạo, nói không chừng hơn một nửa người đều là do hắn lừa tới.

"Này, xem ngươi nói gì kìa, nếu chúng ta không cướp đoạt đồ của Giám Thiên Ti, chúng ta sẽ không đắc tội với bọn họ sao?"

Đầu Tử đưa tay ra chộp lấy hai cái bánh quẩy còn sót lại, cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

"Hồng Trung, tối hôm qua hoàng đế Đại Lương đã lôi kéo ngươi đúng không? Ôi, chuyện vui vẻ như vậy, ngươi chạy cái gì."

"Lát nữa ngươi trở về, đồng ý sự lôi kéo của hoàng đế đó, sau khi xong việc, ngươi hãy tìm cách giúp hắn đăng cơ thành công."

Đầu Tử nói ra những việc mà hắn muốn Lý Hỏa Vượng giúp.

Chương 779: Tọa Vong Đạo Tham Gia

Tọa Vong Đạo muốn tham gia vào cuộc đấu tranh giành hoàng vị của hoàng thất Đại Lương, Lý Hỏa Vượng không hề thấy bất ngờ chút nào.

Nhưng bất kể họ muốn làm gì, Lý Hỏa Vượng không hề có chút ý định nào sẽ tham gia.

"Lão đại, hiện tại ta không có thời gian, chuyện này ngươi tìm người khác giúp đi."

Đối mặt với lời từ chối dứt khoát của Lý Hỏa Vượng, Đầu Tử cười nói:

"Sao thế này, đâu còn là trẻ con nữa, đừng có giở tính trẻ con. Yên tâm, chỉ cần hoàng đế lên ngôi, ngươi sẽ không dính líu gì nữa."

"Hồng Trung à, trong cung này chúng ta vốn đã không có nhiều người, thời gian trước còn bị quét sạch một tốp, bây giờ chỉ còn một mình ngươi thuận tiện nhất, thêm nữa, đừng quên ngươi vẫn còn nợ ta một ân tình."

Đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ của Đầu Tử vỗ vỗ bả vai Lý Hỏa Vượng.

"Ngươi nghĩ xem, đúng không, quá hợp tình hợp lý, chuyện này phải do ngươi làm thôi."

n tình? Lý Hỏa Vượng không nhớ nổi, ân tình trong miệng tên này thậm chí còn không có trong trí nhớ của Hồng Trung.

"Ta không làm chuyện này, lão đại Đầu Tử, ngươi vẫn nên tìm người khác đi."

Sau khi Lý Hỏa Vượng từ chối một lần nữa, hắn dứt khoát đứng dậy và chuẩn bị rời đi.

"Trải qua sự giày vò lần trước, Tọa Vong Đạo đã không còn bao nhiêu người nữa, ta khuyên ngươi nên tu thân dưỡng tính một thời gian đi."

Đối mặt với Đầu Tử có sức mạnh vượt xa chính mình, lúc này Lý Hỏa Vượng chỉ có thể đánh cược, đánh cược rằng đối phương dưới sự vây đuổi chặn đường của Giám Thiên Ti, hắn sẽ không hao tổn công sức với Tam Nguyên vào lúc này.

Nếu muốn không bị Tọa Vong Đạo lừa dối thì ngay từ đầu không nên đi theo con đường của hắn ta.

Lý Hỏa Vượng vừa đi được vài bước thì đột nhiên sau lưng lại vang lên giọng nói của Đầu Tử.

"Cậu nhóc, ngươi thật sự không làm sao? Nếu ngươi thật sự không làm, đừng trách ta không niệm tình nghĩa đồng môn!"

Chân hắn khẽ xoay, Lý Hỏa Vượng nhìn Đầu Tử một lần nữa, giọng điệu bình tĩnh, nói:

"Lão đại Đầu Tử, sao vậy? Lẽ nào ngươi muốn làm khó ta sao?"

"Xem ngươi nói kìa, chúng ta cũng đâu phải binh gia liều lĩnh, làm sao có thể làm khó chính huynh đệ của mình được."

Nghe thấy giọng điệu nhã nhặn của đối phương, Lý Hỏa Vượng thầm cười lạnh trong lòng.

"Ta nói cho ngươi biết, mới một tháng trước, ngươi nợ ta một ân tình, yêu cầu ta bảo quản một món đồ, ngươi không nhận công việc này cũng không sao, vậy thì đừng trách ta thả món đồ mà ta đang cất giữ ra."

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng cau mày, hắn rất chắc chắn rằng một tháng trước, hắn hoàn toàn không tiếp xúc với Tọa Vong Đạo nào cả, hay là, tên Đầu Tử này đã bắt đầu lừa dối hắn?

"Lão đại Đầu Tử, trò này không có gì thú vị đâu, trải qua chuyện lần trước ta đã mệt lắm rồi, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt, ngươi đi

tìm người khác đi."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng ném thức ăn đã nguội trong tay xuống đất, đi về phía xe ngựa.

Thấy Lý Hỏa Vượng bỏ đi, Đầu Tử không hề đuổi theo mà vội vàng tiếp đón những vị khách mới.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang lái xe ngựa của mình đi về phía cửa tây của Thượng Kinh, ông chủ quầy hàng mập mạp ở đằng xa hét lên với chiếc xe ngựa.

"Tiểu tử thúi! Ngươi kiềm chế một chút! Nếu ngươi chỉ tu chân không tu giả, cẩn thận tẩu hỏa nhập ma đấy!"

Dù đã an toàn rời khỏi Thượng Kinh, Đầu Tử cũng không làm bất cứ điều gì khác thường, nhưng Lý Hỏa Vượng sẽ không ngây thơ nghĩ rằng chuyện này đã kết thúc.

Sau khi ra khỏi Thượng Kinh, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế và Bạch Linh Miểu cho ngựa chạy không ngừng suốt cả quãng đường.

Để tránh những màn lừa dối của Đầu Tử, hắn thậm chí không tiếp xúc với bất kỳ người sống nào trên suốt đường đi.

Đói rồi thì lên núi săn bắt, xuống sông mò cá, sống như một người nguyên thủy.

"Lạch tạch."

Ngọn lửa liếм qua da cá đã được cạo vảy, dùng một cây tăm bằng trúc xiên qua con cá to cỡ bằng cánh tay, nướng đến khi chín vàng.

Sau khi rắc một ít muối tinh, Bạch Linh Miểu cầm con cá đưa qua trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đang canh gác xung quanh, nhẹ lắc đầu.

"Nàng ăn trước đi, ta không đói."

Bạch Linh Miểu đặt con cá nướng trong tay vào trong ngực Lý Tuế, gắp một con cá khác và bắt đầu nướng.

"Lý sư huynh, còn bao lâu nữa chúng ta mới đến thôn Ngưu Tâm?"

"Tạm thời chúng ta khoan trở về đã, đừng đem chuyện phiền toái này trở về thôn."

"Vậy chúng ta sẽ ở bên ngoài bao lâu? Những vài năm sao?"

Bạch Linh Miểu lo lắng hỏi.

"Không lâu như vậy đâu, nếu Tọa Vong Đạo muốn nhúng tay vào chuyện đoạt vương vị của Đại Lương thì chỉ cần đợi đến khi tân hoàng đế đăng cơ, bất kể Tọa Vong Đạo có thành công hay không, bọn họ cũng không sẽ không gây phiền phức cho ta nữa."

Điều mà Lý Hỏa Vượng lo lắng hơn bây giờ là Đầu Tử sẽ bí mật giở thủ đoạn gì, người này là thủ lĩnh của Tọa Vong Đạo, tuyệt đối không phải chỉ là hư danh.

Khi hắn tìm được một người, về cơ bản những trò sau đó hắn cũng đã thiết kế xong rồi, chỉ chờ người khác tự chui đầu vào rọ.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng có chút không cam tâm, chậm rãi siết chặt hai tay, sức lực của hắn vẫn không đủ mạnh, nếu hắn tu chân thành công, đâu cần phải kiêng kỵ hắn ta như vậy.

Chương 780: Tức Giận

Sau khi ăn vội vài miếng cá nướng, Lý Hỏa Vượng lên xe nghỉ ngơi, nhưng hắn cũng không hề ngủ say, để nếu có biến động nhỏ gì thì hắn có thể tỉnh lại ngay lập tức.

Sau nửa đêm, Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu đang co ro trong vòng tay hắn cùng lúc mở mắt ra.

"Lý sư huynh, khu rừng phía đông có động tĩnh."

"Ừm, ta cũng nghe thấy rồi, ba người chúng ta cùng đi xem chuyện gì xảy ra, tránh bị trúng kế điệu hổ ly sơn."

Khi cả ba tiếp tục tiến lại gần hơn, họ nghe thấy âm thanh chém

giết và tiếng la hét, còn cả âm thanh của binh khí giao nhau.

Khi Lý Hỏa Vương nhìn thấy tình hình trận chiến ở đằng xa qua những khoảng trống trên cây, hắn lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong rừng cây thưa thớt, tiếng chém giết không ngừng vang lên, một bên là những tín đồ của pháp giáo với khăn đen treo trên vai, và sáu người còn lại là Giám Thiên Ti.

Từ thân phận của họ, Lý Hỏa Vượng đoán rằng đây có lẽ là trường hợp Giám Thiên Ti đang thanh trừng những pháp giáo tín ngưỡng Vu Nhi Thần, và Giám Thiên Ti hiển nhiên chiếm ưu thế.

Dù không sợ chết đến thế nào cũng không thể bù đắp khoảng cách về sức mạnh tuyệt đối.

Về phần tại sao Lý Hỏa Vượng có thể phán đoán được bên kia là Giám Thiên Ti, là vì Xa Đao Nhân Hồng Đại, người mà trước đây đã đưa hắn gia nhập ti nội cũng nằm trong số đó.

Nhìn cảnh tượng máu chảy thành sông phía xa xa, Lý Hỏa Vượng thở phào một hơi, lúc này chỉ cần không liên quan đến Tọa Vong Đạo là được rồi.

"Đi thôi, đám người ô hợp này, Giám Thiên Ti hẳn là có thể giải quyết, không cần ta phải nhúng tay vào."

Kể từ khi biết Giám Thiên Ti đang cố gắng ngăn chặn thiên tai ập đến, thái độ của Lý Hỏa Vượng đối với họ đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng ngay lúc Lý Hỏa Vượng vừa di chuyển chưa được nửa bước, hắn đột nhiên nhìn thấy một đạo sĩ đang làm pháp, vũ khí trong tay có chút kỳ lạ, đó là một cây bút.

Sau khi Lý Hỏa Vượng quan sát thật kỹ một lần nữa, hắn ngạc nhiên phát hiện ra đó là phán quan bút của Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, nhìn xem, đó có phải là binh khí trước đây của ngươi không?"

Bạch Linh Miểu đột nhiên nghe thấy Lý Hỏa Vượng tự hỏi một mình.

"Quả nhiên là vậy, lúc đó sau khi ngươi chết, mọi thứ trên người ngươi đều do Giám Thiên Ti cất giữ, lại nói, Gia Cát huynh, nguồn gốc của cây phán quan bút của ngươi là thế nào?"

"Thật sao? Lợi hại như vậy? Nói cũng đúng, lúc đó nếu ta mang nó đi thì tốt biết mấy, nhưng lúc đó ngươi vừa mới chết, ta làm gì có tâm tình nghĩ đến những chuyện này."

Dù Bạch Linh Miểu biết rằng Lý Hỏa Vượng có lẽ đang nói chuyện với những ảo giác vô hình đó, nhưng điều này không thể không nói, nó thực sự quá kỳ lạ.

Ngay khi nàng định mở miệng hỏi Lý Hỏa Vượng rốt cuộc đang nói cái gì thì đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng dữ tợn, hung hăng nhìn chằm chằm một người ở đằng xa.

"Tầm nhìn" của Bạch Linh Miểu cũng nhìn theo về hướng đó, ngay sau đó nàng nhìn thấy một người phụ nữ với đôi môi tím bầm, tay trái nàng ta cầm ngược một thanh Cốt Kiếm, dáng vẻ trông rất kỳ lạ.

Ánh nhìn dịch chuyển lên các phần phía trên của thanh Cốt Kiếm, khi nhìn thấy hình dạng của chuôi kiếm, Bạch Linh Miểu phút chốc sợ hãi đến mức thấp giọng kêu lên, đó hóa ra là một đầu người, thanh Cốt Kiếm này thực sự được làm bằng đốt sống của con người!

Hơn nữa cái đầu dường như đã được tinh chế đặc biệt, giống như quả cam chỉ to bằng nắm tay sau khi khô khốc lại, thất khiếu bị bịt kín bằng bùn đen, trên trán còn được dán một lá bùa màu tím.

Dù cái đầu đã bị thu nhỏ lại rất nhiều, nhưng Bạch Linh Miểu vẫn có thể nhìn ra người đàn ông này trước đây hẳn là rất anh tuấn.

"Két…két…két..."

Nghe thấy âm thanh, Bạch Linh Miểu nghiêng người nhìn sang, phát hiện là âm thanh ma sát của Lý sư huynh đang nghiến răng nghiến lợi.

"Họ, họ thật sự đã biến thân thể Gia Cát Uyên thành pháp khí!"

Đối mặt với sự xúc phạm thi thể của người bạn mình như vậy, ngọn lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng không thể nào ngăn cản được nữa.

"Chuyện này thì có gì đâu mà tức giận, không phải rất bình thường sao, Tâm Tố này của ngươi quý giá như vậy, nguyên một cái Tâm Bàn bị ném trên mặt đất, ngươi nghĩ Giám Thiên Ti có thể bỏ qua sao?"

Ảo giác của Tọa Vong Đạo mang một vẻ mặt vui sướиg khi người khác gặp nạn, ngồi trên vai của Bành Long Đằng mà chế nhạo.

So với sự tức giận của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt Gia Cát Uyên lại trông có vẻ rất độ lượng.

"Tiểu sinh bất cẩu ở vật, tự tại ở tâm, đó chẳng qua chỉ là một thân xác thối tha mà thôi, Lý huynh, chúng ta đi thôi."

"Không được!"

Lý Hỏa Vượng không chút do dự nói, nếu không gặp được thì có thể coi như không nhìn thấy, nhưng nếu đã gặp rồi thì làm gì có chuyện không làm gì được.

Ban đầu, Gia Cát Uyên vì hắn mà đến mạng sống cũng không giữ được, lẽ nào hắn có thể mặc kệ cho thi thể của hắn ta bị người khác tùy tiện lợi dụng hay sao?

Dù đã quyết định lấy lại thanh kiếm, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không hành động liều lĩnh thiếu suy nghĩ, mà vẫn ở nguyên vị trí của mình và âm thầm quan sát thủ đoạn và sức mạnh của nữ nhân đó.

Chương 781: Quyết Tâm

Nhìn thái độ nói chuyện của Hồng Đại đối với nữ nhân đó, Lý Hỏa Vượng đoán thân phận của người phụ nữ này hẳn là một Ký Tương mới.

Về phần nàng ta là người của môn phái nào, từ chiếc váy màu tím đơn giản trên người, Lý Hỏa Vượng tạm thời vẫn không thể biết được.

Hơn nữa, đặc biệt là thanh trường kiếm tuỷ sống của Gia Cát Uyên trong tay nàng ta, Lý Hỏa Vượng lại càng kiêng kỵ, phải biết rằng đó là pháp khí được luyện chế bằng Tâm Bàn.

"Gia Cát huynh, ngươi có biết dùng tủy sống của Tâm Bàn có thể luyện thành pháp khí không? Có cách nào khống chế được không?"

"Tất nhiên ta không biết, tiểu sinh là Tâm Bàn, làm gì có chuyện chú ý đến việc luyện chế bản thân như thế nào, Lý huynh, chúng ta đi thôi, đừng vì ta mà rước thêm rắc rối nữa."

Dù Gia Cát Uyên có thuyết phục như vậy đi chăng nữa, Lý Hỏa Vượng vẫn hạ quyết tâm, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ có đôi môi tím tái đó.

Đúng lúc này, người phụ nữ đột nhiên giơ thanh Cốt Tủy kiếm trong tay lên rồi nhẹ nhàng vạch một đường về phía các tín đồ pháp giáo phía xa, lập tức phần cơ thể từ vùng vai trở xuống vùng eo của cả một hàng tín đồ pháp giáo đã biến mất trong tích tắc.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết của họ vỡ ra làm đôi, họ ngã xuống đất, nằm vặn vẹo trên vũng máu phụt ra từ khe hở.

"Đạo sĩ, hay là thôi đi, năng lực của nàng ta uy lực như vậy, chưa chắc ngươi có thể đấu lại được."

Vẻ mặt hòa thượng đầy quan tâm, nói với Lý Hỏa Vượng.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng lại không nghĩ vậy, ánh mắt của hắn càng trở nên kiên định hơn.

"Lý sư huynh, thật kỳ lạ, sau khi người đó chém một nhát bằng thanh Cốt Kiếm, ta lại có thể nhìn thấy nơi mà nàng ta chém qua, xuất hiện một khe hở, bên trong khe hở đó còn có đồng ruộng, có núi non."

"Bên trong khe hở có đất có núi?"

"Lý huynh, ta biết rồi, bên kia khe hở chính là Đại Tề."

Nghe được lời của Gia Cát Uyên, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt cứng lại, hắn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hóa ra nữ nhân này dùng kiếm mở ra một vết nứt dẫn tới Đại Tề.

Sau khi khe nứt được đóng lại, nó giống như một cái kéo, chia những tín đồ pháp giáo thành ba phần, Đại Lương được chia thành hai phần và Đại Tề được chia thành một phần, chi bằng nói nó là một chìa khóa mở ra một con đường dẫn đến lịch sử của Đại Tề.

Nhìn thấy tín đồ pháo giáo liên tục bị áp đảo, sắp không còn chống đỡ được nữa, sau khi hiểu rõ năng lực của thanh Cốt Tủy kiếm, Lý Hỏa Vượng quyết định không thể chờ đợi thêm nữa!

Có những người của pháp giáo ở đây còn có thể thu hút sự chú ý của các Giám Thiên Ti khác, nếu pháp giáo bị tiêu diệt hoàn toàn, vậy thì hắn sẽ phải đơn độc đối mặt với nhóm Giám Thiên Ti này.

"Hai người các ngươi quay trở về đợi ta! Tập hợp ở thung lũng hôm trước!"

Lý Hỏa Vượng thì thầm với Miểu Miểu và Lý Tuế, sau đó hắn cởi chiếc đạo bào màu đỏ ra rồi ném cho họ, cắt đi những chiếc bóng có màu dưới đất, hắn ẩn thân từ từ đến gần người phụ nữ.

Khi khoảng cách đã đủ gần, Lý Hỏa Vượng tháo mặt nạ đồng tiền trên mặt xuống, khuôn mặt vặn vẹo một lúc rồi biến thành một khuôn mặt xa lạ.

Ngay sau đó, hắn lật tay lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm vải đen, treo trên cánh tay, lúc này Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn ăn mặc như một tín đồ pháp giáo.

Nhìn thấy họ tiếp tục tàn sát già, trẻ, gái, trai của pháp giáo, Lý Hỏa Vượng im lặng chờ đợi, chờ đợi thời điểm tốt nhất.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một con dao găm bằng hắc ngọc nhô ra từ cái bóng của người phụ nữ và vươn về phía sau lưng nàng ta, hai chân Lý Hỏa Vượng lập túc giẫm mạnh xuống đất và lao về phía nàng ta như một con hổ.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng sắp bổ nhào đến trước mặt người phụ nữ, ánh sáng lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện tứ phía, những chiếc áo choàng rách nát treo đầy những con dao cũ mới đan xen xoay tròn ập về phía Lý Hỏa Vượng.

Khi lưỡi kiếm sắc bén cắt qua không khí, khoảng không trên đầu Lý Hỏa Vượng đột nhiên vang lên âm thanh vù vù.

Mắt thấy áo choàng rách nát dính đầy dao giống như những giọt máu đang chụp xuống phía đỉnh đầu của mình, Lý Hỏa Vượng lập tức chặt đứt hai ngón tay và ném ra ngoài.

Nhân khoảnh khắc ngón tay gãy húc bay áo choàng, Lý Hỏa Vượng đang định đến gần nữ tử môi tím, nhưng khuôn mặt quen thuộc của Hồng Đại đã chặn đứng trước mặt hắn, áo choàng rách nát trên không trung vững vàng đáp xuống người hắn.

Mặc dù không thấy bóng dáng của Lý Hỏa Vượng, nhưng dường như hắn có cách nào đó để phát hiện ra phía này đang có ngươi.

"Ai đấy! Cút ra ngay cho ta!"

Đối mặt với Hồng Đại, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không muốn dây dưa gì với hắn, trực tiếp tháo gương mặt mình xuống, tức khắc phủ lên mặt hắn.

Nhưng ai ngờ đạo sĩ phía xa cầm lấy phán quan bút trong tay quẹt nhẹ, khuôn mặt lập tức biến thành hai nửa, sau đó khi hắn dùng một tay bấm tay niệm thần chú, Lý Hỏa Vượng đang ẩn thân lập tức hiện nguyên hình.

"Chiêu này ta đã từng thấy rồi! Cẩn thận! Người này là Tọa Vong Đạo!"

Chương 782: Bao Vây

Khi thấy người phụ nữ chém vật trong chiếc bóng đó thành bốn khúc, nàng ta đã rảnh tay, đang chuẩn bị chém thanh Cốt Tủy kiếm

về phía hắn, Lý Hỏa Vượng lập tức móc ra một con dao găm, vạch l*ng ngực ra, dùng hai tay nắm lấy hai xương sườn phía dưới, bẻ ra rồi dùng sức đâm thật mạnh vào ngực mình.

Lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm, mọi người cùng với Lý Hỏa Vượng đồng thời khom người xuống, vẻ mặt thống khổ rên lên một tiếng đau đớn, đòn tấn công của người phụ nữ ngay lập tức bị gián đoạn.

Cùng một nỗi đau, Lý Hỏa Vượng thân kinh bách chiến hiển nhiên thích ứng nhanh hơn những người khác, ngay khi bọn họ còn đang ôm ngực, hắn đã xuyên qua chướng ngại vật là Hồng Đại mà đến trước mặt nữ tử môi tím.

Với tư cách là Ký Tương của Giám Thiên Ti, người phụ trách phòng chống thiên tai, Lý Hỏa Vượng không muốn lấy tính mạng nàng ta mà chỉ muốn lấy lại di thể của Gia Cát Uyên trong tay nàng ta, Lý Hỏa Vượng nắm chặt con dao trong tay và chém dữ dội vào những ngón tay mảnh khảnh đang cầm kiếm của nàng ta.

Cheng một tiếng, cùng với một âm thanh giòn giã, con dao găm trong tay Lý Hỏa Vượng bất ngờ gãy thành hai mảnh.

Ngay sau đó, một vị Kim Thần Phật Đà có kích thước cỡ bằng bàn tay, vẻ ngoài trông giống hệt nàng ta, chui ra từ cửa tay áo của người phụ nữ, khóc lóc thảm thiết với Lý Hỏa Vượng.

Vừa rồi, nàng ta đã dùng cái đầu với ánh vàng chói lọi kia của mình để bẻ gãy vũ khí của Lý Hỏa Vượng.

"Có nhầm lẫn gì không vậy! Người phụ nữ này lại là đệ tử Phật môn!"

Lý Hỏa Vượng thầm chửi bới trong lòng, nhưng hắn đã vươn tay nắm lấy chuôi thanh Tử Tuế Kiếm và đang định rút ra.

Nhưng khi một thanh trường đao dài gỉ sét xuất hiện bên cạnh hắn, Lý Hỏa Vượng buộc phải dừng lại, đồng thời nhanh chóng lau qua gai kiếm, những chiếc gai màu tím biến thành màu đen, không sai, một ít mạt chược được treo trong đó.

"Không được, Hồng Đại đã từng thấy thanh kiếm của ta, nếu thật

sự rút nó ra, sợ rằng hắn ta sẽ nhận ra thân phận của ta!"

Hắn nhanh chóng đổi sang một vị trí khác để tránh đòn tấn công của Hồng Đại, Lý Hỏa Vượng đang định tốc chiến tốc thắng thì phát hiện ra trên cơ thể người phụ nữ lúc trước đã bị một Phật Đà cỡ ngón tay bao phủ hoàn toàn.

Những Phật Đà này có khóc có cười, bọn chúng cứ uốn éo không ngừng trên khuôn mặt của người phụ nữ, giống như những con giòi béo màu vàng, và cuối cùng miễn cưỡng tạo thành ngũ quan của một người đàn ông.

Nhìn Lý Hỏa Vượng, những Phật Đà to bằng ngón tay cái đồng thanh nói:

"A Di Đà Phật, rửa tay gác kiếm, lập địa thành phật!"

Ngay khi những lời này nói ra, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng dấy lên một sự kích động, một sự kích động muốn buông bỏ tất cả vũ khí trên người mình xuống.

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng đang mơ màng chuẩn bị cởi hai thanh trường kiếm trên lưng xuống, thì hắn bỗng trở tay, nắm lấy xương sườn đang cắm vào ngực mình, rút ra thật mạnh rồi lại cắm ngược trở lại.

Nỗi đau đớn tột cùng ngay lập tức khiến đầu óc của Lý Hỏa Vượng trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng khiến tình hình được lật ngược lại ngay lập tức.

"Ahhhh!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên rút xương sườn ra, lần nữa cắm thật mạnh vào ngực mình, trực tiếp đối mặt với cơn đau của mình, hắn lao về phía người phụ nữ đang cúi người trước mặt hắn.

Trong lúc đó, Lý Hỏa Vượng đã rút xương sườn trong tay ra rồi lại nhét vào đúng ba lần, lấy hắn làm trung tâm, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng có khả năng cử động, những người khác chỉ có thể gục xuống đất ôm ngực, kêu la thảm thiết.

Dưới sự đau đớn tột cùng, Lý Hỏa Vượng đã trở nên cực kỳ hung

bạo, hắn tàn nhẫn giơ chân phải lên và giẫm mạnh vào cổ tay cầm kiếm của người phụ nữ.

Phật Đà màu vàng trên cổ tay vừa định giơ hai tay lên cao, nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa mạnh mẽ vặn vẹo xương sườn, những Phật Đà trên cổ tay người phụ nữ bỗng nhiên trở nên loạn lung tùng phèo.

Hơn nữa, khi lòng bàn chân của Lý Hỏa Vượng mang theo một sức mạnh cực lớn giẫm thật mạnh vào những Phật Đà đó, Phật Đà ngay lập tức bị ép vào trong máu thịt.

Với vết thương như vậy trên cổ tay, người phụ nữ không thể nào tiếp tục cầm thanh Cốt Tủy kiếm được nữa, năm ngón tay của nàng ta vô lực buông ra.

Lý Hỏa Vượng nâng nó lên bằng một cái móc bằng chân phải của mình, khi nắm chặt chuôi kiếm vẫn còn sót lại một chút hơi ấm, Lý Hỏa Vượng phút chốc cảm thấy an lòng hơn rất nhiều, đây là hài cốt của Gia Cát Uyên.

Đồ đã đến tay, Lý Hỏa Vượng cũng không còn do dự nữa, đang chuẩn bị rút lui.

Tuy nhiên, vào lúc này, từ trong rừng cây, bốn Hạnh Hoàng Kỳ hình tam giác to bằng lòng bàn tay tay trực tiếp bay tới, không chút nghiêng lệch mà ghim vào bốn góc của cái bóng của Lý Hỏa Vượng trên mặt đất.

Ngay lập tức, chân của Lý Hỏa Vượng như dính chặt vào đất, không thể nhúc nhích.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, hắn mới nhận ra rằng, hóa ra đó chính là Giám Thiên Ti, người đã bao vây pháp giáo trước đó, bọn chúng đều đã quay trở lại.

Mà những pháp giáo đó đã sớm lợi dụng cơ hội tuyệt vời lúc hắn đánh lén để bỏ chạy không còn bóng dáng.

"Phải làm thế nào bây giờ?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng khó coi khác thường, nhìn chằm chằm vào

từng khuôn mặt của họ.

"Lẽ nào thực sự phải ra tay thật sao?"

Chương 783: Vận Dụng Năng Lực

Nếu thật sự muốn dốc hết sức lực thì Hồng Đại chắc chắn sẽ nhận ra hắn, nếu như vậy, để giữ bí mật về thân phận của mình, hắn nhất định phải giết hết những người này.

Thành thật mà nói, Lý Hỏa Vượng thực sự không muốn làm chuyện này, nói ra thì mấy vị Giám Thiên Ti trước mặt hắn không có làm sai, bọn họ chỉ đang tận tâm tận trách đuổi giết tà giáo.

Vẫn chưa đến thời khắc sinh tử, hắn vẫn có thể thử các biện pháp khác trước.

Khi bụng của Lý Hỏa Vượng co duỗi theo một tiết tấu nhất định, một giọng nói khàn khàn lạ thường vang lên từ bụng hắn.

"Trước khi bổn tọa nổi giận thì nhanh chóng cút hết đi, ban nãy bổn tọa chỉ là phối hợp chơi đùa cùng các ngươi mà thôi."

Tuy nhiên, sự phô trương thanh thế của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không thể làm cho năm tên Giám Thiên Ti sợ hãi, trong đó có hai khổ hành tăng ăn mặc như Giám Thiên Ti quay cuồng mấy lần trên đầu Lý Hỏa Vượng, một tấm lưới lớn đẫm máu bẩn thỉu phủ lên đầu Lý Hỏa Vượng để ngăn hắn trốn thoát lần nữa.

Ngay sau đó, đạo sĩ trước đó hai tay cầm phán quan bút, cắn chặt hàm răng khó khăn chỉa về phía Lý Hỏa Vượng, hai bên thái dương của hắn hiện rõ từ đen sang trắng.

Mắt thấy màu sắc trên người Lý Hỏa Vượng sắp bị bôi lên đầu bút, Lý Hỏa Vượng nghiến răng, đột nhiên nhắm mắt, một bóng người không đầu cao to đột nhiên chắn trước mặt hắn, chính là tặc phối quân của Đại Tề, tướng quân Bành Long Đằng.

"Cẩn thận! Người này quả nhiên có viện binh!"

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của nữ tướng lĩnh không đầu này, vẻ mặt của Giám Thiên Ti đột nhiên trở nên cực kỳ nặng nề, chúng nắm chặt vũ khí trong tay như thể đang đối mặt với đại địch.

Tuy nhiên, dù phản ứng của bốn người kia có lớn như thế nào, cũng không bằng phản ứng của đạo sĩ tay cầm phán quan bút.

Hắn của bây giờ đang há to miệng, cực kỳ chấn động nhìn Bành Long Đằng ở phía xa.

"Chuyện này làm sao có thể! Đây là Khôi Tinh bút của Gia Cát Uyên mà! Sao người này còn có thể đứng đó!"

Nghe xong câu nói của đạo sĩ, vẻ kiêng kỵ hiện lên trên gương mặt của bốn người kia, trái tim của Lý Hỏa Vượng lập tức xao động.

"Chờ đã, có lẽ cũng không cần phải đánh thật, có thể thử nghĩ ra thủ đoạn khác hù dọa họ bỏ đi!"

Sau vài giây ngắn ngủi, Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt thanh Tủy Cốt Kiếm trong tay, chỉa đầu kiếm ra ngoài, cắm thật mạnh xuống đất, và xung quanh hắn lập tức trở nên thật giả lẫn lộn.

"Hừ? Tại sao không chết? Không thì ngươi có thể tự hỏi chính bản thân Gia Cát Uyên! Tịch tịch chí vô tung! Hư trì kiếp nhận a! Bất tử diệc bất diệt! Siêu lâm tam giới đồ! Sống!"

Khi Giám Thiên Ti nhìn thấy bóng dáng của một thư sinh với chiếc quạt phe phẩy trong tay xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, trong mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi khiếp đảm, bọn họ đã biết quá rõ về thực lực của Gia Cát Uyên.

Chưa kể, còn có một tồn tại khác có thể dùng đầu xương tủy của Gia Cát Uyên để hồi sinh Gia Cát Uyên!

Đã sắp có thể thoát chết, Giám Thiên Ti xoay người dứt khoát, biến mất vào rừng với tốc độ nhanh nhất.

Không lâu sau khi họ rời đi, Bành Long Đằng và Gia Cát Uyên cũng biến mất theo, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức ngã xuống đất, ôm lấy cơ thể bắt đầu sưng tấy của mình mà rên rỉ đau đớn.

Với đạo hạnh tu chân hiện tại của mình, để biến hai ảo giác xung quanh mình thành thực thể hiện hữu thực sự đã mạnh mẽ lắm rồi.

Gây ra chút động tĩnh để dọa chúng rời đi đã là nỗ lực lớn nhất mà Lý Hỏa Vượng có thể làm được.

Lúc này hắn cảm giác được đầu của hắn nhức nhối như muốn nứt ra, hắn cắn răng cầm thanh Tủy Cốt kiếm trong tay, lảo đảo định rời khỏi nơi này trước.

Dù đã bị dọa bỏ chạy, nhưng không có gì đảm bảo rằng chúng sẽ không quay lại.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu của hắn càng ngày càng lớn, lớn như thọ tinh trong bức tranh năm mới vậy.

"Lý huynh, không sao chứ?"

Gia Cát Uyên không khỏi lo lắng.

"Không sao…không sao."

Kỳ thật Lý Hỏa Vượng cũng không biết có làm sao không, đây là lần đầu tiên hắn cưỡng ép tu chân ảo giác, đây không phải là chuyện nhỏ như quả táo.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nói điều này, vùng đan điền bị khuấy động lên một trận, sau đó môi trường xung quanh thay đổi một cách nhanh chóng.

"Chết tiệt! Thần quang sắp không bao bọc nổi tiên thiên nhất khí nữa rồi!"

Lý Hỏa Vượng một lần nữa định thần trở lại, hắn phát hiện mình đã trở lại thực tế lạnh lẽo.

Nhưng lần này, thay vì ở trong phòng bệnh, hắn lại được mẹ mình đẩy vào sân có lưới sắt bao quanh để tắm nắng.

Có vẻ như những cơ bắp teo tóp của hắn đã khiến những người trong trại giam yên tâm hơn rất nhiều.

Nghĩ đến địa hình ở thế giới bên kia, Lý Hỏa Vượng đột ngột vươn cổ, cắn thật chặt hàm răng để nới lỏng sợi dây trói buộc.

Kéo.

Cơ thể yếu ớt của hắn đột ngột ngã nhào xuống đất.

Hắn nhớ nơi này có một bụi cây, thích hợp cho hắn tạm thời lảnh trốn.

Cơ thể hắn bây giờ đang rất yếu đuối, nếu không chuẩn bị thì có thể một con lợn rừng ở bên kia cũng có thể làm tổn thương tới hắn.

"Con trai! Con trai, con bị làm sao vậy! Đứng dậy nào!"

Ngay khi Tôn Hiểu Cầm luống cuống tay chân định ôm cơ thể xám ngoét của Lý Hỏa Vượng đứng dậy, thì Lý Hỏa Vượng lại ngăn bà lại.

"Mẹ! Tin tưởng con một lần này thôi, mẹ!"

Chương 784: Dương Na

Tôn Hiểu Cầm như bị tiếng kêu vô cùng lo lắng của Lý Hỏa Vượng làm cho sững sờ, chỉ biết ngây người nhìn hắn.

"Mẹ, hiện tại ta thật sự không thể đứng dậy! Những Giám Thiên Ti đó có lẽ còn chưa đi bao xa, khoan đã, kiếm của ta đâu?"

Lý Hỏa Vượng hết nhìn trái lại nhìn phải, sau đó cầm lấy một cây chổi bên cạnh tường, ôm chặt trong l*иg ngực.

Cầm cái cán chổi nhựa, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, hắn ngẩng đầu lên, lại thấp giọng nói với bà một lần nữa:

"Mẹ, ta thật sự không thể giải thích nhiều với mẹ, mẹ đừng lo lắng…một thời gian nữa thôi, mọi chuyện sẽ ổn định trở lại, tin ta đi."

Nhìn Lý Hỏa Vượng đang nằm trên mặt đất, cầm cây chổi nhựa cảnh giác nhìn xung quanh bằng bộ dạng nghi thần nghi quỷ như một kẻ tâm thần, Tôn Hiểu Cầm lặng lẽ gật đầu, nước mắt lưng tròng.

Nhìn thấy dáng vẻ thương tâm của mẹ, trong lòng Lý Hỏa Vượng thấy rất khó chịu.

"Mẹ..mẹ đừng buồn, khoảng thời gian này có thể ta sẽ không về được, ở bên kia thực sự rất nhiều việc cần giải quyết, mẹ hãy cố chịu đựng một thời gian, khi nào xong xuôi mọi việc bên kia, ta sẽ dành nhiều thời gian hơn để ở cùng mẹ."

"Mẹ không buồn, ngươi cứ ngoan ngoãn nằm ở đây đi. Ta đi tìm bác sĩ cho ngươi trước."

Nhìn bóng lưng của mẹ rời đi, Lý Hỏa Vượng thầm mắng chửi một câu, lại khiến sự tình thành ra như vậy nữa.

Nhưng cũng may chỉ có mỗi lần này, xảy ra thêm một nữa là hắn sẽ rõ, tuy rằng cưỡng ép tu chân miễn cưỡng cũng có thể đạt được

hiệu quả, nhưng cũng sẽ khiến cho tiên thiên nhất khí trong chân khí trong cơ thể hắn trở nên không ổn định.

Lý Hỏa Vượng thận trọng nhìn xung quanh, khi thấy không có ai đến gần, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao đâu, nếu đã không có ai tới gần thì có lẽ chúng không hề đuổi theo, tạm thời mình đã an toàn rồi."

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đang nghĩ vậy, thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt cứng lại, vô vàn những suy nghĩ bùng nổ trong đầu hắn, sau đó hắn lập tức cầm lấy "kiếm" trong tay chống vào vai, giả bộ lãnh đạm bước ra khỏi bụi cây không tồn tại trên mặt đất, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Sau khi đi được hai bước, Lý Hỏa Vượng giả vờ như nghe thấy gì đó, hơi quay sang một bên, khinh thường nói:

"Sao? Đám nhãi con các ngươi vẫn còn ở đây? Ngươi cho rằng bổn tọa rất dễ tính sao? Hả?"

"Hỏa Vượng..."

Giọng nữ nhẹ nhàng quen thuộc khiến trái tim Lý Hỏa Vượng khẽ co thắt, khi hắn vác theo thanh kiếm quay đầu lại, hắn nhìn thấy Dương Na ở ngoài lưới sắt phía xa đang nhìn mình với đôi mắt ngấn lệ.

Đã lâu không gặp, Dương Na đã gầy đi rất nhiều, trước đây nàng ấy vốn không béo, nhưng bây giờ thì lại gầy quá.

Dương Na không đến một mình, một ông già với đôi mắt to tròn đứng sau lưng nàng ấy, Lý Hỏa Vượng biết ông ta, đó là bố của Dương Na.

Trước đây hắn và ông ấy rất hợp nhau, mỗi lần hắn đến nhà Dương Na chơi, ông ấy đều cười haha chọc ghẹo với hắn.

Nhưng quá khứ vẫn luôn là quá khứ, giờ phút này ông ấy đã không còn hiền hòa như xưa nữa, ánh mắt nhìn hắn hiện lên sự hờ hững

và cự tuyệt.

"Ngươi nhìn thấy chưa? Đây chính là Lý Hỏa Vượng mà ngươi ngày nhớ đêm mong đấy! Rốt cuộc ngươi còn muốn u mê không tỉnh đến khi nào nữa?"

Vừa dứt lời, Dương Na lập tức che miệng, ngồi xổm trên mặt đất, cố kìm nén những tiếng khóc thút thít.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Lý Hỏa Vượng khiến hắn run lên.

"Không được, ta không thể bị những thứ ở đây làm nhiễu loạn, hiện tại ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, những gì ở đây chắc chắn là giả, làm gì có chuyện ta vừa tỉnh lại Dương Na đã xuất hiện ở đây! Đúng, đúng vậy. Bên này là giả, Dương Na cũng là giả!"

"Hai người bọn họ xuất hiện, vậy xem ra bên kia có người đi tới! Hai người? Chẳng lẽ là Miểu Miểu và Lý Tuế."

"Miểu Miểu? Lý Tuế? Là các ngươi sao? Nếu đúng thì phản ứng lại đi!"

Lý Hỏa Vượng hét lớn với hai người bên ngoài lưới sắt. Ngay khi thấy Lý Hỏa Vượng hét lớn như vậy, bố của Dương Na đã cưỡng ép lôi kéo Dương Na chuẩn bị rời đi.

"Bây giờ ngươi có thể hoàn toàn từ bỏ rồi đấy! Đi thôi! Sau này ngươi hãy triệt để quên Lý Hỏa Vượng đi, không được nghĩ tới hắn nữa, cũng không được gặp lại hắn nữa!"

Nhìn Dương Na dần dần rời xa mình, một ý nghĩ hoàn toàn trái ngược với trước đây của hắn không khống chế được mà xuất hiện trong đầu hắn.

"Không, không được! Bên này nhất định là thật, sau này ta sẽ tu chân! Biến nơi này trở nên thật hoàn toàn, vậy thì Dương Na này chắc chắn cũng là thật! Nàng ấy là thật! Ta không thể để nàng ấy cứ như vậy mà rời đi!"

Hai suy nghĩ hoàn toàn trái ngược nhau cứ vậy mà va đập trong tâm trí Lý Hỏa Vượng, khiến vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở

nên đau đớn, hắn nắm chặt nắm đấm và đập thật mạnh vào đầu đang bắt đầu sưng lên của mình tựa như phát điên.

"Ahhhh!"

"Đúng là một tên mất trí!"

Bố của Dương Na nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng đang cuồng loạn ở phía xa, sự căm ghét trên khuôn mặt của ông càng thêm tồi tệ, chính vì hắn mà con gái của mình mới thành ra bộ dạng như ngày hôm nay.

Ngay sau đó, ông vươn tay nắm lấy cánh tay gầy guộc của Dương Na, đang định kéo nàng ấy trở về con đường cũ.

Chương 785: Chờ Ta

Đưa mắt nhìn hai người ở đằng xa càng lúc càng xa, Lý Hỏa Vượng hai mắt đỏ ngầu, vằn đầy tia máu, nhào tới hàng rào thép.

"Họ sẽ nhìn lại! Đúng, đúng vậy! Họ sẽ sớm nhìn lại thôi!"

Lý Hỏa Vượng hai mắt mở to, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, cố hết sức khống chế tiên thiên nhất khí không thể nào cảm nhận được trong cơ thể!

"Quay lại! Quay lại! Mau quay lại đây!"

Lý Hỏa Vượng tiếp tục áp mặt về phía trước, những sợi dây thép gai giao nhau xiết khuôn mặt dữ tợn của hắn thành từng khối hình thoi.

Khi thấy Dương Na chật vật thoát khỏi bàn tay to lớn của bố mình và chạy về phía mình với nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, khóe miệng Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch lên, hắn mỉm cười.

"Hahaha…có tác dụng! Ta có thể tu chân ở thế giới này rồi!"

Nhìn Dương Na đang rơi nước mắt trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng

lúc này chưa bao giờ thấy vui như vậy, phương pháp mà hắn nghĩ ra đã thành công!

Đưa tay nắm lấy lòng bàn tay gầy guộc của nàng, Lý Hỏa Vượng run giọng nói:

"Dương Na, nàng hãy chờ ta! Cho ta ba năm! Không! Hai năm! Chỉ cần cho ta thời gian hai năm, mọi thứ đều sẽ tốt đẹp trở lại như khi chúng ta còn cùng nhau đến trường!"

Dương Na lắc đầu quầy quậy, theo hàng nước mắt trên gò má, mái tóc đen nhánh dính chặt vào má nàng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy dưới chân mình bỗng nhẹ bẫng, hóa ra là nàng bị cha vác cả người lên trên vai, chuẩn bị kéo nàng ra khỏi hàng rào thép gai.

"Rốt cuộc ngươi còn muốn u mê không tỉnh bao lâu nữa! Không thấy hắn đã hoàn toàn phát điên rồi sao? Nếu như không thể quên hắn, bệnh của ngươi làm sao chữa khỏi! Cuộc đời của ngươi sẽ bị tên này hủy hoại mất!"

Nhưng mặc cho ông có lôi kéo thế nào, đôi bàn tay của hai người vẫn siết chặt vào nhau.

Dương Na rưng rưng dùng hết toàn bộ sức lực mình có, cố gắng vươn đầu lại gần, cách một hàng rào thép gai lạnh lẽo, nàng cúi đầu hôn lên đôi môi nứt nẻ của Lý Hỏa Vượng.

Cảm nhận được sự mềm mại giữa đôi môi, lúc này Lý Hỏa Vượng như trở về mái nhà của buổi hoàng hôn hôm đó.

Hắn hi vọng biết bao có thể không cần nghĩ đến bất cứ điều gì khác, có thể ở lại khoảnh khắc này mãi mãi.

Nhưng đây đã định là chuyện không thể xảy ra, khi Lý Hỏa Vượng thấy rằng vì sức kéo mà vòng eo thon gầy yếu ớt của Dương Na như sắp đứt làm đôi, trong lòng hắn đau nhói, vội vàng buông đôi tay đang nắm chặt của mình ra.

"Na Na! Quay trở về phải sống cho thật tốt, hai năm! Hai năm nữa ta nhất định sẽ tìm nàng!"

Lý Hỏa Vượng hét lớn với phía bên kia.

Còn Dương Na đang nằm trên lưng của cha mình, cuối cùng cũng không kìm được tiếng khóc, bật khóc nức nở, âm thanh xé rách tâm can.

Đến khi Dương Na lần nữa biến mất khỏi tầm mắt của hắn, Lý Hỏa Vượng mới từ từ ngừng hét lớn.

Ngây người nhìn một hồi lâu, hắn hít một hơi, dùng hai tay nắm lấy lưới sắt trước mặt, gắng gượng đứng dậy.

Ngay khi hắn quay lại và định nhặt cây chổi trên mặt đất lên lần nữa, hắn thấy Tôn Hiểu Cầm đang đứng đó với một bác sĩ và ba y tá, có vẻ như họ đã thấy được tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

"Năm người?"

Lý Hỏa Vượng lập tức cảnh giác, hắn lập tức lộn người về phía trước, hai tay cầm cái chổi trên mặt đất, làm một tư thế tay như thể một tư thế kiếm pháp.

"Đừng tới đây! Ai dám tiến lên một bước! Đừng trách ta không khách khí!"

Tôn Hiểu Cầm vẻ mặt đau khổ định lên tiếng thì bị vị bác sĩ trẻ ngăn lại, hắn kéo Tôn Hiểu Cầm sang một bên rồi thấp giọng dặn dò với bà ấy vài câu, sau đó lại quay ngược trở lại.

"Lý Hỏa Vượng, đừng lo lắng, chúng ta sẽ không lại gần ngươi, ngươi có thể cho ta biết tại sao ngươi lại quan tâm đến việc có năm người như vậy không? Bốn người không được sao?"

Bác sĩ trẻ vẫy nhẹ tay, ba y tá và Tôn Hiểu Cầm đều dần dần lùi vào trong tòa nhà.

"Có phải ở bên kia ngươi đang gặp nguy hiểm gì không? Có năm người muốn hại ngươi? Ngươi không phải là người duy nhất có triệu chứng này."

Lý Hỏa Vượng đang cầm một thanh kiếm trong tay, nhìn chằm chằm vào cặp kính không gọng trên mặt hắn ta.

"Bác sĩ, ta chỉ muốn yên tĩnh một lát, không làm gì cả, chỉ một lúc thôi."

"Đương nhiên, tất nhiên là được, ngươi thấy đấy, ta cũng chưa làm gì ngươi đúng không? Có phải ngươi đang chờ khoảnh khắc ngươi quay trở lại thế giới bên kia không? Chuyện này cũng không sao, miễn là ngươi không có những phản ứng kích động, ngươi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn."

Sau khi xoa dịu cảm xúc của Lý Hỏa Vượng, bác sĩ cởi chiếc áo blouse trắng trên người mình ra, dùng một tay giữ nó, sau đó nhấc bộ tóc giả trên đầu lên như nhấc một chiếc mũ, lắc lắc vài cái rồi đội lại.

"Lý Hỏa Vượng, vì ta đã đáp ứng yêu cầu của ngươi nên ngươi có thể giúp ta một việc được không? Thực ra, ta cũng không muốn quản ngươi, nhưng ta cũng hết cách, bản báo cáo này kiểu gì cũng phải giao lên trên, nếu ngươi không cho ta chút phản ứng, ngày nào ta cũng phải bịa ra để viết, bịa đến mức ngày nào cũng rụng đầy tóc rồi."

Thấy Lý Hỏa Vượng không lên tiếng, bác sĩ dùng ngón trỏ đẩy đẩy khóe mắt trước mũi.

"Thực sự không nói sao? Nếu ngươi không giúp ta, vậy ta cũng không giúp ngươi nữa, bây giờ ta sẽ lập tức gọi đủ năm người, bắt ngươi trở về."

"Chờ đã!"

Chương 786: Ai Thuyết Phục Ai

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, nhìn vị bác sĩ trước mặt hắn. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, không biết rốt cuộc bên kia đang xảy ra chuyện gì mà bị xoắn vào tình cảnh hiện tại ở nơi này, và liệu bác sĩ trước mặt có phải là một trong năm người hay không.

"Bất kể chuyện gì đang xảy ra, trước tiên ổn định bác sĩ rồi tính tiếp, chỉ cần có thể yên ổn duy trì cho đến khi ta tỉnh lại, mọi thứ sẽ an toàn."

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút rồi nói với bác sĩ trước mặt.

"Ngươi muốn hỏi cái gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ là, ta có chút chuyện không hiểu, nhìn dáng vẻ như sinh tử ly biệt của ngươi với cô gái đó, rốt cuộc ngươi coi nơi này là thật hay giả?"

Đôi mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra dấu vết bối rối.

"Giả. Không đúng! Đó là thật! Chắc chắn là thật!"

Bác sĩ gật đầu, hơi tiến lại gần bên Lý Hỏa Vượng.

"Trước hết hãy gạt phần thật hay giả sang một bên, chúng ta hãy thảo luận xem tại sao ngươi lại nghĩ nơi này là giả. "

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lắc đầu thật mạnh.

"Không đúng! Đây chính là thật! Tất cả mọi thứ ở đây đều là thật!"

"Ta biết ngươi muốn bình phục, nhưng gượng ép lừa dối bản thân thì sẽ không khỏe được đâu, để ta nghĩ thử xem, là bởi vì có quá nhiều sự trùng hợp sao, mỗi khi ngươi tỉnh lại đều xảy ra chuyện gì đó hay sao? Giống như sự xuất hiện vừa rồi của Dương Na vậy?"

Nghe đến đây, đầu óc Lý Hỏa Vượng lập tức bình tĩnh trở lại, nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ trước mặt.

"Ngươi đã xem những trường hợp trước đây của ta sao? Chuyện này ta chỉ nói với các bác sĩ trước đây mà thôi."

"Đã nói với ai không quan trọng, ta chỉ muốn ngươi hiểu rằng đây không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, mặc dù ngươi đã rơi vào ảo giác một thời gian rất lâu, nhưng không có nghĩa là ngươi không biết chuyện gì ở đây."

"Ý ngươi là gì?"

Lý Hỏa Vượng cau mày.

Thấy Lý Hỏa Vượng đang lắng nghe mình, bác sĩ giải thích một cách nhẹ nhàng.

"Lý Hỏa Vượng, khi ngươi rơi vào ảo giác, tiềm thức của ngươi thực ra vẫn đang tiếp nhận thông tin xung quanh, khi ngươi nhận ra thông tin ngươi quan tâm, tiềm thức của ngươi sẽ gọi bản ngã của ngươi thức dậy."

"Vậy nên, ngươi đã hiểu chưa? Những chuyện ngươi nghĩ là trùng hợp xảy ra mỗi khi ngươi thức dậy không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà chính trái tim ngươi đang khao khát những sự trùng hợp đó nên bản thân ngươi mới tự mình thức dậy."

"Vì thế, ta đã thực hiện một thí nghiệm nhỏ, trước đây, ta đã cố tình nhờ bạn gái của ngươi gọi điện khi mẹ ngươi đang cho ngươi ăn để thông báo rằng nàng ấy muốn đến, họ đã nói chuyện với nhau và thông tin này đã được ngươi tiếp nhận trong tiềm thức rằng Dương Na muốn đến, và nội tâm của ngươi muốn được gặp nàng ấy."

Thấy Lý Hỏa Vượng nghe lọt tai, bác sĩ vui mừng khôn xiết, nói càng tích cực hơn.

"Lý Hỏa Vượng, vì tiềm thức của ngươi nghe được, nên bản ngã của ngươi mới tỉnh lại đúng lúc này để gặp được Dương Na, cho nên ngươi biết không? Đây không phải là trùng hợp, trên đời này cũng không có nhiều trùng hợp như vậy."

"Những lúc ngươi tỉnh táo hoàn toàn không phải là vì những ảo giác đã xảy ra chuyện gì, mà là bản thân ngươi tự muốn thức dậy, vì vậy ảo giác ở phía bên kia của ngươi mới có sự thay đổi."

"Ngươi đang nói mấy lời chó má gì vậy..."

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, đột nhiên, hắn ngây ngẩn cả người, và một chút vui mừng dần dần hiện ra trên khuôn mặt hắn.

"Đúng! Ngươi nói rất đúng, logic này rất phù hợp, vậy thế giới này đúng là có thật! Thế giới này chính là thật!"

"Hả...?"

Bác sĩ gãi gãi mái tóc giả, mặc dù bệnh nhân chấp nhận cách giải thích này, nhưng tại sao hắn lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng chứ.

"Không sao, chỉ cần chấp nhận cách giải thích này là được."

Bác sĩ nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt rồi lại nói:

"Nhìn xem, nếu nhìn một cách biện chứng, điều này có nghĩa là thế giới ảo giác phía bên kia của ngươi là giả đúng không?"

"Không! Bên kia cũng là thật!"

Lý Hỏa Vượng nói như đinh đóng cột:

"Tiềm thức của ta cảm nhận được rằng ta cần phải thức dậy ở đây, vì vậy tiên thiên nhất khí trong cơ thể ta sẽ được giải phóng và trở lại thế giới này! Vì vậy, đó không phải là sự trùng hợp!"

Bác sĩ lắng nghe những lời nói linh tinh của Lý Hỏa Vượng lập tức choáng váng đầu óc, tiên thiên nhất khí lại là cái gì nữa? Tại sao bệnh nhân này vì muốn phù hợp với logic của mình mà đột ngột thay đổi suy nghĩ chứ? Điều này cũng có thể thay đổi một cách tùy tiện được sao?

"Không không không, Lý Hỏa Vượng, hãy nghe ta nói, chuyện này ấy mà..."

"Không! Ngươi câm miệng! Ngươi nghe những gì ta nói đây! Có thể tiên thiên nhất khí trong cơ thể ta, ngoài việc nó là một phần của thiên đạo, cũng có thể là chìa khóa thông đến hai thế giới! Cũng giống như Gia Cát Uyên vậy! Bọn ta đều có chữ lót là Tâm! Như vậy rất hợp lý!"

"Đúng! Đúng vậy, chính là như vậy! Có lẽ trong thế giới điên cuồng đó, khi một phần thiên đạo bị chia cắt, chúng xé rách thời gian và không gian rồi nhảy xuống thế giới này và bám vào cơ thể ta! Đó là lý do tại sao ta có khả năng đặc biệt xuyên không đến hai thế giới!"

"Thế giới này là thật! Thế giới đó cũng là thật! Không có giả! Tất cả đều là thật! Tất cả đều là thật!"

Cái gì mà tiên thiên nhất khí với Gia Cát Uyên, vị bác sĩ mặt mũi khó coi lắng nghe một cách mơ hồ.

Chương 787: Chôn Cất

Ngay khi hắn còn đang sững sờ, Lý Hỏa Vượng đã lao đến và ôm chặt lấy hắn.

"Cảm ơn rất nhiều! Bác sĩ, như vậy thì mọi chuyện đều đã rõ ràng! Xung quanh đã bắt đầu chấn động rồi, và dường như ta lại sắp quay trở về nữa, lần sau có thời gian chúng ta hãy nghiêm túc nói chuyện nhé!"

Lý Hỏa Vượng hưng phấn nhìn vị bác sĩ đang sững sờ trước mặt, vừa dứt lời, máu thịt trên mặt hắn dần dần tróc ra, cuối cùng biến thành một con chó lột da đang đứng.

Xung quanh sáng sủa bỗng chốc tối sầm lại, Lý Hỏa Vượng lại trở về trong rừng cây tăm tối.

Lý Hỏa Vượng đã bình tĩnh lại một chút sự hưng phấn của mình, tuy rằng hắn thực sự rất muốn chia sẻ tin tức phấn chấn lòng người này với Lý Tuế, nhưng chắc chắn nó sẽ không hiểu được chút gì.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, phải kiên trì cố gắng tu chân, mặc dù bên kia là thật! Nhưng vẫn không được từ bỏ, Gia Cát Uyên vẫn cần ta cứu!"

Sau khi hít thở sâu vài cái, Lý Hỏa Vượng nhìn con chó lột da đầy xúc tu trước mặt, hỏi:

"Lý Tuế, sao ngươi lại ở đây, không phải bảo ngươi quay trở về với mẹ sao? Nàng ấy đâu?"

"Cha, mẹ ở sau lưng ngươi đấy."

Lý Hỏa Vượng quay phắt đầu lại, nhìn thấy Bạch Linh Miểu đang đứng ở nơi đó, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cầm thanh Tủy Cốt kiếm của Gia Cát Uyên trong tay, đi đến bên cạnh nàng, có chút không hài lòng nói:

"Sao nàng lại theo tới đây?"

"Lý sư huynh, ngươi từng nói, những Tọa Vong Đạo có thể dịch dung đó đang dòm ngó chúng ta, ta sợ tách nhau ra lâu như vậy, ngươi sẽ bị đánh tráo, cho nên ta mới dẫn Lý Tuế bí mật đi theo ngươi đến đây."

Sau khi Bạch Linh Miểu nhẹ giọng giải thích, Lý Tuế tiếp lời:

"Trước đó mẹ còn nói rằng nếu ngươi gặp nguy hiểm, bọn ta cũng có thể giúp đỡ."

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu cúi đầu đầy vẻ áy náy, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài, vươn tay ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc trắng dài đến thắt lưng của nàng.

"Quên đi, không nói nữa, không ai có chuyện gì là tốt rồi."

Khi nhìn thấy Gia Cát Uyên cùng những người khác đứng ở đằng xa, lẳng lặng nhìn mình, Lý Hỏa Vượng ho nhẹ một tiếng rồi dẫn Bạch Linh Miểu đi về phía xe ngựa.

Một buổi tối lộn xộn cứ thế trôi qua, mặc dù vẫn có một số khó khăn nhưng cuối cùng sự việc cũng coi như được giải quyết, Lý Hỏa Vượng cảm thấy khá hài lòng với nó.

Khi mặt trời trên không trung dần được treo lên cao, Lý Hỏa Vượng suốt đêm đều không chợp mắt, mang theo ba thanh kiếm trên lưng, đi đến một sườn đồi nhỏ bên cạnh một thác nước. Cúi đầu nhìn xuống những dạ hoa màu vàng trên mặt đất và cảnh sắc xinh đẹp, Lý Hỏa Vượng hài lòng gật đầu.

"Gia Cát huynh, nơi này phong cảnh rất đẹp đúng không? Hay để ta chôn cất thi thể của ngươi ở đây nhé."

Nói đoạn, Lý Hỏa Vượng lấy thanh Tử Tuệ Kiếm ra, chuẩn bị đào.

"Lý huynh, Lý huynh, đừng làm vội."

Gia Cát Uyên lên tiếng ngăn hắn lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào thanh Tủy Cốt Kiếm của mình trên lưng Lý Hỏa Vượng và nói:

"Lý huynh, thanh kiếm này nếu đã nằm trong tay ngươi rồi thì ngươi nên giữ lấy nó đi."

"Cái gì? Sao mà vậy được!"

Cây quạt phiến trong tay Gia Cát Uyên được giơ cao lên, chặn lại những gì Lý Hỏa Vượng đang định nói.

"Lý huynh, vì sự sống chết của tiểu sinh, ngươi đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, tiểu sinh thấy rất cảm kích, mỗi khi ngươi ngàn cân treo sợi tóc, tiểu sinh đều vô cùng lo lắng, nếu cái xác của ta có thể giúp ngươi một chút gì đó, trong lòng tiểu sinh cũng cảm thấy thanh thản hơn."

Lý Hỏa Vượng cầm kiếm trong tay, lẳng lặng nhìn cái đầu lâu bị thu nhỏ của Gia Cát Uyên trên đó, phải nói đây quả thực là một pháp khí rất lợi hại.

Nếu là một thứ gì đó khác thì hắn cũng không có chút do dự nào, nhưng thứ này là được tạo nên từ xương sống của người bằng hữu tốt nhất của mình.

"Lý huynh, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, hiện tại ngươi đang bị cường địch vây quanh, nếu chỉ vì thiếu pháp khí mà phải bỏ mạng, hồn tiêu phách tán, vậy tiểu sinh cũng chỉ có thể đi theo ngươi thôi, cho dù thanh kiếm này được chôn ở đây, tiểu sinh cũng sẽ không nhắm mắt."

Gia Cát Uyên nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng không còn do dự nữa, hắn lắp lại thanh Tủy Cốt Kiếm to lớn lên bao kiếm trên lưng, hắn xông về hướng xe ngựa, tìm từ trong đó ra hao cái bát, sau khi lần lượt đổ vào mỗi cái bát nửa bát nước, đầu tiên hắn tự cắn ngón tay của mình chảy máu, rồi nhỏ máu vào hai bên, sau đó giơ thanh Tủy Cốt Kiếm lên rồi ngâm vào trong bát.

Lý Hỏa Vượng nâng chiếc bát đẫm máu về phía Gia Cát Uyên giữa không trung.

"Nào! Gia Cát huynh, chúng ta kết nghĩa huynh đệ! Ta, Lý Hỏa Vượng, xin thề ở đây! Nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp Gia Cát Uyên sống lại!"

Gia Cát Uyên nghiêm mặt đứng đó, khi nhìn thấy bát máu trong tay Lý Hỏa Vượng đổ trên mặt đất trước mặt hắn, hai tay hắn liền cầm ly rượu rót vào trong miệng.

Sau khi Lý Hỏa Vượng bưng bát máu lên uống cạn, Tọa Vong Đạo không mắt không mũi ở bên cạnh đằng hắng cổ họng, hét lên:

"Ta và ngươi, huynh đệ hai người, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày! Ahahaha!"

Chương 788: Đơn Thuần Là Tốt Hay Xấu

Vẻ mặt ngưng trọng, Lý Hỏa Vượng cầm chắc trong tay thanh Tủy Cốt kiếm của Gia Cát Uyên.

Lúc này hắn mới nhìn chằm chằm về phía xa, ở đó có một con thanh xà đang quấn mình trên cây trúc xanh biếc.

Khi hắn dồn khí vào đan điền, hai tay hắn nắm lấy chuôi kiếm và vận công lực, dùng hết sức chém thanh Tủy Cốt kiếm trên tay về phía bên kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, một kiếm khí vô hình dường như được vuốt ra khỏi lưỡi kiếm, và khi kiếm khí bán cung này chạm vào bất cứ thứ gì, chúng sẽ vặn vẹo biến thành một thứ khác.

Ví như lá trúc có màu xanh như ngọc lập tức trở nên héo úa và mang theo những lỗ sâu đu.c, còn lá tre xanh ngắt cũng trở thành hoa xà.

Tiếng nổ lách tách của lá tre, thân tre cọ xát liên hồi, sào tre bị gãy làm hai khúc rơi xuống, khi kiếm khí dần dần tiêu tan, tất cả mọi

thứ bị vặn vẹo cũng đồng loạt biến mất.

Lý Hỏa Vượng bắt đầu thử nghiệm vũ khí mới của mình với khu rừng tre, toàn bộ khu rừng tre dần dần thay đổi, hoàn toàn không thể nhận ra.

Sau vài ngày luyện tập, Lý Hỏa Vượng đã trở nên thành thạo trong việc khống chế thanh Tủy Cốt kiếm, giờ hắn không chỉ có thể sử dụng "kiếm khí" để kẹp một vật thành ba mảnh, mà nếu gặp phải thứ gì đó không thể giải quyết, hắn thậm chí có thể dùng kiếm khí này mở rộng ra và ném tất cả chúng vào Đại Tề.

Suy cho cùng, loại "kiếm khí" này thực ra cũng giống như một tầng lịch sử khác, nghĩ thôi cũng biết loại đồ này tuyệt đối không phải là một pháp khí thông thường mà thần thông có thể chặn được.

Hơn nữa, nó vô hình, vô sắc, không những rất khó che giấu, quan trọng hơn là nó xuyên thấu, cho dù có người chặn trước mặt cũng không làm được gì.

Một giờ sau, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn thanh Tủy Cốt kiếm trong tay.

Phải nói, quả không hổ là một pháp khí được luyện chế từ Tâm Bàn, thanh kiếm này thực sự quá lợi hại, lợi hại hơn bất kỳ loại pháp khí nào trên người hắn.

Cũng may lúc trước khi hắn trực tiếp cận chiến với nữ nhân kia, nếu bị nàng ta kéo cự ly ra, dùng thanh Tủy Cốt kiếm này đối phó với hắn, thật sự rất khó xử lý.

"Với thanh kiếm này, thực lực của ta ít nhất cũng tăng lên 40%."

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng, đồng thời nhặt tấm vải trắng trên mặt đất bắt đầu quấn thanh kiếm lại.

"Cha, tại sao lại phải quấn nó lại?"

Lý Tuế đang ngồi bên cạnh tò mò hỏi.

"Bởi vì thứ này là ta giành lại được từ Giám Thiên Ti, nếu không bọc nó lại, cứ quang minh chính đại mang trên lưng sẽ bị Giám

Thiên Ti nhìn thấy, ngươi nghĩ xem lúc đó sẽ có hậu quả gì."

"Sẽ có hậu quả gì?"

"Ngươi...haizz...hậu quả là ngươi sẽ bị chúng săn lùng."

Lý Hỏa Vượng nhặt một số mảnh tre trên mặt đất, buộc chúng vào thanh kiếm, làm cho cả thanh Tủy Cốt kiếm phồng lên, nhìn từ bên ngoài thực sự giống như một thanh trọng kiếm vô phong.

Sau khi bọc xong, Lý Hỏa Vượng lại lấy ra một vài lá bùa màu đen đã chuẩn bị sẵn dán lên trên bề mặt, nhưng những lá bùa này thực ra chẳng có ý nghĩa gì.

"Cha, những lá bùa này lại để làm gì vậy?"

"Mấy là bùa ngẫu nhiên thôi, dùng để đánh lừa mọi người, lá bùa tự ta vẽ ta còn không hiểu được, người khác đương nhiên cũng không thể hiểu được, đối với những thứ không hiểu nó là gì, hầu hết mọi người đều sẽ kính sợ tránh xa."

"Vậy hóa ra đây là một lời nói dối?"

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lý Hỏa Vượng lúc này mới đeo lại thanh kiếm lên lưng, cùng Lý Tuế đi về phía xe ngựa.

"Cha, mang nhiều thanh kiếm như vậy có nặng không, cha có muốn ta mang cho cha không?"

Nghe những gì Lý Tuế nói, Lý Hỏa Vượng liền ném thanh Đồng Tiền kiếm của La giáo về phía hắn.

"Giúp ta mang cái này."

Bảy tám xúc tu của Lý Tuế nhanh chóng quấn lên, không ngừng chui ra chui vào lỗ thủng trên đồng tiền. Rõ ràng là hắn rất vui vì có vũ khí mới.

"Cảm ơn cha."

"Cảm ơn cái gì, ta chưa nói cho ngươi, chỉ để cho ngươi mang trên lưng, khi cần đến vẫn chỉ có ta được sử dụng."

"Ồ."

Nghe thấy giọng nói có phần trầm mặc thất vọng của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng cười đến ngây ngốc, đưa tay vào trong cái nón rộng vành của mình, vỗ nhẹ lên vùng trán máu thịt không có da đó.

"Nếu tính thử thì khi ta không cần dùng ngươi cũng có thể lấy sử dụng."

"Được!"

Nghe thấy vẻ vui mừng trong giọng nói của đối phương, Lý Hỏa Vượng bất lực khẽ lắc đầu, dáng vẻ trông thì thật đáng sợ, nhưng tên này lại giống như một đứa trẻ chưa lớn.

Ban đầu, khi hắn còn trong bụng của mình, vì sợ rằng nó sẽ làm bị thương chính mình, hắn đã dạy nó sống đơn thuần như vậy, hiện tại xem ra là chuyện xấu rồi.

"Đi thôi, đừng cười hềnh hệch nữa, chúng ta trở về."

Lý Hỏa Vượng đưa Lý Tuế trở lại xe ngựa, bánh xe của xe ngựa lại quay, lăn ra khỏi rừng cây.

Lý Hỏa Vượng vẫn không có ý định trực tiếp quay lại thôn Ngưu Tâm. Để biết được động tĩnh về việc đoạt đích của hoàng gia, năm thì mười họa hắn sẽ bí mật đến trạm dịch để dò hỏi tin tức.

Nếu hoàng đế thực sự lên ngôi, tin tức nhất định sẽ được thông báo cho tất cả quan viên thông qua các dịch trạm nằm rải rác khắp nơi, hắn dự định sẽ đợi cát bụi lắng xuống rồi mới lên đường trở về.

Chương 789: Có Người

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng thất vọng đó là, phía Thượng Kinh vẫn chậm chạp không có bất cứ động tĩnh nào.

Nếu ngày nào hoàng đế chưa đăng cơ, thì ngày đó những người trong hoàng thất vẫn chưa diệt sạch hoàn toàn, ngày đó hắn vẫn

không thể sống yên ổn.

Điều này làm cho Lý Hỏa Vượng có chút buồn bực, trong tình hình thấp tha thấp thỏm như vậy, muốn tìm một nơi yên tĩnh để tu chân cũng không dễ dàng gì.

"Đừng thúc ngựa nữa, để nó nghỉ ngơi một chút đi, dù sao thì chạy ngắn hay dài cũng như nhau."

Lý Hỏa Vượng nói với Lý Tuế đang đánh xe ngựa xong thì nhìn sang Bạch Linh Miểu đang cầm một cuốn sách và hỏi.

"Bây giờ nàng vẫn có thể nhìn thấy những gì được viết trong sách sao?"

Mặc dù đôi mắt của Bạch Linh Miểu hiện vẫn có chút màu hồng tô điểm trong đó, nhưng hầu hết chúng đều được phủ bởi màu trắng, nếu chỉ nói riêng về đôi mắt thì nàng ấy thực sự đã bị mù rồi.

"Lý sư huynh, ta có thể nhìn thấy."

Bạch Linh Miểu duỗi những ngón tay thon dài trắng nõn, vuốt ve các chữ cái trên cuốn sách, nhẹ nhàng nói.

"Mặc dù mắt của ta đã không nhìn thấy nữa, nhưng ta có thể cảm nhận được sự khác biệt ở những chỗ có mực nhuộm đen, rất rõ ràng."

"Nàng đang xem sách gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng lại hỏi.

"Một số công pháp thần đả, hiện tại ta không thể khiêu đại thần nữa, trở nên tay không tấc sắt, vì vậy ta muốn học một cái gì đó để bảo vệ bản thân."

"Những thứ của Bạch Liên giáo quá vô dụng, yên tâm, mọi thứ vẫn có ta ở đây, ta có thể bảo vệ nàng."

Những sợi tóc trắng hai bên mặt Bạch Linh Miểu khẽ đung đưa khi nàng lắc đầu.

"Lý sư huynh, ta không thể luôn trông cậy vào ngươi, rồi sẽ có lúc ngươi phải rời đi, cho dù những thứ của Bạch Liên giáo có tệ đến đâu, thì có vẫn còn hơn không."

Lời này khiến Lý Hỏa Vượng hơi sửng sốt, hắn cảm thấy tính cách của Bạch Linh Miểu dường như đã thay đổi một chút, trở nên mạnh mẽ hơn.

"Chờ một chút, trước tiên nàng đừng học cái này, ta đột nhiên nhớ ra hiện tại có một thứ đặc biệt thích hợp với nàng."

Lý Hỏa Vượng kéo rèm, đưa tay vào bụng Lý Tuế lục lọi.

Chẳng bao lâu, cuốn sách bùa chú mà lúc trước hắn đã đưa cho Lý Tuế lại được hắn lấy ra.

"Cha, đây là của ta."

Trong giọng nói của Lý Tuế mang theo một chút ấm ức.

"Ta biết nó là của ngươi, cho mẹ ngươi mượn học một chút thì có làm sao."

Lý Hỏa Vượng đặt cuốn sách vào tay Bạch Linh Miểu.

"Học cái này, những lá bùa này có thể dùng để đánh lại kẻ địch, tự bảo vệ bản thân, bói toán đoán mệnh, tất cả đều rất có tác dụng."

"Hơn nữa nàng khác với bọn ta, nàng có thể sử dụng thứ này tùy thích, vì mắt của nàng vốn dĩ đã mù, tác dụng phụ của nó sẽ không ảnh hưởng đến nàng."

"Thật sao? Tốt như vậy?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Bạch Linh Miểu cẩn thận cầm lấy bằng hai tay, tò mò dùng đầu ngón tay vuốt ve vết mực trên đó.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng định giúp nàng giải đáp một số phần khó học, hắn thấy đôi mắt đột nhiên mở to của Bạch Linh Miểu.

"Lý sư huynh, có tiếng nói từ phía đông, hình như có thứ gì đó đang đến đây."

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn nàng một cái, kéo rèm xe bước ra ngoài.

Sau khi băng qua một khu rừng, Lý Hỏa Vượng đã nhanh chóng thấy nguồn phát ra tiếng nói, đó là hai chiếc xe ngựa đang hoảng hốt chạy bừa.

Họ dường như muốn chạy đến khu rừng, tránh một thứ gì đó.

Nhưng rõ ràng là họ đã nghĩ quá nhiều, chưa đi được bao lâu, xe ngựa đã bị dây leo và cành cây quấn lấy làm kẹt cứng.

Ngay sau đó, những người đuổi theo đã đuổi kịp, đó là một nhóm đàn ông ăn mặc rách rưới, thân hình gầy gò.

Có lẽ chúng là thổ phỉ, nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy không giống, giống như dân chạy nạn hơn.

"Chờ đã...những người này không lẽ đều là Tọa Vong Đạo, diễn trò giật dây với ta?"

Lý Hỏa Vượng đã ẩn thân lặng lẽ đứng tại chỗ cũ, suy nghĩ đến vấn đề này, cho dù không phải Tọa Vong Đạo, chỉ cần là người cũng rất có khả năng là con cờ đã bị Đầu Tử ăn thịt, hắn không thể không đề phòng.

Khi thấy những tên cướp rách nát đó kéo những nữ quyến đang khóc lóc ra khỏi xe ngựa để ra tay với họ, thậm chí có cả cô gái nhỏ, cuối cùng hắn vẫn quyết định ra tay.

Tuy nhiên, để tránh trúng bẫy của Đầu Tử, Lý Hỏa Vượng không định tự mình đi.

"Lý Tuế!"

Lý Tuế ở bên cạnh cởi bỏ chiếc nón rộng vành trên đầu, lộ ra khuôn mặt chó bị lột da của nó.

Hắn cầm chặt trong tay thanh Đồng Tiền kiếm, đầu của một xúc tu nhanh chóng vụt ra, dùng chất nhầy màu đen chảy ra từ bên trong

vẽ cuồng thảo một cách rồng bay phượng múa trên giấy nghệ vàng.

"Động tuệ giao triệt, ngũ khí đằng đằng, kim quang tốc hành, phúc hộ đàn đỉnh, cấp cấp như luật lệnh."

Lý Tuế nâng thanh Đồng Tiền kiếm xuyên qua lá bùa đã vẽ xong, toàn thân dính đầy xúc tu chui ra từ lớp áo tơi rộng thùng thình, giống như một con nhện có vô số chân lao về phía những người đó.

Khi thấy dáng vẻ lúc này của Lý Tuế, cho dù là người bị cướp hay bị bắt cóc đều sợ hãi đến mức khóc la inh ỏi, bỏ chạy tán loạn.

Lần đầu tiên ra tay, Lý Tuế hiển nhiên rất cao hứng, vội vàng đuổi theo họ, còn Lý Hỏa Vượng chỉ lặng lẽ quan sát họ từ phía sau.

Hắn đang quan sát từng chi tiết của họ, quan sát từng thay đổi nhỏ trong biểu cảm kinh hoàng trên khuôn mặt họ.

Chương 790: Ảo Giác

"Có lẽ không phải là Tọa Vong Đạo. Nếu là Điều Tử, Bính Tử, Vạn Tử bình thường, có lẽ ta đã dò ra được manh mối rồi."

Sau nửa canh giờ, Lý Tuế vui vẻ trở lại.

"Cha, họ nói họ không phải là người xấu, bảo ta đừng giết họ."

"Hơn nữa họ còn nói họ cũng là bị pháp giáo bắt ép, pháp giáo khiến họ không còn nhà cửa, vả lại họ cũng không tin vào Vu Nhi Thần, nên mới ra ngoài để cướp tiền mua thức ăn."

Lý Hỏa Vượng đưa chiếc áo tơi và chiếc nón rộng vành trong tay sang.

"Bị pháp giáo ép buộc? Bây giờ pháp giáo đã gây ra động tĩnh ầm ĩ như vậy rồi sao? Thậm chí còn có dân lưu lạc."

Liếc nhìn Lý Tuế trước mặt, Lý Hỏa Vượng như mang theo ý dạy

bảo, nói.

"Những lời như vậy, sau này ngươi không được hoàn toàn tin là thật, có thể chuyện họ bị pháp giáo ép uổng đến mức trốn chạy là không sai, nhưng nhìn dáng vẻ vừa rồi của họ, bọn chúng không phải chỉ muốn cướp tiền thôi đâu."

Nhân cơ hội này, Lý Hỏa Vượng giải thích thật rõ ràng cho Lý Tuế biết thế nào là lòng người hiểm ác, tránh phải sau này nó lại bị người khác lừa gạt.

Đến khi Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế trở lại xe ngựa, họ thấy Bạch Linh Miểu đang ngồi đó lặng lẽ ôm một cuốn sách.

"Nàng không định hỏi, đằng kia đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lý Hỏa Vượng ngồi xuống bên cạnh nàng, nói.

"Không cần, ở đây ta cũng đã nghe hết mọi chuyện rồi."

Nghe thấy Bạch Linh Miểu nói vậy, Lý Hỏa Vượng gật đầu, hiện tại khả năng nhận biết của Bạch Linh Miểu đã mạnh hơn hắn mấy phần rồi, đúng là điều mà hắn chưa từng nghĩ tới.

"Tiếp tục đi thôi, chỉ là chút chuyện nhỏ, không phải là Tọa Vong Đạo, nếu Đầu Tử thật sự muốn ra tay, hắn sẽ không dùng những tác phẩm nhỏ bé như vậy."

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước dọc theo đường đi, trời dần dần tối sầm lại.

Đống lửa nổi lên, hắn qua loa ăn một ít thức ăn mềm và lương khô, tranh thủ thời gian rảnh rỗi hiếm có, Lý Hỏa Vượng bắt đầu tu luyện tu chân công pháp. Lúc hắn tu luyện xong thì trời cũng đã gần sáng.

Lý Hỏa Vượng gối đầu vào chân của Bạch Linh Miểu, từ từ nhắm mắt lại, chỉ trong những đêm yên tĩnh hắn mới có thể miễn cưỡng tu luyện, còn ban ngày, khi đi dường, hắn thường nằm trên xe ngựa để ngủ bù.

Cũng không phải là không thể tu luyện trên xe ngựa, chỉ là nếu

hắn thực sự tu luyện trên xe ngựa, tiên thiên nhất khí không thể kiểm soát rốt cuộc sẽ vặn vẹo xe ngựa và cả Lý Tuế và Bạch Linh Miểu thành hình dạng quái quỷ gì, hắn thực sự không dám chắc.

Khi xe ngựa bắt đầu xóc nảy nhè nhẹ, Lý Hỏa Vượng cũng dần dần rơi vào cõi mộng.

Trong trạng thái mê man, Lý Hỏa Vượng dường như đã trở lại trường tiểu học của mình, hắn đang tham gia một kỳ thi, nhưng đầu óc hắn lại hoàn toàn trống rỗng, hắn không thể nhớ nổi bất cứ điều gì.

"Hỏa Vượng...Hỏa Vượng!"

Hắn thấy Dương Na ở bên cạnh nháy mắt với mình, đưa một vài bài thi đã làm xong qua cho hắn.

Lý Hỏa Vượng đan hai tay vào nhau, lặng lẽ cúi đầu cảm tạ nàng, cầm bút lên chuẩn bị chép.

Đầu bút chạm vào tờ giấy trắng, trên mặt giấy bắt đầu có những gợn sóng lăn tăn, tiếp theo là hình ảnh phản chiếu của chính Lý Hỏa Vượng trong gợn sóng đó.

Ban đầu nó chỉ là hình ảnh trắng đen mờ ảo, sau dần trở nên rõ ràng và có màu sắc.

Tiếng mưa ào ào vang lên, cơn mưa như trút nước đập vỡ hình ảnh phản chiếu thành từng mảnh, Lý Hỏa Vượng cả người ướt sũng, vội vàng nằm trên mặt đất, dùng thân mình chặn lại vũng nước nhỏ có hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Khi những gợn sóng trên mặt nước dần biến mất, Lý Hỏa Vượng nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình và mỉm cười mãn nguyện.

"Lý Hỏa Vượng."

Nghe thấy chính mình trong hình ảnh phản chiếu đang gọi tên mình, Lý Hỏa Vượng gật đầu, lên tiếng trả lời.

"Này, ta ở đây."

"Lý Hỏa Vượng."

"Này, ta ở đây."

"Lý Hỏa Vượng."

"Này, ta ở đây."

Lý Hỏa Vượng càng nói càng gấp, cả thế giới bỗng trở nên nôn nóng trong nháy mắt, một loạt những cái bóng hấp tấp di chuyển nhanh như bay.

Động tác của họ vô cùng nhanh chóng và tiếp tục tiến lại gần mình hơn, nhưng lại không bao giờ có thể đến được. Còn hắn như thể sẽ phải cảm nhận cảm xúc lẫn lộn giữa sợ hãi và mất kiên nhẫn này mãi mãi.

"Đừng nói nữa! Ta ở đây!"

Lý Hỏa Vượng trở nên điên cuồng, hai tay siết chặt nắm đấm và nện thật mạnh vào hình phản chiếu.

Cùng với âm thanh của thủy tinh vỡ, sự phản chiếu nối liền với mặt đất cũng vỡ tan toàn bộ, Lý Hỏa Vượng rơi mạnh xuống dưới cùng với các mảnh vỡ.

Cảm giác trụy xuống mãnh liệt khiến Lý Hỏa Vượng theo bản năng cuộn mình lại như một đứa trẻ, lặng lẽ chờ đợi giây phút rơi xuống.

Đột nhiên, một bàn tay to từ trên cao vươn ra, bất ngờ túm lấy Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng mở mắt ra, mọi thứ trong nháy mắt như đảo ngược thứ tự trên dưới, lúc này, hắn mới phát hiện mình đang nằm trên vách đá, đang nắm thật chặt tay một người, đó là tay của Gia Cát Uyên.

"Lý huynh! giúp ta!"

Gia Cát Uyên vẻ mặt vô cùng đau khổ hét lớn về phía Lý Hỏa Vượng.

"Đừng buông tay! Tuyệt đối không được buông tay! Ta sẽ kéo ngươi lên ngay!"

Hai tay Lý Hỏa Vượng nắm lấy thật chặt, dùng hết toàn bộ sức lực, nhưng điều khiến hắn tuyệt vọng là thân thể Gia Cát Uyên càng ngày càng nặng.

Cuối cùng, dưới sức mạnh kinh khủng, Gia Cát Uyên rốt cục vẫn rơi xuống vực sâu vô tận.

"Lý huynh! Giúp ta! Ta đau quá!"

"Hự."

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đột ngột ngồi dậy, vẫn sợ hãi không thôi, cố gắng hít lấy hít để từng ngụm khí.

Một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng lộp độp ngoài cửa kính xe, hóa ra là mưa.

Chương 791: Nhị Thần

“Lý sư huynh? Lý sư huynh?”

Bạch Linh Miểu nhẹ giọng gọi, còn Lý Hỏa Vượng trước mặt nàng cầm chiếc đũa, ngẩn người nhìn bát mỳ nguội một hồi lâu.

“Lý sư huynh, ngươi làm sao thế?”

Cho đến khi Bạch Linh Miểu dùng tay chạm lên mu bàn tay của hắn, Lý Hỏa Vượng mới bỗng tỉnh lại.

“Không có gì, ta đang nghĩ đến giấc mộng tối qua.”

Lý Hỏa Vượng cầm bát và đũa đưa qua.

“Là giấc mộng không hay đó à? Không sao đâu, mẹ ta đã nói, giấc mộng thường ngược lại.”

Bạch Linh Miểu cầm bát đũa đi về phía bờ sông.

“Ngược lại ư?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Gia Cát Uyên phía xa trầm mặc không nói. Cho đến khi Bạch Linh Miểu cầm bát đũa đã rửa xong quay lại, Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu:

“Dù sao cũng chỉ là một giấc mộng thôi, có thể là ban ngày nghĩ nhiều nên ban đêm mơ đến.”

Đang định đi tiếp, nhưng Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên phát hiện thiếu một người:

“Miểu Miểu, Lý Tuế đâu?”

“Đang nghịch nước ở chỗ cách mấy chục trượng phía trước.”

Lý Hỏa Vượng bất lực lắc đầu.

“Chẳng khác gì trẻ con mấy tuổi.”

Hắn cất bước đi tìm kiếm dọc bờ sông. Khi hắn nhìn thấy áo tơi to rộng của Lý Tuế, nhưng không thấy hắn đang nghịch nước. Lúc này Lý Tuế nằm bò bên bờ sông như con chó, canh mấy con cá chép đang nhảy:

“Bắt được cá rồi, tại sao không ăn mà chỉ ngắm?”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh hắn hỏi.

“Ta đã ăn phần của ta rồi, đây là phần của nhị nương, ta đang đợi nàng.”

Lời của Lý Tuế khiến Lý Hỏa Vượng chậm rãi thu lại cánh tay đưa ra định xoa đầu Lý Tuế. Lý Hỏa Vượng nhìn Lý Tuế với vẻ mặt phức tạp, nàng vẫn chưa ý thức được Nhị Thần đã biến mất ư? Bỗng nhiên có tiếng động trong bụi cây bên trái, Lý Tuế bỗng chống lên cơ thể gày gò, nhưng khi một con thỏ hoang màu tro nhảy ra từ bên trong, hắn hụt hẫng cúi đầu, gối lên hai tay vắt chéo:

“Lý Tuế, đừng đợi nữa, nhị nương đi rồi, không quay về nữa đâu.”

Lần đầu tiên Lý Tuế không tin lời Lý Hỏa Vượng.

“Chắc chắn nhị nương sẽ về, nàng đã nói vậy với ta.”

“Lý Tuế!”

Tiếng quát của Lý Hỏa Vượng khiến khuôn mặt Lý Tuế tỏ vẻ ấm ức.

“Tại sao không cho ta đợi nhị nương? Rõ ràng Nhị Thần đã nói sẽ quay về.”

Lý Hỏa Vượng thở dài một tiếng, đưa tay ôm nàng bò trên đất vào lòng, nhẹ nhàng vuốt xúc tu nhúc nhích trên lưng.

“Tất cả đã qua rồi, chúng ta phải nhìn về phía trước...”

Đúng lúc hắn nói vậy, Lý Hỏa Vượng cảm thấy sau lưng mình vang lên tiếng nhai quen thuộc.

“Nhị nương!”

Lý Tuế giằng ra khỏi lòng Lý Hỏa Vượng, hưng phấn xông về phía trước:

“Ta biết chắc chắn ngươi có thể về mà!”

Khi Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu, lập tức chấn hãi phát hiện, Nhị Thần kèm khăn trùm đầu đỏ không ngừng cầm cá chép giãy lên, nhét vào trong khăn trùm đầu.

“Sao...sao có thể! Không thể nào!”

Lý Hỏa Vượng lao đến, đưa tay vén khăn trùm đầu của Nhị Thần.

“A!”

Lý Hỏa Vượng lập tức bị dáng vẻ bên trong dọa sợ, toàn thân toát mồ hôi ngồi trên xe ngựa, thở hổn hển. Bạch Linh Miểu lấy ra khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lâu mồ hôi lấm tấm trên trán Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, hình như mấy ngày nay ngươi đều nằm mơ ác

mộng.”

Lý Hỏa Vượng không trả lời ngay, đầu tiên là hắn nhìn nàng một cách xa lạ, sau đó lại nhìn xung quanh lạ lẫm. Lập tức hắn lấy ra con dao găm, cắm mạnh vào cánh tay trái của mình. Nỗi đau xuyên tim khiến Lý Hỏa Vượng run run thở nhẹ nhõm, vừa nãy là mơ, bây giờ không phải là thật.

“A! Lý sư huynh, ngươi làm gì vậy!”

Bạch Linh Miểu vội vàng quỳ xuống, luống cuống tìm kim chỉ khâu vết thương lại.

“Không sao, ta rất ổn. Bây giờ ta cần...tỉnh táo lại!”

Lý Hỏa Vượng nói xong chậm rãi vặn cánh tay cầm chuôi đao sang bên trái.

“Lý sư huynh, hay là hàng ngày ngươi đừng tu luyện ban đêm nữa, dù sao cũng không vội vào lúc này.”

“Không được! Ta chỉ có hai năm, phải tranh thủ từng giây từng phút! Hơn nữa ta cảm thấy việc này không liên quan đến tu chân! Ta luôn cảm thấy giấc mộng này có điều khác thường!”

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, vẻ mặt nghiêm trọng:

“Chẳng lẽ là đầu tử? Ta không gặp người ngoài, là thấy hiện thực không có kẽ hở, cho nên hắn dứt khoát vào giấc mộng lừa ta?”

Có lẽ đây chỉ là suy đoán, nhưng Lý Hỏa Vượng không thể không đề phòng, đối diện với xúc xắc, cảnh giác cũng không hề quá.

“Miểu Miểu, Lý Tuế, mấy ngày nay các ngươi có nằm mơ không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi hai người đi cùng mình.

“Lý sư huynh, ta không mơ.”

“Cha, nằm mơ là thế nào?”

Lời này khiến Lý Hỏa Vượng khẽ thở nhẹ nhõm, ít nhất chuyện

này chỉ xảy ra với hắn, không ảnh hưởng đến họ.

Lý Hỏa Vượng kéo mở rèm, hét lớn với rừng cây tràn ngập màn sương mỏng trong mưa bên ngoài:

“Đầu Tử! Đừng giỡn nữa! Ta không giúp được việc này! Ngươi tìm người khác đi!”

Tiếng hét xuyên qua rừng cây, nhưng ngoài chim bay kinh sợ, thì không có động tĩnh khác.

Lý Hỏa Vượng lạnh lùng kéo rèm lại, nói với Bạch Linh Miểu đang lau máu cho mình:

“Chúng ta không đi nữa, tìm nơi ở ổn định trước. Đợi một năm nữa chúng ta quay về, chơi với hắn!”

“Vậy...lão đại Hồng Trung, liệu có khả năng này không, lão đại đầu tử không theo đến, tất cả đều là ngươi nghĩ ra thì sao?”

Tọa Vong Đạo không có mặt không có mắt bỗng lên tiếng nói.

“Đều là Tọa Vong Đạo, ngươi gạt ai chứ! Đã thành ảo giác rồi, ngươi còn muốn cùng đầu tử lừa ta?”

Chương 792: Thành Công

Xe ngựa không còn đi loanh quanh không điểm đến trên đường nữa, mà đi về phía Thanh Sơn phía xa. Đợi khi đến bên núi, Lý Hỏa Vượng tìm một vách đá chắc chắn, bắt đầu cầm Tích Cốt Kiếm hành động.

Nham thạch cứng rắn của Đại Lương được đưa đến phía Đại Tề một cách nghiêm chỉnh, chỉ một lúc sau, một cái hang ngăn nắp sạch sẽ xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi xe ngựa chặn lỗ hổng như một cánh cửa lớn, trong động lập tức yên tĩnh. Lửa được nổi lên, ngọn lửa màu đỏ cam chiếu lên vách đá, khiến cả không gian trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Sau khi nướng bánh thơm ngon làm bữa tối xong, lại đến thời gian tu luyện của Lý Hỏa Vượng. Hắn không sợ đầu tử dám giở trò nhân lúc mình tu luyện, tâm tố trong tu chân, kể cả là bản thân hắn cũng không dám lại gần.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp chặn ở lối vào hang động làm cửa thần, ngồi khoanh chân nhắm chặt mắt, hắn hít sâu một hơi, sử dụng cái gọi là "thần quang" đến trong đôi mắt mình lay động tiên thiên nhất khí trong cơ thể, dịch chuyển về hướng vòng tròn hứ hai trong bảy vòng tròn.

Lý Hỏa Vượng dần tiến vào thế giới của riêng mình, hắn quên trời đang mưa, quên đầu tử, quên đi mọi thứ, trong thần trí chỉ có hai thứ chậm rãi lại gần. Một hàng là tiên thiên nhất khí không thể lên tiếng nói bị bao bọc, một thứ khác là phúc luân trống rỗng của mình.

Lý Hỏa Vượng quên đi tất cả mà tu luyện, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên tiên thiên nhất khí dường như bị cái gì hấp dẫn, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh.

Sau khi tiên thiên nhất khí va mạnh vào phúc luân, lại nhanh chóng lướt qua từ bên trên, cuối cùng chầm chậm di chuyển quanh phúc luân với tốc độ không nhanh không chậm.

Ánh sáng màu vàng nhạt dần dần tràn vào trong phúc luân từ tiên thiên nhất khí, sáu cánh hoa sen màu sắc giống nhau bắt đầu vây quanh phúc luân lúc ẩn lúc hiện.

"Thành công rồi!"

Khi Lý Hỏa Vượng hưng phấn mở mắt, hắn đang lơ lửng trên không trung bỗng rơi xuống mặt đất hoàn toàn thay đổi. Nhìn mặt đất càng lúc càng gần, Lý Hỏa Vượng nhắm mắt:

"Nhiều nước như vậy, cũng may ta biết bơi!"

Phụp một tiếng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình đập lên mặt nước, giọt nước bắn cao tung tóe, thậm chí hắn còn uống một chút nước. Trong làn nước mát, Lý Hỏa Vượng giang hai tay chuẩn bị bơi. Khi

Lý Hỏa Vượng mở mắt, hắn phát hiện mình đã bơi lên bờ.

Hắn quay đầu lại, nhìn nham thạch rắn chắc nổi lên gợn sóng phía sau, không khỏi hưng phấn nắm chặt nắm đấm:

“Năng lực tu chân của mình càng lúc càng mạnh, chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, thế giới ở bên đó...Không! Thế giới bên đó là thật!”

“Thế giới bên đó là thật! Bây giờ mình tu chân thực ra là để khiến Gia Cát Uyên sống lại!”

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vương phấn khởi nhìn sang Gia Cát Uyên phía xa:

“Gia Cát huynh, ngươi qua đây!”

Khi thấy Gia Cát Uyên lại đứng trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, run run đưa tay qua vỗ lên vai của hắn:

“Gia Cát Uyên vẫn còn sống! Tất cả những việc xảy ra ở Thượng Kinh trước đây đều là giả! Đều là ảo giác!”

Nhưng lần này Lý Hỏa Vượng không trực tiếp xuyên qua cơ thể của hắn như bình thường, mà thực sự có thể chạm đến! Hơn nữa cảm giác còn chân thực như vậy, dường như giống như người thật vậy.

Nhưng tình hình này chỉ kéo dài mấy hơi thở, sau mấy hơi thở, Lý Hỏa Vượng đau khổ buông tay ra.

“Đan Dương Tử dùng tiên thiên nhất khí trong cơ thể ta, dễ dàng có thể thành bán tiên, sao tự ta sử dụng, lại phiền phức như vậy.”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu đau như búa bổ ấn nhẹ vào huyệt thái dương của mình.

“Lý huynh, đây là điều đương nhiên, tiên thiên nhất khí mà ngươi vô tình mượn dùng trước đây giống như đang phóng hỏa, ai cũng biết phóng hỏa, nhưng lửa cháy lớn thì ngươi không kiểm soát được, hơn nữa, lửa càng lớn càng dễ làm tổn thương người tổn thương mình.”

“Tuy hiện giờ ngươi chỉ có lửa nhỏ, nhưng nó thực sự thuộc về ngươi, đốt lửa nấu cơm, tất cả đều do người quyết định.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cũng bình tâm hơn bất nhiều, mình không cần vội, tiên nhiên nhất khí vẫn còn ở trong cơ thể mình.

Vừa nãy tuy cơ thể của Gia Cát Uyên chỉ duy trì thời gian ngắn, nhưng hắn thực sự đã có da thịt, đợi khi mình hoàn toàn nắm giữ được luồng sức mạnh trong cơ thể, thì có thể giống như Đan Dương Tử ban thành tiên, khiến Gia Cát Uyên sống lại.

“Không...không ổn rồi, Gia Cát huynh, ta phải nghỉ ngơi một lúc, nếu không tiên thiên nhất khí này sẽ không ổn định.”

Lý Hỏa Vượng loạng choạng đi về phía hang động, không kịp nói nửa lời với Bạch Linh Miểu trực tiếp ngả lưng ngủ luôn.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng tỉnh dậy, tiếng chim lanh lảnh bên ngoài cho thấy trời đã ngừng mưa, ánh mặt trời chiếu vào trong hang động từ khe hở cho thấy thời tiết hôm nay rất đẹp.

“Lý sư huynh, hình như lần này ngươi ngủ rất ngon, không mơ ác mộng, có phải không sao rồi không?”

Bạch Linh Miểu vui vẻ múc nửa bát cháo rau rừng từ trong nồi sắt treo trên đống lửa, bưng đến cho hắn.

“Mới được một ngày, cũng chưa chứng minh được gì, cứ đợi xem sao.”

Lý Hỏa Vượng bê bát cháo húp miếng lớn. Lúc này hắn cảm thấy rất đói. Ăn hết bát cháo, nhân lúc Bạch Minh Miểu múc cháo, Lý Hỏa Vượng nói tiếp:

“Đợi xem tiếp sau thế nào, lỡ như sau đây đầu tử còn báo mộng, thì ta phải nghĩ cách, hoàn toàn không ngủ.”

“Không ngủ cũng được à?”

Bạch Linh Miểu bưng bát cháo đến.

Chương 793: Giải Bùa

“Haha, thế giới điên khùng này, người chết còn sống lại được, không ngủ thì đã là gì, dù sao nếu sau này đầu tử còn dùng thủ đoạn gì nữa, thì lúc đấy lại tính.”

“Tốt nhất hắn đứng ép ta, thực sự dồn ép ta, ta trực tiếp báo cáo lên Giám Thiên Ti!”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nói đến đây, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt Bạch Linh Miểu, bên má trái xinh đẹp đó mọc lên mấy cọng lông trắng.

Lý Hỏa Vượng sững người, lập tức rút ra con dao găm từ vạt áo đâm mạnh lên đùi mình. Khi hắn cảm thấy không hề đau đớn, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên âm lạnh, quan sát Bạch Linh Miểu trước mặt.

“Đầu tử lão đại, quá tam ba bận, ngươi làm thế này có phải hơi quá đáng không?”

Khuôn mặt Bạch Linh Miểu được lật lên từ chỗ lông trắng, một cái đầu xúc xắc không ngừng biến đổi xuất hiện trước mặt hắn.

“Hồng Trung à, chuyện này vốn rất phiền phức, nhưng đều là đồng môn, ta sẽ giúp ngươi, nhưng ngươi đừng quên, ngươi nợ ta một ân tình, ngươi phải trả đấy.”

“Được…”

Lý Hỏa Vượng lòng đầy tuyệt vọng và suy sụp gật đầu đồng ý, tuy hắn không biết tại sao mình lại suy sụp và tuyệt vọng như vậy.

“Tại sao ngươi muốn ta giúp?”

“Vì...ngươi là đầu tử...kể cả ngươi nói thật với ta, sau này ta chắc chắn sẽ không tin…”

Khi thấy mình đưa tay ra ấn dấu vân tay lên khế ước trên tay xúc xắc, Lý Hỏa Vượng bỗng tỉnh dậy, dường như hắn nghĩ đến điều

gì, trước đây đã từng xảy ra những chuyện này, đây là những ký ức bị bóp méo trước đây.

Mỗi khi Lý Hỏa Vượng cố gắng nhớ lại nó, dường như cơ thể mình chống lại theo bản năng. Đừng làm vậy!

“Không...không...không không không! Đừng đi theo con đường của đầu tử! Hắn đang lừa ngươi! Giả đấy!”

Cả cảnh tượng trước mặt bị xé toạc như tờ giấy, một bàn tay khô gày thò ra, tóm chặt Lý Hỏa Vượng, cố hét sức kéo hắn lên từ bên vách đá.

“Lý huynh! Giúp ta! Giúp ta giải thoát! Ta thực sự...sắp bị kìm chết rồi!”

Vẫn là giọng của Gia Cát Uyên, trong mắt hắn tràn đầy khát vọng và khẩn cầu.

“Ta cũng không muốn quấy rầy ngươi trong mộng, nhưng bây giờ chỉ có ngươi mới giúp được ta! Giúp ta giải thoát! Giúp ta giải bùa!”

“Giả đấy! Tất cả là giả!”

Lý Hỏa Vượng điên cuồng xua lắc cánh tay, cuối cùng hắn cũng thoát khỏi sự kiểm soát của Gia Cát Uyên, rơi xuống vực sâu, mà phía dưới vực sâu không phải là thứ gì khác, mà là biển lớn cuồn cuộn âm đương đan xen.

Đó là Đấu Mỗ quản lý thật giả, khi nó sử dụng con mắt thần thiên cướp được từ trong tay Giám Thiên Ti, nhìn sang Lý Hỏa Vượng:

“Uống!”

Cơ thể như được tắm rửa, Lý Hỏa Vượng ngồi bật dậy, tỉnh lại, lập tức lấy ra con dao găm, đâm mạnh xuống cánh tay trái của mình. Cơn đau thấu xương nổi lên khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy an toàn hơn, bây giờ cũng chỉ có đau đớn mới có thể xua đi cảm giác lúc thật lúc ảo này.

Khi Lý Hỏa Vượng hoàn hồn nhìn quanh, mới phát hiện mình nằm

trong hang động, bên cạnh hỗn loạn, Bạch Linh Miểu và Lý Tuế ở một bên kinh ngạc nhìn mình, Tích Cốt Kiếm đã được lấy ra khỏi thắt lưng vải, nằm trước mặt mình:

“Lý sư huynh, người đó lại báo mộng cho ngươi à? Là người đó kiểm soát cơ thể của ngươi trong mộng làm những chuyện kỳ lạ đó ư?”

Trong mắt Bạch Linh Miểu đầy vẻ lo lắng:

“Chuyện kỳ lạ? Chuyện kỳ lạ gì? Vừa nãy ta đã làm gì?”

Lý Hỏa Vượng vội vàng hỏi.

“Lý huynh, vừa nãy ngươi giãy dụa dưới đất, hơn nữa còn rút thanh kiếm đó ra, cởi dải vải, như muốn giải bùa chú màu tím trên cái đầu nhỏ đó.”

Gia Cát Uyên bên cạnh lên tiếng. Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhìn sang Tích Cốt Kiếm dưới đất, và cái đầu bị thu nhỏ của Gia Cát Uyên trên kiếm, còn có bùa chú màu tím trên trán hắn.

“Bùa? Vừa nãy Gia Cát Uyên bảo ta giải...bùa?”

Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu nhìn sang Gia Cát Uyên bên cạnh, hắn lập tức thấy rùng mình lạnh thấu xương.

“Chẳng lẽ…”

Khi Lý Hỏa Vượng run run đưa tay ra tháo bùa, cái đầu bị thu nhỏ của Gia Cát Uyên lắc lư giãy dụa to lên vô cùng nhanh, cùng lúc đó, máu thịt cũng bắt đầu mọc trên thân tích cốt kiếm.

Khiếm khuyết và dị dạng như trái cây treo trên xương sống, từng bùa đào xen lẫn trong đó.

“A...Cuối cùng...Lý huynh, cảm ơn huynh.”

Lúc Lý Hỏa Vượng nghẹ thấy lời này, cơ thể ảo giác của Gia Cát Uyên bên cạnh hắn vụt lóe, gần như biến mất.

“Không...không thể nào!”

Lý Hỏa Vượng nhìn Gia Cát Uyên trước mắt, vô cùng chấn hãi lùi lại nửa bước. Lúc này Tích Cốt Kiếm đã hoàn toàn to lên, ngũ quan dị dạng máu thịt lẫn lộn đan xen lẫn nhau từ chỗ xương sống, mọc ra như thực vật.

Nó không hoàn toàn sinh trưởng thành người, mà chỉ sinh trưởng ra các loại ngũ quan lẫn lộn máu thịt sai vị trí xong rồi đột ngột dừng lại, không có da thịt cũng không có dáng người.

Tuy thành hình thù kỳ dị đáng sợ, nhưng Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn nó vẫn sống! Gia Cát Uyên vẫn sống!

“Làm sao ngươi có thể còn sống, rõ ràng ngươi đã chết! Ta đã tận tay bóp chết ngươi! Ta cũng đã thu hồn phách của người vào trong ảo giác!”

Gia Cát Uyên mọc ra một nửa từ trong Tích Cốt Kiếm, tay trái hoàn toàn chỉ còn lại xương trắng chui ra từ trong máu thịt, dùng ngón tay xương trắng vuốt mái tóc dính máu bên chỗ thái dương:

“Lý huynh, ngươi nói cái gì vậy? Ta là Tâm Bàn, kể cả tâm bàn chết, ba hồn bảy phách thất tình lục dục cũng thuộc trên tam thân, làm sao ngươi có thể mang đi”.

Chương 794: Biến Mất

Lời này khiến Lý Hỏa Vương loạng choạng bước chân, sắc mặt vô cùng tái nhợt, gần như đứng cũng không vững.

“Cho nên...cho nên họ không phải là gì hết?”

Khi Lý Hỏa Vượng nói ra lời này, một số ký ức cũ trước đây trong đầu hắn bắt đầu thay đổi.

Trong mơ hồ, Lý Hỏa Vượng phát hiện, trong ký ức, ban đầu khi thoát khỏi Tiên gia, Nhị Thần không hy sinh quên mình, mà là mình nghĩ đến một cách vẹn toàn.

Đó chính là đích thân mình giết chết Nhị Thần, khiến nàng trở thành ảo giác của mình giống như Gia Cát Uyên! Đợi mình tu chân đại thành, mình sẽ hóa cả hai người thành người thật. Nhị Thần đồng ý, hơn nữa nàng còn vui vẻ để mình giết chết!

“Đầu Tử lão đại, bây giờ ta mới phát hiện, thì ra ảo giác của ta đều là giả...thực sự hoàn toàn là ảo giác...Nhị Thần vốn không sống được, ta chỉ ảo tưởng ra nàng thôi…”

Phía sau sạp quán bừa bãi bán đồ ăn, Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đẩu với vẻ mặt như đã chết, tê dại lặp lại lời này.

“Vậy ngươi tìm ta thì có thể làm gì? Hồng Trung à, ngươi đã giết nàng rồi, kể cả là ta cũng không làm gì được, ta không phải thần tiên.”

Đầu tử tai to mặt lớn rán quẩy cất giọng bất lực nói.

“Ta không cầu mong ngươi có thể làm nàng sống lại, ta chỉ xin ngươi che đậy đoạn ký ức đã qua của ta là được, dùng cả sự giả dối và lời nói dối, đó là sở trường của ngươi, cầu xin ngươi đấy...ta thực sự...ta thực sự không thể đối diện với ảo giác Nhị Thần bị chính ta giết chết.”

“Rõ ràng nàng là giả! Nhưng tại sao nàng lại cứ thật như vậy! Bây giờ lúc nào ta cũng đều dằn vặt đau khổ!”

“Ầy, cũng được, đều là đồng môn, vậy ta giúp ngươi lần này, lần này ngươi nợ ta một ân tình lớn, nhớ phải trả đấy.”

Khi Lý Hỏa Vượng thức tỉnh từ trong đoạn ký ức khác đó, hắn nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt hung dữ hét lớn:

“Không…không thể nào! Tất cả đều là giả!”

“Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi làm sao thế? Ngươi phấn chấn lên đi.”

Bạch Linh Miểu nước mắt đầm đìa lo lắng đưa tay dìu đỡ Lý Hỏa Vượng. Khi nhìn thấy Bạch Linh Miểu trước mặt, Lý Hỏa Vương như tóm được ngọn cỏ cứu mạng, hai tay tóm cánh tay thon nhỏ của nàng lắc thật mạnh.

“Miểu Miểu! Lúc đó ngươi cũng có mặt! Ngươi nói đi! Ban đầu Nhị Thần đi như thế nào! Có phải ta bóp chết nàng không!”

“Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì thế, chẳng phải Nhị Thần biến mất cùng Tiên gia ư? Rốt cuộc làm sao thế?”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bật cười, đúng thế, đây là giả! Mình nhớ nhầm cũng không sao, chẳng lẽ Bạch Linh Miểu cũng nhớ nhầm ư?

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, hắn ngạc nhiên phát hiện cơ thể Bạch Linh Miểu trước mắt nhanh chóng trở nên trong suốt.

“Miểu Miểu!”

Lý Hỏa Vượng hét lên dang tay ôm lấy, nhưng lại ôm trượt như ảo giác, cơ thể trực tiếp xuyên qua.

“Lý sư huynh, ta làm sao.”

Khi Bạch Linh Miểu ngạc nhiên cúi đầu nhìn cơ thể trong suốt của mình, ngay sau đó cơ thể của nàng hoàn toàn biến mất.

“Miểu Miểu!”

“Hồng Trung à, không trách ta được, đây là vì ngươi không trả ân tình cho ta, việc trước đó ngươi nhờ ta giúp, đương nhiên ta không thể giúp.”

Đầu Tử tai to mặt lớn cười ha ha đi đến, đưa cánh tay dầu mỡ vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng.

“Miểu Miểu đâu? Ngươi đưa Bạch Linh Miểu đi đâu rồi!”

Lý Hỏa Vượng trần đầy tia máu trong mắt nhìn chằm chằm đầu tử trước mặt như muốn ăn thịt người.

“Ầy, chuyện này ngươi đừng nhờ ta. Ta nói là ngươi không trả ta ân tình, còn về người phụ nữ của ngươi, ta nào biết ngươi đánh mất ở đâu, lại không biết lấy một người thật từ đâu ra.”

Đầu tử xua tay liên tục.

“Trước đây ta đã nói gì, tu chân không tu giả sớm muộn gì cũng tẩu hỏa nhập ma, một người sống sờ sờ ngay trước mặt ngươi, người làm sao phán đoán người này là thật, hay là ngươi từ hư ảo hóa thật? Ừm? Ừm? Ừm? Ngươi tự cân nhắc đi.”

“He he he! Nhưng đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, ngươi giúp ta một chuyện, chỉ cần ngươi giúp ta đưa tiểu hoàng đế lên ngôi, ta tìm người phụ nữ đó về giúp ngươi.”

“Đều tại ngươi! Đều tại ngươi!”

Lý Hỏa Vượng thấp giọng quát đưa tay giật sau lưng, đập mạnh đại thiên lục được bọc máu thịt xuống đất.

Sau đó hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt hai móc sắt, cắm mạnh vào hai bên bụng mình! Khi các loại ruột già đại trang được lôi ra, cắm mạnh lên trên đại thiên lục, trời đất bỗng biến sắc, năm giác quan của tất cả mọi người gần đó bắt đầu ngưng tụ.

“Ôi trời, ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì hả? Cũng đòi ruồi nhặng leo thang với lão đại mình hả?”

Đầu tử không hề sợ hãi lùi lại.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cảm thấy một ánh nhìn trong veo hơn trước đây vô số lần rơi trên người mình, hắn lại dần dần dừng lại. Khi “đại thiên lục” trên đất hoàn toàn biến thành một tấm da người, ánh nhìn của Tam Hủy trong hông trung dần biến mất.

Lý Hỏa Vượng quỳ một chân ở đó, hắn thở hổn hển, nỗi đau của hắn dần giảm bớt.

Lần này khác lần trước, ruồi nhặng leo thang vô dụng với Đầu tử, chân thân của hắn ở đây, tên béo trước mặt chỉ là một quân cờ trong tay hắn thôi.

Miểu Miểu đã ở trong tay hắn, nếu mình muốn cứu Miểu Miểu về, thì bây giờ mình tuyệt đối không được hấp tấp, trong tay đối phương có mấy con bài, còn trong tay mình không có con bài, nếu đánh bừa, sẽ khiến tình hình càng thêm tồi tệ, đặc biệt là đánh với Đầu tử.

Chương 795: Bất Lực

Lý Hỏa Vượng cố nhịn nỗi đau cắn chặt rung, run run đặt đại tràng ruột non bị móc lên vào lại trong bụng:

“Đầu Tử! Chẳng phải ngươi bảo ta về Thượng Kinh à? Được! Phò tá Cơ Lâm lên ngôi! Còn ngươi phải trả Bạch Linh Miểu nguyên vẹn không thiếu một sợi tóc lại cho ta!”

“Nếu ngươi thực sự khiến Cơ Lâm lên ngôi được, thì ta sẽ tìm Bạch Linh Miểu về cho ngươi, nhưng Hồng Trung à, ta phải nói rõ, ta không bắt cóc nàng thật, chúng ta là Tọa Vong Đạo, nếu làm việc ngu xuẩn như bắt cóc, vậy thì bôi tro trát trấu vào mặt tổ sư chúng ta!”

Lý Hỏa Vượng cười lạnh lùng trong lòng, mình không hề tin một chữ nào của hắn.

Từ đầu đến cuối đều là màn kịch của Đầu Tử! Giữa đường gặp phải Giám Thiên Ti cầm Tích Cốt Kiếm, sợ là đều do hắn bày ra, là vì muốn gạt mình, khiến mình tin mình nợ hắn một ân tình!

Không! Chưa biết chừng màn kịch này còn diễn ra sớm hơn! Chưa biết chừng hồi tết thượng tỵ, mình trùng hợp gặp phải Cơ Lâm bị lừa cũng là do hắn bày ra!

“Nào nào nào…ầy! Cẩn thận cẩn thận, nhét chậm thôi, đừng để ruột non đại tràng rối vào nhau.”

Đầu Tử cẩn thận dìu đỡ Lý Hỏa Vượng lên ngồi trên xe ngựa. Sau đó, hắn vùi cái đầu tai to mặt lớn vào trong khoang xe tìm kiếm.

“Hồng Trung à, các ngươi để Kim Sang Dược ở đâu? Sao ta không tìm thấy?”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn chằm chằm bóng lưng của Đầu Tử, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ cục diện hiện nay.

“A! Tìm được rồi!”

Đầu Tử lấy ra một túi Kim Sang Dược, lấy đầu ngón tay thò vào, chấm nhẹ một chút. Bôi lên vết thương của Lý Hỏa Vượng, xử lý xong vết thương, Đầu Tử vỗ tay hỏi lần nữa:

“Này, ngươi bị thương nặng như vậy, có cần nghỉ lúc không? Ta nấu chút cháo tổ yến bồi bổ khí huyết cho ngươi.”

“Tại sao phải để Cơ Lâm lên ngôi? Hắn là người của Tọa Vong Đạo à?”

Vì để tìm cách thoát khỏi sự kiểm soát của người khác, Lý Hỏa Vượng bắt đầu tích cực thu thập tình báo.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi đấy, sao người của hoàng gia có thể là người của Tọa Vong Đạo, đó là thiên tử được thần ban quyền đấy.”

“Chuyện này ấy à, ngươi đừng quản, ngươi giúp hắn đăng hoàng vị trước, đợi sau khi lên ngôi, nếu ngươi muốn giữn tiếp, thì đến tìm ta.”

“So với huynh đệ của hắn, Cơ Lâm quá mức thế cô lực mỏng, một mình ta giúp hắn lên ngôi e là hơi khó khăn.”

“Ầy…yên tâm đi, trong triều khắc tự có quý nhân trợ giúp.”

Đầu Tử cười haha vỗ vai Lý Hỏa Vượng:

“Thực sự không cần ta chăm sóc à? Vậy ta đi trước đây.”

“Đợi vết thương lành, ngươi phải tranh thủ đi đấy, ở Thượng Kinh, có khá nhiều người tranh giành chiếc ghế rách đó.”

Nói xong lời này, Đầu Tử ôm một chiếc chăn mỏng từ trong khoang xe nhẹ nhàng đắp lên người Lý Hỏa Vượng, sải bước lớn bỏ đi.

Đợi Đầu Tử đi khỏi, Lý Hỏa Vượng dựa trên xe ngựa lặng lẽ quan sát về hướng hắn đi xa, hắn nắm chặt nắm đấm phải đập mạnh lên tấm phản gỗ. Người nhà mình biết việc nhà mình, Lý Hỏa

Vượng hiểu, kể cả mình thực sự giúp Cơ Lâm lên ngôi, e là Đầu Tử cũng sẽ không ngoan ngoãn đưa Miểu Miểu quay về, nói thì phải giữ lời đúng là nỗi nhục của kẻ lừa đảo! Hắn chắn chắn sẽ lấy Miểu Miểu ra uy hïếp lợi dụng mình, hoàn toàn vắt kiệt chút giá trị cuối cùng của mình!

Bây giờ mình đã nằm trong cục diện của hắn, muốn phá cục diện thì phải đi theo nước cờ của hắn trước, đợi khi làm rõ rốt cuộc Đầu Tử bày thế cục gì, mới có thể nghĩ cách thoát khỏi.

Chỉ một mình mình chắc chắn không có cách cướp Bạch Linh Miểu về từ trong tay hắn, buộc phải nghĩ cách tìm cơ hội.

Có lẽ mình có thể nghĩ cách lợi dụng từ Cơ Lâm của hoàng thất, và Giám Thiên Ti đang toàn lực bắt Tọa Vong Đạo.

Chỉ là hy vọng này rất mong manh, bây giờ không những mình bị hắn nắm đằng chuôi, quan trọng hơn là, hắn còn là Đầu Tử! Cục diện không có chút phần thắng lợi như một tòa núi đè trong lòng Lý Hỏa Vượng, khiến hắn cảm thấy không thở nổi.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không nhụt chí, nỗi hận trong lòng ngược lại còn khiến hắn tràn đầy ý chí chiến đấu, mình nhất định phải cứu Miểu Miểu ra!

“Này…Hồng Trung à, ngươi nói xem, có khả năng lời của Đầu Tử lão đại là thật không? Chưa biết chừng trước đây ngươi nợ hắn ân tình thật, hơn nữa Bạch Linh Miểu thực sự bỗng nhiên biến mất, ta cảm thấy không giống thủ đoạn của Tọa Vong Đạo chúng ta.”

Ảo giác không mặt không mắt bên cạnh bỗng nhiên ghé đến nói.

“Muốn phối hợp với Đầu Tử giỡn ta! Ngươi chưa đủ tư cách!”

Lý Hỏa Vượng phản bác chắc như đinh đóng cột xong, cố gắng đứng lên, bắt đầu thu dọn đồ trong hang động.

“Ta không đủ tư cách, nhưng ngươi cũng thấy rồi, thanh kiếm người sống đó còn đang bò trên mặt đất, chắc không thể nào có hai Gia Cát Uyên chứ.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhìn Tích Cốt Kiếm Gia Cát đã

mọc đầy máu thịt dưới đất, lúc này cái đầu của Gia Cát Uyên trên kiếm cũng nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Lý huynh, ngươi vẫn ổn chứ, yên tâm, tuy tiểu sinh chỉ còn lại nửa tấm thân tàn phế, nhưng ta sẽ giúp ngươi ứng phó với Đầu Tử!”

“Không…không phải, ngươi bị Đầu Tử lừa rồi, ngươi tưởng rằng ngươi là Gia Cát Uyên, nhưng thực ra ngươi không phải, Gia Cát Uyên vẫn luôn ở bên cạnh ta.”

“Tọa Vọng Đạo cũng giỏi tự lừa bản thân mình, ta từng thấy nhiều rồi, trước đây ta từng thấy một người tự lừa mình là Lý Hỏa Vượng, kết quả hắn là giả.”

Lý Hỏa Vượng ôm cái bụng dính máu, cúi lưng nhặt là bùa tím dưới đất lên.

Chương 796: Thú Vị

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng cầm là bùa đi về phía mình, sắc mặt Gia Cát Uyên lập tức thay đổi.

“Lý huynh! Rốt cuộc ngươi làm sao thế! Bên cạnh ngươi đâu có Gia Cát Uyên! Đều do người ảo tưởng ra thôi! Ta khác với Tọa Vong Đạo trên Hạnh Đảo đó.”

“Đừng hòng cùng đầu tử lừa ta! Những ảo giác đó rất rõ ràng không phải là ta ảo tưởng ra, vì họ biết việc ta không biết, vì thân phận tâm tố của ta, cho nên sau khi họ chết, hồn phách của họ mới bị ta hấp thụ đến bên cạnh.”

“Cho nên ta không giết chết Nhị Thần, Nhị Thần cũng không biến thành ảo giác của ta! Ta càng không nợ ân tình đầu tử, Miểu Miểu cũng họ họ bắt cóc đi! Tất cả đều là giả, đều là cái bẫy của đầu tử!”

“Còn một điều quan trọng hơn! Tính cách của ngươi hoàn toàn khác với Gia Cát Uyên ban đầu!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng hét lớn ra lời này, tất cả ảo giác vây xung quanh đều vu"t hiện lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng dán lá bùa lên trán của hắn, liền sau đó, đầu của hắn nhanh chóng thu nho lại, cuối cùng ép thành một cái đầu nhỏ bằng nắm đấm.

Tuy cái đầu biến nhỏ trở lại, nhưng máu thịt và cơ quan bộ phận lẫn lộn với nhau không trở lại như cũ, treo bên trên như chùm nho.

Tọa Vong Đạo không có mặt ở một bên hình như còn muốn nói gì, nhưng lại bị Gia Cát Uyên bên cạnh ngăn lại:

“Chớ hoang mang, dán lên cũng có thể tháo xuống, không vội lúc này, để ta nghĩ thật kỹ.”

“Ha, đã lúc này rồi ngươi có thể nghĩ cái gì?”

“Bốp” một tiếng, chiếc quạt trong tay Gia Cát Uyên mở ra.

“Nghĩ xem, rốt cuộc ta là giả, hay thanh kiếm đó là giả, hay là...hai chúng ta đều là giả, Gia Cát Uyên thực sự sớm đã vào trên tam thân đó rồi.”

Nhìn Tích Cố Kiếm không còn nhúc nhích, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, nhặt mảnh vải lên, bắt đầu chậm rãi bọc cả thanh kiếm lại.

Mảnh vải dần bị máu thấm đẫm, vì sinh ra không ít thứ, không che được hoàn toàn những thứ trên thân kiếm, đào phù, xương người, tim gan, thậm chí mái tóc màu đen cũng lộ ra từ khe hở của mảnh vải.

Lý Hỏa Vượng thấy không làm sao hết, không định bọc thêm một lớp, chỉ cần che giấu tai mắt người khác.

Hiện giờ Tích Cốt Kiếm biến thành hình dạng như vậy, sợ là đặt trước mặt người phụ nữ môi tóm đó, nàng cũng không nhận ra.

“Cha…ta giúp ngươi.”

Lý Tuế đi đến, ôm Tích Cốt Kiếm đã biến thành hình thù kỳ dị lên

sau xe, rồi lại đi đến bế Lý Hỏa Vượng bị thương nặng vào trong xe.

“Cha…chúng ta đi đâu?”

“Thượng Kinh!”

Cùng với tiếng hạ lệnh của Lý Hỏa Vượng, chiếc xe lăn bánh, dần dần rời khỏi chân núi này, xe ngựa đi không bao lâu, một cái chân dẫm lên vét bánh xe, chủ nhân của nó là đầu tử có cái đầu hình lập phương.

“Hehehe!

Tâm tố thật thú vị!”

“Hương khí nặng nề ứng Càn Khôn, hương thơm tỏa thiên môn, chim muông bay như mũi tên, thỏ ngọc rực rỡ như bánh xe.”

Một chân đặt lên xe ngựa, một chân để lơ lửng, Lữ Trạng Nguyên đang lấy sợi thuốc nhét vào trong tẩu thuốc, nghe thấy tiếng niệm chú quen thuộc không khỏi cau mày.

Hắn nhìn theo tiếng niệm, thì thấy bên đống lửa đó, Lữ Tú Tài, con trai nhỏ nhất của mình đang ngồi đó, lấy một nén hương, vừa niệm vừa không ngừng vẽ gì đó lên một tấm vải tranh.

“Hừ! Ngày nào cũng bái ngày nào cũng niệm, chẳng thấy nó hiếu thuận với cha ruột mình như vậy!”

Nhưng bất kể Lữ Trạng Nguyên nói gì, Lữ Tú Tài phía xa vẫn thành khẩn niệm chú.

“Nam chấn bắc đẩu khắp bầu trời, vầng mây ngũ sắc đua nhau, trung cung tử vi khai thánh điện, ngọc nữ đào nguyên mời thần tiên, đường xa ngàn dặm dâng hương xin, cưỡi ngựa đạp mây đi đến, xin nhận ba ơn huệ thần đàn này.”

Khi Lữ Tú Tài ôm tâm trạng cảm kích, thành khẩn niệm ba lần xong mới cẩn thận cắm nén hương đã cháy hết vào trong lòng đất.

Hắn bái ba lạy với tấm vải tranh đó, khi cất tấm vải tranh đi, Cẩu Oa nằm nghiêng một bên dụi mở mắt.

“Tú Tài à, ngày nào ngươi cũng bái niệm cái gì vậy, mới sáng sớm đã bị ngươi làm tỉnh giấc, trước đây luyện Thần Đả Bách Liên Giáo cũng không thấy ngươi niệm.”

Lữ Tú Tài khinh bỉ nhìn hắn:

“Đã tu xong rồi, tiếp sau đương nhiên phải tu Nhị Linh Thú rồi, công pháp này cũng khác.”

“Tuy ngươi có mấy thứ rất lợi hại của sư phụ cho ngươi, nhưng cả đời ngươi cũng chỉ như vậy, chỉ có thể dựa vào vật bên ngoài, không tiến bộ thêm được nửa bước, ta thì khác, mỗi ngày ta lại lợi hại thêm một chút, đợi không bao lâu nữa, ta có thể vượt qua ngươi!”

Cẩu Oa chán nản xua tay như xua ruồi, quay người định đi ngủ tiếp.

“Y…y…a...a..!”

Các học đồ đoàn nhà họ Lữ cất giọng không đồng đều khiến Cẩu Oa đau khổ ôm gối che đầu. Đương nhiên hắn không thể nào ngủ tiếp trong tình hình này, ngồi bật dậy với vẻ mặt bực bội, đi đến con suối nhỏ tắm rửa. Trời ấm dần, nước trong suối mát lạnh, đứng trong đó rất dễ chịu.

Khi Cẩu Oa nhảy chân sáo về, La Quyên Hoa, vợ của Lữ Cử Nhân đã làm xong bữa sáng, hôm nay ăn canh thịt bò rau dại và củ cải muối. Cẩu Oa khẽ nhắm mắt ăn củ cải muối, uống bát canh thịt, lắc đầu:

“Nấu ăn còn kém hơn cả Tiểu Hài.”

La Quyên Hoa ngứa mắt với hắn, ở cùng nhau lâu như vậy, nàng đã biết rõ địa vị của Cẩu Oa ở thôn Ngưu Tâm, tất cả như trò cười.

Chương 797: Thôn Làng

“Ôi, Cẩu lão gia, đoàn nhà họ Lữ chúng ta chỉ có những đồ ăn này, nếu ngươi không thích, thì người về đi.”

“Ầy, ngươi tưởng ta muốn chắc, đã lâu như vậy Lý sư huynh vẫn chưa về, nếu không phải trong thôn cần một người ra ngoài thăm dò tin tức, thì việc gì ta phải ra chịu khổ cùng các ngươi? Vừa sáng sớm cũng không có chút dầu mỡ, thì làm sao đi đường cả ngày.”

“Không phải chứ, các ngươi hát kịch cũng kiếm được rất nhiều tiền mà? Sao chỉ thấy kiếm mà không thấy tiêu thế.”

Cẩu Oa vừa than vãn vừa uống bát canh thịt.

Nghe thấy lời này, Lữ Trạng Nguyên làm thuật biến pháp, không biết biến từ đâu ra một quả trứng vịt muối, đầu tiên là đập lòng đỏ trứng vịt vào trong bát của cháu gái ba tuổi của mình, sau đó đặt lòng trắng trứng vịt vào trong bát của Cẩu Oa.

“Tào gia, ngươi tuyệt đối không được đi, bây giờ binh mã hoảng loạn, đoàn nhà họ Lữ chỉ trông mong vào ngươi và Khuyển Tử bảo vệ, nếu ngươi về, thì ta thực sự không dám đến Thượng Kinh.”

Nghe thấy lời này, Lý Tú Tài ở một bên soạt một cái đứng lên:

“Ông già! Mẹ kiếp, ngươi mắng ai là chó hả?”

Thấy họ lại sắp cãi nhau, Cẩu Oa thành người hòa giải bất đắc dĩ, khuyên nhủ.

Hắn cũng chỉ nói ngoài miệng tôi, nếu Cao Trí Kiên và Tiểu Mãn biết mình còn không đến Thượng Kinh Thành, bỏ về giữa đường, thì phải mắng chết mình mới thôi.

Bữa sáng đơn giản kết thúc trong tiếng cãi cọ, hai chiếc xe ngựa của đoàn nhà họ Lữ bắt đầu men theo đường đất đi về hướng Thượng Kinh.

“Thượng Kinh ấy à, là hoàng thành của Đại Lương, nghe nói đó là thành trì lớn nhất trong cả thiên hạ, chắc chắn khí thế hơn Ngân Lăng Thành nhiều phải không.”

Ánh mắt La Quyên Hoa đầy vẻ khao khát, hồi nhỏ nàng đã nghe

nói đến cái tên này, nhưng cái tên này luôn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Thuận theo lời mở đầu của nàng, cả nhà họ Lữ lập tức náo nhiệt, mồm năm miệng mười nói đến truyền thuyết khoa trương liên quan đến Thương Kinh nghe được từ người bán hàng rong.

Khi Lữ Cử Nhân bế con gái như một con bò vàng lặng lẽ đi, hắn nhìn thấy cha mình đi đến bên cạnh mình.

“Cử Nhân à, chúng ta đến Đại Lương này cũng kiếm không ít tiền, đợi đến Thượng Kinh, chúng ta hỏi thăm giá đất, nếu nợ không nhiều, chúng ta tìm tiểu đạo gia vay một ít, sau đó mua một tòa lầu kịch trong thành lớn nhất thiên hạ này!”

Nói đến hai chữ lầu kịch, trong mắt của Lữ Trạng Nguyên gần như phát sáng, cả đời hắn có thể nói là sống vì hai chư này.

Trước đây luôn là giấc mộng không thực hiện được, nhưng đến Đại Lương, cũng coi như nhìn thấy hy vọng.

“Đợi có lầu kịch rồi, chúng ta chuyển phần mộ tổ tiên đến, đợi đến lúc đó, ôi ôi, nghĩ thôi cũng rất tuyệt.”

Đúng lúc Lữ Trạng Nguyên đang suy nghĩ tốt đẹp, Cẩu Oa ở một bên đến gần:

“Hay lắm, ta đã nói, sao lúc ở thôn Ngưu Tâm, ngươi lại đồng ý sảng khoái như vậy, thì ra không phải là vì tìm Lý sư huynh à.”

“Khụ, phải tìm chứ, chỉ là ta cảm thấy tiểu đạo gia thần thông quảng đại, không cần lo lắng cho hắn. Những việc có thể làm khó hắn, thì các ngươi cũng chưa chắc giúp được.”

Lúc này, trong lòng Lữ Trang Nguyên, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn là thần tiên, không bao lâu nữa sẽ bay lên làm tiên.

“He, cũng chưa chắc, không chừng hắn lại mắc bệnh giữa đường thì sao?”

Đoàn người vừa nói vừa đi, chỉ là những người này sôi nổi không được bao lâu, khi mặt trời dần lên cao, tất cả mọi người đều nóng

đến mức không còn sức nói chuyện.

Khi họ nhìn thấy một cái hồ ở đầu thôn, lập tức vui mừng nhìn ra ngoài, lao đến rửa mặt, uống nước.

“Cha, khó khăn lắm mới có cái thôn, chúng ta vào thôn mượn cái bếp đi. Nắng gắt như này, chịu nóng ở ngoài thực sự không chịu nổi.”

La Quyên Hoa lau mặt cho con gái, oán trách nói với Lữ Trạng Nguyên.

Lữ Trạng Nguyên suy nghĩ rồi gật đầu:

“Ừm, đừng cho tiền trước, hỏi thăm xem trong thôn có mối làm ăn không đã, nếu có, thì có thể tiết kiệm bữa cơm.”

Họ được dịu cơn nóng, dắt xe ngựa đi vào trong thôn, thôn này rất rộng, không ít người bưng bát ra, đứng ở cửa lớn nhà mình, chỉ trỏ vào nhà họ Lữ.

Lữ Trạng Nguyên không tìm họ, lặng lẽ quan sát cổng nhà, muốn xin bữa cơm, nhất định phải tìm nhà giàu nhất trong thôn, những người chân lấm bùn bình thường sẽ không có tiền nghe kịch.

Lượn qua lượn lại một lúc, mắt Lữ Trạng Nguyên bỗng sáng lên, có các bó lá thuốc được phơi dưới mái che của một nhà.

Hắn hỏi một người già ôm một cái ống hút thuốc trúc lớn:

“Chỗ lá thuốc của ngươi bán giá thế nào? Ta mua một ít, vừa mới dùng hết xong.”

“Cái gì? Đắt thế! Ông cụ, ta không cần ngươi thái, ta cũng không cần ngươi phơi, tự ta sẽ sắp xếp.”

Lữ Trạng Nguyên đeo bám không thôi, cuối cùng dùng năm tấm đồng, mua một bó lá thuốc vừa hái.

“Hehe.”

Lữ Trạng Nguyên vui vẻ bưng thứ này, nhiều lá thuốc thế này,

thêm một chút lá ớt vào, tiết kiệm một chút, có thể hút được hơn nửa năm.

“Cha! Cha! Bên đó hình như có tiếng động, hình như có tiếng gõ chiêng!

Lời của Lữ Cử Nhân khiến Lữ Trạng Nguyên lập tức hoàn hồn:

“Tiếng khua chiêng gõ trống là chuyện vui hay chuyện buồn, mau đi thôi!”

Làm nghề này của họ, rất quen thuộc với tiếng khua chiêng gõ trống.

Thuận theo con đường nhỏ trong thôn, đoàn nhà họ Lữ vội vàng chạy về phía bên đó. Tiếng khua chiêng gõ trống lúc có lúc không càng lúc càng lớn.

Chương 798: Phải Sờ Mới Biết

Khi thấy âm thanh đó được truyền ra từ trong một sân viện cao lớn, dường như Lữ Trạng Nguyên sắp không giấu nổi nụ cười. Nhưng khi hắn chen vào trong đám đông vây quanh để xem bên trong đã xảy ra chuyện gì, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Chỉ thấy một đạo sĩ mày ngang mặc đạo bào màu vàng, đầu đội đạo quan màu đen, đang mở đàn làm pháp.

Lúc này hắn đang giơ một cái cồng chiêng, ra sức gõ mạnh vòng quanh một người đàn ông nằm trên giường. Cùng với tiếng gõ chiếng không dứt, cơ thể người đàn ông mặt như tờ giấy trắng run lên liên tục, dường như bên trong có thứ gì muốn chui ra vậy.

“Cha, chúng ta đi thôi, đạo sĩ này bắt quỷ đuổi tà, không có việc của chúng ta.”

Lữ Cử Nhân đang định quay người, lại bị cha của mình đa tay tóm lại.

“Đợi một chút, xem sao đã rồi tính, lỡ như người đàn ông đó không qua khỏi, thì chúng ta có việc rồi.”

Còn Lữ tú tài vừa mới chen vào đứng bên cạnh Lữ trạng nguyên lại tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn đạo nhân đó, nói chính xác, hắn nhìn Đồng Tiền Kiếm sau lưng đạo nhân đó.

“Đúng là tà môn, Đồng Tiền Kiếm sau lưng người này lại giống hết với kiếm của sư phụ ta…”

Lời nói lẩm bẩm một mình đó lại bị Cẩu Oa phía sau nghe thấy hết.

“Ha!”

Người đàn ông dưới phản cửa bỗng nhiên đứng lên, nhảy cao ba tấc, lập tức kinh sợ gào khóc không ngừng, cảnh này khiến mọi người vây xem đều lùi lại.

“Nghiệt chướng, trước mặt bản thiên sư, ngươi lại dám làm thương đến người vô tội.”

Đạo nhân ném mạnh cái chiêng trong tay, đập mạnh vào bụng người đàn ông đó, bị ép khiến hắn khom lưng.

“Thái thượng đài tinh, Ứng biến vô đình, Khu tà phược mị, Bảo mệnh hộ thân. Trí tuệ minh tịnh, Tâm thần an ninh, Tam hồn vĩnh cửu, Phách vô táng khuynh!”

Đạo sĩ đó bốc lên nắm gạo trên pháp đàn, sau khi huơ huơ trên giữa ngọn lửa nến đỏ, trực tiếp ném lên người đàn ông đó.

“A…a…a!”

Người đàn ông đó bị ném trúng nắm gạo, trên người khốc khí đen. Sau khi một làn khói đen chui ra từ trong miệng hắn, dần dần tiêu tan dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cơ thể hắn mềm nhũn nằm dưới đất.

Một người đàn ông trông phúc hậu mặc cả bộ tơ lụa bên cạnh xông đến, phát hiện người nằm đó đó chưa chết, hơn nữa còn đang gọi tên cha của mình, hắn đau khổ khóc lóc, cùng với gia

đinh của mình quỳ dưới đất dập đầu với đạo nhân đó.

“Đúng là thần, thần tiên sống, chỉ một lúc đã cứu được rồi.”

“Đúng thế, đúng thế, nếu không phải gặp được cao nhân này, e rằng độc đinh duy nhất của nhà họ Trương sẽ mất mạng rồi.”

Nghe thấy tiếng bàn tán kích động xung quanh, Lữ Tú Tài tỏ vẻ mặt khinh thường:

“Thế này đã là gì, nếu sư phụ ta ở đây…”

Bất kể Lữ Tú Tài nói thế nào, những người xung quanh, kể cả Lữ Trạng Nguyên, cũng bị thu hút bởi thông tin tối nay nhà họ Trương muốn mở tiệc chúc mừng.

“Các ngươi xem đi, có cơm ăn rồi.”

Lữ Trạng Nguyên đi về phía gia chủ vui mừng điên cuồng đó. Sau khi hắn nói mấy câu may mắn, nhẹ nhàng khuyên viên ngoại đó thuê nhà đoàn họ Lữ đến hát kịch.

Sau khi vội vàng đối phó mấy lời, đoàn nhà họ Lữ bắt đầu làm việc, vừa dựng sân khấu vừa vẽ trang phục hát kịch, thời gian hơi gấp.

Buổi tối hôm đó, Lữ Trạng Nguyên đưa theo học đồ và con trai của mình, hát hết mình, gia chủ và khách đều rất vui vẻ.

Đợi màn đêm buông xuống, khách khứa ăn no uống đủ nối đuôi nhau ra về, Lữ Tú Tài nhìn đạo sĩ trên bàn chủ nhà, sắc mặt do dự.

“Ngươi nhìn chuẩn vào, rốt cuộc thanh kiếm đó có phải là của Lý sư huynh không?”

Cẩu Oa ở bên cạnh thấp giọng thúc giục nói.

“Chắc...chắc là đúng...xa quá, ta không nhìn rõ, tốt nhất là phải sờ thì mới có thể biết có phải hay không.”

Cẩu Oa nghe câu này là suýt phun ra máu:

“Ngươi có thể đáng tin hơn chút không.”

“Hay là...chúng ta đi hỏi thẳng? Nếu hắn đã giữ thanh kiếm của sư phụ, có lẽ hắn biết tung tích của sư phụ.”

“Hỏi thế nào, chẳng may hắn cướp thanh kiếm từ trong tay Lý sư huynh thì sao? Chẳng may trước đây hắn và Lý sư huynh có thù oán thì sao?”

Đúng lúc hai người tranh luận không thôi, bỗng nhiên họ nhìn thấy đạo nhân đó nói gì bên tai gia chủ rồi tỏ vẻ mặt nghiêm trọng đưa gia chủ ra hậu viện.

“Hắn sắp đi rồi! Mau đi theo!”

Lữ Tú Tài không hề do dự bò bên chân bàn lặng lẽ đi theo.

Rời khỏi ngoại viện, đi vào nội viện, nơi này rất yên tĩnh, tiếng nói chuyện của đạo sẽ và gia chủ truyền hết vào tai Lữ Tú Tài.

“Thiên sư, nhà ta thực sự còn có tai họa chưa được diệt trừ ư?”

“Ừm, đúng thế, tà khí tai họa của con trai ngươi có liên quan đến tà ác, không loại trừ tà ác, nhà các ngươi mãi mãi không có ngày yên ổn.”

“Vậy...vậy phải làm thế nào!”

“Đừng hoảng, có bản thiên sư ở đây, lúc này tà ác đang ghé lên vật nào đó, chỉ cần tìm được thứ đó, tất cả đều được giải quyết!”

Đạo nhân mặc đạo bào màu vàng lật bàn tay, một chiếc la bàn bằng đồng nguyên chất cũ kỹ xuất hiện trong bàn tay hắn, hắn vừa bấm tay niệm chú vừa nhìn chằm chằm la bàn tìm kiếm.

Một bàn tay vỗ lên vai Lữ Tú Tài trốn phía sau giả sơn, khiến hắn sợ giật mình.

Khi hắn quay đầu thì thấy là Cẩu Oa, hằm hằm trừng mắt nhìn Cẩu Oa một cái.

Cẩu Oa không thèm để ý hắn, dùng ngón tay chỉ vào động tĩnh mới

ở phía xa.

“Trương viên ngoại, yên tâm! Vật này chính là vật tà ác ghé thân!”

“Thiên sư...làm sao có thể? Đây là vật báu gia truyền của nhà họ Trương ta.”

Chương 799: Bị Phát Hiện

Cẩu Oa nhìn dõi theo căn phòng sáng đèn phía xa, phát hiện trên chiếc bàn trước mặt thiên sư bày một tượng bồ tát bằng đất sắt ngồi ngược có ngũ quan tan chảy.

“Trương viên ngoại yên tâm!”

Một luồng khí đen bỗng nhiên từ trần nhà rơi xuống, trực tiếp phủ lên người viên ngoại đó.

Viên ngoại đó lập tức mềm nhũn dưới đất, bất tỉnh.

Cẩu Oa và Lữ Tú Tài trợn mắt há mốc miệng theo dõi, luồng khí đen nhanh chóng chui vào trong một chiếc áo choàng trong phòng.

Một lúc sau, áo choàng đen không có chân không có đầu lại cứ vậy lắc lư lảo đảo đứng lên.

Đạo nhân đó vung tay, trực tiếp thu bồ bát ngồi ngược đó vào trong tay áo, bắt đầu nghiêm khắc răn dạy quở trách áo choàng đen đó.

“Tà ác đó là do đạo sĩ đó nuôi.”

Lữ Tú Tài vô cùng chấn hãi ghé đến bên tai Cẩu Oa nhỏ tiếng thì thầm.

Cẩu Oa hếch miệng mạnh về hướng lối ra, hai người chậm rãi rời khỏi hậu viện thanh lạnh.

“Ngươi nói gì? Trong viện có người khác, tại sao việc quan trọng như vậy mà bây giờ mới nói.”

Nghe thấy tiếng quát của đạo sĩ phía sau, hai người đang chạy lập tức tê dại da đầu.

Ngay khi họ vừa xông ra ngoài chưa được hai bước, áo choàng đen đó từ trên trời giáng xuống trực tiếp chặn trước mặt hắn.

Cẩu Oa lấy ra Hủ Mục Như Ý, gạt mạnh về hướng áo choàng đen, khi nhìn thấy áo choàng đen đó bị gạt trúng, trực tiếp ngã dưới đất, hắn dẫn theo Lữ Tú Tài chạy thục mạng ra bên ngoài.

“Hahaha là lưỡi của tố tâm, song hỉ lâm môn!”

Nhìn đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng chạy về phía mình, Cẩu Oa bị dọa sợ đến hồn siêu phách lạc. Dù thế nào hắn cũng không ngờ, người này thấy thứ mà Lý sư huynh tặng cho mình, bỗng nhiên có phản ứng như vậy.

Khi thấy đạo nhân đó cầm Đồng Tiền Kiếm, sắp xông đến trước mặt mình, hai tay Cẩu Oa nắm chặt Hủ Mục Như Ý, hoảng hốt hét lớn đập mạnh về phía đó.

Nhưng nếu đạo nhân đã có ý định nhằm vào thứ đó của Cẩu Oa, làm sao có thể không đề phòng thứ đó chứ. Một lá bùa cắt người giấy nhỏ màu vàng bỗng nhiên bay ra từ trong tay áo hắn, chặn trước mặt đạo nhân này.

Khi Cẩu Oa vung Hủ Mục Như Ý xuống, người giấy đó lập tức mềm nhũn, nhăn nheo và đung đưa bay xuống đất.

Tuy chỉ có thể chặn được một lúc, đạo nhân mặc đạo bào màu vàng đó đã đạt được mục đích, không đợi Cẩu Oa vung lần thứ hai, Đồng Tiền Kiếm trong tay hắn đã chém về phía hai người Cẩu Oa.

“Đuổi theo!”

Trên Đồng Tiền Kiếm, sợi chỉ đỏ quấn quanh tiền đồng nhanh chóng kéo dài, từng xu tiền đồng cũ liên kết thành một sợ thừng dài, mang theo tàn ảnh chém mạnh lên mu bàn tay cầm Như Ý của Cẩu Oa.

Hắn dùng lực kéo mạnh, lập tức mu bàn tay của Câu Oa nát da lòi thịt, Hủ Mục Như Y cùng với một đầu ngón tay của Cẩu Oa bay về phía giả sơn ở bên cạnh.

“Aaa!”

Cẩu Oa kêu lên thảm thiết ôm tay gần như sắp đứt của mình, tuyệt vọng không biết phải làm sao.

“Hừ…hừ, thì ra là hai kẻ non nớt.”

Đạo nhân áo choàng vàng nở nụ cười tà ác nheo đôi mắt, cổ tay hắn rung lên, chuỗi tiền đồng dính máu bay trở về.

Mục tiêu lần này không phải là tay của Cẩu Oa, mà là cái đầu màu vàng và trắng đen xen của hắn!

“Ta...ta sắp chết rồi! Ta sắp chết rồi!”

Nhìn tiền đồng gần ngay trong gang tấc, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Cẩu Oa trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay bên cạnh đưa ra, tóm chặt Đồng Tiền Kiếm.

Tuy chuỗi tiền đồng sắc bén đó đã cắt một tay, nhưng cũng chỉ cắt biểu bì.

“Ồ?”

Đạo nhân mặc đạo bào màu vàng hơi bất ngờ, nhìn chằm chằm thiếu niên hít khí lạnh đau đớn trước mặt.

Phải biết rằng Thất Tinh Kiếm này của mình có thể chém yêu trừ tà, dùng tay không mà có thể đón được, e rằng người này cũng có bản lĩnh.

Soạt một tiếng, tiền đồng trong tay Lữ Tú Tài lập tức thu về, tập trung thành kiếm trở lại trong tay đạo nhân mặc đạo bào màu vàng.

“Tiểu tử, ngươi học từ đâu hả?”

Đi ra ngoài, trước khi ra tay vẫn nên hỏi rõ thì tốt hơn, hắn sợ

đánh học trò thì sư phụ sẽ chạy ra, nếu vì một cái lưỡi tố tâm, thì chẳng đáng.

“Ta nói cho ngươi biết! Sư phụ ta là Lý Hỏa Vượng! Ngươi...nếu ngươi dám động vào chúng ta thì ngươi chết chắc rồi!”

Lữ Tú Tài cố hết sức trấn tĩnh uy hiếp.

Rõ ràng sau khi mình luyện thành công Thần Đả Công, đao kiếm không chém vào được, kết quả bị hắn chém chảy máu, lúc này Lữ Tú Tài chỉ mong có thể dọa sợ đối phương bằng danh hiệu của sư phụ mình.

“Lý Hỏa Vượng? Chưa từng nghe nói, hơn nữa người này chỉ nói tên sư phụ, không nói sư môn, xem ra tên tiểu tử này và sư phụ hắn đều là dã tu.”

Thấy đạo nhân đó đứng ở đó suy tư, Cẩu Oa hiểu đối phương chắc chắn không sợ Lý Hỏa Vượng.

Cẩu Oa thở dồn dập ôm cánh tay chảy máu, vội vàng đi nhanh mấy bước, chặn trước mặt Cẩu Oa, dùng lời lẽ khác tiếp tục uy hiếp đạo nhân đó:

“Chúng ta là người của Bách Liên Giáo! Người đừng chọc vào chúng ta! Bách Liên Giáo chúng ta rất đông!”

Đạo nhân mặc đạo bào màu vàng lập tức tỏ vẻ bừng hiểu ra:

“Ồ, Bách Liên Giáo à, vậy thì dễ rồi!”

Liền sau đó, hắn quả quyết vung Đồng Tiền Kiếm trong tay lên lần nữa.

Dưới bầu trời này, thử hỏi có ai mà không biết Bách Liên Giáo là môn phái dễ ức hiếp nhất, không có người chống lưng. Hơn nữa ngày ngày chạy động trốn tay như một lũ chuột, gây động tĩnh lớn chút cũng sợ Giám Thiên Ti ngửi thấy mùi chạy đến.

Chương 800: Vô Sinh Lão Mẫu

“Mẹ kiếp, ngươi đừng nói nữa được không!”

Hai tay tóm lấy tiền đồng bị vung đến, Lữ Tú Tài suy sụp hét lớn.

Thấy cảnh này, Cẩu Oa quả quyết quay đầu, xông thẳng về phía tiền viện.

“Mẹ kiếp! Cẩu Oa! Ngươi sinh con trai không có mắt!”

Trong tiếng mắng chửi của Lữ Tú Tài, Cẩu Oa trực tiếp bỏ chạy không thấy bóng dáng.

“Hahaha! Bạch Liên Giáo các ngươi chẳng phải đều nói vào giáo đều là huynh đệ à? Sao thế? Đây là huynh đệ của Bạch Liên Giáo các ngươi à?”

Đạo nhân vừa chế nhạo, vừa tăng lực đạo đánh về phía Lữ Tú Tài.

Tuy Lữ Tú Tài đã học được Thần Đả, nhưng nhiều lắm cũng chỉ da dày thêm chút, đối diện với đạo nhân chỉ có thể chịu đánh, không có chút năng lực phản kích nào. Chỉ lúc sau, hắn bị đánh đến toàn thân là vết thương, ôm đầu co người thành một nhúm.

Nhìn thiếu niên dưới đất, đạo nhân cười lạnh lùng, lật tay trái, một cái ống mực xuất hiện trong tay hắn.

“Cũng được rồi, cũng nên kết thúc rồi.”

Hắn dùng ngón tay ấn con lăn mực, dựng ống mực trong tay lên, mực đen sền sệt chậm rãi chảy xuống, nhuốm đen cả Đồng Tiền Kiếm như nhựa đường.

Thấy cảnh này, Lữ Tú Tài sợ hãi, nhưng lúc này không thể bỏ chạy được, hắn lập tức khóc lóc quỳ dưới đất dập đầu cầu xin đạo nhân đó.

Đúng lúc đạo nhân đó giơ trường kiếm định chém Lữ Tú Tài, một ánh hào quang bắn ra từ trong bóng tối, một cây kim sắt quấn sợi chỉ trắng âm thầm bắn về phía khuôn mặt của đạo nhân đó.

Khi thấy kim lông trắng đó sắp cắm lên mặt đạo nhân, ở chỗ cổ của hắn lập tức nhô lên, một cái đầu trẻ sơ sinh có râu và nếp

nhăn chui ra từ trong áo, cái miệng đầy răng sâu há to, trực tiếp ngậm cây kim dài đó trong miệng.

“Ừm! Các ngươi to gan dám hợp tác đánh lén ta!”

Khuôn mặt đạo nhân áo choàng vàng bắt đầu đỏ bừng, các đường gân xanh nổi hết trên trán. Nhưng có thể nhìn ra, so với vẻ thờ ơ của hắn trước đó, thì bây giờ xem ra hắn đã nổi giận thực sự.

Cùng với đạo nhân chỉ về hướng cây kim bắn đến, áo choàng đen dưới đất tự bay lên, đuổi về phía đó.

Sau đó hắn cúi đôi mắt, trợn trừng nhìn Lữ Tú Tài đang run lẩy bẩy, giơ Đồng Tiền Kiếm dính đầy mực đen sền sệt lên, không hề do dự chém về hướng đầu của Lữ Tú Tài, hắn định chém người này trước, rồi đi xử lý kẻ thứ hai kia.

“Aaa!”

“Phù sa bắt nguồn từ Hỗn Độn, Bạch Liên vừa xuất hiện đã hưng thịnh! Vô Cực Lão Mẫu, xin cứu mạng!”

Dưới nguy cơ chết chắc, Lữ Tú Tài cầu xin Vô Cực Lão Mẫu của Bạch Liên Giáo với thái độ thành kính trước nay chưa từng có.

Đúng lúc Đồng Tiền Kiếm đen xì đó chém rách quần áo của Lữ Tú Tài, chém lên người Lữ Tú Tài, cùng với ánh sáng trắng, sợ chỉ đó trên Đồng Tiền Kiếm đứt đoạn từng tấc, khiến Đồng Tiền Kiếm lập tức nổ tung, tiền đồng lẻ cùng với nước mực màu đen văng khắp nơi.

Đạo nhân phẫn nộ bị trấn áp bởi cảnh này, trong mắt hiện lên sự kinh hãi lùi lại liên tiếp ba bước:

“Không...không thể nào! Vô Cực Lão Mẫu đã chết từ lâu rồi!”

Sau khi Lữ Tú Tài phát hiện mình chưa chết, kinh ngạc ngồi thẳng người, vì quần áo bị rách, miếng vải tranh trong lòng rơi xuống đất.

Trong vải tranh là một đóa hoa sen trắng đơn giản, lúc thấy hoa sen, đạo nhân lại vội vàng lùi lại.

“Không thể nào! Vô Cực Lão Mẫu đã chết từ lâu rồi, Bạch Tà Giáo các ngươi chẳng qua chỉ là một đám bỏ đi mà thôi!”

Bất luận đạo nhân nói không tin thế nào, nhưng cơ thể hắn lại vô cùng chân thành, khi hắn nói xong câu này, thì đã đứng ở bên tường.

Đạo nhân mặc đạo bào sợ hãi nhìn Lý Tú Tài quỳ dưới đất, trong lòng do dự, có phải tên tiểu thử này đang lừa ta không? Nhưng cuối cùng hắn vẫn không dám mạo hiểm thử, hai tay bấm kim cương quyết, niệm chú trực tiếp xuyên tường, biến mất khỏi trong viện.

Đạo nhân chạy rồi, tà ác của hắn sao có thể còn ở đó được, áo choàng đen trống rỗng bay lên không trung, vội vàng đi theo.

Đợi một lúc lâu, Cẩu Oa mới phản ứng lại, mình thực sự thoát khỏi cõi chết từ trong tay đạo nhân đó.

Cẩu Oa ôm tay của mình với vẻ mặt khó tin đi đến trước mặt Lý Tú Tài ngây ra như phỗng, đạp mạnh hắn một cái:

“Này! Ngươi vừa làm gì hả? Làm sao ngươi dọa hắn sợ chạy được?”

Lý Tú Tài hoàn hồn lại, mơ hồ khó hiểu nhìn mảnh vải tranh hoa sen dưới đất, lẩm bẩm:

“Ta...ta cũng không biết.”

“Sao ngươi lại không biết, chắc chắn ngươi đã làm gì đó, mới khiến thanh kiếm của hắn nổ tung.”

“Kiếm?”

Lời này khiến Lý Tú Tàu lập tức tỉnh táo, vội vàng bò dưới đất, nhặt tiền đồng trong ánh sáng lờ mờ.

“Tên nhát gan nhà ngươi cút xa cho ta! Cái này đều là của ta, mẹ kiếp, vừa nãy ngươi lại bỏ chạy! Ta khinh!”

“Ngươi bị mù rồi hả? Không thấy vừa nãy ta đang ở phía xa bày mưu tính kế hả?”

Cẩu Oa khom lưng lau Hủ Mục Như Ý dưới đất, đặt vào trong lòng mình.

“Đồ cục shit! Ngươi học được ở đâu từ đó hả? Ngươi thì hiểu cái gì là bày mưu tính kế? Ngươi tham sống sợ chết thì có!”

“Ta sợ chết đấy thì làm sao? Cho dù ngươi nói rách trời, con gái ta không thể mất cha! Ôi mẹ ơi, tay của ta!”

Trong lúc hai ngươi cãi nhau, Lý Tú Tài cũng nhặt gần hết tiền đồng dưới đất lên, đúng lúc hắn nhổm mông bò dưới đất tìm xem có bỏ sót không, thì tiền viện vang lên tiếng bước chân.

Chương 801: Trở Về Thượng Kinh

“Mau mau mau! Mau trốn đi! Đừng để họ tưởng là chúng ta làm!”

Hai người vội vàng nhân lúc tối ngồi xổm trốn sau giả sơn.

“Cha! Cha! Cha sao thế!”

Khi nghe thấy tiếng bước chân đi vào trong phòng, hai người vội vàng lén lút đi ngược ra theo đường cũ. Cả đoạn đường thấp thỏm lo sợ, những cũng may ban đêm vắng vẻ, bọn họ không đụng phải người nào, trở về đoàn nhà họ Lữ an toàn.

Bận cả một ngày, đoàn nhà họ Lữ cũng thấm mệt, cũng không tẩy trang, vây quanh một chiếc bàn gia chủ để lại ăn cơm.

Lúc này, thấy hai người nhếch nhác, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Các ngươi đi vào rừng, đánh nhau với gấu à?”

La Quyên Hoa nhét phồng cả miệng nói với hai người.

Không đợi Lý Tú Tài và Cẩu Oa thở hổn hển giải thích, tiếng ồn ào ở đại viện nhà họ Trương bắt đầu vang lên. Lý Trạng Nguyên đang

gặm đầu gà nghe thấy, vẻ mặt lập tức vui mừng rạng rỡ.

Hắn ngút đầu ngón tay dầu mỡ mấy cái, sau đó lau mạnh vào quần:

“Hehe! Song hỉ lâm môn! Lại có việc rồi!”

…

Thượng Kinh Thành vẫn phồn hoa như vậy, đến mức số người vào cổng thành xếp thành hàng dài.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên xe ngựa, ngửa cổ nhìn cổng thành có cảm giác vô cùng áp bức.

Ban đầu rời đi, còn nghĩ rằng cả đời mình sẽ không về Thượng Kinh nữa, không ngờ lại quay về nhanh như vậy.

“Giấy thông hành đâu! Đến Thượng Kinh làm gì? Tất cả mọi người xuống xe kiểm tra!”

Bảo vệ cổng thành vênh váo hống hách chất vấn Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng lấy ra lệnh bài Giám Thiên Ti, bảo vệ canh cổng thành lập tức đồng loạt rụt cổ, đứng thẳng người:

“Cung nghênh đại nhân!”

Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm nhìn bọn họ, dắt xe ngựa đi vào hoàng thành trung tâm Thượng Kinh.

“Cha, tại sao không thấy đại nương, đại nương thực sự bị người xấu đó bắt cóc rồi ư? Người đó rất tốt mà, còn đỡ ngươi đứng dậy, trị thương cho ngươi.”

“Lý Tuế, nhớ kỹ điều này, bất kể sau này người khác nói gì, ngươi nhất định phải tin ta, nếu ta có xung đột với người khác, thì lời ta nói chắn chắn là thật, nghe rõ chưa?”

“Ừm, ta nghe thấy rồi. Cha, ta nhất định sẽ giúp ngươi giết người xấu đó, cứu đại nương.”

“Ngươi phải ngoan ngoãn, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ đưa đại nương về…”

“Còn nhị nương…”

“…”

Xe ngựa men theo con phố rộng thoáng chậm rãi đi về phía trước, ung dung đi đến cổng hoàng thành.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng ho khan một tiếng, định nói gì đó với ngự lâm quân, cổng hoàng thành nặng trịch chậm rãi mở ra cùng với âm thanh nặng nề.

Cũng đúng lúc cổng thành được mở ra, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được, đủ loại ánh nhìn đang dồn về phía hắn.

“Xem ra ta vẫn chưa vào hoàng cung, ta đã để lại dấu ấn với phe của Cơ Lâm rồi.”

Lý Hỏa Vượng tự chế nhạo khẽ giật dây cương, cho xe ngựa đi vào trong hoàng thành.

Trong hoàng cùng khí thế rộng lớn, các cung nữ, thái giám thị vệ đều đang làm việc của mình, dường như không thấy chiếc xe ngựa đột ngột xuất hiện.

Khi xe ngựa đến trước cầu thang bằng đá cẩm thạch trắng, Lý Hỏa Vượng xuống xe ngựa, từng bước in dấu chân lên cầu thang, đi vào trong cung điện nguy nga bên trên.

Cuối cùng sau khi đi hết cầu thang, Lý Hỏa Vượng thò tay vào trong lòng với vẻ mặt nghiêm trọng, sờ vết sẹo đau âm ỉ.

Theo lý, Lý Hỏa Vượng có năng lực hồi phục cơ thể kinh người, kể cả ruột xuyên bụng, thì cũng có thể khép lại nhanh chóng, nhưng hiện giờ tình hình đã thay đổi.

Cơ thể vẫn sẽ liền lại, nhưng vết sẹo vẫn nguyên đó không biến mất.

Từ trước tới nay chưa từng xảy ra chuyện này, từ sau lần trước

đối phó đầu tử thất bại, thì xảy ra tình trạng này.

Việc này hình như có liên quan đến Tam Hủy, nhưng đối với Lý Hỏa Vượng hiện giờ, chuyện này không quan trọng bằng việc thoát khỏi đầu tử.

Nếu chỉ để lại vết sẹo, mà có thể giết đầu tử, tìm Miểu Miểu quay về, thì để lại bao nhiêu vết sẹo trên người mình cũng được.

“Tuyên, Canh Kỳ, Nhĩ Cửu của Giám Thiên Ti.”

“Tuyên, Canh Kỳ, Nhĩ Cửu của Giám Thiên Ti.”

“Tuyên, Canh Kỳ, Nhĩ Cửu của Giám Thiên Ti.”

Nghe thấy tiếng tuyên gọi trên từ xa đến gần của các thái giám, Lý Hỏa Vượng rút tay từ trong áo ra, sải bước lớn đi về phía trước.

Trong điện rất rộng lớn, xem ra là nơi hoàng đề thường triều sớm, nhưng điều vượt qua dự liệu của Lý Hỏa Vượng là cả đại điện rất u tối.

Ngai vàng được làm từ vàng nguyên chất ẩn trong bóng tối, cũng chỉ có thể thấy đôi chân của hoàng đế Đại Lương ngồi trên ngai vàng.

“Nhĩ Cửu, ngươi nghĩ kỹ rồi? Tốt, hahaha!”

“Thêu hoa trên gấm không bằng tình đưa than trong tuyết! Ngươi có thể về giúp quả nhân trong lúc quả nhân gặp nạn, quả nhân sẽ ghi nhớ!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng dần cau mày, đây đúng là giọng của Cơ Lâm, chỉ là giọng điệu này, và cả cảm xúc trong đó hình như không bình thường.

Lý Hỏa Vượng cất bước tiến lên một bước, trong bóng tối lập tức truyền ra tiếng quát the thé của thái giám:

“To gan! Gặp thánh thượng, tại sao không quỳ!”

“Ầy, không có nhiều quy tắc như vậy! Sau này miễn quỳ cho Nhĩ

Cửu!”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, lại tiến thêm một bước, sau đó lại tiến thêm một bước.

Khi khoảng cách đủ gần, Lý Hỏa Vượng thấy khuôn mặt khác hoàn toàn với khuôn mặt Cơ Lâm ẩn sau chuỗi ngọc.

Chương 802: Ban Chức

Trong đại diện tối tăm, thị giác nhạy cảm của Lý Hỏa vượng thấy khuôn mặt Cơ Lâm hoàn toàn khác với trước đây.

Lúc đầu hắn gặp Cơ Lâm trong tết Thượng tỵ, Cơ Lâm tự tin, đơn thuần, có gì nói nấy, hoàn toàn là một thiếu niên mạnh mẽ đầy sức sống.

Nhưng Cơ Lâm hiện giờ lại khác hoàn toàn, hắn lúc này có cơ thể gầy yếu, như một con rắn độc mai phục trong bóng tối, ngũ quan u tối, ánh mắt âm độc, không hề che giấu ác ý với xung quanh.

Lý Hỏa vượng thực sự rất khó tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn mình rời đi, rốt cuộc Cơ Lâm đã xảy ra chuyện gì.

Nhung khỉ Lý Hỏa vượng thấy ngũ quan bên mặt trái của Cơ Lâm chậm rãi rơi xuống, nhung lại nhanh chóng được hắn đẩy về chỗ cũ, dường như Lý Hỏa vượng đã hiểu ra điều gì.

Lý Hỏa vượng suy nghĩ kỹ một lúc, hành lễ vói hoàng đế Đại Lương trên ngai vàng: “Điện hạ, có phải ngươi đã dùng Linh Nghiệt không?”

Ban đầu chính Lý Hỏa vượng bắt ra được Lỉnh Nghiệt truy điệu tiên hoàng, đương nhiên hắn biết ác ý thuần túy trên thứ đó có ảnh hưởng thế nào đến cơ thể người phàm.

Đặc biệt là Lý Hỏa vượng thấy khuôn mặt của Cơ Lâm cũng giống như lúc nhũng thứ khác bị Lỉnh Nghiệt ghé thân, chất lỏng sền sệt hơi trượt xuống.

Cơ Lâm không trả lời cũng không phủ nhận, cơ thể khẽ vươn lên ngai vàng sau lung.

“Sao thế? Quả nhân làm việc thế nào cũng phải báo cho Nhĩ Cửu một tiếng sao?” Nghe thấy lời của đối phương, Lý Hỏa vượng lập tức phủ nhận suy đoán trước đó. Sự thay đổi này chắc chắn không đơn giản là Linh Nghiệt đầy ác ý đó, có lẽ còn có sát khí của nhà binh, thậm chí còn có thứ khác mà mình không biết. Dưới sự ảnh hưởng của nhũng thứ này, Cơ Lâm mới biến thành như vậy.

“Bệ hạ, Linh Nghiệt không may mắn, tiếp xúc nhiều e là lúc nào trong lòng cũng sinh ác niệm, sau này thực sự sẽ phải làm việc dưới tay hắn, Lý Hỏa vượng Cảm thấy phải nhắc nhở ngươi.”

“Ác? Ác là gì? Ai quy định, ác là thế nào? Mà thiện là thế nào?”

Cơ Lâm đúng bật lên từ ngai vàng, giơ tay phải vung tay áo.

“Quả nhân là hoàng đế, trước nay quả nhân không cần tuân theo quy định của người nào hết, quả nhân là người ra quy định! Ta nói ác là thế nào thì ác là thế đó! Thiện là gì thì đó chính là thiện!”

Lý Hỏa vượng nhìn hoàng đế Đại Lương trước mặt, bây giờ ký ức, Cơ Lâm vẫn như trước đây, tính cách thì hoàn toàn thay đổi như người khác, giống như Bạch Linh Miểu và Nhị Thần ban đầu.

Nhung không thể không nói, so vói trước đây, hiện giò Cơ lâm giống một vị hoàng đế hơn, cho dù là bạo quân từ đầu đến đuôi.

Cơ Lâm lại ngồi xuống, cất giọng mệt mỏi nói:

“Có phải cảm thấy quả nhân thay đổi rồi không? Quả nhân cũng không muốn, nhung chẳng còn cách nào! Nếu quả nhân vẫn là Cơ Lâm ban đầu, thì quả nhân đã chết từ lâu rồi.”

Nhìn Cơ Lâm xa lạ, trong lòng Lý Hỏa vượng không khỏi cảm thấy bây giò hắn thật đáng thương, dù sao với độ tuổi của hắn, ở kiếp sau, hắn vẫn là học sinh cấp ba.

Suy nghĩ này vừa hiện lên rồi vụt tắt, Lý Hỏa vượng cảm thấy mình không có tư cách đồng cảm với hắn, hiện giờ hoàn cảnh của mình chẳng tốt đẹp gì, vẫn nên tự lo cho mình trước rồi tính.

“Bệ hạ, tại ta không giỏi việc gì khác, sau này chuyện giết người, cứ tìm ta là được, Nhĩ Cửu nguyện quét sạch mọi trở ngại để bệ hạ lên ngôi.”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa vượng, Cơ Lâm lập tức vui vẻ vỗ tay liên tiếp:

“Tốt! Hahaha! Nhĩ Cửu chân thành thẳng thắn! sảng khoái hơn những kẻ ra vẻ trưởng giả nhiều! Nào! Ban chức quan!”

Hắn vừa dứt lời, một lão thái giám có hai vết hằn sâu ở cánh mũi bung lụa vàng bụi bặm từ trong bóng tối đi ra, dùng chất giọng the thê hô lớn trầm bổng:

“Bệ hạ khẩu dụ, ban, Nhĩ Cửu làm Tả hữu Kim ngộ vệ Kỵ Tào tham quân.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Thấy Lý Hỏa vượng hành lễ với mình, Cơ Lâm chậm rãi nói thâm ý sâu xa:

“Nhĩ Cửu, ngươi đến quả nhân rất vui. Ngươi yên tâm, con mèo giả mà ngươi giúp ta, ta vẫn để đó. Dù sao đồ trong cung đều là đồ thật, đồ giả thì biến thành đồ quý giá, người nói phải không.”

Lý Hỏa vượng nghe thấy lời này, khẽ gật đầu:

“Đúng là như vậy.”

Nếu đã xong việc, Lý Hỏa vượng cũng nên xuất cung.

Nhung vừa xuất cung, khi đi xuống cầu thang đá cẩm thạch trắng chưa được mấy bước, phía sau vang lên tiếng gọi:

“Xin Nhĩ tam quân dùng bước!”

Lý Hỏa vượng vừa quay đầu thì thấy một người trung niên râu đen chạy về phía mình, nhìn mũ quan lắc lư trái phải trên đầu của ông ta, có lẽ người này cũng là vị quan không lớn không nhỏ.

“Chúc mùng Nhĩ tam quân, chúc mùng Nhĩ tam quân, tuy chức Kỵ

Tào tham quân chỉ là bát phẩm, nhưng tả hữu kim ngô vệ là Thập Nhị vệ cấm quân.”

“Hơn nữa ta chưa tùng thấy bệ hạ coi trọng người ngoài như vậy, Nhĩ tam quân chẳng mấy mà thăng quan tiến chức vùn vụt.”

Lý Hỏa vượng nhìn người đàn ông thấp hơn mình một đoạn luyên thuyên nói một hồi, cho đến lúc hắn dừng lại, Lý Hỏa vượng mới nghi hoặc hỏi:

“Ngươi là ai?”

“Hạ quan là Đồng Trọng Thọ, ha ha, chức quan không đáng nhắc đến trước mặt Nhĩ tam quân, không nổi bật, hạ quan bất tài, sư phụ là người Tung Hoành gia.”

“Tung Hoành gia.”

Lý Hỏa vượng bất giác nhìn Kim Sơn Hoa chỉ còn lại nửa tấm thân bên cạnh, đây là Tung Hoành gia đầu tiên mà hắn gặp được ở thế giới này, không ngờ còn có thể gặp được người thứ hai.

Chương 803: Quy Tắc

“Ầy ầy ầy, không đáng nhắc đến, tổn thọ rồi tổn thọ rồi, hạ quan chỉ là một thanh khách bên cạnh bệ hạ, lúc bệ hạ cần giải đáp thắc mắc, hạ quan có thể đưa ra chủ ý.” Nói đến đây, Đồng Trọng Thọ mói thể hiện ý của mình với Lý Hỏa vượng.

“Nhĩ tam quân, sau này ngươi và ta đều ở bên cạnh bệ hạ lên kế hoạch bày kế, có những việc hạ quan cảm thấy ngươi cũng nên biết một số việc, tối mai, trò chuyện trong phủ, thế nào?”

Lý Hỏa vượng nhìn lên bầu trời bên trái, sau đó nhìn Đồng Trọng Thọ nói:

“Xem ra bệ hạ chúng ta đã vô tình lôi kéo được không ít nhân tài.”

Đổng Trọng Thọ cười ngài ngại.

“Học văn cũng được, học võ cũng được, cuối cùng đều cống hiện cho hoàng đế mà, Nhĩ tam quân, ta muốn nói với ngươi chuyện này, có lẽ ngươi không quen biết người của mình, ngày mai ta giới thiệu vói ngươi.”

“Được, ngày mai gặp.”

Đợi Đồng Trọng Thọ rời đi, Gia Cát Uyên gần đây vẫn luôn không nói gì lên tiếng nhắc nhở.

“Lý huynh, lúc này đừng nghe đùng tin vội, người của phía hoàng đế Đại Lương chắc chắn sẽ nói tốt, ta đề nghị tự ngươi đi làm rõ lần này có mấy thế lực đoạt đích, ai mạnh ai yếu, tuyệt đối đùng bị lời của một đám người che mắt.”

“ừm, ta biết rồi, bây giò ta đến Giám Thiên Ti điều tra xem, nhân tiện ta cũng phải làm rõ hiện giờ Đầu Tử còn lại bao nhiêu con bài dưới vòng vây của Giám Thiên Tỉ.”

Lý Hỏa vượng nói xong rồi đi về phía xe ngựa phía dưới.

Giám Thiên Tỉ cách hoàng cung không xa, sau một canh giờ, Lý Hỏa vượng đã ở đại sảnh bình phong:

“Sao lại chỉ có chút người này? Đã xảy ra chuyện gì ư?”

Lý Hỏa vượng nhìn đại sảnh thanh lạnh, hỏi Nam Cung tùng gặp mấy lần.

“Ầy, lại là pháp giáo tạo phản, lại là vây bắt Tọa vong Đạo, đều là công việc, mọi người đều đi hết rồi.”

Nam Cung tỏ ra hơi chán nản với tình hình hiện tại.

Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Hỏa vượng khẽ động:

“Hiện giò vây bắt Tọa vong Đạo thế nào rồi?”

“Ngươi tự xem đi, ta đang bận.”

Khi mở cuốn sổ dày đó, thấy hai chữ giết chết lớn trên lệnh truy nã Tọa vong Đạo, cảm giác áp bức của Lý Hỏa vượng thoải mái

nhẹ nhàng không ít, về chuyện đối phó Tọa vong Đạo, đúng là Giám Thiên Tỉ làm rất tốt.

Ghi chép trên sổ lại thêm cuộc chiến Thượng Kinh Thành trước đây, Lý Hỏa vượng phán đoán vụ án Bính Tử vạn Tử đã được xử lý khá ổn rồi.

Dù Tam Nguyên Tứ Hỉ, Giám Thiên Ti cũng có thu hoạch khá phong phú, diệt hết bốn vị Bắc Phong, Đông Phong chết ba ngươi, Hồng Trung chết hai người, Bạch Bản chết một người, Phế Tài chết một người.

Hơn nữa trước đó, Đầu Tử đã chết một người, cũng có nghĩa là Đầu Tử duy nhất này sắp chỉ còn một mình.

“VÌ đối phó Tọa vong Đạo, Giám Thiên Tỉ chúng ta đã dồn hết sức rồi.”

Lý Hỏa vượng vừa lật tờ giấy, vừa nói với Nam Cung phía sau tủ gỗ.

“Không chỉ vậy, ta nghe nói vì đối phó Tọa vong Đạo, chúng ta đã liên hiệp vói Giám Thiên Ti nước khác, trong ti còn tìm không ít người danh môn chính phái cùng ra tay, vì để khuyên được họ, kho đã bỏ ra một đống chi phí.”

“Danh môn chính phái?”

Lý Hỏa vượng nghĩ đến một số ký ức không vui lắm.

“Nhưng bây giờ không dễ tìm được Tọa vong Đạo, vói trận thế này, Tọa vong Đạo đã trốn hết rồi, không dám lộ đầu ra, một tháng nay cũng không bắt được ai.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa vượng lặng lẽ gật đầu.

Mình bị Đầu Tử uy hiếp, hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng hoàn cảnh của hắn cũng chẳng tốt, xem ra mình cũng có phần thắng.

Chỉ là hiện giờ có chút khó khăn, Bạch Linh Miểu nằm trong tay hắn, nếu không thể bảo đảm sự an toàn của Bạch Lỉnh Miểu, kể cả mình thắng cũng vô ích.

Lý Hỏa vượng gập cuốn sổ trong tay, nhìn sang Nam Cung trước mặt hỏi:

“Sao không thấy lệnh truy nã Đầu Tử Tọa vong Đạo?”

“ổ? Ngươi biết cũng nhiều đấy, còn biết cả Đầu Tử, chuyện của Đầu Tử do Ti Thiên Giám đại nhân phụ trách, đó là người đúng đầu Tọa vong Đạo, người bình thường không đối phó được.”

Ti Thiên Giám. Lý Hỏa vượng nghĩ đến ba đôi tay có móng cực dài phía dưới đấu bồng.

Ti Thiên Giám có thể đối phó với Đầu Tử, Lý Hỏa vương cũng không bất ngờ, chỉ là ngay cả Hồng Trung Tọa vọng Đạo như mình cũng không biết Đầu Tử ở đâu, họ thực sự có thể tìm được Đầu Tử ư?

“Đợi đã, những Tọa vong Đạo của Đại Tề chắc không phải vẫn chưa đi chứ, đối phương đã mai phục Ti Thiên Giám rồi phải không?”

Suy nghĩ này khiến Lý Hỏa vượng lạnh sống lung.

“Lý huynh yên tâm, họ không phải là Tâm Bàn, dù sao họ cũng là người Đại Tề, không ở lại Đại Lương này được lâu như vậy.”

Nghe thấy câu trả lời của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa vượng mới thở nhẹ nhõm.

Cũng đúng, Ti Thiên Giám đã thấy Tọa vong Đạo của Đại Tề đến, chắc chắn hắn cũng sẽ suy nghĩ chu đáo chuyện này.

“Đúng rồi, Nam Cung huynh, dạo này trong Thượng Kinh Thành mưa gió khắp thành, Giám Thiên Tỉ có thông tin nội bộ gì không?”

Nghe thấy lời này, Nam Cung vừa mới còn thờ ơ liền nghiêm túc lên, giọng cũng xa lạ. “Nhĩ Cửu, ngươi biết quy tắc của Giám Thiên Tỉ đấy, tuyệt không tham gia vào tranh quyền đoạt lợi của hoàng gia, ngươi muốn tìm thông tin nội bộ thì đừng đến Giám Thiên Ti, không có đâu. trong bốn kho cũng không ghi chép lại.”

Chương 804: Sống, Chết

“Niệm tình quen biết, ta nhắc nhở ngươi hai câu, tuy ngươi là Canh Kỳ nhung người không có chức, bây giờ ở trong ti, nhiều lắm chỉ là chức nhỏ, ngươi cứ muốn tham dự, trong ti cũng sẽ không trói ngươi về, nhưng nếu thực sự xảy ra chuyện gì, kể cả ngươi bị người khác giết, bị người khác hại, bộ phận thu xác trong ti cũng sẽ không thu xác ngươi, ngươi tự suy nghĩ kỹ chuyện này đi.”

“Chuyện thay đổi hoàng đế Đại Lương, quan trọng như vậy mà trong ty cũng không quan tâm chút nào thật ư?”

“Quan tâm cái gì? Giám Thiên Tỉ đúng là có vài chuyện thực sự phải thương lượng với hoàng đế, nhưng chẳng phải hoàng vị chưa ổn định sao? Để họ đánh nhau, ai thắng thì người đó là hoàng đế.”

“Có lẽ ngươi không biết, trong lịch sử, có rất nhiều chuyện như này, chuyện vô lý hơn cũng có, trong tỉ sớm đã không thấy lạ rồi.”

“Yên tâm đi, văn võ bá quan cũng không mù, cùng lắm là một vài người chết, sẽ không dao động quốc thể, nếu thực sự quá đáng, sẽ có người ra mặt.”

Phản úng của Giám Thiên Ti còn lạnh nhạt hơn Lý Hỏa vượng tưởng tượng, họ chỉ quan tâm hoàng đế độc nhất, mạnh nhất khi nào thì xuất hiện, quá trình nuôi sâu độc có bao nhiêu trùng độc chết, ngay cả suy nghĩ nhìn một cái cũng không có.

“Đa tạ Nam Cung huynh nhắc nhở.”

Thấy không còn gì cần hỏi thăm nghe ngóng nữa, Lý Hỏa vượng cũng không ở lại đại sảnh dưới lòng đất này nữa, từ trong Giám Thiên Ti về nhà của mình.

Khỉ về đến viện nhỏ mà ban đầu Ký Tương tặng mình, Lý Hỏa vượng ngồi trên ghế dài dưới cây, lặng lẽ suy nghĩ về tất cả thông tin tạm thời tìm được trong Thượng Kinh Thành.

Lý Hỏa vượng xác nhận lại mục tiêu của mình, cứu Bạch Linh

Miểu, tốt nhất phối hợp với Giám Thiên Tỉ giết chết đầu tử.

Đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, diệt cỏ phải giệt tận gốc, chỉ có người chết mới không uy hiếp được mình.

Nhung hiện giờ mình muốn hoàn thành hai mục tiêu này, vô cùng khó khăn.

Không biết đầu tử ở đâu, Bạch Linh Miểu bị nhốt ở đâu, phải dùng sức ở đâu, ngay cả phương hướng hiện tại mà mình cũng không tìm được. Nghĩ mãi nghĩ mãi, Lý Hỏa vượng dần nắm chặt nắm đấm với ánh mắt kiên định:

“Thực lực cùa mình vẫn quá yếu, không thể dừng tu chân!”

việc này không chỉ liên quan đến việc Gia Cát Uyên sống lại được hay không, mà còn liên quan đến mình có thể bảo vệ được bản thân, bảo vệ được ngươi của mình ở thế giới hỗn loạn này hay không.

“Tình hình hiện giờ cũng không biết Tọa vong Đạo có gián điệp ở Thượng Kinh không, ta cứ làm theo kế hoạch của đầu tử trước đã, sau đó âm thầm tích lũy tài nguyên, tìm cơ hội.”

“Trong Thượng Kinh này, không chỉ một mình ta có thù với đầu tử, con mắt Thần Sơn Quỷ bị Đấu Mỗ cướp đi, bất luận là hoàng gia Đại Lương còn có Giám Thiên Ti, đều có thù thấu xương với đầu tử.”

“Chỉ là cục diện hiện giờ, ta phải làm thế nào để họ đấu nhau, đạt được mục đích của mình.”

“Lão đại Hồng Trung, ngươi còn phải đề phòng một điều, lão đại đầu tử biết thân phân của ngươi. Chẳng may hắn cá chết lưới rách, nói cho toàn thiên hạ biết thân phận Tâm Tố và Tọa vong Đạo của ngươi, đến lúc đó chắc chắn vô cùng đặc sắc.”

“Ta không phải Tọa vong Đạo!”

Lý Hỏa vượng bỗng nâng cao tông giọng.

“Hahaha, lão đại Hồng Trung, ngươi đừng giỡn nữa.”

Lý Hỏa vương bỗng đúng lên, trùng mắt nhìn Tọa vong Đạo ảo giác, liền sau đó, hắn nắm chặt nắm đấm đập lên mặt Tọa vong Đạo ảo giác.

Tọa vong Đạo ảo giác ngồi thất thần trên đất một lúc lâu mới hiểu chuyện gì xảy ra: “Hahaha! Ta sống rồi, ta sống rồi.”

Nhung ngay sau đó, xúc tu của Lý Tuế từ bên cạnh thò ra, bám người hắn, trực tiếp xuyên qua.

“Hahaha! Ngươi lại chết rồi, ngươi bị đạo sĩ giỡn rồi.”

Thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn, Hòa thượng bên cạnh vui mừng cười lớn.

Đối mặt với sự chế nhạo của hòa thượng, trên khuôn mặt của ảo giác Tọa vong Đạo thoáng qua dấu vết của sự tức giận, nhung cũng nhanh chóng biến mất.

Hắn hơi chật vật chậm chạp đúng dậy từ trên mặt đất, giả bộ vỗ vỗ tro bụi trên người, sau đó xoa nhẹ má trái bị đánh đến vẹo đi cửa hắn.

"Hồng Trung lão đại, bây giờ ngươi có bản lĩnh rồi, nếu muốn kìm ta thì giúp ta hóa giả thành thật đi, xong rồi thì để ta quay trở lại."

"Nhưng một người đã chết như ta, bất kể ngươi có ức hiếp ta đến thế nào thì còn có thể làm gì, chẳng lẽ ngươi có thể giết ta hai lần?"

"Tin hay không tùy ngươi, dù sao sự lo lắng của ta dành cho ngươi vừa rồi là chân thành, suy cho cùng bây giờ chúng ta đều là nhũng con chuồn chuồn trên cùng một con đường. Nếu ngươi chết, ta chắc chắn cũng không tốt được đi đâu."

Trong lúc nói chuyện, ảo giác Tọa vong Đạo đã đến trước mặt Lý Hỏa vượng lúc nào không hay, dùng hai cái lỗ trên mặt, yên lặng nhìn chằm chằm vào hắn.

"Theo ta thì trước hết chúng ta không nên nghĩ cách hại Đầu Tử nữa, vẫn nên để tâm đến chuyện phiền phức trước mắt thì hơn, ví dụ như vấn đề chỉ tu chân chứ không tu giả của ngươi."

„vấn đề này vẫn chưa được giải quyết. Nếu ngươi vẫn tiếp tục tu luyện, còn chưa giải quyết được lão đại Đầu Tử, bản thân ngươi đã trực tiếp tẩu hỏa nhập ma rồi."

Thấy Lý Hỏa vượng đúng ở đó trong ỉm lặng, ảo giác Tọa vong Đạo đó nói tiếp:

"Hơn nữa chuyện này không hề khó giải quyết chút nào, không phải sao? Hồng Trung lão đại, công pháp tu chân của Tọa vong Đạo chúng ta rõ ràng đã in sâu trong tâm trí ngươi rồi, vậy tại sao ngươi vẫn nhất quyết không tu luyện?"

"Bốp."

Lý Hỏa vượng trực tiếp dùng nắm đấm đấm thật mạnh vào khuôn mặt của ảo giác Tọa vong Đạo, khiến hắn bị đánh hai lần liên tiếp, lần này hắn bị đánh đến mức phải ngẩng đầu lên, ngụm máu màu đỏ vung vãi khắp không trung.

Chương 805: Không Cam Lòng

Giây sau, Lý Hỏa vượng đột nhiên nhấc chân phải lên, đạp thẳng vào bụng hắn, đá hắn bay thẳng ra ngoài.

"Lý Hỏa vượng, ngươi điên rồi sao! Ta đang bàn chuyện chính sự với ngươi đấy!"

Cùng với âm thanh kim loại cọ xát rào rào, Lý Hỏa vượng đang ôm đầu, trực tiếp mở túi dụng cụ tra tấn ở vạt áo ra. Nhũng dụng cụ tra tấn phát ra ánh sáng cùng với nhũng vết máu được xếp thành hàng dài trước ảo giác Tọa vong Đạo.

Lần này, dù ảo giác Tọa vong Đạo không cam lòng, nhung cuối cùng cũng không nói nữa, tránh đi thật xa.

"Lý huynh, người này nói thật sự có phần đúng đắn, tại sao ngươi lại không nghe lọt tai chút nào?"

Gia Cát Uyên đúng bên cạnh đi tới, hỏi.

"Gia Cát huynh, ngươi nghĩ xem, chuyện tu chân phải tu giả là xuất phát từ miệng của người nào?"

"Đầu Tử."

"Đúng, không sai! Chính Đầu Tử đã nói! Ta là Tâm Tố, ngươi cho rằng hắn ta nói với ta chuyện này là để làm gì?"

"Từ khi có sự xuất hiện của Hồng Trung, ta đã có thể hiểu được phần nào những suy nghĩ của Tọa vong Đạo rồi. Đối mặt với chúng, nhất định phải luôn đề phòng ảnh hưởng của chúng tùng giây phút một. vì vậy, những gì hắn vừa nói là giả, tu chân chính là tu giả, không cần thiết phải tu giả!"

Khi Lý Hỏa vượng nói lời này, ngữ khí dứt khoát như đinh đóng cột.

"Lẽ nào không có một khả năng khác sao?"

"Không có! Tuyệt đối không có! Hiện tại trong lòng ta không có một chút do dự nào! Để có thể tu giả, Tọa vong Đạo đã làm biết bao nhiêu chuyện ghê tởm rồi! Lẽ nào để có thể tu giả ta cũng phải trở nên giống như chúng sao? Đầu Tử đang lừa ta, ta sẽ không bao giờ bị hắn ta lừa nữa!"

Lý Hỏa vượng dùng ánh mắt không thể nào kiên định hơn, nhìn chằm chằm vào Gia Cát Uyên.

"Nếu ta thực sự tu giả thì ta sẽ không còn là Lý Hỏa vượng nữa, mà đã trở thành Hồng Trung của Tọa vong Đạo rồi! vì vậy, nếu ta nói những gì hắn ta vừa nói là giả, thì chắc chắn những lòi đó là giả!"

"ổ!"

Gia Cát Uyên đã hiểu ra bèn gật đầu, nghe đến đây, hắn dường như đã hiểu được suy nghĩ của đối phương rồi...

Trước việc Đầu Tử nói tu chân không tu giả, Lý Hỏa vượng không phải không có động thái gì, mà ngược lại, thái độ cúng rắn của hắn lúc này chính là cách úng phó của hắn. "Ngươi đang nghi ngờ rằng Đầu Tử đang lợi dụng năng lực Tâm Tố của ngươi, khiến

chuyện tu chân không tu giả sẽ tẩu hỏa nhập ma này trở thành sự thật sao?"

"VÌ vậy, để tránh xảy ra chuyện này, ngươi đã trực tiếp loại bỏ chuyện giả dối này từ gốc rễ đúng không?"

"Không."

Lý Hỏa vượng lắc đầu nguẩy nguậy.

"Tọa vong Đạo tu giả không tu chân cũng không sao, tại sao cứ riêng ta nếu tu chân không tu giả sẽ xảy ra chuyện? vì vậy, hoàn toàn không cần phải suy nghĩ về vấn đề này! Chuyện này là hoàn toàn sai sự thật!"

"Lý huynh, ta hiểu rồi, không thể không nói, cách ứng đối với Tâm Bàn này có lẽ sẽ có tác dụng thật."

Gia Cát Uyên hiểu rõ gật đầu, lùi lại phía sau, đi về phía những ảo giác khác.

Ảo giác Tọa vong Đạo đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói với hắn chuyện gì đó, nhưng Gia Cát Uyên chỉ đung đưa chiếc quạt, lắc đầu cười nhẹ không nói gì.

Lý Hỏa vượng nhìn họ ở đằng xa, vẻ mặt có chút mệt mỏi từ từ đứng lên, đi về phía phòng ngủ tầng hai.

Trong thời gian này, đủ mọi chuyện đè nặng lên khiến hắn mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần. Cộng với việc sau hai lần biến ảo giác Tọa vong Đạo thành thực thể hiện hữu vừa rồi, bây giò Lý Hỏa vượng thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, hắn cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Khi thấy Lý Hỏa vượng đi ngang qua mình, Lý Tuế đã im lặng đi theo.

Đến khi thấy Lý Hỏa vượng nằm lên giường nhắm mắt lại, Lý Tuế cũng làm theo, nằm sát bên cạnh hắn, cảm nhận tiếng tim đập quen thuộc trong da thịt đó.

Hắn thích được nằm ngủ sát bên cha mình, vì nó khiến hắn cảm

thấy như thể đã quay trở lại thời gian lúc còn ở trong cơ thể của cha.

Lý Tuế đầu và đuôi dính lấy nhau, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hắn lấy đầu cọ sát nhẹ nhàng lên người Lý Hỏa vượng.

"Cha, ta có thể giúp gì cho cha không? Ta thực sự rất muốn giúp cha."

Cảm nhận được sự quan tâm của Lý Tuế, điều này làm cho Lý Hỏa vượng cảm thấy được một tia ấm áp đã lâu không gặp trong trái tim của mình, nhắm mắt lại, hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt bàn tay của mình lên đầu nó, vỗ nhẹ.

"Ta xin nhận tấm lòng, nhưng nhũng chuyện tiếp theo, ngươi thực sự không giúp gì được cho ta, ngươi chỉ cần tự lo cho bản thân, đùng gây chuyện là đã giúp cho ta một việc lớn rồi."

Nhung lần đầu tiên trong lòng Lý Tuế xuất hiện cảm giác không cam lòng. Rõ ràng hắn lợi hại như vậy, nhị nương cùng tùng khen ngợi hắn, tại sao cha lại luôn nghĩ rằng hắn không thể làm gì?

Có thể là do dãi gió dầm sương trên đường, đêm đó Lý Hỏa vượng đã ngủ rất sâu. Khi Lý Hỏa vượng tỉnh dậy lần nữa thì phát hiện đã là buổi chiều của ngày hôm sau. "Ta đã ngủ bao lâu rồi? Mười ba hay mười bốn tiếng sao? Không đúng, ở thế giới này một ngày chỉ có hai mươi hai tiếng, có lẽ ta không ngủ lâu như vậy."

Lý Hỏa vượng đang định đứng dậy thì Lý Tuế đang nằm dưới đất lập tức phi tới ngay, giọng hào hứng nói:

"Cha, tối hôm qua ta đã làm rất nhiều việc, quét cả sàn nhà! Ta còn lau chùi qua toàn bộ căn phòng một lượt! Ta còn đổ đầy nước vào thùng nước nữa."

„ừ, ngoan, giỏi lắm."

Chương 806: Quỷ Dị

Lý Hỏa vượng nói xong, từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy đạo bào

trên ghế đẩu mặc vào và đeo thêm chiếc mặt nạ đồng tiền lên mặt.

Nhưng khỉ hắn đúng dậy, Lý Hỏa vượng dường như cảm thấy thiếu thứ gì đó, túi dụng cụ tra tấn mà hắn bặn ở vạt áo đã biến đi đâu mất.

• • •

"Ngươi lấy nó rồi sao?"

Lý Hỏa vượng nhìn sang Lý Tuế, hắn không nghĩ có tên trộm nào sẽ tìm đến những dụng cụ bằng sắt dính máu đó.

"ừm, ta đã rửa hết sạch vết máu dính trên chúng rồi, ta thấy chúng không bén nữa, nên đã lấy đá mài ra mài hết một lượt."

Lý Tuế lấy từ bên trong cơ thể ra những dụng cụ tra tấn sáng lóe như mới, đưa đến trước mặt Lý Hỏa vượng giống như dâng bảo vật.

Lý Hỏa vượng gật đầu, duỗi tay ra treo túi dụng cụ tra tấn lên vạt áo lần nữa, rồi ngay lập tức vỗ vỗ vào đầu nó như một phần thưởng.

"Cha, ta làm tốt chứ?"

"Tốt."

Tốt lắm, CMN hiếu thảo lắm.

Lý Hỏa vượng quay đầu lại, vừa nói vừa gắt gao nhìn chằm chằm vào ảo giác Tọa vong Đạo.

Tọa vong Đạo lập tức rụt cổ, trốn ra ngoài cản phòng.

Kể từ những gì xảy ra đêm qua, mối quan hệ giữa Lý Hỏa vượng và ảo giác đã có một vài thay đổi. Trước đây, ngoài việc Lý Hỏa vượng tự sát ra, không có gì có thể đe dọa đến họ.

Nhung bây giờ thì khác, Lý Hỏa vượng có thể khiến họ tạm thời có được thân thể thông qua việc tu chân.

Họ không chỉ có thể bị đánh đập và chọc tức, Lý Hỏa vượng thậm chí có thể khiến họ tận hưởng cảm giác đau đớn sống không bằng chết.

Thấy ảo giác Tọa vong Đạo đã yên tĩnh lại, Lý Hỏa vượng nhìn Lý Tuế, sau đó dùng tay xé một mảng da chết trên vết sẹo rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Lý Tuế lập tức sủa lên một tiếng, nhảy ra khỏi cửa sổ đi tìm miếng da chết, nhưng khỉ Lý Tuế phấn khích trở lại với miếng da chết trong miệng thì phát hiện Lý Hỏa vượng đã biến mất, chỉ để lại một mảnh giấy trên bàn.

"Giữ nhà cho kỹ, bên ngoài nguy hiểm, đừng chạy lung tung, trở về sẽ mang đồ ăn ngon cho ngươi."

Lý Hỏa vượng không đi đâu khác, hắn chỉ đến một nơi hẻo lánh nơi ngoại thành để tu chân.

Trên đường đi giúp hắn mở rộng nhiều kiến thức, Lý Hỏa vượng cũng có thể đoán được, sự lợi hại của công pháp chỉ có Tâm Tố mới có thể tu luyện này, nó có thể sử dụng một phần sức mạnh của thiên đạo, quả là không hề tầm thường, là sự tồn tại có thể sóng vai cùng ti mệnh.

Hắn phải thành thục năng lực này càng sớm càng tốt, không chỉ để Gia Cát Uyên được hồi sinh, mà còn có thể bảo vệ chính mình.

Nhưng Lý Hỏa vượng không hề ở ngoại thành quá lâu, ngay khi trời tối hắn đã lập tức quay về, vì hôm nay hắn có một cuộc hẹn với một người của Tung Hoành gia tên là Đổng Trọng Thọ.

Đêm ở Thượng Kỉnh thành, Lý Hỏa vượng cau mày ngồi trên chiếc kiệu màu tím, nhìn ra bên ngoài qua khe cửa sổ.

Bây giờ đã qua thời gian quy định, Thượng Kinh thành đã áp dụng lệnh giới nghiêm, nhưng ngoài chiếc kiệu của chính hắn ra, trên những con phố trống trải cũng có rất nhiều chiếc kiệu khác.

Các binh lính tuần tra như thể không nhìn thấy cảnh này, họ xếp thành hàng dài và đi ngang qua những chiếc kiệu.

Những chiếc kiệu này giống như tùng chiếc thuyền gỗ, nước chảy bèo trôi trong bóng tối.

Dường như có một sự hiểu ngầm giữa những chiếc kiệu với nhau, chúng cách nhau rất xa, đúng nhìn từ xa chỉ có thể nhìn thấy tùng chiếc đèn lồng hoặc trắng hoặc đỏ chập chùng lên xuống trong bóng tối, trong sự hiểu ngầm còn kèm theo đôi chút quỷ dị.

Hắn là được Đồng Trọng Thọ mòi, còn những người khác thì do ai mời đây?

Lý Hỏa vượng vốn nghĩ rằng mình sẽ nhanh chóng đến được phủ đệ của Tung Hoành gia, nhung khi chiếc kiệu đi qua cầu vòm bằng đá cao cao, Lý Hỏa vượng nhìn thấy trên mặt sông tối om, phần nửa trên của chiếc kiệu nổi lềnh phềnh trên đó. Những ánh sáng màu đỏ dần dần lan ra từ chiếc kiệu đang dần lặn xuống.

"Chuyện này có nghĩa là gì? Đã có người chết? Do ai giết đây?"

Khoảnh khắc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lý Hỏa vượng, hắn đã hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vói chiếc kiệu dưới sông kia.

“Phốc...”

Ba thanh Miêu Đao thẳng tắp lần lượt đâm thủng thành kiệu mỏng manh từ các hướng khác nhau, xuyên thẳng vào cơ thể Lý Hỏa vượng, rồi lại xuyên qua hướng bên kia.

Sau nửa giờ, chiếc kiệu thủng lỗ chỗ từ từ dùng lại trước một phủ đệ có sư tử đá hai bên cửa, hạ nhân cầm đèn cúi xuống cung kính nói vói người bên trong kiệu:

"Đại nhân, mòi xuống kiệu."

Một chân bước xuống từ chiếc kiệu, để lại trên mặt đất một dấu chân máu màu đỏ, sau đó là một chân còn lại, giẫm xuống bằng một sức mạnh cực lớn, suýt chút nữa làm nút vỡ gạch đá trên mặt đất.

Cùng vói một tia sáng lạnh lóe lên, con sư tử đá bên cạnh cửa, kể cả một bức tường đều trực tiếp bị chém đút lìa.

Khi bức tường gạch cao màu xanh lam đổ sụp xuống, trong làn khói đó, Đổng Trọng Thọ, người đang ôm thê thiếp của mình cùng ngắm trăng, đã nhìn thấy người tên Nhĩ Cửu.

"Nhĩ tham quân, mau tới đây! Hạ quan chờ ngài đã lâu rồi."

Trước cái bàn thấp xung quanh hắn cũng có rất nhiều người, xem ra nhũng người này chính là những người mà lúc trước hắn nói "CMN ý của ngươi là cái quỷ gì". Khi Lý Hỏa vượng cầm theo thanh kiếm hùng hổ lao về phía Đổng Trọng Thọ, hai Phật Đà một béo một gầy ở bên cạnh lập tức đúng chặn trước mặt hắn.

Chương 807: Phế Vật

"Hahaha, Nhĩ tham quân, xin bớt giận, nếu ngươi đã khoe khoang khoác lác trước mặt hoàng đề, rằng chuyện giết người cứ giao cho ngươi, vậy thì cũng phải kiểm tra thân thủ ngươi một chút chứ?"

"Hơn nữa, những người đó thật sự không phải do ta phái tới, chỉ là những vương gia khác đều nắm thông tin rất nhanh nhạy, chúng đều là người của bọn họ."

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng dừng lại ở đó, Đổng Trọng Thọ lại cười lớn, bàn tay nhẹ nhàng chỉ vào cái bàn thấp ở cuối cùng.

"Nào nào nào, Nhĩ tham quan, đây là vị trí của ngươi, mau mau vào chỗ đi, ta sẽ giới thiệu cho ngươi những đồng liêu khác."

"Đây là con trai của thừa tướng đương triều! Ti Đồ Bác Văn, với tư cách là con trai quan trọng nhất của thừa tướng, hắn đã bắt đầu giúp điều hành các công việc trọng đại trong thiên hạ, mặc dù vẫn chưa vào làm quan, nhưng đã có rất nhiều mối quan hệ trong triều."

Đó là một người đàn ông béo lùn, ngực để phanh, bên tai kẹp một bông hoa, hắn thậm chí còn không ngẩng đầu lên, trái ôm phải ấp thưởng thức Bì Nhi Bôi.

"Còn đây là một bậc thầy thư pháp, Công Tôn Diễn, học trò khắp thiên hạ! Phong cách Công Tôn nguyên bản là độc nhất vô nhị trên

thế gian, tuyệt vời nhất thiên hạ, ai nhìn thấy cũng sẽ nhún nhường ba phần."

Lão già râu tóc bạc trắng, tay run rẩy cầm ly rượu lên, mắt híp lại nhấp một ngụm, liếc nhìn mấy thanh kiếm sau lưng Lý Hỏa Vượng, trong mắt hiện lên một chút bất mãn.

"Còn đây là sư đệ của ta, cùng một sư thầy mà ra. Một thời gian trước, hai người bọn ta đã hiệp lực tung hoành ngang dọc làm cho âm mưu giữa Tam vương gia và Quảng Ninh Công chúa không thành."

Người đàn ông trung niên không để râu, nghe thấy đang nói về mình, hắn lập tức chắp tay với Đổng Trọng Thọ, nhưng không hề liếc nhìn Lý Hỏa Vượng một cái.

Nghe Đổng Trọng Thọ giới thiệu từng người một, trong lòng Lý Hỏa Vượng âm thầm suy đoán những người này.

Sau khi kết thúc một vòng, Đổng Trọng Thọ ho nhẹ, quay sang bên trái khạc nhổ, cô gái quyến rũ đã quỳ ở đó từ lâu đột nhiên mở miệng, nhận lấy nó một cách vững vàng.

Sau những gì Đổng Trọng Thọ nói, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn là nghe tai này lọt tai kia, bây giờ có một chuyện hắn không hiểu được là rốt cuộc tại sao Cơ Lâm có thể dựa vào đám phế vật này mà chống đỡ được lâu như vậy.

"Nào, từ nay về sau chúng ta là người một phe rồi, Nhĩ tham quân chớ trách, ta kính Nhĩ tham quân một ly!"

Tuy nhiên, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người có mặt ở đó, Lý Hỏa Vượng vẫn ngồi im như một bức tượng, hoàn toàn không có ý định nâng ly rượu đặt bên tay lên.

"Ta chỉ muốn hỏi một câu, người làm việc đâu, người giết người đâu?"

Những lời này lập tức gây ra tràng cười trầm thấp trong sân.

"Nhĩ tham quân."

Đổng Trọng Thọ mang theo ý cười nói:

"Người làm việc tất nhiên có chỗ cho người làm việc, lý nào lại có chuyện có thể ở chung một chỗ với người bày mưu tính kế chứ?"

"Đương nhiên, Nhĩ tham quân lại khác, ngài là tâm phúc bên cạnh Bệ hạ, rất được thánh ân, tương lai chắc chắn sẽ tiền đồ vô hạn."

"Quá kém, nuốt được linh nghiệt cũng chỉ đến mức này thôi sao? Xem ra Cơ Lâm hoàn toàn không hình dung ra sự tình, như vậy thì sao mà thành được cổ vương..."

"Hả? Nhĩ tham quân đang nói gì vậy? Chẳng lẽ ngươi vẫn thấy bất mãn với chuyện vừa rồi sao? Hahaha, nam tử hán đại trượng phu, ngươi như vậy quả thực có chút hẹp hòi rồi đấy, hạ quan không phải đã xin lỗi ngài rồi sao?"

"Được rồi! Đều là người của bệ hạ, hôm nay, ta xin tạ lỗi một lần nữa với Nhĩ tham quân."

Đổng Trọng Thọ nói xong thì nâng ly rượu lên và ngẩng đầu uống cạn, để lộ đáy ly rượu trống rỗng cho Lý Hỏa Vượng.

"Thế nào?"

"Ta thấy hiện tại các ngươi vẫn chưa hiểu được tình hình đang như thế nào."

Lý Hỏa Vượng nghiến răng, cười đầy thần kinh, sau đó dùng một tay véo vào hai huyệt thái dương, còn tay kia thì duỗi thẳng ngón trỏ ra gõ thật mạnh xuống bàn.

Thân hình mặc áo giáp cao lớn của Bành Long Đằng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đổng Trọng Thọ, trong lúc không ai kịp phản ứng, đôi tay mang theo thiết giáp của nàng đã trực tiếp chọc thẳng vào miệng hắn.

Tay trái nắm chặt hàm trên, tay phải nắm chặt hàm dưới, hai tay dùng sức xé một cái, thân thể gầy yếu của Đổng Trọng Thọ lập tức bị xé làm đôi như một tờ giấy mỏng.

Dòng máu màu đỏ và các cơ quan nội tạng khác bay hỗn loạn trong không trung, ngay cả trái tim bị ném lên cao lúc này vẫn còn đang đập, như thể vào lúc này, Đổng Trọng Thọ bị chém làm đôi vẫn còn sống.

Bành Long Đẳng không đầu ngẩng cao người lên, khắc bộ giáp nặng nề trên người, nghênh đón những thứ từ trên rơi xuống.

Mà xương cằm còn dính cả da được nàng nắm trong lòng bàn tay, khi bàn tay to lớn từ từ nắm chặt lại, và bắt đầu nghiền đến nát bét, cuối cùng nó biến thành tro cốt trong tay nàng.

Cơ thể Bành Long Đẳng không thể kìm chế được sự run rẩy, giết chóc, nàng quá khát vọng được giết người, nàng mong muốn được tự tay biến từng người đang sống sờ sờ thành những xác chết.

Có trời mới biết nàng đã nghĩ đến khoảnh khắc này bao lâu, hôm nay rốt cuộc cũng thỏa được cơn ghiền. "Ầm", lưu tinh chùy với những gai nhọn đập mạnh vào bộ giáp nặng nề của Bành Long Đẳng, phát ra âm thanh trầm thấp nghẹt thở, Bành Long Đẳng không những không giận mà còn hưng phấn lao về phía những người muốn giết nàng ta.

Chương 808: Thanh Kiếm Sắc Bén

Đây dường như là những gia thần của Đổng gia đang báo thù cho chủ, nhưng lúc này, trong mắt Bành Long Đẳng, nàng lại coi họ như công cụ để tận hưởng sự giết chóc.

Cái kết như đã được định trước, một người lính không có tử huyệt gần như không thể bị đánh bại.

Vốn dĩ những người khác có vẻ muốn phái thuộc hạ đến trợ giúp, nhưng khi Lý Hỏa Vượng tham gia vào cuộc chiến, sau khi thấy thực lực của hắn, mọi người lập tức không dám gây ra động tĩnh gì nữa.

Sau một nén hương, ngoại trừ xuất hiện thêm những xác chết trên mặt sân, cả khoảng sân ồn ào giờ đây đã yên tĩnh trở lại.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi bước tới trước cái bóng cao lớn của Bành Long Đằng và nhìn mọi người bên dưới, những người được gọi là có quan hệ huyết nhục với Cơ Lâm này.

Giờ phút này, họ đều nấp sau tầng tầng lớp lớp những hộ vệ của mình, ai nấy đều nhìn đạo sĩ áo đỏ trước mặt với vẻ sợ hãi và ngờ vực, rất nhiều người trong số họ đã tụ tập lại một chỗ, cũng có người đã rời đi lúc nào không hay.

"Trước khi đến có người muốn giết ta, vì vậy ta đã sử dụng một số thủ đoạn nhỏ để ép ra được một số tin tức từ miệng chúng."

Lý Hỏa Vượng nói, dùng tay vỗ nhẹ vào túi dụng cụ tra tấn của mình.

"Cuối cùng, các ngươi đoán xem ta đã phát hiện ra điều gì? Ta phát hiện ra trong một thời gian dài như vậy, người chết toàn bộ đều là những tiểu tốt, trong số chín người đang tranh giành ngai vàng, không có một người nào chết, ta phát hiện ra, dù là các ngươi hay bọn chúng đều đã suy nghĩ sai, hơn nữa còn là những sai lầm khủng khiếp!"

"Lần này không phải là một sự thay đổi cục diện chính trị thông thường, thu lại mấy trò cũ rích của các ngươi đi, ở đây không cần thiết phải trao đổi chính trị, càng không cần câu kéo lợi ích, càng không cần kiêu ngạo tung hoành! Cái cần thiết là giết! Cái cần thiết là luyện cổ, ngoại trừ cái ghế ngai vàng ra, tất cả những người khác đều phải chết! Không chừa một ai!"

Còn có một câu nữa, Lý Hỏa Vượng đã kìm nén trong lòng rất lâu mà không nói, đây là thiết luật do tiên hoàng trong Hoàng miếu hạ lệnh, không hề có chỗ nào bị sửa đổi.

"Vì vậy, khi có người đe dọa đến tính mạng của Bệ hạ, các ngươi nghĩ Bệ hạ muốn chúng ta làm gì? Tất nhiên không phải suy nghĩ đồng minh của mình là ai, cũng không phải có quan hệ này nọ như thế nào, mục tiêu của chúng ta là giết hết họ!"

Lý Hỏa Vượng giơ một chân lên và giẫm xuống một cách nặng nề, trực tiếp đạp nát nửa phần đầu còn lại đang nằm bên cạnh chân của mình.

Sau thời gian một tách trà đầy ngột ngạt, người của Tung Hoành gia không để râu trước đó sắc mặt tái nhợt đứng lên, chỉ tay về phía Lý Hỏa Vượng một cách uy nghiêm.

"Huynh đệ của ta đã lập công lao hiển hách cho Bệ hạ, là một trọng thần không thể thiếu bên cạnh Bệ hạ, vậy mà ngươi lại dám giết hắn, Bệ hạ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

"Không, Bệ hạ sẽ không đến gây phiền phức cho ta vì chút chuyện vặt vãnh này, bởi vì điều Bệ hạ muốn là giúp ngài ấy quét sạch chướng ngại, nếu huynh đệ của ngươi không giải quyết được bất cứ một đối thủ nào ngăn cản ngài ấy đăng cơ, vậy thì, đối với bệ hạ mà nói, hắn không có chút giá trị gì."

Bành Long Đằng đứng đằng sau Lý Hỏa Vượng không biết đã tan thành mây khói từ lúc nào, hắn nhấc chân đi về phía chỗ ngồi của mình.

Sau khi vươn tay chụp lấy con vịt quay trên bàn, Lý Hỏa Vượng như thể đang tự lẩm bẩm một mình:

"Bệ hạ, nếu ngài vẫn cứ chậm rãi chơi liều như vậy, linh nghiệt mà ngài đã ăn lại thành ra uổng phí mất, vậy nên đã đến lúc phải làm thật rồi."

"Đối với ngươi, ta là một thanh kiếm, một thanh kiếm rất sắc bén, nên đừng mặc kệ ánh kiếm đó mà không dùng tới."

Dưới sự chú ý của mọi người, Lý Hỏa Vượng trực tiếp rời khỏi phủ đệ, về phần có gián điệp của Cơ Lâm trong sân hay không, Lý Hỏa Vượng không biết, nhưng hắn dám chắc chắn nếu ở lại đây, chuyện nhất định sẽ lọt vào tai Cơ Lâm.

Quả nhiên, vào sáng ngày hôm sau, Lý Hỏa Vượng nhận được một thánh chỉ khẩu dụ do một lão thái giám đưa đến.

Thánh chỉ không hề có nội dung gì khác, chỉ ghi lại một tin tức rằng vào buổi chiều, Hoàng Thái Hậu sẽ ra khỏi thành đến Phổ Đàm Tự để bái lạy bồ tát, có Trường Ninh công chúa đi cùng.

"Vậy nên Bệ hạ muốn ta giết Trường Ninh công chúa dưới con mắt của Hoàng Thái Hậu sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi lão thái giám trước mặt.

Vị lão thái giám đó lắc đầu, không lộ ra chút biểu cảm, bắt đầu kể một câu chuyện nhỏ như thể đang nói việc vặt trong nhà.

"Đều là con cái, gia đình bình thường còn không thể xử lý công bằng mọi chuyện được, huống chi là hoàng thất. Hoàng Thái Hậu cả đời sinh được ba người con trai và một con gái, nhưng bà chỉ sủng ái Tứ vương gia, còn tình nghĩa của bà đối với bệ hạ, từ nhỏ đã bạc bẽo rất nhiều."

"Khi Bệ hạ còn nhỏ, lúc tiên hoàng còn chưa tại vị, khi còn ở Hằng Vương phủ, mỗi mùa đông, tiền than Bệ hạ nhận được còn ít hơn những người khác, vì vậy từ nhỏ đến lớn bệ hạ đã rất ghét mùa đông."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng gật đầu, ngay lập tức hiểu ý của đối phương. Xem ra, Cơ Lâm ăn linh nghiệt cũng không phải vô ích, đây là đang muốn khiến chị gái và mẹ ruột của mình cùng tận diệt mà.

Chương 809: giết Sạch

Hoàng Thái Hậu tất nhiên không thể tranh giành ngai vàng, nếu nhìn theo cách này, Hoàng Thái Hậu hẳn là cảm thấy con trai ruột Cơ Lâm của mình quá vô dụng, nên muốn đặt kho báu của mình cho một người con trai khác.

Lão thái giám nói xong, trên mặt lộ ra ý cười đầy ẩn ý nhìn Lý Hỏa Vượng, dùng bụi tơ vàng trong tay đánh nhẹ lên người Lý Hỏa Vượng.

"Thuộc hạ của trưởng công chúa có vài tên giỏi giang, nếu ngài đã nói ngài là thanh kiếm tốt chém sắt như chém bùn, vậy chúng ta phải xem xem kiếm của ngài nhanh như thế nào."

"Công công, chỉ cần kiếm được mài sắc thì tất nhiên sẽ nhanh, nhưng con người ta không thích danh cũng không thích lợi, nhưng xung quanh ta lại có quá nhiều rắc rối, chỉ mong sau này khi ta gặp phải rắc rối, hy vọng rằng những vị bằng hữu từng nợ ân tình có

thể giúp đỡ."

"Ai dô, việc còn chưa làm xong đã bắt đầu bàn đến điều kiện rồi, cứ làm xong việc trước rồi hẵng bàn tới nhé."

Lý Hỏa Vượng nhìn lão thái giám dần đi ra khỏi sân nhà mình, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ không hề báo trước.

"Xem ra bên cạnh Cơ Lâm không chỉ có những phế vật đó..."

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm nói.

Trong số thái giám trong cung thực sự có không ít người có thực lực mạnh, vậy hắn phải làm sao để lợi dụng được họ, biến họ trở thành sức mạnh của mình để chống lại Đầu Tử đây?

"Cha, sao ta không hiểu được những lời cha nói chút nào?"

Lý Tuế đang ở một bên ăn vịt quay mở miệng hỏi.

"Ngươi không cần hiểu, vịt quay có ngon không?"

"Ngon lắm."

"Ngon là được rồi. Ăn xong thì đổ nước trong thùng nước đi, chất đầy đất xong thì giúp ta bưng lên phòng ngủ."

Lý Hỏa Vượng lục lọi trong xe ngựa một hồi, cẩn thận lấy ra một cái hộp sắt, toàn bộ hộp sắt được hàn rất chặt, hơn nữa những kẽ hở nhỏ xíu còn được nhét đầy sáp, như thể sợ đồ bên trong thoát ra ngoài.

Khi thấy Lý Tuế xách một thùng nước chất đầy đất mang vào phòng, Lý Hỏa Vượng dùng lưỡi kiếm loại bỏ lớp sáp ong trắng trên hộp, sau đó cạy nó ra theo mép.

Một giọt chất lỏng màu bạc bắn ra từ bên trong, bắn lên đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng, dính vào áo choàng và nhỏ xuống đất, ngưng tụ thành một bọt nước nhỏ màu bạc.

"Thực sự không ngờ kiến thức mà trước đây giáo viên hóa học dạy lại có ích về mặt này, thủy ngân lỏng rất dễ bay hơi ở nhiệt độ phòng. Nếu trước đây ta không lấy sáp ong niêm phong lại, bây giờ lột da sẽ mất nhiều công sức hơn."

Lý Hỏa Vượng nói xong thì bắt đầu cởi quần áo của mình, cầm hộp thủy ngân, đi về phía cái chậu đầy đất.

Đây là công việc đầu tiên Cơ Lâm giao cho hắn, nếu muốn lợi dụng bệ hạ để đối phó với Đầu Tử thì hắn phải làm thật tốt công việc lần này.

Hoàng Thái Hậu cùng với trưởng công chúa, thân phận cao quý như vậy, cho dù Giám Thiên Ti không tham gia, e rằng chung quanh cũng có nuôi dưỡng được mấy người có năng lực.

Nếu hắn thực sự muốn ra tay thì vẫn cần phải đề phòng mới được, mà pháp khí ẩn thân luyện chế từ da Tâm Tố này chắc chắn là một bảo hiểm tuyệt vời.

Lý Hỏa Vượng nhét hộp sắt trong tay vào trong vòng tay của Lý Tuế, sau đó hắn nằm vào bên trong hố lớn trong hũ đất.

"Lý Tuế, đã nhiều lần như vậy, hẳn đã biết rồi đúng không."

"Ừ, ta biết! Ta biết!"

Giọng nói của Lý Tuế đầy phấn khích, hắn dùng móng tay sắc nhọn cạo vào giữa da đầu của Lý Hỏa Vượng.

"Cha, ta có thể giúp cha làm chuyện này, có phải ta rất hữu dụng không?"

Cảm nhận được những chiếc móng tay sắc nhọn và da đầu đang chẻ đôi, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ừm, ngươi rất hữu dụng."

Nghe vậy, Lý Tuế cực kỳ vui mừng, những xúc tu màu đen trên người xòe ra làm dáng.

Cha rất hiếm khi khen mình, có thể giúp đỡ cha, hắn cảm thấy vô

cùng vui mừng, cảm thấy Lý Tuế đang kéo da đầu ra, chuẩn bị đổ thủy ngân vào, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng yêu cầu dừng lại.

"Chờ chút đã."

Sau khi chôn sâu trong bình đất, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, sau đó giọng nói trở nên nhẹ nhàng mềm mại, nói với phía trước không một bóng người.

"Mẹ? Mẹ có ở đó không?"

"Lát nữa có thể con sẽ ồn ào một chút, mẹ đừng lo lắng, ta chỉ là đang... đang nhảy nhót, đúng rồi, đang nhảy nhót, một cuộc nhảy nhót kéo dài rất lâu, mẹ đừng hoảng sợ."

Khẽ an ủi vài câu, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn Lý Tuế, gật đầu thật mạnh.

"Bắt đầu thôi."

Dù đã trải qua quá trình này mấy lần, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn chưa thích ứng được, hắn cố gắng để không hét lên, nhưng cuối cùng vẫn không kìm được.

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng gần như ngất đi vì đau, hắn nằm nhoài trên mặt đất, há miệng hít thở khó khăn từng ngụm khí, nhìn ảo giác phía xa vây thành một nhóm và thảo luận về hắn.

Tuy Lý Hỏa Vượng đã qua khỏi cơn nguy kịch sau khi vượt qua đợt điều trị của Hỏa Áo Chân Kinh, nhưng cơn đau dữ dội khắp mình mẩy từ trên xuống dưới vẫn khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy bị giày vò gấp bội.

"Cứ thế này thật sự quá khó chịu, nếu có thời gian, nhất định phải tìm ra cách lột da không đau, nếu tự hành hạ bản thân trong thời gian dài thế này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tinh thần."

"Cha…cha đau sao? Có phải ta không nên giúp cha chuyện này không?"

Xúc tu của Lý Tuế quấn lấy vết máu trên người Lý Hỏa Vượng.

Chương 810: Thử Nghiệm

"Nếu cha đau thì lần sau chúng ta không làm vậy nữa."

"Haha…nhưng có một vài chuyện, dù đau thế nào cũng phải gắng gượng hoàn thành, ngươi giúp ta xoa nó đi, nếu ngươi chạm vào, ta sẽ không đau nữa."

Nghe vậy, Lý Tuế nhẹ nhàng vặn vẹo những xúc tu đầy chất nhầy của mình đang quấn trên người Lý Hỏa Vượng, cảm thấy những sợi xúc này vẫn chưa đủ, nó lại quấn hết sợi này đến sợi khác.

Cuối cùng, cơ thể của Lý Tuế hoàn toàn bị tách ra, treo trên người Lý Hỏa Vượng giống như những mảnh quần áo.

"Cha, như vậy toàn thân của cha sẽ không đau đúng không?"

"Không đau nữa, không đau nữa."

Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng dỗ dành Lý Tuế, trong lòng cảm thấy có chút mệt mỏi, hắn kéo một mảnh vải đỏ từ trên đạo bào của mình, che đi đôi mắt không mí của hắn.

Trong trạng thái mê man, Lý Hỏa Vượng ngủ thïếp đi, hôm sau tỉnh dậy thì phát hiện cơ thể của mình đang ôm thùng nước đi xuống cầu thang.

"Lý Tuế?"

"Cha, có phải ta đã đánh thức cha dậy rồi không? Thùng nước không cần dùng nữa, ta đang định đặt thùng nước lại chỗ cũ."

"Không sao đâu, hôm nay vốn dĩ ta cũng phải dậy sớm chuẩn bị trước."

Sau khi Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra giúp xúc tu đặt chậu nước về vị trí ban đầu, hắn đến chỗ cái giếng trong sân rồi bắt đầu tắm rửa theo thói quen.

Nhưng sau khi thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trong giếng, Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, bây giờ mình vẫn cần rửa

mặt sao?

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt nước, nhìn những xúc tu đang chui ra chui vào trong cơ thể mình, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

"Lý Tuế, hiện tại ngươi vẫn có thể chui vào trong cơ thể của ta sao?"

"Cha, không phải cha nói sẽ không cho ta chui vào trong cơ thể sao? Nếu như vậy thì ta sẽ ăn mất ngươi."

Không phải kiểu vào rồi thì không ra nữa, chỉ cần duy trì trong thời gian ngắn là đủ rồi, nếu La giáo còn có thể sử dụng Nguyên Anh để nâng cao sức mạnh của mình, tại sao ta lại không thể.

Đối mặt với kẻ địch với thực lực không rõ ràng, có chuẩn bị bao nhiêu dự phòng cũng không đủ, hơn nữa lúc đầu Lý Tuế hợp tác với hắn cũng đã ăn ý rồi, vả lại thêm một người trong cơ thể cũng có thể tăng thêm sức mạnh.

Ồ, ta thử xem.

Khi Lý Hỏa Vượng mở miệng, xúc tu của Lý Tuế không ngừng chui sâu vào, hơn nữa một số tay chân mảnh mai của Màn Thầu cũng có thể chui vào theo.

Càng lúc càng nhiều xúc tu chui vào hơn, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể mình như bị xé nát, hắn có thể cảm nhận được những xúc tu đung đưa gần cơ quan nội tạng trong lớp máu thịt của mình, cảm giác này rất kỳ lạ.

Về phần đau đớn, Lý Hỏa Vượng vẫn có thể chấp nhận được, bởi vì hắn bị đau khắp người, chỉ là bây giờ hắn không thể phân biệt được rốt cuộc là đau bên ngoài hay đau bên trong nữa.

Sau khi kết thúc, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn xuống chính mình trong nước giếng, vốn dĩ hắn đã bị lột da, bây giờ có sự gia nhập của Lý Tuế trông càng đáng sợ hơn.

Hắn của hiện tại giống như một tên mập gắng gượng mặc một bộ quần áo không thuộc về mình, nhưng hiện tại hắn là quần áo, còn

Lý Tuế mới là cơ thể mập mạp.

Hơn nữa, tất cả các mạch máu trên cơ thể bị lộ ra ngoài không khí của hắn giờ đây đã bị chiếm bởi những dải xúc tu màu đen, và trên cái xác đẫm máu với đầu gối sưng phồng và máu thịt lẫn lộn có một tấm lưới lớn màu đen treo trên cơ thể, dù biết rằng thứ ở trước mặt này chính là bản thân, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Lý Hỏa Vượng cố gắng đi vài bước, mở miệng nói với Lý Tuế:

"Không cần phải chất tất cả các xúc tu vào trong đó, kéo một số xúc tu dài ra đi."

Những xúc tu màu đen như măng mọc lên sau một trận mưa, lần lượt xuyên thủng lớp vảy máu vừa đông lại của Lý Hỏa Vượng, vặn vẹo lung tung khắp xung quanh.

Tuy rằng thân thể vẫn lớn hơn trước một chút, nhưng ít nhất cũng chưa đến mức sưng phù, đi lại hoạt động cũng không bị ảnh hưởng.

Lý Hỏa Vượng tay cầm thanh Tử Tuệ Kiếm nhanh chóng vung vẩy trên không, còn các xúc tu của Lý Tuế quấn quanh thanh Tiền Đồng kiếm, cầm lá bùa đứng bên cạnh để trợ giúp.

Dù sao hai người cũng sống chung với nhau lâu như vậy, bây giờ quay trở lại cũng chưa quên, Lý Hỏa Vượng thấy mình thật sự có thể làm được chuyện này.

Bằng cách này, không chỉ có thêm một người bên cạnh, mà sức mạnh của hắn cũng tăng thêm một chút, hơn nữa còn có thể che giấu thân phận của mình, chưa kể đến việc người khác không thể nhận ra bộ dạng này là Lý Hỏa Vượng, cho dù chính hắn cũng không đoán được dáng vẻ này lại chính là Lý Hỏa Vượng.

"Cha, nhưng như vậy thì chúng ta không thể mặc bộ đạo bào màu đỏ của cha nữa."

"Không mặc được thì không mặc được, lát nữa chúng ta ra ngoài là đi giết người, ăn mặc trang phục nổi bật như vậy là sợ người khác không biết chúng ta là ai sao?"

Lý Hỏa Vượng tìm thấy một vỏ chăn màu xám, sau khi hắn kéo mạnh vài lần, một chiếc áo choàng lớn rách nát phủ lên cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Chương 811: Xuất Phát

Lý Hỏa Vượng đã ẩn thân lặng lẽ đứng trên tán cây, lẳng lặng nhìn hàng vệ sĩ danh dự kéo dài vô tận ở phía xa.

Thái giám, thị vệ, cung nữ, hàng nghìn người muôn hình muôn vẻ ròng rã nối tiếp nhau thành một hàng dài, không thấy điểm đầu cũng không thấy điểm cuối.

Dựa theo thông tin mà Cơ Lâm cung cấp, mục tiêu của hắn là Hoàng Thái Hậu và trưởng công chúa, bây giờ chắc chắn họ đang ở trong đội bảo vệ danh dự lộng lẫy kia.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu rằng bây giờ không phải là cơ hội tốt để ra tay, nhất là khi tạm thời hắn vẫn chưa biết hai người đó đang ở trong chiếc xe ngựa sang trọng nào, và trong tình huống vẫn chưa biết đối phương có bao nhiêu người phục kích trong đám đông, nếu hắn bứt dây động rừng, hai người họ rút lui vào trong thâm cung, vậy thì nếu muốn ra tay e rằng sẽ càng khó xử lý.

Hoàng Thái hậu Đại Lương và trưởng công chúa Đại Lương, với thân phận cao quý như vậy, muốn dựa vào một mình hắn mà có thể một tay giết chết họ, thì phương pháp có tỷ lệ thành công cao nhất chắc chắn là đánh lén.

Hơn nữa, nếu cuộc tập kích không thành công, đến lúc đó lấy đá chọi đá cũng không muộn.

"Tuế Tuế, chúng ta đi."

Lý Tuế đi cùng Lý Hỏa Vượng cũng đã ẩn thân, đung đưa những xúc tu trong suốt và từ từ duỗi ra từ cơ thể Lý Hỏa Vượng, quấn quanh một nhánh cây bên cạnh.

Khi những xúc tu phát ra một chút lực, cơ thể của Lý Hỏa Vượng đã nhảy từ một tán cây này qua một tán cây khác

Lý Hỏa Vượng cứ treo lơ lửng từ xa như thế, đi theo đoàn thị vệ danh dự trang nghiêm chậm rãi đi về phía trước, bây giờ là thời điểm quan trọng, ngôi đền nơi Hoàng Thái hậu và trưởng công chúa thường xuyên đến bái lạy bồ tát tất nhiên không thể cách Thượng Kinh thành quá xa, chỉ cách hơn mười cây số, trên rìa đỉnh núi Vân Sơn sương mù phía xa, một vị Bồ Tát tay cầm bình ngọc xây dựa lưng vào núi, đứng ở đó, trông cực kỳ chấn động.

Lý Hỏa Vượng không biết đây là Bồ tát gì, chỉ là Bồ tát ở Đại Lương hơi khác với bồ tát trong ấn tượng của Lý Hỏa Vượng, bồ tát ở Đại Lương lại là nam, một nam bồ tát khổng lồ như một ngọn núi, một tay nâng bình ngọc, một tay ôm nhẹ phật ấn, dùng ánh mắt thương xót phổ độ chúng sinh quan sát mọi thứ trước mắt.

"Chúng ta hãy đến ngôi đền trước."

Lý Hỏa Vượng nhanh chân đi trước một bước trước thị vệ danh dự, đến tự miếu trang nghiêm trước mặt Bồ tát, có thể có một tượng bồ tát khổng lồ như vậy tất nhiên không thể là một ngôi chùa nhỏ, mấy chục mẫu đất trước mặt Bồ tát đều thuộc về một ngôi đền.

Ngôi chùa nằm trong bóng cây xanh, sân đình màu vàng phớt đỏ, nóc điện màu xám đen, còn cả đèn nhang của khách hành hương, cùng với tiếng chuông vừa thâm trầm vừa xa xăm.

Khiến toàn bộ ngôi chùa trông vô cùng trang nghiêm, những ngôi chùa linh thiêng nghi ngút khói hương, hàng người hành hương nối liền không dứt đều đổ đến đây, họ chắp tay vái lạy, nâng cao qua ngực, trán và đầu, sau đó nằm rạp trên mặt đất.

Ngày nào cũng vậy, rất nhiều phiến đá trên mặt đất đều lõm xuống, hiển nhiên, địa vị của ngôi chùa này trong dân gian tuyệt đối không phải tầm thường.

"Chúng ta đi!"

Lý Hỏa Vượng đã ẩn thân nhảy lên mái hiên, đi trước một bước mò vào bên trong tự miếu, Lý Hỏa Vượng không lo lắng tự miếu này sẽ giống như Chính Đức Tự, là nơi ẩn náu của những tên trộm và sẽ quay lại và phục kích hắn.

Theo tin tức từ Cơ Lâm, các hòa thượng trong ngôi đền này không có gì đặc biệt, hòa thượng chỉ là những hòa thượng bình thường, bắt nạt đàn ông và trong ghẹo phụ nữ, cho dù trong đền thờ có ẩn giấu một bí mật gì đó, họ tuyệt đối sẽ không bao giờ tham gia vào cuộc đấu tranh giành quyền kế vị.

Có thể ở trong một ngôi chùa gần Thượng Kinh như vậy, chỉ cần không phải kẻ ngu ngốc đều sẽ hiểu được không được tham gia vào loại chuyện này, một phút không chú ý chắc chắn sẽ tan xương nát thịt...

Đến khi hắn tìm được một nơi hẻo lánh để chờ đợi, đội danh dự dài và hẹp cũng đã xuất hiện trên con đường ở lối vào của ngôi đền, dưới sự dẫn dắt của những hòa thượng mặc áo cà sa, từng hàng hòa thượng mặc tăng y màu vàng đi đến trước cổng rộng rãi của ngôi đền để đón tiếp. Lý Hỏa Vượng đang trốn trong chùa, cố nín thở và lặng lẽ quan sát mọi thứ ở phía xa.

Khi những cung nữ mặc áo tơ lụa lộng lẫy tách ra như rẽ cánh quạt, lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Hoàng Thái Hậu và trưởng công chúa của Đại Lương.

"Lộng lẫy, kinh diễm."

Đây là phản ứng đầu tiên của Lý Hỏa Vượng khi nhìn thấy họ.

Là chị gái của Cơ Lâm, không cần bàn đến nhan sắc như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, là mẹ ruột của hắn ta, nhưng bà ấy vẫn sở hữu một vẻ đẹp không hề kém cạnh.

Làn da trắng nõn không tì vết lộ ra chút phấn hồng nhàn nhạt, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng, mềm mại ẩm ướt, năm tháng không hề để lại dấu vết nào trên gương mặt bà.

Nếu không phải vì bộ quần áo trên người khác nhau, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn không phân biệt được đâu là Hoàng Thái Hậu, đâu là trưởng công chúa.

Chương 812: Bái Phật

Dưới con mắt quan sát của Lý Hỏa Vượng, sau khi trưởng công chúa ở phía xa nói gì đó với người trụ trì, các thị vệ phía sau họ lần lượt tiến về phía trước, đuổi tất cả những người hành hương chưa rời đi, và thậm chí còn bao vây toàn bộ ngôi đền đến mức con kiến cũng không chui lọt.

Sau đó, Hoàng Thái hậu và trưởng công chúa cùng với các thái giám và cung nữ vây quanh, tiến vào trong đền, họ đi hết một quãng đường mà không dừng lại.

Cuối cùng, họ bước lên cầu thang bằng đá và đến bên trên ngôi tháp ở trung tâm của ngôi đền, thành kính quỳ trên tấm đệm cói, bày tỏ lòng tôn kính đối với vị Bồ tát được xây dựng trên núi.

Mà vị bồ tát khổng lồ đó chỉ nhìn mà không lộ ra chút biểu cảm nào.

"Cha…họ đang làm gì vậy?"

Lý Tuế chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, không thể hiểu được hành vi này.

"Họ đang bái phụng Bồ tát, có lẽ là đang cầu xin Bồ tát khoan dung cho tội lỗi của mình, cũng đúng, giúp con trai của mình giết một người con trai khác của mình, có lẽ bất kể họ là ai, đều sẽ cảm thấy bất an trong lòng."

Lý Hỏa Vượng thầm giải thích với Lý Tuế, dáng vẻ Lý Hỏa Vượng rất kiên nhẫn, nhưng hắn vẫn không có ý định ra tay, vẫn dừng ở đó như một cục đá.

Huy động nhân lực chạy đến một nơi thật xa như vậy, họ không thể chỉ bái lạy đơn giản như vậy rồi kết thúc luôn, họ chắc chắn sẽ ở lại ngôi đền này.

"Tang…tang."

Cùng với âm thanh của tiếng chuông, các hòa thượng của chùa lấy tháp cao làm trung tâm, ngồi xếp bằng trên mặt đất và bắt đầu tụng kinh. Trong cảnh tượng trang nghiêm này, mặt trời đi ngang qua trước mặt vị Bồ tát và cuối cùng hạ xuống từ từ phía sau lưng hắn.

Đến canh ba ban đêm, Lý Hỏa Vượng cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Lý Tuế dùng xúc tu màu đen quấn quanh xà nhà, treo ngược Lý Hỏa Vượng đã ẩn thân lên rồi chậm rãi đi về phía chỗ ở của họ.

Lý Hỏa Vượng di chuyển rất chậm, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, hiện tại xung quanh nơi ở của hai nữ nhân đó đang có rất nhiều mai phục.

Suốt một canh giờ chỉ di chuyển chậm chạp trong sự lo lắng thấp thỏm, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng vượt qua được trạm gác ngầm bên ngoài và đến gần hai thiện phòng cao cấp.

Mặc dù trời đã về khuya nhưng vẫn có rất nhiều thái giám và cung nữ túc trực xung quanh thiện phòng.

"Lý Tuế, lát nữa sau khi vào, ngươi phải nhớ, chúng ta vào bên trái trước rồi vào bên phải, sau khi giết xong, phải rời đi ngay lập tức, tuyệt đối không được ham chiến."

Sau khi dặn dò xong, Lý Hỏa Vượng cắn chặt hàm răng, giơ tay phải lên, từ từ cầm vào chuôi kiếm.

Ngay khi hắn đang định ra tay thì một tiếng "cạch" vang lên, một thiện phòng bên trái đột nhiên mở cửa ra, vài cung nữ cường tráng mang theo một tiểu hòa thượng trọc đầu quấn chăn đi về phía bên kia của thiện phòng.

"Đứng lại, đã giờ nào rồi, ngươi định làm gì?"

Một lão thái giám mặt bôi đầy sương trắng đi ra, đứng ở trước mặt cung nữ.

"Công công, công chúa nói ban ngày thấy thái hậu bái phật xong tinh thần có chút mệt mỏi, nên muốn tỏ lòng thành kính hiếu thảo."

Lão thái giám đứng trước cửa thiện phòng, nghe cung nữ nói vậy, hắn mới nhẹ gật đầu.

"Vậy sao, các ngươi đứng chờ ở đây, đợi gia đi bẩm báo với Thái

hậu rồi nói sau."

Hắn đẩy nhẹ cánh cửa thiện phòng ra một khe hở nhỏ, sau đó chui vào.

Một lúc sau, hắn dẫn theo hai hòa thượng dáng vẻ anh tuấn, trang phục chỉnh tề bước ra khỏi phòng.

"Ừm, đưa vào đi, thái hậu đang chờ đấy."

"Cha, họ đang làm gì vậy?"

Câu hỏi của Lý Tuế khiến Lý Hỏa Vượng không nói nên lời, dưới ánh nhìn của một vị Bồ Tát to lớn như vậy trên đỉnh đầu, vậy mà họ lại có thể ngang nhiên trắng trợn làm ra chuyện như vậy, trong lòng họ lẽ nào không có một chút kính sợ nào sao?

Sau cùng Lý Hỏa Vượng cũng không giải thích gì với Lý Tuế, chậm rãi mò mẫm đi qua bên kia.

Khi đi dọc theo xà nhà đi vào phòng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một cảnh tượng dâм ⌊σạи mà hắn chưa từng thấy ở Chính Đức Tự, khóe mắt hắn khẽ giật giật.

Vậy mà vừa rồi hắn còn cảm thấy bà ta hẳn là thấy hổ thẹn vì phải đối phó với con trai ruột của mình, một nữ nhân dâм ⌊σạи như vậy sao có thể có chút hổ thẹn trong lòng được.

Sau khi nhìn xung quanh một lượt, hai chân Lý Hỏa Vượng đạp mạnh lên tường, tung người lên, nhảy về phía chiếc giường lớn.

Vì sợ Hoàng Thái Hậu trong đám người kia trốn thoát, Lý Hỏa Vượng lơ lửng giữa không trung không chút do dự móc xuống mắt trái của mình và bóp chặt nó trong tay.

Một luồng sáng kỳ lạ lập tức bao trùm mọi thứ trên giường, khiến động tác của mọi người đều dừng lại, ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng giơ cao thanh kiếm trong tay, thanh Tủy Cốt Kiếm chém xuống một nhát thật mạnh.

Đưa mắt nhìn vết nứt trong lịch sử của Đại Tề sắp xé Hoàng Thái Hậu Đại Lương thành hai nửa, cả chiếc giường to lớn đột nhiên bị

một trượng kéo sang trái, trong gang tấc tránh được đòn tấn công của Lý Hỏa Vượng.

Cơ hội chớp mắt là qua, Lý Hỏa Vượng làm sao có thể từ bỏ, hắn há miệng ra, nhổ một cái răng ở hàm sau về phía Hoàng Thái Hậu đang lăn lộn.

Khi một bóng người hiện ra từ trong bóng tối chặn ngay trước mặt Hoàng Thái Hậu, vẫy Thủy Tú màu trắng trong tay để chặn chiếc răng hàm, bàn tay bị đứt lìa của Lý Hỏa Vượng đã đâm xuyên qua vùng bụng của bà ta với tốc độ rất nhanh và xuyên qua ngực của Hoàng Thái Hậu.

Chương 813: Quỷ Dị

Nhìn Hoàng Thái Hậu với khóe miệng bị chảy máu, ánh mắt dần dần tối sầm lại, Lý Hỏa Vượng không chút ngập ngừng lao về phía cửa.

"Đi thôi! Đi giết trưởng công chúa!"

Các xúc tu của Lý Tuế chui ra từ chỗ cánh tay bị gãy của Lý Hỏa Vượng, chúng kéo ra thật dài, quấn lấy cánh tay gãy bị bay ra của Lý Hỏa Vượng, rồi nối nó trở lại cơ thể của Lý Hỏa Vượng, mép của cánh tay gãy nhanh chóng nối liền với sợi xúc tu mảnh.

"Cha, tay của ngươi."

Đến khi Lý Hỏa Vượng lần nữa xông tới trước cửa của trưởng công chúa, hắn chỉ thấy những người khác ở lại chặn đường, còn ở ngọc đình phía xa, rất nhiều thị vệ và thái giám vây quanh trưởng công chúa cùng chạy ra ngoài.

Đây là điều mà Lý Hỏa Vượng không thể ngờ được, đối phương hoàn toàn không hề ham chiến, vừa nhìn thấy thích khách đã lập tức bỏ chạy.

"Cút ngay!"

Khi Lý Hỏa Vượng nhấc theo Tủy Cốt kiếm quét về phía đám

người ở phía trước, thì phía sau hắn, Lý Tuế cũng dùng Đồng Tiền kiếm và làm một động tác tương tự.

Để bảo vệ trưởng công chúa, những thái giám hộ vệ này không màng sống chết lao về phía Lý Hỏa Vượng, nhưng tất nhên không thể ngăn cản được chỉ trong giây lát.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng giết một loạt người, càng ngày càng đến gần trưởng công chúa, tiếng chuông chùa lanh lảnh "keng keng keng" vang lên, một Hồ Cơ nhỏ nhắn đeo mạng che mặt trong suốt yêu kiều thể hiện những màn múa của mình, thướt tha đi về phía hắn.

Cùng với tư thế nhảy múa, từ những chiếc chuông trên cổ tay và cổ chân của nàng ta liên tục phát ra tiếng nhạc vừa trong trẻo vừa mê ly. Những sợi tơ vàng mọc ra từ lông tóc nàng ta, cả người nàng được bao phủ bởi những sợi vàng, đung đưa theo điệu nhạc.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng sững lại một lúc, khi hắn nhìn sang Hồ Cơ một lần nữa, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một sự kích động mạnh mẽ không thể giải thích được, tất cả tình cảm của hắn đối với Bạch Linh Miểu và Dương Na lúc này đã chuyển hết sang nàng ta.

Hồ Cơ đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, dùng tư thế cực kỳ quyến rũ của mình dán sát vào người Lý Hỏa Vượng mà nhảy nhót, những sợi chỉ vàng trên người nàng nương theo điệu nhảy cũng lắc lư và cắm vào cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Mặc dù toàn thân thủng trăm ngàn lỗ, nhưng Lý Hỏa Vượng không những không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn cảm nhận được một kђoái ©ảм nào đó, như thể những sợi tơ vàng đó là bàn tay nhỏ bé của Bạch Linh Miểu và Dương Na đang vuốt ve toàn thân hắn.

Hồ Cơ đột nhiên kéo mặt nạ lên, hôn lên Lý Hỏa Vượng.

Mỗi một lần vặn vẹo và khẽ gãy đều khiến Lý Hỏa Vượng đang cố vùng vẫy càng lún sâu hơn, hoàn toàn không chú ý đến viên thuốc nơi đáy lưỡi.

Tuy nhiên, ngay sau đó, những xúc tu cùng với xước măng rô chen chúc nhau chui ra khỏi miệng Lý Hỏa Vượng, nằm thẳng trên mặt nàng, xé nát toàn bộ khuôn mặt đang sống sờ sờ của Hồ Cơ.

Khi Hồ Cơ ôm lấy khuôn mặt kêu lên thảm thiết, các xúc tu kéo da mặt lại chui trở lại vào cổ họng Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng lúc này đã tỉnh táo trở lại, lấy ra một con dao găm và trực tiếp đâm thật mạnh vào đùi mình.

Cơn đau dữ dội ngay lập tức làm cho Lý Hỏa Vượng cảm thấy có sức sống hơn rất nhiều, hắn một đao chém vào Hồ Cơ rồi không ngừng nghỉ đuổi theo hướng trưởng công chúa đang bỏ chạy.

"Đây là trò quái quỷ gì vậy! Ta chưa thấy qua bao giờ!"

Lý Hỏa Vượng tập trung hết tinh thần, không dám bất cẩn thêm nữa.

Xem ra bên cạnh trưởng công chúa có không ít những người có năng lực, nếu như vừa rồi không có Lý Tuế giúp đỡ, e rằng thật sự đã để nàng ta chạy trốn rồi!

Thấy lại có hai tên thái giám khác mỗi tên cầm theo một Huyết Tích Tử đang chặn đường mình, Lý Hỏa Vượng không có ý định lãng phí thêm thời gian cho những tên hoạn quan này nữa.

"Lý Tuế! Sườn!"

Lý Hỏa Vượng hét lên một tiếng ra hiệu, Lý Tuế trong cơ thể của hắn dứt khoát dùng xúc tu bẻ gãy hai xương sườn dưới cùng của hắn và đưa ra ngoài qua lỗ rốn của hắn.

Khi xương sườn bắt chéo và đâm vào bụng của Lý Hỏa Vượng, tên thái giám cầm theo Huyết Tích Tử lập tức hét lên rồi ngã xuống đất.

Bốn cái xúc tu màu đen chui ra khỏi người Lý Hỏa Vượn và bắn mạnh về phía mặt đất, Lý Hỏa Vượng tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên mái nhà, giẫm lên mái ngói và đuổi theo phía trưởng công chúa.

Những tốp người tiếp theo đều bị Lý Hỏa Vượng dùng sự đau đớn

kéo lê tại chỗ, khoảng cách giữa hắn với trưởng công chúa xinh đẹp kia đã được thu lại rất gần rồi.

Khi khoảng cách đã đủ gần, Lý Hỏa Vượng lại lấy cái xương sườn đã bị mài mòn trong cơ thể ra.

"Vẫn chưa đủ đau! Lý Tuế! Da!"

Những xúc tu đang lắc lư bên ngoài cơ thể Lý Hỏa Vượng ngay lập tức dính chặt vào cơ thể Lý Hỏa Vượng, dùng giác mu"ŧ móc vào và kéo dọc theo mép của vết sẹo.

Khi Lý Hỏa Vượng lần nữa đâm thật mạnh xương sườn vào trong cơ thể của mình, Lý Tuế cũng kéo rách những vết sẹo khắp người hắn giống như đánh vảy cá.

"Ahh..ahh!"

Nỗi đau đớn kịch liệt gần như choáng váng khiến Lý Hỏa Vượng như phát điên, nhưng cái giá như vậy hoàn toàn xứng đáng, toàn bộ hàng người của trưởng công chúa ngã nhào trên mặt đất, ai nấy đều hét lên thảm thiết, hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Chương 814: Cao Thủ

Tuy nhiên, ngay khi Lý Hỏa Vượng thả lỏng bàn tay đang nắm lấy xương sườn và lảo đảo nhấc theo Tủy Cốt kiếm đi về phía bên đó, một người nào đó với mạng che mặt màu đen đã đứng chặn trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy những lớp thương chồng chất trên mu bàn tay và dòng máu từ từ rỉ ra từ bên dưới chiếc áo choàng lớn, trái tim Lý Hỏa Vượng lập tức chùng xuống.

"Có thể chịu đựng đau đớn như vậy còn có thể đứng vững, người này hẳn là người của Áo Cảnh giáo!"

"Keng keng!"

Lý Hỏa Vượng vung thanh Tủy Cốt kiếm trong tay, đánh bay ba cái móng tay đang bắn về phía mặt mình.

Nếu như lúc trước hắn chỉ là phỏng đoán, thì giờ phút này đã đủ để khẳng định suy đoán của hắn rằng người trước mặt này chính là Áo Cảnh giáo.

"Không phải các ngươi đều không nhúng tay vào chuyện hồng trần, một lòng tìm kiếm nỗi đau khổ tột cùng sao? Tại sao lại dính líu đến câu chuyện phiền phức này?"

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, người đó thấp giọng cười một tiếng, hai chân quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy hình nhân đất sét Thập Tự Áo kéo chặt vào ngực.

"Vị huynh đệ này, vấn đề này, thay vì hỏi ta sao ngươi không tự hỏi mình đi? Vậy còn ngươi, tại sao lại dính vào bãi nước bùn này? Xưa nay nợ ân tình là cái nợ khó trả nhất mà."

"Ầm!"

Một luồng hơi nóng thối vào khiến chiếc áo choàng trên người Lý Hỏa Vượng hơi ngửa ra sau, một hỏa nhân đang bốc cháy hừng hực phản chiếu trong đôi mắt của Lý Hỏa Vượng.

Lúc này, khuôn mặt của hắn bắt đầu trở nên có phần khó coi, tên này không chỉ là Áo Cảnh giáo, nói không chừng còn có thể là một cao thủ của Áo Cảnh giáo!

Dù tác dụng phụ của Áo Cảnh giáo mạnh đến đâu, thì ít nhất sức mạnh của chúng vẫn có thể xếp hàng đầu khi so sánh với các môn phái khác.

"Tránh ra cho ta!"

Lý Hỏa Vượng vung mạnh tay, một vết nứt trong lịch sử của Đại Tề bay về phía ngọn lửa trước mặt hắn.

Người nọ dường như biết rằng thứ này không thể chạm vào, ngọn lửa cuồng nộ đẩy hắn bay lên không trung, miệng hắn khép lại khẽ thổi, ngọn lửa cháy hừng hực lại lần nữa phun ra từ miệng hắn và ập vào Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng sử dụng lịch sử của Đại Tề cắt qua ngọn lửa dữ dội này, cuối cùng hắn mới có thể nhìn thấy dáng vẻ người này trông như thế nào trong ngọn lửa.

Lý Hỏa Vượng khó có thể miêu tả thứ bị đốt cháy trong ngọn lửa đó có được coi là người hay không, ít nhất trong ấn tượng của hắn, người bình thường không thể nào có hai đầu.

Đây còn không phải là Nguyên Anh của La giáo, dù hai cái đầu trong ngọn lửa bị cháy đen thì chúng vẫn có thể vặn vẹo như những trái dưa bị bàn chân giẫm lên.

Không chỉ có hai đầu, mà còn có bốn tay, ba chân, như thể chúng là thứ được cưỡng ép ghép thành từ hai người.

"Không thể tiếp tục dây dưa với tên này nữa! Dù ta giết được hắn nhưng trưởng công chúa vẫn chưa chết thì chuyến này của ta cũng vô ích!"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, nhìn trưởng công chúa đang được thái giám cõng trên lưng chạy trốn.

Rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn, đến khi tất cả những ngôi miếu xung quanh đều bắt đầu bén lửa và bốc cháy, trong đầu Lý Hỏa Vượng bỗng chốc bật ra một giải pháp.

Hắn gập người lại, lao thẳng vào ngôi đền đang cháy ở bên trái, còn tên Hỏa Áo Cảnh toàn thân là lửa kia cũng buộc phải bám theo.

"Hắc vụ đương trung, thụy khí huyền không cương ba ba niết tang! Cố đạt lỗ ứng hóa! Mật đa la thiên thứa!"

Hỏa nhân cả người bén lửa nắm chặt tượng đất sét màu đỏ sẫm đã cháy trong tay, ấn mạnh vào bụng và gắng gượng nhét bức tượng đất sét đỏ sẫm đó vào rốn.

Ngay sau đó, từ trên tượng phật kim thân khổng lồ ở bên cạnh, một thứ nước màu hoàng kim tan chảy ra như thể sống dậy, bao bọc lấy ngọn lửa cuồng nộ, nó chảy xuôi xuống, chặn đường đi của Lý Hỏa Vượng.

Tất cả mọi thứ trong ngôi đền đều bốc cháy, thậm chí cả không khí cũng như thể chuyển sang màu đỏ, chiếc áo choàng trên người Lý Hỏa Vượng tự động bốc cháy ngay lập tức.

Ngay khi Túc Nhất đang điều khiển dòng nước vàng đang cháy và chuẩn bị mạ vàng cơ thể của người trước mặt hắn, một cảnh tượng mà hắn không ngờ được đã xảy ra.

Bên dưới chiếc mũ rộng vành đó không có một ai, mà chỉ có một con chó đã lột da với những xúc tu màu đen trên khắp cơ thể!

"Ừm…không ổn!"

Túc Nhất dường như ngay lập tức nhận ra mình đã trúng kế điệu hổ ly sơn, hắn mang theo ngọn lửa đang cháy hừng hực xung quanh lao về phía bên ngoài ngôi chùa.

Ngay khi Túc Nhất bước đi, hắn cũng mang đi tất cả ngọn lửa, chỉ để lại một mình Lý Tuế đứng trong ngôi đền than với khói đen cuồn cuộn bốc lên.

"Chuyện này sao lại khác với lời cha nói quá vậy?"

Lý Tuế lấy từ trong bụng ra một miếng da người to bằng bàn tay, sau khi xem xét một hồi rồi lại nhét vào, sau đó hắn chạy ra ngoài bằng cả bốn chân như một con chó săn, lao đi với tốc độ chóng mặt.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đã ẩn thân đang bước trên xà nhà, cách rất gần trưởng công chúa trên lưng thái giám.

"Nhanh lên…nhanh nữa lên!"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi, sát ý trong mắt càng ngày càng sâu.

Ngay khi cảm thấy phía sau lưng mình bắt đầu nóng lên, Lý Hỏa Vượng một tay rút kiếm ra, vung về phía trưởng công chúa đang gần trong gang tấc.

Chương 815: Nhuận Trí Ngũ Hành

Lý Hỏa Vượng giương mắt nhìn khe nứt của Đại Tề tương ứng với khoảng cách với trưởng công chúa đang càng ngày càng gần, nhưng cơ thể mảnh mai của trưởng công chúa đột nhiên bắt đầu cử động, nàng đứng dậy bằng một tư thế vượt quá giới hạn của cơ thể con người, dùng hai chân giẫm nhẹ lên vai thái giám, mượn sức giật đó rời khỏi tầm tấn công của Lý Hỏa Vượng.

Những dải ruy băng dưới cạn trên sâu bay ra từ ống tay áo của trưởng công chúa, lay động trong không khí.

Ở khoảnh khắc đó, từ góc nhìn của Lý Hỏa Vượng, ở giữa không trung, tướng mạo thanh tú thoát tục của trưởng công chúa tựa như tiên nữ giáng trần.

Lý Hỏa Vượng không biết đây là thủ đoạn của môn phái nào, nhưng có thể thấy rằng đây có lẽ là hậu chiêu của trưởng công chúa.

Dáng vẻ tay không tấc sắt lúc trước của nàng ta hoàn toàn chỉ là giả vờ, đối mặt với thích khách, nàng rõ ràng có khả năng chống đỡ!

"Bùm bùm!"

Ngọn lửa phía sau đốt cháy đến mức những vết máu trên người Lý Hỏa Vượng phát ra âm thanh lách tách, Lý Hỏa Vượng hơi xoay người sang một bên, ngọn lửa nóng hầm hập không ngừng liếм láp gò mà của hắn.

Trưởng công chúa và cả Túc Nhất lần lượt đứng hai bên trái phải của Lý Hỏa Vượng, hơn nữa giữa các ngôi đền xung quanh, hai ba đoàn vệ binh dần dần bao vây lấy hắn, thợ săn vừa rồi giờ đã trở thành con mồi.

"Là ai phái người tới?"

Đứng trên đỉnh nghỉ mát, trưởng công chúa cao ngạo hất cằm lên, những dải ruy băng trong suốt tản ra xung quanh khẽ đung đưa giống như những con rắn.

Lý Hỏa Vượng không lên tiếng, lúc này hắn đã chuẩn bị sẵn sàng

để liều mạng. Những người có thể tham gia vào cuộc tranh đoạt hoàng vị của Đại Lương không phải kẻ tầm thường, có thể ép hắn đến mức rơi vào tình cảnh này, thực ra trước khi đến hắn đã chuẩn bị tâm lý trước rồi.

"Tuy ngươi đã giết mẹ ta, nhưng bản cung không tính toán, chỉ cần sau này ngươi có thể làm việc giúp ta, những gì người khác có thể cho ngươi, bản cung sẽ cho ngươi nhiều hơn."

Giọng nói của trưởng công chúa vừa kỳ ảo vừa không có độ ấm, khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng dấy lên sự khó chịu.

"Không cần, tại hạ có thể không có cái gì khác, nhưng tuyệt nhiên không thể thếu một lòng trung thành tuyệt đối! Dù ngươi cho ta nhiều hơn nữa, ta cũng sẽ không phản bội đại nhân của ta."

Lý Hỏa Vượng nói xong lời này, nằm ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người, hắn trực tiếp xông tới phía đông có ít người nhất.

"Túc Nhất, đừng phá vỡ tam hồn thất phách của hắn, bản cung muốn truy ra rốt cuộc là ai muốn tấn công ta."

"Vâng, tuân mệnh."

Ôm theo ngọn lửa hừng hực, Túc Nhất truy đuổi gắt gao phía sau Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng đến một mái hiên, một bóng đen nhảy ra khỏi đó và trực tiếp bổ nhào vào người hắn.

"Cha, lớp da đó không giúp ích được gì cả."

Những xúc tu lớn nhỏ của Lý Tuế vặn vẹo chui ra khỏi cơ thể Lý Hỏa Vượng.

"Không dùng được thì tốt, vừa hay, ta đang cần dùng tới nó."

Khi những thị vệ từ tứ phía, trong mắt mang theo sát khí, cầm theo đủ các loại vũ khí lao về phía hắn, Lý Hỏa Vượng nắm lấy da thịt nơi l*иg ngực bị đâm đến máu thịt be bét của hắn, tức giận gầm lên một tiếng, hắn dùng lực kéo ra hai bên, nội tạng trong cơ thể hắn trực tiếp lộ ra ngoài không khí.

"Kim phổi!"

Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt dữ tợn dùng hai tay nắm lấy hai lá phổi của mình, đột ngột xé ra, dùng lực vỗ thật mạnh vào Đại Thiên Lục trên mặt đất.

Cùng với tiếng gầm của Lý Hỏa Vượng, vầng trăng khuyết hình lưỡi liềm trên bầu trời nhanh chóng bị mây đen che phủ, khiến cho vị Bồ tát khổng lồ được xây dựng trên núi lúc này trông như thể nhắm mắt lại.

"Mộc gan!"

Cơ thể của những tên thị vệ chạy tới chỗ của Lý Hỏa Vượng đột nhiên mềm nhũn, chúng trực tiếp ngã nhào xuống đất, thân thể vặn vẹo phát ra những tiếng kêu la thảm thiết kinh người.

Túc Nhất vừa chạy đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, lúc này khuôn mặt càng thêm khiếp sợ.

"Không ngờ...không ngờ lại là nhuận trí ngũ hành?"

Pháp khí được làm từ toàn bộ lớp da của Tâm Tố không chỉ có thể thay thế đổi mệnh, mà trong tay Lý Hỏa Vượng, nó còn có thể thực hiện những mật thuật hiến tế mạnh mẽ chỉ có thể sử dụng một lần đó.

Sách thẻ tre màu máu biến thành những nhuyễn trùng màu da thịt không ngừng vặn vẹo, chui vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng thông qua những vết sẹo trên người, có một số con thậm chí còn leo lên cả xúc tu của Lý Tuế.

Khi tất cả những nơi trống rỗng trong cơ thể được lấp đầy hoàn toàn, Lý Hỏa Vượng cả người kiệt sức, lúc này mới có thể hít một hơi dài, cơn đau trên cơ thể cũng biến mất.

Hắn từ từ chống đỡ lấy cơ thể và bình tĩnh nhìn những người của Áo Cảnh giáo đứng trong ngọn lửa cuồng nộ trước mặt.

"Đến đây."

Lúc này, cục diện vừa rồi đã hoàn toàn đảo ngược, khi Lý Hỏa Vượng đi về phía Túc Nhất, Túc Nhất cả người bốc cháy bắt đầu chậm rãi lùi lại.

Dần dần…hai bên di chuyển càng lúc càng nhanh, trở thành Lý Hỏa Vượng đuổi, còn Túc Nhất chạy.

Khi thấy trưởng công chúa vẫn đứng ở chỗ cũ, Túc Nhất vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

"Công chúa cẩn thận! Người này đã thi triển mật thuật của Áo Cảnh giáo! Trong thời gian ngắn không chết cũng không diệt được! Tuyệt đối không được cận chiến với hắn, cẩn thận những con trùng trên người hắn!"

"Hừ!"

Trưởng công chúa vẻ mặt không hài lòng hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng hạ cằm xuống, soạt soạt, vài bóng đen cùng tiếng thét gào bay về phía Lý Hỏa Vượng với tốc độ cực nhanh.

Chương 816: Quốc Sư

Lúc này, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không thèm né tránh, hắn để mặc cho một bóng đen đâm qua một cú lạnh xuyên tim, một cái lỗ to bằng miệng bát nhanh chóng bị nhuyễn trùng màu da thịt lấp đầy.

"Lý Tuế! Xông lên!"

Khi Lý Hỏa Vượng nghiến răng xông về phía trưởng công chúa, Lý Tuế nhanh chóng lấy ra giấy nghệ viết hai lá bùa, dán lên hai cái xúc tu dày nhất của mình.

Hai xúc tu lập tức phồng lên gấp đôi, chúng đập mạnh xuống đất, một xung lực cường đại mang theo Lý Hỏa Vượng bắn về phía trưởng công chúa trên nóc nhà như một mũi tên.

Trưởng công chúa không ngừng vung vẩy ống tay áo, những dải ruy băng xung quanh nàng vung lên tới tấp, giữa không trung, hình

thành nên một pháp trận lập thể không ngừng biến đổi.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm nhiều như vậy, sau khi một tay cầm Tủy Cốt kiếm chém mạnh, xúc tu của Lý Tuế vẫy một lực thật mạnh về phía bên kia, những nhuyễn trùng trên xúc tu dồn dập rơi xuống, bay về hướng đó.

Khi thấy khe nứt đó dễ dàng cắt đứt dây ruy băng của mình, rồi những nhuyễn trùng chui qua theo khe nứt, sắc mặt của trưởng công chúa trở nên nặng nề, không ngờ thực lực của đối phương trong tích tắc lại tăng lên nhiều như vậy.

Nàng ngay lập tức dùng một dải ruy băng quấn quanh đỉnh đồng bảy tầng cao lớn phía sau, và khi nàng kéo mạnh, cơ thể mềm mại của nàng lập tức bay về phía sau.

Nhuyễn trùng của Lý Hỏa Vượng đang định đuổi theo, nhưng lại bị chặn lại bởi hoàng kim thủy đang bốc cháy.

"Trưởng công chúa! Kế trước mắt là phải tìm cách kéo dài thời gian! Chỉ cần kéo dài đến khi nhuận trí ngũ hành kết thúc! Người này chết là cái chắc!"

Là một thành viên của Áo Cảnh giáo, Túc Nhất giải thích với trưởng công chúa.

"Đúng là phiền phức, nếu đã như vậy, ngươi ở lại giải quyết đi, bản cung hồi cung trước!"

Trưởng công chúa vừa nhấc chân lên định đi, Lý Hỏa Vượng đã chặn ngay trước mặt nàng ta.

"Muốn rời đi? Ta đã trả giá nhiều như vậy, vậy mà ngươi vẫn muốn rời đi!"

Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng đến mức răng nứt ra, hắn ưỡn thẳng người, nắm lấy l*иg ngực của hắn mà đập nát, xương sườn trắng toát trên ngực như những cánh hoa nứt ra dữ dội, những nhuyễn trùng đang nhúc nhích thành từng đám bao phủ lấy trưởng công chúa như một nàng tiên rải hoa.

Cảm nhận được nguy hiểm quá lớn, một túi thơm đeo sợi vàng

trên eo của trưởng công chúa mở ra, những đám mây đầy màu sắc trôi ra từ đó, cố gắng ngăn chặn nhuyễn trùng của Lý Hỏa Vượng.

Những hộ vệ trước đó của Hoàng Thái Hậu cũng đã đến, họ đi theo trưởng công chúa và Túc Nhất cùng bao vây lấy Lý Hỏa Vượng.

Thế nhưng, đối mặt với Lý Hỏa Vượng lúc này đang trong giai đoạn nhuận trí, những người này hoàn toàn không phải là đối thủ, hết người này đến người khác chết đi, Lý Hỏa Vượng dần dần chiếm được ưu thế, trưởng công chúa cũng bắt đầu bị thương.

Chẳng mấy chốc đã đến thời khắc sinh tử, vì mạng sống của mình, ai nấy đều bất chấp liều mạng.

"Quốc sư!"

Một tiếng quốc sư ngay lập tức khiến hành động của mọi người dừng lại, đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Đó là một ông già cưỡi ngược trên một con thanh ngưu, hắn ăn bận đơn giản, đầu đội chiếc nón tre đơn sơ và tay cầm cần câu cá, chầm chậm đi vào trung tâm trận chiến.

Lý Hỏa Vượng nhìn chăm chú vào khuôn mặt của ông lão, hắn đã thấy người này, hắn thật sự là quốc sư của Đại Lương, người mà trước đây từng ở trong hoàng miếu, nhất thời trong đầu hắn hiện lên muôn vàn suy nghĩ.

"Quốc sư! Cứu ta!"

Nước mắt của trưởng công chúa nói rơi liền rơi, cộng với dáng vẻ chật vật, nước mắt như mưa đó, thực sự trông rất đáng thương.

Hoàng Phủ Thiên Cương bước vào trận chiến với vẻ mặt thờ ơ, hắn liếc nhìn Lý Hỏa Vượng lúc này đã hoàn toàn không thể nhận ra, sau đó liếc nhìn vị trưởng công chúa điềm đạm đáng thương, như thể đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khi hắn nhẹ nhàng vỗ vào lưng thanh ngưu, thanh ngưu lập tức tăng tốc độ và dần dần rời khỏi chiến trường.

"Quốc sư! Là ta đây! Trước đây người từng bế ta mà!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, hắn nghe được một giọng nói già nua đầy mệt mỏi.

"Haizz, thế sự xoay vần, nhanh chút cũng tốt, nhanh chút cũng tốt..."

Khoảnh khắc thấy thanh ngưu biến mất giữa màn đêm, Lý Hỏa Vượng đang định ra tay thì thấy hoàng kim thủy đang bốc cháy bỗng trực tiếp bắn vào mặt của trưởng công chúa mà không chút do dự.

"Ahhhhh!"

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc liếc nhìn Áo Cảnh giáo đột nhiên phản bội giữa đường mà không rõ nguyên do, hắn không nói gì, trực tiếp lao về phía trưởng công chúa đang hét lên đau đớn.

Sự phản bội của Túc Nhất đã đè chết ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của lạc đà, dưới sự bao vây tấn công của hai người, trưởng công chúa vốn đã bị thương nhanh chóng bị đánh bại.

Trong con ngươi trong suốt như pha lê của trưởng công chúa, lúc này hiện lên bóng dáng đáng sợ của Lý Hỏa Vượng, thân thể hắn càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cuối cùng Lý Hỏa Vượng duỗi tay phải nhặt lấy cái đầu chết không nhắm mắt trên mặt đất.

Khi nhuyễn trùng đã khoét toàn bộ đầu của nàng thành những lỗ thủng lỗ chỗ, sau khi xác nhận đã chết, Lý Hỏa Vượng ném chiếc đầu lâu trong tay đi, nhìn những Áo Cảnh giáo đã bị dập lửa cách đó không xa.

"Túc Nhất bái kiến đại trưởng lão."

Túc Nhất cung kính cúi đầu hành lễ với Lý Hỏa Vượng

Chương 817: Kim Bài Miễn Tử

"Giờ mới biết gọi đại trưởng lão? Khi mới gặp mặt thì không phải

đại trưởng lão sao?"

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt châm chọc đánh giá than cốc dị dạng trước mặt.

Túc Nhất không giải thích gì mà chỉ nhanh chóng lui về phía sau.

Về chuyện này, Lý Hỏa Vượng không có đuổi theo, bởi vì sự đau đớn trong cơ thể hắn dần dần trở nên nặng nề hơn, thời gian của nhuận trí ngũ hành đã trôi qua rồi.

"Lý Tuế, chúng ta đi."

Lý Hỏa Vượng rời đi theo hướng ngược lại.

Sau một nén hương, Lý Hỏa Vượng chỉ còn là một chiếc vỏ rỗng, dựa vào một cái cây lớn một cách vô hồn.

Một miếng da người to bằng bàn tay chui ra khỏi bụng hắn và nhanh chóng phồng lên dưới cái nhìn của Lý Tuế.

"Điều tra cho ta! Điều tra kỹ lưỡng! Ta nhất định phải tru di cửu tộc người này, lăng trì xử tử!"

Cơ Lâm giận dữ tột độ, hắn gầm lên, âm thanh không ngừng vang vọng trong cung điện, nhưng bá quan văn võ phía dưới không một ai dám hó hé một tiếng, hai tay nắm chặt nguyệt nha bản, im lặng đứng thành một hàng, nhìn xuống mặt đất không chút bụi bặm.

"Điếc cả rồi sao? Hả? Bọn ngươi điếc cả rồi sao? Mẫu hậu của ta! Còn cả hoàng tỷ của ta! Thân phận cao quý như vậy! Lại bị vứt xác vào đồng hoang như một con chó hoang!"

"Hahaha, đây còn là giang sơn của Cơ gia sao? Đây còn là thiên hạ của Đại Lương vĩ đại sao!"

Tập tấu chương dày cộp bị Cơ Lâm ném từ trên ngai vàng cao lớn xuống dưới, rơi tán loạn trong không khí.

Khi tấu chương tán loạn rơi xuống đầu các văn võ bá quan, lần

này, cuối cùng cũng có người lên tiếng, một quan võ bụng bự bước tới phía trước:

"Khởi bẩm bệ hạ, theo thông tin có được từ những người còn sống lúc đó, kẻ đã giết Hoàng Thái Hậu hẳn là một kẻ tu tà đạo!"

"Ta không cần biết hắn tu cái gì! Quả nhân hiện tại chỉ cần cái đầu của hắn! Trong ba ngày nữa, ta phải thấy cái đầu của hắn!"

Buổi triều sớm cứ vậy mà kết thúc trong bầu không khí ngột ngạt này, khi Cơ Lâm với khuôn mặt giận dữ đi xuyên qua hoàng cung và đi về phía tẩm cung của mình, thái giám và cung nữ trong toàn bộ hoàng cung đều im lặng không dám hó hé, vì sợ đυ.ng chạm phải sự xui xẻo của hoàng thượng, nhưng khi Cơ Lâm đến tẩm cung của mình, sự tức giận trên mặt hắn biến mất ngay lập tức, trở thành một loại kɧoái ©ảм đẫm máu.

"Nhĩ Cửu, lần này ngươi làm rất tốt, thanh kiếm này của ngươi quả nhiên vừa nhanh vừa bén! Thực dụng hơn nhiều so với những tên chỉ biết mồm mép lém lĩnh. Nói đi, ngươi muốn ta ban thưởng gì?"

Cơ Lâm vừa nói xong, bóng dáng của Lý Hỏa Vượng lập tức hiện lên từ cột gỗ màu vàng khổng lồ ở góc trái.

"Bệ hạ, ta không cần chức quan cũng không cần tiền bạc, tại hạ chỉ cảm thấy bệ hạ chính là người được thiên mệnh lựa chọn."

Cơ Lâm một thân hoàng bào đẩy đẩy mặt trái nhẫn bóng của mình, chắp tay sau lưng đi vòng quanh Lý Hỏa Vượng nửa vòng.

"Hahaha, không cần chức quan cũng không cần tiền? Nói vậy, ngươi là muốn quả nhân nợ ân tình của ngươi sao?"

Trước câu hỏi của Cơ Lâm, Lý Hỏa Vượng không hề lên tiếng.

Nếu đã thể hiện giá trị cường đại của mình cho hắn rồi, thì tiếp theo tất nhiên phải bắt đầu tính toán làm sao để lợi dụng Cơ Lâm đối phó với Đầu Tử.

Cơ Lâm vươn tay vỗ vai trái của Lý Hỏa Vượng, sau đó lại đưa một bàn tay khác ra vẫy vẫy lão thái giám đang bưng một cái khay

trong góc tường.

Cơ Lâm cầm lấy một kim bài có khắc long văn từ trên khay và nhét vào tay Lý Hỏa Vượng.

"Vật này là kim bài miễn tử, nếu ngươi cầm thứ này, sau này cho dù ngươi phạm phải tội tày trời, cũng có thể dùng cái này để chuộc tội."

Lý Hỏa Vượng cảm nhận kim bài nặng trình trịch trong tay mình, ngay lập tức hiểu ra được một tầng ý nghĩa khác từ nó, sợ rằng chỉ khi hắn là hoàng đế thì thứ này mới có thể phát huy tác dụng, nếu thật sự phải đổi người khác làm hoàng đế, thứ này e là chỉ có thể mang đến tiệm cầm đồ.

"Tạ ơn bệ hạ."

Cơ Lâm bước tới trước một bước, nhìn chằm chằm vào hai mắt của Lý Hỏa Vượng.

"Ta biết điều này không thể bù đắp được hết công lao của ngươi, nhưng ngươi đừng lo lắng, chỉ cần quả nhân có thể tồn tại trên ngai vàng, ngươi chính là công thần lớn nhất của ta."

"Bệ hạ, ngài có hận Tọa Vong Đạo không?"

Cơ Lâm bị câu hỏi của Lý Hỏa Vượng làm cho sững sờ, sao đột nhiên lại nhắc đến Tọa Vong Đạo.

"Bệ hạ, ngài có hận Tọa Vong Đạo không?

Lý Hỏa Vượng lại hỏi.

"Đó là tất nhiên! Năm đó phụ hoàng của ta cũng chính vì Tọa Vong Đạo nên mới băng hà! Bọn chúng chính là kẻ thù giết cha của quả nhân."

Cơ Lâm nghiến răng kèn kẹt nói.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng yên tâm gật đầu, hai tay giơ cao cúi đầu hành lễ trước mặt Cơ Lâm.

"Bệ hạ, tại hạ hiểu rồi, vậy tiếp theo ta phải giết ai..."

Mới bắt đầu chỉ cần châm ngòi đến đây là được, nếu muốn để Cơ Lâm giúp hắn, chỉ dựa vào hai cái đầu này e là không đủ.

"Không vội không vội, quả nhân trước tiên phải xem phản ứng của người khác thế nào mới tính tiếp, chuyện này phiền phức lắm đây, ngươi am hiểu chuyện giết người, nhưng sau đó phải làm sao để xoay chuyển những người ủng hộ họ chuyển sang ủng hộ quả nhân, e rằng ngươi lại không giúp được gì, ngươi về trước nghỉ ngơi đi, lần sau nếu cần ra tay quả nhân sẽ cho người báo tin cho ngươi."

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thoát ra ngoài từ trong bức tường cao màu đỏ của hoàng cung dưới sự bao bọc của một đám ngự lâm quân.

Chương 818: Khách

Trên đường về nhà, Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt nặng nề nhớ lại phản ứng vừa rồi của Cơ Lâm, nghĩ về ý nghĩa đằng sau mỗi sự thay đổi trên gương mặt hắn ta.

Trước kia, Cơ Lâm là người tính tình ngay thẳng, có gì nói đó, nhưng Lý Hỏa Vượng không biết hiện tại hắn ta có còn là người bắt đầu từ lợi ích trước kia hay không, bản thân Hoàng đế Đại Lương không đối phó với Tọa Vong Đạo, nếu sau này muốn đối phó với Đầu Tử, về tình về lý, họ đều không được từ chối.

Nhưng lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng có chút nghi ngờ, tại sao Đầu Tử lại nhất quyết muốn để Cơ Lâm lên ngôi? Cơ Lâm lên ngôi sẽ có ích lợi gì với hắn?

Chuyện này không cần phải hiểu rõ, ngay cả khi Cơ Lâm sẵn sàng sử dụng sức mạnh của quan gia Đại Lương để đối phó với Tọa Vong Đạo, hắn cũng không dám nói hết cho hắn ta biết.

"Chẳng lẽ Cơ Lâm lại là quân cờ làm việc cho Tọa Vong Đạo?"

Trái tim Lý Hỏa Vượng vang lên hồi chuông cảnh giác.

"Lý huynh, chuyện này ngươi yên tâm, Cơ Lâm không phải là Tọa Vong Đạo, cho dù Giám Thiên Ti bất tài đến đâu cũng sẽ không để một người quan trọng dưới mắt mình bị Tọa Vong Đạo thay thế."

Lời nói của Gia Cát Uyên đánh tan sự lo lắng của Lý Hỏa Vượng, hắn gật đầu, nghĩ xem tiếp theo hắn phải phá vỡ cục diện như thế nào.

Điều này rất khó, vì nghĩ đến mọi khả năng có thể xảy ra đều phải suy nghĩ theo hướng ngược lại, liệu Đầu Tử có nghĩ đến chưa.

"Cha, ngươi về rồi, để ta đi hấp màn thầu cho cha."

Lý Hỏa Vượng vừa vào nhà đã bị Lý Tuế chặn lại, tự đắc khoe khoang thành quả của mình.

Nhìn từng cục tròn tròn trong nồi, phía dưới đáy cháy đen thành những cục bột chết không hề phồng lên, Lý Hỏa Vượng nở một nụ cười ảo não, đưa tay ra cầm lấy một cục rồi nhét vào miệng.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng biết rằng mình phải đối phó với một kẻ thù mạnh như Đầu Tử, nhưng chuyện như vậy không thể gấp gáp được, nhưng hễ nghĩ đến Miểu Miểu đang trong tay hắn, lòng hắn làm sao không vội được.

Hắn đưa tay hướng về phía Lý Tuế, vỗ vỗ trên đầu lâu trắng nõn, trái tim mệt mỏi lo lắng của Lý Hỏa Vượng rốt cục cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

"Cha..ta làm có ngon không?"

"Không ngon, lần sau đừng làm nữa."

"Tại sao lại không ngon? Ta thấy màn thầu ta làm ngon lắm mà."

Trong khi cả hai đang nói chuyện, cộc cộc cộc, cánh cửa vừa được đóng lại lại bị ai đó gõ vang lên.

"Đại trưởng lão, Túc Nhất bái kiến."

Lý Hỏa Vượng đang ngồi trên băng ghế dài lập tức ngừng nhai, đi theo Lý Tuế ra cửa.

"Cửa không khóa, vào đi."

Lý Hỏa Vượng lãnh đạm nói, tựa hồ không có chút kinh ngạc nào khi biết đối phương đi theo.

Khi thấy người này phản bội, trực tiếp giúp hắn cùng nhau xử lý trưởng công chúa, Lý Hỏa Vượng liền biết rằng chuyện này có lẽ vẫn chưa kết thúc.

Cánh cửa sân bằng gỗ được đẩy ra, một người đàn ông đội nón rộng vành bằng vải màu đen và khoác chiếc áo khoác rộng thùng thình bước vào.

Cơ thể của hắn ta được bao bọc hoàn toàn bên trong, thông tin duy nhất mà Lý Hỏa Vượng có thể nhận được từ nó là mùi than cốc gay mũi của nó.

Lý Tuế với khứu giác nhạy bén ngay lập tức nhận ra, người này chính là người mà toàn thân là lửa trước đó.

Nhận ra người này chính là kẻ địch cùng cha mình chiến đấu trước đó, thân thể của Lý Tuế lập tức hơi cúi xuống, xúc tu toàn thân bắt đầu vặn vẹo, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ dọa người mới tới.

"Người đến là khách, ngồi đi."

Lý Hỏa Vượng lôi ra một cái băng ghế từ bên cạnh bàn, đẩy về phía người đàn ông.

"Không dám, trước mặt đại trưởng lão không có chỗ cho Túc Nhất."

Túc Nhất vươn đôi bàn tay đã hóa thành than ra, đặt băng ghế sang một bên.

"Nếu ngươi đã biết ta là đại trưởng lão, vậy tại sao trước đây ngươi lại chống lại ta?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Ban đầu, đệ tử vì một số chuyện vặt vãnh mà nợ công chúa một ân tình, dù biết thân phận của đại trưởng lão, nhưng đệ tử cũng không thể nói mà không giữ lời, nhất định không được để đại trưởng lão động vào nàng ấy nửa phân."

"Ồ, vậy tại sao sau đó ngươi lại phản bội?"

"Nếu đệ tử đã thi triển toàn bộ khả năng của mình nhưng vẫn không thể ngăn cản được đại trưởng lão, đệ tử cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, ân huệ này cũng coi như đã trả xong."

Túc Nhất nói như một lẽ đương nhiên.

"Thân là đệ tử của Áo Cảnh, đại trưởng lão gặp khó khăn, đệ tử không thể không giúp, Túc Nhất đương nhiên phải giúp đại trưởng lão cùng nhau giải quyết trưởng công chúa."

"Coi như con người ngươi cũng thật thà, đúng là chuyện nào ra chuyện đó, đúng không?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra, đè xuống cái miệng đang gầm gừ nhè nhẹ của Lý Tuế.

"Người sống ở đời, không ít người nói khó khăn đến mức hồ đồ, nhưng ta vẫn cảm thấy tính toán rõ ràng một chút thì tốt hơn."

"Vậy làm sao ngươi lại nhận ra ta là Đại trưởng lão, lỡ đâu ta không phải người của Áo Cảnh giáo thì sao?"

"Có thể thi triển nhuận trí ngũ hành nhưng vẫn có thể sống sót, không nghi ngờ gì nữa, ngài chính là Đại trưởng lão!"

Túc Nhất vừa nói xong liền bắt đầu tham bái với Lý Hỏa Vượng.

Đối mặt với Túc Nhất trước mặt, Lý Hỏa Vượng mỉm cười, ngồi đó nhìn hắn ta một lúc lâu rồi mới đột ngột lên tiếng.

"Còn muốn tiếp tục nói chuyện phiếm sao? Nếu ngươi muốn tiếp tục nói chuyện, ta có thể nói chuyện với ngươi cả đêm."

"Đại trưởng lão sao lại nói vậy."

"Hôm nay ngươi tới đây rốt cuộc là muốn làm gì!"

Giọng của Lý Hỏa Vượng hơi cao lên.

Chương 819: Số Lần Đăng Giai

Sau khi đắn đo một hồi, Túc Nhất thận trọng nằm rạp xuống đất trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Túc Nhất sẵn sàng trả giá tất cả để đổi lấy đăng giai chi pháp của Đại trưởng lão!"

Nhìn Túc Nhất trước mặt, Lý Hỏa Vượng lúc này cũng hiểu được tên này dính lấy mình để làm gì.

Lý Hỏa Vượng không từ chối ngay vấn đề của người này, mà bắt đầu suy nghĩ xem liệu người này có giúp được gì cho hắn trong việc xử lý Đầu Tử hay không.

"Đầu Tử của Tọa Vong Đạo, ngươi có biết không?"

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng Túc Nhất vẫn lập tức trả lời.

"Tất nhiên ta biết, vài ngày trước, Đầu Tử đã gây ra một động tĩnh rất lớn ở Thượng Kinh thành."

"Vậy ngươi thấy trong Áo Cảnh giáo, có ai có thể đối phó được với Đầu Tử?"

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng người về phía trước.

Túc Nhất suy nghĩ chốc lát rồi trả lời.

"Nếu chỉ xét về thực lực, ba vị ngũ kiếp đại trưởng lão là đủ rồi."

"Ngũ kiếp."

Khi Lý Hỏa Vượng ném ra một nghi ngờ, Túc Nhất lập tức biết ý nhận lấy.

"Người trong Áo Cảnh giáo mỗi lần đăng giai xong, trên người sẽ tăng thêm một kiếp, qua ba lần là có thể có được chức danh đại trưởng lão, mà ngũ kiếp đại trưởng lão, tất nhiên là người có năm lần đăng giai thành công."

Nói xong, Túc Nhất hơi bối rối ngẩng đầu lên nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Đại trưởng lão, ngài không biết những chuyện này sao?"

Lý Hỏa Vượng không trả lời, thay vào đó hắn đang bị chấn động bởi tin tức bùng nổ từ lời nói của người này.

"Thương Khương Đăng Giai có hiệu quả? Số lần đăng giai càng nhiều sức mạnh càng lớn? Năm lần đăng giai là có thể lợi hại hơn cả Đầu Tử."

"Không chỉ Thương Khương Đăng Giai, mà các công pháp đăng giai khác cũng có tác dụng này. Mỗi lần đăng giai, khoảng cách với Tam Hủy càng gần, càng có thể sử dụng sức mạnh đó để sử dụng cho bản thân..."

"Bây giờ trong Áo Cảnh giáo người có số lần đăng giai cao nhất là mấy kiếp?"

"Trong truyền thuyết thì có mười kiếp."

"Người có mười kiếp đó tên là gì."

"Cổ Thần."

"Cổ Thần bất tử, gọi là huyền huyền chi môn, là thanh thiên địa căn, có vật hỗn thành, thiên tiên địa sinh."

Lời nói của đối phương lập tức đưa Lý Hỏa Vượng trở lại vài năm trước, nhớ đến một tượng thần ngồi xếp bằng trên thập tự giá.

Theo hiểu biết trước đây về thập tự miếu, Cổ Thần chính là nhục thân thành thánh duy nhất, hơn nữa còn là một người phàm trần, cướp được một phần thiên đạo từ trong tay Tam Hủy.

Trải qua mười kiếp nạn là có thể nhục thân thành thánh, trái tim của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên hừng hực.

Thương Khương Đăng Giai quả nhiên đúng như mong muốn, leo xuống từng bậc một, và cuối cùng có thể trở thành thần! Đây là điều mà Lý Hỏa Vượng không hề biết tới.

"Vậy còn chờ gì nữa! Ta chỉ cần Thương Khương Đăng Giai vài lần là có thể dễ dàng đánh bại Đầu Tử rồi! Vậy thì cục diện khó khăn hiện tại đã có cách giải quyết rồi."

Nhưng Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ đến đây, những ký ức thống khổ về những lần Thương Khương Đăng Giai trong quá khứ phút chốc tràn ngập trong đầu hắn.

"Mẹ, ta không phân biệt được, ta thực sự không thể phân biệt được."

"Không...Không thể nào! Những người này cũng không phải do ta giết! Ngôi làng này cũng không phải ta phá hủy!"

"Hỏa Vượng, tại sao hả."

Lần trước là Dương Na, vậy lần này lại là ai? Mẹ ruột của ta sao? Ta phải làm chuyện gì tàn nhẫn với Tôn Hiểu Cầm mới có thể có được sự đau đớn đến tận cùng đây? Không, không được, ta không làm, bà ấy không phải giả, bà ấy là mẹ của ta."

Khi nhìn thấy mọi thứ xung quanh Lý Hỏa Vượng bắt đầu hơi nhúc nhích, Túc Nhất bỗng chốc thấy kinh ngạc, vô thức lùi về sau sân.

"Ta không sao! Ta không sao."

Lý Hỏa Vượng đưa tay ôm lấy nửa khuôn mặt của mình, đau đớn nói.

"Lý huynh, chắc chắn sẽ có cách khác, tuyệt đối đừng làm như vậy, Thương Khương Đăng Giai cần phải giết con giết cha, tội ác tày trời, hơn nữa lần sau càng khó hơn lần trước, nếu ngươi thực sự làm như vậy thì ngươi có khác gì một kẻ độc ác như Đầu Tử!"

Dưới sự khuyên nhủ của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng dần dần ổn định lại.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm như vậy, ta nhất định sẽ tìm

được cách khác!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn Túc Nhất trong sân, giả bộ bình tĩnh hỏi:

"Không sao đâu, ngươi vào đây, chúng ta nói chuyện tiếp."

"Đại trưởng lão, ngài đã tu luyện công pháp cổ quái gì vậy? Tại sao lại xảy ra dị tượng như thế?"

Túc Nhất bước trở vào phòng, lòng đầy nghi ngờ.

"Ta hỏi ngươi, ngươi còn chưa nhìn thấy Đầu Tử, tại sao ngươi lại đánh giá ngũ kiếp đại trưởng lão có thể đánh bại được Đầu Tử? Ta cũng đã từng thử qua Thương Khương Đăng Giai, ngoại trừ việc nhạy cảm hơn với nỗi đau và cải thiện khả năng chữa bệnh của mình thì hoàn toàn không có sự thay đổi nào khác."

Lý Hỏa Vượng đã bình tĩnh lại, bắt đầu theo bản năng nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của người này, dù sao cũng chỉ là lời nói miệng, không ai có thể phân biệt được thật giả.

"Đại trưởng lão, chuyện này không cần nghi ngờ, chỉ cần qua được năm kiếp thì đã không còn là người phàm nữa, hơn nữa, Tọa Vong Đạo không giỏi giao đấu chính diện, ngũ kiếp đại trưởng lão là đủ."

"Nhưng Đầu Tử là thủ lĩnh của Tọa Vong Đạo, hắn giỏi nhất là lừa người, nếu hắn thật sự muốn trốn, cho dù toàn bộ trưởng lão đi tìm hắn cũng chỉ là mò kim đáy bể, chuyện này thì thế nào, trong giáo đã đi tìm hắn lâu như vậy, tại sao vẫn không tìm được hắn."

"Các ngươi cũng đang tìm Đầu Tử, tại sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi ra câu hỏi này, lập tức tự bản thân có được câu trả lời.

"Đúng nhỉ, suy cho cùng Áo Cảnh giáo cũng được coi là danh môn chính phái, Giám Thiên Ti chắc chắn cũng đã từng tới tìm bọn họ."

Chương 820: Thư

Từ sau khi Túc Nhất nói cho Lý Hỏa Vượng biết Giám Thiên Ti đã mời Áo Cảnh Giáo cùng đối phó Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng hiểu ra lần này mình tìm cách giải quyết từ chỗ hắn e là tìm sai chỗ rồi. Nếu Áo Cảnh Giáo thực sự có cách khắc chế Đầu Tử, Đầu Tử cũng sẽ không nhảy ra uy hiếp mình.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế dài thở nhẹ một hơi, nói với Túc Nhất trước mắt:

“Được rồi, ngươi đi đi. Xích mích tối hôm đó của chúng ta chấm dứt, sau này ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta.”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Túc Nhất lập tức ngẩn người, cất giọng căng thẳng nói:

“Đại trưởng lão, vậy về chuyện bí quyết thăng cấp.”

“Không có bí quyết hay không bí quyết gì hết!”

Lý Hỏa Vượng dường như nghĩ đến điều gì, cảm xúc bắt đầu trở nên nóng nảy.

“Ngươi biết nỗi đau tột cùng của thể xác và tâm hồn rốt cuộc đau khổ thế nào, tuyệt vọng thế nào không! Đám tự bạo daˆᴍ các ngươi còn muốn chạy theo tìm, cút xa chút đi.”

Trong tiếng mắng của Lý Hỏa Vượng, Túc Nhất chậm rãi lùi đến trong viện, hắn nhìn Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế dài trong phòng, đắn đo một lúc, từ từ lên tiếng:

“Đại trưởng lão, hôm nay gặp phiền phức rồi.”

“Ngươi là đại trưởng lão Áo Cảnh Giáo, nếu trong giáo có đệ tử nào giúp được, thì xin cứ dặn dò.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu đưa tay chán nản xua tay với hắn:

“Các ngươi không giúp được, nếu các ngươi thực sự muốn giúp, thì các ngươi đã giúp từ lâu rồi.”

Nghe thấy lời này, Túc Nhất cũng không nói nữa, quay người định

rời khỏi viện. Nhưng đúng lúc tay của hắn nắm vào chốt cửa gỗ, giọng truyền ra từ trong đấu bồng rộng lớn của hắn:

“Trưởng lão, đệ tử có lời này có lẽ hơi càn rỡ, nhưng tất cả phiền não trên đời đều là vô căn cứ trước nỗi đau thăng cấp.”

“Là đệ tử Áo Cảnh Giáo, chúng ta sớm muộn gì cũng dồn hết tinh lực vào chính đạo.”

Với những lời điên cuồng của kẻ điên tự cuồng này, Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm tốn sức tranh cãi với hắn, quay lưng lại không nhìn hắn.

“Đại trưởng lão.”

“Rốt cuộc ngươi đã xong chưa?”

Lý Hỏa Vượng bỗng quay người, một tay nắm thanh kiếm, nhưng bất ngờ nhìn thấy Túc Nhất khom lưng nhặt một bức phong thư màu vàng gạo lên.

“Đại trưởng lão, hình như ngươi có thư.”

“Thư.”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ đi đến, đưa tay nhận lấy, nhìn bức thư.

“Ngươi có việc riêng thì đệ tử đi trước đây, nếu có việc gì quan trọng ở chùa, ta sẽ cho người đến báo cáo với ngươi, dù sao ngươi cũng là đại trưởng lão của Áo Cảnh Giáo.”

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không nghe lọt lời của Túc Nhất, nhìn chằm chằm nội dung bức thư không chớp mắt.

“Bạch Linh Miểu bị Đầu Tử bắt cóc, Bạch Linh Miểu viết thư cho ta.”

Ngón tay Lý Hỏa Vượng run run nhanh chóng xé phong thư, lấy thư ra.

“Lý sư huynh, ngươi khỏe không? Đã lâu như vậy không liên lạc với ngươi, thực sự có lỗi với ngươi.”

“Thực ra ta muốn liên lạc với ngươi từ lâu rồi, nhưng bọn họ không cho. Ta không thể viết bọn họ là ai, sợ viết ra rồi cũng sẽ bị bọn họ sửa lại, nhưng bọn họ rất tốt với ta, không bạc đãi ta.”

“Sau khi ta rời đi, chắc chắn ngươi sẽ đi tìm ta khắp nơi, Lý sư huynh yên tâm, ta sẽ nhanh được về thôi, chưa đến hai năm mà ngươi nói, qua khoảng thời gian nữa ta có thể về, đúng rồi, bánh quả hồng ở đây rất ngọt, ta gửi cho ngươi một ít. Vợ, Bạch Linh Miểu.”

“Hai năm? Hai năm? Làm sao Bạch Linh Miểu biết hai năm!”

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng khẽ co lại, bỗng bị kéo về trước đây. Cách tấm lưới sát, mình đã nói với Dương Na được cha vác bỏ đi:

“Dương Na, ngươi đợi nhé! Cho ta ba năm! Không! Hai năm! Chỉ cần cho ta hai năm!”

“Đúng thế! Không sai được! Bạch Linh Miểu chính là người rời bỏ ta lúc đó, thực ra Dương Na lúc đó chính là Bạch Linh Miểu của thế giới này chiếu rọi! Lúc đó nàng bị người ta bắt đi.”

Lý Hỏa Vượng cầm thư trong tay, hưng phấn đi đi lại lại trong phòng! Lá thứ này có ý nghĩa rất lớn!

“Có lẽ Đầu Tử không bắt cóc Bạch Linh Miểu! Từ đầu đến cuối là hắn lừa ta!”

Suy đoán này khiến hắn phấn chấn, nhưng đúng lúc Lý Hỏa Vượng càng nghĩ nhiều, một tên ăn xin ăn mặc rách rưới thò cái đầu vào từ cửa, vẻ mặt đầy áy náy.

“Lão đại Hồng Trung! Ầy, thật có lỗi, vừa nãy chỉ lo đưa thư, suýt nữa quên bánh quả hồng.”

Hắn xách một giỏ trúc bằng đôi tay bẩn thỉu, thở hổn hển đi vào.

Tên ăn xin vừa đặt giỏ xuống, đi về phía Lý Tuế như rất thân thiết:

“Ôi trời, hân hạnh hân hạnh! Ngươi là chó của lão đại Hồng Trung phải không? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lý Hỏa Vượng nhìn phong thư trong tay, lại nhìn sang tên ăn xin đang trêu chọc Lý Tuế, nỗi kích động trong lòng lắng xuống.

“Nghĩa là sao, Đầu Tử cảm thấy dạo này ta làm quá nhiều việc, dùng lá thư cảnh cáo ta.”

“Hay là Đầu Tử đang gạt ta! Bạch Linh Miểu thực sự không ở bên hắn!”

“Bành!”

Lý Hỏa Vượng đưa một tay ra, bóp cổ tên ăn xin, trực tiếp ép lên tường. Lý Hỏa Vượng không hỏi tên của người này, mà lấy dao găm ra, lật da mặt của hắn. Sau khi lật mấy lớp mặt người, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một tấm Cửu Vạn đang nháy mắt ra hiệu về phía mình.

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì!”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Chương 821: Đến Thượng Kinh

“Ôi trời, ta có thể làm gì, chẳng phải là đưa thư à, ta thực sự không ăn vụng bánh quả hồng đó, chỉ gửi đến chút này thôi.”

“Yên tâm, ngươi không nói thật cũng không sao, ta sẽ cho ngươi nói thật! Ta đều biết Ảo Cảnh và Tọa Vong Đạo! Ngươi tự chọn đi!”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi nói, mở túi dụng cụ hành hình dưới tà áo mình. Keng keng keng trong tiếng kim loại va vào nhau, Lý Hỏa Vượng bỗng phát hiện nụ cười chế nhạo trên mặt đối phương rất bất thường.

Khi hắn nhanh chóng buông tay bóp cổ đối phương, Cửu Vạn này trực tiếp mềm nhũn nằm dưới đất, không còn nhúc nhích, hắn đã chết.

....

“Quan gia, chúng ta chỉ là đoàn kịch, không có gì để điều tra. Ngươi xem, đây đều là trang phục biểu diễn. Ha ha ha.”

Lữ Trạng Nguyên tỏ vẻ mặt lấy lòng giải thích với vệ binh đang kiểm tra.

Nhưng vệ binh của Thượng Kinh Thành cũng không thèm nhìn hắn một cái, sau khi lục soát rối tung những thứ trong xe ngựa, lạnh mặt ném giấy thông hành trên tay lên mặt Lữ Trạng Nguyên.

Lữ Trạng Nguyên vội vàng đưa tay nhận lấy giấy thông hành, đỡ lấy cẩn thận, phải cất kỹ thứ này, ở Đại Lương mà không có nó thì đúng là khó mà đi lại được.

Quan trọng hơn là, thứ này là của tiểu đạo gia để lại, mất là mất luôn.

Khi hắn thận trọng nhét giấy thông ành vào trong túi bên trong áo, Lữ Trạng Nguyên mới dẫn những người khác đi qua bức tường thành dày đó.

Đi qua bức tường thành, cảnh trước mắt lập tức khiến tất cả mọi người hoa mắt, đây là Thượng Kinh, thành trì lớn nhất toàn thiên hạ.

Rất nhiều người trầm trò ngạc nhiên trước tòa nhà cao chọc trời hai bên đường, càng cảm thấy ngạc nhiên với phong cách trang hoàng nhà cửa khác hoàn toàn với những chỗ khác của Thượng Kinh.

Tất cả mọi người đều ngắm hoa cả mắt, kể cả những vật hiếm có khó thấy ở chợ lớn, ở đây thì chỗ nào cũng thấy.

Cẩu Oa mua một cái trống lắc bề mặt màu hồng tinh xảo ở sạp hàng, sau khi lắc vài cái, lập tức vui vẻ cười ha ha.

“Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi cái này, có mất mặt không hả?”

Lữ Tú Tài khoanh hai tay trước ngực ở bên cạnh tỏ vẻ mặt khinh thường.

“Ngươi quản ta làm gì, vẫn tốt hơn ngươi, hồn phách sắp bị đám gái trong kỹ viện hút đi rồi, chảy cả nước dãi xuống đất cũng không biết lau.”

Cẩu Oa nhét cái trống lắc vào trong lòng mình, lên tiếng phản bác.

Lữ Tú Tài còn định nói gì, Lữ Trạng Nguyên dẫn đầu lên tiếng:

“Chúng ta đã đến đây rồi, thì tìm một chỗ dừng chân trước đi.”

Lữ Trang Nguyên cảm thấy mình cũng không làm gì, nhìn khắp xung quanh thì phát hiện hai canh giờ đã trôi qua.

Thấy Cẩu Oa không nói gì, Lữ Trạng Nguyên dẫn mọi người đi tìm nhà trọ trước, tìm khắp ngõ ngách, bọn họ đi vào một nhà trọ nhỏ nhất, tuy là nhà trọ nhỏ nhất có thể tìm được, nhưng sau khi Lữ Trạng Nguyên hỏi giá, lập tức kinh hãi đến khóe mắt co giật, đắt quá rồi.

“Mười sáu bát mì Dương Xuân.”

Đợi khi tiểu nhị của nhà trọ bỏ đi với vẻ mặt khinh bỉ, Lữ Trạng Nguyên ho nhẹ một tiếng nói:

“Thực ra mì cũng rất ngon, chúng ta đã lâu không ăn mì rồi, đổi khẩu vị.”

Lúc này Lý Tú Tài không tập trung chú ý vào mì, hắn khẽ cau mày lại gần Cẩu Oa hỏi:

“Thế nào? Đến Thượng Kinh rồi, nhưng Thượng Kinh lớn như vậy, chúng ta tìm sư phụ và sư nương bằng cách nào.”

Cẩu Oa lấy đôi đũa từ ống trúc đặt lên miệng:

“Ngươi vội cái gì, nóng vội không ăn được đậu phụ nóng, ngươi hiểu không? Ăn xong mì đã rồi tính, Tào Tháo ta thông minh như vây, còn không nghĩ ra cách chắc?”

“Hừ, ngươi thông minh, nếu ngươi thông minh thì khắp thiên hạ không có người ngốc.”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng Lữ Tú Tài cũng không hỏi nữa, đưa tay lấy ra nửa đoạn thanh Đồng Tiền Kiếm được bó dây thừng, tiếp tục nghiêm túc ghép lại từng mảnh.

Mì Dương Xuân được đưa tới, tuy là mì Dương Xuân rẻ nhất, nhưng trước mặt những người ăn trong gió ngủ trong sương, nó vẫn là sơn hào hải vị.

Đúng lúc cả đoàn kịch nhà họ Lữ xì xụp ăn mì, mấy người mặc tơ lụa từ bên ngoài nhà trọ bước vào, trò chuyện với một người trung niên trong sảnh.

“Ôi Ngô chưởng quầy, vinh hạnh vinh hạnh.”

“Ha ha ha, lão Vương, rạp hát của ngươi dạo này thế nào rồi?”

“Ôi trời, đây chẳng phải là Triệu viên ngoại của chúng ta ư, sao sắc mặt khó coi thế, tiệm thuốc nhà người sập rồi hả?”

Lữ Trạng Nguyên đang vùi đầu ăn mì nghe thấy lời này, lập tức vươn cổ ra thật dài, hưng phấn nhìn qua đó. Nghe ngóng kỹ một hồi, hắn cũng không màng ăn mì nữa, dùng tay áo lau miệng, phủi bụi trên người đi về phía đó.

“Cha ngươi đi đâu đấy.”

Cẩu Oa hỏi Lữ Tú Tài.

“Hừ! Hắn có thể đi đâu, lão bất tử đó đi mua quan tài cho mình rồi!”

Lữ Tú Tài vừa nói xong lời này với vẻ mặt chán nản, lập tức một tràng cười lớn vang lên từ phía Lữ Trạng Nguyên.

“Đây là nơi nào? Đây là Thượng Kinh! Ngươi tưởng ngươi họ Cơ à, ngươi mà cũng xứng mua nhà hát ở nơi này? Đừng nói ngươi không có tiền, kể cả có tiền thì ngươi cũng không mua nổi.”

“Chỉ chút bạc này, lại còn vọng tưởng mua nhà hát ở Thượng Kinh! Ha ha ha! Một góc trong rạp hát của ta, một buổi tối cũng nhận được tiền thưởng nhiều hơn chỗ này.”

Lữ Trạng Nguyên quay lại với sắc mặt khó coi, không nói một lời ngồi về vị trí cũ, tiếp tục ăn mì.

Chương 822: Cách

Đợi nuốt hết xuống bụng, hắn hằm hằm đứng lên:

“Chúng ta đi! Đi tìm nhà trọ khác, chỗ này có rẻ nữa thì chúng ta cũng không ở!”

“Ôi ôi ôi, con hát hạ lưu cũng có cốt cách đấy.”

“Mẹ kiếp!”

Lữ Tú Tài mắng chửi giơ nửa thanh Đồng Tiền Kiếm trong tay lên, nhưng lập tức bị đại ca Lữ Cử Nhân của mình ôm chặt:

“Tú Tài, đừng gây chuyện.”

Đợi ra khỏi nhà trọ, Lữ Cử Nhân vừa buông ra, liền bị Lữ Tú Tài đá mạnh một cái.

“Được! Ta không quản! Mẹ kiếp, ta cũng không phải là con hát, họ mắng các ngươi chứ không phải ta! Bây giờ ta là cao nhân thần thông! Cẩu Oa, chúng ta đi tìm sư phụ.”

Cẩu Oa thấp giọng nói với Lữ Cử Nhân mấy câu, nhanh chóng đi theo:

“Ấy, ngươi chậm thôi, chạy nhanh thế làm gì, ngươi biết hiện giờ Lý sư huynh đang ở đâu hả.”

Lời của Cẩu Oa khiến Tú Tài đi đến cầu đá bèn dừng lại, tỏ vẻ mặt ghét bỏ nói với thuyền hoa phía xa:

“Ngươi giống như bọn họ! Có thần thông bày trước mặt, cũng không biết học hỏi như đứa trẻ con! Ngày nào cũng nghĩ đến nhà hát đoàn kịch hạ lưu đó! Ngang tàn ức hiếp người nhà mình, lại sợ sệt người ngoài.”

“Ha, chẳng phải ngươi muốn giết chết hắn hả? Sao lại hận sắt

không thành thép rồi?”

“Đương nhiên ta muốn giết chết hắn! Ngươi tưởng ta chỉ tùy tiện nói thôi hả? Bây giờ ta quay về giết chết lão già mà không chết đó!”

“Được rồi được rồi, còn tìm Lý sư huynh không hả? Ngươi coi đi xa như vậy là để đi chơi tết thanh minh hả?”

Lời của Cẩu Oa khiến Tú Tài bất bình quay người lại:

“Chẳng phải ngươi có cách tìm sư phụ à? Có cách gì?”

“Đi theo ta là được, Tú Tài, ngươi khách sáo với ta một chút, sư phụ ngươi là sư huynh của ta, ngươi phải gọi ta là sư thúc.”

Tú Tài và Cẩu Oa đi khắp nơi trong Thượng Kinh phồn hoa, Cẩu Oa không đi nơi nào khác, chỉ đến cửa nhà trọ quán rượu.

Chỉ lúc sau, hắn tìm được người mình muốn tìm, một đám ăn xin đang ăn cơm thừa canh cặn ‘soạt soạt soạt”, Cẩu Oa quăng đi quăng lại xâu tiền đồng trong tay, đi về phía đám ăn xin.

Sau khi thấy đám ăn xin chú ý đến, Cẩu Oa cười ha ha, nói với đám ăn xin:

“Ta muốn tìm một người, ai giúp được, xâu tiền đồng này là của các ngươi.”

“Đây là cách của ngươi hả?”

“Suỵt! Đừng xen ngang.”

Cẩu Oa cầm xâu tiền lắc lư trước mặt đám ăn xin:

“Ta muốn tìm hai người, một người là đạo nhân, mặc đạo bào màu đỏ, trên người còn có hai thanh kiếm, người còn lại là phụ nữ, nàng rất trắng, trắng như kiểu lợn chết.”

“Ta biết! Sáu ngày trước, Tiểu Dữu Tử nói đưa thư cho một người ở Thành Nam! Người đó hình như mặc đạo bào màu đỏ!

“Ồ, Tiểu Dữu Tử đó đâu rồi, hắn đưa thư đến đâu?”

“Hắn đi đưa thư chưa về, Thành Nam bị đám ăn xin khác chiếm cứ, ta không dám đi tìm hắn.”

Khi một cánh tay bẩn thỉu tóm về phía xâu tiền đồng, hắn bỗng giơ xâu tiền lên cao:

“Ngươi nói chuyện không đâu vào đâu, ta cần làm gì? Ta hỏi bây giờ họ ở đâu?”

“Thấy họ, đưa ta đi gặp họ, xâu tiền này mới là của các ngươi.”

Dưới sự sai khiến của đồng tiền, đám ăn xin tản ra, bắt đầu tìm kiếm.

“Tú Tài, về thôi, bây giờ chỉ cần đợi là được.”

Cẩu Oa tỏ vẻ mặt đắc ý nói.

“Thực sự có thể tìm được sư phụ ư?”

Tú Tài bán tin bán nghi.

Nghe thấy giọng điệu Lữ Tú Tài đầy vẻ không tin tưởng, Cẩu Oa tràn đầy lòng tin lên tiếng:

“Ngươi không nên hỏi vậy, đó là một xâu tiền! Nếu tìm được thật, một kẻ ăn xin có thể đổi đời, cho nên đám ăn xin đó chắc chắn sẽ hết lòng đi tìm Lý sư huynh!”

“Hơn nữa đám ăn xin quen thuộc Thượng Kinh Thành này hơn ai hết, nhanh hơn so với việc tự chúng ta đi tìm lung tung khắp nơi.”

Nói một lúc, hắn lại bổ sung thêm một câu:

“Dương Tiểu Hài ngày xưa từng làm ăn xin, hắn nói cho ta biết cách này, nghe hắn nói, rất nhiều người tìm người bằng cách này.”

“Cả nửa ngày mới biết không phải là cách ngươi nghĩ ra.”

Lữ Tú Tài tỏ vẻ mặt khinh bỉ.

“Ta sử dụng thì là cách của ta.”

Hai người vừa nói vừa đi về, khuôn mặt Lữ Tú Tài hiện ra vẻ mơ hồ:

“Lâu như vậy rồi, cũng không biết sư phụ có ở Thượng Kinh không, nhưng sau khi chúng ta tìm được sư phụ thì sao, ngươi nghĩ đến sẽ làm gì chưa?”

“Tìm được rồi ấy à.”

Cẩu Oa vuốt cằm suy nghĩ:

“Nếu hắn không sao, đương nhiên là tốt, chúng ta vui vẻ cùng về thôn Ngưu Tâm.”

“Nếu hắn phát bệnh thật, thì lấy dây xích chúng ta mang đến xích lại, đợi hắn tỉnh táo.”

“Nếu hắn gặp phải rắc rối gì khác, Tiểu Mãn cũng dặn dò rồi, lập tức báo tin về thôn Ngưu Tâm, bọn họ sẽ đến giúp.”

“Chẳng may hắn chết, thì đưa về chôn cất đàng hoàng trên núi Ngưu Tâm, chiếc áo thọ mua ở cửa hàng quan tài ban đầu không trả lại được, ta vẫn giữ.”

“Làm sao sư phụ ta có thể chết được! Hắn không thể chết!”

Lữ Tú Tài đáp lại chắc như đinh đóng cột.

“Ầy, chẳng phải nói là chẳng may mà, ta cũng không mong hắn chết, ầy, đợi đã, Tú Tài, phía trước chẳng phải là đoàn kịch nhà các ngươi à?”

Lời của Cẩu Oa khiến Lữ Tú Tài nhìn về phía con phố xa xa, hắn phát hiện chính là người nhà mình. Đi đến gần, Cẩu Oa phát hiện sắc mặt cha mình rất xấu, ủ rũ buồn sầu, ba chiếc xe ngựa cũng đỗ ở bên đường, dường như không biết nên đi hướng nào.

“Lão bất tử, làm sao thế?”

Lữ Tú Tài hỏi đại ca Lữ Cử Nhân của mình. Lữ Cử Nhân cũng tỏ sắc mặt khó coi thở dài một hơi:

“Vừa nãy từ chỗ người thuyết thư cha chúng ta được biết, ở nước Đại Lương này, người hát kịch không được phép đi học thi trạng nguyên, ở đây, con cháu của người hát kịch đều chỉ có thể làm người hát kịch.”

Chương 823: Nhịn Nhục

“Thi trạng nguyên cái gì! Mẹ kiếp, phục thật đấy, ngươi mù à? Có thần thông không học, lại học cái đó.”

Lữ Tú Tài tức giận:

“Tên nhóc lông còn chưa mọc hết nhà ngươi, ngươi thì hiểu cái gì!”

Lữ Trạng Nguyên hiếm khi đỏ mặt vươn cổ, nổi giận quát Lữ Tú Tài, giơ ba ngón tay lắc mạnh trước mặt hắn:

“Nhà họ Lữ chúng ta có tất cả ba con trai! Ba quả trứng gà không thể để trong một cái giỏ! Hiểu không.”

“Tú Tài ngươi muốn học thần thông, ta không ngăn ngươi! Nhưng thần thông có lợi hại đi nữa thì cũng là con đường nguy hiểm! Nhìn xem tiểu đạo gia lợi hại như vậy, cũng phải đi qua quỷ môn quan bao nhiêu chuyến, ngươi có lợi hại như hắn không!”

“Ngươi đi con đường này, những người nhà họ Lữ khác không thể đi theo! Cử Nhân kế thừa đoàn hát kịch nhà họ Lữ là con đường ổn định! Tương lai Đồng Sinh thi trạng nguyên là đường ra của nhà họ Lữ chúng ta! Như vậy chẳng may con đường nào không đi được nữa, thì có thể đi con đường khác!”

Bất ngờ hoàn toàn, Lữ Tú Tài ngẩn người ở đó, từ trước tới nay Lữ Trạng Nguyên chưa từng nói với mình, trước nay hắn chỉ ra lệnh cho mình phải làm cái gì không nên làm cái gì, không hề giải thích.

Hắn vẫn luôn tưởng rằng Lữ Trạng Nguyên xem thường mình,

càng phản đối mình học những cái đó, không ngờ trong lòng hắn, mình cũng là một con đường ra của nhà họ Lữ, cho dù là con đường nguy hiểm. Nhất thời trong lòng Lữ Tú Tài dâng lên cảm xúc phức tạp.

“Ừm, đoàn kịch ở đâu đến đây hả? Lại đến giở trò ngang ngược trên địa bàn của Kim Tiền Báo ta hả?”

Mấy tên lưu manh vô lại đứng chẳng ra đứng vây lại, trừng mắt nhìn bọn họ:

“Đã nộp tiền hiếu kính chưa? Chưa nộp thì mau chóng bổ sung đi.”

“Cút đi cho ta.”

Lữ Tú Tài cầm thanh kiếm, tiền đồng trong lòng ào ào bay lên, ngưng tụ thành kiếm.

Đúng lúc Cẩu Oa tưởng rằng đám người đối phương sẽ bị dọa sợ bỏ chạy khắp nơi, nào ngờ mấy tên lưu manh vô lại cười lớn ha ha ha, tên lưu manh dẫn đầu giả bộ nghiêm túc đi đến trước mặt Lữ Tú Tài, vẻ mặt cao ngạo.

“Ta gặp nhiều loại nhà quê như ngươi rồi, thực sự tưởng rằng học được chút gì đó thì không biết trời cao đất dày hả?”

“Biết đây là nơi nào không? Dưới chân thiên tử! Giám Thiên Ti chỉ ở cách đây vài con phố, là rồng thì ngươi cũng phải cụp đuôi cho ta, là hổ thì ngươi cũng phải nằm xuống cho ta, các anh em ta là người canh cổng Giám Thiên Ti, ngươi có gan thì động vào xem, có tin ta gọi các anh em ta đến bắt hết các ngươi vào ngục không.”

Khi nghe thấy từ Giám Thiên Ti, mặt Cẩu Oa biến sắc, ban đầu Lý sư huynh đã giải thích cho mình về nha môn Giám Thiên Ti này.

Hắn lập tức che l*ng ngực mình theo bản năng, bên trong có Như Ý mà Lý sư huynh cho mình, không thể bị Giám Thiên Ti phát hiện.

Cẩu Oa bị dọa sợ vội vàng đến gần bên cạnh Lý Tú Tài, thấp giọng khuyên nói:

“Đừng hành động bừa bãi! Chỉ là mấy tên ngu ngốc thôi, không

động vào được, không động vào được."

Lữ Tú Tài dừng tại chỗ, vẻ mặt âm u bất định, chém kiếm trong tay cũng không phải, không chém cũng không phải.

"Sao còn muốn để ông đây đợi, nhanh nhẹn chút đi."

Đúng lúc này, Lữ Trạng Nguyên tươi cười đi lên, tay cầm ít bạc vụn, miệng nói những lời may mắn đi về phía đám lưu manh.

Lữ Tú Tài nắm chặt Đồng Tiền Kiếm trong tay, hằm hằm gõ mạnh xuống đất:

"Chúng ta đi! Thượng Kinh ức hïếp người quá rồi!"

Mình vất vả học thần thông trong thời gian dài như vậy, kết quả đến Thượng Kinh này lại bị mấy tên lưu manh ức hïếp, thật ấm ức.

"Có thể đi đâu được hả?"

Lữ Trạng Nguyên mặt đầy nếp nhăn lấy ra tẩu thuốc, xì soạt hút.

"Đi đâu mà không được? Thực sự không được, thì về nhà! Những người hát kịch ở quê chúng ta có thể thi trạng nguyên! Mua nhà hát vẫn rẻ hơn!"

"Mất rồi, mất từ lâu rồi."

Lữ Trạng Nguyên thở dài một hơi:

"Cũng may chúng ta chạy nhanh, hoàng đế ở quê hương cũng bị lôi ra chém đầu rồi, nghe nói Tứ Tề cũng bị diệt vong rồi."

"...Diệt vong rồi."

Lữ Tú Tài vẻ mặt chấn hãi nói ra chữ "vong" vô cùng xa lạ.

Tuy hắn cũng không hề quan tâm mình là người nước nào, nhưng khi được biết nơi mình ở hơn mười năm bỗng nhiên không về được nữa, liền hiện vẻ mặt chấn hãi:

"Vậy cả đời chúng ta cũng không quay về được."

“Trong mươi năm, e là đừng nghĩ tới, nghe nói Hậu Thục cũng rất loạn lạc, cũng không biết thế giới giết chóc này bao giờ mới có thể thái bình.”

Lữ Trạng Nguyên cầm tẩu thuốc đã hút xong gõ lên mép tay của mình, rồi cắm lại vào sau gáy mình.

“Tế Oa Tử, đi thôi, chúng ta tìm nhà trọ nghỉ ngơi, chỗ này đắt quá, cũng không biết có thể tìm được giường lớn không.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng Lữ Trạng Nguyên vẫn lặng lẽ chịu đựng như con trâu vàng già, kéo cái cày sắt trên người tiếp tục đi về phía trước.

“Không, Gia Cát huynh, ngươi không hiểu đầu tử, hắn đang cảnh cáo ta bằng bức thư đó! Chỉ cần có gì dính đến hắn, bất luận trong lòng có bao nhiêu khả năng xấu nhất, thì không phải nghi ngờ gì! Chắc chắn là thật.”

Lý Tuế mở miệng, lộ ra răng nanh đầy miệng và ba xúc tu ngáp một cái.

Chương 824: Bế Tắc

Nàng vươn dài móng tay trước hai cánh tay, đẩy mạnh cơ thể về phía sau, dùng lực vươn vai, sau đó ngồi khoanh chân trên bàn Bát tiên, gối cái đầu thon dài lên hai cánh tay, tiếp tục nhìn Lý Hỏa Vượng tự nói với không trung.

“Cha lại đang nói chuyện với những người vô hình đó sao? Trước đây ta cũng nhìn thấy bọn họ, nhưng bây giờ ta không nhìn thấy nữa rồi.”

“Thật muốn biết họ đang nói chuyện gì, chỉ nghe cha nói, hoàn toàn không hiểu đang nói chuyện gì.”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày day huyệt thái dương của mình, đi đi lại lại một hồi lâu, tiếp tục lên tiếng nói:

“Gia Cát huynh, Gia Cát huynh, chúng ta dừng lại trước đi, cứ tranh đoạt tiếp chỉ lãng phí tinh lực thôi.”

“Được, dù như ngươi nói, Bạch Linh Miểu không sao, không lâu nữa nàng có thể tự quay về, vậy chúng ta cũng không cần làm gì hết, không phải ư? Chúng ta chỉ cần đợi, sự việc sẽ được giải quyết, đương nhiên là tốt, nhưng có thể không? Ta ở chỗ rách nát này, trước nay chưa từng có may mắn!”

“Nếu Bạch Linh Miểu thực sự ở trong tay Đầu tử thì sao? Nếu ta ngồi đợi chết như vậy, thì nàng sẽ chết! Ta không đánh cược nổi!”

“Huống hồ không đơn giản chỉ là vì Bạch Linh Miểu, mà càng là vì bản thân chúng ta, Đầu tử đã ra tay với ta! Nếu chúng ta không phản kích, thì sự việc như này sẽ không bao giờ kết thúc!”

“Nội dung trong thư đó thực sự không nói lên điều gì! Có lẽ Bạch Linh Miểu viết bức thư đó thật! Nhưng đừng quên họ là Tọa Vong Đạo! Ta thấy nhiều kiểu lừa gạt như này rồi! Thậm chí Hồng Trung của ta cũng có! Nói không chừng Bạch Linh Miểu đã bị cấm nhốt, nhưng bản thân nàng cũng không phát hiện được điều này!”

“Tọa Vong Đạo muốn nhốt một người, thậm chí cũng không cần dùng võ lực! Chỉ dựa vào cái miệng là có thể khiến một người cam tâm tình nguyện ở một chỗ đến chết!”

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở gấp gáp của Lý Hỏa Vượng, hai khả năng hoàn toàn trái ngược nhau, khiến lúc này hắn rất lo lắng.

Hắn cũng hy vọng Bạch Linh Miểu không sao, mình cũng không cần phải tham dự vào những việc này, trực tiếp về thôn Ngưu Tâm, bình yên sống qua ngày là được, nhưng hắn thực sự không dám đánh cược.

Hắn đi đi lại lại mấy vòng, giọng bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng nói với cửa sổ phía xa:

“Bây giờ ta thực sự nóng vội, nhưng hiện giờ cục diện không có chút phần thắng như này, ta thực sự rất khó không nóng vội!”

“Muốn đối phó với người không biết vị trí, lại không biết mục tiêu, trong tay còn có con tin Bạch Linh Miểu, ta thực sự thực sự…”

Lý Hỏa Vượng vừa nói được một nửa bèn dừng lại, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng bỗng nhiên sáng lên, lại lên tiếng hỏi với cửa sổ trống:

“Gia Cát huynh, ngươi nói thật chứ?”

“Ừm..ừm..đây là vấn đề, ta phải tìm cơ hội thử nghiệm! Nhưng không sao, đều là chuyện nhỏ, nếu thực sự như ngươi nói, chúng ta đối phó với Đầu tử cũng sẽ không bó gối khoanh tay như hiện giờ.”

“Nhĩ tham quân có nhà không?”

Nghe thấy tiếng hỏi ngoài cổng gỗ, Lý Hỏa Vượng lập tức liền nói:

“Gia Cát huynh! Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến! Cơ hội đến rồi!”

“Ta có nhà, cửa không khóa! Vào đi!”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, cổng viện được đẩy mở từ bên ngoài, một lão thái giám mặt thoa phấn trắng, tay cầm cây phất trần vàng không mang theo gì, một mình đi vào.

Lý Hỏa Vượng biết hắn, thái giám này là người truyền tin cho Cơ Lâm trước đây.

“Khụ..khụ..”

Lão thái giám đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, nâng cằm hắng giọng:

“Nhĩ Cửu tiếp chỉ.”

Còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng phản ứng lại, hắn rút ra một cuốn sớ vàng, đưa cho Lý Hỏa Vượng, rồi quay người trực tiếp bỏ đi.

Khi Lý Hỏa Vượng còn đang nghi hoặc mở thánh chỉ vân rồng, Lý Tuế bên cạnh cũng đi đến cùng xem.

Nhưng chỉ xem một lúc, Lý Tuế không xem nữa, bên trên viết rất nhiều chữ, nàng cũng biết không ít, nhưng ghép lại thì mình hoàn toàn không hiểu viết gì:

“Bên trên viết ‘bảo ta đừng vào cung, Cơ Lâm sẽ tự xuất cung.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, thánh chỉ trong tay nhanh chóng tự cháy, chỉ một lúc đã cháy hết không còn gì.

“Lại đánh nhau à?”

Lý Tuế hưng phấn dựng tai:

“Vậy ta giúp ngươi lột da.”

“Không lột được, phải đợi bên trong mọc xong, bây giờ ta chỉ còn lại một lớp da thôi, lúc này lột đi, thì không còn gì hết.”

“Ồ, vậy à, vậy bây giờ chúng ta đi không?”

“Đừng vội, có việc phải xử lý đã.”

Lý Hỏa Vượng nói xong đi vào phòng, chuyển một cái vò rau muối

ở góc tường, hắn không muối rau, bên trong là thi thể đã chết trước đây của hắn.

Tuy thi thể này không có ngũ tạng cũng không có da, nhưng dù sao cũng là cơ thể của tâm tố, thiên linh địa bảo như tâm tố, không chừng sau này sẽ còn dùng đến. Lý Hỏa Vượng ôm cái vò đi đến cái hầm ẩn dưới gầm giường, mở ra đặt vào trong, sau đó hắn đứng lên, ôm một cái vò muối rau khác ở góc tường đến.

Bên trong cũng là thi thể của tâm tố, tuy thi thể này có ngũ tạng nhưng không có đầu, thi thể không đầu này là thi thể đóng giả Hồng Trung đi lừa gạt Giám Thiên Ti rồi bị chặt đầu.

Lúc đầu sự việc gấp gáp, chỉ xử lý chống thối rữa rồi tìm chỗ chôn.

Sau đó xảy ra nhiều chuyện, bận đến quên mất, nếu không phải bỗng dưng nhớ đến trong lúc xử lý thi thể lần này, Lý Hỏa Vượng cũng suýt quên mình đã chôn ở đâu.

Chương 825: Thử

Nhìn thấy hai cái vò giấu dưới hầm, Lý Hỏa Vượng nắp cái hầm lại:

“Đi thôi, xem lần này Cơ Lâm lại bảo chúng ta làm gì.”

Nơi gặp nhau là một sòng bạc, sau khi Lý Hỏa Vượng thuận lợi thắng ba trăm mười tám lạng bạc, hắn được mời đến dưới hầm ở hậu viện.

Dưới sự vây quanh của một đám thái giám, Lý Hỏa Vượng gặp Cơ Lâm lần nữa, nhưng tình hình của hắn trông không ổn lắm, tai trái mất một nửa, trên mặt cũng bị để lại vết sẹo sâu có thể thấy cả xương.

“Bệ hạ, mặt người làm sao thế?”

Cơ Lâm ôm con mèo không ngừng vuốt ve, khuôn mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn:

“Không có gì, quả nhân tìm người giết người khác, đương nhiên người khác phải tìm người đến giết quả nhân, rất công bằng.”

“Không ngờ trong cung lại dơ bẩn như vậy, xem ra phải quét dọn thật kỹ.”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này lập tức kinh hãi trong lòng, lúc này Cơ Lâm không thể chết.

“Bệ hạ, có cần ta đến bảo vệ ngươi lúc ta không đi làm việc không?”

“Không cần, bên cạnh quả nhân vẫn có người tài, tự bảo vệ không vấn đề, ngươi cứ làm việc sở trường của ngươi đi.”

Cơ Lâm vung tay, thái giám bên cạnh bưng một cuộn tranh đến.

Lý Hỏa Vượng nhận lấy cuộn tranh trên khay, phát hiện bên trong là một tấm bản đồ quần thể kiến trúc vô cùng chi tiết.

Bố cục mỗi gian phòng và mục đích sử dụng của mỗi phòng đều được viết rất rõ ràng, hơn nữa phía dưới còn có ba chữ màu đỏ được viết rất nhỏ, Nhân Vương phủ.

“Nhân Vương Phủ.”

Lý Hỏa Vượng cau mày ngẩng đầu nhìn sang Cơ Lâm.

“Nhân Vương là nhị ca của quả nhân, có tin đồn rằng trong cung phụng hắn có không ít tà tu không tồn tại được dưới ánh sáng, tà tu giết mẫu hậu của ta và hoàng tỷ của ta, chính là những người trong số cung phụng của hắn.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra sau đây mình phải làm gì, hắn không nói gì, hành lễ với Cơ Lâm xong, cầm bản đồ quay người rời đi.

“Nhĩ Cửu, làm cho tốt! Chỉ cần ngươi giúp quả nhân lên ngôi, quả nhân chắc chắn không phụ ngươi!”

Tuy Thượng Kinh Thành rộng lớn, nhưng cũng rất dễ tìm được Nhân Vương Phủ.

“Vương phủ không xây dựng trên đất phong vương gia, mà xây dựng ở Kinh Đô, đúng là kỳ lạ.”

Lý Hỏa Vượng quỳ một chân trên nóc nhà, lặng lẽ nhìn tấm hoành khổng lồ phía xa.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm:

“Ừm, đúng là như vậy, có lẽ từ ban đầu, hoàng gia đã hạ quyết tâm phải nuôi sâu độc.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, hư ảnh cơ thể có màu sắc chậm rãi ẩn vào trong mái ngói, còn cơ thể ẩn thân lại bắt đầu chậm rãi lần mò đi về phía Vương Nhân Phủ.

Bức tường khổng lồ cao chọc trời không thể ngăn được Lý Hỏa Vượng lúc này, xúc tu của Lý Tuế vượt qua đầu tường dễ như trở bàn tay.

Lý Hỏa Vượng lập tức cảm nhận được mấy chỗ canh gác ngầm phía sau bức tường, nhưng hắn không lặng lẽ bỏ đi, mà lại gần một chỗ canh gác ngầm trong đó.

Sau một nén hương, Lý Hỏa Vượng đứng trên một xà ngang nhà, cúi đầu nhìn thái giám đứng yên bên cửa sổ phía dưới.

Người này đang nhìn chằm chằm ra bên ngoài không chớp mắt thông qua lỗ nhỏ trên cửa sổ, hắn là một trong lính gác ngầm của Vương Nhân Phủ.

“Thử với hắn đi.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói với Gia Cát Uyên, vừa đưa tay nắm thanh Tích Cốt Kiếm.

“Chém!”

Lý Hỏa Vượng trên xà ngang vung mạnh xuống dưới, lặng lẽ vung một đường lịch sử Đại Tề qua.

Nhưng lần này, đường lịch sử không chém người này thành ba đoạn như trước đây, mà trực tiếp phủ cả người hắn vào.

“Đợi đã, chưa phủ hết hoàn toàn, nửa lòng bàn tay của người này còn ở lại Đại Lương.”

“Lý huynh, ngươi vung thêm một đao, xem ở Đại Tề người đó còn sống không.”

Vẻ bình tĩnh trên mặt trước đó biến mất, lúc này, trông Gia Cát Uyên vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao việc này cũng liên quan đến mấu chốt Lý Hỏa Vượng có thể đối kháng với đầu tử hay không.

“Lý Tuế, chốc nữa ta lại vung một kiếm, ngươi nhớ đưa nhãn cầu của mình vào xem, nhớ nhất định phải kéo ra ngoài trước, đừng để lại bên trong.”

“Cha, ta biết rồi, ngươi yên tâm đi.”

Sau khi dặn dò Lý Tuế kỹ càng, Lý Hỏa Vượng lại nắm chặt Tích Cốt Kiếm lại vung mạnh một cái, khe hở vô hình giữa đại Tề và Đại Lương vừa xuất hiện, một bóng đen lập tức chui ra từ trên người Lý Hỏa Vượng, kèm keo tàn ảnh bay vào trong.

Một khắc trước khi khe hở đó biến mất, xúc tu quấn lấy nhãn cầu của Lý Tuế mới rút ra.

“Cha, người đó có ở đó, vẫn còn sống, hắn ôm tay gãy của mình, mở cửa sổ hét lớn gì đó ra bên ngoài.”

“Tốt quá rồi!”

Lý Hỏa Vượng hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

“Điều này cho thấy thanh kiếm này không những có thể giết người, cũng có thể đưa người đến Đại Tề an toàn! Không chỉ là người khác, chỉ cần sử dụng thỏa đáng, thậm chí có thể đưa bản thân ta đến Đại Tề!”

“Như vậy thì có thể thực hiện cách của Gia Cát Uyên rồi!”

Lý Hỏa Vượng tỏ ra muốn hành động ngay, chỉ mong bây giờ lập tức đến Đại Tề, nhưng hắn cố gắng kiềm chế.

“Đã đến đây rồi, giải quyết xong Nhị Vương rồi tính, hai bên đều không thể chậm trễ, nếu không, cho dù tìm được đầu tử, không có sự giúp đỡ của Cơ Lâm cũng không giải quyết được đầu tử.”

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, cắm Tích Cốt Kiếm to rộng trong tay về sau lưng, lần mò đi ra theo xà ngang.

Đã có bản đồ của Cơ Lâm, Lý Hỏa Vượng không hề bị lạc đường ở Vương phủ như mê cung này, trực tiếp lẻn về phía tẩm cung của Nhị Vương phủ.

Chương 826: Quỷ Dị

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đến nơi, lại phát hiện mình tìm hụt, Nhân Vương không có ở đó.

“Nửa đêm còn không ngủ, tên này có thể chạy đi đâu chứ.”

Lý Hỏa Vượng mở bản đồ ra, quan sát kỹ một lúc, rồi cất bản đồ đi, sang hướng đông tìm kiếm.

Đi tìm mấy chỗ liền, Lý Hỏa Vương cũng không tìm thấy, nhưng cuối cùng hắn vẫn tìm được thuận theo tiếng hát kịch.

Trên sân khấu kịch khí thế và treo đầy đèn l*иg, các vở kịch khác nhau được biểu diễn luân phiên với hơn trăm người diễn, đặt ở bên ngoài, chọn ra ai ai cũng là người xuất sắc, trình độ này cao hơn đoàn nhà họ Lữ của Lữ Trạng Nguyên không biết bao nhiêu lần.

Mà bao nhiêu đoàn kịch ra vào như vậy, tất cả đều đến hát cho một người phía dưới.

Lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt của Nhân Vương, đó là một người trung niên sắc mặt nhợt nhạt, bờ môi trắng nhợt, nếu không phải hắn mặc long cổn bào, Lý Hỏa Vượng thực sự không nhìn ra người này là người tranh giành hoàng vị với Cơ Lâm.

Lúc này hắn nheo mắt, nằm trên một phụ nữ mập mạp, ba ngón tay đeo bộ móng sắc nhón nạm vàng và ngọc, gõ lên đầu gối mình theo nhịp điệu.

Lý Hỏa Vượng ngồi xổm dưới tán cây rời ánh mắt khỏi khuôn mặt hắn, lướt nhìn người bên cạnh hắn.

Lý Hỏa Vượng không biết cung phụng tà tu trông như thế nào, hiện giờ nhìn từ diện mạo của những người này, không có ai giống tà tu.

“Trực tiếp ra tay thì không được, ở đây quá rộng, hơn nữa còn đông người, nếu cung phụng của Nhân Vương trốn trong đám người này, đến đánh lén ta, thực sự quá tiện.”

“Hơn nữa cũng không thể đi theo vết xe đổ, có lẽ Nhân Vương giống trưởng công chúa đó, chưa biết chừng cũng tẩm ngẩm tầm ngầm mà đánh chết voi.”

Nghĩ đến những điều này, Lý Hỏa Vượng lặng lẽ ngồi xổm ở đó đợi cơ hội.

Một canh giờ trôi qua, đến hai canh, đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng Nhân Vương định xem kịch suốt đêm, đoàn kịch trên sân khấu cũng dừng nghỉ.

Người hai chiếc kiệu to bằng người khí thế được xác lên, Nhân Vương đưa một đám thái giám đi về phía tẩm cung.

Cứ như vậy, Lý Hỏa Vượng đi theo kiệu, vẫn không tìm được điểm nào bất thường.

Lý Hỏa Vượng vốn không tin người dám tranh hoàng vị lại không đề phòng, đặc biệt là sau khi mình đã giết thái hậu và trưởng công chúa, hắn lập tức lên mười hai phần tinh thần.

Cùng với Nhân Vương vào tẩm cung, đám người bên ngoài đó dần giải tán, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ hội đã đến, cẩm thận đi theo vào.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng bất ngờ là, kể cả trong tẩm cung để ngủ này, tiếng hát kịch vẫn không kết thúc.

Thuận theo tiếng hát, Lý Hỏa Vượng tìm được Nhân Vương nằm nghiêng trên giường, một người phụ nữ đứng trước giường hắn đang hát kịch.

Từ cách hóa trang của nàng, có thể nhìn ra người phụ nữ này là hoa đán.

Tuy khuôn mặt hoa đán này đã được hóa trang, nhưng nàng lại không mặc gì trên người.

Lý Hỏa Vượng ở trên mái nhà nhìn tất thảy mọi thứ bên dưới rồi lẳng lặng đưa tay ra lấy hai con ngươi đang cuốn trong xúc tu của Lý Tuế xuống.

“Nhân Vương chơi cũng ghê quá nhỉ.”

Gương mặt thiếu dương khí của Nhân Vương giờ đây đã được trang điểm thành nhân vật tiểu sinh trong vở kịch, lúc này hắn đang đối hý vô cùng kịch liệt với Hoa Đán nhưng cả hai người đều đang nằm trên giường vừa động đậy vừa hát.

Nghe được những lời nói thô lỗ của bọn chúng, tay phải Lý Hỏa Vượng tái nhợt đi vì siết quá mạnh, nếu không phải vì không tìm thấy tai Lý Tuế đâu thì có lẽ hắn đã giật đứt tai nó ra rồi.

Mỗi phút mỗi giây Lý Hỏa Vượng đều sẵn sàng, hắn sẵn sàng nhân lúc bọn chúng lơ là cảnh giác để rồi động thủ.

“y ya~Y~Thấu tâm can~Hôn da thịt ưm~”

Khi âm điệu khúc hý càng lúc càng cao, đôi mắt Lý Hỏa Vượng chợt bừng lên sát ý, hai chân hắn đạp mạnh rồi rút kiếm ra lao xuống.

Tích Cốt kiếm trong tay hắn mang theo một chút dư ảnh chém thật mạnh vào Nhân Vương đang nằm trên giường.

Khe nứt đại diện cho Đại Tề bị chém ra, một tiếng hét chói tai vang lên cùng một tấm lưới chống muỗi trong suốt bằng kim loại cực mỏng xuất hiện chặn giữa Lý Hỏa Vượng và Nhân Vương.

Đây rõ ràng là phương án đề phòng thích khách của Nhân Vương, dẫu vậy thì cho dù thứ này có tác dụng gì thì đứng trước vết nứt này nó cũng hoàn toàn vô dụng, dễ dàng bị cắt đứt mất.

Hoa Đán nằm trên giường nhìn thấy tất thảy những điều kỳ lạ trên đỉnh đầu hơn cả Nhân Vương đang leo dậy, gương mặt trang điểm ấy tỏ ra sợ hãi kinh hồn bạt vía.

“n~công~!”

Vừa hát dứt gia điệu u sầu đó, hai tay Hoa Đán đẩy mạnh Nhân Vương trên người mình xuống khỏi giường. Tuy nhiên Lý Hỏa Vượng đã lường trước được điều này nên đã cố tình kéo dài vết nứt.

Không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, vị Hoa Đán cùng Nhân Vương vừa ngã xuống giường ngay lập tức bị chém làm hai mảnh, máu tươi của họ dần nhuốm đầy mặt đất xung quanh.

“Có mỗi thế này thôi à? Có hơi bị dễ dàng quá không đấy”

Khi Lý Hỏa Vượng đang dân cảm thấy chắc chắn thì một người da vàng nhỏ cỡ một nắm đấm chui ra từ mái tóc của Nhân Vương.

Nó thậm chí còn chẳng thèm biến to ra mà dùng thân thể mi nhon của mình lao ra ngoài.

“Không ngờ trên người Nhân Vương còn có thứ này!!”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng rút kiếm ra đuổi theo.

Nhưng khi binh khí trong tay Lý Hỏa Vượng sắp chém được vào người Nhân Vương đang bỏ chạy thì một nhóm con rối bóng chui ra từ gầm giường với lấy cái bóng của Lý Hỏa Vượng khiến hắn không thể ngọ nguậy nổi.

Chương 827: Khiêu Thần Tài

Sau khi xúc tu của Lý Hỏa vượng nhanh nhẹn khua khoắng dập tắt đi hai ngọn nến thì đám rối bóng kia cũng biến mất theo, Lý Hỏa

vượng lấy lại sự tự do cho chính mình. Nhung chỉ trong khoảng thờ gian ngắn ngủi ấy thôi mà Nhân vương khi nãy còn be bé bằng cái nắm tay thì giờ đây đã biến trở lại kích thước bình thường, tuy nhiên lúc bấy giờ cơ thể hắn vẫn chỉ mỏng manh như giấy.

Tiếng cồng chiêng dồn dập vang lên kéo theo làn khói trắng bay vào từ nhũng cánh cửa gỗ xung quanh, che đi cơ thể mỏng manh của Nhân vương.

“Mau đi chết cho ta!!”

Lý Hỏa vượng đâm mạnh Tích Cốt kiếm trong tay về phía Nhân vương vừa biến mất, vết nứt nhanh chóng bay ra rẽ ngang làn khói trắng.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa vượng thất vọng là, phía sau lớp khói trắng được rẽ ngang ra lại không hề có cơ thể của Nhân vương mà lại xuất hiện một quái nhân đeo mặt nạ đen trắng, tay cầm thỏi vàng khổng lồ.

Chiếc mũ quan đồng tiền lớn trên đầu người này lắc lư qua lại, hai chân như thể không có khớp chân, hắn vừa lắc lư vừa nhảy về phía hắn theo nhịp chiêng

Khi nhìn thấy hai đồng tiền ở phần mắt của mặt nạ thì Lý Hỏa vượng không thể không biết thân phận của người này nữa.

“Khiêu Tài Thần đúng không?”

Lý Hỏa vượng nghiến chặt răng siết chặt Tích Cốt kiếm trong tay rồi không hề e dè xông về phía vị Thần Tài đeo mặt nạ này.

Nếu đánh lén đã không còn tác dụng thì chỉ còn cách lấy cứng chọi cúng mà thôi, nhất định phải giải quyết gọn Nhân vương trước khỉ quân tiếp viện của Nhân vương phủ tói. Khi hai người ngày càng gần thì Lý Tuế đã động thủ trước. Một chiếc xúc tu chui ra từ cổ áo bên trái của Lý Hỏa vượng cuốn lấy Đồng Tiền kiếm trên lung hắn rồi chém về phía Thần Tài.

“Lý huynh, mau thu thanh kiếm này lại! Trên thanh kiếm đó chỉ toàn là đồng xu thôi!” “Két leng keng!”

Lời nhắc nhở của Gia Cát Uyên mới nói được một nửa thì mấy đồng tiền nhanh chóng dài ra theo đường chỉ đỏ quất về phía đối phương như cây roi.

Khi những đồng xu va chạm với thỏi vàng thì toàn bộ những đồng xu trên Đồng Tiền kiếm đều rung lên, vượt cả tầm kiểm soát của Lý Tuế.

Tất cả những đồng xu nằm tứ tung đều bị hút vào thỏi vàng như thể bị một lực từ trường mạnh hút vào.

Tiếp đó khi Thần Tài vỗ mạnh vào thỏi vàng trong tay thì những đồng tiền ấy cũng tụ lại trở thành một thanh kiếm bay ngược trở lại về phía Lý Hỏa vượng.

Lý Hỏa vượng đã dùng Đồng Tiền kiếm lâu như vậy rồi mà lại bị đối phương nắm quyền điều khiển chỉ trong một tích tắc.

“Xoẹt!”

Lý Hỏa vượng ngay lập tức vung Tích Cốt kiếm trong tay chém lại lần nữa khiến Đồng Tiền kiếm bay về phía Đại Tề.

Ngay sau đó, hồi chuông báo động trong lòng Lý Hỏa vượng chợt vang lên. Hắn vô thức quay lại đâm Tích Cốt kiếm trong tay lên phía trên đỉnh đầu.

“Xoẹt!”

sàn nhà dưới chân Lý Hỏa vượng bật lên trong nháy mắt khiến đám bụi mù bên trong bay lên. Tám chiếc xúc tu của Lý Tuế cũng theo đó mà cắm xuống đất, chỉ có vậy mới có thể chống lại áp lực mạnh mẽ nhường ấy.

Một đồng tiền khổng lồ được hợp thành từ những mảnh bạc vụn như một ngọn núi đè lên Tích Cốt kiếm.

“Lý Tuế! Tiếp kiếm!”

Ngay khoảnh khắc xúc tu đen cuốn lấy chuôi kiếm của Tích Cốt kiếm thì Lý Hỏa vượng cúng rút Tử Tuệ kiếm của mình ra chém vào tay trái hắn.

Cánh tay bị gãy nhanh chóng biến thành móng vuốt vồ về phía kẻ địch.

Nhân cơ hội này Lý Hỏa vượng lại tiếp lấy Tích cốt kiếm rồi kéo giãn khoảng cách vói đối phương.

Lý Hỏa vượng vừa thoát khỏi nguy hiểm bèn quan sát kẻ đã đánh lén mình. Người này giống với nam nhân Khiêu Tài Thần lúc trước, trên mặt hắn cũng đeo một tấm mặt nạ đồng tiền y hết nhung bộ đồ trên người thì trông vô cùng khác biệt

VỊ hán tử cao tám thước này cưỡi trên mình con báo Đồng Tiền đang gầm thét, trên người thì mặc giáp Đồng Tiền nặng trịch, trên tay cầm một cây chùy bạc, trên lung còn cắm bốn lá cờ vàng có viết chữ Tài.

“VÕ Thần Tài? văn Thần Tài?”

Lý Hỏa vượng liếc qua một lượt hai kẻ địch trong làn khói trắng.

Trong lúc đang nói, hai tên văn Thần Tài và VÕ Thần Tài một trái một phải bao quanh người Lý Hỏa vượng bắt đầu đi vòng quanh, tiếng chiêng đinh tai nhức óc vẫn vảng vẳng bên tai.

“Cứ thế này thì không ổn, cho dù ta có đối phó hết với hai kẻ này thì e rằng Nhân vương đã chạy mất tăm hơi từ lâu rồi.”

Lý Hỏa vượng lo lắng nghĩ, một loạt các suy nghỉ hiện ra trong đầu hắn rồi lại biến mất. Khi hắn thấy trong làn khói trắng xuất hiện thêm mấy bóng đen, Lý Hỏa vượng siết chặt chuôi kiếm của Tích Cốt kiếm trong tay rồi vẩy mạnh trước mặt mình.

vết nứt lần này rất lốn, nó lớn đến mức có thể để một người chui qua.

“Lý Tuế! Xông vào trong!”

Cơ thể Lý Hỏa vượng nhanh chóng thay đổi, khi đến bên phần rìa của khe nứt, khoảng cách đến Đại Tề gần trong gang tấc, đến mức hắn có thể nhìn thấy bên trong có nhũng gì-

Đây chính là cách mà Lý Hỏa vượng bỗng nhiên nghĩ ra, đó là sử

dụng Đại Tề làm bàn đạp nhằm thoát khỏi vòng vây giữ của đám người Đại Lương này.

Khi Lý Tuế lấy ra hai lá bùa rồi dán lên chân Lý Hỏa vượng, hắn dùng toàn lực rút ngắn khoảng cách với vết nút lại gần hơn một chút, nhung như vậy vẫn chưa đủ!

Chương 828: Pháp Giáo

Khe nứt do Tích Cốt kiếm chém ra không hề bất động mà nó không ngừng bay vụt về phía trước như ánh sáng.

vì vậy, nếu Lý Hoả vượng muốn đi vào thì tốc độ của hắn nhất định phải nhanh hơn nó, nhung lúc bấy giờ đôi bên vẫn mãi chỉ cách nhau một chút.

“Ta còn có thể nhanh hơn nữa! Ta còn có thể nhanh hơn nữa!!”

Lý Hoả vượng không ngùng gào lên, tốc độ của hắn cũng theo đó mà được đẩy nhanh hơn hắn, chẳng bao lâu sau hắn đã đi vào khe nút đang dần thu hẹp lại.

vừa tới Đại Tề, Lý Hỏa vượng gắng sức bổ nhào về phía trước bên trái, sau khi khe nút làm rách áo choàng của hắn thì nó cũng nhanh chóng biến mất.

Lý Hỏa vượng thở dài một hơi rồi mới dáo dác quan sát bốn bề xung quanh mình lúc này.

ở Đại Lương, nơi này là tẩm cung của vương gia và dường như ở Đại Tề cũng chẳng khác biệt là bao, căn phòng này rất lớn rất trống trải.

Nhung nhũng mảnh ngói võ trên trần, cỏ dại mọc trong góc phòng cùng nhũng đồ dùng đã bám đầy bụi trần đã chứng minh thời huy hoàng của nơi này chỉ tồn tại trong quá khứ mà thôi.

“Có vẻ như nơi này đã bị bỏ đi rất lâu về trước rồi.”

Giọng nói của Lý Hỏa vượng vang vọng trong căn phòng, hắn đứng

dậy.

“Cha, nơi này là nơi nào vậy?”

Lý Tuế cầm theo con mắt chui ra từ rốn Lý Hỏa vượng hiếu kỳ nhìn không gian rách nát xung quanh.

“Quan tâm đây là đâu làm gì, việc của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu.”

Lý Hỏa vượng siết chặt kiếm trong tay phi về phương hường mà Nhân vương bỏ chạy.

Bên trong đã nát rồi, bên ngoài cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu, có vẻ như cả loạt căn phòng này đều đã hoàn toàn hoang phế rồi.

Sau khi Lý Hỏa vượng truy rượt khắp Đại Tề trong khoảng hai tuần trà, cuối cũng hắn rút Tích Cốt kiếm ra lần nữa. Không thể không nói, món binh khí được luyện từ Tâm Bàn này quả thực vô cùng hữu dụng, dù là giết địch hay bào toàn mạng sống thì nó đều có thể phát huy tác dụng. Lý Hỏa vượng cảm thấy cực kỳ may mắn vì trước đó hắn không có đào hố chôn thanh kiếm này đi.

“Có lẽ đã thoát khỏi vòng bao vây của mấy người đó rồi, chúng ta trở về xem sao.”

Lý Hỏa vượng nói rồi dùng kiếm chém mạnh một vết nút và bắt đầu dùng lại chiêu cũ.

Khi hắn trở lại Đại Tề lần nữa thì nhận ra bản thân đang đứng trên mái nhà, còn ở phía xa xa bên trong viện thì đại kiệu của Nhân vương được nâng cao cao đang nhanh chóng chạy về hướng đông.

“Đuổi kịp rồi!”

Lý Hỏa vượng dán lá bùa lên hai chân rồi đạp thật mạnh khiến hắn như một con chim ưng giữa không trung đang bổ nhào về phía cỗ kiệu.

Thấy Lý Hỏa vượng sắp đuổi đến nơi, một vị nữ nhân che mặt bằng vải đen không rõ đã làm thế nào lại xuất hiện phía sau lưng hắn.

Nàng ta giơ cao con dao găm Hắc Diệu Thạch trong tay lên định cắm vào cổ Lý Hỏa vượng, nhung xúc tu của Lý Tuế đã kịp thòi cản nàng ta lại.

Khi Lý Hỏa vượng thấy trên gương mặt bịt vải đen của nàng ta có viết một chữ "vu" lớn thì đồng tử hắn chợt co rụt lại đến cực nhỏ, hắn đang thấy vô cùng bất ngờ.

"Không đúng! Đây là người của Pháp giáp! Không ngờ Nhân vương này lại có giao thiệp với người của Pháp giáo!"

việc này còn to tát hơn của đoạt ngôi, đây không đơn thuần chỉ là chuyện đi lừa gạt tu luyện tà môn nữa, phải biết rằng Pháp giáo là tà giáo đi tế bái Nhi Thần gieo rắc thiên tai.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa vượng lập tức đưa ra quyết định ngay giữa không trung.

"Bụp!"

Lý Hỏa vượng đá một cước vào người người đó nhung cũng không còn đuổi theo Nhân vương nữa mà hắn mượn lực đẩy rồi hạ xuống mái nhà bên mé trái.

"Cha, cỗ kiệu đó sắp đi rồi, chúng ta không đuổi theo nữa ư?"

Lý Tuế nhìn cỗ kiệu đang nhanh chóng nhỏ dần hỏi.

"Không cần đuổi theo nữa, trong màn nuôi sâu độc này, Nhân vương đã phạm quá giới hạn rồi. Ta chỉ cần báo lại chuyện này với Giám Thiên Ti là được."

Người có tham vọng đoạt hoàng vị của Đại Lương lại có trợ thủ là Pháp giáp, rất khó tưởng tượng nếu người này trở thành hoàng đế thì sẽ để lại hậu quả gì.

Cho dù là tranh đoạt hoàng vị thì cũng nhất định không thể để nhóm người trời sinh đất diệt này can dự vào. Những chuyện khác Giám Thiên Ti có thể sẽ nhắm mắt làm ngơ nhung nếu là chuyện này thì chắc chắn sẽ không khoanh tay đúng nhìn nữa.

Nếu Giám Thiên Tỉ chắc chắn sẽ ra tay thì Lý Hỏa vượng thấy rằng

mình không cần tốn nhiều sức lực như thế làm gì nữa. Nếu liều mạng cùng Nhân vương thì ít nhất hai tên văn VÕ Thần Tài lúc trước đều khó đối phó.

Tiếng cồng chiêng quen thuộc ấy lại vang lên, Lý Hỏa vượng lập tức hiểu ra truy binh của Nhân vương phủ đã đuổi đến nơi. Hắn không hề có chút do dự nào mà vạch ra một khe nút Đại Tề rồi chui lại vào trong.

Trong viện rách nát được phủ kín lá rụng, giữa những cành cây và giữa các thanh xà nhà cũng dính đầy mạng nhện. Nơi này yên tĩnh đến độ đến cơn gió thoảng qua cũng chẳng có.

Lý Hỏa vượng nhướng đầu lên nhìn nửa vầng trăng tàn bị mây che mất trên đỉnh đầu, bỗng nhiên đi từ nơi cực động đến cực tĩnh khiến hắn quả thực vẫn hơi chưa thích ứng được ngay.

“Đi thôi.”

Lý Hỏa vượng phân biệt nhanh các hướng đông tây nam bắc rồi đi về hướng Giám Thiên Ti. Khi đến vị trí của Giám Thiên Ti rồi lại trở về Đại Lương báo cáo chuyện này với Giám Thiên Ti, cuối cùng thì hắn cũng coi như xong việc.

vì công việc này mà hắn có thể liều mình không màng tất cả, nhưng Lý Hỏa vượng không ngốc đến mức có trợ giúp mà không dùng.

Chương 829: Sắp Đẻ

“Cha, thanh kiếm kia của con cũng bị cha mang đi bên này rồi, chúng ta phải nhặt nó về thôi.”

“À, ừ nhỉ, suýt thì quên mất.”

Lý Hỏa Vượng xoay người đi về phía lúc trước giao thủ với Văn Thần Tài.

“Gia Cát huynh, nơi này ở Đại Tề là ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Gia Cát Uyên đang lơ lửng giữa không trung.

“Hừm….có lẽ là lãnh cung.”

Gia Cát Uyên nhíu chặt mày trông vô cùng nghiêm trọng trả lời.

“Cái lãnh cung này có hơi bị lạnh lẽo quá rồi nhỉ….sao đến nửa cái bóng người cũng không có nữa? Có phải Đại Tề đã xảy ra việc gì rồi không?”

Đối diện với câu hỏi lần này của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên siết chặt cây quạt trong tay rồi trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Không có ai cản đường nên Lý Hỏa Vượng rất nhanh đã tìm thấy Đồng Tiền kiếm đang cắm trong chum nước, hắn nhặt lên cắm lại vào sau lưng rồi chuẩn bị đi ngược đường cũ trở về.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt Lý Hỏa Vượng vừa mở thì mũi kiếm đã hướng thẳng về căn phòng rách nát phía xa.

“Người nào đó! Mau cút ra đây cho ta!”

“A…..a…….a…..”

Nửa đêm canh ba, bên trong cung điện rách nát trống trải truyền đến tiếng kêu thảm thiết đứt quãng, không thể không nói như vậy cực kỳ rợn người.

Nhưng Lý Hỏa Vượng rõ ràng không dính chiêu này, hắn giơ kiếm lên rồi lao đi.

Khi một mảng tường lớn bị Lý Hỏa Vượng mang sang Đại Lương thì cũng là lúc hắn thấy nguồn gốc cũng âm thanh kia.

Đó là một vị lão thái giám đầu đinh trần trụi toàn thân đang nằm trên chiếu, lúc này hắn đang ôm phần bụng bị sưng húp của mình lên lớn tiếng kêu thảm thiết.

Cái bụng to lớn của hắn nổi đầy gần xanh, thi thoảng còn uốn éo một cái. Ranh giới sụp đổ đã nứt ra, từ miệng vết thương dần dần chảy ra dịch máu cùng nước ối.

“Đây là bị thứ tà ma gì ký sinh rồi?”

Khi Lý Hỏa Vượng hiểu ra lúc này hắn đang ở Đại Tề thì hắn ngay lập tức hiểu ra tên thái giám này đang làm gì.

Khoảng thời gian trước Phật gia của Chính Đức tự bên này có thể khiến người đã đoạn tư tuyệt tôn như thái giám có thể sinh đẻ, nhìn vào tình hình ấy thì vị công công này e rằng sắp sinh rồi.

Sau khi hiểu rõ nguyên do, đôi mắt Lý Hỏa Vượng toát lên vẻ được mở mang, hắn quay người rời đi.

“Cứu ta! n công cứu ta với! Nhà ta,,,nhà ta bị khó sinh rồi!”

Lão thái giám đang kêu lên thảm thiết ấy đã phát hiện ra Lý Hỏa Vượng.

“Nói thừa! Phía dưới của ngươi có lỗ không? Ngươi không khó sinh thì còn ai khó sinh nữa!”

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng bước nhanh chân hơn, vẻ mặt khao khát của lão hòa thượng đã chặn trước mặt hắn.

“Đạo sĩ, ngươi giúp hắn đi, cái này mà không làm ổn thì một xác hai mạng đấy!”

“Nói nghe nhẹ nhàng thật, chưa nói đến việc có phải tên này đang lừa chúng ta hay không. Ngươi thử nghĩ xem những thứ mà ta biết đi, có thể giúp ích được gì không? Hơn nữa ta đã đã học đỡ đẻ bao giờ đâu! Càng huống hồ là đỡ đẻ cho một tên nam nhân?”

Trong lãnh cung hoang vu, Lý Hỏa Vượng bất mãn nhìn ảo giác hòa thượng trước mắt.

Lý Hỏa Vượng cũng không phải là người có lòng dạ sắt đá, nhưng vào lúc này hắn hoàn toàn không hơi đâu đi để tâm đến một lão thái giám mang bầu lai lịch bất minh này.

Nên biết rằng đây là Đại Tế chứ không phải Đại Lương, có trời mới biết tên này có phải đang gài bẫy hay không.

Việc cấp bách lúc bầy giờ của hắn vẫn là mau chóng trở về báo lại cho Giám Thiên Ti biết về chuyện Nhân Vương tư thông Pháp giáo.

“Đi đây!”

Lý Hỏa Vượng nói rồi quay người định đi, nhưng chưa đi được mấy bước thì từ phía sau lưng hắn truyền đến tiếng kêu gào cực kỳ bi thảm. Chỉ thấy một tay tên thái giám ấy nắm con dao nhọn đâm thật mạnh vào phần bụng đang sưng lên của mình, nước ối hòa cùng máu tươi kết hợp lại với nhau tạo thành một loại dịch như dịch thể phun ra ngoài từ lỗ hổng.

Thấy Lý Hỏa Vượng không giúp đỡ, dường như hắn định tự đỡ đẻ cho chính mình.

Nhìn vào khung cảnh máu me tanh tưởi này, tên hòa thượng náo có thể ngồi im nổi. Hắn vò đầu bứt tay ngăn chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng lần nữa.

“Đạo sĩ ơi, ngươi hãy cứu lấy hắn đi. Tục ngữ nói đúng lắm, cứu một mạng người hơn xây biết bao nhiêu căn nhà nữa mà. Cho dù ngươi không cứu hắn thì đứa bé trong bụng hắn cũng đâu làm gì nên tội đâu đúng chứ.”

“Phúc tu mấy đời mới được đầu thai làm ngươi, đây là cả một mạng người đấy.”

Lý Hỏa Vượng nhìn hòa thượng trước mắt rồi khẽ thở dài một hơi, dùng một tay day day thái dương của mình.

“Được! Tâm ngươi thiện. ngươi là Bồ Tát sống, muốn cứu thì ngươi tự đi mà cứu.”

Nhất thời hòa thượng vẫn chưa phản ứng kịp xem đây là chuyện gì, nhưng ngay lập tức hắn nhận ra điều khác biệt trên cơ thể mình.

“Ta sống rồi! Ta sống rồi!!”

Hòa thượng tràn ngập sự bất ngờ vỗ vào cái đầu trọc lốc của mình, nhảy nhót liên hồi như một đứa trẻ nhỏ.

“Chẳng phải ngươi định cứu người ư, ta không trụ được quá lâu đâu nên đi đi.”

“À, đúng đúng đúng!!”

Hòa thượng bình tĩnh lại vội vàng đi đến bên tê thái giám nọ.

Thế nhưng phải đối diện với khung cảnh máu me này thì hòa thượng lại tỏ ra lúng túng không biết phải làm gì. Trông hắn có vẻ cũng không hiểu biết gì về việc đỡ đẻ.

Thái giám lúc này đang thoi thóp, hắn thấy có người đến giúp đỡ cũng chẳng sức đâu mà quan tâm sao người này lại đến đây, hắn vội vàng rướn cơ thể thấm đẫm mồ hôi của mình lên.

Chương 830: Đỡ Đẻ

Đôi môi nứt nẻ của hắn run rẩy nói với hòa thượng:

“Đại sư phụ! Ngươi đừng giữ phụ! Giữ đứa bé ấy! Nhất định phải giữ đứa bé đấy!!! Ta có chết cũng chẳng sao cả, Vương gia chỉ cần có người nối dõi thôi, cho dù có chết thì xuống dưới m Tào Địa Phủ cũng không thẹn với liệt tổ liệt tông!”

“Ờ ờ!”

Hòa thượng gật gật đầu vội quỳ xuống mặt đất, hay tay hắn nắm chắc con dao trên bụng rồi kéo xuống dưới thật dứt khoát.

“Aaaaaaa!”

Hòa cùng cơn đau xé ruột xé gan của tên thái giám, má tươi cùng nước ối phun ra từ lỗ hổng lên mặt và người của hòa thượng.

“Đa tạ, đại sư phụ….chúc ngươi….chúc ngươi sớm ngày…sớm ngày thành Phật.”

Thái giám dùng hết sức bình sinh gào lên câu cuối cùng thì cổ hắn nghiêng sang một bên, lập tức hoàn toàn mất đi sự sống, gương mặt thấm đẫm mồ hôi của hắn lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Lão thái giám chết rồi, hòa thường thì vẫn ở nguyên chỗ cũ gẩy đi những thứ dơ dáy trên người mình, Lý Hỏa Vượng không vừa mắt nên đi đến bên.

Lúc này, hỏa thượng cảm thấy cái bọc trước mắt mình đây như một hòm kho báu chứa đầy máu, hai tay hắn mò tới mò lui bên trong như thể đang bơi lội.

Bỗng nhiên hắn sờ thấy cổ chân của đứa bé, gương mặt hắn bỗng vui mừng rồi kéo thật mạnh, song, khi kéo ra lại chỉ kéo được một nửa phần ruột của tên thái giám.

Lý Hỏa Vượng không nhịn nổi bén đi tới thọc thẳng tay vào bên trong, giác quan nhạy bén giúp hắn nhanh chóng tóm lấy được thứ duy nhất đang cử động…

Cánh tay Lý Hỏa Vượng rút thật mạnh thứ kia ra như thể nhổ củ cà rốt ra khỏi vũng bùn.

Khi nhìn thấy thứ trong tay Lý Hỏa Vượng, hòa thượng bị hù đến mức hai mắt trợn trừng lùi về sau mấy bước.

“Đây là thứ gì vậy?”

Chỉ thấy trong tay Lý Hỏa Vượng lúc này là một cái đầu sơ sinh. Gọi là một cái đầu là bởi, phần mình của đứa trẻ này lại là phần mình của trâu bò, toàn thân nó mọc đầy những sợi lông ngắn ươn ướt, tứ chi thì không có năm đầu ngón tay mà là một cục móng.

Nếu tên thái giám ấy sinh ra một còn trâu thì hòa thượng cũng chẳng sợ hãi đến nhường ấy. Điều đau đớn nhất là mặc dù nó có phần mình là mình của con trâu, nhưng cái đầu của nó lại vẫn là đầu của con người.

Cái bụng của thái giám chẳng những không sinh cho hắn một bé trai nối dõi tông đượng mà ngược lại lại đẻ ra một thứ quái thai trâu mặt người!

“Cái thứ tùm lum gì đây!”

Lý Hỏa Vượng chán ghét hất mạnh trâu mặt người trong tay hắn về phía bức tường.

“Bụp!”

Trâu mặt người bị đập vào tường rồi lại rơi xuống dưới đất nheng nó vẫn chưa chết mà chống bộ móng của mình xuống đất đứng lên rồi nôn ra từng ngụm nước ối lớn.

Lúc bấy giờ Lý Hỏa Vượng mới có thể nhìn rõ dung mạo của thứ trâu mặt người này. Gương mặt của nó giống y đúc với tên thái giám đã sinh ra nó, cũng có cái đầu hói mang nhiều nếp nhăn, cũng xấu xí y chang.

Khi Lý Hỏa Vượng nhíu mày nắm chặt chuôi kiếm, rút Tử Tuệ kiếm từ bao kiếm ra chuẩn bị đi trừ gian diệt ác thì thứ trâu mặt người kia bắt đầu ngoác miệng ra cười ha hả, mặt dù gương mặt nó là mặt gương mặt già nua nhưng giọng nói của nó lại là giọng của đứa trẻ sơ sinh, sự kết hợp quái dị của hai thứ ấy vô cùng khó diễn tả.

“Hahahaha!! Trăng sắp lên, mặt trời sắp lặn, nước giếng đã đầy hỡi Lưu Kim Môn, hoàng hôn giao thoa, huyết kế khó sống sót, mồ trâu bỏ uống rượu, già trẻ đều vui tươi! Ăn má nói! Chạm má nó! Cả nhà cùng vui! Hahaha!”

Sau khi hát xong phần lời không rõ hàm ý này, cơ thể trâu mặt người chợt mềm nhũn lụi xơ trên mặt đất, tròng mắt của nó lật lên trên rồi ngỏm hẳn luôn.

Nhất thời Lý Hỏa Vượng vẫn chưa hiểu tất cả những gì vừa xảy ra, tại sao tất cả mọi thứ của Đại Tề lại kỳ lạ như vậy?

“Thêm nữa, chẳng nhẽ thứ nhảm nhí mà tên này vừa hát là lời nguyền rủa ta ư.”

Hắn nhíu chặt mày cắm kiếm trở lại vào trong vỏ rồi nhìn tên hòa thượng bên cạnh đã biến trở lại thảnh ảo ảnh nói:

“Ta đã nói gì nào? Ngươi cứ không chịu nghe cơ, nhất định phải thử một tí cơ, sao nào, việc thiện mà ngươi làm thế nào?”

Nói rồi Lý Hỏa Vượng cũng chẳng nói thêm gì với tên hòa thượng đang tràn đầy áy náy bên cạnh mà chuẩn bị đưa Lý Tuế rời khỏi lãnh cung Đại Tề.

“Lý huynh.”

Câu nói của Gia Cát Uyên khiến Lý Hỏa Vượng dừng lại.

Khi hắn nhìn về phía Gia Cát Uyên thì hắn kinh ngạc nhận ra Gia Cát Uyên lúc này đang vô cùng căng thẳng, thậm chí trong sự căng thẳng còn có một chút hối hận.

“Gia Cát huynh, rốt cuộc là thế nào vậy?”

Lý Hỏa Vượng nói, tâm trạng Gia Cát Uyên trông cực kỳ đáng nghi.

“Ta cần ngươi giúp ta chuyện này, giúp ta chuyển lời tới một vài hảo hữu ở Đại Tề!”

“Đương nhiên là được rồi, nhưng Gia Cát huynh này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

Lý Hỏa Vượng không cảm thấy Gia Cát Uyên bây giờ là do trở về Đại Tề mà thấy cảnh sinh tình nên mới tìm một số hảo hữu ôn lại chuyện xưa, hắn không phải người như vậy.

Hơn nữa trước giờ hắn chưa từng thấy Gia Cát Uyên thất thố, kể cả là trước kia khi hắn dùng sức của một người để ngắn cản Đấu Mỗ, lúc trước dù là rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu thì gương mặt hắn vẫn luôn vô cùng thản nhiên.

Chương 831: Ngụ

Lý Hỏa Vượng hiểu, có thể khiến Gia Cát Uyên lộ ra biểu cảm như vậy, sợ là chuyện này còn kinh khủng nghiêm trọng hơn sự việc trước đây! Còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn Đấu Mỗ hạ phàm?

Nhìn vẻ mặt bất thường của Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng vội vàng an ủi:

“Gia Cát huynh, đừng hoảng, ngươi nói với ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi, ta không biết đã xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng không thể giúp ngươi.”

Đôi mắt đỏ bừng của Gia Cát Uyên khẽ nhắm lại, hắn hít sâu một hơi rồi mở mắt, dùng chiếc quạt trong tay chỉ vào con bò mặt người đã chết dưới đất:

“Lý huynh, ngươi biết đó là gì không?”

“Ấy… Con trai mà Chính Đức Tự cho thái giám làm người kế thừa dòng dõi? Cũng không biết những daˆᴍ tăng đó không làm được hay làm cái gì, lại định lấy thứ này để đuổi các thái giám.”

Bỗng nhiên Tọa Vong Đạo ảo giác từ bên cạnh xen miệng:

“Đúng thế, chuyện này làm thật quá đáng.”

“Sai rồi! Đại sai! Trước đó ngươi không nghe nó hát cái gì à? Nó là Ngụ! Long mạch của Đại Tề sắp đứt rồi!”

Lời của Gia Cát Uyên khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng run lên, tuy hắn không biết con bò mặt người này là gì, nhưng long mạch sắp đứt, khiến hắn cảm thấy hình như có chuyện gì không hay xảy ra.

“Lý huynh, không có thởi gian nán lại ở đây đâu! Mau đi thôi! Từ đây đi ra trước! Nơi này không thi triển được!”

Không hề do dự, Lý Hỏa Vượng nhấc chân phải, bắt đầu xông ra ngoài lãnh cung thê lương.

“Long mạch?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến hoàng đế Đại Lương mà ban đầu nhìn thấy ở trong hoàng miếu Đại Lương theo bản năng.

Thấy Lý Hỏa Vượng bắt đầu hành động, Gia Cát Uyên ở một bên cũng nhanh chóng giải thích:

“Mỗi khi có đại loạn thì có Ngụ được sinh ra, nó là vật nửa người nửa thú, sinh ra sẽ biết nói tiếng người, sau đó chết ngay lập tức. Lời của Ngụ phần nhiều là xui xẻo, hơn nữa chắc chắn là sắp xảy ra!”

“Cho nên lời của Ngụ đó vừa nói có nghĩa là long mạch của Đại Tề sắp đứt rồi? Gia Cát huynh, nếu đứt long mạch thì sẽ thế nào?”

Hai chân Lý Hỏa Vượng dẫm mạnh xuống mặt đất, dưới sự trợ giúp của xúc tu của Lý Tuế, dễ dàng nhảy qua bức tường thành.

“Lẽ ra chỉ có Đại Tề mới phải, vốn không có Đại Lương, ngươi biết tại sao ban đầu lại xuất hiện Đại Lương không? Chính là vì ngàn năm trước, Đại Tề từng đứt long mạch một lần! Nếu lần này lại đứt long mạch, có lẽ cả Đại Tề không còn tồn tại nữa!”

Lý Hỏa Vượng nghe mà toàn thân run lạnh, thì ra trong thế giới điên cuồng này, tác dụng của long mạch lại là một mỏ neo của một đoạn lịch sử!

Hắn lập tức hiểu ra tại sao từ đầu đến cuối Đại Lương phải có một vị hoàng đế, và trong thế giới điên cuồng này, quyền uy của hoàng đế lại có thể giữ được lâu dài như vậy.

“Nhưng Đại Lương thực sự xuất hiện như vậy ư? Có khả năng Gia Cát Uyên nhầm không?”

Nhưng lúc này đầu óc Lý Hỏa Vượng vẫn rất loạn, dường như hắn biết một số biểu tượng, nhưng sâu trong biểu tượng ẩn giấu một số thứ khác.

“Lý huynh! Mau dừng lại! Ở đây đã đủ rồi!”

Khi Lý Hỏa Vượng dừng bước chân phát hiện mình đi ra khỏi lãnh cung, đang ở trong U Đô đô thành của Đại Tề, vì trời tối, tấm ngói liên miên trước mặt đen xì xì một mảng, im lặng như bóng ma.

So với Đại Tề trước đây, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hình có gì đó hơi khác, nhưng bảo hắn nói khác ở chỗ nào thì không nói được.

“Gia Cát Huynh, sau đây chúng ta phải làm thế nào?”

“Biến ta từ hư giả thành thật! Tiểu sinh cần cơ thể để tồn tại một lúc!”

Lý Hỏa Vượng không hề do dự làm theo, hai tay hắn ấn chặt huyệt thái dương, cơ thể của Gia Cát Uyên lóe lên lúc ẩn lúc hiện.

Từng đường gân xanh nổi lên trên cái trán bị dồn nén đến đỏ bừng của Lý Hỏa Vượng, thậm chí hai nhãn cầu đầy tia máu bắt đầu lồi

ra ngoài.

“Sao… sao lại không đúng! Rõ ràng cho hòa thượng và Bành Long Đằng da thịt cũng không vất vả như này!”

Lý Hỏa Vượng run run quỳ một chân dưới đất, máu mũi tanh đỏ nhỏ từ đầu mũi xuống đất.

“Lý huynh! Cố lên, việc này liên quan đến số phận của dân chúng trong thiên hạ!”

Gia Cát Uyên nắm chặt nắm đấm, khích lệ Lý Hỏa Vượng.

“Không sao! Ta cố được!”

Đầu của Lý Hỏa Vượng bỗng phồng to lên như đầu của thọ tinh trên lịch năm mới, cơ thể của Gia Cát uyên lập tức từ hư ảo biến thành thật.

Thấy cơ thể Lý Hỏa Vượng lung lay sắp đổ, Gia Cát Uyên không dám chậm trễ, lập tức rút Tích Cốt Kiếm sau lưng Lý Hỏa Vượng ra.

Sau khi hắn giật bỏ lá bùa trên thanh Tích Cốt Kiếm, cả thanh kiếm sống lại.

Hai Gia Cát Uyên dung mạo giống nhau quay sang nhìn nhau, sau đó Gia Cát Uyên nói với một bản thân khác biến thành kiếm trước mặt:

“Tai họa Ngụ xuất hiện! Long mạch đứt!”

“Cái gì! Thật không?”

Nghe có vẻ là đang hỏi, nhưng kiếm Gia Cát không hề do dự, lập tức giơ cánh tay Tích Cốt, chém mạnh thuận theo chính giữa máu thịt dưới người mình, một dòng máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo đào phù và các bộ phận, chậm rãi chảy về phía đầu nhọn của thanh kiếm.

Gia Cát Uyên nắm chặt thanh kiếm, hai chân nhẹ nhàng dẫm lên tấm ngói, bay lên không trung, dùng kiếm làm bút, nhanh chóng

viết lên mặt đất.

Mực máu từ thân kiếm nhỏ xuống đất, dường như đã có sinh mệnh, chui vào lòng đất.

Vì vậy rõ ràng Gia Cát Uyên cầm kiếm đứng ngược viết rất nhiều chữ, nhưng dưới đất lại không để lại chút dấu vết nào.

Chương 832: Biết

“Ngươi mau lên! Cha ta sắp không trụ nổi rồi!”

Lý Tuế dùng xúc tu dìu đỡ Lý Hỏa Vượng hét lớn với Gia Cát Uyên.

“Lý huynh! Sắp xong rồi!”

Giữa không trung, Gia Cát Uyên cầm Tích Cốt Kiếm trong tay, dùng mũi kiếm ấn mạnh lên mặt đất, cả bóng người áo trắng bay lên không trung.

Gia Cát Uyên với có thể dần trở nên trong suốt nhanh chóng buông kiếm trong tay, lật người trong không trung, chân phải ấn lên chuôi kiếm, Tích Cốt Kiếm soạt một cái bay về, xuyên qua khe giữa các xúc tu của Lý Tuế, cắm trở về sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Mượn phản lực này, Gia Cát Uyên rơi xuống nóc nhà bên trái, hắn vung mạnh tay áo trắng bên phải, tấm ngói phía xa đều bay lên, lộ ra bút nghiên giấy mực trong phòng.

Gia Cát Uyên đưa tay búng nhẹ, bút bay vào trong tay hắn, hắn cầm chiếc bút này vẽ ra một vòng tròn thừa một lỗ khuyết ở xung quanh lên giấy tuyên bay đến trước mặt, sau đó nhanh chóng viết lên giấy tuyên.

Trong lúc tay cầm bút của hắn dần biến thành hư vô, giấy tuyên được viết đây chữ bỗng nhiên tự bùng cháy.

Khi những tấm ngói bay trên đỉnh đầu hắn lại bay về vị trí ban đầu của nó, cơ thể của Gia Cát Uyên cũng hoàn toàn biến mất.

Khi nhìn thấy những tờ giấy đó hoàn toàn cháy thành tro, hơn nữa sau khi tro bụi bay khắp xung quanh theo gió, Gia Cát Uyên mới thở nhẹ nhõm.

“Sự việc đến nước này, hy vọng có tác dụng, mong Tam Thân có thể bảo vệ Đại Tề không đứt long mạch.”

Gia Cát Uyên xuyên qua ngói xanh trên đỉnh đầu, trở lại nóc nhà, đi về phía Lý Hỏa Vượng.

“Lý huynh, cảm…”

Chữ ơn còn chưa được nói ra, Gia Cát Uyên đã thấy, lúc này, Lý Hỏa Vượng chảy máu ở tai mắt mũi miệng, ngất trong lòng con gái của hắn.

Lý Hỏa Vượng thấy đầu đau như muốn nứt ra cố gắng mở mắt ra một đường khe.

“Quả nhiên, muốn từ hư ảo hóa một vị Tâm Bàn, với ta hiện giờ, còn quá miễn cưỡng.”

“Muốn biến Gia Cát Uyên thành trợ thủ của ta giống Bành Long Đằng, e rằng phải tu chân đại thành mới được.”

Lý Hỏa Vượng cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc, vất vả ngồi lên, sau khi lắc mạnh cái đầu đau như búa bổ, vất vả mở mắt hỏi:

“Gia Cát huynh, xin lỗi, ta bị ngất đi, không thấy…”

Lý Hỏa Vượng nhìn các bác sĩ áo trắng vây quanh mình, liền im bặt.

Khi hắn ngạc nhiên thấy lúc này mình bị trói trên một chiếc máy y tế, mới hiểu ra:

“Ta ta lại quay về rồi?”

“Lý Hỏa Vượng? Lý Hỏa Vượng? Nhìn ngón tay của ta, đây là

mấy?”

Ba ngón tay được huơ huơ trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ba?”

“Rất tốt, quả nhiên tăng thêm trị liệu kích điện cũng khiến ngươi tỉnh lại.”

Dưới sự chỉ huy của bác sĩ, y tá bên cạnh đi đến, cởi trói cho hai chân hai tay Lý Hỏa Vượng, cũng tháo bỏ tấm dán ở hai bên huyệt thái dương của hắn, và tấm điện cực trên đỉnh đầu hắn.

“Nào, uống thuốc trước đi.”

Khi nhìn thấy vài viên thuốc và cốc nước được đưa đến trước mặt mình, đồng tử của Lý Hỏa Vượng bỗng co lại, đưa tay hất mạnh mấy viên thuốc đó.

“Ai cho ta uống thuốc? Ta không uống thuốc!”

“Lý Tuế! Mau cầm Tích Cốt Kiếm đưa ta về Đại Lương! Bây giờ tuyệt đối đừng tin những người lại gần ta!”

Lý Hỏa Vương gầy như củi khô, mặc áo bệnh nhân màu xanh trắng điên cuồng hét lớn với xung quanh.

Lúc này, một bác sĩ nam đeo kính không giọng bảo y tá lui xuống, hắn cẩn thận lại gần Lý Hỏa Vượng, chân thành nói:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi đừng sợ, là ta đây! Còn nhớ không? Ta là bác sĩ của ngươi, Dịch Đông Lai.”

“Dịch Đông Lai?”

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, lập tức nhớ ra rất nhiều việc.

“Ta không quan tâm ngươi là ai, bây giờ ta không ăn uống gì hết! Bất kể là thuốc gì, đợi ta đến bên thế giới khác, rồi ngươi cưỡng ép cho ta uống sau!”

Giọng của Lý Hỏa Vượng to đến mức hành lang bên ngoài cũng nghe thấy, một số người còn thỉnh thoảng thò đầu vào cửa.

“Được, không vấn đề, đừng lo lắng, ta sẽ cho ngươi uống thuốc, ta cũng không có ác ý với ngươi.”

Dịch Đông Lai nói, chậm rãi lùi lại một bước, hai tay giang ra chậm rãi ép xuống.

Thấy hành động của bác sĩ, Lý Hỏa Vượng khẽ thở nhẹ nhõm, bất kể người này rốt cuộc là bóng chiếu của ai bên phía Đại Tề, ít nhất trông hắn có vẻ không có ác ý với mình.

Thấy cảm xúc của bệnh nhân đã ổn định, Dịch Đông Lai chầm chậm bê một cái ghế đẩu đặt bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

“Nào, đừng lo, ngồi xuống đã, bây giờ tình trạng sức khỏe của ngươi không thích hợp để đứng.”

Hắn nhìn Dịch Đông Lai, rồi lại nhìn ghế đẩu đó, đưa tay đến vị trí Tử Tuệ Kiếm rồi rút ra, nắm hờ chém mạnh xuống ghế đẩu đó, rồi chậm rãi ngồi xuống.

Dịch Đông Lai gật đầu, ngẩng đầu nhìn camera ở góc bên trái nói:

“Chốc nữa phiền copy đoạn ghi hình này gửi vào máy tính của ta.”

Nói xong, hắn lại nhìn sang Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình chằm chằm.

“Ta nghe lời cuối cùng của ngươi nói, bên đó chẳng ra sao cả phải không? Có phải gặp phải rắc rối gì không?”

Với câu hỏi của đối phương, Lý Hỏa Vượng trầm mặc không nói, hắn cảm thấy Dịch Đông Lai không thể giúp mình giải quyết đầu tử của Tọa Vong Đạo.

Dịch Đông Lai đưa tay đẩy kính mắt, lên tiếng nói:

“Lý Hỏa Vượng, có phải đầu tử đó đang dòm ngó long mạch của Đại Lương không?”

“Ừm?”

Lý Hỏa Vượng kinh hãi nhìn Dịch Đông Lai trước mắt, tên này lại biết mình gặp phải chuyện gì ở bên đó?

Chương 833: Sợ

Nhưng đã nói trúng người trong mộng, Lý Hỏa Vượng lập tức phản ứng lại, nếu tính quan trọng của long mạch ảnh hưởng đến sự biến động của cả lịch sử, vậy thì đầu tử muốn để Cơ Lâm đăng cơ, có phải nghĩa là hắn có mưu đồ với long mạch không?

Tuy vẫn không biết mục đích của đầu tử, nhưng hắn là Tọa Vong Đạo, có thứ gì có sức mê hoặc hơn trêu đùa một đoạn lịch sử.

Nếu lời mà Gia Cát Uyên nói là thật, lần trước long mạch của Đại Tề bị đứt đoạn, mới dẫn đến sự xuất hiện của Đại Lương.

Vậy nếu đầu tử thực sự đạt được mục đích, thì sẽ có hậu quả lớn thế nào, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng không dám nghĩ!

Thấy Lý Hỏa Vượng rơi vào trầm tư suy nghĩ, Dịch Đông Lai bảo những người khác trong phòng ra ngoài và đóng cửa lại, trong phòng lập tức lạnh lẽo, chỉ còn lại hai người họ.

Hắn kéo ghế ở một bên đến, ngồi vắt hai chân trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Nếu nhìn từ góc độ lý trí của một bác sĩ, ta cảm thấy tốt nhất ngươi lập tức dừng giúp đỡ hoàng thượng đó, chẳng những không giúp, hơn nữa còn âm thầm trợ giúp những người đoạt đích khác lên ngôi.”

“Nhưng, Miểu Miểu của ngươi bị đầu tử bắt, đúng là rắc rối, về vấn đề này, hay là chúng ta cùng nghĩ cách, được không?”

“Đợi đã!”

Lý Hỏa Vượng ôm đầu tỏ vẻ đau khổ cắt ngang lời của Dịch Đông Lai.

Sau khi hắn hít thở sâu mấy cái, bình tĩnh tâm trạng, mới nói với Dịch Đông Lai:

“Đừng nói với ta chuyện này, những chuyện này không liên quan đến ngươi!”

“Làm sao? Hiện thực và ảo giác lẫn lộn khiến ngươi cảm thấy rất khó chịu sao? Không sao, ngươi không muốn nói cũng được, vậy chúng ta nói chuyện khác, ví dụ nói về cuộc giao dịch của ngươi và ta.”

“Giao dịch?”

Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại nhìn sang Dịch Đông Lai trước mắt.

“Đúng thế, ngươi cũng biết bây giờ ngươi giống như một vị bồ tát sống, vứt cũng không vứt được, ném cũng không xong, cứ ở bệnh viện Bạch Tháp này, các lãnh đạo rất đau đầu.”

“Bọn họ đau đầu, vậy bác sĩ chính như tôi cũng có áp lực, hay là như này, lần sau khi lãnh đạo thị sát, ngươi tỉnh táo một lúc, chứng minh quá trình chữa trị của ta có hiệu quả, thế nào?”

Nói xong, Dịch Đông Lai đứng lên, đi đến dìu đỡ Lý Hỏa Vượng, đi đến cửa sổ, ngắm cảnh sắc bên ngoài.

“Còn về điều kiện trao đổi, ta có thể đáp ứng tất cả yêu cầu của ngươi trong phạm vi quyền hạn của ta, như vậy, tốt cho ta, tốt cho ngươi, tốt cho mọi người.”

Một chiếc điện thoại thông minh vô cùng lạ từ trong tay áo của Dịch Đông Lai trượt đến trong tay Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng khẽ chạm nhẹ vào màn hình, màn hình bảo vệ hoạt hình bỗng nhảy đến trước mặt hắn, Lý Hỏa Vương bỗng nhớ ra đây là điện thoại của mình.

“Ta đã cập nhật game cho ngươi rồi, có muốn chơi không?”

Chạm nhẹ vân tay, giao diện quen thuộc xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, xem QQ, một vài hình ảnh trong quá khứ lập tức tràn ngập trong đầu của Lý Hỏa Vượng.

“Không chỉ điện thoại, chỉ cần ngươi phối hợp, thậm chí ta có thể cho ngươi được tự do nhất định, cho ngươi đến nhà ăn ăn cơm, chơi máy tính, xem phim.”

Cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng như bị điện giật, loạng choạng lùi lại mấy bước:

“Người đừng giở trò với ta! Bác sĩ khác cũng từng áp dụng trò này với ta! Ngươi muốn để ta cố hết khả năng duy trì tiếp xúc ở bên này nhiều hơn, để ta cho rằng bên này là hiện thực, còn bên đó là ảo giác!”

Dịch Đông Lai bất lực nhìn hắn.

"Lý Hỏa Vượng, bây giờ ta đang đi theo logic của ngươi mà, không phải ngươi đang cố gắng tu chân nên cho rằng nơi này đã thành sự thật rồi sao? Vậy nếu đã coi đây là thật, tại sao ngươi lại sợ?"

"Ta không sợ!"

Cảm thấy giọng nói của mình đột nhiên lớn hơn, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại một lúc rồi lại nói:

"Ta không sợ, tạm thời ta không có thời gian giải quyết những chuyện vụn vặt ở đây, vì vậy bên này cần phải để không một thời gian, bên kia có quá nhiều chuyện, chỉ cần ta tu chân đại thành, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết!"

"Nhưng nếu những gì Đầu Tử nói là sự thật thì sao? Nếu tu chân không tu giả sẽ thật sự bị tẩu hỏa nhập ma thì sao?"

Hai tay Dịch Đông Lai mở ra, vẻ mặt bất lực lên tiếng hỏi.

"Ta nhắc lại lần nữa! Đừng thảo luận những chuyện ở bên kia với ta, ngươi hoàn toàn không biết ta đã phải trải qua những gì ở đó! Ngươi không có tư cách tham gia!"

"Tại sao lại không thể tham gia? Ngươi cảm thấy rằng mọi thứ ở đó là bí mật của một mình ngươi sao, ở bên này thì tất cả mọi người đều không biết? Ngươi cảm thấy hai thế giới không xa nhau

lắm đúng không?"

"Hay lý do khiến ngươi phản ứng dữ dội như vậy là vì nếu ngươi tiếp tục, nó sẽ làm lay động nhận thức thực sự về thế giới hoàn toàn phi logic trong lòng ngươi. Lý Hỏa Vượng, hãy tự hỏi bản thân mình, thế giới hỗn độn đó có thực sự là thật trong trái tim ngươi không?"

"Ầm!"

Đôi tay gầy guộc của Lý Hỏa Vượng nắm chặt chiếc điện thoại trong tay và đập mạnh chiếc điện thoại xuống đất, chiếc điện thoại vỡ tan tành trong tích tắc.

Lý Hỏa Vượng nắm lấy một trong những miếng sắt và dùng hết sức để lao về phía trước, khi Dịch Đông Lai định thần lại, góc của miếng sắt vuông góc trong tay Lý Hỏa Vượng đã chạm vào động mạch chủ ở cổ hắn ta.

Chương 834: Vương Vĩ

"Câm miệng cho ta, nghe thấy không! Cho dù cơ bắp của ta bị teo đi, muốn lấy mạng của ngươi vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Khi cảm thấy cơ thể Dịch Đông Lai đang run rẩy và sự sợ hãi trong mắt hắn ta, Lý Hỏa Vượng mới từ từ buông hắn ta ra.

"Là thật hay giả, ta tự có phán đoán! Trong khoảng thời gian một hai năm này, ta cần dốc hết toàn lực để giải quyết mọi chuyện bên đó, vì vậy đừng tới làm phiền ta, khi mọi thứ ổn định trở lại, bệnh của ta tự nhiên sẽ được chữa khỏi!"

Lý Hỏa Vượng lảo đảo lùi lại, giọng nói thấp xuống, ném miếng sắt trong tay đi.

Dịch Đông Lai vẫn không chịu bỏ cuộc.

"Lý Hỏa Vượng, ngươi phải hiểu rằng với trạng thái tinh thần của ngươi, cho dù theo logic của ngươi rằng hai thế giới này đều là thật, thì ngươi cũng bị bệnh tâm thần! Dù ở thế giới nào, có bệnh

tất nhiên phải chữa bệnh!"

"Ta không bị bệnh."

"Ầm" một tiếng, cửa đột ngột bị đẩy ra, một đám những y tá lo lắng xông vào.

Dịch Đông Lai lấy tay che cổ, vẻ mặt vô cùng khó coi, hắn ta nói.

"Vả lại, nếu ngươi cho rằng hai thế giới là có thật, vậy tại sao ngươi lại sợ sự tiếp xúc giữa hai thế giới? Rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì?"

Lý Hỏa Vượng bị những y tá vây quanh, co quắp ngồi trên ghế đẩu, đầu hơi nghiêng lên, dửng dưng nhìn hắn.

Các y tá lại lao lên và vây chặt Lý Hỏa Vượng trong vòng vây chặt chẽ, hai bộ quần áo trói buộc đã lâu không mặc lại được mặc lên trên cơ thể gầy trơ xương của Lý Hỏa Vượng.

Những người này như đang khiêng con lợn Tết, tám người khiêng một mình hắn trở lại phòng bệnh.

"Hình ảnh phản chiếu của ta ở thế giới này ở bên kia đã bị ai bắt rồi vậy? Xem ra những người Đại Tề này không hề lấy mạng của ta, Lý Tuế không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm.

"Lý Hỏa Vượng! Lý Hỏa Vượng! Cuối cùng ta cũng tìm thấy ngươi! Ta biết ngay ngươi ở đây mà!"

Một giọng nói mừng rỡ khiến Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn phòng bệnh bên trái.

Nguồn phát ra âm thanh là một bệnh nhân nam tóc tai bù xù nằm úp sấp trên hàng rào sắt, hai tay hắn mừng rỡ nắm lấy hàng rào trên cửa, nhảy tới nhảy lui ở đó.

"Người này là ai? Ngươi có biết hắn ta không? Tại sao hắn lại biết tên của ngươi?"

Dịch Đông Lai đang đi cùng với hắn, cất tiếng hỏi.

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu nhìn khuôn mặt của người đàn ông, sau vài giây xác định, hắn nói:

"Người đàn ông này là Vương Vĩ, thân phận của hắn... hình như trước đây hắn là bác sĩ điều trị của ta, mánh khóe mà ban nãy ngươi vừa sử dụng hắn cũng từng dùng với ta, lại nói, tại sao hắn ta lại bị điên?"

"Cái gì? Ngươi nói gì vậy?!"

Dịch Đông Lai là một người luôn bình tĩnh, đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra sốc như vậy.

"Lý Hỏa Vượng, lại đây! Ta có chuyện muốn nói với ngươi! Ta có chuyện muốn nói với ngươi!"

Vương Vĩ sốt ruột nhảy dựng đứng lên trong phòng bệnh, nhìn Lý Hỏa Vượng trên hành lang dần dần rời đi.

"Hộc!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, thở hổn hển.

Khi nhìn thấy xà nhà dính đầy bụi trên đầu, Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng quay lại rồi.

Trước khi tu chân thành công, hắn vẫn nên ở lại đây thì hơn, dù sao ở bệnh viện bên kia cũng không có nguy hiểm gì.

"Shít!"

Một cơn đau nhói ở bụng khiến Lý Hỏa Vượng cúi gằm mặt.

Hắn phát hiện Lý Tuế đang kéo bụng mình, quấn một ít màn thầu từ xúc tu của hắn và nhét nó vào bên trong.

Lý Hỏa Vượng không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng xét theo mức độ lớn lên của dạ dày thì chắc chắn đã qua một thời gian khá dài rồi.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, hắn phát hiện đây là một phòng ốc đổ nát, Lý Hỏa Vượng hỏi Lý Tuế.

"Tuế Tuế, chúng ta đang ở đâu? Đại Lương hay Đại Tề?"

"Cha, ngươi tỉnh rồi, cái gì mà Đại Lương Đại Tề?"

Lý Hỏa Vượng cũng không hỏi hắn nữa, mà quay sang định hỏi Gia Cát Uyên ở bên cạnh, nhưng Gia Cát Uyên đã lên tiếng nói trước.

"Lý huynh, ngươi đang ở Đại Tề."

Lý Hỏa Vượng gật đầu, đang giãy dụa muốn đứng lên, hắn đột nhiên hoa mắt chóng mặt, thế giới đảo lộn, nếu không có Lý Tuế chống đỡ, suýt chút nữa hắn đã ngã xuống đất.

Đã nghĩ ngơi lâu như vậy nhưng tình hình vẫn nghiêm trọng thế này, xem ra con đường giúp Gia Cát Uyên thành thực thể còn lâu lắm mới thực hiện được.

Lắc đầu thật mạnh, Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy khá hơn một chút, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhanh chóng hỏi Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, vừa rồi có người nào đã tiếp cận ta vậy? Còn cho ta ăn thứ gì đó?"

"Cha, là ta đấy, ta đút cha ăn màn thầu, cha không ăn còn hất cái bánh đi, vậy nên ta mới nhét cái màn thầu vào bụng của cha."

Nghe được lời nói ấm ức của Lý Tuế, lòng Lý Hỏa Vượng mềm ra, hắn vươn tay ôm nhẹ nó vào lòng.

"Ta xin lỗi, ta không cố ý, nhưng khi ở đó, ta không biết ở nơi này rốt cuộc là người tốt hay người xấu đang tiếp xúc với ta."

Xúc tu của Lý Tuế làm nũng quấn lấy Lý Hỏa Vượng.

Sau khi xoa dịu Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng lại nhìn Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, ngươi xong việc chưa? Có cần ta làm lại lần nữa không?"

Nhìn thấy phản ứng của Lý Hỏa Vượng mạnh như vậy, Gia Cát Uyên sao có thể yêu cầu Lý Hỏa Vượng thử lại lần nữa.

Chương 835: Long Mạch

"Không cần, làm hết sức mình và nghe theo mệnh trời thôi, tiểu sinh đã chết, cũng đã làm tất cả những gì có thể làm, phần còn lại đành dựa vào những người còn lại của Đại Tề thôi."

"Vậy cũng được, vậy chúng ta về Đại Lương trước đi."

Lý Hỏa Vượng vươn tay rút ra thanh Tủy Cốt kiếm trên lưng.

Vừa định vung lên, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhớ tới lời Dịch Đông Lai vừa nói.

"Nghe nói long mạch ở Đại Tề bị đứt đoạn, sẽ không ảnh hưởng đến Đại Lương chứ?"

"Không đâu, ngược lại còn là chuyện tốt cho Đại Lương nữa."

Nghe xong lời này, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói với Lý Tuế bên cạnh.

"Vào đây."

"Ta tỉnh rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng đang trong bóng tối đột nhiên mở mắt, lo lắng nhìn xung quanh và khi phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng ở Thượng Kinh chứ không nằm trên giường bệnh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Hỏa Vượng chật vật ngồi dậy, lắc lắc cái đầu có phần choáng váng, thế giới trước mắt bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

Kể từ khi hắn từ Đại Tề trở về Đại Lương vào ngày hôm đó và thấy mình đang nằm trong một kho chứa củi ngột ngạt, Lý Hỏa Vượng đã đi liên tục không ngừng nghỉ để đến Giám Thiên Ti và

báo cáo về việc Nhân vương tư thông với pháp giáo. Phản ứng của Giám Thiên Ti cũng nằm trong suy đoán của hắn, khi Lý Hỏa Vượng tìm hiểu được từ Nam Cung rằng công việc của Nhân vương đã có người tiếp nhận, hắn mới biết công việc của Cơ Lâm đã hoàn thành, và tiếp theo hắn chỉ cần chờ đợi là được.

Mà tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi này, Lý Hỏa Vượng cần phải nghỉ ngơi thật tốt, phục hồi năng lượng đã bị tổn hại và giảm những cơn đầu mãi không có dấu hiệu thuyên giảm. Xem ra, việc ép buộc tu chân của Gia Cát Uyên trước đây không chỉ ảnh hưởng đến thể xác của bản thân, mà còn ảnh hưởng đến tinh thần ý chí của hắn.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, quan trọng hơn là sẽ khiến cho tiên thiên nhất khí trong cơ thể mất kiểm soát và buộc phải trở lại nhà tù Bạch tháp, hắn không thích như vậy. Lý Hỏa Vượng tắm rửa qua loa, bước đến bàn, huýt sáo với lấy mấy cái bánh màn thầu còn chưa phồng lên.

Những bánh màn thầu này đương nhiên là kiệt tác của Lý Tuế, tuy rằng bánh chưa lên men không thể nấu ra được màn thầu, chỉ có thể tạo ra sợi mì viên khô cứng, nhưng so với lần trước đã tốt hơn rất nhiều rồi, ít nhất dưới đáy nồi cũng không bị cháy đen.

Cách một sàn nhà, nghe thấy Lý Tuế ở dưới lầu đang liên tục luyện tập niệm chú, Lý Hỏa Vượng đi tới trước bàn, ngồi xuống, thưởng thức điểm tâm sáng này. Sau khi nhai kỹ nuốt chậm bữa ăn, Lý Hỏa Vượng hỏi Gia Cát Uyên ở phía xa.

"Gia Cát huynh, trong lòng ta có một cảm giác thế này, có thể giúp ta giải đáp không."

"Cứ nói đi, không thành vấn đề."

Lúc này, Gia Cát Uyên lại một lần nữa chuyển sang trạng thái bình tĩnh như trước, như thể Gia Cát Uyên ở Đại Tề trước đây không phải là hắn vậy.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghiền ngẫm lời nói trong miệng vài lần, vẻ mặt hắn nghiêm túc lại, hỏi.

"Gia Cát huynh, dưới sự bao vây và ngăn cản của Giám Thiên Ti, vậy mà Đầu Tử vẫn phái người đến can thiệp vào cuộc tranh giành ngai vàng, có phải hắn ta có kế hoạch nào khác đối với long mạch không?"

Sau khi biết được tầm quan trọng của long mạch, cộng với lời nhắc nhở của bác sĩ, Lý Hỏa Vượng không thể không suy nghĩ đến chuyện này.

Mặc dù Lý Hỏa Vượng rất bài xích Dịch Đông Lai, nhưng phải nói rằng những gì hắn ta nói trước đây thực sự rất có lý, nếu hắn muốn đối phó với Đầu Tử, vậy thì không thể để Cơ Lâm lên ngôi như hắn ta mong muốn được.

Gia Cát Uyên không trả lời ngay vấn đề của Lý Hỏa Vượng, hắn nắm chặt chiếc quạt phiến đưa nhẹ vào lòng bàn tay, sau đó chậm rãi nói:

"Mặc dù đúng là như vậy, nhưng Lý huynh, những chuyện ngươi có thể nghĩ tới, quan gia và Giám Thiên Ti sao có thể không nghĩ tới được chứ."

"Lý huynh, ngươi cần phải biết một điều, tuy rằng long mạch có tầm quan trọng lớn, nhưng không có nghĩa là long mạch quá yếu đến mức phải có người khác bảo vệ, long mạch được đặt trong hoàng miếu, không phải để bảo vệ nó mà ngược lại là để long mạch bảo vệ hoàng cung, nói cách khác, hoàng đế là chân long thiên tử, câu nói này không phải câu nói may mắn, trong hoàng cung, Đầu Tử không đấu lại được."

"Long mạch lợi hại đến nỗi ngay cả Đầu Tử cũng không thể đánh bại sao."

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng biết rằng hóa ra long mạch thực sự có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, nếu nói long mạch là điểm neo của một thời kỳ lịch sử, thì điểm neo này cũng không thể quá mong manh được.

"Gia Cát huynh, theo như lời ngươi nói thì long mạch uy lực như

vậy, tại sao trước đây long mạch của Đại Tề lại bị đứt?"

Câu hỏi của Lý Hỏa Vượng khiến sắc mặt Gia Cát Uyên xấu đi mấy phần, đợi một lúc sau hắn mới chậm rãi lắc đầu.

"Tiểu sinh không biết."

"Không biết."

"Tiểu sinh đã chết một thời gian rồi, trước khi chết, Đại Tề vẫn ở bên cạnh Đại Lương, trước đây hoàn toàn không có tin tức gì liên quan đến long mạch, về phần sau khi chết Đại Tề lại xảy ra thêm chuyện gì thì chỉ có thể nói, có quá nhiều khả năng."

Căn phòng rơi vào im lặng, hai người không nói gì, chỉ đứng yên đó.

Chương 836: Thượng Cực Quán Khẩu

Một lúc sau, người lên tiếng đầu tiên là Gia Cát Uyên, hắn cất tiếng nói:

"Lý huynh, chúng ta không cần thiết phải giày vò Đầu Tử làm gì, mà phải nghĩ xem làm cách nào để chấm dứt hậu họa về sau. Nếu muốn đối phó với hắn ta, những gì ta đã nói với ngươi trước đây cần phải nhanh chóng làm xong."

"Bây giờ."

Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ tới những gì Gia Cát Uyên nói với hắn ngày hôm đó, hắn nói rằng ở Đại Tề có cách tìm ra tung tích của Đầu Tử!

"Bây giờ thiên hạ đã giàu có rồi, có trời mới biết tiếp theo ở Đại Tề sẽ xảy ra chuyện gì, nếu còn không ra tay, lỡ như Đại Tề xảy ra bất trắc gì."

Nói tới đây, Gia Cát Uyên rõ ràng có hơi ngập ngừng.

"Nếu Đại Tề có bất trắc gì, mà ngươi vẫn muốn tìm cách để biết về

Đầu Tử, điều đó sẽ càng khó khăn hơn."

Nghe tới đây, Lý Hỏa Vượng bỗng cơ trí hẳn, Gia Cát Uyên khó khăn lắm mới có được một cách đột phá cục diện, không thể dễ dàng từ bỏ, đây là điều cần ưu tiên cao hơn nhiều so với việc giúp Cơ Lâm giành lấy ngai vàng.

"Gia Cát huynh, ngươi nói xem tiếp theo ta nên làm thế nào?"

"Đến Đại Tề tìm kiếm Thượng Cực Quán Khẩu, họ có cách tìm được Đầu Tử."

"Thật không."

Tìm kiếm vị trí của Đầu Tử, một chủ đề khó như vậy, qua miệng Gia Cát Uyên lại trở nên nhẹ tựa bông hồng, Lý Hỏa Vượng nhất thời còn cảm thấy hơi nghi ngờ.

"Đó là Đầu Tử đấy, ngay cả Giám Thiên Ti điều động tất cả mọi lực lượng còn không thể tìm thấy Đầu Tử, Thượng Cực Quán Khẩu đó lộ diện thì có thể tìm thấy ngay sao, nếu đơn giản như vậy, tại sao Giám Thiên Ti không tìm đến Thượng Cực Quán Khẩu."

Gia Cát Uyên có chút bất ngờ liếc nhìn Lý Hỏa Vượng một cái.

"Lý huynh, vì chỉ có Đại Tề mới có Thượng Cực Quán Khẩu, Đại Lương không có."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lập tức lộ ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, tức khắc đi về phía binh khí đặt dưới gối.

"Thì ra là như vậy, chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta đi nhanh thôi."

"Trước tiên đừng vội, Lý huynh, chúng ta hãy ra khỏi thành trước, nếu từ đây chuyển đến Đại Tề, sẽ phải xuất hiện trên địa bàn của U Đô, ở đó đông người phức tạp, sợ rằng sẽ xảy ra bất trắc."

"Ừ."

Lý Hỏa Vượng nắm lấy đạo bào màu đỏ và đặt lên lưng khẽ xé, cầm lấy hai vũ khí rồi vội vã bước xuống lầu.

"Lý huynh, Thượng Cực Quán Khẩu đó là một tuyền môn biệt phái, không nói được."

"Không nói được? Tại sao lại không nói được."

Lý Hỏa Vượng vừa chỉ Lý Tuế cách mặc áo quần, vừa hỏi.

"Trong mắt một số người, nó là một con người, trong mắt những người khác, nó là ác quỷ, và trong mắt một số người khác, Thượng Cực Quán Khẩu là chốn sơn môn."

"Thật là bí ẩn."

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc:

"Vậy thì nhờ họ giúp tìm Đầu Tử, chúng ta có cần trả giá gì không?"

"Lý huynh yên tâm, chuyện này ngươi không cần lo lắng, chỉ cần mang theo ta đi, tiểu sinh tuy rằng đã chết, nhưng ở Đại Tề cũng coi như có chút máu mặt."

Gia Cát Uyên tự tin đã trở lại rồi!

Lý Hỏa Vượng giật dây cương đánh lên lưng ngựa, khiến xe ngựa lao vu"t ra khỏi cửa thành.

"Nhưng mà Lý huynh, mặc dù Thượng Cực Quán Khẩu có cách tìm được vị trí của Đầu Tử, nhưng đối phó với Đầu Tử thì họ không thể giúp ngươi được, ngươi cần phải tự mình tìm người trợ giúp."

"Ta hiểu rồi."

Giọng nói Lý Hỏa Vượng đầy tự tin, giọng điệu kiên định.

Lần này cuối cùng cũng có hy vọng đánh bại được Đầu Tử rồi, dù quá trình này có khó khăn đến đâu, hắn cũng phải cố gắng hết sức mình!

"Đánh trống đánh chiêng đánh từ từ, dừng chiêng dừng trống nghe

ta hát, lại nghe ta hát Thập Bát Sờ."

Một tiếng hát hí kịch ê ê a a vang lên từ con hẻm bên trái, khi Lý Tuế nương theo giọng nói mà xoay người quay đầu nhìn sang, Lý Hỏa Vượng không khỏi cau mày, lập tức lắc dây cương để xe ngựa đi nhanh hơn, kẻo Lý Tuế nghe thấy những lời nói ô uế này mà học thứ không tốt.

"Đưa tay ra sờ mặt em gái, mây đen bay giữa lưng trời, đưa tay sờ sờ ngực em gái, trời cao đất rộng thật mê người."

Lữ Cử Nhân hóa trang trên mũi có đính một chiếc bánh trắng bệch, đứng trên bục cao miệt mài hát, hai bàn tay vẫn miết theo dòng chữ.

Còn già trẻ gái trai dưới khán đài thì chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau, phát ra những tiếng cười hihi haha.

Sau khi khúc Thập Bát Sờ được hát xong, nó lập tức dấy lên tràng pháo tay rầm rộ, đây không phải là một vở kịch sắc tình mới của Đại Lương, người dân Thượng Kinh chưa nghe qua bao giờ sao? Tiền đồng được ném lộp bộp lên sân khấu.

"Thêm một bài nữa! Thêm một bài nữa!"

"Gánh hát của các ngươi không phải có phụ nữ sao? Ta muốn các cô gái hát hí kịch cho bọn ta nghe!"

"Đúng đấy! Ta muốn nữ hát, có nữ hát ta sẽ cho nhiều tiền hơn!"

Ngay lúc Lữ Trạng Nguyên đang chắp tay, mang theo đồng la đón lấy những đồng tiền bay tới, một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

"Làm gì đấy! Làm cái gì đấy!"

Khi nhìn thấy người đi tới hóa ra lại là đầu mục bắt người mặc áo xanh lam, đám người hoảng sợ tản ra, vẻ mặt Lữ Trạng Nguyên lập tức trở nên căng thẳng.

"Ai cho ngươi đứng hát ở đây? CMN lại còn hát hí sắc tình! Đồi phong bại tục! Mắt mù hết rồi sao? Cáo thị lớn như vậy được dán

bên cổng thành cũng không thấy sao?"

Lữ Trạng Nguyên cẩn thận lại gần, giọng điệu nhún nhường nói với bộ đầu dẫn đầu:

"Bẩm quan lão gia, tiểu nhân, tiểu nhân không biết đọc, mong ngài châm chước lượng thứ."

Chương 837: Châu Chấu

"Ta không quan tâm ngươi có biết chữ hay không! Nhặt tất cả đồng xu trên mặt đất hết cho ta! Sung công!"

Nhiều tiền đồng như vậy, Lữ Trạng Nguyên thật sự là không nỡ, nhưng lời lời phát ra từ miệng quan gia đều phải nghe theo, cuối cùng hắn không còn cách nào khác đành phải làm theo.

Sau khi bộ đầu vui vẻ cầm tiền đồng rời đi, những người khác cũng giống như quả cà phơi sương, mặt mày ủ rũ đi dở sân khấu hát kịch.

Đang tháo dỡ được một nửa, Lữ Tú Tài và Cẩu Oa đột nhiên quay sang mắng chửi lẫn nhau.

"Đồ chết tiệt! Ngươi tên Cẩu Oa, phương pháp của ngươi đúng là một phương pháp chó má! Những tên ăn xin đó đã tìm kiếm lâu như vậy, ngay cả cái bóng của sư phụ cũng không tìm thấy!"

"Miệng của ngươi sạch sẽ chút cho ta! Ai nói chó má hả? Ít ra ta cũng đang làm việc, còn ngươi thì sao, ngoại trừ cái miệng đang hoạt động, ngươi còn làm được gì nữa? Ngươi còn thực sự nghĩ rằng ngươi là một tú tài đấy phổng?"

Hai người mắng chửi nhau hăng đến mức tiến lên sân khấu, nhìn thấy sân khấu bị tháo dỡ liền tắt lửa.

"Lữ ban chủ, có chuyện gì vậy? Khó khăn lắm mới tìm được một địa điểm tốt để hát một vở kịch lớn, tại sao lại dở bỏ rồi?"

Cẩu Oa hỏi, đưa tay gãi gãi khuôn mặt đã hóa trang của mình.

Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, Lữ Tú Tài tức giận đến mức nhảy dựng lên, liên tục vung thanh Đồng Tiền kiếm đã được cột chắc trong tay.

"Chết tiệt, người Thượng Kinh lại bắt nạt người quá đáng! Hai tên khốn đó đi đâu mất rồi! Ta phải băm vằm chúng ra!"

Lữ Trạng Nguyên thở dài, lấy tay vỗ vỗ vào cái lưng đang tê cứng của mình.

"Được rồi được rồi, chuyện đã nhiều lắm rồi, ngươi đừng rước thêm phiền phức về nữa, không kiếm được tiền thì thôi, mất lần này cũng không sao."

"Công công, không thể nói như vậy được, cả người cả ngựa ngày nào cũng cần tới lương thực, tất cả đều cần tới chi phí mà, hơn nữa tiền ở Thượng Kinh này cũng không đáng bao nhiêu, một cái bánh nướng cũng đã tốn năm xu rồi."

Con dâu La Quyên Hoa cầm gương đồng có chút bất mãn nói.

"Tới lượt ngươi lắm lời sao? Ta tự quản lý tiền bạc lẽ nào ta không biết?"

Sau khi cầm tẩu thuốc khiển trách con dâu, ông ta quay lại cười haha nói với Cẩu Oa.

"Chuyện là, Tào công tử, đã tìm được tiểu đạo gia chưa?"

Gánh hát không còn hy vọng nữa, cũng không kiếm được tiền, thật ra Lữ Trạng Nguyên cũng muốn rời đi, nhưng hắn biết lần này tới Thượng Kinh còn có mục đích khác, nếu hắn nói thẳng là muốn rời đi, sợ là không biết giải thích sao với thôn Ngưu Tâm.

Nhìn bầu không khí này, Cẩu Oa sao có thể nói những lời khác được, chỉ có thể không ngừng nói sắp rồi sắp rồi.

Nhưng cả Thượng Kinh lớn như vậy, lại có quá nhiều người, hắn đi tìm chẳng khác gì mò kim đáy bể, sao mà nhanh cho được.

"Quên đi, trước hết cứ dùng bồ câu đưa tin báo với Tiểu Mãn và những người khác biết chuyện ở đây đã, dù sao ta cũng đã tìm ăn

xin hỏi rồi, nếu không tìm được Lý sư huynh cũng không thể trách ta được."

Cẩu Oa nghĩ nghĩ bèn đi về phía Thành Hoàng miếu, chuẩn bị đi tìm một thư sinh phóng khoáng để viết một lá thư.

Mà lúc này Lý sư huynh mà hắn đang tìm kiếm vừa mới ra khỏi thành, sau khi đi mấy chục km thì tìm được một nơi hẻo lánh, dừng xe ngựa lại, chuẩn bị nước và thức ăn cho ngựa xong thì chuẩn bị đi Đại Tề.

Khi cảm thấy các xúc tu của Lý Tuế mọc ra khỏi da mình từ mọi hướng, Lý Hỏa Vượng thở dài một tiếng, tay phải giơ lên, hai xúc tu quấn quanh thanh Tủy Cốt kiếm đưa đến lòng bàn tay hắn.

"Đi thôi!"

Lý Hỏa Vượng vẫy mạnh tay, hai chân cùng với sáu cái xúc tu đập mạnh xuống đất, lao thẳng tới vết nứt trước mặt.

Đã có kinh nghiệm một lần nên rõ ràng đã thành thạo hơn rất nhiều, lần này, khi Lý Hỏa Vượng đến Đại Tề thông qua khe nứt, thậm chí hắn còn không phá vỡ đạo bào của mình.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng chưa kịp vui mừng thì cảnh tượng kinh ngạc trước mắt khiến đồng tử của hắn co rút lại, một đám mây đen khổng lồ ở phía xa đè về phía hắn như một ngọn núi.

"Đó là…"

Lý Hỏa Vượng hơi nheo mắt lại, lập tức nhìn ra những thứ đó rốt cuộc là gì.

"Đó là châu chấu!"

Ngay sau đó, ánh sáng mặt trời bị chặn lại bởi châu chấu áp đảo bao phủ bầu trời như một đại dương đen lộn ngược.

Lý Hỏa Vượng quyết định dứt khoát, đút thanh Tủy Cốt kiếm lại, trực tiếp lấy ra thanh Tử Tuệ kiếm, cảm giác ngột ngạt ngập trời lập tức bao trùm lấy hắn, khiến đám châu chấu đang cắn xé đạo bào và tóc của hắn cũng phải giật mình.

Tiếng vỗ cánh của côn trùng vang lên trong nửa giờ, và khi mặt trời trên đầu hắn lại xuất hiện lần nữa, cây cối và hoa lá xung quanh Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn trơ trụi.

"Lý huynh, đây là thiên tai."

Sắc mặt của Gia Cát Uyên trở nên có chút khó coi.

"Đây cũng là thiên tai? Gia Cát huynh, đây rõ ràng chỉ là châu chấu thôi mà."

"Đối với bách tính trong thiên hạ, thứ quan trọng nhất là lương thực, trước giờ họ không bao giờ quan tâm thiên đạo thiếu đi đường nào, dù sao tạm thời thiếu đi thiên đạo thì vẫn có thể sống sót, nhưng không có thức ăn thì sẽ chết đói, trong mắt họ, nạn châu chấu hoành hành đáng sợ hơn nhiều so với những loại thiên tai khác."

"Điều đáng sợ hơn là trận dịch châu chấu này sẽ kéo theo hạn hán, tai họa binh đao, dịch bệnh, sợ rằng toàn bộ Đại Tề sắp phải trăm lọ lầm than rồi."

Chương 838: Đại Tề

Nhìn về phía xa xa, nhìn về phía đô thành Đại Tề mà châu chấu bay tới, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại có chút nghi hoặc.

"Rốt cuộc Đại Tề này đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Khi nhìn thấy Gia Cát Uyên biểu hiện như vậy, Lý Hỏa Vượng bất giác lên tiếng nói:

"Gia Cát huynh, ở Đại Tề này, nếu ngươi có việc gì muốn bảo ta làm..."

Gia Cát Uyên lắc đầu.

"Lý huynh, ngươi không phải là người Đại Tề, đây không phải là nhân quả của ngươi, không cần phải nhúng tay vào, vả lại hiện tại ngươi cũng không dễ dàng gì, tiểu sinh có đau lòng cho muôn dân

trong thiên hạ cũng không thể của người phúc ta."

"Lý huynh, ngươi đi về phía đông trước đi."

Gia Cát Uyên chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn sông núi xung quanh, nói với Lý Hỏa Vượng.

"Ừ."

Lý Hỏa Vượng gật đầu, dẫn Lý Tuế đi về phía trước, thấy núi lật núi, thấy sông lội sông.

"Trái bị bịt kín phải lại ngoằn ngoèo, con đường này không thông, đi về phía tây hai dặm."

Lý Hỏa Vượng làm theo, nhưng trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

"Gia Cát huynh, Thượng Cực Quán Khẩu không cố định ở một chỗ."

"Tất nhiên là không, Thượng Cực Quán Khẩu là một sinh vật sống có thể di chuyển, hơn nữa còn chạy trốn cực kỳ giỏi, nhưng may mắn thay, sự di chuyển của hắn sẽ gây ra những thay đổi ở vùng nước xung quanh, chúng ta chỉ cần lợi dụng thuật phân kim định thủy là có thể tìm thấy dấu vết của hắn thông qua mạch sông núi."

Gia Cát Uyên nói xong, hắn ngẩng đầu lên chỉ tay nhìn sao trên trời.

"Ừ."

Lý Hỏa Vượng gật đầu, không nói gì nữa, mải miết lên đường.

Phải nói rằng có một người dẫn đường như Gia Cát Uyên bên cạnh, Lý Hỏa Vượng cảm thấy ân tâm hơn rất nhiều, nhất là ở một nơi xa lạ như Đại Tề.

Dưới sự dẫn dắt của Gia Cát Uyên, hắn đi lòng vòng đến khi trời đã khuya, Lý Hỏa Vượng đặt chân trên ruộng lúa nứt nẻ, nhìn thị trấn có ánh đèn lấp ló đằng xa thì dừng lại, thị trấn đó trông khá

lớn, tìm một nhà trọ ở đó qua đêm chắc là không vấn đề gì.

Sau khi liếc nhìn Lý Tuế đang đứng bằng bốn chân bên trái, hắn nói với Gia Cát Uyên.

"Gia Cát huynh, hôm nay dừng lại ở đây thôi, chúng ta nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế đi về phía thị trấn đó.

"Lý huynh, hôm nay hãy cố gắng hồi phục sức lực, theo ước tính của tiểu sinh thì ngày mai chúng ta có thể bắt kịp Thượng Cực Quán Khẩu rồi."

"Vậy thì tốt rồi. Mong là mọi chuyện suôn sẻ."

Đến Đại Tề cũng đã một khoảng thời gian, môi trường xung quanh không thể nói là tệ đến thế nào, nhưng lại mang đến cho Lý Hỏa Vượng một cảm giác luôn thấp thỏm bất an.

Lý Hỏa Vượng không biết đây có phải là nhận thức nhạy cảm đang cảnh báo mình hay không, cho nên cho dù không gặp phải chuyện gì, hắn cũng không bao giờ buông lỏng cảnh giác. Càng đến gần thị trấn, cái mũi nhạy bén của Lý Hỏa Vượng đã có thể ngửi thấy mùi khói lửa của củi đốt.

Ở cổng thành có người trông chừng, nhưng có vẻ như lính canh không tận tâm lắm, họ quây quần bên đống lửa và uống bát canh trong bát.

Thấy Lý Hỏa Vượng đi tới, họ thậm chí còn không thèm nhấc mí mắt.

Lý Hỏa Vượng thuận lợi đi vào trong thành.

Vốn dĩ hắn muốn tìm một nhà trọ, nhưng đừng nói là nhà trọ, thậm chí còn không có một cửa hàng nào mở cửa, trông có vẻ tiêu điều một cách lạ thường.

Bất lực, Lý Hỏa Vượng đành đi theo ánh lửa, bước đến trước cửa một ngôi nhà, đang định xin tá túc một đêm, trong khoảng sân nhỏ có đặt một bếp lò, một người trùm khăn trắng đang nấu món gì đó

trong một chiếc nồi đất lớn.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lý Hỏa Vượng, người đàn ông đang bổ củi trước bếp quay đầu lại.

Đó là một người đàn ông nước da trắng trẻo, mùi hương trên người khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi nghi ngờ.

"Đạo trưởng, ngươi có việc gì sao?"

Người đàn ông đó đứng lên, có vẻ bất an nhìn Lý Tuế cao lớn mặc quần áo phía sau Lý Hỏa Vượng.

Sau khi đánh giá một lượt người đàn ông này, sự bất an trong lòng Lý Hỏa Vượng càng tăng lên, không ngờ người đàn ông này lại đang bó chân!

Một người đàn ông nhưng hai chân chỉ to bằng một nửa của người bình thường, đi trên đôi giày gót sen ba tấc, càng khiến Lý Hỏa Vượng không thể nào thích ứng nổi.

Thấy người đó đang chuẩn bị dò dẫm tìm kiếm thứ gì đó sau lưng, một âm thanh "keng" lập tức vang lên, lưỡi kiếm đã được vung ra, Lý Hỏa Vượng kề kiếm vào cổ đối phương.

"Ngươi muốn làm gì."

"Lý huynh, Lý huynh, đừng kích động như vậy, đây là Đại Tề, không có nhiều kẻ thù như ở Đại Lương của ngươi đâu, người này chỉ là một dân đen mà thôi."

Sau khi nghe Gia Cát Uyên chậm rãi giải thích, Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra, hóa ra ở Đại Tề, những người đàn ông bán nhan sắc này cũng được chia thành nhiều nghề khác nhau, mà người đàn ông có bàn chân nhỏ này là một loại trong số đó.

Khi Lý Hỏa Vượng thu lại thanh kiếm, người đàn ông này đã tè ra quần, ngay lập tức gục xuống đất và không ngừng run rẩy, không ngừng quỳ lạy dập đầu với hắn:

"Vị hảo hán à, tất cả tiền bạc đều ở dưới đáy hộp! Ta hiếu kính ngài, làm ơn tha mạng cho ta!"

Lý Hỏa Vượng cũng đã thấy thứ đằng sau người đàn ông, hóa ra hắn đang ghim chiếc khăn tay màu đỏ trên lưng quần của hắn ta.

Chương 839: Canh Đá

"Ta không phải vào nhà cướp của, ta chỉ muốn đến tá túc một đêm! Đứng dậy đi! Đêm nay ta sẽ ngủ lại nhà ngươi, cầm lấy, nhiều thì coi như tiền thưởng cho ngươi!"

Lý Hỏa Vượng cưỡng ép kéo hắn lên, mấy miếng bạc vụn bị Lý Hỏa Vượng cầm lấy nhét vào tay người đó.

"Thế này, thế này."

Ngay khi người này bó tay toàn tập, Lý Hỏa Vượng đã đẩy cửa bước vào.

Căn nhà không lớn, trang trí cũng đơn giản, nhìn kỹ thì thấy căn nhà khá sạch sẽ. Trên bàn đồ cống phẩm bên trái còn có hai bức tượng gốm màu khiến Lý Hỏa Vượng chú ý, nhìn lỗ tai dài dài và ba cánh hoa trên gốm màu, Lý Hỏa Vượng quay đầu hỏi người đàn ông.

"Ngươi đang thờ cúng gì vậy?"

Nam nhân chân nhỏ ngại ngùng cười lên.

"Bẩm hảo hán, ta thờ bái ngài thỏ, làm nghề này như bọn ta đều phải thờ bái ngài thỏ."

"Ồ, ta cũng nghĩ vậy."

Đêm đã rất khuya rồi, Lý Hỏa Vượng không có ý định nói chuyện nhảm nhí với hắn ta, định tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi.

Hắn bước lên cầu thang lên tầng hai, sau khi chặn cầu thang bằng một chiếc tủ, hắn nằm trên giường nhắm mắt lại.

Lý Tuế ở bên cạnh cuộn mình thành một chiếc bánh tròn, mắt đã nhắm lại nhưng lỗ tai lại đảo trái quay phải theo dõi mọi thứ xung

quanh.

Thời gian trôi qua từng chút một, Lý Hỏa Vượng chìm vào giấc ngủ say, ngoài cửa sổ vẫn vang lên tiếng đồm độp của củi cháy.

Sắc trời dần dần sáng lên, khi ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, ngoài cửa sổ có tiếng bước chân.

Lúc này, Lý Tuế đã nhanh hơn một bước, nó đang nằm ở trước cửa sổ, nhìn trộm cha mình qua một khe hở, bên ngoài có một vài người đi tới, với chiếc khăn trắng quấn quanh đầu như người đó, họ đang len lén nói chuyện.

"Họ nói chuyện xong rồi, hắn ta bổ củi cho vào bếp rồi cũng rời đi luôn."

Lý Hỏa Vượng bước xuống giường, rút vũ khí dưới gối ra.

"Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi, ta đoán người đó hẳn là đi báo quan rồi."

"Ừm."

Lý Tuế gật đầu, đi theo Lý Hỏa Vượng xuống lầu.

Người đàn ông với đôi chân nhỏ trước đó đã rời đi, chỉ còn lại cái bếp vẫn đang nấu dang dở.

"Tên này đã nấu như thế này cả đêm."

Lý Hỏa Vượng nghĩ về vấn đề này, bước ra khỏi cổng sân và chuẩn bị rời khỏi ngôi làng.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đi xuyên qua thị trấn, hắn thấy nhà nào cũng đang nấu thứ gì đó, hắn không khỏi cau mày:

"Gia Cát huynh, đây có phải là phong tục ở Đại Tề không?"

"Đại Tề chưa bao giờ có phong tục này, Lý huynh, bây giờ là tháng mấy rồi, có phải tiết đoan ngọ đã đến không? Ta nhớ muốn nấu bánh chưng phải mất một ngày một đêm."

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu và lắc đầu, không đúng, mùi thơm của lá bánh chưng rất đậm, không thể nào ta lại không ngửi ra được chút gì. Thôi đi, mặc kệ bọn họ đang làm gì, chỉ cần đừng cản đường ta là được.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng tăng tốc độ, dẫn Lý Tuế đi về phía cổng thành.

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng sắp đi đến cổng thành, một cái lò lớn tỏa hơi nóng nghi ngút xuất hiện trước mặt hắn, rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Hắn còn thấy rất nhiều người đang bưng những lọ sành nặng trình trịch đi ra ngoại thành.

Lý Hỏa Vượng đang sững sờ thì đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó gọi mình.

"Đạo gia đạo gia."

Người đàn ông chân nhỏ trước đó lắc lư đi về phía Lý Hỏa Vượng, quan sát vẻ mặt Lý Hỏa Vượng, hắn cười nịnh nọt nói:

"Đạo gia đang định rời đi sao? Ở lại thêm mấy đêm nữa đi."

"Rốt cuộc các ngươi đang làm gì vậy?"

Lý Tuế đang cực kỳ tò mò đột nhiên hỏi.

Người đàn ông chân nhỏ nghe vậy liền đưa tay mở nắp nồi bên cạnh, hơi nóng bốc lên tỏa ra, một hòn đá to bằng quả dưa hấu nằm lặng lẽ trong nồi nước sôi.

"Nấu canh đá đấy! Thứ này rất bổ dưỡng, uống canh đá này không những sẽ không đói, lại còn kéo dài tuổi thọ! Hơn nữa chỉ cần tiếp tục đun sôi, đợi đến khi hòn đá hoàn toàn rục rồi mới uống thì có thể đi đến tiên giới hưởng thụ, không cần phải đau khổ ở thế giới phàm trần này nữa."

"Hừ."

Lý Hỏa Vượng nhíu mày, kinh ngạc nhìn gã trước mặt, ngây ra vài giây, hắn lại mở miệng nói.

"Cái gì mà nấu một nồi canh đá, lại còn trở thành tiên? Có phải các ngươi đã bị Tọa Vong Đạo lừa đúng không."

Người đàn ông chân nhỏ đậy lại cái nắp nồi lọ sành, có chút bối rối hỏi:

"Đạo gia, cái gì mà Tọa Vong Đạo vậy, sao ta chưa từng nghe nói qua?"

"Đừng nấu nữa, mặc kệ là ai đã nói với ngươi, người đó nhất định là kẻ dối trá, đá sẽ không bao giờ nấu rục được, uống nước canh đá cũng không thể thành tiên."

Lý Hỏa Vượng nhắc nhở câu này cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi, lập tức nhấc chân đi qua cái kệ bếp này chuẩn bị rời đi.

Nhưng đang đi thì Lý Hỏa Vượng chợt thấy một nhóm nam nhân bất thiện băng qua khu vực lọ sành này và bao vây lấy hắn.

Khi thấy chiếc khăn xếp màu trắng quấn trên đầu bọn họ giống với người đàn ông chân nhỏ, Lý Hỏa Vượng cảnh giác cầm chuôi kiếm trong tay.

"Ngươi nói ai là kẻ nói dối đấy? Ngươi có gan thì nói lại xem! Đây là những gì Thạch Độc gia gia hạ phàm truyền lại đấy!"

"Thạch Độc?"

Khi Lý Hỏa Vượng lặp lại từ này, hắn thấy xung quanh mình toàn là những nam nam nữ nữ với những chiếc khăn xếp trắng quấn quanh đầu, hắn đã bị bao vây rồi. Keng một tiếng, Lý Hỏa Vượng lại lần nữa rút Tử Tuệ Kiếm ra, sát khí ngập trời tản ra xung quanh.

"Tất cả cút hết ra cho ta!"

Chương 840: Pháp Giáo

Thấy bộ dạng như vậy của Lý Hỏa Vượng, những người này lập tức sợ hãi tản ra.

Tuy nhiên, chẳng tản ra bao nhiêu, hơn nữa càng có nhiều người với chiếc khăn trùm đầu màu trắng đi ra từ trong con hẻm, vây lại như để tham gia cuộc vui.

"Lý huynh, nhanh chạy đi, ta ở Đại Tề lâu như vậy nhưng ta chưa bao giờ nghe qua Thạch Độc là gì, những người này có gì đó không ổn!"

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng vừa mở miệng, Lý Tuế ở bên cạnh hắn như thể tâm ý tương thông, lập tức chui vào.

Từng sợi xúc tu màu đen chui ra khỏi cơ thể của Lý Hỏa Vượng, và khi chúng vung vẫy thật mạnh ra xung quanh, những chiếc lọ sành khác nhau trên kệ đều bếp bay lên và bắn tung tóe về phía đám đông, nước trong lọ sành đều là nước được đun sôi, nóng đến mức lập tức khiến xung quanh khóc la kêu cha gọi mẹ.

"Đi."

Hai chân Lý Hỏa Vượng nương theo bốn cái xúc tu bên cạnh đập mạnh xuống đất, cơ thể bay lên cao, bay qua đầu của những người này, bay về phía cánh đồng xa xa.

Đã sắp đến nơi, Lý Hỏa Vượng thấy từ khóe mắt hắn có một cái bóng màu trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai cái xúc tu thò ra từ nách của hắn rung lên dữ dội, phát ra hai tiếng đùng đùng lanh lảnh trong không khí như tiếng roi vọt. Và khi âm thanh đó vang lên, bóng trắng đó cũng bị ném xuống đất, một con chó chạy đến ăn bùn. Khi Lý Hỏa Vượng thấy chữ Vu thật lớn trên tấm vải trắng trên mặt người đó, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, ở Đại Lương hắn đã từng gặp qua người có cách ăn vận thế này, nhưng ở Đại Lương là đen, còn ở Đại Tề là trắng.

Làm gì có Thạch Độc nào! Đây chỉ đơn giản là tên gọi khác của Vu Nhi Thần! Những tên này với khăn trùm đầu màu trắng quanh đầu

thực ra là pháp giáo của Đại Tề!

"Không ngờ ở Đại Tề cũng có pháp giáo, thiên tai lần này đã ảnh hưởng đến cả hai bên."

Khuôn mặt của Gia Cát Uyên trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều, như thể nghĩ tới điều gì đó.

Ngay khi người đàn ông ở đằng xa chuẩn bị đứng dậy khỏi mặt đất, Bành Long Đằng cao lớn từ trên trời hạ xuống, nện thật mạnh vào cơ thể người đàn ông, "ầm" một tiếng, khiến người đàn ông chấn động. Cùng với tiếng gãy xương, bùn đất xung quanh cũng bị chấn động bắn lên cao.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, khi họ thấy người đó đã chết, những người đội mũ trùm đầu màu trắng bên chiếc nồi phía xa dường như phát điên, họ dùng tay không vớt lấy cục đá trong nồi, đồng loạt lao về phía Lý Hỏa Vượng.

"Không thể dây dưa với bọn họ được!"

Hai lá bùa được dán vào chân của Lý Hỏa Vượng, và thân ảnh của hắn phút chốc lao ra khỏi cổng thành với một dư ảnh.

Nhưng vừa bước ra khỏi cổng thành, Lý Hỏa Vượng đã choáng váng, khoảng không rộng lớn ngoài cổng thành dày đặc những nạn dân gầy trơ xương lại còn ăn mặc rách rưới.

Nhưng dù quần áo bẩn thỉu hay rách nát đến đâu, trên đầu ai cũng có khăn xếp màu trắng, những người này đều là tín đồ của pháp giáo.

"Đáng lẽ ta phải nghĩ ra sớm hơn, rằng cuộc sống càng khó khăn thì càng có nhiều thị trường cho tà giáo này! Thế lực giáo pháp ở Đại Tề e rằng còn mạnh hơn nhiều so với pháp giáo ở Đại Lương!"

"Các huynh đệ tỷ muội! Đứng dậy hết đi! Tên đạo nhân áo đỏ đã giết Vu Chúc của chúng ta rồi."

Sau tiếng kêu gào trên tường thành, những nạn dân đồng loạt tỉnh dậy, họ xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy và đồng loạt nhìn Lý Hỏa Vượng.

Cảm nhận được những tầm nhìn dày đặc tập trung trên người mình, nhìn số nạn dân không thấy điểm cuối ở trước mặt, Lý Hỏa Vượng nghiến chặt răng. Hắn nắm chặt thanh Tử Tuệ Kiếm trong tay phải, rồi lại dùng tay còn lại nắm lấy thanh Tủy Cốt kiếm to lớn và rút nó ra, găm mạnh xuống đất.

Mà các xúc tu của Lý Tuế cũng mở túi dụng cụ tra tấn của Lý Hỏa Vượng ra, ngòai việc cuốn lấy thanh Đồng Tiền kiếm, mọi xúc tu khác đều quấn lấy dụng cụ tra tấn được mài sắc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Ah…ah…ah!"

Những nạn dân gầy trơ xương há miệng làm lộ ra hàm răng vàng dưới nướu, lao về phía Lý Hỏa Vượng như thủy triều xác chết.

"Lý Tuế! Tiến lên!"

Lý Hỏa Vượng tung chân lao vào đám đông không chút do dự.

Với cú vung mạnh của thanh Tủy Cốt kiếm, những nạn dân trước mặt giống như lúa bị cắt trên ruộng, chỉ còn lại một nửa thân, máu phun từ nửa người, nửa phần thân dồn dập rơi xuống đất.

Lý Hỏa Vượng lại nhảy lên thật cao trong đám đông, lại nặng nề chém xuống, kiếm rơi xuống ở đâu thì nơi đó lại dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Mặc dù tín đồ pháp giáo có rất nhiều, nhưng không ai có thể chống lại được một chiêu này của Lý Hỏa Vượng.

Tử Tuế Kiếm quả không hổ là binh khí nhà binh, sau khi giết bao nhiêu người, Lý Hỏa Vượng chẳng những không hề kiệt sức, ngược lại càng giết càng hăng.

Hắn phát hiện ra rằng trước đây mình đã sử dụng Tử Tuệ Kiếm không đúng chỗ, ở chiến trường như thế này mới là nơi mà Tử Tuệ kiếm được sử dụng.

"giết, giết, giết!"

Lý Hỏa Vượng tay cầm Tử Tuệ Kiếm, giết đến đỏ mắt, mọi thứ

xung quanh đều biến thành màu đỏ của máu.

Thanh Tử Tuệ Kiếm nặng nề vung xuống, lưỡi đao sắc chém sắt như chém bùn. Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng trong tiềm thức đã nhắm trúng mục tiêu, thì người tiếp theo cản đường đột nhiên dừng lại.

Chương 841: Sắp Mềm

Đó là một người phụ nữ quấn chiếc khăn xếp màu trắng trên đầu, nàng ta đang đứng đó, ôm một xác chết trẻ em đầy ruồi nhặng bu bám trong l*ид ngực, Lý Hỏa Vượng chỉ cần nhìn thoáng qua là đã biết nữ nhân này bị điên. Người phụ nữ nhìn Lý Hỏa Vượng, lấy ra một con dao hoen gỉ từ trong tả lót, đâm mạnh vào người Lý Hỏa Vượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống đập thẳng vào người phụ nữ, ngay cả đứa bé trên tay cũng bị nện thành bùn nhão, nàng ta mỗi bên tay đều dùng người sống làm vũ khí, vung mạnh vào xung quanh, bốn phía xung quanh lập tức biến thành một bãi đất trống.

"Hừ~hừ~"

Thu Cật Bão nằm trên mặt đất, nàng phồng má cẩn thận thổi lửa vào đống củi phía dưới cái bát vỡ. Ục ục ục, nàng nghe thấy bụng mình kêu lên, Thu Cật Bão dùng sức thắt chặt dây quần của mình lại. Mặc dù tên của bản thân là Cật Bão có nghĩa là ăn no, nhưng khi Thu Cật Bão còn ở bên cạnh cha mẹ rất ít khi có cơ hội ăn nhiều như vậy đặc biệt là sau khi gả cho người khác.

Sau khi lửa cháy được một lúc, thấy lửa hơi nhỏ, Thu Cật Bão nhất thời cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Nhìn trái nhìn phải một hồi, nàng nhanh chóng nhặt một vài cái xương người ở bên cạnh đống lửa rồi thả vào trong lửa đốt cháy. Nhìn thấy ngọn lửa dưới chiếc bát vỡ lại cháy bùng lên, lúc này Thu Cật Bão mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Nàng cẩn thận mở mảnh ngói trên chiếc bát vỡ kia ra, bên trong có ba viên đá cuội đang lăn lộn theo nước sôi sùng sục. Sau khi nàng lấy ra một con dao gỉ sét chọc nhẹ vào hòn đá kia, trên khuôn mặt bẩn thỉu của Thu Cật Bão lập tức lộ ra sự vui mừng.

Nàng đậy mảnh ngói kia lại rồi thêm vào một ít củi đốt, sau đó nàng ôm cái tã bọc được xếp từ bông vải rách nát bên cạnh vào trong lòng, nhẹ nhàng lắc lư:

“Con trai à, đá hôm nay sắp được nấu nhừ rồi. Ngươi cứ uống canh đá đã được nấu nhừ này vào, bệnh của ngươi nhất định sẽ khỏi hoàn toàn, ngươi còn có thể trở thành thần tiên nữa!!”

Thu Cật Bão càng nói càng vui vẻ. Nàng nhìn con trai đang vui vẻ ê ê a a trong tã bọc. Ngay lúc nàng nói như vậy, đám người đang ngủ gật xung quanh chợt trở nên xôn xao từ xa đến gần.

Ông lão đang ngủ bên cạnh bị đánh thức, hai tay ông ta vươn ra, chân sau đạp một cái, trực tiếp đá đổ chiếc bát vỡ kia:

“Canh đá của ta!!”

Cùng với tiếng gào thét thảm thương của Thu Cật Bão, các tín đồ Pháp Giáo đầu đội khăn trắng từ bốn phương tám hướng nhôn nhao đứng dậy:

“giết!! giết người mặc đạo bào đỏ kia! Người đó đã giết Vu Chúc đại nhân của chúng ta!”

Đám người bắt đầu trở nên ồn ào, bầu không khí cũng trở nên khô nóng hơn:

“Ai! Ai là người đã giết Vu Chúc đại nhân của chúng ta! Không có Vu Chúc và Thạch Độc gia gia kết nối với thần thì ngộ nhỡ canh đá kia không linh nghiệm thì làm sao!”

Thu Cật Bão đang nằm bò trên mặt đất nhặt đá lập tức quên sạch nỗi buồn vừa nãy. Nàng bỏ con dao vỡ mẻ kia vào trong tã bọc, lảo đảo đứng dậy. Nàng muốn chui qua những người khác nhưng dáng người nàng quá nhỏ bé, cơ thể lại gầy ốm nên không thể chen vào được:

“Tránh đường! Tránh đường ra! Ta không đi qua được!!”

Thu Cật Bão hét to nhưng không ai nghe thấy giọng nói của nàng.

Đột nhiên Thu Cật Bão nhìn thấy người ở trước mặt dường như đã nghe thấy tiếng hét của mình, đám người tách ra hai bên trái phải, nhường đường cho nàng.

Một đạo nhân khắp người mọc đầy xúc tu màu đen, trên người mặc một chiếc đạo bào màu đỏ, trên mặt đeo mặt nạ đồng tiền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nhìn lưỡi kiếm của đạo nhân đứng trước mặt mình, Thu Cật Bão cảm nhận được sự che chở của Thạch Độc gia gia đối với mình. Nàng không sợ hãi chút nào, ngược lại ôm lấy đứa con trai đang khóc của mình lao về phía con quái vật khắp người mọc đầy xúc tu màu đen kia.

“Ta cho ngươi giết Vu Chúc đại nhân của chúng ta này! Ta cho ngươi giết Vu Chúc đại nhân của chúng ta này”

Thu Cật Bão nghiến răng hét lên, nàng nắm lấy con dao nhỏ rỉ sét đâm mạnh vào người đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ kia nhưng mà một giây sau Thu Cật Bão chợt cảm thấy bầu trời tối đen, ngay sau đó liền không biết gì nữa.

“Cha, cha!”

Giọng nói của Lý Tuế khiến Lý Hỏa Vượng đang nhìn chằm chằm vào đống máu thịt trước mắt chợt phục hồi tinh thần. Lúc này bản thân không thể phân tâm! Những người xung quanh đều là kẻ thù của mình!

Lý Hỏa Vượng cả người gần như đẫm máu chợt hít một hơi thật sâu. Hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay đuổi theo Bành Long Đằng hoàn toàn giết người như điên ở phía xa.

“Đừng có lởn vởn gần đây nữa mà cố gắng xông về phía trước đi.”

Tuy nhiên, Bành Long Đằng tựa như không nghe thấy mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, tiếp tục giết chóc:

“Ta nói lại lần nữa! Đi về phía trước! Coi chừng ta hư hóa ngươi lần nữa! Cả đời không được thả ra ngoài!”

Bành Long Đằng chợt đứng yên và nắm chặt tay phải, cùng với tiếng xương bị vỡ, một cái đầu người đang há to miệng trong lòng bàn tay nàng lập tức bị bóp nát thành từng mảnh, đất đỏ theo kẽ ngón tay của nàng chảy ra ngoài. Mặc dù nhìn nàng có vẻ như vô cùng kháng cự nhưng trược sự uy hïếp của Lý Hỏa Vượng, Bành Long Đằng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ có xác sống mới có thể tận hưởng cuộc tàn sát nhẹ nhàng vui vẻ này, mà muốn có thân xác thì bản thân cũng chỉ có thể dựa vào Lý Hỏa Vượng mà thôi.

Chương 842: Quá Nhiều

Bành Long Đằng thân hình cao lớn nhấc nổi hai người cường tráng lên, giết chóc ở phía trước giống như một cơn gió lốc máu me dễ như trở bàn tay mở ra một con đường máu trong tín đồ Pháp Giáo này vậy.

Lý Hỏa Vượng thoải mái hơn rất nhiều, tuy nhiên hắn lúc này lại không thể vui vẻ nổi. Người phụ nữ vừa nãy ôm đứa bé đã chết vẫn đang ở trong đầu hắn đuổi không đi.

Hắn lại nhìn những tín đồ Pháp Giáo xung quanh, nhìn thân hình gầy như cái que còn có cái bụng tròn vo của họ. Tất cả những màu đỏ trước mặt dần dần trở lại màu sắc vốn có của nó.

Bành Long Đằng đạp một chân lên bụng của một người, ép đồ ăn ở trong bụng người đó ra ngoài. Bên trong cái bụng kia không có đồ ăn, toàn là đất kết lại thành cục, đất sét trắng. Ăn đất sét trắng không sống được lâu. Lý Hỏa Vượng còn nhìn thấy một bắp đùi gầy gò, họ vẫn ăn gạo thịt.

Lý Hỏa Vượng biết chỉ cần tham gia vào Pháp Giáo, những người này nhất định sẽ đốt nhà giết người bắt cóc cướp giật không chuyện ác nào mà không làm. Họ khẩn cầu Vu Nhi Thần kiếp này sợ cũng không nhịn được sống tốt nhưng tất cả những chuyện này đều là chuyện mà những người này có thể lựa chọn sao?

“Thạch Độc gia gia phù hộ!”

Một ông già với mái tóc trắng cầm gậy hét lên không chút do dự xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Thanh kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Tuế bay qua giống như cái roi dài quấn lấy cổ của người kia chợt kéo mạnh một cái, một cái đầu rơi xuống đất.

Lý Hỏa Vượng bước qua cái đầu người kia, tiếp tục xông lên phía trước.

Nhìn những khuôn mặt xung quanh, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhớ tới sư phụ Đan Dương Tử đã bị mình giết chết. Dáng vẻ của những người này ban đầu cũng giống như Đan Dương Tử vậy, cả tin vô tri, bị người khác tùy ý bỡn cợt.

Khi nhìn thấy sự điên cuồng trong ánh mắt của cái đầu kia, Lý Hỏa Vượng hiểu rằng sự đau khổ trong nhân gian đã khiến những người này không còn lại gì cả, kể cả lý trí. Họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng của mình vào cái gọi là Thần Vu Nhi. Cho dù Thần Vu Nhi này là hung thủ hại họ rơi vào tình cảnh như vậy.

Họ không sai, nhưng vào giờ phút này, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể dùng máu thịt của họ để mở đường. Nhưng như vậy cũng tốt. Như vậy sống mà cứ như cái xác không hồn thì có lẽ chết đi sẽ dễ chịu hơn một chút.

Sơn Kim Trảo chỉ còn lại nửa người đứng ở một bên run rẩy nhìn mọi thứ trước mặt. Ánh mắt hắn mang theo sự đau buồn phẫn nộ, nước mắt không ngừng chảy xuống. “Ách!”, ở bên người Lý Hỏa Vượng lâu như vậy rồi, cuối cùng hắn cũng phát ra âm thanh đầu tiên.

Ngay Lý Hỏa Vượng khẽ mở mắt nhìn hắn, mặt đất đột nhiên chìm xuống, hai bắp chân của hắn trực tiếp rơi vào trong đất. Sau đó, ba lớp đất từ mặt đất dưới chân của đám người xung quanh nhô lên nhanh chóng tiến lại gần Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng biết có nhiều tín đồ Pháp Giáo như vậy, nhất định là có kẻ khó giải quyết ẩn nấp bên trong chỉ huy, chỉ là hắn không

ngờ bản thân chạy nhanh như vậy mà những người này vẫn dính lên được!

“Thuật độn thổ?”

Lý Hỏa Vượng nắm lấy thời cơ, rút thanh Cốt Kiếm ra rồi vung mạnh vào một trong những đống đất đang nhô lên kia. Đống đất có da kia trực tiếp bị lột ra một mảng lớn.

Ngay khi hắn lột da đống đất thứ hai kia ra, đống đất cuối cùng kia đã đi đến dưới chân Lý Hỏa Vượng.

Ngay giây sau, một cơn đau như kim châm muối xát truyền đến từ lòng bàn chân trái của Lý Hỏa Vượng. Ngay sau đó toàn bộ chân trái của hắn trở nên mềm nhũn như sợi mì đổ sụp xuống.

“Có thứ gì đó trong đất đang rút xương đùi của ta!”

Lý Hỏa Vượng không nhịn được đau đớn cắn chặt hàm răng. Hắn cầm chặt kiếm Tử Tuệ đâm mạnh vào trong đất, chất lỏng tanh hôi màu đen không ngừng chảy ra ngoài:

“Lý Tuế!”

Lý Hỏa Vượng kêu lên một tiếng, chỗ xương bị thiếu của hắn lập tức được xúc tu của Lý Tuế lấp đầy. Không còn thời gian để trì hoãn nữa, Lý Hỏa Vượng giẫm lên con đường máu lầy lội xông về phía Bành Long Đằng phía xa xa.

Nhưng khi thấy trên mặt đất có mấy đống đất da đang nhô lên nhanh chóng lao về phía mình, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức trầm xuống.

"Nhiều người quá! Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ bị lôi đi! Nhất định phải đến Đại Lương trốn thôi!"

Lý Hỏa Vượng nghĩ nghĩ rồi rút thanh Cốt Kiếm ra. Nhưng mà lại bị Gia Cát Uyên dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc ngăn lại:

“Lý huynh! Không được!”

"Nhất định không thể để những người này biết được thanh kiếm trong tay ngươi có thể đi xuyên qua Tâm Bàn giàu có của Đại Lương. Ngộ nhỡ trong đám Pháp Giáo này có cao thủ thần cơ diệu toán, vậy thì ngươi vĩnh viễn sẽ không còn những ngày tháng yên ổn ở Đại Tề nữa!"

Lý Hỏa Vượng thầm mắng một câu. Hai chân hắn lại giẫm lên đống máu thịt, xúc tu chống đỡ xuống đất nâng hắn bay lên cao rồi nhảy về phía xa. Nhảy được mấy lần thì Lý Hỏa Vượng giẫm lên bả vai của Bành Long Đằng sau đó hắn lại nhìn tín đồ Pháp Giáo trong biển người xung quanh.

Mặc dù đứng trên cao nhìn ra xa nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không thấy đầu:

"Rốt cuộc chỗ này có bao nhiêu người chứ! Sao lại nhiều như vậy! Chẳng lẽ người của cả Đại Tề đều gia nhập vào Pháp Giáo sao??"

Chương 843: Nguy Hiểm

Đột nhiên, tiếng chuông cảnh báo trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt vang lên. Hắn cong người theo bản năng, ba viên Phi Hoàng đá đã từ trên trời rơi xuống, xẹt qua đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng, đu.c ra ba lỗ máu lớn trên người của Bành Long Đằng.

Lý Hỏa Vượng nhìn quanh bốn phía, hắn đang tìm người ra tay. Đó là một nữ người Miêu đang không ngừng vặn vẹo tứ chi cùng cái cổ, đồ trang sức bạc trên đầu nàng liên tục phát ra tiếng leng keng theo từng cử động của nàng. Người Miêu này giẫm lên dưới người những tín đồ Pháp Giáo giống như đang đi trên mặt đất vậy, nàng nhanh chóng tiến lại gần Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không tiếp xúc nhiều với Pháp Giáo Đại Lương. Tuy nhiên bất kỳ pháp thuật cùng thủ đoạn tấn công của Pháp Giáo Đại Tề tựa như đều có liên quan đến đất nham thạch.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy người kia, con ngươi hắn hơi co rút lại. Hắn biết người phụ nữ này! Lúc trước, người phụ nữ này ở bên cạnh Tọa Vong Đạo.

Tuy nhiên lúc này, người phụ nữ này nào còn có dấu vết của Tọa Vong Đạo nữa. Nàng không còn tin Đấu Mỗ mà hoàn toàn chuyển sang tin Thạch Độc rồi.

Vào giờ phút này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra tính nghiêm trọng của Đại Tề bên này. Ngay cả người của Tọa Vong Đạo mà Pháp Giáo này cũng có thể thu nhận, vậy những người khác thì không cần phải nói đến nữa.

Trời mới biết còn có bao nhiêu người giống như vậy. Lý Hỏa Vượng không muốn dây dưa ở chỗ này nữa. Nhưng lúc này khắp nơi đều là người chen người, sợ rằng ngay cả thuật ẩn thân cũng không thể trốn thoát được.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang nghi ngờ nhìn Miêu nữ cách mình càng ngày càng gần, thi thể đang vung vẩy trong tay Bạch Long Đằng đã hấp dẫn sự chú ý của hắn, trong lòng hắn chợt động.

“Vù vù vù!~”

Hai cái xúc tu trên người Lý Hỏa Vượng bị Bành Long Đằng nắm lấy rồi dùng sức quăng đi. Tốc độ càng ngày càng nhanh, hai mắt của Lý Hỏa Vượng cũng không mở ra được.

Ngay khi ba viên đá Phi Hoàng mở ra ba lỗ máu trên người Lý Hỏa Vượng, Bành Long Đằng liền thả tay ra tung Lý Hỏa Vượng bay lên cao.

Bên tai vang lên tiếng vù vù, Lý Hỏa Vượng cách mặt đất càng ngày càng xa, cao đến nỗi hắn cũng có thể thấy ranh giới của những tín đồ Pháp Giáo. Nhưng khi Lý Hỏa Vượng rơi nhanh xuống đất, hắn vẫn rơi vào trong đám tín đồ Pháp Giáo

Nhưng mà cũng không sao, Lý Hỏa Vượng đã tìm ra biện pháp làm sao để sử dụng ảo giác một cách chính xác rồi.

Bành Long Đằng ngưng tụ bên người Lý Hỏa Vượng, nắm chặt lấy xúc tu của hắn lần nữa tung mạnh lên cao.

Sau ba lần liên tiếp, Lý Hỏa Vượng đầu đau như sắp nứt ra lần nữa rơi xuống, cuối cùng hắn cũng không rơi vào trong đám đông mà rơi vào bên cạnh một gò đất.

Không quan tâm đến cơn đau đầu, Lý Hỏa Vượng lập tức khiến cơ thể sai vị dưới đất, tiến hành ẩn thân.

Chờ những tín đồ Pháp Giáo này bao vây tìm đến, Lý Hỏa Vượng sớm đã đi đến một nơi giữa sườn núi phía xa. Hắn đừng từ xa nhìn những người kia:

“Cha! Tốt quá rồi! Chúng ta thoát khỏi sự bao vây của bọn họ rồi, chúng ta thắng rồi!”

Xúc tu của Lý Tuế vui mừng liên tục vung vẩy.

“Thắng ư?”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn những tín đồ Pháp Giáo quần áo rách rưới đang đi tìm mình. Hắn không khỏi nghĩ đến người đàn bà điên trước đó đã bị Bành Long Đằng đập thành bùn nát.

Những người này nói là tín đồ của Pháp Giáo, thật ra nói trắng ra, đều là bia đỡ đạn do Pháp Giáo khống chế mà thôi.

“Không có gì mà vui vẻ cả, nơi này không có người thắng cuộc.”

Lần nữa nghĩ đến giọng nói cầu xin giúp đỡ có mấy phần quen thuộc, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Kim Sơn Trảo đang dùng tay chỉ những tín đồ Pháp Giáo kia.

Lý Hỏa Vượng cho rằng Sơn Kim Trảo sẽ mãi là một người câm như vậy nhưng thật không ngờ, đối phương ở trong tình huống như này bắt đầu nói chuyện, cho dù chỉ nói có một chữ nhưng phối hợp với biểu cảm kia thì Lý Hỏa Vượng vẫn hiểu được ý của hắn.

"Giúp ngươi? Ngươi bảo ta giúp ngươi như thế nào? Ngươi lòng ôm chí lớn, một lòng vì thiên hạ chúng sanh nhưng ngươi coi ta là hoàng đế Đại Lương hay là Giám Thiên Ti?”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn rồi nói:

"Ngươi cảm thấy bọn họ đáng thương bọn họ thảm? Ta còn thảm hơn bọn họ nhiều! Vậy thì ai sẽ thương hại cho ta? Ta còn không thể tự giúp lấy mình thì làm sao có thể giúp bọn họ?"

Ngón tay Kim Sơn Trảo run rẩy buông xuống, hắn kéo lấy một nửa kia của mình đứng yên ở chỗ đó trầm mặc.

Lý Hỏa Vượng đưa tay đè lên vết thương đã kết vảy trên người mình rồi ngồi trên mặt đất, chờ cơn đau đầu giảm bớt.

Hắn lúc này cũng không dám khoe khoang, Bành Long Đằng đã quá phận mấy lần liên tiếp rồi. Ngộ nhỡ Tiên Thiên trong người mình không thể khống chế được thì sợ rằng bản thân lại phải quay trở về bệnh viện.

"Nếu như ngươi vẫn luôn ở bên cạnh ta mà có chủ ý này, vậy thì ta khuyên ngươi nên nhanh chóng biến mất đi. Ta không phải Gia Cát huynh, ta không vô tư như vậy đâu."

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển ngẩng đầu nhìn trời nói với Kim Sơn Trảo.

Lúc này Gia Cát Uyên không có ý định tham gia vào. Hắn chắp một tay sau lưng, đứng ở nơi đó nhìn tín đồ Pháp Giáo lớn nhỏ giống như đàn kiến ở đằng xa, vẻ mặt hắn nghiêm túc suy tính cái gì đó.

Chương 844: Ảo Giác Mới

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lý Hỏa Vượng cảm thấy tốt hơn một chút liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, tránh cho Pháp Giáo tìm tới.

Nhưng vừa mới ngồi dậy, Lý Hỏa Vượng liền thấy Kim Sơn Trảo đang đứng trước mặt mình. Hắn đã đổi sang một khuôn mặt hoàn toàn khác, cười ha hả nhìn mình.

“Hửm, sao lại có biểu cảm như vậy?”

Lý Hỏa Vượng lập tức phát hiện Kim Sơn Trảo không chỉ nhìn mình mà còn nhìn thứ ở sau lưng mình. Khi Lý Hỏa Vượng xoay người qua, suýt chút nữa hắn đã không nhịn được mà văng tục.

Chỉ thấy ở phía sau lưng hắn cách ba trượng có một người phụ nữ gầy như que củi, quần áo rách rưới, trên đầu quấn khăn màu trắng đứng ở nơi đó. Cái địu trong lòng nàng bọc đứa trẻ sơ sinh đã bị thối rữa một nửa. Ảo giác bên người mình lại nhiều thêm một cái rồi.

Đứa trẻ Thu Cật Bão ôm trong lòng không ngừng nuốt nước miếng, nhìn đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ đang ăn lương khô với ánh mắt đầy khát vọng, giọng nói gần như khẩn cầu:

"Được được được rồi, cao nhân à, ngươi có thể cho ta ăn chút được không, đã ba ngày ta không ăn gì rồi, ta đói quá.”

Nhìn phụ nhân tội nghiệp bên cạnh, Lý Hỏa Vượng lại lấy ra một chiếc màn thầu từ trong ngực mình ra. Khi thấy chiếc màn thầu đã thấm đẫm máu hoàn toàn biến thành màn thầu máu, hắn liền tiện tay ném qua một bên.

Hai mắt của Thu Cật Bão lập tức sáng lên, nàng nhào tới như hổ đói vồ mồi vậy, muốn nhặt cái bánh bao máu kia lên nhưng đều là chuyện tốn công vô ích. Chiếc màn thầu máu rơi xuống đất kia hết lần này đến lần khác đều xuyên qua tay nàng, từ đầu đến cuối

nàng đều không thể nhặt nó lên được.

Vẻ mặt Thu Cật Bão tuyệt vọng ngẩng đầu lên nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, giọng nói thảm thương nói:

"Ngươi làm sao vậy, rõ ràng ngươi không cần cái màn thầu này nữa mà. Không thì ngươi cho ta nhặt nó lên đi. Một cái màn thầu lớn như vậy có thể cứu được một mạng người đó."

"Huhuhu! Ta đói quen rồi, không sợ đói đâu! Nhưng nếu ta đói thì người không có sữa, con trai ta sẽ chết đói mất! Rốt cuộc ngươi có chút lương tâm nào hay không!"

Nàng vừa hét vừa vừa cắn nát đầu ngón tay mình đưa vào trong tã bọc.

Thấy Thu Cật Bão ở bên cạnh đang khóc trong tuyệt vọng, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi có chút phiền lòng. Hắn đứng dậy rồi đi về phía đông.

Lâu rồi không có ảo giác mới xuất hiện, Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa đã quên mất cái năng lực đặc biệt phiền phức này của Tâm Tố.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy. Tại sao nàng lại biến thành ảo giác của ta?”

“Có nhiều người đã chết trước mặt ta như vậy, tại sao người phụ nữ điên này lại trở thành ảo giác của ta?”

Về vấn đề này, Lý Hỏa Vượng đã được định trước là không nhận được câu trả lời, ngay cả Gia Cát Uyên cũng không biết rõ đáp án.

"Dựa vào cái gì mà ngươi không cho ta ăn! Ngươi cái đồ ác nhân này!"

Thu Cật Bão cầm con dao rỉ sét hùng hổ xông đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, một dao cắm vào trong hốc mắt trái của Lý Hỏa Vượng.

Bước chân của Lý Hỏa Vượng không dừng lại, cơ thể hắn chồng lên cơ thể của Thu Cật Bão, cuối cùng đi xuyên qua sau lưng nàng.

Ban đầu hắn còn thử vài lần, nhưng không lâu sau Lý Hỏa Vượng liền từ bỏ ý định giao lưu với người phụ nữ này.

Dù nói với người này rằng nàng đã chết, con của nàng cũng đã chết rồi, hay là nói nàng đã biến thành ảo giác, thì có lẽ nàng đều không chịu tin.

Người phụ nữ tên Thu Cật Bão này hoàn toàn bị điên rồi. Dù đã biến thành ào giác thì nàng vẫn là một kẻ điên.

Lý Hỏa Vượng đồng bệnh tương liên nên hắn có thể hiểu được nàng. Những mà hắn vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng người phụ nữ này từ đầu đến cuối đều đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Cũng may biện pháp để khiến người phụ nữ này yên tĩnh lại cũng không khó mấy.

Lý Hỏa Vượng lấy ra miếng lương khô cuối cùng ở trong ngực mình rồi ném vào trong lòng Thu Cật Bão. Thu Cật Bão lúc nãy còn đang kích động giờ cũng trở nên yên phận hơn. Nàng vừa gặm cái màn thầu như hổ đói vừa hung hăng nhìn chằm chằm vào những ảo giác xung quanh, tựa như sợ rằng những người này sẽ cướp thức ăn của nàng vậy.

Bành Long Đằng, Kim Tiền, Cát Uyên, Thu Cật Bão, Tọa Vong Đạo, Khương Anh Tử. Trong đầu lý hỏa vượng thầm tính toán quy luật mà những người này biến thành ảo giác của mình.

Dường như vào thời điểm những người này chết bên cạnh mình thì cảm xúc của mình đang không ổn định cho nên những người này mới biến thành ảo giác của mình. Muốn ngăn ngừa những ảo giác mới tiếp tục xuất hiện thì sau nay mình nhất định phải ngăn những tình huống tương tự như này xảy ra.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng phát hiện có một vài quy luật đồng bộ với những ảo giác này. Nếu là ở những ảo giác khác cũng không thích hợp, ví dụ như cho đến bây giờ, hắn thật sự không rõ rốt cuộc chân thân của hòa thượng đã chết hay chưa.

Hơn nữa, những người này cũng không phải là người có quan hệ thân thiết với mình. Người phụ nữ vừa mới xuất hiện ngay lúc nàng còn sống còn chưa nói với mình một câu nào. Kết quả lại biến thành ảo giác của mình. Chẳng lẽ có mấy cách để biến thành ảo giác của mình sao? Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình.

Chương 845: Bí Ẩn

“Lý huynh, lúc này đừng nghĩ tới những chuyện không khẩn cấp như này. Chúng ta đi tìm Thượng Cực Quán Khẩu đi, sau khi tìm được rồi thì nhanh chóng quay về. Đại Tề hôm nay không ổn định, ngươi ở chỗ này thì nguy hiểm quá.”

Nghe thấy Gia Cát Uyên nói như vậy, Lý Hỏa Vượng gật đầu, lập tức lấy lại tinh thần.

Cũng đúng, chuyện phiền toái với Xúc Xắc hiện giờ mới là chuyện quan trọng nhất. Dù sao thì ảo giác đã nhiều như vậy rồi, có nhiều thêm một cái cũng không sao, nợ nhiều thì không lo, muỗi nhiều không ngứa. Có lẽ đợi bản thân tu luyện thành công công pháp tu chân thì dứt khoát biến toàn bộ những người này thành người thật, bảo bọn họ rời khỏi mình.

"Không..không..không…"

Lời nói của Kim Sơn Trảo khiến Lý Hỏa Vượng phải nhìn về phía hắn.

Lúc này hai tay Kim Sơn Trảo chống lên mặt đất đứng ở nơi đó cười ha hả nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

“Tốt..tốt..tốt..”

Kim Sơn Trảo nói mấy chữ tốt, kéo theo nửa người mình đi đến trước mặt Thu Cật Bão, vỗ nhẹ vào bắp chân của nàng, im lặng an ủi nàng.

Lý Hỏa Vượng không nói gì cả, hắn tăng nhanh tốc độ chạy về phía Gia Cát Uyên.

Mặt trời trên bầu trời dần dần ngả về tây, khi Lý Hỏa Vượng cách cái gọi là Thượng Cực Quán Khẩu càng ngày càng gần, dáng vẻ của hắn trở nên càng nghiêm túc hơn.

Những thân cây lột vỏ xung quanh hắn càng ngày càng thưa thớt. Lý Hỏa Vượng đi dọc theo lòng sông khô cạn. Khi sắc trời dần dần tối xuống, cuối cùng ở cuối lòng sông cũng xuất hiện một cái hố trời. Đứng trên hố trời nhìn xuống, có vẻ như do hạn hán nên một vũng đầm sâu nhìn không thấy đáy trốn ở nơi sâu nhất.

Thấy Gia Cát Uyên ở bên cạnh, Lý Hỏa Vượng nhíu mày hỏi:

"Đây là Thượng Cực Quán Khẩu?"

"Không, do lúc này là giờ Tý cho nên bây giờ Thượng Cực Quán Khẩu mới trốn vào trong nước. Sau giờ Tý thì nó sẽ ở chỗ khác rồi."

“Sao giống như luyện đan vậy, còn có cả yêu cầu về thời gian.”

Lý Hỏa Vượng nào dám chậm trễ, hắn nhặt một tảng đá lớn ở bên cạnh lên, nhào vào đầm nước trong hố trời kia.

Ùm tõm hai tiếng, Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế đập lên mặt nước, còn không đợi hắn hít thở sâu, tảng đá trong ngực hắn đã kéo hắn cùng chìm xuống.

Nước ở trong đầm sâu rất lạnh, tay chân của Lý Hỏa Vượng lạnh đến tê cóng. Xung quanh tối đen như mực, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy sau gáy mình có thứ gì đó có nước nhờn xẹt qua, nhưng hắn lại không biết đó là gì.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng đưa một bàn tay ra, từ trong lòng lấy ra một viên đá huỳnh quang.

Khi ánh sáng dịu nhẹ màu xanh lục nhạt chiếu sáng xung quanh, bóng tối và một số thứ trong bóng tối nhanh chóng rút lui. Lý Hỏa Vượng ôm tảng đá vẫn đang rơi xuống, cái đầm này sâu hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Lý Hỏa Vượng ra dấu hỏi Gia Cát Uyên bên cạnh. Gia Cát Nguyên ở trong đầm nước lạnh như băng mở miệng nói:

“Lý huynh đừng có hoảng, thả lỏng đi. Chỗ Thượng Cực Quán Khẩu trốn rất khó tìm được. Tà ma gì đó hoàn toàn sẽ không tìm thấy được, do đó sẽ không có nguy hiểm gì.”

Nghe đến đây, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chìm xuống.

Trong đầm nước tối và băng giá, không còn bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có tiếng kêu thảm của Thu Cật Bão không ngừng vang lên.

"A..a..a!! Ta sắp chết đuối! Ta sắp chết đuối rồi !!"

Nàng liều mạng đâm vào mặt nước đang nhỏ dần phía trên, dùng hai tay bắt lấy đứa bé, cố gắng đưa đứa bé đến gần mặt nước càng tốt!

Dưới đầm nước đen kịt lạnh như băng, thời gian bằng hai tách trà đã trôi qua, sắc mặt Lý Hỏa Vượng nhịn đến đỏ bừng, hơn nữa còn chuyển sang màu tím.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục chìm xuống sâu tựa như đầm sâu này không có đáy vậy.

Lý Hỏa Vượng có chút lo lắng liếc nhìn Lý Tuế ở bên cạnh, lại thấy hắn còn thoải mái hơn mình nhiều, không hề có dáng vẻ khó chịu chút nào.

Các xúc tu trên người hắn đong đưa trong nước tùy ý bơi lội giống như cá vậy.

“Lý huynh, cố chịu đựng đi, sắp đến rồi!”

Gia Cát Uyên nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó trong bóng tối. Ngay khi Lý Hỏa Vượng sắp không nhịn được nữa, một ngôi đền lắc lư trái phải cùng sóng nước xuất hiện bên trái hắn.

“Ở kia rồi!”

Lý Tuế ôm chặt Lý Hỏa Vượng, xúc tu trên người hắn đồng thời

đẩy ra phía sau, mang theo hắn nhanh chóng tiến gần về phía ngôi đền kia.

Khi Lý Hỏa Vượng đu.ng vào trong ngôi đền kia, cả ngôi đền rung chuyển, trước mặt hắn xuất hiện một cái lỗ đen.

Lý Hỏa Vượng ném tảng đá trong ngực vào trong lỗ đen, một giây sau, hắn chui ra khỏi vũng nước ấm, thở dốc. Bên trong lỗ đen này lại có một chỗ trống rỗng được treo ngược, bên trong có không khí.

“Khụ..khụ..!”

Lý Hỏa Vượng ho khan dữ dội phun nước suối ở trong miệng ra. Hắn bơi đến ven bờ rồi bò dậy.

Chẳng hề nghỉ ngơi một giây phút nào, toàn thân hắn ướt đẫm giơ hòn đá huỳnh quanh kia lên, nhìn mọi thứ ở trong động.

Tuy nhiên lúc này hắn không nhìn thấy gì cả, trước mắt hắn chỉ là một vách đá bám đầy bụi bẩn.

“Lý huynh, quay đầu lại đây xem.”

Lý Hỏa Vượng lập tức quay người lại thì thấy gợn sóng trong vũng nước mà mình đã chui ra kia đang dần dần ngưng tụ thành hình ảnh phản chiếu của chính mình.

“Đây không phải là hình ảnh phản chiếu của ta!”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy ớn lạnh sau gáy, thầm nói trong lòng.

Chương 846: Bí Mật Đổi Bí Mật

Mặc dù Lý Hỏa Vượng ở mặt nước mặc một chiếc đạo bào màu đỏ, trên mặt đeo mặt nạ đồng tiền, nhưng màu sắc của hắn trông rất kỳ lạ. Nếu phải miễn cưỡng hình dung thì đó chính là hình người Tam Thải.

“Ném đá vào bên trong đi.”

Lý Hỏa Vượng làm theo.

Khi gợn sóng lay động lần nữa, phát ra tiếng “răng rắc”, Lý Hỏa Vượng trong nước kia tan vỡ, theo các vết nứt phủ toàn cơ thể, một con mắt từ giữa mi tâm chui ra ngoài.

“Đây là Thượng Cực Quán Khẩu ư?”

Lý Hỏa Vượng chấn động thầm nghĩ trong lòng.

Không đợi Lý Hỏa Vượng nói chuyện, hắn liền nhìn thấy con mắt thứ ba kia đang nói gì đó với mình:

“Bí mật đầy đủ là một bí mật, bí mật đầy đủ đổi lấy một bí mật.”

Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu được ý nghĩa của cảm giác này.

Thượng Cực Quán Khẩu không cần thứ gì khác, hắn chỉ cần càng nhiều bí mật thôi. Chỉ cần bí mật đầy đủ thì có thể đổi lấy bất kỳ bí mật nào từ trong hắn, thậm chí bao gồm cả hành tung của Đầu Tử! Ở Đại Tề không cần kiêng kỵ cái gì cả. Lúc này Lý Hỏa Vượng nói với Thượng Cực Quán Khẩu ở trong nước:

“Ta là Tâm Tố!!”

Vừa dứt lời, kẽ nứt trên người Thượng Cực Quán Khẩu khép lại một phần nhỏ, nhưng nó vẫn không khép lại hoàn toàn.

“Có hy vọng!”

Lý Hỏa Vượng mừng rỡ, mở miệng nói tiếp:

“Ta không phải là người của thế giới này, ta là người xuyên không đến đây!”

Nhưng mà lần này kẽ nứt trên người Thương Cực Quán Khẩu không có gì thay đổi, ngược lại con mắt thứ ba kia dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

"Cái gì? Chẳng lẽ đây không được tính là bí mật sao?"

Thời điểm Lý Hỏa Vượng nhịn không được thốt ra lời này, Gia Cát

Uyên ở một bên đi lên trước:

"Lý huynh, ngươi đừng hoảng sợ, chuyện này cứ để cho ta đi."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng phức tạp nhìn hắn:

"Trước đây ta đã nợ ngươi nhiều ân tình rồi, không ngờ sau khi ngươi chết còn lại thiếu ân tình của ngươi nữa, sợ là đời này không trả hết được."

"Lý huynh, ngươi nói lời khách sáo như vậy làm gì, chẳng lẽ lúc trước ngươi và ta kết bái huynh đệ là giả sao?"

Nghe nói như thế, Lý Hỏa Vượng cũng không lãng phí thêm thời gian nữa. Hắn lập tức chuẩn bị liều mạng biến Gia Cát Uyên thành người thực thể.

"Lý huynh không cần phải như vậy. Ngươi dùng cây quạt này của ta hư hóa thành thật là được rồi, ta tìm Bành tướng quân mượn chút máu nơi cổ, đã viết xong rồi."

Gia Cát Uyên đưa cây quạt trong tay đến trước mặt Lý Hỏa Vượng nói:

"Chỉ cần cây quạt này thôi là được rồi?"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng hắn vẫn lập tức làm theo.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ là đó chỉ là một chiếc quạt mà có thể biến thành hư vô thành thực thể. Nhưng mà cây quạt này đã được tu chân rồi nên Lý Hỏa Vượng gần như phải dùng hết sức lực mới nhìn thấy Gia Cát Uyên biến cây quạt kia thành thực thể rơi xuống đất. Trên trán Lý Hỏa Vượng toát mồ hôi khom người nhặt quạt lên.

Nhìn cây quạt đang khép lại trong tay, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu hắn. Rốt cuộc một bí mật lớn đến mức nào lại phải phí nhiều sức lực của mình như vậy? Nghĩ tới đây, Lý Hỏa Vượng vừa mới mở quạt ra liền gập lại. Hắn vừa mới nhìn thấy hàng thứ nhất có một chữ Đại, hàng thứ hai có một chữ Ti thì liền bị Gia Cát Uyên vội vàng gọi lại:

“Lý huynh! Ngươi đừng có nhìn!”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng nhìn mình, Gia Cát Uyên thở dài một hơi nói:

“Lý huynh, không phải là không cho ngươi nhìn nhưng những chuyện liên quan đến Ti Mệnh đều có nhân quả.”

“Ngay cả bí mật của Ti Mệnh mà cũng có uy lực như vậy?”

Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy kinh ngạc, dứt khoát gập quạt lại, không dám nhìn thêm nữa. Bản thân hắn cũng đã đủ phiền phức rồi, không thể để nó nhiều hơn nữa. Khi Lý Hỏa Vượng ném cây quạt trên tay xuống nước, kẽ nứt ở trên người Thượng Cực Quán Khẩu nhanh chóng khép lại.

Sau khi tất cả các kẽ nứt đều khép lại, mọi thứ trở lại sự yên tĩnh, hình chiếu chân chính của Lý Hỏa Vượng lần nữa xuất hiện ở trong nước. Điều khác biệt duy nhất chính là trên trán của Lý Hỏa Vượng bên trong nước có nhiều thêm một con mắt.

“Lý huynh, nếu một ngày nào đó ngươi muốn biết vị trí của Đầu Tử thì ngươi móc con mắt bên trong nước ra rồi đặt vào giữa mi tâm của mình.”

“Đây chính là bí mật mà Thượng Cực Quán Khẩu trả lại cho ta sao?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi phấn khích. Cuối cùng trong tay mình cũng đã có một quân bài để đối phó với Đầu Tử rồi!

Mặc dù còn lâu mới đủ nhưng dù sao vào giờ phút này Lý Hỏa Vượng coi như cũng nhìn thấy hy vọng rồi.

“Lý Tuế đi thôi. Chúng ta xuống dưới nước đi ra ngoài trước!”

Lý Hỏa Vượng nóng lòng một lần nữa nhảy xuống nước.

Mặc dù ở nơi này cũng có thể dùng thanh Cốt Kiếm để trực tiếp quay trở về Đại Lương, nhưng mà có trời mới biết ở nơi sâu như vậy thì ở bên kia của Đại Lương có cái gì. Ngộ nhỡ toàn là đất thì sợ không qua được thì cũng trực tiếp bị chôn sống.

"Tùm", đầm nước lạnh thấu xương lại một lần nữa bao trùm lên cơ thể Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi rồi cùng Lý Tuế lặn xuống nước.

Lúc này trong đầu hắn tràn ngập suy nghĩ bản thân nên sử dụng quân bài không dễ gì có được này như thế nào để đánh bại được Đầu Tử.

Chương 847: Không Biết Không Có Tội

“Đầu tiên, đã tìm ra vị trí của Đầu Tử, tiếp theo mình nên tìm một số người trợ giúp có thể đối phó được với Đầu Tử, hơn nữa bọn họ nhất định phải đánh thắng được người của Đầu Tử.”

“Lựa chọn đầu tiên chính là Ti Thiên Giám, kẻ có địa vị cao nhất ở Giám Thiên Ti. Nhưng mà ta nói ta có thể biết chân thân của Đầu Tử ở đâu thì hắn sẽ tin ta sao?”

Đúng rồi, còn có quốc sư lúc đó cùng với người giao thủ với bốn tên giả tạo kia, về cơ bản thì những người này đều đã từng đụ.ng chạm với tên Đầu Tử kia.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ đến vấn đề này, một vệt màu trắng xẹt qua trước mặt hắn.

“Thứ gì vậy!”

Ngay khi hắn nắm chặt đuôi kiếm theo bản năng quay đầu nhìn về phía vệt màu trắng kia, hắn phát hiện nó chính là cây quạt mà hắn vừa mới ném vào trong nước! Hơn nữa cây quạt kia đã được mở ra hoàn toàn đối diện với mình!!

Cả người hắn ngâm ở trong đầm nước lạnh thấu xương nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng càng lạnh hơn. Vì hắn lúc này đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm, phía trên cây quạt ghi chép lại bí mật của Ti Mệnh, chỉ cần thấy thì sẽ gặp phải nguy hiểm.

Khi Lý Hỏa Vượng nhận ra cây quạt xếp màu trắng của Gia Cát

Uyên đang ở trước mặt mình, hắn lập tức nhắm mắt lại, nhưng ánh mắt hắn vẫn liếc nhìn hàng chữ đầu tiên ở phía trên cây quạt đang tan ra trong nước "Đại Ti Mệnh, không hướng về cũng không tiến lên, Ti Mệnh chi đàn, nhi lai tòng chi, diệc như chi"

"Đại Ti Mệnh? Đó là cái gì? Không được, mau quên đi! Mau quên đi!"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm điên cuồng kêu gào trong lòng.

Lý Hỏa Vượng rút từng cây châm dài từ trong túi hình cụ ra rồi cắm từng cây vào trong kẽ móng tay của mình. Cái gọi là tay đứt ruột xót, nỗi đau đớn bén nhọn khiến cho Lý Hỏa Vượng không thể quan tâm đến những thứ khác nữa. Hắn lần nữa giãy giụa từ trong nước bò ra, nằm ở bên trong hang hốt hoảng thở hổn hển.

Hít một hơi thật sâu, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, hắn nhìn Gia Cát Uyên ở bên cạnh nói:

"Gia Cát huynh, ta vừa rồi có thấy một hàng chữ viết trên cây quạt."

Gia Cát Uyên không nhịn được trợn to hai mắt:

"Thật sao?"

Nhưng sau đó vẻ mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

"Không nên nhìn mới phải, nếu thật sự thấy thì thân thể của ngươi sẽ bị nhiễm nhân quả của bọn họ, nhưng tại sao bây giờ cơ thể của ngươi lại không có bất kỳ thay đổi nào?"

"Không có ư?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng xuất hiện hy vọng:

"Có lẽ, có lẽ nó liên quan đến việc ta không hoàn toàn hiểu được chữ trên đó? Chữ của ngươi viết rất nho nhã, ta xem không hiểu."

Nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc của Gia Cát Uyên biến mất, hắn thở phào nhẹ nhõm, cười thoải mái nói:

"Không sao không sao, trước đây tiểu sinh còn định khuyên Lý huynh phải đọc nhiều sách thánh hiền hơn, không nghĩ tới chuyện này...chuyện này...khụ, lại giúp Lý huynh một kiếp. Xem không hiểu thì dĩ nhiên sẽ không bị dính nhân quả.

Nghe đến đây, trái tim lơ lửng của Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng rơi xuống. Hắn cảm thấy vui mừng vì mình không hiểu những cổ văn này.

Nhưng sau khi vui mừng qua đi, Lý Hỏa Vượng lại nhớ ra ba chữ đầu tiên. Cho dù hắn không hiểu Đại Ti Mệnh thì cũng có thể hiểu đây là một tên gọi hoặc là danh xưng.

“Đại Ti Mệnh? Ti Mệnh? Có một chữ đại, chẳng lẽ Đại Ti Mệnh này còn lợi hại hơn các loại Ti Mệnh của Tam Hủy sao?”

“Ti Mệnh đã lợi hại như vậy rồi thì rốt cuộc Đại Ti Mệnh là sự tồn tại như thế nào nữa chứ?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng tưởng tượng nhưng cũng không thể tưởng tượng được. Thành thật mà nói, hiện tại ngũ quan của hắn không có dung hợp lại một chỗ, ngay cả Tam Hủy ở trong đầu cũng không thể tưởng tượng nổi thì càng không cần nói gì đến Đại Ti Mệnh kia. Lý Hỏa Vượng dường như cảm nhận được trong lúc vô tình bản thân mình đã hiểu được một vài thứ khủng khiếp.

“Đại Ti Mệnh, không hướng tới cũng không tiến lên?”

Lý Hỏa Vượng vừa định suy nghĩ lời nói tiếp theo, trong lòng lập tức cảnh giác:

“Không được nghĩ! Không dễ dàng gì mà tránh thoát được một kiếp, không thể tự đâm đầu vào được!”

Lúc này móng tay của Lý Hỏa Vượng dùng sức rút châm dài trong kẽ móng tay, cảm giác đau đớn dữ dội kia khiến hắn lập tức dời đi sự chú ý.

Lý Hỏa Vượng nhịn đau nói với Gia Cát Uyên:

"Xem ra đời này của ta vẫn nên tránh xa những kiến thức liên quan đến cổ văn mới được.”

“Lý huynh, cổ văn gì?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu không giải thích gì. Hắn dẫn theo Lý Tuế lần nữa đi vào trong nước.

Không thể phạm một sai lầm đến lần thứ hai được, sau khi chắc chắn không thấy cây quạt kia nữa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới bơi đi.

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng mới từ dưới hố trời bò lên. Khi hắn định giơ thanh Cốt Kiếm trở về Đại Lương thì nghe thấy giọng của Lý Tuế:

“Cha..ngươi mau nhìn kìa..đó là cái gì vậy?”

Nghe được câu hỏi của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn theo hướng xúc tu của hắn chỉ. Hắn phát hiện có ba làn khói đen chậm rãi bay lên từ chân trời phía xa.

Lý Hỏa Vượng không biết đó là gì, nhưng Thu Cật Bão đang ôm chặt con trai mình ở bên cạnh lại biết, trong ánh mắt nàng đầy sợ hãi nói:

"Đó là khói báo động, chuẩn bị có chiến tranh rồi. Đương gia à, đừng đi đánh giặc được không, đánh giặc sẽ chết người đó. Ta sợ lắm.”

Chương 848: Lộ Tẩy

Hắn lần nữa liếc nhìn Thu Cật Bão bị điên bên cạnh, Lý Hỏa Vượng không nói gì liền lập tức giơ Cốt Kiếm lên múa may. Chờ Lý Hỏa Vượng phong trần mệt mỏi lần nữa quay trở về Thượng Kinh đã là mấy ngày sau rồi.

Mặc dù đã vất vả bôn ba trong khoảng thời gian này nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy đáng giá. So với bản thân trước đó mặc người ức hiếp thì trong tay mình bây giờ đã có một quân bài để đối phó với Đầu Tử. Ngay khi tay Lý Hỏa Vượng vừa mới chạm lên trên cửa viện nhà mình, hắn phát hiện cửa viện đang khép hờ, trong lòng lập tức lo lắng:

“Chẳng lẽ có trộm.”

“Kẽo kẹt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng đẩy cửa ra dắt ngựa đi vào bên trong, có một người ngoài dự liệu đang ngồi chờ mình trước đại sảnh, Xa Đao Nhân Hồng Đại.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức thay đổi, một tay nắm chặt Cốt Kiếm sau lưng. Hồng Đại không lý do gì xuất hiện trong nhà mình, điều này có nghĩa là gì, không cần nghĩ Lý Hỏa Vượng cũng có thể đoán được. Lý Hỏa Vượng biết lúc này không thể ra tay được, động thủ ở Thượng Kinh thì sợ rằng chính mình cũng phải cắt đứt hoàn toàn với Giám Thiên Ti.

“Không đúng, tình huống này không giống với trước đó. Mình không có nợ gì bọn họ cả, vẫn còn có cơ hội.”

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ một lúc, một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Lý Hỏa Vượng. Hắn lập tức mỉm cười chắp tay sau lưng đi về phía Hồng Đại.

“Ồ? Hồng huynh, ngày đó từ biệt khiến ta rất nhớ ngươi! Ta còn cho rằng ngươi sớm đã không còn ở Đại Lương nữa rồi.”

“Giám Thiên Ti bên kia có một số việc cần tìm ngươi.”

Hồng Đại đứng dậy đáp lễ.

Lý Hỏa Vượng khẽ mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

"Chẳng lẽ là có liên quan đến chuyện của Nhân Vương? Có xúc tu của Giám Thiên Ti mà hắn vẫn có thể chạy được sao.”

Hồng Đại cười khổ lắc đầu:

"Không phải, Nhân Vương sớm đã chết rồi, là chuyện có liên quan đến việc ngươi ăn trộm Thái Hư Kiếm của lò Phật Ngọc."

Vừa dứt lời, bên trong nhà tối sầm lại. Những người lúc đầu chặn cửa lớn sau lưng Lý Hỏa Vượng từ trong các khe lớn chừng ngón cái của Phật Tổ ở xung quanh đại sảnh chui ra ngoài, bao vây lấy Lý Hỏa Vượng.

Trong mắt của người phụ nữ là chủ nhân trước của Cốt Kiếm mang theo sự thâm độc nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng. Nàng chỉ thẳng ngón tay có móng màu đen vào hắn.

"Tên trộm ngươi dám dùng thuật che mắt lừa gạt chúng ta. Ta đã sớm điều tra ra rồi, cho dù là Giám Thiên Ti đại nhân cũng không thể khiến cho một tên Tâm Bàn sống lại được!"

Khi thấy ngay cả Hồng Đại cũng để lộ những thanh đao dài trong quần áo của mình, Lý Hỏa Vượng không hề hoảng sợ mà ngược lại còn hùng hổ dọa người hỏi:

"Bớt tìm lý do đi. Bây giờ ta đang làm việc giúp điện hạ. Bây giờ các ngươi động vào ta có phải là do nhận được sử ủy thác của người khác muốn làm suy yếu thế lực của điện hạ không?"

"Ngươi đừng có hất nước bẩn lên người chúng ta! Ngươi tự dưng cướp vũ khí của ta còn lý luận cái gì?"

Người phụ nữ kia cũng tức chết rồi, thế mà vẫn có người không biết xấu hổ như vậy.

Lý Hỏa Vượng phủi bên trái một chút rồi kéo băng ghế dài qua yên lặng ngồi xuống, làm bộ bình chân như vại nói:

“Ta không biết nước bẩn cái gì, ta chỉ biết nếu các ngươi giết chết ta thì sẽ rất có lợi cho những người kế vị khác. Nói đi, rốt cuộc các ngươi đã nhận mệnh lệnh từ ai?”

Lý Hỏa Vượng nói ra lời này, đám người vây quanh Lý Hỏa Vượng thể hiện thái độ khác nhau.

Họ thực sự muốn giúp Ký Tương đại nhân cùng đối phó tên cướp đoạt đó, nhưng không có nghĩa họ muốn tham gia vào chuyện rắc rối như đoạt vương vị:

“Ngươi!”

Phật Ngọc Lô tức đến muốn thổ huyết, nhưng nàng lại không thể ra tay, nội bộ Giám Thiên Ti kiêng kỵ nhất là dính dáng đến triều

đình.

Không thể nói trước dính dáng vào thì sẽ thế nào, nhưng chỉ cần dính dáng vào, tiền đồ sau này của Ti thì hoàn toàn ảm đạm, đây là một chuyện khá phiền phức, đối phương vẫn nói lời cay động, nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng phát hiện đối phương thực sự kiêng kỵ tầng quan hệ này, quyền chủ động bắt đầu về lại tay hắn nửa canh giờ, đối phương vây chặn tự giải tán.

“Tiểu tử! Ngươi đừng hòng chạy! Ta sẽ theo dõi chặt ngươi! Ngày tân hoàng đăng cơ, chính là ngày chôn thân của ngươi! Chúng ta đi!”

Cô gái đó lập tức quay người, vô cùng tức giận đưa những người khác rời đi. Đúng lúc Hồng Đại ở bên cạnh cũng đang định đi, Lý Hỏa Vượng trực tiếp chặn hắn lại.

“Hồng huynh, đã lâu không gặp, sao có thể đi như vậy, hay là chúng ta uống với nhau vài ly, ta mời!”

Lý Hỏa Vượng hiểu, muốn tạm thời ép lui nàng không khó, nhưng nếu muốn giải quyết triệt để rắc rối này thì vẫn không đủ.

Sau một nén hương, trong phòng số một Thiên Tự của quán rượu m Tuyền, Hồng Đại nhìn cả một bàn đồ ăn ngon trước mặt không nói một lời, Lý Hỏa Vượng cầm chén rượu rót đầy cho mình:

“Ta kính Hồng huynh ba chén.”

Khi bưng chén rượu đến trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm rượu mạnh trong chén không ngừng mặc niệm:

“Đây là nước! Đây là nước!”

Ba chén xuống bụng, Lý Hỏa Vượng cười ha ha cầm đũa gắp ít rau để áp chế rượu.

“Hồng huynh, đừng ngây ra nữa, mau ăn đi, khách sáo với ta làm gì, ban đầu nếu không phải ngươi tiến cử, thì ta thực sự không vào được Giám Tiên Ti này đấy.”

Chương 849: Tin Tức

Hồng Đại thở dài một hơi, hắn cũng không phải kẻ ngốc, đối phương vô duyên vô cớ mời mình uống rượu, nhưng chuyện này, hắn bị kẹp ở giữa, là người khó chịu nhất. Hắn cũng muốn hai bên hóa giải mâu thuẫn:

“Thôi vậy, nể mặt ngươi, ta làm người hòa giải, ai bảo hai ta quen biết nhau chứ, ngươi trả Thái Hư Kiếm cho nàng, ta sẽ nói đỡ mấy lời giúp ngươi, chuyện này coi như bỏ qua.”

“Trả lại cho nàng?”

Lý Hỏa Vượng sờ Tích Cốt Kiếm trên ghế ở bên cạnh, lập tức lắc đầu.

Binh khí hữu dụng thế này sao có thể trả lại được, hơn nữa mình cũng không thể nhẫn nhịn thi thể của Gia Cát Uyên bị người ta lăng nhục.

“Phiền Hồng huynh chuyển lời cho vị cô nương đó, đều là đồng môn Giám Thiên Ti, ta cũng không muốn làm quá đáng, kiếm thì ta không thể trả nàng, nhưng ta có thể đổi bằng thứ có giá trị tương đương.”

Thấy Lý Hỏa Vượng nói câu này, Hồng Đại cũng cau mày, đặt chiếc đũa đang gắp xuống.

“Ngươi đổi thế nào? Thái Hư Kiếm này được luyện từ Tâm Bàn! Ngươi biết đáng giá bao nhiêu không? Ban đầu Phật Ngọc Lô cũng chỉ thuê thôi!”

“Người còn như vậy, đừng trách ta không niệm tình cũ, trong Ti biết nguyên nhân hậu quả của việc này, ngươi chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát nổi!”

Lý Hỏa Vượng lại bưng chén rượu đặt giữa mình và Hồng Đại:

“Pháp khí được luyện từ Tâm Bàn, vậy nếu ta đổi bằng Tâm Tố thì sao?”

“Tâm Tố?”

Hồng Đại hơi ngả người về sau, dừng một lúc, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, uống một chén rượu giả bộ thờ ơ hỏi:

“Cả một Tâm tố hoàn chỉnh ư? Sống hay là chết?”

Nghe đối phương hỏi như vậy, Lý Hỏa Vượng yên lòng, trong lòng hiểu rõ cuối cùng mình đã cứu sống cục diện bế tắc này.

“Ha ha, nào, ăn trước đi, không ăn thì nguội mất.”

Lẵng nhẵng theo đuổi không phải cách, thấy Hồng Đạo mở lời, Lý Hỏa Vượng lại không vội, sau khi ly đi chén lại trên bàn rượu, thăm dò lẫn nhau, cuối cùng Hồng Đại đồng ý lúc về sẽ hỏi thử.

Dù sao đây cũng là ân oán giữa Lý Hỏa Vượng và Phật Ngọc Lô, hắn chỉ có thể coi là người ở giữa, không thể quyết định việc gì, nhưng từ thái độ của Hồng Đại, Lý Hỏa Vượng cảm thấy không vấn đề, nếu thực sự không được, thì lại thêm một tâm tố. Nói xong chuyện chính, hai người bắt đầu nói chuyện thường ngày.

Quan hệ giữa hai người cũng không phải đặc biệt tốt, chỉ có thể coi là cùng từng làm việc, nhưng dưới tác dụng của rượu mạnh, hai người bắt đầu khoác vai bá cổ.

“Nhĩ Cửu, sao ngươi lại liên quan đến hoàng gia? Trước khi làm, cũng không tìm ta hỏi rõ ràng trước. Ta nói với ngươi, con đường này không dễ đi, nếu dễ đi thật thì đến lượt ngươi không?”

“Làm bạn với vua như chơi với hổ thỉ không nói, hơn nữa hôm nay hắn là hoàng đế, ngày mai chưa biết chừng hắn không còn là hoàng đế nữa, có hứa hẹn tốt đi nữa thì cũng như không, chẳng bằng ổn định trong ti, con đường của ngươi hẹp quá rồi.”

Lý Hỏa Vượng cười không nói gì, Hồng Đại đâu biết mình bị đầu tử ép chứ, nếu không phải bị ép, thì cả đời này mình cũng sẽ không đến Thượng Kinh.

“Đã quyết rồi thì không thay đổi được, Hồng huynh đừng nói ta nữa, nói về ngươi đi, thời gian này ngươi thế nào?”

“Ha, còn có thể thế nào, một đống chuyện rắc rối, ngày nào pháp giáo cũng gây chuyện, phiền muốn chết, cũng may thù lao rất cao, mấy tháng nay chạy đông chạy tây, nếu không phải vì ngươi, chưa biết chừng ta còn ở bên ngoài đuổi theo pháp giáo đấy.”

“Hiện giờ pháp giáo mở rộng ở Đại Lương lớn thế à? Trong ti vẫn ứng phó được chứ?”

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn Thu Cật Bão một cái, hơi lo lắng hỏi.

Hồng Đại dùng đũa ngà voi gắp một miếng nấm đùi gà bỏ vào trong miệng mình, say ngà ngà nói:

“Cũng tạm, dù sao bây giờ Giám Thiên Ti ở Tứ Tề đã nhập vào Đại Lượng chúng ta, cũng có khá nhiều người trợ giúp.”

“Sao bỗng nhiên Giám Thiên Ti Tứ Tề lại nhập vào Đại Lương chúng ta?”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng bất ngờ với thông tin này:

“Ha ha, Nhĩ huynh, ngươi chưa biết à, Tứ Tề ấy à, suy vong rồi.”

Lý Hỏa Vượng lập tức tỉnh rượu, phải biết rằng hắn từ Tứ Tề đến đây, tuy đất nước đó hơi nhỏ, nhưng bỗng nhiên suy vong cũng quá đột ngột rồi. Lý Hỏa Vượng nhớ đến sư thái, và Chính Đức Tự mà mình quen biết ở Tứ Tề, không nhịn được hỏi:

“Sao đang yên đang lành bỗng nhiên lại suy vong.”

“Nào có đang yên đang lành, đã chiến tranh thời gian dài rồi, cũng chỉ có Đại Lương yên ổn chút, những nơi khác còn sắp đánh ra đầu chó rồi, chỉ là cách chúng ta quá xa, cho nên không cảm thấy vậy thôi.”

“Vậy tại sao triều đình mới không cần Giám Thiên Ti, chẳng phải nói bất kỳ triều đình nào bất luận ai nắm quyền cũng phải có Giám Thiên sao? Giám Thiên Ti là để ứng phó thiên tai, chỉ cần đầu óc bình thường, bất kỳ người nắm quyền nào cũng không thể nào ra tay với Giám Thiên Ti. Nếu có thiên tai mà không ai quản, thì vương triều vững chắc cũng gần giống như hồ dán giấy.”

Hồng Đại lắc đầu, cầm chén rượu uống một ngụm.

“Việc này ta không biết, nếu ta biết cả việc này thì ta đã là Ti Thiên Giám rồi, tóm lại, mấy năm này không dễ sống, đều có chiến tranh.”

Không biết tại sao, sau khi được biết Tứ Tề suy vong, triều đình mới không thiết lập Giám Thiên Ti, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất an một cách khó hiểu, dường như đây không phải dấu hiệu tốt, lại nhìn sang Thu Cật Bão không ngừng gặm thịt gà ở bên cạnh, Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ: Trong đó có mối liên hệ nào không? Mọi việc của Đại Tề tuyệt đối đừng lặp lại ở bên này đấy.

Chương 850: Giao Dịch

“Cạch!”

Hai chén rượu chạm vào nhau, sau đó nhanh chóng được đổ vào trong miệng Hồng Đại và Lý Hỏa Vượng. Đồ ăn trên bàn lộn xộn, ngoại trừ công lao của hai người họ, Lý Tuế cũng góp một phần công lao. Nàng mang cái miệng đến, chỉ lo vùi đầu ăn.

“Nhĩ Cửu lão đệ, có biết tại sao ta giúp ngươi việc này không?”

Hồng Đại mặt đỏ bừng giơ chén lại gần:

“Vì chúng ta là đồng đội trong Giám Thiên Ti.”

Lý Hỏa Vượng giơ chén rượu chạm vào chén của hắn:

“Haha, lúc đó chúng ta và Tâm Si hòa thượng cũng là đồng đội, kết quả thì sao?”

“Thực ra ấy, ban đầu từ Tâm Trọc, đã nhìn ra được ngươi là một người thực thà, Hồng Đại ta chắc chắn kết giao người bạn như ngươi, vài năm nay có rất ít người như ngươi.”

Hồng Đại nói mãi nói mãi lại tỏ vẻ rầu rĩ:

“Nhưng, Nhĩ Cửu lão đệ, nếu ngươi đã đi con đường làm quan, thì

sau này chúng ta e là phải ít gặp nhau rồi. Chẳng may thăng quan tiến chức vùn vụt, thì đừng quên còn có người bạn trên bàn rượu như ta."

Thấy cảm xúc thay đổi của hắn, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

"Vậy chưa chắc, đợi ta xong việc bên này, chưa biết chừng sau này sẽ về Giám Thiên Ti làm việc tiếp."

"Ừm, còn quay về làm gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn Thu Cật Bão quần áo tả tơi ở bên cạnh một cái.

"Dù sao sau này cũng rảnh, thần thông của ta cứ để vậy cũng lãng phí, có thể góp một phần sức lực cho dân chúng cũng rất tốt."

Lý Hỏa Vượng không biết liệu Đại Lương có đi theo vết xe đổ của Đại Tề không, bất luận là để mình yên tâm hay vì điều gì khác, chỉ cần giải quyết hết được toàn bộ rắc rối của mình, mình sẽ không ngại trở thành một Giám Thiên Ti thực sự.

"Ha ha, thật không ngờ ngươi còn có lòng, ta còn tưởng thanh niên giống như ngươi thích quyền quý, cho nên mới dính dáng đến hoàng gia chứ."

Nhìn Hồng Đại say lướt khướt, Lý Hỏa Vượng gắp rau giả bộ thờ ơ hỏi:

"Hồng huynh, bây giờ Ti Thiên Giám đại nhân có ở trong ti không?"

Đương nhiên hắn không hỏi tùy tiện. Đã biết vị trí của đầu tử, đương nhiên bây giờ phải nghĩ cách tìm được người có thể đối phó đầu tử. Đương nhiên Ti Thiên Giám giao đấu với đầu tử trong hoàng cung hôm đó là mục tiêu cân nhắc đầu tiên của Lý Hỏa Vượng. Hiện giờ thời gian gấp gáp, giải quyết xong đầu tử càng nhanh càng tốt, đợi thêm một phút cũng là một sự hành hạ. Hồng Đại đã ở bên cạnh, đương nhiên Lý Hỏa Vượng phải hỏi thăm.

"Ti Thiên Giám nào? Sau khi Giám Thiên Ti Tứ Tề gia nhập, đừng quên bây giờ chúng ta có hai Ti Thiên Giám."

Lý Hỏa Vượng nghe câu này cũng vui trong lòng, lại thêm một Ti Thiên Giám Đại Lương làm trợ thủ tiềm năng đối phó đầu tử.

“Đang yên đang lành hỏi nhân vật lớn này làm gì, ta đến Thượng Kinh không lâu, ngươi muốn hỏi thăm tin tức, hỏi ta chẳng bằng hỏi tên nhóc Liễu Tông Nguyên đó. Đừng thấy hắn không ở Thượng Kinh, có chuyên môn về thuật pháp, dù sao hắn cũng là người của Nguyệt Lượng Môn, thông tin nhanh nhạy hơn chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng tán đồng gật đầu:

“Đúng thế, sao mình lại quên mất tên nhóc đó, nào, ta kính Hồng huynh một chén.”

Buổi tối hôm đó, Lý Hỏa Vượng trò chuyện với Hồng Đại rất muộn, rất vui vẻ.

Cho đến sáng sớm, khi Lý Hỏa Vượng đưa Lý Tuế đi về nhà, hắn vẫn suy nghĩ vấn đề này. Khi sắp về đến nhà, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn sang Gia Cát Uyên bên cạnh.

“Gia Cát huynh, ngươi nói xem...ta có nên lợi dụng bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu để biết Miểu Miểu ở đâu trước, cứu Miểu Miểu về rồi tính không? Bây giờ ta chỉ sợ cho dù mai phục đầu tử, cuối cùng giết đầu tử, mình vẫn không tìm được Miểu Miểu.”

Gia Cát Uyên lắc đầu:

“Không phải, không phải, không giết đầu tử, ngươi không thể cứu nàng, cho dù may mắn cứu về được, nhưng chỉ có ngày ngày làm giặc, khó bề ngày ngày phòng giặc, hơn nữa đầu tử đã nhằm vào ngươi, thực lực của hắn vượt xa ngươi, nếu không nhân cơ hội này để giải quyết hậu họa, hậu họa vô cùng.”

“Ầy...nói cũng đúng.”

“Cót két” một tiếng, Lý Hỏa Vượng mở cửa, đưa theo Lý Tuế đi vào. Ngày hôm sau, tuy Hồng Đại chỉ nói miệng là sẽ nói thử, nhưng tốc độ của hắn nhanh hơn tưởng tượng của Lý Hỏa Vượng.

“Mười năm.”

Hồng Đại đứng phía sau khoanh hai tay trước ngực, Phật Ngọc Lô nói ra thời gian với vẻ mặt lạnh nhạt:

“Một thi thể tâm tố của ta lại chỉ có thể đổi mười năm sử dụng Thái Hư Kiếm? Ngươi có nhầm không?”

Lý Hỏa Vượng cau mày, vỗ mạnh lên cái vại vừa được đào ra bên cạnh.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đổi lấy Tâm Bàn chỉ bằng một Tâm tố chắc? Tâm bàn hiếm có hơn tâm tố nhiều, ngươi đừng quên, ngươi cướp thanh kiếm đó từ tay ta! Ngươi không có tư cách mặc cả!”

“Ha ha. Ta mặc cả đấy thì sao? Tính thời gian phải không? Được. Một trăm năm.”

“Ngươi muốn chết hả!”

Phật nạm vàng to bằng ngón tay cái không ngừng chui vào chui từ trong áo của Phật Ngọc Lô.

“Không động vào được Ký Tương đại nhân, đã muốn đàm phán, thì đàm phán tử tế, có gì bình tĩnh nói.”

Thấy tình hình không ổn, Hồng Đại vội vàng đi đến giữa hai bên, làm người hòa giải.

Hai bên đều nể mặt Hồng Đại, tuy bầu không khí căng thẳng như kiếm rút cung giương, nhưng cuối cùng vẫn không đánh nhau.

Dưới sự điều tiết của Hồng Đại, cuối cùng hai người mỗi bên lùi một bước, một cơ thể tâm tố đổi lấy hai mươi năm sử dụng Tích Cốt Kiếm, và để tránh Lý Hỏa Vượng giở trò, Phật Ngọc Lô còn đặc biệt nhờ Giám Thiên Ti bảo đảm cho cuộc giao dịch này.

Chương 851: Nguy Cơ

Trong một bên bình phong của đại sảnh Giám Thiên Ti, Lý Hỏa Vượng đưa ra ngón tay cái ấn lên hồng sa, sau đó để lại dấu vân

tay của mình trên mấy tờ giấy. Thấy khóe miệng Phật Ngọc Lô khẽ nhếch lên ý cười, Lý Hỏa Vượng biết cuộc làm ăn này chắc chắn đối phương hời hơn mình nhiều.

Nhưng hắn cũng không sao, hai mươi năm thì hai mươi năm, hai mươi năm sau mình sớm đã tu chân đại thành rồi.

Nếu lúc đó mình còn sống, mình cũng phải nghỉ hưu rồi. Thực sự không được, đợi đến hai mươi năm lại lấy thi thể tâm tố đổi tiếp là được. Nhận lấy giấy bảo đảm trong tay thái giám, Lý Hỏa Vượng chắp tay với Hồng Đại:

“Hồng huynh, sau này còn gặp lại.”

Hồng Đại cười khổ đáp lễ, cùng Phật Ngọc Lô đi ra từ phía sau bình phong.

Khi trong bình phong chỉ còn lại một mình mình, Lý Hỏa Vượng tháo Tích Cốt Kiếm sau lưng xuống, ngắm kỹ lần nữa:

“Giải quyết tai họa này cũng tốt, sau này ta có thể quang minh chính đại dùng thanh kiếm này ở Đại Lương rồi, cũng không cần giấu diếm nữa.”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định tháo bỏ vải quấn xuống, bỗng nhiên hắn giật mình, có người! Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nắm chặt Tích Cốt Kiếm đập mạnh về bên trái.

“Tang!”

Hai ngón tay có móng dài tóm kẹp chặt kiếm như sắt đúc, khi nhìn thấy chủ nhân của hai ngón tay đó, Lý Hỏa Vượng cau mày:

“Công công, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Người đó là lão thái giám trong cung, hắn là người của Cơ Lâm.

Thấy Lý Hỏa Vượng lên tiếng, lão thái giám đó mới buông lưỡi kiếm:

“Bây giờ ngươi là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, sao lại nói mất tích là mất tích thế? Thời gian này ngươi chạy đi đâu, bệ hạ

đã tìm ngươi mấy lần, đều không tìm được ngươi.”

“Cơ Lâm tìm ta ư?”

Lý Hỏa Vượng đứng trong điện nhìn ghế rồng trong bóng tối, trong lòng thầm tính toán nên trả lời câu hỏi của đối phương thế nào.

“Nhĩ Cửu à, thời gian này ngươi đã đi đâu?”

Cơ Lâm cất giọng thong thả chậm rãi truyền ra từ rèm hạt chân trâu:

“Ta bận chút việc cá nhân.”

“Ha, ngươi thật dám nói, làm việc thay quả nhân còn dám làm việc cá nhân.”

“Tóm lại chẳng phải Nhân Vương đã chết rồi sao, điện hạ, tiếp theo sẽ giết ai?”

Lý Hỏa Vượng hỏi thẳng.

Cơ Lâm vỗ mạnh lên ghế rồng bằng hai ngón tay phải còn lại:

“Tốt, ngươi rất hào sảng, ta cũng hào sảng, còn lại một hoàng muội cuối cùng, ngươi giải quyết đi”.

“Một người cuối cùng?”

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng hơi co lại, mở to đôi mắt. Hắn nhớ mình chỉ giết ba người, mới qua bao lâu, sao sâu độc trong vại này lại được luyện nhanh như vậy!

Cơ Lâm dường như cảm nhận được Lý Hỏa Vượng rất kinh ngạc, cười nhẹ ha ha:

“Nhĩ Cửu à, cũng nhờ vào ngươi, khuấy đảo mưa gió, nếu không ta đâu thể đăng cơ nhanh như vậy. Ngoài ra, con đao này của ngươi rất tốt, nhưng cũng phải phòng bị thêm mấy con đao nữa, cho nên, ha, cũng đừng quá tự mãn.”

Hắn vừa dứt lời, trong bóng tối phía sau ghế rồng, một số người đứng ra, trong đó ngoại trừ một vài thái giám, còn có một vài khuôn mặt lạ.

Lý Hỏa Vượng không quen biết những người này, nhưng hắn cảm thấy vô cùng quen mắt với một vị ôm thỏi vàng trong lòng. Đó là thần tài của Nhân Vương trước đây, không ngờ bây giờ lại biến thành thuộc hạ của Cơ Lâm!

Nhìn Cơ Lâm trong bóng tối, trong lòng Lý Hỏa Vượng hơi trầm xuống, Cơ Lâm tâm tính thay đổi lợi hại hơn trước đây, hắn nhân lúc mình giúp hắn đánh mở cục diện, đã nhanh chóng mở rộng thế lực của mình ở những nơi mình không nhìn thấy.

“Nhĩ Cửu, ngươi có nhận việc này không? Nói đi chứ, hay là ngươi còn bận việc riêng khác?”

Một vị thái giám treo đồng tiền trên mắt, hai tay dâng thánh chỉ tơ vàng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Ta nhận.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay tóm lấy, quay người rời khỏi đại điện. Đứng dưới bầu trời u ám, Lý Hỏa Vượng mở thánh chỉ, bên trong ghi lại thân phận của đối phương, An Bình công chúa. Dường như sợ Lý Hỏa Vượng không biết, còn chu đáo dán một bức tranh.

An Bình công chúa là một thiếu nữ xinh đẹp được yêu chiều, thậm chí trông còn nhỏ tuổi hơn Dương Na. Nốt ruồi duyên bên khóe miệng phải càng khiến nàng thêm yêu mị.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không hề có ý xem thường cô gái này, chín con sâu trùng được luyện đến hiện giờ, chỉ còn lại hai con, tuyệt đối không thể coi thường cô gái này. Sau khi ra khỏi hoàng cung, Lý Hỏa Vượng mua một con chim bồ câu, sau đó lập tức tìm kiếm trong người mình.

Khi nhìn thấy một vầng trăng tròn xuất hiện trong cơ thể, Lý Hỏa Vượng đưa ngón tay móc thứ đó ra.

Thứ này dùng để liên hệ với Liễu Tông Nguyên của Nguyệt Lượng Môn, nếu thông tin của hắn nhanh nhạy, vừa hay có thể hỏi hắn

thông tin liên quan đến Thiên Giám Ti, buộc trăng sáng này và mảnh giấy thư vào chân con bồ câu, Lý Hỏa Vượng nắm chặt binh khí trong tay, chậm rãi đi về phía cung điện của An Bình công chúa:

“Ngươi định làm thế nào với công chúa này?”

Gia Cát Uyên bay đến hỏi.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng nghiêm lại:

“Không làm gì, cố hết khả năng trì hoãn, thậm chí cần thiết có thể giúp An Bình công chúa này làm suy yếu thế lực của Cơ Lâm. Cơ Lâm trưởng thành nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, có chút thoát khỏi vòng kiểm soát, ta không chắc chắn bây giờ liệu hắn còn giúp ta cùng đối phó đầu tử không.”

Nghe thấy lời này, Gia Cát Uyên hài lòng gật đầu, lui xuống.

Chương 852: Gặp Mặt

Từ đầu đến cuối Lý Hỏa Vượng không quên mục đích của mình, giết chết đầu tử, cứu Bạch Linh Miểu mới là mục đích của mình. Ai muốn đăng cơ làm hoàng đế, là việc thứ yếu, mình chỉ cần kéo dài thời gian đủ nhiều để giải quyết đầu tử.

Hôm đó Lý Hỏa Vượng trà trộn vào trong cung của An Bình công chúa, khi nhìn thấy An Bình công chúa lại để một thế thân ở đó, trong lòng lập tức nhẹ nhõm. Đối phương thông minh hơn mình nghĩ, như vậy cũng tốt, mình có thể mượn cơ hội tìm người thật, để gạt Cơ Lâm một thời gian.

Như vậy, mấy ngày liền, Lý Hỏa Vượng đều đến phủ đệ của An Bình công chúa, nhưng vẫn không ra tay, thỉnh thoảng, còn ra tay xử lý những tên gián điệp bất minh xung quanh. Vào ngày thứ ba, thì xảy ra tình hình mới, Lý Hỏa Vượng nhận được thư trả lời của Liễu Tông Nguyên.

“Nhĩ Cửu huynh đệ, ngươi muốn gặp Ti Thiên Giám ư? Giám Thiên Ti không phải là của nhà ngươi, với thân phận này của

chúng ta không có tư cách gặp hắn. Nhưng vào ngày hai mươi ba âm lịch tháng này, ngươi có thể đến cổng thành phía Đông chờ đợi, nghe nói Ti Thiên Giám đưa không ít người xuất thành. Còn về có gặp được hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của ngươi, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi bấy nhiêu thôi."

Lý Hỏa Vượng ở trên cây cất bức thư lập tức không hề do dự nhảy xuống, đưa theo Lý Tuế đi về phía cổng thành phía Đông. Lúc này, Ti Thiên Giám quan trọng hơn công chúa nhiều.

Hiện giờ nước Đại Lương có hai vị Ti Thiên Giám, bây giờ mình có vị trí của đầu tử, chỉ cần thuyết phục được hai người họ cùng ra tay thì thành công một nửa rồi! Họ nhanh chóng đến được cổng thành phía Đông Thượng Kinh, Lý Hỏa Vượng ngồi ở một quán trà, sốt ruột chờ đợi.

Theo tình báo của Liễu Tông Nguyên, lần này Ti Thiên Giám đưa theo rất nhiều người cùng đi, có vẻ khí thế hào hùng, chắc phải rất dễ phát hiện mới đúng. Thời gian trôi qua từng chút, cùng với mặt trời dần xuống núi, Lý Hỏa Vượng cũng dần sốt ruột hơn. Sao vẫn chưa đến, chẳng lẽ thông tin của Liễu Tông Nguyên có chút nhầm lẫn, chẳng phải hắn nói thông tin của Nguyệt Lượng Môn là nhanh nhạy nhất sao.

"Lý sư huynh à, Lý sư huynh! Cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi!"

Bỗng nhiên cảm thấy có người ôm chặt chân mình, Lý Hỏa Vượng suýt nữa rút đao chém qua, nhưng chất giọng khó nghe của Cẩu Oa đã cứu mạng hắn. Không chỉ có Cẩu Oa, sau khi được biết tin từ chỗ đám ăn xin, cả đoàn nhà họ Lữ đều đến.

Thấy tình hình này, Lữ Tú Tài không tỏ ra yếu thế, đang định chạy đến ôm cái chân khác, nhưng bị Lý Hỏa Vượng đạp ra.

"Sao các ngươi lại đến đây?"

Lý Hỏa Vượng tóm Cẩu Oa lên như tóm con gà con.

"Lý sư huynh, đương nhiên là chúng ta đến tìm các ngươi rồi. Ban đầu ngươi nói đưa Bạch sư muội đi chữa mắt, nhưng rất lâu rồi

mà không thấy các ngươi quay về, trong lòng ta trống rỗng, vô cùng khó chịu."

Cẩu Oa giả bộ giả tịch lấy miếng gừng giấu trong tay áo xoa lên khóe mắt.

"Mau cút về cho ta! Nghe thấy chưa! Đây không phải là nơi các ngươi nên đến! Có biết bây giờ Thượng Kinh nguy hiểm thế nào không!"

Lý Hỏa Vượng vừa sốt ruột nhìn hướng ra đường, vừa nhanh chóng nói.

"Đúng thế! Sư phụ à, Thượng Kinh này quá nguy hiểm! Thời gian này, đừng nói chúng ta bị người Thượng Kinh ức hiếp thảm hại thế nào, ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta!"

Lữ Tú Tài lại chạy đến, ôm chặt chân của Lý Hỏa Vượng phẫn nộ bất bình nói.

Nhìn những người quen xuất hiện trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng phiền không chịu nổi, hắn thật không ngờ đúng lúc quan trọng, bọn họ vừa hay đến gây loạn, bỗng nhiên vẻ mặt Lý Hỏa Vượng biến sắc, nghe thấy phía xa truyền đến tiếng vó ngựa phi chạy.

Hắn vội quay đầu nhìn, phát hiện mười hai con ngựa trơn bóng kéo một cỗ xe ngựa to như căn nhà, nổi lên khói bụi cuồn cuộn phi về cổng thành phía Đông. Khi nhìn thấy thẻ bài bên hông của những người cưỡi ngựa, Lý Hỏa Vượng đâu thể không nhìn ra, trong xe ngựa này là người mình muốn tìm.

"Tiểu đạo gia, ta tìm ngươi nói chuyện này, ngươi có người quen ở Thượng Kinh không? Là kiểu quan chức quyền quý có năng lực ấy. Ta thực sự không muốn làm phiền ngươi. Nhưng mà, mua nhà hát ở Thượng Kinh này, không quen ai thì không mua nổi, xong rồi, tốt nhất là vay ít tiền, nhưng ngươi yên tâm, sau này ta là chủ nhà hát, sau đó số tiền này…"

Đúng lúc này, Lữ Trạng Nguyên phát hiện vẻ mặt Lý Hỏa Vượng khác thường, ngoan ngoãn im miệng, và bắt đầu khom lưng kéo

con trai không biết xấu hổ của mình lại. Lý Hỏa Vượng bóp một cái, cuối cùng Cẩu Oa thao thao bất tuyệt kêu như chim, rồi im bặt.

Đợi nhìn thấy xe ngựa chạy vào cửa Đông, Lý Hỏa Vượng bỗng buông cái miệng Cẩu Oa ra, bóp cổ hắn, xách đến trước mặt mình, vô cùng nghiêm khắc nói:

“Nghe rõ cho ta, lập tức cút về thôn Ngưu Tâm, không được để bất kỳ ai đến tìm ta. Nếu ngươi không nghe, ngươi và vợ ngươi đừng ở lại thôn nữa.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng lạnh lùng lướt nhìn đoàn nhà họ Lữ một cái, tất cả mọi người lập tức im như thóc, thở cũng không dám thở mạnh. Trước đây tiểu đạo hữu vô cùng thấu tình đạt lý, hôm nay xem ra nổi giận thật rồi.

“Lý Tuế, đi thôi!”

Lý Hỏa Vượng nói xong, đuổi theo về hướng con đường bụi mù đất, để lại một đám người im lặng như tờ.

Chương 853: Muốn Gặp

“Lý sư huynh bị làm sao vậy? Lại phát bệnh rồi à? Không đúng, trước đây phát bệnh không phải như vậy, còn Miểu Miểu đâu? Sao lại chữa mắt mà mất cả người rồi?”

Cẩu Oa ôm cổ, rất ngạc nhiên nói.

“Có lẽ tiểu đạo gia thực sự có việc gấp cũng nên. Tào lang, chúng ta phải làm thế nào, ngươi nói đi.”

Lữ Trạng Nguyên lấy tẩu thuốc ra hút.

“Hung dữ với huynh đệ nhà mình như vậy, còn bóp đỏ cả cổ rồi. Ầy, Lý sư huynh đã nói vậy, còn có thể làm thế nào, dẹp đường về phủ thôi.”

Nghe thấy Cẩu Oa nói như vậy, những người khác lập tức vui

mừng, ở đây uống nước đi vệ sinh cũng phải mất tiền, bọn họ ở lại đủ rồi, chỉ mong sớm đi khỏi.

Đoàn nhà họ Lữ và Cẩu Oa, vội vàng bổ sung lương khô, bắt đầu dẹp đường về phủ.

Lúc này bức thư mà Cẩu Oa nhờ thư sinh viết mới được tiện đường đưa đến thôn Ngưu Tâm. Trong đại viện nhà họ Bạch, những người khác ngồi trên ghế đẩu nghe Cao Trí Kiên lắp bắp nói nội dung bức thư. Sau khi nghe thấy Cẩu Oa không tìm được Lý Hỏa Vượng và Bạch Miểu ở Thượng Kinh, sắc mặt mọi người đều rất khó coi. Đặc biệt là Xuân Tiểu Mãn càng lo lắng như nhảy vào nồi nóng.

Đã bao lâu rồi, sao một chút tin tức cũng không có, chắc Miểu Miểu sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thật chứ.

“Không đâu, không đâu, Lý Hỏa Vượng lợi hại như vậy, thử hỏi có ai đánh lại được hắn, có lẽ có chuyện gì vướng chân, qua thời gian nữa sẽ về.”

Triệu Ngũ nhẹ giọng an ủi Xuân Tiểu Mãn, nhưng vẫn không có tác dụng mấy.

“Ta…. ta, ta… ta… ta đi!”

Cao Trí Kiên đứng lên với ánh mắt kiên định.

“Cẩu Oa cũng không tìm được họ, ngươi đi có tác dụng gì, Lý sư huynh lợi hại như vậy, chắc chắn không sao.”

Nhưng dường như trong lòng Cao Trí Kiên đã quyết định, đi ra khỏi nhà mình. Hắn không mang nhiều thứ, áo giáp, kích khổng lồ, còn có lương thực, và ít bạc mua lương thực.

Khi hắn chuẩn bị ổn thỏa đeo túi trên lưng, vừa quay người thì nhìn thấy Tiểu Mãn dắt một cỗ xe ngựa đứng trước cổng viện của mình.

“Ngươi yên tâm, ta không khuyên ngươi, ta biết ngươi không ngốc, nhưng đầu óc suy nghĩ hơi chậm, ngươi đã nói muốn đi, chắc chắn có lý do. Trong thôn đã có ta, có chuyện gì cũng có bảy người, lại

thêm đám binh lính đó của ngươi, thôn sẽ rất yên ổn.”

Cao Trí Kiên lặng lẽ gật đầu, nhận lấy dây cương, đi về phía đầu thôn.

Vừa đi mấy bước, hắn quay người lại, cúi đầu lắp bắp nói với Xuân Tiểu Mãn:

“Ta… ta là hoàng thượng! Ta… ta… ta… ta có thể… tìm được… bọn họ!”

…

“Tìm được bọn họ rồi! Họ ở ngay phía trước!”

Lý Hỏa Vượng nhìn dấu xe ngựa vô cùng rõ ràng trên đất, xúc tu trên người và hai chân của hắn không ngừng nhúc nhích, tăng tốc độ: cùng với hai đạo phù dán lên hai chân, cơ thể của Lý Hỏa Vượng biến thành tàn ảnh.

Đúng lúc vừa vượt qua ngọn núi thấp, bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng vặn người, tránh được một Kim Cương Xử bay tới.

Lý Hỏa Vượng chống mạnh tay lên đất, nhảy lên không trung, lập tức lấy ra thẻ bài Giám Thiên Ti của mình:

“Khoan đã! Ta có việc cần báo cáo với Ti Thiên Giám đại nhân!”

Đối phương dừng tấn công, khi Lý Hỏa Vượng đáp vững vàng xuống đất, xung quan bị bao vây, hắc điểu bay trên không trung hạ vững vàng lên vai của một người trong đó, nhìn xung quanh một lượt, Lý Hỏa Vượng không tìm thấy Ti Thiên Giám.

Nhìn đám người nhìn chằm chằm mình, trong lòng Lý Hỏa Vượng cân nhắc một lúc, chậm rãi lên tiếng nói:

“Ti Thiên Giám đại nhân ở đâu? Ta có việc muốn báo cáo, có liên quan đến Tọa Vong Đạo.”

“Nói với ta là được, ngươi không có tư cách gặp Ti Thiên Giám đại nhân.”

Một người đàn ông vẻ mặt âm trầm, chắp tay sau lưng bước lên một bước, la bàn trong tay chỉ thẳng Lý Hỏa Vượng. Hắn có một bím tóc tết dài từ đầu đến chân.

“Ta có cách tìm được vị trí trốn của đầu tử! Ta muốn cầu xin Ti Thiên Giám đại nhân ra tay, giải quyết tên súc sinh độc ác này!”

Lý Hỏa Vượng không định giấu diếm gì, chắc chắn Ti Thiên Giám sẽ nghe thấy câu này.

“Nhĩ Cửu, tên thật Lý Tai, đại trưởng lão Ảo Cảnh Giáo thượng giai ba lần, Canh Kỳ Giám Thiên Ti, Tả Hữu Kim Vệ Tham Quân, bên cạnh có một con chó, bốn mươi sáu ngày trước, ra tay cướp Thái Hư Kiếm của Ký tương Phật Ngọc Lô, nhà ở dưới núi Ngưu Tâm, đúng chứ?”

Những lời nhẹ bẫng của người trước mặt khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng phát lạnh, đối phương biết nhiều hơn mình tưởng tượng.

“Đúng, không sai! Nhưng còn thiếu, ta và Tọa Vong Đạo không đội trời chung!”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm, hét với người đó.

“Ngươi có thể nói rồi, hãy nhớ ngươi đang nói với ai, nghĩ kỹ rồi hãy mở miệng.”

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nói hết những gì trải qua của Đại Tề, thậm chí bao gồm cả mọi thứ của Thượng Cực Quán Khẩu ra để lừa người, những lời thật là dễ lừa người nhất.

“Nói năng bừa bãi! Lão phu sống lâu như vậy, chưa từng nghe nói đến Thượng Cực Quán Khẩu!”

Lời này khiến Gia Cát Uyên bên cạnh cau mày:

“Chưa từng nghe đến thì chắc chắn không tồn tại ư? Ngu đốt, chính vì đám người này ngu đốt, Thượng Cực Quán Khẩu mới càng ngày càng ít.”

Chương 854: Còn Có Việc

Lý Hỏa Vượng đứng trong vòng vây, thấy đối phương vốn không tin lời của mình, bèn nói:

“Cho ta nói chuyện với Ti Thiên Giám đại nhân, chỉ cần hắn nhìn thấy bóng ngược của ta, thì có thể biết có phải ta nói năng bừa bãi hay không.”

Đúng lúc người đàn ông bím tóc dài đó đa ra ngón tay cái, nghiêm khắc chỉ vào Lý Hỏa Vượng, đang định nói gì, sắc mặt bỗng thay đổi, hắn hơi do dự một lúc, quyết đoán bước sang trái hai bước, vòng vây nhường ra một lối đi:

“Thú vị.”

Lý Hỏa Vượng phấn chấn tinh thần, nào có không biết, Ti Thiên Giám đã nghe thấy lời vừa nãy của mình, lập tức, Lý Hỏa Vượng lên tinh thần, nắm chặt nắm đấm đi ra từ lối đi đó.

Xuyên qua một khu rừng cây không lớn, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn thấy chiếc xe ngựa khổng lồ dừng bên khe suối, tuấn mã kéo xe ngựa đang cúi đầu gặm cỏ uống nước.

“Bái kiến Ti Thiên Giám đại nhân!”

Lý Hỏa Vượng hành lễ với cái kiệu đó xong, rèm được vén lên, Ti Thiên Giám có duyên gặp mặt một lần lại xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng. Trước đây chỉ nhìn từ xa một cái, bây giờ gần như vậy, cũng khiến Lý Hỏa Vượng nhìn rõ dáng vẻ của người nắm quyền cao nhất Giám Thiên Ti này.

Lý Hỏa Vượng thấy rõ ràng Ti Thiên Giám đại nhân này cao hơn người bình thường một chút, không chỉ cao hơn, cơ thể cũng to rộng hơn người bình thường, giống như một người phóng to lên một số. Cơ thể cao lớn như vậy, khoác lên đạo bào màu đỏ to rộng không nhìn thấy dáng người, có vẻ vô cùng thần bí.

Trước đây nhìn từ xa, Lý Hỏa Vượng cho rằng đạo bào màu đỏ trên người hắn chỉ có một màu, nhưng bây giờ nhìn kỹ, Lý Hỏa Vượng mới phát hiện, trong màu đỏ này, thấp thoáng một vài chữ màu đỏ thẫm lay động.

Thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt, hắn có thể nhìn rõ nét chữ của những chữ đó, nhưng hắn không hiểu đó là chữ gì.

Đó là kiểu chữ còn kỳ lạ hơn nữ thư, từng nét tự tạo thành một phái, nói là chữ nhưng có vài phần giống hình ảnh.

Nhanh chóng liếc một cái, Lý Hỏa Vượng không dám nhìn thêm, dường như nhìn thêm vài cái, hồn phách cũng bị những nét chữ đó hút đi, lặng lẽ ổn định tinh thần, Lý Hỏa Vượng nhìn cỏ khô trên mặt đất, vội vàng bắt đầu nói chuyện chính.

“Khởi bẩm Ti Thiên Giám đại nhân, tại hạ có cách tìm được vị trí ẩn nấp của đầu tử! Đầu tử quỷ kế đa đoan, với thực lực của tại hạ, thực sự không thể ứng phó, vẫn mong giết được thủ lĩnh của chúng dưới bầu trời này.”

Giọng của Ti Thiên Giám nghe có vẻ có trọng âm, giọng cũng vô cùng đặc biệt, không nghe ra là nam hay nữ và già hay trẻ, nhưng lúc này, Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm giọng đối phương đặc biệt thế nào, trong đầu đang nghĩ phải trả lời câu hỏi của hắn thế nào.

“Không cần nhiều lời, ta đã nghe nói, ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi biết Thượng Cực Quán Khẩu từ đâu, làm sao tìm được?”

Nếu trực tiếp nói ảo giác của Gia Cát Uyên nói với mình, không nói người này có tin hay không, e là ảo giác tâm tố của mình sẽ bị lộ.

“Trong một cơ duyên trùng hợp, vô tình gặp phải.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng giải thích.

“Cơ duyên trùng hợp? Ha ha, hậu sinh bây giờ đến nói dối cũng không biết nữa rồi?”

Lời vừa nói ra, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy mấy ánh mắt bắn vào mình, hơn nữa đại đa số đều tập trung vào Tích Cốt Kiếm sau lưng mình.

Nghe thấy đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng nóng lòng:

“Tại sao đại nhân phải truy hỏi chuyện phức tạp này, tại hạ thực

sự có cách tìm được đầu tử!”

“Hình như ngươi rất gấp, tại sao?”

“Ti Thiên Giám đại nhân.”

Giọng của Lý Hỏa Vượng cao lên một tông, cảm xúc cũng kích động:

“Hôm đó, đám Tọa Vong Đạo sỉ nhục chúng ta như vậy, không coi Giám Thiên Ti ra gì, tại hạ là một thành viên của Giám Thiên Ti, trong lòng thực sự tức không chịu nổi. Vì bọn chúng, dân chúng trong thành Thượng Kinh tử thương nghiêm trọng! Bây giờ có cơ hội bắt đầu tử về trừng trị theo phát luật! Đương nhiên tại hạ vô cùng nóng lòng!”

“Cho nên, ngươi muốn lợi dụng bản tọa.”

Lời của Ti Thiên Giám khiến Lý Hỏa Vượng phát lạnh, đối phương cảnh giác quá cao với mình, trực tiếp nói thẳng:

“Tại hạ không dám lợi dụng đại nhân, chỉ là tại hạ cảm thấy, về chuyện lớn như giết đầu tử, tại hạ và đại nhân là người cùng đường.”

“Coi như ngươi thẳng thắn, thôi được, bản tọa thực sự muốn giết đầu tử.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng vừa thả lỏng, một lời của Ti Thiên Giám lại khiến hắn căng thẳng lên:

“Nhưng, bây giờ bản tọa phải đi làm chút việc, tạm thời không rảnh, cần phải qua thời gian nữa.”

“Vẫn phải đợi?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn về phía Ti Thiên Giám trong kiệu theo bản năng, nhìn chằm chằm bóng tối nói:

“Ti Thiên Giám đại nhân! Bây giờ rốt cuộc còn có việc gì quan trọng hơn giết đầu tử.”

Đạo bào cổ quái trên người Ti Thiên Giám khẽ rung lên, dường như đang lắc đầu:

“Ngươi không hiểu đâu, trên đời này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn hắn.”

“Thôi, nói thì ngươi cũng không hiểu, thời gian này người cũng đừng rảnh rỗi, nhân lúc này, giúp bản tọa cơ duyên trùng hợp một lần, tìm được Thượng Cực Quán Khẩu, giúp bản tọa lấy được một vài bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu.”

Tuy Lý Hỏa Vượng rất muốn từ chối, nhưng trong tình hình này, Lý Hỏa Vượng phải đồng ý, bất kể nói thế nào Ti Thiên Giám đã đồng ý giúp mình đối phó đầu tử, nếu chỉ là đợi thêm vài ngày cũng không sao, ít nhất cũng tốt hơn cục diện mà hắn tưởng tượng rất nhiều.

Chương 855: Thuật Biến Ảo

Lý Hỏa Vượng không biết hắn còn có tâm tư khác gì, điều duy nhất hắn muốn bây giờ chính là lấy cái mạng của đầu tử.

“Ngươi yên tâm, đợi ngươi mang bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu về, bản tọa cũng gần rảnh để đối phó đầu tử rồi.”

“Ti Thiên Giám đại nhân, thuộc hạ có thể giúp ngươi đi tìm Thượng Cực Quán Khẩu, nhưng bí mật đổi bí mật, ngươi có đủ bí mật để đổi với Thượng Cực Quán Khẩu không?”

“Yên tâm, bản tọa biết nhiều hơn ngươi nhiều, lui xuống đi, ngươi cũng nên tỉnh rồi.”

“Đợi đã, Ti Thiên Giám đại nhân, những bí mật đó ngươi phải làm thế nào, tỉnh lại cái gì?”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng hiểu rõ ý của câu nói cuối cùng của hắn, mọi thứ xung quanh, bất luận là cây cối, khe suối, còn có cái kiệu khổng lồ, đều tiêu tan như mây khói, môi trường xung quanh đều thay đổi, phía không xa bên trái vẫn là đội quân xếp hàng, bên đó là cổng phía đông Thượng Kinh.

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ, vẫn chưa tỉnh táo lại, hoàn toàn không hiểu mình vừa trải qua việc gì, tất cả vừa nãy như nằm mơ.

“Những việc mà đến đường cùng thì sẽ biến đổi, người thay đổi, đó gọi là hoá, gọi là ảo, không hổ là Ti Thiên Giám Đại Lương, thuật biến ảo thật lợi hại.”

Gia Cát Uyên nhìn dấu chân xe ngựa hằn rõ dưới đất, vẻ mặt lộ ra sự khâm phục hiếm thấy.

“Thuật biến ảo?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ từ mới trong lời Gia Cát Uyên, thì ra sau khi mình ra khỏi cổng thành, trải qua tất cả mọi chuyện, đều là biến ra, đều là giả.

Hiểu rõ việc này, Lý Hỏa Vượng có cảm giác lạnh trong lòng, bất giác mình lại chạm vào đạo của đối phương, nếu vừa nãy hắn không có ý tốt với mình, há chẳng phải mình không có cơ hội phản kháng ư.

Trận đại chiến trước đó, Lý Hỏa Vượng không có mặt, bây giờ hắn mới cảm nhận được, rốt cuộc người nắm quyền cao nhất của Giám Thiên Ti có thực lực đáng sợ thế nào.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng gật đầu, thầm nghĩ:

“Đúng là như vậy, Ti Thiên Giám đã là người phe mình, đương nhiên càng lợi hại càng tốt.”

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng rút Tích Cốt Kiếm ra, nói với thiếu nữ duyên dáng có nốt ruồi bên khóe miệng:

“Chúng ta cũng đừng chậm trễ nữa, đến Đại Tề tìm Thượng Cực Quán Khẩu đi.”

“Ừm.”

Cô gái đó hiện ý cười, ngọt ngào đáp.

“Lý Huynh!”

Lý Hỏa Vượng vừa nâng kiếm lên chuẩn bị phát lực thì giọng nói nghiêm nghị khác thường của Gia Cát Uyên đã ngăn hắn lại:

“Đừng nhìn ta, cũng đừng có nói chuyện với ta! Người phụ nữ bên cạnh ngươi có vấn đề! Đừng để cho nàng biết được bên người ngươi có ảo giác!”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ trong lòng hỏi Gia Cát Uyên:

“Gia Cát huynh, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì vậy? Không phải nàng là Thượng Quan Ngọc Đình sao?"

"Ngươi thử nghĩ lại xem, thời gian này bên cạnh ngươi nào có Thượng Quan Ngọc Đình!! Nàng là giả!”

Sau khi Gia Cát Uyên nói xong, hòa thượng cùng ảo giác Tọa Vong Đạo kia cũng cùng nhau thuyết phục:

"Đạo sĩ, người phụ nữ này tự dưng nhảy ra, trước đây cũng không có nàng mà.”

“Hồng Trung lão đại, khà khà khà, nếu như thứ này mà cũng có thể đùa giỡn với ngươi thì ta thật sự xem thường ngươi đó.

"Nhĩ tiền bối, làm sao vậy? Không phải chúng ta đi Đại Tề sao?”

Thượng Quan Ngọc Đình ở một bên nghiêng đầu nghi ngờ nhìn Lý Hỏa Vượng. Cây trâm sáng long lanh trong suốt trên đầu nàng cũng khẽ lắc lư.

Ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ chóp mũi, Lý Hỏa Vượng lần nữa cẩn thận đánh giá vị hồng nhan tri kỉ quen thuộc này.

Trong trí nhớ của hắn rõ ràng bản thân đã có mọi thứ liên quan đến thiếu nữ này. Không nhắc thì còn tốt, chờ những ảo giác khác vừa nhắc nhở là Lý Hỏa Vượng lập tức phát hiện trên người phụ nữ này khắp nơi đều có sơ hở.

Điều quan trọng là người phụ nữ này lại mang khuôn mặt của Bình An công chúa. Thế mà trước đây mình lại không phát hiện có

cái gì đó kỳ lạ.

"Đây là thủ đoạn của Giám Thiên Ti? Thế mà có thể thay đổi huyền ảo một người trước mặt một người khác, hơn nữa người kia còn không hề phát hiện ra?"

Lý Hỏa Vượng thật sự không ngờ rằng có một ngày hắn thấy may mắn vì bản thân là Tâm Tố. Nếu không phải nhờ những ảo giác này nhắc nhở, e rằng mình đã thực sự nghe theo lời của Ti Thiên Giám, sự kiêng kỵ của hắn đối với những người này lại nhiều hơn một chút.

"Làm sao đây?"

Đây là vấn đề mà tiếp theo Lý Hỏa Vượng phải cân nhắc. Rõ ràng đã nói chuyện rất tốt rồi, nhưng Giám Thiên Ti lại vô duyên vô cớ đặt một người như vậy bên cạnh mình là muốn làm gì đây?

"Lý Tuế, cha ngươi bị làm sao vậy? Hắn thường xuyên ngẩn người như thế này sao?"

Thượng Quan Ngọc Đình nhẹ giọng hỏi Lý Tuế ở một bên.

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ động. Hắn trực tiếp tiến lên một bước, chặn ở trước mặt Lý Tuế.

Lý Hỏa Vượng không nghĩ rằng nếu tiếp tục cứ che giấu thì sẽ có lợi cho mình. Hắn dứt khoát hỏi Thượng Quan Ngọc Đình bên cạnh:

"Ti Thiên Giám đại nhân! Vì sao ngươi lại muốn làm thế này hoặc là nói ngươi vẫn chưa tin tưởng ta?"

Sau đó Thượng Quan Ngọc Đình cũng không hề cảm thấy xấu hổ khi bị vạch trần, ngược lại nàng nói vô cùng thản nhiên:

"Nhĩ tiền bối, ngươi đang nói cái gì vậy, không phải ngươi nói muốn giao dịch với Thượng Cực Quán Khẩu thì phải có nhiều bí mật sao?"

Nàng nắm lấy váy dài dưới thân, chậm rãi xoay người về phía Lý Hỏa Vượng nở nụ cười:

"Ta chính là bí mật lấy ra để trao đổi nha.”

Chương 856: Thiên Tai

“Ngươi?!”

"Đúng vậy, dù sao thì chưa chắc Nhĩ tiền bối đã có đủ bí mật để trao đổi đâu. Nếu ta không đi theo thì đây chẳng phải là đi một chuyến tay không rồi sao.”

Thượng Quan Ngọc Đình nói thản nhiên tựa như vấn đề này vốn nên chính là như vậy, Lý Hỏa Vượng ngược lại là một người có phản ứng thái quá.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng biết rất rõ rằng nếu hắn không nhìn thấu thân phận của người phụ nữ này, vậy thì tiếp theo nàng làm cái gì cũng không chắc chắn được. Nói thật hay nói dối đều là do nàng nói, ngộ nhỡ nàng phán đoán ra thân phận Tâm Tố từ những hành động kỳ lạ của mình, hơn nữa còn về nói với Giám Thiên Ti thì chỉ sợ càng rắc rối hơn.

“Những người này đều là người này cáo già hơn người kia. Khi giao tiếp với bọn họ nhất định phải tập trung hết tinh thần, bằng không không để ý sẽ bị hắn gài bẫy.”

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng:

“Nhĩ tiền bối, chúng ta mau đi đến Đại Tề đi. Mau chóng hoàn thành công việc của Giám Thiên Ti đại nhân, giải quyết ổn thỏa càng sớm càng tốt.”

Nghe thấy đối phương thúc giục, Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu, mở miệng nói với Lý Tuế bên cạnh.

Khi nhìn thấy Lý Tuế chui vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, Thượng Quan Ngọc Đình lập tức mở to hai mắt kinh ngạc nhìn:

“Cố gắng đuổi theo ta, ta sẽ không chờ ngươi đâu!"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm của mình

"Nhĩ tiền bối, ngươi đang nói gì vậy? Ngươi ở đâu thì ta ở đó, ngươi nhìn ta cũng không có dấu chân này.”

Nhìn Thượng Quan Ngọc Đình chậm rãi đi tới trước mặt mình, trên mặt đất lại không có dấu vết gì. Lý Hỏa Vượng thật sự không đoán ra được rốt cuộc người phụ nữ trước mắt này là thứ gì, Ti Thiên Giám kia đã làm như thế nào.

“Thôi bỏ đi, coi như là giao dịch với Ti Thiên Giám, ta giúp hắn đổi lấy một bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu, hắn giúp ta giải quyết Đầu Tử.”

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng không còn do dự nữa. Hắn nắm chặt chuôi kiếm rồi dùng sức vung lên. Khi hai tấm bùa chú dán lên, phía trên hai chân hắn giống như có gió lùa vào vậy.

Khi hắn vừa bước vào, bầu trời lập tức tối sầm lại, xung quanh tối om đến nỗi Lý Hỏa Vượng không thấy rõ bản thân đang ở đâu:

“Sao Đại Tề bên này lại tốt như vậy?”

Ngay khi hắn chuẩn bị ngẩng đầu lên nhìn trong vô thức, chợt vang lên lời cảnh báo của Gia Cát Uyên ở bên cạnh:

"Đừng nhìn! Đây không phải là trời tối, đây là thiên tai! Đây là Thiên Cẩu ăn mặt trời!!”

Ngay khi giọng nói của Gia Cát Uyên vừa dứt, Lý Hỏa Vượng miễn cưỡng không ngẩng đầu nữa.

Còn kém như vậy một chút, còn kém như vậy một chút nữa. Ngay khi Lý Hỏa Vượng muốn móc lấy hai con mắt của mình xuống giống như lần trước.

Bỗng nhiên có một móng vuốt khổng lồ lớn hơn cả người nhanh chóng từ bên trái chui ra, vỗ lên người Lý Hỏa Vượng.

“Xoẹt!”

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức chặt đứt móng vuốt khổng lồ kia, trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng kêu kỳ quái, nó nhanh chóng rút lại móng vuốt bị gãy kia. Lý Hỏa Vượng không hề buông

lỏng cảnh giác. Hắn có thể cảm nhận được rằng trong bóng tối vẫn đang có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Rõ ràng khi thiên tai xuất hiện, Đại Tề đã hoàn toàn biến thành một thế giới của ma quỷ. Sở dĩ họ không ra tay chỉ là do tạm thời bị Lý Hỏa Vượng làm cho khiếp sợ mà thôi:

“Nhĩ tiền bối, có chuyện gì xảy ra với Đại Tề vậy? Nếu không thì chúng ta quay trở về Đại Lương trước chờ thiên tai này qua đi nha.”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt Cốt Kiếm, sau khi vững vàng đứng ở đó một hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói chuyện:

"Không cần, không ảnh hưởng đến việc ta tìm Thượng Cực Quán Khẩu. Những yêu quái này không đáng nhắc đến. Không chừng trận thiên tai này còn kéo dài lâu nữa, ta không chờ được đến lúc nó kết thúc.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng cầm kiếm bắt đầu chạy như điên bên trong thế giới mờ tối này, bất kỳ tà ma nào không có mắt đều không đỡ nổi một kiếm của hắn.

Tuy nhiên ở một nơi nguy hiểm như vậy, thực sự không thích hợp để tu sửa cũng may chỉ cần ăn uống hoặc là nghỉ ngơi, Lý Hỏa Vượng đều có thể trở về Đại Lương để làm.

Một ngày hai ngày ba ngày trôi qua, thiên tai vẫn chưa biến mất. Lý Hỏa Vượng biết trận thiên tai lần này ở Đại Tề sợ rằng không giống với Đại Lương. Hơn nữa theo thời gian dần trôi qua, tà ma xuất hiện ở biên giới Đại Tề cũng sẽ không còn là cá tép nhỏ bé nữa.

“Chết!”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại nắm chặt kiếm Tử Tuệ, ra sức chém về phía trước một kiếm.

Cảm nhận được xúc cảm trơn nhẵn, Lý Hỏa Vượng chợt cắm tay trái vào trong cơ thể của thứ kia. Sau khi không hề do dự chặt đứt tay mình xuống, cánh tay gãy kia lìa khỏi cơ thể của Lý Hỏa Vượng, từng cái gai xương từ trong cánh tay chui ra ngoài, điên

cuồng chui vào bên trong.

Nghe thấy tiếng ngã xuống nặng nề vang lên trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không biết bản thân đã chém thứ gì. Trong khoảng thời gian này hắn đã hiểu được nếu nhìn vào một số tà ma không thể nhìn sẽ dẫn đến sự khác thường của thập tình bát khổ ở trong người mình. Mọi thứ của trận thiên tai này trở nên càng ngày càng kỳ lạ.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cảm nhận được Lý Tuế đang dùng xúc tu nhặt cánh tay bị đứt của mình trở về, vẻ mặt hắn chợt đông cứng lại. Hắn vội nằm rạp trên mặt đất sau đó kề sát tai xuống đất.

Chương 857: Phiền Toái

“Bang bang bang bang~”

Tiếng bước chân nặng nề và lộn xộn liên tục truyền vào tai Lý Hỏa Vượng qua lớp bùn đất, số lượng dày đặc khiến vẻ mặt của hắn càng thêm ngưng trọng.

Đến Đại Tề đã lâu, hắn chưa từng thấy tiếng động nào lớn như vậy, e rằng thứ này không dễ chọc vào.

“Mặc kệ đây là động tĩnh gì, ta nhất định phải vòng qua nó trước!”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại nghĩ đến đây liền không chút do dự đứng lên, lao thẳng về phía hoàn toàn ngược lại.

Các xúc tu của Lý Tuế chui ra khỏi cơ thể hắn, giống như một cây gậy mù, nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

"Đạo sĩ, ngươi có thể mở mắt ra, chung quanh không có mấy thứ bẩn thỉu."

Nghe hòa thượng nói vậy, Lý Hỏa Vượng khẽ mở một mắt. Hắn phát hiện không biết thế nào mà bản thân đã đi vào bên trong bãi tha ma rồi.

Dưới trận thiên tai này, toàn bộ bãi tha ma trông không yên ổn chút nào, có một vài thứ ở phía xa bò không mục đích.

Lý Hỏa Vượng không thể quan tâm đến hoàn cảnh đáng sợ này, hắn lập tức nằm rạp xuống đất nghiêm túc lắng nghe.

Khi hắn cảm giác được tiếng động kia đã trở nên xa xôi không thể nghe được nữa, Lý Hỏa Vượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Bản thân hắn không phải đến Đại Tề để giết tà ma, bây giờ Đại Tề càng ngày càng nguy hiểm, bản thân còn phải mau chóng tìm được Thượng Cực Quán Khẩu rồi rời khỏi nơi này.

Lý Hỏa Vượng lên tinh thần chạy nhanh về phía Gia Cát Uyên vừa chỉ, trong lòng thầm nghĩ:

"Gia Cát huynh, còn cách Thượng Cực Quán Khẩu bao xa nữa? Sợ rằng chúng ta là không có nhiều thời gian nữa."

Tuy nhiên, sau khi hỏi câu hỏi này, Lý Hỏa Vượng phát hiện thế mà Gia Cát Uyên lại không có trả lời, sau khi hỏi liên tiếp ba bốn lần, Gia Cát Uyên đang chống một tay sau lưng, lẳng lặng nhìn bãi tha ma xung quanh, lúc này mới phản ứng lại.

“Không xa, sắp đến rồi.”

Gia Cát Uyên trầm giọng nói xong, tiếp tục lẳng lặng nhìn những thi thể ngổn ngang xung quanh.

Lúc này, dường như Lý Hỏa Vượng có thể hiểu được Gia Cát Uyên đang nghĩ gì.

Trước đây, Gia Cát Uyên là một người kể chuyện, lúc nào hắn cũng muốn cho người khác biết về Đại Tề. Đại Tề là thế giới của hắn nhưng hôm nay Đại Tề biến thành bộ dáng ma quỷ này, chỉ sợ rằng giờ đây tâm lý của hắn cũng không dễ chịu chút nào.

Điều quan trọng hơn là lúc này Lý Hỏa Vượng cũng không biết nên khuyên hắn như thế nào. Vì có vẻ như tình hình ở Đại Tề cũng không được lạc quan mấy, hắn cũng không biết tương lai sẽ có thứ gì càng đáng sợ hơn không.

Tuy nhiên, loại chuyện hệ trọng của thiên hạ như này không phải là điều mà Lý Hỏa Vượng nên cân nhắc, vì ngay cả việc của bản thân hắn mà hắn còn lo chưa xong nữa.

Lý Hỏa Vượng vừa định tiếp tục bước đi thì một trận gió lạnh thổi tới. Trong lúc nhất thời nửa người của Lý Hỏa Vượng mất đi tri giác.

“Lại tới nữa?!”

Lý Hỏa Vượng nhận lấy thanh kiếm Đồng Tiền trên xúc tu của Lý Tuế. Hắn dùng sức quét về phía gió lạnh kia. Bóng đen bên kia bị đồng tiền cắt ra một khối lớn, trong nháy mắt trước mắt hắn xuất hiện một tấm da người bay lơ lửng giữa không trung.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng vẫn còn có thể di chuyển, tấm da người kia lập tức mở ra trên không trung rồi lao về phía hắn như chim đại bàng vậy.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm trong tay định cắt tấm da người thành hai nửa thì đột nhiên tấm da người kia chợt mềm nhũn, nhẹ nhàng lượn mấy vòng trên mặt đất.

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng vô cùng kinh ngạc dùng thanh kiếm Đồng Tiền trong tay khều tấm da của người kia lên.

“Sao đột nhiên bất động rồi?”

Sau khi thấy tấm da người này cũng không phải đang gạt mình mà thực sự đã chết rồi, cổ tay Lý Hỏa Vượng hơi dùng lực đẩy da người trên thân kiếm Đồng Tiền ra.

Da người trắng lóa dời tầm mắt của Lý Hỏa Vượng, một khuôn mặt người kỳ lạ xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ với một chấm đỏ giữa lông mày. Trong bóng tối, đôi mắt của nàng không hề chớp tỏ ra vô cùng quái dị.

Tuy nhiên, nếu chỉ như thế này thì vẫn chưa đủ để làm cho Lý Hỏa

Vượng sợ hãi, điều quan trọng hơn là trên khuôn mặt cọ ra son phấn của nàng đã nứt ra, phía dưới da mặt lộ ra giấy Tuyên Thành màu trắng vết đầy chữ cuồng thảo

“Là ngươi sao?”

Người phụ nữ kia nhìn thẳng vào Lý Hỏa Vượng, giọng nói vô cùng nhỏ nói ra câu nói không rõ nghĩa.

Lý Hỏa Vượng sẽ không lãng phí thời gian đi nói nhảm với thứ này. Hắn không hề do dự nắm chặt thanh Cốt Kiếm vung nó về phía khuôn mặt quái dị kia.

“Là ngươi, thật sự là ngươi rồi, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Cả khuôn mặt to lớn kia nhanh chóng chuyển sang bên trái, gần như trốn vào các khe nứt kia.

Một viên đá huỳnh quang màu xanh lá cây được ném qua, khi ánh sáng màu xanh lá cây chiếu sáng bóng tối, Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy rõ ràng cơ thể của người phụ nữ kia.

Chỗ duy nhất trên người phụ nữ này giống với người là khuôn mặt. Trừ khuôn mặt người ra, nàng cũng chỉ còn lại bốn cái chân thú to lớn lực lưỡng được phủ kín bởi lông ngắn màu nâu nằm trên mặt đất.

Lông mao màu đỏ như lửa mọc ra từ ba móng vuốt và bốn bàn chân của nàng, còn mọc lên trên cái đuôi giống như đuôi sư tử thỉnh thoảng lắc lư trái phải theo từng cử động của nàng.

Một thẻ bài gỉ sét có khắc mặt mũi hung dữ được treo trên ngực nàngg bằng một sợi xích, khiến dáng vẻ của nàng trông càng thêm hung dữ.

Chương 858: Hư Niên

“Đây là cái quỷ gì vậy!”

Sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, chỉ nhìn từ bộ

dạng này là có thể nhìn ra thứ này sợ là không giống với những tà ma tầm thường mà hắn đã từng đối phó trước đây.

"Ngươi muốn cái gì! Chúng ta có thể nói chuyện!!"

Tuy nhiên, đối diện với sự thương lượng của Lý Hỏa Vượng mà đối phương cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ nàng chỉ học nói chuyện thôi chứ không hiểu được người ta nói gì?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, thứ kia đã xông lên, ba cái móng vuốt dài bén nhọn chém về phía Lý Hỏa Vượng kèm theo tiếng xé gió.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng chợt né ra phía sau, hắn lập tức dịch chuyển khoảng cách một trượng tránh đòn tấn công, bộ thi thể trên mặt đất kia chịu đòn thay cho hắn.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh dị, thi thể trung niên đã thối rữa một nửa kia nhanh chóng già yếu đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cuối cùng biến thành một lão già.

Lý Hỏa Vượng dùng sức vung mạnh thanh Cốt Kiếm chém xuyên qua khe nứt, nhưng lại bị đối phương dễ dàng né tránh:

"Lý huynh, cẩn thận, thứ này là Niên."

"Niên?"

"Đúng vậy, không phải là Vạn Niên mà là Hư Niên. Đừng có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào với nàng, nếu không dương thọ của ngươi sẽ bị nàng cướp đi."

Đu.ng cũng không đu.ng được, đánh lại đánh không đau, trong lúc nhất thời tình huống của Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng nguy cấp.

Lý Hỏa Vượng vốn dĩ muốn lợi dụng khe nứt để rút về Đại Lương trước, nhưng nào biết được Hư Niên này giống như không cần đoán cũng biết vậy. Mỗi khi hắn vạch ra một khe nứt trước mặt thì nàng sẽ lập tức chạy tới gây rắc rối.

Dưới áp lực liên tiếp từ nàng, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể không ngừng rút lui.

Ngay khi thứ này lại nhào tới lần nữa, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng cứng lại. Hắn trực tiếp lấy hai chiếc xương sườn từ rốn của mình ra, đâm ngược vào trong ngực mình.

Nhìn thấy chân trước của Hư Niên trước mặt dựng đứng lên, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra sát khí khát máu:

"Thì ra là ngươi cũng biết đau à!"

Lợi dụng khoảng thời gian đối phương đang dừng lại, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lấy ra một con dao găm, vén đạo bào lên rạch một đường, một tấm da người đẫm máu lập tức bay lên, trùm lên đầu người của Hư Niên.

Nàng không ngừng giãy giụa khiến cho ngũ quan mơ hồ in xuyên qua tấm da người kia. Nàng liên tục lắc đầu nhưng cũng không thể làm rớt tấm da người kia.

Tạm thời bị Hư Niên vây khốn, Lý Hỏa Vượng cầm kiếm Tử Tuệ, sáu xúc tu của Lý Tuế cùng với hai cái chân của Lý Hỏa Vượng dùng sức chống lên mặt đất nhảy lên cao.

"Chết đi!"

Một giây sau, mũi kiếm sắc bén cắm dọc theo lỗ thủng nơi con mắt trái in trên tấm da người kia, rồi từ sau ót chui ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng không quên điều cấm kỵ mà Gia Cát Uyên nói lúc nãy. Hai tay hắn đẩy mạnh chuôi kiếm, mượn lực trực tiếp nhảy trở lại vững vàng tiếp đất.

Thế nhưng khi thấy trên đầu Hư Niên cắm một thanh kiếm mà vẫn có thể vững vàng đứng ở đó, sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi.

Lý Hỏa Vượng phát hiện không biết từ khi nào chân trái của mình đã bị một cây màu đỏ đâm xuyên, trở nên khô đét già yếu hơn rất

nhiều.

Trí thông minh của Hư Niên còn cao hơn so với hắn tưởng tượng nhiều, thậm chí còn biết lấy vết thương đổi vết thương, bày trí bẫy rập khiến cho mình không thể nào lợi dụng thanh Cốt Kiếm để trốn thoát.

"Rốt cuộc thứ này làm bằng cái quái gì vậy? Trên đầu cắm kiếm Đồng Tiền chuyên diệt yêu ma mà không hề có chút phản ứng nào!"

Lý Hỏa Vượng dứt khoát cởi đạo bào màu đỏ của mình ra ném xuống đất, từ trong ngực hắn móc ra một cái dao đánh lửa.

Hư Niên bị trúng kiếm đứng tại chỗ, thay vì lao về phía Lý Hỏa Vượng, nàng giãy giụa khuôn mặt bị tấm da người kia trùm lên nhìn sang bên trái.

Cơ thể thú khổng lồ của nàng hơi cúi xuống, phát ra tiếng gầm gừ đe dọa như dã thú dưới lớp da người.

Khoảnh khắc tiếp theo, "bang bang bang bang~" tiếng bước chân nặng nề và lộn xộn lần nữa vang lên. Lần này tiếng bước chân đã gần hơn, gần đến mức Lý Hỏa Vượng thậm chí cảm thấy có chút chói tai.

Hắn hơi nghiêng đầu, trong bóng tối hỗn loạn, nương theo tiếng bước chân hắn thấy một thứ gì đó khổng lồ như một ngọn núi nhỏ đang tiến về phía mình.

Nó đã ở rất gần rồi, khi nó đến gần hơn một bước, thị lực của Lý Hỏa Vượng có thể thấy toàn cảnh sự vật trong bóng tối.

Đèn l*иg, cờ rồng, ngọc tròn, vòng du, lục lạc, các đồ cũ kỹ khác nhau, trang sức phủ đầy bụi bặm được đặt đầy trong lầu gỗ to lớn cao chót vót trước mặt.

Bốn cái trụ được vẽ hình rồng mây màu đỏ và được quấn bằng dây màu đen thắt nút. Tấm rèm giữa bốn cái cột có hoạ tiết mây đen lông rồng bao vây chặt chẽ cả lầu gỗ.

Tiếng bước chân nặng nề hỗn loạn truyền đến từ dưới lầu gỗ. Các

thái giám mặc quần áo rách rưới giống như bộ xương khô, trên đầu bị vải trắng quấn chặt giống như con lừa kéo sợi dây thừng đi về phía trước.

Mặc dù mọi thứ trên lầu gỗ này đã đổ nát và bẩn thỉu hơn rất nhiều, thậm chí là bị mục nát, nhưng Lý Hỏa Vượng chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện thứ này chính là xa lộ Thiên Tử của hoàng đế Đại Tề.

Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được tiếng động mà mình vừa mới nghe thấy lại là cương thi tiểu hoàng đế của Đại Tề!

Chương 859: Long Mạch

Một ánh mắt mạnh mẽ từ trên lầu gỗ bắn qua nhìn chằm chằm trên người Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng làm sao mà không biết mình bị theo dõi chứ.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn Hư Niên ở phía xa, lại nhìn xa lộ Thiên Tử tràn ngập cảm giác áp bách đang tiến gần về phía mình, trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm mắng một câu:

“Từ khi đến cái chỗ rách nát này, ta chưa có lần nào được may mắn cả!”

Tình hình lúc này không cần phải nói nhiều nữa. Lý Hỏa Vượng há to miệng ra phun Lý Tuế ra ngoài. Hắn giơ thanh Cốt Kiếm lên dùng sức rạch một đường đưa nó trở về Đại Lương. Ngay sau đó, hắn không chút do dự giơ dao đánh lửa lên rạch mạnh một đường lên da mình.

Ầm một tiếng, Lý Hỏa Vượng lập tức bốc cháy, lúc này hắn giống như một ngọn đuốc chói lọi, lập tức chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Xuyên qua ngọn lửa đang đung đưa, Lý Hỏa Vượng liếc nhìn Hư Niên rồi mang theo cả ngọn lửa trên người lao về phía xa lộ Thiên Tử to lớn kia.

So với Hư Niên thần bí khó lường, có vẻ như vị hoàng đế nước Tề

này dễ đối phó hơn nhiều, dung mạo cũng dễ nhìn hơn.

Khi khoảng cách cả hai càng ngày càng gần, Lý Hỏa Vượng nghe thấy một số giọng nói khác.

"Ngô hoàng vạn tuế...Tạ chủ long ân...Hoàng thượng cát tường..."

Những thứ này hình như là do các thái giám cây khô vừa kéo vừa chết lặng tái diễn lại một vài lời nói không rõ nghĩa.

Một giây sau, khi Lý Hỏa Vượng vừa giơ tay phải lên, các thái giám lập tức bị ngọn lửa bao trùm lấy, biến thành những cây đuốc di động.

Chân của Lý Hỏa Vượng bị thương nên hắn không thể di chuyển nhanh được, nhưng hắn lại có cách khác.

“Ầm!”

Bành Long Đằng nặng nề nện bên người Lý Hỏa Vượng, hắn dùng một tay to lớn nắm chặt lấy Lý Hỏa Vượng cả người đang bốc cháy rồi ném về nơi cao nhất của xa lộ Thiên Tử kia.

Khi Lý Hỏa Vượng đâm sầm vào nó, những tấm rèm hoa văn đám mây tự bốc cháy không còn một mảnh. Lý Hỏa Vượng thấy tiểu hoàng đế của Đại Tề ở trong ngọn lửa.

Một đứa trẻ chỉ mới sáu bảy tuổi đang mặc long bào rộng lớn và ngồi trên ngai vàng còn rộng hơn, trông không cân đối chút nào.

Điều càng không cân đối hơn nữa là dáng vẻ của nó. Lý Hỏa Vượng chỉ nghe nói rằng vị tiểu hoàng đế của Đại Tề này đã chết từ lâu, là một cương thi. Nhưng Lý Hỏa Vượng chỉ thấy nó là một đứa trẻ mũm mĩm, trong ánh mắt đầy vẻ hồn nhiên của một đứa trẻ bình thường.

Một khắc sau, đứa trẻ cực kỳ bình thường này bắt đầu lên cao, long bào dưới người cũng bị kéo lên cao hơn. Chờ sau khi long bào nâng lên hoàn toàn, cuối cùng bên dưới lộ ra những Long Mạch chồng lại với nhau.

Ai có thể ngờ rằng vị tiểu hoàng đế của Đại Tề này không phải là

một người. Lúc nó còn sống đã tiếp nối Long Mạch rồi.

Từng cơn gió mạnh thổi qua, cả Long Mạch cuộn lại trên không trung, mà vị tiểu hoàng đế ở trên chóp đỉnh đang vỗ vỗ hai bàn tay mũm mĩm của mình, vui vẻ cười khúc khích.

Một khí tức mạnh mẽ đè ép xuống, thậm chí đè ép khiến cho ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng không dám bùng lên.

“Soạt~!”

Lý Hỏa Vượng cầm thanh Cốt Kiếm chém mạnh lên trời. Vết nứt bay lên va vào thứ kia nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng gì!

Từ khi Lý Hỏa Vượng lấy được thanh Cốt Kiếm đến nay, đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng cắt kẽ hở của hai tầng lịch sử mà không có chút tổn hao nào.

Cơ thể của Long Mạch chợt lắc một cái, một tàn ảnh bay tới, nặng nề đánh lên người Lý Hỏa Vượng.

Khi hắn phun ra máu tươi bay ra xa lộ Thiên Tử bốc cháy kia, ngọn lửa trên người hắn lập tức bị dập tắt, ảo giác xung quanh cho dù là Thượng Quan Ngọc Đình hay là Gia Cát Uyên thì bọn họ đều biến thành lúc ẩn lúc hiện.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng sắp rơi xuống đất từ một nơi rất cao, hắn chợt nhắm mắt lại, ngay lập tức cảm thấy mình rơi vào trong một hồ nước lạnh như băng.

Khi hắn cố gắng bơi lên trên mặt nước, mở mắt ra lần nữa thì phát hiện hơn nửa người của mình đã bị chôn vùi trong đất.

"Gia Cát huynh! Các ngươi không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng vừa giãy giụa bò ra ngoài, vừa lo lắng thầm hỏi han Gia Cát Uyên trong lòng.

Gia Cát Uyên lo lắng mở miệng nói cái gì đó, nhưng vào giờ phút này Lý Hỏa Vượng căn bản không thể nghe rõ được.

Nhưng khi thấy Gia Cát Uyên đưa tay chỉ về phía xa lộ Thiên Tử,

Lý Hỏa Vượng liền quay đầu lại nhìn. Hắn thấy Long Mạch Đại Tề kia giống như một con rồng thật, mang theo cảm giác áp bách mạnh mẽ lao về phía mình.

“Rầm~!”

Một tiếng rống giận khiến cho Long Mạch đang bay lơ lửng trên không trung đột ngột dừng lại, đầu và đuôi giao nhau tạo thành một nút thắt trên không trung.

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía phát ra tiếng động thì thấy đó là giọng nói của Hư Niên. Toàn bộ tóc trên người nàng nổ tung, xem ra vô cùng tức giận với Long Mạch.

Lý Hỏa Vượng thấy cảnh này liền cúi đầu nhìn xuống cái chân bị đâm của mình:

“Thử xem xem! Xem có thể thừa dịp bọn họ rồng hổ tranh nhau còn mình thì quay trở về Đại Lương!”

Lý Hỏa Vượng lập tức nói làm liền làm, hắn giơ thanh Cốt Kiếm rạch ra một khe nứt rồi lao lên. Nhưng một giây sau, Long Mạch dùng sức quét xuống, khe nứt kia lập tức bị văng thành nhiều mảnh

Chương 860: Khủng Bố

Dường như Long Mạch vô cùng bài xích với sự xuất hiện của hai tầng khe nứt lịch sử này. Nó trực tiếp ném Hư Niên đang kfjiêu κfjí©fj bọn họ xuống, trực tiếp nhào về phía Lý Hỏa Vượng.

Những Long Mạch kia chồng lên nhau với tốc độ cực kỳ nhanh, sức lực cũng rất lớn, nhanh chóng huy động một chút, phân nửa bả vai bên trái của Lý Hỏa Vượng cũng bị xẹp xuống một nửa.

Thanh kiếm Tử Tuệ trong tay Lý Hỏa Vượng cắm vào sau lưng Long Mạch nhưng vết thương này đối với đối phương không khác nào bị chọc lét cả.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng gặp phải một kẻ thù mạnh như

vậy, bất kỳ thứ gì trên người hắn đều không có tác dụng gì với chúng.

"Ha...ha..."

Máu theo miệng vết thương nứt trên trán chảy ra ngoài, chảy dọc theo vết sẹo trượt xuống bên miệng đang há ra thở hổn hển của Lý Hỏa Vượng, rồi từ miệng chảy xuống chiếc cằm cháy đen, cuối cùng nhỏ giọt xuống đất, dần dần thấm vào những bùn đất rạn nứt kia.

Lúc này, tình hình của Lý Hỏa Vượng không hề lạc quan. Cho dù là bùa hộ mệnh, thanh Cốt Kiếm có thể chém ra khe nứt của lịch sử, thanh kiếm Đồng Tiền diệt tà ma, thanh kiếm Tử Tuệ chém sắt như bùn, đều vô dụng trước mặt Long Mạch.

Điều càng quan trọng hơn là ngay cả những phép thần thông của Tọa Vong Đạo, thậm chí cả công pháp Áo Cảnh không có lợi trong quá khứ đều không tạo ra hiệu quả đối với họ.

Đến cái thế giới điên cuồng này lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng gặp phải một sự tồn tại khó giải quyết như vậy.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Gia Cát Uyên lại nói rằng Tọa Vong Đạo sẽ không ra tay với Long Mạch rồi.

Có lẽ mượn thăng cấp Khương Thương của Tam Hủy có thể có tác dụng nhưng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đi đâu để tìm một phần đau đớn tuyệt vọng ghi lòng tạc dạ đây.

Đột nhiên, một tiếng xé gió quen thuộc vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng. Chỉ thấy một tàn ảnh cực lớn cuốn theo một cơn gió, đập về phía đầu của Lý Hỏa Vượng.

Sức lực kia rất lớn, sợ rằng đập một phát là xương cốt đều sẽ vỡ thành mảnh vụn.

Thân thể to lớn của Bành Long Đằng chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, vững vàng bắt lấy tàn ảnh kia.

Tàn ảnh kia không phải là cái gì khác, chính là do hoàng đế Đại Tề xếp chồng lên nhau tạo thành một Long Mạch.

Rõ ràng những hoàng đế già nua kia chỉ là dính chung lại một chỗ với nhau, nhưng chạm vào lại vững chắc như sắt xây đồng đúc vậy.

Từng cái móng vuốt rồng cắm vào ngực Bành Long Đằng, nhưng Bành Long Đằng lại không hề sợ hãi chiêu thức này.

Nhưng ngay cả Bành Long Đằng mạnh mẽ vô song cũng không hề hấn gì trước mặt Long Mạch Đại Tề, từng đoạn cơ thể của hắn chợt lắc một cái, Bành Long Đằng ngay lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Cũng may tận dụng cơ hội này, Lý Hỏa Vượng đã rút lui cách xa mấy trượng, rời xa phạm vi tấn công của Long Mạch.

Xem ra lúc này Lý Hỏa Vượng đã rơi vào trong khốn cảnh phải chết nhưng hắn lại không có chút nản lòng nào, bởi vì không chỉ có một mình hắn với vào tình cảnh như thế này.

Một âm thanh tương tự như tiếng gầm của sư tử và tiếng hú của sói vang lên từ phía bên kia của Long Mạch, giúp Lý Hỏa Vượng thu hút một phần chú ý.

Đó là Hư Niên trước đó đã ra tay với Lý Hỏa Vượng, kẻ thù trước đây giờ đã trở thành người cùng hội cùng thuyền.

Chỉ nhìn thấy Hư Niên mặt người thân thú kia bốn chân nhảy lên trên người Long Mạch, ba móng vuốt sắc bén hung hăng chém xuống. Bốn cái đầu hoàng đế tóc bạc hoa râm lập tức bay lên trời.

“Oa oa oa~!”

Hoàng đế Đại Tề ở chóp đỉnh Long Mạch há cái miệng thiếu mất một chiếc răng cửa đâu đớn gào khóc.

Khi chiếc tua rua Kim Châu trên đầu hắn lắc lư, Long Mạch cũng nhanh chóng xoắn lại, hơn nữa còn giống như một con rắn dài quấn chặt lấy Hư Niên.

Hư Niên liên tục tấn công các hoàng đế đang chồng lên nhau kia, nhưng họ đã già đến mức không thể già hơn nữa, căn bản không thể mất đi bất kỳ tuổi thọ nào.

Mắt thấy cơ thể của Hư Niên sắp bị Long Mạch hoàn toàn nghiền nát, Lý Hỏa Vượng cầm Cốt Kiếm trong tay, bị Bành Long Đằng ném về phía tiểu hoàng đế Đại Tề ở trên đỉnh Long Mạch.

Mặc dù vừa rồi Hư Niên còn muốn giết mình nhưng Lý Hỏa Vượng không thể không cứu nàng. Hắn biết nếu Hư Niên chết thì hắn sẽ là người tiếp theo.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt của vị tiểu hoàng đế, cùng với Long Mạch uốn lượn, những cái đầu già cỗi đội vương miện che khuất tầm nhìn của hắn.

Khi vẻ mặt Lý Hỏa Vượng cứng lại, cơ thể của Bành Long Đằng đập mạnh vào Long Mạch rồi nhào về phía tiểu hoàng đế ở phía sau.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, từng đôi tay dày đặc duỗi ra, bắt lấy Bành Long Đằng không thể dùng sức trong không trung trực tiếp ném ra ngoài.

Hơn nữa trong lúc phòng thủ, họ cũng không quên việc tấn công. Một cái Long Mạch dài lần nữa mang theo tàn ảnh quét về phía Lý Hỏa Vượng.

Chân của Lý Hỏa Vượng bị thương, hành động bất tiện nhưng hắn lại có cách của mình.

Vẻ mặt Tọa Vong Đạo kinh ngạc đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, làm tấm đệm thịt giúp hắn.

Lý Hỏa Vượng không trông cậy cuộc đánh lén lần này sẽ thành công, nhưng sau khi bị hắn quấy rối, Hư Niên đã thoát khỏi kết cục bị nghiền nát.

Chương 861: Hợp Tác

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đẩy Tọa Vong Đạo giống như bùn nát ra, hắn ôm chặt vết thương rồi hét lên về phía Hư Niên ở phía xa:

"Nếu ta và ngươi tự mình chiến đấu thì đều không tránh khỏi kết cục phải chết! Không bằng ngươi và ta hợp tác trước thế nào? Nghiêm túc mà nói ta và ngươi vốn không có thù hận gì cả!!"

Hư Niên lắc lắc da người trên đầu, nhìn về phía Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, nhưng nàng lại nói:

"Ta muốn giết tiểu hoàng đế."

Nhìn thấy Long Mạch đã hung hăng lao thẳng về phía mình, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lui về phía sau nói:

"Vậy được, ngươi vây khốn lão già phía dưới, ta sẽ giết tiểu hoàng đế phía trên!"

Sau khi Hư Niên khẽ gật đầu lần nữa, nàng nhìn thấy chân trước của Long Mạch đã giơ lên cao rồi nặng nề giẫm lên mặt đất đuổi theo Lý Hỏa Vượng.

Lông trên người nàng lập tức biến thành màu đỏ, nhanh chóng dài ra, chẳng mấy chốc toàn thân nàng đã trở nên sặc sỡ như múa lân.

Những sợi lông màu đỏ kia lan ra bóng tối xung quanh, như thể chúng đang dò dẫm tìm kiếm thứ gì đó. Bóng tối ở xung quanh lấy nàng làm trung tâm nhanh chóng lùi lại.

Nàng ở đó nửa ngày, Lý Hỏa Vượng có cảm giác tràn ngập nguy cơ, tức giận mắng:

“Ngươi đang làm gì đó! Đừng có đứng ngốc ở đó nữa!”

Giờ phút này, hắn hoàn toàn không còn bộ dáng của con người nữa. Không nói đến chuyện còn lại nửa khuôn mặt, một cánh tay cũng đã bị đứt lìa, nửa bên eo cũng bị mất một mảng lớn.

Nếu không phải Bành Long Đằng dùng búa đập không chết không nát thì sợ là hắn đã chết dưới tay Long Mạch rồi.

Nhưng đây đã là giới hạn rồi, đầu của Lý Hỏa Vượng bắt đầu đau,

điều này cho thấy Bành Long Đằng không còn duy trì được bao lâu nữa.

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, cuối cùng Hư Niên cũng di chuyển nhưng hành động của nàng rất kỳ lạ. Rõ ràng nàng đã lao về phía Long Mạch và Lý Hỏa Vượng nhưng vẫn còn tàn ảnh thân thú màu đỏ ở chỗ nàng đứng trước đó.

Hơn nữa cũng không phải chỉ một nơi, Hư Niên đi đến đâu đều sẽ để lại một tàn ảnh màu đỏ, màu đỏ nối tiếp lấy nhau biến thành một đường đỏ dài không ngừng kéo dài.

Lý Hỏa Vượng không biết Hư Niên đang làm gì, nhưng hắn hiểu rằng đây chắc là sát chiêu của nàng. Mình có thể sống sót hay không chính là dựa vào lúc này.

Khi hắn cầm Cốt Kiếm lần nữa cắm về phía sau, Bành Long Đằng bên cạnh một tay nắm lấy nửa vai của hắn, ngay lúc Hư Niên tiếp xúc với Long Mạch, Bành Long Đằng dùng sức ném Lý Hỏa Vượng về phía đó.

Hai con rồng khổng lồ một vàng một đỏ chạm vào nhau. Nhưng hễ là tàn ảnh màu đỏ xung quanh đều xảy ra biến đổi.

Vết thương trên người Lý Hỏa Vượng đang khép lại với tốc độ cực nhanh, nhưng tình trạng này chỉ kéo dài trong một lúc, cơ thể hắn lại bắt đầu bị tổn hại nhanh chóng.

Không chỉ Lý Hỏa Vượng, toàn bộ mặt đất cằn cỗi cũng nhanh chóng mọc lên cỏ cây, toàn bộ thế giới đang thay đổi, thế giới cũng đang thay đổi.

Mà cảnh tượng kỳ lạ như này cũng xuất hiện trên người Long Mạch, những Long Mạch già yếu khô héo như gỗ mục kia cũng bắt đầu gải lão hoàn đồng.

Tuy nhiên chuyện tốt này dường như lại trở thành chuyện xấu đối với các hoàng đế Đại Tề đang xếp chồng lên nhau một cách kiên cố. Thân thể gắt gao dính liền với nhau của họ bắt đầu lay động tựa như lúc nào cũng có thể bị tan rã.

Đối mặt với sự tấn công kỳ lạ như vậy của Hư Niên, tựa hồ Long Mạch cũng không chịu để yên. Nó liều mạng giãy giụa quấn lấy tàn ảnh màu đỏ của Hư Niên lại chung một chỗ.

Trong khoảnh khắc khi Lý Hỏa Vượng sắp đu.ng vào Long Mạch, hơn mười cái vuốt rồng đã dựng đứng ở đó chờ hắn.

Nhưng lần này chỉ có Lý Hỏa Vượng là dùng thuật che mắt để mê hoặc mà thôi, trong nháy mắt khi Bành Long Đằng xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng đã vững vàng đón lấy hắn rồi hung hắng ném hắn bay về phía vị tiểu hoàng đế kia.

Lúc này không thể coi là tiểu hoàng đế nữa, hắn đã hoàn toàn biến thành một đứa trẻ sinh non có làn da gần như trong suốt chỉ lớn cỡ lòng bàn tay.

Lý Hỏa Vượng chợt duỗi tay ra, một tay rút thanh kiếm Tử Tuệ đang cắm trên Long Mạch chém về phía vị tiểu hoàng đế kia.

“Lý huynh! Thứ này không giết chết được đâu! Ngươi trước hết chặt đứt kết nối của nó với Long Mạch đi.”

Nghe Gia Cát Uyên nói vậy, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng cầm thanh kiếm trong tay di chuyển xuống dưới ba tấc.

Xoẹt một tiếng, phần lưng nối liền giữa vị tiểu hoàng đế kia cùng với Long Mạch bị chém đứt khiến cho máu me nhầy nhụa.

Một giây sau, kiếm Tử Tuệ trong tay Lý Hỏa Vượng trực tiếp vung ra, mũi kiếm sắc bén xuyên qua l*ng ngực của đối phương.

Giờ phút này, bộ dạng của hoàng đế Đại Tề vô cùng quái dị. Sau khi nó giãy giụa gào thét một lúc, đầu ngón tay nhỏ nhắn cào lấy thân kiếm, đầu nghiêng sang một bên rồi không động đậy nữa.

Thời điểm Lý Hỏa Vượng chọc vào thi thể của tiểu hoàng đế khiến nó rơi xuống đất, Long Mạch mất đi tiểu hoàng đế lại bắt đầu điên cuồng bành trướng.

Máu tươi đặc dính, các bộ phận quái dị còn có đủ loại vảy rồng xiêu xiêu vẹo vẹo, móng rồng, sừng rồng không ngừng xé rách long bào chui ra bên ngoài.

Tất cả những mí mắt lớn nhỏ sưng vù kia đều tràn ngập khát vọng bệnh trạng gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng.

Chương 862: Ý Nghĩa

Những móng rồng kia tập trung lại một chỗ dùng hết sức cào về phía Lý Hỏa Vượng, nói đúng hơn là tiểu hoàng đế đã chết ở trên thân kiếm của Lý Hỏa Vượng.

“Lý huynh! Như vậy không được! Long khí kia sẽ thúc giục tiểu hoàng đế sống lại! Không thể để bọn họ đu.ng vào! Mau ném hắn về Đại Lương đi!”

Lý Hỏa Vượng chợt hất kiếm lên không trung, ném thi thể kia vào trong hư ảnh màu đỏ của Hư Niên.

Sau đó hắn rút thanh Cốt Kiếm ra dùng sức chém về phía bên kia. Đường kẽ nứt lịch sử kia xuyên qua tàn ảnh màu đỏ của Hư Niên, mang tiểu hoàng đế ở bên trong đến Đại Lương.

Chờ xử lý xong hết thảy, mặt đất cứng rắn đã gần ở trong gang tấc rồi.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi chợt nhắm mắt lại. Một giây sau, hắn cảm giác được cơ thể của mình nặng nề đập lên mặt nước lạnh như băng.

Sau khi cảm nhận được làn nước lướt qua làn da của mình, Lý Hỏa Vượng cũng không lập tức đi đến thượng du mà là đung đưa hai chân, lặn xuống đáy nước bơi về phía bên trái.

Cứ bơi như vậy cho đến khi sắp không nhịn nổi được nữa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới vùng vẫy nổi lên trên mặt nước. Khi đầu của hắn càng ngày càng đau, nước cũng bắt đầu trở nên dính nhớp hơn, hơn nữa áp lực đè xuống xung quanh cũng ngày một lớn hơn.

Đùng một tiếng, Lý Hỏa Vượng vén mặt đất lên rồi trở mình từ trong đất chui ra ngoài. Hắn mở to miệng nôn ra đất.

Hắn không để ý đến cơn đau nhức trên người, Lý Hỏa Vượng

ngẩng đầu lên theo bản năng, chuẩn bị nhìn về phía Long Mạch.

Nhưng khi hắn còn chưa kịp nhìn rõ thì mặt đất đã bắt đầu chấn động dữ dội:

“Động...động đất ư?!”

Trong bóng tối cát bay mù trời, trời đất thay đổi lớn, Lý Hỏa Vượng bị thương nặng lúc này không làm được gì cả. Hắn chỉ có thể nằm trên mặt đất lấy lại tinh thần chờ trận động đất qua đi.

Không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi vết thương trên người Lý Hỏa Vượng đều đã bắt đầu khép miệng lại, lúc này cảm giác chấn động dữ dội kia mới biến mất.

Lý Hỏa Vượng dùng kiếm chống lên mặt đất lảo đảo đứng dậy. Hắn cẩn thận nhìn bụi đất mịt mù bốn phía xung quanh.

“Chờ chút đã, sao lại sáng như vậy? Thiên tai qua rồi ư?”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận dò xét lại một lần, chợt ngẩng đầu lên, hắn phát hiện quả nhiên bóng tối trên bầu trời đã biến mất rồi!

Nhưng Lý Hỏa Vượng còn chưa vui mừng được bao lâu thì hắn đã nhìn thấy mặt trời treo trên cao có chút không đúng lắm. Vốn dĩ nó là một quả cầu vô cùng chói mắt nhưng phía trên lại xuất hiện một vài hoa văn màu đen.

“Oa, đạo sĩ, Thiên Cẩu này thật sự ăn mất ban ngày rồi.”

Hòa thượng đưa tay phải lên che lại trước mắt mình rồi ngẩng đầu nhìn cảnh tượng kỳ lạ trên bầu trời, mặt đầy cảm khái nói.

“Đây...đây...rốt cuộc thế giới này đã xảy ra chuyện gì vậy? Thế giới này là thực sao?”

Trong nháy mắt dao động khiến cho nội tâm Lý Hỏa Vượng đột nhiên xuất hiện một trận lạnh run.

“Không, ngươi không thể nghi ngờ, ngươi là Tâm Tố! Nếu như ngươi hoài nghi thì chuyện này sẽ càng phiền phức hơn!”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm tay dùng sức đập vào đầu mình.

Sau khi đập mạnh đầu mình mấy cái, Lý Hỏa Vượng liền dừng lại, không phải hắn tự mình muốn dừng mà là cảm giác nguy cơ mạnh mẽ khiến cho hắn phải dừng lại.

Móng thú dày nặng giẫm lên mặt đất khiến bụi đất xung quanh bay tứ tung, ngay sau đó thân ảnh to lớn của Hư Niên hiện ra từ trong mặt đất.

Xem ra trận chiến đấu gian khổ trước đó đã tiêu hao rất nhiều thể lực của Hư Niên. Tuy nhiên mặc dù lông trên cơ thể nàng thưa thớt hơn rất nhiều, vết nứt trên mặt cũng nhiều hơn nhưng so với bộ dáng thê thảm lúc này của Lý Hỏa Vượng còn tốt chán.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tả tơi của người phụ nữ, hắn nghiến răng không lộ ra một tia sợ hãi nào hỏi:

“Đều đã thành như vậy rồi, ngươi còn muốn đấu với ta sao? Nếu ngươi có thể nghe hiểu lời con người nói vậy thì ngươi cũng nên hiểu rằng vốn dĩ giữa ta và ngươi không có bất kỳ thù hận nào cả chứ?”

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hư Niên cũng không lập tức đáp lại. Trên khuôn mặt tê liệt kia dần dần lộ ra biểu cảm phức tạp giống như con người vậy, tựa như muốn nói cái gì đó với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cũng sẽ không chờ nàng từ từ suy nghĩ. Hắn bắt đầu di chuyển bước chân chậm rãi lùi về sau. Ngay khi cơ thể to lớn của Hư Niên một lần nữa chui vào bên trong đất vàng thì một giọng nói của phụ nữ mang theo muôn vàn cảm xúc vang lên từ bên trong.

“Muốn gửi thư màu cùng xích tố (mẩu ghi chép). Núi dài sông rộng biết nơi nào.”

Lý Hỏa Vượng gần như là phản xạ theo điều kiện lập tức giơ vũ khí lên:

“Cái gì tố?! Có phải nàng đã nhận ra ta là Tâm Tố rồi hay không?”

Sau khi chờ một lúc, sau khi Lý Hỏa Vượng phát hiện Hư Niên thật sự đã rời đi rồi lúc này hắn mới nhận ra bản thân mình hiểu sai rồi. Dường như hai câu trên bao hàm ý nghĩa khác.

“Xích tố? Gia cát huynh, ban nãy Hư Niên nói như vậy là có ý gì?”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ trong lòng hỏi.

Gia Cát Uyên nhìn hướng mà Hư Niên rời đi, sau khi suy nghĩ một lát lại hời hợt nói:

“Từ trước đến giờ Hư Niên đều thích học vẹt không có ý nghĩa gì cả đâu. Lý huynh, bộ dáng hiện giờ của ngươi như vậy, hay là mau chóng trở về Đại Lương nghỉ ngơi chút đi.”

Chương 863: Tai Qua Nạn Khỏi

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn xuống cái chân phủ đầy nếp nhăn bị thương:

“Ta như vậy sao có thể đuổi kịp kẽ nứt chứ, hay là ở tại chỗ hồi phục chút thể lực đi.

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng vịn kiếm, sau khi tìm thấy đạo bào màu đỏ rồi khoác lên người, hắn tìm thấy một hòn đá chậm rãi ngồi xuống.

Dần dần, bụi đất bốn phía xung quanh bởi vì động đất mà tản đi, cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến cho Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng chấn động. Động đất khiến cho hình dạng bề mặt đất xung quanh hoàn toàn xuất hiện thay đổi.

Rõ ràng vừa nãy chỗ này là đồng bằng nhưng bây giờ lại biến thành vách núi vừa cao vừa dốc. Chỗ hắn ngồi lúc này là bên cạnh vách đá dốc đứng kia.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn mọi thứ lộn xộn phía dưới vách núi, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đen vàng xen nhau. Trong lúc nhất thời quả thật đầu óc của hắn rất loạn, có loại ảo giác như trong giấc mộng vậy.

Gia Cát Uyên ở một bên cũng lặng lẽ nhìn mọi thứ xung quanh cùng Lý Hỏa Vượng. Một hồi lâu sau, hắn chậm rãi nói:

“Tiểu sinh cũng không có biết...”

Trên một con đường đất cây cối rậm rạp, chân tay Lý Tuế chạm đất, lo lắng xoay vòng vòng tại chỗ, dường như đang tìm cái gì. Lúc này dưới đất đều là dấu vết cào của nàng, có vẻ như đã tìm rất lâu. Nhưng tìm lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng Lý Hỏa Vượng.

Cùng với thời gian trôi qua từng chút, Lý Tuế cũng càng lúc càng lo lắng. Trước đây nàng luôn ở bên cạnh Lý Hỏa Vượng, nàng đã quen rồi. Vừa nghĩ đến Lý Hỏa Vượng có khả năng không xuất hiện nữa, Lý Tuế lo lắng đến muốn khóc.

Đúng lúc nước mắt lăn xuống từ khóe mắt nàng, bên trái nàng xuất hiện một khe nứt, Lý Hỏa Vượng toàn thân đen xì chằng chịt vết thương chui ra từ bên trong.

“Cha!”

Lý Tuế lập tức vội vàng nhào đến, dùng đầu lưỡi của xúc tu dài kích động liếм cằm của hắn.

“Đè chết ta rồi! Ta còn đang bị thương đấy! Mau buông ra!”

Lý Hỏa Vượng đẩy mạnh một lúc mới đẩy được Lý Tuế khỏi người mình.

“Cha, sao ngươi lại ném ta ra, ta tưởng không còn gặp được ngươi nữa, trong lòng rất buồn.”

Lý Tuế không ngừng lượn vòng quanh Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi ở trong cơ thể ta, ta không thi triển được, lửa lớn như vậy dễ thiêu cháy xúc tu của ngươi, không sao rồi, đừng sợ, tất cả đã qua rồi.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ vỗ lên đầu nàng an ủi.

Lý Tuế cảm thấy yên tâm, nhẹ nhàng cọ cái đầu lâu màu trắng của mình vào lòng bàn tay Lý Hỏa Vượng, giọng lưu luyến hỏi:

“Cha, vậy chúng ta có thể về nhà được không?”

“Không nhanh như vậy, vẫn chưa tìm được Thượng Cực Quán Khẩu, ta định về Đại Lương trị thương trước”.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng nhìn sang rừng cây rậm rạp xung quanh, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ánh tà dương hoàn hảo dần khuất núi. Không thể không nói, cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Đại Tề bị hủy thành quỷ rồi, phía Đại Lương lại không có chút động tĩnh, hoàn toàn trời yên biển lặng. Rất khó tưởng tượng, hai nơi này rất gần nhau.

Còn về điều này đại diện cho điều gì, Lý Hỏa Vượng cũng không trả lời được, nhưng hắn không quan tâm, trong thế giới điên cuồng này có quá nhiều sự việc khó mà hiểu được, hắn không cần thiết chuyện gì cũng phải tìm hiểu ngọn nguồn.

Trở về Đại Lương thân thuộc, khi lòng Lý Hỏa Vượng hoàn toàn nhẹ nhõm, hắn lập tức cảm thấy hình như cơ thể bị thương nặng của mình sắp đổ.

“Cha, ngươi không sao chứ?”

Lý Tuế đưa tay dìu đỡ Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi đói rồi phải không? Ngươi khát rồi phải không?”

“Không sao, chút thương nhẹ này, ta vẫn chống chọi được, ngươi đã ta sang bên kia ngồi một lúc.”

Lý Hỏa Vượng nhịn cơn đau cúi đầu nhìn nửa hông của mình, đưa tay ấn thứ rớt ra từ bên trong về lại chỗ cũ. Xúc tu của Lý Tuế cũng chui vào theo, rất nhanh Lý Tuế biến mất, còn cơ thể tàn tạ trước đó của Lý Hỏa Vượng được nàng bù lấp.

“Cha, bây giờ đỡ hơn chưa?”

Nghe thấy tiếng trong cơ thể mình, Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ lên một cái xúc tu:

“Cảm ơn, như này không cần lãng phí thời gian trị thương nữa, chúng ta đi thôi, đến Đại Tề tìm kiếm Thượng Cực Quán Khẩu.”

“Ngươi thế này có ổn thật không? Không sợ chết ở đó thật à?”

Thượng Quan Ngọc Đình ở một bên nhìn Lý Hỏa Vượng lộn xộn trước mặt, khuôn mặt căng thẳng hỏi với giọng lo lắng.

“Không cần thiết! Chuyện này xong sớm thì kết thúc sớm!”

Lý Hỏa Vượng tháo bỏ mảnh vải trên Tích Cốt Kiếm, buộc chặt lên người mình.

“Khó khăn lắm Đại Tề không có thiên tai, ta phải mau chóng, có trời mới biết Đại Tề còn trụ được bao lâu, chẳng may sập thì không còn gì hết”.

Nói xong, sau khi Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nắm chặt Tích Cốt Kiếm vung lên, theo đuổi chui vào trong khe nứt.

Khi hắn vừa đi chưa bao lâu, một chiếc xe ngựa phi nước đại xuyên qua nơi mà Lý Hỏa Vượng vừa ở đó, phi về hướng Thượng Kinh.

Chàng trai điều khiển xe ngựa liếc dấu cào chằng chịt dưới đất một cái, nói với người trong xe:

“Chúng ta đợi đến nhà rồi nghỉ. Nhìn dưới đất này, e không phải là sâu trùng lớn.”

Giọng bất mãn của cô gái vang lên từ trong xe:

“Sao lại lật lọng rồi, ôi ôi, ngươi chậm thôi, ngồi xe này, ta ê hết cả mông rồi.”

“Con gái như ngươi sao không biết tốt xấu hả, vị huynh đài này tốt bụng, thấy ngươi và ta đáng thương, mới mượn xe ngựa đưa chúng ta về, nếu không, ngươi muốn ngồi cũng không có cơ hội đâu.”

Chương 864: Tâm Tư

Hắn vừa dứt lời, rèm xe được vén lên, một cánh tay đeo vòng bạc thò ra, trực tiếp véo tai của chàng trai đó.

“Ngươi có giỏi thì nói lại xem! Thực sự cho rằng ta gả đi rồi, ngươi có thể xưng bá xưng vương ở nhà phải không.”

“Ai ai ai! Tỷ à, ta đang điều khiển xe ngựa đấy! Đừng như vậy, để người ngoài chê cười.”

Lúc này Cao Trí Kiên cong người trầm mặc ngồi ở cuối xe lặng lẽ nhìn hai huynh muội trước mặt cãi nhau. Tuy mắt thì nhìn bọn họ, nhưng lúc này Cao Trí Kiên lại đang nghĩ sau khi mình đến Thượng Kinh thì định làm thế nào.

Bất kể mọi thứ hỗn loạn trong đầu có phải là thật hay không, Cao Trí Kiên vốn không muốn để ý đến quá khứ của mình.

Hắn thích thôn Ngưu Tâm, hắn định sống ở đó cả đời, nếu có thể lấy được Tiểu Mãn thì càng tốt.

Nhưng Lý sư huynh vì bảo vệ bọn họ mà gặp phải khó khăn trắc trở, hắn đều biết hết. Hiện giờ Lý sư huynh xảy ra chuyện, hắn không thể không giúp.

Hai người to lớn như vậy, Cẩu Oa không tìm được, vậy mình điều động lực lượng của hoàng đế chắc chắn có thể tìm được, phải biết rằng thiên hạ đều là của hoàng đế.

Thực ra trong lòng Cao Trí Kiên cũng không chắc lắm về quá khứ của mình, những ký ức mơ hồ đó có khả năng là thật, cũng có khả năng là giả, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng muốn thử.

“Ta là hoàng đế, đợi ta đến đó, người trong cung chắc chắn có thể nhận ra ta chứ?”

“Trước đây ta là hoàng đế, vậy hoàng đế hiện tại có lẽ cũng coi là thân thích của ta, bảo hắn ra tay giúp đỡ, chắc không khó chứ?”

“Cho dù ta không phải là hoàng đế cũng không sao, trong đầu của ta còn có một đoạn ký ức của tướng quân, có lẽ trước đây ta cũng từng làm tướng quân, vậy tướng quân tìm người cũng đơn giản.”

Cao Trí Kiên nghĩ mãi nghĩ mãi, bất đầu đau đầu, ký ức của mình quá hỗn loạn, chỗ này một đoạn, chỗ kia một đoạn, liên kết lại thực sự không dễ.

Khi Cao Trí Kiên tỉnh táo lại, thì phát hiện xe ngựa của mình đã dừng lại, hai huynh muội đó đã xuống xe.

“Này, vị huynh đài này, chúng ta đến nhà rồi, cảm ơn xe ngựa của ngươi, phía trước là thôn của chúng ta, hay là vào ăn bữa cơm đạm bạc đi?”

Chàng trai điều khiển xe ngựa vừa nãy ôm quyền, khách sáo nói với Cao Trí Kiên trong xe.

Cao Trí Kiên ôm quyền đáp lễ, sau đó lắc đầu, đến trước khoang xe cầm dây cương, cưỡi xe ngựa chậm rãi đi vào con đường đất.

“Người này thật tốt, dáng người cao lớn, nếu ta chưa gả đi, ta sẽ gả cho hắn.”

Cô gái cảm khái nói.

Chàng trai thở dài tiếc nuối, nói với chị ruột bên cạnh mình:

“Đúng thế, ngươi xem, vạm vỡ biết bao, nếu hắn ra đồng cày ruộng thì chắc chắn hơn hai con trâu, ầy, đáng tiếc, đáng tiếc lại là người câm.”

Lãnh thổ trong Đại Tề thay đổi hoàn toàn, Lý Hỏa Vương dựa theo chỉ dẫn của Gia Cát Uyên, đi nhanh giữa sườn núi ghồ ghề, tìm kiếm Thượng Cực Quán Khẩu thứ hai.

Có vẻ trước đây nơi này là một ngọn núi, nhưng giờ đây ngọn núi này đã tách thành hai nửa, một ngọn núi biến thành sơn cốc.

Trên vách đổ hai bên, từng chiếc gai kích thước khác nhau cắm

bên ngoài một cách ngẫu nhiên, trông có vẻ giống như hai hàng răng nanh của người khổng lồ.

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng sắp tìm được, nhưng hình như vì sự biến đổi của thiên nhiên trước đó, phong cảnh của cả Đại Tề hoàn toàn thay đổi, cho nên Gia Cát Uyên phải quan sát lại sông núi non nước.

Nhưng điều duy nhất khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy may mắn là, bởi vì không có thiên tai, cả đoạn đường cũng khá thuận lợi, không có nguy hiểm gì.

“Lý huynh, nghỉ một lúc đã đi, Thượng Cực Quán Khẩu cần thời gian đối chiếu, cho nên phải đợi một lúc.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng đưa theo Lý Tuế ngồi xuống dưới bóng cây một bên, Lý Hỏa Vượng lấy ra lương khô, vừa ăn vừa uống nước.

“Cha, ta không thích ăn cái này, ta thích ăn thịt.”

“Kén chọn cái gì, có cái gì thì ăn cái đó, đã lúc này rồi còn kén cái gì.”

Vừa nói ra lời này, Lý Hỏa Vượng cau mày, nhìn sang rừng cây ở bên trái, bên đó có tiếng động.

Khi tay của hắn nắm chuôi kiếm, một cô bé mặt dính đầy bụi đất mặc áo rách tơi tả bò ra từ trong rừng cây.

Cô bé trông chỉ khoảng bốn năm tuổi, trên khuôn mặt đầy bụi đất có hai hàng dấu nước mắt hằn sâu, áo hoa trên người bị rách lung tung.

Cô bé lảo đảo đi đến chỗ Lý Hỏa Vượng, kéo túi dụng cụ hành hình dưới vạt áo Lý Hỏa Vượng, muốn kéo hắn đi vào trong rừng cây. Cô bé nhất thời không tóm chặt, loạng choạng ngã xuống đất.

Cô bé bò dưới đất há hốc miệng, cùng với sắc mặt trông như đang khóc, nhưng lại không phát ra âm thanh nào, có vẻ như đã khóc đến khản cả giọng.

Lý Hỏa Vượng đi đến, đỡ cô bé lên, sau đó đi vào trong rừng cây với cô bé, rừng cây không lớn, với cô bé dẫn đường, Lý Hỏa Vượng rất nhanh đã đến dưới chân núi.

Thấy cô bé này nhào đến, cố hết sức kéo cánh tay đeo vòng tay bạc bị đè dưới ngọn núi lớn này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra cô bé kéo mình đến đầy để làm gì.

Đây không phải là một hộ gia đình, từ dấu vết xung quanh có thể thấy, trước đây nơi này có một cái thôn.

Khi ngọn núi này hoàn toàn tách thành hai nửa, vừa hay đè lên cả cái thôn này, cô bé này là người còn sống duy nhất của thôn.

Cô bé chạy lại bên cạnh Lý Hỏa Vượng, dùng ngón tay chỉ vào cánh tay bị đè dưới núi, hai tay tóm đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng không ngừng giật lắc.

Chương 865: Mưu Đồ

Lý Hỏa Vượng đau thắt lòng, trước nay chưa từng sợ gì, hắn có chút không dám đối diện với vẻ lo lắng và hy vọng trong đôi mắt cô bé.

Thực ra Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cố ý né tránh, cố ý tránh để mình không nghĩ đến sau thiên tai, dân chúng Đại Tề sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Nhưng khi cảnh này thực sự hiện ra trước mặt hắn, Lý Hỏa Vượng mới đột nhiên ý thức được, trong thế giới Đại Tề này, rốt cuộc đã xảy ra thảm kịch nhân gian thế nào.

Đây chỉ là một phần thu nhỏ của Đại Tề thôi, điều đáng sợ thê thảm hơn, kinh khủng hơn đang ở bên ngoài, có thể thấy ở bất kỳ đâu.

Lý Hỏa Vượng cúi người bế cô bé lên, hỏi Gia Cát Uyên:

“Gia Cát huynh, cách trước đây của ngươi còn có tác dụng không? Đại Tề hiện giờ...còn cứu được không?”

Gia Cát Uyên quay lưng với Lý Hỏa Vượng, thở dài một hơi, không nói gì.

Lý Hỏa Vượng lại cúi đầu nhìn cô bé trong lòng, cúi người đặt cô bé xuống, những việc khác hắn không quản, nhưng lần này hắn muốn cứu.

Đúng lúc có bé chạy về phía cánh tay đó, Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tích Cốt Kiếm, vung mạnh, khe nứt rộng lập tức trùm cô bé vào trong.

“Lý huynh, vô ích thôi, dù sao cô bé cũng là người Đại Tề, không đến Đại Lương được.”

Một câu của Gia Cát Uyên như đổ gáo nước lạnh lên đầu Lý Hỏa Vượng.

“Tại sao? Ta có thể đến đây, tại sao cô bé không thể đến Đại Lương?”

Lý Hỏa Vượng rất không cam tâm để một người sống sờ sờ ở lại địa ngục nhân gian.

“Trước đây ta đã nói với ngươi, bởi vì cuối cùng Đại Tề mới là thật, còn Đại Lương là giả, cho nên Đại Lương có thể đến Đại Tề, nhưng Đại Tề không đến Đại Lương được.”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tích Cốt Kiếm, trực tiếp vung mạnh một nhát về Đại Lương, đưa cô bé quay trở lại.

Nhưng sau khi hắn đưa cô bé quay lại, Lý Hỏa Vượng lập tức dừng ở đây, không biết tiếp theo phải làm thế nào.

Tìm một gia đình tốt cho cô bé này? Hiện giờ Đại Tề còn không chắc có bao nhiêu người còn sống, ai còn muốn có một đứa trẻ vướng chân?

Đi theo mình? Nhưng mình tìm được Thượng Cực Quán Khẩu thì phải về Đại Lương.

“Vô ích thôi, Hồng Trung lão đại, ngươi không cứu được cô bé, Đại Tề không biết còn có bao nhiêu cô bé như này, ngươi không cứu

hết được đâu.”

Tọa Vong Đạo ở một bên khuyên nhủ.

Hắn vừa nói xong, hòa thượng và Kim Sơn Hoa vây lên với sắc mặt không thân thiện.

“Hay là...ta biến cô bé thành ảo giác đưa theo bên cạnh?”

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên bị suy nghĩ của mình dọa sợ giật mình.

“Không được! Như vậy không được ổn thỏa, sao ta lại có suy nghĩ này, chẳng may cô bé không thành ảo giác thì phải chết oan rồi!”

Cuối cùng vẫn là Gia Cát Uyên nói ra cách giải quyết:

“Lý huynh, ngươi vẽ một lá bùa theo như ta nói, thông báo cho bạn bè của ta đón cô bé đi, có lẽ có thể sống được.”

“Tình hình hiện giờ, ngươi chắc chắn bạn bè của ngươi còn sống chứ?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Vẫn còn sống.”

Gia Cát Uyên nói vô cùng thản nhiên.

“Được, vậy nghe theo ngươi.”

Lý Hỏa Vượng lập tức làm theo, dán lá bùa lấp lánh kim quang lên người cô bé, cô bé lập tức nín khóc và cũng không gây ồn ào, trở nên giống như người gỗ vậy.

Lý Hỏa Vượng giơ Tích Cốt Kiếm, chém ngọn núi đó ra một khe nứt, nhét cô bé vào trong.

Sau khi đặt hết lương khô và nước uống còn lại vào trong, nhìn bé gái trong khe đá, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, quay người nhanh chóng rời đi, tiếp tục công việc của mình.

Lần này tìm được Thượng Cực Quán Khẩu ở trong một ngôi miếu thổ địa nứt nẻ, bên trong có lẽ là thổ địa công và thổ địa bà, nhưng

lúc này hai vợ chồng bọn họ hợp thành một bức tượng đất mắt to kỳ dị.

Tuy tìm được mục tiêu của mình, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không làm sao vui lên được.

“Lấy bí mật đổi bí mật.”

Nghe thấy giọng quen thuộc, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang Thượng Quan Ngọc Đình vẫn luôn theo mình.

“Nhĩ tiền bối, quả nhiên lợi hại, nơi hẻo lánh này mà cũng có thể tìm được, nếu để ta thì chắc chắn không tìm được.”

Thượng Quan Ngọc Đình cười tươi hành lễ với Lý Hỏa Vượng, khoan thai đi về phía Thượng Cực Quán Khẩu như đi xuống bậc thềm, từng bước đi vào trong bóng của Thượng Cực Quán Khẩu.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng tất cả đã kết thúc, tượng bùn đất bỗng nứt ra, rõ ràng không giống lần trước.

Từ trong bóng đen dưới đất mà Thượng Quan Ngọc Đình vừa bước vào, giọng nói mơ hồ khó hiểu nào đó truyền ra từ bên trong.

Trước đây Lý Hỏa Vượng từng giao dịch với Thượng Cực Quán Khẩu, khi thấy bất thường trước mắt, hắn hiểu chắc chắn có vấn đề, trước đó Thượng Quan Ngọc Đình nói gì mà mình dùng bí mật để giao dịch, đều là lấy cớ, đều là lừa mình.

Mọi thứ trước mắt lập tức thay đổi, một luồng gió lạnh được tạo thành từ văn tự khác nhau chui ra từ khe nứt tượng bùn đất, thành hình cái phễu bay lên trời.

Lý Hỏa Vượng vừa thấy thứ đó, lập tức hiểu ra điều gì, đó là Thượng Cực Quán Khẩu, hắn thấy một vài thứ bí mật trong đó.

Thượng Cực Quán Khẩu muốn chạy, nhưng làm sao Ti Thiên Giám có thể không đề phòng, không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc này không trung trên đỉnh đầu biến thành một tấm gương, những thứ dưới đất cũng được phản chiếu đảo ngược trên bầu trời.

Chương 866: Không Thể Nói

Khi Thượng Quan Cực Khẩu bay lên trên, lại trực tiếp đu.ng vào trong bóng màu đen dưới đất, vốn dĩ phải là bóng của tượng bùn đất, lúc thì biến to lúc thì biến nhỏ.

“Đây không phải trao đổi, mà là đang cướp.”

Gia Cát Uyên vừa dứt lời, bóng màu đen dưới đất bỗng phóng to lên, hoàn toàn biến thành một chùm con mắt chi chít.

Môi trường xung quanh bắt đầu biến đổi, lúc thì méo mó lúc thì ngưng tụ, khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác sắp về đến bệnh viện.

Hắn cảm thấy không ổn lập tức lùi lại phía sau, tránh bị đối phương vạ lây, Lý Hỏa Vượng đã từng chứng kiến thủ đoạn của Ti Thiên Giám, hắn không muốn thấy lần thứ hai.

Lý Hỏa Vương không có ý định lên trên giúp Thượng Cực Quán Khẩu, xét tình hình, không ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, hắn không có lý do ngăn cản.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng rời đi, miếu thổ địa nho nhỏ sập hoàn toàn, các loại ảo giác luân phiên xuất hiện lại biến mất, khiến Lý Hỏa Vượng quan sát trận chiến bên cạnh cũng phải cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Lý Hỏa Vượng cũng hoàn toàn hiểu, sợ rằng không phải ngay từ ban đầu Ti Thiên Giám không có ý định giao dịch tử tế với Thượng Cực Quán Khẩu, ngay từ đầu hắn đã định đối đầu.

“Không những có thể trao đổi bí mật, còn có thể trực tiếp cướp sao?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Gia Cát Uyên cùng quan sát trận chiến bên cạnh.

Gia Cát Uyên nhìn phía xa, vẻ mặt do dự, cuối cùng hắn thở dài một hơi, bắt đầu trả lời câu hỏi của Lý Hỏa Vượng.

“Đương nhiên người bình thường thì không được, e là đến gặp cũng không gặp được Thượng Cực Quán Khẩu, nhưng Ti Thiên Giám đó lại chỉ sử dụng một hình tượng không có thật đã có thể làm được, e rằng hắn có lai lịch không tầm thường.”

“Biết dùng thật biến hóa kỳ quái, kéo người khác vào trong ảo cảnh mà không hề phát hiện ra, hơn nữa còn có thể đưa hình tượng không có thật vào bên cạnh một người, Gia Cát huynh, theo ngươi thấy, Ti Thiên Giám này có lai lịch thế nào?”

“Ừm...có thể cổ quái như vậy, sợ không phải là thuật biến hóa bình thường, tiểu sinh cho rằng có lẽ là không thể nói được.”

“Lại không thể nói được?”

Gia Cát Uyên nhìn tình hình hỗn loạn phía xa, nhẹ nhàng gật đầu:

“Không, tên của giáo này không thể được nói ra từ miệng của người bình thường, cũng không thể viết ra bằng bút mực, cho nên mới gọi họ là không thể nói được.”

“Không thể nói được?”

Lý Hỏa Vượng âm thầm suy nghĩ từ này.

“Tiểu sinh không phải biết hết mọi thứ, chỉ là trước đây khi chu du thiên hạ, được biết ít nhiều từ thẻ tre mục nát được vớt lên từ dưới nước.

“Truyền rằng không thể nói được đó sinh ra từ hư ảo, trốn khỏi hư ảo, chết trong hư ảo, người bình thường muốn gặp hắn, ngẫu nhiên trong lúc đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, hoặc là trong lúc khóc hoa cả mắt khi thăm mộ mới có thể vô tình liếc trúng một cái từ xa.”

“Người bình thường thấy hắn một cái cũng vô cùng khó, càng đừng nói bái hắn làm thầy, xin truyền thần thông, có lẽ Ti Thiên Giám này trước đây từng có cuộc gặp gỡ bất ngờ.”

Lý Hỏa Vượng nhìn mọi thứ rực rỡ lạ thường phía xa, hơi nghi hoặc hỏi:

“Vậy không thể nói này...là ti mệnh à? Hắn quản thiên đạo nào? Sao năng lực kỳ quái như vậy.”

Gia Cát Uyên suy nghĩ một lúc, khẽ lắc đầu:

“Ta cũng chỉ thấy nó được nhắc một lần trên thẻ trúc bị ngâm mềm trong nước, cũng không biết nhiều.”

“Như vậy xem ra, Ti Thiên Giám này có thể ngồi ở vị trí đó, quả nhiên không uổng cái danh hão, như vậy cũng tốt, ít nhất để Ti Thiên Giám có lai lịch này đánh úp đầu tử, chắc hẳn phần thắng sẽ lớn hơn.”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng trò chuyện với hắn, tiếng động phía xa dần nhỏ dần, một cái bóng màu đen không ngừng chớp mắt, kéo dài đến từ trong miếu thổ địa bị đổ sập đó.

Có vẻ có hơn trăm con mắt, Lý Hỏa Vượng nhớ những con mắt này, chỗ giữa đôi lông mày của bóng ngược trong nước của mình cũng có một cái.

Cảnh này khiến Lý Hỏa Vượng tê dại da đầu, nhưng cảnh xảy ra sau đó khiến hắn cảm thấy kinh hãi hơn.

Chỉ thấy Thượng Quan Ngọc Đình trước đó đi vào trong cái bóng, lại đi ra khỏi cái bóng đó như dẫm trên cầu thang.

Dáng người vẫn uyển chuyển như trước, nhưng cái đầu lại hoàn toàn khác, trên khuôn mặt xinh đẹp trước đó của nàng, bây giờ lại treo đầy con mắt lớn nhỏ đang không ngừng chớp mắt và xoay xoắn ốc.

Nhìn nàng, lúc này Lý Hỏa Vượng có cảm giác như nhìn kính vạn hoa, cảm giác ghê tởm buồn nôn.

Thượng Quan Ngọc Đình, nàng gật đầu với Lý Hỏa Vượng bằng cái đầu mọc đầy con mắt sưng phồng đó, chất giọng dịu dàng vang lên từ trong đống con mắt chi chít đó:

“Nhĩ tiền bối, ta xong rồi, chúng ta về đi.”

“Ngươi cần nhiều bí mật thế làm gì? Thật có nhiều việc muốn biết

vậy à?”

Lý Hỏa Vượng mở rộng tầm nhìn, rút Tích Cốt Kiếm ra.

Tiếng cười như chuông bạc lại vang lên từ khuôn mặt của Thượng Quan Ngọc Đình:

“Vậy ngươi phải đi hỏi Ti Thiên Giám đại nhân rồi, ta chỉ làm việc, những việc khác thì ta không biết.”

Làm xong việc, Lý Hỏa Vượng cũng không có lý do ở lại Đại Tề, lập tức xuyên qua khe nứt mà mình chém ra, về Đại Lương.

Môi trường xung quanh lập tức thay đổi, thấy có người đang gặt lúa mì trên cánh đồng lúa mì vàng ươm, khiến Lý Hỏa Vượng có ảo giác thế sự xoay vần.

“Bây giờ ngươi có thể cho Ti Thiên Giám đại nhân biết ta đã làm xong việc hắn giao không?”

Lý Hỏa Vượng quay lưng, nói với Thượng Quan Ngọc Đình ở sau lưng.

Sau đây tất cả đã sẵn sàng chỉ thiếu gió Đông, là lúc giải quyết đầu tử rồi.

Chương 867: Vô Ích

“Yên tâm đi, ngươi cứ đến Thượng Kinh trước, ta sẽ nghĩ cách báo cho Ti Thiên Giám đại nhân, hắn xong việc sẽ lập tức trở về.”

“Giải quyết xong đầu tử, có lẽ ta có thể nghĩ cách đến Thượng Cực Quán Khẩu đổi bí mật, cứu Bạch Linh Miểu bị nhốt ra!”

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ kiên định, bước nhanh về phía thôn làng phía trước.

Đến thôn, Lý Hỏa Vượng tìm được một gia đình lớn, đi mua một con ngựa khỏe.

Tuy lần này ra ngoài, hắn không mang theo nhiều tiền, nhưng cũng

may, hắn còn có một miếng ngọc bội từ Thanh Phong Quán vẫn luôn mang theo bên người.

Hắn cũng không biết miếng ngọc bội ban đầu của Huyền Dương sư huynh đáng giá bao nhiêu, dù sao khi hắn lấy miếng ngọc bội này ra đổi lấy con ngựa, gia đình đó gật đầu liên tục đồng ý, không dám chậm trễ một khắc.

Lý Hỏa Vượng vẫn bị thương rất nặng, làn da đen xì sần sùi, cũng may có Lý Tuế chống đỡ, cơ thể không đến mức ngã quỵ,

Cứ như vậy, hắn kéo theo cơ thể chồng chất thương tích, phi ngựa không ngừng nghỉ về phía Thượng Kinh.

“Mẹ, con thực sự rất khỏe, chỉ là thời gian này phải tranh thủ thời gian, cho nên thời gian tỉnh lại hơi ít, nhưng sau này sẽ càng ngày càng khỏe.”

Lý Hỏa Vượng bị trói trên giường bệnh an ủi nói với Tôn Hiểu Cầm ở bên cạnh.

Tôn Hiểu Cầm cười lắc đầu:

“Mẹ không lo lắng, mẹ thực sự không lo lắng, nào, ăn táo đi.”

“Mẹ, bây giờ tạm thời con không thể ăn.”

Khi nụ cười trên khuôn mặt Tôn Hiểu Cầm dần biến mất, Lý Hỏa Vượng vội vàng bổ sung.

“Mẹ, lần sau con muốn ăn, con sẽ hét lớn trong lúc mê sảng rằng con muốn ăn, sau đó mẹ lại bón táo cho con, được không?”

Nghe thấy lời này, Tôn Hiểu Cầm cười gật đầu:

“Được, mẹ nghe con trai.”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng thoải mái nói truyện với Tôn Hiểu Cầm, hắn bỗng nhìn thấy Dịch Đông Lai đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn chằm chằm mình qua cửa sổ.

Thấy Lý Hỏa Vượng phát hiện ra mình, Dịch Đông Lai dùng tay đẩy kính không gọng trên mặt, vặn mở cửa đi vào.

Đầu tiên là bảo Tôn Hiểu Cầm đi ra ngoài, sau đó Dịch Đông Lai hỏi như hỏi chuyện nhà:

“Thế nào? Tìm được Bạch Linh Miểu chưa?”

Lý Hỏa Vượng đáp lại bằng sự im lặng.

“Ánh mặt trời bên ngoài đẹp như vậy, chúng ta ra ngoài tắm nắng, được không?”

Dịch Đông Lai cởi dây trói buộc chân tay Lý Hỏa Vượng, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không nhúc nhích.

Dịch Đông Lai đẩy đến xe lăn, cau mày: “Sao không động đậy?”

Lý Hỏa Vượng ngước nhìn Dịch Đông Lai, lạnh nhạt nói:

“Bây giờ ta đang cưỡi ngựa, cử động lung tung dễ bị ngã.”

Dịch Đông Lai hiểu gật đầu, lại đẩy xe lăn đi.

“Ngươi biết không? Ta đã tìm đến Vương Vỹ, bác sĩ trước đây của ngươi và trò chuyện mấy câu.”

Câu nói này đã thu hút sự chú ý của Lý Hỏa Vượng:

“Hắn mắc bệnh gì mà phải nằm viện?”

“Đến đây thì có thể có bệnh gì, nhưng thủ tục của hắn chưa hoàn thiện, nhờ vào quan hệ tìm người chuyển đến đấy, cho nên viện trưởng lại chuyển hắn đi rồi.”

“Không nói về hắn nữa, bệnh của hắn nhẹ hơn ngươi nhiều, nhưng khi ta trò chuyện với hắn, chúng ta đã thảo luận ra một phương án chữa trị mới.”

“Trước đây chưa từng thử qua phương án này, nhưng cách chữa trị bình thường đều đã thử hết một lượt, đều không có hiệu quả với ngươi, có lẽ có thể thử cách này.”

Lý Hoả Vượng nhìn hắn cười, vẻ mặt thản nhiên nói:

“Vậy thì thử xem, chẳng may có tác dụng thì sao.”

Hai thế giới đều là thật, mình là người kẹt giữa hai thế giới, Dịch Đông Lai này còn thực sự cảm thấy cách chữa trị bình thường có thể lôi mình ra được ư?

Nếu sự việc thực sự dễ dàng giải quyết như chuyện cổ tích thì tốt rồi.

“Đâu có nhanh như thế, phải làm theo quy trình, nhưng ta cảm thấy cấp trên sẽ ký, bọn họ rất đau đầu với ngươi rồi, chỉ mong phật sống như ngươi có chuyển biến tốt, sau đó đưa ngươi đến đơn vị cấp dưới khác.”

“Nếu ngươi không có việc gì thì ta phải quay lại rồi, chốc nữa đi đường tranh thủ chút thời gian không dễ.”

Nghe thấy lời này, Dịch Đông Lai tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn Lý Hỏa Vượng bằng ánh mắt kiên định qua kính mắt lóe xanh.

“Ta biết ngươi không tin ta, nhưng ta phải nói với ngươi, tính cách của ta rất cố chấp bảo thủ, dựa vào tính cố chấp này, chỉ cần bệnh nhân qua tay ta đều hồi phục khỏe mạnh xuất viện, kể cả những bệnh nhân không thể chữa trị, tiên lượng bệnh tình cũng là tốt nhất trong toàn bệnh viện!”

“Ngươi đã là bệnh nhân của ta, ta sẽ cố hết sức chữa cho ngươi! Bất kể thử bao nhiêu cách.”

“Cảm ơn, ngươi là một bác sĩ tốt, nhưng chuyện này thực sự ngươi không giúp được, đừng trăn trở nữa.”

Lý Hỏa Vượng nói, chậm rãi nhắm mắt.

Trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng nhỏ dần của Dịch Đông Lai:

“Vậy sao? Ta không tin, trên thực tế ngươi không phải không có sơ hở, ta đã tìm được một số quy luật từ trong đó, nghĩ đến can thiệp thế nào.”

Trong lúc mê man, Lý Hỏa Vượng bị tiếng sấm làm giật tình tỉnh dậy, hắn phát hiện mình đã ngồi trên ngựa, cánh tay thò ra từ trong đạo bào màu đỏ nắm chặt dây cương.

Cũng đúng lúc này, mưa bỗng ngừng rơi, trong cơn mưa như trút nước, Lý Hỏa Vượng lấy nón tre đội lên đầu mình.

“Chúng ta đi bao lâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Lý Tuế hỏi.

“Cha, ta không biết, ngươi chưa dạy ta điều này.”

Nhìn con đường đất dần trở nên lầy lội, Lý Hỏa Vượng cắn đầu ngón tay cái của mình, vẽ một lá bùa dán lên lưng ngựa.

Con ngựa khỏe hơi kiệt sức toàn thân lập tức nổi gân xanh, phi về phía trước với tốc độ nhanh gấp đôi vừa nãy.

Chương 868: Biến Hóa Quá Nhanh

“Có lẽ sắp đến Thượng Kinh rồi.”

Lý Hỏa Vượng nhìn môi trường xung quanh có vài phần quen thuộc, tự nhủ.

Tiếng guốc ngựa không ngừng vang lên, cho đến trời tối, khi một đường sấm chớp chém xuống, mượn ánh chớp, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy tường thành cao lớn của thành Thượng Kinh.

Lý Hỏa Vượng giơ cao thẻ bài của Giám Thiên Ti, hắn cưỡi ngựa vào thành thuận lợi.

Lại một đường sấm chớp chém xuống, lúc này, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy không ổn, sao sấm chớp lại chém xuống một hướng của thành?

Nhìn con phố thanh lạnh, Lý Hỏa Vượng bỗng ý thức được điều gì, vội vàng kéo dây cương xông về hướng sấm chớp vừa nãy.

Sắc trời trở nên càng lúc càng tối, nhưng trong Thượng Kinh lại có

một nơi ngọn lửa bùng lên ngút trời, đó chính là phủ đệ của An Bình công chúa!

Khi Lý Hỏa Vượng nhảy xuống khỏi ngựa chạy mệt gần chết, cầm kiếm xông vào cung, thì nhìn thấy trước cung điện cháy hừng hực, một tế đàn đầu người đã được dựng lên.

“A! Ngươi là Nhĩ Cửu phải không?”

Một đạo sĩ ngông nghênh bên cạnh đi ra từ trong bóng tối.

Đạo bào rách của hắn đầy chỗ chắp vá, hai cái chân bẩn thỉu cũng không đi giày, trên đầu còn dùng dây thừng đỏ buộc một quả cầu cẩm nhung màu xanh bẩn bẩn.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không chú ý đến dáng vẻ kỳ dị của hắn, sức tập trung đều dồn vào tay trái của hắn cầm cái đầu của một cô gái!

“Nhĩ Cửu à! Sao bây giờ mới tới? Ừm? Bệ hạ rất thất vọng về ngươi đấy. Một cô gái yếu đuối, lại lề mề kéo dài lâu như vậy, đừng nói một mình bản đạo gia, một cánh tay cũng đã làm xong rồi.”

Đạo sĩ mặc đạo bào chắp vá cầm cái đầu của An Bình công chúa, đặt lên tầng cao nhất của tế đàn.

Lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp của An Bình công chúa đầy tuyệt vọng, cái miệng há to đón lấy nước mưa không ngừng rơi xuống, đây không phải thế thân, mà là người thật.

An Bình công chúa chết rồi, người đoạt vị cuối cùng không còn, cũng có nghĩa là Cơ Lâm sắp đăng cơ! Đầu tử đạt được mục đích.

Đạo sĩ mặc đạo bào rách chắp tay sau lưng đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, nói với giọng rất tiếc nuối:

“Ầy, có những người ấy à, không có mắt, bệ hạ sắp đăng cơ thành hoàng đế thật rồi, hắn biết tặng than trong tuyết, ngược lại hắn không biết vẽ hoa lên gấm.”

Trong mưa lớn, Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm:

“Không thể! Không thể để hắn đăng cơ! Ít nhất trước khi Đầu tử chết, không thể để hắn đăng cơ!”

Đúng lúc đạo nhân mặc đạo bào rách định rời khỏi đây, Lý Hỏa Vượng cầm thanh Tích Cốt Kiếm, chém mạnh về phía hắn.

Thấy khe nứt sắp đu.ng đến cái đầu người đó, hắn rụt đầu vào bên trong né tránh như con rùa.

Sau đó, đầu của đạo nhân đó lại chui ra từ trong đạo bào, vẻ mặt thù địch nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi dám đánh lén bản đạo gia!”

“Ngươi đã giết người, cũng chỉ có ngươi biết An Bình công chúa đã chết, chỉ cần ta giết người thì trong mắt người khác, An Bình công chúa vẫn còn sống! Cơ Lâm sẽ không đăng cơ được!”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đưa theo xúc tu của toàn thân lao về phía đạo nhân.

Mưa to ào ào trút xuống, Lý Hỏa Vượng thỉnh thoảng co giật cơ thể quỳ một chân xuống đất, thở hổn hển.

Vết thương sắp lành lại nứt toác ra thì không nói, thậm chí còn nhiều hơn, bị thương rất nặng.

Người có thể giết được An Bình không phải là kẻ tầm thường, không biết Cơ Lâm tìm được ở đâu ra đạo nhân có thực lực rất mạnh này, cũng sắp bắt kịp Đan Dương Tử rồi.

Đặc biệt là lôi pháp thần bí khó đoán của hắn càng có uy lực kinh người, nhưng cũng may Lý Hỏa Vượng hiện giờ không phải là Lý Hỏa Vượng trước đây.

Một tòa giả sơn đầy máu được Bành Long Đằng giơ cao lên, ra sức đập lên người đạo nhân ăn xin thoi thóp dưới đất.

Cùng với mặt đất rung chuyển dữ dội, cơ thể của đạo nhân như quả dưa hấu bị búa đập trúng văng khắp xung quanh.

Nhưng hình như vẫn chưa đủ hả giận, trong cơn mưa như trút nước, Bành Long Đằng lại đập mạnh giả sơn dính máu xuống cái xác.

Mấy cái liền, ngoại trừ cái hố lớn lõm xuống, trước mặt nàng đã không còn thấy máu thịt nữa, máu thịt đã bị văng ra xung quanh.

“Đủ rồi, ta nói đủ rồi!”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, Bành Long Đằng giơ giả sơn trực tiếp đập lên người nàng, cuối cùng đập xuống đất xuyên qua từ cơ thể không đầu đó của nàng, nàng lại biến thành hư ảo.

Lý Hỏa Vượng hổn hển dứng lên, há miệng, nôn Lý Tuế ra:

“Tuế Tuế ngoan, giúp cha một việc.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, đi đến bên cạnh kinh quan đó, đưa tay lấy đầu của An Bình công chúa xuống, đưa cho Lý Tuế:

“Chẳng phải Hắc Thái Tuế rất giỏi ký sinh sao? Có thể điều khiển cái đầu người này không?”

“Cha, để ta thử.”

Lý Tuế thò xúc tu đến, nhận lấy cái đầu cho vào trong cơ thể của mình.

Chỉ lúc sau, đợi khi cái đầu của An Bình công chúa nhô lên từ cơ thể Lý Tuế, nàng đã biết chớp mắt.

“Cha? Như này à?”

Cái đầu cô gái xinh đẹp được xúc tu chằng chịt đỡ lên, cười hỏi Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vốn còn nghĩ nếu Lý Tuế không làm được, thì mình chỉ có thể lột da người, dùng thủ đoạn của Tọa Vong Đạo vẽ da. Bây giờ xem ra mỗi ngành đều có chuyên môn riêng, Hắc Thái Tuế rất giỏi về việc này.

Nhìn đôi mắt nụ cười tự nhiên đó của nàng, Lý Hỏa Vượng khen

ngợi gật đầu:

“Được, thế này là được rồi, chỉ cần ngươi lộ mặt, thì với người khác, An Bình công chúa vẫn còn sống.”

“An Bình công chúa đã không trốn được truy giết, thì ta giúp nàng trốn tiếp, Lý Tuế, ta cũng biết ngươi rất mệt, nhưng chúng ta không cần chống chọi quá lâu, chỉ cần cố gắng đến khi Ti Thiên Giám về là được.”

Chương 869: Ta Là Hoàng Đế

Nói xong, Lý Hỏa Vượng dẫn Lý Tuế đi vào trong cung, hắn nhanh chóng tìm được thi thể của An Bình công chúa, đợi khi moi hết lục phủ ngũ tạng, Lý Tuế chui vào trong, nàng biến thành giống như An Bình công chúa.

Lý Tuế gột sạch máu trên ngời, chui vào một bộ váy màu nhạt có viền vàng, tay áo rộng đủ chỗ để Lý Tuế che xúc tu.

Áo lót gầm màu hồng nhạt quấn ngực, khuyên tai dài màu xanh nhạt đeo bên thùy tai, kết hợp cây trâm lá liễu tinh xảo trên mái tóc đen, ngoại trừ dải lụa trắng quấn che đi cái đầu ở cổ, thì gần như giống y hệt An Bình công chúa mà Lý Hỏa Vượng gặp ban đầu.

“Được rồi, chúng ta đi! Đi đến chỗ lính gác ngầm lượn một vòng, để họ biết An Bình công chúa chưa chết.”

Lý Hỏa Vượng kéo Lý Tuế lao vào trong màn mưa lớn.

Tối hôm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng đợi mưới nưa gột rửa toàn bộ thành Thượng Kinh, tất cả dường như chưa từng xảy ra, mùi máu tanh trong không khí được rửa sạch sẽ, dân chúng trong thành người đi làm, người đi chợ.

Lúc này, Cao Trí Kiên đã điều khiển xe ngựa đi vào thành Thượng Kinh, hắn hơi mơ hồ nhìn các cửa hàng biển hiệu san sát nhau hai bên đường lớn.

Theo lý, mình là hoàng đế ở đây, phải cảm thấy rất quen thuộc với nói này mới đúng, nhưng tại sao lại không có chút ấn tượng nào?

“Chẳng lẽ trước đây ta không thường xuyên xuất cung ư?”

Cao Trí Kiên thầm nghĩ.

Suy nghĩ một lúc, Cao Trí Kiên cưỡi xe ngựa thuận theo đường lớn đi vào trong, đi một lúc, khi hắn nhìn thấy bức tường thành màu hồng quen thuộc, trong mắt hắn lóe lên hồi ức.

Hắn nhớ nơi này, hồi nhỏ mình được người khác bế thường xuyên nhìn thấy tường màu sắc này.

Xuống xe ngựa, sau khi Cao Trí Kiên cố gắng bình tĩnh cảm xúc kích động của mình, nắm chặt nắm đấm đi về phía cấm quân canh giữ cổng thành.

Nhìn thấy anh chàng cao lớn như Cao Trí Kiên, cấm quân canh công cau mày, trên tường thành bên trên cũng lóe lên hàn quang.

Khi đi đến chỗ cách lính canh cổng hai trượng, Cao Trí Kiên đứng im, nhìn thẳng đối phương.

Nhìn một lúc, Cao Trí Kiên lộ ra vẻ nghi hoặc:

“Kỳ lạ, bọn họ không biết ta ư? Ta là hoàng đế mà, kể cả là hoàng đế trước đây, bọn họ cũng phải nhận ra ta mới đúng.”

Cao Trí Kiến tiến lên hai bước, dùng ngón tay chỉ vào mặt mình, đang định lên tiếng.

“Trọng địa hoàng gia, to gan dám hỗn xược!”

Trường kích sắc nhọn đã chỉ về phía Cao Trí Kiên, hắn lập tức cảm thấy chân mày của mình tê dại.

Cùng luyện binh pháp, hắn có thể cảm nhận được sát khí ngút trời trên tường thành, cảnh giới của đối phương vượt xa mình, đây không phải là cảnh cáo, mình chỉ cần tiến thêm một bước, e là sẽ phải chết.

Cao Trí Kiên vội vàng lùi lại bên xe ngựa, nhìn bức tường cao chọc trời từ xa, nhất thời hắn không biết phải làm thế nào, dường như không giống như hắn nghĩ.

“Ta là hoàng đế… phải không?”

Đúng lúc Cao Trí Kiên nghĩ như vậy, một bóng người lướt sát qua vai hắn, cấp tốc lao về phía cổng bên.

Đãi ngộ khác với Cao Trí Kiên, cấm quân canh công cũng không nhìn hắn một cái, mặc cho hắn lao vào trong cổng bên chỉ khép hờ.

Tiến vào trong cung, hai chân dưới áo bào của người này phi nhanh, giống như bay lên, xông vào tẩm cung của hoàng thượng.

Đến bên ngoài tẩm cung, hắn cố ý bước chậm lại đi vào.

Tuy hắn đã bước chậm, nhưng vẫn bị một nghiên mực bay đến đập trúng đầu chảy máu.

Nhưng hắn vẫn không dám suồng sã, chỉ vì người đập hắn là đương kim thánh thượng.

Hắn bò dưới đất, cất giọng sợ hãi nói:

“Khởi bẩm hoàng thượng, vẫn chưa tìm được An Bình công chúa.”

“Kéo hắn ra chém cho ta!”

Cơ Lâm nổi giận hét một tiếng, dễ dàng tuyên án tử hình cho một người.

“Hoàng… thượng! Hoàng thượng! Xin tha mạng!”

Thái giám cung nữ trong tẩm cung đều im như thóc, chỉ sợ người tiếp theo sẽ là mình.

Nhưng trong đó có một thái giám lại tỏ ra vô cùng ung dung, một lão thái giám ôm kim tuế phất trần trong lòng đi đến bên cạnh Cơ Lâm đang nổi giận, xoa dịu nói:

“Bệ hạ, ngươi đừng lo lắng, lão nô bói một quẻ, từ trên quẻ thấy,

An Bình công chúa đã tạ thế, điện thờ cũng bói ra như vậy.”

Tua sợi trân châu trên đỉnh đầu Cơ Lâm cũng lắc mạnh dữ dội theo lời của hắn:

“Ta không cần bói toán! Ta muốn nhìn thấy người! Chẳng may An Bình công chúa đó biết thuật che mắt thì sao? Sống phải thấy người chết phải thấy xác! Ta muốn nhìn thấy đầu của nàng ta! Tất cả là môt lũ ăn hại!”

Trong tẩm cung đầy khí thế, Cơ Lâm nổi giận lôi đình chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong cung. Mọi chuyện đều sắp thành công rồi nhưng hết lần này đến lần khác lại phát sinh biến cố vào thời điểm cuối cùng.

Đi được một lúc, hắn dùng sức vung ống tay áo rộng lớn bên trái lên.

"Phái những người còn lại ra hết đi. Cho dù có phải dùng cách nào cũng nhất định phải tìm được nha đầu An Bình trước lễ đăng cơ cho quả nhân!”

"Lão nô tuân chỉ."

"Bệ hạ, ngài bớt giận, chút chuyện nhỏ này sẽ không kéo dài được bao lâu đâu. Hiện tại chỉ cần không bị mù đều có thể nhìn ra khí vận đang ở bên ngài, ngược lại nếu tức giận thì chỉ thêm nhức đầu thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Cơ Lâm mới tốt hơn một chút:

"Đúng rồi, không có tin tức gì về Nhĩ Cửu của Áo Cảnh Giáo kia sao?"

"Các vệ binh canh gác cổng thành nói rằng họ đã nhìn thấy người này vào thành rồi, nhưng cho dù là bói toán hay tính quẻ thì cũng không tìm thấy hắn ở chỗ nào của Thượng Kinh."

"Hừ! Người này thật đúng là khó có thể trọng dụng được. Thôi, niệm tình trước đó hắn có công lao, công tội bù nhau, phong cho

một chức quan nhàn rỗi đi.”

Nói xong, Cơ Lâm chắp tay sau lưng chuẩn bị vào buổi triều sớm, nhưng khi hắn đang thay quần áo, hắn đột nhiên thay đổi chủ ý, đi về phía hoàng miếu.

Chương 870: Căn Nguyên

Lần này không có ai đi cùng với hắn mà chỉ có một mình hắn đi vào trong lăng mộ. Cùng với âm thanh rung chuyển của tảng đá, chiếc quan tài bị Cửu Long kéo từ từ mở ra.

“Phụ hoàng, những chuyện mà trước đó ngươi phân phó cho quả nhân, quả nhân đã làm được rồi.”

Cơ Lâm nhìn cha mình đang nằm ở bên trong, trong ánh mắt không hề có chút lưu luyến nào.

"Được...Được rồi! Hahaha, không hổ là đứa con trai do ta nhìn trúng."

Lão hoàng đế bị dây xích màu vàng quấn chặt toàn thân cười lớn nói.

“Mẫu hậu ủng hộ đại hoàng tử, cho nên đã bị ta giết chết rồi!”

Lời nói của Cơ Lâm cưỡng ép cắt ngang giọng nói của hoàng đế.

"Thái hoàng thái hậu có mưu đồ muốn làm loạn cũng bị ta giết chết. Phụ hoàng, đây là ngươi dạy ta, người làm được việc lớn thì ngay cả người thân cũng có thể giết chết!”

Lão hoàng đế trong quan tài dừng một lúc, sau đó lại nói:

"Thật tàn nhẫn. Ta không có nhìn nhầm."

Đây rõ ràng không phải là câu trả lời mà Cơ Lâm nghĩ đến, hắn thở hổn hển một cước đạp đổ cống phẩm phía trước quan tài.

"Tại sao! Hôm nay ta sẽ lập tức đăng cơ làm hoàng thượng rồi. Hôm nay ta hỏi ngươi tại sao! Tại sao ngươi lại muốn mấy huynh

đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau!”

"Ta nói cho ngươi biết! Ta là hoàng đế, sau này ta sẽ tự mình định đoạt. Quả nhân tuyệt đối sẽ không bao giờ để con của mình giết hại lẫn nhau!"

"Hahaha..."

Lão hoàng đế cười nói:

"Lâm nhi? Ngươi nghĩ xem vì sao văn võ bá quan đều nghe lời chúng ta? Đều xung chúng ta làm tôn?”

"Vì chúng ta là hoàng đế!"

"Ngươi thật sự nghĩ như vậy sao? Ngươi thật sự cho rằng chỉ cần dựa vào danh nghĩa hoàng đế là có thể khiến cho binh gia nho gia tuyệt đối trung thành không hai lòng với quan gia chúng ta sao?”

"Thậm chí ngay cả cấm quân trong cung đều là người của họ. Vậy ngươi có biết tại sao họ không dám lật đổ chúng ta, tự mình trở thành hoàng đế không?"

Điều này khiến Cơ Lâm dừng lại, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

"Họ không dám, họ không dám trơ mắt nhìn gia tộc của mình giết hại lẫn nhau, mà Cơ gia chúng ta lại dám!!"

"Năm đó Đại Tề bị tiêu diệt, như rắn không đầu, Cơ gia chúng ta cũng được coi là một thế gia vọng tộc, chưa kể hàng vạn ít nhất là vài nghìn người vì ngôi vị hoàng đế này mà chúng ta con giết mẹ, ông giết cháu, huynh đệ giết nhau, cứ thế giết nhau cho đến khi chỉ còn lại một người mà người đó chính là vị hoàng đế Đại Lương đầu tiên của chúng ta.”

"Cho nên Cơ gia chúng ta mới có thể vạn đời mà chỉ có một hệ còn những bọn chuột nhắt nhát gan kia cũng chỉ có thể bị Cơ gia chúng ta sai khiến!”

Cơ Lâm khó có thể tin được lùi lại vài bước, rõ ràng là bị câu trả lời này làm cho khiếp sợ rồi.

Dừng vài giây, hắn vô cùng không cam lòn nói:

"Tại sao!! Tại sao hết lần này đến lần khác đều là Cơ gia chúng ta máu thịt tương tàn?"

"Vì chúng ta là con của trời! Là Chân Long Thiên Tử! Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể gánh vác được khí vận của triều Đại Lương!"

Cùng với tiếng rống giận của lão hoàng đế, tiếng gầm của rồng rung động lòng người vang lên từ trong quan tài. Từng miếng vảy rồng trên người Cơ Lâm lật lại rồi biến mất.

Một lúc lâu sau, tiếng rồng gầm mới dần dần lắng xuống, giọng nói của lão hoàng đế có chút mệt mỏi:

"Vì ngươi cũng sắp lên ngôi rồi nên ta sẽ nói cho ngươi biết. Thật ra, trước đây thiên hạ này không thái bình như ngươi nghĩ đâu."

"Vào thời thượng cổ, con người được các thầy vu nuôi để ăn, sống giống như những con heo ăn thứ bẩn thỉu vậy."

"Nhưng sau này, tổ tiên của chúng ta không muốn đời đời kiếp kiếp làm heo, cho nên họ đều trốn đi."

"Nhưng chỉ chạy trốn thôi thì chưa đủ, sớm muộn gì các thầy vu cũng sẽ tìm tới, vì vậy họ phải tìm cách mở ra một thế giới khác để sống qua ngày, mà khí vận chính là thứ đã chống đỡ thế giới này."

"Nhưng bọn chúng sẽ không chịu để yên. Bọn chúng luôn nghĩ cách phá vỡ trời đất của chúng ta khiến cho chúng ta tiếp tục trở về làm heo."

"Lúc trước, người xưa đã nghĩ ra cách lấy đi một phần khí vận trên người thầy vu, để một người chống đỡ thiên địa này. Người đó chính là vị hoàng đế đầu tiên. Đừng có quan tâm đó là vị hoàng đế nào, tất cả hoàng đế đều giống nhau."

Cơ Lâm sững sờ đứng tại chỗ. Bây giờ đầu óc hắn rất loạn, trong lúc nhất thời hắn không hiểu đối phương đang nói cái gì.

"Không nghĩ ra được cũng không sao, chờ sau khi ngươi đăng cơ có thời gian rồi nghĩ lại sau. Nhớ kỹ, những gì mà vừa nói chính là sự thật, nếu như sau này có người nói với ngươi cái gì mà Ti Mệnh, Trường Sinh Thiên thì đều là giả hết, đều nghĩ ra để lừa gạt ngu dân thôi."

Cơ Lâm thất thần bước ra ngoài. Hắn ngồi trên bậc thang trước tẩm cung của mình suy nghĩ rất lâu, cứ nghĩ từ khi trời tối cho đến khi trời sáng.

Nếu như phụ hoàng không lừa mình vậy thì thế hệ con cháu của mình sau này cũng sẽ giống như mình, tự giết hại lẫn nhau.

Vì để nâng cao cái gọi là khí vận, quả thật Cơ gia đã phải bỏ ra quá nhiều.

Chương 871: Tru Di Cửu Tộc

Không phải là Cơ Lâm chưa từng nghĩ tới việc không làm hoàng đế nữa, dứt khoát để cho người khác gánh vác số mệnh này.

Nhưng hắn đã bỏ ra nhiều như vậy rồi, giết chết biết bao nhiêu huynh đệ tỷ muội, không dễ dàng gì mới có thể lên ngôi.

Chính mình cũng đã phải trả giá, phí hết chín trâu hai hổ mới có thể từ trong chín người trở thành người sống sót cuối cùng. Mắt thấy sắp hái được đào rồi nhưng vì tương lai con cái của mình sẽ giết hại lẫn nhau liền trực tiếp đưa quả đào này cho người khác? Hắn không làm được.

Đến khi lão thái giám khoác long bào lên người hắn, lúc này hắn chợt tỉnh táo lại:

"Bệ hạ, vào cung nghỉ ngơi chút đi. Người cứ như vậy sẽ tổn hại long thể."

Cơ Lâm yên lặng gật đầu, quay người đi về tẩm cung của mình, trong lòng vẫn nghĩ đến phụ hoàng, nghĩ đến bộ dáng hiện tại của mình:

"Người chết cũng có thể sống lại, đây chẳng phải là nói phụ hoàng bây giờ đã trường sinh bất lão rồi?”

Cơ Lâm nằm trên giường, mơ màng nghĩ về những vấn đề này.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhanh chóng tiến gần về phía mình:

“Sao vậy?”

Cơ Lâm đang nằm trên giường khẽ nhắm hai mắt hỏi.

"Bẩm bệ hạ, tung tích của An Bình công chúa được tìm thấy ở ngoài ngoại ô Thượng Kinh, nàng bị Nhĩ Cửu đưa đi rồi.”

“Cái gì!!?”

Cơ Lâm chợt mở to mắt, nghiến răng trừng mắt nhìn tiểu thái giám đưa tin.

"Lại là hắn! Quả nhân móc tim móc phổi đối đãi với hắn mà hắn lại vì một nữ nhân mà phản bội quả nhân!”

"Truyền chỉ xuống! Sau khi bắt được thì chu di cửu tộc Nhĩ Cửu! Xử tử lăng trì! Toàn bộ thịt trên người đem cho chó ăn!!”

Ở vùng ngoại ô cách thành Thượng Kinh năm dặm, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế chạy như điên trong rừng, bóng người giữa khu rừng phía sau lưng họ toán loạn, thanh thế nhìn cũng lớn.

Thời điểm thấy những người phía sau sắp đuổi kịp, một vị La Hán áo đen cầm vòng phục ma trong tay đột nhiên phá ra từ trong một thân cây bên cạnh, vòng phục ma khắc đầy kinh Phật trong tay hắn đập mạnh về phía hai người Lý Hỏa Vượng.

Kèm theo một luồng sáng đen hiện lên, vòng phục ma nện mạnh lên hai người họ, trong phút chốc, cơ thể của hai người nổ tung giống như gỗ mục vậy.

Ngay sau đó một đám người vây quanh lại, nhìn đầu Lý Hỏa

Vượng trong tay vị La Hán kia.

“Không ổn!”

Một người đàn ông ăn mặc như đạo sĩ lật hai tay lại, chà hai chiếc lá cây lên hai mắt mình.

Ngay sau đó, khi hắn đưa tay ra xé nát da mặt trên đầu của Lý Hỏa Vượng, lúc này mới phát hiện bên dưới khuôn mặt này lại là khuôn mặt bị dán một tấm bùa của một người chết.

"Đây là thuật che mắt! Nhanh lên!"

Nhóm người lập tức giải tán.

Mà ở trên sườn núi phía xa, Lý Hỏa Vượng đứng từ xa quan sát mọi thứ trước mắt:

"Trò lừa bịp của Tọa Vong Đạo có ích hơn ta tưởng tượng nhiều, giúp ta kéo chân bọn họ được một khoảng thời gian.”

“Cha, chúng ta còn bị người khác đuổi theo bao lâu nữa?”

Hai chân hai tay Lý Tuế nằm trên mặt đất thành hình chữ đại.

“Chuyện này không do chúng ta quyết định mà là được quyết định bởi việc khi nào thì Ti Thiên Giám quay trở lại.”

Lý Hỏa Vượng không nói hai lời, hắn lập tức móc xương quai xanh của mình ra, bắt đầu vẽ bùa bói quẻ.

Đối tượng bói quẻ của hắn đương nhiên là tên Ti Thiên Giám còn chưa trở về kia. Đương nhiên Lý Hỏa Vượng biết rằng chính mình không thể dựa vào lá bùa bói quẻ để bốc ra quẻ tượng của Ti Thiên Giám được.

Tuy nhiên, chính mình bói quẻ cho hắn nên nhất định đối phương sẽ phát giác ra. Điều mà Lý Hỏa Vượng muốn là sử dụng loại nhận biết này để nhắc nhở đối phương rằng chuyện của mình đã xử lý xong rồi.

Sau khi bói quẻ xong, Lý Hỏa Vượng nhét xương quai xanh bị nứt

trở lại vào trong da thịt mình rồi nhìn Thượng Quan Ngọc Đình ở bên cạnh:

"Cũng đến nước này rồi, có thể nói cho ta biết Ti Thiên Giám đại nhân đi đâu rồi không?"

Thượng Quan Ngọc Đình đầu đầy tròng mắt lại có vẻ không hề hoảng sợ chút nào:

"Không biết, đại nhân ngài ấy cũng không nói với ta. Nếu đại nhân muốn trì hoãn thì đương nhiên đều có lý do cả."

Đối mặt với ảo giác không biết có được tính là vật sống hay không, Lý Hỏa Vượng tức giận không có chỗ phát tiết.

Cũng may không biết Cơ Lâm đã tìm được những cao thủ này ở đâu, mặc dù nói năng lực vây bắt và năng lực bói toán đều rất lợi hại nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không phải không có chuẩn bị, Cốt Kiếm chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Vào thời điểm sắp bị vây bắt, hắn luôn có thể thông qua Cốt Kiếm chạy tới Đại Tề né tránh.

Đối với việc Lý Hỏa Vượng trốn thoát đến một tầng lịch sử khác, cho dù những người này có mạnh đến đâu, pháp thuật thần thông có cổ quái đến nhường nào thì cũng không có cách nào quá tốt.

Nhưng mà cứ chạy ngược chạy xuôi, ăn không ngon ngủ không yên, quả thực có chút hành hạ người.

Lý Hỏa Vượng từ trong ngực móc ra một cái màn thầu đưa cho Lý Tuế:

"Mau ăn đi, ăn xong tranh thủ thời gian đổi chỗ, trong đám người kia có một tên mà la bàn xác định vị trí trong tay hắn có chút lợi hại."

Lý Tuế ngồi dậy, cầm lấy cái màn thầu bỏ vào miệng, hai má phồng lên nhai ngấu nghiến:

"Cha, ta không muốn ăn màn thầu, ta có thể vào trong rừng kiếm thịt không? Ta vừa thấy trong rừng có rất nhiều thịt."

"Cũng đến lúc này rồi, đừng có kén ăn nữa. Bây giờ mà còn lãng phí thời gian đi săn thú thì chẳng phải là nói cho bọn chúng biết chúng ta đang ở đây sao? Cầm lấy cái này ăn đi."

Lý Hỏa Vượng vươn tay vào trong chiếc đạo bào màu đỏ móc móc, hắn đưa cho Lý Hỏa Vượng một cái vảy máu to.

Chương 872: Quốc Sư

Lý Tuế cầm lấy, cắn răng rắc ăn, vui vẻ đến nỗi hai mắt đều híp lại:

"Cám ơn cha, ta thích ăn cái này, cái này còn ngon hơn cả thịt."

Thấy thiếu nữ tuổi xuân thì trước mặt đang gặm vảy máu của mình, Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy kỳ quái. Từ sau khi Lý Tuế biến thành hình người, hắn vẫn luôn có chút không quen.

Tựa như hôm nay Lý Tuế lớn lên giống người thì thật sự là con người vậy.

Sau khi thoát khỏi khốn cảnh này, còn phải bảo nàng cởi bỏ da thịt trên người ra.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vươn tay sờ lên đầu nàng, trong lòng hắn đột nhiên trở nên cảnh giác, hắn lập tức cau mày nắm chặt Cốt Kiếm.

"Lý Tuế mau lại đây! Có người tới!"

Lý Tuế vội vàng nhét nốt vảy máu còn sót lại vào miệng rồi nhảy lên lưng Lý Hỏa Vượng.

Khi nghe thấy âm thanh vạt áo quét qua lá cây, Lý Hỏa Vượng không chút do dự dùng thanh Cốt Kiếm trong tay rạch ra một kẽ nứt.

Nhưng khi hắn vừa định xông vào thì bầu trời đột nhiên tối sầm lại, kẽ nứt của hai tầng lịch sử cứ như vậy bị chặt đứt.

Không phải do nó tự biến mất mà là giống như bị thứ gì đó từ trung gian chặt đứt!

“Trong toàn bộ Đại Lương, ai là người có thể làm được đến mức này!”

Nghi vấn này vừa xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, câu trả lời đã từ rừng cây đi ra. Người đó chính là quốc sư của Đại Lương!

Không giống như ông lão Thanh Ngưu trong tay cầm cần câu trước đây, vào giờ phút này Hoàng Phủ Thiên Cương mặc một chiếc pháp bào uy nghiêm, tay cầm thanh kiếm Tinh Túc, chậm rãi bước ra khỏi khu rừng:

"Quý Tai, ngươi ở chỗ này làm gì?”

Lý Hỏa Vượng ngăn Lý Tuế ở phía sau:

"Đương nhiên là bảo vệ chủ công nhà mình rồi! Chẳng lẽ những chuyện như chim khôn biết chọn cành mà đậu, quốc sư cũng muốn nhúng tay vào?”

"Ngươi cho rằng chút trò lừa bịp kia có thể lừa được lão phu sao? An Bình đã chết lâu rồi! Bên trong cái xác của nàng chính là tà ma do ngươi nuôi dưỡng!"

Hoàng Phủ Thiên Cương dứt khoát vạch trần thân phận của Lý Tuế.

"Bệ hạ đã thắng rồi, vậy hắn chính là hoàng đế. Ngươi cho rằng ngươi là ai? Còn dám hô mưa gọi gió đại sự quốc gia? Tội khi quân, chém!"

Quốc sư vừa dứt lời, trong nháy mắt Lý Hỏa Vượng cảm thấy toàn thân như bị một ngọn núi lớn đè lên, không thể động đậy được.

Thấy quốc sư hai mắt trợn tròn xách kiếm đi về phía mình, bản thân sắp bị ông ta giết chết, Lý Hỏa Vượng vội nói:

"Quốc sư, chờ đã! Nếu ngươi có bản lĩnh cao cường thì chẳng lẽ ngươi không thấy bên cạnh ta có ảo ảnh của Ti Thiên Giám đại nhân sao? Chuyện này có liên quan đến Ti Thiên Giám đại nhân!”

Khi Lý Hỏa Vượng thốt ra lời này, bầu không khí xung quanh gần như đọng lại, nhưng thấy thanh kiếm trong tay đối phương vẫn chưa chém xuống, hắn biết lời mình nói ra có tác dụng rồi.

Lý Hỏa Vượng biết rằng ngay cả khi quốc sư và Ti Thiên Giám ở cùng một phe thì cũng không có khả năng có thể thương lượng với bọn họ mọi chuyện được.

Một tay Hoàng Phủ Thiên Cương bấm chú quyết mà trước giờ Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy. Ông ta dùng sức chỉ xuống đất, đôi mắt ông ta lập tức nhìn về phía Thượng Quan Ngọc Đình đang hành lễ với mình ở bên cạnh.

Sau khi thấy đôi mắt đầy đầu nàng, quốc sư Đại Lương chợt kinh hãi:

“Thật sự có chuyện như vậy? Chờ đã, chẳng lẽ Ti Thiên Giám nàng muốn...”

Nhân cơ hội này, Lý Hỏa Vượng lập tức nói ra kế hoạch của Đầu Tử.

Nhưng thái độ của vị quốc sư Đại Lương này cũng gần giống như thái độ của Ti Thiên Giám, cho dù nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói ra âm mưu của Đầu Tử, thì ông ta vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, ngược lại ông ta càng chú ý đến Thượng Quan Ngọc Đình mắt mọc đầy đầu hơn.

Ngay khi hắn đang cau mày suy nghĩ cái gì đó, xung quanh lại vang lên tiếng bước chân, thuộc hạ của Cơ Lâm đuổi tới rồi.

Mấy chục tên từ bốn phía xung quanh vây lại, nhưng bọn họ không trực tiếp động thủ, bởi vì bọn họ thấy Hoàng Phủ Thiên Cương cũng đang đứng ở đó.

Đợi một hồi, một tên mập ôm Kim Nguyên Bảo thận trọng tiến lên một bước:

"Quốc sư đại nhân, vị này là..."

"Lui ra."

Đối diện với mệnh lệnh của quốc sư Đại Lương, dù những người này nhận thánh chỉ của Cơ Lâm cũng không dám càn rỡ.

“Vâng, tiểu nhân tuân lệnh.”

Trong phút chốc, tất cả những người xung quanh đều giải tán, không ai dám ở lại.

Thấy đối phương uy nghiêm đứng trước mặt những người này như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi có chút lo lắng. Hắn thầm tính toán trong lòng nếu như vị quốc sư này muốn làm khó hắn thì hắn nên giải quyết như thế nào.

Nếu thật sự là như vậy, sợ rằng mình chỉ có tu chân Gia Cát Uyên liều với hắn một phen.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ vậy, hắn liền thấy thanh kiếm Tinh Túc trong tay Hoàng Phủ Thiên Cương được cất trong ống tay áo, tay không đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Nếu ngươi muốn chờ Ti Thiên Giám, e rằng cũng đợi đủ rồi. Hắn còn bị vướng vào một số chuyện vụn vặt, nếu không thì như vậy đi, ta giúp ngươi giải quyết Đầu Tử, ảo giác này thuộc về ta.”

"Hửm?!"

Lý Hỏa Vượng và Thượng Quan Ngọc Đình đều sững sờ, hắn thực sự không ngờ đối phương lại nói những lời như vậy.

Nhìn ý tứ này, quốc sư đây là muốn cướp đồ của Ti Thiên Giám, chẳng lẽ hai người này ngấm ngầm đối phó nhau sao?

Chương 873: Toàn Đại Lão

"Làm sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Ti Thiên Giám có thể giải quyết được Đầu Tử còn lão phu như ta thì không được sao? Nhất định chính là chuyện cười, Đầu Tử chỉ là giỏi việc lẩn trốn mà thôi, chỉ cần biết được vị trí của hắn, thì lão phu cũng có thể bóp

chết hắn bằng một tay!”

Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy nghĩ lại, hắn đã biết được một vài thông tin từ trong hành động của đối phương. Đầu tiên, đối phương không có trực tiếp động thủ cướp chứng tỏ hắn ta cũng không muốn ồn ào quá căng với Ti Thiên Giám.

Thứ hai, đối với Ti Thiên Giám và quốc sư mà nói, bí mật này của Thượng Cực Quán Khẩu có sức hấp dẫn rất lớn.

Sau khi suy nghĩ kỹ về quan hệ lợi hại trong đó, Lý Hỏa Vượng lại nhìn vị quốc sư đứng trước mặt mình:

"Ti Thiên Giám đại nhân có ân với ta, nếu làm như vậy thì tại hạ quả thực không yên tâm.”

Hoàng Phủ Thiên Cương nghi ngờ nhìn đánh giá Lý Hỏa Vượng trước mặt từ trên xuống dưới.

“Ngươi trung thành với nàng như vậy? Sao mà lão phu lại không biết được chứ? Ta nhớ ở trong Giám Thiên Ti ngay cả một chức quan mà ngươi cũng không có đúng không?”

Tay của Lý Hỏa Vượng chỉ vào Thượng Quan Ngọc Đình mắt mọc đầy đầu kia:

“Thứ này nhiều như vậy, nếu quốc sư lại cho tại hạ thêm một người vậy thì trong lòng tại hạ cũng cảm thấy tốt hơn chút.”

Nếu như mình có hai bí mật, vậy thì một cái có thể tìm Đầu Tử, một cái tìm Miểu Miểu.

Nếu quốc sư đã lên tiếng, lúc này không lợi dụng lấy thì chờ đến lúc nào lợi dụng đây.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, trên mặt của Hoàng Phủ Thiên Cương hiện lên một tia sáng tỏ:

"Thì ra là như vậy, được, đem lương thực cho binh lính không đói, huống chi đồ ăn này cũng không phải của ta."

Sau khi nói xong, một tay Hoàng Phủ Thiên Cương bắt pháp quyết,

tự lẩm bẩm trong miệng, quay một vòng quanh Thượng Quan Ngọc Đình sau đó chỉ vào Lý Hỏa Vượng.

Một tròng mắt của Thượng Quan Ngọc Đình lập tức bay ra, chui vào bên trong hình ảnh của Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau khi hắn thu lại đại bào, Thượng Quan Ngọc Đình trực tiếp biến mất.

Có thể thấy hắn rất hài lòng với thu hoạch lần này, hắn đưa tay ra vỗ lên bả vai của Lý Hỏa Vượng.

"Nếu ngươi đã lấy thứ này vậy chờ đến khi Ti Thiên Giám quay lại hỏi ngươi những thứ này ở đâu rồi thì ngươi biết nên trả lời như thế nào rồi chứ?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng suy nghĩ trong đầu rồi chậm rãi gật đầu:

“Tại hạ biết.”

Còn về việc liệu sau khi Ti Thiên Giám quay lại và phát hiện Thượng Quan Ngọc Đình biến mất rồi hơn nữa cũng không lấy được cái gì, có trách tội mình hay không thì Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm lắm.

Cố Lâm sắp lên ngôi, chừng nào mà chưa cứu được Miểu Miểu quay trở lại thì chừng đó mình chưa thể yên tâm được.

“Ừm~Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Hoàng Phủ Thiên Cương hài lòng gật đầu.

“Quốc sư, khi nào thì chúng ta đuổi giết Đầu Tử?”

Giọng điệu Lý Hỏa Vượng có phần gấp gáp hỏi.

"Bây giờ luôn đi."

Nghe thấy đối phương nói tự tin như vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức đi về phía giữa một dòng sông dưới chân núi.

Muốn sử dụng bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu thì nhất định phải lợi dụng ảnh ngược trên mặt nước mới được.

Lúc lao về phía dòng sông, Lý Hỏa Vượng nhìn quốc sư đang bị thu nhỏ lại thành một tấc bên cạnh, không nhịn được hỏi:

"Quốc sư, rõ ràng Đầu Tử tội ác tày trời như vậy mà sao Ti Thiên Giám đại nhân và ngài đều không có chút nôn nóng nào vậy?"

Câu hỏi này đã giấu trong đầu Lý Hỏa Vượng từ rất lâu rồi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để hỏi cho ra.

"Hừ hừ, Đầu Tử của Sơn Quỷ Nhãn lên kế hoạch làm mất tinh thần đã bị giết, giết một tên khác thì như thế nào. Cái thứ Tọa Vong Đạo này giống như cỏ ở Thanh Khâu vậy, sau khi đốt một lần thì sẽ mọc lại."

"Để cho Tọa Vong Đạo tổn thương nguyên khí nặng nề là được. Những chuyện phiền phức trên thế đạo hiện giờ còn nhiều hơn bọn họ nữa."

"Tọa Vong Đạo chết rồi, một thời gian sau còn có thể xuất hiện lại không?"

Lý Hỏa Vượng lập tức trợn to hai mắt, ngay cả trong trí nhớ của Hồng Trung cũng chưa từng nghe qua câu nói này.

"Thiên hạ này chỉ cần có một người nói dối, thì Tọa Vong Đạo vẫn sẽ còn."

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng kinh ngạc tựa như hiểu ra cái gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời có ánh nắng tươi sáng trên đỉnh đầu.

Thế giới này quỷ dị hơn mình tưởng tượng nhiều, vẫn còn có nhiều thứ mà mình chưa biết được.

Trước mặt Lý Hỏa Vượng xuất hiện một dòng suối nhỏ quanh co trong rừng, mắt thấy sắp phải giết Đầu Tử rồi, hô hấp Lý Hỏa Vượng chợt trở nên nặng nề.

Hắn cúi người đưa tay múc một bát nước từ trong ảnh ngược của

mình trong nước, ánh mắt của cái bóng ngược trong nước dao động trái phải theo dòng nước.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, trong lòng hắn thầm mặc niệm vị trí của Đầu Tử, sau đó vỗ nhẹ lên giữa hai lông mày của mình trong mặt nước.

Trong phút chốc, cả thể xác lẫn tinh thần của Lý Hỏa Vượng chấn động dữ dội như thể bị hất nước vào vậy, ngay sau đó, âm thanh xung quanh biến mất, không còn tiếng nước chảy hay tiếng chim hót, tiếng tim đập của quốc sư cũng không nghe thấy nữa.

Nhưng ngược lại, Lý Hỏa Vượng lại nhìn ra một góc nhìn khác, góc nhìn của một thái giám.

Chương 874: Đã Xong

Đây là một tên tiểu thái giám, sau khi hắn cùng với cha nuôi của mình thắp hương trong phòng bảo bối liền cung cung kính kính đi theo ra ngoài.

Khi thấy đại điện trang nghiêm bên ngoài, Lý Hỏa Vượng lập tức phản ứng lại, đây chính là hoàng cung Đại Lương! Tiểu thái giám kia là một Đầu Tử!

Lý Hỏa Vượng chợt mở mắt ra, lập tức hắn cảm thấy thân thể có chút run rẩy. Góc nhìn đó không hề biến mất đi mà chồng lên góc nhìn của chính mình!

Mọi thứ từ hai góc nhìn chồng lên nhau, trông rất hỗn loạn, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không thể quan tâm được nhiều như vậy, hắn hỏi quốc sư:

"Đầu Tử ở trong cung! Hắn là một tiểu thái giám đang chuẩn bị cho lễ đăng cơ! "

"Haha, thật hiếm lạ, thứ này thế mà thật sự hữu dụng.

Hoàng Phủ Thiên Cương lộ rõ vẻ vui mừng, tay trái ông ta rút thanh kiếm Tinh Túc từ trong ống tay áo ra.

“Đi!”

Quốc sư Đại Lương ném thanh kiếm của mình lên, dùng sức đá mạnh lên chuôi kiếm một cái, cả thanh kiếm mang theo tàn ảnh bay về phía bắc.

Nhưng mà mọi chuyện vẫn chưa xong, Hoàng Phủ Thiên Cương nắm lấy cổ áo Lý Hỏa Vượng lại, giẫm chân lên tán cây vài lần. Ông ta đuổi kịp thanh kiếm kia rồi cứ như vậy giẫm lên thân kiếm.

Ông ta mang theo Lý Hỏa Vượng giẫm lên thanh kiếm bay nhanh về phía Thượng Kinh.

Dưới sự thay đổi của hai góc nhìn, hơn nữa Lý Hỏa Vượng cảm giác cả người mình không được thăng bằng khiến cho hắn cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Tuy nhiên, cảm giác này nhanh chóng yếu đi rất nhiều. Lý Hỏa Vượng đã có chút thích ứng với sự thay đổi của hai thị giác rồi.

Cũng vào lúc này, hai người đã đi đến Thượng Kinh.

"Quốc sư! Đầu Tử chạy rồi, hắn biết ngươi tới rồi!"

"Hừ! Hắn chạy không thoát đâu!"

Quốc sư dùng chân giẫm lên chuôi kiếm, trong nháy mắt thanh kiếm Tinh Túc kia bay vào trong tay ông ta.

Khi ông ta giơ thanh trường kiếm lên không trung, một tiếng sấm ầm vang.

Thiên lôi đánh vào mấy chục tòa pháp đàn xung quanh, mấy cuốn kinh văn màu tím sớm đã được chuẩn bị xong bị thiên lôi đánh dẫn lửa.

"Thiên Thương Ngũ Lôi vô lượng binh chạy sấm chớp chói lọi trời đất!!”

Cùng với một tiếng sấm nổ ầm chói tai, năm tia sét màu tím từ

trên trời giáng xuống, hung hăng đánh lên nóc cung điện.

Cung điện nguy nga lộng lẫy bị tia sét màu tím bao phủ lấy, không lâu sau thì biến thành một đống than.

Trước đây khi họ giao chiến với Tọa Vong Đạo, mình cũng vừa lúc rời đi. Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng biết được sức mạnh thực sự của quốc sư Đại Lương.

Đống than củi do cung điện hình thành bắt đầu đổ ập xuống dưới sức nặng của những mái ngói trên nóc nhà, từ trong đám than đen liên tục rơi xuống, một bóng người chui ra bỏ chạy, đó là một tiểu thái giám yếu ớt, trên khuôn mặt cháy đen của hắn tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng khi hắn vừa đi đến quảng trường nơi gạch văng tung tóe, quốc sư Đại Lương tay cầm kiếm Tinh Túc vừa vặn từ trên trời giáng xuống, chặn trước mặt hắn.

Tiểu thái giám lắp bắp nói gì đó trong miệng, cơ thể hắn lắc người một cách cực kỳ kỳ quái, tránh thoát một khe nứt bay tới từ phía sau.

Khi hắn thấy Lý Hỏa Vượng cầm Cốt Kiếm với vẻ mặt dữ tợn, trên mặt hắn đột nhiên nở một nụ cười:

"Hóa ra là ngươi à, ta còn nói xảy ra chuyện gì nữa chứ. Này, lần này làm không tệ, có thời gian ta mời ngươi ăn cơm."

Lý Hỏa Vượng lần nữa dùng sức vung mạnh kiếm về phía hắn rồi nói với Hoàng Phủ Thiên Cương bên cạnh:

“Quốc sư đại nhân! Tuyệt đối không được tin lời nói bậy của Tọa Vong Đạo!! Hắn đang ly gián hai người chúng ta đó!”

Mà giờ phút này, Hoàng Phủ Thiên Cương lại có vẻ lạnh lùng khác thường, mắt nhìn chằm chằm vào Đầu Tử:

“Ngươi thật sự cho rằng hoàng cung Đại Lương này là nơi nói đến là đến nói đi là đi à? Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

Tiểu thái giám kia vén da mặt mình lên, một viên Đầu Tử không

ngừng thay đổi điểm số hiện ra trước mặt họ:

“Đến thì cứ đến đi, con người sớm muộn gì cũng phải chết, chết sớm hay muộn cũng như nhau cả thôi, nhưng mà~ khà khà khà~ chuyện của ta đã làm xong rồi.”

Nói xong, Đầu Tử nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Hồng Trung ơi Hồng Trung à, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi tìm được ta sao? Đó đều là do ta để cho ngươi tìm thấy ta đó. Mỗi một bước đi của ngươi đều nằm trong tính toán của ta hết rồi.”

"Bớt chiêu trò lại đi! Lão tử chuyên giết Tọa Vong Đạo! Loại chuyện lừa gạt như này ta thấy nhiều rồi! Ai là Hồng Trung cơ chứ? Ngươi đừng hòng lừa được ta!”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng xách kiếm lao tới.

Đầu Tử không những không tránh né ngược lại còn nhào vào Lý Hỏa Vượng, trực tiếp mở l*ng ngực ra đón lấy thân kiếm, thanh kiếm nhuốm máu từ phía sau lưng Đầu Tử chui ra ngoài.

Bởi vì dựa rất gần nên thậm chí Lý Hỏa Vượng có thể ngửi thấy mùi than trên người Đầu Tử.

“Chết đi!”

Lý Hỏa Vượng đẩy chuôi kiếm, dùng sức đẩy Đầu Tử lui về phía sau. Một hàm răng trắng giương ra hung hăng cắn lên trên mặt Đầu Tử, thậm chí còn gặm một miếng da lẫn thịt lớn.

Ngay sau đó, hai tay hắn phát lực nắm lấy chuôi kiếm chợt nhấc lên phía lên, trực tiếp chém phần thân trên của Đầu Tử thành hai nửa.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển nhìn thi thể trên mặt đất, bàn tay nắm chuôi kiếm của hắn khẽ run lên.

Chương 875: Dây Dưa

Ngay khi hắn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra, một giọng nói rùng rợn vang lên bên tai hắn:

“Con à.”

“Đan Dương Tử trở lại rồi?”

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang thất thần, Đan Dương Tử tam hoa quán đỉnh lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trước mặt hắn.

"Không đúng! Đây là giả! Đầu Tử vẫn chưa chết! Hắn dính vào người ta rồi!"

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới đây liền lấy ra thanh kiếm Tử Tuệ cắm vào trong người mình, bắt đầu lật tìm.

“Hahaha, Hồng Trung à. Chơi được rồi, ngươi nghịch ngợm thật đấy.”

Khóe miệng Lý Hỏa Vượng bất giác bắt đầu nói chuyện.

"Muốn cơ thể của ta đúng chứ? Được! Ta cho ngươi muốn này!"

Lý Hỏa Vượng rút một cái móc câu ra khỏi túi hình cụ, móc vào xương bả vai của mình rồi chợt dùng sức kéo một cái.

"A, Hồng Trung, ngươi nhẹ một chút. Ngươi làm ta đau quá.”

So với Lý Hỏa Vượng muốn dùng nỗi đau để ép Đầu Tử ra ngoài thì thủ đoạn của quốc sư Đại Lương lại đơn giản và thô bạo hơn rất nhiều.

"Mây bay qua lại gấp gáp! Rồng sấm đen bay trong mưa! Tiên hỏa tốc đang rất gấp! Thiên Lôi mau mau cứu!!”

Sấm sét trên đỉnh đầu Lý Hỏa Vượng bắt đầu cuồn cuộn, ông ta thậm chí còn không có ý nương tay. Ông ta định trực tiếp mang Lý Hỏa Vượng ra để cho sấm sét đánh vào Đầu Tử.

Thấy Hoàng Phủ Thiên Cương định làm thật, Đầu Tử không dám đánh cược. Thi thể bị cắt thành hai nửa thân trên đang nằm trên mặt đất đột nhiên lại tự mình đứng dậy chạy về phía cửa đông.

Mà giọng nói bên tai của Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn biến mất.

Khi đôi chân của tiểu thái giám lắc lư nhanh chóng, phần đầu của Đầu Tử bị cắt làm đôi lắc lư lên xuống như quả trên cây vậy.

Hai cái miệng chỉ còn lại một nửa, ngươi một chữ ta một chữ bắt đầu nói ra:

“y da, lão nát rượu, ngươi thật sự tới sao? Đừng quên ngươi có được vị trí ngày hôm này cũng có một phần công lao của ta đó.”

Cảm nhận được ánh mắt của Lý Hỏa Vượng bắn tới, Hoàng Phủ Thiên Cương hời hợt nói một câu:

"Giống như những lời mà hắn vừa nói với ngươi đều là gạt người cả, đừng có bị Tọa Vong Đạo lừa.”

Dứt lời, hắn liền cầm kiếm Tinh Túc trong tay bắt đầu làm phép, cuồng phong nổi lên trong không trung, sấm sét cuồn cuộn.

“Đoàng~!” Một tia sét màu tím lập tức bổ xuống. Lần này cơ thể của Đầu Tử không chỉ phần thân trên bị chia thành hai nửa mà ngay cả phần thân dưới cũng bị chém thành đôi.

Nhưng cho dù như vậy, tên Đầu Tử quỷ dị kia vẫn có thể di chuyển, cơ thể bị chia thành hai nửa của hắn cứ xiêu vẹo sang hai bên trái phải mỗi nửa đi một ngả.

Tuy nhiên, quốc sư Đại Lương không để ý đến nửa bên trái. Ông ta dẫn thiên lôi đánh vào nửa bên thân phải của Đầu Tử.

Lý Hỏa Vượng thấy vậy liền tăng nhanh tốc độ đuổi theo nửa còn lại. Hắn không muốn đến nước này rồi mà còn để cho Đầu Tử trốn thoát được.

"Hồng Trung, ngươi đến rồi à? Khoảng thời gian trước ta có đến Phượng Dương Lâu, chiêu bài nhất phẩm của họ hương vị thật sự rất tuyệt. Chậc chậc chậc, lần sau ngươi nhất định phải dẫn theo Bạch Linh Miểu tới nếm thử.”

“Đi chết đi!”

Lý Hỏa Vượng dùng sức vung thanh Cốt Kiếm của mình lên, một khe nứt nghiêng nghiêng bay về phía Đầu Tử.

Nửa người trên của Đầu Tử xiêu vẹo dễ dàng né tránh:

"Ngươi như vậy là không được, có biết không? Lỗ hổng ngày của ngươi mở lớn hơn một chút, thì ta có thể trốn đến Đại Tề rồi. Nhỡ mà như vậy thì những chuyện mà trước đây ngươi làm há chẳng phải là uổng công rồi à?"

Vừa nói xong lời này, hắn đau đớn kêu lên một tiếng, chớp mắt liền ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ cảm thấy l*иg ngực của mình đau đớn như bị kim châm muối xát vậy.

"Này, sao ngươi lại dùng trò lừa bịp của tên điên Áo Cảnh Giáo, ta đau thì không phải chính ngươi cũng đau sao? Thật đúng là không thể thích nổi những người khoa tay múa chân như ngươi được."

Đầu Tử run rẩy đứng lên, dùng một con mắt nhìn Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt đang cầm xương sườn cắm vào ngực mình.

"Làm sao vậy? Ngươi sẽ không thật sự cho rằng ngươi có thể giết ta sao? Cho dù ta chỉ có một nửa thì ngươi cũng không làm được đâu."

"Không thử thì làm sao mà biết được? Vả lại ta cũng không cần phải giết ngươi, ta chỉ cần ngăn ngươi lại là được rồi!"

Cơ thể không đầu của Bành Long Đằng từ từ hiện lên bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Ngay thời điểm chỉ cần chạm vào là nổ ngay, một mũi tên dài màu vàng sẫm đột nhiên xuất hiện trên đầu Đầu Tử, trực tiếp mang hắn bay ra ngoài.

Thời điểm Đầu Tử nặng nề rơi xuống đất, lúc này cuồng phong đuổi sát phía sau mới đuổi tới kịp, thổi cho Lý Hỏa Vượng gần như đứng không vững.

Ngay sau đó, năm mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn ra, đóng chặt Đầu Tử xuống đất:

"Ban ngày ban mặt mà dám cả gan vào trong cung làm càn, ngươi thật sự cho rằng Đại Lương ta không có ai sao? Hửm?"

Giọng nói thô lỗ vang lên bên trái Lý Hỏa Vượng. Hắn nghiêng đầu nhìn lại thì phát hiện một vị Binh Gia già dặn mặc trọng giáp cưỡi một con ngựa cao lớn chạy về phía bên này.

Người này vừa động một cái, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng có cảm giác bầu không khí xung quanh cũng di chuyển theo hắn. Đây là Binh Gia, hơn nữa không phải là loại trung lưu như Bành Long Đằng. Khí thế này nói không chừng là Binh Gia có sức mạnh mạnh nhất Đại Lương!

Hơn nữa không chỉ có một người như vậy. Tổng cộng có sáu người cưỡi ngựa từ bốn phương tám hướng chạy lại. Rõ ràng động tĩnh ở trong hoàng cung lớn như vậy nên đã thu hút những người khác tới.

Chương 876: Biến Cố

Khi họ đến gần, bên tai Lý Hỏa Vượng thậm chí bắt đầu xuất hiện huyễn thính. Hắn nghe thấy tiếng chém giết của binh lính, ngửi thấy mùi máu tanh, thậm chí tâm tình trở nên có chút cáu kỉnh.

Khi họ tập trung xung quanh Đầu Tử, luồng sát khí ngất trời kia gần như ngưng tụ thành thực thể, đến nỗi Lý Hỏa Vượng cảm thấy trước mặt mình có một bức tường, và mùi máu tanh trên người họ nặng hơn rất nhiều so với Lý Hỏa Vượng.

"Tới Diêm Vương điện rồi thì đừng có quên nói là Trương gia gia giết ngươi!"

Một vị lão tướng quân trên mặt có ba vết sẹo sâu run rẩy giơ trọng giản xuất hiện bóng chồng trong tay lên đập vào Đầu Tử không thể nhúc nhích trên mặt đất.

“Chờ một chút!”

Khi thấy trọng giản sắp nện lên người Đầu Tử chợt dừng lại, sáu lão tướng quân Binh Gia và Lý Hỏa Vượng cùng nhau nhìn về phía

quốc sư nói ra lời này.

“Trước hết để cho lão phu hỏi mấy câu đã rồi giết sau cũng chưa muộn.”

Hoàng Phủ Thiên Cương chắp tay sau lưng đi tới.

Nghe thấy quốc sư nói muốn nói chuyện với Đầu Tử, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt khẩn trương hơn cả lúc nãy.

Đều là Tọa Vong Đạo, nhưng hắn lại biết rõ được ưu nhược điểm của Tọa Vong Đạo. Ai cũng biết năng lực giao thủ chính diện của Tọa Vong Đạo không tốt, nhưng cũng coi thường sở trường mê hoặc lòng người của họ. Nếu như mở miệng nói chuyện với hắn thì đó chính là sân nhà của Đầu Tử!

“Quốc sư đại nhân, hay là mau chóng giết Đầu Tử đi! Tránh gây thêm rắc rối!”

“Lão phu ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm nữa đó. Ta làm việc còn cần ngươi phải dạy sao?”

Hoàng Phủ Thiên Cương trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng một cái rồi đi về phía Đầu Tử bị vây khốn.

Hắn vừa rời đi, ảo giác Tọa Vong Đạo liền đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng nháy mắt ra hiệu nói:

“Người anh em, ngươi có cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái không? Ngươi nói coi có phải lão già này thật sự nợ nhân tình của lão đại chúng ta không? Cho nên hắn mới nhân cơ hội này dự định trả nhân tình.”

Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút rồi lập tức phản ứng lại, lạnh lùng nhìn hắn:

"Đến lúc này rồi mà ngươi còn muốn giúp Đầu Tử lừa gạt ta? Được, ngươi cứ nói những lời này đi, chờ đến tối bị ta rút gân cốt ra đi!!”

"Này! Ngươi người này là có chuyện gì vậy. Ta đây là đang giúp ngươi tính toán, tính toán mà. Lòng tốt mà bị coi thành lòng lang

dạ thú.”

Lý Hỏa Vượng căn bản không thèm nghe đối phương giải thích chút nào, hắn nhìn Gia Cát Uyên nói:

"Gia Cát huynh, nếu ta dùng ngươi Hư Tu Chân trong một thời gian ngắn thì ngươi có thể sẵn sàng giải quyết Đầu Tử không?”

"Lý huynh, cũng sắp bước một chân vào cửa rồi, đừng nóng vội quá. Tội gì làm bại lộ thân phận Tâm Tố của ngươi, đi, chúng ta trước tiên đi xem quốc sư kia muốn hỏi Đầu Tử cái gì.”

Nói rồi Gia Cát Uyên đi theo Hoàng Phủ Thiên Cương về hướng đó. Khi đến gần quốc sư Đại Lương thì dường như hắn cảm nhận được gì đó, nhìn sang bên trái mình một chút, nhướn mày một cái rồi đi tiếp về phía trước.

Nhìn bóng lưng của hai người họ, Lý Hỏa Vượng đang đứng tại chỗ nhanh chóng thay đổi thần thái.

“Hồng Trung lão đại, nhất định là tiểu tử này có chuyện gì đó giấu ngươi.”

Ảo tưởng Tọa Vong Đạo lại đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng nói.

"Câm miệng! Cần ngươi nói à! Ngươi ngại rút gân rút xương không đủ cho ngươi hưởng thụ sao? Hay là ngươi muốn bị lăng trì?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, đi theo họ về phía bên kia.

Chờ đến khi Lý Hỏa Vượng khó khăn lắm mới đi đến được bên cạnh họ, quốc sư đã bắt đầu hỏi rồi:

“Nói đi, ngươi trốn ở trong cung làm cái gì? Lão phu sớm đã theo dõi ngươi rất lâu rồi, vốn cho rằng có thể câu được những tên Tọa Vong Đạo còn lại nhưng lại chẳng thấy ngươi có động tĩnh gì.”

“Hahaha.”

Mặc dù bị đóng trên mặt đất nhưng Đầu Tử chỉ còn lại nửa người vẫn tỏ ra bình tĩnh như vậy, thậm chí còn có thời gian giương cằm

lên với Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi tưởng rằng ngươi để mắt tới ta, nhưng thật ra là do ta muốn để cho ngươi theo dõi ta chính là để che chở cho người khác. Lần này người làm việc không phải ta mà là một người khác.”

Nói đến đây, Đầu Tử lặng lẽ trừng mắt nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

"Tốt nhất thì ngươi nói nhanh lên chút! Lão phu còn bận nhiều chuyện quan trọng hơn ngươi nhiều!”

Ngữ khí của quốc sư Đại Lương nghiêm hơn một chút.

“Hắc~hắc~hắc~Không thì ngươi cứ đoán thử xem, lần này ta lại đùa bỡn lớn cỡ nào?”

Đối mặt với những vũ khí xung quanh mình, Đầu Tử không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Ồ, lão phu không đoán.”

Quốc sư Đại Lương hoàn toàn không thuận theo ý hắn. Ông ta lấy kiếm Tinh Túc ra chuẩn bị chém lên người Đầu Tử.

"Này, đừng nóng chứ, ngươi sao lại nóng nảy như vậy, ta nói ta nói, vất vả làm ruộng nhiều năm như vậy vì ngày hôm nay mà lạnh cóng.”

"Hahaha, có phải các ngươi cho rằng Tọa Vong Đạo chúng ta không thể đùa giỡn với Long Mạch sao? Này, các huynh đệ của ta hết lần này đến lần khác đều không tin tà ma này! Cục diện lần này đều sắp đặt cho hoàng đế Đại Lương các ngươi đó.”

"Nếu đã không thể động vào Long Mạch, vậy thì cứ đào gốc rễ của Long Mạch đi! Hahaha, có phải nghĩ rằng hoàng đế Đại Lương đã được chọn ra rồi? Tiểu tử đó gọi là Cơ Lâm?"

“Hửm?”

Nghe vậy, quốc sư Đại Lương cau mày, chợt nhớ ra điều gì đó.

Chương 877: Chân Tướng

"Chẳng lẽ Cơ Lâm không phải là huyết mạch của hoàng gia sao? Tuyệt đối không thể nào! Ngươi lại giở trò lừa bịp kém cỏi này! Lão phu và Huyền Tẫn đã đặc biệt tính toán sinh thần bát tự của hắn rồi! Hắn chính là huyết mạch của Cơ gia!”

“Hahaha!!”

Nghe thấy Hoàng Phủ Thiên Cương nói vậy, Đầu Tử liền vui vẻ, vui sắp phát điên lên.

"Đúng vậy~Hahaha, hắn là huyết mạch của Cơ gia! Nhưng mà mệnh căn của Cơ Lâm này đã bị ta trộm lắp đặt lại rồi! Thật ra hắn là nữ nhân! Hơn nữa còn là thạch nữ (chỉ người phụ nữ có bộ ρ Ħ ậи ❓❓❓❓❓❓iиђ ɖụ© bị dị dạng), Long Mạch của Đại Lương bị đứt đoạn ở nàng rồi! Hahaha! "

Đầu Tử càng vui vẻ, vui đến nỗi thở không ra hơi, ánh mắt cũng lộ ra vẻ sảng khoái tựa như chỉ vì một ngày như vậy thôi.

Nghe đến đây, trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt run lên. Tên điên kia bảo mình giúp Cơ Lâm lên ngôi thì ra là vì tính toán như vậy.

"Nào nào nào, ai trong các ngươi đích thân đi nói cho hoàng thượng của ngươi tin tức tốt này đi. Nhân tiện hỏi giúp ta xem trong lòng hắn nghĩ như thế nào khi làm đàn ông được hơn mười mấy năm kết quả lại biết mình là nữ, hahaha!”

Hoàng Phủ Thiên Cương lạnh lùng nhìn đối phương cười như vậy, không hề kinh ngạc chút nào:

"Đây là ván cờ của Đầu Tử? Nếu ngươi cho rằng Long Mạch của Đại Lương dễ đứt như vậy, vậy thì sợ rằng ngươi đã tính toán sai rồi. Bọn ta sớm đã có chuẩn bị, cố ý chuẩn bị một vài Long di phúc tử trong nhân gian rồi.

"Hắc~hắc~hắc~ hết rồi, đều bị chúng ta dọn sạch sẽ rồi~ ngọc bội bằng bạch ngọc hình tròn là tín vật đúng không? Khà~khà~khà~!”

Ngọc bội bằng bạch ngọc hình tròn? Lý Hỏa Vượng không biết tại sao lại cảm thấy cái từ để hình dung ngọc bội này có chút quen thuộc.

Lúc này, Đầu Tử vẫn tiếp tục nói:

"Bên cạnh những người này còn không có hộ vệ, họ cũng chỉ là người thường. Sau khi Tọa Vong Đạo chúng ta tìm được người, thậm chí chúng ta còn không có tự mình ra tay. Chỉ cần chúng ta ở bên cạnh kích động một chút, họ sẽ tự mình tìm đến cái chết. Ngươi nói xem có đúng không, Hồng Trung? "

Lời này của Đầu Tử nghe có vẻ như đang hỏi Lý Hỏa Vượng, nhưng thực chất giống nhắc nhở hơn.

Ngọc bội hình tròn? Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ đến miếng ngọc bội mà mình trộm được trong nơi ở của Huyền Dương sư huynh đã chết ở Thanh Phong Quán! Chính là ngọc bội mà mình dùng để đổi lấy ngựa trước đó không lâu!

Huyền Dương...thực chất là huyết mạch gia tộc Đại Lương ư? Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt chấn hãi, trong đầu nhớ đến người thanh niên cố gắng thoát khỏi Thanh Phong Quán, cuối cùng lại bị Đan Dương Tử cho Hắc Thái Tuế ăn.

Nguyên nhân cái chết của hắn, thực ra là thủ đoạn của Tọa Vong Đạo? Lúc ở Thanh Phong Quán, Tọa Vong Đạo đã thâm nhập vào?

Hắn biết thiên thư của Đan Dương Tử là do Tọa Vong Đạo đưa đến, nhưng hắn không biết trong Thanh Phong Quán còn có một Tọa Vong Đạo khác!

“Là ai? Ai là Tọa Vong Đạo đóng giả!”

Cao Trí Kiên, Bạch Linh Miểu, Dương Tiểu Hài, từng khuôn mặt nhanh chóng hiện lên luân phiên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Soạt một tiếng, âm thanh như bong bóng vỡ đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, khuôn mặt của hắn xuất hiện trong đầu hắn.

Một số ký ức ngày xưa bắt đầu hiện lên từng cảnh một, đó là ký

ức trước đây của hắn, đặc biệt dùng thần thông của Tọa Vong Đạo phong ấn.

“Là ta? Là ta đã ám thị cho Huyền Dương bỏ chạy? Tọa Vong Đạo trong Thanh Phong Quán là ta?”

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng bắt đầu co giật không thể kiểm soát, hai tay đau khổ ôm đầu mình.

Bỗng nhiên hắn nhớ đến nguyên nhân hậu qua trước đó, khoảng thời gian mình còn chưa xuyên không đến thế giới này, thực ra mình đã giả bộ gặp phải Đan Dương Tử, mà còn đóng giả bị hắn bắt, mục đích là để giải quyết tên mồ côi Huyền Dương này.

Thậm chí lão quân gia đưa thiên thư cho Đan Dương Tử mà hắn nói cũng là mình đóng giả! Mình là Hồng Trung, mình đùa giỡn tất cả mọi người!

“Không! Không đúng! Ký ức của ta bị Đấu Mỗ Thái m xuyên tạc! Đây không phải là ký ức của ta, ta không phải là Hồng Trung, ta là Lý Hỏa Vượng! Tuyệt đối đừng bị Tọa Vong Đạo lừa!”

Lý Hỏa Vượng không ngừng hét lên trong lòng.

Nhưng bất kể ám thị thế nào, tất cả mọi việc liên quan đến Hồng Trung trong ký ức của hắn càng trở nên rõ ràng.

Những ký ức của Hồng Trung bắt đầu càng lúc càng nhiều, hơn nữa còn xâm chiếm hết ký ức của Lý Hỏa Vượng.

Khi ký ức trước đây của Hồng Trung bắt đầu nhiều hơn của ký ức Lý Hỏa Vượng, hắn đã không phân biệt được mình là Hồng Trung, hay là Lý Hỏa Vượng.

Phản ứng bất thường của Lý Hỏa Vượng, nếu là bình thường, sớm đã bị Quốc sư nhìn ra manh mối.

Nhưng bây giờ Hoàng Phủ Thiên Cương tập trung sự chú ý đến lời vừa nãy của Đầu Tử, không có thời gian để ý đến Lý Hỏa Vượng lúc này.

“Đừng hòng lừa lão phu! Chỉ dựa vào những lời giả dối này mà

cũng muốn quấy nhiễu đạo tâm của lão phu ư? Ngươi tưởng rằng lão phu sẽ không chuẩn bị cách khác sao?”

Một đường sấm chớp chém xuống, đánh cho cánh tay độc nhất và cái chân độc nhất của Đầu Tử đen xì và bắt đầu cuộn xoắn lại.

Kể cả đã chỉ thoi thóp, cách cái chết không còn xa, nhưng Đầu Tử lại càng lúc càng có tinh thần.

Chương 878: Tuyệt Vọng

“Haha! Lời giả dối? Thiên Cương à, xem ra ngươi vẫn không hiểu Tọa Vong Đạo chúng ta, dùng lời giả dối để lừa người, đó chỉ là trò vặt mà những tên nhóc trong Tọa Vong Đạo mới sử dụng! Ta đường đường là Đầu Tử! Trước nay luôn dùng lời nói thật để lừa người khác!”

“Ngươi không tin cũng không sao, dù sao long mạch của Đại Lương đã đứt, Vu Nhi Thần cũng đến rồi, sau đây ngươi chỉ cần đợi xem kịch hay thôi, khà khà khà!”

Dáng vẻ ngạo mạn của đối phương khiến một vị lão tướng quân bên cạnh không chịu nổi, nhấc đao trong tay, kề bên cổ của hắn.

“Khốn khiếp! Đại Lương đứt long mạch có lợi gì cho các ngươi! Đến lúc đó toàn thiên hạ đại loạn, ngươi cũng phải chết!”

“Haha, chỉ là chết thôi mà, ngươi cảm thấy Tọa Vong Đạo ta sẽ sợ sao?”

Đầu Tử cúi người, thò cổ ra, nửa cái đầu còn lại lập tức rơi xuống đất.

“Các vị, xin cáo từ! Ta đi trước một bước! Đúng rồi, Hồng Trung, vào tiết Thanh Minh không cần đốt tiền giấy cho ta nữa, Tọa Vong Đạo chúng ta không thích cái đó.”

Nói xong, cái đầu dựng ngược trong vũng máu cũng không còn hơi thở.

“Muốn chết? Đâu có dễ như vậy! Lão phu muốn ngươi hồn bay phách lạc!”

Cùng với Tinh Túc kiếm của Hoàng Phủ Thiên Cương không ngừng rung lắc dữ dội trong không trung, từng đường sấm chớp giáng xuống, chém mạnh lên thi thể xương cốt của Đầu Tử.

Sau khi chém mười mấy nhát xuống, nửa tấm thi thể của Đầu Tử dưới đất đã không còn lại gì.

Khuôn mặt Quốc sư Đại lương khẽ co giật, lạnh lùng hừ một tiếng với gạch nền đen xì, quay người đi về phía cung điện.

“Huhuhu! Đầu Tử lão đại! Ngươi chết thảm quá! Không có ngươi thì làm sao ta sống nổi! Huhuhu.”

Ảo giác Tọa Vong Đạo nằm bò ở chỗ viên gạch đen xì đó, thất thanh đau khổ gào khóc mà không rơi nước mắt.

“Hòa thượng! Hòa thượng! Chẳng phải ngươi muốn làm người tốt à? Không nhìn thấy lão đại của ta chết rồi à? Mau đến siêu độ cho Đầu Tử lão đại của ta đi!”

Gia Cát Uyên tỏ vẻ nghiêm trọng, đi qua bên cạnh hắn đang gào khóc thảm thiết, đến trước mặt Lý Hỏa Vượng lúc này đã thiêu rách da đầu:

“Lý huynh! Lý huynh! Cố gắng lên! Sự việc vẫn chưa xong đâu!”

“Ta…”

Lý Hỏa Vượng ôm đầu đứng lên, mơ hồ nhìn sang Gia Cát Uyên.

“Ta là ai? Ta là Hồng Trung hay Lý Hỏa Vượng?”

“Bất kể ngươi là ai, chẳng lẽ người muốn để mọi việc của Đại Tề diễn ra ở Đại Lương sao? Hãy nghĩ đến thôn Ngưu Tâm của ngươi! Hãy nghĩ đến những huynh đệ của ngươi! Còn cả con gái Lý Tuế của ngươi! Bạch Linh Miểu của ngươi! Chẳng lẽ ngươi muốn để họ rơi vào kết cục giống như dân chúng Đại Tề sao?”

Lời của Gia Cát Uyên như chậu nước lạnh dội lên đầu Lý Hỏa

Vượng, kéo hắn ra từ trong nỗi nghi ngờ bản thân.

“Màn kịch của Đầu Tử không phải không có sơ hở! Mau đuổi theo Quốc sư Đại Lương, có cách tiếp nối huyết mạch của Đại Lương!”

Khi cảm thấy trong lòng mình dần dần mơ hồ, Lý Hỏa Vượng tát mạnh vào mặt mình một cái, bước nhanh đi về hướng Quốc sư Đại Lương bỏ đi.

Quốc sư Đại Lương chưa đi được bao xa, hắn đi đến trong điện chính nơi mà trước đây Cơ Lâm triệu kiến Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vừa bước vào, đã nhìn thấy một đám thái giám lảo đảo đứng không vững ở giữa, Hoàng Phủ Thiên Cương sầm mặt, đi về phía Cơ Lâm trên ghế rồng.

“Quốc...sư! To gan! Quả nhân là hoàng đế! Ngươi dám khi quân phạm thượng!”

Bộ mặt hung dữ của Cơ Lâm hoảng sợ, phải biết rằng Quốc sư đang gây khó dễ cho mình.

Nhưng đối diện với chất vấn của Cơ Lâm, Hoàng Phủ Thiên Cương không nói một lời, trực tiếp đi đến bên cạnh ghế rồng, thô bạo đẩy hắn xuống đất.

“Người đâu! Người đâu mau hộ giá!”

Cơ Lâm dùng tay phải chỉ còn lại hai ngón tay vất vả chống lên gạch vàng, hét lớn trong tuyệt vọng.

Hắn vừa định đứng lên, lại bị Quốc sư trực tiếp nhấc lên, hắn cắn rách đầu ngón tay, nhanh chóng vẽ lá bùa lên người hắn.

“Quốc sư? Quốc sư? Hoàng Phủ Thiên Cương! Ngươi thật to gan! Quả nhân là hoàng đế! Quả nhân là huyết mạch duy nhất của Cơ gia! Ngươi dám bất kính với ta, không sợ không còn ai kế thừa đại nghiệp của Đại Lương sao?”

Nhân lúc Cơ Lâm lên tiếng, Quốc sư đã vẽ xong, sau đó dùng tay vỗ mạnh lên trước trán của Cơ Lâm.

Liền sau đó, lá bùa màu đỏ trên người hắn sống lại, và nhanh chóng trượt lên người Cơ Lâm như rồng lượn.

Rất nhanh những lá bùa đó như tóm được cái gì, tốc độ lượn vòng bắt đầu nhanh hơn.

Một giọng nói cực kỳ khẽ khàng vang lên từ phía dưới long bào của Cơ Lâm:

“Ôi trời..ôi trời, bị ngươi phát hiện rồi, ngươi lợi hại quá! Làm sao ngươi biết.”

Vừa dứt lời, có thứ gì lăn ra từ dưới long bào, lăn về phía cửa lớn hướng Lý Hỏa Vượng đi.

“Hồng Trung! Hồng Trung à! Ngươi ngây ra đó làm gì! Mau đến giúp đi!”

Nhưng vẫn chưa lăn được bao xa, Hoàng Phủ Thiên Cương dẫm một chân xuống, dẫm nát bét hoàn toàn.

Thấy tất cả mọi việc Quốc sư làm, lại cảm thấy cơ thể hình như hơi khác, Cơ Lâm có chút hoang mang.

“Rốt cuộc là…”

Cơ Lâm còn chưa nói hết, đầu tiên là sửng sốt, giọng của mình không còn là giọng đàn ông, mà biến thành giọng phụ nữ nhỏ nhẹ.

Sau đó bắt đầu xảy ra nhiều biến hóa hơn, đường nét khuôn mặt của hắn trở nên mềm mại, yết hầu trên cổ cũng dần bằng phẳng, cuối cùng hoàn toàn biến thành một cô gái.

Chương 879: Ai Tính Kế Ai

Đúng lúc Hoàng Phủ Thiên Cương đi ra bên ngoài với vẻ mặt âm trầm, Lý Hỏa Vượng ôm đầu ngăn hắn.

“Quốc sư chớ hoảng, còn có cách giải quyết! Long mạch của Đại

Lương chưa đứt!”

“Ngươi vốn không biết đã xảy ra chuyện gì? Việc này không đơn thuần chỉ liên quan đến long mạch! Hừ! Ngươi vốn không hiểu gì hết!”

Hoàng Phủ Thiên Cương kiềm chế cơn lửa giận trong lòng, bước nhanh ra ngoài cung điện.

Lý Hỏa Vượng đang định mở miệng ngăn cản, bỗng ngẩn người, tư duy hơi trì trệ nhìn sang Gia Cát Uyên:

“Gia Cát huynh, cách mà ngươi vừa nói là gì?”

Gia Cát Uyên nhắm mắt hít sâu một hơi xong, lại chậm rãi mở mắt.

“Đại Tề! Có thể dùng huyết mạch hoàng gia Đại Tề để tiếp nối long mạch Đại Lương, như vậy long mạch sẽ được nối tiếp.”

“Gia Cát huynh, ngươi nói cái gì vậy? Bây giờ đâu có huyết mạch Đại Tề! Ngươi quên rồi à? Hoàng đế cuối cùng của Đại Tề bị ta chém rồi!”

“Hắn không chết được! Ban đầu hoàng thái hậu Đại Tề vì để con trai của mình lên ngôi, thậm chí không tiếc nghịch thiên thay đổi số phận, đã luyện hắn thành cơ thể bách hồn, không dễ chết như vậy! Hiện giờ hoàng đế Đại Tề được ngươi đưa đến Đại Lương, chỉ cần tìm được hắn! Tiếp nối long mạch của Đại Lương thì có thể phá được cục diện của Đầu Tử!

“Thật không! Vậy thì quá tốt rồi!”

Lý Hỏa Vượng ôm đầu đang định đuổi theo Quốc sư, nhưng đi mãi đi mãi, hắn dần dần dừng bước chân.

“Gia Cát huynh...có phải ngươi sớm đã biết cục diện mà Đầu Tử thiết lập không?”

“Lý huynh, chuyện này để sau này nói, mau chóng nói chuyện này cho Quốc sư Đại Lương đi!”

Nhưng Lý Hỏa Vượng không đuổi theo mà tiếp tục nói:

“Gia Cát huynh, ở Đại Lương, tìm Quốc sư Đại Lương cứ phải vội như thế sao? Hay là ngươi đang chuyển chủ đề? Ngươi biết không? Trước đây ta vẫn luôn phát hiện được có gì đó không ổn, nhưng ta cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi.”

“Sao ta có thể nghi ngờ ngươi được, ta thật đa nghi như tào tháo, Gia Cát Uyên, ngươi tốt như vậy, hay là chúng ta kết bái huynh đệ đi.”

“Nhưng từ lúc tiếp nhận ký ức của Hồng Trung, ta càng lúc càng có nhiều điểm nghi ngờ, ví dụ như chính ngươi bảo ta đến Đại Tề tìm Thượng Cực Quán Khẩu, hơn nữa lại trùng hợp như vậy, ta còn gặp phải hoàng đế Đại Tề? Là ta đưa hắn đến Đại Lương?”

“Kết quả cục diện của Đầu Tử vừa hay muốn cắt đứt huyết mạch của Đại Lương, còn hoàng đế Đại Tề lại có thể tiếp nối? Sao lại trùng hợp như vậy? Trùng hợp đến mức như đã được lên kế hoạch sẵn vậy!”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên lại thở dài:

“Đúng thế, trước đó ta đã nhìn thấu màn kịch của Đầu Tử.”

“Tại sao ngươi không ngăn cản? Kể cả trước đó ngươi đã nhắc ta một câu, ban đầu có những người đoạt đích khác! Kể cả hai ba người còn sống cũng sẽ không rơi vào bước đường như bây giờ!”

“Vì ta muốn cứu Đại Tề!”

Đây là lần đầu tiên Gia Cát Uyên hét lên với Lý Hỏa Vượng.

Hắn khẽ run miệng nói:

“Ngươi có biết bên Đại Tề có bao nhiêu người sống không? Ngươi biết nếu Đại Tề hoàn toàn diệt vong, sẽ có bao nhiêu người chết không? Ngươi cứ tưởng tượng đến cô bé khóc khản cả giọng giật tà áo ngươi đi, đó là người sống sờ sờ đấy!”

“Ngươi có bạn bè, có người quan tâm, chẳng lẽ tiểu sinh ở Đại Tề không có ư? Đúng thế, tất cả đều là ta làm! Trước đây ta gửi lời

cho bạn bè! Nàng chính là bạn của ta!”

“Nàng là tri kỷ của ta, hoàng đế Đại Tề cũng do ta bảo nàng dẫn đến, nàng diễn kịch với ngươi, cuối cùng nghĩ cách đưa hoàng đế Đại Tề đến Đại Lương, cục diện của Đầu Tử vừa được thiết lập xong, tiểu hoàng đế đó vừa hay có thể phá vỡ cục diện của Đầu Tử, hơn nữa nhân tiện cứu Đại Tề.”

“Ngươi yên tâm, cho dù để hoàng đế Đại Tề tiếp nối long mạch của Đại Lương, cũng không làm tổn thương đến Đại Lương, vì hiện giờ Đại Tề sắp mất rồi, ta chỉ muốn cho những người Đại Tề còn lại con đường sống thôi…”

Gia Cát Uyên càng nói càng nhỏ, cuối cùng dường như không nghe thấy.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng bật cười, nhưng lại cười vô cùng khổ sở:

“Tại sao? Tại sao không nói thẳng với ta? Tại sao cứ phải như vậy? Kể cả ngươi nói thẳng với ta, chẳng lẽ ta còn có thể phản đối chắc? Ta còn bỏ cái mạng này chắc! Ta cũng sẽ giúp ngươi! Đến thế giới này, ta không tin ai hoàn toàn, ngoại trừ Gia Cát Uyên ngươi! Ta thật lòng coi ngươi là bạn!”

Gia Cát Uyên không nói gì, chỉ im lặng đứng đó.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại đoán được đáp án, hắn bước từng bước đến trước mặt Gia Cát Uyên, trừng đôi mắt đỏ ngàu hét lớn với hắn:

“Vì ngươi nghi ngờ ta là Hồng Trung? Hay là cảm thấy ta là kẻ điên? Không hề tiết lộ điều gì, ngươi vốn không tin ta, đúng không?”

“Đúng thế.”

Câu đúng thế này như cái chùy đập mạnh lên l*ng ngực Lý Hỏa Vượng, nỗi đau trong lòng nhanh chóng biến thành cơn giận cực độ.

“Ta là kẻ điên! Ta là Hồng Trung! Còn ngươi thì sao? Chưa biết

chừng ngươi không phải Gia Cát Uyên! Ngươi chỉ là một ảo giác!”

Lời này vừa được nói ra, cơ thể của Gia Cát Uyên bắt đầu hiện lên chập chờn.

Nhưng như đối lập với cơ thể, lúc này ánh mắt của Gia Cát Uyên lại trở nên kiên định:

“Ta là Gia Cát Uyên thật thì làm sao? Ta là Gia Cát Uyên giả thì lại thế nào? Dù thế nào cũng không nhụt chí!”

Chương 880: Chấp Niệm

Lý Hỏa Vượng cắn răng, vung tay chỉ vào mặt hắn:

“Mẹ kiếp, ngươi bớt giở văn vở với ta đi! Ta không hiểu! Ta nói cho ngươi biết! Ta nhịn ngươi rất lâu rồi!”

“Lý huynh!”

Gia Cát Uyên tiến lên một bước, nhìn khuôn mặt Lý Hỏa Vượng, vô cùng nghiêm túc nói:

“Lý huynh! Chúng ta là ai, thực sự quan trọng thế sao? Ta là ảo giác thì đã làm sao? Ngươi là Hồng Trung thì thế nào? Quan trọng là trái tim ban đầu của hai chúng ta!”

“Trái tim bàn đầu...haha...trái tim ban đầu…”

Lý Hỏa Vượng cười khổ lắc đầu loạng choạng lùi lại, đụng vào trụ bàn long khổng lồ sau lưng.

Trầm mặc một lúc, hắn lại nhìn sang Gia Cát Uyên, cất giọng tê tái hỏi:

“Gia Cát huynh, ngươi đã nghi ngờ ta là Hồng Trung, chẳng may ta đúng là Hồng Trung thì làm sao? Ngươi thực sự cảm thấy Tọa Vong Đạo Hồng Trung như ta sẽ giúp người phá vỡ kế hoạch của Đầu Tử sao?”

Lời vừa được nói ra, Tích Cốt Kiếm Gia Cát trên lưng Lý Hỏa

Vượng tự động đậy, hắn bỗng nhiên tự giật bỏ lá bùa màu tím trên đầu, trực tiếp bổ nhào ngã xuống đất, dùng ngón tay xương trắng chỉ lên nền gạch vạch ra mấy chữ nhấn sâu vào đá ba phân.

Một lúc sau, Tích Cốt Kiếm dùng một tay đập mạnh lên chữ đó, những chữ được khắc trên nền gạch dán vào mặt đất, mang theo tàn ảnh, nhanh chóng đuổi theo về hướng Quốc sư Đại Lương bỏ đi.

Trong cung điện đèn lửa sáng trưng, Lý Hỏa Vượng đứng trước trụ bàn long, đôi mắt khẽ run run.

Đầu tiên hắn nhìn Tích Cốt Kiếm tự động đậy đó, sau đó lại nhìn sang Gia Cát Uyên bên cạnh.

Hắn từng chịu rất nhiều tổn thương, nhưng trước nay chưa từng có lần nào đau đớn như lần này.

“Thì ra ngươi đã chuẩn bị sẵn cả phương án dự phòng rồi! Trước nay ngươi chưa từng tin ta! Ngươi thực sự có phải là Gia Cát Uyên vì cứu ta mà không cần tính mạng không?”

“Ngươi bảo ta giữ vững trái tim bàn đầu? Nhưng trước nay ngươi luôn coi ta là Tọa Vong Đạo Hồng Trung! Bảo ta làm sao giữ vững trái tim được!”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng khẽ giật khóe miệng, vẻ mặt hung dữ giở nắm đấm đập mạnh vào đầu của mình.

“Lý huynh! Ta không còn cách nào khác, Đại Tề còn nhiều người như vậy, ta thực sự không đám đánh cược vào ngươi, ta có thể bỏ mạng vì ngươi, nhưng ta không thể để tất cả người Đại Tề bỏ mạng vì ngươi!”

Lý Hỏa Vương dữ dằn nhìn hắn, mang theo lửa giận trong lòng hết sức xông về phía Gia Cát Uyên.

Đúng lúc hắn vung nắm đấm tay phải về phía đó, đầu của Gia Cát Uyên hiện lên thành thật.

“Phập!”

Đầu của Gia Cát Uyên giương cao lên, bị Lý Hỏa Vượng đấm loạng choạng.

Khi Gia Cát Uyên với vẻ mặt xanh tím đứng vững lại, khẽ thở dài một hơi, cất giọng trầm thấp nói:

“Cả đời ta làm bất kỳ chuyện gì cũng chưa từng hổ thẹn với lương tâm, duy nhất lần này, vì Đại Tề, ta đã giấu ngươi, giấu huynh đệ kết nghĩa của ta, thực sự không phải hành vi của quân tử, làm sai thì phải chịu trừng phạt, cho nên Gia Cát Uyên nguyện lấy cái chết tạ tội.”

Lý Hỏa Vượng vừa mới còn giận hừng hực bỗng nhiên ngẩn người, hắn nhìn thấy cơ thể của Gia Cát Uyên bắt đầu chập chờn lúc hiện rõ lúc mờ ảo.

“Ngươi...ngươi có ý gì! Ta nói cho ngươi biết! Chuyện này chưa xong đâu! Ngươi còn nợ ta một lời giải thích! Ngươi đừng hòng đi đâu cả!”

Lý Hỏa Vượng đau khổ ôm đầu, cơ thể của Gia Cát Uyên lại bắt đầu ngưng tụ lại.

“Lý huynh! Là tâm tố, những ảo giác này không phải thứ tốt đẹp gì với ngươi, chỉ có hại không có lợi, sớm xử lý đi.”

“Nếu muốn ảo giác bên cạnh ngươi biến mất, có lẽ có thể giúp họ xóa bỏ chấp niệm trong lòng, chỉ cần chấp niệm trọng lòng bọn họ biến mất, thì đương nhiên ảo giác đó cũng sẽ biến mất, ví dụ như tiểu sinh, ví dụ như Khương Anh Tử trước đây.”

Nói đến đây, cơ thể của Gia Cát Uyên trở nên cực kỳ mỏng manh, kể cả Lý Hỏa Vượng cố hết sức kéo, cũng vẫn không có tác dụng gì.

“Lý huynh, nếu ngươi không phân biệt được rõ ngươi là Hồng Trung hay Lý Hỏa Vượng, thì nhớ kỹ hay đến nơi mà Lý Hỏa Vượng nên ở, tăng thêm ký ức của Lý Hỏa Vượng, như vậy có lẽ có thể áp chế Hồng Trung.”

“Lý huynh, ta đã từng muốn giúp ngươi tìm ra rốt cuộc Đấu Mỗ Thái m có ý đồ gì với ngươi khi thay đổi ký ức trước đây của ngươi. Nhưng thứ lỗi cho tiểu sinh bất tài, thực sự không tìm ra tại sao hắn lại làm như vậy, công pháp tu chân đó, tốt nhất ngươi cứ từ từ, đợi tìm hiểu rõ ràng rồi luyện sau.”

Nói nhiều như vậy, cơ thể của Gia Cát Uyên cũng trở nên gần như trong suốt, sắp hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

“Đợi đã! Ngươi đợi đã!”

Lý Hỏa Vượng hơi cong người, máu mũi đỏ tươi không ngừng nhỏ xuống nền nhà.

Gia Cát Uyên thận trọng lấy ra sách và áo choàng dài, cơ thể đổ về trước, cúi người giơ hai tay trước mặt, cúi đầu thật sâu với Lý Hỏa Vượng:

“Lý huynh, hãy trân trọng!”

Nói xong, cơ thể của Gia Cát Uyên hoàn toàn biến mất, không để lại một chút dấu vết.

Lý Hỏa Vượng ngẩn ngơ buông tay để trên đầu, không chớp mắt nhìn chỗ Gia Cát Uyên biến mất.

Sau khi ngẩn người một lúc lâu, Lý Hỏa Vượng gào thét điên cuồng về bên đó, vừa khóc vừa mắng.

Tiếng mắng chửi tức giận của Lý Hỏa Vượng nhỏ dần, hắn đứng ở chỗ Gia Cát Uyên vừa đứng, ngẩn ngơ, lúc này rốt cuộc trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ có bản thân hắn biết.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên động đậy, hắn quay người đi về phía Tích Cốt Kiếm.

Chương 881: Tiểu Cô Nương

Nhưng khi hắn đến trước Tích Cốt Kiếm mới phát hiện, lá bùa đã được dán trở lại trên đầu chuôi kiếm. Toàn bộ đào phù và máu thịt

thò ra từ trong kiếm cũng co lại thu nhỏ vào trong, biến thành một thanh Tích Cốt Kiếm bình thường.

Lý Hỏa Vượng run run vén lá bùa tím lên, nhưng lần này, thanh Tích Cốt Kiếm cũng không còn biến hóa nữa, dường như nó đã chết cùng với ảo giác Gia Cát Uyên.

Roạt roạt roạt, tiếng bước chân dồn dập bỗng vang lên, một đám người đeo thẻ bài Giám Thiên Ti bên hông mang theo các loại vũ khí xông vào từ ngoài điện với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Nhĩ Cửu! Nhĩ Cửu!”

Lúc này cô gái giao dịch Tích Cốt Kiếm với Lý Hỏa Vượng trước đây dẫn theo một đám người vây chặt hắn với sắc mặt rất khó coi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Quốc sư đâu? Sao bệ hạ lại biến thành phụ nữ? Ai đã giết mật thám thái giám của chúng ta?”

Lý Hỏa Vượng trầm mặc tê tái lắc cái đầu, cúi người nhặt kiếm, cố ép đẩy nàng, đi ra ngoài điện.

Những người khác đang định ngăn cản, Lý Hỏa Vượng bỗng vung Tích Cốt Kiếm, trực tiếp chui vào trong khe nứt với tốc độ cực nhanh.

“Ầm!”

Một tiếng sấm rền, khiến Cao Trí Kiên đang ăn mỳ trong đại sảnh nhà trọ sợ giật mình.

Khi hắn bưng cái bát từ nhà họ đi ra, thì nhìn thấy bầu trời của hoàng cung Đại Lương mây đen vây kín, sấm chớp không ngừng giáng xuống.

“Hoàng cung Đại Lương xảy ra chuyện gì vậy?”

Dù hắn không hiểu gì, cũng có thể nhìn ra màu sắc của sấm chớp không bình thường.

Đúng lúc hắn nghĩ vậy, tiếng guốc ngựa không ngừng vang lên, một số binh lính với cờ quân lệnh trên lưng chạy điên cuồng trên

con phố rộng rãi, vừa chạy vừa gấp gáp gõ chiêng trong tay.

“Phủ Quốc sư có lệnh! Cấm đi lại trong Thượng Kinh thành, cấm đi lại trong Thượng Kinh thành, sau hai nén hương, ai vi phạm, chém!”

“Phủ Quốc sư có lệnh! Cấm đi lại trong Thượng Kinh thành, cấm đi lại Thượng Kinh thành, sau hai nén hương, ai vi phạm, chém!”

Lời của hắn khiến tất cả xôn xao, tất cả những người vừa nãy còn thảnh thơi dạo bước trên phố lập tức trở nên như con kiến trên nồi nóng.

Tất cả các hàng quán bên đường thậm chí cả sạp hàng cũng không thu dọn, chạy thục mạng về nhà.

Cao Trí Kiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bưng bát chạy về trong nhà trọ theo dòng người.

Hắn vừa đi vào, tiểu nhị quán trọ sợ hãi khóa chặt cửa, lấy bàn chặn lại, thì thầm to nhỏ với các khách trọ hoảng hốt bất an.

“Có chuyện gì vậy? Sao đang yên đang lành, giữa ban ngày lại cấm đi lại? Thanh Khâu đánh đến ư?”

“Không thể chứ, ta vừa nhìn thấy phía bên hoàng cung có sấm đánh, có phải bệ hạ đang làm pháp không?”

“Ầy, tên nhóc ngươi không muốn sống nữa à! Chuyện này mà cũng dám nói bừa!”

“Không sao, không sao, bệ hạ chúng ta không luận tội chỉ vì một lời nói.”

Dân chúng của Thượng Kinh Thành hành động rất nhanh, đừng nói hai nén hương, một nén hương còn chưa cháy hết, đã không thấy một bóng ma nào trên phố rồi.

Trong bầu không khí lo sợ bất an, Cao Trí Kiên lén nhìn ra ngoài qua lỗ nhỏ trên rèm cửa sổ.

“Phong tỏa lần này có liên quan đến Lý sư huynh không? Ta có nên

ra xem sao không?”

Nhưng lúc này Cao Trí Kiên hơi do dự, cứ tìm kiếm không đầu mối như vậy, e là chưa tìm được Lý sư huynh, thì mình đã gặp phải quan binh Đại Lương rồi.

Thượng Kinh thành cấm đi lại, sắc trời dần âm u, bên ngoài ngoại trừ một vài binh lính thỉnh thoảng tuần tra, thì Cao Trí Kiên không nhìn thấy thứ gì khác.

“Các vị các vị!”

Tiếng nói phía sau khiến Cao Trí Kiên nghi hoặc quay người lại, sau đó hắn nhìn thấy chưởng quầy của nhà trọ đứng lên bàn, tay trái cầm một chiếc đũa, gõ lên chiếc bát ở bên tay phải, nụ cười trên mặt tươi rói.

“Các vị khách quan! Xem ra tối nay các vị không về được rồi, đều phải ngủ lại ở nhà trọ này, nhưng nhà trọ này chỉ có ba phòng cao cấp, sáu phòng trung cấp, ha ha, nếu ta trực tiếp phân cho mọi người, sợ là mọi người không phục, hay là như này, người nào trả giá cao thì được, thế nào?”

“Ta không phải thừa nước đu.c thả câu, ai không giành được phòng, cũng có thể trải đệm dưới đất, nhà trọ này hàng tốt giá rẻ, trải đệm chỉ cần một trăm văn tiền!”

Lời này vừa được nói ra lập tức dẫn đến sự phẫn nộ của đám đông, thấy thì ra chỉ là chuyện nhỏ nhặt, Cao Trí Kiên lại quay người, tiếp tục nhìn ra con phố bên ngoài.

Lần này khi hắn quay lại nhìn con phố, lập tức đôi mắt mở to như mắt trâu, một tiểu cô nương xinh đẹp trẻ trung đi qua phố!

Cùng Lý sư huynh xông pha Nam Bắc, hắn cũng từng thấy không ít chuyện đời, nhưng trước nay hắn chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp như vậy.

“Bị cấm túc toàn thành, cô gái này ra ngoài một mình làm gì? Không sợ gặp phải binh lính của Đại Lương ư?”

Đúng lúc Cao Trí Kiên nghĩ như vậy, hắn nghe thấy cô gái bên ngoài đang lo lắng hét.

“Cha! Cha đang ở đâu? Cha đừng bỏ con!”

“Giọng nói này...sao quen tai thế nhỉ…”

Cao Trí Kiên vuốt cằm suy nghĩ.

Nếu nói trước đây mình từng cô gái này, thì cũng không thể nào, cô gái như vậy, mình từng gặp rồi thì không thể nào quên được mới đúng.

Đúng lúc tiếng gọi bên ngoài xa dần, Cao Trí Kiên bỗng há hốc miệng kinh ngạc hét a một tiếng, hắn nhớ giọng nói này là của ai! Đây là tà ma mà Lý huynh nuôi! Chính là người ngày ngày mặc áo tơi đó!

Chương 882: Xứng Đáng

“Nàng đang tìm cha? Vậy cha của nàng chẳng phải là Lý sư huynh ư?”

Nghĩ đến đây, Cao Trí Kiên lập tức đẩy chiếc bàn chặn trước cửa, hai tay nắm chặt khóa vặn thật mạnh, trực tiếp bẻ khóe vỡ tan tành.

Cao Trí Kiên cũng không để ý đến tiếng kêu kinh hãi của thực khách khác, xông vào con phố không bóng người đuổi theo Lý Tuế.

Trên con phố vắng vẻ, Lý Tuế chưa đi được bao xa, Cao Trí Kiên đã nhanh chóng đuổi theo được nàng.

“A! Là ngươi, ngươi gặp được cha ta chưa? Hắn cùng một ông già râu bạc tên là Quốc sư, cưỡi kiếm bỏ đi rồi, bỏ lại một mình ta.”

Tuy ở thôn Ngưu Tâm, Lý Tế chưa từng nói chuyện với Cao Trí Kiên, nhưng vẫn nhận ra hắn.

“Ngươi...ngươi...cha ngươi...là...là...là…”

Đúng lúc Cao Trí Kiên gấp đến toát hết mồ hôi, lắp bắp hỏi, ở góc rẽ phía xa xuất hiện mười mấy con ngựa cao to.

Khi nhìn thấy Cao Trí Kiên và Lý Tuế lại hiên ngang đứng trên phố, đám kỵ binh đá nhẹ bụng ngựa, phi về phía hai người.

Nhìn thấy cây đao giơ cao chảy máu đó, cơ bắp toàn thân Cao Trí Kiên căng chặt, kẹp Lý Tuế dưới nách quay người định bỏ chạy.

Tuy Cao Trí Kiên cao lớn sải bước chạy cũng nhanh, nhưng hắn đâu thể nào nhanh hơn ngựa, khoảng cách hai bên càng lúc càng gần.

Nghe thấy tiếng guốc ngựa phía sau càng lúc càng vang, Cao Trí Kiên biết chắc chắn mình không trốn được, lập tức quyết định, ném Lý Tuế sang một bên, nhanh chóng quay người hai tay dậm mạnh xuống đất.

Kỵ binh trên ngựa cũng không ngờ đối phương lại đột ngột làm vậy, còn chưa vung binh khí trong tay, ngựa còn đang phi chạy đã đụng thẳng vào Cao Trí Kiên.

Từ dưới cổ của Cao Trí Kiên, từng đường gân xanh như rễ cây lan rộng trên mặt.

“Ha!”

Cao Trí Kiên tức giận gầm một tiếng, đón lấy chiến mã xông đến, sau đó hai tay ôm lấy, ra tiếp một chiêu nhổ liễu trên ruộng, trực tiếp ném cả người và ngựa lên nóc nhà trước mặt.

Các kỵ binh khác xung quanh lập tức bị chấn hãi bởi sức lực của Cao Trí Kiên, bao vây từ xa, không dám lại gần nửa bước.

Một kỵ binh trong đó lấy ra một mảnh giấy dài trong lòng, giơ cao lên không trung. “Soạt, bốp!” một quả pháo hoa màu đỏ nổ trên bầu trời.

Lúc này trong mắt Cao Trí Kiên như bốc hỏa, hắn nhìn pháo hoa trên trời một cái, vội vàng kéo Lý Tuế chạy sang con phố khác.

“Chạy thôi!”

Nhưng Cao Trí Kiên còn chưa chạy được bao xa, một người đàn ông cao bảy tấc cầm hai cái chùy, hắn mặc giáp, vác một chùy trên vai, một chùi đập xuống đất cản đường đi của họ, hơn nữa vừa nhìn là nhận ra sát khí trên người Cao Trí Kiên.

“Kẻ nào cũng dám luyện công pháp binh gia hả? Mẹ kiếp, ngươi mà cũng xứng sao? Muốn chết hả!”

Nói xong, người này giơ chùy móc xông về phía Cao Trí Kiên.

Cao Trí Kiên muốn lùi lại, nhưng vốn không có chỗ để lùi, chỉ có thể nghênh chiến.

“Ong” một tiếng, một cái chùy đập đến, Cao Trí Kiên vừa giơ hai tay bắt lấy, ai ngờ, một chùy khác trong tay người đó đập mạnh lên trên:

“Lưu tinh cản nguyệt!”

Cao Trí Kiên bị sức mạnh lớn đẩy tiên tiếp lùi mấy bước, đợi hắn đứng vững lại, hai tay run lên, rách hoàn toàn, không ngửng chảy máu.

“Binh khí của ngươi đâu?”

Người đàn ông đó tỏ vẻ ngạo mạn nhìn Cao Trí Kiên.

Cao Trí Kiên lau máu vào quần:

“Để...để...để...ở nhà trọ!”

“Bành!” Cái chùy nặng gần trăm cân rơi xuống đất, đập gạch nền nứt lan xung quanh.

“Lên đi! Đừng nói Mã Võ ta ức hïếp ngươi!”

Người đàn ông đó xông về phía Cao Trí Kiên với hai nắm đấm.

Lý Tuế đứng ở giữa hai người, nhưng lại bị Cao Trí Kiên đẩy ra.

Hai người đập mạnh vào nhau, bắt đầu lao vào đấm đá nhau.

Rất hiển nhiên Mã Võ từng học quyền pháp, còn Cao Trí Kiên thì

không, chỉ lúc sau, Cao Trí Kiên bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Nhưng cho dù bị thương nặng đi nữa, Cao Trí Kiên cũng không hề kiệt sức.

Đúng lúc Cao Trí Kiên cho rằng mình sắp bị người khác đánh, dường như cơ thể của hắn như phản ứng theo bản năng, tự hành động.

Chân phải dẫm móc lên, khiến trọng tâm của Mã Vũ không vững, nhân lúc sở hở này, tay phải Cao Trí Kiên gập lại, cánh tay rắc chắn như sắt kề ở chỗ yết hầu của hắn.

Hai bên dừng lại, cùng chậm rãi lùi lại, tuy trông Cao Trí Kiên mặt mày sưng húp, còn Mã Võ không bị thương chút nào, nhưng hai người đều biết, vừa nãy Cao Trí Kiên đã thắng.

“Tốt! Đúng là nam tử hán, rất tốt! Ngươi có tư cách luyện công pháp binh gia!”

Mã Vũ gật đầu, quay người đi lấy binh khí của mình.

“Đang cấm đi lại, đừng chạy lung tung, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, gặp phải ta còn may, nếu ngươi gặp phải người khác, chưa chắc đã sống được.”

Cao Trí Kiên chặn Lý Tuế phía sau lưng, khẽ gật đầu:

“Cảm ơn.”

“Nhưng công pháp của ngươi không tốt bằng công pháp Mã gia chúng ta, nếu sau này muốn tòng quân, nhớ đến tìm Mã gia chúng ta, ta giữ một suất cho ngươi!”

Nói xong, Mã Võ vác chùy quay người bỏ đi.

Thấy Mã Võ đi, kỵ binh theo phía sau cũng quay người bỏ đi, lúc sau, con phố lạnh lẽo chỉ còn lại hai người Cao Trí Kiên và Lý Tuế.

Cao Trí Kiên nhìn trái nhìn phải, khẽ thở nhẹ nhõm, kéo Lý Tuế đi về phía nhà trọ.

Chương 883: Từ Bỏ

Lý Hỏa Vượng cầm miếng khoai tây vàng óng ánh trước mặt, đặt trước mặt ngắm kỹ, lát khoai tây rắc muối mịn vàng óng dưới ánh ban mai.

Hắn ngắm một lúc xong, cầm lát khoai tây quệt vào trong tương cà, rồi bỏ vào miệng, lập tức vị chua, mặn, giòn thơm tràn ngập trong miệng.

Sau đó Lý Hỏa Vượng dùng hai tay cầm coca lạnh uống mấy ngụm, rồi cầm Hamburger cắn mạnh một cái, phô mai màu trắng sữa nhỏ ra từ khóe miệng hắn, rơi lên áo bệnh nhân sọc trắng xanh.

“Con trai, ăn từ từ thôi, không đủ thì mẹ mua thêm cho con.”

Tôn Hiểu Cầm dùng ngón tay lau phô mai trên áo, bỏ vào miệng mình.

Sau khi xoa nhẹ lên sau đầu con trai mình, Tôn Hiểu Cầm lùi lại mấy bước, đến bên cạnh Dịch Đông Lai cầm bệnh án ghi chép.

“Bác sĩ à, con trai ta bỗng nhiên ăn ngon miệng như này, cũng không nói linh tinh, có phải nó sắp khỏi bệnh rồi không?”

Dịch Đông Lai nhìn Lý Hỏa Vượng ăn như hổ đói, cau chặt mày lắc đầu:

“Chị Tôn, ngươi ra ngoài trước đi, ta cần quan sát thêm.”

“Ầy! Vậy ta đi nhé, ngươi nhất định phải quan sát cho kỹ, nếu ngươi có thể chữa khỏi bệnh cho con trai ta, bảo ta quỳ tặng ngươi cờ thi đua cũng được!”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Dịch Đông Lai chậm rãi bước đến trước giường bệnh của Lý Hỏa Vượng, kéo ghế đẩu đến ngồi xuống, hỏi như hỏi chuyện thường ngày:

“Ngươi làm sao vậy? Ở bên đó chịu đả kích gì sao?”

Lý Hỏa Vượng không để ý hắn, sau khi ăn hết đồ ăn trên đĩa, cầm

máy chơi game cầm tay đang ấn tạm dừng, bắt đầu chơi tiếp. Dáng vẻ tập trung chú ý đó dường như hoàn toàn đang chìm vào trong game.

“Gia Cát Uyên chết rồi à?”

“Phập!”

Chiếc máy game phát ra nhạc nền bị đập lên tường, lập tức vỡ tan.

Lúc này cơ thể Lý Hỏa Vượng trên người đã hoàn toàn bò trên người Dịch Đông Lai, hai tay giật tay áo của hắn, khàn giọng hét lớn:

“Mẹ kiếp ngươi muốn chết à! Bộ răng của ta cũng có thể cắn đứt huyết quản trên cổ ngươi!”

Dịch Đông Lai giơ tay phải ra sau, ngăn hai quản giáo xông đến.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi là đứa trẻ ngoan, ngươi sẽ không làm việc như như vậy.”

“Ngoan cái đầu ngươi!”

Lý Hỏa Vượng ngửa đầu đập mạnh vào đầu của hắn.

Sờ cái mũi chảy máu, Dịch Đông Lai không chịu thua rút tờ giấy ăn từ trong túi, vo tròn nhét vào mũi.

Lúc này tiếng tức giận gào thét của Lý Hỏa Vượng không ngừng vang vọng trong phòng bệnh.

“Ngươi biết không, ta thực sự chịu đủ rồi, ta thực sự không chịu nổi nữa! Tại sao cứ phải là ta? Tại sao chỉ có ta sống khổ như này!”

“Ta cũng là con người! Ta không phải làm bằng sắt! Ở bên kia, chưa từng có chuyện tốt đẹp xảy ra với ta! Hết lần này đến lần khác, ta thực sự mệt mỏi! Ta chịu đủ rồi!”

Lý Hỏa Vượng loạng choạng chống vào tường, đi đến bên cửa sổ.

“Ta cũng không về thế giới hỗn loạn tuyệt vọng đó nữa, không bao giờ! Đó đều là giả! Tất cả kẻ điên đó đều là giả! Chỉ là ta bị bệnh ảo giác thôi! Chết thì chết!”

“Dịch Đông Lai! Ngươi khai chứng minh cho ta đi! Ta khỏi bệnh rồi! Ta muốn về đi học! Ta phải đi tìm Dương Na!”

Nhưng Dịch Đông Lai đẩy kính mắt của mình, khẽ khắc đầu:

“Không, Lý Hỏa Vượng, không được trốn chạy, ngươi phải quay về, long mạch của Đại Lương vẫn chưa được tiếp nối, việc này liên quan đến rất nhiều mạng người Đại Tề.”

Lý Hỏa Vượng chạm rãi quay người, nhìn chằm chằm bác sĩ chính của mình.

“Ngươi bị thần kinh à!”

Dịch Đông Lai đến bên cạnh hắn, nhìn những bệnh nhân khác đang đi dạo bên ngoài.

“Hỏa Vượng, ngươi biết không? Thực ra có một số bệnh tâm lý cũng có liên quan rất lớn đến việc không dám đối diện, bất kể ngươi trốn chạy cái gì thì cũng vô ích, ngươi buộc phải dũng cảm đối diện.”

“Ha...đối diện, nói rất khéo!”

Đôi mắt Lý Hỏa Vượng đỏ bừng, tay phải nắm chặt ngực của mình, giọng run run nói:

“Ngươi vốn không biết ta đã trải qua những gì, đặt ngươi vào vị trí của ta, xem ngươi có nói khéo được thế không!”

“Vậy Bạch Linh Miểu thì sao? Hiện giờ nàng sống chết còn chưa biết, ngươi cũng không quan tâm sao? Còn có Lý Tuế, chẳng phải ngươi nói nàng là con gái của ngươi sao? Ngươi xem mẹ của ngươi đối với người thế nào, ngươi lại xem ngươi đối xử với Lý Tuế thế nào.”

Nghe thấy lời này, ngũ quan của Lý Hỏa Vương dần méo nó, hai tay nắm chặt lan can, dùng hết sức đập đầu lên trên đó.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi bình tĩnh, bình tĩnh lại!”

Dịch Đông Lai và quản giáo phải rất vất vả mới nhét được Lý Hỏa Vượng với cái trán chảy máu vào trong chiếc áo buộc chặt, trói về bên giường, tiêm một mũi an thần.

Lau mồ hôi lấm tấm trên trán, Dịch Đông Lai nói với Lý Hỏa Vượng:

“Đừng nhụt chí, tám chín phần mười đời người luôn không như ý, nhưng sự việc đã xảy ra, chúng ta luôn có cách vượt qua.”

“Nếu ở bên đó gặp khó khăn gì, không biết làm thế nào, ta có thể giúp ngươi, nếu ta không hiểu, ta cũng có thể lên mạng tìm kiếm giúp ngươi.”

Đầu óc Lý Hỏa Vượng ong ong, chậm chạp nhìn Dịch Đông Lai, ngập ngừng nói:

“Đây là cách mà trước đây ngươi nói ư? Đứng trên góc độ của ta để suy nghĩ? Ngươi thực sự cảm thấy có ích sao?”

Dịch Đông Lai không trả lời Lý Hỏa Vượng, mà cầm ống tiêm đến, tiêm một loại thuốc nào đó vào tĩnh mạch của Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi có áp lực tinh thần quá lớn, đã hai ngày không ngủ rồi, ngủ một giấc đi.”

Cùng với loại thuốc băng lạnh tiêm vào trong huyết dịch, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trước mặt tối sầm, dần mất đi ý thức.

Chương 884: Nhân Sâm

Khi Lý Hỏa Vượng tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một cái giếng, miệng đắng đắng, không biết đã ăn cái gì.

Xã hội hiện đại không thể nào có giếng, Lý Hỏa Vượng biết mình đã quay lại, nhưng hắn không đứng dậy, mà ngẩn người nhìn khoảng màu trắng trên đỉnh đầu.

Mình đã quay lại, tất cả những việc không muốn đối diện lại quay lại.

Lý Hỏa Vượng nhìn những ảo giác khác, Bành Long Đằng, hòa thượng, Hồng Trung Tọa Vong Đạo, Thu Cật Bão, Kim Sơn Hoa, tất cả đều có mặt, chỉ thiếu duy nhất Gia Cát Uyên.

“Ngươi là Nhĩ Cửu đúng không? Thật kỳ lạ, ngũ hành của ngươi, hỏa và kim đều có, nhưng tại sao không thấy tam hành còn lại?”

“Sau này còn gặp lại, Nhĩ Cửu, tiểu sinh Gia Cát Uyên, nếu gặp phải rắc rối không giải quyết được, nhớ đến Hạnh Đảo ở Tây Hải tìm tiểu sinh, tuy ta năng lực có hạn, nhưng có thể giúp, tiểu sinh sẽ cố hết sức giúp.”

“Con người biết nhau, quý ở biết lòng! Trên đời đâu có nhiều tại sao như vậy! Tiểu sinh muốn làm thì làm! Kỵ Ti Mệnh hiển thế!”

“Vì ta muốn cứu Đại Tề!”

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu, gạt nước mắt, hắn đưa tay kéo dây thừng, vất vả trèo ra khỏi giếng.

Hắn rất muốn mắng Gia Cát Uyên, thậm chí muốn đánh hắn một trận thật đau, muốn phát tiết ra toàn bộ sự bất mãn với Gia Cát Uyên.

Nhưng bây giờ lại không làm được, vì hắn chết rồi, chết rồi chính là chết rồi.

Khi đi ra khỏi giếng, Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngây ngẩn cả người, sao trời lại tối đen rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì thấy mặt trời ở Đại Tề không hoàn chỉnh nữa, mặt trời trước đó bị ăn mòn bởi đường màu đen bây giờ đại khái chỉ còn lại những đường ranh.

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được tầm mắt từ phía xa, miệng hắn bất giác mở ra, bắt đầu phát ra tiếng ho khan, hơn nữa còn thay đổi giọng điệu:

“Vu Nhi Thần!”

Lý Hỏa Vượng cả người đang căng thẳng rút thanh Cốt Kiếm ra dùng sức vung mạnh, rồi nhanh chóng chui vào bên trong khe nứt. Khi lần nữa quay trở về Đại Lương, lúc này Lý Hỏa Vượng mới có thời gian đưa cái cằm bị trật khớp của mình về vị trí cũ.

Cả người Lý Hỏa Vượng toát mồ hôi lạnh, lúc này hắn vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, thiên tai ở Đại Tề lại sắp bắt đầu rồi.

Trận thiên tai lần trước kéo dài lâu như vậy, Lý Hỏa Vượng không biết trận thiên của lần này liệu có giết sạch toàn bộ những người may mắn còn sống sót hay không.

Lý Hỏa Vượng nhớ lại những chuyện mà Gia Cát Uyên đã nói với mình, hắn thở dài một hơi rồi nắm chặt nắm đấm nện lên thân cây trước mặt.

Ngay sau đó, hắn xoay người đi về vị trí ban đầu mà mình đã ném tiểu hoàng đế Đại Tề, hắn muốn tìm vị tiểu hoàng đế kia!

Lý Hỏa Vượng cưỡi ngựa quay lại vị trí khe nứt đã cắt ra trước đó với tốc độ nhanh nhất. Lần trước hắn chỉ thuận tiện hỏi Lý Tuế một câu, cũng không quá để ý.

Nhưng mà lần này, Lý Hỏa Vượng lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trong rừng cây, không bỏ sót một dấu vết nào.

Nhưng điều khiến hắn vô cùng ngạc nhiên là với giác quan nhạy

bén như vậy của mình mà hắn vẫn không tìm ra được gì.

"Không phải như vậy chứ, hoàng đế Đại Tề kia rõ ràng bị ta đâm xuyên chảy máu nhiều như vậy. Cho dù bị dã thú tha đi, cũng không thể không để lại vết máu chứ."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm của mình, những dấu chân nông đã khiến hắn chấn động.

Đại Tề có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào, mình không có thời gian để trì hoãn nữa, vì vậy Lý Hỏa Vượng dọc theo dấu chân kia nhanh chóng đi lên phía trước.

Trong việc dùng cảm giác nhạy bén của mình để lần theo dấu vết thì Lý Hỏa Vượng là một cao thủ. Khi dấu chân càng ngày càng rõ ràng, tay của Lý Hỏa Vượng đã nắm chặt lấy chuôi kiếm rồi.

Chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã thấy một bóng người co ro trong bụi cây, nhìn thấy mái tóc bạc phơ trên đầu, hẳn là một ông lão.

Lúc này ông ta trốn ở đó bất động như một pho tượng. Hành động của ông ta cổ quái như vậy khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng sinh ra cảnh giác.

Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm Đồng Tiền ra rồi dùng sức vung mạnh về phía bên kia, đồng tiền lập tức dài ra cắt cứt mái tóc của ông lão kia.

“Ôi chao, mẹ ơi!”

Cơ thể ông lão run cầm cập, lập tức ngã nhào trên đất.

“Người sống?”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm bước nhanh về phía trước. Hắn phát hiện người này không phải là tà ma kỳ lạ gì mà chỉ là một ông lão bình thượng bị dọa sợ tè ra quần.

“Đại tiên tha mạng, Đại tiên tha mạng!”

Ông lão kia cũng không nhìn tướng mạo của Lý Hỏa Vượng, ông ta

nằm trên mặt đất không ngừng dập đầu với Lý Hỏa Vượng.

“Đứng lên!”

Thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng đè lên vai ông ta:

"Ta hỏi ngươi, hôm nay ngươi có nhặt được đứa bé nào không?”

"Cái gì? Đứa bé? Ta vào rừng tìm nhân sâm! Sao mà thấy đứa bé gì!"

"Nhân sâm? Nhân sâm gì?"

Nhìn thấy người nọ há miệng run rẩy chỉ tay về phía trước, Lý Hỏa Vượng tiến lên vài bước rồi nhìn xuyên qua bụi cây vào bên trong, nhưng hắn không phát hiện ra nhân sâm nào mà chỉ thấy một cái hố nhỏ và một số dây màu đỏ buộc lục lạc.

"Nhân sâm đâu?"

"Cái này...nhân sâm không phải bị ngươi dọa chạy rồi sao. Ta đã ngồi ở đây nửa năm rồi, nếu mà bắt được cái này rồi đem vào thành bán...”

"Cái gì mà rắc rối vậy, ta hỏi ngươi, ngươi có quen thuộc gần đây không?"

“Ừm ừm ừm!”

Ông lão kia liều mạng gật gật đầu tựa như nếu gật đầu chậm thì kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng sẽ chém xuống vậy.

Chương 885: Sai Lệch Thời Gian

"Gần đây ngoài ngươi ra còn có ai tới đây không?"

"Cái này thì ta không biết, nhưng mà cũng chỉ có những người trong thôn ta đến chỗ này thôi.”

"Chẳng lẽ người trong thôn này nhặt hoàng đế Đại Tề đi rồi?”

Lý Hỏa Vượng nhớ lại tiểu hoàng đế Đại Tề chỉ lớn chừng bàn tay, làn da gần như là trong suốt, nhìn thế nào thì cũng không giống như tự mình hắn rời đi.

"Đi! Đưa ta về làng của ngươi!"

Ông lão dĩ nhiên không thể từ chối được. Ông ta dẫn theo Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi khu rừng.

Nhưng mà càng đi thì Lý Hỏa Vượng lại càng cảm thấy quen thuộc. Hình như thôn này là nơi mà lần trước mình dùng ngọc bội để đổi lấy ngựa.

Khi vừa đi đến đầu làng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một đứa trẻ mới mười một, mười hai tuổi, đang bị lột sạch quần áo treo trên cây liễu. Đứa bé bị cành liễu quất cho cả người toàn là đường lằn đỏ sưng lên, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, kêu khóc om sòm trông vô cùng đáng thương.

Một số dân làng xếp thành vòng tròn, đưa tay chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong, không có ý định ngăn cản.

"Ôi chao! Đó là cháu trai của ta! Chuyện này là thế nào?"

Ông lão bên cạnh Lý Hỏa Vượng lập tức hoảng hồn, vội vàng chạy nhanh tới, vươn tay ngăn cản trước mặt tên râu quai nón đang đánh người:

"Con à! Ngươi điên rồi! Ngươi muốn đánh chết con ruột của mình à!"

"Lão tử hận không thể trực tiếp đánh chết hắn đây! Ngươi biết thằng chó này làm cái gì không? Ba ngày trước nó đi ị vào trong giếng nhà mình đó!"

“Cái gì!?”

Ông lão giật lấy cành liễu từ trong tay râu quai nón kia, quất lên người cháu trai mình như con quay vậy.

Lý Hỏa Vượng nhìn những người đang xem kịch xung quanh, sau khi suy nghĩ một hồi, hắn trực tiếp nhảy hai ba bước lên trên cây

liễu:

“Các vị! Trước đây không lâu tỷ ta sinh non! Vốn định chôn xa một chút cho nên liền chôn ở trong rừng phía đông! Nhưng mà Dương Bán Tiên lại nói cháu trai của ta còn sống!”

"Cho nên tỷ của ta phái ta tới tìm cháu trai nhỏ kia. Nếu như ai có thể giúp ta tìm được cháu trai thì ta sẽ tặng cho người đó mười lượng vàng để bày tỏ lòng biết ơn!”

Lời nói của Lý Hỏa Vượng ngay lập tức khiến những người đang xem kịch xung quanh bùng nổ, thậm chí ông lão kia cũng không quan tâm đến việc đánh cháu mình nữa mà bắt đầu thì thầm to nhỏ với con trai của mình.

Ánh mắt của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng chuyển động, quan sát những thần thái nhỏ bé của mọi người, còn có thể nhìn thấy được thập tình bát khổ trên người bọn họ.

Lý Hỏa Vượng không có ý định dựa vào việc treo giải thưởng để tìm hoàng đế Đại Tề mà là dựa vào phép thần thông Tọa Vong Đạo của mình.

Những người này đều là bách tính bình thường, nếu như lúc này một người trong số bọn họ tìm được hoàng đế Đại Tề, thì nét mặt nhất định sẽ trở nên khác thường.

Nhưng điều Lý Hỏa Vượng thất vọng là sau khi nhìn xung quanh một vòng, hắn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào. Xem ra những người này không tìm thấy hoàng đế Đại Tề rồi.

"Này, ném trẻ con vào trong rừng cây, e là sớm đã bị chó sói tha đi rồi.”

"Đúng vậy, cái này thì làm sao mà tìm được chứ.”

"Vị đạo nhân này còn rất có tình người, cũng đã xuất gia rồi mà vẫn quan tâm đến người nhà của mình.”

"Này! Không phải người này là cái người đã trộm mất ngựa của nhà Tống viên ngoại sao? Nghe nói cũng là một đạo sĩ áo đỏ.”

Nghe bọn họ nói vậy, sự thất vọng trên mặt Lý Hỏa Vượng càng thêm rõ ràng, dường như người ở đây chưa từng nhìn thấy hoàng đế Đại Tề.

"Này~ nói không chừng là được một người có lòng tốt nào đó nhặt đi rồi. Có một số người á, cầu con trai cầu không được, có người có con trai rồi còn vứt đi, như chuyện hơn ba mươi năm trước đó..."

Khi nghe thấy một ông già đang hút thuốc lào trong đám đông bắt đầu lải nhải lại những lời nói lặp đi lặp lại không biết đã nói bao nhiêu lần, những người xung quanh nhao nhao né tránh.

"Tại sao không ai nghe? Đó là vào đêm giao thừa cách đây hơn ba mươi năm, lão Nghiêm Đầu ở phía đầu đông của thôn thực sự nhặt được một đứa bé máu me nhầy nhụa giống như con khỉ lột da vậy, l*иg ngực kia còn mở phanh ra này. Lúc ấy à, mấy người chúng ta đều khuyên lão Nghiêm Đầu tìm một chỗ nào đó chôn đi, ngộ nhỡ chết rồi lại biến thành quỷ dính lên người ngươi, kết quả..."

Nghe được lời nói của ông lão, Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm. Ba mươi năm trước? Làm sao có thể chứ?

Lúc đầu Lý Hỏa Vượng cũng không tin, nhưng đối phương thế mà lại biết l*иg ngực của tiểu hoàng đế Đại Tề có vết thương, nên hắn không thể không tin được, nếu không thì cũng quá trùng hợp rồi.

Ba mươi năm trước có một bé trai sơ sinh trúng kiếm ở ngực, ba mươi năm sau lại có một bé trai sơ sinh? Chuyện này nghĩ thế nào cũng không có khả năng được.

Dù là như vậy thì cũng chỉ có một kết quả, chính là tiểu hoàng đế Đại Tề vốn dĩ bị mình đưa đến Đại Lương nhưng không biết vì lý do nào mà lại bị đưa đến ba mươi năm trước rồi!

"Nhưng mà...tại sao? Tại sao lại có xuất hiện biến cố này? Du hành về quá khứ, đây thực sự là chuyện mà người bình thường có thể làm sao?"

"Chờ đã..."

Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ lại cảnh đánh nhau của mình với vị tiểu hoàng đế kia, lúc trước không chỉ có hai người họ ở đó mà Hư Niên bạn tốt của Gia Cát Uyên cũng ở đó.

Năng lực của nàng rất kỳ lạ, có thể hút đi tuổi thọ của người khác.

Chương 886: Thân Phận

Nếu như nghĩ ngược lại thì sao? Nếu như nàng không phải hút tuổi thọ của người khác, mà là thay đổi thời gian của người khác thì sao?

Lý Hỏa Vượng nhớ lại thời điểm khi bản thân giao chiến với nàng, sự thay đổi của bản thân cùng với tiểu hoàng đế Đại Tề năm sáu tuổi biến trở lại dáng vẻ khi ở trong bụng.

“Là những tàn ảnh màu đỏ của Hư Niên!”

Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ đến vấn đề này.

Thời điểm mình đưa tiểu hoàng đế Đại Tề đến Đại Lương thông qua khe nứt được hoàn thành bên trong những tàn ảnh màu đỏ kia của Hư Niên.

Lý Hỏa Vượng khó có thể tin được trực tiếp từ trên cây liễu nhảy tới trước mặt ông ta, vươn tay túm lấy cổ áo của ông ta:

“Ngực của đứa bé kia thật sự có vết thương?! Hơn ba mươi năm trước ngươi thật sự không có nhớ nhầm chứ?”

Nếu giả thiết này là đúng, vậy cũng có nghĩa là tiểu hoàng đế Đại Tề đã được đưa đến Đại Lương của ba mươi năm trước, bây giờ hắn đã trưởng thành rồi!

Thấy Lý Hỏa Vượng tự nguyện lắng nghe mình kể chuyện, ông lão kia gật đầu lia lịa, nói càng hăng hơn:

"Đúng vậy, ta ở bên cạnh, ta có thể thấy rất rõ."

"Vốn dĩ lão Nghiêm đầu đã bị chúng ta thuyết phục rồi cũng sắp đi

thả lại vào trong rừng. Kết quả vợ của lão Nghiêm Đầu không sinh được con giống như bị điên vậy, bế đứa bé kia nhất quyết không chịu buông tay."

"Sau này, họ dùng cơm cháo cho đứa bé ăn rồi đắp thuốc cho đứa bé, ngươi đoán xem kết quả như thế nào? Ôi! Thật đúng là bị họ chơi đùa sống rồi! Ngươi nói chuyện này có tà môn không? Cái lỗ lớn như vậy còn có thể sống, người trong thôn đều có rằng đó là một con quái vật."

"Vốn dĩ nó còn sống là chuyện tốt, hai vợ chồng lẻ loi hiu quạnh kia cũng có người dưỡng lão, ngươi đoán kết quả thế nào?"

"Đừng nói nhảm nữa! Nói mau lên!"

Lý Hỏa Vượng lòng như lửa đốt không có tâm tư phụ họa theo ông ta.

Đúng lúc này, một người phụ nhân ôm một đứa trẻ đi ngang qua hai người họ, thuận miệng góp chuyện:

"Kết quả là một kẻ ngốc, đã nói bao nhiêu lần rồi cũng không chán sao."

"Đi đi đi! Cần ngươi chen miệng vào à! Người ta có hỏi ngươi không?"

Ông lão kia đuổi người phụ nhân kia đi rồi nói tiếp:

"Chúng ta nói đến đâu rồi, đúng, ngươi đoán xem như thế nào? Kết quả là một kẻ ngốc! Miệng méo mắt lác thì không nói, ngay cả đầu óc cũng như bị thiếu mất dây thần kinh vậy, căn bản không nhớ được chuyện gì! Ba tuổi đi đường còn bị té ngã, sáu tuổi còn không biết nói chuyện."

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, nhưng không thấy có kẻ ngốc nào trong đám người này, vội hỏi:

"Người này bây giờ đang ở đâu?"

"Ngươi vội cái gì, ta còn chưa nói đến đó đâu. Sau này tên ngốc kia dần dần trưởng thành, càng nhiều tuổi thì càng bớt ngốc đi, ít nhất

thì cũng có thể nhận ra người.”

"Nhưng ngươi đoán xem, bỗng nhiên có một ngày, tên ngốc này không biết có chuyện gì mà kêu to chạy vào trong rừng rồi không trở lại nữa. Ngươi nói chuyện ồn ào này."

Ông lão vỗ đùi tiếc nuối, trong mắt dâng lên một tia sợ hãi.

“Không đúng.”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào thập tình bát khổ trên người ông lão này. Trước đó những lời mà ông lão nói đều là thật lòng nhưng vừa nãy ông ta đã nói dối! Hoàng đế Đại Tề không có hét lớn xông vào trong rừng! Trong đó nhất định có chuyện mờ ám!

Đầu óc Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đảo mấy vòng, hắn đến gần ông lão kia thấp giọng nói:

"Đa tạ lão trượng. Mặc dù không thể đưa hết mười lượng vàng này cho ngươi nhưng ta vẫn phải đưa một lượng vàng cho ngươi làm quà cảm ơn. Ngươi đi theo ta nhận tiền thưởng.”

Vừa nghe thấy lời này, ông lão đột nhiên tỉnh táo lại, nói một chút chuyện cũ năm xưa lại được nhận tiền, thật là hiếm lạ.

"Vàng quý giá, dĩ nhiên tại hạ không thể mang theo bên người được, mời đi theo ta.”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng liền đưa ông lão đi ra khỏi thôn. Nhưng khi vừa đi vào một con hẻm, hắn đã trực tiếp vươn tay kéo ông ta kéo rồi dùng dao cắt ra một khe nứt mang người này chui vào bên trong.

Vừa đến Đại Tề, mọi thứ trong bóng tối lập tức khiến cho ông ta hoảng hồn, tay chân luống cuống không biết nên làm gì mới phải.

Lý Hỏa Vượng căn bản không có ý định giả vờ với ông ta, thanh kiếm Tử Tuệ trong tay đã đặt trên cổ ông lão, trực tiếp thô lỗ uy hiếp:

"Vừa nãy ngươi lừa ta! Nói mau! Rốt cuộc ngươi đang che giấu cái gì!”

Hoàn cảnh xung quanh sớm dọa cho ông lão sợ mất hồn mất vía rồi. Ông ta lập tức nói toàn bộ những gì mình biết ra giống như đổ đậu vậy.

"Không...không liên quan gì đến ta! Là vị tiên nhân kia bắt đồ ngốc kia đi! Trước đó ta không dám nói ra! Ta sợ vị chân nhân kia tìm ta gây rắc rối."

Câu trả lời của đối phương càng khiến lông mày của Lý Hỏa Vượng nhíu chặt hơn:

"Tiên nhân? Rốt cuộc ai đã phát hiện ra thân phận của hoàng đế Đại Tề?"

"Tiên nhân kia trông như thế nào?"

Lý Hỏa Vượng vội vàng truy hỏi.

"Ách...vị tiên nhân đó biết bay. Nhìn từ bề ngoài thì hắn là một người đàn ông còn là một người bị bệnh chốc đầu."

Lại tử đầu? Con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co rụt lại, trong đầu hiện lên một ý nghĩ không khó tin, hắn trực tiếp chất vấn ông lão:

"Có phải trên người lại tử đầu kia mặc quần áo lôi thôi lếch thếch, miệng còn là một cái bao thiên?"

"Đúng đúng đúng!"

Nghe Lý Hỏa Vượng miêu tả như vậy, ông lão trực tiếp gật đầu.

Chương 887: Nhà

Lúc này Lý Hỏa Vượng chợt hiểu ra, vị tiên nhân kia chính là sư phụ đã chết của hắn Đan Dương Tử!

Trong Thanh Phong Quán hắn không bắt quá nhiều kẻ ngốc bởi vì nếu quá ngốc thì cần có người chăm sóc. Chỉ có một người phù hợp với miêu tả của ông lão kia đó chính là Cao Chí Kiên!

Sau khi có được câu trả lời, càng nghĩ Lý Hỏa Vượng càng thấy

Cao Chí Kiên cổ quái. Trên đường đi có mấy lần hắn đã chết chắc rồi, kết quả hết lần này đến lần khác hắn đều sống sót.

Còn có vàng mà trước đó hắn ấp a ấp úng nói với mình, tất cả đều xác nhận rằng tiểu hoàng đế của Đại Tề chính là Cao Chí Kiên!

Sự biến hóa này là điều mà Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ nghĩ đến, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi vị tiểu hoàng đế Đại Tề kia lại chính là người vẫn luôn ở bên cạnh mình từ những lúc đầu

Mặc dù cảm thấy rất kinh ngạc nhưng dù Cao Chí Kiên là hoàng đế Đại Tề thì hắn vẫn phải nhanh chóng tìm được Cao Chí Kiên. Đại Tề lại nghênh đón thiên tai lần nữa, nếu còn kéo dài thêm thì người chết sẽ càng nhiều hơn.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghĩ thông suốt mọi chuyện, lúc này hắn liền dẫn theo ông lão kia quay trở lại Đại Lương, chuẩn bị lên ngựa đi đến thôn Ngưu Tâm.

"Con trai~há miệng ra, ăn canh trứng gà, ầy, ngoan quá."

Thu Cật Bão đang đút con trai ăn ở bên trái khiến cho Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhớ ra hình như bản thân đã quên mất cái gì rồi.

“Cha, ngươi ở đây sao?”

Lý Tuế đẩy cánh cửa của một kho củi phủ đầy tro bụi ra, trên mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

Nàng định đi sang phòng bên cạnh tìm, nhưng lại bị Cao Chí Kiên chặn lại:

"Đừng...đừng...đừng...đừng tìm...tìm như...vậy!"

Lý Tuế nhăn mũi, có chút bất mãn nói:

"Ngươi nói chuyện chậm thật đấy, ta có thể chui vào trong cơ thể ngươi nghe ngươi nói chuyện không?"

Cao Chí Kiên lắc đầu nguầy nguậy, lôi kéo Lý Tuế đi vào trong

thành Thượng Kinh đã được dỡ bỏ lệnh cấm.

Mặc dù bây giờ con gái của Lý sư huynh đã trông giống con người, nhưng nàng không phải con người. Thứ này ở lâu trong Thượng Kinh quả thật không quá an toàn, vẫn nên đem nàng về thôn Ngưu Tâm trước rồi nói sau.

Còn Lý sư huynh, vậy chỉ có thể đưa nàng về trước rồi lại nghĩ cách sau.

Thành thật mà nói, lúc này Cao Chí Kiên có chút chán nản. Hắn vốn cho rằng thân phận của mình rất lớn, có thể giúp Lý sư huynh phát huy được tác dụng, kết quả bản thân lại chẳng là cái thá gì cả.

Cao Chí Kiên dắt xe ngựa của mình ra rồi đưa Lý Tuế lên xe ngựa, chạy về phía cổng thành. Thời điểm trong đầu hắn còn đang suy nghĩ những chuyện kia thì một bóng người quen thuộc chợt xuất hiện chặn lại đường đi của hắn.

“Cha!”

Lý Tuế vô cùng kích động nhảy ra khỏi xe ngựa, nàng giang rộng hai tay ra nhào lên người Lý Hỏa Vượng, không ngừng dụi đầu vào trong ngực hắn.

Lý Hỏa Vượng khẽ vuốt ve mái tóc của Lý Tuế, nhẹ giọng an ủi:

"Xin lỗi, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện quá, không kịp thời đi tìm ngươi."

Lý Tuế ngẩng đầu lên khỏi l*ид ngực của Lý Hỏa Vượng, nở một nụ cười thật tươi với hắn:

"Cha, sao ngươi lại tìm được ta vậy?"

"Ta đi theo quẻ tượng tìm tới đây. Lần sau nếu gặp những chuyện như này thì đứng có đi khắp nơi tìm lung tung, nhớ kỹ phải về nhà trước biết không?”

"Cha, nhà ở đâu?"

"Nhà ở thôn Ngưu Tâm, thôn Ngưu Tâm chính là nhà của chúng ta."

Sau khi ôm Lý Tuế dỗ dành một hồi lâu, hắn liền nhìn Cao Chí Kiên ở trước mặt. Hắn không cần đi tìm, tên to con này lại đến tìm hắn, thật là đúng lúc.

Cao Chí Kiên một tay dắt theo ngựa đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, dùng sức vỗ mạnh lên ngực, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi như hoa, ngay sau đó hắn lại lắp bắp bắt đầu hỏi Bạch Linh Miểu đi đâu rồi.

"Đầu tử chết rồi, tạm thời nàng sẽ không có chuyện gì. Chờ giải quyết xong chuyện của nàng thì ta lập tức sẽ đi tìm Bạch Linh Miểu."

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Cao Chí Kiên đi vào một quán trọ, đặt một gian phòng tốt nhất.

Đối mặt với sư huynh đệ của mình, Lý Hỏa Vượng không định giấu giếm điều gì cả. Lý Hỏa Vượng nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn tiền căn hậu quả cho hắn ta nghe, thậm chí bao gồm cả phương thức luyện cổ kéo dài cổ quái của hoàng gia.

Trước sự thay đổi thân phận đột ngột của mình, Cao Chí Kiên thật sự bị khiếp sợ. Thế mà còn có một thế giới khác, bản thân mình không phải là hoàng đế bên này mà là hoàng đế của thế giới bên kia?

Mà bản thân mình lại sắp trở thành hoàng đế, lấy sức của một người để cứu vớt cả hai thế giới.

Hai tay Cao Chí Kiên có chút run rẩy vén quần áo của mình lên, có thể thấy rõ ràng trên ngực của hắn có vết thương do kiếm của Lý Hỏa Vượng lúc trước gây ra.

Mặc dù câu chuyện trong miệng của Lý sư huynh vô cùng ly kỳ, nhưng hắn không phát điên, những gì hắn nói đều là sự thật, trong đầu Cao Chí Kiên hiện lên ký ức về việc Lý sư huynh giết mình.

Cạch một tiếng. Một khối ngọc bội hình tròn bị Lý Hỏa Vượng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt hắn. Đó là khối ngọc bội trước đó hắn

dùng để đổi ngựa, bây giờ đã đổi lại rồi.

“Ta không biết điều này đối với ngươi là tốt hay là xấu, nhưng đây là thân phận của ngươi.”

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng mang theo một chút phiền muộn nói.

Chương 888: Đăng Cơ

Có thể làm hoàng đế thống trị thiên hạ, nếu như đổi thành người khác e rằng sẽ không trực tiếp đồng ý, nhưng hắn ở Thượng Kinh lâu như vậy, những chuyện chó má xúi quẩy của hoàng gia hắn đã thấy qua rồi.

Nói khó nghe một chút, bây giờ hắn đang đẩy huynh đệ của mình vào trong đống lửa. Nhưng không còn cách nào khác, đây là cách duy nhất để cứu Đại Lương...còn có Đại Tề mà Gia Cát Uyên muốn cứu.

Cao Chí Kiên nhìn khối ngọc bội kia thêm nửa canh giờ, sau đó hắn vươn bàn tay to ra, cầm khối ngọc bội vào trong lòng bàn tay:

"Lý...Lý...Lý sư huynh! Có...có...có thể giúp...giúp được họ...ta rất...rất vui mừng!"

Nói xong, Cao Chí Kiên đứng lên, dứt khoát đẩy cửa đi ra ngoài. Hắn cảm thấy nếu phải làm hoàng đế thì cứ làm đi.

Làm hoàng đế cũng tốt, nếu mình trở thành hoàng đế thì sau này không ai dám bắt nạt đám người Tiểu Mãn nữa.

"Hiện tại ta đã là hoàng đế, hắn là Tiểu Mãn sẽ gả cho ta nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng kéo tay Lý Tuế đi theo, chuẩn bị đưa huynh đệ mình đăng cơ.

Cao Chí Kiên đi thẳng theo đường lớn. Khi hắn cách hoàng thành càng ngày càng gần, dường như hắn gợi lại ký ức nào đó. Cứ đi mãi, cơ thể của hắn thẳng tắp, nét thật thà chất phác trên mặt cũng bắt đầu thay đổi.

"Lại là ngươi! Ngươi không muốn sống nữa phải không? Chuẩn bị nỏ Bát Ngưu!"

Khi Cao Chí Kiên giơ cao khối ngọc bội trong tay về phía cửa cung to lớn, cửa cung đang đóng chặt kia mang theo âm thanh kẽo kẹt từ từ mở ra.

Một nhóm thái giám và cung nữ từ bên trong đi ra vây quanh Cao Chí Kiên, giúp hắn chải đầu khoác long bào.

“Là ngươi tìm được?”

Vẻ mặt quốc sư Đại Lương ngưng trọng đứng bên cạnh Lý Hỏa Vượng hỏi.

Hiển nhiên hắn đã thông qua biện pháp nào đó để xác nhận thân phận của Cao Chí Kiên.

Lý Hỏa Vượng không trả lời mà chỉ nhìn huynh đệ của mình, từ một tên ngỗ trở thành một vị hoàng đế cao quý.

"Vốn dĩ hoàng thất Đại Lương có chín người, kết quả lại bị ngươi giết nhiều như vậy, nếu không thì đã không rơi vào kết cục phải đi tìm người kế tục Long Mạch của Đại Tề! Nói! Rốt cuộc ngươi có rắp tâm gì trong đó!”

Hoàng Phủ Thiên Cương lật tay lại, thanh kiếm Tinh Túc lóe ánh sáng màu tím sấm sét xuất hiện trong tay ông ta.

Ngay khi quốc sư còn đang định tiến hành kế hoạch tiếp theo thì đã bị Cao Chí Kiên chú ý đến. Hắn lập tức xoay người lại, vẻ mặt đầy tức giận chỉ tay về phía quốc sư:

“Ngươi...ngươi...ngươi...ngươi làm cái gì vậy!”

Quốc sư đang chuẩn bị làm loạn nhìn về phía Cao Chí Kiên đang mặc long bào, không cam lòng mà thả tay xuống, rồi hành lễ với Cao Chí Kiên:

“Lão thần Hoàng Phủ Thiên Cương tham kiến Bệ hạ!”

Cao Chí Kiên hừ lạnh một tiếng, phất tay áo nặng nề rồi cùng một

đám thái giám và cung nữ bước vào trong.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn quốc sư rồi kéo Lý Tuế cùng đi theo vào bên trong.

Cao Chí Kiên không ngừng đi vào bên trong, đội danh dự xung quanh hắn càng ngày càng đông. Chờ đến khi vào bên trong chủ điện thì trước sau của hắn đã có vài trăm người. Bản thân Cao Chí Kiên càng bị nâng lên trên xe rồng cao lớn.

Ngay khi Cao Chí Kiên bị mọi người vây quanh, đi dọc theo các bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng đến chủ điện, từ phía trên bậc thang vang lên một tiếng hét tê tâm liệt phế.

“Ta mới là hoàng đế, ta mới là! Dựa vào cái gì mà không cho ta làm hoàng đế! Rõ ràng các ngươi nói khi trong chín người chỉ còn một người còn sống thì người đó chính là hoàng đế! Các ngươi lừa ta! Các ngươi toàn là đám lừa đảo!!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên thì thấy Cơ Lâm đầu tóc bù xù, trong tay hắn cầm một thanh kiếm, tuyệt vọng lao về phía Cao Chí Kiên.

Nhưng Lý Hỏa Vượng chưa ra tay thì một đám lão thái giám không biết từ đâu lao ra đè chặt Cơ Lâm xuống đất.

Cơ Lâm không ngừng giãy dụa tuyệt vọng hét lên như kẻ điên vậy:

“Tại sao! Ta đã bỏ ra tất cả! Rõ ràng ta đã trả giá nhiều như vậy! Ta giết mẹ mình, ta giết muội muội của mình, ta giết cả nhà mình! Ta đã trở nên xấu xa như vậy rồi! Dựa vào cái gì mà không cho ta làm hoàng đế!”

Cao Chí Kiên lạnh lùng nhìn nàng, rồi xoay người đi về phía chủ điện. Những người khác cũng đi theo hắn, thậm chí không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Cho dù cách đây không lâu, những thái giám và cung nữ này còn nghe theo lời của Cơ Lâm sai đâu đánh đó.

Lúc này chỉ có Lý Hỏa Vượng chú ý đến Cơ Lâm. Hắn đứng bên cạnh Cơ Lâm, khom người đỡ nàng đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người nàng:

“Ban đầu ngươi nói với ta là ngươi không muốn làm hoàng đế, ngươi không muốn chết, ngươi chỉ muốn sống.”

"Bây giờ mục tiêu của ngươi đã đạt được rồi, ngươi đã không còn là hoàng đế nữa, cũng không có ai muốn giết ngươi. Ngươi nên vui vẻ."

Cơ Lâm đẩy Lý Hỏa Vượng ra, vừa nhảy loạn như một đứa trẻ vừa tuyệt vọng than vãn gào khóc:

"Vì ngai vàng mà ta đã vứt bỏ hết mọi thứ! Nếu các ngươi lại lấy ngai vàng đi thì ta không còn gì cả!”

Lúc trước khi ở lễ hội Thượng Kỷ, Lý Hỏa Vượng có ấn tượng khá tốt với Cơ Lâm nhưng bây giờ nàng lại biến thành bộ dáng ma quỷ này, quả thực khiến người ta thương tiếc.

Lý Hỏa Vượng ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi:

"Nếu ngươi không biết phải đi đâu thì có thể đến tìm ta, ta có thể giúp ngươi một lần nữa.”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế đi vào chủ điện.

Chương 889: Tuyệt Tự

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng leo hết các bậc thang, khứu giác nhạy bén của hắn ngửi thấy một mùi máu tanh.

Khi hắn quay người lại thì phát hiện lúc này Cơ Lâm đã nằm trong vũng máu, dòng máu đỏ tươi nhức mắt từ từ rơi xuống bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng sáng, cuối cùng ngưng tự lại thành một cái hồ nhỏ ở bậc cuối cùng.

"Cha, nàng chết rồi."

"Đúng vậy, chết rồi."

"Xuất thẻ ngọc~~cúi đầu~~tế trời~~hưng~~"

Trong hoàng cung của kinh thành Đại Lương, Thiên Đàn khí thế nguy nga dường như có một loại năng lực tụ âm nào đó, truyền giọng nói của lão thái giám đang xướng chiếu chỉ đi thật xa thật xa.

Các vị văn võ bá quan phía dưới Thiên Đàn hai tay nâng thẻ tre trong tay, cùng Cao Chí Kiên quỳ về hướng đông. Các tay trống đánh lên tám mặt trống ở bốn góc củaThiên Đàn phát ra ba tiếng trống có nhịp điệu.

Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế đứng trên một nóc nhà phía xa xa, lặng lẽ quan sát Cao Chí Kiên giấu khuôn mặt ở phía sau tua mũ miện của hoàng đế.

“Cha, chúng ta còn phải đứng bao lâu nữa, ta đói rồi.”

Lý Tuế hoàn toàn không có nhận thức với toàn bộ những chuyện đang xảy ra xung quanh. Điều mà hắn vĩnh viễn chú ý đến trước tiên chính là nhu cầu cơ bản nhất của mình.

"Nhanh lên, nhanh lên.”

"Xuất thẻ ngọc~~cúi đầu~~tế trời~~hưng~~"

Giọng nói âm nhu vô cùng mảnh của các thái giám xướng lên thật cao, tiếng này nối tiếp tiếng khác, vang vọng khắp cả quảng trường.

Các văn võ bá quán phía dưới Thiên Đàn lại một lần nữa nâng thẻ trẻ trong tay mình lên, quỳ về hướng Bắc theo Cao Chí Kiên.

"Xuất thẻ ngọc~~cúi đầu~~tế trời ~~hưng~~"

Nhìn thấy Cao Chí Kiên dưới sự hướng dẫn của thái giám thực hiện các quy trình đâu vào đấy, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng vô cùng phức tạp, trong lòng hắn có một loại cảm giác không nói ra được.

Đó là huynh đệ gắn bó sống chết của hắn, đang đăng cơ làm hoàng đế.

Cho dù trước kia như thế nào, e rằng sau ngày hôm nay, thân phận

của hai người bọn họ sẽ không giống như trước nữa.

Cơ Lâm đã bị nơi này biến thành dáng vẻ ma quỷ, cũng không biết nơi này sẽ khiến một Cao Chí Kiên thật thà chất phác thay đổi bao nhiêu nữa. Hắn chỉ hy vọng Cao Chí Kiên có thể giữ vững chủ định của mình, đừng có biến thành người mà chính hắn cũng chán ghét.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ về những điều này, đột nhiên hắn lại nhìn thấy Cao Chí Kiên ở đằng xa đang bị một đám thái giám vây quanh đi xuống dưới đài trời.

Lý Hỏa Vượng bước xuống, hắn một đường đi bên cạnh quốc sư hỏi:

"Quốc sư đại nhân, có chuyện gì vậy? Lễ đăng cơ kết thúc rồi sao?"

"Không nhanh như vậy đâu! Tế trời tế đất tế thần đất và thần lúa cuối cùng còn phải tế thái miếu nữa."

Giọng nói quốc sư lạnh lùng nói.

"Nhĩ Cửu, lão phu sẽ không tính toán những chuyện đã xảy ra trước đây, nhưng ngươi phải hiểu rằng vấn đề Long Mạch có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với đất nước. Nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ cần ngươi sống trên đời này thì sẽ chỉ có hại mà không có lợi cho ngươi thôi."

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng gật đầu rồi cùng Cao Chí Kiên đi về phía thái miếu. Thật không dễ dàng gì mới đến giờ phút quan trọng này vẫn nên nhìn kỹ chút thì tốt hơn.

Mặc dù nghi lễ quan trọng như vậy, chắc chắn quốc sư và Giám Thiên Ti sẽ cử người quan sát nhưng chuyện này liên quan đến huynh đệ của mình. Trước khi chuyện còn chưa được quyết định thì từ đầu đến cuối hắn đều không tin tưởng những người này.

Lý Hỏa Vượng ẩn thân đi theo đội danh dự của Cao Chí Kiên từ phía xa, cuối cùng đi đến trước cửa vào của hoàng miếu.

Văn võ bá quan và các cung nữ đều đứng ở bên ngoài, chỉ có một

vài lão thái giám dẫn Cao Chí Kiên đi vào bên trong.

Lần này, Lý Hỏa Vượng cũng đi vào theo, giống như lần trước, hắn không hề bị bất kỳ thứ gì cản đường, nhưng hắn cảm giác được trên người mình có rất nhiều tầm mắt không rõ.

"Cậu bé, ngươi là tân hoàng đế của Đại Lương sao? Họ của ngươi là gì?"

Một giọng nói vang vọng vang lên từ bên trong chiếc quan tài Cửu Long.

"Cao."

"Thật đáng buồn, thật đáng buồn, cuối cùng Cơ gia chúng ta cũng tuyệt tự rồi, hahaha..."

Giọng vị hoàng đế đời trước bi thương khẽ cười.

Nhìn từ phản ứng của hắn, xem ra trước đó đã có người giải thích gì đó với hắn rồi.

Dưới sự hướng dẫn của các thái giám, Cao Chí Kiên tự tay đặt cống phẩm lên trên Long Mạch, cắm ba nén hương rồi bắt đầu ba lạy chín dập đầu về phía bọn họ.

Ngay khi Cao Chí Kiên dập đầu cái cuối cùng, quốc sư nhanh chóng bước tới, từ trong ngực lấy ra một cuộn ngọc giản màu xanh ngọc bích, đứng trước mặt Cao Chí Kiên rồi mở ra trước quan tài Long Mạch.

Cuộn ngọc giản này vô cùng kỳ lạ, bên ngoài rõ ràng làm bằng ngọc thạch, nhưng thứ để ghi chép bên trong lại là một tờ giấy có vẻ còn mềm hơn cả đậu hũ.

Những tờ giấy mềm mại này vểnh lên linh động giống như đuôi của phượng hoàng, lại giống như những Chân Long được bao phủ bởi lớp vảy đang bơi thong thả, văn tự màu vàng chi chít như ẩn như hiện theo tờ giấy tung bay.

"Phụng thiên thừa vận! Hoàng đế chiếu viết! Thiên hoàng đột nhiên băng hà, quy về ngũ hành, nhận mệnh hoàng thiên quay về

nghỉ ngơi. Phụng theo di mệnh của hoàng đế, thuộc theo luân tự, vào phụng dòng dõi...”

Chương 890: Kết Thúc

Khi quốc sư Đại Lương bắt đầu công bố nội dung trên ngọc giản, tiếng rồng gầm dần dần phát ra từ sâu trong quan tài, tiếng rồng gầm hòa lẫn với lời của quốc sư dần biến thành tiếng gầm dài.

Một khí tràng mạnh mẽ xông thẳng vào mặt, ép cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều không thở nổi, chỉ khi đầu rạp xuống quỳ trên đất mới có thể cảm thấy dễ chịu hơn.

Thời điểm Lý Hỏa Vượng cắn răng kéo Lý Tuế ra sau lưng mình, có một thứ gì đó mà hắn có thể cảm nhận được nhưng lại không nhìn thấy được, đột nhiên phun ra khỏi quan tài và trực tiếp phủ lên cơ thể đang quỳ của Cao Chí Kiên.

Da của Cao Chí Kiên bắt đầu nứt ra giống như vảy rồng, máu loãng phun ra làm ướt hết quần áo Cao Chí Kiên.

"Chí Kiên! Ngươi không sao chứ!"

Lý Hỏa Vượng vừa nhấc chân phải lên, hai lão thái giám đang ôm phất trần bằng vàng trong tay lập tức quỳ xuống trước mặt hắn.

"Chân nhân chớ có hoảng sợ, bệ hạ đang chịu đựng khí vận của cả Đại Lương, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai lầm nào.”

Mặc dù bọn họ đang quỳ, nhưng giờ phút này cảm giác tê dại trên cổ của Lý Hỏa Vượng nhắc nhở hắn chỉ cần hắn tiến thêm một bước thì sợ là sẽ bị đầu lìa khỏi xác.

Đó chỉ là một quy trình bình thường, Lý Hỏa Vượng đè xuống lo lắng trong lòng, hắn kéo Lý Tuế đứng yên sang một bên.

Dần dần, cơ thể của Cao Chí Kiên bắt đầu xảy ra biến hóa. Hắn dần biến thành bộ dáng có vuốt rồng, râu rồng, sừng rồng giống như những vị hoàng đế ở trong quan tài vậy.

Đột nhiên, khi Cao Chí Kiên duỗi mạnh móng rồng của mình lên không trung, trong chớp mắt mọi thứ đều dừng lại, áp lực mạnh mẽ kia biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng có một cảm giác kỳ lạ rằng mặc dù Cao Chí Kiến vẫn còn cách rất xa Long Mạch nhưng lại cho hắn cảm giác bọn họ là một thể.

Lý Hỏa Vượng không cần người khác giải thích thì hắn cũng biết rằng lễ đăng cơ đã kết thúc, bây giờ Cao Chí Kiên đã nhận lấy vận may của Đại Lương, trở thành một hoàng đế danh xứng với thực chân chính của Đại Lương.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng vuốt ve chuôi Cốt Kiếm, trong lòng phiền muộn thầm nói:

"Gia Cát huynh, ngươi đã thấy chưa? Đại Tề của ngươi đã được cứu rồi."

Lý Hỏa Vượng nhớ lại thanh âm của tiểu cô nương khóc khàn cả giọng kia, như vậy thì ít nhất hắn là nàng cũng có thể sống tiếp rồi nhỉ?

Mà lúc này, hòa thượng trông còn kích động hơn cả Lý Hỏa Vượng:

"Đạo sĩ, ngươi đã làm được một việc thiện lớn, việc thiện cực lớn! Ngươi đã cứu được rất nhiều người như vậy, sau này ngươi chết có thể đi Tây Thiên làm Bồ Tát!"

"..."

Thật ra Lý Hỏa Vượng không có bài xích chuyện này của bản thân, hắn chỉ để ý đến Gia Cát Uyên đã lừa mình mà thôi.

"Bây giờ muốn hưng thịnh thì phải bỏ cũ lập mới. Mọi chuyện đầu dựa theo điều lệ cũ, cũng phải tôn trọng nguyện vọng của phu trước tiên. Từ chỉ lương đức, còn lại là thân thích có tài đức, cùng nhau mưu cầu thái bình..."

Hoàng Phủ Thiên Cương vẫn đang ở chỗ này, cầm lấy ngọc giản nói những lời mà Lý Hỏa Vượng nghe không hiểu.

Nhưng điều này cũng không còn quan trọng, vì bước quan trọng nhất đã hoàn thành, bước tiếp theo chắc cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Nhìn bóng lưng của Cao Chí Kiên một lần nữa, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Lý Tuế đi ra bên ngoài:

"Tuế Tuế, chúng ta đi thôi."

Nếu mọi chuyện đều đã kết thúc thì mình cũng nên đi làm chuyện của mình, còn về việc đặc biệt cáo từ gì đó đều là chuyện của các đại lão gia, Lý Hỏa Vượng không muốn khó xử như vậy.

“Cha, ta đói rồi.”

Sau khi đi ra khỏi hoàng miếu, Lý Tuế lặp lại một lần nữa.

"Được rồi, ta hiểu rồi, vậy chúng ta đi ăn cơm trước đi, ăn xong rồi thì chúng ta đi cứu mẹ ngươi."

“Ừm!”

Lý Tuế vui vẻ gật đầu liên tục, tóc trên đầu cũng nghịch ngợm đung đưa, phối hợp với khuôn mặt xinh xắn kia của nàng trông vô cùng hoạt bát.

“Ngươi còn ở trong đám người chết này đợi cái gì, mau đi ra ngoài đi, không sợ xúi quẩy sao?”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng liền đưa tay ngắt đầu của Lý Tuế xuống.

"A~không muốn! Ta không muốn!"

Bảy tám cái xúc tu chui ra khỏi y phục của Lý Tuế, đan thành một cái giỏ gắt gao bảo vệ lấy đầu của An Bình công chúa.

"Cha, ta thích cái này, cái này chơi rất vui. Hơn nữa bây giờ ta cũng là con người rồi, người khác đều sẽ không sợ ta.”

Nhìn thấy thái độ cứng rắn của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng bỏ tay

xuống. Thật ra hắn sao cũng được nhưng chỉ sợ ngộ nhỡ thi thể này thối rữa bốc mùi có dòi, đến lúc đó Lý Tuế vẫn thích đùa nghịch không chịu ném đi thì càng dọa người hơn.

"Nhưng An Bình công chúa đã chết lâu như vậy rồi mà trên khuôn mặt của Lý Tuế thậm chí còn không có bất kỳ vết thi ban nào. Chẳng lẽ, Hắc Thái Tuế này có năng lực chống thối rữa sao?"

Lý Hỏa Vượng đánh giá khuôn mặt trắng nõn bóng loáng của con gái mình âm thầm suy nghĩ trong lòng.

“Hahaha~!!”

Tiếng cười lớn khiến Lý Hỏa Vượng bất mãn nhìn sang ảo giác Tọa Vong Đạo ở bên cạnh.

"Làm sao? Cuộc nói chuyện vừa rồi của ta và Lý Tuế đáng cười như vậy sao?"

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi vậy, ảo giác Tọa Vong Đạo không trả lời, ngược lại hắn chỉ ôm bụng cười lớn, cười đến nỗi thở không ra hơi.“Bệnh thần kinh.”

Lý Hỏa Vượng lười để ý tới hắn, dẫn theo Lý Tuế đi về phía cửa cung.

Nhưng mà, tiếng cười lại vang lên, tiếng cười lần này vô cùng lớn, vô cùng vang gần như sắp che phủ toàn bộ thành Thượng Kinh vào trong. Đất trời đột nhiên biến đổi, gió mây biến ảo, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

“Lý Tuế, ôm chặt ta!”

Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm Tử Tuệ ra cắm trên mặt đất, chống lại sự rung chuyển này, cảnh tượng quen thuộc này khiến trái tim của Lý Hỏa Vượng không ngừng chìm xuống.

Tình trạng này kéo dài gần nửa tiếng rồi mới dần ổn định lại.

Lần này rõ ràng là tốt hơn nhiều so với lần ở Đại Tề, ít nhất thì cung điện xung quanh không có sụp đổ, bản thân cũng không có ở trên vách đá.

Lúc này, tiếng cười "Hahahaha~!!!" cực kỳ phách lối lại vang lên, mà lần này Lý Hỏa Vượng mới chú ý đến nguồn phát ra âm thanh, nó đến từ hoàng miếu Đại Lương!

“Hahahaha!!”

Dưới ánh mắt khó tin của Lý Hỏa Vượng và tất cả các văn võ bá quan, thái giám và cung nữ, hoàng miếu trông nguy nga lộng lẫy đột nhiên sụp đổ, một bóng người thật dài từ trong bụi đất bay lên.

Đó chính là Long Mạch của Đại Lương, trên đỉnh không phải người khác mà chính là Cao Chí Kiên vừa mới lên ngôi.

Giờ phút này, hắn giống như một người điên, đều phát ra tiếng cười to giống với ảo giác Tọa Vong Đạo ở bên người Lý Hỏa Vượng.

“Đây rốt cuộc là...đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy!!”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm, cố hết sức lao về phía Long Mạch.

"Hahaha!! Ngươi thực sự cho rằng Đầu tử đại nhân tính chuyện trời tính chuyện đất sẽ chết dễ dàng như vậy sao? Hahaha! Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ xem trong đầu của Cao Chí Kiên kia có cái gì đi! Hahahaha!”

Ảo giác Tọa Vong Đạo nói xong cười ha hả.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, đột nhiên đồng tử hắn co rút lại cực nhỏ. Vào hai năm trước khi Cao Chí Kiên giao thủ với Tọa Vong Đạo Nhị Bính đã từng có một viên đầu tử bị nhét vào trong đầu của Cao Chí Kiên!

Phối hợp với mọi thứ hôm nay, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, hắn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đầu tử chưa có chết! Tất cả mọi thứ trước đây đều là giả tưởng! Hắn thông qua viên đầu tử kia để khống chế Cao Chí Kiên!

"Ngươi nghĩ rằng chỉ cần dựa vào bàn tính của người kể chuyện là có thể đánh thắng được Đầu tử lão đại? Đừng đùa nữa! Hahahaha! Từ đầu đến cuối hắn đều là con cờ trên bàn cờ của Đầu tử đại nhân, đến khi chết cũng chưa từng rời đi! Đầu tử đại nhân sớm đã tính ra việc với tính cách của hắn nhất định hắn sẽ về Đại Tề, hahaha!!"

"y da~Thoải mái quá!! Thoải mái quá!! Hahahaha !! Bọn ta đã chờ lâu như vậy cuối cùng cũng chờ đến ngày này! Đầu tử lão đại đùa giỡn hay lắm!! Thoải mái chết ta rồi hahahaha!!"

Một khắc sau, tên ảo giác Tọa Vong Đạo kia trong lúc điên cuồng cười lớn dần dần biến mất.

Lý Hỏa Vượng hô hấp trở nên nặng nhọc, đôi mắt đỏ hoe lao về phía Long Mạch phía trước, hét vào mặt hắn:

"Chí Kiên! Tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi! Ngươi không phải là Đầu tử! Ngươi là Cao Chí Kiên!!"

Tuy nhiên, vào lúc này, Cao Chí Kiên không hề để ý đến Lý Hỏa Vượng đang chạy về phía mình, ngược lại chỉ ngón tay lên bầu trời âm u phấn khích hét lên:

"m dương Đấu Mỗ! Bà ngoại ngươi! Hahahaha!! Không nghĩ rằng ta sẽ làm chuyện này nhỉ! Muốn lấy ta làm Tâm Bàn của ngươi! Ngươi nghĩ thật đẹp! Mệnh của ta là do ta chứ không do trời!"

"Bây giờ ta hoàng khí vận gia thân, ngươi có thể làm gì ta? Ngươi có cái gì đặc biệt hơn người, không phải là vì ban đầu may mắn hơn chút sao?"

"Ngươi làm được sao ta không làm được! Ngươi cho ta đứng thẳng cho ta nhìn tốt! Đại biến gần tới, lão tử ta cũng có thể thay đổi trời này!!"

Cao Chí Kiến kéo các hoàng đế của tất cả các triều đại treo đầy xiềng xích vàng từ từ bay lên không trung, uốn lượn như một con rồng thực sự, từng trận âm thanh rồng ngâm không ngừng phát ra từ trong miệng của những vị hoàng đế này.

"Thế nào? Đồ con rùa Đấu Mỗ! Ta giở trò với ngươi rồi mắng

ngươi. Ngươi bây giờ không làm được gì cả, chân thân lại không vào được~ Hiện tại nhất định kìm nén đến khó chịu nhỉ? Hắc hắc hắc, ngươi cứ kìm nén đi! Tốt nhất cho ngươi kìm nén đến chết!"

"Ngươi bây giờ đã không thể làm được gì nữa, bây giờ Tọa Vong Đạo đã bị người khác giết chết, ngươi hoàn toàn không tìm được một Tâm Bàn mới, chẳng khác nào khi thứ bên kia vừa đến thì ngươi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết! Hahahaha!"

"Ngươi yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ ở bên cạnh chờ ngươi. Vì để biểu đại lễ truy điệu của ta đối với ngươi, ta sẽ cố hết sức bỏ đá xuống giếng, cướp đi thiên đạo của ngươi!"

"Cao Chí Kiên! Mau tỉnh lại đi!"

Cả người Lý Hỏa Vượng bị ngọn lửa bao phủ bị Bành Long Đẳng quẳng lên thật cao rồi ném về phía Long Mạch.

Tuy nhiên, lần này còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng đến gần, khi một trận rồng ngâm vang lên thì ngọn lửa trên người hắn lập tức bị dập tắt.

Một sợi xích vàng quất qua mang theo tàn ảnh, cơ thể của Lý Hỏa Vượng vừa định chuẩn bị sai vị nhưng hắn phát hiện năng lực sai vị của mình hoàn toàn vô dụng trước mặt Long Mạch!

Với tiếng xương nứt vang lên, Lý Hỏa Vượng bị đập bay ra ngoài, thời điểm hắn sắp rơi xuống đất lại được xúc tu của Lý Tuế vững vàng đón lấy.

Chương 891: Hậu Chiêu

"Bệnh thần kinh."

Lý Hỏa Vượng lười để ý tới hắn, dẫn theo Lý Tuế đi về phía cửa cung.

Nhưng mà, tiếng cười lại vang lên, tiếng cười lần này vô cùng lớn, vô cùng vang gần như sắp che phủ toàn bộ thành Thượng Kinh vào trong. Đất trời đột nhiên biến đổi, gió mây biến ảo, mặt đất cũng

bắt đầu rung chuyển.

“Lý Tuế, ôm chặt ta!”

Lý Hỏa Vượng rút thanh kiếm Tử Tuệ ra cắm trên mặt đất, chống lại sự rung chuyển này, cảnh tượng quen thuộc này khiến trái tim của Lý Hỏa Vượng không ngừng chìm xuống.

Tình trạng này kéo dài gần nửa tiếng rồi mới dần ổn định lại.

Lần này rõ ràng là tốt hơn nhiều so với lần ở Đại Tề, ít nhất thì cung điện xung quanh không có sụp đổ, bản thân cũng không có ở trên vách đá.

Lúc này, tiếng cười "Hahahaha~!!!" cực kỳ phách lối lại vang lên, mà lần này Lý Hỏa Vượng mới chú ý đến nguồn phát ra âm thanh, nó đến từ hoàng miếu Đại Lương!

“Hahahaha!!”

Dưới ánh mắt khó tin của Lý Hỏa Vượng và tất cả các văn võ bá quan, thái giám và cung nữ, hoàng miếu trông nguy nga lộng lẫy đột nhiên sụp đổ, một bóng người thật dài từ trong bụi đất bay lên.

Đó chính là Long Mạch của Đại Lương, trên đỉnh không phải người khác mà chính là Cao Chí Kiên vừa mới lên ngôi.

Giờ phút này, hắn giống như một người điên, đều phát ra tiếng cười to giống với ảo giác Tọa Vong Đạo ở bên người Lý Hỏa Vượng.

“Đây rốt cuộc là...đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy!!”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt chuôi kiếm, cố hết sức lao về phía Long Mạch.

"Hahaha!! Ngươi thực sự cho rằng Đầu tử đại nhân tính chuyện trời tính chuyện đất sẽ chết dễ dàng như vậy sao? Hahaha! Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ xem trong đầu của Cao Chí Kiên kia có cái gì đi! Hahahaha!”

Ảo giác Tọa Vong Đạo nói xong cười ha hả.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, đột nhiên đồng tử hắn co rút lại cực nhỏ. Vào hai năm trước khi Cao Chí Kiên giao thủ với Tọa Vong Đạo Nhị Bính đã từng có một viên đầu tử bị nhét vào trong đầu của Cao Chí Kiên!

Phối hợp với mọi thứ hôm nay, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, hắn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đầu tử chưa có chết! Tất cả mọi thứ trước đây đều là giả tưởng! Hắn thông qua viên đầu tử kia để khống chế Cao Chí Kiên!

"Ngươi nghĩ rằng chỉ cần dựa vào bàn tính của người kể chuyện là có thể đánh thắng được Đầu tử lão đại? Đừng đùa nữa! Hahahaha! Từ đầu đến cuối hắn đều là con cờ trên bàn cờ của Đầu tử đại nhân, đến khi chết cũng chưa từng rời đi! Đầu tử đại nhân sớm đã tính ra việc với tính cách của hắn nhất định hắn sẽ về Đại Tề, hahaha!!"

"y da~Thoải mái quá!! Thoải mái quá!! Hahahaha !! Bọn ta đã chờ lâu như vậy cuối cùng cũng chờ đến ngày này! Đầu tử lão đại đùa giỡn hay lắm!! Thoải mái chết ta rồi hahahaha!!"

Một khắc sau, tên ảo giác Tọa Vong Đạo kia trong lúc điên cuồng cười lớn dần dần biến mất.

Lý Hỏa Vượng hô hấp trở nên nặng nhọc, đôi mắt đỏ hoe lao về phía Long Mạch phía trước, hét vào mặt hắn:

"Chí Kiên! Tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi! Ngươi không phải là Đầu tử! Ngươi là Cao Chí Kiên!!"

Tuy nhiên, vào lúc này, Cao Chí Kiên không hề để ý đến Lý Hỏa Vượng đang chạy về phía mình, ngược lại chỉ ngón tay lên bầu trời âm u phấn khích hét lên:

"m dương Đấu Mỗ! Bà ngoại ngươi! Hahahaha!! Không nghĩ rằng ta sẽ làm chuyện này nhỉ! Muốn lấy ta làm Tâm Bàn của ngươi! Ngươi nghĩ thật đẹp! Mệnh của ta là do ta chứ không do trời!"

"Bây giờ ta hoàng khí vận gia thân, ngươi có thể làm gì ta? Ngươi có cái gì đặc biệt hơn người, không phải là vì ban đầu may mắn hơn chút sao?"

"Ngươi làm được sao ta không làm được! Ngươi cho ta đứng thẳng cho ta nhìn tốt! Đại biến gần tới, lão tử ta cũng có thể thay đổi trời này!!"

Cao Chí Kiến kéo các hoàng đế của tất cả các triều đại treo đầy xiềng xích vàng từ từ bay lên không trung, uốn lượn như một con rồng thực sự, từng trận âm thanh rồng ngâm không ngừng phát ra từ trong miệng của những vị hoàng đế này.

"Thế nào? Đồ con rùa Đấu Mỗ! Ta giở trò với ngươi rồi mắng ngươi. Ngươi bây giờ không làm được gì cả, chân thân lại không vào được~ Hiện tại nhất định kìm nén đến khó chịu nhỉ? Hắc hắc hắc, ngươi cứ kìm nén đi! Tốt nhất cho ngươi kìm nén đến chết!"

"Ngươi bây giờ đã không thể làm được gì nữa, bây giờ Tọa Vong Đạo đã bị người khác giết chết, ngươi hoàn toàn không tìm được một Tâm Bàn mới, chẳng khác nào khi thứ bên kia vừa đến thì ngươi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết! Hahahaha!"

"Ngươi yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ ở bên cạnh chờ ngươi. Vì để biểu đại lễ truy điệu của ta đối với ngươi, ta sẽ cố hết sức bỏ đá xuống giếng, cướp đi thiên đạo của ngươi!"

"Cao Chí Kiên! Mau tỉnh lại đi!"

Cả người Lý Hỏa Vượng bị ngọn lửa bao phủ bị Bành Long Đằng quẳng lên thật cao rồi ném về phía Long Mạch.

Tuy nhiên, lần này còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng đến gần, khi một trận rồng ngâm vang lên thì ngọn lửa trên người hắn lập tức bị dập tắt.

Một sợi xích vàng quất qua mang theo tàn ảnh, cơ thể của Lý Hỏa Vượng vừa định chuẩn bị sai vị nhưng hắn phát hiện năng lực sai vị của mình hoàn toàn vô dụng trước mặt Long Mạch!

Với tiếng xương nứt vang lên, Lý Hỏa Vượng bị đập bay ra ngoài, thời điểm hắn sắp rơi xuống đất lại được xúc tu của Lý Tuế vững

vàng đón lấy.

Chương 892: Mạnh

"Ba, ngươi không sao chứ!"

Lý Hỏa Vượng hộc máu nghiến răng đứng lên, đẩy Lý Tuế đi ra bên ngoài:

"Đi mau! Ở đây nguy hiểm lắm!"

"Cha! Ta không đi! Ta muốn giúp cha!"

Hiếm khi Lý Tuế làm trái lệnh Lý Hỏa Vượng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng còn định nói gì nữa, bầu trời chợt tối sầm lại, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, toàn bộ Long Mạch Đại Lương xoắn vào nhau, tạo thành một Bàn Long chắn hết bầu trời trong tầm mắt của hắn.

Vào lúc này, ngũ quan vặn vẹo của Cao Chí Kiên đang bị treo ngược, chỉ cách hắn có một trượng.

“Hồng Trung à! Hahaha!”

Cao Trí Kiên với ngũ quan vô cùng méo mó cười dữ tợn trong không trung nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, cũng chẳng chớp mắt đến một cái.

“Vẫn là nhờ ngươi, nếu không phải ngươi giúp đỡ, làm sao ta có được cơ thể bách hồn bộ hóa vô cùng hiếm có của hoàng đế Đại Tề, nếu không phải là ngươi, Cơ gia của Đại Lương sẽ không chết sạch, nếu không phải là ngươi, làm sao Gia Cát Uyên lại làm theo chúng ta chứ!”

“Ngươi yên tâm đi, đầu tử ta trọng tình trọng nghĩa! Chuyện chúng ta cùng lên kế hoạch, có phần của ta thì cũng có phần của ngươi!”

Cao Trí Kiên chậm rãi hạ xuống, thò vuốt rồng của mình ra với Lý

Hỏa Vượng, dường như muốn đón hắn lên.

Lý Hỏa Vượng với đôi mắt đỏ bừng nuốt nước miếng một cách khó khăn, cũng đưa tay trái của mình ra với hắn.

Đúng lúc hai tay của hai người sắp chạm nhau, tay phải Lý Hỏa Vượng cầm đao bỗng vung mạnh, lập tức chém đứt tay trái của mình.

Tay trái bị đứt lìa mọc xương ra ngoài, hiện ra hình móng vuốt cào về phía khuôn mặt của Cao Trí Kiên.

Móng vuốt cào lên vảy rồng của Cao Trí Kiên, bắn ra tia lửa nhỏ, nụ cười trên mặt hắn dần biến mất:

“Hồng Trung, ngươi hơi quá đáng đấy, ta một lòng giúp ngươi, sao ngươi có thể lấy oán trả ơn chứ?”

Khi thấy Lý Hỏa Vượng cầm kiếm bị một cô gái không đầu ném về phía mình, Cao Trí Kiên đối diện với Tử Tuệ Kiếm sáng lấp lánh trong tay Lý Hỏa Vượng, không những không ngăn chặn, ngược lại còn mở rộng cánh tay lao lên.

Lúc hai người tiếp xúc, “tinh!” Cao Trí Kiên cúi thấp đầu, long giác phân nhánh, Tử Tuệ Kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng lập tức giương cao lên.

Vuốt rồng vân rồng vẽ phượng mang theo xiềng xích màu vàng ở cổ tay móc thẳng về phía l*ng ngực của Lý Hỏa Vượng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, gân xanh nổi lên, bóng hình cao lớn mặc giáp của Bành Long Đằng như một cái khiên khổng lồ lập tức chặn giữa hai người.

Nhưng liền sau đó, tiếng “phụt phụt” vang lên, hai bộ vuốt của Cao Trí Kiên trực tiếp cắm vào l*ng ngực của Bành Long Đằng.

Tiếp sau đó, cơ thể dài còn lại của hắn bỗng quằn quại, Cao Trí Kiên trực tiếp cào ra một lỗ lớn trên l*ng ngực của Bành Long Đằng.

Lúc này, long mạch như một cái côn gậy, xuyên qua từ l*ng ngực

của Bành Long Đằng, không hề giảm tốc độ lao về phía Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng giơ Tử Tuệ Kiếm lên, Cao Trí Kiên không hề do dự ngẩng đầu lên, lấy đầu của mình đụng vào binh khí của Lý Hỏa Vượng, long giác trên đầu hắn còn cứng hơn Tử Tuệ Kiếm.

“Không thể tiếp tục thế này, phải nghĩ cách!”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ vấn đề này, trong lòng bỗng vang lên chuông cảnh báo, nhanh chóng móc mắt trái của mình ra bóp mạnh.

Bỗng nhiên Cao Trí Kiên từ bên trái lao đến phía hắn bị một chùm màu sắc đặc biệt che phủ, nhất thời hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng thở không ra hơi, một đoạn long mạch kèm gió từ phía sau đảo quét về phía sau lưng hắn.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng bật nhảy cao lên, vừa tránh được cú đánh lén nguy hiểm này, một bộ long trảo từ trên trời giáng xuống bóp cổ của hắn.

Không đợi Lý Hỏa Vượng giãy dụa, long trảo từ bốn phương tám hướng tóm lấy tay chân của hắn, sau khi hoàn toàn kiểm soát được toàn thân, lôi hắn cao cao đến không trung.

Lý Hỏa Vượng thấy trước mặt trời đất mù mịt cảm nhận được, năm luồng lực lớn mạnh kéo chân tay và cổ của mình ra năm hướng.

Rắc một tiếng, cổ, xương tay chân của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bị kéo trật khớp, nhưng đây chỉ là bắt đầu, da thịt không chống đỡ được, dần bắt đầu rách lìa theo lực kéo này.

“Hahaha! Thưa các vị hương thân phụ lão của Thượng Kinh! Nhìn cho rõ đây! Hôm nay ta cho các ngươi xem ngũ mã phanh thây! Người có tiền thì cho tiền, không có tiền thì hò hét hoan hô!”

Lời của Cao Trí Kiên vang khắp cả Thượng Kinh thành.

“Aaa!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân đau dữ dội điên cuồng giãy dụa, muốn thoát khỏi cục diện chết chắc này, nhưng vẫn không thể ngăn được cơ thể của mình bị kéo dài.

Đúng lúc ở chỗ rách lìa trên cơ thể Lý Hỏa Vượng bắt đầu chảy máu, từng chiếc đèn khổng minh có hình hoa sen to bằng căn nhà không biết đã bay đến xung quanh long mạch từ bao giờ.

Trong mỗi một chiếc đèn khổng minh đều có một cậu bé hoa sen ngồi bên trong, những cậu bé này bắt đầu đồng thanh hát vang.

“Mặt trời xanh lên cao, mặt trời trắng nhô cao, Vô Sanh Lão mẫu phổ chúng sinh, mặt trời đỏ lặn, mặt trời tím lặn, dưỡng an cực nhạc Thường Tịch Quang Độ!”

Mây đen trên bầu trời bắt đầu cuồn cuộn, hình thành một số thứ không nói rõ được, vẩy rồng trên lòng mạch dường như cảm nhận được thứ gì, đều nổ tung vẩy.

Chương 893: Dương Mưu

Cao Trí Kiên đang hành hạ Lý Hỏa Vượng tạm thời buông hắn xuống, cả cơ thể rồng cuộn lại, lao về phía đèn khổng minh.

Đây là cơ hội tốt để bỏ chạy, huyệt thái dương của Lý Hỏa Vượng bùng lên, Bành Long Đằng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hai tay tóm long trảo cố gắng tách ra, Lý Hỏa Vượng với toàn thân chồng chất vết thương bất lực rơi trượt xuống đất.

Đúng lúc cơ thể rơi tự do ở không trung, Lý Hỏa Vượng bỗng phát hiện hình như mình hoa mắt, một cô gái tà áo trắng bay bay như tiên nữ dẫm không trung đi về phía mình, hơn nữa người đó sao mà quen mặt đến thế.

Cùng với hai tay người đó khẽ run lên, dải tơ dài bay đến, nhẹ nhàng quấn lấy Lý Hỏa Vượng sắp rơi xuống, kéo về phía chỗ đèn khổng minh.

Giống như chỗ vết thương của Lý Hỏa Vượng được nhẹ nhàng bôi thuốc cao mỡ heo, lập tức hắn cảm thấy cơn đau nhanh chóng biến mất, dường như có cảm giác lâng lâng nằm trên bông.

Khi Lý Hỏa Vượng định thần lại, phát hiện mình nằm trong lòng một cô gái, trong lòng Bạch Linh Miểu.

“Miểu Miểu?”

Lý Hỏa Vượng có chút xa lạ nhìn cô gái trước mặt.

Lúc này ở giữa đôi lông mày nàng vẽ một đóa hoa sen, trên khuôn mặt thanh tú trắng ngần không vui không buồn, đôi mắt cũng bị quấn dải lụa màu trắng dài.

“Miểu Miểu! Đúng là ngươi rồi!”

Lý Hỏa Vượng kích động ôm lấy nàng, Bạch Linh Miểu hơi chần chừ, cuối cùng hai tay vẫn ôm bên hông hắn.

“Thời gian này ngươi đã đi đâu? Làm ta lo lắng muốn chết!”

Lý Hỏa Vương ôm chặt Bạch Linh Miểu, dường như sắp nhét nàng vào trong lòng mình.

“Lý sư huynh, chẳng phải ta đã gửi cho ngươi một lá thư à? Ngươi không nhận được ư?”

Bạch Linh Miểu vẫn cất giọng nhẹ nhàng, nhưng không có chút ấm áp.

Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng sững lại, nhìn lên Cao Trí Kiên đã dỡ bỏ hết hơn nửa số đèn khổng minh trên không trung.

“Hồng Trung à, ta đã nói gì chứ, ta đã nói ta không bắt cóc cô gái của ngươi thì là không bắt cóc, chúng ta là Tọa Vong Đạo, làm chuyện bắt cóc như này, thật có lỗi với sư tổ.”

“Nhưng he he, đừng quên ngành nghề của chúng ta, cho nên ta có thể lừa ngươi, khiến ngươi cho rằng ta bắt cóc nàng.”

“Nhưng không thể trách ta, là tự ngươi nghĩ vậy, thực ra ta không làm gì hết, hehehe!”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

“Chẳng phải ngươi tự xưng trước nay chỉ dùng lời nói thật lừa người sao? Đây là lời nói thật của người hả?”

“Hahaha! Lời của Tọa Vong Đạo mà ngươi cũng tin? Hahaha!”

Đầu tử điên cuồng cười lớn trong không trung.

Cao Trí Kiên vẫn cười lớn trong không trung, như một con rồng cuộn tròn trên bầu trời.

Trong lúc hắn cười lớn, đèn khổng minh hoa sen trên bầu trời kéo đến càng nhiều hơn.

“Chốc nữa đánh nhau, ngươi đưa Lý Tuế rời khỏi đây trước, về thôn Ngưu Tâm đợi ta.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Cao Trí Kiên ở phía xa, lấy ra dụng cụ hành hình định rạch bụng của mình.

Nhưng một cánh tay băng lạnh lại giữ bàn tay cầm dụng cụ hình hành của Lý Hỏa Vượng. Bạch Linh Miểu dịu dàng nói:

“Lý sư huynh, sau này ngươi không cần phải như vậy, bây giờ ta có thể giúp được ngươi.”

“Bạch Liên Giáo, hahaha, dựa vào đám phế vật các ngươi mà cũng muốn ngăn cản ta?”

Nhìn thấy hoa sen trắng trên đầu Bạch Linh Miểu và đèn khổng minh xung quanh, Lý Hỏa Vượng biết trong thời gian nàng rời đi, chắc chắn đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Tuy rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nguy cơ lớn trước mắt khiến Lý Hỏa Vượng không có thời gian hỏi những chuyện nhỏ nhặt này.

“Những người này đều nghe lời của ngươi à?”

Lý Hỏa Vượng nhìn sang Bạch Linh Miểu hỏi.

“Ừm, đều nghe theo.”

Bạch Linh Miểu trả lời rất dứt khoát.

“Vậy được, chốc nữa ngươi thử xem có thể bảo những người này khống chế Cao Trí Kiên một lúc không.”

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi nhìn sang Cao Trí Kiên ở phía xa, nắm chặt kiếm trong tay.

Hồi nhỏ hắn đã tự chém một lần, vậy thì lớn lên mình cũng có thể chém lần nữa.

Giữa đèn và đèn, tín đồ Bạch Liên mặc yếm giấy ngồi khoanh chân trên không trung, vũ khí sắc bén nửa hình tròn đâm xuyên cằm của họ, các loại hồ lô đồng bị móc treo bên thùy tai bọn họ.

“Lên Hương Thần!”

Cùng với tiếng hô của Bạch Linh Miểu, những người này cùng lấy ra Cứ Xỉ Đao bên hông ra gõ lên trán của mình.

“Đạo do tâm học, tâm giả hương truyền. Hương nhiệt ngọc lô, tâm tồn đế tiền. Chân linh hạ phán, tiên bái lâm hiên. Lệnh thần quan cáo, kính đạt cửu thiên. Cầu nguyện mong muốn, ban như lời…”

Tiếng niệm chú ong ong vang lên, lấn át hết tất cả âm thanh xung quanh.

Cao Trí Kiên cuộn cơ thể thon dài, hoàn toàn không coi đèn Khổng Minh Liên Hoa bao quanh mình ra gì, thậm chí trong mắt hắn còn có vẻ chế nhạo, dường như muống trêu đùa những người trước mắt này.

“Xin mời thiên gia đáp lại, xin lời vạn gia hiển linh, đệ tử một lòng cúi lạy ba bái xin mời, bái mời Hương Thần giáng xuống, nâng cơ thể và mặt của đồng tử lên, nâng đỡ đồng tử lên tiếng, lên tiếng chỉ điểm nói rõ, thần binh cấp bách như đạo luật!”

Những người này niệm xong, nắm chặt Cứ Xỉ đao dính máu trong tay, chỉ mạnh vào Cao Trí Kiên ở phía xa.

Trên khuôn mặt Cao Trí Kiên dường như xuất hiện một khuôn mặt khác, cơ thể dài của hắn bỗng nhiên dừng tại chỗ, hương đàn hương của chùa tự lan ra.

Bạch Liên Giáo lại mời thần đến trên người Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng cũng không ngờ tới.

Chương 894: Không Dám

Nhân cơ hội này, Bành Long Đằng tóm Lý Hỏa Vượng ném qua vị trí của Cao Trí Kiên.

Giống như Đại Tề, Lý Hỏa Vượng nắm chặt kiếm trong tay, thuận theo phần lưng của Cao Trí Kiên, tách hắn ta và long mạch, đâm lên l*ưg ngực hắn lần nữa.

Quá trình vô cùng thuận lợi, Cao Trí Kiên không hề phản ứng lại.

Đúng lúc lưỡi kiếm lóe lên sát khí trong tay Lý Hỏa Vượng sắp đâm vào l*ưg ngực của hắn, Cao Trí Kiên không hề phản kháng, khóe miệng khẽ nhếch lên, cất giọng chế nhạo nói:

“Muốn giết ta ư? Ngươi phải nghĩ kỹ đấy, nếu ta chết, long mạch của Đại Lương cũng xong đời!”

Khi cảm thấy lưỡi kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng nhích lên một tấc, Cao Trí Kiên cười lớn, không hề kiêng sợ ưỡn ngực đu.ng lên đầu kiếm của Lý Hỏa Vượng.

“Hồng Trung à, chúng ta không phải binh gia, không cần thiết phải động đao động thương như vậy, Tọa Vong Đạo chúng ta ấy à, phải động não!”

“Người xem đi, thực lực của Tọa Vong Đạo không cao, đây là việc mọi người đều biết, ta cũng biết, nhưng tại sao ta phải đối dầu với các ngươi? Hiện giờ ta là long mạch, ta nhắm mắt đứng cho các ngươi giết, các ngươi cũng không dám, ha ha! Đó là động não.”

Đầu tử có thể không hề kiêng sợ đối phó với Lý Hỏa Vượng, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng lại phải kiêng sợ thân phận hiện giờ của đầu tử, nhất thời bị người ta kiểm soát.

Thấy Lý Hỏa Vượng lại sắp bị Cao Trí Kiên tóm được, mấy ngón tay từ phía dưới bắn đến, giải vây cho hắn.

Lý Hỏa Vượng lùi đến chỗ đèn khổng minh vừa cúi đầu đã nhìn thấy một đám người mặc áo choàng màu đen đứng trên nóc nhà, hắn biết một người trong đó, đó là Túc Nhất, Túc Nhất của Áo Cảnh Giáo.

Không chỉ như vậy, các tông môn phái kỳ lạ đều vây lên, gần như đứng chật cả hoàng cung Thượng Kinh.

“Bành!” Mặt đất khẽ rung lên, một bóng hình khổng lồ từ nơi xa đi đến, đó là một bức tượng bồ tát được điều khắc từ một tòa núi lớn trước đây! Lúc này, hắn sống rồi!

Đúng lúc bồ tát khổng lồ chậm rãi hạ mình, nhìn chằm chằm Cao Trí Kiên bằng đôi mắt to hơn căn nhà, Cao Trí Kiên lại bật cười.

“Hahaha! Xem ra nhân vật lớn về rồi, ngươi muốn nhốt ta? Ngươi không lừa được ta đâu, đừng quên ta là Tọa Vong Đạo, Huyền Tẫn, ta đã lấy được thứ ta muốn, ngươi đến muộn rồi!”

Nói xong, Cao Trí Kiên lại há miệng, nhận lấy phần đuôi long mạch nuốt xuống, hắn há miệng thật to, không ngừng nuốt chửng các hoàng đế trên long mạch.

Hắn càng nuốt càng nhanh, càng nuốt càng vội, cuối cùng nuốt xuống cả long mạch, hoàn toàn biến mất tại chỗ.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng rõ ràng cảm nhận xung quanh mất đi sự chân thật, đợi khi hắn phản ứng lại, ảo giác xung quanh bắt đầu nhanh chóng phai mờ.

Đợi khi hắn định thần lại, mình và Bạch Linh Miểu đã rơi xuống đất.

Xung quanh cũng không có nhiều người như vậy, ngoại trừ Ảo Cánh Giáo còn có Bạch Liên Giáo, tất cả vừa nãy đều là giả, đều là

ảo giác của Ti Thiên Giám.

Ti Thiên Giám mặc áo choàng màu đỏ, lúc này đang quỳ một chân dưới đất, chữa trị cho Quốc sư Đại Lương bị thương nặng gần chết.

Màu đỏ ở chỗ vết thương trước ngực Quốc sư bị sáu ngón tay của hắn nhanh chóng lau đi, chỉ còn lại xám trắng.

“Nhân lúc ta tế thái miếu, đầu tử đã đánh lén ta! Nếu không phải lão phu còn chiêu khác, e là sẽ ở lại đây thật rồi!”

Hoàng Phủ Thiên Cương khéo miệng dính máu nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đừng nói gì.”

Ti Thiên Giám lấy đi một mảng da màu vàng nhạt trên thi thể bên cạnh, dán lên chỗ vết thương biến thành màu đen trắng của Quốc sư.

Nhìn động tác ung dung thong thả của hắn, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, phát hiện không chỉ có những thứ vừa nãy biến mất, còn có Cao Trí Kiên, long mạch của Đại Lương cũng biến mất!

“Đầu tử hắn đi đâu rồi? Tiếp sau hắn muốn lấy long mạch làm gì?”

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng rất loạn.

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ, Hoàng Phủ Thiên Cương đứng lên đã giơ Tinh Túc Kiếm trong tay, chém về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vừa nhấc kiếm lên, bỗng nhiên hoa mắt, hắn và Quốc sư Đại Lương đã ngồi mặt đối mặt bên một chiếc bàn.

“Thiên Cương, ngươi thực sư cảm thấy bây giờ là lúc nội chiến à?”

Ti Thiên Giám chậm rãi ngồi một bên nói.

“Chính hắn đưa người tới! Chuyện gì cũng liên quan đến hắn! Người này và đầu tử là đồng bọn! Không diệt trừ tai họa này, chẳng lẽ còn giữ lại đón năm mới à?”

Hoàng Phủ Thiên Cương tức giận đập bàn.

Nghe thấy lời như vậy của Quốc sư, cơn lửa giận sớm đã dồn nén trong lòng của Lý Hỏa Vượng lập tức bùng lên.

“Ngươi nói ta đáng nghi! Vậy ta còn nói ngươi bất thường đấy! Trước đây Cơ Lâm có vấn đề, ngươi không kiểm tra ra đã đành, Cao Trí Kiên có vấn đề, ngươi cũng không kiểm tra ra! Quốc sư như người làm bằng bùn hả? Hay là...lời của đầu tử trước đó là thật! Thực ra ngươi là gián điệp được hắn gài trong cung.”

Vốn dĩ kế hoạch của Gia Cát Uyên không vấn đề! Cao Trí Kiên là hoàng đế Đại Tề, rõ ràng có thể giúp Đại Lương kéo dài long mạch.

Nếu không phải Quốc sư năm lần bảy lượt gây ra sơ suất cứ như giúp đầu tử, thì cục diện sẽ không rơi vào bước đường này!

Nghe Lý Hỏa Vượng nói như vậy, Hoàng Phủ Thiên Cương nổi giận đứng bật dậy, đưa tay đang định móc ra trong tay áo, Ti Thiên Giám ở một bên đưa tay lau một cái về phía l*ng ngực của hắn, vết thương vừa nãy xuyên qua có thể hắn lại trở về trên người hắn.

Chương 895: Tâm Bàn

Hoàng Phủ Thiên Cương đang định xử lý Lý Hỏa Vượng lập tức như bị rút linh hồn, đau khổ ôm vết thương trực tiếp mềm nhũn trên ghế thái sư.

“Được rồi, chuyện này dừng tại đây, ta bảo đảm thay các ngươi, các ngươi đều không thông đồng với Tọa Vong Đạo, chuyện này không chỉ là thủ đoạn của một đầu tử, đầu tử của Đại Tề và Đại Lương cùng bàn tính kế hoạch, Quốc sư không nhìn thấu cũng rất bình thường….”

Cảm nhận được bầu không khí như kiếm rút cung giương bớt căng thẳng, Lý Hỏa Vượng cũng biết điều không nói thêm nữa.

Hiện giờ lúc này không phải là lúc cãi cọ với Quốc sư, đầu tử bỏ chạy đó là mới là rắc rối lớn, long mạch liên quan đến cả thế giới Đại Lương. Chẳng may đầu tử định làm gì long mạch, thì e là cả thiên hạ sẽ rơi vào cảnh sinh linh lầm than.

“Nói đi, sau khi ta rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nặng nề của Ti Thiên Giám chậm rãi vang lên.

Lý Hỏa Vượng nhìn Quốc sư Đại Lương sắc mặt xám xịt không nói một lời, cất giọng bình tĩnh nói lại một lượt nguồn gốc sự việc với Ti Thiên Giám.

Hắn chậm rãi kể, trong điện cũng dần đông người hơn, Bạch Linh Miểu và cả đám người Túc Nhất cũng đi vào, còn có một đạo sĩ gầy như trúc tay cầm phất trần với vẻ mặt âm trầm.

Sau khi Lý Hỏa Vượng kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra một lượt, trong điện vô cùng yên tĩnh, không ai nói gì.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang Ti Thiên Giám, nhìn bóng đen mơ hồ bên trong áo choàng rộng của hắn, lúc này hắn bỗng có cảm giác giường như bên trong vốn không có thứ gì.

Đúng lúc này, Ti Thiên Giám bỗng nhiên đứng lên:

“Hiện giờ đầu tử cướp đi long mạch Đại Lương, vậy ta nói ngắn gọn thôi, các vị đều hiểu ý nghĩa của long mạch, mục đích của chúng ta là cướp long mạch về.”

“Cho nên sau đây các vị đều nghe dặn dò của ta, được không?”

Tuy lời này là câu hỏi, nhưng dường như là ra lệnh.

Làm bất cứ việc gì cũng cần một thủ lĩnh, bất luận là thân phận hay thực lực, Ti Thiên Giám đều có tư cách nói câu này.

“Ti Thiên Giám đại nhân, nghe theo ngươi không vấn đề, nhưng trước khi hành động, có thể nói cho ta biết, đầu tử này cướp long mạch, rốt cuộc muốn làm gì? Ta cũng không thể không biết gì, mù quáng hành động mà không có đầu mối chứ?”

Những lời đầu tử hét lên với trời trước đó, Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy trong đó bao hàm rất nhiều thông tin có ích, nhưng hắn không phân biệt ra được.

Ti Thiên Giám không nói gì, mà lặng lẽ nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, nhìn rất nghiêm túc, bỗng nhiên tầm mắt của hắn liếc sang Bạch Linh Miểu yên lặng đứng phía sau Lý Hỏa Vượng và Áo Cảnh Giáo im lặng không lên tiếng bên cạnh.

“Hắn muốn thoát khỏi mình trở thành tâm bàn của Đấu Mỗ, vậy nên mượn vận khí của Đại Lương cố cưỡng cắt đứt liên hệ với Đấu Mỗ m Dương.”

Giọng nói nặng nề vang truyền ra từ trong áo choàng màu đỏ.

“Rốt cuộc tâm bàn là gì?”

Lý Hỏa Vượng không nhịn được lên tiếng hỏi, hắn đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi, trong đầu hắn, tất cả mọi thứ của thế giới này luôn mơ hồ, vô cùng khó chịu.

“Tâm bàn là nhân duyên của Ti Mệnh.”

Đạo nhân cao gày vẫn luôn lắng nghe, im lặng không nói bỗng nhiên lên tiếng.

“Nhân duyên?”

“Đúng thế, nhân duyên, ti mệnh phải có nhân duyên, mới có thể có nhân quả, nếu ti mệnh không có nhân duyên, vậy thì bọn họ cũng sẽ không tồn tại.”

“Vậy rốt cuộc nhân duyên là gì? Có thể đừng chơi câu đố với ta được không? Nói thẳng ra!”

Tất cả phải có nhân mới có thể có quả, Ti Mệnh cũng vậy, nhân duyên là quá khứ, tâm bàn chính là quá khứ của ti mệnh, nếu nói những ti mệnh nắm giữ thiên đạo là cây khổng lồ, thì tâm bàn chính là hạt giống.”

“Tiểu sinh là tâm bàn, chữ bàn này có nghĩa cả đời tiểu sinh đã định sẵn gắn liền với Tam Thân Cựu, bất luận sống chết.”

Những lời trò chuyện với Gia Cát Uyên trên Hạnh Đảo bỗng nhiên nhảy vụt ra trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Tâm Bàn là hạt giống của Ti Mệnh? Cũng có nghĩa là, hạt giống cùng tồn tại với cái cây sau khi trưởng thành? Cho nên Tam Cựu Thân đó chính là Gia Cát Uyên?”

Cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng run lên.

“Không đúng! Gia Cát Uyên đã là tâm bàn của Tam Thân Cựu, ngươi nói tâm bàn là quá khứ của ti mệnh, nhưng Gia Cát Uyên đã chết rồi! Há chẳng phải nói bây giờ Tam Thân Cựu cũng không tồn tại ư?”

Lý Hỏa Vượng hơi kích động chỉ ngón tay vào cột nhà.

“Ha ha ha, thiên hạ lớn như vậy, ai nói với ngươi, bọn họ chỉ có một tâm bàn, để đề phòng bất trắc, bọn họ lựa chọn kỹ càng rất nhiều tâm bàn, hơn nữa có lúc những tâm bàn này còn bị ti mệnh mang ra sử dụng.”

“Tâm bàn là quá khứ của ti mệnh, cũng sẽ bị ti mệnh ảnh hưởng, đây cũng là lý do tại sao đầu tử muốn cố thoát khỏi tâm bàn của mình, cho nên ta đoán Gia Cát Uyên sai lầm dẫn đến ngẫu nhiên giúp đầu tử, thực ra không phải hắn bị lừa, cũng không phải hắn là chính nhân quân tử, mà là Tam Thân Cựu cấp trên của hắn muốn giúp…”

“Khụ..khụ!”

Một tiếng ho nhẹ của Ti Thiên Giám đã ngắt lời đạo sĩ đó.

“Đây là Chính Bá Kiều, Ti Thiên Giám của Tứ Tề.”

Thấy những người khác đều nhìn sang mình, Chính Bá Kiều thản nhiên gật đầu, vung phất trần: “Theo học Phương Tiên Đạo, chư vị từ bi.”

Chương 896: Vấn Đề

Nghe thấy lời giải thích của Chính Bá Kiều, lúc này đầu óc Lý Hỏa Vượng càng hỗn loạn, hắn thực sự không ngờ, thì ra tâm bàn là như vậy.

Thế giới này thật điên cuồng, ti mệnh nắm giữ thiên đạo không có quá khứ, bây giờ vẫn phải đi tìm!

“Ăn nói bừa bãi, làm sao tâm bàn có thể là nhân duyên của ti mệnh, chỉ là Giám Thiên Ti các ngươi bịa ra để ngu dân mà thôi!”

Một tín đồ Áo Cảnh Giáo lên tiếng, phía trước áo choàng to rộng của hắn bị thấm máu lộ ra một dấu vết đầu lâu đẫm máu.

“Ti mệnh được thiên đại sinh ra để quản lý nắm giữ thiên đạo lúc ban đầu khai thiên lập địa mà thôi!”

“Hahaha…”

Tiếng cười của Chính Bá Kiều vừa khàn đặc vừa khó nghe.

“Đương nhiên rồi, mỗi một ti mệnh tìm tâm bàn bằng những cách khác nhau, tên gọi cũng khác nhau, ví dụ như Tam Hủy của các ngươi dựa vào công pháp đăng giai Áo Cảnh để lựa chọn tâm bàn, với các ngươi, tâm bàn được chọn ra được gọi là đại trưởng lão.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vương kinh ngạc trong lòng, cũng có nghĩa là từ lúc mình bắt đầu đăng giai ba lần, thì đã trở thành tâm bàn của Tam Hủy rồi?

Thấy tín đồ Áo Cảnh sắp gây loạn, Huyền Tân khẽ giơ tay, trong điện lập tức yên tĩnh lại.

“Đủ rồi, đừng quên bây giờ đầu tử đã mang long mạch Đại Lương đi!”

Đối diện với những người khác, Ti Thiên Giám cất giọng nhẹ nhàng hơn, tiếp tục nói:

“Tuy đầu tử bỏ chạy, nhưng chớ hoảng, ta có thể nghĩ cách tìm ra vị trí của đầu tử.”

Liền sau đó, Thượng Quan Ngọc Đình chui ra từ trong tay áo choàng của Quốc sư, sau khi làm mặt quỷ với Lý Hỏa Vượng, lại chùi vào trong cơ thể Ti Thiên Giám.

Quốc sư ôm vết thương khẽ rung bộ râu, hơi né tránh ánh mắt của Ti Thiên Giám.

Lúc này Chính bá Kiều tiếp lời:

“Huyễn Tẫn tìm người không khó, giết đầu tử cũng không khó, nhưng vừa muốn giết đầu tử lại vừa muốn cứu hoàng đế cuối cùng trở về lành lặn nguyên vẹn, e rằng rất khó.”

“Dù sao cũng chỉ còn lại một hoàng đế này, chẳng may chết thì Đại Lương cũng mất, Đại Lương lớn nhất cũng mất, thì những nơi khác càng đừng nói, hiện giờ cỏ ở Thanh Khâu cũng úa vàng rồi.”

Nói đến đây, Chính Bá Kiều nhìn Áo Cảnh Giáo và Bạch Linh Miểu một cái.

“Càng huống hồ, xem ra chỉ có Tam Hủy và Vô Sanh Lão mẫu thực sự muốn giúp chúng ta, haiz! Đại họa sắp ập đến, trong lòng mỗi người đều có mưu đồ riêng.”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhắc nhở hắn:

“Không thể bảo Khâu gia ra tay giúp chúng ta sao? Khâu gia của Đại Lượng nhiều người như vậy, vây bắt đầu tử dễ như trở bàn tay.”

Lúc này, Quốc sư Đại Lương đã phục hồi chút sức lực:

“Nói thì dễ, nhưng chúng ta không có binh phù thì liệu có điều động được Khâu gia không? Điều động với danh nghĩa gì?”

“Khâu gia là con đao trong tay hoàng đế, đừng quên, hiện giờ đầu tử đã đăng cơ rồi, hắn mới là hoàng đế thực sự của Đại Lương, huống hồ hắn không những là long mạch, hắn còn là đầu tử Tọa Vong Đạo, cực kỳ giỏi mê hoặc lòng người, ngươi dám kéo Khâu gia vào, ngươi không sợ Khâu gia quay lại đối phó chúng ta sao?”

Nghe thấy lời này, sắc mặt mọi người trở nên trầm trọng hơn rất

nhiều, đúng thế, hiện giờ đầu tử mới là hoàng đế danh chính ngôn thuận của Đại Lương, hơn nữa còn đăng cơ trước mặt các văn võ bá quan.

Cho dù là với họ, đầu tử là hoàng đế giả, nhưng nếu bị người của triều đình nhìn thấy, họ hợp nhau lại đối phó hoàng đế Đại Lương, thì đó là mưu đồ tạo phản.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi nhanh chóng suy nghĩ đến điều gì, một lúc sau hắn lên tiếng.

“Ti Thiên Giám đại nhân, trong đầu Cao Trí Kiên có quân bài đầu tử, có lẽ đó là chỗ của đầu tử, nếu ngươi có thể tìm được hắn, vậy chúng ta chỉ cần khống chế hắn, nghĩ cách lấy đầu tử trong đầu hắn ra là được.”

Nếu phải cùng đối phó đầu tử, Lý Hỏa Vương chia sẻ thông tin mà mình biết.

“Nói thì rất nhẹ nhàng, chẳng phải là vấn đề vừa nãy ư, phá mở đầu hắn ra thì đơn giản, nhưng làm thế nào để hắn sống tiếp đây?”

Lý Hỏa Vượng do dự một lúc, rồi lại chậm rãi nói:

“Việc này đơn giản, chúng ta có thể nghĩ cách nhét hắn một loại pháp khí sau khi chết mà có thể sống lại được, ví dụ như các loại pháp khí do tấm da của tâm tố luyện ra, ta đã từng thấy hắn sử dụng khi giết hắn Nhân Vương.”

Lý Hỏa Vượng đã từng cho Cao Trí Kiên một tấm da mà mình luyện được, nhưng hắn không chắc chắn đầu tử đã phát hiện ra chưa.

Ti Thiên Giám không đáp lại lời của Lý Hỏa Vượng, đúng lúc hắn nhìn sang Ti Thiên Giám, lại phát hiện cơ thể của hai người đang thu nhỏ lại với tốc độ cực nhanh, cuối cùng, thu nhỏ đến mức chỉ bằng con kiến trên ghế.

Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Bạch Linh Miểu khổng lồ như ngọn núi đang chuyên tâm nghe những người khác nói, không hề cảm thấy gì bất thường.

Hắn không hoảng sợ, có lẽ là thuật biến hóa của Ti Thiên Giám.

“Có những chuyện, ta cần nói chuyện riêng với ngươi.”

Ti Thiên Giám biến nhỏ lại cùng Lý Hỏa Vượng chậm rãi nói.

Lời vừa được nói ra, Lý Hỏa Vượng mơ hồ có một cảm giác thân thuộc với Ti Thiên Giám trước mặt, nhưng thân thuộc ở điểm nào thì không nói được.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng, hỏi lỗ đen trong áo choàng rộng màu đỏ đó.

Chương 897: Căn Nguyên

“Ta là Huyền Tẫn, là Ti Thiên Giám Đại Lương, nhưng ta cũng có thể là bất kỳ ai. Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta cần ngươi vượt qua nguy cơ tiếp theo, việc này không chỉ liên quan đến ngươi, còn liên quan đến Gia Cát Uyên đã chết.”

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn những người khác to như ngọn núi xung quanh.

“Chỉ một mình ta là được ư? Tại sao không thể nói cho những người khác?”

“Bởi vì cần lợi dụng thân phận tâm tố của ngươi.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức dựng tóc gáy, trước mặt hắn, tất cả mọi thứ của mình dường như đều bị hắn lột sạch.

“Ngươi đang tu chân phải không? Ta có thể giúp ngươi, lợi dụng năng lực tâm tố của ngươi giải quyết đầu tử.”

Sau khi cố bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng nén xuống nỗi bất an trong lòng, nói với hắn:

“Tại sao cứ phải dùng năng lực tâm tố của ta? Cách mà ta vừa nói không có tác dụng sao?”

“Vô ích, bởi vì hắn là đầu tử, chút mánh khóe đó không đối phó được với hắn, chúng ta không nên đi theo con đường của hắn, như vậy bất luận thế nào, đều rất bị động, cho nên hắn tính toán việc của hắn, còn chúng ta làm việc của chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng tỏ ra nghiêm trọng suy nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu:

“Vậy ngươi nói cách của ngươi đi.”

“Đợi sau khi tìm được đầu tử, ngươi lên trước, tất cả những lời đầu tử nói với ngươi trong lúc đó, bất kể hắn nói gì, người đều nghe coi như thật, tu thành thật tất cả lời hắn nói! Tất cả những thứ khác giao cho ta!”

“Ừm??”

Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn người, hắn không ngờ cách của đối phương lại là cách này.

“Công pháp tu chân của ta không mạnh, sợ là không làm được.”

“Không cần lo lắng, ta giúp ngươi, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói là được.”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ suy nghĩ, Ti Thiên Giám cũng không vội, yên tâm chờ đợi.

“Được, Ti Thiên Giám đại nhân, nhưng xin người hiểu rõ, việc này liên quan đến long mạch Đại Lương, ta không muốn Đại Lương hiện giờ rơi vào kết cục như Đại Tề.”

“Đương nhiên là ta biết, về chuyện đối phó đầu tử, ta và ngươi vốn cùng một phe.”

Ti Thiên Giám vừa dứt lời, cơ thể hai người bắt đầu lớn lên, cuối cùng trở về trạng thái ban đầu, nhưng những người xung quanh đều không phát hiện ra.

“Ta đã nghĩ ra cách rồi, các ngươi chuẩn bị trước đi, ta phải đi lấy một thứ, một canh giờ sau đi cướp long mạch về.”

Ti Thiên Giám nói xong, cơ thể lại từ từ tiêu tán như cát bụi.

Thấy Ti Thiên Giám đã ra quyết định, những người khác đều rời khỏi bàn, làm công tác chuẩn bị trước khi vây bắt.

Lý Hỏa Vượng kéo Bạch Linh Miểu rời đi, khi hắn vừa từ trong điện đi ra, một cơ thể trực tiếp nhào lên người hắn.

Lý Hỏa Vượng vội vàng vén váy của Lý Tuế, lộ ra xúc tu và xương chó, mau chóng giải thích với Bạch Linh Miểu:

“Nó không phải ai khác, là Lý Tuế.”

“Ồ?”

Bạch Linh Miểu dịu dàng gật đầu.

“Miểu Miểu, rốt cuộc người làm sao vậy?”

Lý Hỏa Vượng tỏ ra vô cùng nghiêm trọng, đặt Lý Tuế xuống, đi đến trước mặt nàng, tóm hai cánh tay nàng và hỏi.

Trên cầu thang đá cẩm thạch trắng của Đại Lương, Lý Hỏa Vượng dẫm một chân lên một bậc thang, một chân dẫm lên bậc thang dưới, ánh mắt bất an nhìn Bạch Linh Miểu trước mặt.

Hắn đưa tay giật dải lụa trắng trên mặt Bạch Linh Miểu, lộ ra đồng tử màu trắng không có chút màu hồng phía dưới.

Đồng tử màu trắng kết hợp với làn da trắng, lại thêm mái tóc màu trắng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy lúc này trước mặt mình là một khối ngọc thạch không thở dốc.

“Ta không sao, Lý sư huynh, ta rất khỏe, ngươi yên tâm, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Bạch Linh Miểu vừa nói vừa nhẹ nhàng dựa vào lòng Lý Hỏa Vượng, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

Lý Hỏa Vượng đưa tay đẩy nàng ra, nhìn chằm chằm đôi mắt mờ

của nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng nói:

“Miểu Miểu, nói với ta! Ngươi rời khỏi ta từ lúc nào! Trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì? Họ rốt cuộc là ai?”

Ngón tay Lý Hỏa Vượng chỉ sang tín đồ Bạch Liên đang ngồi ở bậc thềm không xa.

Bọ họ có đủ nam nữ già trẻ, điều giống nhau duy nhất là họ cùng mặc đồ trắng, trên trán cũng vẽ hoa sen màu trắng.

Những người này ngồi khoanh chân trên đất theo quy tắc nào đó mà người nào không thể hiểu được.

“Chúng ta là một chi nhánh khác Bạch Liên Giáo ban đầu lúc phân tách, cho nên chúng ta họ Liên, còn Thánh Nữ đại nhân họ Bạch.”

Liên Tri Bắc ban đầu cùng Lý Hỏa Vượng đối phó linh nghiệt đi ra.

Lúc này, vẻ mặt Liên Tri Bắc rất thành kính, hoàn toàn không nhìn ra người phụ nữ trung niên thân thiện ban đầu.

“Bạch Liên? Thánh Nữ?”

Bạch Linh Miểu bên cạnh kéo tay Lý Hỏa Vượng, nhẹ giọng giải thích:

“Ban đầu là nhân lúc ngươi phát bệnh, Liên tiền bối đã vác ta đi, Lý sư huynh, ngươi còn nhớ không?”

Đối phương vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ ra, ban đầu Dương Na bị cha nàng vác đi, còn có khuôn mặt kiều diễm của nàng.

Sau đó trong đầu hắn, khuôn mặt của Dương Na dần biến thành Bạch Linh Miểu, còn cha của Dương Na cũng đổi thành Liên Tri Bắc.

“Nhớ…ta nhớ…”

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi khẽ gật đầu.

“Vậy Thánh nữ là thế nào?”

“Họ nói ta được Vô Sanh Lão Mẫu chọn trúng, cho nên chọn ta làm thánh nữ.”

Nói đến đây, trên mặt Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ kích động:

“Lý sư huynh, ngươi biết không? Thực sự có Vô Sanh Lão Mẫu đấy! Nàng sống lại rồi.”

Chương 898: Từ Bi

Sau đó nàng cất giọng khao khát nói:

“Vô Sanh Lão Mẫu là đức phật vô sinh vô diệt trên trời, nàng có thể độ hóa chúng ta ở trần thế trở về quê hương chân không, cha mẹ ta đều là người Bạch Liên Giáo, cả đời họ đều thờ phụng Vô Sanh Lão Mẫu, cho nên tuy thể xác họ đã chết, nhưng hồn phách của họ lại trở về bên Vô Sanh Lão Mẫu.”

Lý Hỏa Vượng vừa định lên tiếng phản bác, lời đến bên miệng thì dừng lại, khó khăn lắm Bạch Linh Miểu mới thoát ra khỏi đau khổ trước đây, mình thực sự phải kéo nàng ra sao?”

“Lý sư huynh, ngươi biết không? Thông qua Vô Sanh Lão Mẫu, ta đã nói chuyện với cha mẹ, họ thực sự rất nhớ ta, rất nhớ ta.”

Vừa nghe lời của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, trong lòng giãy dụa dữ dội, Bạch Linh Miểu như vậy giống như bản thân lúc bàn đầu chưa bị cho Hắc Thái Tuế ăn.

Nếu bây giờ mình cố kéo nàng ra, sợ rằng Bạch Linh Miểu sẽ trở nên đau khổ tuyệt vọng như mình ban đầu.

“Nhĩ Cửu, hình như ngươi không tin những lời thánh nữ nói? Nhưng ta nói cho người biết, đây là sự thật, nhờ phúc của dị tượng thiên địa, Vô Sanh Lão Mẫu đã trở về, nếu không, ngươi giải thích thế nào về việc các cậu bé Bạch Liên chúng ta trở nên lợi hại hơn trước đây nhiều như vậy? Ngươi giải thích thế nào về công pháp của Vô Sanh Lão Mâu ban cho thánh nữ đại nhân?”

Bạch Liên Giáo chúng ta không còn là con kiến mặc cho người ta giết ban đầu nữa! Bạch Liên hạ phàm, dân chúng trở mình!”

Liên Tri Bắc càng nói càng hưng phấn, cuối cùng kích động hô lên, còn đám tín đồ Bạch Liên Giáo đồng thanh hô theo.

Lý Hỏa Vượng nhìn Liên Tri Bắc xa lạ trước mặt, e rằng Liên Tri Bắc như vậy mới là Liên Tri Bắc thực sự, e là trước đây là nàng giả bộ.

“Lý sư huynh, không phải như ngươi nghĩ đâu, Vô Sanh Lão Mẫu trở về thật, nàng thực sự chỉ muốn khiến mọi thứ trên thế gian trở về quê hương thực sự không còn đau khổ và giày vò.

Vừa nói, Bạch Linh Miểu đưa tay nhẹ nhàng chạm vào giữa đôi lông mày của Lý Hỏa Vượng, trong tích tắc, Lý Hỏa Vượng dùng Bạch Linh Miểu làm trung gian, lập tức cảm thấy trước mắt mình xuất hiện tơ bông tiên màu trắng chi chít nổi lên không trung.

Tuy ở đó có thứ gì khổng lồ như ngọn núi, nhưng cơ thể của nó bị lớp tơ bông trắng đan xen quấn chằng chịt chặn lại, không hề lộ ra ngoài.

Nhưng kể cả là vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn có thể cảm nhận được sự từ bi và quan tâm vô tận trong đó.

Đó là Vô Sanh Lão Mẫu, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được tình cảm của nàng, nàng ở trong đó, nàng sợ diện mạo thực sự sẽ làm tổn thương đến mình, cho nên mới dùng tơ bông tiên đó che lại.

“Từ bi”, “yêu thương” “quan tâm” nhưng lại có chút cảm xúc khát biệt liên miên không dứt bay ra từ bên trong.

Trong bóng tối cảm giác đó lại như khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng hiếu kỳ, hắn muốn lại gần theo bản năng, muốn chứng kiến vẻ tôn quý của đối phương.

“Soạt” một cái, Lý Hỏa Vượng ngẩn người lập tức về chỗ cũ, xung quanh vẫn là cung điện của trong hoàng cung, không có thay đổi gì, mọi thứ vừa xảy ra giống như nằm mơ vậy.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng dìu đỡ Lý Hỏa Vượng, nhẹ giọng nói:

“Lý sư huynh, người cảm nhận được chưa? Lần này đã hiểu lời ta nói là thật rồi chứ?”

Lý Hỏa Vượng định thần lại nhìn Bạch Linh Miểu trước mắt, vẻ mặt kinh hãi lùi lại nửa bước.

“Cho nên, hiện giờ Vô Sanh Lão Mẫu đã nắm giữ một điều thiên đạo liên quan đến từ bi ư?”

Từ sự tiếp xúc ngắn ngủi vừa nãy, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được cảm xúc cực kỳ thuần túy, giống hệt nỗi đau được truyền ra từ trên người Tam Hủy.

Vô Sanh Lão Mẫu có thật, hơn nữa nàng nắm giữ ti mệnh của từ bi, ít nhất bây giờ nàng đang nắm giữ ti mệnh của từ bi.

“Lý sư huynh, ngươi đang nói gì? Vô Sanh Lão Mâu chính là Vô Sanh Lão Mẫu mà.”

“Không, không có gì.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

So với Tam Hủy nắm giữ đau khổ, Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ nhân từ rõ ràng nhân hậu như vậy, nếu Bạch Linh Miểu tiếp xúc với nàng, tốt hơn là tiếp xúc với ti mệnh khác.

Ít nhất có vẻ Miểu Miểu không gặp nguy hiểm, hiện giờ nguy cơ long mạch vô cùng cấp bách, giải quyết đầu tử trước rồi tính.

Kẻ địch lớn trước mắt, Lý Hỏa Vượng không có thời gian nói việc khác, hắn dặn dò Bạch Linh Miểu trước mắt:

“Nếu chốc nữa đối phó đầu tử, người đừng đứng quá gần.”

Bạch Linh Miểu khẽ lắc đầu:

"Lý sư huynh, thực ra ngươi không cần lo lắng, Vô Sanh Lão Mẫu ban cho ta thần thông, ta có thể giúp được, trước đây ngươi gặp nguy hiểm, chẳng phải đều là ta giúp sao?”

“Huống hồ, đây cũng là suy nghĩ của Vô Sanh Lão Mẫu, giả dụ gian

kế của đầu tử thành công, Đại Lương sẽ gặp cảnh sinh linh lầm than, tín đồ Bạch Liên chúng ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.”

Nghe thấy Bạch Linh Miểu thực sự nói những lời như vậy, Lý Hỏa Vượng nhất thời có chút bối rối.

Vô Sinh Lão Mẫu thương xót bách tính? Đây thực sự là điều mà Bạch Liên Giáo chôn sống người muốn làm sao??

Về chuyện rốt cuộc Vô Sinh Lão Mẫu đã xảy ra chuyện gì, Lý Hỏa Vượng là người phàm trần cũng không biết được. Hắn chỉ có thể phán đoán theo những thông tin mà bản thân biết được, sợ rằng trước đây Vô Sinh Lão Mẫu không phải là thiên đạo.

Chương 899: Ý Đồ

"Vậy được rồi, đến lúc đó ngươi cứ liệu sức mà làm. Nếu mà có chuyện gì thì nhớ chạy đi càng sớm càng tốt, đừng có lại gần ta, bên cạnh ta rất nguy hiểm.”

“Ngươi yên tâm, chúng ta đương nhiên sẽ bảo vệ Thánh nữ, ngươi không cần lo lắng.”

Giọng nói của Liên Tri Bắc có chút bất mãn tiến lại gần.

Lý Hỏa Vượng không nhìn thẳng nàng:

“Người không sao là tốt rồi, chờ chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này, những thứ khác sẽ từ từ đến.”

Dứt lời, hắn giang rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Linh Miểu.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại và tận hưởng hơi ấm đã mất từ lâu, khuôn mặt Bạch Linh Miểu tựa lên bả vai Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên dữ tợn, biến thành một khuôn mặt khác.

Trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười dữ tợn tựa như dã thú, miệng càng lúc càng lớn, chiếc lưỡi đỏ tươi duỗi ra uốn éo trong không trung, như thể một giây sau sẽ chui vào lỗ tai của Lý Hỏa Vượng vậy.

"Nhị nương?"

“Cái gì?”

Lý Hỏa Vượng buông Bạch Linh Miểu ra. Hắn quay người lại thì thấy Lý Tuế đang đứng đó nhìn bọn họ không chớp mắt.

"Không phải Nhị nương, là Đại nương, Nhị nương đi rồi."

Bạch Linh Miểu hôn lên mặt Lý Hỏa Vượng một cái, sau đó đi đến bên cạnh Lý Tuế rồi ôm nàng vào trong lòng mình:

"Tuế Tuế, gần đây ở theo cha ngươi có ngoan hay không?"

Lý Tuế ngắt cái đầu mình xuống dùng xúc tu đưa qua, dâng lên như bảo vậy:

"Mẹ, nhìn xem cái đầu mới của ta có đẹp không? Ta thích nó lắm, ta thích làm người, nhưng cha lại không cho ta tiếp tục đeo nó."

"Chuyện này đừng có nghe cha ngươi, hắn thì biết cái gì? Sau này ngươi cứ mang như vậy đi, dễ nhìn hơn trước nhiều.”

"Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu trở nên như vậy thì người khác sẽ không sợ hãi dáng vẻ của ta, ta có thể nói chuyện cùng người khác."

Nhìn thấy sự dịu dàng và quan tâm trên khuôn mặt của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất khi ở bên mình, hàng động của nàng đã giống như một người bình thường.

Dáng vẻ trước đó của Bạch Linh Miểu thật sự khiến cho hắn có chút sợ hãi, sau này phải nghĩ cách khiến cho Lý Tuế tiếp xúc với Miểu Miểu nhiều một chút.

“Đi theo ta, bức tường thành phía Đông sẽ được hòa giải.”

Giọng của Ti Thiên Giám đột nhiên vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, khiến hắn toàn thân chấn động.

Nhưng khi hắn nhìn xung quanh tìm nơi phát ra âm thanh, hắn phát hiện không chỉ có mình hắn làm như vậy mà những tín đồ Bạch Liên và Bạch Linh Miểu đều làm như vậy.

“Lý Tuế đi thôi.”

Khi Lý Hỏa Vượng mở miệng ra, những xúc tu dày đặc của Lý Hỏa Vượng ra khỏi cơ thể An Bình công chúa rồi chui vào trong cơ thể hắn.

“Giám Thiên Ti đại nhân, không phải ngài nói muốn đi lấy đồ trong một tiếng sao? Lúc này mới qua bao lâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng mở miệng hỏi.

"Không kịp nữa rồi, Đầu tử đã có động tác mới. Hắn không định trốn nữa mà định giải quyết chúng ta hết một lượt."

Giọng nói của Ti Thiên Giám lại vang lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

"Vậy Đầu tử hắn đang ở đâu?"

"Doanh trại."

“Cái gì?!”

Lời này khiến Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy lạnh cả người. Một khắc sau, Bành Long Đằng đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, nắm lấy hắn dùng sức ném mạnh lên trời.

Lý Hỏa Vượng bay lên giữa không trung, thu hết vào mắt toàn bộ thành Thượng Kinh to lớn.

Không chỉ ở thành Thượng Kinh! Thị lực tuyệt vời của Lý Hỏa Vượng giúp hắn có thể nhìn thấy những con kiến dày đặc bên ngoài bức tường thành phía đông, cũng như những con rết chiếm cứ trong tổ kiến.

Lý Hỏa Vượng biết đó không phải là kiến! Đó là Binh Gia đóng

quân xung quanh thành Thượng Kinh! Đó cũng không phải rết mà là Long Mạch Đầu tử!

Đáng lẽ mình nên sớm nghĩ ra thứ mà Đầu tử am hiểu nhất không phải giao thủ chính diện! Tên này dùng thân phận hoàng đế của mình để mê hoặc Binh Gia đối phó với bọn họ!

Khi Lý Hỏa Vượng vững vàng rơi xuống đất, bóng dáng của Ti Thiên Giám xuất hiện bên cạnh hắn mà không hề báo trước.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vừa đi vừa nói. Đầu tử đang có ý đồ khiến cho Đại Lương tin rằng hắn chính là tân hoàng đế của Đại Lương. Nếu như toàn bộ người ở Đại Lương đều tin lời nói dối của hắn thì chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Đại Lương."

Đầu tử không đơn giản chỉ cướp Long Mạch như vậy, hắn thậm chí còn muốn cướp hết toàn bộ Đại Lương.

Nếu Đầu tử nói dối thì sẽ không đáng sợ, nhưng cho dù là nói toạc ra thì hiện giờ hắn quả thực chính là hoàng đế của Đại Lương!

Lý Hỏa Vượng cắn răng giẫm lên nóc nhà rồi chạy về phía cổng thành:

"Biện pháp mà ngươi nói có thực sự hữu dụng không? Ngộ nhỡ mà thất bại thì tất cả đều xong luôn!"

"Ta tự có tính toán của riêng mình. Nếu ngươi vẫn muốn cứu toàn bộ Đại Lương thì cứ nghe theo ta!"

Giám Thiên Ti lơ lửng bên cạnh Lý Hỏa Vượng nói như một hồn ma.

"Được! Vậy bây giờ chúng ta trước tiên nên tính toán xem rốt cuộc nên ra tay như thế nào, đừng đến lúc đó rồi lại rối tung lên."

Hoàng đế đang ở ngoài thành dẫn theo một đám cấm quân chuẩn bị tạo phản, âm thanh hỗn loạn dần dần truyền vào trong thành. Nhất thời toàn bộ thành Thượng Kinh lòng người bàng hoàng, tin đồn nhảm nổi lên khắp nơi.

Những xúc tu từ trong cơ thể Lý Hỏa Vượng vươn ra ngoài nhanh chóng đong đưa, vịn lên những viên gạch xanh trên tường thành, nhanh chóng mang hắn đến trên tường thành.

Chương 900: Đối Mặt

Chờ Lý Hỏa Vượng đến được phía trên bức tường thành, Bạch Liên Giáo và Áo Cảnh Giáo đều đã đến trước, không chỉ có bọn họ mà tất cả người ở Giám Thiên Ti cũng đang lần lượt đổ xô đến đây.

Ở đây dường như có rất nhiều người, trong số đó còn có không ít cao thủ, nhưng so với Binh Gia phía dưới bức tường thành được bao trùm bởi sát khí dày đặc thì trong lòng mọi người đều đang đánh trống.

Đại Lương có thể trở thành quốc gia lớn nhất ở đây cũng không phải chỉ là nói suông.

Nhìn lá cờ rồng màu vàng kim sừng sững ở đội hình đại quân phía dưới, tâm trạng mỗi người đều vô cùng phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

"Nếu thực sự động thủ thì hai bên đều sẽ chết rất nhiều người. Đầu tử căn bản không trông chờ vào chiến thắng, hắn chính là muốn làm tiêu hao người của chúng ta. Có thể ngăn chặn được trận đại chiến này hay không thì chỉ có thể dựa vào ngươi thôi."

Lý Hỏa Vượng liếc xéo hắn một cái:

"Có nhiêu Tâm Tố như vậy nhưng hết lần này đến lần khác ngươi lại muốn ta giúp, sợ không phải là định dùng thứ gì khác trên người ta nhỉ?"

Mặc dù kế hoạch mà Ti Thiên Giám nói rất đơn giản nhưng hắn chỉ có thể miễn cưỡng tin một nửa những gì mà người này nói, hắn đã bị lừa quá nhiều lần rồi.

"Bất luận ta dùng cái gì thì đều cần phải giải quyết Đầu tử không phải sao. Đừng quên, trong đó cũng có chuyện của ngươi."

Lý Hỏa Vượng thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn về phía Đầu tử trên ngai vàng, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Chính là hắn! Nếu không phải hắn, Gia Cát Uyên cũng sẽ không chết! Thế giới này cũng sẽ không hỗn loạn thành như vậy!

"Ta có thể cho ngươi lợi dụng ta, nhưng yêu cầu của ta chỉ có một, đó chính là giết chết Đầu tử!"

"Tùng~tùng~tùng~"

Tiếng trống trận trầm thấp bắt đầu vang lên, từng hồi dùi trống như nện vào trong lòng mỗi người.

"Giám Thiên Ti đại nghịch bất đạo, cấu kết với Bạch Liên giáo, dám mưu hại đương kim Thánh thượng! giết!!"

Khi những Binh Gia xếp hàng chỉnh tề ở bên dưới đồng loạt siết chặt vũ khí rồi nện xuống đất, sát khí như núi ập về phía đám người Lý Hỏa Vượng.

"giết! giết! giết!!"

Một khắc sau, xe bắn đá được ném lên cao, một vài hòa thượng thân cao ba thước mặc trọng giáp màu đen được ném lên cao, đập về phía bức tường thành như những nham thạch to lớn màu đen.

Bên ngoài cổng phía đông thành Thượng Kinh, trận chiến giữa Long Mạch Đầu tử và Ti Thiên Giám đã hoàn toàn bắt đầu.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên trọng giáp màu đen đầy trời đập xuống như thác đổ. Lông mày hắn nhíu lại, chậm rãi lui lại mấy bước rồi đi tới mép tường thành.

Ngay khi Thiết Phù Đồ mặc trọng giáp trên người đập lên tường thành, chân hắn đạp nhẹ một cái, ngã về phía bức tường thành phía sau.

Giữa không trung, Lý Hỏa Vượng đang cầm chuôi Cốt Kiếm nhanh chóng xoay người lại chém mạnh một nhát xuống phía dưới người mình, khe nứt của Đại Tề lập tức xuất hiện.

Ngay sau đó, bóng dáng của Bành Long Đằng đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, trực tiếp túm lấy Lý Hỏa Vượng.

Khi nàng dùng cả hai tay ném Lý Hỏa Vượng xuống dưới, hai chân và bốn xúc tu của Lý Hỏa Vượng cũng đã đạp mạnh lên người nàng. Hai lực lượng chồng lên nhau khiến cho Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt mang theo tàn ảnh chui vào trong khe nứt.

Sau một vài nhịp thở, Lý Hỏa Vượng đứng vững trên mặt đất, hắn đã từ Đại Lương đi đến Đại Tề rồi.

Trận đại chiến sinh tử đang diễn ra ở Đại Lương, mà khung cảnh đổ nát thê lương ngay cả một người sống cũng không có ở Đại Tề, tỏ ra vô cùng thê lương.

Nhưng điều khác biệt so với trước đó là Thiên Cẩu ăn mặt trời đen kịt đã biến mất, mặc dù mặt trời trên bầu trời vẫn là màu đen nhưng không có sự thay đổi nào tồi tệ hơn nữa.

Mặc dù Đại Tề trông vẫn còn rất đổ nát nhưng so sánh với tình huống tà ma khắp nơi trước đó thì đã tốt hơn nhiều rồi.

"Đạo sĩ! Ngươi mau nhìn xem! Sau khi hoàng đế Đại Tề kết nối với Long Mạch Đại Lương, Đại Tề đã được cứu rồi! Người ở Đại Tề không cần chết nữa! Phật Tổ phù hộ! Phật Tổ phù hộ!"

Trên khuôn mặt già nua của hòa thượng tràn đầy ý cười, chắp tay lại lạy về phía đông.

"Phật Tổ không thể phù hộ được! Ngươi nên cảm tạ Gia Cát Uyên!"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt kiếm, nhanh chóng xuyên qua Úng thành gập ghềnh đi về phía trước thì thấy cờ rồng đang tiến lại gần.

Lúc này, hắn không còn thời gian lo lắng Đại Tề xảy ra chuyện gì, bởi vì nếu như không kịp ngăn cản Đầu tử thì sợ là Đại Lương sẽ không còn nữa.

Nếu như muốn tiếp cận Đầu tử từ Đại Lương thì chắc chắn sẽ tốn rất nhiều công sức, nhưng nếu như mình từ Đại Lương nhảy đến Đại Tề rồi tiếp cận hắn từ Đại Tề bên này thì mọi chuyện sẽ dễ hơn nhiều.

“Chắc là chỗ này rồi.”

Lý Hỏa Vượng đứng yên tại chỗ trầm giọng nói, mà lúc này bóng dáng của Thượng Quan Ngọc Đình lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

Thượng Quan Ngọc Đình từ trong bóng của hắn đi ra ngoài, sau nhìn xung quanh thì nhẹ nhàng gật đầu:

"Được rồi, Ti Thiên Giám đại nhân chuẩn bị rồi, sau chừng nửa nén hương nữa thì chúng ta sẽ qua đó.”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu một cái rồi chờ đợi thời gian trôi qua, vào lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy thời gian nửa nén hương dường như dài đằng đẵng.

"Biện pháp của Ti Thiên Giám có thể giải quyết được Đầu tử sao? Ngộ nhỡ Đầu tử hắn thật sự làm được. Không được! Ta là Tâm Tố, những chuyện như này không thể nghĩ lung tung được!"

Chương 901: Ta Là Đầu Tử

“Đến giờ rồi!”

Ngay khi Thượng Quan Ngọc Đình vừa mở miệng, Lý Hỏa Vượng đã nắm chặt thanh Cốt Kiếm vung mạnh lên, lập tức xuất hiện một khe nứt, các phần còn lại của chân tay đã bị cụt bao bọc lấy máu tươi từ bên trong không ngừng phun ra ngoài. Những thứ này đều là đồ của Binh Gia bên kia.

Mặc dù Đại Tề bên kia trống không, còn Đại Lương bên này đứng đầy người.

Lý Hỏa Vượng không chút do dự dùng bốn cái xúc tu cùng hai cái chân nện xuống đất, trực tiếp lao thẳng vào trong khe nứt máu thịt kia.

Khoảnh khắc Lý Hỏa Vượng vừa xuất hiện, cực tĩnh lập tức chuyển thành cực động, tiếng trống trận và tiếng chém giết không ngừng truyền vào trong lỗ tai hắn. Sát khí nồng đậm bốn phía gần

như khiến cho huyết mạch của hắn căng ra.

"y da ~ Đây không phải là Kim Vệ tham quân tả hữu của ta sao? Tại sao bây giờ mới đến? Việc nội ứng đã làm đến đâu rồi?"

Nghe thấy giọng nói này, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn khuôn mặt Cao Chí Kiên của Đầu tử, hắn đang đứng phía dưới cờ rồng bên cạnh mình.

Bị Binh Gia cùng các lĩnh soái và các lão tướng xung quanh Đầu tử nhìn chằm chằm, cũng không khiến cho Lý Hỏa Vượng hoang mang chút nào. Hắn hít một hơi thật sâu mở miệng nói:

“Sắp được rồi, Ti Thiên Giám định dùng ngươi đối phó với ta nhưng mà nếu ngươi đã làm nội ứng của ta vậy thì hắn nhất định sẽ thất bại.”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng chậm rãi tiếp cận Đầu tử dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Những Binh Gia khác muốn ngăn cản hắn, nhưng lại bị Đầu tử chặn lại. Khi Lý Hỏa Vượng tiến lại gần mình, dường như hắn có chút ỷ vào, không hề hoang mang lo sợ.

“Nào nào nào, đoạn đường này vất vả rồi, để ta mời ngươi một chén.”

Cao Chí Kiên bưng một chén rượu qua.

“Này làm gì mà khổ cực chứ, Đầu tử đại nhân, dù sao thì chúng ta cũng đều là Tọa Vong Đạo, lấy việc đùa bỡn người khác làm niềm vui thôi.”

Lý Hỏa Vượng nhận lấy chén rượu ngẩng đầu lên uống cạn.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của các lĩnh soái Binh Gia xung quanh hơi thay đổi mà đây chính là hiệu quả mà Lý Hỏa Vượng muốn.

"Ha ha ha~ tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng nhưng cũng không nên đùa giỡn như vậy chứ.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười, đưa tay ra lau trên mặt, thẻ bài của

Hồng Trung xuất hiện trên mặt hắn, trong giọng nói hài hước mang theo chút điên cuồng:

“Đầu tử lão đại, chuyện này sao có thể đem ra làm trò đùa được, chúng ta cũng đều tới theo ngươi mà.”

Một lúc sau, khi Thượng Quan Ngọc Đình đi đến trước mặt Cao Chí Kiên, khuôn mặt chữ quốc của Cao Chí Kiên bắt đầu dần dần biến đổi.

Là một Long Mạch, năng lực của Lý Hỏa Vượng không thể thay đổi được hắn, nhưng mà thuật biến hóa khôn lường của Ti Thiên Giám lại có thể mê hoặc được tất cả Binh Gia có mặt tại đây.

Chỉ cần Binh Gia Đại Lương không nghe theo lời hắn thì những thứ khác đều dễ làm hơn rồi.

“Ha ha ha, trò hay đấy, nhưng nếu các ngươi nghĩ rằng mình có thể đánh bại ta chỉ bằng chút trò bịp vặt này thì sợ là các ngươi đã nghĩ nhiều rồi.”

Cao Chí Kiên vươn móng rồng ra nhẹ nhàng kéo lên mặt mình, ảo ảnh của Đầu tử lập tức biến mất.

"Ta không phải là Hồng Trung sao? Đầu tử lão đại, ta là ai?"

Lý Hỏa Vượng hỏi ngược lại.

"Ngươi là Tọa Vong Đạo! Ngươi mới chính là Đầu tử!"

Khi Cao Chí Kiên chỉ tay vào mặt Lý Hỏa Vượng, Ti Thiên Giám lập tức xuất hiện phía sau hắn, hai tay kết ấn tru thiên, dùng sức ấn mạnh vào sau ót của Lý Hỏa Vượng:

“Chính là bây giờ!”

Khi dấu tay của Ti Thiên Giám chạm vào cơ thể hắn, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức cảm thấy có thứ gì đó khác lạ, đó chính là Tiên Thiên Nhất Vu! Rất nhiều Tiên Thiên Nhất Vu!

Là một Tâm Tố, Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được sự khác biệt rất nhỏ của những Tiên Thiên Nhất Vu này, đây không phải là Ti

Thiên Giám! Hắn không thể sử dụng nó! Những Tiên Thiên Nhất Vu này đều tách ra khỏi người của từng Tâm Tố một!

Một đôi bàn tay xương khô cầm một chuỗi Phật châu kết chúng lại với nhau, tiếng niệm chú kỳ quái nặng nề nào đó vang lên bên trong đạo bào màu đỏ .

Cùng với tiếng niệm chú, mọi thứ xung quanh bắt đầu trở nên mê huyễn. Cho dù là chiến giáp trên người hay là đất trên mặt đất, màu sắc của chúng bắt đầu tan rã trong không trung khiến cho cả thế giới đều trở nên vô cùng mơ hồ, giới hạn giữa thực tại và hư ảo đang biến mất.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy Tiên Thiên Nhất Vu trong cơ thể mình giống như bị ngâm trong nước vậy, bản thân nhẹ bỗng có thể tự mình điều động.

“Hừ~! Hừ~!”

Theo từng nhịp thở của Lý Hỏa Vượng, mọi thứ xung quanh bắt đầu giãn nở rồi co rút vặn vẹo biến dạng.

"Ta là Đầu tử! Ta mới là Đầu tử!!"

Khi huyệt Thái Dương của Lý Hỏa Vượng nổi gân xanh, trên mặt hắn bắt đầu dần dần thay đổi giống với Đầu tử.

Tiếng niệm chú vang lên không ngừng, Giám Thiên Ti nhìn về phía Cao Chí Kiên trước mặt thông qua cái lỗ đen trên đạo bào trống rỗng kia, có một giọng nói khác vang lên theo tiếng nguyền rủa:

“Giả sử hắn là Đầu tử, mà Đại Lương chỉ có một Đầu tử! Vậy thì ngươi không phải là Đầu tử, ngươi chỉ có thể là Cao Chí Kiên!”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt của Đầu tử lập tức trở nên mê mang:

"Ta ta...ta...là...là...Cao...Cao...Chí Kiên?!"

Chương 902: Long Mạch Bảo Vệ

Nhìn thấy vẻ mặt của Cao Chí Kiên càng lúc càng do dự, hắn vừa định tiến lên phía trước một bước thì mặt đất đột nhiên lõm xuống, mấy quân bài bay vụt qua trước mắt hắn.

Khi nhìn thấy những viên quân bài này, vẻ mặt của Cao Chí Kiên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn cười khẽ:

"Huyền Tẫn à, thật là nham hiểm, thế mà lại lợi dụng phép thần thông của Tâm Tố để chiếm lấy toàn bộ sự tồn tại của ta. Thật đáng tiếc, ta là Long Mạch, chiêu thức này không có tác dụng với ta."

"Nhưng mà ngươi cũng được coi là người tài giỏi, không thì chúng ta liên thủ lại với nhau thế nào? Thiên Đạo cướp được rồi chia mỗi người một nửa?"

Nghe Đầu tử nói vậy, Ti Thiên Giám còn chưa lên tiếng mà Lý Hỏa Vượng đã lập tức có động thái mới rồi.

Lý Hỏa Vượng đau đớn che đầu mình lại. Hắn giơ tay phải lên chỉ vào Đầu tử của đối phương:

"Cao Chí Kiên! Rốt cuộc ngươi đang làm cái gì vậy!"

Dứt lời, thái độ của Cao Chí Kiên lần nữa trở nên do dự nhưng hắn lại nhanh chóng trở nên kiên định hơn.

"Vô dụng, ngươi là Tọa Vong Đạo còn quả nhân là chân mệnh thiên tử, chút mánh khóe nhỏ kia của ngươi không có tác dụng gì với ta đâu."

Cao Chí Kiên nói xong liền nhìn về phía các lão tướng Binh Gia ở bên cạnh:

"Mã gia Nhạc gia Tiết gia Vu gia, quả nhân tìm các ngươi là để các ngươi qua đây xem trò vui sao? Đừng quên trước đây tổ tiên của các ngươi đã từng nói cái gì với các tiên đế."

Kiệu rồng dưới người Cao Chí Kiên lập tức phồng to. Cao Chí Kiên đem phần đuôi Long Mạch của vị hoàng đế máu thịt lẫn lộn vụt

qua trước mặt những Binh Gia này.

Một giây sau, cái giản thẳng to lớn, Mạch Đao vừa dày vừa nặng bọc lấy sát khí đập lên người Lý Hỏa Vượng và Ti Thiên Giám.

“Cút ngay cho ta!”

Cùng với tiếng gầm thét của Lý Hỏa Vượng, bất kể là tên Binh Gia nhào về phía hắn hay là vũ khí trong tay bọn họ thì đều lập tức vặn vẹo biến thành thứ khác. Mọi thứ lấy hắn làm trung tâm, ngoại trừ Ti Thiên Giám ra thì đều bắt đầu xảy ra biến đổi ở những mức độ khác nhau.

Khi khuôn mặt hắn càng ngày càng trở nên dữ dợn, những thứ vặn vẹo xung quanh cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Ti Thiên Giám thấy Đầu tử chuẩn bị rời đi liền lập tức bay qua muốn ngăn cản hắn lại.

"Đừng tới gần người này! Nỏ thủ chuẩn bị!"

"Gió! Gió! Gió!"

Những chấm đen chằng chịt trên sườn núi phía xa lập tức bay về phía Lý Hỏa Vượng bao trùm lấy hắn như một trận cuồng phong bão táp vậy.

Nhưng những thứ này không làm cho Lý Hỏa Vượng bị thương một chút nào, khi những cung tên có độc này rơi xuống bên người Lý Hỏa Vượng lại biến thành những hạt mưa thật sự.

"Ta không chống đỡ được bao lâu nữa! Có quá nhiều Tiên Thiên Nhất Vu! Ta căn bản không thể khống chế được nhiều như vậy! Ta nhất định phải mau chóng dùng hết toàn bộ!"

Lý Hỏa Vượng thất khiếu chảy máu che lấy đầu thầm gào thét trong lòng. Những thứ vặn vẹo xung quanh hắn bắt đầu không ngừng lan rộng ra, ép cho Binh Gia bốn phía liên tục phải rút lui.

"Hahaha~đã nói bao nhiêu lần rồi, chút trò vặt này của ngươi không có tác dụng gì với chân mệnh thiên tử như ta đâu!”

Đầu tử bay lên không trung tránh né sự tiếp cận của Ti Thiên Giám. Một tên lại tử đầu mọc ba cái đầu trẻ con trung niên người già, cả người được bao phủ bởi lông chim màu đen nắm lấy thanh kiếm Đồng Tiền máu thịt chặn trước mặt hắn.

“Hả? Đây là cái gì?”

Vừa dứt lời, thân hình nhỏ dài của Cao Chí Kiên đột nhiên lắc một cái, né tránh thanh Cốt Kiếm đang đâm tới.

Đầu tử cúi đầu nhìn xuống thì thấy một khuôn mặt quen thuộc. Gia Cát Uyên một tay cầm Cốt Kiếm, ngẩng đầu lên nhìn mình.

Gia Cát Uyên hất thanh kiếm, chân trái giẫm lên chân phải, vẻ mặt kiên quyết lao về phía Đầu tử:

"Lý huynh chớ hoảng sợ! Ta tới để giúp ngươi!"

Đầu của Lý Hỏa Vượng bắt đầu nổ tung, hắn thống khổ quỵ trên đất nhưng khi nghe thấy âm thanh quen thuộc kia hắn lại bật cười.

Xúc tu của Lý Tuế đỡ hắn đứng lên. Lý Hỏa Vượng một tay cầm thanh kiếm Tử Tuệ lao về phía Đầu tử.

Bởi vì tính chất đặc thù của Long Mạch, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể giáp lá cà đối phó với Cao Chí Kiên. Trong lúc nhất thời hai bên khó phân thắng bại nhưng khi đối mặt với sự bao vây tấn công của Ti Thiên Giám, Đan Dương Tử, Gia Cát Uyên, Lý Hỏa Vượng, cho dù Đầu tử có lợi hại hơn đi nữa thì phạm vi di chuyển của hắn cũng trở nên càng ngày càng hẹp.

Thời điểm thấy Cao Chí Kiên sắp bị bọn họ khống chế, đột nhiên vang lên một tiếng xì, một thanh Miêu Đao sắc bén chui ra khỏi l*ng ngực của Lý Hỏa Vượng.

Soạt một tiếng, một cái mũi dùi được làm bằng sừng rồng đẫm máu hung hăng cắm trên người Đan Dương Tử dùng sức khơi ra. Cơ thể kinh khủng đáng sợ của Đan Dương Tử lập tức tan vỡ rồi biến mất không thấy đâu.

Bốn người mất đi hai, áp lực của Cao Chí Kiên lập tức được giảm

bớt.

"Sao có thể chứ! Lúc này có người nào còn có thể đến gần thân thể của ta!"

Lý Hỏa Vượng phun ra một ngụm máu, chật vật xoay người thì thấy một Binh Gia trên người mặc giáp vảy rồng loang lổ máu.

Đó không phải là những chiếc áo giáp vảy rồng làm bằng sắt. Vì để tiếp cận Lý Hỏa Vượng, đó đều là vảy rồng thật, là vảy rồng được rút ra từ trên người hoàng đế của các triều đại!

Miêu Đao trong tay hắn cũng không phải là binh khí bình thường, nó được dùng xương rồng chế tạo nên!

Chương 903: Điên Cuồng

"Hahaha! Ta biết các ngươi nghĩ bắt giặc phải bắt vua trước. Đừng có nghĩ rằng ngươi là Tâm Tố phát điên thì ta không tìm ra cách để đối phó với ngươi. Biện pháp của ta còn có rất rất nhiều!"

Các Binh Gia thân mặc vảy rồng mai phục ở bên cạnh người này nối tiếp người khác đi ra khỏi quân đội bao vây lấy Lý Hỏa Vượng. Cùng lúc có hai mươi người giống như hoàn toàn không thấy được năng lực tu chân của Lý Hỏa Vượng, cục diện lập tức xoay chuyển.

"Phân tán khí vận của Long Mạch thô lỗ như vậy! Ngươi điên rồi phải không!"

Ti Tiên Giám tựa như thấy điều gì đó kinh khủng lắm, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

"Như vậy thì có sao đâu, dù sao trời có sập xuống cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Sớm một chút hay muộn một chút thì cũng có sao đâu. Ta chỉ mong sao tới sớm một chút! Tránh cho phải đợi lâu."

Vừa nói, hắn vừa dùng vuốt rồng của mình cào mạnh lên người của hoàng đế ở phía dưới. Từng mảng lớn vảy rồng bị cạo ra, bầu trời xuất hiện một vết nứt tựa như một tấm gương vậy.

"giết chúng! Quan gia Binh Gia vốn là một thể, nếu ta có lợi thì dĩ nhiên các ngươi cũng sẽ có!"

Thấy các tướng lĩnh Binh Gia mặc áo giáp vảy rồng bao vây mình, đầu óc của Lý Hỏa Vượng gần như nứt ra rơi vào cục diện nhất định phải chết.

Lý Hỏa Vượng nhìn Ti Thiên Giám thì phát hiện lúc này hắn đã quấn chặt lấy Đầu tử, căn bản không có thời gian quan tâm đến mình nữa.

"Ta…ta nhất định phải nghĩ ra cách nào đó, nghĩ ra cách nào đó!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Ngọc Đình ở bên cạnh, còn có đôi mắt đầy đầu của nàng.

Lý Hỏa Vượng duỗi tay trực tiếp níu lấy nàng, há to miệng gặm xuống một cái tròng mắt:

"Hiện tại có cách nào đối phó với Đầu tử không! Ta cần tìm ra cách nào đó!"

Tuy nhiên, mặc dù dáng lông mày của Lý Hỏa Vượng xuất hiện một cái tròng mắt như trước đây nhưng lại không có phản ứng giống như khi tìm kiếm Đầu tử trước đó. Trước đây Đầu tử chỉ là Tọa Vong Đạo nhưng Đầu tử của hiện tại đã là Long Mạch rồi.

Lý Hỏa Vượng không cam tâm, mặc kệ tiếng kêu thảm thiết của Thượng Quan Ngọc Đình, hắn nhanh chóng nuốt từng cái tròng mắt trên đầu nàng, ngay sau đó con mắt thứ ba trên trán hắn càng ngày càng sáng.

Lý Hỏa Vượng đang hành động, nhưng các Binh Gia lại không quan tâm nhiều như vậy. Khi một Binh Gia mặc áo giáp rồng trong số đó nói một tiếng “Tỉnh Nhạn Hành Trực” thì hai mươi người kia lập tức dựa theo một trận pháp nào đó nhanh chóng tiến lại gần hắn.

Tiếng rít gào đột nhiên vang lên, một cái thương bằng sừng rồng từ phía dưới sà sà cắt về phía Lý Hỏa Vượng.

Tuy nhiên trong khoảnh khắc sắp đánh trúng hắn thì thủy tụ màu trắng từ trên trời rơi xuống, cuốn lấy Ngô Câu Trụ Thượng rồi kéo một phát, giúp Lý Hỏa Vượng ngăn chặn đợt tấn công này.

Tất cả Binh Gia đều ngẩng đầu nhìn lên và thấy từng ngọn đèn Khổng Minh hoa sen treo trên không trung.

Bạch Linh Miểu dẫn theo một nhóm đệ tử Bạch Liên từ trên trời giáng xuống vây quanh Lý Hỏa Vượng.

Những đệ tử Bạch Liên này rõ ràng đã khác trước, những người này đều mặc quần thụng cùng một màu, phía trên hoặc là cởi trần hoặc là chỉ mặc một cái yếm thêu khảm hạt châu.

Ánh mắt của bọn họ nửa mở nửa khép, vẻ mặt nghiêm túc lạnh

lùng, hơn nữa hai gò má của bọn họ đều bị đầu nhọn của kim đồng đâm xuyên qua, phía trên kim đồng thì treo miếng phù lộc.

Điều quan trọng hơn chính là, trên lưng những người này đều xăm lên hình lừa trắng có dáng vẻ hoàn toàn không giống nhau.

Khi các Thống soái Binh Gia ở phía xa thấy Bạch Liên Giáo xuất hiện ở trung tâm của chiến trường, họ lại càng tin tưởng hơn vào lý do thoái thác của hoàng đế bệ hạ của mình.

Tiếng trống trận thay đổi, các Binh Gia vảy rồng phối hợp lẫn nhau, áp sát vào nhóm tà giáo này.

Bên cạnh lưng chừng núi phía xa, dây cung hình bát giác của binh lính bắn tên cũng bắt đầu dần dần kéo căng.

Nhưng một lúc sau, ở giữa sườn núi và xe bắn đá bất ngờ bùng cháy, Áo Cảnh Giáo bắt đầu động thủ rồi.

Dù áp lực của Bạch Linh Miểu chợt giảm xuống, nhưng khi đối mặt với tầng tầng lớp lớp Binh Gia xung quanh, nàng vẫn cảm thấy áp lực rất lớn. Chuyện này không những có liên quan đến mình mà còn có liên quan đến sống chết của Lý Hỏa Vượng.

Bạch Linh Miểu bị bao vây nhiều tầng liếc mắt nhìn Lý Hỏa Vượng đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Vẻ mặt nàng dữ tợn dứt khoát la lớn:

“Lên đồng!”

Nghe vậy, mọi người xung quanh lập tức lấy ra một con dao nhỏ răng cưa rồi dùng sức gõ lên trán, máu tươi đỏ thẫm chảy thành dòng kèm theo tiếng nguyền rủa của họ.

"Khẩn cầu Thần, Thần thỉnh thân. Thần thỉnh đàn tế này làm sao lạy. Muốn lạy nhiều mãnh tướng trong đàn tế này. Chư vị hai sư tôn của Kim Quang. Trấn sát Ngũ xương đại tướng quân, năm bước một lần lộ ra chữ Luân, Phổ Am chân trần đại Bồ Tát!”

Sau khi các đồng cốt đọc xong nguyền rủa thì giống như bị thần

linh nhập vào, trên mặt không có chút sợ hãi nào, cứ thế lao về phía Binh Gia thân hình cao lớn trước mặt.

Xét về kỹ năng, những đồng cốt này hoàn toàn không thể so sánh với những Binh Gia đã trải qua hàng trăm trận chiến được. Các loại binh khí nhanh chóng chui ra chui vào bên trong cơ thể của họ.

Tuy nhiên, dường như những đồng cốt này không bị ảnh hưởng chút nào. Họ dựa vào thân xác của mình gắt gao chặn đám Binh Gia kia lại.

Chương 904: Bí Mật

Hai tay Bạch Linh Miểu kết thành dấu hoa sen rồi dùng sức ấn lên trên trán của mình. Đóa hoa sen trên trán của nàng chợt biến thành hai đóa sen mọc cùng một gốc:

“Nồng đạm cộng nghiên hương các tản, đông tây phân diễm đế tương liên!”

Bạch Linh Miểu vừa mới niệm xong, cơ thể nàng cũng không ngừng run rẩy, sắc mặt nửa buồn nửa giận, trông vô cùng kỳ quặc. Bóng của nàng cũng bắt đầu trở nên to lớn hơn.

Dù hình dáng có vẻ quái dị, nhưng Binh Gia không có để ý nhiều như vậy, mặt đất đột nhiên nổ tung, Binh Gia cả người tràn ngập sát khí nhảy lên cao, nắm chặt vũ khí sừng rồng trong tay mình rồi nhào về phía Bạch Linh Miểu.

Khi thấy sắp đâm trúng Bạch Linh Miểu, cơ thể của nàng nứt ra hai bên trái phải, tránh thoát đòn tấn công lần này.

Lúc này, nửa người dưới của Bạch Linh Miểu không có thay đổi nhưng mà nửa thân trên của nàng lại giống như trẻ sinh đôi dính liền chia thành hai cá thể. Vẻ mặt trên hai khuôn mặt, một là thương hại từ bi, một là tàn nhẫn dữ tợn.

"Tùng tùng tùng tùng～"

Bốn bàn tay vô cùng nhỏ chỉ còn móng tay màu đen đánh thật nhanh trên cái trống màu trắng bên hông Bạch Linh Miểu giống như những chiếc roi dài vậy.

Khi tiếng trống vang lên, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ đội lên đầu của hai người. Nhị Thần bắt đầu cất tiếng hát phía dưới khăn trùm đầu màu đỏ.

"Ngựa khỏe sinh Cửu Trọng Thiên có cánh, ngọc ấn mây sáng Thiết Sát Sơn! Ta thứ nhất cười chồng thứ hai cười bà thứ ba cười lão tiên không đạo hòa! Ta gọi lão tiên, ngươi phải tới!"

Một khắc sau, lông thú mọc lộn xộn trên mu bàn tay của Bạch Linh Miểu, xương sói nhô lên khỏi khăn trùm đầu màu đỏ trái phải lần lượt gặm lấy bàn tay của Binh Gia. Khi hai bên đồng thời kéo một cái, bàn tay nắm chặt binh khí kia nháy mắt liền bị xé toạc.

Ngay khi Bạch Linh Miểu dẫn theo những đồng cốt kia kéo dài thời gian, Lý Hỏa Vượng đã nuốt gần hết đầu của Thượng Quan Ngọc Đình rồi. Tròng mắt ở mi tâm của hắn phủ đầy tơ máu, sưng lên to hơn cả đầu của hắn, phối hợp với xúc tu mọc đầy người hắn trông vô cùng kinh người.

Vẻ mặt của hắn lúc này trở nên cực kỳ khủng bố, tựa như không thở nổi vậy, nhưng mà Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

"Không đủ! Vẫn không đủ!"

Khóe miệng của Lý Hỏa Vượng trực tiếp rách đến tận mang tai, cả cái miệng há to hết cỡ hung hăng nhào về phía trước, gặm cả cái đầu của Thượng Quan Ngọc Đình vào trong miệng.

Khi Thượng Quan Ngọc Đình không còn động đậy, hoàn toàn tiêu tán, con mắt kia đã hoàn toàn sưng to hết cỡ, da đầu của Lý Hỏa Vượng rách ra gần như trong suốt.

“Ta...ta...ta thấy rồi!”

Khi Lý Hỏa Vượng cuồng loạn hét lên những lời này, đầu tiên đầu của hắn lại sưng lên một nửa, sau đó lại co lại bằng quả hạch đào và ầm một tiếng, đầu của Lý Hỏa Vượng nổ tung ra giống như

pháo hoa vậy.

Trong khoảnh khắc này, thông qua rất nhiều bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu, Lý Hỏa Vượng thấy được thứ đang ẩn nấp dưới thế giới này. Tất cả mọi thứ từng được bao quanh bởi mây mù đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Bản thân chính là Hồng Trung. Thời điểm ban đầu khi Đấu Mỗ ban cho mình thân phận Hồng Trung thì mọi thứ trong quá khứ của mình cũng đã thay đổi rồi.

Quá khứ không đơn thuần chỉ là quá khứ. Khi Ti Mệnh thay đổi quá khứ của một người thì cũng đồng nghĩa với việc đã thay đổi tương lai của người đó!

Những người quan tâm đến quá khứ như vậy thì thật ra nói cho cùng, họ chính là đang cùng nhau tranh giành cho tương lai của mình! Ti Thiên Giám Tứ Tề nói không sai, có duyên cớ thì mới có nhân quả!

Nhưng Ti Mệnh này không phải là hoàn toàn tồn tại. Khi dấu vết tồn tại của họ bị xóa đi triệt để thì họ cũng biến mất.

Từ trong nơi u tối, Lý Hỏa Vượng nhìn trộm được một ít bí mật về sự ra đời và biến mất của Ti Mệnh. Hắn giống như đột nhiên hiểu được có chuyện gì xảy ra với Ti Mệnh.

Sau khi Lý Hỏa Vượng biết được những bí mật này, rất nhanh hắn đã có thể cảm nhận được có rất nhiều thứ ngoài bầu trời chú ý đế mình nhưng lúc này hắn cũng không để ý mấy.

Điều hắn quan tâm hơn cả là bản thân đã tìm được rất nhiều thông tin quý giá thông qua bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu, trong đó có thông tin về cây quạt của Gia Cát Uyên lúc trước.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu quỳ trên mặt đất nhìn vạn vật trên bầu trời:

“Đây là dự định của ngươi sao?”

Vào giờ phút này, hắn thấy con mắt Thần Sơn Quỷ mà Đấu Mỗ đã cướp được.

Trong đôi mắt che khuất bầu trời, hắn thấy bóng ngược của chính mình. Nếu như hắn trở thành Tâm Bàn của Đấu Mỗ, vậy thì Đấu Mỗ lúc này chính là bản thân trong tương lai.

Mà đây cũng là kế hoạch của nó, chỉ cần bản thân làm theo đúng kế hoạch của nó thì mình có thể giải quyết được nguy cơ lần này.

“Đầu tử đùa bỡn tương lai của ta, ta muốn trả thù thay cho chính bản thân mình.”

Về mặt logic dường như không có vấn đề gì cả.

Ngay khi ánh mắt hung bạo của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng gần, thân thể của Lý Hỏa Vượng đột nhiên tách ra, những vết sẹo không biến mất kia dồn dập mở ra, nở rộ như những cánh hoa tươi vậy.

"Đau..đau quá."

Cơn đau dữ dội kéo Lý Hỏa Vượng trở lại, kéo khoảng cách giữa hắn và con mắt Thần Sơn Quỷ trên bầu trời kia càng ngày càng xa.

Chương 905: Con Đường

Khi cảm nhận được cảm giác quen thuộc, Lý Hỏa Vượng mỉm cười:

"CMN ta thật đúng là tay cướp mà! Đáng lẽ ta nên nghĩ đến điều này sớm hơn.”

Thời điểm Tam Hủy, Đấu Mỗ bày cục, Tam Hủy cũng đang bày cục. Nói một cách chính xác, khi bản thân lấy được “Đại Thiên Lục” từ chỗ thủy phỉ thì họ đều đã bắt đầu muốn biến mình thành Tâm Bàn của họ rồi!

Dù Lý Hỏa Vượng cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu rồi nhưng vào lúc này, não, máu loãng còn có xương vụn nhỏ giọt giữa không trung, lúc này mới chậm rãi rơi xuống đất.

Trước cảnh tượng bất ngờ này, cho dù là đồng cốt hay là Binh Gia

xung quanh đều hơi sửng sốt, lập tức dừng tay lại.

Họ vô cùng kinh ngạc khi thấy người đàn ông trước mặt mình đã mất đầu, chỉ còn lại cái miệng nhưng vẫn ở đó lầm bầm lầu bầu một mình.

Hơn nữa, cơ thể của người này giống như phải chịu hình phạt lăng trì vậy. Da thịt hắn không ngừng nứt ra, lộ ra xúc tu màu đen đang ngọe nguậy ở phía dưới.

Lúc này, Lý Tuế ở trong cơ thể Lý Hỏa Vượng đã hiểu ra một số chuyện, nếu con người không có đầu thì sẽ chết.

"Cha, ngươi không sao chứ! Đầu của ngươi..."

“Suỵt~!”

Bạch Linh Miểu có hai cơ thể chợt lao tới, lo lắng nói với những xúc tu mọc ra từ những chỗ nứt trên người của Lý Hỏa Vượng:

“Tuế Tuế nghe lời, lúc này tuyệt đối không được nói gì với cha ngươi cả!”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng ngũ quan chỉ còn lại cái miệng đột nhiên tự mình chuyển động. Hắn xông về phía Đầu tử đang dây dưa lại một chỗ với Ti Thiên Giám.

Răng nanh trong miệng Bạch Linh Miểu dùng sức cắn chặt, nhanh chóng đi theo Lý Hỏa Vượng. Những Binh Gia giáp rồng kia cố ý ngăn cản nhưng đều bị nàng cùng với các đồng cốt quên sống chết đó cản lại.

Khi thấy bộ dạng lúc này của Lý Hỏa Vượng, Ti Thiên Giám và Gia Cát Uyên trong nháy mắt như hiểu ra điều gì đó, họ không nói cái gì cả nhưng trong đó không bao gồm Đầu tử:

“Hồng Trung à! Sao ngươi lại mất đầu rồi?”

Lý Hỏa Vượng cuồng loạn gào thét lên với hắn:

"Cái tên Tọa Vong Đạo này! Ngươi đừng hòng lừa gạt được ta!"

"Đầu của ngươi thật sự mất rồi. Không tin thì ngươi có thể tự mình sờ xem!"

Lý Hỏa Vượng căn bản không thèm để ý đến sự mê hoặc của Đầu tử, hắn ngẩng đầu điên cuồng hét lên trời:

"Ngươi muốn ta làm Tâm Bàn của ngươi đúng không? Không có cửa đâu! Nếu ta đã là cái bánh bao thơm ngon vậy thì ta tìm ai mà không được! Sao nhất định lại phải tìm các ngươi?"

“Ta là Lý Hỏa Vượng!”

Lý Hỏa Vượng vươn tay dùng sức chỉ lên trời, hét lớn như chém đinh chặt sắt:

“Tương lai ta nhất định sẽ trở thành Ti Mệnh! Lý Hỏa Vượng của tương lai cũng được định trước là sẽ đến giúp ta!”

Dứt lời, Lý Hỏa Vượng cảm thấy Tiên Thiên Nhất Vu trong cơ thể mình nhanh chóng tiêu hao cạn kiệt, lúc này hắn đang tu chân ra bản thân của Ti Mệnh trong tương lai.

Dù sao nếu đã có Đấu Mỗ vạch mặt ở phía dưới, vậy nếu muốn liều mạng thì tại sao không đọ sức lớn hơn chút?

Vẻ mặt Đầu tử đầy kinh ngạc, hắn hoàn toàn không tính toán ra được rốt cuộc Lý Hỏa Vượng đang làm gì.

"Hả?! Tiểu tử Hồng Trung ngươi đang nói bậy bạ gì vậy, ngươi điên rồi!"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy ký ức về Hồng Trung trong suy nghĩ của mình đang nhanh chóng ăn mòn ký ức ban đầu, Đấu Mỗ cũng không muốn khoanh tay chờ chết.

Nhưng mà ngay sau đó, những vết thương trước đây phủ đầy cả người hắn đồng thời rạn nứt ra, cơn đau nhức dữ dội cưỡng ép kéo Lý Hỏa Vượng quay trở lại.

Cảm giác đồng thời bị tách rời giữa tinh thần và thể xác khiến cho Lý Hỏa Vượng gần như rơi vào cõi chết.

Nhưng chính loại tra tấn này lại khiến cho Lý Hỏa Vượng tiếp tục giữ vững niềm tin trong lòng rằng phương pháp của hắn là hữu dụng, bằng không tại sao họ lại muốn ngăn cản mình chứ.

Việc muốn tu luyện ra một Ti Mệnh trong tương lai dường như là chuyện nói mơ giữa ban ngày nhưng Lý Hỏa Vượng lại tin, hắn vô cùng tin tưởng vào nó.

Lý Hỏa Vượng mỉm cười, hắn cười vô cùng hạnh phúc.

Cứ như vậy không biết đã trôi qua bao lâu, chờ đến khi Lý Hỏa Vượng phục hồi tinh thần lại, hắn phát hiện bản thân đang ở giữa một mảnh trắng xóa.

Ngay khi trong lòng hắn đang tràn đầy nghi ngờ thì Ti Thiên Giám đã đi đến bên người hắn dìu hắn dậy.

"Lý Hỏa Vượng, ngươi thật sự muốn đi con đường này sao? Mặc dù ngươi đã dính vào nhân quả của Ti Mệnh, nhưng mà không hẳn sẽ trở thành nhân quả của Ti Mệnh."

Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm liệu Ti Thiên Giám này có thật hay không, hắn trực tiếp nói thẳng vào vấn đề:

"Ta có quyền lựa chọn sao? Nếu ta không đi theo con đường này, chẳng lẽ để ta làm con rối của Đấu Mỗ hay là Tam Hủy?"

"Tương lai ta có lợi hại không? Quản lý Ti Mệnh nào?"

"Sự hoang mang của bản thân."

Ti Thiên Giám bất ngờ trả lời.

"Ồ? Vậy nói như vậy, ta có thể lợi dụng sự hoang mang này giống như khi Đấu Mỗ lợi dụng thật giả?"

Lý Hỏa Vượng lập tức lấy lại tinh thần.

"Đúng vậy, nhưng sức mạnh của ngươi càng mạnh thì sự hoang mang trong lòng ngươi càng sâu, đây chính là bổ trợ cho nhau."

Sau đó hắn lại nói rất nghiêm túc:

"Ta lần nữa xác nhận với ngươi một chuyện, ngươi thật sự muốn đi con đường này sao?"

"Mọi thứ mà ngươi từng quan tâm đều có thể trở thành hư ảo. Mà những thứ mà ngươi cho rằng là hư ảo sẽ trở thành hiện thực."

"Ha ha, lời nói này giống như bây giờ ta phải phân rõ ràng ra vậy."

Chương 906: Thôi Miên

Nghe được lời tự giễu của Lý Hỏa Vượng, Ti Thiên Giám nhẹ gật đầu. Tay hắn vươn ra khỏi đạo bào màu đỏ rồi cởi nó ra, lộ ra áo choàng màu trắng bên dưới.

Chiếc áo choàng màu trắng không phải thứ gì khác mà là áo khoác dài màu trắng trên người Dịch Đông.

"Lý Hỏa Vượng? Lý Hỏa Vượng?"

Dịch Đông nắm chặt cây bút bi trong tay, búng tay vài lần trước mặt thiếu niên.

Môi trường trong nháy mắt thay đổi, Dịch Đông trước mặt cũng biến thành Ti Thiên Giám khoác đạo bào màu đỏ. Bốn phía xung quanh cũng lần nữa quay trở lại chiến trường tràn ngập mùi máu tanh trong không khí.

Nhưng sau một giây ngắn ngủi, Ti Thiên Giám thân hình cao lớn lại biến trở lại thành Dịch Đông, mà mùi máu tanh trong không khí cũng biến thành mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

"Lý Hỏa Vượng, có phải ngươi đã quên mất bản thân còn điều gì phải làm không?"

Lời của Dịch Đông khiến Lý Hỏa Vượng phục hồi tinh thần, hắn nhìn thấy bên trong phòng bệnh đặt một cái cầu trượt bằng sắt hình xoắt ốc. Cái cầu trượt này rất dài, gần như sắp chạm đến trần nhà.

Lý Hỏa Vượng vén chăn lên chậm rãi tiến lại gần cái cầu trượt

hình xoắn ốc dưới cái nhìn chăm chú của Dịch Đông.

Một khắc sau, cái cầu trượt kia chợt biến thành Long Mạch của Cao Chí Kiên. Hắn vừa chuẩn bị bay đi nhưng một giây sau lại biến thành cầu trượt.

Lý Hỏa Vượng gãi gãi da đầu, kéo theo thân thể hư nhược trèo lên trên cầu trượt.

Cơ thể yếu ớt khiến Lý Hỏa Vượng làm một chuyện vốn rất đơn giản lại cảm thấy vô cùng khó khăn, đôi khi hắn không nắm chắc còn bị tuột xuống.

Tôn Hiểu Cầm ở bên ngoài phòng bệnh nhìn thấy cảnh tượng này, nhịn không được muốn chạy vào giúp đỡ, nhưng lại bị chồng mình giữ lại.

"Bác sĩ Dịch đang trị liệu thôi miên cho con trai chúng ta! Lúc này ngươi tuyệt đối không được đi vào làm phiền! Nghe lời bác sĩ!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng liếc nhìn họ một cái. Mẹ mình biến thành Binh Gia, cha mình biến thành Bạch Linh Miểu đang ngăn cản Binh Gia.

Lý Hỏa Vượng vất vả lắm mới leo lên đến được phía trên cùng của cầu trượt, sau khi Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh phát hiện không có gì cả, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bóng đèn tròn tiết kiệm năng lượng đang treo ngược trên trần nhà.

Lý Hỏa Vượng nửa ngồi xổm trên cầu trượt, vươn tay để tháo cái chụp đèn tiết kiệm năng lượng ra.

"Chuyện này không thể nào! Tuyệt đối không thể! Bây giờ ta là Long Mạch! Ta đang ở đâu, ở đâu mới là thật! Ngươi không thể khống chế được ta!”

Giọng nói của Cao Chí Kiên lộ ra sự không cam lòng mãnh liệt.

“Thật? Giả?”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra một tia mê mang, hắn bắt đầu phân không rõ đâu là thật đâu là giả.

Chụp đèn tiết kiệm năng lượng bị mở ra, Lý Hỏa Vượng lấy viên quân bài mười tám mặt từ trong ngực mình ra.

Lý Hỏa Vượng lắp lại chụp đèn, nhìn viên quân bài trong tay ở chiếc đèn tiết kiệm năng lượng, trên mặt hắn dần dần nở một nụ cười.

Dịch Đông từ bậc thang phía bên kia của cầu trượt đi đến bên người Lý Hỏa Vượng. Ngay sau đó hắn vươn tay ra lấy con quân bài mười tám mặt trong tay Lý Hỏa Vượng cho vào túi áo khoác dài màu trắng của mình.

"Đi, chúng ta đi xuống trước."

Dịch Đông đỡ Lý Hỏa Vượng giẫm lên các bậc thang bước xuống cầu trượt, đưa hắn đến bên giường bệnh:

"Ngươi cảm thấy đợt điều trị này thế nào?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn Cao Chí Kiên vẻ mặt hoài nghi đang xoa đầu phía xa, rồi lại đứng lên, có chút nghi hoặc lắc đầu:

"Ta cũng không thể nói ra được, nhưng ít nhất thì có vẻ như bây giờ rắc rối đã được giải quyết rồi."

“Lý huynh, cứu được Đại Tề chưa?”

Thân ảnh của Gia Cát Uyên đang dần tiêu tán lớn tiếng hỏi.

"Bệnh của ta hẳn là đã khá hơn rồi.”

Nghe vậy, trên mặt Gia Cát Uyên lộ ra vẻ nhẹ nhõm, hoàn toàn biến mất ở trước mắt Lý Hỏa Vượng.

“Vậy bây giờ cơ thể ngươi cảm thấy thế nào?”

Dịch Đông hỏi tiếp.

“Ta cảm thấy...ta cảm thấy dường như có thứ gì đó đang chồng lên nhau ở cả hai bên.”

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc nhìn hai cánh tay gầy như que củi của

mình.

"Ừm, đây là hiện tượng bình thường. Điều này có nghĩa là phương pháp của ta có hiệu quả. Sau này nhớ uống thuốc đúng giờ, nếu phối hợp tốt thì sẽ mau chóng khỏe lại."

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, một nhóm bác sĩ xông vào, tấm tắc kinh ngạc chỉ chỉ trỏ trỏ vào Lý Hỏa Vượng.

Tôn Hiểu Cầm đẩy họ ra, vui mừng chảy nước mắt nhào lên người Lý Hỏa Vượng.

"Con trai, bệnh của con khỏi rồi! Ông trời ơi! Bệnh của con cuối cùng cũng khỏi rồi!"

Tầng hai khu giam giữ Bạch Tháp, ánh nắng sớm mai chiếu xiên qua khung cửa sổ vào trong phòng bệnh, mang đến sự ấm áp cho phòng bệnh lạnh lẽo.

"Con trai, con chậm thôi, cẩn thận bỏng, bỏng là đau lắm đấy."

Dưới ánh mắt khích lệ của Tôn Hiểu Cầm, Lý Hỏa Vượng run run cầm nửa thìa cháo nhét vào miệng mình. Động tác bình thường, mà giờ đây Lý Hỏa Vượng lại làm khó khăn như vậy. Vì nằm trên giường lâu ngày, cơ bắp của hắn bị teo, tuy đã bắt đầu tập luyện phục hồi chức năng, nhưng không có hiệu quả nhanh như vậy.

"Con trai, hay là mẹ bón cho con nhé".

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu từ chối:

"Không cần, bây giờ ta muốn cử động nhiều hơn, bất kể làm gì đều tốt cho sức khỏe."

Nghe lời này, Bạch Linh Miểu ở một bên thu tay lại.

Chương 907: Thay Đổi

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ăn mấy miếng, bỗng nhiên sắc mặt hắn

đau khổ, đưa tay ấn đầu của mình. Nhưng hắn không chạm đến da đầu và tóc của mình, ngược lại sờ đến một lớp vỏ cứng rắn chắc và trơn mịn.

“Đây là cái gì?”

Sau khi bớt đau đầu, Lý Hỏa Vượng dùng móng tay cậy xuống một ít mảnh vụn màu vàng sẫm giòn giòn.

“Lý sư huynh, đừng cậy nữa, nó rất giòn.”

Bạch Linh Miểu vội vàng đưa tay ngăn lại.

“Đây là gì?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu hỏi.

“Bác sĩ nói, loại thuốc như thần này sẽ có chút tác dụng phụ, nhưng hiệu quả tốt, Hỏa Vượng à, ngươi cố chịu một chút, đợi bệnh tình của ngươi ổn định lại, chúng ta sẽ đổi loại thuốc không có tác dụng lớn như vậy.”

Đợi cảm giác đau đớn dữ dội qua đi, Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay gõ lên đầu mình, phát ra tiếng trống rỗng:

“Là củ sen phải không? Đây là thần thông của Bạch Liên Giáo?”

Bạch Linh Miểu đưa tay cẩn thận chạm vào cái đầu củ sen nhẹ giòn của Lý Hỏa Vượng, tóc mai màu trắng khẽ đung đưa theo cái lắc đầu của nàng.

“Không phải, đây là thủ đoạn của Ti Thiên Giám Tứ Tề, thần thông của Phương Tiên Giáo rất kỳ quái, nghe họ nói, Phương Tiên dạy rằng vạn vật đều có thể làm thuốc chữa cho con người.”

Trước đó khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng còn không có cái đầu, Bạch Linh Miểu đau thắt lòng, nàng thực sự lo lắng Lý Hỏa Vượng bị người ta tố cáo không có đầu, trực tiếp chết tại đây.

Nhưng cũng may bây giờ họ cùng một phe với triều đình, thấy Lý Hỏa Vượng bị thương, Ti Thiên Giám Tứ Tề đã ra tay giúp Lý Hỏa Vượng.

“Cần bao lâu mới có thể phục hồi được? Ta cũng không thể đội thứ này sống hết đời chứ.”

Lý Hỏa Vượng vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Đạo trưởng đó nói số mạng của ngươi không giống người bình thường, nhưng cũng phải bảy bảy bốn chín ngày mới có thể có lại da thịt.”

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu:

“Không sao, đã qua thời gian dài như vậy rồi, chúng ta đợi được.”

“Đúng thế, đúng thế, đã qua thời gian dài vậy rồi, bệnh của ngươi cũng coi như có chút hy vọng rồi, phải nói rằng, đồ của nhà nước tốt hơn đồ của tư nhân, bác sĩ tư nhân trước đó đâu có trách nhiệm như bác sĩ Dịch của chúng ta.”

Đúng lúc này, Tôn Hiểu Cầm nghe thấy cửa phòng bệnh có tiếng động, vội vàng xách túi đeo của nàng ra nghênh đón Dịch Đông Lai.

“Ôi, bác sĩ Dịch, thật sự cảm ơn ngươi, ngươi đúng là thần y Hoa Đà tái thế!”

Vừa nói lời khách sáo, Tôn Hiểu Cầm vừa lấy ra phong bì dày trong túi xách, nhét vào trong túi áo khoác của Dịch Đông Lai.

“Chị Tôn, chị thế này là sao, đừng như vậy, viện cũng có quy định.”

“Ha ha ha, không có ý gì, chỉ là chút tấm lòng, ngươi nhận đi, thời gian này ngươi đã vất vả vì con trai ta, bác sĩ Dịch, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Kết hôn chưa? Hay là ta giới thiệu cho ngươi một cô gái tốt nhé?”

Một quyền của Tôn Hiểu Cầm đánh đến, khiến Dịch Đông Lai đối diện với Lý Hỏa Vượng cũng không sợ, không kịp trở tay.

“Mẹ.”

Lý Hỏa Vượng không nhìn nổi nữa.

“Mẹ biết rồi, mẹ đi ngay đây.”

Tôn Hiểu Cầm ra khỏi phòng bệnh, Dịch Đông Lai cười khổ với Lý Hỏa Vượng.

Hắn ngồi lên chiếc ghế Tôn Hiểu Cầm vừa ngồi, lấy phong bì của Tôn Hiểu Cầm từ trong túi ra, huơ huơ trước camera ở góc tường, đặt vào trong túi áo bệnh nhân trước ngực Lý Hỏa Vượng.

“Đợi xuất viện, nhớ trả lại cho mẹ của ngươi, ta tin với nhân phẩm của ngươi, chắc không làm những việc như cầm tiền đi chơi game đâu phải không?”

Lý Hỏa Vượng đưa tay mở phong bì, thấy bên trong là một sấp tiền đỏ, đếm thử qua, có lẽ đến ba bốn ngàn.

“Cũng chưa chắc, hồi trước ở trong trường, ta là học sinh cá biệt ngồi hàng cuối cùng, bị coi là học sinh hư trong trường.”

Dịch Đông Lai dùng tay đẩy kính không gọng của mình, quan sát vẻ mặt lúc này của Lý Hỏa Vượng:

“Thực ra nếu người thực sự mang tiền đi chơi game, ta lại rất vui, ít nhất ngươi có nhu cầu của người bình thường, nếu thực sự có ngày đó, thì bệnh của ngươi mới coi là khỏi thực sự.”

Lý Hỏa Vượng cất phong bì đi, sắc mặt nghiêm túc, nói với Dịch Đông Lai:

“Cách của ngươi đúng là có tác dụng, nhưng thực sự có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh của ta không?”

“Đương nhiên, người phải tin vào ta, ngươi đừng cảm thấy bệnh của ngươi có một không hai, ta đã từng dùng cách này với người khác, hiệu quả rất tốt.”

“Từng có một bệnh nhân cứ luôn cho rằng mình là cây cọc gỗ, hắn không uống thuốc cũng không ngủ, không phối hợp chữa trị cùng chúng ta, nhưng ta nói với hắn, cọc gỗ cũng phải ngủ, cũng phải ăn, hơn nữa để chứng minh, ta còn cho hắn xem hoạt hình về cọc gỗ.”

“Xem xong, hắn thực sự tin cây cũng phải uống thuốc, cũng phải ngủ, vậy là bắt đầu chủ động uống thuốc, chủ động phối hợp điều trị, hơn nữa chỉ qua ba tháng ngắn ngủi, đã xuất viện.”

“Lần trước thăm hỏi, phát hiện hắn ra viện cũng không tái mắc bệnh nữa, tuy bây giờ hắn chỉ có thể làm chuyển phát nhanh, kiếm ít tiền, nhưng cũng có thể sống qua ngày, cũng coi như trở về với xã hội.”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn có chút khó hiểu, hắn đưa tay phải ra trước mắt mình, nắm chặt rồi lại mở ra.

“Tuy ký ức của Hồng Trung mà Đấu Mỗ ban cho ta đã biến mất hết, ta trở lại là Lý Hỏa Vượng thật sự.”

“Nhưng “Đại Thiên Lục” trong ký ức ta không biến mất, vết sẹo trên người ta cũng không biến mất, hơn nữa còn có những năng lực cảm nhận siêu mạnh mà Tam Hủy cho ta.”

Chương 908: Đổi Đời

“Người hiểu ý của ta không? Kể cả ta trở thành tâm bàn của chính mình, nhưng cuối cùng trên người Lý Hỏa Vượng thực sự vẫn quấn nhân quả của Tam Hủy.”

Nghe thấy lời này, Ti Thiên Giám nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, trầm mặc, hồi lâu mới cất giọng nặng nề nói:

“Hoang mang bối rối vốn là một loại đau khổ, có những chuyện người không cần phải tìm hiểu quá nhiều.”

Nghe thấy lời này, trên mặt Lý Hỏa Vượng hiện ra vẻ mơ màng, không nghe được rốt cuộc hắn đang nói gì.

“Rất tốt, cứ duy trì thế.”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy mở, Ti Thiên Giám đi vào, còn Ti Thiên Giám trước mặt Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tiêu tan như cát bụi.

Trên phố của Thượng Kinh, lúc này Lữ Trạng Nguyên bế Lữ Đồng Sinh, cháu của mình ngồi bên trong chiếc kiệu, e dè nhìn hàng quán bên đường bên ngoài.

Các tòa nhà được trang trí hoa lệ, khiến hắn hiểu chắc chắn nơi này tấc đất tấc vàng, nếu là trước đây, chắc chắn đây không phải nơi mà người như hắn có thể đến.

Hôn mạnh một cái lên mặt cháu của mình, râu trắng của Lữ Trạng Nguyên đâm vào mặt khiến nó khóc lớn.

“Đồng Sinh, tổ tông của ta ơi! Ngươi xem đi, người xem đi, lần này Lữ gia chúng ta sắp có chuyện vui thật rồi!”

“Lữ Trạng Nguyên ta nằm mơ cả đời, thật không ngờ lại có ngày ngồi trên kiệu, he he he, thì ra, ngồi kiệu là thế này.”

Lữ Trạng Nguyên khẽ ấn nhẹ mông lên đệm ngồi, trong long vui sướиɠ.

“Ọe!”

Nghe thấy tiếng buồn nôn bên ngoài kiệu, Lữ Trạng Nguyên cau mày, vén rèm lên vừa nhìn về phía sau, thì thấy con trai cả Lữ Cử Nhân của mình thò đầu ra khỏi kiệu, nôn hết ra bữa sáng của mình.

Nhìn thấy thịt băm và mỳ trắng trong đó, Lữ Trạng Nguyên lập tức không nhịn được đau lòng:

“Làm gì thế hả! Cử Nhân! Ngươi nhìn dưới đất xem! Ngươi làm lãng phí bao nhiêu là thứ! Đổi thành bạc có thể bán bao nhiêu tiền?”

Lữ Cử Nhân với sắc mặt tái nhợt cố nhịn cơn buồn nôn, nói với cha của mình:

“Cha, cái kiệu này lắc đến mức ta buồn nôn, ta có thể xuống đi bộ không?”

“Có phúc mà ngươi cũng không biết hưởng! Bịt miệng lại cho ta! Nếu ngươi còn nôn, ta bắt ngươi ăn lại!”

Lữ Cử Nhân gật đầu với vẻ mặt khổ sở, ôm miệng rụt đầu lại.

Cũng may hắn không bị hành hạ bao lâu, qua khoảng nửa nén hương, kiệu của đoàn Lữ gia chậm rãi dừng lại.

Khi Lữ Trạng Nguyên bế cháu ra khỏi kiệu, một tòa lầu ba tầng xuất hiện trước mặt hắn, trên tấm hoành màu đỏ đó viết ba chữ lớn: Quảng Đức Viên.

Lữ Trạng Nguyên mở to mắt, cũng không chớp đến một cái, chậm rãi đi vào trong.

Nóc nhà này, trụ bích này, cột xà này, cửa sổ này.

Những phù điêu, điêu khắc, hoa văn tuyệt đẹp khiến hắn hoa mắt, càng đừng nói những chỗ đó còn dát vàng, rải bạc.

Lữ Trạng Nguyên hoàn toàn bị nơi này trấn áp, trước nay hắn chưa từng thấy nơi nào đẹp thế này.

Khi thấy ánh mắt của Lữ Trạng Nguyên dừng trên sân khấu kịch trong vườn, thái giám tháp tùng lại gần, cẩn thận nói:

“Lữ lão, đây chính là nhà hát kịch của Hoàng thượng tặng cho ngươi.”

“Đây...đây...đây…”

Lữ Trạng Nguyên lắp ba lắp bắp giống như Cao Trí Kiên:

“Đây...đây...là của ta ư?”

“Đúng thế, ngươi xem có hài lòng không? Nếu ngươi không hài lòng, thì cả Thượng Kinh này, ngươi cứ từ từ chọn, chọn đến khi hài lòng thì thôi.”

Lúc này Lữ Trạng Nguyên không nghe lọt được gì, chỉ nghe thấy chữ ‘đúng thế’.

Hắn lẩm nhẩm phát ra tiếng hu hu run run không rõ nghĩa với đôi mắt đỏ bừng, xông lên sân khấu kịch, sau đó hắn như phát điên, không ngừng xoay vòng quanh quanh cột trụ và sân khấu, dùng tay

của mình sờ soạng gạch sàn hết chỗ này đến chỗ khác, chỉ thiếu thè lưỡi liếм thôi.

“Cha cha! Ngươi đừng như vậy.”

Lữ Cử Nhân dẫn theo Lữ Tú Tài kéo hắn xuống.

Sau khi từ sân khấu đi xuống, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô ngốc nghếch của Lữ Trạng Nguyên, Lữ Tú Tài nhổ một miếng nước bọt lên lòng bàn tay mình, xoa xoa rồi vỗ bốp bốp mấy cái lên mặt hắn.

Lữ Trạng Nguyên thấy đau rát cũng định thần lại, ngạc nhiên nhìn Lữ Tú Tài:

“Ngươi đánh ta?”

“Ta khinh! Thật mất mặt, ngươi ra ngoài đừng nói là cha của ta.”

Vẻ mặt Lữ Tú Tài đầy khinh thường.

“Lại dám đánh ta?”

Lữ Trạng Nguyên vén tay áo, giơ tẩu thuốc.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không đánh con trai mình, bởi vì một đám người đang vây đến từ xung quanh nhà hát.

“Đoàn nhà họ Phùng bái kiến lão gia.”

Soạt soạt soạt, hơn một trăm người đầy đủ nam nữ già trẻ quỳ xuống trước Lữ Trạng Nguyên.

“Ôi ôi, không được, không được, giảm tuổi thọ mất.”

Lữ Trạng Nguyên sợ giật mình vội vàng đẩy hai con trai của mình, tránh cái dập đầu của họ.

“Lữ Gia, ngươi nhận đi, kịch viện này không có đoàn kịch làm sao được, sau này ấy à, có bọn họ, cả Quảng Đức Viên này đại phát tài không thành vấn đề.”

Sau khi liên tiếp đưa đẩy, thấy đối phương nói thật, Lữ Trạng

Nguyên mới sợ hãi đứng trước mặt bọn họ.

“Đoàn nhà họ Phùng bái kiến lão gia.”

Soạt soạt soạt, hơn trăm người đầy đủ nam nữ già trẻ hô một câu với Lữ Trạng Nguyên.

Lần này Lữ Trạng Nguyên không trốn tránh, hắn đứng trước mặt mọi người toàn thân từ trên xuống dưới cảm thấy tê tê run run, người khẽ lâng lâng:

“Vậy...các vị...có thể phiền hô lại không?”

Tuy những người này hơi bối rối, nhưng nhìn thấy thái giám đó khẽ vung nhẹ tay giấu dưới phất trần, những người này bèn lặp lại một lần.

“Đoàn nhà họ Phùng bái kiến lão gia.”

“Hehehe!”

Lữ Trạng Nguyên cười như tên ngốc, dường như không kiềm chế được nhảy lên:

“Đừng...đừng...đừng dừng lại!”

“Đoàn nhà họ Phùng bái kiến lão gia.”

“Hehehehe!”

“Đoàn nhà họ Phùng bái kiến lão gia.”

“Hehehehe!”

Lữ Cử Nhân đứng một bên nhìn, so với phản ứng của Lữ Trạng Nguyên, hắn còn đỡ hơn, dù sao nhà hát này cũng là hoàng thượng ban cho cha hắn, trước khi cha hắn chưa chết, thì nơi này không liên quan đến hắn.

Chương 909: Tiến Cung

Nhưng kể cả là như vậy, lúc này hắn cũng rất vui mừng, Cao Trí Kiên ấy à, là tên đại ngốc, làm sao lại trở thành hoàng thượng, còn tặng nhà mình món quà lớn thế này, tất cả dường như nằm mơ vậy.

Hắn quay đầu nhìn sang em trai Lữ Tú Tài của mình, lại phát hiện hắn đang ngoáy mũi, vẻ mặt chán nản.

Cảm nhận được ánh mắt của anh ruột mình, Lữ Tú Tài mới buông tay ngón ra, hai ngón tay vo vo rồi bắn về phía Lữ Trạng Nguyên.

“Không còn việc gì khác thì ta đi trước đây, ngươi ở đây điên loạn với ông già đi.”

Nói xong, Lữ Tú Tài đeo Đồng Tiền Kiếm mới quay người đi ra ngoài nhà hát.

“Ấy! Tú Tài, ngươi đi đâu?”

“Những người khác chuẩn bị vào cung gặp sư phụ ta, đương nhiên ta phải đi xem sao, nghe nói bây giờ sư phụ ta rất lợi hại, nói không chừng hắn có thể dạy thần thông lợi hại đó cho ta đấy.”

Nói xong, Lữ Tú Tài chạy về phía cửa cung.

Cả đoạn đường đi không ngừng nghỉ, hắn ở trước cửa cung, đuổi theo kiệu của những người khác, tuy ngồi kiệu không cần đi bộ, nhưng cũng không nhanh hơn được bao nhiêu.

“Ấy! Lữ Tú Tài, Sao ngươi lại đến đây? Còn thở hổn hển như con chó.”

Cẩu Oa mặc áo tơ lụa thò nửa người ra từ trong kiệu, chế nhạo hắn nói.

“Mặc kệ ta! Nghe nói mấy người các người tiến cung phải không?”

Lữ Tú Tài nhìn theo những chiếc kiệu khác, phát hiện chỉ có mấy người Xuân Tiểu Mãn, Triệu Ngũ, Dương Tiểu Hài, Cẩu Oa.

“Làm sao? Không được à? Ta nói cho ngươi biết, tiến cung là chuyện lớn, tên ngốc không tìm ngươi thì ngươi đừng mặt dày

bám theo.”

“Hừ, xem ngươi nói kìa, ta không phải đi tìm hắn, ta đi tìm sư phụ ta.”

Tú Tài nói xong, nhảy lên kiệu của Cẩu Oa.

“Ấy! Con người ngươi thật là! Mau xuống đi! Kiệu này chỉ ngồi được một người thôi!”

“Đừng nhỏ mọn như vậy! Nếu không phải tối hôm đó ta cứu ngươi, thì ngươi bị đạo nhân đó giết chết rồi, ngươi còn nợ ta một ân tình đấy!”

“Đi chết đi, tối hôm đó rõ ràng là ta cứu ngươi!”

Trong chiếc kiệu lắc lư, bọn họ chậm rãi đi vào trong cửa cung mở rộng.

Tiến vào hoàng cung, tiếng tranh luận của hai người dần biến mất, họ cẩn thận thò đầu ra từ hai bên kiệu, kính sợ nhìn bức tường cung màu đỏ xung quanh.

Nơi trang nghiêm như vậy, dường như trời sinh đã có một sự uy nghiêm khiến họ không dám nói lớn tiếng, đặc biệt là khi một tòa cung điện ba tầng cao lớn xuất hiện trước mặt họ, thì họ có cảm giác muốn quỳ xuống.

“Thực sự không nhầm chứ? Cao sư huynh thực sự ở nơi này sao?”

Dương Tiểu Hài sợ hãi nhỏ tiếng hỏi Xuân Tiểu Mẫn ở kiệu bên cạnh.

Xuân Tiểu Mẫn trầm mặc lắc đầu, dẫn đầu đi vào trong cung, những người khác định thần lại từ trong kinh hãi, vội vàng đi theo.

Môi trường xa lạ khiến tất cả mọi người cảm thấy vô cùng gò bó, nhưng khi họ nhìn thấy Cao Trí Kiên thân thuộc ngồi trên ngai vàng, cảm giác bất an liền biến mất, kể cả lúc này Cao Trí Kiên

mặc long bào, ngồi trên ngai vàng được làm từ vàng nguyên chất, nhưng vẫn là Cao Trí Kiên từng sống chết có nhau với họ.

Nhìn thấy các sư huynh đệ của mình, Cao Trí Kiên nở nụ cười chất phác phúc hậu ngày xưa, đứng lên từ ngai vàng đi xuống đón họ.

“Khà..khà..Trí Kiên à! Thế này là sao, sao đến kinh thành một chuyến, thì làm hoàng đế rồi.”

Cẩu Oa vừa nói ra lời này, vẻ mặt của tất cả các thái giám trong cung điện lập tức biến sắc, dồn ánh mắt thù địch sang hắn.

Xuân Tiểu Mãn trực tiếp dùng bao kiếm trong tay gạt Cẩu Oa ra, nói với hoàng đế Đại Lương trước mắt:

“Trí Kiên, Lý sư huynh và Miểu Miểu đâu? Chẳng phải người của ngươi nói, họ đều ở đây à?”

Cao Trí Kiên gật đầu, chậm rãi nói từng chữ:

“Họ đều ở đây.”

“Ấy! Ngươi không nói lắp nữa à? Được đấy! Làm hoàng đế, còn có thể chữa bệnh?”

Cẩu Oa tỏ vẻ mặt kỳ lạ.

“Thái y trong cung có thuốc, chữa khỏi một chút rồi.”

Cẩu Oa nghe lời này, lập tức lên tinh thần:

“Lợi hại như vậy à! Nhờ thái y đó chữa cho ta đi, có lẽ có thể chữa khỏi bệnh lang ben trên người ta đấy!”

“Cẩu Oa! Ngươi xong chưa hả! Từ xa chạy đến đây là để nói chuyện phiếm phải không?”

Nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn tỏ vẻ mặt tức giận đến rút kiếm ra một tấc, Cẩu Oa vội lùi lại mấy bước, ngoan ngoãn ngậm miệng không còn nhiều lời nữa.

Xuân Tiểu Mãn hít sâu một hơi, rồi nhìn sang Cao Trí Kiên nói

chuyện chính.

“Nếu Lý sư huynh và Miểu Miểu đều ở đây, thì có thể đưa chúng ta đi gặp không?”

“Bạch sư muội, thì được, Lý sư huynh, thì không được, bây giờ hắn không tiện gặp người khác.”

“Có gì không tiện? Hắn lại tự lột da mình rồi ư? Rốt cuộc là làm sao?”

Cao Trí Kiên hơi do dự.

“Ta không biết, nói với các ngươi thế nào đây, sự việc rất khó nói rõ, đợi Lý sư huynh ổn định lại, sau này ngươi lại hỏi hắn đi.”

“Thôi được, vậy ngươi đưa ta đi gặp Miểu Miểu trước đi.”

Khuôn mặt Xuân Tiểu Mãn lộ ra vẻ sốt ruột, trước khi chưa nhìn thấy người sống, nàng không yên tâm.

Cao Trí Kiên gật đầu, dẫn những người khác đi đến ngự thiện phòng.

“Bệ hạ.”

Bốn thái giám trực tiếp quỳ xuống trước mặt họ.

“Bệ hạ, ngươi là chân long thiên tử, thân thể ngàn vàng, những chuyện thấp kém này, chúng nô tài có thể làm thay.”

Cao Trí Kiên gãi sau đầu, nghiêng cả mũ đội trân châu vàng trên đầu.

“Vậy được, các ngươi đưa Tiểu Mãn đi tìm Bạch sư muội đi.”

Chương 910: Yêu Cầu

Những người khác đang định đi theo Xuân Tiểu Mãn, lại bị Cao Trí Kiên ngăn lại.

“Các ngươi có muốn gì không? Bây giờ ta là hoàng đế, ta có thể cho các ngươi.”

“Còn có chuyện tốt vậy à, thực sự cái gì cũng được ư?”

Đôi mắt Cẩu Oa sáng lên.

“Cái gì cũng được.”

“Là ngươi nói đấy nhé, vậy ngươi nhường vị trí hoàng đế cho ta ngồi đi.”

“To gan!”

Các lão thái giám quát một tiếng đầy uy lực, khiến Cẩu Oa sợ suýt nữa tè ra quần.

“Ta...ta...đùa thôi, trước đây ta thường xuyên đùa hắn như vậy.”

Cao Trí Kiên xua tay, nhìn Cẩu Oa với vẻ mặt phức tạp:

“Không được, làm hoàng đế, không phải việc tốt gì, ngươi đổi cái khác đi.”

Cẩu Oa cẩn thận nhìn các lão thái giám một cái, suy nghĩ, kiễng chân ghé đến bên tai Cao Trí Kiên, thì thầm nhỏ tiếng.

Sau khi nghe xong, Cao Trí Kiên gật đầu, nói một tiếng được, rồi nhìn sang Triệu Ngũ:

“Còn ngươi thì sao?”

Triệu Ngũ chống nạng nhìn về hướng Xuân Tiểu Mãn rời đi, sau đó lại nhìn sang Cao Trí Kiên với vẻ mặt phức tạp, hắn lắc đầu:

“Ta không cần gì hết.”

Cao Trí Kiên không gặng hỏi thêm, sau đó hỏi Dương Tiểu Hài:

“Ngươi có không?”

Dương Tiểu Hài hơi căng thẳng.

“Lý sư huynh, thực sự điều gì cũng được à?”

“Ừm, điều gì cũng được.”

“Vậy có thể giúp ta tìm cha mẹ không? Có thể giúp ta tìm họ không?”

Dương Tiểu Hài kích động nói.

Khuôn mặt Cao Trí Kiên lộ ra vẻ do dự, hắn gọi một lão thái giám đến hỏi xong, lão thái giám đến trước mặt Dương Tiểu Hài, ngắm kỹ từ trên xuống dưới, dùng giọng the thé hỏi:

“Có sinh thần bát tự không?”

“Sinh thần bát tự là gì?”

“Sinh thần bát tự nghĩa là ngày sinh của ngươi.”

“Ồ, thế à.”

Dương Tiểu Hải hiểu ra, sau đó lại lắc đầu.

“Ta không biết.”

Da mặt nhão lỏng của lão thái giám khẽ run run, đưa tay giống như vuốt chim ưng, sờ xương của Dương Tiểu Hài.

“Ngươi đi theo chúng ta.”

Cao Trí Kiến cho hắn một ánh mắt an ủi, Dương Tiểu Hài hơi bất an đi theo lão thái giám đó.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài rời khỏi đại điện, Xuân Tiểu Mãn cũng tìm được Bạch Linh Miểu đang nấu cháo ở ngự thiện phòng.

“Miểu Miểu!”

Xuân Tiểu Mãn không nhịn được rơi nước mắt từ phía sau nhào đến, ôm chặt vòng eo thon của nàng.

“Cẩn thận, đừng làm rơi cháo!”

Bạch Linh Miểu cẩn thận đặt cháo đã múc xong trên tay lên bên bàn bếp, mới mở rộng hai tay ôm nhẹ Xuân Tiểu Mãn.

“Tiểu Mãn tỷ, sao ngươi lại đến đây? Đừng khóc, ta thực sự có việc nên mới không có thời gian quay về.”

“Ta bảo Lý sư huynh chuyển lời, ta cứ nghĩ hắn sẽ nói với các ngươi.”

Bạch Linh Miểu an ủi một hồi, Xuân Tiểu Mãn xúc động mới ngừng khóc.

“Lần sau bất kể đi đâu, ngươi đưa theo ta với được không? Ngươi đi theo Lý sư huynh thật không an toàn.”

“Tiểu Mãn tỷ, ngươi đừng nói Lý sư huynh như vậy, có vẻ bệnh của hắn đã khỏi rồi.”

Xuân Tiểu Mãn lắc đầu mạnh:

“Không được, ngươi xinh đẹp như vậy, chẳng may xảy ra chuyện gì, thì làm thế nào? Cứ quyết định vậy đi.”

“Hơn nữa bây giờ ta đã học được công phu thần thông của Bạch Liên Giáo, lợi hại hơn trước đây, chắc chắn có thể bảo vệ ngươi!”

Bạch Linh Miểu cười khẽ.

“Ta biết rồi.”

“Ngươi biết? Làm sao ngươi biết?”

“Ngươi đợi đã, lúc về từ từ giải thích với ngươi, ta đi bón cháo tổ yến cho Lý sư huynh trước đã, nếu không cháo nguội rồi thì không ngon nữa.”

Bạch Linh Miểu buông Xuân Tiểu Mãn ra, đặt cháo vào trong hộp cơm, đi ra ngoài ngự thiện phòng.

“Vậy ta đi cùng ngươi, vừa hay đi thăm Lý sư huynh.”

“Không được, thực sự không được, bây giờ Lý sư huynh...không

tiện gặp người khác, ta đi nhanh thôi, một lúc là ra, Tiểu Mãn tỷ, ngươi ở đây đợi ta."

Nhìn Bạch Linh Miểu xách hộp cơm đi ra ngoài, Xuân Tiểu Mãn khẽ thở dài, nàng thực sự không biết tại sao Miểu Miểu lại thích Lý sư huynh như vậy.

Nhưng rất nhanh, tâm trạng của Xuân Tiểu Mẫn tốt lên, chỉ cần hai người Miểu Miểu và Lý sư huynh không sao là được, bây giờ nàng chỉ hy vọng hai người họ có thể sống yên ổn.

Miểu Miểu không sao, Lý sư huynh còn sống, Cao Trí Kiên còn làm hoàng đế, tất cả đều tốt đẹp, tảng đá lơ lửng trong lòng nàng bấy lâu nay cũng được trút xuống, ngay cả tâm trí cũng nhảy nhót.

"Cháo tổ yến có mùi vị gì nhỉ?"

Xuân Tiểu Mãn nhìn cháo trong nồi, cầm muôi gỗ khuấy rồi bỏ vào trong miệng mình.

"Cũng chẳng ngon, không có mùi vị gì hết."

Đúng lúc nàng nói vậy, bỗng nhiên nhìn thấy ở cửa ngự thiện phòng có người đến, đó là Cao Trí Kiên, mà chỉ có một mình hắn.

Khi Cao Trí Kiên mặc long bào đi đến trước mặt mình, chặn hết ánh sáng, trong lòng Xuân Tiểu Mãn hoảng hốt, nhưng nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại, giật long bào của hắn một cách tự nhiên.

"Bộ áo này rất đẹp, ngươi mặc rất hợp, làm từ chất liệu gì đấy?"

"Vàng, và vải."

"Vàng cũng mặc được lên người ư?"

Xuân Tiểu Mãn tỏ vẻ hiếu kỳ ngắm nghía.

"Tiểu Mãn, ngươi muốn không? Ta có thể cho ngươi."

Nghe thấy lời này, Xuân Tiểu Mãn quyết đoán lắc đầu.

“Thôi, mặc vàng lên người nặng lắm.”

“Tiểu..Tiểu..Tiểu Mãn.”

Cao Trí Kiên dường như lắp bắp như ban đầu, hắn nhìn cô gái toàn thân bị lông đen bao phủ trước mắt với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Cả đoạn đường, hắn không biết mình đã thích nàng từ lúc nào, tại sao mình lại thích cô gái toàn thân mọc lông đen này, dù thế nào cũng không quên được.

Trong lòng Cao Trí Kiên không ngừng giằng co, bàn tay đầy vết chai nắm chặt thành nắm đấm.

Chương 911: Quyết Định

Bỗng nhiên Cao Trí Kiên mở rộng hai tay, ôm chặt Xuân Tiểu Mãn vào lòng.

“Thái giám và Quốc sư đang giục ta chọn hoàng hậu, bảo ta sinh con trai, ta lập tức nghĩ đến ngươi, nhưng…”

Giọng của Cao Trí Kiện nghẹn ngào run run, hai tay ôm càng chặt.

“Nhưng ta không thể, nếu ngươi trở thành hoàng hậu, thì các con của chúng ta, sau này lớn lên sẽ tàn sát lẫn nhau, giết đến một còn lại một người, lúc đó ngươi phải đau lòng đến thế nào, ta không muốn để ngươi đau lòng, bởi vì ta thích ngươi! Ta không muốn để ngươi chịu khổ.”

Trong lời nghẹn ngào của Cao Trí Kiên, Xuân Tiểu Mãn giãy dụa rút ra khỏi trong lòng hắn.

“Ngươi coi lời của ta như gió thổi bên tai sao? Ta đã nói rất rõ ràng! Cả đời ta không gả cho đàn ông thì vẫn sống được!”

“Đừng nghĩ rằng ngươi làm hoàng đế thì sẽ khác! Mỗi lời của Xuân Tiểu Mãn ta nói ra, mỗi cái đinh nhả ra! Tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

“Ngươi còn như vậy thì đừng trách sau này chúng ta không còn là sư huynh muội!”

Nói xong, Xuân Tiểu Mãn tức giận xông ra khỏi ngự thiện phòng.

Nhưng sau khi nàng ra khỏi ngự thiện phòng, sắc mặt lập tức suy sụp, nàng dựa lưng vào tường chậm rãi trượt xuống, co chân ngồi xuống đất, đầu vùi vào giữa hai đầu gối của mình.

Một lúc sau, nàng đứng lên với đôi mắt đỏ bừng, hít sâu một hơi, đuổi theo hướng Bạch Linh Miểu rời đi vừa nãy.

Cảnh này bị ba người trốn sau cột trụ đình nghỉ phía xa nhìn thấy hết, Triệu Ngũ vui mừng nói với Cẩu Oa bên cạnh.

“Ngươi nói xem, Tiểu Mãn không làm hoàng hậu, Vậy có phải nàng thích ta không?”

“Ừm?”

Cẩu Oa nhìn hắn với vẻ mặt như ăn phải ruồi.

“Có liên quan gì không?”

“Sao lại không liên quan?”

Lữ Tú Tài khoanh hai tay trước ngực đứng bên cạnh tiếp lời.

“Ừm, đúng thế, có liên quan, ngươi mau chóng tặng sính lễ cho Tiểu Mãn đi, ngày đón dâu, ta dắt ngựa cho ngươi.”

Nghe thấy lời này, Triệu Ngũ há miệng không nói gì nữa.

Cũng đúng lúc này, Cao Trí Kiên cũng từ ngự thiện phòng đi ra, đầu tiên hắn nhìn bóng dáng của Xuân Tiểu Mãn đi xa dần một cái, rồi quay người đi về phía đình nghỉ chỗ đám người Cẩu Oa và Triệu Ngũ.

“Suỵt! Tên ngốc đang đi về phía chúng ta! Mau lên! Mau chóng giả bộ làm gì đi! Không thể để hắn biết chúng ta đang nhìn trộm hắn!”

Đúng lúc Cao Trí Kiên đến trước mặt bọn họ, thì nhìn thấy bọn họ

ngồi xổm thành vòng tròn lại với nhau, nhìn chằm chằm lá rụng dưới đất.

“Các ngươi đang làm gì đấy?”

“À! Khụ, nhà các ngươi rộng quá, chúng ta muốn đi ngắm các nơi, kết quả bị lạc đường.”

Cao Trí Kiên gật đầu.

“Ta tìm một thái giám đưa các ngươi đi dạo.”

“Đi dạo cũng được, chỉ là trong cung có những nơi, các ngươi không tiện vào.”

Lời vừa được nói ra, một tiểu giám vẻ mặt u ám chậm rãi từ cột trụ chạy ra, quỳ xuống dập đầu với Cao Trí Kiên.

“Bệ hạ, có nô tài.”

Rất hiển nhiên, lời của ba người vừa nãy đã bị hắn nghe thấy hết.

“A! Ha ha ha, vậy phiền vị công công này rồi.”

Cẩu Oa cười ha ha, đi đến bên cạnh thái giám đó, đưa tay bá cổ hắn đi ra ngoài.

Vừa đi được mấy bước, Cẩu Oa móc ra một ít bạc vụn sống chết nhét vào trong lòng hắn, mặc cho thái giám đó khuyên ngăn.

Sau khi thấy ba người đi khỏi, tâm trạng Cao Trí Kiên lập tức trống trải, hắn ngồi trên bậc thềm đình nghỉ, đôi mắt vô hồn nhìn gạch nền bằng phẳng dưới đất.

Sau một nén hương, hắn ngẩn ngơ lên tiếng:

“Làm, làm theo lời ngươi, đi tuyển hoàng hậu, sau đó cho hộ bộ bắt đầu tuyển tú nữ đi.”

Hiện giờ hắn là hoàng đế Đại Lương, mà còn là hoàng đế duy nhất, vì bảo vệ Đại Lương, mình buộc phải mau chóng nạp phi sinh con, hơn nữa càng nhanh càng tốt, càng nhiều càng tốt.

Không thể lấy Tiểu Mãn, thực ra hắn cũng không muốn người nào khác, nhưng hôn nhân đại sự của mình không chỉ liên quan đến mình, mà còn liên quan đến long mạch của nước Đại Lương, mà sau long mạch còn liên quan đến dân chúng toàn thiên hạ.

“Vâng, lão thần tuân lệnh.”

Quốc sư Đại Lương không biết đứng bên cạnh Cao Trí Kiên từ lúc nào hành lễ với Cao Trí Kiên, quay người rời đi.

Hắn vừa quay người thì đụng mặt với Ti Thiên Giám mặc áo bào đỏ, hai người không nói gì mà chỉ gật đầu, đi lướt qua vai nhau.

“Bệ hạ.”

Cơ thể Ti Thiên Giám còn cao lớn hơn Cao Trí Kiên, chậm rãi rồi bên cạnh hắn.

“Là vua một nước, ngươi nên đặt tâm tư vào chuyện chính, đặc biệt là thiên tai lần trước, dân chúng của lục đạo Đại Lương vừa mới chống chọi vượt qua, lão thần bói một quẻ, e là năm sau cũng rất khó sống, ngươi nên quen với việc thượng triều.”

Cao Trí Kiên giơ hai tay đầy vết chai xoa mạnh mấy cái lên mặt, đứng lên.

“Ta biết rồi.”

“Huyền Tẫn, ta thực sự không sao rồi chứ? Tên đầu tử đó thực sự không thể điều khiển ta nữa phải không?”

Với hắn, thượng triều gì đó cũng có thể từ từ, chuyện này mới là chuyện quan trọng nhất, nếu mình lúc nào cũng có khả năng biến thành người khác, thực sự quá đáng sợ.

Vừa nghĩ đến Tọa Vong Đạo trước đó điều khiển mình, chỉ thị binh gia và những người khác tàn sát lẫn nhau, hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Ti Thiên Giám nghĩ một lúc, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“E rằng chuyện này phải hỏi Lý Hỏa Vượng, hiện giờ đầu tử đã

chết hay còn sống, ta cũng không chắc.”

Chương 912: Biến Hóa

Trong đình nghỉ, hoàng đế Đại Lương đang nghe Ti Thiên Giám nói.

“Bất luận ta và Quốc sư bói toán thế nào, cũng không tính ra được Đầu tử đó đã chết hay còn sống.”

Cao Trí Kiên men theo mái hiên dài, đưa theo Ti Thiên Giám chậm rãi đi về phía trước.

“Cho ta xem một lượt, ban đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ti Thiên Giám gật đầu, đưa ra một ngón tay khô gày da bọc xương, kéo lôi thứ gì đó từ trong bóng của mình, ném mạnh lên trên trời.

Cùng với chùm đen bao trùm tất cả, lập tức thiên địa biến sắc, Ti Thiên Giám và Cao Trí Kiên cùng trở về chiến trường kịch liệt lúc đó.

Cao Trí Kiên thấy Lý sư huynh của mình, lúc này hắn đang ở trong chiến trường lẫn lộn máu thịt, còn phía trước là Đầu tử điều khiển long mạch.

Tuy trên khuôn mặt Lý sư huynh chỉ còn lại một cái miệng, nhưng hắn vẫn sống đứng ở đó.

Không biết tại sao, Cao Trí Kiên dường như có thể cảm nhận được, nếu bây giờ Lý sư huynh có khuôn mặt, thì sắc mặt của hắn chắc chắn rất bình tĩnh nhẹ nhàng.

Lý sư huynh gãi vị trí cái đầu lơ lửng không trung, sau đó lại gần long mạch.

Đầu tử long mạch như muốn bỏ chạy, nhưng bất luận hắn bay thế nào, vẫn càng lúc càng gần Lý sư huynh.

Hắn bay rất nhanh, Lý sư huynh cũng đi rất nhanh, hắn bay chậm,

Lý sư huynh cũng đi chậm.

Dường như Lý sư huynh lại gần hắn, không phải đi từng bước từng bước, mà đi theo tỷ lệ khoảng cách giữa hai người.

Cuối cùng Lý sư huynh đi đến phần đuôi long mạch, hắn đưa hai tay ra tóm chặt sợi xích màu vàng quấn trên long mạch, bắt đầu bò lên từng bước từng bước.

Hắn bò rất chậm, ông già sáu mươi tuổi còn nhanh nhẹn hơn hắn, nhưng như vậy, Đầu tử cố hết sức hất khỏi thân thể của mình, nhưng vẫn không thể hất Lý sư huynh xuống.

Hoàng đế muốn thò ra vuốt rồng cắm vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, nhưng cơ thể của họ dần cứng đờ, cứng như đá.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Bây giờ ta là long mạch! Ta ở đâu thì ở đó là thật! Ngươi không thể khống chế được ta!”

Giọng của Đầu tử lộ ra vẻ không cam tâm mạnh mẽ.

Trong lúc đó, long mạch Đầu tử cũng từng tấn công Lý Hỏa Vượng, nhưng hắn không động đậy được, cả long mạch cũng bắt đầu vô cùng cứng chắc, ngay cả lúc lắc cũng không làm được.

“Chẳng phải nói số mệnh của long mạch, Đại Lương sẽ không chịu ảnh hưởng của thần thông khác sao?”

Cao Trí Kiên lên tiếng hỏi.

Đối diện với câu hỏi này, Ti Thiên Giám cũng không trả lời được.

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã leo đến đỉnh đầu long mạch, hắn nhìn trái nhìn phải, đưa tay tóm về phía đầu Cao Trí Kiên.

Sau đó hắn như biết thuật cắt đầu, trực tiếp xoay vặn đầu của Cao Trí Kiên xuống, trong lúc đó cái đầu đó không những không chết, thậm chí còn đang gạt người.

Lý Hỏa Vượng như không nghe thấy, thò tay vào trong đầu móc ra thứ gì đó.

“Ở đây, có thể gần hơn chút không?”

Cao Trí Kiên bỗng lên tiếng nói.

Ti Thiên Giám động tâm niệm, Lý Hỏa Vượng ở phía xa lập tức được kéo gần đến trước mặt họ.

Nhưng điều khiến Cao Trí Kiên khó hiểu là rõ ràng Lý sư huynh móc ra thứ gì đó, nhưng trong tay hắn lại không có gì, dường như chỉ là móc hụt vậy.

Lúc này Ti Thiên Giám bỗng lên tiếng:

Có lẽ lúc đó có thứ gì đó, nhưng vật đó không tầm thường, với tu vi của ta, không thể biến hóa ra nó.”

Cao Trí Kiên suy nghĩ, hỏi lại rõ từng chữ:

“Các ngươi thực sự kiểm tra được, bây giờ trong đầu ta không còn thứ gì khác chứ?”

“Bệ hạ, ngươi yên tâm, ta có thể lấy cái đầu bảo đảm, bây giờ trong đầu ngươi chắc chắn không còn Đầu tử nữa.”

“Hơn nữa để đề phòng chuyện tương tự xảy ra, ta và Quốc sư, còn cả Chính Bá Kiều liên thủ hạ cấm chế lên long bào của ngươi, chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Cao Trí Kiên cũng không vui chút nào, sau đó tiếp tục nhìn Lý sư huynh trước mắt.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục cử động, hắn giơ thứ lấy được từ trong đầu lên, ngắm nhìn dưới ánh mặt trời, khuôn mặt vui mừng cười.

Cũng đúng lúc này, cả long mạch dường như bị rút xương, mềm nhũn rơi từ không trung xuống đất.

“Lý huynh! Đại Tề được cứu rồi ư?”

Gia Cát Uyên bên cạnh lên tiếng hỏi.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang hắn, cất giọng bình tĩnh:

“Đại Tề được cứu rồi.”

Nghe thấy lời này, trên khuôn mặt Gia Cát Uyên lộ ra vẻ như được giải thoát, hoàn toàn biến mất tại chỗ.

Cũng đúng lúc này, Bạch Linh Miểu và Ti Thiên Giám, và cả đám người binh gia Quốc Sư đều vây quanh Lý Hỏa Vượng.

Còn mục đích của họ là long mạch Đại Tề hay Lý Hỏa Vượng trên long mạch, đương nhiên không nói cũng biết.

“Lý sư huynh, ngươi không sao chứ!”

Bạch Linh Miểu với hai nửa thân trên căng thẳng nhìn từ trên xuống dưới.

“Ta không sao, bây giờ ta rất ổn, ta thực sự khỏi bệnh rồi, đừng lo lắng.”

Lý Hỏa Vượng không có đầu lên tiếng nhẹ như gió thổi mây bay.

Liền sau đó, một thứ như hào quang tỏa ra từ trong cơ thể hắn.

Những thứ đó bay ra từ trên người Lý Hỏa Vượng rồi bay thẳng lên trời, lập tức biến mất.

“Thứ từ trên người Lý sư huynh bay ra là cái gì.”

“Có lẽ là thủ đoạn của Đấu Mỗ, trước đây ta nghĩ rất đúng, Đấu Mỗ thực sự nhằm vào hắn.”

“Đầu tử đã phản bội Đấu Mỗ m Dương, ta vốn định mượn sự thù địch của Đấu Mỗ với Đầu tử, để chúng đầu với nhau, nhưng Đấu Mỗ m Dương không kết thúc, người ra tay lại là hắn.”

Chương 913: Quý Tai

“Nó là ai?”

Cao Trí Kiên hỏi.

“Không nói được, một Ti Mệnh khá đặc biệt, thủ đoạn biến hóa của ta là do hắn dạy. Phải biết rằng, thế giới này có mấy long mạch chống đỡ, Ti mệnh bình thường không được hạ phàm, nhưng hắn thì khác.”

“Tuy hắn ban cho ta thuật biến hóa, nhưng hắn không quan tâm đến ta lắm, và cũng không quan tâm những người khác.”

“Huồng hồ cho dù hai trăm trăm trước, tòa lâu đài nước Đại Lương sắp sập đổ, ta nguyện từ bỏ tất cả cầu xin hắn ra tay, hắn cũng không nhìn ta thêm một cái.”

Cao Trí Kiên nghe mà chóng mặt, cảm thấy khó hiểu đã đành, lại còn khác với những gì hắn nghe được từ long mạch.

“Chẳng phải nói không có Ti Mệnh gì đó sao?”

“Nếu họ dạy bệ hạ, thì bệ hạ nghe là được. Họ nói không có Ti Mệnh, thì không có Ti Mệnh.”

Nghe thấy lời này, Cao Trí Kiên cũng không băn khoăn nữa.

“Hiện giờ chắc Lý sư huynh đã đỡ hơn, chúng ta đến hỏi thẳng hắn đi, hắn tự nói ra có lẽ có thể rõ ràng hơn chút.”

Ti Thiên Giám không phản đối, cùng Cao Trí Kiên đi về phía chỗ ở của Lý Hỏa Vượng.

Nơi ở của Lý Hỏa Vượng không xa, là để sau này Cao Trí Kiên có thể đến thăm bất cứ lúc nào.

Một lúc sau, họ nhìn Bạch Linh Miểu xách hộp cơm đi về.

Khi Bạch Linh Miểu nhìn thấy Ti Thiên Giám bên cạnh Cao Trí Kiên, lập tức kinh ngạc mở to mắt, lông mi màu trắng khẽ run run.

“Chuyện gì vậy! Sao lại thêm một người!”

“Cái gì? Lại thêm một người?”

Cao Trí Kiên có chút căng thẳng hỏi.

“Lúc nãy ta bón cháo, có một Ti Thiên Giám đến!”

Nghe thấy lời kinh hãi này, Ti Thiên Giám bước nhanh một bước, mau chóng giơ ta ngón tay ra bấm quyết, đồng thời cơ thể mang theo tàn ảnh xông về phía cửa phòng có trọng binh canh giữ phía xa.

Còn chưa lại gần, Ti Thiên Giám đã nghe bên trong có tiếng nói chuyện, đúng là có người.

Khi Ti Thiên Giám đẩy cửa đi vào, hắn nhìn thấy Lý Hỏa Vượng với cáu đầu củ sen ngồi trên giường quay qua nhìn mình, trong lòng không có ai khác.

“Vừa nãy ngươi đang nói chuyện với ai?”

Lý Hỏa Vượng cau mày cố gắng suy nghĩ một lúc, lên tiếng trả lời:

“Quý Tai.”

Quý Tai là cái tên mà ban đầu Gia Cát Uyên cố gắng thay đổi cho Lý Hỏa Vượng để che đậy thân phận của hắn.

Hôm nay cái tên này lại thuộc về Ti Mệnh, người quản lý hoang mang của thiên đạo, cũng chính là Lý Hỏa Vượng của tương lai.

Lý Hỏa Vượng không biết đây chính là cái tên của bản thân trong tương lai. Nhưng khi hắn nhớ lại cái tên này, bản năng giúp hắn cảm nhận được cái tên này thuộc về mình.

Mà thứ vừa tiêu tán đi giống như cát vàng hẳn là Quý Tai hoặc là một bộ phận của Quý Tai.

Lý Hỏa Vượng cũng không rõ ràng lắm, đối mặt với việc bản thân sẽ trở thành Ti Mệnh trong tương lai, hắn chỉ có thể đoán đại khái mà thôi.

So sánh với thân phận của mình, hiện giờ Lý Hỏa Vượng càng không thể biết được rốt cuộc trước khi hắn rời đi đã xảy ra chuyện gì.

“Tên của hắn hẳn là Quý Tai.”

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến Ti Thiên Giám cảm thấy vô cùng hoang mang.

Nếu như hắn nhớ không lầm, lẽ nào cái tên Quý Tai này chính là thân phận giả của Lý Hỏa Vượng? Chẳng lẽ vừa rồi hắn đang nói chuyện với chính mình?

Nhân cơ hội này, Cao Chí Kiên và Bạch Linh Miểu ở phía sau cũng vội vàng chạy lại. Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng không có chuyện gì, lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi biết được tên Ti Thiên Giám còn lại vừa rồi là giả, bọn họ chỉ sợ tên Ti Thiên Giám giả kia sẽ gây bất lợi cho Lý Hỏa Vượng.

"Người đâu! Phái cấm quân đến trông coi nơi này! Bất cứ kẻ nào đến gần, đều phải xác minh thân phận!"

Cùng với tiếng hét của Cao Chí Kiên, mười mấy tên thái giám không biết chui ra từ chỗ nào quỳ xuống đất dập đầu lĩnh chỉ.

"Đừng ra quân ồ ạt như vậy, ta không sao. Các ngươi cứ làm việc đi, không cần vây quanh ta đâu."

Lý Hỏa Vượng kéo chăn bông trên người lên rồi lại nằm xuống, nhẹ nhàng tựa đầu lên gối.

“Lý sư huynh, tên Ti Thiên Giám vừa nãy là giả!”

Bạch Linh Miểu xách hộp thức ăn tiến lại gần.

“Ta biết, ta biết.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay ra nhẹ nhàng vỗ về tay nàng:

"Không cần phải lo lắng, đừng thấy bộ dạng bị trọng thương bây giờ của ta, chỉ cần có người thật sự dám đánh chủ ý lên ta thì hắn chưa chắc đã đánh thắng ta đâu.”

Dẫu sao, bây giờ bản thân cũng là Tâm Bàn của Quý Tai rồi.

Cao Chí Kiên nghe thấy vậy, sau khi suy nghĩ một lúc lại thấy đúng thật. Hiện giờ ngay cả Đầu tử mà đối phương cũng có thể dễ dàng đối phó thì còn có người nào có thể đánh lén được hắn.

“Lý sư huynh, vậy, người vừa rồi, là ai vậy?”

Cao Chí Kiên bước lên một bước hỏi.

“Một người bạn mà thôi, các ngươi không cần quan tâm, không liên quan gì đến các ngươi.”

Lý Hỏa Vượng đánh giá Cao Chí Kiên đã thay đổi hình dạng trước mặt, trong mắt hắn hiện lên một tia tán thưởng, trực tiếp chuyển đề tài nói chuyện:

"Đúng vậy, Cao Chí Kiên, bộ y phục này thật sự rất phù hợp với ngươi."

Hắn không muốn những người khác biết rằng bản thân đã trở thành Tâm Bàn của Ti Mệnh. Hắn không muốn khiến bọn họ lo lắng vì mình.

Bởi vì hắn không biết lúc nào mình sẽ trở thành Quý Tai của tương lai.

Có thể là một năm sau, có thể mười năm sau, cũng có thể sau khi hắn chết, nhưng Lý Hỏa Vượng không quan tâm. Trước khi nghĩ ra cách đối phó với Đầu tử, hắn cũng đã nghĩ ra bản thân sẽ gặp phải hậu quả gì rồi.

Chương 914: Đạo Đế Vương

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Cao Chí Kiên lại muốn gãi đầu. Mặc dù Lý sư huynh ở trước mặt hắn dường như không có vấn đề gì, nhưng Cao Chí Kiên lại luôn có cảm giác hắn có điểm nào đó không giống với trước đây.

Rõ ràng Lý Hỏa Vượng không hề có bất kỳ sự thay đổi gì về ngoại hình, nhưng hắn lại cho Cao Chí Kiên cảm giác dường như hắn đã trở nên rộng lượng hơn rất nhiều.

Nhìn Ti Thiên Giám đứng một bên không chen miệng vào, Cao Chí Kiên nhớ đến mục đích mình đi tìm Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, Đầu tử thật sự, mất rồi sao? Nó sẽ không còn cách nào, khống chế được ta sao?”

Lý Hỏa Vượng nhớ đến viên quân bài mười tám mặt mà Dịch Đông đã lấy đi, nhẹ nhàng gật đầu:

"Chuyện này thì ngươi yên tâm, hắn sẽ không bao giờ quay lại nữa."

Nghe vậy, lúc này Cao Chí Kiên thở phào nhẹ nhõm. Cao Chí Kiên tin lời của Lý sư huynh, hắn nói Đầu tử sẽ không bao giờ quay trở lại thì hắn thật sự sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

"Đúng rồi, Chí Kiên, gọi một chiếc xe ngựa đưa ta trở lại thôn Ngưu Tâm đi, vết thương của ta tốt hơn nhiều rồi.”

Nghe vậy, Cao Chí Kiên vội vàng lắc đầu. Đầu của đối phương chỉ còn lại một cái miệng, nhìn thế nào cũng không giống với dáng vẻ tốt hơn nhiều rồi:

“Không được, chỗ này có thái y, có thể chăm sóc cho ngươi. Bây giờ vết thương của ngươi vẫn rất nặng, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều.”

"Ta cũng khá hơn nhiều rồi, còn cần tĩnh dưỡng cái gì nữa? Chút thương tích nhỏ như vậy, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không thể xử lý được sao?"

Lý Hỏa Vượng vén chăn đứng dậy.

Vẻ mặt Cao Chí Kiên lập tức trở nên căng thẳng lao lên, hai bàn tay to lớn cẩn thận bảo vệ cái đầu củ sen của Lý Hỏa Vượng, chỉ sợ hắn không để ý bị rớt xuống đất.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị rời đi lại bị Bạch Linh Miểu nhất quyết cản lại.

"Lý sư huynh, ta xin ngươi đó. Ngươi chờ vết thương lành lại rồi đi được không. Bộ dáng hiện giờ của ngươi thật sự không đi xa

được."

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu van xin, Lý Hỏa Vượng cũng không kiên trì nữa, lần nữa ngồi xuống.

"Không đi cũng không sao. Nơi này hơi ngột ngạt, ta muốn ra ngoài đi dạo hít thở không khí trong lành một chút."

Chuyện này dĩ nhiên Cao Chí Kiên sẽ không ngăn cản, chỉ cần Lý sư huynh đừng đi lung tung giày vò mạng của mình thì muốn làm gì cũng được.

Sau khi mấy người tán gẫu một hồi, Cao Chí Kiên không nhịn được hỏi:

"Lý sư huynh, nghe Bạch sư tỷ nói, bệnh của ngươi khỏi rồi?"

"À, khỏi rồi."

Lý Hỏa Vượng thản nhiên gật đầu:

"Đần độn u mê, bệnh này tự khỏi rồi."

Cao Chí Kiên nghe vậy, trên mặt lộ ra sự vui mừng từ tận đáy lòng thay cho hắn. Lý sư huynh người này cái gì cũng tốt, chỉ có cái bệnh này là nặng nhất ở trong Thanh Phong Quán.

Nếu như đã khỏi bệnh rồi, sau này Lý sư huynh cũng có thể trải qua cuộc sống bình thường rồi.

Mà bây giờ mình đã là hoàng đế của Đại Lương, sau này bất luận Lý sư huynh có làm cái gì thì mình đều có thể đáp ứng huynh ấy.

"Chí Kiên, cảm giác khi làm hoàng đế thế nào?"

Lý Hỏa Vượng hỏi lại Cao Chí Kiên.

Cao Chí Kiên thật thà cười:

"Tốt, làm hoàng đế rất tốt, ta thích làm hoàng đế, có thể ăn, những món ăn ngon, mà ta chưa từng thấy qua. Khi nào vết thương của ngươi đỡ hơn, không cần ăn kiêng nữa thì ta sẽ dặn đầu bếp nấu

cho ngươi ăn.”

"Hơn nữa ta sắp, còn có, rất nhiều, vợ, hơn một trăm người vợ.”

"Nhiều như vậy? Vậy thì không được nói cho Cẩu Oa biết. Nếu như để hắn biết được thì nhất định sẽ ghen tị chết mất.”

Cao Chí Kiên há to miệng cười càng vui vẻ:

"Vậy thì không được, ta có nhiều vợ như vậy, ta nhất định phải, khoe khoang trước mặt hắn."

Bầu không khí trong nhà dịu đi rất nhiều, bọn họ dường như đã quên đi thân phận của nhau, lần nữa trở lại thân phận sư huynh đệ lúc trước.

Sau khi trò chuyện một lúc, dưới sự thúc giục của Ti Thiên Giám, Cao Chí Kiên rời khỏi phòng bệnh của Lý Hỏa Vượng. Bây giờ hắn đã là hoàng đế, hơn nữa còn là một tân hoàng đế chưa biết cái gì cả, có rất nhiều thứ hắn cần phải học, không có nhiều thời gian để lãng phí.

Nhưng khi vừa bước ra khỏi phòng được một lúc, Ti Thiên Giám đã chậm rãi nói chuyện:

"Ta đã không thể nhìn thấu hắn nữa rồi, Bệ hạ, sau này khi ngươi tiếp xúc với hắn cần phải cẩn thận đề phòng.”

Cao Chí Kiên nghiêng đầu liếc hắn một cái, vẻ mặt có chút bất mãn:

"Tại sao? Hắn là, Lý sư huynh của ta, hắn sẽ không, hại ta."

"Đây không phải là chuyện hại hay không. Bệ hạ, lòng người khó đoán, phải biết rằng lúc đó Đầu tử là Hoàng đế Đại Lương, bây giờ hắn có thể đối phó với Đầu tử thì việc đối phó với ngươi dĩ nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay. Người như vậy ở bên ngươi, ngươi thật sự yên tâm đi ngủ sao?”

"Huống chi, hắn còn có quan hệ với Bạch Liên Thánh nữ.

"Dĩ nhiên, Bạch Liên Giáo có công hộ giá. Hôm nay ta đã di chuyển

Bạch Liên ra khỏi danh sách đuổi giết của Giám Thiên Ti, vì vậy nên lôi kéo thì vẫn phải lôi kéo. Ta chẳng qua là muốn nói rõ với ngươi quan hệ lợi hại mà thôi."

"Cụ thể muốn định đoạt như thế nào đều tùy thuộc vào ngươi. Dù sao thì ngươi cũng là hoàng đế của cả Đại Lương mà ta chỉ là một tên Giám Thiên Ti phụ trách trông coi nhưng vì Đại Lương, ta vẫn phải nói với ngươi một câu."

Cao Chí Kiên sầm mặt, sải bước đi về phía trước.

"Làm hoàng đế nhìn thì khó, nhưng thực ra đơn giản. Có chuyện gì không hiểu gì thì ngươi có thể đi hỏi Long Mạch. Bất luận là bình ổn văn võ bá quan, phê tấu chương, triều đình có bao nhiêu đảng bao nhiêu phái, bọn họ đều có thể dạy cho ngươi."

Ti Thiên Giám chỉ bảo một cách có trật tự, mà Cao Chí Kiên thì yên lặng lắng nghe.

Chương 915: Bệnh Viện Tâm Thần

Lý Hoả Vượng ngồi trên xe lăn được mẹ của mình Tôn Hiểu Cầm đẩy ra khỏi phòng bệnh. Đôi bàn tay gầy như chân gà của hắn bị khóa tay màu bạc còng ở trên tay cầm của xe lăn.

Bản thân Lý Hoả Vượng cũng rất ngạc nhiên vì trên người mình lại không bị bao bọc trong hai lớp quần áo trói buộc khi đi ra ngoài. Xem ra họ cho rằng bệnh của hắn khỏi rồi.

"Ta chỉ đi ra ngoài hít thở không khí một chút, không cần nhiều bảo vệ như vậy nhỉ?"

Lý Hoả Vượng nhìn bốn tên quản giáo cao lớn thô kệch bên cạnh mình nói.

"Này, nói họ đi theo thì cứ để họ đi theo đi, đều là mệnh lệnh của bên trên, Tiểu Lưu họ cũng không dễ dàng gì, đừng có làm khó họ nữa."

Nghe mẹ nói như vậy, Lý Hoả Vượng cười yếu ớt một tiếng. Cũng

đã gọi nhũ danh của người khác, xem ra mẹ mình rất quen thuộc những người ở nơi này.

"Con à, hôm nay bên ngoài trời mưa nên chúng ta không thể ra ngoài phơi nắng. Chúng ta cứ đi dạo trong phòng thôi."

"Ừm, được."

Không lâu sau Lý Hoả Vượng đã được đẩy xuyên qua hành lang rồi rẽ vào một khúc quẹo, đi đến một không gian có diện tích tương đối lớn.

Một số bệnh nhân mặc áo bệnh nhân sọc trắng xanh giống Lý Hoả Vượng đang ngẩng xem lên tivi treo trên tường.

Cái gọi là bệnh lâu ngày trở thành lương y, tuy rằng bệnh tâm thần không thể trở thành lương y, nhưng Lý Hoả Vượng vừa nhìn qua thì đại khái có thể biết được những bệnh nhân này mắc bệnh gì.

Những người nói xằng nói bậy, hoặc những người có suy nghĩ rõ ràng nhưng không thể ngừng miệng, hai loại này rất có thể là bị tâm thần phân liệt, cũng là loại bệnh tâm thần mà mọi người quen thuộc nhất.

Loại này chiếm phần lớn, hình như gia đình không quan tâm, đi loạn trên đường nên bị bắt vào bệnh viện công này.

Những người trầm mặc ít nói, không giao tiếp với người khác nhìn có vẻ rất hướng nội thì tám mươi phần trăm là bị trầm cảm.

Đặc biệt là những người luôn luôn duy trì cảm xúc dâng cao, hẳn là người dễ nổi nóng.

Còn những người có một vài biểu hiện như ý thức mơ màng, biểu cảm ngu ngốc, hai mắt không có thần hẳn là bị y tá cho uống thuốc, tác dụng của thuốc chưa hết.

Đương nhiên, vẫn có một số người cư xử bình thường, còn về việc họ có phục hồi nhanh chóng hay không, chán ăn hay ăn uống quá độ, hay là họ đang giả vờ bản thân bình thường, hay mắc bệnh gì khác thì chỉ có bản thân họ biết được.

Nhìn thấy những người này, Lý Hoả Vượng cảm thấy nơi này cũng được, không có người mắc bệnh nóng nảy điên cuồng tự dưng đánh người mắng người.

Cũng có thể những người như vậy cũng giống như mình trước đây bị cưỡng ép bắt nhốt lại. Những người có thể được thả ra xem tivi hẳn là triệu chứng đều tương đối ổn định.

Những loại người này chiếm phần lớn trong bệnh viện, còn những loại hiếm hoi khác thì hắn không biết, dù sao hắn cũng không phải là bác sĩ.

Nhưng mà ngay sau đó, Lý Hoả Vượng lại phát hiện những người này đều không phải đang xem tivi, mà là đồng thời quay đầu lại, trợn to hai mắt nhìn mình, giống như trên mặt mình có thứ gì hay hơn cả tiết mục chiếu trên tivi.

Nhìn những người trong phòng đang nhìn chăm chú vào mình, Lý Hoả Vượng có chút bối rối hỏi:

"Tại sao họ đều nhìn ta như vậy?"

Quản giáo tên Tiểu Lưu ở bên cạnh lên tiếng:

“Tiểu Lý à, ở khu giám sát Bạch Tháp này, ngươi là nhân vật số một không hai đó. Đừng nói họ biết ngươi, mà toàn bộ mười lăm khu giám sát của cả nhà giam ai mà không nghe qua danh tiếng lẫy lừng của ngươi chứ.”

“Hóa ra ta nổi tiếng như thế sao?”

Lý Hoả Vượng có phần ngạc nhiên nói.

"Đâu chỉ vậy, bây giờ sự nổi tiếng của ngươi đã giảm nhiệt rồi đó. Lúc trước khi ngươi xông vào trường đại học cứu bạn gái của mình thì mỗi ngày đều được liệt vào danh sách được tìm kiếm nhiều nhất. Nếu không thì ngươi cho rằng vì sao trưởng ngục lại đối xử tốt với ngươi như vậy?”

Lý Hoả Vượng nghe thấy vậy, cuối cùng cũng hiểu được địa vị của mình trong lòng những người này là như thế nào.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy bốn phía xung quanh mình dường như có một vòng tròn vô hình mà trong phạm vi mười mét không có bất kỳ bệnh nhân tâm thần nào dám đến gần.

“Mẹ, ngươi cứ dừng lại ở đây, ta muốn xem tivi một lát, lâu rồi ta chưa có xem tivi.”

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu nhìn lên bản tin buổi trưa trước mặt.

Trong mắt Lý Hoả Vượng lúc này, những hình ảnh nhàm chán trước đây trở nên vô cùng mới lạ.

“Xin chào quý vị và các bạn, hôm nay là ngày 23 tháng 12 âm lịch, ngày 23 hay gọi là ngày 23 cúng ông Táo; ngày 24 quét dọn nhà cửa. Hôm nay trên các tỉnh thành”

“Lại hết năm rồi sao?”

Lý Hoả Vượng đột nhiên có một loại cảm giác xuyên thời gian, đã rất lâu rồi hắn không hề có chút khái niệm nào về thời gian.

"Đúng vậy, hết năm rồi, ngươi lại lớn thêm một tuổi nữa. Con trai à, năm mới ngươi muốn năm cái gì? Nói đi, ta sẽ nấu cho ngươi."

"Nghe nói gần đây có một trò chơi rất hot, chờ sau khi xuất viện ta sẽ lì xì tiền cho ngươi để ngươi mua về chơi.”

“Mẹ, ta không còn là trẻ con nữa.”

Lý Hoả Vượng có chút bất lực nói.

"Ngươi mới mấy tuổi chứ? Ngươi chỉ mới mười tám. Về mặt pháp luật thì ngươi thành niên rồi nhưng đối với ta ngươi vẫn là trẻ con thôi”

Trong tiếng luyên thuyên của Tôn Hiểu Cầm cùng với tiếng nhạc nền chào mừng của bản tin, thời gian chậm rãi trôi qua.

Chương 916: Bình Thường?

Lý Hoả Vượng thích loại cảm giác bình thản này cũng thích cuộc

sống yên bình này, tốt nhất thì cuộc sống này có thể vẫn luôn tiếp tục duy trì cho đến giây phút mình già rồi chết đi.

Dưới ảo giác yên tĩnh này, những chuyện mà hắn đã trải qua trước đây dường như chỉ là một giấc mơ.

"Mẹ, bác sĩ Dịch đâu rồi? Sao gần đây không thấy hắn nữa."

"Hắn à, nghe nói hắn không có thời gian đi làm, nói cái gì mà đang viết luận văn."

"Một bác sĩ khoa tâm thần như hắn thì đột nhiên tuyên bố luận văn gì?"

"Chuyện này thì ta cũng không biết, ta cũng không hiểu chuyện này. Nhưng mà ta nghe chị Mã ở nhà ăn nói rằng có người của đài truyền hình đến phỏng vấn hắn nữa đó, hắn là sắp lên tivi rồi."

"Vậy sao? Vậy thì phải chúc mừng bác sĩ Dịch rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, những người có trách nhiệm như bác sĩ Dịch không có nhiều đâu. Còn nữa, ta nghe nói hắn hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa cưới vợ."

"Ngươi nói mẹ hắn gấp như vậy, tương lai nếu ngươi muộn rồi mà vẫn chưa kiếm được vợ vậy ta cũng gấp chết rồi."

Tôn Hiểu Cầm vô cùng đồng tình nói.

Lý Hoả Vượng nghe vậy liền muốn gãi đầu, phụ nữ trung niên đều nắm bắt thông tin nhanh nhạy như vậy sao? Ngay cả chuyện bác sĩ Dịch chưa kết hôn mà cũng biết được.

"Chị Tôn, ngươi nói như vậy, bây giờ là xã hội nào rồi, ba mươi tuổi mà chưa kết hôn là chuyện rất bình thường."

Quản giáo ở một bên nhịn không được nói chen vào.

Có thể thấy, bệnh tình của Lý Hoả Vượng đã dần ổn định cho nên những người này mới buông lỏng hơn rất nhiều, còn có thể tán gẫu mấy chuyện này với Tôn Hiểu Cầm.

"Hầy, mấy thanh niên các ngươi tuổi trẻ chỉ muốn chơi thôi. Kết hôn sớm thì có cái lợi của kết hôn sớm, cha mẹ ngươi còn có thể giúp các ngươi trông cháu. Phụ nữ sinh con sớm, lúc ở cữ không chú ý dễ để lại bệnh."

"Không phải chúng ta không muốn kết hôn, nhưng vừa ra khỏi cổng trường đã hai mươi mấy tuổi rồi. Hơn nữa, trong túi không có tiền, không có xe, không có nhà, ai sẽ gả cho chúng ta? Huống chi chúng ta làm việc trong tù đều là làm mười lăm ngày nghỉ mười lăm ngày, sao mà tìm được. Đằng gái vừa nghe thấy chuyện một năm chỉ có thể gặp mặt nửa năm thì đều bỏ chạy hết rồi."

"Ôi chao, các ngươi đều có công ăn việc làm ổn định thì sợ gì không kiếm được vợ. Vậy những người đi làm công ở bên ngoài chẳng phải là không cần sống sao?"

Rất nhanh một vị quản giáo độc thân khác cũng gia nhập vào cuộc tranh luận này. Tôn Hiểu Cầm lại dẫn đầu, càng đánh càng hăng, không hề rơi xuống thế hạ phong khi đối đầu với hai người này.

Nhìn thấy sự hiếu thắng của mẹ mình đã quay lại, khóe miệng Lý Hoả Vượng hơi nhếch lên. Hắn vẫn thích nhìn một cái Tôn Hiểu Cầm tràn đầy tinh thần phấn chấn như vậy hơn.

Ngay khi cuộc tranh luận này sắp bước vào thời khắc mấu chốt nhất, Lý Hoả Vượng đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, hắn liền nghiêng đầu nhìn về phía hành lang bên trái phía xa xa.

Giữa hòn non bộ màu sắc rực rỡ, Lý Hoả Vượng vừa nãy vẫn bình tĩnh nói chuyện đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào không khí, bầu không khí nhẹ nhõm gần đó chợt bay sạch.

Lý Tuế nhìn hành động cử chỉ vô cùng bình thường của Lý Hoả Vượng, trong lòng thầm hỏi:

"Cha, làm sao vậy?"

Bạch Linh Miểu ở bên cạnh cũng thầm hỏi:

"Lý sư huynh, ngươi không sao chứ?"

Giờ phút này, họ đang ở trong ngự hoa viên của Đại Lương. Mặc dù đã là mùa đông, nhưng không biết thái giám chuyên chăm sóc hoa tươi đã dùng cách gì mà vẫn có thể khiến cho các loài hoa khoe sắc.

Trước sự xuất hiện của Lý Hoả Vượng, những thái giám cung nữ chăm sóc ngự hoa viên đều quỳ ở phía xa, run lẩy bẩy.

Vốn còn đang ngắm cảnh đẹp, kết quả Lý Hoả Vượng đột nhiên xuất hiện khiến cho bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Nghe thấy lời nói của người bên cạnh, Lý Hoả Vượng bình tĩnh thu hồi tầm mắt lại, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

"Không có chuyện gì, ta chỉ cảm thấy ngày hôm nay không tệ."

Dứt lời, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Cẩu Oa, hắn sợ bóng sợ gió một trận nói:

"Này, Lý sư huynh, vừa nãy ta bối rối bị dọa cho giật mình, còn tưởng rằng ngươi lại phát bệnh nữa đó."

“Ta khỏi bệnh rồi, còn tái phát gì nữa. Nghe nói Lữ Gia Ban cũng đi theo các ngươi lên kinh?”

Lý Hoả Vượng qua loa chuyển chủ đề.

"A, tên ngốc còn tặng cho họ một rạp hát tốt nữa đó. Lữ Trạng Nguyên vừa sợ vừa vui đến nỗi nước mũi cũng sắp chảy ra ngoài.”

Đối với bộ dạng đầu củ sen bây giờ của Lý Hoả Vượng cũng không có nhiều thói quen như Bạch Linh Miểu tưởng tượng, ngược lại rất tự nhiên chấp nhận nó.

Dù sao lúc đi đường cũng đã nhìn thấy nhiều rồi nhưng những thái giám cung nữ thị vệ trong cung rõ ràng không dễ mà thích ứng được.

"Thật sao? Đó là chuyện tốt, nguyện vọng nửa đời người cuối cùng cũng hoàn thành."

Lý Hoả Vượng duỗi tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Lý Tuế đang gối lên đầu gối mình.

Xúc tu ngọe nguậy xung quanh cuốn các loại hoa lại, cắm từng đóa từng đóa lên đầy đầu của hắn. Lý Hoả Vượng vươn tay ra lấy một bông hoa cài bên tai Lý Tuế.

Thấy Lý Hoả Vượng không sao, Lý Tuế tâm tư đơn thuần cũng không nghĩ nhiều, nàng vui vẻ dụi đầu vào trong ngực hắn.

"Có được một rạp hát lớn như vậy, khi Lữ Gia Ban hát phấn kịch chắc chắn sẽ vô cùng hăng hái. Chờ đến khi họ bắt đầu hát, ta nhất định sẽ đến cổ vũ mới được."

"Vẫn hát phấn kịch sao? Phí cái rạp hát lớn như vậy quá."

"Này~! Phấn kịch thì sao, thử hỏi xem ai mà không thích xem phấn kịch?"

Dưới lời nói nhăng nói cuội của Cẩu Oa, khúc nhạc đệm này rất nhanh liền trôi qua. Họ tiếp tục đi dạo quanh ngự hoa viên.

Chương 917: Che Giấu

Chờ đến khi đi dạo được một vòng, họ phát hiện bên trong ngự hoa viên thế mà lại có một nhà kính chuyên trồng các loại rau củ mùa đông. Họ vui vẻ rối rít đi hái rau chuẩn bị giữ lại để gói sủi cảo đón năm mới.

Vào mùa đông, rau xanh khan hiếm đến nỗi chuyện khách sáo gì đó họ cũng không có để ý mấy. Số rau này nếu của Cao Chí Kiên thì dĩ nhiên cũng là của họ.

Sau khi đi dạo quanh một vòng ngự hoa viên, cả nhóm vui vẻ quay về giống như đi chơi tiết thanh minh vậy.

Với bộ dạng bây giờ của Lý Hoả Vượng dĩ nhiên nên nghỉ ngơi nhiều, những người khác cũng không có ý định làm phiền hắn, liền đưa hắn quay trở về phòng, chuẩn bị rời đi.

Thấy họ đều đã rời đi hết, Bạch Linh Miểu cũng đẩy Lý Hoả Vượng đang ngồi trên ghế mây đi vào trong phòng.

“Lý sư huynh, thật sự không có chuyện gì sao?”

Bạch Linh Miểu nuốt xá lợi mặc dù bị mù nhưng về mặt nhận biết nàng lại vô cùng nhạy bén. Ánh mắt của Lý Hoả Vượng vừa nãy chắc chắn không phải nhìn thời tiết.

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi, chuyện nhỏ thôi."

Vừa bước vào trong phòng, Lý Hoả Vượng đột nhiên lên tiếng:

"Miểu Miểu, chờ lát nữa ngươi giúp ta mời Ti Thiên Giám đến đây, ta có chút chuyện muốn hỏi cho rõ ràng.”

Bạch Linh Miểu hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lại gật đầu:

"Ừm, được, ta biết rồi."

Trong lúc chờ nàng đi, cũng thuận tiện mang theo Lý Tuế dính trên người Lý Hoả Vượng đi cùng, nhưng lâu ngày không gặp, Lý Tuế không nỡ rời xa Lý Hoả Vượng.

“Đại nương, để ta ở cùng với cha ta đi, đã lâu ta chưa gặp hắn rồi.”

Lý Tuế cứ nằng nặc không thôi. Mặc dù nàng có dáng vẻ của một thiếu nữ có sắc đẹp tuyệt trần nhưng dáng vẻ khi nói chuyện lại không khác gì đứa trẻ con.

"Không được, bây giờ đầu của cha ngươi rất giòn, lỡ ngươi đụ.ng vào làm rớt đầu cha người thì sao? Mau đi theo ta!"

Khi giọng điệu của Bạch Linh Miểu trở nên nghiêm khắc hơn, Lý Tuế lập tức mềm nhũn, nàng bị Bạch Linh Miểu dắt tay đi được một bước quay đầu ba lần rời khỏi nơi này.

Sau khi họ rời đi, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Lý Hoả Vượng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngón tay phải của Lý Hoả Vượng gõ lên các ghế thuộc da, mà ngón

tay trái cũng gõ lên cái ghế mây nhẵn bóng. Trong khung cảnh tối tăm như vậy, mùi thuốc khử trùng hòa quyện với hương hoa thoang thoảng.

"Lý Hoả Vượng, nghe nói ngươi tìm ta?"

Nghe thấy tiếng nói, Lý Hoả Vượng từ từ mở mắt ra thì thấy Ti Thiên Giám đang đứng trước mặt mình.

Thân hình hắn cao lớn mặt một đạo bào màu đỏ rộng lớn, cảm giác vô cùng áp bách chiếm cứ hết tầm mắt của Lý Hoả Vượng.

Lý Hoả Vượng bình tĩnh quan sát hắn, dừng một chút sau đó chậm rãi nói:

"Có phải còn có cái đuôi chưa được xử lý sạch sẽ hay không?"

“Ai nói cho ngươi biết?”

Ti Thiên Giám có vẻ hơi kinh ngạc khi đột nhiên Lý Hoả Vượng lại phát hiện ra.

“Không có ai nói cho ta cả, là do ta đột nhiên cảm nhận được.”

Trong đầu của Lý Hoả Vượng lóe lên ánh mắt từ chỗ khuất của hành lang bệnh viện.

Ti Thiên Giám chậm rãi gật đầu:

"Không sai, nhưng chút chuyện nhỏ đó, Giám Thiên Ti xử lý được. Ngươi không cần lo lắng, cứ yên tâm tĩnh dưỡng là được.”

“Rốt cuộc là làm sao?”

Lý Hoả Vượng tiếp tục truy hỏi. Hắn không nghĩ rằng chuyện liên quan đến Long Mạch của Đại Lương là chuyện nhỏ.

Đối mặt với câu hỏi của Lý Hoả Vượng, Ti Thiên Giám không trả lời, một mình quay người rời đi.

“Ngươi không tin ta?”

Câu nói của Lý Hoả Vượng khiến Ti Thiên Giám dừng lại bước

chân:

"Ta cũng đã giúp ngươi đối phó với đầu tử rồi mà ngươi vẫn không tin ta?"

"Ngươi cứ đặt bản thân vào vị trí của ta rồi nghĩ thử xem, ngươi có tin tưởng không?"

Nghe vậy, Lý Hoả Vượng định giải thích thêm. Nếu không có đầu tử là kẻ thù chung của cả hai thì quan hệ giữa hai người thật ra không có thân thiết như trong tưởng tượng.

"Nếu ngươi cần sự giúp đỡ của ta thì lúc nào cũng có thể tới tìm ta. Ta cũng ở lại Đại Lương, ta không hy vọng Đại Lương sẽ sụp đổ."

Ti Thiên Giám dùng bóng mờ của đạo bào màu đen lần nữa nhìn về phía Lý Hoả Vượng:

"Ta biết ngươi nghĩ như thế nào, ta cũng biết vị kia ở phía sau ngươi có dự định gì. Ngươi của hôm nay không còn là ngươi nữa."

"Bàn tính của Ti Mệnh từ trước đến giờ vẫn luôn không đánh động vào những người phàm như chúng ta. Giám Thiên Ti, nhất định là muốn giám sát trời đất."

Ti Thiên Giám nói xong lời này, thân hình cao lớn kia dần dần biến mất, trong phòng lần nữa trở nên yên tĩnh lại.

Lý Hoả Vượng trầm tư, Ti Thiên Giám tin tưởng mình nhưng hắn lại không tin tưởng bản thân của tương lai.

Nhưng mà Ti Thiên Giám không tin tưởng mình thì làm sao mình phải tin tưởng hắn chứ?

Nếu hắn không muốn tiết lộ, vậy thì dĩ nhiên mình phải nghĩ ra biện pháp khác để giải quyết rồi.

Nếu rắc rối đã tìm tới cửa, thì hắn cũng không thể ngồi yên chờ chết.

Chương 918: Phục Hồi Chức Năng

Lý Hoả Vượng lại mở mắt ra, hôm nay đã là sáng thứ hai rồi. Mặc dù Tôn Hiểu Cầm khăng khăng muốn vào nhà vệ sinh giúp đỡ hắn, nhưng vẫn bị Lý Hoả Vượng đẩy ra. Hắn muốn tự mình rửa mặt.

Tuy thân thể của hắn rất yếu, nhưng Lý Hoả Vượng vẫn cố gắng chà rửa được một nửa, cũng miễn cưỡng hoàn thành. Khi hắn vừa ra ngoài, Tôn Hiểu Cầm cũng đã mang bữa sáng vào rồi.

Bàn tay Lý Hoả Vượng run rẩy giơ đũa lên, gắp lấy cái bánh bao hấp cố hết sức nhét vào trong miệng mình.

"Con trai, ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới có thể khỏe mạnh được. Chờ con ăn xong chúng ta tiến hành huấn luyện phục hồi nhé?"

“Ừm.”

Lý Hoả Vượng phồng má gật đầu, thân thể bây giờ của mình thực sự quá yêu ớt, nhất định phải nhanh phục hồi mới được. Nói gì thì nói ít nhất mình cũng phải đi bộ mới được.

Với Lý Vượng Hỏa của hiện tại, chỉ sợ Tâm Tố có thể nghiền chết hắn chỉ bằng một đầu ngón tay.

Ăn sáng xong họ liền bắt đầu huấn luyện phục hồi. Lý Hoả Vượng đỡ một băng ghế chân dài bằng nhôm không có đế, cố hết sức di chuyển từ từ.

Đối với người bình thường, di chuyện chậm chạp như thế này không có vấn đề gì cả nhưng đối với Lý Hoả Vượng mà nói thì đó là một gánh nặng. Không lâu sau, trên trán Lý Hoả Vượng đã toát mồ hôi, hơn nữa bắp thịt trên người hắn cũng bắt đầu trở nên vô cùng đau nhức.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, nhưng đối với Lý Hoả Vượng, người đã trải qua đủ mọi khó khăn giản khổ thì chuyện này dễ như húp cháo vậy.

Sau một vài bài huấn luyện ngắn ngủi, Lý Hoả Vượng lần nữa nằm xuống giường, thở hổn hển.

Đôi lúc hắn có thể cảm nhận được hai tay hai chân của mình bất giác co rút, đây là dấu hiệu hắn sắp phục hồi lại.

Tôn Hiểu Cầm tinh thần sung mãn có nhiều kinh nghiệm xoa bóp cơ bắp cho Lý Hoả Vượng, tránh cho axit lactic tích tụ khiến cho cả người đau xót lần thứ hai.

Nàng làm loại chuyện này rất thuần thục. Khi Lý Hoả Vượng còn chưa khỏi bệnh, nàng thường xuyên xoa bóp cơ bắp, hoạt động gân cốt giúp hắn.

"Con trai, cố lên, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nào. Chờ bệnh của ngươi khá hơn, chúng ta sẽ chuyển đến một bệnh viện khác, không ở lại cái bệnh viện mà thực chất là một ngục giam này nữa."

“Còn chuyển viện, chúng ta có thể trực tiếp về nhà luôn không?”

Lý Hoả Vượng hơi nhíu mày.

"Không nhanh như vậy đâu, ngươi đừng lo lắng, chỉ cần bệnh tình của ngươi hoàn toàn ổn định, bác sĩ kiểm tra xong xác nhận ngươi thật sự khỏe lại rồi thì có thể về nhà."

"Phiền phức quá."

“Hahaha~”

Tôn Hiểu Cầm cười vui vẻ không hề cảm thấy phiền phức chút nào. Con trai của mình khỏi bệnh còn tốt hơn bất cứ thứ gì khác.

Chí ít thì cuộc sống hiện giờ sẽ không phải là liếc mắt liền nhìn thấy điểm cuối mà sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Trước đây, nàng thật sự sợ rằng con trai của mình sẽ như vậy cả đời, cả đời cứ sống trong điên loạn.

Nàng tiết kiệm tiền là Vi giữ lại cho con trai mình nhiều hơn một chút. Nàng sợ sau khi mình và cha hắn đi rồi, Lý Hoả Vượng không

có người quan tâm chỉ có thể chạy trên đường nhặt rác ăn, lẻ loi hiu quạnh chết rét trong một mùa đông nào đó.

Bây giờ bệnh của con trai đã khỏi rồi, số tiền để dành được kia cũng không cần tiết kiệm nữa, có thể giữ lại cho Lý Hoả Vượng kết hôn.

Nhưng mà con gái bây giờ đều rất thực tế, còn phải tích góp nhiều hơn mới được. Cũng may con trai mình còn nhỏ, còn có thời gian làm giàu.

"Mẹ, ngươi đè lên cổ ta rồi."

Lời nói của Lý Hoả Vượng kéo mạch suy nghĩ của Tôn Hiểu Cầm quay trở lại, hai tay nhẹ nhàng vỗ lên hai bên má của hắn.

"Con trai ngoan, ngươi nghỉ ngơi trước một lát đi, để ta đi phòng nước lấy chút nước cho ngươi lau mồ hôi."

Thời gian trôi qua từng ngày, trải qua quá trình không ngừng huấn luyện phục hồi, mặc dù cơ thể của Lý Hoả Vượng nhìn vẫn gầy như que củi nhưng chí ít thì khi hắn đi bộ không cần người dìu, cầm cái chén không cùng không cần dùng cả hai tay để cầm nữa.

Mà tính an phận thủ thường của Lý Hoả Vượng cũng bị người khác nhìn thấy cho nên người trong bệnh Viện cũng dần dần buông lỏng cảnh giác với hắn hơn rất nhiều.

Lúc đầu là bốn người nhưng rất nhanh chỉ còn lại ba người rồi hai người. Dù sao cả khu giám sát nhiều người như vậy, không thể đều vây quanh Lý Hoả Vượng được.

Buổi trưa một ngày nọ, Lý Hoả Vượng đeo khóa tay cùng hai vị quản giáo ngồi trên băng ghế dài xem tiVi.

Xung quanh hắn vẫn không có bao nhiêu người, không gian vô cùng trống vắng. Lý Hoả Vượng sẽ không có ý định đi kết bạn, lần trước hắn tiến lại gần một người, trực tiếp dọa cho người đó sợ khóc luôn.

Lý Hoả Vượng ngẩng đầu nhìn chằm chằm kịch truyền hình suối ngày nói chuyện yêu đương trên tivi, nhìn mà đau răng:

"Diễn cái gì vậy, cả ngày không có việc gì làm sao? Suốt ngày chỉ nói chuyện yêu đường thì có thể kiếm tiền sao?”

Quản giáo tên Tiểu Lưu ở bên cạnh lên tiếng:

“Tiểu tử ngươi nên xem cái này nhiều lên, học theo mấy chiêu trên phim truyền hình, sau này mà có yêu đương thì cũng có cái mà áp dụng.”

Dù sao Lý Hoả Vượng cũng không phải là phạm nhân, dĩ nhiên không cần thiết phải duy trì sự uy hiếp đối với hắn. Huống chi, Tôn Hiểu Cầm còn thường xuyên nấu đồ ăn cho họ. Ngày đêm tiếp xúc qua lại, quan hệ cũng coi như không tệ.

Chương 919: Xuất Hiện

"Chuyện này mà ngươi cũng phải học trên phim? Chẳng trách ngươi lại không tìm được bạn gái. Ngươi có điện thoại không? Cho ta mượn chơi chút.”

"Còn mượn điện thoại nữa, nằm mơ đi rồi có. Trong khu giám sát có quy định không được phép mang theo điện thoại.”

Tiểu Lưu lại ngẩng đầu lên tiếp tục xem phim.

Lý Hoả Vượng thở dài một hơi, đứng dậy đi về phía hành lang bên trái.

“Ngươi đi đâu đó?”

Hai quản giáo vội vàng đứng dậy.

"Còn có thể làm gì khác sao, ta đi nhà vệ sinh thôi."

"Vậy để chúng ta đi cùng ngươi."

Lý Hoả Vượng đi cùng với các quản giáo đi vào hành lang đằng kia, cuối cùng bước vào nhà vệ sinh công cộng.

Đây không phải là lần đầu tiên quản giáo đứng đợi ở bên ngoài. Lý Hoả Vượng lặng lẽ mở nước, hắn đang chờ đợi điều gì đó.

"Tiểu Lý, thận của ngươi không ổn rồi, mỗi ngày đều đi nhà vệ sinh lâu như vậy.”

"Ngươi tự lo chuyện của mình đi, nhân tiện nói một câu, trước khi ta phát bệnh đi vào đây đã có bạn gái rồi.”

"..."

Chờ đến khi hắn đi rửa tay, xuyên qua cửa kính thủy tinh, Lý Hoả Vượng nhìn thấy một ông lão đội mũ đeo khẩu trang xách theo một cây chổi và túi rác đi vào.

Ngay khi Lý Hoả Vượng chuẩn bị rời đi, cảm giác đó đột nhiên xuất hiện lần nữa! Cơ thể của hắn chợt căng thẳng, xuyên qua sự phản chiếu của cửa kính, hắn nhìn thấy ông lão dọn nhà vệ sinh kia.

Cảm nhận được ánh mắt của Lý Hoả Vượng, ông lão kia liền ngẩng đầu lên, xuyên qua cửa kính đối mắt với Lý Hoả Vượng rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Mặc dù chỉ liếc mắt nhìn một cái, nhưng Lý Hoả Vượng vẫn nhận ra thân phận của người đó. Người này chính là Vương Vi đóng giả thành!

"Các ngươi đợi thêm lát nữa, ta lại mắc rồi."

“Này, nhanh lên, ngươi có mang theo giấy không?”

Thấy mạch suy nghĩ của Lý Hoả Vượng khá rõ ràng, hai ngươi Tiểu Lưu cũng không hề có chút nghi ngờ nào.

Dù sao theo cách nói của bác sĩ Dịch, dấu hiệu khi Lý Hoả Vượng phát bệnh là nói nhảm, vô cùng dễ dàng nhận ra.

Lý Hoả Vượng liếc nhìn cửa nhà vệ sinh một cái, từ từ tiến lại gần Vương Vi, thấp giọng hỏi:

“Rốt cuộc ngươi qua đây để làm gì!”

Vương Vi là bác sĩ trị liệu lần trước của hắn, trước đó lần cuối gặp mặt Lý Hoả Vượng còn nhớ, hắn bị điên rồi.

Chờ đến khi Lý Hoả Vượng tới gần, Vương Vi đột nhiên duỗi tay phải ra nắm chặt lấy cổ tay Lý Hoả Vượng, cố gắng ép giọng nói xuống mức thấp nhất lại vô cùng kích động nói:

“Ta biết rồi! Ta biết bên kia là thật!”

Con ngươi của Vương Vi run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ kích động cùng phấn khởi giống như những bệnh nhân có chứng nổi nóng điên cuồng đang phát bệnh.

Nghe Vương Vi nói vậy, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng điều càng khiến cho hắn ngạc nhiên hơn chính là dáng vẻ lúc này của đối phương. Xem ra Vương Vi thật sự bị điên rồi.

Không biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì khiến cho Vương Vi thay đổi nhiều như vậy.

Sau khi tiêu hóa xong lời nói của đối phương, Lý Hỏa Vượng đầu tiên liếc mắt nhìn về phía cửa nhà vệ sinh, sau khi thấy quản giáo không có bất kỳ phản ứng gì, lúc này hắn mới nghiêng đầu vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Vương Vi, ta khỏi bệnh rồi! Bên kia không có thật, bên kia đều là giả! Đều là ảo tưởng của ta mà thôi!”

"Chuyện này chấm dứt tại đây! Sau này đừng có tới tìm ta nữa! Bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức hất cánh tay Vương Vi ra, chuẩn bị rời đi. Hắn làm sao cũng không ngờ rằng cái đuôi phía sau vẫn không vứt bỏ được lại là người này.

"Trong tay ta có băng ghi hình ngươi tự dưng biến ra vàng! Ngươi thử nghĩ kỹ lại đi, nếu ta đăng tải thứ này lên mạng thì ngươi sẽ có hậu quả gì!”

Câu nói của Vương Vi khiến Lý Hỏa Vượng lập tức dừng lại bước chân. Khi hắn lần nữa quay người lại, vẻ mặt của hắn trở nên vô cùng dữ tợn.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi tiến lại gần, ghé sát miệng vào tai hắn, dùng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng chậm rãi nói với hắn:

"Sau này ngươi có nói cái gì thì tốt hơn hết nên suy nghĩ lại trong đầu một lần! Ngươi phải biết rằng ta còn chưa xuất viện đâu, bệnh tâm thần mà có giết người cũng không phạm pháp!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng cười lộ ra hàm răng trắng bóc đều tăm tắp.

Vương Vi cảm thấy tê dại khắp người, hơi thở của đối phương vừa nãy chợt thay đổi giống như trước mặt hắn không phải con người mà là một con dã thú ăn thịt người. Người này thật sự muốn giết mình!

Nhưng mà cảm giác kích động hưng phấn lại áp chế được sự sợ hãi trong lòng hắn. Hắn cố gắng bình tĩnh nói:

"Ta không tin ngươi có thể giết ta, ngươi căn bản không có bệnh gì cả! Ngươi chỉ là người có năng lực đặc biệt mà thôi!"

Nói xong những thứ này, bởi vì sợ Lý Hỏa Vượng sẽ cắn đầu mình, Vương Vi lùi ra sau một bước rồi nói:

“Ta không muốn uy hiếp ngươi, ta mang theo thành ý tới đây là muốn hợp tác với ngươi!"

“Ngươi thật sự điên rồi!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nói những lời này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân của quản giáo.

"Bây giờ không tiện nói chuyện, chờ tìm được cơ hội chúng ta nói chuyện tiếp!"

“Tiểu Lý?"

Khi quản giáo Lưu bước vào nhà vệ sinh, hắn liền thấy Lý Hỏa Vượng đang rửa tay, còn ông lão kia đang cúi đầu dọn dẹp mặt đất.

"Gấp gì chứ, không thấy trên tay ta có khóa tay sao? Chậm một

chút thì cũng bình thường thôi."

Lý Hỏa Vượng nói rồi vẫy nước trên tay, hắn cũng không thèm nhìn Vương Vi một cái liền đi ra ngoài.

Chương 920: Mục Đích

Quản giáo Tiểu Lưu có chút nghi ngờ nhìn ông lão đang quét dọn, nhấc chân đi theo Lý Hỏa Vượng ra ngoài.

Mấy ngày sau, Lý Hỏa Vượng không đi nhà vệ sinh kia nữa, Vương Vi cũng không đến tìm hắn, tựa như mọi chuyện trước đó đều chưa từng xảy ra.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết chuyện này còn chưa kết thúc đâu, nhất định đối phương sẽ lần nữa tìm tới, mình cần phải mau chóng nghĩ ra đối sách mới được.

Vài ngày sau, khu tâm thần bắt đầu vui vẻ trở lại, trên khuôn mặt của các bệnh nhân tâm thần cũng thường xuyên nở nụ cười nhiều hơn bình thường.

Không phải vì nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì sắp đến Tết rồi, trong khu giám sát cũng sẽ được cải thiện cơm nước, đồ ăn thức uống cũng tốt hơn trước nhiều.

Lý Hỏa Vượng nghe quản giáo bảo, vào dịp năm mới, các khu cải tạo lao động khác bên cạnh sẽ sôi động hơn, còn có tập diễn các tiết mục để cho các phạm nhân có kinh nghiệm biểu diễn lên sân khấu biểu diễn.

Tuy nhiên, trong khu giám sát thu nhận bệnh nhân tâm thần Bạch Tháp dĩ nhiên không có nhân tài như vậy. Trong dịp năm mới cũng chỉ có thể gói sủi cảo xem chương trình Gala Đêm Xuân cố định mà thôi.

Rất nhanh đã đến đêm giao thừa, Tôn Hiểu Cầm cười ha hả dẫn theo Lý Hỏa Vượng đi gói sủi cảo. Khi nàng thấy những cái sủi cảo xiên xiên vẹo vẹo của Lý Hỏa Vượng lại há miệng cười lớn.

"Con trai, mau gói nhanh lên, lát nữa chúng ta đi xem Gala Đêm Xuân."

“Có cần phải gói nhiều như vậy không?”

Lý Hỏa Vượng vẫy vẫy hai cánh tay bị còng lại.

"Tất nhiên rồi! Chúng ta không thể chỉ làm cho chính mình ăn thôi, cũng phải chia cho những người khác ở trong bệnh viện nữa. Bọn họ đều là người đáng thương cả."

Tôn Hiểu Cầm mang những chiếc sủi cảo đã gói xong đi vào trong nhà bếp nấu lên. Trong nhà bếp còn có dao cho nên đối tượng bảo vệ trọng điểm như Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên không được phép lại gần.

Mà theo sự hướng dẫn của quản giáo Tiểu Lưu, Lý Hỏa Vượng đã đi đến khu nghỉ ngơi chờ xem Gala Đêm Xuân.

Có lẽ vì năm mới nên bên cạnh hắn chỉ còn lại một tên quản giáo.

“Anh Lưu, năm mới mà cũng phải tăng ca à? Các ngươi cũng không dễ dàng gì nhỉ.”

Lý Hỏa Vượng ngồi xuống băng ghế dài nói.

Dáng vẻ của Tiểu Lưu hình như không quá hứng thú, hắn lấy từ trong túi ra một viên kẹo sữa rồi nhét vào trong miệng:

“Hầy, nếu không thì sao lại nói công việc này của ta chính là cầm tiền ngồi tù đâu. Thật sự muốn từ chức không làm nữa. Ngươi nói lúc đó ta điên rồi, thi cái gì không được lại đi thi cái này.”

"Đừng chỉ nghĩ đến chỗ xấu mà bỏ qua chỗ tốt. Mặc dù năm mới ngươi không được về nhà nhưng mà ngươi lại có thêm tiền tăng ca mà người khác không có.”

Đến đúng tám giờ, tiệc liên hoan mùa xuân cũng bắt đầu. Sủi cảo của Tôn Hiểu Cầm cũng được dọn ra.

Một nhóm bệnh nhân và các quản giáo trực ban vừa ăn sủi cảo vừa mắng mỏ tivi đang chiếu chương trình xàm xí gì. Cuối cùng

trong khu giám sát cũng có cảm giác đón năm mới.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng không hề phát ra tiếng động, hắn chỉ đứng dậy nói với quản giáo Lưu bên cạnh rằng chương trình Gala Đêm Xuân không hay, hắn muốn đi về ngủ.

Tất cả mọi người đều tập trung tại khu vực nghỉ ngơi để xem Gala Đêm Xuân, khu vực phòng bệnh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng thấy đèn đỏ của camera giám sát trong góc tường bị tắt, cửa phòng cũng lặng yên không một tiếng động mở ra.

“Đến rồi à?”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại nằm trên giường hỏi như thể không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của đối phương.

Người kia bước vào, thông qua ánh đèn hành lang, Lý Hỏa Vượng thấy được tướng mạo của hắn. Không phải ai khác mà chính là Vương Vi. Lúc này trên người hắn mặc một bộ quần áo bệnh nhân sọc trắng xanh, rõ ràng là đã cải trang để vào đây.

"Ngươi thật sự lợi hại đó, nơi nghiêm ngặt như vậy cũng có thể tùy tiện đi vào như vậy, quả nhiên là chuyên nghiệp.”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngồi dậy, hắn biết phiền phức này không giải quyết thì không được rồi.

Vương Vi không nói lời nhiều, trực tiếp vứt một xấp giấy nhỏ lên trên giường bệnh của Lý Hỏa Vượng:

“Đây là luận văn của Dịch Đông. Ta biết ngươi đã trải qua những chuyện gì ở bên kia.”

Lý Hỏa Vượng cầm xấp giấy lên. Hắn phá hiện phần lớn những lời nói của mình đều có ở trong đó.

Thừa dịp Lý Hỏa Vượng lật xem luận văn, Vương Vi đã đi lên phía trước, vẻ mặt hắn kích động nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng nói:

“Nếu ngươi có thể lấy vàng ra thì dĩ nhiên cũng có thể lấy Dương Thọ Đan giúp người ta gia tăng tuổi thọ ra rồi.”

"Bây giờ ngươi hãy thử lấy ra một viên Dương Thọ Đan trước mặt ta xem.”

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào hắn hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói:

“Trước đây khi ta được các ngươi trị liệu, ta đã bị mấy tên trói qua một lần. Bọn họ cũng cho rằng ta có thể biến ra vàng, có phải ngươi đã tiết lộ tin tức đó cho bọn họ hay không?”

Trước đó có một lần, mình đột nhiên bị người khác bắt cóc đi ra khỏi bệnh viện tâm thần. Lúc đó hắn đã trở thành một tên điên trải qua một khoảng thời gian lang thang dưới hầm cầu.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, chỉ dựa vào mấy người bọn họ thì rất khó có thể làm được chuyện này. Khả năng duy nhất chính là lúc đó trong bệnh viện có nội ứng âm thầm giúp đỡ bọn họ.

Phản ứng hiện giờ của Vương Vi khiến cho Lý Hỏa Vượng rất khó để không nghi ngờ hắn.

Chương 921: Nguy Cơ

Vương Vi không nói gì, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có được câu trả lời mà mình muốn từ trên vẻ mặt của hắn.

“Lúc đó ngươi dùng họ để thăm dò ta, đúng không?”

Vương Vi hít sâu một hơi, vẻ mặt kiên định.

“Tiểu Lý, trước đây ta là bác sĩ chính của ngươi, ta có cách tận dụng hóa năng lực của ngươi, để ngươi bất luận ở bên này hay bên kia đều có thể sống rất tự do tự tại!”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, tiện tay ném luận văn trong tay đến bên giường:

“Xin lỗi, không được, ta không làm được.”

“Chẳng lẽ ngươi sợ ta lợi dụng ngươi chắc? Có thể lấy được đồ bên kia hay không, hoàn toàn là do ngươi, ta cũng không ép được ngươi! Ngươi lấy một viên đan Dương Thọ trước, ta muốn tận mắt nhìn thấy, những chuyện khác đều dễ thương lượng.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, lên tiếng nói:

“Không, ta không làm được có nghĩa là ta đã khỏi bệnh rồi, sẽ không sinh ra ảo giác hỗn loạn đó nữa.”

“Ngươi nói gì?”

Vương Vi vừa nói ra miệng, bỗng bị một luồng lực mạnh phía sau đẩy ép, mặt bị áp chặt dưới đất.

Khi hai tay Vương Vi bị còng lại sau lưng, xách lên, mới phát hiện bên cạnh có mấy tên quản giáo với sắc mặt hằm hằm, hắn cũng nhận ra một người mặc áo blouse trắng bên cạnh, bác sĩ chính hiện giờ của Lý Hỏa Vượng, Dịch Đông Lai.

“Bác sĩ Vương, ngươi bị bệnh rồi, bị bệnh thì phải uống thuốc chữa trị.”

Lý Hỏa Vượng cất giọng vô cùng bình thản nói.

Đúng thế, hắn đã nói chuyện của Vương Vi với Dịch Đông Lai, nếu đã có người khác để lợi dụng, tại sao Lý Hỏa Vượng cứ phải đích thân ra tay, huống hồ chẳng may khiến hắn có bề gì, e rằng thời gian xuất viện của mình sẽ bị kéo dài.

Vương Vi bị quản giáo tóm chặt, nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, miệng điên cuồng hét lớn:

“Ngươi lôi ta vào cũng vô dụng, ta không đủ quan trọng! Năng lực tiềm lực của ngươi thực sự quá lớn! Không che giấu nổi!”

Vương Vi giãy dụa bị quản giáo cưỡng ép lôi đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lý Hỏa Vượng và Dịch Đông Lai.

“Đừng lo lắng, bệnh của hắn rất nặng, sợ rằng trong thời gian

ngắn, chắc không ra ngoài làm phiền ngươi nữa.”

“Ta không lo lắng việc này, ta lo chuyện khác.”

“Lo bệnh à? Đừng lo, hiện giờ tình hình của ngươi đã ổn định hơn nhiều, cho dù người này dẫn dụ ngươi như vậy, ngươi cũng không có hiện tượng phát bệnh.”

Dịch Đông Lai nói với Lý Hỏa Vượng.

“Đúng không? Lời vừa nãy của Bắc Phong là thế nào! Sao ta cảm thấy lần này là ngươi gây chuyện trước?”

Lý Hỏa Vượng ôm cái đầu củ sen của mình lớn tiếng chất vấn Ti Thiên Giám trước mặt.

Ti Thiên Giám trầm mặc một lúc rồi nói:

“Đã xảy ra một số chuyện, cho nên bây giờ ta cần ngươi giúp đỡ.”

“Giúp đỡ? Ta có thể giúp gì được cho ngươi? Hình như ta mới là tâm bàn của ngươi phải không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi lại.

“Thiên đạo của chúng ta, phân rõ ràng như thế làm gì, ta chẳng phải là ngươi sao?”

Lý Hỏa Vượng hơi đau đầu, bóp cái đầu củ sen bọc máu thịt của mình:

“Khó khăn lắm mới yên ổn một chút, chẳng lẽ không thể để ta sống những ngày tháng yên ổn sao?”

“Là ngươi đã chọn con đường này, lựa chọn của ta cũng là lựa chọn của ngươi, ngươi không nên oán trách.”

“Vậy được, ngươi muốn ta làm gì?”

Lý Hỏa Vượng tỏ ra bất lực hỏi.

“Hiện giờ Tọa Vong Đạo đã chết sạch, đây là cơ hội tốt, cho nên ngươi cần giúp ta đoạt lấy thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ m

Dương.”

Lý Hỏa Vượng tức giận đến bật cười:

“Ha! Cướp bằng cách nào? Ta, một người bình thường, giúp ngươi đối phó Ti Mệnh nắm giữ hai thiên đạo?”

“Còn nữa, chẳng phải chúng ta nắm giữ thiên đạo mơ hồ sao? Quản lý thiên đạo của mình là được rồi, sao cứ phải đi tranh cướp ngươi chết ta sống với Đấu Mỗ m Dương, ta thực sự rất mệt mỏi, ngươi cho ta nghỉ ngơi mấy năm rồi tính, được không?”

Ti Thiên Giám trước mặt lại lên tiếng:

“Không phải ta gây chuyện, ta chỉ muốn tự bảo vệ mình, đừng quên, giúp ta cũng là giúp ngươi, nếu ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả mọi việc xảy ra trước đây đều sẽ viết lại.”

“Tự bảo vệ?”

Lý Hỏa Vượng kinh hãi trong lòng, nhìn sang Quý Tai trước mặt.

“Rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh đã xảy ra chuyện gì? Lại có thể uy hiếp được một Ti Mệnh như ngươi?”

“Ngươi nghĩ xem tại sao Ti Thiên Giám phải đoạt con mắt của thần sơn quỷ, và nghĩ xem tại sao đầu tử đó lại tốn tâm cơ cướp long mạch, cảm giác sóng gió ập đến, bọn họ đều cảm nhận được, đừng nói ngươi không cảm nhận được.”

Đầu óc Lý Hỏa Vượng hơi hỗn loạn, ngồi ở đó lặng lẽ nghĩ lại tất cả mọi việc xảy ra trước đây.

Thực ra hắn cũng ngầm cảm nhận được, nhưng Lý Hỏa Vượng cứ cảm thấy những chuyện lớn đó không liên quan đến mình, trời sập xuống sẽ có kẻ cao hơn chống đỡ.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ, tương lai, mình sẽ trở thành một trong những kẻ cao đó.

“Là Vu Nhi Thần sao?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Thu Cật Bão quấn khăn trắng bên cạnh một cái.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây, dường như đều có liên quan đến Vu Nhi Thần, đặc biệt là mặt trời bị Thiên Cẩu gặm hơn một nửa của Đại Tề đó.

“Không chỉ Vu Nhi Thần, nếu chỉ có một Vu Nhi Thần, thì dễ rồi.”

Lời của Quý Tai khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng phủ lên một tầng ám ảnh.

“Ngoại trừ Vu Nhi Thần thì còn có cái gì? Bọn họ từ đâu đến? Muốn làm gì?”

“Ta không thể nói cho ngươi, thứ nhất, nếu nói cho ngươi, bọn họ sẽ biết ngươi. Thứ hai, ngươi của tương lai ban đầu không nói cho ngươi của hiện tại.”

Chương 922: Chuyển Viện

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lóe lên tia mơ hồ, sao hắn không nghe hiểu tên này đang nói gì.

“Ngươi bảo ta giúp ngươi đoạt thiên đạo thật giả, thì người phải cho ta hiểu, bước tiếp theo phải làm thế nào chứ!”

“Có lẽ ngươi có thể nhúng tay từ Bắc Phong, tìm được tâm bàn mà Đấu Mỗ che giấu, giải quyết bọn chúng, chuyện còn lại giao lại cho ta là được.”

Nói xong câu này, cơ thể của Ti Thiên Giám dần dần biến mất như cát vàng.

“Vãi! Bây giờ ngươi mới nói! Vừa nãy Bắc Phong bị Ti Thiên Giám bắt đi rồi! Với sự đề phòng của Ti Thiên Giám với ta, hắn làm sao có thể để ta tiếp xúc với Bắc Phong?”

Nhưng hình như Lý Tai không nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng hơi bực bội nằm trên giường, nhắm mắt.

Tuy có chút không muốn, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu, mình vẫn phải làm chuyện này, dù sao việc này liên quan đến mình trong tương lai, cũng liên quan đến Đại Lương trong tương lai.

Bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, hiện giờ cố hết khả năng tích lũy thực lực là không sai.

Đến lúc đó kể cả không cứu được toàn thiên hạ, ít nhất mình cũng có thể cứu được những người mình quan tâm.

“Không dựa được vào Quý Tai, chỉ có thể tự nghĩ cách...hình như...có con đường khác, ta cần suy nghĩ thật kỹ…”

Chuyện buổi tối hôm đó không gây nên làn sóng gì, bởi vì có rất ít người biết.

Dù sao cũng là đêm giao thừa, hầu hết mọi người đều đi đón giao

thừa, cũng không để ý đến người khác.

Tuy người khác không biết, nhưng chắc chắn người quản lý khu giam giữ biết, việc này được thể hiện trong đãi ngộ của Lý Hỏa Vượng, hắn đã được tháo bỏ còng tay.

Nhưng Tôn Hiểu Cầm cảm thấy vui mừng hơn vì việc khác.

Thời gian trôi qua từng chút, tập luyện phục hồi chức năng vẫn tiếp tục diễn ra, ngày ngày Tôn Hiểu Cầm thay đổi các loại đồ bồi bổ sức khỏe cho hắn, Lý Hỏa Vượng đã có da có thịt với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ít nhất khi cởi quần áo, cơ thể không còn gầy giơ xương nữa, dần dần, cánh tay cũng có chút sức lực.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng ngồi trên giường bệnh ăn chè trôi nước, một người ngoài dự liệu đến tìm Tôn Hiểu Cầm, cái đầu hói của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng nhớ ra hắn là ai, hình như hắn là trưởng trại giam quản lý tất cả khu giam giữ.

“Bà Tôn, bệnh tình của con trai bà đã ổn định, đã phù hợp với tiêu chuẩn chuyển viện, bà xem có nên chuyển sang bệnh viên tư nhân có đãi ngộ tốt hơn một chút, cũng có thể khiến con trai bà thoải mái hơn, dù sao thiết bị của chúng ta thực sự hơi kém.”

Tôn Hiểu Cầm nhìn Lý Hỏa Vượng đang chuyên tâm ăn chè trôi nước một cái:

“Vậy ngươi đợi chút, ta gọi điện bàn bạc với chồng ta.”

Nàng lấy điện thoại ra chạy đến góc tường thì thầm một hồi, rồi quay lại:

“Được, làm theo lời ngươi.”

Tuy nói nơi này là bệnh viện, thực ra là nhà giam nhốt bệnh nhân tâm thần của nhà nước.

Con trai đã sắp khỏi bệnh, chuyển ra ngoài cũng tốt hơn, ở nơi này

rất xúi quẩy.

Nghe thấy Tôn Hiểu Cầm nói vậy, trưởng trại giam cười híp cả mắt, cũng coi như mời được vị phật sống này đi rồi.

Trước đây khi bệnh nhân tâm thần này bò lên lưới điện, hắn sợ suýt mất hồn, chẳng may chết ở đây, vậy thì sự nghiệp của mình tiêu rồi.

Khoảng thời gian này mình ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, cuối cùng biến thành áp lực dư luận xã hội.

“Bà Tôn, bà xem khu giam giữ của chúng ta cũng không bạc đãi con trai bà phải không? Còn tạo điều kiện mọi lúc mọi nơi, nếu có phóng viên hay giới truyền thông mạng gì đó đến phỏng vấn bà, vậy…”

“Ôi ôi, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ khen ngợi hết lời! Nhà nước rất tốt! Bác sĩ trong trại giam, người nào cũng là Hòa Đà tái thế! Khám bệnh tâm thần rất chuẩn!”

“Khụ khụ...không cần thiết phải vậy, có gì nói nấy, có gì nói nấy là được, vậy ngươi làm gì thì làm đi, ta đi ký tên.”

Trưởng trại giam đi khỏi, Tôn Hiểu Cầm nghĩ một lúc, nói với Lý Hỏa Vượng:

“Con trai, con ăn từ từ, sắp chuyển viện rồi, mẹ đi tặng cờ thi đua cho văn phòng của bác sĩ Dịch.”

“Phải đi rồi sao?”

Lý Hỏa Vượng không hề ngạc nhiên với tin này, mình đã khỏi bệnh thì cũng đến lúc chuyển viện rồi.

Thủ tục được làm rất nhanh, Lý Hỏa Vượng vừa đặt bát đũa xuống không bao lâu, đã được thông báo có thể xuất phát, xem ra họ còn gấp gáp hơn mình.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng không ngờ là mình chuyển viện vô cùng long trọng.

Không nói là người của cả khu trại giam đều ra tiễn, đa số mọi người đều thò đầu ra xem từ cửa sổ, ngay cả chiến sĩ canh trên tháp cùng cầm súng, lén nhằm về phía mình.

Trước đây quản giáo Lưu nói đúng, mình đúng là nổi rất tiếng ở nơi này.

Ngoại trừ những người này, một số người quản lý cũng đến cửa, nhìn nụ cười không khép lại được trên mặt họ, Lý Hỏa Vượng suýt cho rằng tất cả họ đều trúng số.

Khi Lý Hỏa Vượng đi qua bên cạnh Dịch Đông Lai, thì bị hắn ngăn lại:

“Xin lỗi, bệnh tình của ngươi chưa hoàn toàn ổn định, ta vốn muốn giữ ngươi lại một thời gian, để quan sát thêm, nhưng cấp trên không đồng ý.”

“Họ chỉ mong ngươi đi càng sớm càng tốt, tránh phiền phức, nhưng ngươi đừng lo, ta sẽ viết rõ ràng chi tiết hồ sơ bệnh án, sư đệ của ta sẽ tiếp nhận, ngươi chỉ cần cố gắng ổn định bệnh tình, nhiều nhất ba tháng, họ sẽ tiến hành đánh giá cho ngươi.”

“Chỉ cần thông qua đánh giá, đến lúc đó ngươi có thể xuất viện về nhà.”

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu, nghe hắn nói.

Chương 923: Thủ Tục

“Nhớ kỹ, kể cả xuất viện cũng phải uống thuốc đúng giờ, không được dừng thuốc."

Đúng lúc Dịch Đông Lai không ngừng dặn dò, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng hỏi một câu không liên quan.

“Bác sĩ Dịch, Vương Vi bị nhốt ở bệnh viên tâm thần nào?”

“Ngươi hỏi việc này làm gì?”

Dịch Đông Lai dùng tay đẩy kính trên sống mũi, nghi hoặc hỏi.

“Thực ra nghĩ lại, hình như hắn cũng vì ta mới biến thành như vậy, trong lòng ta áy náy, đợi ta xuất viện, định gửi cho hắn chút đồ dùng, để tỏ lòng hối lỗi.”

“Hắn bị nhốt ở bệnh viên nhân dân số sáu, ta cảm thấy ngươi không cần phải đi tìm hắn, bây giờ ngươi cần học hành chăm chỉ, bù lại thành tích đã mất, tranh thủ thi đại học.”

Lý Hỏa Vượng cười lắc đầu:

“E rằng hơi khó, bác sĩ Dịch, có thể cho tôi số điện thoại cá nhân của ngươi không? Sau này nếu có chuyện gì, ta cũng tiện hỏi ngươi.”

Dịch Đông Lai gật đầu, lấy ra bút và giấy trong túi áo trước ngực, để lại số điện của hắn cho Lý Hỏa Vượng.

“Nếu bệnh tình có biến chuyển, cũng nhớ gọi cho ta.”

“Được, ta biết rồi, cảm ơn, bác sĩ Dịch, ngươi là bác sĩ tốt.”

Cầm số điện thoại của Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng đi lên xe buýt theo Tôn Hiểu Cầm.

Đợi xe buýt khởi động, trưởng trại giam lập tức cười sung sướng, quay người mở rộng hai tay.

“Thông báo cho phạm nhân của nhà bếp, hôm nay tất cả khu giam giữ trong giám ngục đều được tăng thêm đồ ăn!”

Lời vừa được nói ra, cả khu trại giam bệnh nhân tâm thần còn vui hơn đón tết, chỉ thiếu không đốt pháo chúc mừng, cuối cùng đã tiễn được ôn thần.

Trên xe buýt, Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế với cái tay bị còng, nhìn sang mẹ bên cạnh hỏi:

“Mẹ, chúng ta phải đến bệnh viện nào?”

“Bệnh viện tư nhân, tên là Khang Ninh, con yên tâm, mẹ hỏi thăm

rồi, bệnh viện này khá được."

"Ồ..."

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ gật đầu, hắn muốn làm gì đó, nhưng trước tiên mình phải thoát khỏi cái tiếng bệnh nhân tâm thần mới được.

Hơn nữa...Lý Hỏa Vượng thấy ấm áp trong lòng, hắn nhớ đến Dương Na lúc đầu bị cha mình bắt đi, mình khỏi bệnh rồi, cuối cùng cũng có thể thực hiện lời hứa với nàng.

Hắn thực sự rất muốn gặp Dương Na, nói với nàng một câu xin lỗi chân thành, mình đã nợ nàng quá nhiều.

Lý Hỏa Vượng không biết ngủ thïếp đi từ lúc nào trên chiếc xe buýt lắc lư trên cao tốc.

Khi hắn bị Tôn Hiểu Cầm lay tỉnh dậy, sắc trời đã bước vào hoàng hôn.

"Con trai, mau dậy đi, chúng ta đến nơi rồi."

Lý Hỏa Vượng ngáp một cái, đeo còng tay xích chân từ xe buýt đi xuống, một tòa nhà bằng kính màu xanh xuất hiện trước mặt hắn, nếu không phải có hình chữ thập màu đỏ ở chính giữa tòa nhà, hắn còn tưởng đây là tòa nhà văn phòng cao cấp.

Lý Hỏa Vượng được các quản giáo dẫn vào trong, xác nhận và ký tên xong, họ cũng rời đi.

"Bạn học này, mời đi theo ta."

Một bác sĩ mặt vuông dẫn theo bốn y tá, ôn hòa nói với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn đại sảnh trang hoàng sang trọng khí phái, thầm nói một câu quả nhiên không hổ là tư nhân, rồi đi theo.

Tôn Hiểu Cầm đang định đi theo, nhưng bị đối phương ngăn lại:

"Xin lỗi, thưa dì, bệnh viện không ủng hộ người nhà đi theo, sau này nhiều nhất một tuần được vào thăm một lần."

“Ầy! Sao lại không cho đi theo chứ? Bệnh viện tâm thần nhà nước còn cho phép! Sao bệnh viên tư nhân các ngươi không cho?”

Tôn Hiểu Cầm tỏ ra bực bội với điều kiện kỳ lạ này.

“Thưa dì, tuy là bệnh viện tư nhân, nhưng đây là quy định của bệnh viện, một bác sĩ như ta cũng không thay đổi được, nếu ngươi không hài lòng, thì có thể chọn bệnh viện khác.”

Nhìn đôi lông mày cong lên của Tôn Hiểu Cầm, lại còn chống nạnh hít sâu, Lý Hỏa Vượng vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

“Mẹ, mẹ, đừng như vậy, bây giờ ta khỏi bệnh rồi, thực sự không cần thiết ngày nào cũng ở bên, nhiều năm nay ngươi cũng mệt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe, đi tìm cha ta đi.”

“Không được! Bây giờ ngươi gầy như vậy, một mình ở đây bị bệnh nhân khác ức hiếp thì làm thế nào?”

“Mẹ, cũng không phải lần đầu tiên ta vào bệnh viện tâm thần, ai có thể ức hiếp được ta.”

Lý Hỏa Vượng khuyên can mãi, cuối cùng thậm chí còn gọi cho Lý Kiến Thành, cũng khiến nàng từ bỏ.

“Con người ngươi thật là, bác sĩ nói thế nào thì ngươi làm như thế, đừng đến đó gây thêm loạn.”

Tôn Hiểu Cầm buông điện thoại xuống, vẻ mặt không nỡ xa nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Vậy được, con trai, một mình ngươi phải cẩn thận, lạnh hay nóng, khó chịu ở đâu, nhớ nhất định phải nói với bác sĩ đấy!”

“Mẹ, mẹ yên tâm, bệnh của ta đã đỡ rồi. không bao lâu nữa, ta có thể xuất viện.”

Khi Tôn Hiểu Cầm đi nộp viện phí với vẻ mặt không nỡ xa, Lý Hỏa Vượng được bác sĩ mặt vuông đó dẫn đi vào trong viện.

“Xin giới thiệu, ta là Ngô Thành, cũng là bác sĩ tâm thần giống Dịch Đông Lai, ta nhỏ hơn hắn hai khóa, coi là sư đệ của hắn, trước khi ngươi đến, ta đã tìm hiểu tình hình của ngươi qua sư huynh.”

“Vậy à? Thế thì tốt.”

Lý Hỏa Vượng hơi yên tâm.

“Nếu đã biết bệnh của ta sắp khỏi, thì có thể mở còng tay cho ta không?”

“Xin lỗi, ta không quyết định được, ta thì hiểu, nhưng viện trưởng không hiểu, hắn đích thân nói, không thể để ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Nghe nói có người gây áp lực cho hắn, nếu không hắn cũng không muốn nhận ngươi.”

Chương 924: Bệnh Nhân

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn còng tay.

“Nói như vậy, ta phải đeo thứ này đến khi xuất viện ư?”

“Ngươi cố chịu trước đi, qua thời gian nữa, ta giải thích với hắn, chúng ta đến nơi rồi, bạn học, trước khi vào cần kiểm tra toàn thân, chắc ngươi biết chứ?”

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

“Ta hiểu quy trình, mau bắt đầu đi.”

Vì để tránh bệnh nhân tâm thần mang theo những thứ làm hại bản thân hay làm hại người khác, trước khi nhập viện cần phải tiến hành kiểm tra toàn thân.

Kiểm tra xong, tiến hành một loạt thủ tục nhập viện, Lý Hỏa Vượng cũng được vào phòng của mình.

Bên trong chỉ có một chiếc giường, xem ra danh tiếng của mình

cũng có thể mang đến cho mình chút lợi ích, còn có phòng riêng.

Trên xe cả đoạn đường cũng mệt, Lý Hỏa Vượng cũng mệt, đặt lưng xuống giường là ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, hắn bị gọi dậy, sau khi rửa mặt đơn giản, một y tá dẫn hắn đi làm quen với môi trường của bệnh viện.

Thực sự cũng không có gì phải làm quen, môi trường bệnh viện tâm thần đều gần giống nhau, Lý Hỏa Vượng đã rất quen rồi.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy bất ngờ là, sau khi ăn sáng uống thuốc xong, hắn lại bị gọi đi, cùng các bệnh nhân khác ngồi trên ghế đẩu, vây thành vòng tròn, giao lưu về bệnh tình, khích lệ lẫn nhau.

Hắn thực sự chưa từng thấy mô hình này ở những nơi khác, nghe ý của Ngô Thành, đây là kinh nghiệm tiên tiến học hỏi từ bệnh viện nước ngoài.

Lý Hỏa Vượng chỉ có thể nói, không hổ là bệnh viện tư nhân, nhiều loại hình đa dạng.

Mấy chiếc ghế đẩu vây thành vòng tròn nhỏ, mấy bệnh nhân xa lạ bắt đầu giao lưu nói về bệnh tình của mình.

“Ta bị tâm thần phân liệt, mức độ nhẹ, uống thuốc là có thể áp chế được.”

Người nói là một phụ nữ trung niên.

“Ta mắc chứng nóng nảy, ta cũng đang uống thuốc, ta sắp khỏi rồi.”

Một người đàn ông đầu đinh thỉnh thoảng co giật ngón tay nói.

“Chứng u uất…”

Đây là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa có đôi mắt hơi thất thần, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay nàng, trạng thái của nàng trông vô cùng tệ.

Cô gái vừa nói xong, một phụ nữ nhìn có vẻ bốn năm mươi tuổi nói:

“Chứng lo...lo lắng, ta vốn không cần nằm viện, ầy, các con của ta cứ đưa ta vào đây.”

Mọi người lần lượt nói, đến lượt Lý Hỏa Vượng, những người khác đều hiếu kỳ với khuôn mặt mới này.

“Ta? Ta không có bệnh, ta khỏi bệnh rồi.”

Nghe câu này, các bệnh nhân thân thiết ghé sát lại với nhau, lén nhìn Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt kỳ dị nhỏ tiếng thì thầm.

Lý Hỏa Vượng thấy vậy, hắn cũng không thèm giải thích, dù sao mình cũng không ở nơi này bao lâu, thuần túy là giết thời gian.

Nhìn trái nhìn phải, Lý Hỏa Vượng nhìn sang một cậu bé mập cúi đầu đang chơi ngón tay bên cạnh:

“Cậu bạn, đến lượt ngươi rồi, ngươi mắc bệnh gì?”

Nhưng người đó lại không hề phản ứng lại với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, sụt sùi nước mũi, tiếp tục chơi đầu ngón tay của mình.

“Đừng gọi nữa, hắn bị tự kỷ, sẽ không để ý ngươi đâu.”

Người đàn ông nói với Lý Hỏa Vượng.

“Chứng tự kỷ? Bị tự kỷ sao lại đến đây, nó không cùng loại bệnh với chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng cũng phải kinh ngạc.

Loại bệnh này là rối loạn về tâm thần cần can thiệp từ sớm, đưa đến bệnh viện sẽ không có được chữa trị hiệu quả.

“Ầy, còn có thể vì sao, người nhà chê ghét tên ngốc chướng mắt, không muốn quan tâm, ném ra đầu đường thì phạm pháp, cũng chỉ có thể đưa đến đây.”

Người bị chứng lo lắng lên tiếng nói.

“Ngươi xem bên kia, tên mập đó, người trên mặt có đốm đen đó.”

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang một người trong vòng tròn khác phía xa.

“Hắn mắc bệnh gì?”

“Hắn không có bệnh, hắn bị thiểu năng trí tuệ mức độ trung bình, giống như cậu bé tự kỷ đó, gia đình không muốn quản, nên ném đến đây.”

“Ngươi xem, cha mẹ kiểu gì vậy, chỗ chúng ta là bệnh viện tâm thần, theo lý chỉ quản lý những bệnh nhân tâm thần, nhưng ngươi xem, bây giờ cái gì cũng nhét vào, thực sự coi nơi này là nơi giam giữ kẻ ngốc kẻ điên?”

“Đúng thế, chính vì có người như vậy, cái tiếng bệnh tâm thần chúng ta ở bên ngoài mới xấu như vậy.”

“Việc này...không phù hợp quy định phải không?”

Khi Lý Hỏa Vượng vuốt cằm, đã để cô gái mắc chứng u uất nhìn thấy còng tay đung đưa ở cổ tay hắn.

“Ầy, bệnh viên tư nhân đâu có nhiều quy tắc thế, có tiền chẳng lẽ còn không kiếm à? Không hợp quy định thì đã làm sao, ngươi trông mong bọn họ tự đi báo cáo sao?”

“Thực ra, sinh ra đứa con như vậy, ta cũng có thể hiểu, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, trông nom một phế nhân cả đời, phải tốn biết bao tinh lực.”

Đúng lúc này, Ngô Thành cầm Ipad và bút đi đến, hắn ngồi trên chiếc ghế trống cuối cùng trong vòng tròn.

“Mọi người trò chuyện thế nào rồi?”

Bỗng nhiên, cô gái buộc tóc đuôi ngựa mắc chứng u uất đứng lên, ánh mắt sợ hãi dùng ngón tay chỉ vào Lý Hỏa Vượng, cất giọng the thé nói:

“Ta nhận ra người này! Hắn chính là kẻ xông vào trường học đã

giết rất nhiều người ở trên tivi!”

Khi nghe thấy lời của cô gái đó hét lên, không chỉ những người trong vòng tròn của Lý Hỏa Vượng cầm theo ghế dịch về phía sau mấy bước, ngay cả các bệnh nhân tâm thần ở vòng tròn khác cũng đều tránh xa.

Bầu không khí trong phòng vốn đang bình thường dần trở nên căng thẳng, tiếng bàn tán của bệnh nhân dần xôn xao.

Chương 925: Kết Nối

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cảm thấy có lẽ tình hình sẽ mất kiểm soát, Ngô Thành đứng ra:

“Các bạn bệnh nhân, đừng hoảng sợ. Bạn học Lý Hỏa Vượng đúng là trước đây vì bệnh tình của mình mà vô tình phạm nhiều sai lầm, nhưng bây giờ!”

Hắn dừng lại, đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đưa đặt lên vai Lý Hỏa Vượng lắc như anh em tốt:

“Nhưng bây giờ bệnh tình của hắn đã được kiểm soát tốt! Không bao lâu nữa, có lẽ hắn có thể xuất viện rồi!”

“Không ít người trong các ngươi cũng từng xem tin tức thời sự lúc đó! Nhìn xem, người mắc bệnh như vậy cũng được chữa khỏi, mấy người các ngươi sợ cái gì? Bệnh có nặng thế nào cũng có thể nặng bằng hắn ban đầu không?”

“Cho nên, các bạn! Phải nhìn về phía trước! Chỉ cần ở trong viện, hết sức phối hợp với bác sĩ điều trị, uống thuốc đúng giờ! Sẽ có một ngày các ngươi cũng giống như hắn, rất nhanh được trở về với xã hội!”

Thấy Ngô Thành ở bên cạnh an ủi, các bệnh nhân cũng dần bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng cũng phải có cái nhìn khác với sư đệ của Dịch Đông Lai, đúng là có tài ăn nói.

“Bạn học Lý Hỏa Vượng, là tấm gương điển hình, ngươi có muốn phát biểu mấy câu không? Khích lệ mọi người?”

Nghe thấy lời của Ngô Thành, Lý Hỏa Vượng vội lắc đầu, hắn không có hứng diễn thuyết cho bệnh nhân tâm thần.

Với sự an ủi của Ngô Thành, tình hình hỗn loạn cũng ổn định trở lại, ngoại trừ thỉnh thoảng có người từ trong vòng tròn khác lén nhìn sang Lý Hỏa Vượng, thì không có chuyện gì.

Lý Hỏa Vượng xoa mũi, coi như mình nổi tiếng hoàn toàn rồi, sợ là ở khu giam Bạch Tháp này, mình lại trở về với quan điểm chớ lại gần người lạ.

Nhưng hắn cũng không thấy sao, chỉ cần mình yên phận ở lại đây cho đến khi xuất viện là được.

“Nào nào nào, bạn học Lý, lần đầu tiên đến chưa quen biết mọi người, sau này mọi người là một nhóm, tự giới thiệu trước đi.”

Lời của Ngô thành khiến Lý Hỏa Vượng nhìn sang những người khác.

“Ta tên là Trương Thủy Nga, xin...xin chào.”

Người phụ nữ mắc chứng lo lắng lên tiếng nói.

Thấy những người khác không tiếp lời, thanh niên đầu đinh mắc chứng nóng nảy lập tức lên tiếng:

“Vệ Sĩ Lý.”

Bọn họ lần lượt giới thiệu, Lý Hỏa Vượng tìm hiểu được, cô gái mắc chứng u uất đó tên là Triệu Đình, bệnh nhân tâm thần phân liệt tên là Vượng Vọng Thư.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất ngờ là, dưới sự hướng dẫn của Ngô Thành, bệnh nhân tự kỷ đó lại dùng điện thoại viết ra tên của mình, Trương Kim Trung.

“Bác sĩ Ngô, lợi hại quá, ngươi còn có thể chữa được chứng tự kỷ!”

Ngô Thành cất điện thoại đi:

“Đây không phải chữa trị, chỉ là hỗ trợ hắn biểu đạt ý của mình thôi. Người mắc chứng cô độc tự kỷ như Kim Trung, mạch suy nghĩ của hắn bị đứt đoạn, không thể liên kết dòng suy nghĩ, đối với hắn, có thể một giây trước là hiện tại, một giây sau đã là một tiếng sau rồi, nhưng không có nghĩa là hắn không muốn giao lưu, chỉ cần có dụng cụ hỗ trợ hợp lý, hắn cũng có thể biểu đạt ra ý của mình.”

“Thì ra là vậy.”

Lý Hỏa Vượng hiểu ra gật đầu, nhìn sang người mắc chứng tự kỷ bên cạnh, không thể không nói, người này đúng là thê thảm hơn mình, mình còn có khả năng phục hồi, còn hắn chỉ có thể cả đời sống trong trạng thái tư duy đứt đoạn.

Dưới sự chỉ đạo của Ngô Thành, các bệnh nhân bắt đầu mở rộng lòng khích lệ lẫn nhau, thậm chí còn chơi trò chơi kéo gần khoảng cách, khiến Lý Hỏa Vượng hơi lúng túng.

Cách này đã cũ, nhưng vẫn có hiệu quả, đợi khi kết thúc, tuy những người khác vẫn hơi sợ Lý Hỏa Vượng, nhưng ít nhất không thể hiện ra, cũng có thể trò chuyện bình thường.

Một buổi sáng trôi cứ qua như vậy cho đến giờ ăn trưa.

Hiện giờ bệnh tình của Lý Hỏa Vượng đã dần ổn định, hắn có thể tự đến nhà ăn ăn cơm, không cần nhờ người khác lấy cơm giúp hắn.

Hắn vừa đứng lên, cô gái mức chứng u uất tên Triệu Đình rơi nước mắt tỏ vẻ đau khổ đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

“Xin lỗi, lúc đó ta không nên hét lên, ta hại ngươi bị tất cả mọi người nhận ra...ta làm gì cũng sai, con người ta thật là vô dụng…”

Thấy hành động tự cắm móng tay vào da thịt mình của nàng, Lý Hỏa Vượng lập tức biết hỏng rồi, cô gái này lại vì một chút chuyện nhỏ, mà điên cuồng chồng chất cảm giác tội lỗi, cảm giác hổ thẹn, nếu cứ dồn nén, sợ là bệnh lại nặng thêm.

“Em gái, ngươi rất giỏi, ngươi không làm sai việc gì cả, ngươi không có lỗi với ta, ngươi nên nói ra thân phận của ta, con người ta rất nguy hiểm, ngươi nói ra, là ngươi đã nhắc nhở mọi người! Ngươi đã làm việc tốt! Hãy nhớ, ngươi không nợ ai cả, không cần phải tự trách!”

“Vậy sao?”

Vẻ đau khổ trên khuôn mặt Triệu Đình dần giảm bớt.

“Đúng thế, đừng suy nghĩ tung tung, mau đi ăn cơm đi, ăn xong về ngủ một giấc, rồi uống thuốc, có vẻ thuốc của ngươi quá liều rồi.”

Lý Hỏa Vượng nói mất một lúc mới khiến Triệu Đình rời đi, vừa quay người thì thấy Ngô Thành đứng phía sau, tươi cười nhìn sang mình:

“Rất tốt, trước đây ngươi từng trò chuyện với người mắc chứng u uất à?”

“Coi là vậy đi, bệnh nhân như vậy rất dễ bị người khác ức hiếp, có lúc ta thấy chướng mắt nên giúp họ.”

Lý Hỏa Vượng theo những bệnh nhân khác đi về phía nhà ăn.

Chương 926: Ý Đồ Gì

“Ức hiếp? Trước đây ngươi ở bệnh viện nào, ngay cả camera cũng không có, làm ăn cẩu thả vậy à?”

“Không phải chuyện lớn như ngươi nghĩ, chỉ là kiểu ức hiếp như cướp miếng thịt lúc ăn cơm, trộm túi đồ ăn vặt của người nhà đưa đến, những việc nhỏ như này, bác sĩ có quản không?”

“Đừng thấy họ bị tâm thần, trong bệnh nhân tâm thần cũng có người tốt có người xấu, có những người rất hèn hạ, cảm thấy ăn được một miếng mà như được lợi lớn, bọn họ nhìn chuẩn người mắc chứng u uất hiền lành nhẫn nhịn, nếu là bệnh nhân tâm thần phân liệt, mắc chứng nóng nảy mức độ nặng, ngươi xem họ có dám động vào không?”

Ngô Thành gật đầu, lấy sổ ra, ghi chép nhanh lên đó.

“Cảm ơn, có những chi tiết, bác sĩ chúng ta thực sự không hiểu bằng bệnh nhân các ngươi, ta sẽ phản ánh tình hình mà ngươi nói lên cấp trên.”

“Ngươi phản ánh thì có tác dụng gì, nơi có con người chính là giang hồ, bệnh viện tâm thần cũng vậy, những chi tiết nhỏ này, các ngươi không quản hết được.”

Lý Hỏa Vượng trò chuyện với hắn, đã đến nhà ăn, hắn cầm khay cơm bên cạnh định đi lấy cơm.

Khi ăn xin một miếng đậu phụ chiên hành, hắn nghe thấy lời của Ngô Thành phía sau:

“Ăn xong nhớ ở trong phòng, đừng chạy lung tung, buổi chiều phải tiến hành trị liệu.”

“Trị liệu? Ta khỏi bệnh rồi, còn trị cái gì?”

Một câu của Ngô Thành khiến Lý Hỏa Vượng khó hiểu.

Theo như lời của Dịch Đông Lai, mình chỉ cần ở nơi này đủ thời gian thì có thể xuất viện, sao lại còn chữa trị? Khỏi bệnh rồi còn chữa cái gì?

Trong nhà ăn của bệnh viện Khang Ninh, các bệnh nhân mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng đang ăn cơm, đương nhiên trong đó có Lý Hỏa Vượng, chỉ là hắn chưa ăn.

“Chẳng phải Dịch Đông Lai đã nói chuyện với sư đệ rồi sao? Có phải nhầm lẫn ở đâu không?”

Nhìn một món rau món thịt trong khay cơm, lúc này Lý Hỏa Vượng không muốn ăn chút nào, trong đầu đang nghĩ đến lời vừa nãy của Ngô Thành.

Nếu không phải hắn nghe rất rõ ràng, thì suýt nữa còn tưởng mình nghe nhầm.

“Ăn trước đi, ăn xong rồi xem hắn muốn làm gì.”

Cho thức ăn vào cơm đảo lên, Lý Hỏa Vượng tóp tép nhai rồi nuốt xuống.

Nhanh chóng ăn xong, một mình Lý Hỏa Vượng trở về phòng bệnh, ngồi trên ghế đợi Ngô Thành đến.

Hắn quyết định chờ xem rốt cuộc Ngô Thành có ý định gì, nếu không ổn, mình lại gọi điện cho Dịch Đông Lai xác nhận.

Thời gian chờ đợi còn lâu hơn Lý Hỏa Vượng tưởng tượng, đợi cho đến hai rưỡi chiều, cửa mới bị đẩy mở.

“Xin lỗi, vừa nãy ta đi họp, đến muộn một chút.”

Ngô Thành với vẻ mặt có lỗi dùng tay vuốt mái tóc rối tung, cầm bảng đi vào.

“Không sao, bây giờ chúng ta bắt đầu à? Cần ta làm gì?”

“Đừng căng thẳng, ngươi không cần làm gì hết, chỉ là điều trị bằng đối thoại đơn giản thôi.”

Ngô Thành bảo Lý Hỏa Vương nằm trên giường, còn hắn ngồi trên ghế bên giường.

Lý Hỏa Vượng làm theo, đúng lúc hắn vừa bình tĩnh tâm trạng, một câu nói của Ngô Thành khiến hắn cảm thấy căng da đầu, tay phải bất giác nắm chặt Tích Cốt Kiếm:

“Dạo này còn hay nhớ đến thế giới bên kia không?”

“Không.”

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Ngô Thành gật đầu, dùng ngón tay điểm vào Ipad.

“Vậy tốt, bây giờ nhắm mắt lại, thư giãn, thư giãn hết khả năng.”

“Tốt, rất tốt, bây giờ nhớ lại tất cả ảo giác của ngươi, nhớ lại tất cả từng chút từng chút vô cùng chân thực ở bên đó.

“Bây giờ, quên đi tất cả ở hiện tại, ngươi cũng không cảm nhận được mọi thứ ở đây, ngươi trở về thế giới đó lần nữa, về trong Thượng Kinh Thành.”

Khuôn mặt Lý Hỏa Vượng bắt đầu lộ ra vẻ giằng co, hai tay nắm chặt, hắn cảm thấy cả người mình bắt đầu ong ong vang lên, dường như muốn nứt ra.

“Bây giờ ngươi mở mắt, hoàn toàn về đến thế giới này, xung quanh ngươi là các sư huynh muội của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng bỗng mở mắt, chém mạnh Tích Cốt Kiếm trong tay về phía người trước mặt.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!”

Hiển nhiên Ngô Thành bị dọa sợ bởi tông giọng nâng cao của Lý Hỏa Vượng, hắn đưa tay cẩn thận gạt ngón tay ở trước mặt mình xuống.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi như vậy không được, như vậy sẽ không qua được đánh giá đâu.”

“Ngô Thành, ngươi có ý gì! Tại sao ngươi phải làm ngược lại với Dịch Đông Lai!”

Lý Hỏa Vượng lật chăn ra, trực tiếp đứng lên, tức giận trừng mắt.

“Bởi vì ta phải xác nhận, xác định bệnh của ngươi đã khỏi thật chưa, nếu chứng bệnh trước đây của ngươi dễ dàng bị dụ đến phát bệnh, thì chứng minh ngươi chưa khỏi hoàn toàn.”

Ngô Thanh nói một cách rất đương nhiên.

“Ta khỏi bệnh rồi! Ta không cần trị liệu khác! Bây giờ ta rất bình thường! Hành vi cử chỉ của ta đều bình thường!”

Ngô Thanh hơi tiếc nuối nhìn Lý Hỏa Vượng trên giường bệnh:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi lại cao giọng rồi, ta đã bàn bạc với Dịch sư huynh về cuộc thử nghiệm lần này.”

Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy bực mình cắn chặt răng.

“Đưa điện thoại cho ta, ta cần gọi cho Dịch Đông Lai!”

“Xin lỗi, hiện giờ thì không được, trong viện, ngoại trừ mỗi tuần được nói chuyện với người nhà một lần, thì không được tiếp xúc với bất kỳ ai, đây là quy định của bệnh viện.”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cách xa lạ, dường như Ngô Thành hiền hòa nói chuyện với mình buổi sáng là một người khác.

“Dịch Đông Lai là sư huynh của ngươi! Bác sĩ chính lần trước của ta! Ta gọi cho hắn cũng không được?”

“Xin lỗi, con người ta rất có nguyên tắc, quy định là quy định, mau ngồi xuống đi, chúng ta tiếp tục, yên tâm, ta chỉ muốn tốt cho ngươi.”

“Không! Ta không làm!”

Lý Hỏa Vượng trả lời chắc như đinh đóng cột.

Chương 927: Kí©ɧ ŧɧí©ɧ

“Ta khỏi bệnh rồi! Ngươi thử nghiệm như này sẽ khiến tình hình tồi tệ thêm.”

“Trừ phi ngươi cho ta gọi cho Dịch Đông Lai! Để hắn đích thân nói với ta, buộc phải tiến hành thử nghiệm như này! Nếu không, ta sẽ không phối hợp điều trị!”

Nghe vậy, trên mặt Ngô Thành lộ ra vẻ thất vọng lắc đầu:

“Nếu ngươi không tiến hành điều trị, e rằng thời gian xuất hiện sẽ phải lùi lại vô thời hạn.”

Nói xong, Ngô Thành cầm Ipad rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng mím chặt môi, vẻ mặt nghiêm trọng đi đi lại lại trong phòng bệnh, hắn càng nghĩ càng cảm thấy Ngô Thành có gì

không ổn.

“Rõ ràng đã nói khỏi rồi, sao đột nhiên lại lật lọng, chắc chắn có trò mèo! Vô cùng không đúng! Hòa thượng, ngươi nói đúng! Nói không chừng Ngô Thành là đồng bọn với Vương Vi!”

Ánh mắt của Lý Hỏa Vượng trở nên kiên định.

Trong lúc đó, Lý Hỏa Vượng có cảm giác bị thú hoang nhằm vào, Vương Vi không phải có một mình! Sau lưng hắn còn có người khác!

“Bây giờ ta phải làm thế nào?”

Đây là vấn đề mà hiện giờ Lý Hỏa Vượng phải suy nghĩ, trong mắt Lý Hỏa Vượng bất giác lóe lên sát ý.

“Không được! Ta không thể làm vậy, nếu còn giết người, sợ là thực sự sẽ bị nhốt ở bệnh viện tâm thần cả đời.”

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm đầu quay camera ở góc tường, nhìn không chớp mắt.

Bất giác đã đến giờ ăn tối, khi Lý Hỏa Vượng vừa ngồi xuống, hắn lập tức cảm thấy hơi không đúng, phần lớn hộ lý của nhà ăn đều nhìn chằm chằm mình, trong ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Đúng lúc này, thanh niên đầu đinh mắc chứng nóng nảy nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ngồi một mình, bèn bưng khay cơm đi đến với vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Nhưng còn chưa đến gần, một hộ lý đi đến, kéo hắn lại như bàn bạc chuyện gì đó.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng đâu có không biết, mình phải nâng cao mức độ phòng bị, đây không phải chuyện tốt gì.

Nửa tiếng sau khi ăn cơm xong, Lý Hỏa Vượng phải uống thuốc.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy lạnh lòng là trong số viên thuốc mình phải uống, lại xuất hiện viên thuốc màu đỏ mà hắn chưa từng uống.

Lý Hỏa Vượng đổ thuốc ra, nhìn mọi thứ bên ngoài qua cửa sổ, bỗng nhiên, môi trường mới vừa sạch sẽ vừa sáng sủa trở nên tràn đầy ác ý với hắn.

Lý Hỏa Vượng quay lưng với camera, bỏ thuốc vào trong miệng, cầm cốc nước ngửa cổ uống ực xuống.

Giữa ngón tay hắn kẹp loại thuốc mới đó, nhân lúc đi vệ sinh, Lý Hỏa Vượng ném vào trong bồn cầu.

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường bệnh chậm rãi nhắm mắt, lặng lẽ tính toán phải phá cục diện này bằng cách nào.

Cứ tiếp tục như vậy thì không được, ở đây, Ngô Thành là bác sĩ, còn mình là bệnh nhân, hắn làm khó mình, thực sự rất dễ.

“Phập!”

Cửa phòng bệnh bị đẩy mở, sáu hộ lý cao to xông vào.

“Cút dậy! Tại sao lại vứt thuốc đi! Uống thuốc đi!”

"Ầm!"

Cây gậy của người nào đó đập vào cánh tay hắn, chỗ đó rất nhanh đã bị sưng lên nhưng Lý Hỏa Vượng lại giống như không cảm nhận được vậy.

Hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng bị khóa tay còng lại vào nhau, hắn dùng hết sức mình đập lên l*иg ngực của hộ công, người nọ bị hắn đập cho mắt trợn trắng suýt nữa thì tắt thở.

Lúc này, một tên hộ công giang hay tay ra ôm lấy eo Lý Hỏa Vượng từ phía sau nhưng lại bị hắn nắm lấy ngón áp út dùng sức bẻ thành hình chữ L.

"Aaa!"

Mặc dù tay chân bị trói hơn nữa còn là một chọi sáu nhưng Lý Hỏa Vượng không hề rơi xuống thế hạ phong.

Lợi dụng khe hở khi bị đối phương bao vây, Lý Hỏa Vượng dùng khóa tay trên tay mình trực tiếp siết cổ một tên hộ công.

Trong tiếng kêu thảm thiết của tên kia, Lý Hỏa Vượng dùng răng xé toạc một lớp da trên cổ hắn, để lộ ra những mạch máu lớn bên dưới. Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng dữ tợn nhai máu trong miệng, dùng ánh mắt ăn thịt người trợn mắt nhìn vào tất cả mọi người trong phòng.

Cảnh tượng này khiến cho những hộ công khác trong phòng cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Rõ ràng bệnh nhân tâm thần chưa uống thuốc này bị khóa tay còng lại rồi vậy mà vẫn còn lợi hại như vậy.

Trong lúc nhất thời không ai dám lên nữa, dù sao thì họ cũng chỉ là cầm tiền lương chết, thật sự không đáng để liều mạng.

"Bảo Ngô Thành đến đây gặp ta! Nếu không đừng trách sao ta lại giết tên này!"

Lý Hỏa Vượng dán răng lên mạch máu đang đập của người nọ.

"Ngươi...ngươi đừng kích động! Ta lập tức đi tìm bác sĩ Ngô liền, ngươi tuyệt đối không được kích động!"

Một tên hộ công khác vội vàng xoa dịu hắn mấy câu rồi xông ra ngoài tìm người.

Vốn dĩ hắn không định làm như vậy, nhưng những người này lại ép hắn đi đến bước này. Nếu những người này không tính nói lý lẽ với mình, vậy thì hắn chỉ có thể cứng rắn đối phó với họ thôi.

Lý Hỏa Vượng nhìn mọi thứ trước mặt, trong lòng hắn thầm tính toán bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Hắn biết rằng làm như vậy sẽ để lại vô vàn tai họa về sau, nhưng Lý Hỏa Vượng không còn cách nào khác. Nếu trong trường hợp hắn không được tự do hành động, ngộ nhỡ bản thân bị họ bắt được, vậy thì hắn thực sự sẽ không thể làm gì được nữa.

Ngay sau đó vang lên tiếng giày da, vẻ mặt Ngô Thành nghiêm túc dẫn theo một đám hộ công và bác sĩ đẩy cửa bước vào trong phòng.

Khi nhìn thấy bộ dạng đáng sợ lúc này của Lý Hỏa Vượng, hắn thấp giọng nói với những người đi cùng mình:

“Quả nhiên ta đoán không sai, bệnh tình của giường số mười sáu chỉ là được khống chế tạm thời chứ chưa có chữa khỏi hoàn toàn, chỉ cần có chút kích động nhẹ liền tái phát”.

Chương 928: Bẫy

Lý Hỏa Vượng biết rằng cho dù lúc này hắn có nói với những người này rằng Ngô Thành đang muốn làm hại mình thì họ đều sẽ không tin. Họ sẽ chỉ coi như là hắn đang phát bệnh, hắn nhất định phải tìm một người giúp mình chứng minh sự trong sạch của bản thân.

“Ngô Thành, đưa điện thoại cho ta! Ta muốn gọi điện cho Dịch Đông Lai!”

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng nói ra yêu cầu của mình với hắn.

“Được rồi, ta sẽ đưa điện thoại cho ngươi, ngươi đừng kích động.”

Ngô Thành lấy điện thoại từ trong túi ra, mở khóa màn hình điện thoại sau đó chậm rãi đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Vì sợ đối phương sẽ gây khó dễ cho nên trong lòng Lý Hỏa Vượng vô cùng cảnh giác.

Có vẻ như Ngô Thành cũng không thể làm gì trong tình huống này cả. Hắn thế mà bình tĩnh đưa điện thoại vào trong tay Lý Hỏa Vượng, sau đó đối mặt với Lý Hỏa Vượng chậm rãi lui ra sau.

Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, hắn vội vàng mở danh bạ ra rồi tìm được số điện thoại có tên là Dịch sư huynh.

Ngay khi ngón tay cái của hắn vừa mới chạm lên cái tên đó thì màn hình điện thoại đột nhiên tối sầm lại, một dòng điện mạnh phát ra từ vỏ kim loại của chiếc điện thoại, khiến Lý Hỏa Vượng và tên hộ công mà hắn đang bắt giữ đồng thời run rẩy không ngừng.

Đây là một cái bẫy! Ngô Thành hoàn toàn không có ý định để cho mình thông qua Dịch Đông Lai chứng minh bản thân trong sạch.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng không ngừng run rẩy. Hắn muốn buông điện thoại di động đang phóng điện trong tay ra, nhưng lúc này điện thoại giống như bị dính lại vậy, hoàn toàn không thể buông ra được.

Một lúc sau, những hộ công tay cầm công cụ đứng phía sau Ngô Thành lập tức tiến liên, lưới lớn, cái xiên lớn, thuốc an thần tất cả đều cho hắn dùng.

Khi nước thuốc màu vàng trong ba ống tiêm được chích vào, Lý Hỏa Vượng đang cố gắng thoát khỏi sự run rẩy dần dần mất đi các giác quan, vẻ mặt cũng trở nên đờ đẫn.

Cảnh tượng cuối cùng mà hắn nhìn thấy chính là Ngô Thành tiến lại gần mình, còn có khóe miệng hơi nhếch lên của đối phương.

"Cheng cheng cheng~cheng~khiêng~Tiểu Đông Nhân sau khi tan học tất có sai~Nếu không, hai mẹ con sao lại ồn ào~Chỉ thấy Tam nương bực bội ngồi trong phòng máy nước mắt lưng tròng..."

Lữ Trạng Nguyên mặc tơ lụa ngồi trên băng ghế, đôi mắt khép hờ, cái đầu lắc lư theo lời bài hát ê ê a a trên sân khấu.

Cuộc sống này đúng là khỏi phải nói có bao nhiêu thoải mái nhưng mà trên mặt ông ta lại không hề có sự hưởng thụ nào cả.

Lữ Trạng Nguyên đột nhiên ngồi dậy, chỉ tay vào đào kép phía trên hét lên:

"Không đúng, không đúng, giọng điệu phía sau cao quá rồi! Cái gì? Trước đây cũng hát như vậy? Ngươi đừng có quan tâm trước đây hát như thế nào, bây giờ cứ hát như vậy cho ta nghe đi. Ngươi là ông chủ hay ta là ông chủ hả?"

Các đào kép trên sân khấu hát hí kịch hai canh giờ thì Lữ Trạng Nguyên đã xoi mói hết một canh giờ rồi.

Nhưng mà cũng may điều khiến cả gánh hát thở phào nhẹ nhõm là cuối cùng Lữ Trạng Nguyên cũng rời đi. Đến buổi trưa, ông ta cũng

phải đi về nhà ăn cơm rồi.

Lữ Trạng Nguyên ôm lấy đứa cháu nhỏ bên cạnh, đi bộ ra bên ngoài rạp hát.

Lúc này, Lữ Trạng Nguyên không còn phải đi bên lề như một con chuột băng qua đường như trước đây nữa. Bây giờ ông ta có thể ngẩng đầu ưỡn ngực ôm cháu trai đi giữa đường lớn, ông ta không còn là Hạ Cửu Lưu hát hí kịch nữa rồi.

"Hầy~Đây quả thật là cuộc sống của thần tiên mà. Mai à, ngươi chết sớm quá, nếu như chết muộn hơn hai năm thì ngươi cũng có thể được trải qua cuộc sống tốt như vậy rồi."

Ông ta đi đến cổng của một cái sân lớn có ba lối vào. Lữ Trạng Nguyên vừa bước vào đã thấy con dâu cả La Quyên Hoa đang ngồi ở đó, bánh trái trên bàn bên cạnh được xếp ngay ngắn, ngoài ra còn có hai tiểu nha đầu, một đứa bóp chân còn một đứa thì đấm lưng cho nàng.

Sắc mặt Lữ Trạng Nguyên trầm xuống, vỗ đầu che mặt mắng:

"Ai cho ngươi mướn người làm? Ngươi có biết cái này tốn bao nhiêu tiền không! Sắp đến giờ cơm rồi còn làm nhiều điểm tâm như vậy làm cái gì, một mình ngươi có ăn hết sao? Đúng là phá của, vừa có tiền cái là phá của!"

"Cha à, không phải kiếm tiền là để tiêu sao? Từ khi gả vào nhà họ Lữ, cùng các ngươi ăn gió nằm sương đi hát hí kịch từ nơi này đến nơi khác, ta chưa có ngày nào được hưởng phúc cả. Bây giờ có tiền rồi còn không cho ta hưởng thụ, bù đắp những ngày tháng trước đây sao?"

Kể từ khi sinh được con trai, La Quyên Hoa đã trở nên cứng rắn hơn khi đối mặt với Lữ Trạng Nguyên.

"Hưởng thụ? Ngươi không phải hưởng thụ! Ngươi đây là đang phá của! Mau trả hai tiểu nha đầu này lại đi!"

Ngay khi hai người đang tranh cãi, Lữ Cử Nhân liền bước ra:

"Cha, Quyên, đừng cãi nhau nữa, chúng ta ăn cơm trước đi."

Nhưng vừa ngồi vào bàn, miệng của Lữ Trạng Nguyên cũng không ngừng lại, không phải quá nhiều thức ăn thì chính là cho quá nhiều dầu.

Sau khi Lữ Trạng Nguyên rời đi, La Quyên Hoa bất mãn than phiền với chồng mình.

"Cha làm sao vậy? Mỗi ngày còn lo có sống qua ngày không? Thật phiền phức!"

Lữ Cử Nhân bưng bát cơm và vào miệng hai miếng, liếc mắt nhìn bóng lưng của Lữ Trạng Nguyên.

"Cha đã bận rộn cả đời rồi, đột nhiên không phải làm gì cả chỉ ngồi hưởng phúc thôi cho nên hắn có chút không quen."

Chương 929: Bị Bắt

Lữ Cử Nhân hiểu rạp hát có ý nghĩa như thế nào đối với cha mình. Lúc hắn mới chào đời, ông cứ nhắc tới từ này bên tai hắn, đến nỗi khi hắn vừa mới tập nói thì từ đầu tiên mà hắn nói không phải cha hay mẹ mà là hí lầu.

Bỗng nhiên được người khác tặng không cho một rạp hát lớn, cuộc sống của cha mình lập tức trở nên nhàn hạ không cần phải bôn ba nữa, tựa như bước tiếp theo chỉ cần chờ xuống lỗ là được.

Nghe chồng giải thích, La Quyên Hoa bĩu môi:

"Này, cha ngươi chính là mạng tiện, phúc đưa đến trước mặt hắn mà cũng không biết hưởng. Vậy thì ngươi đưa hắn trở về cuộc sống khổ cực đi, như vậy cho hắn thoải mái."

Lữ Cử Nhân không trả lời, nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ, hắn nên tìm cho cha việc gì đó để làm, tránh cho cha kìm nén đến phát bệnh.

"Nào, Tú nhi, đừng ăn cơm nữa, ăn thịt đi, ăn thịt mỡ cho no."

Ngay khi La Quyên Hoa đang dạy con gái lớn bên cạnh mình, nàng

đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc từ cửa nhà xông vào, đó chính là em trai của chồng nàng, Lữ Tú Tài.

Lữ Tú Tài bước vào đại sảnh, không thèm chào hỏi anh trai và chị dâu đã giật lấy bát đũa từ cô cháu gái bốn tuổi, ăn từng miếng lớn.

"Tú Tài, ngươi trở về rồi? Không phải ngươi đã dẫn vợ đi theo tiểu đạo gia về thôn Ngưu Tâm để tu tiên sao?"

Lữ Cử Nhân cảm thấy vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lữ Tú Tài.

Thời điểm hắn chuẩn bị rời khỏi Thượng Kinh, rõ ràng dù mình có khuyên thế nào thì tên này không hề do dự chút nào vẫn quyết tâm muốn đi theo tiểu đạo gia học phép thần thông.

Bưng bát canh trứng gà đổ vào trong miệng, Tú Tài thở hổn hển nói:

"Sư phụ bị người bắt đi rồi, ta quay trở về tìm tên ngốc xin viện binh."

"Cái gì? Người như thế nào mới có thể bắt được tiểu đạo gia?"

Không biết từ lúc nào, Lữ Trạng Nguyên với vẻ mặt kinh ngạc ngậm tẩu thuốc trong miệng, lần nữa quay trở lại đại sảnh.

"Này, nói cho ngươi thì ngươi cũng không hiểu, dẫu sao đối phương rất lợi hại! Sáu người đó biết kết pháp trận, còn có một người khác là bán tiên, xem ra hai nhóm người đó đã âm mưu với nhau, hơn nữa trong tay bọn họ còn có các loại pháp bảo mà trước giờ ta chưa từng nhìn thấy."

"Ta ăn miếng cơm rồi đi, lát nữa ta sẽ cùng Cao Chí Kiên đi tìm người giúp đỡ cùng nhau đi cứu sư phụ!"

Lữ Tú Tài nói rồi vươn tay nhét lòng trắng trứng tưới dầu mè vào trong miệng.

"Không được đi! Người mà tiểu đạo gia còn không đối phó được thì ngươi đi làm gì! Ngươi xông xáo như vậy là muốn đi trước hắn sao? Muốn cướp đầu thất à!"

Tẩu thuốc trong tay Lữ Trạng Nguyên cũng sắp khua ra tàn ảnh rồi.

Nhưng lời phản đối của Lữ Trạng Nguyên lại không có tác dụng như mong muốn, Lữ Tú Tài đập tay xuống bàn, gân cổ lên nói:

"Ngươi thì biết cái rắm gì! Ta là học trò của hắn! Sư phụ gặp nạn, nếu lúc này ta ra sức thì tương lai hắn dĩ nhiên sẽ dạy ta tốt, dạy cho ta phép thần thông kia!"

"Ta là đệ tử duy nhất của hắn, đợi đến khi hắn thành tiên rồi, vậy hắn không truyền cho ta thì truyền cho ai?"

"Hơn nữa! Đừng coi thường người khác được không! Tiểu gia ta đã tu luyện lâu như vậy, ta đã trở nên rất lợi hại rồi!"

Đúng lúc này, Lữ Tú Tài đột nhiên nghe thấy ngoài đường truyền đến tiếng vó ngựa chấn động. Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, xách theo một con ngỗng hầm xông ra bên ngoài.

Khá lắm! cứu binh của tên ngốc lại đến nhanh như vậy!!

"Nếu như tiểu tử ngươi dám bước ra khỏi cánh cửa này thì ngươi không còn là người của Lục gia ta nữa!"

Lữ Trạng Nguyên nôn nóng đứng tại chỗ khoa tay múa chân.

Lữ Tú Tài không chút do dự lao ra khỏi cửa chính, không hề cho Lữ Trạng Nguyên chút mặt mũi nào.

"Hừ! một tên Hạ Cửu Lưu làm như hiếm lạ lắm vậy, chờ sau này ta và sư phụ phi thăng thành tiên rồi thì đừng có hy vọng ta mang theo các ngươi gà chó lên trời!"

…

"Lý Hỏa Vượng? Lý Hỏa Vượng?"

Ngón tay của Ngô Thành không ngừng búng tay trước mặt Lý Hỏa Vượng khiến cho đôi mắt mất hồn của hắn dần lấy lại tiêu cự.

Chờ hắn tỉnh táo lại lần nữa, Lý Hỏa Vượng cũng không bất ngờ

mấy khi phát hiện cả người mình đều bị trói chặt, thậm chí vì sợ mình cắn người nên bọn họ đã đeo một cái bịtt miệng bằng sắt lên miệng mình.

"Tỉnh táo lại chưa? Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được chưa?"

Lúc này Ngô Thành cầm theo máy tính bảng đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Sau khi nhìn chằm chằm đối phương một lúc lâu, Lý Hỏa Vượng mới chậm rãi mở miệng nói:

"Ngươi chỉ là một người làm công giống như Vương Vi đúng không? Người đứng sau lưng ngươi là ai?"

"Tại sao lại muốn Dương Thọ Đan? Hắn sắp chết? Cho nên muốn lấy nó từ trên người ta?"

"Hay là nói, Dương Thọ Đan chỉ là một thứ để thăm dò? Các ngươi muốn thứ khác càng nguy hiểm và lợi hại hơn?"

Ngô Thành không tiếp lời mà áp vào tai nghe bluetooth bên tai, cúi đầu nói với máy tính bảng:

"Viện trưởng, đây hình như là một tình huống mới, có sự khác biệt với luận văn của Dịch Đông Lai, ừm ừm, ta biết rồi, ta sẽ xử lý."

Sau khi nói chuyện video với người trong máy tính bảng một lúc, Ngô Thành tắt video ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau với Lý Hỏa Vượng.

"Lý Hỏa Vượng, ngươi có biết không? Thực ra Dịch Đông Lai đang lấy ngươi ra làm thí nghiệm. Nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng có ngày sẽ phát điên thôi."

Ngô Thành đưa ngón tay chỉ vào ngực mình:

"Tin tưởng ta, chỉ khi ngươi làm cùng chúng ta thì tương lai của ngươi mới có thể sống tốt được."

Chương 930: Người Phía Sau

"Ha ha, cuối cùng cũng không giả vờ nữa? Ta chỉ hỏi là dựa vào cái gì? Các ngươi đã lừa gạt ta bao nhiêu lần rồi? sao ta không thể tin Dịch Đông Lai mà ngược lại phải đi tin các ngươi?"

Lý Hỏa Vượng cười khẩy.

"Dựa vào việc ngươi không có lựa chọn nào khác, dựa vào việc bây giờ ngươi đang nằm trong tay chúng ta, dựa vào việc bây giờ Dịch Đông Lai không có ở đây!"

Khi chấm đỏ của camera giám sát ở góc trên bên trái của khu phòng dần mờ đi, Ngô Thành lấy ra một máy sốc điện từ trong ngực mình rồi dán lên người Lý Hỏa Vượng.

Rù rù rù rù~~m điện vang lên, cơ thể Lý Hỏa Vượng không tự chủ được co giật nhưng mà hắn lại nở nụ cười, dùng thứ này đối phó ta? Ngươi xem thường ai đó?

m thanh của dòng điện đột nhiên tăng lên, nhưng Lý Hỏa Vượng càng cười lớn hơn. Mãi cho đến khi máy hết điện rồi thì nụ cười trên mặt Lý Hỏa Vượng mới dần biến mất.

"Nào, tiếp đi nào, có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi nếu không chờ ta có lại tự do rồi thì ta sẽ lột da các ngươi!"

Lý Hỏa Vượng biết rằng những người này không dám giết mình, hắn còn đang cần Dương Thọ Đan của mình nữa đó.

Trên mặt Ngô Thành lộ ra một tia tức giận, nhưng nhanh chóng được hắn áp chế xuống. Hắn ấn lên máy tính bảng vài cái, phát một đoạn video trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đó là một đoạn video trên tàu điện ngầm, một cô gái với khuôn mặt tiều tụy, cõng balo một bên vai vừa lướt điện thoại di động vừa đi về phía cổng trường đại học.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đôi bông tai ngọc bích đối phương đang đeo, con ngươi của hắn đột nhiên khẽ run lên, đó chính là đôi

bông tai mà hắn tặng cho nàng.

"Cô gái này là Dương Na nhỉ? Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã? Ta biết ngươi bị điên, ngươi không sợ đau nhưng nếu cảm giác mà ngươi vừa chịu đổi sang thành nàng chịu đựng thì sao?"

Thấy Lý Hỏa Vượng im lặng, Ngô Thành khẽ cười:

"Thật ra hợp tác với chúng ta còn tốt hơn gấp nhiều lần so với việc đi tin lời nói dối của Dịch Đông Lai. Tài năng của ngươi ngàn năm khó gặp, cưỡng chế giấu đi quả thật quá lãng phí rồi."

"Huống chi, ngươi không có gì để mất, ngược lại ngươi có thể nhận lại càng nhiều."

"Ngươi cũng sẽ không bị giam trong bệnh viện tâm thần và bị điều trị như một bệnh tâm thần. Phụ nữ tiền tài danh dự, ngươi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Ngươi sẽ đứng ở trên đỉnh của thế giới."

Sau khi im lặng hồi lâu, Lý Hỏa Vượng mới chậm rãi ngẩng đầu, lúc này sắc mặt của hắn trở nên vô cùng bình tĩnh:

"Ta không muốn nói chuyện với một quân cờ, ta muốn đích thân nói chuyện với người phía sau ngươi. "

Tại bệnh viện Khang Ninh, trong một căn phòng giam với tường và sàn nhà đều được phủ một tấm thảm dày, Lý Hỏa Vượng cả người bị trói lại đang nằm trên giường bốn mắt nhìn nhau với Ngô Thành.

Nghe thấy lời Lý Hỏa Vượng vừa nói, Ngô Thành cười cười:

"Muốn nói chuyện với ông chủ sao? Đương nhiên là có thể, trước tiên ngươi chỉ cần đồng ý với yêu cầu của ta là được, nếu không thì sẽ không được gặp ông chủ."

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng bắt đầu giãy dụa, hắn không hề cam lòng chút nào. Nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Dương Na trên máy tính bảng, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Được rồi! Ta đồng ý với các ngươi! Để ta nói chuyện điện thoại với ông chủ các ngươi! Ta không thể thiếu một chút quyền lợi nào được!"

Ngô Thành gật đầu tán thành, hắn vươn tay ấn vào máy tính bảng, không lâu sau một ông lão thành thục cắt đầu đinh với bộ râu ngắn màu trắng mặc âu phục xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Hắn ngồi trên chiếc ghế sô pha cao cấp màu nâu, trên mặt đeo một cặp kính râm, khiến cho Lý Hỏa Vượng không biết lúc này hắn có đang nhìn mình hay không.

Một ông già nhưng hết lần này đến lần khác đều muốn lấy Dương Thọ Đan, những chuyện phía sau dường như cũng không quá khó đoán.

“Lý Hỏa Vượng.”

Ông lão kia trực tiếp gọi thẳng tên Lý Hỏa Vượng.

"Ta tự giới thiệu trước, ta là Từ Thọ, ngươi cũng có thể gọi ta là Từ gia.”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào người này, hắn cố gắng ghi nhớ toàn bộ đặc điểm chi tiết trên tướng mạo của đối phương để chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Lão già này chính là người sai khiến phía sau của Ngô Thành và Vương Vi. Nếu như muốn giải quyết hết mọi chuyện thì nhất định phải giải quyết người này!

Không sai, Lý Hỏa Vượng vừa nãy chỉ giả vờ đồng ý để lừa gạt bọn họ mà thôi. Hắn hoàn toàn không có ý định làm công cụ của bọn họ:

“Từ gia đúng không? Ta có thể hỏi một câu không? Ngươi trăm phương ngàn kế giày vò ta như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì? ”

Lý Hỏa Vượng hỏi ông lão bên trong máy tính bảng.

Từ Thọ ngồi trên ghế sô pha hơi nghiêng người về phía trước:

“Ta muốn làm gì, không cần thiết phải nói với ngươi. Điều đầu tiên mà ngươi phải làm chính là cho ta thấy được giá trị của ngươi.”

"Ta đã xem video ngươi biến ra vàng rồi nhưng ta lại không tin. Thiết bị kỹ thuật ngày nay phát triển như vậy, có cái gì mà làm không ra chứ? Bây giờ ngươi cần phải cho ta thấy giá trị của ngươi, ta muốn nhìn thấy cảnh ngươi thật sự có thể biến ra đồ vật.”

Lý Hỏa Vượng cười khẩy một tiếng, thì ra lão già này vẫn chưa tin mình, hắn đang sợ bản thân là một tên bệnh thần kinh ảo tưởng.

Rõ ràng là không tin mình nhưng đối phương hết lần này đến lần khác lại giống như có bệnh thì vái tứ phương, xem ra đối phương sắp ngủm rồi.

"Ngô Thành, giao lại cho ngươi đó, nhớ kỹ, chỉ khi ngươi tận mắt nhìn thấy hắn biến ra đồ vậy thì lại gọi điện thoại cho ta!”

Bốp một tiếng, đối phương liền cúp máy.

Chương 931: Thỏa Hiệp

Ngay sau đó, Ngô Thành đặt máy tính bảng xuống, sau đó lấy ra một lọ thuốc từ trong túi áo blouse của mình ra, hắn khẽ lắc vài cái rồi đổ ra một nắm thuốc viên con nhộng vào trong tay mình.

Hắn đưa nắm thuốc viên con nhộng kia đến trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Xem ra chỉ đồng ý thôi là chưa được. Ngươi muốn mặc cả với ông chủ thì sợ rằng vẫn phải thể hiện được giá trị của ngươi, thế nào? Chúng ta bắt đầu nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn thuốc trong tay, sau đó lại ngẩng mặt lên:

"Ngươi có chắc chắn thứ này có tác dụng không?"

"Dĩ nhiên, ta rất chắc chắn, loại thuốc này rất hiệu quả, đương

nhiên là có chút tác dụng phụ.”

"Bây giờ để Dịch Đông Lai đến dạy cho ngươi quên hết sạch sẽ, sau đó khiến cho ngươi của quá khứ lần nữa quay trở lại, chứng minh thực lực của ngươi, xem xem ngươi thật sự có siêu năng lực hay là nói ngươi chỉ là một tên bệnh thần kinh mắc chứng ảo tưởng?”

Cái bịt miệng bằng sắt trên mặt Lý Hỏa Vượng được tháo ra, Ngô Thành đem đống thuốc viên con nhộng kia nhét vào trong miệng Lý Hỏa Vượng.

Hắn dùng răng nhai đống thuốc kia, sau đó ngửa đầu lên cưỡng ép nuốt xuống toàn bộ số thuốc hòa cùng nước bọt đắng ngắt kia.

Những thứ này vừa xuống bụng, ý thức của Lý Hỏa Vượng liền rơi vào mơ hồ, mạch suy nghĩ bắt đầu trở nên trì trệ, ngũ giác dần dần biến mất, Ngô Thành trước mặt hắn cũng bắt đầu xuất hiện bóng chồng.

Trước mặt Lý Hỏa Vượng xuất hiện một cây bút máy, khi cây bút máy lắc lư trái phải, những lời nói của Ngô Thành tựa như từ một nơi cực kỳ xa truyền vào trong tai Lý Hỏa Vượng.

"Khi ta nói từ ‘bây giờ’ thì ngươi lập tức nhắm mắt lại!"

Lý Hỏa Vượng từ từ nhắm mắt lại, mọi thứ trong phòng nhanh chóng biến mất trong đầu hắn, cuối cùng biến thành bóng tối đen như mực.

Bóng tối kết hợp với tác dụng của thuốc khiến cho Lý Hỏa Vượng lúc này cảm thấy bản thân như đang ở trong mơ vậy.

"Bây giờ, ngươi sẽ cảm thấy như mình đang trở lại thế giới kỳ quái kia, trở lại Đại Lương. Nói cho ta biết ngươi nhìn thấy cái gì?”

Trong bóng tối xuất hiện những thứ mới lạ, những ánh lửa cùng với với rất nhiều mảnh vụn dần dần tích tụ lại xung quanh Lý Hỏa Vượng, cuối cùng tạo thành một hang động u ám bao quanh hắn.

Trên tường, bức bích họa Cổ Thần có chữ thập vặn vẹo đang ngồi xếp bằng khiến cho Lý Hỏa Vượng ý thức được tình cảnh của bản thân, hắn đang bị nhốt trong miếu Thập Tự của Áo Cảnh Giáo.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa định di chuyển, hắn phát hiện bản thân hoàn toàn không thể động đậy được. Lúc này hắn đang ngồi trong đại trận huyết phù, điều càng phiền phức hơn là cơ thể của bản thân ngoại trừ bàn tay trái chỉ còn lại ba ngón tay ra thì hai chân và bàn tay phải đều không còn nữa.

“Bây giờ, ngươi thấy như thế nào?”

Nghe thấy có tiếng nói, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một khuôn mặt quen thuộc, đó chính là Hoàng Phủ Ngọc Tường, quốc sư của Đại Lương.

"Là ngươi? Cũng phải thôi, ta sớm nên nghĩ đến điều này mới phải. Tại cái nơi rách nát như này, có rất ít người dùng lôi pháp, không phải ngươi thì còn có thể là ai!”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng chán ghét nhìn khuôn mặt già nua kia:

"Thế mà ngươi lại cùng một phe với Tâm Bàn của Đấu Mỗ! Ngươi còn dám nói ngươi không có quan hệ với Tọa Vong Đạo!”

Hoàng Phủ Ngọc Tường không nhịn được cau mày nhìn Lý Hỏa Vượng. Ông ta phát hiện Lý Hỏa Vượng có gì đó khác với lúc nãy.

"Ngươi đang nói nhảm cái gì vậy. Tọa Vong Đạo đã chết hết từ lâu rồi, ta là quốc sư của Đại Lương, ta chỉ có trách nhiệm với hoàng đế Đại Lương thôi.”

"Cút đi! Đã đến lúc này rồi mà ngươi còn muốn chia rẽ quan hệ của ta và Cao Chí Kiên à! Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao?”

"Hoàng đế Đại Lương không giết ngươi thì không có nghĩa là hoàng đế của Long Mạch Đại Lương không giết ngươi. Ngươi có thể dễ dàng giải quyết Long Mạch của Đại Lương như vậy, trừ phi ngươi có thể dốc sức cho chúng ta còn không thì ngươi chính là tai họa của cả thiên hạ này.”

"Không cần nói dối nữa hả. Ha ha ha Hoàng Phủ Thiên Cương, ngươi đừng có dính dáng vào Tọa Vong Đạo nữa, tránh làm hỏng danh tiếng của Tọa Vong Đạo.”

Lý Hỏa Vượng cười khẩy, hắn khó khăn nâng một cánh tay lên lấy

ra một cái cưa nhỏ từ trong túi hình cụ của mình, mắt không hề chớp lấy một cái cắm thẳng vào trong máu thịt bên thắt lưng của mình.

"Muốn Dương Thọ Đan hả? Ta cho ngươi Dương Thọ Đan này!"

Lý Hỏa Vượng giơ bàn tay trái chỉ còn lại ba ngón tay lên, khi một tia hồ quang điện thoáng qua, ngón tay của hắn chỉ còn lại một đoạn.

Lý Hỏa Vượng không chút do dự, đưa đoạn ngón tay kia vào sâu trong cổ họng của mình dùng sức móc lấy.

“Ọe!”

Cùng với âm thanh nôn mửa, Lý Hỏa Vượng há to miệng nôn toàn bộ thuốc viên con nhộng đã bị nát ra ngoài, phun thẳng lên mặt Ngô Thành.

Ngô Thành cố nén cơn buồn nôn vội vàng lau mặt, cuối cùng thậm chí còn cởi áo blouse trên người ra, lúc này mới lau sạch thứ trên mặt mình.

Nhưng mà khi hắn vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy phần bụng Lý Hỏa Vượng đang chảy máu, trong tay hắn cầm một cái cưa nhỏ, trên mặt nở một nụ cười tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào mình.

"Chờ một chút!"

Ngô Thành vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng đã trực tiếp nhào tới. Hắn dùng tay banh miệng mình ra, dùng hàm răng trắng sáng chi chít của mình cắn lên mặt đối phương.

“A! Aaaa!!!”

Chương 932: Chơi Với Lửa

Nếu Lý Hỏa Vượng có thể mang vàng qua thì dĩ nhiên cũng có thể mang những thứ khác. Khi Lý Hỏa Vượng dùng cưa cắt áo trói trên

người mình ra thì một người bình thường như Ngô Thành hoàn toàn không có phần thắng.

Lý Hỏa Vượng không có ý định giết hắn, nếu như thật sự muốn giết hắn thì lúc nãy cái cưa này đã cứa vào cổ hắn rồi.

Ngô Thành mặt mũi bị cắn đến nỗi máu tươi chảy ra như xối suýt nữa đã ngất đi vì đau, nhưng Lý Hỏa Vượng làm việc rất có chừng mực, hắn không muốn khiến cho đối phương bất tỉnh, hắn còn muốn sử dụng người này nữa đó.

Ngô Thành đang ngã dưới đất nằm rên rỉ, Lý Hỏa Vượng cầm cây bút máy lên đứng trước mặt đối phương lắc lắc:

"Bây giờ nói cho ta biết, cái tên Từ Thọ kia sống ở đâu."

Từ Thọ mới là nhân tố quyết định chứ không phải là Ngô Thành. Nếu như mình không có cách giải quyết được tên đó, vậy thì phiền phức xung quanh mình sẽ chỉ có tăng thêm mà thôi!

Chỉ cần hắn không còn nữa, Dương Na mới có thể an toàn được! Cho dù có bị nhốt cả đời thì hắn cũng sẽ không bao giờ để người khác ra tay với những người quan tâm đến mình!

Trước sự chất vấn của Lý Hỏa Vượng, Ngô Thành cũng chỉ quỳ trên đất rên rỉ.

"Tốt lắm, dù sao ta cũng không ngủ được, vậy để ta cho ngươi xem một cách dùng khác của bút máy!"

Lý Hỏa Vượng đạp hắn ngã nhào trên mặt đất rồi cưỡi lên trên người hắn sau đó trực tiếp cắm đầu nhọn của bút máy vào lỗ mũi của đối phương, Lý Hỏa Vượng bấm đuôi bút từ từ đẩy vào bên trong trước sự hoảng sợ của Ngô Thành.

Đối mặt với sự uy hiếp này, Ngô Thành nào có thể chịu đựng được, trong nháy mắt liền chịu thua:

"Hắn thường ở trên du thuyền màu trắng tại cảng mới Bắc Hải!"

"Tại sao hắn lại sống trên thuyền! Tên này còn có chỗ ở nào khác không!"

Tay của Lý Hỏa Vượng vẫn tiếp tục đẩy vào trong, lỗ mũi của Ngô Thành cũng bắt đầu có máu chảy ra ngoài.

"Bởi vì hắn biết nếu làm lớn chuyện này thì rất nguy hiểm, nếu tình huống không ổn thì hắn sẽ lập tức lái thuyền rời đi. Cho nên hắn chỉ sống ở trên thuyền thôi, còn về sản nghiệp ở nước ngoài của hắn thì ta áu...không biết!"

Lý Hỏa Vượng dừng tay lại, hắn từ từ rút cây bút máy đã thấm máu ra khỏi lỗ mũi đối phương.

Sau khi thả Ngô Thành ra, hắn bắt đầu cầm cái cưa nhỏ kia lên, nhanh chóng cắt đứt khóa tay và xích chân trên người mình.

Khi Ngô Thành nhìn thấy cái cưa trong tay Lý Hỏa Vượng tóe ra tia lửa, nỗi thống khổ và sự sợ hãi trong mắt hắn lập tức biến mất, thay vào đó là sự kích động.

"Chuyện này thế mà là thật! Ngươi thật sự có thể biến ra đồ vật!"

Lý Hỏa Vượng cho hắn một cái nhìn cảnh cáo rồi tiếp tục làm việc trong tay mình:

"Hừ, làm nửa ngày hóa ra trước đó ngươi căn bản cũng không tin. Đừng có lộn xộn nữa, ta không muốn gác cái cưa này lên cổ ngươi đâu!"

Sau khi bận rộn được một lúc, Lý Hỏa Vượng đã cưa đứt khóa tay và xích chân của mình sau đó bắt đầu cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng trên người mình ra.

"Cởi quần áo ra!"

Ngô Thành lập tức sửng sốt trước mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, nhưng khi đối mặt với một người bị bệnh tâm thần có vũ khí sắc bén trong tay, lúc này hắn không còn lựa chọn nào khác.

Ngay sau đó hai người liền đổi quần áo cho nhau, Lý Hỏa Vượng mặc một chiếc áo blouse dài màu trắng, còn Ngô Thành thì đổi sang một bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng dính máu.

Dưới sự uy hiếp của Lý Hỏa Vượng, Ngô Thành ngoan ngoãn đeo

lên đồ bịt miệng bằng sắt rồi mặc cái áo trói rách nát lên người, tình cảnh của hai người hoàn toàn bị thay đổi.

Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại di động của Ngô Thành ra khỏi túi áo, hỏi hắn:

"Mật khẩu điện thoại là gì?"

"..."

Lý Hỏa Vượng lướt mở màn hình, lần nữa vào trong danh bạ tìm được số điện thoại của Dịch Đông Lai.

Lần này, hắn không dùng tay của mình ấn vào mà dùng tay của Ngô Thành để ấn. Tuy nhiên điện thoại lần này không phóng điện nữa, cuộc gọi đã được kết nối.

Nghe tiếng bíp bíp trong điện thoại, Lý Hỏa Vượng lo lắng đi loanh quanh trong phòng bệnh.

"Alo? Sư huynh, tìm ta có chuyện gì? Đã bắt đầu viết luận văn mới chưa?"

"Bác sĩ Dịch! Là ta!"

Sau khi nói chuyện với Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Hả? Lý Hỏa Vượng? Tại sao ngươi lại gọi điện bằng điện thoại riêng của Ngô sư huynh? Ngô sư huynh đang ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn Ngô Thành đang nằm ở đó, vội vàng nói:

"Bác sĩ Dịch, tình hình khẩn cấp, ta sẽ nói vắn tắt cho ngươi nghe! Ngô Thành và Vương Vi là một phe, hơn nữa sau lưng họ còn có người khác!"

Chờ sau khi Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nói hết ngọn nguồn qua một lần, Dịch Đông Lai rơi vào trầm tư.

"Hỏa Vượng, mấy ngày nay ngươi không quên uống thuốc đúng không?"

"Tại sao ngay cả ngươi mà cũng không tin tưởng ta! Ngươi quên rồi sao? Chính ngươi là người chữa khỏi cho ta! Chẳng lẽ ngay cả chính bản thân mình mà ngươi cũng không tin sao? Ta thật sự không bị điên!!"

"Được được được, người đừng có chạy lung tung trong bệnh viện Khang Ninh, bây giờ ta sẽ gọi người đưa ngươi trở về khu giám sát Bạch Tháp."

"Không được! Không còn kịp nữa rồi! Người đó đã để mắt tới ta rồi! Nếu ta trở lại bệnh viện tâm thần, ta thật sự sẽ bị người khác làm thịt! Ta phải giải quyết tận gốc những rắc rối này!"

Chương 933: Không Kịp

Tựa như biết được việc tiếp theo Lý Hỏa Vượng sẽ làm gì, giọng điệu của Dịch Đông Lai hơi lo lắng.

"Lý Hỏa Vượng đừng có đi đâu cả, thành thật ở lại đó nghe chưa, nếu như thật sự có chuyện như lời ngươi nói, chúng ta có thể báo cảnh sát!"

"Không kịp nữa rồi! Họ đang đe dọa người nhà của ta!! Ta không biết hắn còn có thủ đoạn nào khác không! Bác sĩ Dịch, làm phiền ngươi giúp ta một việc, gọi điện thoại cho bố mẹ ta và cả Dương Na! Bảo họ tạm thời nhanh chóng trốn đi, có người muốn làm hại họ!"

"Lý Hỏa Vượng, ta nói cho ngươi biết! Không được đi đâu hết! Có nghe thấy không! Chuyện này ngươi tự đi với với họ!"

"Không được! Họ..."

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, giọng hắn đột nhiên hạ thấp:

"Họ cho rằng ta bị điên, bác sĩ Dịch, bây giờ ta chỉ có thể tin tưởng ngươi thôi, giúp ta!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng liền cúp điện thoại nhưng tiếng chuông lại lập tức vang lên, là Dịch Đông Lai gọi lại.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp cúp máy, nhưng đối phương vẫn gọi lại lần nữa, cuối cùng Lý Hỏa Vượng kéo số của Dịch Đông Lai vào danh sách đen.

Hắn lại nhìn về phía Ngô Thành, suy nghĩ vài giây rồi lấy lọ thuốc mà trước đó đối phương đã đút cho mình từ trong túi áo blouse ra.

Hắn đổ lọ thuốc lên tay mấy lần rồi đưa đến trước mặt đối phương:

“Uống đi.”

Ngô Thành khó khăn nuốt nước miếng:

" Ngươi có thể uống loại thuốc tâm thần này nhưng ta thì không thể.”

"Uống xong sẽ như thế nào?”

"Chân tay run rẩy, suy nghĩ trì trệ, rối loạn nội tiết, suy giảm trí nhớ."

"Rất tốt! Đó là thứ ta muốn!"

Lý Hỏa Vượng kéo cái bịt miệng bằng sắt ra rồi cưỡng ép nhét thuốc vào trong miệng hắn.

Chẳng mấy chốc hành động của Ngô Thành bắt đầu trở nên kỳ lạ, sắc mặt đờ đẫn, nước miếng chảy ra từ khóe miệng, trở nên không khác gì bệnh nhân.

Liếc nhìn camera giám sát tối đen, Lý Hỏa Vượng cầm cái cưa lên rạch một đường trên người Ngô Thành.

Hắn chỉ quẹt bên ngoài da, nhìn thì thấy máu tươi đầm đìa vô cùng đáng sợ nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa phòng bệnh đang đóng chặt bị người ở bên trong đẩy ra. Một vị bác sĩ mặc áo blouse, trên mặt dính không ít máu vội vàng xông ra ngoài, hét với người bên ngoài:

“Mau đưa cáng cứu thương tới đây! Bệnh nhân tự làm hại mình!

Tình huống vô cùng nguy cấp! Bệnh nhân chảy máu nhiều nên bị choáng rồi!!”

Nghe thấy tiếng la của Lý Hỏa Vượng, các hộ công và bác sĩ vội vàng xông vào bên trong.

Khi họ xông vào phòng liền nhìn thấy một bệnh nhân nhìn không rõ tướng mạo, trên mặt bê bết máu, đeo một cái bịt miệng bằng sắt đang nằm trong chiếc áo trói thấm ướt máu, vết thương lộ ra ngoài trông vô cùng đáng sợ, có vẻ như sắp chết.

Bất luận bệnh nhân chết ở đâu thì đều là chuyện lớn cả, một đám người liền vội vàng xông lên.

Trong lúc họ đang luống cuống tay chân cấp cứu cho người bệnh nhân này thì không biết từ lúc nào vị bác sĩ vừa đẩy cửa ra kêu cứu đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng có chút khẩn trương ngồi trên ghế nhựa của xe buýt, hắn liên tục cắn vào mu bàn tay mình, nhìn khung cảnh đường phố lướt qua thật nhanh qua khung cửa sổ, trong đầu tự hỏi những chuyện mà bản thân hắn đã trải qua gần đây.

Lúc này trên mặt hắn đeo khẩu trang màu trắng, cố hết sức che giấu vết sẹo trên mặt mình, tránh để người khác nhận ra.

Sau khi do dự một lúc, hắn đột nhiên lấy điện thoại của Ngô Thành ra, nhanh chóng ghi nhớ kỹ một dãy số trong đầu.

“...Alo? Ai vậy?”

Trong điện thoại vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Dương Na.

Giọng nói này khiến cho trái tim Lý Hỏa Vượng run lên, đã lâu rồi hắn không còn được nghe giọng nói quen thuộc này nữa.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thu hồi lại tâm tư, hắn nắm lấy điện thoại, cố gắng hạ thấp giọng nói:

“Này, xin hỏi id của ngươi có phải là chú thỏ ngoan ngoãn không?

Bên này có hai kiện hàng chuyển phát nhanh của ngươi, phiền ngươi ra trường học nhận giúp. Kiện hàng rất lớn nên không thể lưu trong kho được."

"Cái gì đó? Chuyển phát nhanh? Ta gần đây đâu có mua hàng đâu."

"Có lẽ là do người khác gửi cho ngươi, phiền ngươi mau chạy ra đây ký nhận giúp."

"Ờm...thật xin lỗi, bây giờ ta không tiện lắm, hôm nay ta có một số việc nên không ở trường, thật sự không nhận được."

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức thả lỏng. Cũng may dù nói như thế nào thì cuối cùng Dịch Đông Lai cũng chuyển lời của mình đến Dương Na.

Cho dù Dương Na có trốn đi đâu thì cũng tốt hơn nhiều so với việc ở lại đây.

Chỉ cần nàng chống đỡ cho đến khi mình đến được bến sông là được. Chờ đến khi mình giải quyết được triệt để tên Từ Thọ kia! Vậy thì Dương Na liền an toàn rồi.

"...Hỏa Vượng?"

Đầu dây bên kia của điện thoại vang lên giọng nói chần chờ của Dương Na.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng chợt run lên, nhưng hắn vẫn cưỡng ép giả bộ như không có chuyện gì nói:

"Sao? À, vậy được rồi, ta đi trước đây, còn hai kiện hàng chuyển phát nhanh này thì ta sẽ đưa về kho trước, tạm biệt."

Nói xong hắn vội cúp điện thoại, hơn nữa còn vội kéo số điện thoại này vào trong danh sách đen.

Lý Hỏa Vượng đưa tay che lấy miệng mình, đau đớn nhắm mắt lại. Hắn thật sự rất muốn gặp mặt Dương Na nhưng bây giờ không phải lúc.

Chương 934: Lão Lưu

Nhưng hiện tại, nàng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, mình trước tiên phải bảo vệ được nàng rồi mới tính đến chuyện khác.

Bây giờ mà mình và nàng nhận lại nhau thì sẽ chỉ khiến cho nàng càng thêm lo lắng hơn mà thôi.

Lúc trước trạng trái tinh thần của nàng đã không ổn rồi, không thể để nàng kiềm nén mà khiến bệnh tình trở nặng thêm.

Thở mạnh ra một hơi, Lý Hỏa Vượng nhìn những người trong xe đang nhìn chằm chằm vào điện thoại. Lý Hỏa Vượng chợt cảm thấy mọi thứ đều vô cùng lạ lẫm.

Đã lâu rồi hắn chưa được tự do xuất hiện nơi công cộng, cảm giác này thật sự quá đặc biệt.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng có chút hoảng hốt, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu vặn vẹo, giống như đang biến thành một cỗ xe ngựa bằng gỗ.

“Ding~thẻ người già,”

Tiếng xe buýt kéo Lý Hỏa Vượng quay trở lại.

“Còn mười trạm nữa là đến bến sông rồi, bình tĩnh, đừng để người khác nhận ra.”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng tự nhủ, đưa tay kéo kéo cổ áo.

Nhưng đúng vào lúc này, một ông lão hói đầu trong tay cầm theo cần câu, từ đầu xe buýt đi về phía hắn.

Khi thấy được ánh mắt của Lý Hỏa Vượng, ông lão lập tức bị dọa khẽ run, cơ thể nơm nớp lo sợ quay lưng đi, đưa tay kéo móc kéo.

Hành động kia của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng lập tức nghi ngờ.

Sau một hồi do dự, Lý Hỏa Vượng vẫn có cảm giác không yên lòng. Hắn lập tức đứng lên, đi đến trước mặt ông lão kia, tiến lại gần nhìn thoáng qua.

Khi thấy tướng mạo của đối phương, Lý Hỏa Vượng lập tức phát hiện ông lão này là bạn của hắn, chính là lão Lưu mà lúc trước bị mình làm hư răng giả.

“Két~xoẹt~”

Lão Lưu hốt hoảng cầm cần câu và cái thùng của mình, từ cửa xe buýt vọt xuống dưới.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng đi theo mình, ngay cả cần câu và thùng lão Lưu cũng không cần nữa, thở hổn hển chạy chậm về phía trước.

“Lão Lưu! Ngươi chạy cái gì! Ta khỏi bệnh rồi!”

Lý Hỏa Vượng vọt đến bên cạnh, đặt tay lên bả vai lão.

“Ta...ta không tin!!”

Lão Lưu hoàn toàn sụp đổ dùng sức giãy giụa, hét lên trong tuyệt vọng:

“Cứu mạng! Có ai không! Nhanh nhanh báo cảnh sát! Bệnh nhân tâm thần giết người rồi!!!”

“Không được kêu! Còn kêu nữa ta giết ngươi!”

Khi Lý Hỏa Vượng lấy ra cái cưa nhỏ đè trên bụng lão, lão Lưu trực tiếp ngậm miệng lại.

Lý Hỏa Vượng kéo lão Lưu trốn ở phía sau một hàng cây xanh, khi thấy tiếng la hét của lão Lưu chỉ dẫn tới tầm mắt của một vài người, lúc này hắn mới thở phào ra một hơi.

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng thấp giọng giải thích với lão Lưu:

“Thật xin lỗi,...ta không muốn đối xử với người như vậy nhưng hiện tại ta nhất định phải làm một chuyện cực kỳ quan trọng!

Trước khi xử lý xong xuôi chuyện này, ta không thể bị bắt lại được!”

Cúi đầu nhìn vết máu phía trên cái cưa sắt, lão Lưu khó khăn nuốt một ngụm nước miếng:

“Được, ngươi...ngươi đi đi, ta tuyệt đối sẽ không đi báo cảnh sát.”

“A, ta hiểu ngươi, ta không tin lời nói của ngươi được, bây giờ trong nhà của ngươi còn có người nào khác không?”

Lý Hỏa Vượng xách hắn đứng lên, đỡ hắn đi về phía trước.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt của lão Lưu lập tức tái mét:

“Nhà ta không có ai cả, con...con trai ta đi làm, cháu...cháu ta đi học rồi.”

“Ta không định làm gì cả, ta nhất định phải đảm bảo sau khi ngươi trở về sẽ không báo cảnh sát!”

“Tiểu Lý, ta thật sự không báo cảnh sát, ta van xin ngươi bỏ qua cho ta đi. Trước đó ta thật sự bị bệnh, ta không có ý định muốn đả thương bạn gái của ngươi.”

Lời nói của lão Lưu cũng không khiến cho thái độ kiên định của Lý Hỏa Vượng yếu đi chút nào.

Không lâu sau đã đến nơi, nhà của lão Lưu nằm ở tầng hai của tiểu khu, bên trong quả thật không có người.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng trói chặt lão Lưu lên trên bồn cầu, miễn cho lão cởi được trói chạy trốn.

Không quan tâm đến lời cầu khẩn của lão Lưu, Lý Hỏa Vượng không rời đi ngay lập tức mà là đi vào nhà bếp chọn cái gì đó thuận tay để làm vũ khí.

Nếu quả thật muốn cứng đấu cứng với những người này, chỉ đem theo một cái cưa sắt là thôi là chưa đủ, mình nhất định phải đem

theo một vũ khí thuận tay khác nữa.

“Tiểu Lý, ta xin ngươi, ta sẽ không báo cảnh sát đâu!”

Tiếng va chạm thanh thúy của kim loại vang vọng từ trong phòng bếp khiến cho lão Lưu chợt rùng mình.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng liền chọn một con dao chặt thịt cán dài rồi đi vào bên trong lục soát.

“Tiểu Lý, ngươi giết ta thì được nhưng ngươi có thể bỏ qua cho cháu trai của ta không?”

Lão Lưu tuyệt vọng hét lên.

Lý Hỏa Vượng nghe vậy liền nhíu mày lại:

“Rốt cuộc ngươi muốn ta phải nói với ngươi bao nhiêu lần nữa, ta không có điên!”

“Đúng đúng đúng, ngươi không bị điên, ngươi không bị điên.”

Lão Lưu gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Lý Hỏa Vượng lấy miếng rửa chén nhét vào trong miệng lão, sau đó lại dùng một tấm vải che lại, để lão không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

“Xin lỗi, ta chỉ có thể làm vậy thôi, ai bảo ngươi nhận ra ta.”

Giải quyết xong hậu họa này, Lý Hỏa Vượng đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng đi xuống cầu thang rồi lần nữa đi về phía trạm xe buýt của tiểu khu, đuổi theo xe buýt đi đến bến sông.

Số người ngồi trên xe buýt dần dần thưa thớt, Lý Hỏa Vượng ngồi phía sau, nghĩ xem tiếp theo mình sẽ phải nghênh đón với chuyện gì.

Không lâu sau đã đi đến bến sông, những thùng đựng hàng chồng chất ở đây tạo cho hắn một cảm giác vô cùng áp bách.

Bây giờ vấn đề đặt trước mắt hắn là làm sao để đi vào trong.

Chương 935: Tiếp Cận

Vừa sang năm mới, trời còn rất lạnh, ở trong nước lạnh càng lạnh thấu xương cốt. Nhưng chút lạnh giá này chẳng là gì với Lý Hỏa Vượng từng trải dày kinh nghiệm.

Dưới một bến thuyền gỗ ồn ào tiếng người, Lý Hỏa Vượng với cơ thể lệch vị trí chìm cơ thể hư ảo có màu sắc xuống nước, cẩn thận thò vật thể trong suốt ra từ trong nước, nhìn về phía mục tiêu ở xa.

Ở đó có một tòa thuyền gỗ, sở dĩ nói là một tòa, chứ không phải một chiếc, là vì chiếc thuyền đó rất lớn, còn to hơn thuyền chiến mà Lý Hỏa Vượng thấy ở Hạnh Đảo.

Con thuyền to như cá mè hoa nằm trên mặt nước, kết hợp với thân thuyền một màu vàng gỗ, trông tràn đầy cảm giác áp bức như một tòa núi.

“Mải miết đuổi theo, cũng coi như ta đuổi kịp rồi! Hừ! Muốn chạy phải không, thấy tình hình không ổn, lập tức rời khỏi Đại Lương phải không? Không dễ vậy đâu!”

“Ta còn chưa tính món nợ ngươi và Hoàng Phủ Thiên Cương cùng mai phục ta đấy! Lý Tuế, chúng ta đi!”

Xúc tu của Lý Tuế thò ra từ chỗ vết thương của Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng gạt tay trong mặt nước, đẩy hắn nhanh chóng lại gần về phía chiếc thuyền khổng lồ bằng phẳng cổ quái đó.

Tuy Lý Hỏa Vượng chỉ còn lại một tay, nhưng được thay thế bằng móng chó và chân chó mọc đầy xúc tu màu đen của tấm da lột Lý Tuế, tay trái chỉ còn lại một ngón, cũng được thay thế bằng xúc tu.

Lý Hỏa Vượng tin chắc, đã mặc lên người mình thì là của mình, vậy nên hắn có thể sử dụng như chân tay của mình, tự do thuần thục sử dụng tay chân của nàng.

Vốn dĩ còn do dự có cần vội như thế không, nhưng bây giờ xem ra cũng may trước khi Hoàng Phủ Thiên Cương buột miệng ra vị trí, mình đã chạy về phía đó không ngừng nghỉ.

Nếu đợi chân tay của mình mọc ra đủ, thì e rằng chiếc thuyền nhỏ như vậy đã đi đâu mất rồi.

Xúc tu của Lý Tuế rất giỏi bơi lội, hắn càng như cá gặp nước.

Rất chậm, xúc tu của Lý Tuế chạm đến thân thuyền gỗ, nhưng hắn không lập tức ra tay, mà yên lặng chờ đợi đến trời sáng, trời sáng rồi dễ đánh lén.

Dù sao bây giờ đã tìm được chiếc thuyền đó, lúc này Lý Hỏa Vượng cũng không sợ nó đi mất giữa chừng.

Thời gian trôi qua từng chút, cùng với mặt trời lặn phía Tây, sắc trời cũng dần ảm đạm.

Đợi thấy đèn gần bến thuyền dần biến mất, bảy cái xúc tu màu trắng thò ra của Lý Tuế dùng giáp hút dính chặt thân thuyền, đưa theo Lý Hỏa Vượng chậm rãi bò xuống.

Dùng một ngón tay còn lại bám lên mép thuyền, Lý Hỏa Vượng cẩn thận thò cái đầu ẩn đi vì sai vị trí ra.

Đầu thuyền rất nhỏ, boong phía sau trông có vẻ ít nhất cũng không nhỏ như sân tập, nhưng không phải chỗ nhỏ như vậy không có đến một người, tám nén hương cắm trong lư đỉnh bày trên thuyền nhanh chóng bùng cháy. Tám làm khói trắng bốc xuống, hòa vào trong tối.

Phía sau lư hương còn bày một vài cống phẩm, ngoại trừ đầu heo, đầu bò, đầu dê của Mỹ gia, còn có giấy tiền vàng nến thơm và nguyên bảo.

“Cha, họ đang cúng bái cái gì thế?”

“Mặc kệ chúng ta bái tế cái gì, mục tiêu của các ngươi là Mỹ gia, tìm được tâm bàn của Đấu Mỗ, giết chết ta! Đừng quản những thứ khác.”

Lý Hỏa Vượng lê tấm thân tàn tạ của mình đi về phía cửa thuyền.

Bảy cảm quan nhạy cảm của hắn đều đặt đến nhỏ nhất, cảm nhận nhất cử nhất động xung quanh. Chỉ cần bị phát hiện, thì mình cố cưỡng xông vào.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng cẩn thận mở cánh cửa, lại bất ngờ ngoài dự liệu, không xảy ra chuyện gì.

“Chơi trò gì vậy, chẳng lẽ tâm bàn này thực sự phát hiện ngươi ẩn thân?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, lưng dính vào tường vội vã lùi lại trong thuyền.

Khoang thuyền nhỏ hơn Lý Hỏa Vượng tưởng tượng, cũng chật hơn mình tưởng tượng, chất đầy vật linh tinh, hai bên tường đều chằng chịt tượng gỗ tòa lầu, như bức tranh sông nước dưới thanh minh phiên bản lập thể treo trên tường.

Mái ngói, cây tùng, tay áo, lừa ngựa, phân bò, tất cả dưới tượng gỗ đều được điêu khắc chân thực.

Lý Hỏa Vượng vẫn còn chưa lên mười bảy phần tinh thần, vội thò tay đến trước lưng, tóm chặt Tích Cốt Kiếm sau lưng.

Nhưng đúng lúc chạm đến chuôi kiếm, tất cả dưới tường đột nhiên sống lại, những người lớn chi chít chen chật kín đến bên tường, Lý Tuế hiếu kỳ dùng ngón tay thò vào trong đầu.

“Những thứ đó thấy ngươi!”

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng hơi lóe lên, xuất hiện trong vòng một trượng, quấn lấy những thứ đó, hắn chầm chậm xông về sau.

“Phập!”

Bành Long Đằng với thân hình nhỏ bé đập mạnh bên cạnh Lý Hỏa Vượng, giơ lên nắm đấm bọc giáp, đập về phía tượng gỗ dưới bức tường.

Nhưng đập mấy cái, Bành Long Đẳng cứng đờ tại chỗ, toàn thân từ trên xuống dưới biến thành đường vân gỗ.

“Những thứ đó rốt cuộc có lai lịch thế nào!”

Lý Hỏa Vượng nắm Tích Cốt Kiếm vung mạnh về hướng bức tường, một khe nứt hiện ra, đưa tấm tượng gỗ Mỹ gia dưới tường đến Đại Tề.

Nhưng bức tường gỗ vừa bị nứt ra một khe, một giây trước, một khoang mắt chi chít chất đầy các nhãn cầu to nhỏ từ trong đó vụt qua, Lý Hỏa Vượng thấy vậy mà toàn thân phát run.

Thấy con đường phía sau càng lúc càng rộng, Lý Hỏa Vượng giơ Tử Huệ Kiếm cắm mạnh xuống đất. Hắn dùng kiếm chậm rãi vẽ một vòng tròn, trực tiếp nhảy lên.

Môi trường ở tầng trên trắng hơn mình tưởng tượng, thậm chí không thể nói là đưa tay ra là thấy bảy ngón.

Chương 936: Rối Rắm

Lý Hỏa Vượng vừa lấy ra một viên đá huỳnh thạch màu xanh nhạt, một khuôn mặt sập xệ đang cười lập tức xuất hiện phía sau hắn.

Thanh kiếm sắt chém lên dừng lại trong không trung, Lý Hỏa Vượng hơi tiến lên một bước, cuối cùng nhìn mơ hồ toàn diện thứ đó.

Chắc chắn mình nhớ nhầm, đó là Trần Trí Thừa một trong tứ tiên, nói chính xác, đó là tượng khắc gỗ của Trần Trí Thừa.

Xem ra lúc điêu khắc ra tượng khắc đó, không phải là để điêu khắc khúc gỗ đó giống người hơn, mà hoàn toàn dựa theo xu thế của khúc gỗ để điêu khắc người.

Toàn bộ vết sần sùi chi chít được giữ lại, hoàn toàn hòa vào cơ thể của Trần Trí Thừa.

Trần Trí Thừa đó không có chân, thay vào đó là khúc cây xoắn,

khiến Trần Trí Thừa trông mập mạp và quái dị.

Khi Lý Hỏa Vượng chắc chắn Trần Trí Thừa thực sự chỉ là tượng gỗ và biết cử động, hắn vội lên trước, nhưng vừa đi mấy bước, đột nhiên hắn cảm thấy sau lưng có người đang nhìn mình.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng quay người, thì thấy một tứ tiên khác, Lữ Động Tân, hắn cũng là tượng gỗ, chỉ là trông như được điêu khắc từ khúc cây bị sâu trùng gặm nhấm.

Cả cơ thể của Lữ Động Tân hoàn toàn giống với Trần Trí Thừa, chỉ là hắn bị rỗng, trong cơ thể trống rỗng, toàn thân dày đặc lỗ thủng lớn nhỏ bị sâu ăn.

Lý Hỏa Vượng đi rồi, hắn lấy ra tất cả đá huỳnh quang mang từ Thanh Phong Quán từ trong lòng, ném ra xung quanh.

Trong tích tắc, tứ tiên với tư thái kỳ dị cũng cùng xuất hiện phía sau Lý Hỏa Vượng.

Trong khoang thuyền trống trải tối tăm, lúc này bát tiên điêu khắc gỗ u ám đang ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, cơ thể bằng gỗ quấn xoắn đó hiện ra vô cùng đáng sợ dưới hào quang xanh của đá huỳnh quang.

So với Trần Trí Thừa và Lữ Động Tân, hình dạng của bát tiên khác vô cùng kinh người, tất cả đều giữ lại gốc, mỗi một bức đều có điểm quái dị riêng, như cái cổ của Hà tiên cô méo mó như quẩy xoắn.

Còn Hán Chung Ly để ngực trần, một bên to một bên nhỏ thì không nói, số lượng cũng không cân bằng, như thịt thối rữa, trông vô cùng ghê tởm.

Trong khoang thuyền tối đen rất yên tĩnh, đối diện với những thứ này, lúc này ngoại trừ tiếng hít thở của mình, thì Lý Hỏa Vượng không còn nghe thấy âm thanh nào.

Nhìn bát tiên khắc gỗ xung quanh cơ thể mình, Lý Hỏa Vượng biết, trong thế giới hoàn toàn điên cuồng này, thứ gì chỉ cần dính đến

chữ Tiên thì đều không phải thứ tốt đẹp!

“Lý Tuế, chúng ta đi thôi! Tìm được tâm bàn của Đấu Mỗ, tốc chiến tốc thắng!”

Vừa nói, Lý Hỏa Vượng lại ẩn thân, nhanh chóng xuyên qua những tượng khắc gỗ đó, đi ra phía ra.

Nhưng khi hắn vừa đi ra khỏi đám tượng khắc gỗ đó, tiếng ma sát giữa khúc gỗ sởn tóc gáy đột nhiên vang lên phía sau hắn.

Lý Hỏa Vượng lập tức quay người, thì thấy tám tượng gỗ đồng loạt đứng thành một hàng, dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn chằm chằm mình, bọn họ biết cử động!

“Bốp” một tiếng, Lý Hỏa Vượng vứt ra một viên đá huỳnh quang xuống đất, lập tức nổ ra hào quang ảm đạm.

Đây chỉ là bắt đầu, cùng với từng viên đá huỳnh quang nổ ra ánh mờ nhạt, tám vị bát tiên khắc gỗ trước mắt Lý Hỏa Vượng cũng dần rơi vào bóng tối dường như đang lăn lộn.

Cho dù thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt, nhưng trước tình huống này, hắn chỉ có thể nhìn rõ ở khoảnh cách rất gần.

Trong bóng tối, cùng với tiếng sáo của Hàn Tương Tử, vang lên tiếng cổ quái của đàn ông và đàn bà.

“Thượng sĩ chẳng tranh, hạ sĩ hay tranh, Bậc thượng đức không để ý đến kẻ khác coi mình là có đức hay chê mình là không có đức, còn bậc hạ đức chấp đức, vì cố chấp, nên đạo đức chẳng trong sáng.”

Sau khi nói xong, tiếng cười khẽ của già trẻ gái trai vang lên liên tiếp trong bóng tối.

Nghe thấy những tiếng cười này, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, tay phải cầm Tích Cốt Kiếm vung mạnh về phía vị trí Bát tiên vừa nãy, có thể thông qua khe nứt đến Đại Tề bay về bên đó.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vừa nghiêng người về bên trái định tránh đòn tấn công có thể xảy ra, tượng gỗ của Lữ Động Tân bất thình

lình xuất hiện bên trái hắn.

Cùng với Lý Hỏa Vượng di chuyển, lỗ lớn trước ngực Lữ Động Tân như miệng chậu máu, đợi hắn lọt vào.

Cũng may trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, xúc tu có giác mυ"ŧ của Lý Tuế thò ra từ trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, hít bám chặt mặt sàn, khiến Lý Hỏa Vượng tránh khỏi kết cục tiếp xúc với cơ thể của Lữ Động Tân.

“Đó là thứ quỷ quái gì vậy!”

Lý Hỏa Vượng cắn răng, giơ hai thanh kiếm cùng vung mạnh về phía Lữ Động Tân trước mặt.

Rắc một tiếng, tượng khắc gỗ Lữ Động Tân lập tức bị chém thành hai đoạn.

Bỗng nhiên dưới chân Lý Hỏa Vượng bị thứ gì quấn lấy, cơ thể nghiêng sang trái, còn ở hướng hắn bị nghiêng sang, sáo trúc méo mó của Hàn Tương Tử sớm đã đứng dựng ở đó đợi từ lâu.

Đợi Lý Hỏa Vượng nghiêng ngã sang, trực tiếp cắm vào trong huyệt thái dương của hắn.

Đúng lúc hắn còn cách sáo trúc của Lữ Động Tân chưa đến một tấc, Hàn Tương Tử trong bóng tối bị người khác kéo mạnh cách xa khỏi Lý Hỏa Vượng.

“Phập!”

Trường kiếm cắm mạnh xuống đất, ổn định thân hình, Lý Hỏa Vượng tức giận chậm rãi đứng thẳng người:

“Đám tượng gỗ các ngươi chơi đủ chưa hả!”

Lửa bùng trên người Lý Hỏa Vượng, ánh lửa bừng bừng lập tức bao trùm toàn thân hắn, liền sau đó, lửa trên người hắn biết lan đi, lan đến bát tiên khắc gỗ khác, khoang thuyền tối tăm bỗng chốc trở nên sáng rực.

Chương 937: Quỷ Dị

Bát tiên khắc gỗ trừ nãy vẫn luôn giữ một tư thế cuối cùng cũng cử động, cơ thể bị ngọn lửa bao trùm với vết sần sùi cây bùng cháy và rễ cây thò ra trườn về phía Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định thiêu rụi hoàn toàn cả chiếc thuyền, mặt sàn gỗ bỗng nhiên tự nứt ra, nước biển cuồn cuộn trút vào.

Không những dập tắt toàn bộ lửa, đồng thời cũng mang bóng tối trở lại.

Nước và lửa giao tranh, tiếng soàn soạt không ngừng, khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng đau đến co giật, Lý Hỏa Vượng trong nước biển không cam tâm lãng phí, trực tiếp lấy xương sườn từ rốn cắm ngược lên l*ng ngực của mình.

Liền sau đó, cơn đau trên người Lý Hỏa Vượng chia sẻ toàn bộ cho tất cả xung quanh, bỗng chốc đều yên tĩnh.

“Lại giở trò này với ta phải không! Được! Vậy ta nhấn chìm cả chiếc thuyền này cho ngươi!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân đen xì như thủy quái, bơi đến trước vách gỗ, giơ Tích Cốt Kiếm điên cuồng vung chém.

Từng khe nứt vụt qua mang đi lượng lớn nước biển, đồng thời cũng chém thân gỗ thành trăm ngàn lỗ.

Đúng lúc nước biển băng lạnh đổ trút vào lỗ khuyết, một cảnh ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng xuất hiện, khe nứt gỗ đó như làm bằng thịt, lan đập vào nhau, lại nhanh chóng khép lại.

Không những vậy, trong nước biển đen xì, bắt đầu xuất hiện một số thứ, đó là bát tiên khắc gỗ trước đó.

Chỉ là sau một mồi lửa, cơ thể đáng sợ của bát tiên khắc gỗ khoác lên một lớp than đen xì, than đen như sương đen chậm rãi lan rộng ra trong nước biển, khiến họ trở nên càng đáng sợ hơn.

Cơ thể của Lữ Động Tân bị Lý Hỏa Vượng chém đôi lúc trước cũng liền lại, lúc này, hắn và những người khác cùng bao vây Lý Hỏa Vượng.

Các bát tiên hành động, bọn họ mang theo làn sương đen lan rộng ra từ than đen trên người mình, nhanh nhẹn như con khỉ xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Tay phải giơ Tích Cốt Kiếm chặn hoa sen của Hà tiên cô, tay trái cầm Tử Huệ Kiếm đâm lên mặt của Trương Quốc Lão, sau đó Lý Hỏa Vượng há to miệng, hàng loạt xúc tu từ cổ họng hắn thò ra, trực tiếp vặn cái đầu của Hàn Chung Ly xuống.

Phía sau hắn, Lý Tuế cũng vung Đồng Tiền Kiếm ứng phó địch, với tình hình này, kể cả bọn họ đánh lén trong nước, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không yếu thế.

Nhưng bát tiên này vô cùng đeo bám, chỉ chém đứt đầu và thân ra thì không được, buộc phải nghiền nát họ thành vụn mới có thể không nhúc nhích.

Đối phó với họ cũng không phải chuyện lớn, nhưng điều quan trọng hơn là Lý Hỏa Vượng sắp không chịu nổi.

Hành động cường độ cao, lại thêm ở dưới nước, lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy hai bên phổi của mình như sắp bị thiêu cháy, vẻ mặt hắn càng lúc càng đau khổ, trán cũng bắt đầu nổi gân xanh.

Bản năng khiến hắn muốn mau chóng nổi lên mặt nước, nhưng hiên giờ hắn đang dưới đáy thuyền, còn bị đám tứ tiên cổ quái này đeo bám, muốn bơi đi cũng không thể làm được.

Trong tình huống thiếu oxi, ý thức của Lý Hỏa Vượng càng lúc càng mơ hồ, và bắt đầu xuất hiện ảo giác.

“Uống!”

Lý Hỏa Vượng ngậm dao găm nổi lên mặt nước thở hổn hển, rồi lại hít sâu mấy cái, hắn lao xuống bơi về trong biển sâu.

Lý Hỏa Vượng hít thở mấy cái lập tức tỉnh táo lại, toàn thân tràn đầy sức lực.

Dưới đáy thuyền tối đen, cùng với oxy dồi dào tràn vào trong phổi Lý Hỏa Vượng, lúc này, Lý Hỏa Vượng đã không còn khó thở.

Còn kết cục của bát tiên trong nước biển đương nhiên rất rõ ràng.

Rất nhanh, vụn gỗ đen và vàng rải đầy nước biển quanh gần Lý Hỏa Vượng, kể cả bọn họ có thể cử động, nhưng cũng không động đậy nổi trong tình huống đó.

Giải quyết được bát tiên, trên chân tay Lý Hỏa Vượng mọc ra xúc tu màu đen, nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Sau khi trở lại sàn thuyền, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển định lên đối dầu.

Đối phương đã biết mình muốn đến, thì còn đánh lén cái gì, chẳng còn ý nghĩa nữa.

Hơn nữa kể cả đối đầu trực diện cũng là tâm bàn của Ti Mệnh, mình chưa chắc không đấu lại được hắn!

“Soạt!”

Một đường nứt bay qua, chém lên lư hương khổng lồ m Cương cắm ba nén hương, lư hương dùng để cúng bái vỡ nứt, tàn hương bên trong bay khắp mặt đất.

“Ra đây! Không ra thì ta sẽ thiêu cháy cả thuyền này của ngươi đấy!”

Lý Hỏa Vượng nhìn làn da bị cháy chỉ còn một nửa của mình, lấy ra bật lửa từ trong cơ thể, áp sát lên da mình, quẹt một cái thật mạnh, ngọn lửa lập tức bùng cháy, hoàn toàn bao trùm hắn.

Ngọn lửa bùng bùng bắt đầu cháy bên chân Lý Hỏa Vượng, dần dần lan ra bốn phía.

Khoang thuyền mở toang, bỗng nhiên hàng loạt người xông ra từ trong khoang thuyền, Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy kiểu ăn mặc của đám người da đen xì này, thấy hơi lạ.

Nhưng bất kể thế nào, đám người ăn mặc kỳ dị này thấy Lý Hỏa Vượng muốn đốt thuyền, trong mắt bùng lên lửa giận, không màng tất cả cầm các loại binh khí lao về phía hắn.

Trong đám người này không thiếu những tay đánh cừ khôi, nhưng vô ích, cùng với ngọn lửa càng lúc càng lan nhanh, cuối cùng kết cục của bọn họ cũng chỉ có thể biến thành củi khô cho ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt hơn.

Lửa càng lúc càng cháy lớn, khi thấy chiếc thuyền sắp biến thành thuyền lửa, ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng và lửa trên sàn thuyền nhanh chóng biến mất.

Dường như thời gian đảo ngược, sàn gỗ bị cháy đen nhanh chóng chuyển về màu sắc khác, quỷ dị hơn là lư đỉnh khổng lồ bằng đồng bị Lý Hỏa Vượng chém mất một mảng lại trở lại nguyên dạng như ban đầu.

****

DG: Đừng ai thắc mắc gì nha, cứ chờ đoạn sau sẽ rõ, tại dịch giả dịch đến đây cũng thấy mơ hồ không hiểu gì. Mọi người nhớ ủng hộ tinh thần cho dịch giả với nhé, hại não quá!!!

Chương 938: Tâm Tố

Tiếng cót két vang lên, cửa thuyền chậm rãi được mở ra, một người đàn ông với cái cổ bị trói xiềng xích, phủ phục dưới đất chậm rãi bò ra, dây xích gỉ sét buộc vào trong khoang thuyền trên cổ ma sát xuống đất, phát ra tiếng ma sát sợi xích nhức tai.

Nhưng không phải chỉ có một người, rất nhanh người thứ hai từ bên trong bò ra, tổng cộng có năm người như vậy bò ra.

Những người này trông không khác gì người bình thường, nhưng đôi mắt của họ đều như nhau.

Lý Hỏa Vượng tỏ ra nghiêm trọng nắm chặt nắm đấm, hắn biết đe dọa lâu như vậy, tên đầu sỏ cũng đến rồi.

“Đứng lên.”

Một giọng già nua vang lên từ trong khoang thuyền tối đen, ánh mắt năm người đờ đẫn, chậm rãi bỏ đứng lên, miệng cũng lặp lại theo giọng nói đó.

“Đứng lên.”

“Đứng lên.”

“Đứng lên.”

“Đứng lên.”

“Đứng lên.”

Đối diện với năm người cổ quái này, Lý Hỏa Vượng cũng không hoảng sợ, hắn nhìn khoang thuyền tối đen đó hỏi:

“Ngươi chính là tâm bàn mà Đấu Mỗ giấu đi phải không?”

Cũng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên ở bên trái mình, hắn quay đầu nhìn qua, phát hiện trên bến thuyền phía xa nổi lên từng trận bụi đất vàng.

Hình như có người đến, nhưng bất kể là ai, cũng vô dụng, bởi vì không biết chiếc thuyền đã đi vào trong biển một đoạn từ lúc nào rồi.

Lý Hỏa Vượng tỏ ra ngưng trọng quay đầu lại, tiếp tục nhìn bóng tối trong khoang thuyền phía xa:

“Ra đi, ta đã tìm đến nơi rồi, ngươi còn ẩn nấp thì còn có ý nghĩa không?”

“Bành!”

Bành Long Đằng không đầu đập mạnh bên cạnh Lý Hỏa Vượng, sải bước tiến lên trước, hết sức xông về phía năm người đó.

“Đánh gãy chân người này.”

Giọng nói già nua lại vang lên.

Năm người đó lại lặp theo lời của giọng nói, Bành Long Đằng đang phi lên điên cuồng, hai chân lập tức gãy đôi, đập mạnh xuống sàn gỗ.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn sang năm người đó, trong lòng bỗng có cảm giác sởn góc gáy, năng lực nói ra là thực hiện của đối phương khiến hắn liên tưởng đến một số thứ không hay.

“Tâm tố? Năm người này đều là tâm tố?”

Khi được biết thân phận thực sự của năm người này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu.

Tường gỗ bị chém vừa nãy biết tự liền lại rốt cuộc là thế nào, có thể khiến lư đỉnh khổng lồ bằng đồng bị chém một miếng lại trở về nguyên dạng, xem ra cả thiên hạ này chỉ có năng lực tu chân của tâm tố mới làm được.

Đối diện với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, người ẩn nấp trong khoang thuyền không muốn trả lời câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, cùng với các tâm tố cùng đồng thanh lên tiếng, cả sàn thuyền bỗng nhiên nứt ra, Lý Hỏa Vượng lập tức rơi xuống khoang thuyền phía dưới.

Đợi hắn đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thì thấy năm tâm tố đó bị xích sắt trên cổ móc lên, như năm con quỷ treo cổ lơ lửng trên tường phía xa.

Là tâm tố, Lý Hỏa Vượng cũng đồng cảm với họ, hắn cảm thấy vô cùng ghê tởm với việc đối phương trực tiếp mang tâm tố ra làm pháp bảo.

Năm người sống sờ sờ, lại biến thành công cụ con rối mặc cho người ta sai khiến, nhưng ngược lại, Lý Hỏa Vượng vô cùng hiểu tâm tố, về việc đối phó với tâm tố bằng cách nào, Lý Hỏa Vượng cũng có cách của mình, thấy đối phương há miệng đang định nói gì, Lý Hỏa Vượng không hề do dự lấy dùi ra đâm thủng hai màng nhĩ của mình.

Sau đó Lý Hỏa Vượng không hề do dự nhắm mắt, xông về phía năm tâm tố treo trên tường phía trước.

Tuy với con mắt của Lý Hỏa Vượng, sàn gỗ phía dưới mình bị nứt hóa lỏng, nhưng mình không bị ảnh hưởng, như dẫm lên mặt đất bằng phẳng, lao về phía trước.

Kể cả là bức tường khổng lồ mọc đầy kích nhọn, nước thép sôi sục, Lý Hỏa Vượng cũng dễ dàng đánh bay mà không gặp trở ngại nào!

“Chết cho ta!”

Hai đường khe nứt thông đến Đại Tề bay về phía năm tâm tố.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng mở mắt thì phát hiện những tâm tố đó được xích sắt nhấc lên, tránh được kiếp nạn.

Nhưng ánh mắt Lý Hỏa Vượng không lộ ra vẻ thất vọng, bởi vì hắn sớm đã nghĩ xong phải bù đắp thế nào sau khi thất bại.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cảm thấy người trốn trong khoang thuyền đó còn định ra lệnh cho tâm tố làm hành động khác, hắn lập tức lấy ra một cái chuông màu xanh từ trong lòng, lắc thật mạnh.

Lý Hỏa Vượng không định triệu hồi ông Du, hắn muốn lợi dụng tiếng chuông nhức tai này cắt ngang tiếng ra lệnh của đối phương với tâm tố.

Tâm tố thực sự không dễ đối phó, nhưng hình như cũng không khó để ngăn cản đối phương ra lệnh cho tâm tố.

Thấy năm tâm tố đó không nhúc nhích nữa, Lý Hỏa Vượng trên không trung vung mạnh tay trái về phía cửa khoang thuyền.

Hai xúc tu thon dài lập tức được vung ra bám chặt vào khung cửa khoang thuyền.

Liền sau đó, xúc tu giật mạnh, Lý Hỏa Vượng như hòn đá trên cây ná, mang theo tàn ảnh bay vào trong khoang thuyền tối đen đó.

Khoang thuyền gỗ không lớn, trông chỉ to bằng giảng đường, nhưng cả bức tường khoang thuyền như động huyệt của sâu kiến,

hình tròn lỗ chỗ.

Hơn nữa trên bức tường không theo quy tắc này cũng đầy các loại phù điêu. Cùng với người tí hon bằng gỗ nhiều chi chít trên phù điêu dịch chuyển ra bên tường, chỉ trỏ vào Lý Hỏa Vượng, cả khoang thuyền sôi động như vật sống.

Trong khoang thuyền cổ quái này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy dáng vẻ thực sự của Tâm Hôn của Đấu Mỗ m Dương.

Chương 939: Giả

Người đàn ông này ngồi trên chiếc ghế thái sư màu nâu, để trần nửa thân trên, trên mặt đeo mặt nạ bằng đồng gần giống với cửa Ti Thiên Giám, điều khác duy nhất là răng nanh trên mặt nạ đó trông vô cùng kinh hãi.

Người này gầy như củi khô, nhưng bụng lại vô cùng to, trên cái bụng tròn vo vẽ một hình thái cực ngư âm dương không ngừng nhúc nhích mở rộng sang bốn phía.

Năm sợi xích trên cổ tâm tố đó được buộc trên cánh tay trái của hắn, rất rõ ràng người vừa lên tiếng chính là hắn, hơn nữa hắn không có chân, hoặc có thể nói là nửa thân dưới của hắn đã hoàn toàn hợp thành một thể với chiếc ghế thái sư màu nâu.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, đang định mở miệng hỏi điều gì, nhưng ai ngờ dường như đối phương không có ý muốn nói.

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng đi vào, người này kéo mạnh xiềng xích bên tay trái, tiếng xiềng xích “roạt roạt roạt” vang lên, năm tâm tố ngoài cửa bỗng được kéo vào, lao về phía sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Năm tâm tố cùng mở miệng nói gì đó, thanh gỗ dưới mặt sàn bỗng dâng lên, đâm về phía hắn.

“Đã xong chưa hả!”

Lý Hỏa Vượng nổi giận gào thét, Tích Cốt Kiếm nắm trong tay dường như không màng đến tâm tố lại gần phía sau, trực tiếp xông

thẳng về phía người đàn ông đeo mặt nạ phía trước.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vung kiếm về phía hắn, đôi tai bị điếc của hắn bỗng nhiên nghe thấy âm thanh, âm thanh đó vang lên từ dưới mặt nạ.

Thiên thai đắc đạo.

Các tạo thành chân, ngọc kinh kim khuyết.

Vị liệt thái cực, đại bi đại nguyện.

Đại thánh đại từ, thái thượng ngọc kinh.

Thiên cơ nội tướng.

Ngọc hư tử linh, phổ hóa huyền tĩnh.

Không chỉ người đeo mặt nạ đó đang hát, năm tâm tố phía sau Lý Hỏa Vượng cũng đang hát.

Trong lời bài hát của họ, Lý Hỏa Vượng và ảo giác bên cạnh hắn khẽ vụt lên, những thứ mà ở thế giới phàm tục không ai nhìn thấy được đã rời khỏi cơ thể của hắn.

Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng vung ra khe nứt quét lên mặt người này, nhưng khe nứt hai đoạn lịch sử quá khứ lại không chém đứt người này thành hai đoạn, mà như một trận gió nhẹ tiêu tan.

“Sao có thể không có tác dụng với hắn chứ? Chẳng lẽ ta và tên đó cũng là long mạch nào đó?”

Lý Hỏa Vượng không cam tâm cắn răng, cơ thể cao to của Bành Long Đằng lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, tóm hắn ném đi.

Lý Hỏa Vượng mang theo tàn ảnh đập lên người đeo mặt nạ đó, Tử Tuệ Kiếm trong tay hắn và Đồng Tiền Kiếm quấn trên xúc tu của Lý Tuế cùng cắm vào cái bụng nhô cao của đối phương.

Nhưng điều khiến không ai ngờ là hai thanh kiếm và cả cơ thể Lý Hỏa Vượng cùng dễ dàng xuyên qua cơ thể của đối phương, đến phía sau ghế mây thái sư.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên nín thở, sau đó lại giơ binh khí trong tay chém về phía đối phương.

Tuy lưỡi kiếm thực sự đâm vào cơ thể đối phương, nhưng đừng nói là để lại vết thương, ngay cả ghế gỗ dưới người đối phương cũng không bị chém đứt.

“Không đúng!”

Lý Hỏa Vượng giơ vũ khí trong tay, đâm mạnh lên đùi của mình.

Tử Tuệ Kiếm gọt sắt như bùn dễ dàng xuyên qua đùi của Lý Hỏa Vượng, chui ra ở một bên khác, nhưng đừng nói Lý Hỏa Vượng không cảm thấy đau, thậm chí trên thân kiếm còn không có máu.

Lý Hỏa Vượng hiểu ra, đối phương không phải long mạch, cũng không phải là gì khác, vấn đề là ở bản thân mình.

Bằng chứng là, từ lúc vừa bắt đầu, tâm bàn Đấu Mỗ không nhìn mình thêm một cái, dường như mình không tồn tại.

“Rốt cuộc là?”

Lý Hỏa Vương chấn hãi giơ tay sờ đầu của mình, bàn tay đó lại xuyên thẳng qua đầu của hắn.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng dường như biến thành u hồn hư ảo, không chạm được vào thứ gì, kể cả bản thân hắn.

“Chuyện gì thế này?”

Đúng lúc Lý Hỏa Vương kinh ngạc, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn:

“Ngươi biến thành giả rồi, mau nghĩ cách, ta giữ chân Đấu Mỗ trước!”

Đúng lúc này, nóc khoang thuyền chậm rãi mở ra, tâm bàn Đấu Mỗ cùng năm tâm tố hành lễ quỳ bái với bầu trời sao.

“Lúc có lúc không, gọi là thật giả, hiển linh trên trần thế, Vệ Thánh cưỡi diêm phù, đại bi đại nguyện. Đại Thánh đại từ, ánh sáng

thánh đức kim tôn Ma Lợi Chi Thiên đại thánh, chiếu sáng Đấu Mỗ thiên tôn!"

Từng ngôi sao sáng bị bóng tối cuồn cuộn bao trùm, dường như có thứ gì đó muốn thoát ra.

"Lúc có lúc không? Ta biến thành giả? Bây giờ ta là giả ư?"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn cơ thể lúc này của mình, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt.

Lúc này, bất kể hắn làm gì cũng không ảnh hưởng được đến tất cả của hiện thực, dường như mình đã thua trong trận giao đấu này.

"Không đúng! Không đúng! Còn có cách, đối phương là tâm bàn, có thể dùng thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ, vậy ta là tâm bàn của Quý Tai, ta cũng có thể mượn dùng thiên đạo của hắn!"

"Mơ hồ…mơ hồ! Rốt cuộc thứ này dùng thế nào đây!"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm tức giận hét lên.

Lúc này Lý Hỏa Vượng bị thương không nhẹ rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn, hắn đã sơ suất, tự cầm một con dao gọt xương, vốn không đấu lại được đám chó vệ sĩ của Từ Thọ! Càng đừng nói trong tay họ còn có súng!

"Phập!" một tiếng, khung gỗ phía trước Lý Hỏa Vượng lập tức bị nổ tung, ép bức hắn thu nhỏ vào trong góc.

Chương 940: Khó Khăn

"Gâu gâu gâu!"

Tiếng chó sủa vang lên, vừa nghe thấy tiếng chó sủa, trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện ra năm cái đầu bò đó.

Đám chó đó đều là Chó Săn, nổi điên cắn người vốn sẽ không cảm thấy đau, đối diện những thứ này, dao gọt xương của mình thực

sự không có tác dụng.

Trước đó ở boong thuyền, mình trả giá bằng tay trái, mới giết được một con, không ngờ bây giờ lại xuất hiện.

Nghe tiếng bước chân và tiếng chó sủa càng lúc càng gần, trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ không cam tâm mạnh mẽ.

“Kết thúc như vậy sao? Không thể nào! Ta cần một vũ khí thuận tay đủ để giải quyết bọn họ!”

May thay trước khi đến Lý Hỏa Vượng đã nghĩ xong, nếu tình hình không ổn, thì dùng đến phương án khác.

Lý Hỏa Vượng không hề do dự lấy ra chai thuốc từ trong lòng, trực tiếp vặn mở nắp, ngửa đầu lên, đổ hết viên thuốc màu đỏ bên trong vào trong miệng mình.

Sau khi hắn há miệng nhai mạnh mấy cái và nuốt xuống, Lý Hỏa Vượng cảm thấy môi trường xung quanh bắt đầu thay đổi, lớp sơn trắng bóng mịn trên tàu dần biến thành sàn gỗ màu vàng nâu.

Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ sử dụng thiên đạo mơ hồ đặc biệt này như thế nào, thì ngạc nhiên phát hiện tay của mình lại có thể chạm vào đầu mình, chứ không xuyên qua.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng lúc này mình thực sự biến thành thật trở lại.

Chỉ sợ đối phương lại dùng năng lực kỳ quái đó biến mình thành hư ảo lần nữa.

“Cha, Đồng Tiền Kiếm của ta mất rồi.”

Lúc này, toàn bộ sức chú ý của Lý Hỏa Vượng đều tập trung vào người đàn ông đeo mặt nạ và năm tâm tố quỳ dưới đất, hoàn toàn không để ý Lý Tuế đang nói gì.

“Chết cho ta!”

Lý Hỏa Vượng vung mạnh Tích Cốt Kiếm, chém về phía năm tâm tố.

Năm tâm tố đang tế bái dù thế nào cũng không ngờ, vào đúng lúc này Lý Hỏa Vượng đột nhiên từ hư ảo biến thành thật.

“Soạt!” một tiếng, cái đầu và cả đôi vai của năm tâm tố cùng bị đưa đến Đại Tề.

“Sờ đầu của các ngươi đi! Các ngươi mất đầu rồi!”

Khi nghe thấy lời nhắc của Lý Hỏa Vượng, tâm tố cùng sờ lên đầu, cơ thể của họ bỗng mềm nhũn, ngã xuống đất.

Cuối cùng đã giải quyết được năm người khó đối phó, Lý Hỏa Vượng lập tức không hề do dự dịch chuyển mũi đao, chĩa sang tâm bàn Đấu Mỗ ngồi trên ghế gỗ.

Đúng lúc hai người tiếp xúc, cả mặt sàn như miệng chậu máu đột nhiên tách sang trái phải, dùi gỗ gai gỗ nhọn hoắt hai bên mép thuyền hợp lại, trực tiếp nuốt chửng hai người vào trong.

Gai nhọn đan xen lẫn nhau như dao nhọn hỗn loạn đứng sừng sững trên mặt đất, trong khoang thuyền không có nóc lại yên tĩnh trở lạ, không còn vật sống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mây đen trên trời dần lan rộng, và từ chỗ sâu trong mây đen, xuất hiện một con mắt, đó là con mắt của thần sơn quỷ mà Đấu Mỗ cướp đoạt trước đây.

Cũng đúng lúc này, một con sâu màu đỏ máu há cái miệng đầy răng nanh, cắn vỡ sàn bằng gỗ chui ra, và điên cuồng gặm tất cả gỗ xung quanh.

Đây dường như chỉ là bắt đầu, càng lúc càng có nhiều sâu trùng đỏ từ gỗ chui ra, gặm nhấm tất cả gỗ có thể nhìn thấy trước mặt.

Rất nhanh, cả mặt sàn bị gặm ra hàng ngàn lỗ thủng, Lý Hỏa Vượng phía dưới hiện ra dưới bầu trời.

Lúc này l*ưg ngực của Lý Hỏa Vượng bị khoét rộng, hoàn toàn bị lấp đầy bởi máu thịt của sâu trùng. Vì để đối phó với tâm bàn Đấu

Mỗ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng không hề do dự hiến tế ngũ tạng của mình cho Tam Hủy, tiến hành xen kẽ ngũ hành.

Năng lực dùng mạnh để đổi láy này có uy lực rất lớn. “Phụt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng giơ Tích Cốt Kiếm trong tay đâm mạnh lên bụng nhô cao của tâm bàn Đấu Mỗ.

Sau đó hắn vặn mạnh, bóng tối trên bầy trời càng nhanh chóng sôi sục.

Cho dù đã tốn công vô ích, nhưng Đấu Mỗ m Dương này lại giơ hai tay, ấn chặt đẩy Tích Cốt Kiếm.

“Vẫn chưa chết?”

Xúc tu dưới người Lý Hỏa Vương đẩy mạnh xuống mặt đất, cơ thể nhảy cao lên, trực tiếp dẫm lên chuôi kiếm.

Tích Cốt Kiếm sắc bén ấn mạnh xuống, cuối cùng đóng đinh chặt tâm bàn Đấu Mỗ lên sàn gỗ, cũng coi như hắn đã hoàn thành chuyện đã hứa với Quý Tai.

Cũng trong lúc đó, trời đất bỗng biến đổi, cơ thể của Lý Hỏa Vượng trực tiếp xuyên qua Tích Cốt Kiếm, cơ thể và kiếm lại đột nhiên lệch vị trí lại với nhau.

Tích Cốt Kiếm ở trong cơ thể mình, mình không những không cảm thấy đau, thậm chí cúi đầu còn có thể nhìn thấy Tích Cốt Kiếm rất rõ ràng.

Sau khi trải qua, Lý Hỏa Vượng nhớ cảm giác này, hắn hiểu mình lại biến thành giả, nhưng lần này Lý Hỏa Vượng phát hiện không chỉ có mình biến thành giả, kể cả chiếc thuyền, kể cả vùng biển này, thậm chí có khả năng bao gồm cả vùng trời đất dường như vật chất đều biến mất trong tích tắc, toàn bộ “thật” đều biến mất, chỉ còn lại giả.

Nhưng thời gian như này không duy trì được bao lâu, bỗng nhiên “thật” của cả thế giới quay lại, thay vào đó là giả biến mất.

Thu Cật Bão, hòa thượng và cả Kim Sơn hoa tỏ vẻ mặt mơ màng cúi đầu cảm nhận cơ thể thực của mình.

“Ta sống rồi? Ta sống thật rồi ư? Ta lại có thể đi là việc thiện rồi?”

Hòa thượng vui mừng như điên nhảy cẫng lên.

“Có chuyện gì thế này?”

Lý Hỏa Vượng thầm nhủ, nhưng sau đó hắn lập tức hiểu ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Thì ra là vậy, thì ra đây là nguồn gốc của thiên tai sao?”

Mình đã giải quyết xong tâm bàn của Đấu Mỗ, vậy thì hiện giờ Quý Tai đang cướp đoạt thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ m Dương, thiên tai xảy ra có lẽ là do ảnh hưởng của Ti Mệnh đánh nhau.

“Bành” một tiếng, Bành Long Đằng cảm nhận được cơ thể của mình đã quay lại, không hề do dự rời khỏi Lý Hỏa Vượng, xông về phía chiếc thuyền.

Chương 941: Từ Thọ

Nhưng đúng lúc nàng định trèo lên, cánh tay tóm khúc gỗ gãy trực tiếp xuyên qua gỗ, nàng lại biến thành ảo giác của Lý Hỏa Vượng.

“A! Sao lại biến trở lại rồi.”

Hòa tượng cảm nhận được cơ thể mình biến mất tỏ vẻ tiếc nuối.

“Kết thúc rồi ư?”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Thiên tai kết thúc nhanh như vậy, thì e rằng Ti Mệnh Quý Tai của mình đã hoàn toàn nắm giữ được thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ.

Theo lý thì mình trong tương lai nắm giữ hai thiên đạo, đó có lẽ là một chuyện rất lớn, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không có cảm giác gì.

“Vù vù vù!”

Tiếng gào rít kỳ lạ xuất hiện trên đỉnh đầu mình.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, cuồng phong thổi khiến đầu tóc hắn rối loạn, trực thăng võ trang lóe lên ánh đỏ xuất hiện trên bầu trời, nhìn dòng chữ dưới trực thăng, Lý Hỏa Vượng cười bất lực.

“Xem ra, lão Lưu vẫn báo cảnh sát.”

Sự việc ầm ĩ náo động như vậy, e rằng lần này không dễ giải quyết, đặc biệt là một thuyền xác chết.

Hắn cúi đầu nhìn Từ Thọ thở thoi thóp một cái, trên mặt lộ ra vẻ thờ ơ.

“Không sao, ít nhất bây giờ chắc chắn Dương Na và cha mẹ ta được an toàn rồi.”

Nhìn kẻ đầu sỏ một cái, Lý Hỏa Vượng càng nhìn càng không vui, trực tiếp cúi người đưa tay tháo cái kính mắt của hắn đeo lên mặt mình.

“Tuy ngươi đã gây ra nhiều việc như vậy, hai bây giờ ta mất một cánh tay nhưng ta không trách ngươi, kiếp sau cẩn thận chút đi!”

Dùng tay đeo nhãn ôm vết thương không ngừng rỉ máu vì bị Đồng Tiền Kiếm đâm vào, đôi môi Từ Thọ run run mở ra, khóe miệng chảy máu dường như muốn nói gì.

“Ừm? Ngươi nói gì?”

Lý Hỏa Vượng hơi ghé đầu lại gần.

Đúng lúc này, đồng tử của Lý Hỏa Vượng lập tức co đến cực nhỏ, hắn phát hiện khuôn mặt Từ Thọ không đeo kính, hình như mình đã gặp ở đâu.

Ký ức xa xôi không ngừng hiện lên trong đầu hắn, rất nhanh một Am ni cô bẩn thỉu xuất hiện trong đầu hắn, đó là An Từ Am!

“Từ Từ Nhi? Ngươi là Từ Nhi? Ngươi là Từ Nhi, con trai của sư thái Tĩnh Tâm phải không?”

Lý Hỏa Vượng vội vàng chất vấn Từ Thọ.

Cẩn thận phân biệt các chi tiết, Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn, dáng vẻ của tên này giống hệt với con trai tâm tố có chân tay thoái hóa được sư thái nuôi trong sẹo lồi của mình.

Thông tin này lập tức khiến Lý Hỏa Vượng chấn hãi sởn gai ốc.

Thông tin hỗn loạn phức tạp khiến hắn đau đầu. Rõ ràng vừa nãy còn đang yên đang lành, mà giờ dòng suy nghĩ của hắn đã hỗn loạn.

"Từ nhi."

Mặc dù đã trôi qua lâu rồi nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ đây là nhũ danh mà Tĩnh Tâm sư thái của An Từ Am đặt cho con trai mình.

Nhưng hắn lại không hề ngờ rằng cái người gọi là Từ nhi lại là Từ Thọ đang đứng trước mặt đối phó với mình.

Con trai của sư thái là Tâm Tố, một hắn khác lại tồn tại trong thế giới hiện thực. Thông tin này quả thực là một quả bom đối với Lý Hỏa Vượng, chuyện này cũng có quá nhiều ý nghĩa rồi.

Nhưng mà những chuyện này đều có thể chuyển ra sau, bây giờ Lý Hỏa Vượng vô cùng gấp gáp muốn hỏi Từ Thọ trước mặt một tiếng vì sao.

“Từ Thọ!! Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy, rốt cuộc ngươi muốn làm gì!”

Hai mắt Lý Hỏa Vượng trợn trừng lớn tiếng chất vấn ông lão trước mặt.

“Khụ khụ!”

Từ Thọ được Lý Hỏa Vượng đỡ dậy nôn ra máu, ánh mắt hắn có chút tan rã nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, tựa hồ vô cùng không cam tâm, đôi môi không có huyết sắc khẽ mở ra bắt đầu nói

gì đó.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên tức giận ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm chiếc trực thăng đang dần dần bay đến trên bầu trời.

"Cút đi cho ta! Ồn ào quá! Ta không nghe thấy gì cả!!"

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng có chút hốt hoảng đỡ Từ Thọ dậy, dán tai trái của mình lên bên miệng đối phương, cố gắng nghe rõ xem rốt cuộc đối phương đang nói gì.

Cuối cùng, khi đôi môi Từ Thọ khẽ mở, một vài âm thanh quen thuộc và rõ ràng truyền vào tai hắn.

"Hỏa Vượng? Hỏa Vượng, chớ xao lòng, đến lượt ngươi rồi."

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc lập tức hồi phục tinh thần lại. Khi hắn mờ mịt nhìn xung quanh lại phát hiện hoàn cảnh vừa nãy đều đã xuất hiện những thay đổi long trời lở đất.

Tàu thủy, Từ Thọ cùng với chiếc trực thăng vừa nãy nổ ầm ầm trên bầu trời đều không thấy đâu nữa, cực động trong nháy mắt chuyển sang cực tĩnh khiến cho Lý Hỏa Vượng có cảm giác bất ngờ không kịp phòng bị.

Vết thương trên người mình, cánh tay bị cụt của mình, mọi thứ dường như đã quay trở lại vài ngày trước.

Lý Hỏa Vượng phát hiện lúc này hắn đang ngồi trên một cái ghế nhựa, đi theo những bệnh nhân khác trong bệnh viện Khang Ninh tạo thành một nhóm, toàn bộ bầu không khí trong phòng khách yên bình lại hài hòa.

“Lý Hỏa Vượng? Ngươi bị sao vậy?"

Ngô Thành mặc áo blouse trắng, cầm máy tính bảng trong tay có chút ngạc nhiên hỏi bệnh nhân của mình.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Ngô Thành trước mặt. Vốn dĩ khuôn mặt của hắn phải bị mình cắn cho bố mẹ nhận không ra nhưng bây giờ trên mặt hắn lại không có bất kỳ dấu vết nào cả.

Không những vậy khi đối diện với mình, người đã từng hành hạ hắn mà Ngô Thành lại không có bất cứ cảm xúc nào khác tựa như mọi chuyện trước đây đều chưa từng xảy ra. Trên khuôn mặt chữ quốc kia thậm chí còn lộ ra sự quan tâm.

Chương 942: Thật Thật Giả Giả

"Có phải bệnh tình của ngươi xuất hiện tình huống mới không? Đừng lo lắng, ngươi cứ nói cho ta biết, ta là bác sĩ nên chỉ cần ngươi còn ở lại bệnh viện này thì ta sẽ cố hết sức trợ giúp ngươi."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng giãy giụa nhìn chằm chằm hắn một hồi, sau đó chậm rãi nói:

"Bác sĩ Ngô, hình như lúc nãy đã xảy ra một số chuyện."

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng chậm rãi kể lại mọi chuyện vừa mới xảy ra.

Tuy nhiên, sau khi nghe Lý Hỏa Vượng nói xong, Ngô Thành khoanh tay lại cau mày nói:

"Cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi ngươi xuất hiện ảo giác. Trong hồ sơ bệnh án trước đây cũng có viết nhưng thường chỉ có những người mắc chứng tự kỷ mới xuất hiện tư duy tan vỡ, nhưng trên người ngươi lại xuất hiện một lần cùng với ảo giác. Đây thật sự là một trường hợp đặc biệt."

Bệnh tự kỷ? Tư duy tan vỡ? Lý Hỏa Vượng nghi ngờ nhìn trái nhìn phải, ánh mắt hắn dừng lại trên khuôn mặt của người bị bệnh tự kỷ bên cạnh.

Nụ cười trên khuôn mặt thật thà chất phác của hắn càng ngày càng sâu nhưng đột nhiên dừng lại, trở nên vô cùng mờ mịt lại bắt đầu vòng đi vòng lại giống như bản thân vừa nãy.

Mọi thứ vừa nãy đều là giả? Tất cả đều là tưởng tượng của ta? Sao có thể như thế được! Rõ ràng nó chân thật như vậy! Làm sao mà ảo giác lại có thể chân thật đến vậy!

Lý Hỏa Vượng biết rằng vấn đề này sẽ không bao giờ kết thúc, vì vậy hắn nhất định phải hỏi rõ ràng!

"Bác sĩ Ngô, có thể cho ta mượn điện thoại dùng một chút không?

Ta muốn gọi điện cho bác sĩ Dịch."

“Được rồi, vốn dĩ theo như quy định của bệnh viện là không được phép mượn điện thoại cá nhân.”

Ngô Thành mở khóa bảo vệ màn hình, đưa điện thoại trong tay mình cho Lý Hỏa Vượng một cách rất tự nhiên.

Hành động của đối phương khiến mối nghi ngờ cuối cùng trong lòng Lý Hỏa Vượng biến mất hoàn toàn, Ngô Thành này thực sự thay đổi rồi.

Lý Hỏa Vượng lấy từ trong túi áo ra tờ giấy ghi số điện thoại mà trước đó Dịch Đông Lai đã đưa cho mình, bắt đầu vội vàng bấm số.

m thanh nhắc nhở “tút tút tút” của điện thoại vang lên từng tiếng một.

Trong tiếng kêu của điện thoại, Lý Hỏa Vượng nhìn cái ao trước mặt mình. Cái ao này rất quen thuộc với hắn bởi vì đây chính là cái ao ở thôn Ngưu Tâm.

Đấu Mỗ Tâm Bàn, chiếc thuyền vừa nãy còn có nhuyễn trùng đầy trong bụng mình cũng đều biến mất. Bản thân tựa như lần nữa quay trở lại thời điểm trước khi quốc sư Đại Lương ra tay với mình.

Khi âm thanh kia biến mất, Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu lên, hét lên trời:

"Ngươi đi ra cho ta! Rốt cuộc chuyện này có phải do ngươi làm không! Cuối cùng thì ngươi đã làm ra những chuyện gì rồi !"

Ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ diệu chợt xuất hiện trước mặt hắn, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trong ao đang từ từ bước ra khỏi mặt nước.

"Sao vậy? Chuyện này không phải rất tốt sao? Mọi chuyện đều rất ổn."

"Ổn? Cái gì ổn? Ta hỏi ngươi, rốt cuộc những thay đổi vừa nãy là sao! Mọi chuyện vừa nãy xảy ra trên thuyền ta đâu rồi? Tại sao lại

không thấy nữa! Tại sao tư duy của ta lại tan vỡ rồi?"

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng chất vấn hắn.

Quý Tai đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, lần nữa mở miệng nói:

“Bởi vì ta của bây giờ đã đi ra khỏi thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ Minh Dương cho nên tất cả những sắp đặt trước đây của Đấu Mỗ đều biến thành giả.”

Lý Hỏa Vượng điên cuồng nói:

"Rốt cuộc ngươi đang nói cái quái gì vậy?"

"Trước đây ta đã nói với ngươi rồi, chỉ cần người đi trên con đường này, mọi thứ mà ngươi quan tâm đều có thể trở thành hư ảo, mà những gì đã từng là hư ảo có thể trở thành hiện thực: ngươi sẽ không cho rằng đây chỉ là do ta nhiều chuyện nhỉ?”

Nghe vậy, vẻ điên cuồng trên mặt Lý Hỏa Vượng càng nặng hơn:

"Nhưng rõ ràng những chuyện đó đã xảy ra!! Rõ ràng đều là sự thật! Làm sao nói biến mất là biến mất!"

"Cái gì là thật? Cái gì là giả? Thứ gì nhìn được sờ được thì nhất định là thật sao? Bây giờ tất cả những chuyện mà ngươi đã trải qua đều nhất định phải là thật sao? Ngươi làm sao chứng minh được? Ngươi chứng minh cho ta xem thử.”

Lý Hỏa Vượng không biết phải trả lời những câu hỏi này của Quý Tai như thế nào.

“Đừng có nghĩ đến những chuyện đã trải qua trong quá khứ, đều đã qua rồi, chúng ta nên nhìn về phía trước.”

Quý Tai nói, cơ thể chậm rãi ngã về phía sau, lần nữa hòa vào hình ảnh phản chiếu trong nước.

"Để ta nói cho ngươi một tin tốt nữa, hiện giờ ta đã có thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ, bây giờ ta đã lợi hại hơn xưa rồi, hiện tại ta đang phụ trách ba Bán Thiên Đạo, hoang mang, thật, giả còn có sự hỗn loạn của Thần Sơn Quỷ.”

"Những thứ khác ngươi không phải để ý đến, bây giờ ta đã có thể tự bảo vệ chính mình."

"Ta không muốn đoán nữa! Ngươi nói rõ ràng cho ta, cẩn thận giải thích cho ta nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Bây giờ ta thật sự đoán không ra!"

Tuy nhiên, Quý Tai cũng không trả lời thẳng câu hỏi của Lý Hỏa Vượng.

"Rất tốt, tiếp tục đi."

"Ta đi ông nội ngươi!!"

Thanh Cốt Kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng cảm giác được đối phương đang muốn chính mình liền nhanh chóng rạch ra khe nứt, không ngừng cắt lên hình ảnh phản chiếu trong ao.

Lý Hỏa Vượng chưa bao giờ ghét bản thân trong tương lai như bây giờ.

Chương 943: Chán Ghét

Tuy nhiên, dù cắt bao nhiêu lần, lấy đi biết bao nước trong ao thì hình ảnh phản chiếu trong nước kia vẫn không hề bị tổn thương chút nào.

"Ta đã trở nên mạnh mẽ hơn, ngươi là Tâm Bàn của ta, ngươi cũng sẽ được hưởng thụ chuyện này, ngươi nên vui vẻ mới phải."

"Ta không muốn!"

Lý Hỏa Vượng cố hết sức chém xuống nước, từng vết nứt dài bay ra, trực tiếp tách cái ao trước mặt ra làm đôi.

Khi hồ nước của cả hai bên nặng nề đu.ng vào nhau, Lý Hỏa Vượng lại hét lên với hắn:

"Bây giờ mọi việc đã xong rồi! Sau này ngươi đừng quấy rầy ta nữa! Ta nhìn thấy ngươi là thấy phiền rồi! Cút!!"

"Ngươi nên hiểu rằng sẽ có một ngày, ngươi sẽ đứng ở vị trí của ta, nghe bản thân của hiện tại nói những lời như vậy?"

Dứt lời, hình ảnh phản chiếu trong nước của Lý Hỏa Vượng ngậm miệng lại nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn vào cái bóng phản chiếu đó lại cảm thấy đối phương từ đầu đến cuối đều đang nhìn mình.

Trong sảnh tiếp tân của bệnh viện Khang Ninh, bất luận là người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh hay là nhân viên công tác đều không khỏi nhìn về góc đông nam của đại sảnh, chỉ bởi vì nơi đó có một cô gái tướng mạo xinh đẹp, dáng người thon thả đang yên tĩnh ngồi ở đó.

Thông thường ở những nơi như thế này, cũng không thường xuyên bắt gặp những cô gái có ngoại hình như vậy.

Dương Na vẫn mặc chiếc áo áo len màu trắng tinh bên trong chiếc áo lông màu đỏ, trên lưng đeo một cái túi nhỏ ngồi trên băng ghế, hai tay nàng khép lại nắm chặt đặt trên đùi có chút đứng ngồi không yên như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Hôm nay, Dương Na rõ ràng đã chải chuốt kỹ lưỡng, dường như để che đi sự tiều tụy trên khuôn mặt, nàng còn cố ý trang điểm nhẹ nhàng.

Bên trong mái tóc rũ xuống bên vai trái của nàng, một đôi bông tai phỉ thúy tinh xảo cổ điển nhẹ nhàng đung đưa theo từng cử động khi nàng nhìn trái nhìn phải.

Dương Na cầm chiếc điện thoại có ốp bằng lông nhung lên xem thời gian, sau đó nàng liền lấy ra một thỏi son nhạt màu và gương từ trong túi xách ra.

Sau khi nàng tô xong son liền dùng hai cánh môi mềm mại nhẹ nhàng bặm lại.

Khi nghe thấy phía trước có người gọi tên mình, hai tay Dương Na vội vàng xách cái túi màu trắng bên chân lên rồi chạy chậm qua đó.

Khi nàng vui vẻ đi vào bên trong một căn phòng, niềm vui sướиg và sự kích động trên khuôn mặt nàng lập tức tắt lịm đi chỉ bởi vì nàng nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang đứng phía sau hàng rào sắt.

"Người nhà đến thăm mà tại sao lại giam hắn lại! Không có bệnh viện tâm thần nào giống như thế này cả! Chỗ này của các ngươi cũng không phải là nhà giam!"

Thấy Lý Hỏa Vượng phải chịu ủy khuất, giọng nói tức giận của nàng cũng trở nên cao hơn.

"Na Na, không sao đâu."

Dương Na không quan tâm đến hộ công đang giải thích kia. Nàng đi đến phía trước hàng rào sắt, hai tay giữ chặt lấy đôi tay đang vươn ra của Lý Hỏa Vượng.

Khi nhìn thấy chiếc còng sắt màu trắng bạc trên cổ tay của Lý Hỏa Vượng, lông mi của Dương Na lập tức đẫm nước mắt.

Lý Hỏa Vượng vội vàng an ủi cô gái trước mặt:

"Đừng khóc, đừng buồn, Na Na à, bây giờ ta rất tốt, không cần cảm thấy uất ức thay ta."

"Bệnh viện này rất tốt, các bác sĩ cũng rất có trách nhiệm, cơm nước cũng không tệ, bệnh nhân chung phòng đều rất vui vẻ, ở trong đây ta cũng đã kết được rất nhiều bạn mới."

"Hơn nữa, bệnh của ta rất nhanh sẽ khỏi lại, chỉ cần đợi thêm một thời gian ngắn nữa là ta có thể xuất viện rồi! Đến lúc đó, ta có thể thoải mái gặp ngươi ở bên ngoài."

Dưới sự an ủi của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng nước mắt của Dương Na cũng không rơi nữa.

"Na Na, sao ngươi lại tới rồi? Ai nói với ngươi là ta ở bệnh viện này?"

Lý Hỏa Vượng quả thật rất ngạc nhiên khi Dương Na đến tìm mình, vốn dĩ hắn còn nghĩ rằng lần gặp mặt tiếp theo của hai người không phải là ở bệnh viện tâm thần.

Dương Na cúi đầu, nhẹ nhàng áp gò má lên mu bàn tay của đối phương:

"Là dì đã nói cho ta biết ngươi đang ở bệnh viện này, nàng nói bệnh của ngươi đã khỏi rồi, sẽ không phát điên nữa, có thể nhận biết được người khác rồi."

"Ngươi biết không? Sau khi ta nhận được điện thoại, ta thực sự rất vui mừng hai ngày hai đêm không ngủ được, bệnh của ngươi thật sự khỏi rồi."

Lý Hỏa Vượng có chút bất lực, mặc dù mẹ của mình quan tâm đến mình nhưng có một số việc nàng lại giúp quá hóa phiền, vốn dĩ hắn định chờ sau khi xuất viện sẽ liên lạc với Dương Na, nhưng đối phương còn gấp hơn mình.

"Na Na, ta nghe nói ngươi bị bệnh? Gần đây ngươi cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Lý Hỏa Vượng ân cần hỏi han Dương Na.

"Bệnh của ta không nghiêm trọng đâu, uống thuốc là ổn định lại rồi."

Dương Na nhẹ nhàng cười nói.

"Ngươi biết không? Khi bác sĩ thông báo rằng ta bị bệnh, ta đã rất vui đó. Lúc đó ta đã nghĩ, nói không chừng ta có thể ở chung một bệnh viện với ngươi nữa."

Dương Na đã nói dối, Lý Hỏa Vượng hiểu nhiều biết rộng lập tức nhận ra căn bệnh mà cần dựa vào việc uống thuốc để ổn định thì không thể coi là bệnh nhẹ được.

Bệnh nhẹ chỉ có thể gọi là trầm cảm, không thể gọi là chứng trầm cảm được cũng không cần phải uống thuốc, sự khác biệt của hai thứ này còn rộng hơn cả rãnh biển.

Trầm cảm chỉ là một cảm xúc, nó cũng giống như một đám mây đen trên đỉnh đầu, sau một thời gian thì đám mây này sẽ tự tan đi.

Chương 944: Khác Thường

Mà những người mắc chứng trầm cảm dường như đang nuôi một con chó đen có thể khiến người ta mất đi khả năng nhận được niềm vui, có thể khiến cho mọi thứ bị che phủ bởi sự kìm nén.

Con chó đen này như bóng với hình không rời xa ngươi nửa bước, ngươi càng chú ý đến nó thì nó sẽ càng trở nên to lớn.

Có lúc nó sẽ trở nên lớn hơn những cũng có lúc biến nhỏ mà không sao nói rõ được, nhưng cho dù là biến lớn hay biến nhỏ thì nó vẫn không biến mất.

Nếu như không được chữa trị, con chó đen này sẽ theo người đó suốt đời.

Cũng có thể khiến người ta cả đời không thể nhận được chút vui vẻ nào.

Nếu cuộc sống của một người được định sẵn là không nhìn thấy được hi vọng, phóng tầm mắt nhìn ra xa thì đều là bóng tối, vậy thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi người đó xuất hiện cảm xúc tự hủy hoại bản thân.

Hơn nữa, chỉ cần mắc bệnh này, sau này cho dù ngừng thuốc, chỉ cần gặp phải một ít đả kích tương đối lớn cũng có thể tái phát lại.

“Na Na.”

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn vào mắt nàng:

“Yên tâm đi, chỉ cần ta đi ra ngoài, mặc kệ ngươi đang đối mặt với cái gì, ta đều có thể cùng ngươi đối mặt.”

Dương Na khẽ cắn môi, dùng sức gật đầu, sau đó nàng giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng buông tay Lý Hỏa Vượng ra rồi cầm cái túi nilon trong suốt dưới đất lên.

"Hỏa Vượng, ngươi nhìn xem, đây đều là đồ ăn vặt mà ngươi thích ăn nhất. Ta đã mua rất nhiều, socola nhân rượu, bánh quy đá,

khoai tây chiên vị cà chua, nhớ giấu cho kỹ đừng có để người khác trộm mất.”

“Còn có còn có, ta còn mua cho ngươi một vài thứ nữa.”

Khi Dương Na giải thích từng món một, bầu không khí dần dần thoải mái hơn rất nhiều, trên mặt nàng cũng dần dần xuất hiện ý cười.

Lần gặp mặt này khác hẳn với bất kỳ cuộc gặp gỡ nào trước đây của bọn họ, bởi vì bệnh của Lý Hỏa Vượng đã khỏi rồi, cũng không cần phải chịu đựng sự giày vò của ảo giác, chí ít thì bọn họ có thể trông đợi vào tương lai.

Dương Na nắm tay Lý Hỏa Vượng như thể không muốn buông ra, nàng nhẹ nhàng nói với Lý Hỏa Vượng rằng bản thân đã dự định xong kế hoạch sau khi Lý Hỏa Vượng xuất viện.

Chỉ cần hắn ra ngoài, nàng sẽ dẫn hắn đi đâu chơi, ăn những món ngon ở đâu, phải bù đắp lại tất cả những gì đã trải qua trong những năm này.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thời gian người nhà thăm bệnh cũng sắp kết thúc rồi.

“Chỗ đó trên ngực ngươi có để lại sẹo không?”

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn chiếc áo len trắng bên trong áo lông vũ của Dương Na.

Nụ cười trên khuôn mặt của Dương Na dần biến mất.

"Na Na, ta xin lỗi, lúc đó ta..."

Trên mặt Lý Hỏa Vượng hiện ra sự giãy giụa dữ dội.

Dương Na lại nở nụ cười cắt ngang lời của đối phương:

"Không sao, vả lại sau này trừ ngươi ra, người khác cũng sẽ không thể nhìn thấy chỗ đó, chỉ cần ngươi không ghét bỏ là được.”

“Hỏa Vượng, ngươi xem này, quà sinh nhật mà ngươi tặng ta vẫn

còn giữ đấy!”

Dương Na nhẹ nhàng vén tóc lên lộ ra đôi bông tai phỉ thúy phía dưới cái dái tai tròn tròn.

"Đúng rồi, Hỏa Vượng, đôi bông tai này ngươi mua ở đâu vậy? Bạn thân của ta nói thứ này rất có giá trị, không tốn quá nhiều tiền chứ?”

Dương Na thuận miệng nói giống như đang tán gẫu vậy.

Nhưng vừa mới nói xong, nàng liền hơi sửng sốt một chút, nhìn về Lý Hỏa Vượng ở phía sau hàng rào sắt:

"Không phải ngươi vẫn luôn ở bệnh viện sao? Làm sao ra ngoài mua đồ được? À, còn có cái miếng ngọc bội kia đâu."

Lý Hỏa Vượng hơi rụt người lại:

"Có sao?"

"Có, chính là miếng ngọc bội trị giá bốn mươi vạn tệ đó."

"Có sao? Lý sư huynh, chỗ nào có ngọc bội vậy?"

Trong sân của đại viện Bạch gia, Bạch Linh Miểu nghi ngờ nhìn Lý Hỏa Vượng giống như không hiểu đối phương đang nói cái gì.

Khi nghe thấy Bạch Linh Miểu thực sự nói như vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức sững người tại chỗ.

Làm sao đối phương lại không biết chứ, rõ ràng mình đã từng tặng nó cho nàng mà.

Mặc dù chuyện đã qua lâu rồi nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ rõ quả thật bản thân hắn đã tìm được miếng ngọc bội đại biểu cho hoàng gia của Đại Lương tại chỗ ở của Huyền Dương khi đang ở tại Thanh Phong Quán mà.

Nhưng bây giờ nàng lại không nhớ, chuyện thật sự đã xảy ra

nhưng nàng lại không nhớ?

"Không! Điều này không ổn chút nào!"

Nếu như nói trước đó khi Thiên Đạo thật giả của Đấu Mỗ đã bị Quý Tai cướp đi, âm mưu của nó cùng với những chuyện đã trải qua trên chiếc thuyền lớn kia đều biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Như vậy, lần này trong đầu Bạch Linh Miểu lại không có bất kỳ ký ức nào về miếng ngọc bội đó thì nhất định là có vấn đề!

Tại sao đang yên đang lành Quý Tai nắm giữ thật giả bỗng dưng vô duyên vô cớ biến miếng ngọc bội kia thành giả chứ?

Điều này thật vô lý, hay là nói thứ đã biến mất đi theo thiên đạo thật giả của Đấu Mỗ không chỉ là ký ức về miếng ngọc bội kia!

Tầm mắt của Lý Hỏa Vượng tập trung vào khuôn mặt được quấn một tấm vải màu trắng của Bạch Linh Miểu.

“Miểu Miểu, ngươi đi gọi tất cả những sư huynh đệ đã cùng chúng ta đi ra khỏi Thanh Phong Quán lại đây, ta có chuyện muốn hỏi bọn họ”

Mặc dù Bạch Linh Miểu có chút nghi ngờ, nhưng nàng vẫn khẽ gật đầu:

"Ừm, được."

Chương 945: Thay Đổi Cả Quá Khứ

Chẳng mấy chốc, trong đại viện của Bạch gia, những người cùng nhau đi ra khỏi Thanh Phong Quán đều đến cả. Những người này đều có chút nghi hoặc không biết vì sao Lý Hỏa Vượng lại muốn tìm bọn họ.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn khuôn mặt của từng người một, hắn cầm lấy tờ giấy đã được vẽ sẵn bên cạnh lên, trên tờ giấy là một miếng ngọc bội hình tròn mà hắn vừa mới dùng bút lông vẽ ra.

"Từ Thanh Phong Quán đi ra, các ngươi có nhìn thấy trên người ta có miếng ngọc bội này không? Hay là nói các ngươi có ấn tượng gì với miếng ngọc bội này không?"

"Đây là cái gì? Ngọc bội? Ta chưa từng thấy qua, đây đâu phải là thứ mà những người như chúng ta có thể dùng nổi chứ."

"Đúng vậy, ta cũng muốn có nó, nếu có đã sớm đổi lộ phí trên đường rồi."

Rất nhanh, từ trong miệng của những sư huynh đệ khác, Lý Hỏa Vượng nhận ra ký ức về miếng ngọc bội này không chỉ biến mất trong đầu của Bạch Linh Miểu mà còn biến mất khỏi tâm trí của tất cả mọi người.

"Sư phụ, miếng ngọc bội đó có quan trọng không? Ngươi làm mất nó ở đâu? Để ta tìm giúp người."

Lữ Tú Tài ân cần nói.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, sau một hồi trầm tư liền nói:

"Không còn việc gì nữa, các ngươi đi đi."

Mặc dù Quý Tai không nói, nhưng dường như Lý Hỏa Vượng đã tìm thấy một số manh mối từ hai người này.

Tuy nhiên đối với chuyện này, Lý Hỏa Vượng vẫn cần phải tiến hành thêm một bước xác nhận nữa.

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến những người khác cảm thấy như rơi vào trong sương mù, bọn họ mang theo sự nghi ngờ quay người rời đi.

Bạch Linh Miểu cũng không thể hiểu được lúc này Lý Hỏa Vượng đang nghĩ cái gì, trên mặt nàng không khỏi có chút lo lắng không biết có phải cái đầu củ sen của Tiên đạo này không phát huy tác dụng hay không.

"Miểu Miểu, mang một con chim tới đây cho ta, ta muốn hỏi người có tin tức nhanh nhạy thử xem."

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa lấy một lá bùa khắc hình mặt trăng từ trong người mình ra.

Người mà Lý Hỏa Vượng đang tìm không ai khác chính là người có tin thức vô cùng nhanh nhạy mà trước đây đã từng xử lý công chuyện cùng hắn, Liễu Tông Nguyên của Nguyệt Lượng Giáo.

Lý Hỏa Vượng ban đầu còn cho rằng ít nhất cũng mất vài ngày thì đối phương mới trả lời, nhưng nằm ngoài dự liệu của hắn là đêm hôm đó Liễu Tông Nguyên đã tới rồi, dáng vẻ của đối phương trông vô cùng tích cực.

"Ôi chao ôi chao, Nhĩ Cữu sư đệ à, bây giờ ngươi đúng là cá chép hóa rồng nha, thế mà lại có quan hệ với hoàng đế Đại Lương."

"Ta nói sao mà ngươi lại không có hứng thú với công việc của Giám Thiên Ti, hóa ra tính toán trèo cao đến chỗ này, đúng là cao đó!"

Liễu Tông Nguyên nịnh bỡ Lý Hỏa Vượng, thái độ cũng trở nên tôn kính hơn rất nhiều.

Rõ ràng hắn có thể cảm nhận được kẻ điên của Áo Cảnh Giáo trước mặt mình khác hẳn với Nhĩ Cữu trước đây.

Mặc dù nói đối với Giám Thiên Ti bao trùm cả hoàng gia mà nói thì việc ai làm hoàng đế đều không quan trọng.

Nhưng nếu thân phận của đối phương gắn liền với sự sống chết của hoàng đế thì con tốt thí như mình làm như vậy thì sợ là vỗ mông ngựa cũng không đuổi kịp.

"Ngồi đi, đã lâu không gặp, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi."

"Ngươi nói gì vậy, chúng ta từ đầu đã có giao tình rồi, muốn biết chuyện gì thì cứ tùy tiện hỏi đi!"

Liễu Tông Nguyên vỗ vỗ ngực.

Nhìn mặt nạ gỗ trên mặt Liễu Tông Nguyên, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói:

"Lúc đầu ở Thượng Kinh, con mắt của Thần Sơn Quỷ là do Tọa Vong Đạo phá hủy, ngươi còn nhớ không?"

"Tất nhiên, chuyện lớn như vậy, sao mà ta quên được chứ.”

“Rất tốt. Nói cho ta nghe tất cả những gì ngươi biết, một chữ cũng không được bỏ sót!"

"Vậy được, ta nói cho ngươi biết, chuyện này bắt đầu từ hơn nửa năm trước."

Theo lời kể của Liễu Tông Nguyên, khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng dần dần lộ ra một tia sáng tỏ.

Nếu lời giải thích của các sư huynh đệ của mình trước đó có thể là do nhìn lầm thì từ thông tin mà Liễu Tông Nguyên nghe ngóng được đã hoàn toàn chứng minh được suy nghĩ của hắn.

Những gì Liễu Tông Nguyên nói hoàn toàn khác với những gì hắn nhìn thấy ở hiện trường lúc đó. Không phải chênh lệch một chút mà là toàn bộ nguồn gốc sự việc đều đã bị thay đổi hoàn toàn.

Những điều này cũng đủ để chứng minh rằng cùng với thiên đạo thật giả của m Dương Đấu Mỗ thì mọi thứ về Đấu Mỗ trên thế giới này, bao gồm cả những sự kiện lịch sử liên quan đến nó đều đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Nghĩ đến đây, những lời nói của Quý Tai trước đó vang vọng trong tâm trí Lý Hỏa Vượng:

"Cái gì là thật? Cái gì là giả? Ngươi làm sao để chứng minh? Ngươi chứng minh cho ta xem."

Sự thay đổi của thiên đạo sinh ra phản ứng dây chuyền vượt xa sức tưởng tượng của Lý Hỏa Vượng. Đây không chỉ là thiên tai nữa rồi.

"Vậy có phải là nói, trước đây mỗi lần thiên tai đều sẽ xảy ra sự thay đổi này không? Chỉ là ta của trước đây không có phát hiện ra?”

Cách nghĩ này khiến da đầu Lý Hỏa Vượng căng thẳng, bản thân

hắn đã nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ...

Trong thế giới hoàn toàn điên đảo này, quá khứ đã sớm được định trước là không phải là vĩnh hằng mà là sau mỗi lần biến động của thiên đạo đều sẽ luôn luôn xuất hiện sự thay đổi.

Mang ra... Ti Mệnh...

Ti Mệnh...

Chương 946: Đoạn Lịch Sử

Lý Hỏa Vượng không chú ý đến Liễu Tông Nguyên đang thao thao bất tuyệt bên cạnh. Hắn quanh quẩn ở trong phòng cố gắng suy nghĩ gì đó, đột nhiên hắn nhớ đến nội dung mà trước đó Ti Thiên Giám có viết trên tường.

“Chiếu chỉ của Ti Thiên Giám ấn định ngày bán, không được lưu truyền con ấn trong dân gian, kẻ trái lệnh chu di tam tộc.”

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra sau lưng rút thanh Cốt Kiếm có thể kết nối Đại Tề ra trước mặt, cẩn thận nhìn nó:

"Đúng rồi... Nhĩ Cữu sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Bây giờ Liễu Tông Nguyên cảm thấy người trước mặt này sao lại trở nên điên cuồng rồi, hắn không khỏi có chút do dự không biết bản thân mình tiếp theo có nên kéo gần quan hệ với hắn hay không.

Lý Hỏa Vượng không để ý tới hắn, đột nhiên vung ngang kiếm, lẩm bẩm với Gia Cát Uyên thu nhỏ trên chuôi kiếm:

“Gia Cát huynh, ngươi nói xem có phải có khả năng này không?”

“Vậy có lẽ nào Đại Tề mà ngươi đang cứu vớt chính là một trong những đoạn lịch sử đã biến mất vì sự thay đổi của thiên đạo?”

"Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận tập tương viễn~cẩu

bất giáo tính nãi thiên, giáo chi đạo, quý dĩ chuyên~”

Lý Tuế ngồi ngay ngắn ở hàng ghế đầu vui vẻ gật gù đắc ý với tiên sinh, nàng là người có giọng đọc to và rõ ràng nhất trong trường tư của núi Ngưu Tâm.

Tranh thủ lúc tiên sinh uống trà, Lý Tuế đắc ý khoe với Hương Binh vừa mới đến học chữ ở bên cạnh:

"Đoạn này ta học rồi, ta biết nó có nghĩa gì, cha ta từng dạy cho ta rồi!"

Tuy nhiên, Hương Binh không hề nghe lọt tai lời nói của Lý Tuế mà đặt toàn bộ lực chú ý nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuyệt sắc tựa như đang phát sáng của Lý Tuế.

Không riêng gì hắn, cả phòng cho dù là nam hay nữ thì cũng thỉnh thoảng liếc trộm nàng.

Suy cho cùng, so với những người chân đất làm việc như bọn họ thì cô nương mặc váy dài thướt tha này giống như tiên nữ giáng trần vậy, đặc biệt là một số thanh thiếu niên hoàn toàn không có tâm tư đọc sách nhận mặt chữ, ánh mắt cũng sắp kéo đến trên người Lý Tuế rồi.

Chính vì lý do này mà bình thường trường học đều có chỗ trống mà tối hôm nay đã chật kín chỗ rồi.

Đến nỗi Ngô lão sư đang dạy học thỉnh thoảng cũng bị phân tâm:

“E hèm, vị cô nương này, ngươi có thể che mặt lại một chút được không?”

Hắn không biết lai lịch của cô nương xinh đẹp này nhưng nữ chủ nhân Bạch Mao Sát luôn nói với hắn là đừng có thất lễ với nàng.

Thực ra hắn cũng thấy khó hiểu, lối ăn mặc này khí chất này, nhìn thế nào cũng không giống như dáng vẻ không biết chữ.

Lý Tuế nghe thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc:

"Sao phải che? Chẳng lẽ bây giờ trông ta không giống người sao?"

Đang nói cái gì vậy, Ngô lão sư đen mặt, cũng không nói được lời nào chỉ có thể quay lưng đi, tiếp tục đọc nội dung trong sách một cách máy móc.

Khi mặt trăng treo trên cao, lớp học buổi tối cũng kết thúc, một nhóm người rời khỏi trường học ai về nhà nấy.

Trong số đó có một nhóm người đi theo phía sau Lý Tuế đi về phía đại viện Bạch gia. Cho dù không thể bắt chuyện nhưng chỉ cần đứng phía xa xa nhìn theo bóng lưng xinh đẹp kia cũng là một loại hưởng thụ rồi.

Lần này Lý Tuế cảm thấy rất vui vẻ. Cuối cùng người khác không còn sợ mình nữa, mình cũng không cần phải trùm khăn kín đầu suốt ngày.

Lúc này, nàng đã tính đến chuyện ban ngày đi vào trong thôn tìm người nói chuyện phiếm rồi.

“Đại nương, ta về rồi!”

Lý Tuế vui vẻ chạy về phía Bạch Linh Miểu đang đứng ở cửa.

Ngay khi Lý Tuế vừa kéo tay nàng chuẩn bị đi tìm cha mình lại bị Bạch Linh Miểu cản lại:

“Khoan hẵng đi, cha ngươi đang nói chuyện quan trọng với một vị khách quý.”

"Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng gì?"

Lý Tuế chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi.

Bạch Linh Miểu ngẩng đầu nhìn bóng ngược trên cửa sổ lầu hai, không giải thích gì mà chỉ kéo Lý Tuế đi vào cổng trong.

Nhìn quần áo trên người nàng, Bạch Linh Miểu nhẹ giọng nói:

"Ngươi mặc bộ quần áo này bao lâu rồi, nên thay đồ đi."

"Tại sao phải thay?"

"Bởi vì rất dễ bị bẩn, Lý Tuế, ngươi là con gái, không thể bẩn như vậy được."

"Thật sao? Con gái là cái gì?"

Lý Tuế tò mò vừa hỏi vừa đi theo Bạch Linh Miểu vào trong.

Dưới sự giải thích kiên nhẫn của Bạch Linh Miểu, Lý Tuế đã học được rất nhiều điều mà trước đây cha nàng chưa bao giờ dạy cho nàng.

Chẳng mấy chốc, quần áo trên người Lý Tuế đã được cởi ra, nhưng nàng không thay quần áo mới ngay lập tức mà bị Bạch Linh Miểu ném vào trong thùng tắm lớn bằng gỗ.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng dùng tay chà bộ quần áo mà Lý Tuế đã thay ra ở bên ngoài, Lý Tuế ở trong thùng tắm cũng bắt chước chà lấy làn da người của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ vụng về của nàng, Bạch Linh Miểu hiểu ý cười cười, kiên nhẫn dạy Lý Tuế cách giặt quần áo.

"Lý Tuế, ngươi có biết không? Ta thật sự rất vui khi ngươi gọi ta là mẹ."

Cái đầu bị xúc tu nâng lên, có chút hồ đồ nhìn thiếu nữ tóc trắng trước mặt.

"Có lúc ta thật sự rất muốn giúp Lý sư huynh có một đứa con, nhưng mà ta không thể."

Trên khuôn mặt Bạch Linh Miểu lộ ra một tia buồn bã.

"Ngộ nhỡ con của ta giống như con gái của Cẩu Oa, cả người đều là tóc bạc trắng như ta bây giờ, thì đó đều không phải là chuyện tốt đối với Lý sư huynh và cả đứa bé kia."

"Ta đã trải qua nỗi đau khổ này. Ta biết dù người khác có nói tốt như thế nào, thì cuối cùng những người như chúng ta cũng không giống như những người khác. Ta không muốn con mình phải chịu nỗi đau khổ này."

Bạch Linh Miểu đưa tay vén mái tóc dài của Lý Tuế thả vào trong nước, nhẹ nhàng gội sạch.

Chương 947: Phiền Phức

"Dáng vẻ tướng mạo của ngươi có chút kỳ lạ, ban đầu trong lòng ta đã ghét bỏ nhưng vừa nghĩ tới, ta và Lý sư huynh cũng không khá hơn chút nào, cuối cùng cũng không thèm để ý nữa."

"Đại nương, ngươi đang nói cái gì vậy? Sao ta lại nghe không hiểu."

"Ngươi không hiểu cũng không sao, có đôi khi ta thực sự rất hâm mộ ngươi, mỗi ngày đều không cần suy nghĩ cái gì cả."

Giống như là hai mẹ con thật sự, Bạch Linh Miểu vừa nhẹ nhàng nói vừa giúp Lý Tuế gội đầu.

Mặc dù Lý Tuế không hiểu những lời nói của Bạch Linh Miểu, nhưng nàng rất vui vẻ khi được ở chung với đại nương của mình.

Có những việc cha không muốn nghe hoặc không đáp ứng thì đại nương đều sẽ bằng lòng lắng nghe.

Sau khi tắm rửa thoải mái, Lý Tuế mặc da người vào, tiếp đó là đầu người rồi đến tóc trên khay cuối cùng là mặc quần áo của Bạch Linh Miểu vào.

"Cũng không tệ lắm, vóc người của hai chúng ta tương đương nhau, chúng ta có thể thay nhau mặc."

Bạch Linh Miểu hài lòng nhìn Lý Tuế đang mặc quần áo trước mặt.

"Chờ đã, đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích, ta bôi chút phấn hồng cho ngươi."

Bạch Linh Miểu nói xong chuẩn bị xoay người, lại đột nhiên dừng lại, nhìn về phía cửa sổ bên trái:

"Không phải các ngươi đã hứa với ta sẽ không tiếp cận thôn Ngưu

Tâm sao?"

"Thánh nữ đại nhân, Ti Thiên Giám muốn gặp ngài, hắn muốn nói chuyện đàng hoàng với Bạch Liên Giáo chúng ta."

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên ngoài cửa sổ.

Bạch Linh Miểu khẽ thở dài một hơi:

"Ta sẽ đi, nhưng không phải bây giờ."

"Ngoài ra, bởi vì trước đó tin tức đã được tung ra nên đã có rất nhiều tín đồ Bạch Liên năm đó trốn đi đến tìm chúng ta."

"Phiền chết đi được! Không dễ dàng gì ta mới được về một chuyến, nhất định phải đuổi theo như vậy sao? Ta có thể chạy trốn sao?!"

Giọng điệu của Bạch Linh Miểu thay đổi, giọng nói bên ngoài cửa sổ cũng không còn nữa.

"Lý Tuế, chúng ta đi tìm cha của ngươi!"

Bạch Linh Miểu mất kiên nhẫn kéo Lý Tuế đi về phía phòng ngủ.

Ngay khi hai người bọn họ vừa đi đến cửa, Liễu Tông Nguyên thụi lùi chắp tay lui ra ngoài.

Khi hắn quay người lại, vừa vặn nhìn thấy một cái xúc tu màu đen dưới làn váy của Lý Tuế chui trở lại.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, tay bỏ vào trong ngực lấy đồ:

“Yêu quái phương nào!”

Bộ quần áo mới trên người Lý Tuế lập tức rách ra, những xúc tu màu đen bay múa đầy trời, khuôn mặt của một con thú bị lột da mọc đầy răng nanh đứng trước mặt Bạch Linh Miểu, gầm gừ với Liễu Tông Nguyên.

Khi nhìn thấy khuôn mặt thú quen thuộc của Lý Tuế, Liễu Tông Nguyên chợt sửng sốt, hắn biết mình gặp rắc rối rồi.

“Sao vậy?”

Nghe được câu hỏi của Lý Hỏa Vượng trong phòng, Liễu Tông Nguyên vội vàng cười đùa cợt nhả nói:

"Ồ, Nhĩ Cữu sư đệ, con linh thú này của ngươi cũng được đó, thế mà có thể hóa thành hình người, vừa nãy suýt chút nữa ta đã không nhận ra rồi."

Chờ hắn đi đến cửa cầu thang liền nhìn thấy Lý Tuế và Bạch Linh Miểu cùng nhau bước vào trong phòng, cả người hắn ớn lạnh rùng mình run vai bước nhanh xuống dưới lầu.

"Này~ta nói cho các ngươi biết, thành Thượng Kinh kia lớn như vậy! Chỉ đi bộ thì cho dù là đi mấy ngày mấy đêm cũng không đi hết đâu!!"

"Các ngươi có biết đường đến kinh thành lớn bao nhiêu không? Ta nói cho các ngươi biết, hơn hai mươi chiếc xe ngựa dàn hàng chạy cũng còn thừa chỗ nữa đó!"

"Còn nữa, các cô nương trong kỹ viện thành Thượng Kinh á, chậc chậc chậc, không còn nói đến diện mạo, chỉ cần kêu một tiếng thôi là xương cốt cả người ngươi cũng giòn luôn."

"Cái tên kia, ngày nào cũng ăn đồ ăn giống như ăn Tết vậy, đừng nói là người ở thành Thượng Kinh ngay cả con chó ven đường cũng có thịt ăn!"

Dưới gốc đại thụ ở đầu thôn Ngưu Tâm, Cẩu Oa bưng theo bát cơm vẻ mặt đắc ý ngồi trên một tảng đá lớn, khoe khoang những điều từng trải trong khoảng thời gian bản thân ở trong thành Thượng Kinh sống động như thật cho những người nông dân ít hiểu biết xung quanh nghe.

Những người này cả đời căn bản chưa từng đi ra khỏi thôn trăm dặm, dĩ nhiên cũng chưa từng nhìn thấy việc đời lập tức bị Cẩu Oa nói đến sửng sốt. Cơm trong bát cũng không thèm ăn nữa, trong đầu bọn họ mặc sức tưởng tượng thành Thượng Kinh trong lời kể của Cẩu Oa.

Đối mặt với những tràng cảm thán từ những người này, Cẩu Oa tỏ

ra vô cùng hưởng thụ, cảm giác hơn người trong lòng cũng tự nhiên sinh ra.

Ngay sau đó, Cẩu Oa vung tay lên giống như Đại tướng quân ra trận vậy:

"Hừ, phải nói thành Thượng Kinh kia chính là như vậy, ta cũng không quan tâm, còn bàn về độ hoành tráng thì phải kể đến hoàng cung nơi hoàng đế ở.

"Cái tên kia, cây cột trên nóc nhà cũng đều là dát vàng, đường đi trên mặt đất cũng được làm bằng ngọc thạch. Các ngươi thử nghĩ xem, cái này cỡ bao nhiêu tiền chứ."

"Này! Nơi đó những người khác không thể vào, nhưng ta thì có thể đi vào! Biết tại sao không?"

"Có biết tên ngốc không? Không phải là đầu lĩnh Hương Binh của thôn Ngưu Tâm chúng ta sao, bây giờ á, hắn đã là hoàng đế của Đại Lương rồi."

"Đừng quên, ta là sư huynh của hắn, vậy Tào Tháo như ta cũng được coi là hoàng thân quốc thích nhỉ."

"Hừ! Sao lại vô lý như vậy? đúng là càng nói càng thái quá!"

Ngô lão sư nghe lén ở một bên thật sự nghe không nổi nữa.

Đối với Ngô lão sư mà nói, vị thiên tử cao cao tại thượng kia tuyệt đối không được khinh nhờn.

Lỡ như sau này mình thi đỗ Đê, Trung rồi, sau khi thi đình thì mình chính là đệ tử của thiên tử.

Chương 948: Tự Hiểu Lấy

"Tiểu tử ngươi, chuyện này không thể nói ra bên ngoài, nếu như bị người hầu nghe được thì sẽ chém đầu của ngươi!"

"Này~! Cái tên dạy học như ngươi thật sự cho rằng trong bụng

cho chút mực thì cái gì ngươi cũng đều biết sao, ngươi thì biết cái rắm!”

"Nào có lý đó, nào có lý đó! Cái tên nhãi ranh này! Về sau đừng có vào trường của ta!”

"Ha ha, nực cười, Tào Tháo tiểu gia ta đi đâu lúc nào, ngươi có xin ta đi ta cũng không thèm đi.”

Mắt thấy điệu bộ của hai người càng ngày càng căng, những người bên cạnh vội vàng khuyên can, cuối cùng cũng không đánh nhau.

"Này, Cẩu Oa, sư huynh của ngươi đã là hoàng đế rồi, thành Thượng Kinh cũng tốt như vậy, ngươi còn trở về làm cái gì?"

Cẩu Oa ngồi bên ngoài gắp một đũa cơm, khinh thường nói:

“Khi đó Cao Chi Kiên cầu xin ta bảo ta sống ở đó với hắn, nói thành Thượng Kinh lớn quá, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.”

"Nhưng ta là người dễ quên cội nguồn như vậy sao? Lúc ấy ta đã nói với tên ngốc rằng, tên ngốc à, ngươi đừng trách sư đệ ta không màng danh lợi, đừng nói ngươi là hoàng đế, dù cho ngươi có là thần tiên trên trời thì Tào Tháo ta đã không muốn đi thì sẽ không đi!”

Nhìn thấy những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh, trên mặt Cẩu Oa lộ ra vẻ đắc ý, thật ra hắn đã sớm thấy rõ rồi.

Với bộ dáng bây giờ của mình, cho dù khi sống ở thành Thượng Kinh thì cũng sẽ bị người khác ghét bỏ, xem thường. Cẩu Oa hiểu rõ nếu so sánh với người bình thường thì bọn họ chính là dị loại.

Bản thân hắn mặt dày nên không sao nhưng khi con gái của hắn lớn hơn một chút thì nhất định sẽ bị người khác ném đá từ xa, bị người đời đàm tiếu sau lưng.

Đã như vậy thì hắn làm gì phải liếм mặt đuổi theo chứ.

Triệu Ngũ và Tiểu Mãn đều không có ý định ở lại thành Thượng Kinh, Cẩu Oa cảm thấy bọn họ cũng nghĩ giống như hắn.

Chí ít bên trong thôn Ngưu Tâm chính là địa bàn của bọn họ, không ai dám khinh thường bọn họ.

Sau khi thổi phồng một đống chuyện trước mặt những người nông dân này, tâm trạng của Cẩu Oa vô cùng thoải mái cầm theo cái bát không đi về phía tiểu viện của Bạch gia.

Vừa đi vào trong sân, hắn liền nhìn thấy Lữ Tú Tài môi bóng mỡ từ bên trong đi ra ngoài:

“Tú Tài, chào buổi sáng, ăn cơm chưa?”

Trong mắt Lữ Tú Tài tràn đầy sự khinh thường khi nhìn thấy dáng vẻ đần độn hà tiện của đối phương. Tên này thật là không có chí tiến thủ, không có việc gì làm lại chạy đi khoe khoang với người khác, sớm muộn gì cũng có ngày bị mình bỏ lại ở đằng sau.

Đến khi mình trở thành cao nhân như sư phụ, thì tiểu tử này ngồi đó mà hối hận đi!

Thấy Tú Tài không để ý đến mình, Cẩu Oa cũng không giận, vừa ngâm nga vừa đi vào trong đại sảnh.

Khi hắn vừa vào tới thì thấy Dương Tiểu Hài và chị dâu cả đang thu dọn bát đũa.

Sau hơn một năm, Dương Tiểu Hài lại lớn hơn không ít, có lẽ là do cơm nước ở thôn Ngưu Tâm ngon. Cẩu Oa phát hiện bây giờ Dương Tiểu Hài cũng cao gần bằng Cẩu Oa rồi, hơn nữa dáng vẻ cũng càng ngày càng có tinh thần hơn.

Cẩu Oa vứt bát đũa lên bàn:

"Làm sao vậy? Tên ngốc còn chưa giúp ngươi tìm cha mẹ à?!"

Dương Tiểu Hài lắc đầu:

"Thái giám kia bảo ta trở về chờ, chờ đến khi tìm được sẽ phái người tới báo cho ta, có lẽ cũng có chút chậm.”

"Tìm hai người thôi mà lâu vậy rồi cũng không tìm được, xem ra hoàng đế này cũng không phải quá lợi hại nhỉ."

Cẩu Oa đắc ý nói xong chắp tay sau lưng đi ra ngoài.

Chờ sau khi Cẩu Oa rời đi, người phụ nữ mặt trái lê bên cạnh nhìn về phía Dương Tiểu Hài:

“Không sao đâu, đừng vội, rồi sẽ tìm được thôi.”

“Ừm, ta không vội.”

Dương Tiểu Hài vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy phía trước có một đôi tay vươn ra, kéo mình vào trong l*иg ngực mềm mại.

Dương Tiểu Hài giãy giụa một hồi, cuối cùng cũng thoát ra được. Hắn đầu tiên có chút chột dạ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, sau đó mặt đỏ tới mang tai nói với người phụ nữ trước mặt:

“Ngươi làm gì vậy? Lý sư huynh đang ở trên lầu đó!”

Người phụ nữ nhìn thiếu niên trước mặt cười ngây ngô:

“Đừng xấu hổ, hơn nữa ta cũng có làm gì đâu.”

Dương Tiểu Hài trừng mắt liếc nàng một cái, không thèm để ý đến đối phương nữa. Hắn ôm lấy đống bát đũa trên bàn đi về phía nhà bếp.

"Ngươi đang làm gì vậy, ta không phải là vợ của ngươi à."

Người phụ nữ xách theo thùng nước rửa chén chạy theo hắn vào nhà bếp.

"Không phải! Cho đến bây giờ ta cũng chưa có nói ngươi là vợ ta!”

Dương Tiểu Hài ném bát đũa vào trong nồi, rửa bát đũa vừa nhanh vừa thuần thục.

Rửa một hồi lâu, Dương Tiểu Hài cảm thấy quá an tĩnh, hắn vừa quay đầu lại liền thấy người phụ nữ kia đang dựa người vào cửa nhà bếp, lặng lẽ chảy nước mắt.

"Có phải ngươi ghét bỏ ta không? Ngươi không thích ta là bởi vì ta được cứu ra từ trong ổ cướp sao? Nếu ngươi ghét ta thì ngươi cứ

nói, ta sẽ không làm chậm trễ ngươi.”

Đối mặt với cảnh tượng này, Dương Tiểu Hài nhất thời không biết phải giải quyết như thế nào, hắn chỉ theo bản năng không muốn khiến người phụ nữ trước mặt đau buồn thôi.

“Không... không phải, ta không hiểu... ta không biết nên làm như thế nào.”

Khuôn mặt đầy nước mắt của người phụ nữ lập tức nở nụ cười, nàng đưa ta lau nước mắt trên mặt rồi đi về phía nhà bếp, sau đó tiện tay đóng cửa nhà bếp lại:

“Không sao, không hiểu thì không sao cả, ta dạy cho ngươi, cái gì cũng dạy cho ngươi hết.”

Chương 949: Ngư Dân

“Choang!”

Tiếng gõ chiêng trống chấn hãi xuyên đi thật xa, cánh cửa của phòng bếp bị đẩy mở, Dương Tiểu Hài xách quần hoảng hốt chạy về hướng âm thanh.

Tiếng chiêng trống vang xa nhanh chóng thu hút người của cả thôn Ngưu Tâm đến, khi Dương Tiểu Hài chạy đến, thì nhìn thấy phía trước đội xe thẳng hàng có một đám thái giám đang đưa rất nhiều thứ vào trong thôn.

Trong đó có heo trâu dê sống, cũng có rất nhiều xấp tơ lụa, còn có rất nhiều chồng vàng bạc.

Những người khác trong thôn nhìn thấy cảnh này, lập tức đều kinh ngạc không thôi. Tất cả quay sang bàn tán xôn xao với nhau.

“Vừa nãy ta không nghe nhầm chứ? Tất cả là hoàng đế ban cho chúng ta ư?”

“Không phải ban cho ngươi, là cho nhà họ Đông làm đạo sĩ đó.”

“Trời ơi, Cẩu Oa không thổi phồng thật ư? Hoàng đế thực sự là sư huynh của hắn? Vậy chúng ta cũng coi như có quan hệ với hoàng đế phải không”

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì thế?”

Dương Tiểu Hài thò đầu vào trong đám đông vừa chen đến, thì nhìn thấy Lý sư huynh của mình đang nói chuyện với một lão thái giám cầm phất trần màu vàng kim:

“Về nói với Cao Trí Kiên, đừng lo cho thôn Ngưu Tâm, có ta ở đây. Mọi việc đều tốt, hơn nữa thôn Ngưu Tâm cũng không nghèo."

“Hắn học cách làm một hoàng đế tốt còn hơn là tặng những thứ này.”

“Nếu hoàng đế của Đại Lương là hoàng đế tốt, thì không chỉ thôn Ngưu Tâm, mà cả dân chúng trong thiên hạ đều sống tốt.”

“Vâng, nô gia nghe rõ rồi, quay về sẽ bẩm báo quan gia.”

Lão thái giám xoa phấn trắng đó cung kính khom lưng với Lý Hỏa Vượng.

Khi lão thái giám này nheo mắt nhìn thấy Dương Tiểu Hài nhìn về phía mình, hắn cáo từ với Lý Hỏa Vượng, ôm phất trần đi về phía Dương Tiểu Hài.

“Cậu bé, ngươi chính là Dương Tiểu Hài phải không?”

Nhìn nụ cười hiền từ của thái giám, Dương Tiểu Hài thộn mặt gật đầu.

Nhìn sang đám đông ồn ào xung quanh một cái, lão thái giám này nói tiếp:

“Ở đây đông người phức tạp, chúng ta ra chỗ nào đó để nói chyện, liên quan đến cha mẹ ngươi.”

Nghe thấy lời của đối phương, Dương Tiểu Hài lập tức ù cả đầu, nhất thời trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ, dường như không dám đối diện.

“Đi thôi.”

Cô gái mặt trái lê đi theo phía sau, kéo tay của hắn đuổi theo thái giám đã rời đi.

Vừa sang năm mới không bao lâu, khắp chỗ trong ruộng đều đóng băng, giữa cánh đồng, lão thái giám lặng lẽ đứng đó, lấy ra một tờ giấy từ trong lòng đưa qua.

“Đây, ngươi tự xem đi.”

Hai tay thôn Ngưu Tâm run run nhận lấy, một lúc sau lại run rẩy đưa lại cho lão thái giám.

“Có thể phiền công công đọc giúp ta không? Ta không dám đọc.”

“Ầy, có gì mà không dám đọc.”

Lão thái giám đưa ra tay trái với móng tay dài cầm lại tờ giấy, bắt đầu đọc lên.

“Thư này viết, cha ngươi và mẹ ngươi là người của Tiểu Lương, chúng ta là người của Hậu Thục, cho nên mới điều tra lâu như vậy, tám đời ngược trở về, nhà các ngươi đều là ngư dân.”

“Công công, ngư dân là gì?”

“Ngư dân là dân chúng sống ở biển không có ruộng đất của riêng mình, phụ nữ thì mò ngọc trai, đàn ông thì thả lưới bắt cá, biết có nghĩa là gì rồi chứ?”

“Biết...biết rồi.”

Dương Tiểu Hài đờ đẫn gật đầu.

“Vậy sao cha mẹ ta lại để lạc mất ta?”

Dương Tiểu Hài vừa nói xong, cô gái bên cạnh nhẹ nhàng đỡ cánh tay trái của hắn.

Lão thái giám nhìn Dương Tiểu Hài một cái, lại liếc lá thư trong tay một cái.

“Mấy năm ngươi ra đời, ngoài biển không có nhiều cá cũng không có nhiều ngọc trai, cha ngươi thực sự không nuôi nổi nên bán ngươi đi.”

Sắc mặt Dương Tiểu Hài lập tức trở nên trắng bệch, nếu bên cạnh không có cô gái này dìu đỡ, thì hắn đứng cũng không vững nữa.

“Công công, là vậy ư? Họ bán ta dễ dàng vậy ư?”

Trong khoảng thời gian đó, hắn đã từng nghĩ đến các loại khả năng, nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ, sự việc lại đơn giản như vậy, đơn giản đến tàn khốc.

“Còn có thể thế nào chứ, nhà họ sinh chín người con, không nuôi được bán đi cũng rất bình thường, ban đầu nhà chúng ta cũng không nuôi nổi, cho nên mới bị thiến, đưa vào cung làm thái giám.”

Lão thái giám vừa nói, nhét tờ giấy trong tay vào trong lòng Dương Tiểu Hài.

“Vì xuống biển mò ngọc trai thời gian dài, mẹ ngươi bị điếc, sức khỏe cũng yếu, có lẽ không sống được bao lâu nữa, cha ngươi vẫn đang ra biển đánh cá. Chín anh chị em của ngươi, hai người bị bán, chết ba người, còn lại bốn người, nửa năm trước anh của ngươi đi đánh cá cũng không về nữa, họ cũng là ngư dân.”

“Họ mò ngọc trai đánh cá ở vùng nào, trong thư có viết, tự tìm người biết chữ, nhờ họ nói cho ngươi. Chúng ta còn có việc, đi trước đây.”

Nói xong, lão thái giám cầm phất trần màu vàng quay người bỏ đi, chỉ để lại Dương Tiểu Hài và cô gái đứng giữa cánh đồng.

Dương Tiểu Hài lấy tờ giấy ra, nghiêm túc đọc cẩn thận tỉ mỉ, cho dù có một số chữ hắn không biết.

Đọc một lúc, Dương Tiểu Hài gấp lại ngay ngắn, nhét vào trong lòng mình. Hắn ngẩng đầu cười với cô gái:

“Ngươi xem, ta còn tưởng ta là con cháu đời sau của nhân vật lớn nào đó giống Cao sư huynh cơ, kết quả là đứa trẻ bị bán.”

Nói xong hắn quay người định đi về thôn Ngưu Tâm.

Cô gái đột nhiên từ phía sau kéo hắn lại.

“Đừng kìm nén, muốn khóc thì khóc đi, không sao.”

Cô gái vừa nói xong, Dương Tiểu Hài liền ngồi xổm xuống, tủi thân bật khóc.

Chương 950: Rời Đi

Trong mắt các sư huynh đệ khác, trước nay Dương Tiểu Hài luôn rất hiểu chuyện, nhưng thực ra bản thân Dương Tiểu Hài lại không muốn hiểu chuyện như vậy.

Nhưng ngoại trừ cô gái này, thì không có ai khác phát hiện ra điều này.

Cô gái ôm lấy Dương Tiểu Hài, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, âm thầm an ủi.

Dương Tiểu Hài khóc rất lâu, cuối cùng đứng lên, dẫn cô gái đi về phía thôn Ngưu Tâm.

“Ầy, Tiểu Hài, ngươi đi đâu đấy? Đây là? Nhìn con dê béo này đi, tối nay chúng ta nướng một con!”

“Từ lúc ăn bữa thịt nướng quả Thanh Khâu, ta vẫn không quên được hương vị đó, nướng lên ăn, đúng là thơm tuyệt!”

“Được! Tào sư huynh, nhiều người như vậy, nướng một con sợ không đủ, Chúng ta nướng thêm mấy con đi.”

Dương Tiểu Hài cố nở nụ cười với những người khác đi đến phòng bếp, lấy con dao dùng để mổ heo mổ dê.

Đúng lúc hắn đang mài dao, đầu ngón tay đột nhiên nhô đến lưỡi đao, bị cứa vào chảy máu.

“Làm sao thế? Ngươi đứng im, ta đi tìm kim sang dược giúp ngươi.”

Đúng lúc cô gái chạy vào phòng bếp, Dương Tiểu Hài đỡ ngón tay chảy máu của mình nói một câu khiến nàng dừng bước.

“Ta muốn đi gặp họ, gặp người nhà của ta.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Dương Tiểu Hài, cô gái khẽ gật đầu:

“Được, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, ngươi đi đâu thì ta đi theo đó.”

“Tiểu Hài, muốn đi thật ư? Khó khăn lắm chúng ta mới từ bên đó qua, kết quả ngươi lại quay về, không cần thiết chứ.”

“Tiểu Hài, Hậu Thục xa lắm, càng đừng nói đến vùng biển phía Nam Hậu Thục, vừa đi vừa về, e rằng ít nhất cũng phải mất một năm rưỡi.”

Nghe thấy Dương Tiểu Hài muốn đi tìm cha mẹ của mình, những người khác cùng từ Thanh Phong Quán ra đều khuyên nhủ Dương Tiểu Hài. Họ đều đã từng chịu vất vả khổ sở, cái gọi là xa nhà mạng mỏng, cũng không phải đơn giản chỉ nói chơi, mấy năm nay chỉ cần đi xa nhà thì sẽ có nguy hiểm. Núi cao đường xa, có trời mới biết trên đường sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Dương Tiểu Hài chỉ trầm mặc trước những lời khuyên nhủ của mọi người, Dương Tiểu Hài đeo hành lý nhìn sang Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế thái sư ở một bên.

“Lý sư huynh, ngươi nói xem ta có thể đi không?”

“Chân ở trên người ngươi, muốn đi hay không, không cần hỏi ta, Cẩu Oa, ngươi đưa Hủ Mộc Như Ý cho hắn, để phòng thân trên đường.”

“A?”

“Á cái gì, mau lên, nhân tiện dắt hai cỗ xe ngựa đến giúp hắn, đường xa như vậy mà đi bộ, e rằng phải đi nát cả giày.”

Hành lý đi đường của Dương Tiểu Hài lập tức nhiều thêm, các loại

lương khô chất đầy khoang xe, đủ để họ ăn cho đến khi đến Hậu Thục.

“Ngươi cầm túi bạc này, ngoại trừ dùng làm lộ phí, cũng có thể dùng để giải quyết rắc rối trên đường.”

Khi Dương Tiểu Hài nhận lấy một túi bạc nặng trình trịch, lập tức hơi bất lực.

“Lý sư huynh, ta không thể lấy, ta…”

“Bảo ngươi cầm thì ngươi cứ cầm đi, bây giờ trong thôn không thiếu tiền, ta bị thương chưa khỏi, không đi cùng ngươi được, ngươi đã muốn đi thì ngươi cứ đi, hiện nay thiên hạ thái bình, bùa chú mà ngươi học và có Hủ Mục Như Ý cũng có thể giúp ngươi bảo toàn tính mạng.”

Dương Tiểu Hài nghe thấy lời này, kích động trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu với Lý Hỏa Vượng mấy cái, rồi nhảy lên xe ngựa, dẫn theo cô gái rời khỏi thôn Ngưu Tâm.

Cẩu Oa ôm con gái đột nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng hô nói:

“Tiểu Hài! Khi nào đi qua Thanh Khâu, nhân tiện thăm Tôn Bảo Lộc, nói với hắn, ta lấy vợ rồi, còn có con gái rồi!”

“Được, Cẩu sư huynh! Ta biết rồi!”

Dương Tiểu Hài đi rồi, những người khác cũng lần lượt đi về.

Trên đường, Cẩu Oa không khỏi than phiền:

“Tiểu Hài đi rồi, ai nấu cơm cho chúng ta? Triệu Ngũ, tay nghề của ngươi thế nào?”

“Ngươi xem tay chân ta, có thể nấu được cơm không?”

Triệu Ngũ chống nạng trừng hắn với hắn.

“Vậy thì hỏng rồi, lần này không có ai nấu cơm rồi, làm thế nào, Tiểu Mãn, ngươi làm được không?”

“Cút.”

“Đã không có người nấu, thì sau này đừng ăn chung nồi nữa.”

Lời của Lý Hỏa Vượng lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Vốn dĩ mọi người cùng ăn cơm là thói quên từ lúc đầu trên đường, nhưng hiện giờ, Cao Trí Kiên đi làm hoàng đế, Tôn Bảo Lục về nhà, đoàn nhà họ Lữ cũng định cư ở Thượng Kinh, trên đường còn chết mấy người, những người còn lại cũng không ngồi kín một bàn.

“Đều đã lập gia đình, hơn nữa cũng không thiếu bạc, sau này tự nấu ăn đi, đừng cả ngày từ sáng đến tối chạy đến nhà Bạch gia.”

Nghe nói như vậy, Bạch Linh Miểu bên cạnh Lý Hỏa Vượng thầm vui mừng.

“Đừng, Lý Hỏa Vượng.”

Cẩu Oa tỏ vẻ mặt tiếc nuối:

“Hàng ngày đến giờ ăn cơm, chỉ cần vác cái miệng đến là được, thực sự quá tự tại.

“Nói thừa ít thôi, quyết định vậy đi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, dắt Lý Tuế đi về phía tiểu viện của Bạch gia.

Cẩu Oa lắc đầu với vẻ mặt tiếc nuối, nhìn sang Triệu Ngũ bên cạnh.

“Ấy, ngươi chưa lập gia đình, sau này không có ai nấu cho ngươi đâu, mau đi khuyên Lý Hỏa Vượng đi.”

“Đừng mong mang ta ra đỡ đạn, ta tự biết nấu, không cần.”

Triệu Ngũ nói xong, không thèm nhìn đến Cẩu Oa, chống nạng bước từng bước vào nhà kho.

Nói là nhà kho, thực ra là một đại viện không có người ở, chuyên

dùng để những thứ Cao Trí Kiên đưa đến.

Vàng bạc vải vóc, đủ các loại đồ ban thưởng chất đầy đại sảnh, tính toán những thứ bày trên mặt bàn, Triệu Ngũ bắt đầu dọn dẹp.

Chương 951: Không Quen

Đây là công việc của Triệu Ngũ, ở thôn Ngưu Tâm này cũng chi có hắn là được, gia đình hắn bán gạo, từ nhỏ đã lớn lên trong tiếng cạch cạch của bàn tính, luận về năng lực tính toán, thì không có ai so được với hắn.

Lúc trên đường, họ rất nghèo, vốn không có bao nhiêu tiền, Triệu Ngũ cũng không có gì phải tính toán.

Nhưng hiện giờ việc ăn uống chi tiêu của biết bao nhiêu ngươi của thôn Ngưu Tâm, bao nhiêu tiền bạc lương thực, giá trị của hắn liền được thể hiện ra.

Cả thôn Ngưu Tâm kiếm được bao nhiêu tiền, tiêu bao nhiêu tiền, tiêu vào việc gì, có bao nhiêu gạo cũ, mỗi năm cần bán bao nhiêu gạo cũ, tích trữ bao nhiêu gạo mới, hắn dùng bàn tính một lúc là ra.

Một mình làm công việc này rất mệt mỏi, nhưng Triệu Ngũ tình nguyện làm công việc này, bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm thấy mình không phải là một kẻ bỏ đi.

“Bảy trăm viên trân châu? Cao Trí Kiên tặng nhiều trân châu như vậy làm gì, trong thôn cũng không có ai dùng đến.”

Triệu Ngũ lắc đầu, cầm bút ghi chép lại cẩn thận.

Vừa tính toán ghi chép đã mất cả một ngày, đợi khi bụng của hắn reo lên ùng ục, sắc trời dần ảm đạm, cũng không nghe thấy tiếng gọi ăn cơm của Dương Tiểu Hài.

Đến lúc đó Triệu Ngũ mới phản ứng lại, Dương Tiểu Hài đi rồi, sau này mình phải tự nấu ăn rồi.

“Ầy, đột nhiên một người bỏ đi cũng hơi không quen.”

Cầm nạng bên cạnh, Triệu Ngũ chống nạng khập khiễng đi đến phòng bếp.

Khi đến phòng bếp, trời đã tối, Triệu Ngũ định ăn qua loa thứ gì đó để qua cơn đói, không làm lỡ tiết học tối của Ngô Phu Tử.

Vừa nghĩ đến đánh giá của Ngô Phu Tử với mình tối qua, Triệu Ngũ lập tức thấy ấm lòng, hắn đã nói, trong cả thôn Ngưu Tâm, nói về biết chữ thì mình có ngộ tính cao nhất.

Hiện giờ mình đã biết bốn trăm chữ, miễn cưỡng cũng có thể coi là người có học.

“Tối quá, đèn dầu đâu rồi.”

Triệu Ngũ lần mò trong phòng bếp.

Mở một cái l*ид hấp, khi sờ đến thứ gì hình con thoi mềm mềm mát mát, cầm lên rồi nhét vào trong lòng.

“Khoai lang cũng được, mang theo ăn trên đường, tránh đến muộn.”

Triệu Ngũ nghĩ đến đây, hành động lập tức chậm lại, nhưng khi hắn nhét củ khoai lang thứ ba vào trong lòng, sau đó mò tiếp củ thứ tư, thì sờ thấy móng vuốt gày như củi trong bóng tối.”

“Quỷ thần ơi!”

Sau mấy hơi thở ngắn, ‘bành’ một tiếng, cửa gỗ của phòng bếp bị nổ nát, Lý Hỏa Vượng với xúc tu màu đen toàn thân không ngừng nhích nhích, tay cầm Tích Cốt Kiếm, đứng ở trong với vẻ mặt đầy sát ý, nhìn chằm chằm nhìn vào trong phòng.

“Lý sư huynh! Có quỷ! Trong phòng có quỷ!”

Triệu Ngũ cũng không mang đến cái nạng, dùng cả chân cả tay bò đến phía trước người Lý Hỏa Vượng.

“Yên lặng!”

Lý Hỏa Vượng lấy ra đá huỳnh quang lóe lên ánh sáng xanh từ trong lòng, ném vào trong phòng bếp u tối.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy người đàn ông ăn mặc rách rưới, co tròn ở góc trường, bờ vai hắn run run, dường như đang ăn thứ gì.

“Quay lại đây.”

Lý Hỏa Vượng chĩa kiếm đến.

Khi người đàn ông quay người lại, nhìn thấy dáng vẻ của Lý Hỏa Vượng, lập tức không màng đến khoai lang nhét trong miệng, toàn thân run run bò dưới đất không ngừng dập đầu với Lý Hỏa Vượng.

“Đại tiên tha mạng! Đại tiên tha mạng!”

Đối diện với người vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện ở thôn Ngưu Tâm, đương nhiên Lý Hỏa Vượng vô cùng nghi hoặc.

“Lý Tuế, giúp ta kiểm tra lai lịch của hắn.”

“Vâng, thưa cha.”

Mấy cái xúc tu của Lý Tuế bay đến, nhanh chóng lôi người đàn ông ăn mặc rách rưới đó ra khỏi phòng bếp. Hơn nữa nhưng xúc tu này trực tiếp chui vào qua bảy lỗ mắt mũi tai miệng, tìm kiếm kiểm tra từ trong ra ngoài thật rõ ràng.

Dưới ánh trăng vừa lên cao, Lý Hỏa Vượng nhìn rõ khuôn mặt của người này.

Đây là người đàn ông râu ria lởm chởm, nhưng trông có vẻ vô cùng tiều tụy và gầy gò, trong lớp quần áo rách rưới, có thể nhìn thấy gân xanh rõ ràng, trong lòng còn giấu một quả bí ngô và hai củ khoai lang.

“Ọe!”

Người đàn ông gập người, xúc tu của Lý Tuế chậm rãi rút ra khỏi cơ thể hắn.

“Cha, đây là con người. Trong cơ thể cũng không có thứ gì khác, trong bụng có một số thứ dạ dày, ruột, có lẽ là một người bình thường.”

Nhìn dáng vẻ thảm hại của đối phương, Lý Hỏa Vượng đang nâng cao cảnh giác mới yên tâm, nếu nói có người tốn tâm tư sức lực trà trộn vào thôn Ngưu Tâm, chỉ để cướp mấy củ khoai mang, thì hắn không tin.

Lý Hỏa Vượng cắm lại Tích Cốt Kiếm về phía sau lưng, sau đó hỏi người đàn ông.

“Ngươi chạy đến thôn Ngưu Tâm chúng ta làm gì?”

“Ta...ta là nạn dân! Ta không có gì ăn, ta đói, Đại Tiên, ngươi tha cho ta một lần này đi, ta đói sắp chết thật rồi, ta không dám nữa đâu.”

Người đàn ông này bò dưới đất run run, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nhìn những người khác đều vây lại, Lý Hỏa Vượng tìm trong đám đông, dùng ngón tay chỉ sang Cẩu Oa đang hóng hớt:

“Giải quyết đi, ăn nó rồi, muốn đi hay ở lại thì tùy hắn.”

Nói xong, không đợi Cẩu Oa nói gì, Lý Hỏa Vượng co lại xúc tu trên người vào trong cơ thể, đi về phía đại viên Bạch gia.

Thấy Lý Hỏa Vượng xác nhận người này thực sự không vấn đề, Cẩu Oa lập tức to gan hẳn lên.

Hắn chắp tay sau lưng, đi đến trước mặt người đó, vẻ mặt lúc trắng lúc đen, dọa cho người này toàn thân run lẩy bẩy.

“Nạn dân à? Chịu không ít khổ sở trên đường phải không?”

“Ừm..ừm..ừm!”

Người đàn ông đó không ngừng gật đầu, hắn thò tay vào trong lòng lấy ra một củ khoai lang, nhét vào miệng thì bị Cẩu Oa cướp.

Chương 952: Đại Tề

“Hừ, vừa nhìn là thấy trước đây chưa từng bị đói, ngươi nhét thứ này vào bụng, mà muốn tự hại chết mình à? Ngươi phải ăn cháo! Sau khi ăn cháo hai ngày, mới có thể ăn thực phẩm khô.”

Cẩu Oa nhìn trái ngó hải, dùng ngón tay chỉ vào hai hương binh bên cạnh, ra oai nói:

“Hai các ngươi, đúng, chính là hai ngươi, mau đi nấu cháo, không nghe thấy lời vừa nãy của cha nuôi các ngươi à? Chuyện này do ta quản.”

Nghe thấy có nạn dân, người trong thôn lập tức vây lại xem trò vui.

Dưới sự vây xem của thôn dân thôn Ngưu Tâm, người này ăn liền ba bát cháo, hắn còn muốn ăn nữa thì bị Cẩu Oa ngăn lại.

“Đủ rồi, ăn nữa thì no chết đấy.”

Sau khi Cẩu Oa cố giành lấy bát của hắn, liền đặt mông xuống ghế đẩu.

“Ăn xong rồi, nói đi, nhà ngươi ở đâu?”

Người đàn ông hơi sợ hãi nhìn những người xung quanh, khi nhìn thấy kẹo mỡ lợn trong tay con gái của Cẩu Oa, cũng thè lưỡi liếм theo bản năng.

“Ta...nhà ta ở huyện Tức.”

“Huyện Tức? Huyện Tức ở đâu? Chưa từng nghe đến, nhà ngươi gặp nạn gì? Sao phải chạy nạn?”

Vừa nghe lời này, người đàn ông lập tức lộ ra ánh mắt sợ hãi kịch liệt, thậm chí cơ thể bắt đầu run lên.

“Thiên...thiên tai! Thiên Cẩu ăn mặt trời, tất cả yêu ma quỷ quái trong mười tám tầng địa ngục tào âm địa phủ đều ra ngoài, chúng...chúng thấy người là giết! Ta trốn trong một cái miếu mới

trốn được kiếp nạn.”

“Đợi thiên tai qua đi, người cũng chết gần hết, vì mạng sống, ta đi tìm lương thực, nhưng hạn hán ba năm rồi, thực sự hết lương thực rồi.”

“Chẳng còn cách nào, ta chỉ có thể đi chạy nạn, đi tìm con đường sống.”

“Ồ!”

Cẩu Oa hiểu ra gật đầu.

“Là vậy à, thiên tai phải không, ta biết, lần trước chúng ta cũng trải qua, rất đáng sợ, cũng may chỉ xảy ra một lúc.”

“Một lúc?”

Nghe thấy lời này, người đàn ông đó liền thay đổi giọng, trong mắt tràn đầy phẫn nộ nói:

“Tại sao! Tại sao chỗ các ngươi chỉ có một lúc, mà chỗ chúng ta lại tận mấy chục ngày! Tại sao!”

Lời vừa được nói ra, những người xung quanh lập tức hít khí lạnh, nếu thiên tai như vậy xảy ra tận mấy chục ngày, thì phải chịu đủ thật, chẳng trách phải đi chạy nạn.

“Ngươi chẳng phải là người của Đại Lương sao? Theo ta biết, thiên tai của cả Đại Lương chỉ diễn ra một lúc.”

Triệu Ngũ cau mày hỏi.

“Cái gì? Đại Lương? Đại Lương là ở đâu? Mà chỉ một lúc, ta ra nước ngoài rồi ư?”

Người đàn ông tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Ngươi không phải là người Đại Lương à?”

“Không phải, ta là người Đại Tề.”

Nghe thấy lời này, đám đông lập tức bàn tán xôn xao.

“Người Đại Tề? Đại Tề ở đâu? bên trái Lương Quốc chẳng phải là Thanh Khâu, bên phải là biển sao? Đại Tề ở đâu chứ?”

“Ở trên hay ở dưới?”

“Ta...Ta cũng không biết thật, nhưng cũng không thể nào là Đại Tề, ta nhớ ngàn năm trước có triều đại tên là Đại Tề.”

Lý Tuế đã thay da người ở một bên ghi nhớ những lời này vào trong lòng, nàng xách váy đi về phía nhà mình.

“Cha! Cha!”

Lý Tuế vừa vào phòng, thì nhìn thấy cha mình đang cắt mỏ da đầu của mình, kiểm tra bên trong đầu hòi phục thế nào.

“Cha, phía dưới có người Đại Tề, nơi mà chúng ta đến trước đây là Đại Tề phải không?”

“Cái gì? Người Đại Tề? Ngươi chắc chắn không nghe nhầm chứ?”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng còn không kịp lau máu trên đầu, trực tiếp nhảy qua cửa sổ xông về phía phòng bếp.

Dưới sự uy hïếp của dụng cụ hành hình của Lý Hỏa Vượng, người đàn ông đó đâu còn dám che giấu điều gì, phun ra sạch sẽ tất cả những điều mình biết.

Qua so sánh Đại Tề trong đầu mình, Lý Hỏa Vượng phát hiện, người trước mắt thực sự là người Đại Tề! Thực sự không phải đóng giả!”

“Người Đại Tề đến Đại Lương rồi...đến Đại Lương rồi…”

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ ngưng trọng suy nghĩ một lúc, rồi lại ép hỏi người đàn người trước mặt:

“Nói đi! Làm sao ngươi đến được đây? Có phải có tâm bàn khác không?”

“Tâm bàn cái gì, ta...ta men theo con đường đến đây mà.”

Sắc mặt người đàn ông đó trắng bệch không dám nói gì.

“Đưa ta đi xem!”

Lý Hỏa Vượng kéo hắn đi đến con đường đất ở đầu thôn.

Rất nhanh, người này dẫn Lý Hỏa Vượng đến một ngã ba đường dưới núi Ngưu Tâm.

“Ta...ta đến đây từ con đường đó, ta thấy nơi này rừng cây rậm rậm, sau đó ta men theo vết bánh xem tìm đến thôn các ngươi.”

“Đi, đi tiếp đi.”

Lý Hỏa Vượng không biết rốt cuộc chuyện này có nghĩa là gì, nhưng hắn cảm thấy e là sự việc không đơn giản như vậy.

Hưng chưa đi được bao lâu, bọn họ đã dừng lại, chỉ vì phía trước vốn không có đường, đó là ngõ cụt.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng bày ra dụng cụ hành hình sáng loáng, người đàn ông đó cũng sắp phát khóc.

“Ta...ta xin thề với Tam Sơn Đại Vương, ta thực sự không lừa ngươi, ta thực sự đến từ con đường này.”

Đúng lúc hắn muốn nói gì, thì bị Lý Hỏa Vượng khẽ động tai đẩy ra, Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh kiếm xông vào trong rừng cây bên cạnh.

Chẳng mấy chốc hắn nhìn thấy một ông già ăn mặc rách rưới có cái bụng cực to dưới gốc cây lớn, lúc này hắn cầm một hòn đá sắc cố hết sức cạo vỏ cây.

Sau khi hắn cạo một mảng lớn vỏ cây, cẩn thận tách một lớp vỏ mềm vừa ướt vừa mềm màu xanh bên trong vỏ cây cứng ra.

Sau đó hắn há cái miệng không còn mấy chiếc răng, đôi tay run run, mắt đẫm lệ nhét vỏ mềm đó vào miệng mình.

Chương 953: Đều Đến

Tiếng soàn soạt không ngừng, Ngưu Tam ngồi xổm trong đám đông, ôm bát cháo lớn sì sụp húp lấy húp để.

Cháo gạo cao lương loãng, trong đó còn có rau dại, cà rốt, khoai tây. Nhưng cho dù là vậy, Ngưu Tam cũng vừa khóc vừa ăn, thực sự quá thơm, cả đời này chưa từng được ăn thứ gì ngon như vậy. Thè dài lưỡi liếм sạch sẽ bên trong bát, Ngưu Tam đi ra từ trong đám đông, sợ bóng sợ gió đi về phía nồi cháo.

Tuy người gầy đến chẳng ra sao, nhưng Ngưu Tam cao lớn lập tức vẫn thu hút sự chú ý của hương binh bên cạnh.

“Làm gì thế hả! Đứng lại!”

Mấy hương binh thôn Ngưu Tâm dùng cây giáo dài chỉ vào Ngưu Tam, cất giọng nghiêm khắc nói.

Không trách được bọn họ nghiêm khắc, thực ra trong lòng họ cũng sợ, đang yên đang lành thì mọc đâu ra một đám nạn dân.

“Quan...quan gia, chẳng phải nói một người hai bát sao? Ta có thể lấy thêm một bát không?”

Ngưu Tam vươn cổ hỏi lấy lòng.

Khi một muỗng cháo lớn được cho vào trong bát của mình, Ngưu Tam lập tức gật đầu cúi người, trở về chỗ trong đám đông thưởng thức đồ ăn ngon.

Tuy nói ban đầu mình cũng là một đội trưởng trong quân lính, cũng coi là nhân vật lớn, nhưng bây giờ chỉ cần có cháo ăn, bảo hắn quỳ xuống chui qua háng hắn cũng làm.

Liếм sạch sẽ cháo trong bát lần nữa, Ngưu Tam đầu óc linh hoạt, len lén nhìn sang thôn bên cạnh.

Khác với cảnh đổ nát từng thấy trước đó, thôn này đầy sức sống, không chút nào dấu vết của thiên tai.

Thực sự quá kỳ lạ, phải biết rằng thiên tai giáng xuống, cả Đại Tề không còn một ai, không ai có thể may mắn tránh được.

“Chẳng lẽ nơi này có cao nhân che chở ư?”

Đúng lúc này, đột nhiên hắn nhìn thấy trong cánh động phía xa, trên không trung nứt ra một đường, một đạo nhân trẻ mặc áo bào màu đỏ từ bên trong chui ra, trong lòng lập tức chắc chắn với suy nghĩ này.

Từ xa hắn nhìn thấy đạo nhân đó liếc đám người mình một cái, đi vào một thôn làng có hàng rào, nói gì đó với một quái nhân có khuôn mặt một mảng trắng một mảng đen.

Chẳng bao lâu, Ngưu Tam nhìn thấy quái nhân đó chắp tay sau lưng phong thái hiên ngang đi đến trước đám đông, dùng ngón tay tùy ý chỉ mấy cái.

“Ngươi, ngươi, ngươi, cả ngươi nữa ra đây!”

Bốn người này cũng coi như có khổ người cao lớn trong số nạn dân, trong đó có cả Ngưu Tam.

“Nghe rõ đây, Lý sư huynh của ta khoan dung độ lượng! Là một người tốt bụng! Không muốn thấy người khác khổ sở! Cho nên mới cho các ngươi cháo ăn.”

“Nhưng các ngươi có hơn trăm người, rất hỗn loạn, quản lý thế nào, sau này bốn người các ngươi là quản lý của những người này.”

“Quản lý tốt đồng hương của các ngươi, vệ sinh thì vào trong rừng! Cũng không được làm việc xấu, nếu ai không chịu, lôi người đó ra, ngày mai giảm một nửa cháo!”

“Ầy ầy ầy.”

Thấy bốn người gật đầu khom lưng với mình, Cẩu Oa tỏ vẻ đắc ý, cảm giác này thật dễ chịu.

Nhìn thấy bốn người đi vào trong đám người, Cẩu Oa quay đầu nhìn sang Lý Hỏa Vượng bên cạnh nói:

“Lý sư huynh, tuy đây là việc tốt, chúng ta cũng không thiếu lương thực, nhưng càng ngày càng đông người đến, chúng ta có làm

được hết không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn những nạn dân này, cất giọng trầm thấp nói:

“Sẽ không càng ngày càng nhiều đâu, người Đại Tề chết cũng không còn lại bao nhiêu nữa.”

Hắn vừa đến Đại Tề kiểm tra, trong vòng bán kính mấy chục dặm, sợ là chỉ còn chút người này.

Đúng lúc đó, tiếng guốc ngựa vang lên, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Xuân Tiểu Mãn dẫn mấy hương binh cưỡi ngựa chạy đến.

Một tay kéo dây thừng, Xuân Tiểu Mãn lật người nhảy xuống ngựa, nói với Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, ngươi đoán không sai, không chỉ chỗ chúng ta, các thôn khác bao gồm cả huyện cũng xuất hiện một số nạn dân chạy nạn.”

“Trong những người này có ai đeo khăn trắng không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Có, nhưng không nhiều, tìm một vòng, chỉ có ba năm ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này trong lòng lập tức trầm xuống, sự xuất hiện của người Đại Tề không phải là ngẫu nhiên, Cao Trí Kiên vốn là hoàng đế của Đại Tề, hiện giờ hắn đã liên kết long mạch của Đại Lương.

Bất kể Đại Tè có phải là đoạn lịch sử bị biến mất không, dù sao hiện giờ người của Đại Tế, lần lượt đến Đại Lương.

Cách của Gia Cát Uyên đã có tác dụng, dân chúng của Đại Tề đúng là đã được cứu, chỉ là với cách đặc biệt nào đó.

Bây giờ điều quan trọng hơn là, họ gần như cùng đến một lúc, không chỉ dân chúng Đại Tề, hắn cần mau chóng thông báo cho Cao Trí Kiên.

“Ừm.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu, trầm tư một lúc, sau đó lấy ra một phong thư từ trong lòng.

“Ngươi giúp ta đến Kinh thành một chuyến, mang lá thư cho Cao Tri Kiên và Giám Thiên Ti.”

“Được.”

Xuân Tiểu Mãn nhận lấy bức thư, lập tức cưỡi ngựa lên đường.

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, bây giờ tin tức tốt duy nhất là Đại Tề mười hộ thì một, tín đồ của Vu Nhi Thần cũng chết và bị thương rất nhiều, nếu không họ đến Đại Lương, là một tai họa lớn với Đại Lương.

Nhưng cho dù rất nhiều người chết, nhưng tín đồ phá giáo may mắn sống sót của Đại Tề vẫn là một mầm họa.

“Lý sư huynh, ngươi đang nghĩ cách xử lý những người này à?”

Bạch Linh Miểu đi đến dịu dàng hỏi.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi khoanh tay trước ngực, nhìn những nạn dân phía xa nói:

“Đúng thế, tuy họ không đông, nhưng những người này đều đói điên cuồng, hơn nữa có thế sống sót, ít nhiều cũng có chút môn đạo.”

“Nếu không quản lý, bất luận là vi phạm pháp luật, hay bị pháp giáo Đại Lương hút vào trong, e là Đại Tề vừa mới thái bình lại nổi sóng gió.”

Chương 954: Trò Chuyện

Bạch Linh Miểu cắn móng tay suy nghĩ một lúc nói:

“Lý sư huynh, hay là thế này, bên phía Bách Liên Giáo, ta có thể nói được, hay là ta cho người đi ra, cố hết khả năng thu nhận những người này thành tín đồ Bách Liên Giáo, ngươi thấy được

không?”

Lý Hỏa Vượng hơi bất ngờ nhìn nàng một cái:

“Bách Liên Giáo ư? Là ngươi tự nghĩ, hay là cấp trên của Bách Liên Giáo nghĩ như vậy?”

“Lý sư huynh, tại sao lại nói như vậy, hiện giờ ta là thánh nữ có thân phận cao nhất trong Bạch Liên Giáo.”

Nhưng trước đó, thực sự có thể khiến Bách Liên Giáo thu nhận những nạn nhân này, so với pháp giáo muốn hô gọi Vu Nhi giáng xuống, Bách Liên Giáo có vẻ tốt hơn nhiều.

“Được, bảo người của ngươi hành động nhanh chút, ta đoán pháp giáo nhìn thấy đông nạn dân như này, đã bắt đầu ra tay cướp người rồi.”

“Ừm!”

Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu, sau đó nhấc chân nhẹ nhàng đi ra ngoài thôn.

Một lúc sau Bạch Linh Miểu đã quay về, thì thấy Lý Hỏa Vượng không ở trong thôn, bèn đi về đại viện Bạch gia.

Vừa đi vào viện, Bạch Linh Miểu nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang ngồi trên ghế đẩu đợi mình.

“Ngồi đi, chúng ta nói chuyện.”

Lý Hỏa Vượng vỗ nhẹ bên cạnh.

Bạch Linh Miểu ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi thật lòng nói cho ta biết, có phải ngươi giấu ta chuyện gì về Bách Liên Giáo không?”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi vậy, Bạch Linh Miểu hơi ngẩn người.

“Lý sư huynh, tại sao ta phải lừa ngươi, chúng ta cùng trả qua khó khăn vất vả, ta đối với ngươi thế nào, chẳng lẽ còn phải nghi ngờ sao?”

“Ta biết, đương nhiên ta biết, nhưng kể cả không có ác ý, kể cả là mục đích tốt, nhưng có lúc người của mình cũng lừa nhau, từng mắc lừa một lần, khó tránh hơi phản ứng quá đà.”

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu khẽ thở dài một hơi.

“Lý sư huynh, ngươi muốn biết gì, chỉ cần ngươi hỏi, ta đều nói với ngươi, nhưng ngươi có thể đừng nghi ngờ ta không? Trong lòng ta thực sự rất buồn.”

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng nắm tay đối phương, kéo về phía mình.

“Làm thánh nữ Bạch Liên này, có hiểm họa không?”

“Không có.”

Bạch Linh Miểu nhẹ giọng trả lời.

“Vậy ư? Vậy đang yên đang lành sao lại chọn ngươi làm thánh nữ? Có phải Vô Sanh Lão Mẫu đó coi ngươi là tâm bàn không?”

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu hơi nghi ngờ.

“Lý sư huynh, tâm bàn là gì? Chắc Vô Sanh Lão Mẫu không cần thứ đó chứ?”

“Không! Cần chứ! Chỉ cần nàng ta là Ti mệnh, thì chắc chắn nàng ta phải cần!”

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột.

“Ngươi kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho ta, đừng giấu bất kỳ chuyện gì! Có vấn đề gì, chúng ta cùng đối diện!”

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhỏ nhẹ lên tiếng nói:

“Hôm đó sau khi ta bị Liên tiền bối đưa đi, gặp người cùng chi Bạch Liên của nàng ta.”

“Bọn họ gặp ta thì đều rất kích động, đều nói trên người ta có phổ giác diệu đạo của Vô Sanh Lão Mẫu, đều quỳ xuống bái lạy ta. Ta vốn tưởng gặp phải kẻ lừa đảo, kết quả sau khi bọn họ ghi rất nhiều chữ trên người ta, ta lại thực sự cảm nhận được Vô Sanh Lão Mẫu.”

Nói đến đây, Bạch Linh Miểu tỏ ra thành kính.

“Lý sư huynh, ngươi biết không? Thực ra cha mẹ ta, bọn họ luôn làm sai, tin rằng Vô Sanh Lão Mẫu vốn không cần người tế bái, Vô Sanh Lão Mẫu là thần tiên tốt.”

“Hừ!”

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng hừ một tiếng trong lòng, e rằng vì thiên đạo cần người tế của Vô Sanh Lão Mẫu bị người khác cướp đi, cho nên mới không cần người tế, không liên quan đến tốt xấu.

Đúng lúc Lý sư huynh suy đoán động cơ của Vô Sanh Lão Mẫu trong lòng, Bạch Linh Miểu nói tiếp:

“Nàng ta thực sự rất tốt, nàng ta còn nói cho ta biết ngươi đang gặp rắc rối.”

“Nàng ta còn nói, có thể dạy cho ta thần thông, còn có thể cho mượn người Bạch Liên Giáo, đi cứu ngươi.”

“Lý sư huynh, ngươi nghĩ đi, nếu không phải có Vô Sanh Lão Mẫu cứu ngươi, thì lúc đó ngươi phiền phức rồi, chúng ta nợ nàng ta ân tình.”

“Khi đó là ngươi đến cứu ta, không phải là nàng ta, ta nợ ngươi, chứ không phải nợ nàng ta.”

“Nhưng sức mạnh của ta là của Vô Sanh Lão Mẫu, nếu nàng ta không giúp ta, thì ta cũng không cứu được ngươi.”

Lý Hỏa Vượng không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này, trực tiếp nhảy ra nói:

“Ngươi nói với nàng ta, bất kể nàng ta có mục đích gì, sau Vu Nhi Thần, chúng ta không đứng cùng một chiến tuyến.”

“Kẻ địch trước mắt, chúng ta có thể tạm thời hợp tác đối phó Vu Nhi Thần, có chuyện gì thì cứ đợi sau khi sóng gió lần này qua đi, chúng ta lại ngồi vui vẻ bàn bạc.”

Bây giờ Lý Hỏa Vượng không còn là người lỗ mãng, cho dù Bạch Linh Miểu nói ba hoa trời đất, nhưng hắn biết Ti Mệnh đều không phải loại tốt đẹp gì, để Bạch Linh Miểu bên cạnh Vô Sanh Lão Mẫu, hắn thực sự không yên tâm.

Bạch Linh Miểu gật đầu mạnh.

“Vậy được, nhưng Lý sư huynh, ta cảm thấy bây giờ rất tốt, cha mẹ ta, bây giờ họ sống ở quê nhà chân không rất tốt.”

“Sau khi ta chết, ta cũng có thể trở về quê nhà chân không, gặp lại họ!”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, thực sự không nhịn được, đang định lên tiếng phản bác, thì sắc mặt Bạch Linh Miểu đột nhiên thay đổi.

Cảm giác quen thuộc khiến Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn người, đó là Nhị Thần, Nhị Thần không chết!

Chương 955: Không Thể

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng lên tiếng định nói, Nhị Thần trực tiếp trừng mắt nói với hắn:

“Ngươi có thể đừng nhiều chuyện thế không? Chẳng lẽ ngươi muốn để Miểu Miểu tràn đầy vui vẻ và hy vọng sao?”

“...Đó là giả!”

“Giả thì đã làm sao? Chúng ta muốn vậy! Hơn nữa, làm sao ngươi cảm thấy đó chắc chắn là giả? Thật hay giả, ngươi nhất định phải phân rõ như vậy sao?”

Lời vừa được nó ra, Lý Hỏa Vượng đột nhiên sững sờ, trong đầu đột nhiên nảy ra các loại ý nghĩ.

Một lúc sau, thấy hồi lâu Lý Hỏa Vượng không nói gì, Bạch Linh Miểu biến thành dáng vẻ ban đầu có chút áy náy nói:

“Thật ra ta...muốn nói với ngươi, Nhị Thần vẫn còn sống, nhưng Nhị Thần không cho.”

“Thực ra chúng ta cũng không tính là hai người hoàn toàn khác biệt, tuy nửa thân trên chúng ta tách ra, nhưng nửa thân trên chúng ta liên kết, cũng miễn cưỡng coi là một người.”

“Đợi đã, đợi đã, đột nhiên ta có chuyện cần tìm người hỏi.”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng về đến bên hồ nước, hưng phấn hỏi bóng ngược của mình:

“Lý Tai! Ta cần ngươi giúp một việc! Thế giới đó là thế giới sống, hiện thực tương lai thời khắc đều đang thay đổi, vậy có phải ngươi có cách khiến người nhà đã chết của Bạch Linh Miểu sống lại không?”

“Ta không thể.”

“Tại sao?”

Lý Hỏa Vượng nhỏ tiếng chất vấn.

“Đầu tiên ta không thể trực tiếp thay đổi, rút dây động rừng, thứ hai đó là nghiệp của ngươi, nếu ta mang nghiệp đó đi, thì tất cả xảy ra sau này sẽ thay đổi, thậm chí còn sẽ…”

“Thậm chí còn sẽ thế nào?”

“Rất tốt, cứ duy trì.”

Lý Tai nói xong, bèn im lặng.

“Ta duy trì cái đầu ngươi!”

Lý Hỏa Vượng thực sự không nhịn được mắng một tiếng.

Nói thật, cho dù biết Lý Tai là bản thân trong tương lai, nhưng Lý Hỏa Vượng hận hắn đến nghiến răng, thậm chí muốn tu chân đối phương, đánh mạnh một trận.

“Lý sư huynh, ngươi làm sao thế?”

Bạch Linh Miểu hơi lo lắng, đi đến thì thấy Lý Hỏa Vượng mắng bóng ngược của mình trong nước, trong lòng khó tránh lo lắng.

“Ta không sao, không cần lo lắng, bệnh của ta khỏi thật rồi.”

Lý Hỏa Vương đưa tay vỗ vai nàng.

“Thật không?”

“Chuyện này hơi loạn, chúng ta nên tập trung chú ý vào nạn dân Đại Tề thì hơn, ta cảm thấy chuyện lần này khá lớn.”

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu không hỏi nữa, nàng gật đầu.

“Được.”

Tuy sợ nạn dân sẽ có uy hïếp với Lý Hỏa Vượng, nhưng những người đó đói đến chỉ còn da bọc xương, thực sự muốn tấn công cũng không có sức lực.

Ít nhất ở gần Lý Hỏa Vượng, vẫn rất sóng yên biển lặng.

Nhờ vào rơm rạ vải rách và gỗ của Lý Hỏa Vượng đưa tới, các nạn dân dựng một số căn nhà ở xa thôn Ngưu Tâm.

Tuy đơn sơ giản dị, nhưng ít nhất có thể tránh gió tránh lạnh ngày đông.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng, núi Ngưu Tâm phía Đại Tề đều có người, nếu nạn dân xảy ra rắc rối thật, cũng sẽ xảy ra ở chỗ khác.

Nhưng ai ngờ, đúng vào ban đêm khuya khoắt cùng ngày, đột nhiên Lý Hỏa Vượng mở mắt.

Hắn nghe thấy tiếng động kỳ lạ, tuy tiếng động rất lớn nhưng hắn

lại nghe rất mơ hồ, đó là tiếng gõ mõ của hòa thượng trong miếu.

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ mõ vang lên từng hồi, Lý Hỏa Vượng nghe mà trong lòng toát ra lửa giận.

"Lý Tuế, đi thôi! Xem xem rốt cuộc là yêu ma quỷ quái nào!"

Lý Hỏa Vượng lần mò mấy thanh kiếm dưới gối đầu sau đó dẫn theo Lý Tuế giẫm lên mái ngói lao về nơi phát ra âm thanh kia.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đã tìm ra được ngọn nguồn của âm thanh kia. Đó là âm thanh do một nhóm hòa thượng, chính xác là những hòa thượng gầy như bộ xương tạo thành.

Những vị hòa thượng này ngồi xếp bằng ở đầu thôn, gõ mõ từng hồi, dân bị nạn bên cạnh dường như đã tỉnh lại, nhưng mà họ lại không dám ngẩng đầu lên nhìn mà chỉ run lẩy bẩy chôn đầu thật sâu vào đống rơm rạ.

Khoảnh khắc Lý Hỏa Vương vừa xuất hiện, tất cả các hòa thượng kia đều đồng loạt nhìn về phía hắn, có một số hòa thượng không dùng mắt mà chỉ dùng những tấn hương trên đầu hay một số con mắt bị tắc động mạch trung tâm võng mạc giống như có giòi chui ra chui vào để nhìn.

"A di đà phật, vị thí chủ này, bần tăng có lễ."

Lý Hỏa Vượng nhìn lão hòa thượng trước mặt nói ra lời này, tuy rằng đối phương gầy yếu, nhưng hắn vừa liếc mắt liền nhìn ra, dáng vẻ của vị hòa thượng này giống hệt với dáng vẻ của hòa thượng ảo giác bên người mình. Người này chính là phương trượng của chùa Chính Đức ở Đại Tề!

“A di đà phật, bần tăng đến đây khất thực, mong rằng thí chủ có thể hào phóng bố thí.”

Vừa nói, họ vừa đẩy cái bát đồng trên mặt đất về phía trước, lúc này tiếng gõ mõ mới ngừng lại.

"Khất thực? Ta không cho đó! Các ngươi có thể làm gì?" .

Xúc tu màu đen của Lý Tuế lập tức chui ra khỏi cơ thể của Lý Hỏa Vượng. Từng cái xúc tu cuốn lấy các loại phù triện cùng với dụng cụ tra tấn bay lơ lửng trên không trung.

Sau lưng Lý Hỏa Vượng vang lên tiếng bước chân, Bạch Linh Miểu dẫn theo một nhóm tín đồ Bạch Liên Giáo không biết chui ra từ chỗ nào, lặng lẽ đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Không chỉ Bạch Linh Miểu mà những người có chút năng lực trong thôn Ngưu Tâm cũng vội vã mặc quần áo vào chạy về phía bên này. Nếu như so sánh về nhân số thì bên của Lý Hỏa Vượng hẳn là chiếm ưu thế hơn.

Chương 956: Ghê Tởm

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng đối phương thật sự muốn động thủ với mình thì phương trượng của chùa Chính Đức lại đứng dậy, liếc nhìn các tín đồ Bạch Liên Giáo bên cạnh Bạch Linh Miểu, sau đó hắn cầm cái bát gỗ lên chắp hai tay lạy Lý Hỏa Vượng rồi dẫn theo các vị hòa thượng khác rời đi.

"Lý...Lý sư huynh, có chuyện gì với những tên hòa thượng ranh ma quỷ quái kia vậy? Sao lại đi rồi?"

Cẩu Oa vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Nhìn theo hướng mà các hòa thượng rời đi, Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói với Bạch Linh Miểu:

“Dẫn theo người của ngươi đi canh giữ thôn Ngưu Tâm trước đi, ta đi xem thử rốt cuộc những tên hòa thượng kia muốn làm chuyện xấu gì!”

Không sợ kẻ gian ăn trộm, chỉ sợ kẻ gian ghi nhớ, Lý Hỏa Vượng rất sợ những hòa thượng kia sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Lý sư huynh, cẩn thận, họ người đông thế mạnh."

"Không có việc gì, cho dù đánh không lại thì chạy cũng thành vấn đề."

Lý Hỏa Vượng nói xong, thân thể hắn bắt đầu sai vị đổi thành mặt đất, ở trong trạng thái ẩn thân chậm rãi đi theo họ.

Đáng lẽ hắn phải sớm nghĩ tới việc bách tính và Pháp Giáo của Đại Tề đã tới Đại Lương, vậy thì dĩ nhiên những tông môn bè phái khác của Đại Tề cũng sẽ đi theo đến Đại Lương.

Các hòa thượng không mang giày cho nên có thể nhìn thấy dấu chân mới nhất của họ trên nền xi măng. Lý Hỏa Vượng thả chậm bước chân chậm rãi đi theo.

Lối đi này không phải là hai nơi khác nhau, ngay khi Lý Hỏa Vượng đang tự hỏi liệu những yêu tăng này có định lượn quanh một vòng rồi đánh lén thôn Ngưu Tâm hay không, hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi thịt xa lạ trong không trung.

Lý Hỏa Vượng nhớ cái mùi này, đây chính là mùi thịt người! Ngay sau đó, ánh mắt hắn dần trở nên hung ác.

Nhìn xung quanh một lúc, Lý Hỏa Vượng dùng cả tay chân và xúc tu trèo lên trên một tán cây tùng cao lớn. Mọi thứ ở phía xa lập tức thu vào trong mắt hắn. Không lâu sau hắn đã biết mùi thịt kia là từ đâu ra.

Chỉ thấy ở trong khu rừng phía xa, một pho tượng Phật lớn được làm bằng đất sét được đặt trên bệ đất, mà một nhóm dân bị nạn quần áo rách rưới đang quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu với pho tượng Phật kia.

Lý Hỏa Vượng chợt nhìn thấy một cảnh tượng rùng mình bên cạnh bức tượng Phật. Có mấy vị hòa thượng bụng to đang nằm trên mặt đất giơ hai chân lên thật cao, máu màu đỏ nhạt hòa lẫn với nước ối từ từ chảy trên mặt đất.

Thứ mà họ sinh ra không phải là trẻ con, mà là từng đống thịt dị dạng có máu thịt, xương cốt nhưng không có tóc vướng lại một chỗ!

Những đống thịt kia thỉnh thoảng lại chuyển động, còn quấn lấy thịt ở dây rốn, sau đó chúng được một vài hòa thượng bưng lên rồi thả vào trong mấy cái hũ lớn đang gác trên lửa.

Khi những đống máu thịt kia được ném vào nước sôi, mùi thịt trong không khí càng trở nên nồng nặc hơn.

Không lâu sau, những nạn dân đang nằm dưới mặt đất đứng dậy tự động xếp hàng, tay cầm theo những chiếc bát vỡ khác nhau, đi nhận canh thịt này đổ vào trong bụng mình.

Họ thế mà ăn những thứ này! Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy một trận buồn nôn dữ dội.

“Thí chủ, bần tăng nói đúng.”

Giọng nói vang lên trên cây lập tức khiến cho Lý Hỏa Vượng cảm thấy cả người ớn lạnh, mình bị phát hiện rồi!

Hầu như không có bất kỳ cân nhắc nào, Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh Cốt Kiếm, trực tiếp lao thẳng xuống dưới tàn cây.

Vung kiếm qua vết nứt, Lý Hỏa Vượng dễ dàng chém hòa thượng ở dưới tàng cây thành hai khúc, nhưng máu thịt bị cắt thành hai nửa vẫn có thể nhúc nhích, rất nhanh liền tụ lại một chỗ, trở lại hình dáng ban đầu.

Một đòn vừa rồi của Lý Hỏa Vương chẳng sinh ra bất kỳ ảnh hưởng nào với lão hòa thượng.

Lý Hỏa Vượng hung tợn trợn mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giống hệt hòa thượng ảo giác trước mặt:

"CMN thật là buồn nôn! Rốt cuộc các ngươi dùng dân bị nạn để làm cái việc cứt chó gì vậy!!”

Lão hòa thượng nâng bàn tay đeo phật châu chắp lại trước ngực:

“Thí chủ, cứu một mạng người còn hơn xây một tòa tháp, chúng ta đang cứu người mà.”

"Mặc dù hiểu rõ là chúng ta không thể cứu hết bá tánh trong thiên hạ, nhưng chúng ta cũng không thể không cứu người trước mắt mình được.”

"Cho người khác ăn thứ ghê tởm này là cứu người? Vậy sao các

ngươi không tự mình ăn đi!"

"A di đà phật, thí chủ, chúng ta là người xuất gia, không thể ăn mặn."

"Nhưng mà các ngươi cũng có lựa chọn, mặc dù không trái với luân thường đạo lý nhưng dù sao thì bây giờ cũng không có gì ăn, nếu họ không ăn thì sẽ chết đói."

Lời nói của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng không nói nên lời, nhất thời không biết nên nói gì.

Vậy ra các hòa thượng của chùa Chính Đức không còn dùng những cách thức kỳ quái như vậy để biến ra thức ăn, cứu những nạn dân này?

"Thí chủ, ngày nay thiên đạo mạt pháp, bần tăng thực sự không tìm thấy lương thực nữa, vì vậy chúng ta chỉ có thể mượn Phật pháp của Phật tổ để bảo vệ chúng sinh và từ bi vì chúng sinh thôi."

Phương trượng chùa Chính Đức nói lời này, trên khuôn mặt gầy như bộ xương đầy vẻ từ bi tựa như chiếu rọi ánh sáng của Đức Phật.

"A~! Thiện nhân, đại thiện nhân! Đạo sĩ, vị hòa thượng có hình dáng gần giống như ngươi là một hòa thượng tốt!!"

Hòa thượng ảo giác đứng bên cạnh hắn, hết lời khen ngợi nói.

Chương 957: Việc Tốt

Lý Hỏa Vượng lườm hắn một cái, sau đó tiếp tục nhìn về phía phương trượng của Chính Đức nói tiếp:

"Nói như vậy...vừa nãy các ngươi tới gần thôn của ta thật sự chỉ là xin chút lương thực sao? Các ngươi thật sự ngay cả một chút lương thực cũng không còn nữa?"

"Thí chủ, bần tăng cùng các chúng đệ tử không nói chuyện khất thực thì không nói. Vị thí chủ này, tại sao phải làm khó dễ những

người xuất gia từ bi như chúng ta chứ?”

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không đồng ý với lời nói này:

"Lòng từ bi? Thời điểm các ngươi đem những bé trai sơ sinh kia nhét vào trong bình tại sao không nói đến chuyện từ bi?”

"Thí chủ, sao ngươi lại nói đến chuyện này rồi? Họ đều bị người khác vứt bỏ, nếu không phải chúng ta thu lưu lại thì họ sớm đã bị chôn sống rồi, bần tăng đây là đang tìm đường sống cho những người đàn ông kia, đây là việc tốt mà.”

“Vậy để thái giám sinh con cũng là việc tốt sao?”

"Việc tốt! Tất nhiên đó là một việc làm rất tốt, giúp người khác có hậu thế thì sao lại không phải là việc tốt chứ?”

Lúc này Lý Hỏa Vượng không muốn nói gì nữa, hắn cũng coi như là hiểu rồi, những tên hòa thượng của chùa Chính Đức này thật sự đang làm việc tốt, chẳng qua là làm việc tốt cho họ mà thôi.

Lỡ như một ngày nào đó họ cảm thấy giết người phóng hỏa là việc tốt, sợ là họ cũng sẽ không chút do dự mà đi làm.

Trong rừng cây mờ tối, cuộc trò chuyện giữa Lý Hỏa Vượng và phương trượng của chùa Chính Đức vẫn đang diễn ra, nhưng có vẻ thoải mái hơn nhiều so với bầu không khí trước đó.

“Ti Mệnh của các ngươi là ai?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm lão hòa thượng trước mặt hỏi.

"Ti Mệnh? Người xuất gia cửa Phật như bọn ta, tin Phật tổ, tin Bồ tát, duy chỉ có không tin số mệnh.”

Lý Hỏa Vượng lập tức đổi cách nói của mình:

"Ồ, vậy các ngươi tin vào vị Phật tổ nào?"

“A di đà phật, Đại Nhật Như Lai ở giữa trung tâm thế giới Kim

cang, A Súc Bệ Như Lai phía đông của thế giới Hương Tích, Bảo Sanh Như Lai ở phương nam của thế giới Hoan Hỉ, Đức Phật A Di Đà ở thế giới Tây Phương Cực Lạc và Bất Không Thành Tựu Như Lai ở phía bắc của thế giới Liên Hoa Bộ, hợp xưng là Ngũ Trí Như Lai."

"Ngũ Trí Như Lai? Đây là chưởng quản Ti Mệnh của máu thịt? Hay là chưởng quản Ti Mệnh của sinh sản?"

Lý Hỏa Vượng thầm suy nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của Lý Hỏa Vượng, phương trượng của chùa Chính Đức nặng nề chắp hai tay lại, cúi đầu thật thấp trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Thí chủ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, cầu xin thí chủ cho chút lương thực."

"Dù trước đây ngươi có đụng chạm với đệ tử Phật môn nhưng mà dân chúng bình thường cũng không đụng chạm gì đến ngươi nhỉ? Ngươi nhẫn tâm nhìn họ chết đói sao?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lại nhìn về phía phương trượng trước mặt:

"Ta có thể cho các ngươi lương thực, nhưng sau khi ta cho rồi thì các ngươi nhất định phải đi, bất luận có đi đâu cũng không được tới gần thôn Ngưu Tâm!"

Nghe thấy có lương thực, lão phương trượng lập tức mặt mày rạng rỡ:

"Thí chủ thật tốt bụng! Ta và các đệ tử sẽ tụng kinh niệm Phật vì thí chủ, giúp thí chủ tích nhiều công đức ở chỗ Phật tổ bên kia."

"Khỏi đi, ta gánh không nổi công đức to lớn của Phật tổ."

Đối với những hòa thượng của chùa Chính Đức đến từ Đại Tề này, Lý Hỏa Vượng cũng không phải hoàn toàn nghi ngờ. Hắn chỉ muốn mượn số lương thực kia để thoát khỏi những người có lai lịch không rõ ràng này mà thôi.

Cùng với hiệu lệnh của Lý Hỏa Vượng, từng túi lương thực nặng trĩu được đẩy đến cửa xe cút kít. Mặc dù các hòa thượng có ý đồ giả vờ yếu đuối hoảng hốt nhưng hành động lén lút móc gạo ra nhét vào trong miệng vẫn bán đứng họ.

Thấy hành động của họ, Lý Hỏa Vượng cũng đã tin tưởng hơn vào lời giải thích vừa nãy của phương trượng chùa Chính Đức.

Lý Hỏa Vượng nhìn lão hòa thượng bên cạnh, sau một hồi trầm tư liền mở miệng nói:

"Chắc là ngươi biết bây giờ bên ngoài không còn là Đại Tề nữa nhỉ?"

Nghe vậy, phương trượng chùa Chính Đức không chút để ý nói:

“A di đà phật, bần tăng dĩ nhiên biết chuyện này, nhưng bất kể nơi nào trong thế giới nhỏ bé này, nơi nào mà không có Phật, khắp nơi đều là đất Phật, nơi nào cũng có Phật, khắp nơi đều là thế giới khắc nghiệt."

Lý Hỏa Vượng thực sự không hiểu đối phương đang nói về cái gì, vì vậy hắn nói tiếp:

"Ngươi quản cái gì trời cái gì đất, nhắc một câu cho ngươi tỉnh lại, Pháp giáo gây nên thiên tai cũng tới theo rồi.”

"Nhưng họ thật sự là người xuất gia có lòng từ bi. Khi rảnh rỗi nhớ lên đây, đi tìm những kẻ chủ mưu khiến cho Đại Tề trăm họ lầm than.

Phương trượng khẽ trợn mắt, bộ râu bạc trắng tung bay theo gió, nhưng trong nháy mắt lại rũ xuống:

"A di đà phật, bần tăng hiểu rồi."

"Nếu có một ngày ngươi gặp phải một môn phái khác đến từ Đại Tề, nhớ nói tin tức này cho chúng ta biết. Nếu ngươi cũng hi vọng thế giới Tiên Thiên kia biến thành dáng vẻ ma quỷ như Đại Tề?”

“Thí chủ nói đúng.”

Ngay khi phương trượng của chùa Chính Đức nặng nề gật đầu, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bên phải thôn Ngưu Tâm, có người đang đi tới.

Khi người tới xuất hiện dưới ánh trăng, Lý Hỏa Vượng vội vàng thả thanh kiếm trong tay xuống. Hắn biết người này, miễn cưỡng cũng coi như là người quen.

Không phải ban đầu mình cướp thanh Cốt Kiếm từ trong tay người đàn ông tên Phật Ngọc Lô này sao.

Chương 958: Quản Lý

Khi nhìn thấy Liễu Tông Nguyên, Hồng Đại đều là những khuôn mặt Giám Thiên Ti quen thuộc đứng trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng lập tức thả lỏng, xem ra không phải lúc nào phản ứng của Giám Thiên Ti cũng chậm.

"Có chuyện gì, người tới là Giám Thiên Ti, chúng ta nói chuyện mập mờ với hắn, hắn là sẽ làm khó hắn."

Tuy nhiên, Phật Ngọc Lô mang theo người đến, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định nói chuyện với phương trượng của chùa Chính Đức mà trực tiếp hỏi Điền Huệ Hoan:

"Nhĩ Mân, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắn mang những hòa thượng kia từ đâu đến vậy?"

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng còn để Đại Mãn đưa tin cho Giám Thiên Ti, trên kia ngược lại không thể trực tiếp đối mặt nói mà phải dùng cách thức phiền phức như vậy.

Khi Điền Huệ Hoan giải thích ngắn gọn về nguyên nhân và kết quả trước sau của sự việc, hắn còn cho rằng những người đó sẽ hỏi điều gì đó, nhưng những người đó lại chấp nhận nó rất tự nhiên.

"Họ sớm đã biết rồi, người Đại Tề muốn tới đây?"

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ hỏi.

“Đại nhân Điền Huệ Hoan trì hoãn mệnh lệnh bên trên.”

Sau khi Phật Ngọc Lô nói xong liền cùng người của hắn tránh sang một bên, nhìn các hòa thượng chùa Chính Đức đang lớn tiếng thảo luận điều gì đó.

Nghe vậy, trong lòng Điền Huệ Hoan như sáng tỏ. Xem ra Lý Hỏa Vượng sớm đã biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, chỉ là không nói cho mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh đám người Phật Ngọc Lô nói với họ:

“Gần đây có phải Nội Ti không làm chuyện gì lén lút đúng không? Nếu không có người giúp đỡ, ngươi và người của ngươi đều không được giúp đỡ.”

Đại Tề không còn là tấm gương cho hậu thế nữa. Lý Hỏa Vượng có thể chỉ lo thân mình, giúp đỡ Giám Thiên Ti cũng không phải là giúp chính mình.

“Hắn?”

Vẻ mặt Phật Ngọc Lô lộ ra vẻ bất mãn nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Không phải hiện tại hắn đã leo lên vị trí hoàng đế rồi sao? Còn để ý đến công việc trong Nội Ti làm cái gì?”

Lý Hỏa Vượng lười giải thích với người đàn ông này, vì vậy hắn cẩn thận tìm một lý do để lấp liếм cho qua:

"Bệ hạ có chỉ, ra lệnh cho ngươi giúp đỡ Giám Thiên Ti."

Mặc dù Phật Ngọc Lô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Lý Hỏa Vượng trộm vũ khí của mình, nhưng là Ký Tương, Phật Ngọc Lô cũng hiểu so sánh với việc Nội Ti giao việc thì ân oán cá nhân của mình cũng khá thoải mái.

"Đại nhân Lý Hỏa Vượng đích thân hạ lệnh, nếu gặp phải tín đồ Pháp Giáo của Đại Tề thì giết chết không tha, tám đầu đổi lấy một viên Dương Thọ Đan. Nếu đu.ng phải đệ tử của các môn phái đến từ Đại Tề thì cố tiếp xúc hết mức có thể, trợ giúp và có quan hệ

thân thiết với họ.”

"Những người dân bị nạn của Đại Tề đâu? Đại nhân Điền Huệ Hoan có nói gì không?"

"Việc cứu trợ thiên tai đương nhiên không phải do triều đình xử lý, mà là do Lý Hỏa Vượng quản lý."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng hiểu rõ gật đầu. Lý Hỏa Vượng quả nhiên biết được tiếp theo hoàng đế của Đại Tề thì Long Mạch của Đại Lương sẽ xảy ra chuyện gì. Hắn sớm đã chuẩn bị xong kế hoạch tiếp theo rồi.

Tuy nhiên đây cũng được coi như là một chuyện tốt. Chí ít thì đối phương cũng đã làm tròn trách nhiệm. sử dùng người của Giám Thiên Ti mới có thể khiến ảnh hưởng của lần này xuống đến mức thấp nhất.

“A di đà phật, vị nam thí chủ kia, ngươi thật sự là người của Lý Hỏa Vượng sao?”

Phương trượng của chùa Chính Đức tự mình đi xuống hỏi.

Thấy đối phương đang nói chuyện với mình, vẻ mặt của Phật Ngọc Lô lập tức trở nên cung kính hơn rất nhiều. Trước tiên hắn để lộ ra lệnh bài, sau đó lại hành lễ nói:

“Bái kiến đại sư, đại nam tử dù chưa xuất gia nhưng cũng coi như là đệ tử Phật môn.”

"Nếu nam thí chủ đã là Giám Thiên Ti, vậy lão nạp cũng không có gì để nói, hơn nữa giáo chủ của Pháp Giáo cũng đã chết, hẳn là cũng đã cùng nhau đi qua đây rồi, mong rằng sớm ngày tìm được Thái Sơn Thạch, người này chính là mấu chốt." ."

"Người này rất giỏi mê hoặc lòng người, nếu để đó lâu ngày không quản, sẽ lôi kéo được một nhóm lớn tín đồ Thạch Độc

“Thạch Độc?”

Trên mặt Phật Ngọc Lô lộ ra một tia hoang mang.

Lý Hỏa Vượng cau mày, thấp giọng nói:

"Thạch Độc là một cách gọi khác của Vũ Nhi Thần, người đó là một rắc rối lớn, các ngươi nhất định phải nhanh chóng giải quyết."

Lý Tuế mặc một bộ da người, đầu gối khép lại ngồi trên trên bậc thang phủ đầy rêu xanh của đại viện Bạch gia.

Nàng nhìn miếng kẹo mỡ lợn trong tay đứa trẻ trước mặt, đôi mắt to tròn lộ rõ vẻ tò mò:

"Cái này ăn có ngon không?"

Đứa bé trông như bảy tám tuổi đội mũ đầu hổ và đi giày đầu hổ không biết là con của ai trong thôn, không hề rời mắt khỏi khuôn mặt tinh xảo của Lý Tuế.

Một lúc lâu sau, cậu bé như mới phục hồi tinh thần, dùng sức gật đầu thật mạnh rồi nắm tay Lý Tuế chạy về nhà mình.

Cậu bé kéo Lý Tuế đi vào trong nhà bếp nhà mình, học theo dáng vẻ của mẹ mình dùng đũa gắp một miếng mỡ lợn đông đặc từ trong lọ mỡ, sau đó ném vào trong hũ đường cát.

Khi miếng mỡ lợn kia lăn qua lăn lại bên trong cho đến khi phía trên phủ một lớp đường nâu thật dày, một miếng kẹo mỡ lợn đã làm xong rồi.

Ngay sau đó, cậu bé thắt bím tóc cẩn thận giơ miếng kẹo mỡ lợn đến trước mặt Lý Tuế.

"Ngon không?"

Lý Tuế há miệng một lần nuốt hết toàn bộ, nàng cẩn thận nếm thử một lúc sau đó nói:

"Ừm...cũng được, có mùi thịt heo, ta thích ăn thịt heo."

"Nhưng ta thích loại xương thịt dính máu hơn, tốt nhất là xương sụn trắng. Loại đó nhai rất ngon, ta và nhị nương đều thích ăn."

Chương 959: Xuất Phát

Lúc này, Lý Tuế đột nhiên vểnh tai lên lắng nghe:

"Cha ta gọi ta, ta phải trở về rồi, ngươi mời ta ăn kẹo, chờ lần sau ta sẽ mời ngươi ăn xương thịt dính máu."

Dứt lời, xúc tu dưới váy của Lý Tuế lắc lư thật nhanh, đẩy nàng lao về phía đại viện Bạch gia.

“Cha, vừa rồi ngươi gọi ta sao?”

Nàng hỏi Lý Hỏa Vượng đang sửa sang lại giấy nghệ.

"Ừm! Chúng ta phải đi rồi, sắp tới sẽ bận rộn lắm."

Lý Hỏa Vượng vươn tay đồng thời rút tám thanh kiếm trên lưng mình ra.

"Đi đâu vậy?"

Lý Tuế vừa nói vừa cởi da cùng đầu người trên người ra, bỏ vào trong vại muối bên cạnh.

"Cái tên Thái Sơn Thạch kia là một phiền phức lớn, các ngươi nhất định phải đi tìm hắn sau đó giết chết hắn."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền há miệng ra. Những xúc tu chằng chịt chui vào trong cơ thể hắn, khiến cho cổ của hắn sưng lên.

Khi bước ra khỏi phòng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Bạch Linh Miểu ở trước mặt, hắn nói với thiếu nữ đang bịt mắt:

"Khi nào có thời gian, nàng dẫn theo người của nàng canh giữ thôn Ngưu Tâm, tránh bị người khác dùng kế điệu hổ ly sơn.”

"Ừm."

Bạch Linh Miểu nặng nề gật đầu.

Lý Hỏa Vượng ôm chầm lấy nàng, quay người chậm rãi đi về phía

cổng làng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa rời đi, một đôi giày trắng xuất hiện ở cửa:

"Thánh nữ đại nhân."

"Hừ...được rồi, ngươi lập tức đi thành Thượng Kinh, các ngươi bảo vệ chỗ đó cho tốt."

Bên Lý Hỏa Vượng có một người, phương trượng chùa Chính Đức thêm hai tăng giới nữa là ba người, Phật Ngọc Lô cộng với ba thuộc hạ của hắn nữa là tổng cộng bảy người, lần trước vây quét Du Thực Phú chỉ có bốn người thôi.

Khi mọi người đều chuẩn bị ổn thỏa hết rồi, Phật Ngọc Lô mở miệng nói:

"Nếu như tìm thấy cái tên Thái Sơn Thạch này, các vị trước tiên đừng vội manh động, cứ thăm dò nội tình trước rồi nói sau. Ngộ nhỡ mà địch không lại, ngươi cũng có thể xin quân cứu viện từ Nội Ti.

Đối với lời nói vô cùng cẩn thận của Phật Ngọc Lô, Lý Hỏa Vượng hiển nhiên cũng đồng ý.

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy, tìm được người trước rồi nói sau, ngươi không có tin tức trinh thám gì về Giám Thiên Ti sao?"

Lý Hỏa Vượng trực tiếp hỏi.

Ti Thiên Giám, chùa Chính Đức và cả mình nữa, nhiều ngươi như vậy đi vây quét một mình đối phương.

Du Thực Phú cảm thấy bất luận cái người gọi là Thái Sơn Thạch kia rốt cuộc có lai lịch gì, chỉ cần tìm được người thì đối phương nhất định khó thoát khỏi cái chết, dù sao đây là Đại Lương chứ không phải Đại Tề, không có nhiều bách tính có cơ sở Pháp Giáo như vậy.

Đối với giọng điệu đi quá giới hạn của Du Thực Phú, Phật Ngọc Lô có chút bất mãn liếc nhìn hắn, giọng điệu không kiên nhẫn nói:

“Các ngươi trước tiên đi đến huyện thành bên ngoài cách đây bảy mươi dặm, trinh thám ở nơi đó nói không thể dạy tín đồ tụ tập, trước tiên cứ bắt tên đứng đầu nhìn thử, xem xem có thể tìm được hành tung của Thái Sơn Thạch từ trong đó hay không.”

Việc này không nên chậm trễ, mọi người rốt rít cưỡi ngựa của thôn Tâm Ngưu xông về phía huyện thành.

Trên lưng ngựa đang phi nước đại, Phật Ngọc Lô cưỡi ngựa chạy bên trái Lý Hỏa Vượng.

"Nhĩ Cửu! Thanh kiếm Thái Hư của ngươi có dùng được không?"

Phật Ngọc Lô ngồi trên lưng ngựa hỏi Lý Hỏa Vượng.

"Làm sao? Ngươi muốn cướp lại sao?"

Lý Hỏa Vượng đang kéo dây cương đầu cũng không quay lại hỏi. Hắn không có cái gì để nói với người đàn ông này cả.

"Chuyện này ngược lại không đúng, ngươi yêu thích kiếm Thái Hư như vậy, nếu như thật sự đối mặt với cái tên Thái Sơn Thạch kia, ngươi không thể không biết xấu hổ trốn ở phía sau nhỉ.”

“Ngươi có ý gì?”

"Haha, không có ý gì cả, nếu như ngươi dám thì cũng được thôi, ta có thể trả kiếm lại cho ngươi, ta không thể để cho ngươi núp ở phía sau nhìn từ phía xa được."

Khóe miệng Phật Ngọc Lô khẽ hạ xuống.

Lý Hỏa Vượng giật mạnh dây cương, con ngựa lập tức áp sát vào ngựa của Phật Ngọc Lô:

“Phật Ngọc Lô, ngươi đừng có quản việc hắn muốn làm cái gì, nhưng ngươi cũng đừng có quên, hôm nay ngươi cậy thế quý nhân của hoàng quyền, nếu như hắn dám giở trò với ngươi trong chuyện đại sự này, ngươi cứ nghĩ hậu quả đi.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói vậy, Phật Ngọc Lô lập tức cảm thấy khó chịu như ăn phải ruồi vậy. Chuyện này vừa là nỗi nhục những cũng vừa là niềm vinh dự.

Cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn, phương trượng chùa Chính Đức ở bên cạnh đã phi ngựa tới cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Các vị thí chủ, vẫn mong các vị lấy đại cục làm trọng, nếu thật sự gặp được Thái Sơn Thạch, bần tăng bằng lòng là người đầu tiên đi lên."

Nghe được lời khuyên can của phương trượng Chính Đức, Phật Ngọc Lô kéo dây cương và rời đi trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Dám hỏi pháp danh của đại sư? Đều là đệ tử Phật môn, vẫn luôn gọi là phương trượng phương trượng, không khỏi có chút xa lạ."

"Pháp danh của bần tăng là Thiền Độ."

"Bái kiến pháp sư Thiền Độ, pháp danh của tại hạ là Ngọc Sắc."

Lý Hỏa Vượng kẹp chặt hai chân, đi đến bên cạnh Liễu Tông Nguyên đang đeo mặt nạ, nhìn hắn hỏi:

"Nhân phẩm của vị trụ trì này như thế nào?"

"Này, Nhĩ sư huynh, ngươi cứ chín bỏ làm mười đi, hắn biết chừng mực, chuyện lớn như vậy hắn sẽ không làm khó ngươi đâu."

Nghe hắn nói vậy, trong lòng hắn thoáng thả lỏng cảnh giác, yên tâm lên đường.

Chương 960: Tập Kích

Bảy mươi dặm nghe có vẻ nhiều, nhưng nhờ cưỡi ngựa lên đường nên một lúc sau, đám người Lý Hỏa Vượng đã đi đến trước cổng huyện thành rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng kéo dây cương, con ngựa của hắn giơ hai chân

trước lên cao, dừng lại trước một đống lớn nồi sắt và bình gốm.

Một cái xúc tu màu đen của Lý Tuế mang theo tàn ảnh bay ra ngoài, hất bay toàn bộ những thứ phía trước đầu ngựa.

Nồi sắt, nước sôi, đá bay lên không trung.

Khi nhìn thấy những viên sỏi đang tỏa ra khí lạnh, Lý Hỏa Vượng lập tức nắm lấy chuôi kiếm của mình.

Ngoại trừ Pháp Giáo của Đại Tề ra, không có người nào sẽ ngu xuẩn đến nỗi đi nấu đá để uống.

"Cẩn thận, nơi này sợ rằng có bẫy, ta đi trước dò đường một chút!"

Phật Ngọc Lô nhìn huyện thành có không khí trầm lặng trước mặt, cơ thể hắn đột nhiên run lên, mấy viên kim phật lớn bằng đầu ngón tay nhảy lên nhảy xuống, xuyên qua đống nồi hũ nhảy vào trong huyện thành.

Thời gian một nén hương rất nhanh đã trôi qua, ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị tự mình ra tay, Phật Ngọc Lô đã lấy ra một chuỗi phật châu màu đỏ, quấn quanh hổ khẩu của hai tay, lập pháp quyết, mở miệng hát kinh Phật cổ quá mà Lý Hỏa Vượng hoàn toàn nghe không hiểu.

“Bì Bà Thi Thái tử hiện bỉ mệnh chung nhân, đại trí tối thương nhân, kì sổ hữu tứ vạn tùy thuận Bì Bà Thi, xuất gia tu Phạn hành, Bì Bà Thi thế tôn, thuyết pháp lộc dã viên, khiếm nô đế tô lỗ, câu khứ chí phật sở

Bên ngoài huyện thành không một bóng người, Phật Ngọc Lô bắt đầu hát kinh Phật.

Khi Phật Ngọc Lô không ngừng ngâm xướng, bên trong huyện thành vốn dĩ lặng ngắt như tờ lại dần dần xuất hiện tiếng động.

Phương trượng chùa Chính Đức bên cạnh lấy ra một cái mõ, dẫn theo hai vị hòa thượng khác vừa gõ mõ vừa hát, trong âm thanh của kinh Phật kia dần dần bắt đầu trộn lẫn với những thứ khác.

Khi tiếng kinh Phật không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mỗi thớ thịt trên người mình đều đang nhảy nhót, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi cơ thể mình vậy.

Quần áo của Phật Ngọc Lô nhúc nhích, các tượng Phật nhỏ rơi ra ngoài, hai chân ngồi xếp bằng cùng niệm kinh.

Ngay khi tiếng kinh Phật vang lên lớn nhất, mặt đất đột nhiên nứt ra, một bóng người cao lớn đội mũ trùm đầu chữ Vu nhảy ra ngoài, hai tay cầm hai con dao găm Hắc Diệu Thạch đánh lén về phía Phật Ngọc Lô đang hát kinh Phật.

Trong khi đó, Hồng Đại đã sớm chuẩn bị ở một bên nhảy xuống lưng ngựa, đứng chặn trước mặt người đó.

Nhưng ai có thể ngờ rằng khi Hồng Đại cầm con dao rỉ sét trong tay chém vào ngực người kia, hai cánh tay đang cầm vũ khí của đối phương một trái một phải trực tiếp rời khỏi cơ thể, lao về phía Phật Ngọc Lô đang trên lưng ngựa.

Hóa ra đây căn bản không phải là người sống, hai người lùn ngụy trang thành cánh tay này mới là người thật.

Ngay khi một trong hai người lùn nghĩ rằng sắp thực hiện được mục tiêu của mình rồi thì hắn nhìn thấy một vị đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ chắn ngang đường đi của mình.

Ngay khi tất cả sự chú ý của hắn đều tập trung vào thanh bảo kiếm Đồng Tiền của vị đạo nhân này, kết quả vị đạo sĩ này đột nhiên há miệng ra, các loại xúc tu màu đen có giác mu"ŧ bắn ra khỏi miệng hắn, trực tiếp trùm lên khuôn mặt mình.

Một lúc sau, hắn cảm thấy toàn thân đột nhiên đau nhức, sau đó không biết cái gì nữa.

Sau khi giải quyết xong rắc rối nhỏ này, trên cằm Lý Hỏa Vượng kéo theo một các xúc tu dính máu thật dài, nghiêng đầu nhìn về bên kia.

Mà một người lùn đánh lén khác đã bị Bành Long Đằng tóm gọn trong tay, sau khi liên tục siết chặt lại bóp thành một quả cầu thịt giống như em bé, Bành Long Đằng giơ nó lên trên đỉnh đầu dùng

sức bóp một cái, máu tươi đỏ thẫm chảy xuống, tưới lên mặt vỡ của các cổ không có đầu của nàng.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng sự việc đã được giải quyết ổn thỏa, nhưng sự việc lại chỉ vừa mới bắt đầu, một con dao nhỏ dài màu đen trực tiếp đâm xuyên qua lớp áo giáp nặng nề trên người của Bành Long Đằng.

Chẳng mấy chốc, đủ loại bách tính đầu đội khăn màu trắng chui ra khỏi huyện thành, lao về phía đám người Lý Hỏa Vượng.

Theo tiếng hát của kinh Phật, cơ thể của bọn họ thỉnh thoảng lại bắt đầu rơi ra những bộ phận, chẳng hạn như mắt hoặc tai.

Nhưng dù có rơi ra bao nhiêu bộ phận, nhưng làm thế nào thì sự điên cuồng của những người này đều không giảm bớt.

Trong số những người này có không ít người Đại Tề gầy như que củi, nhưng số lượng người Đại Lương vừa mới đội khăn trùm đầu màu trắng lại càng nhiều hơn. Tốc độ xâm nhập của Pháp Giáo Đại Lương nhanh hơn nhiều so với Lý Hỏa Vượng tưởng tượng.

Tuy nhiên, mặc dù những tín đồ này không sợ chết, nhưng xét cho cùng, sự chênh lệch thực lực giữa hai bên vẫn quá lớn. Bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Hỏa Vượng, thậm chí không phải là đối thủ của Bành Long Đằng.

Bành Long Đằng thân hình cao lớn như cái cày sắt cày ra những còn đường đẫm máu trong biển người.

Dường như nàng đang tận hưởng tất cả những điều này, cơ thể nàng vung mạnh hai bộ thi thể không ngừng run rẩy.

"Đừng giết hết! Giữ lại mấy tên! Ta muốn thẩm vấn một chút!"

Cuộc tàn sát vẫn tiếp tục, khi làn sương trắng của Liễu Tông Nguyên bắt đầu che phủ toàn bộ huyện thành, trận chiến này rất nhanh đã kết thúc.

“Ầm!” người lùn cuối cùng máu thịt be bét bị treo trên tường cuối cùng cũng trút hơi thở cuối cùng, yếu ớt ngã xuống đất.

"Đây chắc chỉ là cứ điểm tạm thời của bọn họ, xem ra bọn họ thật sự không biết được tung tích của Thái Sơn Thạch."

Lý Hỏa Vượng bỏ hình cụ dính máu vào trong túi hình cụ.

Chương 961: Ý Đồ

Vấn đề lại trở lại lúc trước, dù bọn họ có thể đấu lại Thái Sơn Thạch nhưng mà nếu không tìm được người thì cũng vô dụng.

Nếu như mặc kệ Pháp Giáo thu nhận người dân, vậy cuối cùng bách tính ở Đại Lương sẽ trở thành kẻ thù của bọn họ.

Phật Ngọc Lô quan sát ở một bên sau một hồi trầm ngâm liền nói:

"Chúng ta đi đến thành Ngân Lăng đi, ta cần tìm một người trong nghề tính toán được tung tích của Thái Sơn Thạch."

"Ký Tương đại nhân, người đó là ai? Thật sự có thể sao? Nhưng Thái Sơn Thạch là người Đại Tề mà."

Hồng Đại ở bên cạnh mở miệng hỏi.

"Hắn tên là Trần mù. Nếu như hắn không bói ra thì người khác cũng không làm được."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng sửng sốt một chút, hắn biết người này:

"Trần mù bày sạp bên ngoài miếu Thành Hoàng?"

"Sao ngươi lại biết hắn?"

"Cũng coi như là có quen biết, có qua lại với hắn mấy lần, nhưng theo như ta biết, thực lực của tên này cũng không ra gì cả, lần trước hắn còn bị Tọa Vong Đạo lừa nữa."

Lúc đó, toàn bộ phù triện là do mình đổi từ chỗ Trần mù.

"Thầy bói không thể tự đoán mệnh cho chính mình. Những cái khác hắn không được nhưng về chuyện đoán mệnh, trong Giám Thiên Ti không có mấy người vượt qua hắn. Hắn không được nhưng đồ vật mà hắn tin tưởng thì có thể."

Nói xong, Phật Ngọc Lô phóng lên lưng ngựa.

"Đồ vật mà hắn tin?"

Lý Hỏa Vượng như có điều suy nghĩ:

"Chẳng lẽ còn có Ti Mệnh chuyên quản lý việc đoán mệnh sao? Quá khứ và tương lai luôn luôn vận động, tên này có thể đoán ra sao?"

Đám người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rời đi, để lại xác chết nằm khắp nơi trên mặt đất, những con quạ và kền kền trên bầu trời dần dần tụ tập lại, thưởng thức bữa tiệc bất ngờ này.

Một kẻ trực tiếp nhổ cơ quan nội tạng mà con quạ đen giẫm lên khỏi miệng.

"Làm sao, ta nói cái gì, Thái Sơn, bây giờ không phải là lúc gây phiền toái, chỉ cần có chút động tĩnh lớn chút, Giám Thiên Ti sẽ ngửi mùi mà tìm tới giống như con chó ăn cứt vậy."

Một người đàn ông mặc áo choàng lớn với những miếng vải sặc sỡ đang ung dung bước đi giữa những xác chết khắp nơi, trên vai trái của hắn treo một tấm vải màu đen như mực.

Mà bên cạnh người gọi là Thái Sơn là một người lùn xấu xí, hai tai mọc đầy lông đen. Mặc dù tướng mạo thô tục nhưng cơ thể hắn lại khoác một bộ hí bào màu trăng vô cùng tao nhã. Khăn che đầu màu trắng trên đầu hắn tương ứng với tấm vải đen trên vai người đàn ông bên cạnh.

"Ừm...quả thật như vậy, nhưng tín đồ của Pháp Giáo vẫn còn quá ít. Nếu chúng ta vẫn cứ ẩn núp thì khi nào Tiên Binh của chúng ta mới có thể hạ phàm?"

"Đừng hoảng, đừng hoảng, ta quen thuộc nơi này hơn ngươi. Mặc dù ngươi và ta thờ phụng hai mặt khác nhau của Vu Nhi Thần nhưng mà đều là Vu Thần. Ta sao có thể hại ngươi chứ?"

"Việc bây giờ ngươi muốn làm chính là để cho người của ngươi ẩn núp, ngụy trang thành tai mạng của Đại Tề, để cho những tín đồ đang phân tán ở nơi khác nhau đều tập trung ở đây."

"Đại Lương là quốc gia mạnh nhất toàn thiên hạ. Chỉ cần Pháp Giáo chúng ta nắm được Đại Lương, vậy thì những nơi khác sẽ dễ giải quyết hơn nhiều rồi."

Vu Thần tên Thái Sơn sau một hồi trầm tư, gật đầu nói:

“Được, người của ngươi nhiều hơn người của ta, ta nghe theo ngươi. Nhưng mà trước đó ta muốn người của ngươi phối hợp với người của ta đoạt lại kiếm của người kia.”

"Kiếm của ai?"

"Thanh Cốt Kiếm của tiểu tử mặc đạo bào màu đỏ, đó là xương sống của Tam Thanh Tâm Bàn. Ta muốn trọng dụng nó.”

"Được, hình như vừa nãy bọn họ đang tìm ngươi. Vậy ngươi làm con mồi, đặt cạm bẫy, mai phục bọn họ đi.”

"Đừng có khinh thường, hắn cho ta cảm giác có chỗ nào không đúng, hơn nữa tốt hơn hết là không nên dùng thân phận của Pháp Giáo, đừng có đùa với lửa có ngày chết cháy đấy.”

"Yên tâm đi, ta sẽ tìm mấy người có năng lực đến. Thật ra ở Đại Lương, Pháp Giáo chúng ta cũng không phải là chuột qua đường người người đòi đánh, cũng có không ít bằng hữu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

"Chuyện này không thích hợp, chuyện này rất không thích hợp! Ta phải xuất viện ngay lập tức, sao lại xảy ra chuyện như vậy!"

Trong hành lang vắng vẻ, Lý Hỏa Vượng dán điện thoại di động áp vào tai lo lắng đi đi lại lại.

"Đừng có nói với ta cái gì mà tư duy tan vỡ, ta không mắc chứng tự kỷ, suy nghĩ của ta không có bị rạn nứt! Hơn nữa ta cũng không có ảo giác, bệnh của ta sớm đã khỏi rồi!”

Khi nghe lời nói của đầu bên kia điện thoại, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, giọng nói của hắn lập tức trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều:

"Ta thật sự muốn xuất viện, ta thật sự không muốn cả đời này bị xem như là bệnh nhân tâm thần, nhưng mà..."

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, trên mặt lộ ra một tia giãy giụa cùng thống khổ:

"Nhưng mà mọi chuyện xảy ra trên thuyền thật sự quá chân thực rồi, giống như ta tự mình trải qua vậy! Ta quả thật đã cầm được thanh kiếm Đồng Tiền! Ta thật sự bị chó săn của đối phương cắn đứt một cánh tay rồi!! Nhưng mà bây giờ họ đều biến mất hết rồi!"

Ở cuối hành lang, có mấy người cùng nhóm với Lý Hỏa Vượng lén lút thò đầu ra quan sát Lý Hỏa Vượng.

"Các ngươi nhìn xem, tiểu tử này còn nói mình không bị bệnh. Ta ở bệnh viện gặp qua nhiều rồi, loại này chính là bệnh tâm thần phân liệt điển hình đấy."

Người vệ sĩ trẻ tóc húi cua hơi nóng nảy thấp giọng đoán.

Chương 962: Không Ổn

"Không giống mà, ngươi xem hắn nói tới nói lui cũng chỉ có chuyện đó, tâm thần phân liệt cũng không uống thuốc, đầu óc nào có tốt như vậy? Ta cảm thấy có chút giống như là bệnh rối loạn nhân cách, người ở giường bên cạnh ta chính là bị bệnh này đó."

Có rất nhiều người vô cùng tò mò không biết rốt cuộc tiểu tử mới đến này mắc bệnh gì, thậm chí còn lén lấy đồ ăn vặt đặt cược. Cũng có thể coi như giải tỏa chút buồn chán trong cái bệnh viện tâm thần nhàm chán này.

"Bác sĩ Dịch, ta thực sự sợ tất cả những chuyện đã trải qua trước đây của ta đều trở nên vô nghĩa. Ta thực sự...Bây giờ đầu óc của ta thật sự rất loạn, ta cũng không biết có phải là thật hay không, ta thực sự rất do dự."

“Được rồi, ngươi có rảnh thì qua đây một chuyến, cám ơn nhiều.”

Lý Hỏa Vượng cúp điện thoại, nhíu mày đi lại quanh quẩn trong hành lang.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng còn cho rằng mọi thứ đang bắt đầu đi đúng quỹ đạo của nó rồi, nhưng mà những chuyện đã trải qua trên biển không cách nào giải thích được lại khiến cho đầu óc hắn rối tung lên.

Nếu đó là giả, đó đều là những ảo giác do chính mình tạo ra trong giai đoạn tư duy tan vỡ, vậy thì cuối cùng mình đã mắc phải chứng bệnh tâm thần nào? Có cách nào chữa khỏi không?

Nhưng nếu nó là sự thật...

Lý Hỏa Vượng lại do dự lần nữa, hắn cảm thấy mình đang ở trong một phiền toái lớn, hắn nhất định phải xử lý ổn thỏa.

Nếu như mình lựa chọn không tốt, vậy thì sợ rằng mình sẽ rơi vào trong phiền toái lớn hơn.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy tuyệt vọng là hắn thực sự không biết phải làm gì khi đối mặt với tình huống này.

"Cộc cộc cộc" âm thanh kỳ lạ vang lên từ cửa sổ bên cạnh, Lý Hỏa Vượng đi tới, ngẩng đầu liền thấy một đội quân Đại Lương hùng hậu.

Tiếng vó ngựa ầm ầm còn có sát khí ngút trời do những quan binh này tập hợp lại tạo thành đều khiến toàn thân hắn căng thẳng đến cực điểm.

Chỉ khi tận mắt thấy cảnh này, mới có thể hiểu cái gì gọi là số người hơn một vạn, vô biên vô tận, chớ đừng nhắc tới quan gia.

“Những quan binh này muốn đi đâu?”

Lý Hỏa Vượng trầm giọng hỏi.

“Họ không đi đâu hết, chỉ cần những người này chắn giữ, đám người Pháp Giáo cũng không dám dẫn người tạo phản.”

"Hắc hắc, dù họ có tạo phản cũng không sợ, một khi đội quân Phi

Báo này xuất phát, liền có thể tiêu diệt hoàn toàn những người tà giáo kia.”

Liễu Tông Nguyên nói đến đây, trong giọng nói còn mang theo một tia tự hào.

"Yên tâm đi, xem ra cấp trên cũng chú trọng tới những thay đổi của Đại Tề. Có họ ở đây, cộng thêm trinh thám và binh sĩ của Giám Thiên Ti, lần này chúng ta hẳn là bình an vô sự."

Nghe lời nói của Liễu Tông Nguyên ở bên cạnh, lúc này Lý Hỏa Vượng mới hiểu được mục đích của việc điều động nhiều Binh Gia đến đây như vậy.

Bây giờ hắn đã hiểu rõ được năng lượng của Cao Chí Kiên. Quả nhiên hoàng đế Đại Lương không phải chỉ tùy tiện nói thôi.

Cảm nhận được ánh mắt không chút che đậy của đám người Lý Hỏa Vượng, một vị tướng lĩnh lập tức nhìn sang. Khi hắn thấy lệnh bài treo trên eo của những người này, liền trực tiếp rời tầm mắt.

Sau khi binh sĩ Đại Lương lục đu.c rời đi hết, Lý Hỏa Vượng nói với Phật Ngọc Lô bên cạnh:

“Đừng để ý đến những người này, chúng ta tranh thủ thời gian giải quyết xong phiền toái này đi.”

Cái Pháp Giáo Đại Tề phiền toái này, hắn nhất định phải xử lý nó cho ổn thỏa. Nếu như hắn xử lý không tốt, sợ rằng toàn bộ Đại Lương cũng sẽ gặp rắc rối lớn hơn.

Sau đó, mọi người phóng lên ngựa rồi phi nước đại về phía thành Ngân Lăng, ý đồ bỏ ra một phần sức lực chống cự lại Pháp Giáo của Đại Tề.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi trên đường, nếu nói người nào thay đổi nhiều nhất thì phải kể đến ba người thuộc chùa Chính Đức. Lúc trước khi Lý Hỏa Vượng gặp họ, phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức gầy sắp bằng bộ xương.

Nhưng bây giờ hắn chỉ ăn một vài bữa ăn chay, da thịt trên người

hắn hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Điều này khiến cho Lý Hỏa Vượng có thêm nhận thức mới về phép thần thông của chùa Chính Đức.

"Phương trượng, Phật Tổ ban cho ngươi phép thần thông, ngoại trừ có thể biến thành ngàn tay Phật máu thịt ra, còn có thể làm được cái gì khác không? Ngộ nhỡ thật sự đựng phải Pháp Giáo, chúng ta cũng có thể phối hợp thật tốt."

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói như vậy, phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức ngồi trên lưng ngựa buông dây cương, chắp hai tay lại:

"A di đà phật, bần tăng đã tham thiền sáu mươi năm, đã độ đến Tha Hóa Tự Tại Thiên cảnh rồi."

Nghe thấy vậy, đầu óc Lý Hỏa Vượng như bị lọt vào sương mù, cái gì mà Tha Hóa Tự Tại Thiên cảnh? Nói vậy thì thà đừng có nói.

"Phương trượng, ngươi có thể nói đơn giản chút không? Ta thực sự có chút..."

Lý Hỏa Vượng mới nói được nửa chừng, một con kền kền đen từ trên trời lao xuống. Khi hai người đối mặt, từ trong mắt con kền kền kia, Lý Hỏa Vượng thấy một lạt ma mặc quần áo màu đen.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng thấy vị lạt ma kia dùng bàn tay phải phủ đầy vết đồi mồi kia nắm lấy cái chày kim cang chỉ vào giữa mi tâm của mình.

"Tôn giả liễu bổn tế!"

Chương 963: Trộm Kiếm

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng ớn lạnh. Hắn cảm thấy trong lòng mình trống rỗng, tựa như bị mất đi thứ gì đó.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng sẽ có điều gì đó xảy ra với cơ thể mình, nhưng hắn lại không cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường cả.

“Vụt!”

Lý Hỏa Vượng dùng sức dùng thanh kiếm Tử Tuệ trong tay chém mạnh một cái, trong nháy mắt bổ con kền kền ra làm hai:

“Cẩn thận, kẻ địch tấn công!”

Khi tiếng hét của hắn vang lên, trong nháy mắt, đàn kền kền bay đầy trời lao xuống dưới che phủ lấy chín người còn lại.

Phương trượng chùa Chính Đức nhanh chóng chắp hai tay lại. Cơ thể hắn nhanh chóng xuyên qua yên ngựa, hòa làm một thể với con ngựa kia.

Nhưng mà chuyện này còn chưa xong, sau khi ba vị hòa thượng hợp thể với con ngựa dưới thân, máu thịt của họ còn hòa quyện vào nhau.

Thứ máu thịt xuất hiện cuối cùng có chút giống với "Phật tổ" mà Lý Hỏa Vượng từng thấy ở chùa Chính Đức.

Trên người Phật tổ có bảy tám cánh tay, lần lượt bấm Kim Cương Ấn, Liên Hoa Ấn, Sư Tử Ấn, hơn mười cái miệng bắt đầu đọc ta kinh Phật.

“Chỗ Đâu Suất Thiên, khuyếch trương tuyên chính pháp, bỏ kia Thiên Cung, hàng Thần Mẫu thai, theo bên phải uy hïếp sinh, dùng phật dạo bước, trình bày pháp mô. Rửa đổ cáu bẩn…”

Kinh Phật trong mỗi cái miệng khác nhau hoặc lên cao hoặc xuống thấp, chúng phối hợp với nhau, khiến cho kinh Phật trở nên vô cùng thiêng liêng và trang nghiêm.

Khi tiếng niệm Phật nhanh chóng truyền ra ngoài, cánh của những con kền kền trên khắp bầu trời bắt đầu dính liền với cơ thể của chúng, mắt của chúng dính liền vào mí mắt, sau đó bọn chúng không ngừng rơi từ trên trời xuống như những tảng đá lớn vậy.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên vị Phật tổ ở giữa, khuôn mặt từ bi của phương trượng, cuối cùng hắn cũng đã hiểu cảnh cái gì gọi là Tha Hóa Tự Tại Thiên cảnh rồi.

“Nhưng...những con chim này, hình như ta từng thấy ở đâu đó.”

Lý Hỏa Vượng cau mày, nhìn con kền kền dưới mặt đất, cố gắng nhớ lại.

Bỗng nhiên hắn tỏ vẻ nghiêm trọng, lập tức nghĩ đến mấy năm trước, khi mình rời khỏi Thanh Khâu thì từng nhìn thấy Lạt ma của kền kền!

“Là chúng? Là Lạt ma chưa chết của Thanh Khâu đó? Nhưng đang yên đang lành, sao chúng phải tấn công Giám Thiên Ti?”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ vấn đề này, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lại hơi nhẹ! Khi hắn đưa tay sờ ra sau lưng, sắc mặt Lý Hỏa Vượng lập tức trầm xuống, hỏng rồi! Tích Cốt Kiếm mất rồi! Những con kền kền này thực ra là để che mắt, mục tiêu của chúng là Tích Cốt Kiếm của ta!

“Kiếm của ta mất rồi!”

Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, tóm lấy hắn quăng lên không trung. Đứng cao nhìn xa, Lý Hỏa Vượng nổi nóng điên cuồng đảo quét nhìn bốn phía xung quanh trong không trung.

Nếu đối phương chỉ đến đánh lén muốn giết mình, có lẽ hắn không nổi giận đến vậy, nhưng đối phương lại đến ăn trộm Tích Cốt Kiếm của mình! Thì mình phải cho chúng tan thành tro bụi!

“Đạo sĩ! Kiếm của ngươi ở kia! Mau nhìn đi!”

Hòa thượng phía sau Lý Hỏa Vượng mừng rỡ nhìn sang hắn, báo cáo phát hiện của mình.

Liền sau đó, cơ thể hòa thượng ngưng tụ lại, Lý Hỏa Vượng tóm lấy tăng bào của hắn, kéo mạnh về phía sau, mượn lực bay về hướng hắn chỉ.

Càng đến gần, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy đó là một con khỉ mặt xanh đeo mặt nạ Bồ tát, hắn ôm Tích Cốt Kiếm của mình.

“Còn muốn chạy!”

Lý Hỏa Vượng lập tức móc ra mắt trái của mình, bóp thật mạnh, phía xa, con khỉ đó bỗng bị bao trùm bởi hào quang kỳ dị, trở nên giống như ốc sên bò.

Đúng lúc xúc tu của Lý Tuế từ xa vung đến, định quấn lấy Tích Cốt Kiếm, một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, lập tức chém xúc tu của Lý Tuế thành mấy đoạn.

Tiếng trống có nhịp điệu kỳ lạ vang lên, một vị Lạt ma già khoác da dê màu đen đứng ở giữa Lý Hỏa Vượng và Tích Cốt Kiếm.

Hắn vừa đánh trống ở bên hông, vừa xoay kinh luân bằng xương trong tay, bắt đầu niệm đọc.

“Tôn giả Ưu Lâu Tần Loa Già Diệp, tôn giả Gia Da Già Diệp, tôn giả Na Đề Nghênh Diệp, tôn gỉa Ma Ha Nghênh Diệp, Tôn giả Xá Lợi Phất, tôn giả Đại Mục Kiền Liên.”

Tiếng kêu quái dị liên miên trong không trung, kền kền bay khắp trời lần nữa.

“Không thù không oán với ngươi, rốt cuộc các ngươi thế này là sao! Thực sự cho rằng ta còn là ta của trước đây chắc!”

Lý Hỏa Vượng nổi giận lao đến kền kền đó với hốc mắt chảy máu. Cũng đúng lúc này, lạt ma trên không trung bay vu"t xuống che phủ Lý Hỏa Vượng.

“Chạy mã, ăn pháo của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng mặc quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng ngồi trên ghế đẩu bằng nhựa, cau mày nhìn bàn cờ trước mắt.

Người đánh cờ với hắn là Ngô Thành, bác sĩ chính của hắn, Ngô Thành vừa đánh cờ, vừa nói gì với bên đó thông qua tai nghe Bluetooth.

Hai ngón tay của Lý Hỏa Vượng kẹp quân xe của mình, đánh xuống quân tốt của hắn.

“Bốp!”

Kiếm Đồng Tiền trong tay Lý Hỏa Vượng như dây thừng dài đập lên người Lạt ma, tiếng trống chấm dứt.

Khi Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tích Cốt Kiếm, cảm nhận xúc cảm quen thuộc, thở dài một hơi.

Đợi khi hắn ngẩng đầu lên, phát hiện phía đối phương bỗng đông người hơn, mình bị bao vây.

Không chỉ là lạt ma da đen vừa nãy, còn có thêm không ít người đeo khăn trắng trên đầu, tay đeo vải đen, Pháp Giáo!

“Chúng ta xuất hiện, cũng chẳng hề cải trang, há không phải bị tên tiểu tử đó nhận ra ư?”

“Không sao, chúng ta chỉ cần giết chết hắn, thì không sợ bị nhận ra, tốc chiến tốc thắng đi.”

Chương 964: Đánh Cờ

“Đi tướng.”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn sang Ngô Thành nhếch miệng mỉm cười trước mặt.

“Có phải ngươi lén lừa ta sử dụng đến máy tính để chơi không? Ta từng gặp trò kiểu này.”

“Tiểu Lý à, ngươi không cần để ý thắng thua, ngươi nên bình tâm lại, đây chỉ là một ván cờ thôi. Thua cũng không sao.”

“Ta thực sự không làm rõ được, ván cờ này có liên quan gì đến bệnh tình của ta.”

“Ngươi đừng đặt nặng tư tưởng như vậy, có lẽ chỉ là ta thích đánh cờ, cho nên mới tìm người chơi cùng thôi.”

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, tiếp tục đánh cờ, hắn cố hết khả năng suy nghĩ, cố gắng tìm được điểm lật ngược thế cờ.”

“Ăn mã.”

Cái đầu máu thịt lẫn lộn của Lý Tuế chui rách phần bụng của Lý Hỏa Vượng, trực tiếp làm nát tràng ruột của đối phương.

“Đi sĩ.”

Một con mắt cuối cùng của Lý Hỏa Vượng phủ một tầng màu đen.

“Ầy! Đánh cờ! Đánh cờ!”

Một số bệnh nhân tâm thần hiếu kỳ vây đến, bày mưu tính kế cho Lý Hỏa Vượng.

“Nhĩ Cửu! Chúng ta đến giúp ngươi!”

Nghe thấy tiếng nói ồn ào xung quanh, Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất phiền:

“Im miệng!”

Trong tích tắc, những bệnh nhân tâm thần khác xung quanh mới nghĩ đến thân phận của Lý Hỏa Vượng, lập tức im lặng như tờ.

Lý Hoả Vượng tiếp tục đánh cờ, càng đánh càng khó, nếu không phải Ngô Thành thả cho, thì hắn đã thua từ lâu.

Nhìn bàn cờ trước mắt, Lý Hỏa Vượng bắt đầu nóng nảy, bỗng nhiên hắn đưa một tay ấn bàn cờ, đang định lật lên, thì bị Ngô Thành giữ chặt.

“Tiểu Lý à, đừng động một cái là lật bàn, có vài chuyện lật bàn thì có thể giải quyết, nhưng có rất nhiều chuyện, lật bàn cũng không giải quyết được vấn đề.”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Ngô Thành, một bàn tay thò qua vai của Lý Hỏa Vượng, năm ngón tay cầm một quân xe, dịch chuyển ba ô về phía trước rồi đặt xuống.

Lý Hỏa Vượng khẽ nghiêng người, hắn bất ngờ nhìn thấy người hạ quân cờ là một cậu bé mập mắc chứng tự kỷ.

Khóe miệng hắn chảy nước miếng, đôi mắt nhìn thẳng vào bàn cờ, chớp chớp mí mắt.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi buông bàn bờ, cho cậu bé và Ngô Thành đánh cờ với nhau.

Tuy cậu bé mập đánh cờ rất chậm, nhưng lại luôn ngăn được nước cờ của Ngô Thành.

Dần dần, hắn bắt đầu ăn quân cờ của Ngô Thành, ban đầu chỉ là quân tốt, nhưng rất nhanh lượng biến thành chất, thế cờ hai bên bắt đầu xoay chuyển.

Lý Hỏa Vượng xé mạnh lớp da mặt nhão nhoét nhăn nheo đầy trên mặt, nhìn lạt ma gây ra chuyện này bằng ánh mắt ăn thịt người.

Lúc này, lạt ma đã trở nên hoàn toàn khác trước đây, hiện giờ hắn mọc ba đầu sáu tay, ba cái đầu lần lượt đối ứng với ba loại cái chết, chết chìm, treo cổ, dao đâm.

Đúng lúc cốt kinh luân của đối phương xoay chuyển trở lại, Lý Hỏa Vượng không hề do dự rút ra Tích Cốt Kiếm, vung mạnh, chui vào Đại Tề.

Sau khi nhanh chóng tìm được vị trí của Lạt ma ở Đại Tề, Lý Hỏa Vượng lại chém mở khe nứt.

Hắn không có ý nhảy vào đánh lén bên cạnh đối phương, mà trực tiếp thông qua khe nứt của Đại Tề chui vào trong cơ thể của đối phương.

Đúng lúc quân sĩ cuối cùng của Ngô Thành dịch chuyển, khóe miệng của Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch lên, dịch chuyển quân tướng của mình đập lên quân tướng của đối phương.

“Chiếu tướng!”

Cơ thể quái dị già nua của Lạt ma bỗng bành trướng lên, liền sau đó, những chỗ có lỗ của hắn đều có các xúc tu lớn nhỏ chui ra, không ngừng ngoe nguẩy trong không trung.

“Bành” một tiếng, cả cơ thể bỗng nổ tung, Lý Hỏa Vượng mọc đầy

xúc tu máu thịt toàn thân lẫn lộn chui ra từ bên trong.

Hắn hét lớn với các tín đồ Pháp Giáo:

“Tướng quân! giết sạch!”

“Ngô Thành! Tiếp tục!”

“Bốp!”

“Chạy lính!”

“Bốp!”

“Tướng ăn pháo!”

“Bốp! Dâng tốt!”

“Tang!”

Lưỡi kiếm Tử Tuệ Kiếm và dao Hắc Diệu Thạch đập mạnh vào nhau, trong đốm lửa, mũi dao bị cắt đứt xoay chuyển cắm vào mặt đất nhuốm đỏ.

Tuy binh khí bị tổn hại, nhưng cánh tay cầm vũ khí của Vu Chúc pháp giáo trước mắt nhanh chóng xoay chuyển, giao đấu với Tử Tuệ Kiếm, giơ dao ngắn trong tay đâm mạnh về phía ngực trái của Lý Hỏa Vượng.

Xem ra hắn rất cao tay, nhưng người này đã vô tình khiến mình rơi vào trong nguy hiểm, hắn tuyệt đối không nên dính đến gần Lý Hỏa Vượng như vậy.

Liền sau đó, hắn bỗng cảm thấy l*иg ngực nhói đau, khi hắn cúi đầu nhìn, thì nhìn thấy thứ gì mọc đầy xúc tu, sau khi chui ra từ l*иg ngực đối phương, sau đó chui vào trong bụng của mình!

“Không không không!”

Hắn vạch mở vết thương ở bụng của mình, kinh hoàng lục lọi tìm kiếm trong máu thịt lẫn lộn.

“Vu… Nhi…”

Người này giãy dụa nói hết nửa câu, cổ bất giác vươn ra, cả cái đầu bị xúc tu trong cơ thể khuấy đảo thành hồ tương.

Đương nhiên người đã chết nhưng cơ thể vẫn đứng, liền sau đó, hắn cầm vũ khí xông về phía các tín đồ pháp giáo đang định đánh lén Lý Hỏa Vượng, cơ thể của hắn đã hoàn toàn bị Lý Tuế tiếp quản.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đứng tại chỗ, nhìn về phía cuộc chiến, đương nhiên mình đã giải quyết Lạt ma đó, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, tiếp đó là những pháp giáo này.

Có sự hỗ trợ của Phật Ngọc Lô và phương trượng chùa Chính Đức, Lý Hỏa Vượng không quá lo lắng sẽ bị thua.

Lúc này hắn lo lắng cho Đại Lương hơn, kẻ địch đó, chứng minh suy đoán của mình thành sự thực! Pháp giáo của Đại Tề và pháp giáo của Đại Lương lại thực sự trộn lẫn với nhau trong thời gian ngắn.

Trước kia pháp giáo bản địa khiến Đại Lương trở nên thành gà bay chó chạy, lại thêm pháp giáo Đại Tề, hai pháp giáo liên hiệp, có trời mới biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Đặc biệt khi ta nhìn người khác, người khác cũng đang nhìn ta.

Chương 965: giết

“Thái Sơn! Chúng ta tranh thủ đi! Còn kéo dài, những binh gia này sắp đến rồi!”

Hà Tín Lai quấn vải trắng dưới bả vai hét lớn với Vu Thần Đại Tề bên cạnh.

“Ừm!”

Hà Tín Lai cất giọng trầm gật đầu, các tín đồ Pháp giáo bị nhốt xung quanh kiên định lấy ra một viên đá hình tròn nhét vào miệng

và nuốt xuống, đôi mắt đỏ bừng, không hề sợ hãi xông lên cắt đuôi cho hai người.

“Muốn chạy? Lý Tuế đuổi theo!”

Lý Hỏa Vượng lấy ra hai tờ giấy vàng nghệ, dùng máu trên người vẽ hai lá bùa, dán mạnh lên chân mình, cơ thể mang theo tàn ảnh đuổi theo hai người bỏ chạy này.

Những người khác đều bị vây chặn, nhưng Lý Hỏa Vượng bị chặn đứng.

“Hắn đuổi theo được thật rồi.”

“Ta biết.”

Thái Sơn Thạch nói, khóe miệng trùng xuống.

Từng cái cây khổng lồ dần dịch chuyển về phía sau, hai người chạy, một người đuổi.

Đột nhiên mắt sáng lên, phía trước rừng cây là một mảnh đất ruộng, rơm rạ khô vàng chất thành từng đống giữa đồng ruộng, thôn làng gần đó nổi lên khói trắng.

“Còn muốn chạy!”

Lý Hỏa Vượng cắt một miếng thịt nhỏ ném về phía hai người phía xa.

Miếng da thị nát xoay tròn trong không trung, như không có ý thức của mình, lao về phía lưng của Hà Tín Lai.

Khi Hà Tín Lai bị miếng thịt của Lý Hỏa Vượng đập lên, không ngừng vặn vẹo, đôi chân Lý Hỏa Vượng nhón nhảy vọt cao lên, Tử Tuệ Kiếm trong tay đâm mạnh vào da người vặn vẹo đó.

Khi Tử Tuệ Kiếm đâm vào trong, cảm giác lâng lâng khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng kinh hãi, đó là cảm giác lưỡi đao đâm vào thịt.

Liền sau đó, hai cánh tay đầy vết chai thò ra từ trong lòng đất, tóm lấy hai chân của Hà Tín Lai kéo xuống.

“Tên này có thể độn thổ!”

Khi trong đầu Lý Hỏa Vượng nghĩ đến điều này, toàn thân từ cổ trở xuống của hắn bị lún vào trong bùn đất.

Hơn nữa còn chưa xong, sau lưng truyền đến cơn đau dữ dội, dường như trong đất có thứ gì không ngừng chui vào trong cơ thể mình, Lý Tuế đang dùng xúc tu cố hết sức ngăn chặn.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, dùng sức khép lại.

“Hắn ở trong nước! Hắn ở trong nước! Nhất định phải kiềm chế!”

Lý Hỏa Vượng vừa nãy bị bùn đất xung quanh ép đến hoàn toàn không động đậy nổi, lập tức cảm thấy nước hồ băng lạnh xuyên qua vết thương hở, tưới mát cho mình.

Sau khi đánh một trận chiến rùng mình, Lý Hỏa Vượng giãy dụa rút Tích Cốt Kiếm, vung mạnh lần lượt đến sau trước ngực sau lưng.

Bất kể đây là gì, cảm giác đau cũng giảm bớt.

Lý Hỏa Vượng ý giơ hay tay vung mạnh xuống, mình trước nước là đối thủ của hắn, mình phải mau chóng về đến bờ!

Đợi khi nửa cơ thể chìm xuống nước, hai tay Lý Hỏa Vượng chống xuống mặt đất, như nhổ củ cải, nhổ mình ra khỏi đất.

Lý Hỏa Vượng khẽ thở một hơi, mở đôi mắt của mình, ngóng nhìn xung quanh, nhưng lại là một mảng tối tăm.

Lý Hỏa Vượng run run đưa ngón tay sờ vào trong khoang mắt trái, phát hiện tám chiếc gai đâm sâu vào trong đó, mình bị mù rồi. Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng đối phương sẽ hân lúc mình bị mù sẽ ném đá xuống, nhưng xung quanh lại không có động tĩnh.

Đứng cách Lý Hỏa Vượng mấy trượng, Thái Sơn Thạch cầm kiếm gỗ, đi đến bên cạnh Hà Tín Lai từ lòng đất chui ra nói:

“Thế nào? Tên nhóc đó mù rồi, ngươi định đối phó hắn thế nào?”

Nhưng vẻ mặt của Hà Tín Lai thận trọng không thả lỏng, là Vu Thần của Thạch Độc, hắn ngầm hiểu ra một số manh mối.

“Tên này không đúng, e là vẫn chưa sử dụng hết chiêu thức, ta phải hỏi ý kiến của Thạch Độc.”

Hà Tín Lai lấy ra hai hòn đá nứt hình trăng lưỡi liềm, hắn quỳ hai chân xuống, áp vào trong lòng lắc lắc, quăng xuống đất.

“Hắn nói thế nào?”

Thái Sơn Thạch nhìn hòn đá trên đất hỏi.

“Cười xấu xa, giết! Người phải giết, kiếm cũng phải lấy!”

Hà Tín Lai nói xong, cơ thể rút vào trong lòng đất.

Khi nghe thấy lời đó, vẻ mặt Hà Tín Lai lập tức kinh hãi, hắn là Vu Thần, trước nay chưa từng nghĩ, Hà Tín Lai lại có thể hạ thần dụ rõ ràng như vậy.

Nhưng bất kể thế nào, đã nói thì Thái Sơn Thạch phải kiên định làm theo.

Hắn buộc phải thể hiện lòng trung thành của mình với Hà Tín Lai sắp hạ phàm.

Thái Sơn Thạch một tay bấm quyết, đặt bên miệng cắn vỡ ngón tay, sau đó dùng máu lau lên vải trắng trên vai, vẽ đào phù trên kiếm gỗ của mình.

“giết thì giết!”

Khi hắn cầm kiếm trong tay xông đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, hai cánh tay chui ra từ dưới đất, tóm lấy hai chân của Lý Hỏa Vượng kéo thật mạnh.

Nhưng xảy ra sai sót, hai tay của Hà Tín Lai trực tiếp xuyên qua mắt cá chân của Lý Hỏa Vượng, trực tiếp tóm vào hư không.

Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ rút kiếm đấm mạnh vào hư không, Thái Sơn Thạch bên trái lập tức cảm thấy sau lưng nhói

đau.

Sau lưng mình lại bị thương một cách khó hiểu.

Khi Hà Tín Lai cảm thấy không đúng quay đầu nhìn, lại phát hiện sau lưng mình không có gì.

Thái Sơn Thạch ngồi khoanh chân, chắp hai tay lại, mặt đất bỗng nổi bụi.

Trong màn bụi đất bay lên, một hình người trong suốt trống rỗng được nổi bật ra, vừa nãy Lý Hỏa Vượng đã làm cơ thể lệch vị trí.

Mặt đất khẽ rung lên, rừng cây bên cạnh đập mở, một đoàn phật tổ mọc chân tay mập mạp máu thịt đang lăn từ trong ra.

“A di đà phật, hai vị thí chủ, biển khổ vô bờ, quay đầu là bờ!”

“Mau! Cứu binh của hắn đến rồi! Đừng ẩn nấp nữa! Nhân lúc hắn đang bị mù, giết hắn đi!”

Một tay của Hà Tín Lai thò ra tháo khăn đen trên vai xuống, sau đó lại quăng mạnh về phía mặt trời trên cao.

Cùng với vải đen bao trùm ánh mặt trời, lập tức, khu vực xung quanh bị đêm tối bao trùm, một vùng thiên tai hình thành.

Chương 966: Đều Có Mục Đích

“Thần Tiên Binh à!”

Cùng với tiếng quát trầm thấp của Thái Sơn Thạch, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy xung quanh mình đều có ánh mắt, hắn chí hắn cảm thấy Lý Tuế kéo giật trong cơ thể.

“Cha, ta...ta cảm thích rất thích!”

Xúc tu của Lý Tuế bắt đầu nhanh chóng lan rộng trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, lần này không phải là ký sinh, là mà đồng hóa!

Nếu không giải quyết vấn đề này ngay lập tức, e rằng mình sẽ giống như Màn Thầu, hoàn toàn dung hòa một thể với Lý Tuế!

“Bành!”

Bành Long Đằng cao lớn chặn bên trái Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng hét lớn trong lòng:

“Tuế Tuế! Cố gắng lên! Đừng khuất phục bản năng của ngươi! Sắp được ra rồi!”

Đúng lúc này, mặt đất bỗng lún xuống, Lý Hỏa Vượng lún xuống hố sâu trong lòng đất, mà trong hố sâu đó, một số thứ ẩn giấu trong bóng tối hiện lên ra cơ thể như thật như ảo, bao vây Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vung Đồng Tiền Kiếm trừ tà và Tử Tuệ Kiếm khó khăn bảo vệ mình trong bóng tối, Hà Tín Lai bên cạnh lại chọn thời cơ đánh lén.

Nhìn Lý Hỏa Vượng trong bóng tối vì bị mù mà lộ ra sơ hở, Hà Tín Lai nhanh chóng vung ra một kiếm quyết, dẫm lên bóng của mình dưới đất xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Nhưng thấy trường kiếm của mình sắp đâm trúng cổ họng của đối phương, Hà Tín Lai hoa mắt, chỉ thấy đối phương vững vàng đưa tay ra, nắm thân kiếm của mình.

“Ừm?”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng dầu, sau đó đôi mắt bị đâm mù lòi ra, lăn xuống mặt đất. Một nhãn cầu kỳ dị mang theo đôi mắt tỏa sáng có thần trong hốc mắt.

“Vừa nãy ngươi nói ai bị mù?”

Lúc trước đúng là hắn bị mù, nhưng hắn vẫn có thể mượn dung đôi mắt của con gái.

Sở dĩ vừa nãy không trực tiếp sáng lên, là vì Lý Hỏa Vượng định nhân cơ hội này hãm hại đối hương, quả nhiên đối phương mắc bẫy.

Hà Tín Lai lập tức chột dạ, không hề do dự buông binh khí trong tay, lùi vào trong bóng tối phía sau.

Nhưng hắn ở gần Lý Hỏa Vượng như vậy, đã không còn cơ hội, cơ thể cao lớn của Bành Long Đằng chặn đường đi của hắn, sau đó xúc tu trên người Lý Hỏa Vượng từ phía sau đập lên hắn như rời núi lấp biển.

“Thái Sơn! Thái Sơn Thạch!”

Hà Tín La lớn tiếng gọi đồng minh của mình đến giải vây giúp mình, nhưng không có chuyện gì xảy ra, cảm thấy được tình hình không đúng, hắn đã chạy từ lâu rồi.

Đợi vải đen trong không trung bị đao bay khổng lồ trực tiếp chém đứt, mọi thứ xung quanh trở lại bình thường, Thái Sơn Thạch cũng không xuất hiện nữa.

Khi những người khác vậy chặt Hà Tín Lai bị Lý Hỏa Vượng quấn lấy, mọi thứ đều đã kết thúc.

Nhìn Hà Tín Lai bị mình gọt thành côn gậy người, rụng hết răng, Lý Hỏa Vượng lấy túi dụng cụ hành hình, trực tiếp bày ra:

“Để ta!”

“Không được!”

Phật Ngọc Lô trực tiếp từ chối hắn:

“Khó khăn lắm mới bắt được một đại vu pháp giáo, chẳng may bị ngươi không cẩn thận giết chết thì làm thế nào? Ta phải đưa về trong ti, phái người có chuyên môn thẩm vấn.”

“Ha, ngươi đang coi thường ta ư? Ta là người của Áo Cảnh Giáo đấy!”

“Tất cả phải làm theo quy tắc.”

“Bớt giở trò đó đi! Giám Thiên Ti coi trọng quy tắc từ lúc nào! Chẳng phải vì chút phần thưởng Dương Thọ Đan đó sao? Trước đây ta cũng từng làm trong ti! Đừng vì chút lợi đó mà để Thái Sơn

Thạch chạy mất!”

Lý Hỏa Vượng đang định nói cứng thì phát hiện ngay cả Hồng Đại và Liễu Tông Nguyên đều đứng về phe Phật Ngọc Lô.

“Nhĩ huynh đệ, ngươi đừng như vậy, Pháp Giáo Đại Tề cũng chưa đến được bao lâu, hỏi hắn cũng không hỏi được bao nhiêu.”

“Chẳng may chúng ta đào ra được thông tin quan trọng của Pháp Giáp từ trong đầu hắn, nói không chừng Pháp Giáo có thể bị ta tiêu diệt.”

“Nhĩ Cửu, ta biết ngươi có không ít thủ đoạn của Áo Cảnh Giáo, nhưng luận thẩm tra, trong ti có người mạnh hơn ngươi.”

Lý Hỏa Vượng cau mày lướt nhìn mấy người trước mắt, từ phản ứng của họ, có thể nhìn ra, hình như người này treo thưởng rất cao trong Giám Thiên Ti.

Trừ phi mình giết chết bọn họ, nếu không e rằng mình không thể ép hỏi tên này.

“Ban đầu ta đúng là hỏng não rồi, nghĩ đến cùng các ngươi cứu Đại Lương. Đều chỉ lo cho lợi ích của mình!”

Lý Hỏa Vượng tức giận quay người, cúi đầu khom lưng thò đầu vào trong đất, tìm kiếm dấu vết Thái Sơn Thạch độn thổ vừa nãy.

Tìm kiếm kỹ càng một lúc, Lý Hỏa Vượng cũng tìm được chút dấu vết.

Không để ý đến những người khác của Giám Thiên Ti, sau khi Lý Hỏa Vượng phân biệt tỉ mỉ sự thay đổi của bùn đất, bắt đầu tiếp tục kiên trì đuổi theo.

Nhưng đuổi mãi đuổi mãi, Lý Hỏa Vượng lại dừng lại, chỉ vì một tòa núi chặn trước mặt của mình.

Dường như Thái Sơn Thạch liệu trước được có người sẽ đuổi theo mình, chui vào trong núi trước, trừ phi Lý Hỏa Vượng có thể dịch chuyển tòa núi này, nếu không chẳng làm được gì.

“Nhĩ hynh đệ, đừng giận, ha ha ha!”

Nghe thấy tiếng cười phía sau, Lý Hỏa Vượng cũng không trả lời, nói: “Có gì cứ nói.”

“Ấy, chúng ta đã quen biết lâu như vậy, việc gì phải như vậy, nghĩ ban đầu vì đối phó tâm trọc, chúng ta đã từng cùng ra sống vào chết.”

Liễu Tông Nguyên đeo mặt nạ gỗ cười hi hi đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Chúng ta đang làm việc tốt! Sao vẫn không vui vẻ chứ. Chúng ta giữ một đại vu, hơn nữa vẫn còn sống, đó là một đả kích lớn với Pháp giáo! Pháp Giáo cũng không có nhiều Đại Vu!”

Thấy vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng giãn ra, Liễu Tông Nguyên nói tiếp:

“Đừng vội! Cơm phải ăn từng miếng từng miếng, việc thì phải làm từng việc từng việc, chúng ta chắc chắn có thể giải quyết hoàn toàn Pháp giáo, đừng giận Ký Tương đại nhân, coi như nể mặt ta.”

Chương 967: Dính

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi rồi thở chậm rãi.

“Ngươi biết không? Nếu không phải vì lãng phí thời gian, ta thực sự rất muốn giết chết các ngươi.”

“Ha ha ha! Nhĩ huynh đệ thật biết đùa.”

Liễu Tông Nguyên cười định đến khoác vai Lý Hỏa Vượng, nhưng lại bị xúc tu ngang dọc trên người hắn ngăn lại.

“Nhĩ huynh đệ, có phải nên thu thần thông rồi không?”

“Tuế Tuế, thu lại xúc tu đi.”

“…”

“Tuế Tuế?”

“Không thu lại được nữa, cha, khi đi bầu trời bị đen, hình như chúng ta dính với nhau rồi…”

Lý Tuế cất giọng ấm ức nói.

Trong một rừng cây rậm rạp, xúc tu có giác mυ"ŧ và gai ngược từ cánh tay trái của Lý Hỏa Vượng chui ra, quấn chặt lên một cành cây, còn một xúc tu khác từ phần bụng bên phải hắn chui ra, quấn lấy một cây khác.

“Tóm chặt vào, bám chặt!”

Lý Hỏa Vượng nói, lấy ra một con dao ngắn chậm rãi cứa rách ở mép xúc tu, máu tươi đỏ rực phun ra từ chỗ vết thương đau dữ dội.

Lý Hỏa Vượng bắt đầu toát mồ hôi trán, không dám sơ suất, cắm con dao ngắn đó đâm vào trong cơ thể mình, bắt đầu chậm rãi cứa ra, muốn tách hoàn toàn chỗ dính liền giữa mình và Lý Tuế.

Ban đầu cũng là trải qua thiên tai, Lý Tuế mới cùng Màn Thấu hợp thành một thể với nhau, nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ, chuyện này lại xảy ra với mình.

Lý Tuế rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, khiến Lý Hỏa Vượng cũng hoàn toàn quên nàng là mối tai họa, là Hắc Thái Tuế có thể cướp đoạt cơ thể người.

Hắn không thể để Lý Tuế ở trong cơ thể mình trong thời gian dài, nếu không, bản năng của nàng sẽ nuốt chửng máu thịt của mình, hoàn toàn chiếm hữu cơ thể của mình.

“He…”

Lý Hỏa Vượng đau đến toàn thân run lên, nỗi đau đớn này chẳng khác gì ngàn đao vạn đao đâm vào người, vì hắn và Lý Tuế dính liền với nhau không chỉ đơn giản là xúc tu bên ngoài cơ thể, còn có các loại nội tạng trong cơ thể, cắt thịt gọt xương cũng chỉ như vậy.

“Cha, ngươi đau không? Có cần nghỉ không?”

Giọng của Lý Tuế vang lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Không được!”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu mạnh, vẫn tiếp tục làm.

Năng lực liền nhanh mà Tam Hủy ban cho mình ban đầu, bây giờ biến thành tác dụng tiêu cực, nếu không làm luôn một mạch, nghỉ giữa chừng, thì rất khó tách ra, e rằng sẽ dính lại với nhau.

“Cha, xin lỗi, là ta không tốt.”

Giọng của Lý Tuế có chút tự trách.

“Không sao! Không liên quan đến ngươi! Đừng nói nữa! Xúc tu bám chặt! Chuyện nhỏ thôi! Không làm khó được ta! Giải quyết nhanh thôi!”

Quá trình đó vô cùng khó khăn, hoàn toàn chẳng khác gì tách hai đứa trẻ sinh đôi chung cơ thể ra.

“A di đà phật, thí chủ, hắn...hắn đang làm gì vậy?”

Khi Thiền Độ, phương trượng Chính Đức Tự Tiểu Tề đi vào trong rừng, lập tức nhìn thấy một cảnh vô cùng quái dị.

Đạo nhân mặc áo bào đỏ không tiện nói, dùng xúc tu toàn thân treo mình trong không trung, sau đó cầm một con đao cắt da thịt của mình?

Giọt máu nhỏ từ trên người hắn rơi xuống, thấm toàn bộ mặt đất dưới người hắn thành màu đỏ.

Sau khi được biết Lý Hỏa Vượng gặp rắc rối, Thiền Độ chắp hai tay bái:

“A di đà phật, Nhĩ thí chủ, ngươi không nói sớm, ta có thể giúp được.”

Tay cầm dao cắt thịt dừng lại, Lý Hỏa Vượng nhìn lão hòa thượng

trước mặt:

“Ngươi? Thật không? Ngươi biết ta gặp rắc rối gì không?”

“A di đà phật, phương Nam nổi giận với thế giới, Bảo Sinh Phật phổ độ chúng sinh thiên hạ, da thịt có giới hạn, thân thể các ngươi chỉ là da thịt bình thương, thí chủ là người lương thiện, Bảo Sinh phật tổ sẽ che chở cho ngươi.”

“Bảo Sinh phật tổ?”

Lý Hỏa Vượng cau mày, nhìn lão hòa thượng trước mắt, càng nghĩ càng không đúng, rất nghi hoặc hỏi:

“Chắc không phải ngươi muốn để ta sinh Lý Tuế ra như thái giám sinh con trai chứ?”

“Ầy, không phải, thì chủ mặc quần áo vào rồi đi theo ta là được.”

Thiền Độ kéo Lý Hỏa Vượng mặc xong quần áo đi tìm hai vị hòa thường khác, sau một hồi trao đổi phức tạp, hắn bảo Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh chân dưới đất, sau đó ba người bọn họ vây quanh Lý Hỏa Vượng gõ mõ theo nhịp điệu.

“Tất la tăng hà mục khiếp tà…độ lô độ lô phạt xà tà đế…di hề lợi…”

Ba người bắt đầu niệm đọc kinh phật khó hiểu, Lý Hỏa Vượng dần bắt đầu cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

Đúng lúc hắn đưa tay gãi, thì phát hiện đã làm xước da đầu của mình, sau đó không chỉ là da đầu, những chỗ khác cả cơ thể hắn cũng bắt đầu tan chảy.

Cúi đầu nhìn cơ thể của mình, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu, những cô nương bình hoa đó được làm bằng cách nào.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng bắt đầu kết thúc phân tách với cơ thể của Lý Tuế, Thiền Độ tháo chuỗi phật châu trên cổ xuống, ném vào đống máu thịt khó mà diễn tả bằng lời trước mặt.

Liền sau đó, một chữ ‘kỷ’ lóe lên ánh sáng phật xuất hiện trên

người Lý Hỏa Vượng, sau đó, tốc độ phân tách của Lý Tuế tăng nhanh, rất nhanh đã hoàn toàn phân tách với Lý Hỏa Vượng.

Cùng với tiếng niệm kinh nhỏ dần, Lý Hỏa Vượng cũng trở lại hình dạng ban đầu, chỉ là cuối cùng lần này Lý Tuế không dính liền với hắn nữa.

Lý Hỏa Vượng với hốc mắt trống rỗng sờ xung quanh.

“Tuế Tuế, đưa một con mắt cho ta!”

Nhận lấy nhãn cầu của xúc tu nhét vào trong hốc mắt, tất cả mọi thứ xa lạ lại xuất hiện trước mặt hắn.

Cúi đầu nhìn một cái, cơ thể hoàn toàn lành lặn, Lý Hỏa Vượng cũng phải cảm thán một câu, thần thông của Chính Đức Tự dùng vào chỗ đúng đắn vẫn có tác dụng.

Chương 968: Dạo Chơi

“Cảm ơn, coi như ta nợ ngươi một ân tình.”

“A di đà phật, Nhĩ thí chủ nói gì vậy, lấy ơn trả ơn, coi như báo đáp công thí chủ ban gạo lúc trước.”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Lý Tuế, nhìn con chó bị lột da mọc đầy xúc tu trước mặt.

“Ngươi bị sao vậy? Không có chuyện gì chứ? Xem có thiếu cái gì không.”

“Cha, ta không sao!”

Lý Tuế mở rộng hai tay ôm Lý Hỏa Vượng, nhếch miệng cười.

“Nhĩ thí chủ, ngươi hàng phục tai họa tà ma này là việc tốt. vạn vật đều có linh hồn, lúc trước ở chủa Chính Đức cũng có không ít con vật tà ác nương nhờ cửa phật.”

“Nương nhờ cửa phật?”

Lý Hỏa Vượng chê bai nhìn hắn.

“Sau khi nương nhờ cửa phạt, bọn chúng giống như heo bò dê, giúp hòa thượng trong chùa miếu các ngươi tu hành phải không?”

Thiền Độ cũng không nổi giận trước lời chế nhạo của Lý Hỏa Vượng, cười ha ha, xoay phật châu trong tay mình.

“Da của thí chủ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, hãy nhớ mấy ngày này không được cử động bừa bãi.”

“Được, ta biết rồi.”

Lý Hỏa Vượng cầm đồ của mình lên, quay người đi ra khỏi rừng cây, Thiền Độ dẫn theo hai vị hòa thượng cũng đi theo phía sau.

Đối phương đã giúp mình, Lý Hỏa Vượng cũng có thiện cảm hơn với người đó.

“Phương trượng, đừng trách trước đây ta có thái độ không tốt với ngươi, ở Đại Lương cũng có một chùa Chính Đức, họ có xích mích với ta, khó tránh liên can đến họ.”

“Ồ? Tại sao?”

“Ta có một người bạn, hắn là tâm tố, kết quả những hòa thượng đó bị quỷ ám, cứ muốn giữ lại bạn của ta, bây giờ so với ngươi, cảnh giới của họ vẫn thấp hơn.”

Thiền Độ cứng đờ lại, lắc đầu.

“Thí chủ, đừng nói vậy, nếu là bần tăng, bần tăng cũng sẽ làm vậy.”

Lý Hỏa Vượng tỏ ra nghi ngờ.

“Tại sao? Tâm tố không phải là người ư? Có thể giết tùy ý sao?”

“A di đà phật, thiện tai thiện tai, đương nhiên tâm tố là con người, nhưng vì chúng sinh trong thiên hạ, buộc phải diệt trừ tâm tố, nếu không, tâm tố này sẽ hại rất nhiều người.”

“Huống hồ toàn thân tâm tố là báu vật, giữ hắn lại luyện thành pháp khí, đổi lấy lương thực lúa gạo có thể cứu sống biết bao nhiêu dân chúng, Nhĩ thí chủ, ngươi nói phải không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm hắn một lúc, không nói nữa, vùi đầu bước đi.

Ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa, chiếu đỏ cả tầng mây nơi chân trời, cũng chiếu đỏ cả bên má Lý Tuế. Lúc này, nàng ngồi trên lưng ngựa dựa vào lưng của cha, cúi đầu chuyên tâm thích thú ngắm cơ thể mới của mình.

Đây là cơ thể của một cô gái, chỉ là so với cơ thể trước đây, thì cơ thể này lớn tuổi hơn chút, dáng vẻ xấu hơn một chút.

Miếng vải đen trên vai thể hiện thân phận của nàng, một trong tín đồ pháp giáo đánh lén Lý Hỏa Vượng trước đó.

Chỉ có một nguyên nhân lựa chọn nàng ta, đó là vì mặc váy thì có thể che được cái đầu chó và bốn chân của mình.

Vốn dĩ nàng có thể giống như trước đây, chui vào trong cơ thể của cha, nhưng sau khi trải qua chuyện lần trước, nàng hơi sợ, nàng sợ mình chui vào cơ thể của cha thì sẽ không ra được, như vậy cha sẽ rất đau, mình không muốn làm cha đau.

Khi cảm thấy tiếng guốc ngựa đột nhiên dừng lại, Lý Tuế cẩn thận thò đầu ra từ sau lưng cha mình, phát hiện có rất nhiều căn nhà chặn đường đi.

“Trời sắp tối rồi, bây giờ nghỉ một đêm ở dịch trạm này, ngày mai chúng ta thúc ngựa nhanh chóng đến Ngân Lăng!”

Đợi dịch trưởng và quân lính của dịch trạm đi ra, nhìn thấy Phật Ngọc Lô giơ cao thẻ bài Giám Thiên Ti bên hông ra lập tức kinh hãi, vội vàng lên mười hai phần tinh thần tiếp đãi.

Đó là kẻ đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả quân đội.

Cùng với màn đêm buông xuống, rượu ngon đồ ăn ngon đều được

bưng lên, hơn nữa còn chu đáo chuẩn bị đồ chay cho ba hòa thượng.

Lý Tuế dùng một tay cầm một chiếc đũa ngồi trên ghế đẩu, nhìn những người khác thuần thục sử dụng hai chiếc que gỗ đó.

Nàng chưa học cách sử dụng thứ này, trước đây nàng ăn đều là nuốt chửng.

“Ăn trứng gà đi, trứng gà không cần dùng đũa.”

Lý Hỏa Vượng ở bên cạnh uống ngum canh thịt dê, đưa tay giật bỏ vải trắng trên vai Lý Tuế.

Lý Tuế gật đầu, cầm trứng gà trong đĩa, trong ánh mắt kinh ngạc của dịch trưởng ở một bên, cũng không nhai mà nuốt mười mấy quả như con rắn lớn.

Lý Tuế không thích ăn cái đó, thứ đó chẳng có chút mùi vị, nàng hơi ưỡn cái bụng no đứng lên, hiếu kỳ nhìn ngó dịch trạm như trẻ con, bất kỳ chỗ nào được bài trí theo kiểu mà nàng chưa từng nhìn thấy đều thu hút sự tò mò mãnh liệt của nàng.

Đi đi lại lại, nàng đến bên cửa sổ, nhìn sang huyện thành bên cạnh qua khung cửa sổ, nhìn người qua lại trên phố, trong mắt Lý Tuế tràn đầy hiếu kỳ, hình như bên này rất náo nhiệt.

Nhìn cha đang nói chuyện với những tên đầu trọc này, Lý Tuế đi ra cổng lớn, cha sẽ ngủ ở đây, mình chỉ cần về nhà trước khi cha ngủ là được.

Khi đi vào huyện thành, Lý Tuế hòa vào bầu không khí náo nhiệt, nàng vui vẻ tươi cười. Nàng thích náo nhiệt.

“Lại sang năm mới rồi ư? Ta thích đón giao thừa.”

“Vừa mới sang năm mới, đâu có đón năm mới nữa, hôm nay là ngày lễ.”

Người đi đường bên cạnh không nhịn được xen miệng nói.

“Ngày lễ, ngày lễ cũng rất vui!”

Lý Tuế đi trong đám đông, theo bọn họ đi ngắm cảnh đường phố xung quanh.

Tối nay rất đông người, cũng có rất nhiều người biểu diễn xung quanh, bên đó biểu diễn đi cà kheo, bên này thì phun lửa, vô cùng náo nhiệt.

Đi mãi đi mãi, tất cả mọi người đều đứng ở tường thành không đi nữa, yên lặng nhìn tường thành đen xì đang đợi điều gì.

Chương 969: Bắn Pháo Hoa

“Sao thế? Làm sao thế?”

Lý Tuế hiếu kỳ hỏi người xung quanh.

“Suỵt! Bắn pháo hoa, yên lặng chút.”

Đúng lúc Lý Tuế đang thắc mắc bắn pháo hoa là thế nào, thì nàng nhìn thấy một ông lão đầu đội mũ cỏ, mặc áo khoác da dê vui vẻ phán khởi xách một thùng nước sắt bốc lửa đi đến bên tường.

Hắt một muỗng nước lên tường thành, từng giọt nước màu đỏ to như viên trân châu đều đập lên tường thành đen xì.

Rào một cái, các chùm tia lửa màu vàng hình cái ô lập tức phát nổ, men theo tường thanh tỏa ra xung quanh, hình thành một đóa hoa màu vàng vừa khổng lồ vừa rực rỡ trên không trung.

“Oa! Bắn pháo hoa đẹp quá!”

Đôi mắt của Lý Tuế phát sáng, cùng những người khác xung quanh không hẹn và cùng hô lên kinh ngạc.

Từng đóa hoa hơi ảm đạm rồi lại nổ bùng, Lý Tuế nhìn mà vô cùng mê mẩn, từ trước tới nay nàng chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp như vậy.

Đến khi kết thúc bắn pháo hoa, những vây xem xung quanh mới tiếc nuối và hài lòng rời khỏi tường thành.

“Tuy pháo hoa rất đẹp, nhưng vẫn chưa đủ, cảnh sắc này buộc phải có âm thanh, kết hợp ca múa mới đúng, chỉ có như vậy mới là lửa lò soi trời đất, khói tía nhộn tia hồng. Trăng sáng, chàng bừng mặt, tiếng hát động lòng sông.”

Một vị thư sinh nghiêng đầu đi qua trước mặt Lý Tuế.

Lý Tuế không thèm quan tâm đối phương đang đọc cái gì, lúc này trong đầu nàng đang nghĩ đến chuyện khác.

Nàng muốn học bắn pháo hoa sau đó trình diễn cho cha và mẹ xem! Thứ đẹp như vậy, cha và mẹ cũng chưa từng được xem!

“Ngươi có thể nói với ta bắn pháo hoa bằng cách nào không? Ta muốn cho cha ta xem!”

Lý Tuế chạy đến tường thành chặn ông lão đó lại.

Nhưng đối phương cũng không ngước mắt nhìn một cái.

“Không dạy cho bé gái!”

Khi đối phương xách thùng sắt đi vòng qua Lý Tuế, lại bị nàng chặn lại.

“Tại sao? Tại sao không thể dạy?”

“Ngươi là bé gái! Ngươi…”

Ông lão bỗng ngẩng đầu, khi mượn ánh đèn đường nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, lập tức kinh ngạc mở to đôi mắt.

“Ni Nhi? Ni Nhi?”

Ông lão giơ hai tay đầy vết sẹo và vết bỏng nước mới, run run tóm vai Lý Tuế.

“Ngươi dạy ta đi, pháo hoa thật đẹp, nếu cha ta xem sẽ rất thích.”

Khuôn mặt già đầy nếp nhăn dưới chiếc mũ cỏ hoàn toàn không kiềm chế được, nước mắt trào ra.

Sau đó hắn gật đầu mạnh, cất giọng run run:

“Dạy, ta dạy hết! Ngươi muốn học gì, cha sẽ dạy hết!”

“Vậy sao? Tốt quá, học bắn pháo hoa bằng cách nào? Đọc sách à?”

“Nào…nào nào…ngươi đi theo ta!”

Ông lão kéo Lý Tuế, kích động dẫn về nhà mình.

Rất nhanh, Lý Tuế theo hắn đến trước một căn nhà đất, chỉ thấy ông lão đó kích động đẩy mở cửa, hét lớn vào bên trong:

“Bà xã! Bà xã! Mau nhìn xem là ai về đây!”

Bà lão nheo mắt cẩn thận xâu kim bên ánh nến nghe thấy vậy, liền đặt cây kim trong tay lên bên miệng mím lại, rồi miết lên mái tóc bạc của mình.

“Ai đó, ai đến?”

Khi nàng vừa nói vừa quay người lại, cuối cùng khi nhìn rõ dáng vẻ của Lý Tuế, cũng không dám tin dụi mắt.

Lý Tuế cười gật đầu với nàng.

“Ta đến học bắn pháo hoa.”

Hai tay bà lão vỗ lên đầu gối, òa khóc nhào đến Lý Tuế, nàng vừa đấm ngực dậm chân vừa gào khóc:

“Huhuhu! Ni Nhi của ta, huhu! Khổ quá!”

Lý Tuế không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng nàng cảm thấy đối phương hô lên, cũng gần giống như đoàn nhà họ Ngô hát kịch.

Nàng quay đầu nhìn sang ông lão lau nước mắt bên cạnh:

“Học pháo hoa phải thế này sao?”

“Ni Nhi, lại đây, ngồi lên giường uống nước đường ăn mứt hồng nè. Lúc nhỏ ngươi rất thích ăn ngọt, mấy cái này đều là ta giữ lại cho ngươi đó.”

“Ăn thịt sao? Không phải ngươi thích ăn thịt sao? Bây giờ ta đi cắt thịt cho ngươi! Để mẹ ngươi hầm cho ngươi!”

Lão đầu làm nghề Dashuhua (đập những cành hoa) đi bên cạnh người vợ vây quanh Lý Tuế không ngừng lấy lòng hắn, nụ cười trên mặt cũng dần tắt.

“Đúng rồi, Ni Nhi, ngươi trở về làm gì vậy? Không phải ta nghe nói ngươi bị tên súc sinh kia bán...”

Người vợ còn chưa nói xong liền bị lão đầu bên cạnh đạp một cước.

“Tết nhất rồi còn nói chuyện xúi quẩy này làm gì! Chờ qua hôm nay rồi lại nói!”

Lý Tuế bị đối phương làm phiền một hồi như vậy, tỏ ra có chút không kiên nhẫn. Hắn hoàn toàn nghe không hiểu rốt cuộc hai người phía trước đang nói cái gì:

“Không phải nói muốn dạy ta làm Dashuhua sao? Ta muốn học Dashuhua.”

“Dạy dạy dạy! Bây giờ chúng ta sẽ dạy!!”

Lão đầu liên tục gật đầu.

Lão đầu vừa dứt lời liền dẫn Lý Tuế đi ra sau nhà. Khi lão đầu vén cái rèm vải có không ít lỗ tròn bị lửa đốt lên, Lý Tuế kinh ngạc phát hiện hóa ra bên kia của căn nhà lại là một lò rèn, cả căn nhà một nửa dùng để ở, bên còn lại thì dùng để rèn sắt.

"Ni nhi, có biết vì sao cái nghề Dashuhua này chỉ có thợ rèn chúng ta làm được không? Bởi vì chỉ có chúng ta mới có thể làm được nước thép chuẩn.”

Lão đầu vừa nói, vừa ném mấy bánh than vào trong bếp lò đỏ sẫm, hai tay nắm lấy cán gỗ của hộp thông gió bên cạnh, dùng sức kéo đẩy.

Khi gió thổi vào lò sắt, bánh than dần dần đỏ lên, lửa bốc cháy mạnh, hắn vừa kéo lò vừa nói liên tục:

“Ni nhi, chúng ta làm Dashuhua một lần thì cũng không thể thu rẻ được, ít nhất cũng phải là hai trăm văn tiền. Hơn nữa á, đó không bao gồm tiền nước thép, nhớ cái giá đó nha, chỉ có thể nhiều chứ không thể ít hơn.”

Chương 970: Thanh Bì

Thời điểm lão đầu cảm nhận được nhiệt độ gần được rồi liền đặt một chiếc nồi có miệng dày vào trong ngọn lửa than đỏ bừng, bên trong chiếc nồi lớn được xếp chồng một ít móng ngựa cùng cái loại dao phay rỉ sét.

“Tiền nước thép á, bên ngoài cũng đã nói rồi, chúng ta cứ thu tiền theo loại thép tốt, sau đó, lấy một ít thép nát thép vụn hòa tan vào nước thép, cái kia một vào một ra liền có lời.”

Lúc này Lý Tuế hoàn toàn không nghe lọt những lời lão đầu nói mà chỉ chuyên tâm nhìn chằm chằm vào bếp lò phả hơi nóng trước mặt.

Lão đầu nhìn dáng vẻ lúc này của nàng rồi cởi áo khoác da trên người xuống, cười đầy vui vẻ. Con gái của mình lại giống như hồi còn nhỏ nghiêm túc nhìn mình rèn sắt. Dáng vẻ lúc đó của nó cũng giống như bây giờ, ngồi xổm bên cạnh nhìn cả ngày.

Nhưng vào lúc này, người vợ đi cùng bên cạnh đã nhìn ra một ít manh mối, nàng lén lút tiến lại gần, nói với lão đầu:

"Đương gia à, chuyện gì vậy? Sao ta nhìn cứ cảm thấy kỳ quái, Ni nhi của chúng ta sao lại giống như biến thành người khác vậy?”

Lão đầu kéo hộp gió vừa liếc nàng một cái, vừa cẩn thận nhìn về phía Lý Tuế, vội vàng hạ thấp giọng nói:

"Đổi gì mà đổi, nàng có thể bình an trở về, như vậy cũng đủ dập đầu tạ ơn tổ tiên phù hộ rồi. Ngươi còn cần gì nữa? Yên phận chút!”

Nói xong, hắn lấy một ít than loại tốt trên cái kệ bên cạnh, vò nát rồi ném vào trong cái nồi lớn còn chưa đỏ lên, nói với Lý Tuế:

“Ni nhi à, nhớ cho kỹ, chỗ đó cần cho ít than tốt, như vậy thì nước thép mới có thể chảy ra nhanh được.”

"Ta nhớ rồi.”

Lý Tuế học rất nghiêm túc.

Khi than được thêm vào, đồ thép trong nồi từ từ đỏ lên, dần dần hòa tan thành nước thép giống hệt với Dashuhua trước đây.

“Nào nào nào, ngươi tránh ra để ta cho nước thép vào thùng. Người đừng xem thường thùng nước thép, nó rất nặng.”

Lão đầu cắn chặt răng, hai tay run rẩy cố hết sức xách thùng nước thép lên, chạy về phía tường thành.

"Ni nhi à, nhớ kỹ, làm Dashuhua nhất định phải ném lên trên, lực cũng phải lớn, nếu như không đủ lực thì khi số nước thép này rơi xuống có thể sẽ tưới lên đầu ngươi.”

"Rào~"

Khi từng tia lửa lần nữa nổ tung trên tường thành, đôi mắt của Lý Tuế lập tức sáng lên:

“Đẹp quá.”

Thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của Lý Tuế, động tác của lão đầu càng trở nên mạnh mẽ hơn, hất lên tường hết gáo này đến gáo khác.

Khi những bông hoa lửa rơi đầy đất, lão đầu thở hổn hển đi đến trước mặt Lý Tuế:

“Ni nhi, thế nào? Học được chưa? Nếu như chưa học được, cha sẽ dạy lại cho ngươi thêm một lần nữa!”

“Được, được!”

Lý Tuế vui vẻ vội vàng gật đầu, thứ này nhìn mãi cũng không có chán.

"Vậy được, chúng ta trở về đi! Lại đun thêm một nồi nước thép nữa!"

Nói xong, lão đầu liền xách thùng thép lên, dẫn theo Lý Tuế vui tươi hớn hở đi về nhà.

Nhưng vừa mới đi chưa được hai bước, Thanh Bì lộ ra cánh tay sặc sỡ, dáng vẻ lưu manh chặn trước mặt hai người:

“Ôi chao, cha vợ à, từ phía xa đã thấy ngươi làm Dashuhua rồi, ăn tiết vui vẻ ăn tết vui vẻ nha.”

Khi lão đầu nhìn rõ người trước mặt là ai, hắn lập tức đứng chắn trước mặt Lý Tuế, giơ cái thùng thép trong tay lên hét lớn:

“Cái thứ chó má tán tận lương tâm như ngươi cút đi. Ngươi bán Ni nhi một lần còn chưa đủ sao!”

Lời này của lão đầu ngược lại nhắc nhở Thanh Bì rằng trước mặt hắn còn có một người phụ nữ quen thuộc nữa.

Khi Thanh Bì thấy Lý Tuế, đôi mắt hắn lập tức sáng lên:

"Xa như vậy mà ngươi vẫn có thể chạy về được? Không thể nào, Ni nhi, lâu rồi chưa gặp, có nhớ tướng công không?"

"Cút đi!"

“Rầm!”

Khi thấy thùng thép kia sắp đập vào mình, Thanh Bì bị dọa cho giật mình lùi ra sau mấy bước, cuối cùng mới không bị đập trúng.

"Ai u, lão già kia! Dám chọc ta à!”

Thanh Bì xắn ống tay áo lên lao tới, tay đấm chân đá vào người lão đầu.

"Nghe kỹ cho lão tử! Ni nhi đã gả cho ta rồi! Bây giờ nàng không còn là người nhà của các ngươi nữa, ta muốn bán thì bán! Muốn cầm thì cầm! Các ngươi có đến nha môn kiện cáo thì ta cũng chiếm lý hơn thôi.”

"Ni nhi! Đi nhanh! Đi nhanh! Đi về nhà!!"

Lão đầu vừa ngăn cản vừa hét vào mặt Lý Tuế.

Nhưng Lý Tuế không có rời đi, nàng đứng ở nơi đó nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, bắt đầu cố gắng hiểu ý nghĩa ở trong đó.

Đến bây giờ cha chưa từng dạy mình những thứ này, nàng có chút không hiểu.

Khi thấy lão đầu ngã xuống đất, Lý Tuế bèn đi lên phía trước bắt đầu nói:

"Tại sao ngươi lại đánh hắn? Hắn dạy ta Dashuhua, ngươi không thể đánh hắn."

Thanh Bì dừng lại, nhìn Lý Tuế có chút khác trước mặt:

“Ôi chao, cái này là bị bán rồi nên cũng coi như là được thấy thế giới rồi phải không? Trước đây ngươi có bị tám cây gậy đánh cũng không thả một cái rắm, bây giờ lại dám cãi lại ta?”

Khi Lý Tuế cẩn thận quan sát biểu hiện của hắn, Thanh Bì đã giơ tay phải lên tát vào mặt Lý Tuế:

"Trừng cái gì! Thiếu đánh đúng không?”

Lý Tuế liếc nhìn lão đầu mặt mũi bầm dập trên mặt đất, rồi nhìn Thanh Bì trước mặt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, trước nay nàng chưa từng có cảm giác kỳ lạ như vậy.

"Ba" lại một cái tát:

“Móa nó, bây giờ cút về nhà cho ta! Giặt toàn bộ quần áo của lão tử! Dọn dẹp sạch sẽ phòng ốc từ trong ra ngoài cho ta!!”

Chương 971: Tình Cảm

Hai cái tát đánh cho đầu của Lý Tuế có chút lệch đi, nhưng nàng lại không cảm giác được đau đớn vì cái đầu này không phải của nàng.

Mặc dù không cảm thấy đau, nhưng Lý Tuế lại cảm nhận được cảm xúc mới, đó là phẫn nộ.

Lý Tuế chậm rãi giơ tay lên, học theo dáng vẻ của đối phương tát vào mặt hắn. “Két” một tiếng, quai hàm của Thanh Bì lập tức bị trật khớp, má trái sưng lên mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Hắn che cổ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lý Tuế, vừa kinh ngạc trước sức lực của đối phương, vừa kinh ngạc việc đối phương dám đánh trả.

“Ta muốn giết ngươi.”

Lý Tuế lại tát hắn một cái, đầu của Thanh Bì bị đánh kêu ong ong.

Lần này cuối cùng hắn mới phản ứng lại, sợ hãi che lấy cằm, liều mạng bỏ chạy.

Lý Tuế không đuổi theo, nàng bước đến bên cạnh ông lão kia, đưa tay ra giúp hắn đứng dậy.

Ông lão không quan tâm đến vết thương của mình, nhưng lại vô cùng lo lắng cho Lý Tuế.

"Ni Nhi, Ni à, ngươi không sao chứ? Mặt có đau không?"

Khác với vừa rồi, lúc này Lý Tuế đã cảm nhận được sự lo lắng và quan tâm đến mình trong lời nói của đối phương. Sau khi cẩn thận lắng nghe xong, giọng nói nàng có chút bối rối hỏi:

"Ni Nhi là ai? Tên của ta không phải Ni Nhi. Tên của ta là Lý Tuế.”

"Không, không, không! Ngươi chính là Ni Nhi! Ngươi là con gái của ta!"

Lão đầu điên cuồng lắc đầu, kéo Lý Tuế đi về phía nhà mình.

Khi nàng cúi đầu thấy quần áo trên người mình, Lý Tuế đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, đối phương nhận nhầm mình thành người phụ nữ đã chết kia.

Nàng định mở miệng giải thích, nhưng không hiểu tại sao trong

lòng lại có một lực kéo khiến nàng không muốn nói ra.

Cứ như vậy, Lý Tuế lại bị đưa đến phía sau tiệm rèn.

Lý Tuế lần nữa lại được đưa đến ngồi trên giường đất, tận hưởng sự hỏi han ân cần của hai vợ chồng già.

Cảm giác này khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng khiến nàng cảm thấy rất luống cuống, không biết tại sao mình lại có vẻ quen thuộc với nơi này như vậy.

Nghe bọn họ nói chuyện, Lý Tuế đột Nhiên cảm thấy hốt hoảng, trong đầu nàng hiện lên một vài ký ức vụn vặt, như thể nàng thật sự trở thành người phụ nữ tên là Ni Nhi.

Nghe thấy bên ngoài càng ngày càng yên tĩnh, Lý Tuế cảm thấy mình nên quay về, nếu không cha sẽ lo lắng cho nàng.

Cảm giác lôi kéo trong lòng lại xuất hiện, nhưng lần này Lý Tuế không muốn ở lại nữa, dù sao thì nàng là Lý Tuế chứ không phải là Ni Nhi.

Nàng do dự một hồi, đặt bát nước đường trong tay xuống, nói với hai người trước mặt:

"Ta không phải là Ni Nhi, Ni Nhi đã chết rồi, xin lỗi."

Hai vợ chồng vừa nãy còn cười nói vui vẻ lập tức ngây người, một lúc sau, lão đầu có chút căng thẳng nói:

"Ni Nhi, đừng nói nhảm nữa, có phải là đầu bị đập xuống đường không? Bây giờ ta đi tìm lang trung cho ngươi!"

Thấy đối phương vẫn không tin, Lý Tuế liền đứng dậy vén toàn bộ váy lên, những xúc tu màu đen ngọa nguậy từ bên trong chui ra, lộ ra cái đầu chó màu trắng không có da mặt của Lý Tuế.

Ngay sau đó, toàn bộ cơ thể của Ni Nhi nở rộ như một bông hoa, để lộ Lý Tuế thực sự bên trong.

Nàng há cái miệng mọc đầy răng nanh, nói với hai người trước mặt:

"Ta không phải là Ni Nhi, ta là Lý Tuế, Ni thực sự đã chết rồi."

Nhưng mà, Lý Tuế phát hiện đối phương vẫn đứng ở nơi đó, hai mắt trợn to nhìn thẳng, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Các ngươi làm sao vậy?”

Lý Tuế duỗi móng vuốt ra chạm nhẹ lên người bọn họ, cơ thể thẳng đơ của hai vợ chồng ngã xuống.

Cũng vào lúc này, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên sự sợ hãi và ủy khuất mãnh liệt. Nàng không thích loại cảm giác mà từ trước đến giờ chưa từng cảm nhận được, cảm giác này khó chịu quá.

Lý Tuế đứng ở tại chỗ có chút do dự cùng bất đắc dĩ. Nàng nhìn thi thể trên mặt đất, nhất thời không biết nên làm thế nào. Nàng cùng Lý Hỏa Vượng đã từng thấy qua rất nhiều thi thể, nhưng nàng chưa bao giờ sợ hãi thi thể như ngày hôm nay.

Nỗi sợ hãi thúc giục nàng phải di chuyển, nàng không để ý mọi thứ phá cửa lao ra ngoài, chạy trốn về phía trạm dịch Lý Hỏa Vượng ở.

Vừa lao ra ngoài không bao lâu, Lý Tuế đã thấy Lý Hỏa Vượng đang đứng ở một góc chờ mình.

Lý Tuế chảy huyết lệ nhào tới, rạch bụng hắn ra rồi trốn vào bên trong, hai mắt nhắm lại không muốn nghe cái gì cả.

Lý Hỏa Vượng cũng không hỏi gì cả, hắn chỉ là nhẹ nhàng duỗi tay vào trong bụng mình, an ủi xoa đầu lên đầu Lý Tuế.

So với Lý Tuế vô tâm vô phế trước đây, Lý Tuế bây giờ dường như đã trưởng thành hơn rồi, cũng hiểu được một vài tình cảm mà trước đây không hiểu.

“Đi thôi, chúng ta trở về thôi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong liền xoay người chuẩn bị đi về phía trạm dịch.

Nhưng đột nhiên hắn dừng lại, tựa như nghĩ ra điều gì đó, hắn

quay người đi vào trong huyện thành.

Lần theo dấu chân, Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh một căn nhà gỗ, hắn đạp nát cánh cửa chính rồi đi vào bên trong.

"Chết tiệt! Thằng chó đẻ ngươi..."

Thanh Bì đang bôi thuốc cho mình vừa mới vỗ bàn, nhưng khi thấy dáng vẻ lúc này của Lý Hỏa Vượng thì lập tức im bặt.

Chương 972: Thay Đổi

“Rào rào rào” túi hình cụ bày ra trước mặt Thanh Bì:

“Ngươi tự mình chọn hay là để ta chọn giúp ngươi?”

"Như thế nào? Không vừa ý ngươi? Cũng được."

Lý Hỏa Vượng cất túi hình cụ lại, vẻ mặt dữ tợn trực tiếp nhào lên.

Giữa tiếng la hét của đối phương, hắn cắn vào lỗ tai của đối phương rồi trực tiếp xé nó ra.

"Chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám ức hïếp con gái ta! Đúng là tự tìm cái chết!!”

Trong căn phòng cao cấp của trạm dịch, khi Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa thì đã là ngày thứ hai rồi.

Hắn đưa tay ra sờ nhưng không thấy Lý Tuế trong người mình nữa. Khi hắn quay đầu lại liền thấy Lý Tuế giống như một con chó đang ngồi xổm bên cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài.

“Ngươi không sao chứ?”

Lý Hỏa Vương ngồi dậy, đi tới chậu đồng trên kệ gỗ, bắt đầu rửa mặt.

Tuy Nhiên, hiếm khi Lý Tuế không chú ý đến Lý Hỏa Vượng, nàng ngồi đó bất động như một pho tượng đáng sợ vậy.

Lý Hỏa Vượng vắt khăn mặt lên giá gỗ rồi đi đến bên cạnh Lý Tuế, nhìn khuôn mặt đáng sợ của nàng.

Hắn đưa tay vào trong ngực kéo mạnh một cái, sau khi xé ra một miếng vảy máu, hắn liền lắc lắc nó trước mặt Lý Tuế.

Khi thấy Lý Tuế thế mà không há miệng ra cắn, Lý Hỏa Vượng biết chuyện xảy ra tối qua dường như có cảm xúc rất lớn với Lý Tuế. Nàng đã không còn là Lý Tuế ngay cả rơi đầu cũng không biết là sẽ chết nữa rồi.

Ngay khi hắn đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh chuẩn bị nói cái gì đó để an ủi con gái mình, thì thấy Lý Tuế quay đầu lại nhìn mình:

"Cha, ngươi đừng chết được không?"

“Hả?”

Lý Hỏa Vượng có chút không theo kịp mạch suy nghĩ của đối phương, khi thấy khát vọng mãnh liệt trong mắt Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu.

"Được, ta hứa với ngươi, ta sẽ không chết."

Lý Tuế giang hai cái móng vuốt mọc đầy xúc tu của mình ra ôm lấy Lý Hỏa Vượng, những xúc tu quấn chặt lấy hắn.

"Cha, dường như ta đã biết thế nào là chết rồi. Ta không muốn ngươi chết, ta cũng không muốn đại nương và nhị nương chết. Ta sẽ cố hết sức để bảo vệ các ngươi!”

Giọng nói của Lý Tuế bắt đầu mang theo một tia cảm xúc không ổn định.

"Yên tâm đi, cho dù có gặp phải bao nhiêu khó khăn trắc trở thì ta cũng sẽ vượt qua được. Bây giờ nếu muốn ta chết sợ là không dễ dàng như vậy.”

"Kẽo kẹt" một tiếng, cánh cửa đột nhiên mở ra, Liễu Tông Nguyên bước vào. Khi hắn thấy Lý Hỏa Vượng bị xúc tu quấn lấy thì có chút muốn nói lại thôi.

"Làm cái gì vậy? Có rắm thì mau thả đi.”

“Cái đó trời sáng rồi, Ký Tương đại nhân nói chúng ta mau lên đường.”

Nói xong, Liễu Tông Nguyên nghiêng đầu lùi ra sau.

Nghe xong lời này, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm túc hơn. Hắn đẩy xúc tu của Lý Tuế ra rồi đi ra khỏi phòng:

"Lý Tuế đi theo ta, chắc là hôm nay chúng ta có thể đến được thành Ngân Lăng!"

Lý Tuế vừa định đi theo, nhưng lại lập tức cúi đầu nhặt miếng vảy máu trên mặt đất lên, nhét vào trong miệng bắt đầu nhai.

Khi nàng nhai, các xúc tu trên cơ thể nàng hơi xoắn lại, xảy ra một vài thay đổi cực kỳ nhỏ nhặt.

“Cộc cộc cộc” tiếng vó ngựa dần dần chậm lại, Lý Hỏa Vượng kéo dây cương ngẩng đầu nhìn bức tường thành to lớn đầy áp bách trước mặt.

Chạy một ngày đường, cuối cùng cũng đến thành Ngân Lăng.

Trước đây hắn đã từng tới nơi này. Ban đầu tại nơi này, hắn đã thông qua lời giới thiệu của Hồng Đại gia nhập vào Giám Thiên Ti. Tòa thành này rất lớn, có thể nói là ngoại trừ thành Thượng Kinh ra thì đây chính là kinh thành phồn hoa nhất Giang Nam rồi.

Lúc này đã là chạng vạng tối, cửa thành to lớn phát ra tiếng kẽo kẹt chậm rãi đóng lại. Phật Ngọc Lô ngồi trên lưng con ngựa cao to còn lại kéo dây cương, trực tiếp xông vào Ủng thành.

Con ngựa cao to đứng lên, hai chân trước đạp mạnh vào cửa thành, khiến cho cánh cửa đang từ từ đóng chặt lập tức mở ra:

"Giám Thiên Ti làm việc!! Tránh ra hết cho ta!

Lý Hỏa Vượng đưa tay kéo xúc tu của Lý Tuế ra sau lưng rồi giật

dây cương, vội vàng đi theo sau.

Lúc này Lý Tuế đã mặc lại áo tơi, mặc kệ Lý Hỏa Vượng khuyên thế nào thì nàng cũng không muốn đổi sang một bộ da người khác.

Theo kế hoạch trước đó, bọn họ đang chuẩn bị đi miếu Thành Hoàng tìm Trần mù.

Tuy nhiên, dường như ở cửa thành có trinh thám của Giám Thiên Ti. Khi bọn họ vừa mới đi vào thành Ngân Lăng chưa được bao xa đã bị người khác chặn lại rồi.

Một người ăn mặc như đạo đồng nhảy từ mái ngói trên nóc nhà bên cạnh xuống xe ngựa của Phật Ngọc Lô, thì thầm gì đó vào tai hắn.

Chờ đạo đồng kia vừa rời đi, Phật Ngọc Lô không chút do dự kéo dây cương, chạy về hướng ngược lại của miếu Thành Hoàng:

“Không phải chúng ta đi tìm Trần mù sao? Sao lại đổi hướng rồi?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu đuổi theo Phật Ngọc Lô hỏi.

"Kế hoạch thay đổi rồi, Chính đại nhân bảo chúng ta đi qua đó, chuyện này rất quan trọng, hắn sẽ tự mình đi xử lý chuyện này, yên tâm, hắn mạnh hơn Trần mù.”

"Chính đại nhân?Chính đại nhân nào? Hắn gặp chúng ta ở đâu?"

"Đương nhiên là ở trong thành, năm đó không phải ngươi là người của Giám Thiên Ti sao? Ngay cả cửa ngầm của Giám Thiên Ti ở thành Ngân Lăng mở ở đâu mà ngươi cũng không biết?”

Lý Hỏa Vượng sao mà biết được. Khi đó do không có con thoi của Tâm Trọc, vì để tránh bi người phát hiện ra thân phận Tâm Tố của mình nên với những người khác ở Ti Nội hắn đều giữ khoảng cách nhất định hết mức có thể.

"Rốt cuộc cứ điểm của Giám Thiên Ti ở đâu!"

Giọng điệu Lý Hỏa Vượng mang theo một tia không kiên nhẫn hỏi, sao đi được nửa đường lại chuyển hướng chứ:

"Bên cạnh Linh Lung Tháp."

Chương 973: Người Quen

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng ngước nhìn tòa tháp gốm cao cao ở phía xa. Hắn nhớ rằng tòa tháp này là thứ độc nhất ở thành Ngân Lăng, những kỹ nữ chân bó trên người xăm đầy hoa văn gốm Thanh Hoa là thứ đặc sắc của Linh Lung Tháp.

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng hơi trầm xuống:

"Làm sao, chẳng lẽ Linh Lung Tháp là cửa hàng của Giám Thiên Ti?"

Hắn vẫn còn nhớ, những kỹ viện kia làm thế nào để khiến con người trở thành đồ để dùng. Vì để bồi một vài quan to chức tước cao, một số kỹ nam bên ngoài đều là bị câm điếc.

Nếu như đều nói là bẩm sinh thì Lý Hỏa Vượng cũng không tin.

"Ha ha, uổng cho ngươi cũng được coi là người của Giám Thiên Ti, khó tránh có chút quá xem thường Giám Thiên Ti nhỉ?"

Nghe vậy, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng thả lỏng hơn, Phật Ngọc Lô ở phía trước lại tiếp một câu:

“Chưởng quỹ của Linh Lung Tháp đều hiếu kính trong cung, cũng chính là hoàng thượng, nói chính xác thì Linh Lung Tháp này là cửa hàng của hoàng thượng.”

“...”

Lý Hỏa Vượng nghe vậy, vẻ mặt hắn vô cùng phức tạp nhìn Lung Linh Tháp kia. Hắn chẳng hề ngờ rằng, ông chủ đằng sau tòa tháp ăn thịt người này thế mà lại là Cao Chí Kiên.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng tình cờ đi ngang qua một hiệu sách, hắn trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, đoạt lấy cây bút lông từ trong tay một thư sinh đang thử bút, rồi chậm rãi viết một bức thư trên giấy Tuyên cho Cao Chí Kiên.

Khi Lý Hỏa Vượng viết xong, vừa vặn liền nhìn thấy Phật Ngọc Lô đang đè Hà Tín Lai- Đại Vu của Pháp Giáo đi vào quán trọ bên cạnh Linh Lung Tháp.

Liếc nhìn bóng dáng thướt tha trên tấm voan mỏng, Lý Hỏa Vượng bước nhanh vào theo.

Chính sự quan trọng, nếu như mình viết thư cho Cao Chí Kiên rồi thì chuyện này liền giao cho hoàng đế Đại Lương xử lý thôi.

Toàn bộ quán trọ trông không lớn, nhưng ngoài rộng trong chật, Lý Hỏa Vượng vừa mới vào liền có thể cảm nhận được hai ba tầm mắt đang chăm chú nhìn trên người mình.

Xuyên qua căn phòng không có nhiều người, không lâu sau, một cánh cửa lớn có treo một cái mặt nạ một mắt bằng đồng thau đặc trưng của Giám Thiên Ti mở ra. Bọn họ dọc theo cầu thang đi thẳng xuống phía dưới, xem ra nơi này được xây ở dưới mặt đất giống với thành Thượng Kinh.

"Kỹ thuật khảo vấn của Chính đại nhân lợi hại hơn ta? Hắn có lai lịch gì?"

Trong hành lang xoắn ốc có chút ngột ngạt, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở miệng hỏi.

Phật Ngọc Lô còn chưa lên tiếng, Hà Tín Lai bị chặt thành nhân côn trực tiếp mở miệng nói chuyện:

"Chó triều đình, đừng có nằm mơ, các ngươi không moi được thông tin nào từ trong miệng ta đâu. Có Vu Nhi Thần che chở! Tín đồ Pháp Giáo chúng ta đều thà chết chứ không chịu khuất phục đâu!"

“Phải không? Đều thà chết chứ không chịu khuất phục sao? Tên người lùn trước đó chạy đi thì là cái gì? Không phải hắn cũng là tín đồ Pháp Giáo sao?"

Nghe nói như vậy, Hà Tín Lai không hề sợ hãi trong nháy mắt sắc mặt chợt trầm xuống, gần như là cắn răng nghiến lợi nói:

“Tên Thái Sơn Thạch kia không một lòng trung thành với Vu Nhi

Thần! Sau khi chết, hắn sẽ không được gặp Vu Nhi Thần, hắn chỉ xứng đi xuống âm tào địa phủ thả vào vạc dầu thôi!”

Phật Ngọc Lô đưa tay ra, trực tiếp nhét bảy tám cái Phật Đà lớn chừng ngón tay vào trong miệng đối phương, khiến cho hắn không nói được nữa:

"Chờ ngươi gặp hắn thì sẽ biết, dù sao ngươi cũng biết vị đại nhân này.”

“Ta biết?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy có chút nghi hoặc, hắn lướt qua trong đầu một lần nhưng lại phát hiện mình cũng không biết người nào đáng tin cả.

Nhưng đến khi Lý Hỏa Vượng đi đến một đạo quan phía dưới mặt đất, cuối cùng thì hắn cũng biết người này là ai rồi, người đó chính là Thất Tề Chính Bá Kiều của Ti Thiên Giám.

Vị đạo sĩ Phương Tiên Đạo trước đây đã làm cho Lý Hỏa Vượng cái đầu củ sen đang đối mặt với tám pho tượng Thiên Tôn, ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần trên ghế bồ đoàn.

"Chính đại nhân! Thuộc hạ đã bắt được Đại Vu của Pháp Giáo, hơn nữa còn gặp phải lạt ma của Thanh Khâu, phải chăng giữa bọn họ có chút dính líu.”

Giọng điệu Phật Ngọc Lô súc tích nhanh chóng kể lại ngọn nguồn sự việc cho Chính Bác Kiều đang tĩnh tọa nghe.

Nhưng mà Chính Bác Kiều cũng không lập tức quay đầu lại. Hắn yên tĩnh ngồi xếp bằng trên đó, giống như pho tượng phía trên đài.

Hắn có thể chờ đợi, nhưng Lý Hỏa Vượng lại lười chờ:

"Làm cái gì vậy! Đừng có nháo! Pháp Giáo của Đại Tề cũng tới Đại Lương rồi!! Nhanh chóng dọn dẹp những người kia đi. Ngươi muốn khiến Đại Lương có kết cục giống như Đại Tề sao?”

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, cuối cùng Chính Bác Kiều cũng chậm rãi mở mắt ra. Hắn dùng sức nuốt nước bọt xuống, cầm quạt

phất trần bên cạnh lên, xoay người lại:

“Lý đạo hữu, nếu đều là huyền môn, sao ngươi lại nổi giận khi làm đến lục giả? Cái này là tu tâm không tới nơi tới chốn rồi.”

Thấy Lý Hỏa Vượng không thèm nói chuyện với mình, Chính Bác Kiều cũng không khó chịu. Hắn không để ý đến Hà Tín Lai đang nằm dưới đất mà lộ ra vẻ kính trọng với phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức phía sau:

"Đại sư từ bi, ngươi đi đường vất vả rồi.”

“A di đà phật, thí chủ có lời gì.”

"Mới tới Đại Lương, nhất định đại sư có nhiều chỗ không tiện? Nếu đại sư cần gì thì cứ mở miệng, chỉ cần Nội Ti có thể giúp đỡ được các đại sư thì nhất định sẽ cố gắng hết mình.”

"Phong thủy của phúc địa phía đông ở thành Ngân Lăng khá tốt, vừa vặn không có người ở, các đại sư ở lại nơi này không phải rất tốt sao?”

Chương 974: Luyện Đan

Nghe thấy Giám Thiên Ti khách khí với mình như vậy, phương trượng chùa Chính Đức có vẻ được sủng ái mà lo sợ, vội vàng chắp tay lại.

“A di đà phật, thí chủ đại đức, bần tăng đa tạ, nhưng món quà này thật sự quá lớn.”

"Hầy, cũng không quá lớn, chỉ là một mảnh đất trống không ai cần mà thôi."

Đối mặt với lão hòa thượng trước mặt, Chính Bác Kiều ăn mặc như đạo sĩ tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Nghe lão đạo sĩ và lão hòa thượng nói chuyện qua lại trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng coi như cũng nhìn ra Giám Thiên Ti của Đại Lương này tựa như đang thu hút các tông môn giáo phái của Đại

Tề.

Nhưng ngẫm lại, những người này cùng với bách tính của Đại Tề đều có sinh lực, quả thực là trợ lực lớn để đối phó với Pháp Giáo.

"Được được được, đại sư, chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Lúc vừa mới tới đây, ta đã đặt một bàn đồ ăn chay tại Vũ Hoa Trai ở thành Ngân Lăng rồi, nghe nói mùi vị không tồi, mong rằng phương trượng nể mặt ta."

"Cái này...thí chủ khách sáo quá, hôm nay bần tăng đã dùng cơm rồi."

"Đại sư à, ngươi xem, bữa cơm này đã chuẩn bị xong rồi, nếu lãng phí thì chẳng phải là thẹn với Phật tổ sao?

Ngay khi Phương Tiên Đạo kéo Thiền Độ rời đi, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng sốt ruột ngăn bọn họ lại:

"Ta nói Phương đạo trưởng à, trước khi làm chuyện khác, có phải ngươi đã quên chuyện gì không? Không phải ngươi chỉ nhớ kéo người cho Giám Thiên Ti, mà quên mất việc thẩm vấn Đại Vu Pháp Giáo rồi à?"

Trước đây khi còn ở thành Thượng Kinh, hắn thực sự không nhìn ra Chính Bác Kiều lại lắm mồm như vậy.

"Lý đạo hữu, đừng gấp, ăn bữa cơm chay thì tốn bao nhiêu thời gian chứ?"

"Rốt cuộc ngươi có làm được hay không? Nếu ngươi không làm được thì tự ta làm."

Cảm thấy giọng điệu của Lý Hỏa Vượng có chút hung hăng, Thiền Độ ở bên cạnh vội vàng giảng hòa:

"Đạo trưởng, ăn chay thì lúc nào ăn cũng được, chính sự quan trọng, chính sự quan trọng."

Nghe Thiền Độ nói như vậy, lúc này Chính Bác Kiều mới cầm cây quạt phất trần trong tay đi về phía nhân côn trên mặt đất.

"Lý đạo hữu, sự phiền phức của Pháp Giáo không phải ngày một ngày hai, dục tốc bất đạt, ngươi muốn dựa vào một thứ đồ trong đầu Đại Vu là có tiêu diệt toàn bộ Pháp Giáo sao?"

Đương nhiên hắn biết giải quyết Pháp Giáo không dễ dàng như vậy, nhưng mà thấy đối phương cứ hết lần này đến lần khác đều không làm chuyện chính sự, hắn liền tức giận.

Thấy người này cuối cùng cũng bắt đầu làm việc, lúc này Lý Hỏa Vượng mới lùi ra sau nửa bước, đứng cùng Lý Tuế.

Chờ đến khi Phật Ngọc Lô lấy lại toàn bộ Phật Đà vàng trong miệng đối phương ra, Hà Tín Lai liền nhổ một ngụm nước miếng lẫn máu về phía Chính Bác Kiều trước mặt.

Nhưng Chính Bác Kiều không những không tránh mà ngược lại còn vươn tay ra nhận lấy cục đờm này, sau đó giơ tay lên đưa vào trong miệng mình. Cảnh tượng này khiến cho Lý Hỏa Vượng nhíu chặt lông mày.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa xong, Chính Bác Kiều vươn tay giật sợi tóc của Hà Tín Lai xuống, sau đó bỏ chung với mấy sợ tơ trắng bên trên cây quạt phất trần rồi nhét vào trong miệng nuốt xuống.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi cảm thấy nghi hoặc trước hành động kỳ lạ của tên trước mặt này.

"Đương nhiên là luyện đan rồi.”

Chính Bác Kiều bước đến gần ba pho tượng trước mặt lắc lắc, nhặt một nắm tro hương từ trong lò nhét vào trong miệng mình.

"Luyện đan? Đây là thuật luyện đan sao?"

Lý Hỏa Vượng biết đây là thuật luyện đan, hơn nữa hắn còn học được từ Đan Dương Tử nhưng mà cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua phương pháp luyện đan này.

"Dùng vàng làm vật chứa, đây là ngoại đan, rơi xuống thượng

thừa. Phương Tiên Đạo dùng thân thể làm vật chứa, vạn vật đều có thể dùng làm thuốc. Đó chính là nội đan, là thuật luyện đan hạ thừa.

Vừa nói, Chính Bác Kiều vừa đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, giơ cây quạt phất trần trong tay lên vừa lắc lư đến cạnh hắn vừa nói lẩm bẩm.

Lúc không khí xung quanh Lý Hỏa Vượng bắt đầu lay động rất nhỏ, đạo quyết trong tay Chính Bác Kiều nhanh chóng biến ảo, hắn đưa mũi đến gần Lý Hỏa Vượng rồi đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Tất cả những thứ lay động kia đều bị hắn hút hết vào trong bụng, toàn bộ khuôn mặt hắn kìm nén đến tím tái, trái nổi đầy gân xanh.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Miệng Chính Bác Kiều đang đóng chặt nứt ra một đường nhỏ, hạ thấp giọng nói:

“Ngươi là Tâm Tố, ngươi nói coi ta đang làm gì.”

Sau khi nói xong, Chính Bác Kiều khoanh chân ngồi xuống giống với vừa nãy. Hắn giống như một pho tượng bất động, từng sợi khói trắng bốc lên từ đỉnh đầu của hắn.

Vào lúc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu vừa nãy Chính Bác Kiều làm cái gì, thực ra vừa rồi hắn đang luyện đan.

“Rốt cuộc cái tên Phương Tiên Đạo có bí pháp gì, lại dùng thân thể của chính mình làm lò luyện đan, mẹ nó đúng là kỳ quái.”

Nửa canh giờ trôi qua, Chính Bác Kiều há cái miệng to của mình ra, một viên đan máu thịt đang vặn vẹo dính dịch dạ dày lần nữa được phun ra ngoài.

Nhìn thấy Chính Bác Kiều cầm viên đan trong tay đi về phía mình, ánh mắt Hà Tín Lai lộ ra một tia hoảng hốt, cắn chặt răng.

Chương 975: Nguy Cơ

Mà vào lúc này, để tránh cho hắn cắn lưỡi tự vẫn, răng trong miệng hắn sớm đã bị Lý Hỏa Vượng nhổ hết, dù thế nào hắn cũng không thể cắn chặt miệng được nữa, hắn bị cưỡng ép nhét đan vào trong miệng.

Một lúc sau, Hà Tín Lai nuốt đan dược vào hai mắt trở nên trắng dã, cơ thể khuyết tứ chi bắt đầu co quắp không tự chủ được.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chờ đợi động tác tiếp theo, cơ thể của Hà Tín Lai đột nhiên gục xuống cứng đờ, hắn cứ vậy mà chết đi.

Không đợi người khác nói chuyện, Chính Bác Kiều từ trong ngực lấy ra một cái quạt lông cỡ lớn, một tay bấm pháp quyết bắt đầu lẩm bẩm với thi thể của Hà Tín Lai.

“Đầu là Thái Nhất, chân là trụ trời, ngũ tạng vì giáp, trấn giữ cửa trời, điều khiển Bắc Đẩu, quát mắng một chút, vạn linh hồn phách, tùy ý đi lại, cấp cấp như luật lệnh!”

Vào giây phút cuối cùng, toàn bộ đầu của Hà Tín Lai lập tức khô quắt xuống, viên đan dược hắn vừa nuốt xuống kia nhảy ra khỏi miệng hắn, bị Chính Bác Kiều dùng miệng đớp lấy.

Viên đan thịt ở trong bụng Hà Tín Lai một lúc rõ ràng đã phồng to hơn mấy vòng so với vừa nãy.

Sau khi Chính Bác Kiều nuốt viên đan dược kia xuống, hắn nhắm mắt lại như thể đang cảm nhận cái gì đó.

Thấy đối phương thực sự có bản lĩnh, Lý Hỏa Vượng cũng không hề hoảng hốt, đứng ở một bên yên lặng chờ đợi.

Sau hai nén hương, Chính Bác Kiều từ từ mở mắt ra, Lý Hỏa Vượng tiến lên hỏi:

"Như thế nào?"

“Người này không phải là thủ lĩnh của Pháp Giáo, nếu thực sự là thủ lĩnh thì cũng sẽ không bị các ngươi dễ dàng bắt được.”

"Không nói chuyện như vậy, từ trong đầu óc của người này, ta vẫn tìm được một chút thông tin hữu dụng, một ít cứ điểm tại Đại

Lương."

"Nhìn ý của bọn hắn, xem ra mấy ngày gần đây đều đang định trốn đi, không định đối đầu chính diện với chúng ta, ừm."

Lý Hỏa Vượng lại tiến lên một bước:

"Thái Sơn Thạch thì sao? Hắn biết được bao nhiêu về Thái Sơn Thạch?"

Sau một hồi do dự, Chính Bác Kiều chậm rãi dừng lại:

"Hắn không biết, là Thái Sơn Thạch tự tìm tới hắn. Đối phương rất cẩn thận, không lộ ra quá nhiều thông tin với Hà Tín Lai."

"Ừm...hơn nữa một tên Thái Sơn Thạch đến từ Đại Tề cũng không phải chuyện lớn. Ngược lại ta cảm thấy điều quan trọng hơn chính là rốt cuộc Pháp Giáo đã cấu kết với lạt ma của Thanh Khâu như thế nào, đây mới là rắc rối lớn."

"Lạt ma của Thanh Khâu?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hồi tưởng lại vị lạt ma ba đầu và sáu tay trong chiếc áo khoác da màu đen kia, ba cái đầu của hắn tượng trưng cho những cách chết khác nhau.

"Ý của ngươi là...lần này Pháp Giáo và lạt ma sớm đã cấu kết với nhau làm việc xấu rồi?"

Nghĩ đến khả năng này, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Thiên đạo của Vu Nhi Thần là bóng tối, thứ mà những lạt ma áo khoác da đen kia thờ phụng chính là cái chết. Nếu như nói, những lạt ma âm mưu mượn thiên tai Vu Nhi Thần của đối phương, mưu đồ lợi dụng Pháp Giáo để đưa toàn bộ thiên hạ đi vào cái chết, như vậy thì mọi chuyện đề trở nên logic hơn rồi.

Dù là Pháp Giáo triều đình của các nước thì trong mắt của Giám Thiên Ti các nước đều là tà giáo trời đất khó tha. Nhưng tại thế

giới hoàn toàn điên rồ này, sẽ luôn có một số người là cá mè một lứa với những tên vô lương tâm này.

"Ừm...chưa chắc, dù sao có không ít sư phụ ở miếu Trung m gia nhập vào Giám Thiên Ti ở Thanh Khâu."

Lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng biết được tên của những tên giáo phái của lạt ma áo khoác da đen kia từ Chính Bác Kiều.

"Miếu Trung m..."

Lý Hỏa Vượng nhớ lại cảnh tượng hàng loạt xác ướp nửa người nửa dê xếp ngay ngắn chỉnh tề trên bãi cỏ ở Thanh Khâu khi đó.

Đối với môn phái đơn thuần tôn sùng cái chết này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy nghĩ theo hướng xấu cũng không quá đáng.

"Vậy thì có khả năng cái gọi là miếu Trung m kia đã hoàn toàn khống chế được Giám Thiên Ti ở Thanh Khâu rồi? Nói không chừng, Thanh Khâu lúc này đều dưới sự khống chế của Pháp Giáo?"

Lý Hỏa Vượng vừa nói vậy, Phật Ngọc Lô bên cạnh lập tức rùng mình. Nếu như những gì người này nói là thật vậy thì quá đáng sợ rồi. Loạn trong giặc ngoài, toàn bộ Đại Lương sợ là đang trên bờ vực hủy diệt.

Chính Bác Kiều lắc phất trần:

"Chuyện này ngược lại không đến nổi. Huyễn Tẫn tiền bối trước đây chuyên đi du lịch khắp thiên hạ, bảo toàn bộ Ti Thiên Giám tập hợp lại một chỗ bàn bạc một số chuyện. Nếu thật sự Giám Thiên Ti của Thanh Khâu có vấn đề, chắc chắn Huyễn Tẫn tiền bối sớm đã pháp hiện ra rồi.

"Huyễn Tẫn..."

Lý Hỏa Vượng hồi tưởng lại thời điểm lúc trước mình đi tìm Huyễn Tẫn để đối phó với Tọa Vong Đạo. Hắn gần như vội vàng đi ra khỏi thành, một mực chờ đến khi đầu tử đoạt xá Long Mạch rồi mới gấp rút trở về.

Lúc trước hắn còn đang thắc mắc tại sao Huyễn Tẫn lại chạy ra ngoài vào thời điểm nguy cấp như vậy, nhưng bây giờ kết hợp với lời nói của Chính Bác Kiều, hóa ra Huyễn Tẫn đã đi tìm một Ti Thiên Giám khác để bàn bạc chuyện quan trọng.

"Ừm..."

Chính Bác Kiều trầm ngâm dừng lại bước chân, lần nữa nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

Chương 976: Dị Tâm

"Lý đạo hữu, chuyện này cũng ngươi không cần bận tâm. Nội Ti sẽ cho người chuyên phụ trách chuyện này đi thăm dò rõ ràng. Nhưng mà ngươi nói cũng không sai, chuyện những người này mặc kệ Pháp Giáo của Đại Tề cấu kết với Pháp Giáo của Đại Lương quả thật rất dễ gây ra phiền phức."

"Ta vừa mới thông qua Đan Đạo từ trong đầu Hà Tín Lai biết được mấy cứ điểm tương đối lớn của Pháp Giáo, có lẽ có thể tìm ra được càng nhiều tàn dư của Pháp Giáo Đại Tề. Nếu như Lý đạo hữu thuận tiện, hoặc là nguyện ý bỏ ra một phần sức lực vì Ti Thiên Giám thì có thể tới nhìn một chút."

Nghe vậy, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng đông cứng lại, hắn một lần nữa quan sát Chính Bác Kiều trước mặt này.

Lần này mình ra đây chỉ là để giúp Giám Thiên Ti đối phó với Pháp Giáo. Có tình báo đương nhiên là chuyện tốt, nhưng sao người này lại khiến mình có cảm giác như hắn đang cố tình đánh lạc hướng mình, chẳng lẽ bên trong miếu Trung m này có chuyện gì mờ ám sao?"

"Chính đại nhân, ngươi cũng biết ta là người của hoàng thượng, hoàng thượng phái ta tuần tra Đại Lương, giám thị mọi chuyện bất công, nếu như có chuyện gì giấu giếm hoàng thượng thì chính là phạm tội khi quân."

"Haha, Lý đạo hữu ngươi đang nói cái gì vậy. Chỉ là chuyện của Giám Thiên Ti, e là hoàng thượng cũng không quan tâm?"

“Hoàng thượng không xen vào, chẳng lẽ biết cũng không cho biết ư?”

Thấy đối phương lảng tránh mình càng làm cho Lý Hỏa Vượng càng thêm nghi ngờ.

Chính Bác Kiều có chút bất đắc dĩ thở dài như thể nhận thua:

"Được rồi, chờ người được phái đi Thanh Khâu trở về, thì sẽ cẩn thận báo cáo rõ ràng tình hình của miếu Trung m cho Khâm Sai đại nhân biết. Vậy chuyện của Pháp Giáo, đại nhân vẫn phải giúp một tay?"

Liếc nhìn những người khác xung quanh, Lý Hỏa Vượng không muốn làm căng. Bây giờ chuyện của Pháp Giáo quan trọng hơn, dù sao bây giờ người mình quan tâm đều đang ở Đại Lương chứ không ở Thanh Khâu.

"Đạo trưởng đang nói cái gì vậy? Ta cũng ở Đại Lương, ta cũng là một thành viên của Giám Thiên Ti, không thể đổ trách nhiệm giải quyết Pháp Giáo cho người khác được, vì sao ngươi cho rằng ta sẽ từ chối?"

"Hahaha, là do ta nói sai rồi, việc này không nên chậm trễ. Vì để tránh cho tín đồ Pháp Giáo thay đổi vị trí, ta sẽ viết vị trí ra cho ngươi.”

Nói xong, Chính Bác Kiều lại đi tới bên cạnh lư hương, bốc một nắm tro hương, nhanh chóng viết xuống đất.

Không lâu sau, trên mặt đất xuất hiện vài địa chỉ viết bằng tro hương, phần lớn đều là thôn xóm hẻo lánh bên ngoài đường Giang Nam, xem ra Pháp Giáo cũng giống như Bạch Liên Giáo năm đó, ngụy trang thành bách tính bình thường trốn ở khắp nơi trên Đại Lương.

Sau khi viết xong, Chính Bác Kiều dùng quạt phất trần quét qua một phát, tro hương trên mặt đất đã biến thành địa chỉ nhanh chóng gom thành một đống, bay vào trong tay hắn.

Chính Bác Kiều nắm lấy một đống tàn hương nhỏ, bước nhanh đến trước mặt Lý Hỏa Vượng rồi đưa cho hắn.

“Tại hạ am hiểu thuật luyện đan, Lý đạo hữu khoan hãy đi, ta cho ngươi một ít đan dược quý giá điều khí chữa thương."

Bày tay Lý Hỏa Vượng mở ra, nắm lấy nắm tàn hương trong tay đối phương nhét vào trong ngực, xoay người rời đi:

"Vẫn là thôi đi, người như ta không thích uống đan dược."

Lần này hắn định tự mình đi, mang theo những Giám Thiên Ti không cùng phe với mình này ngược lại sẽ liên lụy đến mình.

"Nội Ti cũng sẽ phái người đi tìm, nếu như đu.ng phải bọn họ thì ngươi chỉ cần báo tên ra, bọn họ sẽ nhường đường cho ngươi.”

Chính Bác Kiều kêu về phía sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng giả vờ như không nghe thấy, dẫn Lý Tuế đi như một cơn gió.

Sau khi Lý Hỏa Vượng rời đi, hắn hơi quay người về phía Phật Ngọc Lô ở phía sau lưng nói:

"Người này không cùng một lòng với chúng ta, có thể lôi kéo được nhưng khi tiếp xúc với hắn thì cẩn thận chút cũng không sai.”

Phật Ngọc Lô lập tức gật đầu:

"Thuộc hạ hiểu rõ, người này cậy thế hoàng quyền, khinh thường Nội Ti."

Nghe vậy, Chính Bác Kiều đứng đó suy nghĩ một lúc rồi khẽ lắc đầu:

"Không phải vậy không phải vậy, chỉ sợ người này cũng không đồng lòng với hoàng thượng."

Rõ ràng đang thảo luận về một vấn đề quan trọng như vậy, nhưng Chính Bác Kiều không có ý định để cho phương trượng chùa Chính Đức bên cạnh tránh đi hiềm nghi.

Nghe được những lời của Chính Bác Kiều, Phật Ngọc Lô hơi sửng sốt:

"Hắn cũng không đồng lòng với hoàng thượng? Vậy hắn đồng lòng với ai? Chẳng lẽ người này chính là gián điệp của Pháp Giáo?"

"Quên đi, đừng nhắc tới hắn nữa, chuyện quan trọng không nên trì hoãn, thế đạo hôm nay cẩn thận chút cũng không sai, sau này nếu có liên lạc với hắn thì cứ đến tìm ta trước."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Sau khi dặn dò xong, khuôn mặt Chính Bác Kiều lại nở một nụ cười, hành lễ với lão hòa thượng Thiền Độ:

"Đại sư Thiền Độ, nếu đã làm xong chuyện vặt vãnh này rồi, vậy chúng ta đi Vũ Hoa Trai nhé?"

"A di đà phật, thí chủ tốn kém rồi."

Thiền Độ chắp hai tay lại, quấn một chuỗi tràng hạt hành lễ trước mặt đạo sĩ trước mặt.

Trong phòng bệnh trắng toát, Lý Hỏa Vượng giơ chiếc cốc nhựa có nước hươ trước mặt Ngô Thành, sau đó lại giơ viên thuốc vàng vàng xanh xanh trong tay ra trước mặt hắn.

Bỏ từng viên thuốc vào trong miệng, Lý Hỏa Vượng bưng cốc nước uống hết thuốc xuống bụng. Còn chưa xong, Lý Hỏa Vượng há miệng, thè lưỡi, đẩy lên đẩy xuống, thể hiện mình không giấu thuốc. Đợi khi Ngô Thành kiểm tra xong, định đi ra ngoài, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

"Chỗ thuốc này có đắt không?"

Chương 977: Thế Sự

"Ta có thể vì để ngươi và Dịch Đông Lai yên tâm, uống thêm thuốc an thần, nhưng không có nghĩa là ngươi được kê một số thuốc đắt tiền, coi nhà ta tiêu tiền như rác".

“Haha.”

Ngô Thành cười nhưng không nói gì.

“Ta không nói đùa với ngươi, ta hiểu rõ việc này, bệnh viện tư nhân có rất nhiều loại chuyện này.”

“Bình thường không có việc gì thì đừng ở một mình, ra ngoài đi lại, tắm nắng, kết giao bạn bè mới, nói không chừng có thể xuất viện nhanh hơn đấy.”

Ngô Thành nói xong, lấy ra một chùm chìa khóa từ trong túi áo trắng blouse của mình, cúi người, mở xích chân dưới chân hắn.

Cảm thấy hai chân được tự do, sắc mặt Lý Hỏa Vượng hơi thay đổi, điều này cho thấy mình tiến gần thời gian ra viện thêm một bước.

Đợi sau khi Ngô Thanh đi khỏi, Lý Hỏa Vượng cũng đi ra khỏi phòng bệnh của mình. Tuy không muốn nghe lời của Ngô Thành lắm, nhưng trong phòng bệnh đơn của bệnh viện tâm thần ngoài một chiếc giường, thì không có gì.

Nếu tiếp tục ở lại trong phòng bệnh, e là chỉ có thể chọn một trong hai việc ngẩn ngơ và ngủ.

Đi ra ngoài phòng bệnh, hành lang cũng rất náo nhiệt, tuy còn có không ít bệnh nhân tâm thần e ngại ‘uy danh’ của Lý Hỏa Vượng, không dám lại gần hắn, nhưng cũng đã tốt hơn trước đây rất nhiều. Cũng đã có thể tự nhiên chào hỏi người cùng nhóm hỗ trợ lẫn nhau.

“Người anh em, đến đại sảnh xem tivi đi, đang chiếu Titanic đấy, sắp đến cảnh gay cấn rồi!”

Anh chàng Vệ Sĩ Lý mắc chứng nóng nảy phấn khởi gọi Lý Hỏa Vượng.

“Không cần đâu, ta ra ngoài tắm nắng.”

Lý Hỏa Vượng có thể hiểu tại sao hắn vui vẻ như vậy, bởi vì dạo này bệnh tình của hắn đã dần ổn định, sắp được ra viện.

Trong bệnh viện tâm thần, duy chỉ có hai chuyện là quan trọng nhất, một chuyện là người nhà đến thăm, một chuyện khác là xuất viện.

Lý Hỏa Vượng đi đến vườn hoa sau bệnh viện, đôi mắt hơi nhắm ngồi trên nền gạch màu xanh, yên lặng tận hưởng ánh nắng ấm áp chiếu lên người mình.

Lý Hỏa Vượng lặng lẹ tận hưởng sự yên tĩnh ngắn ngủi, thực ra hắn cũng không muốn trải qua những sự tuyệt vọng đó, điên cuồng đó, hắn cũng muốn tận hưởng mọi thứ tốt đẹp trên thế gian này.

Nhưng trước đây, thế giới này luôn như đối đầu với mình, mọi chuyện liên tiếp xảy ra, trốn cũng không có chỗ trốn, cũng may cuối cùng tất cả đều đã qua.

Đúng lúc hắn tận tưởng sự yên tĩnh này, tiếng ồn ào vang lên, hắn mở mắt nhìn về phía đó, phát hiện có mấy người mặc áo bệnh nhân sọc trắng xanh đang tranh giành thứ gì đó.

Lý Hỏa Vượng đi qua xem, phát hiện là một người phụ nữ gày gò khuôn mặt khắc nghiệt và một thiếu niên đang cướp quả táo của một người.

“Của ta! Của ta!”

Anh chàng bị cướp đến chảy nước miếng cố hết sức giãy dụa, Lý Hỏa Vượng biết hắn, tên này là tên ngốc thiểu năng trí tuệ cấp trung mà người ta nói.

Thiếu niên dùng hết sức giành lại quả táo của đối phương, phấn khởi đưa người phụ nữ gầy gò đó đi vào trong phòng, nhưng hắn bị Lý Hỏa Vượng chặn đường:

“Đưa quả táo cho ta”.

Khi thấy hai tay mang còng bạc, cậu thiếu niên lập tức run lên, hắn nhớ người này, tên này từng giết người thật.

“Cho...cho...cho ngươi!”

Cậu thiếu niên ném quả táo vào trong lòng Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt sợ hãi, bỏ lại đồng bọn rồi bỏ chạy thục mạng.

Lý Hỏa Vượng bắt lấy quả táo, nhìn cái tên trên quả táo một cái, mới biết tên của người thiểu năng trí tuệ này là Cao Cận Vân.

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt người thiểu năng trí tuệ lau nước mắt dưới đất, đưa quả táo trong tay qua.

“Cảm...cảm ơn ngươi!”

Cao Cận Vân rất đơn thuần, vừa cầm được quả táo lập tức nín khóc, hắn ngồi dưới đất nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt biết ơn.

“Lần sau phát đồ ăn, nếu ngươi không muốn bị người khác cướp mất, nhớ lập tức xoa nước miếng lên đó, hiểu chưa?”

Thấy đối phương gật đầu lia lịa, Lý Hỏa Vượng đứng lên, đi vào trong tòa nhà, vừa hay đu.ng mặt với Triệu Đình mắc chứng uất ức, hình như nàng đã thấy tất cả mọi chuyện vừa nãy.

“Cảm ơn ngươi thương hại hắn, rất nhiều người thấy hắn ngốc, luôn ức hiếp hắn sau lưng.”

“Ta không thương hại hắn, có thể nhốt một người thiểu năng trí tuệ vào bệnh viện tư nhân, vào đây sẽ bị nhốt cả đời, e rằng nhà tên nhóc này còn giàu hơn nhà ta, ta chỉ chướng mắt thôi.”

“Nhà cậu nhóc thiểu năng trí tuệ này giàu có? Vậy tại sao người nhà của hắn chưa từng đến thăm nom.”

Triệu Đình bước nhanh mấy bước, đi theo bước chân của Lý Hỏa Vượng.

Tuy người khác đều sợ người này, nhưng sau khi tiếp xúc, nàng cảm thấy người này rất tốt.

“Haha, thiểu năng trí tuệ chẳng khác kẻ điên là mấy. Kẻ ngốc giống chúng ta, cũng phân ba sáu chín loại, đều như nhau, kẻ ngốc nhà giàu thì vào viện tư nhân, kẻ ngốc không có tiền thì vào viện công lập, nếu là kẻ ngốc mà người nhà không có tiền hoặc là không nỡ bỏ tiền ra, người có trách nhiệm thì lấy xích khóa lại,

không có trách nhiệm thì đuổi ra phố nhặt rác, tự sinh tự diệt."

Triệu Đình dường như nghe lời của Lý Hỏa Vượng, nghĩ đến điều gì, đứng lại tại chỗ suy nghĩ với vẻ mặt đau khổ.

Lý Hỏa Vượng không chú ý đến, hắn tiếp tục đi về phía trước, hắn không đến phòng nghỉ xem tivi, e là lúc này trong đại sảnh đã chật kín người.

Hắn đi dọc theo hành lang, đi dạo từng tòa nhà, dùng bước chân đo đạc kỹ lưỡng tất cả của bệnh viện tâm thần, quan sát môi trường mới xa lạ này.

Chương 978: Bệnh Nhân

Phòng bệnh khác và nhà vệ sinh cũng không có gì để dạo xem, nhà bếp, nơi làm việc của bác sĩ cũng không được phép đến, Lý Hỏa Vượng đi qua đi lại, đi đến khu bệnh triệu chứng nặng.

Khu bệnh nặng nói to không to nói nhỏ không nhỏ, nhưng cả hành lang vô cùng lạnh lẽo, đứng ở đây, Lý Hỏa Vượng có cảm giác như ở địa ngục.

Lại gần một cánh cửa dày, Lý Hỏa Vượng vừa cẩn thận vừa hiếu kỳ, nhìn vào bên trong qua cửa sổ kính. Nhưng khi hắn mang lòng thấp thỏm nhìn một vòng, lại ngượng ngùng phát hiên, trong phòng trống không.

Lý Hỏa Vượng lại gần phòng bệnh triệu chứng nặng thứ hai, nhưng bên trong cũng không có gì.

"Thế là sao? Chẳng lẽ Khang Định này chỉ tiếp nhân bệnh nhân triệu chứng nhẹ và vừa? Thật dễ kiếm tiền."

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định quay đi, một phòng bệnh tận cùng phía xa phát ra âm thanh đập cửa nhẹ.

"Ừm? Có người thật?"

Lý Hỏa Vượng bất ngờ nhìn sang bên đó, chậm rãi lại gần, dần dần

đến gần, tiếng va đập cũng càng lúc càng to.

“Bành! Bành! Bành!”

“Bành! Bành!”

Lý Hỏa Vượng tiếp tục lại gần. tiếng va đập càng lúc càng vang.

Cuối cùng khi Lý Hỏa Vượng cẩn thận nhìn qua tấm cửa kính dày kèm theo lưới sắt, thì hắn thấy nguồn gốc của âm thanh.

Đó là một bệnh nhân mặc áo bó, hắn với bộ râu lởm chởm ưỡn người ra ngẩng đầu mạnh, rồi đập xuống giường da sắt dưới người.

Tiếng đập rất to, nhưng có vẻ chiếc phản giường đó rất mỏng, không gây thương tổn nhiều cho hắn.

“Đây...đây là bệnh tâm thần gì?”

Lý Hỏa Vượng cau mày đứng ở đó, có chút hiếu kỳ nhìn chằm chằm người đàn ông bên trong.

Người đàn ông này rất cao rất cường tráng, ít nhất phải cao hơn một mét tám, ngũ quan co giật, còn có triệu chứng lúc khóc lúc cười khiến Lý Hỏa Vượng thực sự không đoán được nguyên nhân bệnh của đối phương.

“Bị nhốt trong này, có lẽ là phải uống thuốc đấy? Chẳng lẽ là tác dụng phụ của loại thuốc tâm thần nào đó?”

Lý Hỏa Vượng suy đoán lung tung.

Đúng lúc này, người đàn ông trong phòng bệnh bỗng dừng đập đầu, đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng bên ngoài cửa kính.

“Hahaha! Là ngươi! Ngươi đến rồi?”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, gật đầu:

“Đúng, tôi đến rồi.”

“Đến thì tốt! Cuối cùng ta đã đợi được ngươi! Không ngờ ta còn chưa ra ngoài tìm ngươi, ngươi đã đến tìm ta!”

“Ồ? Vậy sao? Chúng ta rất thân thiết sao?”

“Hahaha! Thân! Rất thân!”

Nói chuyện phiếm với bệnh nhân tâm thần triệu chứng nặng này mấy câu, Lý Hỏa Vượng thấy đối phương không có điểm đặc biệt gì, bèn cảm thấy hơi nhàm chán, quay người định bỏ đi.

“Tiểu Lý! Ngươi phải cẩn thận đấy! Họ đang tìm người! Họ có đông người! Ngươi không đấu lại được họ đâu! Ngươi phải tìm trợ thủ!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng chột dạ, nhanh chóng quay người nhìn bệnh nhân tâm thần đó, lúc này hắn đã nhảy xuống khỏi giường, dán sát khuôn mặt lên tấm kính, nhìn chằm chằm mình.

Nhưng rất nhanh, Lý Hỏa Vượng bớt căng thẳng.

“Ngươi từng xem tin tức về ta đúng không? Cho nên mới biết ta họ Lý?”

Lý Hỏa Vượng suýt quên mất bây giờ mình cũng coi là người nổi tiếng ở bên ngoài, bệnh nhân tâm thần này biết mình họ gì, cũng không kỳ lạ.

“Không! Ta quen biết ngươi từ lâu rồi! Ta vốn là người của họ, họ phái ta đi bắt ngươi! Và cả các ngươi! Nhưng ta không muốn, bởi vì ta biết nếu các ngươi mất, thì tất cả đều xong!”

“Họ là ai?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Họ! Họ là gia tộc bóng tối bị xua đuổi ngày xưa! Còn nữa, còn có người ngoài hành tinh bảo vệ cung sư tử của họ!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng suýt bật cười, quả nhiên bệnh nhân tâm thần nhiều niềm vui.

“Ngươi xem nhiều hoạt hình quá rồi phải không? Mà trước sau cũng không khớp, có phải xem liên tục không?”

“Ta bị nhốt rồi, nhưng huynh đệ của ta lại bị phái đến! Hắn đang tìm ngươi! Còn cả cả ngươi, hắn muốn giết các ngươi! Hắn đã đến đây! Thời gian không đợi người! Ngươi phải cứu ta ra! Liên thủ với ta mới có cơ hội sống sót!”

Lý Hỏa Vượng cười lắc đầu đang định lên tiếng nói gì, phía ra có một nhân viên tuần tra đi đến, nhìn thấy Lý Hỏa Vượng.

“Ấy! Ngươi ở giường bệnh số mấy! Nơi này là khu triệu chứng nặng! Không được tùy tiện lại gần! Mau đi ra đi!”

“Bye bye, uống thuốc đầy đủ lần sau lại trò chuyện.”

Lý Hỏa Vượng vẫy tay với người trong phòng bệnh, quay người rời khỏi khu vực này.

Đi dạo một vòng cả bệnh viện tâm thần, đến gần giờ ăn trưa, Lý Hỏa Vượng cầm khay cơm sắt đi xếp hàng.

So với đồ ăn ở bệnh viện khác, đồ ăn của bệnh viện này cũng khá ngon, gọi một ít rau cần xào gan heo, còn có rau muống, Lý Hỏa Vượng ngồi ăn trong một góc của nhà ăn.

Hoàn toàn quên tất cả chuyện xảy ra vừa nãy, dù sao cũng đâu có ai coi lời của một người vừa nhìn là biết bệnh nhân tâm thần là lời thật.

Chỉ là bản năng của con người khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng thấy hiếu kỳ, rốt cuộc đối phương mắc bệnh gì.

Từ trong cuộc trò chuyện vừa nãy, có lẽ người này không phải kẻ điên hay kẻ ngốc hoàn toàn, có chút logic nhất định thuộc về hắn.

Đúng lúc này, vừa khéo Vệ Sĩ Lý mắc chứng nóng nảy từ bên cạnh đi đến, thấy một mình Lý Hỏa Vượng ngồi ở đó, hắn đến đi đến.

Sống chung với Lý Hỏa Vượng một thời gian, hắn đã không còn có cái nhìn phiến diện.

Người này nói mình không có bệnh, Vệ Sĩ Lý còn không tin, nhưng bây giờ Vệ Sĩ Lý đã tin thật, rõ ràng đối phương rất bình thường, hơn nữa còn rất hào phóng, những đồ ăn vặt của người nhà đưa đến, hắn đều lấy ra chia sẻ cho các bệnh nhân khác, đối nhân xử thế cũng rất hòa nhã.

Chương 979: Khác Thường

“Ta thông qua kiểm tra rồi, chỉ cần đợi người nhà đến đón, ngày kia ta có thể xuất viện rồi!”

Vệ Sĩ Lý phấn khởi đặt mông ngồi bên cạnh Lý Hỏa Vượng nói.

“Ta biết rồi, ngươi đã nói với ta một lần rồi, không cần lặp lại.”

“Haha, ta vui mà, ta đã ở đây gần một năm rồi, giờ cũng được ra rồi!”

Vệ Sĩ Lý dùng thìa gạt khoai tây thịt gà trong khay vào trong cơm, đảo mạnh lên rồi ăn.

“Sắp một năm rồi ư? Đúng là cũng lâu thật, đúng rồi, ngươi đã ở bệnh viện này thời gian dài như vậy, thế ngươi có biết người đàn ông bị nhốt trong phòng triệu chứng nặng không?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi.

Vệ Sĩ Lý tỏ vẻ mặt khó hiểu:

“Nhốt trong khu triệu chứng nặng? Là ai nhỉ?”

“Chính là người có râu đó.”

“Ồ, hắn à, hắn tên là Tiền Phúc, cũng là bệnh nhân cũ, khi ta chưa đến thì hắn đã ở đây rồi.”

“Thế hắn mắc bệnh gì? Sao lại bị nhốt?”

“Bệnh gì à?”

Vệ Sĩ Lý đặt thìa xuống tỏ vẻ mặt nghi hoặc:

“Hình như, hình như là tâm thần phân liệt, đa nhân cách.”

“Tâm thần phân liệt, đa nhân cách? Không thể chứ? Ta cũng chưa từng thấy người nào tâm thần phân liệt đa nhân cách ăn nói lung tung.

Thấy Lý Hỏa Vượng và Vệ Sĩ Lý trò chuyện với nhau, người phụ nữ mắc chứng lo âu đi đến với vẻ mặt hóng hớt.

“Thanh niên các ngươi đang nói chuyện gì thế?”

“Không nói gì. Đang nói rốt cuộc Tiền Phúc mắc bệnh gì, chị gái của hắn là tâm thần phân liệt đa nhân cách phải không?”

Vệ Sĩ Lý hỏi Trương Thủy Nga.

“Ấy, tâm thần phân liệt đa nhân cách gì chứ, không biết thì đừng nói bừa, hắn mắc bệnh gì, bác sĩ còn chưa kiểm tra ra đâu, không biết bệnh gì.”

“Bác sĩ cũng không biết bệnh gì?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi ngạc nhiên, trong nhận thức của hắn, đây là trường hợp đầu tiên.

Đúng thế, bác sĩ cũng không phải là thần tiên, chữa được tất cả các bệnh, có những bệnh không ghi chép trong sách y, họ gặp phải cũng bó tay.”

Nói ra thì Tiền Phúc này cũng là người đáng thương, bác sĩ không biết hắn mắc bệnh gì, đương nhiên cũng không biết phải kê thuốc gì, cho nên khi bệnh tình hắn nặng thêm, chỉ có thể nhốt lại, đợi bệnh tình ổn định chút thì thả ra.

Nghe thấy lời của đối phương, chút nghi hoặc trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng biến mất, tiếp tục ăn đồ ăn trong khay, hoàn toàn không để tâm tất cả chuyện xảy ra trước đó.

Vốn dĩ Lý Hỏa Vượng cho rằng chuyện này cứ qua như vậy, nhưng buổi chiều mấy hôm sau, khi Lý Hỏa Vượng đang ăn măng tây, một người đàn ông từ hành lang đi ra khiến sắc mặt hắn hơi ngẩn người, đó là Tiền Phúc, hắn đã được thả ra.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, Tiền Phúc cũng nhìn thấy Lý Hỏa Vượng, hắn còn không đi lấy bữa sáng mà đi thẳng đến chỗ Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng đối phương bám lấy mình, đối phương lại xin lỗi mình.

“Xin lỗi, hôm qua ta đã nói chuyện với ngươi phải không? Có chỗ nào làm phiền mong ngươi thông cảm, dù sao ngươi cũng biết người đến đây chắc chắn có nguyên nhân.”

So với Tiền Phúc điên điên khùng khùng trước đó, Tiền Phúc của hôm nay tỏ ra lịch sự hòa nhã, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Nghe thấy lời của Tiền Phúc, Lý Hỏa Vượng không đáp lại ngay. Đầu tiên hắn bưng bát cháo bí ngô húp một ngụm, nuốt măng tây trong miệng xuống bụng, rồi lại nhìn kỹ đối phương từ trên xuống dưới một lúc rồi mới nói:

“Đa nhân cách phải không?”

“Có thể nói như vậy, nhưng nhưng ta khác với bệnh nhân rối loạn đa nhân cách khác, ta không chỉ có một loại bệnh, một nhân cách khác của ta mắc bệnh tâm thần.”

“Hai nhân cách? Lại còn một nhân cách thì bình thường, một nhân cách khác mắc bệnh tâm thần?”

Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, thầm nói: Không phải anh chàng này mắc chứng ảo tượng nặng chưa kiểm tra ra chứ?

“Ta không có ý gì khác, chỉ muốn nói xin lỗi, một nhân cách khác của ta không ảnh hưởng đến ngươi, thì tốt quá rồi, đã vậy ngươi ăn cơm đi, ta đi đây.”

Tiền Phúc nói xong rồi quay người bỏ đi.

“Tên này mắc bệnh không nhẹ đấy, sớm biết vậy đã không đến khu triệu chứng nặng.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, nửa tiếng sau uống thuốc, sau đó ngồi trong phòng nghỉ xem thời sự một lúc là đến giờ tắt đèn.

Thực ra nếu không tính ảnh hưởng của bệnh tình, thì cuộc sống trong bệnh viện tâm thần rất lành mạnh, rất có quy củ, không ai được thức đêm, cũng không được ăn thực phẩm rác rưởi không lành mạnh, chất lượng cuộc sống cao hơn bên ngoài.

Tuy là vậy, nhưng phải ngủ sớm, đương nhiên Lý Hỏa Vượng không ngủ được, trong phòng bệnh cũng không có hoạt đông giải trí gì, hắn chỉ có thể nằm trên giường trừng mở mắt.

Trong mê man, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, hắn nhắm mắt đang định chìm vào giấc mộng.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên toàn thân Lý Hỏa Vượng căng chặt, ngồi bật dậy từ trên giường mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ nhìn thấy Tiền Phúc vừa gặp mình ban sáng, hai tay bám lên cửa sổ, đôi mắt như quỷ nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Nếu là người khác chắc chắn nhìn thấy cảnh này sẽ sợ hãi, nhưng đối với Lý Hỏa Vượng hiện giờ, hắn chỉ cảm thấy bực bội trong sự tức giận.

Lật chăn ra, Lý Hỏa Vượng đi đến bên cửa sổ, bốn mắt nhìn nhau với Tiền Phúc qua cửa sổ:

“Ta không muốn gây rắc rối, nhưng tốt nhất sau này ngươi tránh xa ta ra, nếu không ta sẽ không khách sáo với ngươi đâu.”

Hắn thực sự không ngờ tùy tiện đi dạo, còn bị đối phương đeo bám.

Chương 980: Bình Thường

Nhưng Tiền Phúc vẫn rất thản nhiên trước lời uy hiếp của Lý Hỏa Vượng, khóe miệng nhếch há to, cuối cùng phá lên cười he he, cất giọng lấy lòng nói:

“Tiểu Lý, chúng ta hợp tác đi, một mình ngươi đơn độc chắc chắn không đấu lại được họ, chúng ta cần tìm nhiều đồng minh hơn.”

“Chỉ có như vậy, chúng ta mới có cơ hội sống sót, nếu chúng ta thua, thì tất cả đều xong đời!”

“Thế họ là ai? Người ngoài hành tinh trên cung sư tử phải không?”

“Đúng!”

Tiền Phúc kích động ngẩng đầu mạnh.

“Ngươi bớt giả điên giả ngốc cho ta đi, luận điên thì ta còn điên hơn ngươi! Ngươi đã từng xem tin tức về ta, thì chắc cũng biết rõ ta đã từng làm gì.”

Lý Hỏa Vượng nói xong một câu ác miệng cuối cùng, rồi kéo rèm cửa lại, sau đó nói với camera ở góc trường:

“Các ngươi làm ăn kiểu này hả? Một bệnh nhân tâm thần nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài, không ai quản phải không?”

Lý Hỏa Vượng nói xong, lại nằm trở lại giường nhắm mắt, nhưng bị đối phương xen ngang như vậy, cũng không còn buồn ngủ lắm. Nhưng cũng may bên ngoài không có tiếng động, khiến Lý Hỏa Vượng yên tâm hơn. Sau một hồi lâu lăn qua lăn lại, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng chìm vào giấc mộng.

Trong giấc mộng, Lý Hỏa Vượng như thấy mình trở lại trường học, ngồi sau Dương Na. Nhìn thấy dải lụa trên cổ đối phương, Lý Hỏa Vượng cầm chặt bút trong tay, bất giác móc qua. Thấy sắp xuyên qua cái nơ, ‘bành’ một tiếng vang lên, từ phía xa truyền tới.

“Bành...bành...bành!”

“Bành!”

Cái chày khổng lồ được giơ cao lên, đập xuống gạo nếp đã hấp chín trong cối đá, còn có một ông lão ngồi xổm bên cạnh, nhân lúc chày được giơ lên, dùng bàn tay dính nước lật mặt gạo nếp.

Mỗi lần có người kiệt sức, thì lại đổi người khác đập chày, đều sẽ vang lên trận cười chê và chế nhạo.

Già trẻ gái trai đểu thích thú vây xung quanh, nhìn cái chày giơ lên đập xuống như xem kịch. Bọn họ nhìn gạo trắng ở giữa, lúc này Lý Hỏa Vượng đang nằm sấp trên cành cây, cảnh giác nhìn bọn họ.

“Là bọn họ ư? Nơi này là hang ổ của pháp giáo sao?”

Lý Hỏa Vượng cau mày, trong lòng thấp thỏm nghĩ thầm.

Liên tục đổi người, tất cả cùng thay phiên nhau cầm chày giã mạnh, chỉ một lúc sau, gạo nếp bốc lên hơi nóng bừng bừng bị giã thành bột nát.

Sau đó nhân lúc còn nóng, vo bột gạo thành một cục nhỏ, ném vào mè đen và đường trắng bên cạnh lăn một lượt, bột nếp giã nhuyễn trắng tinh phủ đường trắng và mè đen, vậy là bánh mochi được làm xong.

Không biết tại sao, nhìn thấy bánh mochi mà thôn dân nhét vào miệng, Lý Hỏa Vượng lại nghĩ đến sư tỷ cho mình ăn đường ngày trước

Sư tỷ ngốc đó giống như gạo nếp, bị Đan Dương Tử giã thành bùn nát.

Tuy trông thì rất bình thường, nhưng bất kể thế nào, đến thì cũng đến rồi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy phải điều tra kỹ một lượt.

Lý Hỏa Vượng trên cành cây buông hai tay, xúc tu toàn thân mở ra, như một con nhện khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Đặt lệch vị trí cơ thể mình xuống đất, Lý Hỏa Vượng cầm thanh

kiếm, lên mười hai phần tinh thần, lại gần về phía sơn thôn nhỏ đó.

Vừa lại gần, Lý Hỏa Vượng nghe thấy chi tiết hơn, có vẻ là vì một người nhà trong đó sinh được một đôi long phượng, cho nên mới bỏ ra số lượng lớn lương thực và đường trắng quý giá, làm thành bánh mochi để chia sẻ niềm vui của gia chủ.

Bình thường không được ăn đường trắng và mỳ trắng, đám trẻ con trong thôn vô cùng vui mừng, cầm bát dùng đũa gắp lên ăn.

Nhìn nụ cười trên từng khuôn mặt nhem nhuốc không có chút đáng nghi của bọn trẻ, Lý Hỏa Vượng tiếp tục đi vào trong thôn.

Mọi người đều đi ăn bánh mochi, nên trong thôn còn rất ít người, càng tiện hơn cho Lý Hỏa Vượng vào điều tra.

Hắn nhanh chóng tìm kiếm kiểm tra cả thôn một lượt, nhưng không tim được điểm đáng nghi nào.

Đã có kinh nghiệm ở thôn Ngưu Tâm, Lý Hỏa Vượng còn đặc biệt đến nhà thờ tổ tiên tìm một lượt, nhưng vẫn không tìm được mật đạo nào.

“Chẳng lẽ tin tức mà Ti Thiên Giám Tứ Tề tìm được từ trong đầu của Hà Tín Lai là giả? Hay là bọn họ đã di chuyển đi trước?

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, hướng đầu thôn xuất hiện tiếng hỗn loạn.

Khi Lý Hỏa Vượng bay trượt xuống từ trên nóc nhà ngói, trở lại đầu thôn, thì thấy gã đàn ông xăm hình hoa cao chín tấc tay cầm xẻng lưỡi liềm khổng lồ lăn mạnh, ba cái đầu bỗng chốc vu"t lên trời, dưới đất đã hoàn toàn bị nhuốm máu đỏ.

Đúng lúc hắn định xông đến mấy đứa trẻ, Lý Hỏa Vượng xuất hiện, trực tiếp chặn trước mặt hắn.

“Keng” một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, hai người liền tách ra, Lý Hỏa Vượng kinh ngạc với lực đạo lớn của đối phương, còn đối phương lại nhìn xẻng lưỡi liềm mất một mảnh của mình, lòng kinh hãi không thôi.

Lý Hỏa Vượng không rút Tích Cốt Kiểm ra, bởi vì hắn nhìn thấy thẻ bài của Giám Thiên Ti trên hông đối phương.

“Ngươi là người của Giám Thiên Ti?”

“Ừm?”

Đối phương trừng to mắt, sau khi nhìn kỹ cách ăn mặc của Lý Hỏa Vượng, cắm xẻng lưỡi liềm trong tay xuống đất:

“Haiz, đúng là lũ lụt tràn vào miếu long vương, người cùng một nhà lại không quen biết nhau, thì ra là Nhĩ đại nhân, thất kính thất kính.”

“Ngươi giết người tùy tiện vậy? Ngay cả trẻ con cũng không tha? Chẳng may đoán nhầm thì sao?”

Lý Hỏa Vượng hỏi với ánh mắt không thân thiện.

“Đoán sai thì sai thôi, hơn nữa thuộc hạ cũng không đoán sai, không tin thì ngươi xem.”

Lý Hỏa Vượng quay người qua, thì nhìn thấy thôn dân vừa nãy còn bỏ chạy bốn phía, nhìn chằm chằm mình với vẻ oán độc.

“giết sạch chó triều đình!”

“giết sạch chó triều đình!”

Cùng với tiếng hô hào, bọn họ đều giật một miếng vải đen ở dây lưng quần giữa hông đeo lên vai.

Chương 981: Hư Niên

“Roạt” một tiếng, người đàn ông trước mặt Lý Hỏa Vượng lập tức bị Tử Tuệ Kiếm gọt sắt như bùn chém thành hai mảnh.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng nghỉ ngơi, dân chúng Pháp Giáo nườm nượp không ngớt từ thôn đi ra không hề sợ hãi lao về phía hắn.

Rõ ràng vừa nãy còn là dân chúng bình thường có máu có thịt, nhưng bây giờ lại biến thành quái vật không sợ chết.

Người râu quai nón của Giám Thiên Ti bên cạnh vung xẻng lưỡi liềm trong tay, tức giận gào thét giết vào trong đám đông.

Cùng với Lý Tuế điều khiển Đồng Tiền Kiếm vén lên thiên linh cái của một tín đồ pháp giáo lần nữa, ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn về phía xa.

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng đối phó pháp giáo, hắn biết dốc sức lực với bia đỡ đạn cũng không ổn, nếu không giải quyết được kẻ dẫn đầu, e là những người này chết hết cũng sẽ không dừng lại, trong những người này, chắc chắn có kẻ thủ lĩnh!

Sáu cái xúc tu chống mạnh dưới đất, Lý Hỏa Vượng nhảy cao trong không trung, nhìn được tất cả sơn thôn, đôi mắt trong độc nhãn, dịch chuyển một trái một phải, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh.

Nhảy liên tiếp mấy cái, đôi mắt tách ra của hắn lại đụng vào nhau, một chữ Vu thoắt ẩn thoắt hiện trên núi phía sau thôn xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

“Ta nói mà, sao lại không tìm thấy! Thì ra những người này không trốn trong thôn!”

Bóng dáng cao lớn của Bành Long Đằng lập tức xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, hai tay tóm lấy Lý Hỏa Vượng, quăng mạnh về bên đó.

Túi dụng cụ hành hình của Lý Hỏa Vượng bị gió thổi vang lên soàn soạt, cả người như hòn đá đập về phía chữ Vu dần biến to lên.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng sắp đụng phải, một luồng hàn quang đâm nát chữ Vu, với tốc độ cực nhanh mang theo tàn ảnh đâm vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng rơi xuống đất, luồng hàn quang đó đã xuyên qua cơ thể, chỉ để lại một lỗ máu to bằng cổ tay ở trên bụng của hắn.

“Tuế Tuế! Có sao không?”

Lý Hỏa Vượng vừa cảnh giới nhìn xung quanh vừa căng thẳng nhìn Lý Tuế trong cơ thể hỏi.

“Cha, ta không sao, ta vừa tránh được.”

Lý Hỏa Vượng ở giữa sườn núi cau mày nhìn bụi cây và rừng xung quanh, ngoại trừ cuộc đánh úp vừa nãy, đối phương lại không có động tĩnh, thực sự vượt ra ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng.

Có vẻ pháp giáo không phải đám lỗ mãng, thấy mình không dễ động vào, nên trốn đi.

“Trốn đi thì tưởng ta không tìm được sao?”

Lý Hỏa Vượng lập tức bảo Lý Tuế giúp mình rút ra một chiếc khớp xương, sau đó lại lấy ra một tờ giấy màu vàng, bắt đầu bói toán một cách điêu luyện.

Sau khi nghiêm túc nhìn đường vân trên xương, Lý Hỏa Vượng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Thời gian trôi qua nhưng không có được thu hoạch gì, đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng bói toán lần này của mình thất bại, hắn liền dừng lại bên cạnh một bức tường đá.

Lý Hỏa Vượng nhìn kỹ hướng leo của cây leo trên tường đá. Tay cầm Tử Tuệ Kiếm chém mạnh vào tường đá.

Tử Tuệ Kiếm gọt đá như bùn lập tức chém nứt bức tường, một sơn động đen xì xì hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Trong núi? Thì ra mấy tên này trốn trong núi, có liên quan đến hòn đá, chẳng lẽ là thủ đoạn của pháp giáo Đại Tề?”

Còn không đợi Lý Hỏa Vượng mở rộng lối vào động, một viên đá từ trong bay ra, đập vào trán của hắn.

Đợi khi xúc tu của Lý Tuế tóm chặt viên đá bay đó, Lý Hỏa Vượng đã cầm kiếm, cơ thể đổ về trước xông vào trong động.

Trong bóng tối, các loại ám khí liên tiếp bay về phía Lý Hỏa Vượng.

“Bành!”

Cơ thể của Bành Long Đằng đập mạnh trước mặt Lý Hỏa Vượng, như một tấm khiên khổng lồ không ngừng chắn đỡ, đi về phía trước.

Nhờ Bành Long Đằng yểm hộ, Lý Hỏa Vượng tiến thẳng vào trong sơn động, trực tiếp đi đến đáy, nơi này quá tối, hắn không biết là chỗ nào, Lý Hỏa Vượng chỉ cảm thấy bóng người thấp thoáng trong bóng tối.

“giết!”

Lý Hỏa Vượng tức giận hét lên, không hề sợ hãi xông vào trong bóng tối, tàn sát vung tóe mau của tín đồ pháp giáo trong bóng tối dễ như bẻ cành khô.

Lý Hỏa Vượng lúc này đã không còn là Lý Hỏa Vượng trước đây, đối diện với Vu chúc Pháp giáo, cả người như Triệu Vân, giết lên giết xuống bên trong.

Sát khí ngút trời tràn ngập trong độc nhãn hai con ngươi của hắn, buộc phải cử lý những tên pháp giáo này, nếu không sẽ càng truyền càng đông như dịch bệnh.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vặn một cái đầu xuống, bỗng nhiên xung quanh bừng sáng lên, độc nhãn của hắn nheo lại, chỉ có thể nhìn thấy một mảng trắng mờ ảo.

Khi Lý Hỏa Vượng dụi mắt định mở ra, một luồng lực mạnh ấp đến từ bên trái, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Đập lên tường rồi ngã xuống đất, Lý Hỏa Vượng há một miệng phun ra một vài xúc tu nhỏ dài bọc trong mảnh vụn nội tạng.

Đưa tay nhét xúc tu vào trong miệng nuốt xuống, Lý Hỏa Vượng quỳ một chân đứng lên, nhìn sang thứ tấn công mình.

“Đó là...Hư Niên?”

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt chấn kinh nhìn trước mặt, quái vật loài thú bốn chân khổng lồ.

Thứ này chính là Hư Niên mà mình liên thủ cùng đối phó long mạch ở Đại Tề, còn để lại một số vết sẹo trên người.

Nếu nói điều khác biệt duy nhất là, nó không có đầu, không thấy đầu của phụ nữ nữa, chỉ còn lại thân mình của thú.

Một cô gái mặt đeo chữ Vu cưỡi trên lưng Hư Niên như cưỡi ngựa, nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, dường như đang đợi điều gì, và không thừa thắng xông lên.

Chương 982: Bị Khống Chế

“Cha, tóc ngươi đang biến thành màu trắng.”

Lý Tuế bỗng nhiên nhắc nhở, khiến Lý Hỏa Vượng nhìn sang mu bàn tay của mình, nếp nhăn trên mu bàn tay mình đang nhanh chóng tích lại.

“Không hay rồi! Vừa nãy ta bị Hư niên tấn công đập vào rồi!”

Lý Hỏa Vượng lập tức lấy ra hồ lồ, đổ Dương Thọ Đan vào trong miệng mình.

Sau khi nuốt mấy chục viên, khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy nếp nhăn trên mu bàn tay mình nhanh chóng biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may mình là tâm tố, có thể uống Dương Thọ Đan không giới hạn, nếu không, nó tấn công thì có thể lấy mạng của mình.

Nhưng nhìn Hư Niên ở phía không xa, Lý Hỏa Vượng biết e rằng chuyện này không thuận lợi như vậy.

Trước đây hắn từng đấu với Hư Niên một lần, dù lúc đó là cục diện do Gia Cát Uyên sắp đặt, cũng không thể phủ nhận năng lực lấy đi tuổi tác thần bí khó lường của đối phương.

Lý Hỏa Vượng thực sự không ngờ, người bạn này của Gia Cát Uyên lại bị pháp giáo bắt và khống chế.

Lý Hỏa Vượng cảnh giác mau chóng nhìn hoàn cảnh xuntg quanh một vòng, có vẻ nơi này là hang động đá vôi trong núi, giống như thạch nhũ của đá răng nanh trải khắp đỉnh đầu. Mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, tổng thể nghiêng về bên trái.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng nghi hoặc là, vừa nãy rõ ràng hắn đã giết rất nhiều người trong bóng tối, nhưng bây giờ xung quanh ngoại trừ dấu vết đao trên mặt đất thì không có dấu máu nào.

Nhưng rất nhanh Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những bóng người đó từ trong bóng tối phía xa, những thứ trốn trong bóng tối.

Bóng tối phía xa rất kỳ lạ, dù thị lực của Lý Hỏa Vượng có tốt đi nữa cũng không thể nhìn xuyên thấu, nhìn rõ thứ bên trong.

Liền sau đó, động đá vôi vừa bừng sáng bắt đầu chìm vào trong bóng tối từng tấc, còn Hư Niên ở phía xa và những thứ trong bóng tối cùng ép về phía Lý Hỏa Vượng.

Động đá vôi vừa nãy còn trống không dường như chật kín người trong nháy mắt, từ các góc tấn công đến Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không dám sơ suất, đặc biệt là bất kỳ lần nào trong đó đều có thể là đòn tấn công của Hư Niên.

Đối diện với Hư Niên, Lý Hỏa Vượng biết mình phải nghiêm túc dốc hết toàn lực rồi, dù sao Dương Thọ Đan trong hồ lô của mình đã hết rồi, nếu lại bị Hư Niên chạm vào, e là mình sẽ chết già tại chỗ.

Đúng lúc tấn công xung quanh đến càng lúc càng dồn dập, soạt kéo một cái, bật lửa đánh lên bề ngoài cơ thể Lý Hỏa Vượng, ngọn lửa ngút trời lập tức chiếu sáng mọi thứ xung quanh, một số thứ trong bóng tối nhanh chóng tan chảy dưới sức nóng của ngọn lửa.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Hư Niên lại đứng tại chỗ, quanh người nổi lên một số tàn ảnh màu đỏ, cho dù lúc này hắn hiến tế làn da, đổi lấy năng lực, vẫn cảm thấy da đầu căng chặt.

Ban đầu Hư Niên dựa vào chiêu này cùng mình chế phục long

mạch Đại Lương!

“Không được, không thể để hắn làm được!”

Hai chân bốc lửa của Lý Hỏa Vượng dậm xuống đất, xông về phía bên cạnh Hư Niên.

Trong ánh lửa bập bùng, một số bóng đen nhảy ra từ cái bóng của nhũ đá, lao về phía Lý Hỏa Vượng, nhưng còn chưa chạm vào, thì toàn thân bốc lên ánh lửa lăn dưới đất.

Nhìn thấy Hư Niên đó cách mình không xa, Lý Hỏa Vượng rút Tích Cốt Kiếm, chém mạnh về phía nó, một khe nứt lập tức bay về phía nó.

Đúng lúc khe nứt sắp cắt trên lưng Hư Niên, mặt đất dưới người Hư Niên bỗng nhiên sụt lún, trong phút chốc nàng thấp đi một đoạn lại trốn qua đó.

Đợi khi Hư Niên mang theo một tàn ảnh màu đỏ vĩnh viễn không biến mất đó bò lên từ không hố, cục diện bắt đầu xoay chuyển.

Lý Hỏa Vượng không dám để tàn ảnh của Hư Niên chạm vào, bất luận là thời gian đảo ngược hay cơ thể già đi, hắn cũng không muốn, vừa lùi lại vừa dùng Tích Cốt Kiếm đánh trả.

Nhưng điều khó là, những tàn ảnh màu đỏ bên cạnh Hư Niên sẽ không biến mất, những tàn ảnh đó không ngừng chiếm không gian trong động đá vôi ép cho Lý Hỏa Vượng chỉ có thể lùi lại.

Nhưng rất nhanh cơ hội xoay chuyển xuất hiện. “Soạt!”

Một thanh đao đen mang theo xiềng xích bắn đến, trực tiếp cắm lên vẩy lân của Hư Niên.

Sợi xích quấn lấy, một bóng người từ bên ngoài bị lôi vào trong động đá vôi.

Thấy người đó cách Hư Niên càng lúc càng gần, Lý Hỏa Vượng vội vàng hét lớn:

“Cẩn thận! Không được để thứ đó lại gần người!”

“Keng!” một tiếng, một thanh đao khác cắm mạnh xuống đất, người này đứng vững ở chỗ cách Hư Niên ba trượng.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn dáng vẻ người này, điều khiến Lý Hỏa Vượng bất ngờ là, người này không phải là người trọc đầu cầm xẻng lưỡi liềm mà mình gặp trước đó.

Toàn thân người này là giáp đen vỡ nát, trông giống như binh gia, trong có vẻ cũng không lớn tuổi, nhưng hình như đã trải qua rất nhiều chuyện, trên khuôn mặt râu lởm chởm đầy vẻ thăng trầm.

“giết chết tín đồ pháp giáo cưỡi trên thứ đó đi!”

Lý Hỏa Vượng hét lên với người đó. Người đàn ông mặc giáp đen liếc Tử Tuệ Kiếm trên lưng Lý Hỏa Vượng, hai cánh tay run lên, bất luận là thanh đao cắm trên lưng Hư Niên hay cắm dưới đất đều được thu về cùng lúc, được hắn cắm trở về sau lưng.

“Đưa ta Thái A Kiếm!”

Không đợi Lý Hỏa Vượng hiểu ra Thái A Kiếm này là gì, Hư Niên đã lao về phía hai người.

Lý Hỏa Vượng mau chóng lùi lại hét lớn lên với người đàn ông mặc giáp đen ở bên khác

“Nghĩ cách khống chế nó! Để ta giải quyết rắc rối này!”

Chương 983: Giành Kiếm

Người mặc giáp đen nghe vậy, hai chân dậm mạnh xuống đất, lập tức lật lên không trung, hai cánh tay giật về phía sau, vung mạnh áo choàng phía sau, bốn thanh Mạch Đao sau lưng đồng loạt bay về phía Hư Niên.

Trong lúc nhìn thấy bốn móng chân Hư Niên bị xiềng xích trói chặt, Lý Hỏa Vượng chớp chuẩn thời cơ, chém một đường khe nứt với cô gái mặt chữ Vu trên lưng Hư Niên.

Thấy cô gái đó muốn tránh, Lý Hỏa Vượng lấy ra xương sườn cắm

vào l*ưg ngực của mình, lấy hắn làm trung tâm, tất cả những người gần đó đều được hưởng nỗi đau rực cháy toàn thân hắn.

Liền sau đó, cái đầu của cô gái đó lập tức bị khe nứt đưa đến Đại Tề, cũng trong lúc đó, tàn ảnh màu đỏ xung quanh Hư Niên dần biến mất.

Tiếng xiềng xích vang lên "roạt roạt roạt", người đàn ông mặc giáp đen vung một sợi xích đến, quấn lấy thanh Tử Tuệ Kiếm của Lý Hỏa Vượng rồi rút ra, bắn về phía chỗ mất đầu của Hư Niên.

"Đợi đã!"

Cơ thể Lý Hỏa Vượng lập tức lóe lên, trực tiếp xuất hiện trong không trung cách một trượng, sau đó xúc tu của Lý Tuế bay đến, quấn chặt Tử Tuệ Kiếm.

"Đừng giết nó, đó là bạn của...bạn ta! Vừa nãy nó chỉ bị người khác điều khiển thôi! Không phải thật sự muốn đối phó chúng ta."

Lý Hỏa Vượng nhìn người đàn ông mặc giáp đen trước mặt giải thích nguyên do.

Người đàn ông nghe thấy lời nói, lại liếc Hư Niên không còn nhúc nhích một cái, cơ thể rút ra ngoài, bốn thanh Mạch Đao quấn lấy Hư Niên bay trở lại, được hắn cắm lại về sau lưng.

Hư Niên được tự do nhanh chóng quay người chạy vào trong bóng tối, chỉ lúc sau, nó lại quay trở ra, chỉ là lần này trên cổ của nó mọc một khuôn mặt cô gái.

Khuôn mặt vẫn bị rách, phía dưới vết thương như trang sách lộ ra dấu chữ nát, lần này Lý Hỏa Vượng nhận ra, dấu chữ đó là bút tích của Gia Cát Uyên.

"Là ngươi phải không?"

Hư Niên nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng hỏi.

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng với vẻ mặt phức tạp, dường như muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy cái miệng của mình nặng như ngàn cân.

“Không, không phải là ngươi, ngươi không còn nữa.”

Hư Niên vô cùng thất vọng lắc đầu, lùi lại mấy bước, rồi chạy về phía hang động, khiến tên râu quai nón trọc đầu chạy vào sợ đến vội vàng giơ xẻng lưỡi liềm trong tay lên.

Lý Hỏa Vượng đang định đuổi theo thì bị kéo lại, hắn quay đầu thì hắn hiện Lý Tuế đang kéo co với người khác.

“Lý Tuế, mau buông ra!”

“Không được, người này muốn cướp kiếm của chung ta! Đây là kiếm của chúng ta! Không thể cho hắn!”

Lý Tuế cố nhịn đau nói.

Chỉ thấy giữa hai người, một bên là xiềng xích, một bên là xúc tu, vừa hay quấn chặt lấy Tử Tuệ Kiếm lơ lửng trên không trung.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng chuyển tâm tư từ Hư Niên sang người đàn ông mặc giáp đen trước mặt.

“Vị huynh đài này, có thể trả kiếm cho ta không?”

Ngọn lửa toàn thần Lý Hỏa Vượng dần tắt, cơ thể cháy đen một mảng.

“Trả cho ngươi? Tại sao? Đây là kiếm của ta!”

Hữu Tử Hùng nhìn quái nhân tà tu với đôi mắt đầy tia máu, quát lớn.

“Tử Hùng, Nhĩ đại nhân, mọi người đều là người mình, không cần thiết phải vậy, có gì từ từ nói.”

Tên râu quai nón đầu trọc vừa nãy đi đến giữa hai người giảng hòa.

Lý Hỏa Vượng cũng không muốn gây xích mích với đối phương, dù sao vừa nãy đối phương đã giúp mình.

“Vị huynh đài này, ta không phải là người nhỏ mọn, nếu cái khác

thì đã đành, nhưng thanh kiếm này tuyệt không thể cho ngươi, vì nó là di sản của một vị trưởng bối của ta."

"Trưởng bối? Là ai?"

"Tĩnh Tâm sư thái ở An Từ Am."

Nghe vậy, đôi mắt Hữu Tử Hùng lóe lên, buông xích quấn lấy Tử Tuệ Kiếm, thu hồi vào trong đấu bồng.

Thấy hành động của đối phương, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức nổi lên nghi hoặc:

"Sao thế? Ngươi cũng quen Tĩnh Tâm sư thái?"

"Không quen, nhưng ta là người Tứ Tề, ban đầu kiếm của ta đúng là thế chấp cho ni cô của An Từ Am, Tứ Tề đã diệt vong, có lẽ bọn họ cũng không thể tìm hộ bộ đổi tiền phải không? Ha ha."

Hữu Tử Hùng vừa nãy còn sát khí ngút trời dường như mất đi tinh thần, trở nên vô cùng sa sút.

Trong hang động mờ tối, Lý Hỏa Vượng cả người nám đen khẽ cau mày nhìn người đàn ông mặc giáp đen tên là Hữu Tử Hùng trước mặt.

Qua lời giải thích vừa rồi, hắn cũng hiểu được đại khái lai lịch của người này.

Người này là Binh Gia của Tứ Tề. Triều đình của Tứ Tề đã không còn nữa, họ cũng tựa như lục bình không rễ, dự định đi theo quốc sư cùng nhau tới Đại Lương.

Còn quan hệ của hắn và An Từ Am, Lý Hỏa Vượng cũng hỏi được rõ ràng. Họ chỉ là gặp gỡ giữa đường, trước mắt thiếu lương thực cho nên Hữu Tử Hùng dùng bội kiếm của mình để đổi lấy bạc của các sư thái.

Hơn nữa số bạc này còn là những tang vật của đám Thủy Phỉ mà mình đã giết sạch trên đảo Cỏ Lau. Lúc đó, mình đã cầm số bạc

trên đảo này để nhờ Tĩnh Tâm sư thái đối phó với Đan Dương Tử đang quấn lấy mình.

Còn sư thái thì lấy số bạc này đổi lấy kiếm của Hữu Tử Hùng, cuối cùng vì sự an nguy của mình nên đã đưa cho mình để phòng thân trên đường.

Đi một vòng rồi lại trở về điểm ban đầu, dường như mọi thứ đều có số cả.

Nghe Hữu Tử Hùng kể ra, những ký ức xa xôi dần hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của hắn không nhịn được trở nên vô cùng phức tạp, hắn cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chương 984: Lớn Chuyện

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng lại nhìn về phía Hữu Tử Hùng trầm mặc trước mặt:

“Vậy ngươi cũng không biết rõ vì sao các vị sư thái của An Từ Am lại chết ư?”

Hữu Tử Hùng khẽ lắc đầu:

"Sau khi cầm kiếm Tần A đổi lấy bạc thì ta liền trở về doanh trại, sau đó cũng không có rời doanh trại. Ta nào biết sau đó xảy ra chuyện gì đâu.”

"Sau đó, thiên tai qua đi, Tứ Tề và Hậu Thục lại bắt đầu đánh nhau, sau đó nữa...”

Nói đến đây, trên mặt Hữu Tử Hùng lộ ra một tia đau khổ:

“Sau đó nữa, Tứ Tề bị diệt vong. Vốn dĩ ta muốn liều chết chiến đấu kéo theo mấy tên chịu tội thay nhưng Ti Thiên Giám đại nhân lại nói rằng giữ được núi xanh thì không sợ không có củi đốt, vì vậy những Binh Gia may mắn còn sống sót như chúng ta cùng với quan sai ở trong Ti Thiên Giám chỉ có thể đi theo hắn đến Đại Lương.”

"Binh Gia của Hậu Thục lại lợi hại như vậy? Thế mà có thể chiếm được Tứ Tề."

"Đánh rắm!"

Hữu Tử Hùng nghe vậy tỏ ra vô cùng tức giận.

"Những tên cẩu quan kia! Chính là bởi vì bọn chúng bán đứng quan binh ở tiền tuyến của chúng ta! Xin lương thực không cho, xin bạc cũng không cấp!! Một đám bất tài! Hại cho chúng ta chỉ có thể thiếu ăn thiếu mặt liều mạng chiến đấu với đám man di Hậu Thục kia!!"

"Họ thì hay rồi, quay đầu liền phối hợp với thái giám trong cung, nội ứng ngoại hợp bán toàn bộ quan gia cho Pháp Giáo!!"

"Cái gì!?"

Khi vừa nghe thấy những lời này, đồng tử Lý Hỏa Vượng chợt co rút lại cực nhỏ:

"Ngươi nói cái gì? Tứ Tề bị diệt vong là bởi vì Pháp Giáo?"

"Đương nhiên rồi! Nếu không thì ngươi thật sự cho rằng chỉ dựa vào đám man di Hậu Thục kia mà có thể qua được biên ải sao? Cho dù không có lương thực cũng không có bạc! Chỉ cần một người Hữu gia chúng ta còn sống thì chúng ta tuyệt đối không để cho bọn chúng vượt qua!"

Sau khi tức giận nói xong những lời này, Hữu Tử Hùng thở dài một hơi thật sâu.

"Nếu Hậu Thục thật sự có bản lĩnh chiếm lấy Tứ Tề, vậy thì Hữu gia chúng ta cũng nguyện ý nhận thua. Nhưng cuối cùng lại bị Pháp Giáo hái mất đào, vừa nghĩ đến là ta liền cảm thấy không cam lòng!!"

Khi tiếng xiềng xích vang lên leng keng, bốn thanh Mạch Đao phía sau lưng Hữu Tử Hùng quay vòng. Hắn chợt quay người lại dùng sức hất bốn thanh Mạch Đao bay ra ngoài, trực tiếp phân thây thi thể của tên Pháp Giáo cách đó không xa.

"Không không không, ngươi chờ một chút."

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc đi đến trước mặt Hữu Tử Hùng, nói với hắn một cách rất nghiêm túc:

"Trước tiên ta cần phải xác nhận một chuyện trước. Tứ Tề thực sự bị Pháp Giáo làm cho diệt vong? Cũng chính là nói, hôm nay toàn bộ Tứ Tề đều thuộc về sự quản lý của Pháp Giáo tế bái thiên tai?"

"Chuyện đó là đương nhiên, nếu chỉ là thay đổi triều đại một cách tầm thường thì hà cớ gì Ti Thiên Giám đại nhân lại phải xa xôi ngàn dặm dẫn chúng ta chạy đến nước Lương?"

Lời nói của Hữu Tử Hùng khiến Lý Hỏa Vượng lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Vốn dĩ hắn còn cho rằng chuyện của Pháp Giáo hoặc là Pháp Giáo của Đại Tề chỉ là một phiền phức không lớn không nhỏ mà thôi.

Chỉ cần Cao Chí Kiên hiện đang làm hoàng đế không phải là một tên hồ đồ, Binh Gia binh mã hùng tráng phối hợp với mình và Ti Thiên Giám thì chỉ cần cho một chút thời gian thì nhất định có thể giải quyết được phiền phức này, cũng không đến mức đi đến nước sống chết.

Tuy nhiên, tin tức toàn bộ quốc gia Tứ Tề đã bị Pháp Giáo chiếm đóng đã giáng một đòn cảnh tỉnh vào Lý Hỏa Vượng.

Đây không phải là cái gì khác, đây là Pháp Giáo, một Pháp Giáo có thể biến dân chúng bình thường trở thành quái vật không sợ sống chết!

Bây giờ sợ rằng toàn bộ bách tính ở Tứ Tề thì có tám chín phần mười đều đã trở thành tín đồ của Pháp Giáo rồi. Những chuyện đã trải qua ở Đại Tề đã chứng minh cho hắn biết được sự kinh khủng sau khi Pháp Giáo trở nên phổ biến.

Trong nháy mắt, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được áp lực đè nặng lên người mình như núi Thái Sơn.

Nếu Tứ Tề bị Pháp Giáo chiếm đóng thì Pháp Giáo nhất định sẽ bành trướng ra xung quanh, sau Tứ Tề sẽ là Hậu Thục, sau Hậu Thục sẽ là Thanh Khâu.

Nếu Pháp Giáo thật sự chiếm được Thanh Khâu thì thứ xuất hiện trước mặt Đại Lương sợ rằng không còn là con quái vật khổng lồ cực kỳ kinh khủng nữa.

Vào lúc này, Lý Hỏa Vượng sớm đã không quan tâm đến việc đuổi theo Hư Niên vừa mới chạy trốn mà hắn mang theo vẻ mặt hốt hoảng rời khỏi hang động.

Sau khi Lý Hỏa Vượng rời đi, râu quai hàm ở bên cạnh nói với Hữu Tử Hùng:

"Ngươi thu liễm lại tính khí một chút, nhìn dáng vẻ của người đàn ông này sợ là không dễ chọc vào đâu."

"Ngươi cho rằng hiện tại ta còn sợ chết sao? Nếu lúc đó ta canh giữ biên ải thì ta đã chết ở nơi đó rồi!"

Tinh thần của Hữu Tử Hùng lại trở nên suy sụp, vẻ mặt âm u đi ra bên ngoài hang động.

"Quan gia của Tứ Tề đã không còn nữa. Những Binh Gia Tứ Tề như chúng ta sống còn có ý nghĩa gì chứ! Bây giờ ta sống chỉ là để giết hết toàn bộ Pháp Giáo trên thiên hạ này!"

Chiếc xe bọc sắt chậm rãi lăn bánh về phía trước, Dương Tiểu Hài cầm dây cương có chút kinh hồn bạt vía nhìn những dấu chân dày đặc trên đường.

"Trời ơi, sao khắp nơi đều có dấu chân của binh lính chạy tới chạy lui vậy? Vậy là sắp có chiến tranh rồi à?

"Phủi phui cái miệng, đương gia à, ngươi chớ có nói bậy bạ, đang êm đẹp thì đánh đấm cái gì chứ."

Chương 985: Ăn Hoành Thánh

Nghe thấy âm thanh bên trong buồng xe, Dương Tiểu Hài liền không để ý đến dấu chân bên cạnh nữa mà tập trung đánh xe, thỉnh thoảng lấy ra một miếng da cừu cẩn thận xác định phương hướng hiện tại.

"Tú Mai à, trong xe còn có bao nhiêu lương thực nữa? Sắp tới Thanh Khâu rồi, nơi đó rất ít người, giữa đường không dễ gì mà mua lương thực."

Dương Tiểu Hài lên tiếng hỏi vợ mình.

"Đủ ăn, còn mấy trăm cân lương thực nữa, hai người chúng ta có thể ăn được rất lâu. Đúng rồi, lát nữa chúng ta ăn cái gì đây?"

Gả cho một đầu bếp, Triệu Tú Mai cảm thấy đây là sự lựa chọn tốt nhất trong cuộc đời mình. Cho dù nàng ở bên ngoài ăn gió nằm sương thì Dương Tiểu Hài đều có thể thay đổi đủ phương pháp nấu nướng.

"Ăn cái gì?"

Dương Tiểu Hài đang mải mê suy nghĩ, lúc này hắn nhìn thấy phía xa có một sạp quán bày ven đường. sau khi cẩn thận phân biệt chữ viết ở phía trên, hắn liền nói:

"Ăn hoành thánh dầu đỏ."

Khi xe ngựa dừng lại trước quầy hàng, Dương Tiểu Hài thấy các băng ghế sắp đầy người ngồi rồi liền vội vàng kéo vợ mình vào chiếm một chỗ:

"Ông chủ à, làm phiền cho một cân hoành thánh, bỏ vào hai bát!”

"Được! Tìm chỗ ngồi đi! Sắp xong ngay rồi đây!"

Nơi này cũng không đông người lắm. Dương Tiểu Hài nhìn thấy bên trong lều, ngoại trừ có một vài người bán hàng rong trên đường, thư sinh đi xa nhà còn có ba con khỉ xiếc bị buộc dây xích đang nằm trên mặt đất vươn ngón tay quét lấy dầu đỏ bỏ vào trong miệng.

Những người này nhét từng miếng hoành thành lớn vào trong miệng, mùi dầu ớt cay nồng tỏa ra từ họ khiến cho hai người Dương Tiểu Hài đang đói phải nuốt nước miếng liên tục.

Không lâu sau, hai bát hoành thánh dầu đỏ đã được đặt trước mặt hai người. Dương Tiểu Hài dùng đũa gắp hoành thánh như chiếc thuyền nhỏ màu trắng từ trong bát canh đỏ đầy dầu ra.

Gắp miếng hoành thánh với hành lá xắt nhỏ bỏ vào miệng nhai, Dương Tiểu Hài nhịn không được gật đầu một cái. Mặc dù hoành thánh được bọc trong dầu đỏ nhưng khi ăn vào lại không hề thấy ngán, ngược lại hơi cay thơm nồng đầy miệng, ăn vô cùng ngon.

Từ góc độ của một đầu bếp như hắn mà nói, hoành thánh này được làm vô cùng ngon.

Trời lạnh thế này mà được húp một bát hoành thánh nóng hổi thì thật là thích. Hoành thánh hết miếng này đến miếng khác được nhét vào trong miệng, hai vợ chồng ăn quên trời quên đất.

"Đương gia à, ngươi có biết làm cái này không?"

"Ta làm được, nhưng không ngon bằng nhà này làm. Chắc hẳn có công thức gia truyền nào đó."

Dương Tiểu Hài âm thầm nhìn bếp lò phía xa. Hắn phát hiện trong nồi nấu hoành thánh dường như có mấy cây gậy đang trôi nổi, trong lòng hắn nhất thời không khỏi thắc mắc, đoán xem có là gậy gì.

Ngay khi Dương Tiểu Hài vừa ăn vừa lén nhìn trộm thì một bà lão run rẩy, mái tóc bạc phơ chống gậy đi lại gần sạp hàng.

"Ngươi tới ăn hoành thánh dầu đỏ à?"

Chủ sạp hàng vét hoành thánh nói.

Bà lão liếм liếм đôi môi có chút nứt nẻ, liếc nhìn hoành thánh đang sôi ùng ục trong nồi:

“Cái đó, ta muốn ăn, chủ quán, có thể mang cho ta một bát nước nóng được không? Ta ăn thì hết bao nhiêu văn tiền vậy?”

Dương Tiểu Hài học trộm cũng giống như bà lão tiện đường bị vứt bỏ. Hắn phát hiện người này ăn mặc rách rưới, quần áo trên người có rất nhiều miếng vá, cả người giống như cây hòe khô héo vậy.

"Ngươi nói cái gì vậy, một bát nước nóng thì cần tiền làm gì chứ, ngươi ngồi đi, ta rót cho ngươi!"

Sau khi bà lão cảm ơn chủ quán cả ngàn lần, liền nhìn xung quanh một chút rồi đi đến ngồi xuống bàn bên cạnh Dương Tiểu Hài.

Khi bát nước nóng được đặt trước mặt bà lão, bà lão kia liền mở cái bao bố của mình ra, lấy ra một cái bình gốm nhỏ màu đen.

Đầu tiên nàng uống một ngụm nước dọc theo thành bát, sau đó lấy đũa từ trong ống tre ra, cẩn thận gắp một viên đá cuội nước đen từ trong bình gốm ra.

"Này, đương gia à, ngươi mau nhìn kìa, sao người kia lại ăn đá chứ?"

Khi Dương Tiểu Hài nhìn lại thì thấy bà lão kia đang bỏ đá vào trong miệng mυ"ŧ một cách nồng nhiệt.

Chờ sau khi mυ"ŧ sạch nước màu đen trên viên đá, lúc này bà lão mới nhổ viên đá kia ra rồi bỏ lại vào trong bình gốm. Bà lão lần nữa bưng bát nước nóng kia lên uống từng ngụm.

Khi nàng nhét một viên đá khác vào trong miệng, vẻ mặt Triệu Tú Mai có chút không chịu nổi nói với Dương Tiểu Hài:

“Chúng ta mua cho nàng một bát hoành thánh đi. Nàng chỉ ăn đá thôi thì sao có thể no được chứ.”

“Ừm.”

Dương Tiểu Hài khẽ gật đầu. Hắn cũng không nỡ nhìn người khác bị đói. Lúc trước khi còn là ăn mày, hắn có thể biết được cảm giác khi bị đói bụng.

Đương nhiên Dương Tiểu Hài không dám bố thí quá nhiều, cùng lắm là gọi cho đối phương một bát thức ăn mà thôi. Dù sao quy tắc không được tiết lộ tài sản của mình ra ngoài thì hắn vẫn biết.

Khi bát hoàng thánh tám lượng mà Dương Tiểu Hài gọi được đưa ra, hắn liền bưng bát đồ ăn mới nấu xong đến trước mặt bà lão:

“Bà ăn cái này đi, ăn cái này giúp chống đói hơn cái của ngươi.”

Bà lão sửng sốt một lúc, sau đó cười lên lộ ra cái lợi màu đỏ thẫm không có răng với Dương Tiểu Hài:

“Bé con, ta cám ơn ngươi nhiều, ta không cần đâu. Chỗ ta cái gì cũng có hết, ngươi xem, viên đá này có vị thịt kho tàu, viên này là vị vịt bát bảo, còn có viên này, viên này là chân giò hầm nước tương.”

Chương 986: Cao Nhân Thần Bí

Sau khi dùng đũa gắp những viên đá cuội có đủ hình dáng khác nhau từ trong bình gốm ra khoe khoang một lát, nàng bưng cái bát kia đi đến con khỉ xiếc bên cạnh, trực tiếp đưa cái bát hoành thánh kia đến trước mặt ba con khỉ kia.

Ba con khỉ rõ ràng là rất đói, vội vàng nhào lên ăn lấy ăn để, không lâu sau ngay cả dầu đỏ trong cái bát cũng được liếм sạch sẽ.

Dương Tiểu Hài vẻ mặt phức tạp đi một bước quay đầu ba lần lần nữa ngồi vào vị trí của mình, nhìn bà lão đang tiếp tục ngậm viên đá.

Suy nghĩ một chút, hắn tiếc nuối nói với Triệu Tú Mai bên cạnh:

"Ngươi nói coi có phải là đầu óc bà lão này cũng có bệnh giống như Lý sư huynh không?”

“Bệnh tật làm cho nàng chạy loạn khắp nơi, hậu bối của nhà này đúng là bất hiếu.”

Triệu Tú Mai có chút tức giận nói.

"Nếu bà lão này cũng không có người thân như ta thì sao?”

"..."

Hai người trầm mặc không nói gì.

Tuy nhiên, bất kể tâm trạng của bọn họ như thế nào thì với tư

cách là những người xa lạ, bọn họ đã làm những gì có thể làm rồi. Bọn họ cũng không thể mang theo một bà già điên lên đường thăm người thân được.

Mặc dù hai vợ chồng tâm tính thiện lương nhưng cũng không tốt bụng đến mức đấy.

Hai người tiếp tục vùi đầu ăn, nhưng không biết vì sao món hoành thánh này không ngon như vừa nãy nữa.

Một cái hai cái ba cái, khi toàn bộ hoành thánh trong bát đều vào bụng rồi, hai người ăn xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, một lão đạo sĩ cưỡi con lừa đen mang theo hai tên đồ đệ đi tới, râu dài tung bay thoạt nhìn rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Sư phó, hôm nay chúng ta ăn ở đây đi."

"Ừm ~~ được, lần trước lúc ăn hoành thánh, ta còn trừ bạo an dân, nhờ Thiên Lôi đánh cho hai lên quỷ dạ xoa làm hại dân."

Dứt lời, tất cả mọi người ở trong sạp hàng đều nhìn về phía vị đạo sĩ này, ánh mắt mang theo vẻ kính nể.

"Đúng thế, sư phụ ta là ai chứ, là cao nhân đắc đạo mà có thể lập tức đắc đạo trở thành tiên, cuộc đời ghét kẻ ác như thù."

Hai tên đạo đồng bên cạnh không ngừng nịnh nọt.

Nghe vậy, một trong ba con khỉ thoáng liếc nhìn chủ nhân đang ăn đến bát thứ hai, nghiến răng giật mạnh sợi dây xích quấn quanh cổ, kêu lên inh ỏi.

Cuối cùng thậm chí nó còn quỳ xuống, liên tục dập đầu với lão đạo nhân kia, trong miệng run rẩy bắt đầu nói tiếng người:

"Cứu...cặn bã!! Cứu cứu mạng!!"

"Hửm?"

Lão đạo sĩ một tay vỗ bàn, nhướn mày một cái, sắc mặt lập tức trở

nên không giận mà uy. Khi thấy nội tình bị người khác nhìn thấu, người xiếc khỉ kia chợt lật đổ bàn, từ trong ngực móc ra một con dao nhỏ, định liều mạng với đối phương:

“Mẹ nó! Lỗ mũi trâu, ngươi muốn làm cái gì!”

Nhưng khi nhìn thấy mặt mũi đối phương đỏ bừng, cơ thể của lão đạo sĩ đột nhiên run lên, ánh mắt lơ mơ như đi trên mây nhìn sang nơi khác, ngồi trên băng ghế không đứng dậy nữa.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của mọi người, bao gồm cả người xiếc khỉ chuẩn bị liều mạng:

"Hahaha! Hóa ra là bộ dáng này!”

Hắn vừa nói vừa giơ tay tóm lấy con khỉ đang quỳ lạy kia, một cước đá nó trực tiếp thổ huyết ngã lăn ra đất.

"Ngươi còn cáo trạng đúng không! Ta cho ngươi cáo trạng! Ta cho ngươi cáo trạng này!"

Bàn tay kia liên tục vung lên, tát cho da trên mặt con khỉ kia cũng sắp rớt xuống.

Ngay khi Dương Tiểu Hài đang do dự, một viên đá cuội đã bay tới, đập vào cánh tay của người làm xiếc khỉ, trong nháy mắt đánh cho cánh tay hắn gãy cong thành hai khúc.

Ngay khi hắn che lấy cánh tay gào thét lên, bà lão bên cạnh dùng sức phun viên đá cuội trong miệng ra, bay thẳng vào trong miệng của người làm xiếc khỉ đang há to miệng kia, đánh nát xương cốt đập nát óc hắn.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người xung quanh, bà lão đi đến bên cạnh con khỉ đầu bê bết máu kia, hai tay xé tấm da khỉ kia ra, bên trong là một cái đầu trẻ con máu thịt be bét.

Con khỉ này thực chất là người thật, chỉ là bên ngoài được bọc bởi một lớp da khỉ mà thôi.

"Này...thật đáng thương, thật là đáng thương.”

Nói rồi, nàng lấy ra một miếng vải trắng cẩn thận quấn quanh đầu đứa trẻ khỉ kia:

“Nào, thế gian này đầy rẫy khổ nạn. Ngươi hãy tin Thạch Độc gia gia, chỉ cần tin Thạch Độc gia gia thì mai sau ngươi mới có thể đầu thai tốt.”

Thấy bà lão trước mặt cầm cục đá cẩn thận cạo sạch lớp da khỉ dính trên người đối phương, Dương Tiểu Hài không khỏi trợn to hai mắt.

Hắn không hề ngờ rằng bà lão đói đến nỗi gầy như que củi trước mặt, vẫn luôn thích mu"ŧ đá lại là một vị cao nhân thần bí khó lường!

"Đương gia à, có người chết! Thật sự chết người rồi, não cũng bị đánh bay ra ngoài rồi.”

Triệu Tú Mai ở bên cạnh có chút sợ hãi trốn sau lưng Dương Tiểu Hài.

Dù đạo sĩ áo đỏ trên đường giết không ít người nhưng cho dù có nhìn bao nhiêu lần thì nàng vẫn sợ người chết.

"Không sao, đừng sợ, không thấy bà lão này là một người tốt diệt ác sao?”

Dương Tiểu Hài thấp giọng an ủi nàng.

Hành động của đối phương khiến hắn yên tâm hơn rất nhiều, sẽ không có khả năng người này vừa giết chết một tên ác nhân, xoay mặt liền giết bách tính bình thường được.

Huống chi, trước đó hai người còn tặng cho đối phương một bát hoành thánh dầu đỏ nữa. Cho dù cuối cùng nàng không ăn nhưng ít nhiều gì cũng có chút tình cảm.

Chương 1005: Tượng Đá

Lúc này Lý Hỏa Vượng như ở chỗ không người, từ ngoài Thượng Kinh Thành giết vào giết ra.

“Cảm ơn cha.”

Bên trong tường thành màu đỏ thẫm bị một đám binh gia như hổ rình mồi bao vây, đó chỉ là trong thành, có trời mới biết phạm vi ngoài tường thành có bao nhiêu.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn sang hoàng cung gần đó, Huyền Tẫn, Chính Bá Kiều và cả Quốc Sư đều không có mặt, xem ra đều đi bảo vệ hoàng đế rồi, vậy thì xem ra Cao Trí Kiên chắc không sao.

Trong cổng thành, tín đồ pháp giáo đông chi chít như kiến cỏ trèo lên tường thành.

“Hay là ngươi quay về, chúng ta thêm một cọng lông, ngươi giết chết họ!”

Còn trong tường thành cũng là hoa nở mọi nơi, khắp nơi bị pháp giáo triệu hồi đám người tạo phản.

“Lữ đoàn chủ! Cố gắng lên! Cháu gái ngươi còn sống! Đừng từ bỏ!”

Lý Hỏa Vượng giật mạnh, chém kiếm màu đỏ ra, trực tiếp chém người và cả nhà gỗ thành hai nửa. Pháp giáo càng nhiều, thảm kịch của đoàn nhà họ Lữ cũng sẽ càng nhiều!

Không chỉ có Cao Chí Kiên, mà Giám Thiên Ti cũng ở ở thành Thượng Kinh.

Xem ra lần này người chết rất nhiều, khiến cho thành Thượng Kinh rối loạn hết cả lên, nhưng số lượng tín đồ Pháp giáo tử vong càng nhiều hơn.

Sau khi xử lý xong, toàn bộ mụt nhọt lẩn trốn đều nổ tung. Mặc dù rất đáng sợ nhưng e là Pháp Giáo của Đại Lương sẽ không làm được trò trống gì nữa.

Dù Lý Hỏa Vượng có nghĩ thế nào thì hắn cũng không thể hiểu được mục đích của đối phương là gì.

"Còn có...Không phải thiên tai sao? Thiên tai thì sao? Thiên đạo nào biến động rồi? Tại sao ta lại không có cảm giác gì?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, bức tường thành bên cạnh hắn phát ra tiếng chấn động rất nhỏ.

Ngay lúc hắn ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, cùng với tiếng chấn động, một viên gạch xanh từ trên cao rơi xuống, tiếp theo là hai viên, ba viên.

Sau một lúc, toàn bộ tường thành lập tức nứt ra, một pho tượng đá đầu hổ to lớn cao mười mấy thước từ bên ngoài chen vào.

Khoảnh khắc khi phá cửa thành, cả pho tượng dùng sức đập mạnh xuống đất, một làn khói vàng nhanh chóng lan ra khu vực xung quanh.

Bất cứ thứ gì chạm vào làn khói màu vàng sẽ ngay lập tức hóa đá rồi biến thành tượng đá.

Dù là người sống hay là làn khói đen đang lắc lư trên ngọn lửa.

Nhìn thấy làn khói vàng kia sắp bao trùm toàn bộ thành Thượng Kinh, trong hoành thành phía xa xa vang lên một âm thanh nào đó.

"?..."

Cùng với âm thanh này, hướng bay đi của khói vàng đột nhiên bị vây hãm lại phía trong không rõ nguyên nhân, chỉ có thể tiếp tục tích tụ tại chỗ, không thể lan tràn vào bên trong.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng phương pháp của Ti Thiên Giám đã khắc chế được đối phương, thì một âm thanh đều nhịp vang lên, từng hàng tượng đá liên tục đi ra khỏi đám khói vàng.

Họ cầm trên tay những cây mâu đá và giáo đá giống nhau, trên người đội mũ đá mặc áo giáp đã thống nhất.

Màu sắc của đất vàng, cùng với hành động đều nhịp của bọn

chúng khiến Lý Hỏa Vượng nhớ đến một cái gì đó không thể giải thích được.

"Cái quái gì đây? Tượng binh mã?"

Khi bàn tay phải của một tên tượng binh mã chiến xa trong số đó giơ lên, những tượng đá bắt đầu liên tục tiến về phía trước, lao về phía trước một cách điên cuồng.

Hữu Tử Hùng đứng trong đám đông một người một ngựa xông lên, hắn trực tiếp lộn ngược ra sau, dùng sức vung bốn thanh Mạch Đao sau lưng mình lên.

Bốn thanh Mạch Đao dày nặng bay ra ngoài, cắm vào trong người tượng binh mã.

Khi những sợi dây xích duỗi thẳng ra rồi vung mạnh, một đống tương binh mã lập tức bị cắt làm đôi.

Tuy nhiên, dù Hữu Tử Hùng có cắt đứt bao nhiêu đi chăng nữa thì những tượng binh mã giống như vô tận không ngừng xông ra từ trong làn khói vàng.

Pho tượng đá kia chính là mấu chốt! Nếu không đập vỡ thứ này, thì căn bản không thể diệt tận gốc rễ những tượng binh này được!

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, lắc lắc cái đầu sưng phồng của mình. Lúc này, Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh hắn, túm lấy hắn ném về phía pho tượng đá kia.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cách pho tượng đá càng ngày càng gần, hắn trực tiếp rút thanh Cốt Kiếm ra chém mạnh vào nó.

Một vết nứt bay ra, ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ rằng vết nứt đó có thể cắt đứt đầu của pho tượng đá, thì thật không ngờ lại xuất hiện một tình huống khác.

Đủ loại chất lỏng kim loại sẫm màu biến dạng phun ra ngoài lan tràn như dòng nước.

"Chuyện gì vậy! Đại Tề bên kia xảy ra chuyện gì rồi!!"

Từ trước đến giờ Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy qua loại tình huống này, dường như trong khoảng thời gian này, Đại Tề bên kia đã xảy ra một số biến hóa mà người bình thường khó có thể lý giải được.

Nhưng không lâu sau, Lý Hỏa Vượng không có thời gian để nghĩ về chuyện của Đại Tề nữa.

Chỉ thấy những chất lỏng màu sẫm kia nhỏ giọt và bắn tung tóe lên trên pho tượng đá, dần dần nở rộ thành từng đóa hoa sen lan ra khắp nơi.

Chỉ là màu sắc thối rữa của hoa và sen luôn thay đổi, khiến người ta vừa nhìn đã thấy hoa mắt, buồn nôn.

Hầu hết cơ thể của pho tượng đá khổng lồ đều được những thứ này bao phủ, khiến nó thậm chí còn đáng sợ hơn trước.

“Rút lui!”

Bành Long Đằng lại xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, một tay chộp lấy hắn ném ngược về phía sau.

Chương 1006: Ảo Tưởng

Lý Hỏa Vượng lui về phía sau nhưng hắn lại không cam tâm trở về như vậy, một tay hắn rút thanh kiếm Tử Tuệ tràn ngập sát khí ra, dùng sức chém mạnh vào cái đầu to như một ngôi nhà của pho tượng đá kia.

Sát khí ngất trời giống như Loan Đao cắt lên trên người tượng đá.

Những đóa hoa sen có màu sắc kỳ lạ kia bị chém rách ra, chất lỏng cùng màu lan xuống dọc theo các mạch của bức tượng đá.

Khi các đường mạch lan tỏa khắp pho tượng đá, pho tượng đá kia đột nhiên bắt đầu chuyển động theo tiếng động dữ dội.

Cũng đúng vào lúc này, Chính Bá Kiểu Ti Thiên Giám của Tứ Tề từ những ráng mây đỏ trên bầu trời rơi xuống.

Ở giữa không trung, một tay hắn bắt pháp quyết, trong miệng hắn nhẹ nhàng phun ra một làn khói trắng về phía pho tượng đá đang chuyển động kia, bao trùm lấy đầu của nó.

Khi nhìn thấy quốc sư cầm trường kiếm lao về phía bên này, Lý Hỏa Vượng hiểu rằng đây là một cơ hội tốt, vì thế hắn lại lao về phía trước.

"Ngọc Thanh Vương tối cao thống lĩnh ba mươi sáu Cửu Thiên Phổ Hóa! Hắn biến hóa mười phương, chân trần cưỡi kỳ lân, đạp băng đi! Tay quất Cửu Trọng Thiên Khiếu phong lôi đình!"

Theo cầu thần chú của quốc sư, mười mấy tia sét màu tím trực tiếp đánh vào pho tượng đá kia.

Dù vậy nhưng pho tượng đá này vẫn có thể di chuyển, xem ra nó không bị thương tổn quá lớn.

Thừa dịp họ đang dây dưa, Lý Hỏa Vượng cố gắng tiến gần cơ thể pho tượng đá kia hết sức có thể.

Nhưng không biết tượng đá có cảm ứng gì mà mỗi khi Lý Hỏa Vượng sắp tới gần thì nó luôn nghiêng người một chút, khiến Lý Hỏa Vượng không thể chạm vào nó.

....

"Gần hơn! Gần hơn chút nữa!"

Lý Hỏa Vượng cố hết sức kiễng chân lên, ngón tay vươn về quả bóng bay trên cành cây.

Khi cảm thấy tay mình sắp chạm vào sợi dây của quả bóng bay, hai chân Lý Hỏa Vượng nhảy thật mạnh, giống như một cú úp rổ, kéo quả bóng bay nhiều màu sắc xuống.

Tuy nhiên, ngay khi hắn ôm quả bóng bay vào trong ngực, quả bóng bay chợt nổ tung “bùm”

Lý Hỏa Vượng gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn hai anh em mặc đồng phục học sinh cách đó không xa:

"Xin lỗi, hình như là ta dùng sức quá mạnh. Quả bóng bay này bao nhiêu tiền? Ta đền cho các ngươi."

Thấy họ không nói lời nào vẻ mặt ủy khuất rời đi, Lý Hỏa Vượng lắc đầu, hắn cầm máy chơi game cầm tay ngồi bên bồn hoa vừa định tiếp tục chơi game, lại phát hiện trò chơi đã kết thúc rồi.

....

Trong thành Thượng Kinh, mọi người nhìn đầu tượng đá bị chia năm xẻ bảy trước mắt, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lý Hỏa Vượng nhìn thứ trước mắt, suy nghĩ một chút rồi thăm dò hỏi:

"Thiên tai?"

“Ừm.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

Nghe thấy âm thanh này, cơn lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức bùng lên.

"Ngươi còn có mặt mũi đi ra! Ta hỏi ngươi! Vừa rồi ngươi đi đâu!"

"Ta không thấy.”

"Không thấy là có ý gì! Pháp Giáo đã vào kinh rồi, ngươi lại không thấy! Ngươi có biết vì ngươi mà đã hại chết bao nhiêu người không? Lữ gia ban đều chết hết rồi!!"

Lý Hỏa Vượng rống to.

"Không, ta không hại họ, nhân quả này đều nằm ở chỗ ngươi."

"Vớ vẩn!!"

"Ngươi nghĩ lại xem, trước đó ngươi đã nói cái gì với Ti Thiên Giám?"

"Ta nói với hắn…"

Nói tới đây, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng lại, hắn hiểu nguyên nhân vì sao Quý Tai lại không nhìn thấy rồi.

Còn có thiên tai mà Ti Thiên Giám vừa nói, nếu mình đoán không sai, như vậy thiên tai lúc trước hắn là bởi vì hoang mang không thấy nữa.

Bản thân nói với Quý Tai là vọng tưởng của mình đi ra rồi, vì vậy Quý Tai liền không nhìn thấy nữa.

Vừa mới trải qua một kiếp nạn ở thành Thượng Kinh, Lý Hỏa Vượng cúi đầu, nhìn cái bóng của mình với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Quý Tai thật sự tồn tại, nhưng sự tồn tại của hắn có được quyết định bởi mình hay không.

Quý Tai không ổn định, khi mình xác nhận rằng đối phương là vọng tưởng đi ra ngoài, hắn liền biến mất.

Quý Tai nắm hoang mang trong tay, hay là nói chính bản thân hắn chính là hoang mang, luôn luôn ở giữa sự tồn tại và không tồn tại, tồn tại trong một ý niệm.

Khó trách trước đây Quý Tai vẫn luôn bảo mình giữ vững, trước đây hắn cứ mãi không hiểu rõ giữ vững ở là cái gì, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu rồi.

“Điều ta nghĩ có đúng không?”

Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng, thấp giọng hỏi cái bóng của mình.

Nhưng mà lần này Quý Tai không có trả lời lại, cái bóng kia vẻn vẹn chỉ là cái bóng mà thôi.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ đối phương lại biến mất rồi. Lần này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu được cái gì đó, hắn xoay người định rời đi, nhưng vào lúc này, hắn nhìn thấy Thượng Quan Ngọc Đình đi ra từ bức tường bên cạnh.

Đây là một trong những ảo giác của Ti Thiên Giám, động tĩnh vừa nãy cũng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn nàng một hồi, mới mở miệng nói:

"Ta biết lời nói lúc trước của ngươi là có ý gì rồi, thật ra là ngươi là đang giúp hắn ổn định mà thôi, chẳng trách ngươi bảo hắn không cần nói cái gì."

“Cái gì?”

Thượng Quan Ngọc Đình nghe không hiểu lời của Lý Hỏa Vượng:

“Không sao, ngươi nói không sai, hắn thật đúng là không nói được cái gì.”

Lý Hỏa Vượng nói xong liền không để ý tới Thượng Quan Ngọc Đình nữa. Hắn đi xuyên qua con đường đầy rẫy thi thể, tìm tới tìm lui rồi đi tới một cái giếng lớn bên cạnh.

Chương 1007: Sướng

Bên cạnh hai bộ thi thể ngâm trong giếng là hình ảnh phản chiếu của Lý Hỏa Vượng, mà phía trên hình ảnh phản chiếu là vầng trăng vừa ló ra một nửa từ trong những đám mây đen.

Lý Hỏa Vượng nhìn ảnh ngược của chính mình trong giếng, hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ.

Khi Lý Hỏa Vượng mặc niệm, mọi thứ xung quanh hắn hơi vặn vẹo, tảng đá trở nên mềm mại, dây cương trở nên nhờn dính, một ngọn cỏ dưới chân hắn giãy giụa vặn vẹo, bò ra khỏi đất rồi tránh sang bên phải.

Rời khỏi giếng không bao lâu, khi Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở mắt ra, ngọn cỏ dại lại mọc trên một viên gạch.

"Là ngươi không ổn định như vậy, hay là tất cả Ti Mệnh đều không ổn định như vậy?"

"Ta cũng không biết, có lẽ là vậy, ta thỉnh thoảng nhớ tới một số chuyện, nhưng không thể nói cho ngươi biết được."

"Nhớ kỹ lời ta nói trước đây, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, không có ngươi thì sẽ không có ta, hiện tại nói cho ta biết, ta là ai?"

“Ngươi là Quý Tai.”

Lý Hỏa Vượng thản nhiên đáp:

"Ta đến đây bằng cách nào?"

"Ta không biết ngươi làm sao tới nơi này, ta chỉ biết ngươi là phế vật, vào thời khắc mấu chốt không nhờ vả ngươi được gì, dựa trời dựa đất không bằng dựa vào chính mình. Sau này ta sẽ không đi tìm ngươi nữa! Dù có gặp phải chuyện gì thì ta cũng sẽ tự mình nghĩ cách!”

"Tốt lắm, cứ giữ vững như vậy, ngươi sẽ tự bảo vệ được chính mình, bản thân ta cũng sẽ tiếp tục trợ giúp ngươi."

Lý Hỏa Vượng nhìn Quý Tai với ánh mắt thâm sâu, xoay người định rời đi, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được có cái gì đó đang nhìn mình.

....

Hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn vào những ngôi sao trên đỉnh đầu. Lý Hỏa Vượng vươn tay ra nắm lấy viền của bầu trời sao, nhẹ nhàng kéo một góc, lộ ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ở một góc trong tiểu khu nhà mình, một bà lão thấp bé với mái tóc hoa râm, tay áo bên phải đeo một cái phù hiệu màu đỏ đang ngó dáo dác về phía nhà của mình.

"Con trai? Đang nhìn gì vậy?"

“Mẹ, có người nhìn chằm chằm nhà chúng ta.”

Trong giọng nói của Lý Hỏa Vượng mang theo một tia bất mãn.

Tôn Hiểu Cầm đi qua nhìn, trực tiếp đưa tay kéo rèm bầu trời sao màu xanh đậm lên.

"Này, ta tưởng là ai chứ? Đây là bác Tề làm việc tại văn phòng khu phố, hồi ngươi con nhỏ nàng đã từng bế ngươi nữa đấy."

"Tại sao bác Tề lại nhìn chằm chằm vào nhà ta vậy? Văn phòng khu phố mỗi ngày đều rảnh rỗi như vậy sao?"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng mang theo ý thù địch, trong ánh mắt của đối phương mang theo thứ gì khác.

Khó trách mấy ngày nay mình luôn cảm thấy có người đang nhìn trộm mình, không ngờ lại là người này.

"Ồ, không sao, đoán chừng bên bệnh viện cũng đã thông báo cho bên kia rồi. Đây là chuyện tốt con à, ngươi thấy có biết bao ngươi vẫn quan tâm ngươi."

"Nàng quan tâm đến ta sao? Nàng là sợ một tên điên như ta sẽ xông ra ngoài và giết người trên đường phố."

Lý Hỏa Vượng nắm lấy góc rèm cửa, kéo mạnh một cái, trực tiếp che kín cửa sổ.

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng bản thân xuất viện nên được tự do rồi, nhưng sự việc lại không như vậy. Bất luận là hàng xóm trong tiểu khu hay người quen trước đây khi nhìn thấy hắn đều sẽ tránh né như gặp ôn dịch vậy.

Bây giờ còn có một bác Tề trong tiểu khu đến để theo dõi. Nói là xuất viện rồi nhưng mà như vậy còn không bằng khi ở trong bệnh viện tâm thần, ít nhất thì người ở trong bệnh viện tâm thần đều điên điên khùng khùng, chứ không phải là những ánh mắt ghét bỏ xa lánh hay sợ hãi như này.

“Cạch!”

Bật đèn bàn lên, Lý Hỏa Vượng ngồi trước bàn học, cầm sách giáo khoa của mình lên đọc.

Hắn muốn học tập chăm chỉ, muốn thi đỗ vào trường đại học của

Dương Na, nhưng đây là một điều rất khó khăn.

Sau khi trải qua đủ loại khó khăn và tuyệt vọng trước đó, hắn gần như đã quên hết toàn bộ nội dung trên sách vở rồi.

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ngồi tại chỗ cầm cuốn sách lên đọc, Tôn Hiểu Cầm ở một bên lập tức cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đưa tay giật lấy cuốn sách trên tay Lý Hỏa Vượng.

"Con trai, không phải trước đây ngươi chơi game rất giỏi sao, sao bây giờ ngươi lại đọc sách."

"Mẹ, nếu ta khỏi bệnh rồi thì đương nhiên ta phải tiếp tục thi lên đại học."

Lý Hỏa Vượng đưa tay định lấy lại cuốn sách, nhưng Tôn Hiểu Cầm lại đưa nó ra xa hơn.

"Con trai, bây giờ ngươi không cần phải chịu áp nữa biết không? Chuyện thi đại học cái gì đó không phải là vấn đề mà bây giờ ngươi nên cân nhắc."

"Mẹ, bây giờ ta đã là học sinh lớp 12, ta cũng đã bảo lưu hai năm rồi. Nếu ta không thi đại học vậy thì làm gì?"

"Bây giờ ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần chơi thôi biết không."

"Lại đây, đây là tiền tiêu vặt của ngươi, cầm đi."

Tôn Tiểu Cầm nhét mấy trăm tệ vào trong túi của Lý Hỏa Vượng.

"Muốn chơi gì thì chơi, muốn mua gì thì mua, muốn ăn gì thì ăn! Không phải ngươi có mấy người bạn học thân thiết sao? Gọi bọn họ ra ngoài chơi với ngươi đi."

"Đi ăn đồ nướng, đi phố anime, đi...đi quán Internet thâu đêm!"

Nói tới đây, Tôn Tiểu Cầm dừng một chút:

"Đúng rồi, nếu ngươi ở lại qua đêm thì nhớ nói cho ta biết ngươi ở quán Internet nào, ta mang thuốc tới cho ngươi."

Chương 1008: Quá Thâm Sâu

Khoảng thời gian này nàng đã tra cứu rất nhiều tài liệu, phần lớn thanh thiếu niên bị bệnh tâm thần đều có liên quan đến việc do hoàn cảnh gia đình quá nghiêm khắc, cùng với áp lực học tập quá lớn.

Con trai mình trăm cay ngàn đắng mới được trở về một chuyến, mình không thể để nó vào lại đó nữa.

“Mẹ, mẹ, ta muốn ở một mình, ngươi để ta yên tĩnh chút đi.”

Lý Hỏa Vượng đẩy Tôn Hiểu Cầm ra khỏi phòng ngủ của mình.

Trong lúc đưa đẩy, Tôn Hiểu Cầm còn thuần thục lấy đi tất cả sách giáo khoa trong phòng Lý Hỏa Vượng, ngay cả một cây bút cũng không để lại.

"Nhớ đó, đừng có đọc sách, cứ chơi game đi! Có muốn cái gì mà kính 3D không? Ta nghĩ nhất định ngươi sẽ thích nó.”

Sau khi đuổi Tôn Hiểu Cầm đi, Lý Hỏa Vượng ở một mình trong căn phòng ngủ hơi lộn xộn thoáng thở phào nhẹ nhõm. Hắn lại ngồi xuống ghế.

Hắn mở lịch ra nhìn vào sinh nhật của Dương Na trên đó, chẳng mấy ngày nữa là đến rồi.

Lý Hỏa Vượng đang thầm tính toán trong lòng xem ngoài việc cho nàng biết tin vui bản thân đã xuất viện thì sẽ tặng món quà sinh nhật gì cho Dương Na nữa đây.

"Chờ chút, rốt cuộc phải thi được mấy điểm thì mới có thể đỗ vào trường đại học của Dương Na nhỉ?"

Ngón tay Lý Hỏa Vượng chạm nhẹ vào màn hình điện thoại, màn hình lập tức hiện ra một dãy số khiến cho hắn hít một hơi khí lạnh.

Nhưng ngay sau đó Lý Hỏa Vượng nghiến răng, ánh mắt trở nên

kiên định.

"Chiến thôi, ta đã hứa với Dương Na thì nhất định sẽ làm được, chuyện gì ta cũng trải qua rồi, ta còn sợ mấy cái này sao?"

Lý Hỏa Vượng nói làm liền làm, lập tức tìm kiếm nội dung học tập trên điện thoại, bắt đầu tập trung tinh thần chăm chú xem bài.

"Cạch~"

Cửa phòng ngủ của Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở ra.

Khi Tôn Hiểu Cầm mặc đồ ngủ nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang cúi đầu nhìn xuống điện thoại, nàng hài lòng gật đầu, chậm rãi lùi ra ngoài.

"Ừm, chơi điện thoại tốt, những người trẻ tuổi thì nên chơi điện thoại."

Thời gian từng chút trôi qua, tiểu khu dần trở nên yên tĩnh, trong đêm khuya thanh tĩnh, chỉ có âm thanh Lý Hỏa Vượng lấy ngón tay xoa xoa huyệt thái dương chậm rãi vang lên.

Cuối cùng đến một giờ sáng, Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng nhắm mắt lại ngả người ra phía sau, đầu óc hắn quay cuồng.

"Được rồi, ta sai rồi, ta thật sự sợ cái này, tại sao lại như vậy sâu xa đến vậy? Rõ ràng ta đã học trên lớp rồi mà tại sao lại xem không hiểu chứ."

Có một số việc phải dựa vào nghị lực và sự chăm chỉ nỗ lực thì mới có thể thành công được, thứ này đúng là tự học rồi.

Lý Hỏa Vượng hiểu rằng hắn cần phải học tập một cách có hệ thống, nếu như bản thân chỉ có ở trong nhà nhìn ra ngoài thì sợ là cả đời này mình cũng không thể thi vào trường đại học của Dương Na được.

"Làm sao bây giờ? Phải nghĩ ra biện pháp mới được, cho dù là tiểu Thất của Dương Na thì ít nhất cũng phải đuổi kịp tiểu Thất của mình."

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt suy nghĩ, khi đột nhiên hắn chợt chạm vào tờ tiền bên trong túi, hắn lập tức nghĩ ra biện pháp giải quyết.

"Mình có thể dùng số tiền này để mua các khóa học trực tuyến hoặc là đào tạo ngoại tuyến không nhỉ?"

"Đúng rồi, còn có phong bì mà mẹ mình đã đưa cho Dịch Đông Lai nữa, cộng lại chắc là đủ rồi."

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng nói làm liền làm, mệt mỏi đến một giờ sáng, hắn liền tắt điện thoại kết thúc việc tìm kiếm.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vẫn đang lên kế hoạch cho việc thi vào đại học của mình, hắn đột nhiên cảm giác được gì đó, lông mày lập tức cau chặt lại.

"Không đúng, đã trễ thế này rồi mà các bác ở văn phòng khu phố còn đi làm sao? Thế này cũng quá chuyên nghiệp rồi."

Lý Hỏa Vượng đưa tay vén một góc rèm nhìn vào ra ngoài nhưng lại không thấy ai cả.

"Do mình mệt mỏi quá sao?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, trực tiếp nằm xuống giường.

Hắn nhắm mắt lại, ép bản thân chìm vào giấc ngủ quên đi cảm giác bất thường trước đó, để xem sức hồi phục của bản thân như thế nào.

Nhưng trong lúc trằn trọc, cảm giác bị nhìn chằm chằm khiến Lý Hỏa Vượng căn bản không tài nào ngủ nổi.

Vào lúc này, cuối cùng hắn cũng biết mình không có nhìn nhầm! Thật sự có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình, nó vẫn chưa biến mất.

"Ta ngược lại càng muốn xem rốt cuộc là có chuyện gì!"

Lý Hỏa Vượng ngồi dậy khỏi giường.

Hắn vén một góc của tấm rèm sao lên, cẩn thận tìm kiếm trong

tiểu khu tối đen kia.

Bên ngoài rất tối, rất khó tìm ra người trốn trong đó.

Sau khi đứng nửa giờ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng theo chỉ dẫn của tầm mắt tìm ra được người đang nhìn chằm chằm mình.

Người nọ đứng trong một góc tối đen, di chuyển như một khúc gỗ.

Trong lúc sững sờ, Lý Hỏa Vượng cảm thấy người này hình như rất thấp và gầy.

Hắn dùng sức quơ quơ phía trước, người trong bóng tối tựa như thay đổi sang một bộ dáng khác.

Bên ngoài thật sự quá tối, Lý Hỏa Vượng cảm thấy có thể là do mình nhìn nhầm rồi.

"Chẳng lẽ..."

Lý Hỏa Vượng nhớ lại những lời nói điên khùng mà Tiền Phúc đã nói với mình trước đây.

"Không thể nào, sao có thể chứ, sao mình lại nghĩ đến tên kia chứ! Mình điên rồi sao?"

Bất kể thứ đó là gì, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hắn phải tận mắt đi xem mới được. Dù sao thứ trốn ở trong bóng tối tuyệt đối không thể là bác Tề của văn phòng khu phố.

Chương 1009: Là Ai?

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng cầm gối đặt lên ghế, rồi đặt thêm một số thứ khác nữa để khiến bóng của nó chiếu lên cửa sổ giống như có một người đang đứng đó vậy.

Lý Hỏa Vượng làm như vậy là để tránh bứt giây động rừng, còn bản thân hắn thì vội vàng nằm xuống đất, nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ, mở cửa chống trộm đi ra ngoài.

Vì để tránh gây tiếng động, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn không

mang giày. Hắn lặng lẽ men theo đường ống chữa cháy đi xuống lầu, dưới sự che chở của những tán cây, hắn chậm rãi tiến lại gần phía kia.

Khi Lý Hỏa Vượng cách bên kia càng ngày càng gần, thứ kia cũng dần dần lộ ra hình dáng.

“Hỏa Vượng!!”

Một tiếng hét vang vọng trong tiểu khu khiến Lý Hỏa Vượng vô thức ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy từ cửa sổ trong phòng ngủ của mình, Tôn Hiểu Cầm mặc bộ đồ ngủ lo lắng nhô đầu ra nhìn xung quanh.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn lại vị trí lúc nãy, hắn phát hiện hình dáng kia đã biến mất, bên ngoài vẫn là màu đen nhưng chẳng có gì cả.

"Chạy rồi? Đi đâu chứ?”

Lý Hỏa Vượng lo lắng tìm kiếm.

"Con trai! Ngươi ở đâu rồi! Đừng dọa ta!"

Tôn Hiểu Cầm vươn nửa người ra ngoài cửa sổ, nhìn xung quanh tiểu khu.

Nghe được sự lo lắng trong lời nói của Tôn Hiểu Cầm, khi cửa sổ đang dần sáng lên, Lý Hỏa Vượng có chút không cam tâm đứng dậy.

"Mẹ, ta ở đây! Không sao cả, có đồ rơi xuống nên ta xuống nhặt thôi.”

"Tối rồi còn nhặt cái gì nữa, ngày mai nhặt cũng được, mau lên đây đi!”

Lý Hỏa Vượng lại liếc nhìn bóng đêm một cái, xoay người đi lên lầu.

Sau đó, Lý Hỏa Vượng cứ nằm trên giường trợn mắt nhìn chằm chằm cho đến khi trời sáng.

Trong khi ăn sáng, trong đầu Lý Hỏa Vượng vẫn cứ suy nghĩ mãi không biết rốt cuộc thứ đêm qua là cái gì.

Trước hết, điều quan trọng bây giờ chính là bất kể vì mục đích gì thì thứ đó cũng đang theo dõi mình, tồn tại với mình.

Sau khi mình phát giác ra tầm mắt kia, khả năng người kia là bác Tề chỉ chiếm một nửa, phần nhỏ hơn đều là mình.

"Nhưng tại sao tên đó lại nhìn chằm chằm vào ta chứ?"

Lý Hỏa Vượng không thể lý giải nổi, trên người mình cũng không có chút giá trị nào.

Đặc biệt thuê người tới theo dõi mình, chuyện này e là phải tốn một khoản tiền không hề nhỏ.

"Con trai, ngươi làm sao vậy? Ngươi chán ghét đến ngây người sao?"

Tôn Hiểu Cầm thuận tay bưng đĩa lên, dùng giẻ lau trong tay chậm rãi lau bàn.

"Sao không đi chơi game đi? Đi mau đi, ta mở máy tính giúp ngươi rồi đó."

"Mẹ, ta không muốn chơi game."

Lý Hỏa Vượng có chút đau đầu ôm lấy trán mình, chuyện như vậy không thể nói cho mẹ mình biết được, nếu không nàng lại cho rằng mình lại phát bệnh.

"Vớ vẩn! Ngươi còn nhỏ như vậy sao lại không muốn chơi game chứ? Nhanh lên chơi đi, đừng làm như ông già nữa. Lát nữa để ta cắt cho ngươi một đĩa hoa quả, ngươi muốn ăn quả gì?"

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, đứng dậy quay trở về phòng ngủ

"Con trai à, đừng quên uống thuốc nhé!"

Khi âm thanh bên ngoài phòng ngủ biến mất, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi. Hắn rảnh rỗi sắp xếp rõ ràng mạch suy nghĩ của mình, không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Trước hết, bây giờ mình không thể xác định quá nhiều, bởi vì đêm qua quá mơ hồ, cũng có thể là do mình nhìn nhầm. Muốn khẳng định xem có ai theo dõi mình hay không thì phải có bằng chứng thuyết phục mới được.

Nếu không, những người khác sẽ luôn cảm thấy là do mình đang phát điên mà thôi. Hình ảnh bây giờ của mình trong mắt bọn họ quả thật quá tệ.

Hơn nữa, Lý Hỏa Vượng cũng không thực sự tin tưởng vào những gì mình thấy.

Nghĩ tới đây, trên mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra một tia do dự. Hắn cầm điện thoại lên nhanh chóng gõ chữ. Hắn luôn cảm thấy xung quanh có người luôn mang theo ý xấu nhìn chằm chằm mình, vì sao lại muốn hại mình chứ?

Sau khi gõ xong dòng chữ này, trên thành tìm kiếm liền xuất hiện một loạt câu trả lời. Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lướt xuống, đột nhiên ngón tay hắn dừng lại trên hàng chữ, chứng hoang tưởng bị hại.

Người bị bệnh tự dưng dựng chuyện tin chắc rằng có người nào đó xung quanh, đoàn thể hoặc tổ chức nào đó thực hiện một số hành vi bất lợi từ đó tấn công, hãm hại, mưu hại, phá hoại, phỉ báng, vu khống, đánh đập, v.v…ví dụ như bỏ độc trong thức ăn, theo dõi giám sát, sắp đặt một âm mưu nào đó đối với mình...

Chứng hoang tưởng của người bệnh là bệnh lý được sinh ra trên cơ sở tín niệm, suy lý và phán đoán của bệnh trạng bị bóp méo, vừa không phù hợp với tình huống thực tế khách quan cũng như trình độ học vấn của người bệnh. Nội dung của chứng hoang tưởng vô cùng hoang đường, nhưng người bệnh lại tin tưởng nó mà không hề nghi ngờ, không thể bị thuyết phục, cũng không thể thực hiện uốn nắn bằng kinh nghiệm và trải nghiệm cá nhân.

Thấy nội dung này, ngón tay của Lý Hỏa Vượng khẽ run lên, một

suy đoán đáng sợ xuất hiện trong đầu hắn.

"Chẳng lẽ ta thật sự mắc bệnh tâm thần sao?"

Lý Hỏa Vượng ấn vào danh bạ, tìm đến số điện thoại của Dịch Đông Lai. Nhưng sau khi giữ một lúc, Lý Hỏa Vượng lại đóng danh bạ lại.

Điều tồi tệ là khó khăn đã xuất hiện, bây giờ hắn muốn quay trở lại nhưng hắn cũng thật sự lo lắng nếu để cho người mẹ luôn quan tâm mình biết được kết quả này thì nàng sẽ rất đau lòng.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục tìm kiếm bằng trình duyệt, hàng loạt nội dung lướt qua mắt hắn.

Chương 1010: Diễn

Hắn liên tục thay đổi từ khóa, theo dõi, bệnh tâm thần, bị hại và những từ tương tự có khả năng xuất hiện. Ngay sau đó, một nội dung khác xuất hiện trước mắt hắn.

Khi đến tuổi già, tinh thần của Lý Hỏa Vượng suy sụp, hắn đi khắp nơi nói với người khác trải nghiệm đau thương của bản thân khi bị theo dõi, nói rằng bản thân bị nghe lén, bị chặn email và trong lúc đang ăn, hắn thậm chí còn chỉ vào hai người bàn đối diện nói thẳng bọn họ có phải nhân viên kiểm tra không. Hành động đó bị người khác coi là bệnh tâm thần hoang tưởng.

Dưới áp lực, tinh thần của Lý Hỏa Vượng thực sự có chút bất thường, hắn tin chắc mình mắc chứng hoang tưởng trở thành bệnh nhân tâm thần. Vì vậy, Lý Hỏa Vượng liền bị đưa đến một bệnh viện tâm thần, tiếp nhận phương pháp trị liệu sốc điện vô cùng thịnh hành ở thời điểm đó.

Mọi người đều biết kết quả đầu tiên, Lý Hỏa Vượng suy sụp và tự sát, không ít sách báo đều cho rằng Lý Hỏa Vượng tự sát là vì áp lực cuộc sống và thất vọng đối với cuộc sống.

Nhưng sau khi giải mã chuyện của 70 năm trước, người xưa mới xác nhận thật ra Lý Hỏa Vượng luôn bị người khác theo dõi.

Những điều ta nói đều không phải là hoang tưởng, thật sự có một tổ chức như vậy đang theo dõi ta mọi lúc.

“A!”

Lý Hỏa Vượng sung sướиg nhắm mắt lại, ném điện thoại lên giường, không dễ dàng gì, thật đáng sợ, thật đáng sợ, ta biết phải làm sao bây giờ, đi hướng nào cũng không đúng.

"Ta nên làm sao bây giờ? Rốt cuộc có phải hay không? Mình có nên đi tìm kiếm thử không nhỉ!

Ngay khi Lý Hỏa Vượng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hắn đột nhiên cảm nhận được cảm giác kia lại xuất hiện rồi. Lần này Lý Hỏa Vượng không tự tiện di chuyển nữa, bởi vì bây giờ cửa sổ đang mở hơn nữa còn là ban ngày.

Lý Hỏa Vượng từ từ quay lưng lại, lặng lẽ kéo ngăn kéo bên phải, lấy chiếc gương ở bên trong ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng cúi thấp đầu, từ từ di chuyển chiếc gương trong tay, ý đồ thông qua ảnh phản chiếu của chiếc gương quan sát được chủ nhân của tầm mắt kia. Di chuyển chiếc gương từng li từng tí xuống dưới, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng thấy một đôi giày nam! Nhịp tim của hắn đập càng nhanh.

Khi Lý Hỏa Vượng dùng sức di chuyển chiếc gương lên, khuôn mặt già nua của bác Tề xuất hiện bên trong gương:

"Chết tiệt!"

Lý Hỏa Vượng có chút tức giận, xoay người thò đầu ra ngoài cửa sổ, hét lớn về phía bên kia:

"Này! Bác Tề à, mỗi ngày đều ngồi xổm như vậy không mệt sao? Có ai thay ca với ngươi không, không thì vào đây ngồi đi!!”

Thấy bác Tề ở gần đó giả vờ như không có chuyện gì bỏ đi, lúc này điện thoại bên ngoài chợt vang lên. Lý Hỏa Vượng nhớ tiếng chuông điện thoại di động này, đây là điện thoại di động của mẹ hắn.

Hắn bước ra khỏi cửa, cầm chiếc điện thoại bể màn hình trên tủ lên quẹt một cái sau đó kề bên tai:

"Alo? Ai đấy?”

Tuy nhiên, đầu dây bên kia điện thoại lại không có tiếng gì, cứ trầm mặc như vậy.

"Ai vậy? Tôn Hiểu Cầm không có ở đây, ta là con trai của nàng, mẹ ta không có ở đây, ngươi tìm ai?”

“Lý Hỏa Vượng?”

Một giọng nói vang lên từ đầu bên kia điện thoại.

m thanh kia rất lạ, dường như nó đã được máy tính xử lý qua rồi.

Lý Hỏa Vượng dần dần cau mày lại, sự nghi ngờ trong lòng vừa mới giảm xuống lại dần tăng lên:

"Ta là Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc các ngươi là ai?”

Tuy nhiên, đầu bên kia điện thoại lại không phát ra âm thanh nào nữa. Lý Hỏa Vượng dán sát điện thoại lên tai cẩn thận lắng nghe. Một lúc sau, dường như hắn nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết nào đó.

Tay phải Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại của mình ra, vội vàng bấm số báo cảnh sát.

“Con trai, ngươi đang làm gì vậy?”

Tôn Hiểu Cầm bưng đĩa trái cây từ ngoài vào, vẻ mặt kinh ngạc nhìn điện thoại trong tay Lý Hỏa Vượng.

“Không có gì, có người gọi điện cho mẹ, có lẽ là gọi nhầm.”

Lý Hỏa Vượng đồng thời đặt điện thoại trong tay xuống.

"Điện thoại? Nhưng điện thoại của ta bị hỏng rồi mà.”

"Cái gì!?"

Lý Hỏa Vượng đem điện thoại bên tai để trước mặt mình. Hắn phát hiện trên màn hình điện thoại, ngoại trừ mấy vết nứt cùng với ảnh phản chiếu khuôn mặt có chút kinh ngạc của mình ra thì không có các gì khác nữa.

"Con trai à, ngươi làm sao vậy? Con trai, ngươi đừng dọa ta."

Tôn Hiểu Cầm vô cùng hoảng sợ tiến lại gần, vươn tay sờ mó khắp người Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cười lớn:

"Mẹ bị lừa rồi, vừa nãy ta diễn có giống không?"

Nghe vậy, Tôn Hiểu Cầm buông Lý Hỏa Vượng ra, mặt đầy tức giận dùng sức đẩy lên người hắn:

"Đứa trẻ này, chuyện này mà cũng có thể đùa được sao! Sợ chết ta rồi!"

"Haha, đó là để xem ngươi có lo lắng hay không, khiến cho ngươi buồn khổ chút."

Lý Hỏa Vượng nói rồi đứng lên, vẻ mặt không quan tâm đi vào trong phòng.

Vừa đi vào trong phòng, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, nắm chặt tay hung hăng rống to trong phòng.

"Cái quái gì đang xảy ra vậy! Rốt cuộc thì có ai đang theo dõi ta hay không!!"

Lý Hỏa Vượng chết lặng ngồi yên tại chỗ, suy nghĩ về những gì mình vừa trải qua.

Rõ ràng chính mình đã trả lời điện thoại của mẹ, rõ ràng đối phương cũng biết tên của mình, nhưng sau khi trả lời xong,

điện thoại lại bị hỏng, thậm chí cũng không có nguồn, vậy vừa nãy mình đã nói chuyện điện thoại với ai?Chương 1011: Nghi Ngờ

Nếu như nói đó là ảo giác của mình, vậy có phải là tầm mắt trước đó nhìn chằm chằm vào mình cũng là ảo giác của bản thân không?

Ta, Lý Hỏa Vượng thật sự mắc bệnh tâm thần sao? Từ đầu tới cuối đều là do ta mắc chứng tâm thần ư?

Lý Hỏa Vượng đau lòng nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy đầu mình, dùng sức vò tóc.

Hắn không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng hắn không thể không đối mặt với nó, bởi vì bản thân hắn cũng không tin tưởng chính mình.

"Ta..."

Lý Hỏa Vượng giãy giụa một lúc, vẻ mặt đau khổ bấm vào danh bạ tìm số điện thoại của Dịch Đông Lai.

Sau tiếng tút tút dài đằng đẵng, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Dịch Đông Lai.

"Alo, Tiểu Lý à? Có chuyện gì mà gọi cho ta vậy?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay, run giọng hỏi:

"Dịch Đông Lai, ngươi có nghĩ ta bị mắc chứng hoang tưởng bị hại không?"

“Cái gì mà có khả năng hay không, Tiểu Lý à, có phải ngươi lại xuất hiện triệu chứng mới không?”

Giọng điệu của Dịch Đông Lai bắt đầu trở nên nghiêm túc.

"Cũng không biết có phải hay không, chỉ là ta có cảm giác có người

cứ nhìn chằm chằm ta, dường như bọn họ có cái gì đó nham hiểm, loại cảm giác này đã xuất hiện rất nhiều lần rồi."

"Lúc nằm viện chưa từng có cảm giác này sao? Chẳng lẽ sau khi xuất viện ngươi mới có triệu chứng này?"

"Đúng vậy, khi ở trong bệnh viện thì không có, ngươi xem, cảm giác kia lại tới nữa rồi."

Lý Hỏa Vượng lần nữa cầm gương lên, chiếu ra bên ngoài.

Tuy nhiên, người được phản chiếu trong gương lần này không phải là bác Tề, mà là một người phụ nữ, một người phụ nữ cầm dù che nắng nhưng không thể nhìn thấy mặt.

Phải biết rằng bây giờ vẫn là mùa xuân, một người phụ nữ như vậy đứng trong tiểu khu có chút kỳ lạ.

"Nàng là ảo giác của ta sao? Là ảo giác từ hoang tưởng của ta? Hay là cái gì khác?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc hỏi chính mình.

Giọng nói của Dịch Đông Lai vẫn tiếp tục, nhưng ánh mắt của Lý Hỏa Vượng trở nên kiên định, hắn nhẹ nhàng cúp điện thoại.

"Nếu thật sự là ảo tưởng, ta thừa nhận, mặc kệ là trở lại bệnh viện hay là cái gì khác, nhưng là hôm nay ta nhất định phải làm cho rõ ràng xem đây rốt cuộc có phải là do ta hoang tưởng không!

Lý Hỏa Vượng đặt điện thoại di động xuống, mở ngăn kéo ra lấy một vài thứ bỏ vào túi, sau đó bắt đầu bước nhanh xuống cầu thang. Khi hắn bước xuống lầu, người phụ nữ kia vẫn đứng đó.

Lý Hỏa Vượng nhìn vị trí của người này, lặng lẽ đi vòng từ tòa nhà bên trái đến phía sau người phụ nữ, nhanh chóng tiếp cận nàng.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy được nhiều chi tiết hơn. Người phụ nữ này đi một đôi giày cao gót, quần áo mặc trên người quá phong phanh, không phù hợp với thời tiết hiện tại.

Khi những suy nghĩ kinh hoàng này càng ngày càng chi tiết, nỗi sợ hãi trong lòng Lý Hỏa Vượng càng ngày càng nhiều.

Lý Hỏa Vượng tiến lại gần, càng ngày càng gần, ngay khi chỉ còn lại mấy bước nữa, một chiếc xe màu đen đỗ sát khu tiểu khu đột nhiên mở cửa ra, hai bóng đen lao ra ngoài.

Một người dùng khăn ướt tẩm chất lỏng che mặt Lý Hỏa Vượng, người còn lại trực tiếp ôm hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng lôi hắn vào trong xe.

Khi cảm nhận được mùi thuốc nồng nặc trên khăn ướt, Lý Hỏa Vượng chẳng những không hoảng sợ, ngược lại trong lòng cảm thấy vui sướиɠ tột độ, tảng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

"Ta không điên! Đây không phải là ảo giác của ta!! Có người đang muốn hại ta!"

Ngay khi ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn liền cảm thấy ý thức của mình đang dần trở nên mơ hồ, thứ tẩm lên trên khăn ướt này chính là thuốc mê.

Lý Hỏa Vượng há hai hàm trên và dưới ra, trực tiếp đưa đầu lưỡi vào răng hàm phía sau rồi cắn mạnh một cái.

Khi cơn đau dữ dội cùng với máu đỏ tươi tràn ngập trong miệng Lý Hỏa Vượng, ý thức của hắn lập tức tỉnh táo lại.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng há to miệng hết cỡ, đem khăn ướt cùng ngón tay của đối phương nhét vào trong miệng.

Ngay sau đó, trong mắt Lý Hỏa Vượng hiện lên một tia khát máu, quai hàm chợt dùng sức, hàm răng trong miệng lập tức cắn nát ngón tay của đối phương.

“Xuýt!”

Người nọ hít một hơi khí lạnh, dùng tay đập mạnh vào đầu hắn, muốn rút tay mình ra, nhưng Lý Hỏa Vượng lại hoàn toàn thờ ơ.

Cả ba chật vật cùng nhau lên xe. Lúc lên xe, Lý Hỏa Vượng chợt

nhả răng ra khiến người kia bị đập vào cửa sổ xe.

Lý Hỏa Vượng há ra cái miệng đầy máu, lạnh lùng nhìn những người xa lạ mà hắn chưa từng nhìn thấy đang đứng trước mặt mình.

"Có biết tại sao ta lại vào xe của các ngươi không? Bất luận các ngươi là người như thế nào, chỉ cần ta lên xe của các ngươi, thì cho dù ta giết hoặc đánh các ngươi tàn phế thì đều là tự vệ cả!"

Lý Hỏa Vượng từ trong tay áo lấy ra một cái dao rọc giấy, trực tiếp đâm vào đùi đối phương.

Ngay lúc đối phương đau đớn mới vừa buông lỏng tay, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng hung ác nắm chặt con dao rọc giấy trong tay, há to miệng lao thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Chiếc xe việt dã thành phố màu đen bắt đầu rung lắc, khi nó rung lắc càng ngày càng mạnh, cửa xe đột nhiên mở ra, Lý Hỏa Vượng cả người bê bết máu lăn ra ngoài.

Chương 1011: Nghi Ngờ

Nếu như nói đó là ảo giác của mình, vậy có phải là tầm mắt trước đó nhìn chằm chằm vào mình cũng là ảo giác của bản thân không?

Ta, Lý Hỏa Vượng thật sự mắc bệnh tâm thần sao? Từ đầu tới cuối đều là do ta mắc chứng tâm thần ư?

Lý Hỏa Vượng đau lòng nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy đầu mình, dùng sức vò tóc.

Hắn không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng hắn không thể không đối mặt với nó, bởi vì bản thân hắn cũng không tin tưởng chính mình.

"Ta..."

Lý Hỏa Vượng giãy giụa một lúc, vẻ mặt đau khổ bấm vào danh bạ tìm số điện thoại của Dịch Đông Lai.

Sau tiếng tút tút dài đằng đẵng, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Dịch Đông Lai.

"Alo, Tiểu Lý à? Có chuyện gì mà gọi cho ta vậy?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay, run giọng hỏi:

"Dịch Đông Lai, ngươi có nghĩ ta bị mắc chứng hoang tưởng bị hại không?"

“Cái gì mà có khả năng hay không, Tiểu Lý à, có phải ngươi lại xuất hiện triệu chứng mới không?”

Giọng điệu của Dịch Đông Lai bắt đầu trở nên nghiêm túc.

"Cũng không biết có phải hay không, chỉ là ta có cảm giác có người cứ nhìn chằm chằm ta, dường như bọn họ có cái gì đó nham hiểm, loại cảm giác này đã xuất hiện rất nhiều lần rồi."

"Lúc nằm viện chưa từng có cảm giác này sao? Chẳng lẽ sau khi xuất viện ngươi mới có triệu chứng này?"

"Đúng vậy, khi ở trong bệnh viện thì không có, ngươi xem, cảm giác kia lại tới nữa rồi."

Lý Hỏa Vượng lần nữa cầm gương lên, chiếu ra bên ngoài.

Tuy nhiên, người được phản chiếu trong gương lần này không phải là bác Tề, mà là một người phụ nữ, một người phụ nữ cầm dù che nắng nhưng không thể nhìn thấy mặt.

Phải biết rằng bây giờ vẫn là mùa xuân, một người phụ nữ như vậy đứng trong tiểu khu có chút kỳ lạ.

"Nàng là ảo giác của ta sao? Là ảo giác từ hoang tưởng của ta? Hay là cái gì khác?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc hỏi chính mình.

Giọng nói của Dịch Đông Lai vẫn tiếp tục, nhưng ánh mắt của Lý Hỏa Vượng trở nên kiên định, hắn nhẹ nhàng cúp điện thoại.

"Nếu thật sự là ảo tưởng, ta thừa nhận, mặc kệ là trở lại bệnh viện hay là cái gì khác, nhưng là hôm nay ta nhất định phải làm cho rõ ràng xem đây rốt cuộc có phải là do ta hoang tưởng không!

Lý Hỏa Vượng đặt điện thoại di động xuống, mở ngăn kéo ra lấy một vài thứ bỏ vào túi, sau đó bắt đầu bước nhanh xuống cầu thang. Khi hắn bước xuống lầu, người phụ nữ kia vẫn đứng đó.

Lý Hỏa Vượng nhìn vị trí của người này, lặng lẽ đi vòng từ tòa nhà bên trái đến phía sau người phụ nữ, nhanh chóng tiếp cận nàng.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy được nhiều chi tiết hơn. Người phụ nữ này đi một đôi giày cao gót, quần áo mặc trên người quá phong phanh, không phù hợp với thời tiết hiện tại.

Khi những suy nghĩ kinh hoàng này càng ngày càng chi tiết, nỗi sợ hãi trong lòng Lý Hỏa Vượng càng ngày càng nhiều.

Lý Hỏa Vượng tiến lại gần, càng ngày càng gần, ngay khi chỉ còn lại mấy bước nữa, một chiếc xe màu đen đỗ sát khu tiểu khu đột nhiên mở cửa ra, hai bóng đen lao ra ngoài.

Một người dùng khăn ướt tẩm chất lỏng che mặt Lý Hỏa Vượng, người còn lại trực tiếp ôm hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng lôi hắn vào trong xe.

Khi cảm nhận được mùi thuốc nồng nặc trên khăn ướt, Lý Hỏa Vượng chẳng những không hoảng sợ, ngược lại trong lòng cảm thấy vui sướиɠ tột độ, tảng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

"Ta không điên! Đây không phải là ảo giác của ta!! Có người đang muốn hại ta!"

Ngay khi ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn liền cảm thấy ý thức của mình đang dần trở nên mơ hồ, thứ tẩm lên trên khăn ướt này chính là thuốc mê.

Lý Hỏa Vượng há hai hàm trên và dưới ra, trực tiếp đưa đầu lưỡi vào răng hàm phía sau rồi cắn mạnh một cái.

Khi cơn đau dữ dội cùng với máu đỏ tươi tràn ngập trong miệng Lý Hỏa Vượng, ý thức của hắn lập tức tỉnh táo lại.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng há to miệng hết cỡ, đem khăn ướt cùng ngón tay của đối phương nhét vào trong miệng.

Ngay sau đó, trong mắt Lý Hỏa Vượng hiện lên một tia khát máu, quai hàm chợt dùng sức, hàm răng trong miệng lập tức cắn nát ngón tay của đối phương.

“Xuýt!”

Người nọ hít một hơi khí lạnh, dùng tay đập mạnh vào đầu hắn, muốn rút tay mình ra, nhưng Lý Hỏa Vượng lại hoàn toàn thờ ơ.

Cả ba chật vật cùng nhau lên xe. Lúc lên xe, Lý Hỏa Vượng chợt nhả răng ra khiến người kia bị đập vào cửa sổ xe.

Lý Hỏa Vượng há ra cái miệng đầy máu, lạnh lùng nhìn những người xa lạ mà hắn chưa từng nhìn thấy đang đứng trước mặt mình.

"Có biết tại sao ta lại vào xe của các ngươi không? Bất luận các ngươi là người như thế nào, chỉ cần ta lên xe của các ngươi, thì cho dù ta giết hoặc đánh các ngươi tàn phế thì đều là tự vệ cả!"

Lý Hỏa Vượng từ trong tay áo lấy ra một cái dao rọc giấy, trực tiếp đâm vào đùi đối phương.

Ngay lúc đối phương đau đớn mới vừa buông lỏng tay, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng hung ác nắm chặt con dao rọc giấy trong tay, há to miệng lao thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Chiếc xe việt dã thành phố màu đen bắt đầu rung lắc, khi nó rung lắc càng ngày càng mạnh, cửa xe đột nhiên mở ra, Lý Hỏa Vượng cả người bê bết máu lăn ra ngoài.

Chương 987: Đáng Thương

So với sự ổn định của Dương Tiểu Hài, những người khác xung

quanh cũng không ổn lắm. Vừa thấy có người chết thật liền hét lên một tiếng rồi nhao nhao bỏ chạy, đặc biệt là lão đạo trưởng tiên phong đạo cốt vừa nãy. Lão là người hét to nhất và cũng là người chạy nhanh nhất.

Nhưng so với những người kia, thái độ của ba con khỉ đó rõ ràng là hoàn toàn khác biệt:

"Nương...chít chít...Nương, nương nương!! Nương nương!!"

Hai con khỉ chưa bị lột da giơ cao hai tay, hưng phấn nhảy nhót xung quanh bà lão:

“Nào nào nào, đừng nhúc nhích, ngoan, để ta xem một chút.”

Ngay sau đó Dương Tiểu Hài liền thấy bà lão kia dùng một viên đá cẩn thận lột da khỉ trên người họ, tách cả hai ra.

"Cái kia...sao bên trong da chó lại là trẻ con chứ! Đáng sợ quá.”

"Trước đây ta nghe Bạch sư tỷ nói có người bắt những đứa trẻ như thế này rồi trùm lên chúng một lớp da khỉ rồi chơi đùa. Những người khỉ như vậy tốt hơn khỉ bình thường gấp nhiều lần. Vốn dĩ ta còn cho rằng là giả, không ngờ lại thật sự có thật, đừng nói nữa, chúng ta mau tới giúp một tay đi.”

Dù nói vừa nãy không có cam đảm cưỡng ép ra mặt nhưng mà chuyện thêu hoa trên gấm này thì hắn vẫn có thể làm được.

Hai vợ chồng lấy một chậu nước nóng từ trong nồi bên cạnh ra. Sau khi giặt khăn ở bên trong liền cẩn thận vẫy cho mát chút, bắt đầu lau chùi vết máu và mủ trên người ba đứa trẻ khỉ kia.

Dù nhìn có vẻ rất đau nhưng ba đứa trẻ đó vẫn chưa mặc da khỉ lâu, còn cứu được.

Khi ba người bận rộn làm việc, ba đứa trẻ khỉ đã khoác lên người quần áo rộng thùng thình của Dương Tiểu Hài. Cuối cùng ba người họ cũng từ khỉ biến thành người rồi.

Chỉ là hành vi cử chỉ của họ vẫn rất giống khỉ. Hiển nhiên trước đó họ đã bị người đàn ông kia huấn luyện rất lâu, có lẽ phải mất

rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Thấy bà lão lấy ra một miếng vải trắng quấn quanh đầu đứa trẻ khỉ, Dương Tiểu Hài có chút tò mò hỏi:

"Bà à, ngươi đang làm gì vậy?"

“Quấn cái này thì mạng của họ có thể cứng như đá vậy. Sau này, người khác không dám ức hiếp ba đứa trẻ đáng thương này nữa.”

Nghe thấy vậy, Dương Tiểu Hài sáng tỏ gật gật đầu. Hắn nghĩ đây hẳn là tập tục ở một nơi nào đó, đoán chừng cũng có ý nghĩa giống như việc vẽ nốt chu sa ở chân mày trên trán trẻ con để xua đuổi tà ma.

Trước kia hắn cũng tin, nhưng bây giờ hắn đã không còn là trẻ con nữa. Hắn sớm đã biết chuyện này chỉ là lừa người thôi, vẽ nốt chu sa ở mi tâm không thể xua đuổi được tà ma, chỉ có Lý sư huynh mới có thể xua đuổi tà ma thôi.

“Hahaha...Đứa trẻ này, tâm tính ngươi thiện lương, người tốt sẽ được đền đáp.”

Bà lão vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Dương Tiểu Hài, dẫn theo ba đứa trẻ khỉ chuẩn bị đi về phía trước.

Thấy bóng lưng của bốn người dần dần đi xa, Dương Tiểu Hài suy nghĩ một chút, vội vàng đi về phía xe ngựa của mình:

"Đi, xem ra họ cùng đường với chúng ta, chúng ta vừa vặn tiễn họ một đoạn đường đi.”

"Cái này...cái này không được đâu, ta thấy bà lão kia nhìn cứ là lạ sao á."

Trên mặt Triệu Tú Mai lộ ra một chút do dự.

"Không sao, có lẽ đầu nàng có bệnh, nhưng đầu óc có bệnh thì chưa chắc đã là người xấu. Hơn nữa đi theo một vị cao nhân như vậy thì trên đường cũng an toàn hơn.”

Hắn còn nhớ lúc đó chủ gánh hát Lữ chính là mang theo chủ ý này

mới đi theo Lý sư huynh một đường đến Đại Lương. Hôm nay bản thân cũng coi như là học đi đôi với hành rồi.

Huống chi nếu đối phương có thể ra tay cứu được ba đứa trẻ khỉ, hơn nữa còn nghĩ cách giúp bọn chúng khôi phục về trạng thái ban đầu, xem ra cũng không phải là người xấu.

"Bà à, lên xe ngựa ngồi đi, ngươi chống nạng đi như vậy thực sự rất bất tiện, vừa vặn dường như chúng ta cũng thuận đường."

Bà lão quần áo rách rưới vốn dĩ không muốn đi xe ngựa, nhưng nàng lại không thể từ chối được lòng tốt của Dương Tiểu Hài, vì vậy cuối cùng nàng cũng ngồi lên xe.

Dù trên xe có thêm bốn người, nhưng một người là bà lão nhẹ cân, ba người còn lại đều là trẻ con, sợ rằng có thêm một chỗ nữa thì cũng không nặng bằng Cao Chí Kiên.

"Này, đứa trẻ này, ngươi bao nhiêu tuổi?"

Bà lão trong xe ngựa dựa vào thành xe, nhìn chằm chằm sau gáy của Dương Tiểu Hài trước mặt.

"Ta? Ta không biết, khi còn bé không ai nhớ giúp ta. Ta cũng không biết ta bao nhiêu tuổi nữa, đoán chừng ít nhất cũng mười ba, mười bốn tuổi rồi."

Nghe vậy, trong mắt bà lão hiện lên một tia hồi ức:

"Hầy, nếu như hai đứa cháu của ta còn sống, hẳn cũng trạc tuổi ngươi."

"Bà à, cháu trai ngươi làm sao vậy?"

Dương Tiểu Hài dắt ngựa nghiêng người hỏi.

"Cháu gái bị bán đi đổi hai cái bánh bao không nhân, cháu trai bị người ta cướp đi thả vào nấu trong nồi nấu ăn, hầy, mấy đứa cháu đáng thương của ta."

Bà lão vừa nói đến đây, đôi mắt bắt đầu ngấn lệ, bầu không khí đột nhiên trở nên bi thương.

“Nương nương, nương nương?”

Đứa trẻ khỉ ở bên cạnh giơ tay áo bào thùng thình lên cho nàng lau nhưng lại bị đối phương ôm vào trong lòng khóc nức nở.

"Này, đương gia à, xem ra bà lão này cũng là một người mệnh khổ."

Triệu Tú Mai thấp giọng nói với Dương Tiểu Hài một câu sau đó nàng vội vàng nhảy lên xe ngựa, nói với bà lão những chuyện bi thảm mà bản thân đã trải qua trong quá khứ để an ủi đối phương.

Chương 988: Phù Hộ

Nhờ sự an ủi của đứa trẻ khỉ và Triệu Tú Mai, bà lão dần dần yên tĩnh lại. Nàng dùng cái đê tay lau khóe mắt rồi nói:

“Không sao, không sao cả không sao cả. Hiện tại có sự phù hộ của Thạch Độc gia gia, hắn báo mộng cho ta nói là cháu trai và cháu gái của ta ở bên hắn đều khỏe cả. Chờ ta chết rồi là có thể thấy họ, hơn nữa tương lai còn có thể trở thành người một nhà đại phú đại quý.”

Triệu Tú Mai nghe vậy lập tức trợn to hai mắt:

"Thạch Độc gia gia này thật sự linh nghiệm như vậy sao? Hắn là Bồ Tát phương nào vậy? Có quản Tống Tử không? Hôm khác ta cũng phải đi bái lạy mới được.”

Nghe vậy, bà lão lập tức lấy lại tinh thần, hai chân ngồi khoanh lại bắt đầu khoe khoang về việc Thạch Độc gia gia lợi hại như thế nào, bái lạy hắn thì tốt như thế nào.

Mà vợ của Dương Tiểu Hài là Triệu Tú Mai cũng bán tín bán nghi nghe.

Ăn xong hoành thánh, mọi người cũng không đói nữa. Xe ngựa kéo mọi người dọc theo con đường đất đi về phía trước, chuyến đi này kéo dài hai canh giờ rưỡi.

Cuối cùng họ cũng tìm được một huyện thành trước khi trời tối, không đến nỗi phải ăn gió nằm sương ở bên ngoài.

“Đương gia à, ngươi thấy ta thế nào.”

Nghe thấy âm thanh, Dương Tiểu Hài quay đầu lại thì thấy trên đầu của vợ mình Triệu Tú Mai đang quấn một tấm vải trắng.

“Xấu chết đi được, trong nhà cũng không có ai chết, mặc màu trắng làm gì chứ.”

Dương Tiểu Hài nhớ rằng trước đây chỉ có người trong nhà chết thì mới buộc khăn màu trắng trên đầu.

"Cái này thì ngươi không hiểu rồi, lão nương nói rồi, chỉ cần đeo thứ này thì Thạch Độc Bồ Tát có thể phù hộ cho chúng ta, ngươi cũng đeo một cái đi.”

"Quấn một mảnh vải trắng là có thể được Bồ Tát phù hộ sao? Nếu mà thật sự tốt như vậy thì trên đời này nào có người nghèo chứ.”

Dương Tiểu Hài thở dài một hơi, có lúc hắn thật sự không biết rốt cuộc giữa hai người ai lớn hơn ai.

Nhìn thấy năm cái đầu quấn vải trắng ở trong buồng xe ngựa, Dương Tiểu Hài mở miệng nói:

"Xuống xe thôi, đêm nay chúng ta ở lại một đêm trong quán trọ này đi, sáng mai xuất phát.”

Lúc này, bên trái xe ngựa là một quán trọ bình thường, bàn ghế giống như được phủ một lớp hồ bột, nhưng đây chính là thứ mà Dương Tiểu Hài muốn, ở nơi quá tốt thì không tốt, không được để lộ tài sản ra ngoài.

Năm người ngồi xung quanh một cái bàn bát tiên, chờ thức ăn một mặn ba chay được bưng lên. Dương Tiểu Hài và mấy đứa trẻ khỉ ăn như chưa từng được ăn, nhưng mà bà lão kia vẫn mu"ŧ viên đá kia của nàng.

“Nương nương, ăn cơm đi, ngươi ăn thứ này không no được đâu."

Triệu Tú Mai khuyên.

"Này, các ngươi cứ ăn đồ ăn của các ngươi đi, của ta là đồ tốt.”

Triệu Tú Mai còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Dương Tiểu Hài đá một cái dưới gầm bàn.

Thấy đối phương dùng đá dễ dàng đập nát đầu người khác, Dương Tiểu Hài cảm thấy đối phương ăn cái này có lẽ là một loại phương pháp tu luyện nào đó, giống như Lý sư huynh tu luyện vậy.

Không nên hỏi về những vấn đề riêng tư như vậy, tránh vượt quá giới hạn.

Ngay sau đó, Dương Tiểu Hài chuyển đề tài:

"Bà à, ngươi đi đâu vậy? Cũng không biết đoạn đường tiếp theo chúng ta có còn tiện đường hay không.”

"Đi đâu? Ta vốn là đi nơi này, có trời mới biết sau khi xử lý xong công chuyện thì sẽ đi nơi nào, đi bước nào tính bước đó thôi.”

Bà lão vừa ăn bốn phía vừa tìm cái gì đó trong các thực khách xung quanh.

Ngay khi bọn họ tiếp tục ăn cơm thì ở cửa của quán trọ vang lên tiếng khóc hu hu.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người phụ nữ tóc dài đeo cùm gỗ đang bị mấy tên quan sai đưa đi diễu phố.

Một giọng nói vô cùng thống khổ vang lên:

"Tại sao vậy, rõ ràng ta bị người khác cưỡиɠ ɧïếp giữa thanh thiên bạch nhật, tại sao tên daˆʍ tặc kia lại kiện ngược lại ta chứ! Ông trời ơi, ngươi mở mắt ra nhìn đi!"

Nhìn thấy người phụ nữ đi qua cửa quán trọ, cho dù là tiểu nhị, quản lý thu tiền hay là những người khác ở trong quán trọ đều quay đầu đi chỗ khác thở dài tuyệt vọng.

m thanh nói chuyện đầy oán giận của bọn họ lọt vào tai của đám người Dương Tiểu Hài.

"Hầy, sao mà kiện thắng nổi chứ? Tên daˆм tặc kia chính là con trai của huyện lệnh đại nhân chỗ chúng ta. Có biết bao nhiêu người đã nhìn thấy người rồi nhưng nào ai dám hó hé nửa câu chứ."

"Cái tên tham quan tai to mặt lớn kia quả thật rất đáng hận, ức hïếp nam nữ đổi trắng thay đen!"

"Ta nghe nói hắn dùng bạc đút lót bên trên, sắp thăng quan rồi, nhưng không phải là do còn tại vị trí nên tranh thủ vơ vét đó sao."

Nghe xong những lời này, đám người Dương Tiểu Hài ngừng ăn, không hẹn mà cùng nhau đưa mắt nhìn về phía bà lão quần áo lam lũ kia.

Bà lão không có bất kỳ hành động nào. Nàng cầm đũa gắp một viên đá cuội nhét vào miệng, sau đó lại gắp một viên khác nhét vào miệng tiếp.

Nàng nhét hết viên này đến viên khác, cuối cùng toàn bộ đá ở trong bình gốm đều được nhét vào trong miệng nhưng quai hàm của nàng vẫn cứ hóp lại.

"Ừm~ ăn no rồi, đứa trẻ này, giúp ta cất mấy cái bình này đi."

Bà lão đứng dậy, cầm lấy cây gậy của mình ở bên cạnh, chống gậy đi ra bên ngoài quán trọ.

Chương 989: Nhân Tính

Dương Tiểu Hài và Triệu Tú Mai liếc nhìn nhau, khi nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng rút đao cùng tiếng kêu thảm thiết liền vội vàng sờ miệng đi theo ra ngoài.

Khi bọn họ đi ra ngoài liền nhìn thấy những quan sai áp giải trước đó đều đã ngã xuống đất không dậy nổi, từ vị trí đầu của bọn họ dần có máu chảy ra, thấm ướt cả mặt đất.

Mà lúc này, bà lão đang nắm tay người phụ nữ kia, cứng cổ đi về phía cổng lớn của nha môn.

Cảnh tượng này xuất hiện trên đường phố thật sự rất bắt mắt. Không lâu sau, không chỉ có Dương Tiểu Hài đuổi theo mà những người khác ở trong huyện thành cũng rối rít tò mò đi theo sau.

“Rầm!”

Chốt cửa của cổng lớn nha môn bị viên đá bay ra đập cho sụp đổ, toàn bộ cổng lớn kể cả tấm biển phía trên cũng đổ ầm xuống.

"Hay! Phá hay lắm!"

"Đúng là hả giận! Cuối cùng cũng có người trị chúng rồi!"

Động tĩnh lớn nhanh chóng thu hút tất cả người trong nha môn, nhưng mọi thứ đều vô ích. Khi từng viên đá đập vào não bọn họ, không lâu sau, toàn bộ nha môn không biết đã chết bao nhiêu người.

Tất cả những người khác đều bị giết, nhưng chỉ còn lại huyện lệnh mập mạp và đứa con trai cũng mập mạp không kém hắn là còn sống.

Hai người quỳ xuống liều mạng liên tục dập đầu với bà lão cầu xin tha thứ, nhưng lần này bà lão lại quay người lại nhìn về phía bách tính bên ngoài nha môn.

"Hôm nay có ta ở đây, ta làm chủ, mọi người ai có thù báo thù, có óan báo óan!”

"giết cẩu quan! giết cẩu quan!!"

Theo một tiếng kêu gọi dẫn đầu trong đám người, những người khác nhiệt huyết sôi trào rối rít trở nên kích động hơn.

Không lâu sau, dưới mệnh lệnh của bà lão, bọn họ đi tìm những viên đá có kích cỡ khác nhau, dùng sức ném đá vào hai người kia kèm theo tiếng mắng chửi.

Khi một viên đá có cạnh sắc bén bay qua đập vào trong miệng

huyện lệnh, răng của hắn còn chưa rơi xuống đất thì một viên đá khác đã đập vào sau ót hắn, trực tiếp đập thủng một cái lỗ nhỏ.

Nhiều đá như vậy, người sống nào chịu đựng nổi. Không lâu sau, hai người này đang sống sờ sờ cũng bị đá đập chết.

Nhìn thấy hai bộ thi thể bị đá đập nát, cùng đám người hưng phấn vây quanh, sắc mặt Dương Tiểu Hài hơi tái nhợt, hắn khó khăn nuốt nước miếng:

"giết chết huyện lệnh, đây là tội lớn phải chém đầu nhỉ?"

"Cẩu quan! Ta muốn ăn thịt uống máu ngươi! Con gái ta mới mười sáu tuổi! Mà đã bị ngươi bắt đi làm thành người nến!"

Một ông lão một chân mái tóc hoa râm nhào tới, dùng mấy cái răng ít ỏi trong miệng cắn thi thể trên mặt đất.

Chuyện này giống như là vừa có người dẫn đầu thì những người trong huyện thành chỉ cần có thù oán với cẩu quan thì đều xông lên, nhào vào há miệng cắn lên thi thể.

Mỗi người đều liều mạng tranh giành, tựa như chỉ cần chậm một bước thì sẽ bị người khác nuốt vào trong bụng.

Tuy huyện lệnh và con trai của hắn béo thật nhưng cũng không chịu nổi bị cắn như vậy. Không lâu sau, trên mặt đất chỉ còn lại hai bộ xương máu thịt lẫn lộn cùng với hàng trăm “bình dân bách tính” hai mắt đỏ bừng, miệng đầy máu tươi

"Vẫn chưa đủ! Dựa vào cái gì mà tên cẩu quan này có thể cướp biết bao nhiêu đồ của chúng ta như vậy! Chúng ta phải lấy lại toàn bộ!!"

Một giọng nói lại vang lên trong đám người.

"Đúng, cướp con mẹ nó! Oan có đầu nợ có chủ! Đây là những thứ mà tên cẩu quan này mắc nợ chúng ta!”

“Đúng vậy! Còn có bảy bà vợ của tên cẩu quan kia! Mẹ kiếp, dựa vào cái gì mà hắn có bảy bà vợ mà lão tử một người cũng không có!”

Bị tiếng nói xúi giục, những người này đạp phá bậc cửa của nha môn, trực tiếp xông và bên trong, nhìn thấy cái gì đáng tiền thì lấy cái đó.

Cái gọi là đồng tiền làm động lòng người, khi nhìn thấy từng rương đựng bạc được mang ra ngoài, thậm chí còn nhìn thấy chiếc chậu chó của nhà cẩu quan cũng được làm bằng vàng, mọi người ai nấy đều đỏ hoe hai mắt, hơi thở dồn dập giống như điên rồi.

“Aaa!!”

Một tiếng kêu thảm thiết, một người phụ nữ mặt mũi xinh đẹp bị lột quần áo, khi bị đám người xung quanh ba chân bốn cẳng lôi kéo, không lâu sau quần áo trên người nàng đều bị lột sạch, hoàn toàn bị đám đàn ông bao phủ.

Mà người phụ nữ bị cùm gỗ còng cổ vừa nãy đang đứng ở đại sảnh nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt mình. Khi nhìn thấy vợ của cẩu quan kia chịu kết cục còn thảm hơn mình, trên mặt nàng không hề lộ ra chút vui vẻ nào, hồn bay phách lạc đứng ở nơi đó như mất hồn vậy.

Trong nha môn ở huyện thành không ngừng vang lên tiếng gào thét cùng với tiếng kêu thảm thiết. Lúc này, nơi đây đã hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều quên mất mục đích mình đến đây, ào ào xông vào bên trong, cực kỳ hưng phấn làm chuyện mà trước đây bọn họ muốn làm nhưng lại không dám làm.

"Lương thực!! Lương thực! Toàn là bột mì trắng!! Không có ngũ cốc thô!!"

Nghe thấy giọng nói phát ra từ buồng phía tây, đám đông đổ xô về phía đó.

Ông lão là người đầu tiên ăn máu thịt của huyện lệnh cũng muốn đi theo, nhưng đột nhiên dưới chân hắn lảo đảo một cái, trực tiếp ngã xuống đất.

Hắn muốn giãy giụa đứng dậy, nhưng có một bàn chân giẫm lên cánh tay phải đang giơ lên của hắn, răng rắc một tiếng, hắn há to cái miệng dính đầy máu hét lên đầy thảm thiết.

Chương 990: Chạy

Tuy nhiên, tiếng kêu thảm thiết này dường như trở nên nhỏ nhặt không đáng kể trong tiếng ồn ào náo nhiệt xung quanh. Khi từng bàn chân đạp xuống, không lâu sau đã không còn phát ra tiếng gì nữa.

Những người đi ngang qua chỉ cảm thấy mặt đất hơi mềm, đều không chú ý đến cái gì khác.

Trong đám người đông đúc này, Dương Tiểu Hài và vợ của hắn Triệu Tú Mai cũng ở trong đó, chẳng qua là bọn họ không muốn đi vào nhưng cứ bị người ta liên tục đẩy lên phía trước.

Khi hắn nghĩ muốn rời đi nhưng xung quanh đều là người, hắn muốn đi cũng không đi được nữa.

Sắc mặt của hắn rất kém nắm chặt lấy tay Triệu Tú Mai, dự định đi ra khỏi dòng người:

"Nắm chặt tay ta, tuyệt đối đừng buông ra! Nếu buông ra thì chúng ta kéo không lại đâu!!"

Sau khi lao qua trái rồi lao qua phải nhưng cảm thấy không thể thoát ra được, Dương Tiểu Hài đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Hắn liền lấy từ trong ngực ra cây Hủ Mộc Như Ý hình lưỡi người mà trước đó Lý sư huynh đã đưa cho mình.

Khi hắn giơ đồ vật trong tay lên vẫy vẫy với đám người bên trái, những người vừa rồi còn hưng phấn liền sững sờ tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, tựa như quên mất vừa nãy bản thân định làm gì.

"Đi theo ta! Chúng ta đi hướng này."

Dương Tiểu Hài khom người đi xuyên qua đám người, di chuyển

đến bên bức tường.

Nhờ có thứ này, Dương Tiểu Hài tốn sức ba bò chín trâu cuối cùng cũng đi ra khỏi đám người.

Hắn vẫn chưa hết hoảng hồn liếc nhìn mọi thứ hỗn loạn trước mắt, sau đó kéo Triệu Tú Mai đi về quán trọ.

"Đương gia à, xảy ra chuyện gì vậy, tại sao lại biến thành như vậy."

Triệu Tú Mai rõ ràng đã bị sự hỗn loạn vừa nãy dọa sợ.

Rõ ràng vừa rồi còn là chuyện tốt trừ gian diệt ác làm hả hê lòng người, nhưng sao đột nhiên lại trở nên rối tung cả lên.

"Ta cũng không biết, dù sao cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, chúng ta mau đi thôi! Nơi này quá nguy hiểm!"

Dù nói với vợ như vậy nhưng Dương Tiểu Hài cũng coi như là ăn rồi thấy qua. Hắn cảm thấy nếu như không có bà lão kia thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

Nhưng Dương Tiểu Hài cũng không cảm thấy đối phương làm sai. Quả thực nàng đang giúp những người mệnh khổ thay trời hành đạo, đúng là đang làm việc thiện.

Hắn đọc sách không nhiều, hắn cũng không nghĩ ra là chuyện gì đang xảy ra. Bây giờ hắn chỉ muốn đem người của mình rời khỏi mảnh đất thị phi này mà thôi.

Khi Dương Tiểu Hài vội vã quay trở lại quán trọ thì nhìn thấy ba đứa trẻ khỉ đang ngồi xổm trên ghế đẩu, cẩn thận canh giữ chiếc bình gốm trên bàn của bà lão.

"Đi mau! Đuổi sát theo sau ta!"

Dương Tiểu Hài lo lắng không yên hô to lên với bọn họ một câu, rồi chạy về phía chuồng ngựa phía sau quán trọ.

"Nương nương?"

"Ôi chao! Đừng có quan tâm nương nương nữa, nàng thần thông quảng đại không chết được đâu! Chúng ta mà còn không chạy thì sẽ liên lụy đến chúng ta đó!"

Không lâu sau, xe ngựa được đẩy ra ngoài, Dương Tiểu Hài đánh xe ngựa bắt đầu quay trở về đường cũ.

“Ở đây có vẻ không được bình yên cho lắm, ta vẫn nên đi đường vòng xa hơn, tránh xa khỏi chỗ này đi.”

Dương Tiểu Hài thầm nói trong lòng.

Nhưng khi xe ngựa của hắn sắp rời khỏi huyện thành, hắn liền nhìn thấy mấy người có lối ăn mặc vô cùng quái dị đang dắt ngựa đứng chặn trên đường.

Vốn dĩ Dương Tiểu Hài còn tưởng rằng bọn họ cũng chỉ là người đi đường giống như mình, nhưng khi nhìn thấy lệnh bài trên bên hông của bọn họ, Dương Tiểu Hài lập tức bị dọa sợ cho mặt mày tái mét. Đó chính là lệnh bài của Giám Thiên Ti.

Từ chỗ Lý sư huynh, hắn biết được cái gì gọi là Giám Thiên Ti, hay là phong cách làm việc của những người ở Nội Ti:

“Quay...quay...quay đầu xe lại!”

Dương Tiểu Hài vội vàng quay đầu xe lại, liều mạng vung roi ngựa trong tay lên lưng ngựa, muốn đi ra ngoài từ bên kia.

Tuy nhiên, khi hắn lần nữa quay lại cổng nha môn của huyện thành, hắn phát khóc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Những người cách đó không lâu còn cướp đồ đều đã đi ra ngoài, vây quanh thành một vòng tròn lớn lắng nghe người bên trong nói gì đó, hơn nữa thỉnh thoảng còn vang lên tiếng phụ họa của bọn họ.

Bọn họ nói thì cứ nói đi nhưng hết lần này đến lần khác còn chặn kín đường chính còn lại để đi ra bên ngoài.

"Thạch Độc gia gia! Chúng ta chính là nô tài thïếp thân, gia đinh hộ giá của ngươi! Chúng ta sẽ đi theo ngươi từng bước, không bao

giờ rời xa!

Cùng với một tiếng kêu vô cùng phấn khích, những người khác lặp đi lặp lại câu đó, mọi người rối rít lấy ra từng chiếc khăn màu trắng rồi buộc chúng quanh đầu.

Dương Tiểu Hài có chút đau buồn phẫn nộ nhìn chiếc khăn màu trắng trên đầu bọn họ, sau đó lại liếc nhìn chiếc khăn trắng trên đầu vợ mình, hắn vô cùng bực bội vươn tay kéo chiếc khăn màu trắng trên đầu nàng xuống.

Đến bây giờ coi như hắn cũng đã nhìn thấu, tất cả những chuyện này sợ rằng đều là âm mưu của bà lão, vừa nãy bản thân còn tha thiết mong chờ đi theo nàng, còn cho rằng nàng là người tốt!

"Hừ, quả nhiên là ta đoán không sai, chỗ càng hẻo lánh, càng có Pháp Giáo làm loạn!"

Nghe được âm thanh từ một bên khác, Dương Tiểu Hài vừa quay đầu lại nhìn liền thấy một người đàn ông ôm cổ, ánh mắt lạnh như băng ngồi xổm trên mái hiên của quán trọ bên cạnh như Tích Thú trên nóc nhà vậy.

Dương Tiểu Hài nhớ hắn, tên này chính là một thành viên trong đám Ti Thiên Giám vừa nãy.

Chương 991: Lửa

Ngay khi Dương Tiểu Hài nhìn sang, Tích Thú kia đã thò tay vào áo choàng sau lưng lôi ra một cái xác khô của con nít rồi dùng một sợi chỉ màu đỏ xách lên, trên người nó mặc yếm đỏ, trán vẽ nốt chu sa bị ném thẳng xuống mái hiên.

Khi nhìn thấy tay của xác khô kia bắt đầu cử động theo sự lôi kéo của sợi chỉ đỏ trong không trung, mà đám người quấn khăn màu trắng ở một bên khác cũng đang vây quanh về phía mình, Dương Tiểu Hài sợ đến nỗi hồn cũng sắp rớt ra ngoài.

"Xuống...xuống xe!! Không cần xe nữa!!"

Thừa dịp trước khi người bên trái và bên phải bắt đầu đánh nhau, Dương Tiểu Hài dứt khoát dẫn những người khác vào ngõ hẻm bên cạnh.

Lúc đó khi còn làm ăn mày, Dương Tiểu Hài biết không có thứ gì quan trọng hơn mạng sống của mình.

Phía sau không ngừng vang lên tiếng chém giết cùng tiếng reo hò, Dương Tiểu Hài chỉ có thể dẫn bọn họ không ngừng chạy vào ngõ nhỏ.

Cuối cùng khi bọn họ leo tường chạy vào sân của nhà người khác, tiếng chém giết kia cùng cũng nhỏ hơn rất nhiều.

"Chúng ta chờ ở chỗ này đi, chờ người ở bên ngoài đánh xong thì chúng ta đi ra ngoài."

Dương Tiểu Hài ở trong sân hạ giọng xuống mức nhỏ nhất giải thích với những người khác.

Ba đứa trẻ khỉ trừng mắt nhìn, cuối cùng một trong số chúng đột nhiên lên tiếng:

"Nương nương"

Suỵt! Đừng có kêu nương nương nữa! Chính bởi vì nương nương của ngươi mà chúng ta mới rơi vào tình cảnh này!"

Dương Tiểu Hài lo lắng nói xong, liền đưa mu bàn tay lau trán.

Cũng không biết có phải vì lo lắng hay không mà hắn cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng lúc càng nóng.

"Sao lại nóng vậy chứ?"

Ngay khi Dương Tiểu Hài nghĩ như vậy, hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi quen thuộc, đó là mùi gỗ cháy. Là một đầu bếp, mỗi ngày nấu ăn hắn đều ngửi thấy mùi vị vô cùng quen thuộc này.

Khi mùi củi cháy càng lúc càng nồng, hơn nữa còn lẫn với mùi thịt,

trong lòng hắn lập tức hẫng lại một nhịp.

Dương Tiểu Hài giẫm lên hai chân vợ mình, víu chặt vào tường, cẩn thận thò đầu ra sau bức tường.

Ngay khi hắn vừa lộ mặt ra lập tức cảm thấy mặt mũi nóng bừng, đồng tử của hắn chợt co rút lại.

Dương Tiểu Hài thấy quán trọ và cửa hàng phía xa xa đang bốc cháy! Cả toàn kiến trúc sụp đổ ầm ầm trong ngọn lửa, sau đó dẫn lửa sang mọi thứ xung quanh! Thế mà họ lại dùng lửa tấn công!

Bất luận bên nào dùng lửa thì đối với người đang bị mắc kẹt lại ở bên trong như Dương Tiểu Hài mà nói gần như là tai họa ngập đầu.

Nếu không chạy thì chỉ có bị lửa thiêu chết nhưng nếu như chạy ra ngoài thì chính là bị cuốn vào trong trận giao chiến của họ.

Dương Tiểu Hài gấp đến độ xoay vòng vòng:

“Lý sư huynh, phải làm sao đây! Lý sư huynh.”

Vừa nói ra lời này, hắn mới phát hiện người không gì là không thể như Lý sư huynh lúc này không ở nơi này, lần này hắn muốn tự mình nghĩ cách.

Dương Tiểu Hài quay ra nhìn bức tường cao không tài nào vượt qua nổi ở phía sau, Hủ Mộc Như Ý trong tay Dương Tiểu Hài khi thì nắm chặt lại khi thì buông lỏng ra.

Hắn từ trong ngực móc ra mấy viên đan dược mà hắn vất vả lắm mới luyện chế ra được, cẩn thận gật đầu, cuối cùng lại lấy ra mấy tấm phù triện.

Đây là tất cả những thứ mà bây giờ hắn có thể dựa vào. Nếu như gặp phải kẻ địch, hắn chỉ có thể dựa vào những thứ này để tự cứu mình thôi.

Thấy ngọn lửa phía xa càng ngày càng gần, trong lòng Dương Tiểu Hài trầm xuống, nói với Triệu Tú Mai bên cạnh:

"Chúng ta đi ra ngoài đi. Lát nữa nếu mà ta bị bao vây thì ngươi nhất định phải nhớ chạy ra bên ngoài huyện thành."

Con đường ban đầu lúc này đã bị lửa chặn lại hoàn toàn, họ chỉ có thể không ngừng trèo tường lật cửa, đi ở phía bên cạnh.

Điều may mắn duy nhất chính là vào giờ phút này họ được ba đứa trẻ khỉ giúp đỡ rất nhiều. Cơ thể của bọn chúng nhỏ gầy, có thể dễ dàng chui qua lỗ chó, mở ra toàn bộ vườn mà họ muốn.

Sau khi lật tới lật lui một hồi, cả năm người đều dính đầy bụi đất khắp người. Nhưng khi ngửi thấy mùi củi cháy đang nhạt dần, Dương Tiểu Hài đang hoang mang rối loạn lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mình và những người này dường như đã đi chệch khỏi trung tâm của trận chiến.

“Hẳn là họ đang quyết đấu sinh tử, không có thời gian để ý tới chúng ta, mọi người cố thêm chút nữa!”

Dương Tiểu Hài động viên họ tiếp tục đi.

Khi rẽ qua sân thứ ba đi đến bên ruộng, Dương Tiểu Hài đột nhiên cảm thấy trên đầu tối sầm lại.

Khi hắn quay đầu lại thì thấy một người đàn ông tóc vàng xõa trước ngực, trên cổ có hình xăm vảy cá, tay xách theo một cái móc câu dính đầy máu đang nhìn mình.

Lúc này, cả người Dương Tiểu Hài như cứng đờ tại chỗ, đầu óc hắn trở nên trống rỗng, hoàn toàn quên mất bản thân nên cầm vũ khí lên đánh trả.

Người đàn ông kia nhanh chóng liếc nhìn chiếc khăn màu trắng trên đầu đứa trẻ khỉ, trên mặt hiện lên một tia khinh bỉ, giơ móc câu lên.

"Lại là tàn dư của Pháp Giáo à. Những tên tán tận lương tâm như các ngươi tại sao luôn muốn làm những chuyện xấu giết người phóng hỏa chứ?”

Thấy móc câu phát ra ánh sáng sắc bén dưới ánh lửa, cả người Dương Tiểu Hài chợt run lên, nháy mắt phục hồi lại tinh thần:

"Chúng ta không cùng phe với họ!! Ta...sư huynh của ta chính là hoàng đế của Đại Lương!!"

"Hahaha, sư đệ của hoàng đế mà ăn mặt giản dị như vậy sao? Vậy thì con mẹ nó lão tử chính là Ngọc hoàng đại đế!"

Nói rồi người đàn ông kia dùng sức vung móc câu về phía cổ của Dương Tiểu Hài.

“Một vị sư huynh khác nữa của ta là Lý Nhất.”

Còn chưa đợi Dương Tiểu Hài nói xong, hắn liền thấy có một tia sáng đang cắt về phía cổ mình.

Chương 992: Quen Biết?

Dương Tiểu Hài theo bản năng nhắm mắt lại, ôm đầu cuộn tròn thành một cục. Ngay khi hắn cho rằng bản thân mình sắp chết nhưng hắn lại không cảm nhận được cảm giác đau đớn.

Chờ đến khi hắn lần nữa mở mắt ra, liền thấy một bóng người gầy gò đang đứng trước mặt mình, còn người đàn ông vừa nãy đã bị ép lui cách hơn ba trượng.

“Nương nương!”

Mấy đứa trẻ khỉ kích động nhìn bóng lưng kia hét lên.

Bà lão lúc này vẫn là bà lão lúc trước, không có bất kỳ thay đổi nào cả. Nhưng khi nàng đứng ở nơi đó lại cho Dương Tiểu Hài một cảm giác không giống với lúc trước.

“Mấy đứa à, mau đi nhanh đi, để ta ngăn cản tiểu tử này cho.”

Bà lão nhìn chằm chằm vào người trước mặt, giọng điệu bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Dương Tiểu Hài lấy lại tinh thần, sau khi nhìn bà lão lần cuối liền vội vàng kéo những người khác chạy đến ruộng lúa bên cạnh.

"Mấy đứa à, Thạch Độc gia gia sẽ phù hộ cho các ngươi, các ngươi đều phải sống thật tốt, tuyệt đối không được chết đó."

Phía sau vang lên câu nói cuối cùng của bà lão.

Dương Tiểu Hài dẫn theo những người khác liều mạng chạy đi, giữa đường không dám nghỉ ngơi một giây phút nào, chỉ sợ có người đuổi theo phía sau.

Lần này chạy hết một canh giờ, cho đến khi trăng lên cao, họ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, quỵ xuống một bên đường đất thở hổn hển.

Ngay khi Dương Tiểu Hài cả người ngồi tê liệt xuống đất sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình, bên tai hắn liền vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc. Khi hắn duỗi cổ nhìn về phía phát ra tiếng động thì phát hiện đó lại là xe ngựa của mình.

Có hai người đang lái xe, một trong số đó là người đàn ông đeo móc câu trên lưng vừa nãy còn muốn giết hắn, mà người còn lại chính là người mà hắn đã gặp qua. Họ đều là người của Giám Thiên Ti, cuối cùng thì họ vẫn đuổi theo tới.

Đúng lúc này, Dương Tiểu Hài liền thấy một người đàn ông mập chừng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi đầu đội khăn hoa đen, người mặc hoa bào cổ tím trông giống như một vị viên ngoại phúc hậu đang nhảy xuống xe ngựa, đi về phía mình.

Dương Tiểu Hài sử dụng toàn bộ lệ khí toàn thân, vươn tay lấy ra Hũ Mộc Như Ý chĩa về phía họ, sau đó hét lớn:

"Tú Mai! Mau chạy đi! Chạy được bao xa thì cứ chạy.”

"Ta không đi! Ngươi không đi ta cũng không đi!"

Triệu Tú Mai hai mắt đỏ bừng nói.

"Đừng nói dài dòng nữa! Họ sẽ giết ngươi đó! Ta là đàn ông, ta phải bảo vệ được vợ của mình!”

Mặc dù nói như vậy nhưng bản thân Dương Tiểu Hài lại sụp đổ trước, nước mắt trong hốc mắt hắn không kiềm được chảy ra ngoài.

Khi thấy người kia sắp đi đến trước mặt mình, Dương Tiểu Hài gầm lên giận dữ giơ thanh Như Ý trong tay lên dùng sức vung mạnh về phía hắn.

Tuy nhiên, cơ thể của người kia nhanh chóng gập lại tránh né như một tờ giấy vậy. Hắn đi hai ba bước đến bên cạnh Dương Tiểu Hài, đôi mắt hiện lên ý cười, hai cánh tay trực tiếp nắm chặt hai tay hắn dùng sức lắc lắc.

"Hahaha, vị tiểu hữu này, vừa rồi thật có lỗi quá, vị hiền đệ kia của ta là người lỗ mãng, ta nghe nói sư huynh của ngươi là hoàng

đế Đại Lương? Ta còn nghe nói ngươi còn có một vị sư huynh nữa?"

Phản ứng của đối phương khiến Dương Tiểu Hài nhất thời có chút mờ mịt, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Ta còn nghe nói vị sư huynh kia của ngươi họ Lý? Xin hỏi hắn thuộc môn phái nào vậy? Ăn mặc như thế nào?"

Nói đến đây, Dương Tiểu Hài liền thấy đôi mắt nãy giờ vẫn cười híp lại của đối phương khẽ mở ra, để lộ con mắt rắn lạnh như băng bên trong.

Động tác này khiến toàn thân Dương Tiểu Hài run lên, vội vàng gật đầu nói:

"Đúng vậy! Sư huynh của ta là hoàng đế Đại Lương, hắn tên là Cao Chí Kiên. Ta còn có một sư huynh khác, tên của hắn là Lý Hỏa Vượng, hắn...hắn rất lợi hại! Bình thường hắn thích mặc đạo bào màu đỏ, sau lưng còn đeo ba thanh kiếm, ngươi biết hắn chứ?"

Người đàn ông mập nghe vậy thì hơi dừng lại một chút, trên mặt mang theo nụ cười, con mắt rắn lạnh lẽo lần nữa trốn vào trong kẽ hở của đôi mắt cười híp lại kia.

"A~~ Thì ra là Lý huynh à, hahaha, biết biết đương nhiên là biết rồi. Khi ta còn nhỏ, mỗi dịp tết nhất cha của hắn còn thường xuyên dẫn theo hắn đến nhà ta xông đất nữa đó."

Nghe đối phương nói như vậy, Dương Tiểu Hài chợt cảm thấy sửng sốt, rốt cuộc tên này quen Lý sư huynh không vậy?

Nếu không quen, vậy sao tên này lại nói chắc chắn như đinh đóng cột vậy. Nhưng nếu nói là biết, người như Lý sư huynh cũng không giống như người thích đi xông đất nhà người khác.

Ngay Dương Tiểu Hài còn chưa hoàn toàn phản ứng lại, dường như đối phương càng thêm nhiệt tình:

"Nào nào nào, vừa rồi đã dọa tiểu sư đệ rồi, ta có chút lòng thành vẫn mong ngươi bỏ qua cho."

Thỏi vàng nặng nề trợt ra khỏi tay áo đối phương, đập lên tay Dương Tiểu Hài.

Một góc của thỏi vàng mang theo vết máu nặng nề đập lên tay hắn khiến hắn phát đau.

"Sư đệ à, vừa nãy ta chỉ đoán mò liền biết chắc chắn ngươi có quan hệ với Lý sư huynh của chúng ta. Ta đã đưa xe ngựa của ngươi tới đây rồi, ngươi mau nhìn xem, đây có phải là xe ngựa của ngươi không?"

Người này vừa nói xong liền bảo những người đi cùng ở phía xa kéo xe ngựa qua. Bọn họ không những dìu Triệu Tú Mai cùng với ba đứa trẻ khỉ lên xe mà còn thân thiết chỉnh sửa lại chiếc khăn trắng bị xiêu vẹo trên đầu của một đứa trẻ khỉ.

Chương 993: Người Tốt

Khóe miệng Dương Tiểu Hài khẽ run, tựa hồ muốn hỏi xem rốt cuộc đối phương có thật sự quen biết Lý sư huynh hay không, làm sao hắn lại cảm giác không quá giống vậy.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn biết điều mà ngậm miệng lại. Mặc kệ đối phương có quen biết hay không, nếu đã chịu thả mình đi, vậy thì coi như là quen biết, mình vẫn nên nhanh chóng chạy đi trước rồi tính sau.

"Vậy...vậy cảm ơn rất nhiều."

"Hahaha~ nói gì vậy? Sư đệ cứ đi thong thả, thuận buồm xuôi gió. Ta có chút việc phải làm nên không thể tiễn xa được. Chờ đến khi ngươi gặp được Lý sư huynh thì nhớ thay ta chào hỏi hắn một tiếng nha."

Khi thấy chiếc xe ngựa dần biến mất trong màn đêm, nụ cười trên khuôn mặt của người đàn ông mập chợt tắt, con mắt rắn lạnh lẽo lần nữa lộ ra ngoài.

"Xà Lang Quân, ngươi sẽ không thật sự tin lời bọn họ nói chứ?"

Người đàn ông ăn mặc gọn gàng, trên cổ có hình xăm vảy cá, hai tay ôm ngực đứng tại chỗ hỏi.

"Sao lại không tin được, tiểu tử này thoạt nhìn rất thật, hơn nữa ta cũng nghe nói có một tên không dễ chọc vào, hắn thích mặc đạo bào màu đỏ, hình như tên là Nhĩ Cửu."

"Thấy thật thì là thật ư? Vậy nó không thể là giả à? Không thể là Tọa Vong Đạo lừa người ư?"

"Tọa Vong Đạo sớm đã chết sạch không còn một mống rồi, Tọa Vong Đạo ở đâu ra chứ? Hơn nữa, ngươi giết hắn thì được cái gì? Nếu là giả, chẳng qua cũng chỉ là để cho mấy tên tín đồ Pháp Giáo chạy mất thôi."

"Ngược lại, nếu ngươi không giết hắn, ngộ nhỡ người này là thật, vậy cũng coi như là có chút tình cảm rồi. Chỉ cần là chuyện có lợi không có hại thì sao lại không làm chứ?"

Khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh lộ ra một tia sáng tỏ:

"Xà Lang Quân có thể sống được một trăm hai mươi năm, quả nhiên là suy tính chu toàn, một chút nguy hiểm cũng không muốn mạo hiểm.

Xà Lang Quân tỏ vẻ không thèm để ý đến lời nói của đồng bạn mình, nói:

"Đi thôi, lần này làm thịt bốn tên tín đồ Pháp Giáo, cũng coi như là có không ít lợi rồi. Từ khi những con chuột này trốn ở phía sau thì càng không dễ tìm nữa."

"Ta thật không biết những người này tại sao lại chạy đến nơi hẻo lánh như này để truyền đạo chứ, thật sự là rất khó tìm."

Người đàn ông móc câu ở bên cạnh dùng sức vươn người một cái.

Trong khi đang nói chuyện, bọn họ đột nhiên thấy một người bạn đồng hành cầm một cuộn giấy trong tay nhanh chóng chạy về bên này, vẻ mặt có chút căng thẳng.

"Đi mau! Giám Thừa đại nhân phát tin tức qua, bảo toàn bộ người

của Hà Đông Đạo tập hợp lại hết! Pháp Giáo có động tĩnh mới rồi!"

Dưới ánh trăng, Dương Tiểu Hài chậm rãi đánh xe ngựa đi về phía trước, hơi nước màu trắng tỏa ra từ trong miệng hắn, cặp mắt hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Hắn không biết mình đã duy trì tình trạng này bao lâu rồi, mọi chuyện xảy ra trước đó quả thực quá nhanh khiến hắn có chút không phản ứng kịp. Bây giờ đầu hắn kêu cứ ong ong, quả thật rất loạn.

Một lúc lâu sau, Triệu Tú Mai vẫn còn đang kinh ngạc nhặt một chiếc khăn mặt lên rồi dựa vào bên cạnh Dương Tiểu Hài, nhẹ nhàng lau vết mồ hôi khô trên trán hắn.

Nàng liếc nhìn ba đứa trẻ khỉ đang ôm túi bánh nướng ngủ trong buồng xe, có chút do dự hỏi:

“Đương gia à, ngươi nói coi...có phải là vị nương nương kia bị bọn họ giết rồi không?”

Dương Tiểu Hài máy móc lắc đầu:

“Ta không biết, có lẽ là vậy."

"Mấy người này thật đáng ghét, nương nương tốt biết bao."

"Người tốt sao..."

Sau khi lau sạch vết mồ hôi, Triệu Tú Mai ngồi sang bên cạnh một lúc rồi nói:

"Vậy ngươi nói trong bọn họ, rốt cuộc bên nào là người tốt bên nào là kẻ xấu?”

Dương Tiểu Hài trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói:

"Ta không học nhiều nên không biết."

Triệu Tú Mai cẩn thận gấp lại khăn mặt trong tay:

“Ta thì cảm thấy bà lão kia không phải kẻ xấu, hơn nữa ta cũng

nhìn ra nàng rất thích con nít, là loại yêu thích từ tận đáy lòng, ta sẽ không nhìn nhầm đâu.”

"Có lẽ sẽ không có ai cho rằng bản thân mình là người xấu, đoán chừng bọn họ đều cho rằng mình là người tốt đi.”

Vẻ mặt Dương Tiểu Hài phức tạp quay đầu lại nhìn gò má Triệu Tú Mai.

Nếu như nói chuyện này đã dạy cho hắn cái gì thì chính là suýt chút nữa hắn đã hại chết vợ mình, bản thân còn chưa có đủ sức mạnh để bảo vệ nàng.

Khi ở thôn Ngưu Tâm, dường như mình đã coi mọi chuyện đều đơn giản, bản thân nhất định phải cố gắng hơn mới được.

Ngay khi hắn nghĩ như vậy, mặt trời ló rạng xuyên qua màn sương mù sáng sớm, cảnh sắc mờ tối phía xa xa cũng dần dần sáng lên.

"Đương gia à, ngươi mau nhìn đi, chúng ta lại quay trở về Thanh Khâu rồi.”

Dương Tiểu Hài nhìn theo âm thanh, trước mặt hắn xuất hiện từng bãi cỏ:

“Sao cỏ ở Thanh Khâu lại chuyển sang màu vàng hết rồi?”

…

Lý Hỏa Vượng khoác đạo bào màu đỏ đứng bên hồ nước. Dưới cái nhìn chăm chú của Lý Tuế, hắn đi đi lại lại như đang chờ đợi cái gì đó.

Thỉnh thoảng, hắn nổi nóng cắn mạnh vào mu bàn tay mình, vẻ mặt dường như có chút lo lắng.

Lần chờ đợi này kéo dài hai giờ, ngay khi sự kiên nhẫn của Lý Hỏa Vượng gần như cạn kiệt, hắn liền thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong hồ nước đang xoay người lại, nhìn về phía mình.

Chương 994: Thật Hay Không?

Lý Hỏa Vượng có chút tức giận nói:

“Quý Tai, ngươi cũng biết tới à."

"Ta cũng có công việc của mình. Ta chính là tương lai của ngươi, không phải bảo mẫu của ngươi."

Quý Tai nói.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa. Bây giờ thời gian rất gấp rút, nói ngắn gọn đi. Ta không quan tâm chuyện liệu ngươi có biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra hay không, bây giờ ta cần ngươi giúp ta!”

Lý Hỏa Vượng đứng yên, cau mày nhìn chằm chằm hắn nói.

"Giúp ngươi? Tại sao?"

"Đừng nói với ta việc nước Tứ Tề bị Pháp Giáo chiếm mà một Ti Mệnh như ngươi lại không biết!”

“Ta không biết.”

Quý Tai thản nhiên nói.

"Ngươi lại nói là ngươi không biết! Tứ Tề đó! Cả nước đều bị Pháp Giáo chiếm đóng rồi! Thế lực của Vu Nhi Thần cũng đã lan ra đến mức này rồi! Ngươi còn nói không biết sao?!”

“Ngươi cũng biết ta quản lý hoang mang mà, ngươi hoang mang hơn ta nhiều cho nên xuất hiện loại tình huống này cũng là chuyện bình thường.

“Chết tiệt!”

Lý Hỏa Vượng hiếm khi chửi tục.

Không biết vì sao, chỉ cần nói chuyện với Quý Tai, Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy ngọn lửa trong lòng mình không thể nào dập tắt được.

"Ta không quan tâm ngươi có biết hay không! Ta không thể để Đại Lương dẫm vào vết xe đổ giống như Đại Tề được! Ta cần sự giúp đỡ của ngươi! Ngươi đừng có quên lúc trước khi ngươi nhờ ta giúp đỡ, ta không hề nói một câu nói nhảm nào!”

“Vậy ta nên giúp ngươi như thế nào đây?”

"Không phải ngươi là Ti Mệnh sao? Để cho ta trở nên lợi hại hơn, lợi dụng năng lực của ngươi để cho ta luôn luôn ở trong trạng thái Thượng Khương Đăng Giai. Đây đều là vì đối phó với Vu Nhi Thần!!"

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, nắm chặt hai tay thành quả đấm.

"Cái đó thì ta không thể làm được. Dù sao ta chỉ quản lý hoang mang, nhưng mà ta quả thật có thể giúp đỡ ngươi.”

"Ngươi giúp sao? Đánh rắm! Ngươi giúp chỗ nào vậy? Tại sao ta lại không biết?"

“Đúng vậy.”

"Đúng vậy là ý gì! Ta hỏi ngươi giúp chỗ nào."

Nghe được những lời nói nhảm râu ông nọ cắm cằm bà kia, ngọn lửa trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức bừng lên:

"Đáng lẽ lúc đó ta nên chọn làm Tâm Hôn của Tam Hủy! Còn tốt hơn là Tâm Bàn của ngươi!"

"Tam Hủy? Không tốt đâu, làm Tâm Bàn của nàng đau lắm."

Giọng điệu của Quý Tai vẫn không nhanh không chậm.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng vốn đang tức giận đột nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm cái bóng của mình trước mặt.

“Quý Tai, ngươi nói ngươi là tương lai của ta, nhưng những lời nói những hành động của ngươi lại khiến ta có chút nghi ngờ không biết liệu mục đích của ngươi có phải giống với mục đích của ta hay không?”

Quý Tai khẽ thở dài một hơi:

"Nếu ta nói cái khác thì ngươi sẽ tin sao? Từ sau khi Gia Cát Uyên lừa dối ngươi, ngươi đã bao giờ tin bất kỳ ai chưa?

"Đừng nhắc tới Gia Cát Uyên với ta! Không phải ngươi là Ti Mệnh sao? Có bản lĩnh thì ngươi khiến cho Gia Cát Uyên sống lại cho ta!"

“Ta không làm được, trên thế gian này người chết không thể biến thành người sống được, cho nên trong Bạch Ngọc Kinh cũng không có loại chuyện này.”

Giữa hai người họ xuất hiện một khoảng im lặng thật lâu. Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi:

"Cái này không được cái kia cũng không được, vậy ta hỏi ngươi, những người khác trong tương lai có ổn không? Những người khác ở thôn Ngưu Tâm thì sao? Đại Lương thì sao? Ta của tương lai thật sự có thể bảo vệ được họ không?”

"Tương lai như thế nào đều được quyết định bởi ngươi của bây giờ. Ngươi cũng biết thế giới này đang sống, mỗi giây phút nó đều xảy ra biến hóa.”

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn về phía Quý Tai:

"Đừng nói những điều vô nghĩa như vậy nữa. Ta không có yêu cầu nào khác, ta đã đem chính mình hiến tế ra ngoài chỉ muốn bảo vệ những người mà ta quan tâm, để họ có thể sống tiếp ở cái thế giới kỳ quái này. Ngươi trả lời ta đi! Ngươi có thể bảo đảm được không?”

Dường như cảm nhận được sự nghiêm túc trong lời nói của Lý Hỏa Vượng, lần này Quý Tai vô cùng chắc chắn mà gật đầu:

“Chỉ cần ngươi là Tâm Bàn của ta, ta có thể đảm bảo.”

Nghe thấy lời này, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như đối phương không thể bảo đảm bất kỳ cái gì, vậy thì hắn thật sự sẽ nghĩ xem có phải mình nên đi tìm một cánh dưới hay không.

“Tốt lắm, không nói đến cái khác nữa, vẫn nên nói đến chuyện phiền phức trước mắt thôi. Mối nguy Vu Nhi Thần vẫn đang ở trước mắt, hiện tại ta cần nâng cao sức mạnh của mình. Trước đây mỗi lần tu chân đều có tai họa ngầm, là bởi vì thiên đạo thật giả bị Đẫu Mỗ nắm trong tay. Nếu như thiên đạo thật hôm nay là của ngươi rồi, vậy ta có thể tiếp tục tu chân chứ?”

"Có một số chuyện ngươi không cần hỏi ta, chỉ cần ngươi cảm thấy được là được."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lý Hỏa Vượng như đông cứng lại, hắn đột nhiên cảm giác mạch suy nghĩ của mình đã theo kịp tiết tấu của đối phương.

Ngay khi hắn đang do dự có nên hỏi thêm một câu hỏi khác để xác nhận hay không, một con chim ưng trên bầu trời bay tới rồi ném một cuộn giấy trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa mở nó ra, tiêu đề ở phía trên khiến hắn chấn động, toàn bộ sáu đường của Đại Lương, cho dù là thành lớn hay thôn nhỏ đều có rất nhiều Pháp Giáo phát động đấu tranh. Pháp Giáo hoàn toàn tạo phản rồi.

Chương 995: Hoang Mang

"Vu Nhi Thần đang lợi dụng năng lực của hắn để làm mưa làm gió ở chỗ này! Ngươi cũng là Ti Mệnh, đừng chỉ đứng ở đó nói mấy lời nói nhảm nữa, mau làm cái gì đi!”

"Ta làm rồi, ta chịu ảnh hưởng rồi đó.”

"Ngươi làm cái gì! Ta từ lâu đã phái người đi đuổi giết Pháp Giáo, hơn nữa ta còn nói cho Tâm Bàn của ta biết những Pháp Giáo này chỉ là cái vỏ bọc. Lần này họ định bắt giặc phải bắt vua trước, mục tiêu là thành Thượng Kinh.”

"Cái gì?! Mục tiêu của họ là Cao Chí Kiên?”

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng đột nhiên co rút lại cực nhỏ, hắn cũng không còn để ý đến Quý Tai nữa mà chạy về phía ngựa của mình.

Trong lúc đi đường, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng sử dụng phương thức liên lạc của Liễu Tông Nguyên để đối phương nhanh chóng truyền tin tức này đi thành Thượng Kinh.

Lý Hỏa Vượng rời đi, nhưng hình ảnh phản chiếu lắc lư trong nước thì không. Hắn cứ đứng đó nhìn Lý Hỏa Vượng dần dần đi xa.

Tuy nhiên, trên khuôn mặt hắn lại xuất hiện một tia hoảng hốt, tựa như nhớ lại cái gì đó.

Khi Lý Hỏa Vượng thông qua Liễu Tông Nguyên truyền tin tức đi chưa được bao lâu, thành Thượng Kinh bên kia rất nhanh đã liên lạc với Lý Hỏa Vượng.

“Nhĩ đại nhân, bệ hạ đã biết rồi, bảo ngươi không cần lo lắng, hắn sẽ xử lý ổn thỏa.”

Một con quạ đen một chân đứng ở trên đầu ngựa của Lý Hỏa Vượng, khàn giọng nói với hắn.

“Đừng nói bệ hạ nữa, Ti Thiên Giám biết tin tức này chưa?”

Lý Hỏa Vượng tiếp tục hỏi con quạ đen. Cao Chí Kiên nói rằng sự việc đã được xử lý ổn thỏa, nhưng Lý Hỏa Vượng thật sự không thể yên tâm được. Dù sao đối phương cũng chỉ mới lên ngôi hoàng đế chưa đầy nửa năm, rốt cuộc Cao Chí Kiên đang nắm giữ bao nhiêu quyền lực trong triều đình vẫn là một ẩn số.

“Biết rồi, quốc sư và Ti Thiên Giám đại nhân đều biết hết rồi. Nhất định họ sẽ đề phòng.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương muốn điệu hổ ly sơn, sợ nhất là đi theo cách của đối phương. Nếu mình nói toàn bộ dự định của đối phương cho người của mình biết vậy thì kế hoạch của đối phương cũng coi như là bị thất bại một nửa rồi.

Trở thành Tâm Bàn của Quý Tai lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên đối phương giúp đỡ mình.

"Ngươi nói với họ, để họ phòng bị nghiêm ngặt. Vì để đề phòng vạn nhất, bây giờ ta sẽ đuổi theo hướng bên kia!"

Không ngờ khi con quạ đen nghe vậy liền lập tức trả lời lại:

"Không cần đâu. Mời Nhĩ đại nhân về cho. Giám Thiên Ti tuyệt đối sẽ không để tình huống lần trước xảy ra một lần nữa đâu."

"Ngươi biết cái rắm, cút đi!"

Lý Hỏa Vượng vươn tay đuổi nó ra khỏi đầu ngựa, thúc ngựa chạy về phía Thượng Kinh.

Nếu như hắn đã biết được mục đích của cấp cao Pháp Giáo từ chỗ Quý Tai thì dĩ nhiên hắn phải đi trấn giữ mới có thể yên tâm được. Lúc này, việc bảo vệ Cao Chí Kiên càng quan trọng hơn nhiều so với việc thu dọn Pháp Giáo rải rác xung quanh.

Cho dù lần này có khả năng là một chuyến tay không thì hắn cũng nhất định phải đi một chuyến. Đại Lương tuyệt đối không thể trở thành giống như Đại Tề được.

Ở Đại Tề bên kia, cứ mười dân bị nạn thì có chưa đến một người có thể đến Đại Lương. Nếu Đại Lương không còn thì sẽ không còn nơi nào để đi nữa:

"Nhĩ đại nhân, thật sự không cần đâu, mời ngươi trở về đi, mời trở về đi."

Con quạ đen một chân kia cũng không có rời đi, ngược lại bay vòng vòng trên không trung, hết lần này đến lần khác kêu gọi Lý Hỏa Vượng.

"Phiền thật đấy! Cút đi!"

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường bệnh hét lên với giọng nói bên ngoài cửa sổ, nhưng giọng nói bên ngoài vẫn không biến mất:

"Bệnh tâm thần là gì? Là do ai định nghĩa bệnh tâm thần, ai cho họ quyền lợi đó? Ta cảm thấy cái nhãn này sai rồi. Bệnh tâm thần không tồn tại mà là một cái nhãn giả tạo bên ngoài định nghĩa cũng giống như chính trị, kinh tế hoặc văn hóa! Đây chẳng qua là

mánh khóe để duy trì trật tự xã hội hiện có mà thôi!

Nghe thấy giọng nói từ ngoài cửa truyền vào, Lý Hỏa Vượng đột ngột đứng dậy, tức giận vén chăn ra, hùng hổ đi về phía cửa.

Vừa mở cửa ra, Lý Hỏa Vượng liền thấy hai người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân đang dựa lưng vào tường, vừa ăn vặt vừa tranh luận về kinh sách.

Một người trong đó đeo kính gọng nhựa, xem ra là đại bối đầu văn vẻ lịch sự. Lời nói điên khùng vừa nãy mình nghe được ở trong phòng bệnh chính là từ người này mà ra. Nhưng mà Lý Hỏa Vượng lại không quan tâm nhiều như vậy. Hắn chỉ cảm thấy người mới tới này phiền quá, miệng cứ nói mãi không ngừng.

"Cút đi cho ta! Bây giờ mới có bảy giờ sáng mà cãi nhau cái gì?"

"Này~! Tiểu đồng chí này, đừng có cắt ngang lời của ta, ngươi có biết ta đang làm cái gì không? Ta chính là vì đặc thù của đoàn thể chúng ta mà tranh thủ quyền lợi cần thiết!"

Không thể không nói, một người bình thường như mình bị nhốt chung với những bệnh nhân tâm thần này thật sự là một loại cảm giác gì đó. Khi Lý Hỏa Vượng đang định nói tiếp gì đó thì đồng bạn bên cạnh thấy khóa tay trên tay Lý Hỏa Vượng liền vội vàng kéo mắt kính rời đi.

Dù đuổi người đi rồi, nhưng cơn buồn ngủ của Lý Hỏa Vượng cũng biến mất tiêu. Hắn thở dài một hơi, xoay người đi vào phòng mang giày.

Tra tấn.

Cứ mãi ở cùng với những bệnh nhân không tỉnh táo này, hắn không còn sức rút lui nữa. Nếu không, bác sĩ lại cho rằng mình phát bệnh rồi, vậy thì sợ rằng ngày mình xuất viện sẽ càng ngày càng xa.

Chương 996: Tàn Khốc

Sau khi xỏ giày vào, Lý Hỏa Vượng cũng không có việc gì để làm trong phòng bệnh đơn vắng vẻ này, vì vậy hắn dứt khoát đứng dậy đi về phía phòng ăn ăn sáng.

“Tuế Tuế, ngươi có đói bụng không?”

Bữa sáng ở bệnh viện tâm thần Khang Ninh không có gì bất ngờ, bánh bao trắng muốt còn có cháo loãng.

Lý Hỏa Vượng bưng đĩa thức ăn tới ngồi ở trong góc từ từ ăn, trong lòng thầm tính toán xem bao lâu nữa thì mình có thể xuất viện. Vệ sĩ mắc chứng rối loạn lưỡng cực đã xuất viện, nếu như không có chuyện gì bất ngờ thì người trong nhóm xuất viện tiếp theo chắc là mình. Khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị tiếp tục ăn sáng thì đột nhiên cảm thấy sau lưng căng thẳng. Chờ hắn quay đầu lại thì thấy Tiền Phúc mắc chứng tâm thần phân liệt đang đứng ở phía xa nhìn chằm chằm về phía mình.

Thấy Tiền Phúc chỉ đứng ở phía xa nhìn chằm chằm vào mình mà không làm gì khác, Lý Hỏa Vượng cũng lười để ý đến hắn, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Sống trong bệnh viện tâm thần, gặp phải những chuyện như thế này là chuyện khó tránh khỏi, cứ thả lỏng tinh thần là được.

Khắp nơi đều có camera giám sát, phỏng chừng tên này cũng không dám làm chuyện khác thường.

Còn những chuyện mà trước đây hắn nói qua, Lý Hỏa Vượng sớm không còn để ở trong lòng nữa rồi. Dù sao sẽ không có người nào cẩn thận suy nghĩa xem lời nói của một bệnh nhân tâm thần không quen biết có ý gì.

Sau bữa sáng, người chung phòng bệnh lại bắt đầu vây quanh thành một vòng, Lý Hỏa Vượng thật sự cảm thấy làm như vậy sẽ không có tác dụng gì cả.

Dựa vào sự khích lệ lẫn nhau là có thể trị khỏi bệnh tâm thần, vậy còn cần ngày ngày uống thuốc làm gì.

Chiếc ghế nhựa ở góc trên bên trái của Lý Hỏa Vượng đã trống, Lý

Hỏa Vượng cũng không ngạc nhiên lắm vì vệ sĩ đã từng nói với hắn rằng đối phương sắp xuất viện rồi.

Nhưng băng ghế của Vương Vọng Tô, người mắc chứng tâm thần phân liệt cũng trống không. Điều này khiến hắn cảm thấy có chút nghi ngờ.

"Sao chị Vương cũng đi rồi? Bệnh của nàng khỏi rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi cô gái mắc chứng uất ức bên cạnh.

Sắc mặt của Triệu Đình có chút kém, lắc đầu:

"Không, nàng chưa khỏi bệnh, chỉ là chồng của nàng không chuyển tiền vào tài khoản bệnh viện cho nên nàng bị mời ra ngoài rồi."

"Ta ở cùng phòng bệnh với nàng. Thật ra chị Vương rất muốn ở lại tiếp vì bệnh tình của nàng đang dần tốt lên, nhưng bác sĩ nói bệnh viện không làm từ thiện, không có tiền thì không chữa được."

Không thể chờ đợi được, điên cuồng chạy ra ngoài.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi. Người bên ngoài vẫn luôn cho rằng chỉ cần cửa lớn mở ra thì bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần chắc chắn sẽ xông ra khỏi bệnh viện. Nhưng là thực tế lại không phải như vậy, chỉ cần bệnh nhân tâm thần có mạch suy nghĩ hơi bình thường một chút, hắn biết bản thân bị bệnh thì hắn cũng muốn mình được chữa khỏi hoàn toàn.

Thậm chí có trường hợp không muốn gia đình biết, tự mình mang theo quần áo, một thân một mình tới bệnh viện tâm thần. Những bệnh nhân có hành vi cử chỉ hoàn toàn không khống chế được bị hộ công cưỡng ép kéo vào bệnh viện, chỉ xuất hiện trong phim truyền hình

Bệnh nhân tâm thần cũng là con người, không khác gì những bệnh nhân bị bệnh khác, chỉ khác vị trí phát bệnh mà thôi.

Mà so với việc bỏ trốn, họ càng cam tâm tình nguyện ở trong bệnh viện tâm thần chữa khỏi bệnh, khôi phục thành người bình thường, khỏe mạnh đi ra ngoài.

Nhưng mà, hiện thực tàn khốc, bệnh viện cũng cần phải kiếm tiền, đặc biệt là bệnh viện tư nhân, nếu không có tiền, cho dù bác sĩ biết tình trạng của bệnh nhân không khả quan cũng sẽ nhẫn tâm mời ra ngoài.

Không có tiền thì không chữa được bệnh, có bệnh thì không kiếm được tiền, rất nhiều người sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn vô tận này, nhìn bệnh tình của mình dần dần chuyển biến xấu, cuối cùng hoàn toàn biến thành một người tàn tật hoặc là một người điên.

Để tránh tăng thêm gánh nặng tâm lý cho người bệnh mắc chứng uất ức này, Lý Hỏa Vượng an ủi người bên cạnh:

“Bệnh tình của chị Vương không tệ, hơn nữa bệnh tâm thần phân liệt của nàng chỉ ở mức nhẹ thôi, chỉ cần nàng kiên trì uống thuốc thì nhất định sẽ ổn định lại, ngươi đừng lo lắng cho nàng quá.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lý Hỏa Vượng thấy Ngô Thành dẫn theo hai bệnh nhân mới đang đi về phía mình.

Một trong số họ là đại bối đầu mắt kính hôm nay đứng ở trước cửa của mình, một người khác chính là một ông lão gầy nhom:

“Chào buổi sáng, nhóm của chúng ta ít đi hai người cho nên hôm nay thêm hai người mới vào. Vị lớn tuổi này là Nguyên Hòa Bình, còn anh trai này là Vương Cương, mọi người vỗ tay chào mừng hai người họ nào.”

Trong tiếng vỗ tay lác đác của những người khác, Lý Hỏa Vượng vẫn không nhúc nhích, trong đầu hắn đang nghĩ xem nên dùng cách gì để vượt qua khoảng thời gian nhàm chán này đây.

Hai người vừa ngồi xuống, Lý Hỏa Vượng liền thấy mắt kính đang quan sát mình. Lúc mình nhìn hắn thì người này lại vội vàng tránh mắt đi.

"Được rồi, vậy thì hai người giới thiệu bản thân trước đi?"

Trong sự giày vò mà Lý Hỏa Vượng cảm nhận được, thời gian trôi qua từng chút một tựa như đã qua cả năm, hội giúp nhau dài đằng đẵng này cuối cùng cũng kết thúc.

Chương 997: Đến Rồi

Trong lúc ở chỗ này, hắn cũng không được giúp đỡ gì cả, thứ duy nhất mà hắn nhận được chính là biết được hai người mới tới này mắc bệnh gì.

Ông lão kia mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, còn mắt kính thì mắc chứng tâm thần phân liệt, cũng không có gì hiếm lạ cả.

Khi mọi người xung quanh lần lượt đứng lên mang theo ghế rời đi, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, buổi sáng tra tấn con người này cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị đến căng tin ăn cơm trưa cùng những người khác, một người đàn ông thật thà phúc hậu bước về phía hắn. Đó chính là tên thiểu năng lúc trước.

“Ca ca, cho, ăn ngon.”

Trong tay hắn cầm theo một cái bánh màn thầu Vượng Tử được gói trong một cái bọc nhỏ.

Lý Hỏa Vượng đưa tay đón lấy, vừa định nói lời cảm ơn thì một bóng người ở phía bên trái liền vọt tới, lướt qua Lý Hỏa Vượng.

“Cẩn thận! Họ đến rồi! Nguy hiểm đang đến gần chúng ta."

Sau khi đối phương dán bên tai Lý Hỏa Vượng lo lắng nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Dù Lý Hỏa Vượng chỉ thấy sau ót của đối phương, nhưng hắn vẫn nhận ra tên này chính là Tiền Phúc. Lý Hỏa Vượng nhíu mày, đứng đó suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu, tiếp tục đi về phía nhà ăn.

Bữa trưa ở nhà ăn của bệnh viện Khanh Ninh cũng tạm được, một mặn một chay một canh, tuy là cơm tập thể nhưng cũng không quá khó nuốt.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng lại không tập trung vào việc ăn

uống.

Hắn vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa nãy khi Tiền Phúc tiếp cận mình rồi nói những lời không đầu không đuôi kia.

Trước đây hắn cứ tưởng rằng đối phương chỉ là hứng thú nhất thời thôi, nhưng xem ra bây giờ mình đã bị tên này quấn lấy rồi. Vì đối phương đã không chịu từ bỏ ý đồ, nên bây giờ hắn đang nghĩ xem mình nên làm như thế nào để thoát khỏi người này đây.

Nơi này đều có camera giám sát, cho nên không thể giết chết hắn, thậm chí ngay cả đánh một trận hay uy hiếp gì đó đều không được. Trong lúc đang suy nghĩ vấn đề này, hắn dùng đũa gắp một đũa rau muống đưa vào trong miệng dùng sức nhai, “xuýt~!”

Cơn đau thấu xương và mùi máu tanh lập tức lan ra trong miệng Lý Hỏa Vượng, khiến cơ bắp toàn thân hắn chợt căng thẳng. Khi hắn mở miệng, run rẩy vươn ngón tay vào lau trong miệng, trong cơn đau nhức, rất nhanh hắn đã sờ được mấy đầu kim tiêm cắm ở trong đầu lưỡi mình!

“Không sao chứ?”

Hộ công trông coi bên cạnh thấy Lý Hỏa Vượng có gì đó bất thường liền đi tới gần hắn hỏi thăm.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng rút một vài đầu kim tiêm từ trong miệng ra, khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ cực kỳ hoảng sợ lập tức biết được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng hô to bảo những bệnh nhân xung quanh không được ăn nữa.

Lại có người bỏ kim tiêm vào trong thức ăn của bệnh viện tâm thần. Đây là chuyện nghiêm trọng, làm không tốt thì xảy ra chuyện lớn rồi. Trong lúc nhất thời, cả bệnh viện rơi vào hỗn loạn.

Tuy nhiên, sau khi kiểm tra một lúc lại phát hiện ngoại trừ đồ ăn của Lý Hỏa Vượng ra thì đồ ăn của những người khác đều không có kim tiêm.

Không thể dễ dàng bỏ qua một tai nạn an toàn lớn như vậy. Viện trưởng dẫn theo một nhóm người bắt đầu điều tra từ camera giám sát, toàn bộ bệnh nhân quay trở về phòng của mình.

"Số kim tiêm này là do ai làm vậy? Theo lý mà nói, ta ở trong bệnh viện này cũng không đắc tội đến người nào cả."

“Chẳng lẽ?”

Lý Hỏa Vương nghĩ tới Tiền Phúc trước đó nói với hắn những lời kia. Đúng lúc này, Ngô Thành một mình từ bên ngoài đi vào:

"Sao rồi, có ổn không? Lần này quả thực là do bệnh viện chúng ta không làm hết chức trách. Vì để bày tỏ lời xin lỗi, chúng ta quyết định miễn một phần viện phí cho ngươi."

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đang ở trong phòng của mình suy nghĩ những điểm khả nghi trong chuyện này. So với nỗi đau mà kim tiêm gây ra cho mình, hắn càng cân nhắc hơn về ý nghĩa đằng sau nó.

“Còn nữa, bây giờ ngươi đã là người lớn rồi, chút chuyện nhỏ này có thể không thông báo cho mẹ ngươi được không?”

“Sao vậy, ý của ngươi là các ngươi đã tìm được hung thủ rồi?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc hỏi:

“Ừm, chuyện này là điều đương nhiên. Thủ đoạn của đối phương không thông minh lắm. Đây là video giám sát của nhà ăn.”

Ngô Thành đặt điện thoại di động trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi ngón tay ấn vào nút phát video, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhận ra là ai đã bỏ kim tiêm vào đồ ăn của mình:

"Tiền Phúc? Lại là hắn?!"

“Ừm.”

Ngô Thành cất điện thoại trở lại túi áo blouse trắng:

"Ta xem camera giám sát, gần đây hắn luôn tìm ngươi, có phải giữa các ngươi xảy ra mâu thuẫn gì không?"

“Ta với với hắn thì có mâu thuẫn gì chứ! Hiện giờ người kia đang

ở đâu, ta muốn hỏi cho rõ ràng.”

Lúc này Lý Hỏa Vượng thật sự có chút tức giận. Cái tên này vì để mình tin lời nói điên khùng của hắn mà cho mình ăn kim sắt.

Nào có người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử nào uy hiếp đến mình. Toàn bộ cái bệnh viện tâm nhần này thì người uy hiếp lớn nhất đến mình chính là hắn!

"Nào, Tiểu Lý, tốt nhất là ngươi nên giúp chúng ta hỏi rõ Tiền Phúc xem những chiếc kim tiêm kia từ đâu mà có. Theo lý mà nói, những thứ như vậy không được mang vào bệnh viện.”

Không lâu sau, Lý Hỏa Vượng liền thấy Tiền Phúc trong chiếc áo trói trong phòng khống chế bệnh nhân mắc triệu chứng nặng.

Chương 998: Thay Đổi

Bước trên sàn nhà mềm mại, Lý Hỏa Vượng lạnh lùng nhìn khuôn mặt kích động của Tiền Phúc:

"Tại sao ngươi lại làm vậy? Ta đắc tội ngươi ở chỗ nào?”

Nghe vậy, Tiền Phúc kích động hét lên:

"Không! Không phải ta muốn hại ngươi! Là họ! Chòm sao Sư Tử, người ngoài hành tinh!"

Hộ công bên cạnh nghe thấy vậy, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc nói:

"Camera cũng đã quay lại được rồi!! Không phải ngươi thì còn có thể là ai! Nói! Rốt cuộc ngươi đã lấy số kim tiêm kia ở đâu!”

Tuy nhiên, Tiền Phúc không hề nhìn hắn mà ngược lại cứ nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng:

"Đừng tin họ! Những hình ảnh trên camera giám sát kia đã được chỉnh sửa từ lâu rồi! Khoa học kỹ thuật của họ rất mạnh! Có thể chỉnh sửa được! Không phải ta! Thực sự không phải ta!"

“Ngươi biết vì sao họ lại làm như vậy không? Bởi vì họ đang chia rẽ chúng ta! Họ muốn chúng ta tự giết hại lẫn nhau! Sau đó họ mới có thể đánh bại từng người một!!”

"Họ đã lẻn vào. Họ giống như những con thằn lằn người lặng yên không một tiếng động thay thế người của chúng ta!”

Nhìn bộ dạng của đối phương, Lý Hỏa Vượng cảm thấy bản thân thực sự điên rồi. Thế mà hắn lại nói lý lẽ với một người điên:

“Bỏ đi, ta không hỏi nữa. Vẫn nên nhốt tên này ở đây đi, đừng thả ra ngoài hại người khác.”

Lý Hỏa Vượng nói với Ngô Thành ở bên cạnh xong, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhìn bóng lưng của Lý Hỏa Vượng, Tiền Phúc kích động kêu lên:

"Tiểu Lý! Ngươi hiểu ý của ta không? Ngươi hiểu không? Người khác sẽ không hiểu! Chỉ có ngươi mới hiểu được!"

“Người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử đã xuống rồi! Nguy hiểm đang đến gần, cứ trốn tránh mãi cũng không thể giải quyết được vấn đề! Chúng ta nhất định phải tấn công trước! ”

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý người này, đi về phía phòng ngủ của mình.

Nếu tên này đã bị nhốt lại, chắc là khoảng thời gian tiếp theo hắn có thể yên ổn hơn rồi. Lý Hỏa Vượng thật sự không muốn lại có thêm chuyện gì xảy ra nữa. Hắn chỉ muốn an ổn chờ xuất viện, dùng thân phận người bình thường đi ra khỏi nơi này thôi.

Cơm trưa ăn được một nửa còn chưa xong, dường như để vỗ về Lý Hỏa Vượng, Ngô Thành còn chu đáo đặt cho hắn một phần vịt quay.

Dùng một ít hành lá và dưa leo thái mỏng, khều một ít tương ngọt, phết lên bánh lá sen, rồi cho vài lát vịt quay lên trên, cuối cùng là cuộn bánh lá sen lại rồi cho vào miệng cắn một miếng.

Không thể không nói, ăn quen đồ ăn ở trong viện rồi, bỗng nhiên

được ăn đồ ăn ngoài, mùi vị thực sự rất ngon.

Tuy nhiên, khi Lý Hỏa Vượng đang thưởng thức món ngon này một mình, đột nhiên hắn cảm giác được một ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ bắn vào.

Hắn đột ngột quay đầu nhìn sang, nhưng lại không thấy ai cả:

"Có người theo dõi ta sao!?"

Lông mày của Lý Hỏa Vượng dần nhíu lại.

Vài phút sau, khi hai người bên ngoài cẩn thận thò đầu ra lần nữa, lại vừa vặn đối mặt với Lý Hỏa Vượng đang canh giữ nơi cửa sổ.

Họ giật mình, vội vàng lùi ra sau mấy bước.

Lý Hỏa Vượng biết hai người này, họ chính là hai người mới đến, mắt kính tên là Vương Cương còn ông lão tên là Nguyên Hòa Bình!

Thấy khuôn mặt bất thiện của Lý Hỏa Vượng nhìn họ, mắt kính giận dữ bất bình dẫn theo ông lão rời đi:

"Thật là bất công, tại sao hắn lại có thể ăn vịt quay chứ?"

"Này, đi thôi, đừng nhiều chuyện nữa, có lẽ hắn có quan hệ với bệnh viện đấy."

"Cũng có thể, vì cà lăm, bệnh viện tâm thần lại còn chạy quan hệ, làm đặc quyền."

Trận phong ba của bệnh viện Khang Ninh nhanh chóng qua đi. Tiền Phúc bị nhốt lại, trong một khoảng thời gian sau đó, Lý Hỏa Vượng cũng không ăn phải cây kim nữa. Nhưng việc này cũng vô hình chung chứng minh, cây kim trong khay cơm trước đó là do hắn bỏ vào.

Ăn cơm, uống thuốc, xem tivi, câu lạc bộ hỗ trợ lẫn nhau, tư vấn tâm lý, cho ra ngoài đi dạo, ngủ nghỉ, đây gần như là toàn bộ hạng mục lựa chọn của bệnh viện tâm thần rồi.

Chớp mắt đã hai tháng trôi qua, ngoại trừ hơi nhàm chán, tất cả đều bình thường.

Trong thời gian đó, mẹ của hắn và Dương Na đều đến thăm hắn, sau khi được biết hắn thực sự không còn phát bệnh nữa, họ đều vui mừng.

Buổi chiều của một ngày, Lý Hỏa Vượng ngồi trong phòng bệnh, yên lặng đợi bát mì đang ngâm bên cạnh chín mềm.

Đương nhiên bệnh viên tâm thần sẽ không cung cấp mì thịt bò kho, đây chỉ là hắn nhắc đến trong lần Dương Na đến thăm trước đó. Đợi khi họ đến thăm lần thứ hai, thì mang cho hắn một thùng tới.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đợi ba phút rồi mở nắp, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở cửa:

“Dịch Đông Lai, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

“Ta còn rất nhiều việc, ta chỉ là bác sĩ chính trước đây của ngươi, chứ không phải bảo mẫu thân cận của ngươi. Huống hồ, ta thường xuyên liên lạc với sư đệ Ngô, ta luôn tìm hiểu tình hình của ngươi. Xem ra ngươi hồi phục rất tốt.”

Dịch Đông Lai ngồi bên giường, nhìn Lý Hỏa Vượng dụng thìa gấp ăn mì tôm.

“Cũng ổn, đã đến ba tháng rồi, nên thích ứng cũng đã thích ứng.”

Lý Hỏa Vượng uống một ngụm canh.

“Trước đó trong điện thoại, ta nghe ngươi rất sốt ruột, bây giờ thế nào, không sốt ruột nữa hả?”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nuốt mì trong miệng, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, hơi do dự nói:

“Nói thế nào nhỉ, cùng với thời gian trôi, những ký ức đó đang trở nên mơ hồ, bây giờ ta cũng không làm rõ được, đó rốt cuộc là do ta ảo tưởng hay là chuyện xảy ra thực sự.”

Chương 999: Xuất Viện?

Rõ ràng chuyện mình đã làm, nhưng thế giới hiện thực lại không xảy ra, dường như khả năng duy nhất, đó chính là vấn đề là ở bản thân mình. Nhưng Lý Hỏa Vượng biết mình không có bệnh.

Nghe thấy lời này, Dịch Đông Lai tán thành gật đầu:

“Vậy từ sau khi uống thuốc mới, tình trạng đó có xuất hiện nữa không?”

“Không.”

Lý Hỏa Vượng tiếp tục ăn mì của mình.

Thấy rằng chuyện này chỉ xảy ra một lần, Lý Hỏa Vượng quyết định quan sát thêm, nếu sau này tình huống này cũng không xuất hiện nữa, thì hắn cũng không muốn truy cứu thêm, coi như mình mơ giấc mộng kỳ quái đi.

Đúng lúc này, Ngô Thành từ bên ngoài đi vào, hắn ghé đến bên tai Dịch Đông Lai thì thầm, hai người cùng đi ra ngoài, nói chuyện kỹ hơn.

Họ ở bên ngoài nói chuyện hết nửa tiếng, và trong lúc đó còn gọi mấy cuộc điện thoại.

Khi Dịch Đông Lai đi vào phòng bệnh, trong tay hắn có thêm một cái ipad.

“Nào, Hỏa Vượng, ở đây có một số câu hỏi trắc nghiệm, phiền người làm một chút.”

“Câu hỏi trắc nghiệm?”

Lý Hỏa Vượng nhận lấy ipad, nhìn câu hỏi lựa chọn bên trên.

“Ta luôn cưỡng ép người khác làm việc theo suy nghĩ của ta, và thường xuyên nổi giận vì người khác làm ngược lại mong muốn của ta.”

Đúng?

Không đúng?

“Ta luôn không yên tâm để người khác đi làm việc, mà thà rằng tự mình đi làm.”

Đúng?

Không đúng?

“Ta thường xuyên bị những ý nghĩ vô duyên vô cớ xông vào trong đầu đeo bám.”

Đúng?

Không đúng?

Nhìn câu hỏi trắc nghiệm bên trên, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn Dịch Đông Lai trước mặt, cất giọng hưng phấn hỏi:

“Trắc nghiệm nhân cách Minnesota? Hay là SCL-90? Cho ta kiểm tra cái này có phải có nghĩa là chỉ cần kiểm tra tất cả đều bình thường thì ta có thể xuất viện không?”

Dịch Đông Lai hơi bất ngờ nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi cũng hiểu việc này không ít đấy, làm trước đi, đây chỉ là bài kiểm tra đầu tiên thôi.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lên mười hai phần tinh thần, bắt đầu hoàn thành câu hỏi bên trên, thậm chí ngón tay của hắn hơi run run, cuối cùng mình cũng sắp được ra rồi!

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc điền xong, sau đó lại là các loại kiểm tra, thậm chí còn lên các loại máy móc, để quan sát kiểm tra đại não của Lý Hỏa Vượng có phóng điện bất thường không.

Sau một hồi kiểm tra các loại, họ cho Lý Hỏa vượng quay về phong bệnh chờ đợi.

Khoảng thời gian chờ đợi vô cùng giày vò, cuối cùng Lý Hỏa

Vượng hiểu ngày dài như một năm rốt cuộc là cảm giác thế nào.

Cuối cùng khi thấy Ngô Thành đi vào, mở khóa còng tay trên tay mình, Lý Hỏa Vượng xúc động sắp rơi nước mắt, mình thực sự sắp ra viện rồi.

Nhưng vừa mở còng tay, cùng lúc đó một thứ như đồng hồ điện tử màu đen bị khóa trên cổ chân trái của Lý Hỏa Vượng.

“Đây là cái gì?”

Tâm trạng vừa vui mừng của Lý Hỏa Vượng lại trùng xuống.

“Trước đây ngươi gây chuyện lớn như vậy, chỉ cho ngươi giám sát điện tử một năm, cũng lợi cho ngươi rồi.”

“Dùng thứ này để giám sát vị trí của ta mọi lúc mọi nơi ư?”

“Không chỉ là giám sát, mà là hạn chế, thứ này liên kết mạng toàn hành trình, sau khi ra ngoài, ngươi không thể lại gần bất kỳ trường học nào trong vòng năm trăm mét, bất luận là nhà trẻ, trường tiểu học, trường trung học, hay trường cấp ba.”

“Ngươi chỉ cần ở gần đó khoảng năm giây, thì sẽ bị báo cảnh sát nơi gần nhất, đến lúc đó e rằng bác sĩ nói ngươi không có bệnh, thì cũng vô dụng.”

Dịch Đông Lai giải thích về giới hạn của thứ này cho Lý Hỏa Vượng.

“Hơn nữa đừng nghĩ bỏ thứ này ra, bất luận là bị hỏng hay không kiểm tra được kinh mạch của ngươi, nó đều sẽ báo cảnh sát.”

“Sau khi về nhà thì đừng chạy lung tung, nói một cách nghiêm khắc, nói tình trạng của ngươi vẫn chưa hoàn toàn tự do, cần ở nhà trị liệu hai tháng, ổn định bệnh tình.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bỗng gật đầu, có vẻ như vì chuyện mình làm trước đây nên mới phải thế này.

Cho dù mình xuất viện, vẫn có các loại hạn chế.

Nhưng chỉ cần ra ngoài với thân phận người bình thường, cho dù có thêm hạn chế đi nữa cũng không sao, ít nhất mình cũng có thể xuất viện.

“Lý Hỏa Vượng, nhớ kỹ sau khi xuất viện nhất định phải uống thuốc đúng giờ, dừng cái gì cũng không được dừng thuốc, đi đi, cha mẹ ngươi đang ở cửa đại sảnh chờ ngươi.”

“Dương Na không đến ư?”

“Thông thường bệnh nhân xuất viện, chúng ta chỉ thông báo cho người nhà, mau đi đi, họ đã đến rồi.”

Dịch Đông Lai và Ngô Thành cùng đi theo ra, Lý Hỏa Vượng cởi bộ trang phục bệnh nhân sọc xanh trắng, thay quần áo bình thường.

Khi lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng xuất hiện trước mặt Tôn Hiểu Cầm với trang phục bình thường, Tôn Hiểu Cầm xúc động rơi nước mắt.

Tuy trông Lý Kiến Thành đang cầm đồ ở một bên rất muốn kiềm chế, nhưng đôi bàn tay run run của hắn vẫn để lộ cảm xúc của hắn.

Thấy Tôn Hiểu Cầm rơi nước mắt quay người định quỳ xuống trước Dịch Đông Lai, mấy người vội vàng kéo lại.

“Chị Tôn, đừng xúc động, ngươi đứng lên trước, đây là việc ta nên làm.”

Sau một hồi chân tay vụng về, cuối cùng Lý Hỏa Vượng được xuất viện.

Khoảnh khắc từ viện đi ra, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, hắn chưa từng cảm thấy mây trắng trên trời đẹp như vậy, bầu không khí trong lành như vậy.

Chương 1000: Biến Dạng

Vừa nãy ở trong bệnh viện, Lý Hỏa Vượng còn chưa cảm thấy gì,

nhưng khi đi ra bên ngoài, Lý Hỏa Vượng dường như bất giác bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ, từ trong lòng có niềm vui lan tỏa.

Mình tự do rồi, mình không còn là bệnh nhân tâm thần nữa, mình có thể trở lại trường học đi học rồi! Sống cuộc sống người bình thường!

“Nào, ngồi xe về nhà thôi, cha ngươi đã lái chiếc taxi tồi tàn của hắn đến để đón người về nhà.”

Ngồi trên xe, việc đầu tiên Lý Hỏa Vượng làm là lấy điện thoại của Tôn Hiểu Cầm ra từ trong túi của nàng, đăng nhập tài khoản wechat của mình.

Cầm điện thoại màn hình nứt trong tay, Lý Hỏa Vượng như rất do dự suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng hắn mở biểu tượng con thỏ quen thuộc, viết ba câu thì xóa hai câu rồi lại viết lại. Viết liên tục trong nửa tiếng, nhìn nội dung mấy trăm chữ trên màn hình, Lý Hỏa Vượng đặt ngón tay cái lên nút gửi đi rất lâu, nhưng lại cắn răng xóa.

“Ta muốn cho Dương Na bất ngờ, nói bằng wechat không ổn, ta muốn đến cổng trường học đợi nàng!”

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên cảnh tượng đó, ánh mắt lại dừng trên đồng hồ điện tử ở trên cổ chân mình.

“Ta muốn cho Dương Na bất ngờ, ta muốn đến chỗ cách trường học năm trăm mét đợi nàng!”

Sau khi quyết định như vậy, Lý Hỏa Vượng kéo cửa kính xe xuống, nhìn cảnh sắc xa lạ bên ngoài, khuôn mặt dần hiện lên nụ cười.

Lý Hỏa Vương rất vui, trong mấy năm qua, hắn chưa từng có ngày nào vui như hôm nay.

Lúc đi qua ngã tư, thấy người bán trái cây bên đường nhìn chằm chằm mình, Lý Hỏa Vượng đưa tay khẽ vẫy về phía hắn.

Bệnh viện Khang Ninh cách nhà họ rất xa, nhưng đi đường xa mệt mỏi, Lý Hỏa Vượng vẫn luôn tươi cười.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cổng tiểu khu, hắn dường như cách cả một đời.

...

“Thượng Kinh Thành, cuối cùng ta lại quay về rồi.”

Ngẩng đầu nhìn bức tường thành áp bức mãnh mẹ đó, Lý Hỏa Vượng kéo dây thừng, thở ra một hơi xông vào trong thành.

Đợi tiến vào thành, Lý Hỏa Vượng cho ngựa đi chậm lại, lặng lẽ quan sát mọi thứ trong thành. Điều khiến hắn thấy yên tâm là dân chúng trong Thượng Kinh Thành vẫn đông đúc nhộn nhịp, không thay đổi gì. Kiệu hoa thổi kèn ca hát bên cạnh, chứng minh cuộc sống của người ở đây vẫn diễn ra bình thường.

Xem ra tuy bên ngoài pháp giáo làm loạn, nhưng không ảnh hưởng gì đến hoàng thành.

Sau khi đi quanh cả trong và ngoài Thượng Kinh Thành một vòng, chắc chắn không phát hiện dấu vết của pháp giáo, Lý Hỏa Vượng mới thúc ngựa xông về phía hoàng thành.

Nhưng khi còn cách hoàng thành năm trượng, Lý Hỏa Vượng bỗng cảm thấy tê lông mày, toàn thân đau nhức.

Hắn kéo dây cương, con ngựa đen lập tức giơ vó ngựa dừng lại.

Lý Hỏa Vượng hiểu, nếu vừa nãy mình xông thẳng vào, e rằng người trong hoàng thành sẽ trực tiếp ra tay với mình.

“Chuyện gì vậy! Là ta đây! Mới đi bao lâu, chẳng lẽ không nhận ra nữa à?”

Lý Hỏa Vượng hét với cấm quân canh cổng.

Đối diện với lời hét của Lý Hỏa Vượng, bất luận là cấm quân trong tường thành hay cấm quân ngoài tường thành, đều đứng ở đó như tượng, không nói một lời.

“Rốt cuộc bị làm sao vậy!”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ xem nên tránh đám người lỗ mãng này thế nào, một lão thái giám mặc lân bào màu tím đi giày cao trắng từ cổng bên đi ra như trôi bay.

“Hoàng thượng khẩu dụ, mời Lý đại nhân vào điện diện thánh.”

Lý Hỏa Vượng hơi bực bội nhảy xuống ngựa, đang định cùng thái giám đi vào, bỗng ngẩng đầu cau mày nhìn con phố người qua người lại trước mặt, hình như đang tìm cái gì.

“Lý đại nhân? Sao thế?”

Giọng của thái giám khiến Lý Hỏa Vượng quay người lại.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Thượng Kinh Hoàng Thành, Lý Hỏa Vượng đã đến rất nhiều lần, mình cũng không có gì đáng nói, bước nhanh theo thái giám đi tìm Cao Trí Kiên.

Trong lúc đó, hắn có thể cảm nhận rõ ràng xung quanh có ánh mắt khác nhau nhìn chằm chằm mình, rất nhiều lính gác cả trong tối và ngoài sáng, bao vây cả hoàng thành chật như nêm cối.

Không biết có phải là hậu di chứng của xúc xắc trước đó không, cảnh giới phòng bị cao hơn trước đây rất nhiều.

“Quốc sư đại nhân, đã lâu không gặp.”

Lý Hỏa Vượng hét nói với ông lão trong phòng.

Nhưng Hoàng Phủ Thiên Cương không nói một lời, chỉ chắp hai tay sau lưng đứng ở đó, lặng lẽ nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Cha, hình như hắn không vui.”

Lý Tuế theo phía sau Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói.

“Mặc kệ hắn, có ngày nào hắn vui đâu.”

Lý Hỏa Vượng dắt xúc tu thò ra từ trong áo của Lý Tuế, tiếp tục đi về phía trước.

Lý Hỏa Vượng lại gặp Cao Trí Kiên trong phòng ngủ của tẩm cung.

Khi vừa nhìn thấy người, Lý Hỏa Vượng bị dọa sợ giật mình, suýt nữa không nhận ra, trước đây Cao Trí Kiên cơ bắp vạm vỡ đứng ở đó như bức tường chặn.

Nhưng Cao Trí Kiên hiện giờ, bước chân nhẹ bẫng, bọng mắt đen xì, sắc mặt tái nhợt, trông giống như sắp chết vậy.

“Ngươi bị làm sao vậy? Sao lại thành thế này? Pháp giáo phái thích khách đến đánh lén ngươi à? Ngươi bị thương à?”

Cao Trí Kiên xua tay lắc đầu.

“Không sao, chỉ là làm hoàng đế không dễ dàng.”

So với kiểu lắp ba lắp bắp trước đây, bây giờ Cao Trí Kiên nói chuyện trơn tru hơn, có vẻ khoảng thời gian này, lưỡi của hắn đã được chữa trị hoàn toàn.

“Vậy rốt cuộc là thế nào? Ngươi nói rõ đi, bây giờ ngươi là vua một nước, không thể nào xảy ra chuyện gì.”

Chương 1001: Bất Thường

Khuôn mặt Cao Trí Kiên lộ ra vẻ ngượng ngùng, dường như rất khó mở lời, cuối cùng hắn ghé bên tai Lý Hỏa Vượng nói nhỏ.

“Một ngày ba cái? Nhiều thế?”

“Haiz…”

Cao Trí Kiên thở dài một hơi, kéo Lý Hỏa Vượng đến trước điện, ngồi xuống bậc thềm bằng cẩm thạch.

“Lý sư huynh, ta sắp làm cha rồi, hậu cung có mười sáu người có tin vui.”

“Có người tiếp nối long mạch rồi, ngươi cũng được nghỉ ngơi, đừng để mệt quá.”

Thấy Cao Trí Kiên tất cả bình thường, Lý Hỏa Vượng thở nhẹ nhõm.

Bất kể pháp giáo muốn làm gì Cao Trí Kiên, ít nhất mình phải chạy đến trước.

“Lý sư huynh, thôn Ngưu Tâm có ổn không? Mọi người vẫn khỏe chứ?”

Trong mắt Cao Trí Kiên lóe lên vẻ nhớ nhung.

“Tốt, tất cả đều tốt, lần trước ngươi tặng nhiều đồ giá trị như vậy, e là thôn Ngưu Tâm giàu to rồi.”

Cao Trí Kiên ngồi trên bậc thang, nhìn quảng trường trống không trước mặt nói:

“Vậy sao? Thế thì tốt, có lúc ta nằm mơ, mơ mình trở về thôn Ngưu Tâm, hình như là về thăm nhà.”

“Bây giờ e rằng không được rồi, pháp giáo càng ngày càng gây nhiều rắc rối.”

Nói lại chuyện chính, Lý Hỏa Vượng nghiêm túc hẳn lên.

“Trước đó ta truyền tin tức đến, ngươi biết chưa?”

“Đương nhiên là ta biết, nhưng ngươi yên tâm, Giám Thiên Ti tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt cho bệ hạ, tránh để người có ý xấu lại gần bệ hạ.”

Nghe thấy giọng nói phía sau, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, phát hiện Huyền Tẫn, ti thiên giám Đại Lương cao lớn không biết đứng phía sau mình từ lúc nào.

“Huyền Tẫn? Sao ngươi lại đến đây?”

Lý Hỏa vượng nhìn chằm chằm bóng đen bên trong áo choàng màu đỏ của đối phương.

“Hiện nay thiên hạ đại loạn, cần phải hợp sức quan gia Giám Thiên Ti cùng vượt qua cửa ải khó khăn, ta là Thiên Giám, không thể vào cung sao?”

Áo choàng to rộng của Huyền Tẫn bay bay, gần hai người thêm một chút.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn từ trên xuống dưới một lúc, quay đầu nói với Cao Trí Kiên:

“Dạo này chắc chắn pháp giáo có động tĩnh, ta không yên tâm lắm, cho nên đến xem sao.”

“Hay là thế này đi, sau này ta ở trong cung, bảo vệ ngươi luôn.”

Không đợi Cao Trí Kiên lên tiếng, Huyền Tẫn ở bên cạnh đã lên tiếng nói trước:

“Không được.”

“Ta không hỏi ngươi.”

“Chúng ta đã nhận được tin của ngươi, cứ yên tâm đi, sự an toàn của quan gia, quốc sư do binh gia Giám Thiên Ti bảo vệ, ngươi có thể về rồi.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trên bậc thềm đập hai tay lên đầu gối đứng lên nhìn Huyền Tẫn, cất giọng tức giận nói:

“Rốt cuộc ngươi đang lo lắng cái gì! Ta là tâm bàn của Quý Tai, thuật ảo hóa của ngươi học được từ chỗ hắn, rốt cuộc ngươi đang đề phòng ai chứ!”

Ánh mắt của mọi người khi hắn vừa vào cung, sự dõi theo của quốc sư, còn cả Ti Thiên Giám này bỗng nhiên đến đây, nếu Lý Hỏa Vượng không nhìn ra những người này không tin tưởng mình, thì đôi mắt của hắn mù rồi.

“Trước đây nếu không phải là ta, thì đầu tử đã cướp long mạch đi từ lâu rồi! Nếu ta hai lòng, thì việc gì ta phải đi cứu? Ta đứng xem kịch chẳng phải là được sao?”

“Kết quả bây giờ ngươi quay lại đề phòng ta ư? Không phải, rốt cuộc ngươi có ý gì! Chẳng lẽ ngươi không phải là người của Quý Tai? Người mà hắn nói đang truy giết pháp giáo, không bao gồm ngươi sao?”

“Đầu tiên.”

Huyền Tẫn dừng một chút rồi lên tiếng nói:

“Ta đã điều tra rõ, ban đầu nếu không phải là ngươi, đầu tử cũng sẽ không cướp được long mạch, ngươi cứu long mạch, nhiều nhất chỉ là lấy công chuộc tội.”

“Hơn nữa, những gì ta học được đều là cảm ngộ hóa đạo mà có, ta thực sự quen một người tên Quý Tai, người đó chính là ngươi.”

Lý Hỏa Vượng cũng suýt bật cười:

“Huyền Tẫn, rốt cuộc là ngươi đang giả bộ hồ đồ, hay là không hiểu thật?”

“Ta sử dụng năng lực tu chân trước mặt ngươi, ảo tưởng ra ti mệnh nắm giữ hoang mang, ngươi đừng nói ngươi không nhìn thấy!”

Nhưng nói xong câu này, Ti Thiên Giám lại không nói gì nữa, một ánh mắt cổ quái từ trong áo choàng đen bắn ra, đóng lên người Lý Hỏa Vượng.

“Ừm? Chuyện gì vậy? Hắn thực sự không biết ư? Hắn đang lừa ta? Hay quá khứ lại bị thay đổi rồi?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc trong lòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Ti Thiên Giám chậm rãi trôi về phía sau như muốn đi khỏi, nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng kéo lại:

“Đợi đã, ta phải đối chất với ngươi Quý Tai! Chuyện này buộc phải làm rõ cho ta.”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, hắn và Huyền Tẫn cùng ngẩng đầu, nhìn lên trời cao bên trên tầng tầng lớp lớp mảnh ngói phía xa.

Trên không trung của ngự hoa viên bỗng nhiên có một đàn chim bay lên, bọn chúng không ngừng bay loạn trong không trung như bị kinh sợ.

“Hình như xảy ra chuyện rồi.”

Lòng Lý Lý Hỏa Vượng trùng xuống, tuy không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cảm nhận theo bản năng hình như cả thế giới sắp xảy ra biến hóa gì.

Sáu cánh tay thon dài của Huyền Tẫn chui ra từ trong áo choàng đỏ, sáu đầu ngón tay cùng bấm vào ngón tay, bắt đầu tình toán.

Sau mấy hơi thở ngắn ngủi, Huyền Tẫn buông tay xuống, giọng trầm thấp từ trong đạo bào truyền ra:

“Có thiên tai.”

“Thiên tai? Rõ ràng trời rất sáng, lấy đâu ra thiên tai!”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, đồng tử co lại, phải biết rằng thiên tai không chỉ là một loại ‘thiên cẩu thực nhật’.

Nhưng sau đó, bầu trời phía đông nhanh chóng dâng lên ba làn khói báo động màu đen.

Chương 1002: Thiên Tai

“Đó có ý gì!”

Lý Hỏa Vượng chỉ vào khói báo động lớn tiếng hỏi.

“Binh lính vào thành, tình hình hết sức nguy ngập.”

“Lấy đâu ra binh lính chứ?”

Nhưng không đợi người khác trả lời, phía Tây Nam Bắc cũng nổi lên ba luồng khói báo động màu đen.

“Đó không phải là khói ngoài thành, đó là khói báo động trong thành, có người chạy vào rồi.”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng không màng chất vấn Huyền Tẫn nữa, lập tức hành động.

“Ta đi xem sao, ngươi và quốc sư bảo vệ Cao Trí Kiên! Lý Tuế đi thôi!”

Đợi Lý Hỏa Vượng há to cái miệng, vừa nuốt Lý Tuế vào trong bụng, hai xúc tu của Lý Tuế đã chui ra từ trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng lấy ra hai tờ giấy vàng, dùng máu của mình vẽ ra lá bùa dán lên hai đầu gối của Lý Hỏa Vượng.

Lúc lá bùa được dán lên, cơ thể của Lý Hỏa Vượng mang theo tàn ảnh như một trận gió xông ra ngoài cung.

Lúc này, trong Thượng Kinh Thành, Lữ Cử Nhân ôm con gái Tú Nhi của mình từ bên ngoài nhà kịch đi vào trong viện phía sau, tay còn cầm một hộp điểm tâm dùng giấy dầu bọc.

Vừa đi vào cửa, Lữ Cử Nhân nhìn thấy vợ mình nằm trên ghế nhắm mắt, nghe kịch của sân khấu kịch trước mặt, đung đưa móng tay dài.

Hai cô gái thanh tú vẫn đứng bên cạnh, một người bóp đùi một người bóp vai. E rằng cả Thượng Kinh Thành cũng không tìm được người biết hưởng thụ như vậy.

“Quyên Nhi, ngươi nên hoạt động gân cốt đi, từ lúc đến Thượng Kinh Thành, ngươi béo lên rồi.”

“Béo thì đã sao? Béo mới đẹp, chỉ cần nhà có phúc lớn mới có thể nuôi được người béo đấy.”

La Quyên Hoa bất mãn mở mắt.

Khi nàng ta nhìn thấy điểm tâm trong tay Lữ Cử Nhân, hơi kinh ngạc hỏi:

“Cử Nhân, đó là cái gì?”

Lữ Cử Nhân hơi ngượng ngùng bảo hai cô gái đó rời đi, sau đó xấu hổ đặt bánh điểm tâm lên bụng hơi nhô lên của đối phương.

Khi La Quyên Hoa nghi hoặc mở ra xem, phát hiện bên trong là những chiếc bánh ngọt dài hình chữ nhật xếp chồng lên nhau, sắc mặt lập tức vui mừng:

“Ôi, là bánh đăng tâm.”

La Quyên Hoa cầm hai cái bỏ vào miệng, cảm thấy rất ngọt thơm.

“Ngon thật đấy, từ lúc ra khỏi Tứ Tề thì không thấy thứ này nữa, đương gia, sao ngươi lại đặc biệt mua thứ này cho ta?”

Lữ Cử Nhân ngài ngại lắc đầu.

“Ta không đặc biệt mua, chỉ là trong chợ mới mở một cửa hàng trái cây, vừa hay sư phụ là nạn dân chạy từ Tứ Tề đến, ta nhìn thấy nên nhân tiên mua một ít.”

La Quyên Hoa lập tức cảm thấy không những trong miệng ngòn ngọt mà cả trong lòng cũng ngọt ngào. Nàng biết ở Đại Lương không dễ tìm được loại bánh này.

Ngày trước khi không có tiền, thì không ăn nổi bánh ngọt này, cũng chỉ trong lần hai người thành thần, cân được sáu lạng.

Lúc đó là lần đầu tiên mình được ăn bánh ngọt ngon như vậy, mình ăn hết cả sáu lạng bánh đó, không ngờ ông già chết tiệt này còn nhớ được nhiều năm như vậy.

“Vậy...lúc trên đường, ngươi bị ấm ức rồi, đã nói một vài lời khó nghe, ngươi đừng để ý.”

Nhìn vẻ mặt lúng túng của đối phương, La Quyên Hoa như nhìn thấy chàng trai mặt đỏ như mông khỉ lần nữa, che miệng cười thầm.

“Đang nói chuyện tử tế với ngươi đấy, ngươi cười gì hả?”

Lữ Cử Nhân hơi xấu hổ, đặt con gái xuống đất, định đi về phía sân kịch phía trước.

“Được rồi được rồi, ta không cười nữa, đương gia, ngươi đừng đi.”

La Quyên Hoa kéo lại, cuối cùng Lữ Cử Nhân cũng ngồi vào ghế tựa.

Hai người nằm trên một chiếc ghế có hai chật, nhưng hai người đều không để ý.

“Đương gia à, thực ra, ta gả cho ngươi, ta không hối hận, con người ngươi ấy à, hơi nhút nhát, nhưng lòng dạ tốt.”

Lữ Cử Nhân cứ nằm như vậy, nghe vợ của mình mở lòng tâm sự với mình.

“Nếu người khác phát tài, chắc chắn sẽ đi tìm vợ bé, nhưng ngươi thì không.”

“Ban đầu khi sinh Tú Nhi, vừa thấy là con gái, sắc mặt cha ngươi đen như cái đít nồi, còn ngươi lại vui như con khỉ.”

Nói đến đây, La Quyên Hoa bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, cái cổ lập tức dựng lên, mặt lộ vẻ giảo hoạt.

“Ấy, cha ngươi có nói sau khi ông ta chết, chắc chắn để lại nhà kịch này cho ngươi không? Ví dụ như giấy chứng mình gì đó.”

“Khụ.”

Lữ Cử Nhân ho khan một tiếng, lật người.

“Chuyện này lôi cha ta vào làm gì.”

“Xí, chuyện này ngươi không để ý kỹ làm sao được? Ta nói cho ngươi biết, đừng thấy đệ đệ của ngươi ngốc nghếch, thực ra trong lòng rất tinh quái, đừng để lúc đó chuyện tốt gì cũng nhường cho thằng nhỏ chiếm hết.”

Lữ Cử Nhân bỗng nhiên ngồi dậy, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đừng có vừa nói đến chuyện này thì muốn chạy, không có nhà hát kịch này, đợi già rồi, ta và ngươi ra đầu phố xin ăn hả?”

Không phải, ngươi nghe xem, sao bên ngoài không hát kịch nữa?”

La Quyên Hoa nghe thấy lời này, lập tức vểnh tai nghe phát hiện đúng là sân khấu kịch phía trước không có tiếng hát nữa, ngược lại là tiếng ồn ào.

“Làm sao thế nhỉ? Chẳng lẽ diễn hỏng rồi?”

“Ngươi trông Tú Nhi, đợi ở đây, ta đi xem sao.”

Lữ Cử Nhân nói xong nhảy xuống từ ghế xích đu, đi về phía cửa bên.

Đúng lúc tay của hắn vừa định chạm vào then cửa, thì cả cửa gỗ bị người ta đạp mở, một đám người đầu đội khăn trắng, vai đeo vài đen xông thẳng vào.

Người xông phía trước nhất là một lão ăn xin khuôn mặt già nua, Lữ Cử Nhân từng gặp hắn ở cổng chợ.

Chương 1003: Xong

Lúc này, tay hắn cầm một con dao thái, giương oai diễu võ vung lên, xông đến, chém thẳng một đao lên l*иg ngực của Lữ Cử Nhân.

Nghe thấy tiếng kêu đau đơn của Lữ Cử Nhân, lão ăn xin xả hận cười lớn.

“Đám nhà giàu từ nhỏ đến lớn sống trong nhung lụa ăn ngon mặc đẹp như các ngươi cũng biết đau à! Các ngươi biết đói là gì không? Các ngươi biết khổ là gì không! Các ngươi biết bị người khác sỉ nhục bị người khác coi thường có cảm giác thế nào không?”

“Ông trời không công bằng, hôm nay phải thay ông trời! Cho các ngươi nếm thử làm người nghèo có cảm giác gì!”

Lữ Cử Nhân cảm thấy đau dữ dội nhìn đám người trước mặt, hắn vẫn luôn yếu đuối bất lực đẩy mạnh ông lão trước mặt, quay người hét lớn với La Quyên Hoa nằm trên ghế.

“Quyên Nhi! Mau chạy đi!”

Hét lên với nàng xong, Lữ Cử Nhân đang định quay người chặn đám người này, đúng lúc đó, một chiếc chày đập sắt đập mạnh lên đầu hắn.

Cái đầu không cứng bằng sắt của Lữ Cử Nhân với bị đập vỡ, cơ thể cứng đờ ngã xuống đất.

“Đương gia!”

La Quyên Hoa suy sụp hét lớn, không màng đến các tín đồ pháp giáo xong về phía thi thể của Lữ Cử Nhân dưới đất.

Một bà trung niên cao lớn thô kệch trong đám đông xông lên, giơ kéo trong tay, trong mắt đầy hận thù cắn tăng trực tiếp đâm vào cổ của nàng.

“Ta cho ngươi hưởng phúc này! Ta cho ngươi hưởng phúc này! Đều là số đàn bà! Tại sao ta chỉ có thể chịu khổ, ngươi thì được hưởng phúc!”

Thấy ánh sáng trong mắt La Quyên Hoa dần tắt, bà trung niên cầm kéo đi về phía Tú Nhi gào khóc lớn dưới đất.

Thấy nàng ta định ra tay, lão ăn xin vừa bị Lữ Cử Nhân đẩy dập mông xông đến, bế Tú Nhi lên.

“Ngươi muốn làm gì! Nó mới mấy tuổi chứ! Rốt cuộc trái tim của ngươi có phải bằng thịt không! Ngay cả trẻ con cũng muốn ra tay!”

“Tránh ra!”

“Ta không tránh!”

Trong lúc hai người giằng co, những người khác lại xông vào hậu viện bắt đầu lục soát.

Thấy cảnh này, hai người vội vàng bỏ qua mâu thuẫn, vội vàng xông vào theo, chỉ sợ chậm hơn người ta một bước, đồ tốt bị cướp hết.

Nhưng chỉ lúc sau, tất cả đều tỏ vẻ mặt xúi quẩy trở lại đầu đường.

Rất hiển nhiên, hậu viện của nhà hát kịch không có bao nhiêu đồ tốt.

“Ta biết nhà của họ ở đâu! Tất cả đi theo ta!”

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người chen chúc đi trên đường lớn.

Thanh niên có hai cánh tay xăm hình rồng trong đám đông tiện tay phóng hỏa đốt nhà hát kịch.

Lão ăn xin bế Tú Nhi gào khóc đi phía sau cùng trong đám đông, hắn trước đây ăn bữa nay lo bữa mai vốn có thể lực không tốt, còn bế một đứa bé, dần dần không theo kịp.

Hắn vốn định đặt Tú Nhi xuống, nhưng thấy xung quanh binh mã hỗn loạn, cuối cùng vẫn cắn răng tiếp tục đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nghe thấy phía trước có động tĩnh.

“Yêu quái!”

“Đây là yêu quái!”

“Đừng sợ! Vu Nhi thần thần thông quảng đại, yêu quái nhỏ bé, sợ cái gì! Chúng ta tiến lên, giết chết hắn!”

Còn không đợi lão ăn xin hiểu ra chuyện gì, hắn bỗng nhiên thấy trong đám đông phía xa bùng lên sương máu.

Sau đó, đám người này như cây lúa trên đồng ruộng, đổ rạp từng hàng.

Cuối cùng hắn đã nhìn thấy thứ đó là cái gì.

Đó là một đạo sĩ áo choàng đỏ toàn thân mọc thịt đen. Trên mặt đạo sĩ đeo mặt nạ đồng tiền, trong độc nhãn lại có hai con mắt, lại thêm phía trước mỗi thanh thịt màu đen đều treo binh khí dính máu, trông chẳng khác yêu quái là bao.

Lúc nhìn thấy thứ này, lão ăn xin không có thời gian làm hành động gì khác, chỉ giơ con dao thái dính máu trong tay quay người lật đứa bé trong lòng đến phía sau mình, liền sau đó cả cơ thể của hắn trực tiếp đứt lìa.

Trong máu tươi vung tóe, khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Tú Nhi gào khóc, lập tức ngẩn người.

Hắn không ngờ, mình lại gặp được người đoàn nhà họ Lữ trong tình huống này.

Tú Nhi khóc đến đỏ mặt, nàng đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng giật mạnh tà áo của hắn, chỉ về hướng nhà hát kịch.

Một cái xúc tu quấn Tú Nhi vào Lý Hỏa Vượng, dẫm lên tấm ngói xông về hướng nàng chỉ.

Chỉ lúc sau, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy tấm biển của nhà hát kịch đoàn nhà họ Lữ.

Tòa nhà gõ đã tưng nạm vàng bọc bạc bị bao trùm trong biển lửa hừng hực.

Nhìn tòa nhà đang đổ sập bên trong, Lý Hỏa Vượng cắn răng xông vào.

Sân khấu kịch cũng bị ngọn lửa bao trùm.

Lúc này một ông lão tóc bạc trắng đang đứng trên sân khấu dần sập đổ dở khóc dở cười điên cuồng hát lớn lời kịch.

Còn bên cạnh hắn là thi thể của con trai và con dâu hắn.

“Một vầng trăng sáng mọc phía đông! Nhớ đến bà vợ già ở cao đường! Làm bạn với vua như chơi với hổ, tận trung tận nghĩa khó hiếu thảo. Bắc đẩu đổi hướng, sao dịch vị trí, ngồi không yên, ngủ không ngon, cốc huyện chưa từng phụ dân chúng, kim bài triệu ta đến vì việc gì? Nghe Kiêu Lâu đã là canh ba, một vầng trăng sáng chiếu bậc thềm!”

Lữ Trạng Nguyên điên rồi.

Trong nhà hát kịch của đoàn nhà họ Lữ, cả khuôn viên đều là gỗ, là nhiên liệu vô cùng dễ cháy.

Ngọn lửa vàng đỏ bùng cháy, nuốt gọn tất cả trong khuôn viên, cùng với âm thanh nhai rào rào, mùi khói nhức mũi bay vào trong lỗ mũi của Lý Hỏa Vượng.

Lữ Trạng Nguyên điên dại hoàn toàn không nhìn đến mọi thứ xung quanh, vẫn đứng trên sân khấu kịch lớn tiếng hát lời kịch, cùng con trai con dâu diễn vở kịch cuối cùng.

Cảnh này phía xa khắc sâu trong đầu Lý Hỏa Vượng, khiến trong lòng hắn thấy rất phức tạp.

Chương 1004: Hỗn Loạn

“Hahaha! Chết hay lắm, chết hay lắm!”

Tiếng cười vang lên từ bên trái của Lý Hỏa Vượng, đó là Thu Cật Bão.

Nàng ôm thi thể nát rữa trẻ sơ sinh, dường như bị đả kích gì, nhìn thi thể bị thiêu cháy trong ngọn lửa xung quanh kích động nhảy lên.

“Huhu…”

Tiếng khóc truyền đến từ bên phải Lý Hỏa Vượng, đó là Kim Sơn Tiền, hắn không có nửa phần dưới bò dưới đất, đau khổ lau nước mắt. Đúng lúc tiếng siêu độ của hòa thượng vang lên, Lý Hỏa Vượng đi đến, cứu Lữ Trạng Nguyên ra.

Đợi Lý Hỏa Vượng cứu Lữ Trạng Nguyên ra, cả nhà hát kịch hoàn toàn sập đổ.

Lý Hỏa Vượng nhìn Lữ Trạng Nguyên điên điên khùng khùng trong lòng, lại nhìn Lữ Cử Nhân biến mất trong ngọn lửa.

Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, trực tiếp tóm lấy hắn ném vào trong chỗ hỗn loạn nhất trong Thượng Kinh Thành.

Lúc này, tất cả bổ khoái của Thượng Kinh Thành ra quân theo Ti Thiên Giám, họ giao đấu với nhau, cả Thượng Kinh Thành hoàn toàn loạn thành một nồi cháo.

Hắn muốn phát tiết hoàn toàn cơn lửa giận trong lòng ra, nếu không sẽ bị điên mất.

Khi toàn thân Lý Hỏa Vượng dính máu, Tử Tuệ Kiếm trong tay hắn gần như bị sát khí ngưng tụ thành chất rắn bao quanh và phát ra tiếng rồng gầm.

Thấy không phương không có động tĩnh gì, Lý Hỏa Vượng hận thù cắn chặt răng.

Thanh kiếm đó như có sinh mệnh, không ngừng bơm lên một luồng khí lạnh liên tục hồi phục thể lực của Lý Hỏa Vượng. Khi xúc tu của Lý Tuế cũng mệt lê dưới đất, cuối cùng hắn không nhìn thấy bất kỳ tín đồ pháp giáo nào nữa. Lý Hỏa Vượng gật đầu, kéo một chiếc ghế ba chân bên cạnh đến.

“Ừm, ăn đi.”

Hiện giờ trong đầu hắn không có suy nghĩ gì ngoài việc giết chết toàn bộ tín đồ pháp giáo không sót một ai.

“Cha, ta đói rồi, ta có thể ăn thịt hắn không?”

Nhìn xác chết ngổn ngang xung quanh mình, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hình như phía mình đã thắng nhưng trong lòng hắn không cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Hắn mang theo các loại binh khí sắc bén cùng cơn lửa giận ngút trời xông về phía các tín đồ pháp giáo đến cướp bóc.

“Để ta trông chừng chúng!”

Lý Hỏa Vượng kiếm chế lửa giận trong lòng đẩy họ về phía sau.

Trước đây hắn biết Pháp giáo là tai họa, chắc chắn mở rộng nó, có thể sẽ phủ khắp cả thế giới.

Lý Hỏa Vương ở giữa không trung lớn tiếng hét với mặt trời, nhưng vẫn không có phản hồi gì.

Lý Hỏa Vượng không muốn như vậy, hắn biết cảm giác này không sung sướиg, một mình Lý Hỏa Vượng trên nhân gian chịu khổ là đủ rồi.

Đợi Lý Hỏa Vượng trên không trung rơi mạnh vào trong bùn đất, sau đó cũng với xúc tu toàn thân đẩy mạnh trong nước, cả cơ thể trực tiếp nhảy ra từ trong bùn đất.

Dựa núi núi đổ, dựa nước nước chảy, lúc đó chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tuy trông có vẻ thảm liệt, nhưng người chết đều là người đặc biệt, bất luận là hoàng gia, binh gia, Ti Thiên Giám cũng không bị đả kích bao nhiêu. Trong mắt mỗi người đều mang theo sát khí dày đặc, bất kỳ tín đồ pháp giáo nào cũng sẽ bị họ đánh.

“Tại sao họ làm như vậy?”

Lý Hỏa Vượng nhìn thi thể tín đồ pháp giáo dưới đất suy nghĩ vấn đề này.

Trong thành dần dần yên tĩnh, Giám Thiên Ti đeo thẻ bài bên hông đứng trên nóc nhà, như kền kền nhiều màu sắc ngước nhìn xung quanh. Nhưng khi nhìn thấy cảnh này xuất hiện trước mặt mình, trong lòng lại khó chịu.

Trong lòng, hắn luôn coi việc đối phó pháp giáo là tự bảo vệ bản thân, một loại nghĩa vụ, không có cảm giác gì với bản thân pháp giáo. Tín đồ pháp giáo không phải là đối thủ của hắn, một số Vu Chúc ẩn mình trong đó cũng không phải.

Bây giờ nghĩ lại, đám tín đồ pháp giáo dường như tự đến nộp mạng tự sát vậy.

Lý Hỏa Vượng khó hiểu đứng tại chỗ nhìn đạo bào bị phủ máu của mình.

Lý Hỏa Vượng đưa Lý Trạng Nguyên và Tú Nhi đến dưới hoàng thành, hắn không có lựa chọn khác, cả Đại Lương đang hỗn loạn, chỉ có ở đó không nguy hiểm. Pháp giáo không chỉ có thể sẽ hủy hiệt cả thế giới Đại Lương, cũng sẽ mang đến niềm vui và tuyệt vọng cho vô số người.

“Quý Tai.”

Lý Hỏa Vượng lại hô gọi bóng của mình, nhưng vẫn không có phản ứng.

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, thì cơ thể cao lớn của Bành Long Đằng xuất hiện phía trước Lý Hỏa Vượng, một tay tóm xúc tu trên người Lý Hỏa Vượng, ném mạnh lên trời.

Trong cuồng phong gào thét, cả Thượng Kinh Thành thu vào tầm mắt, hắn có thể nhìn thấy thành đô lớn nhất Đại Lương hỗn loạn.

Nhưng chỉ vừa nãy, hắn đã thay đổi thái độ với pháp giáo, trong đó còn xen lẫn tức giận và hận thù.

Nói thật, hắn cũng không phải thân thiết với người nhà họ Lữ, hắn cũng biết chuyện trên đường đối phương lấy mình ra làm bia đỡ đạn, chỉ là không nói ra thôi.

Lúc này, rõ ràng hoàng thành đã phản ứng lại.

“Quý Tai! Làm gì đi! Pháp giáo tấn công kinh thành rồi! Rất nhiều người chết, mẹ kiếp, ngươi mù rồi hả?”

Lý Hỏa Vượng đi đến chỗ nào, chỗ đó nổi lên gió tanh mưa máu.

Họ hét những lời bản thân cũng không hiểu, giải phóng tâm trạng ẩn giấu trong lòng.

Lý Hỏa Vượng cầm thanh kiếm giết từ sáng sớm cho đến hoàng hôn, giết từ hoàng hôn cho đến trời tối, giết đến trong mắt cũng phủ màng máu.

Thứ đó muốn chia sẻ sự dằn vặt từng trải qua cho mỗi người trên toàn thế giới!

Nhìn thấy cảnh đó, Lý Hỏa Vượng bỗng hiểu ra, thì ra Tử Tuệ Kiếm vẫn luôn được mình chôn giấu, trước đây mình đã giết nhiều người.

Chương 1012: Ảo Giác

Lý Hỏa Vượng lạnh lùng nhìn chiếc xe hơi đi xa kia, ném con dao rọc giấy dính đầy máu xuống đất, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi một cuộc điện thoại.

"Alo, là 110 phải không? Ta muốn báo cảnh sát, ta vừa mới bị người khác bắt cóc."

"Một trong những tên bắt cóc đã bị giết rồi, tên còn lại đoán chừng cũng đang hấp hối. Bọn họ lái một chiếc xe hơi màu đen đi về hướng đường Một tháng năm rồi."

Bắt cóc là một việc lớn, đặc biệt là khi con tin giết kẻ bắt cóc.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng bị đưa đến đồn cảnh sát uống trà, đồng thời bị thẩm vấn rất chi tiết.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang tiếp nhận thẩm vấn, Tôn Kiến Nghiệp có chút đau đầu nhìn tin tức thông báo hiện trên bảng thông báo cảnh vụ, còn có Tôn Hiểu Cầm hai mắt đẫm lệ bên cạnh.

"Đồng chí yên tâm, con trai của ngươi không sao, ngươi cứ ngồi ở đây trước đi, ta đi vào bên trong tìm hiểu tình huống một chút."

Nói xong, hắn dẫn theo học trò đi vào bên trong phòng hòa giải, dự thính cuộc thẩm vấn của đồng nghiệp.

"Bạn học Lý, ý của ngươi là bọn họ đến bắt cóc ngươi đúng không? Vậy ngươi có biết tại sao bọn họ lại bắt cóc ngươi không? Khoảng thời gian này ngươi có đắc tội với người nào không?

Nghe vậy, hai tay Lý Hỏa Vượng cầm chiếc cốc dùng một lần rơi vào trầm tư.

Sau một hồi do dự, hắn mở miệng nói:

"Trước đó ta có từng giết mấy người, ta cảm thấy những người này là đồng bạn của bọn họ tới tìm ta để báo thù. Nói không chừng các ngươi có thể bắt đầu từ phương diện này."

Trong phòng hòa giải nhất thời trở nên vô cùng yên lặng, không có người nào lên tiếng cả.

Ngay khi bầu không khí có chút yên tĩnh, một người khác mặc đồng phục cảnh sát từ bên ngoài bước vào.

"Camera giám sát của tiểu khu được xuất ra rồi, nhưng trong đó không xuất hiện hình ảnh bắt cóc nào cả."

Sau khi Tôn Kiến Nghiệp cùng với các đồng nghiệp nhanh chóng liếc nhìn camera giám sát qua một lần, hắn mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

"Không có?! Làm sao có thể chứ? Cũng may ta còn lưu lại chứng cứ."

Lý Hỏa Vượng thò tay vào trong túi lấy ra hai ngón tay đặt lên bàn.

Hai ngón tay vì mất đi huyết dịch mà trở bên tái nhợt bày lên bàn hòa giải.

Trong những người có mặt, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng, lúc này sắc mặt trở nên rất khó coi.

Rất tự nhiên, còng tay màu bạc còng lên đôi tay của Hỏa Vượng.

"Là ta bị bắt cóc! Các ngươi có nhầm không! Còng tay ta làm gì!"

Lý Hỏa Vượng nén cơn lửa giận trong lòng hô lên với người khác, nhưng không có ai nghe lời của hắn, ngoại trừ hai người canh chừng hắn, những người khác đều ra bên ngoài.

Tôn Kiến Nghiệp ở ngoài cửa nghe thấy giọng của Lý Hỏa Vượng, cách hàng rào sắt quan sát thanh niên có lai lịch phi phàm.

Điều hắn đau đầu nhất chính là bệnh nhân tâm thần này, bởi vì không những lời của hắn có khả năng là giả, hơn nữa hành vi logic của loại người này như ngựa thần lướt gió, mấy đoạn thẩm tra của mình vốn không hiệu quả.

Nếu nói phạm nhân không có đầu mối, thì có thể nhúng tay vào từ hướng khác.

Dùng tay mở điện thoại của Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng kiểm tra một hồi xong, hắn mở danh bạ.

Khi hắn thấy nhật ký liên lạc, trực tiếp gọi đi.

“A lô Lý Hỏa Vượng, sao vừa nãy tắt máy thế? Ồ, xin lỗi, xin hỏi Lý Hỏa Vượng làm sao? Đúng, ta là bác sĩ chính của hắn.”

“Có gì bất thường? Đúng là hôm nay hắn gọi điện hỏi ta có phải mình bị sợ đến ảo tưởng không.”

Nghe thấy lời này, Tôn Kiếm Nghiệp hiểu ra gật đầu, trong lòng đã có dự đoán ban đầu.

Sau khi hỏi được nhiều chi tiết kỹ càng từ chỗ Dịch Đông Lai, Tôn Kiến Nghiệp đi vào phòng hòa giải, ngồi trước mặt Lý Hỏa Vượng hỏi:

“Bạn học Lý, ngươi nói cho ta biết, hai ngón tay này ở đâu ra?”

“Phải cần ta nói bao nhiêu lần…!

Lý Hỏa Vượng nhẫn nại giải thích với người trước mặt.

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Tôn Kiến Nghiệp lấy điện thoại ra, đưa đến trước mặt hắn.

“Vậy sao? Nhưng trong camera tiểu khu không hiển thị chiếc xe hơi mà ngươi nói, cũng không có kẻ bắt cóc mà ngươi nói.”

“Sao có thể không có!”

Lý Hỏa Vượng đổ người lên phía trước, nghiêm túc xem hình ảnh trong video.

Góc bên phải của video hiển thị ngày tháng năm, vừa hay là hôm nay.

Lý Hỏa Vượng thấy mình hời kỳ quái trong video, mình đang đi trong tiểu khu, đi về phía người phụ nữ mở dù.

Còn trong video giám sát, vốn không có người phụ nữ mở dù gì, chỉ có một mình mình.

Đi mãi, Lý Hỏa Vượng trong video bỗng nhiên dừng lại, dường như hắn đang lôi kéo với người trên không trung, cơ thể loạng choạng đi vào điểm mù trong camera giám sát bên cạnh.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Rõ ràng ta thực sự thấy cảm nhận được họ! Tuyệt đối không thể nào là giả.”

Nghe thấy lời này của Lý Hỏa Vượng, Tôn Kiến Nghiệp hơi đau đầu dựa vào ghế.

“Vậy có khả năng đó là những ảo giác của ngươi không?”

“Rốt cuộc ngươi có xem hồ sơ bệnh án của ta không! Thứ nhất ta đã xuất viện rồi! Ta khỏi bệnh rồi! Thứ hai tâm thần có rất nhiều loại! Triệu chứng phát bệnh trước đây của ta và chuyện này là hai chuyện khác nhau!"

Lý Hỏa Vượng đứng bật lên từ trên ghế.

Chương 1013: Hoang Mang

Hai vị dân cảnh một trái một phải để tránh Lý Hỏa Vượng kí©ђ ŧђí©ђ, hai tay ấn nhẹ vai của Lý Hỏa Vượng, dỗ dành để hắn ngồi xuống.

“Bạn học Lý, đương nhiên ngươi không điên, ta biết điều này, nhưng cảnh sát chúng ta, xử án phải coi trọng chứng cứ, trong camera giám sát thực sự không có kẻ bắt cóc mà ngươi nói, đây là sự thực phải không?”

“Vậy có khả năng video giám sát bị người ta sửa đổi không?”

Đến đây, cơ thể Hỏa Vượng bỗng cứng đờ, dường như nghĩ đến điều gì, tràn đầy chấn hãi.

“Từ lúc ngươi báo cảnh sát đến lúc chúng ta lấy video giám sát, thời gian quá ngắn, vốn không thể nào, hay là thế này đi, để tránh những kẻ cướp đó lại gây rắc rối với ngươi, hay là mấy hôm nay ngươi cứ đến sở chỗ chúng ta trước đi, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi.”

“Đợi đã! Chẳng phải ngươi cần chứng cứ sao, vậy hai ngón ty này nói thế nào cũng là chứng cứ của bọn chúng! Hơn nữa…”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng cởi áo dính máu trên người mình:

“Trên này có máu của họ, ngươi có thể đi kiểm tra DNA! Tìm họ!”

Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn, mấy tên cướp đó là có thật, chứ không phải mình bị ảo giác, thực sự có người muốn hại mình!

Bất kể cuối cùng họ đến từ thế lực nào, đã suýt rơi vào trong nguy hiểm, lúc nào cũng có thể có nguy hiểm tính mạng.

Đã có lần đầu tiên.

Vậy họ chắc chắn sẽ còn ra tay, đã có lần thứ nhất chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Trước đây, tốn bao nhiêu người đến theo dõi mình, e rằng những người đó không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua.

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng hơi hoảng loạn, không phải vì những người khó hiểu xuất hiện, mà là vì những lời điên điên khùng khùng mà Tiền Phúc nói trước đây, hình như bắt đầu linh nghiệm rồi.

“Họ là ai?”

“Người ngoài hành tinh, cung sư tử! Khoa học kỹ thuật của họ vô cùng phát triển! Họ có thể dễ dàng theo dõi! Ta không bỏ kim vào đồ ăn, là họ, họ muốn kђıêu κђí©ђ ly gián!”

…

Bánh xe chậm rãi lăn trên bãi cỏ khô vàng, Dương Tiểu Hài cầm roi ngựa, nhìn xung quanh không có gì ngoài cỏ.

Hắn hơi chắc chắn lấy ra bản đồ Thanh Khâu của mình mua, trên khuôn mặt non nớt hơi do dự.

“Có lẽ là đi bên này chứ? Không đi nhầm chứ?”

Tuy có bản đồ, nhưng bốn phương tám hướng Thanh Khâu đều là bãi cỏ, không có chút vật gì để so sánh, Dương Tiểu Hài cũng không biết mình đi đúng hay không.

Đúng lúc này, Dương Tiểu Hài thấy phía xa xuất hiện một dãy đồi nhấp nhô.

Đứng từ xa, cả ngọn đồi phủ đầy cỏ vàng khô trông giống như một cái bánh bao màu vàng.

Thỉnh thoảng có thứ gì bốc ra từ bãi cỏ, mấy ngày này Dương Tiểu Hài đã đi qua rất nhiều lần.

Chỉ là hình trạng hơi khác biệt, cho nên hắn mới nhớ kỹ như vậy.

“Ban đầu khi Lý sư huynh ta từ nơi này qua, hình như ta từng thấy thứ này, có lẽ sắp đến nhà Bảo Lộc rồi phải không?”

Đúng lúc hắn nói như vậy, cái lều phía xa khiến Dương Tiểu Hài chạy đến.

“Hây! Hây! Chạy nhanh lên!”

Dương Tiểu Hài mau chóng quất roi ngựa, để ngựa kéo xe chạy thật nhanh.

Trong cái lều trên bãi cỏ, là một số người Thanh Khâu gày gò da đen xì, nhưng trong đó có một số người trắng nõn, Tôn Bảo Lộc là một trong số đó.

Khi thấy là Dương Tiểu Hài, Tôn Bảo Lộc đã lâu không gặp hắn lập tức kích động.

Ngày đó tiễn biệt, thật không ngờ họ lại được gặp nhau.

“Bảo Lộc ca! Cao Trí Kiên làm hoàng đế rồi! Cẩu Oa kết hôn sinh con rồi, Lý sư huynh cũng khỏi bệnh rồi!”

Dương Tiểu Hài vô cùng kích động báo cáo những chuyện vui gần đây cho đối phương.

Tôn Bảo Lộc hỏi tỉ mỉ chi tiết, Dương Tiểu Hài kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Thanh Khâu cho Tôn Bảo Lộc.

“Vậy hả? Mọi người đều sống tốt, đúng là quá tốt rồi.”

Tôn Bảo Lộc cảm thấy vui thay cho các đồng đội của mình, chỉ vì đó đều là sư huynh đệ từng ra sống vào chết.

“Đúng rồi, Tiểu Hài, vậy ngươi chạy đến Thanh Khâu làm gì?”

“Cao Trí Kiên giúp ta tìm được cha ta, họ là ngư dân của Hậu Thục, ta muốn đi gặp họ.”

Dương Tiểu Hài nói ra mục đích của mình.

“Hậu Thục!”

Nghe đến đây, Tôn Bảo Lộc tỏ vẻ mặt căng thẳng, vội vàng kéo tay hắn.

“Không được, ngươi tuyệt đối không được đi, bây giờ Hậu Thục đang đánh nhau với Vu Nhi Quốc mới nổi, nghe nói đánh rất dữ dội, bây giờ ngươi đi Hậu Thục là đi tìm cái chết!”

“Vu Nhi Quốc?”

Dương Tiểu Hài tỏ vẻ mặt nghi hoặc, hắn luôn đi theo Lý sư huynh, nhưng hắn chưa từng nghe đến nói có nơi nào gọi là Vu Nhi Quốc.

Nhìn thấy vẻ mặt của Dương Tiểu Hài, Tôn Bảo Lộc kinh ngạc hỏi:

“Sao thế? Ngươi không biết ư? Tứ Tề và cả Nam Bình đều bị diệt vong rồi, đều bị pháp giáo tiêu diệt.”

“Chúng gọi những địa giới này là Vu Nhi Quốc, nghe nói Quốc giáo chính là pháp giáo, bây giờ Vu Nhi Quốc đang đánh nhau với Hậu Thục, nghe nói đánh rất kịch liệt, thần tiên trên trời đều xuống, nếu bây giờ ngươi đến Hậu Thục thì sẽ chết.”

Nghe thấy lời của Tôn Bảo Lộc, khuôn mặt non nớt của Dương Tiểu Hài lập tức trở nên vô cùng khó coi, khó khăn lắm mình mới chạy về được Thanh Khâu, sắp đến Hậu Thục rồi, kết quả xảy ra chuyện này.

Chương 1014: Cố Chấp

Nếu trước đây nhận được tin này, có lẽ mình có thể đợi ở thôn Ngưu Tâm thêm mấy năm, nhưng đã đi được nửa đường rồi, đi tiếp cũng không phải, mà không đi cũng không phải, vô cùng khó xử.

“Hơn nữa ta nghe nạn dân tháo chạy của Hậu Thục nói, Hồi tộc của Hậu Thục không đấu lại được Vu Nhi Quốc, bây giờ người Hậu Thục, chỉ cần là đàn ông cao hơn bánh xe đều bị bắt làm lính, Tiểu Hài, ngươi thực sự không được đi.”

Nghe thấy lời này, Dương Tiểu Hài tỏ ra vô cùng căng thẳng và lo lắng.

“Chỉ cần là đàn ông đều phải đi đánh trận sao? Vậy chẳng phải cha ta và các huynh đệ của ta đều phải đi ư?”

“Cha ngươi là người Hậu Thục sao? Nếu là vậy e rằng không thoát khỏi.”

Dương Tiểu Hài nghe lời này, trong lòng lập tức lo lắng hơn, khó khăn lắm mình mới có được tin tức của người nhà mình, kết quả người nhà mình sắp đi hết rồi?

Vô cùng do dự suy nghĩ một hồi, Dương Tiểu Hài nhìn sang Triệu Tú Mai ở bên cạnh một cái, sau đó nói với Tôn Bảo Lục với ánh mắt kiên định:

“Bảo Lục ca, ngươi có thể giúp ta một việc không? Cho vợ ta ở tạm

chỗ ngươi, ta định một mình đến Hậu Thục thăm dò."

"Không được!"

"Không được!"

Hai tiếng không được vang lên cùng lúc, một tiếng là của Tôn Bảo Lộc, một tiếng khác là của Triệu Tú Mai.

"Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó! Ta đã là vợ của ngươi, người đừng nghĩ bỏ lại ta!"

"Tiểu Hài, ta không phải dọa ngươi đâu, bây giờ thực sự không được đến Hậu Thục! Bên đó còn không có cả đội buôn và áp phiếu."

"Các ngươi nghe ta nói trước!"

Đôi mắt Dương Tiểu Hài đỏ bừng đứng lên, giọng hắn át cả hai người.

"Trước đây khi ta đi ăn xin, các ngươi biết ta ngưỡng mộ những đứa trẻ có cha có mẹ thế nào không? Cha mẹ mua đồ ăn mua kẹo cho bọn họ, còn ta chỉ có thể cùng những người ăn xin khác đi vớt nước vo gạo!"

"Cha mẹ mua cho chúng đầu hổ, dép hổ, mũ hổ rất đẹp, ta chỉ có thể đến bãi tha ma lột quần áo của những người chết!"

Nói đến đây, Dương Tiểu Hài nghẹn ngào.

"Các ngươi biết không, ta thực sự rất muốn gặp cha mẹ của ta một lần, ta chỉ muốn những người chửi ta là cẩu tạp chủng năm đó biết, Dương Tiểu Hài ta cũng là đứa trẻ có cha có mẹ!"

Đúng lúc Dương Tiểu Hài nói, mẹ của Tôn Bảo Lục đi đến, im lặng lắng nghe.

Giọng của Dương Tiểu Hài dần bắt đầu trầm thấp: "Người nhà ta gặp nguy hiểm, ta không thể không đi cứu, hơn nữa...hơn nữa chẳng may cha ta và huynh đệ của ta thực sự không còn, vậy ta cũng có thể đón mẹ của ta đến thôn Ngưu Tâm để chăm sóc, cũng

không đến mức để nàng chết đói ở đó."

"Ta từng làm ăn xin, ta biết, trong ăn xin, người dễ bị ức hïếp nhất chính là bà già ăn xin."

Triệu Tú Mai ở bên cạnh tỏ vẻ đau lùng nhìn Dương Tiểu Hài trước mắt, tuy nói cho cùng hắn cũng không lớn tuổi, cũng chỉ là một đứa trẻ nhớ cha mẹ.

"Tiểu Hài, ta biết ngươi lo lắng cho cha mẹ ngươi, nhưng…"

Đúng lúc Tôn Bảo Lộc còn muốn khuyên gì đó, mẹ của hắn kéo tay, thì thầm bên tai hắn.

"Được, vậy ta đi nổi lửa."

Khi Tôn Bảo Lục đứng lên rời đi, mẹ của hắn đi đến bên Dương Tiểu Hài, đau lòng ôm đối phương vào lòng, vỗ nhẹ lưng hắn.

"Không sao đâu, Hài Tử, chúng ta cùng nghĩ cách."

Rất nhanh Dương Tiểu Hài thấy cảnh kỳ lạ, cùng với Tôn Bảo Lộc dọn sạch khoảng trống nổi trại lửa, những người Thanh Khâu gần đó đều vây đến.

Tôn Bảo Lộc chỉ tay vào Dương Tiểu Hài nói tiếng Thanh Khâu khó hiểu, tất cả mọi người đều xôn xao bàn tán, những người này cũng nói tiếng Thanh Khâu, Dương Tiểu Hài cũng không hiểu nổi một chữ.

"Đây là phong tục của Thanh Khâu, giải thích bằng tiếng Thanh Khâu với ngươi cũng không giải thích rõ được, tóm lại nghĩa là thế này, nếu có người gặp rắc rối thì nổi lửa lên, để mọi người cùng đón nhận trí tuệ của trường sinh thiên giúp ngươi đưa ra kế sách."

Tôn Bảo Lộc giải thích với Dương Tiểu Hài.

"Có ổn không?"

Dương Tiểu Hài hơi thấp thỏm, nói thật hắn cũng chưa chắc muốn xông vào Hậu Thục mười phần chết chín lúc này, nếu có cách có thể khiến hắn gặp được cha mẹ thuận lợi thì quá tốt rồi.

“Không thấy trong đám đông có không ít người già sao, nhà có người già như vật báu, bọn họ rất giàu kinh nghiệm, trước đây, cách này rất hữu dụng.”

Thấy những ông lão Thanh Khâu khô gầy ngồi khoanh chân trên bãi cỏ vàng, Dương Tiểu Hài khẽ gật đầu, đứng ở một bên chờ đợi, trong lúc đó, hắn còn kể lại chuyện đã xảy ra sau khi rời khỏi Thanh Khâu với Tôn Bảo Lộc.

Khói xanh của trại lửa khẽ bay lên, nhưng lúc này vừa hay không có gió, khiến khói xanh nghi ngút khắp xung quanh, bao trùm tất cả mọi người.

“Khụ khụ!”

Sau khi Dương Tiểu Hài hít mấy hơi, cũng cảm thấy hơi chóng mặt.

Đây gọi là mượn Trường Sinh Thiên trí tuệ, cứ cảm thấy kỳ lạ, khói của trại lửa bình thường không có cảm giác này.

Sau khi nghe tiếng Thanh Khâu xì xào một lúc lâu, Dương Tiểu Hài nghe thấy tiếng nói nhỏ dần.

“He!”

Cùng với tiếng he vang lên cùng lúc, tất cả mọi người vỗ hai tay, phủi khói bụi vây quanh.

Tôn Bảo Lục ghé tai nghe bên cạnh mấy người già Thanh Khâu một lúc xong, đứng lên nói với Dương Tiểu Hài.

“Có cách rồi, ngươi vừa nói cha mẹ ngươi là ngư dân trên biển phải không?”

“Đúng thế.”

“Vậy được, ngươi đừng đi đường bộ, người đi đường thủy đi, vừa nãy những người già nghĩ ra, chỗ ranh giới giữa Thanh Khâu và Hậu Thúc có thuyền cá nhân, ngươi cho họ nhiều bạc, bảo họ đưa người đến chỗ cha mẹ ngươi, như vậy không gặp nạn binh trên đường bộ.”

“Thật không?”

Dương Tiểu Hài kích động.

Chương 1015: Trí Tuệ

“Ừm, có lẽ những người già không nhớ nhầm đâu, bọn họ nói mười năm trước đã từng ngồi thuyền, ngươi đợi đấy, ta bảo người già vẽ bản đồ cho ngươi, sau đó viết một bức thư cho ông chủ thuyền, tránh để họ dừng thuyền giữa đường hại ngươi.”

Nói xong Tôn Bảo Lục đi làm ngay, Dương Tiểu Hài có được cách về nhà, còn có bản đồ ranh giới Thanh Khâu và Hậu Thục.

Nhìn khoảng cách gần trong gang tấc trên bản đồ, lòng Dương Tiểu Hài cũng bùng lên ngọn lửa, mình sắp được gặp người nhà rồi.

“Bảo Lục ca, cảm ơn. Ngươi thực sự đã giúp ta việc lớn rồi.”

Dương Tiểu Hài cầm thỏi vàng nặng trình trịch bằng cả hai tay đưa đến trước mặt Tôn Bảo Lục.

“Ngươi có ý gì hả, coi thường ta phải không?”

Tôn Bảo Lục gạt thỏi vàng đi, sau đó lại gần một chút hỏi:

"Tiểu Hài, thôn Ngưu Tâm mà ngươi nói còn nhiều nhà trống không?”

Lời của Tôn Bảo Lộc kéo Dương Tiểu Hài đang xúc động về.

“Bạch sư tỷ đã nhận rất nhiều con trai con gái nuôi, cũng ở gần hết rồi, Bảo Lộc ca làm sao thế? Ngươi muốn đến sống ở thôn Ngưu Tâm à?”

Tôn Bảo Lộc nhìn người trong tộc phía xa một cái, hạ thấp giọng nói:

“Tộc trưởng không cảm thấy nguy hiểm gì, nhưng ta không nghĩ vậy, nếu Hậu Thục thực sự bị Vu Nhi Quốc tiêu diệt, vậy thì tiếp

theo là Thanh Khâu."

"Tuy Đại Hãn nói có xuất binh giúp Hậu Thục, nhưng ta thấy rất lo, Vu Nhi Quốc khí thế hùng hổ, nếu Đại Lương của cải dồi dào không giúp đỡ, chưa chắc đầu lại được Vu Nhi Quốc, ta cần tìm đường lui cho người trong tộc ta.

Nói đến đây, vẻ mặt Tôn Bảo Lộc tỏ ra rốt ruột.

"Thực không biết cẩu hoàng đế của Đại Lương nghĩ thế nào, đạo lý môi hở răng lạnh mà cũng không hiểu, bây giờ còn chưa xuất binh giúp Thanh Khâu và Hậu Thục, đợi hai nơi này bị Vu Nhi Quốc xấm chiếm, một chỗ của hắn thì có thể thế nào?"

"Bảo Lục ca, cẩu hoàng đế Đại Lương mà ngươi nói là Cao Trí Kiên."

Nghe thấy lời này, Tôn Bảo Lộc lập tức mở to con mắt.

"Hắn thực sự là hoàng đế ư? Vừa nãy không phải ngươi bốc phét với ta ư?"

"Ta không bốc phét, trước nay ta chưa từng lừa ai."

Tôn Bảo Lộc cắn răng suy nghĩ một lúc xong, rất chán nản vỗ hai tay.

"Ấy! Người Đại Lương nghĩ thế nào vậy, chọn tên ngốc làm hoàng đế, chẳng trách lúc quan trọng cũng không xuất binh, nếu Đại Lương cũng không còn, vậy chúng ta trốn ở đâu đây!"

"Bảo Lộc ca, ngươi đứng nghĩ xấu như vậy, có thể Vu Nhi Quốc không lợi hại như vậy đâu."

Dương Tiểu Hài không biết Đại Lương đã xảy ra chuyện gì tỏ ra vô cùng lạc quan.

"Cỏ của Thanh Khâu cũng vàng hết rồi, có nghĩa là Trường Sinh Thiên nổi giận, từ sau thiên tai lần trước, Thanh Khâu có không ít lần địa long lật mình, mẹ ta nói không sai, chuẩn bị sẵn sàng rất có lợi, đúng rồi, bây giờ Lý sư huynh làm gì?"

Tuy Lý sư huynh hơi điên khùng, nhưng chỉ cần gặp phải vấn đề, hắn luôn có thể giải quyết.

Nghe thấy câu hỏi này, Dương Tiểu Hài lộ ra vẻ mơ hồ.

“Ta cũng không biết, dù sao khi ta vừa đi, Lý sư huynh thay cái đầu ngó sen, ở thôn Ngưu Tâm trị thương.”

“Vậy được, ta xem có thể viết thư liên lạc với Lý sư huynh không, ngươi đi đường thuận lợi, chú ý an toàn, nếu thực sự không được thì quay về.”

Cùng với Tôn Bảo Lộc vỗ vai Dương Tiểu Hài, xe ngựa của Dương Tiểu Hài lại chuyển động.

Vốn dĩ mẹ của Tôn Bảo Lộc định giữ vợ chồng Dương Tiểu Hài lại ăn một bữa rồi đi, nhưng sau khi được biết người nha mình gặp nguy hiểm, Dương Tiểu Hài không muốn nghỉ một khắc.

Sau khi rời khỏi lều trại, phía sa xe ngựa của Dương Tiểu Hài có thêm mấy con dê, đều là của Tôn Bảo Lộc cho hai người ăn trên đường.

Đương nhiên Dương Tiểu Hài cũng không nhận không, bảo Triệu Tú Mai đặt thỏi vàng vào trong lều của Tôn Bảo Lộc.

Chuyến đi mất mấy ngày, Dương Tiểu Hài chậm rãi di chuyển theo bản đồ, khắp nơi đều là cỏ vàng, muốn phân biệt vị trí thực sự hơi khó.

Nhưng Tôn Bảo Lộc nói rất rõ ràng, chỉ cần đi đến giữa bãi cỏ của Thanh Khâu và sa mạc của Hậu Thục, cứ đi thẳng xuống chắc chắn tìm được cửa biển.

“Chắc sắp đến rồi.”

Dương Tiểu Hài nhìn những tảng đá nhấp nhô và đồng cỏ màu vàng, sờ râu mới mọc dưới cằm, trong lòng đắn đo suy nghĩ.

“Đương gia, uống canh thịt dê đi, thịt dê của Thanh Khâu rất bổ.”

Một bát canh nóng hổi được đưa đến trước mặt Dương Tiểu Hài.

Hắn nhận lấy uống một ngụm, cơ thể hơi lạnh lập tức ấm lên. Tuy chỉ là muối và rau dại điều vị, nhưng chất lượng thịt cực tốt của dê Thanh Khâu có thể bù lại tất cả.

“Đóng túi thịt dê còn lại, phơi khô máu đi, tuy bây giờ trời lạnh sẽ không hỏng ngay, nhưng mùi máu tanh có thể dẫn dụ súc vật.”

“Được, ta biết rồi.”

Triệu Tú Mai cảm thấy từ nói chuyện đến nấu ăn, Dương Tiểu Hài đĩnh đạc vô cùng ưa nhìn.

Ban đầu chính là thấy dáng vẻ tập trung nấu ăn của hắn, mới phải lòng hắn.

Sau khi ăn xong, xe lại lăn bánh, nhưng chưa đi được bao lâu, ngựa kéo xe bỗng nhiên dừng lại, giơ vó ngựa lớn tiếng kêu lên, dường như muốn thoát khỏi yên ngựa.

Đám dê núi vẫn luôn ngoan ngoãn đi theo sau xe ngựa lập tức hỗn loạn.

“Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Dương Tiểu Hài nhất thời không biết phải làm gì trước mọi thứ hỗn loạn này.

Dương Tiểu Hài lắp bắp với ánh mắt hoảng sợ.

Há miệng đang định nói gì, mặt đất bắt đầu rung lên dữ dội.

Chương 1016: Địa Long Trở Mình

“Địa...địa long trở mình! Mau nằm xuống!”

Triệu Tú Mai lao lên, vùi Dương Tiểu Hài dưới người mình.

Lập tức trời đất biến đổi mây gió biển ảo, mọi thứ đáng sợ khiến hai người chỉ có thể bất lực co rúm lại run rẩy, tuyệt vọng sợ hãi chờ đợi tất cả qua đi.

Đợi khi chấn rung yếu đi một chút, Dương Tiểu Hài chui ra từ dưới người Triệu Tú Mai, nhìn xung quanh, sau đó hắn nhìn thấy một cảnh vô cùng chấn hãi.

Bãi cỏ ở phía xa lại chảy như nước biển cả Thanh Khâu dường như biến thành đại dương màu vàng.

Đúng lúc hắn chấn hãi bởi mọi thứ trước mắt, một khe nứt kéo dài đến từ chỗ cực xa xuất hiện dưới người hai người.

Cùng với tiếng rắc rắc, khe nứt biến thành một đường nứt rất lớn, như cái miệng lớn của Thanh Khâu, nuốt chửng cả hai người cùng tiếng hét tuyệt vọng phát ra từ miệng họ vào trong.

Không biết qua bao lâu, Dương Tiểu Hài mơ màng tỉnh lại, không quan tâm mọi thứ, hắn vừa tỉnh lại lập tức tìm Triệu Tú Mai.

Nhưng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy môi trường u tối khiến hắn không tìm được đối phương.

“Tú Mai! Tú Mai!”

Dương Tiểu Hài nhìn xung quanh gọi lớn.

Tiếng vọng rất lớn, nơi này dường như rất trống trải, Dương Tiểu Hài sợ hãi ngẩng đầu, chỉ thấy một màn đen xì xì, mình dường như ở dưới đất.

“Tú Mai, ngươi ở đâu!”

Dương Tiểu Hài cất giọng run rẩy hét lớn. Lòng đất của Thanh Khâu có gì, đương nhiên không nói cũng biết. Dương Tiểu Hài run run đưa tay sờ vào lòng, lại thấy trống không, Hủ Mọc Như Ý mà Lý sư huynh cho mình phòng thân biến mất.

Lần này Dương Tiểu Hài thực sự hoảng sợ, hắn cũng biết từ chỗ Tôn Bảo Lộc dạo này Thanh Khâu có địa long trở mình, nhưng hắn thực sự không ngờ lại chấn rung lớn như vậy, lớn đến mức nuốt cả họ vào trong.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài lo sợ như con kiến trong nồi nóng, thực sự không biết phải làm thế nào, hắn bỗng nghe thấy bên trái của

mình có tiếng động.

Nơi u tối này, hơn nữa còn là lòng đất Thanh Khâu tà dị khắp nơi, rốt cuộc có thứ gì, Dương Tiểu Hài cũng không dám nghĩ.

Hắn run run muốn lùi lại phía sau, nhưng lúc này bên đó vang lên giọng chất phác.

“Giọng này ta nhớ hình như nghe thấy ở đâu, này, ta nhớ ngươi tên là Dương Tiểu Hài phải không?”

Nghe thấy đối phương gọi ra tên của mình, Dương Tiểu Hài đỡ sợ hơn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

“Ngươi...ngươi là ai?”

“Là ta.”

Người đó vừa nói vừa đi đến bên đó.

Dương Tiểu Hài nhanh chóng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, đó là khuôn mặt tái xanh của Lữ Cử Nhân.

“Lữ...Cử Nhân?”

Dương Tiểu Hài mở to mắt, nhìn người trước mặt.

Đương nhiên Dương Tiểu Hài nhận ra người trước mặt, dù sao nhà cả hắn cùng đường với mình, nhưng chẳng phải người này cùng đoàn nhà Lữ cùng đến Thượng Kinh Thành hưởng phúc rồi sao? Cao sư huynh còn tặng họ cả một nhà kịch lớn. Sai một mình hắn và mình cùng xuất hiện ở lòng đất Thanh Khâu.

“Sao...sao ngươi lại ở đây?”

Dương Tiểu Hài thận trọng lùi lại nửa bước, bây giờ hắn không biết người này rốt cuộc là Lữ Cử Nhân thật hay do tà tông gì biến ra.

“Sao ta lại ở đây?”

Lữ Cử Nhân nghe thấy câu này hơi ngẩn người.

“Ta cũng không biết, Dương Tiểu Hài, nơi này là chỗ nào?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai!”

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, Dương Tiểu Hài tỏ ra lo lắng.

“Đúng rồi, ngươi có thấy vợ ta không? Chính là Triệu Tú Mai, cô gái ngày trước ngày nào cũng thích đi theo đuôi ta.”

Rõ ràng họ đi cùng nhau, kết quả bây giờ chỉ có một mình hắn, Dương Tiểu Hài rất lo lắng cho sự an toàn của Triệu Tú Mai.

Với câu hỏi của Dương Tiểu Hài, Lữ Cử Nhân đứng tại chỗ, cố gắng suy nghĩ với vẻ mặt mơ hồ.

“Ngươi biết ra ngoài bằng cách nào không? Lối ra ở đâu?”

Dương Tiểu Hài nhìn bóng tối đen xì xung quanh với sắc mặt khó coi.

Hai câu hỏi này, Lữ Cử Nhân đứng tại chỗ nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra.

Nhưng với Dương Tiểu Hài, miễn cưỡng coi là chuyện tốt, bất kể tại sao tên này biến thành bộ dạng này, thấy đối phương không ra tay với mình, ít nhất hắn không phải là tà ma.

Nhưng lúc này đối phương vô dụng, không ra được vẫn là không ra được.

Nhìn vẻ vô dụng của đối phương, Dương Tiểu Hài chỉ có thể tự nghĩ cách chạy khỏi nơi quái này.

“Đúng rồi, ta nhớ trước đây Lý sư huynh hắn cũng gặp rắc rối như vậy, lúc đó hắn thoát khỏi bằng cách nào.”

Sau khi suy nghĩ một lúc, Dương Tiểu Hài đưa tay lên bên miệng hít sâu, giơ cao lên, cảm nhận làn gió nhẹ trong không trung.

Nhón chân lên một chút, Dương Tiểu Hài dường như cảm nhận được phía Nam hơi lạnh, định đi về phía đó.

Đi được vài bước, hắn giật mình, muốn viết một lá thư cho Triệu Tú Mai, nhưng nghĩ đến nàng không biết chữ, nhất thời hơi lúng túng.

“Ta tìm lối ra trước rồi tính, sau đó tìm viện binh quay lại cứu Tú Mai, không biết chừng nàng ở bên ngoài không rơi vào đây.”

Dương Tiểu Hài quyết định vậy xong, bèn định đi theo hướng ngón tay thấy lạnh.

Trong lúc rời đi, Dương Tiểu Hài nghiêng đầu, nhìn Lữ Cử Nhân đứng nguyên tại chỗ ở phía sau.

“Này, ngươi có đi không đấy?”

“Đi? Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi ra ngoài!”

Dương Tiểu Hài cảm thấy dáng vẻ hiện giờ của đối phương hơi giống Cao sư huynh lúc trước, ngốc nghếch, không biết đã xảy ra chuyện gì mà hắn biến thành như vậy.

“Ra ngoài? Được!”

Lữ Cử Nhân gật đầu đi theo sau.

Chương 1017: Lý Hỏa Vượng

Dương Tiểu Hài nín thở, cúi người, đi theo hướng đầu ngón tay mát lạnh, cẩn thận lần mò phía trước.

Cùng với chân chạm xuống những thứ dưới đất, Dương Tiểu Hài biết hai người họ đang đi xuống dưới.

Hắn không biết đó là tốt hay xấu, điều chắc chắn duy nhất hắn biết là, trước đây Lý sư huynh đã trốn khỏi lòng đất Thanh Khâu theo cách này, vậy mình làm theo cách này có lẽ có thể trốn ra được.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy vui mừng là tuy nơi này tối

tăm, nhưng không hề có thứ gì kỳ lạ làm hại mình, khiến hắn có thêm lòng tin với việc vợ của mình vẫn còn sống.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài nghĩ như vậy, tiếng động phía xa khiến hắn giật mình, đi tìm về hướng bên đó.

Dần dần tới gần, tiếng động càng lúc càng lớn, nhưng Dương Tiểu Hài nghe cứ cảm thấy có điều kỳ lạ, dường như là tiếng người.

“Rốt cuộc nơi này là nơi nào, sao lòng đất Thanh Khâu lại có nhiều người như vậy chứ?”

Sau một nén hương, cuối cùng Dương Tiểu Hài cũng nhìn thấy âm thanh này từ đâu, đó là một hàng quái nhân mặc vải bố đủ loại.

Những quái nhân này quá cao, cao đến mức Dương Tiểu Hài chỉ có thể nhìn thấy nửa người dưới của họ, còn toàn bộ nửa người trên chìm vào bóng tối, không nhìn rõ. Khi họ di chuyển, áo choàng dưới hai chân như cùng đi về một hướng.

Dương Tiểu Hài kiễng người cao nhìn bóng tối đó, bóng tối đó dường như hé ra một chút, hắn có thể phân biệt được, hình như những quái nhân đó đều cầm ô trong tay.

Đúng lúc hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thứ mà những quái nhân đó lôi dưới đất khiến hắn hít khí lạnh.

Tiếng đất rung càng gần khiến trong lòng hắn thêm tuyệt vọng, đúng lúc hắn nghĩ rằng mình rơi vào kết cục của Lữ Cử Nhân, một cơn gió ập đến, liền sau đó phía sau vang lên tiếng đổ đất, hắn gặp nguy hiểm rồi.

Một đầu gậy khóc tang màu trắng bị những quái nhân đó cầm trong tay.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài run sợ quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

“Lý...Lý sư huynh?”

Dương Tiểu Hài xúc động nhìn người đàn ông quen thuộc phía xa.

Người mặc đạo bào phía xa đeo mặt nạ đồng tiền, không phải Lý sư huynh thì là ai.

“Dương...Dương Tiểu Hài? Hehe, thật ly kỳ.”

Lý Hỏa Vượng bước lên thang, hiếu kỳ quan sát thanh niên này.

“Lý sư huynh? Ngươi đúng là Lý sư huynh? Lý sư huynh, ngươi đến cứu ta sao?”

Thấy Lý Hỏa Vượng xuất hiện trước mặt mình, Dương Tiểu Hài như tìm được người đáng tin cậy, chạy đến kể hết những chuyện đã xảy ra trước đó như đổ hạt đậu.

Đợi Dương Tiểu Hài nói xong, hắn thấy Lý sư huynh đang nhìn dò xét mình, ánh mắt đó khiến hắn thấy kỳ lạ.

“Đi theo ta.”

Lý Hỏa Vượng nói, cũng không để ý Dương Tiểu Hài nữa, bước nhanh về phía tây.

Trong lòng Dương Tiểu Hài cũng hơi do dự, nhưng nghĩ đến vừa nãy Lý sư huynh cứu mạng mình từ trong tay quái nhân đó, chắc sẽ không hại mình, bèn vội vàng đi theo.

Nhưng điều hắn không chú ý đến là Lữ Cử Nhân bị gậy khóc tang xuyên qua phía sau đang giãy dụa bò lên.

Hai người một trước một sau đi trong bóng tối, có Lý Hỏa Vượng ở trước mặt, lúc này, Dương Tiểu Hài lập tức cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

“Lý sư huynh, đây là nơi nào?”

“Đây là đâu? Đây là phía dưới cùng của Thanh Khâu, Phong Đô.”

“Phong Đô? Đúng rồi, Lý sư huynh, vợ ta cũng cùng xuống, ngươi có thể tìm giúp ta không?’

“Ngươi cũng có vợ rồi? Được.”

Lý Hỏa Vượng khẽ cong khóe miệng gật đầu.

“Lý sư huynh, thực sự cảm ơn ngươi.”

Nghe thấy Lý sư huynh đồng ý giúp mình cứu Triệu Tú Mai, Dương Tiểu Hài vô cùng xúc động nói lời cảm ơn.

“Đều là huynh đệ, ngươi khách sáo vậy làm gì, yên lặng đi theo đi, sắp đến nơi rồi.”

Hai người tiếp tục đi, cứ đi vậy khoảng thời gian một nén hương, mặt đất bắt đầu gập ghềnh nhấp nhô.

Một số chỗ cao cao nổi lên trụ đâm vào bóng tối, còn một số chỗ lõm xuống, lõm thành cái hố lớn, mọi thứ xung quanh đều trở nên vô cùng quỷ dị.

Bên trong hố to còn có ánh màu xanh, thấy những quái nhân kéo tang hồn nhảy xuống hố to.

Dương Tiểu Hài trốn sau cột trụ thấy cảnh này, dường như thấy không đúng.

¬¬¬¬“Lý...Lý sư huynh, hình như đây không phải đường ra.”

“Đây là đường ra, ngươi biết những cái động này, và cả đống đất là cái gì không?”

Lý Hỏa Vượng chỉ trước mặt nói.

¬Không đợi Dương Tiểu Hài trả lời, Lý Hỏa Vượng bèn tự trả lời.

“Thực ra đó là con rối, Ti Mệnh quản lý cái chết, còn tại sao nó nằm ở đây không động đậy. Đó đương nhiên là vì đó mà Ti Mệnh quản lý cái chết, thì đương nhiên là nó chết rồi, hahaha!”

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lời mình vừa nói vô cùng buồn cười, ôm bụng cười ha ha, cười đến chảy nước mắt.

“Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì, sao ta nghe không

hiểu.”

Dương Tiểu Hài hơi khó hiểu.

“Không hiểu hả? Thật ra ngươi đã bị ngã chết, ngươi đã chết, đương nhiên do Khôi Lỗi quản lý, còn không mau đi cùng nó hòa thành một thể? Ta đặc biệt tiễn ngươi một đoạn đường.”

Nghe thấy vậy, Dương Tiểu Hài mềm nhũn người, trực tiếp tê liệt ngã xuống đất.

“Ta đã chết, ta đã chết thật rồi ư?”

Hắn tự cấu mình một cái, phát hiện không chảy máu, lập tức suy sụp òa khóc lớn.

“Ta còn chưa gặp cha mẹ ta, ta không thể chết, ta muốn sống! Ta không muốn chết.”

Đúng lúc Dương Tiểu Hài khóc lóc tuyệt vọng, Lý Hỏa Vượng bỗng vỗ hai tay trước mặt hắn, cười ha ha đắc ý.

“Hahaha, ngươi bị ta lừa rồi! Thật ra ngươi không chết đâu, sinh lão bệnh tử của ngươi còn chưa hết đâu.”

Hắn phá lên cười, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng biến thành Hồng Trung, lại từ Hồng Trung biến thành Lý Hỏa Vượng.

Chương 1018: Tử Khí

Dương Tiểu Hài đang khóc nửa chừng liền nín khóc, nhìn chằm chằm Lý sư huynh trước mặt, nhất thời không biết nên nói gì.

“Đi thôi, ta đưa ngươi ra ngoài.”

Lý Hỏa Vượng mỉm cười đưa tay ra trước mặt đối phương, tỏ ý kéo đối phương lên.

Dương Tiểu Hài nhất thời không biết mình có nên đưa tay ra với đối phương hay không, hắn cảm thấy Lý sư huynh trước mặt hơi kỳ quái.

“Lý sư huynh, ngươi không lừa ta chứ? Bây giờ không phải lúc để chơi.”

“Hahaha, yên tâm. Ta biết chừng mực, vừa nãy ta chỉ chọc ngươi thôi.”

Lý Hỏa Vượng đưa tay kéo hắn từ dưới lên.

Đi chưa được bao lâu, hai ngươi cùng đi đến đối diện Lữ Cử Nhân, Lữ Cử Nhân nhìn thấy hai người, tỉnh tỉnh mê mê hỏi:

“Tiểu đạo gia? Dương...ngươi là Dương Tiểu Hài ư? Sao các ngươi lại ở đây?”

“Cử Nhân thúc, ngươi làm sao thế? Chẳng phải chúng ta vừa mới gặp mặt sao?”

Dương Tiểu Hài tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Vừa mới gặp ư?”

Lữ Cử Nhân tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dương Tiểu Hài, đứng tại chỗ hỏi lại.

“Được rồi, đừng nói nhảm với hắn, tam hồn thất phách niềm vui nỗi buồn của Lữ Cử Nhân đã phát ra tất cả, bây giờ trên người hắn chỉ còn lại tử khí, đã là một phần khôi lỗi, hắn không biết trước đó xảy ra chuyện gì, hiện giờ xảy ra chuyện gì.”

Nghe thấy vậy, Dương Tiểu Hài thương hại nhìn Lữ Cử Nhân.

“Vậy Lý sư huynh, tại sao hắn lại thành thế này? Lữ Cử Nhân chết rồi sao?”

“Ta làm sao biết được.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Dương Tiểu Hài do dự nhìn Lữ Cử Nhân đứng tại chỗ một cái, rồi bước nhanh đi theo, lần này Lữ Cử Nhân không đi theo, đứng tại chỗ yên lặng suy nghĩ điều gì.

Bên trong bóng tối, Dương Tiểu Hài tiếp tục đi theo Lý Hỏa Vương, lần này họ đi lên trên.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài nghĩ rằng mình có thể thuận lợi ra ngoài, một trận chấn rung vang lên, khắp nơi truyền đến âm thành rạn nứt răng rắc.

Lý Hỏa Vượng cau mày, nhanh chóng quay người nhìn cái hố và cột trụ phía sau, khi thấy cái hố dần nhỏ dần, hắn thầm mắng một câu: Lại đến rồi.

“Lý sư huynh? Cái gì lại tới?”

Dương Tiểu Hài vô cùng lo lắng hỏi.

“Tà ma, tà mà của nơi khác, dường như có những người muốn khôi lỗi sống lại! Chúng ta mau đi thôi! Tránh bị tai bay vạ gió.”

Nói xong Lý Hỏa Vượng kéo Dương Tiểu Hài bước nhanh.

“Lý sư huynh, nếu những khôi lỗi này sống lại thì sẽ thế nào?”

“Khôi lỗi là Ti mệnh quản lý cái chết, ngươi cảm thấy nếu nó sống lại thì sẽ thế nào?”

Trong lúc nói chuyện, tiếng chấn rung càng lúc càng lớn, ngay sau đó Dương Tiểu Hài liền nghe thấy dưới bóng tối vang lên âm thanh ầm ầm.

“Bọn chúng tới, chúng ta đi lên trên!”

Hai chân Lý Hỏa Vượng dẫm mạnh xuống đất, dẫn Dương Tiểu Hài nhảy đến nham thạch bên trên.

Dương Tiểu Hài treo ngược phía trên bị Lý Hỏa Vượng kéo đi chạy như điên, mặc dù treo ngược, nhưng hai ngươi không có ý hạ xuống.

Rất nhanh, Dương Tiểu Hài nhìn thấy nước biển màu tối bao trùm người mình, màu bước biển vô cùng cổ quái.

Nước biển cổ quái cuồn cuộn dâng trào lao đến hố lớn, từ trong đó

nổi lên khí khiến Dương Tiểu Hài cảm thấy cơ thể mình sắp tan chảy.

Hắn như ngọn nến tan chảy không ngừng nhỏ xuống.

Dương Tiểu Hài bị treo ngược trên tầng nham thạch ngẩng đầu lên. Hắn không biết những thứ quái quỷ đang chuyển động trên đầu mình là cái gì, bây giờ hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình đang tan chảy, ý thức cũng đang tiêu tán.

"Mau! Đi mau!"

Lý Hỏa Vượng kéo theo Dương Tiểu Hài tiếp tục chạy như điên, cơ thể bọn họ cũng dần dần thu nhỏ lại. Giờ phút này, dưới người bọn họ đã hoàn toàn biến thành đại dương mênh mông, chúng nó cừ gầm gừ, gào thét.

Nước biển bắn tung tóe giống như những đầu lưỡi không ngừng liếм láp những thứ chảy ra từ cơ thể bọn họ, nhất định muốn nuốt chửng hai người bọn họ vào trong.

Lúc này, Dương Tiểu Hài cảm thấy đầu óc mình bắt đầu mù mịt, tứ chi bắt đầu không có sức lực.

Ngay khi hắn cảm thấy bản thân không trụ được nữa, hắn nhìn thấy một ngôi miếu thờ treo ngược xuất hiện trước mặt mình.

Những cây cột đá khắc hình Phật mạ vàng, đồ trang trí trên thành bình quý hiếm, ngôi miếu cheo leo, thạch nhũ chiếm một diện tích lớn giống như những chiếc gai kéo cả tòa kiến trúc cực kỳ tráng lệ này lộn ngược trên đỉnh đá.

Toàn bộ ngôi miếu to lớn như một ngọn núi, thậm chí có một số đỉnh của ngôi miếu cũng đã cắm vào bên trong số nước biển kỳ lạ kia nhưng vẫn không thể lay chuyển được chút nào.

"Lý sư huynh, nơi đó có một cái miếu!"

Dương Tiểu Hài lên tinh thần kích động kêu lên.

"Ta thấy rồi! Đó là miếu Trung m, bên kia chính là lối ra! Mau qua đó!"

Khi bọn họ chạy đến gần hơn, ngôi miếu treo kia càng trở nên to lớn, cảm giác bị áp bách cũng nặng nề hơn.

Ngay khi Dương Tiểu Hài vừa bước vào khu vực của miếu Trung m, một tiếng chuông chấn động từ trung tâm khuếch tán ra ngoài, cắt đứt sự lôi kéo giữa hai người. Lý Hỏa Vượng dừng lại đứng phía trước miếu Trung m.

"Ồ? Dương Tiểu Hài? Lạ thật."

Dương Tiểu Hài nghe vậy thì quay đầu lại, liền nhìn thấy Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch khóe miệng lên đang quan sát mình. Hành động lặp đi lặp lại của hắn cũng giống với Lữ Cử Nhân ban nãy.

Chương 1019: Chết?

“Dương Tiểu Hài, sao ngươi lại tới đây?”

Lý Hỏa Vượng khẽ vẫy tay với Dương Tiểu Hài, ra hiệu hắn đi ra ngoài. Nhưng sau một hồi do dự, Dương Tiểu Hài khẽ lắc đầu, hơn nữa cũng không nghe lời.

"Còn đứng đó làm gì, mau lại đây. Ta hỏi ngươi một chút."

Lý Hỏa Vượng nói xong, lần nữa đi vào miếu Trung m. Nhưng khi hắn vừa nhấc chân lên, tiếng chuông đồng lại vang lên khiến hắn đứng nguyên tại chỗ:

"Dương Tiểu Hài? Sao ngươi lại ở đây? Lạ thật.”

"Sư huynh ngươi...Ngươi cũng chết rồi sao?"

Dương Tiểu Hài sợ hãi hỏi hắn:

"Chết? Có lẽ vậy, nhưng mà tình huống này của ta có lẽ được coi là bị quên lãng nhỉ. Ngươi qua đây, ta dẫn ngươi rời khỏi rơi này.”

Lúc này, Dương Tiểu Hài không thèm quan tâm đến tiếng gọi của Lý Hỏa Vượng nữa, vẻ mặt hắn sợ hãi xoay người chạy về phía ngôi miếu Trung m treo ngược kia.

Lý sư huynh thật sự chết rồi, hắn cũng giống như Lữ Cử Nhân trước đây đều đã chết rồi. Bây giờ Lý sư huynh thậm chí không được coi là quỷ, mà chỉ là tàn ảnh còn lưu lại nhân gian không ngừng lặp đi lặp lại mà thôi. Khi chân trước của Dương Tiểu Hài vừa bước vào trong miếu, mọi thứ sau lưng lập tức biến mất, bất luận là tiếng gọi của Lý Hỏa Vương, hay là tiếng gầm thét của nước biển.

Sự trống trải xung quanh khiến tâm tình Dương Tiểu Hài thấp thỏm không yên. Nơi đây nhìn không giống với một ngôi miếu, trong này cũng không hề có vị hòa thượng nào cả.

"Có chuyện gì vậy? Không phải Lý sư huynh nói đây là lối ra sao? Chẳng lẽ hắn lại lừa ta?"

Đúng lúc này, Dương Tiểu Hài đột nhiên nghe thấy trên đầu tiếng động gì đó. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện bất kể là tượng Phật hay là hòa thượng thì đều ở trên đó hết, chẳng qua là bọn họ đều đang ở trên đầu mình.

Từng hàng Lạt ma mặc áo tăng bào màu đỏ, tay xoay Kim Luân âm điệu cao thấp cộng hưởng bắt đầu niệm kinh Phật.

Vừa nãy Dương Tiểu Hài không phát hiện ra là bởi vì hắn đang bị treo ngược lên trên trần nhà, chẳng trách vừa nãy không tìm ra người nào cả.

Không đợi Dương Tiểu Hài có bất kỳ phản ứng nào, những lời kinh Phật tối nghĩa khó hiểu lọt vào trong tai hắn. Trong khoảnh khắc khi hắn nghe được tiếng kinh Phật kia, Dương Tiểu Hài lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, ngay sau đó ý thức của bản thân cũng lập tức tan rã.

"Ông...Ni...Mâu...Ma...A, Om...A...Di...A...Hồng"

Dương Tiểu Hài hoàn toàn mất đi ý thức, vô lực ngã xuống, hoàn toàn hòa làm một thể với những kinh Phật kia, cuối cùng không ngừng xoay tròn hết lần này đến lần khác trong vòng kinh của nắm nay hài cốt kia.

"Đương gia! Đương gia à! Ngươi không thể chết được!!"

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Dương Tiểu Hài nghe thấy một giọng nói nào đó, đó là một giọng nói vô cùng quen thuộc.

"Đương gia à, ngươi chết rồi thì ta phải sống sao!! Hu hu hu~"

Khi giọng nói kia trở nên lớn hơn, Dương Tiểu Hài muốn mở mắt ra nhìn thử xem nhưng mà chuyện này không hề dễ dàng chút nào, bởi vì bây giờ hai mắt của hắn đều đang hoàn toàn bị vẩy máu che lại.

Cùng với một trận đau nhói, cuối cùng Dương Tiểu Hài cũng hé hai

mắt ra một khe hở nhỏ, sau đó nhìn thấy khuôn mặt hoa lê đái vũ của Triệu Tú Mai.

"Đương gia à! Ngươi tỉnh rồi! Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!"

Triệu Tú Mai kích động cầm lấy hồ lô trong tay đổ ra một vài viên thuốc, sau đó đút vào trong miệng đối phương.

"Khụ~...không thể uống quá nhiều thuốc nhuận huyết được, nếu không máu trong người đều sẽ bị đông lại..."

Dương Tiểu Hài nuốt xuống ba viên, còn lại thì đều nhổ ra hết.

Khi bình nước hồ lô đưa tới bên miệng, Dương Tiểu Hài uống mấy hớp, đầu óc mơ màng rốt cục cũng tỉnh táo hơn không ít.

Hắn ráng chống đỡ mình dậy nhìn xung quanh, phát hiện bây giờ bản thân đang ở trong kẽ hở của Nhất Tuyến Thiên. Cái gì mà miếu Trung m trước đây, cái gì mà biển cả đều không thấy nữa, hai bên chỉ có nham thạch.

"Đương gia à? Ngươi không sao chứ? Ngươi có nhớ ta là ai không?"

Nghe vậy, Dương Tiểu Hài cúi đầu nhìn xuống cơ thể của mình. Lúc này hắn mới phát hiện cánh tay trái của mình bị vẹo, đầu ngón tay xiêu xiêu vẹo vẹo nhìn vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa đầu của hắn còn rất đau, hình như lúc ngã xuống đã đập trúng đầu. Lần này mình ngã xuống đúng là quá thảm rồi.

"Đương gia à, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng dọa ta, đầu của ngươi không bị ngã hỏng rồi chứ?"

Triệu Tú Mai bị dáng vẻ ngẩn ngơ của Dương Tiểu Hài dọa cho suýt phát khóc.

Ba đứa trẻ khỉ bên cạnh cũng lo lắng nhảy cẫng lên xung quanh, vò đầu bứt tai.

Dương Tiểu Hài đưa tay sờ đầu, sờ đến cục máu khi bị té ngã trên đầu, sau đó hắn sờ vào trước ngực của mình, Hủ Mộc Như Ý mình

mang từ thôn Ngưu Tâm lại quay trở lại rồi.

"Ta...Ta vừa rồi hình như nằm mơ, một giấc mộng rất kỳ quái. Ta mơ thấy Lữ Cử Nhân, ta còn mơ thấy Lý sư huynh. Bọn họ...Bọn họ đều chết rồi."

Giọng điệu Dương Tiểu Hài không chắc chắn, hắn vẫn không biết những thứ mà mình vừa nhìn thấy rốt cuộc là thật hay là giả.

"Đương gia, đừng nói nữa, chúng ta mau đi ra ngoài đi."

Triệu Tú Mai nói xong, cẩn thận bế đối phương vào trong lòng, sau đó nhận lấy dây thừng trong tay đứa trẻ khỉ, dùng sức trói chặt hắn lại, nắm lấy dây thừng rũ xuống bên cạnh chuẩn bị trèo lên.

Chương 1020: Khóc

"Tú Mai, ngươi...ngươi làm như vậy thì không lên được đâu, chờ ta nghỉ ngơi khôi phục chút thể lực đã."

"Ta cũng không phải là đại tiểu thư không ra khỏi cửa. Năm ta mười tuổi ta đã cùng cha đi cày ruộng rồi, sức lực của ta rất lớn."

Triệu Tú Mai nói xong liền giẫm lên hai bên, từng bước leo lên trên.

Ba đứa trẻ khỉ bên cạnh không cần dùng dây thừng mà khéo léo bò lên hai bên vách đá, từ trên xuống dưới ríu rít cổ động nàng cố lên.

Cuối cùng, sau khi quần áo trên người Triệu Tú Mai ướt đẫm qua hai lần, cuối cùng nàng cũng chui ra khỏi khe nứt.

Dương Tiểu Hài cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Hắn phát hiện mọi thứ trên bề mặt trái đất xung quanh Thanh Khâu đều thay đổi hình dáng, một ít gò núi nhô lên phía xa xa đã biến mất mà lại có một vài gò núi mới nhô lên khỏi mặt đất.

Lý Hỏa Vương sát khí ngất trời dắt ngựa chậm rãi đi vào thành

Thượng Kinh, đạo bào màu đỏ trên người hắn càng ngày càng đỏ như máu.

Chỉ cần con đường hắn đi qua thì không có người nào dám tới gần, bọn họ đều rối rít tránh né ra ba phân.

Dáng vẻ như vậy dĩ nhiên sẽ thu hút các trinh thám ở trong thành Thượng Kinh. Nhưng tình huống này cũng không phải xảy ra lần đầu tiên, bọn họ cũng đã quen rồi.

Người này là người của hoàng thượng, không muốn gây phiền toái thì đừng tùy tiện điều tra.

Lúc này, Lý Tuế lại khoác lên mình da thịt của An Bình công chúa. Nàng ngồi nghiêng trên yên ngựa, nhìn qua có chút mệt mỏi, cái đầu nhỏ của nàng lắc lư theo tiếng vó ngựa.

Thôn Ngưu Tâm cách thành Thượng Kinh khá xa, nhưng Lý Hỏa Vượng đã đi qua hết các cứ điểm của Pháp Giáo, vùng phụ cận thôn Ngưu Tâm cũng không phải là ngoại lệ.

Nhân cơ hội này, hắn thuận tiện trở về cầm một bộ da người đi, báo với những người khác rằng bản thân vẫn bình yên đồng thời thông báo cho những người khác về bi kịch của Lữ gia ban.

Vừa vào thành Thượng Kinh, Lý Hỏa Vượng không đi nơi nào khác mà đi thẳng đến Giám Thiên Ti.

“Còn nơi nào có Pháp Giáo giương cờ tạo phản không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi người đàn ông phía sau quầy.

“Ách ách ách...đại nhân chờ một chút.”

Trên trán Nam Cung Vân toát mồ hôi, vội vàng kiểm tra sổ sách.

Tin tức của hắn rất tinh thông, người trước mắt này có thể leo lên được vị trí hoàng quyền, thân phận hoàn toàn không giống như trước đây nữa rồi.

"Đại nhân, cái đó, trong sáu đạo của Đại Lương thì gần như tất cả những kẻ cứng đầu cứng cổ dám mạo hiểm trong Pháp Giáo đều

đã bị loại bỏ hết rồi. Trong đó có công lớn của ngươi, đúng rồi, thù lao của việc lần này, ta sẽ kết toán cho ngươi ngay."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng xua tay, xoay người rời đi:

"Khỏi."

Khoảng thời gian này hắn chạy ra chạy vào cũng không phải vì Dương Thọ Đan của Giám Thiên Ti. Hắn không thể để mặc cho tín ngưỡng của Pháp Giáo Vu Nhi Thần phát triển được, nếu không thì Đại Tề hôm nay chính là Đại Lương của ngày mai.

Sau khi rời khỏi Giám Thiên Ti, Lý Hỏa Vượng quyết định vào cung hỏi thăm tình hình của Cao Chí Kiên. Qua lại với Giám Thiên Ti không ít lần, hắn dĩ nhiên biết rằng những công việc được thông báo ra ngoài không phải là toàn bộ.

Hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ dừng lại cho đến khi hoàn toàn giải quyết triệt để hậu hoạn của Pháp Giáo.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng từ bên trong bước ra, một người mà hắn không ngờ tới xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là Lữ Tú Tài đeo một thanh kiếm Đồng Tiền trên lưng, cặp mắt hắn phủ đầy tia máu, râu ria xồm xoàm dắt theo hai con ngựa miệng sùi bọt mép lảo đảo sắp ngã đứng ở nơi đó.

"Sư phụ, cha ta đâu?"

Giọng nói của Lữ Tú Tài khàn khàn đầy mệt mỏi, dường như hắn đã biết cái gì đó.

Lý Hỏa Vượng không nói lời nào, dẫn hắn đi tới gian nhà nhỏ của mình.

Mới vừa đẩy cửa ra còn chưa đi vào, Lữ Tú Tài đã nghe thấy tiếng hát hí kịch mà hắn đã nghe qua vô số lần.

Lý Tú Tài run rẩy đi vào bên trong, cuối cùng hắn thấy Lý Trạng Nguyên điên điên khùng khùng trong một gian nhà nhỏ có hàng rào sắt.

Lý Trạng Nguyên bị nhốt trong nhà giống như một vị tướng quân trên sân khấu, phong thái hiên ngang hát hí kịch.

"Nhớ mẹ vợ ~dựa vào ai đây~? Hướng về quê hương, đi đường xa~trong hồng trần lỡ thiếu niên Ngũ Lăng ta~"

Mặc dù không có nhạc đệm nhưng với kinh nghiệm hát hí kịch mấy chục năm, Lý Trạng Nguyên vẫn hát rất hay.

“Cha!”

Hai tay Lý Tú Tài nắm lấy hàng rào sắt, thất thanh hét vào trong.

Tuy nhiên, Lý Trạng Nguyên tóc trắng bạc đầu vẫn không có bất cứ phản ứng nào, tiếp tục đứng đó hát.

Đúng lúc này, một lão thái giám ôm Tú Nhi từ lầu hai đi xuống. Khi thấy Lý Hỏa Vương đã trở về, hắn lập tức quỳ xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng nói:

"Nô tài tham kiến đại nhân. Trong khoảng thời gian ngươi rời đi, Lữ lão gia vẫn khỏe, ăn được ngủ được.:

Lý Tuế đưa tay ôm lấy Tú Nhi trong ngực hắn. Nàng dùng xúc tu nhẹ nhàng trên chọc con bé nhưng Tú Nhi vẫn không chịu mở miệng nói lời nào.

"Sư phụ, ca ca của ta đâu? Còn có chị dâu của ta?"

Hai mắt Lý Tú Tài đỏ hoe quay đầu lại nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Theo ánh mắt của Lý Hỏa Vượng, Lý Tú Tài thấy hai chiếc bình gốm màu trắng có dán hai mảnh giấy đỏ đặt trên tủ.

Lý Tú Tài bước tới, ôm hai chiếc bình gốm khóc rống lên. Hắn vốn có một gia đình.

Hắn không thích gia đình đó, người cha tính tình bướng bỉnh, người anh trai nhu nhược và người chị dâu hà khắc keo kiệt, nhưng bây giờ bọn họ đều không còn nữa.

Hắn chỉ là không thích mà thôi, hắn không hề muốn cái nhà này

tan đàn xẻ nghé.

Chương 1021:Bất Lực

Sau khi khóc một lúc, Lý Tú Tài lại hỏi:

"Sư phụ, cháu trai của ta đâu? Lữ Đồng Sinh ở đâu?"

“Ta cũng không biết, trước đó chắc là ở cùng với cha ngươi. Cha ngươi điên rồi, cũng không biết hắn đi đâu nữa. Trước đó ta có bói một quẻ nhưng không tìm ra, hẳn là đã chết trong trận hỗn loạn kia rồi.”

Lý Hỏa Vượng trả lời đơn giản.

Nghe vậy, Lý Tú Tài đột ngột đứng dậy, chỉ tay vào Lý Hỏa Vượng, vừa rơi nước mắt vừa hét lớn:

"Ngươi! Đều tại ngươi! Còn có Cao Chí Kiên nữa, tại sao lại đưa bọn họ đến đây! Tại sao lại tặng rạp hát cho bọn họ! Tại sao lại đưa bọn họ đến hưởng phúc!! Nếu như bọn họ ở lại thôn Ngưu Tâm thì đã không chết rồi!”

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ, lạnh lùng không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau khi oán trách Lý Hỏa Vượng và Cao Chí Kiên xong, Lý Tú Tài tuyệt vọng ngồi phịch trên đất khóc rống lên, không ngừng tát vào mặt mình.

Tiếng tát vẫn vang lên không ngừng, tay hắn càng tát càng mạnh, cho đến khi khóe miệng chảy máu cũng không chịu dừng lại.

Thấy mặt Lý Tú Tài bị tát sưng húp lên, Tú Nhi ở một bên vùng vẫy nhảy ra khỏi lòng của Lý Tuế, lao vào trong lòng Lữ Tú Tài.

Tiếng bạt tai ngừng lại, Lý Tú Tài ôm đứa cháu gái duy nhất của mình vào lòng khóc thảm thiết.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Lý Hỏa Vượng quay người lại đi về

phía hoàng thành.

Không phải hắn máu lạnh, chỉ là trong khoảng thời gian này hắn đã vô số lần thấy loại chuyện như này.

Nếu như không thể giải quyết triệt để Pháp Giáo, vậy thì những chuyện đau thương như này sẽ không ngừng xảy ra.

Lý Hỏa Vượng lần nữa đi vào trong hoàng thành. Lần này cuối cùng không có người ngăn cản hắn nữa, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt từ xung quanh phóng tới.

Những tên lính gác ngầm kia vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình. Nhưng Lý Hỏa Vượng không quan tâm, hắn đã quen với việc bị nhìn chằm chằm rồi.

Lý Hỏa Vượng một đường thuận lợi đi vào trong đại điện. Khi phát hiện Cao Chí Kiên đang lâm triều, hắn lập tức sai vị ẩn thân, yên lặng chờ buổi triều trôi qua.

“Bệ hạ, Khánh Thượng đạo đang bị hạn hán nghiêm trọng, đất đai cằn cỗi ngàn dặm.”

"Bệ hạ, kho lương của Hà Đông đạo bốc cháy, dân bị nạn của Đại Tề đang thiếu lương thực trầm trọng."

Cao Chí Kiên ngồi ở trên ngai vàng đau đầu ấn huyệt thái dương:

"Những chuyện này đều có người dâng tấu rồi, hôm nay không có chuyện gì khác sao?”

Vừa dứt lời, một vị võ quan cầm tấm bảng hình lưỡi liềm trong tay liếc nhìn về phía Lý Hỏa Vượng, bước lên trước nói:

“Khởi bẩm bệ hạ, sứ giả của Hậu Thục ngày hôm qua đã nuốt vàng tự sát tại trạm quán. Thứ này là huyết thư của hắn, chữ trong thư được viết bằng máu, câu từ được viết bằng nước mắt, khẩn cầu bệ hạ xuất quân cứu Thục.”

Nói xong, một người đàn ông đứng phía sau hắn lại tiến lên một bước:

"Bệ hạ, sứ giả Thanh Khâu mang theo tín vật Kim Đao tráng men Khả Hãn Thanh Khâu xin cầu kiến.”

"Này..."

Cao Chí Kiên thở một hơi thật sâu, đứng dậy khoát tay, đi ra phía sau.

"Bãi triều.”

Khi Cao Chí Kiên rời khỏi sảnh triều đông đúc bước vào nội cung yên tĩnh, nhìn Ngự Hoa Viên xanh tốt ở đằng xa, tâm trạng của hắn cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Hắn đi vào trong Ngự Hoa Viên, ngồi xuống một chiếc ghế đá, tận hưởng sự tĩnh lặng ngắn ngủi này.

Đột nhiên hắn đi đến hòn non bộ bên cạnh, hai tay dùng sức nâng một tảng đá lớn lên.

Hắn khẽ quát một tiếng, ném hòn đá lên cao rồi vững vàng tiếp được nó, sau đó giơ hòn đá lớn lên thi triển công pháp Binh Gia. Cảnh tượng này khiến đám thái giám trong bóng tối kinh hồn bạt vía.

Sau khi trên người toát ra một tầng mồ hôi mỏng, lúc này Cao Chí Kiên đặt tảng đá xuống, thở ra một hơi dài.

Thành thật mà nói, mặc dù trong cung này cái gì cũng có, nhưng hắn vẫn hoài niệm khoảng thời gian khi mình ở thôn Ngưu Tâm

Khí đó hắn có thể lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cô gái mình thích, đồng thời có thể sử dụng sức mạnh của mình để bảo vệ sư huynh đệ sống còn của mình.

Quan trọng hơn là, lúc đó đầu óc của mình vẫn chưa đủ tốt như hiện tại, không cần phải suy xét đến những vấn đề rối rắm này.

“Ngươi làm hoàng đế thật sự chẳng ra làm sao cả, tại sao chỉ nghe mà không giải quyết vấn đề?”

Giọng nói vừa vang lên, thân ảnh Lý Hỏa Vượng từ trong bụi cây bên cạnh hiện ra.

Cao Chí Kiên thở dài thườn thượt ngồi trên tảng đá, dường như hắn không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lý Hỏa Vượng.

"Pháp Giáo làm như vậy, rồi một đống dân bị nạn của Đại Tề lại lẫn vào. Triều đình đã không còn tiền với lương thực nữa. Một lúc nhiều vấn đề như vậy, ngươi bảo ta phải làm thế nào. Ta cũng không thể biến ra tiền biến ra lương thực được. Lý sư huynh, làm hoàng đế thật sự không dễ như vậy đâu."

"Nhưng mà, Lý sư huynh ngươi yên tâm đi, trong triều còn có rất nhiều tượng trét bùn lợi hại, họ có thể nghĩ ra biện pháp lừa gạt cho qua những chuyện này."

"Lừa gạt cho qua chuyện là xong sao? Những chuyện này mà xử lý không tốt, nói không chừng sẽ chết rất nhiều người!"

"Lý sư huynh, vậy ngươi nói ta nên làm thế nào!? Nếu như ngươi ở vào vị trí của ta, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Trên mặt Cao Chí Kiên lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Chương 1022: Vẫn Là Bất Lực

"Mọi người đều nói Đại Lương đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ có mình ta biết cái danh đệ nhất thiên hạ này là dáng vẻ bên ngoài thôi, chỗ nào cũng có lỗ hổng. Hoàng thượng cũng là tượng trét bùn, chỗ nào hổng thì trét chỗ đó thôi."

Nói xong lời này, Cao Chí Kiên dừng một chút, sau đó lại nói:

"Xin lỗi Lý sư huynh, ta không nên nói với ngươi như vậy, nhưng mà ta quả thực có quá nhiều chuyện phiền lòng."

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu:

"Không sao, ta biết tình huống của ngươi, ta không trách ngươi, nhưng chuyện của Thanh Khâu và Hậu Thục thì ngươi cần phải

suy xét trước.”

"Họ đang đánh nhau với Pháp Giáo, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của Pháp Giáo. Nếu như không giúp Thanh Khâu và Hậu Thục thì chờ đến khi hai nước đó bị nuốt chửng, Đại Lương sẽ gặp rắc rối lớn. Đây chính là chuyện đại sự liên quan đến sống còn của Đại Lương.”

"Lý sư huynh, ta biết, đạo lý này ta hiểu nhưng Pháp Giáo của Đại Lương vẫn còn chưa tiêu diệt sạch sẽ, trong nhà còn chưa quét dọn sạch thì chúng ta nào có thời gian rảnh rỗi đi giúp nhà khác dọn dẹp.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng tựa hồ nghĩ tới cái gì, cau mày trầm tư:

"Chí Kiên, tất cả Pháp Giáo ở Đại Lương vào lúc này đột nhiên xuất hiện, có phải là đang tính toán kiềm chế Đại Lương không.”

Trước đó khi Pháp Giáo bao vây thành Thượng Kinh là Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy kỳ lạ rồi. Nhiều người như vậy mà chỉ bao vây thành Thượng Kinh đối phó với Cao Chí Kiên thì quả thực có chút không thực tế.

Bây giờ nghĩ lại, có vẻ như mục đích của họ không phải là đối phó với Cao Chí Kiên, có thể đó chỉ là vỏ bọc để bán đứng tất cả tín đồ Pháp Giáo ở Đại Lương, ép Đại Lương không ra tay kịp.

Liên tưởng đến sự phát triển khắp nơi không có ý nghĩa của Pháp Giáo trước đây, ngoại trừ thu hút sự chú ý ra thì cũng không có tác dụng gì cả.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, mặc dù gặp phải rất nhiều rắc rối, nhưng cũng không có vấn đề nào khó giải quyết cả. Thậm chí ngay cả Thái Sơn Thạch trước đó cũng không tìm thấy, Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng cảm thấy loại khả năng này rất cao.

"Ngươi biết thì sao, họ đang sử dụng dương mưu."

Giọng nói phát ra từ khu rừng bên trái, ngay sau đó Lý Hỏa Vượng nhìn thấy quốc sư Đại Lương từ trong đó đi ra ngoài.

"Toàn bộ Binh Gia tản ra đi giúp các nước khác, ngươi không sợ

sau lưng Đại Lương xảy ra chuyện gì sao? Ngươi thật sự cho rằng ngoài Pháp Giáo ra thì Đại Lương thiên hạ thái bình rồi đúng không?"

"Vậy cứ mặc kệ Pháp Giáo phát triển ở bên kia? Không cần phản chế gì cả?"

"Đương nhiên không phải, bệ hạ tự có tính toán."

Quốc sư lui về phía sau một bước.

Cao Chí Kiên đứng dậy khỏi tảng đá, nhìn Lý Hỏa Vượng nói:

"Khẳng định là sẽ giúp đỡ, Giám Thiên Ti bên kia đã phái người qua đó rồi. Còn về Binh Gia thì chờ Đại Lương ổn định chút, rồi ta sẽ xem thử xem có thể tập trung bao nhiêu người."

"Còn tập trung bao nhiêu người ? Cao Chí Kiên, đó là Pháp Giáo! Ngươi phải ý thức được rằng đây là nguy cơ diệt quốc! Nhất định phải đưa ra quyết định liều chết đánh một trận!"

"Đại Tề trước kia bị Vu Nhi Thần chiếm đóng, ngươi có biết Đại Tề bây giờ biến thành cái dạng gì rồi không?"

Lý Hỏa Vượng nói rồi đưa tay ra sau lưng cầm thanh Cốt Kiếm vung mạnh vào bồn hoa bên cạnh.

Một cái khe nứt bay qua, chất lỏng quỷ dị từ trong đó rỉ ra, xối ướt phía trên đám hoa cỏ kia, cùng với âm thanh đáng sợ, những hoa cỏ kia vặn vẹo thân thể nhúc nhích bò lên khỏi mặt đất, lây nhiễm sang bùn đất xung quanh.

Quốc sư Đại Lương khẽ cau mày, giơ thanh kiếm Tinh Túc chỉ vào không trung, lập tức nổi lên sấm sét, khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, những thứ kia đã bị đánh cho không còn lại một mảnh vụn.

"Ta không biết đó là cái gì, nhưng ta biết Đại Tề bây giờ thật sự xong rồi."

Lý Hỏa Vượng nói xong, lại cắm Cốt Kiếm ra sau lưng.

"Ta biết, ta đương nhiên biết, nhưng Lý sư huynh, những tướng

quân kia có biết không? Họ biết, những binh lính kia có biết không? Toàn bộ bách tính của Đại Lương có biết không? Họ nguyện ý lao dịch nửa năm, nguyện ý nộp lượng thực trước thời hạn sao? Bằng lòng tham gia quân ngũ đánh giặc sao?"

"Ta đúng là hoàng đế, ta có thể sai khiến họ, nhưng không có nghĩa là ta ra chiếu chỉ là được. Mỗi khi ta ra thánh chỉ sẽ dính dáng đến rất nhiều người, nói không chừng sẽ hại chết rất nhiều người."

"Lý sư huynh, làm hoàng đế thật sự không giống như ngươi nghĩ muốn làm gì thì làm. Đó là chuyện mà một tên hôn quân có thể làm ra."

Cao Chí Kiên nói xong lời này liền im lặng một lúc, hắn miễn cưỡng lên tinh thần an ủi Lý Hỏa Vượng:

"Không sao đâu Lý sư huynh, tình hình chiến đấu vẫn chưa tệ như ngươi nói, chúng ta có niềm tin Thanh Khâu và Hậu Thục cũng có chút năng lực, họ không dễ dàng bị Pháp Giáo chiếm đóng như vậy đâu."

"Huống hồ Huyền Tẫn đã dẫn theo Chính Bác Kiên qua đó rồi, Ti Thiên Giám của Thanh Khâu, Hậu Thục, Tứ Tề, Đại Lương đều tập hợp đủ, Pháp Giáo không chiếm được lợi đâu."

"Ngươi yên tâm, chờ Đại Lương bên này ổn định hơn một chút, ta sẽ lập tức xuất binh ngay."

Đối với việc chỉ dựa vào Giám Thiên Ti mà không sử dụng hết sức mạnh của Đại Lương, trong lòng Lý Hỏa Vượng vẫn mang theo nghi ngờ không biết liệu như vậy có thể đối phó được với Pháp Giáo hay không. Dù sao Pháp Giáo không phải là cái gì tà ma, họ dựa vào tín đồ bách tính nhiều vô số kể.

Chương 1023: Đi

Người của Giám Thiên Ti có nhiều đi chăng nữa nhưng khi đối mặt với người của một quốc gia thì họ có thể có bao nhiêu tác dụng.

Tạm thời không nói đến việc cấp cao của Vu Nhi Thần lợi hại như thế nào, cho dù là cấp thấp nhất vô tận kia thì cũng không phải là thứ mà Giám Thiên Ti có thể giải quyết được.

Càng đừng nói đến những người ngoài cấp Giám Thiên Ti, những người tập trung lại vì lợi ích của Dương Thọ Đan cũng không hề trung thành, chỉ cần vừa phát giác được nguy hiểm thì sẽ trực tiếp tan tác như chim muông.

Bây giờ chỉ có những Binh Gia khát máu, những vũ khí giết người hàng loạt này mới có thể khống chế được sự bành trướng từ cấp thấp nhất của đối phương.

Liếc mắt nhìn Cao Chí Kiên lần nữa, Lý Hỏa Vượng gật đầu:

"Được, vậy ngươi nhanh lên."

Lý Hỏa Vượng nói xong định quay người định rời đi, nhưng đi chưa được hai bước đã bị Cao Chí Kiên gọi lại:

"Lý sư huynh, ngươi đi đâu vậy?"

"Người như ta có thể đi đâu được nữa, đi Thanh Khâu, diệt Pháp Giáo!"

“Lý sư huynh, Lý sư huynh, ngươi chờ một chút!”

Thấy dáng vẻ kiên quyết như vậy của Lý Hỏa Vượng, Cao Chí Kiên vội ngăn cản.

"Sư huynh, ngươi một thân một mình chạy đi Thanh Khâu thật sự quá nguy hiểm, hay là ở lại chỗ này đi."

"Khỏi đi, ta cũng không yếu như vậy đâu, hơn nữa nếu như ta ở bên cạnh ngươi thì chỉ sợ có người ngủ không ngon.”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng liếc nhìn quốc sư một cái.

Biết Lý Hỏa Vượng chuẩn bị đi Thanh Khâu đối phó với Pháp Giáo, quốc sư vô cùng hài lòng nói:

"Tốt! Lý đệ hiểu rõ đại nghĩa! Lão phu bội phục!"

Lý Hỏa Vượng hừ một tiếng, không nói gì thêm nữa, rời khỏi thành Thượng Kinh khiến người ta khó chịu này.

Đường đi Thanh Khâu xa xôi lại không rõ chiến sự bên kia, Lý Hỏa Vượng quyết định xuất phát trong ngày, không lề mề thêm nữa.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa ra khỏi cửa chính liền thấy Lý Tú Tài đang đứng ở nơi đó hai mắt nhìn đăm đăm mình.

Lý Tú Tài đột nhiên cong một đầu gối, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Sư phụ, ta muốn báo thù! Ta muốn báo thù cho người nhà của ta!

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một lúc rồi nói:

"Ngươi muốn báo thù ai?"

Lý Tú Tài đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy hận ý:

"Pháp Giáo! Là Pháp Giáo giết đại ca, chị dâu ta, ép cha ta phát điên!!"

Trong thời gian ngắn ngủi khi Lý Hỏa Vượng vào cung, dường như Lý Tú Tài đã nghĩ thông suốt một số chuyện.

"Đối mặt với những Vu Thần kia của Pháp Giáo, dựa vào công phu mèo cào của ngươi, ngươi có thể sống sót không?"

"Đến khi thực sự động thủ thì đừng có hy vọng ta sẽ giúp ngươi. Nếu như ta thật sự muốn mang theo người thì ta sẽ chỉ mang theo những trợ thủ không phiền toái, còn nữa nhớ kỹ, ta không phải là sư phụ của ngươi, giữa chúng ta đã thanh toán xong rồi."

"Ta không sợ chết!! Ta đặt cược cả mạng sống này!! giết một tên lấy vốn giết hai tên lấy lời!!"

Lý Tú Tài ưỡn ngực rống to.

Lý Hỏa Vượng nhìn ánh mắt không hề sợ hãi của hắn, liền biết lần

này đối phương hoàn toàn nghiêm túc.

Trong ấn tượng của Lý Hỏa Vượng, Lý Tú Tài vẫn luôn là dáng vẻ không màng sự đời, mà dáng vẻ của Lý Tú Tài bây giờ quả thật là lần đầu tiên hắn thấy.

Dường như thảm kịch của Lữ gia ban cuối cùng cũng khiến cho hắn trưởng thành, không còn là thiếu niên vô tri như trước đây nữa.

Sau khi nhìn chằm chằm đối phương một lúc, Lý Hỏa Vượng đưa tay ném lệnh bài của Giám Thiên Ti cùng với hồ lô chứa Dương Thọ Đan cho Lý Tú Tài.

"Nếu ngươi dám đi thì đem thứ này giao cho nội khố Giám Thiên Ti để đổi chút đồ vật hộ mệnh đi, nói là Nhĩ Cữu bảo ngươi đi."

"Vâng! Sư phụ!"

Lý Tú Tài không chút do dự cầm lấy đồ liền đi, nhìn dáng vẻ của hắn như vậy dường như sớm đã hạ quyết tâm rồi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng trở lại nơi ở của mình, hắn nói với thái giám chăm sóc Lữ Trạng Nguyên và Tú Nhi:

"Ta phải đi ra ngoài một khoảng thời gian, trước khi ta trở về hãy chăm sóc tốt cho bọn họ. Nếu Tú Nhi lớn rồi thì tìm một vị thư sinh đến dạy nàng. Ngộ nhỡ ta chết rồi thì đi hỏi bệ hạ xem nên xử trí hai người này như thế nào."

"Tuân mệnh, nô tài hiểu rồi, mệnh lệnh của ngươi chính là mệnh lệnh của hoàng đế, nô tài tuyệt đối sẽ không dám khinh nhờn!"

Giải quyết xong nỗi lo về sau, Lý Hỏa Vượng lấy tấm bản đồ thành Thượng Kinh ra, tìm phương hướng xuất phát.

"Cha à, chúng ta lại phải đi sao?"

Lý Tuế ôm Tú Nhi hỏi.

"Ừm, phải đi rồi, đi thu dọn đồ đạc đi, đợi Lữ Tú Tài quay trở lại thì chúng ta xuất phát."

Lý Tuế nghe vậy liền ngoan ngoãn gật đầu, đi thu dọn đồ đạc.

Những ngày này nàng cùng cha vào Nam ra Bắc nên biết rất rõ cần chuẩn bị những gì, nàng cũng giúp được cha không ít việc lặt vặt.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đi đến quán trọ đổi lại một con ngựa mới khỏe mạnh hơn con ngựa trước, hắn liền nghe có tiếng gõ cửa.

Lý Hỏa Vượng vừa đẩy cửa ra liền thấy Lý Tú Tài hai mắt đỏ bừng trở về:

"Về rồi à? Cũng nhanh đấy, ngươi đổi cái gì?"

Hai tay Lý Tú Tài có chút run rẩy, từ trong ngực móc ra một cuộn thẻ tre đỏ như máu, đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Đại Thiên Lục"?"

"Vâng.”

Lý Tú Tài gật đầu:

Chương 1024: Có Người Đến

"Cái khác thì ta không biết, có một số thứ ta cũng không dùng đến nhưng mà thứ này ta đã từng thấy sư phụ dùng qua, nó rất có ích hơn nữa cũng không cần phải tu luyện gì gì đó, cầm lên là có thể sử dụng!”

"Ngươi có biết muốn sử dụng thứ này cần phải trả cái giá gì không?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay mở nó ra, hắn trố mắt nhìn trân trối đủ loại cực hình cùng nghi lễ vấn đạo.

"Ta không sợ đau! Ta muốn báo thù!!

Lý Tú Tài trả lời dứt khoát, trong mắt hiện lên sát khí nồng đậm.

"Hay là thôi đi. Ngươi đã là người đàn ông cuối cùng của Lữ gia rồi, nếu ngươi chết thì nhà các ngươi sẽ tuyệt hậu.”

Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng có chút mềm lòng, hắn muốn khuyên đối phương trở về sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng mà thái độ của Lý Tú Tài cực kỳ kiên quyết:

"Không!Ta muốn báo thù! Bọn họ giết người nhà của ta! Nhất định ta phải đòi lại!"

"Nhà ta bị diệt hết rồi! Nếu bây giờ ta không báo thù đòi lạ gấp trăm nghìn lần! Vậy ta khổ công tu luyện phép thần thông để làm gì? Tu luyện lên người chó sao?!"

Khuyên cũng vô dụng. Lý Hỏa Vượng cũng không tiếp tục khuyên nhủ nữa, hắn ném "Đại Thiên Lục" vào trong ngực đối phương, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng cách cánh cửa chỉ còn một tấc thì cửa sân lần nữa bị người gõ cửa:

"Lại có người đến, lần này lại là ai vậy? Ta ở Thượng Kinh cũng không quen biết nhiều người."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vươn tay muốn mở cửa, trước mặt hắn xuất hiện một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thanh tú, đôi mắt nàng trong veo sáng ngời kích động nhìn hắn, đây chính là hồng nhan tri kỷ của hắn ở trên thế giới này.

"Hỏa Vượng!!"

Dương Na không kìm được kích động trong lòng, giang hai tay ôm lấy Lý Hỏa Vượng.

Cơ thể của Dương Na rất nhẹ, nàng gần như là nhảy lên trên người Lý Hỏa Vượng sau đó được hai tay hắn vững vàng tiếp được.

Ngửi được mùi thơm trên tóc đối phương, lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn chưa kịp phản ứng lại.

Vài giây sau, Lý Hỏa Vượng mới định thần lại, Dương Na tới tìm hắn, mình lần nữa lại thấy nàng!

“Na Na?”

Lý Hỏa Vượng buông hai tay ra, cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, sau đó giang hai tay ra gắt gao ôm nàng vào lòng.

"Là ta! Là ta!”

Dương Na ôm lại Lý Hỏa Vượng, kích động nhảy cẫng lên, vô cùng vui vẻ.

Sau khi ôm nhau được một lát, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu lại thì thấy Tôn Hiểu Cầm đang bưng một chậu nước, đứng đó mỉm cười với bọn họ.

Mặt Dương Na hơi đỏ lên, kéo Lý Hỏa Vượng vọt vào trong phòng ngủ của hắn rồi đóng cửa lại.

Trong phòng hai người nhìn nhau, bọn họ đột nhiên lại giang hai tay ra ôm chặt lấy đối phương. Bọn họ đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi, cảm thấy bây giờ có ôm nhau bao lâu cũng không đủ.

Lý Hỏa Vượng cúi mặt xuống, nhẹ nhàng dán môi mình lên bờ môi tô son mềm mại của đối phương.

Bầu không khí trong phòng vừa phải, nhưng ngay khi Lý Hỏa Vượng tiếp tục hôn nàng, Dương Na đột nhiên phụt một tiếng phá lên cười.

“Ngươi cười gì đó?”

Lý Hỏa Vượng khó hiểu hỏi.

"Chỉ là ta cảm thấy vui thôi. Hỏa Vượng, vừa nghĩ tới việc ngươi thật sự xuất viện rồi, trong lòng ta liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, thật sự không nhịn được muốn cười."

Dương Na hôn lên mặt Lý Hỏa Vượng một phát, nhìn thấy vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng, Dương Na ho nhẹ một tiếng rồi khẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt đoan chính.

"Được rồi được rồi, không nói tới chuyện này nữa, đoạn vừa nãy coi như không tồn tại đi.”

Nhìn vào khuôn mặt thanh tú của Dương Na, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng tiến lại gần. Tuy nhiên đúng vào lúc này, hắn cảm giác được một tầm mắt bên ngoài cửa sổ.

Khi hắn quay đầu lại nhìn liền thấy hai tay bác Tề cầm ống nhòm nhìn về phía bên này.

Nhìn gương mặt già nua kia của đối phương, giờ phút này Lý Hỏa Vượng không còn hứng thú nào nữa:

"Bác Tề à! Trông đẹp không? Ngươi có muốn tới đây với chúng ta không? Ta không chê đâu!!"

Dương Na không nhịn được cười vươn tay đập vào ngực hắn. Nàng đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa trời sao lên.

"Người ta lớn tuổi như vậy rồi, sao ngươi còn đùa giỡn với bà ấy như vậy?"

"Nếu như không phải tuổi của nàng lớn như vậy rồi, ta cũng muốn phun Tam Tự Kinh. Bây giờ nàng không rời khỏi tiểu khu của ta dù chỉ một tấc.”

Hai tay Lý Hỏa Vượng kéo ống quần lên, lộ ra vòng giám sát điện tử nơi hai cổ chân.

"Vì sao chứ? Không phải ngươi đã khỏi bệnh xuất viện rồi sao? Tại sao còn bị khống chế nhiều như vậy?"

Dương Na ngồi xổm xuống, tò mò nhìn đồ vật trên cổ chân của Lý Hỏa Vượng.

“Còn không phải vì chuyện trước đây sao.”

Lý Hỏa Vượng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mang theo chút phiền não nói ra toàn bộ những chuyện mà hắn đã trải qua trước đó.

“Rõ ràng ta đã đưa ra chứng cứ. Hai ngón tay bị đứt kia chắc chắn

là của bọn bắt cóc nhưng bọn họ nói máu trên người ta đều là máu của ta, hai ngón tay kia không có ADN nào trùng khớp cả, cũng không có người bị thương đến nhận, cho nên hoàn toàn không thể tin lời ta nói."

"Rõ ràng bệnh của ta đã khỏi rồi, thậm chí bác sĩ còn cấp giấy chứng nhận, nhưng bọn họ vẫn không tin, còn cho rằng có khả năng là do ta phát điên."

Hai tay Dương Na chống ra sau, nàng ngồi trên giường kiên nhẫn lắng nghe câu chuyện của Lý Hỏa Vượng.

Chương 1025: Chuẩn Bị

"Vừa nãy ngươi cũng đã nhìn thấy thứ trên chân ta rồi đấy. Bọn họ mang danh tốt đẹp phòng ngừa người khác bắt cóc ta, cho nên mới đưa thứ này để bảo vệ ta. Kỳ thật ta biết bọn họ đang đảm bảo hai phương diện."

"Hỏa Vượng, thật sự có người bắt cóc ngươi sao? Bọn họ là ai vậy?"

Dương Na nghiêng đầu, trên mặt nàng có chút lo lắng, nàng đứng ở góc độ của Lý Hỏa Vượng suy nghĩ đến chuyện này.

Nghe Dương Na nói vậy, Lý Hỏa Vượng một lần nữa nhớ lại những gì tên Tiền Phúc điên điên khùng khùng kia đã nói khi còn ở trong bệnh viện tâm thần, điều này khiến trong lòng hắn trở nên càng thêm mù mịt.

"Làm sao mà ta biết được, ai mà biết những người kia phát điên cái gì mà nhất định phải bắt cóc ta. Ha, có lẽ kiểu người như ta tương đối hiếm thấy."

Lý Hỏa Vượng hời hợt chuyển đề tài.

Bất kể có quan hệ với Tiền Phúc hay là có liên quan đến người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử trong miệng đối phương hay không.

Hắn cũng không muốn kéo Dương Na liên lụy vào loại chuyện này, đặc biệt là trước đó Dương Na còn bị bệnh nữa. Nếu sự việc quá phức tạp khiến bệnh tình nàng tái phát, vậy thì cái mất nhiều hơn cái được.

Chờ đến khi bản thân có thêm một chút tự do, tự mình đi hỏi Tiền Phúc là tốt nhất.

Dương Na dùng ngón tay út vén lọn tóc ra sau tai, để lộ bông tai màu ngọc bích tinh xảo:

"Hỏa Vượng, nếu đã như vậy thì khoảng thời gian này ngươi nên ở trong nhà, ít nhất sẽ an toàn hơn."

"Ta cũng không có ý định đi ra ngoài. Khoảng thời gian này ta đều tham gia học trực tuyến muốn bù lại nền tảng ban đầu, chỉ là thật sự quá khó."

"Lớp học trực tuyến? Vì..."

Nói đến đây, hốc mắt Dương Na ươn ướt. Dù đã qua lâu như vậy rồi nhưng đối phương vẫn nhớ như in ước định với mình khi ở trên sân thượng là sẽ thi vào cùng một trường đại học với mình.

"Hỏa Vượng, ta thực sự rất thích ngươi, thật sự rất thích ngươi."

Dương Na cảm động lần nữa ôm lấy Lý Hỏa Vượng, nhẹ nhàng dán sát vào đối phương, hai người tận hưởng sự ấm áp ngắn ngủi.

Nhưng không lâu sau, lời nói của Lý Hỏa Vượng đã cắt ngang sự ấm áp này:

"Na Na, lúc ngươi tới đây thì chú dì của ngươi có biết không?"

"Bọn họ không biết, nếu bọn họ biết thì làm sao có thể để cho ta tới gặp ngươi."

Dương Na nói đến đây, sắc mặt ảm đảm hơn rất nhiều.

Nhưng tâm tình Dương Na lại lập tức vui lên:

“Quên đi, không nói cái này nữa. Không phải ngươi học trực tuyến

sao? Vậy để học bá ta giúp ngươi!”

"Ngươi? Có được không vậy, ta nghe trên mạng nói chỉ cần lên đại học thì có rất nhiều học sinh cấp ba đều trả lại kiến thức cho thầy cô hết rồi.”

"Đừng có coi thường người khác, ngươi học đến đâu rồi?"

Dương Na cầm điện thoại của Lý Hỏa Vượng lên, thuần thục nhập sinh nhật của mình vào mật khẩu màn hình khóa sau đó mở những ứng dụng dạy học mới tải xuống, từng video cá nhân liên tục nhảy ra.

Có Dương Na dẫn dắt tốt hơn nhiều so với việc một mình mò mẫm, ít nhất không giống như giai đoạn trước kia, học tập còn khó hơn rút trại công thành.

...

Lý Hỏa Vượng trước tiên hít một hơi thật sâu, đóng lại năm giác quan của mình rồi cố hết sức từ từ bao bọc lấy Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể mình bằng cách sử dụng thần quang trong mắt của người thúc đẩy ý niệm.

Ngay sau đó, hắn cố gắng đẩy Tiên Thiên Nhất Khí được bao bọc về phía bụng của mình.

Công pháp tu chân tổng cộng có bảy tầng, Lý Hỏa Vượng đã luyện được hai tầng đầu tiên, đang đột phá đến tầng thứ ba.

Mặc dù cái gọi là công pháp tu chân là từ những ký ức mà Đấu Mỗ đã truyền cho mình, nguồn gốc có vẻ không ổn.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không quan tâm. Nếu như bây giờ thiên đạo thật giả đều thuộc về Quý Tai, vậy thì hắn cảm thấy bất luận trước đây công pháp này là thật hay giả thì bây giờ chắc chắn nó là thật.

Những giọt mồ hôi lạnh toát ra từ trán của Lý Hỏa Vượng, hắn đang cố gắng hết sức để kiểm soát Tiên Thiên Nhất Khí đang được bao bọc này.

Nhưng điều này rất khó, không có sự thúc đẩy nên hắn có thể cảm nhận được sức nặng ngàn cân.

Hắn cứ thúc đẩy liên tục như vậy, không biết đã qua bao lâu, khi cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa, Lý Hỏa Vượng lập tức buông lỏng toàn bộ sức lực, từ từ mở mắt ra.

Còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với trước đó. Mỗi giây mỗi phút Lý Hỏa Vượng đều đang tiến bộ, không bao lâu nữa hắn có thể đột phá tu luyện đến tầng thứ ba rồi.

Khi hắn mở mắt ra, đủ loại đồ vật trôi nổi trong không trung lần lượt rơi xuống đất, lúc này trời vừa hửng sáng.

Hắn sắp phải đi Thanh Khâu rồi, nếu như Quý Tai không giúp được gì, vậy thực lực của mình càng mạnh, đối diện với Pháp Giáo càng có nhiều hơn một phần thắng.

Đi chưa được bao lâu, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy một đoàn xe, người trong đoàn xe phần lớn là người dùng bút lông đỏ vẽ ấn Tịnh Đế Liên (hai đóa sen mọc cùng một gốc), trên da của không ít người còn xăm thứ gì đó, nhưng vì có quần áo che chắn nên hắn không nhìn ra đó là hình gì.

Lý Hỏa Vượng phớt lờ ánh mắt của những người này, đi thẳng vào trong xe ngựa lớn nhất do bốn con ngựa kéo.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa bước vào, Bạch Linh Miểu liền bưng đồ ăn nóng hổi qua.

Trong khi Lý Hỏa Vượng đang ăn, Bạch Linh Miểu cởi vớ và giày của Lý Hỏa Vượng ra, bưng một chậu nước ấm đến rửa chân cho hắn.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng ăn xong, lấy khăn lau mặt rồi nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khoảng thời gian này hắn đều là ban ngày ẩn núp ban tối bò ra.

Vì sự bất thường xung quanh việc tu luyện công pháp của hắn, bây giờ hắn chỉ có thể nhân lúc xe ngựa đi đến Thanh Khâu nghỉ ngơi vào ban đêm mới có thể tìm được một nơi không người để tu

luyện.

“Na Na, cám ơn ngươi, ngươi đã giúp ta rất nhiều.”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại nhẹ giọng nói.

"Lý sư huynh, giữa chúng ta không cần phải nói lời cám ơn."

Chương 1026: Ưu Thế

“Bái lạy hoa sen đó thì có thể trở nên lợi hại hơn không?”

Lý Tuế hơi không hiểu đi đến, học theo dáng vẻ của họ. Nhưng một lúc sau Lý Tuế không cảm thấy có thay đổi gì, nàng hơi nản lòng.

Đúng lúc này, một con rết nhỏ từ bên cạnh nàng bò qua, đang sắp chui vào ống quần của tín đồ Bạch Liên bên cạnh,

Tà váy của Lý Tuế nhanh chóng bay lên, một con chó lột da bỗng chui ra, nhe răng nanh trực tiếp cắn con rết đó điên cuồng văng lên.

Nhìn con rết đó tan tác nát vụn dưới răng nanh sắc nhọn của mình, Lý Tuế bỗng hiểu mình phải trở nên mạnh hơn thế nào, trước đây nàng luôn là cha học gì thì mình học nấy.

Nhưng lúc này nàng phản ứng lại, mình không giống cha, chuyện cha có thể làm, mình không thể làm, nhưng ngược lại những chuyện mình có thể làm, cha cũng không làm được.

“Ta là Lý Tuế hay là màn thầu?”

Lý Tuế không muốn đi suy nghĩ vấn đề này, bây giờ nàng nghĩ đến năng lực đặc biệt của mình.

Cơ thể của mình hòa thành một thể với màn thầu, mình có răng nanh và vuốt sắc của màn thầu, vậy có phải mình dung hòa với thứ khác, thì sẽ trở nên lợi hại hơn không?

Lý Tuế càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, trước đây cha

vẫn luôn nói, Hắc Thái Tuế bẩm sinh là biết cướp đoạt, đây là bản năng của mình.

Nghĩ đến đây, Lý Tuế cũng lười quỳ, đứng lên vội vàng chạy vào trong rừng đi tìm kẻ có thể cướp đoạt.

Trong rừng không có nhiều chủng loại có thể lựa chọn, càng ít chủng loại nâng cao thực lực sau khi cưỡng đoạt, cũng may không lâu trước đây nàng vừa mới gặp một con.

Đến khi trời sáng, Bạch Linh Miểu đang đợi Lý Hỏa Vượng đến dùng bữa, một con gấu toàn thân mọc đầy xúc tu cất bước chân trời rung đất chuyển từ trong rừng đi đến trước mặt nàng.

“Bảo vệ nữ thần!”

Bạch Linh Miểu đi ra từ trong vòng bảo vệ của tín đồ, ngẩng đầu vẻ mặt kinh ngạc nhìn tảng núi thịt khổng lồ trước mặt.

“Tuế Tuế?”

Con gấu mở to cái miệng, lộ ra khuôn mặt vui vẻ của Lý Tuế.

“Mẹ! sao ngươi biết là ta? Ta còn tưởng ngươi không đoán được chứ, mẹ, ngươi thấy ta nhiều thịt chưa, ta lợi hại rồi đấy.”

Nói xong, Lý Tuế điều khiển cơ thể này đến bên một cái cây lớn, hai bàn tay dày chắc ôm chặt rung lắc mạnh.

Bùn đất bắn tung tóe, khi cảm thấy cái cây lỏng hơn rất nhiều, hai tay Lý Tuế ôm thân cây nhổ mạnh lên, trực tiếp nhổ cái cây lớn từ trong lòng đất lên.

“Mẹ! Ngươi mau xem đi! Bây giờ ta rất mạnh rồi! Bây giờ có phải ta rất lợi hại không!”

Lý Tuế không chỉ vui sướиɠ với sức mạnh hiện tại của mình, mà nàng phát hiện mình tìm được cách trở nên mạnh hơn.

Hắc Thái Tuế mình có năng lực cưỡng đoạt bẩm sinh, chỉ cầm cưỡng đoạt được kẻ mạnh thì có thể mượn sức mạnh của họ.

Không chỉ là con gấu, sau này mình chỉ cần cưỡng đoạt kẻ lợi hại hơn, thì có thể bảo vệ cha tốt hơn.

“Được rồi được rồi, ta biết ngươi lợi hại rồi, ngươi mau chóng cởi da gấu này ra đi, ngươi chui vào trong bụng nó, bộ quần áo ngươi vừa thay lại bẩn rồi.”

“Mẹ, không phải ta chui vào trong bụng nó, nó chính là ta đấy!”

Đúng lúc Lý Tuế nói lời này, nàng và Bạch Linh Miểu, thậm chí bao gồm tín đồ Bạch Liên Giáo cảnh giới bên cạnh đều cảm nhận được sâu trong rừng cây truyền đến cảm giác lôi kéo.

Dường như lúc này cả trời đất đều biến thành một mảnh vải, còn bên đó có người đang giật vải.

“Cha?”

Lý Tuế nghi hoặc nhìn sang bên đó hỏi.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng mỉm cười đi ra từ trong rừng cây, lấy hắn làm trung tâm, bụi cây xung quanh và cả cành cây đều nghiêng ngả đổ sập, mở đường cho Lý Hỏa Vượng.

“...Công pháp tu chân của ta lại gần thêm một bước!”

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu tuyên bố thông tin tốt.

“Lý sư huynh, lần này nhanh thế! Còn chưa đến Thanh Khâu nữa!”

Quen biết Lý Hỏa Vượng lâu như vậy, đương nhiên Bạch Linh Miểu hiểu nghĩa là gì.

Theo cách nói của Lý sư huynh, công pháp tu chân có tổng cộng bảy vòng, mỗi một vòng, năng lực tu chân sẽ lợi hại hơn một phần.

“Ta cũng không biết tại sao lần này lại nhanh như vậy, có lẽ là ta có thiên phú dị bẩm chăng.”

Lý Hỏa Vượng hiểu rõ, đã phải đến Thanh Khâu và Hậu Thục, giúp đỡ đối phó Pháp giáo, đương nhiên năng lực tu chân của mình

càng mạnh càng tốt.

Như vậy không những thứ tu chân ra càng nhanh chóng đơn giản, thời gian duy trì thứ tu chân ra cũng càng dài hơn.

Đúng lúc hắn đang giải thích nhiều hơn với Bạch Linh Miểu thì nhìn thấy Lý Tuế chui trong con gấu.

“Tuế Tuế, ngươi đang làm gì thế?”

“Cha, ngươi lợi hại hơn rồi! Nhưng ngươi xem, bây giờ ta cũng lợi hại hơn rồi, ta có thể giúp ngươi rồi!”

Lý Tuế nói vui vẻ giải thích với Lý Hỏa Vượng.

Nhận lấy cháo của Bạch Linh Miểu đưa đến, Lý Hỏa Vượng ngồi một bên đang định vừa ăn vừa nghe, nhưng đúng lúc hắn vừa bỏ cháo thịt thỏ vào miệng, sắc mặt bỗng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tuy cháo thịt rất ngon, có vẻ vô cùng thơm ngọt, nhưng hắn nếm thử lại không có chút vị ngon nào.

Để chắc chắn một mình mình cảm thấy vậy, Lý Hỏa Vượng đưa bát cháo đến trước mặt Bạch Linh Miểu.

“Ngươi nếm thử xem.”

Bạch Linh Miểu lè lưỡi liếм nhẹ, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Kỳ lạ, rõ ràng ta đã cho muối, sao không có vị gì.”

“Không chỉ là muối, ngay cả mùi gạo thịt cũng không nếm ra được, đây là thiên tai!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bầu trời với vẻ mặt âm u bất định, cau mày suy nghĩ, lúc này rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh đang xảy ra chuyện gì.

Chương 1027: Thiên Tai

Thiên tai không phải là chuyện tốt gì, có nghĩa là thiên đạo đã xảy ra biến động gì, hoặc là Ti mệnh nắm giữ thiên đạo đã xảy ra vấn đề.

“Lý sư huynh, thật không! Không những không nếm ra được gì, mũi cũng không ngửi ra được mùi gì!”

Bạch Linh Miểu tỏ vẻ mặt kinh ngạc nói ra phát hiện to lớn của mình.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bắt đầu tiến hành một loạt thử nghiệm, không biết là tin tốt hay tin xấu, thiên tai lần này chỉ là vị giác và khứu giác.

Chỉ tạm thời mất đi hai thứ này cũng không đáng sợ, đáng sợ là chẳng may đây chỉ là bắt đầu thì sao.

Phải biết rằng Quý Tai cũng là Ti Mệnh, nếu có người cướp thiên đạo của Quý Tai, vậy thì rắc rối đã biến mất trước đây sẽ lại xuất hiện! Kết cục của Đấu Mỗ đã nói với hắn, Ti Mệnh cũng sẽ chết!

“Việc này có liên quan đến việc thế lực của Vu Nhi Thần không ngừng mở rộng không? Là hắn đang cướp đoạt thiên đạo của các Ti Mệnh khác ư?”

Lý Hỏa Vượng thầm nói.

Hắn không biết thiên đạo nắm giữ vị giác và khứu giác là điều nào, vì vậy cũng không biết trong thiên hạ này, Ti mệnh đó có dân chúng tín ngưỡng không.

“Đi thôi, tăng tốc! Mau chóng đến Thanh Khâu!”

Nếu Giám Thiên Ti là để dự phòng thiên tai, vậy thì chắc chắn mấy người họ biết gì đó.

Nếu Quý Tai đã vô dụng, vậy hiện giờ mình muốn biết nhiều thông tin hơn, chỉ có thể nghĩ cách từ bọn họ.

Lý Hỏa Vượng không biết mình có thể giúp được bao nhiêu trong trận đại nạn này, điều bây giờ hắn có thể làm là cố hết mọi khả năng, dốc hết sức.

“Hây! Hây hây!”

Với sức kéo của ngựa, xe ngựa phi chạy về phía xa, để lại bụi vàng mù trời.

Bánh xe bọc một lớp sắt chậm rãi lăn trên đường, để lại hai đường vết bánh xe in sâu vào trong bãi cỏ vàng khô.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên xe ngựa nhìn bãi cỏ trước mặt, trong đầu nhớ lại trải nghiệm lần trước mình đến nơi này.

Thực ra Lý Hỏa Vượng không hiểu nhiều lắm về Thanh Khâu, ngoại trừ biết phần lớn người của nơi này đều là bộ lạc du mục bên ngoài, và người ở đây đều gầy gò xanh xao, còn lại cũng không hiểu nhiều.

Đúng rồi, hắn còn nhớ hai trường phái vô cùng đặc biệt của Thanh Khâu, miếu Trung m tế bái cái chết và cung Vũ Sư cổ quái đó.

“Cỏ của Thanh Khâu vàng thật, có phải dự báo điều gì không?”

Cơ thể Lý Hỏa Vượng khẽ nghiêng sang trái, ngón tay lướt qua giữa đám cỏ màu vàng.

Sau đó hắn lại nghĩ đến thiên tai trước đó không lâu, trận thiên tai mất đi vị giác và khứu giác chỉ duy trì trong ba ngày ngắn ngủi rồi biến mất.

Đây không phải là chuyện đáng vui mừng, thiên tai lần này rất nhẹ, nhưng chẳng may thiên tai lần sau là thiên tai vô cùng nghiêm trọng thì sao?

Lý Hỏa Vượng rất muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng trừ phi bây giờ hắn đến Bạch Ngọc Kinh, nếu không, cũng không ai biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, thị lực cực tốt của hắn thấy trong đồng bằng màu vàng phía xa xuất hiện một điểm đen nhỏ.

Xe ngựa càng lại gần, điểm đen nhỏ cũng dần to lên, cuối cùng

hiện ra dáng dấp một tòa thành, hơn nữa nó còn đang dần to lên cùng với xe ngựa lại gần.

“Đây chính là Tấn Thiết Thành của Thanh Khâu ư?”

Lý Hỏa Vượng nhìn về bên đó lẩm bẩm.

Trước khi đến, hắn đã chuẩn bị một số việc, đây là một tòa thành duy nhất của cả Thanh Khâu, cũng là đô thành của Thanh Khâu.

Ở nơi không có gỗ không có đá như Thanh Khâu, muốn xây dựng tòa thành, gần như là không thể nào, nhưng duy nhất Tấn Thiết Thành này mọc lên ở nơi trống không, không có vật chất gì.

Đại Khả Hãn, người quản lý của Thanh Khâu sống ở trong đó, Giám Thiên Ti của Thanh Khâu cũng được thiết lập ở nơi này.

Nếu Hậu Thục đang giao đấu với pháp giáo, mình mạo nhiên xông vào Hậu Thục, thấy pháp giáo là giết, e rằng không ổn.

Như vậy không những không có hiệu quả, mà còn dễ đánh rắn động cỏ, đến lúc đó ngoại trừ một số dân chúng, thì cốt cán của pháp giáo lại không chết.

Chi bằng tiếp xúc với Giám Thiên Ti của Thanh Khâu trước, xem xem có thể có được nhiều tình báo hơn từ chỗ họ hay không.

Hơn nữa trước đây Quốc sư cũng đã nói, Ti Thiên Giám của Đại Lương và cả Ti Thiên Giám của Tứ Tề có lẽ đều ở bên này.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ, mùi đặc trưng phân dê phân ngựa dần xộc vào mũi hắn.

Có lẽ vì Thanh Khâu thích hợp nuôi trồng, xung quanh khắp nơi Tấn Thiết Thành đều là phân dê phân ngựa, trong bãi cỏ bị gặm lưa thưa, bên trái một đống, bên phải một đống. Trong đó không chỉ có phân của vật nuôi, còn có phân của không ít người.

Khi thấy bánh xe bên dưới nghiền qua một đống phân bò mới, hơn nữa còn dính không ít tơ mềm xanh nâu trên bánh xe, Bạch Linh Miểu cau mày.

“Nơi này bẩn thật, sắp bằng An Từ Am rồi.”

“Chịu khó một chút đi, nơi này vừa nhìn là biết không có đường nước.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, rung nhẹ dây cương, xe ngựa xông nhanh vào trong thành.

Đi trong các loại bò dê ngựa, cuối cùng Lý Hỏa Vương chen được vào thành, so với ngoài thành, trong thành cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bên trong có tất cả các loại kiến trúc, lều trại, nhà gỗ, nhà đá, hỗn loạn không có quy hoạch.

Hơn nữa chân người không ngừng dẫm nát phân bò phân dê tạo thành thảm phân màu đen dày đặc, như gạch đá của thành Đại Lương, phủ khắp cả đường đi.

Chương 1028: Thử

Đường phố rất đông đúc, người chen chúc, nếu chỉ tính con người thì thực sự không có bao nhiêu, nhưng bên cạnh mỗi một người trong thành đều có ít nhất một con vật, cho nên mới chật chội dị thường như vậy.

Còn mùi khó ngửi thế nào, nhìn trẻ con cởi chuồng ngồi xổm tè bên đường, hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

“Đi thôi, đi vào trong! Chắc nội thành tốt hơn chút!”

Đội xe ngựa chậm rãi di chuyển vào trong, sắc mặt mọi người vừa nãy còn vô cùng khó coi, cùng với thời gian trôi, cũng không còn khó coi thế nữa.

Cũng không phải là môi trường tốt hơn chút, chỉ là cái mũi của họ đã thích ứng.

“Cha, đó là cái gì?”

Lý Tuế chỉ vào tòa kiến trúc trang hoàng hoa lệ màu trắng xây trên tường thành hỏi.

Tòa nhà cao lớn, có thể nói là to nhất cả Tấn Thiết Thành, nhưng rất hiển nhiên, đây hình như không phải là kiểu kiến trúc hoàng gia.

Từ chỗ đó, Lý Hỏa Vượng có thể phán đoán ra, ở Thanh Khâu này, e rằng thân phận của Đại Khả Hãn không phải là cao nhất, có những người có địa vị cao hơn hắn.

“Đó chắc là miếu đấy?”

Lý Hỏa Vượng nhìn đỉnh cao cao suy đoán, có thể được coi là miếu ở Thanh Khâu, không khỏi nghĩ đến Trung m Miếu.

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng liếc nhìn xung quanh, trong đám đông có một số lạt ma khoác áo da dê đen đội mụ tăng nhân mào gà.

Tất cả lạt ma này đều là người già, hơn nữa, dường như đều là kiểu người già khô gày, những đốm đồi mồi màu tối đen như vảy da bò, mọc đầy toàn thân họ.

Nhìn những dây chuyền bằng xương trên người họ, Lý Hỏa Vượng cầm chặt dây cương rung nhẹ, khiến tốc độ nhanh hơn chút.

Là quốc đô của một nước, tuy hơi bẩn, nhưng không hề buông lỏng cảnh giới phòng bị.

Không đợi đám người Lý Hỏa Vượng lại gần hoàng thành, một số kỵ binh lưng đeo cung tên, tay cầm kiếm, chó ngao đứng bên cạnh bao vây lấy bọn họ.

Lý Hỏa Vượng cũng không thèm phí lời với họ, tránh để bất đồng ngôn ngữ, trực tiếp ném ra thẻ bài của Giám Thiên Ti.

“Huyền Tẫn có ở đây không? Nói là ta đã đến!”

Lý Hỏa Vượng không được dẫn đi gặp Huyền Tẫn, mà được đưa xuống lòng đất qua đường hầm.

Đừng thấy bên ngoài Tấn Thiết Thành bẩn muốn chết, nhưng ai có

thể ngờ được, phía dưới tòa bẩn thỉu đó lại là một tòa thành sạch sẽ, không biết tại sao, Giám Thiên Ti của tất cả mọi nơi đều ở dưới lòng đất.

Đèn dầu dê treo trên tường dần được thắp lên, phát ra tiếng bốp bốp, Lý Hỏa Vượng nhìn một cô gái cổ quái trước mắt trầm mặc không nói.

Lý Hỏa Vượng không nhìn ra được lai lịch của đối phương, hắn đã từng gặp rất nhiều người kỳ lạ, nhưng trên mặt bôi phấn trắng dã, và còn dùng màu đỏ vẽ các hình cổ quái dưới nền phấn trắng đó, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Điều đặc biệt hơn là, phụ nữ Thanh Khâu ăn mặc vô cùng mát mẻ hở hang, ngoại trừ những chỗ cần thiết quấn vải ra, những chỗ khác đều lộ ra ngoài, và còn dùng các hình thù đặc biệt vẽ hình hoa chi chít phức tạp.

Phía sau nàng ta, là một hàng người đội mũ tre, mũ tre rất to, dường như che được toàn bộ cơ thể người, chỉ còn lại hai cái chân.

Những người này im lặng đứng ở đó, tạo thêm vẻ quỷ dị cho môi trường u tối.

“Tại sao ngươi tìm Ti Thiên Giám Đại Lương?”

Cô gái đó lạnh lùng hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Bảo người có tư cách đến đây, ngươi không đủ tư cách.”

Lý Hỏa Vượng không thèm lãng phí thời gian, trực tiếp nói với nàng ta.

Nhưng lời của đối phương vượt ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng.

“Ta là Ti Thiên Giám của Thanh Khâu, bây giờ ta đủ tư cách chưa?”

“Ngươi là Ti Thiên Giám của Thanh Khâu ư?”

“Ta đã nghe đại danh của Lý Hỏa Vượng, ta biết ngươi là ai, ngươi

đến Thanh Khâu làm gì?”

“Huyền Tẫn nói với ngươi ư?”

Lý Hỏa Vượng cau mày, có vẻ Giám Thiên Ti các nước thường xuyên trao đổi tình báo với nhau.

“Mặc kệ ai nói với ta, bây giờ ngươi phải trả lời ta một câu hỏi, ngươi đến Thanh Khâu làm gì.”

“Ta đến Thanh Khâu làm gì? Đương nhiên ta đến Thanh Khâu để hỗ trợ đối phó pháp giáo rồi! Còn phải hỏi sao?”

Nghe thấy câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, cô gái nở nụ cười lạnh lùng:

“Ta nghe nói ngươi là người của hoàng đế Đại Lương, cho nên hắn không hề do dự từ chối cầu xin xuất binh của Đại Khả Hãn, sau đó phái ngươi đến hỗ trợ như bố thí?”

Nhìn cô gái trước mắt, Lý Hỏa Vượng cau mày lại, thái độ của đối phương hình như không đúng lắm. Phải chăng trước đây Thanh Khâu và Đại Lương có quá khứ phức tạp mà mình không biết?

“Ngươi biết ta, chắc ngươi cũng biết thực lực của ta chứ? Chỉ vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Haha, vậy ta thực sự muốn thử, Lý Hỏa Vượng ngươi có lợi hại như người khác nói không.”

Nói xong, cô gái đó đứng lên.

“Tiểu nữ Biên Trân, xuất thân Tả đạo, xin chỉ giáo.”

“Tả đạo?”

Lý Hỏa Vượng nhìn kỹ cô gái này từ đầu đến chân, tay phải chậm rãi cầm Tích Cốt Kiếm.

Đúng lúc bầu trông khí bắt đầu căng như kiếm rút cung giương, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cơ thể cô gái này dần méo mó rồi ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành dáng vẻ cao lớn của Huyền Tẫn.

“Huyền Tẫn, ngươi có ý gì! Đã lúc này rồi còn rảnh rỗi trêu chọc ta như vậy hả?”

Ngón tay thon dài của Huyền Tẫn khẽ giơ lên cắm vào trán của Lý Hỏa Vượng, sau đó lại nhẹ nhàng rút ra, trán của hắn không hề bị tổn thương.

“Ta không ở đây, vừa nãy ta nhận được tin ngươi đến, cho nên mới kịp thời chạy đến, Biên Trân, không cần thăm dò, ta biết gốc gác của Lý Hỏa Vượng.”

Cơ thể Biên Trân đi ra từ trong cơ thể của Ti Thiên Giám, sau khi nhìn kỹ Lý Hỏa Vượng từ đầu đến chân lần nữa, nhấc mũi chân quay người bỏ đi.

Chương 1029: Còn Có

Thấy không còn người ngoài, Lý Hỏa Vượng lập tức nói:

“Được, đã đều là người quen, vậy thì đừng dài dòng nữa, bây giờ tổng thể hình tình cuộc chiến thế nào, thế lực của Pháp giáo mở rộng thế nào.”

Chỉ có mau chóng giải quyết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây, Lý Hỏa Vượng mới có thể phán đoán mình nên làm thế nào mới có thể nâng cao phần thắng bên này.

Nhưng đối diện với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Huyền Tẫn không trả lời, ngược lại còn ném ra một câu hỏi mới:

“Lần này ngươi đưa thánh nữ Bạch Liên Giáo cùng đến? Tại sao?”

“Còn phải hỏi sao? Pháp giáo có thể mở rộng nhanh như vậy, chẳng phải là vì ngu dân thôn phu tin rằng Vu Nhi Thần có thể giải cứu dân chúng ư?”

“Đối phương làm như vậy, đương nhiên chúng ta phải làm ngược lại bọn họ, tin Vu Nhi Thần, chi bằng tin Vô Sanh Lão Mẫu, ít nhất bây giờ Vô Sanh Lão Mẫu đứng về phía chúng ta.”

Huyền Tẫn lặng lẽ gật đầu:

“Đúng thế, nhưng ngươi phải nghĩ xa hơn, cần phải tìm thêm mấy nhà cùng lay đổ căn cơ của Pháp giáo, tránh đuổi hổ nuốt sói, hậu họa vô cùng.”

“Trên thực tế, chúng ta đã nói chuyện với môn phái sơn môn khác, không ít đệ tử đã xuống núi, tiến vào trong Hậu Thúc, bắt đầu hành động.”

“Lời thừa thãi cũng nhiều rồi đấy? Bây giờ ta cần tình hình chiến đấu của Hậu Thục.”

“Tình hình rất không ổn, tuy binh gia Hậu Thục chiến đấu kiên định bền bỉ nhưng sắp thua trận rồi, bởi vì giờ ngọ ba khắc hôm qua, long mạch của Hậu Thục đã bị đứt.”

Huyền Tẫn vừa nói ra, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng nặng nề.

Tuy Hậu Thục không lớn, nhưng Lý Hỏa Vượng biết rõ hậu quả của việc đứt long mạch, e rằng không bao lâu nữa, cả Hậu Thục sẽ trở thành địa ngục trần gian.

“Trước đây chẳng phải còn nói, Hậu Thục đang tử chiến với Pháp giáo sao? Long mạch lại đứt nhanh như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, ngày trước chúng ta còn nói chuyện với Ti Thiên Giám Hậu Thục, lúc đó, long mạch vẫn còn, hơn nữa còn bày thiên la địa võng, huống hồ lúc đó, Pháp giáo không tấn công đến gần hoàng thành Hậu Thục.”

“Tại sao trong một ngày ngắn ngủi, lại thay đổi lớn đến vậy, lão phu không tính ra được, e rằng trong có còn có nguyên nhân lớn.”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, đi đi lại lại trong phòng, tính toán bây giờ mình phải hỗ trợ thế nào.

Nhớ đến trải nghiệm trước đó của Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

“Long mạch đứt cũng có thể nối, chúng ta có thể nghĩ cách nối lại long mạch của Hậu Thục không?”

“Đương nhiên long mạch thì có thể nối lại, nhưng bây giờ chúng ta đi đâu tìm người nối dõi đây? Quan trọng là hiện giờ long mạch đang ở trong tay Pháp giáo, chúng ta phải cướp lại bằng cách nào?”

Nói đến đây, Giám Thiên Ti hơi dừng lại, đính chính nói:

“Vừa mới đây thôi, Chính Bá Kiều ở Hậu Thục truyền tin đến, hiện giờ Pháp giáo đã sử dụng long mạch của Hậu Thục rồi.”

Lý Hỏa Vượng cau mày, cắn răng suy nghĩ vấn đề này, hắn biết uy lực của long mạch, lần này e rằng tình hình của Hậu Thục càng thêm khó khăn.

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc suy nghĩ một lúc sau, ngẩng đầu nhìn Huyền Tần trước mặt nói:

“Bây giờ ta đến Hậu Thục, vấn đề long mạch cứ giao cho ta, ngươi đi tìm người nối dõi, không vấn đề chứ? Trước tiên không cần quản những việc khác, nối lại long mạch của Hậu Thục trước rồi tính!”

“Không dễ tìm đâu, huyết mạch hoàng gia các nước đều có tính toán, hơn nữa một hoàng đế không thể ở hai nước, trừ phi ngươi có thể tìm được một hoàng gia từ Đại Tề.”

“Không dễ tìm thì không tìm nữa sao? Hay là chúng ta đổi cho nhau? Ngươi đối phó long mạch?”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng lấy ra bản đồ từ trong lòng trải ra trên bàn.

“Người nhìn cho kỹ, nếu Hậu Thục mất, lại thêm Nam Bình Tứ Tề, pháp giáo sẽ chiếm diện tích địa bàn lớn hơn Đại Lương!”

Huyền Tần nhìn bản đồ trên bàn suy nghĩ, khẽ gật đầu.

“Được, ngươi đi lấy long mạch Hậu Thục về đây, để ta đi tìm người nối dõi, cho dù không tìm được hoàng gia, không để bọn họ

sử dụng long mạch cũng được.”

“Được, nói vị trí của long mạch cho ta trước, ta xuất phát ngay!”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, Thượng Quan Ngọc Đình chui ra từ trong áo choàng đỏ của Huyền Tẫn, xấu hổ hành lễ với Lý Hỏa Vượng.

“Nàng ta sẽ nói cho ngươi vị trí đại khái của long mạch, ta cũng sẽ hạ lệnh cho những người ở lại Hậu Thúc cố hết khả năng hỗ trợ ngươi.”

“Được rồi, quyết định vậy đi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, quay người định từ trong thành tối tắm đi ra.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng đi được mấy bước, lời của Huyền Tẫn khiến hắn hơi nghiêng người.

“Yên tâm, chắc chắn Pháp giáo sẽ canh chừng nghiêm ngặt long mạch, gần đây chắc chắn có không ít người. hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì, mau nói đi, sao nói chuyện cứ thích nói lấp lửng thế.”

Lý Hỏa Vượng cất giọng bất lực.

“Hơn nữa chuyện long mạch Hậu Thục bị mất, ta luôn cảm thấy kỳ lạ, tuy trước đây bởi vì Tọa Vong Đạo đầu tử, bên này không quan tâm, nhưng Giám Thiên Ti nước khác cũng không phải dạng vừa, thực lực tín đồ pháp giáo khó tránh nâng cao quá nhanh.”

“Ngươi nói vậy có ý gì?”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày.

“Ta nghi ngờ chúng ta không chỉ đối phó với Vu Nhi Thần, chỉ là một hoặc hai thế lực khác vẫn luôn ẩn nấp, âm thầm giúp pháp giáo.”

Chương 1030: Hậu Thục

“Không chỉ có Vu Nhi Thần?”

Nghe thấy lời này, toàn thân Lý Hỏa Vượng ớn lạnh, trước đây mình luôn ở Đại Lương, vốn không chú ý đến bên này.

Bây giờ nghĩ lại, Huyền Tẫn nói đúng, khi Pháp giáo vừa xuất hiện, rõ ràng bị Giám Thiên Ti các nơi chặn đuổi bao vây, thậm chí để đối phó họ, còn dùng đến cả binh gia.

Nhưng lại trong hoàn cảnh đó, họ vẫn có thể tiêu diệt Tứ Tề và Nam Bình, còn tiến quân vào Hậu Thục.

Cho dù tình hình mấy nước này không ổn lắm, thường xuyên chiến loạn, triều đình thối nát, nhưng trong mấy năm ngắn ngủi, pháp giáo có thể mở rộng nhanh như vậy, dường như khó tránh quá bất thường.

“Vậy cũng không chỉ là Vu Nhi Thần, còn có Ti Mệnh khác đối đầu với chúng ta?”

Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm trọng bất thường, hỏi Huyền Tẫn trước mặt.

Bất luận là thế lực phương nào, căn nguyên nguồn gốc của vấn đề chắc chắn vẫn là do Pháp giáo đứng phía sau.

Huyền Tẫn khẽ lắc đầu.

“Đối đầu với chúng ta? Tại sao ngươi lại cảm thấy tất cả các Ti Mệnh chắc chắn sẽ đứng về phía chúng ta? Ti Mệnh nghĩ thế nào, ngươi đoán được không? Họ nói sẽ giúp ngươi, thì ngươi tin là thật sao?”

Nghe thấy lời này, lòng Lý Hỏa Vượng không thể bình tĩnh, một suy đoán đáng sợ xuất hiện trong đầu hắn.

“Chắc không phải ngươi muốn nói, thực ra tất cả Ti Mệnh ở Bạch Ngọc Đình đều cùng một phe với Vu Nhi Thần chứ?”

“Giám Thiên Ti, Giám Thiên Ti, cuối cùng trời này cũng phải giám sát, bất kể có phải hay không, đừng nghĩ dựa vào người khác, cũng

đừng giao mệnh mạch của mình vào tay người khác.”

Nói đến đây, chiếc đạo bào màu đỏ khổng lồ của Huyền Tẫn đang dần trở nên trong suốt.

“Cũng mặc kệ là thế lực nào âm thầm giúp Pháp giáo, dù sao đến Hậu Thục, ngươi cẩn thận hành sự, dưới bầu trời này, còn có rất nhiều thứ có thể giết ngươi.”

“Tuy ta không tin ngươi, nhưng ít nhất về chuyện đối phó Vu Nhi Thần, chúng ta cũng coi là đồng minh, ta cũng đã nói trước với phía Ti Thiên Giám, bất kỳ chuyện gì chỉ cần ngươi dặn dò, họ đều hỗ trợ ngươi.”

Sau khi nói xong câu cuối cùng này, cơ thể của Huyền Tẫn hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một mình Lý Hỏa Vượng.

Dưới lòng đất tối tăm, Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, cuối cùng quay người sải bước rời khỏi căn phòng tối tăm.

Sau khi ra ngoài, Lý Tuế và cả Bạch Linh Miểu đang đợi đều vây đến.

“Lý sư huynh, thế nào? Vừa nãy họ không làm khó ngươi chứ?”

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc đầu, lên tiếng trả lời:

“Không sao, cho người của ngươi mau chóng bổ sung vật tư, chúng ta rời khỏi tòa thành này.”

“Vừa đến đã đi sao? Sau đây chúng ta đi đâu?”

“Hậu Thục.”

“Hậu Thục? Phải đến đó thật ư? Bây giờ ở đó đang đánh nhau đấy, mấy năm nay, chỉ thấy nạn dân bỏ chạy khỏi đó, không thấy có ai chạy đến.”

Ông chủ thuyền thiếu một chiếc răng cửa lại ngồi xổm trên sàn, nhìn hai vị hậu sinh trước mắt.

Một thiếu niên khoảng chừng hơn mười tuổi, một người phụ nữ xinh đẹp hai ba mươi tuổi, nói là mẹ con ấy à, thì tuổi tác thiếu chút, nói là chị em, nhìn hai người đối xử với nhau lại cảm thấy không giống lắm.

“Không sao, chúng ta không đến biên giới Hậu Thục, chúng ta ngồi thuyền đến ranh giới biển, ông chủ thuyền, xin mượn tạm thuyền.”

Đúng lúc ông chủ thuyền do dự, Dương Tiểu Hài đưa bức thư của người trong tộc Tôn Bảo Lộc viết trước đó cho hắn.

“Trong lúc hỗn loạn, ta cũng không muốn chạy lung tung, nhưng ta là ngư dân, cha mẹ ta còn ở đó, ta đến cứu cha mẹ ta, thực sự không còn cách nào.”

“Ngươi là ngư dân? Ngươi ăn mặc không giống người nhà ngư dân.”

Ông chủ thuyền mở phong thư, nhìn nhanh một lượt.

Đọc xong bức thư, vẻ đề phòng trong ánh mắt của ông chủ thuyền cũng giảm đi.

“Ngươi có lòng hiếu thảo, đương nhiên là tốt, nhưng thuyền của chúng ta to như vậy, một chuyến chỉ chở một mình người, có phải…”

Nói đến đây, khi ông chủ thuyền nhìn thấy Dương Tiểu Hài cầm bạc bằng hai tay, đưa tay ra nhận lấy, nhét cả bức thư trong tay vào trong lòng,

“Cũng được, ai bảo ta cũng là người con hiếu thảo chứ. Vì cha mẹ ngươi, chúng ta đi chuyến này.”

Nghe thấy lời này, Dương Tiểu Hài lập tức cảm kích, cuối cùng cũng có thể gặp được người nhà mình!

Cùng với cánh buồm mở rộng, đám người Dương Tiểu Hài dắt xe ngựa lên chiếc thuyền ván cũ không lớn nhưng cũng chắc chắn không nhỏ này.

Cánh buồm được thổi căng trong gió, thuyền đáy bằng dần rời khỏi cảng, nhìn bến tàu nhỏ dần, Dương Tiểu Hài kích động, cũng không quên đề phòng nhà thuyền này.

Hắn đã mua đủ nước và lương khô.

Đủ để họ ăn trên thuyền, tránh bị hạ thuốc.

Hắn không quên, trước đây đi cùng đám người Lý sư huynh trên sông, bị bọn cướp ép phải chọn mì đao bánh răng hay mì vằn thắn.

Hiển nhiên ông chủ thuyền chú ý đến sự đề phòng của Dương Tiểu Hài, nhưng thực ra họ cũng đang đề phòng Dương Tiểu Hài.

Trong lúc loạn lạc, một cậu nhóc và một người phụ nữ lại dám chạy lung tung khắp nơi, e rằng không thể nào không có chút thủ đoạn.

Trong khi hai bên đề phòng nhau, thời gian trôi qua từng ngày, nhưng cùng với càng lúc càng gần điểm đến, dưới ánh chiều tà, hai bên cũng dần buông lỏng đề phòng.

Khi được biết sắp đến nơi, Dương Tiểu Hài đi đến bên cạnh ông chủ thuyền đang câu cá.

“Ông chủ thuyền, ông sống trên nhiển bao nhiêu năm rồi?”

“Haha, đã hai ba mươi năm rồi, cha ta, ông nội ta còn lâu hơn, đây là kế sinh nhau cũ, có những thứ không dễ đi đường bộ với con người, đương nhiên phải đi đường biển.”

Chương 1031: Đến Nơi

Nghe thấy lời này, Dương Tiểu Hài hiếu kỳ hỏi:

“Lâu vậy à? Vậy ông chủ thuyền, ngươi có qua lại với ngư dân không?”

“Từng qua lại, đương nhiên có qua lại rồi, kiếm cơm trên biển, sao lại không qua lại với họ chứ?”

Nói đến đây, ông chủ thuyền ngồi trên ghế đẩu bỗng nhiên ngồi thẳng người, bắt đầu kéo cần câu rung lắc.

“Vậy...họ là người thế nào? Dễ tiếp xúc không?”

Dương Tiểu Hài căng thẳng hỏi.

Tuy nói hắn đã biết người nhà mình là ngư dân, sống trên biển, nhưng ngoài ra hắn không biết gì nữa.

Ông chủ thuyền thỉnh thoảng kéo cần, thỉnh thoảng thả cần câu hơi ngạc nhiên liếc hắn một cái.

“Chẳng phải ngươi là ngư dân à? Ngươi không biết người nhà ngươi như thế nào?”

“Ta...ta vừa sinh ra đã lên đất liền rồi, cho nên không biết trong nhà như thế nào.”

Tuy lý do của Dương Tiểu Hài rất buồn cười, nhưng ông chủ thuyền không có ý chế nhạo.

“Ngư dân ấy à, còn có thể thế nào, đàn ông thì đánh cá, phụ nữ thì vớt trân châu, giống như chân bùn trên đất liền, khi thu hoạch tốt thì còn được, nếu thu hoạch không nhiều thì buồn rồi.”

Dương Tiểu Hài nghe thấy lời này, vẻ mặt ảm đạm, mình chính là lúc thu hoạch không tốt, bị người trong nhà bán đi.

“Ngư dân ấy, đừng thấy họ nghèo, càng nghèo càng nhiều quy tắc, bình thường ta không thèm qua lại với họ.”

Ông chủ thuyền cũng không dừng nói, bắt đầu kéo cần câu cá.

“Quy tắc gì?”

Nghe ông chủ thuyền nói như vậy, Dương Tiểu Hài cũng hiếu kỳ, nông dân trên bờ cũng không nhiều quy tắc như vậy.

“Còn có quy tắc gì, quy tắc trên biển, mấy nhà thuyền chúng ta

cũng có vài quy tắc, ví dụ như một số dòng họ không được lên thuyền, một số lời không được nói trên thuyền, nhưng ngư dân còn có nhiều quy tắc hơn nhà thuyền, ngay cả vệ sinh cũng phải phong thủy."

"Những cái khác ta cũng không biết, đợi người về nhà, nhớ hỏi người lớn trong nhà, tránh phạm vào kiêng kỵ."

"Vậy à."

Dựa vào miêu tả của ông chủ thuyền, Dương Tiểu Hài cố gắng hình dung dáng vẻ của ngư dân ở trong đầu.

"Nhưng ngư dân ấy mà, không nói những việc khác, có một điểm thực sự rất tốt, đó là tất cả những trôi trên mặt nước, bất kể là sống hay chết, đều sẽ vớt vào xem, nói là không vớt lên, tổ tông của họ sẽ trách tội."

Nói đến đây, ông chủ thuyền kéo mạnh cần câu cá trong tay. một con cá biển màu xanh và cả nước biển trong suốt như pha lê được kéo lên từ trong nước.

Ông chủ thuyền hài lòng gật đầu với thu hoạch của mình, lấy ra con dao dăm từ bên hông, trực tiếp mổ bụng con cá, thái thành từng lát cá trong vắt.

Đổ chút tương lên thịt cá, miếng thịt cá dường như còn run lên như còn có ý thức.

Ông chủ thuyền dùng ngón tay nhón lát cá sống bỏ vào trong miệng, hài lòng nhai.

"Nếm thử không? Ăn cá thì phải ăn tươi, còn những con cá ra khỏi nước quá mười lăm phút, thì đều bán cho đám người không biết thưởng thức trên đất liền ăn."

"Cảm ơn, ta không ăn đồ sống."

Dương Tiểu Hài khẽ khắc đầu.

"Vậy ngươi không biết thưởng thức rồi, lúc này là lúc cá béo nhất."

Nói xong, ông chủ thuyền dùng ngón tay nhón lát cá sống lại bỏ vào miệng mình.

“Chẳng phải ngươi muốn tìm người nhà à? Đến nơi rồi, nhìn thấy thuyền xếp hành hàng đó không? Đó chính là nơi ngươi muốn tìm.”

Nghe thấy lời này, Dương Tiểu Hài lập tức mở to mắt, nhìn về hướng ông chủ thuyền chỉ.

Trên mặt biển gần bờ, có các căn nhà được dựng trên mặt nước, bên ngoài những căn nhà gỗ đó, là những con thuyền gỗ cũ mới khác nhau vây quanh.

“Đó là nhà ta ư? Nơi ta sinh ra ư?”

Dương Tiểu Hài nhìn về bên đó, cảm xúc bắt đầu kích động, mình vượt trăm ngàn khổ cực từ Đại Lương chạy về Hậu Thục, là vì ngày hôm nay!

Khi thuyền đáy bằng lại gần một đảo gỗ, cuối cùng hắn đã hiểu tại sao ông chủ thuyền cảm thấy mình không phải là người nhà ngư dân.

Thường xuyên tắm nắng phơi sương, da của ngư dân rất đen, hơn nữa còn mặc quần áo vải bố nhuộm thành màu xanh đen, quần rất rộng, đàn ông đều cởi trần.

Hơn nữa trên da đen bóng của họ còn xăm từng lớp vẩy lân, tất cả đàn ông đều xăm, phụ nữ cũng xăm, mà còn xăm trên mặt.

Tuy những ngư dân này nhìn mình tràn đầy ý thù địch, nhưng Dương Tiểu Hài lại cảm thấy rất thân thiết với những người này.

“Vị đại bá này, ngươi quen người tên là Trì Bạch Thủy không?”

Dương Tiểu Hài đứng trên thuyền, cẩn thận hỏi thăm ông ngư dân trên thuyền tên của cha mình.

Nhưng người đàn ông đó nghiêm mặt, đóng tấm cửa sổ thuyền, ngăn ánh nhìn thân thiện của Dương Tiểu Hài.

Thấy người này không trả lời, Dương Tiểu Hài chỉ đành tìm người khác, nhưng đi hỏi từng người, không có ai trả lời câu hỏi của Dương Tiểu Hài, dường như nhìn hắn với ánh mắt đầy vẻ thù địch.

Đúng lúc Dương Tiểu Hài bắt đầu hơi sốt ruột, cuối cùng có người đáp lại hắn.

“Ngươi tìm Trì Bạch Thủy có chuyện gì?”

Người lên tiếng là một người trung niên, bộ râu dưới cằm hắn vẫn ướt, trông có vẻ vừa từ dưới nước chui lên không bao lâu.

Dương Tiểu Hài hoa chân múa tay một lúc sau, kích động nói:

“Ta là con trai của Trì Bạch Thủy, ta là con trai của hắn!”

“Con trai?”

Người đàn ông nghi hoặc nhìn Dương Tiểu Hài từ trên xuống dưới.

“Sao ta không nhớ Trì Bạch Thủy còn có một người con trai?”

“Có thể đưa ta đến gặp hắn không? Chỉ cần nhìn thấy ta, hắn sẽ biết! Ta thực sự là con trai của hắn.”

Nghe thấy lời của Dương Tiểu Hài, rời lại nhìn thuyền đáy bằng, ngư dân trung niên vung tay phải.

“Ngươi lại đây, ta dẫn ngươi đi!”

Dương Tiểu Hài gật đầu, dặn dò Triệu Tú Mai mấy câu, rồi nhảy xuống bơi dưới nước.

Chương 1032: Nhận Thân--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ

1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp

43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Được người này dẫn đường, Dương Tiểu Hài mau chóng nhảy qua giữa các thuyền, phần lớn những con thuyền này đều rất cũ nát, rất nhiều chỗ chắp vá, nhưng trong mắt Dương Tiểu Hài, lại cảm thấy thân thiết kỳ lạ.

Sau một nén hương, ngư dân trung niên đó dẫn Dương Tiểu Hài đến dừng trước một chiếc thuyền cũ kỹ.

Một bà lão tóc đốm bạc ngồi trên đầu thuyền, trên mặt nàng ta cũng xăm hình vảy cá màu xanh, hình xăm và nếp nhăn xen lẫn,

trông vô cùng quái dị.

Nàng ta nhìn người đàn ông ngư dân trung niên với vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao thế, Giang Nhị Lang, cậu nhóc này là ai?”

“Bạch Thủy thúc có ở đây không? Người này nói hắn là con trai của hai ngươi.”

Hai tay Giang Nhị Lang múa may hỏi lã bão này.

Sau khi biết ý của đối phương, bà lão điếc tai trừng mở to mắt, nhìn sang Dương Tiểu Hài phía sau.

“Ngươi...ngươi...ngươi, ngươi là...Ngũ Oa Tử?”

Dương Tiểu Hài đầu óc đờ đẫn hơi run run bước lên trước, ngẩn người nhìn người phụ nữ trước mặt, theo thông tin điều tra được trước đó, mẹ của mình bị điếc, người phụ nữ trước mặt vừa hay phù hợp.

“Mẹ?”

Dương Tiểu Hài do dự tiến lên trước hỏi.

Người phụ nữ dường như hiểu Dương Tiểu Hài đang nói gì, loạng choạng đi đến, ôm Dương Tiểu Hài vào lòng.

Sau đó nàng vén tay táo bên trái của Dương Tiểu Hài lên, lộ ra một vết bớt mờ ở khuỷu tay.

Khi nàng nhìn thấy vết bớt này, nước mắt trong hốc mắt chảy xuống.

“Ngũ Oa Tử à, đúng là ngươi rồi! Không ngờ ta còn có thể gặp được ngươi!”

Khi được biết đối phương đúng là mẹ của mình, Dương Tiểu Hài nhào vào trong lòng nàng ta, ôm chặt nàng ta.

Khi cảm nhận được sự ấm áp chỉ trong mơ mới có, lúc này, Dương

Tiểu Hài cảm thấy những khó khăn mình trải qua trên đường rất đáng, cuối cùng mình đã có mẹ.

Nếu sau này mình bị người ta mắng bị chó nuôi, cuối cùng cũng có thể hiên ngang hùng hồn mắng lại!

“Ngũ Oa Tử! Ta có lỗi với ngươi! Mẹ thực sự có lỗi với ngươi!”

Người phụ nữ ôm Dương Tiểu Hài vừa khóc lớn vừa kêu nói.

Con trai của nhà họ Trì bị bán quay về, sau khi Dương Tiểu Hài quay lại thân phận ngư dân, ánh mắt của những người khác lập tức trở nên hiền hòa hơn rất nhiều.

Thậm chí khi Dương Tiểu Hài đau đầu không biết làm thế nào để đưa xe ngựa trên thuyền đáy bằng về nhà, không ít ngư dân đều lái thuyền của mình đến, để tiện cho hắn.

Sau một hồi chân tay luống cuống, cuối cùng Dương Tiểu Hài dẫn Triệu Tú Mai và ba con khỉ nhỏ cùng xe ngựa của họ đến trên thuyền nhà họ Trì.

“Mẹ! Đây là vợ của ta, Triệu Tú Mai.”

Dương Tiểu Hài hoa chân múa tay muốn để người mẹ bị điếc hiểu ý của mình.

“Tốt! Còn nhỏ vậy đã lấy vợ, thật có bản lĩnh!”

“Mẹ, đây là thịt dê Thanh Khâu, ngươi nếm thử đi, mùi vị rất ngon!”

Khi Dương Tiểu Hài xúc động nói chuyện với mẹ của mình, những ngư dân khác đều vây đến, mỉm cười nhìn cảnh ấm áp này, thỉnh thoảng còn lén nói chuyện.

Giang Nhị Lang bên cạnh hiểu đối phương thực sự đến tìm người thân, vẻ mặt lập tức trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Hắn thấp giọng nói con trai nhỏ bên cạnh.

“Bạch Thủy Thúc chạy đi đâu rồi, chuyện quan trọng như vậy còn

không về.”

“Hình như Bạch Thủy Thúc dẫn con trai của hắn đến Long Vương Miếu rồi.”

“Đi báo cho hắn một tiếng, nói với hắn Ngũ Oa Tử bị bán lúc trước tự tìm về rồi.”

"Mẹ à, cái này cũng rất ngon, ngươi nếm thử cái này đi. Đây là ta tự mình mang từ Đại Lương tới cho ngươi đó.”

"Đúng rồi, còn có táo tàu Mật La này, trên đường ta tình cờ nhìn thấy, cảm thấy ngon nên mua cho ngươi một cân.”

"Mẹ, mẹ có thích ăn chua không? Ta cũng có mang cho ngươi một hũ chua nữa.”

Dương Tiểu Hài kích động, cuối cùng hắn cũng không cần phải giải vờ trước mặt mẹ ruột mình nữa. Hắn hoàn toàn có thể trở về dáng vẻ đúng với độ tuổi của mình.

“Đúng rồi, còn có cái này!”

Dương Tiểu Hài nói xong, cầm một túi bạc lớn nhét vào trong lòng mẹ mình.

"Ôi chao ôi chao, cái này nhiều quá nhiều quá, đừng lấy nữa, đủ rồi đủ rồi.”

Nghe mẹ mình nói như vậy, Dương Tiểu Hài lấy càng hăng say như thể muốn dọn sạch sẽ xe ngựa đi vậy.

Chờ đến khi mẹ của Dương Tiểu Hài ngăn cản hắn một hồi lâu, cuối cùng Dương Tiểu Hài cũng không di chuyển đồ đạc nữa.

Hắn bắt đầu kể cho mẹ mình nghe nỗi đau và nỗi nhớ nhung bao năm qua, nhưng đối phương bị điếc, nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, rõ ràng là nàng không nghe thấy hắn nói cái gì, điều này khiến Dương Tiểu Hài một bụng lời muốn nói không cách nào giãi bày.

"Nào nào nào, ngươi vừa mới về nhà, không quen ai trong nhà cả, để mẹ giới thiệu cho ngươi làm quen một chút."

Nói rồi mẹ Dương Tiểu Hài đứng lên, kéo hắn đi về phía những người ngồi vây xem xung quanh.

"Đây là nhị ca của ngươi."

“Chào Nhị ca!”

Dương Tiểu Hài chào người đàn ông thấp hơn hắn ở trước mặt.

Nhị ca tỏ ra vô cùng câu nệ, nói lời vô nghĩa:

“Ách...này, trở về rồi à? Ăn gì chưa?”

"Đây là Tam ca của ngươi."

“Chào Tam ca.”

Tam ca thành thục hơn Nhị ca nhiều. Hắn vươn tay vỗ lên bả vai Dương Tiểu Hài:

“Lớn thế này rồi, khi còn nhỏ ngươi giống như chú gà con vậy.”

"Đây là tiểu muội của ngươi, đã có hôn ước từ bé, năm sau liền thành thân. Đến lúc đó người làm anh như ngươi nhất định phải đến uống rượu mừng đó.”

"Chắc chắn rồi."

Trừ gia đình mình ra, mẹ của Dương Tiểu Hài còn giới thiệu một lượt những người Đản gia vây xem bốn phía. Đây đều là họ hàng của hắn.

Chương 1033: Tiệc Thủy Tịch

Qua lời giới thiệu của mẹ mình, Dương Tiểu Hài mới biết thì ra những người Đản gia mà hắn gặp trên đường đều có quan hệ thân thích với mình.

Hơn nữa vai vế cũng rất hỗn loạn, thậm chí hắn còn phải gọi một cô nương trẻ hơn mình là bà cô.

Nhưng mà Dương Tiểu Hài lại không hề để ý, ngược lại hắn còn rất vui vẻ. Bản thân hắn không còn cô đơn một mình nữa, trên đời mình mình còn có nhiều người nhà như vậy.

Sau khi giới thiệu xong bậc cha chú, tiếp theo sẽ là bậc hậu bối. Mẹ Dương Tiểu Hài kéo hắn đi vào trong thuyền.

“Hai đứa này là con của nhị ca ngươi, là cháu trai của ngươi.”

Nàng đưa tay chỉ vào hai đứa trẻ mặc yếm ở đuôi thuyền nói.

Hai đứa cháu trai ngoại trừ hơi gầy thì cũng khá tốt, nhưng những sợi dây trói trên người chúng khiến Dương Tiểu Hài cảm thấy rất chướng mắt. Đây không biết là đang nuôi trẻ con hay là nuôi chó đây.

Dương Tiểu Hài nhìn cảnh tượng này cảm thấy không được tự nhiên. Hắn không khỏi liếc mắc nhìn ba đứa trẻ khỉ ở bên cạnh xe ngựa đang quan sát xung quanh, ban đầu họ cũng bị trói như vậy.

“Mẹ, tại sao lại trói mấy đứa cháu lại vậy?”

Dương Tiểu Hài nhịn không được hỏi.

Tuy nhiên, mẹ của Dương Tiểu Hài bị điếc nên vẫn không nghe thấy hắn nói gì, nàng kéo hắn quay trở lại.

Lúc này, Giang nhị lang ở bên cạnh đi tới giải thích nghi hoặc cho hắn:

“Ngươi ở trên bờ lâu rồi nên không hiểu, nuôi trẻ con ở trên thuyền chính là nuôi như vậy, nếu mà không trói thì rất dễ bị rơi xuống nước. Nhị thúc của ngươi chính là vì vậy mà mất đó.”

"Là vậy sao? Vậy thì cũng không thể trói đến khi lớn chứ?"

“Sao có thể trói đến lớn chứ. Chờ thành niên rồi thì đi miếu Long Vương thắp hương vào Long Hộ là có thể thả ra rồi.”

"Long Hộ? Long Hộ là cái gì?"

“Như chúng ta chính là Long Hộ, giống như nhập nguyên quán vào từ đường trên bờ vậy.”

Dương nhị lang vươn tay sờ lên hình xăm trên người.

"Ồ~"

Dương Tiểu Hài ra vẻ hiểu biết gật đầu. Hóa ra trước đó chủ thuyền nó đủ các loại quy củ đều không phải là bịa ra mà là có lý do cả.

"Cha! Ngươi đoán xem ai tới đây? Ngũ đệ trở về rồi!"

Nghe được giọng nói của Nhị ca ở đầu thuyền, trong lòng Dương Tiểu Hài lập tức căng thẳng, cha?

Khi Dương Tiểu Hài dẫn theo mẹ mình trở lại đầu thuyền liền thấy một người đàn ông trung niên nói năng thận trọng, tuổi tác nhìn nhỏ hơn Lữ Trạng Nguyên một chút, cái cổ thô ráp, trên tay và trên người đầy những hình xăm hình vảy cá giống nhau.

“Cha?”

Dương Tiểu Hài vô cùng căng thẳng tiến lên một bước.

Ngay sau đó, hắn thấy cha mình từ đầu thuyền bên kia nhảy trở lại đầu thuyền của mình, đưa tay xắn tay áo kiểm tra vết bớt nhàn nhạt kia của mình.

Ống tay áo lại được vén xuống, cha của Dương Tiểu Hài quay người lại, nhìn người Đản gia đứng đông đúc xung quanh hét lên:

"Hôm nay đứa con thứ năm của ta trở về! Đây là chuyện đại hỉ! Tối nay đừng có nấu ăn nữa! Hôm nay Trì gia chúng ta mở tiệc Thủy Tịch!!”

Khi nghe thấy tiếng vỗ tay của những người dân sông nước xung quanh mình, Dương Tiểu Hài cảm động nhìn người đàn ông nhỏ bé bên cạnh mình, sự căng thẳng trong lòng lập tức biến mất.

Đêm hôm đó, cuối cùng Dương Tiểu Hài cũng nhìn thấy Thủy Tịch của người sông nước trông như thế nào. Lúc này thuyền của mỗi hộ gia đình tản ra, chừa lại một con đường thủy.

Hai chiếc thuyền gỗ nhỏ được đặt trên những mâm đồ ăn lớn nhỏ, bắt đầu nhanh chóng đi đi lại lại vây quanh bên mép đường thủy này, để cho người khác lấy thức ăn, đây chính là Thủy Tịch.

Không biết có phải bởi vì người dân sông nước không thể lên bờ hay không mà gia vị cũng không có nhiều, món ăn chủ yếu là các loại cát lắt cùng luộc.

Chỗ hắn cũng có một ít đồ ăn trên bờ nhưng mà những đồ ăn đó đều biến mất nhanh nhất, thậm chí cả bánh nướng cứng ngắc mà Dương Tiểu Hài dùng để làm bữa trưa trên đường cũng không thấy đâu.

Đêm hôm nay, Dương Tiểu Hài ăn cá nhiều hơn nửa đời trước đây mà hắn đã ăn, có đủ loại cá trước nay hắn chưa từng thấy còn có những loại hải sản được bày la liệt.

Dương Tiểu Hài mặc kệ những thứ này là cái gì, cầm lấy nhét vào miệng. Bây giờ tâm trạng của hắn chỉ có thể dùng từ vui vẻ để diễn tả.

Hắn cầm một con ốc biển dài hút phía trước nó, sau đó học theo dáng vẻ của Tam ca hút mạnh vào phía sau đít của con ốc dài, thịt từ hai đầu có mùi vị khác nhau.

Liếc nhìn cha mình đang nâng ly với các bậc cha chú ở trong mui thuyền, Dương Tiểu Hài hỏi huynh đệ bên cạnh mình:

“Mà này Tam ca à, theo như ta nhớ không lầm thì nhà chúng ta có bốn đứa con mà? Một người nữa đi đâu rồi?”

Hắn nhớ rất rõ, ban đầu vị công công kia cũng chắc chắn với Dương Tiểu Hài là hắn có bốn huynh đệ tỷ muội.

Nhị ca ở bên cạnh mở con sò dính máu bỏ vào miệng, cắn một miếng lớn rồi đáp:

“Chúng ta còn có một đại tỷ, nàng rất lợi hại, nhà chúng ta có thể

vực dậy đều dựa vào nàng cả.”

"Đại tỷ của chúng ta đi làm con dâu nuôi từ bé cho một gia đình giàu có, thường xuyên gửi tiền về nhà. Nếu không, ta cùng Nhị ca của ngươi thật sự không kiếm được vợ đâu.”

“Ồ, ra là vậy.”

Dương Tiểu Hài nghe vậy có chút tiếc nuối, lần này bản thân lại không nhìn thấy một người nhà nữa.

Chương 1034: Tương Lai

"Đại tỷ sống ở đâu? Ta muốn gặp nàng."

Dương Tiểu Hài cảm thấy nếu không xa thì hắn có thể đi một chuyến.

"Không cần! Mấy ngày nay đại tỷ vừa hay muốn về nhà mẹ đẻ!”

Tiểu muội bên cạnh lên tiếng.

Lúc đầu nàng còn hơi câu nệ, nhưng khi thấy tính tình của Dương Tiểu Hài khá tốt, nha đầu này mới dần dần thả lỏng.

"Đại tỷ còn nói nàng sẽ đưa đồ về cho ta nữa!”

"Về nhà mẹ đẻ? Về nhà mẹ đẻ để tránh đầu ngọn gió sao?"

Dương Tiểu Hài thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn biết rõ dáng vẻ hiện giờ của Hậu Thục trên bờ là như thế nào.

Nghe tin đại tỷ sắp về nhà mẹ đẻ, Dương Tiểu Hài cảm thấy bớt bận lòng hơn một chút. Hiện giờ trên đời này thì ở trên biển vẫn an toàn hơn trên bờ.

"Ngũ Oa tử! Cha bảo ngươi đi qua."

Nghe thấy lời nói của Nhị ca phát ra từ trong mui thuyền, Dương

Tiểu Hài vội vàng đáp một tiếng. Sau khi hắn quỳ xuống rửa tay liền đứng dậy đi vào trong mui thuyền.

Bên trong mui thuyền không lớn lắm, Dương Tiểu Hài đi vào vừa vặn không cần khom lưng.

"Nào! Ngũ Oa tử, lại đây mời rượu!"

Cha của Dương Tiểu Hài là Trì Bạch Thủy kéo hắn lại rồi nhét một ly rượu vào tay hắn.

Dù Dương Tiểu Hài không uống rượu, nhưng nhìn mấy lão nhân đang quan sát mình, cuối cùng hắn vẫn đổ rượu vào trong miệng mình.

Nhưng loại rượu này rất lạ, toàn mùi tanh cá khiến người ta nhịn không được muốn ói.

Thấy vẻ mặt của Dương Tiểu Hài, những người khác lập tức phá lên cười.

"Ngũ Oa tử làm sao vậy, uống không quen sao? Rượu cá bạc này rất tốt, vừa có thể uống vừa có thể chữa bệnh! Sau này ngươi cứ uống thì sẽ quen thôi."

Trì Bạch Thủy đưa tay vỗ mạnh lên lưng Dương Tiểu Hài một cái, cười theo những người khác.

"Cá...rượu cá? Cá cũng có thể ủ rượu à?"

Là một đầu bếp, trước đây Dương Tiểu Hài thật sự chưa bao giờ thấy một thứ như vậy cả.

"Lời này của ngươi đúng là mới lạ, đương nhiên cá cũng có thể ủ rượu rồi, nào lại đây!"

Trì Bạch Thủy kéo hắn vào bàn.

Sau khi qua ba vòng rượu và năm vị thức ăn, tiếp theo bọn họ liền bắt đầu nói về chuyện chính sự, Trì Bách Thủy say khướt nhấp một ngụm rượu rồi nói:

"Ngũ Oa tử à, nếu ngươi cũng đã trở về rồi thì sáng sớm ngày mai đi đến miếu Long Vương rồi vào Long Hộ lần nữa. Ta sẽ mua cho ngươi một con thuyền, sau này ngươi cố gắng đánh bắt cá, cùng vợ của ngươi sống qua ngày."

Nghe vậy, Dương Tiểu Hài hơi sửng sốt, mua thuyền? Đánh bắt cá? Sống qua ngày? Những chuyện này đều không nằm trong phạm vi xem xét của hắn.

Thấy Dương Tiểu Hài như vậy, sắc mặt Trì Bạch Thủy lập tức trầm xuống:

"Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đi sao? Vậy ngươi trở về đây làm cái gì?"

Nghe thấy phụ thân lâu ngày không gặp của mình có vẻ tức giận, Dương Tiểu Hài lập tức có chút hoảng sợ:

"Cha, không phải, không phải như vậy."

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Ngươi đi ra ngoài đi."

Thấy chồng mình mang theo vẻ mặt mờ mịt đi ra khỏi mui thuyền, Triệu Tú Mai đang bóc vỏ cua vội vàng đứng dậy rồi chạy về phía Dương Tiểu Hài.

"Đương gia, có chuyện gì vậy? Không phải là ăn tiệc sao? Cái bộ dáng này của ngươi là thế nào vậy?"

Ánh mắt Dương Tiểu Hài có chút sững sờ nhìn nàng:

"Tú Mai, cha ta bảo ta đừng rời đi, cứ ở lại chỗ này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Triệu Tú Mai quay người lại, nhìn những chiếc thuyền gỗ treo ngọn đèn dầu lủng lẳng trên biển ở phía xa, cùng với người của từng gia đình trên thuyền:

"Gả cho gà thì theo gà gả cho chó thì theo chó, ta sao cũng được, ta...nghe theo ngươi."

Nghe đối phương nói như vậy, Dương Tiểu Hài cuối cùng cũng

không nói gì nữa. Hắn quay trở lại đầu thuyền, tiếp tục ăn uống cùng các huynh đệ tỷ muội.

Sau khi ăn xong Thủy Tịch, Dương Tiểu Hài nằm trên võng, trằn trọc không ngủ được. Một bên là người nhà mới gặp mặt, một bên là các sư huynh đệ sống chết có nhau đã cứu mình trên đường.

Hắn đương nhiên muốn cả hai bên, nhưng chuyện này e rằng rất khó làm, xem ra hắn chỉ có thể lựa chọn một bên mà thôi.

Trong lúc mơ màng, Dương Tiểu Hài ngủ thïếp đi. Chờ đến khi hắn mở mắt ra lần nữa liền thấy mẹ ruột đang dịu dàng nhìn mình, vẻ mặt tựa như sợ mình chạy mất vậy.

Trong lòng Dương Tiểu Hài đột nhiên cảm thấy ấm áp, đây quả thực là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác được người nhà lo lắng.

"Ngũ Oa tử à, ngươi tỉnh rồi sao? Ta đưa ngươi đi miếu Long Vương, cha ngươi đang chờ ngươi đó."

Dương Tiểu Hài nghe vậy thì gật đầu, đứng dậy đỡ mẹ mình đi dọc theo bậc thang ra ngoài khoang thuyền.

Bất kể ở lại hay trở về, hắn vẫn phải tiến vào từ đường, dù sao hắn cũng là người trong gia đình này.

Khi những chiếc thuyền đi lên phía trước, Dương Tiểu Hài dẫn mẹ mình đi vào trong một tòa kiến trúc gỗ tọa lạc ở trên biển. Con đường cao thấp nhấp nhô rất khó đi, thỉnh thoảng rất dễ đá vào đồ lặt vặt của người khác.

Tuy nhiên, thái độ của những người sống ở đây rất tốt, tất cả bọn họ đều dành ánh mắt thiện cảm cho Dương Tiểu Hài.

Lúc này, Dương Tiểu Hài muốn hỏi mẹ mình xem có muốn bảo người nhà cùng mình đi đến thôn Ngưu Tâm hay không. Cuộc sống ở bên đó rõ ràng tốt hơn cuộc sống đánh bắt cá trên biển nhiều.

Tuy nhiên, hắn lại quên mất mẹ mình bị điếc. Hắn nói nửa ngày mà nàng không hề đáp lại tiếng nào.

“Bỏ đi, chờ nhập phả tổ xong sẽ nói chuyện với cha.”

Đi dọc theo đường mòn được một lúc, trước mặt bọn họ xuất hiện một ngôi miếu thờ có mái hiên rất rộng, mái hiên rộng che khuất tất cả ánh sáng, khiến Dương Tiểu Hài cảm thấy có chút ngột ngạt.

Chương 1035: Long Vương Gia

“Đi đi, đừng để cha ngươi phải đợi lâu, tính tình của hắn không được tốt lắm.”

Mẹ Dương Tiểu Hài kéo hắn đi vào bên trong.

Sau khi bước vào, Dương Tiểu Hài nhìn một bức tranh khổng lồ ở phía xa với vẻ mặt kinh ngạc. Bức tranh khổng lồ với tông màu u tối, được hương khói bao phủ lấy trông vô cùng huyền bí.

“Mẹ, đó là cái gì vậy?”

Dương Tiểu Hài vừa định giơ ngón tay lên chỉ liền bị mẹ hắn ấn xuống.

"Đừng chỉ bừa, như vậy là bất kính với Long Vương Gia.”

"Long Vương Gia? Nhưng đây không phải là một con rắn đen sao?"

Chỉ thấy ở trong bức tranh phía xa, một dáng người khổng lồ màu đen không có con ngươi đang chiếm giữ ở bên trong.

"Này, Long Vương Gia của chúng ta chính là bộ dáng như thế này, mau thắp hương đi. Trước đây Long Vương Gia có khi linh có khi thì không linh, nhưng bây giờ Long Vương Gia lại rất linh nghiệm!”

Dưới sự thúc giục của chính mẹ mình, Dương Tiểu Hài dâng hương cho Long Vương Gia trong bức tranh này một cách vô cùng trang trọng, đồng thời cũng rất nghiêm túc ba lạy chín dập đầu trước vị Long Vương Gia này.

Ngay khi Dương Tiểu Hài khấu đầu lạy tạ thì có một nhóm người

đi ra, trong số đó có Trì Bách Thủy cùng với mấy lão nhân tối qua ăn cơm ở trong khoang thuyền.

Chỉ là hôm nay bọn họ mặc áo choàng, bên trên màu nâu, bên dưới mặc váy, bên ngoài khoác vải choàng vai, trông vô cùng long trọng.

Dương Tiểu Hài nhìn kỹ hơn thì phát hiện áo choàng trên người bọn họ đều là vảy cá, nhìn giống như được làm từ da cá vậy.

Ngay khi Dương Tiểu Hài đang hoài nghi không biết rốt cuộc bản thân đã được coi là nhập vào Long Hộ chưa, thì đúng lúc này, hắn thấy một ông lão với bộ râu bạc màu tiến lên một bước, móc ra một cuộn thẻ tre rồi bắt đầu niệm với bức tranh chân dung kia.

Dương Tiểu Hài hoàn toàn nghe không hiểu lời nói của đối phương. Giọng của hắn có khẩu âm rất nặng, hơn nữa ngữ điệu trầm bổng du dương giống như đang hát vậy.

Tuy nhiên, có một cái tên đã được lặp đi lặp lại nhiều lần, Dương Tiểu Hài miễn cưỡng cũng phân biệt được một chút. Cái tên đó là Ngao Vô Chi.

“Quỳ~”

Nghe thấy thế, Dương Tiểu Hài lập tức quỳ xuống trước bức tranh khổng lồ lần nữa.

Sau khi hắn ba lạy chín dập đầu xong, Dương Tiểu Hài liền thấy những lão nhân mặc áo choàng da cá kia vây tròn quanh mình, đoan trang nhìn hắn.

Trước khi Dương Tiểu Hài hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trì Bách Thủy đã tiến lên trực tiếp cởi bỏ quần áo trên người Dương Tiểu Hài.

Ngay sau đó, chiếc xương cá có mực rơi lên người Dương Tiểu Hài khiến hắn cảm nhận được nỗi đau đớn như kim châm muối xát.

Hắn theo bản năng muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện bản thân căn bản không thể động đậy, trong xương cá kia không chỉ có mực.

Dương Tiểu Hài cứ quỳ như thế này, vừa nheo mắt nhìn cha mẹ

đang lo lắng bên cạnh, vừa chịu đựng những hình xăm vảy cá do những chiếc xương cá đó để lại trên cơ thể mình, giống như những hình xăm của dân sông nước khác vậy.

"Đau" là cảm giác duy nhất mà Dương Tiểu Hài có thể cảm nhận được. Khi những chiếc xương cá sắc nhọn kia không ngừng đâm vào da thịt của hắn, khiến cho hắn cảm nhận được nỗi đau đớn thấu xương tủy, nhiều lần hắn đau muốn ngất đi cũng không được.

Trong sự tra tấn mà một ngày dài bằng một năm này, ý chí của Dương Tiểu Hài bắt đầu trở nên mê man.

Trong lúc mơ màng, Dương Tiểu Hài dường như nhìn thấy Long Vương Gia trong bức tranh đang chậm rãi chuyển động.

Mà khi bức tranh trên tường bắt đầu di chuyển, Dương Tiểu Hài chợt nhận ra con rắn đen kia không phải là Long Vương Gia mà chỉ là cái bóng của Long Vương Gia, Long Vương Gia thực sự ở đằng sau cái bóng!

Khi cái bóng trên tường chuyển động càng lúc càng nhanh, những chiếc râu rồng dày đặc lan ra xung quanh cái bóng như những chiếc chân rết.

Dương Tiểu Hài cho rằng đó là râu rồng, nhưng hắn thấy đó là Long Vương Gia, những thứ giống như rễ cây trên người Long Vương Gia phải là râu rồng, nhưng trên thực tế, nó giống như một loại xúc tu mảnh dài và sẫm màu dày đặc nào đó, hoặc là một loại sợi tơ chưa trưởng thành nào đó.

Khi râu rồng nhẹ nhàng lung lay, hương khói bay lơ lửng trong không khí cũng nhảy múa theo nó.

Khi râu rồng nhảy múa, hai mắt của Dương Tiểu Hài ngày càng trợn to. Hắn cảm thấy cảm giác áp bách hít thở không thông trong l*иg ngực mình vô cùng mãnh liệt, cho dù hắn có cố gắng hô hấp cũng vô dụng.

Lúc những sợi râu rồng khẽ đung đưa, Dương Tiểu Hài nghẹt thở

nhìn thấy một góc của Long Vương, một góc phủ đầy vảy rồng sáng chói.

Những miếng vảy này dường như đang ở trong nước, nhẹ nhàng trượt về phía sau, để lộ ra đôi mắt rồng u ám tựa như có thể bao phủ mọi thứ bên trong.

Khi Dương Tiểu Hài nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong mắt con rồng, ý chí của hắn lập tức tan biến, hắn bị ẩn giấu bên trong một vực thẳm đen tối, rộng lớn sâu không lường được.

Không biết đã qua bao lâu, Dương Tiểu Hài bị một giọng nói già nua làm cho giật mình, hoàn hồn trở lại.

"Dập đầu~"

Cả người Dương Tiểu Hài chấn động, đột nhiên nhìn bức tranh trước mặt, phát hiện bức tranh Long Vương màu đen trên tường vẫn như trước, mình không có bị ngạt thở, cũng không có gì thay đổi cả.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

�������BẬC THẦY PHONG THỦY: hài hước, đô thị, phong thủy, đoán mệnh, huyền nghi, linh dị....�������

Chương 1036: Năng Lực

Khi hắn còn chưa tỉnh hồn nhìn xung quanh liền thấy cha mẹ mình đang ở một bên lo lắng khoa chân múa tay, ra hiệu cho hắn dập đầu xuống.

Khi nhìn thấy hình xăm vảy rồng dính máu trên cơ thể mình, Dương Tiểu Hài vừa tỉnh khỏi giấc mộng nhận ra rằng đó chỉ là một phần của quá trình gia nhập Long Hộ chứ không phải những người thân trưởng bối này muốn sát hại mình.

Sau khi hiểu ra, Dương Tiểu Hài vội vàng làm theo chỉ dẫn của

bọn họ, lần nữa dập đầu trước bức bích họa Ngao Vô Chi.

Bận rộn theo những trưởng bối mặc áo choàng cá này một lúc, sau hai nén hương, Dương Tiểu Hài cuối cùng cũng bước ra khỏi đền Long Vương tràn đầy hương khói.

"Mẹ à, sao ngươi không nói gia nhập Long Hộ sẽ có chuyện này chứ, đúng là đau quá."

Dương Tiểu Hài hít một hơi khí lạnh vươn tay sờ lên hình xăm rướm máu trên người mình.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, hắn muốn nói cho cha mẹ mình biết nhưng nhất thời không biết nên nói như thế nào.

"Đúng là quá yếu ớt. Ngươi cũng đã lớn như vậy rồi mà chút đau này còn sợ cái gì!"

Trì Bạch Thủy chán ghét nhìn Dương Tiểu Hài một cái, chắp tay sau lưng xoay người rời đi.

Nhìn thấy phản ứng của cha mình, trong lòng Dương Tiểu Hài bỗng nhiên có chút tủi thân.

Không phải hắn sợ đau, nhưng hắn cảm thấy ngay cả chuyện này mà đối phương cũng không thèm nói trước với mình một tiếng.

Mặc dù đây là cha ruột của mình, nhưng trên đường đi, hắn cũng đã nhìn ra Lữ Trạng Nguyên làm cha như thế nào, ông ta sẽ không làm như vậy.

Đúng lúc này, Dương Tiểu Hài cảm thấy cánh tay chợt mát lạnh. Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy mẹ mình đang cầm một túi tàn hương cẩn thận thổi lên người mình.

"Ngũ Oa tử đừng có khóc, chỉ cần dùng tàn hương lau đi là cầm máu được rồi. Đợi lát nữa trở về ta nấu cho ngươi hai quả trứng gà, bồi bổ cho ngươi."

Nghe đối phương nói như vậy, Dương Tiểu Hài cảm thấy toàn thân ấm áp. Mặc dù cha mình không tốt, nhưng mẹ hắn lại giống hệt như hắn tưởng tượng khi còn bé.

“Mẹ, ta không có đau.”

Dương Tiểu Hài khẽ lắc đầu, dìu nàng đi ra ngoài.

Mặc dù quá trình có chút quanh co, nhưng nghĩ đến việc hiện tại mình cũng coi như là đã tiến vào gia môn, hắn liền không có bất kỳ cảm giác gì nữa.

Khi trở lại thuyền của Trì gia, Dương Tiểu Hài nhìn thấy cha mình ở trần thân trên đang bơi dưới nước. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì Trì Bách Thủy đã đưa tay kéo mắt cá chân hắn khiến hắn rơi thẳng xuống nước.

Dương Tiểu Hài giãy giụa muốn trèo lên nhưng lại bị Trì Bách Thủy cưỡng ép ấn xuống nước.

Sau một hồi vật lộn dưới nước, cho đến khi Dương Tiểu Hài vùng vẫy mệt rồi, hắn cũng không cảm thấy mình thở không nổi nữa.

Dương Tiểu Hài dường như hiểu ra điều gì đó, hắn khẽ khua tay trong nước, lại liếc nhìn cha mình đang ở trong nước, sau đó hắn bắt đầu bơi nhanh.

Vào lúc này, Dương Tiểu Hài cuối cùng đã hiểu tại sao phu tử ở thôn Ngưu Tâm lại nói là như cá gặp nước rồi.

Hắn cảm thấy dường như mình đã thực sự biến thành một con cá, bơi lội tự do trong nước mà không hề cảm thấy chút trúc trắc nào.

Sau khi chơi trong nước một lúc và cảm thấy hơi khó thở, lúc này hắn mới ngoi lên khỏi mặt nước thở hổn hển.

Chân Dương Tiểu Hài đạp nước, vừa mừng vừa sợ nhìn hình xăm trên người mình, hắn có thể bơi nhanh như vậy nhất định có liên quan đến hình xăm vừa mới xăm trên người.

"Hừ! Nhìn dáng vẻ của ngươi kìa, người làm cha như ta còn có thể hại con trai mình sao?”

Trì Bách Thủy vẻ mặt đắc ý, hai tay chống lên mạn thuyền leo lên.

“Cha, chúng ta gia nhập vào Long Hộ là có thể bơi nhanh dưới

nước sao?”

Dương Tiểu Hài bơi đến mạn thuyền theo hắn.

"Vậy cũng không đúng, chuyện Long Vương Gia ban thưởng này không thể nói cho người ngoài biết được, chỉ có thể cho người nhà mình dùng thôi.”

Dương Tiểu Hài đưa tay sờ hình xăm còn chưa bớt sưng trên người, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, nhưng hắn vẫn cảm thấy cha mình nên dặn dò hắn trước một tiếng trước khi làm một việc gì đó.

"Cha! Cha!"

Tiếng kêu khiến Dương Tiểu Hài cùng Trì Bạch Thủy nhìn sang, Dương Tiểu Hài thấy muội muội của mình lúc này vừa kích động vừa kinh hỉ kêu lên:

"Cha! Ngươi đóan thử xem là ai trở về!"

Ngay khi nàng đang nóng lòng muốn nói trước, một người phụ nữ chân bó từ phía sau đẩy nàng ra:

"Cha, ta về rồi, thân thể vẫn còn cường tráng nha?"

Người phụ nữ chân bó tính cách cởi mở này trông hơi giống mẹ của Dương Tiểu Hài, dựa trên tuổi tác để đoán thì người này hẳn là đại tỷ của mình.

Chỉ là giờ phút này, Dương Tiểu Hài căn bản không có cảm giác vui mừng khi lần đầu tiên nhìn thấy đại tỷ, mà là lộ ra vẻ kinh hãi khi nhìn thấy miếng vải đen treo trên tay áo của đại tỷ!

Pháp Giáo! Dương Tiểu Hài nhớ lại những tên Pháp Giáo đã bao vây thôn Ngưu Tâm!! Nhóm người này còn xấu xa hơn cả thổ phỉ đạo tặc, không ngờ đại tỷ của mình cũng gia nhập vào trong đó!

Ngay khi Dương Tiểu Hài còn đang ngẩn ngơ, hắn liền nhìn thấy cha mình đi tới, quan sát tấm vải đen trên vai của đại tỷ.

Sắc mặt của hắn không khó coi mà ngược lại vô cùng vui vẻ kinh

ngạc:

"Ồ?! Những gì ngươi viết trong thư thật sự không có nói dối? Ngươi đúng thật là làm việc cho triều đình sao? Bây giờ triều đình còn cần phụ nữ chân bó hả?"

"Cha, ta trả một ít bạc, đừng nói đến phụ nữ chân bó mà ngay cả cụ già rụng hết răng, đứa trẻ còn chưa mọc đủ lông thì chỉ cần muốn ăn công lương đều có thể đi vào ăn!"

Hai cha con nói cười rôm rả đi về phía mui thuyền trên mặt nước.

Chương 1037: Pháp Giáo

"Đúng rồi, suýt chút nữa thì quên mất, đây là Ngũ đệ của ngươi, hôm qua mới trở về."

Thấy hình xăm trên người Dương Tiểu Hài, đại tỷ hài lòng gật đầu:

"Ngũ đệ à, trở về thì tốt, ngươi kết hôn chưa? Có muốn ta làm mai cho ngươi không?"

"Hahaha, chuyện này thì không cần đâu, tiểu tử này lợi hại, tìm được vợ rồi."

Sau khi hai người vừa đi vào mui thuyền, Triệu Tú Mai vẻ mặt kinh hãi đi tới bên cạnh Dương Tiểu Hài, dùng đôi tay lạnh lẽo nắm chặt tay hắn:

"Đương gia à, đây là Pháp Giáo tạo phản đó! Chúng ta mau chạy thôi!"

Trong mắt Dương Tiểu Hài hiện lên một tia do dự, cuối cùng vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, đi theo họ vào trong khoang thuyền:

"Để ta đi xem xem có thuyết phục được hay không."

Nói thế nào thì họ đều là người nhà của hắn, hắn không thể mặc

kệ họ được.

Trưởng nữ Trì gia về nhà mẹ đẻ, bữa cơm trưa cũng thịnh soạn hơn mọi ngày. Nhưng sự chú ý của Dương Tiểu Hài hiển nhiên không có đặt trên mâm cơm, mà là suy nghĩ xem nên khuyên đại tỷ mình như thế nào.

"Cha! Trong nhà cha còn có bao nhiêu bạc nữa? Đưa hết cho ta đi. Để ta đi móc nối quan hệ xem có thể cho người nhà chúng ta ăn đồ ăn công lương hay không."

Nghe đối phương nói như vậy, Dương Tiểu Hài lập tức lo lắng không quan tâm tới cái gì khác, vội vàng đứng dậy:

"Đại tỷ, không thể làm như vậy được! Pháp Giáo này là tà giáo phản nghịch! Ngươi làm như vậy là đang đẩy gia đình chúng ta vào hố lửa đó!"

Nói rồi, Dương Tiểu Hài liền kể toàn bộ chuyện lúc trước Pháp Giáo bao vây thôn Ngưu Tâm còn có chuyện mà bà lão Pháp Giáo đã làm ở huyện thành cho họ nghe.

Tuy nhiên, khi hắn vừa nói xong, Dương Tiểu Hài thấy đại tỷ và cha mình nhìn nhau rồi phá lên cười.

"Ngũ đệ à, ngươi còn nhỏ nên không hiểu, ta đương nhiên biết bọn hắn tạo phản, trước khi tạo phản họ là tà giáo nhưng nếu tạo phản thành công thì sao?"

Đại tỷ ý vị thâm trường nhìn Dương Tiểu Hài một cái, bưng chén rượu cá lên uống một ngụm:

"Nếu lần tạo phản này thành công thì không phải là tạo phản mà gọi là khởi nghĩa! Pháp Giáo này cũng không phải tà giáo mà là Quốc Giáo!Ngươi hiểu ý của ta chứ?"

"Ta không hiểu được!"

Dương Tiểu Hài dùng sức lắc đầu, vẻ mặt kiên định nói:

"Tà giáo chính là tà giáo! Họ đã giết rất nhiều người! Họ xem mạng người như cỏ rác!"

"Nực cười!"

Trì Bạch Thủy tức giận đập bàn:

"Quan lại Hậu Thục trước đây không xem mạng người như cỏ rác sao? Không phải đều là một dạng cả à! Chỉ vì mò ngọc trai cho họ nên mẹ ngươi mới bị điếc! Cái này chết tiệt còn tốt hơn! "

“Bây giờ triều đình mới nổi lên, khắp nơi đều thiếu người, lúc này không đi làm quan, chẳng lẽ dựa vào việc đánh bắt cá mò ngọc trai để chuyển mình sao?”

Thấy Dương Tiểu Hài nắm chặt nắm đấm đứng ở nơi đó, vẻ mặt Trì Bách Thủy không kiên nhẫn khoát tay:

"Bỏ đi bỏ đi, tiểu tử như ngươi lông còn chưa mọc đủ, ta nói cho ngươi thì ngươi cũng không hiểu, dù sao về sau cứ nghe cha nói là được rồi.”

Nói xong, hắn nhìn về phía con gái lớn:

"Cứ làm theo lời ngươi nói, tiền ngươi gửi về cũng không có tiêu xài hoang phí, Ngũ đệ ngươi còn mang về không ít bạc, ngươi cứ cầm lấy đi hết mà dùng.”

Tính tình hai cha con đều hấp tấp, cơm nước xong xuôi liền bắt đầu hành động. Số bạc cùng với xâu tiền giấu ở dưới đáy rương đều bị lấy ra.

Hơn nữa, xe ngựa của Dương Tiểu Hài cũng bị lật tung lên, mọi thứ hắn mang ra từ thôn Ngưu Tâm đến đây đều bị chuyển ra ngoài.

"Đừng có tiếc của, đưa số bạc này cho đại tỷ của ngươi bảo nàng giúp ngươi đổi một chức quan còn có tác dụng hơn việc cứ giữ khư khư số tiền này!”

Vẻ mặt Trì Bách Thủy đầy đắc ý nói.

Dương Tiểu Hài dắt tay vợ mình, thẫn thờ nhìn đồ đạc của mình bị dọn ra từng thứ một. Hắn không có tiếc số bạc kia mà chỉ là đột nhiên cảm thấy người nhà dường như không quá giống như trong

tưởng tượng của mình, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu không sao nói rõ được.

Chẳng phải người nhà nên tương thân tương ái sao, cho dù giống như Lữ gia ban cũng được mà.

"Cha, thật sự là không được đâu! Pháp Giáo giết người đó! Họ thật sự là những tên giết người không chớp mắt! Ngươi cứ như vậy là khiến cả nhà chúng ta đều biến thành người xấu đó!"

Dương Tiểu Hài cố gắng khuyên nhủ lần cuối. Hắn vẫn không thể nào trơ mắt nhìn người nhà của mình đi chịu chết được.

"Tiểu tử ngươi thì biết cái gì, trên đời này làm gì có người thiện kẻ ác! Thật đúng là đồ con nít ranh!"

Cứ dọn đi như vậy, dọn cho đến khi ngay cả xe ngựa và ngựa đều bị bán sạch, cũng không có ai hỏi Dương Tiểu Hài lấy một câu.

Như cảm nhận được điều gì, đứa trẻ khỉ và Triệu Tú Mai đều yên lặng đứng bên cạnh hắn, không đi đâu cả, vẻ mặt cũng không còn vui vẻ như trước.

"Đương gia à, chúng ta trở về thôn Ngưu Tâm đi, nào có chuyện như vậy chứ."

Lần đầu tiên Triệu Tú Mai thuyết phục Dương Tiểu Hài.

Dương Tiểu Hài nhìn mẹ ruột đang bưng một bát chất đầy thức ăn đi về phía mình, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười gượng gạo:

"Chờ chút đã, ta phải nghĩ cách."

Cả ngày hôm nay, đầu óc Dương Tiểu Hài rất loạn, muốn xông tới cứng rắn ngăn cản người nhà, nhưng xung quanh đều là người thân của mình, hơn nữa nếu thật sự động tay thì không tốt lắm, huống chi mình lại không thể ra sát chiêu được.

Chương 1038: Không Như Mơ

Đêm đó, Dương Tiểu Hài nằm trằn trọc trên võng, cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này.

"Đứa trẻ khỉ tay chân linh hoạt, hay là ta dứt khoát bảo đứa trẻ khỉ nhân lúc đêm hôm trộm hết bạc của đại tỷ? Như vậy họ sẽ không thể trở thành Pháp Giáo rồi?"

Ngay khi Dương Tiểu Hài vừa mười có chút manh mối, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng khỉ kêu chít chít ở bên ngoài. m thanh này không thể nào là người bình thường phát ra được, chỉ có đứa trẻ khỉ làm khỉ quen rồi mới có thể làm được.

“Có chuyện gì vậy?”

Dương Tiểu Hài xoay người xuống võng, rón ra rón rén nhảy qua đầu Tam ca, đi ra ngoài thuyền.

Vừa mới đi ra, Dương Tiểu Hài thấy một cảnh tượng khiến hắn vô cùng khiếp sợ. Cha và Nhị ca đang dùng dây thừng trói đứa trẻ khỉ đi về phía xa.

"Cha! Ngươi đang làm cái gì vậy!"

Giọng nói Dương Tiểu Hài run rẩy hét lên.

Trì Bạch Thủy ngẩng đầu nhìn Dương Tiểu Hài, trên mặt không có bất kỳ hoảng sợ nào, nói như chuyện hiển nhiên:

"Không phải ngươi nhặt được ba đứa trẻ này trên đường sao, dù sao chúng cũng vô dụng, dứt khoát bán lấy tiền cũng được."

Lúc này, Dương Tiểu Hài cảm thấy vô cùng đau lòng, hắn cảm nhận được nỗi đau thấu xương. Đôi môi hắn khẽ run rẩy, tiến lên một bước:

"Cha, toàn bộ tiền trên xe ngựa ta đều cho ngươi, ngay cả xe ngựa cũng cho ngươi rồi, tại sao ngươi lại bán trẻ con?”

"Chút tiền đó mà nhiều à? Ba đứa trẻ này rất giống khỉ, chắc chắn đã được đào tạo qua rồi, có thể bán được với giá tốt. Sau khi đổi tiền về thì bảo đại tỷ ngươi mua cho ngươi một chức quan trong triều đình, hai ba tháng sau là kiếm lại được rồi."

Lúc này Dương Tiểu Hài nhìn người cha vô cùng xa lạ trước mặt, trong lòng hắn chợt dâng lên nỗi sợ hãi:

"Có thật là lúc trước vì không đủ ăn nên mới bán mình đi không? Tại sao đối phương lại bán người một cách dễ dàng như vậy?" ?"

Trì Bách Thủy không buồn để ý đến Dương Tiểu Hài, nháy mắt với con trai mình, hai người tiếp tục lôi đứa trẻ khỉ đi ra ngoài.

"Dừng lại! Ta nói dừng lại!!"

Dương Tiểu Hài đứng ở trước mặt hai người, ánh mắt không chút do dự, lấy Hũ Mộc Như Ý từ trong ngực ra:

"Thả họ ra!"

"Hừ! ngươi nói chuyện với cha ngươi như vậy sao! Ngứa da lắm đúng không!"

"Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì! Năm đó tại sao ngươi lại bán ta!!"

Hai mắt Dương Tiểu Hài đỏ lên nhìn chằm chằm vào hắn hét lớn.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào chuyện ta là cha của ngươi! Quỳ xuống cho ta!"

Trì Bạch Thủy xắn tay áo lên.

Giọng nói của hai người đã đánh thức người trên những chiếc thuyền khác, ngay sau đó những người khác của Đản gia cũng đi ra. Sau khi hiểu sơ qua lý do, họ bắt đầu mồm năm miệng mười bắt đầu khuyên can.

"Ngũ Oa Trì gia à, ngươi như vậy là không được, dù sao hắn cũng là cha ngươi, chút chuyện nhỏ này ngươi phải nghe theo hắn, ngươi không thể không hiếu thuận như vậy được."

"Đúng đó, dù sao ba đứa trẻ này cũng không phải Long Hộ của chúng ta, bán được thì cứ bán đi."

"Được rồi, được rồi, cứ làm như vậy đi, mau khấu đầu nhận lỗi với cha ngươi đi, đều là người một nhà cả, đừng bởi vì chút chuyện nhỏ như vậy mà làm loạn khó coi."

“Còn ngơ ra đó làm gì nữa, nhanh lên, tranh thủ tạ lỗi với cha ngươi đi, đêm hôm khuya khoắt đừng làm ầm lên.”

“Cái này mà là con trai ta thì ta đã treo lên đánh nát mông từ lâu rồi.”

Dương Tiểu Hài không thể tin được nhìn những người Đản gia xung quanh, những người mà bản thân gọi là thân thích.

Trong mắt họ, đứa trẻ khỉ căn bản không phải là người mà chỉ là hàng hóa dùng để mua bán thôi!

Dương Tiểu Hài từ từ di chuyển tầm mắt, cuối cùng nhìn về phía cha ruột của mình Trì Bách Thủy, nỗi chua xót tràn đầy l*иg ngực hắn.

Không chỉ là đứa trẻ khỉ mà ngay cả là con ruột như mình cũng giống vậy, trong mắt đối phương họ cũng chỉ là đồ vật dùng để đổi bạc mà thôi!

Lúc này, Trì Bách Thủy nhìn thấy Dương Tiểu Hài hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì, hắn lập tức cảm giác bản thân bị Dương Tiểu Hài làm cho mất mặt trước láng giềng hàng xóm rồi.

Hắn xắn tay áo lên, đi đến trước mặt Dương Tiểu Hài, hung hăng cho đối phương một bạt tai:

“Quỳ xuống cho ta!”

Cảm nhận được cơn đau trên mặt, nỗi đắng chát trong lòng lập tức tiêu tan thay vào đó là lửa giận không thể nói rõ được lập tức dâng lên trong lòng Dương Tiểu Hài, đốt cháy da đầu hắn.

“Ta không quỳ đó! Dựa vào cái gì mà bắt ta phải quỳ! Loại người như ngươi không xứng làm cha!”

Hai tay Dương Tiểu Hài dùng sức đẩy Trì Bách Thủy ra, nắm chặt hai tay giận dữ hét lên.

“Mé nó! Thằng nghịch tử!”

Trì Bách Thủy thẹn quá hóa giận nhìn xung quanh một chút rồi nhặt thanh gỗ mang theo người phòng thân lên định đập lên đầu Dương Tiểu Hài.

Mẹ Dương Tiểu Hài còn có Nhị ca, Tam ca bên cạnh rối rít tiến lên phía trước, ba chân bốn cẳng ngăn cản hai người họ.

Trong lúc đang giằng co, đại tỷ liền đứng dậy cho cha mình một bậc thang.

“Thôi bỏ đi cha à, không cần phải bán ba đứa trẻ này đâu. Hơn nữa lúc này thời buổi loạn lạc, trẻ con thì bán được mấy đồng chứ, số bạc kia cũng đủ dùng rồi.”

Nghe vậy, Trì Bách Thủy thả thanh gỗ trong tay ra nhưng lời nói trong miệng lại càng khó nghe hơn.

“Ta nói cho ngươi biết này Ngũ Oa tử! Ta là cha của ngươi! Nhất định ta sẽ bán ba đứa trẻ kia của ngươi! Nếu ngươi còn dám nói nhảm thì lão tử bán cả mẹ ngươi! Ta đã nói là làm quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!

Dứt lời, ánh mắt Dương Tiểu Hài nhìn Trì Bách Thủy lập tức thay đổi, lúc trước hắn vẫn luôn không hiểu vì sao Xuân Tiểu Mãn lại muốn giết cha nàng như vậy. Bây giờ thì hắn đã hiểu vì sao rồi.

Chương 1039: Trưởng Thành

Hóa ra người nhà cũng có người xấu, thậm chí còn xấu xa hơn cả người ngoài nhiều!!

“Được rồi, cha à, đừng phí lời vô ích nữa.”

Đại tỷ nháy mắt với Nhị đệ và Tam đệ, hai người lập tức hiểu ý kéo cha mình đi vào phía trong mui thuyền.

“Không có chuyện gì cả, mọi người giải tán đi, xin lỗi mọi người nhiều, vì chút chuyện nhỏ này mà làm hại mọi người đêm hôm khuya khoắt còn ngủ không ngon.”

Sau khi giải tán người Đản gia bốn phía xong, nàng đi đến bên cạnh Dương Tiểu Hài, lấy tư thái là trưởng bối oán trách hắn:

“Có chuyện gì với ngươi vậy? Đều là người một nhà cả, không nói nhẹ nhàng được sao?”

Dương Tiểu Hài cúi đầu, quai hàm phồng lên, hai tay nắm chặt khẽ run, tựa như đã sớm đưa ra quyết định nào đó trong lòng.

Thấy thái độ của đối phương như vậy, đại tỷ cũng bất đắc dĩ:

“Tối hôm nay Tam thúc ra biển đánh cá, đêm nay ngươi ngủ trên thuyền của hắn đi, có chuyện gì đợi ngày mai rồi nói.”

Đại tỷ nói xong liền đưa tay chỉ con thuyền nhỏ lẻ loi trở trọi trên mặt biển cách đó không xa.

Dương Tiểu Hài yên lặng gật đầu, dẫn theo ba đứa trẻ khỉ bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch cùng với Triệu Tú Mai đi về phía con thuyền kia.

Con thuyền này rất nhỏ còn bị hỏng nữa. Bên trong khoang thuyền bị thấm nước, Dương Tiểu Hài nản lòng thoái chí ngồi nơi đó như một bức tượng.

“Đương gia à? Chúng ta làm gì đây?”

Triệu Tú Mai có chút run rẩy dựa lên vai Dương Tiểu Hài, nàng thực sự rất sợ.

Hoàn cảnh ở đây khiến nàng nhớ lại những chuyện kinh khủng mà mình đã trải qua bên trong hang thổ phỉ trước đây.

“Nơi này không phải là nhà của ta, họ cũng không phải là người nhà của ta! Về nhà, chúng ta về nhà, về thôn Ngưu Tâm đi.”

Triệu Tú Mai nhìn Dương Tiểu Hài từ một bức tượng dần dần trở lại thành người sống, biểu cảm nhớ nhung mãnh liệt hiện ra trên khuôn mặt non nớt của thiếu niên.

“Những sư huynh đệ ở thôn Ngưu Tâm mới thật sự là người nhà của ta! Thôn Ngưu Tâm mới thật sự là nhà của ta!”

Thời điểm khi còn làm ăn mày, trong cơn đói khổ lạnh lẽo, hắn đã vô số lần tưởng tượng xem người nhà của mình như thế nào, họ sẽ đối xử tốt với mình ra sao.

Nhưng giờ phút này cuối cùng hắn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Nếu họ thật sự tốt với mình như vậy thì lúc trước cũng sẽ không bán mình đi. Những ý nghĩa trước đó của hắn hoàn toàn chỉ là mong muốn của một mình hắn mà thôi!

“Chúng ta đi kiểu gì đây? Xe và bạc đều bị cha chồng cầm đi hết rồi.”

Vẻ mặt Triệu Tú Mai xót xa nói.

“Lấy đi rồi thì lấy về lại thôi, rõ ràng số bạc đó là của ta, họ dựa vào cái gì không hỏi ta một câu mà đã lấy đi chứ!”

Dương Tiểu Hài nắm chặt nắm đấm:

“Bây giờ số bạc kia đều đang ở chỗ đại tỷ, lúc nữa ta tìm cớ dẫn đại tỷ đi ra ngoài, đứa trẻ khỉ vào đó trộm bạc ra.”

“Có bạc thì có thể mua lại xe ngựa và ngựa. Sau khi lấy được bạc rồi thì chúng ta thừa dịp đêm hôm khuya khoắt khi họ ngủ say rời đi! Quay trở về Thanh Khâu.”

Có một chuyện mà Dương Tiểu Hài không nói đó chính là nếu không có bạc thì người nhà của mình cũng sẽ không gia nhập vào được tà giáo Pháp Giáo kia.

“Được!”

Nghe thấy vậy, Triệu Tú Mai lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên bản thân không nhìn nhầm người.

Ngay khi hai người đang bàn bạc chi tiết kế hoạch, bên ngoài khoang thuyền chợt vang lên giọng nói, hai người lập tức ngậm miệng lại.

“Ngũ Oa tử à, trời lạnh rồi, ta có đem chăn mền cho ngươi với vợ ngươi đây.”

Đó là giọng nói của mẹ hắn, trên mặt Dương Tiểu Hài lộ ra sự dịu dàng. Ở nơi này chỉ có mẹ hắn là nguồn ấm áp duy nhất của hắn mà thôi.

Hắn đi ra ngoài dẫn mẹ mình vào trong.

“Ôi chao, nơi này sao có thể ở được chứ, cũng rỉ nước hết rồi, ngươi nhìn này.”

Ngay khi mẹ Dương Tiểu Hài đang phàn nàn, Dương Tiểu Hài cẩn thận nhìn nàng nói:

“Mẹ, ta phải đi rồi, ngươi có muốn đi cùng ta không? Ta dẫn ngươi đi đến núi Ngưu Tâm hưởng phúc.”

“Cái gì? Ngũ Oa tử, mẹ bị điếc, không nghe thấy gì cả. Ngươi nói gì vậy?”

Dương Tiểu Hài kéo mẹ mình đi ra ngoài khoang thuyền, hoa tay múa chân chỉ về phía đất liền phía xa xa, cuối cùng giúp đối phương hiểu được ý của mình.

“Ngũ Oa tử, sao ngươi lại muốn đi. Ta vừa mới gặp lại ngươi mà, sao ngươi lại phải đi rồi.”

Mẹ của Dương Tiểu Hài chảy nước mắt, đau khổ van xin hắn.

Dương Tiểu Hài bi thương lắc đầu, hắn cũng không hề muốn rời xa mẹ mình. Ở nơi này cũng chỉ có mẹ hắn đối xử tốt với hắn mà thôi.

“Là bởi vì cha ngươi sao? Đều là người một nhà cả, có chuyện gì thì ngồi xuống nói chuyện với nhau chứ.”

Dương Tiểu Hài khuyên cả buổi nhưng vẫn không thuyết phục

được đối phương rời đi theo mình. Cuối cùng chỉ có thể dặn dò mẹ mình đừng có nói với cha.

“Vậy thì được rồi, ta không nói cho cha ngươi đâu. Ngũ Oa tử à, khi nào đến nơi thì nhớ phải viết thư báo bình an cho ta đó. Sau này nếu có đi ngang đây thì nhớ quay trở về thăm nhà một chút nha.”

Nhìn mẹ mình cẩn thận đi trở lại thuyền, trên biển phía xa có ánh sáng hình như là có thuyền đỗ cạnh bờ, nhưng bây giờ Dương Tiểu Hài không quan tâm đến cái này, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Thừa dịp đêm tối, hắn đi về phía thuyền của đại tỷ mình.

Chương 1040: Tuyệt Vọng

“Đại tỷ, có thể ra đây không? Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Dương Tiểu Hài đứng trên một cái sàn được dựng trên mặt biển, gọi về phía chiếc thuyền gỗ được buộc ở đó.

Sau khi Dương Tiểu Hài nhìn thấy đại tỷ từ bên trong đi ra, hắn đưa đại tỷ đi xa một chút, giả bộ do dự lên tiếng hỏi:

“Đại tỷ, bây giờ ngươi còn thiếu người không?”

“Sao thế? Không thích ứng với cha ngươi, muốn đi cùng ta hả? Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, đừng giống như trẻ con.”

Dương Tiểu Hài trầm mặc, nhìn mấy đứa nhóc ôm mấy viên đá, chạy vào trong lều đổi bạc.

Có thể nhìn ra, bọn chúng rất giỏi việc này, tốc độ nhanh nhẹn, không hề phát ra tiếng động.

Sau khi đại tỷ bày tư thái của trưởng tỷ dạy bảo Dương Tiểu Hài xong, sau đó lên tiếng nói:

“Muốn theo ta cũng được, dập đầu xin lỗi cha ngươi, ta biết ngươi rất giận, nhưng bất kể hắn nói khó nghe thế nào, thì vẫn là cha

ngươi.”

“Chỉ cần cha bớt giận, thì ta đưa ngươi đi, ngươi là đệ đệ của ta, cho dù tạm thời không lo nổi, ta cũng có thể tìm công việc khác cho ngươi làm trước.”

“Ngươi cũng đừng chê, Hán Quốc chúng ta đang đánh nhau với Hậu Thục, nhưng ai cũng nhìn được ra Hậu Thục sắp thua rồi, đợi đại thắng, ngươi cũng có một phần công lao.”

Khi thấy mấy đứa trẻ ôm bạc rời đi, Dương Tiểu Hài bèn giả bộ ngoan ngoãn gật đầu, đi về thuyền của mình.

Vào trong khoang thuyền, khi thấy bạc trong lòng mấy đứa nhóc, Dương Tiểu Hài thở nhẹ nhõm.

“Được! Mau chóng thu dọn, chúng ta đi ngay bây giờ!”

Thực ra cũng không có gì thu dọn, những thứ khác đều bị Trì Bạch Thủy bán rồi.

Nhân lúc ban đêm, Dương Tiểu Hài đưa bốn người khác lần lượt mang theo ít bạc lén lút đi về phía đất liền, trong lúc đó cũng không phải là thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bất luận là ai bị kinh hãi tỉnh lại, Hủ Mục Như Ý đó cũng có thể khiến họ bình tĩnh lại, đợi khi họ hoàn hồn, Dương Tiểu Hài đã đi xa, đều nghĩ rằng mình bị ảo giác và nằm mơ.

Cuối cùng rời khỏi được căn nhà gỗ được dựng trên biển một cách an toàn, đám người Dương Tiểu Hài men theo con đường nhỏ chạy về đất liền.

Tuy hắn rất mệt, buổi tối cũng rất lạnh, nhưng Dương Tiểu Hài lại cảm thấy mình được sống lại, hắn phải về nhà! Về nhà thực sự của hắn!

“Đương gia! Nghỉ một lúc đi, mấy đứa nhóc không theo được!”

Nghe thấy lời phía sau, Dương Tiểu Hài quay đầu thì nhìn thấy mấy đứa nhóc ôm bạc mệt thở hổn hển.

Không có xe ngựa, bạc lại nặng, đương nhiên chạy rất mệt, nhìn con đường đất thanh lạnh một cái, Dương Tiểu Hài đưa tay lấy chồng bạc của mấy đứa nhóc khoác lên bạc của mình.

“Được, vậy nghỉ một lúc, nhưng chúng ta không được ngủ. Ba Thục và Hán Quốc gì đó đang đánh nhau, chúng ta phải mau chóng về Thanh Khâu.”

Đúng lúc đám người Dương Tiểu Hài ngồi bên đường thở hổn hển, hắn bỗng nhìn thấy con đường ven biển lại có ánh lửa, như rồng lửa dài cuồn cuộn.

“Không ổn! Họ tỉnh rồi!”

Dương Tiểu Hài ôm bạc định chạy tiếp, nhưng xung quanh các hướng con đường lại cũng có lửa, hắn đã bị bao vây!

Dương Tiểu Hài không có chỗ để chạy nhanh chóng nhìn thấy những khuôn mặt cầm lửa đó, họ là người thân ngư dân của mình, người dẫn đầu là cha của mình.

Điều này cũng không có gì, nhưng khi Dương Tiểu Hài nhìn thấy mẹ của mình đứng bên cạnh hắn với ánh mắt né tránh, đầu óc lập tức như bị búa đập một cái.

Bị người ta phát hiện mình muốn bỏ chạy cũng không là gì, nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ là mẹ của mình nói ra bí mật, lại mà người mẹ tốt với mình nói ra bí mật!

“Tốt lắm, rất tốt! Muốn chạy phải không! Còn cầm bạc bỏ chạy!”

Trì Bạch Thủy trông vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên.

Sắc mặt đại tỷ trong đám đông cũng tái xanh, nàng hiểu trước đó Dương Tiểu Hài gọi mình ra, chỉ là để lừa mình lấy bạc.

“Mẹ kiếp, đánh một trận thật đau cho ta! Không được nương tay, chết thì ta chịu trách nhiệm!”

Cùng với Trì Bạch Thủy lên tiếng, Dương Tiểu Hài nhìn thấy đại ca, nhị ca của mình dẫn theo một đám thanh niên vén tay áo đi về

phía mình.

“Cút ra!”

Dương Tiểu Hài tức giận vung mạnh Hủ Mục Như Ý tron tay, lập tức vẻ mặt đám người đó mơ màng ngẩn ngơ tại chỗ.

Cảnh này khiến ngư dân xung quanh sợ đến lùi lại phía sau mấy bước, kinh hồn bạt vía nhìn thứ trong tay hắn.

“Đó là cái gì? Đó là cái gì?”

“Chắc là gọi hồn phải không? Ngũ Oa nhà họ Trì biết gọi hồn!”

Trong lúc đám người bàn tán xôn xao, đại tỷ của Tiểu Hài lập tức vui mừng nói:

“Đó là pháp khí! Đó là pháp khí gọi hồn! Là đồ tốt!”

“Huyện lệnh đại nhân nói, giao thứ này lên, ít nhất có thể đổi lấy chức quan bát phẩm! Hơn nữa đồ càng tốt, thì càng đổi được chức quan tốt!”

Lời vừa được nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức rực lửa, bàn tán xôn xao.

Thấy những người này không bị mình dọa sợ, ngược lại còn hưng phấn, Dương Tiểu Hài biết sự việc không ổn rồi.

“Chốc nữa tất cả theo ta! Chúng ta xông vào rừng! Vào rừng rồi chia nhau chạy! Chạy được người nào thì được người đó!”

Dương Tiểu Hài nói xong, vung mạnh Hủ Mục Như Ý trong tay về phía đám đông bên trái, ánh mắt của đám người đó bắt đầu mơ màng.

“Chạy thôi!”

Dương Tiểu Hài dẫn đám người này nhanh chóng chạy xuyên qua đám người mơ màng, chen về phía trước.

Chương 1041: Không Quen Biết

Dương Tiểu Hài không ngừng vung Như Ý, từng đám ngư dần chìm vào mơ hồ, khi thấy sắp chui ra khỏi vòng vây, một luồng sáng lạnh bên trái lóe lên mang theo xiên cá nhọn bay đến, trực tiếp đâm vào mu bàn tay cầm Hủ Mục Như Ý của Dương Tiểu Hài.

Trong cơn đau dữ dội, Hủ Mục Như Ý tuột khỏi tay rơi đến chỗ không xa.

Dương Tiểu Hài cố chịu cơn đau đang đi chạy đến nhặt, một chiếc xiên cá lại bay đến, trực tiếp đóng chân trái của hắn vào mặt đất.

Trì Bạch Thủy tỏ vẻ mặt đắc ý nhặt Hủ Mục Như Ý lên, đến trước mặt Dương Tiểu Hài, thấy vẻ mặt hắn đầy tức giận trừng nhìn mình, trực tiếp giáng một cái vào mặt:

“Có đồ tốt như vậy lại giấu đi!”

“Đương gia!”

Triệu Tú Mai chặn trước mặt Dương Tiểu Hài, nhìn sang Trì Bạch Thủy với vẻ mặt thất vọng.

“Cha, đều là người một nhà, không cần thiết gây ầm ĩ đến mức này mà.”

“Người một nhà? Ai là người một nhà với ngươi!”

Trì Bạch Thủy tát một cái lên mặt Triệu Tú Mai.

Nhìn thấy Dương Tiểu Hài nhịn đau, bảo vệ Triệu Tú Mai phía sau mình, Trì Bạch Thủy cười lạnh lùng nói:

“Ngũ Oa Tử, vợ của ngươi cũng khá đấy, có lẽ có thể bán được không ít tiền, phụ nữ bán dễ hơn trẻ con nhiều.”

“Ngươi muốn làm gì!”

Dương Tiểu Hài nhìn hắn bằng ánh mắt ăn thịt người.

“Ôi trời, cứ làm như ngươi chịu ấm ức vậy, ngươi xem người làm gì, lừa mẹ ngươi, lừa cha ngươi! Ăn trộm bạc trong nhà! Còn lén

giấu bảo bối không nói cho người nhà biết, ngươi là con người hả!”

“Tiểu Hài!”

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn về phía có tiếng nói, họ nhìn thấy một đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ có ba thanh kiếm sau lưng từ bên ngoài chen vào trong.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Dương Tiểu Hài, nhìn thấy tay và chân hắn chảy máu, và cả Hủ Mục Như ý trong tay Trì Bạch Thủy cùng với vải đen trên vai đại tỷ bên cạnh, lập tức hiểu ra.

“Ngươi là bạn của hắn?”

Trì Bạch Thủy tỏ vẻ mặt khinh thường hỏi xong, liền đưa tay thô lỗ đẩy Lý Hỏa Vượng.

“Lớn như vậy rồi còn chơi với trẻ con, có mất mặt không? Cút cút cút! Đây là việc của chúng ta, người ngoài như ngươi tham dự cái gì.”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn từ đầu đến chân, đưa tay phải ra sau lưng cầm Tử Tuệ Kiếm, nói rõ từng chữ:

“Mẹ kiếp, ngươi là ai?”

“Soạt!”

Cùng với hàn quang lóe lên, cái đầu với vẻ mặt kinh ngạc của Trì Bạch Thủy vu"t lên trời.

“Bành!”

Cái đầu của Trì Bạch Thủy lăn dưới đất, cuối cùng lăn đến bên chân của đại tỷ Dương Tiểu Hài.

Vẻ mặt của nàng từ lạnh lùng biến thành kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc biến thành kinh hãi, nước mắt rưng rưng trong khoang mắt nàng.

“Cha!”

Vừa dứt lời, dường như đã mở công tắc nào đó, tiếng vù vù xung quanh vang lên, tiếng mắng chửi và xiên cá cùng bắn về phía Lý Hỏa Vượng.

Xiên cá cắm vào l*ʁg ngực của Lý Hỏa Vượng, rồi nguyên xi chui ra phía sau hắn.

Hai chân Lý Hỏa Vượng dậm mạnh xuống đất, tay cầm Tử Tuệ Kiếm xông về phía họ.

Bây giờ hắn rất bận, không có thời gian dây dưa với những người này.

Hơn nữa vết thương trên người Dương Tiểu Hài, lại thêm hành động cướp Hủ Mục Như Ý của lão già đó, cùng với cô gái pháp giáo đó, dường như cũng không có gì để nói, trực tiếp ra tay thì thực tế hơn.

Thấy Lý Hỏa Vượng chỉ có một mình, thanh niên trai tráng trong các ngư dân muốn dùng kỹ năng bắt cá trên biển, ăn ý vây giết hắn.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng bắt đầu ra tay thực sự, trong không khí nhanh chóng tràn ngập mùi máu tanh, hắn bắt đầu chém giết không hề suy nghĩ.

Hình xăm trên người có thể khiến bọn họ như cá gặp nước dưới nước, nhưng lúc này không thể bảo vệ họ, kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng không ngừng lướt qua cơ thể của các ngư dân, không ngừng chém cơ thể có hình xăm vẩy rồng của họ.

Hai người Dương Tiểu Hài và Triệu Tú Mai cứ vậy đứng một bên, trợn mắt há hốc miệng nhìn thi thể dưới đất càng lúc càng nhiều, đó đều là người thân của hắn.

Lúc này Dương Tiểu Hài muốn hét lên gì đó với bóng hình của Lý Hỏa Vượng, nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

Trận chiến còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc, nhìn thấy thực lực đáng sợ của Lý Hỏa Vượng, cơn phẫn nộ của các ngư dân vừa nổi

lên đã nhanh chóng tiêu tan.

Bọn họ chạy tán loạn như chim chóc muông thú, bỏ chạy thục mạng về phía biển xa xôi, lần này càng là tấm bia của Lý Hỏa Vượng, không có chút phản kháng.

“Lý sư huynh! Đủ rồi! Đủ rồi!”

Cuối cùng Dương Tiểu Hài cũng hét lên.

Lý Hỏa Vượng không dừng lại, nhưng hắn không đuổi theo những người khác, mà trực tiếp xông đến cô gái chân nhỏ đeo miếng vải đen trên vai, trong những người này chỉ có một pháp giáo này.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng xông đến cô gái chân nhỏ đó giơ trường kiếm trong tay, phía sau vang lên giọng của Dương Tiểu Hài.

“Lý sư huynh, đừng!”

Lưỡi kiếm chém về phía cái đầu dịch sang một tấc, chém bay chân trái của nàng.

Cầm trường kiếm nhỏ máu, Lý Hỏa Vượng quay người, nhìn Dương Tiểu Hài ở chỗ không xa.

“Sao thế? Ngươi quen biết tín đồ pháp giáo này à?”

“Ta...ta…”

Dương Tiểu Hài nhìn sang Trì Bạch Thủy đầu một nơi thân một nơi, và đám ngư dân ngã trong vùng máu, cái miệng run run của hắn mở ra, đau khổ day dứt nói:

“Không...ta không quen.”

“Soạt!”

Cùng với lưỡi kiếm văng ra một đường máu dưới đất, Dương Tiểu Hài mở to đôi mắt nhìn thấy cơ thể đại tỷ của mình đan xen trái phải, đứt thành hai đoạn.

Ngay sau đó, cả người Dương Tiểu Hài mềm nhũn, trực tiếp ngã

xuống đất.

Chương 1042: Vứt Bỏ

Lý sư huynh làm sai rồi ư? Không sai, hắn đến cứu mình, nhưng Dương Tiểu Hài không biết tại sao, chỉ cảm thấy sự việc không nên thế này.

“Cha.”

Lý Tuế từ phía xa đi đến, phía sau nàng là xe ngựa của các Bạch Liên Giáo.

Lúc này, Bạch Linh Miểu cũng đi đến, vẻ mặt nàng hơi rối bời, hình như nghe thấy điều gì, một lúc nhìn sang Lý Hỏa Vượng, một lúc nhìn sang Dương Tiểu Hài, một lúc lại nhìn thi thể của Trì Bạch Thủy dưới đất, xá lợi tử trong cơ thể khiến nàng nghe được xa hơn ai hết.

“Pháp giáo của Hậu Thục đều yếu vậy sao? Có phải vì mở rộng quá nhanh không?”

Lý Hỏa Vượng dùng chân đá kim liên ba tấc dính máu bên chân, hơi nghi hoặc suy nghĩ.

Các tín đồ pháp giáo mà mình gặp trước đây, không nói thực lực thế nào, ít nhất sẽ không chỉ mới chết ít người thế này đã bỏ chạy.

Suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng cầm trường kiếm, lau hai mặt lưỡi kiếm vào pháp bào màu đỏ của mình, cắm lại vào trong vỏ kiếm sau lưng.

Hắn đi đến trước mặt Dương Tiểu Hài, hơi không hài lòng nhìn hắn:

“Ngươi làm sao vậy, đã biết Hậu Thục có pháp giáo, sao còn chạy đến đây? Không coi mạng mình ra gì phải không?”

“Khi ngươi thấy tình hình không được yên bình, thì nên lập tức về thôn Ngưu Tâm! Đợi tình hình ổn định rồi tính!”

Dương Tiểu Hài cố gắng hít mũi, kiềm chế nước mắt nhìn Lý sư huynh trước mặt.

“Lý sư huynh, sao ngươi lại đến đây?”

“Ta đến Hậu Thục xử lý chút chuyện, khi ta thăm Tôn Bảo Lộc ở Thanh Khâu, hắn nói với ta ngươi cũng đang đi đến bên này.”

“Cũng may ta biết ngươi ở phía trước, ta vội chạy đến, nếu ta chậm một bước, ngươi và vợ ngươi sẽ bị pháp giáo giết chết.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, đưa tay rút xiên cá trên tay và trên chân Dương Tiểu Hài ra, bắt đầu lấy ra “Hỏa Yêu Chân Kinh” chữa trị cho hắn.

Cùng với tiếng lốp bốp của ngọn lửa cháy và tiếng kêu thảm của Dương Tiểu Hài, lỗ máu chảy máu không ngừng dần được thay thế bằng vết thương bỏng đáng sợ.

Đợi Lý Hỏa Vượng làm xong, Bạch Linh Miểu ở một bên đi đến, lấy ra mảnh vải băng bó cho Dương Tiểu Hài.

Lý Hỏa Vượng nhìn bầu trời tối đen trên đỉnh đầu, lại nhìn mặt biển đen xì phía xa, cau mày nghĩ một lúc rồi nói với Dương Tiểu Hài.

“Nếu hai ngươi về con đường cũ, ta không yên tâm, cứ theo ta trước đi, đợi tìm được Giám Thiên Ti của Hậu Thục, ta bảo họ phái mấy người đưa ngươi về thôn Ngưu Tâm.”

Dương Tiểu Hài ôm cánh tay bị thương của mình, lặng lẽ gật đầu:

“Ừm, ta biết rồi.”

“Ba cái này là cái gì?”

Lý Hỏa Vượng chú ý đế ba đứa trẻ.

Tuy ba đứa trẻ này ăn mặc như trẻ con, nhưng hành vi cử chỉ giống như con khỉ, trông vô cùng quái dị, vừa nhìn, liền có cảm giác không hài hòa mạnh mẽ, Lý Hỏa Vượng còn tưởng là ba con tà ma.

“Chúng...chúng được ta cứu trên đường, cũng là người đáng thương như chúng ta.”

Sau đó Dương Tiểu Hài nói lai lịch của Hầu Oa với Lý Hỏa Vượng.

Hắn kể lại cũng dần bình tĩnh hơn, cảm xúc ổn định.

Cho dù cha của hắn vừa chết, nhưng đối với người muốn bán vợ mình đi, trong lòng hắn thực sự không thương xót.

Hắn không phải là người nhà của mình, và tất cả người nhà họ Trì đều không phải là người nhà của mình, đám người Lý sư huynh mới là người nhà mình.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy đau lòng vì họ hàng và đại tỷ đó, bọn họ thực sự có lỗi với mình, nhưng tội không đến mức chết.

“Đi thôi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong liền đưa Dương Tiểu Hài đi đến con đường đất ven biển phía xa.

Vì chân bị thương, Dương Tiểu Hài đi cà nhắc, trông có vẻ rất đau, tuy vết thương đã được chữa trị, nhưng vết bỏng cũng rất đau.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng quay đầu hét nói với xe ngựa phía sau.

“Tú Tài! Ngươi lại đây cõng Tiểu Hài lên xe ngựa đi!”

“Được, sư phụ.”

Lữ Tú Tài đi đến, không nói nhiều cõng Dương Tiểu Hài đi về phía xe ngựa.

Ngồi trên lưng Lữ Tú Tài, Dương Tiểu Hài nhìn khuôn mặt tiều tụy của hắn, dường như nhớ đến điều gì, hắn do dự cẩn thận hỏi:

“Tú Tài, đại ca Cử Nhân của ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nghe thấy lời của Dương Tiểu Hài, sắc mặt Lữ Tú Tài cứng đờ, ký

ức đau khổ trước đó tràn về trong lòng hắn, nhưng sau đó lại có gắng nén xuống, giả bộ thản nhiên nói:

“Hắn chết rồi, bị Pháp Giáo giết chết rồi.”

“Cái gì? Cử Nhân chết thật rồi ư?”

Dương Tiểu Hài lập tức mở to mắt.

Lữ Tú Tài nghe lời này mới chậm rãi quay đầu, mở to mắt nhìn sang Dương Tiểu Hài:

“Ngươi nói vậy là có ý gì? Cái gì mà chết thật?”

Lý Hỏa Vượng ở một bên cũng quay sang nhìn, hắn biết lúc Dương Tiểu Hài rời đi, Lữ Cử Nhân còn đang sống hạnh phúc ở Thượng Kinh Thành, làm sao hắn biết Lữ Cử Nhân đã chết?

“Không phải, ngươi đừng hiểu lầm, lúc ta ở Thanh Khâu đã gặp phải Địa Long trở mình, kết quả gặp một chuyện kỳ lạ, trước ta ta còn tưởng là nằm mơ, gặp được Cử Nhân ca ở đó, bộ dạng của hắn rất kỳ lạ,

Dương Tiểu Hài mau chóng kể lại một lượt chuyện gặp Lữ Cử Nhân.

“Không chỉ có ngươi, mà những thứ bên trong Phong Đô đều có, còn có một Lý sư huynh cũng rất cổ quái.”

Đợi hắn nói xong, thì thấy Lý sư huynh cau chặt mày nhìn mình:

“Ngươi nói cái gì? Còn có cả ta khác? Ngươi nói lại ngươi đã trải qua những gì đi.”

Nghe thấy lời này, Dương Tiểu Hài lại kể lại một lượt chuyện kỳ lạ mà mình gặp ở Thanh Khâu, trọng điểm lần này là ở Lý sư huynh cổ quái đó.

Chương 1043: Nguyên Do

“Hồng Trung? Lý Hỏa Vượng? Hồng Trung Lý Hỏa Vượng không

biến mất!”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, đồng tử lập tức co lại cực nhỏ.

Đấu Mỗ đã từng ban cho bắn một đoạn quá khứ Tọa Vong Đạo, và vì đoạn quá khứ đó, cho nên mới sinh ra Hồng Trung Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cho rằng đoạn quá khứ kia biến mất, thì Hồng Trung Lý Hỏa Vượng cũng phải biến mất mới đúng.

Nhưng bây giờ xem ra, vốn không phải như vậy. Mặc dù Hồng Trung Lý Hỏa Vượng rời khỏi bên cạnh mình, nhưng không hề biến mất, hắn chỉ ẩn giấu, giống như Đại Tề!

“Nhưng tại sao hắn không đi nơi khác, mà bị nhốt ở Phong Đô chứ?”

Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ vấn đề này.

“Ngoài ra còn có Ti Mệnh mà Hồng Trung nói.”

Ti Mệnh quản lý cái chết vậy mà chết thật, hơn nữa còn bị che giấu phía dưới Thanh Khâu, dù thế nào hắn cũng không nghĩ đến.

“Tiểu Hài, ngươi nói là nước biển có màu sắc vô cùng cổ quái, chảy vào trong động à?”

Lý Hỏa Vượng lặp lại chi tiết quan trọng trong đó.

“Đúng thế! Nước biển đó rất kỳ lạ, rõ ràng cách rất xa, nhưng lại có cảm giác cơ thể bị hút vào, nếu không phải cuối cùng chạy vào Trung m miếu treo ngược thì ta suýt nữa không về được.”

Nhớ lại trải nghiệm trước đây, Dương Tiểu Hài nghĩ đến mà sợ hãi, nhìn thái độ của Lý sư huynh, đoạn trải nghiệm trước đây là thật, mình thực sự suýt nữa không về được.

“Nước biển có màu này phải không?”

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp đưa tay cầm Tích Cốt Kiếm, chém một cái về phía xa.

Khe nứt thông đến Đại Tề được mở ra, bên trong vẫn nổi lên những thứ sắc u tối màu kim loại.

Chúng nhỏ xuống dưới mặt đất, giống như vật sống, chạm đến bất kỳ vật gì, đều sẽ xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, thứ không có sinh mệnh biến thành có sinh mệnh, mà thứ có sinh mệnh biến ra càng lúc càng méo mó.

“Đúng, chính là như này! Ta đã thấy như này, nhưng ban đầu không chỉ có chút ít như vậy, mà có rất nhiều. Như là biển!”

Dương Tiểu Hài vừa nói vừa lùi lại, dường như sợ những thứ này lại gần mình.

“Vu Nhi Thần đúng là Vu Nhi Thần!”

Lúc này vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, Pháp giáo thờ phụng Vu Nhi Thần ở Hậu Thục tấn công thành đã đành, bản thân Vu Nhi Thần cũng tấn công Ti Mệnh quản lý cái chết.

“Vu Nhi Thần muốn làm gì, chẳng lẽ ngay cả thiên đạo cái chết cũng muốn cướp?”

Lý Hỏa Vượng đang trầm tư bị cảm giác mềm mại bên tay phải thu hút sự chú ý, hắn cúi đầu nhìn, thì thấy Bạch Linh Miểu nắm tay của mình.

“Lý sư huynh, sao thế?”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu theo thói quen:

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Hắn đang định rời khỏi, nhưng cảm thấy hai tay Bạch Linh Miểu kéo lại, mặc dù đôi tay mềm mại nhưng lại có sức kéo kiên định.

Hắn nghiêng đầu qua, nhìn sang Bạch Linh Miểu.

“Lý sư huynh, bây giờ ta là thánh nữ Bạch Liên Giáo, Bạch Liên Giáo cũng đang truyền bá rộng khắp Đại Lương, bây giờ ta đã có năng lực giúp ngươi.”

“Nếu ngươi thực sự gặp rắc rối gì, đừng một mình chịu đựng như trước đây, ngươi nói ra, chúng ta có thể cũng nghĩ cách.”

Nhìn khuôn mặt tinh tế của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra, dùng mu bàn tay vuốt lên khuôn mặt nàng, hắn có thể cảm nhận được sự quan tâm chân thành của nàng với mình.

Lý Hỏa Vượng do dự suy nghĩ một lúc, rồi lên tiếng nói:

“Vấn đề này nói ra thì dài, ngươi biết pháp giáo thờ cúng Vu Nhi Thần không?”

“Ừm, ta biết, Vô Sanh Lão Mẫu từng nói, Vu Nhi Thần là kẻ phản bội.”

“Thực ra sự việc đã qua, là thế này.”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng kể lại đầu đuôi sự việc, hắn nói đến một nửa thì dừng lại, cau mày nhìn sang mặt biển tối đen phía xa.

Bên đó bừng sáng lên từng ngọn lửa, hình thành một con rồng dài đang lại gần về phía họ.

“Ừm.”

“Tiểu Hài, tình hình bên đó thế nào? Những người đó đều bị pháp giáo mê hoặc ư?”

Thấy Lý Hỏa Vượng cầm chặt chuôi kiếm, sắc mặt Dương Tiểu Hài lập tức trắng bệch, cất giọng lo lắng nói.

“Lý sư huynh, họ không phải pháp giáo, họ tin Long Vương Gia, chúng ta đi nhanh, đi thôi!”

Cha và đại tỷ đã chết, hắn thực sự không muốn chết thêm nhiều người thân, cho dù những người thân này rất không tốt với mình.

“Có phải ngươi có chuyện gì giấu ta không?”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cái, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, cuối cùng cũng không ép hỏi gì, quay người dẫn những người khác rời đi.

Hắn không quên mục đích đến Hậu Thục của mình, tìm long mạch Hậu Thục mới là quan trọng, còn về trong lòng Dương Tiểu Hài tính toán gì, hắn cũng lười nghĩ.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, con đường đất phía xa cũng có ánh lửa, hiển nhiên trong lúc họ nói chuyện, những người này đã lén bao vây họ từ lâu, vốn không có ý để họ rời đi.

“Ha, thật thú vị, ta không gây chuyện với họ, họ lại đến gây chuyện với ta, Lý Tuế!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng lên tiếng, Lý Tuế chui vào trong cơ thể của hắn, xúc tu nhích nhích giương nanh múa vuốt chui ra theo cơ thể của hắn.

“Sư phụ! Lần này ngươi để ta cùng đi! Ta muốn báo thù Pháp giáo!”

Lý Tú Tài đi lên phía trước với ánh mắt đầy hận thù, vô cùng kiên định nói.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cái.

“Được, ngươi tự bảo trọng, vẫn là lời nói đó, ta không muốn thêm gánh nặng.”

“Ta không phải gánh nặng!”

Lữ Tú Tài nói xong, trực tiếp cởi áo, lộ ra cái yếm đầy phù văn.

Hắn rút ra thanh kiếm có răng cưa với ánh mắt đầy hận thù, vừa dậm chân trái vừa cầm thanh kiếm không ngừng gõ lên trán của mình, miệng vẫn lẩm bẩm niệm đọc.

Chương 1044: Long Vương Gia

Chỉ một lúc sau, máu từ trên trán chảy xuống đầy khuôn mặt của Lữ Tú Tài, miệng hắn nhanh chóng niệm chú.

“Đệ tử thành tâm đến bái thân, vị thần tế đàn này mau chóng

giáng xuống, thân hóa thần, thần hóa thân, hóa ra sông núi, mở đường sáng! Từng bước đến đón đưa! Tấc tấc đến dìu đỡ! Đỡ Kê Đồng phát linh quang, mở lối vàng báo rõ ràng, thần binh thần hỏa mau làm như lệnh!"

Đúng lúc Lữ Tú Tài niệm đọc, những ngọn lửa đó đã đến chỗ không xa đám người Lý Hỏa Vượng. Lúc này đã nhìn được dáng vẻ vô cùng rõ ràng

Họ chính là đám người bỏ chạy trước đó, không ngờ nhiều người chết vậy mà vẫn dám quay lại.

Lý Hỏa Vượng rất nhanh nhìn thấy chỗ dựa của đám người dám quay lại này, phía trước nhất trong đám đông, có mấy ông lão mặc đạo bào da cá.

Những người bất luận là ăn mặc cũng không giống những người khác này đều có vẻ đoan chính, hai tay ôm một cây hương lớn to bằng cổ tay, không ngừng tế bái xung quanh, miệng như đang niệm gì đó.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy, nhưng không hiểu, là một loại tiếng địa phương.

Khói hương màu trắng không tiêu tán, mà ngưng tụ xung quanh họ, thấp thoáng biến thành một luồng khói.

Còn phía sau họ, những người này hô danh hiệu, giơ ra một bức tranh tường.

Không, nói một cách chính xác, họ dỡ cả một bức tường đến.

"Đó là tà ma gì?"

Nhìn những ngư dân mang trên mình hình xăm lân rồng, Lý Hỏa Vượng cứ nghĩ đến Thủy Phỉ lúc trước gặp trên hồ.

"Thôi, kệ nó!"

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý, trực tiếp dẫm hai chân, cầm kiếm xông về phía bên này, còn Lữ Tú Tài mắc yếm rách đầu chảy máu theo phía sau.

Đối diện với Lữ Tú Tài lại gần, các lão ngư dân mặc da cá giơ lên hương khổng lồ trong tay cắm xuống đất, khói trắng ngưng tụ trong không trung lập tức ngưng tụ thành đầu rồng, xông về phía hắn.

Lý Hỏa Vượng không hề né tránh, một tay nắm chặt Tử Tuệ Kiếm, một tay cầm chặt Đồng Tiền Kiếm.

Khoảnh khắc tiếp xúc với khói rồng, trực tiếp đan chéo hai thanh kiếm trừ tà phá tông, chống lại về phía sau.

Khói hình đầu rồng lập tức bị chém ra thành hình chữ thập, đúng lúc Lý Hỏa Vượng bên trong hương hỏa không hề do dự lao về phía đám ngư dân đó, bức tranh trên mặt tường và cả mặt tường đều đập về hướng Lý Hỏa Vượng.

“Ầm!”

Cùng với thanh thế lớn, cả mặt tường rạn nứt, đè cả Lý Hỏa Vượng trong đó.

Nhưng đợi sương khói tiêu tán, Lý Hỏa Vượng đứng ra trước cơ thể cao lớn của Bành Long Đằng, vào thời khắc quan trọng, Bành Long Đằng đã thể hiện tác dụng của tấm khiên.

Hắn cầm hai thanh kiếm nhìn bức tranh tường nứt vỡ dưới đất, rồi lại nhìn ngư dân không ngừng dập đầu bái lạy biển lớn phía xa.

“Chỉ vậy thôi? Chỉ có vậy thôi?”

Trong lúc hắn nghĩ như vậy, hắn cảm thấy mặt biển tối đen phía xa dường như trở nên tối tăm hơn, dường như có một dãy núi cực kỳ nặng nề sừng sững ở bên ngoài.

“Dãy núi?”

Ý nghĩa này vừa xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, cả người hắn liền toát mồ hôi lạnh.

“Không, đây không phải là dãy núi, đây là biển gầm!”

Liền sau đó, biển gầm phía xa bao trùm cả con thuyền của ngư dân và cả nhà gỗ mà họ dựng trên biển, mang theo khí thế dời núi lấp biển thực sự đè lên Lý Hỏa Vượng.

“Cẩn thận!”

Lý Hỏa Vượng đưa tay đón lấy thùng nước trong tay Dương Na loạng choạng lảo đảo, cũng may nước bẩn trong thùng cũng không bắn ra ngoài.

“Ầy, đại tiểu thư, ngươi ngoan ngoãn ở yên đây có được không, đừng làm việc nữa.”

Lý Hỏa Vượng xách thùng đến nhà vệ sinh, đổ hết nước trong thùng đi.

Dương Na hơi ấm ức chu miệng:

“Ta…ta chỉ muốn giúp thôi, làm gì mà hung dữ với ta như vậy, ta cũng không làm sai gì.”

“Ngươi xem ngươi đi, ta chỉ tùy tiện nói một chút, sao lại đã không vui rồi.”

Lý Hỏa Vượng buông tay xác thùng, đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

“Không sao, tất cả đều không sao! Các ngươi mau rời khỏi đây đi, nơi chết tiệt này có vấn đề.”

Lý Hỏa Vượng trong màn mưa hét lớn với mọi người.

“Lý sư huynh, ngươi cũng đi theo mau đi.”

Lý Hỏa Vượng nửa người đứng trong nước dùng tay lau mặt, hét với những người khác lần nữa.

“Đừng nhiều lời, mưa to thế này rất không ổn! Ta cắt đuôi, các ngươi mau chạy đi.”

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, lập tức cảm thấy hai chân tê dại, bên trong nước có thứ gì đó!

Hắn lấy ra mấy viên huynh thạch ném thẳng vào trong nước, hào quang nhàn nhạt tỏa ra, mấy bóng đen xung quanh lập tức tản ra.

Khi nhìn thấy một vài bóng đen đang xông về hướng xe ngựa, Lý Hỏa Vượng đưa tay trực tiếp cắm vào trong nước, giật mạnh.

Nước mưa cao đến nửa người dưới đất như cái chăn trên giường, bị kéo cuộn lại, đương nhiên cũng không thể lại gần xe ngựa.

Năng lực tu chân của Lý Hỏa Vượng đã đạt đến tầng thứ 3, đương nhiên hắn cũng học được một số thủ đoạn mới.

Tuy năng lực của Lý Hỏa Vượng tăng lên một chút, nhưng trong tình huống không tìm được đối phương ở đâu, có lực cũng không dùng được.

Rốt cuộc là thứ gì? Lý Hỏa Vượng cau chặt mày nhìn xung quanh, có chút không hiểu cách thức của đối phương.

Thế trận lớn như vậy, nhìn cũng không giống như tà ma bình thường.

“Mưa lớn như vậy, cũng không thể là Long Vương Gia hô mưa gọi gió chứ?”

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, mượn huỳnh thạch, hắn lại nhìn thấy mấy bóng đen đang áp sát nước dưới đáy, xông về phía mình.

Chương 1045: Tức Giận

“Tuế Tuế! Xương sườn!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng cầm xương sườn, đan chéo hai tay cắm vào l*ng ngực mình, những bóng đen đó lập tức méo mó tại chỗ.

Một cái xúc tu rút ra Đồng Tiền Kiếm, vung mạnh bóng đen trong nước, cùng với Đồng Tiền Kiếm soạt soạt kéo dài, giật người này từ dưới nước lên.

Người này có hình xăm ở nửa thân trên, cho thấy hắn là đồng bọn với người trước đó, nhưng lúc này, hắn đeo mặt nạ bằng gỗ, đó là cái đầu rồng.

“Là ai đang làm pháp? Những người khác ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng tức giận tóm cổ của hắn hỏi, đối phương tức giận nổi khủng lại.

“Long Vương Gia hiển linh rồi! Ngươi dám đắc tội với Long Vương, người chết chắc rồi.”

“Người đi chết đi!”

Lý Hỏa Vượng tức giận há to miệng, xúc tu có gai nhọn chui ra từ trong cổ họng, trực tiếp phủ trên cổ của hắn, trực tiếp giật mất hơn nửa máu thịt cổ của hắn.

“Đám rác rưởi các ngươi! Các ngươi ra đây cho ta!”

Lữ Tú Tài đứng trong nước gào thét.

Cũng đúng lúc này, các ngư dân từ dưới nước bò lên, họ phân tán đứng trong mưa, tức giận mắng chửi hai người Lữ Tú Tài và Lý Hỏa Vượng.

Tiếng mắng chửi xen lẫn trong màn mưa lớn, khiến Lý Hỏa Vượng càng nổi giận, lúc này trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là giết chết đám rác rưởi này trước rồi tính!

Đúng lúc hắn cầm kiếm trong tay sắp xông đến, giết sạch họ, thì tiếng trống dồn dập vang lên.

Tiếng trống có nhịp điệu lấn át tiếng mưa và tiếng người mắng chửi, Bạch Linh Miểu gõ trống đến bên cạnh hắn, dựa vào lưng hắn.

“Lý Hỏa Vượng! Mẹ kiếp, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bảo ngươi đi mau! Rốt cuộc ngươi đắn đo điều gì!”

Khi nghe thấy tiếng mắng của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng chột dạ, hắn phát hiện không đúng lắm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, kể cả bản thân hắn, trong lòng tất cả mọi người đều bị cơn giận bao trùm, dường như đúng lúc đó, họ bị dòng cảm xúc đó kiểm soát, có thứ gì điều khiển cảm xúc của họ!

Khi Lý Hỏa Vượng đứng trong nước biển phát hiện cảm xúc của mình bị người khác điều khiển, quyết đoán nhắm mắt, trong lòng không ngừng mặc niệm.

“Không! Ta không tức giận, ta không nổi giận!”

Cùng với hắn không ngừng nhủ thầm, lửa giận ngút trời trong lòng hắn dần ổn định, nhưng cảm giác này không duy trì được bao lâu, đợi khi hắn mở mắt lại, khi nước mưa lại nhỏ vào trong mắt hắn, cơn tức giận kích động lại nổi lên trong lòng, dù thế nào cũng không tiêu tan.

Hắn có thể suy nghĩ tự do, nhưng hắn không điều khiển được cảm xúc của hắn.

Lúc này, đám ngư dân đã biến mất, bọn họ lại chìm vào trong nước, bóng quỷ trong nước u tối trùng trùng. Lý Hỏa Vượng dẫn Lữ Tú Tai điên cuồng chém giết bọn họ, nhưng mỗi khi giết một người, cơn giận trong long càng được ngưng tụ, gần như sắp thiêu cháy hoàn toàn lý trí còn lại của hắn.

Lý Hỏa Vượng biết như này không ổn, cứ tiếp tục thế này, đợi mình hoàn toàn biến thành kẻ điên nổi khùng không có lý trí, thì xong đời rồi.

Đối diện với tình huống không biết rõ lai lịch của đối phương và đối phương không ra mặt, Lý Hỏa Vượng kiềm chế lửa giận trong lòng.

“Hình như thứ này có liên quan đến nước, quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, ta phải rời khỏi nước trước!”

“Đi! Đi hết!”

Lý Hỏa Vượng trong màn mưa lớn toàn thân ướt sũng, hét lớn với

bọn họ. Trong lúc các ngư dân muốn ngăn cản, nhưng rất hiển nhiên với thực lực của họ không ngăn cản được Lý Hỏa Vượng.

Đám người Lý Hỏa Vượng đưa cả người và ngựa mau chóng rời khỏi bờ biển, nửa người dưới cũng coi như dần dần thoát khỏi nước biển, bọn họ bắt đầu lại gần đất liền Hậu Thục.

Nhưng lúc này, cảm xúc tức giận vẫn bao trùm trong lòng tất cả mọi người, không giảm đi chút nào.

Cơn tức giận không ngừng chồng chất trong lòng bọn họ, không ngừng kfjıêu ĸfjí©fj bọn họ, nghi ngờ đồng đội với ý nghĩ xấu xa nhất.

Theo lý mà nói, lúc này trời đã sáng rõ từ lâu, nhưng bây giờ cả bầu trời vẫn u ám.

“Tại sao vẫn còn ảnh hưởng! Thứ đó vẫn đang đi theo chúng ta? Nó ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng tràn đầy lửa giận ngẩng đầu, nhìn bầu trời đang trút mưa không ngớt, giơ con dao găm đâm mạnh vào đùi của mình. Bây giờ dưới cơn giận, cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều, dường như hoàn toàn không cảm thấy gì.

Đúng lúc này, lửa giận không đến nhanh chóng tiêu tan, nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng vui mừng, một cảm xúc bi thương dần xuất hiện.

Cảm giác này không lan nhanh chóng như tức giận như lửa, ngược lại như nước đen bẩn trong cống, nhỏ nhoi nhưng kéo dài, bọn họ tiếp tục đi, cảm xúc mới không ngừng tụ lại trong lòng, lôi hết ra những đau khổ ẩn giấu trong lòng họ ra.

Trước đây Lý Hỏa Vượng chưa từng trải qua tình huống này, không nhìn thấy không sờ được kẻ địch, chỉ dựa vào cảm xúc vui buồn, đang không ngừng giày vò bọn họ.

Những quá khứ đau thương của mình trước đây liên tục hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, khiến tinh thần hắn mệt mỏi, không thể suy nghĩ.

Hắn như vậy, đương nhiên những người khác cũng ậy, ngay cả ngựa kéo xe cũng dừng lại, lặng lẽ rơi hai hàng nước mắt.

“Huhuhu...hu hu...cha, mẹ…”

Nghe thấy tiếng khóc bi thương của con gái, Lý Hỏa Vượng quay đầu thì nhìn thấy Dương Na đã co tròn lại, ngồi xổm bên máy giặt, không ngừng rơi nước mắt.

“Có chuyện gì vậy, không phải chỉ đổ nước của ngươi đi sao? Sao đau lòng đến mức này?”

Lý Hỏa Vượng lo lắng vội vàng ngồi xuống, cẩn thận nhìn Dương Na hỏi.

Chương 1046: Thấy Rồi

Dương Na khóc đến hai mắt đỏ bừng khẽ lắc đầu, nước mắt rơi theo cái lắc đầu của nàng.

“Ta...ta không biết...chỉ là trong lòng ta…”

Thấy phản ứng của đối phương, Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ ngạc nhiên dừng một giây, dường như tìm được nguyên do.

“Na Na! Chứng trầm cảm lo lắng của ngươi tái phát à? Có chuyện gì vậy? Dạo này ngươi không uống thuốc sao?”

“Từ sau khi ở bên ngươi, cảm thấy rất vui, ta cảm thấy…”

Dương Na đau lòng tuyệt vọng nói.

“Sao ngươi không uống thuốc!”

Lý Hỏa Vượng lập tức lo lắng, bệnh nhân tâm thần không uống thuốc là chuyện lớn, hắn đứng lên, cầm túi xách của Dương Na nhanh chóng lục tìm.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng cầm lọ thuốc đến bên cạnh Dương Na, lo lắng khuyên nói:

“Na Na! Ngoan, uống thuốc đi! Uống thuốc rồi trong lòng sẽ dễ chịu hơn.”

“Ta...ta không muốn uống thuốc, uống thuốc sẽ khó chịu, ta không muốn uống...huhuhu.”

Dưới sự đè nén của cảm xúc bi thương mãnh liệt, Dương Na tuyệt vọng nằm dưới đất khóc đau đơn, bất lực giống như trẻ con, dường như không có năng lực suy nghĩ bình thường.

“Na Na! Na Na!”

Lý Hỏa Vương đỡ nàng dậy, ôm nàng trong lòng mình.

“Ngươi nhìn ta đi! Đừng sợ! Ta uống cùng ngươi.”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng lấy ra mấy viên trong lọ thuốc bỏ vào miệng nhai rồi nuốt thẳng xuống.

“Đây là thuốc trầm cảm, ngươi uống cái gì.”

Dương Na khóc càng dữ dội hơn.

Lý Hỏa Vượng lại lấy ra mấy viên thuốc bỏ vào miệng, không nói gì nghiêng đầu hôn lên, dùng lưỡi nhẹ nhàng đẩy thuốc vào miệng nàng.

Khi Lý Hỏa Vượng chậm rãi rút lưỡi về, hắn phát hiện Bạch Linh Miểu trong lòng mình đã bình tĩnh lại, cảm xúc bi thương trong lòng nàng biến mất, tâm trạng của mình cũng trở lại bình thường.

“Thế nào, đỡ hơn chưa?”

Lý Hỏa Vượng thấp giọng hỏi.

Lúc này, Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu, nàng đột nhiên quay đầu nhìn lên trời cao.

“Lý sư huynh, ở đó có thứ gì đó!”

Lý Hỏa Vượng cũng ngẩng đầu nhìn lên trời cao, không biết bắt đầu từ lúc nào, tầng mây trên trời cao bị đè xuống cực thấp, hơn

nữa trong đó vang lên tiếng sấm sét từng hồi.

Nhưng so với trước đó, hắn cảm thấy có ánh mắt lướt đến! Bọn họ lại đến rồi!

“Cũng coi như tìm được ngươi rồi!”

Lý Hỏa Vượng dần hung dữ, ngon lửa trong lòng lập tức cháy lên, lần này không phải là bị điều khiển, mà là cảm xúc của bản thân hắn.

Bóng hình của Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh hắn, tóm lấy hắn trực tiếp ném thẳng lên tầng mây cực thấp trên trời. Bạch Linh Miểu vung hai tay áo, hai đoạn vải trắng quấn lấy chân của Lý Hỏa Vượng cùng đi theo.

Trong tầng mây đen, Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy gì, lúc này tâm nhãn của Bạch Linh Miểu lại có tác dụng, nàng như đôi mắt của Lý Hỏa Vượng, dẫn hắn lại gần đối phương.

Bị Bành Long Đằng không ngừng quăng lên cao, Lý Hỏa Vượng xuyên qua màn mưa dày đặc, phía trước bỗng trong xanh, một thứ trong suốt ngưng tụ từ làn khói trắng hương hỏa xoay tròn trong không trung.

Đó không phải là rồng, ít nhất trong ấn tượng của Lý Hỏa Vượng không dài như vậy.

Bành Long Đằng ném mạnh lần nữa, Lý Hỏa Vượng bị văng qua, hương hỏa đó không hề tránh, mặc cho Lý Hỏa Vượng chui qua từ trong cơ thể mình.

“Tiếp đi!”

Đúng lúc Bành Long Đằng trong không trung tóm chân trái Lý Hỏa Vượng quăng mạnh về bên đó, Lý Hỏa Vượng nhắm chặt mắt.

“Ta có thể đập đến nó, Ta có thể đập đến súc sinh đó!”

Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình đập lên một đống bông tuyết, hắn không hề do dự giơ trường kiếm đâm mạnh về bên đó.

“Chết đi!”

“Phụt!”

Dịch thể sền sệt kỳ lạ bao trùm một xúc tu dài phun vào mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng đang nhắm mắt, hắn cảm thấy rằng mình đã làm đối phương bị thương liền dứt khoát vung lưỡi dao đánh lửa rạch lên da mình, ngọn lửa cao ngất trời bao trùm toàn bộ cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Mặc kệ thứ này là gì, cơ thể của đối phương lớn như vậy, nếu cứ bất động như vậy thật sự không được.

Lý Hỏa Vượng đang nhắm mắt điều khiển hai cánh tay trên người, lập tức có hơn chục cái xúc tu túm lấy mép vết thương của đối phương, nổi giận gầm lên một tiếng rồi kéo mạnh nó ra.

Cùng với tiếng giằng co, toàn thân Lý Hỏa Vượng được bao trùm trong ngọn lửa trực tiếp chui vào trong vết thương.

Ba cánh tay hắn cầm ba thanh kiếm, đấu đá bừa bãi trong cơ thể của thứ kia với ngọn lửa bao trùm toàn cơ thể.

Hắn đem sự bực bội vừa nãy trả lại gấp trăm nghìn lần cho thứ không biết là cái gì này.

Hắn nhanh chóng nghe thấy âm thanh tách tách của đồ vật bị cháy, trong đó còn ẩn ẩn kèm theo tiếng rồng gầm đau đớn. Lý Hỏa Vượng run rẩy dữ dội suýt nữa thì mở mắt ra.

Nhưng đối phương càng giãy giụa, Lý Hỏa Vượng càng chui vào sâu. Khi Lý Hỏa Vượng cảm thấy áp lực trước mặt nhẹ đi, hắn mới ý thức được, bất luận thứ này là cái gì thì hắn cũng đã chui xuyên qua đối phương rồi.

m thanh lửa cháy tách tách cuối cùng biến thành âm thanh bùng cháy dữ dội của ngọn lửa, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy cơ thể mình không ngừng rơi xuống.

Khoảnh khắc rơi xuống đất, Lý Hỏa Vượng mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy mây đen khắp bầu trời hoàn toàn biến thành mây hồng, hơn nữa còn tan đi với tốc độ cực kỳ nhanh, hắn thắng rồi.

“Nước!” tùm một tiếng. Lý Hỏa Vượng rơi vào trong bùn đất. Sau khi cố gắng hít thở mấy hơi, hắn nhổ bùn đất trong miệng ra, từ trong đất bơi ra ngoài.

Chương 1047: Dễ Nói

Khi hắn đứng lên trên mặt đất lần nữa, lúc này mưa đã tạnh, ánh nắng ban mai mỏng manh xuyên qua, rải lên khuôn mặt cháy sém của Lý Hỏa Vượng.

Không khí sau cơn mưa rất trong lành, mặc kệ thứ kia rốt cuộc đã chết hay là tàn phế thì xem ra mọi thứ đều đã kết thúc rồi.

Ba đứa trẻ khỉ thấy vậy, gần như hoàn toàn coi Lý Hỏa Vượng là thần tiên, trong mắt mang theo sự sùng bái cực độ quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu với hắn.

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm người khác nghĩ như thế nào. Lúc này hắn đang ngắm nhìn bầu trời không một gợn mây mà suy nghĩ đến chuyện khác.

Bất kể thứ đó là gì, rõ ràng đây không phải là một thứ tà ma thông thường, nhưng nếu nói là Ti Mệnh thì hắn lại cảm giác nó không đến mức đó.

Nếu như bắt buộc phải định nghĩa nó thì Lý Hỏa Vượng cảm thấy thứ vừa rồi giống với Hỉ Thần hơn, hoặc là tương tự như những thứ bên ngoài Bạch Ngọc Kinh.

Thế giới này không phải là kiểu không phải đen thì là trắng, cũng giống như không phải là người thường thì là Ti Mệnh vậy, ở giữa còn xen lẫn rất nhiều thứ khác.

"Bây giờ ngay cả những thứ kia mà Vu Nhi Thần cũng có thể lôi kéo sao?"

Điều này khiến tâm trạng của Lý Hỏa Vượng càng tồi tệ hơn, trong lòng hắn thế lực của đối phương đã mở rộng thêm một chút.

Nếu như nói ở nơi xa xôi này cũng có những thứ này, vậy người bảo vệ Long Mạch của Hậu Thục sẽ là cái gì đây?

Khi thấy người khác đều đang nhìn mình, Lý Hỏa Vượng lắc đầu nói:

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đi. Giày vò cả đêm, mọi người cũng đã mệt rồi."

Nghe đến đây, mọi người lập tức như tìm được người đáng tin cậy, lòng tin đang treo cao lập tức hạ xuống, rối rít bắt đầu di chuyển, người nào nên chữa thương thì chữa thương, người nào nên nấu cơm thì nấu cơm.

Khi ăn thức ăn nóng hôi hổi, nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng mọi người nhanh chóng tiêu tan.

Lý Hỏa Vượng dùng tay xé băng gạc trên vết thương của Dương Tiểu Hài ra, cẩn thận nhìn một lượt rồi lại che lại:

"Nói vợ ngươi thay băng gạc mới đi, vừa nãy nước vào nên vết thương cũng trắng bệch hết cả rồi."

"Lý sư huynh, vết thương của ta chỉ là vết thương nhỏ, vết thương của ngươi..."

Dương Tiểu Hài nhìn Lý Hỏa Vượng cả người cháy đen muốn nói lại thôi:

"Tự lo cho ngươi đi, vết thương của ta cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền đi trở lại bên đống lửa, bưng một bát mì lên, nướng thơm cá mặn rồi bắt đầu ăn.

"Lý sư huynh, ngươi đừng cử động, để ta bảo Bạch gia chữa thương cho ngươi."

Bạch Linh Miểu cầm dùi bắt đầu đánh trống.

"Ta hết Dương Thọ Đan rồi, đừng có mời Tiên gia."

"Lý sư huynh, bọn hắn bây giờ dễ nói chuyện hơn nhiều rồi, không cần Dương Thọ Đan làm tiền công nữa, tùng tùng tùng!"

Khi Lý Hỏa Vượng ăn từng miếng một, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang đến gần, thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Toàn thân Lý Hỏa Vượng căng cứng, giả vờ như không có việc gì, dùng đũa gắp phần bụng cá kho ra, sau khi cạo sạch xương cá thô dài bên trong liền đặt vào bát của Dương Na.

Mượn dư quang liếc mắt ra ngoài cửa sổ, sau khi thấy là bác Tề, lúc này hắn mới thở phào một hơi, lần này không phải là bọn họ.

Dương Na đã khôi phục lại bình thường. Khi nàng nhìn thấy hành động này của Lý Hỏa Vượng cũng không nói gì, khen Tôn Hiểu Cầm nấu cơm ngon quá.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Lý Hỏa Vượng đi về phía phòng ngủ của mình, hắn ngồi trên ghế, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

Không thể tiếp tục như vậy được, Dương Na uống thuốc chưa được bao lâu, tầm mắt của những người đó lại xuất hiện. Hắn còn chụp tạm thời một bức ảnh nhưng đáng tiếc không dùng điện thoại để chụp ảnh bọn họ lại.

Bản thân hắn không sao nhưng hắn sợ ảnh hưởng đến Dương Na và mẹ của mình.

Lý Hỏa Vượng mở điện thoại di động ra, bấm một dãy số rồi trực tiếp gọi qua:

"Alo, là ta đây, hai ngón tay bị đứt đó có tìm được đường không?"

"Lâu vậy rồi mà còn chưa tìm được? Rốt cuộc kho dữ liệu của các ngươi có đầy đủ không vậy, gãy hai ngón tay mà cũng không tìm được người.”

"Cái gì mà có nhiều chuyện cần phải giải quyết hơn hai đầu ngón tay kia. Ta lặp lại một lần nữa, ta không có điên! Quả thật có người muốn bắt cóc ta!"

Nghe thấy sau lưng có tiếng mở cửa, Lý Hỏa Vượng cúp điện thoại, quay đầu nhìn Dương Na đang bưng đĩa trái cây, nhẹ giọng hỏi:

"Thế nào? Ngươi không sao chứ?"

Dương Na khẽ lắc đầu, đi tới trước mặt hắn, đặt đĩa hoa quả lên bàn, dùng hai tay nắm lấy tay hắn hỏi:

"Hỏa Vượng à, ngươi sao vậy? Chẳng lẽ là do hậu di chứng của thuốc kia khiến người khó chịu sao?"

"Sao có thể chứ, ha ha, không khó chịu chút nào cả, chỉ là ta đang suy nghĩ một vài chuyện mà thôi."

Do dự một hồi, Lý Hỏa Vượng nói với Dương Na:

"Na Na, ta có thể cần ngươi giúp ta một việc được không?"

"Được, ngươi cứ nói đi."

Dương Na gật đầu.

"Ta muốn trở lại bệnh viện Khang Ninh một chuyến để thăm một người bạn cũ, nhưng ta không muốn mẹ ta đi theo, ngươi có thể đi cùng ta không?"

Đối phương vẫn luôn ở xung quanh hắn, bất kể thế nào thì hắn cũng phải gặp tên Tiền Phúc này một lần.

Chương 1048: Đi Thăm Bạn

Mặc dù hắn bị điên, nói năng bậy bạ, nhưng lời hắn nói thực sự rất linh nghiệm, camera giám sát bị người ta sửa đổi, hơn nữa còn có người gây bất lợi cho mình, những chuyện này quả thật đều tồn tại, Lý Hỏa Vượng không dám coi thường.

Dương Na cũng không hỏi nhiều như vậy, thấy Lý Hỏa Vượng cần mình giúp đỡ, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy hắn, gật đầu nói:

"Được."

Thừa dịp Tôn Hiểu Cầm rời đi, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Dương Na xuất phát.

Nhưng hắn còn chưa ra khỏi tiểu khu liền bị bác Tề chống nạnh dẫn theo hai lão nhân chặn lại ở trước cổng tiểu khu:

"Tiểu Lý, ngươi đi đâu vậy? Người nhà ngươi đâu?"

“Đi bệnh viện Khang Ninh.”

Lý Hỏa Vượng thành thật trả lời.

"Ngươi đến bệnh viện tâm thần làm gì? Có lý do chính đáng nào không?"

Lúc này, trong mắt bác Tề lập tức mang theo sự hoài nghi sâu sắc.

Thấy ánh mắt của bác Tề nhìn mình như đang nhìn tội phạm, Lý Hỏa Vượng trực tiếp trả lời:

"Ngươi cũng biết ta là bệnh nhân tâm thần mà, ngươi nói ta đi bệnh viện tâm thần làm gì? Đương nhiên là đi tái khám rồi. Sao, cái này cũng không được phép?"

Dù Lý Hỏa Vượng là đối tượng hỗ trợ và thăm hỏi trọng điểm của văn phòng khu phố, trong tình huống bình thường không thể để hắn ra khỏi tiểu khu.

Tuy nhiên, việc bệnh nhân tâm thần đến bệnh viện tâm thần tái khám vô cùng hợp lý, không có lý do gì để từ chối. Xét cho cùng, nếu không được đi bệnh viện tâm thần tái khám, đứa trẻ này mà phát bệnh thì rắc rối lớn rồi.

"Ngươi phải nói sớm là đi tái khám chứ, lại điền đơn đi. Cô gái à, ngươi là người đi cùng hắn sao? Ngươi là gì của hắn?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng điền xong một số mẫu đơn dưới sự giám sát của bác Tề, một chiếc xe đi nhờ đã đậu ở lối vào của tiểu khu.

Hai người Lý Hỏa Vượng chưa kịp ngồi vào xe, bác Tề đã chui đầu

vào chỗ tay phụ lái trước, dặn dò tài xế:

“Tiểu Vương! Bình xăng đã đổ đầy chưa? Nhớ kỹ, chỉ xuống ở bệnh viện Khang Ninh, tuyệt đối không được dừng xe giữa đường, toàn bộ hành trình phải giữ điện thoại kết nối!”

“Ta còn phải đi quầy trái cây mua chút đồ.”

Lý Hỏa Vượng ở bên cạnh xen vào.

"Không phải ngươi đi tái khám sao? Đi bệnh viện tâm thần thì mua hoa quả gì chứ?!"

Trong mắt bác Tề tràn đầy cảnh giác, tựa hồ sợ Lý Hỏa Vượng sẽ nhân cơ hội này mà bỏ chạy vậy.

"Ở đó ta có quen không ít bạn bè, lúc đi tái khám tiện thể thăm hỏi bạn bè của ta không được sao?”

"Bạn bè quen biết ở trong bệnh viện tâm thần? Cũng bị tâm thần nhỉ?"

Vì chuyện này mà giày vò thêm một trận, cuối cùng kết thúc bằng việc Dương Na đi siêu thị trong tiểu khu mua.

Dù tướng mạo của người lái xe đi nhờ trông giống với viên cảnh sát trước đây, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Bất luận là giám sát hay là bảo vệ đều không quan trọng, dù sao hắn cũng không muốn lộn xộn trên đường.

Khi Lý Hỏa Vượng và Dương Na ngồi lên xe, xe đi nhờ bắt đầu quay đầu đi vào trong làn xe. Khi tốc độ của chiếc xe tăng dần, hắn dựa đầu vào cửa sổ, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ, cau mày nghĩ về tất cả những chuyện mà hắn đã trải qua trước đây.

"Rốt cuộc những người đó là ai? Rốt cuộc họ muốn làm gì mình? Trên người mình có thứ gì đáng giá mà họ dòm ngó sao?”

Hỏi người khác những vấn đề này thì đều không có câu trả lời, thậm chí báo cảnh sát cũng không được. Hơn nữa, họ cũng không tin tưởng mình, hiện tại manh mối duy nhất của mình chính là

Tiền Phúc ở bệnh viện Khang Ninh.

Nếu họ có thể sửa đổi nội dung của camera giám sát, vậy thì có khả năng rất lớn là trước đó người đã bỏ kim tiêm vào thức ăn của mình cũng là do họ làm.

"Nhưng mà...nhưng mà tại sao chứ? Nếu họ muốn giết ta, thì có thể trực tiếp bỏ thuốc độc vào thức ăn của ta là được rồi mà, nhưng tại sao lại muốn bỏ kim tiêm?"

"Đâm kim chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm ta bị thương. Đợi đã, chẳng lẽ họ thực sự đang cố tình chia rẽ ta và Tiền Phúc như những gì Tiền Phúc đã nói sao? Khiến ta nghi ngờ hắn rồi cuối cùng rời xa hắn?"

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng càng quyết tâm phải gặp mặt Tiền Phúc.

Cảm nhận được cảm xúc của Lý Hỏa Vượng, Dương Na đan tay vào mười ngón tay hắn rồi nắm thật chặt, im lặng an ủi đối phương

Lý Hỏa Vượng quay người lại, nở nụ cười an ủi với nàng:

"Không sao, ta chỉ trở lại bệnh viện hỏi một chút chuyện mà thôi, làm xong sẽ trở về."

"Được rồi, mặc kệ sau này có chuyện gì xảy ra thì ngươi cũng không cần phải chiến đấu một mình nữa, ngươi còn có ta mà."

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giống như ở trên sân thượng đêm đó.

Xe ô tô chạy nhanh trên đường, thời gian từng chút trôi qua, khi gần đến bệnh viện Khang Ninh, trái tim của Lý Hỏa Vượng dần trở nên bồn chồn hơn.

Một lúc lâu sau, cuối cùng xe ô tô cũng dừng lại, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Dương Na đi đến bệnh viện Khang Ninh tường trắng cửa sổ xanh kia.

Người chào đón Lý Hỏa Vượng vẫn là bác sĩ điều trị của hắn Ngô Thành, so với việc điều trị cho bệnh nhân trước đây, đãi ngộ bây giờ Lý Hỏa Vượng rõ ràng là tốt hơn rất nhiều.

Chương 1049: Không Ổn

Trong văn phòng của Ngô Thành, hắn cầm chiếc cốc dùng một lần thoải mãi trò chuyện cùng đối phương.

"Nghe nói ngươi bị bắt cóc?"

Ngô Thành bưng cốc trà của mình hỏi

“Đó không phải là do ta phát bệnh, thật sự có người muốn bắt cóc ta.”

Lý Hỏa Vượng giải thích với Ngô Thành.

"Đương nhiên rồi, ngươi yên tâm đi, ta không có nói ngươi phát bệnh, nếu ngươi đã để lại hai ngón tay thì nhất định là có người thật, cảnh sát nói như thế nào?"

“Bảo ta đợi, còn sắp xếp đồ vật cho ta. Bây giờ ta muốn ra khỏi tiểu khu cũng không dễ dàng như trước nữa.”

Lý Hỏa Vượng giơ chân trái lên.

"Haha, đừng lo lắng, camera giám sát nhiều như vậy, nhất định sẽ tìm được người. Đúng rồi, ngươi tới đây có chuyện gì vậy?"

"Không làm gì cả, chỉ là muốn kiểm tra một chút xem tình huống hiện tại của ta có thay đổi gì không.”

Lý Hỏa Vượng dĩ nhiên sẽ không có nói thật là hắn đi tìm Tiền Phúc.

"Haha, nếu ngươi ý thức được chuyện này, chứng tỏ bệnh của ngươi đại khái là không có vấn đề gì nữa. Dù sao tới thì cũng đã tới rồi, vậy làm mấy bài khảo sát đi.”

Khi nhận được máy tính bảng rồi nhìn đề kiểm tra trên đó, Lý Hỏa

Vượng không khỏi cảm thấy lo lắng, có lẽ hắn không ý thức được thật ra trong lòng bản thân cũng có một chút hoài nghi bản thân, liệu có phải tất cả những gì hắn đã trải qua trước đây đều là do bản thân bị điên hay không.

Trải qua quá nhiều chuyện, đôi khi Lý Hỏa Vượng không tin nổi cảm xúc của chính mình.

Khi các câu hỏi kiểm tra lần lượt trôi qua, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cố gắng tập trung hết sức.

Làm xong tất cả bài kiểm tra, sau đó kiên nhẫn trao đổi với bác sĩ một phen, nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của Ngô Thành, Lý Hỏa Vượng thở phào một hơi, quả nhiên hắn không điên, những thứ đó đều là sự thật, không phải do hắn bệnh mà sinh ra ảo giác.

"Ngươi đừng quá căng thẳng, cũng đừng lo lắng quá, nếu ngươi thực sự có vấn đề, chúng ta sẽ không cho ngươi xuất viện đâu. Sau khi về nhà, hãy nghỉ ngơi đầy đủ và nhớ uống thuốc đúng giờ."

Nghe Ngô Thành nói như vậy, Lý Hỏa Vượng biết rằng cuộc tái khám của mình đã kết thúc, theo như thủ tục thì hắn nên về nhà, nhưng hắn vẫn còn chuyện phải làm.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy nhìn về phía khoa điều trị nội trú, có chút do dự hỏi:

“Đúng rồi, bác sĩ, ta có thể đi thăm những người khác được không? Ta cũng sống ở bệnh viện tâm thần này một thời gian dài, trong quá trình điều trị cũng có quen biết một số bạn bè."

"Ừm, được thôi, ngươi đi đi, dù sao ngươi cũng quen thuộc bệnh viện này, không cần ta dẫn đường đâu nhỉ, những người khác đều đang ở đây đó.”

Khi đến phòng thăm viếng, Lý Hỏa Vượng có một cảm giác kỳ lạ, trước đây hắn thường từ cửa bên trong đi ra, đây là lần đầu tiên hắn đi vào cửa từ bên ngoài.

Lý Hỏa Vượng không thể trực tiếp tìm Tiền Phúc, như vậy thì có chút quá lộ liễu rồi. Hắn thăm hỏi tất cả những người mà hắn khá quen trong bệnh viện tâm thần này, mấy túi hoa quả mua ở cổng

tiểu khu cũng đều chuẩn bị cho họ.

Những người khác vẫn tốt, nhưng ngay khi bước ra khỏi phòng của Triệu Đình bị trầm cảm thì Lý Hỏa Vượng lại cảm nhận được ánh mắt u oán từ sau lưng phóng tới.

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhẹ vỗ nhẹ lên người Dương Na:

“Ta không có quan hệ gì với nàng cả, về nhà ta sẽ giải thích cho ngươi nghe sau. Bây giờ chỉ còn lại một người bạn cuối cùng thôi."

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, lo lắng chờ đợi Tiền Phúc đến, nhưng đợi mãi mà đối phương cũng không tới, cuối cùng hắn nhận được một tin cực kỳ xấu:

“Tiền Phúc bị bệnh, đang bị giam trong phòng khống chế, lần sau rồi tới thăm.”

Nghe vậy, trái tim của Lý Hỏa Vượng hẫng một nhịp, một dự cảm xấu dâng lên trong lòng hắn.

"Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là ta tới quá trễ nên những người kia xuống tay với hắn rồi?”

Đối với câu trả lời này, Lý Hỏa Vượng đương nhiên không thể từ bỏ ý đồ được. Hộ công kia càng nói bệnh tình của Tiền Phúc rất nặng không thích hợp thăm hỏi thì hắn càng cảm thấy trong đó có chuyện gì đó mờ ám. Hôm nay hắn nhất định phải gặp mặt được Tiền Phúc mới được.

Tuy nhiên, cảm xúc của Lý Hỏa Vượng không quá mãnh liệt, hắn biết đây là bệnh viện tâm thần, nếu như hắn biểu hiện quá bất thường thì sẽ phản tác dụng.

Vì họ đều là người quen nên Ngô Thành đã đứng ra giúp đỡ, cuối cùng hắn cũng có thể gặp mặt Tiền Phúc.

Điều này khiến Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cũng chứng minh rằng những người kia không có thâm nhập vào trong bệnh viện này, nếu không thì chắc chắc họ sẽ làm mọi cách để

ngăn cản hắn gặp mặt Tiền Phúc.

Vì muốn đi vào trong sân, nên Lý Hỏa Vượng đã bảo Dương Na đợi ở bên ngoài, còn hắn thì đi vào trong cùng một vị hộ công.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng đã bước vào phòng chăm sóc đặc biệt trước đây hắn từng tới. Khi những cánh cửa và cửa sổ to bằng viên gạch được kéo ra, hắn nhìn thấy những người bên trong mặc áo trói giống như những con ấu trùng, quằn quại trên nền đất mềm, trong miệng còn điên điên khùng khùng nói cái gì đó.

“Tiền Phúc!”

Lý Hỏa Vượng vừa định tới gần, hộ công bên cạnh liền vội đưa tay kéo hắn lại:

“Ngươi làm gì vậy, không phải nói chỉ muốn nhìn một chút thôi sao? Ngươi còn định nói chuyện với tên điên này nữa à?”

“Phiền ngươi châm chước cho ta một chút, người nhà của hắn nhờ ta chuyển lời cho hắn.”

Lý Hỏa Vượng tùy tiện tìm ra một lý do.

Chương 1050: Đồng Đội

"Không được không được, đây là quy định! Sao vừa nãy ngươi không nói vậy đi.”

“Nào có quy tắc cứng nhắc như vậy, hơn nữa đây là bệnh viện tư nhân chứ không phải là bệnh viện công.”

Lý Hỏa Vượng vươn tay ra, hắn đưa tiền tiêu vặt mấy ngày nay Tôn Tiểu Cầm cho nhét vào trong tay hộ công.

Lý Hỏa Vượng biết rằng mặc dù các bác sĩ kiếm được tiền, nhưng những hộ công này bán sức làm việc mà tiền lương lại không cao lắm.

Ngay sau đó, câu trả lời của hộ công đã xác nhận phỏng đoán của

Lý Hỏa Vượng là đúng:

"Khụ khụ...vậy thì nhanh lên đi, nhưng mà tên này điên nặng lắm, nếu như hắn không phản ứng lại ngươi thì ta cũng không thể xen vào được đâu."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức đến gần cổng sắt và hét lớn với bên trong:

"Tiền Phúc, Tiền Phúc!"

Nghe thấy giọng nói của Lý Hỏa Vượng, Tiền Phúc bắt đầu di chuyển, hắn nhúc nhích cơ thể bị trói buộc trong lớp áo trói, bò về phía cửa sắt.

Khi khuôn mặt đẫm mồ hôi của hắn đến gần chấn song sắt của cửa sổ đã là chuyện của tám phút sau.

Lúc này, Tiền Phúc trông rất kỳ lạ, hắn nhìn thẳng vào Lý Hỏa Vượng với đôi mắt đỏ ngầu, trong đôi mắt tràn đầy sự kích động, sụp đổ và sợ hãi, nhiều loại cảm xúc thay nhau xuất hiện:

"Cuối cùng ngươi cũng tìm đến ta, cuối cùng ngươi cũng tìm tới ta rồi!! Ta biết chắc chắn ngươi có thể nhìn thấy gian kế của họ mà!"

Nói xong, Tiền Phúc vui mừng đến bật khóc, tiếng khóc tràn đầy sự ủy khuất.

"Nhỏ giọng một chút! Đừng dẫn bác sĩ qua đây!"

Lý Hỏa Vượng lo lắng nhìn về phía hành lang, thấp giọng trách mắng.

Tiền Phúc cố gắng hít mũi một cái, hút nước mũi vào miệng rồi nuốt xuống:

"Ta chờ ngươi lâu lắm rồi! Ngươi có biết lúc ngươi không có ở đây họ đã tra tấn ta như thế nào không?"

"Họ tra tấn ngươi sao? Họ trà trộn vào bệnh viện rồi sao?"

Nghe đến đây, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng căng thẳng.

Tiền Phúc hạ thấp giọng nói xuống, vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm hộ công đang trông chừng phía xa:

"Họ trà trộn vào rồi nhưng không nhiều lắm, ngươi phải cẩn thận!"

“Ta hỏi ngươi, ngươi nói họ là ai?”

Lý Hỏa Vượng hỏi vào chuyện chính.

Tiền Phúc mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, không thể tin được nói:

"Cái gì!? Đến bây giờ mà ngươi vẫn không biết ai đang đối phó với chúng ta sao?”

"Ngươi biết sao?! Họ là ai??"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên hình ảnh người phụ nữ cầm ô cùng với những người đã bắt cóc hắn, hắn có suy nghĩ nát óc cũng không đoán ra thân phận của bọn hắn. Tại sao họ lại làm như vậy với mình?

"Tất nhiên là ta biết rồi! Không phải ta đã nói với ngươi sao? Họ là người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử!”

“Mẹ kiếp!”

Nếu không phải có cửa sắt lớn này ngăn cản thì Lý Hỏa Vượng thật sự muốn đánh hắn một trận, hắn cảm thấy tên này đang trêu đùa mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng phải chấp nhận sự thật rằng đồng minh của mình là một tên bệnh tâm thần, cho dù đối phương biết một số bí mật nhưng hắn sẽ không thể thoát khỏi thân phận người bệnh tâm thần được.

May mắn thay, hắn đã tiếp xúc nhiều với bệnh nhân tâm thần, cũng biết cách đối phó với họ:

“Phi thuyền của người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử ở đâu?”

Lý Hỏa Vượng hỏi lại Tiền Phúc.

"Họ không có đáp phi thuyền xuống, họ tạm thời không thể xuống được! Nhưng có một số người ngoài hành tinh chòm Sư Tử đã xuống rồi! Hơn nữa có một số người vì công nghệ cao của đám người kia mà luồn cúi trước người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử, phản bội chúng ta! Họ là phản đồ!"

Tuy nói hắn đến tìm Tiền Phúc để hiểu rõ sự tình, nhưng sau khi nghe Tiền Phúc giải thích, trong lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi đánh trống.

Lý Hỏa Vượng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nghe những tin tức nửa thật nửa giả từ miệng của bệnh nhân tâm thần.

Lý Hỏa Vượng nhíu mày suy tư một hồi, do dự hỏi:

"Ngươi nghe được những tin tức này từ đâu?"

Nếu như mình không thể lấy được thông tin chính xác từ Tiền Phúc, vậy thì có lẽ có thể tìm kiếm từ nguồn thông tin.

"Ngươi nghe được cái này ở đâu?! Không phải rõ ràng trên tấm ván có đinh sao? Chính mắt ta nhìn thấy! Huống chi xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà ngươi cũng không thấy!"

Tiền Phúc trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Đột nhiên, Tiền Phúc vươn một tay ra ngoài cửa sổ, kéo mạnh cổ áo của Lý Hỏa Vượng:

"Lý Hỏa Vượng ngươi phải cứu ta ra ngoài, ngươi phải tìm cách đưa ta ra ngoài!! Chỉ có ngươi mới có thể cứu ta thôi!"

“Ngươi buông tay ra trước đi!”

Lý Hỏa Vượng dùng sức kéo tay đối phương ra, nhưng tay của Tiền Phúc giống như là làm bằng sắt vậy, có làm thế nào cũng kéo không ra.

"Ngươi cứu ta ra ngoài trước, như vậy chúng ta mới có thể hợp lực với những người khác đối phó người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử! Bọn hắn quá mạnh! Bọn hắn thật sự quá mạnh! Nếu chiến đấu một mình thì chúng ta chỉ có thể bị bọn hắn đánh bại từng người

một, bọn hắn sợ chúng ta bắt tay với nhau! Cho nên bọn hắn mới chia rẽ chúng ta!”

Lời nói của Tiền Phúc khiến Lý Hỏa Vượng tâm phiền ý loạn. Dường như hắn đã hiểu một số tin đồn, nhưng dường như hắn lại không hiểu gì cả:

"Ngươi có thể đối phó họ sao? Một người điên như ngươi sao có thể đối phó họ được chứ? Nếu ngươi nói ra, ta sẽ tìm biện pháp cứu ngươi!"

Chương 1051: Quý Tai

"Ta là người điên, không phải ngươi cũng là người điên sao? Cho dù chúng ta không quen nhau, nhưng dù sao chúng ta cũng cùng một phe!"

Đúng lúc này, hộ công phía xa nhìn thấy có gì đó không đúng, hốt hoảng chạy tới:

"Này, này, này! Buông tay ra! Nhanh buông tay ra cho ta!"

Hắn kéo tay Tiền Phúc, cuối cùng cũng giúp Lý Hỏa Vượng thoát khỏi sự trói buộc:

"Ngươi làm sao vậy, sao còn lôi lôi kéo kéo chứ, đi nhanh đi, cũng may không có chuyện gì xảy ra nếu không thì ta gặp phiền phức lớn rồi!!”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng do dự nhìn thoáng qua Tiền Phúc trong phòng khống chế, xoay người định rời đi. Hiện tại đầu óc hắn rất rối bời, cần phải trở về tìm chút manh mối.

Thấy phản ứng của Lý Hỏa Vượng như vậy, Tiền Phúc lo lắng nói:

"Đừng đi! Cứu ta! Cứu ta!"

Mắt thấy sắp đi đến cuối hành lang, Tiền Phúc dán cả mặt vào hàng rào, khàn giọng hét to:

"Quý...Quý Tai!! Cứu ta với!!"

Lý Hỏa Vượng dừng lại bước chân, hắn xoay người nhìn về phía phòng khống chế phía xa xa:

"Ngươi nói ta là ai?"

"Quý Tai! Ngươi là Quý Tai!"

Bên trong nhà vệ sinh nam của bệnh viện Khang Ninh, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển thả đầu dưới vòi nước, mặc cho dòng nước lạnh cọ rửa đầu mình.

"Quý Tai, Quý Tai! Ngươi là Quý Tai!"

Giọng nói của Tiền Phúc lần nữa vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng khiến hắn thống khổ nhắm mắt lại.

Đầu hắn đau giống như là bị nghiền nát ra vậy, chỉ khi ở dưới làn nước máy lạnh buốt mới khiến hắn có thể cảm nhận được một chút ấm áp.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên khỏi bồn rửa tay, xuyên qua mái tóc ướt sũng nhìn bản thân bị ướt như chuột lột trong gương, còn có một khuôn mặt càng ngày càng xa lạ kia.

"Quý Tai là sao? Không phải Quý Tai là cái tên mà Gia Cát Uyên đặt cho ta khi còn ở trong ảo giác sao? Vì sao hắn lại gọi ta là Quý Tai chứ? Chẳng lẽ thế giới bên kia..."

Một vài ký ức đã biến mất bắt đầu xuất hiện, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đầu của mình càng ngày càng đau. Hắn lại đưa đầu xuống dưới vòi nước chảy, mặc kệ nước lạnh liên tục xối lên đầu.

Khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên lần nữa liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị. Bản thân hắn ở trong gương không có ngẩng đầu lên mà là đang khom người cúi đầu dưới vòi nước, mặt cho nước lạnh cọ rửa sau ót.

Trong mắt Lý Hỏa Vượng dần hiện lên sự hoảng sợ. Không chỉ vì

bản thân trong gương không làm cùng hành động với mình mà còn vì sau ót của mình lại mọc thêm một khuôn mặt giống như mình. Phía trước phía sau đều có một khuôn mặt Lý Hỏa Vượng giống nhau như đúc.

“Hự!” Lý Hỏa Vượng bị dọa sợ hít ngược một ngụm khí lạnh, liên tục lùi ra sau mấy nước. Khi hắn nhìn vào gương lần nữa thì phát hiện trong gương rất bình thường, ngoại trừ Lý Hỏa Vượng đang hoảng sợ ra thì không có thứ gì khác, vừa nãy chỉ là ảo giác mà thôi.

“Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ thế giới bên kia mới là thật? Mọi thứ ở đây đều...?”

Một cảm giác sợ hãi không nói rõ được dâng lên trong lòng Lý Hỏa Vượng khiến hắn muốn ôm chặt thứ gì đó theo bản năng.

Nhưng không lâu sau, trong lòng Lý Hỏa Vượng lại dâng lên cơn lửa giận, nhưng lửa giận này nhanh chóng bị nỗi sợ hãi đốt cháy sạch:

“Mẹ nó! Lại muốn lừa ta đúng không! Loại chuyện như vậy ta đã trải qua nhiều lần rồi! Ta không thèm tin đâu! Ta bị điên chứ không có bị ngu!”

Nếu như Tiền Phúc từng nhìn thấy luận văn của Dịch Đông Lai, biết được cái tên Quý Tai từ trong đó cũng không nói lên được cái gì cả.

Hơn nữa, nếu Dịch Đông Lai có thể chữa trị cho bản thân, trong thời gian dài cũng không phát bệnh. Điều này đủ để chứng minh đó chính là vì bệnh tình của mình xuất hiện ảo giác, như vậy là đủ rồi.

Lửa giận trong lòng càng ngày càng dữ dội, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nắm chặt tay trái hung hăng đập lên gương. Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trong gương chia năm xẻ bảy, lúc này hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Đúng là xui xẻo! Quả nhiên không nên tới nơi này nhiều, phiền phức còn chưa giải quyết được mà suýt chút nữa lại bị cái tên

bệnh tâm thần Tiền Phúc kia xoay vòng vòng rồi!”

Lý Hỏa Vượng đưa cánh tay cắm đầy kính thủy tinh để dưới vòi nước, nhanh chóng rửa sạch máu. Ngay khi Lý Hỏa Vượng đưa tay rút từng miếng thủy tinh ra, hắn lần nữa nghĩ đến Tiền Phúc.

Mặc kệ tên này gọi mình là gì, có một điểm mà hắn có thể chắc chắn chính là đối phương muốn mình giúp đỡ.

Tên điên này bảo mình cứu hắn ra ngoài, chờ sau khi hắn ra ngoài sẽ giúp mình đối phó với những người đã giám sát và bắt cóc mình.

“Rốt cuộc...có nên làm không đây?”

Lý Hỏa Vượng rơi vào do dự. Tiền Phúc là một tên điên, trong lời nói của hắn có bao nhiêu phần là thật, quả thật có chút khó nói.

Mặc kệ rốt cuộc hắn điên bao nhiêu thì sự tồn tại của những người uy hiếp mình là có thật, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, bọn họ sẽ còn tiếp tục ra tay, nếu như mình không nghĩ ra biện pháp giải quyết được bọn họ thì bên cạnh mình sẽ mãi mãi không có ngày nào là yên ổn.

“Chẳng lẽ khi tên Tiền Phúc này ra ngoài rồi là có thể giúp được ta? Có lẽ những lời nói điên khùng kia chỉ là ý nghĩ, mình cần phải nhìn thấu bản chất của hắn.”

“Mẹ kiếp! Chuyện này là thế nào cái này?! Ngươi làm cái gì vậy?”

Bỗng có một giọng nói hoảng sợ của người đàn ông vang lên sau lưng hắn.

Chương 1052: Quyết Tâm

Lý Hỏa Vượng xoay người thì nhìn thấy một hộ công dọn dẹp nhà vệ sinh đi vào. Hắn trợn mắt há mồm nhìn tấm gương bị nứt ra cùng với cánh tay chảy máu của Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai? Gương của bệnh viện các ngươi sao lại kém chất lượng như vậy! Ta đang rửa tay thì nó đột nhiên nổ tung!”

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng tức giận nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Gương của nhà vệ sinh phát nổ, hơn nữa còn làm tay của khách hàng bị thương, đúng là chuyện lớn.

Cũng may bệnh viện tâm thần cũng là bệnh viện, băng bó gì đó đều rất thuận tiện.

Khi tay của Lý Hỏa Vượng băng bó xong, hắn giấu tay trong túi áo khoác kéo Dương Na đi ra khỏi bệnh viện Khang Ninh. Lý Hỏa Vượng đã quyết định sẽ cứu Tiền Phúc ra ngoài.

Đừng quan tâm Tiền Phúc có bao nhiêu điên khùng, lời nói của hắn câu trước còn mâu thuẫn với câu sau.

Nếu trước đó những người kia âm mưu bỏ kim tiêm vào trong đồ ăn của mình, ý đồ muốn chia rẽ mình và Tiền Phúc, vậy thì ít nhất cũng nói rõ một chuyện là hai người bọn họ cùng một phe.

Đối phương muốn cản trở vậy thì mình nhất định phải làm cho bằng được. Nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn nào thì sao.

Nhưng mà chuyện giúp một bệnh nhân tâm thần trốn khỏi bệnh viện tâm thần là một vấn đề khó nhằn. Điều may mắn duy nhất chính là Tiền Phúc chỉ là một bệnh nhân tâm thần mức độ nặng bình thường, cũng chưa từng giết người.

“Hỏa Vượng! Ngươi mau nhìn trời đi. Thời tiết hôm nay khá đẹp đó, bầu trời không một gợn mây.”

Nghe thấy Dương Na nói vậy, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu xanh lam trên đỉnh đầu, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp. Vì những chuyện phiền phức trước đây mà tâm trạng không tốt của hắn cũng tốt hơn một chút.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng lại vì suy nghĩ ở trong phòng vệ sinh

vừa nãy của mình mà cảm thấy buồn cười. Mọi thứ chân thực như vậy thì làm sao có thể là giả chứ.

“Đúng vậy, thời tiết hôm nay rất đẹp, đáng tiếc không phải ngày nào thời tiết cũng đẹp như vậy.”

Lý Hỏa Vượng nói xong thì đi về phía cổng bệnh viện chờ xe đi nhờ.

Mặc dù không biết những người đang theo dõi mình là ai, bọn họ muốn làm gì nhưng vào giờ phút này Lý Hỏa Vượng tràn đầy ý chí chiến đấu. Có người muốn đối phó với mình vậy thì mình nhất định phải phản kích, bất kể bọn họ có là ai đi nữa!

Ngồi trên xe đi nhờ, trong đầu Lý Hỏa Vượng cứ suy nghĩ mãi việc với thân phận hiện tại của mình thì nên làm cách nào để đưa đồng minh của mình, Tiền Phúc tâm thần ra ngoài đây.

Với kinh nghiệm của hắn thì việc đưa một bệnh nhân tâm thần cấp độ nặng thần không biết quỷ không hay ra khỏi bệnh viện mà không kinh động đến bất kỳ kẻ nào thì còn khó hơn cả việc lên trời.

Tuy nhiên, khi vừa đi đến cổng tiểu khu, dựa vào sự hiểu biết trước đây đã giúp hắn nghĩ ra một cách.

Thật ra chuyện này nói khó thì khó mà nói dễ thì dễ. Bệnh viện Khang Ninh là một bệnh viện tư nhân, mình chỉ cần nghĩ cách cắt đứt chi phí trị liệu của Tiền Phúc thì không cần mình làm cái gì nhiều thì bệnh viện tự cũng sẽ tống cổ Tiền Phúc ra ngoài.

“Tiểu Lý hả, trở về rồi à? Kết quả tái khám thế nào rồi?”

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng trở về, bác Tề thở phào một hơi.

Nhìn thấy bác gái đeo phù hiệu đỏ trên tay áo trước mặt này, Lý Hỏa Vượng nghĩ nghĩ một hồi rồi nói với nàng:

“Bác Tề à, ngày mai ta còn phải đi bệnh viện một chuyến nữa.”

“Còn muốn đi nữa hả? Lần này lại là vì sao vậy?”

“Ta uống hết thuốc rồi, ta muốn đi lấy thuốc, ta mà không uống thuốc thì dễ phát bệnh lắm.”

Giữa các khu vực như Hậu Thục, Tứ Tề và Thanh Khâu, cho dù so sánh với Tứ Tề nhiều sông nước hay là so với Thanh Khâu nuôi bò dê khắp nơi thì rõ ràng Hậu Thục cằn cỗi hơn rất nhiều.

Ở nơi này, hắn vĩnh viễn không thể nhìn thấy tảng đá lởm chởm, cùng với sa mạc rạn nứt cằn cỗi, màu xanh thì cũng có đó nhưng lại không nhiều. Thứ nhiều nhất ở đây chính là thực vật chịu hạn hán hòa làm một thể với sa mạc.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng cũng đã sớm nhìn quen cảnh tượng trước mắt. Sau khi giết thứ có thể hô mưa gọi gió trên bầu trời kia thì họ đã rời khỏi bờ biển được một khoảng thời gian rồi.

Lúc này, bất kể là Lý Hỏa Vượng hay là những người khác thì đều đã hoàn toàn đổi sang một bộ quần áo khác. Họ ăn mặc giống như bách tính chạy nạn vậy. Phải biết rằng bây giờ Hậu Thục đang giao chiến với Pháp Giáo kia, đu.ng phải ai cũng đều rất khó nói.

Nhưng cho dù là như vậy, dưới tình huống binh hoang mã loạn thì việc đu.ng phải phiền phức vẫn cứ nối tiếp không dứt.

“Đinh đinh! Keng!” hai thanh kiếm nặng nề đu.ng vào nhau giữa không trung. Lý Hỏa Vượng há to miệng ra, xúc tu màu đen nhúc nhích nhanh chóng chui ra phủ lên trên mặt sơn tặc kia, trực tiếp kéo da mặt hắn xuống.

Lữ Tú Tài ở bên cạnh giương thanh kiếm răng cưa xông lên phía trước. Đối diện với kẻ địch trước mặt, hắn không chút do dự dùng phiến trúc vểnh lên dưới hai móng tay của mình ném qua đó.

Từng mũi tên dài bắn lên cái yếm giấy viết đầy chú văn nhưng lại phát ra tiếng vàng đá.

Đối diện với những sơn tặc quỷ quyệt này, Lữ Tú Tài không hề sợ hãi chút nào. Trong mắt hắn chỉ có nỗi thù hận không vơi đi kia thôi.

Chương 1053: Tiêu Điều

Trên đường đi, nếu nói ai có ảnh hưởng mạnh nhất đến Lý Hỏa Vượng thì chính là Lữ Tú Tài. Đối phương thật sự rất muốn báo thù rửa hận cho người nhà mình.

Nhưng phàm là chỉ cần đu.ng phải Pháp Giáo, hắn luôn là người xông lên trước tiên.

Nhìn mấy tên thổ phỉ phía xa dùng đầu mũi tên thấm lên máu chó mực, lần nữa nhắm về phía Lữ Tú Tài. Lý Hỏa Vượng giương thanh Cốt Kiếm lên dùng sức rạch một đường bên kia, “soạt” một khe nứt bay qua.

Khe nứt kia chẳng những chia họ ra thành hai đoạn mà những chất lỏng kì dị bên trong khe nứt phun ra ngoài còn khiến họ dính lại thành một người.

Mặc dù bây giờ Cốt Kiếm không thể đảm nhiệm làm chìa khóa đi thông qua Đại Tề. Nhưng mà lúc này ở trong tay Lý Hỏa Vượng, nếu thanh Cốt Kiếm chỉ dùng để giết kẻ địch vậy thì uy lực của nó chỉ có tăng chứ không có giảm.

Đây là một nhóm Binh Gia, cũng là một nhóm sơn tặc, nói đúng hơn là một nhóm người đào ngũ vào rừng làm sơn tặc. Thế lực ở nơi đây không chỉ có hai bên Hậu Thục và Pháp Giáo mà còn có những người đáng thương xen lẫn ở giữa họ.

Mặc kệ họ có thân phận gì, họ ở trước mặt Lý Hỏa Vượng đều không chịu nổi một cú đánh.

Không lâu sau chiến cuộc đã yên ổn trở lại, sau khi dọn dẹp sơ thi thể ở trên đường xong, tất cả mọi người liền đi về phía trước.

Sở dĩ thái độ của họ bình thường như vậy là bởi vì đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy.

Bên ngoài đô thành thế mà lại có sơn tặc, điều này đủ để chứng minh trật tự của Hậu Thục đã sụp đổ đến mức nào rồi.

Lúc này, xe ngựa của Lý Hỏa Vượng đã ít một vài chiếc, Bạch Liên Giáo của Bạch Linh Miểu cũng ít đi một số. Họ đều tản ra bắt đầu truyền bá Bạch Liên Giáo ở cái đất Hậu Thục này.

“Dựa theo tốc độ hiện tại thì cũng khoảng ba canh giờ nữa là chúng ta đến nơi rồi!”

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến những người đi đường mệt nhọc khác cắn răng gắng sức đi về phía trước.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, phân trâu cùng với dấu chân trên mặt đất càng ngày càng nhiều nhưng trừ những người này ra thì người chết cũng rất nhiều.

Một vài bộ hài cốt hư thối tùy ý ném ở một bên giống như rác rưởi vậy.

Trên mặt Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ bất mãn. Nàng biết mình không thể chôn cất hết cho những người này được. Bây giờ là thời buổi loạn lạc, trong thời buổi loạn lạc này thì thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, cho dù là mạng của người Hậu Thục hay là mạng của một vài tín đồ Pháp Giáo cũng chỉ vậy thôi.

“Tùng tùng tùng~” bàn tay với những móng tay dài màu đen nhẹ nhàng gõ lên cái trống da, nàng dùng giọng điệu bi thương cất lời hát:

“Tay nâng một nén hương~ khói hương bay lên chín tầng mây~ cửa chính treo giấy vụn ai~~ cửa trong treo buồm trắng~ mây khói gió mát thuộc về trời a~...”

Cùng với tiếng trống tùng tùng vang dội, từng làn gió lạnh thổi qua, khiến người ta nhẹ nhàng lắc lư, bầu không khí dần trở nên ngột ngạt.

“A di đà phật, A di đà phật...A di đà phật...”

Nghe tiếng siêu độ của hòa thượng, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi. Có một thời gian hắn thật sự hy vọng thứ quỷ này có tồn tại.

Có quỷ, bị ác nhân giết, người lương thiện có thể đi báo thù. Có quỷ, có thể đi đến chỗ của Diêm Vương để cáo trạng. Có quỷ, ít

nhất thì thiên địa này cũng có thể có trật tự có luân hồi.

Có không ít người sợ quỷ, nhưng thật ra quỷ mới là lời nói dối tốt đẹp nhất trong thế gian này.

Bạch Linh Miểu cứ hát mãi không ngừng, chỉ bởi vì hài cốt xương khô cũng vẫn luôn không dừng lại.

Trong lời ca của Bạch Linh Miểu, một tòa thành bằng đá to lớn xuất hiện trước mặt họ. Cả tòa thành đều dựa lưng vào núi, sườn núi đi theo thứ tự từ cao đến thấp, là kiểu dễ phòng thủ khó tấn công.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn sang, một tòa sơn thành to lớn xuất hiện trước mặt hắn, mà ở trong đó chính là thành Quát Thương, căn cứ của Giám Thiên Ti ở Hậu Thục.

Nhìn cự mã xung quanh tường thành cùng với một vài vết tích trên tường, Lý Hỏa Vượng có thể nhìn ra nơi này đã từng bị tấn công.

Mặc dù nhìn qua không có bị công phá tường thành nhưng đối phương đều đã đánh tới thành đô rồi. Điều này đủ để chứng minh tình huống bây giờ rất gay go.

Sau khi để lộ lệnh bài của Ti Thiên Giám ở Đại Lương, nhóm người Lý Hỏa Vượng thuận lợi đi vào trong tòa sơn thành to lớn này.

Lý Hỏa Vượng không có ý định giấu diếm gì cả. Khi hắn lần nữa mặc lại bộ đạo bào màu đỏ của mình lên người, người của Giám Thiên Ti ở Hậu Thục đã biết người tới là ai.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng có chút ngoài ý muốn chính là quan viên ở Hậu Thục không để ý đến hắn mà ngược lại tìm tới Bạch Linh Miểu, có lẽ là do nàng đã mang một nhóm tín đồ Bạch Liên Giáo đến.

Tuy nhiên họ cũng không ở lâu, rất nhanh sau đó đã có người của Giám Thiên Ti dẫn đường cho hắn.

Giống với những nơi khác, Ti Thiên Giám ở Hậu Thục cũng ở dưới mặt đất nhưng mà đan xen với cấu trúc kỳ lạ của tòa thành Quát

Thương này thì Lý Hỏa Vượng nói chính xác hơn là ở trong núi.

“Huyễn Tẫn đâu rồi?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Thượng Quan Ngọc Đình đi theo bên người mình. Trên đoạn đường này, hắn cũng biết tình huống lúc này có bao nhiêu nguy hiểm.

“Ngươi chờ ở đây chút, ta đi tìm thử xem.”

Thượng Quan Ngọc Đình nói xong, xách váy đi vào tường đá bên cạnh.

Chương 1054: Từ Bỏ

Lý Hỏa Vượng ngồi trên băng ghế đá, cố gắng ổn định sự nôn nóng trong lòng xuống, lặng lẽ chờ đợi, trong đầu hắn không ngừng tính toán dự tính xấu nhất.

“Ngươi tới rồi hả? Chậm hơn ta nghĩ một chút.”

Huyễn Tẫn ngồi bên cạnh bàn đá, nhắm ngay cái lỗ đen như mực bên trong đạo bào màu đỏ của mình về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng căn bản không thèm để ý đối phương đến bằng cách nào, nói với hắn:

“Nếu ngươi muốn nhanh thì lúc đầu khi ngươi đến Hậu Thục nên gọi ta trước.”

“Lúc đó ngươi đang bận chuyện khác, cho dù ta có gọi thì ngươi cũng sẽ không đến.”

Huyễn Tẫn nói xong liền tránh ra, để lộ một người đứng sau lưng hắn.

Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ đồng thau, cả cái mặt nạ đều ố vàng. Mặc dù là một chiếc mạt nạ nhưng trên mặt nạ lại để lộ mặt người dữ tợn.

Hai khuôn mặt người vểnh râu, ranh nanh, trợn mắt một trên một

dưới, âm mưu muốn chiếm cứ lẫn nhau.

Mà ở phía trên đỉnh của hai khuôn mặt này giống như đang đội mũ vậy, bên ngoài có một vòng đầu lâu lớn bằng quả trứng gà.

Người trước mặt Lý Hỏa Vượng, mặt nạ rất lớn, gần như che khuất nửa người trên của hắn, dưới lớp mặt nạ chỉ lộ ra đôi chân mặc quần đùi màu xanh, thoạt nhìn cực kì không cân đối.

“Vị này là Ti Thiên Giám của Hậu Thục, ngươi có thể gọi hắn là chưởng đàn, nếu ngươi đã đến đây giúp đỡ, tất nhiên phải làm quen người bản địa.”

Giới thiệu người này xong, Huyễn Tẫn lại chỉ vào Lý Hỏa Vượng:

“Đây là người mà ta nói với ngươi.”

Lý Hỏa Vượng đánh giá người này một lượt, hành lễ mang theo vài phần tò mò vài phần nghi ngờ.

“Thanh Phong Quan Lý Hỏa Vượng tham kiến tiền bối, dám hỏi tiền bối thuộc môn phái nào?”

Từ sau mặt nạ chỉ nhảy ra một chữ:

“Na.”

“Na? Nghi thức rước thần?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi kinh ngạc, theo hắn biết, Đại Na chẳng phải nói đến thế giới điên cuồng sao?

Đại Na điên rồi, vậy mà còn có người cúng bái hắn? Bái thì cũng thôi, thế mà vẫn có thể làm vị trí Ti Thiên Giám? Lẽ nào Đại Na bị điên vẫn có thể cho người khác mượn sức mạnh?

Đại Na là Ti Mệnh sao? Hay Đại Na là Đại Ti Mệnh trong truyền thuyết? Hoặc giống như Trường Sinh Thiên của Thanh Khâu, là vị thần do họ tưởng tượng ra?

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, lại lần nữa lên tiếng hỏi người trước mặt:

“Đại Na hiện nay vẫn có thể cho người khác??”

Đáng tiếc chưởng đàn mang mặt nạ khổng lồ không trả lời hắn, chỉ khẽ lắc đầu.

Chính vào lúc này, giọng nói của Huyễn Tẫn vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng:

“Tốt nhất ngươi đừng hỏi câu đó, mặc kệ ở thế giới nào, ngươi cứ trực tiếp hỏi người ta như thế, đều là chuyện rất vô lễ, huống hồ các ngươi chỉ mới gặp nhau lần đầu.”

Lý Hỏa Vượng nghe câu này cũng đành bỏ qua, hắn chỉ tùy tiện hỏi một câu thôi, bản thân hắn đến Hậu Thục để làm chính sự:

“Tình hình Hậu Thục thế nào? Thế tấn công của Pháp Giáo ra sao?”

“Chẳng thế nào cả, long mạch của Hậu Thục bị đoạt, người chết ngươi trông thấy dọc đường chính là kết quả.”

“Trên thực tế, long mạch bị đoạt, cũng ảnh hưởng đến vận khí, hôm nay liên tiếp chiến bại, nếu ngươi đến trễ hơn một chút, Hậu Thục sẽ mất nước.”

Lý Hỏa Vượng nghe vậy cau chặt mày, hắn cũng từng nghĩ qua tình huống sẽ tệ đến mức nào, nhưng không ngờ tình hình lại thảm như vậy.

“Vậy còn chờ gì nữa, mau đoạt lại long mạch Hậu Thục đi! Bây giờ nó ở đâu?”

Sau khi Huyễn Tẫn và chưởng đàn bên cạnh nhìn nhau, hắn lần nữa lên tiếng:

“Trước đây còn có thể, nhưng sợ là bây giờ hơi khó.”

“Câu này có ý gì?”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, dường như trong quá trình mình đến đây, lại xảy ra thay đổi gì đó.

“Trên chiến trường, chớp mắt thay đổi, không thể hi vọng kẻ địch chờ ngươi, ngày dương giờ dương tháng trước, người của Pháp Giáo không biết dùng cách gì đã tập trung long mạch của Nam Bình, Tứ Tề, và cả Hậu Thục lại thành một đường. Nói với bên ngoài rằng nước Đại Hán cũng có long mạch.”

Nghe thấy câu này, một cảnh tượng rợn người hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, ba đoạn long mạch được xoắn lại với nhau như bánh quai chèo.

Một đoạn long mạch đã khó đối phó như vậy, bây giờ không cần nói đến ba đoạn, hơn nữa thứ quý trọng như thế, chắc chắn Pháp Giáo sẽ phái trọng binh canh giữ.

Chớp mắt Lý Hỏa Vượng cảm thấy áp lực nặng nề, Quý Tai chẳng có tác dụng cái rắm gì, bây giờ muốn dựa vào chính mình đối phó thứ đó, e rằng chỉ hơi bất cẩn một chút sẽ chết ngay tại đây.

Suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Huyễn Tẫn và chưởng đàn:

“Ta vừa đến, các ngươi ở đây đã lâu, hiểu rõ tình huống bên này hơn, cục diện như vậy, Ti Thiên Giám và triều đình Hậu Thục có tính toán thế nào?”

Huyễn Tẫn trầm tư một lúc, lên tiếng nói:

“Những tính toán lúc trước đã thử trước khi ngươi đến, tuy gây ra chút phiền phức cho Pháp Giáo, nhưng đến cùng vẫn không đoạt lại long mạch được, cho nên hoàng gia Hậu Thục muốn từ bỏ Hậu Thục, rút về Thanh Khâu.”

“Cái gì?! Vậy mà muốn vứt bỏ Hậu Thục?!”

Lý Hỏa Vượng cảm thấy khó tin với sự hời hợt của đối phương, tính cách này mà cũng có thể làm hoàng đế à.

“Long mạch đã mất, vận thế đã tận, hắn có suy nghĩ đó cũng là chuyện bình thường, đừng lo, cục diện vẫn chưa đến bước đó.”

“Có điều nhất thời chúng ta chưa nghĩ ra cách đối phó với long mạch, đến Thanh Khâu cũng là một nước cờ, hơn nữa khoảng cách Đại Lương càng gần, bệ hạ cũng dễ xuất binh.”

Lý Hỏa Vượng cau mày loay hoay, trên mặt hắn tràn ngập vẻ không cam lòng, mình đến đây là để đoạt lại long mạch, hắn không muốn vừa đến nơi, lại phải chạy về Thanh Khâu.

Chương 1055: Thiếu

“Đợi đã! Có lẽ vẫn còn cơ hội!”

Lý Hỏa Vương nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Huyễn Tẫn.

“Tiên thiên nhất khí lúc đầu ngươi cho ta còn bao nhiêu? Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, ta muốn dùng.”

Đã đến nơi này rồi, sao có thể không thử được, chỉ cần bản thân có đủ tiên thiên nhất khí, vậy thì hắn có thể vật tay với long mạch!

“Hết rồi.”

Huyễn Tẫn đáp cực kì dứt khoát.

“Hết rồi? Sao lại hết chứ?”

“Vì tâm tố có thể tìm được, đã bị ta đào rỗng, lúc này nếu muốn tìm tâm tố sẽ không dễ như vậy.”

“Ngươi nói cái gì? Những thứ tiên thiên nhất khí đều là đoạt từ trên người tâm tố khác?”

Nghe câu nói kia đồng tử Lý Hỏa Vượng co rụt.

“Tất nhiên rồi, thứ không có nguồn gốc duyên cớ như tiên thiên nhất khí, trừ trên người tâm tố ra, còn tìm được ở chỗ khác sao?”

“Người bình thường, chỉ cảm thấy tâm tố quý ở lục phủ ngũ tạng, quý ở phần võng trong tim, nhưng điều họ không biết, những thứ đó chỉ ở bên ngoài, tâm tố quý ở khí.”

Nhất thời Lý Hỏa Vượng không thể chấp nhận được, hắn thật sự không ngờ, thời khắc đó, thứ có thể khiến bản thân trở nên cực kì mạnh mẽ, vậy mà lại rút từ trên người tâm tố sống sờ sờ ra.

Sau khi nói xong, một tên mập từ nóc nhà trên đỉnh đầu bay xuống, đến gần Huyễn Tẫn nhỏ tiếng nói gì đó.

Tên mập này hẳn cũng là một trong những ảo giác của Huyễn Tẫn, chờ tên mập kia nói xong, Huyễn Tẫn lại lần nữa lên tiếng:

“Trời không tuyệt đường người, có lẽ chúng ta có thể thử xem.”

“Sao thế?”

Chưởng đàn từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn không nói chuyện cuối cùng đã mở lời.

“Đại khả hãn Thanh Khâu ngự giá thân chinh, hắn không định đợi Pháp Giáo tấn công, chuẩn bị ra tay trước chiếm lợi thế.”

Nhưng vừa dứt lời, ba người có mặt ở hiện trường cùng lúc biến sắc, đồng loạt ngẩng đầu nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Sau khi bàn tay mảnh khảnh thon dài của Huyễn Tẫn vươn ra khỏi đạo bào xoa đỉnh đầu, trần nhà dần dần trở nên trong suốt, lộ ra bầu trời u ám, nương theo tiếng sấm, nước mưa từ trên trời rơi xuống. Ti Thiên Giám dường như phát giác ra gì đó, móng tay sắc bén rất nhanh bấm đốt tính toán.

“Kỳ lạ, thời gian không đúng, thiếu mất nửa canh giờ.”

“Ngươi nói cái gì?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc hỏi.

“Trong một ngày, vốn nên có mười một canh giờ, bây giờ đã thiếu mất nửa canh giờ.”

“Thiếu nửa canh giờ?”

Lý Hỏa Vượng dường như nghĩ đến gì đó, khí lạnh dâng lên trong lòng.

“Huyễn Tẫn, ngươi nói xem có khi nào nhóm Pháp Giáo hoàn toàn không muốn long mạch, mục đích bọn hắn cướp long mạch, là để hủy nó hay không?”

Lý Hỏa Vượng vừa thốt ra câu này, chớp mắt đất núi rung chuyển, động đất rồi.

“Nhớ kỹ, đọc cho ta, chỉ cần đọc đúng, sẽ có đường ăn.”

Một tín đồ Bạch Liên ngồi xổm xuống, nói với đám ăn mày trước mặt.

“Vu Nhi Thần, tiểu nhi thần, trước mặt mẹ già tè ra quần.”

“Vu Nhi Thần, tiểu nhi thần, trước mặt mẹ già tè ra quần.”

“Ồ, ngoan quá, nào nào nào, mỗi người liếм một miếng, rồi ra ngoài nói, nói đủ một canh giờ, mỗi người được một khối đường.”

Sau khi đám ăn mày chạy đi, các câu vè thuận miệng lan truyền khắp nơi trong thành, có chửi bới Pháp Giáo, có ca ngợi Bạch Liên Giáo, cho dù mấy đứa nhỏ không được dạy cũng sẽ mù quáng ồn ào theo.

Không chỉ sử dụng tiểu hài tử, cũng chiêu mộ luôn cả người lớn.

“Thờ Bạch Liên, bái Bạch Liên, bái Bạch Liên, dương gian giữ trăm năm, âm phủ giữ vạn năm!”

“Tin Bạch Liên, sinh nhi tử!”

“Bạch Liên hạ phàm, vạn dân trở mình! Người nhập giáo đều là huynh đệ, người nhập giáo không bị bất kỳ hạn chế gì, không phân giàu nghèo, giới tính, tuổi tác, nam nữ già trẻ...”

Sau khi Bạch Liên giáo tản ra trong sơn thành, bức vẽ hoa sen nhanh chóng được truyền bá.

Bách tính bình thường cũng không có gì, chủ yếu là sự xuất hiện của Bạch Liên giáo, đã cho những tín đồ quy y Pháp Giáo thêm một

lựa chọn, hoàn toàn có thể từ địch thành bạn.

Đối diện với phản ứng phách lối của tín đồ Bạch Liên giáo, quan sai trong thành chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn tạo điều kiện khắp nơi.

Bên trên đã nói, chỉ cần đối phó Pháp Giáo, chính là người của mình, còn về sau đó làm thế nào, cũng phải chờ có sau đó đã.

Là thánh nữ của Bạch Liên giáo, lúc này Bạch Linh Miểu lại ngồi trong một đại điện rộng rãi, chờ người của triều đình Hậu Thục đến đón.

“Bạch sư tỷ, Lý sư huynh đâu?”

Không thấy Lý Hỏa Vượng, Dương Tiểu Hài hơi căng thẳng.

“Lý sư huynh có chuyện của hắn, lát nữa mới đến.”

Bạch Linh Miểu biết Lý Hỏa Vượng đi đâu, nhưng nàng cảm thấy không cần nói chuyện này cho Dương Tiểu Hài biết.

Sắc mặt nàng lúc này cũng hơi căng thẳng, suy nghĩ lát nữa sau khi gặp người trong quan trường, mình nên nói gì.

Bà lão có dấu ấn hoa sen trên trán bên cạnh dường như biết tâm tư giờ phút này của Bạch Linh Miểu, hơi khom người nói:

“Thánh nữ đại nhân, không cần lo lắng, bây giờ sơn hà Hậu Thục bị phá, họ muốn nhờ vả chúng ta, chắc chắn sẽ không làm khó chúng ta.”

Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu, thoáng ổn định lại tâm trạng, thông qua tâm nhãn thông, cảm nhận tất cả mọi thứ trong đại điện.

Cách trang hoàng và vật bày trí xung quanh, đủ để chứng minh ọ xem trọng mình, lòng Bạch Linh Miểu dịu lại một chút.

Chờ khi trông thấy Lữ tú tài cùng theo mình đến đây đang cầm ống trúc nhìn không rời mắt, Bạch Linh Miểu đặt chén trà trong tay xuống đi qua đó.

Chương 1056: Mười Sáu Canh Giờ

Thấy Bạch Linh Miểu bước đến, Lữ Tú Tài nhanh chóng buông "Đại thiên linh" ra, đứng dậy vội hành lễ:

"Sư nương!"

Bạch Linh Miểu cầm ống trúc, ngón tay lướt qua những con chữ kỳ lạ trên ống trúc, những nội dung máu tanh hiến tế tự hại mình xuất hiện trong đầu nàng.

Nàng biết đây là gì, ngày xưa Lý sư huynh vẫn luôn dùng thứ này, thứ này rất tà, không phải đồ tốt.

Bạch Linh Miểu khẽ thở dài, đặt ống trúc trong tay xuống:

"Tú Tài, ta biết trong lòng ngươi khó chịu, cầu nguyện Vô Sinh Lão Mẫu nhiều một chút, sẽ dễ chịu hơn, hơn nữa, nếu ngươi muốn báo thù Pháp Giáo, bất kỳ công pháp nào của Bạch Liên giáo đều tùy ngươi lựa chọn, không cần thiết phải dùng cái này."

"Đa tạ sư nương!"

Lữ Tú Tài cảm kích nói.

Tuy nói như thế, nhưng Lữ Tú Tài không hề có ý định buông bỏ "Đại thiên linh", hắn muốn công pháp Bạch Liên giáo, cũng không tính từ bỏ "Đại thiên linh".

Vì công pháp của Bạch Liên giáo, phải có thiên phú, phải chân thành, còn phải luyện tập, nhưng Đại thiên linh chẳng cần gì chỉ cầm lên đã có thể sử dụng.

Bạch Linh Miểu nhìn ra tâm tư của Lữ Tú Tài, lúc nàng định lên tiếng nói thêm chút gì đó, dưới đất bỗng truyền đến chấn động kịch liệt. Tất cả những thứ trong đại điện bắt đầu nghiêng trái ngã phải.

"Động đất rồi! Nhanh! Mau ra khỏi điện!!"

Trong sự rung chuyển mãnh liệt tất cả những người trong phòng

xôn xao chạy ra khỏi điện, thoát khỏi nguy hiểm bị nhà đè.

Bạch Linh Miểu bình tĩnh quan sát, lúc này bên ngoài hoàn toàn hỗn loạn.

“Động đất rồi!”

Tiếng la hét tiếng gõ chiêng vang lên khắp nơi, toàn bộ tòa thành rơi vào hỗn loạn, nhà cửa sụp đổ mặt đất nứt toác, không ít người kinh hãi rơi vào khe nứt.

Điều đáng mừng duy nhất là, chuyện này đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ ngắn ngủi nửa nén hương đã chấm dứt.

Đứng trên sơn thành nhìn xuống, mặt đất cằn cỗi phía xa nứt thành từng mảng, như thể cả mặt đất đều muốn nứt toác ra.

Chính vào lúc Bạch Linh Miểu không rõ động tĩnh khác thường này là chuyện gì, nàng trông thấy bóng người Lý Hỏa Vượng thoắt ẩn thoắt hiện đang nhanh chóng đến gần mình.

“Miểu Miểu! Lần này Bạch Liên giáo mang theo bao nhiêu cao thủ? Gọi hết ra đây!”

Giọng điệu Lý Hỏa Vượng cực kì sốt ruột, trước giờ Bạch Linh Miểu chưa từng thấy Lý Hỏa Vượng lo lắng như vậy.

“Lý sư huynh đã xảy ra chuyện gì?”

“Pháp Giáo không muốn chiếm long mạch! Mà định hủy hết long mạch!!”

Lý Hỏa Vượng vừa thốt ra câu này, không khí xung quanh lập tức trở nên nôn nóng.

Vu Nhi Thần như hổ rình mồi xung quanh, kết cục hủy long mạch, Đại Tề đã thể hiện ra rồi.

Rất nhanh, trừ những tín đồ có sở trường truyền giáo ra, tín đồ Bạch Liên xăm hình lừa trắng trên người đều theo Bạch Linh Miểu chạy đến Ti Thiên Giám Hậu Thục.

Trong thời khắc sống còn, Ti Thiên Giám Hậu Thục dốc toàn bộ sức mạnh, Lý Hỏa Vượng không quen những người khác, nhưng ba người đứng trước nhất, hắn đều biết.

Chưởng đàn Ti Thiêm Giám Hậu Thục, Huyễn Tẫn Ti Thiên Giám Đại Lương, Chính Bá Kiều Ti Thiên Giám Tứ Tề, đối mặt nguy cơ như vậy, họ cũng dùng hết tất cả những người mình có thể sử dụng.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm giác không ít tầm mắt nhìn mình chằm chằm, có vài người không hề trốn trong góc tối, hắn không thể phát hiện rốt cuộc ai đang nhìn mình, xem ra trong Ti Thiên Giám có vài kẻ không thể lộ ra ngoài sáng được.

Chờ khi Lý Hỏa Vượng đi qua, Ti Thiên Giám Hậu Thục rút chiếc kèn sừng trâu quấn dây đỏ, đặt trong miệng mặt nạ dùng sức thổi:

“Tututu~”

Tiếng kèn hiệu trầm thấp truyền đi rất xa, cũng như đám mây đen che phủ trên đầu mọi người.

Kèn hiệu kết thúc, mấy trăm người Ti Thiên Giám chớp mắt tản ra, bọn hắn tụm năm tụm ba phóng nhanh ra ngoài thành, xem ra đã có việc mới.

“Họ đi đâu thế? Bây giờ long mạch sắp bị hủy, đoạt long mạch mới là chuyện quan trọng.”

Lý Hỏa Vượng bước qua, nói với Huyễn Tẫn.

“Yên tâm, giờ phút này ta sẽ không bảo họ làm chuyện linh tinh, chúng ta vẫn còn thời gian, Pháp Giáo muốn hủy long mạch không dễ như thế đâu.”

“Chúng ta phải nhân lúc trước khi Pháp Giáo hủy ba đoạn long mạch kia, cướp long mạch lại.”

“Sao ngươi biết long mạch chưa bị hủy?”

“Canh giờ.”

Huyễn Tẫn duỗi một ngón tay thon dài lại khô quắt ra.

“Một đoạn long mạch chính là một canh giờ, bây giờ chỉ mất đi nửa canh giờ thôi.”

“Một đoạn long mạch là một canh giờ? Một ngày có mười hai canh giờ, cũng tức là chúng ta có mười hai long mạch?”

Lý Hỏa Vượng dường như đã hiểu ra một vài bí mật.

“Sai, một ngày có mười sáu canh giờ, có mười sáu long mạch, sở dĩ bây giờ không có nhiều canh giờ như thế, là do khi trước long mạch đã bị hủy.”

“Mười sáu canh giờ? Hóa ra khi trước một ngày ở thế giới này có ba mươi hai tiếng?”

Nghe mà Lý Hỏa Vượng cảm giác đầu óc hỗn loạn, có vài thứ mang tính thường thức thế mà lại hoàn toàn sai lệch ở nơi này?

“Đúng vậy, long mạch có lớn có nhỏ, nhưng ghi chép trong lịch sử, quả thật có mười sáu canh giờ.”

“Vậy sao trước đây ngươi không nói cho ta biết?”

“Sao thế? Một quyển sách lịch sử trên phố bán một hai lượng, ngươi chưa từng đọc à? Chẳng phải ngươi là đạo sĩ sao? Hay là ngay cả tứ thư ngũ kinh cũng chưa từng đọc?”

Nhất thời Lý Hỏa Vượng không biết nên trả lời thế nào, có điều nghĩ kỹ lại hình như cũng hợp lý, ngay cả thế giới này đều là kẻ điên, vậy một ngày nhiều hơn mấy canh giờ cũng chẳng đáng là gì.

Chương 1057: Chiến Trường

Chính vào lúc này một suy nghĩ bật ra trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Nếu, nếu long mạch còn sót lại hoàn toàn biến mất sẽ xảy ra hậu quả thế nào? Một thế giới không có canh giờ nào cả? Thế giới đó

sẽ ra sao?”

Lý Hỏa Vượng dùng sức lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ kia.

“Trước tiên đừng để ý một ngày còn bao nhiêu canh giờ, đi đâu tìm ba long mạch kia, mới là chuyện quan trọng nhất lúc này!!”

“Vân Trạch.”

Lời này vừa thốt ra, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tìm bản đồ Hậu Thục bắt đầu quan sát thật kỹ.

Địa chất Hậu Thục cằn cỗi, nhưng không phải không có chút nước nào, trong Hậu Thục có một vùng đầm lầy giăng đầy chướng khí, nơi có đủ loại truyền thuyết kia chính là Vân Trạch.

Nhìn bản đồ, Lý Hỏa Vượng cắn răng:

“Việc đã đến nước này, chần chừ cũng không phải là cách, đi thôi! Chúng ta tìm long mạch về! Một ngày mười một canh giờ đã ít lắm rồi.”

Tình huống nguy hiểm, nhóm Lý Hỏa Vượng xuất phát, không chỉ mỗi họ đi, tất cả binh gia của Hậu Thục, và viện quân của Thanh Khâu cũng phản công về nơi bị Pháp Giáo xâm chiếm.

Mặc kệ bọn hắn có mục đích gì, liên quan đến chuyện đối phó Pháp Giáo, từ đầu đến cuối họ đều là đồng minh.

Phía Lý Hỏa Vượng có động tác lớn như vậy, tất nhiên Pháp Giáo sẽ không ngồi yên chờ chết, cả Hậu Thục chớp mắt loạn thành nồi cháo.

Trên sa mạc cằn cỗi, mọi người cưỡi ngựa, nhanh chóng chạy điên cuồng, đi đến Vân Trạch.

Lúc nhóm người họ xông vào vùng trũng, mặt đất chớp mắt nứt ra, để lộ lỗ thủng đen ngòm sâu không thấy đáy.

Nhưng không đợi thứ dưới lòng đất có động tác gì, một cảnh tượng quỷ dị đã xuất hiện, những người cưỡi ngựa vậy mà không cần điểm trợ lực, lơ lửng trên không.

Một bàn tay với ngón cái đeo nhẫn phỉ thúy cắm vào đầu Lý Hỏa Vượng, nương theo di chuyển của Lý Hỏa Vượng, lại vạch ra sau ót của hắn:

“Đây là ảo ảnh, thủ đoạn của Huyễn Tẫn, họ không ở đây.”

Mà nhóm người Lý Hỏa Vượng thật sự giờ phút này đã xuất hiện bên ngoài Vân Trạch.

Rất hiển nhiên Pháp Giáo không thể ngoan ngoãn để họ đến gần, bên ngoài Vân Trạch lúc này đã hoàn toàn trở thành chiến trường, Pháp Giáo thủ, Hậu Thục Thanh Khâu tấn công.

Nơi này như cối đá khổng lồ, nhét từng người sống sờ sờ vào trong, nghiền nát người chết và tay đứt chân cụt. Ông trời dường như cũng không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh tượng này, mưa rơi lất phất.

Sau khi cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, người chết trên chiến trường càng ngày càng nhiều, nước mưa nặng nề xối lên vũng máu, khiến toàn bộ Mộng Trạch bao phủ trong một màn sương máu.

“Chết!!”

Lý Hỏa Vượng toàn thân mọc đầy xúc tu phẫn nộ gầm thét chém giết trong nhóm người, nơi hắn đi qua vương vãi xác chết.

Nhưng cho dù Lý Hỏa Vượng có giết nhiều đến mấy, cũng không thể giết sạch tín đồ Pháp Giáo, bọn hắn không màng sống chết xông đến như côn trùng, vô cùng vô tận.

Cứ cứng rắn chống chọi như vậy, cuối cùng nhóm người Lý Hỏa Vượng đã đến rìa Vân Trạch.

Chờ khi trông thấy những Ti Thiên Giám khác vào trong Vân Trạch, Lý Hỏa Vượng cũng không tiếp tục lảng vảng bên ngoài nữa, dẫn theo những người khác lao vào trong Vân Trạch.

“Bên này! Đi bên này!”

Thượng Quan Ngọc Đình của Huyễn Tẫn, không ngừng chỉ đường

cho Lý Hỏa Vượng trong đầm lầy lầy lội.

Rời xa chiến trường, xung quanh Vân Trạch yên tĩnh lại, nhưng không có nghĩa là an toàn, ngược lại trở nên tràn đầy nguy cơ.

Hai tiếng "phập phập", hai mũi tên tàng hình từ bên cạnh đầm nước bay ra, dùng tốc độ cực nhanh đâm vào lưng Lý Hỏa Vượng, chui ra khỏi ngực.

Lý Hỏa Vượng cầm theo kiếm Tử Tuệ xoay người lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm đầm nước kia, bóng dáng cao lớn của Bành Long Đằng đập mạnh xuống, bọt nước lập tức văng tung tóe, không lâu sau, nước trong đầm dùng tốc độ cực nhanh nhuộm thành màu đỏ máu.

Để tránh bị đánh lén thêm lần nữa, sau ót Lý Hỏa Vượng rất nhanh phồng lên một cục u nhỏ, ngay sau đó nứt ra một khe hở, đôi đồng tử của Lý Tuế chui ra từ bên trong, thay hắn canh chừng những điểm mù sau lưng.

Một tay Lý Hỏa Vượng siết chặt mũi tên vô hình ở l*ng ngực mình, trực tiếp rút ra, hắn đi đến bên cạnh đầm nước nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong đó, sắc mặt có chút do dự.

"Quý Tai, rốt cuộc ngươi đang làm gì? Ba đoạn long mạch không còn nữa, ngươi dự định cứ nhìn như vậy à? Những thứ chuẩn bị mà ngươi nói khi trước đâu?"

Nhưng Quý Tai vẫn không chút phản ứng, gương mặt Lý Hỏa Vượng hiện lên vẻ thất vọng, hắn thật sự rất muốn biết, rốt cuộc bây giờ Quý Tai đang làm gì, lúc này còn chuyện gì quan trọng hơn việc đối phó với Pháp Giáo chứ?

"Chú ý một chút, phía Chính Bá Kiều gặp phải kẻ khó chơi."

Bóng dáng Huyễn Tẫn xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Chờ xem phản ứng của những người khác, Lý Hỏa Vượng hiểu rõ đây chỉ là ảo ảnh của Huyễn Tẫn, người thật của hắn đang ở nơi khác.

"Cho dù dùng binh gia kéo chân mấy tên pháo hôi của Pháp Giáo,

trong Pháp Giáo cũng có không ít cao thủ."

"Có phải câu này của ngươi nói hơi muộn rồi không, tập trung lại, miễn cho Pháp Giáo lấy nhiều đánh ít, bị người khác tiêu diệt từng bộ phận."

"Ngươi không khỏi xem thường Ti Thiên Giám rồi, họ không sao, nếu thật sự có vây quét, ta sẽ bảo những người khác chi viện, ta nói câu này để ngươi đề phòng, đây."

Huyễn Tẫn duỗi tay, đưa một hộp gỗ cũ kỹ đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Chương 1058: Tiên Binh Giải

“Đây là gì?”

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận lấy, thần kỳ là cơ thể Huyễn Tẫn là ảo ảnh, nhưng chiếc hộp trong tay hắn lại là thực thể.

“Một vài tiên thiên nhất khí, tìm được từ Hậu Thục. Chờ gặp được long mạch hãy dùng, lần này không nhiều đâu, tâm tố thật sự quá ít, hơn nữa còn có không ít người thẳng thừng chà đạp.”

Lý Hỏa Vượng nhìn thoáng qua chiếc hộp màu đỏ với biểu cảm cực kì phức tạp, vươn tay nhận lấy nhét vào ngực mình.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu, tránh viên đá cuội bắn tới từ phía sau, chờ Lý Hỏa Vượng xoay người lại, liền trông thấy, một bức tượng đá không nhúc nhích dừng cách đó không xa.

Lý Hỏa Vượng cau mày, rút kiếm đồng tiền dùng sức vung về phía đó, tượng đá chớp mắt bị đánh nứt, những con giun màu xanh sẫm từ bên trong văng ra xung quanh, bay đến khắp nơi.

Thứ đó thoạt nhìn như tượng đá, thực ra không phải đá, giống kén trùng hình người hơn.

“Lý sư huynh.”

Bạch Linh Miểu bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

“Thứ này ở phía xa vẫn còn rất rất nhiều.”

Nghe thấy câu đó, Lý Hỏa Vượng nhìn Huyễn Tẫn bên cạnh:

“Bảo họ kiềm chế một chút, xem ra, Pháp Giáo đã chuẩn bị xong tiệc rượu mừng chúng ta đến rồi.”

Trong Vân Trạch lầy lội, nước mưa vẫn không ngừng rơi xuống, Lý Hỏa Vượng dẫn theo những người khác dọc theo một số nơi miễn

cưỡng có thể đi được khó khăn tiến về trước.

Càng đi vào trong, càng có nguy cơ tứ phía, tín đồ Pháp Giáo không ngớt lao ra từ những chỗ không thể ngờ tới.

Trừ những chuyện đó ra, Lý Hỏa Vượng còn trông thấy những tượng người nghiêng trái ngã phải, thoạt nhìn hình thái khác nhau, nhưng họ không phải tượng đá, trong cơ thể họ đều là trùng màu xanh đậm đang nhúc nhích.

Đặc biệt hơn là, dưới thân họ không hề độc lập, mà như cây gỗ mọc rễ cây dài, trong bùn đất, những sợi rễ liên kết với nhau.

Tượng người càng lúc càng nhiều, Lý Hỏa Vượng như đang ở trong thiên la địa võng của Pháp Giáo, tuy họ không động đậy, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất kỳ lúc nào họ cũng có thể cử động.

Bỗng nhiên hai chân chìm trong nước bùn của Lý Hỏa Vượng khựng lại, rất hiển nhiên đây là một cái bẫy, mình còn đi về trước nữa, chính là chui vào bẫy của đối phương.

“Ngươi xác định long mạch ở trong Vân Trạch sao? Đừng bị Pháp Giáo lừa.”

Lý Hỏa Vượng hỏi Huyễn Tẫn:

“Tọa Vọng Đạo không lừa được ta, ta tin bọn chúng cũng không lừa được, ba đoạn long mạch đủ để thay đổi hướng đi phong thủy của một nơi, đây là chuyện rõ ràng.”

Câu này của Huyễn Tẫn không khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng tốt hơn bao nhiêu, biết rõ họ có bẫy, mình vẫn phải đâm đầu vào, đây chẳng phải việc gì tốt cả.

Sau đó hắn dùng tay ấn vào huyệt thái dương, Bành Long Đằng, hòa thượng, Thu Cật Bảo, và cả Kim Sơn đều hiện thân.

Nghe theo mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, đi đến phía trước nhất, mở một con đường cho họ, cơn mưa trên trời càng lúc càng lớn, nhìn theo nước mưa, cả đầm lầy dần dần bị bao phủ trong sương mù, tầm nhìn trở nên càng ngày càng hẹp.

“Cốc cốc cốc~”

Tiếng gõ vang lên bên hông Bạch Linh Miểu, tiếng trống với tiết tấu thấp truyền đi rất xa trong mưa. Lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm, mọi thứ xung quanh dần dần hiện ra trong đầu Bạch Linh Miểu, mấy lần Pháp Giáo tập kích đều thất bại.

Vốn Lý Hỏa Vượng cho rằng kẻ địch phía sau sẽ ngày một mạnh hơn, nhưng thế tấn công của Pháp Giáo đột nhiên dừng lại:

“Lý sư huynh, bên trái, cách chúng ta một dặm bên trái có người bị tấn công

“Đi!! Đi giúp họ!”

Lý Hỏa Vượng mang theo những người khác nhanh chóng đến gần, hắn không thể để Pháp Giáo tiêu diệt từng bộ phận được.

Chờ Lý Hỏa Vượng đến, trông thấy người bị tấn công là chưởng đàn Ti Thiên Giám Hậu Thục, mưa lớn dội xuống, những tượng đá kia dường như sống lại, thoắt ẩn thoắt hiện trong sương mù.

Từng răng nanh sắc nhọn nhô ra khỏi mặt nạ trên gương mặt chưởng đàn, những chiếc răng vàng trắng va chạm nhau, phát ra tiếng lạch cạch rung động kịch liệt với tần số cao, âm thanh tương đồng truyền ra từ sương mù, không ngừng đáp lại. Mặt đất bỗng dưng nứt ra, năm tượng người như năm ngón tay từ dưới đất chui lên, như lòng bàn tay trực tiếp bao trùm chưởng đàn.

Thấy tình cảnh này, sau khi Lý Hỏa Vượng dặn dò một lúc, không chút do dự xông vào màn sương, nhấc kiếm đồng tiền trong tay vào đó cứu viện.

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng đây chỉ là giúp đồng minh, nhưng vào lúc hắn bước qua tượng đá bị đổ, ngay sau đó tượng đá đột nhiên nổ tung, hàn quang hiện ra, một thanh trường kiếm chui ra từ bên trong, chém đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Keng~”

m thanh va chạm chói tai vang lên, tia lửa bắn tung tóe, khi thấy kiếm Tử Tuệ của mình không thể gây ra chút vết tích nào cho vũ

khí của đối phương, trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng thắt lại, gặp kẻ khó chơi rồi.

Người đó nhấc kiếm chậm rãi bước ra khỏi sương mù, mặc trang phục đấu ngưu, chân đi giày cao, đầu cúi gằm, tóc đen tán loạn dính nước mưa che phủ toàn bộ gương mặt hắn, bảy tám thanh trường kiếm cắm đầy trước sau l*ưg ngực.

“Đây là gì?”

Lý Hỏa Vượng cau mày:

“Cẩn thận. Đây là tiên binh giải của Tứ Tề.”

Ảo ảnh của Huyễn Tẫn bên cạnh trả lời.

“Tiên? Tiên binh giải là thứ gì?”

Còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng hỏi câu này, hắn đã thấy thứ trước mặt vung ra một thanh kiếm, lao về phía mình.

Chương 1059: Các Ngươi Làm Đau Nữ Nhi Ta

Lý Hỏa Vượng vừa chuẩn bị tiếp chiêu, cơ thể hắn đột nhiên di chuyển đến bên trái mình một tấc, cùng một thanh đoản đao lướt qua người mình.

Chờ thân hình khổng lồ của Bành Long Đằng, như tấm khiên chắn trước mặt tiên binh giải, Lý Hỏa Vượng quay đầu, trông thấy sau lưng mình, lại có một tiên binh giải xuất hiện, so sánh với người trước, thứ hắn dùng là một thanh đoản đao cực kì quái dị.

Vừa rồi rất nguy hiểm, nếu không phải mắt Lý Tuế mọc sau ót mình, nhìn thấy đối phương tấn công, e rằng đầu hắn đã rơi xuống đất.

“Hai người?”

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, một thanh trường thương từ dưới đất

chui lên, đâm xuyên lòng bàn chân trái của Lý Hỏa Vượng, dưới đất cũng có.

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn lại, một tên tiên binh giải khác từ trên trời đáp xuống, đang tấn công về phía mình, hắn lập tức hiểu ngay, mấy tên đó đến để vây sát mình!

“Phập” một tiếng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp dùng cơ thể cứng rắn đón lấy đoản đao của tiên binh giải bên trái, tay phải nhấc kiếm Tích Cốt quăng lên không trung.

Chờ khi vung ra vết nứt ép tiên binh giải trên đỉnh đầu rút lui, sáu xúc tu trong cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên đè dưới đất, trực tiếp đẩy hắn lơ lửng trên không.

Mắt thấy khoảng cách với tiên binh giải bị ép lui không xa, cơ thể Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lóe lên, di chuyển lên trên hắn, rút kiếm đồng tiên dùng sức vung qua bên đó, thẳng thừng chặt đầu tiên binh giải của đối phương xuống.

Nhưng không ngờ vào lúc này, bốn phương tám hướng lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm cùng lúc lóe lên hàn quang.

“Soạt!”

Màn mưa trên không chớp mắt bị chém dừng, tất cả tiên binh giải mang theo tàn ảnh chui ra khỏi sương mù, nhào về phía Lý Hỏa Vượng:

“Phá!”

Binh khí của bốn tiên binh giải nặng nề đập vào người Lý Hỏa Vượng, bên tai Lý Hỏa Vượng vang lên tiếng kim loại ma sát chói tai, nước mưa lại bắt đầu rơi xuống.

Nhẫn nhịn cơn đau kịch liệt trong ngực, Lý Hỏa Vượng bị đủ loại binh khí kẹp giữa không trung thở hổn hển, sau đó phẫn nộ gầm lên:

“Mé nó các ngươi làm đau nữ nhi của ta rồi!!”

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng vươn tay trực tiếp móc tròng mắt của

mình ra, một tay dùng sức nắn, màu sắc quái lạ bao phủ cơ thể của tất cả mọi người.

“Ầm~”

Ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lan ra tiên binh giải xung quanh, biến bọn hắn giống hệt như Lý Hỏa Vượng lúc này.

Làn da của Lý Hỏa Vượng rất nhanh tự bốc cháy, thế lửa ngút trời khiến nước mưa rơi xuống nhanh chóng hóa thành hơi bước.

Nhóm tiên binh giải muốn rút lui, nhưng Lý Hỏa Vượng hiến tế tròng mắt của mình, khiến bọn hắn lúc này di chuyển cực kì chậm chạp.

Thấy không thể rút được, tiên binh giải bắt đầu mang theo ngọn lửa toàn thân liều chết phản kích, nhưng đây là điều mà Lý Hỏa Vượng muốn.

Trong tình huống này, bọn hắn không chống đỡ được bao lâu nữa, tuy bọn hắn được xưng là tiên binh giải, nhưng Lý Hỏa Vượng thấy bọn hắn không phải tiên thật. Tiên thật hẳn sẽ không sợ lửa đốt.

Rất nhanh bốn tiên binh giải xôn xao ngã xuống đất ngồi xếp bằng, dưới đất trừ bốn thanh binh khí bị lửa nung thành màu đỏ đồng ra, không còn để lại bất kỳ thứ gì.

Thứ như binh giải tiên, nhìn thế nào cũng không giống đồ của Pháp giáo, càng nhìn càng cảm thấy là của binh gia.

Dường như cho thấy cùng với long mạch đổi chủ, binh gia của Nam Bình, Tứ Tề cũng quay súng bắn quân mình rồi.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không màng nghĩ đến những người này, hắn mang theo ngọn lửa ngút trời định tham gia vào cuộc chiến, giải vây giúp những người khác.

Hắn cho rằng cục diện này rất nhanh kết thúc, nhưng nhân tượng

trong sương mù không ngừng xuất hiện, có lẽ họ không phải là đối thủ của đám người Lý Hỏa Vượng, nhưng lại có thể khiến những người khác không được nghỉ ngơi.

“Họ đang kéo dài thời gian!”

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ ra kế hoạch của đối phương, mặt đất chấn rung dữ dội, địa long lại trở mình.

Động đất khiến cả đầm lầy cũng cuồn cuộn lên, cùng với rung lắc, bùn đất mà con người miễn cưỡng có thể đứng lên được mau chóng biến thành đầm lấy nuốt chửng con người.

Nhưng đúng trong tình huống này, càng nhiều tín đồ pháp giáo vẫn chui ra từ trong sương mù, dù là bị đầm lầy nuốt chửng cũng phải cố kéo một người thế thân. Lý Hỏa Vượng đã từng trải qua địa long trở mình rất nhiều lần, hắn hiểu điều này có nghĩa là gì.

“Bao lâu trôi qua rồi?”

Lý Hỏa Vượng hét lớn với Huyền Tẫn, cuối cùng nhận được một câu trả lời bằng một ngón tay.

“Hết một canh giờ rồi, cũng có nghĩa là, một cái trong ba long mạch đã bị hủy rồi! Thông tin xấu này khiến lúc này Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy nặng nề, trong tình huống này, thứ khác đã vô dụng, hắn chỉ có thể cắn chặt răng, đưa theo những người khác chống lại thế tấn công của pháp giáo xông vào trong Vân Trạch.

Cùng với không ngừng tiến gần vào trung tâm Vân Trạch, những nhân tượng sâu trùng không biết là thứ gì dần nhỏ dần, người sống của pháp giáo cũng bắt đầu nhiều lên, hơn nữa người nào cũng có thực lực phi phàm.

Trong đó ngoại trừ pháp giáo của Đại Lương và pháp giáo của Đại Tề, lại còn không ít người của môn phái khác, vải đen trên vai họ, chứng minh họ đều đi theo pháp giáo.

Nếu đã nổi lửa, Lý Hỏa Vượng cũng không định lãng phí, hắn xông đến phía trước nhất, dùng ngọn lửa trên người thiêu cháy khô mặt đất, giết chết tín đồ pháp giáo, mở đường cho những người khác

dẫn ra một thi thể.

Chương 1060: Quỷ Dị

Với Lý Hỏa Vượng dẫn đường, họ tiến triển rất nhanh, sau một canh giờ, họ tìm được nơi đó, chỗ sâu nhất của Vân Trạch, vô cùng vượt ngoại dự liệu, là một khoảng đất khô cằn.

Trên mặt đất này có một tòa pháo đài vô cùng uy nghiêm, vượt qua gai nhọn chướng ngại vật, ngoại trừ một số đầu người của pháp giáo, Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy gì nữa, mưa vẫn đang rơi, bầu trời u ám khiến bầu không khí vô cùng nặng nề. Bành Long Đằng tóm Lý Hỏa Vượng quẳng lên cao, trong không trung, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy thứ phía sau pháo đài.

Long mạch, long mạch do các hoàng đế chất thành, được cột đá khổng lồ đóng trong đầm lầy ba góc ngược, cùng với long mạch giãy dụa, bùn lầy trong đầm rung lắc dữ dội, cuốn cuộn nổi lên, chướng khí tràn ngập khắp nơi.

Còn vây quanh bùn đất này là Vu Chúc pháp giáo mặc các loại đạo bào rộng rãi, họ vây quay đầm lầy, nhảy múa liên tục.

Giữa Vu Chúc với nhau liên kết thành loại nguyền rủa quái dị, pháp giáo dùng người sống vẽ bùa, dùng bùa hủy long mạch. Lý Hỏa Vượng còn muốn nhìn thấy nhiều chi tiết hơn, nhưng hắn cảm nhận rõ ràng cơ thể của mình bắt đầu cứng đờ, dần dần chuyển thành đá, pháp giáo đã phát hiện ra mình rồi.

Đợi Lý Hỏa Vượng hạ xuống thì phát hiện những người khác đều tập trung với nhau. Những người khác cũng đến rồi, nếu hai bên đều đã lật bài, thì tiếp theo phải tính xem đánh thế nào rồi.

“Các ngươi lo những chuyện khác, giao long mạch cho ta.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói, long mạch có thể miễn dịch với tuyệt đại đa số thần thông công pháp, hắn có kinh nghiệm đối phó long mạch hơn những người khác.

“Ta cũng định như vậy.”

Huyền Tẫn nói xong, cơ thể vu"t đi như khói, nhưng rất nhanh ngưng tụ trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Nhớ chuyện của chúng ta, cướp long mạch về là quan trọng nhất.”

“Những nơi như này, pháp giáo chắc chắn có cao nhân tọa trấn, ngươi không thể quấn lấy họ quá nhiều, ta sẽ giúp ngươi, cướp long mạch về, chúng ta sẽ thắng.”

“Ta hiểu.”

Nhìn kỹ mấy khuôn mặt lạ bên cạnh mình, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

“Họ là ai? Chốc nữa các ngươi có kế hoạch gì?”

Tuy Lý Hỏa Vượng không nhận ra họ, nhưng rất hiển nhiên nhìn dáng vẻ của họ, không giống người của Giám Thiên Ti.

“Lý Hỏa Vượng, đã đến lúc này rồi thì đừng lãng phí tinh lực vào việc nhỏ nhặt nữa, lấy đại cục làm trọng.”

Giọng điệu của Huyền Tẫn vẫn như trước, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm nhận được sự xa cách trong lời nói đó. Dù vì pháp giáo, bây giờ họ bị ép là một bên, nhưng Huyền Tẫn vẫn chưa hoàn toàn tin mình, giấu diếm rất nhiều chuyện, chỉ vì mình là tâm bàn của Quý Tai.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không phải hoàn toàn yên tâm về họ.

“Chốc nữa ngươi dẫn người của người đừng lại gần phía trước quá, nếu tình hình không ổn, lập tức quay người chạy!”

Lý Hỏa Vượng nói với Bạch Linh Miểu, hai người Bạch Linh Miểu nửa thân trên quấn mũ trùm đỏ cùng khẽ gật đầu.

“Huhuhu!”

Cùng với Ti Thiên Giám Hậu Thục thổi kèn lệnh, người xung quanh bắt đầu ép về phía trước. Trong đám đông, một đoàn kỵ binh toàn thân mặc giáp xông vu"t lên, sát khí ngút trời bao trùm

họ, như một thanh kiếm khổng lồ đâm về phía pháo đài.

“giết!”

Cùng với tiếng hét, cả hiện trường lập tức bùng cháy, hai bên thể hiện thần thông lao vào nhau.

Nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì, Lý Hỏa Vượng vốn không để ý, lúc này, hắn đã chìm vào trong bùn đất, xúc tu quờ quạng như bạch tuộc, lần mò về hướng pháo đài.

Lý Hỏa Vượng biết pháp giáo có cao thủ, hắn không một mình qua đó, mà cùng với người của phe mình chậm rãi đẩy về phía trước, tìm kiếm cơ hội, Lý Hỏa Vượng biết, càng là lúc này mình càng không thể nóng vội. Sau một canh giờ trôi qua, pháo đài bị phá mở, nhất thời cả trung tâm Vân Trạch hỗn loạn. Tiếng niệm chú ấn quyết không ngừng, lời ca đại thần phạt kinh không ngớt. Chính Bá Kiều nhìn thấy tiên giáo đó, niệm chú biến một Vu thần pháp giáo sống thành một cục thịt, cuối cùng khi nuốt xuống bụng, Lý Hỏa Vượng hiểu cơ hội của mình đến rồi.

Lý Hỏa Vượng lấy ra chiếc hộp từ trong lòng nhét vào trong miệng, sau đó Lý Tuế nhìn thấy, cổ của cha mình nhô lên một hình có góc có cạnh, từ trên trơn tuột xuống.

Liền sau đó, xung quanh Lý Hỏa Vượng không chỉ bùn đất biến thành nước, mà ngay cả màu sắc cũng biến thành màu trong suốt, còn cơ thể đen xì của hắn mau chóng liền lại.

“Lý Tuế! Đi thôi!”

Lý Hỏa Vượng chuồn lên trên, một lỗ phun ra từ trong đất.

Nhưng đúng lúc những người khác xung quanh chú ý đến lỗ phun xuất hiện khó hiểu đó, Lý Hỏa Vượng ẩn thân mau chóng lại gần phía long mạch.

Hắn không ngừng lại gần, tiếng rồng gầm đau đớn của long mạch tấn công vào tư duy của Lý Hỏa Vượng.

Khi sắp đến bên đầm lầy, Lý Hỏa Vượng nhìn đống bùn lắng đó, nắm chặt nắm đấm, dưới sự dõi theo của hắn, bùn lầy cuồn cuộn

bắt đầu đông cứng, còn cột đá đóng thân long mạch lại bắt đầu tan chảy.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng bắt đầu hành động, tình huống bất ngờ xảy ra, bất luận là màu xám của cột đá hay màu đen bạc của bùn lầy đều nhanh chóng mất màu, cuối cùng chỉ còn lại đen trắng.

Duy chỉ có long bào màu vàng trên long mạch vẫn là màu vốn có, với những nơi khác làm nền, nổi bật lên vô cùng nhức mắt.

“Là ai? Thủ đoạn của phái nào?”

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn phát hiện không chỉ là màu sắc trong đầm lầy biến mất, màu sắc trên người mình cũng biến mất, lúc này, mình giống như người trong bức tranh sơn thủy đen trắng.

Chương 1061: KS

Lý Hỏa Vượng bị mất tất cả màu sắc trên người.

Cúi đầu nhìn bản thân chỉ còn màu đen trắng, Lý Hỏa Vượng lấy ra con dao găm cứa vào lòng bàn tay, máu chảy ra từ bên trong không phải là đỏ tươi, mà là màu đen xì.

Rất hiển nhiên đây không đơn giản chỉ là thuật che mắt, đây là thần thông cổ quái của môn phái nào đó.

“Ngọc thanh nhïếp tố, đại phạm phân linh, nguyên cương lưu diễn, tinh châu cố cảnh, trường dương tiêu âm, trung nguyên ẩn ảnh!”

Cùng với giọng già nua vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, màu đen trên người Lý Hỏa Vượng cũng dần phai mờ, cả người từ trên xuống dưới biến thành màu trắng quỷ dị.

Hơn nữa cùng với màu sắc phai nhạt, đường nét ngũ quan của hắn cũng bắt đầu méo mó muốn sụp đổ, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang hướng giọng nói, hắn thấy một lão thư sinh vấn khăn trên đầu, người mặc trường bào màu tím thêu hoa văn xanh, bộ râu đen

bay bay.

Một tay đặt hờ lên trường kiếm bên hông, một tay cầm quạt long, một tay cầm một cây bút vẽ về hướng Lý Hỏa Vượng trên cuộn tranh trong hư không.

Lý Hỏa Vượng không biết thư sinh này là ai, là người môn phái nào, nhưng vải đen trên vai hắn cho thấy hắn đứng về phía nào, sau đây cũng không cần nói gì nữa.

Rất hiển nhiên, bên cạnh long mạch có người canh giữ, nếu không có ai canh giữ mới là bất bình thường.

“Soạt!”

Lý Hỏa Vượng giơ tích cốt kiếm trong tay, vung mạnh về phía đó, một khe nứt bay về phía đó với tộc độ cực nhanh.

“Keng!”

Một thanh đao khổng lồ treo cờ đen nặng nề rơi xuống, trực tiếp chém vụn khe nứt đang phun nước kỳ quái đó.

Đó là một vị tướng quân thân cao tám tấc, uy phong lẫm liệt đứng trước mặt thư sinh, hai ngón tay trỏ và giữa khép lại, chri về phía Lý Hỏa Vượng.

“Này!

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng rằng người này là binh tiên giải, nhưng cùng với tướng quân dịch chuyển thì phát hiện không phải, khuôn mặt của hắn mỏng như tờ giấy, giống như người bước ra từ trong tranh vẽ, hơn nữa người hắn chỉ có màu đen trắng.

Nhìn chằm chằm bút vẽ của thư sinh đó, Lý Hỏa Vượng dường như hiểu tướng quân từ đâu ra.

“Lún xuống cho ta.”

Lý Hỏa Vượng tức giận quát một tiếng, thư sinh và cả tướng quân dung hòa với mặt đất, tóm bọn họ xuống theo như cát lún.

Đối diện với thế tấn công của Lý Hỏa Vượng, lão thư sinh ba tay không hề hoảng hốt, giơ quạt lông trong tay quạt mạnh về phía Lý Hỏa Vượng.

Gió nhẹ thổi qua, tướng quân có thân hình vạm vỡ đó lập tức hai chân rời khỏi đất, bị thổi bay lên, bay về phía Lý Hỏa Vượng như cánh diều.

Đợi khi tướng quân đó bay đến trước người Lý Hỏa Vượng, trải ra trong không trung như tranh tết khổng lồ, tay giơ quan đao đập về đầu của Lý Hỏa Vượng.

“Hỏa!”

Rắc một tiếng, cùng với ngón tay của Lý Kiến Thành trượt bánh răng của bật lửa bằng nhựa, ngọn lửa trên cam dưới xanh bốc lên, đảo ngược trong đồng tử của Lý Hỏa Vượng.

“Ầm!”

Cả tướng quân lập tức bùng cháy, người giấy biến thành người lửa trong hư không, liền sau đó, Lý Hỏa Vượng đu.ng bay ra từ cơ thể phân năm xẻ bảy của tướng quân đó, màu đỏ của ngọn lửa ban hắn màu sắc mới trên cơ thể, Lý Hỏa Vượng trong không trung như một quả cầu lửa đập về phía lão thư sinh.

Thấy cảnh này, lão thư sinh biết lần này mình thực sự gặp phải tên nhóc khó đối phó, sau đó sử dụng kỹ năng sát thủ, giơ bút trong tay nhanh chóng vẽ về phía quạt lông của mình.

Cùng với bút vẽ trong tay hắn không ngừng vẽ, lửa trên người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng mất màu, biến thành một loại màu xám nhạt dần.

Nhưng rất nhanh màu xám này bị xóa đi, không để lại màu sắc gì, hắn sắp mất đi tất cả màu sắc trên người, hoàn toàn bị xóa bỏ.

Tuy không biết rốt cuộc tên này dùng năng lực Ti Mệnh nào, nhưng rất hiển nhiên Lý Hỏa Vượng hiểu, nếu mình hoàn toàn bị xóa đi, e rằng sẽ biến mất hoàn toàn!

Đúng lúc cơ thể Lý Hỏa Vượng sắp biến thành trong suốt, hắn cắn

chặt răng điên cuồng niệm trong lòng.

“Ta có màu sắc! Cơ thể của ta có màu sắc, tóc của ta màu đen! Máu của ta màu đỏ!”

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng bắt đầu nhanh chóng hồi phục, nhưng dưới sự di chuyển của đối phương, mau chóng biến mất.

Trong lúc giằng co, giọng của Lý Tuế vang lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Cha ta có màu sắc. Cơ thể cha ta có màu sắc! Tóc của cha ta màu đen! Máu của cha ta màu đỏ!”

Điều khiến Lý Hỏa Vượng không nghĩ đến là, cơ thể cả hắn lại dần hồi phục thật, Lý Tuế lại có thể giúp mình trong tình huống này.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng gặp phải tình huống này, không, nói một cách chính xác là lần thứ hai, lúc trước Đan Dương Tử cũng ở trong bụng của mình, mượn dùng sức mạnh tâm tố của mình.

Trong tình huống này, hắn không màng đến thứ khác, giả quyết đối phương trước rồi tính.

Năng lực luôn giấu kín của mình cũng không có tác dụng, lão thư sinh biết sợ là mình sẽ thua.

Đúng lúc hắn xách Tích Cốt Kiếm trong ánh mắt tuyệt vọng của lão thư sinh, không biết Huyền Tẫn mọc từ đâu ra đến bên cạnh lão thư sinh, vung tay áo, trực tiếp thu cái đầu của đối phương vào trong túi.

Nhìn cơ thể lão thư sinh đó mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất, Lý Hỏa Vượng lập tức có cảm giác như đánh vào bông, trong lòng thực sự rất kìm nén.

“Ngươi đi đối phó long mạch, những việc khác cứ giao cho chúng ta.”

Huyền Tẫn lên tiếng nói với Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi làm cái gì vậy hả? Phía ta sắp giết chết rồi thì ngươi lại nhảy ra?”

Lý Hỏa Vượng vô cùng tức tối, hắn lại nghĩ đến lúc trước bị bạn học cướp đầu người trong game.

Chương 1062: Địa Long

“Đừng cảm thấy ta không làm việc, ngươi có thể từ từ một đấu một với tiên sinh của Minh Luân Đường, cho thấy chúng ta đã giúp ngươi ngăn chặn các rắc rối khác rồi.”

Nhìn tất cả mọi thứ hỗn loạn xung quanh, Lý Hỏa Vượng cũng không có thời gian phí lời với đối phương, trực tiếp quay người đi về phía đầm lầy ở phía xa.

Lão thư sinh chết, màu sắc gần đầm lầy cũng dần trở lại bình thường, lúc này Lý Hỏa Vượng không thèm lằng nhằng, lấy ra Đồng Tiền Kiếm, vung mạnh lên cột đá đóng chặt long mạch ở phía xa.

Đồng Tiền Kiếm nhanh chóng dài ra, quấn lấy cột đá như dây thừng dài.

“Bật lên cho ta!”

Lý Hỏa Vượng từng giận thét một tiếng, cột đá khổng lồ trói buộc long mạch bị rút lên.

Cùng với tiếng rồng gầm, long mạch bị bùn lầy bao phủ hơn nửa giãy dũa càng dữ dội hơn.

Lý Hỏa Vượng thấy hy vọng cứu được long mạch, lập tức lôi cột đá khác lên.

Từng cột đá bị lôi lên, rất nhanh long mạch đầu tiên nổi lên từ trong đầm lầy.

Nhìn ánh mắt hoảng hốt của hoàng đế có phần đầu long mạch mập mạp, Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn người, pháp giáo lại không

kiểm soát long mạch như đầu tử lúc trước, là vì không kiểm soát nổi ư?

Long mạch được cứu ra, hơn nữa pháp giáo còn chưa tìm được cách kiểm soát long mạch, cũng coi là chuyện tốt trong thời gian gần đây.

Nhưng mình không cần giao đấu với long mạch mới là chuyện khiến Lý Hỏa Vượng muốn thấy.

Khi hắn vừa định nói gì đó với hoàng đế mập đó, lại thấy đối phương kinh sợ lôi long mạch dài dưới người, trực tiếp bay lên không trung.

Trong chiến trường hỗn loạn, đúng lúc Lý Hỏa Vượng không hiểu, long mạch được tự do trở lại muốn làm gì thì thấy hắn kích động hét lớn với chiến trường xung quanh.

“Mau chạy đi! Mau chạy đi! Đây là một cái bẫy! Pháp giáo muốn lấy long mạch làm mồi nhử, bắt gọn một mẻ các ngươi!”

Vừa dứt lời, không biết tiếng vang rung trời từ đâu ra vang lên không dứt, đại địa bắt đầu rung lên kịch liệt.

Khoảng đất trống giữa Vân Trạch đặc biệt rung lên càng lợi hại, cả pháo đài cũng có nghĩa là cả mặt đất dường như sống lại.

Thì ra hủy diệt long mạch chỉ là một cái cớ, đám pháp giáo không chỉ muốn hủy diệt long mạch, mà còn muốn mượn lý do hủy diệt long mạch để bắt gọn một mẻ người của Ti Thiên Giám!

Cũng đúng lúc này, trời bỗng tối sầm, thiên tai đến. Khi cảm thấy ánh nhìn trên trời cao nhìn chằm chằm mình, một giọt mồ hôi lạnh trượt rơi trên khuôn mặt hắn, Lý Hỏa Vượng liền biết rắc rối lớn rồi.

Vốn tưởng rằng bất luận pháp giáo có bao nhiêu cao thủ, đối diện với ba vị Ti Thiên Giám, với cao thủ hàng đầu trong Giám Thiên Ti, họ chắc chắn không đấu lại được.

Cho dù họ có mai phục, mình dẫn Miêu Miểu rời khỏi đây cũng không có chút vấn đề nào, nhưng không ai ngờ được Vu Nhi Thần lại trực tiếp ra tay!

Đây không phải âm mưu của pháp giáo! Đây là âm mưu của Vu Nhi Thần! Hắn vì loại trừ trở ngại khi hạ phàm, hắn làm mọi cách có thể.

Lý Hỏa Vượng biết, hiện giờ Vu Nhi Thần vẫn chưa xuống được, nhưng không có nghĩa là đối phương không thể có hành động khác, nếu đã đích thân thiết lập mai phục, sau đó e rằng đều là rắc rối lớn.

"Đi thôi, Miểu Miểu, rút mau! Bành Long Đằng bỗng xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, một tay tóm lấy hắn, trực tiếp ném vào đầm lầy ở phía xa.

Cùng với tiếng kêu hạc kêu khiến người ta tê dại dai đầu vang lên từ chỗ cực xa trong không trung, vùng đất khô cằn Vân Trạch chấn rung càng dữ dội hơn.

Bỗng nhiên trong bùn lầy xung quanh dâng lên răng nhọn như cột trụ, ngăn cản đường đi của Lý Hỏa Vượng trong không trung, không đợi hắn chuyển hướng, từng gai nhọn khổng lồ vây quanh cả pháo đài không ngừng nổi lên.

Những chiếc gai nhọn này đan xen vào nhau, cùng với chấn rung dữ dội, một cái miệng lớn to như đỉnh núi trực tiếp nuốt chửng toàn bộ pháo đài ở giữa Vân Trạch.

Cùng với chìm vào trong một vùng tối đen, tất cả mọi thứ xung quanh lập tức tĩnh lặng.

Đợi Huyền Tẫn thi triển một vầng mặt trời chiếu sáng mọi thứ xung quanh, đám đông ầm một tiếng đập mở, hai bên giao đấu cũng không màng đến những việc khác, chạy tán loạn.

Vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt những người này không phải là giả, rất hiển nhiên, người của phía pháp giáo, họ cũng không thông báo đây là một cái bẫy.

Sự việc đến nước này, Lý Hỏa Vượng cũng chỉ đành cố gắng trấn

tĩnh, hắn đi đến bên cạnh Huyền Tẫn nói.

“Vu Nhi Thần đã dùng thủ đoạn gì? Bây giờ chúng ta đang ở trong bụng của cái gì?”

Huyền Tẫn trả lời câu hỏi của Lý Hỏa Vượng một cách đơn giản.

“Địa Long.”

“Cái gì? Có địa long thật ư?”

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng co lại cực nhỏ, trước đây hắn vẫn luôn tưởng rằng địa long trở mình chỉ là cách gọi khác của động đất, nhưng không ngờ thứ này lại tồn tại thực sự!

Xung quanh tối tăm bắt đầu chậm rãi rung lên, rất hiển nhiên địa long đã bắt đầu tiến vào trong lòng đất, và càng lúc càng sâu, nếu còn không nghĩ cách đi ra, thì sẽ không ra được nữa!

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng định đi ra bên cạnh, cho dù phá địa long này ra một cái lỗ cũng phải chạy khỏi đây.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đến bên rìa, dùng tay ấn vào bức tường rắn chắc như sắt, dưới sự kiểm soát của hắn, bức tường nhanh chóng hóa thành một cái lỗ khuyết lớn.

Cái động tuy vô cùng cứng chắc, nhưng có thể mở ra, nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng tiếp tục, chuyện bất ngờ xảy ra, hắn cảm thấy cơ thể hơi ngứa, đưa tay sờ vết thương ở bụng, sờ ra mấy con sâu trùng nhúc nhích.

Chương 1063: Tiêu Hóa

Nhìn những sâu trùng màu xanh, Lý Hỏa Vượng bỗng nghĩ đến những nhân tượng mà mình nhìn thấy ở trong Vân Trạch lúc trước.

“Cha, trong bụng ngươi có rất nhiều sâu trùng, hơn nữa càng lúc càng nhiều, ta ném chúng ra ngoài.”

Xúc tu của Lý Tuế không ngừng ném sâu trùng trong bụng Lý Hỏa Vượng ra, nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn phía dưới lớp da trơn bóng của xúc tu Lý Tuế, cũng có sâu trùng ngoe nguẩy, trong lòng sững lại.

Địa long đang tiêu hóa họ, không chỉ là người, mà ngay cả Lý Tuế cũng đang cùng tiêu hóa.

Hơn nữa điều khiến vẻ mặt hắn trở nên vô cùng khó coi là kiểu tiêu hóa này không chỉ ở trong cơ thể, mà còn ở bên ngoài cơ thể.

“A a!”

Lữ Tú Tài kêu lên một tiếng, Lý Hỏa Vượng quay đầu thì thấy từ trong bóng của hắn, các loại tà ma hỗn loạn được bao phủ bởi khỏi đen từ trong nổi ra.

Trong bụng của địa long, bóng của mỗi một người đều bắt đầu biến thành một cánh cửa không thể đóng lại, triệu hồi các loại tà ma vô cùng vô tận.

Những tà ma này không mạnh, cũng chỉ ở mức Du lão gia, nhưng bọn chúng có nhiều vô cùng vô tận, bất luận giết thế nào cũng không giết hết.

“Huyền Tẫn! Làm gì đi!”

Lý Hỏa Vượng nói với Ti Thiên Giám Đai Lương ở một bên.

“Xin lỗi, ta không làm được, trước khi địa long há miệng, ta đã chạy ra rồi, bên cạnh người chỉ là ảo ảnh của ta thôi.”

Nói xong, cơ thể của Huyền Tẫn đang dần tan chảy.

“Ngươi nói cái gì!”

Lý Hỏa Vượng khó mà tin được nhìn hắn.

“Đây gọi là con thỏ giảo hoạt chuẩn bị ba cái hang, ta đến Hậu Thục cứu long mạch, đương nhiên phải đề phòng bất trắc, làm sao, đừng nói với ta, ngươi không chuẩn bị phương án đề phòng.”

Lý Hỏa Vượng thò tay vào trong bụng, móc ra tấm da người to bằng bàn tay mà không ai phát hiện ra, cắn chặt răng, đương nhiên hắn đã chuẩn bị thủ đoạn đề phòng.

Nhân lúc trên đường, đã âm thầm lột hai lớp da của mình, đã làm hai pháp khí giữ mạng, một cái cho mình, một cái cho Miểu Miểu, nhưng thủ đoạn đề phòng của mình vốn không có tác dụng trong tình hình này!

Lý Hỏa Vượng mau chóng nhìn xung quanh, phát hiện ngoại trừ Huyền Tẫn đã bỏ chạy, Ti Thiên Giám của Hậu Thục Chưởng Đàn cũng chạy rồi, cũng có không ít người chạy rồi.

Điều vui mừng duy nhất là Ti Thiên Giám Tứ Tề Chính Bá Kiều không bỏ chạy, vẻ mặt tái xanh nhìn xung quanh dường như đang tính toán điều gì, thủ đoạn đề phòng của hắn chuẩn bị hình như cũng không giúp được hắn.

“Không sao, các ngươi đợi một lúc, ta ở bên ngoài chắc chắn đang nghĩ cách cứu các ngươi ra khỏi đây, ngươi không cần nghi ngờ ta sẽ bỏ lại các ngươi không quan tâm, hai long mạch cũng đang ở bên này.”

“Còn phải đợi! Ngươi xem bây giờ có đợi nổi không!”

Lý Hỏa Vượng vung kiếm chém bay tà ma xông về phía mình, dùng ngón tay chỉ vào mọi thứ hỗn loạn trước mắt chất vấn.

Chỉ trong một lúc, các loại tà ma khiến xung quanh bắt đầu trở nên chật chội, không ít nhược điểm đạo hành đã chết dưới sự tấn công của sâu trùng trong cơ thể và cả tà ma, lập tức cục diện trở nên vô cùng nguy hiểm.

“Chớ hoảng, ta ở bên ngoài chắc chắn đang nghĩ cách, ngươi cũng không dễ chết vậy đâu.”

Đợi nói xong lời này, cơ thể của Huyền Tẫn hoàn toàn tan chảy.

Cũng đúng lúc này, giọng của Lý Tuế vang lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, lần đầu tiên giọng của nàng mang theo nỗi sợ hãi và khủng hoảng.

“Cha, trong bụng của ta cũng có rất nhiều sâu trùng bò ra, bọn chúng ta đang ăn thịt của ta, cha, ta sắp chết rồi sao?”

“Đừng nghĩ lung tung! Ngươi không chết được đâu!”

Lý Hỏa Vượng nghiêm giọng phản bác suy nghĩ bi quan của con gái.

“Nào! Nghĩ theo ta! Cơ thể của ta không có sâu trùng! Cơ thể của ta không có sâu trùng!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng sử dụng tiên thiên nhất khí, sâu trùng trong cơ thể hắn dần biến thành máu thịt của hắn trở lại.

Tuy đã giải quyết được rắc rối trước mắt, nhưng rắc rối bên ngoài vẫn chưa được giải quyết, bây giờ Lý Hỏa Vượng không sợ tà ma, nhưng tà ma nhiều vô cùng vô tận mới là vấn đề.

Cùng với quỷ khóc sói rú, tà ma xung quanh lao về phía Lý Hỏa Vượng.

“Soạt!”

Đồng Tiền Kiếm chém giết tà ma kéo thành một cái cung dài, tà ma xung quanh lập tức chém thành khí đen.

Không đợi khí đen tiêu tan, các loại tà ma dâng lên.

“Miểu Miểu!”

Lý Hỏa Vượng giơ cao huỳnh thạch, tìm kiếm người mình trong địa long.

“Lý sư huynh! Ta ở đây!”

Lý Hỏa Vượng lập tức chạy theo tiếng nói, rất nhanh thấy các tín đồ Bạch Liên ngồi khoanh chân thành hình hoa sen.

Họ để trần, lộ ra hình xăm lừa trắng trên lưng, đồng thanh niệm chú:

“Có một vật hỗn độn mà thành trước cả trời đất. Nó yên lặng vô hình, đứng một mình mà không thay đổi, vận hành khắp vũ trụ mà không ngừng, có thể coi nó là mẹ của vạn vật trong thiên hạ…”

Điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy kinh ngạc là bất luận là tín đồ Bạch Liên hay Bạch Linh Miểu ngồi khoanh chân giữa các tín đồ, trên người không có con sâu trùng nào, hơn nữa tà ma xung quanh cũng không dám lại gần.

Lúc này Bạch Linh Miểu có hai thân trên cũng khoanh hai chân ngồi, hai cái miệng cùng niềm như tín đồ Bạch Liên khác, hình hoa sẽn giữa đôi lông mày thấp thoáng chớp sáng. Xúc tu của Lý Hỏa Vượng dậm mạnh xuống đất, chảy đến trước mặt Bạch Linh Miểu.

“Thế nào? Bạch Liên Giáo có cách phá cục diện không?”

Bạch Linh Miểu có hai cái đầu trùm khăn đỏ khẽ lắc đầu.

“Không thể, nơi này rất kỳ lạ.”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng hiểu, nếu không thể kịp thời thoát khỏi nơi quỷ quái này, tình hình sẽ càng thêm tồi tệ.

Chương 1064: Đào Động

“Thoát khỏi bằng cách nào?”

Hắn suy nghĩ vấn đề này, kiểm tra tát cả hỗn loạn xung quanh.

Khi thấy những người khác đang tự chiến đấu, Lý Hỏa Vượng lập tức chú ý, nơi tồi tệ này cũng không phải không có chút sinh cơ nào.

“Tất cả mọi người lại gần về bên này!”

Tiếng hét lớn của Lý Hỏa Vượng vang lên trong dạ dày.

“Lúc này không thể mạnh ai người nấy chiến đấu, chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể chạy ra khỏi đây! Chỗ gần Bạch Liên thì có thể sẽ không có sâu trùng!”

Những người có thể sống sót trong tình hình này đều là những kẻ lợi hại, khi họ thấy người bên cạnh tín đồ Bạch Liên không biến đổi, lập tức hiểu ra.

Dưới sự kêu gọi của Lý Hỏa Vượng, những người còn sống đều lại gần về phía hắn.

Hơn nữa Lý Hỏa Vượng không quên hai long mạch đó, nhân lúc hỗn loạn cứu một long mạch khác ra, cho dù long mạch là mồi nhử, sự việc đến nước này, mình cũng phải ăn cả mồi nhử.

Họ lại gần, tiếng niệm chú của các tín đồ Bạch Liên Giáo cũng trở nên vô cùng khó khăn, trên người họ cũng mọc ra sâu trùng, dường như vì có nhiều người lại gần, nên họ khó trụ vững.

Tình hình cấp bách, Lý Hỏa Vượng lập tức nói với Bạch Linh Miểu:

“Người của ngươi có thể hành động không? Bảo họ lại gần bên cạnh!”

Bạch Linh Miểu khó khăn gật đầu:

“…Được.”

Khi thấy tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo đều đi sang hướng Nam, Lý Hỏa Vượng đưa ra mười mấy cái xúc tu, bê Bạch Linh Miểu ngồi khoanh chân qua đỉnh đầu rồi đi theo, vừa phải di chuyển vừa phải niệm chú, tín đồ Bạch Liên Giáo đi rất chậm, nhưng cũng may an toàn đến được bên rìa.

Tình hình nguy hiểm, Lý Hỏa Vượng nói ngắn gọn với những người khác.

“Mọi người cũng thấy rồi, bây giờ chúng ta trúng mai phục, muốn sống thì phải ra khỏi đây! Muốn ra khỏi đây thì phải đào ra một cái lỗ ở địa long này!”

Nói xong, Lý Hỏa Vượng giơ Tử Tuệ Kiếm vẽ một vòng tròn lớn ở bức tường dạ dày bên cạnh.

“Đừng cảm thấy không thể, ta vừa đào rồi, bức tường này không cứng lắm, những người có thể sống đến bây giờ đều là kẻ lợi hại,

mọi người cùng hành động! Có thể chạy ra khỏi đây!”

Với khát khao được sống, không ai phản bác lại Lý Hỏa Vượng, đều lấy ra các loại pháp khí thi triển các loại thần thông, tấn công về phía vòng tròn mà Lý Hỏa Vượng vẽ ra.

Lúc này Chính Bá Kiều, Ti Thiên Giám của Tứ Tề cũng cố hết sức, há cái miệng lớn nhả ra các loại đan dược, phân phát cho mọi người. Dưới sự tấn công của họ, vòng tròn của Lý Hỏa Vượng vừa vẽ nhanh chóng biến mất, để lại một cái hố lớn không ngừng mở rộng.

“Tốt lắm!”

Nhìn cảnh này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã thấy hy vọng sống.

“Đi thôi! Chúng ta đi vào trong!”

Cùng với hiệu lệnh của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người lại gần hố khổng lồ só, khiến hố khổng lồ đó cũng càng lúc càng sâu.

“Lý sư huynh! Mau lên! Mọi người sắp không chống nổi rồi!”

Sắc mặt các tín đồ Bạch Liên Giáo trắng bệch, cơ thể lắc lư muốn đổ.

Thấy khăn trùm đầu của Bạch Linh Miểu ướt đẫm mồ hôi, Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay bấm ngón tay, nhìn chằm chằm vào cái hố trước mặt.

Dưới ánh nhìn của hắn, cái hố đó giống như đất dẻo cao su nhanh chóng bị ép, tốc độ càng nhanh hơn.

Thấy năng lực quái dị của Lý Hỏa Vượng, Chính Bá Kiều dùng móng tay cào lên một chỗ, thò hai đầu ngón tay vào véo một cái.

“Đây!”

Hắn đưa một nhúm thịt màu đỏ máu đang nhúc nhích đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Mau uống tiên đan mà ta chôn giấu nhiều năm đi! Nó có thể khiến

ngươi sánh được với thần tiên trong thời gian ngắn!”

Lý Hỏa Vượng há miệng, hai xúc tu thò ra từ trong miệng, quấn lấy nhúm thịt lôi vào trong cổ họng. Lúc hắn nuốt thứ đó xuống bụng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy bụng mình như dời sông lấp biển.

Không đợi hắn dùng tay ôm bụng, luồng sức mạnh trong bụng trực tiếp trào lên đầu của hắn, liền sau đó, thịt bắn tung tóe, cả cái đầu nứt ra ở giữa, lộ ra cái đầu to bằng nắm đấm.

Cái đầu nhỏ đó gặp gió liền to lên, nhanh chóng to bằng kích cỡ bình thường, hai cái đầu nứt ra cũng nhanh chóng mọc lại, cuối cùng ba cái đầu của Lý Hỏa Vượng cùng mọc trên một cái vai.

“Phụt phụt” hai tiếng, hai cánh tay máu thịt lẫn lộn thò ra từ sau lưng Lý Hỏa Vượng, đan dược của Chính Bá Kiều lại khiến Lý Hỏa Vượng biến thành ba đầu sáu tay đúng theo nghĩa đen. Gánh ba cái đầu, cảm giác này rất kỳ diệu, hắn dường như cảm thấy tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình tăng lên ba phần.

Cùng với Lý Hỏa Vượng giơ tay phải lên, bức tường dạ dày giống như hòn đá, lúc này không còn chen ra nữa, mà mai chóng nứt ra.

“Đi thôi!”

Ba cái đầu của Lý Hỏa Vượng cùng lên tiếng, họ mau chóng chen vào bên trong.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người di chuyển rất nhanh, nhưng bức tường dạ dạy của địa long dường như không có tận cuối, cực kỳ dày.

“Nhanh lên! Nhanh hơn nữa!”

Lý Hỏa Vượng lòng như lửa đốt cố gắng hết sức chống về phía trước, áp lức càng lúc càng lớn, ba cái đầu của hắn cũng bắt đầu sưng đau.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nghe thấy phía sau có tiếng động, khi cái đầu bên trái hắn quay nhìn qua, phát hiện một bức tường đã chặn đường mà họ đi qua trước đó, đang ép về phía họ, đó là tà

mà! Đó là bức tường tà ma!

Chương 1065: Ảo Giác

“Phụt!”

Một tín đồ Bạch Liên Giáo phun ra máu tươi ngã xuống đất. Môi trường ổn định xung quanh bắt đầu đổ sập, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy có thứ gì lại ngoe nguẩy trong bụng mình.

Bây giờ mũi tên đã bắn ra không thể lấy lại, hắn chỉ có thể dẫn những người khác cố hết sức xông về phía trước!

Mà đã có người đầu tiên, thì sẽ có người thứ hai người thứ ba, càng lúc càng nhiều tín đồ Bạch Liên Giáo ngã xuống, sau trùng lại xuất hiện trong cơ thể mọi người, tường tà ma phía sau cũng càng lúc càng ép gần.

“Mau lên! Mau lên!”

Khi thấy bức tường tà ma sắp nuốt chửng toàn bộ họ, đầu óc Lý Hỏa Vượng trống rỗng, cảm giác áp bức không còn! Họ đã thoát ra!

Nương theo khe hở mà Lý Hỏa Vượng mở ra, mọi người từ bên dưới xông lên, khi cảm giác xung quanh chớp mắt trở nên rộng rãi, gương mặt mỗi một người đều lộ vẻ vui sướng từ tận đáy lòng. Họ thoát ra rồi!

Nhìn qua địa long không ở dưới lòng đất, mà đã đến mặt đất, nơi này thoạt trông u tối, trống trải giống như thiên tai vẫn chưa qua đi.

Đỉnh đầu có Vu Nhi Thần, Lý Hỏa Vượng không dám nhìn, bây giờ hắn không thể phân rõ đây là đâu, nhưng chuyện có thể khẳng định là, nơi này chắc chắn không phải Vân Trạch.

“AAA!”

Một tiếng hét thảm vang lên, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn lại, trông thấy một số người bị tà tông trồi lên từ khe nứt kéo vào trong.

“Mau, đi mau! Côn trùng trong bụng chúng ta vẫn đang nhiều lên, địa long vẫn ảnh hưởng đến chúng ta!!”

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng kéo Bạch Linh Miểu dẫn dắt những người còn lại, nhanh chóng cách xa khe nứt trên bụng địa long.

Họ nhanh nhẹn rời đi, rất nhanh đã vứt tà tông ra phía sau, lúc này sắc mặt ai nấy đã tốt hơn nhiều.

Đi mãi đi mãi, Lý Hỏa Vượng bỗng dưng dừng lại, ngơ ngác nhìn người thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng đêm cách đó khá xa.

Người đó mặc đạo bào xanh thẫm dơ bẩn, đầu đội mũ tóc cài trâm, hai bên tóc mai bạc trắng, vài chiếc răng vàng khè trong khuôn miệng móm cứ thế lộ ra ngoài!

“Haha...nhóc à~Ngươi làm rất tốt, ngươi làm rất tốt!!”

“Cút!”

Lý Hỏa Vượng mặc kệ Đan Dương Tử rốt cuộc là thứ gì, phẫn nộ gầm lên thẳng thừng rút kiếm Tích Cốt vung qua đó.

Khe nứt bay đi, đánh vỡ Đan Dương Tử, Đan Dương Tử lẳng lặng tản ra, không để lại dấu vết gì.

“Lý...sư huynh, Lý sư huynh? Huynh...sao vậy?”

Bạch Linh Miểu lo lắng nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Cái gì? Ban nãy ngươi không thấy Đan Dương Tử sao?”

“Lý sư huynh, làm gì có Đan Dương Tử, rốt cuộc ngươi làm sao thế? Chẳng phải ngươi nói bệnh của mình đã khỏi rồi sao?”

Hai tay Bạch Linh Miểu nắm lấy tay Lý Hỏa Vượng lo lắng hỏi.

“Bạch Linh Miểu không thấy? Chỉ có mình ta thấy, lẽ nào ta…”

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, đột nhiên quay đầu nhìn hòa thượng bên cạnh:

“Hòa thượng! Ngươi có thấy không? Lão đạo sĩ hói đầu đấy!”

Không đợi hòa thượng trả lời, giọng nói vang lên trong nhóm người đã cắt ngang lời hắn.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi phát điên gì vậy.”

Chính Bách Kiều lòng nóng như lửa đốt bước qua, nhìn ba cái đầu của hắn:

“Còn không đi mau! Địa long này rất tà! Cổ trùng trong người chúng ta còn chưa được giải trừ!”

“Cha, trùng trong bụng con càng lúc càng nhiều…”

Giọng nói của Lý Tuế mang theo chút tủi thân.

Lần nữa nhìn về phía Đan Dương Tử biến mất, Lý Hỏa Vượng cũng không màng đầu óc mình lại xảy ra vấn đề gì, dẫn những người khác tiếp tục tiến về trước.

So với nguy cơ hiện nay của mình, ảo giác Đan Dương Tử xuất hiện vài lần dường như không đáng để lãng phí thời gian ở đây.

Tất cả mọi người nhanh chóng xông lên, muốn cách xa địa long, làm dịu lại ảnh hưởng đối với cơ thể mình.

Cứ chạy như thế khoảng nửa nén nhang, Lý Hỏa Vượng lại thấy người mình không ngờ đến xuất hiện cách đó không xa.

“Hahaha~Hồng Trung à, đã lâu không gặp? Bị ta nhốt trong ảo ảnh lâu như thế, có phải nên tỉnh lại rồi không?”

Kẻ mặc long bào đầu đội xúc xắc nói với Lý Hỏa Vượng.

“Mẹ nó rốt cuộc ta bị sao thế này!!”

Trải qua lần trước, lần này Lý Hỏa Vượng dứt khoát làm ngơ đầu

tử không biết từ đâu nhảy ra, tiếp tục tiến về trước.

Nhưng lần này, không chỉ mình hắn thấy.

“Cha? Nương?”

Nước mắt rơi xuống từ khăn trùm đầu màu đỏ của Bạch Linh Miểu, nàng đứng yên dừng lại đó, ngơ ngác nhìn bóng đen phía xa, Bạch Linh Miểu dường như nghe thấy gì đó, sắc mặt trở nên vô cùng tiều tụy.

Lý Hỏa Vượng cùng lúc nhìn qua theo tầm mắt của nàng, phát hiện nơi đó trừ một góc tối ra chẳng có gì cả.

“Miểu Miểu! Ngươi thấy gì?”

Lý Hỏa Vượng vừa thốt ra, những người khác cũng xôn xao nhìn vào bóng đen xung quanh với sắc mặt quái dị.

“Không phải ta giết! Cút! Tìm người khác đi!”

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu!”

“Ảo ảnh? Ai? Huyễn Tẫn ngươi ở đâu! Mau ra đây!”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra, thì ra hắn hoàn toàn không có vấn đề!! Là nơi này có vấn đề!!

“Đừng hoảng!! Tất cả chỉ là ảo giác! Đều là giả!”

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng nhắc nhở.

Câu này vừa thốt ra, không ít người bắt đầu có động tác, muốn phá vỡ ảo giác. Nhưng bất kể dùng công pháp gì cũng vô dụng.

Một vài người trong đó bắt đầu thử tấn công ảo giác, nhưng vẫn không có thu hoạch.

“Đi trước đã! Rời khỏi phạm vi thi thể của địa long trước!”

Ảo giác có nhiều hơn nữa, cũng không chết người, nhưng côn trùng càng lúc càng nhiều trong bụng sẽ giết người đấy.

Những người khác lập tức làm theo, trải qua lần cứu mạng ban nãy, lúc này Lý Hỏa Vượng mơ hồ trở thành thủ lĩnh của họ.

Chương 1066: Cách Thoát Thân

Tất cả mọi người làm ngơ ảo ảnh tiếp tục tiến về trước, nhưng họ vừa đi được khoảng nửa chén trà đã đồng loạt dừng lại, vách dạ dày giống hệt như trước xuất hiện trước mặt nhóm người Lý Hỏa Vượng, họ vẫn ở bên trong.

“Làm sao có thể!”

Lý Hỏa Vượng móc mắt bên trái của mình xuống, dùng sức ném hai khối đá phát sáng lên trời.

Khi trông thấy đỉnh đầu, Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra, ngay từ đầu họ chưa hề bước ra, chỉ là một cái dạ dày khác của địa long mà thôi!

“Hahahaha~~Ngốc rồi nhỉ~”

Đầu Tử lại lần nữa xuất hiện, dùng tay chỉ Lý Hỏa Vượng mặc sức cười mỉa mai.

“Đây chính là…đây chính là năng lực của dạ dày sao?! Địa long kia rốt cuộc là thứ gì!”

Nhìn ảo giác ở phía xa, Lý Hỏa Vượng không cam lòng nhanh chóng suy nghĩ làm sao để thoát thân.

“Cha…đau, trùng càng lúc càng nhiều…con sắp không chống đỡ nổi rồi…”

Đủ loại côn trùng xanh thẫm bắt đầu không ngừng bò ra trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, liên tục mang theo máu thịt của hắn.

Khi những thứ tà ác kia ùn ùn kéo về phía họ, tất cả mọi người hoàn toàn tuyệt vọng, họ biết lần này sợ là xong đời rồi.

“Lão phu…lão phu không cam tâm! Lão phu không cam tâm!!”

Một ông lão cầm khăn chiêu hồn ngã ngửa trong tuyệt vọng, khoảnh khắc khi cơ thể hắn tiếp xúc mặt đất, cả người tan thành từng mảnh ngay lập tức, trùng màu xanh lục bay ra khắp nơi.

Lý Hỏa Vượng muốn kêu gọi những người khác tiếp tục phá vách dạ dày, nhưng dưới sự tấn công của côn trùng, tà tông và ảo giác, hoàn toàn không thể làm được.

Côn trùng trong cơ thể mọi người càng lúc càng nhiều, ảo giác trông thấy cũng càng ngày càng nhiều, tà tông trước mặt cũng ngày một nhiều hơn.

Lý Hỏa Vượng không cam lòng, hắn dùng hết vốn liếng vùng vẫy, hắn không cam tâm dẫn theo Miểu Miểu và Lý Tuế chết ở đây! Nhất định sẽ có cách!

Tình huống xung quanh càng ngày càng tệ, người chết càng lúc càng nhiều, đã đến bờ sụp đổ.

Hơn nữa Bạch Linh Miểu lại đứng yên tại chỗ, nghe người nhà trong ảo giác của mình nói những lời vô cùng độc ác.

“Món hàng lỗ vốn! Hắn là kẻ thù giết cha của ngươi! Sao ngươi không báo thù! Ngươi có còn là người không?”

“Niếp Niếp, nương nhìn lầm ngươi rồi, sao ngươi có thể là người như vậy? Tâm can ngươi đen hết rồi sao?”

“Tỷ, ngươi là *** sao?”

Bạch Linh Miểu bật khóc, nàng đứng đó khóc, nhìn Lý Hỏa Vượng liều mạng vùng vẫy, lúc này Lý Hỏa Vượng đã là nỏ mạnh hết đà, hơn một nửa cơ thể biến thành côn trùng.

“Lý sư huynh, dùng thượng khương đăng giai có thể thoát nguy.”

Bạch Linh Miểu chỉ ống trúc đỏ trong tay Lý tú tài.

“Ta cũng muốn! Nhưng không làm được!”

Lý Hỏa Vượng phẫn nộ gào lên, tất nhiên hắn biết dùng thượng khương đăng giai có thể phá giải tình hình này, nhưng vấn đề là

lúc này hắn biết đi đâu tìm nội tâm đau đớn đến cực điểm đây!

Bạch Linh Miểu mím môi, khẽ lắc đầu, sau đó nở nụ cười ấm áp:

“Không sao đâu, Lý sư huynh, ta giúp ngươi.”

Dứt lời Bạch Linh Miểu trực tiếp xoay người, ném mảnh da người trong tay cho một vị tín đồ Bạch Liên, giang hai tay không chút do dự nhảy vào tà tông.

Khi nhóm người Bạch gia xuất hiện không lâu, Nhị Thần lập tức cảm giác cảm xúc không ổn định nửa thân trên một người khác của mình.

“Những thứ này đều là giả! Đều là ảo ảnh! Chúng ta vẫn còn trong bụng địa long! Là ảo giác do nơi này gây ra!”

Nhị Thần vừa cảm nhận tình cảm giống hệt đối phương, vừa điên cuồng khuyên nhủ trong đầu.

“Đừng nghi ngờ Vô Sinh Lão Mẫu! Ngươi quên rồi sao? Vô Sinh Lão Mẫuphổ độ chúng sinh! Trở về quê hương chân không! Cả nhà ngươi đều ở đó! Rất tốt, mấy thứ này đều là ảo ảnh! Đều là giả!”

Nhị Thần nói xong, nghe thấy giọng nói bi thương của Bạch Linh Miểu vang vọng bên tai mình.

“Ta biết, ta biết! Ta biết họ đều là giả, ta chỉ là…”

Ngay sau đó Nhị Thần cảm giác tình cảm bi thương cực độ của đối phương lại lần nữa ập đến như dời núi lấp biển.

“Cho dù trở thành thánh nữ Bạch Liên! Ngươi vẫn vô dụng như vậy!”

Nhị Thần phẫn hận xuyên qua lớp che đầu màu đỏ mơ hồ, quan sát tất cả mọi thứ hỗn loạn xung quanh.

Bàn tay với bộ móng màu đen của nàng khẽ ấn lên bụng mình, cảm nhận đám trùng lúc nhúc dưới lớp da.

Nhị Thần nhìn về phía Lý Hỏa Vượng lúc này, khi nàng trông thấy hắn không còn cách nào đối phó với tình huống hiện nay, nàng hiểu phiền phức lớn rồi.

Nếu ngay cả Lý Hỏa Vượng cũng không giải quyết được, e rằng tình hình đã đạt đến mức độ nguy hiểm nhất.

Giờ không còn thời gian để ý những chuyện khác nữa, nếu không nghĩ ra cách, sợ là họ đều phải chết tại đây!

Nhị Thần mang theo chút hi vọng, hai tay nặn liên hoa quyết đặt trong bụng, miệng đầy răng nhọn há to, nhanh chóng đọc lên:

“Hỗn độn sơ khai thiểm, trước có vô sinh sau có trời. Vô Sinh sinh hạ Thái Cực, Thái Cực mới thêm vào Lưỡng Nghi, sau Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Ngũ Hành Bát Quái mới tạo thành…”

Sau khi nàng đọc xong, dấu ấn hoa sen tịnh đế giữa lông mày hai người nhanh chóng lóe lên, Nhị Thần muốn mời Vô Sinh Lão Mẫu, nhưng đối phương luôn cảm thấy có một lớp gì đó, rất mông lung không thể cảm giác được.

Thời gian trôi đi từng chút một, Nhị Thần cảm nhận liên hệ của mình với Vô Sinh Lão Mẫu càng lúc càng yếu.

Hai người cùng một thể, Bạch Linh Miểu cũng cảm nhận được cảm giác lúc này của Nhị Thần, nàng run giọng nói với Nhị Thần:

“Ta có cách thoát thân.”

Chương 1067: Đăng Giai

Nghe thấy âm thanh nghẹn ngào trong đầu, Nhị Thần bực bội lên tiếng:

“Có cách sao ngươi không nói sớm!”

“Nhưng cách này cần chúng ta chịu chết.”

“Thế thì có ích gì! Ngươi nói cũng như không!”

“Nhưng ít ra như thế, Lý sư huynh và Tuế Tuế có thể sống tiếp, không phải sao? Ta không muốn họ chết.”

“…Được!”

Đau, nỗi đau đớn vô tận kéo Nhị Thần khỏi suy nghĩ ban nãy.

Bị tà tông bao vây nàng cảm giác tà tông tùy ý ngang ngược xé tóc mình, rút móng tay mình, móc mắt mình, điên cuồng cắn xé cơ thể mình.

Hối hận sao? Nhị Thần không thấy vậy, nếu đã làm chuyện gì, bất kể phải trả giá ra sao, nàng tuyệt đối không hối hận, chỉ là nàng có chút không cam lòng.

“Miểu Miểu!”

Khi nghe thấy bên ngoài tầng tầng lớp lớp tà tông, truyền đến tiếng gọi mơ hồ của Lý Hỏa Vượng.

“Kêu cái rắm! Mau thượng khương đăng giai thoát ra ngoài đi! Nếu ngay cả cái chết của lão nương cũng không giúp ngươi đăng giai được, vậy thì Lý Hỏa Vượng, ngươi thật sự đáng chết!”

Nhị Thần bỗng há to miệng, hung ác cắn lên mặt một tên tà tông, răng nhọn sắc bén cắm vào, trực tiếp gặm đầu đối phương xuống.

Mà Bạch Linh Miểu bên cạnh đôi mắt trống rỗng chảy huyết lệ, cảm giác cơ thể của mình rời đi từng chút một, không biết tại sao, nỗi đau kia khiến lòng nàng cảm thấy dễ chịu hơn hẳn một cách kỳ lạ.

Mà Lý Hỏa Vượng lúc này đã xông vào đám tà tông, hắn không màng đến tà tông gặm cắn xung quanh mình, điên cuồng tìm kiếm, tìm kiếm Bạch Linh Miểu.

Nhưng sau khi hắn tìm một lượt, kết quả chỉ thấy hai tròng mắt của Bạch Linh Miểu, và một nửa bên cơ thể bị tàn phá, hắn gầm lên như xé tim xé phổi.

Từ Thanh Phong Quan ra ngoài, tất cả những gì trải qua suốt đoạn đường đó hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng thật sự

cảm giác được cái gì gọi là lòng đau như cắt.

Bạch Linh Miểu chết rồi, cô nương mà hắn từng thề phải đưa nàng về nhà, lấy nàng đã chết rồi.

Cho dù đến cuối cùng, nàng vẫn xem tính mạng hắn quan trọng hơn bản thân mình!

Đại thiên lục trải dưới đất, Lý Hỏa Vượng biểu cảm sụp đổ đôi tay run rẩy, nghiến răng vang ken két.

Rất nhiều côn trùng bọc lấy thịt vụn phun ra ngoài.

“Aaaa!”

Lý Hỏa Vượng nhấc chùy dài mang theo thịt vụn của mình lên, đột ngột cắm vào trong ống trúc đang tỏa ra ánh sáng màu đỏ quỷ dị trước mặt.

“Keng keng~!”

Ánh lửa màu đen tà dị bắn tung tóe.

Cùng lúc này, mười mấy xúc tu quấn chặt đủ loại hình cụ, đồng thời cắm vào rồi lại rút ra khỏi cơ thể Lý Hỏa Vượng.

Máu thịt và côn trùng cùng lúc văng ra không trung.

Khi nội tâm và cơ thể đều rơi vào nỗi đau cực độ, Lý Hỏa Vượng cảm giác cơ thể mình truyền đến tầm nhìn quen thuộc.

Ngũ quan Lý Hỏa Vượng bắt đầu trộn lẫn vào nhau, cơ thể hắn đột nhiên như vảy cá nứt ra từng mảng, ngay sau đó run lên với tần số cao như cánh trùng.

Khi tình huống chưa từng xuất hiện trong quá khứ xảy ra, cuối cùng Lý Hỏa Vượng lại lần nữa cảm giác Tam Hủy ở nơi cực sâu cực cao trong không trung, trông thấy cơ thể hắn truyền đến hơi thở mê người.

Dưới hơi thở của Tam Hủy, bất kể là nỗi đau tinh thần hay thể xác của Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu dần dần thay đổi, hình thành một

loại vật chất khác.

Ngay sau đó, nỗi đau đớn cực kì khủng khiếp lan tràn khắp người Lý Hỏa Vượng, lây nhiễm tất cả mọi thứ xung quanh.

Bất kể là côn trùng hay tà tông, hoặc những người may mắn sống sót khác đều xôn xao ngã xuống đất, đau đớn tuyệt vọng vặn vẹo, phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Mà giờ phút này vách tường bên cạnh như sống lại, nứt ra từng gương mặt vặn vẹo gào to khóc lớn.

Tiếp đó cả mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, từ bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh trầm thấp, đó là tiếng của địa long, nó cũng cảm nhận được đau đớn cực điểm.

“Aaa!”

Lý Hỏa Vượng suy sụp đứng lên, cơ thể khuỵu xuống gào thét xé tim xé phổi với tầm mắt phóng tới kia, hai tay cắm thẳng xuống đất.

Đầu Lý Hỏa Vượng càng lúc càng lớn, bùm! Một cái đầu của hắn trực tiếp nổ tung, ngay sau đó đến cái thứ hai.

Khi cái đầu thứ ba ở giữa cũng sắp đến cực hạn, cuối cùng khi Lý Hỏa Vượng bẻ ra, mặt đất bỗng nứt toạc, bọn hắn nương theo khe nứt rơi ra ngoài.

Tốc độ rớt xuống rất nhanh, nhanh chóng truyền đến tiếng gió, Lý Hỏa Vượng trông thấy bên ngoài dưới cơ thể mình, là trời đêm sâu thẳm.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, họ trong bụng địa long chẳng biết mình lộn ngược từ lúc nào.

Lý Hỏa Vượng và những người khác đều không giảm tốc độ, vẫn dùng tốc độ nhanh nhất rơi vào mảng trời đen kia.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy âm thanh của Tam Hủy từ bên trong, đồng thời cũng nghe thấy thứ khác, tiếng hạc kêu quỷ dị.

Không, đó không phải tiếng hạc kêu! Khi ngũ quan của Lý Hỏa Vượng dung hợp thành một thể, dùng cơ quan cảm giác hoàn toàn mới lần nữa cảm nhận tiếng hạc kêu trong không gian sâu thẳm, lúc cảm nhận được nội dung phức tạp ẩn chứa trong tiếng hạc kêu kia, cuối cùng hắn đã hiểu đó là gì.

Đó không phải âm thanh, là một tay của Vu Nhi Thần! Hoặc là nhánh cây của Vu Nhi Thần! Vu Nhi Thần vô thần vô hình vô sắc vô vọng vô địch, khi hắn nghe thấy tiếng hạc kêu, Vu Nhi Thần đã chạm vào hắn!

Tiếng hạc kêu lại lần nữa ập đến, Lý Hỏa Vượng cảm giác đối phương lấy đi cổ họng của mình! Lấy đi giọng nói của mình!

Chương 1068: Chết

Lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn bị đau đớn bao phủ, lập tức duỗi bàn tay máu thịt mơ hồ của mình cắm chặt vào cổ họng, tránh cho nó lại phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa!!

Trong không gian sâu thẳm tăm tối, họ càng rơi càng sâu, Lý Hỏa Vượng dường như cảm giác mình đã ra khỏi bầu trời, cứ tiếp tục rơi xuống như vậy sợ rằng sẽ trở về Bạch Ngọc Kinh lần nữa!

Nhưng giờ đây Lý Hỏa Vượng không hề có chút ý định chạy trốn, nghe tiếng hạc kêu ngày càng vang, hắn phẫn nộ gầm lên với biểu cảm dữ tợn, trực tiếp há miệng, duỗi thẳng tay vào trong cổ họng mình.

Sau khi lôi kéo, Lý Hỏa Vượng trực tiếp kéo tất cả mọi thứ trong cổ họng ra, dùng sức ném lên trời.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm giác cổ họng máu thịt mơ hồ của mình lơ lửng trên không tung người như cánh bướm, tiếp tục phát ra tiếng hạc kêu quỷ dị.

Cổ họng như mang theo cái đầu, tất cả những thứ xung quanh đồng thời há miệng, tiếng kêu thảm thiết trong miệng dần dần

chuyển biến thành tiếng hạc kêu.

Mắt thấy tiếng hạc kêu sắp đến đỉnh điểm, một giọng nữ giăng đầy bi thương cách đó không xa bỗng xen vào, âm thanh kia tang thương, trộn lẫn với tiếng khóc đau lòng cùng nỗi thương xót tột độ.

“Khóc một tiếng rời xa quê hương con đã ly biệt, tại sao đến nay vẫn không thấy tung tích.”

“Khóc một tiếng rời xa quê hương khó mà quay lại, sách không bán được tin tức không thông không muốn vãng sinh.”

“Khóc một tiếng rời xa quê hương không thể gặp mặt con, đến bao giờ con mới nhận tổ quy tông?”

“Khóc một tiếng rời xa quê hương khó lòng xoay chuyển, sao biết tạo nghiệt diêm phù không tha.”

“Khóc một tiếng rời xa quê hương đại hạn đã đến, lúc đó muốn gặp mẹ cũng không được nữa.”

Giọng nói vừa cất lên, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm giác tiếng hạc kêu kia nhỏ hơn rất nhiều, âm thanh người xung quanh và tà tông lại lần nữa trở thành tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

Lý Hỏa Vượng dùng cơ quan cảm giác khi ngũ quan dung hợp, nhìn sâu vào bóng đêm thêm lần nữa, hắn trông thấy đêm đen vô cùng vô tận đang dần dần hướng về hoa sen.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt dùng sức kéo rèm cửa tinh không đang che kín tiểu khu bên ngoài vì cúp điện mà tối đen:

“Ôi chao! Hỏa Vượng mau nhìn xem! Cuối cùng đã có điện rồi!”

Thoáng chốc trời đất đảo lộn, nhóm Lý Hỏa Vượng rơi xuống dưới, trông thấy trời sao lại lần nữa giăng kín bầu trời, cuối cùng Lý Hỏa Vượng biết thiên tai đã chấm dứt.

Giữa không trung, cuồng phong gào thét, họ cách mặt đất càng lúc

càng gần, một nhánh xúc tu chui ra từ cổ họng Lý Hỏa Vượng, quấn chặt yết hầu không thể cử động của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kéo ra ngoài.

“Ầm!”

Lý Hỏa Vượng nặng nề ngã xuống trước một khách điếm, hắn nằm dưới đất trơ mắt nhìn máu và từng khối thi thể từ trên trời rơi xuống, nhuộm khách điếm thành màu máu.

Mà giờ phút này vảy thịt run rẩy trên người Lý Hỏa Vượng lại dính sát vào cơ thể hắn, trở thành một vết thương bình thường.

Lý Hỏa Vượng cảm giác cơ thể mình sắp tan thành từng mảnh, hắn dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình bò dậy, lớn tiếng hét lên với hình ảnh phản chiếu của mình trong vũng máu dưới đất:

“Quý Tai! Mẹ nó ngươi ra đây cho ta! Ta mặc kệ rốt cuộc ngươi đang làm gì!”

“Cái gì? Sao thế?”

Cuối cùng cái bóng đã cử động.

“Ngại quá, lúc trước đang bận, hình như đang đi cứu người? Chắc thế.”

Lý Hỏa Vượng siết chặt nắm tay, hung hăng đấm vào hình ảnh phản chiếu của mình, gào thét xé tim xé phổi:

“Ta cho ngươi biết! Miểu Miểu chết rồi! Bạch Linh Miểu đã chết!”

“Tại sao ta lại trở thành tâm bàn của ngươi? Tại sao ta lại giao vận mệnh của mình cho kẻ lai lịch bất minh như ngươi cũng cam tâm tình nguyện trở thành tâm bàn của ngươi? Bởi vì ta muốn bảo vệ nhóm người Miểu Miểu.”

“Nhưng ngươi thì sao! Đây là hồi đáp của ngươi? Đây là câu trả lời của ngươi?! Tại sao! Tại sao những ti mệnh khác mạnh mẽ như thế, nhưng đến lượt ngươi, ti mệnh chưởng quản ba nhánh rưỡi như ngươi lại không có tác dụng cái rắm gì hết! Ngay cả một nữ

nhân cũng chẳng bảo vệ nổi!!”

“Lúc ta trúng mai phục rơi vào bụng địa long, thế mà cuối cùng phải dùng thượng khương đăng giai mượn sức mạnh của Tam Hủy cứu ta ra ngoài! Ngươi đến cùng là cái thá gì!”

Giọng nói của Quý Tai vẫn bình tĩnh ôn hòa như cũ:

“Ta từng nói, ngươi không thể trông mong gì ở ta, huống hồ ta cũng rất bận, hoàn cảnh của ta không tốt, dù ngươi sắp bị người ta giết chết, ngươi cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Chỉ duy nhất dựa vào bản thân ngươi, chúng ta mới có thể cùng thắng.”

“Mẹ nó ngươi bớt dùng chiêu trò này với ta!”

Dưới sự chống đỡ của xúc tu, Lý Hỏa Vượng lảo đảo đứng dậy, duỗi ngón tay của mình ra, chỉ thẳng vào đối phương.

“Miểu Miểu chết rồi! Nghĩ cách giúp nàng sống lại đi! Nếu không, tâm bàn của Ti Mệnh phân chó vô dụng như ngươi ai thích làm thì làm!”

“Ừm…”

Quý Tai trong vũng máu trầm tư.

“Không nhiều, hình như lúc đó nàng ta chưa chết.”

“Chưa chết?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng dâng lên chút hi vọng loạng choạng quan sát xung quanh, nhìn thi hài ngâm trong vũng máu khắp nơi.

“Để ta nghĩ, đúng rồi, ngươi duỗi hai tay về trước.”

“Duỗi về trước?”

Vào lúc hai tay Lý Hỏa Vượng giơ thẳng ra trước, một thứ máu thịt be bét tư trên trời rơi xuống, đập thẳng vào cánh tay hắn, rắc một tiếng đánh gãy hai tay hắn.

Chương 1069: Phiền Phức

Lý Hỏa Vượng vội vã cúi đầu nhìn, đó là Miểu Miểu, nói chính xác hơn là một nửa Miểu Miểu, cơ thể bị gặm nát, bình thường nàng yêu thích sạch sẽ lúc này thoạt nhìn vô cùng thê thảm. Toàn thân bao phủ vết máu, hoàn toàn không còn lớp thịt toàn vẹn.

Hơn nữa nàng vốn nên có hai nửa người trên, lúc này chỉ còn lại một nửa người trên, nửa người trên đó lại bị tàn phá nặng nề

"Ầm!"

Chính vào lúc này, một phần khác của cơ thể từ trên trời rơi xuống.

Lần này Lý Tuế nhanh tay lẹ mắt, hơn chục xúc tu vươn lên, nhanh chóng đỡ lấy nó.

Chờ Lý Hỏa Vượng dùng răng xốc khăn trùm đầu màu đỏ nửa người trên, lộ ra mặt thú mọc đầy lông hồ ly, giữa lông tóc còn có gai nhím và vảy rắn, mắt thú lớn nhỏ bất đồng mở to, đang thoi thóp nhìn mình.

Thấy biểu cảm chấn động của Lý Hỏa Vượng lúc này, miệng thú đầy răng nhọn hé mở, đầu lưỡi duỗi ra mất sức rủ xuống:

"Ta chỉ muốn để ngươi Thượng Khương Đăng Giai thoát ra ngoài, ta không nói mình nhất định sẽ chết, lão nương còn chưa sống đủ!"

Lý Hỏa Vượng rưng rưng nước mắt khống chế xúc tu, ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn vội vã ngồi xuống, kiểm tra một nửa Miểu Miểu khác, chờ khi phát hiện nửa bên này tuy thoạt trông thảm không nỡ nhìn, nhưng vẫn còn hơi thở, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Miểu Miểu, nhịn một chút, ngươi nhất định phải cố nhịn một chút!"

Lý Hỏa Vượng run rẩy móc ra "hỏa áo châm ngôn" bị sáp dính chặt, cắm nửa thân thể của Nhị Thần về nơi vốn có.

Sau khi Lý Hỏa Vượng niệm chú, Nhị Thần cũng cố hết sức lực toàn thân gõ trống trắng, kêu gọi đại tiên Bạch gia.

"Lần này tuy chúng ta tổn thương quá nhiều, nhưng tính toán tổng thể, chúng ta đã thắng, Pháp Giáo muốn mai phục chúng ta, kết quả họ trộm gà không được còn mất nắm thóc, còn góp thêm hai đoạn long mạch vào."

Trong một ngôi nhà trệt giản dị, Huyễn Tẫn nói với Lý Hỏa Vượng.

Giọng nói của Huyễn Tẫn, Ti Thiên Giám Đại Lương tràn ngập vẻ hài lòng, ngay sau đó hắn lên tiếng mang theo ý khen ngợi:

"Vào bụng địa long còn có thể sống sót ra ngoài, hôm đó khi ta nhìn thấy ngươi lần đầu, đã cảm thấy ngươi rất có triển vọng."

"Ngươi giúp đỡ ta rất nhiều, chỉ cần tiếp tục, có lẽ rất nhanh sẽ có thể diệt sạch Pháp Giáo."

Lý Hỏa Vượng lười để ý hắn, cầm dao găm cắt từng lát thịt sống, đưa đến bụng mình đút cho Lý Tuế.

Suốt đoạn đường này bị tra tấn với mình, cơ thể của Tuế Tuế cũng bị thương rất nặng.

"Nhưng mà, sau này ngươi phải cẩn thận, giờ ngươi khiến Pháp Giáo chịu thiệt thòi lớn, họ nhất định sẽ nhớ kỹ ngươi."

Sau khi ngón tay Lý Hỏa Vượng móc lấy xúc tu của Lý Tuế, đã nhét lại xúc tu vào bụng mình:

"Lúc ta ở trong bụng địa long, ngươi ở bên ngoài tại sao không cùng những người khác cứu ta?"

"Chúng ta tránh khỏi địa long, nhưng đối phương không ngồi yên chờ chết, đây là kế liên hoàn, với những kẻ không trúng chiêu như chúng ta, tất nhiên họ sẽ có mai phục."

Lý Hỏa Vượng không muốn nói thêm gì nữa, hắn cũng không muốn đoán giờ phút này rốt cuộc đối phương có suy nghĩ gì, đến cùng lời hắn ta nói là thật hay giả.

Dựa núi núi đổ, dựa nước nước chảy, dù chỉ là một bên, cũng không thể dựa dẫm được.

“Nghe nói...tình hình thánh nữ Bạch Liên không tốt lắm??”

Nghe Huyễn Tẫn nói vậy, biểu cảm Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, dừng việc trong tay, tuy Miểu Miểu sống lại, nhưng bây giờ nàng không ổn, rất không ổn.

Vì khiếm khuyết da thịt, dù đại tiên Bạch gia ra trận, cuối cùng chỉ đành dùng da thịt của tiên gia miễn cưỡng bù đắp vào, bây giờ thoạt nhìn nàng giống thú, còn xa mới được như hình người.

Hơn nữa dù như vậy, lúc này nàng cực kì yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng.

“Hắn nói hắn đang cứu người? Hắn đang cứu ai?”

Lý Hỏa Vượng bỗng lên tiếng, hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Hửm, ngươi nói cái gì?”

Huyễn Tẫn dường như không rõ, rốt cuộc Lý Hỏa Vượng có ý gì.

“Ta nói hắn đang cứu người, rốt cuộc là cứu ai?”

“Cứu ta! Ngươi mau cứu ta ra ngoài!! Ngày nào cũng để ta nói chuyện với điện thoại! Sau đó hỏi này hỏi nọ, rốt cuộc có tác dụng gì!”

“Tiền Phúc, nếu ngươi muốn ra ngoài, nhất định phải làm theo lời ta.”

Lý Hỏa Vượng đứng ngoài phòng bệnh trầm cảm nặng, nhìn đối phương với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Nói xong, hắn lại lấy điện thoại ra, mở nút ghi âm.

Nhưng tình huống này duy trì không quá lâu, Tiền Phúc còn chưa nói được bao lâu, Lý Hỏa Vượng đã bị y tá đuổi đi.

Khi Lý Hỏa Vượng ra khỏi con đường bệnh viện Khang Ninh, hắn nhanh chóng lướt điện thoại, nhìn từng dòng tin tức được ghi chép lại, hắn cảm thấy đã đến lúc nên tìm đến người nhà của Tiền Phúc rồi.

Lý Hỏa Vượng cảm nhận rất rõ ràng mấy người kia đang ngủ đông, bọn họ đợi thời gian tìm cơ hội, chờ thời cơ chín muồi sẽ lao thẳng đến chẳng chút do dự, mình không thể ngồi yên chờ chết được.

Lý Hỏa Vượng không biết nếu mình cứ đợi tiếp như vậy nữa, sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ hắn phải nhanh chóng cứu Tiền Phúc ra khỏi bệnh viện rồi tính sau.

Nhưng khi vừa bước đến cổng bệnh viện Khang Ninh, Lý Hỏa Vượng thấy cảnh sát ngụy trang thành tài xế, bỗng có chút khó xử.

Muốn thoát khỏi thân phận của mình cứu Tiền Phúc, không phải tùy tiện là có thể làm được, hơn nữa bây giờ mình thật sự quá chói mắt, hắn cần một trợ thủ.

Chương 1070: Đồng Bọn

“Na Na, ta cần ngươi giúp một chuyện.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Dương Na bên cạnh đang khoác tay mình.

“Có phải ngươi muốn cứu ông chú bị điên kia ra không?”

Ở cạnh Lý Hỏa Vượng lâu như vậy, hiển nhiên Dương Na đã phát giác gì đó.

“Hỏa Vượng, ta có thể giúp ngươi bất cứ chuyện gì, nhưng...ta có thể hỏi ngươi một câu không? Ngươi...tại sao lại muốn cứu hắn?”

Giọng điệu Dương Na dịu dàng nghiêm túc nhìn Lý Hỏa Vượng hỏi.

Lý Hỏa Vượng do dự một lúc, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện người ngoài hành tinh của Tiền Phúc, như thế không khỏi quá kinh hãi thế tục.

“Hắn biết một số nội tình, một vài việc liên quan đến kẻ tấn công họ, ta cần đưa hắn ra ngoài, ta không thể ngồi đó chờ chết!!”

Dương Na nhìn gương mặt Lý Hỏa Vượng với vẻ cực kì khó xử, biểu cảm như muốn nói lại thôi.

“Ta biết hắn bị bệnh tâm thần, nhưng hắn thật sự biết chuyện gì đó! Dương Na! Ngươi tin ta! Những gì ta nói đều là thật!”

Hai tay Lý Hỏa vượng siết chặt đôi tay đối phương, nhìn gương mặt tinh tế của nàng với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Sau khi do dự một lúc, đầu tiên Dương Na liếc nhìn xe taxi đang chờ trước cổng bệnh viện, sau đó nàng tách ngón tay mình mười ngón tay đan xen cùng Lý Hỏa Vượng:

“Được, ta phải làm gì?”

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng thở phào:

“Rất đơn giản, không cần ngươi mạo hiểm, chỉ cần mang theo điện thoại của ngươi đến một nơi tìm một người. Sau khi gặp nàng, ngươi gọi video để ta nói chuyện với nàng là được.”

Lý Hỏa Vượng biết từ chỗ Tiền Phúc, mỗi tháng con gái hắn sẽ gửi viện phí cho bệnh viện Khang Ninh, muốn đưa Tiền Phúc ra, hắn phải ra tay từ chỗ nàng.

“Được.”

Dương Na gật đầu đồng ý:

“Vậy chúng ta tách ra, ngươi ngoan ngoãn về nhà, ta giúp ngươi tìm người.”

Chờ khi trông thấy Dương Na đứng ở trạm xe cạnh bệnh viện Khang Ninh, vẫy tay với hắn từ cửa sổ sau xe, Lý Hỏa Vượng lập tức móc điện thoại ra, nhanh chóng gõ chữ:

“Cùng lúc mở định vị và ghi âm, đừng tắt.”

Mặc dù chỉ truyền lời hẳn sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm thấy vẫn phải đảm bảo an toàn sẽ tốt hơn.

Rất nhanh Dương Na đã trả lời:

“Được, có phải lo cho ta không?. (‘ ▽ “) .”

Khoảng thời gian kế tiếp, Lý Hỏa Vượng tập trung chờ đợi, nhìn định vị trong điện thoại di chuyển từng chút một.

Thỉnh thoảng Dương Na sẽ gửi tin nhắn đến, thông báo tin tức trên đường, so sánh với lúc bình thường, nàng trong điện thoại hiển nhiên hoạt bát hơn một chút.

“Anh Hỏa Vượng, ta đã lên tàu điện ngầm rồi ☆ *:.o(≧▽≦)o.:* ☆ .”

“?(?Д?)? Ơ, không có chỗ ngồi, ta chỉ đành đứng thôi, trở về ngươi phải mời ta ăn kem.”

“?(? ▽ ?)? Hỏa Hỏa, ?(? ▽ ?)? Hỏa Hỏa, ta xuống tàu điện ngầm rồi, bây giờ chuyển sang xe buýt.”

Cuối cùng sau thời gian dài chờ đợi, lúc Lý Hỏa Vượng về nhà, Dương Na đã gọi video đến.

Lý Hỏa Vượng vừa bấm vào, đã trông thấy vẻ mặt nghi ngờ của Dương Na:

“Hỏa Vượng, ngươi xác định là chỗ này à? Sao ta lại thấy không giống lắm?”

“Ngươi giơ điện thoại lên, để ta xem.”

Sau khi điện thoại được giơ lên cao, Lý Hỏa Vượng trông thấy hoàn cảnh xung quanh, con đường nhỏ hẹp cao thấp, ngoài cửa sổ treo đầy quần áo, vách tường ố vàng, phòng ốc cao thấp không đồng đều, nơi này như nông thôn trong thành phố.

Lý Hỏa Vượng từng ở Khang Ninh, hắn biết, Khang Ninh là bệnh

viện tư nhân, viện phí rất cao, nếu con gái Tiền Phúc sống ở đây, hẳn không thể trả nổi tiền viện phí cao như vậy mới phải.

“Dương Na, đến địa chỉ cụ thể trước, ngươi xem có thể tìm được gì không.”

“Được, nhưng nhà ở đây đều xây rất hỗn loạn.”

Dương Na vừa nói, gương bắt đầu méo mó.

Tìm một lúc, chẳng mấy chốc Dương Na đã ở trong một ngõ nhỏ, tìm được địa chỉ mà Tiền Phúc nói.

Đó là căn nhà nhỏ bằng xi măng hai tầng nằm ở tận cuối con ngõ, xi măng trát rất thô, bên trên còn bị trẻ con vẽ bậy nguệch ngoạc đủ loại màu sắc.

Cửa trên tầng hai bị khóa, địa chỉ là ở tầng hai.

“Bốp!”

Tiếng bát vỡ từ trong nhà truyền ra, sau đó lại một tiếng bốp, tiếng bạt tai giòn tan.

Nghe thấy tiếng động này, Dương Na bị dọa sợ lùi lại một bước, nhưng sau đó lại cẩn thận đi lên.

“Tiền tiền tiền! Chỉ biết có tiền! Một tháng ta mới kiếm được bao nhiêu!”

Giọng đàn ông thô lỗ từ bên trong truyền ra, sau đó là tiếng kêu góc của phụ nữ.

“Lúc ngươi lấy ta đã hứa với ta! Sẽ phụ trách phí điều trị của cha!”

“Còn dám nhắc đến cha ngươi! Chẳng lẽ cha ngươi làm bằng tiền! Mấy năm nay cha ngươi đã nuốt bao nhiêu tiền! Sao ông ta vẫn chưa chết! Rốt cuộc ông ta còn phải giày vò nhà chúng ta đến bao giờ nữa!”

Trong phòng lại vang lên tiếng bát vỡ, tiếng bàn ghế đổ xuống đất, hơn nữa trong đó còn xen lẫn tiếng khóc thút thít của trẻ con. Nghe thấy vấn đề mà bọn họ cãi nhau, Lý Hỏa Vượng hiểu mình đã tìm đúng chỗ, hắn suy nghĩ nhanh một lượt, trong lòng lập tức có chủ ý.

“Xin hỏi Tiền Bội Linh có nhà không?”

“Ai đấy?”

Một người đàn ông râu ria lởm chởm đội mũ bảo hiểm xe điện màu vàng đi ra với vẻ mặt không thân thiện.

Đợi hắn thấy người hỏi thăm là một khuôn mặt học sinh trẻ, lập tức lộ ra vẻ chán nản.

Nếu không phải thấy người cầm điện thoại là mỹ nữ, thì hắn đã mở miệng mắng rồi.

Chương 1071: Kế Hoạch

“Có chuyện gì không?”

“Xin chào, ông Tiền nhờ ta gửi lời cho ngươi, ông ta không muốn ở bệnh viện Khang Ninh nữa, ông ta muốn rời đi, Na Na, ta gửi một đoạn video qua, ngươi mở cho họ xem”.

Chẳng mấy chốc khuôn mặt gày gò xanh xao của Tiền Phúc xuất hiện trên màn hình, than phiền vô cùng thê thảm, sau khi con gái và con rể xem xong video, bọn họ cãi nhau càng dữ dội hơn.

Cùng với tiếng cãi cọ càng lúc càng vang xa, hàng xóm láng giềng đều thò đầu ra vây xem, hình như cảm thấy rất mất mặt, hai vợ chồng đóng cửa, lại cãi nhau trong nhà.

Dương Na không đi, theo lời dặn của Lý Hỏa Vượng, nàng lặng lẽ chờ đợi.

Đợi đến qua bữa trưa, khi thấy người đàn ông đó đi xe điện ra khỏi nhà, hắn vội bảo Dương Na đi theo.

“Ngươi biết không? Có một bệnh viện còn tốt hơn bệnh viện Khang Ninh, hơn nữa chi phí còn rẻ hơn, tốt với bệnh nhân hơn, như vậy gánh nặng của các ngươi sẽ giảm đi một chút.”

“Nhưng bệnh viện này có một điều không ổn lắm, là hơi ít camera giám sát.”

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nói vài câu với hắn, đối phương vẫn phớt lờ.

“Hỏa Vượng, vô ích thôi!”

Khi Dương Na nói lời này, vẻ mặt không biết là tiếc nuối hay mừng vì may mắn.

“Không, có ích, nếu vô ích, thì vừa hãy hắn sẽ không nghe ta nói nhiều thế rồi.”

“Cuối cùng hắn vẫn không đồng ý.”

Nghe thấy lời này. Lý Hỏa Vượng khẽ cười.

Mới gặp lần đầu, hắn không quen chúng ta, làm sao có thể nói với chúng hắn nghĩ gì chứ. Nhưng ngươi xem hắn vừa nãy, hắn thực sự muốn để Tiền Phúc tiếp tục lãng phí tiền ở bệnh viện Khang Ninh không?”

“Thực ra hắn không muốn làm kẻ ác, gánh tội danh bất hiếu, cần chúng ta đẩy giúp hắn một tay.”

“Đẩy thế nào?”

Lý Hỏa Vượng vừa mở miệng, suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Không sao, ngươi về đi, ngày mai chúng ta lại đến bệnh viện Khang Ninh một chuyến là được.”

Ba ngày sau, Tiền Phúc phải đi rửa ruột vì nuốt phải dị vật, thông tin này lại rất trùng hợp bị con gái và con rể của Tiền Phúc biết.

Sự việc nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa, Tiền Phúc chuyển viện.

Hắn chuyển đến bệnh viện mà Lý Hỏa Vượng nói, sở dĩ chọn nơi này, không chỉ vì chi phí rẻ hơn, mà vì Lý Hỏa Vượng từng ở đây, hắn rất hiểu nơi này, hơn nữa còn rất gần tiểu khu của hắn.

Chuyển viện, tình trạng của Tiền Phúc hình như cũng tốt lên nhiều, không cần ngày nào cũng ở trong phòng cưỡng chế.

Thời gian dần trôi, đợi sau khi phòng bị xung quanh Lý Hỏa Vượng cũng buông lỏng hơn một chút, buổi tối một ngày, Lý Hỏa Vượng mang theo đồ đã chuẩn bị sẵn, lặng lẽ trèo qua bức tường của tiểu khu.

Ngồi lên xe điện của Dương Na chuẩn bị trước đi được một lúc, tìm được bệnh viện tâm thần của Tiền Phúc.

Lý Hỏa Vượng trèo qua tường một cách điêu luyện, trốn camera giám sát, quen đường thuộc lối đưa Tiền Phúc lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Cởi quần áo bệnh nhân sọc dọc trên người, mặc quần áo của Lý Hỏa Vượng chuẩn bị, cuối cùng Tiền Phúc được tự do.

Tiền Phúc vừa đến con phố lớn, rưng rưng nước mắt nhìn mọi thứ xung quanh, hít bầu không khí tươi mát của tự do, bỗng nhiên hắn chạy đến bên đống rác, nhặt đồ ăn ngoài mà người khác ăn thừa, ăn ngấu nghiến.

“Đừng ăn nữa!”

Lý Hỏa Vượng cố ngăn hắn lại, kéo hắn đến một con ngõ vắng vẻ.

Sau khi căng thẳng ngó trái ngó phải thấy không có người, Lý Hỏa Vượng sốt ruột nhìn hắn hỏi:

“Ta cho ngươi tự do rồi, bây giờ ngươi cũng phải giúp ta! Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải quyết đám người đó?”

“Đừng hoảng, trước đây ngươi chỉ có một mình, không tiện, bây giờ chúng ta cùng một phe, ta có thể giúp ngươi cùng đối phó bọn họ!”

“Ngươi đang nói linh tinh gì với ta thế hả? Ta hỏi làm thế nào mới

có thể giải quyết chúng! Đừng nói với ta ngươi không có cách! Nếu ngươi dám nói vậy, bây giờ ta ném người về bệnh viện tâm thần!"

"Không không không! Ta có cách!"

Tiền Phúc như bị dọa sợ, vội xua tay.

"Chúng nhằm vào ngươi, nhưng chúng không nhằm vào ta! Cũng không nhằm vào bạn của ta!"

"Bây giờ ta đi tìm bạn của chúng ta, ngươi đã cứu ta, thì bạn của ta chính là bạn của ngươi, đợi đủ người, ngươi làm mồi nhử, chúng ta bắt gọn một mẻ chúng. Ngươi yên tâm, chúng không lợi hại như tưởng tượng đâu!"

Lý Hỏa Vượng hơi bán tin bán nghi với mai phục ẩn áu, nhưng hắn quyết định đi gặp bạn của Tiền Phúc, hắn hiếu kỳ bạn của Tiền Phúc cũng có thể thấy những người đó hay không.

"Được! Đây là điện thoại cũ của ta, có một cái thẻ sim chưa đăng ký."

Lý Hỏa Vượng nhét điện thoại vào trong lòng đối phương.

"Sau này liên lạc với ta bằng điện thoại này!"

Lý Hỏa Vượng đang định buông hắn ra, kết quả lại bị Tiền Phúc tóm chặt lại, vẻ mặt hắn đầy sợ hãi.

"Không ổn! Chúng...bây giờ chúng đang ra tay với ta! Chúng muốn biến ta thành người của chúng! Mau! Mau giúp ta!"

"Cái gì?"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không hiểu cách nghĩ của đối phương, bỗng nhiên thấy Tiền Phúc như đổi thành người khác, kinh ngạc nhìn mình nói.

"Lý Hỏa Vượng? Đây là nơi nào? Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tại sao ta không ở trong viện?"

"???"

Đối diện với thay đổi đột ngột, Lý Hỏa Vượng suýt nữa thổ huyết, hắn suýt quên mất Tiền Phúc có hai nhân cách!

“Không được! Ta phải quay về! Quay về bệnh viện tâm thần! Ta phải tiếp nhận điều trị!”

Tiền Phúc giãy dụa muốn đi, thì bị Lý Hỏa Vượng đẩy thẳng ngã xuống đất, trực tiếp kề dao găm sắc bén lên cổ của đối phương.

“Không được động đậy!”

Chương 1072: Lộ

Rõ ràng Tiền Phúc bị dọa sợ bởi hành động của Lý Hỏa Vượng.

“Lý...Lý Hỏa Vượng, ngươi bình tĩnh, ngươi tuyệt đối phải bình tĩnh, ngươi...hôm nay ngươi...hôm nay chưa uống thuốc phải không? Ngoan, uống thuốc trước đã”.

“Tuy chúng ta là bệnh nhân tâm thần, nhưng chúng ta không thể từ bỏ bản thân chúng ta! Phải kiên trì tiếp nhận điều trị, chúng ta nhất định có thể khỏi bệnh.”

“Bớt phí lời đi! Đứng lên cho ta!”

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ hung dữ tóm Tiền Phúc đứng lên, kẹp cổ hắn từ phía sau, lôi vào sâu trong ngõ.

Lúc này rất rõ ràng Tiền Phúc bị Lý Hỏa Vượng hiện giờ dọa sợ, sắc mặt cũng tái mét.

Cảm thấy chân tay mình bị trói chặt trên ghế đẩu bằng dây thừng, lúc này sắc mặt Tiền Phúc bị dọa sợ trắng bệch, đôi mắt mở to, bờ môi không có chút khí sắc.

Nếu thổ phỉ bình thường bắt cóc mình, bất luận là đòi tiền hay làm gì, ít nhất còn có nguyên do, nhưng tên này lại là bệnh nhân tâm thần!

Hắn nghe nói câu chuyện của Lý Hỏa Vượng, biết hắn đã từng giết mấy mạng người! Bây giờ hắn bắt cóc mình rốt cuộc muốn làm gì, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tiền Phúc kinh hoàng khiếp sợ nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm hy vọng khác.

Nơi này hình như là một căn nhà nát không có người ở, cũng không biết là tòa nhà xây dở hay là gì, nhưng cho dù là chỗ nào, mình muốn tìm người giúp đỡ, e rằng không được, mình chỉ có thể tìm đường sống từ bệnh nhân tâm thần này.

“Lý…”

Tiền Phúc vừa thốt ra một chữ, thì cảm thấy năm đầu ngón tay của đối phương bóp chặt cổ của mình.

“Yên lặng!”

Thấy Tiền Phúc biết điều không nói nữa, Lý Hỏa Vượng tiếp tục công việc.

Đợi khi hoàn toàn trói chặt tên trước mặt, không còn khả năng thoát thân, Lý Hỏa Vượng mới thở nhẹ nhõm.

Hắn đứng lên, nhìn kỹ tên trước mặt.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi bình tĩnh, ngươi nhất định phải bình tĩnh, đừng làm chuyện gì hối hận cả đời!”

“Im miệng!”

Lý Hỏa Vượng lấy một miếng vải nhét vào miệng đối phương, cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh.

Nhìn Tiền Phúc trước mặt, lúc này Lý Hỏa Vượng rất đau đầu, lúc nào mà không được, lại chứ chọn lúc này đổi sang nhân cách thứ hai.

Cũng may trước khi mình đến, để đề phòng bất trắc mang tên này, nếu không thực sự không dễ xử lý.

Nhìn Tiền Phúc trước mặt, Lý Hỏa Vượng nhất thời không biết sau đây phải làm gì.

Đồng minh của bệnh nhân tâm thần đã đủ phiền lắm rồi, kết quả bệnh nhân tâm thần này còn thỉnh thoảng động kinh, đúng là hành hạ người ta.

Cân nhắc một lúc xong, bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng đưa một tay ra, trực tiếp giật bỏ miếng vải trên miệng đối phương.

“Ta hỏi ngươi, nhân cách của ngươi thông thường bao lâu sẽ đổi một lần? Đổi nhân cách có điều kiện xúc tác gì không?”

Tiền Phúc nghe thấy lời này liền ngẩn người, sau đó hắn bừng tỉnh, cuối cùng hiểu ra mọi chuyện là thế nào.

“Là hắn cầu xin ngươi cứu hắn ra phải không? Tất cả là hắn chỉ thị ngươi làm ư?”

Sau đó, Tiền Phúc đổ người về phía trước, kích động nói.

“Lý Hỏa Vượng! Hắn là bệnh nhân tâm thần! Hắn là một kẻ điên! Lời nói linh tinh của một kẻ điên, làm sao ngươi có thể nghe chứ! Hắn nói dối! Đều là hắn bịa đặt ra!”

“Cuộc đời của ngươi còn rất dài! Tuyệt đối đừng bị kẻ điên này mê hoặc! Cứ tiếp tục như vậy, bệnh tình của ngươi sẽ càng ngày càng nặng! Hãy nghĩ đến người nhà luôn lo lắng cho ngươi! Còn cả bạn học và giáo viên của ngươi!”

“Soạt!”

Lý Hỏa Vượng đưa con dao găm trong tay ra, kề lên cổ của Tiền Phúc, lưỡi dao cứa vào da, một giọt máu từ từ chảy ra. Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm râu rậm trước mặt.

“Ta không cần ngươi dạy bảo ta! Ta không có bệnh! Ta khỏi bệnh rồi!”

“Còn nữa! Đừng có hỏi một đằng trả lời một nẻo! Trả lời câu hỏi của ta! Nói! Bao lâu thì nhân cách đổi một lần! Điều kiện xúc tác đổi nhân cách là gì!”

Cảm thấy cổ đau nhức, Tiền Phúc không dám kí©ђ ŧђí©ђ Lý Hỏa Vượng trước mặt nữa, vội vàng ngoan ngoãn trả lời:

“Ta không biết, sau khi nhân cách thay đổi, ta sẽ bị mất đi ký ức của rất nhiều khoảng thời gian, vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi khác, nếu nhân cách thay đổi có quy luật, ta cũng không đến mức bị nhốt trong bệnh viện tâm thần lâu như vậy.”

“Không có quy luật? Cũng không có điều kiện xúc tác?”

Lý Hỏa Vượng bán tín bán nghe nhìn hắn, dường như không tin đối phương nói.

Dù sao thân phận của hai bên là quan hệ đối địch, rất có khả năng đối phương nói vậy để lừa mình.

“Có cần dùng hình với hắn không?”

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn điên cuồng lắc đầu, sao mình lại có ý nghĩ này.

“Hiện giờ cũng không có cách gì tốt, thôi, tìm một nơi an toàn trước, nhốt Tiền Phúc lại, đợi hắn đổi nhân cách mới được.”

Lý Hỏa Vượng cầm vải định nhét lại vào miệng đối phương.

Hơn nữa mình phải mau chóng về tiểu khu, nếu để mẹ biết mình lén chạy ra ngoài, thì rắc rối lớn rồi.

Đúng lúc miếng vài vụn sắp được nhét vào miệng Tiền Phúc, hắn đột nhiên trở nên hưng phấn bất thường, hét lớn với phía sau Lý Hỏa Vượng.

“Cô gái, đừng lại đây! Mau chạy đi! Người này mắc bệnh tâm thần! Mau gọi điện báo cảnh sát đi!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lấp thấy lạnh sống lưng, hỏng rồi! Mình bắt cóc Tiền Phúc bị người khác nhìn thấy rồi!

Lý Hỏa Vượng cầm chặt dao găm vừa quay người, liền ngẩn người tại chỗ, bốn mắt nhìn nhau với người đó.

Chương 1073: Tin Tưởng

“Ta biết bây giờ ngươi đang nghĩ gì, dạo này ngươi làm nhiều chuyện, ta đều nhìn thấy hết, ta không ngốc vậy đâu.”

Dương Na cầm điện thoại chiếu sáng chậm rãi đi vào phòng, vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn Tiền Phúc bị trói trên ghế.

Sau khi há miệng mấy lần, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi.

“Dương Na, ngươi phải tin ta, ngươi tin ta đi, ta thực sự không bị điên!”

“Mau báo cảnh sát đi! Mau lên! Ngươi này bị bệnh tâm thần thật! Hắn từng giết người! Mà không chỉ một người!”

Nghe thấy Tiền Phúc còn đang hô hét bừa bãi, Lý Hỏa Vượng nổi giận, đấm một cái lên mặt Tiền Phúc, để hắn im lặng hoàn toàn.

Dương Na đặt điện thoại chiếu sáng trong tay xuống, đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, hơi nghiêng đầu nhẹ nhàng dựa vào trong lòng Lý Hỏa Vượng.

Nàng cất giọng dịu dàng, có chút tủi thân.

“Hỏa Vượng, ta tin ngươi, nhưng ngươi có thể nói với ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Bất kể chuyện gì, ta cũng không muốn ngươi giấu ta.”

“Còn nữa, tại sao ngươi phải mang theo dao, đừng động vào thứ này.”

Hai tay thon nhỏ mềm mại của Dương Na nhẹ nhàng bao bọc tay phải cầm dao găm của Lý Hỏa Vượng.

Cảm nhận sự dịu dàng trong lòng, Lý Hỏa Vượng giãy dụa hồi lâu xong, cuối cùng kể lại tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Dương Na.

“Hắn thực sự là ngươi có hai nhân cách, một nhân cách khác mới

là đồng minh của ta, còn nhân cách này không phải, cho nên hắn mới giãy dụa, mới muốn chạy, cho nên ta mới trói hắn."

"Còn con dao này, vì bây giờ ta cần một vũ khí phòng thân, không biết những người đó sẽ ra tay với ta lúc nào, ta không dám sơ suất."

Lý Hỏa Vượng nói xong, trong lòng có chút thấp thỏm, không biết Dương Na nghe mình giải thích xong, thì sẽ phản ứng thế nào.

Đúng lúc này, Dương Na hành động, hai tay nàng cầm lấy vải vụn trong tay Lý Hỏa Vượng trong ánh mắt kinh hãi của Tiền Phúc, trực tiếp nhét vào miệng của hắn.

Khi nhìn thấy ánh mắt chấn hãi của Lý Hỏa Vượng, Dương Na khẽ cười, nàng giang hai tay ôm Lý Hỏa Vượng chụt lên miệng hắn.

Nhìn ánh mắt của Lý Hỏa Vượng, Dương Na mỉm cười.

"Ta đã nói rồi, ta tin ngươi, Lý Hỏa Vượng, bất kể ngươi nói gì, ta cũng tin ngươi!"

Nghe thấy lời của Dương Na, trong lòng Lý Hỏa Vượng run lên, nhìn đôi mắt thuần khiết của nàng, nhất thời không biết phải thể hiện sự xúc động của mình thế nào.

Cuối cùng hắn nâng khuôn mặt của Dương Na, xúc động hôn một cái.

Trước mặt người ngoài, Dương Na hơi xấu hổ.

"Đi thôi, về nhà đi, dì ngủ dậy rất sớm, còn không về thì nàng sẽ phát hiện ra đấy."

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng lại nhìn sang Tiền Phúc, Dương Na lên tiếng nói:

"Ban ngày ngươi không cần lo, ta giúp người trông chừng hắn, chúng ta liên lạc bằng điện thoại."

“Được.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu, có Dương Na giúp đỡ, mình tiện hơn nhiều, cũng không sợ không có ai trông chừng Tiền Phúc.

Đợi Lý Hỏa Vượng về đến nhà, nằm trên giường, nghĩ đến chuyện vừa nãy, hồi lâu trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, không buồn ngủ chút nào.

Hắn mong Dương Na tin tưởng mình, vô cùng hy vọng, nhưng trong đầu cứ có một ý nghĩ không ngừng nổi lên.

Nếu Dương Na không hiểu, thì cũng có thể hiểu được, nếu mình ở góc độ của nàng, e rằng cũng không tin lời giải thích hoang đường như vậy.

“Nhưng…”

Lý Hỏa Vượng do dự, hắn rơi vào khó xử.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ vấn đề này, cửa phòng ngủ bị khẽ đẩy mở.

Khi Lý Hỏa Vượng vén chăn, định xuống giường xem là ai, thì cảm thấy một cơ thể ấm nóng mềm mại chui vào trong lòng mình.

“Miểu Miểu, sao thế?”

Lý Hỏa Vượng ngửi mùi hương quen thuộc đó, sờ ‘cây châm’ trên mái tóc, cảm nhận vảy rắn phía dưới mái tóc màu trắng lướt qua cơ thể của mình.

Khi cảm thấy hành động của đối phương càng lúc càng khác thường, Lý Hỏa Vượng vội vàng giữ hai tay của nàng.

“Không được, Miểu Miểu, vết thương của ngươi còn chưa khỏi.”

Cơ thể của Bạch Linh Miểu mềm rũ xuống, máu và nước mắt thấm đẫm dải băng che đôi mắt.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi chê ta rồi phải không? Chê bây giờ ta không xinh đẹp phải không?”

Cảm nhận được sự đau lòng trong giọng đối phương, Lý Hỏa Vượng đưa hai tay ôm nhẹ nàng, hôn lên vẩy lân dưới lông da của nàng.

“Không, lúc trước ta từ Thanh Phong Quan ra, lúc ta phát điên, ngươi chưa từng chê bỏ ta, làm sao ta co thể chê bỏ ngươi.”

“Hơn nữa.”

Lý Hỏa Vượng còn chưa nói xong, đã cảm thấy Bạch Linh Miểu lại hôn mình.

Đầu lưỡi phân nhánh chui ra từ hàm răng sắc nhọn, như dây thừng linh hoạt hút chặt đầu lưỡi của Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng đang định giằng ra, thì cảm thấy một cơ thể khác nhẹ nhàng dựa lên lưng mình, đó cũng là Bạch Linh Miểu.

Đèn dầu bị gạt rơi xuống đất, căn phòng chìm vào bóng tối.

Nhưng thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt, hắn nhìn rất rõ ràng.

“Huống hồ, Miểu Miểu, bây giờ ngươi thực sự rất đẹp.”

“…”

Sắc trời tối đen dần sáng lên, khi một cánh tay trắng ngần thon nhỏ trong chăn thò ra, vén một góc rèm, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến hai cái đầu thò ra từ chăn cùng nheo đôi mắt.

“Ta dậy trước đây, đi giúp ngươi trông chừng đại thúc điên đó, ngươi ngủ thêm đi.”

Dương Na ôm ngực, đưa tay nhặt áo lông màu trắng dưới đất.

Lý Hỏa Vượng để trần nửa thân trên dựa vào đầu giường, lặng lẽ nhìn cảnh đặc sắc trước mắt.

Chương 1074: Bạn

Ánh mắt đó khiến khuôn mặt Dương Na hơi ửng hồng.

“Ngươi ngủ đi, cả đêm qua không ngủ rồi.”

Nói xong lời này, dường như sợ Lý Hỏa Vượng suy nghĩ lung tung, Dương Na vội giải thích.

“Ta đang nói đến ngươi chạy đi cứu tên điên đó ra khỏi bệnh viện tâm thần.”

“Tại sao?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi.

“Vì ngươi là thanh mai trúc mã của ta, ta thực sự tin lời ngươi nói, ta không phải muốn làm ngươi yên tâm, sau đó lén báo cảnh sát.”

Lý Hỏa Vượng kéo tay Dương Na, cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ trước đó của mình, tại sao mình lại nghi ngờ Dương Na.

Dương Na nghiêng đầu hôn một cái, rồi quay người rời đi, nhưng rất hiển nhiên nàng hơi không thích ứng, ôm bụng di chuyển rất chậm.

Khi chỉ còn lại một mình hắn trong phòng, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, tâm trạng hiếm khi vui vẻ hẳn lên.

Khác với trước đây, bất kể gặp phải chuyện gì, mình cũng không còn một mình, bất luận mình đối diện với chuyện gì, Dương Na cũng cùng mình đối diện, cảm giác có đồng đội, đúng là rất vui.

“Cách cách cách” tiếng gõ cửa vang lên.

Dương Na vừa đi ra, đương nhiên không thể nào là nàng gõ cửa.

“Con trai, ta nghe nói dạo này Na Na đều cùng người đến bệnh viện phải không?”

“Ta không ý gì, đi cùng nhau rất tốt, thanh niên nên chơi với nhau, sau này các ngươi cứ đi với nhau, ta bảo đảm không đi góp vui.”

Nói xong lời này, ngoài cửa không còn tiếng động, đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng Tôn Hiểu Cầm đã đi khỏi, nàng nhỏ tiếng nói một câu.

“Vậy hai ngươi phải chú ý an toàn đấy, đừng tạo ra thêm một người.”

Lý Hỏa Vượng ngượng ngùng lấy chăn trùm lên đầu mình, thực sự không muốn nói với mẹ mình vấn đề này.

Thời gian trôi qua từng chút, ban ngày Lý Hỏa Vượng vì phải đề phòng Thím Tề, cũng còn phải đề phòng ánh mắt của những người đó, cho nên chỉ có thể ở trong tiểu khu.

Chỉ có ban đêm yên tĩnh mới ra ngoài, xem tình hình của Tiền Phúc.

Phải qua mười mấy ngày như vậy, cuối cùng Tiền Phúc cũng đổi nhân cách.

“Rất tốt, trói ta lại, đúng là một cách rất hay, Quý Tai, cảm ơn.”

Tiền Phúc nói với Lý Hỏa Vượng.

“Nếu không phải có ngươi giúp, người ngoài hành tinh cung sư tử chắc chắn sẽ lợi dụng khoa học kỹ thuật cao điều khiển cơ thể của ta từ xa, lại nhốt ta lại!”

Trải qua hơn mười ngày chờ đợi, Lý Hỏa Vượng đã chỉ còn rất ít lòng kiên nhẫn.

“Không phải tìm trợ thủ sao? Chẳng phải nói tìm trợ thủ cùng giải quyết chúng sao? Bây giờ tỉnh lại rồi, có thể đi tìm rồi chứ?”

“Ừm ừm ừm!”

Tiền Phúc xoa vết hằn trên cổ tay gật đầu liên tục.

“Ngươi yên tâm, chúng muốn đối phó chúng ta, chúng ta chắc chắn không thể ngồi yên đợi chết, phải chủ động xuất kích! Ta đi tìm trợ thủ cùng ra tay ngay đây!”

Nói xong Tiền Phúc định đi luôn, nhưng Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

“Ngươi đừng đi vội, ngươi nói cho biết bạn của ngươi là ai, bây giờ ở đâu trước đã.”

“Ấy…”

Tiền Phúc tỏ ra hơi khó xử.

“Ta biết nơi đó ở đâu, nhưng ta không biết phải nói thế nào.”

“Sao lại không biết nói thế nào? Ở đây có phần mềm bản đồ, ngươi chỉ ra vị trí cụ thể đi.”

Lý Hỏa Vượng đặt điện thoại của mình trước mặt Tiền Phúc.

Cùng với Tiền Phúc vụng về lướt mấy cái, một địa điểm nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Bệnh viện nhân dân số sáu.”

“Ngươi chắc chắn trợ thủ của ngươi ở đây chứ?”

Lý Hỏa Vượng dần cau mày, theo như hắn tìm hiểu, hình như bệnh viện nhân dân số sáu cũng là một bệnh viện tâm thần.

“Chắc không phải bạn của ngươi cũng là bệnh nhân tâm thần chứ?”

Không biết tại sao, Lý Hỏa Vượng dường như không cảm thấy kinh ngạc với vấn đề này.

“Đúng thế, bạn của ta ở trong này, ngươi yên tâm, nơi đó là địa bàn của họ.”

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ nghiêm túc một lúc xong, lên tiếng nói.

“Được, vậy ngươi đến cổng bệnh viện nhân dân số sáu trước đợi ta, đợi ban ngày chúng ta cùng đi.”

“Hỏa Vượng, ngươi không đi được đâu, ngươi đang bị rất nhiều người nhắm vào.”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, vô cùng thản nhiên nói.

“Không sao, chỗ khác thì ta không đến được, nhưng bệnh viện tâm thần thì chắc chắn ta có thể đến.”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, nhìn tòa nhà chính của bệnh viện lớn trước mắt, và cả mấy chữ lớn 'Bệnh Viện Nhân Dân Số 6' lớn màu đỏ trên tòa nhà chính.

Đây chính là nơi mà Tiền Phúc nói, người bạn có thể giúp được mà hắn nói ở trong này.

Bây giờ là mười giờ sáng, trước đó hai người đã hẹn trước, mười giờ gặp nhau ở đây.

Lý Hỏa Vượng nhìn trái nhìn phải, nhìn Tiền Phúc đứng dưới ánh mặt trời với vẻ mặt căng thẳng, nhìn ngó xung quanh, rất hiển nhiên hắn đã đến đây từ sớm, trong tay còn xách một ít đồ để trong túi đen.

Hắn dẫn Dương Na đi đến, và không nói gì, chỉ dừng lại trước mặt hắn, đi thẳng vào trong bệnh viện.

Hiển nhiên Tiền Phúc biết ý của Lý Hỏa Vượng, lập tức đi theo.

Đợi khi hai người đến hành lang đại sảnh, Lý Hỏa Vượng nói với hắn:

"Đi thăm đi, đi tìm trợ thủ mà ngươi muốn tìm."

Tiền Phúc rất bình thản gật đầu.

"Yên tâm, ta quen thuộc nơi này hơn ngươi, cho ta mượn chứng minh thư, ta không mang theo."

Sau một loạt các thủ tục thăm thân, Lý Hỏa Vượng cũng biết tên của trợ thủ của Tiền Phúc. Trần Hồng Du.

"Nghe giống tên con gái, Hỏa Vượng, ngươi nói xem, có phải đó là bạn gái của đại thúc này không?"

Dương Na cất giọng hiếu kỳ nói.

"Đúng là phải có quan hệ, cũng chỉ có thể là vợ, độ tuổi của hắn không thể nào là bạn gái."

Chương 1075: Là Ai

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng thấp thoáng nỗi lo, không phải lo lắng trợ thủ này là bệnh nhân tâm thần, mà lo bạn của Tiền Phúc có thể giúp được hay không.

Đối với một kẻ điên điên khùng khùng, lời hắn nói, có thể tin một nửa, e rằng đã là tốt lắm rồi.

Trong lúc hai người trò chuyện, cửa bị đẩy mở, một người phụ nữ vừa cao vừa mập từ trong đi ra.

Người phụ nữ này rất mập, trông khoảng bốn năm mươi tuổi, ánh mắt vô hồn cúi gằm mặt, trông không có tinh thần, hơn nữa trên trán và má mọc đầy mụn đỏ, tay áo cổ áo bẩn thỉu đã đành, mà còn có thể nhìn rõ được da đầu qua bộ tóc lưa thưa.

Bộ dạng như vậy, không thể không nói thực sự quá chua xót.

“Hồng Du! Hồng Du! Chúng ta đã một năm không gặp nhau rồi phải không!”

Thấy người phụ nữ này, Tiền Phúc lập tức kích động đi đến.

“Ngươi xem ta mang gì cho người này!”

Nói xong, hắn mở túi ni lông đen đó ra, vô cùng đắc ý để lộ ra thứ bên trong. Nửa quả táo xanh ruột đã vàng, vỏ cà tím nướng được bọc trong giấy bạc, hai chai nước ngọt chưa uống hết.

“Ngươi nhặt từ trong thùng rác hả?”

Hồng Du tỏ vẻ mặt chê bỏ hỏi.

“Ngươi cảm thấy ta chỉ có số ăn rác phải không?”

“Đừng có không biết thỏa mãn, được không, trước đây khi chúng ta lang thang, có thể nhặt được những thứ này cũng mừng như đón tết rồi.”

Nhìn camera giám sát một cái, Lý Hỏa Vượng vội cướp lấy cái túi

của Tiền Phúc, ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Hắn ghé sát gần tai của Tiền Phúc, cất giọng nghiêm khắc nói:

“Ngươi muốn bị bắt đi hả! Bình thường chút đi!”

Thấy ánh mắt của Lý Hỏa Vượng, Tiền Phúc mới bỏ ý định nhặt rác.

Lý Hỏa Vượng đẩy Tiền Phúc ra, tự ngồi trên vị trí thăm thân, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mắt.

“Xin chào, ta là Lý Hỏa Vượng, cha mẹ ngươi nhờ ta đến thăm ngươi, dạo này ở bệnh viện vẫn ổn chứ? Bệnh tình thế nào rồi?”

Hồng Du luôn cúi gằm đôi mắt nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ cười mà như không cười.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng giả bộ, họ không nghe thấy đâu.”

Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức thở nhẹ nhõm, bất kể thế nào, trông người phụ nữ này đáng tin hơn Tiền Phúc nhiều.

Lý Hỏa Vượng cũng không thèm diễn nữa, mau chóng nói lại tất cả sự việc mình đã trải qua một lượt.

Nhưng khi hắn vừa nói xong, thì bị đối phương chế nhạo.

“Hahaha, tên Tiền Phúc này là bệnh nhân tâm thần, mà ngươi cũng dám tin lời của hắn.”

“Hồng Du à.”

Tiền Phúc ngẩng đầu với vẻ mặt khẩn thiết, nhìn người phụ nữ mập trước mặt.

“Đừng đùa nữa, chắc chắn ngươi cũng cảm nhận được đúng không? Họ đến thật rồi, không chỉ đối phó Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng không còn, thì sẽ là chúng ta, người ngoài hành tinh cung sư tử đều là kẻ lòng tham không đáy.”

Hồng Du không thèm để ý đến Tiền Phúc, lại nhìn sang Lý Hỏa Vượng, nàng cất giọng lười biếng nói:

“Hắn là kẻ điên, thực ra họ là người bình thường, chỉ là có ý đồ với ngươi thôi, đây là một tập đoàn ẩn nấp trong bóng tối rất có tổ chức.”

“Ồ?”

Lý Hỏa Vượng mừng trong lòng, coi như đã gặp được người nắm được thông tin không phải bệnh nhân tâm thần.

“Ngươi nói tiếp đi, ngươi hiểu bao nhiêu về họ?”

Đúng lúc Hồng Du do dự, thì nghe thấy Tiền Phúc bên cạnh nói.

“Hồng Du, không sao, ngươi nói đi, hắn là người mình, là hắn đã cứu ta ra.”

Nghe thấy lời này, cuối cùng Hồng Du lên tiếng.

“Họ không chỉ đối phó ngươi, mà họ cũng đối phó người khác, ta từng bị họ bắt được, nhưng ta nghĩ cách tháo chạy được.”

“Tại sao? Tại sao họ làm vậy? Rốt cuộc họ là ai?”

Họ làm vậy là vì họ muốn cướp năng lực đặc biệt của ta! Đó gọi là ôm ngọc không mang tội, mọi người dân đều có trách nhiệm, thực ra họ là một tập đoàn ngầm có ý đồ cướp siêu năng lực!”

“…”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Hắn quay đầu nhìn Tiền Phúc, lập tức cảm thấy mình thực sự rất ngốc, tại sao lại tin tưởng lời của hắn.

“…”

Lý Hỏa Vượng nhìn Trần Hồng Du trước mặt với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Tâm thần phân liệt?”

“Sao thế? Ngươi không tin? Ngươi không cảm thấy ngươi có năng lực đặc biệt? Đừng nói với ta là ngươi không biết, nếu ngươi không thể hiện ra công năng đặc biệt, làm sao họ tìm đến ngươi?”

“Năng lực đặc biệt? Sao ta…”

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì, lắc mạnh đầu.

“Không, không phải, tuyệt đối không phải.”

Đúng lúc này, Tiền Phúc ở bên cạnh xen ngang nói.

“Hồng Du, ngươi xem ta đã ra ngoài rồi, ngươi cũng nên ra ngoài, cùng làm! Giải quyết hoàn toàn những rắc rối này.”

“Không, ta quá mệt rồi, ta không muốn đi, các ngươi ở bên ngoài đánh sống đánh chết, ta ở đây rất tốt, dù sao ta ở đây, họ cũng không làm gì được ta.”

Trần Hồng Du nói, quay người định bỏ đi.

Nghe thấy lời này, Tiền Phúc lập tức nóng ruột, hắn nhìn trái nhìn phải, đột nhiên cướp túi xách của Lý Hỏa Vượng, mau chóng lấy ra từ bên trong.

“Ta cho ngươi tiền! Thấy chưa, toàn là tiền đấy! Chỉ cần ngươi giúp ta, số tiền này đều là của ngươi! Còn nữa, làm sao ngươi chắc chắn, họ không vào được đây, ngươi thực sự an toàn chưa?”

Nhìn tiền giấy trong tay Tiền Phúc, Trần Hồng Du đang định bỏ đi đột nhiên dừng lại, khi nàng quay người khuôn mặt béo mập lộ ra vẻ tham lam.

Nàng trực tiếp xòe ra năm ngón tay với kẽ móng tay đen bẩn với đám người Lý Hỏa Vượng.

qua,

“Năm vạn! Sau khi việc thành, các ngươi cho năm vạn, mỗi người

năm vạn, thì ta ra mặt đối phó họ.”

Chương 1076: Kỳ Quái

“Được!”

Tiền Phúc đồng ý ngay yêu cầu của Trần Hồng Du.

“Ngươi lấy đâu ra năm vạn?”

Lý Hỏa Vượng nhìn sang hắn.

Tiền Phúc vội vàng lại gần, nén thấp giọng nói:

“Suỵt, ngươi coi như ta có đi! Bây giờ chẳng phải chúng ta đang nghĩ cách cùng vượt qua rắc rồi lần này à? Những việc khác, sau này rồi tính! Mắc nợ còn hơn mất mạng!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bèn không nói nữa, nhìn Tiền Phúc nhét số tiền trong tay vào tay Trần Hồng Du.

Lúc này Dương Na tỏ vẻ mặt rối bời, không phải vì tiền, mà là vì bọn họ vừa nói chuyện.

“Hỏa Vượng, ngươi chắc chắn người phụ nữ này nói thật chứ? Công năng đặc biệt gì, đây...đây đúng là…”

“Ta…”

Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ do dự, hắn nhìn sang Tiền Phúc và cả Trần Hồng Du.

“Ta cũng không biết...đến thì đã đến rồi, cứ thử trước xem sao đã, chúng ta đừng nghe họ nói thế nào, chỉ cần xem họ làm thế nào thôi.”

Nói thì nói vậy, nhưng nếu có lựa chọn thứ hai, Lý Hỏa Vượng chắc chắn sẽ không lựa chọn việc này,

Nghe thấy vậy, cuối cùng Dương Na chỉ đành gật đầu với vẻ mặt rối bời, không nói gì nữa.

“Vậy ta phải làm thế nào mới cứu được ngươi ra?”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi Trần Hồng Du.

“Không sao, nàng không cần chúng ta cứu! nàng rất lợi hại! Có thể tự ra ngoài!”

Tiền Phúc vô cùng tự tin nói.

“Ta khác với Tiền Phúc, ta không phải bị người khác nhốt vào, ta tự bỏ tiền để vào. Ta muốn ra ngoài chỉ cần nói một câu thôi. Nào, ta có rất nhiều đồ, vào đây giúp ta thu dọn hành lý.”

Trần Hồng Du nói, quay người rời khỏi phòng thăm thân nhân.

“Nào! Lý Hỏa Vượng, chúng ta mau đi cầm giúp hành lý! Ngươi xem, trợ thủ đến rồi đây?”

Tiền Phúc nói, quay người đi vào khu nội trú.

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ phức tạp suy nghĩ, nói với Dương Na:

“Đi thôi, đưa nàng ta ra ngoài trước rồi tính.”

Dương Na gật đầu, cùng Lý Hỏa Vượng đi vào khu nội trú bệnh viện.

Được biết là giúp bệnh nhân thu dọn hành lý, hơn nữa còn là một bệnh nhân tự trả phí nằm viện, ba người thuận lợi đi vào trong khu nội trú bệnh viện nhân dân số 6.

Nơi này không khác gì với bệnh viện tâm thần khác, không có gì hơn là hành vi cử chỉ quái dọ, những lời nói lung tung của một số người, Lý Hỏa Vượng sớm đã quen rồi.

Mấy người Lý Hỏa Vượng đi vào trong, các loại lời nói ngớ ngẩn truyền vào tai họ.

“Ta không ăn cà tím, không phải vì ta kén ăn, mà vì cà tím mà bọn họ cho ta, đều rất xấu xí, nếu ngươi đổi một bát cà tím, ta chắc chắn sẽ ăn.”

“Ta nói với ngươi một bí mật, thực ra thế giới của chúng ta rất có khả năng là một hình ảnh ba chiều mà một không gian của thế giới cao cấp để lại, sự vật bên cạnh trông như thật nhưng thực ra đều là hình ảnh, sở dĩ chúng ta có thể động đậy, là vì thế giới cao cấp khác hành động được, sở dĩ chúng ta biết nghĩ, là vì thứ ở thế giới cao cấp đó đang nghĩ! Đây là mô hình vật lý mà ta đề ra năm 1997, nhưng vẫn không được sự công nhận về mặt học thuật, nhưng ta nói với ngươi, ta nói thật đấy! Thế giới này là giả!”

“Cái gì mà thế giới cao cấp với thế giới không cao cấp, để ta bắt mạch cho ngươi, ôi trời, ngươi mắc bệnh rất nặng, trước đây ta kê đơn thuốc cho ngươi, ngươi uống chưa?”

Cảm thấy Dương Na hơi căng thẳng, Lý Hỏa Vượng nhẹ giọng an ủi nàng:

“Không sao, có thể tự do hoạt động đều là người có triệu chứng nhẹ không có huynh hướng bạo lực, sẽ không có nguy hiểm gì.”

Ba người rất nhanh đến phòng của Hồng Du, khi nhìn thấy một đống hành lý dưới gầm giường của đối phương, một đống xô nhựa chậu nhựa, trong có có một số thứ mà Lý Hỏa Vượng không nhìn ra là cái gì.

Nhiều đồ thì đã đành, mà bất luận là hành lý hay túi da rắn đều rất bẩn, người sạch sẽ như Dương Na nhìn mà phải cau mày.

“Ngươi cầm túi đồ ăn vặt là được rồi, những thứ khác, đợi ta quay lại cầm.”

Lý Hỏa Vượng nói hay tay xách túi da rắn đựng đầy quần áo đi ra ngoài.

Đi đi về về chuyển đồ đúng là rất mệt, cũng may Lý Hỏa Vượng và Tiền Phúc khá khỏe, hai người họ đi đi về về hai chuyến, cũng chuyển xong.

Lý Hỏa Vượng xách hòm hành lý, chuyến cuối cùng dẫn Trần Hồng Du thay xong quần áo bình thường đi ra ngoài.

“Ngươi gặp được bọn họ rồi ư? Giao đấu với họ rồi?”

Trần Hồng Du đột nhiên hỏi.

Lý Hỏa Vượng gật đầu.

“Đúng thế, ta còn giết người của họ, cắn ngón tay của một người trong số họ, đáng tiếc cho dù báo cảnh sát rồi cũng không tìm được bọn họ.”

“Hừ, thật ấu trĩ, ngươi lại còn muốn báo cảnh sát, bọn họ sẽ không tin đâu, bọn họ thu nhận một số người, năng lực đặc biệt của một người trong đó rất mạnh, bọn họ sẽ xóa sạch sẽ chứng cứ, không còn lại chút gì.”

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, nhìn ba cái cằm của nàng.

“Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, những gì ngươi nói đều là thật phải không?”

“Làm sao? Bị người khác tìm đến rồi, còn không tin?”

“Tin hay không đều được, ta chỉ cần giải quyết hoàn toàn rắc rối này, ta muốn sống cuộc sống bình thường, những việc khác, ta không muốn quản.”

“Đừng mong nữa, có những chuyện không phải ngươi nói không muốn quản, thì không thể quản, ngươi muốn giải quyết rắc rối thì phải quản.”

Nói xong, Triệu Hồng Du xách hành lý, lập tức bước nhanh hơn.

Chương 1077: Vương Vỹ

Nhưng đúng lúc này, “soạt!” một bóng hình đột nhiên vụt đến phía sau Lý Hỏa Vượng, hai tay tóm móc quần áo siết chặt cổ của Lý Hỏa Vượng.

Dây thép bọc nhựa chèn chặt khí quản, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy không thể thở nổi, đầu không chịu kiểm soát bắt đầu tụ máu, hai tay hắn tóm móc quần áo, giãy dụa nhìn về phía sau.

Chẳng mấy chốc hắn nhìn thấy một khuôn mặt treo ngược quen thuộc, đó là Vương Vỹ, bác sĩ chính ngày xưa của hắn!

Vương Vỹ dùng chân dẫm chặt lưng của Lý Hỏa Vượng, không để cho Lý Hỏa Vượng cơ thội thoát thân, vẻ mặt hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

“Rốt cuộc ngươi muốn lừa bản thân đến khi nào! Nhớ lại đi! Thế giới đó không phải là giả! Tất cả mọi chuyện xảy ra ở đó đều là thật! Tỉnh táo lại cho ta!”

“Khụ..khụ..khụ.”

Càng lúc càng thấy khó thở, Lý Hỏa Vượng trợn trừng mắt, rất nhanh hắn nhìn thấy một vòng ròn cổ quái trong đó có các loại hình ảnh hoa tuyết biến ảo.

“Bành!”

Trần Hồng Du dúi nắm đấm lên đầu Vương Vỹ, trực tiếp đấm hắn ngất đi, ngã một bên chưa biết sống chết.

Lý Hỏa Vượng vội vàng cầm bỏ móc áo lún vào trong đa thịt mình ra, ôm cổ mình ho dữ dội.

“Không sao chứ?”

Trần Hồng Du dùng tay vỗ lên lưng của Lý Hỏa Vượng, nhìn Vương Vỹ ngất ở một bên, vẻ măt trở nên nghiêm trọng.

“Thật không ngờ, người của họ lại có thể trà trộn vào trong này, rốt cuộc ngươi đã làm gì? Lại bị bọn họ theo dõi chặt như vậy.”

Sau khi cảm thấy có thể hít thở được, Lý Hỏa Vượng sợ hãi nhớ lại trải nghiệm vừa nãy, tên đó khỏe đến kinh người, nếu không phải vừa nãy Trần Hồng Du ra tay tương trợ, thì e rằng Vương Vỹ đã đánh lén thành công rồi.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn sang Trần Hồng Du với ánh mắt cảm kích.

“Cảm ơn.”

Bất kể đối phương có phải bệnh nhân tâm thần hay không, ít nhất đối phương đã chứng minh nàng có ý tốt với mình, cho dù nàng thực sự là bệnh nhân tâm thần, đó cũng là bệnh nhân tâm thần tốt bụng.

Xảy ra tình huống lớn như vậy, các y tá đuổi đến rất nhanh, họ vội kéo Vương Vỹ ngất xỉu đi, vài người phụ trách ra mặt xin lỗi.

Bệnh nhân trong viện bị đánh lén giết người, vả lại suýt chút nữa đã thành công, nếu truyền ra ngoài, sẽ là chuyện cực kỳ tổn hại danh tiếng với bệnh viện tâm thần.

Nhất là khi những người trong đó được biết, thân phận của Lý Hỏa Vượng, biểu cảm của họ trở nên căng thẳng hơn.

Dù suýt chết, Lý Hỏa Vượng cũng không định để họ bồi thường, hắn chỉ muốn đưa ra một yêu cầu, hắn muốn gặp Vương Vỹ, tên này là mấu chốt.

Khoảng thời gian này họ ngủ đông đã lâu, coi như đã cử người ra tay lần nữa, nếu gặp được, không moi chút tin tức hữu dụng từ chỗ Vương Vỹ, thật sự không thể nói nổi.

Với chút yêu cầu nhỏ nhoi này của Lý Hỏa Vượng, người ở bệnh viện Nhân Dân số sáu tất nhiên sẽ đồng ý. So sánh với ảnh hưởng tiêu cực khi việc này truyền ra ngoài, đó hoàn toàn không phải chuyện lớn gì.

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã gặp lại Vương Vỹ, chẳng qua lúc này Vương Vỹ đã bị trói chặt, ngay cả miệng cũng bị nhét đồ để tránh cắn xé.

“Không sao, mọi người ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện riêng với người này.”

Lý Hỏa Vượng nói với nhân viên bệnh viện bên cạnh.

Người đó khó xử, tên kia muốn giết người đấy.

Nhưng rất nhanh họ đã nghĩ ra lựa chọn thỏa hiệp, Vương Vỹ bị khống chế trong phòng, mà Lý Hỏa Vượng trò chuyện với hắn cách hàng rào sắt.

Như vậy dù họ có đi, cũng không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chờ sau khi người đi hết, Lý Hỏa Vượng lại lần nữa nhìn về phía Vương Vỹ, so sánh với ngày trước, Vương Vỹ lúc này càng điên cuồng hơn, hai mắt trợn to, khóe môi chảy nước miếng hơi co giật, tròng mắt trừ chút tơ máu ra, còn có vẻ điên loạn.

“Ngươi là người của họ?”

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn hỏi.

Vương Vỹ nhìn Lý Hỏa Vượng chằm chằm, nhưng lại không nói câu nào.

“Các người muốn gì, ta muốn bàn bạc với các người.”

Đây là một loại thăm dò, mặc kệ những người này rốt cuộc có mục đích gì, đầu tiên Lý Hỏa Vượng phải biết thân phận của họ.

Bất kể là là người ngoài hành tinh cung sư tử như Tiền Phúc kể, hay là tập đoàn cướp bóc có dị năng đặc biệt mà Trần Hồng Du đã nói, hắn đều cảm thấy không thể tin được.

Hắn muốn đích thân gặp họ, dùng chính mắt mình tự phân biệt rốt cuộc họ là ai.

Tất nhiên, Lý Hỏa Vượng đã mở ghi âm điện thoại, có thể lưu lại

chứng cứ quan trọng nào đó, trực tiếp báo cảnh sát, mượn sức người khác giúp mình diệt trừ họ, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Vương Vỹ chỉ nhìn hắn chằm chằm, không nói câu nào.

“Vô ích thôi, hắn chỉ là con tốt, ngươi không hỏi được gì đâu.”

Tiền Phúc bên cạnh lên tiếng, lúc nói câu này, hắn không hề có chút điên cuồng nào như lúc bình thường.

“Người ngoài hành tinh cung sư tử giỏi nhất là dụ dỗ, trở thành con rối trong tay họ, mặc họ bày bố.”

“Ngươi muốn lấy manh mối từ chỗ hắn, sợ là không dễ đâu.”

Tuy nói như vậy, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không từ bỏ.

“Vương Vỹ, ngươi còn nhớ ta không? Ngày xưa là ngươi chữa trị cho ta, sau khi chúng ta tách ra, rốt cuộc ngươi đã gặp phải chuyện gì? Ngươi nói ra đi, có lẽ ta sẽ giúp được ngươi.”

“Những lời trước đây ngươi nói, ta không nghe rõ, ngươi có thể lặp lại một lần nữa không?”

“Ngươi muốn giết ta, ta không hận ngươi, bây giờ ta chỉ muốn biết tại sao.”

Lý Hỏa Vượng hỏi một số việc, thậm chí trò chuyện với Vương Vỹ về quá khứ của mình, muốn đối phương đáp lại.

Chương 1078: Đâu Là Thật

Nhưng bất kể hắn nói gì, Vương Vỹ đều không thốt một lời, dường như thật sự biến thành con rối mà Tiền Phúc đã nói.

So với mấy năm trước, thân phận hai người xảy ra sự thay đổi, không thể không nói thật sự rất châm chọc.

Sau khi hỏi rất nhiều vấn đề, chờ khi trông thấy đối phương thật

sự không có phản ứng gì, Lý Hỏa Vượng đành phải tạm thời rời khỏi.

Nhưng vào lúc Lý Hỏa Vượng vừa đi được hai bước, cuối cùng Vương Vỹ đã cất lời:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi đang trốn tránh.”

Lý Hỏa Vượng dừng lại, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Vương Vỹ:

“Ngươi nói gì?”

“Ta nói ngươi vẫn luôn trốn tránh, ngươi biết mà, ngươi vẫn luôn biết, ngươi có thể liên kết với thế giới đó, tiềm lực của ngươi là vô tận.”

Đồng tử Lý Hỏa Vượng hơi co lại:

“Đây là mục đích của họ? Họ cảm thấy mình có thể lấy được đồ từ trong ảo giác, cho nên muốn bắt cóc mình?”

Hắn lập tức nhớ ra gì đó:

“Cũng tức là, những gì đã trải qua trên thuyền khi trước không phải ảo giác của ta? Thật sự có một nhóm người như vậy?”

Trần Hồng Du bên cạnh tiếp lời:

“Nhìn xem, ta nói gì ấy nhỉ, họ đang ngấp nghé dị năng đặc biệt của chúng ta, chắc chắn ngươi cũng có dị năng đặc biệt, nếu không họ sẽ không đến tìm ngươi.”

“Trần tỷ, để ta hỏi rõ ràng.”

Nói xong câu này, Lý Hỏa Vượng lại nhìn về phía Vương Vỹ:

“Trả lời ta, những gì ta vừa nói là sự thật sao?”

Vương Vỹ không đáp, mà thẳng thừng hỏi ngược lại:

“Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước, ta hỏi ngươi, bắt đầu từ lúc nào, ngươi không còn tin tưởng những khả năng kia nữa? Đó là

suy nghĩ chân thật của ngươi sao? Hay thực ra có người khác khiến ngươi nghĩ như thế.”

Nói xong câu này, giọng hắn lại nâng cao thêm một chút:

“Dịch Đông Lai! Đừng tin Dịch Đông Lai! Thực ra hắn đang hại ngươi!”

“Ngươi nghĩ đi! Dịch Đông Lai đã làm những gì! Nếu hắn thật sự muốn tốt cho ngươi. Tại sao ngươi gặp phiền phức, hắn lại không ở bên cạnh giúp ngươi!!”

“Thế giới kia thật sự tồn tại! Dịch Đông Lai hại ngươi! Phong ấn năng lực của ngươi lại!! Ngươi nhất định phải nhớ lại, ngươi nhất định phải trở thành một phiên bản hoàn chỉnh của mình!”

“Ngươi không bị bệnh! Ngươi có thiên phú dị bẩm! Ngươi hoàn toàn không cần tiến hành chữa trị! Ngươi cũng không cần uống thuốc!”

“Không ổn!”

Tiền Phúc vội bịt tai Lý Hỏa Vượng lại!

“Đừng tin lời hắn nói! Người ngoài hành tinh cung sư tử đang mê hoặc ngươi, đừng nghe đừng nhìn đừng nghĩ!”

Cứ như vậy Lý Hỏa Vượng bị ép ra ngoài, thực ra Tiền Phúc không cần kéo, Lý Hỏa Vượng cũng tự ra ngoài, chỗ Vương Vỹ không hề có tin tức giá trị.

“Được rồi, đừng che tai ta nữa, tâm trí ta không yếu ớt như vậy, người khác tùy tiện nói sẽ bị dao động.”

Trong sảnh lớn bệnh viện, Lý Hỏa Vương hất hai tay Tiền Phúc ra.

Hắn nhìn Trần Hồng Du bên cạnh, nói với nàng:

“Kế tiếp ngươi có dự định gì?”

“Ngươi hỏi ta? Chẳng phải ngươi đã mời ta xuống núi sao? Tại sao ngươi phải hỏi ta chuyện này?”

Trần Hồng Du duỗi tay vào lỗ mũi bắt đầu ngoáy.

“Trừ nàng ra, hắn vẫn cần người khác nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Tiền Phúc.

Bất kể thế nào, xem xét từ chuyện ban nãy Trần Hồng Du cứu mình, quen biết với loại người này nhiều chút vẫn tốt hơn.

Cho dù bệnh tâm thần hay thế nào, cũng là bệnh tâm thần có ích với mình.

“Có, tiếp theo chúng ta đi tìm Thanh Vượng Lai.”

“Thanh Vượng Lai?”

Lý Hỏa Vượng cau mày:

“Nghe như tên đàn ông, hắn cũng là bệnh nhân tâm thần?”

“Không, hắn không bị bệnh tâm thần, là người đọc sách.”

“Người đọc sách? Sinh viên?”

Suýt nữa Lý Hỏa Vượng tưởng mình nghe nhầm, trong số những người giúp đỡ của Tiền Phúc vậy mà lại có người bình thường.

“Không phải, Thanh Vượng Lai là nghiên cứu sinh.”

Trần Hồng Du bên cạnh bổ sung.

Cuối cùng khó khăn lắm mới có một người không bị tâm thần, Lý Hỏa Vượng rất muốn làm quen người bình thường mới gia nhập này, muốn hiểu nhiều hơn từ hắn.

Nhưng Thanh Vượng Lai là nghiên cứu sinh, mà bây giờ dưới chân Lý Hỏa Vượng đang bị cột đồ, tuyệt đối cấm đền gần phạm vi trường học. Thế nên hắn đành phải bảo Dương Na làm thay, theo Trần Hồng Du và Tiền Phúc qua đó.

Tất nhiên Lý Hỏa Vượng đã cân nhắc đến an toàn của Dương Na, nhưng vừa nghĩ đến ban ngày ban mặt người đông đúc, chỉ cần hét lên sẽ có người kéo tới, hơn nữa điểm đến là đại học nổi tiếng, nên

cũng yên tâm.

“Hỏa Vượng, ta lên tàu điện ngầm rồi, ngươi ăn tối chưa?”

“Giờ cao điểm buổi tối, đông quá, may mà sức thím Trần lớn.”

“Tại sao ngươi không trả lời tin nhắn của ta, khi nào ngươi mới chịu sửa tật xấu này, đừng chỉ đọc mà không trả lời chứ, ngươi không nói sao ta biết ngươi đang nghĩ gì.”

Thấy Dương Na gửi đến một hàng chữ, tâm trạng Lý Hỏa Vượng hơi căng thẳng dùng hai ngón cái nhanh chóng gõ chữ trên màn hình:

“Na Na! Họ đến rồi! Họ lại đến rồi! Họ vẫn canh chừng ta chằm chằm!”

Đánh xong một hàng chữ, Lý Hỏa Vượng căng thẳng nằm bò lên cửa sổ, nhìn ra ngoài, thấy bóng người mơ hồ dưới bóng râm hoàng hôn.

Tuy không nhìn rõ lắm, nhưng Lý Hỏa Vượng có thể cảm giác được họ đang nhìn qua bên này!

Tiếng tít tít vang lên, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn màn hình, bên trên lóe lên tin nhắn của Dương Na:

“Có khi nào là thím Tề không?”

“Không thể nào! Lúc này thím Tề đã tan làm rồi, khoảng thời gian này ta biểu hiện rất tốt, văn phòng trên đường không còn canh chừng nghiêm ngặt như vậy nữa.”

“Thế phải làm sao? Có cần báo cảnh sát không?”

Chương 1079: Thanh Vượng Lai

“Không sao, dường như họ kiêng kỵ gì đó, bây giờ không dám ra tay với ta, huống hồ ta cũng không phải ăn chay!”

Lý Hỏa Vượng kéo ngăn tủ, dao găm sáng loáng xuất hiện trước

mặt hắn.

Thực ra sự xuất hiện của đám người này, là chuyện tốt đối với Lý Hỏa Vượng, ít nhất như vậy, nhóm Dương Na tạm thời an toàn.

“Hỏa Vượng, ra ăn cơm thôi!!”

Nghe giọng nói ngoài cửa, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu đáp một tiếng.

“Soạt!”

Rèm cửa tinh không bị kéo lên, ngăn cách tầm mắt của đối phương, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy yên lòng hơn một chút.

Bất kể là hiện tại hay quá khứ lúc ăn cơm cũng chỉ có hai mẹ con, ba của Lý Hỏa Vượng chạy xe taxi, giờ cao điểm buổi tối là lúc kiếm được nhiều tiền nhất.

Món ăn hôm nay có gà hầm nấm hương, cà xào trứng, ốc xào rau hẹ, canh tôm khô rong biển, chỉ ngửi mùi hương thôi, đã khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Tay nghề của Tôn Hiểu Cầm rất tuyệt, nhưng hiển nhiên Lý Hỏa Vượng không hưởng thụ chuyện này, vừa ăn vừa xem điện thoại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ra ban công.

“Con trai, Na Na đâu?”

Tổn Hiểu Cầm cảm giác thiếu một người.

“Nàng…nàng có việc đột xuất.”

Lý Hỏa Vượng tùy tiện tìm lý do qua loa.

Tôn Hiểu Cầm không hiểu chuyện của đám trẻ ngày nay, nàng chỉ đành suy nghĩ vấn đề từ góc độ của mình.

“Con trai, ngươi phải có trách nhiệm với Na Na, không phải mẹ gấp, nhưng chúng ta thật sự phải nắm chặt lấy Na Na, bây giờ rất khó tìm cô gái tốt như thế.”

“Ngươi cứ xem nhà ông Lý hàng xóm của chúng ta đi, con trai hắn Lý Xương Nam, lúc nhỏ ta dẫn ngươi chơi chung đấy, hắn xem mắt một cô bé sinh năm 93, ta từng gặp một lần, thua xa Na Na nhà chúng ta, chậc chậc chậc, ngươi có biết phải tốn bao nhiêu tiền sính lễ không?”

Nếu là lúc bình thường, Lý Hỏa Vượng vốn phải tiếp lời, nhưng sau khi nhận lời mời cuộc gọi video, hắn vội lùa hết đồ ăn còn lại trong chén, phồng má chạy vào phòng ngủ.

“Mẹ, ta có việc, lần sau nói tiếp.”

Chờ khi trở về phòng, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, sau đó hắn khẽ ấn vào nút xanh, gương mặt Dương Na xuất hiện trước mắt hắn:

“Hỏa Vượng! Mau nhìn xem, chúng ta đến rồi!”

Sau khi màn hình chuyển hướng, con đường chính của một trường đại học xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, vì mới chạng vạng tối, trên đường vẫn còn khá đông người.

Lý Hỏa Vượng để điện thoại của mình đến gần màn hình, nhỏ giọng nói:

“Tiền Phúc, mau tìm người đó ra.”

“Đừng sốt ruột, đã đến đây rồi, gấp cái gì.”

Ngoài màn hình, truyền đến giọng nói của Tiền Phúc, rất nhanh màn hình bắt đầu rung lắc.

Họ bắt đầu di chuyển.

Khi âm thanh trong video thay đổi, Lý Hỏa Vượng biết họ đã vào trong phòng, bước vào thang máy, hơn nữa còn chuẩn bị tìm người hỏi đường.

Khi màn hình không còn rung lắc nữa, trong căn tin ồn ào náo nhiệt, một người đàn ông gầy gò đeo mắt kính không gọng xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Thoạt nhìn hắn khoảng hai mươi mấy tuổi, cắt tóc ngắn, cổ áo sơ mi trắng hơi hé mở.

Hắn đang ăn cơm, so sánh với những người khác hoặc trò chuyện hoặc xem điện thoại, hắn có vẻ rất yên tĩnh, một tay bưng chén cơm một tay cầm đũa ăn từng miếng không nhanh không chậm, trong vẻ đẹp trai mang theo nét nho nhã.

Nếu Lý Hỏa Vượng đoán không nhầm, người này hẳn là Thanh Vượng Lai mà Tiền Phúc đã nói.

“Oa! Hỏa Vượng! Ngươi có nhìn thấy không, người này đẹp trai quá!”

Nghe Dương Na nhắc như vậy, Lý Hỏa Vượng đen mặt, chớp mắt ấn tượng với người này rớt xuống một bậc.

Chính vào lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy Thanh Vượng Lai đang nhìn về phía mình, ngay sau đó đặt chén cơm trong tay xuống, đứng lên, bước về phía hắn:

“Đã lâu không gặp, dạo này thế nào?”

“Tiểu Thanh à, không thế nào cả, thật sự chẳng ra sao! Ta lại bị người ta nhốt, ta gửi tin cho ngươi, bảo ngươi cứu ta, kết quả không truyền ra ngoài được! Haiz, ngươi không biết chỗ đó, họ tra tấn ta thế nào đâu!”

Tiền Phúc bước lên, lải nhải một hơi với Thanh Vượng Lai, Trần Hồng Du bên cạnh hoàn toàn không xen vào được.

“Ngươi câm miệng đi!”

Trần Hồng Du trực tiếp duỗi tay, bịt miệng Tiền Phúc, nàng ghìm Tiền Phúc, nói thẳng với Thanh Vượng Lai:

“Đưa thẻ cơm của ngươi cho ta, ta đói rồi!”

Thanh Vượng Lai nhìn thoáng qua Dương Na với vẻ tò mò, dùng hai ngón tay kẹp thẻ cơm từ túi quần bên trái đưa qua.

“Món cơm niêu ếch, sườn xào chua ngọt ở trường chúng ta khá

ngon, mọi người có thể thử xem.”

Rất nhanh Trần Hồng Du đã bưng khay đồ ăn lớn đặt trên bàn Thanh Vượng Lai, bốn người cùng lúc ngồi xuống.

Rất hiển nhiên, bất kể là Trần Hồng Du hay Tiền Phúc, ăn cơm quan trọng hơn bất cứ điều gì, bưng chén cơm lên không hề đặt xuống lại, điên cuồng ngồi đó ăn uống.

Thấy hai người họ không nói chuyện, Lý Hỏa Vượng trực tiếp lên tiếng:

“Xin chào, Thanh Vượng Lai, ta tự giới thiệu, ta tên Lý Hỏa Vượng.”

Nghe Lý Hỏa Vượng cất lời, Thanh Vượng Lai đặt chén cơm đang cầm xuống, vươn tay nhận điện thoại của Dương Na, thông qua màn hình đánh giá Lý Hỏa Vượng.

Phản ứng của đối phượng khiến Lý Hỏa Vượng không hiểu nổi, tên này có ý gì, lại giới thiệu bản thân thêm làn nữa.

“Ngươi không cần nói hai lần, ta biết ngươi là Lý Hỏa Vượng, ăn cơm chưa?”

Nghe thấy tên kia đã đến lúc này rồi còn hỏi mình ăn cơm chưa, Lý Hỏa Vượng có chút cạn lời.

“Thanh tiên sinh, ta ăn xong rồi, chúng ta có thể nói chuyện chính chưa?”

“Vậy phiền ngươi chờ một chút, ta còn chưa ăn xong.”

Thanh Vượng Lai bưng chén cơm lên.

Chương 1080: Bóng

Nghe thấy đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng không khỏi cau mày, Thanh Vượng Lai này làm sao thế.

“Không thể vừa ăn vừa nói à?”

“Người xưa có câu, ăn không nói ngủ không nói, huống chi là vừa ăn vừa nói, nhai nuốt không kỹ lưỡng sẽ có hại cho tiêu hóa hơn nữa còn dễ cắn trúng đầu lưỡi mắc nghẹn.”

Nói xong, Thanh Vượng Lai trả điện thoại lại cho Dương Na.

Đối phương từ chối rõ ràng như vậy rồi, dù sao cũng có chuyện cần người ta, Lý Hỏa Vượng đành phải đợi một lúc.

Chờ khi nhìn thấy biểu cảm do dự của Dương Na bạn gái mình, Lý Hỏa Vượng lên tiếng:

“Đừng ngây ra đó, họ ăn ngươi cũng ăn đi, đừng để mình đói, ăn nhiều chút.”

“Ồ, được rồi, Hỏa Vượng, ta cúp video trước nhé, chờ ăn xong sẽ gọi lại.”

Dương Na nói xong, tút một tiếng, ngắt cuộc gọi video.

Nhìn màn hình im lìm, Lý Hỏa Vượng thở dài, sao người mà Tiền Phúc tìm đều kỳ lạ như vậy, tuy Thanh Vượng Lai không phải bệnh nhân tâm thần, nhưng thoạt nhìn cũng không đáng tin lắm.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đi đến cửa sổ kéo một góc rèm tinh không lên, lén lút nhìn ra ngoài, lúc này ngoài trời đã tối đen, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được nhiều tầm mắt hơn nữa, họ vẫn ở đó!

“Soạt~!”

Rèm cửa tinh không lại bị vén lên, Lý Hỏa Vượng trực tiếp lộ diện trong tầm nhìn của họ.

“Các người có ngon thì xông vào đây! Ta khiến các ngươi đi thẳng vào nằm ngang ra ngoài!!”

Lý Hỏa Vượng siết chặt dao găm, nghiến chặt răng, trong đôi mắt tràn ngập lệ khí.

Nhưng rất hiển nhiên vì khi trước Vương Vỹ ra tay, khiến mấy người này dường như không định ngay lập tức hành động thêm

lần nữa.

Không biết có phải đang mưu tính gì đó hay không, dù sao bây giờ họ cũng chỉ có thể trông chừng, vẫn luôn đợi nhạc chuông lời mời cuộc gọi video vang lên, nhưng không có động tĩnh gì.

Rèm cửa tinh không rất nhanh được kéo lên, sau khi Lý Hỏa Vượng mở điện thoại ra lần nữa, bên trong đã thay đổi hoàn cảnh mới, không lớn, thoạt nhìn giống như phòng ngủ một người.

Có điều so sánh với phòng ngủ của nam sinh bình thường, nơi này rõ ràng sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều, phần lớn đồ đạc trong phòng đều có màu trắng, trên tường cũng không treo nhân vật hoạt hình hay những thứ khác, chỉ có một bức tranh chữ, hiện rõ vẻ không nhuốm bụi trần.

Thanh Vượng Lai bưng một ly trà xanh, đặt lên môi nhấp một ngụm:

“Xin chào, Lý Hỏa Vượng, giới thiệu lại lần nữa, ta tên Thanh Vượng Lai, chuyện của ngươi, họ đã kể cho ta nghe rồi, kế tiếp ta sẽ nói ra suy nghĩ của mình.”

“Đầu tiên hạn chế trên người ngươi rất nghiêm trọng, bị trông chừng như vậy, làm việc gì cũng không xong, đầu tiên chúng ta phải nghĩ cách giúp ngươi, để ngươi tạm thời khôi phục lại tự do.”

“Chờ…chờ một chút.”

Lý Hỏa Vượng ngắt lời Thanh Vượng Lai.

“Sao thế? Ngươi không muốn khôi phục tự do, còn muốn bị nhốt trong khu dân cư à?”

“Không phải, trước khi làm chuyện chính, đầu tiên ta cần xác định một việc, liên quan đến họ, những kẻ có ý đồ bắt cóc ta, ngươi thấy sao?”

“Ngươi nghĩ họ là người ngoài hành tinh cung sư tử, hay là tập đoàn ngầm ngấp nghé dị năng đặc biệt?”

Thanh Vượng Lai mỉm cười.

“Tại sao ngươi cảm thấy ta sẽ nghĩ như thế? Ngươi thấy ta giống bệnh tâm thần lắm à?”

“Vậy ngươi nghĩ sao? Ngươi cho rằng chân tướng chuyện này rốt cuộc là gì, họ là ai?”

Cuối cùng đã có lời giải thích của một người bình thường, giờ phút này Lý Hỏa Vượng cảm giác lòng bàn tay mình đổ đầy mồ hôi.

Thanh Vượng Lai không nhanh không chậm uống một hớp trà, lên tiếng:

“Nhà vật lý Julian đã đưa ra một giải thiết, vũ trụ của chúng ta có thể là một hình ảnh ba chiều, những gì ngươi thấy, những gì ngươi cảm nhận đều là hình chiếu, ta tán thành giả thiết này.”

“Hửm?!”

Lý Hỏa Vượng nhất thời ngơ ngác, lời nói của tên này rốt cuộc có ý gì, hơn nữa có phải mình đã nghe câu này ở đâu rồi không?

“Ngươi cảm thấy cái gì là thật, cái gì là giả?”

Thanh Vượng Lai lên tiếng.

“Liệu thế giới có phải là một ảo ảnh cực lớn, là một loại khúc xạ nào đó hay không? Cũng như cái bóng của chúng ta. Chúng ta chính là cái bóng của họ.”

“…”

Lý Hỏa Vượng trầm mặc nhìn người trong màn hình, trong lòng suy đoán:

“Chắc không phải tên này cũng bị bệnh tâm thần đấy chứ, chỉ là chưa kiểm tra ra thôi.”

“Ta không tán thành quan điểm của ngươi.”

Người lên tiếng không phải ai khác, chính là Dương Na.

Nàng như biến thành một người khác, không hề có vẻ yếu ớt như

khi bên cạnh Lý Hỏa Vượng, tỏ ra hùng hổ dọa người.

Nàng cầm chặt cái ly trong lòng, ánh mắt trở nên cực kì sắc bén:

“Khoa học chính là những giả thiết to gan, cần cẩn thận kiểm chứng, trước khi tất cả giả thiết chưa được chứng thực, đều chỉ là giả thiết mà thôi, ngươi có chứng cứ mấu chốt gì để chứng minh giả thiết của ngươi không?”

“Haha, tất nhiên là ta có.”

“Lấy ra đi, ta không tin ngươi có.”

Lời nói của Dương Na rõ ràng không hề tin tưởng:

“Nếu ngươi thật sự có chứng cứ mang tính quyết định, ngươi có thể lấy ra giành giải Nobel, sao còn ngồi ở đây.”

“Ta không thể thể hiện cho ngươi xem được, cũng như cái bóng của ta làm sao biểu đạt được với bóng của ngươi, thế giới của chúng ta như thế nào nhỉ? Ngay cả tư duy mà họ cũng không có, họ có thể cử động đều là do chúng ta có thể cử động, làm sao ta biểu đạt được?”

Chương 1081: Giả

“Ngụy biện! Ngươi như vậy có khác gì mấy kẻ ăn nói linh tinh trên mạng đâu, ta thật sự nghi ngờ rốt cuộc làm sao ngươi thi được nghiên cứu sinh!”

Dương Na phẫn nộ đứng dậy, hảo cảm tăng thêm do ngoại hình ban nãy đã hoàn toàn tan biến.

“Ngươi tưởng tượng thử xem, bóng của chúng ta so sánh với chúng ta, họ đơn giản đến mức nào. Nếu những người sống sờ sờ, có máu có thịt có vật chất như chúng ta, là cái bóng của một sự tồn tại nào đó, ngươi có thể tưởng tượng ra, họ sẽ tồn tại như thế nào không?”

Thấy Dương Na hoang mang, Thanh Vượng Lai nói tiếp:

“Nếu hình chiếu của họ không chỉ là một người mỏng manh? Mà là cả thế giới của chúng ta thì sao? Nếu cả thế giới của chúng ta chỉ là hình chiếu của một sự tồn tại khác, vậy sẽ là loại tồn tại như thế nào nhỉ?”

Thấy Dương Na hé miệng lại ngậm chặt, Thanh Vượng Lai tiếp tục:

“Ngươi nghĩ không ra, bởi vì ngươi không có cơ quan để chịu đựng sự tưởng tượng đó.”

Thanh Vượng Lai nói tới đây, biểu cảm bắt đầu mơ màng:

“Nhưng ta đã từng gặp, ta từng nhìn thấy một lần, cho dù ta đã sắp quên, nhưng ta vẫn nhớ khoảnh khắc đó, ta nhỏ bé đến mức nào.”

“Cái gọi là tư tưởng của chúng ta, chỉ là khúc xạ hô hấp của họ, sở dĩ chúng ta tồn tại chỉ vì họ tồn tại, thậm chí chúng ta…”

Nói đến đây, Thanh Vượng Lai dường như không nói tiếp được nữa, hắn ôm đầu lộ vẻ đau đớn.

Hắn xoay người mở ngăn kéo, lấy vài viên thuốc con nhộng nhét vào miệng, sau đó cầm ly trà đã nguội từ lâu nốc vào.

Nhất thời căn phòng trở nên yên tĩnh, ai cũng không lên tiếng.

Qua một lúc sau, giọng nói của Tiền Phúc vang lên trong phòng:

“Nói linh tinh gì thế này, ngươi bịa ra phải không, ta thấy là người ngoài hành tinh cung sư tử.”

Cuộc trò chuyện của Thanh Vượng Lai vẫn tiếp tục, hai bên đều có cách nói khác nhau, nhưng thần kỳ là họ không hề tranh luận.

Thanh Vượng Lai lại nhìn về phía Lý Hỏa Vượng:

“Tuy chúng ta gặp nhau lần đầu, nhưng nếu Tiền Phúc đã nói giúp ngươi, chắc chắn phía chúng ta sẽ là đồng minh, hắn rất có thiên

phú về mặt này."

Lý Hỏa Vượng lúc này đang gãi đầu, lời nói của đối phương chẳng những không hề giải đáp nghi ngờ, ngược lại còn khiến đầu óc hắn rối ren hơn:

"Ta rất tò mò, sao ngươi có thể trò chuyện được với hắn vậy? Thế giới quan của ngươi và hai người họ không giống nhau!"

"Bởi vì chúng ta đều là giả, tuy chúng ta có máu có thịt, nhưng chúng ta là hình chiếu, chính xác là hàng giả, sự chân thực chân chính là tồn tại tuyệt đối, sự chân thực tuyệt đối cũng là chân lý tuyệt đối, nhưng chân lý kia lại vượt qua nhận thức của chúng ta, không phải chuyện ta và ngươi có thể cảm giác được."

"Cho nên nếu đã là giả, sao còn phải quan tâm người khác nghĩ thế nào?"

"Haha, ta không cho rằng sự việc như các ngươi đã nói, nhưng suy nghĩ của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, ta không cần dùng suy nghĩ của mình cưỡng ép người khác, ta tôn trọng suy nghĩ của họ."

Thanh Vượng Lai nâng ly trà về phía Tiền Phúc và Trần Hồng Du.

Thông qua màn hình, Lý Hỏa Vượng thấy mặt nghiêng của tên kia, trong lòng âm thầm suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng vẫn giữ thái độ nghi ngờ mãnh liệt đối với cách nói của tên này.

Tuy chỉ trong thoáng chốc, nhưng hắn đã nhìn thấy, vừa nãy thuốc mà Thanh Vượng Lai uống là loại thuốc tinh thần.

Mặc dù nhìn qua tên này vô cùng uyên bác, nhưng mấy thứ như bệnh tâm thần kia không hề liên quan đến IQ.

Trái lại, căn cứ theo sự tìm hiểu quan sát nhiều năm nay của hắn, tỷ lệ người thông minh bị bệnh tâm thần cao hơn người bình thường một chút, người càng ngốc càng khó mắc bệnh tâm thần.

"Lần đầu gặp nhau, ngươi có chỗ lo lắng về ta, ta có thể hiểu được, nhưng ngươi yên tâm, quả thật ta đang giúp ngươi. Hơn nữa bây giờ ngươi đang gặp phiền phức, chứ không phải chúng ta đúng không? Mặc kệ hình chiếu của mấy người đó là ai."

Lý Hỏa Vượng tạm thời bị đối phương thuyết phục, đúng là như vậy, nếu đối phương muốn giúp mình, mặc kệ mục đích của đối phương là gì, lúc này nếu mình còn treo vẻ nghi ngờ trên mặt, không khỏi hơi khó coi.

Cho dù muốn đề phòng, cũng nên lặng lẽ đề phòng trong lòng thôi.

“Xin lỗi, Thanh huynh, dù sao chuyện đó cũng quá ly kỳ, ta cũng khó tránh hỏi thêm vài câu, thế ngươi định dùng cách gì để ta thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này?”

“Thời buổi này, muốn làm việc tất nhiên phải dựa vào quan hệ, về mặt này ta có quen biết vài người, họ có thể giúp được vài chuyện, hơn nữa chuyện của ngươi cũng không quá nghiêm trọng.”

“Chuyện này ngươi cứ việc ở nhà chờ ta là được, chúng ta tìm người nghĩ cách, tin rằng rất nhanh sẽ có câu trả lời, chờ sau khi ngươi ra ngoài, chúng ta sẽ bàn kế hoạch tiếp theo.”

“Tìm người? Chắc không phải bệnh nhân tâm thần đấy chứ?”

Lý Hỏa Vượng cau mày nghĩ.

Hắn muốn hỏi thêm chi tiết, nhưng đối phương dường như không muốn tiết lộ quá nhiều.

“Hôm nay đến đây thôi, lát nữa ta còn có việc, đúng rồi, kết bạn wechat với ta đi, sau này tiện liên lạc.”

Thanh Vượng Lai nói rồi đứng dậy.

Sau khi Lý Hỏa Vượng lấy được cách liên lạc với Thanh Vượng Lai, chuyện này cũng hạ màn, không uổng công vất vả trong khoảng thời gian này, ít nhất sự việc cũng đã tiến triển đến một mức độ nhất định.

Chương 1082: Dị Năng

Thanh Vượng Lai tiễn họ đến cổng trường rồi trở về, Lý Hỏa Vượng vừa định tắt video, đã trông thấy Tiền Phúc lao thẳng đến

thùng rác, duỗi một tay vào trong liếм khóe môi tìm kiếm gì đó, thu hút không ít ánh mắt khác thường.

“Tiền Phúc! Nổi điên gì vậy, bình thường chút đi!”

Tiền Phúc cầm nửa ly trà sữa quay người lại, phản bác hùng hồn đầy lý lẽ:

“Ta bị điên? Thứ này đâu phải không uống được, để tránh lãng phí, ta nhặt lại uống có gì sai hả? Sao ta lại bị điên chứ? Trên thế giới này có rất nhiều người ăn không đủ no! Ta thấy những kẻ tùy tiện vứt đồ ăn mới thật sự bị bệnh tâm thần đấy!”

Nhất thời Lý Hỏa Vượng bị đối phương hỏi đến nghẹn lời, không biết nên nói gì, mạch não của tên này đúng là không giống người bình thường.

Chờ Trần Hồng Du cưỡng ép kẹp Tiền Phúc rời đi, Lý Hỏa Vượng tắt video.

Lý Hỏa Vượng ngồi một mình trong phòng, nhớ lại những gì đã nghe ban nãy, suy nghĩ lại xem vừa rồi có chỗ nào mình không chú ý hay không.

“Tít tít.”

Điện thoại vang lên. Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay lướt điện thoại, phát hiện Dương Na gửi tin nhắn đến.

“Hỏa Vượng, chẳng phải Trần tỷ nói nàng có dị năng đặc biệt sao, vừa rồi ta tò mò hỏi dị năng đặc biệt của nàng là gì, kết quả ngươi đoán xem nàng trả lời ta thế nào?”

“Trả lời thế nào?”

Khi Lý Hỏa Vượng gửi tin nhắn này qua, rất nhanh đã nhận được đoạn video Dương Na gửi đến.

Trần Hồng Du lười biếng đứng ven đường, nhìn vào ống kính với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Hỏa Vượng, ngươi nhìn kỹ đây.”

Một dấu chấm hỏi cực lớn xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng:

“Nhìn ở đâu?”

Chính vào lúc này, ống kính bắt đầu đến gần, dời đến sát trán Trần Hồng Du.

Có điều ngoài một vài nút mụn trên mặt nàng ra, Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy gì khác.

“Ưм..ưм...”

Biểu cảm Trần Hồng Du bắt đầu nghiêm trọng, khóe môi phát ra giọng nói trầm thấp như đang vận công khí công.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng nghi ngờ không biết đối phương đang làm trò gì, sau khi Trần Hồng Du thấp giọng quát một tiếng, hai nốt mụn bọc trên trán nàng, lập tức vỡ nát.

Dịch mủ vàng hòa cùng hạt thịt nhỏ từ trong lỗ mụn chảy xuống gương mặt bóng dầu của nàng. Khiến Lý Hỏa Vượng buồn nôn trong lòng.

Video đến đây bỗng im bặt, sau đó Dương Na gửi tin nhắn đến:

“Dị năng đặc biệt thật ghê tởm...”

Lý Hỏa Vượng ném điện thoại lên giường, thở dài, rốt cuộc mình đã tìm những người gì thế này.

“Chúng ta cần phải chủ động tấn công, đám rác rưởi của Pháp Giáo, muốn mai phục thì mai phục muốn giết thì giết! Coi chúng ta là quả hồng mềm chắc?”

Một người mập mạp dáng người cường tráng mặc áo lông đen, đứng trong quân trướng gào thét với vẻ cực kì phẫn nộ.

Trong quân trướng không ai phản bác, chỉ vì hắn là đại khả hãn của Thanh Khâu, long mạch của Thanh Khâu, bây giờ hoàng đế Đại Lương không có ở đây, thân phận của hắn tôn quý nhất.

“Khả hãn đại nhân nói rất đúng, tất nhiên phải phản công, tại hạ

có một kế, có thể cho tại hạ mượn dùng hổ phù của quý quốc không.”

Huyễn Tẫn lên tiếng.

Nghe thấy câu này, đại khả hãn che kín tay áo mình với vẻ tràn ngập cảnh giác:

“Ngươi đang nói đùa sao? Hổ phù điều động ba quân của Thanh Khâu sao có thể cho người ngoài được! Lúc này mới biết thiếu binh thiếu tướng à? Có bản lĩnh thì tìm hoàng đế Đại Lương keo kiệt của các ngươi đi!”

“Hắn tính toán hay thật, chúng ta ở đây đánh sống đánh chết, hắn làm ngư ông đắc lợi!”

“Bẩm khả hãn, bệ hạ đã xuất binh rồi.”

Một lão thái giám khom lưng, cung kính đáp.

“Lúc này xuất binh có tác dụng gì! Đại Lương cách Hậu Thục bao xa! Đợi bọn hắn tới, bồ công anh già đến mức chẳng ai thèm ăn nữa!”

Thấy không khí bất ổn, Ti Thiên Giám Thanh Khâu đứng lên hòa giải:

“Huyễn Tẫn, có vấn đề gì ngươi cứ nói thẳng, nếu ngươi nói có lý, khả hãn nhà ta tất nhiên sẽ điều binh khiển tướng giúp ngươi.”

Hậu Thục, ban đêm.

Chính vào lúc những người này đang bàn bạc chuyện quân cơ quan trọng, Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu đeo khăn trùm đầu màu đỏ đứng một góc như người tàng hình không nói một lời.

Họ lắng nghe thế lực của các nơi tranh chấp, cùng sự thỏa hiệp của nguy cơ trước mắt, còn có kế hoạch tiếp theo của bọn hắn.

Long mạch của Tứ Tề và Hậu Thục đến tay, rất rõ ràng khiến

người bên này, bất kể là Ti Thiên Giám hay người của hoàng gia đều phấn chấn hơn không ít.

Không khí trong quân trướng rõ ràng tốt hơn nhiều.

Quyết định xong lưu trình trời cũng đã khuya, sau khi Huyễn Tẫn khẽ phất tay, cả quân trướng và một vài người tản đi như mây khói.

“Giờ long mạch đã đến tay Hậu Thục, chỉ cần hoàng đế Hậu Thục chiêu hàng, binh gia Hậu Thục chắc chắn đào ngũ, thế lực Pháp Giáo có lẽ sẽ rút về Tứ Tề, nhưng chúng ta không thể đi theo đường của họ.”

“Ồ.”

Lý Hỏa Vượng đáp một tiếng đơn giản.

“Lý Hỏa Vượng, điều này không giống ngươi.”

Huyễn Tẫn phát giác đối phương không giống lúc bình thường.

Lý Hỏa Vượng không trả lời đối phương, trực tiếp lên tiếng hỏi:

“Các ngươi suy nghĩ tới suy nghĩ lui, đều là tra tấn nhân gian, Pháp Giáo đến như thế nào ngươi rõ hơn ta nhỉ? Các ngươi không có tính toán gì với ngọn nguồn của bọn hắn sao?”

Huyễn Tẫn hiểu Lý Hỏa Vượng đang nói gì:

“Dù sao chúng ta cũng là cơ thể người phàm, những ti mệnh phía trên Bạch Ngọc Kinh hiện nay rốt cuộc đang làm gì, ngay cả chúng ta cũng không biết, sao có cách can thiệp được đây.”

“Không đúng, Ti Thiên Giám Ti Thiên Giám, không phải danh hiệu này là giám sát trời sao? Còn nữa, đừng nói các ngươi không có cách, lúc đầu vì đề phòng thiên tai, có ý đồ dùng cách bày trận hoàng cung cướp đoạt tròng mắt của Thần Sơn quỷ, lần này phiền phức nhiều hơn, các ngươi không định gây ra động tĩnh lớn hơn à?”

Chương 1083: Tách Ra

Thấy hắc ám trong pháp bào màu đỏ của Huyễn Tẫn, Lý Hỏa Vượng khẽ nghiêng đầu.

“Chắc chắn là đang làm rồi nhỉ? Chỉ là các ngươi hoàn toàn không định nói cho ta biết thôi.”

Tuy đối phương không có bất cứ phản ứng dư thừa nào, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm giác mình đoán đúng rồi.

“Có vài chuyện ngươi không giúp được, nói cho ngươi biết, trừ việc khiến ngươi nghĩ nhiều ra cũng không có lợi ích gì, thân phận gì thì làm việc đó, ta là Ti Thiên Giám, ta có chuyện của ta, mà ngươi cũng có chuyện của ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nhếch môi trái, mỉm cười tự giễu một tiếng, dẫn theo Bạch Linh Miểu xoay người rời đi.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, Huyễn Tẫn lại lần nữa xuất hiện trước mặt hắn:

“Kế tiếp có dự định gì? Đúng rồi, còn Bạch Liên thánh nữ nữa.”

“Ngươi không nói với ta, dựa vào đâu ta phải cho ngươi biết? Dù sao khi trước chúng ta hợp tác, dường như không phải một cộng một bằng hai, nếu đã vậy, chúng ta tự mình chiến thôi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhấc chân bước về trước, xuyên thẳng qua cơ thể Huyễn Tẫn, đi về chỗ ở của mình.

“Hay là ngươi thù dai? Chuyện địa long lần trước ta thật sự bị quấn lấy, không phải không muốn cứu ngươi.”

Lý Hỏa Vượng không hề dừng bước, hắn không muốn làm con cờ trong tay người khác mặc người ta bày bố, cho dù mục tiêu lúc này của bọn họ giống nhau cũng không được.

Qua lại lâu vậy rồi, Lý Hỏa Vượng cũng hiểu rõ, con người Huyễn Tẫn này rất gian trá, tuy nhìn qua lương thiện, nhưng hắn luôn lợi

dụng những người bên cạnh mình.

“Bạch Liên giáo mở rộng tại Hậu Thục như thế nào rồi?”

Lý Hỏa Vượng hỏi Bạch Linh Miểu.

Lý Hỏa Vượng thật sự không ngờ, thế lực mà mình thật sự nắm trong tay, vậy mà lại là Bạch Liên giáo mà mình đã từng giết chết cả một thôn, chỉ có thể nói chuyện đời khó đoán.

“Mở rộng rất nhanh, nhất là sau khi chúng ta cứu lại long mạch.”

Nghe thấy câu trả lời này, Lý Hỏa Vượng không hề bất ngờ, rất nhiều người tín ngưỡng Pháp Giáo, nhưng kẻ gió chiều nào theo chiều ấy lại càng nhiều hơn, ai thắng họ sẽ giúp người đó.

“Giáo chúng Bạch Liên của Đại Lương Thanh Khâu, đang lần lượt xây dựng đường xã Bạch Liên.”

“Có thể rút ra được bao nhiêu người để giết địch? Thực lực thế nào?”

Nếu Pháp Giáo làm được, vậy Bạch Liên giáo cũng có thể được.

“Lý sư huynh, không được đâu, thời gian quá ngắn, kêu gọi thì vẫn được, nhưng bách tính bình dân chỉ có thể chịu chết.”

“Muốn lựa chọn người chân thành tin thờ Vô Sinh Lão Mẫu, và có ngộ tính cao trong số những người thu nạp vào Bạch Liên giáo, vẫn cần phải có thời gian.”

“Nhưng mà Lý sư huynh, nếu cần người đối phó với Pháp Giáo, ta có thể bảo bảy mươi hai hộ pháp đến.”

“Bảy mươi hai người có tác dụng gì.”

Đối với thực lực của tín đồ Bạch Liên giáo, xem như Lý Hỏa Vượng đã được lãnh giáo, mặc dù bọn hắn đã mạnh hơn trước một chút, nhưng bọn hắn vẫn không có tác dụng gì lớn.

Bạch Linh Miểu hé môi, sau khi do dự một lúc mới nói:

“Lý sư huynh, là Bạch Liên thánh nữ, ta có thể cảm giác Vô Sinh Lão Mẫu lại mạnh hơn không ít.”

“Lại mạnh hơn? Lẽ nào nàng lại cướp đoạt thiên đạo của ti mệnh khác?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi ngẩng đầu nhìn lên trời hắn thật sự rất muốn biết, Bạch Ngọc Kinh hiện nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Để bọn họ đến thử xem, tốt nhất bảo cao thủ của Bạch Liên giáo qua đây. Pháp Giáo thắng không có lợi cho ai cả.”

“Được. Lý sư huynh, tiếp theo ngươi có dự tính gì?”

“Còn có thể làm gì được, khó khăn lắm mới chiếm được căn cứ có ưu thế, tất nhiên phải tiếp tục mở rộng, bọn hắn ra tay, ta sẽ theo qua đó.”

“Nếu bọn họ gặp phải mấy khúc xương khó gặm, ta sẽ phụ trách xử lý.”

Mặc dù nói không tin Huyễn Tẫn, nhưng dù sao hiện nay bọn họ không phải kẻ thù.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng định nói thêm gì đó, hắn bỗng dung đau đớn ôm chặt cánh tay mình, rất nhanh đạo bào màu đỏ của hắn đã bị máu thấm ướt.

“Lý sư huynh, sao vậy!? Ngươi đừng cử động!”

Sau khi ngón tay thon dài với móng tay sắc nhọn gõ mặt trống, Bạch Linh Miểu cất tiếng hát vang ca từ quen thuộc gọi binh gia giúp đỡ.

“Hỗn độn chia tách Huyền Hoàng, khai thiên tích địa lập âm dương, đất là âm trời là dương, mặt trăng là âm mặt trời là dương, Bắc là âm Nam là dương, âm là huyễn dương là hoàng…”

Sau khi Bạch Linh Miểu gõ trống, khăn trùm đầu màu đỏ trên đỉnh đầu Bạch Linh Miểu nhô lên rất nhiều mặt thú, mặt thú kia đâm thẳng khăn trùm đầu, nhảy xuống khỏi gương mặt Bạch Linh Miểu.

Mà khăn trùm đầu trên mặt Bạch Linh Miểu như thể vô cùng vô tận, một khăn trùm đầu bị mang đi lại thêm một cái xuất hiện.

Tất cả tiên gia đội khăn trùm đầu màu đỏ, cảnh giác dõi theo Lý Hỏa Vượng lúc này đang đau đớn.

Trong tiếng trống vang và lời ca, bọn hắn vây quanh Lý Hỏa Vượng không ngừng loay hoay, dường như rất sợ hãi.

Có điều nương theo nhịp trống càng lúc càng dồn dập, ca từ mỗi lúc một sắc bén, một vị tiên gia trong đó cuối cùng bị ép đến gần Lý Hỏa Vượng.

Nhưng khi hắn dùng cái mũi nhô lên khỏi khăn trùm đầu đỏ, khẽ chạm vào đạo bào đỏ của Lý Hỏa Vượng.

Chương 1084: Tranh Cướp

Ngay sau đó, nương theo tiếng hét bén nhọn của dã thú, khăn trùm đầu chớp mắt bị xé nát bươm, kế tiếp giống như lây nhiễm, khăn trùm đầu di động xung quanh nhanh chóng bị xé rách, không lâu sau, xung quanh trừ vải vóc đỏ thắm ra không còn sót lại gì nữa.

“Không…không sao!”

Khi Lý Hỏa Vượng cong lưng ngẩng đầu, da thịt trên mặt hắn như vảy nhấc lên từng mảng rồi khép lại. Động tác nhẹ nhàng không gì sánh được.

Mà mỗi một mảng nhấc lên, mang đến cho Lý Hỏa Vượng nỗi đau như dao cắt, sau khi từng mảng nứt ra, cho dù Lý Hỏa Vượng có kinh nghiệm từng trải cũng đau đến độ muốn ngất xỉu.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi:

“Không sao! Chỉ là…lần trước sau khi đăng giai, thỉnh thoảng sẽ như vậy, quen rồi là được.”

Lý Hỏa Vượng để trần nửa thân trên, đau khổ dị thường thở hổn hển.

Hắn trơ mắt nhìn cơ thể của mình nứt ra và khép lại không chịu kiểm soát, nhưng lại không có cách nào.

Mồ hôi túa ra vì đau đớn chảy vào trong đường nứt da thịt, thậm chí khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng đau đến co giật.

Trước đây hắn từng chịu đừng nỗi đau còn kinh khủng hơn, nhưng cảm giác đó chỉ trong chốc lát, còn cảm giác này cứ diễn ra mãi, hơn nữa còn càng lúc càng đau.

Bạch Linh Miểu ở một bên muốn giúp nhưng bất luận là dùng tà pháp hay nhảy tế thần, bất luận mời ai đến, cũng không có tác dụng với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng biết là không có tác dụng, chỉ vì sự giày vò này là từ Ti Mệnh Tam Hủy, trong mắt hắn, đám chó mèo này vốn không chống nổi.

Cùng với việc không ngừng đăng giai, ban đầu cơ thể nhạy bén hơn, năng lực lại nâng cao.

Nhưng rất hiển nhiên, Tam Hủy không chỉ đợi mình tự tàn phế, hắn muốn đích thân hành hạ mình.

Nghe đồn đăng giai đến một trình độ nhất định, thì sẽ trở thành tâm bàn của Tam Hủy, hình như mình sắp đạt đến rồi.

Suy đoán từ tình hình hiện tại, e rằng sẽ trở thành tâm bàn của Tam Hủy thật, nỗi đau toàn thân sẽ không dừng lại, bị đau đớn bao bọc toàn thân.

“Sao thế? Ngươi muốn tranh giành tâm bàn với Quý Tai ư? Ngươi vẫn không từ bỏ?”

Lý Hỏa Vượng hỏi nỗi đau đớn trên người mình lúc này.

Đau đớn là một loại cảm giác, đương nhiên sẽ không đáp lại, Lý Hỏa Vượng ngồi ở đó tự nói một mình, ý thức của hắn bị cơn đau liên tiếp hành hạ đến hỗn loạn.

Cùng may cảm giác này không diễn ra bao lâu, sau hai nén hương, vết thương nứt ra trên người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng khép lại.

“Ta...ta nghỉ một lúc.”

Lý Hỏa Vượng bị đau đớn hành hạ đến sức cùng lực kiệt nằm ngả về phía sau, lập tức ngủ miên man, hắn thực sự quá mệt.

Bạch Linh Miểu lại gần, nhìn Lý Hỏa Vượng, trong lòng đau xót, nàng bưng đến một chậu nước ấm, nhúng khăn vào rồi vắt kiệt xong, bắt đầu lau người cho Lý Hỏa Vượng.

Chỉ một lúc, vết thương trên người Lý Hỏa Vượng đã đóng vảy, rào rào rơi xuống theo mỗi lần Bạch Linh Miểu lau người cho hắn.

Xúc tu của Lý Tuế từ phía sau thò qua, dùng giác mυ"ŧ từ từ hút hết vảy đi, chỉ lúc sau, Bạch Linh Miểu nghe thấy tiếng rắc rắc phía sau.

Sau khi rửa chân cho Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu đắp chăn cho hắn rồi quay người định ra ngoài.

“Tuế Tuế, hôm nay cha ngươi rất mệt, ngươi ngủ cùng cha ngươi đi, chăm sóc cẩn thận, đừng để người khác làm phiền hắn.”

“Được.”

Lý Tuế duyên dáng thanh mảnh đi đến bên giường há cái miệng quả đào, xúc tu nhúc nhích từ trong chui ra, nhanh chóng chui vào trong chăn của Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy Lý Tuế như một lớp quần áo, gấp bản thân mình lên đầu giường, Bạch Linh Miểu quay người đi ra khỏi phòng.

“Lần này Lý Hỏa Vượng chịu đựng đủ rồi, nếu không loại bỏ được rắc rối này, e rằng nỗi đau này sẽ theo hắn cả đời.”

Nghe thấy lời của Nhị Thần trong đầu, Bạch Linh Miểu lặng lẽ đi tiếp về phía trước.

Chẳng mấy chốc nàng đi vào một con ngõ nhỏ hơi chật chội, trên cửa gỗ của ngõ đều treo hoặc vẽ hoa sen. Dưới mái hiên cũng treo

không ít bùa pháp, nơi này là địa bàn của Bạch Liên Giáo.

Trong Bạch Liên Giáo, chúng sinh bình đẳng, tại đây không có người nghèo người giàu, chỉ có tín đồ Bạch Liên thành kính.

Thông qua một số khe cửa không đóng, thậm chí có thể nhìn thấy một đám người đang trầm mặc bò dưới đất bái lạy.

Tất cả những người từ phía đối diện Bạch Linh Miểu đi đến, đều cúi đầu tôn kính đứng nghiêm ở một bên.

Chẳng mấy chốc nàng đến trong một đại điện treo đầy nến, chính giữa điện đặt hai bông sen chung gốc lóe lên ánh sáng, chiếu cả căn phòng sáng như ban ngày.

Bạch Linh Miểu đến trước bồ đoàn, quỳ hai chân, hai tay khép lại lặng lẽ nguyện cầu với sen trắng đó.

“Vô Sinh Lão Mẫu đại từ đại bi, đệ tử cầu xin người có thể để Lý sư huynh sớm ngày thoát khỏi bể khổ.”

Ánh sáng của sen trắng bắt đầu xảy ra thay đổi nho nhỏ, dường như có thứ gì xảy ra rồi lại như không có gì thay đổi.

Im lặng cầu nguyện rất lâu xong, Bạch Linh Miểu mở mắt nhìn sen trắng.

“Đệ tử tự nguyện vứt bỏ tất cả, phục vụ thờ cúng người cả đời. Mong Vô Sinh Lão Mẫu từ bi chấp nhận chúng ta.”

“Đệ tử nguyện giảng kinh truyền đạo khắp nơi vì người, trung thành cung kính, lễ bái niệm kinh.”

“Nhưng người từng hứa với đệ tử, nếu người tính kế đệ tử về chuyện này, thì ta sẽ khiến người hối hận.”

Mềm mại uyển chuyển nói xong lời này, Bạch Linh Miểu dập đầu bái lạy với hai bông sen chung một gốc.

Chương 1085: Dâng Hiến

Bỗng nhiên sen trắng tỏa ra ánh hào quang, một tia sáng bắn vào giữa đôi lông mày của Bạch Linh Miểu, rất nhanh nàng cảm nhận được tình cảm từ bi, trong lòng nàng có cảm xúc khác.

Trong hào quang trắng, Bạch Linh Miểu dường như nhìn thấy thứ gì, đó là Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng vô cùng méo mó.

Rất nhanh thứ gì màu máu nổi lên bên trái của hắn, còn bên phải hắn là một Lý Hỏa Vượng khác chui ra từ trong lòng bàn tay, Lý Hỏa Vượng này vô cùng kỳ quái, hắn không có mặt sau, đều là mặt chính.

Lý Hỏa Vượng hai mặt và màu máu bắt đầu hết sức kéo Lý Hỏa Vượng ở giữa, lực kéo càng lúc càng mạnh, cuối cùng Lý Hỏa Vượng bị hai bên giằng co thành hai mảnh.

Bạch Linh Miểu như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng lập tức hiểu ý của Vô Sinh Lão Mẫu muốn truyền đạt cho mình.

Dương như là đoán trước được hoặc chỉ thị nào đó, Lý Hỏa Vượng không thể sử dụng pháp thuật của Ảo Cảnh Giáo nữa, đặc biệt không thể đăng giai tiếp, nếu cứ tiếp tục, e rằng hắn thực sự sẽ biến thành hai nửa!"

"Cảm ơn Vô Sinh Lão Mẫu đại từ đại bi chỉ điểm, đệ tử xin nhớ ơn."

Bạch Linh Miểu nói rồi chân thành quỳ bái lần nữa xong, đứng lên đi vào về phía phòng ngủ của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng khi nàng vừa đi ra khỏi ngõ, thì thấy Lữ Tú Tài đi đến bên này với vẻ mặt tiều tụy.

"Sư nương."

Hắn cúi đầu với Bạch Linh Miểu.

Nhìn thấy tay trái bị gãy hai ngón tay của hắn, Bạch Linh Miểu lên tiếng dặn dò một câu đừng sử dụng Đại Thiên Lục nữa, rồi vội vàng bỏ đi.

Đưa mắt tiễn Bạch Linh Miểu rời đi, Lữ Tú Tài mới đi vào trong

phòng của con ngõ, cung kính cầm ba nén hương, sau đó khom lưng với sen trắng trên tường, rồi cắm vào trong lư hương, sau đó hắn phủ phục trước bức họa, không động đậy.

“Đệ tử Lữ Tú Tài nghĩ kỹ rồi, cả đời không lấy vợ không sinh con, không ăn thức ăn mặn, không động vào vàng bạc, nguyện dùng tấm thân phàm tục này chịu tam tai tam kiếp thay Vô Sinh Lão Mẫu.”

Hắn nói xong, có một bác gái trung niên đi ra từ góc tường, nàng là Liên Tri Bắc từng tìm được Bạch Linh Miểu.

Nàng cởi quần áo của Lữ Tú Tài, lộ ra phần lưng chằng chịt vét sẹo của hắn.

Ngay trước bức tranh hoa sen đó, nàng lấy kim xăm mình xăm hình lên lưng hắn.

Cảm thấy màu sắc hơi nhạt, Liên Tri Bắc lấy kim xăm cọ mài lên hoa sen trắng trong bức tranh, rồi tiếp tục xăm cho Lữ Tú Tài.

Từng mũi kim đâm lên lưng, Lữ Tú Tài đau đến mặt tái nhợt, nhưng hắn không dám cựa quậy, cắn chặt môi.

Lữ Tú Tài cố chịu đựng đau đớn hiểu được, bây giờ lừa trắng theo bên cạnh sư nương đã chết, nghe đồn Vô Sinh Lão Mẫu muốn trọng sinh trên con lừa trắng sáu đầu.

Sau khi xăm hình con lừa trắng lên người, mình sẽ là vật cưỡi của Vô Sinh Lão Mẫu, không còn là người phàm mặc cho người khác chà đạp.

Đây là cơ hội của hắn, hắn phải tranh thủ cơ hội này, kể cả phải trả cái giá đau đớn thê thảm, nhưng bây giờ hắn không muốn từ bỏ cơ hội được mạnh hơn.

Chẳng mấy chốc, một con lừa trắng dần được hình thành trên lưng Lữ Tú Tài, lừa trắng dần được hoàn thiện, Lữ Tú Tài bắt đầu cảm thấy dường như trên người có thêm thứ gì.

Cảm giác này vô cùng cổ quái, trước đây chỉ khi làm tà pháp, Lữ Tú Tài mới có cảm giác này.

Nếu trước đây làm tà pháp chỉ có thể duy trì tạm thời, nhưng bây giờ mình có thể duy trì mãi mãi.

“Bây giờ ngươi đã tiến thêm một bước gần với Vô Sinh Lão Mẫu hơn các tín đồ bình thường khác, đây là chuyện tốt vinh dự tổ tông, ngươi phải trân trọng, đừng phá giới.”

Liên Tri Bắc dặn dò Lữ Tú Tài.

Cảm nhận được cơ thể mình thay đổi, Lữ Tú Tài kích động gật đầu, hắn hận không thể tìm một vài súc sinh của Pháp giáo để luyện tay ngay lập tức.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào, khi Lữ Tú Tài để trần nửa thân trên vừa đi ra, liền nheo mắt theo bản năng.

Thì ra không biết trời đã sáng rõ từ lúc nào, các tín đồ Bạch Liên Giáo khác đang gấp rút thu dọn hành lý để lên xe ngựa.

Nếu là bình thường, vào giờ này trời vẫn chưa sáng, nhưng vì thiếu một canh giờ, cho nên trời sáng nhanh hơn trước đây nhiều.

“Đi thôi! Đi thôi! Các huynh đệ muội muội nhanh lên, chúng ta tranh thủ reo rắc sự từ bi của Vô Sinh Lão Mẫu lên đầu mỗi một người Hậu Thục! Không ăn sáng nữa, cầm lương khô chống chọi!”

Nghe thấy lời này, Lữ Tú Tài lập tức hiểu chuyện gì, tu luyện lâu như vậy, đến lúc phải hành động rồi.

Lúc này hắn cũng không màng những việc khác nữa, vội vàng chạy về chỗ ở của mình, chỉ cần có thể giết súc sinh pháp giáo, hắn mãi mãi là người đầu tiên.

Nhưng điều khiến Lữ Tú Tài hơi bất ngờ là tín đồ Bạch Liên Giáo và Lý sư huynh không đi cùng con đường với binh lính triều đình, ngược lại tự rời đi mỗi người một ngả.

Lữ Tú Tài hơi nghi hoặc, nhưng hắn nhìn sắc mặt của sư phụ lúc này không tốt lắm, bèn biết điều không nói gì nữa.

Đúng lúc hắn cho rằng tiếp sau sẽ là con đường dài phải đi, Lữ Tú Tài đột nhiên thấy sư phụ ngồi trên xe ngựa với sắc mặt rất âm trầm.

“Có mùi máu tanh, đi về phía Nam!”

Đoàn xe ngựa bắt đầu lăn bánh đi về hướng Nam theo chỉ thị của Lý Hỏa Vượng.

Chuyến này đi luôn hai canh giờ, kết quả không thấy gì.

Chương 1086: Lại Có Long Mạch Bị Hủy

Nhưng trong đội ngũ không có ai dị nghị, chỉ vì họ cũng ngửi thấy mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc trong không khí.

Mùi máu tanh khiến người ta phát nôn và mùi thối rữa vô cùng nồng nặc, tràn ngập khắp xung quanh như sương sớm.

Rất hiển nhiên, không phải chỉ có hai người chết mà có thể phát ra mùi máu tanh như này.

Cuối cùng vượt qua một ngọn núi, họ thấy nguồn gốc của mùi máu tanh, một bức tường thành đầu người, một bức tường thành khổng lồ được hình thành từ chết chóc và thối rữa!

Tường thành khổng lồ toàn là đầu người, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh và múi thối rữa, tất cả mọi người nhìn cảnh này là đều tuyệt vọng và nặng nề.

Sự im lìm như cái chết lan ra trong đội ngũ, bầu không khí áp bức đến mỗi một người có mặt đều cảm thấy không thở nổi.

Ước tính sơ bộ, nơi này ít nhất phải có mấy trăm ngàn người chết.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng nâng bước chân, một mình chậm rãi đi về phía trước.

Dần dần lại gần, Lý Hỏa Vượng nhìn ra nhiều chi tiết hơn.

Hắn phát hiện số người chết đều là đàn ông, hơn nữa phần lớn

đều đội mũ giáp, đều là binh gia của Hậu Thục!

Càng lại gần, mùi máu tanh cũng càng nồng, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng cũng trở nên càng lúc càng khó coi.

Hành động của Pháp giáo cũng không khó đoán, họ cảm thấy hoàng đế Hậu Thục sẽ khuyên binh gia Hậu Thục đầu hàng, những tên này dứt khoát giết toàn bộ binh gia của Hậu Thục, tạo nên cảnh kinh hãi!

Lý Hỏa Vượng đi đến dưới góc tường, ngẩng đầu, nhìn từng khuôn mặt tái xanh.

Vẻ mặt của họ không hung dữ, có vẻ như không phải cưỡng chế giết.

Là trừ hậu họa? Hay thị uy? Hay là cả hai? Lý Hỏa Vượng không biết.

Nhưng hắn có thể biết lần này Hậu Thục hoàn toàn bị diệt rồi.

Binh gia chết hết, dân chúng cũng bị mê hoặc, không còn lại gì nữa rồi.

Tiếp sau trong thời gian đối phó Pháp giáo, nơi này hoàn toàn vô dụng.

Nhìn số người chết này, chóc dưới Thanh Khâu phải chống đỡ rồi.

Đúng lúc này, trời đất bỗng biến trong lòng Lý Hỏa Vượng nổi lên ý nghĩ, một lúc chết nhiều người như vậy, e là Ti Mệnh chết

đổi, tiếng động đất dữ dội vang lên, cả bức tường người bắt đầu đổ sập, đầu người chi chít trực tiếp đè về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng bên trong đầu người giấu một số thứ gì đó, nhưng rất nhanh hắn cảm thấy chấn rung này từ sâu dưới lòng đất truyền đến, địa long lại trở mình.

“Huyền Tẫn! Ta biết ngươi đang nhìn ra! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Lý Hỏa Vượng bị đè dưới đống đầu người lớn tiếng chất vấn ra xung quanh.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Hỏa Vượng, cơ thể của Huyền Tẫn nổi lên từ dưới đất.

“Giờ Tuất mất rồi, Pháp giáo đã hủy diệt long mạch khác.”

Lý Hỏa Vượng hằm hằm mắng một câu.

“Chẳng phải cướp long mạch về rồi à? Họ lấy đâu ra long mạch để hủy diệt?”

“Ta từng nói có tổng cộng có mười sáu long mạch, từng được người của mười sáu địa giới trông coi, như vậy xem ra, có lẽ là long mạch ở nơi khác bị Pháp giáo cướp rồi.”

Hắn vừa dứt lời, mấy đầu người thối rữa bên cạnh đột nhiên cùng lên tiếng nói.

“Cái chết từ phía Tây, Hạ Trung.”

“Keng!”

Lý Hỏa Vượng bỗng tuốt kiếm ra, định chém lên đầu người chết sống lại đó.

“Đừng nóng, đây là trưởng lão của Miếu Trung m, là người của chúng ta.”

Huyền Tẫn ngăn trước mặt Lý Hỏa Vượng, giải thích nói.

“Ý của hắn là long mạch bị hủy mất là của Hạ Trung Quốc, bên phải Nam Bình là Tứ Tề, còn bên trái Nam Bình có Hạ Trung Quốc, bên đó cũng có long mạch, xem ra Pháp giáo thấy bên này khó nhằn, họ cũng đang tiến về bên đó.”

Đúng lúc này, tiếng chấn rung mặt đất càng lúc càng dữ dội, trời đất bỗng thay đổi, mặt trời trên cao trực tiếp dịch chuyển với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

“Giờ dậu cũng mất rồi.”

Huyền Tẫn nói ngắn gọn xúc tích.

“Xin lỗi, ta đang bận việc, ta về trước đây, đại trưởng lão, nếu tiện, mời ngươi cũng đến một lúc.”

Huyền Tẫn nói xong, cơ thể trực tiếp biến mất.

Lúc này Lý Hỏa Vượng không cần phải suy đoán long mạch bị hủy mất này từ đâu ra nữa, bất luận là từ đâu, đều không thay đổi được sự thực long mạch bị hủy.

“Không có thời gian đâu! Đi thôi! Tứ Tề!”

Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế cùng lấy ra hai tờ giấy vàng, mau chóng vẽ bùa, dán lên lưng ngựa kéo xe.

Ngựa kéo xe giơ hai chân trước hí lên một tiếng, trực tiếp chống chọi động đất dữ dội, dẫm lên đầu người phi đi.

Ngay lúc họ đi không lâu, một người đi ra từ trong đống đầu người.

“Hắn chính là Lý Hỏa Vượng ư?”

“Đúng, hắn chính là Lý Hỏa Vượng.”

“giết!”

Lý Hỏa Vượng dán lá bùa lên đầu gối, như tàn ảnh màu máu bọc mùi máu tanh nồng nặc xông vào đám đông, khuấy lên màn gió tanh mưa máu, đạo bào màu máu trên người hắn càng đỏ hơn.

Tuy Lý Hỏa Vượng ở trong lòng quân địch, phóng mắt nhìn đều là kẻ địch, nhưng rất hiển nhiên hắn có ưu thế hơn.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng động đất nhạy cảm, thì thấy một chiếc xe chiến bốn bánh đầy khí thế xông về phía mình.

Xoay cổ tay, một luồng hàn quang lóe lên, chiếc chiến xe xông về phía hắn bỗng bị chém thành hai mảnh.

Liền sau đó, một bóng đen chui ra từ trong bóng của Lý Hỏa Vượng, giơ cao chiếc con dao găm đá vỏ chai trong tay, đánh lén về phía hông eo của Lý Hỏa Vượng với góc độ cực kỳ xảo trá.

Chương 1087: Quà Tặng

Nhưng đối phó với pháp giáo lâu như vậy, Lý Hỏa Vượng đã biết đến chiêu thức này của đối phương, Lý Hỏa Vượng đâu thể không đề phòng. Phía sau ót của hắn sớm đã mọc một con mắt của Lý Tuế.

Cơ thể hắn lệch sang bên né được đòn tấn công của đối phương, sau đó giơ cao trường kiếm trong tay, trực tiếp chém lên người đối phương.

Vù một tiếng, Lý Hỏa Vượng bỗng cảm thấy xung quanh tối đen, tín đồ pháp giáo xung quanh dường như bị thứ gì đó hiệu triệu, đều nhảy lên.

Đám người ùn ùn kéo đến, chặn ánh nắng trên trời, giơ cao vũ khí sắc bén, tức giận gầm thét nhảy lên người Lý Hỏa Vượng.

Cùng lúc đó, Vu thần bị Lý Hỏa Vượng chém trúng, không màng sống chết của bản thân, dùng toàn bộ sức lực hai chân tóm bám cổ tay của Lý Hỏa Vượng, muốn hạn chế hành động của hắn.

Dưới mặt đất, có hai cái móc xuyên đất chui lên, móc chặt chân của Lý Hỏa Vượng.

Rất hiển nhiên đối diện với người như Lý Hỏa Vượng, sau khi thấy không đấu nổi, họ bắt đầu tính kế, tiếng phụp phụp vang lên, vũ khí sắc bén không ngừng đâm vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt hai nắm đấm với đôi mắt đầy tia máu, ngẩng đầu thét dài, da thịt cả người hắn đều nứt ra như vẩy cá, xúc tu chi chít quấn các loại dụng cụ hành hình chui ra từ các chỗ trên người Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng xuyên qua cơ thể của tất cả mọi người.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng méo sang trái, cùng với tiếng rắc rắc,

Lý Hỏa Vượng trực tiếp méo gãy cột sống của mình, cả cơ thể mang theo xúc tu toàn thân liền xoay chuyển.

Các loại dụng cụ hành hình và ba thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng cũng xoay chuyển theo, hàn quang xung quanh lóe lên.

Đợi tiếng da thịt nứt đoạn và tiếng kêu thảm biến mất, đỉnh đầu Lý Hỏa Vượng bỗng sáng rõ, ánh mặt trời lại chiếu lên đầu hắn.

Giơ chân phải lên, trực tiếp dẫm vỡ cái đầu ở bên chân, Lý Hỏa Vượng không kịp thở nửa hơi, xông về phía Lữ Tú Tài đang gặp nguy khốn.

Cuộc chạm trán quy mô nhỏ này kết thúc sau hai nén hương, Lý Hỏa Vượng đứng bên khe suối, vừa rửa đao vừa rửa tay.

Nghĩ đến lúc trước mình còn dẫn các sư huynh đệ đến nơi này, nổi lửa nấu cơm, bây giờ mình lại biến thành bộ dạng thế này, Lý Hỏa Vượng không khỏi cảm thấy thổn thức.

Đúng lúc này, một cột nước từ đỉnh đầu hắn phun qua, lại rơi lại vào trong nước, sau đó bên phải một cột, bên trái một cột, thứ trong nước chơi đùa rất vui vẻ.

“Tuế Tuế, đừng chơi nữa, đi thôi!”

Lý Hỏa Vượng đi về phía bờ, Lý Tuế lộ ra nửa cơ thể duyên dáng ướt sũng từ trong nước, miệng còn ngậm cá chép không vùng vẫy đuôi vội vàng đi theo.

Đi lên trên đường, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày nhìn thi thể ngổn ngang dưới đất, không ít thi thể còn mặc quần áo quan sai.

Tứ Tề không phải Hậu Thục, nếu nói Hậu Thục hay pháp giao còn đang tranh đoạt với triều đình Hậu Thục, thì Tứ Tề đã bị pháp giáo và Đại Lương họ chiếm cứ rất lâu rồi.

Có thể nói ở Hậu Thục, chỉ sợ bị hai bên giao chiến ảnh hưởng đến, vậy thì ở Tứ Tề dường như đang tiến lên khó khăn trong bùn lầy, phóng mắt nhìn đều là kẻ địch.

Sau khi bước vào Tứ Tề, đã từng gặp phải cuộc chạm trán quy mô

nhỏ này mấy lần rồi.

“Phía chúng ta ít người cũng đã rắc rối như vậy, e rằng phía các ngươi cũng chẳng ra sao đấy?”

Lý Hỏa Vượng nhìn Huyền Tẫn bên cạnh hỏi.

“Đúng thế.”

“Tình hình tiền tuyến giao chiến thế nào? Có thuận lợi không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Huyền Tẫn lắc đầu, không nói nữa, Lý Hỏa Vượng cũng không biết tên này không muốn nói hay là không biết.

“Nếu ngươi vẫn không biết như vậy, ta thực sự không biết rốt cuộc ta và ngươi phải làm gì, ngươi không phải thực sự cảm thấy quan hệ giữa chúng ta tốt thế nào chứ.”

“Lý Hỏa Vượng, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, ngươi hơi nhỏ mọn rồi.”

“Ta không muốn làm việc lớn, ta chỉ muốn cho thế giới này yên ổn, ta muốn sống mấy ngày yên ổn!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng trừng nhìn sang Huyền Tẫn, cơ thể của hắn bắt đầu không tự chủ tan vỡ.

Chỉ cần hắn muốn cho Huyền Tẫn không tồn tại, thì Huyền Tẫn không tồn tại.

“Đợi đã, tặng phần lễ cho ngươi.”

Nhưng đúng lúc này, cùng với sáu cánh tay của Huyền Tẫn ôm bụng nhanh chóng xoay chuyển, một mặt gương xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Hòa thượng bên cạnh hơi hiếu kỳ, hắn đi đến dùng ngón tay ấn dí, thấy không có phản ứng, trực tiếp thò tay cầm lên, đối thẳng mặt trời.

“Đừng tùy tiện động vào!”

Lý Hỏa Vượng đẩy hòa thượng ra khỏi số lượng lớn gương mờ lơ lửng trên không trung và những thứ bên trong gương.

Ban đầu không hiểu đó là gì, bên trên có một vài đường thẳng, một số lá cờ, một số điểm đang lóe lên ánh đỏ.

Nhưng dù sao Lý Hỏa Vượng cũng đến từ Tứ Tề, hắn nhanh chóng hiểu ra, đây là cả bản đồ của Tứ Tề.

“Đây là bản đồ của Tứ Tề? Đây là...chiến trường đang giao đấu ư?”

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay chỉ vào những điểm đỏ đó, kinh ngạc hỏi.

“Không chỉ như vậy, vũ khí mà ta luyện ra không chỉ có chút tác dụng này, ngươi thò tay vào thử xem.”

Nghe thấy Huyền Tẫn nói vậy, Lý Hỏa Vượng bán tin bán nghi thò ngón tay vào.

Khi chạm vào một điểm trong đó, hắn bỗng cảm thấy mình bị kéo vào trong một chiến trường chém giết, tiếng hét tiếng kêu thảm khắp nơi không ngớt, sát khí không ngừng bao bọc, không phân biệt.

Chương 1088: Thay Đổi Kế Hoạch

“Tu..tu..tu!”

Tiếng kèn lệnh trầm thấp vang lên, khiến Lý Hỏa Vượng bất giác tê dại da đầu.

Mặt đất rung lên, ban đầu chỉ rung nhẹ, nhưng ngay sau đó tiếng chấn rung càng lúc càng lớn, càng lúc càng to.

Trong tiếng kèn lệnh, thiết kỵ của Thanh Khâu xông về phía các tín đồ pháp giáo bê tượng thần khổng lồ phía xa.

Tình hình này khiến huyết quản của Lý Hỏa Vượng sôi sục, khí huyết không ngừng dâng trào.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, rút ngón tay lại, phát hiện mình đã trở về chỗ cũ.

Nhìn Huyền Tẫn một cái, Lý Hỏa Vượng lại thò tay vào trong cờ ba góc, hắn lập tức thấy trước mặt đất bằng da có mấy lĩnh soái và quân sư của Thanh Khâu thảo luận kịch liệt.

Nghe thấy lời họ nói, rất hiển nhiên họ đang thảo luận vấn đề triển khai, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu sức nặng của thứ này.

“Thế nào?”

Huyền Tẫn nói với Lý Hỏa Vượng vừa quay ra.

“Có vật này, ngươi không những có thể biết tình hình của cuộc chiến, còn có thể biết tình trạng bày trận tấn công của phía chúng ta.”

Huyền Tẫn thò tay ra từ trong đạo bào màu đỏ, võ nhẹ lên vai Lý Hỏa Vượng.

“Ta đã nói, bây giờ chúng ta là đồng minh, cho nên...bỏ qua khe nhỏ liên quan đến địa long đi, thế nào?”

Nghe thấy lời của Huyền Tẫn, Lý Hỏa Vượng hiểu, chẳng trách đối phương lại vô duyên vô cớ tặng mình thứ này.

“Chúng ta đã là đồng minh, thì chẳng phải nên cho ta thứ như này từ sớm ư? Tại sao kéo dài đến tận bây giờ.”

Lý Hỏa Vượng không trả lời câu hỏi của đối phương.

“Ngươi tưởng thứ này là Dương Thọ Đan chắc? Ở đâu cũng có chắc? Vật này không phải vật bình thường, vì luyện chế nó, ta đã tiêu hao không ít thiên linh địa bảo.”

“Lừa người ít thôi, thứ này là ảo giác, ngươi hao phí cái gì chứ?”

Lý Hỏa Vượng nói xong rồi cất bước chân đi đến xe ngựa của mình, còn gương xoay chuyển bên cạnh cũng đi theo hắn.

“Thế giới đại thiên, vạn vật thiên biến vạn hóa, ai nói vật biến hóa thì không thể luyện chế? Nói thật, về đạo này, ngươi không bằng ta.”

Đến cuối cùng Lý Hỏa Vượng không nói có bỏ khe hở trước đó hay không, nhưng Huyền Tẫn cũng không cần hắn nói.

Phát hiện thấy thay đổi trong giọng của đối phương, hắn biết mình đã đạt được mục đích.

Tuy không muốn nói, nhưng đã có gương xoay chuyển của Huyền Tẫn, thực sự hỗ trợ Lý Hỏa Vượng rất nhiều.

Đã có thứ này, không những mình đã có hiểu biết về tình hình cuộc chiến, mà còn có thể tiết kiệm chút sức lực.

Ít nhất bây giờ họ có thể đi men theo con đường liên quân đi ra trước đó.

Tuy trên đường gặp các loại xác chết ngổn ngang, vật sống chỉ có chó hoang và kền kền ăn thịt xác chết, nhưng cũng không còn sợ những kẻ địch bất thình lình chui ra nữa, điều này khiến những người khác chém giết cả đoạn đường có thể thở nhẹ nhõm.

Dưới tình hình này, họ đi với tốc độ rất nhanh, có lẽ không bao lâu thì có thể đến tiền tuyến.

Rất hiển nhiên những người khác cũng phát hiện ra điều này, bữa tối hôm đó rất thịnh soạn.

Ban đêm, Bạch Linh Miểu gọi dậy Lý Hỏa Vượng ngủ trên xe ngựa.

“Còn có cả cá à.”

Lý Hỏa Vượng nhìn canh cá rau dại trong bát, canh cá màu trắng sữa trông rất tươi ngon.

“Ừm, Tứ Tề có khá nhiều sông hồ, cá này đều là Tuế Tuế tìm được đấy, nàng thực sự rất hợp nước, bắt về một mẻ lớn.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trên đầu xe ngựa, nhìn chiến trường ngổn ngang xác chết phía xa, mau chóng ăn cơm.

Nhìn lớp vảy như vảy cá trên mặt Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu lên tiếng hỏi:

“Lý sư huynh, đợi đến tiền tuyến, ngươi có kế hoạch gì?”

“Chúng ta không ra tiền tuyến nữa, đó là chỗ của binh gia, không phải chỗ của chúng ta.”

Lý Hỏa Vượng gặm đầu cá, nuốt xuống.

“Nhưng nơi mà chúng ta đi bây giờ…”

“Đến tiền tuyến giúp binh gia giết một số tín đồ pháp giáo cũng vô ích, thiếu chúng ta thì cũng không bớt được một kẻ nào, thêm chúng ta cũng không thêm tên nào. Loại người đó, họ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Trong cục diện quy mô lớn này, người như chúng ta chỉ có thể làm một chuyện, đó chính là chém đầu.”

Bất kể tình hình cuộc chiến có quy mô lớn thế nào, chắc chắn đối phương có tướng lĩnh chỉ huy, muốn khiến thế tấn công của pháp giáo mau chóng tan vỡ, có lẽ đây là con đường tắt nhanh nhất.

Hiện giờ trinh thám của Giám Thiên Ti chắc chắn tràn vào rồi, phải mất bao lâu mới có thể có được tin tức đáng tin cậy.

Hiện giờ còn chưa biết đại bản doanh của pháp giáo ở đâu, vậy việc quan trọng đầu tiên phải làm là mau chóng đánh bại đội quân của họ trước đã rồi tính.

“Vậy sao? Nhưng phía Pháp giáo chắc chắn sẽ phái một số người lợi hại đề phòng chứ?”

“Đúng thế, cho nên bây giờ ta cần mau chóng tu chân, cố hết khả năng nâng cao phần thắng.”

Lý Hỏa Vượng đặt bát đũa sang một bên, lau miệng, rồi đi vào trong rừng cây tối tăm bên cạnh.

Bạch Linh Miểu không đi theo, khoảng thời gian này Lý sư huynh

vẫn luôn như vậy, ban ngày nghỉ ngơi, buổi tối tu luyện, nàng đã quen rồi.

Trong rừng cây, Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh hai chân trên tảng đá tròn, nín thở ngưng thần, đóng năm cảm quan.

Trong đầu hắn, mọi thứ xung quanh đều biến mất, Lý Hỏa Vượng lặng lẽ vận thần quang trong cơ thể, bao bọc tiên thiên nhất khí, ép về phía l*иg ngực của mình.

Quá trình này vô cùng chậm rãi và khó khăn, như vác một tảng đá lớn, đẩy lên sườn núi một cách khổ sở vất vả, từng vòng càng lúc càng khó.

Chương 1089: Băn Khoăn

Dần dần, Lý Hỏa Vượng quên mình, quên tất cả mọi thứ, điều duy nhất hắn muốn làm là đẩy tiên thiên nhất khí trong cơ thể đến l*иg ngực.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, hắn cảm thấy mình sắp có thể đột phá, nhưng chỉ thiếu một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Hỏa Vượng dần mở mắt, sau khi cảm thấy trong cơ thể không có thay đổi gì, cũng phải thở dài một hơi.

Bây giờ cũng chỉ có hắn biết làm việc này, muốn tìm sư phụ để hỏi cũng không tìm được.

“Cha, trời sáng rồi!”

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng của Lý Tuế, hắn xuống khỏi tảng đá lớn, đi về phía bên đó.

“Cha, ngươi xem ta bắt được gì này! Ở đây có rất nhiều thứ ăn được!”

Hai tay Lý Tuế xách mấy con kền kền khoe với Lý Hỏa Vượng.

“Thịt của loại chim này rất hôi, vứt đi đi.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi lén nhìn Bạch Linh Miểu một cái.

“Tuế Tuế, chốc nữa lén bỏ đi, đừng nói với đại nương nhị nương.”

“Tại sao? Đại nương nhị nương cũng rất lợi hại.”

Vẻ mặt Lý Tuế đầy nghi hoặc.

“E rằng việc tiếp sau đây hơi khó giải quyết, ta không muốn kéo họ vào.”

Dù sao pháp giáo có bao nhiêu thủ đoạn, còn âm thầm câu kết không biết bao nhiêu đồng minh Ti Mệnh, bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng không rõ.

Nhưng có thể chắc chắn hiện nay pháp giáo rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Lần trước Bạch Linh Miểu không chết, nhưng vẫn phải trả cái giá thê thảm, biến thành bộ dạng người không ra người yêu không ra yêu như hiện giờ. Biết rõ việc tiếp sau rất nguy hiểm, Lý Hỏa Vượng càng không thể nào dẫn Bạch Linh Miểu tiếp tục rơi vào nguy hiểm.

Tuy như vậy đối phương có thể sẽ oán trách mình, nhưng vẫn còn hơn là mất mạng.

“Ồ, vậy được.”

Lý Tuế gật đầu.

Một nửa thi thể của người phụ nữ rơi xuống cái giếng hôi thối khẽ run lên, con ngươi bị móc ra khỏi hốc mắt cũng khẽ run.

Cơ thể người phụ nữ kia đột nhiên ngừng động đậy, một lúc sau, những con chuột dường như đã cảm nhận được điều gì đó, chúng chui ra khỏi cơ thể thối rữa của nàng rồi chạy trốn tứ phía.

Không lâu sau, Lý Hỏa Vượng từ phía xa đi tới bước qua đầu người phụ nữ đi về phía trước.

Hắn cau mày nhìn mọi thứ xung quanh. Đây là một thị trấn đã bị phá hủy, xung quanh là một mớ hỗn độn, không có người sống, mặt đất khô cằn và cái chết là tất cả ở nơi đây.

Lý Hỏa Vượng vẫn còn nhớ nơi này. Lúc trước sau khi trốn thoát khỏi Thanh Phong quán hắn đã tá túc ở nơi này.

Khi đó nơi này vô cùng náo nhiệt, nhưng bây giờ nơi đây không còn người nào còn sống, toàn bộ đều bị giết sạch hết.

Nơi này đã rất gần với tiền tuyến, cho dù là bị ảnh hưởng bởi chiến tranh hay là Pháp Giáo lừa gạt thì đối với người dân Tứ Tề cũng không có gì khác biệt.

Nhìn từ tình trạng của người chết có thể đoán ra nơi này mới bị tàn sát không lâu.

“Tuế Tuế, chúng ta nghỉ ngơi chút đi, sắp tới nơi rồi.”

Lý Hỏa Vượng ngồi ở trên ghế dài, lấy lương khô và nước ra, bắt đầu ăn.

Vẻ mặt Lý Tuế có chút khó chịu nhìn những thi thể xung quanh:

“Cha, nhiều người chết quá.”

Bây giờ nàng đã có thể hiểu được ý nghĩa của cái chết rồi.

"Đúng vậy, ta thà làm một con chó trong hòa bình còn hơn là làm người ở trong thời loạn lạc.”

Nhìn các hòa thượng siêu độ cho bọn họ, trong lòng Lý Hỏa Vượng không chút dao động, dọc đường hắn đã nhìn thấy quá nhiều người chết, hắn cũng đã nhìn đến chết lặng rồi.

Trên thực tế, lúc này trong đầu hắn hoàn toàn chỉ nghĩ về chuyện của bản thân thôi.

"Sao lại như vậy chứ? Tại sao khi ta tu chân lại tu ra được một Tuế

Tuế chứ?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên vấn đề này.

Công pháp tu chân của mình thăng cấp đương nhiên là chuyện tốt nhưng những chuyện xảy ra trước đó lại khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng cảm thấy khó hiểu.

Công pháp tu chân này của mình đã tu luyện lâu như vậy, quả thực càng luyện càng lợi hại. Lúc đầu chỉ cần thay đổi một chút thứ là sẽ đau đầu chảy máu mũi.

Mà bây giờ hắn đã lên đến cấp thứ tư, muốn làm chuyện gì cũng trở nên dễ dàng hơn.

Nhưng công pháp lần này lại là của Đấu Mỗ, thật sự sẽ không có mối nguy hiểm tiềm ẩn nào khác sao? Trong lòng Lý Hỏa Vượng bắt đầu dâng lên một nỗi lo lắng.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

"Lúc trước ta đã từng hỏi Quý Tai vấn đề này rồi!"

“Khi đó Quý Tai không có phản đối, cho nên ta mới tu luyện, chẳng lẽ…”

Nội tâm Lý Hỏa Vượng không ngừng chìm xuống.

Quý Tai là Ti Mệnh của hắn, nhưng mà lúc này đối phương lại rơi vào hoang mang, không giúp được mình chuyện gì cả, thật sự không có chút tâm tư nào sao?

Nhưng bây giờ không thể sử dụng phương pháp của Áo Cảnh Giáo được nữa, nếu như mình không thể dùng năng lực tu chân vậy thì sợ là chỉ có thể xách kiếm xông lên đánh giáp lá cà thôi.

"Không được, ta không thể quá yên tâm đối với Quý Tai được. Ta còn phải tiếp tục dùng đến hiến tế thống khổ của "Đại Thiên Lục", ta không thể để cho hắn cảm thấy rằng đã nắm chắc được mình rồi."

Lý Hỏa Vượng lập tức xác định kế hoạch tiếp theo của mình.

Hắn biết quá ít về Ti Mệnh, hơn nữa hắn cũng không dám tin tưởng hoàn toàn cho dù Ti Mệnh là tương lai của bản thân.

Nhất định phải khiến cho Quý Tai kiêng kị thì mới có thể không trở thành con tốt mặc cho người khác chi phối.

Chương 1090: Chém

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cầm lấy hồ lô nước, ngẩng đầu nhét vào miệng, nuốt lương khô xuống bụng, hắn đột nhiên nhìn thấy chân trời phía bên trái hiện lên ráng đỏ nhàn nhạt, cùng với khói báo động màu đen cuồn cuộn.

“Ta nhớ đằng kia là…”

Lý Hỏa Vượng nói, ngón trỏ tay phải của hắn cắm vào tấm gương bên trái.

Chẳng mấy chốc hắn đã biết chuyện gì đã xảy ra ở đó. Thành trì dễ thủ khó công của Pháp Giáo đang được quân đội canh giữ.

Nơi đó là khu trọng yếu quân sự nên không thể đi vòng qua được mà nhất định phải dùng vũ lực công kích, nếu tùy tiện đi vòng qua thì sợ là ngay cả quân lương cũng không vận chuyển qua được.

Sau khi Lý Hỏa Vượng rút ngón tay lại, hắn lập tức dẫn theo Lý Tuế lao về phía bên kia.

Đi qua một khu rừng, trước mặt Lý Hỏa Vượng xuất hiện một chiến trường vô cùng khốc liệt. Trên tường thành là từng thùng kim trấp nóng hổi bốc hơi nghi ngút đang đổ xuống dưới. Một số Binh Gia to lớn trực tiếp bị thiêu cháy khiến cho da thịt bong tróc, nhảy cẫng lên.

Có một số người đã nhảy vào trong thành, cả trong ngoài thành trở nên hỗn loạn, tiếng chém giết cứ vang lên không ngừng.

Lý Hỏa Vượng không vội vàng tiếp cận bên kia mà đi vòng qua một vòng quanh bốn bức tường thành trước.

Khi thấy rằng bức tường thành trống ở phía đông có một điểm yếu, Lý Hỏa Vượng lập tức sai vị cơ thể vào dưới dất, ẩn thân rồi mò mẫm đi qua bên kia.

Khi đến rìa tường thành, Lý Hỏa Vượng không trèo qua tường mà dùng tay đè lên vách tường.

Khi hắn nhắm mắt lại đưa tay về phía trước, cả người hắn trực tiếp chen vào trong tường thành.

Khi cơ thể của Lý Hỏa Vượng đi ra từ một bên khác, hắn quay đầu lại nhìn bức tường thành phía sau lưng đã trở lại trạng thái ban đầu, không có bất kỳ thay đổi nào.

“Đi thôi!”

Một cái xúc tu từ trên người Lý Hỏa Vượng phóng ra, trực tiếp móc vào mái hiên nhà, kéo Lý Hỏa Vượng lên.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa mới đứng vững, hắn đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra nơi đáng lẽ phải là miếu Thành Hoàng đã biến mất, mà thay vào đó là một bức tượng thần khổng lồ tọa lạc ở trung tâm thành phố.

Pho tượng toàn thân đen nhánh kia tay trái để ngang bụng bấm ấn Kim Cang, tay phải ôm bình ngọc trên ngực, tuy rằng vẻ mặt hiền lành tốt bụng, nhưng Lý Hỏa Vượng có nhìn thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Mặc kệ thứ này là gì, nó chắc chắn không phải là Vu Nhi Thần. Vu Nhi Thần trong bóng tối kia chắc chắn cũng không phải là do bọn họ dùng bùn và tre để xây dựng nên.

"Có phải Vu Nhi Thần đã trực tiếp thay đổi thân phận của mình để khiến nhiều bách tình nhầm lẫn hơn không?"

Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng. Nếu như thật sự dùng thân phận thật sự của Vu Nhi Thần thì sợ là số người gia nhập vào Pháp Giáo sẽ giảm bớt một nửa.

"Cộc cộc cộc" hai chân Lý Hỏa Vượng bước đi nhanh nhẹn trên mái ngói, hắn dễ dàng tìm thấy thứ muốn tìm vì chỉ có cổng của nha

môn mới đủ tư cách để đặt sư tử đá và xương đá.

“Soạt!”

Một mũi thương đột nhiên xuyên qua gạch ngói, đâm vào lòng bàn chân của Lý Hỏa Vượng:

"Có mai phục ư? Bị phát hiện rồi sao!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị ra tay, ngọn thương lại đánh tới.

Rầm rầm rầm, mảnh ngói bể vỡ khắp sàn, Lý Hỏa Vượng trực tiếp chui vào trong phòng qua lỗ thủng kia.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một người đàn ông trông giống như đang đi cà kheo, xách theo hai đầu thương.

Người đàn ông ủ rũ nhìn chằm chằm vào chân của Lý Hỏa Vượng, đắc ý nói:

"Hahaha, chỉ dựa vào cái chân què kia của ngươi mà cũng dám đột kích bản doanh ư? Trên đầu thương có bôi...”

Hắn còn chưa nói xong, thân thể của Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt ngắn lại một trượng, kiếm tử Tuệ trong tay Lý Hỏa Vượng trực tiếp đâm vào cổ đối phương.

"Ta mặc kệ ngươi bôi cái gì! Ta cắt cổ của ngươi trước!"

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hỏa Vượng đã biết sử dụng năng lực Tâm Tố của mình, mặc kệ hắn bôi cái gì, chỉ cần hắn không nghe thấy, thì sẽ coi như là không bôi cái gì cả!

Dưới ánh mắt khó tin của người nọ, Lý Hỏa Vượng giật cổ tay một phát, máu tươi bắn tung tóe đầy trời. Lý Hỏa Vượng lập tức xoay người, dứt khoát nhảy ra khỏi phòng, không thèm quay đầu lại.

Đối mặt với một người bị chặt đầu, rõ ràng Pháp Giáo đã sớm có phòng bị.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa đi ra khỏi nhà, ba bóng đen liền lao về phía Lý Hỏa Vượng.

"Đoàng!"

Một âm thanh trầm thấp vang lên, họ trực tiếp đâm vào khôi giáp cứng rắn của Bành Long Đằng.

Thân hình cao lớn của Bành Long Đằng chậm rãi cúi đầu, dưới cái nhìn soi mói của Lý Hỏa Vượng, đầu của Bành Long Đằng dài ra, không biết từ lúc nào có một cây trường kích to lớn nặng nề xuất hiện trong tay nàng.

"Chết ngộp ta rồi! giết đi!!!"

Trên khuôn mặt vẽ hình xăm trung thành với đất nước của Bành Long Đằng nở một nụ cười khát máu, nàng giống như ác hổ lao về hướng Vu Thần.

Khi lấy lại được vũ khí, nàng giống như là hổ mọc thêm cánh, những người đang mai phục trong bóng tối của Pháp Giáo căn bản không thể đến gần nàng.

"Cho ta một con ngựa!!"

Bành Long Đằng đang cưỡi chiến mã giống như một tảng đá lớn hung hãn lao thẳng vào cổng nha môn.

Ầm vang lên một tiếng lớn, toàn bộ cánh cổng ngay cả tấm biển mái hiên, thậm chí cả người đứng phía sau cánh cổng đều đâm cho nát bét.

Chương 1091: Nơi Khác

Bành Long Đằng lao vào trong đống đổ nát, không biết có phải là để trút giận hay không mà khi đối mặt với tất cả những ngôi nhà bên trong, nàng không trốn tránh chút nào mà cứ thế dựa vào cơ thể to lớn của mình, dễ như trở bàn tay đu.ng nát toàn bộ tường và phòng ốc bên trong.

Mà ngay khi Bành Long Đằng thu hút sự chú ý ở phía trước, lúc này Lý Hỏa Vượng đã đi vòng ra phía sau hậu viện.

Vì tránh bị người khác phát hiện, lần này Lý Hỏa Vượng thậm chí không để lộ thân thể mà trực tiếp khiến cơ thể chui vào trong đất.

Một thanh kiếm từ trong tường chui ra ngoài đâm xuyên qua cơ thể của lính gác ngầm đang thiết quân luật.

Không thể không nói sau khi đột phá, Lý Hỏa Vượng nhận thấy hắn có thể sử dụng Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể mình thành thạo hơn, muốn sử dụng thế nào cũng được.

Hắn cứ như vậy mà thần không biết quỷ không hay dọn dẹp sạch tất cả các lính gác ngầm sau đó mới chậm rãi đi vào trong nhà.

Hắn đã nhìn thấy người mà mình đang tìm. Mấy vị quan viên tóc bạc trắng đeo vải đen trên bả vai chuẩn bị nhìn bàn cát trước mặt, không ngừng điều động Binh Gia.

“Đây là?”

Trong lòng Lý Hỏa Vượng thầm nghĩ.

Lý Hỏa Vượng cũng không trực tiếp động thủ mà chỉ là lẳng lặng nhìn trên mặt đất, dùng ngón tay phải nhéo nhéo hai bên thái dương.

Đột nhiên, toàn bộ mặt đất trong nháy mắt trở nên mềm nhũn, toàn bộ mọi thứ trong phòng trực tiếp chìm vào trong đất, không chừa lại thứ gì, tất cả đều bị chôn sống.

Căn phòng vừa nãy còn vô cùng náo nhiệt, trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Chỉ như vậy? Cứ như vậy là xong rồi?"

Trong lúc nhất thời Lý Hỏa Vượng có chút mất tập trung, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Cứ như vậy là xong rồi? Cả trái tim của toàn bộ thành trì cứ như vậy mà bị mình diệt gọn rồi ư?

Lý Hỏa Vượng còn cho rằng bên kia đang đặt bẫy, nhưng khi hắn nghe thấy tình hình bên kia cổng thành thực sự rối tung lên, lúc này hắn mới hiểu bản thân của bây giờ sớm đã khác xa nhiều rồi.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị chui ra khỏi mặt đất, hắn cảm thấy ai đó đang giẫm lên trên đỉnh máy:

"Hắc Hắc! Người cũng đã bị giết rồi, không trò chuyện lát rồi đi sao?"

Mặt đất lập tức nứt ra, ba thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng trực tiếp xuyên qua sàn chui ra khỏi đất.

Nhưng điều khiến nội tâm Lý Hỏa Vượng chìm xuống là cả ba thanh kiếm đều không dính máu.

Hắn nhìn quanh bốn phía nhưng lại không thấy có người nào ở đó cả.

“Cẩn thận, đừng tìm nữa, bản tôn ở chỗ này!”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía phát ra tiếng động, không lâu sau hắn đã tìm ra nguồn gốc của âm thanh chính là môn thần ở phía trên cửa.

Cũng giống như các vị thần cửa dán vào ngày Tết thông thường, hai vị môn thần đều để ngực trần, để râu hùm râu cọp, mặc áo giáp cầm giáo, đeo kiếm hình vòng cung, trên đầu mọc sừng, tay cầm kiếm gỗ đào.

Điểm khác biệt duy nhất là trên vai của vị môn thần này cũng được vẽ một miếng vải đen tương tự.

Hiển nhiên, ở Tứ Tề, cho dù là môn thần thì bây giờ cũng thuộc dưới sự quản lý của Vu Nhi Thần.

"Ngươi có thể gọi bản tôn là Thần Đồ, hôm nay ta tới đây là vì để chiêu hàng ngươi."

Môn thần dán trên cửa trợn to hai mắt nói với Lý Hỏa Vượng.

"Chiêu hàng? Pháp Giáo muốn chiêu hàng ta?"

Suýt chút nữa Lý Hỏa Vượng đã cho là mình nghe nhầm.

"Đúng vậy, dù ngươi đã phá hư nhiều chuyện tốt của Đại Tề như vậy, nhưng quốc sư lại cho rằng ngươi là người thức thời."

"Hừ."

Suýt chút nữa Lý Hỏa Vượng đã bật cười thành tiếng:

"Các ngươi đã giết quá nhiều người, làm nhiều chuyện tán tận lương tâm như vậy, cuối cùng các ngươi lại còn muốn chiêu hàng ta?"

"Ngươi có người nhà nào chết trong trận đại nạn này không? Chỉ cần ngươi có thể chiêu hàng, quốc sư có thể lập tức khiến họ sống lại."

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao? Các ngươi có thể làm được những việc mà ngay cả Ti Mệnh cũng không làm được?!"

Lý Hỏa Vượng không chút do dự lao tới, đâm kiếm vào cửa.

"Ti Mệnh ở nơi này làm không được, Ti Mệnh ở nơi khác cũng chưa hẳn là không làm được, lần này chúng ta thành tâm khuyên các ngươi đầu hàng."

Lý Hỏa Vượng nghe vậy thì cau mày, rút thanh kiếm ra nhìn về phía môn thần trên cửa:

"Ngươi nói cái gì?"

Lý Hỏa Vượng ngược lại cũng không vội ra tay, đối phương tựa hồ biết chuyện gì mà hắn không biết, hắn muốn xem xem có thể moi ra một ít thông tin từ trong miệng đối phương hay không.

"Ti Mệnh phụ trách đại đạo thiên hạ, theo lý mà nói thì đều là thần tiên, nhưng Đại Đạo Ngũ Thập không phải là vạn năng, dù sao thì việc chết đi sống lại cũng là đi ngược lại với thiên đạo."

"Họ không làm được mà Vu Nhi Thần có thể làm được? Không phải hắn cũng quản lý thiên đạo sao?"

Lý Hỏa Vượng giả vờ không tin, dụ đối phương nói tiếp.

"Vu Nhi Thần có thể làm được, bởi vì hắn phụ trách một thiên đạo khác. Thiên đạo của Đại Na không làm được nhưng mà thiên đạo của nơi khác thì có thể."

“Nơi...nơi khác?”

Lý Hỏa Vượng lúc này có chút mơ hồ, nếu nói Đại Na chỉ là thế giới để sống vậy thì nơi khác trong miệng hắn là nơi nào.

"Xem ra ngươi thật sự không biết cái gì cả, nhìn xem, chuyện này mà Huyễn Tẫn cũng không nói cho ngươi biết, hắn vẫn luôn phòng bị ngươi."

Môn thần nói xong lời này, nói tiếp:

"Kỳ thực, ngươi cho rằng ngươi biết rất nhiều, kể cả những chuyện về Bạch Ngọc Kinh và Ti Mệnh mà người bình thường khó có thể biết được, nhưng còn có rất nhiều chuyện mà ngươi không biết."

“Thiên đạo của Đại Na sống chết rõ ràng, không thể đi quá giới hạn, nhưng điều này không xảy ra ở những nơi khác. Ở những nơi khác, người âm có thể sống lại, vì vậy sự phân chia giữa hai giới âm dương không quá rõ ràng.”

Chương 1092: Sống Lại

“Ngươi chỉ sống ở trong Đại Na cũng giống như ếch ngồi đáy giếng, căn bản không biết thiên đạo ở bồng lai khác nơi này nhiều như thế nào.”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào môn thần suy nghĩ một hồi, đối phương có thể nói với mình chuyện này, dường như hắn thực sự có ý định chiêu hàng mình.

"Suy nghĩ cho kỹ đi, những điều ta nói đều là sự thật, chẳng lẽ ngươi không muốn giúp cho Gia Cát Uyên, hoặc là người nhà của Bạch Linh Miểu mà ngươi giết nhầm sống lại sao?”

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng lập tức co rút cực nhỏ, đối phương thế mà biết hết những chuyện này!

"Những người cổ hủ như các ngươi không phải vẫn luôn nói muốn cứu thiên hạ chúng sinh sao? Chỉ cần chờ Vu Nhi Thần hạ phàm thì toàn bộ người chết đều có thể sống lại, chẳng lẽ đây không phải là đang cứu thiên hạ sao?"

"Bớt bốc phét đi!"

Lý Hỏa Vượng tức giận hét lên:

"Ngươi thật sự cho rằng ta mù sao? Đại Tề bị Vu Nhi Thần chiếm giữ rồi! Ngươi cho rằng bây giờ Đại Tề biến thành bộ dáng nào mà ta không nhìn thấy sao?"

Những chất lỏng kỳ dị chảy ra từ những vết nứt kia thoáng hiện lên trong tâm trí của Lý Hỏa Vượng, thế giới bên kia cũng đã sớm bị thứ có thể biến người sống thành quái vật này bao phủ từ lâu rồi.

"Hừ! Đứa trẻ vô tri, ngươi từng đến Đại Tề rồi sao? Cũng chỉ biết nghe theo lời đồn! Hiện giờ toàn bộ người đã chết lúc trước ở trong Đại Tề không những đều sống lại hết mà hơn nữa từ nay về sau họ sẽ không còn đói khát cũng như không chết nữa, bách tính an cư lạc nghiệp. Người già có chỗ nương tựa, trẻ con có người nuôi dưỡng, thiên hạ đại đồng!

Thiên hạ Đại Tề đại đồng? Lý Hỏa Vượng chưa từng nghĩ đến cách nói này, lại được nói ra từ miệng của tín đồ Pháp giáo.

Hắn lập tức rút Tích Cốt Kiếm, chém mạnh cánh lửa lớn đó.

Một khe nứt xuất hiện, các loại chất lỏng màu đỏ từ bên trong chui ra, nhuốm bẩn tất cả mọi thứ có thể chạm đến.

Lý Hỏa Vượng chỉ ngón tay phải vào Thần Môn trên cánh cửa, tức giận nói:

"Đây chính là thế giới Đại Đồng của ngươi, bây giờ Đại Tề đều là

thứ quái quỷ này, các ngươi nói lại trước mặt ta lần nữa! Toàn bộ dân chúng Đại Tề sống lại! An cư lạc nghiệp, thiên hạ đại đồng?"

"Lý Hỏa Vượng, ta vốn tưởng ngươi là tâm bàn, ngươi sẽ biết, đâu ngờ, ngươi lại không hiểu gì hết, quả nhiên đám người Huyền Tẫn đề phòng ngươi rất cẩn thận."

Thần môn vừa dứt lời, trong khe nứt sắp đóng lại, máu thịt méo mó, xá© ŧ h ị‡ dính nhớt màu trắng xám ghê tởm quái dị, từ bên trong chen ra.

Vì khe nứt đóng lại, thứ này chỉ có một nửa cơ thể, nhưng mặc dù như vậy, nó vẫn bò lên trên đất cố gắng lan rộng, co lại, không có vẻ gì là bị thương chí mạng.

Các xúc tu màu hồng ngắn nhỏ, không ngừng run lên từ trán của nó chui ra, phát ra tiếng khóc như trẻ con, hình dáng của nó không cố định, khắp chỗ trên cơ thể nó biến hóa từng giờ từng khắc.

"Những cái thiện vốn là ảo, tạo cái ác cũng là ảo, thân thể như bóng bóng tụ lại, trái tim như gió, huyền ảo không gốc rễ không tính chân thực."

"Cái chó gì hả! Ta không hiểu! Nói thẳng ra đi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm quái vật quái dị trong sân viện phía xa.

Điều khiến lòng hắn bất an là không biết tại sao, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng của một người từ trong hình dáng của quái vật.

"Tất cả cái thiện của chúng sinh đều là biến ảo và không chân thực, tất cả cái ác của chúng sinh cũng là biến ảo và không chân thực."

"Cơ thể của chúng sinh giống như bọt bong bóng tụ lại, chỉ có bề ngoài, không thực chất. Còn tâm niệm của chúng sinh giống như từng trận gió thoảng, đến không hình bóng, đi không tung tích, chỉ có cảm giác, cũng không thực chất. Tóm lại, tất cả những gì chúng ta cảm nhận được đều là hư ảo và không chân thực."

“Nhưng bây giờ không giống ngày xưa nữa, Vu Nhi Thần có thể khiến chúng ta thoát khỏi hư ảo đó và trở thành chân thực, chúng ta không còn là bọt bong bóng, không còn là gió vô hình!”

Nói đến đây, thần môn trên cánh cửa dùng tay chỉ vào quái vật ngoài sân viện.

“Chỉ cần quy thuận Vu Nhi Thần, chúng ta không còn là giả nữa! Nghĩ đi, Lý Hỏa Vượng! Thần tiên cũng chỉ vậy thôi, chẳng phải ngươi là chân đạo sao? Chỉ cần ngươi tin Vu Nhi Thần, bảo đảm người tu thành chính quả, đắc đạo thành tiên, trở thành thần tiên sống thọ cùng trời đất, hưởng tiên phúc!”

“Thành tiên? Thọ cùng trời đất?”

Nhìn quái vật vẫn bò trên mặt đất, trong lòng bỗng lạnh ngắt, lúc này cuối cùng hắn đã hiểu, thế giới đại đồng không có cái chết mà đối phương nói là thế nào.

Ẻ rằng người Đại Tề thực sự sống lại được, nhưng sống với một cách khác, một cách còn đáng sợ hơn cái chết.

“Lý Hỏa Vượng, thế nào?”

Thần môn hình như không từ bỏ.

“Không.”

“Ngươi không ư?”

Môn thần nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt không thể tin nổi, dường như vô cùng kinh ngạc với phản ứng của đối phương.

“Ngươi không muốn để người mà ngươi quan tâm sống lại ư? Ngươi không muốn thành tiên ư?”

“Haha, tuy có nghi ngờ, nhưng nếu thực sự có, thì đương nhiên ta muốn.”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh kiếm trong tay.

“Nhưng, con người ta trước nay không thích cầu xin người khác,

ngươi nói Vu Nhi Thần có thiên đạo khiến con người sống lại, vậy ta việc gì phải mặc cả? Ta nghĩ cách giết chết Vu Nhi Thần, trực tiếp cướp thiên đạo từ trong tay hắn, chẳng phải tốt hơn sao?"

Chương 1093: Bẫy

Với các tín đồ pháp giáo, Lý Hỏa Vượng nói vậy đúng là đại nghịch bất đạo.

"Có lòng tốt mà bị coi là lòng lang dạ thú! Đâu có lý đó! Ngươi dám lăng nhục thiên tôn!"

"Bành!"

Cánh cửa đóng lại, cơ thể thần tài vảo đỏ dán lên cánh cửa dần biến thành xanh thẫm.

Thấy đối phương trở mặt, Lý Hỏa Vượng không bất ngờ.

"Ta biết ngay các ngươi có mai phục!"

Soạt một tiếng, một khe nứt được chém ra, bay đến cánh cửa dán thần môn.

Đợi sau khi hai cánh cửa bỗng mở ra, né tránh khe nứt rồi lại đóng lại, bóng hình của Lý Hỏa Vượng đã biến mất.

Thần môn hai bên quay sang nhìn nhau, giơ tay phải cùng đánh một chưởng thật mạnh.

"Tất cả vạn pháp gọi là pháp, nhưng pháp không được lập, tuy pháp không được lập, nhưng không cản trở vận hành nhân quả của pháp, hiện nay khi truyền đạo, phải biết vạn pháp chưa từng có pháp được lập, thì đâu có 'pháp' trong 'vô pháp'!"

Chữ pháp cuối cùng vừa được nói ra, cả căn phòng bỗng như được thần thức của họ ba trùm, bất kỳ vết tích đều không thoát khỏi cảm giác của họ.

"Cẩn thận, người này biết độn thổ!"

Thần môn vừa dứt lời, cơ thể của Lý Hỏa Vượng từ trong lòng đất vọt lên cùng với bùn đất bắn tung tóe, Tử Tuệ Kiếm trong tay trực tiếp chém lên cánh cửa trong đó, cả cánh cửa lập tức bị chém thành hai nửa.

Giải quyết được một thần môn, khi Lý Hỏa Vượng đang định đối phó thần môn thứ hai, bên tai của hắn vang lên giọng của Lý Tuế.

“Cha! Hắn đến bên cạnh ngươi rồi!”

“Cái gì?”

Lý Hỏa Vượng cúi đầu thì nhìn thấy một thần môn dán lên trên đạo bào màu máu của mình.

”He!”

Thần môn giơ bảo kiếm trong tay, chém mạnh một cái lên cánh tay của Lý Hỏa Vượng, cả cánh tay của Lý Hỏa Vượng đứt gãy, xúc tu màu đen chi chít từ chỗ bị đứt ngoe nguẩy chui ra.

“Cút đi cho ta!”

Từ lỗ rốn rút ra một chiếc xương sườn, cắm mạnh lên l*иg ngực mình, cơn đau trên người Lý Hỏa Vượng lập tức truyền lên thần môn.

Hắn đau đến mức không màng đến Lý Hỏa Vượng, di chuyển men theo mặt đất, nhưng lần này hắn muốn bỏ chạy, Lý Hỏa Vượng lại không cho.

Chân phải dẫm thẳng một cái, trực tiếp dẫm chặt hắn, lập tức giơ Tử Tuệ Kiếm trong tay đâm xuống.

Đúng lúc này, trước mặt Lý Hỏa Vượng tối lại, hắn ngẩng đầu nhìn, thì thấy cánh cửa khác treo thần môn đập về phía mình.

Đúng lúc nó sắp đập trúng Lý Hỏa Vượng, rắc rắc một tiếng, Bành Long Đằng cưỡi chiến mã trực tiếp đập lên cánh cửa đó vỡ thành bốn năm mảnh.

Liền sau đó, toàn thân hắn là máu, cười điên cuồng đập vào mặt

tường bên trái, cả căn phòng bắt đầu rung lắc muốn đổ.

Lý Hỏa Vượng nhìn thần môn bị mình dẫm dưới đất, hắn đưa một tay ra tóm lấy một góc của thần môn giật mạnh, cùng với càng lúc càng giật mạnh, cơ thể thần môn cùng càng lúc càng bị kéo dài.

Cuối cùng trong tiếng kêu thảm của thần môn, bị Lý Hỏa Vượng trực tiếp xé thành hai mảnh.

Cùng lúc đó, cả xà ngang như tấm ngói đập về phía người Lý Hỏa Vượng.

Cùng với bụi mù dần tiêu tan, Lý Hỏa Vượng chậm rãi đi ra từ trong đống đổ nát, nhìn tường thành bị tấn công đổ phía xa, Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm:

“Chỉ thủ đoạn này thôi sao? Như vậy xem ra pháp giáo không trụ được bao lâu nữa.”

Cũng không biết thực lực của mình tăng quá nhanh hay là gì, cứ cảm thấy quá đơn giản.

“Vậy sao? Ha ha ha, ta lại không nghĩ vậy.”

Giọng của một cô gái lạ mặt vang lên phía sau Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu, thì nhìn thấy một cô gái ôm theo búp bê đầu to bằng gốm bất cần ngồi trên mái nhà, hai tay của nàng cắm vào trong hai con rối thần môn.

Hai con rối thần môn trong tay nàng rõ ràng đã vô dụng, một con biến thành hai nửa, một con rách thành năm miếng, kết cục giống hệt thần môn trước đó.

Búp bê đầu to vung tay, hai con rối thần môn rách nát bị nàng tiện tay ném xuống đất, búp bê đầu to nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt hiếu kỳ.

“Ngươi là Lý Hỏa Vượng ư? Ta hỏi lại ngươi lần nữa, thực sự không quy hàng nước Đại Lương chúng ta ư?”

Lần này Lý Hỏa Vượng chẳng thèm nói, hơn mười cái xúc tu thò ra từ trong cơ thể trực tiếp chống xuống đất, hắn cầm kiếm nhảy về phía búp bê đầu to.

Khi nhìn thấy trường kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng sắp chém lên người búp bê đầu to, con thú trên nóc nhà dưới người búp bê đầu to bỗng nhiên sống lại, há to cái miệng như chậu máu cắn về phía bụng của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng xúc tu của Lý Tuế chui ra từ phần bụng của Lý Hỏa Vượng, lôi giữ chặt cơ thể của con thú, để Lý Hỏa Vượng không cần lãng phí tinh lực lo phía dưới.

Lúc này Tử Tuệ Kiếm trong tay hắn đã chỉ còn cách cái đầu của búp bê đầu to chưa đến ba tấc.

“Bốp” một tiếng vang lên, cái đầu của búp bê đầu to như mọc thêm cánh bỗng nhiên bay lên, lộ ra người phụ nữ trung niên phía dưới.

Đối diện với Lý Hỏa Vượng muốn giết mình, người phụ nữ đó nhìn qua với vẻ mặt mơ hồ, đúng lúc ánh mắt của hai người sắp chạm nhau, Lý Hỏa Vượng bỗng có cảm giác lạnh sống lưng.

Hắn không biết người phụ nữ đó là ai, nhưng theo bản năng Lý Hỏa Vượng cảm thấy đối phương vô cùng nguy hiểm.

Đúng lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ ra cảm giác đó là gì.

“Không ổn! Là tâm trọc!”

Đây là một cái bẫy.

Chương 1094: Bao Vây

“Nhắm mắt lại!”

Lý Hỏa Vương tức giận gầm lên một tiếng, người phụ nữ đó lập tức nghe lời nhắm mắt lại.

Dưới sự quan sát của Lý Hỏa Vượng, da mắt và da mặt của tâm trọc nhanh chóng dính lại với nhau, tránh để đối phương có cơ hội mở mắt ra lần nữa.

“Hahaha.”

Cái đầu búp bê đầu to lăn dưới đất bật cười.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi tưởng thế là xong hả! Chúng ta đã mai phục ngươi, đương nhiên đã có kế sách vẹn toàn! Hôm nay nhất định phải cho ngươi có đến mà không có về!”

“Phập!”

Một guốc ngựa đóng sắt móng dẫm mạnh xuống, trực tiếp dẫm búp bê đầu to nát bét.

“Hahaha! Đến đây, đến hết đây! Cho ta xem thủ đoạn của các ngươi!”

Bành Long Đằng vùng trường kích, hét lớn với xung quanh.

Lúc Bành Long Đăng kêu gào, Lý Hỏa Vượng cũng không dám sơ suất, hắn lập tức quay người rút về cổng thành đánh hạ phía xa.

Đã biết đối phương lập bẫy với mình, bây giờ còn không đi thì còn phải đến lúc nào.

Bóng hình của Lý Hỏa Vượng từ trên mái hiên lật bay, nhanh chóng rời khỏi phạm vi này.

Nhưng chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy một lạt ma áo đen ngồi khoanh hai chân trên nóc nhà, quay lưng với mình, chặn đường của mình., trên tay áo của hắn cũng đeo một mảnh vải đen.

“Lạt ma?”

Lý Hỏa Vượng vừa nảy lên ý nghĩ này, thì đã nhìn thấy một bánh xe xoay xuất hiện trong tay Lạt Ma, bắt đầu xoay tròn, vừa xoay, miệng còn vừa niệm chú rất khó hiểu.

Cùng với tiếng xoay tròn vù vù vang lên, Lý Hỏa Vượng lập tức

cảm thấy cơ thể của mình bị thứ gì đó kéo giật, không tự chủ nhìn sang bánh xe xoay tròn đó.

“Là Lạt Mạ của miếu Trung m! Tên Ti Mệnh cái chết này làm sao vậy! Đặt được hai đầu ư?”

Lý Hỏa Vượng cầm kiếm giơ lên, một đường khe nứt bay về phía Lạt ma.

“Rào!”

Mảnh ngói vỡ vụn, cuồng phong gào thét bay từ phía dưới lên, từng bóng hình trắng từ phía dưới bay ra, vây quanh trượt trên người Lý Hỏa Vượng, để lại vết thương có thể nhìn rõ cả xương,

Khi một bóng hình trắng bay đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng rút ra Đồng Tiền Kiếm, chém mạnh xung quanh, đánh lên những bóng hình trắng đó.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy kinh ngạc là những bóng hình trắng đó dễ dàng bị Đồng Tiền Kiếm đâm xuyên, vô cùng mỏng yếu.

Đồng Tiền và đường màu đỏ nhanh chóng rung lên, những bóng hình trắng đó lập tức bị rung đến tiêu tan, hóa thành mảnh vụn giấy bay khắp trời.

Khi nhìn thấy hai thư sinh có ba cái tay với chiếc quạt trên lưng, một người đứng trước một người đứng sau chặn đường đi của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã biết người vừa đánh lén mình là ai.

Rất hiển nhiên không chỉ có mấy người họ mai phục Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng bao vây xung quanh Lý Hỏa Vượng, các tín đồ pháp giáo muôn hình muôn vẻ đều xuất hiện, hắn đã bị bao vây hoàn toàn.

Lý Hỏa Vượng không biết tại sao hành trình của mình bị lộ, nhưng rất hiển nhiên bọn họ đã có chuẩn bị từ trước.

Chẳng mấy chốc một người đứng ra, khuôn mặt quen thuộc đó còn có cái khăn trắng trên đầu, Lý Hỏa Vượng lập tức nhận ra thân

phận của người này, tín đồ pháp giáo đến từ Đại Tề, Thái Sơn Thạch.

“Ta nói mà, sao lại không có tin tức của ngươi, thì ra ngươi chạy đến đây.”

Lý Hỏa Vượng nhân lúc lên tiếng nói, quan sát xung quanh.

Xung quanh bị bao vây không lọt được giọt nước, muốn lợi dụng bỏ chạy, e rằng không có cơ hội, bây giờ chỉ có thể đương đầu đối chọi.

“Các ngươi thực sự cho rằng chỉ dựa vào mấy người này thì có thể chặn được ta sao?”

Lý Hỏa Vượng chậm rãi lên tiếng nói.

“Đừng phô trương thành thế, lần trước ngươi có thể may mắn ra khỏi địa long, là dựa vào đăng giai, bây giờ ngươi chỉ có một mình, ngươi chạy đằng trời.”

Thái Sơn Thạch lạnh lùng nói xong, hất nhẹ cằm, tất cả đám người xung quanh đều lao đến Lý Hỏa Vượng.

Phập một tiếng, Bành Long Đằng cưỡi ngựa chiến từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập lên đầu của hai người, lập tức đập hai người thành bùn nát, liền sau đó, nàng cưỡi điên cuồng kéo dây cương, xông đến những người khác.

“Lửa!”

Lý Hỏa Vượng giang rộng một tay, ngọn lửa nhanh chóng bao bọc toàn thân Lý Hỏa Vượng, hiến tế làn da của hắn cho Tam Hủy.

Nhưng mức độ này, hình như Tam Hủy cảm thấy không đủ.

Máu thịt cơ thể hắn nứt ra như vảy cá, ngọn lửa thiêu trên da chui vào trong thuận theo khe nứt.

Phát hiện thấy không ổn, Lý Hỏa Vượng lập tức nhả Lý Tuế ra.

Máu tươi bị ngọn lửa hừng hực thiêu cháy, phát ra tiếng xì xèo,

trong phút chốc, Lý Hỏa Vượng chịu nỗi đau còn hơn mấy lần trước đây, từ trong ra ngoài đều cảm nhận được bị lửa thiêu đốt.

Nhưng bỏ công sức thì sẽ có thu hoạch, ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng bốc khói đen cao đến mấy lần.

“Tam Hủy! Ngươi được lắm!”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu mắng đỉnh đầu một câu, mang theo ngọn lửa chui vào sâu trong da thịt mình xông về phía Thái Sơn Thạch ở phía xa.

Lúc này rất khó nói Lý Hỏa Vượng là nhiên liệu của ngọn lửa hay là bản thân ngọn lửa, những chỗ hắn lao đến, những thứ có thể cháy hay những thứ không thể chay, đều bị bùng cháy, ngọn lửa bừng bừng thiêu cháy không khí xung quanh đến méo mó.

“Hây!”

Bành Long Đằng từ đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng nhảy vu"t lên cao, trực tiếp xuyên qua ngọn lửa.

Lúc này, bộ giáp trên người nàng, kích lớn trong tay nàng, và cả chiến mã của nàng đều bị bao bọc bởi ngọn lửa giống Lý Hỏa Vượng.

Từ khi biến thành ảo giác của Lý Hỏa Vượng, Bành Long Đằng chưa từng vui vẻ như lúc này.

“Đến đây!”

Bành Long Đằng vung kích lớn về phía sau, trực tiếp dùng lưỡi kích móc lên người Lý Hỏa Vượng, sau đó nàng dồn sức vào hai tay, ném Lý Hỏa Vượng trên kích như quả cầu lửa vào trong đám kẻ địch ở phía xa.

Chương 1095: Khó Lường

“Soạt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng trong không trung bị Bành Long Đằng quẳng lên, đập mạnh vào trong đám người.

Lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm, một làn sóng lửa được khuấy lên, tất cả mọi thứ bị sóng lửa càn quét đều biến thành ngọn đuốc cháy hừng hực cùng với hắn.

Lúc này, Bành Long Đằng toàn thân đều là lửa cũng lao đến, cầm kích lớn đàn áp các tín đồ pháp giáo.

Bộ giáp trên người nàng hoàn toàn bị ngọn lửa thiêu thành màu đỏ sẫm, lao vào đám người, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Rất nhiều người tấn công lên Bành Long Đằng, rõ ràng ràng bị thương chí mạng, nhưng nàng lại không gục ngã, thiếu sót cuối cùng của binh gia đã được năng lực của Lý Hỏa Vượng bù đắp.

“Chết! Mẹ kiếp, chết hết cho ta!”

Lúc này Bành Long Đằng lại có được cảm giác rong ruổi nơi chiến trường năm đó, nàng thích cảm giác này, nàng thích giết người, thích cảm giác nhìn từng người sống sờ sờ bị dẫm nát dưới móng ngựa của mình.

Rất hiển nhiên, những người này bị Lý Hỏa Vượng và cả Bành Long Đằng đánh cho không kịp trở tay, rất nhiều người bị dính lửa, còn chưa kịp làm gì thì đã ngã dưới đất không nhúc nhích.

Nhưng đối diện với khí thế bừng bừng của Lý Hỏa Vượng, rất hiển nhiên những người này đã có chuẩn bị.

“Càn tinh huy diệu ngọc trì đông, minh uy sứ giả danh thanh đồng. Mộc lang thái ất tam sơn anh hùng, tích lịch khám phá thạch tuyền nguyên thông! Nhất thanh tứ hải giai mông mông, vũ trận sở chí xuyên lưu hồng!”

Cùng với ba thanh Đào Mộc Kiếm cắm bùa màu tím chỉ vào không trung, mây đen ùn ùn kéo đến, cùng với mây đen đè ép, mưa lớn rào rào tưới lên Lý Hỏa Vượng toàn thân là lửa.

Tuy mưa lớn từ không trung trút xuống cũng không thể dập tắt ngọn lửa của Tam Hủy trên người Lý Hỏa Vượng, nhưng lại có thể ngăn ngọn lửa lan rộng.

Trong cơn mưa lớn, một Vu thần đeo mặt nạ chữ Vu tay cầm con

dao găm bằng đá vỏ chai chui ra từ trong bóng của Lý Hỏa Vượng, định đâm một cái vào chân của hắn.

Nhưng đúng lúc này, một cai xúc tu thò qua, bám chặt cánh tay đó.

“Không cho phép ngươi động vào cha ta!”

Vu thần vừa quay đầu thì nhìn thấy một loạt xúc tu xông về phía mình.

Xúc tu càng lúc càng trơn ướt dưới nước mưa, trơn thò vào trong thuận theo mép mặt nạ, nhanh chóng chui vào lỗ mắt mũi miệng.

Sau khi Lý Tuế nhanh chóng thích ứng với cơ thể mới, nàng lập tức quay người, giơ con dao găm bằng đá vỏ chai trong tay bắt đầu đi giúp Lý Hỏa Vượng.

Dưới sự tấn công của Lý Hỏa Vượng và Tuế Tuế cùng Bành Long Đằng, từng thi thể ngã xuống, nhưng Thái Sơn Thạch ở phía xa không hề tỏ ra lo lắng, chắp tay sau lưng lặng lẽ tính toán điều gì.

Hắn nhanh chóng bấm ngón tay tính toán sau lưng, pháp giáo xung quanh Lý Hỏa Vượng di chuyển quanh hắn theo quy luật nào đó.

“Hình như tên Thái Sơn Thạch này rất được việc! Mấy tháng không gặp, tên đến từ Đại Tề này lại sống ở đây tốt như vậy!”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Thái Sơn Thạch, tự nhủ trong lòng.

“giết nhiều đám bia đỡ đạn này cũng vô dụng! giết tên đó trước rồi tính!”

Nghĩ vậy, Lý Hỏa Vượng nháy mắt với Bành Long Đằng.

Bành Long Đằng có kinh nghiệm dày dặn lập tức hiểu ý của hắn, hai tay trực tiếp giơ kích lớn, vù vù vù, xoay cái kích lớn rực lửa đập về phía Thái Sơn Thạch.

Nhìn vũ khí nặng trịch bay đến, một ông lão bên cạnh Thái Sơn Thạch bỗng nhiên giật tay áo, mấy bóng đen từ trong bóng của hắn chui ra, lao về phía vũ khí đó.

Nhưng khi nhìn bóng đen đó sắp đánh lên kích lớn, Lý Hỏa Vượng phía xa cau mày, kích lớn bỗng chốc hóa thành hư ảo, trực tiếp xuyên qua bóng đen đó.

Kích lớn biến lại thành ảo giác không hề dừng lại, ngược lại vẫn đập về phía Thái Sơn Thạch với tốc độ như cũ.

Nhưng lúc này ngoại trừ Lý Hỏa Vượng, thì không có người nào nhìn thấy cái kích lớn đó.

Khi cái kích ảo giác sắp đập lên mặt Thái Sơn Thạch, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm, chiếc kích lại bỗng hóa thành thật.

Ở khoảng cách gần như vậy, e rằng ngay cả Đại La thần tiên đến cũng không tránh kịp, kích, chiếc kích lớn đập lên người Thái Sơn Thạch.

Nhưng kết cục của Kim Sơn Hoa không tái hiện lại với Thái Sơn Thạch, kích lớn đập trên người Thái Sơn Thạch, lại phát ra một âm thanh khó chịu mà tuyệt đối sẽ không xuất hiện với cơ thể người phàm.

Sau đó, Thái Sơn Thạch đưa tay đón được kích lớn, dưới sự quan sát của Lý Hỏa Vượng và Bành Long Đằng, hai tay tóm kích lớn, cùng với tiếng rắc rắc, hắn bẻ gãy chiếc kích lớn to bằng cổ tay đó.

Thái Sơn Thạch ném kích lớn trong tay xuống đất, nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt coi thường.

“Bày trận!”

Vừa dứt lời, tín đồ pháp giáo xung quanh Lý Hỏa Vượng đồng loạt cởi áo trên người, lộ ra hình xăm chằng chịt trên người.

Những hình xăm đó rất quái lạ, không giống chữ bình thường, mà giống như kiểu chữ cổ quái hình thành từ các hình tròn kích thước khác nhau nào đó.

Trong màn mưa lớn xối xả, các tín đồ đeo mặt nạ chữ Vu, cơ thể méo mó bắt đầu nhanh chóng hành động.

Cơ thể méo mó và cả hình xăm trên người hình thành một trận

pháp sống khổng lồ, còn Lý Hỏa Vượng ở chính giữa của trận pháp, khác với mồi nhử trong đầm lầy trước đó, tòa trận pháp rõ ràng thâm sâu hơn.

Chương 1096: Xé Nháp

Một số âm thanh kỳ lạ vang lên từ miệng bọn họ, hình như là kinh văn nào đó, nhưng xen lẫn trong đó là một số âm thanh vô cùng khó phát ra từ miệng con người.

“Ải na li la a la ma, thiên môn mở từ đây, ải ma li la tu la sa la, cổng mộ mãi mãi không đóng, ải đà tô li mà khi sa ma, lưu truyền siêu sinh tử…”

Dần dần những âm thanh này kết hợp với nhau, tiếng hạc kêu bắt đầu xuất hiện trong âm thanh này.

Lý Hỏa Vượng không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng rất rõ ràng nếu mình không ngăn cản, e rằng sẽ gặp rắc rối lớn hơn!

Hắn rút Tích Cốt Kiếm ra, từng đường khe nứt bay ra chém vào trong trận pháp máu thịt, chém những tín đồ pháp giao đang định né tránh thành hai mảnh.

Nhưng cho dù là vậy, pháp giáo vẫn không bị ảnh hưởng, cho dù chết người, nhưng hình xăm lại tách khỏi da của bọn họ một cách kỳ lạ, vẫn lơ lửng trên không trung, liên kết với người khác.

Tiếng hạc kêu mơ hồ vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trên đỉnh đầu có ánh nhìn đang nhìn mình chằm chằm.

Cảm giác quen thuộc đó khiến Lý Hỏa Vượng không ngừng rơi xuống.

“Không đến mức đó chứ? Vì để đối phó ta, bọn họ lại mời Vu Nhi Thần hạ phàm?”

Lúc trước ở đô thành Đại Lương, Lý Hỏa Vượng nhớ ban đầu Đấu Mỗ âm dương có thực lực thế nào, chỉ là hóa thân mà Gia Cát

Uyên cũng không trụ được trước mặt nó.

Nếu Vu Nhi Thần thực sự hạ phàm, cho dù mình là tâm bàn của Quý Tai, e rằng cũng sẽ chết chắc!

Lý Hỏa Vượng biết điều này, Bành Long Đằng biết, thậm chí Tuế Tuế cũng biết, bọn họ nhanh chóng giết hơn một nửa người trong trận pháp, tiếng hạc kêu lại càng lúc càng rõ ràng.

Lý Hỏa Vượng giơ kiếm, kђıêυ ĸђí©ђ hình xăm cổ quái lơ lững giữa không trung, những hình xắm đó dễ dàng bị chém đứt, nhưng khi thân kiếm rời khỏi, bọn họ lại liên kết lại với nhau.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi đã rượu mời không uống thích uống rượu phạt, vậy hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Thái Sơn Thạch hét lên với Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt u ám.

“Ngươi nên cảm thấy vinh dự! Không phải người nào cũng được nhìn thấy khuôn mặt thật của Thạch Độc gia gia đây!”

“Muốn cho chúng ta chết ư? Mơ giấc mộng xuân thu của ngươi đi!”

Lý Hỏa Vượng nổi giận ném trường kiếm trong tay, hai chân dẫm lên lòng bàn tay của Bành Long Đằng, trực tiếp nhảy lên giữa không trung.

Giữa không trung, Lý Hỏa Vượng đứng lộn ngược, dùng nhãn cầu màu trắng bị lửa thiêu cháy chơi với trận pháp người sống phía dưới.

Đứng càng cao nhìn càng xa, lúc này Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn nhìn hết cả trận pháp, trận pháp méo mó dường như hình thành một chữ Điền khổng lồ.

Tiếng hạ kêu bên tai càng lúc càng rõ ràng, Lý Hỏa Vượng thò một tay qua cầm nửa bên trên chữ Điền đó, một tay lại đưa ra, nắm chặt nửa bên dưới chữ Điền.

Trên cái trán đen xì của Lý Hỏa Vượng nổi lên các đường gân xanh, máu bị đốt đến sôi sùng sục bốc khí nóng, lẫn với nước mưa rơi xuống.

“Đến đây! Trước đây chẳng phải ngay cả một vùng rộng lớn cũng có thể tu chân ra sao? Lý Hỏa Vượng, cho ta xem thực lực tu chân đi! Mở cho ra!”

Cùng với Lý Hỏa Vượng dồn lực vào hai tay, trận pháp trên mặt đất và cả mặt đất bị hắn xé rách thành hai mảnh.

Lý Hỏa Vượng với huyết quản toàn thân nổi lên bất lực ngã xuống từ không trung, nhìn một số thứ trong mây đen dần xa dần, Lý Hỏa Vượng nhếch miệng cười thành tiếng.

“Ha ha ha! Thứ này thật hữu dụng! Tam Hủy! Ngươi nhìn thấy chưa? Xem ngươi cho cái gì! Lại xem của ngươi đi! Có mất mặt không hả!”

Lúc sắp rơi xuống đất, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lật người, dẫm vững vàng trên mặt đất mềm nhũn như vải bông.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều dừng lại, họ vô cùng chấn hãi nhìn người đàn ông trước mắt.

Họ nhìn thấy gì? Họ nhìn thấy người đàn ông đó lại xé nát cả trận pháp!

Lúc này bất luận trước đây họ thành kính thế nào với Vu Nhi Thần, trong lòng cũng dao động, họ thực sự có thể đấu lại loại người này không?

Thậm chí lúc này ngay cả vẻ mặt của Thái Sơn Thạch cũng không tốt lắm, hắn cũng không dự liệu trước được tình huống này, hắn biết tên này là tâm bàn của Quý Tai, nhưng trước đó rõ ràng hắn không mạnh như vậy.

Chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã mạnh lên nhiều như vậy, Thái Sơn Thạch hiểu, nếu thực sự phải giết hắn, e rằng cần đích thân Quốc Sư ra tay.

Mà còn phải thật nhanh, nếu cứ để hắn tiếp tục, chắc chắn sẽ làm

lay động cái gốc của mọi người, phá hỏng kế hoạch của họ.

Tuy vừa nãy xé rách đại trận khiến Lý Hỏa Vượng tiêu hao rất lớn, lúc này trong đầu hắn vang lên ù ù, nhưng Lý Hỏa Vượng không hề hư yếu khi đối diện với các tín đồ pháp giáo bao vây mình.

Nhìn một vu thần pháp giáo phía xa, Lý Hỏa Vượng giơ tay phải có lửa lên so sánh đường nét, trực tiếp dùng tay bóp.

“Bốp” một tiếng, vu thần lập tức bị bóp nát.

“Những lời linh tinh họ nói trước đó, ta vốn không hiểu, nhưng ấy à, bây giờ ta cảm thấy các ngươi nói rất có lý, có lúc cơ thể của con người thực sự có thể giống như bọt bong bóng, ví dụ như lúc ở trong tay ta.”

Vừa nói, Lý Hỏa Vượng vừa đưa một tay ra bóp, một tín đồ pháp giáo phía xa lại bị hắn bóp nát, sau đó hắn vươn tay về phía Thái Sơn Thạch.

Chương 1097: Chạy

Thái Sơn Thạch nhìn Lý Hỏa Vượng một cái, lại nhìn binh gia công phá thành trì một cái, lập tức ngón tay bấm quyết, chân phải dậm xuống, không hề do dự trực tiếp chui vào trong lòng đất.

Hắn hiểu, kế hoạch lần này đã thất bại, mình đã quá sơ suất, cũng may không lộ gián điệp của Ti Thiên Giám, tổn thất không lớn lắm.

“Lên! giết hắn đi! Người này chỉ đang phô trương thanh thế thôi! Giờ đây đã là nỏ mạnh hết đà rồi!”

Giọng của Thái Sơn Thạch bỗng vang lên, những người còn lại lập tức hoàn hồn lại, trong màn mưa xối xả, đôi mắt đầy điên cuồng xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Vừa nãy không đấu lại được Lý Hỏa Vượng, bây giờ càng không đấu lại được, nhưng sau khi nhìn thấy Thái Sơn Thạch và một số người đều biến mất, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu, đối phương muốn tháo chạy!

“Không thể để hắn chạy! Ít nhất tên này cũng có vị trí cấp cao trong pháp giáo!”

Nhưng muốn tìm là một chuyện, tìm được lại là chuyện khác, đối phương độn thổ, bây giờ cũng không biết chạy đi đâu, Lý Hỏa Vượng tạm thời chưa học được cách độn thổ tìm người.

Còn về năng lực bói toán, Lý Hỏa Vượng cảm thấy không cần mang ra để làm mất mặt, chút trò vặt đó không có tác dụng với Thái Sơn Thạch.

Pháp giáo còn lại cũng không biết làm sao, dường như bỗng nhiên trở nên như không có lý trí, xông về phía mình, hoàn toàn dùng tính mạng của mình để cắt đuôi của Thái Sơn Thạch.

Tín đồ pháp giáo rất đông, cho dù họ đứng im bất động, Lý Hỏa Vượng phải giết mất một lúc, cũng may binh gia ngoài thành bao

vây đến.

Lý Hỏa Vượng cũng không màng đến hỏi thăm tướng lĩnh binh gia, bò trên mặt đất tìm kiếm dấu vết của Thái Sơn Thạch độn thổ.

Bất kể tư thù đối phương mai phục mình, hay là công thù đối kháng với pháp giáo, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn tha cho hắn như vậy.

Trước khi chưa hoàn toàn mất khả năng truy đuổi, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn từ bỏ.

“Có dấu vết rồi, Lý Tuế, chúng ta đi thôi!”

Lý Hỏa Vượng lật người nhảy lên ngựa của Bành Long Đằng, kéo dây cương, phi về phía cổng thành Đồng, tất nhiên ngựa chạy nhanh hơn người, có lẽ có thể đuổi kịp.

Bên ngoài thành, thời gian trôi qua từng chút, cùng với dấu vết dưới đất dần biến mất, trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng không ngừng trầm xuống.

Cuối cùng trước một bờ biển, Lý Hỏa Vượng nhìn rừng cây đỏ bên kia sông và dừng lại, cùng với nước chảy gột rửa, dấu vết độn thổ còn sót lại cũng hoàn toàn biến mất.

“Ầy.”

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi đi vào trong nước sống, dùng tay múc nước dập tắt lửa trên người mình.

Cùng với tiếng “tạch tạch” không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng lộ ra cơ thể đen xì dưới ngọn lửa màu đỏ.

Khác với trước đây, chỉ có lớp da bên ngoài bị cháy đen xì, còn bây giờ là từng vảy thịt nứt ra bị cháy đen.

Nhưng đăng giai không chỉ mang đến tác dụng phụ, những vảy thịt bắt đầu chậm rãi liền lại theo tiếng rắc rắc giòn tan.

Đau đớn trên cơ thể Lý Hỏa Vượng dần được thay thế bằng ngứa ngáy, thân thể của hắn từ từ liền lại.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng chịu đựng, so với kiểu ngứa mà không thể gãi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đau đớn vẫn tốt hơn.

Lý Hỏa Vượng đứng trong nước, vừa cố chịu cơn ngứa toàn thân, vừa nghĩ lại toàn bộ sự việc.

Rất hiển nhiên đối phương đã bắt đầu giám sát mình, nếu không mình đột nhiên nảy ra ý nghĩ đi giúp binh gia công thành phá trại, họ không thể nào trùng hợp đợi mình ở đó.

Lại thêm lần này, e rằng sau này mình phải nâng cao cảnh giác, tránh để đối phương mai phục mình lần nữa.

Mình đã thể hiện ra thực lực mạnh nhất của mình trước mặt họ, nếu họ thực sự mai phục lần nữa, chắc chắn sẽ không đơn giản như hôm nay.

Nếu có thể bắt được Thái Sơn Thạch thì tốt, như vậy thì có thể moi được nhiều thông tin từ miệng hắn.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ những chuyện này, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn rừng cây đỏ bên kia sông, không hề do dự trực tiếp rút Tử Tuệ Kiếm phía sau mình.

“Ai đó! Ra đây!”

Chẳng mấy chốc dưới bóng cây, một bóng người chậm rãi từ bên trong đi ra.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn rõ, vô cùng kinh ngạc phát hiện người đó là Thái Sơn Thạch mà mình muốn truy đuổi.

Lúc này Thái Sơn Thạch trông vô cùng thê thảm, hai tay đều bị gãy, chân phải cũng khập kiễng, không còn da đầu, trên người đang chảy máu.

Đúng lúc này, có người phía sau đẩy Thái Sơn Thạch một cái, Thái Sơn Thạch loạng choạng băng qua sống đi đến chỗ Lý Hỏa Vượng.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy người phía sau Lý Hỏa Vượng, đó là Bạch Linh Miểu có hai cái đầu trên người đều đội

khăn đỏ.

“Lý sư huynh, ngươi xem, ta vẫn rất có ích, lần sau đừng bỏ rơi ta được không?”

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lóe lên vẻ cảm động, không nhìn Thái Sơn Thạch, đi về phía Bạch Linh Miểu.

Nhưng đúng lúc hắn chỉ còn cách Bạch Linh Miểu ba trượng, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đợi đã! Ngươi đứng im đã!”

“Lý sư huynh?”

Bạch Linh Miểu nghi hoặc.

“Ta muốn xác định một vấn đề, rốt cuộc ngươi là Bạch Linh Miểu thật, hay là… hay là người được ta tu chân ra!”

Năng lực tu chân khiến thực lực của Lý Hỏa Vượng tăng lên rất nhiều, nhưng tác dụng phục cũng rất nhiều.

“Thật? Hay giả?”

Lý Hỏa Vượng thở gấp nhìn Bạch Linh Miểu trước mặt, tỏ vẻ bán tín bán nghi.

“Lý sư huynh? Sao ngươi…”

“Ngươi đừng qua đây!”

Lý Hỏa Vượng vội vàng hét ngăn Bạch Linh Miểu đi về phía mình.

Chương 1098: Tác Dụng Phụ

“Ta hỏi ngươi! Lúc trước ngươi ở trong Thanh Phong Quán...không được! Hỏi vậy không ổn! Nếu nàng ta thực sự được ta tu chân ra, thì chắc chắn nàng ta cũng biết!”

Lý Hỏa Vượng nóng ruột đi đi lại lại trong nước sông, hắn tu chân thành công, nhất thời lại không phân biệt được thật giả, chỉ cần hắn muốn, bất kỳ thứ gì cũng có thể là thật.

“Hahaha…”

Thái Sơn Thạch nhìn cảnh này, bật cười chế nhạo.

“Không hổ là tâm bàn của Quý Tai.”

“Bốp!”

Lý Hỏa Vượng tát một cái qua khiến quai hàm trái của hắn sưng phồng lên.

“Câm miệng! Chốc nữa sẽ đến lượt ngươi khóc!”

“Miểu Miểu, ngươi đừng sốt ruột, chúng ta...chúng ta làm thế này.”

Lý Hỏa Vượng trầm tư một lát rồi nói.

“Bây giờ chúng ta đi về chỗ cũ, trước đó ngươi đến thế nào, thì bây giờ về như vậy.”

Đó là một cách ngu ngốc, nhưng cũng là cách có ích.

Chỉ là trở lại con đường cũ, mà bên đó không có một Bạch Linh Miểu khác, thì đó chính là Bạch Linh Miểu thật, nếu phía sau còn có Bạch Linh Miểu khác, thì nàng là giả.

Bạch Linh Miểu cũng không tỏ ý đồng ý hay không đồng ý với đề nghị này, mà trực tiếp hỏi.

“Lý sư huynh, có thể nói với ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Ngươi...lại phát bệnh rồi phải không?”

Dáng vẻ điên điên khùng khùng hiện giờ của Lý Hỏa Vượng khiến nàng rất lo lắng.

“Ta không...thôi được, có thể.”

Lý Hỏa Vượng không muốn giải thích quá nhiều với Bạch Linh

Miểu chưa biết thật hay giả trước mặt.

Hắn cũng không muốn dành quá nhiều tình cảm, nếu quan hệ quá thân thiết, nếu sau này phát hiện Bạch Linh Miểu này là giả, thì rốt cuộc mình phải làm nàng biến mất hay là sống cả đời với hai Bạch Linh Miểu như vậy?

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng quay người lấy ra dụng cụ hành hình ép hỏi Thái Sơn Thạch, bỗng nhiên qua bóng ngược dưới nước, nhìn thấy bóng ngược của Bạch Linh Miểu không đúng lắm.

Ban đầu hắn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng khi quan sát kỹ, bóng ngược đó lại bất động, lúc này mặt nước không còn là nước, mà biến thành một mặt gương.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay người, kinh hãi phát hiện lúc này cơ thể của Bạch Linh Miểu lại lắc qua lắc lại như cái bóng ngâm trong nước!

“Cho nên ngươi là giả?”

Lý Hỏa Vượng vừa nói ra, cơ thể Bạch Linh Miểu bỗng lúc ẩn lúc hiện, đáng dần dần chìm vào hư vô.

“Lý sư huynh, Lý Hỏa Vượng! Rốt cuộc người đang làm gì! Mau cứu ta!”

Thấy cơ thể mình dần biến hóa, Bạch Linh Miểu vội vàng vừa đánh trống, vừa niệm chú Bạch Liên Giáo.

Nhìn cơ thể Bạch Linh Miểu hoàn toàn biến mất, đóa sen giữa đôi lông mày nàng phát ra hào quang dịu nhẹ, ngăn ánh nhìn của Lý Hỏa Vượng.

Hào quang bao trùm ánh nhìn, trong lúc Lý Hỏa Vượng mơ hồ, bỗng cảm thấy thứ gì quen thuộc, đó là Vô Sanh Lão Mẫu.

Cảm giác đó đến rất nhanh đi cũng rất nhanh, nhưng từ chỗ nàng, Lý Hỏa Vượng biết một chuyện vô cùng quan trọng, hắn lập tức nhào đến, ôm chặt Bạch Linh Miểu.

Trước đây đối diện với các loại khó khăn trắc trở và đắn do, hắn

chưa từng sợ hãi, nhưng vừa nãy hắn sợ thực sự.

Nếu không phải Vô Sanh Lão Mẫu nhắc nhở, suýt nữa hắn đã tu mất luôn Bạch Linh Miểu rồi!

Với năng lực hiện tại của hắn, đương nhiên có thể tu lại Bạch Linh Miểu về, nhưng Bạch Linh Miểu tu về còn thực sự là Bạch Linh Miểu trước đây không?

Bạch Linh Miểu đưa tay muốn đẩy Lý Hỏa Vượng, lại phát hiện đối phương ôm rất chặt, đẩy thế nào cũng không được.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi bị làm sao vậy! Ngươi nói rõ đi! Ngươi phát bệnh rồi phải không? Ngươi phát bệnh thì nói đi!”

Nhìn thấy cảnh này, một đám tín đồ Bạch Liên Giáo cũng không màng đến lời dặn của thánh nữa đại nhân, vội vàng xông đến.

“To gan! Dám vô lễ với thánh nữ!”

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng buông Bạch Linh Miểu ra, lòng sợ hãi vén khăn đội đầu của nàng.

Hắn đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Bạch Linh Miểu, lớp vảy và gai nhọn của nàng, và cả những đôi mắt lớn nhỏ đó.

Trải qua lần này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hiểu tính nghiêm trọng của tình trạng của mình, hắn biết, không thể mặc kệ không quản tác dụng phụ của tu chân đại thành nữa.

Nếu không giải quyết được rắc rối này, không nói những người mà mình vô cớ tu chân ra sẽ quấy nhiễu thần thức của mình, chỉ riêng bất kỳ người nào bên cạnh mình cũng có khả năng bị mình coi là giả làm biến mất, đây đúng là một nguy hiểm lớn.

Tuy Bạch Linh Miểu có Vô Sanh Lão Mẫu bảo vệ, có thể chống lại tu chân của mình, nhưng lần sau chẳng may là người khác thì sao? Chẳng may là Tuế Tuế thì sao?

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến khi tu luyện trong rừng cây trước đây, đã xuất hiện mấy Tuế Tuế giả, trong lòng lập tức thắt chặt.

“Rốt cuộc là làm sao? Khoảng thời gian ta rời đi, rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì? Ngươi mau nói đi!”

Nghe thấy Bạch Linh Miểu dồn hỏi, Lý Hỏa Vượng tạm thời không phân được thật giả bèn thủ thỉ hết với nàng.

Nửa canh giờ sau, bên lửa trại, Lý Hỏa Vượng mặc đạo bào màu đỏ của Bạch Linh Miểu đưa cho.

“Sự việc là như vậy, ta không có bệnh, chỉ là tu chân đại thành thôi, ta biết bất kỳ thu hoạch gì đều phải trả giá, nhưng ta không ngờ cái giá phải trả lớn như vậy.”

Hơn nữa rắc rối này, e rằng sẽ không ngừng tăng lên theo năng lực tu chân của mình, bây giờ đã nguy hiểm như vậy, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, mình cũng không dám nghĩ.

Bạch Linh Miểu ngồi bên cạnh gật đầu, cuối cùng hiểu hành động kỳ lạ của Lý sư huynh trước đó rốt cuộc là thế nào.

Chương 1099: Tu Chân, Tu Giả

“Vậy Lý sư huynh, ngươi định giải quyết rắc rối này thế nào chưa?”

“Ầy, ta cũng muốn biết cách giải quyết thế nào, nhưng cách giải quyết không phải chỉ nhìn vào nó mà có thể ra.”

Lý Hỏa Vượng quyết định đi hỏi Quý Tai trước rồi tính.

Bạch Linh Miểu cau mày vuốt cằm, cùng Lý Hỏa Vượng nghĩ cách giải quyết, xung quanh yên tĩnh trầm lắng.

Lý Tuế cũng muốn giúp cha, nhưng thật thật giả giả mà cha mình nói, nàng cũng không hiểu lắm.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đi đến bên sông, nhìn bản thân dưới, hét tên Quý Tai mà không có hồi đáp, thì nghe thấy Bạch Linh Miểu hỏi mình:

“Lý sư huynh, ngươi còn nhớ người đó lúc trước không? Là người bán đồ ăn sáng đó.”

“Bán đồ ăn sáng? Là ai?”

“Chính là người mập mập, làm bánh bột chiên quẩy đó.”

“Đầu Tử?”

Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ ra người đó là ai, ban đầu người đó vì để đạt được mục tiêu của mình, đã nhằm vào hắn.

“Ban đầu khi hắn ra cổng thành, chẳng phải hắn đã hô với ngươi một câu sao?”

“Tu chân không tu giả, sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

“Tu chân không tu giả, sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Hai người đồng thanh nói ra câu này.

“Đúng thế, Lý sư huynh, hắn đã nói thế, tình hình hiện giờ của ngươi chắc cũng coi là tẩu hỏa nhập ma phải không?”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, tỏ vẻ mặt khó coi, nghe ra thì logic không vấn đề, nhưng người nói câu này có vấn đề.

Đầu tử là đứng đầu Tọa Vong Đạo, lời hắn nói liệu có tính toán gì khác không? Cho dù hắn đã chết, nhưng ai nói Tọa Vong Đạo đã chết không thể gạt người.

Một giọt nước sốt màu nâu từ từ trượt khỏi chiếc đùi gà béo ngậy, nhỏ xuống hạt cơm trắng ngần.

Nhưng lúc này Tiền Phúc nào còn để ý đến những chuyện đó, mỗi tay cầm một cái, cắn một miếng đùi gà kho, dùng sức kéo ra, hương vị thơm ngon chạm vào đầu lưỡi mùi thơm của thịt tràn ngập khoang miệng khiến vẻ mặt hắn thỏa mãn.

Nhưng hắn vẫn thấy không đủ, ăn trong miệng nhìn trong khay, sợ

Trần Hồng Du bên cạnh cướp đi.

Lý Hỏa Vượng đối diện nhìn tướng ăn của họ với vẻ cạn lời, trong lòng hối hận vì đã mời họ đến nhà mình ăn.

“Nào nào nào, ăn nhiều một chút, vẫn còn vẫn còn.”

Tôn Hiểu Cầm mỉm cười bưng một khay đùi gà bước ra khỏi nhà bếp, nàng lại cuốn tóc trên đầu.

“Mẹ, đừng làm nữa, đã nhiều lắm rồi.”

Tôn Hiểu Cầm không nói gì, Dương Na bên cạnh duỗi tay dưới bàn, dùng sức nhéo Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi nhéo ta làm gì?”

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn qua, trông thấy ánh mắt Dương Na nhìn mình mang theo vài phần bất mãn.

“Ợ~”

Tiếng ợ dài hơi của Tiền Phúc cắt ngang hai người nhìn nhau.

“Đã ợ rồi, đừng gắng gượng nữa, khoan nói có tiền hay không, đừng ăn hỏng bụng.”

Tiền Phúc cầm hai cái đùi gà từ trong khay ra, cắm vào trong chén cơm, trợn trừng đôi mắt nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi hiểu cái gì! Ta đang đói... ợ!”

Nói xong câu này, hắn nhấc đũa bắt đầu lùa cơm.

Trần Hồng Du bên cạnh không cam lòng yếu thế, cầm một cái đùi gà kho nhét vào miệng dùng sức cắn xé, chờ khi lấy ra, đã là một khúc xương gà sạch sẽ.

So với màn nổ tung mụn bọc ghê tởm khi trước, Lý Hỏa Vượng cảm thấy chiêu này giống dị năng đặc biệt hơn.

Bấy giờ, Tôn Hiểu Cầm không biết đã đến gần bên tai Lý Hỏa Vượng từ khi nào:

“Đứa nhỏ này, ngươi nói chuyện kiểu gì vậy, người đến là khách, họ đến để giúp ngươi, hơn nữa một bao lớn đùi gà đông lạnh trong siêu thị có đáng bao nhiêu tiền đâu, rẻ hơn mấy món kia nhiều.”

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi không nói gì nữa, cứ thế nhìn hai người trước mặt ăn như hổ đói.

“Ngươi không ăn sao?”

“Không cần cám ơn, nhìn thôi cũng no rồi.”

Lên ba khay một lượt, Lý Hỏa Vượng tận mắt thấy bụng của hai ngươi họ phình lên, thì ra phim hoạt hình xem hồi nhỏ là thật đấy.

Chờ bữa cơm trưa kết thúc, hai người nằm ngửa trên ghế, xoa bụng hài lòng thở dốc.

Nhìn thoáng qua nhà bếp, Lý Hỏa Vượng nghiêng người về trước, nhỏ tiếng hỏi với vẻ kỳ lạ:

“Khoảng thời gian này hai người không ăn cơm à? Sao lại đói thành như vậy?”

“Cơm tối qua đâu thể nào chống đỡ được cho hôm nay, có ngày nào mà không ăn cơm chứ, con người ngươi thật buồn cười.”

Lúc Tiền Phúc nói câu này, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Đến đây.”

Dương Na mang dép lê lạch bạch bước qua.

“Thanh Vượng Lai? Mau vào đây, ơ, hai người sau lưng ngươi là...”

Sau khi Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu nhìn qua, trông thấy Thanh Vượng Lai trên trắng dưới xanh dẫn theo hai người khác bước vào.

Hai người này cũng không nói chuyện với Lý Hỏa Vượng, trực tiếp nhấc một chân hắn lên, cởi thứ đeo trên cổ chân ra.

Chờ sau khi họ đi, Lý Hỏa Vượng nhìn Thanh Vượng Lai.

“Đây là...”

“Mấy kẻ theo dõi trên đường không còn nữa, nhưng bọn hắn sẽ đến hỏi thăm theo định kỳ, còn nữa ngươi không được ra khỏi tỉnh, không được ra khỏi thành phố.”

“Sau này ngươi có thể hoạt động tự do, nhưng vẫn giữ lại một cái trên chân ngươi, nơi đông người nếu có thể không đi tốt nhất đừng đi, miễn kí©ђ ŧђí©ђ thần kinh của họ.”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc, hắn vội vàng lao đến cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy thím Tề và một số người đang chỉ trỏ về phía mình một lượt, xoay người ra khỏi khu dân cư.

“Thật sự đi rồi? Sao ngươi làm được vậy?”

Lý Hỏa Vượng xoay người lại, ngạc nhiên nhìn Thanh Vượng Lai.

Tuy mới quen biết cái tên này không bao lâu, nhưng đáng tin hơn hai người bệnh tâm thần kia rất nhiều.

Chương 1100: Hình Chiếu

“Đơn giản, ta giúp người tìm luật sư hỏi thăm, phát hiện giám thị cấm túc khoảng thời gian này, thực ra đã xâm phạm quyền tự do của ngươi.”

“Nếu ngươi đã thông qua kiểm tra của bác sĩ, theo quy trình thông thường, từ tháng trước ngươi đã có thể khôi phục tự do rồi, chẳng qua ngươi cũng hiểu đấy, bên trên nói một, bên dưới để tránh phiền phức và trách nhiệm, liền làm đến mười, sau đó ta lại tìm chút quan hệ.”

“Thì ra là vậy, ta hiểu rồi.”

Thanh Vượng Lai mỉm cười lắc đầu:

“Haha, ta thấy có lẽ ngươi vẫn chưa hiểu đâu.”

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng không khỏi cau mày, sao tên này lại nói chuyện quái gở như thế.

“Bất kể thế nào, cám ơn ngươi đã giúp đỡ, nếu bây giờ ta đã khôi phục tự do, chúng ta ra ngoài đổi nơi khác trò chuyện thôi.”

Lý Hỏa Vượng gấp không chờ nổi đi về phía cánh cửa.

“Đừng sốt ruột như vậy. Vừa mới giải trừ hạn chế, ngươi đã chạy lung tung, sẽ dẫn đến nghi ngờ.”

Thanh Vượng Lai ngăn Lý Hỏa Vượng lại.

Thấy Tôn Hiểu Cầm bưng dĩa trái cây sau bữa cơm đặt trên bàn, Thanh Vượng Lai vỗ vai hắn:

“Chín giờ tối nay, ta đến đón ngươi, ta tìm được một chỗ an toàn, thuận tiện làm quen vài người bạn mới.”

“Bạn mới?”

Nghe thấy câu này, trong lòng Lý Hỏa Vượng dâng lên tò mò, chẳng lẽ trừ họ, phía hắn vẫn còn những đồng minh khác?

Thanh Vượng Lai nói xong câu đó cũng không ở lại thêm nữa, dẫn Tiền Phúc đang nhét trái cây vào miệng và Trần Hồng Du rời khỏi nhà Lý Hỏa Vượng.

“Con trai, ngươi…bây giờ ngươi thật sự không sao rồi? Bây giờ ngươi có thể ra ngoài à?”

Đối diện với tin tức này, thoạt nhìn Tôn Hiểu Cầm con vui hơn Lý Hỏa Vượng nhiều.

“Dạ, đúng vậy.”

Lý Hỏa Vượng gật đầu, trong đầu tràn ngập suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

“Thế ngươi ở nhà nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài mua đồ ăn, ta gọi điện bảo ba ngươi tối nay đừng chạy ca đêm nữa, nhà chúng ta chúc mừng một bữa!”

Tôn Hiểu Cầm vừa đi, trong nhà chỉ còn lại Dương Na và Lý Hỏa Vượng.

“Hỏa Vượng, ngươi thật sự cảm thấy những gì Thanh Vượng Lai nói là thật sao? Ta vẫn không thể tin nổi mấy thứ hắn nói.”

“Ta cũng không tin, nhưng nếu ta muốn thoát khỏi mấy người kia, đành phải dựa vào họ thôi, bây giờ bọn hắn trông chừng càng ngày càng chặt.”

Lý Hỏa Vượng xoay người lại, nhìn những tòa nhà bên ngoài.

“Giờ họ ở đó sao?”

Dương Na bước đến cạnh cửa sổ, kéo rèm cửa lên, nhìn ra ngoài xuyên qua khe hở:

“Ở đâu? Chỗ nào thế?”

“Họ không ở trong khu dân cư, họ ở chỗ xa nhìn ta bằng kính viễn vọng!”

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vài tòa nhà cao tầng ở những khu dân cư khác.

“Có sao?”

Dương Na quan sát phía xa, lại nhìn chằm chằm gương mặt của Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi thật sự có thể cảm giác được à?”

“Ừm, cảm giác đó rất đặc biệt, tất nhiên ta có thể cảm nhận được! Địch ý trong ánh mắt họ càng lúc càng mãnh liệt!”

Thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh đã đến tối, mặc dù muốn chúc mừng Lý Hỏa Vượng tự do, cơm tối hôm đó rất phong phú, nhưng Lý Hỏa Vượng không có khẩu vị, trong đầu chỉ suy nghĩ bạn mới mà Thanh Vượng Lai nói rốt cuộc là ai, mình nên cùng họ chung tay đối địch thế nào.

Trong lúc bất tri bất giác, đã đến tối, Lý Hỏa Vượng nói một tiếng với Tôn Hiểu Cầm, chuẩn bị đưa Dương Na rời đi.

Mẹ hắn không hỏi gì, ba hắn vẫn đang nhét ít tiền vào tay hắn, Lý

Hỏa Vượng đoán hình như họ đã hiểu sai rồi.

Chờ khi Lý Hỏa Vượng lần đầu tiên ra khỏi khu dân cư trong tình huống không có ai giám sát, một chiếc xe hơi bốn chỗ màu trắng chạy đến trước mặt hắn.

“Lên xe.”

Thanh Vượng Lai cầm vô lăng bằng một tay lên tiếng.

“Xe này mắc lắm nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng lấy tay sờ thành xe bọc da màu đỏ, hỏi Thanh Vượng Lai đang ngồi ở ghế lái.

Xe hơi lao đi vùn vụt, phát ra tiếng động cơ, lúc thì trầm thấp, khi lại cao vu"t, dù hắn không hiểu biết về xe, nhưng chỉ nghe âm thanh này, chỉ nhìn hình dáng đầu xe thôi, cũng biết là loại xe mà nhà mình mua không nổi.

Chính vào lúc này, Dương Na bên cạnh kinh ngạc nhìn giá mà mình vừa tìm kiếm trong điện thoại, sau đó nàng đến gần, dán sát bên tai Lý Hỏa Vượng nhỏ giọng báo giá.

Nghe giá mà bạn gái mình nói, Lý Hỏa Vượng chậm rãi rút tay khỏi thành xe.

Lúc trước thấy dáng vẻ ăn uống nghèo khổ trong căn tin trường của tên này, thật không nhìn ra, vậy mà hắn lại giàu đến thế.

“Mắc thì sao, rẻ thì thế nào, dù sao cũng chỉ là hình chiếu mà thôi, thực ra ta muốn biết rốt cuộc hình chiếu của chiếc xe này như thế nào hơn.”

Thấy Thanh Vượng Lai lại bắt đầu nói đến thế giới quan của mình, Lý Hỏa Vượng chuyển chủ đề:

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Vị trí cụ thể ở chỗ nào?”

“Quất Tử Châu.”

Sau khi ngón tay Thanh Vượng Lai nhanh chóng lướt trên màn hình một lúc, tiếng đàn piano dễ chịu chậm rãi vang lên trong xe.

“Quất Tử Châu? Tại sao lại đến chỗ đó?”

So với người ở bệnh viện lâu dài như Lý Hỏa Vượng, Dương Na hiển nhiên biết nhiều chi tiết hơn.

“Ta nghe nói những căn nhà có tầm nhìn ra sông vì thiếu nợ mà hỏng hết, buổi tối đến đó chẳng có ai cả.”

“Thứ ta cần là chỗ không người, đông người nhiều miệng. Đúng rồi, tắt máy điện thoại của mọi người đi, miễn bị người ta theo dõi, tạm thời ta vẫn chưa xác định sản phẩm điện tử của chúng ta là hình chiếu của thứ gì.”

Lý Hỏa Vượng móc điện thoại ra, sau khi gửi tin nhắn báo bình an với Tôn Hiểu Cầm xong, bèn ấn vào nút tắt máy.

Chương 1101: Hiệu Ứng Quan Sát

Sau khi tiếng tắt máy vang lên, Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt nghiêng lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn neon của Thanh Vượng Lai lên tiếng hỏi:

“Bây giờ có thể nói, mấy người chúng ta sắp gặp là ai không?”

“Nếu bọn họ ở cùng phía với chúng ta, vậy bọn họ cũng giống như ngươi, công nhận giả thuyết cả thế giới này là hình chiếu gì đó à?”

“Không, không giống.”

Thanh Vượng Lai lắc đầu:

“Ta đã nói ngay từ đầu, thế giới của chúng ta là sự chiếu rọi của một loại tồn tại nào đó, điểm này không chỉ riêng mình ta biết, còn có những người khác biết nữa, bao gồm ngươi.”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy câu này, bắt đầu nghiêm túc, với hắn mà nói đây là chuyện tốt, người trợ giúp càng nhiều, hi vọng đối phó

với những kẻ kia càng lớn.

“Ta cố ý tìm kiếm, nhưng loại người này rất ít, hơn nữa phần lớn đều không có tinh thần tốt, đồng thời vì mê tín hoặc học lực quá thấp, họ không hề biết tình huống chân thực của thế giới này, đa số bọn họ đều rất cố chấp, đối mặt với tình hình không thể giải thích, bọn họ đều tự bịa đặt ra thế giới quan của mình.”

“Ta đã từng tìm họ, thu nạp thống nhất họ lại, còn tìm đến họ làm đủ các loại kiểm tra và thí nghiệm.”

“Thí nghiệm?”

“Ừm, chờ sau khi thu thập được một lượng bằng chứng thuyết phục nhất định, ta sẽ xem thử có nên phát biểu ra ngoài, chứng minh giả thuyết hình chiếu toàn hệ vũ trụ hay không.”

“Đã tìm được bằng chứng thuyết phục? Tất nhiên phải công bố ra ngoài rồi! Đây là phát hiện vĩ đại biết mấy, ngươi chắc chắn sẽ lưu danh sử xanh, có thể cho ta xem thử không?”

Vừa nói đến chuyện này, Dương Na tỏ ra rất ngạc nhiên.

Thanh Vượng Lai liếc nhìn Dương Na qua kính chiếu hậu:

“Không đơn giản như vậy đâu, có biết hiệu ứng của người quan sát không? Ta phát hiện hiện tượng này trong thí nghiệm thứ ba mươi mốt, và cả thứ năm mươi hai nữa.”

“Trước khi không làm rõ hoàn toàn, nó giống như chiếc hộp pandora vậy, nếu thật sự lan truyền chuyện này ra ngoài, bảy tỷ người trên toàn thế giới nảy sinh hiệu ứng người quan sát sẽ có hậu quả như thế nào? Ai cũng không biết được.”

“Khụ.”

Lý Hỏa Vượng khẽ ho một tiếng cắt ngang lời nói của hai người:

“Thanh Vượng Lai, ngươi lạc đề rồi, ta hỏi những người chúng ta gặp tối nay là ai?”

Thanh Vượng Lai suy nghĩ một lúc rồi đáp:

“Họ là bạn, cùng một phía với chúng ta, nếu ngươi có thể cảm giác được đám người kia, vậy thì ngươi cũng là người ở phía chúng ta, nếu bọn chúng uy hïếp ngươi và Tiền Phúc, vậy ta sẽ bảo họ giúp đỡ, nghĩ cách cùng giải quyết phiền phức này.”

“Bạn mà ngươi nói tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Tạm thời ta tìm được mười ba người, sau đó năm người từ chối hoặc là không thể giao tiếp được, cho nên tổng cộng có tám người, trong đó bao gồm ngươi.”

“Liên quan đến kẻ bắt cóc ngươi, phía ngươi biết được bao nhiêu?”

“Biết được không nhiều hơn ngươi bao nhiêu, lúc trở về ta cố ý dò hỏi họ, một số người trong đó cũng cảm giác được điều gì đó không đúng, nhưng tạm thời không ảnh hưởng quá nhiều đến họ, còn chỗ nào ta nói chưa rõ nữa không?”

“Không có.”

Lý Hỏa Vượng ngậm miệng, trong lòng âm thầm tính toán, hắn, Tiền Phúc, Trần Hồng Du, Thanh Vượng Lai, tổng cộng bốn người, cũng tức là hôm nay còn bốn người nữa sẽ tới.

Hắn cũng không rõ bốn người chưa gặp mặt này, có thể giúp đỡ được bao nhiêu, dù sao trong tình huống chưa làm rõ những kẻ muốn bắt cóc mình, cụ thể như thế nào vẫn rất khó nói, tình hình hiện nay chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi.

Trong xe yên tĩnh lại, ba người đều không nói gì, mỗi người đều có tâm tư của riêng mình.

Đèn đường xung quanh dần dần mờ tối, Thanh Vượng Lai lái xe vào Quất Tử Châu, nơi này thoạt nhìn vắng lạnh, các loại cơ sở thiết bị nhìn qua chỉ mới hoàn thành một nửa.

Đèn giao thông đầu đường cũng không mở điện, trên đường cái cũng chỉ có một chiếc xe của Thanh Vượng Lai.

Những dãy biệt thự liên kết vẫn chưa xây xong phía xa, trông như từng khối bia mộ.

So sánh với vùng đất phồn hoa ban nãy, nơi này như bãi tha ma bị người ta vứt bỏ, cỏ dại mọc khắp nơi.

Dương Na lo lắng khoanh hai tay ôm lấy cánh tay mình, xoa cánh tay đã nổi da gà.

Lý Hỏa Vượng kéo nàng vào lòng, nói với Thanh Vượng Lai:

“Tăng nhiệt độ điều hòa lên, hơi lạnh.”

“Được.”

Chính vào lúc Thanh Vượng Lai vừa đáp xong, Lý Hỏa Vượng theo bản năng đột nhiên cảm giác được gì đó, bỗng dưng nhìn về phía ngã tư tối om chếch bên trái:

“Có kẻ địch tấn công!!”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong câu này, một chiếc xe tải không có biển số xe không mở đèn lao ra từ ngã tư bên đó.

Khoảnh khắc Lý Hỏa Vượng vô thức che Dương Na bên dưới, sau tiếng thắng xe chói tai vang lên, xe hơi bắt đầu quay cuồng kịch liệt.

Dưới sự va chạm mạnh mẽ, Lý Hỏa Vượng cảm giác chỗ nào của mình cũng đau nhức, nhưng hắn không dám sơ suất, nguy cơ mãnh liệt, khiến sự chú ý của hắn tăng đến đỉnh điểm.

Khi cảm giác xung quanh hơi ổn định lại, Lý Hỏa Vượng dùng sức kéo cửa phát hiện không thể kéo được, cơ thể hắn bị xe hơi đè ép, hắn cắn chặt răng, lập tức nhấc đầu đập mạnh lên cửa kính:

“Rầm.”

“Rầm..rầm..rầm!!”

Liên tục mấy cái, máu nhỏ xuống từ khe hở thủy tinh.

Thông qua cửa kính màu máu đỏ, Lý Hỏa Vượng trông thấy có hai người bước xuống từ xe tải đang đậu ven đường, trong tay bọn họ còn cầm theo cây hàng dài!

Chương 1102: Ngũ Kỳ

Nằm nghiêng trong xe thể thao, Lý Hỏa Vượng vẫn bị nhốt trong xe không thể cử động.

Trông thấy người ở phía xa bước về phía mình, Lý Hỏa Vượng lòng nóng như lửa đốt, phải ra ngoài ngay, hắn của lúc này hoàn toàn mặc người chém giết.

“Phá cho ta!”

Sau vài tiếng búa mạnh mẽ, khi xương sọ lộ ra ngoài của Lý Hỏa Vượng lại lần nữa đập mạnh lên cửa kính, phần đầu bê bết máu thịt mang theo vụn thủy tinh chui ra khỏi xe, hung ác trừng hai người đang cầm công cụ.

Hai người đó lập tức bị dáng vẻ này của Lý Hỏa Vượng dọa cho run rẩy, vội vàng lùi về sau.

“Má ơi! Là xe đua! Chạy mau! Thứ này chúng ta có trả nợ cả đời cũng không hết!”

“Ta đã nói, đừng đi con đường này, đừng đi con đường này! Để tiết kiệm chút tiền đi đường kia, ngươi nhất quyết phải đi!”

“Đừng nói nhảm, mau lên xe! Chỗ này không có camera! Họ không tìm được chúng ta đâu!”

Lúc họ bỏ chạy, Lý Hỏa Vượng đã bò ra khỏi xe, cắn răng lao về chiếc xe tải kia.

Đu.ng hắn thảm như vậy, muốn bỏ chạy không dễ vậy đâu!

Xe tải vừa nổ máy, hắn rút dao găm trong người ra, vọt đến đầu xe.

Lý Hỏa Vượng giẫm lên chiếc thang sắt đầu xe xông thẳng lên, Lý Hỏa Vượng kéo kính chiếu hậu, chém một dao vào cửa xe, để lại vết xước nhạt:

“Xuống xe cho ta!”

Khi thấy cái đầu đầy máu của Lý Hỏa Vượng, thò vào dưới cửa xe, hai người ở buồng lái lập tức hoảng sợ hét lên, đột ngột giẫm chân ga.

Dưới sức mạnh lớn như thế, kính chiếu hậu mà Lý Hỏa Vượng nắm lấy bị kéo đứt, hắn không còn điểm trợ lực nào đành phải lăn xuống bánh xe.

Khoảnh khắc rơi xuống đất, Lý Hỏa Vượng căng chặt toàn thân nhanh chóng trở mình tránh khỏi bánh xe khổng lồ, ngay sau đó, hắn dùng hết sức lực cả người trực tiếp giơ tay vung dao xuống, cắm lên bánh xe.

“Keng” một tiếng, dưới tác động mạnh mẽ, dao găm gãy nát, Lý Hỏa Vượng bị trật tay, nhưng bánh xe cũng bị rạch một lỗ.

Chờ khi Lý Hỏa Vượng thở hổn hển bò dậy, xe tải phía xa đã sớm chỉ còn sót lại ánh đèn đỏ đuôi xe mơ hồ.

“Lúc trước chỉ là bắt cóc, giám sát, nhiều nhất Vương Vĩ cũng chỉ cầm dây thừng! Bây giờ họ lại trực tiếp lấy xe tải đâm người!”

Nhìn đuôi đèn phía xa biến mất trong tầm mắt, sắc mặt Lý Hỏa Vượng càng lúc càng khó coi.

Nếu không phải cảm giác của hắn nhạy bén, màn vừa nãy sợ là đã trực tiếp tiễn ba người đi mất! Hành động của đối phương càng lúc càng thái quá, hắn phải nhanh chóng phản công, không thể chần chừ nữa.

“Không sao, ta đã quay video lại, bọn hắn gây chuyện bỏ trốn, phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Thanh Vượng Lai bên cạnh bấm nút tạm dừng quay video trong điện thoại.

“Ngươi ra bằng cách nào?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Thanh Vượng Lai nhấc búa an toàn trong tay.

“Tắt máy cũng không ổn, họ vẫn có thể thông qua cách khác biết được vị trí của chúng ta, cho nên mới cử người đến mai phục chúng ta!”

“Trước đừng nói những chuyện này, vết thương trên đầu ngươi quan trọng hơn.”

Thanh Vượng Lai cởi áo ngoài, che vết thương trên đầu Lý Hỏa Vượng, không lâu sau, sơ mi trắng đã bị máu của Lý Hỏa Vượng nhuộm đỏ.

“Không sao, vết thương nhỏ thôi, chúng ta đi, tập hợp trước rồi nói! Ta lo cho an nguy của những người khác!”

“Vết thương nhỏ, ngươi đang đùa à? Đừng nhúc nhích nữa, ta tìm người đến.”

Thanh Vượng Lai lấy điện thoại ra, nhanh chóng gọi vào một số.

“Không sao chứ? Na Na?”

Lý Hỏa Vượng thảnh thơi cúi đầu nhìn về phía Dương Na, phát hiện lúc này đôi mắt đối phương ngập nước, nhìn mình với vẻ cực kì đau lòng.

Bạn của Thanh Vượng Lai đến nhanh hơn Lý Hỏa Vượng tưởng tượng, một chiếc xe RV rách nát chạy đến từ phía trước.

Một người phụ nữ phóng khoáng quấn khăn màu lam bao quanh mái tóc dreadlocks, bấm khuyên chân mày thò đầu ra khỏi cửa sổ:

“Sư đệ! Sao vậy? Gặp tai nạn giao thông à?”

“Trước đây ta đã nói gì nào? Tốc độ xe này chỉ nhanh hơn chút thôi, những thứ khác còn chẳng mạnh bằng chiếc RV sang tay ba lần của ta.”

“Ngũ tỷ, đừng nói nhiều nữa, không thấy có người bị thương sao?”

Thanh Vượng Lai và Dương Na dìu Lý Hỏa Vượng mất máu quá nhiều đi về phía chiếc RV, thoạt nhìn xe RV không lớn lắm, bên trong hơi loạn, nhưng bày biện rất ấm áp.

Người phụ nữ gọi là ngũ tỷ này, nhanh chóng lấy túi y tế ra, bàn tay thuần thục khâu vết thương lại cho Lý Hỏa Vượng, lấy tấm gỗ kẹp chặt cánh tay bị gãy của Lý Hỏa Vượng.

Sau một loạt thao tác như nước chảy mây trôi, cuối cùng nàng thậm chí còn lấy ống chích ra tiêm cho Lý Hỏa Vượng hai mũi,

“Tuổi trẻ thật tốt, tràn trề hỏa khí, nhìn tình hình này hẳn không cần truyền máu, coi như hiến máu trước hạn đi.”

Nàng dùng tay phải với móng tay đủ màu sắc vỗ vai Lý Hỏa Vượng.

“Cám ơn nhé, ngũ tỷ.”

Lý Hỏa Vượng lập tức đứng dậy, chuẩn bị xuống xe.

“Ngươi đi đâu?”

Thanh Vượng Lai ngồi bên cạnh hỏi.

“Nếu đã xử lý xong, tất nhiên là phải tập hợp với những người khác rồi.”

Lý Hỏa Vượng đáp với vẻ đương nhiên.

Thanh Vượng Lai dùng ngón tay chỉ ngũ tỷ đang ngửa đầu uống nước:

“Nàng là một trong số tám người, chúng ta ngồi xe nàng qua đó là được.”

“Ngươi chính là Lý Hỏa Vượng? Ta tên Ngũ Kỳ, hân hạnh hân hạnh.”

Sau khi Ngũ Kỳ bắt tay Lý Hỏa Vượng, kéo rèm cửa đến buồng lái.

“Nàng là một trong số đó?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn bả vai rộng của nàng, người phụ nữ thoạt nhìn hơn hai mươi, không điên chút nào.

Chương 1103: Triệu Lôi

“Ngũ tỷ, cám ơn vừa rồi ngươi giúp đỡ, Hỏa Vượng mới cầm máu nhanh như vậy, ngươi thật sự rất giỏi.”

Dương Na bước qua, bày tỏ lòng biết ơn với người đang đạp số ly hợp.

“Cái này có là gì đâu, chuyện nhỏ thôi, ban đầu khi ta cấp cứu, gặp tình huống nghiêm trọng hơn không biết gấp mấy lần, phải kéo về từ quỷ môn quan đấy.”

Dương Na nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng, hỏi tiếp:

“Ngày trước ngũ tỷ làm việc ở bệnh viện sao?”

Vừa nói đến chủ đề này, Ngũ Kỳ lập tức hứng thú:

“Đúng vậy, ngày xưa có một câu, khuyên người học y sẽ bị sét đánh, không sai chút nào.”

“Ngày nào cũng bận sống bận chết, lương không cao, thời gian nghỉ ngơi cũng ít, thật không biết tại sao lúc đầu lại học ngành này, một ngày có mấy người ra đi trước mặt ngươi, thật sự muốn bùng nổ năng lượng tiêu cực.”

Tầm mắt Lý Hỏa Vượng quan sát trang trí trong xe RV, trên tủ lạnh bên trái, dùng nam châm ghim vài bức ảnh du lịch, một tấm nổi bật nhất trong đó là ảnh chụp chung với đại phật Lạc Sơn, trên bức tường bên cạnh có treo một chuỗi phật châu dài lấp lánh.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng quan sát bố cục trong xe RV, cuộc trò chuyện trước mặt vẫn tiếp tục.

“Sau này có một ngày, ta phát hiện ta bận đến mức sắp hết cả kinh nguyệt, sau đó ta nghĩ đến một vấn đề, con người sống cả đời rốt cuộc là tại sao?”

“Đời người chỉ có mấy chục năm, đến thế giới này chỉ vì mấy tờ giấy màu đỏ kia mà phải mệt sống mệt chết hay sao?”

“Về sau ta đã nghĩ thông suốt, ta đã ngộ ra gì ngươi biết không? Sau này ta phải sống vì chính mình, cái gì vui thì làm cái đó. Nhà xe tiền gì đấy, đều chỉ là cái rắm!”

“Từ đó về sau, cuối cùng ta đã biết cái gì gọi là trong lòng không vướng bận, trời đất rộng rãi. Không có mấy khuôn sáo kia, ta phát hiện thoải mái hơn ngày xưa rất nhiều.”

“Em gái à, sau này ngươi cũng có thể thử xem, thật đấy, sống như vậy mới được coi là sống chứ.”

Chiếc RV của Ngũ Kỳ đang lái vào sâu trong Quất Tử Châu, Lý Hỏa Vượng khom lưng thông qua cửa sổ, nhìn tòa nhà đổ nát đen ngòm xung quanh.

Nước đọng dưới đất và cả những vật liệu xây dựng được đặt tùy ý khiến tốc độ của RV chậm lại.

Không biết có phải ảo giác hay không, dường như Lý Hỏa Vượng trông thấy, trong tòa nhà đổ nát kia lóe lên bóng người, nhưng hắn lại không cảm giác được có ai đang nhìn mình.

Qua khoảng năm phút, bánh xe lăn lốc chậm rãi dừng lại.

“Nhìn xem ngươi tìm chỗ rách nát gì kìa, khó lái xe muốn chết, trầy xước sơn xe của ta.”

Ngũ Kỳ bất mãn đẩy cửa xe ở buồng lái ra.

“Ngũ tỷ, xe này của ngươi sang tay mấy lần rồi, còn sơn xe để trầy sao?”

Thanh Vượng Lai vừa xuống xe, trốn sang trái một bước, tránh khỏi bàn chân đang đá đến của Ngũ Kỳ.

Mà sau lưng họ, Lý Hỏa Vượng được Dương Na dìu cũng đang xuống xe.

Sau khi hắn đánh giá những tòa nhà đổ nát trước mặt khoảng vài giây, hỏi Thanh Vượng Lai:

“Lầu mấy?”

Không chờ hắn nói xong, tầng sáu lóe lên luồng sáng từ đèn pin, nhấp nháy về phía bên này.

Lý Hỏa Vượng trông thấy cảnh này, bước đến tòa nhà dang dở trước mặt, đi về phía không có hàng rào.

Chờ khi đến lầu sáu, Lý Hỏa Vượng lại phát hiện chỗ này tối om, không có ánh sáng gì cả.

“Chuyện gì vậy? Vừa rồi chẳng phải nơi này có ánh sáng sao? Chẳng lẽ ta tìm nhầm?”

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ vừa chuẩn bị bước đến bên cửa sổ đếm số lầu, gương mặt đàn ông trắng bệch bỗng dưng nhảy ra trước mặt:

“Mau tỉnh lại! Đều là giả thôi!”

Lý Hỏa Vượng nhìn thanh niên trước mặt thoạt nhìn còn nhỏ hơn mình, đầu nhuộm tóc vàng, đặt đèn pin dưới cằm soi gương mặt cố ý giả ma của mình.

Lý Hỏa Vượng cũng coi như kiến thức rộng rãi, thật sự chưa từng thấy đầu lưỡi con ma nào đeo khuyên như thế.

“Chỉ một mình ngươi sao? Tiền Phúc và Trần Hồng Du hẳn đã đến rồi nhỉ?”

Lý Hỏa Vượng hỏi người trước mặt.

“Ta nói rồi mà, ngươi như vậy hoàn toàn không dọa được hắn đâu, ơ? Lý Hỏa Vượng, đầu ngươi sao vậy?”

Trong bóng tối truyền đến giọng nói của Trần Hồng Du.

Rất nhanh, Trần Hồng Du, còn có Tiền Phúc bước ra ngoài, dưới ánh sáng của đèn pin, hai người họ đang chia nhau ăn một gói que cay, đến mức miệng đầy dầu ớt.

“Haha…Hahaha…”

Thanh niên kia cười như bệnh thần kinh, đặt đèn pin xuống đất để làm nguồn sáng, chờ Thanh Vượng Lai và Ngũ Kỳ từ phía sau bước đến, tòa nhà đổ nát lạnh lẽo này bắt đầu có hơi người.

“Vết thương của ngươi là chuyện gì vậy?”

Tiền Phúc nhìn đầu của Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi.

“Một lời khó nói hết, trên đường đi xảy ra chút chuyện, lát nữa nói sau.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi nhìn về phía thanh niên vừa dọa mình ban nãy.

Hắn ăn mặc trang điểm có chút kỳ lạ, một người đàn ông lại đánh phấn mắt đen, trên người cũng mặc quần áo da quái dị, thoạt trông sắc mặt trắng đến độ mất tự nhiên, hẳn đã lâu không phơi nắng.

Có lẽ là do sự dạy dỗ ngày xưa của Tôn Hiểu Cầm, Lý Hỏa Vượng có cảm giác bài xích kỳ lạ với những người ăn vận trang điểm như vậy.

Thanh Vượng Lai khẽ ho một tiếng, giới thiệu thanh niên kia với Lý Hỏa Vượng:

“Đây là Triệu Lôi, làm quen một chút, Triệu Lôi, người này là Lý Hỏa Vượng, là người khi trước ta đã kể với ngươi.”

“Ngươi có thể gọi ta là Steven.” Triệu Lôi sắc mặt tiều tụy bước qua, duỗi tay phải đeo chiếc nhẫn màu đen ra trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Chương 1104: Chết

Lý Hỏa Vượng bắt tay:

“Xin chào, Triệu Lôi, ta tên Lý Hỏa Vượng.”

“Haha...quả nhiên là giả, giả quá đi, rõ ràng ta đã nói tên tiếng anh

của mình, nhưng vẫn kêu theo đúng quy trình."

Triệu Lôi lắc lư trở về vị trí ban nãy.

"Rốt cuộc người này bị sao thế? Như bị thần kinh vậy."

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn hắn, Thanh Vượng Lai và Ngũ Kỳ khiến hắn suýt nữa hiểu lầm cho rằng trong đám người này không còn bệnh nhân tâm thần nào khác.

Lý Hỏa Vượng vốn tưởng còn người khác bước ra từ bóng tối, nhưng khiến hắn ngạc nhiên là trừ Triệu Lôi ra, vậy mà đã kết thúc.

"Chẳng phải nói có tám người à? Sao chỉ có sáu thôi vậy?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng cau mày quan sát xung quanh một lượt, lên tiếng hỏi Thanh Vượng Lai.

"Có lẽ họ có việc đột xuất, cho nên không đến được."

"Ngươi có số của họ không? Gọi điện hỏi họ thử xem."

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng hơi bất an, phía mình gặp tai nạn giao thông, nếu cả hai người còn lại đều không đến, không khỏi quá trùng hợp.

Nếu khi trước vận may của hắn không tốt, sợ là lúc này có bốn người không đến được?

"Họ không dùng điện thoại, bảo là sợ bị người ta giám sát."

Thanh Vượng Lai nhìn những người khác với biểu cảm nghiêm túc, vỗ tay, thu hút sự chú ý của những người còn lại.

"Gần đây mọi người có liên lạc với Cốt Đầu ca và dì Diễm không? Hoặc là gặp mặt gì đấy?"

Thấy phản ứng hoang mang của họ, Thanh Vượng Lai lập tức biết đáp án, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện rồi.

Sau khi hắn trầm tư một lúc, lần nữa nhìn về phía những người

khác lên tiếng:

“Ta tìm mọi người đến đây, là muốn tuyên bố một việc với mọi người, phía hình chiếu của chúng ta e rằng đã xảy ra chuyện, Cốt Đầu ca và dì Diễm đến trễ, xác suất lớn là gặp chuyện phiền phức, có thấy vết thương trên đầu Lý Hỏa Vượng không? Trước đó chúng ta gặp nạn cũng đã chứng minh được chuyện này.”

“Nguy cơ này nếu chỉ dựa vào một mình chúng ta chống trả e rằng không ổn, chúng ta buộc phải tập trung cùng nhau ra tay, mới có thể giải quyết được bọn chúng một cách tốt hơn an toàn hơn, bất kể hình chiếu của bọn chúng là gì.”

Nhưng đối diện với tuyên bố của Thanh Vượng Lai, thế mà không một ai lên tiếng hỏi, họ ngơ ngác đứng yên tại chỗ lặng lẽ tiêu hóa lời nói của hắn.

Cũng không biết họ đã phát giác được gì đó từ sớm, hay là hoàn toàn không quan tâm.

“Khụ.”

Lý Hỏa Vượng khẽ ho một tiếng giúp hắn giải vây, ngay sau đó lên tiếng hỏi hắn:

“Tình huống của chúng ta hiện nay, ngươi có dự tính gì?”

Thanh Vượng Lai không đáp, mà nhìn Lý Hỏa Vượng hỏi một vấn đề khác:

“Xem xét tình huống xe tải khi trước, ngươi cực kì mẫn cảm với bọn hắn?”

“Không, đây không phải mẫn cảm, họ trông chừng ta! Chỉ cần họ nhìn ta chằm chằm, ta sẽ có thể cảm giác được!”

Lý Hỏa Vượng trả lời với vẻ cực kỳ chắc chắn.

“Vậy bây giờ có thể cảm giác bọn hắn không?”

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt hô hấp chậm lại, nghiêm túc cảm nhận, năm phút sau, hắn lắc đầu:

“Không thể, nơi mà ngươi tìm rất an toàn, hắn họ không tìm được đến đây.”

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, không chờ Thanh Vượng Lai lên tiếng, Tiền Phúc đã đứng dậy cướp lời:

“Nghe ta nói! Tất cả nghe ta nói này!”

Hắn kích động tuyên bố với mọi người:

“Hai người kia không phải có việc! Họ chết rồi! Cho dù không chết, cũng bị nhốt như ta vậy! Đó đều là âm mưu của người ngoài hành tinh cung sư tử!! Chúng ta phải đánh bại âm mưu của bọn hắn!”

Nói xong câu này, hắn lao đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng. Dùng tay kéo hắn:

“Ta có một kế hoạch! Gần đây người ngoài hành tinh cung sư tử rất có hứng thú với gien của hắn! Chúng ta có thể dùng hắn làm mồi nhử! Để bắt đĩa bay của người ngoài hành tinh cung sư tử!!”

Những người khác quay đầu nhìn Tiền Phúc, nghe mấy lời quỷ quái mà hắn nói.

“Cái gì? Ngươi chấp nhận kế hoạch của Tiền Phúc? Hắn là kẻ điên lẽ nào ngươi cũng là đồ điên sao?”

Lý Hỏa Vượng trợn to mắt, nhìn Thanh Vượng Lai.

“Tất nhiên không phải loại mồi nhử mà hắn nói, nếu ngươi đã nói vậy, chúng ta có thể coi như là gốc cây, đến đó canh thỏ, bắt chúng trước rồi tính sau.”

“Ngươi coi ta là đồ ngốc hả? Chẳng phải cũng giống nhau sao!”

“Tất nhiên khác nhau rồi, yên tâm, chúng ta sẽ không coi ngươi là con mồi tùy ý vứt bỏ, nếu ngươi cảm giác được họ vậy thì ngươi chính là mắt của chúng ta, chúng ta sẽ tùy tiện vứt bỏ mắt mình sao?”

Lý Hỏa Vượng hiểu điều này, đối phương quả thật nói không sai.

Nếu chuyện này không chỉ là phiền phức của riêng hắn, vậy thì bây giờ hắn ở cùng phía với họ.

Bất kể trong lòng họ có tâm tư gì khác, chỉ cần có thể dẹp yên phiền phức, mấy người này chắc sẽ không làm gì.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cũng cân nhắc đến điểm này, bây giờ hắn phải suy nghĩ một chuyện, hắn không thể bị bọn họ xem như con cờ được, dù sao bọn hắn quen biết nhau từ sớm, còn mình chỉ mới tiếp xúc thôi.

Sau khi an ủi Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai lại nói tiếp:

“Nếu chúng ta đều là hình chiếu, chúng ta phải xác định trước, hình chiếu của họ là gì bên phía chúng ta. Nếu họ là hình chiếu, vậy chắc chắn họ cũng phải tuân thủ quy tắc của thế giới hình chiếu.”

“Chỉ cần chúng ta mai phục tìm hiểu thân phận của họ, vậy chúng ta có thể lợi dụng quy tắc của thế giới này để giúp chúng ta.”

“Ngoài ra nếu có thể, ta muốn giao thiệp với họ, tốt nhất là thông qua trò chuyện, giải quyết phiền phức lần này.”

“Thực ra nghĩ lại, rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết thông qua trò chuyện.”

Chương 1105: Nhử

“Được!”

Lý Hỏa Vượng lập tức gật đầu, trước cứ mặc kệ cách nói hình chiếu gì đó của đám người này, nếu nhóm người kia thẳng thừng dùng xe tải đâm mình. Tất nhiên phía hắn phải phản kích mới được.

Tốt nhất là có thể thu thập được chứng cứ chính xác, chứng minh họ muốn làm điều bất chính với mình, mà không phải do nhóm

người bọn họ bị điên!

Chỉ có như thế, hắn báo cảnh sát, những người khác mới tin được.

“Hahaha...vô ích thôi, đều là giả, đều là giả...”

Giọng nói mỉa mai của Triệu Lôi truyền vào tai Lý Hỏa Vượng:

“Làm gì có hình chiếu, làm gì có nguy hiểm, bịa chuyện cũng chẳng biết, quá vụng về.”

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn thoáng qua quái nhân kia, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc cái tên này bị sao vậy? Từ sáng đến tối miệng cứ nói giả thôi giả thôi.

Dường như cảm nhận được sự nghi ngờ của Lý Hỏa Vượng, Ngũ Kỳ bên cạnh đang tựa lưng vào tường hút thuốc lên tiếng giải thích:

“Không sao, đừng để ý hắn, tên đó như vậy đấy, ma chứng của chủ nghĩa hư vô, ngươi coi lời hắn nói như đánh rắm là được.”

Lý Hỏa Vượng lười để ý tên kia, hắn nhìn Thanh Vượng Lai:

“Tối nay chúng ta ra tay nhé? Họ càng lúc càng kiêu căng, còn kéo dài nữa, sợ rằng sẽ sinh thêm nhiều chuyện.”

Không trách hắn sốt ruột được, người ta đã lái xe tải đâm tới, không gấp sẽ không còn thời gian để gấp nữa.

“Ta không có ý kiến, mọi người thì sao?”

Thanh Vượng Lai dò hỏi những người khác.

Chờ sau khi hỏi xong một lượt, Thanh Vượng Lai nhấc tay, xem đồng hồ:

“Còn mấy tiếng nữa là trời sáng, nếu muốn ra tay, chúng ta phải tranh thủ thôi.”

Cuối cùng đã thống nhất xong, bọn họ xôn xao xuống lầu. Trừ Triệu Lôi lái xe máy ra, những người khác đều lên xe RV của Ngũ

Kỳ.

“Ngũ tỷ, đến cổng trường đại học thì dừng lại, ta cần về ký túc lấy ít đồ.”

“Có tiền không, vô lăng trong tay ta, muốn ta làm việc ngươi cũng phải bày tỏ chút gì chứ? Hay là đi ngang qua trạm xăng, ngươi có lòng từ thiện đổ đầy bình cho ta nhé?”

“Thật sự phục luôn rồi, đầu năm nay vậy mà còn có người trộm xăng.”

“Haha...được...”

“Không thành vấn đề! Xe taxi chuyên dụng 0254 rất vui lòng phục vụ ngươi!”

Ngũ Kỳ đạp ga, xe RV lao ra khỏi Quất Tử Châu.

Xe RV của Ngũ Kỳ rất cồng kềnh, nhưng nàng chạy còn nhanh hơn xe thể thao của Thanh Vượng Lai, rất nhanh đã đến cổng trường đại học.

“Haha...giả thôi...lúc này ký túc xá đã đóng cửa từ lâu rồi...còn lấy đồ gì chứ, các người đều lừa ta.”

Triệu Lôi lái xe máy dừng bên cạnh chiếc RV, lẩm bẩm nhìn Thanh Vượng Lai đi vào trưởng đại học.

Lúc này Lý Hỏa Vượng rất căng thẳng, hắn siết chặt nắm tay, suy nghĩ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Rất có thể sẽ gặp chuyện như họ, không được, ta phải có một món vũ khí thuận tay!”

Nhìn thoáng qua xung quanh, hắn mở ngăn kéo bên dưới lò vi ba, nhét thẳng dao phay thái đồ ăn vào lòng mình, tâm trạng lo lắng mới tốt hơn một chút.

“Lần này thật sự không được thì chặt đầu xuống! Ta không tin, như vậy mà phía cảnh sát còn cho rằng ta bịa chuyện.”

Hai mươi phút sau, Thanh Vượng Lai vác túi lên xe RV, nhưng chiếc RV lái chưa được bao lâu đã dừng lại.

“Họ đến rồi! Họ đã đến rồi!”

Toàn thân Lý Hỏa Vượng căng chặt, dùng mắt trái nhìn chằm chằm vào thành phố đang chìm trong giấc ngủ say bên ngoài:

“Ta có thể cảm giác được họ! Họ đang nhìn ta!”

“Không cần về khu dân cư! Chúng ta ở ngoài là được!”

Lý Hỏa Vượng lập tức quyết định, hắn không muốn kéo nhà mình vào mấy chuyện này.

Bất kể ba mẹ có tin lời hắn nói hay không, đều không phải chuyện tốt.

“Có mấy người?”

Thanh Vượng Lai hỏi.

“Ba, không, bốn người!”

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng đầu quấn băng gạc trắng đã bước xuống xe, hắn dựa vào người Dương Na nhờ nàng dìu dắt chậm rãi tiến về trước.

Mà chỉ có Dương Na gần trong gang tấc vô cùng căng thẳng, nhịn không được cưỡng ép khắc chế hành động cúi đầu xuống. Bởi vì nàng biết người dựa vào lòng mình lúc này không phải Lý Hỏa Vượng, mà là ngũ tỷ đã đổi quần áo với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng thật sự giờ phút này đã dẫn theo những người khác xuống xe ở đằng trước, vòng lại bắt người.

“Thằng nhóc kia là bạn trai của ngươi sao?”

Ngũ Kỳ nhỏ tiếng hỏi.

“Ừm...”

“Vậy thì khổ cho ngươi rồi, gặp phải người bạn trai như vậy, với

điều kiện của ngươi, đi theo hắn cũng coi như giúp đỡ người nghèo.”

Ngũ Kỳ vừa nói xong câu đó, trong con hẻm bên trái lập tức truyền đến tiếng thốt lên kinh ngạc, Ngũ Kỳ nói với Dương Na ở đây đừng đi đâu cả, rồi lao qua đó.

Khi nàng vọt vào trong, bèn trông thấy Lý Hỏa Vượng biểu cảm dữ tợn giơ cao dao phay trong tay, điên cuồng đuổi theo ba người trước mặt:

“Đứng lại! Đừng chạy!”

Lúc này lòng Lý Hỏa Vượng nóng như lửa đốt, khó khăn lắm mới tìm được người thật, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát!

Tiếng xe máy vang lên, Triệu Lôi từ bên cạnh đột ngột xông lên, ngăn cản con đường của ba người kia.

Ba người chớp mắt tách ra, một người trong đó chạy sang trái, hai người còn lại chạy vào con hẻm bên phải.

Thấy Triệu Lôi chạy xe máy đuổi theo một người, Lý Hỏa Vượng lập tức lao về phía hai kẻ còn lại.

Tay trái kẹp ván gỗ, cộng thêm vết thương khi trước, mặc dù Lý Hỏa Vượng không cam lòng, nhưng chỉ đành nhìn hai người kia càng chạy càng xa.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng phải lãng phí công sức, hai người đang bỏ chạy kia bỗng dưng dừng lại cứng ngắc đứng yên tại chỗ.

Chờ Lý Hỏa Vượng thở hổn hển cầm dao phay đến gần, trông thấy Thanh Vượng Lai đứng trước mặt họ, cầm theo khẩu súng chỉ vào họ.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy tướng mạo của hai người đó, đồng tử lập tức co rút.

Một người trong số đó từng đến bệnh viện Khang Ninh! Từ rất lâu trước đây họ đã bắt đầu giám sát.

Chương 1106: Bốn Người

Lý Hỏa Vượng nắm chặt con dao phay trong tay, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đeo kính ở phía xa.

Mặc dù mình và hắn chỉ có duyên gặp mặt một lần nhưng Lý Hỏa Vượng có thể lập tức nhận ra tên này chính là bệnh nhân tâm thần cùng một nhóm với mình lúc còn ở bệnh viện Khang Ninh. Nếu như Lý Hỏa Vượng nhớ không lầm thì người này tên là Nguyên Hòa Bình.

“Là ngươi sao? Hóa ra ngươi là người của họ!”

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển xách con dao tiến lên phía trước một bước.

Nhìn con dao phay sáng loáng trong tay Lý Hỏa Vượng cùng với họng súng đen ngòm Thanh Vượng Lai cầm trong tay, Nguyên Hòa Bình khó khăn nuốt một ngụmg nước miếng:

“Đừng…đừng căng thẳng, giết người phải đền mạng đó, chúng ta chưa làm gì cả!”

Thanh Vượng Lai bước tới bên người Lý Hỏa Vượng, ấn tay cầm dao của hắn xuống:

“Người cũng đã chặn lại rồi, không cần phải dùng dao đâu.”

Đúng lúc này, Tiền Phúc và Trần Hồng Du ở phía sau cầm một sợi dây nhảy dây bước tới trực tiếp trói tay hai người này lại.

Nhìn thấy đối phương bị trói chặt, lúc này Lý Hỏa Vượng mới buông con dao trong tay ra. Kẻ địch đã bị khống chế, lúc này lực chú ý của hắn lập tức bị một món đồ khác hấp dẫn.

“Súng của ngươi ở đâu vậy?!”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Thanh Vượng Lai hỏi, so với dao thì thứ này khó dùng hơn nhiều.

Năng lượng lớn như vậy sao, Lý Hỏa Vượng bắt đầu nghi ngờ thân

phận của đối phương.

Thanh Vượng Lai cười cười, cầm khẩu súng chĩa vào đầu Ngũ Kỳ. Trong lúc tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng lại thì lạch cạch một tiếng, Thanh Vượng Lai trực tiếp bóp cò súng.

Ngọn lửa nhỏ màu đỏ tỏa ra từ họng súng, khẽ đung đưa trái phải.

Ngũ Kỳ rút một điếu thuốc lá từ trong túi áo ra, trực tiếp mượn lửa của Thanh Vượng Lai rít một hơi.

“Súng giả hả?”

“Đương nhiên là súng giả rồi. Hiện giờ là xã hội pháp trị, làm sao ta lại có thứ đồ nguy hiểm như súng này chứ. Săn sale 11/11 trên Taobao đó.”

Thanh Vượng Lai thả cò súng, lần nữa nhét vào trong túi quần của mình.

“A a a!!”

Từ bên ngoài ngõ hẻm vang lên tiếng hét chói tai, âm thanh quen thuộc kia khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng rơi lộp bộp:

“Không xong rồi! Là giọng của Dương Na!!”

Lý Hỏa Vượng lập tức xoay người xông ra bên ngoài. Trong đầu hắn nhanh chóng lóe lên số lượng người vừa nãy, vừa nãy có bốn người! Phía bên mình đuổi theo hai tên! Triệu Lôi đang đuổi theo một tên, còn có một tên núp trong bóng tối đánh lén!

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng tình huống vô cùng nguy hiểm nhưng lúc hắn xông đến bên người Dương Na liền lập tức ngây ngẩn cả người. Đúng là Dương Na đang la hét nhưng nàng vừa la hét vừa giơ súng điện trong tay ấn chặt lên ngực một lão già.

Đối phương bị điện giật run rẩy sùi bọt mép, dường như Dương Na không có ý buông lỏng tay ra.

“Na Na, được rồi, nhanh buông tay ra đi, ngươi mà cứ như vậy là hắn cũng bị ngươi giật điện đến chết đó!”

Lý Hỏa Vượng hô lên mấy tiếng liên tiếp, cuối cùng Dương Na cũng buông lỏng tay ra. Nàng hoảng sợ ném súng điện trong tay xuống đất, nhào vào trong ngực Lý Hỏa Vượng khóc sướt mướt:

“Hu hu hu, Lý Hỏa Vượng, ta...ta sợ quá.”

Lý Hỏa Vượng ôm nàng khẽ an ủi, ánh mắt hắn liếc nhìn khẩu súng điện trên mặt đất:

“Na Na, ngươi lấy thứ này ở đâu vậy?”

Lý Hỏa Vượng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy khác lạ trước phản ứng của đối phương.

Dương Na nghẹn ngào trả lời:

“Ta...ta và bạn thân cùng đặt mua ở trên mạng. Chúng ta buổi tối gặp người lạ có chút nguy hiểm, ta...ta mang theo để phòng thân, ta còn mang theo thứ khác.”

Hai tay Lý Hỏa Vượng vươn qua hai bên người nàng, mở túi xách của nàng ra. Ngoại trừ súng điện, nàng còn mang theo bình xịt hơi cay, bút ghi âm cùng với một chiếc điện thoại người già có nút ấn đỏ thẫm phía sau.

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại người già kia ra, giọng nói Dương Na nghẹn ngào giải thích nói:

“Bà nội ta mua loại điện thoại này, chỉ cần ấn vào nút màu đỏ liền tự động báo cảnh sát, cách một cái túi xách cũng có thể ấn được.”

“Sau khi ta tiếp xúc với Thanh Vượng Lai, ngươi vẫn luôn mang theo những thứ này bên người sao?”

Nhìn thấy những thứ đồ mà nàng mang theo, trong lòngg Lý Hỏa Vượng có chút cảm động. Hắn biết đối phương có thể không tin mình nhưng vì an toàn của mình mà nàng vẫn luôn đi theo hắn.

Đúng lúc này, những người khác cũng đuổi tới theo sau. Không chờ họ nói được mấy câu liền nghe thấy tiếng động của một số người phía xa bị tiếng hét chói tai của Dương Na kéo tới.

“Đi mau! Lúc này đã hơn nửa đêm rồi, nếu như bị điện thoại quay lại rồi phát tán lên mạng thì chúng ta có giải quyết thế nào cũng không giải quyết sạch sẽ được đâu!”

Triệu Lôi túm lão già xụi lơ trên mặt đất lên thả vào chỗ ngồi phía sau xe mô tô của mình.

Mắt thấy xung quanh càng ngày càng có nhiều tầm mắt, Lý Hỏa Vượng liền gật đầu, dẫn theo Dương Na còn chưa tỉnh hồn chạy về phía chiếc xe dã ngoại của Ngũ Kỳ.

Xe dã ngoại lách đông lách tây, sau khi nó lần nữa quay trở lại đường bình thường, lúc này mọi người mới thả lỏng.

Thanh Vượng Lai lái xe còn Ngũ Kỳ thì đang trông nom lão già kia, tránh cho hắn chết do lúc nãy bị Dương Na giật điện.

“Không sao, lão già này vẫn ổn, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ngũ Kỳ vừa trông nom Vương Cương nằm trên giường vừa nói.

Chương 1107: Thẩm Vấn

Mà lúc này, Lý Hỏa Vượng mới có thời gian quan sát ba người trước mắt bị họ bắt được này. Nguyên Hòa Bình tóc vuốt ngược mắt đen này thì không cần nói nữa. Lão già bị Dương Na giật điện thì khi hắn cũng quen biết khi ở bệnh viện Khang Ninh, hình như cùng một phe với tên Nguyên Hòa Bình kia. Hình như hắn tên là Vương Cương.

Hiện tại xem ra thời điểm mình ở bệnh viện tâm thần, người đã bỏ kim tiêm vào trong thức ăn của mình chính là họ không sai vào đâu được.

“Các ngươi ai nói trước?”

Lý Hỏa Vượng cầm dao phay của mình lên chỉ vào họ nói.

“Đừng có hỏi ở chỗ này chứ? Đổi một nơi rộng rãi hơn được không? Ta ở chỗ xe dã ngoại này có ba tay đó, đừng để bị họ ép vỡ

ra.”

Xe dã ngoại vốn không lớn, sau khi chen chúc nhiều người như vậy có vẻ hơi chật chội. Tiền Phúc bị ép ngồi trên lò vi sóng, Trần Hồng Du cũng bị nhét vào trong nhà vệ sinh.

“Đến chỗ ở của ta đi. Chỗ ta không có ai cả.”

Giọng nói của Triệu Lôi từ bên ngoài cửa sổ truyền vào.

“Có vắng vẻ không? Gần đó có an toàn không?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Mặc kệ thân phận của ba người này là gì, hiện tại người của mình bắt cóc họ, nếu như để người khác nhìn thấy thì sợ là khó nói rõ được.

“Yên tâm đi. Chỗ ở của tiểu tử này vô cùng vắng vẻ.”

Trần Hồng Du ở trong nhà vệ sinh thò ra nửa người, đi ra mở tủ lạnh lên tiếng trả lời.

Không lâu sau, xe dã ngoại rung lắc dừng lại tại ngoại ô. Lúc này đã bắt đầu có chút tảng sáng. Chờ đến khi đi vào căn phòng cũ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu nơi vắng vẻ trong miệng họ là có ý gì. Hóa ra Triệu Lôi sống ở trong tầng hầm vùng ngoại thành.

Lý Hỏa Vượng áp giải Nguyên Hòa Bình vừa đi vào liền lập tức cảm nhận được một mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi. Cả tầng hầm rất lớn nhưng lại bị mấy thứ đồ ngổn ngang chất đống, có mấy loại mô hình cũng có đủ chai lọ, thậm chí còn có một vài bộ phận ngâm trong fomalin ví dụ như một vài xương bánh chè, còn có một con ngươi cũng không biết có phải đồ thật hay không.

Mà mùi lạ kia bốc ra từ túi rác và hộp đồ ăn đặt bên ngoài đang nằm dưới chân họ.

Bên tường còn xếp một hàng giá gỗ, phía trên đặt đủ loại mô hình thủ công, có một số còn chưa hoàn thành, chỉ mới làm xong cái đầu trước.

Tên này chẳng những ăn mặc kỳ quái mà chỗ ở của hắn cũng kỳ quái không kém.

“Nơi này có cách âm không?”

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh bàn, dùng ngón tay búng lên cái thuyền gỗ được đặt trong cái bình lớn chừng quả dưa hấu trên bàn. Xem ra hắn là Triệu Lôi đã làm cái này để bán. Cái thuyền này làm rất giống thật, ngay cả thuyền viên trên thuyền cũng được làm sinh động như thật.

“Ừm, có cách âm.”

“Vậy thì được.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, lập tức bước nhanh ba bước thành hai xông đến trước mặt Nguyên Hòa Bình, đá một cú khiến đối phương đập vào tường, rồi giơ con dao phay trong tay lên đâm mạnh vào tay phải của đối phương.

“Aaaa...hu hu!!”

Nguyên Hòa Bình kêu lên thảm thiết nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng chặn lại.

“Đừng kêu vội, tay của ngươi vẫn chưa đứt đâu! Chờ lát nữa sẽ có thời gian cho ngươi kêu!”

Nguyên Hòa Bình bị dọa gần như sắp ngất, khi hắn cúi đầu xuống mới phát hiện con dao phay Lý Hỏa Vượng nắm trong tay chỉ đâm vào đất sát tay hắn thôi.

Nhưng còn chưa đợi hắn thở phào liền nhìn thấy con dao phay kia nhấc lên một góc giống như là dao cầu đang chuẩn bị nghiền qua qua bốn ngón tay của hắn vậy.

Đối mặt với hành động của Lý Hỏa Vượng, Nguyên Hòa Bình vừa muốn co tay lại liền bị Lý Hỏa Vượng giẫm chân lên cổ tay, khiến hắn không thể cử động được:

“Đừng đừng đừng!”

Thời điểm lưỡi đao sắc bén kia rạch qua da tay đối phương, Lý Hỏa Vượng liền dừng lại, nhìn chằm chằm vào hai mắt Nguyên Hòa Bình hỏi từng chữ:

“Nói. Rốt cuộc các ngươi là ai!? Thân phận của các ngươi là gì! Mục đích của các ngươi là gì!”

“Ta...ta không biết!”

Nguyên Hòa Bình vô tội nói.

“Mấy người chúng ta vất vả lắm mới hợp tác chạy ra khỏi bệnh viện tâm thần, thừa dịp ban đêm không có người định ra ngoài nhặt đồ ăn.”

“Đánh rắm! Ngươi tưởng ta sẽ tin lời nói dối này sao? Vậy sao ngươi lại chạy khi thấy ta!”

Nguyên Hòa Bình khóc không ra nước mắt nói:

“Ngươi...ngươi cầm dao phay chạy đuổi theo sau như bệnh tâm thần vậy, ai mà không chạy chứ!”

Đúng lúc này, Tiền Phúc bỗng nhiên lao đến, hung tợn nhìn chằm chằm hắn:

“Ngươi đừng có nói dối! Chúng ta sớm đã nhìn rõ bộ mặt thật của ngươi rồi! Ngươi chính là người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử! Các ngươi đến trái đất là muốn chiếm trái đất cho riêng mình đúng không? Chúng ta sớm đã nhìn thấu các ngươi rồi!”

Nghe vậy, Nguyên Hòa Bình hơi sửng sốt một chút. Hắn nhìn Tiền Phúc sau đó lại nhìn về phía Lý Hỏa Vượng, rồi vội vàng gật đầu liên tục:

“Đúng đúng đúng! Ta chính là người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử! Lần này chúng ta tới đây là muốn chiếm lấy trái đất cho riêng mình!”

Nghe vậy, nét mặt Lý Hỏa Vượng chợt co rút, tay cầm dao của hắn

bắt đầu hạ xuống thấp, đầu ngón tay của Nguyên Hòa Bình bắt đầu rướm máu:

“Rốt cuộc ngươi có nói hay không!”

“Ngươi muốn ta nói cái gì!”

Nguyên Hòa Bình nhìn như sắp khóc.

“Tại sao ngươi lại đi theo ta! Tại sao ngươi lại bỏ kim tiêm vào trong thức ăn của ta! Đừng có nói với ta là ngươi không làm những chuyện này!!!”

“Được! Được được được!! Ngươi nói đúng, là ta bỏ kim tiêm vào trong thức ăn của ngươi, là ta tất cả đều là ta!”

“Tại sao? Mục đích của các ngươi là gì!! Tại sao các ngươi muốn theo dõi ta!”

“Bởi vì...bởi vì...”

Nguyên Hòa Bình đầu đầy mồ hôi, vắt hết óc suy nghĩ lý do.

Chương 1108: Chân Tướng

Ngay khi đợi nửa ngày mà hắn vẫn không nói thêm được lời nào, Thanh Vượng Lai ở một bên vẻ mặt ôn hòa đi đến, dìu Nguyên Hòa Bình đứng dậy.

“Đừng có chắc chắn là hắn như vậy, có thể hắn chỉ là người đáng thương bị người khác lợi dụng mà thôi.”

Nguyên Hòa Bình thoát khỏi ma chưởng của Lý Hỏa Vượng, lập tức trốn sau lưng Thanh Vượng Lai liên tục run rẩy.

“Nào, uống miếng nước đi, đừng có căng thẳng.”

Thấy thái độ của Thanh Vượng Lai như vậy, Lý Hỏa Vượng vừa định lên tiếng phản bác nhưng hắn lập tức phản ứng lại. Mình vừa đóng xong vai phản diện, vai chính diện nên để đối phương đóng thì tốt hơn.

Nếu mình cứng rắn với hắn mà không được, nói không chừng đối phương dùng chiêu mềm mỏng lại có tác dụng.

Vì để nâng cao xác suất thành công, Lý Hỏa Vượng học theo phim truyền hình bày ra bộ mặt dữ tợn giơ dao phay lên, lè lưỡi hung hăng liếм máu trên lưỡi dao.

Hiển nhiên hành động của Lý Hỏa Vượng có tác dụng, Nguyên Hòa Bình càng sợ hãi trốn càng xa hơn.

Chẳng những Nguyên Hòa Bình trốn xa hơn mà ngoại trừ Dương Na ở bên ngoài thì những người khác đều tránh xa Lý Hỏa Vượng, trong ánh mắt mang theo vẻ bất an nhìn về phía hắn.

“Ta chỉ giả bộ dọa cho hắn sợ chút mà thôi.”

Lý Hỏa Vượng nhỏ giọng giải thích với Dương Na.

Dương Na có chút lo lắng nhìn người đàn ông đeo mắt kính đang nói chuyện với Thanh Vượng Lai:

“Có phải hắn thật sự không biết hay không?”

“Không thể nào, một lần thì có thể là trùng hợp nhưng mà hai lần thì có còn là trùng hợp không? Thế giới này lớn như vậy, hết lần này đến lần khác lại trùng hợp đu.ng phải ta vào đêm hôm khuya khoắt?”

“Hắn không phải cái gì cũng không biết, hắn chính là mạnh miệng!!”

“Người này nhất định có quan hệ với những người kia. Chờ lát nữa xem coi thủ đoạn của Thanh Vượng Lai như thế nào, nếu hắn hỏi không ra thì đừng có trách ta cứng rắn!”

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi nói xong, xoay người tìm kiếm công cụ trong căn phòng bừa bộn của Triệu Lôi để lát nữa cần dùng.

Dường như vì để làm mô hình thủ công bằng gỗ nên trong phòng của Triệu Lôi có không ít dao bào. Mặc dù với Lý Hỏa Vượng mà nói từng này vẫn chưa đủ nhưng miễn cưỡng cũng coi như đủ

dùng.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng bắt đầu mài dao bên mép bồn rửa tay, Thanh Vượng Lai bên kia cũng hỏi xong rồi.

Một xấp lớn tiền giấy màu đỏ bị hắn lôi ra khỏi ví, đập lên hai tay của Nguyên Hòa Bình khiến cho sự thấp thỏm lo âu trên mặt đối phương giảm bớt đi rất nhiều.

“Hắn chỉ là một con cờ mù mờ làm chân chạy việc cho người ta, thậm chí cũng không biết thế giới này của chúng ta có hình chiếu.”

Lý Hỏa Vượng đã chán nghe những lời giải thích như vậy rồi, hắn chỉ muốn giải quyết vấn đề:

“Hắn có nói là làm việc cho ai không?”

Nghe đến đây, Thanh Vượng Lai không trả lời mà trực tiếp quay đầu nhìn về phía Vương Cương đang thoi thóp trên mặt đất.

Hiển nhiên, cái tên vẫn luôn nằm này mới là kẻ phía sau.

Chờ Lý Hỏa Vượng cầm theo công cụ sắc bén hiện lên ánh sáng lạnh lẽo đi đến trước mặt Vương Cương, đối phương chậm rãi mở mắt ra, sau đó trên mặt đối phương hiện ra một nụ cười khổ.

So với Nguyên Hòa Bình, hiển nhiên Vương Cương không muốn giả bộ gì cả.

“Thật không ngờ lại rơi vào tay một cô gái nhỏ, nhìn thì dễ đối phó nhưng hóa ra lại cứng đầu như vậy.”

Nghe vậy, thần kinh Lý Hỏa Vượng chấn động, cuối cùng cũng không giả bộ nữa sao?

Rõ ràng những người khác cũng chú ý đến chuyện này, vội vàng xông lên định nghe xem đối phương nói cái gì.

“Ta biết các ngươi muốn hỏi điều gì, muốn ta nói cũng được nhưng sau khi ta nói ra thì ngươi có thể thả ta đi không?”

“Có thể, ngươi nói đi.”

Nghe được câu trả lời của Lý Hỏa Vượng thế nhưng Vương Cương lại lắc đầu:

“Lời của ngươi không có tác dụng, ta hỏi hắn kìa.”

Ngón tay của Vương Cương chỉ vào Thanh Vượng Lai.

Thanh Vượng Lai cũng gật đầu:

“Được, ta đồng ý với yêu cầu của ngươi. Sau khi ngươi nói xong, ta có thể sắp xếp cho ngươi ra nước ngoài.”

Nghe vậy, cuối cùng Vương Cương cũng bằng lòng mở miệng nói:

“Không sai, chúng ta quả thật đến để theo dõi Lý Hỏa Vượng, đây là công việc của chúng ta.”

“Là ai phái các ngươi tới?”

Tim Lý Hỏa Vượng bắt đầu nhảy lên thình thịch.

“Là phía trên, ta chưa từng nhìn thấy mặt của bọn họ. Chúng ta đều truyền thông tin thông qua giấy.”

“Mục đích của bọn họ là cái gì? Tại sao lại muốn bắt ta?”

“Ta cũng không biết, hình như nói cái gì mà ngươi là loại khó đối phó nhất.”

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng hung hăng cắn chặt răng:

“Ta biết ngay mà!”

“Đoàng!” ngay lúc này, sau lưng vang lên tiếng vải vóc. Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn thì thấy Triệu Lôi vẻ mặt lo lắng đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ngươi nổi cơn gì vậy?”

Ngũ Kỳ đang hút thuốc tỏ vẻ bất mãn hỏi.

“Đồ của ta không thấy đâu nữa! Vừa nãy còn ở đây mà! Rõ ràng là đồ giả! Tại sao còn muốn lấy đi chứ!”

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý đến hắn, tiếp tục cùng Thanh Vượng Lai nhìn về phía Vương Cương:

“Ngươi còn biết gì nữa?”

Vương Cương liếc mắt nhìn Triệu Lôi, sau khi suy nghĩ một lát liền nói:

“Ta còn biết...một người trong các ngươi đã bị bọn họ mua chuộc trở thành kẻ phản bội của bọn họ.”

“Cái gì?! Người đó là ai?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm cái miệng đang khép mở của Vương Cương, hắn đột nhiên nhìn thấy hình chiếu trong mắt đối phương.

Chương 1109: Phản Bội

Lý Hỏa Vượng quay mạnh đầu lại liền nhìn thấy Triệu Lôi đang giơ cái thuyền gỗ đặt trong cái bình lớn bằng quả dưa hấu kia lên hung hăng đập về phía đầu mình.

“Tại sao lại trộm đồ của ta!! Đây đều là đồ của ta!!”

Ngay khi Triệu Lôi sắp đập trúng đầu Lý Hỏa Vượng, con thuyền gỗ bên trong lắc lư theo dòng nước, thanh kiếm dài trong tay người gỗ nhỏ bằng con kiến trên thuyền đâm vào vách thủy tinh theo quán tính.

Răng rắc một tiếng, bình thủy tinh lập tức vỡ tan, nước trong bình trực tiếp xối lên mặt Lý Hỏa Vượng.

Hắn giận dữ thả lỏng một tay, buông con dao phay trong tay ra trực tiếp chụp lấy con thuyền gỗ kia.

“Mẹ nó, dám đánh lén ta!”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt con thuyền gỗ trong tay, trực tiếp đập thẳng lên mặt Triệu Lôi, toàn bộ mô hình thuyền gỗ lập tức bị đập

vỡ chia năm xẻ bảy.

Thanh kiếm trong tay người gỗ nhỏ bằng con kiến kia cũng trực tiếp đâm vào trong mắt Triệu Lôi.

“Aaa!!”

Triệu Lôi kêu lên một tiếng thảm thiết, hắn che lấy con mắt bị đâm tổn thương của mình rồi ngồi xổm xuống đất.

Trong tầng hầm lộn xộn, Lý Hỏa Vượng lạnh lùng nhìn đối phương. Hắn không có chút thương hại nào với đối phương, sau khi hắn nhặt con dao phay trên mặt đất lên liền chặn hướng cửa ra vào lại.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa hỏi Vương Cương rốt cuộc là ai đã đi nhờ vả họ, Triệu Lôi lại bất ngờ tấn công hắn từ phía sau.

Chuyện này không cần Vương Cương phải nói thêm gì nữa, sự thật đã chứng minh Triệu Lôi chính là kẻ phản bội!

Trước đây khi tụ họp ở Quất Tử Châu, với tư cách là một trong những người nhận được tin nhắn, chắc chắn hắn cũng đã biết trước được địa điểm.

Những người đó có thể phái một chiếc xe tải đâm mình giữa đường, rõ ràng chính là do tên này đã mật báo.

Còn hai người kia không xuất hiện, có lẽ cũng có nguyên nhân của hắn, so với kẻ thù, Lý Hỏa Vượng càng hận người phụ nữ đứng phía sau.

"Triệu Lôi à Triệu Lôi, ta thật không nghĩ tới là ngươi, họ cho ngươi cái gì tốt? Ngươi cho rằng làm chó cho họ sẽ có kết cục tốt đẹp sao? Hay là không bị họ cướp đi năng lực đặc biệt?"

Vẻ mặt Trần Hồng Du như đau thấm tim gan đi tới giống như một bức tường chặn đường lui của Triệu Lôi.

Nhìn thấy có người khác vây mình lại, Triệu Lôi che một mắt, vẻ

mặt trở nên u ám, bất định nói:

“Chuyện này trách ta sao? Dựa vào cái gì mà trách ta! Rõ ràng là ngươi có lỗi với ta trước mà! Ta chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi!!”

“Ta có lỗi với ngươi?”

Lý Hỏa Vượng bật cười ra tiếng:

“Hôm nay ta mới nhìn thấy ngươi lần đầu, ngươi nói coi ta làm gì có lỗi với ngươi??”

"Giả! Đều là giả!"

Triệu Lôi run rẩy buông tay phải che mắt xuống, run rẩy nhìn vết máu trong lòng bàn tay, rồi lại che lại lần nữa.

"Cái gì giả không giả? Đừng có giả điên ở chỗ ta để trốn tránh trách nhiệm!! Điên thật hay điên giả! Ta vừa nhìn cái là biết ngay!!”

Lý Hỏa Vượng nói rồi cầm dao phay trong tay chỉ vào mặt hắn.

"Ngươi không hiểu! Chúng ta đã sớm gặp mặt nhau rồi! Là ngươi cướp đồ của ta trước! Ngươi bất nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

Triệu Lôi kích động hét lên với Lý Hỏa Vượng.

"Có chuyện gì thì từ từ nói. Sao lại làm khó coi như vậy, dù sao mọi người đều quen biết nhau lâu rồi mà.”

Triệu Ngũ bước lên phía trước, ý đồ giảng hòa.

"Các ngươi bớt dùng chiêu này lại cho ta!! Còn giả bộ làm gì với ta nữa!"

Giọng nói của Triệu Lôi đột nhiên lớn hơn:

"Nếu không phải có ngoại địch, các ngươi có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước mà bắt tay cùng nhau sao? Quá khứ bẩn thỉu của các ngươi! Ta cũng không thèm nhắc tới! Các ngươi thật sự cho

rằng chúng ta là người một nhà tương thân tương ái sao?”

"Không ai nói đúng không? Đều không muốn lộ quần |ót đúng không? Ngươi không nói! Ta nói! Tiền Phúc! Ngươi có gan nói ra là ai hại ngươi điên thành như vậy không?"

"Ngũ Kỳ! Tại sao ngươi chỉ dám đi loạn khắp nơi bên ngoài mà không dám về nhà?”

"Còn ngươi, Thanh Vượng Lai, người tốt đều để ngươi làm rồi! Người khác thì làm người xấu! Chỉ có ngươi là người thông minh! Người khác đều ngu ngốc không nhìn ra đúng không?"

Lời nói của Triệu Lôi khiến xung quanh yên tĩnh trở lại, Lý Hỏa Vượng đảo mắt nhìn biểu cảm của những người xung quanh, nhìn thấy những biểu cảm khác nhau trên khuôn mặt của họ, trong lòng hắn cũng hiểu được phần nào.

Những lời mà Triệu Lôi nói sợ là thật. Những người này bề ngoài có vẻ thân thiện, nhưng giữa họ sợ là có quá khứ nào đó mà mình không biết.

"Lúc ta gặp nạn, các ngươi đều ở đó xem kịch! Giờ lại trách ta phản bội các ngươi? Hừ! Nếu họ ngấm ngầm ra điều kiện cho các ngươi! Các ngươi có ai dám nói là không hề dao động chút nào không?”

Lý Hỏa Vượng nghe đủ rồi, hắn tiến lên trước một bước nói:

"Ta không biết ngươi đang nói lời điên khùng gì nhưng cho dù ngươi có thật sự điên đi chăng nữa thì ngươi cũng nên biết mục tiêu của bọn hắn là chúng ta. Ngươi thật sự cho rằng đầu hàng với họ thì sẽ có kết quả tốt sao?”

Triệu Lôi run rẩy đặt tay xuống, dùng đôi mắt phủ đầy tia máu nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng:

"Ta chỉ có thể đánh cược một lần, bọn hắn không tin mà các ngươi có thể tin sao? Chí ít xem ra họ càng có nhiều cơ hội thắng hơn.”

Chương 1110: Là Ai?

Lý Hỏa Vượng thả con dao phay xuống, nhặt một cuộn băng keo màu vàng ở bên cạnh lên, trói chặt tay và chân của Triệu Lôi đang nằm trên mặt đất.

"Được rồi, ta không muốn nghe ngươi nói điên nói khùng nữa. Chúng ta nói chuyện một chút đi. Rốt cuộc họ xảy ra chuyện gì, nếu ngươi có thể bị họ mua chuộc thì nhất định ngươi cũng biết đôi chút về họ đúng không? Họ là ai?"

Triệu Lôi thấp giọng cười:

"Giả, đều là giả hết, ngươi thật sự không biết họ? Ngươi lại không biết?"

"Nghe ta nói này!"

Lý Hỏa Vượng nhíu chặt mày, nắm lấy cổ áo của hắn, trực tiếp xách hắn dậy, nhìn vào khuôn mặt trắng bệch kia:

"Tốt nhất ngươi nên thức thời một chút! Ta không muốn mạnh bạo với ngươi! Nếu ngươi không thành thật nói ra thì ta cũng có cách để khiến ngươi phải mở miệng!"

"Hahaha..."

Triệu Lôi khẽ cười một tiếng:

"Muốn biết họ là ai sao? Không sao, ngươi không cần phải thẩm tra ta, ngươi sẽ biết họ là ai nhanh thôi."

Ngay khi mọi người nghe thấy vậy, trong lòng họ dâng lên nỗi nghi ngờ, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa ba dài hai ngắn.

Khi nghe thấy âm thanh này, giọng điệu của Triệu Lôi trở nên tự mãn:

"Các ngươi thật sự cho rằng ta vô dụng sao? Lừa các ngươi thôi, các ngươi đoán xem tại sao ta lại mang các ngươi tới cái tầng hầm hẻo lánh này?"

"Rầm!" Cánh cửa trực tiếp bị phá tan, ba quả cầu sắt tỏa khói

trắng từ bên ngoài lăn vào.

Khi quả cầu sắt đột nhiên tản ra, khói trắng ngạt thở lập tức bao trùm cả căn phòng, mọi người trong căn phòng vươn tay ra nhìn không thấy năm ngón, ho không ngừng.

“Na Na!”

Lý Hỏa Vượng vội vàng chạy về phía Dương Na. Khi cảm giác được một cơ thể mềm mại xuất hiện trước mặt mình, hắn sờ bông tai phỉ thúy bên tai nàng rồi trực tiếp kéo nàng ngồi xuống, sờ soạng nơi góc tường.

"Khụ khụ khụ~! Đưa máy kích điện cho ta! Ngươi ngồi xổm trong góc đây đi! Khụ khụ! Đừng đứng lên!"

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng một tay cầm dao phay một tay cầm máy kích điện không lập tức ra tay mà bịt mũi kiên nhẫn chờ đợi.

Khi sương mù tan đi một chút, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng lao về phía bóng người đang đi vào cửa kia.

“Xì...xì xì~!”

Tiếng điện giật vang lên, người trước mặt Lý Hỏa Vượng lập tức bị điện giật khiến cho cả người run rẩy.

Khi nhìn thấy bóng người trong sương mù co giật và trực tiếp ngã xuống đất, Lý Hỏa Vượng dứt khoát quay người lao về phía những người khác. Hắn không biết có bao nhiêu kẻ thù nhưng có thể giải quyết được người nào hay người ấy.

Khi sương mù dần dần tan đi, càng ngày càng có nhiều người bị Lý Hỏa Vượng giật điện, nhưng khi hắn cắm máy kích điện vào cổ một người, cơ thể đối phương không có phản ứng gì cả mà trực tiếp quay người lại nhìn hắn, hết pin rồi.

“Đoàng” một tiếng, đối phương xoay người lại, lập tức giơ cây nỏ đen trong tay chuẩn bị bắn vào chân Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không có ý định trốn tránh, trực tiếp dùng vết thương để đổi mạng. Thừa dịp đối phương hành động, Lý Hỏa Vượng trực tiếp giơ con dao phay lên chém vào cổ đối phương.

"Hỏa Vượng! Cẩn thận phía sau!"

Nghe thấy Dương Na nhắc nhở, Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu lại liền thấy một người bịt mặt đứng cách mình hai thước, giương nỏ màu đen nhắm vào mình, lần này đối phương nhắm ngay đầu của mình!

Mắt thấy tên này sắp bóp cò, bên trái đột nhiên vang lên một tiếng súng chói tai “đoàng!”.

Cùng với tiếng hét thảm thiết, cổ tay của người nọ lập tức nổ tung một lỗ lớn, chiếc nỏ trong tay đối phương lập tức chia năm xẻ bảy.

Lý Hỏa Vượng nhìn theo hướng tiếng súng vang lên, lập tức nhìn thấy Thanh Vượng Lai che mũi đang nghiêng người sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc chĩa súng vào những người kia:

"Bùm! Bùm bùm bùm!!"

Giữa làn khói trắng, tiếng súng của Thanh Vượng Lai vang lên không ngừng, xen lẫn với việc đạn xuyên vào thịt, áp chế khiến những người kia liên tục rút lui.

Sau nhiều tiếng súng nổ liên tiếp, ngay khi Thanh Vượng Lai lấy băng đạn ra và thay vào một băng đạn mới, Trần Hồng Du và Tiền Phúc kéo cái giá bên tường đánh úp về phía những người mặc quần áo đen đeo mặt nạ, ý đồ câu giờ cho Thanh Vượng Lai.

Mà Lý Hỏa Vượng ở phía sau lao ra như một con báo săn mồi, giơ con dao phay trong tay lên trực tiếp chém một nhát vào cổ người khác. Dương Na trốn ở sau lưng hắn vừa hét vừa giơ bình xịt cay trong tay lên, xịt điên cuồng vào những người kia.

Tình hình hỗn loạn này không kéo dài bao lâu, khi tiếng súng của Thanh Vượng Lai lại vang lên, cục diện mới dần sáng tỏ.

Trước sự phản công của đám người Lý Hỏa Vượng, không lâu sau

những người này không thể cầm cự được nữa, rối rít rút vào trong nhà.

Rõ ràng những người bên ngoài nhà không nghĩ rằng đám người Lý Hỏa Vượng sẽ chống trả quyết liệt như vậy, nhất thời họ bị đánh trở tay không kịp.

Đợi đến khi làn khói trắng trong nhà hoàn toàn tiêu tán, căn phòng vô cùng hỗn loạn lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đưa tay sờ vết máu trên cổ mình, hắn nhìn xung quanh mấy bộ thi thể nằm trong vũng máu xung quanh. Có bốn thi thể bịt mặt, bộ thi thể còn lại là Vương Cương.

Còn hai người còn lại bị bắt trước đó, dường như họ đã nhân lúc hỗn loạn chạy trốn mất rồi.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến hai người đã trốn thoát mà chỉ nhớ lại trận giao thủ khốc liệt vừa rồi. Trước đây hắn đã từng nghĩ đến chuyện mình sẽ xảy ra xung đột chính diện với những người này nhưng hắn có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng sẽ như thế này.

Chương 1111: Báo Cảnh Sát

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Dương Na, nhìn thấy nàng khóc nhưng không bị thương liền ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi một hồi, sau đó hắn đi về phía Thanh Vượng Lai đang ngồi xổm trên mặt đất quan sát khuôn mặt của người chết.

“Ngươi thế mà có súng thật?”

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn Thanh Vượng Lai, tên này thật biết giả heo ăn thịt hổ, vừa nãy còn cầm súng giả lừa người, mình còn thật sự bị hắn lừa gạt.

“Ta có sao?”

Thanh Vượng Lai hỏi hắn.

"Hả? Ngươi nhìn coi ta có con mắt nào bị mù không?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng đối phương nói dối không chớp mắt, hắn liền nhìn thấy Thanh Vượng Lai đi đến chỗ Ngũ Kỳ đang băng bó vết thương cho Tiền Phúc, nói:

"Ngũ tỷ à, ngươi nói ta có súng thật không?"

"Không có, làm sao ngươi có súng thật được chứ, dùng súng là phạm pháp đó."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ý của Thanh Vượng Lai, gật đầu:

"Được rồi, không có thì không có, ngươi xem ra cái gì của những người này rồi sao?"

Thanh Vượng Lai buông tay đang nắm lấy thi thể, đứng dậy đi về phía của Lý Hỏa Vượng nói:

"Nhìn khuôn mặt này xem, nhìn hắn không giống với người Áng Tát."

"Vậy nó đại biểu cho cái gì?"

"Điều này có nghĩa là lai lịch của những người này rất phức tạp, chúng ta sợ là phải làm chuẩn bị cho chuyện xấu nhất rồi."

"Không! Không phải như vậy!!"

Dương Na nghẹn ngào rơi lệ một bên đứng dậy:

"Điều quan trọng nhất chúng ta nên làm bây giờ là phải lập tức báo cảnh sát! Nhìn thấy thứ trên mặt đất không? Chết người rồi! Đã chết năm người rồi đó!"

Nói rồi nàng liền nhìn xung quanh rồi đi về phía chiếc túi xách trong góc, định cầm điện thoại gọi cho cảnh sát.

Nhưng khi tay nàng chạm vào viền túi, Ngũ Kỳ đã vươn tay ra trực tiếp cầm túi xách lên đeo.

“Ngũ tỷ?”

Dưới ánh mắt khó tin của Dương Na, Ngũ Kỳ lắc đầu:

"Không thể báo cảnh sát."

"Tại sao?"

Ngũ Kỳ lắc đầu, như thể nàng không muốn giải thích thế giới quan của mình mà nhìn thẳng vào Thanh Vượng Lai rồi hếch cằm về phía hắn.

"Bởi vì bây giờ còn chưa tới lúc, ngươi còn nhớ lời ta nói không? Nếu bởi vì hiệu ứng quan sát."

Thanh Vương Lai cầm khẩu súng trong tay kẹp sau lưng.

"Khi mỗi người nhận thức được điểm này đều sẽ sinh ra sự quấy nhiễu đối với nó.”

“Chúng ta rất khó để phán đoán. Nếu sau khi để những chuyện này truyền ra ngoài, hiệu ứng quan sát của toàn thế giới đều sẽ xảy ra hậu quả như thế nào với chúng ta.”

"Ngươi điên rồi sao? Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì vậy?! Ngươi nhìn người chết trên mặt đất đi kìa! Người chết đó!”

Dương Na khó có thể tin được lùi lại một bước.

Thanh Vượng Lai nghiêm túc nhìn Dương Na, biểu cảm trên mặt như có điều suy nghĩ.

"Ta đồng ý báo cảnh sát."

Lý Hỏa Vượng đi tới nói.

Hắn đưa chân đá đá cái đầu trên mặt đất:

"Lần trước ta có giữ lại hai ngón tay, nhưng mà họ không tin có người bắt cóc ta. Hiện tại náo loạn ra năm mạng người, họ sẽ không còn cho rằng ta là người điên nữa nhỉ?”

Ngũ Kỳ bước tới, nhìn vào khối vuông màu đen trên mắt cá chân

của Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi thật sự định làm như vậy sao? Ngươi đừng quên trong năm mạng người này, có ba mạng là bị ngươi chém chết."

"Cho dù ngươi có nói là họ tới để giết ngươi, dù nói ngươi là bệnh nhân tâm thần giết người không phạm pháp, chỉ sợ lần này ngươi cũng sẽ bị nhốt cả đời ở trong bệnh viện tâm thần nhỉ?"

Nghe vậy, Dương Na ở một bên nghẹn ngào cúi đầu, không nhắc về việc báo cảnh sát nữa.

"Hahaha...Là giả, là giả! Báo cảnh sát thì có ích gì! Đều là giả!!"

"Các vị à, nghe ta nói một câu."

Thanh Vượng Lai nói:

"Những gì ta vừa nói không phải là chuyện giật gân gì, chuyện này thực sự có quan hệ rất quan trọng."

"Nếu các vị nghĩ rằng không có việc gì thì sau khi giải quyết xong những chuyện phiền phức này, ta có thể biểu diễn thí nghiệm cho các vị xem."

Nghe Thanh Vượng Lai nói vậy, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy chuyện này không dễ dàng như vậy:

"Không dễ dàng như vậy đâu. Ngươi nói không báo cảnh sát thì họ không biết sao? Đây là năm xác chết, ngươi định xử lý như thế nào?"

Chiếc xe đắt tiền lúc trước còn có khẩu súng trong tay hắn, nếu Thanh Vượng Lai thật sự có thể thần không biết quỷ không hay mà xử lý sạch sẽ năm bộ thi thể này, vậy thì hắn thật sự phải cân nhắc nghiêm túc xem tên này có người chống lưng mạnh đến nhường nào."

"Ta không có người đứng sau. Những bộ thi thể kia chúng ta không cần xử lý, họ sẽ xử lý sạch sẽ. Họ cũng không muốn để người khác biết được. Bây giờ trước tiên chúng ta phải hỏi ra thông tin, họ có bao nhiêu người tới, họ muốn đối phó với chúng

ta như thế nào.”

"Người cũng đã chết hết rồi, ngươi định làm sao?”

“Ai nói chết hết rồi?”

Thanh Vượng Lai cùng Lý Hỏa Vượng nhìn Triệu Lôi ngã trên mặt đất.

Thanh Vượng Lai vừa nói vừa đỡ Triệu Lôi đang nằm trên mặt đất dậy, hắn vươn tay phủi sạch tro tàn trên người y:

"Ngươi cũng biết ta đã nói là làm, chúng ta đều là bằng hữu, như này thì sao? Ngươi biết cái gì thì nói hết ra, ta có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước.”

Đối diện với Triệu Lôi mềm cứng không ăn, dường như hắn muốn đổi cách khác.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhướn mày, khẽ mở miệng rồi lại ngậm lại.

Triệu Lôi nhìn năm bộ thi thể trên mặt đất, hắn một bụng muốn nói nhưng lại trầm mặc không nói lời nào cả.

Sau một lúc, hắn nói:

"Trừ khi hắn trả lại đồ cho ta, nếu không thì không có thương lượng gì hết.”

Lý Hỏa Vượng nghe vậy thì vô cùng tức giận, trực tiếp đi về phía trước hai bước:

"Ta trộm cái gì của ngươi? Ta trộm của ngươi? Ngươi tỉnh táo lại đi!”

Triệu Lôi trừng mắt nhìn hắn:

"Đừng giả bộ nữa! Ngươi không biết à? Hay là giả vờ không biết?"

"Có bệnh thì đến bệnh viện để bác sĩ cho thuốc mà uống! Đừng có lên cơn ở chỗ này!”

Chương 1112: Trả Đồ

"Được rồi, đừng tranh cãi nữa, bây giờ không phải lúc cãi nhau đâu."

Khi thấy giọng điệu của hai người càng lúc càng cao, Thanh Vượng Lai đứng chặn giữa hai người trước tiên nháy mắt với Lý Hỏa Vượng một cái, sau đó quay sang nhìn Triệu Lôi.

"Triệu Lôi, ngươi nói đi, ngươi muốn Lý Hỏa Vượng trả lại ngươi cái gì? Chỉ cần là ta có thể cho ngươi, đều có thể thương lượng."

"Hai...hai cục nam châm! Còn có...còn có đôi mắt của ta!!"

Lý Hỏa Vượng nghe đến đây thì lập tức nổi giận lôi đình. Vừa nãy do tên này đánh lén mình nên mình buộc phải đánh trả lại.

Cuối cùng tên này lại muốn mình đền mắt cho hắn, cái này rõ ràng là không muốn nói.

Lúc này, Triệu Lôi đột nhiên cứng cổ, nhìn thẳng vào Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi tưởng rằng ngươi quên rồi thì sẽ không còn nợ ta nữa sao? Ngươi thử nghĩ kỹ lại đi! Ngươi nghĩ lại thật kỹ đi! Rốt cuộc cái gì là thật! Cái gì là giả! Ngươi khônng cảm thấy xung quanh quá đột ngột sao? Ngươi không cảm thấy quá giả sao?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng liền nhíu chặt lông mày, trong lòng chợt dâng lên một trận bực bội, hai tay không tự chủ được bóp cổ đối phương.

"Haha, ngươi muốn giết ta ư? Cũng đúng thôi, giết người cướp của vốn chính là một bọn cả! Cái gì mà ngươi làm không được chứ! Tất cả các ngươi đều là! Còn giả bộ gì nữa! Còn nói ta là kẻ phản bội!"

Bàn tay vươn ra của Lý Hỏa Vượng từ trên cổ hạ xuống cổ áo của đối phương, trực tiếp nhấc bổng hắn lên:

"Lời vừa rồi của ngươi là có ý gì? Nói rõ một chút! Đừng có đánh đố ta!"

"Ta đã nói rất rõ ràng rồi! Là ngươi nghe không rõ nhìn không rõ! Ha ha, nói ta bị bệnh? Người bị bệnh là ngươi chứ không phải ta!"

"Ta không có bệnh! Ta đã sớm khỏi bệnh rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng từ trong túi lấy ra một cái dùi nhọn, khi người khác còn chưa kịp phản ứng, hắn cách một lớp quần áo trực tiếp đâm vào bụng đối phương.

Khi cảm thấy vùng bụng đau đớn, Triệu Lôi không chút nhượng bộ nào, rống giận với Lý Hỏa Vượng trước mặt:

"Là giả! Tất cả đều là giả! Ngươi không phân biệt được sao? Đều là giả! Bệnh của ngươi khỏi rồi cũng là giả!"

Triệu Lôi vừa nói lời này, Lý Hỏa Vượng nhìn Triệu Lôi một mắt bị mù trước mặt, trong đầu hắn chợt xuất hiện một số hình ảnh kỳ quái trong quá khứ, một vài hồi ức liên quan đến con thuyền.

"Ta...tại sao lúc đó ta lại lên thuyền?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng nhớ lại mục đích của mình lúc đó, nhưng hắn lại không tài nào nhớ ra được.

Nhìn thấy sự bối rối trong mắt Lý Hỏa Vượng, Triệu Lôi lập tức mở to mắt, khóe miệng cong lên:

"Ngươi nhớ ra rồi ư? Ngươi nhớ ra rồi đúng không? Nghĩ kỹ đi! Là ngươi động thủ trước!"

"Trả lại đồ cho ta! Nếu không thì đừng có nghĩ bảo ta giúp các ngươi bất cứ cái gì!"

"Ta động thủ trước?"

Lý Hỏa Vượng cười như bị bệnh thần kinh, hắn thở hồng hộc đi tới đi lui trước mặt Triệu Lôi.

Đột nhiên hắn dừng lại, giơ ngón trỏ phải lên ấn mạnh vào trán

đối phương, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Ngươi bớt nói nhảm đi! Ta động thủ trước? Rõ ràng là ngươi! Rõ ràng là..."

Nói được một nửa, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dường như quên mất mình định nói gì, tăng tốc đi đi lại lại trước mặt Triệu Lôi.

Hắn thở hồng hộc cố gắng nhớ lại, cố gắng nhớ lại những gì mà hắn muốn nói, bốn phía xung quanh khẽ rung lắc.

Đột nhiên hắn dừng lại, ngón tay lần nữa chỉ về phía Triệu Lôi, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Rõ ràng!! Rõ ràng là ngươi!! Rõ ràng là..."

Rõ ràng lời nói đã đến bên miệng rồi nhưng hắn lại không biết mình muốn nói cái gì, cảm giác muốn nói những không biết nói cái gì này đã khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng nóng nảy, hắn cần phát tiết ra ngoài!

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt dữ tợn cầm ngược cái dùi sắc nhọn trong tay cắm vào trong bụng mình.

"Aaaa!!"

“Hỏa Vượng!”

Nhìn thấy Dương Na xông tới, những người khác cũng vội vàng chạy theo, ba chân bốn cẳng ngăn cản Lý Hỏa Vượng lại.

"Các ngươi đừng cản hắn! Để hắn nghĩ đi! Để hắn suy nghĩ kỹ đi!! Các ngươi làm như vậy khiến hắn nghĩ không ra đâu!”

Triệu Lôi ở một bên xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

"Nghỉ ngơi một chút đi, đừng để bệnh cũ tái phát, ta đi xử lý."

Thanh Vượng Lai vỗ bả vai Lý Hỏa Vượng rồi đi về phía Triệu Lôi.

Lý Hỏa Vượng đang dựa trong lòng Dương Na hô hấp dồn dập tiếp tục suy nghĩ, ánh mắt giống như bệnh thần kinh của hắn nhìn

chằm chằm xung quanh như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Dường như hắn cảm giác xung quanh đã xảy ra thay đổi nào đó nhưng lại không có gì xảy ra cả.

Dương Na đưa tay sờ soạng trong túi của Lý Hỏa Vượng, lấy ra một vài viên thuốc, nhận lấy một cốc nước mà Trần Hồng Du đưa tới rồi từ từ đút cho hắn uống.

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng uống thuốc xong thì trạng thái ổn định hơn rất nhiều, lúc này những người khác cũng chậm rãi tản ra.

Ngũ Kỳ nhặt thuốc mà Lý Hỏa Vượng vừa uống, nhìn vào nội dung của tờ giấy bạc phía sau, rồi lại đặt nó trở lại.

“Chờ một chút.”

Lý Hỏa Vượng dùng sức lắc đầu, lần nữa đứng lên:

"Để ta nói chuyện với Triệu Lôi!”

"Được rồi được rồi, nghỉ ngơi trước đi, ngươi đừng hành hạ bản thân nữa."

Ngô Kỳ vội vàng đỡ lấy hắn, kéo hắn ngồi xuống:

"Có bệnh cũng đừng gắng gượng quá, chuyện này cứ để Thanh Vượng Lai xử lý là được rồi.”

"Ta không bị bệnh!"

"Được, ngươi không có bệnh, ngươi không có bệnh."

Trần Hồng Du ở một bên cũng phụ họa theo.

Chương 1113: Ba Bảy

Đúng lúc này, bên ngoài cửa ra vào vang lên tiếng động:

"Này! Bây giờ không phải lúc nói chuyện, nên đi rồi! Có người, hình như tiếng súng vừa rồi tương đối lớn!”

Tiền Phúc nhanh chóng từ cửa đi xuống, truyền tin tức cho những người khác trong nhà.

Thanh Vượng Lai nghe vậy cũng không nói nhảm nữa, túm lấy Triệu Lôi cùng những người khác xông về phía cửa.

Khi những người khác nhao nhao đuổi theo, bọn họ khóa kín cổng, ngồi lên chiếc xe dã ngoại của Ngũ Kỳ nhanh chóng rời khỏi nơi hẻo lánh này.

Ngũ Kỳ thì thầm điều gì đó vào tai Thanh Vượng Lai, Thanh Vượng Lai nói lại với Lý Hỏa Vượng:

"Chúng ta làm hơi lớn chuyện rồi, vì để rửa sạch hiềm nghi, các ngươi đi về trước đợi đi."

"Nếu bên ngươi có tình huống gì thì gửi tin nhắn bên Wechat cho ta."

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn Triệu Lôi đang ngồi xổm trên mặt đất, lặng lẽ gật đầu.

Thanh Vượng Lai đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, lại vỗ vỗ vai hắn:

"Yên tâm đi, nếu như bọn họ đã muốn lén lút làm thì nhất định không dám quang minh chính đại làm gì ngươi đâu."

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn hắn:

“Cho ta một khẩu súng.”

Sau khi nhìn thấy vũ khí của đối phương, Lý Hỏa Vượng không thèm sử dụng vũ khí lạnh nữa.

“Được, của ngươi đây.”

Thanh Vượng Lai móc ra một khẩu súng ở phía sau đưa tới.

Lý Hỏa Vượng cầm lấy xem xét, sau đó không hài lòng ném qua một bên:

"Ta không muốn bật lửa."

"Haha."

Thanh Vượng Lai cất súng đi:

"Thứ này ngươi chưa từng luyện qua, khi sử dụng rất dễ bị thương, chờ khi nào có thời gian ta sẽ dạy cho ngươi."

Lý Hỏa Vượng không để cho xe dã ngoại dừng trước cổng tiểu khu mà để nó đừng lại cách đó một con phố, sau đó hai người xuống xe tay trong tay đi về phía tiểu khu.

"Hỏa Vượng, ngươi không sao chứ?"

Dương Na còn có chút lo lắng hỏi.

"Không sao, ta thì có thể có chuyện gì được chứ, ta rất ổn."

Lý Hỏa Vượng nói xong liền tăng nhanh tốc độ đi một chút, nhưng ánh mắt hắn nhìn chiếc xe dã ngoại đã trở nên lạnh lùng hơn.

"Mặc dù chúng ta và bọn họ là đồng minh, nhưng cũng không nên hoàn toàn tin tưởng bọn họ. Lời nói của bọn họ thì chúng ta chỉ nên tin bảy phần giữ lại ba phần thôi."

"Cái gì?"

"Triệu Lôi nói không sai, Thanh Vượng Lai là người thông minh, tên này ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng hắn nghĩ như thế nào thì sợ là chỉ có mình hắn biết rõ."

"Còn những người liên quan khác thì ta không biết, nhưng ta biết ở trong bệnh viện tâm thần, cho dù là bệnh nhân tâm thần thì cũng sẽ có những tính toán nhỏ nhặt cho riêng mình."

Tứ Tề, núi Huyền Đài, Dương Minh Tự, Đại Hùng bảo điện.

Sau khi âm thanh vũ khí sắc bén cứa vào da thịt vang lên, Lý Hỏa Vượng nhìn da đen và hòa thượng trước mặt bị mình chém làm hai

đoạn, nước đen chảy ra từ bên trong che phủ gương mặt hắn.

Cảm giác nước đen này không ổn, bốn xúc tu chống dưới đất sau lưng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kéo ra sau, để luồng nước đen kia lệch một ly lướt qua trước mặt hắn.

“Ha...”

Lý Hỏa Vượng toàn thân tràn ngập sát khí đứng trong đại điện khẽ hé miệng, chậm rãi nôn ra một luồng huyết khí từ sâu trong cổ họng.

Hắn của lúc này bị gãy một tay, nhưng đồng thời vẫn nắm chặt ba thanh kiếm, sau lưng hắn là xác hòa thượng dày đặc.

Lý Hỏa Vượng sắc mặt dữ tợn dùng đôi mắt đỏ ngầu, hung hăng trừng đại phật kim thân phía xa.

Đại phật kim thân khoác vải đen trên vai ngồi xếp bằng trên bàn thờ, biểu cảm không buồn không vui, nhưng cống phẩm máu thịt bày ra trước mặt hắn lại khiến người ta rùng mình.

Trước không nói miếu thờ này hoàn toàn đầu quân cho Pháp Giáo, vậy mà còn lập thân phật cho Vu Nhi Thần! Quỷ dị hơn là, bọn họ là tăng binh nhưng lại biết sử dụng công pháp binh gia, nơi này phiền phức quá lớn, nhất định phải nhanh chóng diệt trừ.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nhấc kiếm lao vào phía đại phật kia, lúc sắp vọt đến trước bàn cúng, chân phải của hắn đạp lên không, đẩy cơ thể lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó chân trái của hắn cũng lần nữa giẫm lên không, nâng người mình lên cao hơn một chút.

Chân trái chân phải thay phiên đung đưa, đẩy Lý Hỏa Vượng đến trước mặt tượng phật, sau đó hắn nghiến răng giơ kiếm Tử Tuệ trong tay chém lên đầu phật.

Nhưng vào lúc này, cơ thể tượng phật được mạ vàng bỗng dưng nứt ra, thân hình hắn bị những khe hở màu đen lan tràn che phủ, từ trong khe nứt kim thân kia có thể nhìn thấy rõ ràng, đại kim phật là vật sống!

Đầu phật khổng lồ phẫn nộ trợn to mắt, hai tay bỗng dưng chộp Lý Hỏa Vượng, há cái miệng đen ngòm muốn cắn Lý Hỏa Vượng.

Tiếng "phập" vang lên, răng đen phật châu đâm vào người Lý Hỏa Vượng, nhưng lại không đè gãy được xương hắn.

Lý Hỏa Vượng chân đạp dưới cằm, đầu đập lên trán, cứ như thế cưỡng ép khiến thứ kia không thể nuốt mình được.

"Muốn ăn đúng không? Ta cho ngươi ăn đủ!!"

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu đối diện với cái miệng đang há ra của tượng phật:

"Ọe~!!"

Xúc tu trên người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rút về, Lý Tuế bị hắn nôn cả đầu lẫn thân người vào thẳng cổ họng của tượng phật:

"Lý Tuế, ăn hắn!!"

Sau khi phái Lý Tuế ra, Lý Hỏa Vượng nhấc kiếm Tử Tuệ chống lên răng đen, rút kiếm Tích Cốt từ sau lưng, nhảy ra ngoài, mà nghênh đón hắn, chính là hai tay chấn động khi tượng phật khép miệng lại.

Chương 1114: Càng Lúc Càng Nghiêm Trọng

Nhưng vào lúc này, một cây kích khổng lồ xoay tròn bay ra từ bên cạnh, trực tiếp chém ngón tay tượng phật thành hai mảnh.

"Diệt phật sao? Tốt! Tốt lắm! Ta đã sớm chướng mắt mấy con lừa đầu trọc này!"

Bành Long Đằng cưỡi ngựa khổng lồ đón lấy kích lớn đang bay đến, kéo dây cương, phóng đến chỗ tượng phật đang cử động.

Đối diện với thế đánh gọng kìm của Lý Hỏa Vượng và Bành Long Đằng, cho dù tượng phật vô cùng cao lớn, nhưng vẫn liên tiếp thất

bại.

Tuy tình thế có lợi cho mình, cũng cảm thấy hẳn Lý Tuế sẽ có thể xử lý được tình huống này, nhưng trông thấy bụng tượng phật không có phản ứng gì, Lý Hỏa Vượng vẫn hơi lo lắng cho Lý Tuế đang ở trong bụng tượng phật.

Nếu biết trước ban nãy hắn cũng chui vào đó luôn, kế tiếp phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, hắn thấy bụng tượng phật bỗng nhiên gồ lên nửa đầu chó.

Ngay sau đó truyền đến âm thanh nhỏ vụn từ rốn, khiến hắn lập tức bắt được ngay.

“Cha! Cứu…mạng! Hắn ăn…đầu ta…rồi…”

Khoảnh khắc nghe thấy câu này, lông tơ Lý Hỏa Vượng dựng đứng, không màng tất cả lao qua đó, mặc kệ vết thương, cũng phải rút kiếm Tử Tuệ ra, cắt rốn của đối phương.

Chính vào lúc toàn thân Lý Hỏa Vượng rét run khi thấy tàn chi xúc tu chảy ra ngoài cùng máu, đầu chó bị lột da kéo theo nửa phần ruột chui ra từ bên cạnh lên tiếng:

“Cha? Mấy cái tay này là của ai vậy?”

Đó là Lý Tuế, nàng vẫn ổn, lời nói ban nãy không phải nàng thốt ra.

Lý Tuế vừa nói xong, những xúc tu đứt gãy kia nhanh chóng mờ ảo, hoàn toàn biến mất không thấy đâu, đó chỉ là những thứ do Lý Hỏa Vượng tu chân trong lúc vô tình, bất kể là xúc tu hay lời cầu cứu ban nãy.

“Cái gì?”

Vào lúc Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên, lòng bàn tay tượng phật đè xuống, sau tiếng răng rắc xương cốt đứt gãy vang lên, đè thẳng hắn dưới đất, máu chậm rãi thấm ra từ kẽ tay.

Nửa nén nhang sau, Lý Hỏa Vượng toàn thân đầy máu mất sức khom lưng, kéo theo đầu phật khổng lồ nặng nề từ từ ra khỏi đại điện.

Chờ ra khỏi đại điện, nhìn tăng binh và hòa thượng bên dưới vẫn ngoan cố chống cự, tay phải Lý Hỏa Vượng dùng sức, quăng đầu phật về trước, sau đó nhấc chân phải đá đi, đầu phật khổng lồ vang lên âm thanh chấn động, lăn xuống theo từng bậc thang đá.

Khi trông thấy đầu phật lăn đến trước mặt mình, đám tăng binh không không giữ nổi ý chí chiến đấu nữa, cuộc chiến cực kì thảm khốc này cuối cùng đã hạ màn.

Lý Hỏa Vượng thở đều ngồi trên bồ đoàn, đầu ngón tay thỉnh thoảng vạch lên kính toàn quang mà Huyễn Tẫn đưa, quan sát những trận chiến khác.

Dáng vẻ này trong mắt nhóm binh gia đang kiểm tra những gì còn sót lại, tất nhiên vô cùng quỷ dị, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn khinh thường phải giải thích với người khác mình có điên hay không, bản thân hắn biết mình không điên là được.

Lý Tuế cả người bẩn thỉu lúc này mệt muốn chết, trực tiếp nằm dựa sau lưng Lý Hỏa Vượng, cọ đầu lên người hắn:

“Cha, chúng ta thật lợi hại, giết nhiều người xấu như vậy.”

Mà giờ phút này Lý Hỏa Vượng lại khẽ thở dài, rút đầu ngón tay ra khỏi kính toàn quang, tất nhiên hắn biết mình giỏi, thực lực của hắn hiện nay sợ rằng còn mạnh hơn cả Đan Dương Tử bán tiên lúc đầu nữa.

Nhưng sự mạnh mẽ này phải trả giá, hơn nữa còn là cái giá cực kì nghiêm trọng.

Công pháp tu chân của hắn càng ngày càng mạnh, đồng thời loại năng lực này cũng lặng lẽ thay đổi mọi thứ xung quanh theo tư duy của hắn.

Đó không nhất định là chuyện mà hắn nghiêm túc suy nghĩ, cho dù chỉ là một ý nghĩ thoáng qua rồi biến mất, cũng có thể bị hắn hóa ảo ảnh thành hiện thực.

Hắn nhớ lại tiếng kêu cứu của Lý Tuế ban nãy, thi thể Lý Tuế mà hắn không chịu khống chế tu luyện ra, hắn chỉ có chút suy đoán thôi, vậy mà bên này lại xảy ra thay đổi tương ứng.

Chuyện này không tốt, thậm chí bắt đầu ảnh hưởng đến phát huy thực lực của hắn, nếu không phải kẻ địch hôm nay không quá lợi hại, nói không chừng hắn và Lý Tuế đã chết ở đây rồi.

Khi bất kỳ những thứ giả dối không còn là giả trước mặt hắn nữa, vậy thì sự chân thực cũng chẳng tồn tại.

Tình huống này không phải lần đầu tiên, từ lần trước sau khi hắn vô tình tu chân Bạch Linh Miểu, đây đã là lần thứ tư rồi.

Lúc này thay vì nói đấu với Pháp Giáo, chẳng bằng nói đang đấu với chính mình.

Đối diện với tình huống hiện nay của mình, tất nhiên Lý Hỏa Vượng rất muốn giải quyết.

May mà phiền phức này thoạt nhìn cực kì khó xử, nhưng cũng không phải không có cách.

Lúc đầu Đầu Tử đã từng nói một câu, tu chân không tu giả sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Câu này nghe qua dường như rất có lý cũng hợp logic, bây giờ mình tu chân, chỉ cần tu giả, sẽ có thể chi phối cân đối, ngăn chặn tình huống kia.

Có điều cách này có vấn đề, câu này là Đầu Tử nói, lời của Tọa Vong Đạo có thể tin được sao?

Đầu Tử từng nói, trước giờ hắn chỉ dùng lời nói thật để gạt người, nhưng hắn cũng đã nói, lời của Tọa Vong Đạo mà ngươi cũng tin. Lời đúng lời sai gì cũng bị hắn nói hết.

Trong khoảng thời gian này, sau khi Lý Hỏa Vượng cực kì nghiêm túc cân đo lợi hại suốt thời gian dài, cuối cùng hắn quyết định thử xem sao.

So với lợi ích của sự thật, tác hại của giả dối không dễ chấp nhận như thế, dù sao lần này không phải hắn bị Tọa Vong Đạo chơi, mà là bản thân trở thành Tọa Vong Đạo, chơi người khác.

Hơn nữa thiên đạo giả lúc này đang nằm trong tay Quý Tai, an toàn hơn trong tay Đấu Mỗ không biết bao nhiêu lần.

Chương 1115: Không Quan Trọng

Theo lý mà nói, nếu hắn ta nắm giữ thiên đạo thật và thiên đạo giả, vậy hắn là Tâm Bàn của hắn ta, hắn cũng có thể sử dụng được hai loại năng lực đó mới đúng.

“Hiện nay tình huống ở tiền tuyến vẫn ổn, ta cần rời khỏi đây một khoảng thời gian.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm, bóng dáng Huyễn Tẫn từ mõ gỗ bay ra ngoài.

“Bây giờ là thời khắc mấu chốt, bất kỳ lúc nào tiền tuyến cũng có người chết, trợ lực mạnh mẽ như ngươi không ở đây, nhóm quan binh tiền tuyến gặp phải một vài phiền phức lớn sợ là chỉ có thể lấy mạng đắp vào.”

“Bớt nói mấy lời này ép ta đi, nếu người thật sự cảm thấy mạng của họ là mạng, ngươi bớt giấu diếm vài chuyện còn mạnh hơn bất kỳ thứ gì đấy.”

Mặc dù bảo là đối phó Pháp Giáo, giải cứu thế giới điên cuồng này là mục đích của mình, nhưng chuẩn bị đầy đủ sẽ có thể đẩy nhanh công việc, nếu hắn không giải quyết phiền phức này, sợ là làm gì cũng không lưu loát.

Nghĩ đến đây Lý Hỏa Vượng không muốn trì hoãn nữa, duỗi tay vỗ đầu Lý Tuế, đứng dậy, đi ra ngoài điện.

“Khó giải quyết như vậy, ngươi muốn thế nào?”

Huyễn Tẫn dường như đã sớm biết phiền phức lúc này của Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi có cách à?”

“Người khác có lẽ ta còn có cách, nhưng ngươi là tâm tố lại là tâm bàn, ta không có cách.”

“Ta biết ngay ngươi không có cách mà, nếu ngươi có cách, nghẹn đến bây giờ mới nói, vậy ngươi không phải đồng minh của ta rồi.”

Lý Hỏa Vượng đi dọc theo bậc thang nhuốm máu, nhanh chóng xuống chân núi.

Hắn nhìn thoáng qua hai con tuấn mã bị đầu đại phật khổng lồ đập chết trong chuồng ngựa, tháo dây cương của một con ngựa rồi tung người leo lên.

“Lý sư huynh?”

Nghe thấy câu này Lý Hỏa Vượng đầu cũng không quay lại, vội lên tiếng:

“Đừng…đừng đến gần ta! Chờ ta giải quyết xong chuyện phiền phức này rồi hãy nói!”

Nghe tiếng bước chân dừng lại, Lý Hỏa Vượng thở phào một hơi:

“Thái Sơn Thạch thế nào rồi, hắn vẫn không chịu nói à?”

Khi trước Bạch Linh Miểu chặn Thái Sơn Thạch lại, hắn còn tưởng có thể moi được chút manh mối trong miệng hắn ta, nhưng hắn đã dùng hết tất cả vốn liếng trên người hắn ta, vẫn không cạy được miệng hắn ta.

Cơ thể của tên đó cứng như đá, miệng còn cứng hơn, cho nên hắn chỉ đành đưa tên đó vào quân doanh, xem thử Ti Thiên Giám có cách hay không.

“Không có. Cách nào cũng dùng rồi, hắn vẫn không nói gì, có phải tên đó không biết không?”

“Không thể nào, chắc chắn hắn biết gì đó, nói ra thì mấy ti thiên giám kia có từng đến xem chưa?”

“Không có, người trong giáo có thông báo cho bọn hắn, nhưng bên kia nói, bây giờ các đại nhân của Ti Thien Giám đang giao đấu với Pháp Giáo, không rảnh ra tay.”

“Cứ đánh rắm đi, trong kính toàn quang chẳng thấy bóng dáng bọn hắn đâu, Huyễn Tẫn, bọn hắn lại lén lút gây chuyện gì thế, ngay cả việc thẩm vấn một người cũng không rảnh sao?”

“Ta đã phái người trở lại, nhưng bọn họ lại không biết bay, đi đường phải mất chút thời gian.”

“Cố gắng nhanh hơn đi, nếu tên kia là cao tầng của Pháp Giáo, lại từ Đại Tề qua đây, chắc chắn sẽ biết một vài tin tức quan trọng.”

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp lật mình lên ngựa chuẩn bị rời đi.

“Lý sư huynh, ta không đi theo ngươi, nhưng ngươi cũng phải nói mình đi đâu chứ?”

Nghe giọng nói Bạch Linh Miểu sau lưng, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, lên tiếng:

“Đến Thanh Khâu.”

“Thanh Khâu? Tại sao?”

“Ta biết tu chân, nhưng muốn tu giả đành phải tìm Tọa Vong Đạo, nhưng Tọa Vong Đạo toàn thế giới đã bị Đầu Tử giết chết, bây giờ ta muốn tìm chỉ có thể đến Phong Đô dưới đáy Thanh Khâu thôi.”

Nhưng Bạch Linh Miểu còn chưa cất lời, Huyễn Tẫn đã lên tiếng, giọng nói của hắn hiếm khi mang theo vẻ kinh ngạc:

“Hay đấy, tu chân thêm tu giả, cách này rất tuyệt.”

“Hửm?”

Lý Hỏa Vượng nhìn ảo ảnh trước mặt.

“Cách này Đầu Tử không lừa ngươi, chắc chắn sẽ có ích.”

Huyễn Tẫn nói với Lý Hỏa Vượng với vẻ chắc chắn.

“Vậy à? Sao ngươi xác định như thế?”

Đối với vẻ kiên định của Huyễn Tẫn, Lý Hỏa Vượng nghi ngờ thầm bảo:

“Cái tên này nói như vậy, chắc không phải có mục đích gì đấy chứ?”

“Yên tâm, chuyện này tuyệt đối không có khả năng khác, giống như âm dương tương khắc lại tương sinh, thật giả cũng thế, chỉ cần ngươi tu giả, nhất định có thể ổn định tẩu hỏa nhập ma của ngươi.”

Thấy đối phương nói như vậy, Lý Hỏa Vượng không hỏi thêm nữa, sau khi hắn đánh giá Huyễn Tẫn một lúc, hai chân thúc bụng ngựa, quất roi khoái mã phóng về phía Thanh Khâu.

Mà Lý Tuế ngồi sau lưng Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng vẽ hai lá bùa, dán lên lưng ngựa.

Bạch Linh Miển đứng yên tại chỗ nhớ lại lời nói ban nãy, gương mặt nàng mang theo vài phần ngạc nhiên lại thêm vài phần tò mò hỏi:

“Huyễn Tẫn đại sư, thật sự như ngươi đã nói sao?”

Giọng nói của Huyễn Tẫn truyền đến từ trong động đen đạo bào đỏ của hắn:

“Ta có coi là thật hay không chẳng sao cả, chỉ cần hắn coi là thật thì được rồi.”

Nghe thấy câu này, Bạch Linh Miểu lập tức hiểu rõ, nàng nhanh chóng biết tính toán của Huyễn Tẫn.

Quả thật là như vậy, cho dù cách này có là cú lừa của Đầu Tử cũng chẳng sao hết, chỉ cần Lý sư huynh cho rằng cách này có hiệu quả, vậy nó sẽ có hiệu quả.

Chương 1116: Đến Thanh Khâu

Sau khi hiểu rõ Huyễn Tẫn thật sự giúp đỡ Lý sư huynh, Bạch Linh Miểu hành lễ với hắn:

“Đa tạ Huyễn Tẫn đại sư, tuy tính tình Lý sư huynh nóng vội, nhưng hắn rất tốt, hắn sẽ cảm nhận được ý tốt của ngài.”

“Ta không cần ý tốt của hắn, ta chỉ không muốn chết thôi.”

Huyễn Tẫn nói đến đây, nhìn Bạch Linh Miểu bên cạnh, nghiêm túc đánh giá khăn trùm đầu đỏ của nàng.

“Cơ thể tà tông chắc không dễ dùng nhỉ? Ta có quen phương trượng Chính Đức Tự, nếu ngươi muốn hắn có thể giúp ngươi đúc lại cơ thể.”

“Thật sự được sao?!”

Bạch Linh Miểu không khỏi kích động. Tuy nàng không quá để ý bề ngoài, Lý sư huynh cũng không ghét bỏ, nhưng nếu có thể sửa lại tất nhiên vẫn tốt hơn.

“Đương nhiên, nếu hôm nay chúng ta cùng chung sinh tử, chút chuyện nhỏ này tất nhiên phải giúp, huống hồ không đáng là gì, ngươi và ta giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

“Vù.”

Gió khẽ thổi qua đồng cỏ khô héo, cuốn theo vài lá cỏ xác xơ.

Lúc này bầu trời âm u, đám mây như chì đè nặng xuống thấp, cũng như tâm trạng hiện nay của Lý Hỏa Vượng.

Trải qua mấy ngày liều mạng lên đường, hắn đã đến Thanh Khâu, nhưng trước mặt vẫn còn được gọi là Thanh Khâu sao?

Thảm nhung thực vật xanh ngắt mênh mông ngày xưa đã biến

mất, thay vào đó là bãi cỏ khô vàng nghiêng trái ngã phải.

Tình huống này còn tệ hơn khi trước mình đến, nếu ngày đó cỏ chỉ hơi úa vàng, vậy bây giờ thảo nguyên như sắp chết, hắn không khỏi lo lắng cho Tôn Bảo Lộc.

Nhưng so với Thanh Khâu, phiền phức của Lý Hỏa Vượng còn chưa được giải quyết, hắn không rảnh quản rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi đùi của Lý Hỏa Vượng khẽ kẹp bụng ngựa, tuấn mã dán bùa phóng về tòa thành phía xa.

Đó là thành đô của Thanh Khâu, cụ thể có tên là gì, Lý Hỏa Vượng nhớ từng có người đã nói qua với hắn một lần, nhưng bây giờ hắn không nhớ, điều duy nhất hắn còn nhớ là con đường chất đầy phân bò phân dê rắn chắc.

Dù khả hãn Thanh Khâu thân chinh sa trường, nhưng hiển nhiên tòa thành tràn ngập mùi khai của gia súc kia vẫn có người quản lý.

Lý Hỏa Vượng vừa vào cổng thành, vài kỵ binh Thanh Khâu đội mũ đỏ cao cao cản đường hắn lại.

Miệng không hé mở, một giọng nói trầm thấp truyền đến từ bụng kỵ binh.

“Người ở đâu? Muốn đi đâu?”

Lý Hỏa Vượng lấy yêu bài Ti Thiên Giám Đại Lương ra ném qua đó, sau đó dùng ngón tay chỉ về phía miếu tự uy nghiêm đứng sừng sững nơi xa:

“Tìm đại sư trong miếu âm của các ngươi có chút chuyện.”

Chính vào lúc kỵ binh cẩn thận kiểm tra yêu bài Lý Hỏa Vượng ném qua, người Thanh Khâu vây xung quanh xôn xao nhường đường, nằm rạp xuống dập đầu sát đất.

Rất nhanh hai hàng lạt ma mặc áo khoác đen chắp tay trước ngực, chậm rãi đi qua trước mặt họ, bước đến phía trước Lý Hỏa Vượng.

Hiển nhiên họ cũng là người Thanh Khâu, màu da đen nhẻm, cơ thể khô gầy, nhưng không chút ngoại lệ họ đều là người già, hơn nữa còn là người lớn tuổi với gương mặt giăng đầy vết lốm đốm và nếp nhăn, gần như người già hành động bất tiện.

Lúc đầu khi Lý Hỏa Vượng ở Thanh Khâu, từng gặp loại lạt ma này một lần, xem ra trong miếu âm dường như đã biết thân phận mình, cử người đến đón mình.

Họ không nói chuyện, sau khi cúi người với Lý Hỏa Vượng, xoay người đi về phía miếu âm trên đỉnh.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn, xuống ngựa, kỵ binh gần như không dám có bất kỳ sự càn rỡ nào, hắn xoay người đi theo đám lạt ma kia.

Một xúc tu chui ra từ trong đạo bào màu đỏ của hắn, cưỡng ép cướp lại yêu bài từ trong tay nhóm kỵ binh.

Lý Hỏa Vượng đi theo sau lưng những lạt ma già kia, đi qua những người du mục đông đúc quỳ rạp dưới đất đang bái lạy về phía miếu âm, dọc theo cầu thang đi vào bên trong.

Dù trong miếu âm bề ngoài thoạt nhìn vô cùng uy nghiêm trang trọng nhưng bên trong lại trống trải, không có tượng phật dư thừa, nhiều hơn là các bức tranh treo tường chất da, cùng các loại bảo tháp hình chóp nhọn.

Nội dung của những bức tranh treo tường kia rất kỳ quặc, vẽ gì cũng có, bên trong hình như có chút quan hệ với thần thoại của Trường Sinh Thiên.

Có điều Lý Hỏa Vượng không quên mình đến đây để làm gì, hắn hỏi ông lão lạt ma dẫn đường phía trước:

“Lần này ta tìm các vị đại sư, là có chuyện muốn nhờ mọi người giúp đỡ.”

Nhóm lạt ma không lên tiếng, như thể họ đã sớm biết, tiếp tục dẫn Lý Hỏa Vượng vào miếu, xuyên qua sân biện kinh náo nhiệt, cuối cùng họ dừng lại ở một căn phòng sâu hút trong miếu âm.

Lão lạt ma nói chuyện với bên trong, trong phòng cũng có tiếng

đáp lại, nhưng họ nói tiếng Thanh Khâu, nửa chữ Lý Hỏa Vượng cũng không hiểu.

Nhưng rất nhanh, Lý Hỏa Vượng đã nghe hiểu:

“Lý…chân nhân, ngưỡng…mộ…đã lâu.”

Sau khi giọng nói yếu ớt vang lên, cửa điện đen nhánh chậm rãi mở ra, để lộ bố cục tối om bên trong.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa bước vào, đã trông thấy vài bộ xác khô đội mũ mào gà bị dây thừng thắt cổ, treo trên xà ngang trong phòng.

Tuy gương mặt họ như được bọc một lớp da khô, nhưng xem xét tăng bào hoa lệ khoác lên người họ và những món đồ trang sức bằng xương tinh tế treo trên người, những xác khô này có địa vị rất cao trong miếu âm.

Trong phòng chẳng những không hôi, hơn nữa còn tràn ngập đủ mùi hương ngọt ngấy.

Chương 1117: Tử Địa

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn mấy thứ đó, cũng mặc kệ mấy thứ đó là chết hay sống, thẳng thừng lên tiếng:

“Nếu đã biết ta, vậy ta nói ngắn gọn thôi, hôm nay tại hạ mắc bệnh nan y, cần một loại thuốc dẫn của Phong Đô để cứu mạng, ta có một tiểu sư đệ từng nói, hình như mọi người rất quen thuộc với bên đó, cho nên nhờ các vị đưa ta đến Phong Đô.”

Phong Đô là địa bàn của ti mệnh tử vong Khôi Tháp, chỉ cần dính líu đến ti mệnh đều rất phiền phức, cũng không quen cuộc sống ở đó, Lý Hỏa Vượng không định tự mình mạo hiểm.

Lần trước đã đối đầu với cung Vũ Sư một lần, hắn không muốn lại thêm lần nữa.

Nếu miếu âm thờ cúng bản thân tử vong, hơn nữa lúc này âm miếu và họ cùng nhau đối phó Pháp Giáo, hắn không có lý do gì

không nghĩ cách nhờ họ giúp đỡ.

Vừa nói xong, Lý Hỏa Vượng trông thấy một xác khô bên trái, sau khi vang lên tiếng ken két, khẽ đung đưa sang trái sang phải.

“Không được? Có vậy cũng không được?”

“Không phải không được, Lý chân nhân, ngươi có biết Phong Đô là nơi không dành cho người sống không?”

Lời hắn nói dường như trộn lẫn một vài ý mà Lý Hỏa Vượng không hiểu.

“Tất nhiên ta biết, nếu ta muốn tìm người sống cũng không trở về nhờ các ngươi giúp đỡ.”

“Đến Phong Đô thì dễ, nhưng nếu đi rồi, e rằng vĩnh viễn không ra được nữa.”

“Không thể nào, trước đây bằng hữu ta từng đến đó, không huyền ảo như ngươi nói, đến lúc đó các ngươi dùng chuyển luân đến đón ta là được.”

Lý Hỏa Vượng còn nhớ, lúc đầu Dương Tiểu Hài mơ hồ đi vào đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn toàn vẹn ra ngoài.

Dù hắn được Hồng Trung giúp đỡ, nhưng lẽ nào mình của lúc này, lại không bằng một tiểu tử trong việc đó hay sao?

“Lý đạo trưởng, nay đã khác xưa, chúng ta nói như thế là muốn tốt cho ngươi, trở về đi.”

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng cau mày:

“Sao lại khác xưa? Trong khoảng thời gian này, Phong Đô đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại Hắc Thiên cử động rồi, nó vốn nên vĩnh viễn chết dưới đáy Thanh Khâu, nó vốn không nên nhúc nhích.”

Một xác khô khác lên tiếng.

“Ngươi nói gì?”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy câu này, trong lòng thoáng chút bất an, Đại Hắc Thiên mà hắn nói sợ là ti mệnh tử vong Khôi Tháp.

“Đời đời kiếp kiếp chúng ta tế người hiến súc vật ở Thanh Khâu, vì tâm bố thí, vì thân bố thí, vì khoảng không bố thí, chính là để Đại Hắc Thiên an lòng.”

“Có lẽ số mệnh đã đến, Đại Hắc Thiên hôm nay đã rời khỏi vị trí khi trước của hắn.”

“Vậy Đại Hắc Thiên mà ngươi nói sau khi rời khỏi vị trí của mình, có quan hệ gì đến Phong Đô?”

Suốt đoạn đường ra roi thúc ngựa đến đây, nếu không làm gì hết, cứ thế trở về, Lý Hỏa Vượng không cam lòng.

“Không, Lý chân nhân, ngươi không hiểu, Đại Hắc Thiên là khía cạnh phẫn nộ của Đại Tự Tại Thiên, mỗi khi hắn cử động đầu ngón tay, thế gian sẽ phải chết một thôn, mỗi khi hắn đi một bước người cả trấn sẽ chết hết, mỗi khi hắn dịch chuyển một trượng sẽ chết cả một thành.”

Nghe lời nói của xác khô lạt ma, Lý Hỏa Vượng đã hơi hiểu ra hậu quả khi ti mệnh trông coi tử vong cử động lung tung.

“Chính vì như vậy, cỏ Thanh Khâu hiện nay đã chết, chờ khi cỏ chết hết, sẽ đến bò chết dê chết, chờ khi gia súc chết hết, con người sẽ chết.”

“Nếu còn tiếp tục có người chết, e là Thanh Khâu lại biến thành tử nhân khâu.”

“Cái chết vốn là kết thúc và là nơi an nghỉ cuối cùng, nhưng bây giờ vì Đại Hắc Thiên cử động, người chết trong toàn thiên hạ càng ngày càng nhiều.”

Có điều nghe đến đây, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức xuất hiện một số nghi ngờ, hiện nay có nhiều người chết chẳng phải do Vu

Nhi Thần xâm nhập, do Pháp Giáo gây họa à?

Sao trong miệng của tên này, lại liên quan đến một nhân tố khác rồi?

Với những gì đối phương nói, Lý Hỏa Vượng nửa tin nửa ngờ.

“Vị đại sư này, cỏ ở Thanh Khâu sắp chết, ra cũng rất lấy làm tiếc, nhưng có liên quan gì đến việc ta đến Phong Đô? Ta không làm chuyện gì khác, ta chỉ muốn đến Phong Đô tìm một người thôi.”

“Ngươi nói với ta, ta cũng không giúp được gì, chuyện này ngươi nên đi tìm nhóm người Huyễn Tẫn.”

Mặc kệ người khác nói thế nào, Lý Hỏa Vượng vẫn không quên mục đích mình đến đây, hắn vẫn nên đưa tượng bồ tát bùn của mình qua sông trước rồi tính sau.

Tiếng ken két bỗng dưng vang lên, sợi dây thừng thắt cổ đột nhiên đứt gãy, một cái xác khô từ trên không rơi thẳng xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Cái đầu khô quắt như lớp vỏ của hắn gian nan vặn vẹo ra biểu cảm phẫn nộ.

“Bây giờ Đại Hắc Thiên nhúc nhích rồi, ngươi nghĩ hắn cử động ở đâu hả? Tất nhiên là Phong Đô! Đại Hắc Thiên đã thức tỉnh! Ngươi thậm chí không cần chạm vào hắn! Chỉ cần nhìn thoáng qua hắn thôi, sợ là ngươi muốn chết cũng khó!”

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, ti mệnh, hắn cố gắng nhớ lại những gì mình đã nhìn thấy lúc đầu ở Bạch Ngọc Kinh.

Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, Lý Hỏa Vượng đã quên gần hết, nhưng chỉ vài mảnh vụn khiếm khuyết, cũng đủ để khiến Lý Hỏa Vượng không khỏi run rẩy.

Lý Hỏa Vượng hiếm khi có đôi lần gặp gỡ ti mệnh, trừ Quý Tai ra, bất kể là Đấu Mỗ, hay là Tam Hủy, trước mặt họ hắn còn không bằng một con kiến.

Hơn nữa tình huống kia, họ thậm chí không cần hạ phàm, chỉ hóa

thân hoặc nhìn thoáng qua mình từ xa.

Chương 1118: Xuất Hồn

Ti mệnh, ti mệnh trông coi tử vong, lúc này hắn thật sự có tư cách lấy lại thứ mình muốn, từ bên người của một vị ti mệnh sao?

Nhưng nếu không tu giả, tiếp tục kéo dài tình trạng hiện nay của hắn, chỉ hại người hại mình.

Nhất thời muốn tìm cách khác cũng không tìm được. Pháp Giáo còn đang tra tấn, bây giờ không phải lúc lề mề.

Lý Hỏa Vượng rơi vào tình thế khó xử đứng yên tại chỗ vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rời ánh mắt về phía xác khô trước mặt.

“Nếu các ngươi quen thuộc với Đại Hắc Thiên, vậy chắc chắn các ngươi có cách tránh hắn nhỉ?”

Khi thấy ánh mắt lõm xuống của xác khô khẽ nhúc nhích, Lý Hỏa Vượng lập tức nói ngay:

“Nếu Huyễn Tẫn từng nói với các ngươi, hẳn các ngươi đã biết thân phận của ta, và cả tình huống hiện nay phía Pháp Giáo khó giải quyết đến mức nào.”

“Nếu Pháp Giáo phản công, miếu trung âm của các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Ta không phải nằm mơ giữa ban ngày, muốn so tay với Đại Hắc Thiên, ta chỉ muốn tìm một loại thuốc dẫn ở Phong Đô, tìm được thuốc dẫn ta sẽ trở lại.”

“Đại địch trước mặt, giúp ta cũng là giúp chính các ngươi.”

Xác khô khắp phòng không lên tiếng, dường như họ đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó, như thể vẫn còn nghi ngờ.

Nhưng chính vào lúc này, xung quanh điện chấn động kịch liệt, Lý

Hỏa Vượng nhìn ra ngoài cửa, sau đó lập tức hoảng hốt biến sắc.

“Các ngươi còn do dự gì nữa! Có nhìn thấy không! Lại mất thêm một canh giờ nữa! Lẽ nào chờ mười một canh giờ mất hết, các ngươi mới chịu ra tay sao?”

Cuối cùng câu này đã chạm đến những người đó, lạt ma xác khô gật đầu với Lý Hỏa Vượng:

“Bỏ đi, nếu ngươi muốn thử, ta sẽ không cản ngươi.”

“Nhưng chuyện ta muốn nói là, cho dù chúng ta bằng lòng giúp ngươi, Phong Đô vẫn cực kì nguy hiểm, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

“Được rồi, đã đến lúc này rồi đừng nói nhảm nữa, nhanh lên!”

Lý Hỏa Vượng nghe thấy câu đó bấy giờ mới thả tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình ra, rút đi ảo ảnh mà ban nãy mình vừa tu ra.

Đúng vậy, canh giờ không hề biến mất, chỉ là Lý Hỏa Vượng thấy nếu không ép một chút, sợ là mấy lão già này sẽ không giúp hắn.

Nếu năng lực tu chân không có tác dụng phụ, không thể không nói thật sự là thần thông vô cùng lợi hại.

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng được đưa vào phòng thiền khắp nơi đều là nến.

Khi hắn tưởng đây là lối vào Phong Đô, lại nghe nhóm lạt ma xác khô bảo mình ngồi xếp bằng.

Lúc Lý Hỏa Vượng ngồi xếp bằng giữa phòng thiền, nhóm lạt ma cũng ngồi xếp bằng xung quanh.

“Nhớ kỹ, vào Phong Đô bất kể có tìm được thuốc dẫn hay không, chỉ có thể ở lại đó ba canh giờ, nghe thấy tiếng bánh xe lập tức trở lại, một khắc cũng không được chậm trễ.”

“Được!”

Lý Hỏa Vượng đặt hai tay lên đùi, từ từ nhắm mắt lại.

Lạt ma xác khô chậm rãi lên tiếng, bắt đầu hát vang kinh văn khó hiểu.

“Ba la tài đạt ni ấn nại lý thang.”

Họ từ từ rút một con dao thủy tinh trong suốt ra khỏi tăng bào, chém thẳng một nhát lên đầu Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng bỗng dưng mở mắt, phẫn nộ quát bọn hắn:

“Các ngươi làm gì vậy!”

Nhưng nhóm xác khô không chút phản ứng, ngồi yên tại chỗ như pho tượng.

Lý Hỏa Vượng duỗi tay ra chạm vào họ, lại xuyên thẳng qua cơ thể họ.

Nhìn cánh tay của mình vậy mà dễ dàng xuyên qua tay của lạt ma xác khô, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra gì đó, sau đó hắn ngẩng đầu, cả người đột nhiên rơi xuống, trực tiếp rớt xuống trần nhà dưới đất.

Lý Hỏa Vượng đứng vững ngẩng đầu lên, nhìn nhóm lạt ma xác khô, và Lý Hỏa Vượng bị họ vây quanh, rất rõ ràng Phong Đô không phải nơi mà nhục thể có thể đến được.

Lý Hỏa Vượng vẫn còn có thể nghe thấy tiếng niệm chú của lạt ma, nhưng giống như cách một lớp vải, rất mơ hồ.

Cảm giác này rất kỳ diệu, lúc đi đường có cảm giác lả lướt, dường như cơ thể không còn trọng lượng:

“Đây là xuất hồn sao? Nói ra thì thế giới này thật sự có hồn phách sao? Vậy tại sao lại không có ma nhỉ.”

Nhớ lại lời nói khi trước của lạt ma, Lý Hỏa Vượng không chậm trễ, hắn siết chặt nắm đấm ra khỏi cửa.

Chờ ra khỏi miếu trung âm bị đảo ngược, tất cả mọi thứ bên ngoài

đều thay đổi, như thể đã đến một vùng hoang mạc cực kỳ trống trải, không có gì cả.

Lý Hỏa Vượng đã biết sẽ có tình huống này từ chỗ Dương Tiểu Hài nên cũng không ngạc nhiên, hắn suy nghĩ một lúc, tiến về phía gặp được Hồng Trung như Dương Tiểu Hài nói, đi theo hướng đó.

Chỉ có ba canh giờ, mình phải nhanh chóng tìm được Tọa Vong Đạo Hồng Trung, nếu bên đó không tìm thấy đành phải lấy miếu âm làm trung tâm tìm kiếm vòng quanh.

Lý Hỏa Vượng bước đi trong đất trời lạnh lẽo, ánh mắt không ngừng kiếm tìm xung quanh.

“Trước đây Dương Tiểu Hài nói, nước biển kỳ quái của Vu Nhi Thần lúc này một giọt cũng chẳng có, cho thấy điều gì? Ti mệnh tử vọng đã đề phòng được sự xâm nhập của Vu Nhi Thần?”

Vu Nhi Thần hẳn không khống chế được ti mệnh tử vong, thiên đạo đổi chủ sẽ gây ra thiên tai mới phải.

Có lẽ với họ mà nói đây lại là chuyện tốt. Chỉ cần có thể đánh bại Vu Nhi Thần, đều là chuyện tốt.

Nhưng chuyện khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy hoang mang là hắn cũng xem như đã đi được một khoảng thời gian rồi, nhưng đừng nói là Hồng Trung, ngay cả hồn phách người chết đâu đâu cũng thấy mà Tiểu Hài đã nói cũng chẳng có.

Chương 1119: Tuần Hoàn

Không có hồn phách, không có quỷ sai quái dị khổng lồ, cũng chẳng có hố sâu không thấy đáy, nơi này trừ Lý Hỏa Vượng ra, không hề thấy những gì mà Dương Tiểu Hài đã nói.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng nghi ngờ liệu có phải mình đã đi nhầm đường hay không, hắn đột nhiên cảm giác trong sương mù đen ngòm phía xa có thứ gì đó xuất hiện.

“Đó là…”

Lý Hỏa Vượng nghiêng người về trước, nghi ngờ nhìn chằm chằm ảo ảnh dần dần hiện ra trong sương mù.

Nhưng khi bóng dáng của thứ đó càng lúc càng lớn trong sương đen, thậm chí vượt qua thị giác của Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức hiểu ra thứ đó là gì! Đây là Đại Hắc Thiên! Đây là ti mệnh tử vong! Không thể nhìn!

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt đất lồi lõm không bằng phẳng bên dưới, dịch chuyển sang phía bên cạnh.

Ngay sau đó, tiếng kêu làm lòng người cực kì sợ hãi truyền đến, khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng như điện giật đứng yên tại chỗ, ngay cả sức lực để nhấc chân cũng chẳng có.

Lúc này điều Lý Hỏa Vượng có thể làm là, nhắm mắt bịt tai, cuộn người lại đến mức nhỏ nhất:

“Không thấy ta…không thấy ta!”

Tiếng kêu trầm thấp lại lần nữa truyền đến, uy áp mạnh mẽ khiến Lý Hỏa Vượng như ở ranh giới cõi chết.

Lúc này hắn cảm giác được, đỉnh đầu của mình dường như bị một ngọn núi cưỡng ép nghiền qua.

Cuối cùng không biết đã qua bao lâu, cảm giác kia biến mất, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển bò dậy, lúc này Lý Hỏa Vượng trông thấy, cơ thể của mình như ngọn nến tan chảy hơn phân nửa.

Hơn nữa đây mới chỉ là đi ngang qua thôi, chứ vẫn chưa chạm vào hắn.

“Đây là Đại Hắc Thiên sao? Đây chính là Khôi Tháp.”

Lý Hỏa Vượng nhìn sương đen ở phía xa lẩm bẩm.

So với Tam Hủy quản lý đau khổ và Đấu Mỗ thật giả, Khôi Tháp nắm giữ tử vong là một loại cảm giác hoàn toàn khác. Như thể đối diện với bản thân vĩnh hằng tĩnh mịch.

Lúc trước không hiểu tại sao nơi này lại trống trải như vậy, trải

qua chuyện ban nãy, cuối cùng hắn đã biết nguyên nhân.

So với việc ngày xưa Đầu Tử có lừa mình hay không, Lý Hỏa Vượng lúc này lo lắng cho ký ức của Hồng Trung rốt cuộc còn sống hay đã chết hơn.

Chỉ với tình huống ban nãy, gặp thêm vài lần nữa, cho dù có lạt ma hộ thân hắn cũng không chống đỡ nổi, càng đừng nhắc đến Tọa Vong Đạo Hồng Trung.

“Lẽ nào thật sự đi đầu thai rồi? Nói ra thì thế giới này có đầu thai không?”

Lý Hỏa Vượng không khỏi bắt đầu suy nghĩ đến dự tính xấu nhất.

Nhưng chính vào lúc hắn đang nghĩ như thế, Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu, trông thấy góc đông nam trên trần nhà, có thứ gì đó nhanh chóng chạy vào sương đen phía trước.

“Đợi đã!”

Hai chân Lý Hỏa Vượng đạp một cái, lao về phía trần nhà.

Chờ khi đôi chân chạm lên nóc nhà gập ghềnh, Lý Hỏa Vượng lập tức thoải mái, đuổi theo động tĩnh kia.

Trong thế giới tử vong vô cùng hoang vu lạnh lẽo này, vật ban nãy là thứ đầu tiên nhúc nhích mà hắn nhìn thấy, nhất định phải tóm lấy hỏi han đàng hoàng.

Lý Hỏa Vượng cố hết sức, nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh trông thấy bóng lưng của thứ đó, là bóng lưng của một đứa nhỏ, cơ thể của hắn trắng toát, như đang tỏa sáng.

“Đợi đã! Đừng chạy!”

Nhưng nghe thấy tiếng kêu của Lý Hỏa Vượng, thứ kia càng chạy nhanh hơn.

Cất bước theo thứ đó, xung quanh Lý Hỏa Vượng dần dần xảy ra thay đổi, bắt đầu xuất hiện một vài cột lớn dựng thẳng giữa trời đất, mấy cây cột đó rất cao rất rộng, chia tách trời và đất thành hai

nửa, đứa bé kia trực tiếp lẩn vào phía sau cây cột khổng lồ không thấy bóng dáng.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng âm thầm thở dài một hơi, đã nhìn thấy trên đỉnh đầu truyền đến giọng điệu trêu chọc:

“Ngươi đuổi theo hắn làm gì?”

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, trông thấy Lý Hỏa Vượng giống hệt như mình đang treo ngược trên trần nhà.

Đó là Tọa Vong Đạo Hồng Trung, Lý Hỏa Vượng vừa nhìn đã nhận ra ngay, trên gương mặt hắn tuyệt đối không thể lộ ra biểu cảm như vậy.

“Tốt quá rồi, ngươi không chết!”

Lý Hỏa Vượng mừng rỡ, không khỏi cảm thán vận may của mình thật sự không tệ, nhanh như vậy đã tìm được.

“Thế nào? Ngươi rất muốn ta chết à? Ngươi nghĩ như vậy cũng phải, dù sao với ngươi hiện nay mà nói, ta chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức do Đấu Mỗ tạo ra, haha, ngay cả ta cũng muốn mình chết.”

Lý Hỏa Vượng treo ngược quẹt tay lên mặt, gương mặt kia chớp mắt trở thành quân bài mạt chược Hồng Trung.

“Để ta đoán xem, ngươi trăm cay nghìn đắng từ xa đến Phong Đô tìm ta, chắc chắn là gặp phiền phức rồi?”

“Rốt cuộc là phiền phức gì, khiến Lý Hỏa Vượng tiếng tăm lẫy lừng, phải đến tìm một đoạn ký ức hư ảo nhờ giúp đỡ nhỉ?”

“Ngươi biết không, ta chỉ là một đoạn ký ức mà thôi!”

Máu thịt Hồng Trung nhảy xuống, há miệng cười haha.

“Ngươi biết điều đó có nghĩa là gì không? Có nghĩa là, lúc này bất kể ta làm gì cũng sẽ thiết lập lại trong vòng một tiếng, sau đó bắt đầu lặp lại rồi lặp lại! Ngươi hiểu cảm nhận đó không? Ngươi có hiểu không!!”

Sau tiếng hét vang lên, Hồng Trung do máu thịt ghép lại dần dần sụp đổ, cuối cùng hóa thành một vũng máu nhúc nhích.

Bên cạnh một cây cột nghiêng khổng lồ, Lý Hỏa Vượng nhìn Hồng Trung Tọa Vong Đạo trước mặt, lắng nghe những chuyện mà hắn nói với mình.

Sau khi đối phương trút hết tâm sự trong lòng xong, Lý Hỏa Vượng mặt không chút thay đổi dừng một chút rồi nói:

"Ngươi còn giả vờ nữa à? Đã đến lúc này rồi, có ý nghĩa gì sao?"

Chương 1120: Một Giờ

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hồng Trung sửng sốt một chút, sau đó đưa tay dùng sức lau mạnh một cái, khuôn mặt đang hòa tan đó lại biến thành màu sắc của Hồng Trung, vẻ mặt kích động vừa rồi đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

"Được chứ, Lý Hỏa Vượng, thế mà ngươi có thể nhìn ra được, ngươi cũng không phải đồ ngốc nhỉ."

Vừa nãy Hồng Trung nói nhiều như vậy đều là giả vờ hết. Đối phương lừa gạt Lý Hỏa Vượng giống như đang đùa bỡn với một đứa con nít vậy.

Trước đây trải qua nhiều chuyện như vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn chưa quên thân phận của tên này chính là Tọa Vong Đạo.

Dù hắn cũng là Lý Hỏa Vượng, nhưng nếu hắn là Tọa Vong Đạo thì bất cứ lời nói nào trong miệng của Tọa Vong Đạo thì đều có khả năng là giả hết.

“Ta có thể nhìn ra là vì vừa nãy khi ta thay đổi suy nghĩ một chút thì phát hiện nếu như ngươi ở vị trí của ta thì ngươi cũng sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà sụp đổ, hơn nữa mỗi giờ đồng hồ ngươi đều lặp lại một lần, ngươi còn sợ sụp đổ sao?”

"Haha, nói cũng đúng nhỉ. Nói cho ta biết chút chuyện bên ngoài đi, ta ở trong này sắp chết ngộp rồi."

Nghe vậy, vùng xung quanh lông mày của Lý Hỏa Vượng dần nhíu lại. Dù Hồng Trung trước mặt này vẫn là Lý Hỏa Vượng nhưng lại bị Đấu Mỗ sáng tạo ra một đoạn những chuyện từng trải khác.

Dường như sau khi những việc đã trải qua này tách ra khỏi cơ thể mình biến thành không đầu không đuôi thì tính cách của hắn càng trở nên cực đoan hơn.

Thấy Lý Hỏa Vượng không tranh cãi với mình, Hồng Trung sau đó lại tự mình nói tiếp:

"Khi ngươi biết ta vẫn còn tồn tại, có phải ngươi rất kinh ngạc không? Thiên Đạo thật giả của Đấu Mỗ bị cướp mất nhưng ta vẫn không có biến mất? Có phải ngươi rất muốn biết ta làm được bằng cách nào đúng không?"

Lúc Hồng Trung nói những lời này, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng đắc ý.

"Vốn dĩ ta sắp biến mất rồi nhưng ta lại không cam tâm, ngươi biết không?"

Hồng Trung dựa vào Lý Hỏa Vượng càng gần hơn.

Lý Hỏa Vượng lùi lại một bước:

"Ta không muốn biết ngươi tồn tại bằng cách nào, ta cũng không có hứng thú muốn biết. Thời gian cấp bách, ta sẽ nói ngắn gọn lại. Ta tới đây là vì đu.ng phải một chuyện phiền phức. Ta cần..."

"Chờ..chờ..chờ đã, ngươi có thể đợi ta nói xong trước không? Ngươi thật sự coi ta là một NPC không quan trọng sao? Muốn vượt qua liền vượt qua? Đây là thái độ nhờ người khác giúp đỡ của ngươi à?"

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn mình không nói nữa, Hồng Trung đắc ý gật đầu:

"Tốt lắm, tiếp theo qua đây xem câu chuyện của ta đi."

Hồng Trung xoay người lại, dẫn Lý Hỏa Vượng đi đến phía bên kia của cây cột.

Khi đến phía bên kia của cây cột, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những hàng chữ lít nha lít nhít được khắc trên cây cột khổng lồ giống như ngọn núi kia.

Chờ đến khi Lý Hỏa Vượng tiến lại gần, hắn phát hiện đó là nét chữ của mình, rõ ràng Hồng Trung đã sử dụng phương pháp này để thay thế bộ não của mình, ghi chép lại những chuyện đã xảy ra cách đó một giờ.

Lý Hỏa Vượng tiến lên trước, cẩn thận xem xét. Sau khi đọc xong, hắn quay người lại nhìn về phía Hồng Trung.

"Ngươi không biến mất đều là dựa vào cái chết của Khôi Tháp của Thiên Đạo chi nhánh?"

Trên mặt Hồng Trung lộ ra vẻ đắc ý:

"Không sai, Thiên Đạo thật giả không còn nữa nhưng trong cơ thể ta vẫn còn có một phần Thiên Đạo có thể sử dụng được, đó chính là tử vong. Ta có thể mượn phần Thiên Đạo này để sống tạm."

"Tuy rằng nơi này chỉ có thể tuần hoàn trong một canh giờ nhưng dù sao thì có còn hơn không. Hơn nữa chỉ cần tồn tại thì sẽ luôn có cơ hội. Ngươi nhìn xem, không phải ta chỉ cần chờ cơ hội này là được sao?"

"Nói thử xem, ngươi đến đây tìm* cái gì? Sau đó ngươi có thể đưa ra điều kiện gì?"

"Ta có thể mang ngươi đi ra ngoài."

Khi Lý Hỏa Vượng nói lời này, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Hồng Trung, nhưng lại phát hiện trên mặt đối phương không có bất kỳ biểu cảm nào trước cám dỗ cực lớn này cả. Hắn giống như là đang nghe chuyện của người khác vậy.

"Đưa ta ra ngoài? Đây là giúp ngươi hay giúp ta?"

"Giúp ngươi cũng là giúp ta. Đôi bên cùng có lợi."

Chỉ cần mình có được trí nhớ của hắn, lúc đó mình có thể lập tức hiểu hết tất cả các công pháp tu luyện giả của Tọa Vong Đạo.

"Tại sao ta phải ra ngoài? Ta ở đây khá tốt. Ta không nghĩ rằng đây là đôi bên cùng có lợi."

Vẻ mặt Hồng Trung không quan tâm đáp.

Rõ ràng hai người đều là Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng cân nhắc đến chuyện này, tương tự hắn cũng sẽ cân nhắc đến nó:

"Ta không có thân thể máu thịt, dù ta có đi ra ngoài thì cũng sẽ trở thành một đoạn ký ức của ngươi. Vậy ta ở chỗ này cũng có gì khác biệt đâu?"

"Vậy ngươi định cứ chờ đợi như thế này sao? Chờ đợi đời đời kiếp kiếp?"

"Không quan trọng, ta có thể đợi, dù sao trí nhớ của ta cũng chỉ có một giờ, chờ đợi lâu cũng không sợ phát điên."

Hồng Trung dùng ánh mắt giễu cợt kia nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Ta có thể đợi, ngươi có thể không? Tuy rằng ngươi không có nói nhưng xem ra chuyện của ngươi rất cấp bách, ngươi cần thêm tiền."

"Đừng nháo nữa! Bây giờ bên ngoài có rất nhiều phiền toán! Ngươi hãy nghĩ về Bạch Linh Miểu và Lý Tuế họ đi! Chẳng lẽ ngươi muốn họ rơi vào trong nguy hiểm sao?"

Nghe vậy, nụ cười giễu cợt trên mặt Hồng Trung dần biến mất:

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì."

Chương 1121: Ngòi Nổ

Thấy đối phương cuối cùng cũng nghiêm túc, Lý Hỏa Vượng ngắn gọn kể lại những chuyện đã xảy ra cho hắn nghe.

"Bây giờ ta đang tu chân không tu giả, bên người giống như đang

mang theo một quả bom hẹn giờ vậy. Không nói đến bảo vệ, lúc nào cũng có thể gây thương tổn đến người khác. Cho nên ta phải nhanh chóng giải quyết tình huống này càng sớm càng tốt."

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hồng Trung trầm mặc không nói, cúi đầu rơi vào trầm tư.

"Chuyện đã như vậy rồi ngươi còn do dự cái gì nữa? Rốt cuộc ngươi có cái gì để phải do dự?"

"Hừ, ngươi gấp cái gì? Không phải ta do dự chuyện này, tu chân không tu giả dễ bị tẩu hỏa nhập ma, lời này là do Đầu Tử nói, không suy nghĩ rõ ràng thì có tác dụng không?"

Rõ ràng Hồng Trung cũng vô cùng nghi ngờ chuyện này.

"Ta đã nghĩ rồi. Dù sau khi tu giả có xảy ra kết quả xấu nhất thì cũng tốt hơn tình huống bây giờ của ta."

Trước đây Lý Hỏa Vượng thật sự rất ghét Tọa Vong Đạo, thậm chí là hận thấu xương những tên lừa gạt này.

Nhưng khi so sánh với những tên Pháp Giáo muốn hủy diệt thiên địa thì những tên Tọa Vong Đạo lừa gạt chết người không đền mạng kia cũng không còn đáng hận như vậy nữa.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Hồng Trung lắc đầu:

"Hừ hừ, ngươi không hiểu Tọa Vong Đạo, cũng không hiểu Đầu Tử, ta là Hồng Trung, ta hiểu được họ."

"Nếu như đây thật sự là ván cờ mà lão đại Đầu Tử làm ra, vậy thì những âm mưu toan tính của hắn chống lại chúng ta không chỉ có một chút này, đừng tưởng rằng bây giờ hắn chết rồi thì có thể xem thường."

"Chỉ cần còn có một trò lừa bịp mà một tên Tọa Vong Đạo thiết kế còn tồn tại thì hắn vẫn chưa thật sự chết đi."

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu chặt chân mày:

"Ngươi nghi ngờ... "

"Ta nghi ngờ đây là một ngòi nổ. Ngươi biết cái gì gọi là ngòi nổ không? Đây là tiếng lóng trong quyển kinh lừa gạt, đại biểu cho sự mở đầu của một trò lừa bịp lớn."

"Ngòi nổ của trò lừa bịp bình thường đều không phải là trò lừa bịp, thậm chí còn có lợi cho người bị lừa, ví dụ như sau khi con cừu mới lên bàn đánh bạc thì ban đầu sẽ được ăn ngon ngọt."

Hồng Trung nhìn Lý Hỏa Vượng nói tiếp:

"Cho nên ta cảm thấy hợp tu thật giả có thể chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma của ngươi. Chuyện này hẳn là thật, mà rất có khả năng đây chính là cám dỗ ngon ngọt mà Đầu Tử muốn ngươi mắc câu."

"Đáng sợ thì đáng sợ thật, thời điểm Đầu Tử còn sống sớm đã biết sớm muộn ngươi cũng sẽ gặp phải tình huống như hôm nay. Phía sau còn có quả bom, chờ ngươi hợp tu thật giả rồi thì quả bom ở phía sau sẽ bị kéo ra ngoài."

Nghe đối phương nói như vậy, Lý Hỏa Vượng khônng khỏi nghiêm túc suy nghĩ lại.

"Tên này cũng đã chết rồi mà còn lập âm mưu làm gì nữa? Chẳng lẽ hắn còn muốn lừa ta để ta khiến hắn sống lại sao?"

Lý Hỏa Vượng lên tiếng hỏi.

Hiện giờ thiên đạo thật giả đang nằm trong tay của Quý Tai, sẽ không có khả năng hắn đòi mình của tương lai phép thần thông. Cho dù Quý Tai vô dụng nhưng chắc chắn hắn sẽ không làm những loại chuyện tư địch này.

Hắn chỉ quản lý Thiên Đạo hoang mang, chứ không phải quản lý Thiên Đạo nhược trí.

Chỉ cần không có phép thần thông, thì cho dù Đầu Tử có sống lại cũng chỉ là một lão già lừa gạt khôn khéo mà thôi.

Tín ngưỡng Bạch Liên Giáo của Vô Sinh Lão Mẫu đã trải qua hết tất cả bi thảm khi Vô Sinh Lão Mẫu mất đi hết toàn bộ Thiên Đạo,

Lý Hỏa Vượng cũng có thể thấy hết.

“Nghĩ mục đích của họ xấu như vậy, không nhất định là vì ham muốn cá nhân. Tọa Vong Đạo thiết lập âm mưu cũng không có nhiều lý do như vậy, có đôi khi hắn chỉ đơn thuần muốn trêu đùa ngươi thôi.”

Hồng Trung nâng cằm lên, vẻ mặt cau mày giống như đúc với Lý Hỏa Vượng.

Hai người đứng suy nghĩ tại chỗ, qua hồi lâu vẫn không nghĩ ra Đầu Tử bán cái gì bên trong hồ lô.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lý Hỏa Vượng mở miệng nói:

“Mặc kệ Đầu Tử muốn làm gì, ta nhất định phải tu giả, nếu không chưa đợi bom của Đầu Tử nổ thì bên ta đã nổ trước rồi.”

“Hơn nữa nếu bây giờ đã biết có thể sẽ có bom, vậy thì tình huống kia cũng không tính là quá tệ nữa. Chúng ta nghĩ cách ăn hết vỏ bọc đường rồi ném đạn pháo trở lại.”

Trên mặt Hồng Trung lộ ra sự bực bội:

“Vỏ bọc đường của Đầu Tử ăn ngon như vậy sao? Lại nói trước đây vì sao ngươi lại muốn tu chân? Trước khi Gia Cát Uyên chết, không nói với ngươi là đừng có luyện thứ này trước sao?”

“Ngươi bớt nhắc đến hắn đi! Ta không tu chân thì lấy đâu ra sức mạnh để đối phó với Pháp Giáo càng ngày càng lớn mạnh như vậy? Dựa vào Đại Thiên Lục sao? Ngươi cho rằng Tam Hủy đáng tin cậy hơn sao?”

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm giác tiếng niệm chú bên tai càng lúc càng nhỏ. Hắn biết bản thân không còn nhiều thời gian nữa.

“Ta không thể ở lâu trong nơi quỷ quái này nữa, chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau.”

Sau khi Hồng Trung suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đồng ý gật đầu:

“Sau khi ra ngoài thì nghĩ cách tu chân đưa ta ra ngoài, khiến ta biến thành sự tồn tại ở bên người ngươi giống như hòa thượng vậy.”

“Ta canh chừng giúp ngươi, nếu mìn mà lão già Đầu Tử chôn ở phía sau ngoi lên thì ta có thể nhắc nhở ngươi một tiếng.”

Lý Hỏa Vượng nhìn Hồng Trung trước mặt, trong lòng đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ.

“Tên này bảo ta làm như vậy có phải là vì đang tính toán gì hay không? Sợ là Đầu Tử không có phiền phức gì mà chính hắn mới là phiền phức thì sao?”

Chương 1122: Đến Giờ

“Ngươi đang nghĩ gì đấy? Không phải ngươi nói không có thời gian sao? Còn không nhanh lên?”

Hồng Trung lúc này rõ ràng có chút lo lắng.

“Đi.”

Lý Hỏa Vượng nói xong liền chạy về phía phát ra tiếng niệm chú, Hồng Trung cũng nhanh chóng đuổi theo.

“Trong thời gian ta rời khỏi đây, mọi người vẫn khỏe cả chứ?”

Hồng Trung đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Vẫn khỏe, sau khi Cao Chí Kiên làm hoàng đế thì cuộc sống của mọi người đều tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà Lữ gia ban đã không còn nữa.”

“Chuyện này thì ta biết, ta đã gặp Lữ Tú Tài rồi.”

Hai người nhanh chóng đi tới, khi thời gian dần trôi, âm thanh bên tai Lý Hỏa Vượng càng ngày càng nhẹ.

Khi tiếng niệm chú biến mất, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được rõ ràng cơ thể của mình nặng hơn, đi trên đường không còn nhẹ

nhàng như lúc trước nữa mà ngược lại vô cùng tốn sức.

“Nhanh lên!”

Hồng Trung duỗi tay trước mặt hắn.

“Lúc này biết là gấp rồi hả? Sao vừa nãy còn có thời gian tán gẫu với ta?”

Lý Hỏa Vượng nắm chặt lấy cánh tay của hắn.

Hai người một trước một sau bắt đầu tăng nhanh tốc độ.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì bên trái bắt đầu xuất hiện màn sương dày đặc.

Lý Hỏa Vượng đã gặp qua loại chuyện này một lần rồi:

“Khôi Tháp sắp tới rồi!”

Lý Hỏa Vượng vừa định nhắm mắt lại nhưng lần này cơ thể của Khôi Tháp lại vừa vặn lộ ra một góc trong màn sương dày đặc này.

Cái kia nhìn giống như một khối không có hình dạng, viền xung quanh là những lỗ sâu thăm thẳm màu đen như mực.

Nó bị bao phủ bởi ánh sáng yếu ớt kỳ dị. Lý Hỏa Vượng rất khó có thể nói rõ được cảm giác khi thấy Khôi Tháp như thế nào. Xem ra nó là một thứ vô cùng khủng bố, kỳ dị khiến người ta rợn tóc gáy.

Cũng vào lúc này, tiếng âm thanh xoay chuyển ong ong vang lên bên tai khiến Lý Hỏa Vượng lấy lại tinh thần.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, Lý Hỏa Vượng phát hiện lúc này cơ thể mình gần như hoàn toàn hòa tan ra vậy. Một vài thứ trong người mình đang thoát khỏi máu thịt trên người bay về phía Khôi Tháp ở phía xa.

Lý Hỏa Vượng lập tức nhắm mắt lại rồi nằm sấp trên mặt đất, kéo theo Hồng Trung đi về phía miếu Trung m.

Rõ ràng hắn không nhanh bằng Khôi Tháp. Lý Hỏa Vượng lần nữa

cảm giác được cảm giác chấn động kia. Cái cảm giác quen thuộc này lần nữa đè ép từ trên đỉnh đầu hắn xuống.

Lý Hỏa Vượng lập tức không thể cử động được nữa. Hắn đè chặt Hồng Trung xuống đất, khó khăn chờ Khôi Tháp đi qua.

Thời gian một chén trà trôi qua, thời gian nửa nén hương trôi qua, thời gian một nén hương trôi qua, nhưng mà cảm giác áp bách như núi Thái Sơn đè trên đỉnh đầu vẫn không biến mất.

“Rốt cuộc...xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Hỏa Vượng cố gắng hé mi mắt trái ra nhìn trên mặt đất.

Một lúc sau, cơ thể Lý Hỏa Vượng cứng đờ, xung quanh trở nên vô cùng tối tăm. Đây là bóng, là bóng của Khôi Tháp.

Không biết là một phần của Khôi Tháp hay là bản thân Khôi Tháp giờ phút này vẫn luôn nằm trên đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng không hề động đậy.

“Nó...phát hiện ra ta rồi ư?”

Lý Hỏa Vượng lập tức cảm giác cơ thể của mình như rơi vào trong hầm băng. Toàn thân trên dưới vô cùng lạnh lẽo.

Cái tên Ti Mệnh quản lý tử vong này, mặc dù nó không làm cái gì cả nhưng đối với Lý Hỏa Vượng lúc này mà nói thì đều vô cùng nguy hiểm.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể của bản thân đang không ngừng hòa tan ra. Một vài thứ trong người hắn đang bị Khôi Tháp hút đi theo bản năng.

“Không thể tiếp tục như này được! Cho dù phải đánh cược một lần cũng không thể tiếp tục như này được!”

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Hắn bắt đầu cử động, kéo theo Hồng Trung chật vật bò về phía miếu Trung m:

“Ngươi không thấy ta! Ngươi không thấy ta!”

“Hồng Trung! Ngươi cũng đừng sửng sốt! Sử dụng thủ đoạn của Tọa Vong Đạo ngươi đi! Đừng quan tâm có tác dụng hay không! Cứ sử dụng trước đi rồi tính sau!”

Lý Hỏa Vượng khó khăn nói.

Nhưng hắn nói nửa ngày lại phát hiện đối phương không có phản ứng, ngược lại Hồng Trung trực tiếp rút tay của hắn ra.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn phát hiện đối phương đang dán người trên mặt đất di chuyển về hướng ngược lại:

“Hồng Trung! Ngươi làm gì vậy?”

Hồng Trung nghe thấy tiếng động liền xoay người về phía Lý Hỏa Vượng lộ ra khuôn mặt mạt chược kia của hắn.

Cho dù ở dưới Ti Mệnh nhưng trên khuôn mặt mạt chược lúc này vẫn tràn đầy ý trêu tức:

“Ơ, nhìn xem ai đây. Đây không phải là Lý Hỏa Vượng sao, đúng là khách quý.”

“Chết tiệt! Qua một giờ rồi!”

“Hồng Trung! Ngươi tin ta! Đừng có chạy! Ta không định hại ngươi đâu! Trước đó chúng ta còn nói chuyện khá tốt mà!”

Cơ thể Lý Hỏa Vượng gần như sắp nằm sấp trên mặt đất dùng toàn bộ sức lực cả người cố gắng giải thích với đối phương. Mà suy nghĩ của Hồng Trung lúc này với Hồng Trung biến mất lúc trước đã hoàn toàn khác nhau rồi.

Hắn nhìn Lý Hỏa Vượng, khóe miệng khẽ giương lên:

“Hắc..hắc..hắc, muốn gạt ta sao? Đạo hạnh còn kém lắm. Ta~không~tin~”

Nói xong, hắn lại di chuyển về phía trước, dần dần rời xa khỏi Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng thấy cảnh tượng này cũng sắp thổ huyết đến nơi. Vất vả lắm mới khuyên được đối phương đồng ý rời đi cùng mình, kết quả vừa qua một giờ thì đối phương liền quên sạch toàn bộ những chuyện vừa xảy ra. Giờ phút này Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm quan tâm đến Ti Mệnh tử vong trên đỉnh đầu mình nữa, hắn cắn răng dùng hết sức lực đuổi theo Hồng Trung.

Chương 1123: Khôi Lưu, Khôi Tháp

“Ngươi không cảm thấy bây giờ cảm giác trên đỉnh đầu của chúng ta không giống nhau sao? Ngươi thật sự nghĩ rằng bản thân có thể luôn chờ đợi ở nơi quỷ quái này ư? Ngươi phải tin tưởng ta! Ta sẽ đưa ngươi ra ngoài!”

“Người lừa gạt người khác thì không có nghĩa là người khác cũng lừa gạt ngươi!! Ngươi suy nghĩ kỹ đi! Suy xét đến tình huống của chúng ta! Rốt cuộc thì ngươi tiếp tục ở lại chỗ này! Hay là đi theo ta ra ngoài sẽ tốt hơn!”

Đối diện với Lý Hỏa Vượng tận tình khuyên nhủ, Hồng Trung vẫn không có động tĩnh nào. Hắn có ý đồ cố gắng hết sức cách xa phạm vi cái bóng của Khôi Lưu cũng như rời xa Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng biết rõ đối phương căn bản nghe không lọt lời nói của mình. Tên Hồng Trung trước đây là Hồng Trung đã từng xem qua ghi chép mình trên cột trụ, mà tên trước mắt này căn bản không biết những chuyện mà bản thân đã trải qua trước đó.

Lý Hỏa Vượng biết với tình huống này mà mình nói quá nhiều thì đối phương sẽ càng nghi ngờ hơn thôi.

Khi nghe thấy tiếng xoay chuyển ong ong bên tai dần dần yếu đi, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng trực tiếp đứng lên dưới uy áp của Ti Mệnh. Cơ thể Lý Hỏa Vượng hòa tan rất nhanh nhưng lúc này hắn không quan tâm được nhiều như vậy. Hắn dùng hết sức lực toàn thân đuổi theo Hồng Trung.

Dù sao thì đi cũng nhanh hơn bò rất nhiều. Khi Lý Hỏa Vượng cuối

cùng cũng đuổi kịp Hồng Trung rồi, hắn trực tiếp nhào tới chế trụ lại đối phương:

“Thành thật một chút cho ta!”

Nếu đối phương đã không ăn mềm thì hắn cũng chỉ có thể cứng rắn thôi.

“Được, ta biết rồi, lời ngươi nói là thật, ngươi buông tay ta ra đi, ta đi cùng ngươi.”

Lúc này Hồng Trung nhìn thẳng vào mặt Lý Hỏa Vượng nói.

“Bớt giở trò với ta đi! Không có tác dụng đâu! Ta biết hiện tại ngươi hoàn toàn không tin ta! Ta mà thả tay ra là ngươi chạy liền!”

Lý Hỏa Vượng giống như một người nến bị hòa tan nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Ngươi nghĩ bây giờ ta đang lừa ngươi, được, coi như là ta lừa ngươi đi! Nhưng mà dù sao thì chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này trước đi! Cách xa phạm vi của Khôi Tháp! Chờ sau khi ra ngoài rồi ta sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi!”

Nếu như cứ tiếp tục chờ đợi, đừng nói là chờ được Hồng Trung giải thích, sợ là mới nói được một nửa thì mình đã hồn phi phách tán rồi.

Hồng Trung nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Khi Lý Hỏa Vượng lần nữa cử động lại, cuối cùng Hồng Trung cũng không có gây cản trở gì. Hai người đồng tâm hiệp lực di chuyển ra bên ngoài, cơ thể của Hồng Trung cũng bắt đầu hòa tan theo từng bước đi. Không lâu sau, họ cũng không có thời gian mà phòng bị lẫn nhau nữa. Họ dùng hết sức lực cố gắng rời khỏi nơi này.

Những chỗ trên cơ thể họ bị hòa tan bắt đầu có chút dính liền lại, khiến cho hai người lúc này giống như là sinh đôi vậy. Nhưng mà dù họ tiếp tục đi bao xa thì tốc độ hòa tan vẫn không chậm lại

chút nào.

Mặc dù bây giờ không có gương nhưng Lý Hỏa Vượng có thể khẳng định bộ dạng bây giờ của hắn sợ là đã không còn giống hình người nữa.

“Rốt cuộc ngươi và ta của trước đây đã làm cái gì vậy? Tại sao lại chọc tới thứ này? Ti Mệnh mà cũng dám chọc vào? Các ngươi bị điên rồi sao?”

Giọng điệu của Hồng Trung vô cùng bất mãn mà phàn nàn:

“Sao chúng ta có thể chọc giận nó chứ! Cũng không biết làm sao mà tên này lại tự mình đến nữa!”

Lý Hỏa Vượng trả lời khó khăn.

Hai người khó khăn tiếp tục bước đi dưới áp lực của Ti Mệnh tử vong. Dưới áp lực của sống chết, hai người họ không có thời gian nói chuyện nữa.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng cho rằng họ sẽ chầm chậm rời đi như vậy, đột nhiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, trên đỉnh đầu của hai người có một tầm mắt bắn tới:

“Khôi Tháp đang nhìn ta ư?”

Khoảnh khắc ý nghĩ này vừa lóe lên, Lý Hỏa Vượng dừng lại. Lúc này hắn cảm thấy cơ thể của bản thân hoàn toàn không thể động đậy được, hơn nữa ý thức của mình cũng bắt đầu dần dần hòa tan theo cơ thể mình. Hắn sắp chết rồi, đây là cảm giác mà bất kỳ người nào sắp chết đều sẽ có cảm giác này.

Thời điểm sắp chết, tầm mắt của Lý Hỏa Vượng không tự chủ hướng lên. Ti Mệnh tử vong trước đây chỉ cần nhìn thoáng qua là chịu không nổi rồi mà bây giờ lại tỏ ra vô cùng thân thiết, sự ấm áp đến gần tản ra giống như là vòng tay của mẹ mình vậy.

Lý Hỏa Vượng dần dần nhìn thấy khoảng cách của đối phương với mình càng ngày càng gần. Trên mặt hắn từ từ nở một nụ cười.

Khi càng ngày càng đến gần, thứ trên trần nhà ngày đó dần xuất

hiện thay đổi. Nó từ từ biến thành mặt phẳng, dần dần biến thành một tấm gương màu đen trước mặt Lý Hỏa Vượng, mà Lý Hỏa Vượng ở trong gương nhìn thấy bản thấn biến thành màu đen. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lý Hỏa Vượng hiểu thông được một số thiên đạo, một số quy tắc ẩn chứa trong đó.

Tấm gương kia chính là một bộ phận của mình, cũng chính là một bộ phận của Khôi Tháp. Mỗi một vật sống sinh ra đều mang theo "chết" bên người, mỗi một vật sống sinh ra chính là một bộ phận của Khôi Tháp.

Mà tất cả "chết" tập hợp lại thì chính là Khôi Lưu, nhìn thế gian thiên biến vạn hóa, nhưng cái chết vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cái chết là một sự vĩnh hằng.

Chương 1124: Là Sao

Không biết đã nhìn bao lâu, ngay khi Lý Hỏa Vượng sắp nhìn thấy rõ thời điểm bản thân chết như thế nào thì tấm gương kia giống như là bị một thứ gì khác đẩy một cái, đột nhiên vỡ tan, ngay sau đó cảm giác vô cùng ấm áp kia cũng không thấy nữa.

Lý Hỏa Vượng giống như trùng sinh lúc này mới phát hiện không biết xảy ra chuyện gì mà thứ trên đỉnh đầu vừa này đã biến mất hoàn toàn rồi.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm giác cơ thể mình trống rỗng, ngay sau đó hắn mang theo cảm giác rơi xuống mãnh liệt, dùng tốc độ cực nhanh rơi xuống phía dưới. Hóa ra mình chỉ có khuôn mặt bay lên trên còn cơ thể vẫn còn dính ở phía dưới. Chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần lần nữa, hắn phát hiện bản thân đã đứng tại chỗ rất lâu rồi.

Đột nhiên, hai người co quắp trên mặt đất há to miệng thở hổn hển, cũng may bản thân sống lại rồi.

"Vừa nãy...rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng hồi tưởng lại toàn bộ chuyện ban nãy nhưng hắn lại phát hiện bản thân đã quên mất bảy tám phần. Mặc

dù không biết tại sao nhưng mình giống như vừa mới trải qua một kiếp vậy.

“Là Quý Tai động tay sao?”

Sau khi hơi thở đều lại, Lý Hỏa Vượng suy tư một lát rồi hỏi Hồng Trung bên cạnh:

“Ngươi có biết quy luật xuất hiện của tên này không?”

“Không phải ta đã nói rồi sao? Trí nhớ của ta chỉ tồn tại trong một giờ, ngươi cảm thấy ta sẽ biết trước đó xảy ra chuyện gì sao?”

Hồng Trung giễu cợt nhìn Lý Hỏa Vượng. Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không hỏi nữa, Hồng Trung bây giờ căn bản không có não, não của hắn đều được khắc trên cột trụ hết rồi.

Nhưng dù nói thế nào thì dưới tình huống mình tiếp xúc với Ti Mệnh mà còn sống sốt thì cũng coi như là vận may không tệ.

Quên rồi thì quên thôi, những chuyện liên quan đến Ti Mệnh thì đừng có suy nghĩ quá nhiều thì tốt hơn.

Nguy cơ tử vong qua đi, tiếp theo là đến lượt của Hồng Trung. Lý Hỏa Vượng thở hổn hển nhìn Hồng Trung với khuôn mặt mạt chược đang nằm co quắp trên mặt đất.

Lý Hỏa Vượng nhìn Hồng Trung trước mặt, hắn đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ.

Nếu muốn khiến cho đối phương lần nữa đáp ứng với yêu cầu của mình, những cái khác cũng không khó, chỉ cần dựa theo quy trình trước đó rồi đi sang một bên là được.

Nhưng Hồng Trung trước đó đều nói rất tốt, Hồng Trung cũng chính là Tọa Vong Đạo, kỳ thật trong lòng hắn vẫn còn có chút nghi ngờ.

Dù đối với Hồng Trung trước đây, thì hắn vẫn luôn có chút dè chừng trong lòng, không biết trong lòng đối phương có ý nghĩ gì

khác với mình hay không.

Nếu hiện giờ tên này vừa hay ở một bên, vậy có cần nhân lúc này thử thăm dò tên Lý Hỏa Vượng Tọa Vong Đạo này không nhỉ?

Dù bị tên này nhìn thấu cũng không sao, ngược lại sau một tiếng nữa thì sẽ không còn nhớ cái gì nữa cả.

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, vẻ mặt bình thản nhìn về phía khuôn mặt sụp đổ của Hồng Trung rồi nói:

“Hồng Trung, ngươi có thể trả lời ta một chuyện được không? Vừa nãy tại sao ngươi nhìn thấy ta thì chạy vậy? Chẳng lẽ ấn tượng của ta ở trong đầu ngươi xấu xa như vậy sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Hồng Trung cười cười:

“Ha ha, ngươi nghĩ sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng người khác có ấn tượng rất tốt... về ngươi sao?”

“Đừng có lừa mình dối người nữa, nếu có lựa chọn thì bản thân ngươi cũng sẽ không vui vẻ gì khi ở một chỗ với Lý Hỏa Vượng.”

Nghe vậy, lông mày Lý Hỏa Vượng dần nhíu lại:

“Đừng quên, ngươi cũng là Lý Hỏa Vượng.”

“Haha, nói đúng rồi, ta cũng là Lý Hỏa Vượng cho nên ta cũng chán ghét chính bản thân ta. Lúc nào mà rãnh rỗi không có việc gì làm thì đôi khi ta cũng tự lừa gạt mình.”

Đây không phải là từ gì tốt, Lý Hỏa Vượng dừng một lúc rồi nói tiếp:

“Vậy cũng có nghĩa là dù ta thật lòng muốn giúp ngươi thì ngươi cũng không tin ta?”

Hồng Trung cười cười:

“Nếu ngươi nói là thật lòng, ngươi dám tin không? Ngươi không tin ta thì dựa vào cái gì để ta tin ngươi đây?”

Nói tới đây, hắn lại bồi thêm một câu:

“Gia Cát Uyên cũng không tin.”

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng dần cắn chặt răng hàm, hắn lập tức hiểu rõ suy nghĩ của một tên Hồng Trung đối với mình là gì.

Có lẽ chuyện mà đối phương nói quả thật đối phương sẽ làm, nhưng sợ là đối phương âm thầm có tính toán riêng cho mình.

Sau một hồi cân nhắc, Lý Hỏa Vượng lần nữa nhìn về phía Hồng Trung:

“Đừng nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt vậy, ngươi của một tiếng trước đã hợp tác với ta rồi.”

“Ngươi đã nói gì với ta của một tiếng trước? Nói ra ta nghe thử nào.”

Hồng Trung chống đỡ nửa người trên.

“Được rồi, chúng ta vừa đi vừa nói. Để ta kể lại những chuyện đã xảy ra trước đây cho ngươi nghe một lần, có phải ta lừa gạt hay không thì tự ngươi đoán đi.”

Lúc này, Lý Hỏa Vượng liền bắt đầu giải thích nhanh chóng, hắn không dám nói chậm vì nếu trôi qua một giờ thì sợ là tên này lại không nhớ gì nữa.

Hồng Trung lúc này không có trốn thoát, hắn đi bên cạnh Lý Hỏa Vượng yên lặng lắng nghe.

Chờ sau khi hoàn toàn hiểu rõ chân tướng, vẻ mặt Hồng Trung sáng tỏ bừng tỉnh gật gật đầu:

“Ồ~! Thì ra chuyện là như vậy sao, sao ngươi không nói sớm chứ.”

“Ta nói sớm thì có tác dụng sao? Ngươi trực tiếp chạy vậy thì làm sao ta nói sớm được?”

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nói lời này, miếu Trung m đang treo ngược xuất hiện ở phía trên trần nhà phía xa xa.

Chương 1125: Đã Chết

“Thế nào?”

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía Hồng Trung:

“Nếu ngươi đã hiểu Lý Hỏa Vượng, vậy ngươi cũng nên hiểu rằng bây giờ ta không có lừa ngươi.”

“Dù ngươi chọn qua một lần nhưng nếu ngươi đã là người mới, ta để cho ngươi chọn một lần nữa. Điều ta muốn nói là ngươi hợp tác với ta tốt hơn nhiều so với việc ngươi ngồi chờ ở đây.”

“Haha, vậy cũng không chắc chắc, nói không chừng có ngày nào đó Đấu Mỗ thức dậy vậy ta cũng có thể trở về.”

“Không cần phải lặp lại, lời này ngươi của một tiếng trước đã nói qua một lần rồi. Nếu ngươi còn nói lời này vậy suy nghĩ trong lòng ngươi giống hệt với Hồng Trung một tiếng trước.”

“Thật sao? Haha.”

Hồng Trung gãi gãi đầu mình:

“Vậy được rồi, sự lựa chọn của ta giống với lần trước.”

“Vậy thì nhanh lên đi, sắp hết một giờ rồi, ta thật sự không muốn nhắc lại lời này lần thứ ba đâu.”

Lý Hỏa Vượng nói rồi dẫn theo Hồng Trung đi vào trong miếu Trung m, trong lòng hắn đã âm thầm quyết định chủ ý.

Khi đi tới bên cạnh miếu Trung m, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng nghe lại âm thanh xoay chuyển ong ong kia.

Dù Hồng Trung không vào được bên trong miếu Trung m nhưng Lý Hỏa Vượng lại có thể cưỡng ép kéo hắn vào theo.

Cơ thể của hai người bắt đầu kéo dài lớn lên, cuối cùng đi vào sự xoay chuyển trong tay của xác ướp Lạt Ma theo từng tiếng ong ong.

Chờ Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, hắn cảm nhận được rõ ràng có người đang vây quanh mình, hắn lập tức thở phào một hơi.

Lý Hỏa Vượng vươn tay xoa nhẹ trên đầu Lý Tuế đang đi đến trước mặt mình, trong đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ.

Không lâu sau, hắn cảm giác trong đầu mình có nhiều hơn một đoạn ký ức, đoạn ký ức từ khi bản thân còn nhỏ đến lớn, biến thành ký ức của Hồng Trung Tọa Vong Đạo. Đoạn ký ức này chính là ký ức mà ban đầu Đấu Mỗ đã nhét vào trong đầu mình.

Những thứ này đều có rồi, vậy những công pháp tu giả kia dĩ nhiên cũng sẽ có.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, bất luận như thế nào, dù quá trình có chút khó khăn trắc trở nhưng kết quả miễn cưỡng cũng coi như là có thể chấp nhận.

“Đa tạ sự giúp đỡ của các vị đại sư.”

Lý Hỏa Vượng nói lời cảm tạ với những xác ướp Lạt Ma kia, nhưng mà bọn họ lại không nói một lời nào cả, lạnh lùng xoay người rời đi.

Hiển nhiên, những trò vặt mà Lý Hỏa Vượng làm ra trước đó xem ra đã bị bọn họ nhìn thấu rồi, canh giờ cũng không biến mất.

“Cha à, ngươi không sao chứ? Lúc nãy ngươi thật sự đã chết rồi đó, dọa ta hết hồn.”

Lý Hỏa Vượng lo lắng hỏi.

“Không sao, sau này ta sẽ không vậy nữa.”

Lý Hỏa Vượng vỗ lên đầu nàng, xoay người đi ra khỏi miếu Trung m.

Trong quá trình ra khỏi thành, Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu không chờ được nữa mà lật xem ký ức của Tọa Vong Đạo, tìm kiếm công pháp tu giả.

“Tọa giả, động dã. Vong giả, niệm dã. Phi tọa tắc chỉ kỳ dịch, phi vong tắc tức kỳ tư. Dịch bất chỉ, tắc thần tịnh. Tư bất tức, tắc tâm ninh...”

Là Hồng Trung, bây giờ hắn biết hết toàn bộ công pháp từ nhỏ đến lớn của Tọa Vong Đạo, thậm chí ngay cả Vọng Thiên Bảo Hạo triệu hồi Đấu Mỗ hắn cũng biết nhưng mà không phải biết là có nghĩa sẽ sử dụng được.

Lý Hỏa Vượng đưa tay lau trên mặt, ý đồ đổi một khuôn mặt khác nhưng mà trên mặt của hắn bây giờ lại không có bất kỳ sự thay đổi nào cả.

Hắn khẽ thở dài một hơi, lúc trước mình có thể sử dụng phép thần thông của Tọa Vong Đạo là vì được Đấu Mỗ trực tiếp thổi vào.

Giờ đây Đấu Mỗ đã sụp đổ rồi, mọi thứ trước đây cũng không còn nữa.

Dù mình có tìm được ký ức của Hồng Trung nhưng mình cũng phải luyện lại từ đầu toàn bộ công pháp thần thông của Tọa Vong Đạo.

Tuy nhiên đối với chuyện này, Lý Hỏa Vượng ngược lại cũng không để ý. Thực lực của Tọa Vong Đạo vốn dĩ không thể giao chiến chính diện được. Hắn cũng không trông chờ vào công pháp của Tọa Vong Đạo có thể giúp đỡ mình đối phó với Pháp Giáo.

Năng lực tu chân ở mặt này đã đủ dùng rồi.

Hắn thêm đoạn ký ức này chỉ là vì để tu chân được cân bằng mà thôi. Tác dụng phụ của tu chân vô cùng nghiêm trọng, hắn thật sự không muốn giữ lại dù chỉ là một giây.

“Để ta xem thử...”

Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi miếu Trung m, thuận tiện ngồi xuống một quán trà bên cạnh, bắt đầu tìm kiếm công pháp ban đầu của Tọa Vong Đạo.

Nhưng mà sau khi xem “Quyển kinh lừa gạt” trong đầu xong, Lý Hỏa Vượng lại rơi vào trầm tư.

Mới đầu Tọa Vong Đạo không nói làm sao để luyện công, không nói làm sao để vận công, thế mà trước khi học hắn đã trở thành một tên lừa gạt chân chính.

“Tiểu tử, đừng có học vẹt. Nếu ngươi muốn học theo quyển kinh lừa gạt kia vậy thì cũng sẽ không học được đâu. Để ta dạy cho ngươi, chúng ta là Tọa Vong Đạo đó, không thể lừa gạt người khác.”

Lý Hỏa Vượng ngồi trong quán trà vừa uống trà vừa nhìn Lục Vạn trước mắt nói những lười kinh hãi thế tục.

“Gạt người luôn là cấp thấp nhất, muốn lừa gạt thì phải để cho bọn họ tự lừa gạt chính mình.”

Một tên râu cá trê vẻ mặt gian xảo tiếp tục giải thích với thiếu niên trước mặt.

“Chỉ cần có thể khiến bọn họ tự lừa gạt mình thì cho dù có là lời nói dối hoang đường nhất, bọn họ cũng cảm thấy đó là thật.”

Chương 1126: Thuật Lừa Gạt

Đúng lúc này, một vị lão phu nhân vô cùng tiều tụy khoác một giỏ rau đi qua trước quán trà.

“Ngươi nhìn thử Lưu thị này đi. Tướng công của nàng chính là đi làm đại đầu binh, cũng hơn mười năm rồi mà vẫn chưa trở lại, chỉ cần không bị ngốc đều biết là không trở về được nữa nhưng nàng vẫn không tin, luôn cảm thấy tướng công mình sẽ trở về.”

“Đây chính là tự mình lừa gạt mình, ngươi thậm chí cũng không cần biết tướng công nàng có tướng mạo như thế nào. Giống như những người càng không thoát ra được thì càng dễ bị lừa, ngươi nhìn cho kỹ này.”

Lưu Vạn nói xong liền xoa lên mặt mình một cái, lập tức một lão ăn mày tóc trắng xóa, quần áo tả tơi xuất hiện trước mặt Lý Hỏa

Vượng.

“Coong” một tiếng, Lục Vạn cầm cái bát vừa bị gõ vỡ miệng run rẩy đi về phía lão phu nhân kia.

Bởi vì khoảng cách xa cho nên Lý Hỏa Vượng không nghe thấy hai người nói gì cả. Hắn chỉ thấy Lục Vạn thử nói mấy câu thăm dò vị lão phu nhân kia, ngay sao đó lão phu nhân buông tay ra thả rơi giỏ rau trên mặt đất, kích động nhào lên, gào khóc thảm thiết.

Cách xa lâu năm giờ mới gặp lại, hai người kích động chảy nước mắt, dựa sát nhau đi vào trong nhà.

Không lâu sau, Lục Vạn liền quay trở lại. Dáng vẻ của hắn vẫn không thay đổi trở lại, vẫn là dáng vẻ của lão ăn mày kia.

“Thấy chưa, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Ngươi cũng không lừa nàng gì cả.”

Lý Hỏa Vượng nhặt mấy hạt đậu phộng ném vào trong miệng mình.

“Ai nói là ta không lừa nàng? Chỉ cần ta muốn thì nàng sẽ chu cấp cho cả đời này ta được ăn ngon mặc đẹp. Cho dù nàng chết rồi thì con trai nàng nếu không muốn bị hàng xóm láng giềng mắng là bất hiếu thì hắn cũng phải ngoan ngoãn dưỡng lão đưa ma cho ta thôi.”

“Chiêu này gọi là chim cắt chiếm tổ chim khách. Một lão lừa gạt không con không cái lừa gạt mệt rồi sẽ dùng chiêu này để an hưởng tuổi già.”

Lý Hỏa Vượng bưng chén trà lên uống một ngụm:

“Sớm chiều ở chung với nhau, ngươi không sợ nàng sẽ phát hiện ra điểm bất thường sao? Dù sao cũng là tướng công của mình.”

“Này? Đây chính là điểm tuyệt vời của chiêu này. Ngươi thử nghĩ xem, một người phụ nữ già phát hiện chồng mình có điểm bất thường thì thế nào? Nàng dám vạch trần không?”

“Dưới tam cương ngũ thường, nàng dám nói với mọi người tướng công mà mình chờ đợi mười mấy năm, người đàn ông nằm chung giường hơn mấy tháng với mình thật ra là một tên lừa gạt?”

“Chẳng những nàng không đợi được tướng công của mình trở về, còn bị một người đàn ông xa lạ làm bẩn trong sạch của mình, khiến cho nhà chồng mất mặt. Chuyện này nếu mà nói ra, hàng xóm láng giềng cũng có thể đâm gãy xương sống của nàng, nàng có muốn sống cũng không sống nổi?”

“So với tình cảnh tuyệt vọng này, nàng sẽ lừa gạt mình là có lẽ chỉ là do bản thân nghĩ nhiều rồi, cái này không phải dễ chấp nhận hơn sao?”

“Ha, tiền bối, ngươi đúng là súc sinh.”

“Súc sinh sao? Không phải người và súc sinh đều được tạo ra từ thịt à, người là súc sinh thì những nhân nghĩa lễ nghi kia cũng là lời nói nhảm. Cũng bởi vì có nhiều người tin lời nói nhảm như vậy cho nên Tọa Vong Đạo chúng ta mới có thể dễ đùa bỡn người khác.”

Lục Vạn đặt chén trà xuống, nói tiếp:

“Tọa Vong Đạo chúng ta muốn đùa bỡn thì chính là muốn đùa bỡn một trận thật lớn. Nếu càng lớn thì sự thay đổi của người khác cũng càng lớn, chúng ta có thể lấy được càng nhiều Phi Cương từ chỗ Thiên Tôn.”

“Phi Cương?”

Lý Hỏa Vượng thay đổi vẻ mặt hỏi.

“Ngươi quan tâm nó gọi là gì để làm gì, thứ như vậy thì ta gọi là Phi Cương. Có thứ này rồi thì chúng ta có thể sử dụng công pháp thần thông của Tọa Vong Đạo.”

“Đơn giản thì có thể sử dụng được thuật dịch dung, phức tạp chút thì càng lợi hại hơn, có thể làm việc Ám Kỳ, hơn nữa ngươi càng lừa gạt thì càng lên cấp, càng lừa gạt thì càng có ý nghĩa càng lên cấp! Thuật lừa gạt dĩ nhiên cũng càng cao hơn!”

“Hóa ra chuyện là như vậy, đa tạ tiền bối chỉ giáo.”

Nghe đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng lộ ra một tia khát vọng với phép thần thông.

“Những phải nhớ kỹ, tuy Tọa Vong Đạo chúng ta lừa gạt nhưng cũng có phẩm hạnh. Không thể nói chỉ vì Phi Cương mà lừa người, như vậy thì quá tầm thường rồi. Con người ở trên đời, điều quan trọng nhất với những tên lừa gạt như chúng ta chính là vui vẻ! Vì đùa giỡn! Chỉ cần đùa giỡn tốt thì Phi Cương kia muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu!”

“Đùa bỡn người khác kiếm chút Phi Cương thì tính cái gì, có thể khiến trong lòng chúng ta vui vẻ thoải mái, vui cười ra tiếng, như vậy mới gọi là có năng lực.”

“Lục Vạn huynh nói chí phải, người như chúng ta từ nhỏ đã thích đùa bỡn người khác, cho nên ta mới gia nhập vào Tọa Vong Đạo.”

“Ôi chao, tiểu tử này được lắm, nhanh như vậy mà đã lên đường rồi? Nhưng mà muốn lừa gạt ta cũng còn kém chút nữa. Ta biết ngươi, không phải ngươi tự mình chạy vào gia nhập Tọa Vong Đạo.”

“Mà Tọa Vong Đạo chúng ta kéo người chủ yếu là dựa vào lừa gạt. Ngươi là bị người khác lừa gạt làm Tọa Vong Đạo.”

Thấy Lý Hỏa Vượng không nói lời nào, Lục Vạn nói tiếp:

“Không sao. Cái này cũng không có gì ghê gớm cả. Năm đó ta cũng đi lên như vậy, cho dù là lão đại Đầu tử hiện giờ thì cũng đến như vậy thôi.”

Lý Hỏa Vượng cười cười:

“Đúng là ta lừa gạt có chút vụng về, ta không định làm gì cả chỉ định thử xem sao thôi. Nếu ta lừa được ngươi thì có thể có bao nhiêu Phi Cương thôi.”

Chương 1127: Phi Cương

“Ồ~~là vậy sao, muốn Phi Cương à, sao không nói sớm. Ta vừa hay có một ván, chúng ta kết nhóm làm thế nào?”

“Chỉ cần chuyện thành công thì ngươi muốn bao nhiêu Phi Cương đều có bấy nhiêu.”

Lục Vạn nói xong bưng chén trà lên uống một ngụm, ngửa đầu nhìn về phía Lý Hỏa Vượng như có điều suy nghĩ:

“Lúc ta lừa người kia, ngươi đã hạ độc trong chén của ta?”

“Không có.”

Lý Hỏa Vượng vô cùng bình tĩnh trả lời.

Ngay sau đó hai người nhìn nhau cười, đồng thời giơ chén trà lên, đu.ng mạnh một cái, nước trà của hai người bắn lên cao rồi lại bắn tung tóe vào trong chén của đối phương, sau đó hai người một hơi uống cạn sạch.

Lục Vạn chép miệng mấy cái:

“Độc này không đủ, thứ đồ chơi này vẫn là sở trường của mấy nữ nhân trong trại.”

Lý Hỏa Vượng không nói gì trực tiếp hành lễ với Lục Vạn:

“Được, ta theo ván này, đa tạ Lục Vạn tiền bối dìu dắt. Ván này chúng ta lừa gạt như thế nào đây?”

“Cái này sao có thể gọi là lừa gạt được chứ? Đây là đi giúp người~ chúng ta đi thôi~~”

Thấy Lục Vạn hạ bàn, Lý Hỏa Vượng cũng đi theo.

Hai người một trước một sau đi trên con đường sạch sẽ, không có chút khác biệt nào với những người khác trong đám người đang đi đến kia.

“Tiền bối, chúng ta đi giúp ai vậy?”

Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Đương nhiên là chúng ta đi giúp người tốt rồi. Để ta nói cho ngươi nghe, Phi Cương đó á, lừa gạt những người khác nhau thì Phi Cương cũng sẽ có ít có nhiều.”

“Ít nhất là người phàm, hơi cao một chút chính là người biết chữ, sau đó chính là người triều đình, sau cùng nữa chính là những tên bàng môn tà đạo.”

“Ngược lại á, ảnh hưởng càng lớn thì Phi Cương nhận được sẽ càng nhiều.”

“Ồ~Thì ra là như vậy. Vậy tiền bối à, nếu chúng ta đi lừa hoàng đế thì há chẳng phải là được nhiều nhất sao?”

“Dĩ nhiên rồi, ngươi có biết tại sao Đầu tử lão đại hiện tại của chúng ta lại ngồi trên tất cả quân bài không?"

Nghe Lục Vạn nói đến người cao nhất của Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng cũng phải lên mười hai phần tinh thần.

“Mong tiền bối giải đáp thắc mắc, hắn làm đến chức đầu tử bằng cách nào?”

“Chính là vì hắn lừa gạt một tiểu quốc đấy thôi, nhìn xem, người của một nước cũng bị hắn lừa, thật không hổ là đầu tử lão đại.”

Lục Vạn chắp tay sau lưng, trong mắt tràn đầy khát vọng.

“Nếu lừa gạt Đại Lượng, vậy chẳng phải hắn có thể kéo Đấu Mỗ thiên tôn xuống, rồi hắn ngồi lên sao?”

Trong trí tưởng tượng của Lục Vạn, một phủ đệ uy nghiêm xuất hiện trước mặt hai người.

“Đây rồi.”

“Chúng ta lừa bằng cách nào?”

Lý Hỏa Vượng hơi căng thẳng.

Sau khi Lục Vạn ngắm kỹ từ trên xuống dưới đạo bào trên người hắn một lượt, cười ha ha, dùng tay soạt một cái vuốt lên người, tên ăn xin nhếch nhác đó lập tức biến thành một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt, cười ha ha xông vào bên trong.

“Tuy cơ hành sự.”

Nhìn gia đinh ngăn cản mình, Lục Vạn cũng không thèm nhìn, vẻ mặt lo lắng kèm theo sốt ruột.

“Hôm nay lão phu nhân nhà ngươi trúng tà, muốn bà ta giữ được tính mạng, thì đừng ngăn cản, mau chóng đưa ta đi xem bà ta!”

Gia đinh hơi ngẩn người, nhất thời không hiểu tại sao người trước mặt này lại biết chuyện này.

“Tránh ra! Giám Thiên Ti làm việc! Ngươi còn ở đây lằng nhằng cái gì!”

Lục Vạn nói xong, trực tiếp đưa tay đẩy hắn một cái, tên gia đinh đó lập tức bị đẩy bay khỏi mặt đất, dính lên tường.

Nói xong, Lục Vạn dẫn Lý Hỏa Vượng xông vào bên trong, cũng không biết có phải Ti Thiên Giám Lục Vạn này có tác dụng hay không, họ thuận lợi vào trong viện.

Vừa vào trong viện, họ đã thấy có một lối vào cổng dán đầy lá bùa, bên ngoài cũng đầy người đến góp vui.

“Tránh hết ra cho ta!”

Lục Vạn trực tiếp đây đám người ra, đi vào trong.

Lý Hỏa Vượng vừa đi vào thì thấy một cô gái bị nhốt trên giường, sợ hãi đến toàn thân run rẩy.

Còn những người khác trong phòng hình như là người nhà của cô gái này, vẻ mặt đầy đau lòng và lo lắng.

“Chết rồi! Ma quy nhập hồn rồi.”

Lục Vạn lập tức xông đến bên giường, trực tiếp rút ra đạo linh

Tam Xoa Kích từ trong lòng, rung lắc mạnh quanh cô gái.

“Các vị chớ hoảng, chúng ta là Giám Thiên Ti, lệnh ái sẽ không sao đâu.”

Lý Hỏa Vượng nói ngay sau Lục Vạn.

“Tốt quá rồi, các vị tiên sư, cuối cùng các người cũng đến rồi! Mau cứu con gái ta với!”

Thấy gia chủ lo lắng đến lục thần vô chủ tin lời mình, Lý Hỏa Vượng đang định bổ sung thêm, thì một người đàn ông vạm vỡ, trong mắt ẩn chứa sát khí đi đến trước mặt hắn.

“Người của Giám Thiên Ti ư? Cho ta xem lệnh bài của các ngươi.”

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình hai cái đầu trước mắt, Lý Hỏa Vượng trấn tĩnh gật đầu, đưa tay sờ vào lòng mình.

Đúng lúc hắn sờ thấy và dang định lấy ra, bên giường vang lên giọng của Lục Vạn.

“Đồ đệ mau đến đây! Trợ giúp vi sư một tay!”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức tỏ vẻ mặt nghiêm trọng, vội vàng quay người chạy đến sau lưng Lục Vạn, hai tay bấm quyết nhanh chóng niệm đọc một hồi, trực tiếp vỗ lên lưng Lục Vạn.

Bị Lý Hỏa Vượng vỗ như vậy, Lục Vạn lập tức giống như tiêm máu gà, trán nổi gân xanh.

Hắn lấy ra một cuộn dây thừng đỏ dán lá bùa màu vàng, búng ngón tay, trực tiếp liên kết đến giữa sợi tóc của cô gái.

Chương 1128: Lừa

“Linh Bảo Thiên Tôn, an ủy thân hình, đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh! Thanh long bạch hổ, đội trượng phân phân, chu tước huyền vũ, thị vệ thân hình!”

Hắn niệm đọc xong, cô gái trợn trừng đôi mắt, cơ thể bắt đầu run lên dữ dội hơn, dường như có thứ gì muốn từ bên trong chui ra.

Bỗng nhiên hắn lại lấy ra một tòa Đồng Tiền Tháp từ trong lòng, trực tiếp ấn giữa hai đường đỏ hai bên, cùng với một đường ánh sáng trắng thuận theo người cô gái rồi men theo đường đỏ chảy vào trong, cái chuông nhỏ bằng hạt gạo bên rìa tháp lập tức lắc lên dữ dội.

“Đồ nhi đón lấy tháp! Ta đã dùng tháp để bảo vệ hồn phách cô gái này, tuyệt đối không được động vào bừa bãi!”

Lục Vạn ném một cuộn dây thừng đỏ trong tay đến tay Lý Hỏa Vượng.

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng tóm chặt tháp, Lục Vạn không ngừng kéo cô gái bắt đầu bốc khí đen đi.

Càng lúc càng kéo dài dường dây đỏ, rất nhanh bóng hình của Lục Vạn và cô gái đã biến mất, chỉ để lại Lý Hỏa Vượng ôm chặt tiểu tháp Linh Lung và đường dây đỏ không ngừng rung lên trong không trung.

Những người khác trong phòng vô cùng căng thẳng nhìn Lý Hỏa Vượng và cả tiểu tháp trong hay hắn.

Họ đều đã nghe thấy, tháp đó bảo vệ hồn phách của con gái, dưới sự dõi theo của họ, Lý Hỏa Vượng vốn không thể làm được gì, cùng họ đợi Lục Vạn quay lại.

Thời gian dần trôi từng chút, thấy tiếng chuông của tháp Linh Lung nhỏ dần, tất cả mọi người liền lo lắng.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lý Hỏa Vượng, những người khác cũng không dám hỏi, chỉ sợ khiến tiểu đạo trưởng phá công.

“Lão gia! Lão gia, không hay rồi!”

Một gia đinh thở hổn hển xông vào.

“Lão gia, lão đạo sĩ đó càng chạy càng xa, đợi ra khỏi cổng thành, hắn giật luôn đường dây đỏ trên người tiểu thư, chui vào trong

rừng! Chúng ta cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp!”

“Cái gì?”

Đúng lúc gia chủ chấn hãi, nữ gia chủ bên cạnh đã ngất xỉu. Sau đó tất cả mọi người ở hiện trường đều nhìn sang Lý Hỏa Vượng đang ấn tháp.

Nhìn ánh mắt họ quan sát mình, Lý Hỏa Vượng buông lỏng tay ấn tháp, nhấc lên xem, phát hiện bên trong không có gì.

Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra kế hoạch của đối phương, những lời ban đầu đối phương nói đều là giả, ngay từ đầu hắn đã không muốn hợp tác với mình.

Hắn dẫn mình đến đây cùng xếp đặt cục diện, định để mình ở lại đây, khiến những người này yên tâm, mình chỉ là công cụ để hắn đi lừa gạt thôi.

Nhìn đám người đứng hàng trong hàng ngoài trước mặt, Lý Hỏa Vượng mỉm cười.

“Đừng sốt ruột.”

Nói xong, hắn dùng tay giật lên mặt mình, giật khuôn mặt thiếu niên xuống, lộ ra một khuôn mặt của thiếu nữ.

Khi cô gái này nhìn những người nhà trước mặt, lập tức trợn mắt ngất đi.

Lúc này, Lục Vạn đã chạy xa đến năm mươi dặm, hắn cười lớn, vừa nghĩ đến vẻ mặt của tên tiểu tử đó sau khi phát hiện bị lừa, cười đến chảy cả nước mắt.

“Tiểu tử, kiếp sau nhớ kỹ! Chúng ta là Tọa Vong Đạo! Không Có quy tắc tiền bối dẫn dắt hậu bối, quy tắc của Tọa Vong Đạo chỉ có một! Bị lừa là đáng đời! Ha ha ha!”

“Lục Vạn tiền bối, chẳng phải cô gái đó chỉ là một tâm đà sao? Có vui đến mức vậy không?”

Giọng của Lý Hỏa Vượng vang lên trong lòng hắn.

“Cái gì?”

Lục Vạn ôm cô gái vừa phản ứng lại lập tức cảm thấy ngực mình đau nhói.

Lục Vạn khó khăn vứt cô gái trong lòng ra, khi hắn cúi đầu nhìn lại, phá hiện có một cái chày đuổi tà ma từ l*ид ngực mình xuyên ra.

Sau đó hắn lại ngẩng đầu, kinh hãi phát hiện, cô gái trước đó giật da mặt xuống, lộ ra khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng.

“Haha...tên tiểu tử ngươi thật âm hiểm!”

Lục Vạn đau đớn ôm vết thương chảy máu của mình, trực tiếp lật khuỷu tay về phía sau nắm lấy tay cầm sau lưng mình, muốn rút Kim Cương Xử đầm vào trong cơ thể mình ra.

Nhưng hắn phát hiện bất kể mình dùng cách gì, cũng không rút ra được, Kim Cương Xử đuổi tà ma đó đường như hoàn toàn hàn chặt trong cơ thể mình.

“Đừng thử nữa, Lục Vạn tiền bối, ha ha ha, không rút ra nổi đâu, bản thân ta là Tọa Vong Đạo, ta sớm đã biết ngươi sẽ dùng thủ đoạn gì, đây là pháp khí mà ta đã tốn rất nhiều tinh lực để lừa được, chỉ để đối phó với ngươi.

“Lý Hỏa Vượng ung dung thong thả đi đến bên cạnh Lục Vạn.

Lục Vạn u ám bất định nhìn thiếu niên trước mặt.

“Ngươi...trước đó ngươi giả vờ phải không? Có thể vận dụng phi cương dễ dàng như vậy, ngươi không giống như người mới vào nghề, vậy mà ta lại tin lời mà quỷ của ngươi.”

“Ngươi giả bộ làm hậu bối trước mặt ta, chính là để hãm hại ta? Ngươi biết ta đã thiết lập một cục diện, sau đó tương kế tựu kế?”

Nói đến đây, Lục Vạn khen ngợi gật đầu.

“Tốt, sóng sau mạnh hơn sóng trước, quả nhiên Tọa Vong Đạo chúng ta xuất hiện nhiều nhân tài, ngươi thắng rồi, ta thua rồi, nữ tâm đà đó thuộc về ngươi! Ta không tranh với ngươi!”

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, chậm rãi đi về phía hắn.

“Lục Vạn tiền bối nói đùa rồi, ta lấy tâm đà để làm gì? Chắc ngươi biết ta muốn gì phải không? Thực ra nói một cách nghiêm túc, bây giờ ta còn không có thân phận, còn không tính là Tọa Vong Đạo nữa.”

Lục Vạn dường như hiểu đối phương muốn nói gì, vẻ mặt lộ ra vẻ hoang mang, dùng tay sờ mặt mình theo bản năng, tên hậu bối âm hiểm này muốn khuôn mặt của mình!

Chương 1129: Thật Giả

Lý Hỏa Vượng rút ra một con dao găm, đi về phía Lục Vạn, hắn đang định phản kích, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, rất nhanh đã bị Lý Hỏa Vượng cắt bỏ chân tay, không động đậy nổi.

Nhìn Lục Vạn nằm dưới đất mặc cho người thịt, Lý Hỏa Vượng khom người trực tiếp ngồi trên ngực của hắn, tay phải bóp cổ hắn, giơ con dao găm trong tay và bắt đầu rạch theo viền da mặt.

“Ngươi có biết ta đã lên kế hoạch bao lâu cho ngày hôm nay không? Vì ngày hôm nay, ta đã âm thầm theo dõi ngươi bao lâu không? Ta biết ngươi có bao nhiêu quân cờ, ta biết ngươi có bao nhiêu thủ đoạn, ta biết rõ ngươi còn có con trai.”

Lý Hỏa Vượng lột da mặt của lão đạo sĩ, trực tiếp dán lên mặt mình, sau đó giọng của hắn cũng biến thành già nua uy nghiêm giống như lão đạo sĩ.

“Nhưng tất cả đều không liên quan đến ngươi, bởi vì bây giờ nó đã là của ta.”

Lý Hỏa Vượng lột một tấm da mặt có bộ râu cá trê khác xuống, cũng đắp lên mặt mình.

“Bây giờ quân cờ của ngươi là của ta, thủ đoạn của ngươi là của ta, thậm chí con trai của ngươi cũng là của ta.”

Từng bộ da mặt bị lột xuống, rồi được dán lên khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng chỉ còn lại khuôn mặt vuông máu thịt lẫn lộn, Lý Hỏa Vượng vẫn không dừng tay.

“Hahaha, đừng trách ta, Tọa Vong Đạo chúng ta chỉ có quy tắc này, chỉ cần có thể lừa tất cả mọi người đều cho rằng ta là Lục Vạn, thì ta chính là Lục Vạn.”

Lý Hỏa Vượng đắp tấm da mặt Lục Vạn cuối cùng lên mặt mình, giơ đao trực tiếp cứa cổ tên không có khuôn mặt trước mắt.

“Cho nên bây giờ, ngươi không phải là Lục Vạn, ta mới là Lục Vạn!”

Nhìn ý thù hận trong mắt đối phương, Lý Hỏa Vượng nhếch miệng cười lớn sảng khoái.

“Tiền bối, ngươi nói đúng, đã chơi khăm người khác thì phải chơi thật lớn, thật sảng khoái! Hahaha!”

Khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng đang cười lớn nhanh chóng biến hóa như lật sách, cuối cùng trở lại khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, sau đó lại chậm rãi mở mắt, rút dòng suy nghĩ trong ký ức của Tọa Vong Đạo ra.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đẩu trong căn phòng của nhà trọ yên tĩnh, hồi tưởng lại ký ức vừa nãy.

Thông qua trải nghiệm vừa rồi, Lý Hỏa Vượng lại có thêm hiểu biết về Tọa Vong Đạo.

“Phải lừa gạt người khác mới có thể có được phi cương ư...Sau đó dùng phi cương vận hành công pháp Tọa Vong Đạo?”

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến ký ức trước đó.

Ngày xưa là Hồng Trung, hắn sớm đã học được các loại thần thông tu giả của Tọa Vong Đạo, công pháp không phải là vấn đề, bây giờ

hắn cần phi cương.

Nhưng khác với tiên thiên nhất khí của tâm tố, mình phải đi lừa người khác mới có được phi cương.

Vì để loại bỏ tác dụng phụ của tu chân, chắc chắn phải tu giả, nhưng lừa gạt thế nào thì phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao Lý Hỏa Vượng không muốn trở thành Tọa Vong Đạo thật.

Lý Hỏa Vượng nhìn một cái, Lý Tuế nằm ngửa duỗi thẳng chân tay trên giường đi theo ra ngoài.

“Cha, ngươi đi đâu đấy?”

“Trông nhà cẩn thận, ta đi một lúc rồi về ngay.”

Tuy đô thành của Thanh Khâu này có mùi hôi nhức mũi, phân bò phân ngựa khắp nơi, nhưng dù sao cũng là thành trì hiếm có của Thanh Khâu, cho dù hiện giờ khai chiến với pháp giáo, nhưng vẫn rất đông người qua người lại, náo nhiệt vô cùng.

“Lừa gạt? Lừa thế nào đây?”

Lý Hỏa Vượng nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy sạp hàng ở một bên bèn đi đến ngồi xổm xuống.

Ông chủ sạp hàng Thanh Khâu nhìn khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng khác với người Thanh Khâu, lắp bắp hỏi bằng quan thoại:

“Cần...cần gì?”

Nhìn lược và đồ trang trí bừng sừng dê sừng bò được bày trên sạp, Lý Hỏa Vượng cầm lên xem xét, hắn nhìn khuôn mặt phúc hậu đầy nếp nhăn của đối phương, mở miệng, cuối cùng vẫn đặt đồ trong tay xuống.

“Ầy.”

Muốn làm việc trái với thói quen của mình, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang nghĩ mình phải làm thế nào, thì hắn

nhạy cảm nghe thấy một giọng nói khác biệt trong tiếng hò hét.

Dân chúng bình thường không phải là đối tượng tốt để lừa, mình có thể tìm vài kẻ xấu xa để lừa, ít nhất như vậy trong lòng cũng dễ chịu hơn, cũng coi như thay trời hành đạo.

Lý Hỏa Vượng đi theo giọng nói, chẳng mấy chốc nhìn thấy trong góc con ngõ nhỏ có mấy thiếu niên Thanh Khâu cầm đao bằng sừng bò vây chặn một người đàn ông.

Nhìn màu đa của người đàn ông đó có vẻ không giống người Thanh Khâu, rõ ràng da trắng hơn họ, hình như là nạn dân chạy đến từ nơi khác.

“Có lẽ...có thể thử…”

Lý Hỏa Vượng đi về phía họ.

“Khụ, cháy rồi.”

Nghe thấy tiếng ho nhẹ, đám thiếu niên Thanh Khâu quay người qua, thì thấy mặt đất dưới chân Lý Hỏa Vượng lại bùng lên ngọn lửa lớn bừng bừng.

Cùng với Lý Hỏa Vượng dậm nhẹ xuống mặt đất, ngọn lửa lập tức lan đến chỗ họ, những người này sợ đến khóc cha gọi má trèo lên tường tháo chạy.

Đợi sau khi họ bỏ đi, Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ một lúc, không thấy thu được phản hồi gì của phi cang.

“Thế này là sao, rõ ràng ta đã lừa họ, tại sao không được chứ.”

Hắn hắn lập tức hiểu ra, tuy mình dọa họ sợ, nhưng ngọn lửa là do mình tu chân ra, lửa là thật, thực sự có thể thiêu chết họ, không gọi là lừa gạt.

“Nếu mình dùng tu chân để tu giả thì sao? Không đúng, phải là mình tu ra hiện tượng giả để lừa họ? Mình tu chân...giả…”

Lý Hỏa Vượng cau mày, hắn tự khiến mình chóng mặt.

Chương 1130: Giả Thành Thật

Lý Tuế đánh xe ngựa chậm rãi đi vào trong con ngõ nhỏ vắng vẻ, còn phía sau nàng, vừa đúng có hai người, một người là tên gày gò râu ria lởm chởm, một người khác là Lý Hỏa Vượng đã đổi trang phục khác.

Còn tên gày gò thích thịt hầu bao củ người khác chính là mục tiêu của Lý Hỏa Vượng.

Cùng với xe ngựa nghiêng ngả, một cái bọc to bằng quả bưởi dần dần lộn xóc ra từ phía sau khoang xe, ánh bạc bên trong cái bọc lập tức thu hút tên gày gò có vẻ mặt gian xảo.

“Hây!”

Dây cương rung lên, Lý Tuế đánh xe ngựa nhanh hơn, cái bọc vải hoa cũng xóc nảy theo, cuối cùng rơi xuống đất, một viên bạc vụn bên trong lăn ra.

Sau khi xe ngựa của Lý Tuế đi xa, Lý Hỏa Vượng đứng phía trước nhất lập tức xông đến, nhặt túi bạc lên.

Sau đó hắn nhìn trái nhìn phải, khẽ suỵt một cái với tên gày gò đang nhìn chằm chằm mình, nén thấp giọng nói:

“Suỵt! Đừng lên tiếng, chúng ta qua bên kia phân chia! Mỗi người một nửa túi bạc!”

“Được...được!”

Nhìn cái bọc đó, tên gày gò kích động đến toàn thân run lên.

Thấy tên trước mặt sắp mắc bẫy, Lý Hỏa Vượng tự nhủ trong lòng:

“Các trò lừa gạt khác không được, vậy ta làm theo như trên Phiến Kinh chắc là được chứ.”

Trò này gọi là lừa ném túi, là một trò lừa vô cùng kinh điển trong Phiến Kinh.

Đừng thấy trò này rất đơn giản, nhưng ít nhất nó đã xuất hiện hơn ngàn năm rồi, bất kể đã qua bao lâu, trò lừa đơn giản tương tự lại vẫn có người trúng kế.

Trò lừa đảo không nhất định phải mới, chi cần có thể sử dụng là được, con người luôn có lòng tham, trò lừa lợi dụng mặt tối của con người mãi mãi không lỗi thời.

Theo quy trình của trò lừa ném túi tiền, Lý Tuế giả làm người bị mất bạc quay lại, nàng phối hợp với Lý Hỏa Vượng diễn một vở kịch hai người hát.

Một người nói trong túi thiếu bạc, làm ầm lên đòi báo quan, một người lấy hết tiền trên người ra, chứng minh trong sạch.

Tuy vẻ mặt có chút khoa trương, nhưng Lý Tuế diễn rất nghiêm túc.

Chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng cầm những thứ nhỏ nhặt lừa được từ tên gày gò đó cùng Lý Tuế bỏ đi, trốn trong chỗ tối nhìn tên gày gò đó ôm túi bạc.

Một lúc sau, tên gày gò đó ngó nghiêng trái phải thấy họ đều không quay lại, lập tức mở túi, hắn lấy thỏi bạc bên trong nhét vào miệng cắn mạnh một cái, sau đó ôm túi bạc vui sướиɠ bỏ đi.

“Ừm, thế này là sao?”

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc, theo quy trình, tên này phải phát hiện bên trong vốn không phải là bạc thỏi, mà là khối thạch cao.

Sau đó hắn sẽ phát hiện mình bị lừa, còn mình cũng có thể có được phi cang mới đúng, tại sao bây giờ tên này lại không ngả bài theo đúng bài?

“Cha, hắn không bị lừa, trong túi là bạc thật đấy.”

Lý Tuế lên tiếng nói.

“Ta biết, đương nhiên ta biết, nhưng rõ ràng ta chỉ để thạch cao vào trong, sao lại biến thành bạc.”

Vừa nói được một nửa, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, xem ra thạch cao đã bị mình tu thành bạc rồi.

Mình không thể kiểm soát năng lực tu chân, bây giờ lời của mình là pháp tắc, lời giả dối cũng biến thành sự thực, vậy còn coi là lừa không?

Số bạc đó lại là bạc thật hàng thật giá thật, đương nhiên hắn không bị lừa, tất cả đều là thật.

Bây giờ tất cả trò lừa từ miệng hắn nói ra đều biến thành thật, nếu đã là thật, thì không tình là lừa đảo, chỉ là trần thuật sự thực thôi.

Tu chân không tu giả sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhưng đối với một tâm bàn sau khi tu chân đại thành, muốn tu giả, e rằng cũng rất khó.

“Đi thôi! Chúng ta đi theo.”

Lý Hỏa Vượng không cam tâm dẫn theo Lý Tuế nhanh chóng đi theo tên gày gò đó, muốn đi cứu vãn.

Đợi khi gặp được tên gày gò vui như hoa nở đó, đôi mắt Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm cái bọc đó, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

“Đó là thạch cao! Đó là thạch cao!”

Cuối cùng khi tên gày gò đi vào kỹ viện, thò tay lấy bạc ra từ trong cái túi bọc để tiêu xài, hắn phát hiện toàn bộ số bạc vừa nãy đều biến thành thạch cao.

Tên gày gò đó lập tức hốt hoảng, kinh hoàng kêu lên, ôm thạch cao đi tìm Lý Hỏa Vượng tính sổ, nhưng đâu còn có bóng dáng của Lý Hỏa Vượng.

Theo lý thì trò lừa vứt túi đó coi như đã kết thúc, nhưng lần này, Lý Hỏa Vượng vẫn không cảm nhận được phi cương truyền vào trong cơ thể mình, tu giả vẫn chưa thành công.

Bây giờ xem ra, không thể dung thủ đoạn tu chân để tu giả mở ra một con đường, cũng không biết có phải hai thứ xung đột với nhau không, dù sao cũng không được.

“Ầy, biến thành bạc rồi mà không cho phi cương đã đành, tại sao biến lại thành thạch cao vẫn không cho chứ? Tu giả, lừa ngươi sao lại khó như vậy chứ?”

Lý Hỏa Vượng thử mấy lần, nhìn sắc trời tối dần, bèn dẫn Lý Tuế đi vào quán trọ.

Đến đến trước cửa quán trọ của mình, vừa đẩy mở cửa, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Lý Tuế đang ngồi trên ghế đẩu với vẻ mặt bất mãn.

“Cha! Ngươi gạt người! Rõ ràng ngươi nói sẽ về nhanh! Kết quả lâu như vậy mới về!”

Nàng vừa nói xong, Lý Tuế theo bên cạnh Lý Hỏa Vượng lập tức biến mất, sau đó Lý Hỏa Vượng cảm nhận được một chút cảm giác kỳ lạ khiến hắn không nhịn được cột sống ớn lạnh, từ sau ót truyền vào trong đầu mình.

Tuy chỉ có một chút chút, nhưng Lý Hỏa Vượng liền hiểu ra đó là gì.

“Đây chính là phi cương ư…”

Lập tức, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên hiểu ra thế nào là tu giả, tu giả buộc phải dùng lời nói giả dối, dùng thứ giả tạo.

Mình lợi dụng tu chân để tu giả, nói thẳng ra, cái giả đó vẫn là thật, vẫn là tu chân chứ không phải là tu giả.

Mình muốn tu giả, tuyệt đối không thể dùng cái thật, phải dùng thứ giả mới có thể lừa gạt được thực sự.

“Thì ra là vậy!”

Chương 1131: Đòi Nợ

Lý Hỏa Vượng hưng phấn, cuối cùng hắn đã tìm được bí quyết tu giả, tu giả thực sự rất đơn giản, mình đã nghĩ phức tạp quá rồi.

Lý Hỏa Vượng lập tức không màng đến Lý Tuế giải thích một bản thân mình khác đó là ai, đã quay người vội vàng thực hiện một lượt lừa gạt mới.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vui mừng vì chuyến này mình đến Thanh Khâu không vô ích, thì nhìn thấy bóng hình của Huyền Tẫn đã từ rất lâu chưa gặp bay lên từ dưới đất.

Nhìn ảo giác Huyền Tẫn luôn khiến mình không vui trước mặt, Lý Hỏa Vượng cảm nhận một chút phi cương trong cơ thể mình, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Chỉ có chút phi cương này, cũng chẳng sử dụng được thần thông gì đó của Tọa Vong Đạo, nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi khuôn mặt.

Đúng lúc Huyền Tẫn định nói gì đó, Lý Hỏa Vượng dựa người lên ghế, khuôn mặt nhanh chóng biến ảo, chẳng mấy chốc quân bài mười tám mặt thay thế cái đầu của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng học theo giọng của đầu tử, bật cười.

“Hahaha, Huyền Tẫn, không ngờ ta còn có trò này phải không? Muốn giết chết ta, không dễ vậy đâu.”

Ảo giác của Huyền Tẫn dừng tại chỗ bất động, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm nhận phi cương sau đầu mình như sóng biển sôi trào, nhất thời thực sự không gắng gượng được.

“Hahaha! Ngươi tin rồi, ấy thế mà ngươi tin thật!”

Nhìn Lý Hỏa Vượng ngửa cổ cười lớn, Huyền Tẫn đâu có không biết mình bị giỡn.

“Thế này thú vị lắm hả?”

Giọng điệu của Huyền Tấn trở nên không thân thiện.

“Thú vị, đương nhiên là thú vị, dù sao ngươi cũng sẽ bớt miếng thịt, tốn chút công sức giúp ta tu hành, thế nào?”

Lý Hỏa Vượng ôm bụng, lại cười lần nữa.

Thấy Huyền Tẫn không phản ứng, Lý Hỏa Vượng đứng lên, dùng tay vuốt mặt, đầu tử đó lại trở về khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng.

“Đừng nhỏ mọn như vậy, ngày ngày ngươi tính kế người khác, người khác lừa một chút mà người đã không vui rồi hả? Thế này đi, chúng ta xóa bỏ vụ địa long lần trước.”

Bất kể nói thế nào, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lần này lãi to rồi, chỉ dùng một chút phi cương, trực tiếp bốn lạng đẩy ngàn cân, lời hơn trăm lần.

Hơn nữa có thể khiến Huyền Tẫn nhận thua, cũng coi như báo được mối thù địa long.

Huyền Tẫn như không thèm tiếp lời Lý Hỏa Vượng, lên tiếng nói ra mục đích của mình.

“Lần này ta tìm ngươi là muốn nói với ngươi, Thái Sơn Thạch, hắn ….”

“Ồ?”

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức dừng cười, nghiêm túc hẳn lên.

“Có thể cho ta xem không?”

“Được.”

Huyền Tẫn đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đưa ra đầu ngón tay gày giơ xương như củi, trực tiếp đặt lên vai Lý Hỏa Vượng, mọi thứ xung quanh lập tức nhanh chóng biến hóa.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng định thần lại, phát hiện mình đang ở trong nhà giam tối tăm ẩm ướt, ban đầu đường dây xung quanh hơi rung lắc, nhưng rất nhanh trở nên vô cùng chân thực.

“Ừm? Ừm…”

Huyền Tẫn hơi kinh ngạc nhìn xung quanh.

“Sao thế? Có nguy hiểm à?”

Lý Hỏa Vượng lập tức cũng cảm thấy ảo giác lần này khác với trước đây.

Dùng tay sờ lan can sắt bên cạnh, rồi dùng ngón tay cảm nhận sự lạnh lẽo và gỉ sét trên bề mặt, Lý Hỏa Vượng không khỏi kinh ngạc nhìn Huyền Tẫn.

“Huyền Tẫn, ngươi được đấy, lại có thể trực tiếp đưa ta từ Thanh Khâu về Tứ Tề! Có thần thông lợi hại như vậy, sao trước đây thì dùng sớm?”

So với ngự kiếm phi hành của quốc sư trước đó, loại thần thông biến đổi mấy trăm dặm này mới được gọi là thần tiên lục địa.

“…”

Dừng một lúc, Huyền Tẫn chậm rãi gật đầu rồi lên tiếng nói:

“Ngươi cũng biết con người ta thích giữ bí mật, trước nay không dễ dàng tin người khác, cho nên trước đây mới không nói với ngươi chiêu này.”

Lý Hỏa Vượng thật không ngờ, lại có người không biết xấu hổ đến mức này, ngang nhiên công khai nói ra lời này.

“Chuyện này để sau rồi nói đi, sự việc cấp bách, bây giờ Thái Sơn Thạch ở đâu?”

“Bên này.”

Huyền Tẫn nói xong rồi dẫn Lý Hỏa Vượng đi vào sâu trong nhà giam.

Đi dich theo bậc thang treo đầy lá bùa màu đen, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Thái Sơn Thạch bị ngâm trong nước màu đen có không ít lá bùa nổi lềnh bềnh.

So với khí chất âm hiểm trước đó, lúc này, hắn trông có vẻ vô cùng tiều tụy.

Đôi mắt thâm quầng, ấn đường đen xì, có cảm giác sẽ chết bất cứ lúc nào.

Đặc biệt hơn là cái đầu của hắn bị tách mở ra, một cái lỗ lớn máu ào ào cứ vậy lộ ra trong không khí.

“Khách quý khách quý đã đến rồi.”

Chính Bá Kiều ở một bên hơi kinh ngạc nhìn sang hai người Lý Hỏa Vượng và Huyền Tẫn.

“Ti Thiên Giám Tứ Tề đích thân ra tay, đã hỏi ra được thông tin gì rồi?”

Lý Hỏa Vượng hỏi đơn giản mà ý sâu xa.

“Ngươi có thể tự xem.”

Chính Bá Kiều nói rồi rút ra cái muôi bằng gốm Thanh Hoa vẽ chữ Phúc, trực tiếp thò vào trong cái hố trên đầu Thái Sơn Thạch, cùng với tiếng ma sát khó nghe, khuấy đảo sát xương đầu, múc ra một thìa lớn.

Hắn giống như ăn súp trứng gà, đặt vào trong miệng, lấy thân làm đĩa, bắt đầu luyện đan.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cảnh này cũng phải cau mày.

“Ta không nhìn nữa đâu, ngươi nói thẳng đi.”

Chính Bá Kiều chớp mắt, đảo lại những thứ trong dạ dày như nhai lại, nhai đơn giản rồi lại nuốt xuống.

“Không có nhiều thứ có ích, nhưng từ trong đầu của hắn, chúng ta đã biết một thủ đoạn của pháp giáo, nếu cục diện chiến đấu của Tứ Tề thất bại, họ định bỏ ra cái giá lớn làm pháp mời thần tiên hạ phàm.”

Chương 1132: Ai?

“Hạ phàm? Ai? Vu Nhi Thần?”

Lý Hỏa Vượng cau mày.

“Không, Vu Nhi Thần không đến, nếu nó có thể xuống thì đã xuống từ lâu rồi, cũng không đến nỗi khiến pháp giáo làm mưa làm gió ở đây.”

“Chắc cũng không phải Ti Mệnh xuống, mà một số thứ dưới Ti Mệnh.”

Chính Bá Kiều bên cạnh bổ sung nói.

Dưới Ti Mệnh? Lý Hỏa Vượng nghĩ đến những thứ đau khổ chờ đợi ngoài Bạch Ngọc Kinh lúc trước.

“Kiểu như Hỉ Thần ư?”

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng giao đấu với bọn chúng, không thể không nói tà ma như này vô cùng lợi hại.

“Không phải, Hỉ Thần thì không cần mời, nó ở ngay phía dưới, ngươi gọi một tiếng là đến, mà là thứ còn lợi hại hơn Hỉ Thần.”

“Bởi vì Thái Sơn Thạch từ Đại Tề đến, hắn cũng chỉ biết vậy, các chi tiết khác thì có lẽ không ai tiết lộ cho họ.”

Lý Hỏa Vượng nhìn hình ảnh trên gương phát ánh sáng ở bên cạnh, nếu nói tình hình chiến đấu bất lợi, vậy e rằng chính là lúc này rồi.

Đội quân của Đại Lương đã đặt chân đến biên giới Tứ Tề, nếu theo tình hình hiện tại của pháp giáo, nếu không phải binh chi viện, chắc chắn là sẽ bị nuốt gọn đến hết.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, nhìn sang Huyền Tẫn bên cạnh.

“Nếu thứ có trình độ như vậy hạ phàm thật, các ngươi có thủ đoạn đối phó không?”

Huyền Tẫn trả lời nói:

“Chúng ta không thể đợi họ mời được rồi mới đề phòng, nếu đã biết kế hoạch của họ, thì chúng ta nên ra tay nhân lúc họ chưa mời

được.”

“Phái binh gia khởi binh đến, đương nhiên là không được, để tránh đánh rắn động cỏ, tốt nhất là cho mấy người có thân thủ bất phàm đến phá hỏng kế hoạch của họ.”

“Ngươi nhìn ta làm gì? Ngoại trừ ta thì không còn ai khác hả?”

Lý Hỏa Vượng bất mãn nói.

“Người giỏi giang thì làm nhiều việc, đương nhiên người khác cũng sẽ đi theo, nhưng phải có ngươi, ta mới có thể yên tâm thực sự, nói câu thật lòng, bây giờ ngươi còn lợi hại hơn ta.”

“Bớt nịnh bợ ta đi, tạm thời ta không rảnh, chuyện này, ngươi nghĩ cách giải quyết đi.”

Lý Hỏa Vượng không phải không muốn đi, có thể phá hỏng kế hoạch của Pháp giáo, đương nhiên hắn rất vui lòng, nhưng công pháp tu giả của hắn vừa mới bắt đầu, có thể loại bỏ tác dụng phụ của tu chân hay không còn chưa biết.

Không nghĩ cách giải quyết rắc rối thật giả lẫn lộn này, lên chiến trường, e rằng những chuyện không thể dự liệu được cũng có thể xảy ra.

“Không vội không vội.”

Lý Hỏa Vượng lên tiếng.

“Phía chúng ta cũng phải phái gián điệp trong pháp giáo thăm dò thật giả, lúc nào ngươi đi được thì nói một tiếng, nếu kịp được là tốt nhất, không kịp thì thôi vậy.”

Lý Hỏa Vượng lại nhìn Thái Sơn Thạch ngây ngốc một cái, quay người rời khỏi nhà giam.

“Huyền Tẫn, nhớ đưa con gái ta từ Tứ Tề về.”

Sau khi Lý Hỏa Vượng đi, nhà giam im lặng như tờ, nhìn theo hướng Lý Hỏa Vượng bỏ đi, hai người quay sang nhìn nhau cười, sau đó cùng bất lực lắc đầu.

“Loại người này thật khó nói chuyện.”

“Không sao, số mạng người này không tốt, đợi tai họa qua đi, chắc sẽ không tiếp xúc nhiều với chúng ta nữa.”

Trong miếu thờ hương khói nghi ngút, Bạch Linh Miểu với mái tóc dài để thả ngồi khoanh chân trên bàn đá hoa sen, tuy răng nanh dữ tợn của nàng lộ ra khỏi khóe miệng, giữa sợi tóc màu trắng che giấu kim dài nhọn và vảy rắn màu xanh.

Nhưng so với trước đây, thì tốt hơn nhiều rồi, ít nhất trên khuôn mặt nàng vừa đủ hai con mắt, tuy một con mắt vẫn là mắt thú.

Vây xung quanh đài hoa sen của Bạch Linh Miểu là các hòa thượng của chùa Chính Đức Đại Tề, bọn họ ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, gõ mõ theo tiết tấu.

Bọn họ vừa gõ, vừa niệm kinh phật khó hiểu.

“Liên Trì hải hội, di đà như lai, quan âm thế chí tọa liên đài, tiếp dẫn thượng kim giai, đại thệ hoằng khai, phổ nguyện ly trần ai. Nam vô liên trì, hải hội bồ tát ma ha tát…”

Trong tiếng niệm chú của họ, cơ thể của Bạch Linh Miểu dần biến hóa, những thứ vốn không thuộc trong cơ thể nàng đang chậm rãi nhúc nhích, dần dần thoát khỏi làn da trắng của Bạch Linh Miểu.

Không ít dấu vết hóa thú của tiên gia xuất hiện trên cơ thể hòa thượng, nhưng nhanh chóng bị bọn họ áp chế.

Hai canh giờ sau, sự biến hóa dần dừng lại, khi Bạch Linh Miểu buông tay xuống, dùng bốn tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt mình, phát hiện khuôn mặt dị dạng đó đã biến trở lại thành khuôn mặt ban đầu của mình.

Từ trên đài hoa sen, Bạch Linh Miểu hành lễ, cung kính hành lễ phật và nói với một vị lão hòa thượng hiền từ:

“Phương trượng, cảm ơn ngươi đã hao tâm tổn sức mấy ngày nay.”

“A di đà phật, nữ thí chủ nói gì vậy, trong tu la đạo này, bần tăng thực sự không giúp được gì, cũng chỉ có thể cố hết sức mọn trong chuyện này thôi.”

“A di đà phật, nữ thí chủ nói gì vậy, trong tu la đạo này, bần tăng thực sự không giúp được gì, cũng chỉ có thể cố hết sức mọn trong chuyện này thôi.”

Sau khi hai người khác sáo với nhau một hồi, Bạch Linh Miểu bái biệt phương trượng chùa Chính Đức, quay người rời khỏi hậu viện, đi vào trong miếu thờ khói hương ngào ngạt trước mặt.

Trong tiền điện, một vị phật tổ khổng lồ nằm nghiêng trên bàn, hưởng thụ sự cung phụng và bái lạy của dân chúng.

Bạch Linh Miểu cầm bốn cây hương, bái lạy phật tổ ba cái giống như người khác xong, thận trọng cắm vào trong lư hương.

Vừa từ trong điện đi ra, một tòa thành trì phức tạp náo nhiệt xuất hiện trong phạm vi cảm nhận của Bạch Linh Miểu.

Chương 1133: Buông Bỏ

Thực sự rất khó tưởng tượng, tòa thành trì lớn như vậy, một tháng trước vẫn còn thuộc vòng kiểm soát của pháp giáo, nhưng giờ đây, bọn họ đã chiếm được, thuộc về Đại Lương.

Mảnh vải đen đã từng xuất hiện khắp thành và cả khăn mũ trắng cũng biến mất, trên người họ là ấn hoa sen màu trắng trên trán.

“Thánh nữ đại nhân! Thánh nữ đại nhân đến rồi!”

“Mau! Con trai, dập đầu với thánh nữ đại nhân đi! Cầu xin thánh nữ đại nhân phù hộ cha ngươi sớm ngày trở về.”

Chỉ cần là tín đồ Bạch Liên Giáo, tất cả lập tức phủ phục dưới đất, cũng gần quỳ hết nửa con phố.

Ban đầu pháp giáo mở rộng nhanh thế nào, thì bây giờ Bạch Liên Giáo mở rộng nhanh thế ấy, đặc biệt là có sự hỗ trợ thúc đẩy của

triều đình.

Bây giờ trong thành trì đều dán cáo thị, bất kể tín giáo phái nào, đều phải tín một giáo, bất kỳ ai dám không tin vào giáo phái, thì giết thẳng luôn.

Tuy cách này đơn giản thô bạo, nhưng vô cùng có hiệu quả với sự thâm nhập của pháp giáo chỉ cần tin vào Vô Sanh Lão Mẫu, thì không có bao nhiêu người gửi gắm hy vọng vào Vu Nhi Thần nữa.

Những việc Vu Nhi Thần nói, thì Vô Sanh Lão Mẫu cũng có thể làm được, tại sao không tin vào một giáo phái không dễ dàng chém giết.

Bạch Linh Miểu dìu dàng ôn hòa nhìn bọn họ, chẫm rãi đi đến trước mặt bọn họ.

Cùng với tay của Bạch Linh Miểu lướt qua đầu một số người, khiến những người này lập tức cảm thấy hưng phấn vui vẻ, cảm thấy mình được Vô Sanh Lão Mẫu chiếu cố.

Khi nhìn thấy một người ăn xin bị thương đang giãy dụa bò về phía mình, Bạch Linh Miểu đi đến trước mặt hắn.

Ánh mắt hắn nhìn Bạch Linh Miểu tràn đầy khẩn cầu.

“Thánh...thánh nữ đại nhân, cha mẹ ta và cả anh cả anh hai ta đều chết rồi, ta tin Bạch Liên Giáo các chúng ta, bọn họ thực sự có thể không thần làm cô hồn dã quỷ, thực sự có thể sống yên ổn ở quê nhà chân không sao?”

Nhìn cái bụng bắt đầu có giòi nhặng và khuôn mặt màu vàng nến rõ ràng không bình thường của đối phương, Bạch Linh Miểu biết e rằng cậu bé này sẽ không sống được mấy ngày nữa.

Bất kể chiến tranh nổi lên thế nào, người chịu khổ mãi mãi là người dân.

“Đúng thế, ngươi yên tâm đi, bây giờ cha mẹ ngươi và cả anh trai em gái ngươi đều ở quê hương chân không.”

Nàng đưa tay vỗ nhẹ lên đầu của cậu ăn xin, khiến khuôn mặt hắn

hiện lên vẻ vui mừng.

“Vậy tốt quá rồi, ta sắp được đi gặp bọn họ rồi.”

Nhìn thấy đối phương cười vui vẻ, Bạch Linh Miểu lấy ra cái mõ bên hông gõ nhẹ, chẳng mấy chốc dưới sự hỗ trợ của tiên gia bạch gia, sức khỏe và cơ thể thiếu niên đó lập tức hồi phục rất nhiều.

“Cha mẹ ngươi còn nói, bảo ngươi phải sống thật tốt, bọn họ còn mong ngươi có con cháu đầy nhà đấy.”

“Ta sẽ làm thế! Ta sẽ sống tốt! Tôi sẽ xây dựng lại từ đường của nhà họ Dao chúng ta! Ta sẽ lấy vợ sinh con truyền đời!”

Bạch Linh Miểu đứng lên, an ủi những người khác như an ủi thiếu niên đó.

Đợi nàng về đến một đường khẩu của Bạch Liên Giáo, thì nhìn thấy Lữ Tú Tài đang chuyên tâm giải đáp một số vấn đề về tu luyện cho tín đồ Bạch Liên Giáo.

Hiện giờ Lữ Tú Tài đã khác hoàn toàn so với lúc mới đến, hai bên má hắn hõm xuống, cũng đã mất hết răng, chỗ xương quai xanh băng một miếng vải thấm máu, chỗ đó cũng bị mất lớp da.

Tay áo bên trái cũng trống rỗng, tay phải cũng chỉ còn lại bốn ngón tay không có móng tay, lại kết hợp với vết sẹo toàn thân, trông vô cùng thảm hại.

Tuy “Đại Thiên Lục” có thể khiến Lữ Tú Tài sống sót từ trong máu thịt thảm hại dị thường đó, nhưng cùng với đó, hắn cũng phải bỏ ra một số thứ trên người.

Nghe thấy giọng của Bạch Linh Miểu, Lữ Tú Tài nhếch miệng vui vẻ vẫy cánh tay chỉ còn bốn ngón với nàng.

“Sư nương! Đã lâu không gặp! Có thấy sư phụ ta không?”

Lữ Tú Tài với vẻ thù hận thâm sâu đã biến mất, dáng vẻ tự nhiên đó, dường như Lữ Tú Tài ban đầu đã trở về.

Bạch Linh Miểu cảm nhận vết thương không đóng vảy trên người

hắn với vẻ mặt phức tạp.

“Về đi, về thôn Ngưu Tâm đi. Cha ngươi chỉ bị điên thôi, hắn chưa chết, đừng quên còn có cháu gái của ngươi nữa.”

Lữ Tú Tài vẫn tươi cười.

“Không sao, đám người Cẩu Oa, Triệu Ngũ sẽ chăm sóc họ, lúc trước ta đã thề trước mặt cha ta, ta vẫn còn chưa giết đủ đám pháp giáo súc sinh đâu.”

“Chỉ cần pháp giáo còn tồn tại một ngày, thì ngày đó ta không thể về.”

Lữ Tú Tài với vẻ hận thù thâm sâu vẫn chưa biến mất, chỉ là hắn học được cách che giấu một số chuyện trong lòng thôi.

Bạch Linh Miểu thở dài một hơi.

“Tú Tài, nhiều người đối phó pháp giáo như vậy, thêm hay bớt một mình ngươi cũng không sao, ngươi cũng nên buông bỏ rồi.”

Có thể dự đoán cứ tiếp tục thế này, không bao lâu nữa, Lữ Tú Tài thực sự sẽ chết, đoàn nhà họ Lữ đã chết đủ rồi, nàng thực sự không muốn Lữ Tú Tài đi trên con đường không thể quay đầu.

Nghe thấy lời khuyên của đối phương, nụ cười trên gương mặt Lữ Tú Tài dần biến mất, nhìn Bạch Linh Miểu hỏi.

“Vậy sư nương, ngươi đã buông bỏ được chưa?”

Nghe Lữ Tú Tài nói vậy, trong lòng Bạch Linh Miểu chợt run lên, một ít ký ức mà nàng che giấu chợt dâng lên trong lòng.

Nàng rất muốn nói là chính mình đã buông xuống rồi nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được.

Chương 1134: Hoàng Đế Tứ Tề

Thấy Bạch Linh Miểu đứng yên tại chỗ không trả lời lại, Lữ Tú Tài liền hành lễ với nàng rồi xoay người đi ra khỏi cửa phòng của

Bạch Liên Giáo.

“Sư nương! Ngươi không cần khuyên ta đâu. Lữ Tú Tài ta quả thực không được trọng dụng gì nhưng nếu ta giết nhiều hơn một tên tín đồ Pháp Giáo thì ta cũng được coi như là hữu dụng rồi.”

Nghe thấy doanh trại phía xa xa vang lên từng trận tiếng trống chuẩn bị tập kết ra trại, Lữ Tú Tài hưng phấn kéo thanh kiếm Đồng Tiền lên trên lưng, vừa thanh xướng một đoạn hí khúc vừa chạy về phía bên kia.

“Công thành thân ta thuộc về cố hương, thất bại thì mệnh tang! Vì trả thù cho người thân là việc nên làm! Nắm trung trinh, một mình đi! Máu sôi trào, tràn đầy nhiệt!”

Nghe thấy lời ca của Lữ Tú Tài dần dần đi xa, trong lòng Bạch Linh Miểu bắt đầu có chút loạn. Nàng yên lặng xoay người lại đi vào trong chỗ sâu của cửa phòng.

Nơi này chính là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất, chỉ bởi vì nó cất giữ trân bảo quan trọng nhất của Bạch Liên Giáo.

Khi Bạch Linh Miểu đẩy một cánh cửa ra đi đến phía sau hai tấm bình phong, trước mặt nàng xuất hiện một đóa Bạch Liên màu trắng sáng.

So với thời điểm phát hiện nó ở từ đường ở thôn Ngưu Tâm, lúc này đóa Liên Hoa càng nở rộ lớn hơn, luôn tỏa ra ánh sáng nhu hòa chứ không phải khi có khi không như trước đây nữa.

Vây quanh đóa Bạch Liên là một vòng người có nam có nữ có già có trẻ. Chỉ có người có tư cách nhất trong Bạch Liên Giáo mới có thể đến gần Bạch Liên.

Bạch Linh Miểu ngồi xếp bằng trên ghế bồ đoàn, yên lặng cầu nguyện với đóa Bạch Liên có công đức thập nhị phẩm kia.

“Vô Sinh Lão Mẫu, quê hương chân không, Vô Sinh Lão Mẫu, quê hương chân không...”

Nàng vừa cầu nguyện với Vô Sinh Lão Mẫu lại như đang thuyết phục chính mình rằng cố hương chân không thực sự tồn tại.

Đóa Bạch Liên trên trán Bạch Linh Miểu và đóa Bạch Liên trên bàn chiếu rọi lẫn nhau, nửa thân trên của nàng không nhịn được mà phân chia thành hai nửa.

Hai nửa người trên dựa lưng vào nhau, bốn cái tay bấm ấn Liên Hoa lơ lửng giữa không trung lúc lên lúc xuống như là cây quyền, cả người ngồi xếp bằng trong căn phòng giống như là một cây thịt lùn màu trắng vô cùng quái dị.

Cái này giống như là một phương pháp tu luyện nào đó của Bạch Liên Giáo, nhưng kết quả có như thế nào thì cũng chỉ có chính bản thân Thánh Nữ Bạch Liên mới biết được.

Hai canh giờ sau, sắc trời bên ngoài dần dần ảm đạm xuống nhưng trong phòng vẫn được đóa Bạch Liên chiếu sáng giống như ban ngày vậy.

Đột nhiên Bạch Linh Miểu dừng lại, nàng hồi phục tâm tình đứng dậy khỏi ghế bồ đoàn, nghiêng người nghe động tĩnh ngoài phòng:

“Có chuyện gì vậy?”

Năng lực cảm nhận của nàng quá mạnh, cho dù một chút động tĩnh nhỏ cũng sẽ bị nàng nhận ra.

“Thánh Nữ đại nhân, người của Niêm Can Xử ở Tứ Tề tới nói bệ hạ muốn gặp ngươi một lần.”

“Hoàng thượng của Tứ Tề?”

Bạch Linh Miểu không khỏi nhớ tới hai Long Mạch làm mồi nhử kia.

Mặc dù không biết đối phương tìm cái gì nhưng nếu vua của một nước đã tìm đến mình thì dĩ nhiên Bạch Linh Miểu không dám thất lễ. Nàng dẫn theo người của mình bắt đầu xuất phát.

Mặc dù Tứ Tề bị diệt quốc rồi nhưng hiển nhiên danh xưng hoàng đế vẫn có tác dụng. Cho dù ở trong thành trì đông đúc này thì hắn cũng nắm trong tay tẩm cung có đại viện ba cửa.

Thời điểm Bạch Linh Miểu thấy hoàng đế của Tứ Tề, nàng phát

hiện so với dáng vẻ vô cùng chật vật trước đây, người trước mặt này khiến cho nàng suýt chút nữa cũng không nhận ra nổi.

Long Mạch trước đây khi mới bò ra khỏi vũng bùn, trên người toàn là bùn nhìn không ra dáng vẻ ban đầu mà bây giờ đã là hoàng đế của Tứ Tề rồi.

Trên bộ hoàng bào thêu hoa văn biển cả long đằng màu vàng óng, dưới cái mũ miện có tua rua trân châu, con ngươi màu đen như mực ngọc lóe lên vẻ không giận mà uy, cả người tỏa ra khí chất vương giả uy chấn thiên hạ.

“Không cần phải quỳ lạy, ban ghế ngồi cho Bạch cô nương.”

Hoàng đế Tứ Tề mặc long bào ngồi sau bàn vung tay lên, hai tên lão thái giám lập tức mang ghế lên.

Bạch Linh Miểu hành lễ cảm tạ sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống, mở miệng nói:

“Xin hỏi bệ hạ tìm tiểu nữ đến đây là có việc gì vậy?”

Hoàng đế Tứ Tề đánh giá Bạch Linh Miểu từ trên xuống dưới:

“Nghe nói thời gian gần đây Bạch Liên Giáo được truyền bá rất rộng rãi, những nơi bị Pháp Giáo gặm trong miệng, bách tính gần như đều được Bạch Liên Giáo thu lại rồi.”

“Bệ hạ quá khen rồi. Những chuyện mà Bạch Liên Giáo làm không đáng nhắc đến. Tất cả cũng bởi vì tránh cho Pháp Giáo ngóc đầu trở lại thôi.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Bạch Linh Miểu không khỏi đánh lên hồi trống, lời này nghe thế nào cũng thấy có điểm không ổn lắm.

“Không phải quá khen! Không hề quá khen chút nào!”

Một vị tướng quân mập mạp dáng người khôi ngô, thân mặc áo giáp từ phía sau đi tới:

“Tín đồ của Bạch Liên Giáo các ngươi đều chống đỡ được một

quốc gia Thiên Thừa này. Chuyện này nếu không đáng nhắc đến, vậy thì không có chuyện gì đáng nhắc đến nữa."

Bạch Linh Miểu trầm mặc không nói, nàng không biết lời này của đối phương rốt cuộc là có ý gì.

Chương 1135: Hiến Tế

"Trẫm tìm Thánh Nữ tới đây cũng không có ý gì khác."

Hoàng đế Tứ Tề đi xuống khỏi ngai vàng, chắp tay sau lưng chậm rãi đi đến bên cạnh Bạch Linh Miểu.

"Nếu hiện giờ có nhiều tín đồ Bạch Liên Giáo đều nghe theo hiệu lệnh của ngươi như vậy, vậy thì trẫm muốn thương lượng với Thánh Nữ một chuyện nhỏ."

Bạch Linh Miểu hơi ghé mắt, chờ đợi đối phương nói tiếp.

Đúng lúc này, vị tướng quân mập bên cạnh lập tức lên tiếng:

"Này nha, bệ hạ à, chúng ta đừng vòng vo nữa mà nói thẳng ra đi."

Nói xong lời này, không đợi hoàng đế Tứ Tề mở miệng, tướng quân mập kia đã lên tiếng:

"Thánh Nữ đại nhân à, chuyện là như thế này."

"Miếu Trung m của Thanh Khâu bên kia có một dự định, họ có cách có thể đánh bại toàn bộ tàn dư Pháp Giáo còn sót lại ở Tứ Tề chỉ trong một chiêu. Nhưng mà á, cách này cần một thứ có chút kỳ lạ cho nên muốn mời Thánh Nữ giúp đỡ."

"Miếu Trung m?"

Bạch Linh Miểu vừa nghe đến cái tên này, trong lòng lập tức dâng lên một tia bất an.

"Họ cần mạng người, không phải cái loại mạng người của Dương Thọ Đan kia đâu. Họ cần mạng người để tế trời, không phải mấy trăm người hay mấy ngàn người mà là một triệu tám trăm mười

người.

Bạch Linh Miểu vẫn không nói lời nào, rõ ràng nàng đã bị con số kia trấn áp rồi.

Hoàng đế Tứ Tề cho vị tướng quân mập kia một ánh mắt, hắn nói tiếp:

“Chuyện này ấy à, có trách thì cũng trách những vị Lạt Ma kia. Họ nói những người đó nhất định phải cam tâm tình nguyện đi chết thì mới được.”

“Ngươi nói xem lời nói này gọi là gì. Không biết não của mấy người Thanh Khâu kia làm sao mà phát triển được, cứ nhất định phải là cam tâm tình nguyện làm. Chuyện này sao chúng ta có thể làm được chứ cho nên mới nhờ Thánh Nữ giúp đỡ.”

“Nhất định trong Bạch Liên Giáo cũng có một số người vô dụng đúng không, ví dụ như là người già yếu bệnh tật các kiểu, thà dùng phế vật còn hơn.”

“Cứ theo như lời giải thích trước đó của ngươi là được, cứ nói là chết rồi là có thể đi quê hương chân không. Nhất định họ sẽ vui mừng hớn hở đi chịu chết.”

Chờ vị tướng quân mập nói xong thì hoàng đế Tứ Tề bên cạnh cũng tiếp lời:

“Ngươi yên tâm, chỉ cần có thể khiến Pháp Giáo rút lui khỏi Tứ Tề, để cho trẫm đăng cơ lần nữa thì dù chết bao nhiêu người trẫm cũng sẽ bồi thường cho ngươi gấp năm lần tín đồ!”

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy trẫm là loại người nói lời không giữ lời? Trẫm có thể thề trước mặt liệt tổ liệt tông! Lần này thì ngươi có thể yên tâm rồi chứ?”

Hai tay Bạch Linh Miểu run rẩy, nhìn vị hoàng đế Tứ Tề trước mặt mình, không biết tại sao nàng lại nghĩ tới vị nữ tướng quân Bạch Long Đằng trước đây.

“Bệ hạ!”

Giọng nói Bạch Linh Miểu run rẩy:

“Đây là một triệu tám trăm mười mạng người đó!”

“Vậy có sao đâu? Dù sao họ cũng sẽ đi quê hương chân không hưởng phúc rồi, làm sao, chẳng lẽ Thánh Nữ cảm thấy không có cái gọi là quê hương chân không sao?”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế Tứ Tề, hai tay Bạch Linh Miểu chậm rãi nắm chặt lại, vẻ mặt nàng bắt đầu trở nên vô cùng khó coi, cơ thể tựa hồ có chút đứng không vững nữa.

Quê hương chân không quả thực có tồn tại, đây cũng là do chính miệng Vô Sinh Lão Mẫu nói ra, người nhà của mình bây giờ đang sống một cuộc sống không buồn không lo ở chỗ đó.

Chờ sau khi mình chết thì mình có thể đoàn tụ cùng họ. Đây chính là chuyện mà Bạch Linh Miểu chắc chắn bản thân có thể tin tưởng.

Nhưng khi chuyện mà bản thân vô cùng tin tưởng với một triệu tám trăm mười mạng người ở đối lập nhau, trong lòng Bạch Linh Miểu bắt đầu trở nên rối rắm.

“Nếu quê hương chân không thật sự có thật vậy thì cái chết cũng chỉ là đổi một nơi khác để sống mà thôi. Nếu đã như vậy, vậy ta vì sao...vì sao lại kháng cự như vậy?”

Mà lúc này, hoàng đế Tứ Tề vẫn còn đang thừa thắng xông lên:

“Bạch cô nương, ngươi suy nghĩ kỹ đi, chỉ cần tốn hơn một triệu người già yếu bệnh tật là có thể đổi lại chín triệu tín đồ trong tương lai, có khi nào mà buôn bán có thể kiếm lời không lỗ như vậy chứ?”

“Ngươi xem, đến lúc đó, ngươi thắng ta cũng thắng, vậy Vô Sinh Lão Mẫu ở trong quê hương chân không cũng thắng luôn, không ai thua thiệt cả. Thánh Nữ đại nhân còn đang do dự gì nữa?”

Bạch Linh Miểu nghe vậy thì hít sâu một hơi, bàn tay đặt ở ngực khẽ run nhẹ rồi bỗng nhiên thả xuống, dường như nàng đã hạ

quyết tâm đưa ra một quyết định nào đó.

“Bệ hạ à, đây mà là buôn bán sao? Nợ cứ tính như vậy sao? Ngươi cũng biết, họ...họ đều là người, đều là những người đang sống sờ sờ cả! Dù họ có bị tàn tật, có bị bệnh! Nhưng mà họ đều là những người đang sống sờ sờ!”

Bạch Linh Miểu nghĩ tới mọi thứ ở thôn Ngưu Tâm.

“Ngươi có biết cái chết của họ sẽ khiến biết bao người đau lòng không? Ngươi có biết cảm giác mất đi người thân có bao nhiêu khó chịu không?!”

Hoàng đế Tứ Tề cùng tướng quân mập ở một bên rõ ràng vô cùng kinh ngạc, họ không ngờ tới người đứng đầu Bạch Liên Giáo yêu thích sinh tế lại có thể thốt lên những lời này, đúng là mặt trời mọc đằng tây mà.

“Hơn nữa bệ hạ à!”

Bạch Linh Miểu phục hồi tâm trạng rồi nói tiếp:

“Trong một triệu tám trăm mười người mà ngươi nói có hơn một nửa đều là con dân của ngươi, chẳng lẽ ngươi không vì họ mà cân nhắc chút nào sao?”

Chương 1136: Sợ

Nghe thấy lời nói hoang đường như vậy, trên mặt hoàng đế Tứ Tề lộ ra một tia phẫn nộ:

“Hừ! Trẫm dựa vào các gì phải cân nhắc cho họ? Ngươi có biết trẫm đã trả giá bao nhiêu để có được vị trí ngày hôm nay không! Đều là ta vất vả mới có được!”

“Điều mà trẫm phải lo lắng chính là giang sơn xã tắc! Không có giang sơn xã tắc thì hoàng đế như trẫm cũng chỉ làvua mất nước mà thôi! Còn như những bách tính kia chẳng qua cũng chỉ là ngọn cỏ mọc trên giang sơn của trẫm, dù cắt đi một lượt thì qua một thời gian nữa cũng sẽ mọc lại thôi.”

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu nắm chặt hai tay, móng tay sắc bén của nàng cắm sâu vào bên trong lòng bàn tay từ đầu đến cuối đều không buông lỏng ra.

“Bệ hạ!”

Giọng nói của Bạch Linh Miểu trở nên bén nhọn:

“Thứ cho tiểu nữ khó có thể tuân theo mệnh lệnh! Họ không phải là cỏ! Họ đều là người! Họ không thể chết như cỏ được! Chết rồi chính là không còn nữa!”

“Hửm?”

Hoàng đế Tứ Tề tỏ ra có chút khó hiểu:

“Làm sao? Chẳng lẽ ngươi còn chưa nghĩ rõ ràng sao? Họ không chết, theo những lời mà các ngươi nói, họ đều đi về quê hương chân không mà.”

“Thế nào? Chẳng lẽ đường đường là Thánh Nữ đại nhân của Bạch Liên lại cảm thấy thật sự không có cái gọi là quê hương chân không, đều là lời nói dối mà Vô Sinh Lão Mẫu tạo ra vì để cho các ngươi tin nàng ư?”

Bạch Linh Miểu dùng sức hít lấy mấy hơi, đè nỗi tức giận trong lòng xuống:

“Bệ hạ! Quê hương chân không thực sự có tồn tại! Nhưng mà Vô Sinh Lão Mẫu có thánh dụ! Tự sát là làm trái thiên lý! Sau khi chết không thể tiến vào quê hương chân không!!”

“Hoang đường! Làm sao trước đây trẫm không nghe nói Bạch Liên Giáo các ngươi có lý do này?”

Lông này hoàng đế Tứ Tề dần nhíu lại, hắn cảm thấy đối phương đang cự tuyệt mình.

“Tiểu nữ là Thánh Nữ Bạch Liên dĩ nhiên có truyền đạt lên trên, ta nói với Vô Sinh Lão Mẫu thì Vô Sinh Lão Mẫu dĩ nhiên cũng sẽ nói lại với ta!! Việc này miễn bàn đi!!”

Bạch Linh Miểu oán giận nói xong, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chờ đã!”

Hoàng đế Tứ Tề lần nữa đứng trước mặt Bạch Linh Miểu, vẻ mặt hắn tức giận, trên người cũng bắt đầu xuất hiện một số vảy rồng:

“Ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ! Bạch cô nương, ngươi phải suy nghĩ kỹ xem ngươi đang đối nghịch với ai!”

Bạch Linh Miểu vẫn luôn cúi thấp đầu xuống chầm chậm ngẩng đầu lên, khóe miệng nàng khẽ cong lên, khí chất trên người bắt đầu khác đi:

“Bệ hạ à~hiện giờ Tứ Tề còn chưa bị Pháp Giáo chiếm đâu, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì tại sao không tự mình đi thu hồi lại đất đã bị mất đi? Ồ đúng rồi, ban đầu ngươi vẫn dựa vào chúng ta cứu ngươi ra từ chỗ Pháp Giáo bên kia nữa mà.”

Bạch Linh Miểu dùng ngón tay có móng tay màu đen chọc lên long bào trên người hoàng đế Tứ Tề.

“Tiểu nữ là người Đại Lương chứ không phải là người Tứ Tề, huống chi bây giờ ngươi đâu phải là hoàng đế mất nước đâu. Phượng hoàng rơi xuống đất không bằng gà, ta chính là đang đối

nghịch với ngươi đó, ngươi làm gì được ta?"

"Bệ hạ phái Binh Gia tước vũ khí của Bạch Liên Giáo ư? y da, thật đáng tiếc, bây giờ dưới tay bệ hạ người ngay cả một tên lính cũng không có, chỉ có một đám lão thái giám."

Bạch Linh Miểu liếc mắt nhìn vị tướng quân mập mạp đặt tay trên chuôi đao những vẫn chậm chạp không rút ra, khinh khường cười một tiếng:

"Còn ở chỗ này ra oai với ta nữa, bên cạnh thiếu người đến mức này à, ngay cả thứ này mà cũng không biết xấu hổ đem ra gặp người sao."

Toàn thân hoàng đế Tứ Tề phát run nhưng hắn lại không dám làm gì Bạch Linh Miểu. Bất kể đánh thắng hay đánh không lại thì hắn cũng không thể trở thành kẻ thù của thế lực giúp hắn đoạt lại giang sơn được.

Bạch Linh Miểu trang nghiêm đi ra khỏi đại viện ba mặt cửa, nét mặt dần trở nên nhu hòa trở lại, nàng yên lặng đi trong thành trì hỗn loạn này.

Giọng nói của Nhị Thần vang lên trong đầu nàng:

"Rốt cuộc ngươi nghĩ như thế nào? Rốt cuộc là ngươi có tin quê hương chân không thực sự tồn tại hay không? Ngươi làm cho ra mù mờ hết rồi."

Bạch Linh Miểu không biết, nàng đã không thèm để ý đến chuyện của mình nữa rồi.

Nàng nhận ra không biết từ lúc nào mà hơn một triệu mạng người lại chỉ ở trong một ý niệm của mình, chỉ cần mình nghĩ đến thì nàng thật sự có thể ra lệnh cho những người này đi chết.

Trong lúc bất tri bất giác, thế lực của mình đã mạnh đến mức độ này rồi. Loại áp lực vô hình này khiến lòng nàng rất hoảng loạn.

Bạch Linh Miểu tiếp tục đi về phía trước, nhìn cuộc sống thăng trầm của những tín đồ Bạch Liên ở trong thành trì.

Dưới chiến tranh, cuộc sống của bách tính dĩ nhiên tốt hơn bất kỳ chỗ nào nhưng con người vẫn luôn nghĩ cách cố gắng hết sức để có thể khiến cho mình ăn ngon một chút, sống tốt một chút.

Trước đây nàng cũng từng nhìn thấy nhưng mà bây giờ nhìn lại tựa như có chút khác biệt so với trước đây.

Một nhóm người ven đường đang vây quanh một cái nồi đen lớn bốc lên khói trắng, trong tay cầm đôi đũa dài nhao nhao muốn thử.

Này gọi là thứ ăn hổ lốn, có một số người đổ cơm thừa đồ ăn thừa mà bản thân ăn còn thừa lại vào một chỗ rồi đem ra đường bán. Mặc kệ gắp trúng cái gì thì đều tính là một đũa một đồng.

Đừng thấy bẩn mà lầm tưởng. Trong cái thế đạo càng loạn thì loại buôn bán này lại càng náo nhiệt. Không ít lúc thậm chí còn có người tới sớm trước giờ bán, tránh cho đồ ngon bị người ta chọn mất.

Vì chỉ có ở chỗ này mới có thể tốn ít tiền nhất mà vẫn được ăn đồ mặn.

Một vị cô nương có lông mày hình Bạch Liên, quần áo trên người đầy miếng vá nhìn chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, trong tay nắm chặt một đồng tiền do dự hồi lâu, cuối cùng cũng ném vào trong cái bát để tiền.

Chương 1137: Lương Thiện

Tiểu cô nương kia cầm lấy đôi đũa, híp mắt dán vào cạnh nồi nhìn một hồi lâu sau đó mới đưa đũa vào trong nồi dùng sức gắp lên.

Chờ đến khi nàng gắp lên phát hiện trên đôi đũa lại gắp trúng non phân nửa cái đầu vịt nấu tương.

Vị tiểu cô nương kia chẳng ngại nóng, vui mừng hớn hở bưng lấy cái đầu vịt kia chạy về phía hai muội muội đang đứng chờ ở một bên.

Ba người chia nhau ăn cái đầu vịt kia giống như đang ăn sơn hào

hải vị vậy, trong mắt đều tràn đầy sự vui vẻ và hạnh phúc. Đứa bé nhỏ hơn thậm chỉ còn ngửa đầu lên cười khanh khách.

Bạch Linh Miểu yên lặng đi lên phía trước. Dường như nàng có thể cảm nhận được sự vui vẻ của đối phương, khóe miệng cũng khẽ giương lên.

Bản thân nàng cũng đã từng có một người đệ đệ, mình có đồ gì ngon cũng sẽ chia cho hắn ăn.

Nhìn nàng, dường như Bạch Linh Miểu cũng nhìn thấy chính mình của trước đây.

Nàng cứ đi mãi, khi đi đến đầu hẻm, bên trong rất náo nhiệt, có một đôi cô dâu chú rể đang bái đường thành thân, mỗi một người đều cười vui vẻ, dường như những khó khăn vừa mới trải qua chỉ là giả tưởng mà thôi.

Không có kẹo mừng liền lấy hai miếng mứt quả hồng quý giá, cắt thành từng miếng nhỏ rồi phân phát giống như kẹo mừng.

Không ai chê loại kẹo mừng này cả, ngược lại còn ăn vô cùng ngon lành. Họ đều bỏ vào trong miệng không dám nhai, chuyên chú thưởng thức vị ngọt không dễ gì mà có được này.

Cũng có một số người không có ăn, họ cận thận bỏ kẹo mừng vào trong ngực, chuẩn bị đem thứ đồ tốt này về nhà.

“Họ đều chết rồi? Đều đi quê hương chân không của Vô Sinh Lão Mẫu rồi?”

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Bạch Linh Miểu, trong nháy mắt nàng cảm thấy bản thân chợt bị mù. Lúc trước Tâm Thông mà Xá Lợi Tử cho nàng không có bất kỳ phản ứng nào, bản thân cũng cảm nhận được một mảng đen nhánh.

“Không đúng, họ...họ không nhất định phải đi quê hương chân không, họ chỉ cần sống là rất tốt rồi, chỉ có người muốn trốn tránh mới cần đi quê hương chân không.”

Bỗng nhiên Bạch Linh Miểu cảm thấy bởi vì mình đã có được Xá Lợi Tử rồi, phạm vi cảm nhận Tâm Thông của nàng mới trở nên

càng xa hơn. Động tĩnh ngoài hai ba dặm nàng cũng có thể cảm nhận được.

Một lúc sau, nàng cảm nhận được Lý Hỏa Vượng. Lúc này hắn đang ở trên đường cái nói cái gì đó với một vị Thanh Bì.

“Lý sư huynh?”

Chân phải Bạch Linh Miểu vừa mới nhấc lên liền dừng lại, nàng cảm nhận được hỉ nộ ái ố của những người khác ở trong phạm vi của mình.

Mình của trước đây đã quá coi trọng tình cảm của bản thân nhưng kỳ thật loại tình cảm này không phải là thứ mà nhất định đời người phải có.

So với tất cả những tín đồ của Bạch Liên Giáo, phần tình cảm này lại trở nên nhỏ bé như vậy.

Bạch Linh Miểu xoay người lại, đi về phía cửa phòng Bạch Liên Giáo:

“Nhị Thần, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

Bạch Linh Miểu ở một bên cảm nhận được hơn phân nửa người của thành trì, chậm rãi lên tiếng:

“Có quá nhiều người sống vì chúng ta, chúng thể không thể...không thể chăm sóc chính mình.”

“Chúng ta nghĩ cách để giúp cho càng nhiều người không mất đi người nhà của họ, cảm giác người thân qua đời...không tốt chút nào, ta không muốn khiến cho những chuyện mà ta đã trải qua lại xuất hiện trên càng nhiều người nữa.”

“Ha, tốt thôi, ít nhất cũng không vặn chặt lấy. Những chuyện mà tiểu tử Lữ Tú Tài kia làm được, chẳng lẽ chúng ta còn không bằng tên phế vật như hắn sao?”

Ùng ục ùng ục, bên trong một căn nhà bếp, nước sôi liên tục đun

sôi đá trong nồi. Một người đàn ông đầu đội khăn trắng nghiêm túc thả củi vào trong bếp.

Hồ Bưu làm theo như thường lệ, lúc dùng đũa đâm vào đá ở trong nồi, vẻ mặt hắn lập tức trở nên vô cùng kích động, đá trong nồi thật sự bị nấu mềm rồi!

Thạch Độc gia gia nói, chỉ cần nấu mềm đá rồi ăn hết thì có thể chữa khỏi bách bệnh còn có thể đắc đạo thành tiên!

“Cha! Cha!”

Hồ Bưu bưng lấy hũ đồ gốm chứa đá hưng phấn chạy ra ngoài.

Nhưng khi hắn vừa lao ra ngoài cửa liền nhìn thấy sư huynh của mình xách theo một cái nồi đi về phía bên này.

Hồ Bưu vội vàng giả vờ trấn định lại, cầm theo đá đã được nấu chín đi vào nhà.

Nhưng ngay thời điểm hai người đi qua nhau, Hồ Bưu nhìn thấy sư huynh của mình đột nhiên giơ cái nồi trong tay lên đánh về phía cái hũ của mình.

Cùng với tiếng gốm sứ bị vỡ, đá của Hồ Bưu lập tức lăn xuống mặt đất nảy lên mềm mại. Mà cảnh tưởng này lại bị sư huynh của Hồ Bưu nhìn thấy.

“Ngươi! Tiểu tử ngươi thật sự nấu thành công rồi! Thế mà lại là thật!”

Lời này vừa nói ra, trên mái hiên, bên trong cửa sổ còn sau phía sau cửa gỗ đều xuất hiện từng cái đầu người Pháp Giáo. Trong mắt họ mang theo vẻ khiếp sợ cùng khát vọng nhìn về phía hòn đá kia.

Hồ Bưu lập tức vươn tay nắm lấy hòn đá mềm mại kia định nhét vào trong miệng mình.

“Cướp đi!”

Không biết giọng nói từ nơi nào vang lên khiến cho tất cả các tín đồ Pháp Giáo có mặt ở đầy đều đỏ mắt lên, nhao nhao nhào về

phía Hồ Bưu.

Đối mặt với cơ hội có thể trở thành tiên, những sư huynh đệ đã từng chung đu.ng sớm chiều với nhau nháy mắt trở mặt thành thù giết hại lẫn nhau, trong lúc nhất thời bên trong ngõ nhỏ không dài mấy lập tức nổi lên gió tanh mưa máu.

Hòn đá mềm kia liên tục đổi chủ, dù bị người ăn hết cũng sẽ bị người khác xô ra hai bên mổ bụng móc ra nhét vào trong miệng mình.

Chương 1138: Tu Chân Giả

Sau hai nén hương, bên trong ngõ nhỏ đã bị máu loãng và thi thể hoàn toàn bao phủ, hai người chồng chất vết thương còn sót lại nhìn nhau, Hồ Bưu là một người trong số đó.

Hắn đứng ở đó lung lay sắp đổ, liên tục lầm bầm nói:

“Đây là của ta... rõ ràng là của ta."

Mà lúc này, Lý Hỏa Vượng đang đứng ở trên mái hiên nhìn thảm kịch xảy ra bên dưới. Đá không thể nấu nhừ được, cái này thật ra chỉ là tính toán của Lý Hỏa Vượng mà thôi.

Sau khi nhìn thấy người cuối cùng không thể chờ đợi mà nuốt thứ kia xuống bụng nhưng lại không thể trở thành tiên, khi nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng sụp đổ kia, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười.

Không thể không nói, cảm giác đùa bỡn người khác thật sự rất tốt, đặc biệt là kẻ địch của mình.

Khi cảm nhận được Phi Cương kia không ngừng tràn vào trong cơ thể mình, Lý Hỏa Vượng hài lòng gật đầu, trực tiếp nhảy xuống dưới, một cước đá bể đầu người kia.

Giờ phút này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu rõ vì sao một khi đùa giỡn Tọa Vong Đạo lại đùa giỡn nhiều người như vậy. Bởi vì dù Phi Cương do lừa gạt phàm nhân có ít đi nữa thì chỉ cần góp gió thành bão thì cũng là một phần thu nhập rồi.

Hơn nữa một số cao thủ của Tọa Vong Đạo, thậm chí còn thích thiết kế cục, chỉ cần giữ gìn tốt cục này, không bút cũng có thể tiếp tục lâu dài, không ngừng cuồn cuộn dâng lên như suối nguồn.

Thiết lập cục có thể phức tạp cũng có thể đơn giản, thậm chí vừa vặn chỉ cần một cái tin vịt là được, trò lừa bịp Súc Dương mấy năm trước mình gặp phải lại là một cục của Tọa Vong Đạo.

So sánh với Phi Cương cảm nhận được càng ngày càng nhiều, Lý Hỏa Vượng cảm thấy tâm tính trong lòng mình trở nên càng ngày càng quan trọng hơn.

Hắn trước đây luôn không phân rõ thật giả nhưng theo số lần lừa gạt ngày càng nhiều, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự khác biệt giữa sự thật chân chính cùng với cái giả thật sự.

Tọa Vong Đạo dễ dàng lừa gạt nhiều lần liền mất đi sự thành thật, dễ dàng cảm thấy mọi thứ đều là giả.

Lễ nghĩa liêm sỉ là giả, bạn bè người thân cũng là giả thậm chí ngay cả chính mình cũng có thể là giả.

Nếu mọi thứ đều là giả vậy thì khi làm việc dĩ nhiên không có gì kiêng kỵ nữa.

Tu chân không tu giả dễ bị tẩu hỏa nhập ma, tu giả không tu chân cũng tương tự như vậy.

Thực ra Tọa Vong Đạo là kẻ điên tu giả đến độ tẩu hỏa nhập ma, chỉ là trước giờ tất cả mọi người chưa từng thấy tu chân giả tu luyện thành công, họ bao gồm cả chính Tọa Vong Đạo đều cảm thấy trạng thái này mới là chính xác.

“Đáng buồn, thật đáng buồn.

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm nói, có lẽ chuyện này đầu tử đã biết, chỉ là hắn lún quá sâu, muốn quay đầu e rằng rất khó.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu, mổ bụng người trước mắt, lấy hòn đá đã mềm nhũn ra.

Một xúc tu chui vào từ rốn, kéo thứ đó ra nhét vào lại.

Những hòn đá nấu nhừ do đám tín đồ Pháp Giáo tranh cướp thật ra là là gan cắt ra của Lý Hỏa Vượng.

Hắn từng tìm qua vật thay thế khác, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy thứ này là thích hợp nhất.

“Cha, gần đây ngươi đang làm gì vậy? Ta thấy hơi khó hiểu.

Trên cổ Lý Tuế nứt ra hai khe hở, lộ ra đôi mắt của Lý Tuế.

“Ta đang lừa họ"

“Thì ra đây chính là lừa gạt.

Lý Tuế lập tức bừng tĩnh hiểu rõ, nàng đã học được thêm vài thứ mới mẻ từ cha mình.

Nếu đã đạt được mục đích của mình, Lý Hỏa Vượng cũng nên rời khỏi chỗ này.

Bây giờ hắn đang ở lãnh địa mà Pháp Giáo chiếm lĩnh ở Tứ Tề, động tĩnh này tất nhiên sẽ khiến Pháp Giáo phản ứng lại rất nhanh.

Nghe tiếng bước chân sau lưng, Lý Hỏa Vượng lập tức hiện thân, quẹt lên mặt, gương mặt nhanh chóng biến thành dáng vẻ của Hồ Bưu đã chết.

Hắn chặt tay phải của mình, ném xuống đất, biểu cảm đau đớn nằm dưới đất.

“Nhanh lên! Hắn chạy về phía bên đó!"

Lý Hỏa Vượng run rẩy nhấc ngón tay rướm máu, chỉ đường cho tín đồ Pháp Giáo đang đuổi đến.

Thấy tín đồ Pháp Giáo phẫn nộ đuổi theo hướng mình chỉ, Lý Hỏa Vượng lập tức đứng dậy, nhặt cánh tay dưới đất lên lén lút đi theo sau lưng họ.

Chờ đám người đó phản ứng lại, phát hiện mình bị lừa đồng thời bắt đầu quay lại, Lý Hỏa Vượng đã chậm rãi biến mất theo hướng

mà bọn hắn từ bỏ truy đuổi.

Chờ Lý Hỏa Vượng đổi sang gương mặt khác, đến một huyện thành hoang vắng, nguy cơ bị truy vết đã được giải trừ.

Lý Hỏa Vượng ngồi trong sảnh lớn của một tòa khách điếm, bận rộn lâu như thế hắn cũng đói rồi: “Chủ tiệm, mang chút đồ ăn lên"

“Vâng! Nhưng mà khách quan à, trong thời buổi loạn thế hiện nay có vài thứ không dễ vận chuyển, ta chỉ có thể xem thử đồ trong nhà bếp, có món gì sẽ nấu món đó cho ngươi.

“Không sao, có thể ăn no là được"

Rất nhanh, nửa đầu dê kho thơm nức mũi được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, bên cạnh còn kèm theo hai miếng bánh nướng mềm.

“Khách quan, đây là tương đậu, đây là giấm, ngươi cắt thịt đầu dê ra, rưới chút tương dấm kẹp chung với bánh nướng, ăn ngon lắm đấy.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm đầu dê một lúc, khi thấy đầu dê kia không hề giống lần trước há miệng nói gì đó với mình, hắn mới cầm con dao nhỏ bên cạnh bắt đầu dùng bữa.

Sau khi tiếp tục tu giả, Lý Hỏa Vượng phát hiện tác dụng phụ khi mình tu chân thật sự đã hồi phục rất nhiều. Ít nhất không cần lo lắng người bên cạnh đều do mình tu ra.

1118 chữ

Chương 1139: Bất Thường

Khi hiểu biết quá nhiều giả dối đồng thời cũng sẽ biết được nhiều sự thật hơn.

So sánh với những công pháp thần thông của Phi Cương, Tọa Vong Đạo, thay đổi lớn nhất của Lý Hỏa Vượng là sự chuyển biến về trạng thái tâm lý, đó là loại cảm giác thật lòng lừa người ta bằng

sự giả dối.

Mà hắn của giờ phút này rất cần sự thay đổi đó, để đối phó với tác dụng phụ do tu chân mang đến.

Bất kể không phân rõ chân thực hay ảo ảnh, thực ra đều là sự thay đổi về trạng thái tâm lý.

Tu chân và tu giả, hiện nay giống như cùng lúc buộc một sợi dây thừng ở hai bên cơ thể, vừa khéo một trái một phải.

Sau khi dần dần hiểu rõ ảo ảnh, hắn đã có thể khống chế được sự thật chân chính cùng với sự chân thực do mình tạo ra ở một mức độ nhất định.

Tu giả thật sự có thể chữa trị tẩu hỏa nhập ma của tu chân, mặc kệ có phải là mồi nhử hay là chút ngon ngọt do đầu tử ném ra hay không, Lý Hỏa Vượng cũng phải ăn.

Tuy đã giải quyết phiền phức của tu chân, nhưng hắn cần phải tăng cường đề phòng âm mưu của đầu tử, cho dù bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu gì.

Lý Hỏa Vượng như có điều suy nghĩ nhấc dao găm nhỏ cắm miếng thịt dê, chậm rãi cho vào miệng.

Nhưng chính vào lúc hắn nghĩ như thế, trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng giật thót, phía sau tai trái của hắn nứt ra một khe hở.

Khi con mắt của Lý Tuế nhanh chóng liếc thực khách bên trái, Lý Hỏa Vượng lập tức phát hiện điều bất ổn, vừa rồi cặp phu thê kia đã liếc nhìn hắn.

Nhìn thoáng qua người lạ vốn không tính là gì, nhưng hai người lại rời tầm mắt bằng tốc độ nhanh nhất, điều này cho thấy có vấn đề, dù sao bách tính bình thường không thể làm được đến mức đó.

“Khách quan, đầu dê này ăn có vừa ý không?"

Đầu bếp phía sau nhà bếp khom lưng, mỉm cười lấy lòng hỏi Lý Hỏa Vượng.

Khi bốn con mắt nhanh chóng quét qua xung quanh thu thập tất cả chi tiết xong, Lý Hỏa Vượng lập tức siết chặt kiếm Tử Tuệ, dùng sức chém, đầu của tên đầu bếp lấy lòng nhanh chóng bay lên trời.

Lao lên không trung mưa máu, đầu của tên đầu bếp không hề rơi xuống, ngược lại ném tóc và da mặt đi, biến thành Huyết Tích Tử lao về phía đỉnh đầu của Lý Hỏa Vượng.

Khi xúc tu màu đen chui ra từ cổ của Lý Hỏa Vượng trực tiếp rút kiếm đồng tiền, kiếm đồng tiền vung vẩy, quất Huyết Tích Tử màu đen đi, khách điếm vốn yên bình chớp mắt trở nên nguy cơ khắp nơi.

Bất kể là thực khách, hay tiên sinh tính tiền, hoặc tiểu nhị bưng bê đồ ăn đều rút các loại binh khí ra, nhào về phía Lý Hỏa Vượng.

Tất nhiên Lý Hỏa Vượng có thể đối phó được đám người này, nhưng sắc mặt hắn lại cực kì khó coi, chỉ vì hắn không rõ rốt cuộc là ai đã phái mấy kẻ đó đến đây, lẽ nào là đầu tử?

Lúc Lý Hỏa Vượng muốn giải quyết đám người này, xà ngang tầng ba của khách điếm bỗng nứt ra, hai tầng lầu bên trên mang theo trọng lượng ngàn cân đổ ập xuống người Lý Hỏa Vượng.

Âm thanh chấn động vang lên, gạch ngói đè lên người Lý Hỏa Vượng và đất đá văng tung tóe, cả người mọc đầy xúc tu đen đứng dậy từ tòa nhà đổ nát kia.

Khi cát bụi dần dần tan đi, Lý Hỏa Vượng phát hiện thay xung quanh thay đổi cực lớn, tất cả mọi người trong tiểu trấn đều buông bỏ ngụy trang.

Vai họ mang theo vải đen, dựng cờ trắng, khiêng tượng thần khổng lồ vây ba vòng trong ba vòng ngoài trong khách điếm đổ nát, hắn đã bị bao vây.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng trông thấy ký hiệu của Pháp Giáo trên người họ, không biết tại sao trong lòng hắn ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đã bị Pháp Giáo mai phục, cho dù hắn cố ý che giấu hành tung, nhưng vẫn bị họ phát hiện, Lý Hỏa Vượng biết e rằng lần

này gặp phải kẻ khó chơi rồi.

Chính vào lúc này, phía bên trái nhóm người đột nhiên nhường ra một con đường, bốn quái nhân che dù chậm rãi bước ra từ bên trong.

Gương mặt họ bị dù che khuất có dáng người rất cao, ít nhất cũng khoảng một trượng, y phục mặc trên người rất dài, cánh tay dài đến đầu gối bị tay áo bao bọc, không lộ ra chút máu thịt nào.

Cơ thể của bốn người che dù dán sát vào nhau, gần đến độ nếu người phía trước không cất bước đằng sau sẽ té nhào ngay lập tức.

Cử động quái dị của họ cộng thêm bốn cây dù rách màu đen, khiến bốn người nhìn qua như một chỉnh thể, họ tựa như một chùm rễ chụm lại, nhưng lại là nứt ra đầu nấm quái dị.

Lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng trông thấy người ăn vận như vậy ở Pháp Giáo, cảm giác bất an trong lòng hắn dần dần tăng lên, bởi vì hắn không hề cảm nhận được tầm mắt của bốn người này nhìn về phía mình.

Lúc Lý Hỏa Vượng tưởng bốn người trước mặt muốn nói gì đó với mình, bóng dáng của tất cả tín đồ Pháp Giáo thoáng chốc lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm bao vây xung quanh, nhanh chóng hình thành sắc lệnh còn lớn hơn cả tòa nhà, bốc khói đen ngòm.

Sắc lệnh vừa xuất hiện, mây đen trên trời cuồn cuộn kéo tới, nhất thời sắc trời lập tức u ám, không khác gì ban đêm.

Cảm giác bầu không khí gần như có thể khiến không khí ngưng đọng, Lý Hỏa Vượng biết, e rằng đây là một trận chiến khổ sở, vì muốn mai phục hắn, sợ là Pháp Giáo đã chuẩn bị toàn vẹn.

E rằng thời khắc khi hắn trói Thái Sơn Thạch đi, nội bộ Pháp Giáo đã sớm xem hắn là cây đinh trong mắt.

1207 chữ

Chương 1140: Đồng Minh

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng kiên định chậm rãi hít sâu một hơi, Bành Long Đằng nhấc theo cây kích khổng lồ dần dần xuất hiện sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Mắt thấy không khí giương cung bạt kiếm sắp chạm đến đỉnh điểm, lúc Lý Hỏa Vượng chuẩn bị liều mạng, bóng dáng Huyễn Tẫn khoác áo bào đỏ, bỗng trồi lên từ mặt đất.

“Đừng nhúc nhích, ta đưa ngươi rời khỏi đây.

Huyễn Tẫn nhỏ giọng nói với Lý Hỏa Vượng xong, sáu bàn tay khô quắt với móng tay dài mảnh duỗi ra khỏi áo bào đỏ. Bắt đầu bắt quyết niệm chú.

Sáu bàn tay cùng lúc phối hợp nhau bắt quyết, Lý Hỏa Vượng không biết quyết được bắt ra, cũng nghe không hiểu chú mà Huyễn Tẫn đang niệm.

Nhưng điều Lý Hỏa Vượng có thể nhìn ra là, một mảnh rừng trúc xanh ngắt từ rìa tầm mắt của hắn, nhanh chóng xoay chuyển như một bức tranh, bao phủ hết toàn bộ Pháp Giáo đang vây quanh mình.

Chờ khi họ đến khu rừng xanh biếc, trời bên ngoài hửng sáng, không khí căng thẳng thoáng chốc tan biến không còn gì, Lý Hỏa Vượng vừa nãy còn trong vùng nguy hiểm nháy mắt đã thoát khỏi nguy cơ.

Lý Hỏa Vượng nhìn Huyễn Tẫn với vẻ ngạc nhiên, không thể không nói, hiếm khi cái tên này đáng tin như vậy, cuối cùng đã có cảm giác của đồng minh.

“Ngươi có pháp thuật thần thông gì vậy? Tiện quá đi mất, chỉ cần muốn chạy, bất kỳ lúc nào cũng có thể chạy, nhưng tại sao lần trước phép thần của ngươi không cần niệm chú, lần này lại phải niệm chú vậy?"

Huyễn Tẫn xoay người lại, nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ phức tạp:

“Không thể trả lời, nếu ngươi đã nói con người của ta rất thích giấu riêng cho mình, ngươi cảm thấy ta sẽ dạy ngươi à?"

Nghe thấy câu đó, ấn tượng mà Lý Hỏa Vượng dành cho hắn vừa tăng lên rất nhiều chớp mắt lại rớt xuống không ít.

Nhưng nghĩ đến lúc nãy hắn đã cứu mình, Lý Hỏa Vượng cũng không nói ra sự bất mãn trong lòng:

“Kẻ cầm dù ban nãy là ai thế? Thoạt nhìn không dễ đối phó.

Huyễn Tẫn giơ ba ngón tay trái lên, nhanh chóng tính toán:

“Không biết, ít nhất ta không tính ra được.

“Ngay cả ngươi cũng không biết?"

Lý Hỏa Vượng lập tức cau mày, xem ra tên đó rất khó đối phó, nguy hiểm hơn là hắn đã bị nhìn chằm chằm.

Bất kỳ lúc nào hắn cũng có thể bị Pháp Giáo mai phục thêm lần nữa, sau này khi hắn làm việc sợ là phải kín đáo hơn mới được.

Nhưng đó cũng không phải kế lâu dài, dù sao chỉ có đạo lý ngàn ngày làm trộm, làm gì có chuyện ngàn ngày phòng trộm.

“Ngươi không cần suy nghĩ chuyện Pháp Giáo mai phục, chỗ ta có chuyện này cần ngươi làm, chỉ cần làm xong, căn cơ của Pháp Giáo tại Tứ Tề cũng sẽ bị rút ra. Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu lại, nhìn Huyễn Tẫn chờ hắn nói tiếp.

“Thám tử khi trước phái ra ngoài chết hết rồi, nhưng lạt ma trong miếu âm đã gọi hồn hắn về, tin tức trong não của Thái Sơn Thạch không sai, quả thật Pháp Giáo có động tác lớn.

“Họ muốn tập trung chúng ta lại một chỗ với nhau, tế trời bái thần muốn một mẻ tóm gọn chúng ta.

"Hừ!"

Lý Hỏa Vượng hừ lạnh một tiếng:

“Họ nghĩ hay thật!"

“Mặc kệ họ nghĩ thế nào, nhưng nếu bây giờ đã biết, tất nhiên

phải nghĩ cách phá hoại tính toán của đối phương, suy nghĩ của ta là tương kế tựu kế.

“Ồ? Ngươi nói thử xem.

“Ta không nói chuyện này cho người bên dưới biết, vẫn bước đi theo tính toán của Pháp Giáo, ta sẽ cố hết sức gây ra động tĩnh lớn “Đợi thu hút tầm mắt của Pháp Giáo, ngươi sẽ giương đông kích tây, dẫn theo người phá hoại kế hoạch của Pháp Giáo."

“Ta? Ngươi cố ý cứu ta ra ngoài, là để ta đi làm chuyện đó?"

Lý Hỏa Vượng dùng đầu ngón tay chỉ vào ngực mình.

“Thế nào? Ngươi không muốn đi? Trước đây chẳng phải ngươi muốn ngăn cơn sóng dữ, cứu bách tính trong biển lửa sao?"

“Tất nhiên ta muốn, chỉ là ta cảm thấy ngươi lại lấy ta làm con cờ?"

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, hắn cảm giác trong lời nói của Huyễn Tẫn có điều che giấu, hơn nữa đây không phải lần đầu cái tên này làm vậy.

Huyễn Tẫn rút sáu bàn tay về:

“Cái gì con cờ hay không, ta và ngươi đều muốn đối phó Pháp Giáo.

“Vậy sao? Thế ngươi nói xem, để đối phó Pháp Giáo, ngươi đã làm những gì? Tại sao nhất định phải để ta đi làm?

Tự ngươi đi không được sao?"

“Haiz, bây giờ ta không lợi hại như ngươi, sống lâu như vậy rồi thế mà không so nổi với người trẻ tuổi, thật sự tự thẹn không bằng"

“Ngươi bớt giở chiêu này với ta đi, ngươi còn điều che giấu phải không? Được, ta không làm chuyện này nữa, ngươi thích tìm ai làm thì tìm!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, chuẩn bị xoay người bước ra khỏi rừng trúc.

Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng sắp bỏ đi, giọng nói Huyễn Tẫn truyền đến từ sau lưng:

“Đợi đã"

Giọng nói của hắn trở nên uy nghiêm.

Bước chân Lý Hỏa Vượng dừng lại.

“Ngươi thật sự không biết tại sao ta không nói với ngươi à? Ngươi cảm thấy ta nên nói với ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng xoay người lại, nhìn Huyễn Tẫn trước mặt:

“Tại sao lại không được?"

“Người khác biết cũng chỉ là biết vậy thôi, còn ngươi biết sẽ gây ảnh hưởng không thể dự đoán được cho sự việc.

“Do ta là tâm bàn của Quý Tai? Hay vì năng lực tu chân của ta?"

Đối diện với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Huyễn Tẫn không đáp gì cả.

“Nói những gì ngươi có thể nói, cho ta một khái niệm đại khái! Nếu không ta sẽ nghi ngờ mình ở bên ngoài dùng mạng đọ sức với người ta, còn đám người các ngươi lại tính kế sau lưng ta! !"

Huyễn Tẫn do dự rất lâu, cuối cùng lên tiếng:

“Chúng ta đang giúp đỡ"

“Các ngươi giúp ai?"

“Bên dưới đang đấu, bên trên tất nhiên cũng đấu, ngươi còn nhớ hay không, ngươi từng nói với ta một câu, tại sao không giải quyết phiền phức từ ngọn nguồn?"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy câu này, đồng tử lập tức co rụt:

“Các ngươi có thể lẫn vào bên trong Bạch Ngọc Kinh? Ngươi có thể tiếp xúc với những ti mệnh kia! ? Các ngươi có thể giúp được ti mệnh? !"

1101 chữ

Chương 1141: Trách Nhiệm

“Ngươi đang giúp ti mệnh đối phó Vu Nhi Thần?"

Lý Hỏa Vượng nhìn Huyễn Tẫn trước mặt với vẻ khó tin, lần nữa xác nhận hắn không nói sai.

Tin tức này với hắn mà nói, quá mức chấn động.

Nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Huyễn Tẫn không lên tiếng mà đứng yên tại chỗ yên lặng không nói gì.

“Ngươi đang giúp ti mệnh nào? Bây giờ trong Bạch Ngọc Kinh, ti mệnh nào đang đối phó với Vu Nhi Thần? Tình huống rốt cuộc ra sao?"

Lý Hỏa Vượng liên tục dò hỏi Huyễn Tẫn Nhưng lần này, Huyễn Tẫn vẫn không nói nửa câu.

“Ngươi nói đi chứ! Ném ra một đầu mối, để ta ở đây tự hỏi tự đáp vui lắm sao?"

Mà lần này, cuối cùng Huyễn Tẫn đã lên tiếng:

“Ta chỉ có thể cho ngươi biết nhiêu đó thôi, nghĩ lại lúc trước ta đã nói gì, nếu ngươi biết quá nhiều sẽ ảnh hưởng nhân quả.

Nghe thấy câu này, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy khó chịu như đánh một quyền vào bịch bông.

“Chỉ dựa vào ngươi? Chỉ dựa vào ti thiên giám cũng có thể len lỏi vào tranh đấu của ti mệnh? Có làm thế nào ta cũng không tin Lý Hỏa Vượng nhìn Huyễn Tẫn trước mặt, trong mắt là nghi ngờ sâu sắc.

“Haha, nghe ý của ngươi, ngươi tự cho rằng mình rất hiểu ta? Hay là người nghĩ mình rất hiểu ti thiên giám?"

“Không phải ta xem thường các ngươi, nhưng lời ngươi nói quá kinh hãi thế tục"

Bất kể thế nào, đó chính là ti mệnh, hắn từng gặp ti mệnh, Lý Hỏa Vượng không hề cảm thấy Huyễn Tẫn có thể giúp được bao nhiêu trong trận chiến tranh đoạt thiên đạo.

“Ngươi không thấy không có nghĩa là không tồn tại, nếu chúng ta có thể giám thiên, tất nhiên tự có cách của chúng ta, ngoài ra, Pháp Giáo sắp diệt thế, tất nhiên những tông môn khác sẽ bất mãn với bọn chúng, trong sáng ngoài tối trợ giúp chúng ta.

Thấy Lý Hỏa Vượng còn muốn lên tiếng, Huyễn Tẫn phất tay áo:

“Được rồi, đã nói đủ rồi, đây không phải chuyện ngươi nên nghĩ.

“Chuyện ngươi cần nghĩ là chuyến đi làm việc kế tiếp, chỉ khi mỗi người thực hiện đúng chức trách, hoàn thành hết trách nhiệm của mình, chúng ta mới có thể giải quyết được chuyện phiền phức to lớn kia. Lý Hỏa Vượng tay chống cằm khẽ cau mày suy nghĩ một lúc, duỗi một ngón tay về phía Huyễn Tẫn.

“Vấn đề cuối cùng, tình huống bên trên thế nào? Phía chúng ta tốt hơn, hay phía Vu Nhi Thần ổn hơn một chút?"

“Chuyện đó quyết định ở chuyến đi lần này ngươi làm việc như thế nào, nếu ngươi thành công, Vu Nhi Thần không còn hát hò được mấy ngày nữa.

“Ngươi không cần nghi ngờ ta, ta có che giấu đến mức nào, chúng ta vẫn là người cùng phe, hơn nữa ta đã cho ngươi kính toàn quang, bảo bối tốt như thế cũng đưa cho ngươi, đủ để bày tỏ thành ý của ta.

“Được rồi, có mỗi chuyện đó thôi mà ngươi tính lật đi lật lại bao nhiêu lần hả? Lần hành động này trừ ta ra, còn có ai?"

“Một vài cao thủ"

Huyễn Tẫn đáp, lấy từ trong người ra yêu bài của ti thiên giám, bên trên viết hai chữ lớn bính soái. Lý Hỏa Vượng biết ti thiên giám có một bộ hệ thống thân phận của mình, bất kể thế nào, yêu bài này cao hơn không biết gấp mấy lần so với địa vị Canh Kỳ khi trước của Lý Hỏa Vương.

“Lần này không có ai quản ngươi, họ đều nghe ngươi chỉ huy, dù ngươi bảo họ đi chết, họ cũng tuyệt đối không nói hai lời"

Lý Hỏa Vượng vươn tay nhận yêu bài, lạnh lùng nhìn Huyễn Tẫn trước mặt:

“Bây giờ họ đang ở đâu? Khi nào xuất phát?"

Huyễn Tẫn duỗi bàn tay khô quắt ra, khẽ chạm vào kính toàn quang lơ lửng bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi đi đến đây, đến nơi đó, tự nhiên sẽ có người giải thích với ngươi.

Thấy điểm sáng trên kính toàn quang, Lý Hỏa Vượng không nói thêm gì nữa, xoay người đi về hướng đó.

Huyễn Tẫn nói với Lý Hỏa Vượng đang dần dần biến mất trong rừng trúc: “Yên tâm, lỡ như ngươi thật sự gặp nguy hiểm, ta sẽ ra tay đưa ngươi về"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy, những chuyện liên quan đến mạng sống vẫn phải dựa vào chính mình sẽ tốt hơn.

Dù sao lần trước lúc hắn ở trong bụng địa long, tên này không hề ra tay, đâu thể nào trước đây không học được chiêu đó bây giờ vừa khéo lại học được?

“Ừm.. ừm, ta biết rồi, cứ vậy đi, ta cúp trước đây?

Sau khi ngón tay Lý Hỏa Vượng ấn vào nút đỏ trên điện thoại, tiếng tút vang lên cuộc gọi kết thúc.

“Ai gọi vậy?"

Dương Na bên cạnh hút một hớp trà sữa vớ da, hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Còn có thể là ai? Nghiên cứu sinh gọi đến, hắn bảo chúng ta qua đó một chuyến, có lẽ là chuyện Triệu Lôi hỏi được.

Lý Hỏa Vượng vừa cảnh giác quan sát đường phố náo nhiệt xung quanh, vừa trả lời.

“Vậy được, chúng ta lấy đồ rồi qua đó.

Chính vào lúc này, ánh mắt nàng bỗng sáng lên, nhét trà sữa vào tay Lý Hỏa Vượng, chạy về phía cô gái buộc tóc đuôi ngựa phía xa.

“Vợ ơi! Đã lâu không gặp có nhớ ta không?"

Dương Na hưng phấn chào hỏi bạn thân của mình.

Mà cô gái buộc tóc đuôi ngựa rõ ràng chẳng vui đến thế, nàng có chút bất an nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng đang uống trà sữa ở phía xa.

Tuy Lý Hỏa Vượng cố ý đeo kính râm rất to, còn thay đổi cách ăn mặc khác với quá khứ, nhưng nàng đã ăn dưa suốt quá trình nghiệt duyên của Dương Na, làm sao không nhận ra được.

“Manh Manh, súng điện đâu?"

Dương Na nhận túi xách nhỏ trong tay đối phương, mở ra xem, trông thấy vài cây súng điện cao thế vẫn chưa được tháo bao ra.

1135 chữ

Chương 1142: Xã Hội Pháp Trị

Trải qua tình huống lần trước, Lý Hỏa Vượng đã biết tính quan trọng của vũ khí, đồ phạm pháp thì không lấy được, tất nhiên phải nghĩ cách chuẩn bị thứ không phạm pháp nhiều hơn một chút.

Trương Hiểu Manh kéo Dương Na cách xa Lý Hỏa Vượng hơn một chút, dùng giọng điệu hận rèn sắt không thành thép nói:

“Chậc! Lần trước tốn nhiều công sức mua súng điện cho ngươi, dùng để đề phòng ai ngươi không biết hay là giả bộ không hiểu?

Sao ngươi vẫn dây dưa với hắn vậy? Hội chứng Stockholm à?"

“Nói bậy gì đó."

Dương Na đám nàng:

“Bây giờ Hỏa Vượng đã khỏi bệnh rồi.

“Khỏi bệnh cũng không được, hắn từng giết người! Điều kiện như ngươi muốn tìm bạn trai thế nào lại chẳngđược? Nhất quyết phải tìm bệnh tâm thần?"

“Ôi chao, chuyện này thật sự rất phức tạp"

Chờ Dương Na lôi kéo tới lui với bạn thân của mình, khó khăn lắm mới khuyên đối phương rời đi xong, mới xách đồ trở lại.

Lý Hỏa Vượng đưa trà sữa qua, nhận túi xách mở ra xem, hài lòng gói lại:

“Không bao nhiêu hết, vài ly trà sữa thôi, ngươi không cần trả.

“Không bảo ta trả, cũng không nói ngươi trả, thứ này mang đến cho họ, theo lý nên để Thanh Vượng Lai thanh toán"

“Như vậy à? Được thôi"

Dương Na uống trà sữa khoác tay Lý Hỏa Vượng.

“Không cần báo giá gốc, báo giá khống cũng không sao, tên đó có tiền.

Nghe thấy câu này, Dương Na đang dựa sát Lý Hỏa Vượng cười lớn, nhưng dù đang mỉm cười, trong mắt nàng vẫn xẹt qua chút lo lắng.

Tình hình càng lúc càng phiền phức, nàng thật sự rất lo lắng, tình huống kế tiếp sẽ càng ngày càng mất khống chế.

Hai người quét mã hai chiếc xe điện có chung bình điện, xuất phát về phía Quất Tử Châu.

Nếu nói tin tức gì tốt nhất trong khoảng thời gian này, đó chính là

chỉ cần Lý Hỏa Vượng đưa Dương Na ra ngoài, người khác sẽ không dò hỏi quá nhiều, người trẻ tuổi yêu đương là lý do chính đáng nhất.

Quất Tử Châu ban đêm không có người, ban ngày Quất Tử Châu cũng chẳng có ai, chỉ có những vết sơn bị phun trên tường càng trở nên rõ ràng hơn.

Khi thấy xe dã ngoại của Ngũ Kỳ cùng với chiếc xe sang của Thanh Vượng Lai, Lý Hỏa Vượng liền biết bản thân đến muộn rồi.

Đi dọc theo cầu thang bằng xi măng, Lý Hỏa Vượng đưa Dương Na đến một tòa nhà cũ nát. Chờ đến khi hắn tới nơi liền thấy những người khác đang tụ tập thành một nhóm thảo luận điều gì đó.

“Nhưng theo lời ngươi thì cái này cũng không được cái kia cũng không được, chúng ta không thể cứ ngồi không chờ chết được.

Giọng của Trần Hồng Du vang vọng trong tòa nhà trống trải.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng và Dương Na đang đi tới, Thanh Vượng Lai hơi hếch cằm về phía họ, nói tiếp:

"Tất nhiên không thể ngồi chờ chết được, vì vậy chúng ta phải hành động trước, chiếm trước tiên cơ"

"Chúng ta đã chiêu mộ được Triệu Lôi rồi, thông qua hắn, chúng ta đã biết cứ điểm tạm thời của họ, cho nên nhất định phải nhanh chóng hành động trước khi họ kịp trở tay"

“Thật sao?"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức vui mừng. Hắn bị họ theo dõi lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp được phản kích lại rồi.

"Ngươi có thể lấy ra bao nhiêu súng?"

Lý Hỏa Vượng sốt ruột hỏi Thanh Vượng Lai.

"Một khẩu cũng không lấy được, ta có tiền không phải đầu cơ trục lợi súng ống đạn dược mà kiếm được."

"Cắt"

Lý Hỏa Vượng đổ toàn bộ súng điện bên trong túi nhựa ra:

"Chỉ dựa vào những thứ này thôi thì không đủ. Tốt nhất chúng ta nên cầm thêm vài con dao, nếu như có thể lấy được nỏ là tốt nhất"

Thanh Vượng Lai khẽ thở dài một hơi, hắn dường như có chút bất đắc dĩ trước lời nói của Lý Hỏa Vượng: "Bạn học Lý Hỏa Vượng à, xã hội mà chúng ta đang sống dù sao cũng là một xã hội pháp trị, chúng ta có thể đừng suy nghĩ đến việc sử dụng kiếm và súng mỗi khi gặp vấn đề không?"

"Pháp trị? Chúng ta tuân theo pháp trị của họ, họ có tuân theo pháp trị của chúng ta sao? Chết người rồi còn có pháp trị sao? Chẳng lẽ tên khẩu súng kia của ngươi là pháp trị à?"

“Ta chuẩn bị xong rồi! !"

Tiền Phúc kích động đi đến bên góc tường, kéo tấm nhựa ra để lộ từng thanh thép cực kỳ sắc bén bên dưới. Nhìn vào lớp xi măng dính ở trên đó, liền biết hắn đã nhặt được chúng từ trong tòa nhà cũ nát này. "Mọi người! Đợi một chút!"

Giọng nói của Trần Hồng Du khiến những người khác dừng lại.

"Nếu như dựa theo cách nghĩ của các ngươi là giết hết những người ở nơi đó, các ngươi thật sự cảm thấy có thể giải quyết được vấn đề sao?"

"Họ là một tập đoàn, một tập toàn muốn cướp lấy công năng đặc biệt của chúng ta. Những người đó chỉ là ngựa làm việc ở cấp dưới, mấy người này có giết nhiều hơn nữa cũng vô ích. Ai có thể chắc chắn người đứng sau không phải ở nước ngoài chỉ huy mọi việc thông qua vệ tinh điện thoại?"

Những người có mặt ở đây đều sững sờ tại chỗ, lắng nghe cuộc đối thoại kinh hãi thế tục của Trần Hồng Du. "Nếu chúng ta có thể nắm bắt cơ hội lần này, vậy thì việc chúng ta nên suy nghĩ là lợi dụng kết quả của lần này để mở rộng ưu thế của chúng ta, cuối cùng giải quyết triệt để rắc rối này"

“Ta đồng ý với đề nghị của Trần tỷ"

Nghe thấy Thanh Vượng Lai nói vậy, Lý Hỏa Vượng nhìn hắn một cái.

"Cho dù hình chiếu của đối phương có là cái gì, ta cảm thấy chuyện cũng không đơn giản như vậy, chúng ta không thể chỉ nhìn bề ngoài mà phải chú ý đến bên trong"

"Mặc kệ hình chiếu của họ là cái gì, chỉ cần chúng ta giải quyết phiền toái bên trong, họ tự nhiên sẽ biến mất"

1114 chữ

Chương 1143: Phiền Phức

Lý Hỏa Vượng nhìn Trần Hồng Du rồi lại nhìn Thanh Vượng Lai:

"Không trực tiếp động thủ, vậy các ngươi nói xem rốt cuộc nên làm thể nào với nhiều người như vậy đây, dựa vào miệng nói họ ngoan ngoãn đầu hàng?"

Thanh Vượng Lai lấy từ trong túi ra một ống nghiệm, chất lỏng bên trong lắc qua lắc lại theo từng cú lắc của hắn.

"Thứ này dễ bay hơi, không màu không mùi, khiến con người mất ý thức, làm nhão xương cốt cơ bắp, mất trí nhớ ngắn hạn.

Lý Hỏa Vượng nghe đối phương nhắc tới một loạt tác dụng của thuốc không khỏi trợn to hai mắt:

"Còn có vật như thế này sao? Ngươi lấy ở đâu ra? Dao"

Thứ này còn mạnh hơn máy kích điện nhiều.

“Một vài đường tắt chính đáng"

Thanh Vượng Lai nhét ống nghiệm lại vào trong túi:

"Có thể không cần động thủ thì tốt nhất không nên động thủ. Có những người này, chúng ta có thể thử đàm phán với đối phương.

Như vậy đều có lợi cho cả hai"

"Ngay cả khi đàm phán thất bại, chúng ta vẫn có thể biết yêu cầu của họ là gì, điều này sẽ giúp chúng ta hiểu rõ bản chất của hình chiếu"

"Vậy được, chuyện không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi.

Lý Hỏa Vượng không vứt bỏ máy kích điện và thanh thép. Ngộ nhỡ thuốc mê của Thanh Vượng Lai không phát huy tác dụng thì những thứ này sẽ là phương án dự phòng của hắn.

Họ tụm năm tụm ba dọn mấy thứ này xuống dưới lầu.

Khi họ đang đi xuống cầu thang, Lý Hỏa Vượng quay sang hỏi Thanh Vượng Lai:

"Nếu đã chiêu mộ được Triệu Lôi rồi vậy ngươi có đưa hắn ra nước ngoài theo như thỏa thuận trước đó không?"

"Không"

Hắn lắc đầu:

"Triệu Lôi đã phản bội họ rồi, hắn không dám ra ngoài, nếu ra ngoài thì hắn sẽ chết.

"Mặc kệ hắn có bằng lòng hay không, hiện tại hắn đều ở phía chúng ta rồi. Ta thả hắn đi thì chỉ cần cho hắn chút thời gian nhất định hắn sẽ quay trở lại tìm chúng ta"

"Ngươi chắc chắn thế? Ngươi hiểu rất rõ hắn hả?"

"Không tính là hiểu, nhưng trước đây dù sao hắn cũng đã về phía chúng ta"

Thời điểm hai người đang trò chuyện, Tiền Phúc ở phía sau cúi đầu vội vàng đi qua bên cạnh họ.

Ngay khi hắn ở đường rẽ, Lý Hỏa Vượng thấy đối phương thoáng liếc nhìn mình một cái, lúc này trong mắt hắn tràn đầy vẻ sợ hãi cùng kinh ngạc.

“Tiền Phúc, ngươi chờ một chút, ta có chuyện muốn hỏi ngươi"

Lý Hỏa Vượng cảm giác được có chỗ không đúng liền nói, hắn đưa tay chậm rãi sờ máy kích điện trong ngực. Tuy nhiên, khi Tiền Phúc nghe thấy vậy, hắn liền chạy nhanh hơn.

"Mau đuổi theo! Nhân cách của hắn thay đổi rồi!"

Lý Hỏa Vượng lo lắng ngay lập tức đuổi theo Tiền Phúc.

Mắt thấy nhóm người Lý Hỏa Vượng đuổi theo ngày càng gần, Tiền Phúc bị dồn vào đường cùng lập tức co lại một góc của cầu thang, nắm chặt thanh thép sắc bén trong tay, hung hăng đâm về phía ngực của Lý Hỏa Vượng. Khi Lý Hỏa Vượng bị đầu nhọn sắc bén buộc phải lùi lại hai bước, những người khác cũng đuổi theo sau, họ xếp thành nửa hình tròn nhìn về phía Tiền Phúc đang dựa lưng vào tường trước mặt.

“Đám đám người tâm thần các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!"

Tiền Phúc hung dữ hét vào mặt họ.

"Các ngươi phát điên gì vậy! Tại sao lại muốn kéo ta vào!"

"Ta đã đủ khổ sở rồi! Rốt cuộc các ngươi muốn thế nào thì mới thả ta ra! Tránh ra hết đi! Ta muốn quay trở về bệnh viện tâm thần! Ta phải tiếp nhận điều trị!"

“Tiền Phúc, đừng kích động, ngươi nhìn ta này, ngươi nhìn mặt của ta.

Thanh Vượng Lai tiến lên khuyên đối phương bình tĩnh lại:

"Ngươi có nhớ ta là ai không? Trước đây chúng ta đã từng gặp mặt nhau rồi"

"Ngươi là ai? Họ đều là một đám bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng! Thanh Vượng Lai, ngươi là tên điên nhất trong đám họ!"

"Đừng giả bộ nữa! Ta biết hết rồi! Hai tên hộ công kia đều là do ngươi giết! Ngươi đã vu oan hãm hại người khác!” Nghe vậy, Thanh Vượng Lai tựa hồ có chút đau đầu, nghiêng người trầm

giọng nói Lý Hỏa Vượng:

"Khó xử lý rồi, tên Tiền Phúc này mắc bệnh nhân cách tâm thần rất không ổn định"

“Thật sao"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt máy kích điện trong tay liếc nhìn góc nghiêng của Thanh Vượng Lai, nhưng cũng không nói gì.

"Ta nói lại lần nữa! Các ngươi bị bệnh của các ngươi đi! Đừng có kéo ta vào chuyện này! Tránh ra cho ta!"

“Được, chúng ta tránh, đừng kích động” Dưới mệnh lệnh của Thanh Vượng Lai, mọi người nhường lại cầu thang đi xuống lầu.

Ngay khi cơ thể Tiền Phúc run rẩy chạy xuống, hắn đột nhiên thấy một vật thể sáng bóng từ trên cao rơi xuống trước mặt mình.

Tiền Phúc dừng lại một giây mới phát hiện đó là một ống nghiệm, một số chất lỏng từ bên trong từ từ chảy ra ngoài.

Ngay khi hắn đang định tiếp tục lao xuống lầu, ý thức của hắn đột nhiên mơ hồ, tứ chi bắt đầu trở nên yếu ớt, rất nhanh thân thể liền ngã xuống đất, cái gì cũng không biết nữa.

“Cộc cộc cộc” tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng cưỡi ngựa tiến vào trong núi, xung quanh hắn thỉnh thoảng xuất hiện hài cốt cùng với thi thể, chứng tỏ nơi này không hề yên bình.

Cả hai bên đều coi Tứ Tề là chiến trường, bách tính sống trong chiến trường là sống hay chết thì đều phải xem vận may của mình.

Lý Hỏa Vượng đi đến địa điểm mà Huyễn Tẫn đã nói trước đây. Hắn vẫn còn bán tín bán nghi tất cả những lời mà tên này nói trước đây.

Nếu mình thực sự muốn biết họ muốn làm gì, vậy nhất định bản thân phải đi xác nhận thì mới có thể chắc chắn được, điều này là sự thật.

1138 chữ

Chương 1144: Điểm Tụ Tập

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, có một điểm mà Huyễn Tẫn không nói sai chính là mình nhất định phải giúp đỡ chuyện này, kế hoạch của Pháp Giáo nhất định phải bị phá hủy.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có một đám tín đồ Pháp Giáo treo miếng vải đen trên bả vai đang chạy về phía bên này.

Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn họ, tăng nhanh tốc độ chạy qua bên người họ, mà đám tín đồ Pháp Giáo này lại tựa như không có thấy hắn vậy, tự mình vội vàng chạy đường của mình.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp người của Pháp Giáo. Hiện giờ quay trở về nơi hai bên đánh nhau lần nữa, ngộ nhỡ bại lộ thì có thể bị mai phục bất cứ lúc nào.

Trải qua chuyện phiền toái lần trước, lần này Lý Hỏa Vượng tập trung toàn bộ tinh thần, không dám có bất kỳ điểm lơ là khinh suất nào.

Thời điểm Lý Hỏa Vượng thấy bản thân cùng với chấm đỏ trên gương Hoàn Quang chồng lên nhau, hắn dừng lại và phát hiện bản thân đã đến một chiến trường xác chết khắp nơi. Những con sâu rệp cùng với thi cẩu ăn bọc mủ bám đầy trên người, nhiều loại kền kền và quạ đen, những con giòi trắng nhúc nhích và ruồi đều đang hưởng thức bữa tiệc này. Đối với con người thì là chết nhưng đối với bọn chúng thì là sống.

Súc sinh ăn thức ăn nghĩ muốn đến thì đến, kéo thi thể đi khắp nơi khiến cho nơi đây chẳng khác nào địa ngục trần gian. Mùi ở nơi này dĩ nhiên cũng không khá hơn bao, nhưng giờ phút này Lý Hỏa Vượng lại không để ý những thứ này.

Hắn trấn an con ngựa đang hoảng sợ xong, Lý Hỏa Vượng liền nhìn quanh bốn phía, hắn có chút khó hiểu không biết vì sao Huyễn Tẫn lại chọn một chỗ như vậy để tập trung.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng kiên nhẫn chờ đợi, sắc trời dần tối lại.

Bầu trời hôm nay không có trăng, xung quanh tối đen như mực. Thứ duy nhất mà Lý Hỏa Vượng cảm nhận được từ trong bóng tối đó chính là tiếng răng rắc cắn đứt xương hút tủy khiến người ta sởn tóc gáy.

Ngày hôm nay đã ít đi mấy canh giờ, Lý Hỏa Vượng cũng không biết rốt cuộc bây giờ là mấy giờ. Hắn chỉ cảm thấy khi màu đen trên đỉnh đầu trở nên sâu nhất, bên trái của mình vang lên tiếng bước chân. Có người đến rồi. Lý Hỏa Vượng từ trong ngực móc ra một viên đá huỳnh quang màu xanh lá cây. Thời điểm ném về phía phát ra tiếng động, trước mặt hắn xuất hiện một bóng người kỳ lạ.

Đó là một người đàn ông ăn mặc rất kỳ lạ, làn da trắng và nét mặt rất ôn nhu, quan trọng hơn là sau chiếc mũ dưa hấu của hắn có buộc một bím tóc, khí chất của hắn khiến Lý Hỏa Vượng nhớ đến những tên thái giám ở trong cung. Trên người hắn ngược lại không có gì đặc biệt, chỉ là chiếc áo dài màu xám bình thường cộng thêm một cái áo khoác không tay màu vàng không hề hợp với nhau.

Sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn ra một chút manh mối phía sau hắn. Theo lý mà nói hắn có nghe thấy tiếng bước chân nhưng mặt đất phía sau người đối phương lại không lưu lại bất cứ dấu vết nào cả, giống như là bay tới vậy. "Triệu Gia Bảo, thái giám của Hậu Thục Ti Thiên Thiếu, tham kiến Lý chân nhân"

Người kỳ lạ này cung kính hành lễ với Lý Hỏa Vượng. Động tác hành lễ khiến Lý Hỏa Vượng càng thêm chắc chắn hắn là thái giám, lần này hoàng thất cũng phái người đến rồi.

“Sao lại chọn địa điểm như vậy để gặp mặt?"

Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày hỏi. "Bởi vì nơi này đã bị thứ khác chiếm hết rồi, đồ của Pháp Giáo không qua được, không thấy chúng ta ở nơi này, cũng không nghe được chúng ta đang nói gì"

Một giọng nói già nua vang lên.

Ngay sau đó, ba vị Lạt Ma già trông giống như sinh ba đi vào trong ánh sáng xanh. Họ đồng thời chắp tay trước ngực bái lạy Lý Hỏa Vượng.

Sự khác biệt duy nhất giữa ba người này và các Lạt Ma trong miếu Trung Âm chính là trên khuôn mặt và bàn tay chi chít nếp nhăn của họ đều được bao phủ bởi một lớp kinh Phật dày đặc.

Thấy đủ loại trang sức bằng xương khảm vàng và ngọc trên người họ, Lý Hỏa Vượng liền biết e là ba người này có địa vị rất cao ở trong miếu Trung Âm. Lúc trước khi mình đi miếu Trung Âm đã thấy những xác khô ở bên trong miếu cũng ăn mặc như vậy.

Khi hai người họ bước ra ngoài, những người khác cũng lần lượt bước ra khỏi bóng tối.

Họ không nhiều, chỉ có vài chục người, nhưng từ trên người họ lại tỏa ra một cảm giác đặc biệt khiến Lý Hỏa Vượng cảm nhận được thực lực của họ đều không thể coi thường. Xem ra lần này Huyễn Tẫn thật sự dốc hết vốn liếng rồi.

"Tham kiến Lý chân nhân!"

Những người mặc quần áo khác nhau này đồng thời nói với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng quan sát những người già trẻ lớn bé trước mặt, hắn phát hiện ra ngoại trừ những hòa thượng của chùa Chính Đức mà hắn biết ra, cơ bản hắn chưa từng thấy lối ăn mặc này, hẳn là môn phái khác mà bản thân chưa từng gặp qua.

“Nghe Huyễn Tẫn nói, các ngươi biết vị trí nơi mà Pháp Giáo tế trời ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng hỏi họ.

“Đúng vậy, Lý chân nhân"

Triệu Gia Bảo lấy một tấm bản đồ từ trong túi ra rồi đặt nó trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Liếc nhìn tấm bản đồ không ngừng chuyển động, Lý Hỏa Vượng thu hồi lại tầm mắt.

"Nếu đã đến hết rồi, vậy hẳn là Huyễn Tẫn cũng đã nói cho các ngươi biết, lần này chúng ta phải đối phó với cái gì nhỉ?"

"Ta biết thực lực của các vị bất phàm, thế nhưng các ngươi xác định có thể đối phó với thứ kia sao?"

Lý Hỏa Vượng lại hỏi họ.

1077 chữ

Chương 1145: Đến Nơi

Dùng mông nghĩ cũng biết cho dù giương đông kích tây, nơi mà Pháp Giáo đặt đòn sát thủ chắc chắn đã được canh phòng nghiêm ngặt.

"Bọn ta đương nhiến không thể so với Lý chân nhân, nhưng mà Ti Thiên Giám đại nhân đã nói, chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức trợ giúp Lý chân nhân là được, Lý chân nhân thần thông quảng đại, nhất định có thể dễ dàng xử lý tốt chuyện này Lời này nhất định là do Huyễn Tẫn nói, trong những người đã tiếp xúc qua với mình thì cũng chỉ có hắn mới thích đội mũ cao cho mình đến vậy.

“Được rồi, những chuyện khác thì vừa đi vừa nói, hiện tại không phải lúc tán gẫu đâu?

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp xoay người leo lên ngựa.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng kéo dây cương, một người phụ nữ mập có một nốt ruồi ở khóe miệng liền bưng một chiếc bánh chưng màu đen được quấn trong sợi chỉ đỏ lên.

"Lý chân nhân, vật này có thể để cho ngươi chạy trốn, tránh cho họ biết trước chúng ta muốn phá hỏng chuyện của họ.

Lý Hỏa Vượng cầm lên quan sát một hồi rồi đeo bên hông:

"Ngươi ở môn phái nào?"

“Ai nha, tiểu nữ không có môn phái, chỉ là một bà mai nho nhỏ, không tính là gì?

Người phụ nữ cười hì hì nịnh nọt nói với Lý Hỏa Vượng.

"Bà mai? Tín đồ của Nhu Thần?"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn, phát hiện chân của người phụ nữ này thật ra rất nhỏ, cũng không biết là trùng hợp hay là gì.

“Sẽ không phải là ngươi chiến thắng được tà ma bị phong ấn miệng, mới biến thành hình người như bây giờ chứ?"

Lý Hỏa Vượng nửa đùa nửa thật hỏi.

Người phụ nữ mặt béo rút chiếc khăn đỏ từ ống tay áo ra, dùng một tay kéo một góc, che miệng cười khúc khích.

"Hahaha~Lý chân nhân thật biết nói đùa, ta còn tưởng rằng những đạo sĩ còn lại đều rất nhàm chán đó"

Lý Hỏa Vượng thu hồi biểu cảm trên mặt, dùng sức kéo dây cương, con ngựa phía dưới đột nhiên đứng lên, lao ra khỏi chiến trường hôi thối.

“Núi La Sơn, mười năm có một đêm trăng tỏ.

Biển Vô Lượng, trăm năm có một đợt thủy triều.

Sương mù Thương Mang, ngàn năm có một lần lui tán Mà ta chờ đợi mấy vạn năm, chỉ để được hướng về quân nở một nụ cười!"

Võ lộ thênh thang không bờ bến, quay đầu chợt hiện bóng hồng nhan.

Trên đường gấp rút di chuyển, Lý Hỏa Vượng cũng đã hiểu rõ hơn về những người này. Dù họ đều nói ba hoa chích chòe, Lý Hỏa Vượng không biết bên trong có mấy phần nói khoác.

Dù sao bánh chưng đen đỏ kia đúng là có tác dụng. Hiện tại đã đi sâu vào nội địa Đại Hán vẫn không có bất kỳ kẻ nào ngăn cản họ. Chuyện này quả thực có chút khác biệt so với đãi ngộ của mình lúc trước.

"Yên tâm đi, những người ta tìm cho ngươi đều là cao thủ. Chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn thì nhất định có thể phá hủy tính toán của Pháp Giáo"

Huyễn Tẫn đi theo Lý Hỏa Vượng, nhìn vào những chấm đỏ rải rác tản ra trên cái gương Hoàn Quang kia.

“Chỉ mong vậy thôi"

Đã đến nước này rồi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy có nghị luận thêm chuyện này cũng vô dụng, chuyện mà bây giờ hắn muốn làm là xử lý cho xong chuyện này trước rồi mới nghĩ đến cái khác.

"Vậy bên ngươi như thế nào? Khi nào động thủ?"

Lý Hỏa Vượng mở miệng hỏi.

Dù hắn đang ngồi trước một quán trà, nhưng hắn đã tiếp cận với các địa điểm mà Pháp Giáo tổ chức tế thần rất gần rồi, nếu không có bánh chưng đen đỏ thì đã bị người khác phát hiện từ lâu.

“Ngươi nhìn nơi này.

Ngón tay Huyễn Tẫn chỉ vào một điểm đỏ trong gương Hoàn Quang cách Lý Hỏa Vượng không xa.

"Đợi lát nữa, chỉ cần tiền tuyến bên kia bắt đầu khai chiến, tiền tuyến đẩy về bên này thì bên ngươi có thể động thủ rồi"

Ngón tay Lý Hỏa Vượng lướt qua những chấm đỏ kia, hắn lập tức thấy từng hàng Binh Gia đang lau thương và áo giáp, vẻ mặt họ rất bình tĩnh, giống như bình yên trước cơn bão vậy.

“Binh Gia có Ti Mệnh sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Lý Hỏa Vượng vẫn luôn muốn hỏi câu hỏi này, nhưng hắn vẫn chưa tìm được thời gian để hỏi.

"Đương nhiên là có"

"Ai?"

"Tương (l), Tương (#1), Thủ (Ế).

"Vậy khi ở bên trong Bạch Ngọc Kinh, hắn là hắn đã giúp chúng ta

nhỉ?"

Huyễn Tẫn lắc đầu:

"Ngươi hỏi quá nhiều rồi, đã chuẩn bị xong, nghe đi, tiếng trống trận đã vang lên rồi. Cố gắng lên nha, toàn thiên hạ này đều dựa vào ngươi.

Tiếng trống trận từ xa từ từ truyền đến, nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn lên lại phát hiện tiếng sấm vang lên từ trong đám mây giống như những khối chì trên trời vậy.

Sau khi đổ trà và lá trà còn thừa trong bát vào miệng, Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đi ngang qua Huyễn Tẫn đi đến con đường bên trái.

Con đường này là đường núi, càng đi vào trong càng vắng vẻ, nhưng nơi hẻo lánh như vậy lại có rất nhiều người trốn trong đó.

Khi Lý Hỏa Vượng tiếp tục đi tới, những trợ thủ mà Huyễn Tẫn tìm đến như ẩn như hiện trong bóng cây dần dần tập hợp lại.

Một vài trạm gác, trạm gác ngầm trên đường bị họ giải quyết nhanh chóng.

Giờ phút này, vẻ mặt của mọi người bắt đầu dần dần trở nên ngưng trọng, tiếng sấm trên bầu trời giống như tiếng trống, không ngừng đánh vào trong lòng mọi người.

Khi ngón tay Lý Hỏa Vượng vung một lá cờ trên gương Hoàn Quang, sát khí ập vào mặt khiến hắn gần như thở không nổi.

"Giết! Giết! Giết! !"

1176 chữ

Chương 1146: Đều Là Kẻ Thù

Bên trái của chiến trường xuất hiện một Bát Trận Đồ khổng lồ, các Binh Gia bao vây xung quanh trung tâm, mỗi người đều bị sát khí

ngút trời bao phủ, hai mắt họ đỏ lên, vẻ mặt giống như là phát điên.

Họ giống như đã không còn bất kỳ lý trí nào nữa, nhưng mà mỗi cái ngẩng đầu mỗi một bước chân đều thay đổi theo sự biến hóa của trận pháp.

Họ dường như không có lý do gì cả, nhưng mỗi bước họ đi đều thay đổi theo đội hình. Hành động vì trận pháp, lập vì doanh.

Dường như tại thời điểm này, mấy trăm ngàn Binh Gia đã tạo thành một tổng thể, một con quái vật thân người làm bằng xương, sát khí làm bằng máu.

So với họ, những tín đồ Pháp Giáo giống như một đám ô hợp. Dù nhìn có vẻ nhiều vô tận nhưng họ lại vô cùng lộn xộn. Lúc này, Hữu Tử Hùng nặng nề vung xuống một lá cờ tam giác màu vàng có hình rồng.

"Thiên địa lao về phía trước! Trở thành một đôi cánh của hổ! Đọ sức hàng phục mãnh hổ! Giải phóng sức mạnh của nó! Sử dụng nó trong Hoài Âm! Thay đổi đến vô hạn! Cai Hạ chi hội) sẽ rất khó lường!"

"Uống! !"

Theo tiếng hét của tất cả Binh Gia, sát khí đã hoàn toàn ngưng tụ thành vật chất lao về phía trước, cưỡng ép phân tán góc nhìn của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lấy lại tinh thần đang nhìn vào chấm đỏ to lớn trong tấm gương Hoàn Quang kia. Hắn không nhìn xem bên kia xảy ra chuyện gì nữa bởi vì hắn đã đến rồi.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bức tường thành cực lớn bằng gỗ trước mặt, một tòa thành sừng sững lẻ loi trơ trọi đứng giữa núi rừng.

Dù phía trên treo đầy vải đỏ nhưng khi nhìn những chiếc là máu xanh trên thân gỗ, rõ ràng vừa mới bị đốn hạ không lâu.

Lại có một tiếng sấm sét vang lên, trận mưa như trút nước trực

tiếp từ trên trời rơi xuống.

Khi thấy một vài người từ trong thành lao về phía chiến tuyến bên kia, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, hàng chục xúc tu từ từ nhô ra khỏi cơ thể hắn.

"Đi!"

Lý Hỏa Vượng dùng xúc tu và chân đạp trên mặt đất, trực tiếp nhảy vào trong tường gỗ to lớn.

Ngay sau đó, bức tường gỗ dường như biến thành bùn nhão, mặc cho Lý Hỏa Vượng thoải mái từ bên trong chui ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng vừa đi ra, trước mắt hắn đột nhiên trở nên sáng tỏ thông suốt, một tượng thần bốn chân to lớn như ngọn núi đứng trong trời mưa to.

Dáng vẻ của bức tượng thần này ẩn giấu ở dưới cái nón rộng vành khổng lồ. Phía dưới nón rộng vành có chi chít những vải lụa màu đỏ tràn ra giống như từng cây cầu, từ trên xuống dưới treo ngược cả thành trì.

Không để ý đến ánh mắt lén lút nhìn mình, Lý Hỏa Vượng nắm lấy một góc của một trong những cây cầu màu đỏ trong đó, sau đó trước mặt tượng thần vạch ra tế đàn bị bao phủ bởi khói hương trắng phía dưới.

Mặc kệ Pháp Giáo muốn lấy thứ gì tế thần, hắn cũng phải phá hủy nghi lễ này triệt để.

Đủ loại Vu Thần Pháp Giáo bắt đầu vây quanh Lý Hỏa Vượng, ý đồ muốn ngăn cản hắn tiếp cận phía dưới.

Mà những người lúc trước bây giờ đã phát huy tác dụng, cho dù có bao nhiêu Vu Thần Pháp Giáo đều bị họ cản lại.

Chờ đến khi chỉ có Lý Hỏa Vượng thoát khỏi những người này đi đến bình đài trước mặt tượng thần, lúc này trước mặt Lý Hỏa Vượng chợt xuất hiện một người vô cùng kỳ lạ.

Trên đầu người này đội một chiếc mũ vuông lớn, nhưng vành mũ

vuông lại dính đầy máu tươi.

Lý Hỏa Vượng vốn cho rằng khuôn mặt của đối phương bị thối, nhưng sau khi hắn nhìn rõ một lần nữa thì mới phát hiện khuôn mặt của đối phương là bị che bởi một số tấm màn nội tạng được khâu lại.

Trên người của người này cũng có loại vải màu đỏ chui ra từ tay áo và màn thịt giống như bức tượng thần kia. Khi Lý Hỏa Vượng nhìn xuống chân của đối phương, đồng tử hắn lập tức co rụt lại, đây không phải chân người, mà là một đôi chân gà!

Đối mặt với cái nhìn chằm chằm của Lý Hỏa Vượng, người này không thèm liếc mắt nhìn một cái, hai tay hắn cung kính bưng một cái lư hương đặt trên bàn gỗ đàn hương.

Khi tứ chi hắn vặn vẹo như đang khiêu vũ, hương trắng tỏa ra từ trong lư hương cũng nhảy nhót theo.

Mỗi khi hắn nhảy xong đoạn cuối cùng của điệu nhảy đều sẽ nằm hoặc quỳ xuống, giơ cao chiếc lư hương trong tay lên bức tượng khổng lồ trước mặt.

Làn khói trắng nghi ngút từ lư hương bay lên, từ từ chui dần vào bên trong chiếc nón rộng vành phủ đầy dải vải đỏ của tượng thần kia.

Trong cơn mưa như trút nước này, hành động của đối phương có vẻ rất kỳ lạ.

Thấy người kia vẫn còn ở đó chuyên chú lấy hương, Lý Hỏa Vương dần nghiến chặt hàm răng.

Người này không phải người của Pháp Giáo, Lý Hỏa Vượng rất chắc chắn! Tên này cùng với pho tượng thần này, còn có nghi lễ quái đản này, nhìn thế nào cũng không liên quan đến Pháp Giáo!

Nhưng mặc kệ thứ này rốt cuộc là cái gì, hắn đều là kẻ thù mà mình phải đối phó.

Khi Lý Hỏa Vượng chợt ngẩng đầu lên, cùng với tiếng ngựa hí, Bành Long Đằng tay cầm cây kích lớn, cưỡi con chiến mã to lớn

kia của nàng đập xuống đỉnh đầu của tên kia giống như là một ngọn núi nhỏ vậy.

Nương theo tiếng ngựa hí, Bành Long Đằng cưỡi ngựa nện mạnh lên tế đàn, khiến cho đá cẩm thạch trên mặt đất văng tứ tung và vỡ vụn ra tứ phía.

Thấy đòn đánh của mình không có tác dụng, Bành Long Đằng nhướng mày. Khi nàng móc chân trái đá vào bụng ngựa, con ngựa kia lập tức cong hai chân sau, đá về phía quái vật chân gà đang cầm lư hương bên trái. Khi cơ thể hắn vặn vẹo sang trái một cách kỳ lạ, cái màn nội tạng trên mặt hắn rung chuyển dữ dội. Người này đã tránh thoát khỏi kết cục bị đạp nát đầu.

1117 chữ

Chương 1147: Quái Nhân

Nhưng mà vào lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy mưa to trên đầu đã ngừng lại. Khi hắn vội vàng ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ thân cao một trượng đã nắm chặt cây kích to lớn trong tay chém tới trước mặt hắn. Khi hai tay hắn lắc mạnh một cái, cái bàn thấp và lư hương trong tay lập tức bị ném lên không trung, nhưng ngay vào lúc hắn buông tay chân ra chuẩn bị đánh nhau với Bành Long Đằng, người này cảm thấy phía sau vang lên tiếng gào thét.

Đó là Lý Hỏa Vượng đang xách theo ba thanh kiếm. Hắn và Bành Long Đằng tả hữu giáp công, chuẩn bị giải quyết dứt khoát, hạ gục triệt để cái tên tế thần này.

Mắt thấy hai bên đều sắp giết tới nơi, tấm màn nội tạng trên mặt người chân gà chợt nhô ra, tấm màn thịt tách ra ở giữa, một cái miệng thú dữ dợn nằm thẳng đứng cắn về phía mặt của Bành Long Đằng.

Ngay khi cái miệng lớn dữ tợn kia hung hăng gặm lên khuôn mặt có hoa văn kiên trung báo quốc của Bành Long Đằng, trong mắt Bành Long Đằng chợt hiện lên sát khí há to miệng ra hung hăng cắn ngược lại mặt của đối phương.

Nháy mắt chế trụ được đối phương, cây kích to lớn trong tay Bành Long Đằng đã đảo ngược phương hướng, mang theo tàn ảnh đập lên người hắn.

Thân thể người nọ kịch liệt co rút lại, vừa vặn chân gà màu vàng lại đột ngột nhấc lên, trực tiếp dẫm lên lưỡi kích, thanh âm vàng đá lập tức vang lên. "Keng! Keng! Keng keng keng! !"

Chân gà kia của hắn thế mà không hề kém cạnh về độ sắc bén và độ cứng với cây kích nặng ngàn cân kia. Thân thể phàm tục va chạm với kim loại mà lại không hề hao tổn một cọng lông nào.

Hơn nữa mượn cái đà này, quái nhân chân gà di chuyển trong không trung, tránh thoát khỏi công kích của Lý Hỏa Vượng, tạm thời an toàn.

Sau khi vững vàng đáp xuống, hai tay hắn một lần nữa vững vàng tiếp lấy bàn thấp cùng lư hương bị ném lên không trung, tiếp tục nhảy lễ tẩy hương vừa cổ quái vừa kỳ lạ với pho tượng thần khổng lồ bên cạnh.

"CMN! Lão trứng gì!"

Bành Long Đằng mất nửa khuôn mặt, hung hăng phun ra một ngụm nước bọt kèm lẫn máu tươi. Một lúc sau, toàn thân trên dưới người nàng bị ngọn lửa nóng rực bao trùm, chiến giám trên người bắt đầu bị thiêu đốt biến thành màu đỏ sậm.

"Đi!"

Bành Long Đằng cầm trường kích to lớn rực lửa lao về phía quái vật chân gà.

Hiển nhiên đối phương vô cùng khó chơi, đối diện với Bành Long Đằng lửa cháy khắp người mà vẫn không hề rơi xuống thế hạ phong.

Trời vẫn mưa, hai người đánh nhau dưới cơn mưa to như trút nước không thể tách rời.

Sau khi hai người tách ra trong chốc lát, hắn chậm rãi lùi lại một bước, đặt chiếc lư hương bàn thấp trong tay xuống đất. Tiếng gầm

trầm đục của một loại dã thú bảo vệ thức ăn nào đó phát ra dưới tấm màn thịt nội tạng của đối phương. Hai chân gà giang rộng ra, đóng chặt vào mặt đất như đinh tán, từ từ trượt về phía sau, tạo nên một âm thanh vô cùng chói tai.

Khi tên này ngẩng đầu lên và phát ra một tiếng sói tru, một lão già nhếch nhác bị liệt nửa người dưới không biết từ đâu chạy ra, nhảy thẳng vào phía sau người nọ, dùng móng trước nhỏ dài vững vàng khoác lên bả vai của hắn. Ngay sau đó, lão già nhếch nhác phía sau hắn cùng với người chân gà cùng nhau quỷ khóc sói tru. Một vài thứ không thấy bắt đầu không ngừng xuất hiện từ bốn phương tám hướng, liên tục chui vào trong cơ thể của hắn.

Khi những thứ kia không ngừng chui vào cơ thể, quần áo trên người hắn nhanh chóng phồng lên, để lộ ra nhiều khuôn mặt thú vật khác nhau. Hơn nữa, những tấm vải chui ra từ cơ thể hắn giống như mạch máu không ngừng bơm máu.

Bộ dáng cả người trở nên cực kỳ quái dị thì không nói, hơn nữa còn bắt đầu tỏa ra cảm giác uy hiếp chỉ có ở trên người các con thú to lớn trong rừng, cái cảm giác khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Bành Long Đằng đương nhiên không thể cứ trơ mắt nhìn như vậy, khi thấy khí thế trên người sắp đạt đến đỉnh điểm, cây kích to lớn xoay tròn kèm theo tiếng vù vù đập về phía người đối phương.

Ngay khi người chân gà chuẩn bị đánh trả, mặt đất chợt lún xuống, hắn lập tức mất đi trọng tâm.

Còn chưa đợi hắn đứng vững, một thanh kiếm Tử Tuệ tràn ngập sát khí đột nhiên chui ra từ tấm đá cẩm thạch bằng phẳng xuyên qua chân hắn.

Hắn nhấc chân phải lên, trực tiếp đạp lên thanh kiếm Tử Tuệ. Nhưng mà thứ chui ra khỏi mặt đất không chỉ có kiếm Tử Tuệ mà còn có một khe nứt đang không ngừng phun ra chất lỏng kỳ lạ.

Chân gà nhiễu sóng giống như móng vuốt thú, trực tiếp giẫm vào trong khe nứt. Một lúc sau, hơn nửa người của hắn trực tiếp bị đưa đến Đại Tề.

Các loại nội tạng quái dị trộn lẫn với máu vương vãi khắp mặt đất. Cho dù tên này có lợi hại đến đâu cũng đành chịu, lập tức ngã trên mặt đất bất động.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bơi ra khỏi mặt đất, hắn không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, bước nhanh đến trước chiếc lư hương kia, sau đó một kiếm chém cái lư hương và cái bàn thấp kia thành hai nửa.

Khi thấy làn khói trắng trong lư hương dần dần bị dập tắt, Lý Hỏa Vượng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm pho tượng thần đội nón rộng vành kia:

"Ngươi không qua được! Ngươi bị cắt đứt hương hỏa rồi!"

"Lý tiểu tử! Quay đầu!"

Giọng nói của Bành Long Đằng khiến Lý Hỏa Vượng quay đầu lại nhìn:

"Làm sao vậy?"

1135 chữ

Chương 1148: Phải Nhanh Hơn

Tuy nhiên, hắn ngay lập tức biết lý do tại sao Bành Long Đằng lại bảo mình quay đầu lại. Chỉ thấy một quả Huân Hương Cầu được chạm rỗng hoa văn chạm trổ đang liên tục tỏa ra khói trắng, bởi vì mưa to mà bay ra khỏi màn sương mù xung quanh.

Ngay sau đó, chủ nhân của quả Huân Hương Cầu cũng bước ta từ trong cơn mưa lớn. Người nọ cũng là một người chân gà, trên mặt hắn cũng được che lại một một tấm màn thịt được vá lại từ các loại nội tạng. Hắn vẫn như cũ nhảy múa điệu nhảy tẩy hương quái dị bằng một chân trước mặt pho tượng thần khổng lồ bên cạnh. Chỉ là người chân gà trước đó nhảy bằng hai chân còn người này thì chỉ nhảy bằng một chân. Thấy cảnh này, trong lòng của Lý Hỏa

Vượng lập tức chùng xuống, nhưng cái này vẫn chưa xong, ngay sau đó lại có một người chân gà bưng lư hương đi ra khỏi màn mưa.

Đây không phải là kết thúc, mà chỉ là bắt đầu. Một người, hai người, năm người, mười người, vô số người chân gà vẫn nhảy ra khỏi trận mưa lớn bằng một chân.

Những chiếc chân gà dày đặc nhấc lên rồi lại thả xuống, đạp nước bắn tung tóe lên tế đàn.

Nhìn những người này, trong lòng Lý Hỏa Vượng không ngừng trầm xuống. Nếu như những thứ này đều có thực lực như của tên kia vừa rồi, chỉ sợ lần này thật sự là một phiền toái lớn rồi.

“Phía trên đã xử lý xong chưa? Các ngươi thì sao! Đều chết hết rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu hét về phía tầng tầng lớp lớp vải đỏ trên đỉnh đầu.

“Cạch” một tiếng, một vị đao khách đầu to quái dị bị cụt một tay cõng tứ chi bị gãy trên lưng xách theo kiếm vững vàng đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, Triệu Gia Bảo mà Lý Hỏa Vượng từng có duyên gặp qua một lần cùng với bà mai tín ngưỡng Nhu Thần liên tục ngã xuống.

Khi bọn họ liên tục ngã xuống, hai bên rơi vào thế giằng co, bầu không khí trở nên vô cùng ngột ngạt.

Mặc dù phần lớn phe của Lý Hỏa Vượng đã đến đông đủ rồi, nhưng nhìn về số lượng thì bọn họ rõ ràng ở thế bất lợi tuyệt đối.

Dù Huyễn Tẫn có nói trước đó, hắn giương đông kích tây bị dẫn đi một phần binh lực.

Nhưng dù những người tế thần ở lại chỗ này cũng rất khó đối phó, đây rõ ràng không phải là người của Pháp Giáo.

Liếc mắt nhìn vị trí của chấm đỏ cực lớn trên tấm gương Hoàn

Quang, lại nhìn hương khói đang bốc lên xung quanh mình, Lý Hỏa Vượng kiên quyết nắm chặt chuôi Tích Cốt kiếm trong tay.

"Huyễn Tẫn đã nói, dù ta hạ lệnh cho ngươi chết, các ngươi cũng không nói hai lời mà lập tức làm theo, bây giờ đến lúc rồi!"

"Ta cũng không biết họ đang tế cái gì! Nhưng mà chúng ta nhất định phải ngăn cản họ lại! Ta sẽ xông lên cùng các ngươi, đến lúc đó sống hay chết đều do mệnh trời! Xông lên!"

Theo mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, những người này không chút do dự đi theo Lý Hỏa Vượng lao về phía những ngôi sao đỏ trong cơn mưa lớn, trong lúc nhất thời tiếng chém giết vang lên không ngừng.

Phù một tiếng, Tử Tuệ kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng hung hăng đâm vào bụng đối phương, mà móng vuốt sắc bén của đối phương cũng đâm vào bụng của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng há to miệng, xúc tu chằng chịt chui ra từ chỗ yết hầu hắn, trực tiếp che phủ mặt đối phương.

Nhân lúc đối phương đang hoảng sợ, Lý Hỏa Vượng vặn chuôi kiếm, dùng sức vung lên trên, chém đối phương thành hai nửa.

Một chân hắn giẫm nát quả Huân Hương Cầu nhưng trên mặt Lý Hỏa Vượng lại không hề vui vẻ chút nào, chỉ bởi vì mình chỉ mới giải quyết được một tên trong đó mà thôi. Những người chân gà như đối phương có đếm cũng đếm không hết.

Trong cơn mưa nặng hạt, khói trắng từ lư hương gần như bao trùm cả chiến trường, khiến toàn bộ tế đàn trở nên mơ hồ.

Tuy nhiên, mặc kệ bay theo hướng nào thì cuối cùng đều sẽ dần dần chui vào trong cái nón rộng vành của pho tượng thần khổng lồ kia.

Nghi thức tế thần vẫn còn đang diễn ra, không thể để họ tiếp tục như vậy được, dù có trả giá bao nhiêu cũng phải giải quyết xong rắc rối này!

Lý Hỏa Vượng lập tức kéo một xác chết tới, kéo ra một cái bụng

máu thịt be bét. Sau khi nôn con gái mình ra trước, ầm một tiếng, ngọn lửa ngất trời bao trùm lấy hắn.

Mà Tam Hủy ở ngoài bầu trời dường như cũng cảm nhận được, cơ thể của Lý Hỏa Vương nứt ra, ngọn lửa bùng lên không ngừng chui vào vết thương của hắn.

"Aa! Tam Hủy, mả cha ngươi! !"

Lý Hỏa Vượng biểu tình hung tợn quỳ một chân trên đất, đau khổ mắng thành tiếng.

Không biết vì sao, trên người hắn dường như càng đau hơn so với trước đây.

Khi thấy ngọn lửa trên người mình bị nước mưa dập tắt rồi lại nhen nhóm, Lý Hỏa Vượng đã tìm ra nguyên nhân.

Hắn há miệng liếm nước mưa từ trên trời rơi xuống, lúc này mới phát hiện nước mưa thế mà có vị mặn.

Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ tới một vài chuyện không tốt, trong lòng hắn lập tức rơi xuống cực điểm. Huyễn Tẫn nói không sai, không chỉ là Vu Nhi Thần mà bản thân hắn cũng cần phải nhanh lên! !

Khi Lý Hỏa Vượng đứng dậy lần nữa, ngọn lửa trên người hắn đột nhiên bừng lên, cả người giống như một con quái vật gây hạn hán, thiêu rụi hết mọi thứ xung quanh.

Thấy sự thay đổi của Lý Hỏa Vượng, một số người chân gà có tấm màn nội tạng hiển nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bắt đầu xúm lại hợp tác với nhau.

Cùng với tiếng kêu của các con thú khác nhau, cơ thể của họ biến thành thú, bao vây tấn công Lý Hỏa Vượng với những dải vải đỏ đang bơm.

1127 chữ

Chương 1149: Tuyệt Lộ

Lý Hỏa Vượng lấy ra một con dao găm, trực tiếp rạch bụng mình ra rồi kéo da thịt bị cháy xém của mình xuống.

Mà da thịt bị kéo ra bay ra khỏi cơ thể, trực tiếp bao lấy một người chân gà. Âm thanh chiên nướng liên tục vang lên, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng không buông ra.

Lý Hỏa Vượng nhặt mấy viên đá vụn bỏ vào miệng dùng sức nhai. Khi hắn dùng sức phun ra một ngụm, răng bọc lửa cùng với máu loãng trong miệng trực tiếp bay ra ngoài.

Những chiếc răng đang cháy nổ tung giữa không trung, trong nháy mắt tạo thành hình chiếc quạt, phun ra một vùng rộng lớn.

Tuy nhiên, ngay khi Lý Hỏa Vượng đang giết ra giết vào trong đám người, giữa bầu trời mưa to xuất hiện hai con chim.

Một con chim đầu người và một con chim mặt ngựa vỗ cánh bay lượn quanh chiếc nón rộng vành khổng lồ trên đầu pho tượng thần. Vừa bay lượn xung quanh, chúng vừa dùng âm thanh khó nghe xướng lên tiếp:

“Ra cây non~ sảnh~ ra cây non~tiếp sảnh~ra cây non~tiếp sảnh"

Cùng với giọng nói khó nghe kia của chúng, những dải vải đỏ rơi xướng từ mũ của pho tượng thần bắt đầu rung nhẹ.

Tuy rằng rất nhỏ, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng cảm nhận được, trong lòng trở nên lo lắng, ra đòn mỗi lúc một hiểm hơn.

Tuy nhiên, những người chân gà này sẽ không đứng đó chờ Lý Hỏa Vượng tới giết. Khi thấy đấu không lại, chúng bắt đầu tránh xa Lý Hỏa Vượng, trốn tránh họ.

Dù Lý Hỏa Vượng và những người khác sử dụng hết bản lĩnh toàn thân, làn khói trắng trong không khí cũng chỉ mờ đi một chút chứ không biến mất, còn nghi thức lễ tế vẫn không biến mất!

"Quá chậm! Vẫn là quá chậm! !"

Lý Hỏa Vượng dùng sức nắm lấy da thịt nơi vùng ngực kéo ra,

toàn bộ xương sườn nở rộ giống như hoa tươi, dùng ngũ tạng đổi lấy nhuyễn trùng giống như Tiên Nữ Tán Hoa, ngọn lửa bao trùm phân tán về phía những người khác.

Khi Lý Hỏa Vượng nghe thấy âm thanh pho tượng thần di chuyển khiến da đầu người ta tê dại vang lên trên đỉnh đầu, hắn biết rằng nếu như không cố gắng nghĩ biện pháp ngăn cản nó thì sợ là thật sự xong rồi!" Trong đầu Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lọc ra đồ của mình, thế nhưng hắn phát hiện ngoại trừ Thương Khương đăng giai ra thì mình không có bất cứ cái gì để lật ngược thế cờ cả.

Cũng đúng lúc này, Triệu Gia Bảo bị mất một cánh tay đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng trong làn hơi nóng, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy:

"Lý chân nhân! Đây! Túi gấm Ti Thiên Giám cho ngươi! !"

"CMN túi gấm? Hắn nghĩ hắn là ai?"

Nói thì nói như vậy, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn nhận lấy rồi nhanh chóng mở nó ra. Hắn nhanh chóng đọc xong trước khi nó bị ngọn lửa thiêu rụi hoàn toàn.

"Cái gì? ! Thần thông truyền tống của tên này trước đây căn bản không có? Chỉ là mượn năng lực tu chân của ta? !"

Đồng tử Lý Hỏa Vượng đột nhiên co rút lại, hắn hông ngờ sẽ có chuyện như vậy. Nhưng mà lúc này cũng không phải là lúc để kinh ngạc nữa. Hắn lập tức nhìn xuống dưới.

"Lý Hỏa Vượng, nếu như ngươi đã biết rồi vậy sợ là ta không thể mang ngươi đi được. Cái này gọi là đập nồi dìm thuyền, chỉ khi đi vào đường cùng thì ngươi mới có thể thi triển toàn bộ năng lực của mình. "Nhưng đừng hoảng sợ, ngươi vẫn còn có đường sống. Nếu ngươi có thể tự mình tu chân và đưa bản thân quay về Thanh Khâu, điều đó có nghĩa là hiện tại ngươi đã tu chân thành công rồi. Nếu như ngươi gặp phải nguy hiểm, mặt này?"

phá cục ở ngay bên trong. Suy nghĩ kỹ đi, thứ nào ngươi có thể tu chân ra mà có thể giải quyết tình cảnh trước "Ta có thể tu chân ra và giải quyết đồ vật trong tình cảnh hiện tại?" Những hình ảnh

khác nhau mà hắn đã trải qua không ngừng tái hiện trong tâm trí hắn.

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng đột nhiên co rút lại cực nhỏ, hắn lập tức nghĩ tới điều gì đó rồi ấn huyệt thái dương của mình, vẻ mặt tu chân trở nên đau đớn. Một bóng người màu trắng như ẩn như hiện trong không trung. Tuy nhiên, dù đầu của Lý Hỏa Vượng nổi đầy gân xanh, sưng phồng lên như thọ tinh, nhưng bóng người đó vẫn không đi ra.

Mắt thấy tất cả vải đỏ trên đỉnh đầu bắt đầu bơm máu, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó. Hắn rút thanh Tích Cốt kiếm sau lưng ra, cợt cắm xuống mặt đất.

Khi hắn nhìn chằm chằm vào chuôi kiếm của thanh Triền Cốt kiếm. Khi hắn liên tục tu chân, máu mũi chảy ra, mạch máu cũng vỡ ra, toàn bộ đầu hắn dần dần nứt ra.

Ngược lại, cạnh Tích Cốt kiếm bắt đầu nhanh chóng mọc xương trắng. Lúc đầu là xương, sau đó là da thịt và cuối cùng là quần áo của thư sinh.

“Đùng” một tiếng, chiếc quạt xếp màu trắng lập tức mở ra, bốn chữ to rồng bay phượng múa bên trong xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Trời sinh ta tài"

Trong làn mưa to, một vị thư sinh áo trắng đứng đó, không ăn nhập gì với mọi thứ xung quanh.

Đó là Gia Cát Uyên, Gia Cát Uyên đã chết, được Lý Hỏa Vượng tu ra nhờ Tích Cốt kiếm.

Gia Cát Uyên quan sát xung quanh, hiểu ngay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tay hắn nắm chặt bút lông cán dài của mình, hời hợt chấm một điểm lên sắc đỏ rồi siết chặt ngón tay, dùng sức vạch vào đám người chân gà trước mặt.

Lúc này cây bút trong tay Gia Cát Uyên như bút của phán quan địa phủ, nơi nó chạm đến, tất cả người chân gà đều không còn tiếng thở, nhang trong lò thoáng chốc bị dập tắt, không còn thắp lên

được nữa.

Gia Cát Uyên xoay người, nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Lý huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

1101 chữ

Chương 1150: Đầu Vẫn Còn

Đầu Lý Hỏa Vượng đau như muốn nứt ra, nghe thấy câu này, gương mặt với biểu cảm đau đớn vừa chuẩn bị giương khóe môi, nhưng hắn lập tức nhớ đến gì đó, lại lần nữa đau khổ khom lưng.

Bản thân hắn nhất định phải làm rõ, người này tuy giống Gia Cát Uyên, nhưng hắn ta không phải Gia Cát Uyên, hắn ta chỉ do mình cưỡng ép tu chân ra mà thôi.

Bây giờ hắn tu chân đại thành, có thể nhờ Tích Cốt kiếm tu Gia Cát Uyên ra, nhưng dù tu ra được đến cùng cũng chỉ là giả, Gia Cát Uyên đã chết, hắn phải nhận rõ hiện thực.

Hắn tu hắn ta ra, chỉ dùng làm công cụ mà thôi! Cũng giống như Bành Long Đằng vậy! Hắn không thể chuyển dời tình cảm dành cho Gia Cát Uyên lên người hàng giả này được!

Hắn muốn phân rõ thật giả, nhưng khi Lý Hỏa Vượng suy nghĩ như thế, cơ thể Gia Cát Uyên bắt đầu sụp đổ nhanh chóng, sắp biến trở lại thành Tích Cốt kiếm.

Những thứ tu chân ra có tồn tại hay không đều phụ thuộc vào một ý nghĩ của Lý Hỏa Vượng, hắn không thể phân biệt rõ ràng như vậy, nếu từ đáy lòng hắn không hề xem Gia Cát Uyên trước mặt là thật, vậy thì không thể tu chân ra Gia Cát Uyên được.

Gia Cát Uyên nhìn ra manh mối bên trong, nhanh chóng nhắc nhở:

“Lý huynh, bất kể ta có phải giả hay không, nếu ngươi thật sự coi ta là giả, vậy ta chắc chắn sẽ không tồn tại.

Lý Hỏa Vượng phẫn nộ đau đớn gầm một tiếng, đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt lấp loáng ánh nước nhìn Gia Cát Uyên lúc này.

Mà cơ thể vừa rồi còn đang sụp đổ đã dần dần ổn định lại, Gia Cát Uyên lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nhìn gương mặt quen thuộc, Lý Hỏa Vượng run rẩy duỗi ngón tay ra, chỉ về phía kẻ thù xung quanh.

“Giúp ta! Giúp ta giết chúng! Giết sạch chúng!” Gia Cát Uyên khẽ gật đầu, khi hắn quay người lại, lần nữa vung vẩy bút lông trong tay. Người chân gà trong cơn mưa đổ rạp xuống như từng khóm lúa, bọn hắn lập tức nhận ra tình thế bất ổn.

Mọi người ăn ý bao vây tấn công Lý Hỏa Vượng từ bốn phương tám hướng, chúng không hề công kích Gia Cát Uyên với thực lực mạnh mẽ, mà dời mục tiêu vào Lý Hỏa Vượng bên cạnh đang đau khổ quỳ dưới đất. Rất hiển nhiên, ban nãy Lý Hỏa Vượng tu chân đã bị chúng nhìn thấy, biết quan hệ nhân quả giữa họ. Nhưng có Gia Cát Uyên ở đây, mấy người này rõ ràng đã suy nghĩ nhiều, chúng hoàn toàn không thể đến gần Lý Hỏa Vượng được.

Sau khi Gia Cát Uyên xuất hiện, trận giao đấu này dường như đã định sẵn kết cục.

Người chân gà còn muốn vùng vẫy, bất kể chúng nghĩ ra cách gì, Gia Cát Uyên cũng có thể hóa giải, thực lực hai bên thật sự chênh lệch quá nhiều.

Đối diện với thực lực của Gia Cát Uyên, rất rõ ràng người chân gà không phải đối thủ, giữa một nét chữ một bút họa, người chân gà xung quanh nhanh chóng biến mất, lửa nhang trong không trung dần dần tản ra, không còn khói trắng bay vào đấu lạp màu trắng kia nữa.

Trong trận mưa to, trên đài tế ngập máu, Gia Cát Uyên một mình một kiếm đứng ở giữa, xung quanh dần dần yên tĩnh lại.

“Lý huynh, buông ra đi, ta là Gia Cát Uyên giả, người thật đã chết rồi” Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng ôm đầu trong làn mưa, lập tức loạng choạng ngã xuống đất, nằm bẹp trong nước mưa, thở

dốc từng cơn.

Muốn duy trì Gia Cát Uyên tồn tại, mỗi giây mỗi phút đều cực kì đau đớn, đầu đau như muốn nứt ra.

Không có sự duy trì của Lý Hỏa Vượng, cơ thể Gia Cát Uyên bên cạnh nhanh chóng tan biến, hắn nhìn Lý Hỏa Vượng chậm rãi lên tiếng:

“Lý huynh, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không, Đại Tề thật sự được cứu rồi sao?"

Sau khi thấy Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, Gia Cát Uyên thỏa mãn lần nữa biến trở lại thành Tích Cốt kiếm, cắm nghiêng dưới đất "Cha."

Lý Tuế hiện hình bò qua, từ xúc tu bảy tay tám chân đỡ Lý Hỏa Vượng dậy:

“Cha, đừng sợ, đầu ngươi vẫn còn, đầu ngươi vẫn còn.

Không màng đến Lý Tuế đang nói chuyện, Lý Hỏa Vượng đứng dậy, quan sát kết quả trận chiến xung quanh. Trên đài tế khắp nơi đều là người chân gà ngổn ngang lộn xộn, chúng đã chết gần hết, cho dù không chết, cũng sẽ nhanh chóng nối gót đồng bọn của mình dưới sự truy sát của nhóm Triệu Gia Bảo.

Toàn bộ Mộc thành khi trước, nước mưa trên trời đan xen hòa cùng vũng máu dưới đất, khiến tòa thành sừng sững trong núi sâu đã hóa thành một tòa thành máu.

Dưới vũng máu đặc sệt dính nhớp, là tượng thần bốn chân khổng lồ, giăng đầy vải đỏ ngồi xổm giữa trung tâm tòa thành.

Mặc dù được màu máu tôn lên thoạt nhìn càng thêm khủng khiếp, nhưng ít nhất nó không còn cử động nữa, khiến Lý Hỏa Vượng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù là vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn không dám sơ suất, hắn quay đầu ra lệnh với Triệu Gia Bảo bên cạnh:

“Rút người ra ngoài, lật hết trong ngoài tòa thành này! Chỉ cần còn

sống, đều phải giết chết! Một kẻ cũng không thể giữ lại!"

Càng vào lúc này càng phải cẩn thận hơn nữa, liên quan đến việc có thể đánh bại Pháp Giáo hay không, Lý Hỏa Vượng không dám có bất kỳ sơ sót nào.

Hắn thậm chí vùng vẫy đứng lên, muốn đi cùng, nhưng cái đầu như muốn nổ tung lại không cho phép hắn làm vậy.

Gia Cát Uyên là tâm bàn, muốn tu hắn ra cần rất nhiều tinh lực, cho dù mượn Tích Cốt kiếm tu chân Gia Cát Uyên, cũng là chuyện vô cùng miễn cưỡng.

1115 chữ

Chương 1151: Thành Công

“Huyễn Tẫn! Huyễn Tẫn ngươi ra đây cho ta!"

Lúc này giọng điệu Lý Hỏa Vượng cực kì không tốt, nhưng ngày xưa ảo ảnh Huyễn Tẫn bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, lần này lại không hiện ra nữa.

“Huyễn Tẫn, ngươi cút ra đây cho ta!"

Lý Hỏa Vượng to tiếng hét trong trận mưa lớn, nhưng vẫn không có bất cứ động tĩnh nào như cũ.

“Ngươi tưởng trốn là xong sao? Ngươi đợi đó! Đợi ta trở về! Ngươi nhất định phải giải thích cho ta!"

Lý Hỏa Vượng âm thầm mắng một câu trong lòng.

Cảm giác đầu mình đỡ hơn một chút, Lý Hỏa Vượng đứng dậy, đi về phía bên trái, nhìn máu dần dần thấm ra từ bên dưới cửa sổ.

Tòa thành này ngày xưa hình như trừ người chân gà ra, còn có những người khác nữa, cũng không biết ở đây làm gì.

Nhưng đó là trước đây, bây giờ không còn nữa.

Lý Hỏa Vượng lại ngẩng đầu, quan sát tượng thần khổng lồ như ngọn núi trong màn mưa, sau khi không có bất cứ dấu vết chuyển động gì, hắn mời nhìn về phía kính toàn quang.

“Lần này hẳn Pháp Giáo không còn hát kịch được nữa?"

Hắn nghĩ như vậy, nhưng khi hắn chú ý đến cảnh tượng trong kính toàn quang, đồng tử Lý Hỏa Vượng chớp mắt co lại cực nhỏ.

Chỉ thấy những binh gia vốn nên tụ thành một vùng chấm đỏ lớn, giờ phút này như bị thứ gì đó hung hăng cắn một miếng, bị vật gì đó cưỡng ép xé thành mảnh lớn.

Cảm giác đau đầu của Lý Hỏa Vượng đỡ hơn một chút, lúc này trợn to mắt nhìn hình ảnh trong kính toàn quang, suýt nữa tưởng mình nhìn nhầm.

Chấm đỏ khổng lồ khi trước đại diện cho binh gia đã bị thứ gì đó cưỡng ép cắn xé một mảng lớn.

“Không thể nào! Làm sao có thể! Rõ ràng nghi thức tế thần đã bị ta cắt ngang!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh đầu, tượng thần rõ ràng không hề cử động, lại quan sát người chân gà nằm ngổn ngang lộn xộn trong vũng máu xung quanh.

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng khó coi lập tức duỗi ngón tay vào một điểm đỏ nho nhỏ bên cạnh chiến trường trong kính toàn quang, muốn làm rõ rốt cuộc bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Thoáng chốc đã thay đổi thị giác, Lý Hỏa Vượng phát hiện mình đang ngồi trên một chiến mã, phóng về phía xa. Khi hắn quay đầu nhìn về phía chiến trường, trông thấy cảnh tượng vô cùng chấn động, pháp trận khổng lồ của binh gia đang giao đấu với thứ gì đó không thấy được.

Tuy không thấy sự tồn tại của thứ đó, nhưng mỗi lần nó nhúc nhích di chuyển, không gian xung quanh vặn vẹo một cách rõ rệt, khiến tất cả mọi thứ bên đó bỗng dưng lõm xuống.

Thông qua hình dáng đại khái do không gian bị bóp méo, Lý Hỏa

Vượng có thể miễn cưỡng phân biệt, thứ đó có bốn chân, dường như nó rất lớn, đồng thời cũng rất bằng phẳng. Quanh người rõ ràng mọc rất nhiều những mảng dài mảnh.

Nhưng trừ những thứ đó ra, Lý Hỏa Vượng không nhìn được nhiều chi tiết hơn nữa.

“Đây là gì? Rốt cuộc là thứ gì?"

Lý Hỏa Vượng dường như muốn cắn nát răng, mặc kệ thứ đó là gì, nhưng rất rõ ràng gian kế của Pháp Giáo vẫn thành công, bọn chúng nhất định đã lên hai kế hoạch.

Dù phía hắn đã ngăn cản được, Pháp Giáo vẫn có thể thành công từ nghi thức tế thần ở nơi khác.

Ký ức của Thái Sơn Thạch khi trước có vấn đề! Nhưng mặc kệ bản thân Pháp Giáo đã đề phòng hắn, hay đây vốn dĩ là cái bẫy để dụ họ, đều không thể thay đổi tình cảnh tuyệt vọng hiện tại.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng rút tay ra khỏi kính toàn quang, lớn tiếng hét lên với những người khác:

“Đi! Đi hết! Chi viện phía tây nam!"

Nghe mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng, nhóm người Triệu Gia Bảo đang tuần tra lập tức hành động, họ không chút chần chừ, xuất phát theo mệnh lệnh của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cũng chuẩn bị xuất phát, dù giờ phút này đầu hắn đau như muốn nứt ra, dù hắn cũng không biết mình có thể đối phó thứ đó hay không.

Nhưng hắn nhất định phải đi, nếu để mặc thứ đó giết sạch liên quân binh gia, e rằng Đại Lương chỉ có thể mặc cho Pháp Giáo chém giết.

“Ta cần nhanh chóng đến đó! Ta muốn nhanh hơn!"

Lý Hỏa Vượng lấy tay ôm đầu hét lên với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Phập” một tiếng, mũi kích sắc bén chui ra khỏi lồng ngực Lý Hỏa

Vượng, sau đó Bành Long Đằng toàn thân bốc lửa thấp giọng gầm thét, đầu kích đột nhiên nhếch lên, Lý Hỏa Vượng bị quăng lên cao, từ Mộc thành bay thẳng về phía tây nam.

Mưa vẫn rơi, giữa bão táp mưa sa, Lý Hỏa Vượng trong tầng mây hoàn toàn không mở mắt ra nổi, mỗi khi rơi xuống một vị trí nhất định, hắn đành phải miễn cưỡng căn cứ vào kính toàn quang để phân biệt phương hướng. Lý Hỏa Vượng không biết mình bay bao lâu, khi cơ thể cháy đen vì thiêu đốt của hắn bị đông cứng hoàn toàn, vị trí của hắn và điểm đỏ khổng lồ trong kính toàn quang đã chồng lên nhau.

“Đến nơi rồi!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng rút tứ chi lại, cả người nhanh chóng rơi xuống.

Khi cơ thể hắn xuyên qua tầng mây, trở lại nhân gian, phát hiện trung tâm chiến trường có thứ gì đó kỳ quái giăng đầy vết thương ngồi xổm ở đó.

Thoạt nhìn nó như con cóc, nhưng hình dáng kỳ dị hơn loài cóc bình thường, lại có vài phần tương tự tượng thần kia, nhưng cũng không giống lắm.

Nó nửa ngồi nửa quỳ ở đó, hình thể bất định, lúc nào cũng có thể xảy ra thay đổi, đồng thời những thứ hoàn toàn không thể nhìn rõ trên người khi trước, giờ phút này bò đầy sắt và thịt không ngừng nhúc nhích.

1140 chữ

Chương 1152: Ti Mệnh

A

Chương 1152: Ti Mệnh

Khi nghe thấy bên trên truyền đến tiếng chém giết đồng tâm hiệp lực, bấy giờ Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, thứ trên người nó thực ra là binh gia, trên người nó bị tất cả binh gia hoàn toàn che phủ!

Bỗng dưng từ trong miệng thứ đó phát ra tiếng gầm phẫn nộ như hổ như sói lại không giống gì cả, tất cả binh gia trên người nó bị chấn động văng ra, tản ra xung quanh như nước mưa.

Sau khi binh gia rút lui, thứ đó lại lần nữa biến thành dáng vẻ khi trước, tuy thời gian thời không bị bóp méo, nhưng cơ thể nó lại hoàn toàn trong suốt.

Vừa rồi hình như binh gia không gây ra thương tích gì cho nó, hoặc là có, nhưng máu của nó cũng trong suốt, hoàn toàn không thể thấy.

Binh gia tản ra từ người nó, muốn kết trận lại, nhưng Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận rõ rệt, bọn hắn hình như không còn sức lực nữa.

“Huyễn Tẫn, Huyễn Tẫn!"

Lý Hỏa Vượng sốt ruột hét lớn xung quanh:

“Ta mặc kệ bây giờ ngươi ở đâu, lập tức qua đây! Nơi này thật sự gặp phiền phức lớn rồi! Đồ vật lớn như vậy, đừng nói là ngươi không thấy!"

“Chuyện quan trọng đến thế, đừng nói với ta, lão hồ ly nhà ngươi không giữ lại hậu chiêu! Đừng che giấu nữa! Đám súc sinh Pháp Giáo thật sự gọi thứ đồ kia ra rồi!"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng vang vọng trong chiến trường rộng lớn, nhưng không có bất kỳ lời hồi đáp nào, như thể Huyễn Tẫn hoàn toàn không thèm quan tâm đến chuyện sống chết nơi này.

Tuy rất phẫn nộ nhưng không biết tại sao, Lý Hỏa Vượng lại không cảm thấy bất ngờ chút nào, hắn siết chặt nắm tay, cất bước kiên định đi về thứ đó ở phía xa.

“Huyễn Tẫn, nếu lần này ta có thể sống sót trở về, ngươi chờ đó,

ngươi cứ chờ đó cho ta! ! !"

Sau tiếng gầm giận dữ của Lý Hỏa Vượng, tiếng vó ngựa chấn động vang lên từ sau lưng, cây kích khổng lồ của Bành Long Đằng vung lên, Lý Hỏa Vượng trực tiếp móc lên lưng ngựa, lao thẳng đến chiến trường phía xa.

Cái gọi là nhìn thì tưởng gần nhưng thật ra rất xa, Lý Hỏa Vượng chạy hết nửa nén nhang, cuối cùng mới đến gần thứ đó được.

Chờ khi Lý Hỏa Vượng đến bên cạnh nó, bấy giờ Lý Hỏa Vượng mới chân chính hiểu ra sự lớn mạnh của nó, cảm xúc nào đó không ngừng lan tràn trên người nó, muốn lấy nhiễm mọi thứ xung quanh, ý đồ đồng hóa mọi thứ xung quanh thành một bộ phận của nó.

Đó là thú tính và dã tâm.

Khi trước đều nói nó không phải ti mệnh, nhưng theo Lý Hỏa Vượng thấy, thứ này sợ rằng cũng chẳng khác gì ti mệnh, chỉ có ti mệnh mới có khả năng trong lúc vô tình đồng hóa mọi thứ xung quanh.

Sau âm thanh ken két khiến người ta rùng mình, cái miệng lớn dữ tợn không thể thấy mở ra đóng lại, thi thể binh gia bị cắn nát mang theo máu tươi rào rạt chảy xuống.

Binh gia lại lần nữa bò lên nửa người trên của nó, sử dụng đủ mọi vũ khí tấn công nó, nhưng không có tác dụng gì lớn.

Cơ thể của nó dường như không bị tổn thương bởi đồ vật ở nhân gian.

“Làm sao đây?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng bật ra câu này, đối mặt với sự tồn tại như vậy, sao hắn có thể nhìn binh gia người trước ngã xuống kẻ sau tiến lên được, Lý Hỏa Vượng chậm rãi hít sâu một hơi:

“Mặc kệ thế nào, thử xem sao!” Có chút do dự duỗi tay nắm chặt Tích Cốt kiếm, nhưng cảm nhận cơn đau đầu không hề giảm đi được bao nhiêu, Lý Hỏa Vượng nghĩ ngợi rồi lại buông xuống.

“Không được, sợ là không tu Gia Cát Uyên được nữa, ta phải tu thứ khác.

Lý Hỏa Vượng thành công luyện ra Gia Cát Uyên khiến hắn có được chút dẫn dắt, nếu Gia Cát Uyên ổn, vậy cũng có thể thử luyện ra những người khác.

Trong quá trình trải nghiệm của mình, hắn chẳng gặp được bao nhiêu người có thực lực quá thua kém so với Gia Cát Uyên.

Tuy không biết có ích hay không nhưng tình huống này chỉ đành còn nước còn tát.

Cho dù chỉ kéo dài một khoảng thời gian cũng được, về sau nhất định sẽ có quân chi viện.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, run rẩy nhắm mắt, cố gắng nhớ lại, nhớ lại thời khắc bị Đan Dương Tử chiếm lấy cơ thể.

Đó là ký ức trong quá khứ mà hắn luôn muốn che giấu, nhưng giờ phút này Lý Hỏa Vượng lại muốn đào bới cảm giác đó ra. Khi đầu óc Lý Hỏa Vượng liên tục lắc lư với những bóng kép, làn da đen đúa của hắn bắt đầu mọc ra, nhưng không phải da thịt vốn có của hắn mà là lớp da giăng đầy nếp nhăn.

Ngay sau đó lông vũ như bọc nhựa đường đâm rách làn da, chui ra từ bên trong, giờ phút này phần đầu của Lý Hỏa Vượng thoáng chốc nứt thành ba cái đầu người già, người trung niên, người trẻ khác nhau của Đan Dương Tử, một sợi bông tiên màu trắng nhanh chóng lan tràn từ trái sang phải.

Ba cái miệng khảm lẫn nhau cùng lúc há to:

“Hahaha! Bổn đạo gia không chết! Đạo gia ta thọ như thiên tề! Ta đã nói gì ấy nhỉ! Trước giờ không có Lý Hỏa Vượng gì đó! Lý Hỏa Vượng chỉ là một trong tam thi của bổn đạo gia thôi! !"

Sau khi tiếng hét vang lên, cơ thể với nội tạng lật ra ngoài của Đan Dương Tử nhanh chóng lơ lửng trên không, hoàn toàn bỏ mặc mọi thứ xung quanh bay vọt lên trời.

Nhưng khoảnh khắc khi Đan Dương Tử xuất hiện đã nhanh chóng

thu hút sự chú ý của thứ kia, khí chất bán tiên thật sự quá độc đáo.

Binh gia mà nó mang theo trên người xông về phía Đan Dương Tử, sau khi truyền ra tiếng rít gào, cái miệng lớn không thể nhìn thấy hung hăng lao về phía đó.

1153: Giờ Thì Không Còn “Thứ chó má gì thế! Dám làm phiền bổn đạo gia thành tiên!"

Đan Dương Tử duỗi tay vào trong nội tạng, trực tiếp rút kiếm đồng tiền máu thịt mọc đầy tròng mắt ra ngoài.

Đan Dương Tử đột nhiên vung kiếm ra trước mắt, hoàn toàn không đỡ nổi trọng lượng như núi, tuy hắn vẫn bị đụng bay ra ngoài nhưng lại không hề bị thương.

Thân hình lập tức khựng lại giữa không trung, Đan Dương Tử dùng sức cắn ba ngón tay ở bàn tay phải, nhấc bàn tay chảy máu đen nhanh chóng vẽ bùa trên thân kiếm.

“Thái thượng đài tinh, ứng biến không ngừng. Khử tà trói mị, tâm thần bình an. Ba hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh. Cấp cấp như luật lệnh! !"

Sau khi lá bùa hoàn thành, tròng mắt trên kiếm đồng tiền máu thịt lần lượt nổ tung, hình thành một luồng sương máu vây quanh trường kiếm, Đan Dương Tử kéo theo trường kiếm nhào về phía đó.

Khí thế không hề thua kém chút nào, nhưng đấu không lại vẫn là đấu không lại, bất luận Đan Dương Tử thi triển công pháp thần thông gì đánh lên người đối phương vẫn không chút tác dụng.

Đan Dương Tử sử dụng hết tất cả vốn liếng vẫn không phải đối thủ của thứ đó, sau khi cái đuôi không nhìn thấy đột ngột quất lên người Đan Dương Tử, cơ thể dị dạng của hắn chớp mắt bị đánh tan, Lý Hỏa Vượng yếu ớt từ vùng bụng của Đan Dương Tử vô lực ngã xuống.

“Quả nhiên vẫn không được sao?"

“Rầm” một tiếng, cơ thể Lý Hỏa Vượng rơi xuống giữa chiến trường, hơi thở trở nên thoi thóp.

Thứ kia dường như muốn giết chết Lý Hỏa Vượng, diệt trừ mối họa về sau, nhưng giờ phút này mấy chục vạn binh gia đồng thời nhắm mắt đứng trung bình tấn, mỗi người đều giơ cao ba cây nhang dài trong tay. Sự bất thường của binh gia, khiến thứ kia vứt Lý Hỏa Vượng, tấn công về phía binh gia. Chính vào lúc nó chuẩn bị lao về phía binh gia, bọn họ đồng loạt mở mắt, bỗng dưng cắm mạnh ba cây nhang dài trong tay xuống đất.

“Binh giả, giới giả! Cảnh giới sinh tử, đạo tồn vong! Tướng thủ lên trên! Tướng thủ trong lòng! Tướng thủ bên dưới! Diệt thần! Diệt tiên, diệt phật! Diệt đạo!"

Sát khí xông lên trời chớp mắt rót vào cơ thể của mỗi binh gia, sát khí trong mắt mỗi người vọt lên trời, gân xanh cả người gồ lên, thất khiếu chảy máu.

Hai bên mạnh mẽ va chạm, chiến đấu khó rời khó bỏ.

Âm thanh chấn động mãnh liệt vang lên, lần này cảm giác kia lại lan tràn, bắt đầu khiến Lý Hỏa Vượng cùng chung cảm nhận, đó là thú tính rợp trời, còn có dã tâm dường như vĩnh viễn đều không thể thỏa mãn. Bất kể thứ đó là gì, dường như nó đang quản lý hai đường thiên đạo.

Dã tâm? Lý Hỏa Vượng run rẩy muộn màng nhận ra điều gì đó, hắn loạng choạng đứng dậy nhìn về phía trước, thứ kia lại lần nữa giao đấu với binh gia, hiển nhiên binh gia đã bị khí thế kia ảnh hưởng, rõ ràng có chút không chịu nổi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng chậm rãi tiến lên vài bước, cảm giác kia càng thêm rõ rệt, hắn đã từng cảm nhận loại cảm giác này trên người ai đó, vô cùng quen thuộc, cực kì ấm áp.

Nói theo một cách khác dã tâm cũng có thể gọi là tham lam!

“Trả lời ta, trả lời ta! Bây giờ ngươi đang quản lý thiên đạo tham lam? !"

Lý Hỏa Vượng phẫn nộ gầm lên với đối phương.

Nhưng giờ phút này thứ đó không hề để ý đến Lý Hỏa Vượng, vẫn dây dưa với nhóm binh gia.

Đối phương không trả lời, nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng đã có đáp án rõ ràng, ngày xưa tham lam và thối nát cùng chung một thể, nhưng rất hiển nhiên tình huống đã nảy sinh thay đổi, lúc này tham lam và dã thú đi cùng với nhau, có vị ti mệnh đã bị cướp thiên đạo.

Mà gần đây, thiên tại có liên quan đến thối nát, cũng chỉ có am Từ An bị diệt môn.

“Cho nên là ngươi đã giết sư thái Tĩnh Tâm? Cho nên là ngươi đã giết họ! ! ?"

Lý Hỏa Vượng trừng to đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm thứ không thể thấy được ở phía xa kia, lửa giận trong lòng càng cháy càng lớn, gần như sắp nuốt chửng lấy hắn.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi rút Tích Cốt kiếm, cắm lại xuống đất, trong tiếng gầm phẫn nộ của Lý Hỏa Vượng, Tích Cốt dần dần mọc ra xương sườn trắng hếu.

Đầu Lý Hỏa Vượng bắt đầu không ngừng bành trướng, da đầu giăng đầy gân xanh.

Nhưng chính vào lúc cơ thể Gia Cát Uyên vừa hồi phục được một nửa, Lý Hỏa Vượng thất khiếu chảy máu đau đớn ngã xuống đất.

Tuy có thể luyện ra hình người, nhưng liên tiếp hai lần luyện ra tâm bàn với Lý Hỏa Vượng mà nói áp lực thật sự quá lớn.

Mắt thấy cơ thể Gia Cát Uyên biến trở lại thành kiếm Tích Cốt, Lý Tuế nhanh chóng chui ra từ trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng:

“Cha! Để ta giúp ngươi! Để ta giúp ngươi! Gia Cát Uyên thật sự tồn tại!"

Sau khi hai người tâm ý tương thông, năng lực quanh năm suốt tháng ăn máu thịt tâm tố của Lý Tuế cuối cùng đã có thể sử dụng, cơ thể Gia Cát Uyên nhanh chóng thành hình.

Nhưng cho dù được Lý Tuế giúp đỡ, cơ thể của Gia Cát Uyên vẫn còn thiếu một chút nữa.

“Nhiều thêm chút nữa nhiều thêm chút nữa!"

Lý Hỏa Vượng cực kì đau đớn ngã dưới đất:

“Thành hình cho ta!"

“Bùm” một tiếng, đầu Lý Hỏa Vượng thoáng chốc nổ tung, chỉ còn lại cái cổ lẻ loi trơ trọi đứng đó.

Nhưng cùng lúc này, cuối cùng Gia Cát Uyên lại ngưng tụ thành thực thể thêm lần nữa.

Gia Cát Uyên nhìn thoáng qua thứ đang quấn lấy binh gia phía xa với vẻ phức tạp, hỏi với sắc mặt vô cùng khó coi:

“Lễ tế đã bị ngừng lại, tại sao vẫn còn hóa thân của Mụ Đà ở đây! ?"

1107 chữ

Chương 1154: Mụ Đà

Về câu hỏi của Gia Cát Uyên, đã định sẵn là không có người nào khác trả lời giúp hắn, trong những người có mặt ở đây, ngoài hắn ra thì không có ai biết thứ này gọi là Mụ Đà.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng càng không trả lời câu hỏi này, ngay cả cái đầu mà hắn cũng không còn. Nhưng đúng lúc cả cái đầu bị nổ tung, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã thấy chân thân của thứ vô hình này.

So với tượng thần trước đây, hắn thực sự cũng đội nón tre, có thể thấy, tượng thần trước đó chính là nó. Nhưng tượng thần đó chỉ là một phần của Mụ Đà thôi, một phần khác ở gần tượng đá không được thể hiện ra.

Cái nón tre đó thực ra không phải là cái đầu của nó, đó là trái tim

của nó! Từng đường màu đỏ lan ra từ trong tim, đó là huyết quản được kéo đến khắp cơ thể hắn. Trên tượng thần còn có một bộ phận đặc biệt hơn, một bộ phận không thể chạm đến cái đầu. Cái đầu của nó là một thể tập trung dã thú không ngừng biến hóa, sống lại và thoát ly mọi lúc mọi nơi, bộ phần rơi ra thuận theo miếng vải màu đỏ chảy đến nón tre, hình thành vẻ ngoài vừa xui xẻo vừa gớm ghiếc. Cảnh trước mắt, nếu Lý Hỏa Vượng có cái đầu, e rằng hắn cũng không nhìn tiếp được một phút, nhưng bây giờ hắn không có đầu, hắn thấy một số chi tiết, một số thứ khó mà phát hiện.

“Gia Cát, Gia Cát huynh!"

Nghe thấy tiếng nói, Gia Cát Uyên lấy ra hoàng lịch từ trong lòng quay đầu nhìn sang nửa cái miệng trơ trọi của Lý Hỏa Vượng ngã trong vũng máu dưới đất bên cạnh.

“Thứ này! Chân trái của thứ này bị thương! Trước đó không lâu, chân trái của thứ này bị thương! Đó là điểm yếu của hắn! Có thể phá chỗ đó!"

Nghe thấy lời này, Gia Cát Uyên hành động, hai chân hắn dậm nhẹ xuống đất, bay đến Mụ Đà, hắn cầm bút lông đã chấm chu sa trong tay, mục tiêu là chân trái của đối phương.

Hơn nữa, không chỉ Gia Cát Uyên nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, mà Bành Long Đằng cũng nghe thấy, binh gia còn lại cũng nghe thấy, họ cùng phối hợp hành động ăn ý.

“Lý huynh! Cố gắng lên! Cho ta thời gian một chén trà!"

Gia Cát Uyên nói xong, trực tiếp nhảy đến phía sau Bành Long Đằng, nhanh chóng vẽ lên lưng của nàng.

“Bành tướng quân, có dám chiến một trận không?"

Nhìn thứ trước mắt, Bành Long Đằng nhếch miệng càng to, cuối cùng điên cuồng cười lớn:

“Cái gì gọi là dám? Diệt thần, diệt tiên, giệt phật, diệt đạo! Giết giết giết!"

Khi chữ giết cuối cùng được nói ra, Gia Cát Uyên cũng nhanh chóng vẽ xong, đó là một ác quỷ mặt dữ tợn, bên hông treo đầy những cái đầu, răng nanh màu xanh, đang ăn tim moi gan.

Cùng với Gia Cát Uyên dùng bút vũ nhanh chóng lướt lên mặt ác quỷ, một đôi mắt tràn đầy sảng khoái vì được tàn sát xuất hiện bên trên.

Sau đó, khuôn mặt đó bỗng nhiên sống dậy, hắn má miệng cười lớn, từ sau lưng Bành Long Đằng bò đến phía trước Bành Long Đằng, cái đầu của ác quỷ đó vừa hay rơi lên khuôn mặt xăm lòng trung thành báo quốc của Bành Long Đằng, cái đầu ác quỷ và hình xăm xếp chồng lên nhau, hiện ra càng đáng sợ và kinh hãi. Gia Cát Uyên không dừng lại, hắn bắt đầu không ngừng vẽ lên lưng của Bành Long Đằng, mỗi một nét vẽ đều nhanh chóng chìm vào trong cơ thể Bành Long Đằng.

Cùng với nét vẽ không ngừng chìm vào, cơ thể của Bành Long Đằng bắt đầu biến hóa, cơ thể vốn vạm vỡ của nàng liền trở nên thon nhỏ mỏng manh, cả người và ngựa đều càng lúc càng mỏng, cuối cùng hoàn toàn biến thành một bức tranh.

Mụ Đà muốn bảo vệ cái chân bị thương của mình, nhưng binh gia ăn ý phái hai kỵ binh xông đến, trực tiếp dùng tính mạng yểm hộ cho Gia Cát Uyên.

"Mở!"

Cùng với Gia Cát Uyên nhanh chóng rạch một cái lên vết thương của Mụ Đà, Bành Long Đằng hoàn toàn biến thành một bức tranh cưỡi ngựa trực tiếp chui vào trong khe nứt vết thương đó.

Mụ Đà cảm thấy đau đớn rõ ràng, cũng không còn tấn công liên tục tới tấp như trước.

Sau khi loại chất lỏng màu đỏ chảy ra từ bên trong, chỉ rõ con đường cho binh gia khác, một kỵ binh xông lên đâm mạnh vào trong cơ thể đối phương như một cái giáo mác dài. Thấy Mụ Đà sắp phản công, Gia Cát Uyên lấy ra hoàng lịch từ trong lòng, trực tiếp tung lên không trung.

“Ti Mệnh đố kỵ hiển thế!” Hoàng lịch cũ, một số đã cháy, một số chưa cháy, với năng lực của Lý Hỏa Vượng thì hắn không tu chân ra được. Nhưng tóm lại vẫn có chút tác dụng, Gia Cát Uyên nhìn cơ thể lúc ẩn lúc hiện của Mụ Đà, hài lòng biến trở lại Tích Cốt Kiếm, hắn đã làm được đến giới hạn mà hắn có thể làm.

Cùng với binh gia không ngừng giằng xé, vết thương của Mụ Đà càng lúc càng lớn, cuối cùng cả chân trái hoàn toàn không trụ nổi, trực tiếp ngã xuống đất.

Lý Hỏa Vượng giãy dụa đứng lên, cầm thương thép trong tay, thở hổn hển nhìn về phía chiếc xe tải lớn đụng vào tường đang bốc khói.

Những người khác ở bên cạnh trợn mắt há hốc miệng nhìn Lý Hỏa Vượng, Ngũ Kỳ chậm rãi nhìn sang tay phải thò ra của Lý Hỏa Vượng, giơ ngón tay cái.

“Lợi hại đấy!"

“Ta đã nói mà! Có phòng trước thì không lo gặp tai họa! Thuốc của ngươi không có ích!"

Lý Hỏa Vượng nói xong rồi đưa tay ôm đầu, nhưng lại sờ không khí, liền sau đó, cơ thể trực tiếp ngã xuống đất.

Chương 1155: Chết

Chỉ lúc sau, một tấm da người to bằng lòng bàn tay từ vết thương ở bụng hắn chui ra, gặp gió là to lên, rất nhanh đã to bằng Lý Hỏa Vượng.

Nhưng bây giờ trông hắn giống như lá cây, nhẹ lâng lâng trông như thổi một cái là ngã.

Sau khi Lý Hỏa Vượng ăn cái bóng của thi thể không đầu bò dưới đất, cơ thể nhanh chóng phồng to lên.

Đợi tất cả đều như cũ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi.

Sau đó Lý Hỏa Vượng bật cười, hắn nhìn Mụ Đà hoàn toàn bất động ở phía xa, bật cười to.

Bất kể pháp giáo định dùng thứ này bày ra âm ưu quỷ kế gì, thì cũng vô dụng, nó đã chết, lần này họ đã thắng. Mụ Đà ngã ở đó, mau chóng biến mất, ở chỗ cũ, ngoại trừ một bức tranh của Bành Long Đằng ra thì không có thứ gì.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất mệt, cho dù thay một cơ thể khác thì vẫn rất mệt, không phải mệt về thể xác, mà mệt về tinh thần.

Hắn muốn ngủ một giấc thật ngon, một giấc mãi mãi không cần tỉnh dậy.

“Cha, cha không sao chứ?"

Lý Tuế cẩn thận dìu đỡ hắn.

“Không, ta không sao"

Đôi mắt Lý Hỏa Vượng đờ đẫn, trả lời theo bản năng.

“Cha, cha xem, bên đó có người đến, quân chi viện của chúng ta đến rồi!"

“Quân chi viện? Bây giờ còn quân chi viện nữa? Đến ăn shit thì nó cũng nguội hết rồi, còn đến làm gì nữa!"

Lý Hỏa Vượng không biết lấy đâu ra sức lực cố gắng đi về hướng có tiếng móng ngựa, Đầu óc Lý Hỏa Vượng mê man nặng trịch, nhìn thứ gì cũng thấy biến dạng, rõ ràng hắn nhận ra ngựa, nhưng nhìn đầu ngựa đó hồi lâu mới phản ứng lại.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, lấy ra Tử Tuệ Kiếm, trực tiếp đâm lên đùi mình, lập tức cảm thấy đỡ hơn nhiều.

“Huyền Tẫn đâu! Bảo Huyền Tẫn ra gặp ta!"

Lý Hỏa Vượng tức giận hét với quân chi viện trước mặt.

“Huyền Tẫn! Ngươi ra đây cho ta!"

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn mất đi niềm tin với một tên luôn lợi dụng mình như này.

“Lý sư huynh!"

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn, phát hiện đó là Cao Chí Kiên, trông hắn có vẻ rất nghiêm trọng, trong tay còn có khay gỗ đựng thứ gì đó.

“Sao ngươi lại đến đây? Huyền Tẫn đâu? Mẹ kiếp, bảo hắn cút ra đây cho ta!"

Cao Chí Kiên đưa thứ trong tay đến trước mặt Lý Hỏa Vượng với vẻ đau khổ.

“Lý sư huynh, Huyền Tẫn đại sư qua đời rồi.

Nhìn đạo bào màu đỏ trên khay gỗ hình vuông trong tay Cao Chí Kiên, Lý Hỏa Vượng ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Lý sư huynh, Huyền Tẫn đi thật rồi, bên chỗ ngươi xảy ra chuyện, bên chỗ hắn cũng xảy ra chuyện...” Hắn hít sâu một hơi, lê cái chân bị thương đi đi lại lại, lửa giận trong lòng càng lúc càng bốc lên.

“Các ngươi... các ngươi, mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên quay người, đến bên cạnh Cao Chí Kiên, đập một cái, hất mạnh di vật của Huyền Tẫn xuống dưới đất.

“Mẹ kiếp, sao từng người các ngươi đều như vậy hả!"

“Chẳng phải ngươi rất lợi hại sao? Chẳng phải ngươi túc trí đa mưu lắm sao? Chẳng phải ngươi coi ta là quân cờ sao? Chẳng phải ngay cả Ti Mệnh đã chết như Thần Sơn Quỷ mà ngươi cũng có thể triệu hồi ra ư? Kết quả thì sao? Chỉ có thế này thôi hả? Chỉ có thế này thôi hả? Ngươi lại cứ chết như vậy ư? Ngươi đang chơi ta đúng không?"

Lý Hỏa Vượng gầm thét điên cuồng tức giận mắng chửi xung quanh, cũng mặc kệ lúc này Huyền Tẫn có nghe thấy hay không, hắn chỉ muốn phát tiết ra cảm xúc trong lòng, nếu không, cảm xúc này có thể ép hắn phát điên.

“Ngươi khoe khoang cái gì chứ! Ngươi có tư cách gì mà xen vào cuộc giao đấu của Ti Mệnh? Nói thần thần bí bí như vậy, ta tưởng ngươi có bản lĩnh gì lớn lắm cơ! Kết quả chỉ có vậy thôi hả? Thật mất mặt! Huyền Tẫn! Mất mặt quá! Ngươi mất hết mặt mũi rồi đấy!

Vẻ giận dữ trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên thay đổi, hắn phá lên cười ha ha.

“Hahaha, ngươi lại lừa ta, đúng không? Ngươi đang giả chết, đúng không? Ngươi bớt giở trò cho ta đi! Ta không tin! Ngươi ra đây cho ta! Ngươi không lừa được ta đâu!"

“Huyền Tẫn! Huyền Tẫn, ngươi ra đây cho ta! Cái trò này, Tọa Vong Đạo sớm đã dùng không biết bao nhiêu lần rồi!"

“Lý sư huynh!"

Cao Chí Kiên đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng với vẻ đau đớn, hai tay tóm chặt Lý Hỏa Vượng đang lẩm bẩm một mình.

“Lý sư huynh, ngươi đừng như thế này mà, ngươi bình tĩnh lại đi, ta biết ngươi vô cùng đau khổ, nhưng..."

"Ha, ta đau khổ, hắn là gì của ta mà ta phải đau khổ chứ? Hắn lại lừa ta! Đây không phải lần đầu tiên hắn lừa ta! Lần này ta định tính sổ với hắn, kết quả hắn nói chết là chết?

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ tức giận đến bật cười.

“Có thích hợp không? Chí Kiên? Ta hỏi ngươi, có thích hợp không!"

“Tại sao! Tại sao họ đạp hai chân quăng tất cả cho ta! Ta chỉ muốn hỏi một câu tại sao!"

Câu này là để hỏi cả Huyền Tẫn, nhưng lại không chỉ hỏi mỗi Huyền Tẫn.

Đối diện với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Cao Chí Kiên không biết trả lời thế nào, hắn đứng tại chỗ nhìn hành động quái dị của Lý Hỏa Vượng.

Qua khoảng nửa nén hương, sau khi thấy Lý Hỏa Vượng dần tiếp nhận tin dữ này, Cao Chí Kiên nói với vẻ đau thương:

“Lý sư huynh, ta biết ngươi có thành kiến với hắn, nhưng thực ra Huyền Tẫn đại sư chưa từng nghỉ ngơi một khắc, những lúc ngươi không nhìn thấy, hắn đã làm việc liều mạng cật lực.

1121 chữ

Chương 1156: Chết Sạch

**

Chương 1156: Chết Sạch

“Ngươi không biết, nhưng ta biết, thực ra hắn đã bị thương rất nặng, vẫn chưa khỏe lại, nhưng hắn chưa từng thể hiện ra, chỉ vì sợ ngươi sẽ suy nghĩ lung tung, không dám lộ ra chút nào.

Cao Chí Kiên nói hết mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Lý Hỏa Vượng.

“Tất cả hành động trong mấy ngày nay của pháp giáo, thực ra là đang âm thầm tính toán làm thế nào để đánh úp Huyền Tẫn đại sư, bọ họ đã từng ra tay với ngươi, đó chỉ là một màn che mắt thôi"

“Bởi vì họ biết, ngươi không dễ đối phó, nhưng không phải là người quan trọng nhất, Huyền Tẫn mới có thể tập trung Giám Thiên Ti các nước, phối hợp các binh gia với nhau, có thể ép pháp giáo thất bại rút lui, hắn là mấu chốt quan trọng nhất có thể đánh bại pháp giáo.

“Cho nên chúng đánh giặc phải bắt vua trước, bất kể trả cái giá lớn thế nào, cũng phải đưa đám người Huyền Tẫn đi."

“Đám người?"

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu.

“Ngoài Huyền Tẫn ra thì còn có ai chết?"

Bờ môi Cao Chí Kiên khẽ run lên, dường như sợ hãi muốn nói gì, nhưng cuối cùng hắn chậm rãi lên tiếng nói: “Quốc sư Đại Lương, Quốc sư Hậu Thục, Ti Thiên Giám Thanh Khâu, Ti Thiên Giám Đại Lương đều chết rồi” Lý Hỏa Vượng suýt nghĩ rằng mình nghe nhầm, hắn nhìn Cao Chí Kiên với vẻ mặt kinh hãi.

“Chết hết rồi?"

"Ùm"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bỗng cảm thấy đầu óc của mình

và một tiếng, tuy không muốn thừa nhận, họ đề phòng mình, bẫy mình, lừa mình, cho dù không vui vẻ với nhau, nhưng hai bên đều coi đối phương là đồng minh.

Nhưng bây giờ, họ đã chết hết, một câu nhẹ tênh chết rồi, mấy chiến lực mạnh nhất trong Giám Thiên Ti lại chết hết rồi.

Nhất thời trong lòng Lý Hỏa Vượng trống rỗng, trước đây Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy trời sập xuống thì có kẻ cao hơn chống đỡ, nhưng bây giờ hắn trở thành người cao nhất rồi.

Dường như từ nay về sau, e rằng mình sẽ phải cơ đơn một mình đối diện với nhân vật lớn mạnh như pháp giáo.

ng bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hắn ngã xuống chiến trường, nằm trên vũng máu, nhìn mây đen Lý Hỏa dần tiêu tan trên đỉnh đầu, chậm rãi thở một hơi.

Lý Hỏa Vượng bỗng không muốn làm gì hết, trực tiếp về thôn Ngưu Tâm, sống cuộc sống của mình. Tại sao những chuyện dường như không có phần thắng này lại rơi lên người mình, hắn cảm thấy ấm ức, cảm thấy không công bằng.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, dường như quên hết mọi thứ xung quanh, nhưng rất lâu sau, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn chầm rãi thở ra một hơi.

“Huyền Tẫn đã chết, vậy thì hiện giờ Giám Thiên Ti các nước do ai tiếp quản?"

“Hiện giờ tạm thời do Ti Thiên Giám Hậu Thục tiếp nhận, nguyên khí tổn thương, ta sợ làm lòng quân hoang mang, cho nên vẫn chưa truyền tin này ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng dùng sức lực toàn thân mở đôi mắt, vô cùng vất vả chống người ngồi dậy.

Hắn nhặt một lưỡi dao ngắn dưới đất lên, cắm mạnh vào bụng mình, vừa tức giận gào thét vừa điên cuồng khuấy đảo.

Sau khi khuấy đảo ruột gan mình đứt đoạn, Lý Hỏa Vượng lê cơ thể chảy máu đứng lên với ánh mắt kiên định trở lại.

Lý Hỏa Vượng trầm mặc chống đỡ, hắn chẳng còn cách nào, người khác đều chết hết rồi, người còn sống như mình chỉ có thể tiếp tục chống chọi.

Đúng lúc trong mây đen phía xa vang lên từng hồi sấm sét, một duyệt binh dắt theo lá cờ bốn mặt sau lưng cưỡi khoái mã xông về phía đội quân của Cao Chí Kiên.

“Báo! Từ Trung đại thắng! Hàm Dương đại thắng! Hổ Lao Quan đại thắng!"

Một lão thái giám nhanh chóng tiếp nhận thông tin trong tay duyệt binh, sau khi xem xong, ghé đến bên tại Cao Chí Kiên kích động nói gì đó.

Cao Chí Kiên vừa nãy còn bày vẻ mặt nghiêm trọng, cuối cùng lộ ra vẻ kích động khó mà kiềm chế, hắn quay người, nhìn sang Lý Hỏa Vượng toàn thân là máu.

“Lý sư huynh! Đám người Huyền Tẫn không chết uổng! Lại thêm phía ngươi đã chiến thắng! Pháp giáo thất bại rồi, họ bắt đầu rút khỏi quan ải rồi! Chúng ta thu phục được Tứ Tề rồi!"

Chuyện dễ ảnh hưởng đến lòng quân đương nhiên phải che giấu, chuyện làm lòng quân phấn khởi đương nhiên phải tuyên truyền, rất nhanh thông tin này truyền đến tai mỗi một người.

Trong chiến trường, binh gia giao đấu với Mụ Đà trước đó, bất kể cấp bậc, bất kể thân phận, đều kích động hò reo, tiếng hò hét vang lên như từng đợt sóng biển liên tiếp.

Mỗi một người đều cảm thấy họ sắp thắng rồi, họ sắp được về nhà rồi, trận đại chiến này sắp kết thúc rồi. Lúc này họ tràn đầy lòng tin, hoàn toàn không ý thức được, thủ lĩnh phía mình đã bị pháp giáo giết.

Lý Hỏa Vượng với toàn thân đầy máu đứng tại chỗ, hiển nhiên không hề ăn nhập gì với mọi thứ xung quanh.

Trong phòng ngủ của mình, Lý Hỏa Vượng cẩn thận vén rèm cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, kiểm tra xem có điều gì đáng nghi không.

Đợi sau khi tất cả bên ngoài đều sóng yên biển lặng, hắn nhìn sang Dương Na phía sau, gật đầu.

“Tất cả an toàn, chúng ta đi thôi"

“Mẹ! Ta và Na Na ra ngoài ăn, ngươi không cần nấu cơm cho chúng ta đâu.

“Lại ra ngoài ăn à.

Tôn Hiểu Cầm đang khiêu vũ trước màn hình điện thoại, hất tay áo đi đến cửa, nhìn hai người rời đi.

Nàng cũng phải hơi ghen.

“Ầy, đúng là có vợ rồi là quên cả mẹ?

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Tôn Hiểu Cầm rất mừng, dạo gần đây con trai mình càng lúc càng giống các bạn cùng tuổi, càng ngày càng ham chơi rồi.

1137 chữ

Chương 1157: Không Phù Hợp

Hai người đi đến cổng tiểu khu, nhanh chóng lấy xe đạp đôi, xuất phát đến điểm tập trung của họ.

Chỗ đó vẫn là Quất Tử Châu, nhưng không còn ở tòa nhà xây dở dang nữa, mà là dưới tầng hầm trong một biệt thự xây được một nửa.

Sở dĩ lựa chọn dưới tầng hầm, chỉ vì lần trước họ đã chiến thắng trong cuộc giao đấu, và bắt được một số tù binh.

Khi Lý Hỏa Vượng và Dương Na đến cửa, đơn giản trò chuyện vài câu với Trần Hồng Du, rồi đi vào trong.

Vừa đi vào, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Thanh Vượng Lai đang nói chuyện với một người bị trói trên ghế.

"Osankodinakinatikokinaravu?"

"eioiko?"

"Eseganiduanoau, nakaeakaseeibibieioiko..."

“Nghe không giống tiếng Anh, hình như cũng không phải hệ ngôn ngữ Ấn Âu"

Dương Na vừa nói nhỏ với Lý Hỏa Vượng, vừa lấy điện thoại từ trong túi, muốn ghi âm lại cuộc trò chuyện của họ.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Thanh Vượng Lai, nhìn tên râu dài trên ghế.

“Thế nào? Nói chuyện thế nào rồi?"

“Ầy, chẳng thế nào cả, họ phòng bị rất nghiêm ngặt, bất luận ta nói thế nào, họ cũng không buông lỏng cảnh giác, càng đừng nói đến nói chuyện Thanh Vượng Lai cau chặt mày nói.

Ngũ Kỳ đang lật tung kiểm tra đồ đạc của những người này ở một bên lên tiếng nói.

“Những người này đều dùng hộ chiếu ngoại giao mua được của Bán Đảo, thân phận cũng là giả, bên này cũng không có manh mối gì"

“Bên phía ngươi thế nào? Trong tiểu khu còn có người theo dõi ngươi không?"

Thanh Vượng Lai nhìn Lý Hỏa Vượng hỏi.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng tỏ ra nhẹ nhõm hơn nhiều, cũng không căng thẳng như trước.

“Không có, từ sau khi chúng ta loại bỏ hang ổ của bọn chúng, thì ta cũng không còn cảm giác bị theo dõi nữa, xem ra đúng là trước đây bọn chúng theo dõi ta thật!"

Lý Hỏa Vượng hằm hằm nhìn sang một đám người bị trói ở góc tường, chính vì những tên này, mình mới luôn nghi thần nghi quỷ,

bị người khác hiểu nhầm mình bị tâm thần.

Bây giờ xem ra mình thực sự không có bệnh.

“Nhưng ở đây đều là đàn ông, ta nhớ trong đó có một phụ nữ cầm ô, nhưng không bắt được.

“Có vài người chạy thoát được cũng là chuyện khó tránh, cũng không sao, chỉ cần bắt được số đông, thì có cơ hội đàm phán.

Nói xong, Thanh Vượng Lai tiếp tục nói chuyện với tên có râu bị trói trên ghế.

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt những người đó, quan sát kỹ khuôn mặt của họ, muốn tìm ra những người đã bắt cóc mình lúc trước.

Nhưng vì đã qua một khoảng thời gian, lại thêm Lý Hỏa Vượng cũng không phân biệt được khuôn mặt của người nước ngoài, vì vậy không rõ bọn chúng có trong đám người này hay không.

Lý Hỏa Vượng đang làm gì, hiển nhiên những người này không biết, nhưng khi Lý Hỏa Vượng lại gần họ, khuôn mặt người nào cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hành động hung dữ trước đó của Lý Hỏa Vượng thực sự đã khắc sâu vào trong lòng họ.

“Này! Có người đến!"

Nghe thấy giọng của Trần Hồng Du, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn sang phía cửa của tầng hầm.

Chẳng mấy chốc một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, đó là Triệu Lôi.

Ánh mắt hắn hơi né tránh, tỏ ra lúng túng, nhưng vẫn đứng ở đó không có ý muốn đi.

“Quay lại rồi hả?"

Thanh Vượng Lai đi đến bên cạnh Triệu Lôi, đưa tay vỗ nhẹ lên vai

hắn, khoác vai hắn quay người lại, nhìn những người khác, tuyên bố nói.

“Nào, chúng ta vỗ tay chào mừng đồng đội cũ của chúng ta quay lại, nếu không phải có hắn giúp đỡ, thì chúng ta không thể bắt được những người này"

Trong tiếng vỗ tay rì rào, tội phản bội của Triệu Lỗi trước đây coi như là lấy công chuộc tội.

Nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn tỏ thái độ không vui với hắn, một kẻ phản bội hai bên, rất khó nói còn có lòng trung thành.

Đối diện với đồng đội mà mình từng phản bội, hiển nhiên Triệu Lôi cũng không được tự nhiên, nhưng hắn cũng mặc kệ ánh mắt khác thường xung quanh, mặt dày ở lại.

“Trước đây ngươi từng tiếp xúc với họ, hay là ngươi thử xem đi?"

Thanh Vượng Lai chỉ vào tên có râu bị trói trên ghế.

Triệu Lôi gật đầu, nhưng khi hắn vừa đi đến còn chưa nói gì, thì tên có râu đó đã nhổ một bãi nước bọt lên người hắn, kích động nói gì đó.

Tuy Lý Hỏa Vượng không hiểu tên này đang nói gì, nhưng không khó đoán ra, có lẽ là những lời chửi mắng tục tĩu vô cùng khó nghe.

Khi Triệu Lôi lùi xuống, Lý Hỏa Vượng đến bên cạnh hắn.

“Thấy chưa? Bất kể ở bên nào, kẻ phản bội đều bị đối xử như vậy"

Triệu Lôi cũng không quan tâm đến lời chế nhạo của Lý Hỏa Vượng, hắn nhìn xung quanh.

“Tiền Phúc đâu?"

“Trói lại rồi, đợi hắn đổi lại nhân cách.

Khi Lý Hỏa Vượng còn cho rằng đối phương sẽ nói tiếp chủ đề này, thì Triệu Lôi căng thẳng ghé đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, nén

thấp giọng nói:

“Ngươi thực sự vẫn cho rằng việc này là thật hả? Xảy ra nhiều chuyện quái dị như vậy, mà ngươi còn cảm thấy đây là thật hả?"

"Ừm?"

Lý Hỏa Vượng hơi nghi hoặc nhìn Triệu Lôi, lòng thầm nhủ.

“Tên này phát bệnh thần kinh gì vậy?"

Nghĩ vậy, Lý Hỏa Vượng đi xa ra, tránh để đối phương ảnh hưởng đến mình.

Nhưng Triệu Lôi lại trực tiếp tóm Lý Hỏa Vượng lại, nói với vẻ mặt kích động.

“Ngươi nghĩ đi! Ngươi nghĩ kỹ đi! Đây là thật sao? Đã có bao nhiêu người chết rồi! Tại sao cảnh sát không tìm đến chúng ta? Tại sao chúng ta gây ra vụ việc lớn như vậy, mà không ai chú ý đến?"

“Hãy nghĩ đến điểm mâu thuẫn trong chi tiết của chúng ta! Những điểm không phù hợp mà bình thường khó phát hiện ra!"

1155 chữ

Chương 1158: Lừa Đảo

A

Chương 1158: Lừa Đảo

“Triệu Lôi!"

Phía sau vang lên giọng của Thanh Vượng Lai, chất giọng vẫn luôn hiền hòa liền trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Triệu Lôi buông Lý Hỏa Vượng ra, ánh mắt né tránh lùi lại mấy bước, không nói thêm với Lý Hỏa Vượng một câu nào nữa.

“Ở đây đã có chúng ta, Lý Hỏa Vượng, hay là ngươi về đi? Nếu có tin gì, ta sẽ gửi tin nhắn cho ngươi"

Thanh Vượng Lai cười nhàn nhạt nói với Lý Hỏa Vượng.

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu, dù sao ta cũng không có việc gì, rất rảnh rỗi, để ta giúp? Lý Hỏa Vượng nói xong, bỗng nghĩ đến điều gì, hắn ngồi xổm bên cạnh mấy chục tù binh, bắt đầu kiểm tra đầu ngón tay của họ.

Lúc trước khi có người bắt cóc mình, mình đã cắn đứt hai đầu ngón tay của một người, nếu người đó còn sống, thì chắc phải ở trong số người này mới đúng.

Trong tầng hầm của biệt thự xây dang dở, Lý Hỏa Vượng kiên nhẫn phân biệt đầu ngón tay của đám tù binh, muốn tìm được kẻ bắt cóc mình lúc trước.

Nhưng tìm kiếm một vòng, Lý Hỏa Vượng vô cùng ngạc nhiên phát hiện lại không có, tất cả những người ở đây đều có đầy đủ ngón tay.

“Sao lại thế, không đúng"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cau chặt mày suy nghĩ vấn đề này, những lời Triệu Lôi nói vừa nãy hiện lên trong đầu hắn.

Lý Hỏa Vượng vừa lắc đầu, nhìn một hàng tù binh bị trói dưới đất, và cả vẻ mặt chẳng sợ hãi gì của họ, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì, vội vàng ngồi xuống kiểm tra lại ngón tay của những người này, lần này hắn không nhìn, mà sờ ấn lên từng đầu ngón tay.

Lần này cuối cùng hắn đã có phát hiện mới, khi Lý Hỏa Vượng phát hiện thấy có hai ngón tay mà khi sờ không có cảm giác giống như da bình thường, hắn nhìn người đó một cái, đưa tay véo nhẹ, trực tiếp rút hai ngón tay giả trên tay hắn xuống.

“Thì ra chính là ngươi.

Lý Hỏa Vượng nhìn người lạ mặt trước mắt.

Thấy Lý Hỏa Vượng lấy đi ngón tay giả của mình, người đó lên tiếng tức giận bất bình nói với hắn gì đó, nhưng rất hiển nhiên Lý Hỏa Vượng nghe không hiểu.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang Thanh Vượng Lai phía xa.

“Tên này đang nói gì đấy? Phiên dịch giúp ta đi"

Thanh Vượng Lai đang nói gì đó với Triệu Lôi, nghe thấy vậy, hắn đi đến, đơn giản nghe mấy giây sau, lên tiếng nói:

“Hắn đang mắng ngươi, có cần ta dịch ra không?"

“Thôi không cần."

Sau khi Lý Hỏa Vượng đạp mạnh một cái lên bụng của tên đó, liền nói với Thanh Vượng Lai.

“Nhốt nhiều người ở đây như vậy, không sao thật chứ? Mà trước đó còn có nhiều người chết như vậy?

“Không sao, trước đây ta đã nói, ta quen biết rất nhiều người, hơn nữa thân phận của những người này cũng không rõ ràng"

“Ngươi yên tâm, giao chuyện này cho ta, không cần lo lắng nhiều, nhưng nếu còn có lần sau, tốt nhất ngươi đừng liều mạng như vậy"

“Đó là xe tải, nó là sắt, ngươi là người trần mắt thịt, vậy mà ngươi cũng dám xông lên, chỉ hơi không cẩn thận, e rằng ngay cả cái xác cũng không nhặt được về"

“Ta biết rồi, ngươi không cần nói nữa.

Nghe thấy lời trách cứ của đối phương, Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ nóng nảy.

“Người thì cũng đã bắt đến rồi, cứ nhốt mãi cũng không được, chúng ta chỉ có mấy người, chẳng may họ không hợp tác, ngươi định làm thế nào?"

“Vậy thì coi họ làm cơ sở, đàm phán với những người bên ngoài

đó, tốt nhất có thể hỏi rõ, mục đích của họ là gì, về phía bên hình chiếu, bây giờ họ biết bao nhiêu.

Lý Hỏa Vượng cau mày trầm tư một lúc, đối diện với những người lai lịch bất minh, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra cách gì.

“Cái thứ trên chân ngươi đó, có thể gọi điện hỏi xem, đã lâu vậy rồi, chắc có thể tháo bỏ rồi.

Thanh Vượng Lai nhìn Lý Hỏa Vượng quan tâm hỏi.

“Đã hỏi từ lâu rồi, bên đó nói ít nhất phải hai năm nữa, trong hai năm, cấm bén mảng đến trường học.

“Hai năm? Lâu quá rồi đấy, không hợp quy định, ta giúp ngươi hỏi người bạn luật sư xem sao"

Lý Hỏa Vượng hơi ngạc nhiên nhìn Thanh Vượng Lai một cái.

“Nghiên cứu sinh như ngươi cũng thật có năng lực đấy, làm thế nào mà ai ngươi cũng quen biết hết vậy"

“Haha, ngươi đang khen ta đấy hả?"

“Ngươi thẩm vấn tiếp đi, ta đi xem Tiền Phúc thế nào. Ngũ tỷ, đưa ta chìa khóa xe.

Nhận lấy chùm chìa khóa mã tấu đa chức năng, Lý Hỏa Vượng từ tầng hầm đi ra, đi về phía chiếc xe đỗ ở mộtbên.

Liếc nhìn xe sang trọng của Thanh Vượng Lai một cái, Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ lên trên, dùng chìa khóa mở cửa khoang xe.

Vừa đi vào, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Tiền Phúc bị trói chặt, hắn vươn cổ ra thật dài, muốn dùng miệng để ngậm lấy con dao găm trên chiếc bàn bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra cầm lấy con dao găm, ném thẳng vào trong đống vũ khí trên bàn bên cạnh, đó là vũ khí thu thập được từ trong căn cứ của những người đó.

Thấy kế hoạch bỏ chạy của mình thất bại, Tiền Phúc lập tức nổi

nóng.

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì! Ta xin các ngươi đấy! Tha cho ta đi!"

Lý Hỏa Vượng đi đến bên đống vũ khí, ngắm nghía chọn lựa.

“Tiền Phúc, yên lặng đi, ta chỉ muốn tốt cho ngươi, rất rõ ràng họ đến nhằm vào chúng ta, nếu một mình ngươi chạy lung tung, chắc chắn sẽ bị họ bắt đi.

Tuy hang ổ bị tiêu diệt, nhưng tạm thời cũng không biết họ có phái người đến nữa không.

Tiền Phúc nhìn Lý Hỏa Vượng với ánh mắt của bệnh nhân tâm thần, hắn hít sâu mấy hơi rồi lên tiếng nói: “Thanh Vượng Lai nói với ngươi như vậy hả? Hắn đang lừa ngươi! Hắn là tên lừa đảo!"

1098 chữ

Chương 1159: Tin Ai?

Thấy Lý Hỏa Vượng cầm một cây cung tên lên, nhắm một mắt nhằm chuẩn vào mình, sắc mặt Tiền Phúc lập tức trắng bệch.

“Đừng thấy hắn có vẻ như người tốt, hắn giả bộ đấy! Trước đây ta ở cùng một bệnh viện với hắn! Lần nào hắn cũng lừa bác sĩ, nói mình đã khỏi bệnh, kết quả mỗi lần phát bệnh lại bị nhốt lại!"

“Người đừng tin hắn! Ngươi tuyệt đối đừng tin hắn!"

Lý Hỏa Vượng đặt cây cung trong tay xuống, nhìn Tiền Phúc.

“Ta không tin hắn, chẳng lẽ ta tin ngươi chắc? Ngoan ngoãn ở yên đây đi"

“Chúng ta cũng không muốn nhốt ngươi, đợi rắc rối lần này qua đi, ngươi muốn đi đâu thì đi, kể cả người chạy lên phố nhặt rác ăn, ta cũng mặc kệ"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng không thèm để ý đến Tiền Phúc nữa,

chuyên tâm lựa chọn chiến lợi phẩm của mình.

Thanh Vượng Lai không kiếm được súng, nhưng người khác lại đưa đến, Lý Hỏa Vượng nhấc vũ khí nặng trình trịch đó, cẩn thận ngắm chơi.

Cầm thứ đó trong tay, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, tuy đã có thứ này rồi, nhưng hắn vẫn không biết sử dụng.

Tuy trước đó nói thuốc của Thanh Vượng Lai không hữu dụng, nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng hiểu rõ, lần này có thể bắt được họ, "pháp trị" của hắn đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy người họ, muốn bắt được họ làm tù binh mà không thương tổn gì, e rằng còn khó hơn lên trời.

Lý Hỏa Vượng ngắm chơi một lúc, kết quả phát hiện mình còn chẳng biết lên đạn thế nào, cũng không biết mở chốt an toàn thế nào, nên cũng đành đặt xuống.

Đợi Thanh Vượng Lai có thời gian dạy mình cách sử dụng rồi tính.

Lý Hỏa Vượng cầm một thanh mã tấu lên ngắm, đây là một thanh đao có phần đầu rộng và phần thân hẹp, nhưng hắn nhanh chóng đặt xuống.

Thứ này phù hợp để chém người hơn, không phù hợp để giết người, trừ phi chém vào động mạch chủ, nếu không rất dễ cho kẻ địch có adrenaline tăng vọt cơ hội chạy thoát.

Lý Hỏa Vượng chọn một lúc, hài lòng chọn ra một thanh mã tấu đầu nhọn trong đó.

Cả thanh đao màu đen, dài ba mươi centimet, chuỗi thẳng, lưỡi đao mỏng sắc bén, trên chuôi đao còn quấn dây thừng rất chu đáo, cho dù bị máu thấm cũng không sợ bị trơn tay.

Hắn cầm lên, đâm thẳng một nhát lên bàn ăn trước mặt, lưỡi dao sắc bén dễ dàng dâm ra một khe nứt.

Rút đao ra, nhìn lỗ hổng sâu đó, Lý Hỏa Vượng hài lòng gật đầu,

rồi chọn ra một thanh để trong quần áo phía sau mình.

Vẫn là thứ này dễ sử dụng, đơn giản tiện lợi bí mật, hơn nữa còn không cần học.

Lấy được vũ khí ưng ý trong tay, Lý Hỏa Vượng chuẩn bị rời khỏi xe dã ngoại.

Mặc kệ Thanh Vượng Lai có thể nói chuyện hòa bình với bọn họ hay không. Nếu như đã hoàn toàn vạch mặt với đối phương vậy thì lúc nào cũng phải đề phòng đối phương ra tay với mình.

Thấy Lý Hỏa Vượng chuẩn bị ra khỏi xe dã ngoại, Tiền Phúc lập tức sốt ruột nói:

"Lý Hỏa Vượng! Ngươi không tin ta cũng không sao! Ngươi đi hỏi người khác xem! Bọn họ đều biết Thanh Vượng Lai đã làm chuyện gì! Bọn họ đều biết hết! Chỉ là không nói cho ngươi biết mà thôi!"

Lý Hỏa Vượng đang giữ cửa xe dã ngoại quay đầu lại nhìn hắn:

"Vậy thì ngươi trả lời ta một câu đi, nếu như bọn họ đều biết, vậy vì sao còn đi theo Thanh Vượng Lai?"

Thấy Tiền Phúc không nói lời nào, Lý Hỏa Vượng nói với hắn:

"Trước đây Thanh Vượng Lai đã làm gì đều không liên quan đến ta. Cho dù hắn giết người, bắt hắn cũng không phải là việc của ta, trước đây bọn họ biết được những gì thì có liên quan gì đến ta? Ta không quan tâm. "Chúng ta có thể tập hợp lại một chỗ không phải là vì người một nhà tương thân tương ái. Chúng ta ở cùng nhau chỉ là vì ôm nhau sưởi ấm trước mặt kẻ thù mà thôi, ngươi hiểu không? Ngươi cho rằng ta rất thích qua lại với mấy tên tâm thần lai lịch không rõ này sao?"

Lý Hỏa Vượng nói xong liền định đi ra khỏi xe dã ngoại, nhưng vào lúc này, vẻ mặt của Tiền Phúc chợt co giật, thỉnh thoảng còn vặn vẹo mấy cái.

"Hửm?"

Lý Hỏa Vượng thu cái chân định bước xuống xe lại.

"Lý Hỏa Vượng, ta đang ở đâu vậy? Sao lại trói ta?"

Tiền Phúc đột nhiên thay đổi sắc mặt, hỏi Lý Hỏa Vượng.

"Ồ? Nhân cách cuối cùng cũng biến trở về rồi?"

Lý Hỏa Vượng đi tới, đang định cởi dây trói cho hắn.

"Ngươi ngược lại cứ thoải mái đi, trốn ở chỗ này cũng không cần làm cái gì, công việc bẩn thỉu cực nhọc chúng ta làm hết xong rồi"

"Thật sao? Ngươi đã làm gì rồi?"

Tiền Phúc ngạc nhiên nhìn Lý Hỏa Vượng, chờ đối phương giải thích.

"Theo như cách nói của ngươi, chúng ta đã hốt trọn hang ổ của người ngoài hành tinh rồi.

"Cái gì? Người ngoài hành tinh à? Quá trình xảy ra như thế nào? Ngươi kể chi tiết cho ta nghe đi.

Lời này vừa nói ra, Lý Hỏa Vượng chợt dừng tay lại. Hắn lui về phía sau hai bước, lần nữa đánh giá Tiền Phúc trước mặt. Rất nhanh hắn đã nhìn ra có chỗ không đúng.

"Không, ngươi không phải Tiền Phúc đó, ngươi đang giả vờ làm một nhân cách khác của ngươi. Nhưng mà đáng tiếc ngươi giả vờ không giống, thành thật chờ đi.

Lý Hỏa Vượng nói rồi quay người rời đi, hoàn toàn không để ý đến tiếng kêu gào của Tiền Phúc.

Lần nữa quay trở lại tầng hầm, Lý Hỏa Vượng kể chuyện Tiền Phúc giả làm một nhân cách khác để những người khác cảnh giác tránh khỏi bị lừa.

1131 chữ

Chương 1160: Ba Thịnh Thanh, Ba Hủy

Tuy nhiên vào lúc này, một người lạ bất ngờ xuất hiện ở cửa tầng hầm. Hắn phớt lờ những người khác và bắt đầu một mình nói chuyện với Thanh Vượng Lai.

Đó là một người đàn ông cắt đầu đinh rất quái dị, trên cổ thậm chí trên nửa khuôn mặt của hắn đều có hình xăm, hình xăm là hình vẽ bụi gai.

Cái lỗ trên tai càng bị hai chiếc khuyên kéo cho to ra. Khi nói chuyện với Thanh Vượng Lai, cái khuyên lưỡi của hắn như ẩn như hiện.

Nhìn vẻ mặt của những người khác, hẳn là bọn họ đều biết người này mới đúng. Lý Hỏa Vượng chậm rãi buông chuôi dao xuống.

Tuy nhiên, rõ ràng người này vô cùng cảnh giác. Lý Hỏa Vương vừa tới gần, đối phương liền lập tức ngậm miệng, vô cùng cảnh giác nhìn hắn.

"Người này là.."

Lý Hỏa Vượng vừa định nói chút gì đó, nhưng sau khi người đàn ông cho Thanh Vượng Lai một ánh mắt đề phòng liền cứ thế rời đi.

Sau khi nhìn vào phía sau đầu hắn, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra rằng cái đầu đinh của người này cũng có hình xăm. Hắn trọc đầu, tóc ngắn trên đầu là hình xăm xăm ra.

“Người này từ đâu tới?"

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ hỏi Thanh Vượng Lai.

"Còn nhớ lời ta đã nói trước đây không, những người ý thức được bản thân là hình chiếu không phải chỉ có mấy người chúng ta sao? Trừ chúng ta ra, còn có một vài người không thể giao tiếp hoặc là không bằng lòng tham gia. Hắn chính là người không bằng lòng tham gia đó"

"Vậy hắn hôm nay tới tìm ngươi làm gì? Dự định hợp tác với chúng ta sao?"

"Không phải, mặc kệ gặp phải vấn đề gì thì hắn luôn cảm thấy bản

thân mình có thể xử lý được. Chỉ là vừa nãy hắn phát hiện phía bên chúng ta có động tĩnh, cho nên mới tới xác nhận mà thôi"

"Ta thật sự không hiểu, đã đến nước này rồi mà vẫn không muốn gia nhập"

"Mỗi người đều có chí riêng của mình. Người này rất quái gở, hắn không muốn nhúng tay vào, chúng ta cũng không thể ép buộc hắn giúp đỡ chúng ta được.

"Tên của người đó là gì?"

"Họ Ba, tên là Ba Thịnh Thanh. Hắn mở một tiệm xăm, tay nghề xăm rất tốt. Có nhu cầu ở phương diện này có thể chăm lo buôn bán.

* Đây người cùng họ với Tam Hủy, từ chương này mình sẽ để Tam Hủy = > Ba Hủy, như vậy sẽ đúng nghĩa hơn theo raw a.

"Ba Thịnh Thanh? Tên gì lạ vậy.

"Có rất ít người họ Ba. Ta nghi ngờ hắn là người dân tộc thiểu số, chỉ là hắn không bằng lòng nói cho chúng ta biết"

Ngũ Kỳ ở một bên lên tiếng.

Sau khi ghi nhớ cái tên này trong lòng, Lý Hỏa Vượng mở điện thoại lên xem giờ rồi nói:

"Ta về trước đây, liên tục không về nhà sẽ khiến người trong nhà dễ nghi ngờ. Bên này mà có tiến triển gì thì phải báo cho ta biết ngay.

Lý Hỏa Vượng lại liếc nhìn những tù binh trên mặt đất, sau đó quay người rời khỏi tầng hầm.

"Này, lần sau các ngươi tới nhớ mang theo chút đồ ăn vặt hay gì đó nha. Ở cái chỗ chết tiệt này chẳng có gì cả.

Trần Hồng Du mở miệng phàn nàn.

“Biết rồi.

Lý Hỏa Vượng vừa bước lên xe đạp công cộng, thoáng sửng sốt, hắn cảm thấy lời nói này rất quen thuộc.

"Làm sao vậy Hỏa Vượng?"

Dương Na hỏi.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, trực tiếp rời đi.

Ngay khi hắn vừa rời khỏi Quất Tử Châu thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên, là cuộc gọi từ một người mà hắn không ngờ tới, Dịch Đông Lai.

"Alo, có chuyện gì không bác sĩ Dịch?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Gọi điện hỏi thăm chút thôi, gần đây ngươi thế nào rồi? Có xuất hiện ảo giác hay huyễn thính gì không? Và có xuất hiện những bệnh trạng khác như trước đây không?"

"Không có, ta vẫn khỏe. Bệnh của ta thật sự khỏi rồi, cảm ơn bác sĩ Dịch nhiều. Cờ thưởng của mẹ ta thật sự không trao cho nhầm người"

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy phía xa có một chiếc xe mô tô đậu ở ngã tư. Người điều khiển chiếc xe mô tô không ai khác chính là Ba Thịnh Thanh, người nói chuyện với Thanh Vượng Lai trước đó. Thời điểm Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, đối phương cũng nhìn sang. Lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện một chi tiết, trên con ngươi của đối phương hình như cũng có hình xăm.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng nhìn thấy hình xăm có thể xăm trên con ngươi.

"Alo? Lý Hỏa Vượng, ngươi có nghe ta nói không?"

"Ờ, có nghe, bác sĩ Dịch cứ nói đi"

"Ta hỏi ngươi, gần đây ngươi có uống thuốc đúng giờ không?"

“Uống chứ, uống chứ Lý Hỏa Vượng thuận miệng nói qua loa lấy

lệ, đương nhiên là hắn không uống.

Từ sau khi bắt được những người kia thì hắn liền dừng thuốc hoàn toàn.

Thật sự có người theo dõi hắn, thật sự có người muốn bắt cóc hắn, bản thân căn bản không có bệnh thì uống thuốc làm gì chứ.

Tác dụng phụ của loại thuốc thần kinh này rất nghiêm trọng, nếu tiếp tục uống thì sợ là không có bệnh cũng uống cho có bệnh.

"Vậy thì tốt, nhớ kỹ nha, nhất định phải uống thuốc đúng giờ, nếu không uống thuốc đúng giờ thì sẽ xuất hiện một số triệu chứng mà chính bản thân ngươi cũng không phân biệt rõ được" Nhìn thấy người họ Ba lái xe mô tô đến gần, Lý Hỏa Vượng vội vàng gật đầu:

"Ừm, ta biết rồi. Bác sĩ Dịch này, ta còn có việc phải làm, hôm nay chúng ta dừng cuộc nói chuyện này tại đây thôi"

“Lý Hỏa Vượng?"

Vang lên tiếng nổ của xe mô tô, một chiếc mô tô hạng nặng màu đen dừng lại bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn người đàn ông có hình xăm trước mặt. Người đàn ông này tên là Ba Thịnh Thanh, hình xăm trên mặt đối phương khiến Lý Hỏa Vượng có ấn tượng không tốt với người này.

1169 chữ

Chương 1161: Quen Thuộc

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn đưa tay ra với đối phương. Dù sao sau này họ có liên lạc với nhau hay không thật sự rất khó nói:

"Rất vui được gặp ngươi."

Tuy nhiên, đối mặt với bàn tay vươn ra của Lý Hỏa Vượng, Ba Thịnh Thanh không đưa tay ra đón lấy mà đưa mắt về phía Dương

Na.

Lý Hỏa Vượng lập tức cau mày lại. Hắn nhẹ nhàng đẩy chân phải trên mặt đất, chặn tầm nhìn của đối phương.

"Vừa rồi ngươi tới tìm Thanh Vượng Lai có chuyện gì sao?"

Ba Thịnh Thanh không có trả lời câu hỏi này, mà là trực tiếp chuyển đề tài:

"Những chuyện gần đây đều do ngươi nhúng tay vào phải không?"

Đối phương không trả lời câu hỏi của mình, đương nhiên Lý Hỏa Vượng cũng không muốn trả lời câu hỏi của đối phương. Hắn cứ như vậy dùng ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm đối phương.

“Chuyện này ngươi không nên tham gia vào"

Hiển nhiên Ba Thịnh Thanh biết chút gì đó.

"Ha, lời này của ngươi giống như là ta không tham gia vào thì có thể không đến xỉa đến vậy"

"Không phải ta muốn cưỡng ép nhúng tay vào mà là họ ra tay với ta trước. Nếu như ngươi không biết ta đã trải qua những gì, vậy thì tốt nhất đừng có vội vàng đưa ra ý kiến với ta Khi Ba Thịnh Thanh khẽ vặn cổ tay một cái, chiếc xe mô tô dưới thân hắn đột nhiên gầm lên:

"Lên đi, chị của ta muốn gặp ngươi.

“Chị của ngươi?"

Lý Hỏa Vượng nhất thời không phản ứng lại kịp. Người chị này chui ra từ đâu vậy. Hình như đây là lần đầu tiên hắn gặp người này, sao lại làm như rất quen thuộc với mình vậy.

Ba Thịnh Thanh không trả lời mà trực tiếp lái mô tô đi về phía trước.

Ngay khi Lý Hỏa Vương còn đang do dự, Dương Na ở bên cạnh đột

nhiên nói:

"Hỏa Vượng, ngươi đừng đi, người này thoạt nhìn không giống người tốt.

"Ta biết, nhưng mà...

Lý Hỏa Vượng không có cách nào có thể đem lời trong lòng nói ra được. Ánh mắt của đối phương một chút quen thuộc như có như không, cảm giác này trước nay hắn chưa từng có.

“Đi thôi, chúng ta đi xem trước đi, xe tải ta còn chơi được, còn sợ chiếc xe mô tô nhỏ này của hắn sao?"

Lý Hỏa Vượng cưỡi liên chiếc xe đạp công cộng của mình.

Hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng người này, chỉ cần xe mô tô của đối phương chạy tới nơi quá vắng vẻ không người ở thì hắn sẽ quay người rời đi.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy ngoài ý muốn chính là Ba Thịnh Thanh không đi đến chỗ vắng vẻ mà trực tiếp lái xe mô tô của mình vào một con đường dành cho người đi bộ đông đúc.

Lý Hỏa Vượng thấy tiệm xăm của Ba Thịnh Thanh tại lầu hai của một cửa hàng trên phố đi bộ. Tiệm xăm này tên là Huyết Xã Hỏa.

Người này có một cái tên kỳ lạ, tên cửa tiệm cũng kỳ lạ luôn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng có chút do dự không biết có nên dẫn theo Dương Na vào nơi nguy hiểm như này không, nàng đã lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

"Hỏa Vượng, nếu ngươi muốn đi, ta cũng sẽ không ngăn cản. Ta ở tầng hai đối diện quay phim canh chừng ngươi.

Nếu như thấy tình hình không ổn thì ta lập tức báo cảnh sát, báo cho Thanh Vượng Lai họ nữa.

“Được"

Cảm giác được cảm giác an toàn mà thanh mã tấu sau lưng mang

lại cho mình, Lý Hỏa Vượng yên tâm đi về phía cầu thang.

Cửa hàng của Ba Thịnh Thanh không khác gì một cửa hàng xăm bình thường, khắp nơi đều có ảnh chụp hình xăm lớn nhỏ, giống như những tác phẩm nghệ thuật bằng da người, treo đầy khắp cửa hàng.

Các gian phòng trong cửa hàng được vây lại bằng vải đen. Bên trong vang lên tiếng rè rè, hình như có người đang xăm mình bên trong.

Ba Thịnh Thanh ném chiếc chìa khóa xe mô tô trong tay lên quầy, nhìn cũng không thèm nhìn Lý Hỏa Vượng một cái mà trực tiếp đi về phía một gian phòng.

Tiếng rè rè dừng lại vài giây sau đó lại vang lên. Một người từ trong phòng đi ra, người đó không phải Ba Thịnh Thanh, mà là một người phụ nữ ngậm điếu thuốc nơi khóe miệng.

Một người phụ nữ gầy gò cũng có hình xăm hình bụi gai trên mặt và trên cổ giống như Ba Thịnh Thanh. Nhưng điểm tương phản giữa hai người là một người xăm bên trái còn một người xăm bên phải. Nhưng mà nàng khác với cái đầu trọc của Ba Thịnh Thanh là hình xăm trên mặt nàng trực tiếp xăm đến gần nửa vùng da đầu bên trái, còn những chỗ khác bị che phủ bởi mái tóc nhuộm màu xám trắng. Người phụ nữ đeo khuyên lông mày ở bên trái, hai cái tai đeo đủ loại hoa tai khác nhau, hiển nhiên nàng đã bấm rất nhiều lỗ tai từ trên xuống dưới, phấn đánh mắt và môi đều là màu đậm, cả người mặc nguyên một cây đen. Nếu không có những thứ này, chỉ nhìn từ ngoại hình thì tướng mạo của người phụ nữ này cũng không tệ. Thấy phần giữa lông mày của nàng và Ba Thịnh Thanh có chút giống nhau, Lý Hỏa Vượng đoán rằng người trước mặt mình hẳn là người chị mà đối phương đã nhắc đến trước đó.

Trong khi Lý Hỏa Vượng đang đánh giá đối phương, nàng cũng đang quan sát Lý Hỏa Vượng. Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói một lời nào.

Lý Hỏa Vượng cực kỳ chắc chắn đây là lần đầu tiên hắn gặp người này, nhưng đối phương cũng giống như Ba Thịnh Thanh, đều cho hắn một cảm giác quen thuộc trước nay chưa từng có.

"Ngươi là chị gái của Ba Thịnh Thanh sao? Nghe nói ngươi muốn gặp ta? Ngươi biết ta sao? Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Đối phương duỗi ra hai ngón tay có móng tay màu đen kẹp lấy điếu thuốc, phả khói lên mặt Lý Hỏa Vượng:

"Mẹ kiếp, ngươi nói lời này giống như muốn ngủ với ta vậy.

Cảm giác quen thuộc lập tức biến mất. Cho dù là hành động hay là giọng điệu của đối phương đều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng khó chịu.

1141 chữ

Chương 1162: Rối Chưa

"Còn chuyện gì sao? Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy ta đi trước.

Lý Hỏa Vượng vừa quay người đã bị đối phương chặn lại.

Đối phương còn chưa kịp nói chuyện, mã tấu của Lý Hỏa Vượng đã kề vào cổ đối phương.

Cảm nhận được kim loại lạnh lẽo, thái độ của đối phương cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc hơn. Nàng ngậm điếu thuốc trong tay vào miệng, duỗi hai ngón tay ra, kẹp lấy lưỡi mã tấu kéo ra xa cổ mình:

"Đừng quá tin tưởng Thanh Vượng Lai, hắn không phải kẻ tốt lành gì?

Trong lòng Lý Hỏa Vượng không có nửa điểm dao động. Hắn cũng không phải là tên thiểu năng trí tuệ, người vừa mới gặp mặt nói cái gì thì tin cái đó, chí ít cho đến hiện tại thì Thanh Vượng Lai vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì bất lợi với hắn.

Hơn nữa khi người phụ nữ này nói chuyện, Lý Hỏa Vượng có thể thấy rõ lưỡi của người phụ nữ này đã chia ra từ giữa giống như lưỡi rắn vậy.

Tuy nói không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng ấn tượng đầu tiên về người phụ nữ này đối với hắn cũng quá tệ rồi.

"Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta. Chẳng lẽ ngươi bảo em trai ngươi gọi ta tới đây chỉ để nói chuyện này sao? Ta nhận được rồi, cảm ơn"

Lý Hỏa Vượng nhét mã tấu vào vỏ chuẩn bị rời đi.

"Tiết lộ cho ngươi một tin, Tiền Phúc và Thanh Vượng Lai là cùng một phe. Nếu như trước đó hắn có làm cái gì thì nhất định là do Thanh Vượng Lai ra lệnh phía sau.

Lý Hỏa Vượng nhìn Dương Na ở đối diện với mình, bước chân hắn liền dừng lại:

"Ngươi gọi ta tới đây là vì cái này sao? Khiêu khích ly gián?"

“Ngồi đi"

Người phụ nữ đưa tay gõ lên mặt bàn có đủ loại ảnh vẽ hình xăm. Nàng ném tàn thuốc cháy dở vào trong gạt tàn, châm một điếu khác.

"Ta tin Thanh Vượng Lai nhất định đã nói với ngươi về chuyện hình chiếu, thế giới song song các loại nhỉ? Đừng tin, hắn điên rồi biết không, hắn bị bệnh ở chỗ này này Người phụ nữ đưa tay chỉ vào thái dương mình.

"Ta không quan tâm việc hắn có điên hay không. Hắn có bị điên cũng không thể ngăn cản chúng ta hợp lực đối phó với kẻ địch, ngược lại là hai chị em các ngươi.

Lý Hỏa Vượng nhìn về phía gian phòng phát ra tiếng rè rè:

"Ngược lại là các ngươi, cái gì cũng không làm cả, ngồi mát ăn bát vàng"

"Mẹ kiếp, làm sao ngươi biết ta không làm gì? Hôm nay mới là lần đầu tiên ngươi gặp chúng ta? Ngươi biết rất rõ chúng ta sao?"

Thấy Lý Hỏa Vượng quay đầu sang chỗ khác, người phụ nữ trực

tiếp thả hai chân trên bàn xuống: “Ngươi đừng có đi theo con đường của Thanh Vượng Lai, coi chừng hắn ném ngươi xuống mương"

"Nếu như cách nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, vậy thì nên đi con đường của chính mình, miễn cưỡng đi cùng nhau sẽ chỉ phản tác dụng mà thôi. Chỉ cần có thể đi con đường của riêng mình thì tất cả mọi khó khăn kia đều có thể giải quyết một các dễ dàng"

Lý Hỏa Vượng nghe thế nào cũng không hiểu được lời nói của đối phương. Hắn cảm thấy đối phương chuẩn bị bắt đầu giải thích thế giới quan của mình rồi.

"Các ngươi là chị em ruột? Hắn họ Ba, ngươi cũng họ Ba?"

Lý Hỏa Vượng vốn định không đi theo sự dẫn dắt của đối phương. Hắn định hỏi rõ xem hai người này có lai lịch như thế nào. Nếu như không có tin tức gì quan trọng thì chuẩn bị chuồn luôn.

Những lời nói nhảm trong miệng bọn họ nghe nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Thấy Lý Hỏa Vượng đổi chủ đề, đối phương không chút do dự nói: "Đúng vậy, tên của ta là Ba Nam Húc, hắn tên là Ba Thịnh Thanh, chúng ta là hai chị em sinh đôi"

"Sinh đôi? Đúng là nhìn không ra. Đầu hắn lớn như vậy, ngươi thì lại gầy như vậy"

"Vì chúng ta là song sinh dính liền, hắn hấp thụ hết tất cả các chất dinh dưỡng, đương nhiên ta sẽ gầy"

Thấy vẻ mặt Lý Hỏa Vượng khiếp sợ trừng to mắt nhìn mình, Ba Nam húc chỉ vào hình xăm bụi gai trên mặt mình. "Trước đây chúng ta dính liền một chỗ, chỉ là sau này liền tách ra. Thật ra cái này dùng để che vết sẹo lại"

Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ đến vết sẹo giống với Ba Thịnh Thanh trước đó. Hắn thật sự không ngờ hình xăm trên mặt hai người này lại có như vậy.

“Vậy lúc đó làm phẫu thuật tách rời nhất định là rất nguy hiểm nhỉ?"

"Không phẫu thuật, không có điều kiện, cha mẹ ta mất sớm. Sau khi chúng ta dùng kéo cắt ra một vết rách, hai người chúng ta liền mạnh mẽ xé ra"

Nhưng sau khi nghe thấy vậy, vẻ mặt kinh ngạc của Lý Hỏa Vượng dần biến mất:

"Ta không tin. Nếu các ngươi như vậy thật thì trước chưa nói đến cơn đau có thể khiến các ngươi đau chết, mà vết thương lớn như vậy, nếu như không đi bệnh viện thì hai người các ngươi đã sớm xuất huyết mà chết rồi.

“Hahaha, nói cũng đúng"

Ba Nam Húc lại đút điếu thuốc vào miệng, hít một hơi thật sâu.

Khi người phụ nữ này nói chuyện luôn cảm giác có chút là lạ, hơi không đúng trọng tâm.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhìn quanh tiệm xăm phong cách khác người này một lần nữa, hắn đứng dậy cáo từ rồi đi ra ngoài.

"Quý Tai, ngươi bị trộm đồ"

Một tầm mắt vô cùng quen thuộc khiến Lý Hỏa Vượng đột nhiên quay đầu lại. Hắn kinh ngạc nhìn Ba Nam Húc đang ngồi ở đó:

"Ngươi vừa mới nói cái gì! ! Rốt cuộc ngươi là ai! !"

"Hửm?"

Ba Nam Húc nghi hoặc quay người lại.

"Vừa nãy ngươi gọi ta là gì? Ngươi nói lại lần nữa đi!"

Lý Hỏa Vượng xông lên, nắm chặt lấy cánh tay của nàng.

"Mới vừa rồi? Vừa nãy ta có nói gì đâu. Nếu như người muốn dùng cách này để bắt chuyện thì kỹ thuật của ngươi đúng là đặc biệt đó.

1131 chữ

Chương 1163: Thế Giới Hình Chiếu

"Quý Tai! ! Vừa nãy vì sao lại gọi ta là Quý Tai? Ngươi biết những gì? Tại sao ngươi và Tiền Phúc đều gọi ta là Quý Tai! !"

"Tại sao tất cả mọi người đều biết ta là Quý Tai? Tại sao tất cả họ đều biết tên giả mà Gia Cát Uyên đã đặt cho mình? Chẳng lẽ.

Những thông tin nhận được trong khoảng thời gian này lần nữa được sắp xếp lại một cách không thể kiểm soát trong tâm trí của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để loại bỏ suy nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu mình, nhưng những suy nghĩ đó lại lan nhanh ra như mọc rễ vậy. Những lời nói mà Triệu Lôi nói với mình trước đó cũng xông ra một cách không thể kiểm soát.

"Trả lời ta đi! Tại sao ngươi lại gọi ta là Quý Tai! !"

“Buông ra"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Lý Hỏa Vượng. Chẳng biết từ lúc nào Ba Thịnh Thanh đã cầm súng xăm hình đứng sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng từ từ buông tay Ba Nam Húc ra. Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn Ba Thịnh Thanh trước mặt, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh nghi ngờ về một vấn đề khác.

"Các ngươi là song sinh dính liền, tại sao lại là họ Ba? Các ngươi dựa vào cái gì mà là họ Ba?"

"Vì ông già nhà ta họ Ba, cho nên họ của chúng ta cũng là Ba, có vấn đề gì sao?"

Ba Nam Húc khoanh tay, nghi ngờ nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Không phải!"

Lý Hỏa Vượng nhìn đủ loại hình xăm trên người bọn họ, nhìn lưỡi bọn họ phân nhánh, khuyên lưỡi khuyên môi còn có khuyên mũi, nhìn những người xung quanh vẽ đủ loại hoa văn trên da, ánh mắt hắn lập tức trở nên sáng ngời.

"Thống khổ! Thống khổ! ! Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi! ! Các ngươi... các ngươi là...

Lời đã đến bên môi, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn luôn không thể nói nên lời, cảm giác muốn nói những không nói ra được này suýt chút nữa khiến Lý Hỏa Vượng phát điên.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên rút mã tấu ra, hung hăng cắm vào ngay lòng bàn tay mình.

Cơn đau dữ dội run rẩy khắp người khiến Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên vô cùng tỉnh táo. Hắn đưa tay chỉ vào hai người trước mặt, kích động hét lên:

"Ta hiểu rồi! Các ngươi là Ba Hủy! Các ngươi là hình chiếu của Ba Hủy! Tất cả mọi thứ đều là giả!"

Khi hét lên câu này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy sự đè ép trong lòng mình đã được quét sạch.

Không chỉ có Ba Hủy, mà Lý Hỏa Vượng cũng ngay lập tức nhớ đến Trần Hồng Du trước đó nhờ hắn mua đồ ăn vặt. Tên đó cũng là Ti Mệnh, nàng là Ti Mệnh của sự thái Tĩnh Tâm.

Có lẽ những người khác đều là Ti Mệnh, chỉ là mình không quen thuộc với bọn họ nên mới không nhận ra mà thôi.

Hắn có thể không quen thuộc với những Ti Mệnh khác nhưng Lý Hỏa Vượng không thể không quen Ba Hủy được.

Hôm nay vừa gặp mặt đã cảm giác được có điểm khác lạ.

Nhìn thấy hành vi kỳ quái của Lý Hỏa Vượng, chị em nhà họ Ba lập tức nhướng mày, đồng thời lùi lại mấy bước. Khách hàng trong buồng bị bàn tay dính đầy máu của Lý Hỏa Vượng làm cho sợ hãi, hai tay vội vàng nhặt quần áo lên bỏ chạy ra ngoài.

"Thì ra hai người là một người! Không, hóa ra hai người các ngươi là cùng một Ti Mệnh! Ta hiểu các ngươi! Ta quá hiểu các ngươi rồi! Nói sao ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy! Ba Hủy! Ta nhận ra ngươi rồi!"

"Tại sao các ngươi gọi ta là Quý Tai? Tại sao? Quý Tai là ai?"

Đầu óc Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xoay chuyển.

Rõ ràng là cái tên này không chỉ là một cái tên giả, rõ ràng nó còn có nhiều ý nghĩa hơn thế.

"Các ngươi là hình chiếu của Ti Mệnh, vậy ta.."

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn cơ thể của mình:

"Ta cũng là Ti Mệnh? Ta cũng là hình chiếu?"

Không thể nào! Ta trở thành Ti Mệnh lúc nào chứ? Ta lúc nào chứ? Ta là Ti Mệnh gì?

Theo như hồi ức của Lý Hỏa Vượng, một số điều mà hắn đã cố tình trốn tránh dần dần hiện lên trong tâm trí hắn.

"Ta là được tu chân ra? Ta là Ti Mệnh? Vậy cũng là nói... Thế giới này đều là giả? Những thứ này đều là hình chiếu?"

Một cảm giác sợ hãi rợn người bao trùm lên trong lòng Lý Hỏa Vượng. Hắn cũng không thèm quan tâm Ba Hủy trước mặt nữa, trực tiếp lao ra ngoài tiệm xăm, đi đến con đường dành cho người đi bộ tràn ngập ánh nắng.

Lúc này, Dương Na cũng đã chạy tới, lo lắng hỏi:

"Hỏa Vượng? Làm sao vậy? Rốt cuộc là như thế nào? Vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Lý Hỏa Vượng lúc này hoàn toàn không có tâm trạng lắng nghe những gì Dương Na hỏi. Vẻ mặt hắn bối rối, hô hấp dồn dập nhìn đông nhìn tây.

Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống đất, đưa tay sờ phiến đá trên mặt

đất, cảm nhận độ nhẵn và cứng của nó, thậm chí còn úp mặt ma sát vào đó.

"Chân thực như vậy, làm sao có thể là giả chứ? Làm sao có thể là hình chiếu chứ?"

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng run rẩy đột nhiên đứng dậy chạy về phía cây cột bên cạnh.

Hắn nhìn tấm áp phích dán trên đó, vươn tay xé một mảng lớn sau đó đưa lên trước mắt, ngón tay run run xé từng miếng một.

Cảm nhận xúc cảm và âm thanh giấy bị xé, nhìn những tờ áp phích chậm rãi rách ra trước mặt mình.

Sự mâu thuẫn lẫn nhau khiến vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên đau đớn:

"Có khả năng không, chẳng lẽ là do ta suy nghĩ nhiều? Có khả năng đây là sự thật hay không?"

Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống đất, nhặt những mảnh giấy bị xé nát kia cho vào miệng nhai nhai, nếm thử mùi vị, cảm thụ cái cảm giác nước bọt của mình thấm ướt hết tấm áp phích.

1127 chữ

Chương 1164: Hình Chiếu Của Ai?

Đột nhiên, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được ánh mắt từ khắp nơi bắn tới, hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một số người xung quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào mình.

"Bọn họ là cái gì? Bọn họ là hình chiếu hay là cái gì? Là những Ti Mệnh khác sao? Hay là hình chiếu của những kẻ địch khác, bọn họ vây quanh ta muốn làm cái gì?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng dần dần trở nên hung ác, duỗi hai tay ra sau lưng, nắm chặt lấy chuôi của hai thanh mã tấu.

"Họ là ai? Rốt cuộc họ là ai? Ta là Ti Mệnh, vậy họ thì sao? Họ cũng là Ti Mệnh sao? Bạch Ngọc Kinh có nhiều Ti Mệnh như vậy à? Họ muốn làm gì với ta!"

Tâm trí của Lý Hỏa Vượng lúc này đang rất bối rối trước sự thật giả của hiện thực, cũng như bản năng cảnh giác trước những kẻ thù tiềm ẩn.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng định rút mã tấu cắm sau lưng ra để tự bảo vệ mình theo bản năng, hắn đột nhiên cảm giác có một thứ đồ bằng sắt lạnh lẽo dán bên eo.

Một khắc sau, kèm theo tiếng rè rè là một cơn đau dữ dội truyền đến từ thứ đồ sắt kia. Toàn thân Lý Hỏa Vượng bị điện giật run rẩy dữ dội.

"Là ai! Là ai đang tấn công ta! !"

Lý Hỏa Vượng vô cùng tức giận, run rẩy khó khăn quay người lại.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy khuôn mặt đẫm lệ của Dương Na. Khi thấy Lý Hỏa Vượng đang nhìn mình, Dương Na nghẹn ngào thút thít đưa tay lấy máy kích điện từ trong túi xách ra, luồn vào trong quần áo của Lý Hỏa Vượng rồi ấn công tắc.

"Ngươi là ngươi! ! Tại sao! ! !"

Dương Na cắn chặt môi, nàng không thể không làm như vậy được. Hiện giờ Lý Hỏa Vượng đang phát bệnh, nếu như không kịp thời khống chế hắn thì trên đường dành riêng cho người đi bộ nhất định sẽ có người chết! Chưa nói đến việc làm tổn thương những người vô tội, nếu tình huống trước đó lại xảy ra, Lý Hỏa Vượng thực sự sẽ phải sống trong bệnh viện tâm thần đến hết đời.

Kỳ thực trước đây nàng lén bỏ một cái máy kích điện trong túi xách không phải dùng để phòng thân mà là dùng để đề phòng Lý Hỏa Vượng tái phát bệnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lý Hỏa Vượng run rẩy mở miệng nói chuyện trong tiếng rè rè của máy kích điện:

"Dừng dừng tay"

Khi nhìn thấy Dương Na đau lòng cùng với cảm giác tê dại mãnh liệt đã từ từ kéo Lý Hỏa Vượng đang rơi vào mê cung thật giả quay trở lại.

Dương Na chảy nước mắt dùng sức lắc đầu. Nàng dùng sức ấn chặt đầu của hai máy kích điện vào da thịt của Lý Hỏa Vượng, thề sẽ không dừng lại cho đến khi hắn choáng váng.

"Ta nói dừng lại!" Khi Lý Hỏa Vượng đột nhiên nắm lấy mu bàn tay Dương Na, dòng điện chạy dọc thân thể nàng, dưới dòng điện giật mạnh, lúc này máy kích điện trong tay Dương Na lập tức buông ra, rơi trên mặt đất.

Nhặt máy kích điện lên, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dùng cả hai tay đỡ Dương Na đang mềm nhũn trong lòng. Không biết hắn đang an ủi Dương Na hay tự an ủi chính mình, liên tục nói:

"Không sao đâu, ta không sao rồi, ta không sao rồi.

Khi thấy cả hai ôm chặt lấy nhau và không có phản ứng gì bất thường nữa, những người xung quanh đang lấy điện thoại ra để quay video cũng thất vọng buông xuống.

"Người đẹp à, không sao chứ? Có phải hắn đang uy hiếp ngươi không? Ngươi có biết tên mặt sẹo này không? Có cần chúng ta gọi cảnh sát giúp ngươi không?"

Vài thanh niên xung phong đi tới, quan tâm hỏi Dương Na. Dương Na rơi lệ lắc đầu, vùi đầu vào trong lòng Lý Hỏa Vượng, nức nở nói:

"Không sao, ta là bạn gái của hắn, chúng ta chỉ là nháo đòi chia tay thôi.

Vừa nghe nói là chuyện thanh niên giận dỗi cãi nhau, những người còn ở lại đứng vây xem hoàn toàn không còn hứng thú nữa, đồng loạt giải tán đi về phía đường dành cho người đi bộ của mình.

Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na vào lòng, lảo đảo đi về phía cầu thang. Khi trở lại tiệm xăm, cả hai đi thẳng đến ghế sô pha.

Hai chị em nhà họ Ba ở bên cạnh nhìn hành động của hai người

cũng không ngăn cản. Họ trực tiếp đóng cửa, tạm thời ngừng kinh doanh.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng thỉnh thoảng co giật theo bản năng, đó là hậu di chứng do vừa nãy bị điện giật.

Nhưng mà lúc này Lý Hỏa Vượng căn bản không để ý tới những thứ này. Những phiền toái bên ngoài tạm thời đã được giải quyết rồi nhưng phiền toái vẫn còn đó. Trong đầu hắn lúc này hoàn toàn rơi vào hoang mang. "Thật sự đều là giả sao? Nếu như ngươi là giả vậy ngươi là hình chiếu của ai? Nếu như ngươi là giả vậy sao hết lần này đến lần khác lại chân thực như vậy?"

Lý Hỏa Vượng nhìn gương mặt hoa lê đái vũ của Dương Na tự hỏi chính mình, cảm xúc trong mắt đối phương khiến hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

Hắn không tự chủ được hôn lên mắt nàng. Hắn thật sự rất muốn biết rồi cuộc cái gì là thật cái gì là giả.

Hắn không quan tâm mình là hình chiếu gì. Điều mà hắn quan tâm chính là người trong lòng mình có phải là Dương Na đã từng cùng hắn ngắm sao trên sân thượng hay không.

Đúng ngay lúc này, ghế sô pha bị đá chợt run lên:

"Hôn hăng say ghê, có phải muốn cởi sạch ra cho chúng ta xem một đoạn không? Có mang bao cao su không đó? Có cần mượn không?"

Cả người Lý Hỏa Vượng chữa bệnh từ thiện đột ngột đứng dậy, nhìn Ba Nam Húc trước mặt:

"Ngả bài đi! ! Đừng có giả vờ nữa, những lời ngươi nói trước đó là có ý gì! Ai đã lấy trộm đồ của ta? Còn nữa! ! Rốt cuộc thế giới này có thật hay không!"

1153 chữ

Chương 1165: Đòi Nợ

"Không phải ngươi muốn ta làm Tâm Bàn của ngươi sao? Được thôi! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra thì ta sẽ đưa Tâm Bàn cho ngươi!"

Lý Hỏa Vượng vẫn luôn không muốn chấp nhận thực tế này, chỉ vì nếu như tất cả những điều này đều là hình chiếu, vậy cũng có nghĩa là bất kể là cha mẹ mình hay là Dương Na, thậm chí tất cả những gì hắn đã trải qua từ khi xuất viện đến nay đều là giả.

Thật sự mình đã xuyên không, mình không thể quay trở về nữa! Tất cả những chuyện đã trải qua đều hoàn toàn không thấy nữa.

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Ba Nam Húc khẽ cười:

"Hahaha, có mắt không biết Thái Sơn, thực xin lỗi, trước đó ta nói sai rồi. Ngươi tìm Thanh Vượng Lai là tìm đúng người rồi đó, ngươi còn điên nhiều hơn hắn nữa"

Bạch quang chợt lóe lên, trong tay Lý Hỏa Vượng xuất hiện hai thanh mã tấu, ánh mắt hắn run lên, thần sắc trở nên hung ác:

"Ngươi biết cái gì thì nói hết cho ta biết đi! Ba Hủy! Món nợ năm đó ngươi hành hạ ta, ta còn chưa tính toán với ngươi đâu!"

Ba Nam Húc hừ lạnh một tiếng, buông lỏng ngón tay, tàn thuốc cháy hết mang theo khói trắng rơi xuống đất:

"Dùng đao dọa ta đúng không? Con mẹ nó đừng dùng chiêu này với ta. Thời điểm lão nương giết người chôn xác, ngươi còn chưa mọc đủ lông đâu!"

"Đừng giả vờ nữa! Ta đã nhận ra ngươi rồi! ! Ngươi là Ba Hủy! Ta cảm nhận được ánh mắt quen thuộc kia của ngươi!"

"Ta giả bộ mẹ ngươi ấy. Ta nói thêm một câu nữa! Thả, dao, xuống, cho, ta! Một, hai, ba!" Đúng lúc này, bên cạnh vang lên tiếng rít gào, trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên vang lên tiếng chuông báo động. Hắn vừa ngồi xuống theo bản năng, một cái tủ kính cực lớn xẹt qua đầu hắn. Nếu như vừa nãy bị đập trúng, không chết cũng tàn phế.

Mà người nhấc tủ kính không ai khác chính là tên Ba Thịnh Thanh

to con kia.

Lý Hỏa Vượng nửa ngồi nửa quỳ xoay người lại, giơ thanh mã tấu trong tay lên chém vào bắp đùi đối phương.

Đúng lúc này sau eo hắn truyền đến một trận đau đớn.

Cho dù không quay đầu lại thì Lý Hỏa Vượng cũng biết đây là thủ đoạn của Ba Nam Húc nhưng hắn không tránh mã tấu trong tay mà trực tiếp cắt qua, lấy vết thương đổi vết thương.

Khi nhìn thấy hai bên đều đổ máu, một tiếng hét chót chai khiến cho hai bên dừng lại:

“Aaaa! Dừng lại hết đi! ! Dao"

Khi hai bên quay đầu lại nhìn liền thấy Dương Na ngồi dậy, giơ cao chiếc điện thoại có ốp hình Doraemon lên:

"Thanh Vượng Lai tìm các ngươi! Hắn có chuyện muốn nói với các ngươi! Mọi người có chuyện gì thì từ từ nói, đừng có đánh nhau!"

Nghe vậy, hai bên từ từ buông nhau ra.

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ sờ, từ bên hông móc ra một cái khuyên tai mũi nhọn.

“Mẹ nó thật sự là tên bệnh thần kinh!"

Ba Nam Húc bước tới nhận điện thoại:

"Này, Thanh Tử, ngươi được lắm đó. Loại háo sắc này mà ngươi cũng cần à. Có phải ngươi đoán được ta sẽ tìm ngươi cho nên ngươi mới dùng hắn chơi ta đúng không? Dao.

Thấy đối phương nhìn mình một cái rồi cầm điện thoại đi ra chỗ xa nhỏ giọng nói chuyện, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày suy nghĩ.

“Nếu hai chị em này là Tam Hủy, Trần Hồng Du là Ti Mệnh thối nát, vậy Thanh Vượng Lai là Ti Mệnh gì? Có phải hắn biết chút gì đó về thế giới này không?"

Nhiều Ti Mệnh như vậy, chắc chắn có thể biết bây giờ rốt cuộc mình bị làm sao.

Ba Nam Húc nghe điện thoại xong, sắc mặt hơi xấu, ném thẳng điện thoại qua.

“Nghe điện xong thì cút đi cho ta! Sau này đừng đến cửa hàng của ta nữa! Làm ơn mắc oán mà!"

Lý Hỏa Vượng nhận lấy điện thoại, nhìn chằm chằm hai chị em chuyển cái tủ về chỗ cũ, đặt lên tai chậm rãi lên tiếng:

“A lô?"

“Là ta đây. Thanh Vượng Lai, Dương Na đã nói chuyện vừa xảy ra cho ta rồi, người đừng lo, ngươi nói cho ta biết rốt cuộc là thế nào, ngươi đã gặp chuyện gì, tại sao lại đột ngột như vậy?"

Lý Hỏa Vượng hơi do dự, nhưng nghĩ đến thuyết hình chiếu mà hắn nói, giằng co một lúc, cuối cùng chậm rãi nói.

“Cuối cùng ta đã hiểu ta là ai, tất cả mọi chuyện là thế nào rồi, hiểu ra tại sao ta cứ cảm thấy kỳ lạ, bởi vì nơi này sớm đã không phải là thế giới của ta nữa rồi!” Nghe lời lời giải thích của Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai dừng một lúc rồi chậm rãi nói:

“Lý Hỏa Vượng, nghe ngươi nói vậy thì ta hiểu rồi, ngươi kích động mạnh như vậy là vì ngươi cảm thấy tất cả đều là giả, phải không? Bạn gái thực sự của ngươi, cha mẹ thực sự của ngươi đều ở nơi khác phải không? Ngươi cảm thấy ngươi xuyên không? Nơi này tất cả đều là giả phải không?"

Nhìn Dương Na chân thực như vậy ở bên cạnh, Lý Hỏa Vượng giằng co mâu thuẫn nặng nề hít thở.

“Chẳng lẽ không phải ư? Chẳng lẽ không phải ngươi từng nói thế sao?"

“Đúng thế, đúng là trước đây ta từng nói, cả thế giới này là hình chiếu, nhưng hình chiếu không có nghĩa là giả?

“Trước đây ta từng nói, tuy chúng ta có máu có thịt có tư tưởng,

chúng ta là người chân thực, chúng ta là hình chiếu chân thực, ngươi hiểu không?"

“Cho nên tại sao ngươi cho rằng, những việc đã từng trải qua không phải là hình chiếu chứ? Ngươi hiểu ý của ta không? Hình chiếu mà ta nói có nghĩa là từ nhỏ đến lớn ngươi đều là hình chiếu"

“Ngươi vẫn luôn ở đây, Dương Na cũng là Dương Na ngày xưa của ngươi, cha mẹ ngươi cũng là cha mẹ ngày xưa của ngươi, ngươi đừng hoang mang, chỉ là họ giống ta và ngươi, đều là hình chiếu của một mặt khác thôi"

“Họ đều là hình chiếu ư? Tất cả mọi thứ ngày xưa của ta đều là hình chiếu ư?"

1113 chữ

Chương 1166: Thông Thấu

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên từng chút ký ức ngày xưa, nhà trẻ, tiểu học, cấp hai, cấp ba.

“Đó đều là hình chiếu ư?"

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

“Tại sao ngươi lại nghĩ không thể nào? Không có gì là không thể, chỉ là trước đây ngươi không phát hiện ra thôi"

“Thế này đã là gì, người thông minh luôn luôn thuộc số ít, ngươi xem, ngoại trừ số ít người ý thức được mình là hình chiếu ra, hàng tỷ người đó đều đần độn ngu ngơ sống một đời"

Lý Hỏa Vượng nghe điện trầm mặc, Thanh Vượng Lai an ủi nói tiếp:

“Yên tâm đi, ngươi cũng không xuyên không, họ vẫn là họ của ngày xưa, họ vẫn luôn ở bên cạnh ngươi. Mọi thứ không hề thay đổi, chỉ cần ngươi có thể hiểu giả thuyết này là được.

So với sự tuyệt vọng trước đó, giả thuyết này tốt hơn nhiều, tất cả đều không thay đổi, dù họ vẫn luôn là hình chiếu.

Sau khi trầm mặc một lúc, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

“Chứng cứ đâu? Ta cần chứng cứ chứng minh, ngày xưa và hiện tại ta đều là hình chiếu, ngươi chỉ nói miệng vậy, ta không tin!"

“Thế ngươi có chứng cứ chứng minh trước đây ngươi không phải là hình chiếu không?"

“Ta có!"

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột, khiến Thanh Vượng Lai cảm thấy bất ngờ.

“Thế sao? Ngươi nói ra nghe xem “Tuy ta là Ti Mệnh, nhưng ta là Ti Mệnh vừa được tu chân ra, cũng có nghĩa là bản thân ta trước đây không phải là hình chiếu!"

Bất kể là người nghe điện hay người bên ngoài, lúc này đều chìm vào im lặng.

“Lý Hỏa Vượng, chúng ta nên nói theo thực tế thì hơn, ngươi cứ tranh luận tiếp như vậy, sợ là không kết thúc được.

“Thôi bỏ đi! Ta tự nghĩ cách!"

Lý Hỏa Vượng nói, trực tiếp tắt máy.

Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng rõ ràng tâm trạng của Lý Hỏa Vượng tốt hơn vừa nãy rất nhiều.

Thanh Vượng Lai đề ra một giả thiết, quá khứ và hiện tại của mình đều là hình chiếu, Lý Hỏa Vượng không quan tâm mình có phải hình chiếu hay không, hắn chỉ muốn người nhà hiện giờ của mình là người nhà ngày xưa, bất kể họ là gì.

Nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng hiện giờ Lý Hỏa Vượng đang trải qua chuyện hoang đường hơn, hắn tạm thời gác vấn đề này lại, cần mình đi tìm câu trả lời.

Sau khi dùng áo lau sạch máu trên màn hình điện thoại, Lý Hỏa Vượng trả lại cho Dương Na.

Nhìn đối phương, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc nhưng không hỏi gì, nếu đối phương và Dương Na ngày xưa là hai người hoàn toàn khác nhau, thì mình hỏi cũng như không hỏi.

“Đi thôi, chúng ta về trước rồi tính.

Lý Hỏa Vượng dìu Dương Na, đi về phía cửa.

Đúng lúc hắn đi ra cửa, Lý Hỏa Vượng quay người, nhìn hai chị em họ Ba đó.

“Ba Hủy, chúng ta cũng coi như người quen cũ, nếu ngươi có thể giúp được ta chuyện này, giúp ta làm rõ rốt cuộc chuyện là thế nào, thì ta có thể kết minh với ngươi, tránh để một mình ngươi bị người khác tấn công, không có người giúp đỡ.

“Mục tiêu của họ là Ti Mệnh, đã có Ti Mệnh chết, ngươi xác định như vậy, người chết tiếp theo sẽ là ngươi"

“Đồ ngốc."

Hai chị em vốn không quan tâm Lý Hỏa Vượng nói năng linh tinh, hằm hằm đóng cửa lại.

“Kỳ lạ, rõ ràng Ba Hủy quen ta, thậm chí hắn còn gặp ta mấy lần rồi, chẳng lẽ là ta nhớ nhầm thật?"

Suy nghĩ mấy giây, Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Không đúng, chắc chắn họ là Ba Hủy! Thậm chí trước đây nó còn nhắc nhở ta, chắc chắn không sai! Nhưng tại sao hắn không giao lưu với ta chứ?"

"Chẳng lẽ là vì hình chiếu? Hình chiếu sẽ làm sai lệch ý trong lời nói của ta ư? Hình chiếu này là có ý gì, tại sao sau khi ta biến thành Ti Mệnh, thì lại cách một lớp với hình chiếu chứ?"

Lại nghĩ đến những người đó trước đây ra tay với mình, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm trọng.

Vừa nãy vẫn luôn hoang mang về vấn đề thân phận của mình, vẫn luôn không nghĩ đến họ, nếu họ đều là Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh, vậy thì những người trước đó là ai? Những người có thể uy hiếp được nhiều Ti Mệnh như vậy, Lý Hỏa Vượng cũng phải cau mày.

“Lý Hỏa Vượng, về nhà thôi, mau uống thuốc, có phải vì dạo gần đây ngươi không uống thuốc nên mới biến thành như vậy không?"

“Sao phải uống thuốc gì, hiện tại, cuối cùng ta đã nghĩ thông rốt cuộc là thế nào rồi! Ta cũng hiểu ra cuối cùng họ là thế nào rồi! Xem ra họ chính là Vu Nhi Thần chắc rồi!"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy tất cả đều liên quan đến nhau, dẫn theo Dương Na rời khỏi phố đi bộ nhộn nhịp này.

“Thịch thịch thịch, thịch thịch thịch!"

Tiếng trống vang lên theo nhịp điệu.

“Bài trí thiên bàn vào thì trời có thể xoay chuyển, bài trí địa bàn vào thì đất có thể xoay chuyển, dưới có hắc ngư đỡ đất, trên có cương khí đỡ trời, hắc ngư đỡ đất, đất có thể động, cương khí đỡ trời, trời có thể xoay chuyển, sau đó bài trí tinh đẩu"

Trong tiếng trống của Bạch Linh Miểu, làn khói bốc lên từ hương trầm được cắm ở bốn góc nhà mau chóng vờn quanh đứa trẻ sơ sinh thoi thóp trên giường.

Cùng với khói trắng chui vào trong cơ thể của đứa trẻ thông qua bảy lỗ mắt mũi tai miệng, Bạch Linh Miếu lấy da cái kéo, trực tiếp cắt lòng bàn tay trái của đứa trẻ đó.

Dồn lực vào bốn cánh tay, ép thứ đông đặc màu vàng sẫm bị khói trắng quấn quanh từ bên trong ra.

Cái thứ còn đang nhúc nhích bị ép ra, sắc mặt đứa trẻ nhanh chóng hồng hào lên, và chỉ lúc sau đã đau đến òa khóc lớn oa oa.

1110 chữ

Chương 1167: Hạo Kiếp

Nghe thấy giọng vang lanh lảnh của đứa trẻ, ông lão ở một bên xúc động đến chảy nước mắt.

“Con trai ta sống rồi, cuối cùng nhà họ Triệu ta có người nối dõi rồi!"

Hắn cảm kích rơi xuống mắt cùng với già trẻ gái trai trong nhà mình quỳ dưới đất dập đầu với Bạch Linh Miếu.

“Thánh nữ đại nhân à, ngươi đã cứu mạng của nhà chúng ta! Vì đại nghiệp Bạch Liên Giáo, ta quyên góp, quyên góp hết!"

"Từ nay về sau, nhà chúng ta tin Bạch Liên Giáo rồi!"

Bạch Linh Miểu đi ra khỏi khu nhà, nhìn từng hòm bạc được Bạch Liên Giáo niêm phong, được tín đồ Bạch Liên Giáo cho lên xe một bánh kéo đi.

“Thế này không hay lắm thì phải"

Bạch Linh Miểu vừa nói xong, trong đầu vang lên giọng nói của Nhị Thần.

“Đã lúc nào rồi còn nghĩ có ổn hay không ổn hả?"

“Hãy nghĩ trước đây hắn đã từng làm gì, Nhìn nồi những người ăn xin cầm bát xì xụp húp cháo bên cạnh nồi cháo, Bạch Linh Miểu bèn không nói thêm gì nữa.

Hiện giờ thiên hạ đại loạn, không thể quan tâm quá nhiều, nhiều bạc như vậy mua lương thực có thể cứu sống rất nhiều người.

Mấy lão phú ông keo kiệt sẽ chỉ để tiền trong nhà cho mốc lên, chẳng có một chút tác dụng nào.

Hơn nữa bây giờ vì đánh nhau, rất ít người trồng ruộng, giá lương thực tăng cao rất nhanh.

Bạch Linh Miếu đi đến ngoại thành, nhìn các tín đồ Bạch Liên Giáo

cấy cày trên đồng ruộng, nhìn thấy Bạch Linh Miểu đến, quản lý vội vàng chạy đến, quỳ xuống trước mặt nàng.

“Tiểu nhân Tiền Thảo Thanh bái kiến Thánh Nữ đại nhân.

“Hoa màu phát triển có tốt không?"

Khuôn mặt dính chút bùn đất của Tiền Thảo Thanh lộ ra vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói thật.

“Thánh Nữ đại nhân, nói thật là không khỏe, hiện giờ thời gian thay đổi, mỗi ngày ít đi mấy canh giờ, lịch âm hoàn toàn vô dụng, ta không nhìn ra được thời tiết.

“Nếu chỉ có vậy thì cũng đành, chủ yếu là mấy năm nay thời tiết cũng không tốt.

Nghe thấy lời của đối phương, Bạch Linh Miểu nhìn mây trên bầu trời, mây trôi lơ lửng rất kỳ lạ, lúc thị tụ lại, lúc thì tách ra, dường như có thứ gì đó đang đánh nhau bên trong vậy.

“Thời tiết này ấy à, lúc thì hạn hán đến chết, lúc thì ngập lụt khổ sở. Nói thật, thánh nữ đại nhân, ta đã trồng ruộng hơn bốn mươi năm rồi, những năm gần đây thời tiết đúng là rất bất thường"

“Bạch Liên Giáo chúng ta có đông người, có thể làm việc thay bò, nhưng tiểu nhân cố gắng thế nào, thì cũng chỉ thu hoạch được bằng một nửa sản lượng của trước đây, mà ấy à, những chỗ khác còn không bằng ta đâu.

“Những việc này không cần lo lắng, thành sự tại nhân, mưu sự tại thiên, Vô Sanh Lão Mẫu sẽ che chở cho chúng ta."

Nghe thấy lời này, nhìn thấy hoa sen trên trán Bạch Linh Miểu hơi lóe sáng, Tiền Thảo Thanh lập tức như nhặt được báu vật, vui vẻ gật đầu liên tiếp, chạy về tiếp tục cày cấy.

Đây là chủ ý của Bạch Linh Miểu, một số người không có ngộ tính, không học được thần thông, thì đến trồng lương thực.

Chỉ cần có thể góp một phần sức lực vào việc đánh bại pháp giáo, thì các tín đồ Bạch Liên Giáo đều có thể làm tất cả mọi việc.

Giờ đây Bạch Liên Giáo bắt đầu vận hành, đóng vai trò làm hậu phương vững chắc cho binh gia các nước, mỗi một người đều cố hết sức tận dụng mọi thứ.

Việc này cung cấp lượng lương thảo lớn cho binh gia, dù sao nếu vận chuyển quân lương từ Đại Lương đến Tứ Tề, e là không đủ cả người và ngựa ăn trên đường.

Nhưng có vẻ chuyện lương thực là chuyện đơn giản, nhưng muốn làm tốt, e rằng cũng không phải là chuyện dễ.

“Vô Sanh Lão Mẫu lợi hại như vậy, cũng không có cách khiến tăng sản lượng lương thực ư?"

Nhị Thần cười trên nỗi đau của người khác nói.

Bạch Linh Miểu khẽ lắc đầu.

“Tiên gia cũng không có cách, ta đặc biết cử người đi hỏi thăm, hình như toàn thiên hạ không có thần tiên nào có thể làm tăng sản lượng"

“Hừ, giúp người thì không có cách, nhưng hại người thì giỏi hàng đầu.

“Cũng phải nghĩ cách thôi, không biết trận này còn phải đánh đến bao giờ nữa"

“Chi bằng nghĩ cách mau chóng tiêu diệt sạch pháp giáo còn hơn là nghĩ cách có thêm lương thực, cướp luôn lương thực của bọn chúng, thì không cần trồng ruộng nữa Bạch Linh Miểu cũng không phản đổi ý kiến này, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đến trước mặt doanh trại, doanh trại này khác với những nơi khác ở chỗ bên trên vẽ lừa trắng và Bạch liên.

Vừa đi vào Bạch Linh Miểu đã nhìn thấy, từng hàng thiếu niên khoảng mười năm mười sáu tuổi để trần nửa người trên, đứng thẳng tắp ở đó, nhìn sư phụ trên bục, giống như bất khả xâm phạm, trong mắt tràn đầy khát vọng. Họ đều là những anh tài đặc biệt được chọn từ các tín đồ Bạch Liên Giáo, có ngộ tính rất cao, cũng rất khỏe. Chỉ cần có nhiều người thì có thể chọn được đủ mọi loại người. Hiện tại chủ yếu là mở rộng quá nhanh, giờ cũng

không có đủ sư phụ để dạy.

Khắp nơi đều là thần đàn và hình tượng Vô Sanh Lão Mẫu, nói là doanh trại, chi bằng nói là là sự kết hợp của miếu thờ và doanh trại.

Không chỉ chọn mỗi đàn ông, trong Bạch Liên Giáo luôn không phân biệt, nam nữ bình đẳng, chỉ cần ngộ tính tốt, thì cũng chọn cả phụ nữ, rất nhanh Bạch Linh Miểu nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, Xuân Tiểu Mãn. Nàng dạy vô cùng nghiêm túc, cũng rất nghiêm khắc, kết hợp với bộ lông đen trên người nàng, khiến mỗi một người đều im lặng lắng nghe.

1117 chữ

Chương 1168: Huyền Tẫn

“Các ngươi đều là phụ nữ! Các ngươi muốn sống thì tu luyện cho ta! Luyện đến chưa rát họng thì không được dừng! Nếu các ngươi bị thua trên chiến trường! Thì sẽ có hết cục thảm hơn cái chết!"

“Những người ta chọn đều là những người mất hết người thân! Nếu không trụ vững được thì hãy nghĩ đến cảnh người nhà các ngươi bị pháp giáo hại chết! Hãy nghĩ đến ban đầu các ngươi đã thề báo thù cho bọn họ thế nào! Đạo"

Trong tiếng hô hào của nàng, tất cả phụ nữ có chấm đỏ giữa lông mày bắt đầu vừa dậm chân vừa niệm chú thần đả.

Bọn họ vừa hào hứng hô niệm chú thần đả, vừa đi chân trần về phía lò sưởi đang rực cháy.

Phần lớn số người đều đi qua mà vẫn lành lặn không tổn hại, đương nhiên cũng có một số người không tinh thông học thuật, la hét thảm thiết lăn ra từ bên trong đống lửa.

Bên cạnh đã có người sẵn sàng bê một chậu cát đổ lên người họ, những người này chính là người bị đào thải. Bạch Linh Miểu không đành lòng, nhưng nàng không hô dừng lại, nếu pháp giáo chiến thắng, thì sẽ càng có nhiều người bị thường nhiều người

chết hơn.

Khi quản lý công việc thực sự, Bạch Linh Miểu mới phát hiện thực sư có những chuyện không có cách nào thập toàn thập mỹ, mà chỉ chọn được cái giá thấp hơn chút thôi.

Bạch Linh Miểu vẫn luôn cảm thấy tính cách của mình không phù hợp làm những chuyện này, nhưng nghĩ đến một triệu tám trăm ngàn người lạnh như băng mà hoàng đế Tứ Tề nói, Bạch Linh Miểu cũng dần kiên trì tiếp tục. Bây giờ nàng không phải vì bản thân mình, mà vì tất cả mọi người của Bạch Liên Giáo.

Nàng còn nhớ mình đã từng nói, phải nghĩ cách để giảm bớt số người mất đi người nhà của họ, không để bi kịch của nàng xảy ra với quá nhiều người.

Bây giờ nàng vẫn luôn cố gắng. Trong lúc Bạch Linh Miểu đang thị sát, trên không trung có một con hạc giấy bay đến.

Sau khi nàng nhẹ nhàng mở ra, suýt nữa cho rằng mình nhìn nhầm, Huyễn Tẫn triệu tập nàng đi bàn chuyện quan trọng.

Bạch Linh Miểu mặc áo dài trắng, với bốn thái giám cầm đèn dẫn đường, chậm rãi đi về phía đại điện.

Nơi này không phải là cung điện của hoàng đế Tứ Tề, mà là nơi hắn dùng để tránh nóng, nhưng đáng sợ là nơi tránh nóng cũng áp dụng theo quy tắc trong cung.

Càng lúc càng đến gần đại điện, tiếng nhạc vui tai từ bên trong truyền vào tai Bạch Linh Miểu.

Nàng vừa đi vào thì đã nhìn thấy có hơn trăm người ngồi hai bên đại điện, bọn họ ngồi ở đó tươi cười vui vẻ cụng ly kính rượu.

Trong đó có cả quan văn và quan võ, thậm chí còn có một số hòa thượng đạo sĩ, một số người trong đó trông vô cùng đáng sợ.

Ở chính giữa đại điện, mấy mỹ nhân chân nhỏ xinh đẹp tinh tế đang đứng trên lòng bàn tay của lực sĩ mặc áo giáp, nhảy múa theo tiếng nhạc du dương.

“Đây là tiệc mừng công ư?"

Bạch Linh Miểu không hiểu lắm, đây chính là chuyện quan trọng viết trên hạc giấy ư?

“Thánh nữ đại nhân, mời ngươi"

Với thái giám dẫn đường, Bạch Linh Miểu ngồi vào vị trí đẹp ở hàng đầu tiên.

Chỉ lúc sau, các loại sơn hào hải vị cùng những thứ mà Bạch Linh Miểu chưa từng nhìn thấy được đưa lên cho nàng.

Nhưng Bạch Linh Miểu cũng chẳng qua tâm đến lãng phí lương thực, mà một quái nhân với thân hình to lớn mặc đạo bào màu đỏ ngồi bên cạnh ghế rồng đã thu hút ánh mắt của nàng.

Đó là Huyền Tẫn, Huyền Tẫn đã chết nay lại xuất hiện trước mặt nàng.

Khi Bạch Linh Miểu đang muốn ra chỗ Huyền Tẫn, rất hiển nhiên Huyền Tẫn cũng chú ý đến, bèn nhẹ nhàng lắc đầu với nàng. Cảm nhận thấy chút quen thuộc khó hiểu, Bạch Linh Miểu cau nhẹ mày, hơi nghi ngờ im lặng ngồi tại chỗ.

Khi nàng nhìn sang bàn chính đối diện cửa đại điện, thì nhìn thấy mấy vị hoàng đế ngồi trên ghế rồng, Khả Hãn hoàng đế Thanh Khâu của Đại Lương, còn có hoàng đế của Tứ Tề và Hậu Thục.

Rất hiển nhiên giờ đây Cao Chí Kiên có thân phận cao quý nhất, ngồi chính giữa nhất, Khả Hãn của Thanh Khâu đứng thứ hai, còn hai hoàng đế mất nước vừa giành lại được lãnh thổ là Hậu Thục và Tứ Tề thì ngồi bên ngoài cùng.

Khi Cao Chí Kiên cầm nhẹ ly rượu, thái giám ở một bên lập tức nháy mắt với phía dưới, các vũ nữ nhảy múa trong lòng bàn tay đó nhanh chóng kết thúc bài và lui xuống dưới.

“Hôm nay.."

Cùng với giọng trầm thấp của Cao Chí Kiên vang lên, cả điện liền yên tĩnh.

“Hôm nay, trẫm rất vui, giờ đây nước Tứ Tề đã được các tướng sĩ giành lại được từ trong tà giáo hại nước hại dân đó!"

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều cươi tươi, rất hiển nhiên người nào cũng thích tin tốt này.

Dừng một lúc sau, Cao Chí Kiên lại nói tiếp, tuy Bạch Linh Miểu cũng không phải người có học, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng những lời này không có chút văn vẻ gì.

Đại ý có nghĩa là, pháp giáo sắp bị đánh bại, bảo tất cả mọi người tiếp tục cố gắng bền bỉ, tiêu diệt sạch pháp giáo, tranh thủ năm nay thắng lợi trở về.

Các vũ nữ lại lên biểu diễn, lần này không phải múa trên bàn tay, mà đổi thành nhảy trên trống, đôi chân trắng nõn nà nhảy nhịp nhàng trên chiếc trống lớn trên bàn tròn với dáng điệu duyên dáng uyển chuyển, khiến lòng người thích thú say mê.

Nghĩ đến các tín đồ Bạch Liên Giáo bên ngoài còn đang ăn các loại đồ thừa, nhìn cảnh tượng xa hoa trước mắt, lúc này tâm trạng Bạch Linh Miểu rất phức tạp. Cùng với tâm trạng này, tiệc mừng công dần kết thúc.

1108 chữ

Chương 1169: Sự Thật

Đợi mọi người ra về gần hết, Bạch Linh Miếu đi đến chỗ hoàng đế Tứ Tề.

“Bệ hạ, hiện giờ chiến tranh vẫn chưa kết thúc, ngươi phô trương hoang phí như vậy, không hay lắm nhỉ?"

“Là ta bảo họ làm vậy đấy.

Người lên tiếng là Cao Chí Kiên, hắn đội mũ miện tỏ ra vô cùng mệt mỏi, dường như chiếc mũ miện này nặng đến ngàn cân.

“Bạch sư muội, ta hiểu ý của ngươi, nhưng càng là lúc này, thì

chúng ta không thể tiết kiệm. Nếu không làm như vậy, những người dưới sẽ dễ suy nghĩ lung tung, so với ổn định lòng người, tiêu tốn thế này cũng không là gì? Bạch Linh Miểu nhìn Cao Chí Kiên trước mặt, cứ cảm thấy hắn khác với anh chàng ngốc nghếch ngày xưa.

Nghe Cao Chí Kiên nói vậy, Bạch Linh Miểu cũng không hỏi nữa, nàng chuyển ánh mắt sang người quan trọng hơn.

“Huyền Tẫn đại sư? Chẳng phải ngươi chết rồi ư?"

Cao Chí Kiên nhẹ nhàng vung tay, cấm quân mau chóng bao vây cả đại điện không lọt một giọt nước, còn thái giám trong cung đóng vai trò làm phòng tuyến “Chúng ta vào trong nói.

số hai.

Trong điện, Bạch Linh Miểu nhìn thấy Lý Tuế mọc đầy xúc tu chui ra từ trong đạo bào to rộng đó, còn khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng lại lộ ra từ trong lỗ đen.

Huyền Tẫn vừa nãy là do xúc tu của Lý Tuế chống đỡ tạo thành, còn Huyền Tẫn thực sự đã chết thật.

Lý Hỏa Vượng lôi theo đạo bào màu đỏ có văn tự cổ quái của Huyền Tẫn, giống như khoác một chiếc chăn đơn lớn trên mình. Nhưng chẳng mấy chốc, đạo bào màu đỏ đó nhanh chóng thu nhỉ lại với tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường, vừa vặn với người Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Bạch Linh Miểu, không nói một lời, nhẹ nhàng ôm nàng rồi lại buông ra.

“Thông tin đám người Huyền Tẫn chết, không thể truyền ra ngoài, dễ ảnh hưởng đến lòng quân.

Trong lúc Cao Chí Kiên nói, một số người từ bên ngoài chậm rãi đi vào.

Rất hiển nhiên, những người bây giờ có thể đi vào, phần lớn đều là lực lượng nòng cốt của liên quân, đều đã biết hết mọi chuyện.

Vừa nãy ở bên ngoài chỉ là một màn che mắt, bây giờ mới là bắt đầu.

Từng người ngồi xuống chiếc ghế gỗ lim sợi vàng, sau khi thái giám hầu hạ xung quanh đặt một chén trà bên cạnh từng người, rồi đều lùi ra ngoài.

So với niềm vui trước đó, thì bầu không khí trong điện rõ ràng rất nặng nề, khói trắng mỏng manh bốc ra từ chén trà, không ai uống trước.

“Huyền Tẫn đã chết, không cần giấu ta nữa, hiện giờ rốt cuộc tình hình thế nào, nói thẳng với ta đi?

Lý Hỏa Vượng lên tiếng đầu tiên.

Bất kể tình hình sau đây khó khăn đến thế nào, đã trải qua thời gian dài như vậy, lúc này Lý Hỏa Vượng sớm đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Lý Hỏa Vượng nói xong, ngồi đợi câu trả lời, nhưng qua một lúc cũng không có ai trả lời hắn.

“Các ngươi sao vậy? Cảm thấy thân phận ta quá thấp, không có tư cách hỏi các ngươi phải không?"

Sau khi nhìn Cao Chí Kiên một cái, nhận được chỉ thị, một Ti Thiên Giám Đại Lương lên tiếng nói: “Hiện giờ pháp giáo đã hoàn toàn rút đến Nam Bình Quốc, trinh thám vừa đến, tạm thời chưa biết tình hình nội bộ pháp giáo thế nào?

“Hết rồi hả? Các ngươi chỉ biết có vậy thôi hả? Chắc không phải đến lúc này rồi, các ngươi còn muốn giấu ta chứ?"

Lý Hỏa Vượng liên tỏ ra không vui.

“Lý chân nhân, Ti Thiên Giám đại nhân khi còn sống đã nói, có vài chuyện không thể nói với ngươi"

“Đừng lấy Huyền Tẫn ra ép ta! Hắn nói gì thì ta phải nghe theo hắn hả? Nếu hắn thực sự có bản lĩnh thì sao hắn lại chết?"

"Bây giờ ta đã tham gia hoàn toàn rồi, thì ta không thể coi như bị điếc bị mù, nói hết tình hình cụ thể ra đi, tiếp theo phải làm thế nào, ta tự quyết định!"

Cao Chí Kiên vung nhẹ hai tay, muốn nén cơn giận của Lý Hỏa Vượng xuống.

“Lý sư huynh, bình tĩnh, chớ nóng vội, bọn họ sẽ không giấu ngươi, ngươi muốn hỏi gì thì hỏi cụ thể hơn đi, bọn họ sẽ nói hết"

“Huyền Tẫn chết thế nào, trong lúc bên phía ta đấu với Mụ Đà, thì bên phía họ đã xảy ra chuyện gì?” Hiện giờ, vấn đề này là vấn đề mà Lý Hỏa Vượng muốn biết nhất, rốt cuộc đám người Huyền Tẫn chết vì không biết tự lượng sức mình tham dự vào cuộc giao đấu giữa các Ti Mệnh hay là bị người của pháp giáo đánh lén? Có hai khả năng, nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như hai khả năng này cũng không lớn.

Dù sao chức trách của hắn cũng là Ti Thiên Giám, Ti Mệnh có thực lực thế nào, hắn phải biết rất rõ, đám người họ cũng không phải ngốc tử, không thể nào lỗ mãng chạy đến Bạch Ngọc Kinh, liên lạc với Ti Mệnh. Nếu là khả năng thứ hai, sợ rằng đó là khả năng xấu nhất mà Lý Hỏa Vượng nghĩ đến, nếu nói người của bên pháp giáo hóa thân triệu hồi Mụ Đà ra để đối phó hắn, đồng thời còn có sức đối phó với đám người Huyền Tẫn.

Thì e rằng thực lực của pháp giáo sớm đã vượt qua tất cả mọi người, chỉ cần pháp giáo muốn, thì lúc nào cũng có thể đánh bại họ.

Sợ rằng pháp giáo rút về Nam Bình, không phải là bị đánh rút lui, mà là nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị nuốt chửng toàn bộ người phía cả bọn.

Bây giờ tuyệt đối không thể thua, Tứ Tề, Hậu Thục, Thanh Khâu, Đại Lương tất cả đều đã dồn đến, nếu họ thua, thì sợ rằng những nơi đó đều sẽ bị pháp giáo chiếm lĩnh, đến cuối cùng tất cả mọi nơi đều sẽ có kết cục như Đại Tề.

1098 chữ

Chương 1170: Nguyên Nhân

Nghe thấy câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, các Ti Thiên Giám của Đại Lương, không trả lời ngay, họ thì thầm to nhỏ với nhau, còn thỉnh thoảng xin chỉ thị Cao Chí Kiên.

“Để ta nói, họ cũng không biết nhiều, có những chuyện, Huyền Tẫn không nói với người khác. Nghe thấy giọng nói xa lạ vang lên trong đám đông, Lý Hỏa Vượng nhìn trái nhìn phải, trực tiếp đứng lên, thì nhìn thấy một người đàn ông đeo mặt nạ quỷ khổng lồ ngồi một góc sâu nhất trong đám người. Nhìn mặt nạ quỷ bằng gỗ với hai khuôn mặt méo mó hợp lại với nhau, Lý Hỏa Vượng nhận ra hắn, hắn là chưởng nạn.

đàn Ti Thiên Giám của Hậu Thục, lúc Huyền Tẫn chết, hình như tên này không đến đó, cho nên thoát khỏi kiếp “Thông qua quẻ tượng thiên địa, Huyền Tẫn tính ra được Bạch Ngọc Kinh sắp đại loạn, hắn nghĩ ra một cách muốn thông qua ba long mạch làm trận nhãn, muốn giúp sức cho Ti Mệnh giao đấu với Vu Nhi Thần"

Chưởng đàn chậm rãi nói.

“Còn hắn làm thế nào thì đừng hỏi ta, ta không biết, thần thông của Huyền Tẫn rất cổ quái.

“Ngươi đợi đã, hắn muốn giúp Ti Mệnh nào?"

Lý Hỏa Vượng hỏi rất chi tiết.

“Quý Tai, Khôi Tháp, Đấu Mỗ, Vô Sanh Lão Mẫu, Tương Tương Thủ, Ngũ Trí Như Lai, Tam Thanh nguyên tôn, Ba Hủy, Cổ Thần"

“Đợi đã! Còn có cả Âm Dương Đấu Mỗ ư? Nó cũng đang giúp các Ti Mệnh khác đối phó Vu Nhi Thần ư?"

Nếu không nhớ nhầm, trước đó chẳng phải Quý Tai còn đánh sống đánh chết với Đấu Mỗ ư? Sao bây giờ lại cùng chống địch rồi?

Nếu đối phương nói thật, thì cuối cùng Bạch Ngọc Kinh đã xảy ra chuyện gì, hắn thực sự không nghĩ ra. Chưởng đàn không trả lời,

mà nói tiếp:

“Hôm đó ta không đi, ta và những người khác ở lại bên cạnh long mạch, tránh pháp giáo giương đông kích tây"

“Ta cũng không biết bên đó thế nào, nhưng xét từ những thi thể pháp giáo ngã dưới đất, thì chắc là phía pháp giáo được Vu Nhi Thần thông báo cho biết vị trí, cho nên cử người đến làm loạn.

“Cho nên"

Lý Hỏa Vượng bất giác nắm chặt nắm đấm.

“Cho nên lúc Huyền Tần bày bố trận pháp, đã bị người của pháp giáo đánh úp? Cho nên mới thất bại và chết ư?"

“Không"

Chưởng đàn lắc cái mặt nạ quỷ khổng lồ có hai khuôn mặt méo mó đó.

“Không, đám người Huyền Tẫn đã thành công, và họ hy sinh, nhưng bây giờ Vu Nhi Thần cũng chết rồi.

“Ngươi nói cái gì?"

Nghe thấy lời này, không chỉ Lý Hỏa Vượng, mà những người khác có mặt đều đứng bật lên.

Đã đến nước này rồi, e rằng sẽ không có ai không biết, Vu Nhi Thần là thần tiên tín ngưỡng của pháp giáo, nếu Vu Nhi Thần chết thật sự, thì chẳng bao lâu nữa pháp giáo sẽ giải tán hoàn toàn.

“Không... không đúng!"

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến những người khác bình tĩnh lại.

“Nếu chỉ là một Vu Nhi Thần, thì không thể nào cần nhiều Ti Mệnh như thế cùng ra tay, cuối cùng đám người Huyền Tẫn còn ở phía dưới ra tay trợ giúp!” Chưởng đàn chậm rãi gật đầu, chứng thực suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

“Đúng thế, Vu Nhi Thần chết rồi, nhưng pháp giáo không chỉ có Vu Nhi Thần, mà còn có Thạch Độc, nói không chừng còn có nhiều người hơn"

Nghe thấy lời này, mọi người lại ngồi lại vào ghế, bầu không khí lại nặng nề.

Nhưng Lý Hỏa Vượng lại thở dài một hơi, Huyền Tẫn cũng không phải chết vô ích, ít nhất họ đã đưa theo Vu Nhi Thần, tuy tình hình vẫn không được lạc quan, nhưng ít nhất còn có cơ hội.

Thấy Lý Hỏa Vượng không nói nữa, một vị lạt ma khô gày của miếu Trung Âm đứng lên, đến bên cạnh Cao Chí Kiên thì thầm nhỏ tiếng.

Nghe thấy lời của đối phương, Cao Chí Kiên tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Thực sự là vậy sao? Vậy mau mời vào đi!

“Sao thế, các lạt mà của miếu Trung Âm đã nghĩ ra cách đối phói với pháp giáo rồi ư?"

Nhìn thấy lạt ma đó ra ngoài mời người vào, Lý Hỏa Vượng cầm chén trà đã lạnh ngắt trên bàn uống một ngụm.

“Lý sư huynh, tại sao ngươi lại mặc đạo bào của Huyền Tẫn đại sư?"

Nghe thấy cây hỏi của Bạch Linh Miểu ở bên cạnh, Lý Hỏa Vượng cảm nhận chiếc đạo bào trên người, vẻ mặt rất nhiều, qua một lúc, cuối cùng lên tiếng nói:

phức tạp, suy nghĩ “Bền chắc, không sợ lửa thiêu"

Lý Hỏa Vượng sờ những nét chữ quái dị chậm rãi tuôn chảy trên đạo bào màu đỏ trên người.

“Dù sao Huyền Tẫn cũng chết rồi, hắn cũng không dùng được thứ này"

Hắn không kiêng sợ đây là áo của người chết, chỉ cần có giá trị thì có thể lấy sử dụng.

Hơn nữa chiếc áo này có thể to lên và nhỏ lại, sau này mình có thể giả Huyền Tẫn chưa chết trước mặt tín đồ pháp giáo, để lừa gạt họ.

Đúng lúc này, thấy lạt ma kho gày đó dẫn một người đi vào, Lý Hỏa Vượng vội vàng đặt chén trà trong tay xuống.

Đó là một ông già có đôi mắt trắng dã, hắn chống một cây cờ trắng không ngừng dậm xuống đất run rẩy đi về phía trước.

Đôi mắt của Lý Hỏa Vượng không hề kiêng dè nhìn chằm chằm ông lão này, nhưng vẫn không nhìn ra lai lịch của hắn.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng không ngừng suy đoán trong lòng, ông già mù lần mò quỳ dưới đất, theo chỉ thị của thái giám, dập đầu với Cao Chí Kiên, sau đó hắn lấy ra một cái mai rùa vẻ đủ loại đường vân ngang dọc trên bề mặt từ trong túi hành lý trên lưng mình. Hắn lấy ra mấy đồng tiền từ trong lòng ném vào trong mai rùa, vừa thần bí niệm đọc cái gì đó, vừa lắc mai rùa trong tay. 1136 chữ

Chương 1171: Bói Toán

Sau khi niệm đọc xong, ông lão đổ ngược mai rùa trong tay xuống đất, sáu đồng tiền mặt chính, hai đồng tiền mặt ngược lại xuất hiện trước mặt họ.

Sau khi đôi tay đầy nếp nhăn lần mò sờ mặt chính mặt sau của đồng tiền xong, hắn lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, quỳ dưới đất dập đầu về một hướng bất kỳ.

“Bệ hạ! Quẻ đại cát!"

“Trời ơi!"

Lý Hỏa Vượng đâu khổ ôm đầu bằng cả hai ay, trực tiếp đứng lên.

“Rốt cuộc các ngươi đang làm trò gì thế hả! Đã là lúc nào rồi! Có thể đừng mê tín như thế được không! Ngươi bói toán thì có thể bói chết toàn bộ người của pháp giáo không?"

Nghe câu nói của Lý Hỏa Vượng, rất nhiều người ở hiện trường đều cau mày.

Khả hãn Thanh Khâu bên cạnh muốn nói gì đó, nhưng lại bị Cao Chí Kiên ngăn lại.

“Lý sư huynh, bói quẻ trước trận chiến là truyền thống từ xưa đến nay, huống hồ vị bán tiên Phù Tô này, xuất sư danh môn, thuật bói toán không ai sánh bằng"

“Tuy hắn không giúp được chúng ta đối phó Pháp Giáo, nhưng có thể biết điềm lành hay điềm gỡ trước sự việc, vẫn có ích cho chúng ta"

"Ha..."

Lý Hỏa Vượng xoay người, đến trước mặt ông mù.

“Ngươi có thể đoán mệnh? Ngươi còn có thể bói điềm lành điềm gỡ? Vậy ta hỏi ngươi, ngươi thờ vị ti mệnh nào? Mượn sức mạnh của ti mệnh nào?"

Hiện Viên Phù Tô đối mặt với thái độ cung kính của Cao Chí Kiên, nghe câu hỏi của Lý Hỏa Vượng biểu cảm lập tức khác hẳn, mặt già hất lên.

“Người đoán mệnh bọn ta không tin ti mệnh, không mượn sức mạnh bên ngoài, vạn vật có nhân ắt có quả, dù có là ti mệnh cũng như thế thôi, tám hào này của ta tính mệnh trời, tìm kiếm nhân quả giữa ti mệnh"

“Cũng tức là ngươi có thể dựa vào chính mình, dựa vào lão già sắp chui một nửa vào quan tài như ngươi là có thể nhìn thấy vận mệnh tương lai bất kỳ lúc nào cũng đang chuyển động ư? Ngươi còn ghê gớm hơn cả ti mệnh?” Từ lâu Lý Hỏa Vượng đã gặp qua quá nhiều chuyện, lúc này trong lòng tràn ngập không tin tưởng.

“Ngươi cũng là người trong huyền môn, tại sao lại không tin vận mệnh? Thế nào là ti mệnh? Tên cũng như ý nghĩa, người quản lý vận mệnh, bản thân ti mệnh cũng có vận mệnh, một miếng ăn một hớp nước cũng có số định sẵn, ta nói có đúng không? Lý Hỏa Vượng?"

Nghe đối phương gọi thẳng tên mình, đồng tử Lý Hỏa Vượng co rụt, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Đoán mệnh của ta phải không? Đến đây, ngươi đoán tiếp đi, đoán sâu hơn nữa! Ta xem ngươi còn bói ra được gì! Ngươi tính thử ta từ đâu đến!"

Ai mà ngờ, Hiên Viên Phù Tô khẽ lắc đầu:

“Không thể tính được.

“Haha! Giờ lại bảo không tính được? Ngươi giỏi lừa gạt như thế, sao không đến Tọa Vọng Đạo làm đầu tử đi?"

"Ta không thể tính được là do đã có người tính cho ngươi rồi, ngươi tin cũng được không tin cũng được, quẻ đại cát này cực kì chính xác, thế nào? Chẳng lẽ ngươi lại mong quẻ đại hung?"

"Ta..."

Lý Hỏa Vượng mở miệng rồi khép lại, tên này đang dùng lời nói chống lại hắn, hắn đâu thể nói muốn thua không muốn thắng được.

Mà giờ phút này Cao Chí Kiên từ trên ghế rồng bước xuống, nhìn Lý Hỏa Vượng lên tiếng với vẻ mặt khó coi: “Lý sư huynh, bây giờ không phải lúc cãi nhau, đang bàn bạc chuyện quan trọng, coi như ngươi nể mặt ta” Nhìn nét mặt của những người khác, Lý Hỏa Vượng không nói thêm gì nữa, trở lại vị trí của mình.

Bỏ đi, mê tín thì mê tín vậy, dù sao quẻ bói của ông già này không phải chuyện xấu, coi như khởi đầu tốt đẹp đi. Không phải hắn không tin bói toán, hắn chỉ không tin ông già này mở miệng nói nhẹ bẫng một câu đã quyết định kết cục của một trận tai kiếp.

Chờ Hiên Viên Phù Tô rời đi, thấy Lý Hỏa Vượng cũng không nói thêm gì, Cao Chí Kiên chậm rãi lên tiếng: “Quẻ bói đại cát, thời vận mệnh trời ở phía chúng ta Lại nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng đang ngửa đầu uống trà, Cao Chí Kiên nói tiếp:

“Việc đến nước này, chuyện lớn quan trọng, đất nước không thể một ngày không có vua, ti thiên giám Đại Lương cũng như thế.

“Bây giờ Huyễn Tẫn đã về cõi tiên, chúng ta phải đổi ti thiên giám mới, nạn lớn đến gần, không thể thiếu người” Nghe thấy câu này, những người khác hoặc bàn tán hoặc yên lặng suy nghĩ, mắt thấy sắp phải ra tay với Pháp Giáo lần nữa, bây giờ vị trí đó cực kì quan trọng.

“Chẳng phải đã nói để ta giả dạng Huyễn Tẫn? Ổn định lòng người à? Nếu đổi ti thiên giám mới, chẳng phải để lộ chân tướng sao?"

“Lý sư huynh ngươi cứ việc giả dạng, ngoài mặt ngươi vẫn là ti thiên giám của Đại Lương, nhưng bên trong người đó sẽ mượn dùng thân phận của Huyễn Tẫn, xử lý tất cả mọi việc của ti thiên giám.

Vừa giải đáp vấn đề của Lý Hỏa Vượng xong, bên dưới đã có người nói chuyện:

“Bệ hạ! Ngài là cửu ngũ chí tôn, ngài nói ai ngồi thì người đó ngồi.

Cao Chí Kiên nhìn thoáng qua Lý Hỏa Vượng, sau đó nhanh chóng rời mắt: “Không phải có ai ngồi vị trí đó hay không, mà là người nào thích hợp hơn.

“Giờ là thời chiến, người này không những phải giải quyết thích đáng mọi chuyện của ti thiên giám, hơn nữa còn phải kết hợp với tất cả ti thiên giám của các nước khác, trợ giúp tướng sĩ đánh bại nước Đại Lê của Pháp Giáo, lỡ như người cầm lái đứng trước làm lệch tay lái sợ là sẽ đẩy những người phía sau vào cảnh vạn kiếp không quay lại được.

Cao Chí Kiên nói xong đánh giá sắc mặt của những ti thiên giám khác, theo quy định hoàng gia hắn không nên tham dự vào những sự vật sự việc của ti thiên giám.

1081 chữ

Chương 1172: Cách

Nhưng hiện nay ti thiên giám Đại Lương như quần long vô thủ, hắn đành phải không trâu vác chó đi cày, nhưng cày thì cày, lúc

này hắn cũng không biết nhiều lắm về tình hình nội bộ của ti thiên giám.

“Ta có thể thử, ít nhất chống đỡ trước khoảng thời gian này rồi tính sau"

Giọng nói Chưởng Đàn ti thiên giám Thanh Khâu truyền đến từ dưới lớp mặt nạ rước thần khổng lồ.

Suốt quá trình tranh luận và bàn bạc kế tiếp, Lý Hỏa Vượng không lên tiếng, bản thân hắn không phải toàn năng, có vài chuyện là sở trường của hắn, nhưng hắn không làm được những chuyện Huyễn Tẫn đã làm khi trước.

Mỗi người nên làm việc mà mình giỏi nhất mới có cơ hội thắng Pháp Giáo.

Trên thực tế lúc này Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ chuyện quan trọng hơn, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, những người khác đều hành lễ với bốn vị hoàng đế, lần lượt lui xuống.

Cao Chí Kiên đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, hơi khom người nói:

“Lý sư huynh, mấy ngày tới ngươi không thể một mình chạy đến Nam Bình đơn độc chiến đấu, Nam Bình và An Tức bên cạnh đã sớm bị Pháp Giáo chiếm cứ, chỉ cần là người còn sống trong đó đều trở thành ánh mắt của Pháp Giáo"

“Trước khi Huyễn Tẫn đại sư qua đời đã từng nói, ngươi đã bị Pháp Giáo nhìn chằm chằm, chỉ cần ngươi qua đó chắc chắn bọn chúng sẽ không tiếc mọi thứ giữ ngươi lại.

“Chờ sau khi đại quân xuất phát, ngươi và nhóm binh gia cùng nhau vào Nam Bình, như vậy là an toàn nhất.

Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ nghe xong câu đó, chậm rãi lắc đầu:

“Không, mấu chốt của trận đại chiến này không phải Pháp Giáo, những thứ đó chỉ là biểu tượng. Ti mệnh chống lưng cho Pháp Giáo mới là quan trọng nhất!"

“Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi đang nói gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn tên to xác ngày xưa:

“Còn nhớ trước đây Huyễn Tẫn đã làm gì không? Hắn giúp ti mệnh giết Vu Nhi Thần, điều đó có nghĩa là nhóm người chúng ta cũng có thể ảnh hưởng đến Thiên Ngoại Thiên.

“Chỉ cần ti mệnh đứng sau Pháp Giáo không còn nữa, thế thì cái gọi là nước Đại Hán cũng sẽ biến mất"

“Nhưng Lý sư huynh lẽ nào ngươi đã quên? Huyễn Tẫn đại sư vì chuyện này mới qua đời, chuyện này cực kì nguy hiểm!"

Cao Chí Kiên muốn Lý Hỏa Vượng dẹp bỏ tính toán nguy hiểm này.

Lý Hỏa Vượng không kiên nhẫn phất tay:

“Hắn chết là do không làm tốt công tác chuẩn bị, bị Pháp giáo đánh lén mới mất mạng, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này Lý Hỏa Vượng đứng dậy, bước ra ngoài:

“Đã đến lúc này rồi, nếu đã tìm ra điểm trí mạng của Pháp Giáo, lý nào lại không thử?"

Đây là một cơ hội, một cơ hội có thể trực tiếp kết thúc trận tai kiếp này, công lao ngày trước của nhóm người Huyễn Tẫn đã chỉ rõ con đường cho hắn, dù sao bây giờ Vu Nhi Thần thật sự đã chết rồi.

“Thử! Chắc chắn phải thử! Ta không nói không thử.

Vẻ mặt Cao Chí Kiên căng thẳng ngăn bên cạnh Lý Hỏa Vượng:

“Ta lập tức phái người đi thử! Bất kể bao nhiêu người cũng được"

“Được rồi, bọn họ đủ tư cách sao? Sợ rằng ngay cả cửa Bạch Ngọc Kinh ở đâu bọn họ cũng không biết, ta đã từng đến Bạch Ngọc Kinh, cũng là tâm bàn của ti mệnh, chuyện này chỉ có thể giao cho ta"

“Nhưng ngươi muốn thử cũng được, chúng ta cùng thử, tỷ lệ

thành công có lẽ sẽ cao hơn.

Cao Chí Kiên duỗi tay trực tiếp nắm chặt đạo bào của Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh! Tham dự vào giao tranh của ti mệnh, sợ rằng quá trình cực kì nguy hiểm! Ngươi sẽ chết!"

“Đồ ngốc, từ Thanh Phong Quan ra ngoài, thời gian ngươi theo ta cũng đủ lâu, có lúc nào thấy ta sợ chết không?"

Đạo bào trên người Lý Hỏa Vượng chớp mắt từ thực hóa thành hư vô, trượt khỏi tay Cao Chí Kiên. Thấy Lý Hỏa Vượng cứ đi như vậy, Cao Chí Kiên lập tức cảm thấy sốt ruột, sớm biết như thế, ban nãy còn không bằng giật dây để Lý sư huynh đến Nam Bình chiến đấu, ít nhất như thế sẽ bớt nguy hiểm hơn một chút.

“Bạch sư muội, ngươi mau đi khuyên Lý sư huynh, như vậy thật sự quá nguy hiểm"

Cao Chí Kiên muốn tìm cách từ chỗ Bạch Linh Miếu.

Bạch Linh Miểu mím môi, lo lắng lắc đầu:

“Ngươi không khuyên được, ta khuyên được sao? Lý sư huynh nói đúng, nếu thật sự có thể theo đó giải quyết vấn đề, sẽ không sợ tiêu diệt Pháp Giáo xong lại nhảy ra một giáo phái khác, thế thì thiên hạ không còn trắc trở như bây giờ nữa.

“Nhưng mà như vậy thật sự sẽ lấy mạng của Lý sư huynh đấy!"

Bạch Linh Miểu chậm rãi siết chặt nắm đấm, sau khi nghĩ một lúc lên tiếng:

“Ta sẽ bảo Bạch Liên giáo cố hết sức toàn lực giúp đỡ hắn, ta cũng vậy"

Lúc hai người trò chuyện, giờ phút này Lý Hỏa Vượng đã bước ra khỏi cửa cung, tuy đã xác định được phương hướng, nhưng đến cùng phải làm thế nào vẫn cần thảo luận thêm.

Khi đó Huyễn Tẫn phòng hắn như phòng trộm, hoàn toàn không

tiết lộ chút tin tức gì, muốn biết khi đó hắn ta dùng cách nào để giúp ti mệnh khác giải quyết Vu Nhi Thần, hắn phải tự mình tìm hiểu.

Sau khi suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng đi về phía cứ điểm của ti thiên giám, muốn tìm thử xem lúc đầu Huyễn Tẫn đã làm như thế nào.

Đến trước một dinh thự có hai bức tượng sư tử đá đứng thẳng, khi Lý Hỏa Vượng móc yêu bài bính soái Đại Lương ra, thuận lợi bước vào trong.

1125 chữ

Chương 1173: Thân Tàn Ma Dại

Có rất nhiều người ở bên trong, phần lớn đều đến để trao đổi đồ vật, ti thiên giám dựa vào kho nội bộ với đầy đủ vật chất để sai khiến những người này làm việc cho mình.

Dù sao nếu chỉ dựa vào niềm tin mà mong chờ người khác đối phó với Pháp Giáo là chuyện không thực tế lắm.

“Sư phụ"

Lý Hỏa Vượng đang đi vào bên trong tưởng mình nghe nhầm, chờ sau khi hắn quay đầu lại, trông thấy Lữ Tú Tài đã lâu không gặp.

So với thằng nhóc hắn gặp lần đầu, giờ đây dáng vẻ của Lữ Tú Tài hoàn toàn thay đổi, phần đầu của hắn ta không còn da, một mắt rỗng tuếch, cộng thêm hai ống quần trống trơn và cái miệng móm do không còn răng nữa. Lữ Tú Tài lúc này trở nên hoàn toàn giống với dáng vẻ mà cha hắn đã nói, Tinh Quái bị Lý Hỏa Vượng hàng phục.

Quần áo lam lũ, Lữ Tú Tài với phần áo rách rưới dùng bàn tay cuối cùng đỡ lấy thanh mạch đao, như một con kim kê độc lập chống đỡ cơ thể tàn phá của mình.

Thấy Lý Hỏa Vượng đi về phía mình, Lữ Tú Tài vội chống thanh kiếm, cố hết sức nhảy về trước vài bước.

“Ngươi đến đây làm gì?"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn Lữ Tú Tài chống gậy trước mặt.

“Không có chân, không đi nhanh được, muốn vào đây xem có nghĩ được cách nào hay không"

Gương mặt Lý tú tài lộ vẻ buồn bực.

“Ngươi gia nhập ti thiên giám lúc nào?"

“Ta không gia nhập, bây giờ kho nội bộ của ti thiên giám mở rộng cho bên ngoài, chỉ cần đối phó Pháp Giáo đều có thể trao đổi đồ vật, sư phụ không biết sao?"

“Ta biết mấy chuyện rách nát này để làm gì?

Ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn về phía chân cụt của Lữ Tú Tài, nói với vẻ hận rèn sắt không thành thép:

“Sao ngươi lại chặt chân! Dùng “đại thiên lục” kiểu gì vậy? Không biết lột da trước sao? Cùng lắm thì chặt bàn chân thôi cũng được!"

“Sư phụ, ta lột da rồi, nhưng có lúc gặp vài chuyện khó giải quyết, chỉ lột da chặt bàn chân không chống đỡ nổi, chỉ đành chặt cả khúc chân"

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một tiếng, thực ra hắn cũng biết đau đớn trong lòng khi chặt tứ chi lớn hơn nhiều so với lột da, xem ra Lữ Tú Tài thật sự gặp phải kẻ thù khó chơi mới phải ra hạ sạch đó.

Hắn vẫn luôn cho rằng Lữ Tú Tài không chết cũng đã trở về rồi, không ngờ vẫn còn ở đây.

“Sao lại làm mình ra thế này, mau về nhà đi"

Lữ Tú Tài mỉm cười lắc đầu:

“Không được đâu, sư phụ, trước khi chưa tiêu diệt Pháp Giáo, ta sẽ không về.

Lý Hỏa Vượng nhìn vào sâu trong ti thiên giám:

“Ta còn chuyện gấp, tự ngươi phải cẩn thận"

“Sư phụ đi thong thả.

Lý Hỏa Vượng vừa đi được vài bước, lại thở dài xoay người, hắn móc dao găm ra, rạch một đường trên bụng Lữ Tú Tài.

Tiếp đó hắn đưa qua hình người bằng da lớn cỡ bàn tay được nặn ra từ rốn mình rồi nhét vào bụng đối phương.

Sau khi Lý Hỏa Vượng ấn vào hai bên vết thương dùng sức bóp lại ở giữa, thoáng chốc vùng bụng của Lữ Tú Tài đã lành lặn.

“Cho ngươi một mạng, nếu mạng này không còn thì trở về thôi, nếu ngươi chết, Lữ gia các ngươi sẽ tuyệt hậu"

Nói xong câu này, Lý Hỏa Vượng vỗ vai hắn, rời đi không quay đầu lại.

“Đa tạ sư phụ! Sư phụ đi thong thả!"

Chờ khi trông thấy Lý Hỏa Vượng lẫn vào nhóm người, Lữ Tú Tài mới xoay người lại đi đến nơi trao đổi đồ vật.

Hắn đến quầy gỗ trước, sau khi đổi vải đen và tai trái mình để dành thành đan dương thọ xong mới lấy đan dương thọ mua đồ.

“Vị đại nhân này, ngươi cần gì?"

Thái giám dán hai đồng tiền trên mắt, mỉm cười ung dung bước đến.

“Ta không còn chân nữa, có công pháp hoặc vũ khí gì có thể giúp ta đứng lên lại không? Lúc đuổi theo người ta cũng nhanh hơn chút?"

“Như vậy à, khách quan chờ một chút, ngươi vào sau bình phong chờ một lát, ta sẽ kiểm tra giúp ngươi.

“Được"

Lữ Tú Tài gật đầu, một tay chống mạch đao nhảy qua bên kia.

Lúc vừa bắt đầu thật sự không quen lắm, nhưng bây giờ Lữ Tú Tài đã nhảy nhanh hơn nhiều.

Đến phía sau bức bình phong, Lữ Tú Tài ngồi đó chờ thái giám mắt đồng tiền trở lại, trong quá trình chờ đợi, hắn lấy tay sờ vị trí ban nãy sư phụ rạch bụng mình.

“Vừa rồi sư phụ đã cho ta thứ gì? Hắn nói là một mạng? Thật sự có thể chống đỡ được một mạng sao?"

Vào lúc Lữ Tú Tài tò mò suy đoán, có vài người bức ra từ sau bức bình phong.

Nhưng không phải thái giám mắt đồng tiền khi trước, mà là vài người quái lạ mặc áo choàng lớn đội mũ cao, vừa bước vào, Lữ Tú Tài đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên người họ.

“Có chuyện gì?"

Lữ Tú Tài cũng không lo lắng, đây là địa bàn của ti thiên giám, hẳn không có ai đến gây chuyện.

“Ngươi và ta có duyên.

Ông lão dẫn đầu lấy ống trúc máu me đầm đìa từ trong áo choàng ra, lại chỉ nửa đoạn “đại thiên lục” lộ ra trong bọc hành lý của Lữ Tú Tài.

“Ngươi và ta có duyên"

Nghe câu nói của đối phương, Lữ Tú Tài vẫn không hiểu những người trước mặt rốt cuộc muốn làm gì.

Có điều hắn nhận ra “đại thiên lục” trong tay đối phương, cũng đoán được tám chín phần thân phận của mấy người đó, huống hồ Lữ Tú Tài đã không còn là tên nhóc từ lâu:

“Các ngươi... là người của Áo Cảnh giáo?"

“Hân hạnh, lão phu Túc Nhất."

Nghe đối phương giới thiệu bản thân, Lữ Tú Tài có chút nghi ngờ

một tay ôm quyền hành lễ.

“Ta là Lữ Tú Tài, chư vị tiền bối tìm ta có chuyện gì? Sao lại nói là có duyên?"

1103 chữ

Chương 1174: Mưu Đồ

Túc Nhất khẽ mỉm cười, dẫn những người còn lại ngồi đối diện Lữ Tú Tài, nhìn tay đứt chân cụt của hắn lên tiếng:

“Đại thiên lục không phải sử dụng như vậy, nhưng ngươi rất có năng khiếu, trước đây có ai dạy cho người không?"

“Sư phụ ta"

“Theo ta thấy sư phụ ngươi hẳn không phải đệ tử của Áo Cảnh nhỉ?"

Lữ Tú Tài ngậm miệng không tiết lộ gì cả, lúc này hắn vẫn chưa làm rõ rốt cuộc mấy người trước mặt này muốn gì.

“Ngươi sai khiến đại thiên lục, hơn nữa sử dụng đến bước đường này vẫn chưa có ý định dừng lại, cho thấy linh căn của ngươi rất tốt, hôm nay lão phu cố ý đưa ngươi gia nhập giáo phái, đây chính là duyên phận mà ta nói với ngươi.

Trực tiếp đưa đến tận cửa, Lữ Tú Tài cứ cảm thấy có điều gian trá:

“Thật sự xin lỗi, lòng ta xin nhận ý tốt của tiền bối, nhưng bây giờ tại hạ là đệ tử Bạch Liên “Đệ tử Bạch Liên thì sao? Ngươi có thể tiếp tục thờ Bạch Liên của mình, cổ thần Ba Hủy trước giờ chưa từng nhờ người phàm thờ cúng, đau khổ mới thông đến được cánh cửa của họ. Thấy Lữ Tú Tài yên lặng không lên tiếng, Túc Nhất quyết định ném ra chút lợi ích có thể thấy được.

“Thế nào, giờ dáng vẻ ngươi như vậy còn sợ người khác có mưu đồ gì với ngươi à? Ngươi có biết tại sao ngươi và ta sai khiến đại thiên lục, tứ chi của ta vẫn khỏe mạnh toàn vẹn, mà ngươi chỉ còn

lại một tay không?"

"Còn nhớ lời ban nãy lão phu đã nói không? Đại thiên lục không phải dùng như thế, trong bổn giáo tất nhiên có cách để hồi phục, ngươi có từng thấy Áo Cảnh giáo thiếu tay hay gãy chân chưa?"

Câu này của đối phương khiến Lữ Tú Tài trợn to mắt, hắn nhớ mang máng, ban đầu bất kể sư phụ bị thương nặng đến mấy cũng có thể hồi phục lại như cũ với tốc độ rất nhanh, bây giờ xem ra dường như là thần thông của Áo Cảnh giáo.

“Liệu tiền bối có thể chỉ điểm đôi chút không?"

Nếu mình cũng có thể giống sư phụ, tất cả vết thương trên người đều có thể nhanh chóng lành lại, vậy thực lực của hắn sẽ nâng cao rất nhiều, giết tín đồ Pháp Giáo cũng nhanh hơn.

Nghe ra cảm xúc trong giọng điệu của đối phương, Túc Nhất mỉm cười:

“Ngươi cần đăng giai, đại thiên lục là công pháp thần tiên, nếu không ngươi không đăng giai vẫn giữ lại phàm tính, cách của đại thiên lục tất nhiên dùng một lần sẽ ít đi một lần"

“Đăng giai? Thương khương đăng giai đại thiên lục?"

Lữ Tú Tài nghiêm túc nhớ lại, hắn từng đọc qua tất nhiên nhớ kỹ, nhưng điều kiện thật sự quá hà khắc.

“Không chỉ như vậy, thương khương đăng giai quả thật có tác dụng, nhưng ngươi chưa chắc có thể dùng được, đăng giai cũng phân chia khác nhau, tuy “đại thiên lục” được sử dụng rộng rãi, nhưng trong giáo không chỉ có mỗi đại thiên lục.

Túc Nhất lắc đầu.

“Ồ? Vậy dám hỏi tiền bối, còn có gì nữa?"

Lữ Tú Tài lập tức bị thu hút sự chú ý, hắn hiểu biết quá ít về phương diện này.

Điều duy nhất hắn biết là Áo Cảnh giáo không giống những tông

môn khác, không cần ngộ tính cũng không cần biết chữ, chuyện này giúp ích rất lớn cho những chuyện mà hắn muốn làm.

Nhưng cố tình đến đây rồi mà đối phương lại không nói tiếp nữa:

“Chỉ cần ngươi gia nhập Áo Cảnh giáo, chúng ta đều là đồng môn, chỉ điểm đôi chút chẳng phải là chuyện thoải mái tùy tiện ư? Tất nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Nghe thấy câu này, Lữ Tú Tài cau mày suy nghĩ, nhưng khi hắn cúi đầu trông thấy dáng vẻ của mình, lập tức quyết định gia nhập Áo Cảnh giáo.

Bây giờ hắn cũng đã như thế rồi, còn gì để người ta mưu đồ nữa, chỉ cần có thể giết chết nhiều Pháp Giáo hơn, bảo hắn làm gì cũng được.

“Được! Ta gia nhập Áo Cảnh giáo"

“Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta đến chùa Thập Tự ở thành đông bàn bạc.

Lữ Tú Tài một tay nắm mạch đao, chống người đứng dậy, bị Túc Nhất giơ tay chặn lại:

“Nếu ngươi quyết tâm gia nhập Áo Cảnh giáo vậy không cần đi như thế, ngươi từng dùng đại thiên lục, ngươi hẳn cũng biết giáo chúng Áo Cảnh chúng ta làm việc thế nào?"

“Tiền bối, hai chân ta không còn, ta không đi như vậy thì phải đi thế nào?"

Cọc gỗ tước nhọn một đầu sắc bén, trong tiếng hét thảm của Lữ Tú Tài, nó được cắm thẳng vào vết cắt chân cụt của hắn.

Cắm xong chân trái, lại đến chân phải.

Rất nhanh Lữ Tú Tài mất đi đôi chân được hai cọc gỗ chống đỡ đứng dậy, đau đến mức toàn thân hắn run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Thấy ánh mắt họ nhìn mình với vẻ dò xét, Lữ Tú Tài cắn chặt răng:

“Các ngươi các ngươi đi trước! Ta ta theo sau là được!"

Lữ Tú Tài nhấc cọc gỗ chân phải chống về trước, cọc gỗ kia lại cắm vào người hắn thêm một phần, máu chậm rãi chảy xuống lớp vỏ cây.

Nỗi đau cơ thể không khiến Lữ Tú Tài do dự, ngược lại hắn xem như đây là một bài kiểm tra.

“Được, chúng ta chờ ngươi trong chùa.

Túc Nhất không có ý định chờ Lữ Tú Tài, dẫn những người còn lại ra khỏi bình phong, rời khỏi phạm vi của ti thiên giám.

Mà lúc này, người sau lưng Túc Nhất lên tiếng:

“Trưởng lão đại nhân, tuy tên này là đồ đệ của Lý Hỏa Vượng, nhưng chưa chắc hắn sẽ quan tâm đến tên đồ đệ này"

Túc Nhất lạnh lùng nhìn hắn:

“Làm tốt chuyện của ngươi đi, nhóm đại trưởng lão muốn làm gì ngươi không có tư cách dò hỏi.

Nghe thấy câu đó, người kia lập tức cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

1131 chữ

Chương 1175: Manh Mối

Mà lúc này ở nơi sâu năm vạn trượng bên dưới họ, Lý Hỏa Vượng mà họ đang nói đến đang đi dọc theo hành lang nhỏ hẹp, chậm rãi bước vào trong.

Dù gần đó không một bóng người, nhưng Lý Hỏa Vượng rõ ràng cảm giác được có không ít người đang nhìn mình chằm chằm, bởi vì chỗ này là trung tâm cứ điểm của ti thiên giám, chỉ không nhìn thấy được những phòng bị kia thôi, đâu có nghĩa là không có.

Khi Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt một cánh cửa bằng tre, sau

tiếng ken két vang lên cánh cửa mở ra, điện dưới lòng đất cực kì rộng rãi, xung quanh cắm đầy đuốc.

để lộ đại Lý Hỏa Vượng ở chính giữa đại điện, tìm người mình muốn tìm, chưởng đàn tạm thời thay thế Huyễn Tẫn làm việc.

Bốn sào tre dài bọc vải đỏ được mấy đại hán khiêng lên, đan xen giao nhau hình thành hạt gạo khổng lồ rộng ba truong. Mà giờ phút này chưởng đàn đang ở trên bốn sào tre, hoặc nhảy hoặc quỳ nghi thức rước thần theo tiếng nhạc bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng theo đội Lữ gia suốt đoạn đường đến đây, hắn cũng từng xem không ít vở hí kịch, nhưng cảnh tượng trước mắt, rất khó để gọi là hí kịch.

Chỉ thấy nửa thân trên của chưởng đàn bị mặt nạ gỗ khổng lồ che phủ đang uốn éo cơ thể, nương theo sào tre cực kỳ dẻo dai, bật lên bật xuống làm những động tác mà người bình thường chắc chắn không thể làm được. Khi thì hai cánh tay khép lại sau lưng, lúc lại móc chân phải lên sào tre, vặn vẹo phần cổ ba vòng nghiêng sát mặt đất.

Chính vào lúc này, tiếng chiêng trống bỗng dồn dập, hai cái bóng một trắng một đen nhảy thẳng lên sào tre. Lý Hỏa Vượng tập trung nhìn kỹ lại, kinh ngạc phát hiện, hắn đã từng gặp hai thứ kia, vậy mà lại là hai con sư tử của cung Vũ Sư!

Trông thấy vũ sư, Lý Hỏa Vượng còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng khi thấy chân người dày đặc dưới lớp vải trắng, Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn mình không nhìn lầm, đây chính là vũ sư của cung Vũ Sư mà hắn đã từng gặp dưới lòng đất ở Thanh Khâu.

Được chưởng đàn chỉ dẫn, hai con vũ sư nhanh chóng lật người, vật ngã, nhảy vọt, phóng lên cao, bái lạy... Đối phương nhảy nghi thức rước thần Lý Hỏa Vượng có thể hiểu được, nhưng hắn thật sự không ngờ vũ sư lại tham gia vào nghi thức rước thần.

Quan sát tỉ mỉ mặt nạ rước thần của chưởng đàn và mặt nạ trên đầu vũ sư, Lý Hỏa Vượng phát giác dường như giữa chúng có rất nhiều chỗ tương tự.

Dưới ánh mắt chăm chú của Lý Hỏa Vượng, nghi thức của chưởng đàn kết thúc, nghi thức rước thần trong quá khứ hẳn sẽ có người hát lời kịch, nhưng lần này mãi đến khi tiếng nhạc chấm dứt, chưởng đàn vẫn không hát câu nào.

Thấy vũ sư rời đi, gỡ sào tre xuống, Lý Hỏa Vượng đi về phía chưởng đàn:

“Vừa nãy đang làm gì?"

“Tiếp khách cũ “Tại sao phải tiếp khách cũ?"

Chưởng đàn đeo mặt nạ gỗ khổng lồ quay lại nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Có việc à?"

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng cũng lười hỏi mấy chuyện không quan trọng, nói thẳng mục đích mình đến đây.

“Lúc đầu Huyễn Tẫn làm thế nào giúp ti mệnh khác đối phó Vu Nhi Thần? Ta muốn biết cách đó.

“Không biết"

“Không biết?"

“Ừm, không biết"

Chưởng đàn xoay người định đi, nhưng bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại lần nữa.

“Thật sự không biết hay giả vờ không biết? Bây giờ những người khác trong ti thiên giám đã chết, ngươi là người có thân phận cao nhất nếu ngay cả ngươi cũng không biết, sợ rằng trong ti thiên giám không còn ai biết nữa.

“Đừng quên bây giờ ta đang ở phe ngươi, ta cần cách đó cũng để đối phó với Pháp Giáo.

Chưởng đàn xuyên qua mặt nạ khổng lồ nhìn vào đôi mắt của Lý Hỏa Vượng:

“Huyễn Tẫn không tin ngươi, hắn giấu ngươi, ngươi dựa vào đâu cho rằng hắn tin ta? Nói hết tất cả sự việc cho ta biết?"

Nói xong, chưởng đàn rời đi chẳng thèm quay đầu lại.

“Không biết ư?"

Lý Hỏa Vượng cau mày:

“Sao ta lại không tin nhỉ"

Sau khi xúc tu trong cơ thể Lý Hỏa Vượng khiến đạo bào phồng lên, cổ áo nhanh chóng dâng lên, đưa Lý Hỏa Vượng chui vào một vùng tối đen, không lâu sau, hình dáng Huyễn Tẫn xuất hiện tại chỗ.

Chờ khi bàn tay Lý Hỏa Vượng chui ra khỏi đạo bào rộng lớn, tay của hắn đã biến thành lòng bàn tay khô quắt với móng tay thon dài như Huyễn Tẫn.

Ngay sau đó hắn khẽ duỗi tay ra, ảo ảnh Thượng Quan Ngọc Đình độc nhất của Huyễn Tẫn xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, nàng mỉm cười vẫy tay với Lý Hỏa Vượng.

Bây giờ công pháp tu chân đại thành, chỉ cần Lý Hỏa Vượng nghĩ đến, đều có thể dùng được những thủ đoạn hóa ra ảo ảnh của Huyễn Tẫn, chẳng qua điều khác biệt duy nhất chính là của Huyễn Tẫn là giả, còn của hắn là thật.

Nếu Huyễn Tẫn đã làm hơn nữa còn là chuyện lớn như vậy, chắc chắn sẽ để lại dấu vết, nhất định còn sót lại gì đó ở nội bộ ti thiên giám.

Nếu đối phương không chịu nói hắn sẽ tự tìm. Thân phận của đối phương là ti thiên giám, thân phận của hắn lúc này cũng là ti thiên giám.

Chỉ cần trong nội bộ ti thiên giám, bây giờ thân phận của hắn là cao nhất, không ai có thể ngăn cản hắn.

“Đến nơi ở của Huyễn Tẫn xem trước đã.

Lý Hỏa Vượng dẫn theo Thượng Quan Ngọc Đình bay lên, xuyên thẳng qua trần nhà rời khỏi chỗ này.

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã đến nơi ở của Huyễn Tẫn, là Huyễn Tẫn về chỗ ở của mình tất nhiên không bị ai ngăn cản, đồng thời điều khiến Lý Hỏa Vượng bất ngờ là nơi ở của Huyễn Tẫn không lớn, thậm chí có thể gọi là nhỏ hẹp so với cơ thể cao lớn của hắn.

1273 chữ

Chương 1176: Tìm Kiếm

Trừ những giá sách xung quanh ra cũng chỉ còn một bàn sách bày bút mực giấy nghiên, ngay cả giường cũng chẳng có.

Đồ đạc vô cùng lộn xộn, cũng không biết Huyễn Tẫn cố ý làm vậy hay là không rảnh để dọn dẹp.

“Cái tên đó không cần đi ngủ sao?"

Lý Hỏa Vượng bước đến trước bàn sách, kiểm tra những thứ chất đống trên bàn.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng thất vọng là trên mặt bàn chỉ bày một vài bản vẽ Tinh Túc tách biệt lẫn nhau, bên trên chẳng có nửa chữ “Hay là trong những cuốn sách kia?"

Lý Hỏa Vượng quan sát những cuốn sách xung quanh chồng chất đến trần nhà.

“Phép thần thông của hắn chẳng phải đều đến từ Quý Tai sao? Còn phải đọc mấy thứ này à?"

Lý Hỏa Vượng tùy tiện lật một cuốn, phát hiện bên trong là một pháp trận được vẽ bằng mực đen đang chậm rãi di chuyển.

“A di đà phật, a di đà phật"

Lý Hỏa Vượng quay đầu, trông thấy hòa thượng đối diện giá sách đang không ngừng chắp tay niệm phật.

“Có lẽ Huyễn Tẫn đã chết ở Bạch Ngọc Kinh, sợ là vĩnh viễn cũng không thể siêu thoát, ngươi không cần siêu độ cho hắn"

Lý Hỏa Vượng nói.

“Đạo sĩ, ta không siêu độ, ta đang lạy phật tổ"

“Phật tổ? Ở đây?"

Khi Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh hòa thượng, nhìn thấy trong giá sách có một bức tượng phật nằm nghiêng.

Lý Hỏa Vượng lấy ra đặt trong lòng bàn tay, cau chặt hàng mày, hình như trước đây hắn đã từng nhìn thấy thứ này một lần trong chùa Chính Đức.

“Giúp ta tìm thử xem còn có thứ gì khác không"

Nghe lời nói của Lý Hỏa Vượng, những ảo ảnh còn lại sau lưng hắn tản ra trong phòng, bắt đầu tìm kiếm.

Người đông sức mạnh, rất nhanh đã có phát hiện mới.

“Đạo sĩ, chỗ này có đồng tiền xoay chuyển của lạt ma “Ở đây có lá bùa mũi trâu"

Bành Long Đằng lên tiếng.

Càng lúc càng nhiều thứ được tìm ra, sau khi tìm thấy một khối mạt chược Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng phát hiện điểm mấu chốt.

Những thứ này hình như đều liên quan đến các tông môn khác, hơn nữa những tông môn này đều trùng khớp với ti mệnh mà Huyễn Tẫn muốn giúp đỡ đối phó như lời chưởng đàn đã nói.

Khi tìm ra mấy thứ này, đầu óc Lý Hỏa Vượng lóe lên linh cảm:

“Ta nên nghĩ đến từ sớm mới phải!"

Rất hiển nhiên không phải Huyễn Tẫn đến thẳng Bạch Ngọc Kinh, nói với ti mệnh hắn muốn giúp đỡ là có thể qua đó giúp được.

Chắc chắn hắn phải thông qua những tông môn này trước, nghĩ cách liên lạc với ti mệnh, sau khi nghiêm túc bàn bạc với họ xong mới quyết định ra tay.

Người của những môn phái này chắc chắn đã liên hệ với Huyễn Tẫn, nói không chừng khi Huyễn Tẫn bàn bạc, bọn họ đều ở bên cạnh lắng nghe!

Lý Hỏa Vượng lập tức đặt đồ trong tay xuống rồi bước ra ngoài.

Nhìn thoáng qua kính toàn quang bên cạnh, những môn phái kia hoặc là quá xa hoặc là không còn nữa, hiện nay trong Tứ Tề, khoảng cách gần nhất cũng chỉ có chùa Chính Đức.

“Đi thôi!” Bành Long Đằng chộp lấy Lý Hỏa Vượng, dùng sức ném về phía đông nơi mà chùa Chính Đức tọa lạc.

Quăng lên ném xuống trong không trung, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã đến chùa Chính Đức trước khi mặt trời lặn.

Hắn từng đến đây một lần, nhưng tâm trạng lại hoàn toàn khác hẳn ban đầu.

Những thứ khác không có, ở chùa Chính Đức trừ câu đối và tấm biển ra, cũng chỉ còn hương hỏa thịnh vượng.

Lý Hỏa Vượng vừa đến trước cửa chùa đã được sư thầy đón khách chú ý:

“A di đà phật, Lý thí chủ, mời theo ta Lý Hỏa Vượng theo hắn xuyên qua khách hành hương đông đúc, đi vào từ cửa hông. Có phải con đường đã đi qua lần trước hay không, Lý Hỏa Vượng không còn nhớ nữa.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhìn thấy trụ trì của chùa Chính Đức trước mặt năm bức tượng phật tổ khổng lồ.

Có đến hai người.

Dưới năm vị Phật tổ to lớn và uy nghiêm, hai lão phương trượng mặc áo cà sa màu đỏ ngồi ngay ngắn trên nệm bồ đoàn, vừa lần chuỗi phật châu trong tay vừa lẩm bẩm niệm kinh.

Một trong số họ là phương trượng của chùa Chính Đức mà Lý Hỏa Vượng đã gặp vài năm trước. Tướng mạo của hắn vô cùng rõ ràng. Hắn cũng mắc bệnh bạch tạng giống như Bạch Linh Miểu, đồng tử của họ đều là màu hồng. Mà vị phương trượng còn lại nhìn qua rất bình thường, nhưng tướng mạo của hắn lại giống hệt hòa thượng bên cạnh Lý Hỏa Vượng. Hắn chính là phương trượng chùa Chính Đức ở Đại Tề. So với lần gặp mặt ở thôn Ngưu Tâm kia, rõ ràng

bây giờ hắn béo hơn nhiều rồi.

"A di đà phật."

"A di đà phật."

Thấy đối phương đang nhìn mình niệm A di đà phật, Lý Hỏa Vượng đi đến ngồi xuống tấm nệm bồ đoàn trước mặt họ.

“Lý thí chủ, nếu như đã đến chùa rồi, không dâng cho Phật tổ nén hương cũng không hay lắm nhỉ?” Phương trượng chùa Chính Đức ở Tứ Tề nói.

Ngẩng đầu nhìn năm pho tượng Phật uy nghiêm trong điện gần như chạm đến xà nhà, Lý Hỏa Vượng giơ tay sửa sang ba nén hương rồi đốt lên, tùy ý đung đưa trước mặt họ, trực tiếp cắm vào phiến đá dựng thẳng có mấy vết nứt.

"Phương trượng, đã lâu không gặp, lần trước chúng ta từ biệt, không nghĩ tới có ngày lại gặp lại nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng hỏi vị phương trượng Tứ Tề lúc đầu muốn giết hắn.

Lý Hỏa Vượng cũng không quên khi hắn mới thoát khỏi Thanh Phong quán không bao lâu, chính cái tên trước mặt này đã lừa gạt mình, cuối cùng thấy lừa không được hắn liền phái người đuổi theo.

Nếu như không phải nhờ Đan Dương Tử trên người tránh thoát được một kiếp, hiện tại chỉ sợ bản thân đã không còn sống nữa rồi.

"A di đà phật, người xuất gia mang lòng từ bi. Năm đó lão nạp làm như vậy chỉ là muốn cứu càng nhiều người hơn mà thôi"

"Cái rắm! Ngươi còn giả bộ ở chỗ này, ta sớm đã biết chùa Chính Đức kia của ngươi là các dạng gì rồi! Năm đó do ngươi biết ta là Tâm Tố mà thôi!"

"Cái này sai rồi. Năm đó lão nạp là đang cứu người. Ngươi là Tâm Tố, nhưng Tâm Tố lại là khởi nguồn của vô số tai họa. Lý thí chủ, chẳng lẽ ta nói sai sao? Chẳng lẽ sau khi ngươi trốn thoát lần đó,

ngươi không vô tình hay cố ý hại rất nhiều người sao?"

"CMN ngươi đánh rắm tiếp đi!"

Trong lúc chờ chương bạn có thể đọc:

[BẬC THẦY PHONG THỦY: hài hước, đô thị, phong thủy, đoán mệnh, huyền nghi, linh dị....

1154 chữ

Chương 1177: Gặp Lại

Mắt thấy hai bên sắp cãi nhau, phương trượng chùa Chính Đức ở Đại Lương tên Thiền Độ vội vàng lên tiếng giảng hòa:

"Được rồi, được rồi, chuyện cũ năm xưa còn nhắc tới làm gì. Lý thí chủ, hôm nay ngươi có việc gì quan trọng nên mới tới đây sao?"

Mặc dù rất muốn giết con lừa trọc này, nhưng trong tình huống hiện tại, Lý Hỏa Vượng nhất định phải suy nghĩ toàn diện, không thể giúp Pháp Giáo đối phó với đồng minh của mình được.

Biết Thiền Độ cho mình bậc thang để xuống, Lý Hỏa Vượng không thèm lôi chuyện cũ với đối phương nữa. Hôm nay hắn đến đây là có việc nghiêm túc.

Sau khi lần lượt nhìn vào khuôn mặt của hai người họ, Lý Hỏa Vượng nói:

"Đi thẳng vào vấn đề đi. Huyễn Tẫn có liên lạc gì với Ngũ Trí Như Lai thông qua chùa Chính Đức không?"

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nói tóm gọn lại, nhanh chóng giải thích mục đích mình đến đây với hai vị phương truong.

Sau khi nghe hết lời, Lý Hỏa Vượng cảm thấy sắc mặt của hai người kia lập tức thay đổi, sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện vẻ mặt của năm pho tượng Phật tổ to lớn trong chùa dường như cũng thay đổi. "Chuyện lúc trước Huyễn Tẫn có đến

chùa Chính Đức hay không rất khó phân biệt sao? Sao mắt cứ trợn trừng lên vậy? Là sao? Hẳn là các ngươi sẽ không giống như Chưởng Đàm nói không biết chứ?"

Nhìn vị phương trượng Tứ Tề miệng nhìn mũi mũi nhìn tim trước mặt, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng trở nên lạnh lùng hơn.

“Không phải, đúng là Ti Thiên Giám có tới đây, nhưng không liên quan gì đến hắn, không phải hắn mà là ta Sau khi nghe thấy giọng nói này, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn về phía phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức ở Đại Tề bên cạnh.

“Lúc đó quả thực Huyễn Tẫn có tìm ra, nhờ bần tăng tham kiến Phật tổ.

"Lúc đó họ nói cái gì? Huyễn Tẫn làm cách nào để giúp đỡ Ngũ Trí Như Lai?" Nói đến thời khắc mấu chốt, nhịp tim của Lý Hỏa Vượng bắt đầu tăng nhanh..

"Cái này xin thứ cho bần tăng không giúp được thí chủ. Thiên cơ của Phật tổ dĩ nhiên không thể tiết lộ. Chuyện mà Phật tổ không muốn người khác biết, dĩ nhiên bần tăng cũng không biết Phật tổ nói cái gì?

Lý Hỏa Vương nghiến răng nghiến lợi:

"Ngươi không biết? Được! Vậy ta trực tiếp hỏi Ngũ Trí Như Lai! Nếu như Huyễn Tẫn có thể gặp Phật tổ, vậy ta đương nhiên cũng có thể gặp! Các ngươi để ta đi gặp mặt Ngũ Trí Như Lai đi!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng trách mắng: "Thật là nực cười, Phật tổ mà ngươi nói muốn gặp là có thể gặp sao?"

"Dựa vào việc ta đang nghĩ biện pháp đánh bại Pháp Giáo! Làm sao? Không phải đệ tử Phật môn vẫn luôn nói phải làm việc thiện sao? Nếu như có thể đánh bại Pháp Giáo, vậy có thể cứu được bao nhiêu chúng sanh trên thế giới này?"

"Chẳng lẽ cái này cũng không chịu sao? Không phải vừa nãy còn nói là vì làm việc thiện nên mới nghĩ đủ cách để giết ta sao? Bây giờ việc thiện lớn như vậy đặt ngay trước mặt ngươi, ngươi lại

không định làm? Thế nào? Cảm thấy ta làm việc thiện còn ngươi kiếm công đức đúng không?"

Lý Hỏa Vượng dùng những lời hắn vừa nói để mắng lại đối phương.

"Không được! Lão nạp không tin ngươi! Phật thật có phải là ai cũng có thể nhìn thấy đâu? Huống chi, nếu như quấy rầy đến Phật tổ, Phật tổ trách tội xuống dưới thì ai chịu trách nhiệm đây!"

“Sư huynh, để ta cho, nếu Phật tổ thật sự trách tội xuống dưới, ta xin gánh lấy nghiệp chướng"

Lời nói của Thiền Độ bên cạnh đã nhanh chóng dập tắt ngọn lửa vừa nhóm lên trong lòng Lý Hỏa Vượng.

Kỳ thật hắn đã chuẩn bị trước tình huống đối phương sẽ không hợp tác, nhưng không nghĩ tới đối phương sẽ đồng ý nhanh như vậy.

"Thật sao? Ngươi không gạt ta chứ?"

"A di đà phật. Người xuất gia không nói dối.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhìn về vị phương trượng trước mặt, rõ ràng là vừa mắt hơn rất nhiều. Đều là phương trượng, nhưng tính cách của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

"Được rồi! Khi nào thì bắt đầu? ?"

"Pháp hội Già Lam đã bố trí rất nhiều, Lý thí chủ cứ nghỉ ngơi trong chùa một đêm đi. Trưa ngày mai, ta và sư huynh sẽ đưa ngươi đi gặp Phật tổ"

"Được rồi! Quyết định như vậy đi!"

Lý Hỏa Vượng đứng dậy khỏi tấm nệm bồ đoàn.

Hắn vừa định đi ra ngoài, lại quay đầu lại giống như trêu đùa nói:

"Phương trượng, lần này hắn là sẽ không giống với lần trước nhỉ? Ha ha.

Lý Hỏa Vượng dùng móng tay mổ bụng mình lấy ra con thoi gần như dính vào ruột của mình, hắn dùng sức kéo một cái, ruột trên con thoi bị cưỡng ép xé đứt ra.

Khi Lý Hỏa Vượng ném con thoi xuống đất, thân phận Tâm Tố kia của hắn lập tức giống như cây đuốc lộ rõ rành rành trước mặt hai người.

"Ta cảm thấy nhất định sẽ không như vậy đâu. Dù sao trong tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mắt, phương trượng chắc chắc sẽ không xem thường người của toàn đại cục. Hơn nữa, ta sớm không còn là quả hồng mềm bị người theo dõi chỉ biết trốn chạy năm đó nữa rồi.

Lý Hỏa Vượng nói xong liền quay người rời khỏi đại sảnh, hai vị phương trượng nhìn con thoi trên mặt đất, trầm mặc không nói.

"Bệnh đa nghi của vị Lý thí chủ này rất nặng"

"Đúng vậy, đúng vậy.

"Trưa ngày mai..."

Lý Hỏa Vượng đi đến giữa ngôi chùa tự lẩm bẩm nói một mình. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động đi gặp Ti Mệnh, nói không căng thẳng nhất định là giả.

Khi Lý Hỏa Vượng theo bản năng hồi tưởng lại mọi chuyện năm đó mình nhìn thấy ở Bạch Ngọc Kinh, vẻ mặt của hắn dần trở nên dữ tợn, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy không kiểm soát được, mọi thứ xung quanh hắn cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo không thể nào khống chế được.

1110 chữ

Chương 1178: Ân Nhân

Lý Hỏa Vượng cảm thấy có gì đó không ổn, hắn nắm chặt tay rồi đập mạnh vào đầu mình mấy cái.

Sau khi cảm thấy làm vậy cũng không có ích gì, Lý Hỏa Vượng lấy ra một cây kim dài rồi cắm nó vào giữa các ngón tay của mình. Cơn đau dữ dội cuối cùng cũng khiến hắn không còn nghĩ ngợi gì nữa. "Hầy" Lý Hỏa Vương mồ hôi lạnh chảy ròng chậm rãi thở ra một hơi, liếc nhìn đạo bào màu đỏ trên người mình, nghiến răng nghiến lợi. Mặc kệ Ti Mệnh là cái gì, nếu bây giờ nó là kẻ địch hiện tại của mình thì nhất định phải đối mặt.

Mà vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên chú ý đến một tầm mắt.

"Là ai? ! Đi ra!"

Khi Lý Hỏa Vượng khẽ quát một tiếng, ba xúc tu lập tức rút ba thanh kiếm ra.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức ở Đại Tề chậm rãi từ con hẻm bên cạnh đi tới.

"Lý thí chủ, bần tăng có một việc nhỏ, có thể giúp ta được không?"

"Quả nhiên không có miếng bánh có nhân nào từ trên trời rơi xuống cả. Lúc trước đồng ý nhanh như vậy, thì ra đào hố ở chỗ này. Đây là bắt đầu ra điều kiện rồi sao"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩa vài giây rồi nói:

"Muốn ta làm cái gì? Những việc ta có thể làm cũng không nhiều, hơn nữa bây giờ ta rất vội, không có thời gian đi nơi khác đâu"

Dù có chút không hài lòng với việc lớn như vậy, nhưng nếu người bên người mình còn muốn ra điều kiện, Lý Hỏa Vượng cũng lười cãi cọ với đối phương.

Chỉ cần có thể tìm ra cách của Huyễn Tẫn thì những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

"Không cần Lý thí chủ phải ra tay, mời đi theo bần tăng"

Ba thanh kiếm của Lý Hỏa Vượng lần nữa được tra vào vỏ, hắn đi theo sau Thiền Độ đi về phía trước.

Dù Thiền Độ nói rằng hắn muốn Lý Hỏa Vượng giúp đỡ, nhưng

hắn lạ không nói thẳng nên làm cái gì, mà đưa hắn vào sâu trong chùa Chính Đức.

Cho dù chùa Chính Đức rất bẩn nhưng chí ít thì nhìn nó cũng không quá tồi tàn.

Mặt trời ngả về tây, Lý Hỏa Vượng bước chậm trong chùa, lắng nghe tiếng chuông trầm lắng mà xa xăm, ngắm nhìn ngôi chùa tráng lệ được bao trùm bởi hơi thở trang nghiêm cổ kính. Cứ đi như vậy gần nửa nén hương, không lâu sau, trước mặt Lý Hỏa Vượng xuất hiện một đại điện.

Đại điện này thoạt nhìn rất mới, ngay cả bảng hiệu cũng không có, có mấy vị hòa thượng đang sơn gỗ. Đại điện này thấp thoáng dưới mấy tàng cây bạch quả cao vút. Bởi vì mới xây cho nên du khách chỉ có lác đác vài người. Nhìn từ phía chính diện có vẻ tĩnh mịch, trang nghiêm.

Khi Lý Hỏa Vượng cùng Thiền Độ bước vào bên trong lại phát hiện bên trong trống rỗng. Dù có đài sen nhưng phía trên lại trống rỗng, xung quanh cũng không có gì cả.

Dù trong đại điện trống rỗng nhưng phía trên lư hương lại có không ít hương. Tượng Phật còn chưa tới mà hương đã được cắm vào rồi.

"Ngươi có ý gì? Phật tổ của các ngươi chạy rồi? Bảo ta tìm giúp ngươi?"

Thiền Độ lắc đầu, từ bên cạnh lấy ra ba nén hương, mượn ánh lửa trên cây nến đốt cháy hương rồi cung kính bái lạy trước cái đài sen trống rỗng kia.

"Lý thí chủ, khoảng thời gian này ta phái đệ tử đi ra ngoài thăm dò một chút tin tức, nghe nói chuyện chúng ta còn sống sót không phải là ngẫu nhiên. Những người chúng ta là được người khác cứu phải không?"

"Có người để Long Mạch của Đại Tề kết nối với Đại Lương mới khiến cho những người đáng lẽ đã chết như chúng ta may mắn được sống sót?"

Nghe vậy, lòng phòng bị trong mắt Lý Hỏa Vượng dần dần tiêu tán, hình như hắn đã biết đối phương muốn mình làm cái gì, trầm giọng nói:

"Đúng vậy.

"Dám hỏi tôn tính đại danh của ân nhân? Hi vọng Lý thí chủ nói cho bần tăng biết. Nghe nói người đó lúc này có liên quan đến ngươi?"

Nói đến vấn đề này, vẻ mặt Thiền Độ lập tức trở nên nghiêm túc hơn.

"Hắn cũng đã chết rồi, ngươi hỏi cái này còn có tác dụng gì không?"

"Không, người Đại Tề chúng ta có thể sống sót hoàn toàn đều dựa vào vào công ơn của ân nhân. Huống hồ người xuất gia chúng ta không thể nhận không lòng tốt của người khác được. Những việc làm của ân công bần tăng muốn lập tượng Phật cho hắn, để vạn dân kính trọng.

"Haha."

Lý Hỏa Vương nhìn bảo tọa trống rỗng trước mặt, cười khan hai tiếng:

"Đây là muốn lập hắn thành Phật sao? Vậy tiểu tử kia bây giờ thành Phật rồi? Hắn cũng không tin Phật, quá trẻ con rồi"

“Vậy theo Lý thí chủ, Phật là gì? Là người tu hành đã trải qua ba vô số kiếp nạn, hay là người đã viên mãn công đức và trí tuệ? Hay chính là vị Phật này?"

Thiền Độ đưa tay chỉ vào ghế tràng kỷ trống không trước mặt.

Lý Hỏa Vượng ngồi dưới đất, đưa tay viết một chữ Phật lên phiến đá cẩm thạch. Hắn nhìn chữ Phật này dừng một chút sau đó khẽ thở dài một hơi.

"Theo lý thì người cứu độ bách tính khắp thiên hạ, tạo phúc cho nhân dân sẽ trở thành Phật. Bần tăng còn bảo đệ tử vào đời thông

báo cho những bách tính Đại Tề khác là ai đã cứu họ, để cho những người nhận được ân tình này đến tham bái, nhận hương khói của vạn nhà. "Người cũng đã chết rồi, nói chuyện này có tác dụng gì nữa.

Lý Hỏa Vượng khẽ giơ tay lên, toàn bộ những phiến đá cẩm thạch trên sàn của đại điện nhanh chóng dính lại với nhau, cuối cùng ngưng tụ lại trên đại sảnh, tạo thành một tượng đá có dáng vẻ trông giống như một vị thư sinh.

1103 chữ

Chương 1179: Bắt Đầu

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt mình, Thiền Độ vốn luôn điềm tĩnh bỗng mở hai to mắt, thế mà lại là hắn? !

Lý Hỏa Vượng không mấy hứng thú lắm thở dài một hơi, quay người rời khỏi Phật điện mới mở.

Nhưng hòa thượng vẫn đứng tại chỗ không động đậy, hai mắt hắn phát sáng nhìn chằm chằm tượng Phật trước mặt:

“Thì ra đây chính là Phật à"

Sau khi biết bức tượng thần đã được dựng lên, phàm là hòa thượng đến từ Đại Tề ở trong chùa Chính Đức đều rối rít thả công việc trong tay mình xuống, cầm theo hương cung kính bái lạy. Không lâu sau, một số người Đại Tề lẻ tẻ sống trong thành không biết hay tin từ đâu mà cũng nhộn nhịp mang hương, nến, công vật, kéo theo con cháu đến quỳ lạy, đến khi trời tối cũng không ngừng nghỉ. Lý Hỏa Vượng trốn trong bóng tối, bí mật quan sát mọi thứ ở phía xa. Nhìn pho tượng được bao phủ trong hương hỏa, thính giác nhạy cảm của Lý Hỏa Vượng giúp hắn nghe được giọng nói của những người hành hương. Lắng nghe họ thành kính tế bái, thành kính cầu nguyện giống như thật sự cho rằng tảng đã kia sẽ đáp lại họ vậy. Khi nhìn thấy những người này, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhận ra rằng Gia Cát Uyên thực sự đã cứu rất nhiều người.

Hòa thượng ở một bên hưng phấn nói:

"Đạo sĩ, ngươi tu ta thành thực thể đi. Ta muốn đi làm việc thiện, ta cũng muốn thành Phật!"

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý tới hắn, quay người định rời đi, nhưng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy phương trượng chùa Chính Đức vẻ mặt nghiêm túc dẫn theo chúng đệ tử đi tới.

Hình như họ đang tổ chức một số nghi lễ Phật giáo, nhưng Lý Hỏa Vượng xem không hiểu họ đang thực hiện những mánh khóe gì.

Chỉ thấy hai tay phương trượng cầm một dải lụa vàng, vô cùng cẩn thận quấn quanh người tượng đá, sau đó lại lấy ra một cây bút đỏ chu sa, điểm nhẹ vào giữa hai lông mày của tượng đá Gia Cát Uyên.

Khi nhìn thấy trên mi tâm của Gia Cát Uyên có một chấm đỏ nhỏ, Lý Hỏa Vượng thực sự không thể nhịn được nữa, hắn run vai ôm bụng phá lên cười:

"Hahahaha! ! !"

Tiếng cười của hắn rất lớn cũng vang rất xa nhưng hắn cũng không che giấu nó. Không lâu sau đã thu hút sự chú ý của các hòa thượng chùa Chính Đức và khách hành hương.

"Phụt hahaha! ! Không sao, các ngươi cứ tiếp tục đi, ha ha ha! !"

Lý Hỏa Vượng vừa nói vừa cười, xoay người rời khỏi đại điện mới xây.

"Lý thí chủ, ngươi không phải là đệ tử của Phật tổ. Bây giờ bần tăng sẽ giải thích quá trình cho ngươi, đợi lát nữa ngươi cùng bần tăng và các chúng đệ tử sẽ tổ chức Pháp hội Già Lam ở Thiên Phật điện, còn Tâm Tuệ sư huynh sẽ mang theo các đệ tử La Hán khác tổ chức đại hội Vô Già ở bốn điện khác.

Phương trượng Thiền Độ mặc áo cà sa dẫn theo Lý Hỏa Vượng đi về phía trước. Điểm khác biệt so với ngày hôm qua là trên tay hắn đang cầm một cái bát màu tím sẫm, trông không giống thứ đồ tầm thường.

“Đại hội Vô Già?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra một tia chán ghét:

"Quả nhiên không phải người một nhà sẽ không chung một nhà, thế mà còn muốn tổ chức đại hội Vô Già, thu hút sự chú ý của Phật tổ"

“Lý thí chủ, ý nghĩa của đại hội Vô Già là hội ăn chay không che chở, không chướng ngại, không phân biệt giàu nghèo, tăng ni hay người thường, thông minh hay ngu dốt, thiện ác đều được đối xử bình đẳng như nhau.

“Thì ra là thế sao? Vậy do ta nghĩ nhiều rồi, ngươi không cần giải thích nhiều, chỉ cần giúp ta gặp Phật tổ là được rồi"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy chính mình nghĩ xấu cho những hòa thượng này rồi. Hắn còn cho rằng là cái loại đại hội Vô Già kia nữa.

Nhưng khi đi ra ngoài điện, hắn thấy rất đông các hòa thượng đang dựa vào góc tường chắp hai tay lại. Chỉ có hòa thượng đeo phật châu ở cổ là đang ngồi ở đó gõ mõ, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phản ứng lại, lời mà vừa nãy lão hòa thượng nói hình như không phủ định ý của mình.

Khi tiến lại gần, tiếng tụng kinh trùng điệp của những hòa thượng kia lọt vào trong tai Lý Hỏa Vượng:

"Hành thâm bàn nhược ba la mật, đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, bồ tề tát chùy, y bàn nhược ba la mật đa cố, yết đế yết đế, ba la yết đế. Ba la tăng yết đế bồ đề tát bà kha Dưới sự hướng dẫn của Thiền Độ và chúng hòa thượng, Lý Hỏa Vượng đặc biệt thay quần áo sạch sẽ đi vào trong Thiên Phật điện được vây quanh bởi các hòa thượng.

Cả đại điện tràn ngập trong hương khói, đến nỗi Lý Hỏa Vượng chỉ có thể thấy thân tượng Phật trên chính điện chứ không thấy đầu.

Ngoại trừ tượng Phật ở trung tâm, có rất nhiều tượng Phật khác nhau ngồi hoặc nằm trên bệ xung quanh.

Lý Hỏa Vượng cũng không rõ rốt cuộc cái gọi là Thiên Phật điện có phải thật sự có một ngàn tượng Phật hay không, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng tượng Phật ở nơi này cao quý hơn những nơi khác, chỉ vì toàn bộ tượng Phật trong điện này đều được dát một lớp vàng.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên nệm bồ đoàn, khoanh hai chân và từ từ nhắm mắt lại.

Ngay khi hắn hít một hơi thật sâu, đột nhiên mở mắt ra và nhìn những vị Phật đã hoàn toàn thay đổi hình dáng xung quanh mình. Những nhạc cụ Phật giáo vô cùng trang nghiêm như trống, chuông, khánh, lục lạc, cái xập xõa bên ngoài điện đồng thời vang lên tiếng nhạc Phật.

1062 chữ

Chương 1180: Gặp Ngũ Trí Như Lai

Những "Phật tổ" này có lớn có nhỏ, nhưng chúng vẫn là những "Phật tổ" buồn nôn nhất mà Lý Hỏa Vượng từng thấy.

Cho dù bây giờ “Phật tổ” đã được mạ vàng nhưng vẫn không tốt hơn chút nào, ngược lại còn tăng thêm một chút cổ quái.

Núi thịt khổng lồ vặn vẹo dị dạng nằm trên tòa sen như một vũng bùn nhão, nó giống như da ở phần lưng của con cóc ghẻ dính đầy huyết tương.

Tất cả các loại cơ quan sinh sản dị dạng và kỳ lạ được bọc trong huyết tương, bên trong lớp da buồn nôn kia nhô ra nhô vào, liên tục quằn quại theo từng chuyển động nhúc nhích của cơ thể nó.

Một thứ quái dị và kinh tởm như vậy, lúc này lại đóng đầy trên toàn thân của vị hòa thượng trần truồng đang nhúc nhích, giữa các khe hở của các hòa thượng và các bộ phận đều cắm loại hương dài một mét.

Những vị hòa thượng này hút lấy làn khói trắng bay ra từ trên nén hương, vẻ mặt phấn khích hơi thở dồn dập dùng máu thịt trên

người mình bổ sung vào tất cả những khe hở trên người “Phật tổ”. Cơ thể cũng vặn vẹo theo từng nhịp điệu của thứ này.

Lý Hỏa Vượng từ từ hít một hơi nữa rồi nhắm mắt lại:

"Quả nhiên giữ Lý Tuế ở bên ngoài là đúng đắn.

Khi tiếng chuông lớn yếu ớt từ phía xa truyền vào chùa Chính Đức, Thiền Độ mang theo tất cả đệ tử của mình ngồi xếp bằng quanh Lý Hỏa Vượng.

“Lý thí chủ, nếu muốn gặp Phật tổ, ngươi phải thành tâm cắt đứt nghi ngờ, chỉ có như vậy Phật tổ mới phát Bồ đề tâm. Ngươi phải thành tâm tin Phật, nếu không thành tâm sẽ không thấy được Phật tổ.

"Ta biết rồi, bắt đầu đi"

Thiền Độ cầm một nén hương dài, gõ nhẹ vào thành cái bát màu tím sẫm trong tay:

"Chủy nhất..."

Tất cả các hòa thượng vây quanh Lý Hỏa Vượng nhộn nhịp bắt đầu làm theo, trong khi các "Phật tổ" trên các bục xung quanh lại dùng đôi mắt trong khe hở kia, thương hại nhìn mọi thứ trước mặt.

Khi các hòa thượng bắt đầu đọc kinh với vẻ mặt thành kính, phật châu xung quanh họ cũng bắt đầu phun ra những từ ngữ khó hiểu cực kỳ dâm ô khó mà phân biệt được, không ngừng làm ô uế kinh Phật trang nghiêm. Tiếng gõ mõ, tiếng kinh Phật, tiếng da thịt va chạm, đủ loại âm thanh chui vào trong tai Lý Hỏa Vượng. Cơ thể hắn bắt đầu không tự chủ được mà run lên, có chút cảm giác đang đồng hóa về phía hắn.

Lý Hỏa Vượng cố gắng ổn định lại thể xác và tinh thần của mình, cố hết sức loại bỏ hết những ý nghĩ đen tối, không ngừng thành kính khấn cầu, bái lạy Phật tổ trong lòng.

Bái Phật phải thành tâm, nếu không lưu lại một chút tạp niệm có lẽ sẽ là phiền phức đối với người khác nhưng đối với Lý Hỏa

Vượng mà nói tu chân cũng cần một điểm này. Nếu như lúc tu chân có tạp niệm vậy thứ được tu ra sợ là sẽ mang theo tạp niệm mà đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng cũng không biết bản thân đã thành tâm cầu nguyện được bao lâu, đột nhiên hắn phát hiện xung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nếu như có một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng động vậy.

Lý Hỏa Vượng khẽ run mở mắt ra, sau đó hắn trôi lơ lửng ở nơi đó chẳng phân biệt được cao thấp, và rồi hắn thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị và chấn động. Hắn thấy Như Lai rồi! Hắn thấy Như Lai rồi! Thấy Ngũ Trí Như Lai của năm thế giới chồng lên nhau.

Các bộ phận của năm vị Như Lai bán nam bán nữ khảm vào nhau, chồng lên nhau, tự công tự thu, tự nghiệp tự đắc.

Nhưng hình ảnh này chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất. Hắn còn chưa kịp nhìn rõ nữa. Lý Hỏa Vượng hừ một tiếng đầy đau đớn, hai mắt của hắn chợt nổ tung, cơ thể người người phàm căn bản không thể nhìn thẳng vào Ngũ Trí Như Lai.

Dù đã mất đi đôi mắt, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có thể cảm nhận được Ngũ Trí Như Lai bằng cách dùng xúc cảm của da, dùng mũi ngửi, dùng tai nghe.

Sự tồn tại của Ti Mệnh là vô cùng đặc biệt, cho dù Lý Hỏa Vượng không sử dụng đôi mắt của mình, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Ti Mệnh bằng các cơ quan cảm giác khác.

Tuy nhiên, tình trạng này không kéo dài được lâu, không chỉ các cơ quan cảm giác khác của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tan vỡ mà đầu óc của hắn cũng bắt đầu không ngừng phồng to.

"Ta! !"

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức lực hét lên thật lớn:

"Ta tới giúp các ngươi! Bất kể các ngươi đang đối phó với cái gì! Huyễn Tẫn có thể làm được! Ta cũng có thể làm được!"

"Nói cho ta biết! Ta cần phải làm gì để giúp các ngươi! !"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng truyền đi nhưng lại không nhận được phản hồi.

Lý Hỏa Vượng chịu đựng sự tan vỡ của các cơ quan cảm giác của mình, vừa hét lên vừa tiến lại gần bên kia.

Tuy nhiên, khi đến gần hơn một chút, Lý Hỏa Vượng nhận thấy có gì đó không ổn, cơ thể của hắn đang bị đồng hóa! Hắn đang bị Thiên Đạo trên người Ngũ Trí Như Lai đồng hóa.

Thân thể của hắn nhanh chóng xảy ra biến hóa như đất dẻo cao su vậy. Đối mặt với tình huống này, Lý Hỏa Vượng cũng không thể làm gì nhiều, hắn nghiến răng nghiến lợi, cưỡng ép khôi phục thân thể mình trở lại.

1108 chữ

Chương 1181: Bất Lực

Không dễ dàng gì mới gặp được Ti Mệnh, kết quả lại như thế này, Lý Hỏa Vượng không cam tâm chấp nhận.

Lý Hỏa Vượng thoáng ổn định thân hình, thấy đối phương tựa như vật chết không có bất kỳ phản ứng nào, hắn liền thay đổi chủ ý.

"Ta là Tâm Bàn của Quý Tai! Ngươi có biết Quý Tai không? Không phải bây giờ các ngươi hợp tác đối phó với Vu Nhi Thần sao?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang nói, tai trái của hắn rơi ra khỏi mặt, hắn đưa tay nhặt lên rồi lại dán lên đầu mình. Thấy đối phương sống chết không chịu nói chuyện với mình, Lý Hỏa Vượng đầu đau như búa bổ bỗng lo lắng: "Rốt cuộc ngươi có ý gì! ! Huyễn Tẫn trước đây có thể giúp các ngươi, tại sao ta không thể giúp chứ! Rốt cuộc các ngươi đang nghĩ gì vậy? ?"

Mà lần này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy đối phương di chuyển. Một lúc sau, có một thứ gì đó mà hắn không thể giải thích được lướt qua cơ thể Lý Hỏa Vượng, ngay sai đó Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể của mình bị lột da lột xương, cuối cùng bị tróc không còn lại gì cả. "Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi! Để xem sau

khi ta chết, Quý Tai có tìm ngươi gây phiền phức không!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng dùng hết tinh lực toàn thân để khôi phục cơ thể của mình.

Nhưng một lúc sau, mọi thứ đều biến mất, sự đồng hóa từ Ngũ Trí Như Lai, các bộ phận bị vỡ ra của mình, mọi thứ hoàn toàn biến mất, mọi thứ xung quanh mình đều không còn gì cả.

Đường đột như vậy, Ngũ Trí Như Lai đi rồi.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy! Mẹ nó ta tới giúp các ngươi đó! Các người điên hết rồi sao? Dù sao cũng không chia ra sao? Các người không có miệng à? Sao không nói gì! !"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng nản lòng chuẩn bị quay lại và nghĩ biện pháp khác, hắn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó dừng lại ở nơi Ngũ Trí Như Lai đứng vừa nãy.

Có thứ gì đó đến rồi, nhưng hắn lại không thể cảm giác được nó là cái gì. Thứ đó ở phương hướng nào, loại cảm giác này vô cùng kỳ quái. Đồng hóa đến từ Thiên Đạo cũng không xuất hiện.

"Quý Tai? Là ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng vô cùng cảnh giác hỏi, bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Hắn không biết đây có phải là Bạch Ngọc Kinh hay không, nếu thật sự là Bạch Ngọc Kinh, vậy phải suy nghĩ thật kỹ xem thứ bây giờ đến rốt cuộc là cái gì.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nghe loáng thoáng cái gì đó, cảm giác vô cùng vi diệu, cảm giác chôn sâu trong ký ức mang theo chút quen thuộc.

“Ta đã từng thấy thứ này rồi, trước đây ta đã thấy thứ này rồi!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng nghĩ xem rốt cuộc nó là gì nhưng hắn càng cố gắng nghĩ lại càng nghĩ không ra.

Nhưng vào lúc này, đối phương lại hiện thân lần nữa. Lần này, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được kích cỡ của đối phương. Thứ này rất

kỳ quái, vô cùng kỳ quái, lớn đến nỗi gần như che phủ cả bầu trời nhưng đồng thời nhỏ đến mức gần như nhìn không thấy.

Lý Hỏa Vượng rất muốn nhìn xem thứ đó là cái gì, là Ti Mệnh khác hoặc là thứ gì khác? Đáng tiếc hắn bị mù, chỉ có thể dùng bộ phận khác cảm nhận.

Nếu như nói là Ti Mệnh thì không giống lắm, Lý Hỏa Vượng cũng không cảm nhận được cảm giác Thiên Đạo đang mạnh mẽ đồng hóa mình.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng có chút mờ mịt đưa tay ra, hắn chạm vào một thứ giống như từng sợi tóc vậy.

Sau khi thứ đó xuất hiện và biến mất lần thứ ba, Lý Hỏa Vượng đột nhiên bị một lực mạnh kéo lại, nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

"Cha! Cha?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy Lý Tuế đang vỗ bên mép giường, lo lắng nhìn hắn.

"Cha, ngươi làm sao vậy? Ngươi không sao chứ? Ta lay ngươi mà ngươi cũng không tỉnh lại"

Lý Tuế dùng khăn lau mồ hôi lạnh trên trán Lý Hỏa Vượng.

“Ta... ta không sao!"

Lý Hỏa Vượng che đầu đau như sắp nứt ra, đi tới chậu đồng trước mặt, vươn hai tay múc nước, dùng sức rửa mặt.

Làn nước lạnh như băng kích thích toàn thân Lý Hỏa Vượng, cuối cùng hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Rốt cuộc cái này là thứ gì vậy? Rốt cuộc nó muốn làm cái gì?"

Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ, nhưng vào lúc này hắn đột nhiên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong nước. Sau đó hắn ngây ngẩn cả người, trên trán của Lý Hỏa Vượng ở trong nước mọc bảy con mắt.

Vào lúc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu thứ sờ vào có cảm giác giống như sợi tóc là cái gì rồi, đó là Thượng Cực Quán Khẩu! Thượng Cực Quán Khẩu lấy bí mật đầy đủ đổi một bí mật!

Rõ ràng, so với Thượng Cực Quán Khẩu trông giống như gốm màu đời Đường hình người, thứ mà lần này mình gặp phải rõ ràng có thân phận cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Bản thân không đưa ra bất kỳ bí mật nào nhưng đối phương lại trực tiếp tặng không cho mình bảy bí mật.

"Thứ này cho ta, chẳng lẽ là muốn ta đổi lấy biện pháp mà Huyễn Tẫn giúp đỡ Ti Mệnh sao?"

Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng thấy có khả năng, nếu không thì đưa bảy bí mật này cho hắn cũng không có ích lợi gì cả.

Tuy rằng mục đích của mình đã đạt được, nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng vẫn còn nghi hoặc không biết thứ đó rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại muốn giúp mình? Nếu như nói là Ti Mệnh vậy thì ít nhất nó cũng phải quản lý một Thiên Đạo mới đúng.

"Thiên Đạo bí mật của Thượng Cực Quán Khẩu "

Lý Hỏa Vượng trầm tư:

1106 chữ

Chương 1182: Mơ

"Ti Mệnh quản lý Thiên Đạo bí mật? Trong năm mươi Thiên Đạo, có Thiên Đạo bí mật sao?"

Câu hỏi này đã được định trước là không có đáp án, Lý Hỏa Vượng cố gắng nhớ lại mọi chuyện trước đó, cố gắng tìm ra đáp án từ trong những manh mối này.

Nhưng khi hắn đang lật tìm ký ức, hắn đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng. Những đoạn ký ức mà bản thân đã từng trải qua đang nhanh chóng biến mất với tốc độ khó có thể nhận thấy được!

!

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang cố gắng làm cho rõ ràng thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai đó? ! !"

"Là bần tăng, Thiền Độ "Phương trượng của chùa Chính Đức có biết gì không? Dù sao ta cũng chỉ nhìn thấy thứ đó thông qua nghi lễ của hắn.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng thậm chí còn không xỏ giày vào, vội vàng chạy tới mở cửa ra.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Thiền Độ mặc áo cà sa, trong tay bưng cái bát tím sẫm, dẫn theo chúng hòa thượng đứng ở đó, chắp một tay nhìn mình.

“A di đà phật, sắp đến giờ rồi, Pháp hội Già Lam sắp bắt đầu rồi, bần tăng đưa ngươi đi thế nào?"

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc lui lại mấy bước:

"Cái gì! ? Ngươi đùa cái gì vậy! ?"

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng nhìn Thiền Độ lần nữa lại phát hiện vẻ mặt của đối phương rất nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn.

“Mọi thứ vừa nãy đều là mơ, đều là giả?"

Lý Hỏa Vượng hồi tưởng lại những ký ức mơ hồ trong đầu mình, nhất thời có chút không phân biệt được.

Nhưng sau đó hắn lập tức nghĩ tới cái gì đó, vội vàng chạy tới chậu nước lần nữa. Khi nhìn thấy con mắt trên trán trong hình ảnh phản chiếu của mình, hắn đột nhiên ý thức được, đây không phải là mơ! Mọi thứ thật sự đều đã xảy ra!

"Lý đại nhân có chuyện gì vậy? Không phải ngươi nói đi gặp Phật tổ sao? Ngươi thay đổi ý định rồi à?" Nghe thấy câu hỏi của Thiền

Độ đứng ở cửa, Lý Hỏa Vượng đột nhiên như hiểu ra điều gì đó. "Không! Đó không phải là nằm mơ! Một phần kinh nghiệm của ta thậm chí bao gồm khoảng thời gian đó, đều bị giấu đi! Thứ này chính là Ti Mệnh quản lý bí mật!"

"Nói thử coi, ngươi quen ta đúng không? Chắc chắn là ngươi biết ta, ngươi đã từng gọi ta là Quý Tai khi còn ở trong bệnh viện tâm thần. Điều này tuyệt đối là sự thật, có thể người khác không biết nhưng ngươi chắc chắn biết gì đó!"

"Không cần giấu giếm nữa, bây giờ ta đã biết rồi. Hiện tại ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, ta đã biết bản thân là ai. Ta là Quý Tai, là Ti Mệnh của hoang mang!"

"Vậy ngươi là Ti Mệnh gì? Ngươi quản lý Thiên Đạo nào? Có thể nói cho ta biết những người khác là Ti Mệnh gì không?"

Tiền Phúc nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng đang thao thao bất tuyệt trước mặt, chậm rãi nhét hamburger vào miệng cắn một miếng, sau đó quay đầu sang một bên mơ hồ hỏi Trần Hồng Dũ:

“Lý Hỏa Vượng làm sao vậy? ' "Điên rồi"

Nghe thấy Trần Hồng Dũ nói vậy, Lý Hỏa Vượng đột nhiên quay đầu nhìn hắn, mang theo mấy phần cảm động hỏi:

"Sư thái? Hoặc là nói một phần của sư thái? Suy nghĩ của An Từ Am các ngươi đều nối liền nhau. Ngươi là Ti Mệnh thối nát, hẳn là sẽ có những ký ức liên quan đến sư thái nhỉ?"

Trần Hồng Dũ liếc một cái, hếch khuôn mặt đầy ghét bỏ ra phía sau chiếc xe dã ngoại, hỏi Ngũ Kỳ đang gọi điện thoại:

“Thanh Vượng Lai vẫn chưa đến sao? Rốt cuộc phải đợi bao lâu nữa vậy"

Ngũ Kỳ không trả lời, nàng đưa điện thoại vào trong một tí, che miệng cười ha ha nói:

“Hỏa Vượng, ngươi đừng như vậy, ngươi mau uống thuốc đi Dương Na ngăn Lý Hỏa Vượng đang định đi về phía Ngô Kỳ, nàng đưa thuốc cùng nước trong tay cho hắn.

Lý Hỏa Vượng cầm cốc thủy tinh bốc khói trên tay, ngồi xuống ghế, nặng nề thở ra một hơi.

Dù hắn đã biết được thân phận của mình, chuyện họ là Ti Mệnh chắc chắn không sai vào đâu được.

Nếu họ là Ti Mệnh, vậy kẻ thù muốn đối phó với Ti Mệnh, có thể uy hiếp đến Ti Mệnh chắc chắn là Vu Nhi Thần không sai được. Như vậy thì tất cả các suy luận đều hoàn toàn được kết nối rồi.

Những Ti Mệnh ở Bạch Ngọc Kinh, trước đây đều là từng cá nhân riêng lẻ. Nhưng khi đối mặt với ngoại địch, họ cũng chỉ có thể bị bắt buộc phải đoàn kết lại.

"Vu Nhi Thần lợi hại như vậy sao? Nếu muốn bảy người Ti Mệnh chúng ta bị ép liên thủ lại, không đúng, sợ rằng không chỉ là Vu Nhi Thần, thủ đoạn trước đó ta không nghĩ là do một Ti Mệnh làm ra.

Lý Hỏa Vượng lại nhìn những đồng bạn trước mặt mình, đáng tiếc, dù hắn hiểu nhưng lại không thể giao tiếp một cách hiệu quả với họ. Bất luận bây giờ bản thân nói gì với họ thì họ đều nghe không hiểu.

Trong thời gian hình chiếu đang khúc xạ, rõ ràng đã xảy ra sự dịch chuyển mới khiến bản thân không diễn đạt được ý của mình.

"Làm sao mới có thể khiến họ hiểu ý của mình đây? Chờ đã, nếu nói ta là Ti Mệnh, vậy mọi thứ trước đây đều tồn tại? Cẩu Oa, Bạch Linh Miểu, Cao Chí Kiên họ đều tồn tại? ? Họ thế nào rồi?"

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên vô cùng nặng nề.

“Nào, ngoan, mau uống thuốc đi.

Dương Na đặt vỉ thuốc và viên nang vào tay Lý Hỏa Vượng, sau đó cầm tay của hắn đưa lên miệng:

“Trước tiên đem thuốc đặt ở gốc lưỡi, sau đó uống nước vào. Như vậy sẽ không đắng nữa.

1114 chữ

Chương 1183: Là Gì

Lý Hỏa Vượng còn chưa uống thuốc, một tay hắn cầm thuốc một tay cầm cốc nước, ngơ ngác nhìn Dương Na trước mặt:

“Na Na, ngươi là Ti Mệnh gì?"

Lý Hỏa Vượng rất chắc chắn trong thời gian ngắn như vậy mà bản thân mới trở thành Ti Mệnh, vậy hắn là không có Ti Mệnh nào có quan hệ tốt với mình mới đúng.

Điều này rất kỳ lạ, hay là nói hình chiếu của hai bên không phối hợp trăm phần trăm.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng lại nói những lời như vậy với mình, Dương Na vẫn luôn cứng rắn chống đỡ cuối cùng hoàn toàn không chịu được nữa, nằm trên bàn hu hu khóc lớn.

Nghe thấy tiếng khóc làm cho người ta đau lòng, trái tim của Lý Hỏa Vượng đột nhiên run lên, hắn nhanh chóng hồi phục lại tinh thần từ trạng thái trước đây.

Mặc kệ Dương Na là Ti Mệnh gì, trước hết nàng là Dương Na của mình.

Bởi vì bản thân đã biết được chân tướng cho nên quá mức kích động, hoàn toàn không cân nhắc đến cảm xúc của nàng. Trong mắt nàng, chắc chắn nàng cho rằng bệnh tâm thần của mình lại tái phát rồi. Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang an ủi Dương Na, Ngũ Kỳ nghe thấy tiếng khóc cúp điện thoại rồi đi qua đó:

"Sao lại thế này? Đang êm đẹp sao lại khóc lên rồi? Hai người các ngươi lại nháo đòi chia tay à?"

"Lý Hỏa Vượng đang phát điên, chọc cho bạn gái của hắn tức giận. Vừa nãy ngươi gọi điện thoại cho ai vậy?"

Trần Hồng Dũ đang cướp khoai tây của Tiền Phúc hỏi nàng:

"Bạn thân của ta"

Ngũ Kỳ đi đến bên cạnh Dương Na, ôm chầm bả vai của đối phương nhẹ giọng khai thông.

"Ngươi vẫn có bạn thân sao? Ta còn tưởng ngươi lái một chiếc xe nát đi trốn tránh khắp nơi không có thời gian kết bạn nữa đó.

"Lời nói này của ngươi thật là. Tần Cối còn có ba người bạn tốt nữa đó. Sao ta lại không thể có bạn chứ? Qua đây giúp ta tí nào, không thấy người ta đang khóc sao hả?"

Trần Hồng Dũ giật lấy lon Coca từ trong tay Tiền Phúc:

"Cũng không phải ta chọc nàng khóc, giúp cái gì mà giúp. Ngươi cũng đừng quản chút chuyện nhỏ nhặt này.

Nếu hai người họ không tự giải quyết được, sau này còn có một đống chuyện kết hôn sinh con thì làm sao. Lúc này mới kia đến kia, sớm muộn gì họ cũng sẽ ghi điểm"

"Na Na! Ngươi nhìn này, ta uống thuốc rồi, ta uống rồi.

Lý Hỏa Vượng đặt vỉ thuốc và viên nang ra trước mặt Dương Na, trực tiếp bỏ vào miệng nhai rồi nuốt xuống. Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng uống thuốc, tâm tình của Dương Na cuối cùng cũng không quá suy sụp nữa. Lý Hỏa Vượng vừa rồi điên điên khùng khùng như vậy hiển nhiên là do bệnh cũ tái phát, cũng là bởi vì do hắn không uống thuốc.

Dẫu sao bản thân cũng phải luôn luôn để mắt hắn uống thuốc mới đúng. Dương Na không muốn Lý Hỏa Vượng lại bị nhốt trong bệnh viện tâm thần lần nữa nhưng nàng càng không muốn trơ mắt nhìn Lý Hỏa Vượng phát điên lần nữa.

Nhìn thấy ánh mắt của Lý Hỏa Vượng nhìn mình, Ngũ Kỳ hiểu ý rời khỏi chỗ ngồi, nhường chỗ cho Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngồi trên chỗ của Ngô Kỳ lúc nãy, nhẹ nhàng ôm đối phương vào lòng, hết lần này đến lần khác vuốt ve lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi.

Cảm nhận được sự mềm mại trong vòng tay mình, Lý Hỏa Vượng trong lòng khẽ thở dài. Nghĩ đến từng chuyện trong quá khứ, cảm xúc hiện tại của hắn đối với mọi thứ bên này thực sự rất phức tạp, rất phức tạp. Nếu nói tất cả mọi người đều là hình chiếu, vậy thì bên này là hình chiếu của bên kia hay bên kia là hình chiếu của bên này đây.

Điều duy nhất mà Lý Hỏa Vượng có thể chắc chắn chính là bây giờ hắn không muốn từ bỏ, hắn nhất định phải bảo vệ đối phương thật tốt, lo lắng đến suy nghĩ của đối phương.

Tình huống vừa rồi, bản thân vẫn không nên nói ra trước mặt Dương Na. Bản thân hắn đã từng không phân biệt được rõ ràng cho nên không thể chú ý đến đôi bên.

Nhưng nếu bây giờ hắn đã phân biệt được rõ ràng, vậy hắn là mình sẽ chú ý được hai bên.

Sau khi được Lý Hỏa Vượng trấn an, Dương Na nghẹn ngào thoát ra khỏi vòng tay hắn. Nàng xách túi đi vào nhà vệ sinh của xe dã ngoại để dặm lại phấn do vừa nãy khóc trôi.

Mà vào lúc này, bên ngoài xe dã ngoại vang lên tiếng xe thể thao của Thanh Vượng Lai. Hắn có vẻ rất vui, khóe miệng nhếch lên. Hắn đặt đồ ăn trong tay lên bàn, nói với những người khác:

“Báo cho mọi người một tin vui, sau mấy ngày thuyết phục, cuối cùng đối phương cũng chịu đàm phán với chúng ta rồi"

Nghe vậy, tâm trạng của Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy tốt hơn một chút. Chỉ cần Vu Nhi Thần không muốn mạng của họ, vậy những Ti Mệnh đang êm đẹp như bọn hắn cũng không có khả năng liều sống liều chết với họ, dù sao cái chết cũng không tốt cho bất kỳ ai cả.

Hơn nữa nếu phía trên đánh một trận lớn, nhân gian nhất định sẽ chết rất nhiều người.

"Quá tốt rồi! Người ngoài hành tinh chòm sao Sư Tử cuối cùng đã bị kinh sợ rồi! Dù có chút đáng tiếc khi không cướp được đĩa bay của họ"

"Vượng Lai, ngươi phải cẩn thận, những tập đoàn trộm dị năng rất giảo quyệt, nói là đàm phán nhưng thật ra có khả năng chính là cạm bẫy"

"Đừng lấy cái này, cái này nặng quá, hơn nữa cũng không có linh hoạt.

Lý Hỏa Vượng cầm cây giáo cốt thép trong tay Tiền Phúc, sau đó hắn nhìn về phía Ngũ Kỳ bên cạnh.

"Ngũ tỷ, không phải trước đó chúng ta đã tước đoạt được rất nhiều vũ khí của những tên kia sao? Lấy ra hết đi"

1124 chữ

Chương 1184: Gia Cát Uyên

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Ngũ Kỳ dùng chìa khóa mở rương đựng đồ trên nhà vệ sinh ra, sau đó xếp những thứ đã tước đoạt được trước đó lên trên bàn.

Lý Hỏa Vượng vươn tay cầm lấy hai khẩu súng lục nặng trịch. Khẩu súng này không quá giống với trong phim truyền hình. Báng súng của nó rất dài, xem ra có thể bắn ra rất nhiều đạn.

Sau khi đặt nó vào tay rồi nhẹ nhàng nâng lên, Lý Hỏa Vượng hất cằm về phía Thanh Vượng Lai:

"Bây giờ dù sao cũng rảnh rỗi chứ nhỉ? Dạy ta cách sử dụng súng đi.

Trước đây, Lý Hỏa Vượng chỉ là không biết dùng súng nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn không hiểu giá trị của súng ống.

Ngoài bảy bước súng nhanh, trong bảy bước súng vừa nhanh vừa chuẩn không phải tùy tiện nói là được.

Hắn không biết khẩu súng này tương ứng với cái gì, là Ti Mệnh sử dụng với Thiên Đạo hay là Ti Mệnh có vũ khí gì khác.

Nhưng hiện giờ Lý Hỏa Vượng chỉ cần hiểu một điểm là đủ rồi. Thứ đồ chơi này có thể giết chết kẻ địch của mình, cho dù họ là cái gì.

"Ừm... Lý Hỏa Vượng à, chúng ta tới để đàm phán, không phải tới để sống mái với nhau"

Thanh Vượng Lai nhìn vũ khí trên bàn, có chút bất đắc dĩ nói.

"Nói đàm phán thì nhất định phải đàm phán sao? Có những thứ này rồi, nói không chừng khả năng đàm phán thành công còn cao hơn một chút.

"Này, trong tay chúng ta có người của họ, nguyện vọng đàm phán lần này của họ rất cao.

"Ngươi nói nhiều như vậy làm gì, dạy ta dùng súng đi, thế nào? Chút thủ đoạn này cũng muốn giấu làm của riêng à?"

Lý Hỏa Vượng nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt nói.

Nhưng cứ nhìn, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên nghiêm túc.trong tay hắn xách theo hai khẩu súng, đi đến trước mặt Thanh Vượng Lai, vẻ mặt vô cùng cẩn thận nhìn chằm chằm mặt hắn, sau đó lại cẩn thận phân biệt với Ti Mệnh mà bản thân đã từng nhớ.

Đột nhiên đồng tử của Lý Hỏa Vượng co rút đến cực nhỏ:

"Gia Cát Uyên? Thanh Vượng Lai? Ngươi là... Ngươi là Tam Thanh
"Trời ạ, tên này điên quá rồi. Ngươi không dạy hắn dùng súng là đúng rồi đó"

Những người khác nhanh chóng vây quanh hắn, Lý Hỏa Vượng lui lại mấy bước, vươn tay muốn chạm vào khẩu súng trong tay.

"Các ngươi làm cái gì vậy! Ta không có điên!"

Lý Hỏa Vượng vô cùng phiền não dùng sức hất hai cái tay đang ôm cánh tay của mình ra. Nếu không phải do vừa rồi kinh ngạc, hắn sẽ không theo bản năng nói ra suy nghĩ của mình.

Thấy bản thân nói ra chân tường liền cho rằng bản thân phát bệnh rồi. Nhưng những tên này căn bản không hiểu thế giới thực rốt cuộc như thế nào.

“Đợi đã... hắn là những Ti Mệnh khác đều biết Thanh Vượng Lai chính là Tam Thanh. Tại sao họ lại hành động như vậy?"

Lý Hỏa Vượng sắc mặt âm tình bất định nhìn những người khác.

Mình ở bên này, vậy lúc này vì sao những Ti Mệnh khác lại vây quanh ta trong Bạch Ngọc Kinh? Khúc xạ này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

“Không sao, không sao cả rồi.

Dương Na đứng chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Hắn uống thuốc rồi, kiên trì thêm mấy liệu trình nữa là có thể khỏi rồi.

Ngũ Kỳ dựa lưng vào tường, thở dài thườn thượt:

"Mấy người bên cạnh ta đều là gì vậy chứ, ngay cả một người bình thường cũng không có.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng không có ý định giải thích bất cứ điều gì nữa, bởi vì bất luận mình nói cái gì thì họ từ đầu đến cuối đều sẽ xuyên tạc ý của mình.

Sau này muốn nói chuyện gì với họ, nhất định phải dùng phương pháp hình chiếu bên này để nói chuyện mới được. Chỉ cần phương hướng của họ đều là liên thủ để đối phó với Vu Nhi Thần Pháp Giáo, những thứ khác đều có thể buông bỏ.

"Thanh Vượng Lai, lúc trước Trần Hồng Du nói không sai nha. Ngươi nghĩ kỹ đi, nếu như đây là cạm bẫy thì sao? Nếu như chúng ta không có chuẩn bị đầy đủ, lỡ như bọn hắn một mẻ hốt gọn chúng ta thì phải làm sao?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, những người khác không nói gì, vẻ mặt vô cùng hoang mang nhìn Lý Hỏa Vượng. Chuyện gì đang xảy ra với tên này vậy?

“Ngươi yên tâm Thanh Vượng Lai kiên nhẫn giải thích với Lý Hỏa Vượng:

“Nếu ta đồng ý thương lượng, vậy ta đương nhiên sẽ chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, ngươi không cần lo lắng"

"Không phải đã nói với ngươi là ngươi không cần lo lắng sao? Tại sao còn muốn học cách sử dụng súng?"

Thanh Vượng Lai có chút đau đầu với yêu cầu của Lý Hỏa Vượng.

"Ta không lo lắng chuyện thương lượng, nhưng ta vẫn luôn lo lắng lỡ như sau này gặp phải phiền phức, có thêm một kỹ thuật thì nhiều thêm một con đường mà. Sao ngươi lại nhỏ nhen không dạy ta vậy?"

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Thanh Vượng Lai, cố gắng tìm ra lý do tại sao đối phương từ chối dạy hắn cách sử dụng súng.

"Thanh Vượng Lai là Ti Mệnh gì? Tại sao hắn lại kiêng kỵ ta? Chẳng lẽ thứ đồ này bắn lén thứ gì đó?"

"Bởi vì thứ này không đơn giản như của ngươi, thứ đồ này cũng không dễ dàng sử dụng như ngươi tưởng tượng.

Mấy cảnh giơ súng lên liền bắn trúng trong phim điện ảnh truyền hình đều là diễn cả."

"Hơn nữa thứ đồ này rất nhạy cảm. Chỉ cần bị người khác nhìn thấy được hoặc là bị camera giám sát quay lại được thì sẽ rất phiền phức"

“Đừng nói như vậy, cũng không thể sau này người khác cầm súng bắn còn ta thì cầm dao xông tới đâm chứ. Thanh Vượng Lai càng giải thích, sự nghi hoặc trong lòng Lý Hỏa Vượng càng nặng. Rốt cuộc tên này đang đề phòng cái gì vậy.

1139 chữ

Chương 1185: Trang Bị

"Kỳ thực, Lý Hỏa Vượng, ta đã chuẩn bị cho ngươi một thứ đồ phù hợp với ngươi hơn những thứ này.

“Cái gì?"

Nghe vậy, lông mày Lý Hỏa Vương nhíu lại.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy một bộ đồ bảo hộ lái xe màu đen xuất hiện trước mặt mình, nhưng khi hắn cầm nó lên thì lại cảm thấy không giống lắm. Bộ quần áo này vô cùng dày và nặng, cầm trong tay nặng trĩu, bên trong hình như còn có một ít kẹp cứng.

"Đây là..."

“Ngươi mặc thử đi"

Lý Hỏa Vượng liếc hắn một cái, sau đó nhìn những người khác, nhanh chóng thay bộ quần áo nặng trịch kia.

Sau khi mặc vào người, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn. Bộ quần áo này e là nặng hơn mười cân.

“Đây là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng vừa mới hỏi lại, Thanh Vượng Lai từ trong túi móc ra một khẩu súng lục. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bắn mấy phát vào ngực hắn.

Lý Hỏa Vượng vô cùng kinh ngạc, hắn bị cảm giác va chạm mãnh liệt trực tiếp đụng cho ngã nhào trên đất.

Nhưng khi hắn vội vàng đưa tay sờ ngực, lại phát hiện không có chảy máu, hơn nữa cảm giác đau đớn nơi lồng ngực không có tăng lên mà đang giảm nhẹ.

"Thế nào? Với trình độ áo chống đạn này, chỉ cần ngươi mặc bộ quần áo này, kết hợp với việc nâng cao kỹ năng đánh cận chiến, tuyệt đối là Lữ Bố khi còn tại thế. Hơn nữa ta còn chuẩn bị cho ngươi một cái mũ giáp. Ngay khi Thanh Vượng Lai cầm một chiếc mũ giáp dày nặng hơn cả mũ bảo hiểm mô tô chuẩn bị giải thích

thì “ba” một tiếng, Dương Na bước nhanh lên phía trước tát cho hắn một bạt tai.

Dương Na giận đến run người. Nàng đứng trước mặt Thanh Vượng Lai, hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm hắn, dáng vẻ giống như sắp ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Nhìn Dương Na giống như một con sư tử cái đang tức giận trước mặt mình, Thanh Vượng Lai sửng sốt một lúc, sau đó nhẹ nhàng giải thích cho Dương Na:

“Nếu là để cho hắn mặc, vậy thì bộ quần áo này nhất định có khả năng chống đạn. Ngươi đừng lo lắng, ta tự có chừng mực, sẽ không làm tổn thương đến bạn trai ngươi đâu"

Ngay sau đó, hắn giơ chiếc mũ giáp trong tay về phía Lý Hỏa Vượng đang bò từ dưới đất dậy:

"Còn có thứ này, cũng có thể chống đạn, có thể bảo vệ đầu của ngươi an toàn"

"Điều càng quan trọng hơn, không giống như súng loại vũ khí dễ rước lấy phiền phức, mặc áo chống đạn hoàn toàn hợp pháp. Trên Taobao cũng có người bán, ngươi cầm thứ này sẽ gặp ít rắc rối hơn so với súng"

"Nếu ai đó hỏi ngươi những thứ này là gì, ngươi cũng có thể nói rằng mũ bảo hiểm và quần áo bảo hộ lái xe, trực tiếp ứng phó cho qua"

"Thật sao? Vậy ta muốn thử một chút!"

Lý Hỏa Vượng vươn tay kéo Dương Na ra sau người mình, đoạt lấy mũ giáp trong tay Thanh Vượng Lai, trực tiếp đội lên đầu của mình.

"Vật này sao còn dính ở trên vai? Ta mang lên, muốn quay đầu cũng không quay lại được, chỉ có thể nhìn phía trước"

"Mũ giáp đương nhiên phải nối liền với bả vai rồi. Ngươi nghĩ thử đi, nếu như đạn bắn vào đầu ngươi, mũ giáp của ngươi không nối với bả vai thì lực tác động của đạn đủ để khiến xương sống của

ngươi gãy mấy lần"

"Hóa ra là như vậy à, học được không ít kiến thức rồi"

Sau khi mặc vào bộ đồ này, Lý Hỏa Vượng nhảy mạnh lên, kinh ngạc nói với Thanh Vượng Lai: "Ngầu quá, Thanh tử à thứ này lợi hại quá, nào nào nào, bắn mấy phát để ta cảm nhận thử Tiếng súng lại vang lên, lần này Lý Hỏa Vượng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, lung lay mấy lần cũng không ngã xuống.

Hắn lấy thanh mã tấu ra bắt đầu chém giết người hắn tưởng tượng ra trong không trung. Hắn định tìm cảm giác tấn công khi mặc bộ quần áo này.

Lúc này, Ngũ Kỳ kéo theo Dương Na trốn bên cạnh giường, nhìn Lý Hỏa Vượng trong mưa bom bão đạn, cau mày nói:

"Trước đây chỉ dùng dao thôi mà cũng có thể phá bỏ xe tải, lần này Lý Hỏa Vượng sợ là có thể phá bỏ cả máy bay ấy chứ"

"Không chỉ như vậy đâu"

Tiền Phúc ở bên cạnh nói:

"Tên này còn là một bệnh nhân tâm thần, giết người cũng không phạm pháp, thật là một sự phối hợp vô địch, muốn làm gì thì làm"

Dương Na ở một bên nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Còn Triệu Lê, người ở một bên nhưng vẫn luôn không có cảm giác tồn tại hừ lạnh một tiếng. Hắn chỉ ngồi nơi đó nghịch con quay đầu ngón tay màu đen trong tay.

“Đây, cầm đi.

Lý Hỏa Vượng vươn tay bắt lấy hai chiếc chìa khóa và một cuốn sổ da nhỏ màu đen bị ném vào không trung.

Khi hắn mở cuốn sổ da nhỏ màu đen ra xem thì thấy trên đó có ghi giấy phép lái xe mô tô, trên đó còn có ảnh chụp của mình không biết được chụp từ khi nào.

"Cái này là gì?"

Lúc này, Thanh Vượng Lai mở cửa xe dã ngoại ra, một chiếc xe mô tô hạng nặng màu đen mới tinh xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Có mũ bảo hiểm và quần áo bảo hộ thì sao lại không có xe máy? Mặc quần áo bảo hộ đi đường thì có vẻ không lạ, nhưng chỉ cần ngươi lái thứ này thì đi đâu cũng được, ngay cả cảnh sát giao thông cũng không ngăn ngươi lại"

"Mẹ nó! Thứ này do ngươi làm ra sao? Tốn kém quá. Thanh tử, thứ này rất đắt tiền nhỉ"

Lý Hỏa Vượng xuống khỏi xe dã ngoại, đi quanh thứ đồ kia tựa như là bé trai nhìn thấy một món đồ chơi mới, không ngừng quan sát tìm tòi.

"Không đắt không đắt, đều là một vài hình chiếu mà thôi, chỉ cần có thể giúp đỡ chúng ta thì những thứ này đều không quan trọng"

1137 chữ

Chương 1186: Có Tiền Đồ

Cả chiếc xe có hình giọt nước, hình dáng bên hông nhìn rất thể thao. Ngoài việc có cảm giác tương đối cơ bắp ra, còn thiết kế rất nhiều ống thép khiến cho chiếc mô tô này trông cứng cáp hơn.

Cả chiếc xe tràn đầy vẻ đẹp máy móc, hơn nữa Lý Hỏa Vượng còn nhìn thấy phía trên con mãnh thú máy móc này có một ký hiệu HP4 nho nhỏ.

Về phương diện này hắn cũng không hiểu mấy, cũng không biết nó có nghĩa là gì.

“Người bệnh tâm thần có thể thi bằng lái xe sao?"

Ngô Kỳ đi tới bên cạnh Thanh Vượng Lai hỏi.

“Có thể, chỉ cần có thể chứng minh đã khỏi bệnh là được.

Thanh Vượng Lai đưa tay sờ nhẹ trên mặt đáp:

"Hừ, khỏi bệnh rồi? Quá sức"

Thanh Vượng Lai cười khanh khánh sau đó đi về phía Lý Hỏa Vượng:

"Lý Hỏa Vượng, nghe nói ngươi biết lái xe mô tô sao? Cái này ta có thể dạy ngươi.

"Bớt xem thường người khác đi, ta biết lái xe máy điện đó.

Dưới sự dạy dỗ kiên nhẫn của Thanh Vượng Lai, sau một thời gian dài học tập cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã có thể miễn cưỡng chạy xe trên đường. Lý Hỏa Vượng hưng phấn lái xe giữa toà nhà cũ nát, hưởng thụ cảm giác chạy nhanh như chớp.

"Ngươi thật sự dám cho hắn lái à, không sợ hắn đâm thẳng vào tường sao?

Trần Hồng Dũ nhìn Lý Hỏa Vượng trên xe mô tô nói.

"Không sao, ta nói với hắn rồi, tốc độ không được vượt quá năm mươi, chỉ cần duy trì tốc độ trong năm mươi thì cũng không khác gì xe máy điện, thậm chí có một vài xe máy điện còn nhanh hơn hắn, cực kỳ an toàn. Dù sao xe này chỉ cùng để ngụy trang cho áo giáp trên người hắn thôi"

Sau khi đi quanh mấy vòng, Lý Hỏa Vượng đã thích nghi với phương tiện giao thông mới, từ từ dừng lại phía sau những người khác, khó khăn cởi mũ giáp xuống, nói với Dương Na:

"Lên nào! Ta lái mô tô chở ngươi đi hóng gió!"

Dương Na liếc nhìn những người khác, không nói gì, trực tiếp nhảy lên ghế sau, hai tay ôm eo Lý Hỏa Vượng.

"Khi nào thương lượng nhớ gửi tin nhắn WeChat cho ta! Đến lúc đó ta chắc chắn sẽ đến!"

"Brùm... Brùm..."

Tiếng động cơ gầm thét vang lên, Lý Hỏa Vượng chở Dương Na đi.

Lý Hỏa Vượng lái xe đưa Dương Na chậm rãi đi trên đường, Dương Na áp sát vào lưng Lý Hỏa Vượng, lắng nghe nhịp tim của hắn. Mái tóc đen mềm mại sau lưng nàng nhẹ nhàng tung bay theo gió.

"Ngươi rõ ràng cảm giác được! Thời điểm hắn nổ súng với ngươi không hề do dự chút nào! Thanh Vượng Lai người này căn bản đang giả bộ!"

Lý Hỏa Vượng chống một chân xuống, dừng lại chờ đèn đỏ, bình tĩnh trả lời:

"Ta đương nhiên biết nhưng như vậy thì sao, có thể giả bộ cũng tốt, dù sao không thân cũng chẳng quen"

"Nếu chúng ta muốn hợp tác đối phó ngoại địch, mặt mũi nhất định là qua được, nếu không giả bộ, mọi người đều sẽ khó xử.

"Chỉ cần có thể vượt qua lần nguy cơ này, sau này đoán chừng mọi người sẽ không gặp mặt nữa. Dù sao người ta muốn sống cùng đến hết đời là ngươi chứ không phải bọn họ.

Nhìn thấy đèn đỏ, Lý Hỏa Vượng xoay cổ tay lái chiếc mô tô mới tinh từ từ về nhà:

"Na Na, tin tưởng ta, ta thật sự không có điên"

Khi quay trở lại tiểu khu, phong cách ăn mặc mới của Lý Hỏa Vượng lập tức thu hút sự chú ý của lão bảo vệ:

“Ngươi là ai? Là chủ sở hữu của tiểu khu này sao?"

“Là ta đây"

Thấy Lý Hỏa Vượng cởi mũ sắt xuống, nhân viên bảo vệ nhanh chóng lùi lại hai bước, sau đó nhìn chiếc mô tô mà hắn đang lái:

"A~, khó trách gần đây tiểu tử ngươi đi sớm về muộn, hóa ra là

ngươi đi học lái xe mô tô à"

Nghe được lý do này, Lý Hỏa Vượng lập tức gật đầu:

"Ừm! Đúng vậy, gần đây ta đi học lái xe mô tô"

Sau khi Lý Hỏa Vượng rời đi, nhân viên bảo vệ kia gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

"Không tồi, tiểu tử này có lòng cầu tiến, thi không nổi đại học thì lái xe giao đồ ăn vẫn tốt hơn là ở nhà ăn bám bố mẹ. Xem ra bệnh của hắn thật sự khỏi rồi, đúng là không dễ dàng"

Lý Hỏa Vượng đã trở về từ chùa Chính Đức, trong phòng ngủ đơn sơ, hắn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trước mặt.

Nhìn vào hình ảnh phản chiếu, trên trán hắn có bảy con mắt. Lúc này những con mắt đó dường như có ý thức, bọn nó cũng nhìn thẳng vào Lý Hỏa Vượng.

Đây là bảy bí mật, Lý Hỏa Vượng hiểu được giá trị của thứ này.

Lúc đầu chỉ cần một bí mật là có thể tính toán được vị trí của Đầu tử, kẻ đứng đầu Tọa Vong Đạo. Mà bây giờ có đủ bảy bí mật, chỉ cần Lý Hỏa Vượng muốn, hắn có thể mượn bảy cái bí mật này để biết được bất kỳ bí mật nào mà mình muốn trên đời này.

Nhưng điều mà Lý Hỏa Vượng muốn biết nhất vào lúc này đương nhiên là lúc trước Huyễn Tẫn đã giúp đỡ những Ti Mệnh khác trong Bạch Ngọc Kinh như thế nào.

Dù vấn đề đã được giải quyết nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn lo lắng về lai lịch của thứ này.

Sau khi Lý Hỏa Vượng hồi tưởng lại mọi chuyện mà trước đây bản thân đã trải qua, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm túc.

Một thứ quý giá như vậy lại được sự tồn tại nào đó trao cho mình một cách dễ dàng như vậy, mà sự hiểu biết duy nhất của Lý Hỏa Vượng với vật này chính là xúc cảm khi chạm vào nó giống như khi chạm vào những sợi tóc vậy. Giờ phút này, ký ức trong đầu Lý Hỏa Vượng đã biến mất. Cách duy nhất để hắn biết được trước đó

đã xảy ra chuyện gì là dựa vào những gì hắn đã viết trên cái bàn trước mặt khi ký ức của hắn vẫn còn.

1114 chữ

Chương 1187: Chước Long Tru Tiên Trận

Nhìn bản ghi chép do chính mình viết trước mặt, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Ti Mệnh quản lý toàn bộ bí mật... ?"

Theo kinh nghiệm cá nhân của Lý Hỏa Vượng, năng lực của Ti Mệnh này ngoại trừ dễ dàng vạch trần hết thảy bí mật, đồng thời còn có thể che giấu bí mật.

Chỉ cần bất cứ thứ gì bị che giấu đều có thể trở thành bí mật bao gồm cả một khoảng thời gian, một đồ vật, thậm chí bao gồm toàn bộ tuyến thời gian hoàn toàn khác với bên này của chính mình!

Khác với Quý Tai, thậm chí là khác với cả Ba Hủy chính là vị Ti Mệnh mà hắn không biết tên này rõ ràng vô cùng kỳ lạ và cường đại.

Điều duy nhất khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy thoải mái hơn một chút chính là bây giờ hắn có thể thông qua hành vi của đối phương để suy đoán được rằng ít nhất thì bây giờ hắn không cùng một phe với Pháp Giáo.

"Nhưng mà, có Ti Mệnh cường đại như vậy làm đồng minh mà vẫn đánh không lại Pháp Giáo. Rốt cuộc bên kia mạnh đến mức nào chứ?"

Lý Hỏa Vượng trầm mặc.

“Quên đi, làm hết sức mình để biết mệnh trời đi.

Lý Hỏa Vượng dùng sức lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn hình chiếu trước mặt:

“Lúc trước.. lúc trước Huyễn Tẫn đã giúp Ti Mệnh bằng cách nào?"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời liền nhìn thấy bảy con mắt trên trán của hình ảnh phản chiếu trong nước từ từ khép lại.

Một khắc sau, trước mắt Lý Hỏa Vượng đột nhiên lóe lên, đủ loại hình ảnh nhanh chóng xẹt qua trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi hắn đau khổ che đầu lại, những việc Huyễn Tẫn đã làm từ từ hiện ra trong đầu hắn, giống như là một ký ức đã xảy ra trước đây.

“Ti Thiên Giám đại nhân, mọi thứ đều chuẩn bị xong hết rồi"

Nghe được câu trả lời của Cấm quân, Huyễn Tẫn từ từ đặt bút trong tay xuống, chậm rãi xoay người đi ra khỏi phòng tới trước một pháp đàn to lớn, xung quanh chất đầy những ngọn đuốc.

Trong pháp đàn còn có những người đã chết cùng Huyễn Tẫn.

Mà ở trung tâm của pháp đàn hình tròn, một cây đại thụ Thanh Đồng to lớn nhìn có vẻ cao hơn mấy chục trượng dựng đứng ở nơi đó.

Ngay khi sáu cánh tay của Huyễn Tẫn đang bắt pháp quyết dưới tàng cây, hắn lại đột nhiên dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?"

Hoàng Phủ Thiên Cương-quốc sư của Đại Lương giơ thanh kiếm Tinh Túc chuẩn bị làm phép hỏi Huyễn Tẫn.

Huyễn Tẫn lắc đầu:

"Có người"

"Có người sao?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Thiên Cương lập tức trầm xuống. Hắn lấy ra một cái chuông rồi lắc mạnh, toàn bộ pháp đàn xung quanh vang lên tiếng tiếng chuông đồng lúc gần lúc xa.

Khi tiếng chuông ngừng lại, Hoàng Phủ Thiên Cương nghi hoặc

quay đầu nhìn Huyễn Tẫn: "Người ở đâu? Ta bố trí đại trận ở bên ngoài, ngay cả một con bọ cũng không vào được, không thể có người"

Huyễn Tẫn cũng không giải thích nhiều, hắn tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt của Lý Hỏa Vượng. Hắn xuyên qua lỗ đen trên đạo bào màu đỏ nhìn về phía Lý Hỏa Vượng:

“Ta không biết ngươi là ai, ta cũng không biết tại sao ngươi lại muốn Chước Long Tru Tiên trận này. "Nhưng nếu ngươi muốn học, vậy chắc hẳn thiên hạ đã đến thời khắc vô cùng nguy cấp. Bây giờ ta sẽ dạy ngươi, ngươi phải xem cho kỹ"

"Đầu tiên xuất trận đạp cương trước, vượt qua tam giới cương, cương này chính là lão tổ của Vũ Bộ, lui bước cũng không thể làm gì, nhịp bước không cần quá rườm rà, nhưng cần hiểu rõ Cửu Tinh, đủ để khiến Cửu Linh kinh hãi, Cửu khí toàn thân, tự mình hiểu rõ" Nói đến đây, Huyền Tẫn bắt đầu biểu diễn cho Lý Hỏa Vượng xem:

"Nam tử Vũ Bộ, chân trái trước, nữ tử Vũ Bộ, tay phải trước, tay trái thứ nhất dựng, tay phải thứ hai cư thượng bấm Thái Nhất quyết, tay trái thứ hai dựng, tay phải thứ ba cư trung bấm cầu trường sinh Ti Mệnh quyết, tay trái thứ ba dựng, tay phải thứ nhất cư hạ bấm Thiên Quan quyết.

Nghe theo lời giải thích của Huyễn Tẫn, ba đôi tay khác nhau của hắn vươn ra từ trong đạo bào, phối hợp lẫn nhau bấm các pháp quyết khác nhau.

"Nhập dương đẩu tích, bây giờ cùng niệm theo ta"

Câu thần chú trong miệng Huyễn Tẫn cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, nhưng Lý Hỏa Vượng lại là người đầu tiên hiểu được ý nghĩa trong đó:

"Nhị thập bát túc vị trung thân nội tàng, tử vi là hàng kim lương giá ngọc trụ Khi Huyễn Tẫn bước từng bước xuống, cái gọi là trận đồ Chước Long Tru Tiên này cũng từng bước khắc sâu vào tâm trí Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, quốc sư ở bên cạnh giơ kiếm Tinh Tú mạnh mẽ chỉ lên trời, hai Long Mạch mới có thể từ đằng xa bay tới, trực tiếp chui lên trên cây Thanh Đồng to lớn cuộn rồng kia, một Long Mạch trong đó là Cao Chí Kiên.

Ngay khi hai Long Mạch vừa rơi xuống cây, cây Thanh Đồng to lớn lập tức trở nên sáng hơn rất nhiều, màu sắc gần giống như vàng.

Mây đen trên bầu trời trong nháy mắt tán đi, để lộ ra những chấm sao trên bầu trời. Khi Huyễn Tẫn và những người xung quanh hắn tiếp tục niệm chú làm phép, lại phối hợp với tiếng rồng gầm không ngớt, Long Mạch nốiliền với mạch đất, non sông phong thủy của toàn thiên hạ lập tức xảy ra thay đổi, từng chấm sao nhao nhao né tránh, để lộ ra một khe hở đen kịt.

Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng đã hiểu vì sao cần phải có bảy bí mật để đổi lấy bí mật này. Hắn ở trong màn đêm đen kịt nhìn thấy Ngọc Môn khổng lồ, Mao Chi Môn.

Một con mắt nhiều đồng tử khổng lồ vô tận đang từ Mao Chi Môn nhìn xuống dưới.

1108 chữ

Chương 1188: Sao Chép Ký Ức

Trong khi Huyễn Tẫn vừa đạp cương vừa niệm chú quyết, quốc sư đi chân trần giơ kiếm Tinh Túc trong tay lên, nhặt lên ba lá bùa Cửu Long Dương Cốc Sinh Quang.

"Phàm hình chân trần, gấp đạp Thiên Môn, âm yêu chi khí, xâm phạm Nam Dương, Cửu Long đằng quang, bính phục dương mang, lập tức thiên thanh, đại thiên huy quang, âm tà mậu bột, diệt ảnh tha phương, úm ô tua thần, thiên quang động dương, cấp cấp phụng sắc nhiếp!"

Khi lá bùa vàng trên thanh kiếm của quốc sư lập tức bốc cháy, xung quanh chợt vang lên từng tiếng rồng gầm, từng thân rồng màu vàng kim nhanh chóng trèo dọc theo cây Thanh Đồng lên trên người của mọi người trong pháp đàn.

Ngay sau đó, trên người mỗi người xuất hiện các loại vảy rồng sừng rồng kỳ dị, không ít quần áo bị xé rách lộ ra từng mảng vảy rồng dị dạng. Trên người bọn họ cũng xuất hiện long khí.

Trái lại, Long Mạch trên cây Thanh Đồng lúc này lại trực tiếp vô lực tróc ra. Các thi thể già yếu khô héo treo đầy trên cây Thanh Đồng.

“Đã đến lúc rồi!"

Hoàng Phủ Thiên Cương hoàn toàn thay hình đổi dạng nói xong câu đó, tất cả mọi người dứt khoát kiên quyết duỗi vuốt rồng về trước, cưỡng ép che mắt mình lại.

"Đi!"

Hoàng Phủ Thiên Cương dùng sức ném kiếm Tinh Túc trong tay mình lên trời, hai chân giẫm mạnh, ngay sau đó đạp kiếm bay lên, lao về phía Ly Chi Môn.

Đạo bào trên người Huyễn Tẫn bỗng co lại, sau đó lại duỗi ra, một con rồng vàng quái dị với ba cặp móng vuốt chui ra khỏi đạo bào, phóng về phía Ly Chi Môn.

Hai người họ vừa đi, những người còn lại cũng lần lượt thể hiện đủ loại phép thần của mình đi về phía Ly Chi Môn.

Sau khi họ di chuyển, linh mạch phong thủy của cả thiên hạ cũng chuyển động theo, họ không chỉ mượn vận may của long mạch, thậm chí còn mượn vận may của thiên hạ.

Chờ Lý Hỏa Vượng mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện mình ngã dưới đất, chảy rất nhiều máu mũi, hoa mắt chóng mặt đứng cũng không vững.

Dù bị như vậy nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ tất cả mọi chuyện ban nãy, cực kì rõ ràng, không quên một chi tiết nào.

Điều này không chỉ thể hiện toàn bộ bí mật, mà còn trực tiếp cưỡng ép nhét bí mật này vào trong đầu Lý Hỏa Vương.

“Hóa ra... hóa ra là thế! Chỉ dựa vào họ không giúp nổi cũng chẳng

thể nào giúp được ti mệnh, cho nên họ đã mượn long mạch và địa mạch của cả thiên hạ mới có tư cách tham dự vào tranh đấu của ti mệnh! Ta biết Huyễn Tẫn có hậu mà!"

Nhưng vừa nói xong câu đó, vẻ kích động trên gương mặt Lý Hỏa Vượng dần dần lắng xuống, dù là thế cuối cùng nhóm người Huyễn Tẫn vẫn phải chết.

Có điều không đợi Lý Hỏa Vượng nhớ thương họ, hiện tượng kỳ lạ đã xuất hiện, ký ức cực kì rõ ràng trong đầu hắn đang biến mất.

Lý Hỏa Vượng có chút hoảng loạn:

“Chuyện gì vậy! Chẳng phải ngươi đang giúp ta sao? Tại sao lại rút về!"

Mắt thấy tốc độ tan biến đang tăng nhanh, đồng thời bắt đầu lây nhiễm đến câu chú mà Huyễn Tẫn đã niệm, hai tay Lý Hỏa Vượng ôm đầu, phẫn nộ gầm lên:

“Trở lại cho ta! Không được biến mất!

Hắn muốn dùng năng lực tu chân thay đổi hiện tượng này, nhưng dường như năng lực tu chân không có tác dụng với ký ức hư vô mờ mịt của bản thân hắn.

“Ta nói rồi! Trở lại cho ta! !"

Trán Lý Hỏa Vượng nổi gân xanh, đôi tay càng lúc càng dùng sức, bỗng dưng rắc một tiếng, đầu của hắn đã bị chính mình bóp nứt.

Nghe thấy tiếng xương sọ vỡ vụn, Lý Hỏa Vượng khẽ sửng sốt, sau đó gương mặt lộ vẻ mừng như điên.

Chỉ thấy Lý Hỏa Vượng nhấc tay phải lên, nương theo khe nứt của xương sọ cắm vào trong, nhanh chóng lật tìm trong đầu mình.

Không lâu sau, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tìm được đoạn ký ức đang biến mất, hắn dùng tay phải kéo chặt nó lại, không cho nó biến mất thêm nữa.

Ngay sau đó Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay trái run rẩy, chạm vào

ký ức mềm mại kia, bắt đầu nhanh chóng viết lại.

Hắn không thể để ký ức biến mất, hắn phải viết lại tất cả mọi chuyện trong ký ức.

Một tay Lý Hỏa Vượng vừa cầm lấy ký ức, vừa chấm vào ký ức nhanh chóng viết lại trong phòng, viết đầy dưới đất rồi lại viết lên tường, tường đầy rồi thì viết lên người, chỉ cần là nơi có thể ghi chép lại, hắn đều viết đầy lên đó.

Cuối cùng khi Lý Hỏa Vượng phát hiện đoạn ký ức kia không chấm vào được nữa, hắn chậm rãi rút tay ra khỏi đầu mình.

Hắn đứng giữa phòng, nhìn tất cả được mình ghi chép lại xung quanh, dần dần thở phào nhẹ nhõm, coi như đã viết lại hết rồi.

Giải quyết xong nỗi lo về sau, Lý Hỏa Vượng bắt đầu chậm rãi nhìn lại mọi thứ đã ghi chép xung quanh, sắp xếp manh mối.

Nhưng đọc mãi đọc mãi, Lý Hỏa Vượng cau mày, hắn cảm giác có gì đó không đúng lắm.

“Không đúng! Chỗ này có điểm gì đó không ổn! Nếu họ đều đến Ly Chi Môn, sao người của Pháp Giáo lại đánh lén họ? Chẳng phải nói Huyễn Tẫn chết là do bị Pháp Giáo đánh lên sao?"

“Quả thật chưởng đàn không có mặt tại hiện trường, có lẽ hắn không biết thật, nhưng rõ ràng Cao Chí Kiên có mặt ở đó, sao hắn lại không biết được?"

Chân tướng từng được Cao Chí Kiên kể lại, giờ phút này bắt đầu mơ hồ không rõ:

“Chẳng lẽ hắn lừa mình? Ngay cả hắn cũng lừa mình?"

Nghĩ đến đây, biểu cảm Lý Hỏa Vượng nghiêm nghị, ngay lập tức hắn không tin khả năng này, hắn cảm thấy phải chính miệng hỏi rõ ràng.

1123 chữ

Chương 1189: Ngụ Xuất Hiện

Lý Hỏa Vượng tìm thấy Cao Chí Kiên trên con đường lớn cách xa quân doanh, hắn mặc long bào ngồi trên ngọc liễn mười sáu xe kéo, trước sau thoạt nhìn vô cùng long trọng.

Bách tính xung quanh nào dám cản đường, lần lượt chạy đến ven đường, quỳ xuống dập đầu với cửu ngũ chí tôn.

Sự xuất hiện của Lý Hỏa Vượng, lập tức khiến các thái giám và tướng sĩ cấm quân cảnh giác, nhưng sau khi Cao Chí Kiên hạ lệnh, bọn hắn đều lui xuống.

“Lý sư huynh, lát nữa có được không? Ta chuẩn bị đến quân doanh tiễn biệt chúng tướng sĩ, nếu làm lỡ thời gian trong lòng mọi người khó trách sẽ suy nghĩ"

“Ngươi nói thật cho ta biết! Nhóm Huyễn Tẫn chết như thế nào?"

Lý Hỏa Vượng nhảy thẳng lên ngọc liễn cao lớn của hắn.

“Lúc thi pháp giúp đỡ ti mệnh, bị Pháp Giáo đánh lén nên mất mạng"

“Ngươi nói nhảm! Họ bày trận Chước Long Tru Tiên, mượn vận may của ngươi và vận may cả thiên hạ đi thẳng đến Ly Chi Môn! Sao người của Pháp Giáo có thể hại họ được?"

Nghe thấy câu này, biểu cảm Cao Chí Kiên cứng đờ:

“Sao ngươi... ngươi biết hết rồi?"

“Ngươi đừng hỏi ta làm sao biết được! Bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu! Tại sao ngươi lừa ta? Rõ ràng ngươi ở hiện trường, thậm chí ngươi còn tham gia vào pháp trận, tại sao ngươi không nói cho ta biết?"

“Rốt cuộc bây giờ ngươi là tên ngốc từng gửi gắm tính mạng cho ta, hay là hoàng đế ngồi trên ghế rồng, mưu tính sâu xa tính kế hết mọi chuyện đây hả!"

Dải lụa vàng trên tán xe hoàng gia rủ xuống khẽ đung đưa theo làn gió, Cao Chí Kiên ngồi bên trong không nói tiếng nào.

Sau khi ấp ủ một lúc, Cao Chí Kiên lên tiếng:

“Lý sư huynh, có một số chuyện Huyễn Tẫn đã dặn dò không thể cho ngươi biết, hơn nữa ta cũng cảm thấy như vậy.

“Lý sư huynh, ta vẫn là tên ngốc đã từng gửi gắm tính mạng cho ngươi, nhưng lúc đầu ngươi đã nói muốn ta làm một hoàng đế tốt.

“Một hoàng đế tốt không thể muốn nói gì thì nói. Một hoàng đế tốt phải có lòng dạ sâu xa, nói dối cũng không biến sắc"

“Một hoàng đế tốt, trước việc lớn trong thiên hạ và việc nhà, chắc chắn phải lấy chuyện lớn thiên hạ làm đầu.

“Một hoàng đế tốt, vì bách tính của mình phải lợi dụng thuật đế vương một cách không nương tình thao túng tất cả mọi người, hoàng đế tốt đi quá một bước sẽ là bạo quân, đi chậm một bước sẽ là hôn quân.

“Nhưng nếu hoàng đế tốt và tên ngốc gửi gắm tính mạng cho ngươi nảy sinh xung đột, vậy ngươi nói xem ta phải làm sao?"

“Lý sư huynh, ngươi từng cứu ta, hơn nữa không chỉ một lần, ngươi nói ta lựa chọn thế nào từ nay về sau ta sẽ chọn như vậy, tuyệt đối không nói hai lời"

Phẫn nộ trong lòng Lý Hỏa Vượng đã biến mất, nhìn Cao Chí Kiên trước mặt với vẻ vô cùng phức tạp, không nói tiếng nào.

Chính vào lúc hai người đang nhìn nhau, bên cạnh truyền đến tiếng rên đau đớn.

Một người phụ nữ mang thai đang quỳ bỗng dưng nghiêng người ngã xuống đất, thân dưới chảy rất nhiều máu.

Cao Chí Kiên lo lắng vội vàng chỉ vào bên đó:

“Nhanh lên! Mau giúp nàng ta sinh con! Đừng để sảy thai!"

Vài thái giám và cung nữ trong đội nghi trượng nhanh chóng tách ra, chạy qua đó giúp đỡ.

“Hoàng đế tốt"

“Tốt"

Chính vào lúc này, sau tiếng hét thảm, thái giám cung nữ đang đỡ đẻ đột nhiên hoảng hốt bỏ chạy như phát điên.

Ngay sau đó tất cả mọi người ở hiện trường đều trông thấy, một quái vật với cái đầu em bé, thân hình kền kền trụi lông chui ra khỏi vũng máu.

Nó há cái miệng với hàm răng nát bươm cười lớn.

"Hahahaha! !"

Quái vật mặt người mình thú trong vũng máu làm ngơ tất cả mọi người, vùng vẫy tứ chi điên cuồng cười lớn.

“Hahaha! Mặt trời lặn mặt trăng cũng lặn, Thái Hoa trong ngày rơi xuống Dương Minh, hoàng hôn cầu xin buông xuống, bình minh cầu xin dâng lên Cửu Ương Thiên Long Huỳnh Hoặc Tinh, Giáng Phủ rơi Bạch Ngọc mờ Thiên Sát đại ti sáng Lưu Kim! Hahaha!"

Quái vật có đầu người mình kền kền trụi lông, sau khi điên cuồng cười lớn nói hết câu đó, cơ thể mềm nhũn, ngã dưới đất không còn nhúc nhích gì nữa.

Cảnh tượng này thật sự xảy ra quá nhanh, nhanh đến độ tất cả mọi người ở hiện trường đều không kịp phản ứng, ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Mãi một lúc sau, người phụ nữ bị vỡ bụng hơi thở thoi thóp nhào lên người quái vật kia, tuyệt vọng gào khóc:

"Con ta~A! ! !"

Sau tiếng hét của nàng, xung quanh bắt đầu hành động.

“Hộ giá! Hộ giá!"

Chớp mắt Cao Chí Kiên bị tất cả mọi người vây quanh chặt chẽ.

Lúc này Lý Hỏa Vượng nhìn thấy thứ kia cơ thể hắn gần như không thể đứng vững, sắc mặt trở nên cực kì khó coi.

Hắn biết thứ dự báo tai họa kia, nó tên Ngụ, lúc đầu thứ này đã từng xuất hiện ở Đại Tề, xuất hiện không được bao lâu Đại Tề liền biến mất!

Mà thứ cực kì không may này lại xuất hiện ở đây, tất nhiên không cần nói cũng biết nó đại diện cho điều gì, lần này thật sự xảy ra phiền phức lớn rồi.

Cao Chí Kiên không biết thứ đó, nhưng rất hiển nhiên người bên cạnh hắn lại biết, rất nhanh lão thái giám với đôi mắt xăm đồng tiền tay cầm phất trần vàng, sắc mặt hoảng hốt kề tại hắn thì thầm.

Chờ khi đôi mắt Cao Chí Kiên trợn trừng, nhìn quái vật trong vũng máu với vẻ khó tin, Lý Hỏa Vượng bên cạnh nặng nề lên tiếng:

“Hắn nói không sai, lần này chúng ta gặp nạn lớn rồi.

Nghe tin tức cực kì chấn động như vậy, Cao Chí Kiên nào còn để ý đến quân doanh được nữa, vội vàng sốt ruột phất tay:

“Nhanh! Mau hồi cung!"

1148 chữ

Chương 1190: Lo Sợ

Dường như ghét bỏ nghi trượng này quá chậm, Cáo Chí Kiên nhảy thẳng xuống, cưỡi ngựa phóng thẳng đi.

Lý Hỏa Vượng bước qua, khom lưng nhặt Ngụ đã chết từ trong bụng người phụ nữ kia, nhanh chóng nối gót theo Cao Chí Kiên.

Cao Chí Kiên là hoàng đế Đại Lương người có thân phận cao nhất hiện nay, hắn ra lệnh triệu tập các quan viên văn võ, mệnh lệnh

tất cả binh gia chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Không khí trong phòng thoáng chốc trở nên vô cùng áp lực, bách tính dường như không thầy tự biết hiểu ra được gì đó, nhất thời ban ngày ban mặt mà trên đường lớn cực kì quạnh quẽ, cho dù có người bất đắc dĩ đã ra đường cũng phải dựa góc tường vội vàng rời khỏi.

Rất nhanh tất cả cao tầng của liên quân đều được tập trung lại, bọn họ nhìn Ngụ đã chết dưới đất từ lâu, nghe xong lời kể của Cao Chí Kiên, không ai lên tiếng nói chuyện.

Thời gian trôi qua khoảng hai chung trà, một tiểu thái giám từ ngoài cửa bước vào:

“Khởi bẩm bệ hạ, nô tài vừa nhận được tin, vật không may này chẳng những xuất hiện ở Tứ Tề, mà ở Thành Khâu Hậu Thục, thậm chí lục đạo Đại Lương của chúng ta... cũng... cũng từng xuất hiện.

Câu nói này lập tức đập vỡ may mắn duy nhất trong lòng mọi người, chuyện này không phải do Pháp Giáo giả dạng, thiên hạ thật sự sắp xảy ra kiếp nạn lớn rồi.

“Bệ hạ!"

Tướng quân nhà binh trên mặt mang theo hai vết sẹo, nhanh chóng ra khỏi hàng ngũ quỳ một gối trước Cao Chí Kiên:

“Lão thần thỉnh chiến! Bằng lòng lập quân lệnh trạng! Lấy tính mạng mình ra đảm bảo! Nhất định chặt đầu đám tặc Pháp Giáo phá giải lời nguyền xui xẻo này"

Lời nói của đối phương dẫn đến phản ứng liên hoàn, những người khác lần lượt thỉnh chiến, rất hiển nhiên sự xuất hiện của Ngụ khiến trong lòng tất cả mọi người đều lo lắng, một giây cũng không muốn đợi nữa. Ngay cả quan văn ti thiên giám cũng không nhịn được muốn tham gia.

Có điều lúc này Lý Hỏa Vượng đang đứng trong góc tường, quan sát rất cẩn thận, phản ứng của họ lớn như vậy chắc là sợ hãi rồi, sợ thật sự bị diệt thế.

Đừng nói bọn họ, trong lòng Lý Hỏa Vượng sao lại không sợ chứ, Đại Tề không còn, bọn họ có thể chạy đến Đại Lương, nhưng lỡ như ngay cả Đại Lương cũng bị tiêu diệt thì sao? Lý Hỏa Vượng không dám nghĩ đến kết cục đó.

“Tướng quân đừng hoảng! Con đường phải đi từng bước, ăn cơm phải nhai từng miếng, khí số của đám tặc Pháp Giáo sắp tận, không cần vì chuyện này mà lỗ mãng quá mức trúng kế của kẻ gian.

Được Cao Chí Kiên an ủi, tất cả mọi người bình tĩnh lại, sau đó hắn bắt đầu phân chia nhiệm vụ đâu vào đấy, điều động tất cả mọi người. Lòng người ban nãy vừa hoảng loạn đã kiên định lại.

Dường như Cao Chí Kiên đã học được rất nhiều thứ từ chỗ long mạch, học được cách ổn định lòng người tìm kiếm cơ hội khi gặp nguy cơ lớn.

Chờ từng người một lui xuống, Cao Chí Kiên rời mắt nhìn về phía Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư huynh, kế tiếp ngươi định làm gì?"

Bây giờ Ngụ đã xuất hiện tất nhiên suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng càng thêm kiên định:

“Nghĩ cách tiến hành Chước Long Tru Tiên trận, nếu Ngụ xuất hiện ở nhân gian, tất nhiên bên trên đã xảy ra phiền phức còn lớn hơn nữa, ta nhất định phải xem thử rốt cuộc bên trên xảy ra chuyện gì.

“Lý sư huynh, thật sự phải làm vậy sao?"

“Tất nhiên!"

Cao Chí Kiên ngồi trên ghế rồng với vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn Lý Hỏa Vượng trong góc tường:

“Lý sư huynh, còn nhớ lựa chọn mà ta đã nói ban nãy không?"

“Ta nhớ"

“Vậy được, Lý sư huynh, ta khuyên ngươi đừng làm thế, lúc đầu Huyễn Tẫn đại sư từng nói dùng pháp trận này có thể cắt đứt đường lui của Pháp Giáo, khiến Pháp Giáo không đánh tự thua “Nghe bọn họ nói chắc chắn như thế ta mới mạo hiểm lấy mình ra làm mắt trận, nhưng bây giờ thế nào ngươi cũng thấy rồi, bọn họ không chỉ chết hết mà lúc này ngay cả vật không may cũng xuất hiện, cách đó thật sự vô dụng!"

“Ta có một kế để đối phó Pháp Giáo, mong Lý sư huynh giúp ta"

Nghe thấy câu này, Lý Hỏa Vượng lắc đầu phủ định:

“Không đúng, cách này vẫn có ích, mặc kệ ti mệnh kia là gì, nếu hắn đã cho ta bảy bí mật thầm kín, chắc chắn hi vọng ta bày trận! Nhóm ti mệnh vẫn cần ta giúp đỡ"

Nghe câu nói này, Cao Chí Kiên siết chặt đầu rồng trên ghế:

“Ti mệnh kia là vật gì? Ngay cả hắn là gì ngươi cũng không biết mà dám tin hắn? Ngươi xác định hắn sẽ không lợi dụng ngươi như con người sao? Nói không chừng cái chết của Huyễn Tẫn là do ti mệnh lừa gạt!"

“Mạng người phải nắm chặt trong lòng bàn tay của mình, tuyệt đối không được giao cho thứ khác!” Lý Hỏa Vượng nghe ra, Cao Chí Kiên hoàn toàn không tin tưởng ti mệnh.

“Lý sư huynh, ngươi thần thông quảng đại, ngươi phải ở vị trí thích hợp với mình, bây giờ Huyễn Tẫn đã chết, lúc giao đấu với Pháp Giáo cần ngươi tọa trấn chúng ta mới có thể không rơi vào thế yếu.

Thấy có nói thế nào đối phương cũng không nghe, từ đầu đến cuối trong lòng Lý Hỏa Vượng luôn đè nén ngọn lửa:

“Ngươi cho rằng bây giờ chúng ta chỉ đối phó với mỗi Pháp Giáo? Thật sư giải quyết xong Pháp Giáo, tất cả đều có thể trở lại như trước à? Nếu không quay lại được thì sao?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Cao Chí Kiên khế phất tay, thái giám bên cạnh vội vàng dâng lên một cây bút lông và một cuộn thánh chỉ màu vàng kim.

Sau khi Cao Chí Kiên nhanh chóng viết xong, đặt thánh chỉ lên khay của thái giám, không lâu sau cái khay kia được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng tiếp chỉ Lý Hỏa Vượng không nhúc nhích.

1104 chữ

Chương 1191: Thánh Chỉ

Thấy Lý Hỏa Vượng đứng đó không nhúc nhích, Cao Chí Kiên lên tiếng:

“Ti thiên giám bính soái Lý Hỏa Vượng tiếp chỉ Chính vào lúc Lý Hỏa Vượng định nói gì đó, Cao Chí Kiên từ ghế rồng bước xuống, đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, bình tĩnh nhìn hắn.

“Tả hữu Kim Ngô Vệ Kỵ Tào tham quân Nhĩ Cữu tiếp chỉ!"

Lý Hỏa Vượng không nói tiếng nào, nhìn hắn với vẻ cực kì phức tạp.

Cao Chí Kiên mặc long bào đột nhiên quỳ gối cả hai chân, đầu đội mũ vua nặng nề dập xuống đất:

“Lý sư huynh lãnh chỉ"

Nhìn bóng lưng cao lớn nằm rạp dưới đất, sắc mặt Lý Hỏa Vượng hơi thay đổi, cuối cùng hắn giơ hai tay cầm thánh chỉ màu vàng kim trong khay lên, run rẩy nhấc cao về phía bầu trời:

“Tạ chủ long ân! Lý Hỏa Vượng tiếp chỉ!"

Dùng sức cất thánh chỉ vào ngực, Lý Hỏa Vượng xoay người bước nhanh ra ngoài điện.

Chờ Lý Hỏa Vượng quay lưng bước đi, Cao Chí Kiên đứng dậy, nhóm thái giám lần lượt vây quanh, dùng phất trần trong tay khẽ phủi bụi trên long bào hắn.

Biểu cảm kích động trên gương mặt Cao Chí Kiên dần dần trở nên

cực kì bình tĩnh, chờ khi hắn xoay người ngồi lại trên ghế rồng, áp lực uy nghi lập tức hiện ra trên mặt.

“Đại na đại nạn, phát long lệnh, ra lệnh các môn phái tiến cung gặp trẫm Ra khỏi hoàng cung lạnh lẽo, Lý Hỏa Vượng mệt mỏi vẫn luôn đi về trước, không hề mở thánh chỉ trong người ra xem, cũng không biết Cao Chí Kiên đã viết gì cho mình.

Bây giờ Cao Chí Kiên không chịu giúp đỡ, Chước Long Tru Tiên trận mà khó khăn lắm hắn mới tìm ra không thể bày được.

Nhưng bây giờ hắn không phải vì chuyện kia, mà là vì người này.

Lúc hắn ra ngoài thành, tiếng trống dồn dập từ bên ngoài tường thành đã khiến suy nghĩ của hắn quay lại.

Tỉ mỉ lắng nghe, phát hiện gõ hai hồi trống, Lý Hỏa Vượng biết ngay binh gia đã nhận mệnh lệnh bắt đầu chuẩn bị xuất quân tiến về phía Nam Bình.

Chỉ vừa mới dịu lại một lúc, tiếp theo e rằng phải liều mạng chém giết ngươi chết ta sống.

Nhớ lại lời nói ban nãy của Cao Chí Kiên và vật trong lòng, lúc này tâm trạng Lý Hỏa Vượng trở nên nặng nề.

Cao Chí Kiên nói thay đổi là thay đổi ngay, trở nên vô cùng xa lạ, nhưng hắn không thể làm gì được, bởi vì bản thân hắn khiến đối phương thay đổi.

“Cha, ngươi không vui sao?"

Lý Tuế hỏi.

“Chuyện này có gì mà vui hay không, mặc kệ lựa chọn thế nào đều không vui"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự rất mệt mỏi.

Mà vào lúc này, Lý Hỏa Vượng lướt qua một tín đồ Bạch Liên gãy chân, hắn thấy quần áo trên người đối phương có hình vẽ bạch liên, chuyển hướng đi về phía đường khẩu Bạch Liên giáo.

Hắn muốn tìm ai đó để dốc bầu tâm sự, người có thể trò chuyện cùng hắn ở nơi này chẳng được bao nhiêu, trong lúc bất tri bất giác người mà hắn có thể tâm sự càng ngày càng ít.

Cũng chỉ dựa vào người đó mới khiến trái tim hắn dần dần thoải mái hơn, cho dù chỉ khẽ tựa vào người nàng chợp mắt một lúc thôi cũng tốt.

Rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã tìm được người mình muốn tìm, Bạch Linh Miểu, lúc này nàng đang cúi đầu đọc một vài trang giấy.

Chính vào lúc hắn chuẩn bị đi qua, Bạch Linh Miểu lại đứng dậy:

“Không được, Nam Bình xa như vậy lại đông người đến thế, tiếp tục như vậy chắc chắn không đủ lương thực, nhanh chóng liên lạc với người của hộ bộ, suy nghĩ đối sách kỹ lưỡng"

“Tuân lệnh, thánh nữ đại nhân."

“Ngoài ra cũng phân một nhóm người của chúng ta qua đó, ra chiến trường thấy máu, xem thử hiệu quả thế nào"

“Nếu hiệu quả tốt, người của chúng ta sẽ luân phiên ra đó, giúp binh gia Đại Lương nhanh chóng giải quyết chuyện phiền phức này"

“Còn nữa trước khi tất cả đệ tử Bạch Liên xuất phát, nhớ nhắc ta một câu, Vô Sinh Lão Mẫu sẽ ban phước cho mọi người, bảo vệ mọi người giương cờ tất thắng"

“Ngoài ra thông báo xuống dưới, gần đây nếu có tin đồn gì bảo tất cả đệ tử Bạch Liên phải kịp thời ngăn chặn.

Chính vào lúc này Bạch Linh Miểu bỗng nhiên dừng lại, dường như cảm giác được gì đó nàng quay đầu nhìn về phía bên trái, vừa rồi hình như có một tầm mắt quen thuộc.

Nàng khẽ cau mày, bước qua kia, duỗi tay nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, nhưng dường như ở đó không có gì cả.

“Sao thế?"

Bạch Linh Miểu lắc đầu:

“Không... không có gì.

Nói đoạn nàng xoay người lại, tiếp tục bận rộn chuyện của mình.

Đối mặt với nguy cơ hiện nay, là thánh nữ Bạch Liên, nàng có cả đống việc lớn cần phải xử lý tốt, không thể chậm trễ. Rất nhanh cục diện vừa ổn định lại bắt đầu rung chuyển, phía Tứ Tề đã xuất phát, tất nhiên Pháp Giáo không thể ngồi yên chờ chết, trinh sát hai phía cùng ti thiên giám và vu thần đã sớm đấu đá túi bụi trong góc khuất.

Lý Hỏa Vượng không đi đâu cả, theo mệnh lệnh thánh chỉ đi cùng đại quân binh gia, chậm rãi đến tiền tuyến Nam Bình.

Chờ khi đến cửa ải gần đó, hai quân thậm chí không cần hò hét gì cả, chẳng chút gợn sóng lao thẳng về phía đối phương.

Trong tình huống này nói gì cũng phí công, hai bên đã không còn khả năng bàn bạc hòa bình nữa. Lý Hỏa Vượng lúc này xông thẳng về phía trước nhất, toàn thân hắn mọc đầy xúc tu đen, nhấc kiếm Tích Cốt trong tay, đạp lên đầu ngựa của Bành Long Đằng đâm thẳng vào trong nhóm người.

Nơi hắn đi qua, không khí dâng lên một lớp sương máu, đồng thời cào dưới đất một đường máu. 1093 chữ

Chương 1192: Vây Khốn

Giờ phút này Lý Hỏa Vượng như một chiếc răng vô cùng sắc bén của binh gia, cắn từng lỗ thủng trong Pháp Giáo, mà binh gia phía sau cực kì ăn ý chen vào lỗ thủng kia, dần dần mở rộng ưu thế.

Sự xuất hiện của Lý Hỏa Vượng tất nhiên đã thu hút sự chú ý của Pháp Giáo, đối diện với tình huống này bọn họ dường như không làm gì cả, cứ để mặc cho Lý Hỏa Vượng tùy ý chém giết, như thể đang chờ đợi gì đó.

Nửa canh giờ trôi qua, khi cục diện của Pháp Giáo bắt đầu nghiêng

lệch, một cây dù rách lóe lên trước mặt Lý Hỏa Vượng, ngay sau đó một người với thân hình cao lớn thon dài, mặc đạo bào rách rưới xuất hiện trước mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng nhận ra hắn, từng là kẻ mai phục mình! Không ngờ lần này cũng đến đây!

Dáng người tên này rất cao, phần đầu thoạt nhìn mảnh khảnh, nhưng cái đầu mảnh khảnh như vậy lại bị nhét vào chiếc lọ màu trắng, chỉ miễn cưỡng lộ cái miệng ra ngoài.

Cái lọ màu trắng kia còn dán một miếng vải đỏ, bên trên viết chữ Điện cũng mảnh mai nhỏ nhắn như vậy.

Lý Hỏa Vượng vừa lùi về sau nửa bước đã cảm thấy sau lưng có thứ gì đó, một con mắt chui ra từ sau ót hắn, lại một bóng người mảnh khảnh giơ cây dù ngăn phía sau hắn.

Không chỉ sau lưng, bây giờ trước sau trái phải của hắn đều có một quái nhân mảnh khảnh, ngăn cách màn chém giết kịch liệt xung quanh ở bên ngoài.

Rất hiển nhiên bọn họ đến đây vì Lý Hỏa Vượng, bọn họ đã nhìn chằm chằm hắn từ sớm.

Mà chính vào lúc này, cơ thể của một tướng lĩnh thân hình cao lớn bên cạnh bỗng dưng căng phồng rồi nổ tung trong chớp mắt, một lão hòa thượng khoác áo cà sa máu thịt, toàn thân đầy máu bước ra từ chính giữa.

“Lý chân nhân đừng sợ, bần tăng đến giúp ngươi!"

"Lửa!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng phẫn nộ gầm lên, lửa nóng hừng hực nhanh chóng thiêu đốt toàn thân hắn cùng Bành Long Đằng bên cạnh.

Hắn bị quái nhân bao vây dẫn theo Bành Long Đằng xông về phía bốn người vây chặt bên ngoài.

Bên ngoài có viện quân, Lý Hỏa Vượng muốn tụ hợp lại với phương trượng Thiền Độ của chùa Chính Đức, như vậy xác suất

chiến thắng sẽ cao hơn.

Đối phương hiển nhiên không muốn Lý Hỏa Vượng làm vậy, bốn cây dù trên không đồng loạt tách ra, nước mưa trên trời không ngừng rơi xuống người Lý Hỏa Vượng, dập tắt lửa nóng hừng hực trên người Lý Hỏa Vượng.

Lửa và nước đan xen, dâng lên từng luồng khói trắng, bốn người mảnh khảnh đỡ tấm thảm tro cốt, nắm lấy mép khói trắng bay lên, đồng thời một kéo một giương, sương khói mông lung thoáng chốc che phủ mọi thứ xung quanh.

Lý Hỏa Vượng và Bành Long Đằng ở trong sương mù, nhất thời mất đi mục tiêu, muốn tấn công cũng không tìm thấy mục tiêu.

Chẳng thấy thấy bóng dáng Thiền Độ đâu cả, không biết nên dựa vào đâu.

“Phập” một tiếng, mũi kích sắc bén xuyên qua người Lý Hỏa Vượng, sau đó hai tay Bành Long bỗng dùng sức, hắn trực tiếp nghiêng người bay ra ngoài, muốn rời khỏi luồng sương trắng nhìn không rõ sờ không được này. Lý Hỏa Vượng bay được một thoáng trong sương trắng rồi đáp lại xuống đất, hắn thấy trong làn sương trắng lóe lên ánh sáng đỏ mơ hồ, trong lòng lập tức cực kì cảnh giác.

Biểu cảm Lý Hỏa Vượng nghiêm nghị, tay phải cầm kiếm chẳng chút do dự nhanh chóng nhấc lên đâm về phía luồng sáng đỏ.

Sau hai tiếng vang, khi kiếm Tử Tuệ trong tay Lý Hỏa Vượng cắm vào người Bành Long Đằng, cây kích khổng lồ trong tay hắn ta cũng đâm thẳng vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng.

Toàn thân hai người bốc khói, nhìn thấy nhau lập tức ngơ ngẩn.

Bành Long Đằng dùng sức ném cây kích khổng lồ trên người Lý Hỏa Vượng sang một bên:

“Ngươi sao thế? Vừa nãy chẳng phải đi ra từ phía trước à? Sao bây giờ lại trồi ra từ đằng sau vậy?"

Lý Hỏa Vượng che lồng ngực đứng dậy, nhìn sương trắng xung

quanh với vẻ chần chừ.

Dường như nghĩ đến gì đó, hắn cắm thanh kiếm vào miệng dùng sức nảy, Lý Hỏa Vượng ra sức phun cái răng vỡ nát trong miệng vào luồng sương trắng.

Không lâu sau, mấy chiếc răng vỡ nát kia bay ra từ phía sau, đập vào lưng Lý Hỏa Vượng, lóe lên tia lửa: “Sương mù này có vấn đề!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, mưa càng lúc càng nặng hạt, không ngừng rơi xuống người họ.

“Làm sao đây? Bị nhốt rồi!"

Lý Hỏa Vượng ra sức lắc đầu:

“Không sao, chúng ta ở đây càng kéo dài càng tốt! Đã có một nhóm người đánh lén sau lưng đối phương rồi, trận chiến này bọn họ thua chắc!"

Khi cảm giác từng sợi phi cương tràn vào cơ thể mình, khóe môi Lý Hỏa Vượng nở nụ cười lạnh không ai phát giác, chúng tin rồi!

Nhưng chính vào lúc này, sương mù trắng bên trái cuồn cuộn dâng lên, một bóng người nhấc theo cây dù rách nát, âm trầm bay về phía bên này.

“Ai! Mau báo tên!"

Lý Hỏa Vượng nói xong câu đó dùng sức giẫm hai chân vọt về phía đối phương.

“Nhục Thu"

“Nhục Thu “Nhục Thu"

“Nhục Thu"

Khi bốn âm thanh nhấn mạnh cùng lúc vang lên từ bốn phía đông tây nam bắc của Lý Hỏa Vượng, cây dù trước mặt thoáng chốc từ một thành bốn, đâm lên người Lý Hỏa Vượng với góc độ xảo trá.

"Soat!"

Sau khi dùng sức vung kiếm Tích Cốt, một khe nứt bay về phía bốn cây dù.

Sau khi bốn cây dù nhanh nhẹn xoay chuyển, nước mưa rơi xuống tán ô văng tung tóe, khi nước mưa tưới lên khe nứt, vậy mà lại nhanh chóng dập tắt khe nứt đang bay tới.

1101 chữ

Chương 1193: Nước

“Tên này có lai lịch gì?"

Khi Lý Hỏa Vượng thấy bốn cây dù rách bay về phía mình cùng với tròng mắt trong lỗ dù, hắn không chút do dự duỗi tay vào lòng rút xương sườn của mình ra, dùng sức cắm vào lồng ngực.

Nhưng ngay sau đó, bốn người kia không bị ảnh hưởng gì lao đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, giơ dù lên đập về phía Lý Hỏa Vượng.

Không chỉ bản thân bọn họ, ngay cả bóng của họ cũng đồng loạt đâm vào bóng của Lý Hỏa Vượng, thân hình cao lớn của Bành Long Đằng đột nhiên xuất hiện, ngăn cản trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Giây tiếp theo, bốn cây dù kia cắm thẳng vào người Bành Long Đằng, sau khi cây dù nát kia xoay tròn mở ra, cơ thể bốc cháy thoáng chốc bị cây dù xé toạc thành nhiều mảnh rơi xuống xung quanh.

Lý Hỏa Vượng đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn bốn người mảnh khảnh lại lần nữa tụ lại một chỗ trước mắt:

“Không có cảm giác đau? Các ngươi không phải người sống?"

Bốn người cầm dù tên Nhục Thu này, không hề trả lời Lý Hỏa Vượng, áo bào khoác lên thân hình mảnh khảnh vì cơ thể run rẩy mà chấn động, hơn nữa Lý Hỏa Vượng còn nghe thấy âm thanh nứt vỡ của bình tro cốt.

Cơ thể Nhục Thu thoạt nhìn trở nên kỳ dị, thân dưới vẫn mảnh khảnh như thế, nhưng thân trên bắt đầu sưng phồng.

Mắt thấy đối phương sắp ra chiêu hung ác với mình, sương trắng bên cạnh bỗng dưng trở nên cực kì mỏng manh.

Rất nhanh, "phật tổ" Lý Hỏa Vượng từng nhìn thấy ở chùa Chính Đức từ bên trong chui ra, giờ phút này nó dùng lỗ thủng toàn thân không ngừng nuốt sương trắng vào máu thịt của mình.

"Nam vô tất cát đóa~Doãn mông a li na~bà lư cát đế thất phật la lăng đà bà~"

Sau khi tiếng Phạn trùng điệp vang lên, quan âm máu thịt có hai gương mặt, cả người cắm đầy nhang, chui ra từ lỗ hổng kia.

Trong hai gương mặt của quan âm máu thịt, có một cái là của phương trượng Thiền Độ, gương mặt còn lại là phương trượng Tâm Huệ bị bệnh bạch tạng.

"Tát bà bồ sỉ- Na ma bà gia~"

Tiếng Phạn vẫn tiếp tục, cơ thể Nhục Thu bắt đầu sưng phồng, không ngừng mọc ra máu thịt hình thù quái dị không thuộc về hắn.

Lý Hỏa Vượng nhớ ra, hiếm khi lần này mình không phải chiến đấu một mình!

"Cứ như vậy, ổn định!"

Lý Hỏa Vượng đứng yên tại chỗ trợn mắt nhìn chằm chằm Nhục Thu ở phía xa, chỉ thấy thân hình đối phương càng lúc càng quái dị, bắt đầu chậm rãi chuyển thành bùn nhão trong ánh nhìn chăm chú của Lý Hỏa Vượng.

Mắt thấy cơ thể đối phương sắp trở thành một đống hỗn độn khó nói nên lời dưới thế tấn công gọng kìm của hai người,.

Bốn cây dù trên đỉnh đầu hắn cùng lúc vừa rơi xuống dưới vừa che chắn.

Chờ khi bốn cây dù rớt xuống đất, nơi này không còn bất cứ bóng

dáng nào của Nhục Thu nữa.

Sương trắng mỏng manh xung quanh dần dần tan biến.

“Hắn chạy rồi?"

Lý Hỏa Vượng nhìn tất cả mọi thứ xung quanh với biểu cảm dữ tợn.

“Hắn sẽ không chạy, nếu Pháp Giáo không thể canh phòng được nơi mà binh gia phải tranh này, tiếp theo e rằng cũng chẳng giữ nổi Nam Bình nữa"

Thiền Độ vừa dứt lời, dưới đất đột nhiên truyền đến âm thanh rung chuyển.

“Sao vậy? Động đất à?"

Lý Hỏa Vượng lập tức tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm mặt đất, tránh để đối phương lập lại chiêu cũ.

Chính vào lúc này, đôi mắt của Lý Tuế mọc sau ót Lý Hỏa Vượng nháy mắt trợn đến mức cực lớn:

“Cha! Sau lưng! Nước! Rất nhiều nước!"

Lúc Lý Hỏa Vượng xoay người lại, nước bùn cuồn cuộn như rồng vàng lao đến bên này, trực tiếp che lấp cả người hắn.

Rất nhanh nước sông cuộn trào mãnh liệt ập đến, cuốn tất cả binh gia Pháp Giáo đang chém giết trong trận đại chiến này xuống dưới.

Nước sông cuộn trào mãnh liệt không ngừng lao xuống. Trên chiến trường, bất kể là chiến mã hay chiến xa, thậm chí bao gồm cả trận pháp của Binh Gia đều bị nước cuốn trôi xuống dưới. Trước sự uy nghiêm của thiên địa này, sát khí ngất trời vừa nãy nhanh chóng bị tách ra.

Tuy nhiên ở chính giữa nơi này, có một vật là ngoại lệ, đó chính là phương trượng Thiền Độ, Bồ tát hai mặt nghìn tay bằng xương bằng thịt thân cao mấy trượng.

Bồ tát khổng lồ bằng xương bằng thịt đứng ở trong dòng sông, miễn cưỡng lộ ra nửa thân trên, chỉ thấy một bàn tay máu thịt khổng lồ phía sau lưng giơ lên khỏi mặt nước, nâng Lý Hỏa Vượng lên trong lòng bàn tay.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng không để ý xung quanh xảy ra chuyện gì. Hắn đang đưa tay sờ Hoàn Quang kính, kiểm tra xem rốt cuộc phía sau mình xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, hắn rút tay ra khỏi Hoàn Quang kính, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, nói:

"Mấy tên điên này thế mà lại đào bờ đê!"

Vốn dĩ Tứ Tề nhiều sông nhiều nước, Pháp Giáo vỡ đê khiến cho toàn bộ chiến trường bị ngập, gột rửa sạch sẽ lợi thế mà liên quân vừa chiếm được không còn sót lại chút gì.

Về việc có bao nhiêu người sẽ chết ở hạ lưu do nước sông đổ xuống không kiểm soát sau khi bờ đê bị vỡ, rõ ràng là Pháp Giáo không thể nào cân nhắc đến chuyện này.

Mà đúng lúc này, Quan Âm khổng lồ bằng xương bằng thịt đột nhiên lảo đảo, giống như sắp ngã xuống. Sắc mặt hai vị phương trượng đồng thời trầm xuống:

"Cẩn thận, dưới nước có kẻ địch tấn công!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng đứng trên cái tay khổng lồ vội vàng đi đến bên mép tay nhìn xuống nước. Nhưng lúc này, hắn chẳng nhìn thấy gì ngoài dòng nước đục ngầu màu vàng cả.

1171 chữ

Chương 1194: Tử Cục

Hạt mưa trên bầu trời không ngừng rơi xuống, liên tục va đập vào hình ảnh phản chiếu của Lý Hỏa Vượng thành từng mảnh.

"Vụt" Một sợi dây màu đen từ trong nước chui ra, trực tiếp móc lấy

cổ Lý Hỏa Vượng, dùng sức kéo hắn xuống nước.

"Thứ gì vậy!"

Lý Hỏa Vượng một tay nắm lấy thứ đó không cho nó chạy thoát, sau đó há to miệng, mười mấy xúc tu của Lý Tuế trong nháy mắt lao xuống nước, đuổi theo kẻ địch.

Sau khi các xúc tu dùng sức kéo thứ đó về phía sau, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một thứ có hình dáng trông rất kỳ lạ. Nó trông giống như một con khỉ, nhưng đôi mắt của nó lại là mắt cá hình tròn màu trắng, phía sau tai nhìn giống như còn có mang.

"Khi nước?"

Thời điểm Lý Hỏa Vượng ở trên thuyền đã từng gặp khi nước một lần nhưng so với lần này hoàn toàn khác biệt.

Nếu như miễn cưỡng nói khác nhau ở chỗ nào thì chính là vẻ mặt của con khỉ nước lần này càng dữ tợn, càng điên cuồng hơn.

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, Quan Âm khổng lồ Thiền Độ kia hoàn toàn mất thăng bằng, trực tiếp ngã xuống dòng nước màu vàng kia: “Trong nước không chỉ có loại tiểu quỷ này! Lý chân nhân cẩn thận! Thứ ở bên trong lớn hơn thứ này nhiều lắm!” Thiền Độ nói xong, phốc một tiếng, nước sông lạnh lẽo bao phủ toàn cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Những xúc tu dày đặc chui ra từ khắp các vị trí trên cơ thể của Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng lắc lư, giúp Lý Hỏa Vượng có thể khôi phục lại khả năng di chuyển trong nước.

Mặc kệ trong nước rốt cuộc có thứ gì, đây cũng là sân nhà của đối phương. Lý Hỏa Vượng không định ở lại chỗ này đấu với bọn họ.

Các xúc tu trên khắp cơ thể hắn chợt vung xuống dưới, Lý Hỏa Vượng liền bơi vào trong nước.

Tuy nhiên, lúc tay hắn chạm vào mặt nước định nổi lên, hắn lại phát hiện bản thân thế mà không thoát ra được, như thể bản thân đang bị giam giữ dưới dòng nước màu vàng này vậy.

Dù mình dùng sức cỡ nào, dù mặt nước bị bản thân đẩy lên cao, hắn cũng chỉ có thể ở dưới mặt nước.

"Đây chỉ là mặt nước thôi mà, ta có thể ra ngoài, ta nhất định có thể ra ngoài!

Hai tay Lý Hỏa Vượng dán lên mặt nước, liên tục lẩm bẩm một mình tiến hành tu chân.

Ngay khi hai lòng bàn tay xuyên qua mặt nước, trong lòng Lý Hỏa Vượng vô cùng vui mừng ngạc nhiên khi nhận ra tu chân thật sự có tác dụng. Lúc này phía dưới mặt nước chợt bắn tới những tầm mắt chi chít.

Lý Hỏa Vượng đột ngột cúi đầu xuống, hắn nhìn thấy có bốn người đang đứng trong dòng nước sông màu vàng đục. Thực ra hắn không quen biết ba người kia, nhưng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng bốn chiếc ô Nhục Thu kia.

Rõ ràng những người này tới đây vì mình. Trận này ai thắng ai thua không quan trọng, chỉ cần hắn bị bọn họ bắt được vậy thì bọn họ đã thắng rồi.

Huyễn Tẫn chết rồi, tiếp theo Pháp Giáo tự nhiên sẽ đến lượt mình.

"Ta có thể ra ngoài! Ta có thể ra ngoài!"

Tay của Lý Hỏa Vượng không ngừng vươn ra khỏi mặt nước.

Nhưng ngay khi hắn vươn tay lên khỏi mặt nước, một tia sáng sắc bén chợt lóe lên. Hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng trực tiếp bị chặt đứt, hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng dính máu đục ngầu lung lay từ từ chìm xuống đáy. Bốn bóng đen bên trái, có một dải bóng đen dài trực tiếp há miệng, nuốt chửng hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vương không còn đường lui nhìn bọn họ trong nước. Hai cánh tay cụt của hắn chậm rãi nâng lên, máu tươi từ vết cắt không ngừng chảy ra pha loãng trong dòng nước.

Khi hai xúc tu màu đen nhô ra từ lỗ hổng, vẻ mặt của hắn trở nên

hung dữ, kiên quyết không chút do dự lao về phía bọn họ:

"Để ta xem thử các ngươi có bản lĩnh gì!

Bốn bóng đen trong nước lập tức tản ra, phản công về phía Lý Hỏa Vượng.

Khi bọn họ đến gần, cùng với bọt khí dày đặc bao phủ đầy mặt Lý Hỏa Vượng, một chiếc mặt nạ đá quấn trong bèo đập vào mặt hắn.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lý Hỏa Vượng, khuôn mặt dưới cái mặt nạ kia dần dần hoàn toàn hòa lại thành một với cái mặt nạ đá kia, dần dần biến thành một hòn đá chìm xuống dưới nước.

Nhưng mà vào lúc này, hai chân của Lý Hỏa Vượng đột nhiên tách ra tựa như bị thứ gì đó níu lại vậy, càng kéo càng dài, còn vang lên tiếng cọt kẹt, gãy xương rồi, nếu như còn kéo xuống nữa thì sẽ bị phân thây mất!

Xúc tu của Lý Tuế cầm thanh kiếm Tử Tuệ đi ra khỏi cơ thể của Lý Hỏa Vượng, chém về phía bên chân của Lý Hỏa Vượng, nhưng chém một vòng mà vẫn không chạm vào thứ gì cả.

"Không phải do thứ đó ẩn thân! Là nước! Nước sống!"

Một lúc sau, cùng với âm thanh của máu thịt tê tâm liệt phế, hai chân của Lý Hỏa Vượng trực tiếp bị xé toạc khỏi cơ thể.

“Phốc phốc” Một chiếc ô rách khép lại không biết xuất hiện từ đâu, cắm thẳng vào lồng ngực của Lý Hỏa Vượng. Mắt thấy chiếc ô sắp mở ra, định cưỡng ép khiến Lý Hỏa Vượng chia thành nhiều mảnh, Lý Hỏa Vượng liền dùng xúc tu cuốn chặt quanh tán ô, không cho đối phương được như ý.

Tuy nhiên, loại cản trở này dường như là vô ích, những Vu Thần Pháp Giáo khác đã nhao nhao vây quanh hắn. Lý Hỏa Vượng nhìn con mắt hẹp dài trong lọ tro cốt rách rát kia của hắn, đột nhiên cười lên, cười rất to: "Nếu như biết các ngươi đang ngó chừng ta muốn hại ta, vậy chúng ta bên này sao có thể không có phòng bị chứ? Thế nào? Ta giả bộ có giống không? ? Ha ha ha ha! Thế mà các ngươi tin thật!"

"Ngươi cho rằng ngươi đang mai phục ta? Thực ra chúng ta đang mai phục các ngươi! Không thấy Thiền Độ đã đi rồi sao? Ta chỉ là con mồi! Dùng để câu các ngươi!"

1096 chữ

Chương 1195: Lừa

Nghe vậy, Vu Thần Pháp Giáo ở dưới nước nhanh chóng trở nên căng thẳng, rối rít quan sát bốn phía xung quanh, đề phòng đối phương ra tay.

Nhìn thấy bộ dáng của bọn họ, Lý Hỏa Vương há to miệng càng lúc càng lớn. Hắn ở trong nước cười to, cười đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra ngoài.

"Hahahaha! Ta lừa các ngươi đó! Các ngươi thế mà lại tưởng thật! Hahahaha!"

Khi cảm nhận được sự phẫn nộ mãnh liệt đến từ những bóng đen trong nước kia, Lý Hỏa Vượng càng cười to hơn, hắn không hề sợ hãi chút nào.

“Sau này ngươi không có mạng mà cười nữa đâu!"

Chiếc ô nát cắm vào bụng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xoắn lại, trực tiếp vặn gãy các xúc tu của Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau khi Nhục Sinh ấn vào cán ô, chiếc ô nát đột nhiên mở ra, nan ô nối liền với mặt ô trực tiếp kéo căng cơ thể của Lý Hỏa Vượng chia năm xẻ bảy, máu đỏ tươi và nước sông màu vàng sẫm bao bọc cơ thể của Lý Hỏa Vượng, chảy về phía hạ lưu.

Thấy Nhục Sinh cầm một cây quạt nát trước mặt, nụ cười trên mặt của Lý Hỏa Vượng khi cơ thể bị chia năm xẻ bảy càng rộng hơn một phần.

Đột nhiên, những xúc tu đen nhúc nhích chui ra từ từng mảnh vỡ, nhanh chóng thắt nút vào nhau rồi kéo mạnh lại, cơ thể bị chia năm xẻ bảy của Lý Hỏa Vượng lần nữa được ghép lại một chỗ.

"Ta nói ta lừa các ngươi thì nhất định không có mai phục sao? Chẳng lẽ bản thân các ngươi sẽ không đi xem thử sao?"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, toàn bộ dòng sông cuộn trào mãnh liệt nhanh chóng rút xuống, khô cạn với tốc độ cực nhanh, khe hở trên bờ đê bị người ta chặn lại.

Khi hai chân của Lý Hỏa Vượng giẫm lên lòng sông lầy lội, thoát khỏi sự khống chế của dòng sông. Hắn nhìn kẻ thù trước mặt mình cùng với những đồng minh ở vòng ngoài đang bao vây những kẻ thù này. Chùa Chính Đức, miếu Trung Âm, La Giáo, Mặc gia, Áo Cảnh Giáo, Binh gia, trong đó có một số tông môn bè phái mà Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy qua giờ phút này đều cử người qua đây, bao vây toàn bộ những cao thủ của Pháp Giáo lại.

Đây là một trận mai phục phục kích chống lại kẻ địch của Lý Hỏa Vượng, là một trận vây giết. Cục diện vừa nãy còn vô cùng nguy cấp với Lý Hỏa Vượng, thế mà tình thế bị đảo ngược trong nháy mắt.

Lý Hỏa Vượng lại quan sát kẻ địch trước mặt, vừa nãy bởi vì nước quá đục cho nên hắn chỉ thấy vài bóng đen trong nước. Bây giờ nước đã rút, cuối cùng hắn cũng có thể nhìn rõ dáng vẻ của họ. Ngoại trừ Nhục Sinh cầm bốn chiếc ô đã gặp mặt hai lần trước đó, còn có một vài gương mặt mới. Trong đó, thứ dễ thấy nhất chính là một đám tóc màu đen ướt nhẹp tập trung lại một chỗ. Tuy nhiên sau khi quan sát kỹ hơn thì hắn phát hiện đó là do một đám khi nước co lại một đống. Bọn chúng áp sát vào nhau như thể đang bảo vệ thứ gì đó.

Không có sự giúp đỡ của nước sông, hiển nhiên thực lực của họ đã giảm đi rất nhiều.

Bên cạnh khỉ nước là bốn người đàn ông chân gà đeo mặt nạ nội tạng, với những sợi bông đỏ bẩn thỉu rủ xuống từ dưới cái màn. Lý Hỏa Vượng biết đối phương, trước đây hắn đã từng chiến đấu với người này. Mà người đàn ông chân gà bên cạnh là một sự tồn tại mà trước đây Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy. Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ đá. Mặt nạ kia có chạm rỗng mặt mũi, hình dáng của hai lỗ tai rất mượt, sống mũi cao thẳng, miệng rộng khẽ nhếch, hình dáng uy nghiêm thần thánh.

Chiếc mặt nạ này cùng với chiếc mặt nạ mà Lý Hỏa Vượng thấy trên bước tường của hoàng cung Đại Lương giống nhau đến mấy phần. Chẳng qua là mặt nạ kia được làm từ đồng thau còn cái này được làm bằng đá. Người cuối cùng là một lang trung lưng gù, đeo một cái hồ lô khổng lồ trên lưng. Nhưng một nửa khuôn mặt của hắn là lang trung, nửa còn lại là máu thịt đã bị biến đổi. Những thứ chưa từng thấy trên thân người xuất hiện trên nửa khuôn mặt hắn. Những thứ này giống như bùn nhão kéo lê trên mặt đất, hơn nữa còn hô hấp chung theo từng nhịp thở của hắn.

Không biết vì sao, Lý Hỏa Vượng vừa thấy hắn liền cảm thấy ngứa ngáy khắp người. Khi hắn dùng cằm xoa xoa cánh tay, chỗ hắn xoa bắt đầu nổi lên những vết đỏ như vết muỗi đốt.

Nơi này là chiến trường, hiển nhiên hai bên không có ý định lần lượt giới thiệu bản thân. Hơn nữa trong trường hợp này, phương trượng của chùa Chính Đức là người động thủ đầu tiên.

... Ma Lạc... Địa Li Ni... Ma Hê Li Đà.."

Vị Bồ tát bằng xương bằng thịt bị dòng sông cuốn trôi trước đó ngồi xếp bằng phía sau họ. Cùng với tiếng niệm chú của hắn, họ lấy Bồ Tát làm trung tâm, cho dù là nước bùn, đá hay là gốc cây bị ngã đổ trên mặt đấy đều dần dần hóa thành máu thịt. Hơn nữa loại biến ảo này không ngừng lan dần về phía mặt đất dưới người Pháp Giáo. Chính giữa sự bao bây của bầy khỉ nước vang lên tiếng rồng gầm mơ hồ. Cơn mưa đang dần tạnh lại trong không trung lại bắt đầu rơi nặng hạt, mưa to trút xuống, bầy khỉ đang rúc lại thành một đống lập tức nở rộ nhanh chóng như nụ hoa.

Là một người phụ nữ có hình xăm vảy cá khắp người hiện ra bóng người, Lý Hỏa Vượng đã từng thấy cách ăn mặt như vậy của nàng. Nàng cũng là dân sông nước giống như Dương Tiểu Hài.

1114 chữ

Chương 1196: Thiên Hạo

Chỉ là so với những dân sông nước ăn ở trên biển kia, nàng thoạt nhìn còn có lực uy hiếp hơn nhiều. Khi nàng nhìn quanh bốn phía nở nụ cười khinh miệt liền lộ ra răng nanh sắc nhọn lởm chởm. Trong vòng tay nàng, từ đầu đến cuối đều ôm một bức tượng điêu khắc được bọc trong da cá. Mặc dù bức tượng điêu khắc này rất nhỏ nhưng lại cho Lý Hỏa Vượng cảm giác rất không thoải mái.

“Nào!"

Bành Long Đằng cưỡi ngựa, trực tiếp dùng cây kích to lớn móc Lý Hỏa Vượng rồi lao về phía người phụ nữ sông nước kia. Trời hôm nay có thể đổ mưa hiển nhiên có tám mươi phần trăm là có quan hệ với đồ vật đang thi pháp kia.

Mà đúng lúc này, một đống lớn tứ chi nhúc nhích được quấn đầy bông lúa trắng không biết xuất hiện từ nơi nào trực tiếp bao phủ lấy đám khỉ nước và người phụ nữ sông nước kia.

Khi thấy tất cả cơ quan trên người những con khỉ nước kia bắt đầu xuất hiện sự chuyển dời, Lý Hỏa Vượng nhớ thứ này, những bông lúa trắng kia chính là phương pháp của Vũ Sư Cung.

Vào thời khắc sinh tử, ngay cả họ cũng đến giúp đỡ.

Thấy có người giành trước, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đổi hướng lao thẳng về phía lang trung kia. Trong tình huống không phải người chết thì là ta chết, Lý Hỏa Vượng không thể chủ quan một chút nào. Thấy kẻ địch không rõ thực lực không rõ lai lịch trước mắt, hắn không tùy tiện tiếp cận mà trực tiếp thi triển phép thần thông tu chân của mình.

Thấy cơ thể của thư sinh này hoàn toàn biến thành đá dưới tầm mắt của Lý Hỏa Vượng. Ngay sau đó, tảng đá kia đột nhiên nứt ra, một làn khói màu vàng tỏa ra từ miệng hồ lô, bay về phía Lý Hỏa Vượng:

“Long Đằng! Đi qua đó thăm dò thử xem thủ đoạn của tên này là

gì!"

“Đi!” Bành Long Đằng thúc ngựa, hoàn toàn không để ý khói vàng đang bay ra, trực tiếp lao về phía tượng đá nứt ra kia.

Khi làn khói vàng chạm vào cơ thể của Bành Long Đằng, cơ thể của nàng bắt đầu nhanh chóng xuất hiện nhiễu sóng. Một số cái miệng mọc ra đang gào thét, còn có một vài cánh tay kỳ quái có nhiều ngón tay nhúc nhích chui ra khỏi những kẽ hở trên áo giáp của Bành Long Đằng, hơn nữa còn liên tục biến đổi hình dạng. Mà sự biến đổi của chiến mã dưới người nàng càng dữ dội hơn. Con ngựa cứ chạy mãi, từ bốn chân dần biến thành sáu chân, sau đó lại từ sáu chân chia ra thành tám chân.

Từ những kẽ hở máu thịt nhiễu sóng của Bành Long Đằng, những giọt chất lỏng kỳ lạ và đầy màu sắc nhỏ xuống mặt đất, ban cho mọi vật vô tri vô giác có được sinh mệnh.

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng thấy thứ này, thứ đồ kỳ lạ có thể khiến cho mọi thứ nhiễu sóng, lúc này sớm đã bao phủ hoàn toàn Đại Tề.

"Vu Nhi Thần chết rồi, vậy thứ này cướp Thiên Đạo của Vu Nhi Thần hay là nói đây chính là một vị Thiên Đạo khác của Ti Mệnh"

Lý Hỏa Vượng nghĩ thầm, hắn khẽ vung tay, ý đồ đem Bành Long Đằng được tu chân ra để tu giả.

Tuy nhiên, cơ thể của Bành Long Đằng ngày càng trở nên kỳ lạ, lại một lần nữa biến trở về ảo giác. Dưới chất lỏng màu đen kỳ lạ, lúc này nàng đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Lý Hỏa Vượng.

Bành Long Đằng hoàn toàn dính liền một chỗ với chiến mã dưới người càng chạy càng chậm, cuối cùng gục xuống đất không ngừng vặn vẹo, cuối cùng biến thành một quả hồ lô thối nát không ngừng tiết ra chất lỏng kỳ dị.

Vị lang trung nửa mặt đi ra từ phía sau quả hồ lô cao mấy trượng, vươn tay vỗ vỗ phía trên, lộ ra hàm răng đen thối:

"Tại hạ Thiên Hạo, Thiên mỗ bái kiến Lý chân nhân."

Lý Hỏa Vượng vẫn đứng ở đó không di chuyển, tựa như đang nhìn Thiên Hạo, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó. Nhưng ngay sau đó, đầu của Thiên Hạo đã rơi vào ngực hắn, tránh thoát được kẽ nứt bắn tới từ phía sau. Bóng dáng của Lý Hỏa Vượng dần dần xuất hiện phía sau Thiên Hạo, còn Lý Hỏa Vượng đang đứng tại chỗ xé da mặt trên mặt mình xuống, để lộ mặt người nhỏ nhắn đáng yêu của Lý Tuế.

Thiên Hạo còng lưng cúi người xuống, nhúng hai ngón tay vào thứ chất lỏng kỳ lạ chảy ra từ vết nứt trên mặt đất, đưa vào miệng ngậm lấy:

"Hahaha, Lý chân nhân thật biết cách đùa, thế mà lại làm một người giả tới trêu chọc ta.

"Có đúng là Lý chân nhân thật sự sẽ không gia nhập vào Pháp Giáo chúng ta không? Sau khi đi qua thôn này, sẽ không có cửa hàng này nữa. Chỉ cần ngươi có thể gia nhập vào Pháp Giáo thì những chuyện khác đều dễ thương lượng hơn rồi.

"Ngươi bị thiểu năng trí tuệ sao? Ngươi bị chúng ta mai phục, hiện tại chúng ta mạnh hơn các ngươi! Lúc này còn chiêu hàng ta? Ngươi cho rằng có khả năng sao?"

Lý Hỏa Vương giẫm lên da thịt mềm nhũn cười lạnh, sau đó hắn rút kiếm ra đâm vào bụng mình. Khi hắn dùng sức rạch mạnh một đường, lục phủ ngũ tạng lập tức lộ ra trong không khí.

Thực lực của đối phương thoạt nhìn rất quỷ dị, nếu còn nương tay sợ là không được nữa. Không dễ dàng gì mới bắt được cao thủ của Pháp Giáo, nhất định phải cắn chặt khiến cho bọn họ đau dữ dội một trận mới được.

Một mảnh "Thiên Đại Lục" trực tiếp trải trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng xé gan của mình ra rồi đập mạnh vào những thẻ tre màu đỏ "Gan gỗ!"

Khi Nhuận Trí Ngũ Hành kết thúc, Lý Hỏa Vượng kéo khoang bụng được bao phủ bởi các loại nhuyễn trùng xuống, sải bước lao về phía lão lang trung kia.

1109 chữ

Chương 1197: Ôn Thần

Ngay khi hắn sắp tiếp xúc với sương mù màu vàng, máu thịt trên mặt đất đột nhiên mở ra một vết nứt, trực tiếp nuốt chửng hắn vào trong.

"Thật thú vị"

Khi Thiên Hạo lắc quả hồ lô, làn khói vàng lơ lửng trong không trung bay thẳng về phía máu thịt đã biến mất của Lý Hỏa Vượng.

Không lâu sau, những máu thịt đó sống lại, cùng với sự sinh trưởng không ngừng của các tứ chi kỳ lạ, những máu thịt này nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của phương trượng chùa Chính Đức. Một quả hồ lô máu thịt nằm nghiêng xuất hiện, không ngừng tiết ra chất lỏng kỳ quái ra xung quanh.

Thiên Hạo đột nhiên cảm thấy hai chân đau nhói. Khi hắn vừa cúi đầu xuống liền nhìn thấy thấy những nhuyễn trùng chi chít bao phủ bàn chân hắn, không ngừng gặm nhấm vào bên trong.

Ngay khi chúng sắp gặm xuyên qua chân hắn, quả hồ lô bên cạnh đột nhiên sưng lên một cái mụn mủ, "bốp" một tiếng, mụn mủ vỡ ra, chất lỏng kỳ dị trực tiếp phun khắp chân hắn.

Ngay sau đó, khi những chất lỏng này bao phủ nhuyễn trùng, khiến cho cơ thể của những con nhuyễn trùng kia biến dạng, đồng thời cũng cướp đi sự kiểm soát của Lý Hỏa Vượng đối với nhuyễn trùng.

"Lý chân nhân cũng chỉ có bản lĩnh này sao? Thiên mỗ thật sự không biết vì sao Đại Vu lại coi trọng ngươi như vậy"

Thiên Hạo vừa dứt lời, một kẽ nứt bay ra khỏi mặt đất, ý đồ muốn trực tiếp chém hắn thành hai khúc.

Mà Thiên Hạo dường như có thể dự đoán được tương lai, nhanh chóng di chuyển cơ thể về phía sau, trực tiếp tránh được kẽ nứt

đang bay tới kia.

Nhưng một giây sau, chuyện khiến Thiên Hạo không ngờ tới là có một thanh kiếm Tử Tuệ đâm xuyên qua kẽ nứt kia.

Sau khi nó cắm vào bụng của Thiên Hạo dùng sức hất lên trên, đầu vào thân hắn trực tiếp bị chém thành hai nua.

Một lúc sau, cả người Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến dạng chui ra từ một kẽ nứt mới. Khi vẻ mặt của hắn đau đớn ôm đầu, những thứ không ngừng giãy giụa trên người hắn nhanh chóng khô héo rồi biến mất. Xuyên qua khe nứt trực tiếp nhảy tới Đại Tề, sau đó từ Đại Tề đánh lén bên này. Tuy rằng chiêu này rất khó có thể đề phòng, nhưng hiển nhiên hiện tại Đại Tề có dáng vẻ như vậy, chạy đến bên kia thì phải trả một cái giá thật lớn.

Mọi thứ ở bên kia đều bị nhiễu sóng một cách điên cuồng, chỉ ngắn ngủi vài hơi thở cũng có thể khiến một người bình thường biến thành quái vật.

Nhưng may mắn thay, Lý Hỏa Vượng có năng lực tu chân, có thể thay đổi xác thịt nhiễn sóng trên cả người mình.

"Không thể sai được! Cảm giác này, chất lỏng mà tên này sử dụng giống với của Đại Tề bên kia!"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng khó coi nhìn những quả hồ lô đang tiết ra chất lỏng kia.

Hắn không biết tên này mượn Thiên Đạo nào của Ti Mệnh, nhưng hiển nhiên, Thiên Đạo này có liên quan đến nhiễu sóng.

"Nhiễu sóng cũng được coi là Thiên Đạo sao? Vậy Ti Mệnh quản lý nhiễu sóng gọi là gì?"

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm hỏi.

“Theo như cách nói của ngươi có thể gọi là Ôn Thần!"

Ông lão lưng gù bị chém thành hai nửa ngã xuống đất chợt đứng dậy.

Chất lỏng kỳ lạ phun ra từ cái bướu lạc đà của hắn giống như núi lửa, bắn tung tóe lên người Lý Hỏa Vượng.

Một số con nhuyễn trùng bay ra khỏi lồng ngực của Lý Hỏa Vượng, chặn dòng nước đen, tranh thủ giúp hắn có thời gian trốn thoát.

Đứng trên một khúc xương nhô cao, Lý Hỏa Vượng cầm kiếm vẻ mặt âm tình bất định nhìn Thiên Hạo trước mặt:

"Thế mà vẫn chưa chết! Rốt cuộc tên này có lai lịch gì chứ?"

"Hahaha... Ta không có lai lịch gì cả, ta chỉ là một lão già bình thường mà thôi"

Cơ thể đang nhiễu sóng của Thiên Hạo há cái miệng bị chém thành hai nửa nói.

"Ngươi mà là một lão già bình thường! Ta tin con mẹ ngươi á!"

Lý Hỏa Vượng gầm lên giận dữ, trán nổi đầy gân xanh, lao về phía Thiên Hạo. Cơ thể bị rạn nứt của Thiên Hạo miễn cưỡng khép lại, nhiễu sóng trên cơ thể cũng nhanh chóng biến mất.

Nhìn Lý Hỏa Vượng đang tới gần mình, Thiên Hạo vừa định thi triển phép thần thông nhưng lại phát hiện cơ thể mình không hề có phản ứng, tựa như giờ phút này hắn thật sự biến thành một lão già bình thường vậy.

Hắn vừa định chạm vào pháp khí bên hông nhưng đã quá muộn rồi. Một tia sáng trắng lóe lên, đầu của Thiên Đạo trực tiếp bay lên trời.

Ngay sau đó, trên mặt cắt ở cổ hắn nhanh chóng phun ra máu tươi, gần như phun cao hơn một trượng.

Sự kỳ lạ của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng vẫn không yên tâm được. Hắn trực tiếp lao về phía cái xác không đầu của Thiên Hạo, há to miệng về phía cái cổ đang phun ra máu tươi kia.

Khi cổ họng của Lý Hỏa Vượng xối đầy máu tươi không ngừng run rẩy, nhuyễn trùng từ trong miệng Lý Hỏa Vượng xông ra giống

như cá nhảy qua cửa rồng, nhanh chóng phi thân lên, lao thẳng vào dòng máu.

"Ọe~!

Khi Lý Hỏa Vượng dùng sức nôn ra, những con nhuyễn trùng màu đỏ như máu chi chít chui thẳng vào cơ thể Thiên Hạo dọc theo lỗ hổng trên cái đầu bị cắt đứt của hắn, bất kể chạm vào cái gì đều điên cuồng gặm cắn, nuốt chửng xuống.

Những con nhuyễn trùng kia không ngừng gặm cắn khiến cho thi thể không đầu của Thiên Hạo nhanh chóng trở nên khô quắt lại. Khi Lý Hỏa Vượng tiện tay ném lớp da được chống đỡ bằng những khúc xương trong tay xuống đất, những con nhuyễn trùng bò dọc theo vạt áo đạo sĩ chui vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

1096 chữ

Chương 1198: Thiên Tại

Cuối cùng cũng giải quyết xong một kẻ địch, Lý Hỏa Vượng không dám nghỉ ngơi mà lao về phía phương trượng Thiền Độ đang chiến đấu gian khổ. Hắn nhất định phải giải quyết xong trận chiến lần này trước khi Nhuận Trí Ngũ Hành kết thúc.

"Chờ... chờ đã!" Giọng nói sau lưng khiến cơ thể Lý Hỏa Vượng cứng đờ. Hắn chậm rãi quay người lại liền nhìn thấy thi thể khô quắt của Thiên Hạo, tứ chi hắn đung đưa bò về phía đầu mình.

"Như vậy cũng không chết? Chuyện này làm sao có thể chứ! ?"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang cực kỳ kinh hãi, một bàn tay trực tiếp nắm lấy mắt cá chân của Lý Hỏa Vượng, hòa thượng nửa mặt bị ngâm trong nước thối rữa, con ngươi tan rã đau khổ van xin hắn:

"Đại nhân! Giết! Giết ta đi! Đau quá! Đau quá!

Lý Hỏa Vượng nhấc chân, giẫm mạnh vào đầu hắn, nhưng cho dù thứ màu đỏ và trắng phun ra từ lỗ mũi của hắn, nhưng tên này lại

có thể phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

"Aaaa! Đau quá! Đau chết ta rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn hòa thượng đau đớn lăn lộn trên mặt đất, lại nhìn về phía Thiên Hạo đang bê lấy đầu mình lắc lư đứng dậy, hắn phát giác được cái gì đó.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh và phát hiện ra cho dù trận chiến xung quanh có khốc liệt đến đâu nhưng lại không có một bộ thi thể nào không động đậy cả. Cuối cùng hắn cũng hiểu rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Xảy ra thiên tai rồi, chết là hết!

Lý Hỏa Vượng thở hồng hộc, con ngươi co rút lại rất nhỏ. Hắn nửa ngồi xổm xuống, nhìn Tiền Phúc đang nằm trên mặt đất phun ra một búng máu.

Vẻ mặt đối phương đau đớn vươn tay ra muốn bịt lỗ máu trước ngực, nhưng mặc cho hắn chặn như thế nào thì máu vẫn không ngừng chảy ra từ đầu ngón tay hắn.

Hắn bị thương, hơn nữa nhìn có vẻ như là vết thương chí mạng.

“Ngũ tỷ, Ngũ tỷ! !"

Thấy vết máu trên mặt, Ngô Kỳ cầm hộp cứu thương chạy tới xử lý vết thương cho Tiền Phúc.

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt dữ tợn rút hai thanh mã tấu, lao ra khỏi góc tường:

"Ta đi ngăn cản bọn họ! Các ngươi đi trước đi! !"

Vừa đi ra, Lý Hỏa Vượng liền thấy người của đối phương đã men theo góc tường, mò tới bên này rồi.

"Aaa! !"

Lý Hỏa Vượng rống giận một tiếng, xông lên trực tiếp đẩy đối phương lên tường, con dao trong tay trực tiếp đâm thẳng vào bụng

đối phương, điên cuồng xoay móc.

"Rầm" một tiếng, một sức mạnh cực lớn đụng vào bả vai của Lý Hỏa Vượng, trực tiếp đụng hắn bay ra ngoài, hắn bị bắn trúng rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa đứng dậy, hai viên đạn bắn thẳng vào mũ sắt của hắn, khiến hắn ngã nhào trên đất.

Lý Hỏa Vượng dựa vào tường đứng lên lần nữa, hắn hung ác trừng mắt nhìn những kẻ địch ở dưới hầm cách đó không xa, những Ti Mệnh tín ngưỡng của Pháp Giáo!

Các Ti Mệnh cầm vũ khí trong tay ngồi xổm ở đó, vẻ mặt lạnh lùng tựa như từng bức tượng điêu khắc vậy.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng vung mạnh mã tấu trong tay, lưỡi dao nhanh chóng xoay tròn trực tiếp cắm thẳng vào đầu của một kẻ địch.

Lợi dụng lúc đối phương thay đạn, hai chân Lý Hỏa Vượng đạp mạnh xuống đất, cầm dao xông vào trong hầm, trực tiếp rút mã tấu trên đầu người này ra, vung về phía những người xung quanh. "Ầm" một tiếng thật lớn, Lý Hỏa Vượng bị đập thẳng vào tường, đầu hắn vang lên từng tiếng ong ong. Khi hắn vừa ngẩng đầu lên liền thấy một người đàn ông cao lớn đang gio báng súng đập mạnh vào mũ sắt trên đầu hắn.

Mắt thấy đầu mình sắp bị đập xuống đất, hai tay của Lý Hỏa Vượng chợt chặn lại.

"Thế mà các ngươi lại dám đánh lén! Thế mà còn dám giết Tiền Phúc!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên đứng dậy, nghiêng đầu đập vào ngực đối phương khiến cho ngực đối phương bị lõm xuống.

Một cây gậy ở bên cạnh đập mạnh tới, trực tiếp đập vào cánh tay của Lý Hỏa Vượng thành hình chữ L.

Lý Hỏa Vượng hét lớn một tiếng, giơ cao con dao trong tay chém mạnh vào cổ đối phương, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Dòng máu đỏ tươi tưới lên kính chống đạn trên mũ sắt của Lý Hỏa Vượng, khiến cho lúc này hắn nhìn mọi thứ đều là màu đỏ.

Ngay khi nơi này hoàn toàn trở nên hỗn loạn thành một mớ, một quả bom khói mang theo làn khói dày đặc từ phía xa bay tới dưới chân Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng phát nổ.

Mùi khói gay mũi trong nháy mắt xuyên qua khe hở của quần áo, hiển nhiên cái này không phải bom khói bình thường.

Mùi khói nồng nặc khiến Lý Hỏa Vượng ho sặc sụa, một lúc sau hắn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, như thể đầu của mình không còn là của mình nữa.

"Hỏa Vượng! Rút lui!"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng đang ho khan dữ dội, vịn tường nhanh chóng lui lại.

Khi hắn đi đến cửa thang lầu liền thấy Trần Hồng Du đang cõng Tiền Phúc rút lui.

Lý Hỏa Vượng cầm dao đứng tại chỗ đề phòng một hồi, sau khi thấy không có kẻ thù nào xông ra khỏi làn khói, lúc này Lý Hỏa Vượng mới vội vàng đuổi theo Nhưng khi đến tầng dưới cùng, sắc mặt của mọi người đột nhiên trở nên khó coi hơn.

Chỉ thấy ở lối ra vào đã bị ba chiếc xe bán tải chặn lại, một số người đang nấp sau cửa xe, chĩa họng súng đen ngòm về phía bên này. Nghe thấy trên đầu vang tiếng bước chân dồn dập, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, trực tiếp xông lên phía trước. Viên đạn nhanh chóng găm vào bụng của Lý Hỏa Vượng, không lâu sau, bụng của Lý Hỏa Vượng bắt đầu chảy máu.

1126 chữ

Chương 1199: Biến Hóa

Lần này, Lý Hỏa Vượng trực tiếp dùng cánh tay bị gãy của mình chặn vết thương lại, tiếp tục xông về phía trước.

“Ầm ầm” hai tiếng, khớp xương nơi chân phải Lý Hỏa Vượng bị trẹo một cái, ngã nhào trên đất. Mặc dù áo giáp có thể chống đạn nhưng lại không chống được lực công kích đủ để làm gãy bắp chân.

Mắt thấy hai bên chuẩn bị bao vây tả hữu giáp công, lúc này bất ngờ vang lên một tiếng nổ, một trong ba chiếc xe bán tải lập tức phát nổ, ngọn lửa bao trùm hết mọi thứ.

Đúng lúc này, tấm kính bên trái đột nhiên bị vỡ nát, bọn họ thấy hai chị em Ba Thịnh Thanh và Ba Nam Húc đang cưỡi mô tô:

“Thanh tử! ! Bên này!"

Nghe thấy âm thanh này, tất cả mọi người đều đi qua đó. Chân trái của Lý Hỏa Vượng bị gãy cho nên chạy chậm nhất, cuối cùng vẫn là Triệu Lôi đi qua đỡ hắn đi về phía trước.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Thanh Vượng Lai cũng không quay đầu lại, từ trong túi lấy ra ba cái ống nghiệm ném về phía sau.

Cuối cùng cũng đến được điểm đỗ xe, mọi người nhanh chóng lên xe nhanh chóng rút lui.

Lý Hỏa Vượng phát hiện ngoài chiếc dã ngoại của Ngũ Kỳ, xe thể thao của Thanh Vượng Lai, xe mô tô của hắn và hai chị em nhà họ Ba ra, bên cạnh còn có một chiếc ô tô màu đỏ và một chiếc xe việt dã.

Xem ra không chỉ có hai chị em nhà họ Ba tới giúp đỡ bọn họ.

Nhưng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng không quan tâm nhiều đến vậy. Hắn nhanh chóng ngồi lên xe mô tô của mình, dùng sức vặn tay lái, tiếng nổ vang lên, mọi người nhanh chóng sơ tán khỏi tòa nhà cũ nát này.

Ngay khi hắn cho rằng bản thân đã thoát khỏi nguy hiểm, một chiếc xe tải màu xanh lá cây đột nhiên quay đầu lại ở giao lộ phía trước, khí thế hung hăng nghiền ép về phía những người bọn họ.

Lý Hỏa Vượng vặn mạnh tay ga, lái chiếc mô tô hạng nặng lao lên

phía trước. Hắn nhanh chóng phóng hết mã lực, đâm thẳng vào bánh xe bên trái của bọn họ.

Lý Hỏa Vượng đã đứng dậy khỏi mô tô chuẩn bị nhảy xuống xe bất cứ lúc nào, cuối cùng hắn thấy tài xế trong buồng xe kinh hoàng bẻ lái, tránh được xe mô tô của mình.

Khi Lý Hỏa Vượng ép chiếc xe tải lùi lại, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả xe chậm rãi dừng lại ở Quất Tử Châu, khi Lý Hỏa Vượng kéo lê vết thương của mình, nôn nóng mở cửa xe dã ngoại của Ngũ Kỳ ra xông vào bên trong liền thấy Tiền Phúc đang nằm trên giường, máu chảy ra trên người hắn thấm ra chăn bông ướt một mảng lớn.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn xuyên qua cái nón sắt màu đỏ thấy vẻ mặt Ngũ Kỳ trầm trọng lắc đầu với mình.

Khi nhận được tin này, giọng nói Lý Hỏa Vượng run rẩy hỏi Thanh Vượng Lai:

"Trợ thủ của ngươi đâu? Chuẩn bị của ngươi đâu?"

"Người khác thiết kế bẫy, ngươi liền trực tiếp dẫn chúng ta chui vào trong! Rốt cuộc ngươi ở phe nào? ?"

"Đừng nóng, ngươi xem đây không phải là đã tìm người tiếp ứng rồi sao? Nếu không sao chúng ta có thể ra ngoài được chứ?"

Trên mặt Thanh Vượng Lai mang theo ý cười nhàn nhạt đáp.

Lý Hỏa Vượng cố gắng dùng một tay cởi chiếc mũ sắt rách nát trên đầu mình xuống, dùng hết sức ném nó vào chân Thanh Vượng Lai:

"Tiền Phúc chết rồi! Ngươi mù sao? Con mẹ nó Tiền Phúc mất mạng rồi! !"

Thanh Vượng Lai cúi xuống nhặt chiếc mũ sắt lên rồi đặt nó sang một bên.

"Đối với cái chết của Tiền Phúc, ta rất đau lòng, nhưng lần này

chúng ta không chỉ bị mai phục đơn giản như vậy.

Trong quá trình đám phàn mất nửa giờ với bọn họ, ta cũng có được một số thông tin hữu ích! Tỷ lệ thắng của chúng ta không nhỏ"

Lý Hỏa Vượng lui về phía sau nửa bước, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Thanh Vượng Lai, tựa như đây là ngày đầu tiên hắn thật sự quen biết đối phương.

Nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, Thanh Vượng Lai nói tiếp:

“Theo như suy đoán trước đây của ta, vốn cho rằng chúng ta đối phó họ sẽ vô cùng khó khăn, nhưng sau khi tiếp xúc với họ, thì phát hiện không phải như vậy, tình hình của họ không tốt như tưởng tượng"

Thanh Vượng Lai vừa nói, vừa nở nụ cười tự tin.

“Điên rồ! Ngươi đúng là kẻ điên!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm hắn tức giận nói.

“Hỏa Vượng? Ngươi làm sao thế?"

Dương Na không đi theo, hoàn toàn không hiểu tình hình, nàng đi vào trong xe, nhưng khi nàng nhìn thấy Tiền Phúc trên giường, lập tức sợ đến thét một tiếng.

Nàng vội vàng chạy đến bên giường nhìn Tiền Phúc trước mặt bó tay bất lực, dường như muốn giúp đỡ, nhưng tình hình hiện giờ, nàng phát hiện mình không giúp được gì, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cùng đúng lúc này, tay dính máu của Tiền Phúc bỗng thò ra, tóm chặt Dương Na, nàng sợ lại thét lên lần nữa.

Nhìn thấy Tiền Phúc vẫn có thể động đậy, Lý Hỏa Vượng cũng không màng đối chất với Thanh Vượng Lai, ôm theo hy vọng xông đến bên giường.

Hắn vội nhìn sang Ngũ Kỳ.

“Chị Ngũ, mau lái xe đi! Đến bệnh viện gần nhất!"

Nhưng Ngũ Kỳ không nói gì, thở dài nhẹ một hơi, quay người đi vào khoang lái.

Lý Hỏa Vượng vội vàng lại gần không ngừng hô hấp cho Tiền Phúc.

“Cố gắng lên, chúng ta đưa ngươi đến bệnh viện, cố gắng lên!"

Nhưng dường như Tiền Phúc hoàn toàn không chú ý đến giọng của Lý Hỏa Vượng, ánh mắt nhìn chằm chằm Dương Na, khóe miệng hé rộng, càng lúc càng nắm chặt.

“Thật đẹp quá, thật tráng lệ quá."

Nói xong câu cuối cùng, Tiền Phúc buông bàn tay tóm Dương Na, đồng tử dần dần giãn to, cả cơ thể buông thống, cuối cùng Tiền Phúc vẫn chết.

1085 chữ

Chương 1200: Quy Tắc

Dương Na nhìn người chết trước mắt, lại nhìn vết máu của Tiền Phúc để lại trong tay mình, cuối cùng nàng không nhịn được, không ngừng lùi lại gào khóc lớn.

Lý Hỏa Vượng đi đến với vẻ mặt nghiêm trọng, đưa một tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi nàng.

Mấy phút sau, dường như Dương Na đột nhiên định thần lại, lẩm bẩm đưa tay mở túi của mình.

“Báo báo cảnh sát! Báo cảnh sát!"

Nhưng một cánh tay dài thò đến, trực tiếp cướp lấy điện thoại của Dương Na.

Hai người vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy đó là tay của Thanh Vượng Lai, ngón tay thon dài lướt trên điện thoại, ấn nút tắt máy.

“Không được báo cảnh sát"

“Tại sao không được báo cảnh sát! Tại sao! Hắn chết rồi! Hắn đã chết rồi!"

Dương Na không còn biết nói gì.

Thanh Vượng Lai dồn ánh mắt nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Ở bên thế giới mà ngươi giải thích, có nhân vật như cảnh sát không?"

“Chúng ta là hình chiếu, là phản chiếu, thế họ là cái gì?"

Đúng lúc Thanh Vượng Lai tự hỏi tự trả lời, một người phụ nữ cất giọng khàn khàn nói.

“Họ là quy tắc, bất kỳ thế giới nào cũng có quy tắc của thế giới đó, họ chính là quy tắc"

Sau đó người phụ nữ mặc một chiếc áo bông màu trắng từ phía sau đi đến, một cái đuôi ngựa màu đen vừa lười biếng nhưng vừa dịu dàng từ bên vai nàng chúi xuống.

Đôi môi màu đỏ của nàng dần mở ra, tiếp tục giải thích với Lý Hỏa Vượng:

“Đừng hy vọng quy tắc sẽ giúp ngươi, quy tắc chính là quy tắc, người muốn dựa vào quy tắc để giải quyết vấn đề, cuối cùng sẽ chỉ bị quy tắc nuốt ngược lại.

“Ví dụ bị người khác hiểu lầm là bệnh nhân tâm thần, nhốt vào trong bệnh viện tâm thần"

Thanh Vượng Lai trêu chọc nói.

“Hiện thực không hề đơn giản như ngươi tưởng tượng, ngươi biết tại sao hình chiếu trong đầu của tất cả mọi người chúng ta lại khác nhau không?"

“Thực ra, theo suy đoán của ta, suy nghĩ của mọi người đều đúng, bởi vì dựa vào đầu óc của loài người chúng ta hoàn toàn không tưởng tượng được ra hiện thực, chúng ta chỉ có thể thông qua thế giới quan mà chúng ta có thể hiểu được để cảm nhận thế giới bên

đó.

“Giống như thấy bói xem voi, ngươi sờ được cái mũi, ta sờ được cái miệng, Tiền Phúc sờ được cái răng, còn Ngũ Kỳ sờ được chân voi"

“Nhưng ta khác các ngươi, ta không sờ bằng tay, ta sử dụng giác quan cảm nhận mạnh nhất của loài người để tìm kiếm mọi thứ bên kia, số học.

“Cho nên đối với thế giới bên kia, ta hiểu thấu đáo hơn mỗi một người các ngươi.

Lý Hỏa Vượng chấn hãi nhìn người phụ nữ trước mặt, rồi lại nhìn Tiền Phúc đã chết không nhắm mắt trên giường, nhất thời không biết phải nói gì.

“Triệu Sương Điểm"

Người phụ nữ đó đưa tay phải trắng ngần thon dài ra với Lý Hỏa Vượng.

“Lần đầu gặp mặt, xin chào, Lý Hỏa Vượng"

Lý Hỏa Vượng khẽ hé môi, cuối cùng vẫn nói ra.

“Các ngươi điên rồi phải không? Không nhìn thấy ở đây có người chết hả? Tiền Phúc chết rồi!"

Thanh Vượng Lai gật đầu.

“Ta biết, Tiền Phúc đã chết, mọi người đều đau lòng, nhưng là người trưởng thành, chúng ta nên kiềm chế cảm xúc này, không để ảnh hưởng đến chuyện quan trọng"

“Huống hồ, quan hệ của ngươi và Tiền Phúc tốt lắm hả? Chẳng phải ngươi cũng đề phòng hắn à? Tại sao hắn chết, mà ngươi lại phản ứng mạnh như vậy?"

Thanh Vượng Lai tỏ vẻ nghi hoặc.

Nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt và người tên Triệu Sương Điểm

chưa rõ lai lịch, Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na đi xuống khỏi xe.

“Hỏa Vượng, ngươi đi đâu? Còn có chuyện quan trọng cần bàn nữa, ngươi không muốn biết ta có được tình báo gì sao? Ngoài ra Triệu mỹ nữ dẫn người đến cứu chúng ta, không làm quen thì cũng không hay lắm phải không?” Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn Dương Na trở nên mất hồn, bước nhanh đi về phía xe máy của mình.

“Ta phải chăm sóc tốt bạn gái của ta, những việc khác đợi lần sau đi!"

Đặt Dương Na nằm nghiêng trong lòng mình, Lý Hỏa Vượng lái xe máy đi về nhà, sắc mặt hắn âm trầm và tái xanh, tất cả mọi chuyện xảy ra vừa nay không ngừng hiện lên trong đầu hắn, nhất thời đầu óc hắn cũng rất hỗn loạn.

Chẳng mấy chốc về đến tiểu khu, hành động bất thường của Lý Hỏa Vượng lập tức thu hút sự chú ý của những người khác trong tiểu khu, nhưng hắn dìu đỡ Dương Na đang nghẹn ngào mau chóng đi lên tầng.

Sau khi về đến nhà, Dương Na ôm mặt lao vào nhà vệ sinh.

Khi nhìn thấy mẹ của mình đi ra từ phòng bếp, Lý Hỏa Vượng không muốn để nàng nhìn thấy mình, vội vàng chạy vào phòng mình.

“Con trai? Ngươi không sao chứ?"

Tôn Hiểu Cầm nghe thấy tiếng khóc trong nhà vệ sinh, liền dùng chiếc thìa sắt trong tay gõ lên cửa.

“Người làm sao thế? Cãi nhau à? Đàn ông phải rộng lượng một chút chứ"

“Mẹ, ta không sao, ngươi làm việc đi Lý Hỏa Vượng nhét tay gãy của mình vào trong khe giữa giá treo quần áo và bức tường, cắn răng chậm rãi duỗi thẳng ra.

“Không được, phải đến bệnh viện khám, mình không tự xử lý được.

Lý Hỏa Vượng lê tay gãy của mình nằm lên giường, vẻ mặt đau đớn.

Tiền Phúc chết rồi, chết một cách nhẹ nhàng như vậy, càng khiến hắn cảm thấy tức giận với thái độ của Thanh Vượng Lai.

Vừa nãy hắn đang nói dối! Thái độ đó chắc chắn không phải là kìm nén cảm xúc đau thương, đối diện với cái chết của Tiền Phúc, trong lòng hắn không hề đau thương chút nào!

1630 chữ

Chương 1201: Phiên Ngoại - Bạch Linh Miểu

Dưới ánh chiều tà vàng rực rỡ, Bạch Linh Miểu ngâm bàn tay trên đạo bào màu máu trong nước sông, sau khi quẫy mạnh mấy các trong nước rồi rút ra khỏi mặt nước, sau đó lại đặt trở xuống.

Nàng muốn dùng nước sông để gột rửa hết máu bẩn bên trên, nhưng màu sắc bên trên sớm đã nhuốm vào bên trong, nước sông vốn không thể rửa sạch.

Đúng lúc này, hai tay mọc đầy lông đen xì thò ra, trực tiếp cướp gậy gỗ trong tay Bạch Linh Miểu.

Nhìn Xuân Tiểu Mãn trước mặt một cái, Bạch Linh Miểu mỉm cười, cùng nàng giặt quần áo.

“Bệnh của Lý sư huynh lại tái phát rồi.

Lời của Xuân Tiểu Mãn khiến Bạch Linh Miểu ngừng cười, nàng đặt đồ trong tay xuống, đi đến bên xe ngựa ở bên đường, thì thấy Lý Hỏa Vượng điên điên khùng khùng đã bị người khác vội vàng dùng xích nhốt lại. Nàng vừa định quay lại xem, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, quay người lại, lấy ra một ít vải bông từ trong xe ngựa, đệm vào một số chỗ dễ sờ thấy thịt, rồi lại quay đến bên sông giặt quần áo.

“Không sao, đã trói nhốt lại rồi, người khác đang canh chừng"

Ban đầu Bạch Linh Miểu vô cùng sợ tình huống này, nhưng trải qua nhiều lần, nàng đã quen rồi.

“Ngươi phải nghĩ kỹ đấy, thực sự muốn đi theo hắn, thì phải chịu khổ như này cả đời.

Nghe thấy lời khuyên của Xuân Tiểu Mãn, Bạch Linh Miểu hơi cau mày.

“Tiểu Mãn tỷ, ngươi đừng nói vậy, ngươi còn nói vậy là ta giận đấy"

“Thật không biết ngươi bị hạ thuốc mê hồn gì?

Xuân Tiểu Mãn vớt quần áo từ trong nước lên, quật mạnh lên tảng đá.

Bạch Linh Miểu hơi ngập ngừng dừng lại, sau đó vùi đầu giặt quần áo, cất giọng dịu dàng nói:

“Thích một người là chung tình với người đó, chỉ vì hắn mắc bệnh mà không thích nữa, thì còn gọi là thích không?”.

Xuân Tiểu Mãn nghe thấy lời này, cũng không nói nữa, cũng vùi đầu giặt quần áo.

Đúng lúc này, một bóng hình đi đến, đó là La Quyên Hoa, nàng đội một chậu gỗ chất đầy quần áo bẩn đi đến bên này, còn Tú Nhi cầm vung vẩy cỏ đuổi chó tung tăng nhảy theo phía sau.

“Bạch cô nương, Hắc cô nương, hai người cũng đang giặt quần áo à?"

“La đại tỷ, chào tỷ, hôm nay sao Lữ đại ca không đến giúp à?"

Hai người thấy nàng, càng giặt nhanh hơn.

“Ầy, đàn ông đúng là làm việc gì thì việc đó hỏng, giặt quần áo cũng giặt rách cả áo được, đúng là vô dụng, lúc trước tôi thật không biết tại sao lại gả cho hắn nữa.

Nói đến đây, La Quyên Hoa chuyển chủ đề, cười tủm tỉm nghiêng

đầu qua.

“Nhưng mà ấy, ban đêm không có đàn ông lại không được, các ngươi hiểu được không? Cái đó người nhà ta vẫn rất được đấy.

Thấy La Quyên Hoa lại bắt đầu luyên thuyên, hai người vội vàng cầm quần áo đã giặt xong vứt vào chậu quần áo rồi đi lên bên bờ, phía sau vang lên tiếng cười như vịt sảng khoái của La Quyên Hoa.

Hai người lấy tấm ván và dây thừng, treo quần áo lên hai bên xe ngựa, đợi chốc nữa xe ngựa phi chạy, quần áo có thể đón gió khô nhanh chóng.

Đúng lúc này, Lữ Trạng Nguyên cầm tẩu thuốc của hắn, cười ha ha đi về bên này.

Đầu tiên hắn nhìn Lý Hỏa Vượng bị nhốt, sau đó lại nhìn sang Bạch Linh Miểu, khi tiểu đạo gia không có mặt, thì mọi việc đều do cô nương này quyết định.

“Bạch cô nương, ta vừa hỏi đường rồi, phía trước chúng ta là một trấn nhỏ, hôm nay chúng ta đến đó nghỉ ngơi, được không? Nhân tiện chúng ta cũng có thể dựng sân khấu hát kịch, kiếm ít lộ phí"

Bạch Linh Miểu vuốt mấy sợi tóc trắng bay đến trước mắt ra sau tai, khẽ gật đầu.

“Được, vậy làm theo lời Lữ đoàn trưởng đi.

“Được, vậy ta đi chuẩn bị ngay đây.

Lữ đoàn trưởng đi đến bên xe ngựa của mình, đạp một cái vào mông Lữ Tú Tài.

Đợi La Quyên Hoa giặt quần áo xong quay lại, đoàn người bọn họ lại lên đường.

Đã đi qua vùng núi hoang vu, giờ đi lại trên con đường nhỏ bên ruộng, ngửi mùi hương hoa cỏ, khuôn mặt người nào cũng thư thái hơn rất nhiều.

Trên đồng ruộng còn có người đang cấy cày, theo vết tích trên

đường, có lẽ chẳng bao lâu nữa là có thể đến thị trấn nhỏ mà Lữ Trạng Nguyên nói.

“Quả nhiên ở bên con người là dễ chịu nhất.

Cẩu Oa vươn vai hết sức, sau đó thò bàn tay có móng tay dính đầy đất đen vào trong áo gãi ngứa.

Bỗng nhiên hắn sáng mắt lên, dường như thấy cái gì, hưng phấn chạy đến bên đường, một cái hồng bao được cắt từ giấy đỏ xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn một góc lá bạc lộ ra bên trong, Cẩu Oa lập tức tham lam nhặt lên.

“Đừng nhặt, tuyệt đối đừng nhặt!"

Bạch Linh Miểu hoảng hốt chạy đến, vội vàng đẩy Cẩu Oa ra.

“Ông nội ta đã nói, không được nhặt hồng bao bên đường! Sẽ gặp tai họa đấy!"

Nhìn hồng bao dưới đất, trong đồng tử màu hồng của Bạch Linh Miểu lộ ra vẻ sợ hãi.

Cũng đúng lúc này, tất cả mọi người vây quanh lại, nhìn hồng bao dưới đất chỉ trỏ.

Lữ Trạng Nguyên xì sụt hút vài hơi xong, lên tiếng nói:

“Bạch cô nương nói đúng, ta ra bắc vào nam cũng từng nghe nói đến điều này, nếu trong nhà cho người mắc bệnh trúng tà, thì ném hồng bao ra ngoài đường"

“Nếu có người nhặt đi thì sẽ nhặt luôn cả bệnh tật và tà khí đi theo, đây gọi là thế mạng"

Bạch Linh Miểu cau mày lắc đầu.

“Ông nội ta không nói vậy, hình như là phối hôn với người âm gì đó, tóm lại không được nhặt hồng bao bên đường"

“Không nhặt thật hả? Cả một túi bạc lớn đấy, hay là chúng ta nhờ người khác nhặt, sau đó chia đều được không?” Cẩu Oa thấy tiền là không đi nổi.

Nhưng đúng lúc tất cả mọi người đều không phản ứng lại, một bóng người từ bên cạnh đi đến, trực tiếp nhặt hồng bao lên.

“Cảm ơn, không cần khách sáo như vậy, còn đặc biệt mua cho ta cái này, nhưng có vẻ đúng là rất ngon.

Nói xong hắn nhét hồng bao vào trong miệng.

Đợi người khác xông đến ngăn cản thì đã quá muộn, lá bạc trong hồng bao và cả một ít tóc dài màu đen cùng một ít móng tay đều bị hắn ăn hết.

“Không không không, vậy là đủ rồi, ta không ăn nữa, ta chỉ ăn một chút thôi, nếu không bên đó... không có gì.

“Đồ ngốc! Ngươi làm việc kiểu gì vậy? Tại sao không nhốt chặt Lý sư huynh!"

Cẩu Oa tức giận hỏi.

Cao Chí Kiên tỏ vẻ mặt ấm ức, rõ ràng đã dùng xích trói chặt, nhưng hai tay Lý sư huynh lại xuyên qua xích sắt, hắn cứ ấp úng không biết phải giải thích thế nào.

Lúc này Bạch Linh Miểu lo đến muốn khóc, cho dù nàng làm thế nào, cũng chỉ cướp lại được một ít giấy đỏ vụn từ trong tay Lý Hỏa Vượng.

“Không... không sao! Tiểu đạo gia không sợ thứ này! Hắn thần thông quảng đại mà lại sợ thứ này hả?"

Lữ Trạng Nguyên giả bộ vẻ mặt khinh thường nói.

Bạch Linh Miểu cắn môi, buông lỏng xích sắt trên người Bạch Linh Miếu, rồi lại nhốt hắn lại.

“Chúng ta đi thôi, đi vào trong huyện thành, xem có chùa chiền miếu thành hoàng gì không, để còn cúng bái” Vừa nói xong, tay

của Bạch Linh Miểu đã ấn lên trống của mình, một khắc cũng không dám dừng lại. Nhưng không biết có phải ông trời muốn đối đầu với hắn hay không, chẳng mấy chốc trời đổ mưa lớn, đường đất trở nên lầy lội, vô cùng khó đi, đi mãi cho đến trời tối vẫn không thấy huyện thành đó.

Tuy rất muốn đi tiếp, nhưng khi thấy một miếu hoang, theo đề nghị của Lữ Trạng Nguyên, mọi người đã mệt mỏi, cuối cùng vẫn dừng xe ngựa, đi vào trong nghỉ ngơi.

Dù sao cứ đi tiếp dưới trời mưa, đường tối om, thiếu mất một người thì cũng không có ai biết. Trong lúc Cao Chí Kiên đội mưa lớn đi vào trong rừng chặt ít củi, nhờ củi khô mà bọn họ cố ý để lại, ngọn lửa dần nổi lên, màu đỏ đó khiến trong lòng tất cả có mặt đều cảm thấy ấm áp, mí mắt bắt đầu sụp xuống.

“Miểu Miểu, bên đó không sao chứ? Ta sẽ nhanh chóng quay về.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng nói khẽ, khiến tất cả mọi người lập tức ngẩn người.

“Lý sư huynh, không sao, ngươi.."

Không đợi Bạch Linh Miểu nói xong, Lý Hỏa Vượng trực tiếp xen vào nói.

“Suỵt, đừng nói, có người đến.

1688 chữ

Chương 1202: Phiên Ngoại - Bạch Linh Miếu 2

Trong miếu hoang lập tức yên tĩnh, ngoại trừ tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài và tiếng lốp bốp của củi cháy, thì cũng không còn âm thanh nào khác.

Tất cả mọi người đều bất giác nghĩ đến hồng bao bị Lý Hỏa Vượng nuốt xuống bụng trước đó, đều nhìn màn mưa đen xì xì ngoài miếu, hình như bên ngoài thấp thoáng có bóng người thật.

“Việc này... việc này..."

Cẩu Oa cảm thấy sợ hãi lông tóc dựng đứng xoa xoa da gà của mình.

“Sao Lý sư huynh ăn nói điên khùng lại đáng sợ như vậy chứ"

“Không sao, không sao"

Lữ Trạng Nguyên không biết đang tự an ủi mình hay an ủi những người khác.

“Hồng bao đó có là gì, đợi tiểu đạo gia tỉnh táo lại, mặc kệ ma quỷ gì, trực tiếp cho một đường kiếm xử lý nó.

“Nhưng... cha.. nếu tiểu đạo gia vẫn không tỉnh táo thì sao?"

Lữ Trạng Nguyên tức giận trực tiếp quay người, đập cái tẩu thuốc lên miệng của Lữ Tú Tài.

“Cái miệng của ngươi không nói thì bị bí bách đến chết hả? Có bí chết được không?"

“Lữ đoàn chủ Lời của Bạch Linh Miểu khiến Lữ Trạng Nguyên đang định dạy bảo con trai mình một trận phải dừng lại.

“Tối nay mọi người đừng ngủ, đợi Lý sư huynh tỉnh táo lại rồi tính, được không? Có lẽ chẳng bao lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại thôi.

“Được, cứ làm vậy đi"

Lữ Trạng Nguyên cầm cây gỗ ném vào trong đống lửa trước mặt.

Sau đó mọi người cũng không nói chuyện nữa, thức đêm đợi đến ngày mai.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu vang lên tiếng rào rào, mảnh sứ rơi xuống, mái nhà của miếu hoang bỗng nhiên sập xuống, ngói sứ rơi xuống và mưa lớn lập tức dập tắt ngọn lửa.

Trong bóng tối, tất cả mọi người đều hoảng loạn, đều cầm đồ của mình lùi đến chỗ khô ráo.

Bạch Linh Miểu lập tức kéo dây xích trên người Lý Hỏa Vượng, nhưng lại thấy không có gì, nàng sợ giật mình.

Khi nàng vội lấy ra hòn đá huỳnh quang từ trong lòng, chiếu sáng miếu hoang, nàng thấy ở chỗ đối diện cách hai trượng, dưới ánh huỳnh quang xanh mờ, Nhị Thần cầm dắt sợi xích trên Lý Hỏa Vượng, trong lòng nàng mới nhẹ nhõm.

Sau đó nàng ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu.

“Mau lên! Ra ngoài hết đi, không ở lại được trong miếu này nữa! Nó sập xuống tiếp thì sẽ đập trúng người đấy.

Nghe thấy lời của Bạch Linh Miểu, tất cả mọi người dắt xe lừa xe ngựa, rời khỏi miếu hoang này.

“Ra ngoài tắm nắng à? Được đấy?

Nhị Thần dắt Lý Hỏa Vượng đi vào rừng cây bên cạnh.

“Đi đâu thế hả! Mau quay lại đây!"

Bạch Linh Miểu đội mưa hét lớn với Nhị Thần.

Nhưng khi một Nhị Thần khác chặn trước mặt Nhị Thần đó, Bạch Linh Miểu lập tức ngẩn người tại chỗ, chỉ thấy hai cô gái cùng đội khăn trùm đầu màu đỏ đứng ở phía xa.

“Hai Nhị Thần ư?"

Nói chính xác thì một người là Nhị Thần, còn người kia là tân nương tử người cõi âm!

Liền sau đó, người đội khăn trùm đỏ bên cạnh Lý Hỏa Vượng bỗng bước nhanh, kéo hắn xông vào rừng cây bên cạnh.

“Đợi đã!"

Bạch Linh Miểu dẫn theo Nhị Thần cùng đi vào rừng cây tối đen.

Trong bóng tối đèn mờ, Bạch Linh Miểu không thấy gì trong rừng cây, trong lòng càng lo lắng, nước mắt rừng rưng nơi khóe mắt.

Nhưng sau đó nàng gạt mạnh nước mắt, ném chiếc trống ở hông trong tay về phía Nhị Thần, lấy ra khăn trùm đỏ đội lên đầu mình.

“Thịch thịch.thịch! Mặt trời xuống núi trời tối tăm, nhà nhà đều khóa cửa, mười nhà thì chín nhà khóa, chỉ có một nhà không đóng cửa, giơ gậy đánh trống mời thần tiên..."

Cùng với tiếng gõ trống của Nhị Thần và lời hát, Bạch Linh Miểu đội khăn trùm đầu đỏ lập tức cảm thấy một luồng sống nóng từ thiên linh cái xông vào.

Luồng lực đạo cường mạnh này trực tiếp xông vào ý thức Thất Linh Bát Lạc của Bạch Linh Miểu, nhưng cơ thể này dường như trở nên xa lạ, tư duy của mình bắt đầu hỗn tạp xen lẫn một số thứ khác.

Khi tiếng trống vang lên trong rừng, tiếng hát kịch ngắt quãng của cô gái buồn đau ảm đạm vang lên từ trong rừng cây, muốn làm loạn tiếng trống.

“Thật oan ức, tấm lòng có ánh trăng soi tỏ, gặp nhau không dễ, chia cách thì dễ, hôm nay bỏ vợ, hối hận muôn đời"

Cả chân tay Bạch Linh Miểu chạm đất, cơ thể mất kiểm soát mau chóng chạy theo hướng có âm thanh. Chạy khoảng nửa nén hương, trong rừng cây rậm rạp đột nhiên sáng rõ, một nghĩa địa hỗn loạn xuất hiện trước mặt nàng.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đeo xiềng xích bị kéo đi, loạng choạng lảo đảo bò lên từ trong hố lớn.

Bên cạnh cái hố bày một người giấy, người giấy với hai bên má vẽ hai vòng tròn đỏ lớn quỳ hai chân xuống đất, trên đỉnh đầu dán một tấm chữ Hỉ màu đỏ lớn kèm theo cái lọ gốm màu đen trùm khăn, còn tiếng hát kịch truyền ra từ trong cái lọ.

Bạch Linh Miếu xông đến, nhưng đúng lúc này, chiếc lọ trên đầu người giấy bỗng nhiên động đậy, lắm về phía nàng.

Móng vuốt sắc nhọn vung mạnh lên, rạch lên chữ Hỉ màu đỏ lớn bốn vết nứt sâu, chiếc lọ gốm màu đen trực tiếp bị đá ra xa.

Bạch Linh Miểu mở to cái miệng nứt đến cuống lưỡi của mình, sau khi thét một tiếng vang trời, rồi xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Thấy Bạch Linh Miểu sắp đưa tay tóm lấy sợi xích, người giấy quỳ đó đột nhiên động đậy, chặn trước mặt Bạch Linh Miểu.

Đôi mắt vô hồn được vẽ ra của người giấy đó rách toạc, lộ ra một đôi mắt đen xì xì, bên trong người giấy có thứ gì đó.

“Thịch thịch thịch, Hồng Hoàng Bạch Bi cúi thấp đầu, tiên bên ngoài ức hiếp tiên bên trong, thịch thịch thịch! Sắp có ba bảo vật của lão tiên, ba bảo vật, một chiếc..."

Nhưng khi binh quyết này vừa mới hát được một nửa, cùng với tiếng da nứt rách đột nhiên dừng lại, cảm giác bất thường trên người Bạch Linh Miếu mau chóng biến mất.

Đợi khi nàng tháo khăn trùm đỏ xuống quay đầu nhìn sang hướng âm thanh, thì thấy cái nắp của chiếc lọ gốm màu đen lại bật mở ra.

Một cánh tay thối nát màu xanh từ bên trong thò ra, cắm xuyên thẳng cái trống trong tay Nhị Thần.

Liền sau đó, Bạch Linh Miểu bị người khác đẩy sang trái, cái đầu trực tiếp va đập lên trên bia đá, lập tức vỡ đầu chảy máu, hoa mắt chóng mặt.

Nàng ôm vết thương bất lực òa khóc, trống vỡ rồi, nàng không chỉ khóc vì đau đầu, mà càng khóc vì mình vô dụng.

Nhưng nàng nhìn người giấy đó đi đến sau lưng Lý Hỏa Vượng đẩy mạnh một cái, trực tiếp đẩy hắn vào trong hố lớn, còn khi chiếc lọ phía xa mau chóng lăn đến cái hố lớn, trong lòng đột nhiên nổi lên luồng lực xộc lên đầu, khiến cả đầu nàng cũng kêu ong ong, nàng không cam tâm!

Bạch Linh Miểu cắn chặt răng thò tay xuống bụng của mình, học theo Lý Chí lúc đầu, vừa kéo vừa nhấc thật mạnh.

Cùng với cơn đau dữ dội, làn da thiếu nữ trắng nõn bị căng chặt, tiếng trống vang lên lần nữa.

“Thịch thịch thịch! Hai chân đứng vững dựa doanh trại! Bày hương án mời thần tien! Đầu tiên là mới Hồng, sau đó mời Hoàng, mời trăn dài linh điều kèm Bi Vương!"

Nghe thấy tiếng trống, người giấy trực tiếp xác chiếc lọ chữ Hỉ đỏ đập về phía Bạch Linh Miểu.

Thấy chiếc lọ gốm màu đen càng lúc càng gần, trên nửa bên mặt Bạch Linh Miểu mau chóng xuất hiện các loại vảy và mắt thú.

Móng vuốt sắc bén hết sức quạt mạnh, trực tiếp quạt bay chiếc lọ bay đến.

“Cút đi! Đó là người đàn ông của ta!"

Tuy bụng của mình đau không chịu nổi, nhưng Bạch Linh Miểu lại không khóc, nàng và Nhị Thần đứng vững ở đó, vừa gõ trống vừa không hề sợ hãi nhìn chằm chằm chiếc lọ gốm màu đen đó.

“Cút ra cho ta! Ngươi còn lại gần một bước, thì ta giết ngươi!"

Nhìn ánh mắt đầy quyết đoán và tràn đầy uy hiếp của Bạch Linh Miểu, cuối cùng chiếc lọ gốm màu đen đó dừng lại, chậm rãi lăn vào trong rừng cây tối đen.

Chiếc lọ bỏ đi, người giấy đó cũng không biết biến mất từ lúc nào.

Bạch Linh Miểu không buông lỏng cảnh giác, cố chịu cơn đau ở bụng, nàng và Nhị Thần lưng dựa lưng, chậm rãi dịch chuyển về phía cái hố lớn.

Nửa canh giờ sau, Lý Hỏa Vượng nằm tren hành lý ở chỗ khô ráo trong miếu hoang chậm rãi định thần lại.

“Ta.. lại về rồi ư? Tại sao ngươi nhìn ta như vậy?"

Thấy Lý Hỏa Vượng đã tỉnh táo lại, Bạch Linh Miểu trông chừng bên cạnh hắn đưa tay cởi sợi xích trên người hắn.

“Không có gì, Lý sư huynh, không xảy ra chuyện gì cả"

Giọng nói và ánh mắt của Bạch Linh Miếu vẫn dịu dàng như trước.

1109 chữ

Chương 1203: Điều Quan Trọng Nhất

Lý Hỏa Vượng ngồi trên giường của mình tận mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng thở dài một hơi, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Tiền Phúc chết rồi, hắn quen mình lâu nhất, hắn chết rồi, mình cũng rất thương tiếc, nhưng người chết không thể sống lại, mình có nghĩ đến hắn cũng vô ích.

Bây giờ điều quan trọng hơn là sau khi hắn chết, thì Thanh Vượng Lai để lộ ra một số vấn đề. Trước đây Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cho rằng Thanh Vượng Lai ngoài việc luôn tự cho mình đúng, cố chấp cho rằng suy nghĩ của mình là chính xác ra, thì hoàn toàn bình thường, nhưng rất hiển nhiên mình đã nghĩ sai. Biểu hiện của Thanh Vượng Lai rất không đúng, vô cùng không đúng, không đúng nhất là tình cảm của hắn.

Đối diện với cái chết của một người, thậm chí là cái chết của người quen, trong lòng hắn cũng không hề quan tâm.

Cái chết của Tiền Phúc, thậm chí còn không quan trọng bằng cái mũ sắt mà mình ném xuống đất.

Trước đây hắn chưa từng nhìn thấy kiểu này ở bệnh viện tâm thần, hắn cũng không biết rốt cuộc Thanh Vượng Lai mắc bệnh gì.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Thanh Vượng Lai mới là hình chiếu triệt để, giống Ti Mệnh nhất.

Một người không có tình cảm như vậy, tuyệt đối không thể nào hành động theo cảm tính, nếu có thể bán mình để đổi lấy lợi ích cao hơn, e rằng hắn sẽ không hề do dự ra tay.

Đối diện với đồng bọn không có giá trị, hắn cũng sẽ trực tiếp bỏ rơi, mình hợp tác với người như vậy, chẳng khác gì bảo hổ lột da.

Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ đến lời của Ba Nam Húc, nếu trước đây hắn còn nghi ngờ, thì bây giờ hắn đã tin hơn một nửa.

Nhưng nghĩ đến đây, một vấn đề bày ngay trước mặt Lý Hỏa Vượng, nếu mình không hợp tác với Tam Thanh, vậy thì chẳng lẽ mình phải đơn thương độc mã đối phó với nhưng Ti Mệnh đang xâm lược Bạch Ngọc Kinh ư? Rất hiển nhiên một mình mình thì không đối phó được, nhưng nếu cứ mơ hồ tiếp tục theo Thanh Vượng Lai, e rằng mình bị hắn lúc nào cũng không biết.

Lý Hỏa Vượng không khỏi nghĩ đến hai chị em nhà họ Ba, còn có cô gái tên Triệu Sương Điểm đó.

Rất hiển nhiên, bọn họ không theo phe Thanh Vượng Lai, nhưng bọn họ lại đến giúp.

“Ừm, xem ra Ti mệnh trong Bạch Ngọc Kinh cũng có đoàn thể khác nhau.

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm.

Suy nghĩ một lúc xong, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lúc này, không thích hợp chấm dứt với Thanh Vượng Lai, mình nên nhân khoảng thời gian này tiếp xúc với người khác, chính là Ti Mệnh không lựa chọn hợp tác và không thể hợp tác mà Thanh Vượng Lai nói.

Không thể nghe từ một phía Thanh Vượng Lai, như vậy mới có thể tránh hắn bán đứng mình.

Sau khi suy nghĩ cân nhắc cẩn thận, Lý Hỏa Vượng cảm thấy trước đó mình phản ứng hơi mạnh, ít nhất tạm thời mình và Tam Thanh là quan hệ đồng minh.

Không thể vì đối phương máu lạnh mà không nể mặt đối phương. Nhưng cũng may Thanh Vượng Lai hoàn toàn không quấy nhiễu về tình cảm, từ trước đây bị Dương Na tát một cái, hắn cũng không phản ứng gì, có lẽ cũng sẽ không để ý đến thể diện của mình.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại ra, gọi cho Thanh Vượng Lai, sau mấy tiếng tút nhẹ, lập tức có người nhận máy.

“A lô, Lý Hỏa Vượng"

Giọng của Thanh Vượng Lai vẫn thân thiện như trước, còn có chút thân thiết, nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng đã biết, bên trong chất

giọng này là cái gì.

“Xin lỗi, vừa nãy ta kích động quá, phiền ngươi nói tiếng xin lỗi với Triệu Sương Điểm thay ta, lần đầu tiên bạn gái ta thấy có người chết trước mặt nàng ở khoảng cách gần như vậy, cảm xúc không ổn định, cho nên ta đưa nàng về trước"

“Triệu mỹ nữ không phải là người nhỏ mọn như vậy, bạn gái ngươi không sao chứ? Ngươi là bạn trai, nhất định phải an ủi chu đáo đấy"

“Không sao, nàng đỡ hơn rồi, lần sau ta để nàng ở nhà vậy, không cho nàng đi theo nữa"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình một cái, sau đó lên tiếng nói:

“Hôm nay không tiên, chốc nữa ta phải đi xử lý vết thương, ngay mai gặp, được không? Nói về thu hoạch của ngươi."

Vẻ mặt của Thanh Vượng Lai không phải giả bộ, có lẽ là đã có được thông tin có giá trị, Tiền Phúc đã chết, bây giờ chỉ có thể hy vọng hắn không chết uổng.

“Được, vậy trưa ngày mai, vẫn ở chỗ cũ, ta dẫn cả đám người Triệu Sương Điểm đến, làm quen với ngươi"

“Triệu Sương Điểm"

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày nhớ lại cô gái đuôi ngựa đó, nếu Thanh Vượng Lai là Tam Thanh, thì Triệu Sương Điểm đó là Ti Mệnh gì đây?

Từ lý thuyết thầy bói xem voi mà nàng ta nói, chắc chắn nàng ta là một Ti Mệnh trong đó, nhưng không biết nắm giữ thiên đạo nào.

“Thôi bỏ đi, nghĩ như vậy hoàn toàn không có manh mối, đợi ngày mai gặp mặt, tìm hiểu thêm rồi suy đoán vậy"

Lý Hỏa Vượng nghĩ vậy, nói với Thanh Vượng Lai trong điện thoại.

“Được, vậy cứ thế nhé, ta tắt máy đây.

“Đợi đã, ngày mai ngươi nhớ cầm áo chống đạn đến, qua ngày hôm nay, một số miếng đệm bên trong chắc đã hỏng hết rồi, cần thay cái mới"

"Cạch cạch cạch.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Lý Hỏa Vượng kẹp điện thoại bên tai, đi về phía cửa.

“Hay là ngày mai bảo Ngũ tỷ đến một chuyến, ta bị thương thế này mà đến bệnh viện e rằng sẽ gặp rắc rối"

Trong lúc nói, Lý Hỏa Vượng đã đi đến cửa, hắn vặn nhẹ tay nắm cửa mở ra, sáu y tá thân hình cao lớn đứng trước mặt mình. 1116 chữ

Chương 1204: Tại Sao

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nhìn rõ chữ thập màu đỏ trên lồng ngực bọn họ, sáu người trực tiếp xông vào, bao vây chặt Lý Hỏa Vượng, cầm áo trói người mặc lên người hắn.

“Các ngươi đang làm gì vậy hả?” Lý Hỏa Vượng muốn phản kháng, nhưng thương tích hôm nay khiến thực lực của hắn giảm mạnh, vốn không thể phản kháng.

“Tại sao các ngươi bắt ta? Là ai bảo các ngươi đến?"

“Ta đã khỏi bệnh rồi! Bệnh viện đã viết giấy chứng nhận rồi, hay là các người đều là người của bọn họ?"

Nói đến khả năng xấu nhất, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên cảnh giác hẳn.

Trong lúc hắn không ngừng suy đoán rốt cuộc những người này là ai, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là Dịch Đông Lai đã rất lâu không gặp, bây giờ hắn vẫn mặc áo trắng blouse, vẫn đeo kính không giọng.

“Là ta bảo họ đến đấy"

“Tại sao?"

Nhìn bác sĩ chữa chính ngày xưa, Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Bác sĩ Dịch, ta đã khỏi bệnh rồi, ta đã khỏi bệnh thật rồi!"

“Vậy sao? Nhưng bạn gái của ngươi lại không nói như vậy, nàng nói dạo gần dây ngươi không uống thuốc.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Dương Na cúi đầu, từ sau cửa đi ra, hắn khó mà tin được sững sờ nhìn đối phương, mặc cho y tá bê lên cáng, đi ra phía cửa.

Đúng lúc hai ngươi lướt qua nhau, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn nổi giận run người với nàng, hỏi ra một câu tại sao.

Dương Na đột nhiên òa khóc.

“Vì ngươi sẽ chết! Đây không phải trò chơi, thực sự sẽ chết người! Lần này là Tiền Phúc, lần sau có thể là ngươi!"

"Trước đây ta có thể tùy theo ngươi! Nhưng bây giờ không được! Ta thà để ngươi bị nhốt trong bệnh viện tâm thần! Ta thà để sau này chúng ta không ở bên nhau! Ta cũng không muốn ngươi bị người khác lợi dụng như công cụ! Ta cũng không muốn ngươi chết!"

Nhìn Lý Hỏa Vượng bị khiêng đi, Dương Na đi theo phía sau nghẹn ngào giải thích:

"Hỏa Vượng, ngươi đừng sợ, trước đó những lời nói khi tiếp xúc với đám người Thanh Vượng Lai ta đều dùng máu ghi âm ghi lại hết rồi.

"Kỳ thật trước đây ta vẫn luôn thu thập chứng cứ, những chứng cứ đó ta giao cho bác sĩ Dịch hết rồi. Hắn đã biết có một đám người đang uy hiếp ngươi!"

"Chờ sau khi ngươi nhập viện, bác sĩ Dịch sẽ gọi cảnh sát, ta sẽ nói

tất cả cho cảnh sát. Hỏa Vượng, ngươi an toàn rồi, bây giờ đã có người bảo vệ ngươi, sau này ngươi sẽ không bao giờ gặp nguy hiểm nữa!"

"Hỏa Vượng, ngươi đừng sợ, ngươi phải cố gắng uống thuốc cho tốt!"

Khi các hộ công khiêng Lý Hỏa Vượng đi xuống cầu thang, lúc này hắn vẫn đang ngước cổ lên khó có thể tin được mà nhìn Dương Na, trong miệng hắn vẫn luôn hét lên tại sao.

Khi nghe câu hỏi tại sao cuối cùng từ miệng của Lý Hỏa Vượng, Dương Na ngồi xổm xuống, hai tay che mặt khóc trong tuyệt vọng.

Cánh cổng sắt lớn quen thuộc của nhà giam Bạch Tháp, hàng rào thép gai quen thuộc, chiếc tivi quen thuộc trong phòng nghỉ, những bệnh nhân cùng chung phòng bệnh quen thuộc, phòng khống chế bệnh nhân có triệu chứng nặng quen thuộc, từng thứ từng thứ thoáng qua trước mắt hắn.

Lý Hỏa Vượng cả người bị trói, chỉ ngồi trong phòng khống chế, đến bữa thì ăn, thuốc đến thì uống.

Bác sĩ đến xử lý vết thương trên người hắn, Lý Hỏa Vượng vẫn rất phối hợp.

Ở trong này không có khái niệm về thời gian, Lý Hỏa Vượng không biết đã trôi qua bao lâu rồi.

Khi bộ quần áo khống chế được cởi ra khỏi người hắn, vết thương của hắn gần như đã lành hẳn. Hắn đeo còng tay, xiềng chân được các hộ công dẫn đi ra khỏi phòng bệnh khống chế.

Nhìn con đường quen thuộc, Lý Hỏa Vượng biết bọn họ muốn dẫn mình đi đâu. Đây là đường đi đến phòng làm việc của Dịch Đông Lai.

Khi Lý Hỏa Vượng ngồi xuống và nhìn thấy khuôn mặt kia của Dịch Đông Lai, hắn không hề ngạc nhiên chút nào. Thấy Dịch Đông Lai ra hiệu, các hộ công đều rời đi. Hắn lấy máy tính bảng ra ngồi xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng:

"Không định nói gì sao? Đây không giống như phong cách của ngươi, Lý Hỏa Vượng"

"Ngươi muốn ta nói cái gì? Nếu ta nói ta không bị bệnh, ngươi sẽ tin sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, đánh giá văn phòng của Dịch Đông Lai.

Nơi này không lớn, vô cùng đơn giản, ngoại trừ một cái bàn đặt máy vi tính cùng một cái ghế dựa cho bác sĩ tâm lý dùng để trị liệu ra thì chỉ có giá sách ở bên trái là có chút thú vị.

Trên giá sách cao lớn có rất nhiều sách liên quan đến chuyên ngành của Dịch Đông Lai. Hơn nữa không phải trên giá sách đều là sách, mà còn đặt một số đồ trang trí tô điểm thêm, một trong số đó là một viên xúc xắc mười tám mặt có kích thước bằng một khối Rubik.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào viên xúc xắc, Dịch Đông Lai giải thích:

"Đây là một viên xúc xắc mười tám mặt được nạm vàng, một di vật văn hóa từ thời Tây Hán. Người xưa dùng nó để chơi tửu lệnh uống rượu hoặc là xúc xắc Lục Bác Tắc Kỳ.

"Ha ha, văn vật của Tây Hán mà cũng đặt ở chỗ ngươi? Ngươi bị điên rồi à?"

"Đồ thật đương nhiên không để ở chỗ ta. Lần trước ta đến Bảo tàng Quan Phục ở Thượng Hải xem qua một lần, sau đó liền đến cửa hàng lưu niệm mua một cái mô phỏng theo.

Dịch Đông Lại đưa tay lấy viên xúc xắc xuống, nhanh chóng lật qua mấy mặt rồi cho Lý Hỏa Vượng xem mấy hàng chữ nhỏ ở mặt đáy.

"Nhìn đi, cái này của Nghĩa Ô, là hàng giả.

Lý Hỏa Vượng thờ ơ quay đầu đi, không thèm nhìn hắn.

1178 chữ

Chương 1205: Lại Là Quy Tắc

Dịch Đông Lai đặt viên xúc xắc lên bàn và nói:

"Sao bây giờ ngươi lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ ngươi không muốn biết hiện giờ Thanh Vượng Lai như thế nào sao? Những kẻ thù kia của ngươi như thế nào rồi?"

“Nếu ngươi đã nói ta có hỏi hay không, vậy thì tại sao ta phải hỏi?"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay.

“Trước tiên nói về Thanh Vượng Lai trước. Vị nghiên cứu sinh mà ngươi và Dương Na nói trên thực tế hắn không phải là nghiên cứu sinh gì, hắn thậm chí còn không làm việc và học tập ở trường đại học đó. Ta không tra được người nào tên Thanh Vượng Lai cả.

Con ngươi của Lý Hỏa Vượng hơi co rụt lại:

"Chuyện này không thể nào!"

"Chuyện này có thể, không tin thì ngươi tự mình xem đi"

Dịch Đông Lại đưa máy tính bảng trong tay qua.

Thấy Lý Hỏa Vượng lướt nhanh nhưng vẫn không tìm thấy mục tiêu, Dịch Đông Lai ở một bên nửa đùa nửa thật nói:

"Thế nào? Trừ khi người bạn kia của ngươi là một chuyên gia máy tính có thể hack trang web của trường thay đổi tư liệu thông tin của mình?"

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng, Dịch Đông Lai tiếp tục nói:

"Về phần những kẻ thù kia của ngươi, những kẻ thù gọi là trước đây thì theo dõi ngươi, sau này có ý đồ làm hại ngươi.

"Dựa theo quy trình bình thường, nếu thật sự kinh thiên động địa như lời ngươi nói như vậy thì hắn là sớm đã lập án rồi, nói không

chừng còn lập cả tổ chuyên án.

"Nhưng thật không may, bên kia không có lập án.

“Tại sao?"

Ngón tay cái của Lý Hỏa Vượng dùng sức ấn lõm màn hình.

"Vì không có chứng cứ, tất cả những nơi mà Dương Na nói vừa hay đều xảy ra tại nơi không có camera giám sát. Những nơi đó đều đã được kiểm tra qua toàn bộ, quả thực không tìm được chứng cứ.

"Xã hội ngày nay là xã hội pháp trị, cho dù chính miệng ngươi tự thừa nhận chính mình giết người, chỉ cần không tìm thấy thi thể vậy thì ngươi vô tội"

"Theo lý mà nói trong trường hợp không có vật chứng thì chỉ cần nhân chứng cũng được nhưng sợ là cảnh sát sẽ không nghe lời của ngươi.

“Còn về Dương Na, cảnh sát cũng sẽ không tin lời nàng"

"Tại sao lại không tin lời của Dương Na?"

Lý Hỏa Vượng không nhịn được nhớ lại lý thuyết quy tắc mà Triệu Lôi đã nói trước đó. Lúc này thế giới trong đầu của Lý Hỏa Vượng bắt đầu trở nên hoang đường.

"Vì nàng bị trầm cảm mà bệnh trầm cảm cũng có thể gây ra ảo tưởng"

"Giống như trường hợp của ngươi, một lần ảo tưởng tương tự như chứng tâm thần phân liệt hoàn toàn không có căn cứ thực tế, nàng thực sự làm không được, nhưng trên cơ sở thực tế chứng trầm cảm có hai lần ảo tưởng bị bóp méo nhất định thì vô cùng phổ biến.

"Nàng đã khỏi bệnh lâu rồi! Ở đâu ra ảo tưởng chứ?"

“Không"

Sắc mặt của Dịch Đông Lai trở nên nghiêm túc:

“Bệnh của nàng tái phát lại rồi, còn nặng hơn trước nữa.

"Tình trạng của nàng nên nghỉ ngơi, không nên chịu đả kích. Điều càng quan trọng hơn là trước đây ngươi không nên trách nàng. Hiện tại nàng xuất hiện triệu chứng tự hủy hoại bản thân đều là lỗi của ngươi.

"Nàng ở đâu? Ta phải đi gặp nàng!"

Lý Hỏa Vượng siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt. "Quên đi, bạn gái của ngươi có bác sĩ khác chăm sóc rồi. Hiện tại hai người các ngươi không thích hợp gặp mặt, ngươi vẫn là nên lo cho mình trước đi. Lần một không thể có lần hai, lần hai không thể có lần ba. Lần này, sợ là ngươi phải ở nơi này một hai năm rồi.

"Dịch Đông Lai! Ta đã thông qua kiểm tra ở chỗ ngươi rồi! Ta không có bệnh!"

Lý Hỏa Vượng chắc chắn không thể ở lại đây một hoặc hai năm được, những Ti Mệnh Vu Nhi Thần kia bọn họ sớm đã thâm nhập vào rồi. Nếu cứ ở đây thì mình sẽ bị coi như cái bia sống bị đánh lén mà thôi.

"Ngươi không có bệnh là trong tình huống ngươi uống thuốc! Tại sao ngươi lại tự tiện dừng thuốc! ?"

Sắc mặt của Dịch Đông Lai đột nhiên nghiêm túc hơn rất nhiều:

"Còn có! Trên người ngươi làm sao lại bị thương!"

"Bị những người kia cầm súng bắn vào!"

Dịch Đông Lai cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất đắc dĩ thở dài:

"Được rồi, đến giờ rồi, ngươi đi ăn cơm trước đi, ăn xong trở về, chúng ta làm kiểm tra trước.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng ngưng trọng xoay người đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Lý Hỏa Vượng cũng không có đi nhà ăn mà là bước nhanh mấy bước xông vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Thấy xung quanh không có ai, Lý Hỏa Vượng lấy viên xúc xắc mười tám mặt trong tay ra, vô cùng cẩn thận đặt trước mặt mình.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào chấm lớn màu vàng trong tay, dùng giọng điệu thương lượng để nói:

"Đầu Tử, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi"

"Ngươi nói chuyện đi! Sao ngươi lại không nói gì?"

Lý Hỏa Vượng sắc mặt khó coi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong chậu nước, vô cùng nghiêm khắc hỏi.

"Thiên tại lần này hoàn toàn khác với trước đây! Trước đây nhiều lắm là không thấy thối rữa! Không thấy ban ngày! Nhưng lần này lại không thấy tử vong nữa!"

"Ngươi biết cái này có nghĩa gì không? Đây không phải là chuyện nhỏ!"

Lý Hỏa Vượng đi tới đi lui trong phòng, lúc này trong lòng hắn cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Mỗi lần xuất hiện thiên tai đều là vì sự hỗn loạn của Thiên Đạo, nhưng lần này tử vong đột nhiên biến mất, như vậy Thiên Đạo tử vong nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi!"

Lý Hỏa Vượng dừng bước, trong đầu hắn hiện lên một khả năng nhanh nhất, hắn đột nhiên nhìn về phía hình ảnh phản chiếu của mình trong chậu nước:

"Ngươi nói! Chẳng lẽ những Ti Mệnh tín ngưỡng Pháp Giáo đã cướp Thiên Đạo tử vong đi rồi sao? Rốt cuộc ngươi có đang làm gì hay không?"

"Hay là nói, người khác đều đã đánh tới cửa rồi! Ngươi còn mơ mơ màng màng như vậy?"

1171 chữ

Chương 1206: Bất Tử

"Ta có phản kích, hẳn là vậy"

Khi nhìn thấy bản thân trong gương cuối cùng cũng bắt đầu nói chuyện, Lý Hỏa Vượng tức giận mắng một tiếng:

"Ngươi cũng biết đi ra à! Ta còn tưởng ngươi chết lâu rồi chứ?"

“Chắc là không đến lúc đó đi, có chuyện gì sao?"

Giọng điệu của Quý Tai vẫn bình tĩnh như vậy.

Lý Hỏa Vượng lười nói nhảm với hắn, vì vậy hắn lập tức chạy đến, nôn nóng hỏi:

"Rốt cuộc là có chuyện gì! Khôi Lỗi quản lý Thiên Đạo tử vong đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Hắn chết rồi"

Nghe vậy, con ngươi của Lý Hỏa Vượng trong nháy mắt co rút đến cực nhỏ:

"Chết rồi? Thật sự chết rồi ư? Chết như thế nào? Bị đồng đảng của Vu Nhi Thần giết chết sao?"

“Hẳn là vậy"

Trong mắt Quý Tai lộ ra một tia mê mang.

"Vậy Thiên Đạo tử vong nằm trong tay ai? Tại sao bây giờ hạ giới lại biến thành như vậy?"

"Ùm"

Quý Tai rơi vào trầm tư:

"Không biết nữa, ta cũng chưa từng thấy qua Gân xanh trên trán Lý

Hỏa Vượng bắt đầu nổi lên, hai tay nắm chặt khẽ run lên:

"Được, vậy ta sẽ hỏi ngươi chuyện mà ngươi biết! Ti Mệnh nào đã cho ta bảy bí mật? Ta có nên tín nhiệm hắn hay không?"

"Nên, ít nhất là cho đến hiện tại chúng ta ở cùng một phe, hắn là hắn sẽ không hại ta"

Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng có được một ít thông tin, sự tức giận trong lòng coi như cũng đã giải tỏa được một ít:

"Vậy tình huống bên ngươi như thế nào? Trước đó Huyễn Tẫn có giúp được gì không?"

"Hiện tại tạm thời ta không biết Huyễn Tẫn là ai. Lần sau ngươi lại hỏi ta, lúc đó hắn là ta và nàng đã gặp mặt qua vài lần rồi"

"Hửm?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi, tên này có ý gì vậy.

"Còn gì nữa không? Bên chỗ ta khá bận"

"Còn! Chuyện cuối cùng! Ta có cần ta đi Bạch Ngọc Kinh giúp ngươi không?" Cuối cùng cũng bắt được Quý Tai, Lý Hỏa Vượng nhất định phải hỏi cẩn thận mới được.

"Chuyện này phải nhìn thế nào đây, là ngươi giúp ta? Hay là ngươi giúp ta? Hay là ngươi giúp ta?"

Lý Hỏa Vượng lúc này đã hoàn toàn mất bình tĩnh:

"Rốt cuộc ngươi muốn nói gì vậy! Ta không muốn đoán câu đố!"

"Giúp, chuyện này ta sẽ giúp ngươi"

Sau khi nói ra câu nói không đầu không đuôi này, cuối cùng Quý Tai cũng im lặng.

Nhìn vào hình ảnh phản chiếu thờ ơ trước mặt, Lý Hỏa Vượng lập tức rút kiếm ra trực tiếp chém hình ảnh phản chiếu trong nước và

chậu đồng thành hai nửa.

"Chết tiệt! Nói ngươi là phế vật là đang coi trọng ngươi đó!"

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng nổi giận đùng đùng bước ra khỏi cửa. Quý Tai vẫn không đáng tin cậy như mọi khi. Hắn vẫn nên tự mình nghĩ cách cho tình huống này mới được.

Thời điểm hắn vừa đi ra liền phát hiện bầu không khí toàn bộ quân doanh trại hiển nhiên không đúng lắm. Sắc mặt của mọi người đều cực kỳ căng thẳng, thỉnh thoảng còn nhìn về phía đông.

Bên đó là một nơi mà đại doanh tận lực ngăn cách, ruồi nhặng vo ve trong không trung chứng minh mùi ở bên kia không hề dễ ngửi, khói đen tỏa ra không ngừng.

Lý Hỏa Vượng cau mày, trên mặt lộ ra một tia chán ghét nhìn về phía bên kia.

Khi Lý Hỏa Vượng câu một cái giỏ lên, một cảnh tượng cực kỳ bi thảm nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Trước đây, cho dù là bãi tha ma hay là người chết chất đống thì hắn đều đã nhìn thấy nhiều rồi nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn như hôm nay.

Các thi thể người thối rữa bị lột sạch quần áo chất đầy hàng rào gỗ như thịt vụn, họ hoặc là không có đầu hoặc là không có nửa bên người.

Nhưng bất kể họ bị thương nặng như thế nào, cho dù cơ thể của họ đã trở thành cái gì thì họ vẫn đang cử động.

Tử vong đã biến mất, nhưng sự thối rữa không biết mất, nỗi đau cũng không.

Tất cả những người đáng lẽ đã chết trên chiến trường trước đây bây giờ đều không thể yên nghỉ, chịu đựng sự dày vò của thối rữa vô thời hạn.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể của mình đang dần thối rữa, mưng mủ, thối rữa, sưng tấy, giòi bọ lòi ra ngoài.

Nhưng bây giờ giải pháp giải quyết nỗi đau cho họ mà đám người Lý Hỏa Vượng có thể nghĩ được chính là dùng lửa, lò lửa to lớn thiêu đốt ngày đêm không ngừng. Từng đống máu thịt biết cử động bị cắm vào trong cái xiên ném vào trong lò lửa.

Nhưng khi họ bị ngọn lửa bao trùm toàn thân, đốt cháy đầu lưỡi và nội tạng, làm máu và não của họ sôi trào thì vẫn không thể khiến cho họ từ bỏ việc kêu la cùng giãy giụa.

Tiếng gào thét tuyệt vọng xen lẫn tiếng da thịt bị đốt cháy xì xèo cũng không khiến họ đi đến chương cuối cùng của cái chết.

Chỉ khi thân xác họ hoàn toàn bị đốt cháy thành tro, họ mới có thể hoàn toàn yên lặng.

"Họ chưa chết"

Một lão Lạt Ma xác khô đội mũ mào gà đi tới bên cạnh Lý Hỏa Vượng, trong tay hắn xoay chuyển, tiếng ong ong xoay chuyển vang lên hết lần này đến lần khác.

Hắn nhìn khói đen bốc lên từ trong lò và những đống tro được kéo ra từ dưới lò, lại nói:

"Họ chưa chết"

"Cơ thể của họ bị đốt cháy thành từng viên từng hạt, mỗi một viên mỗi một hạt đều sẽ cảm nhận được nỗi đau đớn và sự tra tấn khi cơ thể bị chia ra.

"Nỗi đau bây giờ của họ còn đau hơn gấp trăm gấp ngàn lần trước đó. Họ không kêu không phải là vì họ không muốn kêu mà là họ kêu không được. Họ không cử động không phải họ không muốn cử động mà là vì họ không có tay chân để cử động"

"Nếu như Đại Hắc Thiên không quay lại, vậy thì họ sẽ phải chịu sự tra tấn và đau đớn này mãi mãi" Nghe được Lạt Ma miếu Trung Âm nói như vậy, Lý Hỏa Vượng cảm thấy da đầu tê dại, tay chân lạnh cóng.

1113 chữ

Chương 1207: Vô Nghĩa

Chỉ cần nghĩ đến tình huống như vậy xảy ra trên người mình cũng có thể khiến Lý Hỏa Vượng, người đã phải chịu đựng đủ loại tra tấn cảm thấy rùng mình.

"Cái chết là luân hồi cũng chính là số phận của con người. Nhiều người sợ chết và trốn tránh nó bằng mọi giá, nhưng họ lại không biết rằng cái chết là phước lành quý giá nhất mà Đại Hắc Thiên ban cho mỗi người. Đáng tiếc họ không biết trân quý nó, chỉ khi mất đi rồi mới biết hối hận thì đã không kịp nữa rồi.

“Dừng niệm nữa!"

Lý Hỏa Vượng mạnh mẽ ngắt lời tụng kinh của đối phương.

"Chỉ tụng kinh thôi thì có tác dụng gì chứ! Có thể niệm cho tử vong quay trở về không? Những Lạt Ma miếu Trung Âm các ngươi nghĩ cách giải quyết vấn đề này đi!"

"Không phải Đại Hắc Thiên của các ngươi quản lý tử vong sao? Không phải các ngươi tin hắn sao? Nghĩ cách giúp Đại Hắc Thiên của các ngươi đi!"

Trên khuôn mặt đầy vết đồi mồi và nếp nhăn của Lạt Ma xác khô lộ ra vẻ đau đớn lắc đầu, sau đó hắn ngồi xếp bằng trước lò lửa cuồn cuộn khói đen trước mặt, lần nữa niệm kinh văn tối nghĩa khó hiểu trong tiếng ong ong xoay chuyển.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng thầm mắng một tiếng sau đó rời khỏi nơi thiêu hủy này, đi về phía lều vải ở giữa. Chính giữa lều vải thỉnh thoảng có thư do tiêu binh và bồ câu đưa thư đưa đến, đều được tập trung lại ở trên mặt bàn cung cấp cho mưu sĩ và tướng quân kiểm tra. Nhưng Lý Hỏa Vượng lại không tìm thấy họ mà tìm được một lão thái giám.

Lão thái giám này vô cùng già, không chỉ tuổi tác già mà cũng còn là người từng trải. Từ thời hoàng đế đến Cơ Mãn của Đại Lương

trước đó, đến Cơ Lâm nam biến thành nữ sau này, rồi đến Cao Chí Kiên sau này, hắn đều là người phụ tá bên cạnh hoàng đế.

“Bệ hạ nói sao? Vẫn không tấn công Nam Bình sao? Còn định hao tổn như vậy đến khi nào nữa?"

Lý Hỏa Vượng dò hỏi.

Kể từ sau khi lần mai phục trước đó thành công, họ liền vùi ở chỗ này không có động tĩnh gì nữa.

Lão thái giám cung cung kính kính ôm quạt phất trần, hành lễ với Lý Hỏa Vượng: “Khởi bẩm Lý chân nhân, hôm nay thiên tai giáng thế. Mọi chuyện không thích hợp, không phải lúc thích hợp để khai chiến"

“Vậy có khả năng thiên tai này là do Pháp Giáo họ làm ra? Bây giờ không ra tay, chờ đến khi họ cướp Thiên Đạo tử vong vào tay mới động thủ sao?"

“Lý chân nhân đừng hoảng sợ, chuyện thiên tai dĩ nhiên có Ti Thiên Giám đại nhân bận tâm. Chắc hẳn không bao lâu nữa trận thiên tai này sẽ biến mất thôi, huống hồ ngay cả tử vong cũng biến mất rồi, còn đánh đấm gì nữa.

Lời nói của lão thái giám cũng không khiến cho tâm trạng của Lý Hỏa Vượng lúc này cảm thấy tốt hơn chút nào cả. Trước đây chỉ cần có thiên tại thì quả thật đều do Giám Thiên Ti xử lý. Nhưng hiển nhiên thiên tại lần này hoàn toàn không giống như trước đây. Đừng nói nhóm người Huyễn Tẫn họ chết hết, dù còn sống hết thì cũng chưa chắc có thể ứng phó với cục diện như bây giờ. Thiên tai trong quá khứ ít thì mấy canh giờ, nhanh thì cũng trong vòng hai ngày nhưng trận thiên tai lần này cũng đã sắp mười ngày rồi. Cái này đủ để nói rõ được tính nghiêm trọng của sự việc.

Lại liếc mắt nhìn lão thái giám, Lý Hỏa Vượng không nói gì mà rời đi. Nhưng lần này hắn không đi nơi nào khác mà là đến địa lao.

Dù giữa đường xảy ra thiên tai, xuất hiện không ít biến số nhưng cuộc vây quét lần trước tóm lại vẫn là Lý Hỏa Vượng thắng.

Mà bởi vì không có tử vong, trong tay họ có không ít tù binh có thể

thăm dò tình huống của Pháp Giáo thông qua họ.

Khi Lý Hỏa Vượng đi đến địa lao được phòng bị nghiêm ngặt liền nhìn thấy một tín đồ Áo Cảnh Giáo đang rung cái cán gỗ giống như đang vẫy nước giếng vậy.

Nhưng điều khác biệt chính là trên ròng rọc kéo nước nối liền với cái cán gỗ kia không phải dây thừng của giếng nước quấn vào nhau mà là thịt và ruột đang từ từ được lôi ra từ rốn của người phụ nữ Đản gia bên cạnh. Nếu nói người nào hưởng lợi nhiều nhất từ trận thiên tại lần này thì chắc chắn chính là những tên điên tự ngược Áo Cảnh Giáo kia.

Bây giờ họ không còn lo lắng về cái chết nữa, họ có thể tùy ý gây ra nỗi đau cho bản thân hoặc trên người khác.

Hơn nữa trong tình huống này, thực lực của mỗi người họ đều đã được tăng cường lên rất nhiều.

“Lý trưởng lão"

Túc Nhất buông cán gỗ ra, nghênh đón Lý Hỏa Vượng.

"Thế nào? Có giao phó gì sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Túc Nhất lắc đầu:

"Không có, nhưng cũng sắp rồi, Đản gia này sắp không chịu nổi nữa.

Nhìn thấy người Đản gia bị hành hạ không ra hình người vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, Lý Hỏa Vượng bước tới.

"Nói đi, nói hết những chuyện mà ngươi biết ra đi. Rốt cuộc các ngươi đã làm gì mới dẫn đến thiên tai, chỉ cần ngươi nói ra thì ta sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái.

"Nếu không, sự tra tấn này sẽ tiếp tục kéo dài mãi mãi Vẻ mặt người phụ nữ Đản gia kia trở nên kinh hãi, giương cái miệng không còn răng kia nhổ một ngụm máu lên người Lý Hỏa Vượng.

"Haha... Các ngươi thua rồi, các ngươi thua chắc rồi! Đây mới chỉ là bắt đầu! Mới chỉ là bắt đầu mà thôi! !" Thấy Lý Hỏa Vượng đứng đó không nhúc nhích, các thành viên Áo Cảnh Giáo bên cạnh cẩn thận nhấc người Đản gia kia lên rồi ném vào chảo dầu đang sôi gần đó. 1146 chữ

Chương 1208: Thân Bổn Ưu

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong, từng túi muối thô được đổ vào chảo dầu, chiên cùng với người kia.

Sau khi trải qua mấy hiệp, cuối cùng đối phương cũng nhịn không được nữa, nằm bên cạnh nồi điên cuồng hét lên:

"Miếu Trợ nói! Đây đều là là Long Vương Gia! Là bản lĩnh của Long Vương Gia, là Tứ Hải Long Vương tha tử vong đi! !"

Nói đến đây, trong mắt người Đản gia kia đau đớn thoáng qua một tia hoang mang, khi sự hoang mang kia biến mất, sau đó nàng nóng nảy hét lớn một tiếng:

"Long Vương Gia mới là Chân Long! Những Long Mạch kia đều là giả! Căn bản không có tư cách so sánh cùng Tứ Hải Long Vương! Long Mạch chỉ đáng đặt lên bàn cống nạp cho Long Vương Gia thôi! !"

"Tứ Hải Long Vương? Đây là Ti Mệnh quản lý Thiên Đạo nào vậy? Chờ một chút!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra trực tiếp vớt người kia ra khỏi chảo dầu:

"Ngươi vừa mới nói cái gì? Long Mạch? Hiện giờ trong tay các ngươi còn có Long Mạch sao?"

Thấy đối phương có chút do dự, Lý Hỏa Vượng lại trực tiếp nhấc nàng đặt lên chảo dầu.

Nhìn chảo dầu bên dưới, người Đản gia kia lập tức lên tiếng.

"Phải! Long Mạch ngủ yên! Còn có Long Mạch của La Sát quốc trên

biển cũng đã bị cướp đi! Hiện tại chúng được đặt trên bàn thờ của Long Vương Gia, để Long Vương hấp thu long khí!"

Nghe vậy, ý nghĩ trước đó vì Cao Chí Kiên mà bác bỏ lần nữa xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

"Nếu nói Cao Chí Kiên không giúp ta! Vậy có lẽ ta có thể cướp Long Mạch của Pháp Giáo để thi triển pháp trận Tru Tiên kia!"

Lý Hỏa Vượng buông lỏng tay, ném đối phương vào trong chảo dầu. Hắn cau mày, quanh quẩn tại chỗ suy nghĩ khả năng của chuyện này.

Rõ ràng là rất khó để có thể lấy được cống phẩm từ bàn thờ của cái tên gọi là Long Vương này, bây giờ bản thân cũng không biết cái gọi là Tứ Hải Long Vương là thứ gì nữa.

Nhưng xét đến cục diện bấp bênh hiện tại, hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy.

Và những gì Quý Tai vừa nói cũng chứng minh rằng Ti Mệnh mà trước đó hắn sờ vào có cảm giác như tóc hắn là của bên mình.

Dù Ti Mệnh tử vong đổi chủ hay là Thiên Đạo tử vong biến mất đều có thể chứng minh tình huống hiện giờ của Bạch Ngọc Kinh vô cùng nguy cấp, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp trợ giúp!

Ngộ nhỡ bên trên đều thua, vậy thì bên dưới có thắng thêm cũng vô dụng. Dù gì ít nhất cũng phải bảo đảm Thiên Đạo tử vong không thể bị họ cướp đi!

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng xắn tay áo rồi vớt Đản gia kia lên, bắt đầu tự mình thẩm vấn.

Dù đó là nơi mà Tứ Hải Long Vương cung tọa hay là các chi tiết của Long Mạch, hắn đều phải xác nhận một lần nữa, tránh cho đối phương nói dối.

Khi nghe Túc Nhất biết được chuyện này từ một người khác và xác nhận tin tức tương tự, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã hạ quyết tâm rằng hắn nhất định phải cướp được hai Long Mạch này.

Hơn nữa, điều này cũng có thể làm suy yếu sức mạnh của đối phương, kẻ được gọi là Long Vương, vừa hay có thể một mũi tên trúng hai đích, hắn càng không có lý do để từ chối.

“Một mình ta đi sao?"

Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này hình như quá mạo hiểm. Những chuyện như này dĩ nhiên càng nhiều người trợ giúp càng tốt.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về việc nên tìm ai, ánh mắt của hắn rơi lên trên người của các thành viên Áo Cảnh Giáo, những người vừa vặn có thực lực được tăng cao trước mặt hắn.

“Đại trưởng lão, ta vừa mới nói cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn nữ tử mặc đạo bào màu đen trước mặt.

Lý Hỏa Vượng không quen biết cấp cao nào khác của Áo Cảnh Giáo, nhưng hắn có thể đoán được người phụ nữ trước mặt nhất định có địa vị không hề thấp trong Áo Cảnh Giáo.

Chỉ vì làn da lộ ra ngoài của nàng bị bao phủ bởi đủ loại vết sẹo kỳ lạ, không có một chỗ nào hoàn hảo.

Hơn nữa bụng của nàng nhô lên nhưng nhìn từ kích thước đó lại không giống như đang mang thai mà giống như một khối u sưng phình hơn.

Người phụ nữ chậm rãi mở miệng, lộ ra cái miệng trống rỗng với Lý Hỏa Vượng. Chẳng những đầu lưỡi nàng bị rút mà ngay cả da trong khoang miệng cũng bị lột ra một lớp. Cả khoang miệng trắng lóa một mảng, mọi thứ bên trong bao gồm cả cổ họng cũng bị lở loét.

Sau khi giải thích lý do tại sao bản thân nàng không thể nói chuyện được, nàng nhặt một cây bút lông sói bên cạnh lên rồi bắt đầu viết lên thẻ tre màu đỏ trước mặt:

"Lý Hỏa Vượng, tiểu nữ Thân Bổn Ưu ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Ngay sau đó, Thân Bổn Ưu lại viết tiếp:

"Nếu biện pháp này tốt như vậy, có thể khiến cho Pháp Giáo tổn hại nghiêm trọng lại có thể kết thúc thiên tai lần này. Vậy tại sao hoàng gia và Giám Thiên Ti lại không sử dụng? Ngược lại một mình ngươi động thủ? Chẳng lẽ họ đều là ngốc tử sao?"

Lý Hỏa Vượng hơi nghiêng người về phía trước:

"Đã đến lúc này rồi còn thảo luận vấn đề này sao? Cứ nói các ngươi có giúp hay không đi, không phải người sau khi Đăng Giai đều có địa vị cao ở Áo Cảnh Giáo sao? Ta ở địa vị này sao?"

Đầu bút lông chạm nhẹ vào nghiên mực đen, rồi lại rơi xuống thẻ tre màu đỏ:

"Hiện giờ chúng ta liên thủ lại thì đương nhiên phải giúp rồi. Chẳng qua nơi đó cũng là nơi nguy hiểm, vì sao chúng ta phải giúp?"

"Nếu ngươi đã Đăng Giai rồi thì ngươi cũng nên hiểu rõ, giờ phút này, những người khác đều muốn thiên tại nhanh chóng kết thúc nhưng Áo Cảnh Giáo lại hi vọng thiên tai kéo dài càng lâu càng tốt"

1099 chữ

Chương 1209: Nợ Ân Tình

"Thật sao? Các ngươi chỉ muốn hưởng thụ đau khổ thôi sao? Lần này tử vong biến mất, ngươi có dám khẳng định lần sau đau khổ sẽ không biến mất không?"

"Hơn nữa không phải mục tiêu của các ngươi là giống như Cổ Thần là cướp lấy Thiên Đạo đau khổ trên người Ba Hủy sao? Hiện giờ trời sinh dị tượng, các ngươi có dám khẳng định Ba Huy sẽ không bị người khác cướp đi Thiên Đạo không?"

"Nếu Thiên Đạo đau khổ của Ba Hủy bị cướp đi, vậy mọi thứ mà trước đây các ngươi đã làm, những người giết vợ giết cha, tất cả những nỗ lực của các ngươi há chẳng phải đều trở thành một trò đùa sao?"

Sau khi Lý Hỏa Vượng nói xong, Thân Bổn Ưu kể cả những thành viên Áo Cảnh Giáo khác xung quanh đều không nói chuyện nữa, mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Lý Hỏa Vượng lại tiến lại gần, ánh mắt hắn chạm vào đôi mắt đỏ ngầu của Thân Bổn Ưu:

"Đừng tưởng rằng các ngươi có thể không đếm xỉa đến, tai họa này liên quan đến tất cả mọi người! Các ngươi hiểu rõ điều này! Nếu không tại sao các ngươi lại đến đây?"

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Lý Hỏa Vượng mới chậm rãi ngả người ra sau:

"Huống chi hiện giờ tử vong đã không còn nữa. Các ngươi bây giờ đều không thể chết được. Các ngươi giúp ta chuyện này, đối với các ngươi mà nói cũng sẽ không có bất kỳ tổn thất nào.

Đã nói đến nước này rồi có nói thêm cũng vô ích, Lý Hỏa Vượng ngồi tại chỗ chờ đối phương trả lời: “Nếu nói Áo Cảnh Giáo bên này không giúp đỡ, vậy mình sợ là chỉ có thể nghĩ đến những cách khác thôi.

"Ngươi, Lý Hỏa Vượng nợ ta một ân tình"

Thân Bổn Ưu dùng bút chậm rãi viết lên thẻ tre.

Không đợi Lý Hỏa Vượng đặt câu hỏi, Thân Bổn Ưu đã viết tiếp:

"Nợ ta một ân tình, không nhữngÁo Cảnh Giáo phái người giúp ngươi, hơn nữa còn tìm trợ thủ từ những nơi khác, đảm bảo chuyện này tuyệt đối không xảy ra sai sót.

Nhìn thấy chữ trên thẻ tre, Lý Hỏa Vượng lại nói:

"Ta hỏi trước, nợ ân tình của ngươi hay là nợ ân tình của Áo Cảnh Giáo?"

“Của ta"

"Được! Cứ quyết định như vậy!"

Lý Hỏa Vượng lập tức đứng dậy, lúc này hắn thật sự không muốn kéo dài thêm nữa.

"Gọi những trợ thủ mà ngươi nói ra đây đi, chúng ta lập tức xuất phát.

Lý Hỏa Vượng vừa định rời đi liền dừng lại, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

“Ngươi chuẩn bị tìm người của môn phái nào tới giúp đỡ vậy? Tốt nhất đừng tìm người của Giám Thiên Ti, ta sợ là trong đó có trinh thám của hoàng gia.

"Vũ Sư Cung, yên tâm, nơi đó tuyệt đối không có trinh thám"

“Tại sao phải tìm họ?"

Nghĩ đến vài lần tiếp xúc ngắn ngủi với Vũ Sư Cung trước đây, Lý Hỏa Vượng cũng không hiểu họ quá rõ.

Ngoại trừ trước đây, bản thân đã biết bọn chúng sống dưới lòng đất ở Thanh Khâu, những Bạch Tuệ của họ có thể khiến cơ thể con người lệch vị trí theo nhiều cách khác nhau.

Đối với việc bản thân không biết gì về mọi thứ của những tên này.

"Môn đồ Vũ Sư Cung, vạn vật đều có thể nhảy cùng nhau. Họ có thể giúp chúng ta"

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý cái tên Vũ Sư Cung kỳ quái này rốt cuộc có trò trống gì. Hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng cướp lại hai Long Mạch, kết thúc trận thiên tại lần này.

Thân Bổn Ưu không tự mình đi, nàng với cái bụng béo phệ được một cái kiệu khiêng đi. Dưới sự hướng dẫn của nàng, Lý Hỏa Vượng tiến đến gần nơi tập trung của Vũ Sư Cung.

Khi vị trí càng ngày càng hẻo lánh, trong rừng sâu núi thẳm, một cái động đen như mực khổng lồ to bằng ngôi nhà tỏa ra gió lạnh xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

"Tại sao những tên này luôn thích sống dưới lòng đất chứ?"

Lý Hỏa Vượng không nhịn được hỏi. "Người ta đồn rằng những gì thứ mà họ tin có khúc mắc không đội trời chung với Đan Hi trên trời cho nên họ quanh năm che kín mít thân trên tránh khỏi bị Đan Hi chiếu đến.

Lý Hỏa Vượng khẽ nhíu mày nhìn theo ngón tay của nàng. Hắn nhìn vầng thái dương trên bầu trời, nhấc chân đi về phía cửa động đen như mực kia.

Bậc thang trong động rõ ràng là bị cố ý làm như vậy, vô cùng bằng phẳng hơn nữa còn rất mới.

Cái động này rất lớn, nếu là người bình thường muốn tạo ra quy mô như vậy thì sợ là phải cần mấy chục năm mới làm xong.

Nơi này không khó đi lại, Lý Hỏa Vượng chỉ muốn đi về phía nguồn sáng duy nhất trong sơn động, giống như năm đó ở dưới lòng đất Thanh Khâu vậy.

Chẳng mấy chốc, hắn liền nhìn thấy Vũ Sư Cung, từng khuôn mặt người chết to lớn xếp thành hàng. Cuối cùng ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, chất thành một bức tường mặt người khổng lồ trông vô cùng đáng sợ.

Mà ánh sáng phát sáng trong bóng tối đều là những Bạch Tuệ giữa những khuôn mặt to lớn đó. Những Bạch Tuệ lít nha lít nhít tập trung lại một chỗ giống như đang hô hấp vậy.

Những khuôn mặt to lớn có bàn tròn dùng đôi mắt có kích thước bằng đèn lồng nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng, cảm giác áp bức thực chất khiến cho tất cả mọi người đều không thở nổi.

Nhìn những thứ này, trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên một vài ký ức không tốt. Hắn không nhịn được nhíu mày, hắn không thích những thứ này, cho dù trước đây hay bây giờ đến giúp bản thân thì hắn đều không thích.

“Làm sao vậy?"

Âm thanh hỗn tạp của nam nữ già trẻ đột nhiên vang lên từ phía trước bức tường mặt người.

1820 chữ

Chương 1210: Đến Nơi

Thân Bổn Ưu ngồi trên kiệu không nói lời nào, nàng ném một cái thẻ tre trong tay về phía bức tường mặt người đối diện.

Những Bạch Tuệ kia giống như những chiếc xúc tu mảnh mai, nhanh chóng phân hủy những thẻ tre kia rồi dần dần kéo chúng vào trong tường.

“Quan hệ của ngươi và Cung chủ họ rất tốt sao?"

Lý Hỏa Vượng nghiêng đầu hỏi.

"Kỳ thật họ cũng không có cái gì gọi là Cung Chủ cả. Họ hợp thành một thể, tản ra thành đơn. Tất cả những thứ mà ngươi nhìn thấy đều là vật sống, tên của nó gọi là Sư Vũ Cung"

Trên một vùng biển lớn xanh bích, chiếc thuyền khổng lồ đang căng buồm ra khơi, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày nhìn sóng biển phía xa, và gương phóng ánh sáng bên cạnh.

“Chủ thuyền, không bị lệch vị trí chứ?"

Hắn lại hỏi người đàn ông đi chân trần cao to có làn da đen xì đó.

“Xem ngươi nói kìa, ta kiếm ăn trên biển hơn bốn mươi năm rồi, chỉ cần ngươi không nói sai vị trí, thì chắc chắn thuyền sẽ đi đúng hướng, chắc chắn có thể đến được trước khi trời tối"

Đúng lúc này, trong khoang thuyền vang lên một tiếng kêu kìm nén, tiếng kêu thảm đó cực kỳ thê thảm. Nhưng chủ thuyền hoàn toàn không để tâm đến bất thường mà tín đồ Ảo Cảnh giáo gây nên, chỉ lo làm việc của mình, đợi hắn quay người, thì sau cổ hắn đã bị dán một miếng Hồng Trung. Không chỉ có hắn, mà cả những người làm việc trên thuyền cũng bị Lý Hỏa Vượng lừa, bị hắn biến thành quân cờ.

Trong tình hình này, Lý Hỏa Vượng không dám tùy tiện tìm ngươi,

để tránh trong đó có một số gián điệp pháp giáo, đương nhiên phải sử dụng một số thủ đoạn của Tọa Vong Đạo.

Chắc chắn được không đi sai phương hướng, Lý Hỏa Vượng mới đi vào trong khoang thuyền, hắn vừa đi vào, thì nhìn thấy Lý Tuế đang ngồi khoanh hai chân, nhắm mắt.

“Người đang làm gì đấy?"

Lý Hỏa Vượng đi đến hỏi.

“Cha, chẳng phải ngươi nói ta biến thành tâm tố rồi sao? Ta đang học tu chân theo ngươi, ta cũng muốn trở nên lợi hại như cha"

Thấy xung quanh Lý Tuế không có hiện tượng bất thường gì, rất hiển nhiên là nó không tu thành công, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng cảm động vì việc làm của nàng.

Hắn đưa tay vỗ lên vai nàng.

“Tu luyện cho tốt, bất kể gặp vấn đề gì, cha con chúng ta cùng ứng phó, đúng rồi, ảo giác thiếu niên mà ngươi nói trước đây còn xuất hiện nữa không?"

Lý Tuế nghe thấy lời này, thả lỏng hai chân đang khoanh lại, nghi hoặc lắc đầu.

“Không, chỉ xuất hiện mỗi một lần đó thôi"

“Chỉ xuất hiện một lần thôi sao."

Lý Hỏa Vượng trầm tư, xem ra không giống ảo giác của tâm tố, xem ra không có vấn đề lớn.

“Không sao, chỉ là ảo giác thôi. Đừng lo lắng, mấy ảo giác bên cạnh ta đã theo ta mấy năm, sau này cho dù bên cạnh ngươi có xuất hiện ảo giác thì cũng không ảnh hưởng gì, cũng lắm chỉ hơi chướng mắt"

“Vâng, cha, ta không lo lắng đâu Lý Tuế nheo hai mắt, nở nụ cười với Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi vất vả rồi, lại kéo ngươi vào chuyện này"

“Đâu có"

Lý Tuế dang rộng hai tay, trực tiếp ôm Lý Hỏa Vượng, đầu dựa và lòng hắn nói.

“Cha, ta muốn giúp ngươi, ta muốn bảo vệ ngươi, ta không muốn ngươi chết"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt của Lý Tuế, bên cạnh vang lên giọng của tín đồ Ảo Cảnh Giáo.

“Lý chân nhân, trưởng lão có lời mời.

Sau khi buông Lý Tuế ra, Lý Hỏa Vượng đi theo người không có da trên mặt đó xuống thuyền.

Là địa bàn của Ảo Cảnh Giáo, trong thuyền sớm đã tràn ngập mùi máu tanh, mọi thứ được vẽ các loại bùa khác nhau bằng các loại dịch máu, nhưng Lý Hỏa Vượng sớm đã thấy rất bình thường rồi.

Hắn đi đến trước mặt... hỏi:

“Có chuyện gì vậy?"

“Lý chân nhân có biết, Tứ Hải Long Vương mà chúng ta phải đối phó là ai không?"

“Được biết từ chỗ tù binh đó, có lẽ là vị thần mà dân trên biển tín thờ, trước đây ta từng gặp một lần, hình như có liên quan đến nước.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng mau chóng đơn giản kể lại chuyện mà mình đã trải qua ở quê hương của Dương Tiểu Hài.

“Thiên đạo của Long Vương này hình như liên quan đến nước, hơn nữa còn có thể thay đổi cuộc đời của một con ngươi, chẳng may thực sự là vậy, thì ngươi chuẩn bị sẵn sàng ứng phó đi.

Thân Bản Ưu lắc đầu.

“Trước đây không có thứ này, ta biết tín ngưỡng ngày xưa của ngư dân, nhưng phần lớn đều là tín thờ mù quáng, để yên tâm khi ra biển, đều là đám ngồi không hưởng lộc từ bên ngoài đến"

“Ti Mệnh bên ngoài ư? Bên ngoài Bạch Ngọc Kinh ư?"

Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng suy đoán như vậy, nên không ngạc nhiên lắm.

Thân Bản Ưu lại lắc đầu.

“Đã từ lâu Cổ Thần không đáp lại rồi, chúng ta cũng không biết thế nào, tóm lại cứ cẩn thận làm việc thì thơn"

“Bất kể Tứ Hải Long Vương Ngao Ma Yết này có lai lịch thế nào, nếu đã bị pháp giáo lôi kéo, chắc chắn là kẻ không dễ đối phó"

“Bây giờ sẽ không chết, ngươi sợ cái gì, ngươi còn là người của Ảo Cảnh Giáo nữa.

Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói tiếp:

“Hơn nữa chúng ta cũng không đối đầu trực diện với Ngao Ma Yết, chúng ta chỉ cầm cướp cống phẩm của hắn thôi, chút chuyện nhỏ này cũng không nguy hiểm với các ngươi.

“Đợi xuống dưới, để ta cướp cống phẩm, các ngươi phụ trách giữ chân kiềm hãm tất cả người của Long Vương Miếu là được.

“Ta không sợ, mà lo lắng, biến số trùng trùng, Lý chân nhân không coi ra gì sao? Thực sự cảm thấy chuyện này là ngẫu nhiên sao?"

“Ngươi lo lắng thì có ích gì? Nhờ ngươi giúp, ngươi còn đưa ra điều kiện, nếu ngươi lo lắng thật, thì chẳng phải nên lặng lẽ trực tiếp giúp ta sao? Cũng chẳng thấy ngươi lo lắng đến mức ấy"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng ném đá giấu tay, trên boong thuyền vang lên giọng của chủ thuyền.

“Khách quan! Đến nơi rồi!"

“Đến nơi rồi, ngươi có cảm nghĩ gì, đợi làm xong việc, ta từ từ

nghe ngươi nói.

Thân Bản Ưu nhận lấy một túi gai sắt từ tay người bên cạnh, há to cái miệng lở loét ăn toàn bộ, bắt đầu nhai mạnh.

Bốn tín đồ Ảo Cảnh Giáo đi đến, vác kiệu của nàng theo bóng của Lý Hỏa Vượng đi ra boong thuyền. Tất cả mọi người đều đến boong thuyền, mặt biển vẫn là mặt biển trước đây, không thay đổi gì, nhưng Lý Hỏa Vượng biết rắc rối đang ở dưới nước, hắn đã có thể cảm nhận được ánh mắt từ đáy sàn bắn lên, phía dưới có ai đó đã chú ý đến chiếc thuyền này.

Cùng với Lý Hỏa Vượng há miệng nuốt Lý Tuế xuống, sau đó vung tay, các tín đồ Ảo Cảnh khoác áo choàng đen nhanh chóng nhảy xuống nước như thả bánh chẻo.

“Phụp” một tiếng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy vào trong nước biển lạnh băng, hắn hít một hơi, nước biển có mùi tanh nồng lập tức bị hắn hít vào trong phổi, sau đó là cảm giác khó thở dần dữ dội.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy hoang mang theo bản năng, hít thở gấp gáp, cơ thể bắt đầu căng chặt, nhưng càng nóng vội thì vàng cảm thấy khó thở.

Trong khi hắn càng lúc càng cảm thấy khó thở, sắp lên đến đỉnh điểm, thì Lý Hỏa Vượng cũng dần thích ứng với cảm giác ngạt nước.

Nếu là trước đây thì bây giờ hắn đã bị chết đuối rồi, nhưng giờ chưa chết, đương nhiên Lý Hỏa Vượng không ngạt nước, đây cũng là lý do vì sao hắn dám trực tiếp xuống nước.

Từng xúc tu màu đen mang theo giác hút và móc ngược mọc ra ở các chỗ trên người Lý Hỏa Vượng, dòng nước chậm rãi trôi đến, khiến hắn có khả năng di chuyển nhanh chóng trong nước.

Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác xung quanh, lúc này những thứ của Vũ Sư Cung đã dung hợp thành một thể, đang biến thành con cá lớn thích ứng với nước, hàng loạt bàn tay chi chít xen kẽ bông lúa trắng xếp thành hình như vẩy cá. Còn bên Ảo Cảnh Giáo,

cơ thể bọn họ nhuốm nước biển thành màu đỏ, bao trùm tất cả mọi người trong đó.

Lý Hỏa Vượng dùng tay chỉ xuống dưới nước đen xì, tất cả mọi người bắt đầu chìm xuống thật sâu.

Nước biển băng lạnh tràn khắp toàn thân Lý Hỏa Vượng, chìm xuống từng chút một, hắn bắt đầu cảm thấy áp lực, dường như trước sau đều có bức tường đá hai mặt ép chặt cơ thể của hắn. Trước đây, những việc này đều là vấn đề lớn, bây giờ vì cái chết biến mất, cho nên không còn là vấn đề nữa.

Vì cách xa mặt nước, xung quanh dần trở nên tối tăm, tầm nhìn càng lúc càng ngắn, khiến xung quanh dập dờn các nguy cơ.

Trong nước biển tối tăm, Lý Hỏa Vượng nhìn bóng tối dưới người, dường như không có tận cuối vậy.

Bỗng nhiên hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn mặt biển mờ ảo, lại nhìn xung quanh tối tăm.

Lý Hỏa Vượng đưa tay trực tiếp lấy ra ba viên đá huynh quang từ trong lòng, ném mạnh vào bóng tối trước mặt mình.

Huỳnh quang màu xanh nhạt đánh lui bóng tối, lộ ra ngư dân mình đầy hình xăm xếp chồng lên nhau phía dưới bóng tối, và cả khỉ nước vô cùng điên cuồng với đôi mắt trố ra ngoài.

Rõ ràng một loại là con người, một loại là tà tông, nhưng ở nơi này, hai bên không khác biệt nhiều lắm.

1109 chữ

Chương 1211: Xông Miếu Long Vương

“Giết!"

Lý Hỏa Vượng xông vào trong đám đông, xúc tu toàn thân đều quấn một loại dụng cụ hành hình, cơ thể hắn xoay mạnh, đầu nhọn của các loại dụng cụ hành hình nhanh chóng chém đứt cơ

thể của họ. Còn ở bên khác, tín đồ Ảo Cảnh Giáo và Vũ Sư Cung cũng đang chém giết khắp chỗ, Ảo Cảnh Giáo thì không nói, chỉ nói riêng Vũ Sư Cung, cùng với bọn họ càng lúc càng nuốt chửng nhiều ngư dân, một cục máu thịt méo mó béo ung ủng dần hình thành trong nước.

Vì cái chết đã biến mất, bọn họ sẽ không chết, nhưng chính vì như vậy nên kẻ địch cũng không chết, cứ tiếp tục như vậy thì không được lợi gì.

Lý Hỏa Vượng đến đây không phải để giết ngư dân, khi nhìn thấy đá huỳnh quanh mà mình vừa ném ra chậm rãi rơi xuống, chiếu khe nứt dưới đáy biển, xúc tu toàn thân hắn nhanh chóng ngọ nguậy, đuổi theo đá huỳnh quang đó.

“Không sai được! Long Vương Miếu ở trong này! Mau đuổi theo! Tránh để phía pháp giáo cử người đến chi viện!” Chẳng mấy chốc điểm giao chiến dịch chuyển gần về phía khe nứt đáy biển, dưới sự chỉ đạo của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người đuổi theo ba viên đá huynh quang chậm rãi rơi xuống đó.

Đây là trận đánh lén, phía Lý Hỏa Vượng chiếm thế thượng phong.

Đá huỳnh quang cũng không sáng rõ, nhưng dưới đáy biển tối đen, lại như ba vầng mặt trời nhỏ màu xan, chiếu sáng mọi thứ rong khe nứt sâu thẳm.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy trên tảng đá nhấp nhô không bằng phẳng bên trái nạm các loại xương cá xương người.

Ban đầu Lý Hỏa Vượng còn tưởng đây là nơi tuẫn táng của ngư dân và khỉ nước, nhưng càng xuống dưới thì lại thấy không đúng.

Những chiếc xương này không phải được khảm gắn vào ngẫu nhiên, mà có quy luật, họ lấy xương khảm lên tường thành bức tranh.

“Đó có phải hình người không?"

Một bức chân dung người được vẽ trên bức tường đá dưới vực sâu bằng các khúc xương chi chít, chân dung người đó trông còn to lớn hơn ngọn núi, hào quang của đá huỳnh quang vốn không thể chiếu

sáng toàn diện.

Chỉ có thể liên kết từng đoạn từng đoạn trong trí nhớ từ trên xuống dưới, mới có thể hợp thành một hình người mơ hồ trong đầu.

“Vù!"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên vang lên hồi chuông cảnh giác, xúc tu toàn thân hắn đẩy mạnh, cơ thể nhanh chóng dịch chuyển, cực kỳ miễn cưỡng tránh được bóng đen vung đến.

“Tóc ư?"

Không đợi Lý Hỏa Vượng nhìn rõ đó là cái gì, thì cái thứ còn to lớn hơn tòa nhà đã lao xuyên vào bóng tối.

Dần dần lại gần, lực cản cũng càng lúc càng mạnh, trong nước không chỉ có ngư dân và khỉ nước, sợ rằng trong nước không chỉ có ngư dân đến Long Vương Miếu tế bái.

“Cha! Cha mau nhìn đi, trong bụng của người xương trên tường có cái miếu!"

“Miếu ở trong bụng ư? Ta muốn tìm Long Vương Miếu, không phải miếu ngũ tạng"

Nghe thấy lời của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng cúi đầu nhìn, thì thấy một ngôi miếu tối tăm u ám đượckhảm trong bức tường đá, mà vị trí của nó vừa hay nằm trong vị trí gan của chân dung người khổng lồ đó.

Khi nhìn thấy chữ trên tấm biển gỉ sét đó, đồng tử của Lý Hỏa Vượng lập tức co lại, đây chính là nơi mình muốn tìm!

Cũng đúng lúc này, ‘bốp một tiếng, cuối cùng ba viên đá huynh quang bị áp lực nước cường mạnh ép nứt ra, mọi thứ xung quanh lại chìm vào trong bóng tối.

Khoảnh khắc ánh sáng vụt tắt, dòng nước bắt đầu cuồn cuộn, các loại sinh vật bóng tối mơ hồ nhanh chóng bơi lên từ chỗ sâu của khe nứt, trong tối tăm, thứ duy nhất mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy

chính là từng hàng lớp vảy đó.

Tuy vẫn chưa biết rốt cuộc đối phương muốn giờ trò gì, nhưng Lý Hỏa Vượng biết đối phương chắc chắn sẽ không cho mình dễ dàng lại gần Long Vương Miếu.

Lý Hỏa Vượng quay đầu hét về phía có mùi tanh nồng nhất trong bóng tối.

“Làm việc đi! Ảo Cảnh Giáo chỉ có chút tài thế này thôi hả?"

Lý Hỏa Vượng dứt lời không bao lâu, ngay trong nước hắn nghe thấy tiếng la gan bằng gỗ đồng loạt vang lên, nước biển xung quanh bị sâu trùng khuấy động càng lúc càng đục ngầu.

Khi mấy chúc tín đồ Ảo Cảnh Giáo cùng vận ngũ hành, sâu trùng chi chít chui vào trong máu thịt u tối, chia sẻ tất cả nỗi đau, các loại tiếng kêu tuyệt vọng như quỷ như thú không ngừng vang khắp xung quanh.

Cùng với các loại sâu trùng ngọ nguậy trong nước và cả bông lúa trắng đồng hành, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã đến trước Long Vương Miêu tối đen đó.

Lại lấy ra ba viên đá huynh quang từ trong lòng, ném vào trong Long Vương Miếu, trong miếu trống không, từng xác trên không đầu bị treo ngược trong nước, thẳng hàng chất đầy cả Long Vương Miếu.

“Ta không cần biết nó là cái gì, đây là công việc của các ngươi! Giữ chân chúng! Ta đi lấy cống phẩm! Tốc chiến tốc thắng!"

Sâu trùng chi chít bám quanh bông lúa trắng nhanh chóng tiến vào trong Long Vương Miếu.

Có chúng đồng hành, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng làm sai lệch vị trí cơ thể, xúc tu ngoe nguẩy xông vào bên trong.

Một xác chết không đầu xoay khớp, ập về phía hắn như sao biển, nhưng liền sau đó thì bị xúc tu được hình thành từ sâu trùng quấn lấy, cố sức lôi đi.

Cùng với các loại chướng ngại bị quét sạch, cuối cùng Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bàn thờ khổng lồ đó và hai long mạch ngồi khoanh chân trong khay ngọc trắng.

Còn hoàng đế An Tức và nước La Sát trên đỉnh long mạch, khớp xương toàn thân bị san hô đâm thủng, hành lễ quỳ bái với thứ trên tường.

1114 chữ

Chương 1212: Bên Trong Miếu

Cái thứ tỏa ra tia màu vàng đang tách ra từ trên long mạch như lá vàng, Lý Hỏa Vượng trôi đi theo hướng của thứ đó, cuối cùng ánh mắt dừng lên tường.

Lý Hỏa Vượng vô cùng chắc chắn, Tứ Hải Long Vương đó không phải là rồng, tuy trông nó giống rồng, nhưng từ trên bức tranh trên tường thì thấy nó giống xúc tu thối rữa cắm đầy vẩy rồng và vuốt rồng hơn.

“Rốt cuộc đây là thứ quỷ quái gì vậy!"

Thời gian gấp gáp, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bơi qua, tóm lấy hai long mạch trực tiếp quấn vào thành sợi dây thừng xong, cầm chúng xông ra bên ngoài Long Vương Miếu.

Nhưng khi hai long mạch rời khỏi bàn thờ, cả Long Vương Miếu chấn rung dữ dội, khí tức đáng sợ tràn ngập. Lý Hỏa Vượng vô cùng cảnh giác quay người, nhìn sang thứ cổ quái trước mặt bàn thờ.

Nhưng thứ đó không động đậy, mà thứ khác động đậy.

Cảm nhận thấy ngôi miếu chấn rung càng lúc càng dữ dội và khí tức đáng sợ mỗi lúc càng mạnh hơn, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng hiểu ra điều gì đó từ dòng chảy bất thường của nước, vội vàng hét lớn với những người khác.

“Mau ra đi! Ngôi miếu đang chìm xuống đấy!"

Bây giờ Long Vương Miếu đã rời khỏi tường đá, đang chìm sâu xuống dưới.

Lúc này họ đã ở nơi sâu thẳm của vùng biển rồi, còn rơi xuống nữa thì có trời mới biết sẽ rơi đến đâu!

Hơn nữa khí tức đáng sợ dần mạnh hơn, rất hiển nhiển là từ vực sâu nước biển truyền đến!

Khi cảm thấy ngôi miếu có vấn đề, dưới sự chỉ đạo của Lý Hỏa Vượng, tín đồ Ảo Cảnh Giáo và Vũ Sư Cung xông ra khỏi ngôi miếu.

Nhưng lúc này, xác chết không đầu và ngư dân từ bên ngoài không ngừng lao vào, và cả khỉ nước đều không tất cả xông vào, muốn chặn họ ở trong miếu, một bên muốn đi, một bên muốn giữ, hai bên cùng sốt ruột.

“Ầm” một tiếng, gạch ngói vụn đen xì bắn tung tóe khắp nơi, Lý Hỏa Vượng dính hơn nửa người với Long Vũ Sư Cung đưa họ chui ra từ trên mái ngôi miếu.

Không thể dừng lại, Lý Hỏa Vượng nhìn xuống dưới, phát hiện nơi truyền ra khí tức đáng sợ đó là một vùng tối đen hoàn toàn không nhìn rõ, sóng khí nóng cuồn cuộn như hít thở, truyền ra từng trận.

Long Vương Miếu vang lên cót két chậm rãi rơi vào trong đó, bị bóng tối đó nuốt chửng hoàn toàn, không hề để lại chút dấu vết nào.

Thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng mới thở nhẹ nhõm, cũng may chui ra được vào thời khắc cuối cùng, nếu không, có trời mới biết mình sẽ ở trong cái bụng của con gì.

Họ xông giết cả đoạn đường, đã đến độ sâu mà sau đó Long Vương Miếu dừng lại.

Hình như phía dưới không còn nước biển nữa, các loại thứ bơi xuyên trong bóng tối như một cái nắp đậy, đậy trên đầu họ.

Hai đoạn khe nứt lịch sử được Tích Cốt Kiếm chém ra, mau chóng chém đứt tất cả máu thịt động đến, chất lỏng cổ quái chảy ra từ

bên trong khe nứt khiến những thứ chạm vào phải méo mó biến dạng.

“Cẩn thận! Tên cầm đầu sắp đến rồi!"

Lý Hỏa Vượng vừa nhắc nhở những người khác, vừa lên dây cót tinh thần.

Có Lý Hỏa Vượng chống đỡ bên trên, Vũ Sư Cung và tín đồ Ảo Cảnh Giáo khác gặp nguy hiểm, nhưng không chịu tổn thất gì.

Vừa nói xong, thứ này đã lại đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, xúc tu toàn thân nhanh chóng vung lên, cực kỳ miễn cưỡng tránh được.

Cúi đầu nhìn hai long mạch bị sâu trùng bao quah một cái, Lý Hỏa Vượng cắn răng, dẫn dầu đưa tất cả mọi người đối chọi với cái nắp này, muốn phá vỡ nắp thịt này.

Cảnh giác nhìn một lúc, thấy thứ trong bóng tối đó không ra tấn công mình, hắn lập tức thở nhẹ nhõm.

Lý Hỏa Vượng vươn hai tay ra, dồn lực vào mười ngón tay nhanh chóng bóp nắt cái đầu đó.

“Nó... nó lại ở dưới biển? Ti Mệnh đó ở phía dưới?"

Khi ý nghĩ này vừa vụt lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, khối thịt nát méo mó cắm vẩy rồng đó trực tiếp phủ đến phía hắn.

Liền sau đó, cùng với sóng khí nóng, một khối máu thịt thối rữa xen lẫn mũ đội trực tiếp đập về phía Lý Hỏa Vượng từ dưới lên trên.

Vảy rồng to bằng khuôn mặt bị giật xuống, nhưng phía sau vẩy rồng lại liền theo một cái đầu bát giác quái dị, cái đầu đó nhe hai cái nanh cắn mạnh thủng mu bàn tay của Lý Hỏa Vượng.

Liền sau đó, mặt nước mơ hồ bị bóng tối bao trùm, một bóng đen còn to hơn ngọn núi đè xuống họ cùng với tiếng ầm ầm.

Tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng, từ phía dưới dịch chuyển lên trên đỉnh đầu mình, rất hiển nhiên tiếng động lớn như vậy làm kinh

động đến tất cả.

Nhưng khi thứ đó dần lại gần, Lý Hỏa Vượng cũng phải há miệng, vừa nãy hắn đã nghĩ sai.

“Nó không giống một ngọn núi, mẹ kiếp, thì không phải một ngọn núi! Mau tránh ra!"

Thấy Lý Hỏa Vượng bị tấn công, sâu trùng và bông lúa trắng một bên vây đến, nhưng sức tấn công của chúng không có tác dụng gì, ngược lại còn động vào cơ thể của chúng, bất luận là lúa trắng hay sâu trùng đều bị thoát ly khỏi bản thể, không còn nhúc nhích. Lý Hỏa Vượng nhanh chóng làm lệch vị trí cơ thể, miễn cưỡng tránh được kiếp nạn, đợi khi hắn ổn hình thân hình trong nước, cuối cùng đã nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Lý Hỏa Vượng thấy cảnh đó, lập tức hiểu lai lịch của đối phương.

“Cẩn thận! Sợ là tên đó đã hút long khí của long mạch rồi! Thần thông bình thường không có tác dụng với nó!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cho rằng họ sắp xuống mặt nước, mọi thứ trên đỉnh đầu bỗng tách ra, lộ ra mặt nước mờ mờ.

1126 chữ

Chương 1213: Thành Công

Lý Hỏa Vượng từng thấy nó, nó là Ngao Ma Yết, cái thứ trước bàn thờ trong Long Vương Miếu. Nhưng Lý Hỏa Vượng vui vẻ không được lâu, một luồng khí tức khiến người ta sợ hãi từ phía dưới truyền đến.

Có thể không thèm để ý đến khe nứt nữa, Lý Hỏa Vượng chỉ cần nhìn trên long mạch đó, e rằng thứ đó không dễ đối phó. Đúng lúc hai bên lướt qua vai nhau, Lý Hỏa Vượng đưa tay tóm vẩy rồng trên người đối phương quật mạnh. Vừa dứt lời, những chỗ hai tay Lý Hỏa Vượng chạm vào xảy ra thay đổi, dung nham nhanh chóng mềm lỏng, cuối cùng biến thành đậu phụ trắng mềm.

Cứ vậy, Lý Hỏa Vượng đào một con đường từ đỉnh núi đến chân núi, cuối cùng thoát khỏi rắc rối ngọn núi đè đầu.

Lý Hỏa Vượng lập tức phản công, vung mạnh Tích Cốt Kiếm, mấy đường khe nứt thời gian không gian rơi về phía bên này. Đậu phụ hình thành từ hòn đá bị Lý Hỏa Vượng dễ dàng bóp vụn, lộ ra nham thạch phía sau, những nham thạch này cũng tiếp tục biến thành đậu phụ theo, một miếng đậu phụ treo ngược được hình thành.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm thứ trước mắt, đối phó thứ này, e rằng Vũ Cung Sư và Ảo Cánh Giáo cũng không có ích lắm.

Lúc đó nói lời đó hình như đã muộn, đường sống bị ngọn núi khổng lồ chặn đứng, nơi đó là biển, cũng chẳng có chỗ trốn.

Còn hợp thể tạo thành từ lúa trắng và sâu trùng giống như cá biển sâu, nuốt chửng tất cả mọi thứ có thể chạm đến.

Khi nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên dưới vực sâu, Lý Hỏa Vượng cũng biết ngọn núi này đánh lui bóng tối đi, bất kể trước đây trong bóng tối là thứ gì, xem ra có lẽ đã bị ngọn núi đó đập cho tơi tả.

Lý Hỏa Vượng quăng long mạch tóm trong tay về phía trước.

“Các ngươi mang thứ này vào trước! Ta cắt đuôi!” Tuy thứ không biết từ đâu ra có khí thế kinh người, nhưng khi ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, lại chẳng là gì, hắn đã sớm không còn là đạo sĩ mơ hồ từ Thanh Phong Quan ra nữa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đến sau núi, sau đó hai tay giơ lên đè mạnh đỉnh núi.

“Đến trước mặt nó đi!"

Liền sau đó, thứ này và mấy khe nứt đụng vào nhau, khe nứt trước đây có thể cắt vụn mọi thứ, nhưng lập tức bị đập vỡ tan như gương.

Đối mặt với cái tên vô cùng khó giải quyết này, lần này Lý Hỏa Vượng cũng không định dốc toàn lực, huống chi bây giờ không còn tử vong nữa, bản thân muốn giết nó cũng có chút khó khăn.

Hắn còn chưa quên mục đích mình tới đây đâu. Nếu như hắn giết chết tên này thì sẽ bị lẫn lộn đầu đuôi.

"Ta cầm chân nó một nén hương! Các ngươi chạy được bao xa thì chạy, chúng ta tụ họp ở Tứ Tề!"

Nói xong lời này, xúc tu trên cả người Lý Hỏa Vượng dùng sức vung lên, lao về phía thứ trước mặt.

Mắt thấy họ càng ngày càng tiến lại gần, Lý Hỏa Vượng lắc thanh Cốt Kiếm một cái, lập tức xuất hiện một khe nứt.

Tuy nhiên, vết nứt này không phải để đối phó với Ngao Ma Yết mà là được sử dụng để đánh lén. Cơ thể Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lóe lên, trực tiếp chui vào trong khe nứt.

Một giây sau, khe nứt kia đụng vào người Ngao Ma Yết khiến nó lập tức vỡ nát. Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến mất trong vùng biển khơi đen kịt này.

Không đợi kẻ thù bỏ chạy, Ngao Ma Yết đã mở ra toàn bộ mắt trên người, hơi nóng từ trong ruột dưới thân nó phun ra, đuổi về phía đám người Thân Bổn Ưu đang bơi trên mặt nước.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng "xì", một thanh kiếm thẳng cực kỳ sắc bén chui ra từ trong khe nứt, sau khi tiến vào trong cơ thể Ngao Ma Yết lại nhanh chóng rút về.

Ngay sau đó, trên người Ngao Ma Yết lại xuất hiện một vết kiếm chém rướm máu, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, máu rỉ ra từ cơ thể Ngao Ma Yết biến nước biển xung quanh trở nên đục ngầu.

Lần cuối cùng dùng sức chém một kiếm trên người Ngao Ma Yết, Lý Hỏa Vượng ở Đại Tề cuối cùng cũng không cầm cự được nữa, hắn loạng choạng chui ra khỏi khe nứt.

Vì ảnh hưởng từ chất lỏng kỳ lạ của Đại Tề, cho dù Lý Hỏa Vượng ép mình phải tu chân, cơ thể hắn cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Vào lúc này, toàn thân hắn nên vô cùng béo, tứ chi cong queo giống như càng cua mọc ra từ dưới đạo bào của hắn.

Trên đỉnh đầu còn có bốn rễ cây nhỏ màu trắng xám, trên đỉnh mỗi rễ cây có các bộ phận giống như hoa, tám cái vòi nhỏ gần giống màu xanh lục rủ xuống từ phần dưới đầu.

Bên dưới những cái vòi là những sợi tóc trắng khô nhỏ dài, thưa thớt rủ xuống da đầu của hắn, che đi một cái đầu nhỏ biến dạng trên cái cổ kia.

Tuy nhiên, những thay đổi kỳ lạ này chỉ tồn tại trong thời gian ngắn. Dưới sự tu chân nhanh chóng của Lý Hỏa Vượng, cơ thể của hắn nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu.

Tuy nhiên vào giờ phút này, cái đầu đang dần dần biến nhỏ lại mở miệng nói chuyện:

"Lý Hỏa Vượng! Ngươi có ý gì! ! Ngay từ đầu ngươi đã nói xong rồi mà!"

Lý Hỏa Vượng không quay đầu lại, giơ cánh tay phải dài có màng lên, mạnh mẽ kéo hắn ra khỏi cơ thể mình.

"Hừ, ta nói ngươi sẽ tin sao? May cho ngươi là Hồng Trung Tọa Vong Đạo đó, ta lừa ngươi đó! Ảo giác bên cạnh ta đủ nhiều rồi! So với trợ thủ của Đầu Tử, ta càng lo lắng ngươi làm chuyện mê hoặc lòng người trong bóng tối hay cái gì đó!"

Tiện tay ném đầu đi, Lý Hỏa Vượng nhìn Ngao Ma Yết trước mặt.

1092 chữ

Chương 1214: Thế Giới Khác

Mặc dù đã nỗ lực rất nhiều nhưng đối mặt với cơ thể to như ngôi nhà của nó, vài đòn kiếm tấn công của Lý Hỏa Vượng không mang lại hiệu quả như mong muốn.

Nhưng mà Lý Hỏa Vượng cũng không nản lòng, dù sao nhiệm vụ của hắn là kéo dài thời gian, chứ không đi theo tên này liều mạng. Sau khi xuyên qua một hàng mắt kép sau cổ, thấy Thân Bổn Ưu họ đã nổi lên mặt nước, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra cào vào cổ. Sau khi dùng sức cạo bỏ những đôi mắt kép kia, hắn lại huy động xúc tu nhào về phía đối phương. Cả hai Long Mạch đều đã tìm được rồi, mục tiêu của bản thân cũng đã hoàn thành được một nửa. Tiếp theo chỉ cần kéo tên này một hồi là có thể rút lui rồi.

Tuy nhiên, có vẻ như đối phương không muốn một chọi một đối đầu công bằng với Lý Hỏa Vượng. Vảy rồng trên khắp cơ thể Ngao Ma Yết bắt đầu run lên với tần suất cao, những người Đản gia khác biến mất không thấy trước đó bắt đầu xuất hiện xung quanh hắn.

Một âm thanh tần số cao kèm theo sóng nhiệt tỏa ra xung quanh.

Nghe thấy âm thanh, cho dù là Đản gia hay là khỉ nước đều bắt đầu rút từng miếng vảy rồng trên người Ngao Ma Yết, trực tiếp nuốt máu thịt được kéo ra từ đuôi vảy rồng. Sau đó giơ miếng vảy rồng lên dùng sức đắp mạnh vào mi tâm của mình, che hai mắt lại.

Họ cho Lý Hỏa Vượng một cảm giác không giống nhau. Họ vẫn là bộ dáng trước đây nhưng lại cho Lý Hỏa Vượng một cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Những người này vây quanh Lý Hỏa Vượng, nhưng khi Lý Hỏa Vượng định dùng tu chân lên họ nhưng lại đều không có tác dụng. Họ đều chia thành long khí của Long Mạch.

Nhìn những vảy rồng càng chia ra càng nhiều, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy có chút không đúng. Cái này không đúng, rõ ràng không đúng, long khí chia ra nhiều quá rồi! Thứ này không hấp

thụ hết hai Long Mạch! Hắn lấy đâu ra nhiều long khí như vậy mà chia? Trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng tiếp xúc với Long Mạch, những chỗ không bình thường trên người tên này quá nhiều rồi. Những người dán vảy rồng trên mặt xếp thành hàng đứng trong nước giống như đàn cá trong nước vậy. Lúc sắp tạo thành một con quái vật khổng lồ hình rắn, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên bừng tỉnh. "Những thứ này, những thứ long khí này không phải ngươi cướp lấy! Là của chính ngươi! Ngươi không phải là Ti Mệnh! Không có Ti Mệnh nào yếu như vậy! Ngươi là Long Mạch! Ngươi là Long Mạch của thế giới họ! Đúng Ngươi không hấp thu Long Mạch! Ngươi là đang tăng cường chính ngươi!"

không?

Ngao Ma Yết không trả lời như ý nguyện của Lý Hỏa Vượng, nó múa may những máu thịt dính vảy rồng kia, cuộn về phía Lý Hỏa Vượng.

"Ti Mệnh ở những nơi khác! Long Mạch ở những nơi khác! Rõ ràng các ngươi có chỗ tại sao lại muốn chạy tới cướp chỗ của chúng ta!"

Lý Hỏa Vượng lao về phía đối phương.

Đối mặt với Ngao Ma Yết người đông thế đông, dưới tình huống hầu hết công kích đều không có hiệu quả, Lý Hỏa Vượng bị áp chế vô cùng thảm.

May thay vì tử vong đã biến mất, cho dù Lý Hỏa Vượng chịu phải vết thương như thế nào thì hắn đều sẽ không chết.

Lúc này, hắn còn đang chất vấn Ngao Ma Yết mà hỏi:

"Tại sao! Tại sao lại muốn cướp Thiên Đạo của chúng ta! Chẳng lẽ ở thế giới của các ngươi không có tử vong sao! ! Hay là cho rằng chết hai lần rất sướng?"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng đột nhiên sửng sốt. Hắn nhớ tới những lời lôi kéo hắn của Môn Thần, hắn phát hiện bản thân tựa hồ là vô ý nói ra sự thật.

Mà nhân lúc Lý Hỏa Vượng đang sững sờ, đòn tấn công của đối

phương cũng đến nơi, Một tia sáng lạnh lóe lên, cơ thể của Lý Hỏa Vượng bị chia thành hai khúc trái phải, nhưng những xúc tu màu đen lại may chúng lại. "Ta hiểu rồi, cuối cùng ta cũng hiểu rồi! Không sai! Thế giới của các ngươi không có tử vong! Thế giới của các ngươi không có thối rữa, thế giới của các ngươi không có đau đớn! Thậm chí thế giới của các ngươi còn không có lời nói dối!"

"Cho nên các ngươi khao khát tất cả những thứ này! Các ngươi khao khát sự thối rữa! Khao khát nỗi đau! Khao khát lời nói dối, thậm chí các ngươi còn khao khát tử vong! Vì thế giới của các ngươi không có thứ gì trong những thứ tốt đẹp này cả! !"

Lý Hỏa Vượng đọc được điều gì đó từ đôi mắt của đối phương. Hắn chậm rãi nắm chặt thanh Cốt Kiếm trong tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Nhưng... các ngươi đừng có hòng! Chỉ cần Lý Hỏa Vượng ta còn sống! Các ngươi đừng hòng lấy đi Thiên Đạo thuộc về chúng ta!"

"Ta ngược lại muốn xem xem! Nếu các ngươi giết Long Mạch của chúng ta, giờ của chúng ta sẽ biến mất. Nếu ta giết Long Mạch của các ngươi thì thế giới của các ngươi sẽ ra sao!"

Cùng với tiếng xé rách máu thịt và tinh thần vang lên, lưỡi kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng chém xuống đầu của khỉ nước trước mặt.

Lúc này, bất luận là Lý Hỏa Vượng hay là người khác, đều chồng chất vết thương trên người, hai bên chiến đấu rất thảm.

Nhưng vẫn chưa đủ, vẫn chưa thể đủ, họ quá đông, thực sự quá nhiều thứ tiếp long khí.

Hai quyền khó địch bốn tay, lúc này xung quanh Lý Hỏa Vượng đều là kẻ địch, hắn đã bị long mạch của đối phương bao quanh vào trong.

Nhưng bởi vì cái chết đã biến mất, hai bên không ai làm gì được ai.

1119 chữ

Chương 1215: Không ổn

Lý Hỏa Vượng biết cứ tiếp tục như vậy chắc chắn là không được, tuy mình không chết được, nhưng nếu họ bẻ mình thành que gậy thì mình cũng thua.

Đám lâu la này không quan trọng, mình cứ quấn lấy bọn chúng, cũng không có ý nghĩa gì, quan trọng nhất vẫn là long mạch tên Ngao Ma Yết đó!

Tính toán ước lượng xong khoảng cách giữa mình và long mạch, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, cầm chặt Tích Cốt Kiếm vung mạnh ra.

Khe nứt lại xuất hiện, xúc tu toàn thân Lý Hỏa Vượng vươn ra, trực tiếp chui vào trong khe nứt. Khi nước biển tanh hôi được thay thế bởi nước đen bảy sắc ảm đạm, nỗi tuyệt vọng và áp chế nặng nề đè nặng trong lòng Lý Hỏa Vượng, sau đó máu thịt toàn thân hắn bắt đầu sôi sục.

Lý Hỏa Vượng cố nhẫn nhịn sự quái dị trên cơ thể, cắn chặt răng xông về phía Ngao Ma Yết, nếu bên này đã không được thì phải nghĩ cách từ Đại Tề.

Mình chỉ cần lặp lại vị trí Đại Tề và long mạch bên đó rồi chui ra qua khe nứt, thì mình có thể nhảy qua quy trình, trực tiếp xuất hiện trong cơ thể của đối phương.

Thời gian không đợi người, Lý Hỏa Vượng lập tức hành động, hắn buộc phải quay về trước khi Ngao Ma Yết rời khỏi vị trí!

Tốc độ của Lý Hỏa Vượng nhanh hơn mấy phần, không vì gì khác, mà vì xúc tu trên người hắn bắt đầu có thêm lớp màng.

“Ngươi cho rằng... ngươi cho rằng ngươi không tu ta ra thì có thể chạy thoát sao? Ta luôn ở trong cơ thể của ngươi, ta cũng là Lý Hỏa Vượng!"

Một khuôn mặt quái dị biến dạng không ngừng ngoe nguẩy từ chỗ cổ của Lý Hỏa Vượng, muốn giãy dụa chui ra ngoài.

“Ngươi là một bộ phận của ta, nếu không với tính cách trước đây của ngươi sẽ làm ra việc lừa gạt ta ư?"

“Cút đi! Bây giờ ta không rảnh lằng nhằng với ngươi!"

Lý Hỏa Vượng giơ kiếm trong tay, đâm đến giật tấm da mặt xuống, nhưng rất nhanh cơ thể của hắn không ngừng nhúc nhích, một khuôn mặt nữa lại xuất hiện.

“Phế vật! Không có ta thì ngươi chính là phế vật bị người khác đùa giỡn xoay vòng vòng!"

“Ôi ôi, ngươi đừng ồn nữa!"

Một cái đầu hòa thượng sốt ruột ngăn giữa hai người họ muốn khuyên can.

Lần đó không đơn giản là hòa thượng xuất hiện trên lưng Lý Hỏa Vượng giống như khối u quái dị, Kim Sơn Trả Thu Cật Bão, và cả Bành Long Đằng đều mọc ra từ trong cơ thể hắn, họ rất đau đớn, sợ hãi hoặc tức giận gào thét.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng lôi theo những thứ trên lưng, nhanh chóng xông đến vị trí của Ngao Ma Yết.

Cuối cùng đã đến nơi, Lý Hỏa Vượng vung mạnh Tích Cốt Kiếm, nhưng khe nứt vừa xuất hiện đã vỡ, tình hình thay đổi, khe nứt đụng đến long mạch bên này thì trực tiếp biến mất, vốn không cho Lý Hỏa Vượng cơ hội chui lại.

“Ta không tin!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng giơ Tích Cốt Kiếm, chém ra từng đường khe nứt.

Trong lúc đang không ngừng thăm dò, một vị trí khe nứt trong đó tạm thời giữ được một khoảng thời gian, Lý Hỏa Vượng biết cơ hội của mình đến rồi.

Nếu khe nứt đã tồn tại, thì cho thấy trong cơ thể Ngao Ma Yết

không hoàn toàn là thực tâm, trong cơ thể hắn có khe nứt, để mình chui qua.

Khi khe nứt xuất hiện lần nữa, Lý Hỏa Vượng lập tức làm lệch vị trí cơ thể, trực tiếp chui trở lại. Vừa chui ra, cảm giác thiêu đốt mãnh liệt tràn ngập toàn thân Lý Hỏa Vượng, trông chỗ đó giống như dạ dày của Ngao Ma Yết.

“Đi chết đi!"

Hai tay Lý Hỏa Vượng cầm Tích Cốt Kiếm, đâm mạnh về phía sau, trong đen tối, chất lỏng nóng rực nào đó phủ khắp khuôn mặt Lý Hỏa Vượng.

Sau khi lè lưỡi liếm thử phát hiện đó là máu, Lý Hỏa Vượng liền hưng phấn.

Dưới sự kiểm soát của Lý Hỏa Vượng, xúc tu toàn thân quấn các loại dụng cụ hành hình, nhanh chóng chém về phía máu thịt không có chút phòng bị xung quanh, lập tức máu phun ra từ xung quanh, trút lên toàn thân Lý Hỏa Vượng.

Nước biển không nhấn chìm được hắn, đương nhiên máu cũng không thể, cùng với các loại động được chém ra, xung quanh bắt đầu rung lên dữ dội.

“Thế nào! Chưa từng hưởng thụ phải không? Đó là nỗi đau mà chỗ các ngươi không có, từ từ hưởng thụ đi!"

Lý Hỏa Vượng lại nắm chặt chuôi kiếm, đâm mạnh lên trên, nhanh chóng trượt qua, trực tiếp chém ra một miếng máu thịt to bằng cái bàn.

Ở bên ngoài là sân nhà của họ, còn ở bên trong là sân nhà của Lý Hỏa Vượng, trước khi chưa hoàn toàn chém sạch những thứ đó, Lý Hỏa Vượng không có ý định ra ngoài.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng điên cuồng chém máu thịt, đột nhiên, bên cạnh phá mở ra một cái động, một con khỉ nước mặt dính vẩy từ trong chui ra, lao về phía Lý Hỏa Vượng.

Đây mới chỉ là bắt đầu, cùng với khỉ nước bị Lý Hỏa Vượng chém,

càng lúc càng nhiều kẻ địch chui ra từ cửa động, ngăn cản Lý Hỏa Vượng làm hại long mạch.

Chuyện đã xảy ra ở đây trước đó, lại diễn ra ở bên ngoài.

Nhưng so với trước đó, lúc này Lý Hỏa Vượng tỏ ra thành thạo hơn rất nhiều. Dù sao coi cơ thể người khác là chiến trường, bất luận chiến đấu thế nào cũng là hắn thắng.

Nước biển và máu hòa lẫn với nhau, lại thêm môi trường tối tăm, khiến xung quanh trở nên không rõ ràng.

Đúng lúc hai tay hắn thò ra, giật một cái đầu của tà tông từ trên cơ thể xuống, máu bên phải đột nhiên sôi sục, một đầu và cành cây gần như màu xám trắng trượt đập về phía hắn.

Bề ngoài trong có vẻ trơn dính nhanh chóng nứt ra, lộ ra một cái miệng khổng lồ xoắn ốc dính liền trên dưới.

1078 chữ

Chương 1216: Bị Thương

Giữa mũi miệng thứ này phun ra bóng tối tốc độ cực nhanh, đập mạnh lên người Lý Hỏa Vượng, lập tức đánh bay hắn ra.

Ở hướng mà hắn bay đi, máu thịt nhanh chóng nứt ra, khiến Lý Hỏa Vượng lăn lộn bay bay ra mười mấy trượng theo quán tính, rời khỏi bụng của Ngao Ma Yết.

Khi Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại trong nước biển băng lạnh, lại bị những thứ hút long khí bao vây lại.

Nhưng khác với trước đó, cơ thể của Ngao Ma Yết bị thương nặng. Lúc này cơ thể thối rữa của nó đầy các loại lỗ lớn nhỏ, mặc nó nhúc nhích cơ thể thế nào cũng không liền lại được.

Nhìn thứ quái dị vội vàng thu vào trong cơ thể, giọng Lý Hỏa Vượng hơi do dự hỏi:

“Ngươi bây giờ trông thế này.. chắc không phải bộ dạng ngày xưa chứ?"

Máu thịt bên trong thối rữa, bên ngoài lại khác hoàn toàn, thực sự là không khớp.

“Chẳng lẽ là vì cái chết không còn, cho nên trong quá trình dài đằng đẵng, dần dần biến dạng thành thế này?” Lý Hỏa Vượng nhìn sang hắn suy đoán.

Ngao Ma Yết không để ý đến hắn, rất đông tín đồ chen chúc che lấp cơ thể của hắn, các loại sinh vật trên mặt dính vẩy dường như xông về phía Lý Hỏa Vượng vô cùng vô tận.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định thi triển chiêu cũ, đám người bên phải đột nhiên bị một đống thứ xen lẫn máu thịt bạch tuệ đập tan.

“Đó là... Vũ Sư Cung? Sao hắn lại quay lại?"

Không đợi Lý Hỏa Vượng hiểu ra, máu thịt kèm Bạch Tuệ dính lên cơ thể của hắn.

Mà đó chỉ mới là bắt đầu, khi khỉ nước bị kiếm của Lý Hỏa Vượng chém thì có càng ngày càng nhiều kẻ thù chui ra khỏi cửa hang, khiến Lý Hỏa Vượng phải lùi một bước tránh thương tổn đến Long Mạch.

“Chết đi cho ta!"

Hai tay Lý Hỏa Vượng cầm Cốt Kiếm, hung hăng đâm về phía sau, một chất lỏng lạnh băng màu trắng nào đó bao trùm lên mặt của Thiệu Triết Giang.

So với trước đây, rõ ràng Lý Hỏa Vượng tại thời điểm này có vẻ thoải mái hơn.

“Khốn kiếp!"

Lý Hỏa Vượng kéo những thứ đó trên lưng, nhanh chóng xông về vị trí của Ngao Ma Yết.

Lý Hỏa Vượng cố chống lại sự kỳ lạ trong cơ thể, nghiến răng lao

về phía của Ngao Ma Yết. Nếu như ở bên kia không được vậy thì phải nghĩ cách từ Đại Tề.

Lần đó chỉ đơn giản là hòa thượng xuất hiện trên lưng Thiệu Triết Giang như quái thai, Kim Sơn Trảo, Thu Cật Bão còn có Bành Long Đằng đều xuất hiện trong cơ thể hắn. Họ rất vui mừng hoặc là sợ hãi hoặc là hét lên tức giận.

Bên trong là máu thịt thối rữa, bên ngoài lại hoàn toàn giống nhau, thật sự không có ý nghĩa gì cả.

"Ngươi đang làm cái quái gì vậy! Không phải ngươi bảo ta đi sao?"

Lý Hỏa Vượng dùng sức kéo phần máu thịt dính Bạch Tuệ ra.

"Giúp ngươi, giải quyết chuyện này trước đi"

Vũ Sư Cung nói ngắn gọn xong liền tăng nhanh tốc độ dung hợp. Khi Bạch Tuệ và máu thịt bắt đầu chui vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng, chiếm lấy không gian của Lý Tuế, những xúc tu dày đặc kia của nàng bị chen chúc chỉ có thể chui ra khỏi miệng Lý Hỏa Vượng.

Tuy nhiên cái này vẫn chưa xong, khi cơ thể của Lý Hỏa Vượng ngày càng béo phệ phóng to ra, ngũ quan của hắn bắt đầu lệnh khỏi vị trí ban đầu.

Không chỉ bản thân mà ngay cả hắn bởi vì đi Đại Tề mà bốn cái đầu trên lưng bướu nhiễu sóng cũng giống như vậy.

Mọi thứ trên người Lý Hỏa Vượng đều thay đổi, thứ duy nhất không thay đổi chính là đạo bào màu đỏ với chữ viết kỳ lạ trên người hắn.

Đạo bào của Huyễn Tẫn dường như có huyền cơ nào đó.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng được Vũ Sư Cung chống đỡ bao nhiêu liền phồng lên bấy nhiêu.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, trong làn nước biển đen kịt, khi Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến thành một con quái vật cao vài tầng, những thay đổi trong cơ thể hắn cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Trên tầng lầu cao mấy tầng, vị đạo nhân khoác đạo bào màu đỏ trên người, xúc tu màu đen trong miệng rũ xuống, ngũ quan trên mặt hoàn toàn vặn vẹo treo yên tại chỗ. Hơi thở tỏa ra từ trên người hắn khiến tất cả người xung quanh đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể mình trở nên rất kỳ lạ, giống như có thêm nhiều mắt, mỗi một Bạch Tuệ có một góc nhìn nhất định, thậm chí ngay cả Bạch Tuệ mà Cẩu Oa bỏ vào trong hộp mà hắn cũng có thể cảm nhận được.

Không chỉ góc nhìn, mà ngay cả cơ thể cũng trở nên có chút không giống nữa. Nhưng nếu phải nói cụ thể chỗ nào không giống thì hắn lại nói không ra được.

Khi máu thịt của Vũ Sư Cung không còn bị nuốt chửng nữa mà trở nên hòa nhập, khiến cho Lý Hỏa Vượng cảm nhận được cảm giác mà trước đây hắn chưa từng có.

Mọi thứ trên cơ thể hắn dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Mà vào lúc này, con mắt trên ót của Lý Hỏa Vượng lập tức trượt xuống mu bàn tay trái:

"Không ổn! Ngao Ma Yết muốn chạy trốn!"

Khi Lý Hỏa Vượng chuẩn bị di chuyển, Bạch Tuệ dày đặc chui ra khỏi cơ thể hắn đung đưa giống như vậy cá vậy. Ngay khi những người khác xông lên bao vây những người khác, bên tai Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng nói của Vũ Sư Cung:

"Cột sống của Tâm Tố luyện chế pháp khí rất có hiệu quả, rút ra thử xem, ta có thể tạm thời thay thế."

1096 chữ

Chương 1217: Phản Bội

Lý Hỏa Vượng không nói một lời đưa bàn tay phải có khớp quay ra

sau lưng, đâm xuyên qua da thịt, nắm lấy sống lưng của hắn kéo mạnh. Một thanh Cốt Kiếm máu thịt be bét xuất hiện trong tay hắn.

Một tiếng rít vang lên, thanh Cốt Kiếm to lớn quét qua, mọi sinh vật trước mặt lập tức bị quét sạch, không chỉ như vậy Lý Hỏa Vượng còn phát hiện cho dù rút cũng không rút được, thân thể của thứ bị chém bay ra ngoài cũng trở nên vô cùng hẹp dài.

Có thứ này, Lý Hỏa Vượng không còn sợ những thứ kia bao vây nữa, hắn nhanh chóng đuổi theo Ngao Ma Yết đang có ý đồ chui xuống nước.

Lúc này Ngao Ma Yết chạy trốn đã quá muộn, khi nó sắp chạm xuống đáy biển cuối cùng lại bị Lý Hỏa Vượng bắt được.

“Đứt!"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh Cốt Kiếm trong tay dùng sức kéo một cái, xác thịt thối rữa của Ngao Ma Yết lập tức bị chia thành hai phần.

Tuy nhiên điều này vẫn chưa xong, Lý Hỏa Vượng lại hung hăng đâm lên người đối phương, từng miếng thịt bầm bắn tung tóe trong nước biển.

Khi sự tra tấn của thứ này hoàn toàn biến dạng, một tay Lý Hỏa Vượng nắm lấy một bên của đống đổ nát và nhanh chóng thắt nút chết.

Khi hắn đập cái nút chết vào vách tường đá, Lý Hỏa Vượng đã chộp lấy một mảnh từ bức tường bên lớn hơn cả hắn rồi đập nó xuống.

Khi lớp bụi lắng xuống, Ngao Ma Yết hoàn toàn biến thành một đống thịt băm từ từ nổi lên mặt nước, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh lại.

Lý Hỏa Vượng cũng từ từ nổi lên mặt nước, khi hắn liên tục nổi lên, Vũ Sư Cung cũng dần dần tách khỏi cơ thể của hắn.

Hai tay Lý Hỏa Vượng chống trên mặt nước, trực tiếp đứng trên

mặt nước.

Vẻ mặt hắn đau đớn dùng hai tay che mặt mình dùng sức nắn bóp. Ngũ quan biến dạng đã trở lại đúng vị trí của chúng.

Khi cơ thể của hắn bắt đầu trở lại bình thường, bốn cái đầu trên lưng hắn nhanh chóng khô héo suy tàn.

Lý Hỏa Vượng buông hờ tay ra, hung dữ nhìn Vũ Sư Cung ẩn mình dưới nước.

"Cái quái gì đang xảy ra vậy? Không phải ta bảo ngươi đi trước sao? Sao lại quay trở lại rồi!"

Ngay khi Ngao Ma Yết biến thành một bãi thịt bằm nổi lềnh bềnh trên mặt nước, Lý Hỏa Vượng bước tới đá một cước lại phát hiện bởi vì tử vong đã biến mất cho nên thứ này vẫn còn sống nhưng bây giờ dáng vẻ của nó cũng không khác khi chết mấy.

Vốn dĩ chỉ muốn trộm hai Long Mạch, không nghĩ tới bây giờ lại có thêm một cái, cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

“Đi không nổi.

"Cái gì? Ngươi nói cái gì?"

Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa cho rằng mình nghe lầm, quay đầu lại nhìn Vũ Sư Cung trong nước.

"Pháp Giáo đã đến rồi. Mười hai Đại Vu bọn họ cũng đến rồi"

Sắc mặt trưởng lão Thân Bổn Ưu vô cùng khó coi nhanh chóng nổi lên khỏi mặt nước.

Cái bụng vốn nên sưng to của nàng lúc này lại teo tóp lại, chỉ còn lại một cái lỗ máu, tín đồ Áo Cảnh Giáo sau lưng cũng chỉ còn lại lác đác vài người, hai Long Mạch cũng không thấy tung tích đâu nữa.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!"

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển nhìn về phía đường chân trời vô tận

xung quanh, rất nhanh hắn liền nhìn thấy thuyền, đủ loại thuyền lớn nhỏ.

Đi cùng với thuyền là cơn mưa như trút nước và sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Khi các con thuyền đến gần, một người không ngờ tới xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng. Đó là Huyễn Tẫn, hắn mặc đạo bào màu đỏ đứng ở mũi thuyền.

"Lý Hỏa Vượng, đầu hàng đi, ngươi xong đời rồi"

“Bên này giữ các ngươi lại, Đại Hán bên kia cũng động thủ phản công, thắng bại đã định, mọi thứ đều kết thúc rồi, các ngươi không phải là đối thủ của chúng ta"

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt phức tạp nhìn hắn:

"Ngươi cho rằng ta thiểu năng sao? Đạo bào của Huyễn Tẫn ta đang mặc trên người rồi, ngươi đang giả dạng Huyễn Tẫn gì?"

Huyễn Tẫn ở mũi thuyền chậm rãi lắc đầu:

"Đó chỉ là giả chết mà thôi, ta đã sớm đầu hàng Đại Hán. Mọi bí mật của Giám Thiên Ti ta đều nói với Pháp Giáo hết rồi, các ngươi xong đời rồi"

Trong khi hắn nói chuyện, từng quả hồ lô màu xanh trên thuyền bị ném xuống dưới nước. Chất lỏng màu đen kỳ lạ trong hồ lô bắt đầu nhanh chóng lan ra, dần dần tạo thành một vòng tròn lớn, dần dần thấm về bên phía Lý Hỏa Vượng.

Một lúc sau, trên mũi thuyền đang lắc lư, mười hai vị Đại Vu của Pháp Giáo trên mặt có chữ Vu, bả vai treo vải đen bước tới.

Mặc dù cách xa nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn có thể cảm giác được bọn họ không bình thường. Mỗi người dường như đều nặng hơn rất nhiều so với mọi thứ xung quanh, khiến cho toàn bộ không gian bị đụng lõm xuống bóp méo mọi thứ xung quanh Bất kể Huyễn Tẫn nói thật hay giả, hôm nay đối phương nhất định muốn giữ mình ở lại chỗ này.

"Hừ! Đại Vu đúng không?"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu phun ra một ngụm máu:

"Ngươi muốn ta đầu hàng... đi nằm mơ đi! Thắng bại còn chưa quyết định đâu!"

Ngay sau đó, biểu cảm của Lý Hỏa Vượng bắt đầu vặn vẹo, máu mũi lập tức phun ra, trên trán nổi đầy gân xanh, cả đầu bắt đầu sưng tấy:

"Aaa! ! Đỡ ta dậy!"

Một cây đại thụ Thanh Đồng khổng lồ chui ra từ trong biển sâu phát ra âm thanh run rẩy, nó xuyên qua Ngao Ma Yết thịt băm ở trên tàng cây, cùng với sóng biển mãnh liệt dần dần xuất hiện sau lưng Lý Hỏa Vượng.

1223 chữ

Chương 1218: Đại Chiêu

“Đây... đây là thứ gì đây?"

Thân Bổn Ưu mặt đầy khiếp sợ nhìn cây đại thụ Thanh Đồng sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Lúc này, Ngao Ma Yết gần như đã biến thành thịt băm, cả người hắn đều bị treo trên cây đại thụ, những miếng thịt treo ở cành trên không ngừng đứt ra cùng với máu loãng chảy xuống cành dưới.

Vốn là cây đại thụ Thanh Đồng tỏa ra kim quang được bao phủ bởi một lớp thịt sống, nhìn từ thấp đến cao vừa cổ quái lại nguy nga.

Đây là Chước Long Tru Tiên trận. Dù bản thân bị bao vây nhưng vẫn còn đường thoát!

Lý Hỏa Vượng hiểu bản thân ở chỗ này đánh bao lâu cũng vô nghĩa, huống chi mười hai Đại Vu chưa chắc có thể địch lại mình, cho dù hiện tại có đánh lại cũng không thể giết được họ.

Nếu họ bắt đầu ra tay từ bên dưới vậy mình phải nghĩ biện pháp từ phía trên.

Nhìn thấy hành động của Lý Hỏa Vượng, các Đại Vu trên thuyền không thể ngồi yên được nữa, họ trực tiếp giẫm lên chất lỏng bảy màu xông về phía hắn.

Nhưng cây đại thụ Thanh Đồng này đã được Lý Hỏa Vượng tu chân ra, muốn phá hủy trận Chước Long Tru Tiên sợ là đã quá muộn rồi.

"Tuế Tuế! Tay!"

Bốn xúc tu của Lý Tuế chui ra từ dưới nách của Lý Hỏa Vượng, dưới cái nhìn soi mói của Lý Hỏa Vượng, mặt trước của bốn xúc tu nhanh chóng bắt đầu tách ra trở thành bốn bàn tay người.

Hình ảnh cách Huyễn Tẫn chết hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng điều động sáu cánh tay của mình, nhanh chóng bắt pháp quyết theo Huyễn Tẫn.

Khi trận pháp bắt đầu, những đám mây đen trên bầu trời đang mưa như trút nước dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, tạo ra một khe hở cực kỳ đen kịt, càng ngày càng kéo rộng ra.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy nó, đây chính là con đường đi đến Bạch Ngọc Kinh!

Lúc này, đầu của Lý Tuế được một cái xúc tu dài chống đỡ, chui ra khỏi đạo bào của Lý Hỏa Vượng, một xúc tu bên trái đang cầm một thanh kiếm Đồng Tiền, một xúc tu bên phải cuốn lấy ba lá bùa đi theo ra ngoài.

Các xúc tu nhanh chóng xoắn lại, khi kiếm Đồng Tiền trực tiếp gõ xuyên qua ba lá bùa, Lý Tuế bắt đầu niệm chú dưới sự hướng dẫn của Lý Hỏa Vượng. "Phàm hàng xích túc, cấp đạp thiên môn, âm yêu chi khí, xâm phạm Nam Dương."

Ngay khi Lý Tuế vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng, Vũ Sư Cung còn có trên người của Áo Cảnh chúng bắt đầu mọc vảy rồng và vuốt rồng. Hơn nữa máu thịt cũng bắt đầu tăng trưởng nhất định.

Hai chiếc sừng rồng xoắn dính máu cắt xuyên qua da trán của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng dài.

Ngược lại, Ngao Ma Yết trên đại thụ Thanh Đồng nhanh chóng khô quắt lại trông như đèn cạn dầu vậy. Nếu không phải có Thiên Đạo tử vong thì sợ là thứ này sớm đã chết rồi.

Nhưng vào lúc này, công kích của Pháp Giáo đã ập đến, nước biển xung quanh vốn đen kịt nhanh chóng dâng lên sóng lớn, bất ngờ bao phủ lấy về phía Lý Hỏa Vượng bên này.

Tuy nhiên, khi nước biển rút đi, trên người họ lại không phải chịu ảnh hưởng gì. Những mối đe dọa không kịp tránh trong quá khứ lúc này hoàn toàn miễn dịch sau khi họ hít long khí.

Giờ phút này, mây đen trên bầu trời đã hoàn toàn kéo dài ra hai bên. Một vòng tròn đen kịt đang chậm rãi xoắn ốc trên người Lý Hỏa Vượng. Dù rất xa nhưng hơi thở sợ hãi tản ra xung quanh khiến mọi người đều kinh hồn bạt vía, muốn chạy trốn theo bản năng. "Ngao Chi Môn mở rồi! Nhanh đi đi!"

Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, tóm lấy hắn ném mạnh về phía khe hở màu đen trên bầu trời.

Nhìn thấy chuyển động của Lý Hỏa Vượng, mười hai Đại Vu của Pháp Giáo đồng thời bay về phía hắn, cố gắng ngăn cản hắn lại.

Thấy họ hành động như vậy, Lý Hỏa Vương ngược lại chỉ cười. Quả nhiên khi thấy hắn đi Bạch Ngọc Kinh quấy rối, những người này thật sự bắt đầu nôn nóng rồi!

Điều này vô hình trung cũng chứng minh suy đoán của họ là chính xác, họ sợ bản thân đi lên trên sẽ trực tiếp giải quyết gốc rễ vấn đề!

Các loại pháp khí và phép thần thông khác nhau liên tục tấn công lên người Lý Hỏa Vượng từ xa. Nhưng Lý Hỏa Vượng lúc này đã hít phải long khí căn bản không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Nhìn thấy một vị Đại Vu đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng, một con chân long trông giống như rồng đang nhảy múa từ bên dưới lao ra, trực tiếp quấn lấy nửa người dưới của Đại Vu, giọng nói của Vũ

Sư Cung vang lên từ miệng của con rồng đang nhảy múa kia: "Nhanh đii! Ta giúp ngươi ngăn cản họ!"

Mà bên dưới, Thân Bổn Ưu lúc này đang đứng dưới cây Thanh Đồng. Nàng cởi bỏ quần áo trên người, sau đó lại lột bỏ da thịt trên người, cuối cùng trút bỏ máu thịt của trên người mình, mà mỗi tầng đều có mạch máu thông nhau.

Ngay sau đó, từ chính giữa nỗi thống khổ mà Thân Bổn Ưu lúc này phải chịu đựng, một cuốn sách tên "Thăng thiên sách" đã ra đời.

"Lần này coi như ta nợ các ngươi!"

Bành Long Đằng lại xuất hiện sau lưng Lý Hỏa Vượng, tóm lấy hắn rồi dùng hết sức ném về phía khe nứt đen kịt trên bầu trời.

Bỏ lại sự cản trở của Vũ Sư Cung và Áo Cảnh Giáo, Lý Hỏa Vượng tiếp tục tăng tốc, áp sát về phía Ngao Chi Môn: "Nhanh lên! Nhanh hơn nữa! Nhanh hơn nữa!"

Khi Lý Hỏa Vượng trực tiếp đi vào trong khe nứt trên bầu trời, cả bầu trời lập tức đóng lại, cơn mưa lớn lâu ngày trực tiếp bao phủ xuống.

Sau đó xảy ra chuyện gì, Lý Hỏa Vượng cũng không còn biết nữa. Hắn bay càng cao hơn ở trong tầng mây.

Sau khi xuyên qua những đám mây, Lý Hỏa Vượng tiếp tục bay về phía bầu trời bên ngoài các vì sao. Mà khi hắn lần nữa vượt qua những vì sao kia, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy một số thứ quen thuộc, một số quái vật kinh khủng nhiễu sóng nhưng hắn lại nói không rõ được.

Tiếp cận với Bồ Tát máu thịt không mắt, trên cơ thể không rõ đường nét không ngừng vươn những xúc tu màu hồng run rẩy như thể đang hút thứ gì đó xung quanh.

1232 chữ

Chương 1219: Không Xong

Một con nhuyễn trùng nhiễu sóng dính nhớp màu đỏ xám, cả người cắm đầy những nén hương vĩnh viễn không tắt, thể tích kỳ lạ của nó tự do bành trướng, co lại.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng cũng nhìn thấy Hỉ Thần và những tiên gia khác.

Lý Hỏa Vượng đã từng tới đây một lần, nhưng không giống như lần trước, sau khi những thứ này nhìn thấy bộ dáng của Lý Hỏa Vượng liền lần lượt rời đi, nhường cho Lý Hỏa Vượng một con đường. Cũng không biết họ ghen tị với Lý Hỏa Vượng hay là ghen tị Long Mạch trên người hắn lúc này.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tăng tốc, nơi đây không phải là Bạch Ngọc Kinh!

Cuối cùng, khi Lý Hỏa Vượng đi đến chỗ sâu phía sau các vì sao, hắn nhìn thấy một tấm ngọc bài không có màu sắc hỗn độn treo ở giữa đất trời.

Tấm ngọc bài giống như bị một thứ gì đó cự kỳ đen tối ở phía xa treo lên, nhúc nhích, chảy xuôi theo cơ thể không hình dạng của bọn chúng.

Tấm ngọc bài khổng lồ giống như ngọn núi này treo ở đó khi lên khi xuống, ba chữ lớn méo mó ở phía trên chính là Ngao Chi Môn.

Nhưng khác với trước đó, Lý Hỏa Vượng không còn thấy hai con rắn khổng lồ không đầu và không đuôi đang chống đỡ ở Nam Thiên Môn kia đâu nữa.

Trên toàn bộ Ngao Chi Môn cũng xuất hiện từng khe nứt, trong khe nứt kia bị một số thứ màu đen xâm chiếm.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên chùng xuống, dường như ảnh hưởng còn lớn hơn bản thân tưởng tượng nhiều, thế mà thực sự ảnh hưởng đến Ngao Thiên Môn.

Vừa nghĩ đến chuyện ngộ nhỡ Ngao Chi Môn bị phá hỏng, toàn bộ thứ bên trong đổ xuống nhân gian, Lý Hỏa Vượng liền cảm thấy toàn thân căng thẳng. "Cũng may... cũng may vẫn chưa quá muộn! Ít nhất thì ta cũng tới rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn vào bên trong Ngao Chi Môn nhưng lại không thấy gì cả, bên trong hỗn loạn thành một mớ.

Lý Hỏa Vượng cũng không biết nếu lần này bản thân đi vào sẽ có hậu quả gì nhưng hắn biết mình nhất định phải đi.

"Cố lên! Ta giúp các ngươi tới đây!"

Lý Hỏa Vượng hét lên với tất cả các Ti Mệnh trong tấm ngọc bài, hắn không chút do dự xông vào bên trong.

"Chúng ta đi đâu đây?"

Lý Hỏa Vượng đeo còng tay xiềng chân cùng với hộ công đi theo Dịch Đông Lai dọc theo hành lang sáng sủa.

Dịch Đông Lai đầu cũng không quay lại, trả lời:

"Một chỗ tốt, ngươi tới thì biết thôi.

Bởi vì thời gian nhập viện đã lâu nên mái tóc gãy của Lý Hỏa Vượng đã dài đến mức gần như che khuất cả mắt.

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ nhìn vào phía sau đầu của Dịch Đông Lại qua tóc mái của mình:

"Tên này sẽ là Ti Mệnh gì nhỉ?"

"Hắn hẳn là Ti Mệnh bên này của chúng ta đi? Nhưng nếu hắn thật sự là Ti Mệnh bên này của chúng ta, vậy tại sao hắn lại không giúp ta chạy trốn?"

Dưới sự suy đoán lung tung của Lý Hỏa Vượng, bọn họ dừng lại trước một phòng điều trị.

Các hộ công đang canh cửa, Lý Hỏa Vượng đi theo Dịch Đông Lai vào trong.

Chỗ này rất đơn giản, ngoại trừ mấy cái ghế, một cái bàn cát, cùng một cái tủ đầy đủ các loại vật dụng nhỏ ra thì không còn thứ gì khác.

"Đợi đã, bàn cát?"

Lý Hỏa Vượng nhìn cách đó không xa, nơi đó có một cái bàn hình vuông lớn cỡ bàn mạt chược, đông tây nam bắc đều bị một tấm gỗ màu xanh lam ở bên trong ngăn lại, mà bên trong bàn chính là cát mịn màu vàng bình thường.

Lý Hỏa Vượng nhìn bàn sau đó lại chạy đến bên cái tủ, nhìn thấy đủ loại mô hình kỳ lạ được thu nhỏ lại cùng một tỉ lệ đặt ở phía trên.

Nhìn những hình người, động vật, cây cối, hoa lá, xe cộ, thuyền, vật thể bay, đá và quái thú được thu nhỏ lại, trên mặt hắn lộ ra một tia sáng tỏ.

"À~ Ta biết rồi, ngươi đây là muốn cho ta chơi trò hakoniwa đúng không? Ngươi muốn ta đặt các vật phẩm vào trong hộp cát, khiến ta thể hiện thế giới nội tâm của mình một cách tự do theo cách này?"

"Ngươi biết rất rõ, Lý Hỏa Vượng. Nếu ngươi biết nhiều như vậy, vậy ta liền không giới thiệu nữa, ngươi bắt đầu đi."

Lấy tay xoa xoa cổ tay, Lý Hỏa Vượng vẻ mặt không thiện cảm nhìn Dịch Đông Lai:

"Tin tưởng ta như vậy? Không sợ tên điên này nổi điên lên giết chết ngươi sao?"

"Lý Hỏa Vượng, ngươi còn có thời gian đùa giỡn sao? Xem ra ngươi không vội chút nào nhỉ? Ngươi có biết ngày hôm qua mẹ của ngươi gọi điện thoại cho ta, nàng khóc rất thương tâm không?"

Thấy sắc mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở nên thống khổ, nắm chặt nắm tay đứng tại chỗ, còn Dịch Đông Lai đi đến phía bên kia của bàn cát ngồi xuống.

"Ngươi cũng là khách quen của nơi này rồi, chuyện khác ta cũng lười nói nữa. Nếu ngươi muốn nhanh chóng xuất viện, ngoài việc phối hợp trị liệu ra thì không còn cách nào khác.

Dịch Đông Lai dùng bút gõ vào mép bàn cát, trong tay cầm một

hình người nhỏ bằng nhựa vào giữa bàn cát.

"Nếu đây chính là ngươi, tiếp theo ngươi nên làm cái gì? Tốt nhất đừng nghĩ cái gì khác, cứ đi theo trái tim mách bảo"

Lý Hỏa Vượng nhìn người nhỏ bằng nhựa to cỡ móng tay với vẻ mặt phức tạp, sau khi đứng yên suy nghĩ một lúc, hắn đi về phía tủ, khi quay lại, trên tay hắn đã ôm một đống mô hình.

Lý Hỏa Vượng nhặt người nhỏ lên và đặt nó trước mặt mình một lúc, sau đó lại đặt nó vào giữa bàn cát, bắt đầu nhặt các mô hình khác nhau và đặt chúng lên bàn cát. Khi Lý Hỏa Vượng liên tục đặt nhiều thứ khác nhau, Dịch Đông Lai không khỏi cau mày:

"Tại sao hình ảnh tinh thần của tên này lại kỳ lạ như vậy... mấy người nhỏ chen chúc một chỗ, nửa người trên của chúng bị nhét vào cát là có ý gì?"

Khi Lý Hỏa Vượng dừng lại, Dịch Đông Lại nhìn thấy bàn cát lộ ra trước mắt, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói cái gì.

Lý Hỏa Vượng dùng nhiều nhất chính là mô hình quái vật, nhưng không có mô hình nào đặt hai chân lên trên cát, hoặc đứng lộn ngược hoặc nối thành một đống. Làm thế nào lại như vậy, hơn nữa bàn cát còn bị đào thành hình một cái phễu sâu. 1134 chữ

Chương 1220: Đặt Mô Hình

"Những thứ này... có liên quan gì đến ngươi?"

Dịch Đông Lai chỉ vào người nhỏ đang trốn ở rìa.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu và không nói gì.

Dịch Đông Lai nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, chậm rãi đưa tay phải ra nắm lấy người nhỏ đại diện cho Lý Hỏa Vượng, nhẹ nhàng treo lên trên đám quái vật, tạo ra một kẽ hở để hắn ném tên người nhỏ vào lũ quái vật. Trong khi làm những hành động này, Dịch Đông Lai nhìn chằm chằm vào thái độ của Lý Hỏa Vượng, cố gắng tìm ra điều gì đó bất thường.

Sau khi hắn qua lại vài lần, Dịch Đông Lai liền nhìn thấy Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn mình với vẻ mặt kỳ lạ:

"Ngươi không có bệnh chứ? Ta đã đặt xong bàn cát rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây.

“Đừng gấp, mới chỉ là bắt đầu mà thôi"

Dịch Đông Lai đem người nhỏ trong tay mình vào tay Dịch Đông Lai, cầm mọi thứ bên trong bàn cát ra hết, lần nữa làm phẳng bàn cát:

“Nào! Tiếp tục. Để xem ngươi còn muốn đặt như thế nào"

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng thở ra, lại bắt đầu đặt xuống.

Nhưng lần này lại tương tự như tình huống trước, điểm khác biệt duy nhất là người nhỏ đại diện cho Lý Hỏa Vượng đứng hơi gần với một con quái vật lộn đảo ngược trên dưới.

"Nếu nói.."

Dịch Đông Lai vươn ngón tay đẩy sau lưng người nhỏ, chẩm rãi đẩy lên phía trước, cuối cùng đẩy đến trước mặt quái vật:

“Nếu nói như này thì sao? Sẽ tốt hơn chút nào không "Ngươi nói tốt hơn thì tốt hơn, còn muốn tiếp tục không?"

"Tiếp tục"

Người nhỏ đại diện cho Lý Hỏa Vượng lần nữa được nhét vào trong tay Lý Hỏa Vượng.

Khi lần thứ ba được sắp xếp xong, người nhỏ kia bị chôn vùi trong cát mà bên cạnh được đặt hai con quái vật.

Dịch Đông Lai dường như đã nhận ra điều gì đó, bắt đầu lấy bút bi ra viết vào sổ tay:

"Đừng nhìn ta, tiếp tục đi, trước khi ta gọi ngươi dừng lại thì ngươi cứ đặt tiếp đi.

Khi Lý Hỏa Vượng tiếp tục đặt nó, người nhỏ kia khi thì chạy vào chính giữa vòng xoáy, khi thì chạy vào một góc của bàn cát, mà hai con quái vật kia vẫn đuổi theo người nhỏ kia.

Khi đến lần thứ mười hai, người nhỏ kia được đặt lên trên đầu một con quái vật.

"Tiếp tục đi, đừng dừng lại"

Dịch Đông Lai lại nhét người nhỏ kia vào trong tay của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng lần này, Lý Hỏa Vượng lại đặt người nhỏ kia vào trên tấm ván bên mép bàn cát, giương mắt nhìn mình. "Hả? Đây là ý gì?"

"Có nghĩa là ta đặt đến phát phiền rồi!"

Lý Hỏa Vượng một tay nắm quyền đập mạnh vào trong bàn cát, mô hình quái vật kia lập tức bị nứt ra, mà người nhỏ bằng nhựa được đặt ở bên mép cũng rơi xuống đất.

"Dịch Đông Lai, ngươi đùa giỡn ta rất thú vị phải không? Muốn để cho bệnh nhân dùng bàn cát thể hiện thế giới nội tâm, từ trước đến giờ đều chỉ cần đặt một lần thôi!"

"Vật chết, người sống, cách sử dụng của mỗi cá nhân nhất định không giống nhau.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng cố nén sự khó chịu trong lòng, lại ngồi xuống và bắt đầu khôi phục bàn cát.

"Nếu ngươi phiền rồi, hôm nay tới đây thôi. Ngươi có thể trở về trước, cũng đến giờ cơm rồi"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng xoay người đi về phía cửa.

Vừa định đi ra ngoài, hắn liền dừng lại:

"Dịch Đông Lai, sau này ta sẽ phối hợp với mọi phương pháp điều trị của ngươi, nhưng có một điều kiện, nếu sau này mẹ ta có gọi điện thoại lại cho ngươi thì ngươi phải nói ta hồi phục rất tốt, không lâu nữa là có thể xuất viện rồi"

Trong nhà ăn của khu giám sát Bạch Tháp sáng choang, Lý Hỏa Vượng ăn từng miếng lớn đồ ăn, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trước đó.

"Đầu Tử là người thông minh, hắn sẽ hiểu được bản thân không đấu lại Ti Mệnh, nếu như muốn mưu tính kế, vậy cũng chỉ có thể hợp tác cùng ta"

"Hắn hiện tại ở trước mặt ta chính là một đồ vật, một thứ có thể bị bóp vỡ bất cứ lúc nào?

Ngay khi hắn dần mất tập trung, đột nhiên có thứ gì đó nghẹn lại trong cổ họng, hắn lập tức bị nghẹn đến mặt đỏ bừng.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy, hai tay dùng sức nhéo cổ mình.

Đột nhiên có một bàn tay to hung hăng vỗ vào lưng Lý Hỏa Vượng, khiến Lý Hỏa Vượng há miệng phun ra. Mọi thứ hắn vừa ăn đều bị phun ra ngoài hết.

Khi Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại, hắn cúi đầu nhìn xuống chiếc bàn hoàn toàn thay đổi thì thấy có một người nhỏ bằng nhựa vô cùng đơn giản nằm giữa bãi nên trộn lẫn với thức ăn.

Người nhỏ cứ nằm yên ở đó, dùng con ngươi trắng đen xen nhau nhìn chằm chằm vào mình.

"Đây là...

Lý Hỏa Vượng lau miệng, cầm lấy vật trong tay cẩn thận quan sát dưới ánh đèn tiết kiệm năng lượng. Sau đó, hắn phát hiện ra rằng thứ này thực sự là người nhỏ bằng nhựa trong bàn cát trước đó.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang đoán xem làm thế nào mà thứ này lại xuất hiện trong bữa ăn của mình thì hắn đột nhiên thấy người nhỏ bằng nhựa trong tay mình lên tiếng:

"Quý Tai... Quý Tai!... Quý Tai! Đừng lề mề nữa!"

“Ô! !"

Lý Hỏa Vượng cả người toát mồ hôi lạnh từ trên giường ngồi dậy,

thở hổn hển.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Lý Hỏa Vượng sửng sốt một lúc mới phản ứng lại được.

“Hóa ra... hóa ra chỉ là mơ thôi sao?"

Lý Hỏa Vượng sợ bóng sợ gió một trận lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn đồng hồ trên tường chợt phát hiện mới ba giờ sáng.

Lý Hỏa Vượng sắc mặt vô cùng khó coi đưa tay xoa xoa thái dương sưng tấy, không khỏi oán giận Dịch Đông Lai làm cái gì mà trò chơi bàn cát khiến cho mình gặp ác mộng suốt.

1171 chữ

Chương 1221: Đừng Lề Mề

“Quý Tai!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên quay đầu lại, đột nhiên phát hiện người nhỏ bằng nhựa đang đứng trên tủ đầu giường bên cạnh mình, khắp người phát ra ánh sáng huỳnh quang!

Rầm một tiếng, Lý Hỏa Vượng trong mộng đập đầu vào tường, khiến bản thân đau đến tỉnh lại.

Sau khi hắn nhìn xung quanh phát hiện không có người nhỏ bằng nhựa nào cả, hắn mới biết rằng đó lại là một giấc mơ. Bản thân gặp phải mơ trong mơ.

Nghĩ đến giấc mộng kỳ quái lúc trước, Lý Hỏa Vượng lại nằm ở trên giường, ôm đầu:

"Chết tiệt, còn móa nó là dạ quang"

Trong một khoảng thời gian sau đó, Lý Hỏa Vượng nằm trằn trọc trên giường trở mình, làm thế nào cũng không thể ngủ được, cứ như vậy cho đến khi trời sáng.

Bữa sáng hôm nay ở khu giám sát Bạch Tháp là bánh bao và cháo

trắng. Bánh bao được làm từ bột nở, rất dai mùi vị cũng rất ngon.

Lý Hỏa Vượng thiếu ngủ ngồi trong một góc, ăn bữa sáng mà không thấy ngon:

"Đều là tại Dịch Đông Lai! Rảnh rỗi buồn chán bảo ta lạy bàn cát, khiến cho đầu óc ta loạn hết cả lên! !"

Lý Hỏa Vượng nhìn quanh những bệnh nhân tâm thần khác, thầm nghĩ trong lòng:

"Đầu Tử đã được phái ra ngoài rồi, chỉ cần Đầu Tử có thể nói chuyện với Triệu Lôi, vậy thì Thanh Vượng Lai bọn họ hẳn là sẽ qua đây cứu ta rồi.

"Hi vọng người mà Thanh Vượng Lai nói có thể hữu dụng, nếu như đám người bọn họ chạy tới cướp ngục, vậy ta thật sự sẽ khinh bỉ chết hắn!"

Lý Hỏa Vượng không quan tâm việc Tam Thanh coi mình như một tên côn đồ, chỉ cần có thể giải quyết rắc rồi thì những chuyện khác đều có thể thương lượng.

"Nhưng bây giờ... sợ là Thanh Vượng Lai bọn họ còn chưa ra tay thì những Ti Mệnh của Pháp Giáo kia đã tìm đến trước rồi.

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, vẻ mặt vô cùng do dự không ngừng nhìn bốn phía.

Cho dù đến nơi này rồi, Lý Hỏa Vượng vẫn biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, một bóng người đi về phía hắn:

"Sao ngươi lại về rồi? Bên ngoài xảy ra chuyện gì sao? Ngươi không sao chứ?"

Người nói chuyện là một gương mặt quen thuộc, đó là cô gái mắc chứng trầm cẩm tên Triệu Đình, dường như sau khi trải qua một thời gian trị liệu, bệnh tình của nàng đã được cải thiện hơn rất nhiều.nàng cũng đã tự nguyện chạy tới chào hỏi Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, một thanh niên đi theo phía sau nàng, đó chính là vệ sĩ mắc chứng nóng nảy, ngón tay vẫn thỉnh thoảng co quắp lại như trước:

“Trở về rồi ư? Tại sao lại trở về? Phát bệnh trước thời hạn sao?"

Sau đó, theo sau hắn là một người đàn ông to con thật thà chất phác, Lý Hỏa Vượng đã từng nhìn không vừa mắt người này, hắn cũng đã giúp đỡ một lần:

“Ca ca, cho, táo"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn bọn họ tới chào hỏi, nhất thời có chút e ngại. Mặc dù nói những người này đều là người quen nhưng khó đảm bảo việc sẽ không bị kẻ địch xúi giục.

Nhìn quả táo trên bàn trước mặt, Lý Hỏa Vượng không cầm lấy. Những cây kim tiêm dài trước đó đâm vào lưỡi hắn, hắn còn chưa quên đâu.

“Không sao, chuyện nhỏ mà thôi, giải quyết xong chúng ta đi ra ngoài.

Lý Hỏa Vượng tùy ý nói vài câu, trực tiếp rời khỏi nhà ăn.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc kết bạn ở nơi tồi tệ này, cũng không muốn dây dưa vào những người khác, bất kể bọn họ có tâm tư gì.

Lý Hỏa Vượng đi đến nơi bên ngoài để hóng gió, nhìn ra bên ngoài qua hàng rào thép gai. Khi thấy viên quân bài mười tám mặt bị mình ném đi đã thực sự biến mất, hắn hài lòng quay trở lại.

Nhưng còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng quay trở lại hắn đã bị hộ công gọi lại rồi đưa đến phòng bàn cát, Dịch Đông Lai đã đợi sẵn ở đó rồi. "Hôm nay không thấy phiền sao? Buổi sáng tinh thần tốt, chúng ta làm sớm kết thúc sớm.

Dịch Đông Lai dùng bút gõ gõ lên mép bàn cát, lúc này người nhỏ bằng nhựa đã được đặt chính giữa bàn cát rồi.

Thấy Dịch Đông Lai trước mặt, trong lòng Lý Hỏa Vượng có chút kích động, dường như hắn muốn giải thích cái gì, nhưng cuối cùng

lại không nói gì cả:

"Ta muốn đi nhà vệ sinh"

Đối mặt với yêu cầu của Lý Hỏa Vượng, Dịch Đông Lai tỏ ra thấu tình đạt lý mà nói:

"Ngươi đi đi, phía trước rẽ trái cửa thứ ba, đại tiện tiểu tiện, có cần giấy không?"

Lý Hỏa Vượng đi vào nhà vệ sinh, hắn mở vòi nước, dùng hai tay hứng nước máy lạnh như băng hất lên mặt rồi dùng sức chà xát.

"Nhất định Dịch Đông Lai đại diện cho cái gì đó? Ta có thể tin tưởng hắn không? Ta có cần nói rõ cho hắn biết những gì ta đã trải qua không?"

Dịch Đông Lai không giống với những người khác, hắn đã giúp đỡ chính mình, hơn nữa hắn còn giúp đỡ mình rất nhiều. Trải qua thời gian sống chung lâu như vậy, Dịch Đông Lai dường như không có hại mình, nhưng bây giờ hắn lại không dám đánh cược, không dám đem số phận của mình đặt trong tay người khác. Điều càng quan trọng hơn là, Lý Hỏa Vượng sợ Dịch Đông Lai là một phần của quy tắc. Trước đây bởi vì đụng phải quy tắc cho nên mình đã phải chịu trừng phạt nghiêm trọng, ngộ nhỡ lần này dính líu đến quy tắc, sợ là sẽ phải chịu tác dụng phụ càng nghiêm trọng hơn.

Sau nhiều lần cân nhắc, Lý Hỏa Vượng cuối cùng quyết định quan sát trước rồi nói sau, vẫn nên chờ đợi các biện pháp đối phó Tam Thanh trước.

Bình tĩnh lại một lúc, Lý Hỏa Vượng lần nữa trở lại phòng bàn cát. Hắn ngồi xuống băng ghế nhựa và đưa tay chạm vào người nhỏ kia.

Năm ngón tay còn lớn hơn cả đỉnh núi, kèm theo tiếng rung động và tiếng nổ ầm ầm, cùng với thời gian không gian xung quanh liên tục nhiễu sóng vặn vẹo đè xuống giống như Thái Sơn đè đầu vậy. "Được rồi, chúng ta bắt đầu đi"

1103 chữ

Chương 1222: Lý Hỏa Vượng? Quý Tai?

“Họ... họ ở đâu? ?"

Lý Hỏa Vượng trôi lơ lửng ở Bạch Ngọc Kinh, ngơ ngác nhìn không gian trống trải xung quanh.

Ban đầu, những vị thần phật trong Bạch Ngọc Kinh, những vị thần phật mang theo Thiên Đạo không thấy đâu, hóa ra Bạch Ngọc Kinh đông đúc lúc này lại trở thành nơi vô cùng trống trải và cô tịch Lý Hỏa Vượng đến để giúp đỡ, hắn vốn cho rằng bên trên sớm đã đánh đầu chó rồi, nhưng không phải, hắn không tìm thấy những Ti Mệnh khác.

Sau khi đi lên, quả nhiên hắn đụng phải một vài thứ, một vài thứ vô cùng nguy hiểm nhưng hắn vẫn không xác định được rốt cuộc những thứ đó có phải là Ti Mệnh xâm phạm đến Bạch Ngọc Kinh hay không.

Các xúc tu trên khắp cơ thể hắn nhanh chóng ngăn lại, đẩy Lý Hỏa Vượng ra bắt đầu tìm kiếm.

Lý Hỏa Vượng nhớ mang máng, Pháp Giáo bên dưới đã bắt đầu ra tay rồi. Bên trên vốn không nên vắng vẻ như vậy mới đúng.

"Quý Tail! Đi ra! Mau ra đây! Ta đến rồi! ! Rốt cuộc có chuyện gì vậy! Các ngươi ở đâu? ?"

Cái này khác với những gì mình tưởng tượng lúc đầu. Chuyện này nhất định không giống như lúc Huyễn Tẫn ban đầu đi lên nhìn thấy.

Nếu ban đầu gặp phải tình huống như vậy, đối phương tuyệt đối không thể nào chết ở đây.

"Quý Tai! Ba Hủy!"

Lý Hỏa Vượng hét lớn trong Bạch Ngọc Kinh, nhưng vẫn không có phản hồi.

"Chẳng lẽ là ta đoán sai? Vậy ta nên trở về sao?" Ngay khi suy nghĩ này của Lý Hỏa Vượng vừa xuất hiện, hắn liền cảm thấy dưới người mình xuất hiện một tấm gương. Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút, sau đó vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gương.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn nhìn thấy bản thân, bản thân trong gương cũng đang nhìn mình. Hắn vẫn nhớ bên đó, bên đó là ao sen ở đầu thôn Ngưu Tâm, bản thân rất ít khi đi đến đó.

Nếu như đi bên đó, về cơ bản chỉ có một mục đích, đó là liên lạc với Quý Tai thông qua ảnh ngược!

“Quý Tai?"

Lý Hỏa Vượng trong gương đột nhiên lên tiếng, lời nói của đối phương dọa cho Lý Hỏa Vượng vội vàng buông gương ra.

Lý Hỏa Vượng run rẩy giơ tay lên, kinh ngạc nhìn tay mình: "Quý Tai? Bây giờ ta là Quý Tai? Chỉ cần Lý Hỏa Vượng đến Bạch Ngọc Kinh, ta liền là Quý Tai?"

Trong một khoảnh khắc, tâm trí của Lý Hỏa Vượng trở nên rất hỗn loạn. Ti Mệnh mà hắn từng oán trách lại biến thành bản thân hắn vào lúc này.

Lý Hỏa Vượng có chút không thể tin được, lại đưa tay sờ tấm gương. Một lúc sau, một cuộc đối thoại giống như đã từng nghe qua vang lên từ bên kia.

"Ngươi nói chuyện đi! Tại sao ngươi lại không nói!"

Lý Hỏa Vượng ở bên kia vô cùng tức giận.

"Thiên tại lần này hoàn toàn không giống như trước đây! Trước kia nhiều nhất là có thối rữa biến mất, không có ban ngày nhưng mà lần này là không có tử vong nữa!"

Mà khi hai tay của Lý Hỏa Vượng rời khỏi mặt gương kia, Lý Hỏa Vượng trong gương ngừng lại tại chỗ, chờ Quý Tại trả lời lần nữa.

Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, những lời này đều là do hắn mới nói cách đây không bao lâu! Bản thân của quá

khứ đang nói chuyện với bản thân của hiện tại! Bây giờ mình chính là Quý Tai rồi!

Khi Lý Hỏa Vượng biết về tình huống này, dưới người hắn càng ngày càng có nhiều tấm gương, bên trong mỗi một tấm gương đều là Lý Hỏa Vượng đang tìm kiếm Quý Tai trong một khoảng thời gian khác nhau Một số đã xảy ra trước đây và một số là sau này chưa có xảy ra.

Nhìn bản thân trong quá khứ và tương lai, Lý Hỏa Vượng đột nhiên dường như hiểu ra điều gì đó. Xem ra chỉ có nhân gian mới có giờ, trong Bạch Ngọc Kinh không có giờ.

Nơi này ở quá khứ chính là tương lai. Ở nơi đây, hiện tại quá khứ và tương lai không được phân biệt rõ ràng:

"Đại Ti Mệnh... vô vãng dĩ vô tiền?"

Ngay sau khi Lý Hỏa Vượng mơ hồ hiểu được những gì Gia Cát Uyên đã viết trên cây quạt lúc trước, khung cảnh trống trải xung quanh bắt đầu thay đổi và trở nên đông đúc. Một vài đoạn ngắn của quá khứ bắt đầu xuất hiện.

Những chuyện này có một vài chuyện đã xảy ra trong quá khức, một vài chuyện xảy ra trong tương lai. Tuy nhiên, ở nơi vô vãng vô tiền này, mọi thứ đều xảy ra tức thì.

“Có thứ gì đó đang di chuyển! !"

Lý Hỏa Vượng vẻ mặt hung dữ hét lên, điên cuồng vung vẩy những xúc tu mọc đầy vảy rồng của mình ra xung quanh, suýt chút nữa đã lướt qua một số thứ không nhìn thấy được.

Khu vực xung quanh cuối cùng cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng tìm thấy thứ mình đang tìm, Ti Mệnh đều đã trở lại rồi!

Họ đang đánh nhau, vụ va chạm giữa Thiên Đạo và Thiên Đạo nhanh chóng xé nát Bạch Ngọc Kinh sau đó nặng nề khép lại một chỗ.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng đang đứng giữa kẽ hở của những thứ đó,

xung quanh bắt đầu trở nên nguy hiểm. Trước đây Lý Hỏa Vượng không hiểu, tại sao quốc sư họ phải nhắm mắt trước khi vào Bạch Ngọc Kinh, nhưng bây giờ cuối cùng hắn cũng đã hiểu rồi.

Ở trong Bạch Ngọc Kinh, nếu có mắt, có thể nhìn quá xa, biết quá nhiều và không thể tập trung vào những chuyện của mình, giống như hắn của bây giờ.

"Aaa! !"

Lý Hỏa Vượng cả người run lên, nhìn về phía xa xa. Hắn nhìn thấy một số thứ trong quá khứ, những thứ đang thay đổi trong quá khứ. Hắn biết Đại Na điên cuồng như thế nào, một vài Thiên Đạo không nên tồn tại đã thâm nhập vào rồi.

1162 chữ

Chương 1223: Thiên Đạo Thật Giả

Những Thiên Đạo kia vẫn còn đó! Là những Thiên Đạo vốn không nên tồn tại mới khiến Đại Na hoàn toàn phát điên! Khiến cho thế giới này hoàn toàn điên rồi!

Ti Mệnh càng nhiều thì càng có nhiều chi tiết không ngừng được nhét vào trong đầu của Lý Hỏa Vượng từ các góc độ và thời gian khác nhau. Những thứ liên tục bị nhét vào bên trong, thứ vốn nên tồn tại chen lấn trên cơ thể Lý Hỏa Vượng bị ép ra ngoài.

Tuy nhiên, sau khi Lý Hỏa Vượng móc hai con mắt của mình ra, tình hình đã trở nên tốt hơn rất nhiều. Cuối cùng hắn đã có thể tập trung sự chú ý vào những việc mình phải làm.

Dù không có mắt nhưng các cơ quan cảm giác khác của Lý Hỏa Vượng vẫn còn, sáu cái râu rồng của hắn cũng còn đó. Hắn có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh mình, chỉ là không cảm nhận được xa như vậy. Hắn vẫn có thể nghe thấy giọng nói của các Ti Mệnh này, ngửi thấy mùi của họ, nếm được vị của họ.

Hắn cảm nhận được Ba Hủy! Cảm nhận được tử vong, thậm chí còn cảm nhận được thối rữa. Họ đang chiến đấu chống lại một thứ

khác, một vài Thiên Đạo dính liền với nhau, một vài Thiên Đạo mà Bạch Ngọc Kinh chưa từng có.

Những Thiên Đạo này dính liền với nhau hơn nữa còn thay đổi lẫn nhau. Những Thiên Đạo này đều là những mặt bất đồng của một số tồn tại nào đó.

Họ ở ngay bên kia, có ý đồ hoàn toàn chiếm giữ Bạch Ngọc Kinh, bởi vì không có mắt cho nên Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy họ có bộ dánh như thế nào. Điều duy nhất mà hắn có thể cảm nhận được chính là từng mảng lớn màu đen của họ!

Cuộc chiến giữa họ giống như hai mặt trời va chạm dữ dội trên đỉnh đầu mình.

Lý Hỏa Vượng muốn giúp đỡ nhưng còn lâu mới đủ. Dù dựa vào long khí trên người, tạm thời hắn sẽ không bị những Ti Mệnh đó ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ khi đối mặt với tình cảnh này, hắn căn bản không thể làm được gì, dù hiện tại hắn là Quý Tai. Dù hiện tại hắn là Ti Mệnh hoang mang!

"Không đúng! Không nên như vậy!"

Lý Hỏa Vượng liều mạng di chuyển, không ngừng di chuyển xung quanh công kích kẽ hở. "Huyễn Tẫn họ ban đầu rõ ràng đã lên đây rồi! Rõ ràng Vu Nhi Thần đã chết dưới sự công kích của họ mới đúng!"

Nhìn thấy có cơ hội, Lý Hỏa Vượng đột nhiên bay về phía xa xa, xuyên qua không gian trống rỗng, bỗng nhiên giơ hai tay lên:

"Chết đi cho ta!"

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, không xảy ra chuyện gì cả. Quý Tai lại bị hất bay ra ngoài, bây giờ hắn căn bản không có tư cách tham gia vào trong đó.

Nếu như không phải trên người hắn có long khí, thậm chí hắn chỉ xem tạm thời cũng có thể chết người rồi.

"Tại... tại sao? Tại sao năng lực tu chân của ta lại không có chút tác dụng nào cả?"

Đối mặt với mọi thứ ở phía xa, Lý Hỏa Vượng không ngừng thử nghiệm, không chỉ sử dụng trên người của những Ti Mệnh khác mà cho dù hắn sử dụng trong không khí cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... chẳng lẽ là bởi vì ta của hiện tại không có Thiên Đạo thật giả sao?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cúi đầu, từng tấm gương lớn Lý Hỏa Vượng lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Quý Tai bắt đầu tìm kiếm bên trong, tìm kiếm những chuyện đã xảy ra, đột nhiên hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, một tấm gương xuất hiện trước mặt hắn. Nhưng Lý Hỏa Vượng ở bên trong lại khác với trước kia, đầu của hắn được làm bằng củ sen. "Không tệ? Ngươi thật sự cảm thấy không tệ sao? Ta chỉ muốn hỏi ngươi, lời nói vừa rồi của Bắc Phong rốt cuộc là có chuyện gì! Làm sao lại cảm thấy lần này là ngươi gây chuyện trước hả?"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói vậy, Quý Tai nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Hắn đã nói lời này từ rất lâu rồi nhưng thời gian quá dài, hắn sớm đã quên mất vì sao lúc đó mình lại hỏi như vậy.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Quý Tai nói với Lý Hỏa Vượng trong gương:

"Xảy ra một số chuyện cho nên ta cần sự giúp đỡ của ngươi.

"Giúp đỡ? Ta thì có thể giúp gì cho ngươi? Hình như ta mới là Tâm Bàn của ngươi mà?"

Nghe được những lời như vậy từ chính mình trong quá khứ, lúc này trong lòng Quý Tai cảm thấy ngũ vị tạp trần:

"Thiên Đạo này của chúng ta chia rõ ràng như vậy làm cái gì, ta không phải là ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng xoa xoa đầu củ sen dính đầy máu thịt của mình:

"Không dễ dàng gì mà ổn định được, chẳng lẽ không thể để ta sống một cuộc sống ổn định sao?"

Quý Tai ngẩng đầu nhìn mọi thứ hỗn loạn trên đỉnh đầu, giọng nói mang theo chút lo lắng nói:

"Là do ngươi lựa chọn con đường này, sự lựa chọn của ta do ngươi lựa chọn, ngươi không nên oán trách.

"Vậy được thôi, ngươi muốn ta làm cái gì?"

Lý Hỏa Vượng có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Hiện nay Tọa Vong Đạo đã chết hết rồi. Đây là một cơ hội tốt cho nên ngươi phải giúp ta đoạt lại Thiên Đạo thật giả từ Âm Dương Đấu Mỗ!"

Trong trường hợp này, bản thân nhất định phải có Thiên Đạo mới có thể dính vào cuộc chiến này.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng trong gương thiếu chút nữa tức giận cười to: "Ha! Đoạt lại như thế nào? Một phàm nhân như ta giúp ngươi đối phó Ti Mệnh quản lý hai Thiên Đạo?"

"Còn có, không phải chúng ta phụ trách hoang mang sao? Quản Thiên Đạo của mình không phải được rồi sao?

Tại sao phải cùng Âm Dương Đấu Mỗ quyết đấu ngươi chết ta sống chứ? Ta thật sự rất mệt mỏi. Ngươi có thể để ta nghỉ ngơi mấy năm rồi nói sau không được sao?" Một cơn chấn động cực kỳ mãnh liệt đã bị đè ép xuống, cho dù lúc này cả người Lý Hỏa Vượng được long khí bao bọc nhưng hắn vẫn bị hất bay ra xa.

1082 chữ

Chương 1224: Bất Lực

Quý Tai lộn ngược trên dưới lo lắng nói với tấm gương:

"Không phải ta kiếm chuyện, ta chỉ muốn bảo vệ bản thân mình.

Đừng quên, giúp ta cũng chính là đang giúp chính bản thân ngươi. Nếu như ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tất cả những gì đã xảy ra trước đây đều sẽ được sửa lại!"

"Tự bảo vệ chính mình?"

Lý Hỏa Vượng cả kinh, nhìn về phía Quý Tai trước mặt:

"Rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh xảy ra chuyện gì rồi? Lại có thể uy hiếp được một Ti Mệnh như ngươi?"

"Ngươi thử nghĩ xem vì sao Ti Thiên Giám lại muốn cướp lại con mắt của Thần Sơn Quỷ, còn nữa nghĩ coi tại sao Đầu tử kia lại hao tổn tâm sức đoạt lại Long Mạch như vậy. Cái cảm giác mưa gió sắp tới này, họ đều cảm nhận được rồi, đừng nói ngươi không cảm nhận được nha!" Nhìn lại chính mình trong quá khứ, Lý Hỏa Vượng thật sự có loại cảm giác hận sắt không thành thép. "Là Vu Nhi Thần sao?"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc hỏi.

Cảm giác được mọi thứ trên đầu đều cực kỳ hỗn loạn, trên mặt Quý Tai lộ ra một tia cười khổ:

"Vu Nhi Thần, nếu như chỉ có một Vu Nhi Thần thì dễ xử lý rồi.

Đây tuyệt đối không chỉ là Vu Nhi Thần một Ti Mệnh của Thiên Đạo. Đây là cuộc chiến giữa Ti Mệnh và Ti Mệnh.

"Ngoại trừ Vu Nhi Thần ra thì còn có cái gì nữa? Họ từ đâu đến, muốn làm cái gì?"

Lý Hỏa Vượng ở trong gương vẫn không ngừng lải nhải, nhưng Quý Tai đã có chút không kiên nhẫn rồi.

Nhưng nói chuyện lâu như vậy, hắn đột nhiên nhớ ra bản thân khi đó nói chuyện với Quý Tai khi nào rồi.

Lúc đó, sau khi bản thân đánh bại Đầu tử không lâu, đầu hắn bởi vì lúc đó bị nổ tung cho nên mới tạm thời đặt một củ sen vào.

"Chuyện này ta không thể nói cho ngươi biết. Thứ nhất, nếu ta nói

cho ngươi, họ sẽ biết ngươi. Thứ hai, ngươi của tương lai không nói cho ngươi của hiện tại"

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lóe lên một tia kinh ngạc, tại sao hắn lại nghe không hiểu tên này đang nói cái gì chứ. "Ngươi để cho ta giúp ngươi đoạt lại Thiên Đạo thật giả, ngươi phải để cho ta biết rằng kế tiếp nên làm như thế nào!"

"Có lẽ ngươi có thể bắt đầu xuống tay từ Bắc Phong, tìm Tâm Bàn mà Đấu Mỗ giấu đi, giải quyết sạch họ, phần còn lại giao cho ta là được.

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng siết chặt hai tay, chiếc gương trong tay trực tiếp vỡ tan.

Trong kẽ hở của tấm gương kia vang lên tiếng hét giận dữ của Lý Hỏa Vượng.

"Chết tiệt! Bây giờ ngươi mới nói! Bắc Phong vừa nãy cũng đã bị Giám Thiên Ti bắt đi rồi! Ti Thiên Giám đề phòng ta như vậy, làm sao hắn có thể cho ta tiếp xúc với Bắc Phong lần nữa chứ?"

Quý Tai chậm rãi ngẩng đầu lên, cảm nhận được tất cả những thay đổi bên ngoài, dần dần hắn cảm thấy dường như những thứ đó không còn lớn như trước nữa. Khoảng cách giữa mình và họ đang được rút ngắn.

"Thật giả... Ta đã có được Thiên Đạo thật giả rồi! !"

Khi Quý Tai hét lên chuyện đã được định trước từ lâu, hai tay hắn chợt giơ lên, trực tiếp đẩy bóng tối trước mặt một vị Ti Mệnh qua.

Vào khoảnh khắc khi Quý Tai tiếp xúc, một số thông tin dần dần được truyền đi theo thời gian. Giữa họ xuất hiện một cuống rốn nối liền với nhau. Họ là một! Bắt đầu từ bây giờ.

Trong cơ thể mỗi một Ti Mệnh đều tồn tại một Thiên Đạo khác nhau. Chính vì như vậy cho nên tất cả các Ti Mệnh mới có thể cảm nhận được nỗi đau, mới có thể cảm nhận được thật giả.

Họ là một, họ và Bạch Ngọc Kinh cũng ở bên nhau, những cuống rốn đó là con đường thống nhất, mà họ trộn lẫn với nhau chính là

Đại Na.

“Cho nên, ngươi cảm thấy cái này càng thích hợp sao?"

Dịch Đông Lai khoanh chân ngồi ở trên ghế, hơi nhíu mày nhìn đồ vật kỳ dị trên bàn cát.

Một số mô hình được buộc lại bằng dây thừng thành một quả cầu lớn và đặt trong bàn cát, mà người nhỏ đại diện cho Lý Hỏa Vượng cũng bị nhét vào trong đó.

Ở phía đối diện của quả cầu lớn này là một quả cầu khác, các mô hình quái vật khác nhau cũng được buộc chặt bằng dây thừng màu đen.

Dịch Đông Lai vươn ngón tay ra, đẩy mắt kính trên sống mũi của mình nhìn Lý Hỏa Vượng đang im lặng:

"Sau đó thì sao? Sau đó như thế nào? Tại sao ngươi lại cảm thấy bản thân là một phần của họ?"

Lý Hỏa Vượng ho nhẹ một tiếng, không có trả lời, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, nắm lấy quả cầu mô hình được quấn lại bằng chỉ trắng kia.

Sau khi đặt trong tay thoáng ước lượng mấy lần, một tay hắn chợt phát lực giơ quả cầu trong tay lên đập vào quả cầu đen trong bàn cát.

Hai quả cầu va chạm vào nhau, dưới tác động mạnh mẽ, sợi dây trắng đen trong nháy mắt đứt lìa, đủ loại mô hình kỳ dị lăn lộn bắn tung tóe ra xung quanh.

Lý Hỏa Vượng mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng ngồi trên chiếc ghế ở quảng trường lộng gió, nhìn ra bên ngoài tấm lưới sắt phía xa, lặng lẽ chờ đợi điều gì, hắn đang đợi, đợi đầu tử đi liên lạc với Đấu Mỗ Âm Dương. Đúng lúc này, một người bên cạnh đụng nhẹ vào hắn, một mảnh giấy nhỏ được đưa vào trong tay hắn. Lý Hỏa Vượng đưa tay mở mảnh giấy nhăn nhúm, khi thấy nội dụng bên trên, khóe miệng khẽ cong lên: “Cuối cùng cũng đến rồi ư?"

1111 chữ

Chương 1225: Đôi Mắt

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy chiếc xe máy màu đen của mình lướt qua trên chiếc cầu cao phía xa.

“Ngươi đang nhìn cái gì đấy? Sao ta không thấy?"

Một bệnh nhân hói đầu lại gần, nghi hoặc hỏi Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cười lạnh lùng một tiếng.

“Hừ! Ngươi không phải Ti Mệnh, đương nhiên ngươi không thấy rồi.

“Bệnh nhân giường số 13! Lại đây! Bác sĩ Dịch tìm ngươi!"

Có thấy có người gọi tên mình, Lý Hỏa Vượng đứng lên, đi đến phòng sa bàn. Dịch Đông Lai đã đứng đợi ở đó từ lâu.

“Lý Hỏa Vượng, theo như ta tìm hiểu tâm lý của ngươi mấy ngày nay, không thể không nói ngươi có vấn đề khá lớn."

Dịch Đông Lai đẩy kính mắt nói.

“Dạo gần đây ngươi thực sự không cảm nhận thấy ảo giác như âm thanh hình ảnh như ư?"

“Không có"

Lý Hỏa Vượng ngồi lại trước sa bàn.

“Tốt nhất là ngươi nghĩ kỹ lại đi, hôm nay uống thuốc chưa? Có lẽ là đã xuất hiện, nhưng ngươi không biết thôi?"

Lý Hỏa Vượng nhìn sang sa bàn trống không, muốn tìm cái gì đó.

“Người tí hon đâu?"

“Không, hôm nay chúng ta sẽ làm khác đi, người tí hon đó không đại diện cho ngươi.

Dịch Đông Lai dùng bút chỉ vào mô hình ở trên tường.

“Hôm nay ngươi muốn mô hình nào đại diện cho ngươi thì ngươi tự quyết định, ngươi chọn mô hình nào, thì mô hình đó chính là ngươi.

Lý Hỏa Vượng nhìn ra cửa một cái, đi đến chiếc tủ mô hình vừa lựa chọn.

Đầu tiên là hắn cầm lên một con quái vật nhe nanh giơ vuốt, sau đó lại là một mô hình người, một sợi dây thừng từ bên cạnh xuyên qua, trói chặt chúng lưng áp lưng với nhau.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì, đưa tay lấy ra một cục nam châm lưỡng cực trong ngăn bàn bên trái, cùng buộc với nhau.

Dây thừng giơ cao kéo Quý Tai bay lên, nhưng cũng may có các Ti Mệnh khác kéo lại, nó mới không bay ra.

“Cút đi cho ta!"

Quý Tai tu lại thật giả của kẻ địch trước mặt, nhưng bất luận hắn tu đối phương thành giả bao nhiêu lần, cơ thể của đối phương đều sẽ từ một vài góc độ lan rộng đến, thiên đạo của đối phương là lan rộng phát triển! Không cần chạm vào nó, chỉ cần biết đến nó thì tất cả đều sẽ trở thành nó.

Thiên đạo như vậy thực sự quá cổ quái, tuyệt đối không phải là thiên đạo nguyên sinh trong Bạch Ngọc Kinh, nó đến từ bên ngoài, mà những thứ giống như nó còn có mười sáu cái.

“Ngươi cần biết ngũ tịnh, thiên địa đồng sinh, chỉ cạo vỏ của chúng cũng vô ích, ngươi cần thấy tim của bọn chúng."

Một vài giọng nói thuận theo dây từng truyền vào tai Lý Hỏa Vượng.

“Mắt? Bây giờ ta bị mù rồi! Mẹ kiếp, ta lấy mắt ở đâu ra!"

Lý Hỏa Vượng tu giả những thứ biến thừa ra trên người, ngẩng đầu hét lớn nói:

“Ai cho ta đôi mắt! Ta cần thấy bọn chúng!"

“Đôi mắt! Thiên đạo thật giả vẫn không đủ! Ta cần đôi mắt!"

Lý Hỏa Vượng dốc hết sức hét lớn.

“Ngươi cũng có đôi mắt! Đôi mắt ở chỗ ngươi, tìm cho kỹ đi!"

“Ta không có!"

Lý Hỏa Vượng vừa né tránh, vừa mau chóng tìm kiếm chiếc gương, nhưng Lý Hỏa Vượng ở trong gương trông quái dị thế nào thì cũng không có đôi mắt mà mình muốn.

“Ngươi có, tìm cho kỹ đi, đừng chỉ tập trung ở một bên.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng tu giả, tránh được đòn tấn công của kẻ địch, cơ thể bỗng hướng lên trên.

“Cho ta đôi mắt!"

Sau đó cơ thể của hắn bỗng run lên, khóe miệng lộ ra ý cười, hắn đã thấy, đã có đôi mắt rồi.

“Ta muốn đi vệ sinh.

Lý Hỏa Vượng đặt mô hình trong tay xuống.

Dịch Đông Lai gật đầu.

“Được, ngươi đi đi” Đúng lúc này, có người gọi điện đến, Dịch Đông Lai nhanh chóng nhận máy. Sau khi nghe lời của đối phương, khuôn mặt lộ ra vẻ tức giận.

“Ngươi nói cái gì? Chuyển viện vào lúc này? Ngươi có biết hiện giờ tình hình của hắn xấu đến mức nào không?"

“Đừng nói với ta những điều này, hắn vừa bắt đầu trị liệu, tuyệt đối không được chuyển viện.

“Ngươi bảo ai đến nói cũng không được! Đừng quên khu giám sát Bạch Tháp không phải là tư nhân!"

Dịch Đông Lai tắt mày, trở về ngôi trước mặt sa bàn, nhưng đúng lúc này, hắn thấy trên sàn nhà có một giọt máu.

Hắn cau mày, đến bên cạnh chiếc tủ mô hình, hắn nhìn mô hình mà Lý Hỏa Vượng lắp ghép lung tung với nhau, trên chiếc bàn đó cũng nhỏ mấy giọt máu.

“Có chuyện gì vậy? Tay của Lý Hỏa Vượng bị mô hình cứa vào ư?"

Giơ bút trong tay lật mô hình cổ quái lại. Nhưng liền sau đó, mặt sau của mô hình có một con mắt hung dữ đầm đìa máu bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Dịch Đông Lai, trừng nhìn chằm chằm hắn!

Con mắt đó vừa bị móc xuống! Nó là mắt trái của Lý Hỏa Vượng! Lúc này mắt trái của Lý Hỏa Vượng bị dây thừng buộc chặt lên mô hình!

Ngay lúc vừa nãy, hắn lại móc mắt của mình xuống!

Nhìn con mắt bị buộc trên mô hình, Dịch Đông Lai lập tức cảm thấy tê dại da đầu, quay người xông ra ngoài.

"Y tá! Y tá!

Ngay khi hắn vừa đi, con mắt trên mô hình thuận theo mô hình chậm rãi trượt xuống, đầu tiên trượt từ trên mô hình đến bên bàn, rồi từ bên bàn trượt xuống đất.

Nhìn con mắt đó không ngừng trượt xuống, khi sắp rơi đến điểm thấp nhất, mấy cái xúc tu từ bên trên tóm lấy nó, mau chóng chui vào trong máu thịt phía sau con mắt, liên kết với nó.

“Cha! Ngươi thấy chưa?"

Lý Tuế giơ cao con mắt trong mớ hỗn loạn, lớn tiếng hỏi.

“Ta... ta thấy rồi! Cuối cùng ta cũng thấy rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn họ ở phía xa, thấy họ chi tiết rõ ràng hơn.

1098 chữ

Chương 1226: Va Trời

Thời gian bị mất không hề biến mất, đều ở trên người bọn chúng, thời gian cần có bị bọn chúng làm méo mó thành một thứ gì đó phù hợp với bọn chúng, ba hồn của bọn chúng, bảy phách của bọn chúng Chính vì có những thời gian này, họ mới có thể đến Bạch Ngọc Kinh. Những thời gian bị biến mất đó bị bọn chúng cải tạo thành cơ thể.

“Cuối cùng.. !"

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, bỗng giơ hai tay với một canh giờ phía xa.

Thời gian bị mất đi đó đang về đến vị trí vốn dĩ của nó, Lý Hỏa Vượng muốn cướp đi ba hồn bảy phách của bọn chúng! Tiếng xé rách vang lên, một vỏ bọc trong số đối phương trực tiếp vỡ tan. Đã không còn ba hồn bảy phách, đối phương liền biến mất, cũng không còn xuất hiện trong Bạch Ngọc Kinh nữa.

Thấy có tác dụng, Lý Hỏa Vượng lập tức rèn sắt nhân lúc còn nóng, lại tiếp tục hành động.

Nhưng rất hiển nhiên, dường như bọn chúng không muốn ngồi đó để Lý Hỏa Vượng tấn công. Một số thứ xếp chồng lên nhau, Lý Hỏa Vượng muốn cướp vỏ bọc của chúng, mất rất nhiều thời gian, cục diện dường như lại gay cấn hơn.

Lần này Quý Tai không đơn thương độc mã, những Ti Mệnh khác thấy hắn hành động, lập tức lên trợ giúp. Cùng với từng đường cuống rốn phía sau hắn không ngừng bơm vào khiến cơ thể của Lý Hỏa Vượng càng lúc càng to lên, càng lúc càng biến dạng.

Nhưng rất nhanh, Lý Hỏa Vượng phát hiện một chiếc gương lơ lửng không trung xuất hiện trước mặt mình, nó lại cũng biến to lên theo mình.

“Đây là... thiên đạo gì!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng hét ra lời này, hắn thấy mình trong

gương, thò tay vào trong miệng mình, rút Lý Tuế ra, xúc tu của Lý Tuế không ngừng ngoe nguẩy nhưng không có tác dụng gì.

“Ngươi dám động vào con gái của ta!"

Hai tay của Lý Hỏa Vượng bóp mạnh, cơ thể của đối phương lúc tối lúc sáng như màn hình vụt nháy.

Cuối cùng họ vẫn không thành công, cùng với những chiếc vảy mọc ra trên người Lý Tuế lóe lên ánh vàng, Lý Hỏa Vượng trong gương buông tay ra.

Hành động của đối phương khiến Lý Hỏa Vượng bỗng hiểu ra điểm yếu của họ, thiên đạo của họ không có tác dụng với long khí!

Lý Hỏa Vượng lập tức không hề do dự trực tiếp xông lên, đập mạnh cơ thể được bao bọc trong long khí lên người họ.

Thấy cơ thể của đối phương bị mình đập tan rã, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng nở nụ cười. Hắn đang chiếm ưu thế, họ sắp thắng rồi! Giằng co giữa thiên đạo không phải là quan trọng, long khí đến từ người phàm mới là mấu chốt!

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, cả Bạch Ngọc Kinh bắt đầu nứt ra, Lý Hỏa Vượng giơ cao con mắt đó dịch chuyển xuống, thì thấy thứ ở bên ngoài khe nứt Bạch Ngọc Kinh.

Lý Hỏa Vượng chỉ có thể thấy một mặt trong đó, nhưng thứ đó rõ ràng không chỉ có một mặt, một vài âm thanh xuất hiện bên tai hắn.

“.. Cổ đại dày ba tấc, dẫm lên ngỡ vải bông.. lũ hành xuất kỳ hạ, xúc khí chi khuẩn tiên.. thương căn lão đàn thụ, hiệp thế tương quyền liên... khóa phượng xuyết kỳ anh, xúc tu thành cổ yên..."

Khi thấy thứ đó, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra nó là cái gì, đó là Đại Ti Mệnh.

Thấy nó, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu những thứ trước đó đều là dạo đầu thôi, nhưng thứ dạo dầu muốn dẫn thứ này vào Bạch Ngọc Kinh, thứ đó mới là mấu chốt, tuyệt đối không thể cho nó đến!

Lý Hỏa Vượng không màng tất cả xông lên, tay trái kéo mạnh bên trái, tay phải kéo mạnh bên phải, tóm thật chặt, muốn ghép hợp lại Bạch Ngọc Kinh bị nứt rách. Nhưng bất luận Lý Hỏa Vượng kéo mạnh thế nào, vết nứt vẫn đang to dần.

Một luồng màu đen phía sau nhanh chóng lại gần Lý Hỏa Vượng, muốn ngăn cản hành động của Lý Hỏa Vượng, nhưng Ti Mệnh thiên đạo khác đang xông đến ngăn chặn bọn chúng.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng bị kéo càng lúc càng dài, kéo dài ra như một sợi dây thừng, nhưng bất luận kéo dài thế nào, hắn cũng không buông tay.

“Long khí!"

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, đó là đầu tử, giờ đây, hắn giống như một hạt bụi lơ lửng trước mắt Lý Hỏa Vượng.

Trong đầu của Lý Hỏa Vượng xuất hiện lời hắn muốn nói tiếp theo.

“Lấy long khí ra mà hợp nó lại! Dùng thiên đạo chính giả của ngươi, và cả máu thịt mới có thể vá trời!"

Cùng với máu thịt của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng ghép lại Bạch Ngọc Kinh, khe nứt đó đang không ngừng liền lại. Nhưng đúng lúc sắp lành hẳn, bỗng dừng lại, không đủ long khí.

“Cha! Đây này! Đây là trong cơ thể ta Một luồng long khí nổi lên trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, Bạch Ngọc Kinh nứt ra lại hợp lại.

Nhưng Lý Tuế lấy ra long khí trên gười mình, thì cơ thể của nàng bắt đầu lâng lâng bất định. Mọi thứ của nó đang bị Bạch Ngọc Kinh xé nứt, nó sắp chết rồi.

“Đợi... đợi đã!"

Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng hét lớn, hắn muốn đẩy long khí về, nhưng Lý Tuế đã rời khỏi cơ thể của hắn.

“Cha, xin lỗi, ta quá vô dụng, chỉ có thể giúp được ngươi thế này thôi, nếu ta có thể giúp ngươi nhiều hơn thì tốt rồi"

“Lý Tuế, ngươi quay lại cho ta!"

Trong sự suy sụp của Lý Hỏa Vượng, cơ thể của Lý Tuế dần dần bắt đầu nứt ra, cuối cùng cơ thể bị nứt ra đó bất lực nhưng lại nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

"Aaa!"

Khe nứt của Bạch Ngọc Kinh mau chóng khép lại trong đường khâu máu thịt của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng bên đó khẽ bơm một cái, khe nứt vừa khép lại nứt ra.

1114 chữ

Chương 1227: Thân Thế Huyền Tẫn

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến con gái của mình, trong lòng đau đớn như đao cắt, cùng với cơ thể của hắn nứt ra, nỗi đau tột cùng tràn ngập toàn thân hắn, sức mạnh của Ba Hủy cùng với cuống rốn không ngừng truyền đến, cơ thể của Lý Hỏa Vượng trướng to lên một phần. Nhưng vẫn không đủ, ghép hợp Bạch Ngọc Kinh cần có long khí. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy long khí rõ rệt.

Hắn cúi đầu thì thấy một con rồng vàng có sáu móng vuốt dẫn theo một đàn long nhân biến dạng xông ra từ trong bóng tối, đó là Huyền Tẫn!

Trong hỗn loạn, họ không ngừng luồn lách loạn lên, dường như đang tìm cái gì đó.

“Ta ở đây!"

Lý Hỏa Vượng hét một tiếng, đám người Huyền Tẫn tìm được phương hướng, trực tiếp lao đầu vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Cùng với long khí dồi dào truyền vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, thiên đạo thật giả trên người hắn lập tức có năng lượng để phát

huy, mau chóng kết hợp hai bên, Bạch Ngọc Kinh nứt đôi lập tức được hợp lại với nhau. Khi Bạch Ngọc Kinh không còn khe nứt, cơ thể Lý Hỏa Vượng và cả mọi thứ của cơ thể hắn bắt đầu rơi xuống.

Nhưng hắn không biến mất, hắn đã thấy thiên đạo thật giả và cả đôi mắt đều ở bên trên, đó là Quý Tai, hắn còn đang giao đấu.

“Bành!"

Từ chỗ cực cao, Lý Hỏa Vượng nhảy mạnh vào trong nước biển băng lạnh.

Có lẽ với những người phàm khác, việc này vô cùng nguy hiểm, nhưng với Lý Hỏa Vượng thì rất bình thường.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng từ trong nước bò đến bên bờ, hắn há to miệng, tuyệt vọng gào thét không ra tiếng, nước mắt lẫn nước miếng không ngừng rơi xuống đất.

Lý Tuế chết rồi, tà tông từ nhỏ đến lớn luôn theo mình, đã chết rồi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tà tông mà ban đầu mình nuôi bên cạnh, chỉ là vì không gây trở ngại cho mình, đã có tình cảm với hắn như người trong nhà, nhưng nó đã chết rồi.

“Ngươi không sao chứ? Ngươi làm sao thế?"

Một cánh tay đưa ra dìu đỡ Lý Hỏa Vượng lên.

Nghe thấy giọng nói, Lý Hỏa Vượng kích động ngẩng đầu thì thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn, đó là Huyền Tẫn.

“Giỏi lắm, thật lợi hại, vì có ngươi mà lần này chúng ta cũng thắng rồi.

Huyền Tẫn khen ngợi Lý Hỏa Vượng.

“Có lẽ... có thể."

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên lao lên người Huyền Tẫn, cố giật đạo

bào màu đỏ của hắn xuống.

Sau đó một khuôn mặt mà Lý Hỏa Vượng chưa từng thấy xuất hiện trước mặt hắn, đó là một thiếu niên tuấn tú.

Thiếu niên đó nhìn khuôn mặt kích động của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt khổ sở.

“Thực ra ta cũng không muốn cơ thể này, nhưng một trăm sáu mươi năm trước, khi ta từ trên trời rơi xuống, đã trực tiếp va chết hắn"

Trong lúc nói, khuôn mặt của Huyền Tẫn dần thay đổi, cuối cùng biến trở lại dáng vẻ thiếu nữ dễ thương, nhưng cử chỉ thần thái của nàng không hề giống thiếu nữ Lý Tuế trước đây, ngược lại giống như một quý phu nhân cử chỉ đoan trang.

Huyền Tẫn nhìn Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ, hơi ngượng ngùng đưa tay vỗ vai.

“Đã lâu không gọi rồi, bỗng nhiên thực sự là không gọi ra được, cha... ngươi vẫn khỏe chứ?"

“Sau khi ta từ bên trên rơi xuống đã muốn đi tìm ngươi, nhưng ta phát hiện trên trời không có năm tháng, ta lại rơi đến hơn một trăm năm trước, cho nên ta chỉ có thể đợi, đợi người quay lại.

“Thực ra ta muốn sớm nhận ngươi, hơn nữa ta vẫn chưa quên, trước khi xuống ngươi thiếu long khí, cho nên sau này ta nghĩ cách đưa cho ngươi trước..."

Huyền Tẫn còn chưa nói xong, Lý Hỏa Vượng đã nhào đến ôm chặt nàng vào lòng.

“Thịch thịch thịch!"

Tiếng trống chiến trận không ngừng vang lên cùng với tiếng gió gào rít, cùng với tiếng trống, phương trận binh gia lớn mạnh ép từng bước từng bước về phía trước.

Tiếng trống càng dữ dội, tốc độ của họ cũng càng nhanh, tất cả mọi người cùng thở ra rồi lại cùng hít vào, mấy chục vạn binh gia

giống như một người.

Kẻ địch mà họ đối diện là các tín đồ pháp giáo đông như nêm không nhìn thấy tận cuối, họ kéo tượng phật khổng lồ giơ cao phướn gọi hồn, cuồng nhiệt xông về bên này như thú hoang.

Khi hai bên đụng vào nhau, trung tâm chiến trường giống như một cối xay máu thịt, không ngừng nuốt chửng tất cả, nhả ra mảnh vụn và cặn bã, hơn nữa quan trọng hơn là những cặn bã này đều là vật sống.

Khi chiến tranh mà không chết người, cũng chẳng có lật tẩy cái chết. Tất cả cũng không thể tránh bắt đầu đi đến cực đoan.

"Aaa!"

Từng tín đồ pháp giáo trên đầu cắm tượng đá hét lớn những lời chúc đó, xông về phía từng hàng tín đồ Bạch Liên Giáo.

Cơ thể của họ rõ ràng đã gãy đôi, nhưng thông qua hợp lại và lá bùa màu tím dán trên trán họ, họ đứng lên trong đau đớn.

Họ đã mất tay, thay vào đó là lưỡi rìu buộc cùng với xương, họ hoàn toàn biến thành thú hoang và gia súc.

Đại Vu đã nói, tất cả nỗi đau đều vì đối phương gây ra, chỉ cần giết đối phương, ông Thạch Độc sẽ ban phát từ bi khiến tất cả mọi người yên nghỉ.

Thứ như này không có bao nhiêu uy lực, nhưng lại đủ nhiều, hơn nữa trừ phi chém họ thành tám mảnh, nếu không họ vẫn sẽ đứng lên.

Hai bên giao đấu trong bóng tối, họ đã chiến mấy ngày mấy đêm, trong máu thịt lẫn lộn, sau khi sức lực cuối cùng của tất cả mọi người biến mất, trận đại chiến này mới dừng lại.

Người nào cũng đầy tuyệt vọng và ngẩn ngơ, lúc này, họ hoàn toàn di chuyển theo bản năng.

1152 chữ

Chương 1228: Có Thể Chết

Mỗi một người đều lê cơ thể mệt mỏi tột cùng chậm rãi rời khỏi chiến trường tanh máu ngổn ngang đó, dựa vào ý chí chống đỡ đi đến trước trận doanh của mình, rồi trực tiếp ngã mềm nhũn dưới đất, không còn biết gì. Bạch Linh Miểu toàn thân dính máu loạng choạng xuyên qua những máu thịt đó, họ không chết được, đợi sau khi hồi phục sức lực, họ có thể đứng lên.

Hai ngày trước, Bạch Linh Miểu đã khóc cạn nước mắt, mệt mỏi vô cùng đến mức nàng chỉ có thể cho tín đố Bạch Liên Giáo còn chút hơi sức về đường khẩu ngủ tiếp.

Lúc này, đầu óc Bạch Linh Miểu vang lên tiếng ong ong, dường như đầu của mình không phải là của mình nữa, quá thê thảm, tất cả quá thê thảm.

Nhìn khoảng đất máu nhúc nhích được hình thành từ xác thịt phía xa, lúc này trong lòng Bạch Linh Miểu không có chút xao động nào, khoảng thời gian này, nàng thực sự trả qua quá nhiều việc.

Đúng lúc này, một đám người mặc đạo bào màu đen chậm rãi tư đám đông đi đến, họ cố hết sức nhẹ nhàng không đánh thức người nào, đến bên cạnh mỗi một người, đều quỳ xuống đặt tia mà đỏ.

Chẳng mấy chốc, những người này đến trước mặt Bạch Linh Miểu, cũng nhét tia màu đỏ đó vào nàng, và người phía sau nàng:

“Ảo Cảnh muôn đời đau khổ. Ảo Cảnh muôn đời đau khổ"

Khi Bạch Linh Miểu cầm trong tay, mới phát hiện đó màu đỏ đó là ‘Đại Thiên Lục.

Các tín đồ Ảo Cảnh Giáo muốn phát ‘Đại Thiên Lục đến tay mỗi một người, để chuẩn bị cho trận chiến khốc liệt hơn tiếp theo.

Đôi môi Bạch Linh Miểu khẽ run run, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nếu ‘Đại Thiên Lục mang đến đau khổ này có thể khiến mọi việc

mau chóng kết thúc, thì nàng hiểu mình không có tư cách đi ngăn cản mọi việc xảy ra.

“Thánh! Thánh Nữ Đại Nhân!"

Một thiếu niên nhếch nhác bẩn thỉu từ trong cơ thể bên cạnh xông đến trước mặt Bạch Linh Miểu, quỳ dưới đất không ngừng quỳ bái nàng.

“Thánh Nữ Đại Nhân, cầu xin ngươi giúp ông nội ta đi, ta cầu xin ngươi đấy!"

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng đỡ hắn từ dưới đất lên, theo hắn đi đến cái lán bên cạnh.

Trong các loại lều lán thấp nhỏ có rất nhiều người nằm ngổn ngang, những người này không mặc giáp, họ không phải là binh gia, mà là khổ sai đến lao dịch ngã dưới đất như gỗ.

Dù sao giờ đây cũng sẽ không chết bệnh cũng sẽ không chết lạnh, đã như vậy thì ngủ ở đâu cũng vậy.

Đi tiếp khoảng thời gian nửa nén hương, thiếu niên bỗng chuyển hướng, xông về phía một khối hình người màu đen trong rãnh nước bên cạnh.

Khi màn màu đen đó vù vù tiêu tan, Bạch Linh Miểu mới phát hiện đó là một người sống, trước đó chỉ là bị một lớp ruồi nhặng nhiều chi chít che lấp thôi.

Đó là một ông lão người đầy đốm đồi mồi, cái đầu méo mó, cái bụng cũng lộ ra ngoài, chỗ huyệt thái dương có lỗ thủng, sâu ròi màu trắng đang không ngừng ngoe nguẩy bên trong.

Nếu là bình thường, hắn đã chết lâu rồi, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa chét, ở đó họ khù khụ bằng hết sức lực. Nhưng dù hắn họ thế nào, cổ họng ngứa rát cũng không đỡ hơn.

Thiếu niên không ngừng gạt nước mắt, cầu xin Bạch Linh Miểu:

“Thánh Nữ Đại Nhân, cầu xin ngươi giúp ông nội ta đi! Hắn thực sự rất mệt rồi, nhưng hắn không ngủ nổi, hắn thực sự rất đói,

nhưng hắn không ăn được, những thứ ăn vào bụng đều từ phía dưới tuôn ra hết.

Bạch Linh Miểu cúi đầu nhìn sang đoạn ruột rơi xuống rãnh nước bên cạnh.

Cái chết không tồn tại, dù Bạch Linh Miểu muốn làm gì cũng không làm được, hơn nữa hắn già rồi, vốn nên chết già từ lâu rồi.

Đây là số mệnh của hắn, dù mình dùng công pháp thần thông gì, cũng không thể nào nghịch thiên thay đổi số phận.

Bạch Linh Miểu đến bên cạnh ông lão, nhìn hắn đau khổ, nàng thầm niệm đọc kinh văn siêu độ Bạch Liên Giáo với vẻ mặt từ bi và thương xót.

Nàng biết nó cũng vô ích, nhưng lúc này, đây là điều duy nhất mà nàng có thể làm.

Đúng lúc trong lòng Bạch Linh Miếu tràn đầy từ bi, dưới con ánh kinh hãi của tất cả mọi người, ông lão tuyệt vọng đau đớn đó dần không động đậy nữa.

Chẳng mấy chốc ruồi nhặng màu đen xông lên, chui vào trong theo đường miệng của ông lão.

“Chết rồi? Chết thật rồi? Thánh Nữ Đại Nhân có thể giết người! Vô Sanh Lão Mẫu hiển linh rồi!"

“Chết thật rồi? ! Tốt quá rồi! Cuối cùng ta có thể chết rồi!"

Hy vọng dần xuất hiện trong ánh mắt của mọi người xung quanh, sau đó dường như có thể truyền phát, lan rộng ra xung quanh.

Dần dần, đám đông không ngừng lao đến, trong mắt họ mang theo khao khát và sùng bái, vây quanh Bạch Linh Miểu, không ngừng quỳ bái nàng.

"Ta."

Bạch Linh Miểu kinh ngạc nhìn hai tay của mình.

“Thiên đạo cái chết quay lại rồi ư?"

Nhưng nhìn sang những người quỳ bái mình ở một bên, Bạch Linh Miểu lập tức hiểu ra, thiên đạo cái chết chưa quay lại, chỉ là mình đã có thần thông có thể làm cho người chết.

Sau khi hiểu tất cả, Bạch Linh Miểu lập tức hiểu điều này nghĩa là gì, phía mình có cái chết, còn phía pháp giáo không có cái chết, có nghĩa là sĩ khi lên cao cực lớn! Đau đớn không còn là mãi mãi, chỉ cần họ muốn chết lúc nào cũng được!

Chẳng mấy chốc cùng với tín đồ Bạch Liên Giáo truyền đi thông tin này, dù người nào cũng đều vô cùng mệt mỏi, nhưng ai nấy cũng đều hưng phấn hơn hẳn.

Đặc biệt là càng lúc càng nhiều người nhìn thấy Bạch Linh Miểu khiến tất cả những người nên chết đi được an nghỉ hoàn toàn.

Doanh địa vừa nãy còn chìm trong tử khí bắt đầu tràn đầy sức sống, không có cái chết tức là không có sự sống, chỉ có chết đi mới có thể mang đến sự sống.

1139 chữ

Chương 1229: Đến

Sau khi nghỉ ngơi một lát, tiếng trống lại vang lên, cối xay thịt lại quay, nhưng lần này lại khác với lần trước, hoàn toàn không giống.

Về phía Bạch Linh Miểu, mọi người đều trở nên cực kỳ kích động, họ cố gắng bị trọng thương, sau đó chết dưới sự chúc phúc của thánh nữ.

Thấy có gì đó không ổn, một nhóm người chân gà đeo rèm trên mặt đi xuống nước bắt đầu vây lấy Bạch Linh Miểu.

Đương nhiên, các tín đồ Bạch Liên không phải là người ăn chay, họ nhanh chóng bày pháp trận lấy Bạch Linh Miểu làm trung tâm.

Mà vào lúc này, ở một bên khác, máu thịt dưới mặt đất bắt đầu uốn cong, bí mật tiếp cận Bạch Linh Miếu. Nhưng còn chưa đợi nó tiến lại gần, một vệt đỏ từ trên trời rơi xuống, đập mạnh vào chỗ phình ra, xì một tiếng, mùi máu tanh hôi nhanh chóng thẩm thấu từ trong đất ra ngoài.

Một chân đạp xuống trực tiếp đạp vỡ đầu, Lý Hỏa Vượng lấy tay lau vết máu trên mặt, đi lên khỏi cối xay thịt: "Cuối cùng cũng đuổi kịp rồi!"

Nhìn thấy kẻ thù, các tín đồ Pháp Giáo bên cạnh gầm lên giận dữ thay đổi phương hướng, nhao nhao bao vây lấy Lý Hỏa Vượng.

"Hây! !"

Khi hai tay Lý Hỏa Vượng giang rộng ra chống đỡ xung quanh, các tín đồ Pháp Giáo trong vòng mười mấy trượng lấy Lý Hỏa Vượng làm trung tâm chớp mắt bị đè xuống mặt đất biến thành máu thịt hay bùn lầy khó mà phân biệt.

Khi trước mắt sáng tỏ, ba vị Đại Vu đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng, máu loãng trong không trung cũng bắt đầu không ngừng nhỏ giọt xuống.

Lý Hỏa Vượng nhìn họ, vui vẻ cười nói:

"Các ngươi xong rồi, ngươi xong rồi!"

Ngay sau đó, Lý Tuế cải trang thành Huyễn Tẫn xuất hiện sau lưng họ, sau đó hai cha con đồng thời phát lực lao về phía ba vị Đại Vu kia.

Ngay khi họ đồng thời chạm vào nhau, một tiếng sấm trầm thấp vang lên trong không trung:

"Ầm ầm ầm! !"

“Ầm ầm ầm~! !"

Khi Lý Hỏa Vượng vặn mạnh van ga, Lý Hỏa Vượng lái mô tô từ chỗ phế liệu vọt lên cao, nặng nề đập vào con đường nhựa còn chưa xây xong ở Quất Tử Châu.

Máu đỏ sậm chậm rãi chảy ra theo vết nứt trên mũ sắt, nhỏ giọt xuống đất dọc theo áo giáp trên người Lý Hỏa Vượng.

Khi hắn đến chỗ sâu trong Quất Tử Châu, hắn nghe thấy tiếng súng và tiếng động cơ, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy kẻ thù, những hình chiếu của Ti Mệnh ngoại lai! Họ đang đánh nhau!

Nhìn mọi thứ trước mặt, một tay Lý Hỏa Vượng rút kiếm ra dùng sức đập vào đầu mô tô:

"Tiếp theo nên đóng cửa đánh chó rồi!"

Ầm một tiếng, tốc độ xe mô tô của Lý Hỏa Vượng bắt đầu tăng lên, không ngừng tiếp cận giới hạn 320. Một người lao ra từ bên cạnh, cố gắng ngăn cản Lý Hỏa Vượng nhưng khi Lý Hỏa Vượng vặn mạnh tay ga, cả người và xe đâm thẳng vào đối phương. Cùng với âm thanh máu thịt xé nát, trực tiếp khiến người nọ bị vỡ thành hai nua.

Lý Hỏa Vượng đối mặt với cơn mưa máu trong không trung, Lý Hỏa Vượng lao thẳng vào kẻ thù giống như chơi bowling vậy, nhất thời nổi lên một trận gió tanh mưa máu, máu thịt văng khắp nơi.

Họ đang bao vây trấn áp hiển nhiên không ngờ rằng Lý Hỏa Vượng đáng lẽ bị nhốt trong bệnh viện tâm thần lại đột nhiên nhúng tay vào, trong lúc nhất thời cục diện trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp đi vào mưa bom bão đạn, đi thẳng đến chiếc xe dã ngoại của Ngũ Kỳ, dựa vào buồng xe:

"Ta đến giúp đỡ các ngươi!"

"Đừng nói nhảm nữa! Tình hình rất nguy cấp! Những kẻ này không biết chuyện gì đang xảy ra, giống như bị điên rồi vậy!"

Vẻ mặt Trần Hồng Du vô cùng khó coi trả lời:

"Tam Thanh đâu?"

Lý Hỏa Vượng lau vết máu trên nón sắt, hỏi những người khác.

"Ai?"

"Thanh Vượng Lai đâu?"

"Hắn nói đi tìm ngươi rồi! Kết quả ngươi trở về rồi, không biết hắn chạy đi đâu nữa!"

Triệu Lôi vẻ mặt khó coi nói.

Lý Hỏa Vượng nhìn vòng vây của họ ở phía xa, những kẻ địch ở phía sau núp ở hầm xe hơi lập tức hạ quyết tâm trong lòng.

Lý Hỏa Vượng không chút do dự lao thẳng vào chiếc xe dã ngoại của Ngũ Kỳ, bẻ lái nhanh chóng lao về phía vòng vây trước mặt, dù tất cả kính xe đều bị bắn nát nhưng chân ga vẫn được đạp mạnh đến cùng. Dưới tiếng súng nổ liên tục, các bánh xe nhanh chóng nổ tung, phần đầu xe cũng bắt đầu bốc khói bốc cháy. Ngay khi chiếc xe dã ngoại đâm vào chiếc xe màu đen của họ, ầm một tiếng, chiếc xe bất ngờ phát nổ, ngọn lửa cao ngút trời.

Ngay khi tất cả mọi người đang trốn tránh ngọn lửa hừng hực, cả người Lý Hỏa Vượng đang bốc cháy, hai tay hắn bắt chéo cầm hai con dao lao ra ngoài, trực tiếp chặt đứt đầu kẻ địch trước mặt.

Khi hắn tiếp tục lao về phía người tiếp theo, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Hắn nhấc chân quét mạnh một cước, trực tiếp đá vào bụng Lý Hỏa Vượng khiến Lý Hỏa Vượng trực tiếp đập vào khung xe cháy đen.

“Mẹ nó rốt cuộc ngươi là hình chiếu gì!"

Chịu đựng cơn đau dữ dội ở bụng, Lý Hỏa Vượng tức giận gầm lên một tiếng, tay cầm dao xông về phía đối phương.

Đối phương cầm súng máy bắn liên tục vào ngực Lý Hỏa Vượng, máu chảy ra từ vết nứt trên mũ sắt càng ngày càng nhiều. Nhưng mà, dù Lý Hỏa Vượng loạng choạng ngã xuống đất, dao găm trong tay hắn vẫn giơ lên cao dùng sức cắm vào, mã tấu sắc bén trực tiếp cắm thẳng vào trong ngực đối phương.

"Nào! ! Lại đây!" Khi Lý Hỏa Vượng cố gắng đứng dậy và nhìn thấy những xác chết trên mặt đất, những người khác cuối cùng cũng dần dần rút lui, cơ thể của họ dần biến mất trong bóng tối của

những tòa nhà cũ nát kia.

1148 chữ

Chương 1230: Thắng Rồi

"Ha ha ha! ! Chúng ta thắng rồi! Ha ha ha chúng ta thắng rồi! Các ngươi đừng hòng chiếm được thế giới của chúng ta!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu cười to.

"Đúng đúng đúng, ngươi thắng rồi, ngươi thắng rồi"

Hai hộ công thân thể cường tráng ngậm điếu thuốc trong miệng, đi qua khung xe cháy đen, đi qua bức tường phủ đầu lỗ đạn, mang một khung có bánh xe đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

“Cũng qua năm mới rồi, đừng có chạy đông chạy tây nữa, làm hại chúng ta phải chạy đi tìm?

Họ oán trách rồi đỡ Lý Hỏa Vượng lên trên cái khung, dùng dây thừng trói chặt hắn lại, khiêng hắn đi về phía xe cứu thương phía xa xa.

Nhìn thấy mọi thứ chung quanh biến mất, Lý Hỏa Vượng chợt sửng sốt, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười.

Quả nhiên, khi Ti Mệnh bên kia biến mất, đoạn lịch sử tồn tại của họ quả nhiên cũng biến mất giống như Đấu Mỗ khi đó vậy.

Điều này có nghĩa là lần này mình thực sự thắng, họ thua rồi!

"Ngươi thắng cái gì?"

Dịch Đông Lai bất đắc dĩ hỏi:

"Nếu như nói ngươi móc mắt ra dọa ta giật mình, vậy thì ngươi thắng rồi, ngươi thật sự thắng rồi.

"Lý Hỏa Vượng, đó là đôi mắt của ngươi mà. Rốt cuộc ngươi có bao giờ nghĩ điều này có ý nghĩa gì không? Từ nay về sau ngươi

chỉ còn một con mắt, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lúc này, tựa hồ tâm tình của Lý Hỏa Vượng rất tốt, cười ra tiếng:

"Hahaha, ngươi không hiểu đâu.

Lúc này, hắn lại hướng ánh mắt nhìn về phía bàn cát trước mặt. Phía trên bàn cát cắm đầy người, giọng nói của họ khiến Lý Hỏa Vượng phát cáu.

“Ồn ào quá!"

Lý Hỏa Vượng tùy ý xua tay, mô hình đứng trên bàn cát lần lượt ngã xuống đất.

Chiến trường vừa rồi còn vô cùng hỗn loạn bỗng nhiên dừng lại, tất cả tín đồ của Pháp Giáo đều dừng lại tại chỗ, trong mắt họ đồng thời lộ ra vẻ hoang mang.

Trong một giây tiếp theo, kèm theo một cơn gió nhẹ thổi qua, tất cả những tín đồ Pháp Giáo cho dù là Đại Vu có thân phận cao nhất hay là tín đồ mới có địa vị thấp nhất, cơ thể họ đồng thời ngả về phía sau, trực tiếp ngã thẳng xuống đất.

Toàn bộ Nam Bình bao gồm nơi yên nghỉ phía sau bị Pháp Giáo chiếm đóng, tất cả các tín đồ của Pháp Giáo đều ngã thẳng xuống đất, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Nước Đại Hán đã chết.

“Thắng rồi?"

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn các tín đồ Pháp Giáo ngã xuống đất.

Hắn đi tới và kiểm tra hơi thở của một người trong số họ. Hắn kinh sợ phát hiện người này đã không còn thở nữa, họ chết hết rồi.

“Ầm ầm ầm” kèm theo tiếng đất đá vỡ vụn, những tượng Phật khổng lồ được các tín đồ Phật giáo kéo đến trung tâm chiến trường bắt đầu nứt ra, dần dần rơi xuống đất hóa thành những cục đất đá rải rác.

“Thắng rồi, thắng rồi! !"

Tiếng hò hét phấn khích không ngừng lan ra, truyền vào trong tại mỗi một người giống như sóng thần vậy.

Khi mọi người kịp phản ứng lại, tiếng hét phấn khích vang vọng tận mây xanh, họ tràn đầy hưng phấn, quên mình ngửa đầu nện xuống đất.

Họ thắng rồi, kẻ thù hùng mạnh đè nặng lên trái tim của mọi người, kết cục khủng khiếp và tuyệt vọng của Đại Tề bên kia cuối cùng đã hoàn toàn cách xa mọi người.

Đối mặt với tin tức này, không ít người thậm chí còn ném cao vũ khí lên trời, nếu không phải lúc này tử vong đã biến mất thì sợ là rất nhiều người chỉ cần một đòn đã chết.

“Thắng rồi, cuối cùng cũng thắng rồi.

Lý Hỏa Vượng cười híp mắt nhìn chung quanh, nhìn hết thảy chung quanh, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Huyễn Tẫn.

"Lý Tuế, ta làm một người cao lớn hào phóng có ổn không?"

Lý Tuế nhẹ gật đầu, sau đó đi tới bên người Lý Hỏa Vượng, duỗi tay kéo bụng hắn ra rồi chui vào trong cơ thể hắn giống như trước đây vậy:

"Cha... chúng ta về nhà đi"

"Ừm! Về nhà! !"

Lý Hỏa Vượng gật đầu, hưng phấn bước ra khỏi chiến trường.

"Xem ra, phía trên thật sự thắng rồi, chỉ có phía trên thắng thì phía dưới mới có thể thắng dễ dàng như vậy!"

Nghe được tiếng hoan hô bốn phía, khóe miệng Lý Hỏa Vượng hơi nhếch lên:

"Lý Tuế, ngươi nói tiếp theo ta nên làm gì đây?"

Lý Tuế không trả lời, nàng chỉ duỗi ra hai xúc tu từ trong rốn của hắn, quấn lấy tay trái của Lý Hỏa Vượng khẽ lắc.

Ngay tại lúc này, Lý Tuế đi đến bên cạnh một nhóm tín đồ Bạch Liên Giáo, chỉ thấy họ vô cùng thành kính quỳ trên mặt đất với Bạch Linh Miểu trong đám đông, không ngừng quỳ lạy, hô to Vô Sinh Lão Mẫu hiển linh.

"Miểu Miểu! Chúng ta thắng rồi! Đi thôi! Chúng ta về nhà thôi!"

Lý Hỏa Vượng hét về phía nàng.

Nghe thấy tiếng hét của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu nhìn các tín đồ Bạch Liên dày đặc mỉm cười lắc đầu, nàng vương tay bí mật chỉ vào các tín đồ xung quanh.

“Được!"

Lý Hỏa Vượng cười gật đầu với nàng, hắn vươn tay chỉ hướng thôn Ngưu Tâm sau đó sải bước rời đi. "Chờ ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa ra khỏi chiến trường liền nhìn thấy quốc sư Đại Lương Hoàng Phủ Thiên Cương đạp kiếm nhanh chóng lướt qua không trung. Huyễn Tẫn ở nơi đâu! Bệ hạ có lệnh! Nhanh chóng trở về Đại Lương!"

Lý Hỏa Vượng dừng chân lại, sau khi hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng vươn tay nhẹ vỗ vỗ bụng của hắn:

"Đi thôi"

Trong lúc bất tri bất giác, Lý Tuế đã trưởng thành cũng bắt đầu có công việc của riêng mình. Bụng của Lý Hỏa Vượng từ từ mở ra, những xúc tu dày đặc từ bên trong chảy ra.

Lý Hỏa Vượng cởi đạo bào trên người mình xuống, Lý Tuế khoác lên cơ thể dính nhớp của Lý Hỏa Vượng.

Lý Tuế gật đầu với hắn, sau đó nhanh chóng thu người vào trong lòng đất, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

1142 chữ

Chương 1231: Đều Là Giả

Nhìn Lý Tuế biến mất trong mặt đất, Lý Hỏa Vượng lại mỉm cười, hắn vui vẻ quay đầu hét lớn với hòa thượng bên cạnh:

"Hòa thượng! Ngươi có nhìn thấy không! Chúng ta thắng rồi! Chúng ta thắng thật rồi!"

Hòa thượng cũng gật đầu thật mạnh, vui vẻ đáp:

"Đúng vậy! Đạo sĩ à! Ngươi thật sự thắng rồi, ngươi cứu được rất nhiều người, ngươi thật sự cứu được rất nhiều người, đây là việc đại thiện! Ngươi có thể thành Phật rồi!"

Kim Sơn Trảo ở một bên cũng kéo theo thân thể tàn tạ của mình đi tới, trong miệng ấp úng kích động nói gì đó với Lý Hỏa Vượng "Thắng rồi! Thắng rồi! Ha ha ha!"

Thu Cật Bão ôm đứa con thối rữa của nàng, hết lần này đến lần khác vòng quanh Lý Hỏa Vượng với nụ cười man dại.

"Hừ" Bành Long Đằng cưỡi ngựa, nhìn mọi chuyện náo nhiệt trước mặt, chậm rãi đi theo một bên.

Đi cùng với những ảo giác này, Lý Hỏa Vượng dần dần rời xa mọi thứ náo nhiệt xung quanh mình.

"Đạo sĩ? Thật sự là ngươi sao? Đạo sĩ?"

Một giọng nói quen thuộc lại xa lạ đột nhiên vang lên sau lưng Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng hơi sửng sốt, hắn chậm rãi xoay người lại liền nhìn thấy một lão hòa thượng đang đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn hắn.

Đó chính là hòa thượng, hòa thượng lúc đầu vẫn luôn muốn làm việc thiện.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn ảo giác bên cạnh, đó cũng là hòa thượng giống hệt với lão hòa thượng kia.

"Đạo sĩ, đã lâu không gặp! Không ngờ ngươi cũng tới đây, ngươi cũng tới đây hỗ trợ đánh giặc sao?"

Hòa thượng nắm phật châu trong tay, tò mò hỏi Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ở giữa hai vị hòa thượng nhìn nhìn, cuối cùng trợn to hai mắt nhìn chằm chằm hòa thượng chân chính:

“Ngươi chưa chết ư?"

"A? Cái này nói thế nào đây? Ta đương nhiên là chưa chết rồi"

Khi hòa thượng nói lời này như chuyện đương nhiên, hòa thượng ảo giác bắt đầu trở nên chập chờn.

"Trước đây không phải ta làm việc ở chùa Chính Đức sao, sau khi ngươi đi, ta vẫn luôn chuyển đá ở chùa Chính Đức cho đến hiện tại.

“Kết quả không phải đánh giặc sao? Nghe nói có thể làm việc thiện, cho nên ta liền đi theo các sư phụ tới đây giúp đỡ. Dọc đường làm không ít chuyện nhưng rốt cuộc có tính là việc thiện hay không thì ta thật sự không rõ lắm"

“Ngươi còn sống sao?"

Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía hòa thượng ảo giác giống như đúc bên cạnh:

“Nếu như hắn còn sống, vậy ngươi là ai? Các ngươi là ai?"

Lúc này đầu óc của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn rối bời. Trước đây hắn luôn cho rằng mình đã thông qua năng lực của Tâm Tố để giữ lại hồn phách của họ ở bên cạnh mình trước khi họ chết.

Những chuyện mà hắn tin tưởng lâu như vậy, kết quả bây giờ mới nhận ra hóa ra chuyện không phải như vậy.

Hòa thượng ảo giác nhìn chằm chằm vào hòa thượng thực sự trông giống hệt mình, sau đó nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt phức tạp:

"Đạo sĩ, nếu như hắn mới là hoà thượng thực sự, vậy thì những người chúng ta sợ là đều là giả rồi. Ngay khi những lời này vừa thốt ra, Kim Sơn Trảo còn có Bành Long Đằng cũng trở nên chập chờn theo hắn.

"Nói nhảm cái gì vậy!"

Bành Long Đằng nhảy xuống ngựa đi tới bên người Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi còn nhìn chưa ra sao? Chúng ta không phải chúng ta của lúc đầu, thực ra chúng ta đều là một phần của ngươi mà thôi! Ngươi căn bản không tu chân, ngươi chỉ là đang tu giả mà thôi!” Những lời này giống như một tia sét đánh vào trong lòng Lý Hỏa Vượng. Ngay sau đó cơ thể của Bành Long Đằng, Kim Sơn Trảo còn có hòa thượng nhanh chóng trở nên trong suốt.

Nhìn mấy lần, như thể đã biết trước kết cục của mình, hòa thượng ảo giác bước đến gần Lý Hỏa Vượng và nói:

"Đạo sĩ, xin lỗi, thời gian này không giúp được gì cho ngươi, chỉ có thể niệm A di đà phật.

“Nhưng mà ta nghĩ, mặc dù không có tác dụng gì nhưng dù sao cũng phải có thiện tâm, nếu không làm sao có thể thành Phật, ngươi nói có đúng không?"

Nói xong lời này, hòa thượng hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó là Kim Sơn Trảo, hắn không mở miệng nói gì mà ngón tay cái với Lý Hỏa Vượng, cười rất vui vẻ.

Ngay khi hắn định nói điều gì đó, Bành Long Đằng đã trực tiếp va vào hắn khiến cho cơ thể của Kim Sơn Trảo tan thành mây khói:

"Tiểu tử, là tên hán tử, trước đây ta muốn giết chết ngươi kết quả ngươi giết ta, chuyện này rất công bằng, chúng ta coi như hòa nhau"

Lý Hỏa Vượng chỉ biết đứng sững sờ tại chỗ nhìn ảo giác xung quanh mình lần lượt biến mất, cuối cùng chỉ còn lại Thu Cật Bão ôm đứa con của nàng điên điên khùng khùng nhảy tại chỗ này.

"Cái này...

Ngay khi Lý Hỏa Vượng ngơ ngác nhìn xung quanh trống rỗng, một lượng lớn Phi Canh đột nhiên tràn vào trong lòng hắn.

Bản thân trước đây đã tự lừa dối mình, hôm nay cuối cùng thì trò lừa bịp này đã đến lúc phải công bố rồi.

Lý Hỏa Vượng sắc mặt vặn vẹo lảo đảo lui về phía sau, hòa thượng ở bên cạnh vội vàng chạy tới đỡ hắn, lại bị Lý Hỏa Vượng đẩy ra:

"Đầu Tử! Mọe nó rốt cuộc ngươi có ý gì! !"

Hòa thượng tiến lên bị người vỗ nhẹ vào vai, lập tức khựng lại tại chỗ, người vỗ vai hắn có một viên quân bài mười tám mặt trên đầu.

"Không có ý gì, ta giúp ngươi, ngươi đương nhiên phải giúp ta. Ta ở trên xuống không được, dĩ nhiên phải dùng thủ đoạn của ngươi để xuống dưới thôi, ngươi không thể nói không giữ lời.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì!"

Lý Hỏa Vượng dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn Đầu Tử trước mặt. Dưới ánh mắt của hắn, cơ thể của Đầu Tử dần dần trở nên càng ngày càng nhỏ.

1120 chữ

Chương 1232: Làm Gì

"Ta tạm thời không muốn cái gì cả, ta chỉ muốn sống sót.

Khi Đầu Tử búng nhẹ một cái, hắn không biến nhỏ nữa.

"Lý Hỏa Vượng, nói thật, ngươi thật sự vượt quá dự đoán của ta. Ta vốn tưởng rằng trời cao nhất định sẽ sập xuống, thật không nghĩ tới bị ngươi đẩy trở về"

"Trước khi đoạt Long Mạch, ta chỉ muốn chờ sau khi trời nứt ra thì

đi sửa mái nhà dột, quả nhiên không hổ danh là Tâm Bàn của Quý Tai, có các ngươi vạn vật mới có biến số.

“Đừng căng thẳng, trời đều đã được ngươi tu sửa rồi. Ta không cần phải đối nghịch với ngươi, ngươi nói đúng không, Huyễn Tẫn?” Huyễn Tẫn khoác đạo bào màu đỏ đi giữa Lý Hỏa Vượng và Đầu Tử, nàng liếc mắt nhìn Đầu Tử, sáu cánh tay vươn ra, nửa ôm nửa đỡ Lý Hỏa Vượng, vừa nói khẽ bên tai hắn vừa dần dần lùi ra xa. Đầu Tử quay người lại nhìn Hoàng Phủ Thiên Cương không biết xuất hiện từ lúc nào, sau đó hắn vươn tay móc móc trong ngực, lấy ra một cái mặt nạ phát tài đưa qua.

"Hừ."

Hoàng Phủ Thiên Cương sắc mặt tái nhợt phất phất tay áo, trực tiếp xoay người rời đi.

“Đợi đã!"

Đầu Tử đưa tay lên đầu, từ trong viên quân bài mười tám mặt lấy ra một viên quân bài sáu mặt, lại đưa cho Hoàng Phủ Thiên Cương.

Lần này Hoàng Phủ Thiên Cương không có rời đi, trên mặt đối phương hiện lên một tia do dự, cuối cùng vươn tay đón lấy.

Ngày 24 tháng Chạp quét dọn nhà cửa, ngày 25 tháng Chạp xay cối làm đậu hũ, ngày 26 tháng Chạp giết lợn xẻ thịt đón năm mới, ngày 27 tháng Chạp mổ gà đi chợ, ngày 28 tháng Chạp đánh bánh Tết, dán giấy cắt hoa. Khi những tờ giấy cắt hoa màu đỏ được dán lên trên từng khung cửa sổ, trong không khí tràn ngập mùi vị ngọt của điểm tâm, thôn Ngưu Tâm sau một trận tuyết rơi dày vẫn có chút mùi vị của năm mới.

Không chỉ thôn Ngưu Tâm, Đại Lương, Hậu Thục, Thanh Khâu, Tứ Tề, nơi nào cũng náo nhiệt hết mức có thể, như thể muốn gột rửa nỗi buồn của quá khứ thông qua lễ mừng năm mới.

Lý Hỏa Vượng đứng trên đại viện lầu hai của Bạch gia, nhìn bọn trẻ chạy nhảy trong tuyết và nụ cười trên khuôn mặt chúng.

Trong phòng rất lạnh, lại không đốt bếp lò, hắn cứ đứng ở nơi đó

như chờ đợi cái gì, cho đến đêm khuya, hắn vẫn đứng ở nơi đó.

Tuyết trắng trong không khí từ từ trôi xuống và đậu trên mái tóc đen của hắn. Nó mỏng manh rơi xuống, khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những cây hoa rực rỡ nở trên bức tường ở phía xa cùng với những cờ linh hồn Bạch Liên bay lên xuống giữa các ngôi nhà, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên.

"Cha! Cha, ngươi đâu rồi!"

Lý Tuế vừa tuyệt vọng vừa lo lắng nhìn xung quanh, khu rừng này rất xa lạ, lá cây đều là một mảng màu đỏ, nàng và cha chưa từng đến nơi này cho nên căn bản không biết bản thân đang ở đâu.

Đây là lần đầu tiên nàng thật sự rời khỏi Lý Hỏa Vượng, hơn nữa trên người nàng có rất nhiều xúc tu bị đứt lìa, thân thể cũng bị xé rách, hiện tại nàng rất đau và sợ hãi.

Bản năng khiến nàng nhìn về phía thiếu niên đang hộc máu dưới người mình, nàng đã từng thấy người này trước đây, chính là thiếu niên đã nói chuyện với nàng trước khi nàng lên đường.

Vào lúc này, Lý Tuế không quan tâm tại sao người này lại ở đây. Sau khi thấy hắn chết, Lý Tuế đã ăn lục phủ ngũ tạng của hắn và mặc vào cơ thể hắn dùng để bồi đắp cơ thể bị thương mà trở nên hư nhược của mình.

Với thực phẩm bổ sung, cơ thể của Lý Tuế cảm thấy tốt hơn, nhưng tình trạng của nàng vẫn không được giải quyết.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện mình rơi xuống lỗ thủng đã bị đóng lại, hơn nữa dù bản thân muốn quay về cũng không được nữa, hiện tại trên người nàng cũng không có long khí, nàng đi chính là tìm các chết. Sau khi hét lên một hồi mà không thấy ai, trong lòng Lý Tuế bắt đầu mừng thầm:

"Không sao, cha ta bận việc ở phía trên, chờ ngươi bận xong rồi, rất nhanh có thể xuống dưới. Ta chỉ cần chờ hắn ở chỗ này là được rồi.

Hai con mắt của Lý Tuế nhô ra khỏi hốc mắt và được các xúc tu nâng lên để nhìn lên bầu trời. Lý Tuế nhìn một ngày một đêm,

nhưng vẫn không thấy tung tích của Lý Hỏa Vượng.

Dù nàng ngây thơ đến đâu, nàng cũng biết nhất định có gì đó không đúng.

“Chẳng lẽ."

Nhớ tới tình cảnh của Lý Hỏa Vượng lúc trước, cảm giác bất an dâng lên trong lòng Lý Tuế.

"Đúng rồi! Vừa rồi cha ta nói rằng muốn long khí, hắn muốn long khí, ta muốn đi giúp hắn lấy long khí!"

Lý Tuế đột nhiên lấy lại động lực, nàng lập tức chạy về phía trước dọc theo con đường đất.

"Hoàng đế to con kia có long khí, mình cần phải lập tức tìm được hắn, mang theo long khí đi gặp cha ta!" Lý Tuế nói rồi có hơn chục cái xúc tu chui ra khỏi người hắn, bắt đầu nhanh chóng đung đưa.

Lý Hỏa Vượng không giấu giếm nàng bất cứ chuyện gì, mặc dù nàng nghe không hiểu nhiều lắm, nhưng trên cơ bản đều nghe qua một lần.

Khi thấy vết bánh xe xuất hiện trên đường, Lý Tuế lập tức trở nên vô cùng kích động, vội vàng đuổi theo vết bánh xe.

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe ngựa xuất hiện trong tầm nhìn của Lý Tuế, nàng lao tới không nói hai lời trực tiếp giật lấy con ngựa kéo xe.

Ngay sau đó, nàng sửng sốt hỏi phu xe:

"Hôm nay nơi nào có chiến tranh? Ta muốn đi chỗ đó!"

Nhìn Lý Tuế trước mặt, phu xe run rẩy trả lời:

"Không không có chiến tranh, nào có chiến tranh chứ?"

1121 chữ

Chương 1233: Loạn Tý Không Sao

"Làm sao lại không có chiến tranh chứ! Rõ ràng có rất nhiều người chết rồi! Chẳng lẽ nơi này không phải là Nam Bình sao?"

Lý Tuế trở nên lo lắng, tại sao điều này lại khác với những gì nàng biết?

"Nam Nam Bình? Chưa từng nghe nói qua, nơi đây là Đại Tề mà!"

Tiếng bước chân rời rạc vang lên kéo Lý Tuế trở về trong ký ức, khi nàng bước đến bên cửa sổ liền thấy những đứa trẻ đội mũ đầu hổ và đi giày đầu hổ đang hưng phấn chạy trong con hẻm bên ngoài.

Trong số đó, tiểu nha đầu trên mặt có một mảng trắng một mảng vàng chạy phía sau cùng loạng choạng cố gắng chạy theo, tay phải cầm chặt một nén hương đang cháy.

Họ chạy đi chạy lại, nhanh chóng tìm thấy mục tiêu bên vệ đường ở đầu thôn, một đống phân trâu tươi mới bốc hơi nóng.

"Cái này không được đâu, cha ta nói khi nào thấy phân trâu thì nhặt về nhà dán lên tường để làm bánh phân trâu"

"Nhặt cái gì mà nhặt? Nhặt cứt nào có vui bằng nổ tung cứt chứ! Đều tránh ra hết đi, ta muốn châm pháo. Nói rồi một bánh pháo da đỏ được nhét vào bên trong đống phân trâu, một thằng bé lớn nhận lấy nén hương trong tay tiểu nha đầu kia, sau đó duỗi vào châm lửa lên bánh pháo.

Ngay khi tia lửa sáng lên, tất cả mọi người đang xem náo nhiệt lập tức vội vàng giải tán, những người nào chạy chậm hơn một chút đều bị phân trâu bắn tung tóe lên quần áo.

Dù là như vậy, mọi người vẫn thích thú như cũ, nhìn những đống phân trâu nổ tung như tiên nữ tán hóa, vui vẻ cười khanh khách không ngừng, niềm vui của bọn trẻ đôi khi chỉ cần đơn giản như thế.

Mà cảnh tượng này bị Lý Hỏa Vượng ngồi trên phơi nắng trên mái nhà phía xa thu hết vào trong mắt: “Trong thôn nào có nhiều trẻ con như vậy? Chơi cái gì không tốt mà cứ phải chơi phân trâu"

Ngay khi pháo lần nữa được đốt lên, khi Lý Hỏa Vượng khẽ giơ ngón trỏ lên, quả pháo đáng lẽ sẽ nổ tung đột nhiên im bặt.

Ngay khi những đứa trẻ đó lấy pháo mới ra, cúi xuống chuẩn bị nhét vào trong đống phân trâu lần nữa thì Lý Hỏa Vượng khẽ thả ngón trỏ xuống, đống phân trâu vừa nãy chưa nổ lập tức nổ tung, trong lúc nhất thời họ cứt bắn đầy mặt đầy miệng họ, khiến họ kêu khóc om sòm.

"Hahaha."

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa cười ra tiếng, phía sau có một bóng người to lớn che khuất ánh sáng của hắn.

"Ngồi một lát không? Tuyết rơi phơi nắng rất thoải mái"

Lý Hỏa Vượng vỗ vỗ mái nhà bên trái của mình.

"Cha, Nội Ti có việc, ta phải trở về rồi, không thể bồi ngươi và mẹ rồi.

Lý Tuế khoác đạo bào màu đỏ ngồi xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

"Giám Thiên Ti cũng không cần ăn Tết sao? Ít nhất cũng phải chờ qua tết Nguyên Tiêu rồi lại nói sau.

"Mặc dù Pháp Giáo bị diệt rồi, nhưng thời gian không quay trở lại, Giám Thiên Ti của Nam Bình cũng cần xây dựng lại, hơn nữa.."

“Hơn nữa cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn con gái mình.

"Hơn nữa bây giờ Tọa Vong Đạo cũng đã trở lại rồi. Đều là chuyện.

“Tọa Vong Đạo!"

Trong mắt Lý Hỏa Vượntg lộ ra một tia sát ý:

"Chuyện này giao cho ta!"

"Cha, không cần làm như vậy, chỉ cần Thiên Đạo nói dối này tồn tại, Tọa Vong Đạo tuyệt đối không dứt được gốc rễ của mình, nếu

như vượt quá giới hạn thì gõ một trận là được"

"Nhưng đó là Tọa Vong Đạo!"

"Cũng không thể vì đối phó với Tọa Vong Đạo, chúng ta nghĩ biện pháp tiêu diệt Thiên Đạo thật giả kia nhỉ? Chỉ cần Thiên Đạo còn, Tọa Vong Đạo vĩnh viễn tồn tại.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nheo mắt lại, Thiên Đạo không thể không có, dù Thiên Đạo vô dụng nhất nguy hiểm nhất cũng có giá trị để tồn tại. Thiếu một cái thì thiên hạ sẽ đại loạn, huống chi Thiên Đạo này còn là Thiên Đạo thật giả do hắn quản lý.

Mà Lý Tuế ở bên này vẫn đang nói chuyện:

"Huống chi hôm nay nếu thật sự phải tính, vậy cha ngươi cũng được tính là một trong những Tọa Vong Đạo, ngươi cũng không thể nhổ cỏ tận gốc bản thân ngươi được chứ?"

“Nói về Đầu Tử, đừng kéo lên người ta. Nghĩ đến cái tên âm hồn bất tán kia, lông mày Lý Hỏa Vượng nhíu chặt lại:

“Trước đây ta vẫn luôn đoán không ra rốt cuộc hắn đang có ý đồ gì. Thật không ngờ người kế nhiệm của hắn lại lợi dụng lời nói dối của ta để bản thân quay trở lại lần nữa.

Đối mặt với phản ứng của Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế có vẻ rất bình tĩnh: “Cha, Tọa Vong Đạo quả thực rất phiền phức, nhưng dù sao cũng chỉ là phiền toái nhỏ mà thôi"

"Thật sự là phiền toái nhỏ sao? Đừng quên, năm đó thiếu chút nữa hắn đã đánh cắp được Long Mạch của Đại Lương rồi.

"Hắn trộm không được, chúng ta để cho hắn, hơn nữa nếu như không có hắn giúp đỡ, làm sao có thể có Quý Tai, trong đó dĩ nhiên cũng có nhân quả của hắn.

Lý Hỏa Vượng có chút bất mãn nhìn Lý Tuế:

"Tuế Tuế, ta phát hiện ra tại sao ngươi luôn nhằm vào hắn vậy?"

Lý Tuế hơi nghiêng người, dựa vào Lý Hỏa Vượng:

"Ta không nhằm vào hắn, cơ mà Đầu Tử là người thông minh, hắn biết lúc này mà náo loạn thì chỉ thêm phiền phức, không tốt cho người nào cả. Nói thế nào đi nữa, Đại Na nếu thật sự có chuyện gì không may thì đối với hắn mà nói chỉ có hại không có lợi"

"Đại Na"

Lý Hỏa Vượng thầm lặp lại từ này:

"Đại Na chính là tên của thế giới mà chúng ta đang sống sao?"

"Đại Na cũng là tên của chúng ta. Vạn vật trên đời, mỗi một cục đất mỗi một hạt cát đều là một phần của Đại Na."

1137 chữ

Chương 1234: Con Người Sẽ Phải Trưởng Thành

"Ti Mệnh kia thì sao? Ti Mệnh cũng là một phần của Đại Na sao?"

"Đại Na là đại Ti Mệnh "Đại Ti Mệnh. Đại Ti Mệnh vô vãng diệc vô tiền à"

Lý Hỏa Vượng phiền muộn thở dài thườn thượt:

"Chúng ta là Đại Na, vậy họ thì sao? Vu Nhi Thần bên kia thì sao? Họ là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng hết sức để nhớ lại những thứ bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, những thứ đã xé nát Bạch Ngọc Kinh, nhưng hắn lại không thể nhớ được bất cứ điều gì cả.

Ngay lập tức, trời đất dường như sắp nứt ra một khe nứt, khe nứt bắt đầu vặn vẹo dữ dội, nó sống rồi.

"Đừng nghĩ bậy! Kiên trì lên!"

Tiếng quát khẽ khiến Lý Hỏa Vượng đột nhiên tỉnh lại, giọng nói kia giống như là Quý Tai lại giống như là của chính mình.

Hắn dùng sức đập mạnh vào đầu mình. Khi Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh một lần nữa, mọi thứ đều không có gì thay đổi như thể mọi thứ vừa rồi đều là ảo giác.

"Ta không biết bên kia gọi cái gì, Ti Thiên Giám thường gọi họ bên kia là Phúc Sinh Thiên Giọng nói của Lý Tuế vang lên đúng lúc.

"Tại sao lại gọi họ là Phúc Sinh Thiên? Có điển cố gì không?"

"Là do Ti Nội trước đây truyền ra, nếu trước kia gọi là Phúc Sinh Thiên, vậy chúng ta tiếp tục gọi là Phúc Sinh Thiên đi"

Sau khi cân nhắc một lúc, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn Lý Tuế:

"Nếu đã biết tất cả, vì sao trước đây không nói với ta? Với ta mà ngươi còn đoán đố đèn?

"Cha, trước kia ta không dám, ta sợ nếu tùy ý thay đổi, có thể sẽ gây ra một vài biến cố, nếu như vì vậy mà Quý Tai không còn nữa, như vậy sẽ có rất nhiều phiền phức.

“Hừ"

Lời mỉa mai đến bên môi, Lý Hỏa Vượng lại dừng lại, Quý Tai giống như là mình của quá khứ, mình chỉ cần đi vào Bạch Ngọc Kinh thì chính là Quý Tai rồi.

"Tại sao ngươi lại lấy cái tên này? Huyễn cũng được đi, Tẫn có ý nghĩa gì?"

"Cha, màu huyền chính là màu đen còn chữ Tẫn này có nghĩa là thú cái, giống như là gà mái không gáy chào buổi sáng, tức là gà mái không báo trời sáng mà thôi, không có ý gì khác Lý Hỏa Vượng lộ ra một chút lúng túng, nếu như bản thân biết trước ý nghĩa của từ cấm này, có phải có thể đoán trước được chút gì không?"

"Tuế Tuế, ngươi trưởng thành rồi à, bây giờ ngươi lớn hơn ta rồi, ngươi cũng biết nhiều hơn ta.

Lý Hỏa Vượng có chút cảm khái nói.

Bây giờ con gái của mình đã một trăm sáu mươi tuổi, mặc dù nói Lý Tuế đã cố hết sức để thay đổi nhưng hắn luôn cảm thấy nàng có gì đó không giống như Lý Tuế của quá khứ.

Gần đây, Lý Tuế không ở bên cạnh, hắn luôn cảm thấy trống rỗng trong lòng.

“Cha, dù ta biến thành dạng gì và thay đổi bao nhiêu, thì ngươi vẫn là cha của ta"

Nói xong, ngón tay của Lý Tuế chỉ vào con hẻm phía xa, Lữ Tú Tài đang kéo người cha bị điên của hắn đi vào trong nhà mình.

"Xem này, dù Lữ Trạng Nguyên không nhớ gì cả, không quen biết ai, dù hắn điên rồi, nhưng hắn vẫn là cha của Lữ Tú Tài"

Lý Hỏa Vượng gật đầu, vươn tay nắm lấy một cái xúc tu và bóp nhẹ một cái:

"Hơn một trăm năm qua, ngươi đã vất vả rồi, hiện tại thiên hạ thái bình, ngươi có một phần công lao lớn, nếu không phải ngươi kịp thời đưa ra, chuyện này sợ rằng sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Mặc dù Lý Tuế không tự mình nói ra, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu rằng Lý Tuế đã chờ đợi tròn một trăm sáu mươi năm luân hồi để truyền long khí cho hắn. Hắn biết khoảng thời gian này dài đằng đẵng bao lâu và sự chờ đợi dày vò thế nào.

"Cha, khi còn nhỏ, ta luôn cảm thấy ở bên cạnh ngươi là tất cả, nhưng con cái luôn phải rời xa nhà, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

"Trước đây nếu gặp phải phiền toái gì, ta đều có thể trốn ở trong cơ thể của cha, cha nhất định sẽ giải quyết hết mọi chuyện. Từ sau khi rời xa ngươi, Lý Tuế bắt đầu tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mới coi như là thật sự bắt đầu trưởng thành "Một trăm sáu mươi năm này không chỉ là chờ đợi, mà còn là một phần quan trọng trong cuộc đời của ta. Nó khiến ta trưởng thành, khiến ta lớn lên thành Huyễn Tẫn, lớn lên thành Ti Thiên Giám của Đại Lương. Là Ti Thiên Giám của Đại Lương, dĩ nhiên là phải coi việc bảo vệ Đại Na làm nhiệm vụ của mình Nhìn thấy Lý Tuế ở bên cạnh nói như vậy, Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy rất phức tạp, con gái của mình thật sự đã trưởng thành rồi. Hắn tựa như thể nghiệm được cảm giác con gái mình đi lấy chồng.

“Ta biết ngươi bận rộn, ăn trưa xong rồi đi được không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn phòng bếp bốc khói, hỏi Lý Tuế.

"Được, vậy ta đi giúp nương"

Lý Tuế nói xong, cơ thể trực tiếp xuyên qua gạch.

Năm nay là mùng hai Tết nên các món ăn cho Tết Nguyên Đán chỉ cần hâm nóng lại là được, không lâu sau thức ăn đã làm xong.

Lý Hỏa Vượng trong tay cầm theo con gà sống đã nhổ sạch lông bước vào đại sảnh, xoắc cổ gà lại một cái, xé thành hai nửa và đặt

trước mặt Lý Tuế:

"Ăn cái này đi, ta biết ngươi thích ăn đồ sống, ăn no rồi đi"

"Cha, ta không cần ăn cái này. Ta đã có thể dễ dàng kiểm soát một số thói quen của Hắc Thái Tuế trong quá khứ"

Lý Tuế từ chối khéo ý tốt của Lý Hỏa Vượng.

"Vậy...

Lý Hỏa Vượng nhìn cánh tay của mình.

“Cha, ăn thức ăn đi"

Hai cái xúc tu thò ra từ trong đạo bào của Huyễn Tẫn, quấn lấy đôi đũa, gắp một miếng thịt kho tàu cho vào bát của Lý Hỏa Vượng.

1121 chữ

Chương 1235: Đâu Cần Phải Thế Chứ.

Cảm giác được Bạch Linh Miểu đá nhẹ mình dưới gầm bàn, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng từ bỏ ý định cắt bỏ cánh tay của mình.

“Đến, ăn cơm ăn cơm"

Lý Hỏa Vượng gắp một miếng thịt vịt bỏ vào trong bát Lý Tuế.

Cơ thể cao lớn của Huyễn Tẫn dần dần thu lại, cuối cùng cơ thể của thiếu nữ lộ ra khỏi đạo bào.

Ba người vây quanh chiếc bàn tròn, cuối cùng cũng có cảm giác như một gia đình bình thường.

Đang lúc ba người đang tận hưởng sự ấm áp này thì cửa viện bị đẩy ra, Cẩu Oa dẫn theo cô con gái đã thay một bộ quần áo mới cùng với vợ của mình tươi cười đi vào.

"Lý sư huynh! Chúc mừng năm mới! Ta tới để chúc tết! Cung hỉ phát tài, vạn sự như ý nha!"

Sau khi Cẩu Oa nói xong những lời tốt lành, sau đó ôm lấy con gái mình tiến lại gần Lý Hỏa Vượng:

"Bảo bối, chào bác đi! Đây là bác Lý của ngươi"

“Chào bác"

Sau khi tiểu nha đầu lắp bắp nói xong, Cẩu Oa liền nhìn chằm chằm vào Lý Hỏa Vượng mà không lên tiếng.

Ở một bên, Bạch Linh Miểu từ trong ngực móc ra một bao lì xì màu đỏ nhét vào trong ngực tiểu nha đầu: "Kim Ngọc thật thông minh, nói chuyện rõ ràng như vậy, lớn lên nhất định sẽ là một tài nữ"

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Cẩu Oa lập tức cười tươi như hoa, dẫn theo con gái chuẩn bị đi đến nhà thứ hai.

"Lý sư huynh này, hiện tại hiếm khi không có chuyện gì, còn không mau sinh một đứa đi? Nếu như không có con á, có nhìn thấy không, đến Tết chỉ có cho tiền mà không lấy được tiền đâu"

"Nào, để cha giữ giùm ngươi, chờ ngươi xuất giá thì ta trả lại cho ngươi"

Mà vào lúc này, Lý Tuế đã chặn đường Cẩu Oa lại:

"Chú Cẩu năm mới vui vẻ, chúc ngươi phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn.

"Chú Cẩu Cẩu?"

Ngay khi Cẩu Oa đang có chút mơ hồ, Lý Tuế đã đưa tay ra giật lại bao lì xì màu đỏ từ trong tay hắn.

Sau khi ăn xong, Lý Hỏa Vượng dẫn theo Bạch Linh Miểu đứng ở đầu thôn Ngưu Tâm tiễn Lý Tuế rời đi.

"Nếu gặp chuyện rắc rối, ngươi có thể liên lạc với ta qua ảo giác, ta nhất định sẽ lập tức chạy đến.

Lý Hỏa Vượng dặn dò Lý Tuế.

"Cha, ngươi yên tâm đi, với thân phân hiện giờ của ngươi, nếu có chuyện gì ta nhất định sẽ thông báo cho ngươi"

"Vậy thì tốt. Nếu có người nào ức hiếp ngươi thì cũng phải nói cho ta biết đó"

"Cha, sợ rằng người có thể ức hiếp ta ở Đại Lương này chỉ có vài người thôi. Ta đi đây"

Lý Tuế nói xong lời này, cơ thể nàng tiêu tan như bong bóng.

Nhìn đầu thôn phủ đầy tuyết trắng xóa, Lý Hỏa Vượng thở ra một hơi khí lạnh, dẫn Bạch Linh Miểu trở về:

“Vừa nãy quên không nói nàng phải thường xuyên viết thư gửi về nhà"

"Lý sư huynh, ngươi không nói thì nàng cũng sẽ viết thôi, vậy từ nay về sau chúng ta cứ gọi là Tuế Tuế đi? Gọi Huyễn Tẫn luôn có cảm giác không thân thiết lắm.” Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng lắc đầu:

"Ở nhà gọi nàng là Tuế Tuế cũng không sao nhưng mà ở bên ngoài vẫn nễn gọi nàng là Huyễn Tẫn đi, miễn cho nàng mất đi tư thái của Ti Thiên Giám trước mặt người ngoài"

"Hơn nữa, không phải pháp danh của ta cũng là Huyền Dương sao? Một âm một dương, con gái ta gọi là Huyễn Tẫn cũng tốt"

"Cũng đúng"

Bạch Linh Miểu hiểu rõ gật đầu:

"Lý sư huynh, sau này người đừng cho Tuế Tuế máu thịt của mình nữa, nàng đã không còn là đứa trẻ lúc đó rồi.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại liếc nhìn về hướng mà Lý Tuế đã biến mất:

"Vì lời hứa này mà nàng đã đợi tròn một trăm sáu mươi năm.ta chỉ muốn tìm cơ hội để bù đắp cho nàng mà thôi"

"Nếu đã là người một nhà thì không cần phải xa lạ như vậy, giả sử lúc đó người bị ném trở về một trăm sáu mươi năm trước là ngươi thì nhất định ngươi cũng sẽ dốc toàn lực để quay trở về.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Bạch Linh Miểu:

"Ừm."

Cả hai người nhất thời đều yên tĩnh lại, tiếp tục lặng lẽ bước đi trong thôn Ngưu Tâm tuyết rơi trắng xóa.

Khi sắp đến đại viện Bạch gia, Lý Hỏa Vượng nói:

"Tuế Tuế đi rồi, chắc ngươi cũng phải đi rồi nhỉ? Thân là Thánh nữ Bạch Liên, hiện giờ việc của Bạch Liên Giáo hẳn là cũng không ít hơn bao nhiêu so với Giám Thiên Ti Bạch Linh Miểu mím môi vừa định nói gì đó, Lý Hỏa Vượng liền nói tiếp:

"Đi đi, thuận đường xuôi gió"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa buông tay ra liền bị Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng túm lấy, nhưng một lúc sau, Bạch Linh Miểu lại buông ra.

“Hiện giờ Thiên Đạo tử vong còn chưa trở lại, ta cần phải trở về tổ chức pháp hội, nghĩ cách cầu xin Vô Sinh Lão Mẫu giáng phép thần thông xuống để cho người trên toàn thiên hạ này đều có thể có được cái chết.

"Chờ ta giúp xong tất cả mọi chuyện, ta sẽ trở lại"

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng không hề lo lắng với chuyện lần này. Nếu tử vong bị Vô Sinh Lão Mẫu lấy đi, vậy thì thiên tai của tử vong đã biến mất sợ là cũng không duy trì được bao lâu nữa.

"Hiện tại tín đồ Bạch Liên trở nên nhiều như vậy, nếu trong đó có người muốn làm lung lay thân phận của ngươi, nhớ mang ta và Tuế Tuế ra ngoài, để cho họ suy nghĩ kỹ rồi mới động tay.

"Sẽ không đâu. Ta được Vô Sinh Lão Mẫu chọn trúng, đẩy ta xuống thì chẳng khác nào làm trái lời của Vô Sinh Lão Mẫu, chỉ cần tin Bạch Liên thì không có ai dám làm như vậy cả"

1140 chữ

Chương 1236: Uy Danh

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhìn lên trời và hét lên:

"Tốt nhất ngươi nên thành thật chút cho ta, nếu ngươi định giở trò, ta sẽ đập nát Kim Liên của ngươi! Ngươi biết Lý Hỏa Vượng ta nói được làm được!"

Bạch Linh Miểu đẩy nhẹ lưng Lý Hỏa Vượng ra, bắt đầu nhỏ giọng không ngừng nhận lỗi với Vô Sinh Lão Mẫu Rất nhanh, tám chiếc kiệu lớn đã được các tín đồ có hình xăm con lừa trắng khiêng đến, khi Bạch Linh Miếu khom người ngồi vào, một nhóm lớn các tín đồ Bạch Liên liền rời khỏi thôn Ngưu Tâm.

Khi Lý Hỏa Vượng trở lại đại viện Bạch gia một lần nữa, ngôi nhà vốn náo nhiệt đột nhiên trở nên trống rỗng, thậm chí ảo giác cũng chỉ còn lại một Thu Cật Bão.

"Họ đều đi rồi, sao ngươi còn ở đây? Rõ ràng ngươi cũng là giả mà"

Lý Hỏa Vượng hỏi Thu Cật Bão.

Thu Cật Bão lại không thèm để ý đến lời nói của Lý Hỏa Vượng, nàng lén lút lẻn vào phòng bếp, vươn tay liên tục lấy thức ăn thừa trong bát đi.

Cho dù bàn tay bẩn thỉu của nàng trực tiếp xuyên qua đĩa, nhưng nàng vẫn thử đi thử lại nhiều lần.

Đột nhiên, tay phải của nàng nắm chặt được một miếng móng giò heo nấu tương, nhưng tay nàng lại không xuyên qua nó, nàng lập tức sờ tại chỗ.

sững Ngay sau đó, nàng lập tức mừng rỡ như điên, nắm lấy miếng thịt kia trực tiếp nhét vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

Lý Hỏa Vượng đứng ở phía sau, trên mặt lộ vẻ thương hại nhìn tất cả mọi thứ trước mặt này.

Thấy bụng của Thu Cật Bão càng ngày càng lớn mà vẫn không có ý định biến mất hay dừng lại, Lý Hỏa Vượng khẽ phẩy tay, Thu Cật Bão lần nữa biến trở thành ảo giác.

Thấy nàng ngồi trong nồi ôm đứa con thối rữa kia của mình tuyệt vọng khóc lóc, Lý Hỏa Vượng xoay người đi ra khỏi cửa.

Mới đi được hai bước, Lý Hỏa Vượng liền đụng phải Triệu Ngũ:

"Lý sư huynh năm mới vui vẻ, ngươi định đi đâu vậy?"

"Di dao."

"Bây giờ là Tết mà mang theo thứ kia ra ngoài không hay nhỉ?"

Triệu Ngũ chỉ vào thanh Cốt Kiếm phía sau Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc, lấy thanh Cốt Kiếm xuống đưa cho Triệu Ngũ:

“Giúp ta đưa về nhà đi.

Triệu Ngũ chưa kịp nói gì, Lý Hỏa Vượng đã sải bước ra khỏi thôn.

Với mỗi bước đi của hắn, mặt đất lập tức nhăn lại và nhanh chóng kéo lại gần nhau, để một bước của hắn biến thành hơn một trăm bước.

Chưa đi được bao lâu, Lý Hỏa Vượng đã rời khỏi thôn Ngưu Tâm đi đến thị trấn bên cạnh.

Nhưng hiển nhiên trước khi hắn đến cũng không cân nhắc thời gian, hôm nay là mùng hai Tết, rất nhiều người đều đến nhà họ hàng chúc tết, đường phố rất vắng vẻ, chỉ có một số tín đồ Bách Liên đang truyền giáo bị vây lại thành vòng tròn.

"Chúng ta suy nghĩ kỹ đi, Vô Sinh Lão Mẫu là cái gì? Vô Sinh có nghĩa là gì? Vô Sinh chính là chết.

"Nhìn xem, nhìn cho kỹ, bản lĩnh của Vô Sinh Lão Mẫu lớn bao nhiêu! Ngay cả cái chết đều do nàng quản lý, còn không mau tin nàng đi! Sau khi chết có thể đi quê hương chân không hưởng phúc hưởng thọ!"

Cứ đi mãi, âm thanh kể chuyện vang lên từ bên trong một quán trà lại thu hút sự chú ý của Lý Hỏa Vượng. "Kể chuyện, diễn hí khúc, khuyên người, ba con đường đi đến trung tâm. Thiện và ác cuối cùng sẽ được hồi báo, nhân gian chính đạo là bể dâu!"

“Kim Cố, tiểu sinh bất tài liền nói về người có tướng mạo trang nghiêm, pháp thân tối cao, thống ngự chư thiên, tống lĩnh vạn thánh, thống trị vũ trụ, khai hóa vạn thiên, hàng thiên chi đạo, bố thiên chi đức, tọa hóa vạn vật, cứu độ chúng sinh, vô lượng độ nhân~ Gia Cát Uyên hiển linh! Chư vị quan khách hãy lắng nghe cho kỹ! ! Ba!” Khi chiếc búa bị ném xuống bàn, tiếng ồn ào trong quán trà đột nhiên nhỏ hơn rất nhiều.

Lý Hỏa Vượng xoay người đi về phía quán trà.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa ngồi xuống một chiếc ghế trống, ấm trà lớn đã đặt miệng ấm trà bằng đồng lên trên đầu mình, đứng cách hơn một trượng, rót vào trong cái chén bên cạnh Lý Hỏa Vượng một chén trà.

"Vị đạo gia này, hôm nay là Tết quán mới khai trương, chưởng quỹ nói chỉ cần hai mươi văn tiền là có thể uống trà thoải mái, hơn nữa còn phá lệ tặng cho hai đĩa bánh ngọt.

Vừa nói, một tiểu tử choai choai chui ra từ bên cạnh đặt lên bàn hai hộp bánh ngọt.

Thấy Lý Hỏa Vượng cũng không thèm nhìn mình, ấm trà lớn liền dẫn theo tiểu tử kia biết điều mà lui xuống.

“Một phần quả may mắn, một phần bánh hải đường, đạo gia ngươi cứ từ từ thưởng thức, khi nào hết trà ngươi hét một tiếng là được.

Lý Hỏa Vượng cầm chum trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ và tiếp tục lắng nghe tiên sinh kể chuyện trên sân khấu nói bậy nói bạ.

"Vị Gia Cát đại thánh kia cứ đứng như vậy trên tường đô thành âm u, hắn vung mạnh giản long trong tay một cái, ánh mắt trừng to"

“Ôi chao!"

"Các ngươi lại nhìn những tên chuột nhắt Pháp Giáo kia xem, bọn chúng ngã rạp xuống giống như lúa mì trong ruộng vậy, ngươi đoán xem đang sống sờ sờ mà thế nào mà lại bị hù chết rồi.

Nghe đến đoạn cao trào, trong quán trà liên tục vang lên rất nhiều tiếng vỗ tay tán thưởng, thậm chí còn có một số người có tiền còn ném tiền thưởng lên sân khấu.

"Ha, thật thú vị, người kể chuyện nói cứ như tận mắt nhìn thấy vậy"

Nghe có người nói như vậy, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn về phía bên trái, nơi đó có một người trung niên râu đen đang ngồi uống trà:

"Ngươi biết Gia Cát Uyên?"

“Chuyện đó đương nhiên rồi, ta là người Đại Tề.

Vừa nói, hắn vừa nâng chén trà trống không trong tay lên:

“Ấm trà lớn!"

1165 chữ

Chương 1237: Người Biến Mất

"Tới đây~! Ngài cầm chắc nha!"

Khi miệng ấm trà thật dài vươn ra từ lầu hai, dòng nước trà rơi xuống từ trên không trung, vững vàng rót vào trong chum trà của người nọ, không nhiều không ít, vừa vặn đầy tám phần.

"Ngươi biết hắn mà có thể nghe lọt sao?"

"Này, đây không phải là rảnh rỗi không có chuyện gì làm sao, người thân đều chết hết rồi cũng không có nơi nào để đi chúc Tết nên đến đây nghe kể chuyện cho đỡ buồn. Ngươi xem, sợ là trong quán trà này cũng có những người Đại Tề khác đó"

Lý Hỏa Vượng nhìn mọi thứ trong quán trà, hiểu ý gật đầu:

"Dù chuyện mà tên này nói là bịa đặt nhưng Gia Cát Uyên quả thật đã cứu được Đại Tề."

"Hầy, cái này ai mà biết, chỉ nghe những tên đại hòa thượng kia khoác lác, ta cảm thấy đoán chừng chuyện này có đến tám phần là để lừa tiền hương hỏa rồi"

Nói rồi người nọ nâng lên chum trà uống một ngụm.

Ngay sau đó, hắn lập tức bị sặc, mặt mũi đỏ bừng thiếu chút nữa là tắc thở.

Lý Hỏa Vượng cầm một miếng bánh ngọt bên cạnh lên nhét vào trong miệng, chậm rãi nhai, vừa nghe vừa nhấm nháp vị ngọt này.

Chỉ nghe thấy tiên sinh kể chuyện càng nói càng thái quá, nói đến mức Gia Cát Uyên cũng bắt đầu sáng lập thiên địa, lúc này Lý Hỏa Vượng nghe không nổi nữa liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Đạo gia ngài đi thong thả, có thời gian thì thường tới đây ngồi, chỗ chúng tôi cũng không đắt, hai mươi văn tiền rất có lợi ích thực tế.

Bị ấm trà lớn nhắc nhở, Lý Hỏa Vượng thò tay vào trong ngực sờ sờ, hai mươi văn tiền mới tinh được xếp thành hàng trên bàn trà.

Mà ngay lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên phát hiện ra rằng người Đại tề bên cạnh mình đã biến mất. Không biết đã đi từ lúc nào.

"Xem thủ đoạn này, e là không phải người bình thường, người này có lai lịch gì nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ nghĩ, rời khỏi quán trà.

Xoay người một hồi, nhìn thấy không còn nơi nào để đi, Lý Hỏa Vượng liền quay trở về:

“Bỏ đi, tiếp tục tu chân thôi.

Dù bây giờ rắc rối đã được giải quyết, nhưng nếu thực lực của mình mạnh hơn cũng không có gì xấu.

Lý Hỏa Vượng đi đến trên núi Ngưu Tâm, bước vào sơn động tu hành của mình, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tu chân đến bây giờ, Lý Hỏa Vượng chỉ cảm thấy càng về sau càng khó khăn, nhưng hắn cũng không vội vàng, chậm rãi dùng thần quang vận chuyển Tiên Thiên Nhất Khí trong người mình.

Không biết đã tiến vào cảnh giới vô ngã này bao lâu, đến khi Lý Hỏa Vượng lần nữa mở mắt ra thì trời đã tối rồi. Khi Lý Hỏa Vượng vào thôn Ngưu Tâm đi về phía đại viện Bạch gia, vừa vặn đi ngang qua cửa nhà Cẩu Oa. "Lý sư huynh, thời gian này ngươi đi đâu vậy? Ta còn tưởng rằng ngươi lại chạy đi đâu rồi"

Cẩu Oa bưng bát trong tay đi theo.

"Trong khoảng thời gian này? Ta đã rời đi rất lâu rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng nghi ngờ hỏi hắn.

“Vậy cũng không phải, lần trước chúng ta gặp nhau là mùng hai Tết, hiện tại đã là Tết Nguyên Tiêu rồi.

Cẩu Oa bưng bát của mình đưa qua cho Lý Hỏa Vượng, trong bát có hơn chục viên chè trôi nước nhấp nhô lên xuống.

"Cái gì? ! Lần này ta tu hành lâu như vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng lập tức cảm nhận được cảm giác buồn ngủ mãnh liệt kéo đến, nhưng ngay sau đó cảm giác đói bụng còn mạnh mẽ hơn áp chế lại cơn buồn ngủ.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, trực tiếp cướp lấy bát chè trôi nước của Cẩu Oa ăn lấy ăn để.

Chờ sau khi ăn xong chè trôi nước uống cạn nước canh, Lý Hỏa Vượng nằm xuống đất, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Giấc ngủ này kéo dài ba ngày ba đêm, khi Lý Hỏa Vượng tỉnh lại liền cảm thấy trời đất quay cuồng. Những người khác ở thôn Ngưu Tâm bên cạnh lập tức ân cần vây quanh hắn, Cẩu Oa nói miệng cũng không ngừng lại:

"Lý sư huynh à, lần sau ngươi có tu hành thì vẫn nên tìm người nào đó trông coi ở bên cạnh, nếu không dễ bị chết đói đó"

“Nếu ngươi không nói, ta sẽ không có chuyện gì cả.

Lý Hỏa Vượng vén chăn lên, bưng lấy chén trà uống ừng ực.

Sau khi uống cạn nước trà, Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác, Cẩu Oa, Triệu Ngũ, Dương Tiểu Hài, Lữ Tú Tài.

“Tiểu Mãn đâu?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

"Đi cùng Thánh nữ Bạch Liên rồi, ngươi không biết sao?"

"Được rồi, ta không sao rồi, các ngươi trở về hết đi"

Trong lòng Lý Hỏa Vương đã bắt đầu cân nhắc xem lần sau nên làm thế nào để tránh loại tình huống như này.

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhưng lại thấy những người khác cũng không có rời đi:

"Sao vậy? Còn có chuyện gì sao?"

"À, cũng có chuyện, nhưng cũng không phải chuyện gì to tát. Lý sư huynh à, ngươi còn nhớ chúng ta đã tiếp nhận một nhóm nạn dân từ Đại Tề tới không?"

"Ừm, ta nhớ rồi, có chuyện gì sao?"

"Họ biến mất rồi"

"Biến mất rồi? Ý của ngươi là gì?"

"Chính là không thấy người nào nữa, đột nhiên không còn ai nữa, nhưng mà không sao, người đến từ Đại Tề biến mất, người của chúng ta lại không thiếu người nào"

"Đều là người của Đại Tề? Họ biến mất lúc nào?"

“Chiều mùng hai Tết” Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng không khỏi nhíu mày, hắn nhớ tới người Đại Tề đột nhiên biến mất bên cạnh mình khi đang nghe kể chuyện.

"Chỉ có người Đại Tề ở thôn Ngưu Tâm biến mất thôi sao? Còn những nơi khác thì sao?"

"Người bán hàng rong hỏi qua rồi, người Đại Tề ở những nơi khác đều biến mất rồi. Ta đã gửi thư cho Cao Chí Kiên, cũng không biết hắn làm hoàng đế có thể quản chuyện này hay không đây"

"Làm sao tất cả người Đại Tề đều biến mất chứ? Chuyện này không thể nào. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lý Hỏa Vượng bước đến bên cửa sổ, cau mày nhìn bầu trời đầy sao.

1117 chữ

Chương 1238: Không Có Nguy Hiểm

“Chờ đã, lẽ nào?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới cái gì, cầm lấy thanh Cốt Kiếm vung mạnh lên, một khe nứt lập tức bay tới đầu thôn Ngưu Tâm.

Tuy nhiên, điều khác biệt so với trước đó là không còn thấy dòng nước đen kỳ lạ phun ra từ khe nứt trước đây nữa! Lý Hỏa Vượng chợt nhìn thấy ánh sáng ở bên trong.

“Quả nhiên!"

Lại một cái khe nứt văng ra, một chân Lý Hỏa Vượng đạp lên cửa sổ, trực tiếp nhảy vào trong khe nứt.

Khi hắn đi đến Đại Tề thông qua khe nứt, hắn chợt kinh ngạc phát

hiện ra Đại Tề vốn nên sụp đổ hoàn toàn lại có thể khôi phục, cỏ trên mặt đất đã bắt đầu mọc cao hơn một tấc rồi.

"Ai?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên quay đầu lại, dọa cho một người Đại Tề đang nằm trên mặt đất gặm cỏ ngẩn người tại chỗ.

“Ngươi cứ ăn từ từ, coi chừng nghẹn.

Lý Hỏa Vượng khoanh hai tay trước ngực, khẽ cau mày nhìn người đàn ông ăn như hổ đói trước mặt.

Nhìn hắn như vậy giống như muốn lấy khoai lang khiến bản thân nghẹn chết, làm một con quỷ no vậy.

Vì quá tiều tụy nên trước đó Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa không nhận ra hắn.

Bây giờ sau khi quan sát cẩn thận, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện ra cái tên ăn cỏ này chính là Ngưu Tam, nạn dân Đại Tề trước đó đã lẻn vào nhà bếp của thôn Ngưu Tâm để trộm thức ăn.

Trước đây hình như hắn sống tại thôn Ngưu Tâm cho nên khi hắn trở về Đại Tề mới vừa vặn bị mình bắt gặp ở nơi này.

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, Ngưu Tam phồng miệng lắc đầu thật mạnh, quỳ xuống bên mé nước uống ừng ực.

Sau khi dùng nước nuốt thức ăn xuống cổ họng, hắn gượng cười với Lý Hỏa Vượng, tiếp tục ngấu nghiến thức ăn ở trên mặt đất mà Lý Hỏa Vượng mang đến.

Nhưng lần này, hắn vừa ăn vừa hàm hồ giải thích cho Lý Hỏa Vượng:

“Ta không dám ăn chậm, bây giờ cái này không phải là lương thực nữa mà là mạng người đó.

Đang nói chuyện, hắn đột nhiên ủy khuất khóc rống lên:

"Cha nuôi à, ngươi nói CMN làm cái gì vậy!"

"Ngưu Tam ta khó khăn lắm mới trở thành giáo đầu của binh lính quê hương của thôn Ngưu Tâm, không dễ dàng gì mới có bốn mẫu đất để trồng trọt, những ngày tốt đẹp sắp đến rồi"

"Kết quả năm nay ta có cơm ngon để ăn, lại vô cớ bị đưa trở về Đại Tề, ngươi nhìn cái nơi rách nát này xem, ngoại trừ cỏ thì không còn gì khác cả, ta làm sao mà sống đây! !"

Sau khi nói ra nỗi bất công của mình, Ngưu Tam vô cùng oan ức cầm một miếng khoai lang sống lên hung hăn cắn một miếng.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, sau đó cúi đầu xuống hỏi Ngưu Tam tiếp:

"Còn những người Đại Tề khác thì sao? Họ cũng đều như vậy sao?"

"Cũng gần giống như vậy, một nhóm người ngay cả cỏ cũng không có mà ăn cho nên đều tản ra đi đào rễ cỏ tìm thức ăn rồi, một vài người thân thể yếu ớt cũng đã chết đói rồi.

“Chết đói rồi?"

Lý Hỏa Vượng trong lòng cả kinh, xem ra Đại Tề bên này không có thiên tai tử vong.

"Vậy ở chỗ này các ngươi có gặp nguy hiểm gì hay không? Ví dụ như tín đồ của Pháp Giáo, hay là một vài quái vật nước có thể khiến cơ thể con người mọc cánh tay không?"

Dường như Đại Tề đã khôi phục lại bình thường, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không tài nào yên tâm cho được, dù sao Đại Tề lớn như vậy, ngộ nhỡ chỗ nào còn lưu lại tàn dư gì đó, vậy thì phiền phức lớn rồi. "Nguy hiểm? Ở cái nơi Đại Tề cái gì cũng không có thì nào có nguy hiểm gì chứ. Bây giờ điều nguy hiểm nhất chính là không có cái gì cả! !"

Nhìn thấy dáng vẻ Lý Hỏa Vượng cau mày suy nghĩ, Ngưu Tam thoáng sững sờ một chút, sau đó kích động nói:

"Cha nuôi, ngươi có thể đưa ta trở về sao? Ngươi thương xót cho ta với, đưa ta trở về đi, ta ta dập đầu với ngươi.

Dứt lời, hắn liền quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu với Lý Hỏa Vượng.

“Đứng lên!"

Lý Hỏa Vượng vừa nói, đầu gối của Ngưu Tam lập tức đứng thẳng tắp, hắn đứng thẳng đơ giống như cương thi vậy.

"Đại Tề nơi đây mới là nhà của ngươi, ngươi muốn về đâu? Cứ ở lại chỗ này đi!"

Nghe vậy, Ngưu Tam bật khóc, khóc vô cùng thảm thiết:

"Nhưng người phụ nữ vừa mới gả cho ta là người Đại Lương, trong bụng của nàng còn có con của ta!"

“Nếu như cả đời này ta ở lại Đại Tề, thì chẳng phải là ta sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa sao?"

"Chắc chắn ngươi không thể trở về đó được, cho dù ngươi đi cũng sẽ lại bị đuổi trở về lần nữa. Nhưng mà ta có thể mang nàng tới Đại Tề, nhưng hiện giờ Đại Tề trở nên như vậy rồi, ngươi thật sự muốn vợ con mình chịu khổ cùng ngươi sao?"

Nghe vậy, Ngưu Tam vừa rồi còn vô cùng phấn khích liền sững người tại chỗ, một lúc sau mới ủ rũ lắc đầu:

"Thôi bỏ đi"

“Đợi đã"

Lý Hỏa Vượng nhìn Ngưu Tam trước mặt, trong đầu đối phương hiện lên một suy đoán bất an.

"Tất cả người Đại Tề đều trở lại rồi, vậy Cao Chí Kiên thì sao?"

Trước đây Cao Chí Kiên từng là long mạch của Đại Tề, hiện giờ lại biến thành Đại Lương rồi, vậy bây giờ hắn là ai?

Vừa nghĩ đến khả năng xuất hiện biến cố này, Lý Hỏa Vượng lập tức cắt ra một khe nứt, lần nữa quay trở lại Đại Lương.

Lý Hỏa Vượng thậm chí không buồn giải thích với Cẩu Oa và những người khác, sau khi hắn dặn dò vài câu đơn giản liền vội vã ngựa không ngừng vó chạy về phía đô thành Thượng Kinh của Đại Lương.

1111 chữ

Chương 1239: Không Liên Quan

Vội vàng một đường, cho dù là Lý Hỏa Vượng sử dụng tu chân, cuối cùng cũng phải mất hai ngày hai đêm mới tới Thượng Kinh.

Thành Thượng Kinh thành vẫn là thành Thượng Kinh của trước đây, náo nhiệt phồn hoa, bất kể trước đó xảy ra chuyện gì, cũng không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đến nơi này.

Liên quan đến long mạch của Đại Lương, Lý Hỏa Vượng không dám khinh thường, khuôn mặt hắn hốc hác xông về phía hoàng cung.

Chắc chắn Cao Chí Kiên đã phân phó xuống dưới cho nên khi Lý Hỏa Vượng trực tiếp xông vào từ cổng lớn không có bất kỳ thị vệ nào ngăn cản hắn, thậm chí cũng không có ai dám nhìn hắn.

Khi Lý Hỏa Vượng gặp lại Cao Chí Kiên, đối phương đã ngồi vững trên ghế rồng, chuẩn bị sẵn sàng tiếp kiến.

So với trước đây, lúc này ngoại hình của Cao Chí Kiên đã có chút thay đổi. Hắn để râu quai nón, khuôn mặt cũng mập hơn một chút, cái này khiến khuôn mặt thật thà chất phác trước đây của hắn vô hình trung trở nên uy nghiêm hơn rất nhiều.

“Sao ngươi lại ở đây?"

Huyễn Tẫn mặc đạo bào màu đỏ chậm rãi bay lên từ dưới nền gạch bóng loáng.

Sau khi nghe hiểu ý của Lý Hỏa Vượng, Huyễn Tẫn lắc đầu, trấn an nói:

“Nếu như Phúc Sinh Thiên đã lui trở về, vậy Đại Tề trước kia bước vào nửa bàn chân dĩ nhiên phải rụt lại rồi. Đây là chuyện tốt, không cần phải lo lắng"

Nhìn thấy ánh mắt của Lý Hỏa Vượng nhìn Cao Chí Kiên trên ghế rồng, Huyễn Tẫn nói tiếp:

"Bệ hạ cũng không cần phải lo lắng. Nếu như hắn có dính líu đến long mạch của Đại Lương, vậy Đại Tề đã không còn dây dưa rễ má gì với hắn nữa.

Nghe Huyễn Tẫn nói như vậy, trái tim đang treo lên của Lý Hỏa Vượng lập tức hạ xuống, xem ra là do hắn lo lắng quá nhiều rồi.

Tuy nhiên, liên quan đến đại sự của long mạch, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy việc đích thân tới coi trộm một chút cũng khiến bản thân yên tâm hơn.

"Không sao là tốt rồi, động tĩnh lớn như vậy, ta còn tưởng rằng là chuyện gì phiền phức lắm chứ"

“Vậy được rồi, nếu như là chuyện tốt vậy các ngươi cứ làm tiếp đi"

Lý Hỏa Vượng nói xong xoay người chuẩn bị đi trở về.

“Lý sư huynh, thật không dễ gì ngươi mới tới đây một chuyến, ăn bữa cơm rồi đi, năm mới cũng không có thời gian trở về"

Nghe Cao Chí Kiên nói vậy, Lý Hỏa Vượng liền quay đầu lại.

Hắn quan sát Cao Chí Kiên trên ghế rồng một lúc, sau đó lùi lại nửa bước:

"Thôi khỏi đi, bệ hạ, ngươi cũng bận mà"

“Cần mà cần mà Nghe thấy giọng điệu xa lạ của Lý Hỏa Vượng, Cao Chí Kiên vội vàng xuống khỏi ghế rồng, kéo Lý Hỏa Vượng đi về phía hậu cung.

Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng đã ngồi xuống trước bàn thức ăn đặt một trăm lẻ tám món ăn.

Súp vi cá mập, gà hầm nấm, chân giò hun khói hầm bong bóng cá, súp gà da cá mập, bào thai giả báo, bướu lạc đà hấp, lê cắt lát trộn cầy hương hấp.

Những thứ này đừng nói là thấy qua, ngay cả nghe Lý Hỏa Vượng cũng chưa từng nghe nói qua. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì gọi là mặt bài của hoàng gia.

Ngồi chung bàn với Cao Chí Kiên, Lý Hỏa Vượng cũng lười khách sáo, hắn vừa ăn từng miếng lớn vừa nghe Cao Chí Kiên giới thiệu về con của mình.

"Lý sư huynh, ngươi xem, đây là con của trẫm, hắn là con trai trưởng dĩ nhiên cũng là thái tử.

Thái tử mũm mĩm được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn đứa bé trai ở trong lòng Cao Chí Kiên đang trợn to mắt, mê mang nhìn vào mình. Hắn cầm đũa chấm một chút nước rau rồi đặt bên miệng nó.

Lão thái giám một bên định tiến lên ngăn cản, lại bị Cao Chí Kiên liếc một cái lùi trở lại.

Thái tử mũm mĩm đưa lưỡi liếm nước rau, thấy có vị cay, ngũ quan của nó lập tức nhíu lại như cái bánh bao òa khóc lên, tiếng khóc rất lớn cũng rất khỏe.

Thấy một màn này, hai người nhìn nhau đồng thời nở nụ cười, bầu không khí lập tức trở về như trước kia.

“Trong thôn vẫn ổn cả chứ?"

Cao Chí Kiên đem đứa bé đang khóc trong lòng giao cho thái giám bên cạnh, hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Tạm được, có số bạc kia của ngươi đưa đến, trong thôn nào có thiếu thốn gì chứ.

Lý Hỏa Vượng dùng đũa gắp một miếng bướu lạc đà nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói.

“Ta nghe nói Tôn Bảo Lộc mang theo người nhà của hắn từ Thanh Khâu đến thôn chúng ta?"

Cao Chí Kiên gắp một cái bánh bao, chấm một lớp dầu trong bát thịt kho tàu, bỏ vào miệng bắt đầu nhai.

"Không phải như vậy Lý Hỏa Vượng lắc đầu:

"Trước kia không phải cỏ ở Thanh Khâu đều biến thành màu vàng sao? Hắn sợ ở Thanh Khâu sống không nổi, cho nên mới dự định như vậy"

"Nhưng sau đó cỏ ở Thanh Khâu lại xanh tươi, hắn đương nhiên dẫn theo tộc nhân ở lại Thanh Khâu tiếp tục chăn cừu"

"Ta đoán chừng không phải vạn bất đắc dĩ thì họ có lẽ cũng sẽ không đến thôn Ngưu Tâm đâu. Những người Thanh Khâu kia chưa chắc đã quen với cuộc sống làm nghề nông cày ruộng này"

“Ồ, thì ra là thế?

Cao Chí Kiên gật đầu, vừa mới nâng bình rượu đầu hổ lên, thái giám bên cạnh vội vàng rót cho hắn:

"Lý sư huynh, nào, uống chút rượu đi Lý Hỏa Vượng lắc đầu:

"Ta không uống rượu, ta uống rượu vào rất dễ say, hơn nữa mùi vị của thứ này cũng không ngon như vậy, uống nó làm cái gì.

"Haha.."

Cao Chí Kiên ngẩng đầu, chậm rãi rót toàn bộ rượu vào trong miệng, nhắm mắt lại đem bình rượu đặt ở trên bàn.

1182 chữ

Chương 1240: Không Quản

"Rượu thứ đồ này không phải uống vì mùi vị của nó, đôi khi trong lòng phiền muộn, đầu óc rối bời, một bầu rượu xuống bụng có thể khiến tâm hồn và đầu óc nghỉ ngơi một chút, ngủ một giấc ngon

lành"

"Ngươi có phiền muộn gì sao? Không phải Pháp Giáo đã bị tiêu diệt rồi sao? Ngươi còn phiền muộn cái gì?"

Lý Hỏa Vượng bưng bát canh cá hoa vàng màu trắng sữa lên bên miệng uống cạn.

Dọc đường hắn rất vội, hiện tại hắn thật sự rất đói, bây giờ hắn phải tranh thủ thời gian ăn nhiều một chút, chờ khi nào ăn xong lại ngủ một giấc rồi trở về.

“Hầy, phiền, làm một hoàng đế tốt đương nhiên phiền toái, hôn quân ngược lại không có phiền toái gì?

Cao Chí Kiên lại nâng bình rượu lên rồi đổ rượu bên trong vào miệng, trên mặt hắn hiện lên một tia ửng hồng.

"Lý sư huynh, bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa rồi, kế tiếp ngươi định làm gì?"

“Ta còn có thể làm gì, không phải ta là đạo sĩ sao?"

Lý Hỏa Vượng vỗ vỗ đạo bào màu đỏ của mình:

"Đạo sĩ đương nhiên phải tu tiên rồi, nói không chừng có một ngày tam hoa tụ đỉnh, mọc cánh thành tiên thật sự trở thành thần tiên thì sao"

"Hahaha, Lý sư huynh, nếu ngươi không nói thì ta thật sự quên mất ngươi còn là đạo sĩ đó"

Cao Chí Kiên phá lên cười.

"Làm sao? Đạo sĩ như ta chẳng lẽ là giả sao?"

Lý Hỏa Vượng cũng cười nói.

“Thật, nhất định là thật"

Cao Chí Kiên quay người, nhìn lão thái giám bên cạnh:

"Đại Hữu, dặn dò xuống phía dưới đưa cho Lý sư huynh của ta

một bộ Độ Điệp, Lý sư huynh của ta nhất định là đạo sĩ thật.

Lý Hỏa Vượng cười yếu ớt cầm một bát nhỏ bên cạnh rót rượu cho mình, cụng vào bình rượu của Cao Chí Kiên, ngửa đầu uống cạn. Thấy cảnh này, nụ cười trên mặt Cao Chí Kiên càng sâu hơn, hắn giật lấy chiếc bình rượu từ tay thái giám, tự mình rót rượu cho Lý Hỏa Vượng.

Rượu ngon đồ ăn ngon, hai người càng ngày càng hòa thuận, tựa như trở về thời gian trên đường đi đến Đại Lương sau khi họ ra khỏi Thanh Phong quán vậy.

Sau khi cơm nước no nê, Lý Hỏa Vượng uống đến nỗi đầu óc không còn tỉnh táo nữa. Mặc dù hắn có cách để bản thân không say nhưng hắn không muốn.

"Được rồi, hôm nay uống đến đây thôi"

Lý Hỏa Vượng kê gót chân lên tấm lót lưng của Cao Chí Kiên nói.

“Nơi này của ngươi có chỗ nào để ngủ không? Ta mệt rồi.

Lý Hỏa Vượng ngáp một cái.

"Có, đương nhiên có, Đại Hữu đâu, dẫn Lý sư huynh của ta vào tẩm cung"

Lý Hỏa Vượng loạng choạng xoay người, đi về phía tẩm cung dưới sự hỗ trợ của hai thái giám.

Thời điểm sắp đi tới cửa, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ tới cái gì liền xoay người lại:

"Uống rượu nên suýt chút nữa quên mất việc chính sự"

“Này ơ, ta vừa định nói gì nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ vỗ trán mình:

"Ồ, đúng rồi, người ở Đại Tề bên kia không có gì ăn cả, ngươi nhớ quyên góp lương thực cứu trợ thiên tai, chỉ vậy thôi"

Lý Hỏa Vượng nói xong liền tiếp tục đi ra ngoài, khi hắn vừa đi đến cửa đại điện, giọng nói của Cao Chí Kiên từ phía sau vang lên:

"Lý sư huynh, những chuyện khác ta đều có thể đồng ý với ngươi, nhưng chuyện này ta sợ không làm được"

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng suýt chút nữa còn cho rằng mình nghe nhầm, hắn quay người nhìn Cao Chí Kiên có ba cái đầu chồng lên nhau trước mặt mình:

"Ngươi vừa nói gì?"

"Ta nói chuyện này không được, ta không giúp được tai họa của Đại Tề.

"Ồ, ý của ngươi là ngươi không thể đến Đại Tề phải không? Không sao, ngươi chỉ cần chuẩn bị đồ là được, ta có thể thay ngươi gửi chúng đi qua đó"

"Lý sư huynh, ta là hoàng đế của Đại Lương, tại sao ta phải lãng phí lương thực mà bách tính khổ cực trồng ra để cứu giúp tai họa của Đại Tề?"

Lý Hỏa Vượng dùng sức đẩy thái giám đang đỡ hắn ra, đứng loạng choạng:

"Ngươi có ý gì? Đại Tề bây giờ không có gì cả, họ bây giờ đói đến mức chỉ có thể ăn cỏ!"

Hắn vốn cho rằng chuyện này đơn giản chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể nhưng nó lại ngược lại.

"Việc họ ăn cỏ thì có liên quan gì đến ta? Họ cũng không cống nạp lương thực cho Đại Lương, họ cũng không lao dịch cho Đại Lương"

"Người ở Đại Tề đều chết hết không còn lại bao nhiêu nữa? Cũng không cần nhiều lương thực!"

“Đại Tề còn lớn hơn cả hai Đại Lương, người sống có ít thì cũng được tính là nhiều"

Thái độ của Cao Chí Kiên vô cùng kiên định.

Thấy Cao Chí Kiên đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài một hơi, giọng điệu trở nên mềm mỏng hơn một chút.

"Chuyện này ta đều biết, ngươi không cần lo liệu mọi thứ, chỉ cần đảm bảo họ không chết đói là được. Chúng ta sẽ gửi cho họ một ít hạt giống, qua thời gian này là tốt rồi.

"Không được! Đại Lương bách phế đãi hưng, mỗi hạt thóc đều có giá trị của nó, không nên tùy ý vứt bỏ"

“Cao Chí Kiên!"

Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy lên bàn, từ trên cao nhìn xuống hắn, một tay nắm chặt lấy chuôi kiếm theo bản năng.

Ngay lập tức, Lý Hỏa Vượng liền bị bao vây:

"Đều lui xuống hết cho ta!"

Thấy Cao Chí Kiên đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mình mà không hề tránh né, Lý Hỏa Vượng từ từ buông tay khỏi chuôi kiếm.

“Không sao, không sao.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi cười nhẹ không nặng không nhẹ vỗ lên người hắn.

"Ngươi nói đúng, ngươi nói đúng, ngươi là hoàng đế tốt của Đại Lương, nhưng không phải hoàng đế tốt của Đại Tê."

"Ngươi không giúp, ngươi không giúp thì ta giúp được chứ nhỉ. Bây giờ ta là hoàng đế của Đại Tề rồi, bây giờ bên kia sẽ do ta quản"

Lý Hỏa Vượng đưa tay cởi chiếc mũ miện trên đầu Cao Chí Kiên xuống rồi tự đập lên đầu mình. Hắn quay người dùng thanh Cốt Kiếm vạch ra một khe nứt, không nói một lời nhảy vào trong đó.

1131 chữ

Chương 1241: Là Thịt Không Phải Thịt

Lý Hỏa Vượng đi trong Tứ Tề với vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn mọi thứ xung quanh.

Nơi này không như Ngưu Tam nói, chẳng có gì ngoài cỏ, ít nhất ở U Đô đô thành Đại Lương còn có cảnh tượng đổ nát vô tận.

Lý Hỏa Vượng từ Thượng Kinh đến đây nhờ Tích Cốt Kiếm, đương nhiên là đã đến thành đô của Đại Tề, dù sao Thượng Kinh cũng được xây dựng trên thành đô của Đại Tề.

Một người chặn đường đi của Lý Hỏa Vượng, nàng nằm ngang dưới đất, không có hơi thở như một xác chết. Trông người này có vẻ béo, mười mấy ngày đói bụng cũng không đủ khiến nàng ta gầy thành bộ xương khô, ngược lại vì uống nước quá nhiều khiến cả cơ thể nàng ta phù lên không ít.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng giơ chân bước qua bên cạnh nàng, đột nhiên nàng động đậy, run rẩy giơ tay phải có móng tay đen xì ra với Lý Hỏa Vượng.

Đôi môi tái nhợt khô nẻ run run há ra như muốn nói gì đó, nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng làm gì, cánh tay giơ lên trực tiếp rũ xuống, nàng chết vì đói.

Cảnh này khiến Thu Cật Bão ở một bên sợ giật mình, gào khóc bế đứa bé mục nát của mình bỏ chạy thật xa. Lý Hỏa Vượng nắm chặt hai tay rồi chậm rãi buông lỏng, tiếp tục bước lớn đi về phía trước.

Nàng ta không phải người đầu tiên mà Lý Hỏa Vượng chứng kiến chết vì đói, e rằng cũng sẽ không phải người cuối cùng, khắp nơi trong kinh thành Đại Tề đều có người chết dọc đường.

Tuy Lý Hỏa Vượng biết việc mình nên làm nhất hiện giờ là chuyển lương thực từ Đại Lương qua đây, có thể cứu người người nào hay người đó.

Nhưng nếu muốn cứu cả Đại Tề thì không thể làm vậy.

Nếu không sản xuất làm việc, để họ bắt đầu tự cứu mình thì mình có vận chuyển lương thực đến thì cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Cứu trợ thiên tai không đơn giản là cần lương thực, còn cần có đủ năng lực tổ chức tập hợp cả nạn dẫn Đại Tề.

Khi Lý Hỏa Vượng đến trước một ngôi miếu, nhìn từng hàng hòa thượng đang phát cháo, lập tứ hiểu mình đã tìm được người mình cần tìm, các hòa thượng của Chính Đức Tự.

Lý Hỏa Vượng đang định đi đến, bỗng nhiên cảm thấy cảnh này không đúng lắm.

“Không có gì hết, thì cháo này ở đâu ra?"

Nghĩ đến đây, hắn bước nhanh đến bên cạnh nồi cháo, phát hiện họ không phải phát cháo trắng cho người Đại Tề, cũng không phải cháo độn, mà là canh thịt!

Đúng lúc này, một hòa thượng đẩy xe một bánh đi ra từ trong thành, trên chiếc xe một bánh ngổn ngang các loại người chết, người phụ nữ trên cùng nhất chính là người bị đói chết trước mặt mình “A di đà phật, Lý thí chủ, dạo này có khỏe không?"

Phương trượng Thiền Độ của Chính Đức Tự đứng phía sau Lý Hỏa Vượng nói.

Lý Hỏa Vượng quay người, vô cùng chấn hãi nhìn hắn.

“Các ngươi, các ngươi ăn thịt người ư?"

“Lý thí chủ, ngươi nói sai rồi, họ đều là vật chết, trong mắt phật tổ, bào thai thịt xương đều là túi bọc da, hơn nữa tăng nhân của Chính Đức Tự chúng tôi sẽ đọc kinh và gõ mõ siêu độ trước rồi mới cho vào nồi.

“Hơn nữa, hiện giờ nơi nào cũng không có lương thực, dù sao bần tăng cũng là người xuất gia, xuất phát từ lòng từ bi, cũng không thể vì kiêng kỵ người chết, trừng mắt nhìn những người khác chết

đói phải không?"

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ ngẩn người hồi lâu, không thốt ra được lời nào, không nhìn đến nồi lớn bên cạnh, quay người đi về phía Chính Đức Tự.

Hắn biết với tình hình này, nếu mình nói không cho họ ăn thịt người, e rằng họ sẽ phản bác dân không có gạo ăn, sao không cho ăn thịt, họ chỉ muốn sống thôi.

So với cả Kinh đô, vì Chính Đức Tự có hòa thượng bảo vệ, và không bị phá hoại nhiều, ít nhất nhìn bề ngoài cũng có thể ở được.

Hòa thượng ở đó cũng có khí sắc rất tốt, không có vẻ bị đói.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế đá dưới gốc cây đang nảy nầm, nói thẳng với Thiền Độ: “Cứ tiếp tục thế này thì không được, những người còn lại không có lương thực sớm muộn cũng sẽ chết đói.

“Chẳng phải trước đây Chính Đức Tự là Quốc giáo của Đại Tề sao? Hơn nữa đã làm nhiều việc thiện như vậy, chắc các ngươi cũng có tiếng vang rất tốt ở Đại Tề phải không?"

“Tại sao Lý thí chủ nói chuyện này?"

“Vì cứu người! Ta không muốn nhìn thấy người khác chết đói nữa!"

Sau đó Lý Hỏa Vượng nói thẳng ra suy nghĩ của mình cho phương trượng Chính Đức Tự.

“Ngươi dùng danh tiếng của Chính Đức Tự cố hết khả năng triệu tập những người còn sống lại, ta sẽ cố hết khả năng có thể vận chuyển lương thực và hạt giống đến, cùng trồng trọt, phân phát.

“Trong số người còn sống chắc chắn có quan chức phải không? Họ giỏi quản lý, bảo họ làm việc, tốt nhất mau chóng để triều đình của Đại Tề làm việc trở lại, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể phục hồi cho bàn cờ chết Đại Tề này!"

“A di đà phật, Lý thí chủ tốt bụng có lòng bồ tát, ta thay dân chúng

Đại Tề cảm tạ ngươi.

Thiền Độ hành phật lễ với Lý Hỏa Vượng.

“Được rồi! Đừng nói nhiều nữa, mau chóng bắt tay vào làm đi, bây giờ trong cả Đại Tề, mỗi giờ mỗi khắc đều có người chết"

Lý Hỏa Vượng nói xong đứng lên, lấy ra Tích Cốt Kiếm định về Đại Lương, nhưng lại bị Thiền Độ ngăn lại.

“Lý sư huynh, nghe nói ngươi tu chân đại thành rồi? Vậy có thể sinh ra thứ gì đó từ trong hư vô không, biến ra lương thực được không?"

“Việc như vậy, ngươi cảm thấy có khả năng không? Ngươi coi ta là Tư Mệnh chắc?"

Lý Hỏa Vượng nói xong thở dài một hơi.

1162 chữ

Chương 1242: Dốc Hết Vốn Liếng

“Ta không biết sau này có được hay không, nhưng ít nhất hiện giờ thì không được.

“Hiện giờ đúng là ta có năng lực biến ra lương thực.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang chiếc bàn đá trước mặt, dưới sự quan sát của hắn, từng khối đá tròn lớn nhanh chóng biến thành một đống bánh bao trắng.

Bánh bao trắng mơn mởn lập tức thu hút ánh mắt của hòa thượng Chính Đức Tự, tiếng nuốt nước miếng không dứt bên tai.

“Đương nhiên thứ này có thể ăn được, mà còn rất ngon, nhưng sau khi ăn vào, chỉ cần ta không duy trì tu chân, bánh bao sẽ biến thành tảng đá"

Cùng với trong lòng Lý Hỏa Vượng động tâm niệm, bánh bao lập tức biến thành màu đen cứng ngắc.

“Ta không thể lúc nào cũng phân tâm suy nghĩ những lương thực đó đều là thật, không những chậm mà cũng không cứu được bao nhiêu người, làm thế chi bằng ta chuyển mấy túi lương thực từ Đại Lương đến còn nhanh hơn ấy chứ?"

Ta không chỉ muốn cứu vài người, một nhóm người này, ta muốn cứu cả Đại Tề!"

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, rút Tích Cốt Kiếm về đến Thượng Kinh Thành.

Sau khi về đến Thượng Kinh Thành, Lý Hỏa Vượng cũng không nhiều lời, trực tiếp xông vào cửa hàng bán lương thực.

Đúng lúc ông chủ cửa hàng lương thực cho rằng gặp được khách hàng lớn, vui đến không khép được miệng, thì một lão thái giám ôm phất trần vàng của hắn đi vào.

“Lý chân nhân, nếu ngươi cầm số vàng mà ngươi tu chân ra để mua lương thực, thì sẽ thành kẻ lừa đảo đấy.

“Đây đều là lương thực mà dân chúng Đại Lương vất vả khổ sở trồng ra để lấp đầy cái bụng, kết quả bị ngươi đưa không đến Đại Tề, không hợp quy tắc lắm phải không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn cười lạnh lùng một tiếng.

“Ai nói ta lừa đảo? Ta có tiền! Ở Thượng Kinh Thành ta còn có một căn nhà! Làm sao? Ta bán căn nhà đó, cũng mua được lương thực chứ?"

“Đương nhiên, tuy bây giờ giá lương thực rất cao, nhưng Thượng Kinh Thành tấc đất tấc vàng, một căn nhà không đáng không ít tiền, nhưng chẳng may tiêu hết tiền bán nhà rồi thì sao?"

Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt hắn, nói rõ từng chữ: “Mẹ kiếp, ở Thượng Kinh ta còn ngâm một thi thể tâm tố! Đủ chưa? Bây giờ cút đi cho ta!"

Thái giám lùi lại hai bước, cung kính hành lễ với Lý Hỏa Vượng, quay người rời khỏi cửa hàng lương thực.

Lý Hỏa Vượng tức giận vừa quay người, chưởng quầy sợ đến toàn thân run rẩy.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Mau bảo tiểu nhị đi đóng lương thực đi! Ta đi lấy khế đất!"

Miêu Quế Hoa sáu tuổi nằm trên giường, đầu óc mê man nặng trịch, nàng thực sự quá đói.

Lúc ban đầu, nàng đói đến mức khóc òa lên, cầu xin mẹ của mình tìm đồ ăn, nhưng qua hai ngày nàng không khóc nổi nữa, đói đến xanh mắt, trong đầu nàng chỉ còn mỗi suy nghĩ tìm đồ ăn.

Nhưng rõ ràng trong thành có người, mẹ bế mình mang theo tiền kiếm khắp cả thành mà cũng không tìm được đồ ăn.

Nghe nói ngoài thành có quan âm ăn đất, Miêu Quế Hoa đi theo mẹ mình, nhưng bên sông có quá đông người đào bùn đất, hai mẹ con họ không chen vào nổi.

Kết quả họ đào được một vài gốc cỏ, sau đó ngay cả gốc cỏ mà cũng không được ăn. Đương nhiên chỗ khác cũng có cỏ, nhưng lúc này họ đói đến không đi nổi nữa, không thể đi nổi xa như vậy.

Đói hơn mười ngày, nàng đã đói đến tê dại, đói đến bụng không réo nữa, đói đến đi đường cũng phải chống gậy.

“Mẹ, ta đói..."

Miêu Quế Hoa thì thào yếu ớt gọi nói với người phụ nữ ngã dưới đất bên cạnh, nhưng người phụ nữ đó lại không phản ứng gì.

Nàng muốn khóc nhưng không khóc nổi nữa, nhìn trái nhìn phải một lúc xong, nàng dùng móng tay cào góc tường ra lớp vụn màu trắng nhét vào miệng nhai ngấu nghiến. Trước đây mẹ không cho nàng ăn thứ này, nhưng bây giờ nàng thực sự rất đói.

Vụn tường rất đắng, hơn nữa còn rất hút nước, ăn mấy miếng thì miệng khô khốc.

Quế Hoa cầm cây gậy dưới đất lên, run rẩy chống gậy đi đến chỗ bồn nước. Nàng vất vả cố rướn nửa người vào trong bồn nước đã

mọc rêu xanh, cầm cái gáo múc mạnh qua, nhưng lại không múc được giọt nước nào.

Sau đó nàng quay người lại, yếu ớt gọi nói với người phụ nữ dưới đất.

“Mẹ, nước cũng không còn rồi.

Sau khi thấy mẹ mình vẫn không động đậy, Quế Hoa chống gậy đi đến bên cạnh nàng lắc mạnh.

Thấy mẹ của mình thực sự không để ý đến mình, Quế Hoa bắt đầu hoảng sợ, những người lớn đó cũng đột nhiên nằm im, sau đó không còn nói gì nữa.

Nàng thất thần vội vàng chạy ra cửa muốn đi gọi người lớn.

“Sư phụ, đại sư phụ"

Quế Hoa học theo mẹ của mình, gọi với theo hòa thượng đẩy xe một bánh.

“Sư phụ, mẹ của ta không động đậy nữa, ngươi có thể giúp mẹ của ta không?"

Sau đó, Quế Hoa thấy hòa thượng trọc đầu đó đi vào nhà mình, chỉ lúc sau, hắn vác mẹ của mình đi ra ngoài, đặt mẹ mình lên chiếc xe một bánh rồi đẩy đi.

“Sư phụ, ngươi đưa mẹ ta đi đâu? Ngươi có thể khiến nàng tỉnh lại không?"

Quế Hoa chống gậy, vất vả đi theo sau chiếc xe một bánh.

Quế Hoa đi rất chậm, nhưng trước khi sắp mất dấu, hòa thượng đẩy chiếc xe một bánh tốt bụng đợi nàng, càng lúc càng nhiều người được chất trên chiếc xe một bánh.

Cuối cùng Quế Hoa theo sư phụ đến trước một ngôi miếu, Quế Hoa từng nghe mẹ nói phật tổ ở nơi này rất linh nghiệm, lúc tước mẹ mình bái phật ở đây về mới mang thai mình.

Hơn nữa các đại sư phụ ở đây đều là người tốt, mỗi ngày đều bố thí canh thịt, hai ngày mẹ mình từng may mắn xếp hàng xin được một lần, bát canh thịt đó, mẹ không ăn đến một miếng, đều cho mình ăn hết.

Canh thịt thực sự rất ngon, lúc đó nàng liếm sạch sẽ cái bát đó.

1109 chữ

Chương 1243: Bồ Tát

“Đại sư phụ, ngươi đưa mẹ ta đi đâu rồi?"

Thấy mẹ mình bị đẩy vào trong miếu thờ, biến mất khỏi tầm mắt của mình, Quế Hoa hoảng sợ, bắt đầu bất lực òa khóc, nàng ngầm cảm thấy không ổn.

Chỉ lúc sau, Quế Hoa thấy sư phụ đẩy xe một bánh trước đó quay lại, hắn bế nàng đi vào trong miếu.

“Ngoan, đợi ở đây, sắp được ăn rồi.

Miêu Quế Hoa được đặt ngồi lên ghế đá.

Quế Hoa cảm thấy mình rất ngoan, đại sư phụ nói đợi thì nàng đợi.

Chỉ lúc sau, đại sư phụ từ một căn nhà đỏ đi ra, trong tay hắn bưng một bát canh đầy thịt.

Đúng lúc Quế Hoa đưa ai tay ra đỡ, thì một sư phụ chạy đến, thì thầm nói gì đó với hắn.

Sau đó Quế Hoa thấy đại sư phụ đó bưng canh thịt nhìn sang mình, vẻ mặt kích động nói với mình.

“Ngoan nhé, đợi ở đây, sắp có cái ăn rồi!"

Chỉ lúc sau, Quế Hoa thấy rất nhiều đại sư phụ trọc đầu từ bên trong đi ra, họ chuẩn bị rất nhiều xe một bánh và xe đẩy, hình như sắp phải chở thứ gì đó.

Không chỉ là hòa thượng, mà có rất nhiều đàn ông thanh niên khỏe mạnh liên tục đi vào từ cổng miếu.

Trông họ có vẻ rất đói, nhưng ít nhất đi lại không cần chống gậy, tất cả mọi người đều vây quanh ở đó, vẻ mặt kích động chờ đợi điều gì.

Đúng lúc Quế Hoa đang nghĩ rốt cuộc họ đang làm gì, bỗng nhiên trên trời nứt ra một cái hố, một chiếc túi soạt một cái bay ra từ bên trong.

Tất cả mọi người lập tức vây lại, tiếng gào tiếng khóc vang lên, Quế Hoa vất vả kiễng chân lên, nhưng không thấy gì.

Sau đó lại là một túi lương thực từ cái hố trên trời bay ra, nhưng lần này chỉ có nửa túi. Thấy những hạt gạo vàng óng rơi ra từ bên trong, Quế Hoa mới biết trong túi đó đều là lương thực. Từng túi lương thực từ trong cái hố trên trời bay xuống, chẳng mấy chốc chất thành một đống, sau khi người đàn ông mặc đồ màu đỏ cuối cùng xách hai túi lương thực đi ra từ trong hố, Quế Hoa bò dưới đất, dập đầu người đó giống như những người lớn khác.

Nghe những lời của người lớn khóc trời gọi đất, Quế Hoa mới biết người này gọi là Bồ tát, chính là Bồ tát không gì không làm được trên trời mà mẹ mình nói.

Rất nhanh Quế Hoa thấy thần tiên đó đi về phía mình, dìu mình đứng lên, nhét vào lòng mình một cái bánh bao.

Thấy đồ ăn, Quế Hoa lập tức mặc kệ tất cả, cầm bánh báo cắn miếng lớn.

Khi ăn được một nửa, nàng ngẩng đầu, khẩn cầu hỏi người trước mặt.

“Bồ tát, ngươi có thể cho ta thêm một cái không? Mẹ ta vẫn đang đói.

Sau khi lấy được bánh bao, nàng vội vàng chạy đến đại sư phụ đẩy xe một bánh.

“Đại sư phụ, mẹ ta đâu? Ta có đồ ăn rồi.

Quế Hoa chạy vào trong phòng bếp theo hướng chỉ tay run run của đại sư phụ.

Nàng thấy mẹ của mình trên bàn, Quế Hoa dùng tay bám vào bàn kiễng chân lên, cố gắng nhét bánh bao trong tay vào miệng của mẹ mình.

“Mẹ, có đồ ăn rồi, mau ăn đi, ăn xong thì không đói nữa.

Thấy mẹ của mình vẫn không để ý mình, Quế Hoa bát lực quay đầu nhìn Bồ tát áo đỏ ở cửa.

“Bồ tát, ngươi có thể giúp mẹ ta không? Nàng không ăn gì hết.

Thấy Bồ tát không phản ứng, Quế Hoa ngầm hiểu ra điều gì, nàng mím chặt miệng, nước mắt long lanh trong khoang mắt.

“Bồ tát, mẹ ta chết rồi phải không?"

“Con ngoan, ta chưa chết, ta vẫn có thể ăn được.

Quế Hoa nghe thấy giọng này, kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy mẹ của mình lại mở mắt nói chuyện.

Khi thấy mẹ mình cầm bánh bao ăn nhai cũng chẳng nhai, trực tiếp nhét vào miệng nuốt xuống.

Quế Hoa lập tức mừng đến nhảy cẫng lên, vui vẻ nhào vào lòng của mẹ mình.

"Mẹ!"

Đứng xếp hàng dài, Phùng Vạn Bát đã sáu lần liếm môi của mình, mùi hương thơm của lương thực từ chỗ nồi cháo phía xa bay đến khiến hắn không tự chủ nuốt nước miếng.

Thấy những người xếp hàng trước mình hồi lâu vẫn không giảm bớt, cuối cùng Phùng Vạn Bát cũng trải nghiệm được ngày dài như một năm là thế nào.

Nhưng hắn lại không dám xen ngang, chỉ sợ chọc giận các đại sư, trực tiếp cho hắn về nhà, không phát cháo cho mình.

Cuối cùng sau cuộc chờ đợi dài đằng đẵng, đã đến lượt Phùng Vạn Bát, cháo không nhiều, chỉ một muỗng.

Nhưng khi một muỗng cháo ngô được múc vào trong bát, hắn không quan tâm đến cháo còn nóng, trực tiếp dùng tay múc. Cháo ngô này nấu rất ngon, mà trong đó còn cho thêm một ít mùn gỗ và thịt băm.

Nhưng ở trong miệng Vạn Bát, bát cháo này là món ăn vô cùng quý lạ và ngon, rõ ràng không bỏ thêm gì hết, nhưng hắn lại cảm thấy thơm nức trơn mềm, để lại dư vị lâu dài, thơm nồng vừa miệng, ngon hơn tất cả những thứ mà trước đây hắn từng ăn.

Phùng Vạn Bát nhắm mắt mút mạnh sạch trơn năm đầu ngón tay của mình xong, rồi chậm rãi mở mắt, thở dài một hơi.

Hắn vẫn rất đói, vô cùng vô cùng đói, nhưng cái dạ dày ấm nóng cho hắn biết mình sẽ không bị chết đói.

Sau khi liếm chiếc bát đựng cháo đến sáng bóng, Phùng Vạn Bát vẫn không đi, hắn cố hết sức lại gần nồi cháo, hít hà thật mạnh mùi hương bay đến.

Phùng Vạn Bát có bí mật mà không nói cho ai hết, hít nhiều mùi hương của cháo này thì có thể hít hết tinh khí trong cháo, đây là cách mà ông nội hắn nói.

Đúng lúc này, hắn thấy đại sư phụ trong miếu gọi người cần chuyển đồ, hắn lập tức không hít hà nữa, vội vàng chạy đến.

1123 chữ

Chương 1244: Hạn Chế

Đi giúp đại sư phụ chuyển đồ không có thù lao, những ai cảm thấy mình còn sức lực thì đều có thể đi, đi hay ở tùy ý.

Nhưng Phùng Vạn Bát lại thấy quanh bên cạnh đại sư phụ đó chật kín người, khuôn mặt người nào cũng hào hứng và phấn khởi.

Khi được đại sư phụ chọn trúng, một số người còn kích động nhảy lên.

Phùng Vạn Bát biết những người này muốn làm gì, họ tranh nhau đi chuyển đồ là vì họ muốn đi gặp Bồ tát sống.

Từ sau khi người chuyển đồ trước đó quay về, sớm đã lan truyền rộng rãi chuyện này, những lương thực đó đều là do Bồ tát sống cứu khổ cứu nạn đó chuyển tới! Bồ tát đó hạ phàm cứu họ!

Người nào cũng muốn gặp Bồ tát sống thực sự, muốn đi hưởng phúc khí trên người Bồ tát, nghe đồn lần trước sau khi người từng gặp Bồ tát quay về, một số bệnh vặt đều khỏi hoàn toàn.

Hắn cũng muốn đi gặp, cho nên Phùng Vạn Bát hết sức chen vào, giơ tay thật cao.

“Ngươi, ngươi, và cả ngươi.

Thấy đại hòa thượng chỉ vào mình, Phùng Vạn Bát lập tức kích động đến nhẩy cẫng lên.

Đợi vào trong Chính Đức Tự, Phùng Vạn Bát vẫn chưa bình tĩnh lại được, hắn mang theo sự kích động bàn luận với người bên cạnh.

“Bồ tát chuyển lương thực đến thật không? Rất nhiều rất nhiều lương thực hả? Vậy sau này chúng ta có thể không bị đói nữa phải không?"

“Bồ tát trông như thế nào?"

“Ta nghe nói lần này Bồ tát là đàn ông phải không? Tại sao lại là bồ tát nam chứ?"

“Ta nghe nói trước đây Bồ tát là đàn ông, sau này mới biến thành phụ nữ, có lẽ Bồ tát là người âm dương “Ngươi muốn chết hả! Dám bất kính với Bồ tát! Chẳng may chọc giận hắn, không chuyển lương thực đến nữa thì phải làm thế nào? Mau quỳ xuống đập đầu đi.

Đúng lúc họ còn đang bàn luận, trong không trung đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, một túi đồ rơi xuống từbên trong.

Khi chiếc túi đó rơi xuống đất, âm thanh soạt soạt đó khiến vành tai của Phùng Vạn Bát dựng đứng lên, đó là âm thanh của ngô!

Sau đó hết túi này đến túi lương thực khác được chuyển đến, trong đó còn có một túi bị rách, bắp ngô lắn ra từ bên trong khiến họ lập tức hiểu, Bồ tát đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn, cứu tế nạn dẫn đến thật rồi!

Nhìn từng túi lương thực đó, Phùng Vạn Bát và tất cả mọi người lập tức thành kính quỳ dưới đất, quỳ bái số lương thực đó.

Lúc này trên trời thỉnh thoảng xuất hiện lỗ thủng, trong mắt họ thì chính là Bồ tát hiển linh, là thần tích. Nhìn mọi thứ trước mắt, nhất thời Phùng Vạn Bát không biết miệng mình đang nói gì, chỉ kích động hét lớn. Sau khi thấy Bồ tát mặc pháp bào màu đỏ từ trên trời giáng xuống, tất cả mọi người có mặt đều kêu gọi hắn. Đã có thần tiên không gì là không làm được lo cho họ, họ không bị bỏ rơi, họ được sống tiếp rồi! “Trong chiếc túi vẽ một đường là hạt giống! Túi không vẽ là lương thực, mau chọn người, nhanh chóng trồng những hạt giống này xuống"

Lý Hỏa Vượng nói với hòa thượng đi đến.

Tiếng khóc hét bên cạnh ồn ào đến mức khiến Lý Hỏa Vượng phiền lòng, quay đầu tức giận nói với họ.

“Ồn chết đi được! Đứng hết lên cho ta!"

Soạt một tiếng, toàn bộ người quỳ dưới đất đều đứng lên.

“Chuyển hết lương thực vào kho lương đi! Trời mưa thì ngấm nước hết!"

Tất cả mọi người bắt đầu làm việc, cho dù miệng họ còn đang khóc khan, cũng vừa làm vừa khóc.

“Phương trượng của các ngươi đâu?"

Lý Hỏa Vượng hỏi hòa thượng trước mặt.

“A di đà phật, phương trượng đang dùng cơm ở phòng bếp.

Lý Hỏa Vượng lạnh mặt cất bước chân đi về bên đó.

“Bồ tát! Ngươi tên là gì? Ta về lập thần vị cho ngươi! Sau này ngày ngày thắp hương bái tạ Phùng Vạn Bát ở phía sau rướn cổ hét lớn.

“Gia Cát Uyên!"

Chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng tìm được phương trượng ở phòng bếp, hắn đang ngồi trước lò bưng một bát lớn, ăn từng miếng thịt.

Một số hòa thượng bên cạnh định lột da tách xương một cách thuần thục, sơ chế rửa sạch rồi cho vào nồi lớn sôi sùng sục.

“Ngươi vẫn ăn những thứ này?"

Thiền Độ đặt bát đũa xuống.

“Rượu thịt qua dạ dày, phật tổ ở trong tim, lão phật tổ sẽ không trách tội.

“Ta muốn nói bây giờ đã có lương thực rồi, mà người còn ăn những thứ này hả?"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn xác chết sôi sục trong nồi.

“Lương thực vẫn không đủ, ta không xuống địa ngục thì ai xuống, để lương thực cho dân chúng ăn đi, bần tăng ăn thứ này là đủ rồi, không sao, bần tăng cũng thích ăn thịt"

Nói xong, Thiền Độ lại gắp một miếng nhét vào miệng, hài lòng nhai nuốt.

“Lần này ta mang hạt giống đến, mau cho người trồng xuống đi, cho người của ngươi bảo vệ, đừng để người đói đến phát điên ăn hạt giống"

Mình đưa lương thực như vậy chẳng thấm vào đâu, lương thực của Đại Lương cũng có hạn, muốn phá giải tình hình này, người Đại Tề phải tự cứu mình.

“A di đà phật, cảm ơn thí chủ, bên cạnh U Đô có một mảnh đất lớn, trồng một năm thu ba vụ, ta cho người đi trồng ngay.

Nói xong lời này, Thần Độ ngập ngừng, lại lên tiếng nói:

“Thí chủ, so với trồng cây, có thể đưa một ít lợn giống đến không?"

“Dù sao máu thịt mới là sở trường của chúng ta, có thể nuôi lợn lớn nhanh xuất chuồng"

“Người còn không được ăn, ngươi nuôi lợn bằng cách nào?"

“Lợn có thể ăn phân, lợn cũng có thể ăn thịt người chết, tại sao không nuôi được?"

Thiền Độ nói như là lẽ đương nhiên.

Lời nói của phương trượng Chính Đức Tự khiến Lý Hỏa Vượng nghĩ đến một số chuyện trước đây.

1148 chữ

Chương 1245: Thời Thế Thay Đổi

Lý Hỏa Vượng cũng không phản bác những lời này, hắn lên tiếng nói:

“Đại Tề đông người như vậy, không có người nào khiến cây trồng phát triển nhanh hơn được à?"

“Có, thông thường chúng ta gọi những người này là nông dân"

“Vãi, ta không nói cái đó! Ta nói đến thần thông! Thần thông"

Lý Hỏa Vượng cắn móng tay đi đi lại lại trong phòng bếp một lúc sau, bỗng dừng chân.

“Bất kể là tàn dư của Giám Thiên Ti, hay là người của môn phái khác, thông báo cho họ, bảo họ tập trung đến đây, nghĩ cách cho Đại Tề!"

“Buộc phải cố hết khả năng sử dụng tất cả nguồn lực sức mạnh có thể sử dụng, một mình ta dù có vận chuyển thế nào, cũng chỉ có

thể cứu những người gần U Đô, người Đại Tề khác vẫn còn đang chết đói.

“A di đà phật, thí chủ không cần quá lo lắng, ông trời có đức hiếu sinh, người ở những nơi khác trong Đại Tề sẽ không đói chết hết đâu, người sống sót sau có thể ăn xác thịt rữa, có lẽ có thể chống chọi vài ngày.

“Mẹ kiếp, đây không phải việc tốt! Thôi! Ta đi bắt ít lợn trước đã"

Lý Hỏa Vượng lại rút Tích Cốt Kiếm ra, chém mạnh một đường với bức tường phòng bếp.

Sau khi Lý Hỏa Vượng về đến Đại Lương, không quan tâm việc gì khác, không nghỉ ngơi lập tức chạy đến chợ phía Tây Thượng Kinh Thành.

“Lý huynh! Lý huynh!"

Một giọng nói quen thuộc gọi hắn lại.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, nhìn thấy mặt nạ gỗ trên mặt người đi đến, hắn nghĩ một lúc mới nhớ ra, tên này là Liễu Tông Nguyên của Nguyệt Lượng Môn.

Ban đầu mình trà trộn vào Giám Thiên Ti, mình đã từng cùng tên nhóc này làm một số việc vặt.

Liễu Tông Nguyên nhanh nhạy tin tức hiển nhiên là đã biết bây giờ Lý Hỏa Vượng đã có thân phận khác, nên thái độ thể hiện ra khiêm tốn hơn trước đây.

Hắn đã nói gì đó, nhưng giọng hét gọi của một đám tín đồ Bạch Liên Giáo vây quanh bên cạnh vang lên, lấn át cả tiếng nói của hắn, khiến Lý Hỏa Vượng không nghe rõ.

Hai người đi tránh xa chỗ đó một chút, Liễu Tông Nguyên lập tức trách nói.

“Bách Liên tà giáo ban đầu, nay lại được đường đường chính chính vào phòng rồi, ngươi xem đạo lý ở đâu"

“Họ làm cái gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng nhìn những người phía xa.

“Ta nghe ngóng được, họ đang cầu xin Vô Sanh Lão Mẫu giáng xuống quê hương chân không biến mất, cứu muôn dân"

Trước đó Lý Hỏa Vượng nghe Miểu Miểu nói, muốn cầu xin Vô Sanh Lão Mẫu giáng thiên đạo cái chết đã biến mất xuống, nhưng bây giờ xem ra sự việc không dễ như vậy.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang Liễu Tông Nguyên trước mặt:

“Đúng rồi, ngươi vừa muốn nói gì?"

“Ồ, ta vừa mới muốn nói, Lý huynh, hai chúng ta đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi, hôm nay tiểu đệ làm chủ nhà, thế nào? Hàn huyên ôn chuyện cũ với Lý huynh Nghe thấy thì ra là chuyện không quan trọng, Lý Hỏa Vượng lập tức mất hứng.

“Để lần sau đi, bây giờ ta đang bận, rất phiền lòng"

“Ồ? Lý sư huynh phiền lòng việc gì? Nói cho tiểu đệ nghe xem đi? Có lẽ tiểu đệ có thể giúp được"

“Ngươi không giúp được đâu, người chết, người giúp thế nào được?"

“Người chết mà không tốt ư? Hiện giờ đầu năm có người chết là chuyện mừng đó. Phải tổ chức thật lớn, bây giờ không ít người muốn chết mà không được, tại sao lại phiền lòng?"

Lý Hỏa Vượng muốn giải thích, nhưng cảm thấy rất mệt mỏi.

“Đúng thế, chết cũng không tốt, không chết cũng không tốt, con người thật khó hiểu.

Sau đó hắn mặc kệ tiếng gọi của Liễu Tông Nguyên, tiếp tục đi về phía chợ Tây.

Chẳng mấy chốc hắn đã bàn xong giá cả với người buôn lợn, mười mấy con lợn giống được cho vào lồng, được Lý Hỏa Vượng nhanh

chóng đưa đến Đại Tề.

Đợi lợn giống được đưa đến Chính Đức Tự, sau đó Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những hòa thượng này mời phật tổ đang uốn éo ra.

Vây quanh phật tổ ngồi trên đài hoa sen, các hòa thượng bắt đầu ngồi khoanh hai chân, gõ mõ tụng kinh. Trong âm thanh kinh phật thần thánh đó, phật tổ đó uốn éo cơ thể, nuốt chửng từng con lợn giống ở trong lồng vào trong cơ thể mình như ăn bánh bao.

Nó không hoàn toàn bị nuốt vào trong, mà lộ ra một cái đầu heo, không biết phật tổ đang làm gì trong đó, những đầu heo lộ ra bên ngoài kêu lên cực kỳ thảm thiết.

Cùng với tiếng tụng kinh càng lúc càng to, những cái đầu heo bắt đầu phồng to lên, trên thân mình xuất hiện các điểm lồi lên.

Nửa thân mình những con heo giống đó bắt đầu chen ra ngoài, chỉ một lúc, những con heo giống đã phồng to đến gần bằng con heo trưởng thành.

Nhưng trông bọn chúng vô cùng không hài hòa và kỳ dị, không phải chân trước ngắn nhỏ thì ra trên lưng mọc khối u.

Tiệng phụt phụt không ngừng vang lên, những con lợn được phun ra, bọn chúng vừa rơi xuống đất, không màng những việc khác, trực tiếp cưỡi lên nhau và điên cuồng uốn éo.

Cảnh này khiến Lý Hỏa Vượng cau mày, tuy Chính Đức Tự là danh môn chính phái, nhưng xem cách thức của họ mà toàn thân khó chịu.

Đúng lúc này, hòa thượng ở một bên dùng xe đẩy một vài xác chết và thùng phân đến, trực tiếp đổ lên người những con heo này.

Những con heo này gặm từng miếng lớn, nhồm nhoàm bên trong, máu tươi màu đỏ sẫn bắn toàn thân bọn chúng, bọn chúng nằm trên đống phân bẩn thỉu vừa ăn vừa lắc, cái bụng chậm rãi phồng to lên.

“Lý thí chủ, hóa mẫu chi hợp là đại đạo âm dương giao nhau của trời đất, ngươi không cần phải như vậy, hơn nữa như vậy chẳng

bao lâu nữa, dân chúng không cần ăn gạo nữa, mà được ăn thịt lợn rồi."

“Có gì khác biệt không?"

Lý Hỏa Vượng hơi ghê tởm thực sự không chịu nổi mùi này, đi ra ngoài điện cho thoáng khí.

1088 chữ

Chương 1246: Ý Đồ

Khi hắn thấy đỡ hơn một chút, định quay vào, một bát thịt lợn được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý thí chủ nếm thử xem?"

Lý Hỏa Vượng không cầm.

“Thịt lợn này rất hôi! Ngươi bảo người khác ăn thế nào được?"

Thịt lợn trong bát đó có mùi hôi cực kỳ nặng xộc thẳng vào mũi, theo Lý Hỏa Vượng thấy nó chẳng tốt hơn hố xí là bao.

“Hội ư?"

Thiền Độ gắp một miếng cho vào miệng nhai.

“Không, Lý thí chủ, thịt này rất thơm, ngươi thấy hội là vì bây giờ ngươi không đói"

Lý Hỏa Vượng đã không còn muốn nói gì về việc này nữa, rút Tích Cốt Kiếm ra, định chuyển thêm lương thực đến.

“Lý thí chủ, khoan đã"

Thiền Độ gọi hắn lại.

“Lý thí chủ có lòng dạ bồ tát, đương nhiên là bần tăng biết.

“Nhưng Đại Tề không chỉ thiếu mỗi lương thực, Lý thí chủ đi đi về

về, không thấy bầu trời có gì khác thường sao?"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn bầu trời bình thường, không hiểu ý của Thiền Độ.

“Long mạch Đại Tề mất rồi, cho nên thời gian cũng không còn, chỉ mãi dừng ở một giờ, thiên địa luân hồi đều không xoay chuyển nữa.

Đúng lúc này, Miêu Quế Hoa cầm chổi đang quét nhà từ bên cạnh đi đến, Thiền Độ vẫy tay với nàng, đưa thịt lợn trong tay qua.

Quế hoa vui vẻ nhận lấy, ăn từng miếng thịt lớn lớn có vẻ rất thơm ngon.

Thiền Độ dùng tay nhẹ nhàng xoa đầu Quế Hoa.

“Hiện giờ Đại Tề, một ngày không có bắt đầu và kết thúc, giống như cô bé này mãi mãi sẽ không lớn lên, cứ mãi như vậy"

“Đây chỉ là nhân quả với con người, không có thời gian càng là thiên đạo đều có biến số với Đại Tề.

"Đại Tề cần long mạch, triều đình Đại Tề cũng cần hoàng đế, chỉ cần Đại Tề có hoàng đế, nhân dân Đại Tề mới có thể có người để tin tưởng"

"Chỉ cần có long mạch, trời đất sẽ lại luân chuyển, những đó hoa, chim, côn trùng, muông thú sẽ dần dần quay trở lại"

Thiền Độ vừa đưa tay xoa đầu Miêu Quế Hoa vừa chậm rãi nói.

Nghe phương trượng chùa Chính Đức nói, Lý Hỏa Vượng nhìn lên bầu trời không bao giờ tối: “Nếu như thời cơ không đến thì sao? Sau bao lâu sẽ xảy ra thay đổi?"

“A di đà phật, bần tăng không biết.

Thiền Độ nhẹ nhàng lắc đầu:

“Bói quẻ đoán số không phải sở trường của những người xuất gia chùa Chính Đức chúng tôi"

"Vậy ở Đại Tề có người giỏi về việc này sao?"

"Đúng vậy, chỉ hi vọng người nhà Càn gia chưa chết, họ là giỏi nhất"

Lý Hỏa Vượng nhìn trời, nhíu mày thật chặt:

"Vậy nghĩ cách tìm họ đi! Tìm hết cả nhà họ!"

"Lý tiên nhân, mạt tướng đã phái người đi tìm rồi"

Một thanh âm lớn đột nhiên vang lên.

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại và thấy một người đàn ông có râu quai nón, thân cao tám thước, vóc dáng cường tráng đang đi ra khỏi cổng chùa Chính Đức.

Dù hắn không mang bất kỳ vũ khí gì, ăn mặc như một thường dân, nhưng trên người hắn ẩn chứa sát khí, chứng minh thân phận của hắn.

Hơn nữa, tướng mạo và khí chất của hắn hiển nhiên khác hẳn người thường, trên mặt cũng không có chút gì vì đói bụng mà uể oải.

Người đàn ông đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng và chắp tay lại một cách mạnh mẽ:

“Mạt tướng, Trần Dư Nhung tham kiến Lý tiên nhân "Binh lính Đại Tề? Hiện tại ngươi còn có bao nhiêu người?"

"Ba mươi sáu Hạm Trận, hai mươi bốn Bối Quỷ, một trăm bảy mươi mốt Qua Binh, ba trăm chín mươi tám Bộ Binh, bảy mươi lăm Xa Binh, bốn Nhuệ Binh, tất cả tùy Lý tiên nhân sai khiến !"

Lý Hỏa Vượng nhìn người trước mặt hơi cau mày.

"Hết rồi sao? Triều đình Đại Tề không có quan sao?"

“Có, nhưng lúc này, dù bọn quan lại đó có nhiều bao nhiêu đi nữa, cũng không thể so sánh với nửa ngón tay của Lý tiên nhân. Ai có thể cứu được Đại Tề, ai sẽ có thể có được lòng trung thành của các

binh lính Đại Tề!"

Nghe những lời này, Lý Hỏa Vượng nhận ra rằng kẻ này linh hoạt hơn hắn tưởng tượng.

Dù họ làm là vì lương thực trong tay ta, nhưng ít nhất là trong tình hình này, hắn thực sự cần nhân lực.

"Quân lệnh phải không? Được, bảo người của ngươi tìm được bọn quan lại cho ta, nói với họ, chỉ cần làm việc cho ta, sẽ không đói"

"Còn người Càn gia mà ngươi nói, đừng có dừng lại, nhanh chóng tìm họ!"

“Mạt tướng tuân lệnh!"

Trần Dư Dung xoay người, sải bước rời khỏi điện Chính Đức.

Lý Hỏa Vượng đứng đó suy nghĩ một lúc rồi nói với Thiền Độ:

“Đợi đến khi họ đến, đợi đến khi tất cả đến, trước tiên hãy tập trung cứu nạn đói, Đại Tề chưa diệt vong, người dân Đại Tề đã chết đói trước rồi "

"Hơn nữa Đại Tề cần dựa vào người dân Đại Tề cứu, không thể chỉ có một người ngoài như ta"

Thiền Độ niệm to A Di Đà Phật, rồi lại nói với Lý Hỏa Vượng:

“Bần tăng có một điều muốn nói, tương lai Đại Tề này sẽ là Đại tề của hoàng đế Đại Tề, hay là... Đại Tề của Lý thí chủ, điều này phải xem Lý thí chủ nghĩ thế nào và làm ra sao?

Lý Hỏa Vượng nghe thấy điều gì đó trong lời nói của Thiền Độ:

"Người nói những lời này là ý gì?"

"Không ý gì hết.

Thiền Độ đang dùng quyền lợi mê hoặc hắn:

"Ta là một đạo sĩ tu tiên không màng danh lợi, ta muốn Đại Tề làm cái gì? Người cho rằng bần tăng giúp người là có ý đồ gì sao?"

Đại Tề rất lớn, Đại Lương, Thanh Khâu, Tứ Tề, Hậu Thục và Nam Bình là tổng lãnh thổ của Đại Tề.

1144 chữ

Chương 1247: Khó Khăn

Dù trước mặt Cao Chí Kiện, hắn nói hắn muốn làm hoàng đế Đại Tề, nhưng đó chỉ là lời nói lúc tức giận mà thôi.

Chỉ là hắn không thể chịu được cảnh quá nhiều người bị chết đói.

Hơn nữa, hắn không phải người Đại Tề, luôn muốn trở về, nếu hắn thực sự muốn lãnh đạo Đại Tề, đối với hắn đó sẽ là một gánh nặng.

Nhưng rõ ràng Thiền Độ không nghĩ như vậy, vì để Lý Hỏa Vượng tiếp tục giúp đỡ, hắn đã lên kế hoạch tiết lộ nhiều điều hữu ích hơn.

"Lý thí chủ, việc này phải xem người nghĩ như thế nào, Đại Tề hiện tại dân cư thưa thớt, nhưng trong thời gian tới, nhất định sẽ khôi phục thịnh vượng như trước, điều này tốt hơn nhiều so với cục diện Đại Lương tranh giành quyền lực"

"Đến lúc đó, dân chúng Đại Tề tin vào điều gì và như thế nào sẽ tùy thuộc vào Lý thí chủ"

Nói xong, Thiền Độ nhìn lên bầu trời.

Lý Hỏa Vượng nhìn lên trời cùng Thiền Độ, trong lòng Hắn từ từ xuất hiện một câu hỏi:

“Ta cần có người ta tin sao?"

Lý Hỏa Vượng có chút hoài nghi về tương lai của chính mình, những người lãnh đạo đều có niềm tin khác nhau, nhưng duy chỉ có Lý Hỏa Vượng là không có.

Thậm chí có những người tin vào cái chết, tại sao không có sự mơ

hồ trong niềm tin?

Đương nhiên, không thể nói là không có, tuổi tính là một, ta miễn cưỡng tính là một.

“Càng nhiều người tin tưởng, khả năng lãnh đạo càng mạnh sao?"

Lý Hỏa Vượng hỏi Thiền Độ một câu hỏi then chốt.

Đối mặt với khả năng tăng cường sức mạnh trong tương lai, Lý Hỏa Vượng không thể không quan tâm.

Nếu như sau này hắn lại gặp phải phiền phức như việc truyền pháp này, ít nhất sức mạnh tăng lên gấp bội của Lý Hỏa Vượng sẽ không còn thảm hại như trước nữa.

Hơn nữa không thể không nói, so với sự sống, sức mạnh của thiên tai quả thực quá yếu.

Đối mặt với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Thiền Độ lắc đầu:

“A Di Đà Phật, người xuất gia không nói dối, bần tăng thực sự không biết"

“Hòa Thượng, ngươi học hư rồi.

Lý Hỏa Vương nhìn về phía phương trượng chùa Chính Đức giống hệt hòa thượng trước mặt, nói.

"Yên tâm đi, Đại Tề, ta sẽ tiếp tục giúp đỡ, mặc kệ có ích lợi gì cho ta hay không, ta chỉ là không chịu được cảnh có người chết đói"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng từ phía sau lấy ra Cốt kiếm, dùng sức vẽ ra một vết nứt, trực tiếp đâm vào. Tiếp đó, trong một khoảng thời gian, Lý Hỏa Vượng bắt đầu bao vây U Đô và liên tục vận chuyển lương thực.

Ít nhất cháo từ kho cháo ở phía sau vẫn còn gạo và thịt, điều này đủ để chứng tỏ rằng không có ai chết đói ở gần U Đô.

Tuy nhiên, hắn không chỉ vận chuyển lương thực mà còn chú ý nhiều hơn đến việc để người Đại Tề tự lực cánh sinh, chẳng hạn

như vận chuyển một số dê Thanh Khâu đến.

Nếu ở Đại Tề chỉ còn lại cỏ, vậy thì đưa dê qua ăn ăn, ước chừng một thời gian nữa sẽ không có thịt cừu, nhưng ít nhất có sữa dê để uống.

Trong khu rừng bên cạnh Thượng Kinh, Lý Hỏa Vượng ngồi xổm trên một tảng đá, nhìn thân thể đã bị bán trước mặt, Lý Hỏa Vượng trực tiếp đưa tay kéo xương sống của xác chết ra.

Thứ này tạm thời không bán được, xương sống chính là vũ khí lợi hại.

Lý Hỏa Vượng hất mạnh sang trái, khu rừng bên trái chớp mắt đồng loạt lay chuyển và biến thành một mớ hỗn độn.

Và dù vậy, những cây này không bị gãy, có thể biết trước rằng những cây này có thể tiếp tục phát triển như vậy trong tương lai.

Lý Hỏa Vượng đẩy xương sống trong tay ra sau lưng, và đưa tay ra dùng vải bọc phần còn lại, chuẩn bị đổi thành Dương Thọ Đan, sau đó đổi Dương Thọ Đan lấy bạc.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên dừng lại, có người đi tới.

Dưới cái nhìn của Lý Hỏa Vượng, từ ngã tư xa xôi một chiếc xe ngựa chạy đến.

Tiếng chuông xe cùng với tiếng gió lúc ẩn lúc hiện truyền tới, chiếc xe ngựa đắt tiền và sang trọng đi nhanh như gió.

Tám con ngựa Táo Lưu bóng loáng bước những bước nhỏ tao nhã kéo xe đều đặn, chỉ cần nhìn đàn ngựa là có thể biết người này không phải người thường.

Thấy Huyền Tẫn vén màn xe ngựa, Lý Hỏa Vượng mừng rỡ, lập tức buông bàn tay đang nắm chặt chuôi kiếm xuống, hai ba bước nhảy vào xe ngựa.

Nhưng khi nhìn thấy những người trong xe ngựa, khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên lạnh lùng, trong xe ngựa không chỉ thiên giám tỉ Huyền Tẫn của Đại Lương, mà còn có Hoàng đế Cao

Chí Kiên của Đại Lương.

“Ngồi đi"

Huyền Tẫn kéo Lý Hỏa Vượng ngồi xuống.

Thấy hai người đối diện nhau, Huyền Tẫn nằm ngửa ra sau biến mắt ra khỏi xe không nói một lời.

"Lý sư huynh, lương thực ở Thượng Kinh đều bị huynh mua với giá cao rồi"

"Thật sao? Chẳng lẽ trong đó không có công lao của một trăm linh tám món ăn của bệ hạ sao?"

Cao Chí Kiên không bào chữa, chỉ im lặng không nói gì.

Khi nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài buồng, Cao Chí Kiên đưa tay mở cửa xe, lúc này, họ đã trở lại Thượng Kinh.

"Lúc trước để bao vây trấn áp Pháp Giáo, Đại Lương vô cùng vất vả hao tâm tốn của, nay thiếu mấy canh giờ, âm lịch cũng đã vô ích, lương thực trồng cũng không dễ dàng gì, cộng với việc huynh liên tục mua ngũ cốc và gửi đến Đại Tề, ngay cả khi bộ hộ mở nhà kho để phát lương thực cũng không ích gì? Bên trái là cửa hàng lương thực, người dân ra ra vào vào đều thở ngắn than dài, oán trách khắp nơi:

“Ít nhất họ còn sống, ít nhất họ cũng không phải ăn thịt người, không phải sao?"

So với Đại Tề bây giờ, Đại Lương hiện giờ quả thực chính là chốn bồng lai tiên cảnh nơi hạ giới.

1139 chữ

Chương 1248: Không Thể Chết

"Đúng là không có người chết đói, nhưng mà Lý sư huynh, huynh đừng quên Đại Lương hiện tại người không thể chết"

Cao Chí Kiến đóng cửa xe lại, bánh xe ngựa lại lăn.

Một lúc sau, chiếc xe lại dừng lại, khi cửa mở ra, khắp các góc phố toàn những người ăn xin gầy như que củi.

Chân tay họ gầy như chiếc đũa, bụng phình to, trông như những bóng ma chết đói trong mấy vở hí khúc. Những người này nằm la liệt trên mặt đất, không động đậy gì, một số thi thể đã bắt đầu thối rữa. Bên cạnh có một ông già kéo xe đẩy qua, chất những thi thể thối thối rữa nặng lên xe, chuẩn bị đưa đi đốt.

"Lý sư huynh, có lẽ huynh biết con người sinh ra khổng phải để làm ăn mày, năm xưa ăn mày ở Đại Lương không nhiều như vậy, họ trước đó đều là những người bình thường"

"Giá lương thực là cái gốc của trăm họ. Giá lương thực tăng thì vạn vật cũng tăng theo. Vạn vật càng tăng thì càng nhiều người ăn xin"

Nhìn mọi thứ bên ngoài cửa sổ xe, Lý Hỏa Vượng nói:

“Được rồi, ta hiểu rồi, ta sẽ đi tìm lương thực ở chỗ khác.

"Lý sư huynh, huynh cho rằng ta đang nói chuyện ăn uống với huynh sao? Đại Tề hay Đại Lương, với huynh cái nào quan trọng hơn?"

Cao Chí Kiến nghiêng người về phía trước, vẻ mặt nghiêm trọng lạ thường.

"Tại sao chúng ta phải phân biệt bên nào nhẹ hơn, bên nào nặng hơn? Tại sao không thể cả hai bên đều không chết người? Mọi người đều có quan trọng như nhau?"

"Không! Lý huynh, ngươi có bao giờ thắc mắc tại sao Giám Thiên Ti sát lại áp dụng hình phạt nghiêm khắc như vậy, để loại bỏ những kẻ nói sai lịch sử sao?"

"Còn có Gia Cát Uyên, tại sao phải cảnh giác người kể chuyện như vậy? Chỉ là vì Đại Tề cùng Đại Lương phân chia lãnh thổ mà thôi"

"Nghìn năm trước, Đại Tề diệt vong, chính là Đại Lương, Đại Tề

không bị diệt vong là Đại Tề, nếu thật sự Đại Tề là thật thì Đại Lương là giả! Đây là số mệnh trời đất!"Nhà để xe trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng thở của Lý Hỏa Vượng và Cao Chí Kiên.

Cao Chí Kiên thở dài thườn thượt. Lý sư huynh, đừng giúp Đại Tề, mọi chuyện cứ để nó thuận theo tự nhiên đi. Hiện tại những người kể chuyện đã chết rồi, cứ coi như họ không tồn tại"

Những thông tin này khiến đầu óc Lý Hỏa Vương ong ong:" Chờ một chút, ta đi xem đã. Lý Hỏa Vượng xoay người rời khỏi xe ngựa.

Cao Chí Kiên ngồi trong nhà để xe đợi một lúc rồi nói:

"Những chuyện này đáng lẽ ngươi phải nói với huynh ấy, tại sao không để ta nói ?"

Thân hình cao lớn của Huyền Tẫn từ dưới gầm xe bước lên. Nếu ngươi đã trở thành người xấu, vậy thì ngươi cứ làm người đến cuối cùng đi. Ta không muốn cha ta ghét ta"

"Cha của ngươi là quả trứng hồ đồ, đầu lộn đuôi!"

Sau khi trút bỏ sự bất mãn của mình, Cao Chí Kiên thở dài thườn thượt:

“Ngươi cho rằng Lý huynh sẽ nghe sao?"

"Không, nhưng bây giờ đã đến lúc phải nói với ông ấy. Nếu có sự lựa chọn, ông ấy sẽ cân nhắc"

"Này, tại sao Lý sư huynh không thể từ góc độ của ta mà suy nghĩ? Ta thật sự không muốn làm người xấu"

"Ta đã nói trước rồi, nếu ngươi đã là Hoàng Đế của Đại Lương, ngươi và ông ấy chắc chắn không chung đường, ngươi cứ làm tốt chuyện của mình đi"

"Hiện tại ta có chút hối hận, ta không nên làm hoàng đế"

Cao Chí Kiên móc từ trong ngực ra túi thịt linh hồn, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Đợi khi hắn mở mắt ra, những vết nhăn trên mặt liền nhỏ đi rất nhiều, lại một lần nữa biến thành Hoàng đế Đại Lương khó lường.

"Tách Thanh Khâu và Hậu Thục, ngươi thấy cơ hội để Nam Bình và Tứ Tề trở thành vùng đất của Đại Lương có hớn không?"

Huyền Tẫn là Ti Thiên Giám, Ti Nội Tổ Huấn không được phép tham gia vào bất kỳ công việc nào trong triều đình.

“Ừ"

Cao Tri Kiến trầm tư một hồi, phất nhẹ áo bào:

“Hồi cung triệu kiến lục bộ hạ thần"

Lý Hỏa Vượng bàng hoàng đi trên đường, nghĩ về những lời vừa rồi của Cao Chí Kiên.

Nếu Đại Tề là thật, thì Đại Lương là giả, và nếu Đại Lương là thật, thì Đại Tề là giả. Vậy bên nào mới là thật?

Hai bên không phải là thế giới song song, mà là một nghìn năm trước bị một điểm nút ngăn cách thành hai khả năng khác nhau.

Tuy nhiên, khả năng khác nhau ở cùng một nơi, kỳ diệu thay lại cùng tồn tại. Đây thực sự là chuyện kì lạ trong thiên hạ rồi.

“Cái quái gì đang xảy ra trên thế giới này vậy!"

Lý Hỏa Vượng đau đầu.

“Vì nó điên rồi"

Khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, hắn đã nhìn thấy bản thân ở trong nước.

Nhìn bản thân trong tương lai của mình trong nước, Lý Hỏa Vượng hỏi:

“Còn gì nữa?"

"Hết rồi, những lý do khác hiện giờ chưa được tiết lộ, nên ta không thể nói"

"Thế giới điên rồi, ta còn muốn ngươi nói sao? Ta không có mắt sao? Mẹ kiếp!"

“Quả nhiên là thiếu một cái.

Quý Tai nói xong, cơ thể lại biến thành phản ảnh.

Khi Lý Hỏa Vượng đang ngồi xổm bên dòng nước, hắn lấy tay hất nước lên mặt để bản thân tỉnh táo hơn chút. Đến khi hắn lắc đầu và giũ nước khỏi tóc, hắn mới nhận ra rằng mình không biết chuyện gì đã xảy ra, mà lại xuất hiện ở bên cạnh thôn Ngưu Tâm.

Rõ ràng là bản thân đã dùng năng lực tu chân của mình, mất hai ngày hai đêm để đi từ thôn Ngưu Tân đến Thượng Kinh, nhưng vừa rồi mới chỉ dùng một chút công phu, hắn đã từ Thượng Kinh trở về thôn Ngư Tâm một cách khó hiểu.

Khi Lý Hỏa Vượng bước vào làng, liền thấy Cẩu Oa háo hức chào đón hắn:

"Lý sư huynh, sao năm nay huynh lại về sớm như vậy?"

1107 chữ

Chương 1249: Phá Gia Chi Tử

“Năm nay.."

Nghe thấy câu nói của Cẩu Oa, Lý Hỏa Vượng bỗng thấy hồi hộp, trong đầu hắn xuất hiện nhiều suy nghĩ bất an.

“Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Lý Hỏa Vương bằng một động tác co người lại đã đi tới bên cạnh Cẩu Oa, nhấc người hắn lên:

"Đã lâu không gặp?"

"Lý sư huynh, huynh đừng phát bệnh nữa, còn chưa được bao lâu, Thanh Minh vẫn chưa qua Nghe những lời này của Cẩu Oa, Lý Hỏa Vượng thở dài và đặt hắn đang cắn răng chịu đựng xuống.

“Lần sau nói rõ ràng"

Lý Hỏa Vương có chút không hài lòng ra lệnh.

"Vâng vâng vâng "Đúng rồi, Lý sư huynh, hôm nay huynh trở về vẫn ổn chứ? Nếu có thời gian, có thể quản lý thôn không?"

"Trong thôn này người càng ngày càng nhiều, ngươi cùng Bạch sư muội đều không ở đây, chỉ có ta cùng Triệu Ngũ thì quá bận bịu "Ngươi bận bịu vậy sao không thuê người? Phải đến lượt ta nói à?"

Lý Hỏa Vương nói đến đây, đột nhiên động lòng, nhìn Ngưu Tâm thôn náo nhiệt trước mặt.

"Cẩu Oa, hiện tại thôn Ngưu Tâm có lương thực không?"

"Có, đương nhiên là có, Lý sư huynh, không lẽ huynh quên rồi sao? Lần trước không phải Thiên Cẩu nuốt mặt trời sao? Sau khi kết thúc, ngươi còn bảo bọn ta tích trữ thêm một đống lương thực"

"Ngươi truyền lệnh rồi, nhất định phải tích trữ, tích trữ nhiều một chút, đủ để nuôi sống toàn bộ thôn Ngưu Tâm mấy năm"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng vui mừng khôn xiết:

"Đưa ta đến kho lương!"

Với sự dẫn đường của Cẩu Oa, chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã đến từ đường Bạch gia.

Xoay ba con khỉ đồng, Lý Hỏa Vượng và Cẩu Oa bước vào.

Khi đến căn phòng tối của Bạch Liên Giao, mới phát hiện ra đại điện và hành lang ban đầu trống trải đều chất đầy các loại ngũ cốc, không ngoa khi nói rằng một núi lương thực.

Thấy Lý Hỏa Vương trợn to mắt, Cẩu Oa hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Bạch sư muội dọn đồ đi rồi, dù sao nơi này cũng để trống, nên ta mới dùng để chứa lương thực"

"Ngươi không cần phải giải thích, nơi này làm kho lương quả thật không tệ, nơi này trang bị tốt lại không thấm nước, quan trọng

nhất là ẩn nấp"

"Dù tương lai thôn Ngưu Tâm gặp phải thảm họa, người ta cũng khó có thể tìm thấy nơi này Thấy số lương thực này, Lý Hỏa Vượng mỉm cười, trước đây hắn đã phải tìm trăm phương ngàn kế thu gom lương thực, nhưng không ngờ rằng quê hắn lại có một kho lương lớn như vậy.

"Cẩu Oa, bảo mọi người trong làng đến đây! Mang tất cả số lương thực này đi! Ta muốn sử dụng chúng!"

"Sử dụng? Ngươi sử dụng nó như thế nào?"

Không hiểu vẫn là không hiểu, nhưng Cẩu Oa ngay lập tức làm theo.

Dù Lý Hỏa Vượng ít khi ở thôn Ngưu Tâm, nhưng những người sống ở thôn Ngưu Tâm này ai mà không biết trong làng này ai mới là người quyết định.

Ngay khi nghe thấy những lời của Lý Hỏa Vượng, mọi người lập tức tập trung ở từ đường Bạch gia và đóng gói số lương thực trong phòng tối theo từng túi.

“Các ngươi đóng đi, ta đi bên kia xem một chút. Lý Hỏa Vương vừa nói vừa rút ra cốt kiếm, vung mạnh một cái.

Khi hắn đi từ thôn Ngưu Tâm đến Đại Tề, hắn thấy một người đàn ông rách rưới đang ngồi xổm trên đất làm gì đó.

"Ngưu Tam! ! Ngươi đang làm gì vậy!"

Lý Hỏa Vượng hét vào mặt người đàn ông.

Ngưu Tam quay đầu lại, lập tức thấy Lý Hỏa Vượng mở to hai mắt:

"Không, không có gì, ta trồng khoai tây"

Khi Lý Hỏa Vượng đưa cho hắn một ít lương thực, rõ ràng là Ngưu Tam không muốn ngồi ăn.

"Đừng bận rộn nữa! Lại đây! Chuẩn bị dọn đồ ăn đi!"

“Vâng"

Ngưu Tam rơm rớm nước mắt gật đầu liên tục, phủi bùn đất trên mông.

Ở lại nơi mình sinh ra, tất nhiên đều là những người trước nay luôn sống ở thôn Ngưu Tam, khi họ thấy Lý Hỏa Vượng đưa lương thực đến, họ lập tức kêu cha nuôi tiếng ngắn tiếng dài.

Có họ ở đó, ít nhất sẽ có người tiếp ứng lương thực, và những túi thức ăn được gửi đến Đại Tề chất đống liên tục.

Nhiều lương thực như vậy, muốn vận chuyển hết đến Đại Tề thì dù huy động toàn bộ thôn Ngưu Tâm cũng không thể chuyển xong trong một sớm một chiều, chưa kể đường đi trong phòng tối quá hẹp chỉ có thể kiên trì chuyển từng túi một.

Nhân lúc này, Lý Hỏa Vượng đã đặc biệt đến U Đô một chuyến, yêu cầu Trần Dư Nhung phái quân đến tiếp quản. Nhưng khi đến U Đô, hắn đã gặp một người mà trước đây hắn chưa từng gặp.

“Hạ quan Lương Vũ Hiên tham kiến tiên nhân!"

Một lão già hốc hác hành lễ với Lý Hỏa Vượng, theo sau là mấy chục người.

Trần Dư Nhung đứng một bên giải thích:

"Tiên nhân, những người này chính là đám quan lại ta tìm được, ta vẫn chờ lệnh của người, nếu như đợi mấy ngày sau, những người này khả năng sẽ chết đói"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào người trước mặt và hỏi:

"Ngươi làm quan gì ở Đại Tề?"

"Hạ quan quản lý Tông nhân phủ "Đấy là quan gì?"

Lý Hỏa Vượng không hiểu lắm.

"Bẩm tiên nhân, là quan ngũ phẩm. Đúng hạn biên soạn ngọc điệp, ghi lại đích thứ, phong tước, sống chết, hôn hỷ, truy phong tôn thất hoàng tộc.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc rồi nói với hắn:

"Bây giờ Đại Tề đang loạn, và không có quy tắc nào. Ngươi có thể cùng những người phía sau tạm thời hợp thành một triều đình Đại Tề không?"

“Có thể!"

Lương Vũ Hiên trả lời chắc như đinh đóng cột, dù sao không thể đi đến cuối thì cũng là chết đói, dù là hợp lại thì cũng phải hợp thành một triều đình Đại Tề.

1118 chữ

Chương 1250: Tập Trung

Lý Hỏa Vượng nhìn những khuôn mặt gầy gò phía dưới và gật đầu:

"Được rồi, bắt đầu thôi, ta sẽ nói mục tiêu cuối cùng của ta"

"Hồi sinh Đại Tề, để người Đại Tề có thể tự cung tự cấp, dù ta không gửi lương thực, họ cũng có thể sống sót"

Nghe điều này, những người có mặt ngay lập tức trở nên rất lo lắng.

“Tiên nhân, về sau ngươi sẽ không phát lương thực nữa sao?"

Một vị quan trẻ sợ hãi hỏi.

"Lỗ tai của ngươi không nghe rõ sao? Ý ta là sẽ tự cung tự cấp! Bắt tay vào làm việc đi!"

Những người này cũng không biết có dùng được hay không, nhưng dù sao trong tình hình này trước tiên cứ nên thử xem, tốt hay không mới là tiền đề.

“Vâng!"

Mọi người hành lễ, hướng về phía Lý Hỏa Vượng chậm rãi lui ra ngoài.

Những người khác đã lui xuống, nhưng thủ lĩnh Lương Vũ Hiên vẫn đứng lại ở cửa, lại bước nhanh về phía trước và hành lễ với Lý Hỏa Vượng.

"Đệ tử Minh Luân Đường Lương Vũ Hiên tham kiến tiên nhân Khí chất của hắn hoàn toàn khác với trước đây.

“Minh Luân Đường?"

Lý Hỏa Vương lại nhìn lão già trước mặt, không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn biết rằng trong số người dân Đại Tề chắc chắn vẫn còn có tu sĩ, hắn nhất định phải gặp mặt họ, dù sao thì xác suất những người này sống sót sau thảm họa tự nhiên vẫn lớn.

Chỉ là hắn không ngờ rằng người xuất hiện trước mặt hắn không phải là người của Bạch Liên Giáo, Minh Nguyệt Môn, Áo Cảnh Giáo hay Trung Âm Miếu, mà là Minh Luân Đường, môn phái mà hắn chưa từng tiếp xúc. Cũng không thể nói là chưa từng tiếp xúc với họ, lúc trước đánh nhau với Pháp Giáo, trong số họ cũng có người của Minh Luân Đường.

Nhìn lão già trước mặt, Lý Hỏa Vượng hỏi:

"Các ngươi cũng có thể vào triều làm quan sao?"

"Đúng vậy, dù sao đệ tử Minh Luân Đường cũng là đệ tử của nho gia"

“Chỉ có một mình ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng lại hỏi.

"Thứ cho hạ quan vô năng, dưới tình huống như hôm nay, quả thật không dễ dàng gì mà liên hệ được với những đồng môn khác, tuy nhiên chỉ cần triều đình Đại Tề có thể xoay chuyển, nhất định họ

sẽ nhận được tin tức, tới giúp tiên nhân một tay"

Lương Vũ Hiên nói xong lời này, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Tiên nhân, trên đường hạ quan tới đây vừa lúc gặp phải cự tử của Mặc gia. Sau khi nghe tin tức của U đô, hắn đặc biệt tới để giúp tiên nhân một tay"

"Ồ? Đó là chuyện tốt"

Lúc này hắn không cần để ý đến bất luận kẻ nào, trước tiên cũng phải nói chuyện trước, dù sao càng nhiều người, sức mạnh càng lớn.

Hắn đến để giúp Đại Tề, nhưng Lý Hỏa Vượng không trông chờ vào việc chỉ dựa vào một mình hắn làm việc lớn như vậy.

Nghe được câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt Lương Vũ Hiên có vẻ hơi do dự, hắn liếc nhìn Thần Độ bên cạnh, phật châu trong tay dừng lại, lập tức mở miệng nói:

"Tiên nhân, có lời này không biết hạ quan có nên nói hay không
“Có cái gì mà nên nói không nên nói, muốn ta mời ngươi mới nói sao? Mau nói đi?

"Tác phong làm việc của Mặc gia có chút cổ quái, tiên nhân nên cẩn thận một chút"

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng nhớ lại một số tin đồn mà hắn nghe được khi đang còn làm việc ở Giám Thiên Ti trước đây.

Dường như các trường phái của Mặc gia được phân chia không giống nhau, Lương Mặc tương đối tốt hơn một chút, mà nhìn từ góc độ của Giám Thiên Ti, Tề Mặc là tà tu?

"Tà tu?"

Lương Vũ Hiên im lặng không nói như thể ngầm thừa nhận.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn phương trượng chùa Chính Đức bên cạnh, danh môn chính phái đều như vậy, vậy Tề Mặc này phải tà tính đến mức nào mới có được danh xưng này?

“Tọa Vong Đạo có bị coi là tà tu không?"

"Có"

"Được, ta hiểu rồi, ngươi đi làm việc của ngươi đi"

Lý Hỏa Vượng tạm thời không chạy loanh quanh nữa, hắn ở U đô chờ Tề Mặc đến đây.

Lý Hỏa Vượng không quá quan tâm đến việc họ có phải là tà tu hay không, trừ khi Tề Mặc không có đầu óc, nếu không sẽ không thể kết thù với họ trong tình huống này.

Trên thực tế, hắn càng tò mò hơn về việc Tề Mặc tin vào Ti Mệnh nào, phép thần thông có trợ giúp gì cho cục diện trước mắt này hay không.

Lý Hỏa Vượng tạm thời ở lại U đô, mặc dù bản thân hắn không quan tâm đến điều đó, nhưng khi thấy Bồ tát vẫn chưa rời đi, tinh thần binh sĩ của bách tính U đô đã tăng lên rất nhiều.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Lý Hỏa Vượng đã trở thành tâm phúc trong lòng không ít người.

Nhưng điều mà Lý Hỏa Vượng không ngờ tới là nạn đói của Đại Tề đã được xoa dịu đi rất nhiều, cũng không phải cái gì Tề Mặc mà là một túi hạt ngô bị lên mốc mọc nấm.

“Cái này là ngươi trồng?"

Lý Hỏa Vượng nhìn từng chùm nấm trong hầm ngầm trước mặt, hỏi Phùng Mặc Bát cẩn trọng trước mặt.

“Đúng vậy, là ta trồng!"

Phùng Mặc Bát kích động không thôi liên tục gật đầu, bắt đầu giới thiệu thành quả của mình cho Bồ Tát nghe.

"Đây không phải là do đói sao, ta thấy cây nấm này liền suy nghĩ nấm này hẳn là cũng có thể ăn, sau đó ta liền thử xem.

"Kết quả không ngờ là thật sự được! Hơn nữa nấm này mấy ngày

nữa là có thể thu hoạch được rồi! Càng trồng càng mọc, so với trồng ngũ cốc còn tốt hơn nhiều!"

“Ăn cái này không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng nhìn đốm đen trên tán nấm hỏi.

"Không sao! Có thể đỡ đói! Chỉ là ăn xong sẽ bị đau bụng, sau đó môi sẽ trở nên tím tái"

1169 chữ

Chương 1251: Nấm

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng làm sao không biết đây là trúng độc rồi, số nấm này không thể ăn.

Tuy nhiên, điều này ngược lại đã cung cấp cho hắn một ý nghĩ, lương thực khó trồng, thời gian thu hoạch dài, loại nấm này nhưng lại không khó trồng.

Điều quan trọng hơn, nấm mọc nhanh mà thu hoạch cũng nhanh, hơn nữa sẽ không đẩy giá lương thực ở Thượng Kinh lên cao.

Lý Hỏa Vượng lập tức quay trở lại Đại Lương, tìm thấy một số loại nấm khác có thể ăn được gửi qua đó.

Cho dù Đại Tề chết bao nhiêu người thì vẫn sẽ có người làm nông, chẳng mấy chốc dưới sự chăm sóc của họ, các loại nấm bắt đầu mọc lên, gánh vác một phần áp lực của lương thực.

Dần dần, những bách tính sống sót còn lại của U đô cũng sôi nổi trồng nấm, mặc dù không phải ai cũng có thiên phú nhưng cũng may đã xoa dịu được áp lực lương thực.

Trên đống đổ nát của chợ Tây ở U đô, người dân Đại Tề đeo giỏ bày sạp bán đồ.

Lý Hỏa Vượng đi giữa đám đông quan sát xung quanh, các chủng loại hàng hóa được bán không nhiều, mặc dù cũng có những thứ

lặt vặt như lan dạ hương, giày cỏ nhưng phần lớn nhất định là thứ có thể ăn được như đất âm, rau dại, nấm, sữa dê, thịt heo.

Ăn ở đây không chỉ là hàng hóa mà còn là tiền, đến mức vàng bạc, tiền đồng bây giờ ở Đại Tề không đáng giá một đồng, vứt trên đất cũng không có ai nhặt.

Khi bốn lạng gạo trắng được một ông lão bày ra, lập tức đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, chỗ của ông lão kia lập tức bị mọi người vây chặt lại đến nỗi một con kiến chui cũng không lọt.

Gạo là ngũ cốc tinh luyện, huống chi vô cùng quý hiếm. Bốn lạng gạo này bây giờ ở Đại Tề đại biểu cho cái gì, dĩ nhiên không cần nói cũng biết.

Nhìn ông lão bốc vài hạt gạo bỏ vào miệng nhai ngon lành, nhất thời khiến những người xung quanh ao ước.

Nhưng dù vậy, vẫn chỉ có người hỏi giá, không ai dám cướp.

Trung tâm của chợ Tây có ba nhà chiến lược quân sự, mã đao dính máu trong tay họ khiến giao dịch ở đây có trật tự, sẽ không bị phá hỏng bởi cướp giật vô trật tự.

Lý Hỏa Vượng khá hài lòng với cảnh tượng này, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu nhưng trật tự đang từng bước quay trở về.

“Làm được không tồi nha.

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến Lương Vũ Hiên hơi khom người, khiêm tốn nói:

"Chỉ là bổn phận của hạ quan mà thôi.

Mặc dù hắn không giỏi phương diện này, nhưng dưới trướng hắn có tri huyện cùng quan lại, nhiều người như vậy có binh lại có lương quản lý một vài nạn dân vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Tiên nhân, Đại Tề quá lớn, nhân viên gióng trống khua chiêng cứu trợ thiên tai nhất định là không đủ, hơn nữa hôm nay không có ngựa cũng không có xe, hơn nữa khoảng cách cũng là vấn đề"

"Hiện tại ta đi hồi sinh U đô trước, chỉ cần U đô sống rồi thì có thể hấp dẫn người ở những nơi khác đến "Đến lúc đó, bọn ta thống nhất chiêu mộ nông dân trồng lương thực, bây giờ vấn đến hiện tại của Đại Tề không phải là thiếu lương thực mà là mọi người không có khả năng làm việc"

"Phát cháo sẽ chỉ nuôi một đám lười biếng dở sống dở chết, muốn khiến cho mỗi người họ đều hoạt động đổi cháo, khiến mỗi người Đại Tề đều hoạt động, chỉ cần mỗi người đều có thể làm việc, vậy toàn bộ Đại Tề dĩ nhiên cũng sống lại"

Lương Vũ Hiên không dám sử dụng bất kỳ giọng quan nào, hắn cố hết sức nói đơn giản nhất có thể, để cho tiên nhân có thể hiểu được tiếp theo họ sẽ làm gì.

"Cố gắng nhanh lên chút, càng nhanh thì càng ít người chết.

"Tiên nhân nói chí phải, hạ quan nhất định sẽ cố hết sức, tìm ra một con đường sống cho bách tính Đại Tề.

“Gia sư từng dạy hạ quan rằng xưa muốn hiển đức với thiên hạ thì trước tiên phải trị quốc, muốn trị quốc thì trước phải tề gia; muốn tề gia "Câm miệng"

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên nổ ra một trận cãi vã, một ông lão kích động lôi kéo một người trẻ tuổi: "Đồ ranh con nhà ngươi, thứ ngươi bán căn bản không phải đất quan âm! Căn bản không lấp đầy bụng!"

"Đừng có ngậm máu phun người nữa! Đất quan âm mà ta bán ta cũng ăn! Ngươi đừng coi mình là người già mà không tôn trọng người khác, ngươi bớt lừa ta đi!"

Không lâu sau, xung quanh hai người đã bị vây quanh bởi một nhóm người, trận tranh cãi cũng khiến hai vị Binh Gia xách mã đao đi tới phân xử.

Thấy chỉ là xung đột nhỏ, Lý Hỏa Vượng vừa muốn rời đi, lại đột nhiên dừng lại, hắn thấy một người đang đứng xem náo nhiệt ở đó.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn sang, người đó cũng đồng thời nhìn sang,

hai người đối mắt nhìn nhau, Lý Hỏa Vượng lập tức biết được thân phận của người này, đối phương chính là cự tử Tề Mặc.

Lý Hỏa Vượng chưa từng gặp qua cự tử của Mặc gia, nhưng khi lần đầu tiên thấy nam nhân này, hắn liền có thể xác định thân phận của đối phương, chỉ vì trên vai người này có một con chim đen đang đậu. Con chim này rất nhanh nhẹn, nhưng Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận con chim có gì đó không ổn, rõ ràng con chim rất bình thường, nhưng hắn lại có cảm giác không được tự nhiên khó có thể giải thích được. Ánh mắt của Lý Hỏa Vượng chuyển từ con chim sang người nọ. Đó là một người đàn ông mặc áo bông hoa, hoàn toàn ăn mặc theo lối ăn mặc của người phụ nữ đã có chồng, điều càng kỳ quái hơn là trên đầu nàng dựng một cái đầu em bé bằng gốm đang cười khanh khách.

Rõ ràng người này ăn mặc kỳ quái như vậy, nhưng những người chung quanh lại không có phản ứng gì, điều càng quan trọng hơn là chỗ người này đứng lại có ba cái bóng trên mặt đất.

1106 chữ

Chương 1252: Mặc Gia

Mà lúc này, Lương Vũ Hiên bên cạnh thì thầm vào tai Lý Hỏa Vượng:

"Tiên nhân, chính là hắn"

Lúc Lý Hỏa Vượng đi tới, cái người bất nam bất nữ kia cũng đi qua.

Lúc này Lý Hỏa Vượng nhìn kỹ hơn một chút, trên người phụ nữ này không có thập tình bát khổ, nhìn nàng giống như không phải là con người.

"Ngươi là cự tử của Tề Mặc?"

Lý Hỏa Vương hỏi hắn.

"Tề Mặc là cái gì? Mặc gia tự thành nhất mạnh, từ trước đến nay

chỉ có một Mặc gia"

Đầu em bé bằng gốm trên đầu người phụ nữ khẽ lắc.

Dường như vì ở Đại Tề không có Đại Lương cho nên ở nơi này không có chia ra thành Tề Mặc, Lương Mặc. Ngay sau đó, nàng hành lễ với Lý Hỏa Vượng:

"Cự tử Mặc gia Mạnh Thắng tham khiến Lý chân nhân Lý Hỏa Vượng không né tránh, nhận lễ của đối phương:

"Nghe nói người của các ngươi đặc biệt tới đây để giúp ta?"

"Đúng vậy, khi Đại Tề gặp nạn trời sập, theo quy củ của Mặc gia, người Mặc gia nhất định phải xuất thế cứu thế" Nhìn người trước mặt, Lý Hỏa Vượng trầm tư một lát, lại hỏi:

"Các ngươi có bao nhiêu người?"

"Bẩm tiên nhân, ba trăm bốn mươi hai hộ"

"Có hơn ba trăm hộ, mỗi hộ gia đình có ít nhất ba thành viên, cũng chính là nói Mặc gia này có hơn một ngàn người.

Lý Hỏa Vượng thầm nói trong lòng.

"Vậy Mặc gia các ngươi có sở trường gì?"

“Cơ quan, yếm thắng"

Dứt lời, Mạnh Thắng lấy cái nón sắt em bé đồ gốm trên đầu mình xuống, lộ ra một cái đầu gỗ được chạm rỗng tạo thành bằng cách dùng khung lỗ mộng ghép lại. Quả nhiên tên này không phải là người.

"Cái gì? Đến đây giúp đỡ, ngay cả mặt cũng không định gặp sao?"

Thấy đối phương cầm thứ như vậy đến gặp mình, trên mặt Lý Hỏa Vượng lập tức hiện lên vẻ bất mãn.

Hắn vừa dứt lời, một người lùn xương bị co lại bước ra từ cái nón sắt em bé bằng gốm vừa mới cởi ra kia.

“Cự tử Mặc gia Mạnh Thắng tham kiến Lý chân nhân Cặp mắt lé của đối phương nhìn Lý Hỏa Vượng dùng sức chắp tay.

"Nếu ngươi muốn giúp ta, vậy để người của các ngươi đi trước. Một mình ngươi không giúp được Đại Tề cái gì đâu"

"Vâng! Thuộc hạ sẽ bảo họ tới đây hết!"

Mạnh Thắng không chút do dự, lập tức nhảy lên đầu người phụ nữ, đá mạnh một cái, đầu gỗ lập tức xoay người, nhanh chóng rời đi.

Thấy Mạnh Thắng biến mất ở trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày nói:

"Họ là tà tu, ý của ngươi là công pháp tu luyện của họ tà ác sao? Chỉ nhìn như vậy thật sự nhìn không ra.

Mới vừa tiếp xúc như vậy, cảm giác mà tên lùn lại đem lại khác xa so với Tọa Vong Đạo.

Lương Vũ Hiên giải thích với Lý Hỏa Vượng:

"Không phải, đệ tử Mặc gia khi tu hành ngoài việc sử dụng nhiều tà ma cùng với thiên linh địa bảo ra thì không hề sát sinh làm việc ác.

"Vậy tại sao họ lại tà?"

Lý Hỏa Vượng lúc này có chút không hiểu, nếu cái này tính là tà vậy chùa Chính Đức được tính là cái gì.

"Tiên nhân, còn nhớ trước đó ta có nói với ngươi không? Họ không dễ sống chung"

Sau khi cân nhắc một lúc, Lương Vũ Hiên quay sang hỏi Lý Hỏa Vượng:

"Tiên nhân có biết nguồn gốc của từ mặc thủ thành quy (bảo thủ không chịu thay đổi) không?"

"Nói thẳng ra! Rốt cuộc có chuyện gì!"

Lý Hỏa Vượng phát hiện tại sao tên này lại ăn nói không lưu loát như vậy, có đáp án không có trực tiếp nói ra mà phải nói vòng vo.

“Bảo thủ không chịu thay đổi như trên mặt chữ có nghĩa là tuân theo các quy tắc cũ nhất quyết không chịu thay đổi, nhưng từ này lại có một tầng ý nghĩa mặt chữ khác, Mặc gia vĩnh viễn tuân theo lề thói cũ"

“Mặc gia từ trước đến nay luôn tuân thủ quy tắc cũ, bất kể là đối nhân xử thế hay là làm việc đều theo thời xưa"

"Nhưng quy tắc thời xưa chỉ thích hợp làm ở thời xưa, đổi lại làm ở hiện tại thì biến thành tà tu “Ví dụ như?"

quy tắc Lý Hỏa Vượng lúc này mới hiểu ra, sự tà của đám người này không phải là tà ở mặt thần thông mà là tà ở quy củ. "Ví dụ như, người Mặc gia nhất định phải nghĩ hết mọi cách để làm được người quan gia, sau đó lửa liu riu từ từ hầm thành bùn nhão ăn nước không có nguồn.

"Lại ví dụ như người Mặc gia khi trưởng thành lập quán cần ăn ma thông u, chọn được một vị thần tiên làm tiên gia bảo vệ cho mình, phải lấy xương thịt của con đẻ đầu của mình để thờ cúng"

"Ví dụ như người Mặc gia không được kết thông gia với người ngoài, con cưới mẹ, huynh cưới muội, cháu cưới bà, năm năm quay một vòng"

"Mặc gia còn có rất nhiều quy củ như vậy, dù sao tiểu quan cũng không phải là người Mặc gia, cho nên cũng chỉ biết những thứ này Lý Hỏa Vượng im lặng một lúc lâu, cuối cùng nhịn không được văng tục:

"Mẹ nó nào có quy củ thời xưa nào như vậy?"

Đi về phía trước mấy ngàn năm, nghĩ như thế nào cũng không thể có quy củ này, khó trách bị Giám Thiên Ti nhận định là tà tu. Cài này không phải tà tu thì không có thiên lý.

Nhưng vào lúc này, trên mặt Lương Vũ Hiên lộ ra vẻ khó xử:

"Cái này sợ là phải đi hỏi cự tử Mặc gia vừa nãy rồi.

Lý Hỏa Vượng nhất thời có chút hối hận vì đã khiến cho Mặc gia dính vào, một nhóm người kỳ quái tuân theo những quy củ kỳ quái chạy đến U đô, sợ là sẽ khiến cho cục diện không ổn định của Đại Tề có thêm nhiều biến số.

1113 chữ

Chương 1253: Vô Dụng

"Kiếm một mảnh đất bên ngoài U đô, để những người Mặc gia này sống xa chút!"

"Mặt khác, để cho người của ngươi dùng đầu óc suy nghĩ xem những Mặc gia này trong tình huống hiện giờ có tác dụng gì"

Bây giờ Lý Hỏa Vượng không chỉ lo lắng cho Mặc gia mà hắn càng lo lắng hơn cho những tà tu khác.

Nếu dựa theo cục diện hiện tại, tuyệt đối không thể tránh khỏi việc dẫn họ tới đây.

Muốn cân bằng sức mạnh của họ đồng thời sử dụng họ để cứu Đại Tề, thành thật mà nói, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình không giỏi trong việc này. Có lẽ Cao Chí Kiên giỏi hơn.

“Người có thể sử dụng còn quá ít"

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm.

Muốn hồi sinh Đại Tề không đơn giản như trước đây hắn tưởng tượng, khi nó không ngừng mở rộng, tất nhiên khó tránh khỏi đến việc có liên quan đến những nơi mà hắn không biết.

Lý Hỏa Vượng nghĩ rồi rút thành Cốt Kiếm ra, lần nữa quay trở lại Đại Lương, nhưng mà lão thái giám sớm đã đợi sẵn ở đây rồi.

Không đợi hắn nói chuyện, Lý Hỏa Vượng đã biết hắn muốn nói gì, nói thẳng:

"Quay lại nói với Cao Chí Kiên! Đừng làm phiền ta! Ta đã nghe những gì hắn nói rồi! Ta không muốn giúp Đại Tề đối phó với Đại Lương! Ta chỉ không muốn trơ mắt nhìn nhiều người chịu khổ như vậy mà thôi!"

"Ta cũng không yêu cầu cao! Chỉ cần người ở Đại Tề không bị đói, mỗi người đều có thể ăn no, ta sẽ không bao giờ qua bên đó nữa!"

Bạch Linh Miểu ngồi xếp bằng trên tòa sen trắng ngọc như pháp tướng của Phật Thích ca, hai nửa thân trên nàng chia ra một trên một dưới, bốn cánh tay vê Bạch Liên chỉ, lan tràn giống như nhánh cây vậy. Mà những tín đồ Bạch Liên khác vây quanh Thánh nữ, niệm tụng văn theo nàng hết lần này đến lần khác, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng thành kính, bông sen trắng giữa lông mày lúc sáng lúc tối theo từng nhịp thở của họ. Không chỉ ở đây, mà các tín đồ Bạch Liên ở những nơi khác lúc này đều thả công việc trong tay xuống cùng nhau đọc kinh, dựa theo số lượng tín đồ Bạch Liên hiện tại, nhất thời toàn bộ Đại Lương đều bị tiếng niệm kinh tạm thời bao trùm lại.

Cảnh tượng tráng lệ này khiến những người không tin vào Bạch Liên Giáo lập tức sinh lòng sợ hãi, ngay cả khi nói chuyện cũng hạ thấp âm lượng xuống một chút.

Một giờ trôi qua, Long Hoa sơ hội cuối cùng cũng kết thúc, khi Bạch Linh Miểu từ từ mở mắt ra, toàn bộ đại sảnh dần trở nên yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Bạch Linh Miểu, tựa hồ đang chờ đợi nàng tuyên bố cái gì, nhưng khi thấy Thánh nữ Bạch Liên không buồn không vui, mỗi một người đều lộ ra một tia thất vọng.

Long Hoa sơ hội này là thánh dụ mà Vô Sinh Lão Mẫu ban xuống, mỗi ngày đều phải cử hành một lần, chỉ cần tất cả tín đồ Bạch Liên đồng tâm hiệp lực, có thể khiến cho quê hương chân không hạ xuống.

Các tín đồ Bạch Liên ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ rối rít hành lễ với Bạch Linh Miểu rồi từ từ lui ra ngoài, đại sảnh náo nhiệt đông đúc trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ngay khi Bạch Linh Miểu từ trên đệm hương bồ đứng dậy, khi nàng khom người đi đôi giày trắng vào, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến:

"Ngươi cảm thấy Long Hoa sơ hội sẽ có tác dụng sao? Ta cảm thấy vô dụng. Cho dù nhiều tín đồ Bạch Liên niệm một vạn lần, sợ rằng quê hương chân không cũng không thể hạ xuống.

Bạch Linh Miểu lại nhẹ nhàng lắc đầu:

"Chúng ta là tín đồ Bạch Liên, Vô Sinh Lão Mẫu hiển linh nói phương pháp này có tác dụng, vậy đương nhiên là có tác dụng, chúng ta phải tin tưởng"

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Bạch Linh Miểu vẫn có ảo tưởng rằng ngộ nhỡ quê hương chân không thật sự tồn tại thì sao, ngộ nhỡ người nhà của mình thật sự được đưa đến quê hương chân không thì sao?

"Hừ, thật không biết rốt cuộc bây giờ ngươi đang làm cái gì nữa "Làm chuyện chúng ta nên làm"

Khi Bạch Linh Miếu đi đến cửa, sứ giả Bạch Lư cũng đã khiêng kiệu chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Khi nàng ngồi lên đó, cỗ kiệu hoa lệ được nâng lên, đi dọc theo con phố đến một con hẻm ở phía xa.

Ngõ hẻm kia rất lộn xộn cũng rất bẩn, ruồi bu đầy người khắp nơi, lũ chuột tha hồ ăn máu thịt người. Người trong con hẻm này đều là những người muốn chết nhưng không chết được.

Sau khi Bạch Linh Miểu đứng dậy khỏi kiệu, mọi người dường như được kêu gọi, nhúc nhích cơ thể bẩn thỉu của mình, giơ từng bàn tay bẩn thỉu của họ vươn về phía bộ quần áo trắng của nàng.

Trong mắt mỗi người đều mang theo khát vọng, khát khao nhìn chằm chằm Thánh nữ trước mặt, khát vọng được nàng ban cho mình cái chết.

Nhìn cảnh tượng cực kỳ bi thảm trước mặt, trong mắt Bạch Linh Miểu lộ ra nỗi bi thương và từ bi sâu sắc.

Nàng chìa tay ra mang theo sự từ bi trong tim chạm vào trước trán họ, mỗi một người được nàng chạm vào, trên khuôn mặt của người nọ liền mang theo nụ cười giải thoát ngã xuống đất.

Từng nhóm người đã chết dưới tay của Bạch Linh Miểu, nhưng trong lòng những người vây xem xung quanh, Bạch Linh Miểu ngày càng trở nên thánh khiết, cho dù nàng có hai thân trên.

Trước đây, Thánh nữ Bạch Liên chỉ là một danh xưng, nhưng bây giờ trong lòng họ lại trở thành thật. Cuối cùng, tất cả người ở trong con hẻm đều chết hết, Bạch Linh Miểu đi đến con hẻm bên cạnh, nơi cũng có những hàng người không thể chết.

1093 chữ

Chương 1254: Bị Mắc Kẹt

Ở toàn bộ Đại Lương này, người muốn chết rất nhiều rất nhiều. Càng ngày càng có nhiều người đổ xô tới đây, gấp rút đi đầu thai.

Bạch Linh Miểu không biết hôm đó bản thân đã tiễn bao nhiêu người ra đi, mặc dù rất mệt nhưng khi thấy ý cười giải thoát trên mặt họ, nàng liền cảm thấy đáng giá.

Khi giải quyết xong tất cả những chuyện này, Bạch Linh Miểu sinh lòng từ bi cầu nguyện với Vô Sinh Lão Mẫu:

“Vô Sinh Lão Mẫu đại từ đại bi, xin hãy ban cái chết cho bách tính thiên hạ...

Nàng không biết liệu Vô Sinh Lão Mẫu có thể nghe thấy nguyện vọng của mình hay không, nhưng Bạch Linh Miểu vẫn phải làm loại chuyện này mỗi ngày.

“Tại sao Vô Sinh Lão Mẫu lại không ban cái chết xuống chứ?"

Thỉnh thoảng Bạch Linh Miểu lại nghĩ tới vấn đề này, nếu Vô Sinh Lão Mẫu tồn tại vậy hẳn là nàng cũng sẽ cho.

"Chẳng lẽ Vô Sinh Lão Mẫu gặp phải vấn đề gì sao?"

Bạch Linh Miểu nghĩ đến khả năng này, quyết định làm chút gì đó.

"Ha, nếu nàng thật sự gặp phải rắc rối, người phàm như ta và ngươi có thể giúp đỡ gì chứ?"

Sau khi nghe Nhị Thần nói vậy, Bạch Linh Miểu ngồi lên kiệu, nàng không trở về đại sảnh mà trực tiếp đi đến Giám Thiên Ti của

Đại Lương: “Có giúp được hay không là một chuyện, có làm hay không lại là một chuyện khác.

Khi thấy đạo bào màu đỏ xuất hiện ở trước mặt mình, Bạch Linh Miểu lập tức vui mừng khôn xiết, nàng vừa định gọi Tuế Tuế lại dừng lại:

"Bạch Linh Miểu hành lễ với Giám Thiên Ti đại nhân"

“Thánh nữ tới đây là có việc gì quan trọng sao?"

Khi Huyễn Tẫn hất nhẹ tay lên, trong mắt của người khác cơ thể của hai người lập tức thu nhỏ lại bằng hạt gạo nhưng họ lại không hề chút ý chút nào.

“Lần này thiên tại sẽ kéo dài, trong Giám Thiên Ti có tính toán gì không?"

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần có thiên tai xảy ra đều sẽ do Giám Thiên Ti quản.

Nếu trước đây do họ cai quản, nhất định họ có biện pháp giải quyết vấn đề này.

"Nếu Bạch Liên Giáo có thể giúp được gì xin mời lên tiếng, trên dưới Bạch Liên nhất định sẽ dốc hết toàn lực"

Huyễn Tẫn dừng một chút:

"Vô Sinh Lão Mẫu nói thế nào?"

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Linh Miểu có chút ảm đạm, nàng khẽ lắc đầu:

"Vô Sinh Lão Mẫu ngoại trừ bảo tín đồ Bạch Liên mỗi ngày phải tổ chức Long Hoa sơ hội ra thì không có đáp ứng bất cứ gì cả, cho dù ta mượn Kim Liên thập nhị phẩm để dùng cũng vô dụng"

“Vô Sinh Lão Mẫu xảy ra chuyện rồi.

Câu nói của Huyễn Tẫn lập tức khiến trong lòng Bạch Linh Miểu rơi lộp bộp:

"Cái gì?"

"Nếu là bình thường, Ti Mệnh đoạt Thiên Đạo, chậm thì không đến nửa ngày nhanh không quá mười ngày, thiên tai sẽ biến mất"

"Nhưng hiện giờ thiên tai đã xảy ra mấy tháng rồi, nhất định là Ti Mệnh cai quản Ti Mệnh này xảy ra vấn đề rồi.

"Hiện tại sợ rằng không chỉ có tử vong, e là càng kéo dài thời gian sẽ dễ dàng xuất hiện những biến cố khác, đừng quên, Vô Sinh Lão Mẫu còn cai quản Ti Mệnh từ bi đó.

"Nếu không có cái chết, từ bi cũng không còn, vậy."

"Vậy bây giờ chúng ta có thể làm gì để cho trận thiên tai này qua đi?"

Ánh mắt Bạch Linh Miểu nghiêm túc hỏi.

Sau khi Huyễn Tẫn suy nghĩ một chút, liền hỏi Bạch Linh Miểu:

"Ngươi vừa mới nói Vô Sinh Lão Mẫu muốn các ngươi cử hành Long Hoa sơ hội? Nói cho ta biết chi tiết pháp hội này được tổ chức như thế nào"

Đối với Lý Tuế, đương nhiên Bạch Linh Miểu không thể che giấu bất cứ điều gì, vì vậy nàng ngay lập tức nói hết mọi thứ cho đối phương nghe.

Huyễn Tẫn vươn ngón tay nhỏ dài ghi chép gì đó trên trường bào của mình, sau khi viết xong những thứ này, nàng cẩn thận nhìn một hồi rồi nói với Bạch Linh Miểu:

"Ta biết nàng muốn Long Hoa sơ hội kia làm cái gì rồi, nàng muốn thoát khỏi sự vây hãm.

"Vô Sinh Lão Mẫu bị vây khốn, chỉ cần nàng hơi có thể động một chút, Thiên Đạo tử vong hẳn là có thể trở về"

"Mấy triệu tín đồ Bạch Liên hợp lực cùng Giám Thiên Ti, có lẽ có thể thử giúp Vô Sinh Lão Mẫu thoát khỏi cục diện trước mắt này.

Thiên Đàn ở Đại Lương là một điện hình tròn có ba mái hiên đình, bảo đỉnh kim loan, mái ngói lưu ly che đỉnh màu xanh lam, trong điện Cửu Long có khung trang trí nguy nga lộng lẫy, sặc sỡ lóa mắt.

Đúng lúc này, một cây đại thụ Thanh Đồng cực lớn xuyên qua ngói lưu ly xanh biếc đâm thẳng lên bầu trời. Trên tám cái pháp đàn xung quanh Thiên Đàn, đạo sĩ đeo mặt nạ đồng thau ngước mắt nhìn lên bầu trời, hai chân ngồi xếp bằng chờ đợi Giám Thiên Ti ra lệnh.

Xa hơn bên ngoài, vây quanh bốn phía Thiên Đàn là đông đảo các tín đồ Bạch Liên, mỗi người đều mặc bạch y, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng, không ít người kích động hai tay run rẩy.

Gió nhẹ thổi qua, làm cho sợi dây màu trắng cột trên đầu các tín đồ Bạch Liên nhẹ nhàng lay động, mà các sợi dây màu trắng lay động nối lại thành một mảnh, hình thành đại dương màu trắng.

Lúc này, ánh mắt của những người này đều tập trung lên người Bạch Linh Miểu trên Thiên Đàn, khiến cho nàng vốn đã rối loạn trở nên càng loạn hơn.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện phải làm tiếp theo, nàng buộc bản thân phải bình tĩnh lại. Chuyện này liên quan đến cái chết của bá tánh toàn thiên hạ, tuyệt đối không thể qua loa được.

1120 chữ

Chương 1255: Muốn Tự Tử

"Đừng luống cuống, lần này ta mời viện trợ từ bên ngoài có thực lực mạnh mẽ, lần này ta nắm chắc phần thắng"

Nghe Huyễn Tẫn ở bên cạnh nói như vậy, Bạch Linh Miểu yên lặng gật đầu. Lúc này nàng mới yên lòng hơn một ít.

"Cũng đúng, chiến trận của Giám Thiên Ti lớn như vậy nhất định sẽ có chuẩn bị, cố gắng làm tốt chuyện của mình"

Trong lòng Bạch Linh Miểu lặp đi lặp lại chuyện tiếp theo bản thân cần làm.

Dù mọi người đều đến đông đủ rồi, nhưng không ai cử động, thời gian từng chút từng chút trôi qua, tất cả mọi người ở đây dường như đều đang chờ đợi cái gì đó trong bầu không khí vô cùng sốt ruột này.

Ngay khi mặt trời hôm đó vừa lên đến đỉnh, khi nghe thấy tiếng chuông vang lên phía xa, Huyễn Tẫn vươn ra ba ngón tay từ trong đạo bào ra bắt đầu kết ấn.

Tiếng tụng kinh trầm thấp phát ra từ miệng của mỗi tín đồ Bạch Liên, pháp hội mới bắt đầu rồi.

"Mở đàn, làm pháp!"

Khi Hoàng Phủ Thiên Cương mù mắt chỉ kiếm lên bầu trời, tám vị đạo sĩ đeo mặt nạ đồng thau trên đài cao bắt đầu vung vẩy kiếm gỗ đào trong tay, phù triện màu đỏ rải lên trên trời.

Khi ngọn lửa màu tím bốc cháy lên từ mỗi một pháp đàn, toàn bộ thành Thượng Kinh lập tức bị bao phủ bởi một thứ gì đó, tất cả bách tính trong thành Thượng Kinh đều không tự chủ được mà tụng kinh theo bọn họ. Hơn nữa, Huyễn Tẫn vừa ra tay, những ảo ảnh khác ở sáu đường Đại Lương cũng đồng thời hạ lệnh xuống, mệnh lệnh của hắn đã được truyền đạt xuống mọi ngóc ngách của Đại Lương. Dưới sự phối hợp của huyện lệnh các nơi, chỉ cần có thể mở miệng nói chuyện đều có thể cùng nhau niệm kinh.

Dưới sự cám dỗ của lương thực, mọi người đều niệm kinh rất nghiêm túc, nhất thời toàn bộ Đại Tề đều trở thành pháp hội của Bạch Liên Giáo, đây là pháp hội lớn nhất cho đến thời điểm hiện tại. Nhưng vào lúc này, Bạch Linh Miểu đang ở trung tâm của toàn bộ pháp hội, rõ ràng cảm thấy có gì đó khác biệt so với trước đây, cái thứ nhìn không thấy sờ không được rõ ràng càng gần hơn một chút.

Kim Liên thập nhị phẩm tỏa ra ánh sáng trắng mạnh được đặt ở trên cây Thanh Đồng, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Bạch Linh Miểu nín thở, khoanh chân ngồi dưới cây Thanh Đồng, nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu tụng kinh:

"Vô Sinh Lão Mẫu, bá tánh thiên hạ cần ngươi, nếu ngươi gặp nguy hiểm, chúng ta tới trợ giúp ngươi!"

“Tỉ hung tống giang bặc thâm..."

Lúc này, tiếng niệm chú của Huyễn Tẫn cũng vang lên, giống như một con cá chạch mượt mà trộn lẫn vào trong tiếng tụng kinh của tín đồ Bạch Liên.

Nhưng sau đó xảy ra chuyện gì, Bạch Linh Miểu hoàn toàn không biết, thể xác và tinh thần của nàng đã hoàn toàn đưa vào trong bạch quang, ngồi yên tu thần ý đồ lần nữa liên lạc với Vô Sinh Lão Mẫu.

Giữa tiếng niệm chú mênh mông ở nơi này, Bạch Linh Miểu rõ ràng đang ở rất gần, nhưng nàng luôn cảm thấy có thứ gì đó ngăn cách mình.

Nếu là trước đây, lẽ ra nàng đã thấy Vô Sinh Lão Mẫu từ lâu, nhưng bây giờ dường như có thứ gì đó đã ngăn trở liên lạc.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tình cảnh này không hề thay đổi mà ngược lại còn thụt lùi lại, nàng dường như không còn cảm nhận được sự tồn tại của Vô Sinh Lão Mẫu nữa.

Trong lúc hỗn loạn, Bạch Linh Miểu không cam tâm, nàng cố gắng di chuyển, ý đồ đến gần Vô Sinh Lão Mẫu hơn một chút.

Nàng thực sự di chuyển khoảng cách cũng gần hơn, cảm giác đó lần nữa lại xuất hiện. Dù rất mỏng nhưng lần nữa nàng đã cảm nhận được Vô Sinh Lão Mẫu.

Bạch Linh Miểu không ngừng gọi, nhưng Vô Sinh Lão Mẫu tựa như đã chết rồi vậy, cách nhau một tầng lụa mỏng, không hề động đậy chút nào.

“6... Oụ bờ chiếm? 4 xuất chỉ thiếp XY... "

Vào lúc này, tiếng niệm chú của Huyễn Tẫn lại vang lên rõ ràng

bên tai nàng, nàng cảm thấy bản thân di chuyển càng nhanh hơn.

Không chỉ có như vậy, Bạch Linh Miếu còn thấy trên người mình có mấy sợi tơ, những sợi tơ đó từ trên người nàng nối liến với trên người Vô Sinh Lão Mẫu không biết ở nơi nào.

Bạch Linh Miểu duỗi ra bốn cánh tay, dùng hết sức giật giật sợi tơ, cố gắng tiến lại gần Vô Sinh Lão Mẫu.

Dần dần, nàng cách Vô Sinh Lão Mẫu càng ngày càng gần, gần đến mức thậm chí nàng có thể thấy khối màu đen to lớn quấn quanh người Vô Sinh Lão Mẫu. Cũng vì những thứ này, mới khiến cho Vô Sinh Lão Mẫu không thể động đậy được!

Bạch Linh Miểu thăm dò đưa tay ra chạm nhẹ vào khối màu đen kia, sau một khắc, khát vọng được chết mãnh liệt lập tức bao trùm lấy trái tim nàng, gột rửa tâm trí nàng, ngoại trừ ý nghĩ tự sát, nàng không còn suy nghĩ nào khác.

Bạch Linh Miểu sinh không thể yêu chậm rãi mở mắt ra, phát hiện không biết vì sao, bản thân không có ngồi xếp bằng trên Thiên Đàn, cây Thanh Đồng cực lớn kia cũng biến mất rồi.

Chỉ có Tịnh Đế Liên phát ra bạch quang, lơ lửng trên đầu mình, kéo bản thân không bị rơi xuống.

Vào lúc này, thiên địa đã bị đảo lộn, bản thân đang lơ lửng trong không trung, Ngọc Môn to lớn như một ngọn núi đứng sừng sững trước mặt mình.

Nhưng Bạch Linh Miểu giờ phút này lại cảm thấy không có gì quan trọng nữa, nàng đưa tay rút cây trâm trên đầu ra, hung hăng định cắm vào cổ mình.

Mắt thấy cây trâm sắc bén sắp cắm sâu vào chiếc cổ trắng ngần, một móng vuốt thú dài với bộ lông trắng muốt đã giữ chặt lấy tay của cây trâm.

1115 chữ

Chương 1256: Ai Cũng Có Chuyện

"Lý Tuế! !"

Nhị Thần há to cái miệng mọc đầy răng nanh, quát to về phía Huyễn Tẫn đang chặn lại tà ma bên cạnh:

"Nơi này xảy ra chuyện rồi! Không phải ngươi nói có trợ thủ sao? Trợ thủ của ngươi đâu?"

Khắp nơi đều có tà ma vây quanh Bạch Ngọc Kinh, bọn chúng tựa như nhìn trộm đóa Kim Liên kia, không ngừng tiến lại gần, cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngay khi nàng vừa dứt lời, một số khe nứt từ bên dưới bay vào bầu trời bên ngoài này, xé nát những tà ma xung quanh đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Lý Hỏa Vượng hai tay cầm kiếm, nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp từ phía dưới bay lên, một kiếm đâm thủng Bạch Ngọc Môn, vững vàng treo ở nơi đó.

Trợ thủ mà Huyễn Tẫn nói trước đó hiển nhiên là chỉ Lý Hỏa Vượng.

"Chuyện gì xảy ra vậy! Các ngươi không có chuyện gì đến gần Bạch Ngọc Kinh làm gì? Không biết ở đây rất nguy hiểm sao?"

Cảm nhận được ánh mắt nhìn trộm phía sau cánh cửa, Lý Hỏa Vượng lớn tiếng gọi những người khác.

Huyễn Tẫn vung mạnh ống tay áo dài, quét sạch tà ma trước mặt, xoay người giải thích:

"Nơi này cách Bạch Ngọc Kinh gần hơn.

"Lý Hỏa Vượng! Mau giúp ta với!"

Hai cái răng nanh trên dưới của Nhị Thần vững vàng kẹp lấy hàm trên hàm dưới đang có ý đồ cắn lưỡi tự vẫn của Bạch Linh Miểu.

“Lý Hỏa Vượng! Mau giúp ta!"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng rút Đồng Tiền Kiếm vung mạnh một cái, sợi màu đỏ mang theo đồng tiền lập tức bay ra, quấn lấy Bạch Linh Miểu kéo đến bên cạnh mình.

Rất nhanh dưới sự dõi theo của hắn, cây trâm trong tay Bạch Linh Miểu và cả răng của nàng bỗng chốc vô cùng mềm, không còn làm nàng bị thương nữa.

“Đi thôi! Ta đưa các ngươi quay về!"

Lý Hỏa Vượng buông Tích Cốt Kiếm cắm trên Bạch Ngọc Môn, định đưa Bạch Linh Miểu sa xuống.

Nơi này quá loạn, có chuyện gì hay kế hoạch gì thì rời khỏi nơi này trước rồi tính.

Nhưng liền sau đó, Bạch Linh Miểu bỗng nhiên đưa tay, tóm chặt tay của hắn.

“Đừng... đừng đi vội! Nàng ta ở đó! Chỉ thiếu chút nữa thôi!"

Nói xong, nàng ọe một tiếng, một số khí thể màu đen phun ra từ miệng nàng.

“Cẩn thận, đó là thiên đạo tử vong! Đừng động vào nó!"

Cơ thể nhanh chóng lệch vị trí tránh khí đen đó, Lý Hỏa Vượng thấy tình trạng của Bạch Linh Miểu càng lúc càng tồi tệ, lập tức định dẫn Bạch Linh Miểu rời khỏi Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng Bạch Linh Miểu lại đẩy mạnh Lý Hỏa Vượng ra, chậm rãi xoay dưới ánh sáng trắng.

“Chỉ... chỉ chút nữa thôi! Ta nhìn thấy nàng rồi! Nàng rất tuyệt vọng"

“Đợi đã! Hình như có cơ hội xoay chuyển!"

Nhị Thần trong mắt thần cũng bắt đầu nhiễm ý chí muốn chết, đã cảm nhận được một phần cách nghĩ của Bạch Linh Miểu.

“Còn có cơ hội xoay chuyển gì chứ! Nơi này quá nguy hiểm, lần

sau lại đến cũng được!"

Lý Hỏa Vượng lo lắng cho sự an toàn tính mạng của đối phương lại đưa tay ra, nhưng bị Nhị Thần vung móng vuốt đánh bay.

Khi Lý Hỏa Vượng đang định dẫm hai chân, nhào đến cố ép ôm chặt bọn họ, thì Huyền Tẫn chặn trước mặt hắn.

“Cha, ngươi đến để giúp đỡ, ngay cả nàng làm gì mà ngươi cũng không biết, tốt nhất đừng quyết định thay mẹ.

“Nàng tự có chuyện có suy nghĩ của nàng, không nhất định chuyện gì cũng phải ưu tiên ngươi.

Đồng tử Lý Hỏa Vượng co lại, kinh ngạc vì Tuế Tuế lại nói ra lời như này.

Nhưng rất nhanh hắn bị nội dung thu thút, Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Linh Miểu đang cố hết sức lực hoàn thành chuyện gì đó ở phía xa, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

“Được! Ta giúp!"

Lý Hỏa Vượng xông đến những tà tông hằm hằm như hổ đói xung quanh, cùng Huyền Tẫn ngăn cản bọn chúnglại gần.

Hơn nữa hắn còn phân tâm, không ngừng tu chân trong lòng, muốn mọi việc Bạch Linh Miểu muốn làm đều thuận lợi.

Trong hỗn loạn, Bạch Linh Miểu cùng những đường đó bắt đầu chìm vào trong sương đen, muốn lại gần Vô Sanh Lão Mẫu hơn một chút.

Ý chí muốn chết không ngừng xấm lấn ý chí của nàng, nhưng khi có một người khác chia sẻ gánh vác ý chí muốn chết, cuối cùng nàng có thể miễn cưỡng di chuyển, Nhị Thần cũng đến.

Quá trình này kéo dài đằng đẵng và vô cùng đau khổ.

Có mấy lần nàng sắp không trụ được nữa, nhưng vừa nghĩ đến những xác chết rên rỉ trong lò thiêu, dân chúng thối rữa thành nửa người nửa quỷ đó, cuối cùng nàng vẫn cố gắng trụ được.

Khó khăn lắm mới có cơ hội kết thúc thiên tai đáng sợ này, nếu mình có cơ hội giải quyết tất cả, nàng tuyệt đối không cho phép thất bại vì sự đồng ý của mình! Bọn họ thực sự quá thê thảm rồi!"

Bạch Linh Miểu cắn nát môi giơ cây trâm loạn thành bùn cắm mạnh vào lồng ngực, tay còn lại tóm sợi dây giật mạnh.

Cùng với khoảng cách nhanh chóng được kéo gần, cuối cùng nàng đã nhìn thấy Vô Sanh Lão Mẫu.

Sợi dây của Vô Sanh Lão Mẫu liên kết với sợi dây của mình, mỗi một sợ đều nối liền cổ tay và cổ chân. Nhất thời Bạch Linh Miểu không biết mình điều khiển Vô Sanh Lão Mẫu, hay Vô Sanh Lão Mẫu điều khiển nàng.

Ý muốn chết trong lòng Bạch Linh Miểu dần dần được thay thế bởi từ bị, nước mắt ướt đẫm dải lụa trắng che đôi mắt của nàng, rơi xuống thuận theo bên má.

“Vô Sanh Lão Mẫu, hãy giúp họ đi! Bọn họ thực sự quá thê thảm rồi! Thực sự quá thê thảm rồi! Cho chúng sinh thiên hạ được giải thoát đi!"

Lời của Bạch Linh Miểu được truyền đi rõ ràng, cùng với nàng giơ tay lên lau nước mắt trên mặt, cuối cùng Vô Sanh Lão Mẫu cũng động lòng.

1088 chữ

Chương 1257: Đã Có Thể Chết

Liên Hoa xoay nở trên đỉnh đầu Bạch Linh Miểu đột nhiên dừng lại, nàng lơ lửng trong không trung nhanh chóng giáng xuống phía dưới.

Lý Hỏa Vượng dẫn theo Huyền Tẫn mau chóng đi theo, trực tiếp dìu đỡ Bạch Linh Miểu giáng xuống.

Cảm nhận được ánh mắt quan tâm, Bạch Linh Miểu yếu ớt khẽ cong khóe miệng.

“Vô Sanh Lão Mẫu... trở về rồi?

“Nói vậy thì cái chết quay lại rồi ư?"

Lý Hỏa Vượng vui mừng trong lòng.

Đúng lúc hắn muốn mau chóng quay về xác thực lời này rốt cuộc là thật hay giả, thì một giọng nói mơ hồ vang lên từ bên trong Bạch Ngọc Kinh.

“Lý Hỏa Vượng"

Lý Hỏa Vượng vô cùng cảnh giác ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Ngọc Kinh hỗn độn.

“Ai gọi ta đó?"

“Ta tin... ngươi nói, ta đều tin hết."

Lý Hỏa Vượng còn muốn nghe kỹ hơn chút, nhưng Bạch Ngọc Kinh đã dần bị sao trời và mây xanh bao phủ, không còn có âm thanh nào nữa.

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, chỉ lúc sau, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy thiền đàn phía dưới và các tín đồ Bạch Liên Giáo đông nghìn nghịt.

Lý Hỏa Vượng chân trái gọi chân phải, mau chóng dẫm mấy cái lên mu bàn chân của mình, làm giảm tốc độ, vững vàng hạ xuống đất.

Dường như các tín đồ Bạch Liên Giáo còn nhanh nhạy thông tin hơn Lý Hỏa Vượng, đợi khi họ đứng vững lại, các tín đồ Bạch Liên Giáo xung quanh đang quỳ lạy dưới đất kêu khóc.

“Vô Sanh Lão Mẫu trở về rồi! Vô Sanh Lão Mẫu trở về rồi! Quê hương chân không xuất hiện rồi!"

“Hồng Dương kiếp tận! Bạch Dương đương hưng!"

“Bùn đất vốn từ trong hỗn độn! Bách Liên vừa xuất hiện, thiên hạ hành động! Vô Sanh Lão Mẫu trở về rồi!” Bạch Linh Miểu nhìn tất cả trước mặt, không màng đến sức khỏe yếu ớt, loạng choạng rời

khỏi hoàng cung. Nàng không đến nơi khác, mà trực tiếp đến con ngõ để những người chết đó.

Con ngõ vốn bất kể ngày đêm đều có tiếng la hét và kêu thảm, lúc này lại vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng vo ve của ruồi nhặng, thì không có âm thanh nào.

Bạch Linh Miểu đẩy hai tay dìu đỡ mình, đi vào trong, nhìn thấy từng khuôn mặt hoàn toàn chết đi, nước mắt Bạch Linh Miểu lại rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt vui mừng.

Cuối cùng cũng chết thật rồi, nàng thực sự rất vui mừng.

Nàng biết không chỉ người của bên này chết hết, mà còn cả những dân chúng biến thành tro tàn, mãi mãi chịu nỗi đau cắt da xé thịt cuối cùng cũng được an nghỉ hoàn toàn.

Không chỉ là vậy, quan trọng hơn là việc mà nàng nói lúc đó, nàng đã làm được, cảm giác này thật tuyệt vời.

Huyền Tẫn nhẹ nhàng đi đến phía sau nàng, đạo bào đỏ khổng lồ ôm lấy nàng từ phía sau.

“Mẹ, lần này ngươi thật giỏi, ngươi đã khiến thiên tai qua đi, ngươi đã cứu rất nhiều người.

Bạch Linh Miểu quay người qua, dựa vào trong lòng Huyền Tẫn bật khóc, trút ra hết những áp lực tích tụ trong lòng trong thời gian qua.

Dù sao nàng cũng không lớn bao nhiêu tuổi, tính cả năm nay cũng mới mười tám tuổi.

Huyền Tẫn quay người nhìn sang cha mình, chỉ tay về phía mẹ ở trong lòng.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, dùng tay rút Tích Cốt Kiếm, chém mạnh ra khe nứt, trực tiếp đến Đại Tề.

“Tuế Tuế, thay ta an ủi mẹ ngươi.

Cẩu Oa mặc cả bộ đồ tơ lụa đội mũ dưa hấu, ngồi xổm dưới gốc

cây ôm cái bát, xì xà xì xụp hút mì sốt trong bát. Nước sốt thịt của mỳ có bỏ thêm ớt, hắn ăn mà cay đến toát mồ hôi.

Triệu Ngũ ở một bên cầm bánh báo bột mì trắng nhét vào trong miệng cắn một miếng, đụng vai vào hắn.

“Ầy, Lý sư huynh có nói số lương thực đó được chuyển đi đâu không? Bán đi hay thế nào? Có nói sẽ chuyển về không?"

Là người quản lý sổ sách của thôn Ngưu Tâm, thấy con số trên sổ biến mất, trong lòng hắn hơi nghi hoặc.

“Hắn không nói, bây giờ hắn là thần tiên, ngày ngày đi đi về về"

Cẩu Oa bất mãn nói.

Ngày ngày thấy lương thực trong nhà mình bị chuyển đi, lại không thấy tiền về, hắn còn khó chịu hơn bị giết, chưa từng thấy nhiều bại gia như vậy.

“Chẳng may có nạn đói, thôn chúng ta hết lương thực thì phải làm thế nào?"

Theo tính toán của Triệu Ngũ, chỉ mấy ngày nữa thôi kho lương phía dưới từ đường sẽ trống rỗng, đến mức chuột cũng bỏ chạy.

“Ầy, ta còn hỏi Lý sư huynh, ngươi đoán xem hắn nói thế nào?"

Xì sụp một cái, Cẩu Oa thè lưỡi liếm sạch sẽ chút nước sốt cuối cùng ở đáy bát.

“Hắn nói thế nào?"

Dương Tiểu Hài bưng bát đi đến góp chuyện.

“Hắn nói đâu có nhiều nạn đói như vậy, chẳng phải tên khổng lồ đưa đến nhiều vàng bạc châu báu đó sao, chẳng lẽ còn không mua nổi lương thực?"

“Nếu không đủ, người của thôn chúng ta, mỗi người cầm một cái bát đi ăn xin đến Thượng Kinh, chẳng phải có hoàng đế Đại Lương chúng ta lo ăn uống sao, hắn có thể không lo chắc?"

“Lý sư huynh nói vậy sao? Sao cứ cảm thấy không giống giọng điệu của hắn? Chắc không phải ngươi bịa ra đấy chứ?"

Triệu Ngũ tỏ vẻ mặt không tin.

“Ầy, lúc đó hắn nói thế thật mà, ta chỉ nói thêm ra vài lời theo ý của hắn thôi.

“Cái mồm thối của ngươi, chuyện gì qua cái miệng ngươi cũng phải thêm mắm thêm muối"

Nghe thấy lời của Triệu Ngũ, vẻ mặt Cẩu Oa lập tức tối sầm, vội vàng châm chọc hắn.

“Triệu Ngũ à, ta nghe nói ngươi vẫn chưa từ bỏ Tiểu Mãn hả? Còn nhờ người bán hàng gửi thư cho nàng, ngươi thì biết được mấy chữ mà còn viết thư.

1164 chữ

Chương 1258: Vợ Chồng Thật Giống Nhau

Lời này lập tức khiến Triệu Ngũ nổi giận, cầm cây gậy bên cạnh đập lên người hắn.

“Ngươi bớt nghe ngóng chuyện người khác đi! Ta biết nhiều chữ lắm rồi! Tiên sinh nói ta có thể thi tú tài rồi!"

Đúng lúc họ tranh cãi, Dương Tiểu Hài bên cạnh men theo đường đất chạy đến chỗ dựa trước mặt.

“Bạch sư tỷ! Ngươi về rồi à!"

Nghe thấy Bạch Linh Miểu trở về, hai người lập tức dừng tranh cãi, vội vàng đi lên đón.

“Sư muội, Tiểu Mãn không về ư?"

Triệu Ngũ thò đầu ngắm chỗ dựa khí thế Bạch Liên Giáo.

“Dịch ra chút! Là ta nhờ người tìm nàng về!"

Cẩu Oa đẩy Triệu Ngũ ra, cáo trạng với Bạch Linh Miểu đang vỗ đầu Tiểu Hài.

“Bạch sư muội à, Lý sư huynh lại phát điên rồi, ngươi mau quản lý hắn đi, hắn sắp chuyển hết sạch cả nhà chúng ta rồi!"

Sau đó hắn lại kể lể thêm mắm thêm muối, kể lại chuyện Lý Hỏa Vượng làm một lượt.

“Đừng lo lắng, có ta ở đây, hắn không chuyển hết được đâu.

“Đúng, chốc nữa ngươi tìm được hắn, ngươi dọa hắn, ngươi cứ nói nếu còn làm chuyện tổn hại đến người khác bất lợi cho mình, thì ngươi không thể sống với hắn nữa!"

“Tuy bây giờ chúng ta giàu có, nhưng cũng không phải sống như vậy, nếu không, núi vàng núi bạc cũng có thể chuyển đi hết"

Bạch Linh Miếu lại nhẹ nhàng lắc đầu, cùng với nàng nghiêng người, đội bảo vệ phía sau tách ra, lộ ra một cỗ xe lương thực với dấu vết xe hằn sâu.

Chẳng máy chốc từng túi lương thực được chuyển vào trong phòng tối từ đường, dần dần lấp đầy phòng tối bắt đầu trống rỗng đến mức có tiếng vọng lại.

“Bạch sư muội, chỗ lương thực này ở đâu ra đấy?"

Cẩu Oa trợn mắt há hốc miệng nhìn cảnh này.

Hắn tiến lên trước một bước đang định nói, không cần vác vào trong, cứ để ngoài là được, khi Lý sư huynh cần thì lại mất công mất sức chuyển ra.

Nhưng nghĩ lại, hắn không nói gì nữa, như vậy càng tốt, ít nhất có thể lụn bại.

“Bạch sư muội, số lương thực này ở đâu ra đấy?"

“Các tín đồ Bạch Liên Giáo quyên góp đấy, không phải chỉ có người nghèo tin Bạch Liên Giáo, ngoài ra đừng nói với hắn, chỗ lương thực này là ta chuyển tới"

“Ngươi không khuyên hắn thật hả?” Cẩu Oa tỏ vẻ mặt hiếu kỳ, hai vợ chồng cùng là phá nhà, điên hết rồi sao?"

“Việc mà hắn muốn làm, tại sao ta phải ngăn cản, hắn là người đàn ông của ta, thì ta phải giúp hắn hoàn thành việc mình muốn làm"

Cẩu Oa đưa tay véo khuôn mặt mảng trắng mảng vàng của mình, nghi ngờ suy nghĩ một lúc, sau đó cẩn thận hỏi:

“Các ngươi không có chuyện gì chứ?"

Từ sau khi sống hết năm nay, hai vợ chồng này sao cứ kỳ kỳ.

Bạch Linh Miểu lắc đầu, quay người ngồi trên kiệu hoa lệ, được lừa trắng chở đến đầu thôn.

“Ngươi đi luôn à? Về một chuyến cũng không dễ, ăn bữa cơm đã rồi đi chứ? Tiểu Hài! Mau đi mổ lợn!"

“Lần sau đi, Vô Sanh Lão Mẫu trở về, Bạch Liên Giáo còn một đống việc cơ, sau này sẽ có người bổ sung kho lương định kỳ, các ngươi vất vả tiếp đón nhé.

“Vậy ngươi còn không cho ta nói, Lý sư huynh đó, hắn cũng có thể cảm nhận được không đúng, hắn cũng không phải kẻ mù, còn không nhìn ra nơi này mãi mãi không đào sạch hết lượng thực như chậu không đáy chắc?"

"Không sao, ta hiểu hắn, chỉ cần đủ lương thực, với tính cách của hắn, sẽ không để ý những chi tiết vụn vặt. Kiệu của Bạch Linh Miểu không dừng lại, dần rời khỏi thôn Ngưu Tâm.

“Đúng rồi, Triệu Ngũ sư huynh, Tiểu Mãn tỷ đã nói, ngươi đừng gửi thư qua nữa, nàng nói nàng không biết chữ.

Đội quân Bạch Liên Giáo hào hùng đi mất, để lại Cẩu Oa và Dương Tiểu Hài lén cười thầm sung sướng trên nỗi khổ của Triệu Ngũ.

Lý Hỏa Vượng cúi lưng đi vào trong hầm ngầm, thì thấy Miêu Quế Hoa học theo hòa thượng vung nước xuống đất, để hầm ngầm giữ được môi trường ẩm ướt u tối.

Các hòa thường và dân chúng Đại Tề cẩn thận tách từng mảng nấm, đặt vào trong giỏ cỏ mới tinh.

Khí sắc của họ rõ ràng tốt hơn rất nhiều, tuy một ngày chỉ ăn một món khô một món loãng, nhưng ít nhất đều là lương thực thực sự.

Hầm ngầm này còn lớn hơn, trên tường trên đất treo đầy giỏ chất đầy đất, đó là đất đen ở ngoại thành, dùng để trồng nấm rất tốt.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Lý Hỏa Vượng tìm được mục tiêu mà mình muốn tìm, đi sâu vào trong hầm ngầm, phương trượng Chính Đức Tự Thiền Độ đang khom lưng chăm chỉ hái nấm.

“Đường đường phương trượng Chính Đức Tự cũng đến trồng nấm ư? Không cần tặng con cái giúp người khác ư?"

Thiền Độ đứng thẳng người.

“A di đà phật, Lý thí chủ, thế đạo hiện nay, người lớn sắp chết đói rồi, đâu còn có ai muốn có con nữa.

“Lên trên nói chuyện đi Lý Hỏa Vượng hếch cằm, rời khỏi hầm ngầm.

Trong đống đổ nát hoang vu, Lý Hỏa Vượng hỏi Thiền Độ:

“Người của ngươi giám sát có chặt không? Mặc gia đó không gây chuyện gì chứ?"

Thiền Độ lắc đầu:

“Tuy Mặc gia là tà tu, nhưng dù sao vẫn có đầu óc, họ biết nặng nhẹ.

“Mặc gia giỏi chế khí, có họ ra tay, U Đô đang dần dần trở về như cũ.

Nghe lời này của phương trượng, Lý Hỏa Vượng cũng yên tâm hơn.

Chỉ cần đừng làm chậm trễ chuyện của mình, nhà họ có nhiều ta môn, thì coi như không nhìn thấy.

“Vậy thì tốt, lương thực thế nào rồi? Bây giờ đã có nấm, có sữa dê sữa bò bù chỗ thiếu, chắc tốt hơn nhiều rồi chứ?"

Điều khiến Lý Hỏa Vượng thất vọng là, Thiền Độ lại lắc đầu.

“Lý thí chủ, đừng quên, từ lúc biết U Đô có lương thực, tất cả người Đại Tề đều chạy về đây"

“Cho dù lương thực có nhiều đi nữa, cũng không đủ ăn, rắc rối hơn là bây giờ ngay cả người chết cũng không đủ ăn, lợn chỉ ăn phân thì rất khó có nhiều thịt"

1104 chữ

Chương 1259: Quyết Tâm

Nghe lời này, Lý Hỏa Vượng gật đầu.

“Cố gắng lên, chẳng phải ngươi nói đất đen bên đó một năm thu hoạch ba vụ sao? Chỉ cần thu hoạch được, rắc rối của Đại Tề cũng được giải quyết.

“Khoảng thời gian này ta vẫn liên tục đưa lương thực đến, tranh thủ chống trọi đến lúc Đại Tề tự cung tự cấp được, ngoài ra về long mạch của Đại Tề, để ta bình tâm lại suy nghĩ kỹ càng"

Nghe Lý Hỏa Vượng nói, Thiền Độ lập tức dựng tại lên:

“Lý thí chủ có cách không?"

“Ta không có cách, ta cũng không thể nào có cách, đã ta lo nạn đói, chuyện long mạch, ta không quản nữa"

Thiền độ bỗng mở to đôi mắt, suýt nữa cho rằng mình nghe nhầm.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến phản ứng của hắn, tiếp tục nói.

“Ta là người Đại Lương, đầu tiên ta chắc chắn phải nghĩ cho người mà ta quan tâm"

"Cuối cùng Đại Tề vẫn phải dựa vào người Đại Tề, muốn sống được, các ngươi phải không so đo hiềm khích trước đây, cố hết khả năng vượt qua cửa ải khó khăn lần này, chứ không phải đổ hết trách nhiệm của các ngươi lên một người ngoài như ta.

“Hơn nữa chuyện này thực sự không liên quan đến ta, trước đây ta giúp các người chỉ là không nhìn nổi nữa thôi"

Thiền Độ kinh hãi nhìn sang Lý Hỏa Vượng bằng ánh mắt nhìn người xa lạ.

“Ngươi... Lý thí chủ, chẳng lẽ ngươi trơ mắt nhìn họ chết ư?"

“Đừng dùng lời này để gây áp lực cho ta, từ đầu đến cuối chuyện này không liên quan đến ta, ta không nợ các ngươi, cứ làm như Đại Tề này là của ta vậy? Chuyện gì ta cũng phải lo chắc?"

“Ta học theo người khác đấy, chuyện nào ra chuyện đó, tuy ta thật lòng giúp các ngươi, ta cũng thật lòng muốn để các ngươi sống, nhưng có những chuyện còn quan trọng hơn các ngươi.

“Nếu ngươi không công nhận kết quả này, thì ngươi tự nghĩ cách thay đổi, chứ không phải gửi gắm hy vọng lên người khác"

“Lý thí chủ, ngươi nghĩ xem, chỉ cần ngươi cứu được Đại Tề, thì cả Đại Tề này là của ngươi, tất cả những gì ngươi muốn, thì Đại Tề đều có!"

“Ta nói lại lần nữa, ta là một đạo sĩ tu hành không màng danh lợi, những thứ mà ngươi nói, ngươi thử đi mê hoặc người khác đi” Thiền Độ ngẩn người tại chỗ hồi lâu, cuối cùng vẫn bất lực chấp nhận hiện thực này, hành phật lễ với Lý Hỏa Vượng, rồi vội vàng bỏ đi, cũng không biết phải đi tìm ai bàn bạc chuyện này.

Lý Hỏa Vượng nhìn bóng dáng hắn dần đi xa, cũng không nói gì.

Không phải hắn không muốn giúp, cứu được người đương nhiên là tốt, sở dĩ hắn nói vậy, là vì hắn không muốn mình đứng mũi chịu sào trong chuyện này.

Nếu người Đại Tề thực sự đồng tâm hiệp lực, bất chấp tất cả tìm kiếm long mạch mà cuối cùng vẫn không tìm được, thì mình lại

giúp cũng không muộn.

Nếu không ép họ, thì ai biết có thể thành công hay không.

Chẳng may họ có cách tìm được thì sao, thì mình tốn công sức thế làm gì.

Lý Hỏa Vượng dậm mạnh hai chân xuống mặt đất trực tiếp rời khỏi Chính Đức Tự, men theo con đường mòn của U Đô đi về phía ngoại thành, xem việc trồng lương thực thế nào rồi.

Có thể thấy, hai bên đường U Đô bắt đầu xuất hiện một vài căn nhà mới.

Trên đất có những đường màu đen, đều được dùng mực ống mực đen bắn ra, cả U Đô được những đường đen này phân cách thành từng mảnh.

Các lao dịch được triều đình thuê đến đang dọn dẹp xử lý đống đổ nát bên trong mảnh vuông đó.

Những thứ khác thì không quản, nhưng vàng bạc tiền đồng đào được đều xung quỹ.

Bên cạnh có một cửa hàng được quan gia bảo vệ, đang dùng lương thực đổi lấy vàng bạc tiền đồng, một lạng hoàng kim bằng một lạng gạo, mười lạng bạc trắng bằng một lạng kê.

Lý Hỏa Vượng cũng nhìn ra một số đầu mối, hình như triều đình Đại Tề định xây dựng hệ thống tiền tệ.

Một số người khom lưng đi qua bên cạnh Lý Hỏa Vượng, họ đang sửa chữa lấp lại con đường gồ ghề lồi lõm.

Tất cả đều được tiến hành có trật tự, không thể không nói, có những chuyện đúng là phải giao cho người có chuyên môn đi làm.

Tuy những khuôn mặt xung quanh trông gày gò, nhưng không còn vẻ tuyệt vọng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy tất cả mọi việc mình làm đều rất đáng.

Men theo con đường này, Lý Hỏa Vượng đi đến ngoại thành, ở chỗ

không xa ngoại thành lóe lên đất đen màu xanh.

Từng hàng mầm non màu xanh trên đất đen trông thật tươi tắn vui mắt, nông dân bên cạnh tận tâm tận lực bón phân tưới nước, cẩn thận chu đáo giống như với đứa con của mình.

Cánh đồng này vừa nhìn cũng không thấy tận cuối, có thể tưởng tượng sau khi cả cánh đồng này chín rộ, thì sẽ có khung cảnh hoành tráng thế nào.

Thấy một lão nông ở một bên quỳ xuống dập đầu với mình, Lý Hỏa Vượng kéo hắn đứng lên.

“Mảnh ruộng này không vấn đề gì chứ?"

“Bồ tát, ngươi yên tâm, đây là hạt giống của Bồ tát hạ phàm cho, chúng ta không dám lơ là! Đây đều là lương thực cứu mạng"

Nói xong, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn lộ ra vẻ cảm khái.

“Nhưng không biết tên đáng chết nào lén ăn trộm rau khoai lang! Chỉ hơi không để ý là mất một miếng, cử người trông coi cũng không bắt được."

Lý Hỏa Vượng cảm thấy chuyện này rất bình thường, cả đồng ruộng lớn như vậy, bây giờ lương thực lại hiếm, chắc chắn sẽ có người lén ăn trộm, đây cũng là việc khó tránh.

Chỉ cần đừng làm chậm trễ sự phát triển sinh trưởng của cánh đồng, những việc khác cũng có thể bỏ qua.

1117 chữ

Chương 1260: Hành Thích

Đúng lúc này, lão nông ở một bên xúc động hô lên với các nông dân khác.

“Mau đến đây! Bồ tát đại từ đại bi đến xem chúng ta cấy cày này!"

Những người đang chăm sóc hoa màu xung quanh nghe lời này,

đều dừng công việc, xúc động vây đến.

Nhìn thấy càng lúc càng đông người đến vây quanh mình, Lý Hỏa Vượng tỏ ra không vui lắm, hắn định bỏ đi.

Nhưng đúng lúc hắn đang định di chuyển, một người già kích động chặn trước mặt hắn, chân tay lúng túng dường như không biết mình phải làm gì.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng tập trung sự chú ý vào hắn, mấy cánh tay đầy vết chai mang theo tàn ảnh thò đến sau lưng Lý Hỏa Vượng, nắm chặt hai thanh Tích Cốt Kiếm và Đồng Tiền Kiếm, một thanh Tử Tuệ Kiếm, rút hết chúng ra.

“Đâm đây!"

Cùng với tiếng hét, tất cả nông dân vây quanh Lý Hỏa Vượng đều đồng loạt thò tay vào trong lòng, trực tiếp rút ra các loại binh khí đâm lên người Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng làm lệch vị trí cơ thể, đến chỗ cách hơn một trượng tránh sự tấn công. Nhưng liền sau đó, một loại vũ khí sắc bén vô hình trực tiếp đâm vào bụng của Lý Hỏa Vượng, không ngừng tiến sâu vào trong cơ thể hắn.

Hai tay Lý Hỏa Vượng ghì chặt vũ khí ở bụng, trong mắt hiện lên sát ý, trực tiếp mở to miệng cắn mạnh lên thứ vô hình đó.

“Là ai muốn giết ta?"

Lý Hỏa Vượng giật mình, tiếng rạp rạp vang lên, thứ vô hình đó được hắn trực tiếp giật bẻ thành hai mảnh.

Chân trái nhanh chóng dẫm chân phải, lật trong không trung mấy lần, rồi Lý Hỏa Vượng vững vàng đứng xuống đất.

Nhìn các loại vũ khí được vung lên xung quanh xông về phía mình, Lý Hỏa Vượng bùng cơn lửa giận lớn tiếng gầm lên với tất cả mọi người.

“Rốt cuộc ai muốn giết ta!"

“Xẹt!"

Một cây trực đao đen tuyền kèm theo tàn ảnh đâm thẳng vào ngực Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng quay đầu trừng mắt nhìn, cây trực đao đâm tới liền bị treo lơ lửng cách lông mày của hắn vài phân, ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, cây trực đao và chủ nhân của nó phát ra tiếng ken két khó chịu, trực tiếp bị hắn vặn thành cái bánh ma hoa.

Dù tên địch đã nhanh chóng bị Lý Hỏa Vương xử lý, nhưng tình hình cũng không khá lên bao nhiêu, bọn chúng rất đông, và đều rất mạnh, không phải đối thủ tầm thường. Hơn nữa họ đã giật lấy binh khí ra khỏi tay hắn, rõ ràng là đã chuẩn bị kỹ càng!

Một người nông dân nhìn cục thịt nằm vặn vẹo trên mặt đất, lập tức cho hai ngón tay út vào miệng nhanh chóng huýt sáo một tiếng chói tai.

Ông già Tảo Đường bên cạnh vung chân thật nhanh, một cục đất đen lớn bay lên không trung, sau đó người bên cạnh giơ tay vỗ mạnh vào cục đất bay trong không trung, xung quanh bụi bay tứ tung.

Lý Hỏa Vượng đang chém giết mấy tên địch đột nhiên mất đi mục tiêu, một trận gió thổi qua, bụi mù mịt trong không khí như thể có sự sống, không ngừng chui vào mắt hắn.

Nhân lúc Lý Hỏa Vượng nhắm mắt lại, đột nhiên có một cái móc câu xuất hiện từ trong cát bụi, bắt lấy khớp mắt cá chân trái của Lý Hỏa Vượng và trực tiếp cắt bỏ bắp chân của hắn.

“Rốt cuộc là ai! !"

Lý Hỏa Vượng mở to hai mắt, mặc kệ cho hai tròng mắt của mình bị bụi cùng đá nhỏ tác động vào.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng quay người lại, nhảy bằng một chân và lao thẳng về hướng mà cái móc câu đã biến mất với tốc độ cực nhanh.

Người đàn ông gầy gò đang dùng móc câu nhìn thấy bắp chân trên móc câu, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng từ trong cát bụi lao ra, giơ tay tát mạnh vào đầu hắn, đầu của người đàn ông gầy đột nhiên lăn xuống đất như một quả bóng.

Hoàn toàn không để ý đến mũi tên đang nhô ra khỏi ngực, Lý Hỏa Vượng cúi xuống nhặt bắp chân bị gãy của mình lên, chộp lấy thật mạnh, giẫm mạnh xuống đất, rồi nhanh chóng vung chân về hướng mũi tên lao đến.

“Rốt cuộc các ngươi là ai!” Lý Hỏa Vượng dùng một tay nắm lấy tai của cung thủ, dùng sức mạnh xé xác cung thủ ra làm đôi dễ dàng như tờ giấy.

Với sự tác động của cát và đá, đôi mắt của Lý Hỏa Vượng đỏ ngầu, khiến hắn cảm thấy mắt mình còn đau hơn cả bị kẹp sắt nóng đỏ cắm vào.

Mắt càng đau, trong lòng càng tức giận.

Ngay khi một giọt máu quay cuồng quay cuồng phủ lên đầu hắn, cuối cùng hắn cũng không chịu nổi nữa, “Cháy! !"

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Lý Hỏa Vượng, ngọn lửa hừng hực lập tức đốt cháy làn da dần nứt nẻ của hắn. Một số quân cờ đen bị bắn qua đã bị lửa làm mềm và đỏ lên trước khi chúng có thể đến gần Lý Hỏa Vượng, và rơi xuống đất.

Đây là trường hợp ở khoảng cách xa như vậy, càng không nói đến giọt máu trên đầu Lý Hỏa Vương đã bị đốt cháy từ lâu.

Cát bụi mịt mù, dù muốn dập tắt hoàn toàn ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vương, nhưng dù thế nào cũng không được.

Dưới ánh mắt của Lý Hỏa Vượng, đám bụi bặm xung quanh nhanh chóng biến thành những bông lau sậy.

Có nhiên liệu, ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên mạnh hơn và bắt đầu lan ra xung quanh với tốc độ nhanh.

"Đốt! Tất cả cùng cháy!"

Những hình ảnh trong tâm trí Lý Hỏa Vượng bắt đầu xuất hiện xung quanh hắn những bó lau sậy đang cháy liên tục thay thế gió và cát.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, có người bị cháy la hét chạy ra khỏi đám lau sậy, giẫm lên mặt đất đã bị cháy thành đất đen mà chạy thục mạng.

1098 chữ

Chương 1261: Quyết Liệt

Một số người trong số này trước đó đã phục kích Lý Hỏa Vượng, còn lại là người Bạch gia.

Một người phụ nữ đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, ánh mắt nhìn về một hướng:

"Con trai..."

“Ôi ôi ôi!"

Ngọn lửa càng lúc càng dữ dội, để lại những xác chết đã bị cháy ngổn ngang dưới đấy, họ đều chết hết rồi. Ngay lúc Lý Hỏa Vương cả người bốc cháy cúi gập người thở hổn hển, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng tìm kiếm trong đống xác chết.

Nhưng khi hắn nhìn xung quanh, sắc mặt trở nên cực kỳ tồi tệ, không tìm thấy, và bốn thanh kiếm của hắn đều không ở đây! Mục tiêu của họ là thanh cốt kiếm có thể qua lại giữa Đại Tề với Đại Lương Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm dấu vết, nhưng mọi thứ gần đó đều bị hắn thiêu thành tro bụi, và không có dấu vết nào cả.

Hắn không biết những người này lấy vũ khí của mình để làm gì, nhưng nếu không cốt của Gia Cát Uyên! Vậy thì hắn sẽ bị mắc kẹt ở Đại Tề cả đời! Sẽ không thể trở về được nữa!

Lúc này, có động tĩnh từ U Đô, đứng đầu là Thiền Độ, phương trượng chùa Chính Đức, họ đều đến.

Nhìn thấy khắp cơ thể nứt toác của Lý Hỏa Vượng, xung quanh hỗn độn, tất cả mọi người tự nhiên biết chuyện gì xảy ra, trầm mặc một lát, chỉ có tiếng da cháy nứt của Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào Thiền Độ phương trượng chùa Chính Đức, hắn chắp tay lại và lo lắng giải thích:

"Lý thí chủ, chắc chắn việc này không phải do ta làm! Ngươi có ơn cứu mạng với ta? Làm sao ta có thể làm ra việc lấy oán bào ơn này được"

"Ồ..... cái đó thì không chắc! Dù sao các ngươi cũng đã lấy đi thanh kiếm thông đến Đại Tề của ta!"

"Biết ta không có ý định giúp các ngươi giải quyết chuyện long mạch! Nên các ngươi mới nghĩ ra chiêu này, vì không muốn bị ta khống chế! Muốn tự mình đi Đại Lương lấy Lương Thực ?"

"Tiên nhân! Ngươi đã nói gì vậy!"

Cự tử Mặc gia tiến lên một bước:

"Người Mặc gia có thể làm những chuyện khác, nhưng quy tắc đã đặt ra, nhà họ Mặc tuyệt đối sẽ không vượt quá! Ngươi nói như vậy là đang sỉ nhục nhà họ Mặc đấy!"

“Cút!"

Lý Hỏa Vương gầm lên một tiếng, ngọn lửa trên người càng thêm lớn, cự tử Mặc gia lập tức cút ra ngoài lẫn trong đám người.

“Hòa thượng!"

Lý Hỏa Vương đi tới phương trượng chùa Chính Đức, lửa nóng làm cho y phục hòa thượng cũng nhanh chóng quăn lại.

"Lúc trước ngươi nói, đây là Đại Tề của ta đúng không? Tất cả nơi này đều là của ta?"

"Phải! Đây là Đại Tề của Lý thí chủ! Lý thí chủ có ơn với Đại Tề, đây là điều nên làm!"

“Vậy thì tốt!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên cao giọng khiến người khác giật mình.

"Mặc kệ các ngươi dùng cách gì, ta muốn nhìn thấy kiếm của ta! Mang kiếm của ta về đây! Bằng không, lương thực mà ta mang tới đều bị đốt!"

Nói xong, ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vương lập tức tắt ngụm, hắn quay người lao thẳng về phía chùa Chính Đúc.

"Lý thí chủ, ngươi không thể làm như vậy! Làm như vậy sẽ khiến rất nhiều người sẽ chết đói!"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào Thiền Độ:

"Cái gì? Không phải cả Đại Tề đều là của ta sao? Ta thậm chí quyền định lương thực ta cũng không có, vậy Đại Tề có phải thực sự là của ta không?"

"Hay là, những lời lúc trước ngươi nói chỉ là buột miệng? Vì để lợi dụng ta, nên mới tùy tiện dụ dỗ ta?"

Lý Hỏa Vượng nói xong cũng không để ý đến họ, quay người sải bước đi.

"Còn nữa! Người Đại Tề các người không thể sử dụng cốt kiếm! Đừng quên trước kia các ngươi trở về thế nào! Các ngươi không phải Tâm Bàn, các ngươi đều không thể đến Đại Lương!"

Hắn tìm đến kho lương được canh giữ bởi các lớp lính gác trong chùa Chính Đức, và ngồi trên đó, chờ tin tức của họ.

Chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đốt hết chỗ lương thực dưới chân thành tro, thật ra Lý Hỏa Vượng cũng không dám chắc 100% là họ có làm hay không.

Hắn cảm thấy Thiền Độ không muốn giết hắn, trên đời này cái gì hắn cũng từng đã trải qua, từ trước đều dùng cách tệ nhất để cứu người.

Chỉ là việc này vô cùng kỳ quái, dù sao hắn vừa mới nói với Thiền

Độ cách đây không lâu, hắn không quan tâm đến long mạch.

Kết quả vừa nói xong không đến nửa canh giờ, hắn liền đi đến ruộng mai phục, tốc độ quá nhanh. Những người đó ngầm hợp tác với nhau, thực sự rất mạnh, nếu nói có thể tìm ra họ trong vòng nửa giờ, đạt được kết quả như vậy là quá phi logic.

Nhưng vấn đề bây giờ là cả Đại Tề không còn ai khác, ngoại trừ nơi này có thể nhìn ra được chút ổn áp, những nơi còn lại đều đói đến mức phải ăn cỏ.

Nếu không có sự nghi ngờ nào ở nơi khác, thì khả năng duy nhất có thể xảy ra, chỉ có thể là họ.

Dù bầu trời không có gì thay đổi, nhưng trong trái tim của Lý Hỏa Vượng, khoảnh khắc đó vẫn đang trôi qua. Vừa qua canh bốn, bên ngoài kho lương có tiếng bước chân, đó là Thiền Độ, hắn đung đưa hai tay. Thiền Độ bình tĩnh cung kính hành lễ Phật giáo với Lý Hỏa Vượng đang ngồi trên đống lương thực: "Lý thí chủ, nhờ người của Càn gia ra tay, chúng ta đã tìm ra thanh kiếm của thí chủ ở đâu rồi!"

"Mời Lý thí chủ đứng lên và đi cùng ta. Vụ ám sát lần trước chính mắt ngươi đã chứng kiến ta không nhúng tay vào"

1118 chữ

Chương 1262: Lấy Lại Kiếm

Lý Hỏa Vượng từ trên đống lương thực nhảy xuống.

"Phương trượng, người xuất gia không nói dối, hi vọng ngươi không dụ ta vào bẫy"

Thiền Độ cau mày, không nói gì, cùng Lý Hoả Vượng bước ra ngoài.

"Người của Càn gia lúc trước đã tìm thấy rồi sao? Vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết?"

Thiền Độ vẫn không nói gì, tiếp tục đưa Lý Hỏa Vượng ra ngoài.

Khi Lý Hỏa Vượng theo Thiền Độ đến ngoại thành, Binh gia, Mặc gia, Minh Luân Đường và thậm chí một người của La giáo và hai người của Áo Cảnh giáo, tất cả đều bao vây họ bằng nhiều loại vũ khí.

“Các ngươi muốn làm gì?"

Người Lý Hỏa Vượng bắt đầu sôi sùng sục.

"Tiên nhân, chúng ta sẽ giúp ngươi cùng vũ khí"

Nghe thấy những lời này, Lý Hỏa Vượng biết rằng điều tồi tệ nhất đã không xảy ra.

“Đi thôi, họ ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng dẫn đầu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hiện tại việc quan trọng nhất chính là tìm cây kiếm của hắn về!

"Ở phía Tây Nam có thôn Cửu Đô, họ có thể đang ở đó"

Lý Hỏa Vượng tăng tốc, nhưng sau đó một nghi ngờ nảy ra trong đầu hắn, nếu Thiền Độ không làm, vậy thì còn có ai ở Đại Tề muốn ra tay với ta nữa?

Trên đường đi, Lý Hỏa Vượng đã suy nghĩ về câu hỏi này, nhưng hắn không thể hiểu nổi.

Hiện giờ Đại Tề đã như vậy rồi, đâu ra một đám người không nghĩ kiếm ăn, mà lại chịu muôn vàn để đến đây phục kích ta? Thế này chưa đủ đói sao?

Khi Lý Hỏa Vượng thu hồi suy nghĩ của mình, hắn phát hiện ra rằng mình đã đến, thôn Cửu Đô là một ngôi làng nhỏ đổ nát, dường như đã hoàn toàn bị bỏ hoang.

Những người khác từ từ phân tán và dần dần bao vây toàn bộ ngôi làng.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy rằng thực sự có những người sống trong

làng từ chiếc gương xoay ở bên cạnh, và dường như hắn đã tìm đúng nơi.

Hơn nữa, những người ở đây không phải là người dân bình thường, nếu là người dân bình thường không đến U Độ tìm đồ ăn mà cứ chôn vùi ở đây, đều sẽ chết đói.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng hạ lệnh, tất cả người Đại Tề lập tức lao vào, và ngôi làng yên tĩnh vừa nãy bỗng trở thành cảnh giết chóc rùng rợn.

Trong cuộc phục kích trước đó, rất nhiều người ở đó đã bị Lý Hỏa Vượng thiêu cháy, những người trong thôn cũng không còn nhiều, hơn nữa nhiều người trong số họ đã bị bỏng.

Sáu người trong thôn chống lại toàn bộ lực lượng của Đại tề, căn bản không phải là đối thủ, cuộc chiến vội vàng này đã kết thúc nhanh chóng với bốn tên địch bị giết và hai tên bị thương.

"Tiên nhân! Kiếm của người!" Trần Dư Nhung nâng thanh cốt kiếm lên và đưa nó cho Lý Hỏa Vượng.

Mà Lý Hỏa Vương cầm kiếm trong tay, trên mặt lại không một chút vui mừng:

"Đây không phải cốt của Gia Cát Uyên! Đây là cốt của ta! Cái kia mới là quan trọng!"

Nghe những gì Lý Hỏa Vượng nói, mọi người đều chuyển sự chú ý sang hai người vẫn còn sống.

“Kiếm kia đâu?"

Lý Hỏa Vương mấp máy môi, lấy ra dụng cụ tra tấn đi về phía họ.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vương đi tới, hai người nhìn nhau, lập tức nhắm mắt lại.

Thấy có điều gì đó không ổn, Thiền Độ lấy chuỗi tràng hạt và cắm trực tiếp vào da thịt của họ, nhưng hắn đã chậm một bước, cơ thể của cả hai lập tức nổ tung.

“Mẹ kiếp! !"

Lý Hỏa Vượng gào lên giận dữ, người sống đã không còn, manh mối lại lần nữa bị cắt đứt.

Lý Hỏa Vượng lại đánh mắt qua nhìn Thiền Độ:

"Tìm đi! Người của Càn gia không phải là biết bói toán sao? Bảo họ đi tìm cốt kiếm! Đây là việc quan trọng!"

Nhưng câu trả lời của Thiền Độ đã khiến cơ thể hắn như rơi vào hầm băng.

"Lý tiên nhân, vật kia là cốt của Tâm Bàn, không thể bói được"

Lý Hỏa Vượng cau mày và chần chừ tại chỗ một lúc, đưa mắt về phía những người chết đó:

"Trong này có ai là người Phương Sơn giáo không?"

"Ân nhân? Phương Sơn giáo là cái gì?"

"Không sao, ngựa chết là thầy thuốc ngựa sống!"

Lý Hỏa Vượng từ dưới đất nhặt lên một cái đầu, cẩn thận lột da đầu, lộ ra thành đầu lâu.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bắt đầu lẩm bẩm nói:

"Ta thấy được, ta thấy được!"

Lặp đi lặp lại mấy lần, Lý Hỏa Vương mở mắt ra, mở nắp đầu lâu, đưa ngón tay cắm vào trong não, giống như lật sách nhanh chóng tìm kiếm.

Thứ màu trắng dưới sự tìm kiếm của Lý Hỏa Vượng càng trở nên hỗn loạn hơn, nhưng ngay cả khi đến cuối cùng nó biến thành một cục máu, thì cũng không có hình ảnh hay chữ nào hiện ra.

“Chết tiệt!"

Lý Hỏa Vượng đập đầu xuống đất, dùng sức giẫm lên.

Vô dụng, năng lực tự tu luyện của hắn vô dụng trong tình huống này!

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đang hoảng loạn, hắn đột nhiên thấy có gì đó không ổn với cái xác bị nổ tung.

"Ừm?"

Hắn vừa rồi còn đang tức giận lập tức kiềm chế bản thân, trực tiếp ngồi xổm trên thi thể nứt nẻ, lặng lẽ dùng tay móc trong dạ dày của vũng máu thịt.

“Lý tiên nhân, ngươi phát hiện cái gì?"

Thiền Độ đi tới hỏi.

Lý Hỏa Vương sắc mặt hơi nhợt nhạt, không nói năng gì, đứng lên trước mặt một cái thi thể khác, xé mở bụng, lại bắt đầu lục lọi.

Hắn không chỉ tìm hai thi thể này, mà còn lật cả sáu thi thể còn lại, mỗi lần lật một người, sắc mặt càng trầm trọng hơn.

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng ngồi xổm trên thi thể thứ sáu, Lương Vũ Hiên của Minh Luân Đường cuối cùng cũng không chịu nổi, tiến lên hỏi:

"Tiên nhân, ngươi có phát hiện gì không?"

Lý Hỏa Vượng lấy ra một chiếc túi da mềm từ xác chết.

1090 chữ

Chương 1263: Là Ai?

"Ngươi biết đây là cái gì không? Đây là dạ dày.

Ngay sau khi hắn vung tay, dạ dày bỗng nổ tung, mùi hăng hắc khiến Lương Vũ Hiên bịt mũi và lùi lại hai bước.

"Nhìn xem, đồ ăn của họ thực sự không tồi. Nhìn xem, đó là trứng"

Lý Hỏa Vượng lấy một ít bột nhão màu vàng ra.

Sau đó hắn ngửi cái dạ dày:

"Vả lại hình như trước đó hắn ta đã uống rượu"

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lương Vũ Hiên, Lý Hỏa Vượng giải thích:

"Vẫn không hiểu sao? Những đồ họ ăn có vấn đề!"

Lý Hỏa Vượng chỉ vào thi thể thứ nhất:

"Rau he."

Sau đó, hắn chỉ vào thi thể thứ hai:

"Đậu hũ hành lá"

Mỗi lần hắn chỉ vào một người, hắn báo tên một món ăn, và cuối cùng chỉ vào xác chết dưới hắn:

"Trứng bác hương thung "Bây giờ ta có một câu hỏi. Ta chưa bao giờ từ Đại Lương mang đến Đại Tề những thứ này. Làm sao họ có thể ăn chúng?"

Lương thực còn không đủ ăn làm sao có thời gian mang theo hương thung, rau hẹ, hành lá và rượu.

"Trừ phi...."

Lương Vũ Hiên vừa mở miệng, đã bị Lý Hỏa Vượng cắt ngang:

"Trừ phi họ vốn dĩ không phải người Đại Tề!"

Nói xong câu này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên như mất đi toàn bộ sức lực, cả người trở nên uể oải, thấp giọng tự nói với mình:

"Ừ... Lẽ ra ta nên nghĩ đến điều đó sớm hơn, họ vốn dĩ không phải người Đại Tề.."

"Họ không phải người Đại Tề, họ không phải người Đại Tề..."

Lý Hỏa Vương trên mặt lộ ra vẻ u sầu, không còn khí thể hừng hực như lúc nãy.

Khi nghe những lời của Lý Hỏa Vượng, trên khuôn mặt của Thiền Độ thể hiện như đã hiểu ra điều gì:

"Ra vậy.

Suy nghĩ một lúc, hắn chắp tay lại và nói với Lý Hỏa Vượng:

“Lý thí chủ, hình như ngươi đã biết họ đến từ đâu phải không? Trong quá khứ đã có dính líu đến họ?"

Lý Hỏa Vượng gật đầu và không nói gì. Hắn ngồi đó một lúc lâu, không suy nghĩ gì.

Từ trước đến nay Lý Hỏa Vượng vẫn luôn muốn biết thân phận của họ là ai, nhưng bây giờ đã biết rõ danh tính của họ, Lý Hỏa Vượng lại cho rằng hắn không muốn biết câu trả lời.

Trần Dư Nhung đứng một bên không kìm được mà hỏi:

“Tiên nhân, tiếp theo nên làm thế nào đây?"

Lý Hỏa Vượng trong lòng đang rất hỗn loạn ngửng đầu lên, ngẩn ngơ một lúc, ánh mắt uể oải:

“Còn có thể làm gì nữa, nghĩ cách đi tìm cái kiếm kia đi, ta phải quay về! Ta phải đích thân đứng trước mặt hắn hỏi cho rõ ràng!"

Cao Chí Kiên đã phái người đến giết Lý Hỏa Vượng. Nhưng hắn vẫn không thể tin được sẽ ra nông nỗi này như vậy.

Không thể! Người ngay thẳng và ngốc nghếch năm đó mang theo cây gậy gỗ và đi theo ta, nhưng bây giờ đã phái người đến giết ta.

Thậm chí hắn mới chỉ hỏi một lần, đã liền hạ thủ? Lý Hỏa Vượng phải đích thân đứng trước mặt hắn hỏi cho ra nhẽ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! !

“Tiên nhân nói rất đúng, cho dù họ có đến từ Đại Tề hay không, thanh kiếm của người cuối cùng cũng phải lấy lại. Điều này có liên

quan đến việc người có thể quay trở lại hay không, nó cũng liên quan đến sự sống chết của bách tính Đại Tề"

Người một bên chen lời:

"Nhưng bây giờ không còn ai sống sót, không thể tìm được chỗ họ giấu kiếm".

"Có một cách!"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng khiến mọi người nhìn sang.

"Không tìm thấy người Càn gia, nhưng không có nghĩa là không tìm thấy những thứ khác! Ví dụ như Thượng Cực Quán Khẩu!"

Lần trước ta có thể dùng Thượng Cực Quán Khẩu để tìm đầu tử, tâm bàn của Âm Dương Đấu Mỗ, chỉ cần ta lại lấy được Thượng Cực Quán Khẩu, nhất định có thể dùng nó đi tìm cốt kiếm!

"Tiên nhân, ta phải nói lời này, hiện tại phong thủy trong thiên hạ đã ngưng hết rồi, muốn tìm được Quán Khẩu e là càng khó"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời trên đầu.

"Ai nói ta sẽ tìm ở Đại Tề? Ta sẽ đích thân đi tìm Ti Mệnh quản lý Yết Mật và Tư Mật!"

"Ti... Ti Mệnh? E là không ?"

"Ai nói là không thể? Nếu ta là Quý Tai thì sẽ có thể!"

Nhớ lại trải nghiệm trước đây, Lý Hỏa Vượng lập tức quay đầu nhìn Thiền Độ:

"Tổ chức Pháp hội Già Lam! Hãy để ta thấy Phật Tổ của các ngươi! Tôi cần một bàn đạp để tiếp cận họ!"

Thiền Độ lập tức có chút do dự:

"Lý thí chủ, pháp hội Già Lam không phải là một lễ hội bình thường diễn ra trong thời gian dài, cho dù là thời gian dài cũng cần rất nhiều người, hơn nữa hiện tại, chỉ e là...

“Làm sao? Tất cả những gì ngươi nói lúc trước đều là nói dối sao? ?"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm vào hắn.

Thiền Độ hít một hơi dài, mân mê chuỗi tràng hạt trong tay, cuối cùng gật đầu nói:

“A Di Đà, bần tăng tuân lệnh, Đại Tề là của ngươi, lời ngươi nói chính là sắt thép!"

Pháp hội Già Lam đã được khai mạc tại chùa Chính Đức, và trình tự tiến hành vẫn không khác gì những lần trước, Vô Già vòng ngoài, Già Lam vòng trong. Được bao quanh bởi đống máu thịt lúc nhúc, Lý Hỏa Vượng từ từ nhắm mắt lại.

Không biết đã trôi qua bao lâu, tất cả âm thanh xung quanh và nhận thức cũng dần biến mất.

Khi Lý Hỏa Vượng đột nhiên mở mắt ra, Ngũ Trí Như Lai được bủa vây trong tiếng Phạn và đứng trên đầu hắn như một mặt trăng sáng.

Dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, máu thịt của Lý Hỏa Vượng bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của hắn.

1085 chữ

Chương 1264: Di Hi Vi

Lý Hỏa Vượng buộc phải nhắm mắt lại, và trong khi đang hồi phục, hắn hét lên về phía Phật Tổ:

“Ta không đến đây để tìm ngươi! Ta đến đây để tìm một Ti Mệnh khác! Người lần trước! Người nắm giữ bí mật!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, cảm giác bồn chồn trong người liền biến mất, nhưng hắn bị mù rồi, không thể biết được Như Lai Ngũ Trí đã đi hay chưa.

"Đến chưa? Ngươi có ở đó không? Ta là Quý Tai! Đừng nói ngươi không nhớ ra ta chứ! Lần trước đánh nhau ta là người xong vào đầu tiên! Tất cả các người đều nợ ta một ân tình!"

"Bây giờ tôi đang gặp rắc rối ở trần gian! ? Xin ngươi một ít Thượng Kỳ Quán Khẩu không quá đáng chứ!"

Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, liền cảm giác trước mặt có thứ gì đó lướt qua, cảm giác này giống như sợi tóc cực mảnh.

"Ngươi đến rồi sao? Ngươi là ai?"

Lý Hỏa Vương thiếu kiên nhẫn vội ngồi xổm xuống, nhặt con ngươi nhét vào hốc mắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng hắn phát hiện ra rằng hắn không thể thấy bất cứ thứ gì trước mắt, điều này không khác gì cảm giác khi bị mù.

Nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận rõ ràng những sợi chỉ mỏng lướt qua trước người mình. Lý Hỏa Vượng đưa tay phải ra để chộp lấy những sợi tơ vô hình đó, nhưng khi hắn chộp mấy cấy, trong tay vẫn không có gì.

"Chuyện này là sao? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về câu hỏi này, những sợi tóc đó lướt qua trước mặt hắn những câu hỏi trong lòng hắn liền tự giải quyết.

"Có mắt mà không nhì thấy gọi là di, có tai mà không nghe được gọi là hi, đánh mà không được gọi là vi. Ba kẻ này không thể tra vấn được, nên trộn lẫn làm một. Kẻ ở trên không kiêu ngạo, kẻ dưới không mê muội, sợi dây thắt chặt không vô danh, trở về hư không, nghĩa là không thể xác không linh hồn.

"Di Hi Vi? Ngươi có phải là Tam Thanh không?"

Một khắc sau, Lý Hỏa Vượng rùng mình và tỉnh dậy khỏi giấc mơ, xung quanh là các nhà sư với thân thể trần truong.

Lý Hỏa Vượng sau khi hơi sửng sốt, những phiền não trong lòng đã được giải quyết, trong lòng không còn nghi ngờ gì nữa, liền thấy vị

trí kiếm! Như thể hắn đã biết nó ở đó từ trước! !

cốt Lý Hỏa Vượng không quan tâm người nắm giữ Yết Mật và Tư Mật của Tư Mệnh là ai! Tất cả những gì hắn biết bây giờ là hắn có thể lấy lại thanh kiếm của mình!

"Đi! Ta thấy rồi! Bảo mọi người lên đường!"

Lý Hỏa Vượng sốt ruột xông ra ngoài.

Người canh gác bên cạnh đưa bàn tay lau mồ hôi trên cằm, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu hỏi Thiền Độ:

"Phương trượng, pháp hội Già Lam rõ ràng là pháp hội để gặp Phật Tổ, tại sao hắn lại có thể thấy Tam Thanh?"

Thiền Độ liếc nhìn bức tượng Phật bằng đá bất động bên cạnh, lắc đầu:

“Lão nạp cũng không biết.

Lý Hỏa Vượng đã ra lệnh, cả Đại Tề cũng không có ai dám làm trái, những người có thực lực nhanh chóng theo Lý Hỏa Vượng xuất phát. Thấy thanh cốt kiếm xuất hiện trong đầu, Lý Hỏa Vượng bước với vẻ mặt nghiêm túc bước đi ngày càng nhanh. Đây là một ngọn đồi, những ngọn đồi lớn nhỏ cao thấp nối tiếp nhau, mục tiêu ẩn nấp trong nơi có địa hình phức tạp này.

Vừa mới tới nơi, đất dưới thân Lý Hỏa Vượng bắt đầu mềm ra, dần dần khiến hắn lún vào trong đó.

Mà những người khác dần dần tản ra bao vây xung quanh mục tiêu, tạo thành một vòng vây, dần dần tập trung vào bên trong bắt lấy, không cho đối phương chạy thoát.

Mọi người lặng im không một tiếng động dần dần tiếp cận, mọi người đều nín thở, nắm chặt vũ khí và chuẩn bị cho một cuộc chiến quyết tử.

Khi vòng vây được thắt chặt, bầu không khí bắt đầu dần trở nên trầm lắng, nhiều người đã bắt đầu lẩm bẩm và niệm chú.

Nhưng ngay khi trái tim của mọi người siết chặt lại với nhau, mọi thứ đột ngột kết thúc.

Ở trung tâm của vòng vây là một không gian rộng mở xanh tươi, nơi đó không có gì ngoài cỏ.

Nhìn đồng cỏ trống trải trước mặt, mọi người đều sững sờ, nơi đây không một bóng người, không có một thứ gì cả.

Nhưng rõ ràng tiên nhân đã nói như đinh đóng cột rằng nơi này có người mà, chẳng lẽ tiên nhân sai rồi sao? Mọi người không khỏi cúi đầu nhìn xuống đất, tìm kiếm câu trả lời từ Lý Hỏa Vượng đang mai phục trong bùn đất.

Mà khi Lý Hỏa Vượng thấy cảnh tượng này cũng sinh lòng nghi ngờ, kỳ quái? Có chuyện gì vậy? Rõ ràng là thanh Cốt Kiếm phải ở ngay đây mới đúng!

Cũng ngay tại lúc này, trong lòng Lý Hỏa Vượng lộp bộp vài tiếng:

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tam Thanh cũng không phải là Tọa Vong Đạo, chẳng lẽ hắn cũng đi lừa gạt người khác sao?"

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa nghĩ như vậy, trung tâm của vòng vây nhanh chóng xảy ra thay đổi. Đồng cỏ xung quanh nhanh chóng được thay thế bằng rừng cây rậm rạp, hơn nữa còn không ngừng lan rộng ra khu vực xung quanh.

Ở trung tâm của khu rừng, một số người cầm theo vũ khí từ bên trong khu rừng đi ra, mà tên chột mắt dẫn đầu đám người kia lại cầm thanh Cốt Kiếm của Lý Hỏa Vượng trong tay!

Hóa ra không phải là không tồn tại, chỉ là họ mới tới sớm mà thôi!

Khi thấy hai cánh tay của Lý Hỏa Vượng đột nhiên thò ra khỏi mặt đất hung hăng nắm chặt lấy đôi chân của tên chột mắt kia, mọi người xung quanh lập tức lao lên.

1111 chữ

Chương 1265: Bắc Phong

Khu rừng vừa nãy còn yên tĩnh lập tức biến thành một bãi chiến trường khốc liệt, mọi thứ vốn có trật tự giờ phút này trở nên loạn thành một mớ.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng ở trong đất căn bản không thể quan tâm đến bất cứ điều gì khác, ưu tiên hàng đầu của hắn bây giờ là lấy lại thanh Cốt Kiếm của mình!

Mặt đất lập tức mềm ra, khi Lý Hỏa Vương chợt kéo một cái, trực tiếp kéo tên chột mắt râu ria xồm xoàm chui sâu vào trong bùn đất.

Hai người mới chui vào bùn đất chưa được bao lâu, mặt đất kịch liệt chấn động, một lúc sau, toàn bộ mặt đất nổ tung.

Tên chột mắt kia cả người nổi đầy gân xanh từ bên trong nhảy ra, hắn nắm chặt thanh Cốt Kiếm trong tay, gầm lên giận dữ đâm thẳng về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không hề né tránh, hai chân hắn giẫm lên không, nghiến răng lao về phía trước.

Ngay khi thanh Cốt Kiếm nhập vào cơ thể Lý Hỏa Vượng chui ra ngoài. Hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt lấy thanh kiếm khiến cho đối phương tạm thời không thể phát lực.

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng tức giận trừng mắt nhìn tên chột mắt trước mặt:

"Trả thanh Cốt Kiếm lại cho ta!"

"Ta trả bà nội ngươi! Đồ mà lão tử cướp được thì chính là của ta!"

Đối phương vừa nhấc chân lên liền đá vào bụng Lý Hỏa Vượng.

“Mở ra cho ta!"

Lý Hỏa Vượng gầm lên một tiếng, đầu của tên chột mắt trước mặt hắn phát ra tiếng răng rắc, trực tiếp vỡ thành hai nửa.

Nhưng mà cho dù cái đầu não trắng xóa kia của hắn trộn lẫn với chất lỏng nửa trong suốt trơn tuột xuống đất, sức mạnh trong tay

của tên chột mắt kia vẫn không hề giảm bớt.

Hai người lôi kéo khiến lưỡi kiếm của thanh Cốt Kiếm liên tục cắt qua cơ thể của Lý Hỏa Vượng, thịt vụn và máu nhỏ giọt trên mặt đất, nhuộm đỏ cỏ trên mặt đất.

“Soạt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng nắm chặt thanh Cốt Kiếm dùng sức vung mạnh một cái, cắt đứt tất cả các ngón tay của thi thể không đầu kia, lúc này mới khiến cho hắn lấy được quyền khống chế thanh Cốt Kiếm.

Ngực Lý Hỏa Vượng cắm thanh Cốt Kiếm đứng nơi đó, khi hắn vừa định vươn tay rút thanh Cốt Kiếm trên ngực ra, không ngờ gai kiếm trực tiếp chui vào trong cơ thể hắn.

Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, không phải thanh kiếm đâm vào người hắn, mà là có người rút thanh Cốt Kiếm ra từ sau lưng hắn!

Lý Hỏa Vượng tức giận quay đầu lại, sắc mặt hắn nhất thời trở nên cứng đờ, người rút thanh Cốt Kiếm ra không ai khác chính là tên chột mắt vừa nãy.

Cho dù hắn không có đầu, ngón tay cũng bị chặt đứt rất nhiều nhưng hắn vẫn chỉ đứng đó, vẫn có thể di chuyển được.

Khi cánh tay không có đầu ngón tay dùng sức ném mạnh, thanh Cốt Kiếm kia bay lên cao rồi lao mạnh xuống, vừa vặn cắm thẳng vào trong vết thương trên cổ hắn, để lộ chuôi kiếm ra bên ngoài.

Khi thấy đầu của Gia Cát Uyên dựng lên trên người mình, lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng càng bùng cháy mạnh hơn.

“Ngươi xong rồi, ngươi xong rồi! !"

Khi Lý Hỏa Vượng giơ hai tay lên dùng sức kéo mạnh, cơ thể của tên chột mắt bắt đầu tách ra như đầu của hắn vậy.

Nhưng khi thân thể của hắn bị cắt làm đôi lại đột nhiên dừng lại, hơn nữa còn khép lại rất nhanh, ngay cả cái đầu trên mặt đất cũng nhảy lên trên cổ của hắn, hoàn toàn che lấp thanh Cốt Kiếm.

Tên chột mắt lần nữa sống lại, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tàn

nhẫn, cơ thể hắn khẽ nhích ra xa, có một người phụ nữ xuất hiện trước mặt hắn.

Nàng trông khoảng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, nước da trắng như tuyết, mi mục như họa, là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Người phụ nữ này mặc một chiếc áo khoác da gấm màu xanh nõn chuối, màu sắc rất tươi sáng, nhưng dưới sự chiếu rọi của khuôn mặt nàng, bộ quần áo có rực rỡ hơn nữa cũng trở nên ảm đảm không màu sắc. Khi thấy nàng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm nhận được một cảm giác quen thuộc mơ hồ nào đó. Mặc dù đây chắc chắn là lần đầu tiên bản thân thấy dung mạo của người phụ nữ này, nhưng cũng không thể nói là quen thuộc với loại cảm giác đặc biệt đó, trước đây nhất định mình đã từng gặp qua nàng rồi. Nhưng khi người phụ nữ nhu mì kia vừa mở miệng, hắn lập tức hiểu cảm giác quen thuộc này đến từ đâu rồi. "Ôi chao, Hồng Trung lão đại, đã lâu không gặp, ngươi còn nhớ ta không?"

Lý Hỏa Vượng nhớ tên này, nàng là một trong những tiên bài Tọa Vong Đạo ở Đại Lương, trước đây Lý Hỏa Vượng còn cho rằng Bắc Phong đã chết từ lâu rồi nhưng thật không ngờ nàng vẫn còn sống! Hơn nữa còn làm việc cho hoàng gia!

“Bắc Phong?"

Lý Hỏa Vượng vừa mới mở miệng, liền phát hiện giọng nói của mình trở nên cực kỳ nhỏ nhẹ, mà Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt mình lại có cử chỉ nũng nịu.

Lý Hỏa Vượng vội vàng cúi đầu, khi thấy bản thân mặc áo khoác da gấm màu xanh nõn chuối, trong lòng hắn lập tức lộp bộp:

“Hỏng bét! Ta bị Bắc Phong hoán đổi thân thể rồi!"

Hắn có thể cảm nhận được đây là cơ thể của một phụ nữ bình thường không có bất kỳ tác dụng nào, bản thân bị vây khốn ở chỗ này rồi!

“Chỉ cần giết Hồng Trung lão đại, như vậy ta liền trở thành Hồng Trung rồi, ha ha ha.

Bắc Phong trong cơ thể Lý Hỏa Vượng che miệng khẽ cười.

Bắc Phong vừa dứt lời, những người xung quanh hắn lập tức ăn ý quay người lại, đâm thẳng vào vào chỗ tử huyệt trên người Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức rơi vào đường chết.

1125 chữ

Chương 1266: Khó Giải Quyết

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, ký ức về Tọa Vong Đạo lập tức tràn về, sau đó mọi người đột nhiên thấy sắc mặt của người phụ nữ kia trở nên tái mét.

"Một đám ngu xuẩn! Ta căn bản không có thay đổi thân thể của Lý Hỏa Vượng! Ngươi không có đầu óc sao? Người khác nói gì liền tin cái đó! Đừng để bị Hồng Trung lừa!"

Vũ khí sắc bén cách da thịt của người phụ nữ một tấc liền dừng lại, người chung quanh nhìn Lý Hỏa Vượng một hồi lâu, sau đó lại nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lúc nhất thời họ đều có chút do dự.

"Hahaha-Hồng Trung lão đại, lâu rồi không gặp, tài lừa gạt cũng khá lên nhiều nhỉ, chắc bình thường luyện không ít nhỉ?"

"Hahaha-Hồng Trung lão đại, lâu rồi không gặp, tài lừa gạt cũng khá lên nhiều nhỉ, chắc bình thường luyện không ít nhỉ?"

Bắc Phong trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng và Lý Hỏa Vượng trong cơ thể của Bắc Phong gần như đồng thời nói ra lời này, cái này khiến cho những người khác càng thêm bối rối, họ quả thật không biết nên giúp ai.

“Thú vị, thật sự thú vị"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười.

Khi khiến cho hai phe địch ta đều không thể phân biệt được thân phận của hai người, tiếp theo chính là cuộc đọ sức lừa gạt.

"Hồng Trung lão đại, đừng giãy giụa nữa, họ phái ta tới đối phó

với ngươi, nhất định ngươi biết năng lực này của ta có thể nhằm vào ngươi, cái này của ngươi không vui đâu.

Lý Hỏa Vượng trong cơ thể của Bắc Phong mang theo vẻ mặt đắc ý nói.

Đối mặt với cục diện hiện tại, Lý Hỏa Vượng ưu tiên gây rối loạn trước, lúc này tuyệt đối phải nắm lấy quyền phát biểu trước, mới có thể bình ổn kẻ địch bên người. "Hồng Trung lão đại, ngươi như vậy thì nhàm chán quá, sao lại còn cướp lời của ta"

Thấy Bắc Phong trong cơ thể của mình trước mặt làm ra dáng vẻ nũng nịu như vậy, Lý Hỏa Vượng hận nghiến răng nghiến lợi.

Lý Hỏa Vượng vừa giơ tay phải lên, duỗi về phía tên chột mắt bên cạnh:

"Trả kiếm lại cho ta!" Ngay khi trong mắt tên chột mắt kia vừa lộ ra một tia do dự, ngay sau đó, cơ thể hắn liền bị Bắc Phong chiếm giữ. Hắn trực tiếp nhảy ra mấy trượng lộ ra nụ cười đểu trên môi.

Nhưng sau đó, Lý Hỏa Vượng căn bản không thèm nhìn hắn, trực tiếp đoạt lấy một thanh kiếm bên cạnh, lao thẳng về phía cơ thể của mình.

"Mau! Ta đã khống chế được Lý Hỏa Vượng rồi! Mau giết hắn! Người này là Tâm Bàn của Quý Tai, không thể trì hoãn được nữa! Ngộ nhỡ để hắn tu chân rồi, toàn bộ chúng ta đều chết hết.

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời thì thanh kiếm trong tay đã đâm thẳng vào bụng của cơ thể mình, cứ như vậy cắt xác thịt của mình ra thành hai nửa.

Bắc Phong ở phía xa cũng sửng sốt, nhất thời không hiểu Lý Hỏa Vượng muốn làm cái gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lý Hỏa Vượng nhấc nửa thân trên của mình lên và nhắm mắt trước để tránh cho Bắc Phong hoán đổi cơ thể lần nữa.

Ngay sau khi hắn cúi đầu xuống, hắn liền chui đầu vào trong khoang bụng của mình, ý đồ mặc cơ thể của mình lên.

Nhưng loại chuyện này cũng không dễ xử lý, trong khoang bụng có quá nhiều những thứ linh tinh vụn vặt, hắn không phải Lý Tuế, không có năng lực hành động tự nhiên trong khe hở được.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân đang nhanh chóng tiến đến gần, Lý Hỏa Vượng há to miệng nuốt toàn bộ nội tạng và máu của Tâm Tổ vào trong bụng.

"Ta là Lý Hỏa Vượng! Ta mới là Lý Hỏa Vượng! !" Trong lòng Lý Hỏa Vương điên cuồng kêu lên.

Mặc dù không biết tên Hồng Trung này điên điên khùng khùng vì cái gì, nhưng Bắc Phong trong cơ thể của tên chột mắt vẫn xông tới chuẩn bị ngăn cản.

Nhưng lúc này đã quá muộn, ngay khi hắn vừa mới tới gần, ầm một tiếng, ngọn lửa ngất trời lập tức bốc cháy, thiêu đốt toàn bộ mọi thứ xung quanh người Lý Hỏa Vượng.

“Cháy!"

Một tiếng nổ vang, ngọn lửa thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt, gần như toàn bộ lá cây trong cả khu rừng đều bắt đầu bị đốt cháy.

Lý Hỏa Vượng bắt tay, vươn tay vỗ vào tên chột mắt đang bốc cháy mãnh liệt bên cạnh.

Dưới cú đánh của Lý Hỏa Vượng, cơ thể hắn tan rã ra như mảnh vụn, thanh Cốt Kiếm lộ ra trong cơ thể bị hắn cầm chặt lấy.

Tuy nhiên, điều này vẫn chưa đủ để trút lửa giận trong lòng của Lý Hỏa Vượng, hắn trực tiếp đưa tay xuyên qua khe hở trên cơ thể.

Hắn đưa tay níu lấy trái tim không ngừng đập của mình hung hăng xé xuống, đồng thời đập “Đại Thiên Lục” lên mặt đất.

“Hỏa Tâm!"

Khi Lý Hỏa Vượng bắt đầu nghi lễ Nhuận Trí Ngũ Hành, cục diện ở hiện trường đột nhiên nghiêng về một bên, cho dù Bắc Phong liên tục hoán đổi cơ thể cũng không làm nên cơm cháo gì.

Cuối cùng, cùng với tiếng đổ gãy của cây cối bị thiêu đốt, trận chiến đã kết thúc.

Lý Hỏa Vượng ngã xuống, hắn gầy như cánh ve lần nữa đứng lên, hút lấy cái bóng của chính mình, lần nữa trở lại bình thường.

“Lý thí chủ, chúng ta thắng rồi!"

Thiền Độ kiềm nén nỗi kích động nói.

Thanh Cốt Kiếm tìm trở về, sau này Đại Tề vẫn có thể liên tục có lương thực được đưa đến, bách tính Đại Tề cuối cùng cũng không chết đói rồi.

Tuy nhiên, lúc này Lý Hỏa Vượng lại không có tâm trạng đó, hắn nhìn tất cả thi thể xung quanh:

"Sợ là Bắc Phong đã chạy trốn rồi"

"Cái gì? Trốn rồi?"

"Chỉ cần có thể giao lưu có thể đối mặt, nàng liền có thể hoán đổi thân thể của người khác, nếu nàng thật sự muốn trốn, các ngươi cũng không ngăn cản được.

"Làm sao bây giờ!"

1117 chữ

Chương 1267: Gặp Mặt

Thiền Độ xoay mấy vòng, mở miệng nói với Lý Hỏa Vượng:

"Lý thí chủ đừng hoảng sợ, Càn gia vẫn còn đó, chỉ cần Bắc Phong vẫn còn ở Đại Tề, nhất định có thể tìm ra nàng đang ở đâu!"

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi thật sâu, giọng nói của hắn trở nên trầm thấp:

"Không quan trọng, có giết nàng hay không thì có thể thế nào? Hiện tại điều quan trọng nhất chính là người đứng sau lưng nàng"

Về vấn đề này, Lý Hỏa Vượng không muốn giải thích quá nhiều với Thiền Độ:

"Ngươi dẫn những người khác trở về, ta trực tiếp đi tìm hắn nói chuyện Dứt lời, Lý Hỏa Vượng dùng sức vung mạnh thanh Cốt Kiếm của mình, trực tiếp quay trở lại Đại Lương thông qua khe nứt.

Vừa trở lại Đại Tề, Lý Hỏa Vượng không thèm quan tâm đến môi trường ồn ào xung quanh, hắn thu nhỏ mặt đất rồi chạy về phía thành Thượng Kinh.

Nhưng khi hắn đi đến hoàng thành lại được thông báo bệ hạ không có ở đây, hôm nay lập xuân cho nên bệ hạ đã đi diễn cày ruộng Tịch Điền rồi.

Cái này rất dễ tìm, chính là đất đen bên cạnh thành, cảnh tượng vô cùng tráng lệ, không chỉ có văn võ bá quan đều đến mà thậm chí còn có hậu cung giai lệ và các hoàng tử đều đến hết. Những người bảo vệ họ đứng thành một nhóm bên ngoài, Lý Hỏa Vượng còn chưa tiến lại gần đã nhận ra rồi.

Nhưng sau khi thấy Lý Hỏa Vượng, họ không có bất kỳ hành động nào, chẳng qua là có một vài lão thái giám tiến lại gần Cao Chí Kiên đang cuốc đất một chút.

Lý Hỏa Vượng không có lập tức đi qua mà là đứng ở bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cao Chí Kiên thân hình cao lớn đang cùng vợ con cuốc đất trong ruộng, từng là một Binh Gia, hiển nhiên những công việc nặng nhọc này không thành vấn đề với hắn.

Chiếc cuốc vàng lấp lánh kim quang dưới ánh nắng mặt trời cũng sắp bị hắn khua ra tàn ảnh, thời điểm phi tử phía sau kêu mệt xoa tay, hắn đã cuốc được một đoạn dài rồi.

"Bệ hạ! Bệ hạ! Cứ giả bộ là được rồi! Đừng khiến long thể mệt mỏi!"

Thái giám phía sau vội vàng đuổi theo.

"Chút chuyện nhỏ này còn có thể khiến trẫm mệt sao? Xem thường ai đấy?"

Cao Chí Kiên càng ra sức vung cuốc lên.

Sau khi cuốc xong mảnh ruộng này, lúc này Cao Chí Kiên mới chịu từ bỏ ý đồ.

Nhưng nghi lễ vẫn chưa kết thúc, Cao Chí Kiên cầm lấy cây roi được làm từ nhiều sợi vải nhiều màu sắc quất mấy cái vào sau mông con trâu cày, lúc này mới được coi là kết thúc.

Cao Chí Kiên ném chiếc cuốc vàng vào tay thái giám, đi về phía Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi xem đi.

Cao Chí Kiên chỉ vào mảnh đất trước mặt, trong giọng nói lộ ra một tia hưng phấn.

"Đây là đất đai của ta, không ngờ hoàng thượng còn có đất đai chứ gì, vừa đúng một mẫu ba sào.

“Cái này để làm gì?"

Lý Hỏa Vượng không để ý hỏi.

“Khuyên nông dân chăm chỉ làm việc, lập xuân rồi, hoàng đế như trẫm phải làm gương nhắc nhở dân chúng nên cày bừa vụ xuân "Thời gian ít hơn mấy lần, ngươi chắc chắn thời gian có thể chính xác sao?"

“Thời gian có chính xác hay không chính xác thì thế nào, cũng không thể vì không chính xác mà không cày bừa vụ xuân được"

Cao Chí Kiên không còn chú ý đến sự uy nghiêm của hoàng đế, cứ như vậy ngồi soạp xuống đất, xem ra tâm trạng của hắn khi ở bên ngoài tốt hơn khi ở trong cung.

"Này, vẫn là làm chút công việc cực nhọc thì cơ thể mới thoải mái hơn chút, mỗi ngày đều ở trong phòng, cơ thể ta cũng sắp mốc meo lên rồi"

Cao Chí Kiên lẩm nhẩm một hồi, sau đó vẻ mặt có chút nghi hoặc quay sang nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Lý sư huynh, sao ngươi không nói gì?"

Lý Hỏa Vượng mỉm cười và ngồi xuống bên cạnh Cao Chí Kiên, nhặt một hòn đá dưới đất lên tùy tiện lắc vài cái:

"Nói cái gì chứ.

"Nói cái gì cũng được, cứ coi như đang nói chuyện trong lúc rảnh rỗi là được. Làm hoàng đế ngay cả người nói chuyện mỗi ngày cũng không có"

Cao Chí Kiên nói hết nỗi bất mãn của mình cho Lý Hỏa Vượng nghe.

“Ha, ngươi cho rằng ta tới nói chuyện với ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng tiện tay ném tảng đá đi, xoa bụi đất trong lòng bàn tay.

"Ta không nghĩ vậy, nhưng trước khi chúng ta nói đến chuyện chính sự, ngươi cứ coi như nói chuyện chút với ta đi, nói chuyện ở trong cung đều bị quản. "Ngươi là hoàng đế, ai quản được ngươi?"

“Ta là hoàng đế, đương nhiên có quy củ của hoàng đế quản ta, quản cách ta ăn uống, nói chuyện, đối nhân xử thế như thế nào"

Trong khi đang nói chuyện, oanh oanh yến yến trong hậu cung liền chạy đến kể khổ với Cao Chí Kiên.

Vẻ mặt Cao Chí Kiên mất kiên nhẫn dùng hai ba câu đuổi các nàng đi. Hắn đưa ngón tay thô to của mình chỉ vào những người phụ nữ đi ở phía xa, vô cùng chán ghét nói:

“Ta thấy các nàng liền thấy phiền, trong đầu các nàng chỉ có nghĩ làm cách nào để ta chung chăn gối với các nàng, ta nhìn thấy các nàng liền muốn ói.

"Ha, lời nói này của ngươi là muốn chọc toàn bộ nam nhân trong khắp thiên hạ này tức chết hả?

"Này, Lý sư huynh, ngươi không hiểu, nếu ném ngươi vào trong hậu cung ba tháng thì ngươi sẽ hiểu thôi "Khụ! Khụ khụ!"

Lão thái giám đang ôm quạt phất trần ở bên cạnh ho khan.

"Cao Chí Kiên, ngươi nói chuyện mà hoàng đế nên nói đi, nếu không lão thái giám này họ đến chết ở đây đó.

"Hahaha~!"

Nghe vậy, Cao Chí Kiên giống như nghe được cái gì rất thú vị, vỗ đầu gối mình ngửa đầu phá lên cười.

1111 chữ

Chương 1268: Ai Nói Dối

Tiếng cười dần dần lắng xuống, vẻ mặt hắn cũng dần trở nên nghiêm túc.

Hắn vung tay lên, những người khác xung quanh lập tức tản ra thành một vòng lớn.

Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, rút hai thanh Cốt Kiếm sau lưng ra rồi ném chúng xuống đất.

"Lý sư huynh, ngươi còn đưa lương thực cho Đại Tề sao?"

“Đúng vậy"

Lý Hỏa Vượng trả lời như chuyện đương nhiên.

"Ngươi trước tiên đừng làm bộ dáng đó! Ngươi nghe ta nói trước!"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến Cao Chí Kiên phải ngậm miệng lại.

"Ngươi còn nhớ trước đây không? Trước kia người của Đại Tề và Đại Lương đều sống rất tốt, ta không muốn Đại Tề biến mất, cũng không muốn Đại Lương biến mất"

"Họ cũng không nhất định không thể cùng tồn tại! Trạng thái đó trước đây, hai bên vẫn luôn duy trì một ngàn năm, tình huống đó có tổn hại gì đến Đại Lương sao? Ta không muốn làm cái gì khác, ta chỉ muốn hai bên đều khôi phục lại dáng vẻ ban đầu là được rồi. Thấy Cao Chí Kiên không nói gì, Lý Hỏa Vượng hỏi hắn:

"Lời giải thích mà trước đây ngươi nói là từ đâu ra?"

"Các tiền bối của Long Mạch"

"Lời mà Long Mạch nói nhất định là đúng sao? Những lời mà họ nói không nhất định là đúng, có khả năng là đang lừa ngươi thôi!"

“Ta từng có một người bạn, hắn là một quân tử.

Lý Hỏa Vượng nói tiếp.

"Hắn là một người kể chuyện. Hắn đã từng muốn nói với người Đại Lương rằng Đại Tề có tồn tại. "Nếu quả thật giống như lời ngươi nói, hai dòng lịch sử không thể song song, nhất định phải hy sinh bách tính của một lịch sử, vậy thì nhất định hắn sẽ không đi làm người kể chuyện chó má kia đâu! Nhất định trong đó có gì đó mờ ám!"

Lý Hỏa Vượng nhìn đám thái giám đang giải quyết tốt hậu quả cho hắn trong ruộng phía xa, chậm rãi nói:

"Lý sư huynh, ngươi nói Long Mạch sẽ lừa ta, vậy Lý sư huynh à, chẳng lẽ người bạn kia của ngươi sẽ không lừa ngươi sao? Những gì mà hắn nói đều là sự thật ư?"

“Ngươi! !"

Lý Hỏa Vượng nghiến răng nắm chặt nắm đấm, khi tim của đám lão thái giám phía xa đều sắp dâng lên đến cổ họng, Lý Hỏa Vượng mới chậm rãi buông nắm đấm ra.

"Hắn chết rồi, người bạn đó của ta chết từ rất lâu rồi, hắn lừa ta là thật, ta cũng không biết những thông tin mà hắn nói cho ta trong đó có cái gì giả không"

“Nhưng mà!"

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng trở nên nghiêm túc hơn:

“Nhưng trong chuyện này, hắn tuyệt đối không thể lừa ta, hắn không thể làm cái chuyện khiến người trên toàn thế giới này chết hết được!"

"Nếu hắn thật sự có thể làm được chuyện như vậy, vậy hắn tuyệt đối không thể bởi vì bá tánh thiên hạ mà lừa gạt ta! Càng sẽ không bởi vì chuyện này mà tự sát"

"Cho nên!"

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng thở hổn hển từng ngụm khí:

"Cho nên chuyện này ngươi có thể đợi thêm một chút được không? Lý sư huynh cầu xin ngươi đó. "Ngươi cũng đã từng bị đói, ngươi biết có bao nhiêu người Đại Tề bị chết đói không? Ngươi biết đứa trẻ sáu tuổi đói bụng đến nỗi phải ăn thịt của người mẹ đã chết không, ngươi có biết đó là nỗi tuyệt vọng như thế nào không?"

"Nàng thậm chí còn không biết mẹ mình đã chết rồi, ta không thể không dùng trò lừa bịp của Tọa Vong Đạo lừa gạt nàng, để nàng cho rằng mẹ mình chưa chết!"

Sau khi Cao Chí Kiên im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

"Lý sư huynh, nếu thật sự có thứ đe dọa đến Đại Lương, với tư cách là một hoàng đế tốt của Đại Lương, ta nhất định phải ngăn chặn mới là hoàng đế tốt của Đại Lương"

"Ta biết, ta đương nhiên biết, nhưng chuyện này vẫn có thể xoay chuyển được, Đại Tề chưa chắc có thể uy hiếpđược Đại Lương"

"Bây giờ Đại Tề đã lấy một số lương thực của Đại Lương, ngươi yên tâm, chờ đến khi lương thực ở Đại Tề trở nên dồi dào, ta sẽ mang từng cân về, tuyệt đối không khiến Đại Lương chịu thiệt!"

"Thậm chí Đại Tề còn có thể chăm sóc cho Đại Lương, hai bên thậm chí còn có thể giao dịch!"

Cao Chí Kiên vỗ vỗ bụi đất trên mông đứng lên:

"Lý sư huynh, bạn của ngươi không phải thần tiên, những điều hắn cho là đúng không nhất định chính xác"

"Vậy Long Mạch nhất định chính xác? Khi còn sống họ cũng là người! Cũng không phải là thần tiên!"

Cao Chí Kiên lắc đầu, xoay người cứ như vậy mà rời đi.

Mọi người dần dần lui xuống, để Lý Hỏa Vượng một mình đối mặt với một mẫu ba sào đất chưa trồng trọt xong.

“Yên tâm, có ta ở đây"

Giọng nói quen thuộc này, quen thuộc đến nỗi Lý Hỏa Vượng không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

"Hoàng thượng làm cái gì, một Ti Thiên Giám như ngươi còn có thể ngăn cản hắn sao? Thôi bỏ đi, chuyện của đại nhân, ngươi đừng có nhúng tay vào.

Lý Hỏa Vượng không muốn Lý Tuế nhúng tay vào. Nếu Ti Thiên Giám ở Đại Lương thật sự đối đầu với hoàng đế Đại Lương, vậy đối với ai cũng chính là một trận tai họa.

Lý Hỏa Vượng cũng đứng dậy, đưa tay luồn vào trong đạo bào màu đỏ của Lý Tuế, sờ đầu nàng:

"Ngoan, đây là chuyện của ta, ta có thể xử lý được, đừng nhúng tay vào"

"Nếu hắn giết ngươi, ta cũng không cần nhúng tay?"

"Phải"

Lý Hỏa Vượng nói rồi rút ra thanh Cốt Kiếm dùng sức rạch ra một khe nứt, trực tiếp chui vào trong đó.

Vị trí đồng ruộng của Đại Lương nằm ở Đại Tề lại chính là phật điện của chùa Chính Đức, các hòa thượng trong điện đương nhiên nhận ra Lý Hỏa Vượng, nhưng cũng không có phải ứng gì lớn.

1157 chữ

Chương 1269: Ngũ Tầng Thế Giới

Tuy nhiên, trước khi hắn rời đi, lời nói của Lý Hỏa Vượng lại khiến cho mọi người ở Đại Tề vô cùng để ý. Ngay khi biết tin hắn trở về rồi, Thiền Độ lập tức chạy qua.

"Thí chủ, thế nào rồi? Nói chuyện với họ chưa? Tại sao họ muốn ra tay?"

"Nói rồi, về chuyện tại sao lại ra tay với ta, hoàng đế Đại Lương cảm thấy nếu chúng ta tốt hơn, sẽ uy hiếp đến bên kia"

Lý Hỏa Vượng đau khổ nói ra đáp án.

"Hoàng đế Đại Lương? ! Lý thí chủ? ! Thật sự là hoàng đế của Đại Lương ra tay sao?"

Thiền Độ kinh ngạc như vậy khiến Lý Hỏa Vượng có chút không rõ tình hình:

“Không phải trước đây ngươi biết rồi sao? Sao lại có phản ứng lớn như vậy?"

Hai tay Thiền Độ vội vàng chắp lại, xoay chuỗi hạt:

“A di đà phật, bần tăng chưa bao giờ nghi ngờ hoàng đế của Đại Lương, bần tăng còn cho rằng họ là thế giới khác."

"Cái gì? ! Còn có thế giới khác? !"

Lần này đến phiên Lý Hỏa Vượng rồi, lúc này hắn cảm thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng sấm vang:

“Chuyện quan trọng như vậy, sao ngươi không nói sớm cho ta biết! !"

"Cái này cần phải nói sao? Không phải Lý thí chủ đã biết từ lâu rồi sao?"

Thiền Độ nói rồi chỉ vào năm pho tượng Phật tổ lấp lánh kim quang trong điện.

“Đại Nhật Như Lai ở giữa trung tâm thế giới Kim cang, A Súc Bệ Như Lai phía đông của thế giới Hương Tích, Bảo Sanh Như Lai ở phương nam của thế giới Hoan Hỉ, Đức Phật A Di Đà ở thế giới Tây Phương Cực Lạc và Bất Không Thành Tựu Như Lai ở phía bắc của thế giới Liên Hoa Bộ. Bởi vì Phật tổ quản lý ngũ giới Phật giáo cho nên mới gọi là Ngũ Trí Như Lai"

Mỗi lời nói của Thiền Độ khiến miệng của Lý Hỏa Vượng mở to hơn.

"Tại sao Lý thí chủ lại kinh ngạc như vậy? Không phải trước đây ngươi đã sớm biết rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng cũng sắp bị chọc tức đến đỉnh đầu bốc khói:

"Mỗi một thế giới quan của tông môn bè phái các ngươi đều con mẹ nó xung đột lẫn nhau! ! Làm sao ta đoán ra được trong những thứ này của các ngươi rốt cuộc có cái nào thật! Có cái nào giả chứ! !"

Ngũ giới Phật giáo.

"Hỏa Vượng nhớ cái từ này, từ này không chỉ các hòa thượng chùa Chính Đức đã từng nói qua, mà sư thái của An Từ Am cũng đã từng nói từ này"

Nhưng lúc đó bản thân còn chưa giải quyết Đan Dương Tử, tính mạng bị đe dọa trong một sớm một chiều, căn bản không để ý họ nói những thứ này.

Sau đó, bản thân tiếp xúc với các tông môn bè cánh khác nhau và phát hiện thế giới quan của họ xung đột lẫn nhau, sau đó hắn càng không để ý nữa.

"Không! Những gì mà ngươi nói đều không đúng!"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng khiến Thiền Độ không biết nên nói tiếp thế nào.

Rõ ràng là chuyện mà ai ai cũng biết, tại sao phản ứng của Lý thí chủ lại lớn như vậy.

"Không... Chuyện mà ngươi nói không đúng."

Con ngươi Lý Hỏa Vượng run rẩy đứng nguyên tại chỗ bắt đầu đi lại lòng vòng.

Vừa rồi, kết hợp với kinh nghiệm trước đây của mình, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng đã tìm ra được có chuyện gì xảy ra với ngũ giới.

"Không phải bên kia ngươi nói ngũ giới của Phật giáo là lịch sử, năm tầng lịch sử có hướng đi không giống nhau!" Lý Hỏa Vượng nói ra suy đoán của mình.

Thế giới Đại Lương là lịch sử sau khi Đại Tề bị chia cắt nghìn năm trước, còn Đại Tề chính là lịch sử mà Đại Tề không bị chia cắt nghìn năm trước!

Hai thế giới trước đó đều như vậy, vì vậy tương tự như vậy, ba thế giới còn lại là lịch sử của các chi nhánh khác nhau xuất hiện từ đầu nguồn!

Người thì vẫn là những người này, hay là lại có khả năng ngũ xung hoàn toàn bất đồng, hơn nữa còn tồn tại song song với nhau. Loại chuyện này chỉ có thể xuất hiện trong thế giới hoàn toàn điên rồ này mà thôi.

"Không không không, Lý thí chủ, ngươi hãy nghe ta nói"

Thiền Độ đương nhiên không đồng ý với cách nói của Lý Hỏa Vượng, điều này khiến hắn cảm thấy toàn bộ kinh Phật mà bản thân đã học thuộc lòng trong mấy chục năm qua đều là bịa đặt. Hắn nhất định phải phản bác. "Lý thí chủ, ngũ giới của Phật giáo đã có từ xa xưa, cũng không phải như ngươi nói đâu. Theo "Nhất thiết kinh âm ý", Nhất Giới Như Lai, Đại Nhật Như Lai, Tì, Biến Dã; Lư Già Na, Quang Chiếu Dã; nói Phật lấy thân trí tuệ không ngại ánh sáng, chiếu khắp mà không ngại pháp giới.

"Sở ngôn biến giả, phổ châu pháp giới dã, quang dã, vi duyên khởi vô ngại, li vị giác chiếu"

Hai tay Lý Hỏa Vượng túm lấy cổ áo đối phương nhấc lên:

“Câm miệng! Ta không rảnh nghe hòa thượng ngươi ở đây niệm kinh! Chuyện quan trọng bây giờ là cái này sao? Cái này quan trọng sao? Điều quan trọng bây giờ là rốt cuộc người của lịch sử nào đã ra tay với chúng ta! Còn có động cơ của họ là cái gì!"

Lý Hỏa Vượng dùng sức buông lỏng áo tăng bào của Thiền Độ, hắn đưa tay ra gãi da đầu mình, sau đó xoay vòng tại chỗ, sau đó hắn lại đột nhiên phá lên cười:

“Không phải Cao Chí Kiên, không phải hắn muốn giết ta!"

Nghĩ đến đây, tảng đá trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức rơi xuống. Đúng là tên ngốc đó đã thay đổi nhưng hắn cũng không thay đổi nhiều như vậy.

Hắn vẫn là huynh đệ của mình, là tên ngốc vào sinh ra tử cùng mình.

Tảng đá trong lòng lập tức bị loại bỏ, Lý Hỏa Vượng có cảm giác gan bàn chân giẫm phải bông, người khác không phản bội mình.

Nếu đã có năm tầng lịch sử, vậy hiềm nghi của Cao Chí Kiên lập tức giảm xuống mức thấp nhất.

Dù sao, vẫn có Tuế Tuế theo dõi ở bên kia, nếu như hắn thực sự ra tay với mình, chắc chắn nàng sẽ nói cho mình biết.

1164 chữ

Chương 1270: Ngũ Trí Như Lai Đâu

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa mới buông xuống tâm sự này, trong lòng hắn lại dâng lên một mối nghi ngờ mới:

“Là ai muốn giết ta?"

Nếu như nói là người bên trong ba tầng lịch sử khác, nhưng bản thân vừa mới biết đến sự tồn tại của ba tầng lịch sử, trước đây mình không có khả năng kết thù với họ được.

Tự dưng vô duyên vô cớ, những người này uống lộn thuốc sao? Tại sao lại muốn ra tay với ta?

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian ta đi ra khỏi Thanh Phong quán, ta đã vô tình kết thù với họ ư?

Lý Hỏa Vượng một mình suy nghĩ hồi lâu, nhưng không có kết quả gì, hắn ngẩng đầu nhìn Thiền Độ bên cạnh:

"Phương trượng, ngươi nghĩ vì sao họ lại ra tay?"

Vẻ mặt Thiền Độ ngưng trọng suy nghĩ một chút, xoay chuỗi phật châu trong tay chậm rãi lắc đầu: “Bần tăng không biết, trong kinh Phật có nói ngũ giới của Phật giáo là pháp tính của Phật giáo sơ khai.

“Phật giáo sơ khai” là bản thể của tâm, hóa hiện tam Như Lai Tạng, A Đại Thiền Mã, Kim Cương Trì, Kim Cang Tát Đỏa, tức là một lòng hóa tam tạng"

Lý Hỏa Vượng nặng nề thở dài:

"Ai hỏi ngươi cái này?" Thấy không thể hỏi phương trượng được, Lý Hỏa Vượng chỉ có thể tự mình suy xét. Trước tiên hắn xác định Bắc Phong là đối tượng tình nghi đầu tiên.

Lúc trước khi Đầu tử cướp đoạt Long Mạch, hắn đã từng nói rằng vì để đối phó với Đấu Mỗ, Tọa Vong Đạo của Đại Lương cũng bị hắn dọn sạch rồi.

Nhưng nhìn từ kết quả, đúng là đã được dọn dẹp sạch sẽ chỉ là Bắc Phong chưa bị giết mà là chạy đến một tầng lịch sử khác trốn khỏi thủ đoạn của Đầu tử thông qua năng lực đặc biệt.

"Nàng đang tà thuyết mê hoặc người khác sao? Lừa dối người của tầng lịch sử kia ra tay với ta?"

Lý Hỏa Vượng cẩn thận suy nghĩ một chút, nhưng cảm thấy dường như không có khả năng. Chưa từng nghe nói hung thủ đa mưu túc trí sau hậu đài lại chạy đến tuyến đầu bán mạng.

Tọa Vong Đạo là một tên lừa gạt không phải là một ngốc tử. Đối

với chuyện có tính nguy hiểm cao như vậy, hẳn là họ sẽ đi lừa gạt người khác trước mới đúng, hơn nữa đây cũng không phải là phong cách của Tọa Vong Đạo. Có lẽ những kẻ lừa gạt sẽ tự mình lên, nhưng họ tuyệt đối sẽ không bao giờ ra tay.

Chắc chắn có người khác đứng sau Bắc Phong, bất luận họ ép buộc hay là đang giao dịch, cuối cùng đều là lợi dụng năng lực cổ quái của Bắc Phong nàng để đối phó với mình.

“Lý thí chủ, trước kia ngươi có dính líu gì với Tâm Bàn sao?"

Thiền Độ tiến lên hai bước, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lý Hỏa Vượng.

"Hả?"

Lý Hỏa Vượng hơi nhíu mày nhìn hắn:

“Ngươi hỏi như vậy là có ý gì?"

Thiền Độ liếc nhìn thanh Cốt Kiếm trên lưng Lý Hỏa Vượng:

"Ngũ giới của Phật giáo xưa nay độc lập với nhau, cũng không can thiệp lẫn nhau. Ngoại trừ Đại Bồ tát và Đại Phật tổ ở Thế giới Cực lạc có thể đi lại tự nhiên ra, cũng chỉ còn lại Tâm Bàn thôi"

"Tâm Bàn vượt ra ngoài ngũ giới, không ở trong ngũ hành. Họ đeo trên người đại nhân quả, đại công đức của Bồ Tát Phật tổ, mỗi một Tâm Bàn đều ở giữa hai giới, hơn nữa có thể qua lại hai giới này.

"Chớ nói càn, ta cũng là Tân Bàn, tại sao ta không thể qua lại giữa hai giới?"

"Hơn nữa trước đây chắc chắn ta không có đụng chạm gì với Tâm Bàn của thế giới kia. Tâm Bàn duy nhất mà ta biết ngươi cũng biết, chính là Gia Cát Uyên. Hắn chỉ có thể qua lại giữa Đại Lương và Đại Tề, căn bản không liên quan gì với một tầng lịch sử kia"

Nghe thấy vậy, Thiền Độ im lặng gật đầu mà không nói gì, như thể mọi chuyện không như hắn nghĩ.

Suy đi nghĩ lại, sau khi loại bỏ các khả năng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng chỉ nghĩ đến một khả năng cũng chính là chuyện mà gần đây hắn vẫn đang làm.

“Chuyện ta cứu Đại Tề đã gây trở ngại đến họ sao?"

Lý Hỏa Vượng tự lẩm bẩm một mình. Hắn lại nhớ tới những gì mà trước đây Cao Chí Kiên đã nói. Nếu không chỉ Đại Tề và Đại Lương có mối quan hệ cạnh tranh, mà cả năm tầng lịch sử đều có mối quan hệ cạnh tranh thì sao? Cho nên họ thấy mình đang cứu Đại Tề nên phái người đi ngăn cản?

Trước đây hắn cũng đã suy nghĩ rất nhiều nhưng bây giờ xem ra chỉ có cái này mới có vẻ hợp lý hơn.

Lý Hỏa Vượng nói cho Thiền Độ nghe cách nghĩ của mình, phương trượng chùa Chính Đức liên tục lắc đầu: "Không không không, Lý thí chủ, ngũ giới của Phật giáo bổ trợ cho nhau, chứ không phải là mối quan hệ cạnh tranh như ngươi nói. Ngũ Trí Như Lai bảo vệ ngũ giới, sẽ không khiến cho giới nào biến mất cả"

"Ha ha."

Lý Hỏa Vượng ngoài cười nhưng trong không cười: “Lúc Đại Tề hết lương thực, tại sao Ngũ Trí Như Lai kia của ngươi lại không xuống cứu giúp?"

“Như Lai Ngũ Trí của ngươi đâu? Hắn không phải tự xưng trông coi ngũ giới sao? Khi Đại Tề sắp diệt vong, Như Lai Ngũ Trí tại sao không xuất hiện?"

Giọng điệu của Lý Hỏa Vượng không thể nào không xúc phạm đến vị Phật tổ của tín ngưỡng chùa Chính Đức, thế mà Thiền Độ với tư cách là phương trượng chùa Chính Đức lại không chút tức giận, thậm chí chút dao động cũng không có.

Hắn chắp hai tay lại thể hiện sự cung kính các vị Ngũ Tôn trong điện:

“A di đà phật, thiện tại thiện tại, Phật tổ Như Lai nghĩ như thế nào, người làm đệ tử như bần tăng không dám tùy ý suy đoán"

"Nhưng Lý thí chủ, nguyên khởi quy nguyên lạc, Như Lai Ngũ Trí thật sự không làm gì sao? Nếu họ thật sự không làm gì, vậy tại sao Lý thí chủ lại tới trợ giúp Đại Tề?"

"Có lẽ để Lý thí chủ đến giúp Đại Tề, là ý kiến của Phật Tổ"

1143 chữ

Chương 1271: Đạo Hữu Là Nhất

Nghe những lời của Thiền Độ, Lý Hỏa Vượng vô cùng tức giận:

"Ý ngươi là sao? Hóa ra ta ở đây vất vả cực nhọc đều là công lao của Ngũ Trí Như Lai, phải không?"

Thiền Độ liên tục lắc đầu. "Không, công lao đương nhiên là của Lý thí chủ, nhưng Ngũ Trí Như Lai là Đại Phật Tổ, ngũ giới Phật giáo đều ở trong trí tuệ thanh tịnh của ngài, cho nên công lao là của Lý thí chủ, công đức là của Phật Tổ.

Lý Hỏa Vượng tự nhiên không hài lòng với lời giải thích này, về cơ bản điều này không có lời giải thích.

"Tới đây, chúng ta nói chuyện đi, chúng ta làm cho rõ chuyện này! Tại sao công đức lại thuộc về Như Lai Ngũ Trí! Trí huệ thanh tịnh kia là cái gì!"

"Để Như Lai Ngũ Trí của ngươi đến lo liệu, không phải là bảo vệ Ngũ giới sao? Hiện tại thế giới khác muốn công kích Đại Tề, Như Lai Ngũ Trí tại sao không ra tay?"

"Hôm nay nếu ngươi không nói cho rõ ràng, ta sẽ không chuyển lương thực tới nữa!"

Thấy Lý Hỏa Vượng bắt đầu nghiêm túc với mình, Thiền Độ bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, hắn không muốn tranh luận với một người ngoại giáo như Lý tiên nhân, bất luận thắng hay thua đều rất khó.

Hơn nữa hắn hầu như không đọc kinh Phật, giải thích cho hắn rõ

ràng là như đàn gảy tai trâu.

Sau khi cân nhắc một lúc, Thiền Độ nghĩ ra một biện pháp đối phó.

"Lý thí chủ, bần tăng ngu dốt đã nói sai. Vì Lý thí chủ đã làm việc vất vả nên công lao thuộc về Lý thí chủ, công đức cũng là của Lý thí chủ, không ai có thể cướp được Thái độ của đối phương khiến sắc mặt Lý Hỏa Vượng càng thêm tức giận, nếu con lừa già trọc đầu này không phải đồng minh, hắn thật sự muốn giết chết tên này.

"Đừng càng gỡ càng rối nữa, nên nghĩ cho kỹ rốt cuộc là họ từ thế giới nào tới"

"Điều quan trọng hơn là phải làm cho rõ họ là ai và mục đích là gì. Ta nghĩ sau sự nhục nhã lần này chắc chắn họ để yên đâu, mà sẽ ngày càng trở nên tàn nhẫn hơn"

sẽ không Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay.

Đối với thế lực muốn giết hắn, bất luận là ai, hắn đều phải báo thù gấp mười lần, trăm lần!

Phương trượng chùa Chính Đức gật đầu và đồng ý những lời của Lý Hỏa Vượng.

"Đừng chỉ gật đầu, nói điều gì đó hữu ích đi!"

Thiền Độ lắc đầu:

“Bần tăng không biết, nhưng có thể khẳng định một điều là trong số họ có 1 cái Tâm Bàn, nếu không họ căn bản không đến được Đại Tề"

"Tâm Bàn Tâm Bàn"

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm một mình, hắn không thể không nghĩ về mọi thứ đã thay đổi trước đây.

Ta đã từng nghĩ rằng khu rừng mọc ngoài cỏ là do đối phương dùng năng lực của cốt kiếm, nhưng bây giờ xem ra, đó là tác dụng của lịch sử Tâm Bàn, hắn có vẻ khác với Gia Cát Uyên, có thể tự

do kiểm soát sự trùng lặp của hai lịch sử.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc lâu, và cuối cùng dựa vào sự hiểu biết của bản thân về bắc phong để quyết định nên làm gì tiếp theo.

"Nghĩ cũng vô dụng, muốn biết họ là ai, từ đâu tới, tốt nhất chính là bắt sống họ "Họ chắc chắn sẽ tới. Nếu họ dám tới Đại Tề, thì sân nhà là của chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp phục kích họ."

"Bảo những người khác đến đây để cùng nhau nghĩ cách, nếu họ còn dám tới nữa, vậy Đại Tề chúng ta sẽ nuốt sạch họ! Để bọn một đi không trở về! !"

Thiền Độ gật đầu, và khi hắn nhẹ nhàng nâng chuỗi tràng hạt trong tay lên, tiểu hòa thượng có khuôn mặt gầy gò đứng ở Ngũ Phật điện chắp tay, quay người và lui xuống.

Đợi tất cả đến e là phải mất một lúc, nhưng Lý Hỏa Vượng không có thời gian để lãng phí cho việc chờ đợi.

"Ngươi chờ ở đây đi, ta đến Đại Lương có chút việc, xử lí xong sẽ tới ngay Trước kia hắn từng nói chuyện với Cao Chí Kiên, nhưng nghe đến tên này có chút mơ hồ, vẫn phải làm cho rõ ràng mới được.

Xuyên qua vết nứt, Lý Hỏa Vương lập tức quay người lao về hướng hoàng thành, nhưng rất nhanh liền bị một người cản lại, Huyền Tẫn.

“Cha, người đi đâu vậy?"

Lý Tuế mặc đạo bào màu đỏ, hơi nghiêng đầu, và hỏi Lý Hỏa Vượng câu hỏi này.

Lý Hỏa Vượng nhất thời không biết giải thích với Lý Tuế như thế nào, hắn không thể nói mình hiểu lầm Cao Chí Kiên, phải không? Hiểu lầm hắn sai người giết mình?

Thấy Lý Hỏa Vượng không nói gì, Lý Tuế cũng không hỏi, nàng mang một túi đồ màu đỏ quấn quanh bởi mấy xúc tu cho Lý Hỏa Vượng.

"Cha, cái này là con làm, cho cha này"

Lý Hỏa Vườn đưa tay nhận lấy và thấy đó là một chiếc đạo bào màu đỏ.

Đạo bào này rõ ràng được làm bởi tay nghề rất tinh xảo, trên cổ áo có hoa văn đám mây tinh tế tỉ mỉ và rất phức tạp. Loại vải này sờ vào là biết không phải là bình thường.

“Đây là... ?"

Lý Hỏa Vượng tự mình mặc vào, thấy rất vừa vặn.

"Con làm đấy, nó chống lửa, vả lại người xem, những chỗ này đều có thể mở ra"

Xúc tu của Lý Tuế vươn ra, kéo vào bụng của Lý Hỏa Vượng.

"Dùng đại thiên lục sẽ chống lửa tốt hơn"

Lý Hỏa Vượng cảm nhận nó một lúc liền thích chiếc Đạo bào này, chưa kể chiếc áo choàng Đạo bào này là do con gái của hắn tặng.

“Thích không?"

Lý Tuế hỏi.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng gật đầu, khuôn mặt nữ tính của Lý Tuế đột nhiên ra từ trong chiếc Đạo bào, mỉm cười hạnh phúc.

“Chỉ cần người thích là được"

Lý Tuệ định rời đi, lại bị Lý Hỏa Vương ngăn lại.

"Nếu con đã là Thiên Giám Ti của Đại Lương, ta nghĩ cần phải nói cho con biết một số việc, mặc dù nó không liên quan gì đến Đại Lương"

1119 chữ

Chương 1272: Không Hỏi

Lý Hỏa Vượng đưa Lý Tuế đến ngồi ở một quán trà và tỉ mỉ kể lại toàn bộ sự việc.

"Trước đây ta đã hiểu lầm Cao Chí Kiên, con hãy giúp ta chuyển lời xin lỗi tới hắn.

Lý Hỏa Vượng có chút xấu hổ nói.

Lý Tuế ngồi đó không trả lời điều gì, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ về những gì đã xảy ra.

Sau một lúc, cuối cùng Lý Tuế nói:

"Được, con biết rồi"

"Xin lỗi con, vốn dĩ ta muốn tự mình đi, nhưng Đại Tề mọi người đang tập trung đông đủ, nên ta nhờ con đi thay"

Lý Hỏa Vượng cầm tách trà lên nhấp một ngụm lớn, trà đắng khiến hắn rùng mình.

"Đợi đã"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Lý Tuế:

"Con là Thiên Giám Ti, con biết ngũ trọng lịch sử chứ?"

Lý Tuế gật đầu:

"Đây không phải điều gì bí mật"

Nghe những lời này của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng liền hỏi lại:

"Vậy tại sao trước đây con không nói với ta?"

“Cha, người không hỏi con, con nói thế nào, cũng không thể bàn về chủ đề này lúc cả nhà ăn tết chứ?"

"Cha, người hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ trước kia người đều không biết những chuyện này sao?"

“Ta biết, ta đương nhiên biết"

Lý Hương Vượng uống một ngụm lớn trà đắng.

"Ý của ta là, chúng ta có thể nói nhiều hơn về những thông tin của thế giới này, dù sao con cũng đã sống ở đây 160 năm, con chắc chắn phải biết nhiều hơn ta, chắc chắn có một số việc ta không biết"

Lý Tuế dùng bảy tám cái xúc tu đỡ lấy đầu của cô gái nhẹ nhàng đặt vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng. "Cha, thật ra con nghĩ không nên nói cho cha biết thì tốt hơn. Có một số chuyện càng biết càng nguy hiểm, nói không chừng sống trong mớ hỗn độn có lẽ sẽ thoải mái hơn. Hơn nữa, cha là Tâm Bàn, là Tâm Tố tu chân thành công...

Lý Hỏa Vượng đưa tay nhẹ nhàng sờ vào đầu trong ngực, khẽ thở dài, hắn biết sự thật là sự thật, Huyền Tẫn trước kia đã từng nói lời này, nhưng khi nghe được lời này từ Lý Tuế, hắn luôn cảm thấy khó chịu.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy một âm thanh nghiêm nghị lạ thường đột nhiên vang lên bên tai:

"Lý Hỏa Vượng, ngươi thật sự cảm thấy chuyện này thú vị sao?"

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt rồi lại mở ra, ngơ ngác nhìn ngọn đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng trên đỉnh đầu, căn bản không thèm để ý đến âm thanh ngoài cửa.

Bản thân hắn mặc hai chiếc áo bó, bị mắc kẹt rồi, mắc kẹt cho đến chết. Nhưng đây chỉ là tạm thời, phe của hắn đã thắng, trong thời gian ngắn Thanh Vượng Lai sẽ đến cứu hắn.

Dù hắn bị mất một mắt, nhưng cái giá phải trả để kết thúc trận chiến này cũng rất xứng đáng. Mọi chuyện đã qua, sau này sẽ không còn ai giám sát hắn nữa, hắn cũng sẽ không còn phải lo lắng những điều đó làm tổn thương gia đình mình nữa, cuối cùng hắn đã có được tự do thực sự, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Lý Hỏa Vương! Ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy! ! Đừng có giả điên với ta! Ta chữa bệnh này đấy! Ngươi có điên hay không, ta rõ hơn ngươi!"

Giọng nói của Dịch Đông Lai từ ngoài cửa truyền vào, và giọng điệu của hắn ta có vẻ hơi tức giận. Đương nhiên hắn có lý do để tức giận, sự điên cuồng của Lý Hỏa Vượng không chỉ biến hắn trở thành trò cười.

Mà luận án hắn chăm chỉ cực khổ làm trong thời gian qua đã hoàn toàn trở thành hư không. Hắn không tin, những kiểu bệnh nhân như thế này hắn đều đã từng chữa trị, cho dù không hồi phục hoàn toàn thì bệnh tình cũng chuyển biến tốt lên rất nhiều, lần đầu tiên hắn phải bó tay trước Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng vẫn đứng yên tại chỗ, không chút giao động trước giọng nói của Dịch Đông Lai. Hai mươi phút sau, cuối cùng Dịch Đông Lai cũng rời đi, Lý Hỏa Vượng đờ đẫn nháy một bên mắt. Xua tan sự im lặng đến đáng sợ trong phòng, đợi thêm nửa canh giờ sau, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe thấy gì đó, lập tức giãy dụa.

Lý Hỏa Vượng không nói gì, chỉ là mím miệng, nhanh chóng vặn nhỏ thanh âm, đi về phía bức tường bên trái.

Mặc áo bó nên cử động rất khó khăn, giãy dụa rất mất sức, chỉ một lúc sau trán Lý Hỏa Vượng lấm tấm mồ hôi nhưng hắn vẫn không chịu dừng lại.

Cuối cùng, khi đến bức tường bên trái, hắn áp tai lên tấm da mềm mịn trên tường, mang máng nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ.

Hắn nhớ giọng nói đó, đó là giọng của Triệu Đình, cô gái mắc chứng trầm cảm cùng nhóm với hắn.

“Lý... Vượng, còn... không?"

Thanh âm rất ồn ào, hơn nữa không thể nghe rõ, mấy ngày nay Lý Hỏa Vượng vẫn đang tập luyện, đại khái có thể đoán được đối phương muốn nói cái gì. Trên mặt lộ ra nụ cười, Lý Hỏa Vượng gật đầu:

"Ta vẫn ổn, tất cả đều ổn, chỉ là bị giam cầm mà thôi, trước kia ta cũng bị giam, không có gì to tát" Ngay sau đó truyền đến một giọng nói khác. Giọng nói lần này là giọng nói của một người đàn ông chân chất, thật thà, với giọng nói lắp ba lắp bắp của hắn, cộng với

sự ngăn cách của bức tường, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Nhưng giọng nói đặc biệt khiến Lý Hỏa Vượng hiểu ngay rằng người này là người chậm phát triển vừa phải bị đưavào bệnh viện tâm thần, Lý Hỏa Vượng đã giúp hắn một lần và vẫn nhớ tên hắn là Cao Cận Vân.

Sau đó, lại truyền đến một giọng nói khác, giống như hai người trước, Lý Hỏa Vượng ngay lập tức đoán được giọng nói của người phụ nữ đó là ai, đó là Trương Thủy Nga, một người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

1102 chữ

Chương 1273: Kết Thúc

Những người này lúc đầu đều cùng nhóm với hắn, dù trong mắt người khác họ là người mắc bệnh tâm thần nhưng họ luôn sẵn sàng nói chuyện với hắn, điều này khiến Lý Hỏa Vượng rất cảm kích.

Người thêm gấm thêm hoa rất nhiều, nhưng người cứu người khác lúc gặp khó khăn hoạn nạn lại rất ít. Thấy hắn giết nhiều người như vậy, những người bên ngoài nhất định nghĩ hắn là kẻ mất trí tùy ý giết người.

Sau khi chào hỏi qua loa với họ qua bức tường ngăn cách, Lý Hỏa Vượng lại nghe thấy giọng nói của Triệu Đình: "Buông ra... chúng ta... sẽ... cứu... đi"

Nghe vậy, trái tim của Lý Hỏa Vượng đột nhiên như đóng băng, lời nói của Triệu Đình hôm nay dường như khác với trước đây, hắn ngập ngừng hỏi:

"Có phải Thanh Vượng Lai đã nói chuyện với ngươi không?"

"Đúng....."

Nghe vậy, trong lòng Lý Hỏa Vương lập tức trầm xuống, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng nói:

"Ngươi về nói cho Thanh Vượng Lai, bảo hắn nghĩ cách khác đi! Đừng liên lụy đến người khác!"

Lý Hỏa Vượng thực sự rất muốn ra ngoài, nhưng hắn không muốn vì việc hắn bỏ trốn mà khiến người khác bị liên lụy, chứ đừng nói đến người quen của hắn.

Họ đều là những người mắc bệnh tâm thần, cuộc sống của họ đã không dễ dàng gì, yên ổn chữa bệnh, bình an vượt qua cơn mộng này là lựa chọn an toàn nhất cho họ.

Nếu họ tham gia vào trận chiến của Ti Mệnh, có trời mới biết

chuyện gì sẽ xảy ra.

Hơn nữa hắn cũng không quên tính cách của Thanh Vượng Lai, đối với những công cụ không hữu ích, hắn sẽ chỉ lựa chọn pháp tốt tối ưu nhất.

“Không.. tôi... tôi... nói rồi..."

Giọng của Triệu Đình yếu đi, Lý Hỏa Vượng dù có thay đổi góc độ như thế nào cũng không nghe rõ.

“Ngươi nói cái gì?"

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nằm rạp xuống đất, lập tức không động đậy.

Giây tiếp theo ngay sau khi hắn làm xong việc này, cửa phòng giam bị người bên ngoài mở ra, là Dịch Đông Lai trong bộ đồ màu trắng.

“Vừa rồi ngươi nói chuyện với ai?"

Dịch Đông Lai hỏi, Lý Hỏa Vương không trả lời.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng thấy đôi giày da của Dịch Đông Lai trước mặt.

Ngay sau đó, liền thấy Dịch Đông Lại trực tiếp đưa tay kéo dây đai áo trói trên trên người, kéo lê hắn ra ngoài. "Ngươi tới đây! Ngươi nhìn xem! Ngươi tự mình mở mắt xem con mắt còn lại của ngươi xem đẹp thế nào!" Hắn kéo Lý Hoả Vượng ra bên ngoài bức tường bên trái, bên ngoài chỉ có một mặt bức tường, không có ai. "Thấy chưa! Gần phòng giam không có ai! Tất cả đều là ảo giác của ngươi! Lý Hỏa Vượng! Ngươi bị bệnh rồi!" Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng chịu mở miệng nói với Dịch Đông Lai câu đầu tiên, với giọng điệu rất bình tĩnh: "Không, ta bị bệnh, ta chỉ là đã tìm được sự thật của thế giới.

Khi Lý Hỏa Vượng nói những điều này, suýt chút nữa đã khiến Dịch Đông Lai tức giận cười lên, trong lòng hắn thậm chí còn có ý định bỏ cuộc, dù là từ góc độ bác sĩ tâm lý, tên này cũng quá điên rồi. "Thật không? Cuối cùng ngươi cũng biết đã biết sự thật của

thế giới này? Thật sao?"

Dịch Đông Lai trực tiếp nới lỏng hai lớp quần áo trói trên người Lý Hỏa Vượng, nhét điện thoại di động của hắn vào tay Lý Hỏa Vượng, dùng ngón tay nhanh chóng lướt lướt vài cái.

"Đây là WeChat của mẹ ngươi! Nếu ngươi có can đảm, hãy gọi video với bà ấy, nhìn bà ấy bằng con mắt còn lại của ngươi và giải thích cho bà ấy, ngươi không bị điên! Chỉ là ngươi vừa nhận ra sự thật của thế giới! Nếu ngươi có gan, hãy nói lại với bà ấy!"

Da mặt của Lý Hỏa Vượng hơi run lên, hắn nắm lấy điện thoại di động của Dịch Đông Lai và đập nó xuống. "Ngươi không biết gì hết! Mọi chuyện đã kết thúc!"

"Tất cả phiền phức kết thúc rồi! Dịch Đông Lai, ta biết! Trước đây ta bị bệnh tâm thần, nhưng đã được ngươi chữa khỏi!"

Vẻ mặt hung dữ của Lý Hỏa Vượng không làm Dịch Đông Lai sợ hãi lùi lại nửa bước, hắn tiến lên một bước, kiên định nhìn Lý Hỏa Vượng.

"Nói cho ta biết! Những lời của ngươi nói rốt cuộc là có ý gì! Chỉ có nói cho ta! Ta mới có thể giúp ngươi!"

Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng khẽ lắc đầu, đi vào bên trong phòng giam, khoanh chân ngồi dựa vào tường.

"Bác sĩ Dịch, ta không có bệnh, bây giờ ta có thể làm các loại xét nghiệm, tin hay không thì tùy, hiện tại ta thật sự là một người bình thường"

Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, những gì hắn nói với Dịch Đông Lai sẽ không có tác dụng gì ngoại trừ khiến hắn nghĩ rằng mình bị bệnh nặng hơn.

Huống chi, chính hắn cũng không biết rốt cuộc Dịch Đông Lai là hình chiếu gì, điều duy nhất hắn có thể khẳng định chính là, không nên đứng về phía những kẻ như thế này.

Nếu không, khi hắn đang đánh nhau với Vu Nhi Thần, Dịch Đông

Lai nên ra tay giúp đỡ hắn thay vì cử người đến bắt hắn.

Hiện tại mối nguy đã giải quyết, hắn chỉ cần chờ đợi, dù Thanh Vương Lai tìm đến tên này trở mặt cự tuyệt, chỉ cần hắn dựa theo quy tắc của hình chiếu này, thông qua các loại kiểm tra, nhất định sẽ lại được thả ra ngoài. Có lẽ quá trình này sẽ mất nhiều thời gian, nhưng hiện tại hắn không vội, chỉ cần tính mạng của những người hắn quan tâm không gặp nguy hiểm, như vậy hắn gặp phải hoàn cảnh nào cũng không quan trọng.

Lý Hỏa Vượng ngồi ở chỗ đó đợi rất lâu, cũng không đợi được tiếng đóng cửa, hơi quay đầu lại, liền thấy cửa sắt trong phòng giam đáng lẽ nên đóng lại lại mở ra.

1134 chữ

Chương 1274: Tự Do

“Ra ngoài đi, bác sĩ nói ngươi không cần nhốt trong đó nữa. "

Y tá nói với Lý Hỏa Vượng.

Trong lòng Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy nghi ngờ, trước đây không lâu hắn đã giết nhiều người như vậy, bọn họ lại dễ dàng để cho hắn đi ra ngoài tiếp xúc những bệnh nhân khác?

Dù nghĩ thế nào, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy Dịch Đông Lai đang lừa mình, và chắc hẳn chuyện này không đơn giản như vậy.

Lý Hỏa Vương ngồi đó suy nghĩ một lúc, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Bất kể Dịch Đông Lai muốn làm trò gì đi nữa cũng chẳng có vấn đề gì, cây ngay không sợ chết đứng, dù sao hắn cũng là người bình thường, chỉ cần hắn luôn ghi nhớ rằng không tiết lộ chuyện của Ti Mệnh, sẽ không sợ hắn ta sử dụng nhiều phương pháp tâm lý khác nhau để kiểm tra hắn.

“Chờ một chút"

Lý Hỏa Vượng vừa đi ra ngoài liền bị bốn y tá cao lớn chặn lại. "Các biện pháp cần thiết vẫn cần được chuẩn bị. Xin hãy dừng lại và đừng gây rắc rối cho chúng tôi"

Ngay sau đó, hắn lại phải đeo còng tay, còng chân nặng nề, đồng thời đội một chiếc mũ bảo hiểm đặc biệt lên đầu để ngăn hắn móc luôn con mắt còn lại.

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm đến điều này, cứ thế đeo những thứ này như người mắc trọng tội đi vào quảng trường hóng gió.

Hôm nay nắng đẹp, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên, ngồi xuống băng ghế bên cạnh, thoải mái phơi nắng. Những cảnh tượng kì lạ ở khắp mọi nơi, Lý Hỏa Vượng đều không quan tâm, hắn đã quen với việc đó từ lâu rồi. Hắn ngồi đó, thản nhiên chào hỏi một số gương mặt quen thuộc, thậm chí còn vẫy tay với người đàn ông cầm súng trên tháp canh.

Trong số những người này, có người trước đây hắn chưa từng gặp cũng như nói chuyện, Lý Hỏa Vượng có thể hiểu họ, dù sao thì việc Dịch Đông Lại vừa thả hắn ra ngoài và nói chuyện với hắn quá rõ ràng.

Lý Hỏa Vượng vươn vai thoải mái. So với trước đây, khi hắn bị nhốt trong phòng cách ly, mặc quần áo cách ly, tình hình hiện tại chắc chắn đã tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất trên người có chỗ ngứa, có thể đưa tay ra gãi, trên người có chỗ bị tê, có thể lắc lắc.

Chưa kể hắn còn có thể ở đây xem ti vi thư giãn, còn có thể hóng gió.

Làn gió nhẹ từ bên ngoài hàng rào thép gai thổi nhẹ tóc mái của Lý Hỏa Vượng, để lộ đôi mắt đỏ ngầu trống rỗng.

"Thời tiết hôm nay thật đẹp"

Vừa nói những lời này, Lý Hỏa Vượng thoải mái từ từ nhắm mắt lại.

Toàn thân nằm bất động trên băng ghế, đầu dần dần buông thõng xuống, cả người từ từ trượt về bên trái, cuối cùng nằm nghiêng trên băng ghế.

Phòng giam không phải là nơi thích hợp để ngủ, để tránh xảy ra việc không mong muốn, ở đó không bao giờ tắt đèn, trong khoảng thời gian trước, Lý Hoả Vượng căn bản cả đêm không ngủ.

Sau khi cơ thể hoàn toàn thư giãn, Lý Hỏa Vượng chìm vào giấc ngủ sâu.

Cả người Lý Hỏa Vượng dần dần cuộn lại trên băng ghế, tư thế giống như trẻ sơ sinh nằm trong bụng mẹ, vô cùng bình yên.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh này chỉ tồn tại trong thời gian ngắn, và biểu cảm của Lý Hỏa Vượng bắt đầu trở nên nghiêm trọng, và dần dần chuyển sang vẻ hung dữ.

"Không! Đợi đã!"

Trên trán Lý Hỏa Vương lấm tấm mồ hôi rồi đột nhiên mở mắt ra, tiếng hét của hắn lập tức khiến những người vừa đứng xung quanh hắn giật mình.

Sau khi lau mồ hôi trên trán, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu và nhận ra rằng tất cả những điều kinh khủng mà hắm nghĩ vừa rồi chỉ là giấc mơ.

"Ngươi không sao chứ?"

Triệu Đình chìa cánh tay có vài vết sẹo trên cổ tay giúp Lý Hỏa Vượng đứng dậy, trầm giọng hỏi:

"Không sao, chỉ là ác mộng thôi"

Lý Hỏa Vượng thu tay về, sau đó rất thấp giọng nói:

"Ngươi đi trước đi, tạm thời đừng nói chuyện với ta, Dịch Đông Lai nhất định đang theo dõi ta"

Triệu Đình gật đầu, rời khỏi Lý Hỏa Vượng và bước ra khỏi khu vực tháp giám sát màu trắng.

Lý Hỏa Vượng khẽ thở dài, nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

May mắn thay, đó chỉ là một cơn ác mộng, đó chỉ là một giấc mơ, không có gì xảy ra.

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra và cào mạnh vào da đầu.

"Không sao, chỉ là một giấc mơ, tất cả đều đã qua"

"Bây giờ mọi chuyện đã qua, sau này ta có thể sống một cuộc sống như người bình thường"

"Nghĩ lại Thanh Vượng Lai, rõ ràng là cùng cảnh ngộ. Tại sao hắn là nghiên cứu sinh còn ta là bệnh nhân tâm thần bị giam giữ?"

Chỉ cần ta có thể ra ngoài, ta nhất định sẽ tận hưởng cuộc sống của mình và trân trọng tất cả những gì mình có! Ta không thể để họ sợ hãi nữa, ta muốn họ tự hào về ta!"

"Mặc kệ là cái gì mà hình chiếu, ít nhất họ chắc không phải ảo giác! Nhất định không phải!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng hạ quyết tâm, hắn đứng dậy và đi về phía khu nhà giam.

Từ sau khi Lý Hỏa Vượng được thả ra khỏi phòng khống chế, cuộc sống của hắn rất yên bình. Mỗi ngày hắn đều là uống thuốc, xem tivi, ngủ, ngoại trừ không có bác sĩ điều trị thì cũng không khác gì những bệnh nhân khác.

Dịch Đông Lai cũng không tìm hắn để thực hiện cái gì mà trị liệu bàn cát nữa, thời gian này thậm chí cả mặt cũng không thấy.

Lý Hỏa Vượng không biết rốt cuộc đối phương muốn làm cái gì nhưng hắn cũng không muốn quan tâm. Cuộc sống của hắn cứ dần dần trôi qua mỗi ngày.

Lý Hỏa Vượng đeo còng tay xiềng chân đi vào trong phòng ăn, xiềng chân kéo lên trên mặt đất phát ra tiếng lạch cạch.

1123 chữ

Chương 1275: Hải Đông Thành

Khi nghe thấy âm thanh này, những bệnh nhân khác lập tức biết Lý Hỏa Vượng đến rồi, họ nhốn nhao tránh ra một bên nhường đường, đãi ngộ trước đây lại quay trở về trên người Lý Hỏa Vượng.

Người đeo còng tay xiềng chân mà vẫn có thể đi lại khắp nơi ở trong cả khu nhà giam Bạch Tháp này sợ là chỉ có mình hắn thôi.

Lý Hỏa Vượng cầm đĩa thứ ăn bằng nhựa đi đến nhà ăn trước cửa sổ lấy đồ ăn, một mặn một rau một canh một cơm.

Món mặn hôm nay là đậu hũ chiên xào da heo, món rau là xà lách xào, còn canh chính là canh rong biển. Lý Hỏa Vượng cầm thìa múc một muỗng đậu hũ chiên núng nính cho vào miệng, miếng đậu hũ mềm, đàn hồi đặt ở trong miệng nhẹ nhàng nhai, mùi thơm của nước rau ngấm vào trong đó lập tức tràn đầy khoang miệng, mím miệng dùng sức hút một cái, thật đúng là mỹ vị.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn bên trong cửa sổ, hình như đã đổi một nhóm phạm nhân nấu ăn mới rồi. Hắn cảm thấy bữa cơm lần này ngon hơn so với lần trước bản thân đi vào.

Bưng bát canh lên húp một ngụm, Lý Hỏa Vượng đổ hết cơm vào trong đĩa thịt, dùng thìa trộn mấy cái sau đó bắt đầu ăn.

Vì hai tay bị còng vào nhau khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy rất bất tiện cho nên hắn ăn rất chậm. Chờ đến khi những người khác ăn gần xong thì hắn mới ăn được một nửa.

Bên trái chợt trở nên lạnh lẽo, gió lạnh tản đi, một người ngồi xuống bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng hơi quay đầu lại liền thấy một người đàn ông trung niên đeo kính gọng tròn đang ngồi bên cạnh mình.

Trên người hắn mặc áo bệnh nhân, chứng tỏ tên này cũng là người bệnh:

“Xin chào, Lý tiên sinh, ta xin tự giới thiệu ta là Hải Đông Thanh, đây là danh thiếp của ta"

Lý Hỏa Vượng không nhận tờ giấy vệ sinh viết đầy chữ kia. Lại là một tên tâm thần, bệnh tâm thần thì hắn gặp nhiều rồi, loại như này thì đúng là lần đầu tiên mới gặp.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy tò mò chính ta tên này đã điên đến mức này rồi mà bác sĩ cũng không áp dụng biện pháp gì sao.

Thấy Lý Hỏa Vượng không đếm xỉa đến mình, Hải Đông Thanh cuộn mảnh giấy vệ sinh kia thành một ống giấy nhỏ, đưa đến bên miệng Lý Hỏa Vượng:

“Đối với việc phát bệnh của ngươi, ngươi có gì muốn nói không?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn hộ công ở cửa:

"Có thể đưa hắn đi không? Hắn ảnh hưởng đến bữa ăn của ta.

Thấy Hải Đông Thanh bị hộ công cưỡng ép mang đi, Lý Hỏa Vương nói một tiếng cảm ơn sau đó tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, Lý Hỏa Vượng ở trong phòng nghỉ ngơi xem tivi một lát, sau đó tiếp tục đi đến khu vực hóng gió để phơi nắng. Đây cũng là phương thức giải trí ở nơi này.

Ngay khi hắn đang nằm nửa tỉnh nửa mê trên băng ghế liền nghe thấy có giọng nói nhỏ nhẹ bên người, đó là giọng nói Trương Thủy Nga.

"Chúng ta chuẩn bị xong rồi, nếu như bên này của ngươi có thể, rạng sáng ba ngày sau ra tay đi. Phạm nhân của khu phòng giam số bảy sẽ có bạo động, chúng ta có thể thừa dịp hỗn loạn rời đi"

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày, mắt cũng không mở, nằm ở nơi đó hạ thấp giọng nói:

“Bảo họ dừng tay lại hết!"

"Tại sao?"

"Nếu như Thanh Vượng Lai muốn giúp ta rời khỏi nơi này, vậy cũng phải giúp ta đường đường chính chính rời khỏi rơi này chứ không phải là trốn ở bên ngoài với thân phận là tên điên"

"Nếu vậy thì không bằng ta cứ tiếp tục ở chỗ này"

"Nếu như ngươi làm không được, vậy ngươi có thể truyền tin tức ra ngoài, để Thanh Vượng Lai đến thăm tù, để ta đích thân nói với hắn. Giờ ngươi nhanh chóng đi đi, nơi này quá dễ thấy.

Lý Hỏa Vượng nói xong lời này, xung quanh không còn bất kỳ âm thanh gì nữa. Chờ đến khi hắn khẽ hé mắt ra nhìn liền phát hiện bên cạnh mình không có người nào cả.

Hắn dùng sức duỗi người, rồi hất cằm với tháp canh phía xa, xoay người đi vào trong khu giam.

Thực ra ở nơi này, nếu không phải đúng giờ uống thuốc đúng giờ tiếp nhận điều trị thì cũng không khác viện dưỡng lão gì mấy.

Vừa bước vào không lâu, Lý Hỏa Vượng đã thấy Cao Cận Vân có khuôn mặt thật thà chất phát mặt đầy ủy khuất ngồi xổm bên nhà vệ sinh khiến cho mỗi người đi ra đều bị dọa sợ giật mình.

"Chuyện gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng bước đến gần hắn hỏi. Dù tên này nhìn có vẻ cao lớn thô kệch nhưng chỉ số thông minh cũng chỉ bằng đứa trẻ nhỏ, đoán chừng có thông minh hơn chút cũng không bằng.

"Táo bị người ta cướp mất rồi.

Lại nghe thấy vấn đề như cũ, Lý Hỏa Vượng cũng không ngạc nhiên chút nào:

“Dẫn ta đi xem là ai cướp của ngươi?"

Cao Cận Vân đi phía trước, Lý Hỏa Vượng đi theo sau, họ đi đến khu nghỉ lại tìm từng phòng một.

“Là hắn sao?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay chỉ vào quả táo trong tay một ông lão hỏi.

"Ừm!"

Cao Cận Vân hai tay xoa xoa vào quần áo gật đầu lia lịa.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp đi tới, cướp lấy trái táo đỏ trên tủ đầu giường của ông lão kia:

“Cũng đã lớn tuổi như vậy rồi còn ỷ già không tôn trọng người khác mà đi cướp táo của một ngốc tử?"

"Này! Ngươi làm gì vậy? Đây là táo mà cháu gái ta mua cho ta!"

Ông lão kia muốn tiến lên tranh luận lại bị Lý Hỏa Vượng đẩy một cái, lảo đảo ngồi trở lại trên giường.

"Cháu gái của ngươi mua cho ngươi? Cháu gái ngươi mua cho ngươi mà phía trên còn viết tên của người khác sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn chữ Cao Cận Vân trên quả táo nói.

1090 chữ

Chương 1276: Không Đi

Ngay khi ông lão bị bạn cùng phòng mặt trông có vẻ kinh hãi kéo lùi lại, Lý Hỏa Vượng quay người bước ra khỏi cửa, đưa quả táo trong tay cho Cao Cận Vân.

"Cầm đi, lần sau có phát táo thì ăn luôn đi, đừng có chờ.

Cao Cận Vân vội xua tay:

"Ta ta muốn đưa cho ca ca ăn, ngươi không có táo để ăn.

“Ta không thích táo, lần sau đừng giữ lại cho ta.

Lý Hỏa Vượng lại giơ quả táo trong tay về phía trước, nhưng Cao Cận Vân vẫn không lấy:

"Ngươi ăn ngươi ăn đi"

Sau khi nhường đi nhường lại mấy lần, Lý Hỏa Vượng lười lãng phía nước bọt, trực tiếp nhét táo vào trong miệng, xoay người đi về phía chỗ ở của mình.

Nói thật, cứ mãi ở chỗ này quả thật có chút nhàm chán, dù sao Lý Hỏa Vượng không giống như những bệnh nhân khác, họ vẫn cần mình phải đấu tranh với bệnh tình còn hắn lại không cần.

Ngủ một giấc ngủ trưa rồi đi đến nhà ăn ăn cơm tối, sau khi cùng những người khác xem xong tin tức radio xong thì phải tắt đèn đi ngủ.

Dù bề ngoài hộ công có vẻ rất thoải mái, nhưng Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được tầm mắt phía sau hắn vẫn luôn dõi theo hắn cho đến tận khi hắn quay trở về phòng của mình.

Chỗ ở của Lý Hỏa Vượng đương nhiên là phòng đơn, hơn nữa còn được cải tạo từ phòng khống chế, trong phòng thậm chí ngay cả bàn chải đánh răng cũng không có để tránh cho hắn có khả năng tự sát. Chuyện gì cũng làm không được cũng không có chuyện gì có thể làm, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Sau khi ở lại nơi này một thời gian dài, thói quen xấu thức khuya của Lý Hỏa Vượng trong quá khứ đã bất tri bất giác thay đổi.

Tuy nhiên, khi Lý Hỏa Vượng đang trong trạng thái mơ màng, đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng bước chân nhẹ nhàng đang tiến lại gần.

Nghe thấy âm thanh bên ngoài, hắn cũng không có phát ra tiếng động gì mà chỉ mở mắt ra, chậm rãi đi tới bên cửa, nắm chặt lấy còng tay trong tay chờ đối phương mở cửa.

Nếu đối phương thực sự có ác ý với mình, mình có thể lợi dụng còng tay siết cổ của hắn.

Ngay khi sắc mặt của Lý Hỏa Vượng càng ngày càng ngưng trọng, âm thanh lại vang lên từ cửa sổ trên đầu hắn:

“Cái đó... Hỏa Vượng"

Lý Hỏa Vượng nghiêng người cẩn thận nhìn ra ngoài thì thấy Triệu Đình mặc quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng căng thẳng nhìn xung quanh.

Thần sắc của nàng trông có vẻ tốt hơn rất nhiều, dáng vẻ cũng xinh đẹp hơn trước đây không ít. Gương mặt nàng hình trái xoan, thanh tú duyên dáng, đôi mắt to tròn sáng ngời trong veo nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

"Sao ngươi lại tới nữa?"

Lý Hỏa Vượng cách hàng rào sắt trên cửa sổ hỏi Triệu Đình.

"Không phải ngươi kêu ta tới sao? Nói chỗ hóng gió trước đây quá nổi bật, bây giờ nơi này không có ai cũng dễ bị lộ sao"

Liếc nhìn hành lang trống rỗng phía sau lưng Triệu Đình, Lý Hỏa Vượng nói:

"Ngươi cố gắng nói ngắn gọn chút. Nơi này có tuần tra ban đêm hơn nữa rất nhiều nơi đều có camera, nếu ngươi bị quay lại thì phiền phức lắm.

"Ừm."

Triệu Đình vươn tay ôm lấy người mình dùng sức xoa xoa, giẫm chân cho đỡ lạnh: "Chuyện trước đây mà ngươi nói ông chủ biết rồi, hắn nói để người đi ra ngoài trước, chỉ cần người ra ngoài rồi thì thân phận cũng có thể xử lý tốt.

"Ha, tên này tính toán cũng khôn nhỉ, ngươi nói với hắn là không được! Ta tuyệt đối sẽ không dùng cách này rời khỏi đây đâu.

Một mặt là không muốn kéo Triệu Đình họ liên lụy vào, mặt khác Lý Hỏa Vượng nhớ rõ Thanh Vượng Lai là loại người như thế nào. Từ sau cái chết của Tiền Phúc, hắn sớm đã nhìn thấu rồi.

Dù bề ngoài tên này nhìn có vẻ vô cùng hiền lành, đối xử với ai cũng luôn khách khí nhưng mà bản chất của hắn là một tên tâm thần vô cùng lạnh nhạt. Từ trước đến giờ hắn làm bất kỳ việc gì cũng chỉ cân nhắc đến lợi ích chứ không hề cân nhắc đến tình cảm.

Cứ nói mình cứ như vậy mà vượt ngục ra ngoài, vậy thì có thể thấy mình đã bị hắn nắm chắc thóp rồi. Hắn có thể lợi dụng điểm này để uy hiếp mình.

Nếu thật sự như vậy, sợ rằng mình thật sự sẽ bị ép làm tay chân của hắn cả đời mất.

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy Triệu Đình ở bên ngoài phòng lộ ra vẻ mặt lúng túng, dường như không biết nên làm thế nào.

"Nếu làm khó ngươi vậy để ta liên lạc với Thanh Vượng Lai cho!"

Lý Hỏa Vượng nói.

Đúng lúc hắn cũng muốn hỏi cho rõ xem tại sao trong toàn bộ quá trình nguy hiểm trước đó đều là mình liều mạng, ngược lại đối phương lại trốn đi, căn bản không lộ mặt.

Nếu tên này chẳng những lạnh nhạt hơn nữa còn cực kỳ ích kỷ sợ chết, vậy sau này mình cũng không cần thiết phải qua lại với loại Ti Mệnh này nữa.

Bây giờ xem ra Triệu Sương Điểm chỉ lộ mặt một lần trước đó có vẻ thân thiện hơn chút, có lẽ mình có thể thử tiếp xúc xem sao.

"Chờ một chút, nếu nói Thanh Vượng Lai là hình chiếu của Tam Thanh vậy Triệu Sương Điểm là hình chiếu của vị Ti Mệnh nào?"

Lý Hỏa Vượng nhớ rất rõ ràng, hai chị em Ba Hủy ở cùng nàng, Ti Mệnh có thân phận thế nào mới có thể điều khiển được Ba Hủy.

Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc nhớ lại nhưng bất luận là Ti Mệnh nào, dường như đều có điểm không giống với Triệu Sương Điểm. 1153 chữ

Chương 1277: Vứt Bỏ?

“Vậy..."

Giọng nói nhỏ nhẹ của Triệu Đình kéo suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng quay trở lại khu nhà giam Bạch Tháp:

“Cái đó, để ta trở về hỏi cho rõ trước đã, chuyện này ta không thể tự quyết định được?

"Được, ngươi đi đi, chuyện này căn bản không liên quan tới ngươi Thấy Triệu Đình xoay người rời đi, Lý Hỏa Vượng đột nhiên gọi nàng lại:

"Đợi đã! Ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi."

"Ừm?"

Nhìn gương mặt thanh tú của Triệu Đình, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở nên trầm mặc, sau một lúc do dự mới nói:

"Cái đó bệnh trầm cảm của ngươi đỡ hơn chưa? Ta có một người bạn cũng mắc bệnh này, gần đây bệnh của nàng trở nặng hơn rồi, ta hơi lo lắng cho nàng.

"Trở nặng hơn? Nghiêm trọng như thế nào?"

"Ta..."

Trên mặt Lý Hỏa Vương lộ ra một tia thống khổ cùng nhớ nhung:

"Ta không biết, lâu lắm rồi ta không gặp nàng, chẳng qua có nghe nói nàng tự sát"

“Vậy hẳn là giống như ta trước đây cũng tính là cấp độ trung bình, không phải tồi tệ nhất.

Triệu Đình giải thích:

“Nếu thật sự trầm cảm ở mức độ nặng nhất, trong tình huống đó thì ngay cả tự sát cũng không muốn làm nữa, đầu óc cũng không còn tỉnh táo.

Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi Triệu Đình:

"Hiện giờ với tình huống của ngươi hắn đang hồi phục tốt chứ nhỉ? Ngươi cảm thấy bệnh trầm cảm có dễ chữa trị không?"

Triệu Đình cắn môi dưới sắp xếp lại suy nghĩ của mình trong vài giây, rồi giải thích tiếp:

"Nếu một bệnh nhân mắc chứng trầm cảm ở cấp độ trung bình phối hợp uống thuốc đúng giờ và bác sĩ là một bác sĩ giỏi, so với những bệnh khác thì cũng không được coi là khó chữa trị nhưng loại bệnh này khó nhất chính là chỉ cần mắc phải, sau này một khi tích lũy những cảm xúc tiêu cực mà không kịp thời loại bỏ chúng thì sẽ rất dễ tái phát.

"Còn nếu ở cấp độ nặng, ta không mắc cho nên ta cũng không biết, chỉ là ta có nghe bác sĩ nói trầm cảm ở mức độ nặng cần xây lại tâm hồn, dường như có vẻ rất phiền phức.

Sau khi nghe lời giải thích của Triệu Đình, Lý Hỏa Vượng yên lặng gật đầu. Nếu bệnh trạng của Na Na còn vẫn chưa chuyển biến tốt, vậy mình tốt nhất nên nghĩ cách đưa nàng đến dưới tay Dịch Đông Lai.

Dù hắn và Dịch Đông Lai không hợp nhau nhưng không thể không nói đối phương là một bác sĩ khoa tâm thần vô cùng trách nhiệm vô cùng lợi hại.

Nếu có thể tiếp nhận điều trị của hắn, bệnh tình của Na Na hắn là có thể sớm được chữa khỏi.

Bệnh tâm thần không đáng sợ, hắn có thể vượt qua được, sau này Na Na dễ tái phát bệnh cũng không sợ, mình sẽ ở bên cạnh nàng chăm sóc cho nàng cả đời này.

Bịch bịch bịch bịch bịch tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, khiến Triệu Đình sợ hãi ra mặt.

"Mau! Mau trốn đi!"

Lý Hỏa Vượng ở trong phòng lo lắng kêu lên:

"Đừng đi qua bên kia! Bên kia có camera giám sát!"

Ngay khi Triệu Đinh chạy đi chưa được bao lâu, Lý Hỏa Vượng lại nằm trên giường nhìn thấy Dịch Đông Lai dẫn theo mấy hộ công trực tiếp mở cửa đi vào:

"Lý Hỏa Vượng, ngươi vừa nói chuyện với ai vậy?"

Lý Hỏa Vượng dụi mắt, ngáp một cái vẻ mặt không kiên nhẫn từ trên giường bò xuống:

“Cái gì mà nói chuyện hay không nói chuyện? Buổi tối không ngủ còn làm cái gì?"

Dịch Đông Lai đi ra ngoài cửa bàn, mò mẫm nhấc chân từ trên khung cửa lấy một cái bút thu âm ra. Khi hắn ấn nhẹ một cái, giọng nói của Lý Hỏa Vượng từ bên trong lập tức vang lên:

“Mau! Mau trốn đi! Đừng đi qua bên kia! Bên kia có camera giám sát! !"

Trước những bằng chứng chắc chắn như vậy, Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ yên lặng không nói.

"Ngươi không nói thì cho rằng ta không biết sao? Ngươi cho rằng mấy ngày này ta thả ngươi ra ngoài là để cho ngươi chơi đùa sao?"

Dịch Đông Lai vươn tay ấn vào hai bên trái phải của xiềng chân của Lý Hỏa Vượng, từ bên trong xiềng chân bắn ra một cái thẻ nhớ nhỏ hình chữ V.

"Triệu Đình, Cao Cận Vân, Trương Thủy Nga, ta nhớ không nhầm nhỉ? Đây là ba người đã tiếp xúc với ngươi trong mấy ngày này"

"Ngươi nói chuyện với họ lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra có chỗ nào không đúng sao?"

“Lý Hỏa Vượng!"

Dịch Đông Lai xông tới trước mặt hắn, trừng mắt nhìn chằm chằm hắn.

"Còn chưa hiểu sao? Ngươi bị điên chứ không bị ngu! Họ rõ ràng là bệnh nhân của bệnh viện Khang Ninh, nhưng nơi này lại là Bạch

Tháp! Sao họ lại xuất hiện ở đây! !"

“Cho nên.."

Nghe vậy, con ngươi của Lý Hỏa Vượng lập tức trợn to.

"Cho nên... Thanh Vượng Lai tên đó thật sự qua cầu rút ván, hoàn toàn vứt bỏ ta rồi ư?"

Xuân Tiểu Mãn lấy ra ba nén hương, nghiêng đầu hương lên trên nhang đèn thắp lửa.

Nàng dùng sức vẩy mạnh một cái, dập tắt ngọn lửa của đầu hương. Nàng quỳ xuống tấm đệm hương bồ, giơ ba nén hương trong tay lên trên đỉnh đầu, vái lạy với tượng thần trước mặt.

Lúc này, dáng vẻ của Vô Sinh Lão Mẫu đã hoàn toàn thay đổi, cụ bà mặt mũi hiền lành giữa mi tâm có chấm son đỏ cầm cây gậy ba-toong đầu rồng ngồi xếp bằng chính giữa đế của hai bông sen.

Tượng thần được làm bằng đá, nhưng các tín đồ đã lên màu cho bức tượng để khiến Vô Sinh Lão Mẫu trông sinh động như thật.

"Vô Sinh Lão Mẫu đại từ đại bi, đại ân đại thiện, hi vọng đệ tử sau khi chết có thể đến quê hương chân không, để đệ tử có thể cùng các huynh đệ tỷ muội khác phụng dưỡng mẹ già cả đời...

Sau khi thành kính thực hiện ba lạy chín dập đầu, Xuân Tiểu Mãn cắm hương vào trong lư hương, đối mặt với bức tượng thần lùi lại ra khỏi đại điện.

1100 chữ

Chương 1278: Vô Sản?

Bên ngoài đại điện là đại sảnh của Bạch Liên Giáo, Xuân Tiểu Mãn vẫn là dáng vẻ cả người mọc đầy lông đen nhưng ở nơi này lại không có bất kỳ người nào nhìn nàng với con mắt khác cả.

Chỉ cần gia nhập Bạch Liên Giáo, vậy thì đều là huynh đệ tỷ muội

được đối xử bình đẳng như nhau. Nếu như dám ghét bỏ tướng mạo của tỷ muội mình thì chính là đại kỵ ở Bạch Liên Giáo.

Ngược lại, vì trước đây khi đánh nhau với Pháp Giáo, Xuân Tiểu Mãn đã chiến đấu rất liều mạng, thái độ luôn đứng đầu tiên, vì tướng mạo của nàng rất dễ phân biệt cho nên nhận được sự tôn kính và ngượng mộ của không ít người trong Bạch Liên Giáo.

Đối mặt với những tín đồ mặt mày vui vẻ chào đón, hiền hòa hành lễ với mình, Xuân Tiểu Mãn cũng chào lại. Nàng vừa mới bắt đầu luyện thần đả và công pháp của Bạch Liên Giáo, Xuân Tiểu Mãn cũng không nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn giúp đỡ Miểu Miểu, ngoài ra nàng còn muốn mình càng mạnh hơn để bảo vệ được thôn Ngưu Tâm.

Nhưng sau khi rời khỏi thôn Ngưu Tâm và dần hòa nhập vào đại gia đình Bạch Liên Giáo này, tâm lý của nàng đã bắt đầu xảy ra thay đổi.

Nàng thích ở đây, ở nơi đây nàng có cảm giác của gia đình.

Trước đây nàng luôn hoài nghi không biết liệu bản thân sinh ra trên đời này có phải là một sai lầm hay không nhưng bây giờ nàng không còn suy nghĩ đó nữa.

Bây giờ ở chỗ này, nàng chẳng những có bạn bè, có huynh đệ còn có tín ngưỡng, những thứ nàng không có đều có thể tìm được ở nơi đây. Nàng thật sự rất thích chỗ này.

Trong lòng Xuân Tiểu Mãn cũng đã sớm hạ quyết tâm rằng sau này mình sẽ cống hiến cả đời cho gia đình Bạch Liên Giáo này.

Sau khi ra khỏi đại sảnh, chính là con hẻm nơi các tín đồ Bạch Liên khác sinh sống. Dù mọi người đều rất nghèo nhưng đều không hề lôi thôi, cho dù nhà không có nóc cũng được quét dọn sạch sẽ.

Ở đây mọi nhà đều không cần khóa cửa, vì không có kẻ trộm.

Mọi người đều rất tốt bụng và đối xử nhã nhặn với nhau, nếu cần giúp đỡ chỉ cần hét một tiếng trong ngõ hẻm là tất cả mọi người đều chạy đến, giống như một thế giới thống nhất vậy.

"Tiểu Mãn tỷ! Tiểu Mãn tỷ!"

Mấy đứa trẻ quần áo rách rưới chạy tới, hưng phấn vây quanh Xuân Tiểu Mãn.

Dù họ đều là những người ăn xin, nhưng họ đều là những người ăn xin của Bạch Liên Giáo:

"Tiểu Mãn tỷ, ngươi đi đâu vậy? Mấy ngày rồi không gặp được ngươi, chúng ta rất nhớ ngươi đó.

"Ta mới từ đại sảnh Tứ Tề trở về, bên đó cách nơi này rất xa, trên đường bị trì hoãn"

Xuân Tiểu Mãn nhẹ nhàng giải thích với họ.

Nhìn dáng vẻ của họ, Xuân Tiểu Mãn không nhịn được nhớ lại những chuyện mình đã trải qua:

"Đều đói rồi phải không? Muốn ăn gì không? Ta mời khách"

Nghe điều này, tất cả ăn xin đều vui mừng nhảy cẫng lên, rối rít kéo Xuân Tiểu Mãn đi ra bên ngoài ngõ hẻm:

"Nón, lấy nón giúp ta với"

Không lâu sau, trong khu chợ người đến người đi đông đúc, trong tay mỗi người ăn xin đều cầm bánh chiên hành rắc mè ăn ngon lành.

Xuân Tiểu Mãn đưa tay chạm vào gáy họ, nhẹ nhàng bảo họ ăn từ từ kẻo bị nghẹn.

Nếu bản thân đã quyết định không lấy chồng, vậy chắc chắn sẽ không có con, những chuyện mà Cẩu Oa đã trải qua sau này đều khiến nàng từ bỏ ý niệm của mình.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản nàng coi các tiểu bối trong Bạch Liên Giáo như con của mình, trong Bạch Liên Giáo cái gì cũng có.

Nhìn thấy tiểu nha đầu đang gặm bánh, ánh mắt nhìn chằm chằm

vào chiếc xe cút kít đựng mấy cái hũ bằng gốm sứ phía xa xa.

Tiểu Mãn đi qua, không để ý người cô bé bẩn, trực tiếp ôm lấy nàng vào lòng:

"Làm sao vậy? Muốn ăn cái đó hả? Ta đi mua cho ngươi"

Tiểu nha đầu cẩn thận nhìn sắc mặt của người ăn xin lớn nhất, khẽ lắc đầu:

"Tiểu Mãn tỷ, ta không muốn, một cái bánh là đủ rồi"

"Không sao, dù phần lớn thù lao của ta đều quyên góp cho giáo của chúng ta rồi, nhưng cũng đủ để mua đồ ăn vặt cho mấy bạn nhỏ các ngươi"

Xuân Tiểu Mãn nói rồi dẫn họ đi về phía chiếc xe cút kít kia.

Xuân Tiểu Mãn đưa họ đến phía trước xe cút kít hỏi:

"Này, ngươi bán gì vậy?" Người đàn ông gầy gò nhìn có vẻ gian xảo cười khúc khích, mở nắp lọ ra:

"Đây là hàng hiếm, là ta chọn mua từ Thiên Nhất Các đó"

Xuân Tiểu Mãn vừa nhìn một cái lại phát hiện thế mà là một ít vỏ trái cây ngâm trong nước.

"Vỏ trái cây? Những thứ này của người không phải là nhặt từ thùng nước rửa chén của Thiên Nhất Các chứ? Cái này cũng có thể bán sao?"

"Đi đi đi, nói cái gì vậy! Anh vợ tốt của ta là đầu bếp trong đó. Đây đều là vỏ trái cây sạch sẽ còn sót lại, một miếng mười văn tiền"

"Một miếng mười văn tiền? Có thể mua được một bát mì Dương Xuân đó! Ngươi muốn tiền đến phát điên rồi hả?"

Xuân Tiểu Mãn cảm thấy tên này là một thương nhân xấu xa.

"Không thấy đồ của ta đều được ngâm trong nước đường sao? Hơn nữa, ngươi cũng không nhìn xem bây giờ là mùa nào rồi, bây giờ

những thứ này đều rất quý giá, đều được trồng trong phòng ấm đó.

"Tiểu Mãn tỷ, đi thôi, ta không ăn nữa"

"Tiểu Mãn tỷ, chúng ta trở về đi, một cái bánh đã đủ no rồi"

Nhìn vào từng khuôn mặt của họ, Xuân Tiểu Mãn vươn tay lấy ra một khối bạc vụn.

1126 chữ

Chương 1279: Tín Ngưỡng Mới

Khuôn mặt người đàn ông gầy gò lập tức vui vẻ như hoa, nhấc hũ gốm sứ xuống khỏi xe cút kít.

Lúc này, người ăn xin dẫn đầu bước lên phía trước, vô cùng nghiêm túc nói:

“Tiểu Mãn tỷ, chúng ta không muốn, thứ này quý giá quá, chúng ta đã no rồi, không thể lãng phí tiền của các tỷ muội trong giáo được.

"Không sao, ăn chút vỏ trái cây cũng không sao"

Chẳng mấy chốc, từng miếng vỏ ngâm trong nước đường được đưa vào trong tay những người ăn xin này, tất cả mọi người lập tức rạng rỡ như hoa, không ngừng nếm thử vỏ trái cây, hơn nữa còn so sánh xem loại vỏ trái cây nào ngon hơn.

Thấy họ vui vẻ như vậy, trên mặt Xuân Tiểu Mãn cũng khẽ mỉm cười:

“Lúc ta còn nhỏ, luôn thèm ăn những thứ ăn đường phố này, nhưng cha ta chỉ mua cho đệ đệ và ca ca ta ăn, ta và tỷ tỷ chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Trong khi nói chuyện, Xuân Tiểu Mãn nhớ lại quá khứ:

"Sau đó vì để đỡ thèm, ta và chị út của ta liền cầm hai cái ống trúc đi trên đường vào ngày nắng nóng nhặt hạt dưa hấu mà người

khác nhổ ra, phơi khô ăn ngon lắm, ha ha.

Nhưng không biết nhớ đến cái gì, vẻ mặt của Xuân Tiểu Mãn dần trở nên tịch mịch.

"Tiểu Mãn tỷ, ngươi nếm thử cái này đi, đây là vỏ dưa xào, ăn ngon lắm.

Khi cho vỏ dưa vào trong miệng và nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, Xuân Tiểu Mãn đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, trên mặt lần nữa nở nụ cười. "Tiểu Mãn tỷ, Tiểu Mãn tỷ, ngươi ăn cái này đi, cái này giống như là vỏ quả hồng vậy. Ngay khi họ đang chia sẻ niềm vui này, Xuân Tiểu Mãn nhìn thấy một nhóm lạt ma ở đằng xa.

Xuân Tiểu Mãn nhớ họ, nhìn những khuôn mặt như xác khô của họ Xuân Tiểu Mãn liền biết họ chính là lạt ma ở miếu Trung Âm.

Nhưng điều khiến nàng cảm thấy kỳ lạ chính là những lạt ma ở miếu Trung Âm lại đi về phía đại sảnh của Bạch Liên Giáo.

“Kỳ lạ thật, tại sao Lạt ma Trung Âm Miếu muốn đến tìm Bạch Liên Giáo?"

Thấy Lạt ma của Trung Âm Miếu đi vào đường khẩu của Bạch Liên Giáo, Xuân Tiểu Mãn không yên tâm lắm, chào tạm biệt những người ăn xin đó, rồi nàng lặng lẽ đi theo.

Khi thấy mấy Lạt ma này đi đến nơi ở của Bạch Linh Miểu, Xuân Tiểu Mãn càng bước nhanh.

Tuy mấy Lạt Ma này chắc không đến mức ra tay trong Thượng Kinh Thành, nhưng nàng vẫn không yên tâm.

Nhưng nàng mới chỉ đi theo được một lúc, một luồng ý chí muốn chết mơ hồ từ xung quanh lan đến, khiến nàng tê dại da đầu, ngón tay lạnh băng đứng tại chỗ.

Xuân Tiểu Mãn cố hết sức giãy dụa, muốn rút ra Cư Thích Kiếm bên hông, tiến hành thần đả, nhưng lúc này chân tay nàng dường như cứng đờ lại, không thể động đậy.

* Thần đả: là một loại võ công kỳ lạ thỉnh thần linh nhập thân, mượn oai thần mà thi triển võ công. Đầu tiên là niệm chú thỉnh thần linh nhập thể, tùy vào đạo hạnh mà thỉnh được các vị thần khác nhau nhập thể. Khi thần linh nhập thể như lên đồng, cơ thể không còn cảm thấy đau đớn, đánh hoài không bại.

Đúng lúc này, Xuân Tiểu Mãn đột nhiên thấy trước mặt có một cái đầu, ban đầu nàng còn tưởng đó là của Lạt ma Trung Âm Miếu, nhưng sau khi phân biệt kỹ lại, nàng mới phát hiện đó là của mình!

“Phía trước là ta ư? Vậy ta là ai?"

Xuân Tiểu Mãn lạnh run người véo mạnh bên dưới, vô cùng chấn hãi phát hiện cơ thể của mình không có gì hết!

“Ta... chết rồi ư? Đây là hồn của ta ư?"

Cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh, khi Lạt Ma Trung Âm Miếu chậm rãi đi qua bên cạnh Tiểu Mãn, Tiểu Mãn không kiểm soát được trực tiếp đụng lên sau lưng của mình, lập tức tỉnh táo lại.

Sờ cơ thể mất đi rồi hồi phục của mình, Xuân Tiểu Mãn sợ hãi nhìn sang các Lạt ma đi xa dần đó.

“Thủ đoạn của các Lạt ma này quá quái dị rồi, rốt cuộc họ đến đây làm gì?"

Xuân Tiểu Mãn vội bước nhanh hơn, chạy đến nơi ở của Bạch Linh Miếu.

“Miểu Miểu? Không sao chứ?"

Xuân Tiểu Mãn căng thẳng hỏi Bạch Linh Miểu ngồi trên đài hoa sen.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như vừa nãy chỉ xảy ra một chuyện rất bình thường.

“Các đại sư của Trung Âm Miếu đến đây chỉ là muốn xin một bức tượng Vô Sanh Lão Mẫu, Trung Âm Miếu cần Đại Hắc Thiên mới,

ta đồng ý rồi.

Có thể khiến nhiều người tín ngưỡng Vô Sanh Lão Mẫu hơn, Bạch Linh Miếu không có lý do để từ chối, hơn nữa như vậy cũng là ý của Vô Sanh Lão Mẫu.

Không chỉ có vậy, Trung Âm Miếu còn lấy ra một số bí pháp ra để trao đổi.

Sau này tín đồ của Bạch Liên Giáo không chỉ biết Thần Đả, mà cũng có thể giống như Lạt ma của Trung Âm Miếu, mượn dùng thiên đạo cái chết.

Tuy nghe nói luyện chế bí thuật của Trung Âm Miếu cần căn cốt rất cao, nhưng bây giờ Bạch Liên Giáo không hề thiếu người, trực tiếp tìm trong các tín đồ là được.

Nghe nói bạn mình không sao, Xuân Tiểu Mãn mới thở nhẹ nhõm, vừa nãy nàng còn muốn cho các tín đồ Bạch Liên Giáo ở bên ngoài đánh đám Lạt Ma này.

“Nhưng, Miểu Miểu, tại sao họ muốn xin tượng thần của Vô Sanh Lão Mẫu?"

Xuân Tiểu Mãn hơi khó hiểu với hành động của họ.

Chuyện này dù nghĩ thế nào thì cũng là phía Bạch Liên Giáo có lợi hơn một chút, lại còn có người dâng lợi ích đến ư? Dù thế nào nàng cũng không tin.

Là Thánh nữ Bạch Liên Giáo, đương nhiên Bạch Linh Miếu hiểu nhiều hơn một chút, đặc biệt là sau khi nàng đã tìm hiểu từ chỗ Tuế Tuế.

1131 chữ

Chương 1280: Ăn Cháo Đá Bát

Nhưng nàng không biết phải giải thích với Xuân Tiểu Mãn như thế nào, dù sao việc này liên quan đến thiên đạo, nói thẳng với nàng,

có lẽ sẽ gây ra chuyện không hay.

“Ừm... Nói với ngươi thế nào nhỉ..."

Đúng lúc Bạch Linh Miểu thấy khó nghĩ, thì một tín đồ Bạch Liên Giáo ngoài cửa vội đi vào.

“Thánh nữ đại nhân, hoàng đế Đại Lương triệu kiến Bạch Linh Miểu và Xuân Tiểu Mãn quay sang nhìn nhau một cái, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, không hiểu lúc này Cao Trí Kiên tìm họ làm gì.

Tuy không biết lý do, nhưng dù sao cũng từng là đồng đội, Bạch Linh Miểu cũng không nghĩ nhiều, liền đi ra ngoài.

“Ta đi cùng ngươi.

Xuân Tiểu Mãn không yên tâm đi lên phía trước, dìu đỡ Bạch Linh Miếu.

Hai người ngồi trên xe ngựa tinh xảo trong cung, cùng với bánh xe bọc đồng lăn bánh, xe ngựa mau chóng đi về phía cổng lớn hoàng thành.

Xe ngựa đến cổng lớn cũng không dừng lại, trực tiếp xông thẳng vào trong, thị vệ hoàng cung cũng không ngăn cản, đợi Bạch Linh Miếu xuống xe, một tòa cung điện uy nghiêm xuất hiện trước mặt nàng.

Nhìn tòa kiến trúc trước mặt, đôi mày thanh tú của Bạch Linh Miếu hơi cau lại, nơi này hình như thích hợp bàn công chuyện hơn là để hồi tưởng chuyện cũ.

“Đi thôi"

Hai tay Bạch Linh Miểu xách váy dài, nhấc chân đi đôi giày vải trắng bước lên đá hoa trơn bóng, đi vào cung điện khổng lồ trước mặt.

Trong điện rộng lớn mênh mông, vừa đi vào, thông qua Tâm Nhãn Thông nhạy cảm, Bạch Linh Miểu đã nhìn rõ mấy người đang dùng bữa ở giữa cung điện lớn.

Hoàng đế của Đại Lương, Khả Hãn của Thanh Khâu, Hoàng Đế của Tứ Tề, hoàng đế của Hậu Thục, hoàng đế của Nam Bình, năm hoàng đế long mạch đều tập trung ở đây, đồng loạt nhìn về phía nàng. Năm vị hoàng đế cùng nhìn qua, lập tức khiến Bạch Linh Miểu cảm thấy áp lực như núi đè ập vào nàng.

Cao Trí Kiên phía sau bàn đặt ly rượu trong tay xuống, vui vẻ hòa nhã đưa tay chỉ vào vị trí bên cạnh nói: “Bạch sư muội, lại đây, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện Khi thấy Xuân Tiểu Mãn bên cạnh Bạch Linh Miểu, vẻ mặt Cao Trí Kiên hơi sững lại, rồi cầm ly rượu trong tay nâng lên với hoàng đế Hậu Thục ở bên phải.

Tiệc rượu của hoàng đế đương nhiên khác hoàn toàn với bên ngoài, canh gà đậu xanh, măng tây xào, phật nhảy tường, cá viên bí đao, vây cá mập chiên trứng cua, sò nướng nấm.

Những món này, bất luận là mặt nào, hương thơm hay mùi vị, bên ngoài đều không sánh được, tất cả đầu bếp giỏi nhất của Đại Lương đều được nhận vào ngự thiện phòng.

Nhưng nhìn những món sơn hào hải vị này, Xuân Tiểu Mãn nhớ đến vỏ trái cây mà ăn xin ăn trước đó, trong lòng hơi khó chịu.

Những thứ ở đây ném đi không cần nữa đều là những thứ quý giá mà người bên ngoài không được ăn.

Những thứ này có tốt đi nữa, thì ánh mắt của mỗi một người ở đây đều không nhìn vào đó.

Bạch Linh Miểu ngồi xuống trước bàn, diễn lại cảnh vừa mới bước vào.

“Họ không đợi ta mà chỉ biết ăn thôi, không giống như mời người khác ăn cơm mà?

“Nào, chúng ta kính thánh nữ một ly, thiên tai qua đi, thánh nữ Bạch Liên Giáo có công rất lớn.

Cùng với Cao Trí Kiên nói lời này, bốn vị hoàng đế khác cũng nâng ly rượu trong tay.

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu nâng ly rượu lượt về họ một

vong, rồi đặt bên miệng nhẹ nhàng nhập một ngụm.

Rượu đắng chát cũng không khiến Bạch Linh Miểu lộ chút vẻ gì trên gương mặt, đợi khi nàng đặt ly rượu trong tay xuống, liền nói thẳng với hoàng đế Đại Lương trước mặt.

“Cao Trí Kiên, nếu ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, mọi người đều từng cùng đồng cam cộng khổ, đều là người mình"

"Hahaha."

Nghe thấy lời này, Cao Trí Kiên cười lớn.

“Rất tốt, rất tốt, năm đó chúng ta cùng ra từ Thanh Phong Quan, ăn gió nằm sương, bây giờ nhớ lại đúng là có chút hoài niệm “Đã đều là người mình, vậy ta cũng không khách sáo nữa, tiệc hôm nay mới Bạch sư muội là liên quan đến chuyện của Bạch Liên Giáo"

“Bạch Liên Giáo có chuyện gì?"

Xuân Tiểu Mãn tỏ vẻ mặt nghi hoặc, chẳng phải mọi thứ đều rất tốt sao?

Cao Trí Kiên liếc nàng một cái còn chưa nói gì, Khả Hãn Thanh Khâu bên cạnh trực tiếp cướp lời.

“Đừng lằng nhằng nữa, nói thẳng ra đi, thánh nữ Bạch Liên Giáo, ban đầu giao đấu với pháp giáo, giáo đồ các ngươi thực ra đã bỏ ra không ít công sức vào việc tiếp nhận địa bàn pháp giáo.

“Đương nhiên hoàng đế chúng tôi rất cảm kích, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, thánh nữ đại nhân có cảm thấy tín đồ Bạch Liên Giáo có phải hơi nhiều quá rồi không?"

Một giọng trầm thấp vang lên.

“Không chỉ là Thanh Khâu! Tứ Tề, Hậu Thục, Nam Bình, Đại Lương, thậm chí ngay cả An Tức ở phía Đông cũng có tín đồ Bạch Liên Giáo, hơn nữa số lượng khá nhiều! Cứ tiếp tục như vậy, thì cuối cùng là giang sơn xã tắc của chúng ta hay là của các ngươi đây?"

Bạch Linh Miểu nghe thấy lời này, dường như hiểu ra tại sao họ tìm mình đến, cùng với nàng nhẹ nhàng bóp mu bàn tay của mình, và khẽ động trong lòng, một nửa thân người khác đội khăn trùm đỏ chui ra từ phía sau nàng.

"Hahaha."

Nhị Thần che miệng khẽ cười.

“Các ngươi đang chê nhiều tín đồ Bạch Liên Giáo quá ư? Trước đây nói là càng nhiều càng tốt mà, sao thế?

Muốn ăn cháo đá bát hả? Trước khi ra tay đã nghĩ đến cái giá phải trả chưa?"

"Đừng ép quá đáng, pháp giáo có thể tạo phản, thì đương nhiên Bạch Liên Giáo cũng có thể. Thực sự phải nói ra, thì Bạch Liên Giáo chúng ta còn giỏi về mặt này hơn.

“Hỗn xược!"

1100 chữ

Chương 1281: Haizzz

Thấy bầu không khí trong điện nặng nề, Bạch Linh Miểu vội ra mặt, khuyên nhủ Nhị Thần.

“Đừng nói như vậy, họ đã mở tiệc mời chúng ta đến, chắc chắn là muốn nói chuyện tử tế với chúng ta.

“Mọi người đều là người mình, không cần thiết phải làm căng thẳng như vậy, ban đầu tất cả còn đồng tâm hiệp lực đối phó pháp giáo mà.

Nghe thấy lời của Bạch Linh Miểu, sắc mặt của năm vị hoàng đế long mạch cũng dễ coi hơn một chút.

Thấy bầu không khí bớt căng thẳng, Cao Trí Kiên vội lên tiếng hạ mình.

“Bạch sư muội, thực ra hôm nay tìm ngươi đến là muốn nghĩ nên giải quyết vấn đề này như thế nào?

“Giờ đây không chỉ đơn giản là số lượng tín đồ Bạch Liên Giáo quá đông, quan trọng hơn là họ còn đang truyền giáo cho những người khác xung quanh, không thể cứ kéo dài như vậy, cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa, toàn thiên hạ đều trở thành thiên hạ của Bạch Liên Giáo rồi? “Thế thì có gì không tốt, nếu toàn thiên hạ trở thành huy đệ tỉ muội, thì sẽ không còn đánh nhau nữa, thiên hạ cũng thống nhất"

Tiểu Mãn lên tiếng nói.

Khi thấy trên khuôn mặt các hoàng đế khác bắt đầu lộ ra vẻ tức giận, Cao Trí Kiên cau mày.

“Trẫm mở tiệc mời thánh nữ Bạch Liên Giáo, tại sao Hắc Mao Sát lại ở đây? Người đâu, đuổi nàng ta ra ngoài cho ta!"

Xuân Tiểu Mãn vô cùng kinh ngạc nhìn Cao Trí Kiên, dường như ngày đầu tiên quen biết hắn.

Đợi khi Xuân Tiểu Mãn bị các thái giám vác ra ngoài, Nhị Thần lên tiếng nói với năm người trước mặt:

“Được rồi, ta biết có chuyện gì, cho nên ý của các ngươi là gì?"

Cao Trí Kiên thở nhẹ một hơi.

“Hiện nay khắp nơi khắp chốn còn rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, dân chúng cũng không chịu nổi giày vò nữa, Bạch sư muội, ngươi cũng phải thông cảm cho chỗ khó của chúng ta “Ý của trẫm là triều đình ra mặt giống như hòa thượng đạo sĩ, ban hành giấy chứng minh thân phận, người có giấy chứng minh mới có thể bái đường khẩu gia nhập Bạch Liên Giáo, như vậy, vẹn cả đôi đường, tín đồ Bạch Liên Giáo đã có thân phận, cũng không đến mức mở rộng quá nhanh “Vẹn cả đôi đường, không phải chứ? Như vậy, ai là tín đồ Bạch Liên Giáo đều do triều đình quyết định, vậy rốt cuộc ngươi là thánh nữ Bạch Liên Giáo hay ta là thánh nữ Bạch Liên Giáo?"

“Chuyện này, không cần bàn bạc!"

Giọng điệu của hoàng đế Tứ Tề vô cùng đanh thép.

“Nếu không được, thì chúng ta chỉ có thể dùng cách cũ thôi"

Lời vừa được nói ra, sắc mặt mọi người lạnh băng, họ đều biết cách cũ là cách gì.

“Uy hiếp ta hả? Hahaha, ngươi có bản lĩnh không! Bây giờ người Tứ Tề cộng cả da và lông, cũng không đông bằng tín đồ Bạch Liên Giáo, ta sợ ngươi chắc?"

“Bây giờ cuồng ngạo thật đấy? Trước đây bị người ta bắt cóc trong hố bùn, sao không ngông cuồng đi?” Hoàng đế Tứ Tề trực tiếp đứng lên, vung tay áo.

“Hừ! Bậc để giả là chủ của vạn vật! Quả nhân là chân long thiên tử! Cõng trên lưng nhân quả thiên địa!"

“Ban đầu quả nhân cầu xin người cứu sao? Ngươi có bản lĩnh thì đừng đi cứu! Để trời đất thiếu mất một canh giờ!"

Cao Trí Kiên bất mãn nhìn hắn.

“Đây chính là phong thái của hoàng đế Tứ Tế sao? Sao lại bất lịch sự như vậy? Cãi nhau với một cô gái.

“Ôi trời, đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa, có gì từ từ nói?

Hai người Cao Trí Kiên và Bạch Linh Miểu lên tiếng, khiến bầu không khí bớt căng thẳng.

Về vấn đề này, sau khi Bạch Linh Miểu và Cao Trí Kiên trao đổi mang tính thăm dò thì lên tiếng nói: “Chuyện này rất quan trọng, ta về nói chuyện bàn bạc với các nguyên lão trong giáo rồi trả lời các ngươi Mềm rắn đều có cả, Bạch Linh Miểu đã biết giới hạn của hai bên, sau đây phải suy nghĩ xem làm thế nào.

“Được, vậy phiền Bạch sư muội rồi.

Nhìn bóng dáng Bạch Linh Miểu đi xa dần, Cao Trí Kiên cầm ly rượu ngẩng đầu uống cạn.

“Hoàng đế Đại Lương, ngươi cảm thấy nàng sẽ đồng ý không?"

Khả Hãn Thanh Khâu hỏi.

“Nàng đồng ý hay không cũng không sao, quan trọng là Vô Sanh Lão Mẫu sẽ không đồng ý.

Cao Trí Kiên dần nắm chặt nắm đấm.

Hắn không muốn vừa loại bỏ được pháp giáo thì lại có một Bạch Liên Giáo, càng vào lúc nguy hiểm, thì tà giáo như này mở rộng càng nhanh.

“Thế lực của Bạch Liên Giáo bất giác mở rộng quá lớn cũng quá nhanh, chúng ta buộc phải hành động, Lạt ma của Trung Âm Miếu cũng tiếp xúc với họ rồi"

Cao Trí Kiên cau mày nghĩ một lúc, chậm rãi nói ra một từ.

“Ly gián, Bạch Liên Giáo hợp lại thì khổng lồ lớn mạnh, nhưng nếu phân tán thanh mười mấy tà giáo thì không còn mạnh nữa.

“Ngươi có cách không? Đây không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Bốn vị hoàng đế khác và Cao Trí Kiên dồn ánh mắt sang Quốc sư từ trong bóng tối đi ra.

“Có, Tọa Vong Đạo"

Cao Trí Kiên vẫn luôn nhớ nội dung trong thuật Đế Vương, bất kỳ vật gì có mặt tốt thì cũng có mặt xấu, tốt hay xấu được quyết định bởi mình sử dụng thế nào.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, giải tán hết đi"

Cao Trí Kiên vừa dứt lời, bốn hoàng đế khác lập tức biến mất.

Thì ra họ không đến Đại Lương, từ đầu đến cuối chỉ là ảo ảnh.

Cao Trí Kiên nhìn Huyền Tẫn từ dưới đất bay ra.

“Thật không biết, ngươi bây giờ là Lý Tuế nhiều hơn hay là Giám

Thiên Ti nhiều hơn? Nói thật liên quan đến kẻ địch, trẫm cũng không dám dùng đến ngươi.

1143 chữ

Chương 1282: Xương Củi

Huyền Tẫn lắc đầu.

“Bệ hạ không cần lo lắng, chuyện này ta cảm thấy ngươi làm rất tốt, tất nhiên sẽ không ngăn cản, huống hồ việc này là việc tốt với mẹ ta, đây không phải là trách nhiệm của nàng, không nên để nàng gánh, có người có thể chống đỡ thay nàng cũng rất tốt.

“Thật không? Ngươi cảm thấy kéo mẹ ngươi xuống khỏi vị trí thánh nữ Bạch Liên Giáo, nàng sẽ không ghi thù chứ?"

“Chuyện này do ngươi làm, ghi hận thì cũng là hận ngươi, không liên quan đến ta.

Cao Trí Kiên bình tĩnh nhìn nàng.

“Ngươi không thể nào lần nào cũng có cách đặt mình ra ngoài sự việc, ngươi là Ti Thiên Giám, sớm muộn có một ngày, ngươi sẽ xung đột với cha mẹ ngươi.

“Đợi đến lúc đó rồi tính, trước đó, ta sẽ cố hết sức tránh ngày đó.

Đại Tề, U Đô, Lý Hỏa Vượng lặng lẽ đi trên phố, dân chúng Đại Tề xung quanh bận rộn không chú ý đến hắn, bởi vì hôm nay hắn mượn thần thông của Tọa Vong Đạo thay đổi một khuôn mặt bình thường.

Còn bên má của Lý Hỏa Vượng được hắn đặt trên người cơ quan của Mặc gia trong hoàng thành, dùng để nghe nhìn.

Hắn cũng không biết cách này có ích hay không, tóm lại dùng trước đã rồi tính.

Tính đến nay, bất luận là phái người đi điều tra, hay cho người

Càn gia xem bói và các cách của tông môn phe phái khác, vẫn không điều tra rõ rốt cuộc kẻ giết mình là thế giới nào, rốt cuộc mục địch của họ là gì. Hiện giờ điều chắc chắn duy nhất là phía họ chắc chắn không phải là thế giới của đám Ti Mệnh của Vu Nhi Thần, Đại Tề từng bị họ chiếm lĩnh, mình qua đó, thì thế giới như vậy không thể nào có người sống bình thường. Trong lúc hoàn toàn không hiểu gì về họ, Lý Hỏa Vượng tạm thời thực sự không làm được gì, chỉ có thể ở Đại Tề ôm cây đợi thỏ.

Cũng không biết vì lần trước đánh rắn động cỏ, hay là vì lý do gì, một khoảng thời gian sau đó họ cũng không ra tay nữa.

Họ không ra tay, đương nhiên Lý Hỏa Vượng cũng không thể nào đợi họ, vẫn phải làm việc của mình cứu Đại Tề. Nhìn khí sắc của dân chúng xung quanh tốt hơn trước đây rất nhiều, thì có thể nhìn ra Đại Tề đang dần phục hồi, bất luận là triều đình hay là Giám Thiên Ti xây dưng lại, đều cho thấy thế lực mà mình nắm giữ đang dần mở rộng.

Những người may mắn sống sót Đại Tề nghe được tin U Đô có lương thực, đều đi đến bên này, còn những người chạy nhanh nhất đương nhiên là người có thần thông.

Không biết là vì có sự ép bức của kẻ địch chung, hay là lời hứa của Thiền Độ trước đây có hiệu quả, tóm lại bây giờ cả Đại Tề thực sự bị mình nắm chặt trong tay.

Đã có người của Đại Tề, nếu lại gặp tình huống trước đây, mục tiêu của Lý Hỏa Vượng không chỉ là giết sạch họ nữa.

Từ trước tới nay chỉ có người làm cướp ngàn ngay, đâu có ai phòng cướp ngàn ngày.

Hắn càng phải tóm được tâm bàn bên đó, rút xương sống của hắn ra làm Tích Cốt Kiếm, sau đó mượn năng lực của Tích Cốt Kiếm đi đến thế giới của họ, làm rõ rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Trong lúc hắn đang nghĩ đến những chuyện này, đột nhiên dừng bước chân, hắn nhìn thấy cô bé Miêu Quế Hoa. Nàng ôm mấy cái xương sườn trong lòng, kiễng chân cùng những đứa trẻ khác vây thành vòng tròn, nghe một ông lão nói gì đó.

Lý Hỏa Vượng bỏ xuống khuôn mặt của mình, đi qua đó nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

“Ngươi ở đây làm gì đấy?"

“Bồ tát!"

Miêu Quế Hoa vui vẻ gọi Lý Hỏa Vượng, trong mắt đầy vẻ quyến luyến.

Đợi khi lại nghe thấy Lý Hỏa Vượng hỏi đang làm gì, nàng vất vả giơ xương sườn trong tay.

“Đại sư phụ bảo ta ra ngoài nhặt một ít thứ có thể cháy về, ta nhìn thấy bên đường có rất nhiều xương người, cho nên ta nhặt về.

Thấy hòa thượng Chính Đức Tự ngày ngày có thể bảo Quế Hoa làm việc vặt, Lý Hỏa Vượng cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao theo giá trị quan của họ, con người phải có giá trị mới có thể sống, trẻ con không có giá trị chỉ xứng đựng trong bình hoa, bán đi làm phần cứng xác thịt.

“Quế Hoa, sợ là xương không thể làm củi đốt được, nhưng ngươi về nói với những hòa thượng đó, có thể thử nghiền xương thành bột, rải lên cánh đồng làm phân bón “Được, ta nhớ rồi!"

Trong lúc Miêu Quế Hoa gật đầu mạnh, một ít xương sườn trong lòng nàng trơn rơi xuống, nàng ngồi xổm xuống hai ôm lên, ôm xương sườn trong lòng càng chặt hơn.

“Đi đi, đừng chạy lung tung, tuy có nha dịch tuần tra, nhưng bây giờ trong thành đông người hơn rất nhiều, không được yên bình lắm.

Miêu Quế Hoa luyến tiếc nhìn sang ông lão đang kể chuyện đó.

“Bồ tát, ta nghe xong rồi về được không?"

Lý Hỏa Vượng xoa đầu nàng, nhìn sang ông lão râu bạc trắng.

“Hắn đang làm gì thế?"

“Ông lão đang kể chuyện, hồi ông nội còn sống, hắn cũng kể chuyện cho ta Nghe thấy vậy, Lý Hỏa Vượng cũng không đi nữa, dứt khoát cùng nàng đứng một bên nghe kể.

“Ầy! Các ngươi được sinh ra vào thời đại tốt đẹp đó. Hồi đó khổ lắm, hồi đó khổ hơn bây giờ nhiều, không có hiểu biết, cả ngày chỉ có thể bò trên đất ăn bùn, kết quả ông trời không nhìn nổi nữa, hắn liền ra tay"

"Hắn đã nói với chúng ta có thể dùng sợi đay bông vải làm quần áo, hắn nói với chúng ta có thể trồng lương thực, có thể nuôi gà nuôi vịt, còn nói chúng ta cách dùng lửa, quan trọng hơn là, ông trời cho chúng mở mang trí tuệ"

“Cho nên con người chúng ta mới biết tủi nhục trọng quy tắc, từ lúc đó về sau, con người chúng ta mới có sự khác biệt một trời một vực với chim chóc muông thú"

1119 chữ

Chương 1283: Phá Đại Nhĩ

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cau mày, trong khi hắn bỗng nắm thành nắm đấm, thì một người phụ nữ đi ra từ ngã tư đường phía xa, vẫy tay về phía hắn.

“Quế Hoa! Mau lại đây!"

Miêu Quế Hoa nhìn thấy người phụ nữ đó, lập tức quên luôn nghe chuyện, vui vẻ chạy về phía nàng ta.

“Mẹ! Ngươi xem ta nhặt được bao nhiêu là xương này!"

“Vậy à? Con gái ta giỏi quá! Đi thôi, chúng ta mang chỗ xương này cho đại sư đi"

Người phụ nữ dắt tay của Quế Hoa, đi về phía Chính Đức Tự.

Đợi Miêu Quế Hoa đi xa, Lý Hỏa Vượng hỏi ông lão tóc bạc trắng.

“Ông lão này, có thể hỏi một chuyện không? Trước đây không có lương thực thì các ngươi sống bằng cách nào?"

“Ầy!"

Ông lão đó tỏ vẻ mặt tiếc nuối.

“Con trai con dâu ta rất hiếu thuận, bọn chúng tự cắt thịt trên người mình cho ta ăn, kết quả chúng chết rồi, ông già mà không chết là ta vẫn sống, đúng là tạo nghiệt mà “Lừa quỷ hả.

Lý Hỏa Vượng cau mày, người xung quanh rất tự nhiên giải tán đi làm việc của mình, chỉ lúc sau, trên phố chỉ còn lại hai người.

“Rốt cuộc ngươi là ai! Lai lịch thế nào?"

Dựa vào trực giác nhạy bén, Lý Hỏa Vượng hiển nhiên có thể cảm nhận được ông già này có vấn đề, hơn nữa lão ta cũng không hề che đậy.

“Ta là Phá Đại Nhĩ, một tán tu nhỏ bé, không đáng nhắc đến, Phá Đại Nhĩ bái kiến Lý đại sư.

Phá Đại Nhĩ cũng không hề hoảng sợ khi Lý Hỏa Vượng vạch trần, nghiêm chỉnh đàng hoàng hành đại lễ với hắn.

“Tán tu? Tu cái gì?"

“Tu thiền"

“Thiền gì?"

“Dã Hồ Thiền"

“Dã Hồ Thiền?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn từ đầu đến chân, nghĩ lại hành động của tên trước mặt này, có cảm giác quen mắt kỳ lạ.

“Ông lão, ngươi biết không? Trước đây ta có một người bạn, hắn cũng thích đọc sách giống ngươi.

“Ta không nói chuyện trong sách, ta đang kể chuyện ngày xưa.

“Điều này không quan trọng, quan trọng là một người Đại Tề như hắn lại cứ chạy đến thế giới khác kể chuyện trong sách, giống như ngươi bây giờ, quan trọng hơn là hắn là tâm bàn!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, mặt đất phía dưới ông lão bỗng lún xuống, tóm chặt hai chân hắn không cho hắn nhúc nhích.

Liền sau đó, Tích Cốt Kiếm trong tay Lý Hỏa Vượng đã đấm đến phần bụng của hắn. Nhưng đúng lúc Tích Cốt Kiếm đâm vào máu thịt, ông lão tóc bạc bỗng lắc cái đầu, sau đó lại xuyên xuống đất.

Cái đầu của hắn và cả lục phủ ngũ tạng kinh mạch đầm đìa máu trực tiếp rút ra từ trong cơ thể bay lên không trung, Tích Cốt Kiếm của Lý Hỏa Vượng chỉ đâm trúng cái vỏ thịt không.

Phá Đại Nhĩ trong không trung kéo theo những vụn nhỏ lắc nhanh một cái, trực tiếp trồng lên cổ của một người đàn ông vạm vỡ đang xem trò vui.

Sau đó hắn giơ tay phải, tiên tay nhổ luôn cái đầu đang kêu thảm thiết của người đàn ông đó ra, cơ thể của đối phương liền thuộc về hắn.

Phá Đại Nhĩ đã có cơ thể mới nói với Lý Hỏa Vượng:

“Lý sư tiên, đừng vội, họ phái ta đến để nói chuyện tử tế với ngươi, thực sự là nói chuyện thật lòng chân thành"

“Tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng, không cần thiết phải gây khó xử như vậy"

Lý Hỏa Vượng dừng lại, cau chặt mày nhìn ông lão trước mặt, xem ra thấy không thể cứng rắn được, cuối cùng đối phương phải dùng cách mềm mỏng.

Lý Hỏa Vượng không từ chối việc này, muốn giết ông lão này lúc nào cũng được, bây giờ điều quan trọng hơn là rốt cuộc mọi việc là thế nào.

Rõ ràng mình đã bị cuốn vào trong chuyện này, kết quả hắn phát hiện mình vẫn còn rất mơ hồ.

“Được, ngươi nói đi, hôm nay nói hết cho rõ ràng đi, từ trước tới nay ta luôn nói lý, ta thực sự không biết rốt cuộc đã đắc tội với các ngươi chỗ nào, mà đến mức các ngươi không nói trước một câu, đã trực tiếp ra tay giết ta."

Trong lúc Lý Hỏa Vượng nói, triều đình Đại Tề đã nhận được thông tin, con phố này đã bị người và Giám Thiên Ti Đại Tề bao vây.

Đối diện với kiểu nhìn hằm hằm như hổ đói của bốn phương tám hướng xung quanh, Phá Đại Nhĩ không hề sợ hãi, ung dung vô cùng bình tĩnh nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Lý tiên sư không biết thật hay giả bộ không biết?"

“Đúng thế, ta biết, nhưng ta cứu Đại Tề thì gây trở ngại đến chuyện gì của các ngươi? Các ngươi sống cuộc sống của các ngươi không được sao?"

Lý Hỏa Vượng muốn dẫn dụ Phá Đại Nhĩ nói ra nhiều thông tin hơn.

“Đương nhiên là không được, mỗi bông hoa là một thế giới, mỗi ngọn cây là một kiếp phù du. Hoa của chỗ ta đang tàn, Lý tiên sư có lòng dạ Bồ tát, không nhẫn tâm nhìn dân chúng Đại Tề chết đói, chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn hàng ngàn hàng vạn dân chúng của Thiên Trần Quốc chết oan chết uổng sao?"

“Mẹ kiếp, đừng lấy đạo đức ra trói buộc ta! Ta không mắc bẫy đâu! Thế giới các ngươi gặp rắc rối thì liên quan gì đến ta? Ai chọc vào các ngươi thì các ngươi đi tìm kẻ đó đi! Các ngươi giết ta là có ý gì?"

Phá Đại Nhĩ trịnh trọng hành lễ với Lý Hỏa Vượng.

“Lý tiên sư, thực sự xin lỗi, những người trước đó đều là kẻ thô lỗ, ta thay mặt họ xin lỗi ngươi, trước đó họ ra tay, ta không tán thành, đáng tiếc thực sự là ta không khuyên được.

“Lý tiên sư nói đúng, ai chọc vào chúng ta thì chúng ta đi tìm kẻ đó, nhưng chúng ta muốn đến hoa của cây khác, vừa hay phải đi qua Đại Tề"

“Nếu triều đình Đại Tề được Lý tiên sư vực dậy, thì khi chúng ta đi qua sẽ rất rắc rối.

1153 chữ

Chương 1284: Cánh Tay Ngọc

Sau khi suy nghĩ lại nhiều lần lời của ông lão đó, Lý Hỏa Vượng phát hiện ý của hắn ta, hắn muốn điều động tất cả lực lượng của thế giới bên đó đến làm một trận lớn đây mà.

“Nếu Lý tiên sư đã thông tình đạt lý như vậy, hay là chúng ta làm giao dịch, được không?"

Phá Đại Nhĩ vuốt bộ râu trắng của mình, cười ha ha nói.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng bán tín bán nghi cười lạnh lùng trong lòng.

“Thấy ta cứng rắn, mới nghĩ đến thông tình đạt lý ư? Trước đây đã làm gì chứ hả?"

Phá Đại Nhĩ vẫn đang nói.

“Lý tiên sư, chúng ta vốn không có mâu thuẫn sống chết gì, hay là biến vũ khí thành tơ lụa, bắt tay hòa bình, được không?"

“Chỉ cần ngươi cho chúng ta mượn đường từ Đại Tề, thì Thiên Trần Quốc đồng ý mở kho lương, tặng ba năm thành quả thu hoạch cứu dân chúng Đại Tề.

Phá Đại Nhĩ nói ra lời này, người Đại Tề xung quanh lập tức đều xôn xao, hiện giờ Đại Tề rất thiếu lương thực, tất cả mọi người đều có thể hiểu lời này có nghĩa là gì.

“Đợi đã, ngươi đừng không nói điều kiện ra mà nói lợi ích trước, nói xem các ngươi muốn đi đâu làm gì trước đã.

Có quỷ mới biết Thiên Trần Quốc này giở trò gì, lợi ích mà tên này nói ra càng khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng không yên tâm. Hắn

không quên mới đây thôi đám súc sinh này còn muốn giết mình.

Nghe Lý Hỏa Vượng hỏi, Phá Đại Nhĩ cười haha.

“Lý tiên sư liệu việc như thần, đã tính đến hết rồi, chúng ta thực sự muốn Lý tiên sư giúp chuyện nhỏ"

Nói xong, hắn chỉ tay vào Tích Cốt Kiếm sau lưng Lý Hỏa Vượng:

“Chúng ta muốn mượn thanh Phi Cảnh Phá Sơn Kiếm của Lý tiên sư, vẫn mong Lý tiên sư đồng ý.

“Đừng đặt tên bừa bãi cho kiếm của ta"

Lý Hỏa Vượng đưa tay nắm chuôi kiếm, lập tức nhớ đến hành động cướp Tích Cốt Kiếm của một tốp người trước đây.

“Ngươi đợi đã, tại sao phải mượn Tích Cốt Kiếm của ta? Chẳng lẽ rắc rối ở thế giới các ngươi là thế giới Đại Lương chắc?"

"Ừm."

Phá Đại Nhĩ rất kiên định gật đầu.

“Đúng thế, đại phu của Thái Sử Viện quan sát tinh tượng vào ban đêm, phát hiện Dục Hóa Tà Mẫu quay về vị trí rồi, buộc phải mau chóng giết yêu nữ Bạch Liên đó, nếu không Thiên Trần Quốc mãi mãi không có ngày bình yên!"

“Bạch Liên... yêu nữ... Dục Hóa Tà Mẫu?"

Lý Hỏa Vượng trầm mặc một lát sau, chậm rãi đi đến Phá Đại Nhĩ trước mặt.

“Ngươi vừa nói, giữa ta và ngươi không có mâu thuẫn sống chết phải không?"

“Đúng thế"

“Vậy thì bây giờ có rồi!"

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, cơ thể bỗng sai lệch vị trí, lập tức đã đến trước mặt Phá Đại Nhĩ, Tích Cốt Kiếm trong tay đã thuận theo

giữa lông mày của hắn cắm thẳng vào trong.

Đúng lúc cái đầu của Phá Đại Nhĩ bị Lý Hỏa Vượng trực tiếp chén thành hai nửa, cái vỏ không cơ thể nằm dưới đất của hắn bỗng đứng lên, nhảy về phía sau.

Thì ra cái đầu của tên này không phải thứ quan trọng nhất, cơ thể nằm dưới đất mới quan trọng.

Thấy đối phương muốn bỏ chạy, Thiền Độ ở một bên đã sẵn sàng từ lâu nhanh chóng ngồi khoanh hai chân, đưa tay tháo chín giới hương trên đầu xuống, bay về phía Phá Đại Nhĩ.

Trong không trung, giới hương đen xì xì đó bỗng trướng to lên, biến thành quả cầu thịt khổng lồ mọc đầy các loại máu thịt méo mó dị dàng.

Thấy giới hương đó sắp đập trúng đến Phá Đại Nhĩ, một cái lỗ bỗng nhiên xuất hiện giữ không trung trực tiếp bao bọc những quả cầu thịt đó.

Thấy Phá Đại Nhĩ sắp bay vào trong cái lỗ đó, đôi mắt Lý Hỏa Vượng trừng lên, cơ thể của Phá Đại Nhĩ lập tức cứng đờ trên không trung, và bắt đầu không ngừng thu nhỏ vào trong.

Thấy Phá Đại Nhĩ sắp bị năng lực tu chân của Lý Hỏa Vượng thu hành bùn thịt hoàn toàn, một cánh tay ngọc phỉ thúy trong suốt bỗng nhiên thò ra từ cái lỗ đó.

Nó nhẹ nhàng tóm cơ thể của Phá Đại Nhĩ ném sang bên cạnh, ánh mắt của ý Hỏa Vượng bất giác nhìn qua bên đó.

Một cái giới hương của Thiền Độ thay Phá Đại Nhĩ biến thành bùn thịt, còn hắn chui vào trong cái lỗ giữa không trung, biến mất không còn bóng dáng.

Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ, một lúc lâu sau mới định thần lại, nếu vừa nãy mình nhìn không nhầm, thì cánh tay đó đã lấy đi cái thật mà mình tu ra? Năng lực có thể khiến hai thế giới sai lệch vị trí, rất rõ ràng là năng lực của tâm bàn.

Nhưng năng lực có thể trực tiếp chạm vào cái thật đó, chắc chắn

không phải người thường có thể làm được! Cho dù mình cũng chỉ có thể tu ra, nhưng không thể chạm vào giống như cánh tay ngọc đó, mà còn có thể ném đi!

Lý Hỏa Vượng biết rõ thực lực của mình, hắn vẫn luôn cho rằng hiện giờ mình đã không còn bao nhiêu đối thủ ở thế gian này, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

“Cánh tay ngọc đó rốt cuộc là tay của ai? Rốt cuốc nó làm được bằng cách nào! Sợ ràng chuyện này chỉ có Ti Mệnh mới có thể làm ra được!"

“Cha, cha ở đâu?"

Lý Tuế thất thần đi trên đường, nhìn xung quanh.

Nơi này rất náo nhiệt, giống như là một cái chợ, bên đường không chỉ có đủ loại đồ được bày bán, thậm chí còn có cả xiếc khỉ, rất náo nhiệt.

Nếu là trước đây, nàng sẽ hào hứng chạy đi xem, nhưng bây giờ nàng không hề có ý định đó.

Nàng từ trên trời hạ phàm đã hai ngày, trước đó Lý Tuế còn tưởng rằng cha của mình còn ở lại trên trời chờ đợi long khí, nhưng càng đi lại càng cảm thấy nơi này không đúng, nơi này không giống nơi nàng đến. Những người ta gặp trong hai ngày qua đều nói rằng nơi này là Đại Tề, nhưng ở đây sao có thể là Đại Tề được.

1090 chữ

Chương 1285: Hoang Mang

Đúng là trước đó cha nàng đã trực tiếp dùng cốt kiếm đâm vào, nhưng làm sao bây giờ có thể có nhiều người sống ở Đại Tề như vậy?

Ta nghe cha nói rằng Đại Tề không phải đã bị Vũ Nhi Thần tiêu diệt rồi sao?

Đây chính xác là nơi nào, tại sao ta lại ở đây, Lý Tuế thực sự có chút bối rối.

Nhưng cũng không thể hiểu nổi, cứ đứng mãi ở đây chờ đợi chắc chắn hông được, ta phải làm gì đó, cha vẫn đang ở trên đó đợi ta.

Nhìn ngoại hình của những người xung quanh, Lý Tuế do dự nhìn và đi về phía về phía bà lão có vẻ dễ bắt chuyện:

"Lão bà này, ngươi biết hoàng đế hiện tại đang ở đâu hông?"

Bất kể ta đang ở đâu, hay chuyện gì đang xảy ra, việc đến lãnh địa của Hoàng thượng luôn là điều đúng đắn.

Đại Tề cũng không sao, ít nhất trong lãnh địa của hoàng đế Đại Tề còn có hòa thượng, ta có thể đi tìm những hòa thượng đó trước.

Nếu không có hòa thượng, ta cũng có thể đi tìm Giám Thiên Ti, đều có thể tìm được manh mối của cha ta.

Hả? Hoàng đế? Cái này sao ta biết được, dù sao chắc chắn không ở trong nhà ta"

Hình như lỗ tai của bà lão không được tốt, bà nói rất lớn.

"Cô nương, ngươi tìm hoàng đế làm gì? Ngươi là con gái của hoàng đế sao? Này! Đừng nói là vở kịch hôm qua ta xem là từ đây mà ra nhé!"

Lý Tuế thấy không thể hỏi được gì từ bà già mồm mép này nên định hỏi người khác.

Nhưng nàng vừa đi không bao lâu, từ trong đám người vươn ra một cái tay dán trên da lưng con chó, tóm lấy Lý Tuế, kéo nàng đi ra ngoài chợ.

"Ai da! Sao ngươi còn ung dung ở đây thong dong đi theo đám người đó! Cha ngươi điên rồi, đi với ta"

"Cha ta?"

Nghe được lời này, Lý Tuế vừa rồi còn thất thần lập tức lấy lại

tinh thần, vội đi theo hắn ra ngoài. Sau khi đi ra khỏi khu chợ náo nhiệt và ồn ào, đi qua hơn một nửa thị trấn, cuối cùng Lý Tuế đã được người đàn ông đưa đến cổng của một khu nhà kín cổng cao tường.

"Long lão gia! Long lão gia! ! Đã tìm được thiếu gia nhà ngươi rồi! !"

Nghe thấy tiếng kêu này, một nhóm lớn người trong sân đột nhiên chạy ra.

Khi thấy những người này hào hứng vây quanh mình, Lý Tuế nhìn xuống cơ thể mới của mình và ngay lập tức phản ứng.

Hóa ra người cha được nhắc đến ở đây không phải là cha ruột của nàng mà là cha của cậu bé bị chính mình đè chết sau khi từ trên trời rơi xuống.

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Lý Tuế nhìn vẻ mặt vui mừng của những người đàn ông, phụ nữ, già trẻ xung quanh đã khiến trái tim nàng tràn ngập cảm giác tội lỗi, giờ nàng đã biết cái chết tượng trưng cho điều gì.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, thật sự không phải cố ý, ta cũng không muốn như vậy.

Lời giải thích nhạt nhẽo của Lý Tuế không khiến những người này chú ý đến. Họ vây lấy Lý Tuế và đi về phía sân. "Ta thực sự không cố ý! Ta thực sự không có!"

Lý Tuế xấu hổ đẩy họ ra, cố gắng trốn thoát.

Nhưng tất nhiên, lính canh bên cạnh không thể để Lý Tuế chạy trốn như thế, họ lần lượt tiến lên và ghì chặt nàng xuống.

"Ta... ta không muốn! Ta phải đi tìm cha ta! !"

Với lực đẩy mạnh của Lý Tuế, bảy hoặc tám xúc tu từ khắp nơi mọc ra, vung mạnh, tất cả các lính canh đều bị đẩy ra xa.

Khi thấy những xúc tu màu đen ngọ nguậy trên người Lý Tuế, mọi người có mặt ở đó lập tức im bặt. Sau hai hơi thở, theo sau là

tiếng kêu có ma! Khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn.

Mọi người đều cố gắng hết sức để tránh Lý Tuế càng xa càng tốt, thậm chí còn giẫm lên người khác.

Lý Tuế lợi dụng lúc hỗn loạn và trốn thoát.

Sau khi trở lại chợ lần nữa sau cú sốc, nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Thực sự xin lỗi, ta không cố ý, chờ ta tìm được cha, ta sẽ nghĩ cách bù đắp cho các ngươi"

Lý Tuế nhẹ nhàng nói về phía bên đó, sau đó quay người tiếp tục đi về phía trước.

"Ngươi biết hoàng đế ở đâu không?"

"Ngươi biết U Đô ở đâu không?"

"Ta đi tìm hoàng đế, có ai biết hắn ở nơi nào không?"

Lý Tuế tiếp tục hỏi câu hỏi này trong khu chợ náo nhiệt.

Dò hỏi mãi cho đến khi chợ sắp tan, cuối cùng nàng cũng có được một tin tức hữu ích.

"Đi về phía đông, đi dọc đến cuối con đường phía đông, ngươi sẽ thấy hoàng đế"

Sau khi cảm ơn ông lão nướng bánh mận khô bên đường, Lý Tuế bước ra khỏi thị trấn, tìm đường và tiếp tục lên đường.

Trên đường đi nàng không nghỉ ngơi, bây giờ cha nàng không biết sống chết thế nào, làm sao nàng dám dừng lại. Mới đi được hai ngày, Lý Tuế đã đói bụng, nàng nhìn đàn vịt đang uống nước ở bên bờ sông xa xa. Nhưng nàng không bắt những con vịt đó, đàn vịt bên bờ sông nhiều như vậy, chắc chắn là do người khác nuôi. Lúc này, tất cả đàn vịt đều xuống nước bơi về phía bờ đối diện, Lý Tuế tinh mắt lập tức chú ý đến những đốm trắng trên bãi sông là trứng vịt.

Nàng lập tức chạy tới, nhặt ba quả trứng vịt, nhét từng quả vào

miệng.

Ba quả trứng vịt không đủ, Lý Tuế vẫn còn đói bỗng thấy một quả trứng vịt khác rơi xuống đá cuội phía xa và bị vỡ ra.

Nàng chạy đến, khoanh chân ngồi xổm ở đó, dùng ngón tay quẹt chất lỏng trứng gà trên đá cuội, cho vào miệng.

1091 chữ

Chương 1286: Đạo Sĩ

Ngay khi nàng đang thưởng thức đồ ăn được dâng đến tận miệng, Lý Tuế đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Một cái xúc tu từ phía sau quấn lấy hai con ngươi, con ngươi từ trong sức lực vươn lên, thấy đoàn người đi về phía mình, còn có hai đạo sĩ một già một trẻ.

Hầu hết những người trong nhóm đó đều là là người của Long gia, trong đó có một lão gia và một phu nhân, còn hai đạo sĩ kia Lý Tuế không quen.

Họ ăn mặc rất kỳ lạ, họ mặc Đạo bào cộc tay, để cánh tay trần truồng như vậy cầm kiếm.

"Nghiệt súc! Ngươi dám đoạt đi thân thể người khác! Hôm nay bổn thiên sư sẽ thay trời hành đạo!"

Lão đạo sĩ cầm thanh kiếm dài bằng gỗ gụ trong tay chỉ vào Lý Tuế, khiến Lý Tuế giật cả mình.

Nàng vội đứng dậy định chạy đi, không ngờ người ở phía khác đến bao vây, đều là lính canh của Long gia và một đám nha dịch.

“Nghiệt súc hãy nhận lấy cái chết!"

Thanh kiếm bằng gỗ đã được lau máu, đâm thẳng vào Lý Tuế.

Lý Tuế không muốn đánh nhau với hắn, nên nàng liên tục né tránh, nhưng ngay sau đó, đỉnh đầu nàng ấy tối sầm lại và một vũng lớn

chất lỏng hôi thối đổ lên toàn thân nàng.

Chất lỏng dính vào mắt nàng, ngay khi nàng dùng xúc tu lau đi, nàng đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, thanh kiếm gỗ đã đâm vào người nàng.

Thấy Lý Tuế bị thương, những người xung quanh lập tức phấn khích và hét lên sung sướng.

"Tốt quá! Máu chó đen này thật sự rất hữu dụng! Nó có thể xua đuổi tà ma!"

"Đau! Ngươi làm ta đau!"

Lý Tuế dùng xúc tu đẩy mạnh, đẩy cả kiếm và người đạo sĩ kia ra.

"Các ngươi cút đi cho ta! Ta không muốn giết người! Cút nhanh cho ta!"

Nhưng khi Lý Tuế vừa nói ra lời này, hai đạo sĩ hai mắt nhìn nhau, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

"Kẻ tai họa này yếu thế rồi! Tên này nhất định muốn chạy trốn!"

"Đệ tử, phi hồn nhập hải!"

"Vâng! Sư phụ!"

Hai đạo sĩ đi vòng quanh Lý Tuế và liên tục thực hiện những động tác tay phức tạp và những bước đi kỳ lạ.

Dấu giày của họ dần dần vẽ ra một trận pháp Đạo giáo trên mặt đất, nước và gió gần đó bắt đầu từ từ có sự thay đổi.

Lý Tuế cảm thấy có gì đó không ổn, nàng không muốn ngồi yên chờ chết, lúc này nàng móc từ trong người ra Khương Hoàng Tự, cắn đầu xúc tu và nhanh chóng vẽ một lá bùa lên đó.

"Sư... sư phụ? Ta không mù chứ? Kẻ tai họa này.. kẻ tai họa này đang vẽ bùa sao?"

Lý Tuế lấy ra ba lá bùa và dán chúng vào các xúc tu của mình, các

đường gần trên ba xúc tu lấy sức nhướn lên, Lý Tuế vừa bay đi đã rơi xuống sông.

Nàng muốn đi theo con đường thủy, trực tiếp tránh sự truy đuổi của họ.

Nhưng ai ngờ, vừa mới sắp rơi xuống nước, nàng liền nhìn thấy ngọn cờ trắng đứng thẳng dưới nước!

Họ sớm đã đoán được Lý Tuế sẽ làm như vậy, và có một cuộc phục kích dưới nước!

Bạch Linh Miểu nghe vậy, trong lòng không khỏi nôn nao, hai tay bưng chén trà, nhịn không được quay sang Lý Tuế ở bên cạnh hơi nghiêng người về phía trước.

"Sau đó thì sao? Sau đó con thế nào? Không sao chứ?"

Lý Tuế nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống, cười nói:

"Tất nhiên là biến nguy thành an, nếu như xảy ra chuyện gì, hôm nay con đã không thể ngồi đây rồi"

"Những đạo sĩ kia không phải là đối thủ của con, chỉ là con lần đầu rời khỏi cha nên nhất thời hoảng sợ, sau đó đương nhiên là con thắng, nhưng... con có bị thương một chút"

Lý Tuế vừa nói, những hình ảnh từ hơn một trăm năm trước hiện lên trong mắt nàng.

"Huhu... huhu"

Nàng lê thân xác tàn tạ, loạng choạng bước ra khỏi dòng sông nhuốm màu đỏ.

Xúc tu của Lý Tuế gần như đã đứt hết, toàn thân lồi lõm, mắt cũng đã mù, trên đầu cũng bị đâm thủng một lỗi lớn, không ngừng chảy ra chất lỏng màu đen.

“Huhu... cha. Người đang ở đâu... họ bắt nạt con... con đau quá...

Lý Tuế ấm ức nhìn về phía những đám mây trắng trên trời mà kêu

to.

Những vết thương trên cơ thể nàng quá nghiêm trọng, bản năng đã thôi thúc Lý Tuế tìm máu thịt để chữa lành cơ thể.

Lý Tuế trở lại mặt nước, nhặt những đạo sĩ đang bị trôi theo dòng nước, cố hết sức kéo họ định rời khỏi đó.

Một người chặn đường Lý Tuế, người này không phải nha dịch cũng không phải lính canh Vưu gia, mà là phu nhân Vưu gia.

“Đại tiền!"

Người phụ nữ sắc mặt tiều tụy lảo đảo quỳ xuống trước mặt Lý Tuế.

"Đại tiên"! Ngài đại nhân đại lượng! Tha cho con trai ta đi! Nó có thể sẽ là thủ khoa thi hương! Tương lai có thể sẽ là trạng nguyên! Ngươi muốn ăn thịt người thì hãy ăn ta đi! !"

"Ta xin lỗi.."

Lý Tuế nức nở cúi đầu trước nàng ấy và đi ngang qua nàng ấy.

“Đại tiên!"

Đối phương đột nhiên thảm thiết, khiến cho Lý Tuế phải dừng bước.

Bốn bé trai và bé gái mũm mĩm mặc chiếc yếm màu đỏ trông giống như những bức tranh năm mới được đẩy đến trước mặt Lý Tuế.

"Đại tiên! Đây là bốn bé trai bé gái, đều là ta mua, chúng ta đổi một cái đi? Bốn lấy một! Ngài sẽ không thiệt!"

"Ta... không muốn... ta muốn về nhà... ta muốn cha ta.."

Lý Tuế kéo lê cái xác và tiếp tục bước đi một cách khó khăn.

Lý Tuế đột nhiên cảm thấy đau ở lưng, mái tóc của Vưu phu nhân rối bù bà ta dùng một chiếc kẹp tóc điên cuồng đâm Lý Tuế.

"Ngươi trả con trai lại cho ta! Ngươi trả con trai lại cho ta! !"

1150 chữ

Chương 1287: Qua Cầu Rút Ván

Đối mặt với người phụ nữ điên rồ này, Lý Tuế liên tục lùi lại một cách bất lực.

Vết thương nhỏ này không là gì cả, nhưng khi chiếc kẹp tóc không ngừng đâm vào, nhìn vào ánh mắt căm thù của bà ta, lòng nàng càng khó chịu, giống như một đứa trẻ mắc lỗi bị mắng.

Cuối cùng, Lý Tuế sợ hãi đến mức vứt xác và hoảng hốt chạy vào rừng.

Trời vừa tối vừa mưa, nàng mệt mỏi và muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi. Nhưng không thể tìm được.

Lý Tuế vừa lạnh vừa đói vừa đau đơn, ngồi xổm dưới gốc cây lớn, khóc trong tuyệt vọng:

"Cha"! Mẹ! Người ở đâu!" Những làn khói trắng bay ra từ tách trà trong tay Lý Tuế, và dần dần phân tán giữa không trung dưới ánh mắt của nàng.

"Sau này vị Vưu phu nhân kia không hề làm khó con. Bà ấy là người có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, không quan tâm đến nữa"

"Sau khi ta có được chỗ đứng vững chắc ở Đại Tề, con đã giúp Vưu gia, giúp nhà họ có một chức quan tứ phẩm, đây coi như là phần thưởng"

"Dù chỉ là hành động vô ý nhưng chính con là người đã đè chết con trai họ"

Nghe xong câu chuyện, Bạch Linh Miểu cảm động thở dài:

"Haizz, nếu việc đã được giải quyết thì đừng nên để tâm đến nó nữa"

“Con không để trong lòng, chỉ là nói chuyện với mẹ lúc rảnh rỗi

thôi"

Lý Tuế vừa nói vừa cầm quà mang tới qua một bên.

"Mẹ, đây là đường đen, gelatin, còn có kẹo chà là. Nếu mẹ pha với nước uống trong kỳ kinh nguyệt, sẽ thấy dễ chịu hơn"

Nghe vậy, Bạch Linh Miểu trong lòng bỗng thấy rất ấm áp, trước kia không có người nào tỉ mỉ quan tâm nàng như vậy.

"Ngoài ra, con cũng may cho mẹ một bộ quần áo. Biết mẹ thích mặc màu đơn giản nên con không chọn vải quá sặc sỡ".

"Mở mặt sau ra, Nhị nương mặc vào"

“Hồi còn bé không uổng công ta thương con.

Nhị Thần vươn tay sờ sờ tấm lụa mượt mà, nói.

Lúc hai người còn đang nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Đó là Lý Hỏa Vượng, hắn vội vàng bước ra từ bức tường, và hỏi Bạch Linh Miểu đang thử quần áo, "Miểu Miểu!

Những cuốn sách ta tìm thấy dưới từ đường Bạch gia đâu rồi? Ta muốn dùng chúng!"

"Thần Đả còn có công pháp của đồng cốt sao? Đều chuyển đến từ đường Bạch Liên chép rồi, không có ở đây "Không phải! Chẳng qua là những đồ đệ của Bạch Liên giáo năm xưa còn nhớ mớ hỗn độn kia thôi!"

"Trong ngăn tủ thứ hai ở phía đông"

Nghe thấy lời của Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng lập tức chạy đến, mở tủ và bắt đầu tìm kiếm.

"Có vừa không? Nếu có rộng hay chật thì bây giờ con có thể sửa cho người"

Lý Tuế nhìn Bạch Linh Miểu đang mặc quần áo.

"Vừa, Tuế Tuế, cha con sao vậy?"

"Không có việc gì, đừng để ý tới cha, lát nữa cha sẽ tự mình tới nói cho chúng ta biết chuyện gì xảy ra, mẹ, lần này con tới đây là muốn cùng người bàn bạc một chuyện "Hả?

Có chuyện gì?"

Bạch Linh Miểu mở to hai mắt nhìn nàng, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Mẹ, ngươi còn nhớ ban đầu vì sao muốn làm thánh nữ Bạch Liên không?"

"Ban đầu? Lúc đầu Vô Sanh lão nương chọn trúng ta, không phải ta muốn làm.

"Vậy nếu như người có cơ hội từ bỏ thân phận thánh nữ Bạch Liên, người có đồng ý không? Con nhớ việc trước kia người muốn làm không phải là việc này?"

"Tuế Tuế, rốt cuộc là sao vậy? Tại sao lại nói như vậy?"

“Bụp” một cuốn sách rơi xuống đất.

Lý Tuế dừng lại và nói với Lý Hỏa Vượng đang lục lọi:

"Cha, cha có thể nhỏ tiếng được không? Con đang nói chuyện với mẹ"

Lý Tuế hỏi xong cũng không thấy Lý Hỏa Vượng trả lời, hắn đang cúi đầu không ngừng tìm kiếm thứ gì đó, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm một mình:

"Nội dung của cuốn sách này.. hình như vô ích?"

Thấy Lý Hỏa Vượng phớt lờ mình, Lý Tuế suy nghĩ một chút rồi bỏ qua, nàng quay sang Bạch Linh Miểu và nói:

"Mẹ, con thực sự không muốn mẹ trở thành thánh nữ Bạch Liên giáo, bởi vì càng lên cao càng nguy hiểm, con có chút lo lắng cho người"

"Nguy hiểm? Pháp giáo không phải đã không còn rồi sao? Có thể có nguy hiểm gì chứ? Hay ý của con là?"

Bạch Linh Miểu lo lắng nhìn về phía hoàng thành.

"Lên cao đều nguy hiểm, bất luận là ở đâu"

"Thực sự con không muốn Cao Chí Kiên làm hoàng đế, cũng không muốn cha làm Tâm Bàn, bởi vì như vậy rất nguy hiểm, nhưng họ không có lựa chọn, nhưng người thì có"

"Con có thể tìm cách để người khác thay thế người"

Bạch Linh Miểu nghe vậy, yên lặng cúi đầu nhìn quần áo của mình.

"Chẳng lẽ là bởi vì trước kia hoàng đế tìm đến ta sao? Họ muốn ra tay với ta sao?"

Lý Tuế khẽ lắc đầu:

"Vẫn chưa đến mức đó, nhưng tương lai có lẽ sẽ xảy ra ồn ào khó xử. Nếu người thực sự giữ vị trí này, chuyện như thế này sẽ ngày càng nhiều, sau này chắc chắn sẽ rất khó xử lý"

"Mẹ, người đừng quên có năm vị hoàng đế, cho dù Cao Chí Kiên niệm tình cũ, không làm gì người, nhưng những hoàng đế khác thì chưa chắc, trong lãnh địa của Giám Thiên Ti sức mạnh của một số người cũng không thua kém gì con"

"Hơn nữa, Bạch Liên giáo vẫn chưa có biện pháp đối phó với chuyện này, nếu trả đũa thì chính là làm phản "Họ qua cầu rút ván!"

Bạch Linh Miểu nói với vẻ vô cùng tức giận.

Nhị Thần quay đầu lại và nói ra tất cả những gì Bạch Linh Miêu muốn nói:

"Lúc trước, tín đồ Pháp giáo đều do Bạch Liên giáo chúng ta thu nhận, tiền lương và chi phí quân đội, cái gì có thể giúp tín đồ Bạch Liên giao cũng đều giúp!"

"Giờ nghĩ lại, ta lại cảm thấy tín đồ Bạch Liên giáo quá đông? Thật sự xem chúng ta là công cụ dọn dẹp sao?

Dùng xong liền vứt đi?"

1061 chữ

Chương 1288: Công Cụ

“Đúng vậy, Bạch Liên giáo chính là công cụ"

Lý Tuế vừa nói ra lời này, ngoại trừ tiếng Lý Hỏa Vương đang lục lọi thì trong phòng không có tiếng gì khác.

Bạch Linh Miểu trợn tròn mắt, vẻ khó tin nhìn Lý Tuế.

"Mẹ, người có thể không biết, càng ngồi ở địa vị cao những chuyện này càng nhiều, từ xưa đến nay, các vị hoàng đế đều rất tàn nhẫn, sự tàn nhẫn của hoàng đế không phải chỉ nói suông, đây là lí do tại sao con muốn người từ bỏ, tấm lòng của người quá lương thiện, không phù hợp với nơi này.

"Người khó khăn lắm mới từ Thanh Phong Quan đến đây, không dễ dàng gì mới rảnh rỗi một chút, người nên hưởng thụ đi, không cần nghĩ tới những chuyện phiền toái kia"

Bạch Linh Miểu nhớ lại quá khứ, nhớ lại tuổi trẻ với những mộng mơ buồn cười, nàng nhìn về bóng lưng phía xa xa, khóe miệng hơi nhếch lên.

Sau một vài nhịp thở, sức nặng của thực tế lại kéo nàng trở lại, nàng nhìn thẳng ra chỗ khác.

"Quả thật là như vậy, nhưng có những chuyện không phải bản thân muốn làm gì là làm như vậy.

"Ta không thể rời đi, đặc biệt là sau khi nghe con nói những điều này “Vì sao?"

Trên mặt Lý Tuế không có gì là ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn là hỏi.

"Bởi vì ta không yên tâm. Ta không yên tâm về vị hoàng đế có thể dễ dàng nói ra hai triệu sinh mạng này. Họ đều là người, không phải là cỏ dại mọc trên giang sơn xã tắc của hoàng đế"

Bạch Linh Miêu dùng hai tay nắm lấy quần áo của nàng.

"Ta ở chỗ này, ít nhất họ còn có thể có chút kiêng dè. Nếu như ta thật sự rời đi, như vậy chỉ còn lại tín đồ Bách Liên, thật sự sẽ trở thành một đống rời rạc, mặc cho họ tàn sát.

"Người nói không sai, từ xưa đến này đế vương đều tàn nhẫn như vậy, ta cũng không dám tưởng tượng sau này họ muốn đối phó với tín đồ Bách Liên như thế nào"

Bạch Linh Miểu nói đến đây, liền buông quần áo đang cầm trên tay.

"Tuế Tuế, trở về nói với Cao Chí Kiên, mọi chuyện đều phải nhờ con cầu xin, phải bày tỏ thành ý, ta đã hạn chế người trong giáo truyền đạo"

Lý Tuế nhẹ nhấp một ngụm trà rồi nói:

"Mẹ, có một số việc không chỉ đơn thuần ở con người, bên trên nghĩ như thế nào mẹ làm như thế ấy, Vô Sanh lão mẫu có đồng ý không? Cuối cùng lại mất lòng đôi bên"

"Con là con gái của người nên mới nói những lời này, con không muốn người mệt, càng không muốn người khó xử.

Sắc mặt Bạch Linh Miếu có chút thay đổi, nhưng nàng vẫn là không có thay đổi chủ ý.

"Ta biết sẽ có khó khăn, nhưng ta không muốn từ bỏ, ta muốn thử."

"Cũng không thể mới chỉ nghe con nói có khó khăn, đến thử cũng không thử mà dễ dàng từ bỏ, đúng không?"

"Ta không muốn cứ luôn phải chạy trốn, lần này cũng không muốn chạy trốn, mặc kệ kết quả như thế nào, ta cũng không hối hận"

"Tuyệt!"

Nhị Thần xoay nửa thân trên và hôn lên má của Bạch Linh Miếu.

"Đúng vậy! Lão nương đã rất vất vả mới có được địa vị này, dựa vào cái gì mà họ nói gì là phải như vậy? Họ là gì chứ?"

"Nếu có bản lĩnh họ có thể đến quyết chiến, xem xem người với số người của Bạch Liên giáo hiện tại có bản lĩnh đánh gãy răng bọn chúng hay không!"

Nghe vậy, cuối cùng Lý Tuế cũng hiểu được suy nghĩ của Bạch Linh Miểu, nàng khẽ gật đầu:

"Được, con hiểu, con sẽ truyền đạt ý của người"

Nói xong, nàng đứng dậy đi về phía Lý Hỏa Vượng.

"Cha, người vẫn chưa tìm được sao? Có cần con tìm giúp người không? Rốt cuộc là người muốn tìm cái gì?"

Nhị Thần liếc nhìn thuốc bổ bên cạnh, nói với Bạch Linh Miểu:

"Dù sao chúng ta cũng là mẹ kế nên vẫn có chút xa lạ. Ngươi xem nàng ấy tự nhiên với cha ruột của mình bao nhiêu"

"Sao ngươi có thể nghĩ Tuế Tuế như vậy, trước kia không phải rất thân với nàng ấy sao? Đây cũng không phải chuyện của nàng ấy, nàng bị ép làm thuyết khách cho hai bên thôi"

"Có phải là thuyết khách hay không trong lòng người hiểu rõ, ta thân với nàng ấy, nhưng nàng đã không còn là đứa bé hai tuổi trước kia nữa, nàng năm nay đã 162 tuổi, dù sao vẫn là cách nhau một bậc.

Bạch Linh Miểu khẽ nhíu mày, đứng dậy đi về hướng Lý Hỏa Vượng Thấy Bạch Linh Miêu không muốn nghe, Nhị Thần cũng không nói gì, dù sao đã nói ra ý của mình là được.

"Lão điên, ngươi tìm cái gì, tìm nửa ngày vẫn chưa tìm được"

Tám cặp mắt tìm đương nhiên sẽ nhanh hơn một cặp mắt, sau một

lúc, tất cả các loại sách trong tủ đều bày ra và phân loại rõ ràng.

Có tranh, có truyện ký, có kinh Phật, rất lộn xộn. Lý Hỏa Vượng ngồi dưới đất, vô cùng cẩn thận nhìn chữ trên đó, không bỏ sót chi tiết nào, nói không chừng thứ hắn đang tìm chính là ở trong đó.

"Cha, Đại Tề xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Lý Tuế nhạy cảm liền nhận ra điều gì đó.

"Ừm, bọn hắn tới rồi, mục đích của bọn chúng không phải Đại Tề, mà là Đại Lương! Bọn hắn đi ngang qua Đại Tề!

Mục đích thực sự của bọn chúng là tới Đại Lương, là muốn giết mẹ của con!"

Lời này vừa nói ra, Lý Tuế cùng Bạch Linh Miểu đều sửng sốt, cuối cùng họ cũng hiểu rõ vì sao vừa rồi Lý Hỏa Vượng lại vội vàng như vậy.

1133 chữ

Chương 1289: Là Ai?

Ngay sau đó, Lý Hỏa Vượng kể cho họ mọi chuyện xảy ra trước đó.

Một là Thiên Giám Ti, một là thánh nữ Bạch Liên, sớm muộn gì họ cũng phải biết.

Hơn nữa có thể để Lý Tuế truyền tin tức này cho Cao Chí Kiên. Loại mối đe dọa lớn này cũng nên thông báo cho người có chức vụ cao của lịch sử, để họ chuẩn bị.

Nếu họ thực sự đến và chiến đấu với thiên hôn địa ám của Bạch Liên giáo đầu thì đó sẽ không phải là vấn đề nhỏ.

"Ta nghe thấy ý của bọn, hình như trước kia có ân oán với Bạch Liên giáo, nếu ở bên đó không có diễn kịch, Bạch Liên giáo có lẽ sẽ tìm được manh mối của ngọc thủ "Ngọc Thủ? Cha, họ có ân oán gì với Bạch Liên giáo? Hay họ có ân oán với Vô Sanh lão mẫu?"

Lý Tuế đã tìm ra mấu chốt của vấn đề.

Bạch Linh Miểu nghe được lời này, tim đập thình thịch, đột nhiên nhớ tới một chuyện. "Không phải đều giống nhau sao? Giúp ta điều tra đi, từ đống sách này trước tiên phải tìm ra tất cả kẻ thù cũ của Bạch Liên giáo, sau đó điều tra từng người một"

"Ta... hình như ta biết họ là ai"

Bạch Linh Miểu nói.

“Ngươi biết?"

Nghe những lời này của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng kinh ngạc nhìn nàng.

Miểu Miểu căn bản chưa từng tiếp xúc với những người quan trọng của lịch sử, chỉ dựa vào những lời nói của mình mà biết được họ là ai? Điều này quá nhanh.

"Những cuốn sách này thật sự có ghi chép sao? Vậy họ là ai? Rốt cuộc Ngọc Thủ kia lai lịch như thế nào?"

Bạch Linh Miểu không biết nên giải thích như thế nào, nhìn mớ sách hỗn độn xung quanh, nàng nhanh chóng lướt qua, chọn chính xác một cuốn sách và đưa nó cho Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng do dự liếc nhìn nàng một cái, vươn tay nhận lấy, trực tiếp mở ra xem nhanh.

Vô Sanh lão mẫu là một cổ Phật bất sinh bất diệt trên trời cao, có thể độ hóa bọn ta ở nhân gian trở về quêhương chân không để tránh khỏi tai ương!

Vạn vật trên đời lẽ ra là Vô Sanh lão mẫu! Khi ấy từng tấc đất tấc trời đều là quê hương chân không.

Chúng ta sinh ra, lớn lên và già đi dưới sự chăm sóc của Vô Sanh lão mẫu. Cho đến khi có người phản bội nàng, đó mới là người nàng tin tưởng nhất!

Khi đại quân Thuyết Bất Đạt sinh trưởng từ đan điền của Vô Sanh lão mẫu, một nhóm quý tộc Thiên Hoàng đã phản bội rồi.

Chúng thông đồng với quân đội Thuyết Bất Đạt phản bội Vô Sanh lão mẫu! Chúng giết những quý tộc Thiên Hoàng không muốn phản bội, và tước đoạt tất cả mọi thứ của Vô Sanh lão mẫu!

Họ đã vứt bỏ những thứ không cần thiết, nuốt chửng những thứ chúng cần, và cuối cùng chúng mặt dày đứng ở vị trí đáng lẽ là của Vô Sanh lão mẫu!

Những kẻ vô lương tâm này sợ sự vô sỉ của mình bị phát hiện, nên đã sửa lại sử sách, thay đổi sử sách trong lòng tất cả mọi người.

Nhưng chúng ta thì không, sử sách của chúng ra vĩnh viễn thuộc về Vô Sanh lão mẫu, chúng ta sẽ luôn ghi nhớ, chờ đợi thời khắc Vô Sanh lão mẫu trở về!

Vô Sanh lão mẫu không sinh ra cũng không chết đi, xem ra Vô Sanh đã bị chúng cướp đoạt đi tất cả, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là Vô Sanh lão mẫu không thể mất đi thứ gì.

Khi một người toàn thân đầy những vết thương, hắn sẽ không bao giờ có vết thương mới, và khi hắn bị cướp tất cả những gì hắn có, đồng thời cũng không bị cướp đi thứ gì!

Vô Sanh lão mẫu luôn thử nghiệm, dù ngày hay đêm, đàn ông hay đàn bà, âm hay dương.

Những kẻ phản bội xảo quyệt đó đang quan sát, chúng sợ hãi, chúng không ngừng ngăn cản Vô Sanh lão mẫu ở bên chúng ta.

Chúng luôn có thể phái tay sai đến ngăn cản chúng ta, nhưng không sao cả, chỉ cần chúng ta thành công một lần, Vô Sanh lão mẫu sẽ ngồi trên sáu con ngựa gốm, quang minh chính đại trở về đúng vị trí của mình!

"Dù có mất bao lâu, ta cũng sẽ đợi. Với tư cách là quý tộc Thiên Hoàng duy nhất còn sống sót, cho dù ta có bị người khác giết, đứa con trai do ta sinh ra cũng sẽ tiếp tục cho đợi"

Con trai ta chết còn có cháu trai ta. Ta sẽ mãi chờ đợi từ đời này qua đời khác! ! Vô Sanh lão mẫu, quê hương chân không! !

Nhìn những nội dung này, Lý Hỏa Vượng càng đọc càng phát hiện

nhiều điều, tất cả những mối liên hệ trước đó, hắn chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Cho nên...

Lý Hỏa Vương sửng sốt nhìn đi chỗ khác.

"Cho nên những người coi trọng lịch sử kia, chính là đã từng phản bội quý tộc Thiên Hoàng của Vô Sanh lão mẫu? !"

Nói ra những lời này, một số khúc mắc trước đó của Lý Hương Vương lập tức được hóa giải.

Tại sao họ lại có ân oán với Vô Sanh lão mẫu, tại sao Vô Sanh lão mẫu lại trở lại vị trí của mình, chúng đến để giết thánh nữ Bạch Liên giáo.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại nhìn xuống nội dung của cuốn sách.

Chúng thông đồng với đại quân Thuyết Bất Đạt phản nội Vô Sanh lão mẫu! Chúng giết những quý tộc Thiên Hoàng không muốn phản bội, và cướp đoạt tất cả mọi thứ của Vô Sanh lão mẫu!

Họ đã vứt bỏ những thứ không cần thiết, nuốt chửng những thứ chúng cần, và cuối cùng chúng mặt dày đứng ở vị trí đãng lẽ là của Vô Sanh lão mẫu!

"Nếu như tất cả những thứ này đều là thật, thì có nghĩa là, trùng lịch sử trước gọi là chân không quê hương, nhất trùng lịch thật ra là thánh địa của Vô Sanh lão mẫu? !"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Linh Miểu trước mặt, và ngạc nhiên hít một hơi, thực sự khiến họ chờ đợi.

1128 chữ

Chương 1290: Nguy Cơ

Thảo nào Ngọc Thủ kia lại có thể đưa ra sự thật mà ra đã sửa đổi,

những quý tộc Thiên Hoàng đã cướp đi thiên đạo của Vô Sanh lão mẫu và sử dụng nó cho mục đích riêng của mình.

Mặc dù ngũ trùng lịch sử đều có hướng khác nhau, nhưng xét theo tình hình hiện tại, nhất trùng lịch sử này chắc chắn rất khác so với các bộ sử khác.

Phàm Nhân lại có thể trực tiếp cướp thiên đạo từ tay Ti Mệnh để sử dụng, chẳng trách sức mạnh của họ lại mạnh vậy! Đây không phải là tin gì tốt lành, điều này chứng tỏ kẻ địch lần này rất nguy hiểm.

Lý Hỏa Vương nhíu chặt mày, tiếp tục xem nội dung trong tay, phân tích từng chữ một.

Khi đại quân Thuyết Bất Đạt sinh trưởng từ đan điền của Vô Sanh lão mẫu, một nhóm quý tộc Thiên Hoàng đã phản bội rồi.

“Chúng thông đồng với quân đội Thuyết Bất Đạt phản bội Vô Sanh lão mẫu! Chúng giết những quý tộc Thiên Hoàng không muốn phản bội, và tước đoạt tất cả mọi thứ của Vô Sanh lão mẫu! !"

“Thuyết Bất Đạt đại quân?"

Lý Hỏa Vương tự lẩm bẩm cái tên này, trong lòng thầm nghĩ.

Đại quân Thuyết Bất Đạt là mấu chốt, nếu lúc trước không phải họ liên thủ với quý tộc Thiên Hoàng thì chỉ dựa vào Phàm Nhân tuyệt đối không thể cướp được thiên đạo của Vô Sanh lão mẫu.

Hắn không chỉ phải đối mặt với kẻ thù, không chỉ các quý tộc Thiên Hoàng ở quê hương chân không, mà còn có đội quan Thuyết Bất Đạt ghi ở trên.

Thuyết Bất Đạy đại quan chắc chắn không phải Lý Tai, Lý Tai sinh ra như thế nào hắn biết rõ, tuyệt đối không phải chui ra từ đan điền của Vô Sanh lão mẫu.

Hơn nữa, Quý Tai là nghĩa mặt chữ của Thuyết Bất Đạt, vì vậy có thể nói Thuyết Bất Đạt đại quan và Quý Tai không phải một người.

Thông tin duy nhất có thể hiểu được từ trong đó là hậu tố đại

quân dường như có nghĩa là họ có rất nhiều người.

"Nếu nói vậy, vậy ngọc thủ phỉ thúy từ trong hang chui ra lúc trước, rốt cuộc là chỉ Thuyết Bất Đạt đại quan hay quý tộc Thiên Hoàng?"

Lý Hỏa Vượng đã tìm kiếm trong tất cả các cuốn sách của Bạch Liên giáo và vẫn không biết chủ nhân của miếng ngọc thủ đó là Thuyết Bất Đạt đại quân hay là quý tộc Thiên Hoàng.

Sau đó, hắn nhờ Bạch Linh Miểu đi tìm ông già của Bạch Liên giáo đến để hỏi, nhưng vẫn không thu được gì.

Sau một thời gian dài như vậy, với sự tham sống sợ chết các tín đồ của Bạch Liên giáo đã trốn đông núp tây, không biết đã thay đổi bao nhiêu thế hệ rồi.

Đối với tất cả những ký ức về quê hương chân không và Vô Sanh lão mẫu, sau khi vượt qua bộ lọc tín ngưỡng của họ, tất cả đều dựa vào thần thoại, căn bản đều là những thứ không đáng tin.

Nhưng phương hướng luôn luôn đúng, từ những thông tin trước đó, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã hiểu ra đầu đuôi của việc bản thân bị phục kích.

Cái gọi là Thiên Trần Quốc chính là quê hương chân không trong quá khứ, và trùng lịch sử đã bị Vô Sanh lão mẫu hoàn toàn khống chế.

Nhưng sau đó, vì sự phản bội của đại quân Thuyết Bất Đạt và quý tộc Thiên Hoàng, họ đã giành lấy tất cả thiên đạo của Vô Sanh lão mẫu và sử dụng nó cho mục đích riêng của họ.

Vô Sanh lão mẫu bị cướp hết tất cả bị ép buộc nên đã chủ động tìm đường sống, bằng cách nào đó nàng đã đến nhất trùng lịch sử Đại Lương.

Hơn nữa bắt đầu ảnh hưởng đến người trần ở nơi này, để cho Bạch Liên giáo âm thầm truyến bá, tìm kiếm cơ hội, nhưng bởi vì không có thiên đạo, Bạch Liên giáo căn bản không cách nào phát triển.

Cuối cùng, lần này nàng tìm được một cơ hội, trải qua bao nhiêu chuyện nàng đã có được Tâm Bàn, đồng thời đạt được hai thiên đạo là từ bi và tử vong.

Mà quê hương chân không chính là Thiên Trần Quốc, là kẻ thù không đội trời chung của Vô Sanh lão mẫu, Thuyết Bất Đắc đại quân hay quý tộc Thiên Hoàng lập tức nhận ra.

Bọn họ đều cướp đi thiên đạo của Vô Sanh lão mẫu, thậm chí còn phản bội nàng, bọn họ nhất định không muốn Vô Sanh lão mẫu ngóc đầu lên, nếu không nhất định sẽ quay lại báo thù.

Đó là lý do tại sao họ vội vàng vượt qua nhất trùng lịch sử Đại Tề để đến Đại Lương, nhân cơ hội căn cơ của Vô Sanh lão mẫu chưa vững đến để giết Tâm Bàn của nàng, và tiêu diệt hoàn toàn Bạch Liên giáo mới được mở rộng.

Hoặc có thể họ muốn tiến thêm một bước nữa, cướp đi thiên đạo của Vô Sanh lão mẫu như lần trước.

Vừa hay đi ngang Đại Tề cứu người, gặp trúng chuyện của bọn chúng, vì vậy bọn họ mới muốn cướp thanh cốt kiếm có thể xuyên qua giữa Đại Tề và Đại Lương của hắn.

Thấy được hắn không dễ đối phó, nhằm thu phục hắn nên trước Phá Đại Nhĩ, tên Dã Hồ Thiền kia mới lôi kéo hắn nhập bọn.

Chỉ là bọn họ không ngờ tới, thánh nữ Bạch Liên lại là vợ của Lý Hỏa Vượng.

Không chừng Thuyết Bất Đạt đại quân hay quý tộc Thiên Hoàng ngu ngốc gì đó vẫn đang đợi, đợi đến khi Vô Sanh lão mẫu trở lại sẽ tìm chúng báo thù, như vậy chắc chắn không được.

Lý Hỏa Vương không thể để Bạch Linh Miểu một mình đối mặt với đám cường địch của nhất trùng lịch sử, nàng là nữ nhân của hắn, chuyện này ngay từ đầu đã không có đường lui, kết cục chính là cái chết.

Sau khi nghe Lý Hỏa Vượng giải thích, cả Lý Tuế và Bạch Linh Miểu đều có vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng họ bắt đầu có một hòn đá đè nặng, Đại Lương vừa thoát ra sự nguy hiểm của Pháp giáo

lại một lần nữa bị bóng đen bao phủ.

1097 chữ

Chương 1291: Nan Giải

“Quê hương chân không là một nhất trùng lịch sử khác?"

Bạch Linh Miểu sắc mặt càng thêm khó coi.

"Lý sư huynh, ngươi khả năng là nghĩ sai rồi, có lẽ đó không phải là nhất trùng lịch sử, có lẽ đó là quê hương chân không"

"Đúng! Không sai, đó chính là quê hương chân không, nhưng là bị người khác chiếm đoạt, chỉ cần giúp Vô Sanh lão mẫu đoạt lại là tốt rồi, đúng, nhất định là như vậy.

Tay Bạch Linh Miếu bắt đầu run rẩy.

Lý Hỏa Vượng định bác bỏ điều gì đó, nhưng Lý Tuế đã ngắt lời hắn:

"Cha."

Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng nói ngước nhìn Lý Tuế:

"Cha, nếu sự việc thật sự như những gì người nói, vậy chúng ta trực tiếp hỏi Vô Sanh lão mẫu, không phải sẽ có thể lấy được càng nhiều manh mối cùng tình tiết sao?"

“Đúng vậy!"

Lý Hỏa Vượng lập tức hăng hái, ai phản bội nàng, khiến nàng thống khổ như vậy, chắc chắn Vô Sanh lão mẫu cả đời cũng sẽ không quên.

"Miểu Miểu, bảo người của ngươi liên lạc với Vô Sanh lão mẫu, xem nàng trả lời như thế nào.

Bạch Linh Miểu có chút bối rối hít sâu vài hơi, bình tĩnh lại nói:

"Không được, Lý sư huynh, sau khi ta từ cõi chết trở về đã thử qua"

"Mặc dù chết đi sống lại, nhưng Vô Sanh lão mẫu vẫn cứ giữ dáng vẻ trầm mặc không nói gì, nàng ấy không trả lời những gì ta nói "Này...

Lý Hỏa Vượng tức giận chịu không nổi rồi, nhìn thấy người khác sắp đánh đến cửa, nhưng Vô Sanh lão mẫu lại ở đây giả chết.

Đâu chỉ Quý Tai, đến cả Vô Sanh lão mẫu cũng không có chỗ nào đáng tin, tại sao Tư Mệnh bên cạnh hắn lại không có ai đáng tin.

“Bỏ đi, không cần trông cậy vào bọn họ nữa, dựa núi núi đổ, dựa nước nước chảy, chuyện này cứ nên dựa vào bản thân mình vậy.

Lý Hỏa Vượng gãi gãi sau đầu, nghĩ đến nguyên nhận hậu quả của vấn đề này, sau này hắn nên đối phó với nó thế nào.

Đột nhiên hắn dừng lại.

"Tuế Tuế, ngươi trở về đi, đem hết tất cả những sự việc ở đây nói cho Cao Chí Kiên biết, để hắn cùng các hoàng để khác chuẩn bị sẵn sàng"

Lý Tuế vừa định nói gì đó, Lý Hỏa Vương lại khoát tay:

"Thôi, ta tự mình đi, ngươi đi thông báo với những Giám Thiên Ti khác đi, ta không biết rõ bọn họ, nếu thật sự người của Thiên Trần Quốc qua đây, còn nguy hiểm hơn bất kỳ thiên tai nào"

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhìn về phía Bạch Linh Miểu.

"Miểu Miểu, mặc kệ Vô Sanh lão mẫu có giả chết hay không, trước tiên người đem chuyện này nói cho nàng biết"

Dừng một chút, Lý Hỏa Vương nghiêm túc nói:

"Việc này ta có thể giúp được hay không là tùy lựa chọn của nàng đối với thánh nữ Bạch Liên giáo! Nói cho nàng ấy biết, đây là Quý Tai nói!"

Nếu mục tiêu của Thiên Trần Quốc là thánh nữ Bạch Liên giáo, thì tình hình của Bạch Linh Miểu hiện đang rất nguy hiểm, và ta phải đề phòng trước khi chúng xảy ra.

Hắn hy vọng rằng ngay cả khi đến cuối cùng chuyện này thua, trong trường hợp xấu nhất người chết sẽ là Vô Sanh lão nương chứ không phải là Bạch Linh Miểu.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng gật đầu với Bạch Linh Miểu rồi quay người bước ra khỏi cửa.

Lý Hỏa Vượng vô cùng lo lắng, đi về hướng hoàng cung thành Thượng Kinh chưa được bao xa thì đã thấy Lý Tuế đi theo mình.

"Cha, vừa rồi cha có nghe ta nói chuyện với mẹ không? Đây là một mũi tên trúng hai đích sao?"

"Ta không điếc"

"Nhưng nếu người làm như vậy, mẹ chưa chắc đã cảm kích"

"Có lẽ chính nàng cũng không biết, ta nhìn ra Bạch Liên giáo là nơi để nàng ấy gửi gắm, để an ủi trong lòng, thay đổi sự chú ý sẽ không suy nghĩ nhiều "Nếu như không có Bạch Liên giáo làm động lực, như vậy nàng thật sự không còn gì"

"Tại sao không? Nàng ấy còn có ta!"

"Cha, thật sự không được"

"Mẹ vẫn chưa buông bỏ được chuyện trước kia, chẳng qua là lợi dụng chuyện hoang đường của quê hương chân không để bản thân tạm thời trốn tránh mà thôi"

"Chuyện này ta đã nghĩ giúp người, nhưng xem ra cũng không không phải cách giải quyết tốt, dù sao người đã giết cả nhà nàng"

"Nghĩ cho cha cũng là nghĩ cho mẹ, ta thấy hai người đợi một lúc, hai người ở với nhau chỉ làm cho nhau khó chịu thì tách ra còn hơn.

Lý Hỏa Vượng dừng lại và nhìn Lý Tuế với vẻ mặt khó tin, thật

không tưởng tượng được rằng đây là những lời Lý Tuế có thể nói, đôi môi hắn khẽ run rồi lại mở ra.

"Chuyện của đại nhân, tiểu bối như ngươi bớt quản Lý Hỏa Vượng cúi đầu đi trên đường được một lúc, đột nhiên dừng lại.

"Có nhận hay không là lựa chọn của nàng ấy. Trước hết ta mượn cái này gõ vào sào trúc của Vô Sanh lão mẫu, phải khiến nàng ấy lựa chọn điều này "Được rồi, người nói sao thì làm vậy đi"

Lý Tuế nói xong, thân thể dần dần lún vào trong đất.

"Cha, đừng trách con nói nặng lời, có một số việc nên mau chóng giải quyết, chần chừ không phải là cách Lý Hỏa Vương khẽ động người một cái, dần dần biến mất vào trong không khí, hắn đã tàng hình rồi. Hoàng thành Thượng Kinh cách đó không xa, rất nhanh Lý Hỏa Vượng đã tới nơi, lần này Lý Hỏa Vượng tìm đến Cao Chí Kiên hắn đang duyệt tấu chương ở ngự thư phòng.

Lý Hỏa Vượng tóm tắt lại toàn bộ câu chuyện, và nhanh chóng giải thích nguyên nhân hậu quả của toàn bộ sự việc cho hắn.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc: CUỘC SỐNG ĐỈNH CẤP CỦA HỨA HÂM: Hài hước, đô thị, sảng văn...

1117 chữ

Chương 1292: Thành Lũy

Nửa giờ sau, nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Cao Chí Kiên, Lý Hỏa Vượng vội nhắc nhở:

“Hoàng thượng các ngươi, đừng nghĩ đến chuyện đuổi sói nuốt hổ, tín đồ Bách Liên rất đông, đã có quan hệ tốt với bách tính từ lâu rồi"

Cao Chí Kiên sốt ruột nhìn hắn:

"Ta cũng không ngu ngốc đến mức để cho quân sư nhà người ta đến Đại Lương làm càn, khác gì đem ngai vàng dâng cho kẻ khác.

"Vậy thì tốt, mâu thuẫn giữa ngươi và Bạch Liên giáo ta hiểu rất rõ, yên tâm, nhất định sẽ có cách giải quyết."

Cao Chí Kiên đau đầu gãi trán, hắn không muốn Lý Hỏa Vượng nhúng tay vào chuyện này. Ngay cả bản thân hắn cũng không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào.

"Vậy theo cao kiến của Lý sư huynh, có cách nào để giải quyết loại chuyện này không?"

"Ta không có cách gì cả, ta là người đứng ở giữa, ngăn cản các ngươi chém giết lẫn nhau, còn lại những chuyện khác, các ngươi có thể từ từ thương lượng!"

"Bên nào dám không nghe, ta liền xử lý bên đó!"

Lý Hỏa Vượng nói xong lời này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà.

"Đừng giả chết! Những lời này cũng là nói cho ngươi nghe! Nếu ngươi dám tới đây! Ta nhất định tới kinh Bạch Ngọc làm phiền ngươi!"

"Này, Lý sư huynh, ngươi như vậy không phải là đang nói lung tung sao? Bỏ đi, không nói nữa, tình thế trước mặt cực kì nghiêm trọng, chuyện này tạm thời gác sang một bên, đợi sau khi giải quyết xong xuôi chuyện này, sẽ xử lý chuyện đó, huynh thấy thế nào?"

"Được! Cứ làm vậy đi"

Sắc mặt Lý Hỏa Vượng đã tốt hơn một chút, chỉ cần có ích, hắn không ngại tiếp tục làm loạn.

“Vậy tiếp theo ngươi sẽ làm thế nào?"

Lý Hỏa Vương hỏi.

"Việc lớn như vậy cần phải xử lý cẩn thận, không thể vội quyết định, chúng ta hãy đợi quan gia khác đến"

Nói xong lời này, Cao Chí Kiên suy nghĩ một lúc rồi nói với Lý Hỏa

Vượng:

"Lý sư huynh vẫn còn đưa lương thực đến Đại Tề sao?"

"Vẫn còn đưa, có chuyện gì sao? Lương thực ta trồng ở thôn Ngưu Tâm ngươi cũng muốn quản sao?"

"Không, ta không quản. Ta không những không quản mà còn muốn hộ bộ mở kho lương phát lương thực của nửa năm"

Nhìn thấy thái độ của đối phương hoàn toàn khác với trước kia, trong lòng Lý Hỏa Vượng nhất thời cảm thấy hoài nghi.

Tên này bị làm sao vậy, nếu không biết Long Mạch e là chuyện này còn tưởng hắn đã bị lừa quên mất đường về rồi.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Cao Chí Kiên khiến Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu đối phương đang có ý định gì.

"Không chỉ lương thực, vũ khí áo giáp, mà ngay cả pháp khí, đan dược, ấn tín trong kho Giám Thiên Ti đều có thể chuyển đến đó, dùng xong cứ trả lại là được"

Lý Hỏa Vượng biểu cảm phức tạp nhìn hắn một hồi, mới chậm rãi nói:

"Ta biết ngươi muốn làm gì, ngươi muốn Đại Tề làm tường thành của Đại Lương à"

Đối mặt với bi kịch của Đại Tề trước đó, tên này không chịu cho dù chỉ một hạt gạo, bây giờ lại hào phóng như vậy, nhất định phải có lý do.

Nhìn từ góc độ của hoàng đế. Điều duy nhất có thể chấp nhận được là khiến vũ trang của Đại Tề đứng lên và lợi dụng chúng để ngăn cản người của Thiên Trần Quốc ở ngoài Đại Lương.

Nếu chỉ cần trả một ít lương thực và đồ vật đã có thể giải quyết được vấn đề lớn như vậy, hơn nữa còn không chết một người nào, thì đó sẽ là một món hời lớn.

"Tại sao không thể? Điều này có lợi cho cả hai bên Cao Chí Kiên

dạng hai tay ra.

"Đương nhiên, nếu Lý sư huynh không cần, trẫm đương nhiên có thể không cho"

Lý Hỏa Vượng luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng hắn lại cảm thấy không có gì sai.

"Đừng nhiều lời nữa, nhanh lên, ngươi chuẩn bị xong đồ đạc trước, ta phải lập tức trở về Đại Tề trông chừng, tránh việc bọn họ làm loạn"

Vừa nói, Lý Hỏa Vương vừa rút kiếm, chuẩn bị chém ra một vết nứt.

“Lý sư huynh"

Lý Hỏa Vượng bỏ tay xuống và nhìn Cao Chí Kiên.

"Lý sư huynh, người dù sao cũng là người, Tư Mệnh cũng là Tư Mệnh, không cùng tổ tiên với ta, cho nên tư tưởng nhất định không giống nhau.

"Thì ra các ngươi đều nghĩ như vậy sao? Vậy nếu nói Tư Mệnh cũng là người thì sao? Chuyện này tính thế nào đây?"

Lý Hỏa Vượng không đợi câu trả lời của Cao Chí Kiên, và trực tiếp chém một vết nứt và đi vào. Nhìn ngự thư phòng trống rỗng, Cao Chí Kiên thở dài, đợt sóng này chưa qua lại tới đợt sóng khác, một Đại Lương đã phải chịu hàng ngàn vết thương hàng trăm nỗi đâu nay lại phải trải qua gian khổ, không biết đến bao giờ bách tính mới có thể ổn định cuộc sống.

"Lại sắp có chiến tranh. Năm nay tăng thuế nông nghiệp thêm 10% đi"

"Cái này không được, đồ đưa tới Đại Tề không thể chỉ dựa vào một mình Đại Lương, các địa giới khác cùng phải đóng góp, thông báo các quan gia khác, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng"

“Vâng, lão nô hiểu rồi.

Một hàng lão thái giám từ sau bình phong cung kính đi ra.

Cao Chí Kiên nghĩ lại, và nói:

"Đã đến nước này, ta muốn biết hành động của Lý Hỏa Vượng không vượt quá bổn phận chứ?"

“Vâng"

Cơ thể Huyền Tẫn từ trong đất trồi lên.

Cao Chí Kiên có chút bồn chồn suy nghĩ, lại ban ra một chiếu chỉ khác, ngay sau đó, một ông lão mắt trắng tay cầm một lá cờ trắng, được một thái giám cầm gậy đưa vào ngự thư phòng.

Người này, Cao Chí Kiên đã gặp một lần, hắn là người đã bói toán vào đêm trước diễn ra cuộc chiến với Pháp giáo trước đây, chỉ là trông hắn già hơn trước.

1133 chữ

Chương 1293: Kết Thúc

"Đại Sư, tai họa lần này, Đại Lương sẽ thế nào?"

"Ừm."

Ông lão yên lặng gật đầu, quỳ xống đất, lấy ra một cái to bằng lòng bàn tay từ trong bọc hành lý sau lưng, trên đó vẽ đầy những nét vẽ ngang dọc trên mai rùa.

Hắn run rẩy lấy ra tám đồng tiền, ném chúng vào mai rùa, nhấc chúng lên trên đầu và bắt đầu lắc.

Hắn vừa run rẩy vừa lẩm bẩm một mình.

“Tí ngọ mão dậu ở ven đường, dần thân kỷ hợi trở về quê hương"

"Giáp chấn ất li bính tân hôn, đinh càn mậu khảm kỷ tốn môn"

Vừa mới niệm được nửa đoạn, mai rùa trong tay hắn đột nhiên nứt ra, mai rùa nứt ra làm tay ông lão bị thương, tám đồng tiền bên trong mai rùa nhuốm đầy máu tươi, rơi vãi trên mặt đất.

Cao Chí Kiên nhìn cảnh này không khỏi nhíu mày, cũng khiến bầu không khí trong ngự thư phòng càng thêm dồn nén.

Ông lão dùng quần áo lau vết máu trên tay, run rẩy sờ vào đồng xu trên mặt đất, khi chạm vào vết máu do chính mình bắn ra, toàn thân rung mạnh.

Nhưng hắn không nói gì, sau khi run rẩy chạm vào mặt trước và mặt sau của tất cả các đồng tiền, hắn cúi đầu trước Cao Chí Kiên nói:

"Bẩm bệ hạ, quẻ đại cát tường"

Hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt song sắt, vô hồn nhìn những bệnh nhân với hành động kỳ quái đang hóng gió bên ngoài.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, sau đó lại run rẩy nói một mình:

"Họ thật sự đều là ảo giác? Suốt thời gian qua ta chỉ là một bệnh nhân tâm thần sao?"

“Bây giờ ngươi mới phát hiện sao? !"

Giọng nói đang kiềm chế cơn tức giận của Dịch Đông Lai từ phía sau truyền đến.

"Vậy trước đó, ngươi giết người, leo lên lưới điện, còn móc mắt của chính mình ra, ngươi cho rằng những hành động đó là của người bình thường?"

Biểu cảm của Lý Hỏa Vượng dần trở nên hung dữ, nắm chặt lấy hàng rào sắt đến nỗi hai tay nổi gân xanh.

"Ta làm những điều đó đều có lý do!"

"Kẻ tâm thần nào giết người mà chẳng bảo có lý do? Nhưng những lý do đó chỉ phù hợp với suy nghĩ của người thôi! Nó không phù hợp với thế giới bên ngoài!"

Lý Hỏa Vượng không thể chịu được nữa liền quay lại và trừng mắt với Dịch Đông Lai là bác sĩ điều trị của mình:

"Ngươi vội cái gì! Bây giờ ngươi bị bệnh là ta!"

"Ta không vội? Ta có thể không vội sao? Ngươi có biết ngươi xảy ra chuyện có ý nghĩa như thế nào đối với ta không?"

Dịch Đông Lai tức giận đứng dậy.

"Có nghĩa là luận văn bị loại, có nghĩa là ta không còn con đường nào để thăng tiến! Có nghĩa là ta đã làm ra mộtviệc đáng xấu hổ và bị đồng nghiệp chê cười! Thậm chí trước đó còn trả lời phỏng vấn và nói bệnh của ngươi đã được chữa khỏi trên ti vi!"

"Nếu bây giờ ngươi không khỏe lại thì đời ta coi như xong! ! Ta không thể chấp nhận kết quả như vậy!"

Dịch Đông Lai nói xong liền ngồi xuống, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu và bắt đầu điều chỉnh lại tâm lý. Khi hắn mở mắt ra liền nhìn thấy con mắt còn lại của Lý Hỏa Vượng đặt sát bên cạnh và

đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Đến lượt ngươi? Dịch Đông Lai, ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi là hình chiếu gì? Tại sao sự thay đổi của ta lại ảnh hưởng đến ngươi.

"Aaaaaa!"

Hắn nắm chặt hai tay, dùng sức đập mạnh vào bàn, tâm trạng Dịch Đông Lai vừa mới ổn định trở lại đột nhiên trở nên hỗn loạn.

"Trông chừng hắn! Ta đi rửa mặt"

Ngay khi Dịch Đông Lai đóng sầm cửa lại, Lý Hỏa Vượng trừng mắt nhìn y tá.

Sau đó Lý Hỏa Vượng không nhìn hắn nữa mà quay lại và tiếp tục nhìn hàng rào thép gai bên ngoài cùng với Cao Cận Vận đang đứng bên cạnh hàng rào.

"Ta thật sự bị tâm thần sao? Vậy tại sao lại chân thật như vậy? Quả nhiên họ đều là thật.

“Vậy những thứ ta nhìn thấy trước đây cái nào là thật, cái nào là ảo giác?"

Bây giờ tất cả những ký ức về quá khứ trong đầu hắn bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Lý Hỏa Vượng đứng đó với vẻ khó hiểu và không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, nghĩ đến lúc Dịch Đông Lại quay lại.

Sau khi Dịch Đông Lai rửa mặt bằng nước lạnh mấy lần, hắn quay lại và ngồi xuống, nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đang ngồi ngay ngắn trước mặt, hai tay đặt trên đầu gối.

"Ngươi đang làm gì thế?"

"Không phải ta bị bệnh tâm thần sao? Không phải ngươi là bác sĩ điều trị của ta sao? Ta có thể làm gì nữa, có bệnh đương nhiên là phải chữa rồi.

Dịch Đông Lai chống cằm, cau mày nhìn Lý Hỏa Vượng, dường như trong lòng đã đoán được tên này đang muốn làm gì.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình hiểu Lý Hỏa Vượng rất rõ, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra bản thân hoàn toàn không hiểu gì về đối phương.

Nhưng mà, thật sự Lý Hỏa Vương không muốn làm gì cả, hắn chỉ muốn trị bệnh mà thôi, nếu thật sự hắn có bệnh thì tất nhiên nên điều trị.

Hơn nữa Thanh Vượng Lai đã hoàn toàn bỏ rơi hắn, vì vậy người duy nhất có thể cứu hắn bây giờ là chính bản thân hắn.

Chỉ cần chữa khỏi bệnh tâm thần thì hắn có thể ra ngoài, đến lúc đó có thể đi tìm Thanh Vượng Lai tính sổ, và hỏi cho ra nhẽ tại sao lúc Ti Mệnh đại chiến, hắn lại không có ở đó?

"Ngươi chắc chứ? Ngươi có thực sự chắc chắn từ nay về sau sẽ hoàn toàn hợp tác với phương pháp điều trị của ta không?"

"Đương nhiên, còn cần hỏi sao? Ta cũng muốn nhanh chóng khỏi bệnh"

Lý Hỏa Vương nói một cách rất tự nhiên.

Dịch Đông Lai lắc đầu cười:

"Thật sự không nhìn ra"

"Xời, Dịch Đông Lai, ngươi có ý gì? Nhanh chữa đi, phương pháp điều trị trước kia rất tốt đấy"

"Không vội"

1107 chữ

Chương 1294: Bệnh Trầm Cảm

Dịch Đông Lai kéo ghế tới phía trước “Trước tiên, chúng ta sắp xếp lại một chút nhé, vừa nãy ngươi mới nói ta là hình chiếu gì?"

"Ta nhớ trước đây ngươi có nói với ta chuyện này một lần rồi, bây giờ ngươi có thể nhắc lại lần nữa không?"

“Không, không, không"

Lý Hỏa Vương lắc đầu.

"Người không cần lo lắng về cái này, ngươi chỉ cần chữa khỏi ảo giác là được.

Dịch Đông Lai cau mày nhìn hắn.

"Vì vậy ngươi cho rằng ngươi chỉ cần chữa trị khỏi ảo giác thôi sao? Hơn nữa ngươi nghĩ rằng hình chiếu gì đó lúc trước đều là thật sao? Chẳng lẽ ngươi chữa từng nghĩ là cái gọi là hình chiếu kia cũng là ảo giác của ngươi sao?"

Lý Hỏa Vượng ngồi đó và nhíu chặt lông mày, năm phút sau mới ngẩng đầu nhìn Dịch Đông Lai:

"Ý của ngươi là ngay từ đầu Thanh Vượng Lai đã lừa ta?"

"Không, ý của ta là Thanh Vượng Lai cũng có thể là ảo giác của ngươi. Chắc ngươi biết định nghĩa của vọng tưởng là gì chứ? Đó là một dạng không có lý tính, không đúng với hiện thực và không thể thực hiện được nhưng lại cố chấp tin vào niềm tin sai lầm đó!"

"Ta từng điều trị cho một bệnh nhân, hắn đang đi trên đường thì có một cô gái vô tình liếc nhìn hắn, từ đó liền cảm thấy rằng cô gái ấy thích mình. Cho bị đối phương chửi rủa hay ghét bỏ, thậm chí là đánh đập thì hắn vẫn kiên định với suy nghĩ đó"

"Nếu đối phương ó đánh mắng hắn, hắn sẽ tự mình giải thích, cho rằng đánh là thương, mắng là yêu, đối phương có khóc lóc van xin hắn rời đi, hắn lại cho rằng cô gái đó muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt. Bất luận đối phương làm gì đi nữa, trong suy nghĩ của hắn đều có thể xuyên tạc thành ý mà bản thân muốn hiểu "Hiện tại tình hình của ngươi còn tệ hơn của hắn, ngươi còn bị ảo giác, thậm chí ngươi có thể tìm cách giải thích cho ảo giác trong quá khứ của mình"

"Ta biết bây giờ ngươi có thể có thế giới quan kỳ lạ của riêng mình

hơn nữa còn rất kiên định với thế giới quan đó."

"Nhưng thế giới quan của ngươi là một loại vọng tưởng. Nó cũng giống như bệnh nhân mà nghĩ rằng những người phụ nữ khác yêu mình, nhưng trên thực tế, cho dù thế nào đi nữa những cô gái kia cũng không thể thích hắn. Hắn đã năm mươi sáu tuổi rồi hơn nữa bàn tay đã đứt mất ba ngón, miệng lại còn bị méo"

"Không không, không, cũng có thể là Thanh Vượng Lai lừa ta! Nhưng chắc chắn họ đều là thật! Tuyệt đối là thật!"

"Thật sao? Ai có thể chứng minh điều đó? Chỉ một mình ngươi?"

"Na Na!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên ngẩng đầu.

“Lúc đầu Na Na đi với ta!"

"Ý ngươi là ta phải hỏi một kẻ tâm thần khác để hiểu những vọng tưởng trong đầu ngươi?"

"Ngươi có thể thả Dương Na ra được không? Ngươi hại nàng ấy như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Trong khi Lý Hỏa Vượng đang được điều trị, y tá của phòng điều trị bên cạnh nói với đồng nghiệp:

"Ta nghe nói là bác sĩ trước kia điều trị cho anh chàng này đã phát điên và bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, ta thấy cứ tiếp tục thế này bác sĩ Dịch sẽ điên mất"

"Ta nói với ngươi, lẽ ra bác sĩ Dịch không nên tiếp nhận ca khó nhằn này, cấp trên đã hạ lệnh tử hình rồi, mặc kệ có chữa khỏi hay không thì hắn cũng phải sống ở đây cả đời"

"Đáng lẽ nên làm như vậy từ lâu rồi. Ta thấy lần trước hắn giết nhiều người như vậy mà dễ dàng thả ra như thế là quá vội vàng. Hắn giống như quả bom hẹn giờ chỉ cần thả ra là sẽ nổ, như vậy chẳng phải mang tính mạng của người dân ra làm trò cười hay sao?" Trong nhà vang lên tiếng Dịch Đông Lai đang lật giấy sột soạt, bên trên tờ giấy ghi lại chi tiết tất cả những gì mà Lý Hỏa

Vượng vừa kể với hắn.

Sau khi đợi hơn mười phút, Dịch Đông Lai ngẩng đầu lên nói:

"Vì những thứ này nên ngươi mới cho rằng mình là Quý Tai, là người quản lý thiên đạo của Mê Võng sao?"

"Ừm."

Lý Hỏa Vương mặc áo bệnh nhân màu trắng cúi đầu, khoanh hai tay gật đầu.

"Hôm nay đã uống thuốc chưa?"

"Uống rồi"

"Xác nhận một lần nữa, hiện tại ngươi có thực sự tình nguyện hợp tác điều trị với ta không? Trong lĩnh vực thần kinh, tâm lý của bệnh nhân sẽ đóng vai trò quyết định trong việc điều trị"

"Đương nhiên, nếu không thì tại sao ta phải ngồi đây nói nhảm với ngươi? Ta có bệnh và cần ngươi chữa trị"

"Không, Lý Hỏa Vượng, ngươi đang không hiểu ý của ta. Sự tự nguyện này cần phải là điều mà trong lòng ngươi thật sự muốn, tuyệt đối không được trốn tránh"

“Lý Hỏa Vượng ta trước giờ chưa trốn tránh bao giờ!"

"Lý Hỏa Vượng, chưa thể nói trước được điều gì, ta đã từng gặp rất nhiều bệnh nhân, cho dù họ mang máng biết đó là ảo giác thì cũng sẽ giả vờ như không thấy "Dù sao so với ảo giác thì hiện thực quá tàn khốc, bản năng thôi thúc họ trốn ở trong ảo giác"

"Giống như việc yêu cầu một vị thần tối cao quản lý trật tự của trời đất buộc phải thừa nhận rằng hắn bị mù một bên mắt, chưa tốt nghiệp trung học và mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, điều này thật tồi tệ.

Sau khi Dịch Đông Lai nói điều này thì dừng lại và cho Lý Hỏa Vượng đủ thời gian để suy nghĩ về điều đó.

“Yên tâm đi, bên kia chắc chắn không hề thoải mái, hơn nữa so với hiện thực chắc chắn còn tàn khốc hơn nhiều” Lý Hỏa Vượng chợt nhớ tới điều gì đó liền giơ tay phải lên, cắn mạnh vào mu bàn tay của hắn.

1187 chữ

Chương 1295: Đều Là Ảo Giác

"Dịch Đông Lai, ta không quan tâm mình có phải là Ti Mệnh hay Quý Tai gì đó hay không! Còn Thanh Vượng Lai ta càng không quan tâm, hắn là loại người vô tình, qua cầu rút ván, nếu họ đều là ảo giác thì càng tốt!"

"Bây giờ tất cả đã kết thúc, ta muốn ra ngoài, ta muốn được sống yên ổn!"

"Nếu những thứ kia đều là ảo giác như ngươi nói, vậy thì tới đây! Cho dù bằng cách nào cũng hãy đem chúng tới đây! Ta chấp hết!"

Lý Hỏa Vượng kiên định nói: "Nếu ngươi có khả năng khiến ta vĩnh viễn không gặp lại họ, ta sẽ tin lời ngươi!"

“Tốt lắm, bây giờ để ta nói cho ngươi biết rốt cuộc những điều ngươi trải qua trước đây cái nào là ảo giác.

Dịch Đông Lai đặt tờ giấy đầy chữ xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng và dùng bút trên tay vẽ một đường bên dưới những dòng chữ trên đó.

"Đây, ngươi thấy không, ngươi không giết người, cũng không có chuyện Ti Mệnh Vu Nhi Thần bị ngươi giết chết"

"Và cũng không có ai cầm súng bắn ngươi, trên người ngươi cũng không hề có vết thương do đạn bắn và quần áo của ngươi cũng không chống đạn "Lúc đó, trong mắt người khác ngươi chỉ là một kẻ đang phát điên mà thôi. Họ gọi cảnh sát đến nên người của chúng ta mới biết lúc đó ngươi đang ở đâu vì vậy mới cử người lái xe đến đưa ngươi về."

“Không thể nào!” Trong đầu của Lý Hỏa Vương hiện lên trận đại chiến Ti Mệnh đáng sợ, dưới sự dẫn dắt của Dịch Đông Lai, khoảng ký ức đó cũng trở nên hỗn loạn.

"Đều là giả? Ngay từ đầu đều là giả?"

"Không, nói suông không có bằng cứ, ngươi phải đưa ra bằng chứng để ta có thể thuyết phục bản thân rằng tất cả đều chỉ là ảo giác.

"Ta sẽ tìm chứng cứ. Nếu ngươi thật tâm muốn để ta chữa trị cho ngươi thì trước tiên ngươi phải thử xem xét toàn bộ vấn đề từ góc độ tất cả là ảo giác đi."

Thấy Lý Hỏa Vượng nghiêm túc gật đầu, trong lòng Dịch Đông Lai yên tâm hơn một chút, chí ít thì đối phương cũng đồng ý hợp tác với mình.

"Nào, ngươi thử xem cái này đi, ngươi nói chỗ lúc trước Tiền Phúc chết, lại còn có cả xe bọc thép, ngươi thử suy nghĩ là sẽ biết điều này phi lý đến mức nào. Xã hội hiện nay là xã hội được cai trị bởi luật pháp, khắp mọi nơi đều có cảnh sát. Ngươi có nghĩ những người này có thể xuất hiện ở đất nước này không không? Vì vậy, điều này chắc chắn là sai.

Lý Hỏa Vượng nhìn đường vẽ dưới hàng chữ rồi nói với Dịch Đông Lai:

“Chưa chắc, tìm cách điều tra Thanh Vương Lai đi, hãy tìm ra thân phận thật sự của hắn, nếu nói hắn là giả, vậy chắc chắn không thể điều tra ra mới đúng"

"Đừng nói với ta những điều này, Lý Hỏa Vượng, hiện tại là ta đang điều trị cho ngươi chứ không phải ngươi điều trị cho ta, hiểu chưa?"

Lúc hai người đang nói chuyện, di động của Dịch Đông Lai đột nhiên kêu lên, hắn cầm điện thoại lên xem, luót ngón tay rồi áp vào tai.

"Xin chào? Trại trưởng?"

Dịch Đông Lai nhìn Lý Hỏa Vượng một cái rồi đi ra ngoài nghe điện thoại, Lý Hỏa Vượng chỉ nhìn thấy Dịch Đông Lai ở bên ngoài gật đầu vài cái rồi nói gì đó, sau đó cúp điện thoại và quay lại.

"Hôm nay chúng ta tạm thời đến đây thôi, chờ ta sắp xếp xong phương án điều trị rồi sau đó lại bắt đầu chữa trị cho người, chú ý nhất định không được chìm trong ảo giác, ngươi phải nhận thức rõ hiện thực"

“Chỉ cần người mà ta quan tâm không phải là ảo giác thì ta nhất định có thể nhận thức rõ hiện thực.

Lý Hỏa Vượng đứng dậy.

Nhưng mới đi mấy bước, hắn lại dừng lại, "Dịch Đông Lai, với y thuật tốt như ngươi thì bệnh trầm cảm chắc là không khó chữa đúng không?"

Dịch Đông Lai đẩy chiếc kính trên sống mũi và nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ thích thú.

"Bạn gái của ngươi? Ta đã xem hồ sơ bệnh án của nàng ấy rồi, là bệnh ngoại sinh, rất dễ điều trị"

“Thật sao?"

Trên mặt Lý Hỏa Vượng hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết, suy nghĩ của hắn thật sự đã đúng, bệnh trầm cảm không thành vấn đề.

"Ừm, trầm cảm ngoại sinh có thể được chữa khỏi miễn là tránh xa tác nhân gây bệnh ra, vì vậy ta sẽ không thể chữa trị cho nàng ấy trừ khi ta chữa khỏi cho ngươi trước"

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên sắc mặt của hắn trở nên tệ đi.

“Lý Hỏa Vương, ở tuổi của ngươi cứ nghĩ rằng bản thân thật lòng là tất cả. Giọng điệu của Dịch Đông Lai không còn gay gắt hơn như vậy, giống như là tiền bối giáo huấn hậu bối.

"Nhưng khi đến độ tuổi của ta, ngươi sẽ hiểu rằng thật lòng hay không không quan trọng, quan trọng là sự chân thành của ngươi sẽ

mang lại điều gì cho người mình yêu.

"Đừng cứ luôn nhìn mọi chuyện từ góc nhìn của riêng ngươi, ngươi có thể cố gắng nhìn và hiểu tự góc độ của người khác.

"Nếu tình yêu của ngươi chỉ khiến Dương Na đau đớn hơn nhưng ngươi lại chọn tiếp tục yêu thì tình yêu của ngươi là ích kỷ, và thứ ngươi yêu chỉ là bản thân mình mà thôi.

Thấy Lý Hỏa Vương đứng yên, Dịch Đông Lai vươn tay xoa đầu hắn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

"Ta biết mặc dù ngươi bị bệnh nhưng ta tin ngươi sẽ có sự lựa chọn đúng đắn"

Lý Hỏa Vượng đứng đó hồi lâu, cơ mặt hơi run run và cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh.

Hắn đeo xiềng chân, tiếp tục bước từng bước về phía cửa sau đó lặng im trở lại phòng bệnh trống rỗng của hắn.

Hắn từ từ co người lại dưới góc giường, cắn ga trải giường trong miệng, hai tay nắm chặt điên cuồng đấm vào tường.

Cơn đau ở tay chỉ khiến Lý Hỏa Vượng vung mạnh hơn, đấm cho đến khi tay đẫm máu hắn mới chịu dừng lại. Lý Hỏa Vượng thu đôi bàn tay run rẩy vào trong lòng, từ từ cuộn người lại, những kỷ niệm đẹp đẽ năm xưa của hai người cứ hiện lên trong đầu hắn hết lần này đến lần khác.

1121 chữ

Chương 1296: Có Người Thăm

“Số 13! ! Có người tới thăm tù!"

Lý Hỏa Vượng sắc mặt có chút tiều tụy đi đến phòng thăm người thân dưới sự chỉ dẫn của cai ngục, kéo ghế ra ngồi xuống.

Vẻ mặt hắn lạnh nhạt ngẩng đầu lên nói với cai ngục đang mở

khóa cho mình:

“Ta không phải là phạm nhân, không phải thăm tù mà là thăm người thân. Ta là bệnh nhân ở trong khu giám sát bệnh tâm thần"

"Biết rồi biết rồi, toàn Bạch Tháp ai mà không biết Lý Hỏa Vượng ngươi, ngươi còn khó đối phó hơn phạm nhân nhiều. Ngươi phạm lỗi không thể trừ điểm của ngươi, không thể tăng hình phạt cho ngươi, còn phải chăm sóc cho ngươi thật tốt. Ngươi nào có phải là bệnh nhân, ngươi đây là hoàng thượng” Nặng nề nói xong câu này, đối phương xoay người bước ra ngoài:

"Thành thật chút, có camera đấy, vì để người nhà của ngươi cảm thấy dễ chịu hơn nên mới lấy xuống đấy"

Mặc dù còng tay xiềng chân đều đã được tháo xuống nhưng đồ phòng ngừa tự sát trên đầu vẫn không được tháo xuống.

Lý Hỏa Vượng dùng sức vươn người một cái, xoa xoa cổ tay mình, mỗi ngày bị còng tay còng lại thật sự rất khó chịu.

“Vậy... hôm nay ai sẽ tới thăm tù nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ thầm.

Không thể nào là Dương Na được, khả năng lớn nhất chính là mẹ Tôn Hiểu Cầm của mình, còn có người cha Lý Kiến Thành của mình nữa.

“Mẹ ta tới sao?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng mang theo ba phần sợ hãi, bảy phần mong đợi nhìn về phía cánh cửa.

Nhưng khi ánh mắt của hắn càng ngày càng phát sáng thì một cánh tay đầy hình xăm bụi gai khiến cho toàn bộ sự mong đợi của hắn rơi vào khoảng không.

"Thế nào? Thấy ta khiến ngươi rất thất vọng sao?"

Trong miệng Ba Nam Húc đang nhai cái gì đó nhấc điện thoạt lên hỏi Lý Hỏa Vượng ở bên kia tấm kính.

Nàng vẫn ăn mặc theo phong cách gothic, không khác gì mấy với khi hắn thấy nàng ở tiệm xăm trước đó, chỉ là dường như hình xăm trên người nàng đã xảy ra thay đổi.

"Cũng không phải, có người tới thăm là ta đã rất vui rồi, cảm ơn ngươi Ba Hủy "Mắt của ngươi sao vậy?"

"Bị ta móc ra rồi "Có đau không?"

"Ừm."

"Haha, được đấy, đúng là nam tử hán, chờ ngươi đi ra ngoài ta mời ngươi uống rượu.

Lý Hỏa Vượng vừa mới cùng nàng nói chuyện đến đây chợt trở nên vô cùng sửng sốt, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng khiếp sợ nhìn người phụ nữ trước mặt.

Ngay sau đó, hắn đột ngột ngẩng đầu lên và nhìn vào camera có chấm đỏ nhấp nháy:

"Bảo bác sĩ phụ trách Dịch Đông Lai của ta tới đây! Nhanh lên một chút!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay chỉ vào Ba Nam Húc, hét lên một cách phấn khích:

"Dịch Đông Lai! Ngươi nhìn đi! Ngươi có thấy không! Nàng là thật! Nàng đã đến thăm tù rồi! Làm sao có thể là giả! ! Tất cả những thứ này căn bản không phải là ảo giác! !"

"Nổi cơn gì vậy, ngồi xuống"

Lý Hỏa Vượng lại ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng hưng phấn nhìn người phụ nữ trước mặt:

"Ta hỏi ngươi, trước kia khi ta xử lý những người đó, khi Tiền Phúc chết, ngươi cũng ở đó đúng không? Những thứ đó đều là thật đúng không?"

"Hôm nay ngươi khoan hãy rời đi, ta cần ngươi giúp ta giải thích rõ ràng với bác sĩ phụ trách của ta, nói với hắn rằng tất cả mọi

chuyện đều là sự thật!"

Ba Nam Húc liếc nhìn camera, đưa tay đút vào túi quần ấn nhẹ một cái:

“Bây giờ bọn họ không nghe được, ta không có thời gian ở đây phối hợp nổi điên với ngươi. Ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, ngươi có muốn đi ra ngoài không?"

Lý Hỏa Vượng có thể hiểu được ý của đối phương, nhưng hắn lại từ chối khéo đối phương:

"Ta muốn đi ra ngoài, nhưng không muốn dùng cách của ngươi để ra ngoài, ta muốn đường đường chính chính đi ra ngoài từ cửa chính "Nếu ngươi thật sự tồn tại, vậy ta ở phương diện này không có bệnh, ta chỉ bị ảo giác thôi, ta chỉ cần chữa khỏi bệnh ảo giác là có thể nhanh chóng xuất viện rồi"

Ba Nam Húc dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn Lý Hỏa Vượng:

“Hỏa Tử, ngươi thật sự cảm thấy như vậy sao? Ngươi thật sự nghĩ rằng bản thân làm nhiều chuyện như vậy rồi mà ngươi còn có thể ra ngoài sao?"

"Nói thật với ngươi, không đời nào, ngươi không sợ phiền toái nhưng người khác thì sợ đó. Cho dù ngươi chữa khỏi bệnh rồi, không trả tiền cũng phải ở lại bệnh viện quan sát cả đời.

"So với chuyện giày vò trước đó, chút tiền cơm nước kia không đáng nhắc tới, bọn họ tình nguyện tốn chút tiền cũng không muốn gây chuyện đâu, nếu không công trạng từ trên xuống dưới đều mất hết.

"Không! Ta không tin! Ngươi nói dối! Ta khỏi bệnh rồi, bọn họ dựa vào cái gì mà nhốt ta lại!"

Cơ thể Ba Nam Húc khẽ di chuyển về phía sau, sau đó lại nghiêng người về phía trước:

"Ta nói dối? Tiểu tử, ta từ trước đến nay đã nói dối ngươi chưa?"

"Ban đầu ta đã bảo ngươi đề phòng Thanh Vượng Lai rồi, kết quả hiện tại ngươi bị giam ở bên trong, vậy những người khác thì sao? Ngươi không nói hắn lừa ngươi, bây giờ ngược lại lại nói ta lừa ngươi?" Sau khi Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại một lúc, bắt đầu nghiêm túc hỏi hỏi Ba Nam Húc biết tin tức này từ đâu. "Đừng hỏi tin tức này từ đâu tới, chính ngươi cũng có thể đoán ra mà. Đây cũng không phải lần đầu tiên, tục ngữ có câu quá tam ba bận, bản thân ngươi thử nghĩ xem bọn họ có lý do gì làm như vậy? Đây là bản chất của con người.

"Chúng ta có thể giúp ngươi, có thể giúp ngươi ra ngoài, nhưng cái giá phải trả là ngươi phải hoàn toàn cắt dứt với Thanh Vượng Lai, về phe của chúng ta.

1107 chữ

Chương 1297: Tin Tức

Nghe vậy, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hiểu lần này đối phương tìm tới mình là muốn làm gì. Đây là đang kéo người mà.

Mặc dù hơi động tâm nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn quyết định thăm dò lại:

"Ngươi luôn nói Thanh Vượng Lai không đáng tin cậy, vậy Triệu Sương Điểm bên kia đáng tin sao?"

"Lần trước khi Bạch Ngọc Kinh gặp nguy hiểm, người của các ngươi ở đâu? Thanh Vượng Lai không ở đó, các ngươi cũng không ở đó. Các ngươi và Thanh Vượng Lai cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi"

"Ta không hiểu rốt cuộc ngươi đang nói lời điên khùng gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ngươi không ở bên cạnh chúng ta, làm sao ngươi biết chúng ta không làm gì cả? Chẳng lẽ chỉ khi ngươi tận mắt thấy mới được coi là tồn tại, những chuyện xảy ra ở những nơi khác trên trái đất này đều không tồn tại sao?"

“Không, ta không chấp nhận"

Lý Hỏa Vượng nửa tin nửa ngờ trước thông tin của đối phương, từ chối lời mời của đối phương.

"Ta bị bệnh, ta bị bệnh tâm thần nên ta cần được điều trị. Nếu như mọi chuyện đều kết thúc rồi thì ta còn ra ngoài làm cái gì? Trước khi chữa khỏi bệnh thì ta sẽ không đi ra ngoài.

Ba Nam Húc đưa tay kéo quai hàm có hình xăm của mình, đưa lưỡi từ trong miệng chui ra ngoài nhanh chóng lắc mấy cái rồi chui trở về:

“Bạn gái của ngươi cũng không đáng sao? Nghe nói nàng đã xuất viện về nhà tĩnh dưỡng rồi, bệnh tình đang chuyển biến tốt"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay, chậm rãi lắc đầu, chớp chớp mắt:

"Không đáng"

"Mẹ kiếp, ngươi mẹ nó đúng là đồ cặn bã.

Ba Nam Húc nói rồi đứng dậy:

"Vậy được rồi, nếu ngươi không đồng ý vậy thì thôi.

"Nếu đã không đáng giá vậy Dương Na của ngươi bây giờ đang ở trong tay Thanh Vượng Lai chắc chắn cũng không có vấn đề gì nhỉ?"

Đồng tử của Lý Hỏa Vượng lập tức co rút lại đến cực nhỏ. Gân xanh trên mu bàn tay cũng lập tức nổi lên:

"Rốt cuộc các ngươi làm cái gì vậy! Các ngươi thật sự cho rằng ta không thể ra ngoài sao? Ta có thể cứu Bạch Ngọc Kinh, cũng có thể hủy diệt nó!"

"Đừng có nổi điên với ta, cũng không phải do lão tử làm, nén cục giận này vào trong bụng chờ khi nào ra ngoài thì nói với Thanh Vượng Lai.

Ba Nam Hủy nói xong liền rời đi, nàng không nói khi nào ra tay cũng không bảo Lý Hỏa Vượng nên phối hợp thế nào.

Nhưng cả Lý Hỏa Vượng và Ba Nam Hủy đều hiểu rằng hai bên đã đạt được sự đồng thuận.

Lý Hỏa Vượng lần nữa bị còng tay xiềng chân sau đó được đưa trở lại phòng mình.

Ngồi trên giường, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ tin tức mà Ba Hủy vừa tiết lộ cho mình. Hắn kìm nén sự bất an trong lòng xuống, bắt đầu suy xét xem rốt cuộc Thanh Vượng Lai có tính toán gì. "Hắn muốn dùng Dương Na để uy hiếp ta? ! Nhưng tại sao? Cuối cùng có phải hắn hoàn toàn giả bộ hay không? Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?"

Lý Hỏa Vượng run rẩy khóe miệng đột nhiên mở ra, hung hăng cắn lên mu bàn tay, trong mắt lộ ra vẻ hung ác: "Ta muốn giết chết hắn! ! Ta muốn giết hắn! Ta nhất định phải giết hắn! !"

Lý Hỏa Vượng ở trong nhà giam Bạch Tháp càng lâu, lửa giận trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng khi sắp đạt đến đỉnh điểm, đến khi hắn nhịn không được muốn vượt ngục thì Ba Hủy bên kia cuối cùng cũng có động tĩnh mới.

Hôm nay là Tết Trung thu, ăn bánh trung thu, bệnh nhân tâm thần cũng muốn ăn bánh trung thu, bánh trung thu đều do bệnh nhân tự làm. Chẳng những tiết kiệm nhân công mà còn có thể khiến cho các bệnh nhân tham gia cảm nhận không khí ngày lễ, một mũi tên trúng hai đích.

Mặt trước của bánh trung thu có in dòng chữ khu nhà giam bệnh tâm thần Bạch Tháp, ở giữa bánh trung thu là hình một cái đầu người, bên trong đường viền là một con rắn quấn quanh cây gậy.

Có rất nhiều loại bánh Trung thu, chẳng hạn như sữa bò bạch chỉ, táo xanh quả mơ, cà phê sô cô la, mật đào thiết quan âm, vải thơm ngon, khoai môn hoàng kim, khoai tím nhưng Lý Hỏa Vượng không hề hứng thú.

“Ăn một cái đi, Tết Trung thu sao có thể không ăn bánh trung thu được.

Một miếng bánh trung thu khoai tím được hộ công đặt vào tay Lý Hỏa Vượng:

"Ta biết ngươi nhớ nhà, mọi người đều nhớ nhà. Cố gắng phối hợp điều trị cho tốt, khỏi bệnh rồi thì có thể đoàn viên với người nhà rồi.

Bên trong phòng nghỉ ngơi dán đầy giấy màu, càng là nơi như thế này thì càng chú trọng không khí ngày lễ. Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không cảm giác được, ngây ngốc đem miếng bánh trung thu nhét vào trong miệng bắt đầu nhai.

Mới nhai được một nửa, cơ thể Lý Hỏa Vượng chợt ngừng lại, sững sờ tại chỗ, bên trong khoai tím có giấu đồ! "Các vị à, khu phòng số sáu bên kia có ban nhạc của các phạm nhân tới biểu diễn tiết mục quanh trại giam! Chúng ta vừa ăn vừa xem nha!"

Nghe vậy, các bệnh nhân đang vui vẻ xem tivi bỗng trở nên kích động, cầm bánh trung thu chạy về phía phát ra âm thanh.

Dù sao trong tivi cũng không có người thật dễ nhìn, đừng tưởng khu số sáu là khu phòng giam trọng trọng phạm, nhân tài ở nơi đây thật sự không ít hơn bên ngoài đâu.

Lý Hỏa Vượng không rời đi, cứ ngồi ở đó như vậy, chờ cho cả phòng nghỉ ngơi trở nên yên tĩnh, lúc này hắn mới đưa tay lên miệng, nhổ thứ bên trong ra.

Làm bộ như đang xem hoa văn trên bánh trung thu, Lý Hỏa Vượng vội vàng mở tờ giấy kia ra nhìn.

1060 chữ

Chương 1298: Vượt Bệnh Viện

Sau khi nhanh chóng ghi lại nội dung trên đó, Lý Hỏa Vượng ném tờ giấy vào trong miệng, nhai nhanh mấy lần rồi nuốt vào trong bụng.

Hắn làm như không có chuyện gì ăn thêm mấy miếng bánh trung thu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ ngơi. Hộ công đang xem tivi vội vàng đứng dậy đi theo:

“Đi đâu vậy?"

"Nhà vệ sinh.

“Đại tiện hay tiểu tiện? Ngươi đi nhanh chút, chương trình vừa nãy có chút thú vị"

Lý Hỏa Vượng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi vào trong phòng theo cách được ghi trên giấy.

Điều khiến hắn không ngờ tới là bên trong căn phòng kia lại có một vị bác sĩ có tướng mạo y hệt như Lý Hỏa Vượng.

Người đàn ông dựng thẳng ngón tay gần miệng, ý bảo Lý Hỏa Vượng đừng nói chuyện, sau đó lấy ra một tấm da mặt úp lên mặt hắn.

“Tọa Vong Đạo? !"

Lý Hỏa Vượng hơi ngửa người ra sau.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại kịp, đây không phải là Tọa Vong Đạo, đây là mũ bằng cao su mô phỏng.

Hắn đã từng thấy trên mạng nói rằng nếu kết hợp thứ này với hóa trang thì có thể đạt đến cảnh giả lấy giả tráo thật. Một vài nơi ở nước ngoài thậm chí còn dùng thứ này để vượt ngục.

Đội thứ này lên có cảm giác như đeo mặt nạ vậy, sau đó mặc cho đối phương dùng nhiều thứ khác nhau tô tô vẽ vẽ trên mặt mình.

"Ngươi xong chưa?"

Nghe thấy hộ công bên ngoài thúc giục, Lý Hỏa Vượng liền thấy đối phương đổi quần áo cho mình, sau đó thuần thục mở còng tay xiềng chân của mình ra còn có lồng đầu, đeo tất cả vào người đối phương.

Cuối cùng, Lý Hỏa Vượng thấy hắn lại đưa cho mình một tờ giấy, vươn tay vỗ lên vai mình rồi xoay người đi ra ngoài, đi theo hộ công rời khỏi nhà vệ sinh.

Đợi bên ngoài không có động tĩnh gì, lúc này Lý Hỏa Vượng mới đi ra. Hắn đi tới trước gương của nhà vệ sinh, sững sờ nhìn bản thân hoàn toàn xa lạ ở trong gương.

Đưa tay ấn lên mặt mình, Lý Hỏa Vượng thực sự kinh ngạc trước năng lực của Triệu Sương Điểm.ngay cả thứ này mà cũng có thể lấy được.

Không chỉ làn da mà ngay cả con mắt cũng rất thật, nếu lấy tóc mái che đi nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nhận ra thật giả.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết rằng bây giờ không phải là lúc để quan tâm đến những điều này, thời gian không còn nhiều nữa.

Hắn nhìn nội dung trên tờ giấy rồi ăn nó. Hắn đưa tay vào trong túi áo móc ra một tấm thẻ từ.

Hít một hơi thật sâu, Lý Hỏa Vượng nắm chặt thẻ từ và đi về phía lối ra của Bạch Tháp.

Khi chiếc thẻ từ trượt ngang qua cánh cửa sắt vang lên một tiếng bíp, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể mình bắt đầu nhẹ đi mấy phần.

Nhưng ngay khi hắn đang đi về phía cánh cửa thứ hai, một giọng nói quen thuộc đã ngăn cản hắn lại:

"Chờ đã, ngươi là...

Lý Hỏa Vượng căng da đầu dừng lại bước chân, quay người về phía phát ra âm thanh liền thấy Dịch Đông Lai đang đi về phía mình.

Dịch Đông Lai liếc nhìn huy hiệu của Lý Hỏa Vượng, đưa tay về phía hắn:

"Bác sĩ Hòa phải không? Xin chào, xin chào, ta là Dịch Đông Lai"

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng như lửa đốt, mặc dù tướng mạo đã thay đổi nhưng giọng nói của mình lại không hề thay đổi. Chỉ cần bản thân vừa mở miệng ra, Dịch Đông Lai đã quá quen thuộc với mình nhất định sẽ lập tức nhận ra ngay.

"Nhìn bác sĩ lạ quá, bác sĩ Hòa vừa mới được điều đến bên đây à? Thật ngại quá, ta chỉ cảm thấy phía sau có chút quen thuộc, còn tưởng rằng là người quen nào chứ"

Mắt thấy bầu không khí của hiện trường đã đến lúc rồi, mình mà không nói chuyện nữa thì không đúng lắm. Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhanh trí nhớ đến những lời mà Dịch Đông Lai đã nói với mình trước đó.

Lý Hỏa Vượng lùi lại nửa bước, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dịch Đông Lai, khẽ lắc đầu và phát ra tiếng chậc chậc.

Cố gắng làm ra ánh mắt coi thường, vẻ mặt của vị bác sĩ trước mặt lập tức co rút.

Mặc dù làm như vậy là rất bất lịch sự thậm chí là xúc phạm nhưng không thể không nói, trên thế giới này có không ít ánh mắt nịnh bợ như vậy.

Dịch Đông Lại hiển nhiên hiểu ý mà Lý Hỏa Vượng muốn biểu đạt, hơi thở của hắn trở nên nặng nề hơn, khuôn mặt bắt đầu biến đỏ.

Trước đây đồng nghiệp cũng âm thầm bàn tán sau lưng hắn, thật không ngờ vị bác sĩ mới tới này ngay cả giả bộ cũng không thèm làm. Thật sự khiến hắn không thể bình ổn được trái tim của mình.

"Ngươi có tư cách gì coi thường ta? Ngươi căn bản không biết Lý Hỏa Vượng là loại bệnh nhân gì đâu. "Nếu Lý Hỏa Vượng nhờ các ngươi chữa trị, những lang băm như các ngươi ngay cả cửa cũng không tìm được đâu!"

Lý Hỏa Vương giả bộ lười nói chuyện, xoay người sải bước rời đi.

Mặc dù điều này có chút không phải đối với bác sĩ Dịch, người luôn muốn cứu hắn, nhưng hiện tại vừa nghĩ đến việc sống chết của Dương Na còn chưa rõ, bây giờ hắn cũng không thể quan tâm nhiều như vậy. "Các ngươi cứ đợi đó cho ta, chờ ngày nào đó ta chữa khỏi cho Lý Hỏa Vượng rồi, ta muốn tất cả các ngươi phải mở to mắt ra mà nhìn! Dịch Đông Lai ta vẫn là Dịch Đông Lai số một!"

1134 chữ

Chương 1299: Gặp Lại

Lý Hỏa Vương tiếp tục đi về phía trước, khi hắn đi càng xa, giọng nói của Dịch Đông Lai cũng càng ngày càng nhỏ.

Cho đến khi đi đến cửa thứ hai, hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Dịch Đông Lai nữa, lúc này Lý Hỏa Vượng mới thở phào một hơi, an toàn rồi.

Hắn nhanh chóng thay sang quần áo thường ngày, Lý Hỏa Vượng từ cửa chính bước ra, một chiếc ô tô màu đen đã đợi sẵn cách đó không xa.

Sau khi nhìn nhà giam Bạch Tháp màu trắng sau lưng lần cuối, Lý Hỏa Vượng đi về phía chiếc xe cách đó không xa.

Hắn vừa mở cửa xe ra liền nhìn thấy Ba Nam Húc khoanh chân ngồi đó, ngồi đó nghịch điện thoại đầu cũng không ngẩng lên, người lái xe chính là em trai của nàng.

"Lên xe"

Đã đến nước này rồi, Lý Hỏa Vượng cũng không có gì để do dự nữa, trực tiếp khom người ngồi vào xe.

Việc đầu tiên hắn làm là vươn tay xé hết mọi thứ trên mặt xuống, bên trong dường như dùng nhựa cao su dán vào khiến mặt hắn phát đau.

"Mạng giao thiệp của Triệu Sương Điểm còn rộng hơn Thanh Vượng Lai sao? Dễ dàng đưa ta ra ngoài như vậy"

"Haha, nếu bảo chúng ta đi cướp ngục nói thật sợ là có chút khó nhưng nếu cướp bệnh nhân tâm thần cũng không quá khó. Dù sao họ cũng không ngờ rằng thế mà lại có người chịu dày vò vì một bệnh nhân tâm thần như vậy"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nói với Ba Thịnh Thanh đang lái xe:

"Ngươi có biết Thanh Vượng Lai và Dương Na họ ở đâu không? Đi

tìm họ càng nhanh càng tốt!"

Hai chân hắn bắt đầu không tự chủ được run lên, tâm trạng cũng dần dần trở nên hưng phấn:

"Có dao không? Ta cần vũ khí!"

Ba Nam Húc di chuyển cơ thể của mình, giơ cái chân đầy hình xăm bụi gai của mình lên và đặt nó lên đầu gối đang không ngừng run rẩy của Lý Hỏa Vượng:

"Ngươi gấp cái gì, chờ khi nào đến rồi lại nói sau, tình huống có lẽ không tệ như ngươi tưởng tượng đâu?

"Chờ khi nào đến rồi, ngươi thu lại tính khí đi. Mặc dù chúng ta lôi kéo ngươi nhưng không phải để ngươi kết thù với Thanh Vượng Lai. Thật ra chúng ta và Thanh Vượng Lai ngoài mặt cũng được coi là bạn bè, ngươi cũng đừng làm chúng ta xấu mặt"

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không nghe lọt những lời này, hắn hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Hắn không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ là mỗi một giây đều rất khó chịu.

Cuối cùng, sau khi trải qua sự chờ đợi một ngày bằng một năm, vừa nghe thấy tiếng thắng xe, Lý Hỏa Vượng lập tức mở cửa xe xông ra ngoài giống như báo săn mồi vậy.

Đây là khu biệt thự trong rừng, rất chú trọng sự riêng tư, trông có vẻ vô cùng cao cấp.

Một căn biệt thự kiểu châu Âu lọt vào mắt Lý Hỏa Vượng, địa bàn của Thanh Vượng Lai rõ ràng không giống như những nơi khác. Cửa phòng cao lớn, cổng chính khí thế, cửa sổ vòm cung hình tròn và bậc thềm đá nơi chỗ rẽ, bức tường thạch cao màu trắng kết hợp ngói nhà đen, hiện lên vẻ ung dung hoa quý.

Sau khi nhanh chóng liếc mắt nhìn qua sân, Lý Hỏa Vượng nhảy xuống trong ao nước vớt lên một cục đá lớn chừng lòng bàn tay, xông về phía cửa của căn biệt thự kia.

“Rầm!” Lý Hỏa Vượng một cước đá bay cánh cửa, dọa cho Trần Hồng Du vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem tivi bên trong phòng khách hết hồn.

"Ngươi muốn chết à, không thể yên lặng chút sao?"

Lý Hỏa Vượng lao như gió xông đến trước mặt nàng, lớn tiếng run rẩy chất vấn:

“Thanh Vượng Lai đâu? Thanh Vượng Lai ở đâu!"

"Ở lầu ba, tối hôm qua cùng Triệu Lôi thức cả đêm, chắc là đang ngủ bù đó.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức lao về phía cầu thang, chờ đến khi hắn xách theo hòn đá đi lên tầng ba, Thanh Vượng Lai cũng đúng lúc đi ra khỏi phòng.

Dù sao động tĩnh lúc nãy cũng lớn như vậy, không muốn nghe cũng khó.

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng cầm một hòn đá lao về phía mình, Thanh Vượng Lai có chút ngạc nhiên hỏi:

"Cái này là sao vậy? Đừng kích động, đừng kích động, mắt của ngươi bị sao vậy? Ngươi không sao chứ?"

Nhưng so với giọng điệu tràn đầy sự quan tâm đó, hành động của hắn không tương xứng chút nào, lúc này họng súng đen ngòm trong tay Thanh Vượng Lai đã chĩa thẳng vào đầu Lý Hỏa Vượng, buộc Lý Hỏa Vượng phải dừng lại.

"Dương Na đâu! Dương Na ở đâu! Nếu như ngươi dám động vào một ngón tay của Dương Na, ngươi không xong với ta đâu!"

Giọng điệu của Thanh Vượng Lai vẫn rất thoải mái:

"Đầu tiên, ta muốn nói rõ ràng một chuyện, Dương tiểu thư là tự mình tìm tới, ta không biết ngươi biết được thông tin này từ đâu nhưng ta thật sự không có ý trói buộc nàng, nàng muốn đi thì có thể tùy tiện đi. "Nhưng nàng không đi, bởi vì nàng nghĩ rằng ngươi sẽ ở đây, nàng vẫn luôn đợi ngươi.

"Sau đó ta có thể trả lời câu hỏi của ngươi, bây giờ Dương Na đang ở cánh cửa thứ ba bên trái phía sau ngươi, mấy ngày này đều là Ngũ Kỳ ở bên nàng, mặc dù khoa thần kinh không phải sở trường của Ngũ Kỳ nhưng dù sao cũng là nhân viên y tế.

Lý Hỏa Vượng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Lý Hỏa Vượng đối mặt với hắn, lui về phía cửa thứ ba bên trái.

“Cốc cốc cốc."

Lý Hỏa Vượng dùng sức gõ cửa phòng thật mạnh, người mở cửa là Ngũ Kỳ đang đắp mặt nạ trên mặt:

"Ai vậy? Ồn ào muốn chết"

"Ây nha, Lý Hỏa Vượng? Ngươi đi ra ngoài rồi sao? Chúng ta còn tính đi cứu ngươi rồi. Mắt ngươi làm sao vậy?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng kéo nàng lao ra khỏi nhà. Ở góc tường, hắn nhìn thấy Dương Na đang co rúc lại ôm đầu mình thành một cục.

1145 chữ

Chương 1300: Quyết Định

"Na Na, Na Na"

Lý Hỏa Vượng bước tới, ôm nàng vào trong lòng.

Ngửi được mùi hương quen thuộc, Dương Na có chút đờ đẫn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng.

Nàng cực kỳ tiều tụy vươn tay sờ vào hốc mắt của Lý Hỏa Vượng, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng:

“Hỏa Vượng, mắt ngươi bị làm sao vậy? Mắt ngươi ở đâu rồi? Có phải bởi vì ta không? Có phải bởi vì ta nên ngươi mới trở nên như vậy không?"

"Không, không phải do ngươi, đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta,

không liên quan gì đến ngươi, ngươi tuyệt đối không được tự trách mình"

Lý Hỏa Vượng cứ lặp đi lặp lại lời này tránh tăng thêm gánh nặng tâm lý cho Dương Na, hiện giờ điều nàng kiêng kỵ nhất chính là cái này.

An ủi một lúc lâu, Dương Na lại khẽ cười, nàng nghiêng người về phía trước, mặt hai người áp nhẹ vào nhau.

"Hỏa Vượng, ta tin! Ta đều tin! Sau này mặc kệ ngươi nói cái gì, ta cũng sẽ tin, hơn nữa ta cũng đã nghe thấy giọng nói của họ, không sai, ta và ngươi giống nhau đều là Ti Mệnh, ngươi là Quý Tai, vậy ta là Vô Sinh Lão Mẫu Sắc mặt Lý Hỏa Vương nhịn không được run lên, hắn tựa hồ vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Bất kể tất cả những điều này có phải là sự thật hay không, hắn chỉ muốn chịu đựng một mình, hắn không muốn người khác phải chịu đựng sự tra tấn giống như mình.

“Bạch bạch bạch!"

Tiếng vỗ tay vang lên, người vỗ tay chính là Thanh Vượng Lai với nụ cười trên môi:

"Tốt, rất tốt, chúng ta hãy vỗ tay chào mừng đồng chí mới gia nhập nào.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng lao ra, một quyền đấm vào mặt hắn, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài.

Nhìn thấy Thanh Vượng Lai ở trên mặt đất, Lý Hỏa Vượng đang định xông tới thì bị người khác ngăn lại.

"Bỏ đi bỏ đi, Lý Hỏa Vượng, ngươi đừng làm như vậy"

"Không đến nỗi phải làm vậy, mọi người đều là người của mình"

"Ôi chao, đang làm cái gì vậy, mau kéo họ ra.

Bị những người còn lại lôi kéo, Lý Hỏa Vượng cuối cùng cũng không gặp lại Thanh Vượng Lai lần thứ hai.

Sau khi hất mạnh họ ra, Lý Hỏa Vượng bước đến bên cạnh Dương Na, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Ngươi muốn đưa nàng đi đâu?"

"Đưa nàng về nhà! Nàng bị bệnh rồi, nàng bị bệnh tâm thần, nàng cần phải tĩnh dưỡng, nàng cần phải cách xa... tác nhân gây bệnh...

Lý Hỏa Vượng lái xe mô tô chầm chậm đi trên đường, mà người ngồi phía sau xe hắn chính là Dương Na.

Lý Hỏa Vượng cố ý thả một tay ra giữ chặt tay Dương Na, sợ nàng ngã xuống.

Dương Na ôm chặt lấy Lý Hỏa Vượng, mái tóc dài sau lưng nàng tung bay theo làn gió:

"Hỏa Vượng, chúng ta đi đâu đây?"

"Về nhà"

"Về nhà? Tại sao phải về nhà? Những thứ đó đều là giả, những thứ đó đều là hình chiếu, bây giờ ta là Vô Sinh Lão Mẫu rồi. Hiện giờ ta và ngươi đều là Ti Mệnh giống nhau, là thần của một thế giới.

Nghe đến đây, trong lòng Lý Hỏa Vượng đột nhiên run lên, lúc này, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng khi mẹ mình quỳ gối trước cổng trường mẫu giáo.

"Na Na, ngươi bị bệnh rồi, những thứ đó đều là giả, đều là ảo giác cả"

"Còn ngươi thì sao? Có phải tất cả những gì ngươi từng nói đều là ảo giác không?"

Đầu của Lý Hỏa Vượng bắt đầu trở nên đau đớn, hắn cảm thấy như thể có hai bàn tay to lớn đang kéo não mình ra, muốn cưỡng ép nhào nó thành một đống tương hồ.

Sau khi nắm chặt tay rồi đập mạnh vào đầu mình vài cái, cuối cùng hắn cũng đau đớn dùng sức gật đầu thật mạnh.

"Đúng, đúng vậy, ta cũng bị bệnh rồi, bệnh tâm thần rất nặng, trong thời gian bị bệnh, ta đã nhìn thấy rất nhiều loại ảo giác.

"Nhưng ngươi nhìn ta này, bệnh của ta đã được khỏi rồi và ta cũng không còn gặp ảo giác nữa.

“Thật sao?” Dương Na tựa đầu vào lưng Lý Hỏa Vượng, trong mắt lộ ra sự hoang mang sâu sắc. Nhưng dần dần nàng bắt đầu bật khóc, nước mắt ướt đẫm lưng của Lý Hỏa Vượng. "Đừng khóc, có chuyện buồn gì thì ngươi cứ nói với ta, nói ra thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn nhiều"

"Thực xin lỗi... đều là tại ta, nếu không phải ta báo cảnh sát, ngươi sẽ không chỉ còn một con mắt, đều tại ta.

"Hỏa Vượng, ngươi chỉ còn một mắt, trên mặt còn có vết sẹo, nếu như ta chết không ai cần ngươi, sau này ngươi phải làm sao bây giờ!"

"Không sao, chuyện này thật sự không liên quan gì đến ngươi"

Lý Hỏa Vượng tiếp tục an ủi nàng, nhưng hắn biết dù có an ủi thế nào cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Bệnh của nàng nặng đến mức không phải chỉ dựa vào nói chuyện là có thể chữa khỏi, nàng nhất định phải tiếp nhận chữa trị bằng thuốc.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Lý Hỏa Vượng đã lái xe mô tô đi vào trong một tiểu khu. Hắn dừng lại trước lối vào của tòa nhà đơn vị. Nhà của Dương Na ở đâu, Lý Hỏa Vượng sớm đã đi qua rất nhiều lần, không thể nào quên được. Khi nhìn thấy thông báo tìm người dán trên cửa của tòa nhà đơn vị, Lý Hỏa Vượng lập tức sửng sốt, xem ra Dương Na đã đi ra ngoài một khoảng thời gian rồi.

Hắn dìu Dương Na yếu ớt xuống, vòng tay qua người nàng rồi đi về phía cửa thang máy, nhưng rõ ràng là Dương Na không hợp tác lắm.

Nàng vươn tay giữ chặt cửa phòng, cố chấp hỏi:

"Hỏa Vượng, có phải ngươi đang lừa gạt ta không? Tại sao những gì ngươi nói trước đây hoàn toàn không giống với bây giờ? Tại sao ta cảm thấy ngươi của bây giờ không đúng lắm? Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

“Nghe lời nào, ngoan, không có chuyện gì.

Lý Hỏa Vượng vừa vươn tay muốn nắm lấy tay Dương Na, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã.

1071 chữ

Chương 1301: Rời Đi

Da đầu Lý Hỏa Vượng đột nhiên căng lên, vừa quay đầu lại nhìn xem ai đang đi tới thì lập tức sững sờ tại chỗ.

Một giây tiếp theo, hắn bị đấm một cú hơi lảo đảo lùi ra phía sau. Hắn còn cảm thấy răng của mình hơi lung lay.

Khi lần nữa đứng ổn định lại, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy đối phương đang ôm Dương Na trong lòng mình.

Nhưng hắn không có tức giận bởi vì người đó là bố của Dương Na, Dương Vạn Lí.

Lý Hỏa Vượng xoa mặt, sau đó để tay xuống, nói với đối phương:

"Chào chú"

“Cái tên súc sinh nhà ngươi! Thì ra là ngươi lừa gạt nàng! Ngươi đã làm gì với nàng!” Dương Vạn Lí đưa con gái trong lòng mình vào trong lòng vợ mình, vén tay áo muốn xông lên. "Vạn Lí! Mau quay trở lại đây đi! Tên này nguy hiểm lắm! Hắn là tên điên đã giết chết mấy người rồi đó!"

Lời nói của vợ lập tức khiến đầu óc sung huyết của Dương Vạn Lí bình tĩnh lại, hắn nhanh chóng lùi lại, đứng chặn trước vợ mình.

Hắn vừa sợ hãi vừa cầu xin nói với Lý Hỏa Vượng:

“Lý Hỏa Vượng! Rốt cuộc nhà chúng ta đã làm chuyện gì có lỗi với ngươi? Tại sao ngươi muốn hại Dương Na như vậy!"

"Ngươi nhìn nàng xem, người nhìn cổ tay nàng xem!"

Dương Vạn Lí giơ cánh tay trắng nõn của Dương Na lên, bên trong đầy những vết sẹo.

"Ta cầu xin ngươi đó! Nàng đã thảm như này rồi, ngươi hãy buông tha cho Dương Na đi! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ép chết nàng rồi mới chịu từ bỏ ý đồ sao?"

Lý Hỏa Vượng yên lặng đứng đó, chịu đựng những lời này, cuối cùng quay người rời đi mà không nói lời nào.

Hắn vừa lên xe mô tô thì giọng nói đau khổ của Dương Na vang lên sau lưng hắn:

"Hỏa Vượng! !"

Lý Hỏa Vượng trong lòng run lên, hắn há miệng muốn nói cái gì, nhưng lại không nói ra được cái gì cả. Hắn biết, hắn biết Dương Na bị bệnh trầm cảm do tác nhân bên ngoài, muốn để nàng tốt hơn thì nhất định phải cách xa tác nhân gây bệnh, mà bản thân hắn chính là tác nhân gây bệnh lớn nhất.

Bất luận trên người mình xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần những người tiếp xúc với mình thì đều luôn gặp phải bất hạnh.

Nếu không có chuyện gì khác xảy ra, hôm nay có thể là lần cuối cùng mình nhìn thấy Dương Na rồi.

Nếu như nói sự ra đi của hắn có thể khiến Dương Na trở lại bình thường, vậy thì hắn sẵn sàng buông tay.

"Chú, nếu có thể thì chú hãy đưa Dương Na đến thành phố khác sinh sống một thời gian đi.

Lý Hỏa Vượng nói xong cái này, trực tiếp vặn tay ga, xoay người rời đi.

Tốc độ xe mô tô của Lý Hỏa Vượng liên tục tăng nhanh, cuối cùng tậm chí đạt đến mức độ vô cùng nguy hiểm.

Không biết vì sao, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy, nếu như bản thân cứ như vậy mà chết trong một trận tai nạn giao thông, dường như cũng không phải là một kết quả tồi tệ.

Nhưng mọi thứ không diễn ra như hắn mong muốn, mãi cho đến khi hắn đi đến gần khu nhà giam Bạch Tháp thì vẫn không có bất kỳ vết trầy xước nào cả.

Ném chiếc xe máy sắp hết xăng sang một bên đường, Lý Hỏa Vượng đi bộ về phía khu nhà giam Bạch Tháp.

Trên con đường vắng vẻ, một chiếc ô tô màu đen từ phía sau chậm rãi lái về phía trước, có cùng tốc độ với Lý Hỏa Vượng.

Cửa sổ xe mở ra, Ba Nam Húc đang cầm theo một chai bia ló đầu ra:

"Này, Hỏa Tử, có phải ngươi quên chuyện gì rồi không? Ít nhất thì người trẻ tuổi không đãng trí như vậy chứ?"

"Cút đi! Phiền quá!"

"Mẹ nó bớt giả bộ hồ đồ cho ta đi. Chúng ta chịu dày vò một trận mới cứu ngươi ra ngoài được nhưng không phải bảo ngươi quay trở về lần nữa. Đi thôi, Triệu Sương Điểm muốn gặp ngươi.
"Không đi! Tại sao cứ phải tìm ta chứ! Không có ta thì trời có thể sập xuống sao?"

"Tiểu tử, ngươi đây là không tuân theo quy củ rồi. Trước đó chúng ta cũng đã nói xong rồi, chúng ta giúp ngươi đi ra ngoài, ngươi thoát khỏi Thanh Vượng Lai gia nhập vào chúng ta"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm nàng"

"Ta chính là không tuân thủ ước định đấy! Làm sao nào? Không phục thì lại đây mà cắn ta!"

Tiếng phanh xe vang lên, hai chị em bước xuống, vẻ mặt ác ý nhìn

Lý Hỏa Vượng: "Chỉ đợi câu nói này của ngươi thôi đó. Ta mẹ nó sớm đã ngứa mắt ngươi rồi, vẫn luôn không tìm được cơ hội chỉnh chết ngươi.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng nhìn lướt qua họ, tìm điểm yếu của họ:

"Không thể công thủ cả trước và sau được, nhất định phải giải quyết người nữ trước, sau đó mới đối phó với tên kia."

Thấy hai bên sắp chạm mặt nhau, một tiếng di động lanh lảnh vang lên, cắt đứt bầu không khí ngưng trọng này.

Đúng lúc hai chân Lý Hỏa Vượng bắt đầu phát lực, một hồi tiếng chuông điện thoại cắt ngang hành động của hắn.

“Tạm dừng lại đã"

Ba Nam Húc nói, lấy điện thoại ra ghé lên bên tai mình.

“Alô? Là ta, ừm, ở ngay trước mặt ngươi đó.

“Không đi, nói gì thì cũng không đi, cũng không biết bị thần kinh gì, rõ ràng đã nói trước mà lại giở trò, ta nói chúng ta thực sự muốn tìm người như này sao? Thực sự không sợ truyền nhiễm à?"

“Được, vậy ngươi nói với hắn.

Ba Nam Húc ném điện thoại cho Lý Hỏa Vượng.

“Đón lấy, Triệu Sương Điểm muốn nói chuyện với ngươi"

1135 chữ

Chương 1302: Dụ Dỗ

Lý Hỏa Vượng đưa tay nhận đón lấy, hơi do dự đặt lên bên tai, một giọng nói quen thuộc êm ai vang lên.

“Chúng ta biết Thanh Vượng Lai nhiều hơn, gia nhập với chúng ta, ngươi mới có thể thực sự tìm hiểu được rất cuộc đã có chuyện gì

xảy ra với ngươi.

“Ta biết chuyện gì xảy ra với ngươi, bác sĩ đã nói với ta, ngươi mắc bệnh tâm thần, không cần ngươi nói lại đâu.

“Thật không? Ngươi thực sự cho rằng mình là bệnh nhân tâm thần ư? Thế khuyên tai trên tai bạn gái ngươi từ đâu ra? Chẳng lẽ bệnh nhân tâm thần còn có thể biến ra chắc?"

Thấy Lý Hỏa Vượng không nói gì, Triệu Sương Điểm nói tiếp:

“Ngươi không cần lừa ta, cũng không cần lừa bản thân mình, đây không phải là việc mà bệnh nhân tâm thần có thể giải thích được.

“Bỏ qua những thông tin mà đám người đó cố truyền vào trong đầu của ngươi, đó chỉ là trật tự và quy tắc muốn điều chỉnh sự không hài hòa của ngươi.

“Nhưng ngươi phải hiểu một điều là ngươi là ngươi, ngươi là Lý Hỏa Vượng của bản thân ngươi, chứ không phải là Lý Hỏa Vượng mà người khác muốn Lần này cuối cùng Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói.

“Ta không hiểu, nếu ngươi đã nói ta không phải bệnh nhân tâm thần thì lấy bằng chứng ra đây, ta muốn bằng chứng xác thực! Bằng chứng không phải trên người ta! Là ở chỗ các ngươi! Ta đã không phân biệt được rốt cuộc cái gì là ảo giác, cái gì là chân thực rồi!"

“Đã có thế giới đó, không thể nào một mình ta xủi xẻo như vậy chứ!"

“Bằng chứng thiết thực phải không? Ta có, xe máy mà Thanh Vượng Lai tặng ngươi rất đắt phải không, hắn rất giàu phải không? Ngươi nghĩ tại sao hắn lại giàu như vậy?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu lại, nhìn sang chiếc xe máy đổ dưới đất.

“Đừng thấy chỉ là chiếc xe máy, nó còn đắt hơn ô tô đó, hơn một trăm vạn đó.

“Hắn không phải là cậu ấm nhà giàu, tại sao lại có nhiều tiền như

vậy chứ? Ngươi không nghĩ đến vấn đề này sao? Hãy nghĩ đến khuyên tai mà ngươi tặng bạn gái, và cả số vàng của nhà ngươi nữa, không chỉ có ngươi thông minh đâu"

“Muốn biết nhiều hơn không? Lý Hỏa Vượng, chúng ta gặp nhau nói chuyện đi Triệu Sương Điểm lanh lảnh nói, rõ ràng muốn dụ dỗ Lý Hỏa Vượng.

Nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại, trong đầu Lý Hỏa Vượng lập tức nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Số tiền của Thanh Vượng Lai đều được lấy từ thế giới đó chẳng? Nhưng vấn đề là hắn không phát điên giống như mình lúc đầu, vậy thì rốt cuộc hắn làm được bằng cách nào?

Thế giới của Thanh Vượng Lai là thế giới quỷ dị mà mình từng sống ở đó ư? Chẳng lẽ mình còn từng gặp hắn ở thế giới bên đó ư?

Lập tức các loại nghi vấn nổi lên trong lòng Lý Hỏa Vượng, hắn vội vàng muốn biết rốt cuộc là thế nào.

Bất kể ảo giác hay chân thực, bây giờ hắn chỉ muốn biết sự thực!

“Đi thôi, đưa ta đi gặp Triệu Sương Điểm!"

Lý Hỏa Vượng kéo mở cửa xe, trực tiếp ngồi vào trong, hai anh em cảm thấy thất vọng ngồi lại về chỗ.

Tòa nhà kiến trúc bên ngoài cửa kính lướt qua nhanh chóng, Lý Hỏa Vượng không ngừng nghĩ đến những việc đã trải qua trước đây, hư hư thực thực đan xen lẫn nhau, nhất thời đầu óc rất hỗn loạn.

“Liệu có khả năng lời của Triệu Sương Điểm vừa nãy là ảo giác không? Vừa nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng mau chóng quay đầu nhìn sang hai người bên cạnh, liệu có khả năng hai chị em này cũng là ảo giác không?"

Sau đó hắn dùng tay sờ đệm ngồi dưới mông.

“Liệu có khả năng chiếc xe này cũng là ảo giác không?"

Nhìn hành động kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng, toàn thân Ba Nam Húc khó chịu.

“Đồ ngốc.

“Không, thế này không được, ta cần một biện pháp, cứ tiếp tục thế này sớm muộn ta cũng bị ép phát điên mất, ta cần một cách nào đó để phân biệt mọi thứ xung quanh, rốt cuộc là chân thực hay là ảo giác"

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt bắt đầu suy nghĩ, nghĩ xem mình nên dùng cách gì để phân biệt.

Nhưng việc này rất khó, cho đến lúc đến cửa hàng tattoo Huyết Xã Hỏa của Ba Nam Húc rồi mà hắn vẫn chưa nghĩ được cách.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng chỉ đành tạm thời gác lại, xuống xe, men theo cầu thang đi vào cửa hàng tattoo.

Vừa đi vào, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy Triệu Sương Điểm, nàng vẫn ăn mặc như trước đây, chỉ là hành động của nàng hoàn toàn khác với lần đầu gặp mặt.

Lúc này nàng đang dựa lên sofa trong cửa hàng, vừa uống rượu trắng vừa xem phim trên laptop.

“Ngồi đi"

Nàng đưa tay vỗ lên sofa.

Lý Hỏa Vượng đi đến, ngồi xuống bên cạnh nàng, bộ phim trong laptop là phim tình cảm.

Hắn không nhớ tên của bộ phim nàu, nếu Dương Na ở đây có lẽ sẽ biết, bình thường nàng thích xem loại phim này.

Vừa nghĩ đến Dương Na, ánh mắt của Lý Hỏa Vượng lập tức tối đen lại.

“Đang buồn phiền hả? Làm chút Whisky không?"

Lý Hỏa Vượng cũng không cần ly, trực tiếp cầm chai rượu màu

xanh thẫm ngửa cổ trực tiếp đổ và miệng, liền sau đó hắn cảm thấy mình đang uống lửa.

Lại uống thêm mấy ngụm, men rượu bốc lên, Lý Hỏa Vượng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Nói đi, rốt cuộc là thế nào.

“Trước tiên ngươi phải đưa ra câu hỏi cụ thể chính xác thì ta mới trả lời được"

“Vừa nãy những lời ngươi nói trong điện thoại rốt cuộc có phải là thật không? Thanh Vượng Lai lấy tiền từ chỗ đó có thật không?"

“Đúng thế, hắn lấy từ nơi đó, nhưng tình tiết cụ thể ta cũng không biết, chỉ là qua suy đoán hợp lý, phán đoán ra thôi"

“Cũng có nghĩa là, thế giới đó là có thật một trăm phần trăm ư? Ta là Ti Mệnh thật ư? Dương Na cũng không sai phải không?"

1122 chữ

Chương 1303: Không Gian Hilbert

Triệu Sương Điểm nhìn chất lỏng trong suốt trong chiếc ly.

“Ngươi biết câu chuyện người mù xem voi không?

“Câu chuyện phổ biến tất cả đều biết này, đương nhiên ta từng nghe rồi, hơn nữa trước đây người còn từng kể một lần rồi"

“Một đám người mù chưa từng nhìn thấy voi đi sờ voi, có người sờ được chân voi nói: ‘Con voi to như cái cột nhà. Người mù sờ được cái đuôi, bèn nói: con vói giống cái chổi quét nhà. Có người mù sờ được tai của voi nói: Con voi giống như cái quạt thóc. Người mù sờ được ngà voi nói con vói giống như một cái sừng trâu. Có người mù sờ được cái vòi nói: con voi giống như một sợi dây thừng thô to.

Nói đến đây, Triệu Sương Điểm hơi dừng lại, sau đó nghiêng đầu

nhìn Lý Hỏa Vượng, mỉm cười nói.

“Ngươi cảm thấy bây giờ ngươi đang sờ được chỗ nào của con voi?"

“Ta cảm nhận là một thế giới, một thế giới chân thực! Tuy thế giới đó kỳ lạ! Nhưng thế giới đó rất chân thực!"

“Tôi không nói thế giới của ngươi không chân thực, chỉ là thế giới của ngươi quá phiến diện, giống như cái bóng của chai rượu này.

Triệu Sương Điểm cầm chai rượu lên, cái bóng của cái chai chiếu dưới đất.

“Nhìn thấy cái bóng đó chưa?"

"Ừm?"

“Đây là thế giới của ngươi, chân thực nhưng lại phiến diện.

Triệu Sương Điểm khẽ thay đổi góc độ của cái chai.

“Đây chính là thế giới của người khác, cũng chân thực nhưng lại phiến diện"

“Nhưng các ngươi mãi mãi chỉ nhìn thấy cái bóng, mà không có ai nhìn thấy thứ sâu hơn, đó là thế giới chân thực nhất"

Triệu Sương Điểm nói xong, đặt chai rượu màu xanh làm đó trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Ngón tay sơn móng trong suốt của Triệu Sương Điểm chỉ lên cái chai màu xanh trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Còn chỗ này, chỗ này mới là thế giới thực sự, các thế giới khác bên ngoài chỉ là một mặt của nó"

Trong cửa hàng xăm Huyết Xã Hỏa đã đóng cửa, Triệu Sương Điểm đang chậm rãi giải thích mọi việc cho Lý Hỏa Vượng.

“Chúng ta có thể thông qua một mặt để thăm dò một vài thông tin một vài thay đổi trong đó, nhưng chúng ta rất khó hiểu được mọi

thứ thực sự"

“Chân thực mà chúng ta cảm nhận được mãi mãi là một phần chân thực bị hiểu biết của chúng ta thay đổi và làm méo mó, còn chân thực thực sự thì chúng ta vẫn không hiểu được.

“Cho nên lý luận của ngươi không khác gì với lý luận hình chiếu của Thanh Vượng Lai ư?"

Lý Hỏa Vượng nhìn chai rượu màu xanh thẫm trước mặt hỏi.

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến thế giới quỷ dị đó, nghĩ đến Bạch Ngọc Kinh, cũng nghĩ đến thế giới quan của người khác.

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến Triệu Sương Điểm lắc đầu.

“Không... không giống, quan điểm của hắn là tất cả đều là hình chiếu của thế giới nào đó."

“Còn ta cho rằng tất cả đều là chân thực, nhưng chỉ là một mặt trong chân thực thôi, giống như câu chuyện kẻ mù sờ voi đó, ngươi có thể nói chân voi không phải là voi không?"

Nghe đến đây, Lý Hỏa Vượng nổi giận trong lòng.

“Người đừng cứ so sánh nữa! Ta không muốn nghe so sánh chân voi với con voi gì hết! Ta chỉ muốn nghe rất cuộc thứ chân thực là gì thôi!"

“Ồ? Vậy người hiểu bao nhiêu về không gian Hy Nhĩ Bá Đặc (Hilbert) ? Ta có thể giải thích cho ngươi"

“Không gian gì cơ? Chẳng phải ngươi nói người dùng số học sao?"

“Thôi bỏ đi, chúng ta tiếp tục dùng con voi để so sánh thì hơn, khá thông dụng dễ hiểu.

Lý Hỏa Vượng ngồi ở đó, trầm mặc tiêu hóa lời giải thích của đối phương, hắn không biết rốt cược lời của Triệu Sương Điểm là thật, hay là những lời ảo tưởng của bệnh nhân tâm thần.

Tuy trông Triệu Sương Điểm có vẻ không điên khùng, vô cùng lý

trí, nhưng vết xe đổ của Thanh Vượng Lai khiến hắn không dám mạo nhiên phán đoán.

Suy nghĩ một lúc xong, Lý Hỏa Vượng đứng lên.

“Cảm ơn ngươi đã giải thích nhiều như vậy, nhưng ta không thể hoàn toàn tin tưởng thế giới quan của ngươi.

“Không tin ta, vậy ngươi tin Thanh Vượng Lai hả? Hay là ngươi không tin ai hết, chỉ cảm thấy tất cả đều là ảo giác? Tin bản thân mình là một bệnh nhân tâm thần?"

“Đúng thế! Ta là bệnh nhân tâm thần thì đã làm sao! Bệnh nhân tâm thần như ta hiếm lắm hả? Tại sao cứ phải lôi kéo một bệnh nhân tâm thần như ta! Nói đống lời lẽ vớ vẩn, chẳng phải là muốn ta làm công cụ sao?” Trong tình hình không có nguy hiểm, Lý Hỏa Vượng thực sự không muốn dính dáng chút gì đến bọn nữa, rắc rối hiện tại của hắn là hiện thực, bất luận thế giới hiện thực này là gì, hắn chỉ muốn cố gắng sống tốt ở thế giới này.

Không nói vượt trội nổi bật, ít nhất phải cố gắng trở thành một người bình thường, ít nhất có thể khiến những người quan tâm mình dễ chịu vui vẻ.

“Ta không lợi dụng ngươi, mà là đoàn kết sưởi ấm lẫn nhau, ngươi cho rằng những thứ trước đây là tất cả sao?” Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng sững lại, tất cả mọi việc từng xảy ra nổi lên như dời núi lấp biển, những người theo dõi mình, những người muốn bắt cóc mình, và cả những người muốn giết mình.

“Quả nhiên vẫn là trẻ mười tám tuổi, quá ngây thơ.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, cơ thể đang di chuyển liền dừng lại, quay người qua.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Có nghĩa là sự việc vẫn chưa kết thúc, trước đó chúng ta chỉ ép lui thôi, nhưng chỉ ép lui một lần, ngươi cảm thấy có thể yên tâm hưởng thụ cuộc sống rồi phải không?"

Lời của Triệu Sương Điểm khiến Lý Hỏa Vượng tê dại da đầu, hắn

vội đi đến trước mặt Triệu Sương Điểm, đồng tử run run nhìn nàng.

1120 chữ

Chương 1304: Hợp Tác

“Bọn họ vẫn còn đến nữa ư? Bọn họ vẫn muốn tiến vào Bạch Ngọc Kinh? Tại sao?"

“Ta không biết bọn họ muốn làm gì? Ta không tính ra được, nhưng ta cảm thấy thế giới chân thực chắc không chỉ là một con voi.

“Nếu bọn họ thực sự ra tay, e rằng không đơn giản là thăm dò như trước đây nữa, chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn, thậm chí sẽ làm rối loạn kịch liệt tất cả các phương diện ngà voi, chân voi, vòi voi, kể cả một mặt hiện tại của chúng ta.

“Nhưng điều may mắn là, chúng ta có cách giúp con voi của bản thân chúng ta, vì mấy người chúng ta đều là kẻ sờ bên trong con voi.

“Còn ngươi rất đặc biệt, người khác chỉ có thể sờ được một phần, còn ngươi lại có giác quan cảm nhận mà người khác không có, ngươi có thể sờ được hai phần, cho nên ngươi gần với chân thực hơn người khác.

Triệu Sương Điểm đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng, cuối cùng nhẹ nhàng ấn khoang mắt màu đỏ máu đó.

“Ngươi thực sự rất đặc biệt.

“Bốp” một tiếng, Lý Hỏa Vượng trực tiếp đánh gạt tay của nàng ra.

“Lúc nào thì bọn họ lại ra tay?"

“Bọn họ? Ra tay? Lúc nào bọn họ ra tay, ta không biết, điều ta có thể biết là thời gian chúng ta phản kích là ngày 2 tháng sau"

“Phản kích?"

“Đúng thế, phản kích, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, chúng ta không thể đợi bọn họ ra tay trước, lần này chúng ta phải chiếm thời cơ trước, đây cũng là lý do ta tìm ngươi.

Triệu Sương Điểm đưa tay ra với Lý Hỏa Vượng.

“Ta chân thành mời ngươi gia nhập chúng ta, tận dụng thiên phú của ngươi giúp đỡ chúng ta.

Lý Hỏa Vượng nhìn cánh tay nàng đưa tay ra trước mặt mình.

“Tại sao ta phải tin lời ngươi nói? Chẳng may ngươi là Thanh Vượng Lai thứ hai thì sao?"

“Vì ta có thứ ngươi cần, chia tay với bạn gái, trong lòng rất khó chịu phải không? Huống hồ hai người các ngươi là thanh mai trúc mã, từ tiểu học đã chung một lớp, cứ vậy mà chia tay thì thật đáng tiếc"

“Chỉ cần ngươi chịu đồng ý, đợi sau khi chuyện này kết thúc hoàn toàn, ta có thể để ngươi và bạn gái của ngươi trở lại cuộc sống bình yên và đơn giản, hoàn toàn cách biệt với mọi thứ mà ngươi không muốn tiếp xúc.

“Các ngươi có thể cùng đi học lại, cùng sống cuộc sống bình yên.

“Đương nhiên, nếu các ngươi muốn là người giàu có, ta cũng có thể thực hiện cho các ngươi, hai lựa chọn này đều cùng khối lượng công việc với ta.

Đối diện với sự dụ dỗ của đối phương, Lý Hỏa Vượng vẫn lo lắng cân nhắc, trước đây hắn đã bị lừa quá nhiều lần rồi.

“Không đúng, ta cảm thấy hình như ngươi đang gài bẫy ta, ngươi nói cho ta cách biệt với mọi thứ mà chúng ta không muốn tiếp xúc, có phải sau khi kết thúc, thì sẽ cướp đi thiên đạo mà ta và Dương Na nắm giữ không?"

“Xin lỗi, ta thực sự không hiểu.

Triệu Sương Điểm cau mày lắc đầu.

“Không hiểu cũng không sao, nhưng ta muốn nói ta sẽ không từ bỏ thiên đạo của ta! Nếu ta không phải là Ti Mệnh, ta chỉ là người phàm, thì ở trước mặt Ti Mệnh các ngươi, ta chỉ là con heo con cừu mặc cho người ta thịt, các ngươi muốn làm gì là tùy các ngươi.

“Từ đầu đến cuối ta đều không ôm kỳ vọng gì với cách nhìn thiện ác của Ti Mệnh các ngươi.

“Nhưng"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra nắm tay của đối phương.

“Nhưng ta đồng ý hợp tác với các ngươi, còn về trả công thế nào thì chưa vội, chúng ta có thể vừa hợp tác vừa bàn"

Hoàn cảnh hiện giờ của mình đã đến bước đường này, cũng không cần phải sợ hãi điều gì, kết quả xấu nhất cùng lắm là chết, mà hắn không sợ chết.

Ngược lại, nếu mình có thể tìm được một vài khả từ trong đó, có thể khiến thoát khỏi hoàn cảnh hiện giờ, thì chắc chắn là lãi lớn rồi.

Nếu mình ở thung lũng, bất luận đi về hướng nào thì cũng phải trèo lên trên, vậy thì vẫn phải sợ hãi.

Triệu Sương Điểm rất hài lòng với câu trả lời của Lý Hỏa Vượng, nàng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Rất tốt, hợp tác vui vẻ, bắt đầu từ hôm nay chúng ta là đồng đội"

Nhìn mỹ nữ lý trí trước mặt, Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một vấn đề cuối cùng.

“Triệu Sương Điểm, rốt cuộc ngươi là Ti Mệnh gì đây?"

“Bành!"

Cái túi nặng trịch đập mạnh lên trên cái lưng đẫm mồ hôi của Phùng Bát Vạn, khiến hai chân của hắn run lên.

“Thêm, thêm một túi đi!"

Phùng Bát Vạn mồ hôi chảy ròng ròng vươn cứng cổ lớn tiếng hô nói.

Một chiếc túi nữa đè lên lưng, Phùng Bát Vạn lấy hết sức hút sữa cũng đến công trường trước mặt.

Tuy đã rất mệt, nhưng hắn không hề lười biếng, chỉ vì làm việc ở đây được ăn no.

“Tinh tinh tinh"

Tiếng chuông báo vang lên.

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi!"

Tất cả công nhân có mặt lập tức gác lại công việc, vẻ mặt hớn hở nhìn những cái sọt nặng trình trịch được gánh đến, bây giờ họ chỉ trông vào công việc này.

Chiếc khăn đậy bên trên được vén mở ra, cơm rang xì dầu vàng óng ánh khiến tất cả mọi người thèm đến mức nuốt nước miếng liên tục.

Cơm rang xì dầu không chỉ có xì dầu, bên trong còn có một ít rau dại và nấm, càng hiếm khó hơn là bên trong còn có ít thịt.

Đó không phải là thịt ngô, mà là thịt lớn thực sự, hiên giờ không còn nhiều người chết đói nữa. Cũng không màng lau mồ hôi trên trán, Phùng Bát Vạn cầm đũa không ngừng và cơm rang trơn bóng tươi ngon vào trong miệng.

Rõ ràng chỉ là một xuất cơm rang xì dầu, nhưng hắn ăn dường như có cảm giác như ăn nem công chả phượng vậy.

1094 chữ

Chương 1305: Tương Lai Tốt Đẹp

Cho đến khi và hết hơn nửa bát, hắn mới bưng lên đổ vào bát canh

của mình.

Khi cúi đầu nhìn canh rau dại trong bát, lại phát hiện bên trên có một lớp mỡ lợn mỏng, hắn lập tức xì xụp húp.

Húp một ngụm, toàn thân run lên, giữa miệng dâng lên hương vị khó mà diễn tả bằng lời, hồi lâu vẫn không tan đi, đúng là hương vị tuyệt vời.

"Ha."

Dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, thở dài sung sướng một hơi.

“Mẹ kiếp, đây mới là cuộc sống chứ"

Đúng lúc này, tiếng bàn tán của những người khác ở một bên liên tiếp truyền đến tai hắn.

“Ầy, cuộc sống ngày càng đầy hy vọng, ngươi xem xì dầu này, thật là nhiều, lúc vợ ta còn sống, cũng không nỡ cho nhiều xì dầu thế này"

“Đúng thế, còn được ăn ngon hơn ta ăn ngày xưa.

“Là nhờ có Bồ tát đó, chỗ lương thực này đều do hắn đưa đến “Ta nghe nói đã đưa mấy ngày mấy đêm, mà vẫn chưa xong, Chính Đức Tự chất thẳng thành núi lương thực rồi!"

Phùng Bát Vạn không đáp lời, vì hắn hiểu nhiều hơn, hắn còn tận mắt nhìn thấy Bồ tát áo đỏ cơ. Tuy tính khí Bồ tát không tốt lắm, nhưng trong lòng hắn, thì chính là Bồ tát cứu khổ cứu nạn. Khoảnh khắc đó, vị Bồ tát mơ hồ như có như không trong câu chuyện mà hắn từng nghe người già kể ngày xưa lập tức hiện ra chân thực.

Hắn còn lập một thần vị ở trong nhà, tượng được nặn bằng đất, bất luận là thanh kiếm sau lưng Bồ tát hay đạo bào màu đỏ đều rất giống.

Hắn còn lập một bài vị trước mặt tượng thần, bài vị Gia Cát Uyên.

Tuy bây giờ không có hương, nhưng ngày nào hắn cũng tế bái

ngày đêm, ngày mùng một và mười lăm hàng tháng, hắn còn đặc biệt tiết kiệm chút lương thực để về nhà cúng tế.

"Soat."

Phùng Bát Vạn khổ sở ôm bụng của mình, lại bắt đầu đau bụng rồi, từ khi mình ăn nấm mà mình trồng ra, cứ cách ba đến năm hôm lại đau một lần, cũng không biết tại sao.

Đúng lúc này, hắn liếc nhìn thấy một bóng màu đỏ từ chân trời lướt qua.

“Bồ tát Gia Cát ư?"

Phùng Bát Vạn quên luôn đau bụng, vừa đứng lên, màu đỏ đó đã bay đi thật xa.

Lúc này Lý Hỏa Vượng vốn không chú ý đến ánh nhìn bên dưới, sức chú ý đều tập trung vào phòng thủ thành trì bên dưới.

Tương thành đã từng mục nát đổ sập đang dần được dựng lên, cho dù bên trong tường thành không có gì, thì cũng phải xây dựng tường thành xong trước rồi tính.

Đứng trước việc đại quân Thiên Trần Quốc có khả năng xuất hiện tấn công bất kỳ nơi nào, Lý Hỏa Vượng không dám buông lỏng. Nếu dựa theo tốc độ và phạm vi vận chuyển của Tích Cốt Kiếm, thì có lẽ sẽ không đưa được quá nhiều người đến, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn nên chuẩn bị trước thì hơn.

Bây giờ Giám Thiên Ti mà Đại Tề xây dựng lại đã biết lai lịch của Thiên Trần Quốc, họ không những bắt đầu cảnh giới xung quanh, mà còn mở rộng số người.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể có thiên phú này, không có nhiều tông môn phe phái có thể gia nhập, thực lực tổng thể của Đại Tề không được nâng cao nhiều.

Thứ duy nhất có thể mở rộng nhanh chóng là binh gia, dân chúng Đại Tề liên tục nhập quân ngũ, binh gia của Đại Tề đang dần được xây dựng lại.

Nhưng điều kỳ lạ là, hình như Thiên Trần Quốc không nóng vội, đối diện với Đại Tề đang nhanh chóng hồi phục, lại không có ai đến hoặc là đánh úp.

Lý Hỏa Vượng cũng không vội, thời gian đứng ở phía hắn, cứ kéo dài tiếp, Đại Tề sẽ càng ngày càng mạnh.

Nếu Đại Tề phục hồi được quốc lực như trước đây, e rằng người của Thiên Trần Quốc hôm đó muốn mượn đường thì hoàn toàn không còn cơ hội.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng bất an là, dạo này đã xảy ra một vài chuyện kỳ lạ, rõ ràng mình không lừa ai, nhưng phi cang không ngừng hiện ra.

Hơn nữa không chỉ là một chút, mà vô cùng nhiều, hơn nữa còn không ngừng tăng thêm.

Tuy nói sau này giao chiến sẽ có thể dùng đến nhiều phi cang, nhưng cũng thật kỳ lạ quá.

“Thế này là sao? Chẳng lẽ là âm mưu của Tọa Vong Đạo? Đầu tử cũng muốn chen một chân vào chuyện này? Hay là thủ đoạn cảu Bắc Phong?"

Nhưng nghĩ kỹ lại, thì cảm thấy không thể nào, Bắc Phong không có thủ đoạn này, hơn nữa hắn từng bị Tọa Vong Đạo lừa, cũng chưa từng gặp Tọa Vong Đạo nào biết cho người khác phi cang.

Trước nay họ chỉ biết lừa gạt người khác, chứ không cho người khác thứ gì.

“Chẳng lẽ là thuật lừa đảo mới? Dùng phi cương lừa phi cương chăng?"

“Đợi có thời gian quay về, dứt khoát bảo Tuế Tuế hành hạ Tọa Vong Đạo, tránh để họ đến gây thêm loạn cho ta Trong lúc suy nghĩ, Lý Hỏa Vượng đã đến nội cung thành U Đô, hắn trực tiếp bay xuống. Hoàng thành của U Đô cũng được Mặc gia xây dựng lại, nhưng nơi này không còn hoàng đế, hoàn toàn bị Ti Thiên Giám chiếm giữ.

“Tiên sư, người Càn gia và một số đồng liêu giỏi xem bói tính quẻ không tính ra được họ sẽ ra từ bên nào. Lý Hỏa Vượng cũng không trách họ, người của thế giới snafy dù tính toán thế nào, cũng chỉ tính được những thứ trong thế giới, làm sao bọn họ có thể tính toán được thứ ở quê hương chân không chứ. Huống hồ hiện nay xu hương phong thủy Đại Tề đều dừng rồi, e rằng họ có tính thế nào cũng không tính ra được, chọn ngày chiêm tinh thì càng đừng nghĩ đến.

Chương 1306: Tin Đồn

“Nếu đã không tính ra được thì bảo họ đừng xem nữa, yên tâm chuẩn bị giao chiến đi.

“Rõ"

Binh gia đó vừa đi, phương trượng Chính Đức Tự cũng lập tức đi đến.

“A di đà phật, Lý thí chủ, bần tăng xin chào thí chủ"

“Ngươi không có vấn đề gì chứ? Bây giờ là lúc khách sáo à? Có gì cứ nói thẳng đi Thiền Độ đắn đo một lúc sau, lên tiếng nói:

“Lý thí chủ, bần tăng cảm thấy chuyện này chưa đến mức đó, có lẽ chúng ta có thể thương lượng với đối phương"

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn hắn, khuôn mặt từ từ nở nụ cười lạnh lùng.

“Sao thế? Có phải ngươi cảm thấy phía bên Thiên Trần Quốc đề xuất cho lương thực, cảm thấy Đại Tề hợp tác với Thiên Trần Quốc sẽ tốt hơn phải không?"

“Thiền Độ quốc sư, tốt xấu gì ngươi cũng là người xuất gia, cũng không phải là người buôn bán cầm cân đong đếm kỳ kèo.

Rõ rành những lời Lý Hỏa Vượng vừa nói là có ý khác, đương nhiên phương trượng chùa Chính Đức hiểu ra được điều đó.

Hắn chắp hai tay lại rồi nhìn về phía Lý Hỏa Vượng.

"A di đà phật, thiện tại thiện tai, người xuất gia không nói dối. Bần tăng đã từng nói rằng Đại Tề là của của Lý thí chủ thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời"

"Tuy chùa Chính Đức là quốc giáo của Đại Tề, nhưng không kiểm soát được lòng người, nếu hòa thượng trong chùa không làm được thì sẽ có người khác.

Những lời này vừa nói ra, liền có bốn vị hòa thượng dùng giới trượng đỡ lấy một ông lão rồi trực tiếp nhấc lên. Khi bị giữ trước mặt Lý Hỏa Vượng, hắn ngay lập tức trút ra hết những gì mình biết như ống tre đổ đậu, như thể nếu hắn chậm lại một chút thì sẽ không được nhận phần thưởng.

"Ta không biết, ta thật sự không biết là ai lan truyền "Họ nói rằng, Thiên Trần Quốc không ngờ rằng có ngày phải đối đầu với nước Đại Tề. Người dân Đại Tề đã bị vị Bồ Tát giả đó lừa, những gì họ làm là do bị người khác sai khiến, là đang đổ mồ hôi, sôi máu thay cho người khác.

"Họ còn bảo, Đại Tề phải gánh chịu nhiều tai họa như vậy đều là do Bồ Tát giả gây ra"

"Hết rồi, thật sự hết rồi, ta chỉ biết từng đó thôi, ta thật sự chỉ biết bấy nhiêu đó thôi! !"

"Ta không dám nữa, ta thật sự không dám nữa! !"

"Tin đồn.."

Sao Lý Hỏa Vượng lại không nghĩ tới việc đối phương sẽ ra tay trước thế này cơ chứ, phải công nhận chiêu nửa thật nửa giả thật sự rất khó lường trước được.

Xem ra trước đó không phải là Thiên Trần Quốc không có động tĩnh gì, mà là do họ không có ý định đối đầu trực diện với hắn, nhưng lại âm thầm thực hiện.

Đến bây giờ họ cũng đã hiểu ra, làm đúng với lương tâm cũng chẳng ích lợi gì, dù có thắng mà cả hai bên đều phải chịu tổn hại

thì cũng chẳng có gì hay ho.

Vì vậy, họ định dùng tin đồn để làm tan rã lòng tin của người Đại Tề, nhằm hạ uy tín của hắn ở đây, nếu hắn không lãnh đạo được Đại Tề thì mọi chuyện sẽ thật khó lường trước được.

Lý Hỏa Vượng có thể đoán được đây là thủ đoạn của Bắc Phong, nếu không phải Bắc Phong thì đó sẽ là dấu chấm hết cho Tọa Vong Đạo của Thiên Trần Quốc.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc rồi quay đầu lại nhìn Thiền Độ.

"Phương trượng, nếu đối phương đã ra tay, Giám Thiên Ti của Đại Tề đã nghĩ ra biện pháp để ứng phó chưa?"

"Bần tăng đã bảo người trong Ti chú ý đến điểm này, nhất định phải phòng thủ nghiêm ngặt, đề phòng tin tức này truyền ra ngoài"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu:

"Ngươi làm như vậy là không được, tin đồn thì sao có thể giấu kín được, ngươi càng giấu thì người ở Đại Tề càng cho rằng đó là sự thật.

"Vả lại, dù là tạm thời ngăn chặn thì đã sao? Bất cứ lúc nào họ cũng có thể đến Đại Tề lần nữa, xét về phương diện này chúng ta căn bản không có ưu thế.

"Vậy thì phải làm thế nào?"

“Bỏ đi, trò lừa bịp này cứ giao cho ta"

Lý Hỏa Vương nói xong liền đi ra ngoài.

Tin đồn là một trong những công cụ của Tọa Vong Đạo, họ đã sử dụng nó thì đương nhiên Lý Hỏa Vượng cũng sẽ sử dụng nó, nếu biết sử dụng thì chuyện này sẽ được giải.

"Không phải hắn muốn tung tin đồn sao? Vậy thì ta sẽ giúp hắn truyền tin!"

Khi Lý Hỏa Vượng kéo mặt hắn qua một cái, lập tức có một khuôn

mặt bình thường thay thế khuôn mặt của hắn. Hắn bỏ hai tay vào ống tay áo rồi móc lên cổ và đi về phía chợ tây, trong lòng có chút lay động, chiếc áo đạo sĩ trên người hắn cũng dần biến thành chiếc áo bông sờn rách.

Chợ đông, chợ tây đều là nơi buôn bán nhưng so với trước đây thì chủng loại phong phú hơn nhiều.

Ít nhất sẽ không xuất hiện cảnh cứ bốn đến hai mét lại có một đám người vây lại xem như lúc trước.

Tuy nhiên, Lý Hỏa Vượng không ở lại bên ngoài mà nhanh chóng di chuyển thẳng vào một con hẻm hẻo lánh ở phía đông.

Hắn lượn lờ mấy vòng và cuối cùng mở ra một cái giếng nước bỏ hoang, trước mắt xuất hiện một con đường đen kịt, đây là chợ đen, ở đây bán một số thứ không được phép bán ra bên ngoài.

Chỉ cần không xảy ra vấn đề gì hớn, thì quan binh bên ngoài sẽ nhắm mắt làm ngơ. Dù những mặt hàng ở đây tạm thời bị cấm, nhưng nó cũng sẽ xuất hiện ở những nơi khác.

Mà đây là một nơi lý tưởng để lan truyền tin đồn, mặc dù có một số người cố tình nói nhỏ giọng, nhưng với thính giác nhạy bén của mình, Lý Hỏa Vượng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

1085 chữ

Chương 1307: Nghe Nói

"Này, ngươi có nghe gì chưa? Chính vì vị Bồ Tát đó mà chúng ta mới phải chịu cuộc sống khốn khổ như vậy"

"Đừng nói bậy bạ, Bồ Tát đã mang lương thực đến cho chúng ta, chính mắt ta nhìn thấy!"

"Ồ, tất cả đều là gạt người, nghe nói vị Bồ Tát này là Tọa Vong Đạo, hắn thích nhất là lừa gạt người khác.

Nghe vậy, Lý Hỏa Vượng trực tiếp xoay người đi tới, sau khi lấm

la lấm lét nhìn trái rồi nhìn phải, hắn nói: "Này, các ngươi cũng nghe nói điều này rồi sao? Ta cũng từng nghe nói, hơn nữa ta còn biết một số chuyện mà các ngươi không biết"

Nghe vậy, hai người đang trò chuyện liền tò mò tiến lại gần.

"Cái gì? Có cái gì bọn ta không biết sao?"

Lý Hỏa Vượng lại hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, nhỏ tiếng nói:

“Ta nói cho hai người biết nhưng các ngươi không được nói với người khác, ta nghe nói không những Đại Tề phải hứng chịu nhiều tai họa như vậy là do vị Bồ Tất kia gây ra, mà cả đất trời biến thành như thế này cũng đều là do Bồ Tát hại!"

"Há~"

Hai người họ há hốc mồm và mở to mắt.

"Thật sao?"

"Ta nói cho ngươi biết, hắn làm như vậy chính là đang chọn người! Nếu như được chọn thì sẽ được đưa đến Thiên Đình làm thần tiên, không cần quan tâm đến những người khác!"

“Thật sao?"

Không biết từ lúc nào Lý Hỏa Vượng đã bị năm sáu người với vẻ mặt kinh ngạc vây quanh.

Trong khi họ đang thảo luận, Lý Hỏa Vượng đã lặng lẽ rút lui và tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Cùng với những hành động của Lý Hỏa Vượng, tin đồn không rõ nguồn gốc này dần dần có thêm nhiều tình tiết mới.

Lúc đầu hắn chỉ bổ sung thêm, nhưng dần dần tin đồn bị hắn làm cho sai lệch với ý nghĩa ban đầu, cuối cùng đến mức hoang đường.

"Này, ngươi nghe nói gì chưa? Ta nghe nói vị Bồ Tát này là do Na Đan Hi biến thành, thở ra thì trời thay đổi, hít vào thì đất đổ sụp!"

"Ngươi nói sai rồi, ta nghe nói Bồ Tát chính là Ngọc Đế, bởi vì thần thiên phải trải qua ngũ kiếp nên hắn mới xuống trần gian để độ kiếp, sau khi độ kiếp xong lại sẽ trở về.

"Tại sao cái này còn hoang đường hơn cái kia? Điều ngươi nói có đúng không?"

Lý Hỏa Vương đứng cách đó không xa đã nghe được tin đồn đã thay đổi, trong lòng lại yên bình trở lại, chiêu này của Thiên Trần Quốc đã vô dụng rồi.

Để đối phó với tin đồn, giải thích hay không giải thích đều không phải là cách xử lý đúng đắn, ngoài việc để một tin đồn lớn hơn thu hút sự chú ý của mọi người, còn có một cách khác là dùng một số thủ đoạn để bóp méo ý nghĩa ban đầu của nó.

Dù xuyên tạc bao nhiêu lần đi chăng nữa, những người đã dù có tin vào tin đồn cũng chỉ xem nó như một nghi vấn, dù tin đồn đó có đúng sai thế nào.

Khi một tin đồn ngày càng trở nên hoang đường, nó không còn là tin đồn nữa mà đã trở thành chuyện tầm phào nhảm nhí, không có giá trị sử dụng.

Lý Hỏa Vượng vẫn không tin được, ngay trong lãnh thổ của hắn lại bị tin đồn của người khác tung ra mà khiến nó rối loạn.

Hắn muốn xem bên kia sẽ làm gì tiếp theo.

Nếu đối phương còn muốn dùng những thủ đoạn như Tọa Vong Đạo, mình sẵn sàng chơi cùng họ đến cùng, vừa hay mình có rất nhiều tin đồn ở đây, làm vậy chỉ vô ích.

Mặc dù kế hoạch không thay đổi quá nhanh nhưng hành động tiếp theo của đối thủ một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Lý Hoả Vượng.

Trong đại sảnh rộng lớn, một thư sinh đứng trước mặt và trực tiếp hành lễ với Lý Hỏa Vượng:

"Lưu Nhất Phương của Minh Luân Đường tham kiến tiên sư, hôm qua người của Thiên Trần Quốc bí mật liên lạc với thuộc hạ, họ

nói Thiên Trần Quốc và Đại Tề không có thù oán gì"

"Chỉ cần người Đại Tề đứng một bên xem kịch, dù tiên sư đưa tới bao nhiêu lương thực thì Thiên Trần Quốc sẵn sàng cho gấp ba lần"

Ly gián, hơn nữa âm mưu rất quang minh chính đại.

Trước kia Cao Chí Kiên muốn Đại Tề trở thành tay chân của hắn, nhưng nếu Đại Tề trở thành tay chân của Thiên Trần Quốc, đó sẽ là một rắc rối lớn.

“Chỉ muốn ly gián một mình ngươi sao?"

Giọng nói của Lý Hỏa Vượng rất lạnh lùng.

Thấy Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đá hỏi, Lưu Nhất Phương vội giải thích:

"Chắc là như vậy, nếu các đồng mình khác biết chuyện chắc cũng sẽ báo cáo lại"

"Không, nếu Thiên Trần Quốc dùng kế ly gián, chắc chắn sẽ không chỉ ly gián một mình ngươi, nhưng chỉ có ngươi là người duy nhất nói với ta, những người khác hoặc là đang do dự, hoặc là đã bị Thiên Trần Quốc ly gián thành công rồi!"

Lý Hỏa Vương đột nhiên tức giận, giơ tay đánh mạnh một cái khiến chiếc ghế đá bị đập bể.

"Còn có tại hạ!"

Khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu lên, hắn thấy con trai trưởng của Mặc gia đang đi về phía mình.

"Tiên sư yên tâm, Mặc gia tuyệt đối sẽ không làm trái quy tắc của tổ tiên!"

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lạnh nhạt, không vui cũng không buồn, điều này khiến những người khác trong đại sảnh cảm thấy áp lực rất lớn.

Thiền Độ ở bên cạnh trầm ngâm một lát rồinói:

“Lý thí chủ, không hẳn là giống như những gì ngươi nghĩ, chưa thể khẳng định nước Thiên Thần sẽ ly gián tất cả mọi người, Trần Quốc.

nhất định có rất nhiều người không biết, chí ít là trong chùa Chính Đức không có ai liên hệ với Thiên 1106 chữ

Chương 1308: Binh Bất Yếm Trá

"Không sao, ta không tức giận"

Lý Hỏa Vượng trầm ngâm hồi lâu lại nói:

"Ta chỉ đang suy nghĩ xem lần này họ sẽ giải quyết như thế nào"

"Nếu có ai liên lạc lại với hai người các ngươi thì các ngươi cứ đồng ý với yêu cầu của họ, đồng ý kế ly gián của Thiên Trần Quốc
“Cái gì? !"

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều nghĩ rằng mình nghe lầm.

"Hai người các ngươi lẻn vào trong đó nói chuyện với đám người Thiên Trần, dù họ muốn mượn đường như thế nào cũng có thể đàm phán, nhưng nhất định phải có một yêu cầu, đó chính là họ phải chuyển lương thực qua đây trước.

Lưu Nhất Phương do dự nhìn Lý Hỏa Vượng:

"Vậy sau khi lương thực được chuyển đến rồi thì sao.."

"Lương thực cũng đã được chuyển đến rồi, còn phải sợ gì nữa? Đương nhiên là trực tiếp tập kích bất ngờ rồi, tốt nhất là nghĩ cách bắt Tâm Bàn của họ!"

Nếu không vạch trần được thì tốt nhất là tương kế tựu kế.

Lý Hỏa Vượng không biết ngoài Tâm Bàn liệu còn có cách nào khác để qua lại giữa hai thế giới khác nhau hay không.

Nhưng đối phó Tâm Bàn trước chắc chắn cũng không sai, ít nhất sau khi có được cốt của Tâm Bàn hắn có thể đến Thiên Trần, không đến mức cứ phải chịu bị động mãi.

Cuối cùng cũng hiểu được Lý Hỏa Vượng muốn làm gì, những người khác trong đại sảnh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng đây là trái với quy tắc"

Trưởng tử của Mặc gia cau mày biểu thị bất mãn.

"Ngươi không biết rằng việc binh bất yếm trá sao? Ngoài ra, bây giờ có hai quy tắc mâu thuẫn với nhau. Ngươi nghĩ quy tắc nào quan trọng hơn?"

Thấy Trưởng tử Mặc gia không nói gì nữa, Lý Hỏa Vượng phất phất tay:

"Được rồi, lui xuống đi, chờ họ lại liên lạc với ngươi"

“Vâng!"

Khi hai người đi xuống, toàn bộ đại sảnh liền trở nên vắng vẻ vắng vẻ.

“Ta mệt rồi, muốn đi ngủ một lát.

Lý Hỏa Vương đứng dậy đi vào phía sau.

Thiền Độ vội theo sau.

"Lý thí chủ, tiểu tăng có một ý tưởng liên quan đến long mạch"

"Đừng nói với ta chuyện đó, ta đã nói rồi, ta chỉ quan tâm chuyện người dân có ăn no hay không, còn chuyện long mạch của Đại Tề là chuyện của người Đại Tề các ngươi, ta không quan tâm!"

Nhìn bóng lưng của Lý Hỏa Vượng khuất dần, Thiền Độ khẽ thở dài rồi tiếp tục lần chuỗi tràng hạt.

“Haizz, thật vô tâm. Nếu không phải hắn và Thiên Trần Quốc gì đó có thù oán, e rằng hắn đã trở về Đại Lương từ lâu rồi"

Nhưng thật lòng mà nói, Thiền Độ cũng có thể hiểu được, dù sao trước đó Lý Hoả Vượng đã cố gắng hết sức giúp đỡ Đại Tề, nhưng bây giờ lại bị người của Đại Tề phản bội, điều này thật khiến người ta đau lòng. "Không được, lão nạp phải tìm cách để giữ Quý Tại Tâm Bàn mới được."

Mặc dù Đại Tề không có giờ, nhưng thời gian vẫn chầm chậm trôi qua, nửa tháng sau, gián điệp của Thiên Trần Quốc lại tìm đến Lưu Nhất Phương.

“Mau đi theo ta"

Một đám bóng đen từ dưới bóng cây bên cạnh dẫm lên bóng của Lưu Nhất Phương, Lưu Nhất Phương không nói lời nào, lắng lẽ nghe theo mệnh lệnh của cái bóng trên mặt đất, đi về phía ngoại thành. Bởi vì U Đô có lương thực nên hiện tại ở đây không chỉ có một thành mà xung quanh còn xây dựng thêm bốn thành nhỏ, những thành nhỏ này dùng để tái định cư bách tính từ nơi khác chạy trốn đến.

Vì vậy sau rời khỏi U Đô còn phải tiếp tục đi về phía trước cho đến khi đến một cánh đồng hoang rồi dừng lại.

Cỏ bên ngoài đã mọc khá cao, còn có một số cây thấp, Lưu Nhất Phương đi xuyên qua đám cỏ cao đến thắt lưng, hướng tới một thung lũng.

Trong thung lũng không có mặt trời, nhìn rất âm u, từ trong thung lũng sâu loáng thoáng có tiếng nhạc truyến đến.

Lưu Nhất Phương thấy người của Giám Thiên Ti, mặc dù họ che mặt nhưng Lưu Nhất Phương vẫn có thể nhìn ra họ là ai.

Khi đi sâu hơn vào trong, số lượng người dần dần tăng lên và giọng nói trở nên rõ ràng hơn.

Đó là âm thanh dễ nghe của loại đàn nào đó, loại đàn có thể được phát ra tiếng nước suối chảy róc rách, tiếng chim hót lảnh lót, tiếng cừu hân hoan và tiếng vó ngựa phi nước đại. Đến sâu trong thung lũng, Lưu Nhất Phương mới thấy chỗ phát ra âm thanh.

Đó là một người phụ nữ duyên dáng với mái tóc dài ngang lưng và

trên mặt cài một tấm vải voan xuyên thấu, nàng ngồi đó trên tay đang cầm một cây đàn màu đen có thân mảnh hình cái muỗng rất kỳ lạ.

Điều đặc biệt hơn là cả hai đầu ngón tay của nàng đều được quấn bằng những sợi dây mảnh, hai sợi dây mảnh luồn qua giữa chiếc ghế đẩu hình tròn và buộc vào hai con cừu gỗ nhỏ.

Cùng với việc những sợi dây đàn đang được gảy bởi hai đầu ngón tay được quấn dây, hai con cừu gỗ trên chiếc ghế đẩu hình tròn cùng giật giật chuyển động.

Hai con cừu gỗ bắt đầu làm đủ thứ động tác quái dị và kỳ lạ theo tiếng nhạc như nhạc tế bái.

Lưu Nhất Phương đã đi nhiều nơi, nhưng hắn chưa bao giờ thấy một loại nhạc cụ kỳ lạ như vậy. Khi nhịp điệu âm thanh nhanh hơn, hai con cừu gỗ cũng tăng tốc, và máu bắt đầu rỉ ra từ cơ thể chúng.

Cuối cùng, giữa tiếng nhạc như mưa rền gió dữ, hai con cừu gỗ lao vào quấn chặt vào nhau, tạo thành một cây máu vặn vẹo kỳ dị trên chiếc ghế đẩu tròn.

“Đã đến đông đủ cả chưa?"

Giọng nói của người phụ nữ này dễ nghe lạ thường, âm thanh như tiếng nước suối, tươi mát sảng khoái.

1083 chữ

Chương 1309: Lũ Lừa Đảo

Lưu Nhất Phương nhanh chóng nhìn xung quanh và thấy có tổng cộng mười hai người.

"Mặc dù không có nhiều người, nhưng các vị đều là những anh hùng luôn suy nghĩ cho Đại Tề.

"Đại Tề dù sao cũng là Đại Tề của người dân Đại Tề, không nên để

người khác chiếm đoạt và mang tính mạng của người dân Đại Tề ra đánh cược.

"Theo thánh chỉ của Bệ Hạ, chỉ cần ngươi Đại Tề không ra tay thì Thiên Trần Quốc vĩnh viễn sẽ không xuống tay với Đại Tề"

Nghe vậy, Lưu Nhất Phương không thể nhịn được nữa:

"Cô nương, có thật là Thiên Trần Quốc sẽ gửi cho Đại Tề gấp ba lần lương thực không?"

“Đúng vậy"

Khi người phụ nữa nhẹ nhàng gảy dây đà, một cánh cửa trong ngọn núi bên cạnh lập tức mở ra, hạt gạo trắng bên trong tuôn ra như nước biển.

Thấy biển gạo trước mặt, tất cả mọi người đều run rẩy.

Có nhiều lương thực như thế này, Đại Tề được sống rồi!

“Đợi đã!"

Một tiếng gấm lớn vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn về phía Lưu Nhất Phương, chỉ thấy hắn xòe bàn tay ra, gạo trong tay đều tuột ra qua kẽ tay. Ngay sau khi hắn ta dùng tay kéo mặt mình, khuôn mặt tức giận của Lý Hỏa Vượng hiện ra trước mặt mọi người.

"Lũ lừa đảo đáng chém ngàn đạo các ngươi!"

Cùng với tiếng gầm thét Lý Hỏa Vượng, trong nháy mắt chỗ gạo trắng bắt đầu đen kịt thối rữa, như thể hàng nghìn năm trôi qua trong phút chốc.

Từ điểm này có thể thấy, dù Đại Tề muốn hợp tác với họ thì Thiên Trần Quốc cũng không có ý định thực hiện lời hứa của mình, thủ đoạn của chúng là dùng kế ly gián để phản đòn nhưng ngay cả mồi nhử chúng cũng không muốn đưa ra.

Sự xuất hiện của Lý Hỏa Vượng khiến người của cả hai phe đều bị

sốc, nhưng có vẻ như Thiên Trần Quốc đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đó. Trong chỗ gạo thối đen đột ngột dâng lên cuồn cuồn như đại dương. Cơ thể ngâm trong gạo đen đột nhiên đau nhói, khi nhấc chân phải lên thì phát hiện dưới đùi chỉ còn lại xương.

“Gia Cát Uyên, nếu ngươi đã đến rồi, thì hôm nay đừng hòng rời khỏi nơi này. Chẳng biết người phụ nữ đã bay bổng bềnh trên đống gạo đen từ lúc nào, nàng cười nói với Lý Hỏa Vượng.

“Gia Cát Uyên?"

Lý Hỏa Vượng đang tức giận cũng phải lập tức dẹp bỏ cảm xúc, kinh ngạc nhìn xung quanh tìm kiếm. Khi thấy xung quanh mình không có vệt trắng nào, trong lòng có chút không vui nhưng hắn lập tức hiểu ra hai chuyện.

Thứ nhất, nữ nhân này là đang gọi mình, không phải tên thư sinh đã chết kia và nàng cho rằng mình tên là Gia Cát Uyên.

Thứ hai, lý do phi canh xuất hiện và người phụ nữ này lại gọi mình như vậy, đều là do mình vô ý gây ra.

Tất cả những điều này là do mình thuận miệng nói rằng mình là Gia Cát Uyên khi mang lương thực đến, nên rất nhiều người Đại Tề nghĩ rằng mình tên Gia Cát Uyên. Sau đó, mỗi khi họ nhầm mình với Gia Cát Uyên, mình sẽ bị một phi canh nhập vào.

Ngay khi Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ về điều này, móng tay đỏ của người phụ nữ cầm đàn khẽ búng một cái, cây máu trên bàn lập tức đổ vào gạo đen, sủi bọt.

Ngay sau đó, gạo đen thối rữa trên mặt đất trong nháy mắt bị nhuốm một màu đỏ sẫm.

"Leng keng-leng keng, leng keng-"

Tiếng đàn vang lên dồn dập cùng với đó gạo đen nhuộm đỏ và bắt đầu nhảy múa như vật sống, một cơn sóng cao đột ngột dâng lên xung quanh Lý Hỏa Vượng, bao trùm lấy hắn ta.

Nhìn xa xa người phụ nữ đang gảy đàn, nàng nắm chặt chuôi cốt kiếm của Lý Hỏa Vượng, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh:

"Gia Cát Uyên? Đúng không? Vậy thì tốt! Ta dành cho Gia Cát Uyên ngươi!"

Khoảnh khắc tiếp theo, khi cơn sóng xung quanh đang tiến về phía hắn, hắn ngay lập tức rút cốt kiếm ở phía sau, hung hãn ném về phía người phụ nữ.

Có thể thấy rằng đó là một pháp khí quan trọng để đến Đại Lương, một số người phục kích ở Thiên Trần Quốc lúc này đã không thể nhịn nổi.

Bỗng nhiên có một bóng đen lóe lên, hai bóng người đột nhiên từ trong chỗ gạo đen lao ra và chộp lấy thanh cốt kiếm.

Nhưng ngay khi họ nắm lấy thân kiếm cứng rắn, thịt và nội tạng trên xương trắng phát triển với tốc độ nhanh có thể thấy bằng mắt thường.

Một lúc sau, thanh cốt kiếm lúc trước đã biến thành một thư sinh trong bộ y phục màu trắng phấp phới.

"Hả?"

Sau khi Gia Cát Uyên lấy bút lông sói ra, nhanh chóng chấm hai vệt, hai người tóm lấy hắn lập tức bị xóa đi, màu sắc trên đầu bút cũng trở nên đậm hơn một chút.

Hắn đứng giữa không trung vội vàng quay đầu lại, cầm bút trong tay dò xét về phía sau, từng mảng lớn gạo thối đen như bị một bàn tay to vô hình kéo đi, đổi hướng bay về phía người phụ nữ gảy đàn.

Chỗ gạo đen biến mất, cơ thể bị ăn mòn của Lý Hỏa Vượng lộ ra.

Hắn quỳ một gối xuống, hai tay ôm chặt lấy cái đầu sưng vù, giống như sợ rằng nếu bỏ ra thì đầu sẽ nổ tung.

"Lý huynh, không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng đưa tay chỉ về phía trước, nghiến răng nói:

"Giết họ!"

Gia Cát Uyên mở chiếc quạt xếp ra, hai chân giẫm lên gạo đen, tay cầm bút bay về phía người phụ nữ.

Gia Cát Uyên vừa ra tay, nữ nhân lập tức ứng phó không nổi, mặc dù gạo đen thối không ngừng mọc ra trợ giúp nhưng nàng vẫn không phải là đối thủ của hắn. 1145 chữ

Chương 1310: Ra Tay

Lý Hỏa Vương lảo đảo từ dưới đất đứng lên, nhìn xa xa rồi cười lạnh một tiếng.

Gia Cát Uyên thật sự đã ra tay, những người này tuyệt đối không phải đối thủ, dù Gia Cát Uyên này chỉ là Gia Cát Uyên giả do chính hắn tu luyện đi nữa.

Nhưng tiếc nuối duy nhất chính là hình như lần này Tâm Bàn của Thiên Trần Quốc không đi theo, tiếc là không thể nhân cơ hội một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Nhưng nhân cơ hội này có thể làm suy yếu sức mạnh của quốc Thiên Trần cũng tốt, dù sao có còn hơn không. Lý Hỏa Vượng nghĩ về điều đó, rồi chuyển ánh mắt về phía những kẻ phản bội đang như ngồi trên đống lửa. "Còn có thể nhân cơ hội này để đánh một số kẻ có động cơ đen tối ở Đại Tề, nói chung mình cũng chẳng mất mát gì"

Nghĩ đến những kẻ phản bội bản thân để nhờ vả Thiên Trần Quốc nhằm kiếm chút lợi ích, căn bản là không có cơ hội.

Chỉ cần Đại Tề không có sức mạnh thì Thiên Trần Quốc có muốn lừa cũng không thèm mang đồ thật đến lừa bởi vì căn bản chúng không xem sự yếu ớt của Đại Tề thành vấn đề gì to lớn.

Hơn nữa sau lần này, nếu lần sau Thiên Trần Quốc có muốn dùng chiêu ly gián với Đại Tề, thì dù điều kiện có tốt đến đâu cũng sẽ không ai tin.

"Ngây người ra đó làm gì! ? Mau tới giúp một tay!"

Lời nói của Lý Hỏa Vượng lập tức khiến những người khác như mới từ trong giấc mơ tỉnh lại gật đầu lia lịa, nhặt các loại binh khí và pháp khí lao tới trợ giúp Gia Cát Uyên, mặc dù vừa rồi họ vẫn còn đang nghĩ đến việc phản bội Lý Hỏa Vượng.

Họ vốn dĩ không phải đối thủ của Gia Cát Uyên, dù có thêm mười hai người này lại càng không phải đối thủ của Gia Cát Uyên, bây giờ cục diện hoàn toàn đã nghiêng về một phía.

Không lâu sau, gạo đen cuồn cuộn đã dần dần ít đi, tất cả đều bị Gia Cát Uyên biến thành màu đen, bắn tung tóe vào giữa những bức tường đá của thung lũng, biến thành những bức tranh phong cảnh đầy tính nghệ thuật. Ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ rằng chuyện này đã kết thúc, một số khu rừng khác xung quanh bắt đầu xuất hiện, và dần dần trở nên giống nhau.

Có vẻ như khu vực rộng lớn này của Thiên Trần Quốc đều là rừng rậm.

Một đám người đột ngột lao ra khỏi rừng lao về phía Gia Cát Uyên.

"Thiên Trần Quốc thêm quân sao? Như vậy càng tốt, để ta xem rốt cuộc họ sẽ có bao nhiêu người chết!"

Lý Hỏa Vượng vốn nghĩ rằng sẽ có một vài cao thủ được phái tới, nhưng hắn không ngờ rằng những người đến tiếp sức của Thiên Trần Quốc vẫn không phải là đối thủ của Gia Cát Uyên, thậm chí còn yếu hơn người phụ nữ kia.

Sự xuất hiện của họ, ngoài việc có thêm nhiều người gia nhập vào bức tranh phong cảnh ra, thì không có bất cứ điều gì thay đổi.

Dù như tình thế như vậy nhưng dường như bên phía Thiên Trần Quốc không biết chuyện này, từng nhóm người liên tục được đưa tới.

Lý Hỏa Vượng muốn bảo Gia Cát Uyên đi qua những chỗ đó và đến Thiên Trần Quốc để xem bên đó chuyện gì đang xảy ra, nhưng đối phương dường như rất cảnh giác, mỗi khi hắn ta đến gần, sự thay đổi những cảnh vật xung quanh sẽ nhanh chóng biến mất.

Thấy bức tranh phong cảnh sắp biến thành bức tranh về dòng sông

trong lễ hội Thanh Minh, Lý Hỏa Vượng cau mày khó chịu.

"Không đúng, những người này đến đây căn bản không phải để tiếp sức mà là giống như là đến đây để trì hoãn mình"

Khi nghĩ đến khả năng đối phương có thể đang phục kích mình, Lý Hỏa Vượng liền giẫm chân chuẩn bị rời khỏi nơi này trước.

Nhưng âm thanh thê lương của vở kịch đã ngăn hắn lại.

“Tiếng hi?"

Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên giật mình, vì đã rất lâu kể từ khi đoàn kịch Lữ gia biến mất hắn không còn được nghe hát hí kịch nữa.

Sau khi nhanh chóng phân biệt, Lý Hỏa Vượng lập tức đoán ra âm thanh đó phát ra từ bức tranh phong cảnh khổng lồ trước mặt hắn.

Lúc này, bức tranh phong cảnh cực lớn trước mặt Lý Hỏa Vượng giống như một bức rèm châu mở ra, có một người từ bên trong đi ra.

Cổ những người này được buộc một sợi dây màu đỏ, trên đầu đội một đồ vật gì đó hình cầu bằng vải màu xanh lá cây, toàn thân được phủ một lớp lông vũ màu trắng, trên mặt trang điểm trắng bệch như người hát hí kịch, hai thứ kết hợp lại trông giống như diễn viên đang hát hí kịch trên sân khấu.

Nhưng vấn đề là, hình dáng của người này thoạt nhìn rất quái dị với cái đầu lõm cùng cơ thể teo tóp, toàn bộ khuôn mặt vừa dài vừa nhỏ, một mắt to một mắt nhỏ, trên người có rất nhiều chỗ bị thiếu.

Nếu nói rằng đó là một con người, thì thực sự giống như một dị dạng hơn chứ không thể đạt đến dị tật.

Với bộ dạng kỳ dị này, kết hợp với hóa trang hí kịch trên người, tạo nên một loại cảm giác rất đáng sợ, một cảm giác cổ quái gì đó rất khó hình dung.

Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm đến hình dạng của thứ này như thế nào nữa, vì lúc này ánh mắt của hắn đều tập trung vào tay

của người này, đó là một đôi tay ngọc phỉ thúy.

Lần này khoảng cách đủ gần để Lý Hỏa Vượng có thể nhìn rõ hơn, phần đầu ngón tay của người này gần như trong suốt, phía trên dần dần chuyển sang màu xanh lục, cuối cùng biến mất vào trong trang phục.

"Là nó! Nó là thứ mà có thể dùng tay không để chạm vào thứ mà ta tu luyện ra! Rốt cuộc nó là gì? Quý tộc Thiên Hoàng hay là đại quân Thuyết Bất Đạt?"

Vừa nghe tiếng bước chân đã thấy Gia Cát Uyên cầm quạt đứng trước mặt Lý Hỏa Vượng, khẽ cau mày nhìn vật đó.

1133 chữ

Chương 1311: Khó Chơi

Lý Hỏa Vượng chưa kịp mở miệng nói gì, thì người đó đã há cái miệng lớn với lộ ra hai chiếc răng nanh một chiếc ở trên một chiếc ở dưới, và bắt đầu cất tiếng hát.

"Cái gì mà hoa đẹp, trăng tròn, người sống thọ, núi sông vạn dặm sầu biết bao!"

Hắn không cất tiếng hát thì vẫn tốt hơn, nhưng khi Lý Hỏa Vượng thấy thứ cổ quái kỳ dị này bắt đầu hát hí kịch, cảm giác kỳ quái ngày một rõ rệt hơn, điều đó khiến cho cơn đau đầu như búa bổ của hắn càng thêm nhức nhối.

"Mẹ kiếp, đây là cái quỷ gì!"

Ngay lúc Gia Cát Uyên cầm bút xông lên còn chưa kịp vẽ gì, đã thấy đối phương nằm xuống sau lưng mình, trực tiếp biến thành một bức chân dung trong bức tranh phong cảnh.

Khi Gia Cát Uyên đang đánh nhau phía trước, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghe thấy phía sau có động tĩnh mới, đó là tiếng khóc trầm mặc của một người phụ nữ nào đó.

Hắn vội quay đầu lại, chỉ thấy một người phụ nữ đầu to, tóc đen che mặt, quay lưng về phía hắn, lắc lắc hai ống tay áo màu trắng, tiếng hí kịch thê lương cũng theo đó mà vang lên.

“Thiên địa ơi, đất kẻ thấy yêu thì bắt nạt, thấy mạnh thì nịnh bợ, không phân thiện ác, còn trời thì nhìn sai kẻ có đức nhưng ngu muội thật uổng công làm trời"

Không biết vì sao Lý Hỏa Vượng lại có cảm giác mình đã từng xem cảnh này ở đâu đó, nhưng rõ ràng là hắn chưa từng gặp những thứ kỳ quái này bao giờ.

Trước khi hắn có thể nhận ra điều đó, người phụ nữ vừa hát vừa bay từng bước nhỏ về phía hắn!

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Lý Hỏa Vượng, Gia Cát Uyên đang chiến đấu với những người khác trên không trung cũng nhanh chóng hạ xuống và chém thẳng vào mặt người phụ nữ.

Sau khi ép kẻ địch lùi lại một chút, hắn nhanh chóng quay người lại, dùng bút chấm lên màu trời rồi nhanh chóng vẽ một vòng tròn ma thuật trên áo choàng đạo sĩ của Lý Hỏa Vượng để tránh bị người khác tấn công lần nữa.

“Đánh nhanh thắng nhanh đi, cứ tiếp tục thế này ta không thể nhịn được nữa.

Lý Hỏa Vượng hai tay ôm đầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Điều này đối với người tu hành vốn đã khó, huống chi là Gia Cát Uyên.

Gia Cát Uyên gật đầu, nhưng khi quay lại lần nữa, hắn phát hiện hai thứ vừa rồi đã trở thành năm, sinh, đán, tịnh, mạt, sửu (chỉ những vai diễn trong hí kịch) đều có.

Chúng không quan tâm đến những người khác mà cứ đứng xung quanh Lý Hỏa Vượng để ngăn không cho hắn trốn thoát.

Gia Cát Uyên nhìn Lý Hỏa Vượng, rất thận trọng lấy trong túi ra một quyển hoàng lịch, chuẩn bị hành động.

"Lý huynh, cố gắng chống cự, ta đào một cái lỗ ngươi chạy trước rồi nói sau. Tiểu sinh chưa bao giờ thấy những vật này ở Đại Tề, cho nên không biết thực hư thế nào"

"Chuyện này e rằng là một cái bẫy, có thể họ mai phục là để đối phó ngươi"

Gia Cát Uyên nói xong xé một tờ hoàng lịch, ném lên không trung rồi cầm bút viết.

Nhưng ngay lúc này, một cơn gió thổi đến cuốn tờ hoàng lịch bay đi, phía sau bức tranh xuất hiện một hoa đán (diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc đanh đá) với khuôn mặt lớn hóa trang hí kịch.

“Nhìn lại, phồn hoa như giấc mơ, những ngày cuối đời chỉ biết sợ hãi"

Người phụ nữ ném ống tay áo bên phải về phía Gia Cát Uyên Gia Cát Uyên giẫm hai chân, trực tiếp bay lên để tránh những vạt áo của hắn lướt qua ống tay áo của người phụ nữ.

Ngay sau đó, một chuyện ngoài dự đoán của tất cả mọi người đã xảy ra, ống tay áo trực tiếp dính vào vạt áo Gia Cát Uyên.

Khi kéo ống tay áo xuống, phần thân dưới của Gia Cát Uyên dễ dàng bị kéo xuống theo.

Khi ống tay áo ở phía xa rung chuyển thì phần thân dưới của Gia Cát Uyên cũng rất nhanh bị co rút lại, cuối cùng biến thành một quả bóng.

Khi người phụ nữ há miệng, đã nuốt chửng mấy vật quái dị đó.

Thấy cảnh này, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên rất khó coi, hắn cảm thấy cơn đau đầu bắt đầu dịu đi, hắn làm sao có thể không biết rằng những gì hoa đán ăn là công sức tu luyện của chính mình cơ chứ, và nàng sự thật có thể ăn luôn cơ thể của Gia Cát Uyên!

Ngay khi hoa đán vừa lùi lại, sinh, tịnh, mạt, sửu (các vai diễn trong hý kịch) đã nhanh chóng bao vây, và Gia Cát Nguyên còn một nửa người chỉ có thể dùng hai tay nhưng rất khó địch lại bốn tay.

Sau khi cố gắng ném lại cốt cho Lý Hỏa Vượng, hắn đã bị xé làm đôi.

“Lý huynh cẩn thận, vật này dường như có thể chạm vào bầu trời để chuyển hướng! !"

Sau khi Gia Cát Uyên nói xong câu cuối cùng, liền hoàn toàn biến mất.

Sinh, tịnh, mạt, sửu đứng lại, họ trở lại bao vây lấy Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn họ với vẻ mặt rất khó coi, mặc kệ họ là gì, nhưng một điều có thể khẳng định là lần này e là khó hành động.

"Quý Tai"

Lý Hỏa Vương thấp giọng kêu to:

"Quý Tai! Cứu! Nếu không giúp, ngươi cũng sẽ chết!"

Nhưng không có gì bất thường, và mọi thứ đều bình lặng.

Ngay khi lão sinh (người đống vai trung niên trong vở kịch) vuốt bộ râu dài và ngẩng đầu lên cười lớn, hai bên thung lũng truyền tới âm thanh:

"Hahahaha..."

Sinh, tịnh, mạt, sửu cũng quay đầu nhìn lại phía sau, liền thấy một đám người đang lao về phía mình.

Trong đó bao gồm Giám Thiên Ti và quân sư mới thành lập của Đại Tề, theo sau đó là bách tính Đại Tề vừa được ăn no.

Nhìn từ phía bên kia của thung lũng, đám đông ở phía bên kia nhiều vô tận, như thể toàn bộ người U Đô đều đến đây.

1093 chữ

Chương 1312: Cứu Viện

“Thí chủ, đừng hoảng sợ, chúng ta ở đây để giúp ngươi! !"

Phương trượng Thiền Độ dẫn đầu hét lớn.

"Bỗng nhiên Đại Tề có nhiều người như vậy sao?"

Trên mặt Lý Hỏa Vương lộ ra vẻ nhẹ nhõm, năm người trước mắt có chút khó đối phó, nhưng ngươi Đại Tề nhiều như vậy, chất đống lên cũng có thể đè chết bọn chúng.

Tuy nhiên, ngay khi Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, khung cảnh xung quanh lại biến thành một khu rừng, từng vị sinh, tịnh, mạt, sửu từ từ bước ra khỏi đó.

Mười, năm mươi, một trăm! !

Họ đều có hình dáng quái dị như nhau và mặc trang phục giống nhau.

Giờ khắc này, Lý Hỏa Vương cuối cùng đã biết được thân phận của những vật này, họ chính là đại quân Thuyết Bất Đạt!

Các quái thai dị dạng mặc trang phục hát kịch, trang điểm diễn kịch đứng ngay ở đó biểu diễn, dường như nơi này không phải là chiến trường sống chết mong manh, mà là một sân khấu kịch. Trong chúng có tên đi giày đế bằng, còn có vài tên đi cà kheo, cao hơn những người dị dạng khác mấy khúc liền, những người này có kẻ to có kẻ nhỏ, trong mắt Lý Hỏa Vượng, cảnh này hoàn toàn chẳng khác nào ác quỷ trong mười tám tầng địa ngục.

Toàn thân Lý Hỏa Vượng ớn lạnh nhìn những khuôn mặt hề kịch dị dạng này, nhìn đại quân được gọi là không thể nói ra.

Trước đây có hai tên thôi đã khó đối phó như vậy, bây giờ lại có nhiều như vậy.

Lý Hỏa Vượng từng nghĩ rằng mình cũng không còn đối thủ nào nữa, cuối cùng trong lòng đã biết suy nghĩ trước đây của mình thật nực cười, thế giới quỷ dị này, luôn luôn có những thứ cổ quái mà mình chưa từng thấy!

Lý Hỏa Vượng khẽ nghiêng đầu, nhìn người Đại Tề phía sau, nhìn

vẻ mặt tự tin căm phẫn của họ, trong lòng liền có chút khổ sở.

Nếu là ở chỗ khác, có lẽ những người này còn có thể có ích, nhưng đối diện với đại quân không thể nói ra này, đám người này đến đây, nói thẳng ra thì là đi nộp mạng.

“Ây! !"

Nhìn đại quân không thể nói ra phía xa đó, tất cả đều thể hiện thái độ, Lý Hỏa Vượng mắng thầm một tiếng, trực tiếp giơ một tay lên.

"Lửa!"

Ngọn lửa ngút trời lập tức bùng lên, phun ra từ tay áo và cổ áo của đạo bào màu đỏ.

Dù có thể không địch nổi, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn muốn thử một lần rồi tính, cứ đầu hàng như vậy, hắn không cam tâm! Nhưng vẫn chưa xong, hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tích Cốt Kiếm, đâm mạnh vào lồng ngực mình rồi hắn nghiến răng rút mạnh ra, toàn bộ lục phủ ngũ tạng bị hắn lôi ra.

Dưới đất vừa hay xuất hiện năm quyển ‘Đại Thiên Lục đỡ lấy lục phủ ngũ tạng của Lý Hỏa Vượng.

“Mộc Can! Thổ Tì! Kim Phế! Thủy Thận! Hỏa Tâm! Nhuận trí ngũ hành!"

Thẻ tre của ‘Đại Thiên Lục nhanh chóng nhúc nhích biến thành sâu trùng, và không ngừng chia nhỏ ra, lấp đầy lồng ngực của Lý Hỏa Vượng.

Ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng vẫn không ngừng bùng cháy, bao trùm những con sâu trùng đó, thiêu cháy đến mức những con sâu trùng điên cuồng kêu thảm cơ thể lốp bốp nổ.

Lúc này Lý Hỏa Vượng và những con sâu trùng liên kết lẫn nhau, Lý Hỏa Vượng cũng có thể cảm nhận được cảm giác của chúng. Hai chân bỗng dẫm mạnh xuống đất, Lý Hỏa Vượng tức giận gào thét, mang theo ngọn lửa toàn thân và những con sâu trùng đang kêu thảm đó trực tiếp lao về phía đại quân không thể nói ra đó.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng và họ đập vào nhau, hai tay hắn tóm lấy xương sườn hai bên của mình tách mạnh ra ngoài, cơ thể vươn lên, lập tức vung những con sâu trùng trong ngực về phía họ như tiên nữ tung hoa. Bây giờ Lý Hỏa Vượng mới là vỏ không, còn những con sâu trùng mới là bản thể của hắn. Những con sâu trùng chi chít lổn nhổn, há cái miệng lớn như chậu máu, đánh lên người họ như mưa rơi, chui vào trong trang phục hát kịch, ngọn lửa trên người nhanh chóng vung qua vung lại, không ngừng thiêu cháy tất cả mọi thứ có thể thiếu.

Trang phục hát kịch bị lửa thiêu, con đau dữ dội khiến những kẻ này nhanh chóng vung tay áo, hoảng loạn đập lên người, lập tức bùng lên biển lửa. Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định đại khai sát giới, tình hình lại xảy ra biến cố đột ngột.

Chỉ thấy những tên dị dạng khác chưa tấn công đến xông lên, cùng với tay áo thụng và hoa thương của họ sượt qua những con sâu trùng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy trên người sâu trùng thiếu mất thứ gì đó.

Trong lúc sâu trùng không còn kêu gào mà cứng đờ tại chỗ, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, trên người sâu trùng thiếu mất đau đớn! Đại quân không thể nói ra này trực tiếp lấy đi tất cả đau đớn! Lúc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hiểu ra va thiên đập đạo của Gia Cát Uyên nghĩa là gì. Những tên này có thể chạm vào bất cứ thiên đạo nào, bất luận là chân được tu chân tu ra, hay là đau khổ của Ảo Cảnh Giáo, họ đều có thể coi như vật thể mà tùy tiện va chạm dịch chuyển.

Chỉ cần có thể mượn dùng thần thông của thiên đạo, bất luận là thứ gì, thì tất cả đều được dễ dàng hóa giải trước mặt họ.

Đau đớn đã bị họ lấy đi, khi nghi thức của Ảo Cảnh Giáo không có đau đớn, thì cũng có nghĩa là không có gì hết.

Tiếng xì xì lạp lạp vang lên, những con sâu trùng bị lấy đi đau đớn không ngừng rơi xuống, ngọn lửa trên người nhanh chóng tắt lịm, ngã xuống dưới đất không còn động đậy.

1122 chữ

Chương 1313: Gia Cát Bồ Tát

Mấy tên áo xanh dị dạng đau buồn tiến lên một bước, bi thương cất tiếng hát như chế nhạo.

“Chỉ đợi mộ xanh có người đặt móng, có người đặt móng, thật tội nghiệp. Oan hồn thiên cổ thêm một thời kỳ, thêm một thời kỳ, quân vương tâm niệm, kiếp sau vĩnh viễn ở bên ngươi.

“Không được ư? Ngay cả nhuận trí ngũ hành cũng không được ư?"

Tuy trong lòng Lý Hỏa Vượng cực kỳ không cam tâm, nhưng hiện thực bày ngay trước mắt, cuối cùng không thay đổi được gì, năng lực của đối phương thực sự quá mạnh.

Chẳng trách trước đây họ có thể hợp tác phản bội Vô Sanh Lão Mẫu, và còn cướp đi thiên đạo của nàng.

“Quý Tai! Quý Tai!"

Lý Hỏa Vượng tức giận gào lên với bóng ngược của mình trong vũng máu, nhưng lại không có câu đáp lại, vào lúc quan trọng nhất, chỗ dựa lớn nhất lại không có tác dụng gì.

Cánh tay cháy lửa của Lý Hỏa Vượng cầm Tích Cốt Kiếm, trong lòng vụt lên cảm giác bất lực thực sự, tu chân, nghi thức Ảo Cảnh, Lý Tai đều vô ích, mình đã không còn con át chủ bài nào nữa rồi. Từ khi hắn ra khỏi Thanh Phong Quan, chưa từng gặp phải kẻ địch nào khó đối phó như vậy.

“Làm thế nào bây giờ? Bây giờ đấu thì không đấu lại, chẳng lẽ chỉ đành tạm thời tránh đi, về Đại Lương trước sao?"

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang hàng loạt người Đại Tề đã sắp đến phía sau mình, lại cảm thấy không cam tâm.

Lý Hỏa Vượng hiểu, nếu mình về Đại Tề, sợ rằng toàn bộ những người này sẽ bị đại quân không thể nói ra giết sạch, nếu họ chết hết, thì Đại Tề thực sự trở thành điểm qua đường của Thiên Trần

mất.

“Lý thí chủ, chớ hoảng! Hiện giờ đang điều động toàn bộ tăng nhân của Chính Đức Tự đến rồi"

Nghe thấy lời này, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng lộ ra nụ cười khổ, Chính Đức Tự thì đã làm sao, thiên đạo máu thịt trên người hòa thượng cũng sẽ bị khắc chế bởi năng lực cổ quái của họ.

hắn.quay đầu lại, nhìn sang đại quân không thể nói ra trước mặt, hình như họ không sốt ruột chút nào, cứ đứng ở đó, đợi người Đại Tề ở khắp các núi đồi vây đến, giống như con mèo đợi con chuột tự dẫn xác tới.

“Cho binh gia chống chọi phía trước nhất!"

Lý Hỏa Vượng lại rút ra Tích Cốt Kiếm, như thần thông không được, thì bây giờ chỉ có con đường cố chấp đối chọi thôi. Hắn cũng không biết có được hay không, nhưng bây giờ thực sự không còn cách nào khác, chỉ đành tử chiến.

Nếu Đại Tề và ta đều không chống lại được đại quân không nói ra được này, sợ rằng Đại Lương cũng bị uy hiếp, rất có thể còn có nguy cơ lớn hơn so với pháp giáo.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng định xông về phía trước, phía sau vang lên một giọng nói kích động.

“Gia Cát bồ tát! Chúng ta đến giúp ngươi đây!"

Lý Hỏa Vượng nhớ giọng nói này, đây là giọng của Phùng Vạn Bát, cùng với giọng của hắn vang lên, một chút phi cang dần dần chui vào đan điền của Lý Hỏa Vượng.

Tiếng hô của Phùng Vạn Bát lập tức thu hút sự hưởng ứng của những người khác, lên tiếng cổ vũ khích lệ lẫn nhau.

Người nào cũng rất hưng phấn và tự hào, trong mắt họ, rõ ràng bên phía mình đông người, đối phương ít người, ưu thế hoàn toàn thuộc về phía Bồ tát.

Cùng với tiếng hò hét của họ, từng chút phu cang chui vào đan

điền của Lý Hỏa Vượng.

“Ta cần nhiều phi cang thế này có tác dụng gì chứ! Trò đùa của Tọa Vong Đạo có thể giúp ta đối phó những thứ này không?"

Lý Hỏa Vượng vừa nói đến đây, đột nhiên ngẩn người, hắn cảm thấy phi cang nặng trình trịch trong lòng đột nhiên có khả năng.

Cảm nhận phi cang vẫn không ngừng tăng lên, rồi lại nhìn kẻ địch đã bó tay hết cách ở phía xa, trong lòng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Nhìn đại quân không thể nói ra phía xa đã xông về phía này, Lý Hỏa Vượng lại trực tiếp quay người xoay lưng lại với họ.

Thấy người Đại Tề đông đến không thấy tận cuối trước mặt, sau khi nhanh chóng phân biệt, Lý Hỏa Vượng tìm được Phùng Vạn Bát trong đám đông.

Sau đó, hắn trực tiếp lôi Phùng Vạn Bát ra, hưng phấn ra lệnh cho Phùng Vạn Bát:

“Mau! Bảo họ hô lên! Bảo họ hỗ tiếp với ngươi đi!"

“Phải hô cái gì?"

Phùng Vạn Bát cầm nửa viên gạch thấy khó hiểu.

“Hô những lời ngươi vừa hô đó! Kéo theo tất cả mọi người hô lên! Mau lên!"

Phùng Vạn Bát vẫn chưa phản ứng lại, mấy thư sinh của Minh Luân Đường ở một bên liền nhanh nhạy hiểu ý của Lý Hỏa Vượng, lập tức hành lễ.

“Thuộc hạ tuân lệnh!"

Các thư sinh hô lên những lời ca ngợi Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người phía sau cũng đều đồng thanh hô lên, họ hô một câu, phía sau cũng hô theo hàng ngàn hàng vạn câu.

“Thiên đạo vô tư chân phúc đức, bi tâm cứu khổ Gia Cát Uyên!"

"Thiên đạo vô tư chân phúc đức, bi tâm cứu khổ Gia Cát Uyên!"

Đương nhiên lời nói của Minh Luận Đường nho nhã hơn nhiều, hoàn toàn khác với Phùng Bát Vạn chưa từng đi học, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm những lời này có dễ nghe hay không, hắn chỉ quan tâm có được bao nhiêu phi cang.

Cảm nhận được lượng lớn phi cang không ngừng nổi lên, hắn biết mình đã tìm được cách giành chiến thắng! “Thiền Độ! Dẫn theo những người khác chặn chúng thay ta một lát! Chỗ ta vẫn chưa đủ!"

Phương trượng Chính Đức Tự không hỏi gì, chỉ bình tĩnh xoay phật châu trong tay, dẫn theo Giám Thiên Ti và binh gia của Đại Tề quyết tâm xông về phía đại quân không thể nói ra, dù hắn biết mình không phải là đối thủ của chúng.

1081 chữ

Chương 1314: Mời Đấu Mỗ

“Đừng dừng lại! Tiếp tục hô lên đi!"

Lý Hỏa Vượng khiến tất cả mọi người hoàn toàn tin tưởng mình là Bồ tát, trực tiếp mượn dụng một phần phi cang, khiến mình cao lớn hơn mấy trượng trong mắt họ.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh hai chân như một vị phật sống, những người hò hét theo cũng càng hô to hơn, họ không ngừng hò hét theo các thư sinh, tiếng hét cũng càng lúc càng cuồng nhiệt.

“Gia Cát Bồ tát phổ độ chỉ ra con đường lầm lạc, ngồi đài hoa sen, bước vào Tịnh Vực!"

“Gia Cát Bồ tát phổ độ chỉ ra con đường lầm lạc, ngồi đài hoa sen, bước vào Tịnh Vực!"

“Gia Cát bồ tát! Ngày ngày làm việc thiên, công đức trời bể, hồng phúc lớn lao, nhân từ khoan dung!"

“Gia Cát bồ tát! Ngày ngày làm việc thiên, công đức trời bể, hồng phúc lớn lao, nhân từ khoan dung!"

Trong tình hình này, một số người không tin trong đám đông cũng phải tin theo, cộng với sự cống hiến của LýHỏa Vượng, họ liền thành kính quỳ xuống bắt đầu dập đầu, quỳ bái dường như thực sự coi Lý Hỏa Vượng là bồ tát thật.

Mọi người đều cho rằng Lý Hỏa Vượng là bồ tát cứu khổ cứu nạn tên là Gia Cát Uyên, dù bồ tát mặc đạo bào, dù cái tên Gia Cát Uyên này không có chút duyên phật nào.

Họ thành kính hò hét, nguồn phi cang dồi dào không ngừng điên cuồng chảy vào trong Lý Hỏa Vượng, nếu trước đó chỉ là một dòng suối nhỏ, thì bây giờ đã là cả sông lớn trút vào.

Cảm nhận phi càng không ngừng tăng lên, Lý Hỏa Vượng nghe tiếng kêu thảm phía sau lưng, trong lòng sốt ruột.

“Không đủ! Vẫn không đủ! Vẫn không đủ!"

Thời gian trôi qua từng chút, khi nghe thấy tiếng kêu thảm phía sau bắt đầu yếu dần, đôi mắt Lý Hỏa Vượng bỗng trừng mở.

“Đủ rồi!"

Khoảnh khắc nói xong lời này, Tích Cốt Kiếm sau lưng Lý Hỏa Vượng bắt đầu mọc ra máu thịt, cuối cùng xuất hiện một Lý Hỏa Vượng mới, hai người lưng áp lưng, cùng bắt đầu mở miệng niệm chú.

“Chân không diệu tướng pháp vương sư, vô thượng huyền nguyên thiên mẫu chủ, kim quang thước xử, nhật nguyệt tiềm huy, bảo chử toàn thời, quỷ thần thất sắc, hiển linh tung vu trần thế, vệ thánh giá vu diêm phù.” Tuy tiếng niệm không lớn, nhưng lại truyền đi rất xa mà còn càng lúc càng xa, bầu trời luôn bất biến của Đại Tề bắt đầu xảy ra biến hóa.

Sau đó cái đầu của hai người Lý Hỏa Vượng cũng dần biến thành hình vuông, bắt đầu biến thành xúc xắc. Tiếng niệm chú vang lên không ngừng, cái đầu hình vuông của xúc xắc trở nên càng lúc càng lớn, hơn nữa bắt đầu càng lúc càng tím, cơ thể của họ dần

dần biến mất từ thế giới này, dường như bản thân họ giống như hư giả vậy.

Cùng với cơ thể của Lý Hỏa Vượng biến mất, tiếng niệm chú của xúc xắc trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng thay thế thành âm thanh duy nhất giữa trời đất này.

Đại quân không thể nói ra dường như phát hiện ra điều gì, lập tức không màng đến Giám Thiên Ti và binh gia Đại Tề đeo bám, liền xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Nhưng thấy Lý Hỏa Vượng đang làm pháp, đám người Thiền Độ làm sao có thể để họ đi, dù liều mạng cũng phải ngăn lại bằng được.

Tuy người Đại Tề không đấu lại được chúng, nhưng dùng tính mạng thì vẫn có thể cố giữ chân được. Trong lúc hỗn loạn, tiếng niệm chú của hai xúc xắc dần kết thúc.

“Chúng sinh hữu nạn nhược xưng danh, đại sĩ tầm thanh lai cứu khổ, đại bi đại nguyện, đại thánh đại bi, thánh linh cự quang thiên hậu, ma lợi chi thiên đại thánh, viên minh đấu mỗ thiên tôn!"

Khoảnh khắc chữ tôn cuối cùng dừng lại, số chấm trên sáu mặt trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng thoát khỏi cơ thể của họ, dưới sự bao trùm của ánh tím u tối, chìm vào trong đám mây đen cực kỳ u ám trên bầu trời.

Liền sau đó, hai Lý Hỏa Vượng cùng ngẩng đầu, đồng thanh hét lên phía trên.

“Đấu Mỗ Nguyên Quân, mau tới đây! Ta trả lại thiên đạo thật giả cho ngươi!"

Đúng thế, đây chính là Võng Thiên Bảo Hạp của Tọa Vong Đạo, năng lực của họ quái dị như vậy, vậy mình mời Ti Mệnh xuống, xem xem hàng trăm người họ có bản lĩnh giết chét Đấu Mỗ không!

"Roat!"

Mây đen trên bầu trời bắt đầu cuồn cuộn dữ dội.

Trái ngược với biến hóa trên bầu trời là, cây cỏ dưới đất cũng bắt đầu xảy ra thay đổi, cảm nhận dưới mặt đất trở nên vô cùng đặc biệt, dường như biến thành một loại chất lỏng nào đó.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu thấy thấy ở chỗ cực xa có âm dương thái cực ngư, giống như một vầng mặt trời trên không trung.

Lý Hỏa Vượng biết Đấu Mỗ sắp đến.

“Tất cả bò lên mặt đất đi! Nhắm chặt hai mắt, che kín tai!"

Cùng với hắn ra lệnh một tiếng, tất cả dân chúng Đại Tề đều làm theo, một loạt người lập tức nằm dưới mặt đất.

Họ nằm dưới mặt đất giống như rong biển trôi trên mặt nước.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên lần nữa, lúc này hắn nhìn rõ hơn, đó là hai vùng biển lớn đen trắng quấn lấy nhau! Đấu Mỗ được mời đến thật!

Hai vùng biển lớn đó không phải là Đấu Mỗ, thứ dưới biển lớn đó mới là Đấu Mỗ.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được cơ thể của mình đang tan chảy, cảm nhận cũng dần biến mất.

Hai người tỏ vẻ đau đớn ôm đầu, mắng lớn với bên trên đỉnh đầu.

“Mẹ kiếp, ngươi nhằm vào ta làm gì hả, kẻ địch là những thứ đó! Giết chết chúng đi!"

1118 chữ

Chương 1315: Năng Lực Đặc Biệt

Đấu Mỗ, Ti Mệnh nắm giữ nói dối, lúc này ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, nó bị Lý Hỏa Vượng mượn Võng Thiên Bảo Hạp của Tọa Vong Đạo để gọi ra.

Dù bây giờ nó chỉ là một hóa thân, nhưng áp lực vẫn vô cùng lớn.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể của mình còn đang liên tục tan vỡ, ý thức cũng đang không ngừng biến mất, hắn ngẩng đầu lên lần nữa, tức giận hét lớn với biển lớn âm dương che lấp cả bầu trời trên đỉnh đầu.

“Rốt cuộc ngươi đang đợi cái gì!"

Liền sau đó, cơ thể của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn hòa tan, hóa thành một vũng máu dưới đất.

Một cánh tay từ bên cạnh thò đến, sờ thấy một cái xương sống trong vũng máu, Lý Hỏa Vượng cầm xương cột sống trong tay không hề sợ hãi giơ cao lên đỉnh đầu.

Hắn đang muốn nói gì đó nhưng lại dừng, hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn đại quân không thể nói ra phía xa, cực kỳ ngông cuồng phá lên cười.

"Hahaha!

Chắc không phải các ngươi thực sự cho rằng Ti Mệnh mà ta mời đến sẽ ra tay với ta chứ? Các ngươi bị ta lừa rồi!” Cùng với cái đầu của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lắc một cái, khuôn mặt của hắn lập tức biến thành một khuôn mặt Hồng Trung.

“Nhìn xem đây là cái gì! Đây là Đấu Mỗ Âm Dương!

Ti Mệnh nắm giữ nói dối! Lão đại của Tọa Vong Đạo chúng ta!"

"Hahaha!"

“Đến đây, chẳng phải các ngươi rất bản lĩnh à? Trước đây ngay cả Vô Sanh Lão Mẫu mà các ngươi cũng đánh bại được mà? Vậy thì thử đánh vị này xem thế nào!"

Đối diện với lý do thoái thác của Lý Hỏa Vượng, đại quân không thể nói ra không động đậy nữa, họ đứng trên mặt đất phập phồng nhô lên lõm xuống đó, giống như các bức tượng điêu khắc.

“Đồ nhát gan! Một đám ăn hại!"

“Hai chân Lý Hỏa Vượng dẫm mạnh xuống, dưới sự dõi theo của

Âm Dương Đấu Mỗ, tràn đầy tự tin xông về phía họ.

Một vài kẻ áo xanh hoa đán dáng người mảnh khảnh bị lão sinh tiểu sinh nhấc cao lên, dẫm cà kheo rồi móc về phía Âm Dương Đấu Mỗ trên trời.

Nhưng đúng lúc họ định hành động, đại quân không thể nói ra lập tức tản ra, trên khuôn mặt dị dạng đều mang theo vẻ nghi ngờ, nhìn đồng đội của mình.

"Ừm?"

Khi thấy những thứ này thậm chí còn bắt đầu ra tay với người của mình, hắn lập tức hiểu ra, Đấu Mỗ đã ra tay.

Là Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo nói dối, trong bất kỳ tập thể nào, chỉ cần hắn muốn thì có thể khiến họ nảy sinh các loại nghi ngờ với đồng đội của mình.

Nhưng chẳng mấy chốc, điều khiến Lý Hỏa Vượng không ngờ là, đại quân không thể nói ra này dường như đột nhiên biết chuyện gì đã xảy ra với mình, đều giơ tay lên, sờ đầu của mình.

Cùng với họ giơ tay lên, một số thứ bị giật ra từ trong đầu của mìn, đó là lời nói dối trong cơ thể họ. Nhưng họ lấy ra một phần nói dối, Đấu Mỗ liền nhét vào một phần, để bảo đảm tư tưởng của mình không bị quấy nhiều, họ chỉ có thể bị ép đứng ở đó, không ngừng lấy các loại dối trá ra từ trong đầu. Trong lúc đó, Lý Hỏa Vượng đã xông đến trước mặt họ, tay giơ đao, đại khai sát giới.

Lập tức đại quân không thể nói ra trước đó còn có khả năng chiến thắng, lúc này ở trước mặt Lý Hỏa Vượng lại giống như chó gà.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đang định giết chết toàn bộ những tên còn lại, thì thấy họ dừng động tác lấy ra lời dối trá từ trong đầu mình, Đấu Mỗ đột nhiên dừng hành động trước đó một cách khó hiểu.

Nhìn ánh mắt nhìn chằm chằm mình xung quanh, rồi lại nhìn những lời dối trá được lấy ra từ trong đầu ở dưới đất, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhanh nhạy, vung mạnh Tích Cốt Kiếm lốm đốm vết máu trong tay, hét lên với họ! “Các ngươi mau chóng tự tử đi!

Số mạng của các ngươi đã liên kết với Vô Sanh Lão Mẫu rồi! Các ngươi chết thì Vô Sanh Lão Mẫu mới chết! Vì cả Thiên Trần Quốc! Cái chết của các ngươi rất xứng đáng!"

Cùng với đó, từng luồng phi cang chui vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, đại quân không thể nói ra đều thò tay về phía dưới nách trái của mình.

Khi họ cắm tay vào trong, véo mạnh một cái, máu màu đỏ tím lập tức ào ra, ngã xuống đất không còn động đậy. Khi trong lòng của một người không còn dối trá đương nhiên cũng không có năng lực phân biệt lời dối trá, lúc này, bất luận người khác nói gì với họ thì họ cũng tin.

Đại quân không thể nói ra đều tự tử, dần dần ngã xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy họ sắp bị lời nói dối của Lý Hỏa Vượng lừa cho chết hoàn toàn, ảo giác xung quanh biến hóa ra rừng rầm lần nữa.

Rừng cây ở đây nhanh chóng xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất, trong tình hình mọi người đều không phản ứng lại, đưa hết những đại quân không thể nói ra hành động chậm hơn về Thiên Trần Quốc.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng lệch vị trí, đến trước rừng cây, vào khoảnh khắc cuối cùng rừng cây biến mất, thì hắn thấy một con Kim Long thoắt ẩn thoắt hiện trong sương trắng.

Cùng với rừng cây nhanh chóng đóng lại, mọi thứ xung quanh yên tĩnh trở lại.

“Long? Chân Long ư? Không phải Giả Long ư?"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng chấn hãi trước những gì mình thấy, lại còn có Chân Long thật ư? Rốt cuộc thứ đó có liên quan gì đến long mạch?

Bây giờ đã biết đại quân không thể nói ra đó là cái gì, chẳng lẽ Thiên Hoàng Quý Vị là chân long?

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không biết câu trả lời của câu hỏi này,

một lúc lâu sau hắn mới định thần lại.

1146 chữ

Chương 1316: Không Biết Gì

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến hành động của đồng minh của mình, ngẩng đầu mắng:

“Đấu Mỗ, vừa nãy ngươi..."

Lý Hỏa Vượng nói được một nửa thì đột ngột dừng lại, bầu trời lại trở về như cũ, hải dương hỗn độn trắng đen đan xen đã biến mất không chút dấu vết.

“Vãi!"

Lý Hỏa Vượng kiềm chế cơn giận trong lòng, chửi thầm một câu.

Tuy lần này Đấu Mỗ đã giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng nhìn thái độ vừa nãy của nó, Lý Hỏa Vượng rất không chắc chắn, lần sau mình lại lôi nó ra, thì nó còn có ích hay không.

“Đại đạo vô tư chân phúc đức, bi tâm cứu khổ Gia Cát Uyên!"

“Đại đạo vô tư chân phúc đức, bi tâm cứu khổ Gia Cát Uyên!"

“Đại đạo vô tư chân phúc đức, bi tâm cứu khổ Gia Cát Uyên!” Tiếng hô kích động không ngừng vang lên, Lý Hỏa Vượng bị tiếng hô gào thét làm cho tỉnh táo lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang những người Đại Tề đang hò hét hoan hô đó, nhìn họ kích động hò hét, rơi nước mát dập đầu quỳ bái mình.

Họ không biết đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ biết Bồ tát hiển linh, đánh bại kẻ địch. Cảm nhận phi cang không ngừng nổi lên, Lý Hỏa Vượng nhìn những người này lẩm bẩm nói: “Thật không ngờ những người phàm này lại là điểm nghịch chuyển tình thế đánh bại đại quân không thể nói ra. Đúng lúc này, Thiền Độ đã không

còn nửa khuôn mặt ở bên cạnh đi đến, hai tay chắp lại.

“A di đà phật, chúng sinh bình đẳng trước phật tổ, chúng sinh vô lượng, hằng thời lục đạo lưu chuyển không ngừng, người phàm bất phàm"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn sang hắn.

“Ngươi biết ta đang nghĩ gì à mà ngươi xen miệng vào?"

Thiền Độ cười ha ha, kẻ địch bị đánh bại, tâm trạng của hắn có vẻ rất tốt.

“Nói là thiên đạo, nhưng nếu không còn nhân đạo, thì thiên đạo sẽ thế nào? Ngươi phàm cũng không phải không có ích, mà là duyên phận của tất cả.

“Lý thí chủ, trước đây ta từng nói, Đại Tề là của ngươi, ngươi muốn họ tin điều gì thì họ tin điều đó"

“Lần này họ có thể giúp Lý thí chủ, những nơi khác có thể giúp ngươi nhiều hơn, không chỉ là phi cang của Tọa Vong Đạo"

Nghe đối phương nói vậy, Lý Hỏa Vượng liền hiểu ý của Thiền Độ.

Đối phương muốn cho mình nhận thức được giá trị của Đại Tề. Đại Tề quả thực rất hữu dụng, nếu như hắn sở hữu được nơi này, vậy Phi Canh mà hắn nhận được sẽ nhiều vô số kể, nhưng đây không phải là điều mà hắn muốn.

Đôi lông mày đang nhíu lại của Lý Hỏa Vượng dần dần giãn ra:

"Ngươi không cần lôi kéo ta nữa, ta đã nói rồi, ta giúp đỡ họ không phải vì họ có ích với ta mà chỉ là trước đó ta không nỡ nhìn mà thôi"

Sau khi nói xong, Lý Hỏa Vượng xuyên qua đám đông đi về phía U đô giữa tiếng la hét của họ.

"Bần tăng dĩ nhiên biết Gia Cát thí chủ có lòng từ bi, nhưng có thể giúp được Gia Cát thí chủ là vinh hạnh của chúng ta"

“Nói đủ rồi phải không?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu trợn mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn có biểu cảm vân đạm phong kinh như cũ liền không để ý tới hắn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

"Ta biết ngươi muốn làm gì, bớt dùng những thứ này để lôi kéo ta. Ta vẫn là câu nói trước đó, chuyện của Đại Tề thì người của Đại Tề tự giải quyết đi! Chuyện của long mạch ta không quan tâm!"

"Lý thí chủ, chuyện của long mạch không cần ngươi quản, thuận tiện là được, nếu người ở giữa thế giới Kim Cang tới xâm phạm, vừa vặn có thể một hòn đá hạ hai con chim.

Lý Hỏa Vượng dừng bước, nhìn khuôn mặt lúc này đã hoàn toàn lành lặn của Thiền Độ"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Ý của ta chính là dù sao hiện giờ đều đã là kẻ thù một mất một còn, vậy chờ đến khi bọn ta tấn công vào thế giới Kim Cang, tiện thể cướp lấy một ít long mạch, chắc hẳn Phật tổ sẽ không trách tội đâu.

"Hửm?"

Lý Hỏa Vượng ngạc nhiên nhìn Thiền Độ. Trước đây Thiền Độ muốn cùng mình nói về chuyện của long mạch nhưng lại bị bản thân trực tiếp chặn lại.

Hắn thật sự không ngờ biện pháp của Thiền Độ lại là biện pháp này. Minh Luân Đường Lương Vũ Hiên của Ti Thiên Thiếu Giám Đại Tề ở bên cạnh vội vàng nói giúp:

“Lý tiên sư, như vậy thì quá tốt rồi! Như vậy thì Đại Tề và Đại Lương hoàn toàn bị buộc chung một chỗ rồi! Căn bản không phải dựa vào lương thực là có thể dễ dàng thu mua!"

"Nói cướp long mạch là cướp được long mạch hả, thật sự đơn giản như vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, trong lòng hắn lập tức nghĩ đến đáp

án, quả thực là có thể. Cao Chí Kiên đã từng là long mạch của Đại Tề, kết quả bị trói đến Đại Lương mà vẫn có thể dùng được.

"Lý thí chủ, nếu Đại Tề là của ngươi, vậy cho dù cướp được bao nhiêu long mạch đến Đại Tề thì đều là của ngươi.

long mạch đều là của ngươi, vậy dĩ nhiên muốn có bao nhiêu long khí liền có bấy nhiêu.

Lý Hỏa Vượng dừng lại bước chân, trên mặt hắn mang theo vẻ nghiền ngẫm nhìn Thiền Độ. Sau đó hắn nhanh chóng vươn tay giật lấy chuỗi phật châu trên tay đối phương.

"Thiền Độ phương trượng, bình thường ngươi bất hiển sơn bất lộ thủy (ý nói những người không hiển lộ tài năng), ngấm ngầm thăm dò khá nhiều hạ"

Thiền Độ chắp hai tay lại, cặp mắt khép hờ xướng một câu A di đà phật:

“A di đà phật, thiện tại thiện tai, bần tăng là người xuất gia, không biết thí chủ đang nói cái gì?

“Đúng vậy, ngươi không biết, ngươi đương nhiên không biết.

Lý Hỏa Vượng cầm chuỗi phật châu trong tay trực tiếp vỗ vào ngực đối phương, sau đó hắn liền rút thanh Cốt Kiếm rạch ra một khe nứt, nhanh chóng chui vào trong.

1146 chữ

Chương 1317: Tiết Kiệm

Thiền Độ đặt chuỗi phật châu vào hổ khẩu (khoảng cách giữa ngón trái và ngón trỏ) chậm rãi xoay chuyển chuỗi phật châu:

“A di đà phật, trời cao đức hiếu sinh Ban đêm, Triệu Ngũ xách đèn lồng chống nạng xiêu xiêu vẹo vẹo đi trên con đường mòn trong thôn Ngưu Tâm. Trong tay hắn cầm theo một phong thư đi về phía nhà của mình.

Cái này là do người bán hàng rong vừa tới ngủ nhờ đưa qua, là của Thanh Khâu bên kia gửi tới. Người có thể từ Thanh Khâu viết thư gửi đến thôn Ngưu Tâm không ai khác chính là tiểu tử Tôn Bảo Lộc kia.

Triệu Ngũ muốn tìm một nơi sáng sủa hơn để xem Tôn Bảo Lộc bên kia thế nào.

Đều là người cùng nhau trốn khỏi Thanh Phong quán, quan hệ còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt, nhớ mong nhau cũng là chuyện bình thường. Bây giờ hắn đã biết chữ rồi, đọc thư hay cái gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngay khi sắp đến nơi, Triệu Ngũ đột nhiên cảm thấy buồn tiểu, nhìn trái nhìn phải một lúc, lúc này hắn liền xách đèn lồng đi về phía nhà xí.

Giội nước xong, hắn vừa mới ra khỏi nhà xí liền nhìn thấy phòng chứa củi bên cạnh được ánh đèn lồng chiếu rọi, khe hở giữa những tấm ván gỗ xẹt qua một tia ánh sáng xanh, khiến trong lòng hắn rơi lộp bộp.

"Chuyện gì vậy? Sao phòng chứa củi lại có đồ màu xanh chứ?"

Khi hắn giơ đèn lồng lên gõ một cái, màu xanh kia liền biết mất: "Không... không phải là bị ma ám đấy chứ Nhưng khi Triệu Ngũ nghĩ lại thì lại cảm thấy có gì đó không đúng:

“Không thể đâu, địa bàn của Lý sư huynh cũng có ma quỷ tới quậy phá sao?"

Hắn mạnh dạn dùng cây gậy móc mở cánh cửa gỗ, cẩn thận bỏ đèn lồng vào trong gian phòng chứa củi.

Một khắc sau, Triệu Ngũ lập tức cứng đờ tại chỗ, một con ma đen thui mặc một bộ áo liệm màu sắc sặc sỡ, cứ như vậy thẳng đơ trôi lơ lửng trong không trung.

“Có quỷ!"

Tiếng kêu sợ hãi của Triệu Ngũ vang khắp thôn Ngưu Tâm.

Ngay khi Triệu Ngũ bị dọa sợ ngồi phịch xuống đất vừa xoay người lại, liều mạng di chuyển tứ chi chạy trối chết, Cẩu Oa đã đứng chặn trước mặt hắn.

"Thật sự có ma sao? Ma ở đâu?"

Triệu Ngũ vội vàng túm lấy quần áo hắn, nằm nhoài lên lưng hắn:

"Ở.. Ở trong phòng chứa củi! Đi nhanh lên! Trong đó có một con ma mặc áo liệm!"

Nghe vậy, Cẩu Oa vừa rồi còn lo lắng sợ hãi lập tức thả lỏng:

“Ài, ta còn tưởng là cái gì chứ, dọa ta giật mình.

Dứt lời, hắn dẫn theo Triệu Ngũ đi về phía phòng chứa củi.

"Đừng đi! Có ma đó!"

"Ngươi đừng có kéo ta, đó không phải là ma mà là cái áo liệm ta treo lên thôi.

Cẩu Oa cầm bộ áo liệm màu sắc sặc sỡ vẽ hình đồng tiền vàng từ trong phòng chứa củi đi ra, đưa cho Triệu Ngũ xem.

"Nhìn xem, đây là áo liệm, lúc chúng ta đi trên đường không phải có một lần Lý sư huynh sắp chết sao. Khi ta mua quan tài thì ông chủ kia tiện thể bán cho ta luôn "Sau đó không phải hắn không chết sao, cho nên thứ này mới còn lại. Ta nghĩ, thứ này tương đối đắt tiền, một trăm hai mươi văn tiền đó, cho nên giữ lại đề phòng trước, nói không chừng sau này phải dùng tới” Nghe vậy, Triệu Ngũ đột nhiên tức giận mà không xả ra được: "Ngươi ngươi ngươi! Ngươi để ở đây làm gì! Ngươi để ở nhà ngươi đi!"

"Hừ, thứ này mà để ở trong nhà không phải là xui xẻo sao, cho nên ta trước cất vào trong phòng chứa củi, cái này thì sao đâu. Nhìn xem ngươi bị dọa sợ thành bộ dáng như vậy, đứa nhỏ nấu cơm mỗi ngày sớm đã quen rồi.

“Đốt đi, mau đốt đi cho ta!"

Triệu Ngũ vẻ mặt chán ghét, vừa định đoạt lấy áo liệm lại bị Cẩu

Oa giấu đi.

"Chậc! Sao có thể vứt đi được chứ! Thứ này là ta tự bỏ tiền túi ra mua mà! Lý sư huynh không dùng đến, vậy sau này trong thôn có ai chết thì cho người đó dùng trước thôi"

Cẩu Oa cầm áo liệm trong tay chạy ra ngoài.

Cẩu Oa chạy phía trước, Triệu Ngũ đuổi theo phía sau.

Vốn dĩ dựa theo tốc độ chống nạng của Triệu Ngũ mà nói, muốn đuổi kịp Cẩu Oa tứ chi lành lạnh về cơ bản là điều không thể.

Không ngờ chạy chưa được bao lâu, Triệu Ngũ đã đuổi kịp, cướp lấy bộ áo liệm kia.

Nhưng Triệu Ngũ rất nhanh đã nhận ra có điều gì đó không ổn với Cẩu Oa. Cơ thể hắn không ngừng run rẩy, ống quần còn bị ướt, hắn thế mà bị dọa sợ tè ra quần rồi.

"Ngươi sao vậy?"

Triệu Ngũ cầm lấy đèn lồng, nhìn theo tầm mắt của Cẩu Oa. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nếu không phải vừa nãy mới đi nhà xí xong, sợ là hắn đã té đái rồi.

Trên con đường làng mờ tối, một bao tải cũ kỹ bẩn thỉu đầy ắp đồ đạc đang nhảy về phía bên này.

Bên trong có rất nhiều đồ, bao tải căng phồng lên.

Nửa dưới của chiếc bao tải ướt đẫm máu, đó là một chiếc bao tải chứa đầy thi thể.

Tách tách tách...

Triệu Ngũ bị dọa sợ đến mức răng lợi run cầm cập, sắc mặt cũng tái xanh.

Hắn không sợ thọ y trước đó còn có thể nói là mình nhìn nhầm, nhưng cái túi dính máu trước mặt nhìn thế nào cũng không thể nhìn nhầm, đúng là có ma rồi!

“Có... có... có..."

Triệu Ngũ trước mặt muốn hét lên, Cẩu Oa ở một bên thò tay ra, ôm chặt miệng đối phương.

“Đừng hét! Nó không có mắt, không thấy đâu!"

Nghe thấy tiếng thì thầm của Cẩu Oa bên tai mình, Triệu Ngũ nhìn chằm chằm cái túi trước mặt.

Phát hiện nó đúng như Cẩu Oa nói, dường như nó không thấy họ, vẫn đang nhảy tưng tưng lên.

“Mau đi thôi, mau đi thôi, chúng ta mau chóng đi gọi người đi!"

Hai người lôi kéo lẫn nhau, cả hai đều kinh hãi lùi về phía sau.

1097 chữ

Chương 1318: Cầu Báo Thù

Đúng lúc này, tiếng nói mơ hồ từ cái túi truyền ra, lập tức dọa họ sợ đến toàn thân tê dại, vừa lăn vừa bò chạy bỏ đi.

Hai người chạy rất nhanh, đến cũng rất nhanh, ngọn lửa đung đưa dần dần chiếu sáng thôn Ngưu Tâm.

“Mau mau mau! Nhìn vết máu dưới đất, thứ đó đang ở phía trước!"

Cẩu Oa cầm lại ống thổi kim lông trắng của mình, cảm thấy mình lại không ổn.

Lại thêm một đám người phía sau, cứ như người vừa nãy bị dọa đến tè ra quần là người khác vậy.

Lúc này mọi người của thôn Ngưu Tâm đều xuất hiện, trong mắt các binh lính hương thôn bùng lên sát khí, họ cầm các loại binh khí, Dương Tiểu Hài ôm Hủ Mục Như Ý của hắn.

Có thể nói, đây đã là toàn bộ thực lực của thôn Ngưu Tâm.

Nếu còn không được, e rằng chỉ còn cách chạy đến Thượng Kinh Thành tìm chi viện thôi.

Ánh lửa đột nhiên chiếu sáng cái túi đơn độc dưới đất, thứ đột ngột xuất hiện lập tức dọa những người ở hàng đầu tiên sợ giật mình, họ lập tức lùi lại.

Trên đường thôn tối tăm, một cái túi dính máu đơn độc đột ngột nhảy ra, cảnh quỷ dị này lập tức dọa tất cả kinh hãi, quỷ quái quá rồi.

Cẩu Oa trốn trong đám đông run rẩy hét lên với cái túi:

“Ngươi ngươi ngươi dám đến chỗ chúng ta hại người! Thấy mình chết chưa đủ nhanh phải không? Ngươi biết chỗ chúng ta là địa giới của ai không hả?"

Nghe thấy giọng của Cẩu Oa, cái túi liền dừng lại, hành động của đối phương lập tức dọa Cẩu Oa sợ rụt về phía sau.

Chỉ thấy cái túi đó khẽ gấp khúc lại, một lúc sau, một giọng nói vô cùng mệt mỏi truyền ra từ trong túi.

“Là... Nhĩ Cửu huynh phải không? Là ta đây, Liễu Tông Nguyên của Nguyệt Lượng Môn đây"

Thôn dân của thôn Ngưu Tâm quay sang nhìn nhau, Nhĩ Cửu là ai, Liễu Tông Nguyên là ai? Trong thôn không ai có tên như vậy.

“Nhĩ Cửu là biệt danh của sư phụ, cái túi này quen biết sư phụ.

Lữ Tú Tài một tay chống gậy từ một bên di chuyển đến.

Hai chân hắn cắm gậy côn miễn cưỡng cũng đi được, nhưng đi rất chậm.

Nghe thấy lời này, Cẩu Oa liền không sợ nữa, từ đám đông đi ra, nhìn cái túi chậc chậc kêu kỳ lạ.

“Lý sư huynh còn quen biết cả cái thứ này ư?"

Thấy là người quen của Lý sư huynh, Dương Tiểu Hài quan tâm

hỏi.

“Vậy ngươi là vật sống hay vật chết? Không mở được cái túi ư? Ta giúp ngươi mở ra nhé"

“Đừng động vào ta!"

Cái túi dính máu lập tức nhảy một bước lớn về phía sau.

“Ta khó khăn lắm mới dùng niêm tự quyết của Nguyệt Lượng Môn miễn cưỡng kéo dài sự sống, nếu ngươi mở ra, thì ta chết thật đấy!"

Nói xong, Liêu Tông Nguyên lại bình tĩnh hỏi:

“Các vị, ta muốn nhờ Lý sư huynh của các ngươi giúp đỡ, giang hồ cấp cứu, mong rộng lòng tha thứ"

“Lý sư huynh ư? Chúng ta thật sự không biết hắn ở đâu, thời gian trước hắn còn vận chuyển lương thực, kết quảthời gian này không vận chuyển lương thực nữa.

“Bây giờ hắn giống như thần tiên vậy, ngày ngày bay đi bay lại, bây giờ hắn ở đâu, chúng ta thực sự không biết.

Lữ Tú Tài dịch chuyển đến phía trước, nhìn cái túi máu trước mặt, thử thăm dò hỏi.

“Ngươi tìm sư phụ ta có việc gì? Nếu sau này gặp được, chúng ta sẽ chuyển lời giúp ngươi"

Liễu Tông Nguyên cất giọng lo lắng.

“Ta đã thành ra thế này rồi, đợi đến sau này thì còn có tác dụng gì! Ta tìm sư phụ ngươi, đương nhiên là nhờ báo thù thay ta rồi!"

“Trước đây ta và hắn từng làm việc chung với nhau, trước đây ta cũng giúp hắn thăm dò không ít thông tin, bây giờ ta đã thành ra thế này rồi, hắn không thể thấy chết mà không cứu.

“Là... ai hại ngươi thành thế này?"

Lữ Tú Tài lại hỏi.

Liễu Tông Nguyên nghiến răng nghiến lợi trả lời.

“Còn có thể là ai chứ! Bạch Liên Giáo!"

“Đó là một đám tà giáo! Chẳng khác gì với pháp giáo trước đây!"

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

Lữ Tú Tài lập tức phản bác theo bản năng.

Nói một cách nghiêm túc, bây giờ hắn cũng coi là tín đồ Bạch Liên Giáo.

Sau đó hắn giải thích với Liễu Tông Nguyên ở trước mặt.

“Ta từng tiếp xúc với họ, trong Bạch Liên Giáo, huynh đệ tỉ muội bất luận giàu nghèo đều bình đẳng, hơn nữa hiện giờ Bạch Liên Giáo không phải là Bạch Liên Giáo ngày xưa nữa.

“Bây giờ họ không giết người nữa, thần thông công pháp hiến tế người đều bị sư nương thiêu cháy bằng một mồi lửa rồi"

“Chỉ là lừa gạt thôi, chó thì phải ăn shit! Nếu Bạch Liên Giáo không gây chuyện, ta cũng chẳng thèm đi tìm họ"

"Nếu họ chỉ giết vài người, ta cũng coi như không thấy, nhưng họ lại giết người tiêu diệt hết thôn này đến thôn khác!"

“Hơn nữa còn lấy cớ dưới dạng dịch bệnh, hừ! Thực sự tưởng rằng trò bịp bợm này có thể lừa được Nguyệt Lượng Môn sao?"

“Ta không tin, họ ở đâu, ngươi dẫn ta đi!"

Cái túi dính máu khẽ lắc lắc.

“Ngươi không được, họ rất lợi hại, Ký Tướng cũng chết rồi, chỉ có Nhĩ Cửu ra tay mới ổn thỏa.

Nói đến đây, hắn dừng một chút rồi nói tiếp.

“Vừa hay hắn là người của Thánh Thượng, cũng có thể cho thánh

thượng biết tuyệt đối không thể giữ Bạch Liên Giáo lại!"

Lữ Tú Tài tức giận bất bình một tay chống gậy, dịch chuyển đến trước mặt cái túi.

“Ngươi dẫn ta đi! Ta là Bạch Dương, chỉ cần đúng là Bạch Liên Giáo, họ tuyệt đối sẽ không ra tay với ta!"

Nghe thấy đối phương cũng là người của Bạch Liên Giáo, Liễu Tông Nguyên lập tức trầm tư.

1105 chữ

Chương 1319: Chứng Thực

“Ta nói cho ngươi biết địa điểm, ngươi tự đi đi, họ ở Đại Phá Tự hai trăm dặm về hướng Đông Nam thôn Ngưu Tâm.

Nói xong lời này, Liễu Tông Nguyên cũng không hỏi Lý Hỏa Vượng ở đâu, dứt khoát quay người nhảy bỏ đi, dường như chỉ sợ sẽ có người muốn đuổi theo.

Liễu Tông Nguyên bỏ đi, những người khác của thôn Ngưu Tâm lập tức bàn tán xôn xao.

“Bạch Liên Giáo chẳng phải là giáo hội mà Bạch sư muội và Tiểu Mãn rất tín ngưỡng sao?"

“Là tà giáo thật ư? Không thể nào chứ, ta từng nói chuyện với người của Bạch Liên Giáo, họ cũng giống như người bình thường mà “Ấy, cũng chưa chắc, còn nhớ trước đây chúng ta đào được cái gì phía dưới Tự Đường không?"

Lữ Tú Tài nghe những lời này mà lòng buồn phiền, hắn lấy lại tinh thần nhìn sang Cẩu Oa.

“Cẩu Oa, dắt cỗ xe ngựa đến giúp ta được không?"

“Cái gì? Bây giờ ngươi chỉ còn một cái tay, ngươi còn vất vả nhọc lòng thế làm gì? Chuyện này vẫn nên để nhân vật lớn như Lý sư

huynh giải quyết thì hơn.

Lúc này Lữ Tú Tài mới nhớ đến đại ca, chị dâu đã qua đời và người cha phát điên của mình, và cả đứa cháu sống chết chưa rõ, tất cả đều do pháp giáo hại.

“Không! Chuyện này ta phải đích thân đi xem sao! Bạch Liên Giáo tuyệt đối sẽ không phải là pháp giáo! Tuyệt đối không phải!"

Lữ Tú Tài dùng cánh tay duy nhất của mình tóm chặt “Đại Thiên Lục”, xe ngựa tròng trành cũng không làm nghiêng ngả được sự giằng co và rối rắm trong lòng hắn. Hắn vẫn không tin Bạch Liên Giáo ban đầu giờ đây lại giống như pháp giáo, phải biết rằng lúc đầu tín đồ Bạch Liên Giáo rất liều mạng đối phó với pháp giáo. Làm sao trong mấy tháng ngắn ngủi, Bạch Liên Giáo đã biến thành kẻ địch của mình chứ.

Nhưng Lữ Tú Tài lại cảm thấy cái túi tên Liễu Tông Nguyên đó không giống như nói dối, dù sao hắn đến cầu xin sư phụ ra mặt, dù lừa mình thì hắn cũng không có gan lừa sư phụ.

“Ấy, Tú Tài, ngươi muốn đi thật à? Ngươi chỉ còn lại một cánh tay thôi, định làm mất luôn cánh tay cuối cùng, làm gậy người thật hả?"

Cẩu Oa cưỡi ngựa vươn cổ, khuyên nhủ hắn.

“Dù mất luôn cánh tay còn lại, ta cũng phải tận mắt nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu có người giả mạo Bạch Liên Giáo, hoặc là trong Bạch Liên Giáo có người xấu, ta phải đi nói với sư nương, để Bạch Liên Giáo cử người đến thanh lý môn hộ"

“Bản thân ngươi đã thành ra thế này rồi, còn rảnh rỗi đi lo chuyện này, ngươi không quan tâm đến cha ngươi và cả cháu gái của ngươi nữa hả?"

“Cha ngươi thì không sao, dù sao thôn Ngưu Tâm đang thiếu người canh thôn, cha ngươi có thể lấp chỗ, ăn cơm trăm họ cũng có thể sống đến chết già, nhưng còn cháu gái ngươi thì làm thế nào? Nó mới năm tuổi, cha mẹ đã chết, ông nội phát điên, ngươi là người thân cuối cùng của nó đấy, hay là chúng ta quay về đi?

Lữ Tú Tài nghe thấy lời này, lập tức lên tiếng phản bác.

“Ngươi có ý gì hả, đang mong ta chết phải không? Ta chỉ đi thăm dò! Ta không còn là Lữ Tú Tài ngày xưa nữa! Còn nữa, dù ta chỉ còn lại một cánh tay thì ta cũng mạnh hơn ngươi!"

Cẩu Oa không đáp lời, ngoắc cổ lặng lẽ điều khiển xe ngựa, đợi một lúc lâu sau, hắn mới buột miệng nhả ra một câu.

“Ngươi thật không hổ của đồ đệ của hắn, tính khí càng ngày càng giống hắn.

Lữ Tú Tài nghe thấy lời này cũng không phản bác gì nữa, nhìn lên sao sáng trên bầu trời qua cửa sổ ở một bên.

“Trước đây ta luôn cảm thấy sư phụ không dạy ta, coi thường ta, đang che giấu ta “Nhưng bây giờ ta mới hiểu, thực ra sư phụ chỉ không muốn để ta đi con đường mà hắn đi, con đường này không dễ dàng, rất vất vả, rất mệt"

“Hehe, giờ ngươi mới biết à, ta phát hiện ra từ lâu rồi.

Trên mặt Cẩu Oa lộ vẻ đắc ý.

“Ta không chịu được khổ, tuy ta không biết chữ, nhưng nói về điểm này, ta thông minh hơn ngươi.

“Nhưng trên đời này cũng phải có người làm kẻ ngu xuẩn chứ, đúng không?"

Cẩu Oa dường như nghe hiểu mà lại như không hiểu, tóm lại hắn không tiếp lời.

“Cũng không biết bây giờ Lý sư huynh đang làm gì, ngày nào cũng ra ngoài, trong nhà xảy ra chuyện, còn cần đến ngươi gánh đỡ"

“Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn sư phụ đang làm chuyện lớn đấy, ta đã là đồ đệ của hắn, thì ta thay hắn giải quyết chuyện nhỏ này, tránh để hắn nhọc lòng vì chuyện này"

“Hừ, ngươi giỏi, ngươi lợi hại, nếu là ta thì viết bức thư gửi đến Thượng Kinh đã là rất tốt rồi"

“Gửi đi gửi lại phải mất bao nhiêu thời gian chứ, đợi ngươi đưa thư đến, sợ rằng bọn chúng đã nhận được thông tin bỏ chạy mất dạng rồi, dừng xe!"

Cùng với Cẩu Oa kéo dây cương, tiếng guốc ngựa dần dừng lại.

“Ngươi vội cái gì, còn hai dặm nữa cơ.

“Nếu thực sự là người xấu, chắc chắn bên ngoài có mật thám, ngươi có thể quay về rồi, tránh bị liên lụy"

“Ôi trời ơi, đi xa một chuyến, hiểu biết không ít đấy.

Lữ Tú Tài không thèm để ý đến lời châm biếm của đối phương, dùng cánh tay duy nhất chống cơ thể của mình, bò lên lưng ngựa kéo xe.

Hắn cởi dây thừng của xe ngựa, rung mạnh dây cương, cưỡi ngựa đi men theo con đường.

Cẩu Oa nhìn bóng hình phía xa, sờ đốm trắng trên mặt mình hô lên.

“Nếu ngươi không chết thì nhớ quay về sớm đấy. Nếu ngươi chết, ta sẽ nhặt xác giúp ngươi, chiếc thọ y có tác dụng rồi"

1133 chữ

Chương 1320: Là Ai

Lữ Tú Tài chỉ có một cánh tay, bò trên lưng ngựa không được vững vàng, cho nên hắn cưỡi rất chậm, gần như là thong dong đi dạo đến Đại Pháp Tự mà Liễu Tông Nguyên nói.

Sau khi đến nơi, Lữ Tú Tài mới phát hiện, Đại Pháp Tự là một tòa núi lớn rất giống miếu thờ. Hắn nhìn sang rừng cây tối đen xung quanh, không nhìn thấy lính gác ẩn nấp nào, cũng không bị mai phục.

Lữ Tú Tài mới đưa tay ra, giật mạnh một cái, trực tiếp mặc yếm,

hoàn toàn lộ ra hình xăm lừa trắng trên lưng. Hắn cũng không quan tâm có lính gác ẩn nấp hay không, cũng không quan tâm những người được gọi là Bạch Liên Giáo có nhìn thấy không, lại vung dây cương ra lần nữa, men theo đường núi đi về phía bên trên Đại Pháp Tu.

Đường núi càng lúc càng gồ ghề khúc khuỷu, trong không khí tràn ngập mùi tanh, Lữ Tú Tài nhớ mùi này, là mùi tanh của máu.

Khi đi đến giữa sườn núi, trong lòng Lữ Tú Tài khựng lại, chỉ thấy bên đường treo cờ Bạch Liên Giáo, tuy chữ bên trên nguệch ngoạc, nhưng đúng là lời tuyên truyền của Bạch Liên Giáo, hơn nữa còn được viết bằng máu.

“Hồng dương kiếp tận, Bạch Dương đương hưng, phù sa bắt nguồn từ hỗn độn, Bạch Liên vừa xuất hiện đã thịnh thế!"

Lữ Tú Tài mím chặt môi quất roi ngựa lần nữa, để ngựa đi thẳng tiếp, chỉ lúc sau, bỗng nhiên không còn tiếng guốc ngựa nữa, Lữ Tú Tài cúi đầu nhìn, phát hiện dưới đất đen xì một vùng.

Hắn dùng Đồng Tiền Kiếm móc cái màu đen đó lên xem, mới phát hiện thì ra đều là tóc người, trên đường núi trải đầy tóc của con người.

Nhiều tóc như vậy, thì phải có bao nhiêu người chết đây, điều này khiến hắn nghĩ đến đống người chết cứng phía dưới thôn Ngưu Tâm.

Đợi khi sắp đến đỉnh núi, con ngựa của Lữ Tú Tài sống chết không chịu đi tiếp, dường như phía trước có khí tức gì rất đáng sợ, không ngừng lùi lại, kêu lên liên tục.

Lữ Tú Tài nhảy xuống khỏi lưng ngựa, hai thanh gỗ cắm vào hai chân lại sâu thêm một chút.

Nhưng Lữ Tú Tài sớm đã quen với việc này, một tay cầm Đồng Tiền Kiếm, định đi về phía trước.

Lúc vừa xuống ngựa, hắn đột nhiên nhìn thấy trên lưng ngựa còn có một cái túi, khi hắn mở ra xem thì phát hiện bên trong là ống thổi kim lông trắng của Cẩu Oa, còn có Hủ Mục Như Ý của Dương

Tiểu Hài.

Lữ Tú Tài mỉm cười, nhưng không cầm theo, đặt lại những thứ này lên lưng ngựa, vỗ mạnh vào mông ngựa, quay người cố gắng di chuyển lên đỉnh núi.

Tận cuối của con đường là một sơn động, nhìn sơn động này, Lữ Tú Tài cảm thấy phong cảnh hơi giống với sơn động mà đám người Cẩu Oa bốc phét.

Gió từ trong cửa động thổi ra, mùi máu tanh càng nồng hơn, ở bên trong chắc rồi.

Nhưng khi Lữ Tú Tài đi vào thật, thì nhìn thấy bức tượng thần mạ vàng trên hoa sen khổng lồ ở chính giữa cửa động.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, Lữ Tú Tài mới phát hiện, đó là một con rết màu vàng dữ tợn cuộn thành vòng tròn.

Hàng ngàn cánh tay của con rết đều chắp lại như hòa thượng, nhìn một cái, dường như đúng là quan âm ngàn tay tái thế.

“Con rết?"

Lữ Tú Tài ngẩn người, sau đó lại vui mừng.

“Ta đã nói không thể nào là Bạch Liên Giáo mà! Tên súc sinh nhà ngươi lại dám mạo nhận Bạch Liên Giáo để làm chuyện ác!"

Đúng lúc này, tiếng “tách tách tách” vang lên, đó là tiếng chân tay tách ra của con rết đó.

Nhưng điều khiến người ta sợ hãi là không chỉ trước mặt Lữ Tú Tài có con rết, mà bên trái bên phải, thậm chí cả phía sau hắn đều có con rết y như vậy.

“Ám chấn quang từ linh lợi đạt nhiếp!"

Khi Lữ Tú Tài giơ Đồng Tiền Kiếm vung mạnh về bên trái, đường dây đỏ quấn đồng tiền lập tức mang theo tàn ảnh vung vào vùng tối đen bên trái của âm thanh.

Cùng với âm thanh vải rách, khi Đồng Tiền Kiếm của Lữ Tú Tài móc thứ gì đó từ chỗ tối đen lên, phần đuôi của Đồng Tiền Kiếm treo một quả cầu thịt sáu mặt có con mắt nửa trong suốt vô cùng cổ quái.

Khi nhìn quả cầu thịt cổ quái đó sắp cùng với Đồng Tiền Kiếm bay về phía Lữ Tú Tài, Lữ Tú Tài nhanh chóng cúi đầu, há rộng cái miệng lợi lở loét cắm đinh, trực tiếp xé giật miếng da lớn trên vai mình xuống.

Hắn nhanh chóng mở "Đại Thiên Lục" ra, miếng da soạt một tiếng trực tiếp bay đi, bao trùm cả quả cầu thịt, hất nó về lại trong bóng tối.

Thấy kẻ địch khí thế bừng bừng, xung quanh nguy cơ mai phục, Lữ Tú Tài không dám sơ suất, lập tức cắm Đồng Tiền Kiếm về sau lưng, nhanh chóng rút ra một thanh Cự Thích Kiếm từ bên hông, vừa nhanh chóng gõ vào giữa đôi lông mày của mình, vừa vội vàng niệm thần chú.

"Xin mời trời tròn đất vuông, mời thần xuống tế đàn dìu đỡ cậu bé, trời nhắc nhở đất giục giã, lão hổ bay về tầng mây, bản sư cưỡi ngựa đến, đến trước thần đàn dìu đỡ cậu bé, mắt trái hóa thành mặt trời, mắt phải hóa thành mặt trăng, hóa thành nhật nguyệt chiếu sáng rõ ràng, đệ tử thành tâm đến tế bái..."

Thấy Lữ Tú Tài ra tay, thứ trong bóng tối vọt lên như nước đen, mấy ngọn đèn dầu còn sót lại trong điện lập tức bị thổi đung đưa không ngừng.

Nhưng đúng lúc này, Lữ Tú Tài dừng niệm chú, kề Cự Thích Kiếm mọc gai hai bên lên miệng của mình, sau đó hai mắt hắn bỗng nhiên trợn lên, một tiếng hổ gầm vô cùng kinh hãi, gầm ra từ sâu trong cổ họng hắn. Loại khí tức cường mạnh nào đó bao trùm cả trong động, ánh nến vừa nãy còn đung đưa lập tức bình lặng trở lại, màu đen vừa chảy ra bỗng rút lại vào bên trong.

1130 chữ

Chương 1321: Chân Diện Mục

Một tay Lữ Tú Tài làm thành móng vuốt, chống vuốt xuống đất, dùng hành động mãnh hổ săn mồi, treo lơ lửng cơ thể tàn tật khiếm khuyết của mình giữa không trung.

Cùng với việc hắn đứng bằng một vuốt, hai ngón tay nhanh chóng búng một cái, cơ thể Lữ Tú Tài nhanh chóng chuyển hướng, đôi mắt trừng nhìn về phía cánh tay quái dị chỉ có ba đầu ngón tay ở trong bóng tối phía sau đang muốn đánh lén đến.

Đúng lúc con hổ mà Lữ Tú Tài mời ra vừa chấn áp những tà tông này, tình hình đột nhiên thay đổi, mặt đất dưới chỗ Lữ Tú Tài bỗng nứt ra, một con rết khổng lồ từ trong chui ra, mở cái miệng lớn như chậu máu, ôm chặt cánh tay cuối cùng của Lữ Tú Tài.

Cùng lúc đó, một con rết khác từ bóng tối chui ra, dùng trán kìm chặt nửa thân dưới của Lữ Tú Tài, con rết trên đài hoa sen trước đó đã biến mất từ lâu, chỉ để lại một cái động lớn ở đài hoa sen.

Hai cái đầu con rết khổng lồ quay ngược chiều nhau và vặn mạnh một cái, xé xác Lữ Tú Tài.

Nhưng nó đâu có thành công, cơ thể Lữ Tú Tài được lão hổ nhập thể rắn chắc như bàn thạch, chúng có vặn mạnh đi nữa cũng không vặn nát được hắn.

"Gru!"

Tiếng hổ gầm trầm thấp lại vang lên, phụt phụt một tiếng, cánh tay thành móng vuốt của Lữ Tú Tài xuyên rách cái đầu của con rết khổng lồ đó, chui xuyên qua cùng với tương não lẫn máu.

Cùng với con rết bị thủng đầu phát ra tiếng kêu gào, không ngờ cái đầu con rết khác cũng lại phát ra tiếng kêu gầm, thấy cảnh này, Lữ Tú Tài lập tức hiểu ra, hai cái đầu này rõ ràng là của cùng một cơ thể, sợ rằng thứ này không phải súc sinh thành tinh, mà là tà tông.

Hắn lập tức vứt con rết đã chết đi, định giải quyết con rết này.

Đâu ngờ, lại có một con rết phá đất chui ra, cắn chặt tay của Lữ Tú Tài, lần này nó đã thông minh hơn, không cắn cả cánh tay, mà chỉ cắn cổ tay.

Trong lúc Lữ Tú Tài giằng co mạnh, lại có một con rết chui ra, dùng cái trán lớn kìm chặt cổ của hắn.

Nhưng vẫn chưa xong, hàng loạt con rết liên tục từ đất chui ra, cắn xé trên cơ thể của Lữ Tú Tài.

Khi cơ thể khiếm khuyết của Lữ Tú Tài bị cái đầu của con rết bao trùm toàn bộ, cùng với tiếng kêu la vang lên, cả người hắn hoàn toàn bị xé rách.

Áo ào ào, máu tươi nội tạng không ngừng rơi xuống như mưa rơi, chảy đầy cả hang động.

Nhìn bộ răng nhúc nhích của những con rết đó, định ăn hết mảnh vụn cơ thể của Lữ Tú Tài, nửa miếng phổi rơi dưới đất bị đẩy ra, một người tí hon da người to bằng cái bàn tay từ bên trong chui ra.

Người tí hon gặp gió thì lớn lên, nhanh chóng trở to lớn như người trưởng thành, đó chính là da người tâm tố mà Lý Hỏa Vượng tặng hắn để phòng thân.

Lữ Tú Tài mỏng như cánh ve sầu hít mạnh một hơi, những cái bóng mảnh xác dưới đất đều được hắn hít vào trong bụng.

Tuy đã bị ăn mất một ít, Lữ Tú Tài gầy như que củi, nhưng bây giờ hắn vốn không có thời gian suy nghĩ những việc này.

Nếu không nghĩ ra cách, sợ rằng mình sẽ phải chết ở đây thật, nhưng khi Lữ Tú Tài thấy cơ thể đầy đủ chân tay của mình, hắn nở nụ cười tự tin.

Hắn chống một tay xuống đất, phụp một tiếng, giáng xuống một đao, tay trái gãy lìa.

Cánh tay trái bị gãy đó lập tức biến thành màu tím đen, xương mau chóng mọc dài ra, đâm vỡ mặt đất tóm về hướng bản thể con rết trong lòng đất.

Cùng với chín cái đầu kêu la và run rẩy, bùn đất thấm đẫm nước bởi máu sâu trùng màu trắng. Thấy cảnh này, Lữ Tú Tài phá lên cười, hắn biết cánh tay của mình đã đánh súc sinh này bị thương.

Sau đó hắn tiếp tục cố hết sức, giơ Cự Thích Kiếm trong tay đâm vào trong miệng, đang định nhổ toàn bộ răng mới trong miệng mình xuống.

Nhưng đúng lúc này, cái đầu con rết còn lại run lên kịch liệt, phát ra tiếng kêu nhỏ, từng đôi mắt trong bóng tối sáng lên, Lữ Tú Tài bị bao vây.

Chúng đều là tà tông, ở chỗ bóng tối đều là tà tông, nơi này vốn là một hang ổ của tà tông.

“Rào” một tiếng, ánh nến trong động đột nhiên dập tắt, tất cả con mắt trong động đều lao về phía Lữ Tú Tài.

“Các ngươi cho rằng ta sẽ sợ các ngươi sao? Hôm nay dù ta phải bỏ cái mạng này! Ta cũng phải thay trời hành đạo! Đòi lại công bằng cho những người bị các ngươi ăn thịt!"

Lữ Tú Tài nói xong, hạ thanh kiếm bên miệng dịch xuống thêm mấy tấc, nhằm chuẩn vào lồng ngực mình.

Nhưng đúng lúc hai bên đang muốn liều mạng ta sống ngươi chết, một cảnh kỳ diệu đã xảy ra, ánh sáng trắng dịu nhẹ chiếu sáng cả cái động, những tà tông trong bóng tối đều lộ ra bộ mặt thật, ngã xuống không dậy nổi dưới ánh sáng trắng.

Khi Lữ Tú Tài thấy, ánh sáng đó lại phát ra từ trên lừa trắng trên lưng mình, hắn vừa kích động vừa thành kính dập đầu mấy cái với đài hoa sen phía xa.

“Chí tôn chí thánh! Vô Sanh Lão Mẫu! Ta biết mà, lão mẫu đại từ đại bi, chắc chắn sẽ không để kẻ xấu làm loạn!"

Nói xong hắn đứng lên, giơ thanh kiếm trong tay, đi về phía cái đầu rết đang co giật bên cạnh.

“Súc sinh! Ta cho ngươi mạo danh Bạch Liên Giáo làm xằng làm bậy này!"

Đúng lúc hắn sắp trực tiếp chém cái đầu của con rết, một cơn đau khó mà chịu đựng được từ sau lưng truyền khắp toàn thân hắn.

Cùng với ánh sáng của lừa trắng phát sáng, Lữ Tú Tài trực tiếp gục xuống đất, cũng không đứng lên nổi.

1147 chữ

Chương 1322: Đồng Liêu

Trong sơn động tối tăm, toàn thân Lữ Tú Tài nặng nề ngã xuống đất, vất vả chống một tay xuống đất, hắn muốn chống cơ thể mình ngồi dậy.

Nhưng lúc này hắn như đang cõng một con lừa trắng trên lưng thật, bị hình xăm trên người đè nặng đến mức không nhúc nhích nổi, ánh sáng trắng phát ra vô cùng nặng nề giống như đúc sắt.

“Sao lại... thế này!"

“Tại sao Vô Sanh Lão Mẫu muốn ngăn cản ta! Đó là tà tông ăn thịt người mà! Chúng đều là kẻ xấu xa!"

Lữ Tú Tài với vẻ mặt khó mà tin được cảm thấy tất cả mọi nhận thức trước đây của mình đều sup đổ.

Trong lúc Lữ Tú Tài giãy dụa, con rết co giật ở một bên hồi phục trước hắn một bước, nó bỗng giơ cái đầu to bằng xe ngựa hung hăng đập về phía hắn.

Nếu chiêu này giáng xuống thật mạnh, thì e rằng cơ thể vừa mới hồi phục của Lữ Tú Tài lại biến thành đống bùn nát lần nữa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, con rết lại quay đi một cách khó hiểu, cái đầu khổng lồ bị ép đổi sang hướng khác, đến sát gần Lữ Tú Tài, đập mạnh xuống sàn, người và sâu trùng bốn mắt nhìn nhau.

Khi ở sát gần nhau như vậy, Lữ Tú Tài mới biết trước đó mình đã không phát hiện ra chi tiết mà mình chưa để ý thấy.

Bên trong cái đầu của con rết, mặt trong tứ chi khắc một con lừa trắng, nó cũng là lừa trắng giống như mình! Lúc này hai bên đều

ngừng lại, nhìn đối phương bằng ánh mắt không thể tin được.

Lúc này, họ đều hiểu ra, tại sao Vô Sanh Lão Mẫu đều giúp cả hai bên, chỉ vì nàng không muốn tín đồ của mình tàn sát lẫn nhau.

Cùng với ánh sáng trắng trên lưng yếu dần, Lữ Tú Tài khổ sở đứng lên, nhìn khắp xung quanh, nhìn những con mắt trong bóng tối, những con rết đã ngã đông ngã tây.

Hắn vô cùng không tin nổi nói:

“Cho nên các ngươi thực sự là Bạch Liên Giáo ư? Làm sao có thể chứ! Các ngươi là tà tông ăn thịt người! Tại sao các ngươi lại tín ngưỡng Vô Sanh Lão Mẫu!"

Vải đen trên vai và vải trắng trên đầu tín đồ pháp giáo trong trí nhớ, bây giờ đã được thay thế bởi ấn ký hoa sen trắng.

Tất cả mọi thứ trong động đều không trả lời câu hỏi của Lữ Tú Tài, thấy Vô Sanh Lão Mẫu mà mình tín ngưỡng không cho chúng giết người này, đám tín đồ dần dần biến mất trong bóng tối.

Khi con rết cuối cùng rút về dưới lòng đất, cả cái hang động trống không giống như cõi lòng của Lữ Tú Tài.

“Cho nên người bên phía Đại Tề nói như vậy thật sao? Bây giờ họ một lòng với chúng ta ư?"

Cao Trí Kiên ngồi trên long ỷ cất giọng nhạt nhẽo hỏi.

“Ừm, nếu ngươi không tin lời ta nói, thì có thể cử mấy thái giám đến nói chuyện trực tiếp với họ.

Cùng với Lý Hỏa Vượng trong đại điện rút ra Tích Cốt Kiếm sau lưng, cấm quân và thái giám xung quanh lập tức căng thẳng hẳn lên.

“Không cần đâu, ta tin Lý sư huynh sẽ không lừa ta.

Cao Trí Kiên nghe thấy tin này, rõ ràng rất vui mừng, trên khuôn mặt vuông vắn hiện ra niềm vui.

Nếu Đại Tề muốn long mạch của Thiên Trần Quốc, thì mâu thuẫn của họ không thể hóa giải được, mình cũng không cần lo lắng, Đại Tề sẽ sát phạt Thiên Trần Quốc.

Đã có Đại Tề quyết tâm ngăn chặn trước mặt, thì cuộc sống của Đại Lương sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Vậy thì rất tốt, Đại Tề Đại Lương đồng tâm hiệp lực, chắc chắn sẽ phá được gian kế của Thiên Trần Quốc.

“Chỉ nói lời hay cũng vô ích, chỉ dựa vào Đại Tề cũng không chống lại được Thiên Trần Quốc, ngươi hãy nghĩ đến thực lực của đại quân không thể nói ra mà ra ta từng nói với ngươi đi Nụ cười trên mặt Cao Trí Kiên dần tắt ngấm, đại quân không thể nói ra mà Lý Hỏa Vượng nói với hắn trước đây có thực lực cường mạnh, nếu không phải người trước mặt là Lý sư huynh của mình, hắn còn cho rằng mình bị lừa.

“Ta dám chắc chắn, chắc chắn đại quân không thể nói ra không chỉ có trăm tên đó, chỉ có một trăm tên, ngay cả hóa thân Đấu Mỗ cũng không đấu lại được, càng đừng nói đến năm đó họ có thể cướp được thiên đạo của Vô Sanh Lão Mẫu"

"Ngoài ra đây chỉ là đại quân không thể nói ra được sinh ra từ trong đan điền của Vô Sanh Lão Mẫu trong truyền thuyết, Thiên Hoàng Quý Vị phản bội đó cụ thể là cái gì, ta vẫn còn chưa biết đâu"

Tuy trước đó thắng được một trận, nhưng Lý Hỏa Vượng không hề lơ là, ngược lại trong lòng còn nặng nề hơn.

Cao Trí Kiên nghe thấy lời này, sắc mặt trầm xuống.

“Đúng thế, thực lực của người Thiên Trần Quốc không phải tầm thường, lại biết thủ đoạn thần tiên có thể chạm đến khắp nơi.

“Lý sư huynh, yên tâm, Đại Lương sẽ dốc toàn lực trợ giúp đồng minh của Đại Lương, không những vậy, ta còn sẽ thuyết phục hoàng đế của địa giới khác, dốc toàn lực trợ giúp họ.

“Chỉ dựa vào binh khí cũng không đủ, đưa nhiều pháp khí tới cũng phải có người sử dụng mới được, lần này, Đại Tề chết hơi nhiều

người"

"Ngươi và cả Giám Thiên Ti cố hết khả năng chuẩn bị lực lượng, chẳng may Thiên Trần Quốc tấn công đến thật, phía các ngươi cũng có thể phải ra trận.

“Người của Đại Tề không đến được, vậy có thể đưa người của Đại Lương đến Đại Tề không?"

"Đương nhiên có thể, chẳng may không được, thì chẳng phải ngươi có thể dùng long khí trùm lại rồi đưa đến sao? Tóm lại long mạch đi đến nền lịch sử nào cũng không bị bài xích.

“Cao Trí Kiên, ta biết long khí quý giá, nhưng lúc này tuyệt đối từng tiết kiệm long khí, đối phó Thiên Trần Quốc, có khả năng phải mượn sức mạnh của Ti Mệnh"

Ti Mệnh khác chưa chắc sẽ giúp mình, nhưng Quý Tai có thể miễn cưỡng giúp được. 1147 chữ

Chương 1323: Đầu Tử

“Việc này..."

Nghe thấy lời này, khuôn mặt Cao Trí Kiên lộ vẻ khó xử, những thứ khác đều được, nhưng long mạch liên quan tới vận mệnh phong thủy Đại Lương.

Long khí là được từng đời hoàng đế không ngừng tích lũy lại, trừ phi mình chết đi, treo trên long mạch, nếu không, long khí dùng chút nào sẽ ít đi chút đó.

“Đừng nhỏ mọn như vậy, đợi cướp được của Thiên Trần Quốc, đương nhiên muốn bao nhiêu long khí thì có bấy nhiêu, mấy canh giờ bị thiếu của Đại Lương, cũng có thể được tìm về.

Tuy là nói như vậy, nhưng thực ra Cao Trí Kiên không muốn sử dụng long mạch bừa bãi, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý trước.

“Được, ta sẽ tìm quan gia khác bàn bạc chuyện này “Mau chóng

cho câu trả lời chính xác đi, lần này Thiên Trần Quốc hao binh tổn tướng, không chấn áp được họ bao lâu, nếu họ thực sự không định rút quân, lần sau lại ra tay, sợ rằng phải đánh thật đấy"

“Ừ, ta biết rồi, Lý sư huynh"

“Các ngươi bàn bạc xong thì bảo Huyền Tẫn liên lạc với ta"

Lý Hỏa Vượng nói xong, quay người định bỏ đi.

“Lý sư huynh, ăn bữa cơm rồi đi"

“Thôi, ta không ăn quen cơm nhà các ngươi.

Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi đại điện, định rút Tích Cốt Kiếm ra trở về Đại Tề.

Thiên Trần Quốc có thể đánh đến bất kỳ lúc nào, hắn không trông chừng ở bên đó thì trong lòng không yên tâm.

Nhưng đúng lúc hắn định vung tay, từ đội quân danh dự hào hùng đi tới từ một bên.

Các nữ quan thái giám cầm các loại đồ tách ra, mau chóng đi qua từ phía trước và phía sau Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi là Lý Hỏa Vượng phải không?"

Một giọng nữ vừa yêu mị vừa cao ngạo vang lên.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn, thì thấy một cô gái yêu mị đội mũ phương vô cùng hoa lệ ngạo mạn đi xuống từ chiếc kiệu.

Hai vị tiểu thái giám cúi đầu thật thấp, một trái một phải nhấc tà váy dài của cô gái đó, cùng nương nương của mình đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không biết cô gái này có thân phận thế nào, nhưng nhìn từ cách ăn mặc, có lẽ nàng có địa vị không thấp trong số những người phụ nữ của Cao Trí Kiên.

Chỉ thấy trang phục thêu hình phượng hoàng bằng chỉ vàng bạc,

màu vàng đỏ là chủ đạo, hai tay áo thêu đóa hoa mẫu đơn, vô cùng sặc sỡ. Chiếc váy kèm áo choàng, trên váy thêu hình phượng bạc, vô cũng diễm lệ. Trong miệng phượng hoàng giữa búi tóc ngậm một viên minh châu, sợi dây dưới viên minh châu nhẹ nhàng rủ xuống, nổi bật lên khuôn mặt diễm lệ và yêu mị.

Tuy dáng vẻ xuất chúng như vậy, nhưng khi cái miệng nhỏ như hoa anh đào mở ra, lập tức trang phục châu quang bảo khí cũng không cản được ác ý sâu đậm đó.

“Ngươi chính là Lý Hỏa Vượng phải không? Nói đi chứ, bị câm hả?"

Lý Hỏa Vượng không nói gì, chỉ đứng ở đó cau chặt mày nhìn chằm chằm khuôn mặt yêu mị trước mặt.

“Ta biết bệ hạ có vài người thân nghèo kiết, vì quan hệ trước đây, hắn đối xử tốt với các người cũng là chuyện rất bình thường, nhưng ngươi chỉ là một đạo sĩ rách, phải nhớ thân phận của mình! Đừng được nước lấn tới!"

“Bệ hạ là ai? Ngươi là người thế nào? Gặp bệ hạ mà ngươi cũng không quỳ, đúng là không hiểu quy tắc!"

“Sau này ngươi nhớ kỹ cho ta, gặp hoàng đế thì phải quỳ xuống trước! Sau đó hoàng đế ban ngồi thì đó là chuyện sau đó!"

Nghe thấy lời này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng lên tiếng nói.

“Đầu Tử?"

Lời vừa được nói ra, tất cả mọi người có mặt đều cứng đờ tại chỗ, cô gái yêu mị đó đưa tay giật khuôn mặt xuống, vo lại giống như bùn, vo thành một viên Đầu Tử sáu mặt.

“Ôi trời, giỏi lắm, Hồng Trung, lần này ngươi nhìn ra nhanh như vậy? Xem ra khoảng thời gian này ngươi cũng không quên tu hành đấy nhỉ?

Lý Hỏa Vượng không cảm thấy tên này đến nói chuyện với mình, một tay cầm chắc chuôi kiếm. Với sự quan sát của năng lực tu chân của hắn, sáu mặt của cái đầu Đầu Tử đã tụ lại thành một

điểm. Đầu Tử dịch sang trái hai bước, dùng cơ thể của một nữ quan để ngăn ánh nhìn của Lý Hỏa Vượng.

“Đừng hoảng như vậy, đừng quên trước đây khi ta ở Bạch Ngọc Kinh đã từng giúp đỡ ngươi đấy, nếu không phải ta nhắc nhở ngươi, thì ngươi đâu thể nghĩ ra được cách dùng long khí để hợp lại Bạch Ngọc Kinh bị rách.

Hàm răng cắn chặt của Lý Hỏa Vượng hé ra một khe hở, rít ra giọng nói áp chế sát ý và cơn giận:

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

“Thiên Trần Quốc đánh đến rồi phải không? Ha ha ha.

Đầu Tử thò đầu ra từ phía sau nữ quan, cười đùa cợt nhả nói.

“Xem ra là có nguy cơ, nhưng ngươi và ta đều biết, nói là nguy cơ, nhưng còn là cơ hội.

“Đại Lương Đại Tề và cả Lý Hỏa Vượng ngươi đều vớt được lợi ích từ việc đó, thêm cả ta cùng vợt chắc không có trở ngại gì chứ?"

“Thiên Trần Quốc có thứ mà ngươi muốn ư? Là thứ gì?"

Đầu Tử thò một đầu ngón tay ra, móc mạnh vào trong mắt trên đầu mình.

“Hahaha, ngươi không cần phải quản, tóm lại ngươi cũng không dùng đến thứ đó, đó là ân oán giữa ta và Đấu Mỗ"

“Chỉ cần ngươi có thể đồng ý, đừng âm thầm muốn giết chết ta, ta có thể bỏ ra một phần sức lực đối phó Thiên Trần Quốc, chúng ta cũng có khả năng chiến thắng lớn hơn.

“Ngươi? Ngay cả Đại Tề mà ngươi cũng không đến được, thì ngươi có thể giúp được gì chứ?"

“Ai nói là ta không đến được? Chẳng lẽ ngươi quên rồi, bên trong Đầu Tử mười tám mặt như ta có Đầu Tử của Đại Tề đấy"

“Ta cũng được coi là người Đại Tề, trước đây chỉ là ta không muốn

đi thôi, nếu ta thực sự muốn đi, đương nhiên ta sẽ đi được.

1099 chữ

Chương 1324: Hợp Tác

Đầu Tử vừa nói, cơ thể thướt tha của nàng bắt đầu trở nên trong suốt, dường như có thể biến mất khỏi thế giới Đại Lương này bất cứ lúc nào.

“Đừng cứ cảm thấy Tọa Vong Đạo thì không làm chuyện nghiêm túc, ngươi cũng là Tọa Vong Đạo, những lúc cần nghiêm túc thì vẫn phải nghiêm túc, nếu Thiên Trần Quốc cướp cả Đại Lương và Đại Tề, thì Tọa Vong Đạo chúng ta đi lừa ai đây?"

“Người khác sắp đánh đến rồi, bây giờ ngươi mới nói thì có tác dụng gì, nếu đối đầu trực diện, Tọa Vong Đạo chỉ là phế vật! Hơn nữa cái trò đó của ngươi không có tác dụng đâu, người khác có thể trực tiếp lấy lời nói giả dối ra khỏi cơ thể mình"

“Ngươi nói vậy thật khó nghe, mắng chửi luôn cả bản thân, thôi bỏ đi, không nói những lời giả dối nữa, nói chuyện thực tế đi"

Nói đến đây, Đầu Tử giả bộ xem xét trái phải, ghé đến thì thầm.

“Bây giờ tình hình biên giới họ thế nào, ta đều biết hết, thế nào, chỉ điều này thôi cũng đáng để ta và các ngươi cùng thắng chứ?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức cau mày, một suy đoán kỳ lạ nảy ra trong đầu hắn.

“Bắc Phong là nội gián của ngươi ư?"

Nhưng Đầu Tử nghe thấy lời này, vẻ mặt tỏ ra vô cùng khoa trương.

“Ôi trời, Bắc Phong vẫn còn sống ư? Trời ơi!"

“Ngươi bớt giả bộ cho ta đi, nếu ngươi thực sự có thành ý, thì đừng lằng nhằng, ngươi nói thẳng đi"

Lý Hỏa Vượng vốn không có chút tin tưởng nào với mỗi một lời nói từ lúc ban đầu đến giờ của Đầu Tử trước mắt.

Đi một đàng học một sàng khôn, đối với Tọa Vong Đạo, hắn đã tìm được cách ứng phó.

Nhưng dù là lời của Đầu Tử là lời nói dối, hắn cũng muốn nghe xem, có lúc lời nói dối cũng đại diện cho một vài thông tin.

Dù sao nếu xét trước đây, khả năng Bắc Phong chưa chết đó là nội gián của Đầu Tử thực sự rất lớn, bây giờ Bắc Phong làm việc cho Thiên Trần, đúng là có thể biết một số việc.

“Người của Thiên Trần Quốc ấy à, họ có thể tiếp xúc với thiên đạo"

Đầu Tử nói ra thông tin đầu tiên.

“Còn cần ngươi nói hả? Ngươi nói xem chắc không phải nội tình của Thiên Trần Quốc chính là điều này chứ?"

“Không không không, Hồng Trung, ta nói là tất cả mọi người Thiên Trần Quốc đều có thể, chỉ là có những người lợi hại có thể dễ dàng bóc tách, có những tên ngu xuẩn không có ngộ tính, không học được"

“Tất cả mọi người? Thậm chí người bình thường của Thiên Trần Quốc đều có thể ư?"

“Hahaha, ngươi cảm thấy Thiên Trần Quốc như vậy mà còn có người bình thường hả? Bên đó khác với bên chúng ta đấy, bên đó không có Ti Mệnh gì cũng không có thần tiên gì, bên đó họ tự làm chủ.

Lý Hỏa Vượng đứng ở đó, nghe Đầu Tử nói tiếp.

“Họ không tin vào điều gì hết, họ chỉ tin vào bản thân họ"

Đối với Lý Hỏa Vượng mà nói, đây là một tin xấu đến mức không thể xấu hơn, Thiên Trần Quốc như vậy thì phải đối phó bằng cách nào đây?

Lý Hỏa Vượng không biết rốt cuộc năng lực của họ có phải là cướp được từ Vô Sanh Lão Mẫu lúc trước không, hay hoặc là cái gì khác.

Nếu Đầu Tử không lừa mình, vậy thì e rằng tình hình tiếp sau đây sẽ rất rắc rối.

Nếu trước đây vẫn cảm thấy có thể sẽ mượn dùng Ti Mệnh, bây giờ nếu không mời Quý Tai giúp đỡ, sợ rằng hoàn toàn không có hy vọng chiến thắng.

Lý Hỏa Vượng còn đang suy nghĩ, Đầu Tử đã ở một bên đưa ra chủ ý.

“Thiên Trần Quốc rất đông người, dựa vào vài ba trái dưa quả cà Đại Tề, e rằng không đủ, ngươi chỉ tìm quan gia là sai phương hướng rồi, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, Thiên Trần Quốc muốn gây rắc rối với ai, thì ngươi nên đi tìm kẻ đó.

“Làm hoàng đế không cần thiết kháng cự đến chết, chẳng may không chống đỡ được, bán đứng Bạch Liên Giáo cũng không phải không có khả năng, nhưng bản thân Bạch Liên Giáo thì không được, về chuyện này, họ sẽ cố hết sức, đúng rồi, Hồng Trung, nghe nói ngươi có không ít người quen trong Bạch Liên Giáo phải không?"

"Mẹ kiếp, đừng gọi ta là Hồng Trung! Ta là Lý Hỏa Vượng! Đừng mong Hồng Trung đó có thể kết nối ta với ngươi! Ta tuyệt đối sẽ không để hắn ra đâu!"

Đầu Tử nhìn sang hắn với vẻ mặt cổ quái.

“Ngươi đang nói gì thế hả? Bây giờ ngươi không phải là Hồng Trung Lý Hỏa Vượng sao?"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, liền lạnh lòng, bất giác nhìn kỹ bản thân.

“Bây giờ ta là Hồng Trung Lý Hỏa Vượng rồi ư?"

"Sao thế? Hồng Trung Lý Hỏa Vượng và Lý Hỏa Vượng, hai người

các ngươi... phân biệt rõ ràng thế sao?"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đầu Tử, nhếch khóe miệng.

“Đầu Tử, suýt nữa bị ngươi lôi đi vòng vòng, đáng tiếc cái trò đó của Tọa Vong Đạo, ta đã chơi chán từ lâu rồi, ta không tin"

Bên ngoài hoàng cung, dưới sự bao vây của thái giám và cung nữ, Đầu Tử và Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm nhau.

“Cái gì mà tin với không tin? Hồng Trung, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì vậy? Sao ta không hiểu?"

Đầu Tử hỏi với vẻ mặt đầy quái dị.

“Có nghe hiểu hay không, bản thân ngươi rõ nhất, ta không thèm nói với ngươi những chuyện này, nói lại chuyện chính đi, ngoại trừ những việc này, ngươi còn biết bao nhiêu về Thiên Trần Quốc? Ví dụ như kim long ấy?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng vụt lên hình ảnh đã từng nhìn thấy.

“Kim long?"

Đầu Tử tỏ ra rất kinh ngạc.

1092 chữ

Chương 1325: Điền Thật Rồi

“Thiên Trần Quốc có thứ như vậy sao? Ta không nghe nói, chẳng lẽ đó là long mạch của Thiên Trần Quốc chăng?"

“Long mạch sao?"

Nếu đúng là như vậy, thì bất luận là Đại Tề hay Đại Lương, long mạch đều do con người đảm nhận, người của Thiên Trần Quốc không những kỳ lạ, mà long mạch cũng kỳ lạ, tất cả các phương diện đều hoàn toàn khác với những nơi khác.

Đại Tề, Đại Lương, Thiên Trần Quốc đều như vậy, rất khó tưởng tượng hai thế giới khác sẽ như thế nào, cũng may mình không cần thiết phải tiếp xúc với hai thế giới đó.

“Hồng Trung à, nể tình ta nói với ngươi những việc này, đã đủ chứng minh thành ý của ta rồi chứ? Cho nên chuyện này quyết định vậy đi?"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này lắc đầu.

“Những thông tin này cũng chẳng có gì, đều là những chuyện mà ai cũng biết của Thiên Trần Quốc, phía ta hơi tốn công sức một chút cũng có thể thăm dò được.

“Nếu ngươi thực sự muốn cùng kiếm được lợi ích, thì mang chút gì thực tế ra đây, ví dụ như từ chỗ chúng ta đến Thiên Trần Quốc phải đi bằng cách nào.

Bất luận Đầu Tử ba hoa chích chòe thế nào, Lý Hỏa Vượng vẫn nửa tin nửa ngờ, so với những việc hư ảo, hắn tin tưởng vào những điều có thể tận mắt nhìn thấy hơn.

Giả dụ như Đầu Tử thực sự có thể làm được điều này, thì hắn cảm thấy mình ngấm ngầm đối đầu đối phương một phen cũng không sao.

Chỉ cần có cách đến được Thiên Trần Quốc, thì phía bên mình không còn bị động chỉ có thể phòng thủ như vậy.

Nếu bên phía Thiên Trần Quốc không phòng bị, chưa biết chừng còn có thể giết họ không kịp trở tay ấy chứ.

Nếu thực sự không thể tránh được giao đấu lần này, tốt nhất là lấy Thiên Trần Quốc làm chiến trường.

“Tại sao ngươi nghĩ rằng ta có cách đi đến Thiên Trần Quốc?"

Đầu Tử hỏi với giọng kỳ lạ.

Lời của Lý Hỏa Vượng chặn đứng đường lui của hắn.

“Nếu ngươi không có, thì những thông tin này được truyền đến

bằng cách nào? Chẳng lẽ đều là do bịa đặt ra chắc?"

"Hahaha!"

Đầu Tử ngửa cổ, cười nói.

“Hồng Trung, ngươi đúng là càng ngày càng thông minh đấy. Được, ta nói cho ngươi biết cách, ba ngày sau đến tẩm cung của ta"

“Tại sao phải ba ngày? Nói luôn bây giờ không được sao? Ngươi lại định giở trò gì hả?"

“Hồng Trung à, ngươi đừng luôn nghĩ ta xấu xa như vậy, chúng ta có thể đến Thiên Trần Quốc hay không, không phải do ta quyết định, mà do bên Thiên Trần Quốc.

“Năng lực có thể tiếp xúc thiên đạo của họ, không chỉ hạn chế ở thiên đạo, họ còn có thể xuống tay với tâm bàn"

Lý Hỏa Vượng không có ý hỏi tiếp, đợi Đầu Tử nói tiếp.

“Có nghĩa là họ có thể lấy ra vài thứ trong cơ thể tâm bàn ra, nhét toàn bộ vào trong cơ thể một người, mà người này chính là cây cầu nối giữa Đại Tề và Thiên Trần Quốc.

“Ta không kiểm soát được lúc nào thì cây cầu này được nối liền, nhưng, ta có thông tin nhanh nhạy, biết lúc nào thì cây cầu này được nối lại.

Lý Hỏa Vượng rất khó tưởng tượng, mấy thứ trong cơ thể tâm bàn tập hợp lại thì sẽ như thế nào, nhưng hắn có thể hiểu được, tại sao ban đầu Gia Cát Uyên cũng không làm được, còn người của Thiên Trần Quốc lại có thể đi lại tự do giữa hai thế giới.

Tất cả thần thông giữa thiên địa đều ở trong tay của đại quân Thuyết Bất Đạt đó, đều có thể chơi đùa nắn bóp tùy ý.

“Ba ngày sau, họ sẽ đến, ngươi có thể mượn cơ hội này lén đến Thiên Trần Quốc xem sao, thế nào, thông tin này rất có ích đấy, lần này sẽ không nghi ngờ thành ý của ta nữa chứ?"

“Nếu người thành tâm, thì nên nói chuyện này ra ngay lúc đầu.

Lý Hỏa Vượng nói xong, không thèm để ý Đầu Tử nữa, đi xuyên qua đám thái giám cung nữ bất động tại chỗ, định bỏ đi.

Vừa đi ra khỏi đám người, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy quốc sư Đại Lương đan hai tay dựa vào trụ đá, lạnh lùng nhìn mình.

Lý Hỏa Vượng phớt lờ hắn, lướt qua bên cạnh hắn rồi cứ đi thẳng, dưới nền tường đỏ gạch xanh, Lý Hỏa Vượng dần đi ra khỏi hoàng cung Đại Lương.

Sau khi đi ra khỏi hoàng cung, Lý Hỏa Vượng không về Đại Tề ngay lập tức, mà trực tiếp đi thẳng đến Giám Thiên Ti dưới lòng đất Thượng Kinh Thành.

Bất kể tên đó có nói thật hay không, Đầu Tử trốn trong hậu cung, lúc nào cũng có thể uy hiếp đến Cao Trí Kiên, chắc chắn không phải chuyện nhỏ, buộc phải mau chóng thông báo cho Tuế Tuế, để họ sẵn sàng đề phòng.

Đối phó với Đầu Tử, cho dù cảnh giác phòng bị nhiều thế nào cũng không thừa.

“Ta biết, bệ hạ cũng biết.

Nghe Huyền Tẫn trước mặt nói, Lý Hỏa Vượng suýt nữa không phản ứng lại.

“Cái gì? Các ngươi đều biết hết ư?"

“Ừm, trên thực tế, bệ hạ đang hợp mưu tính kế với Đầu Tử, bây giờ Đầu Tử cũng có thể tính là người của Giám Thiên Ti"

Nói đến đây, Huyền Tẫn khẽ dừng lại.

“Đường dây của Quốc sư lôi kéo"

“Chuyện lớn như vậy, tại sao không nói với ta?"

“Cha, trước đây ngươi vẫn luôn ở Đại Tề, ta không tìm được ngươi, hơn nữa đây là chuyện của bệ hạ và Tọa Vong Đạo, cũng

không liên quan đến ngươi.

“Cao Trí Kiên điên thật rồi! Lúc đầu suýt nữa bị cướp long mạch, giờ còn muốn hợp tác với Tọa Vong Đạo!"

“Cha, bản thân ngươi chẳng phải cũng hợp tác với Đầu Tử đó sao?"

“Ta chỉ thăm dò thôi!"

Lý Hỏa Vượng bất mãn nhìn Lý Tuế.

1140 chữ

Chương 1326: Long Mạch

“Cha, ngươi đừng căng thẳng, Đầu Tử không gây được sóng gió gì đâu, bây giờ ngay cả Đấu Mỗ cũng hận hắn thấu xương, còn đắc tội với chúng ta, hắn sẽ trở thành con chuột qua đường thật đấy.

“Hắn đắc tội với chúng ta còn ít hả?"

“Cho nên hắn mới muốn giải trừ quan hệ với chúng ta, bất kể sau này thế nào, ít nhất hiện giờ cũng phải dùng đến hắn, giống như cha vậy"

“Thôi bỏ đi, ta không quản chuyện của các ngươi nữa, tóm lại kiềm chế một chút, đợi rắc rối lần này kết thúc, dùng lý do nào đó lôi hắn ra, chúng ta cùng giết chết hắn.

“Được, nhưng mà cha, giết chết hắn, cuối cũng vẫn sẽ có Tọa Vong Đạo mới ra đời, vẫn sẽ có Đầu Tử mới"

“Thế thì đã làm sao, ít nhất Đầu Tử mới không có thù với ta! Thôi, không nói về hắn nữa, lần này ta tìm ngươi đến còn có chuyện khác.

Lý Hỏa Vượng trầm tư một lúc sau.

“Về long mạch, ngươi biết được bao nhiêu? Bất luận là thần thoại truyền thuyết vô lý cũng được.

“Ừm? Cha, tại sao đang yên đang lành ngươi lại hỏi vậy?"

Lý Tuế hơi bất ngờ Lý Hỏa Vượng lại hỏi câu này.

“Bởi vì bây giờ ta rất muốn tìm hiểu. Chuyện của năm thế giới trước đây khiến ta hiểu ta hiểu biết vô cùng ít ỏi về thế giới này.

“Hơn nữa ta còn phát hiện, bất luận là ghi chép liên qua đến Vô Sanh Lão Mẫu phản bội của Bạch Liên Giáo trước đây, hay là năm thế giới được cai quản bởi Ngũ Trí Như Lai trong truyền thuyết sau này, những thông tin này đều có ích"

“Có lẽ không phải hoàn toàn có ích, nhưng những truyền thuyết hay thần thoại được thổi phồng, trong đó đều ẩn chứa một phần lịch sử thực sự.

Trước đây Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không để ý đến những việc này, vì họ đều kiểu ông nói ông phải, bà nói bà hay, hơn nữa hoàn toàn không khớp với những chuyện xảy ra trong hiện thực.

Nhưng dù sự thực bị bóp méo, ít nhất cũng là sự thực.

Những việc khác đều có thể từ từ, nhưng nếu phải đi đối phó Thiên Trần Quốc, thì long mạch chắc chắn là việc quan trọng trong những việc quan trọng.

Long mạch không chỉ có thể cố định canh giờ mỗi ngày, long khí còn có thể ngăn cách ảnh hưởng Ti mệnh khác, thậm chí là bản thân long mạch.

Từ sau khi nhìn thấy kim long của Thiên Trần Quốc, trong lòng Lý Hỏa Vượng vẫn luôn hoài nghi, rốt cuộc long mạch là thế nào.

Không biết là bản năng hay là gì, Lý Hỏa Vượng cảm thấy kim long đó chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

“Về long mạch ấy, cha, có lẽ những gì ta biết thì ngươi cũng biết.

Lý Tuế thò ra hai ngón xúc tu quấn bình trà bên cạnh, rót một chén trà nóng cho Lý Hỏa Vượng.

“Mỗi một long mạch tương ứng với mỗi canh giờ, mỗi một long

mạch biến mất đều sẽ khiến canh giờ tương ứng đó biến mất"

“Không phải, ta không muốn biết điều này"

Lý Hỏa Vượng nói xong, rồi lại đặt chén trà vừa nâng lên xuống.

“Ta muốn hỏi nó là cái gì, long mạch từ đâu ra? Tạo sao nó lại đồng bộ với canh giờ?"

“Các tông môn giáo phái khác đều có truyền thuyết rất vô lý, thậm chí Trường Sinh Thiên Thiếu tín ngưỡng ở Thanh Khâu cũng có, chẳng lẽ long mạch lại không có sao? Không phải chứ?"

Huyền Tẫn thò xúc tu ra sờ đầu của Lý Hỏa Vượng.

“Cha, đúng là không có thật, vì bản thân long mạch chính là canh giờ, vẫn luôn là như vậy, chẳng lẽ còn có canh giờ không cần long mạch tương ứng, cô đơn một mình chắc?"

“Vẫn luôn là như vậy thì nhất định là đúng sao? Hơn nữa, ai nói canh giờ nhất định phải ràng buộc với long mạch? Bản thân canh giờ vốn phải tồn tại một mình.

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩn người.

“Cha, ngươi muốn thể hiện điều gì, tuy dân chúng bình thường không biết điều kỳ diệu trong đó, nhưng bản thân ngươi cũng từng nhìn thấy long mạch chết đi, cũng nhìn thấy canh giờ giảm bớt, hơn nữa..."

“Đợi đã! Ngươi đợi một lúc đã!"

Ngón tay Lý Hỏa Vượng xuyên qua mái tóc mình, cảm xúc nóng ruột nóng lên tận da đầu mình.

“Ngươi đợi trước đã, hình như ta nghĩ ra một số thứ Nhưng Lý Hỏa Vượng cố gắng nghĩ một lúc, vẫn không nghĩ ra được mình vừa định nói gì, dù Lý Tuế thò xúc tu giúp hắn cũng vô ích.

“Đáng chết, rốt cuộc vừa nãy ta đã nghĩ đến điều gì? Rõ ràng rất quan trọng mới đúng"

Lý Hỏa Vượng hung hăng buông tay xuống.

“Cha, có phải hơi lạc đề rồi không, vừa nãy chúng ta còn đang nói về long mạch mà?

“Ừm, đúng thế, là long mạch, chúng ta nói tiếp đi.

Lý Hỏa Vượng ngồi ngay ngắn lại.

“Ý của ta là rốt cuộc long mạch như thế nào. Long mạch, long mạch, giống như cái tên, chắc phải là thân rồng chứ? Tại sao cứ phải treo trên thân người chứ?"

Sau đó Lý Hỏa Vượng lại nói về kim long mà nhìn thấy ở Thiên Trần Quốc trước đây cho Lý Tuế.

“Đầu tử nói kim long đó có khả năng là long mạch của Thiên Trần Quốc, ta nghi ngờ kim long đó còn có khả năng liên quan đến Thiên Hoàng Quý Vị hơn.

“Ta không biết thực lực bên phía Thiên Trần Quốc mạnh đến mức nào, nhưng có thể chắc chắn, nếu họ có thể dễ dàng lợi dụng thiên đạo tùy ý như vậy, thì e rằng họ cũng có thể dễ dàng lợi dụng long khí long mạch, bất luận khả năng nào trong hai khả năng, e rằng cũng không dễ đối phó.

“Cha, ta thực sự không lừa ngươi, thực sự không có truyền thuyết liên quan đến long mạch, dù sao nói xằng nói bậy về thánh trong dân gian sẽ bị giết đó.

"Ùm..."

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, hai tay khoanh trước ngực dựa về phía sau, không dễ gì muốn thu thập thông tin của kẻ địch, kết quả lại không có gì, lần này khó rồi đây.

1114 chữ

Chương 1327: Hoàng Miếu

Trong thời gian ba ngày, cũng không thể nào không tìm hiểu kẻ địch của mình, mà cứ vậy mơ hồ chạy đến Thiên Trần Quốc chứ?

Trong lúc Lý Hỏa Vượng còn đang suy nghĩ, Lý Tuế đứng lên, kéo tay áo của hắn đi ra ngoài.

Thấy Lý Tuế kéo đi, Lý Hỏa Vượng cũng không hỏi, cùng nàng đi thẳng về phía trước.

Lý Tuế dẫn Lý Hỏa Vượng lượn một vòng rồi lại về trong hoàng cung bí bách, cuối cùng họ dừng lại trước hoàng miếu nghi ngút khói hương.

Lý Hỏa Vượng từng đến nơi này, hơn nữa không chỉ một lần, đương nhiên là biết bên trong có gì.

“Cha, nếu ngươi muốn hỏi gì, e rằng chỉ có thể tìm được câu trả lời ở nơi này thôi.

“Vậy còn đợi cái gì, đi thôi"

Lý Hỏa Vượng dẫn Lý Tuế đi vào hoàng miếu. Trong hoàng miếu còn có người, phần lớn đều là lão thái giám mặt già như cây khô, họ dùng phất trần trong tay quét bụi trên bài vị, chăm chỉ nghiêm túc canh mộ cho hoàng đế đã mất.

Nếu không xảy ra chuyện bất ngờ, thì nơi ở của họ dường như cũng là nơi này.

Lý Hỏa Vượng biết bên ngoài đều chỉ là bài trí, trực tiếp đi về phía mảnh vải màu vàng sáng treo trên bên tường. Cùng với mảnh vải vàng được kéo ra, một cánh cửa đá màu đen uy nghiêm xuất hiện trước mặt họ, trên cánh cửa đá màu đen khắc con rồng khổng lồ chín đầu nhe ranh múa vuốt, trông vô cùng sống động.

Sau khi cánh cửa đá khổng lồ được Lý Hỏa Vượng kéo mở, một luồng khí lạnh khiến người ta sởn tóc gáy ập đến. Tổng thể cả vùng đất sau cánh cửa đá trông như hình phễu, xung quanh nhô cao, còn ở giữa lại thấp, trang hoàng sang trọng kiểu hoàng gia.

Khắp chỗ đều là ánh vàng lấp lánh, thậm chí ngay cả quan tài khổng lồ như cái nhà ở chỗ thấp nhất cũng đều làm bằng vàng,

chín con kim long hình trạng khác nhau quấn xiềng xích, lôi kéo quan tài màu vàng về bốn phương tám hướng.

Còn ở bên trong quan tài màu vàng đó chính là thứ quý giá nhất của Đại Lương, long mạch của Đại Lương. Một hoàng đế Đại Lương chồng lên người hoàng đế Đại Lương khác, còn ở dưới người hắn cũng là một người khác, từng người chồng liên tiếp lên nhau, tầng tầng lớp lớp dường như vô cùng vô tận.

Bên trong quan tài trông có vẻ rất sâu rất tối, các đời hoàng đế Đại Lương bị xiềng xích đóng chặt giữa không trung, chồng chất ngay ngắn thành một con đường xác chết dựng đứng.

Khi Lý Hỏa Vượng quan sát họ, hoàng đế trên đó cũng phản ứng lại, đều dồn ánh mắt về phía hắn.

“Cứ hỏi họ về vấn đề kim long à?"

“Không, sợ rằng họ cũng không biết, chúng ta phỉa tìm một số người già nhất.

Lý Tuế dẫn Lý Hỏa Vượng đến bên quan tài, trực tiếp nhảy xuống men theo đường biên.

Phần đáy quan tài rất tối rất sâu rất chật, cũng may Lý Hỏa Vượng có thể vùi phần lớn cơ thể vào trong tường, cũng không đến nỗi chật lắm.

Xung quanh tối tăm khiến Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy gì, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được vàng nguyên chất lúc ẩn lúc hiện trong tối đen.

"Lửa."

Lý Hỏa Vượng vừa giơ tay, ngọn lửa chiếu sáng cả một vùng dưới đáy quan tài.

Nhưng ngọn lửa không lớn như Lý Hỏa Vượng nghĩ, mà lúc sáng lúc tối, chỗ của long mạch, đã có thể ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ xung quanh.

“Tiểu tử, ngươi là Lý Hỏa Vượng phải không? Ngươi có chuyện

gì?"

Nghe thấy giọng nói già nua vang lên từ đỉnh đầu, Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm ngẩng đầu.

“Ta không tìm ngươi.

Hắn ngồi xổm xuống ép ngọn lửa trong tay lại gần hoàng đế sau cùng nhất, sau đó hắn nhìn thấy một khuôn mặt nửa người nửa rồng, long bào màu vàng trên người hắn hoàn toàn hợp thành một thể với máu thịt của hắn.

Lý Hỏa Vượng đưa ngọn lửa trong tay lại gần phần đuôi của long mạch thêm một phân, để hắn nhìn rõ vị hoàng đế đầu tiên của Đại Lương này hơn một chút.

Có thể nhìn ra, khuôn mặt của đối phương đã hoàn toàn không còn dạng người, có thể nói là rồng, nhưng cũng không giống lắm, mà giống một khuôn mặt rồng biến dạng méo mó hơn.

Râu rồng dài nhỏ giống như đường chỉ may, xuyên giữa những vẩy rồng, khuấy đảo những vẩy vàng trên bề mặt loạn lên.

Bảy vuốt rồng trên cơ thể mọc ngược khớp, số lượng móng vuốt cũng có nhiều có ít.

Lúc này Lý Tuế giải thích với Lý Hỏa Vượng:

“Long mạch đều truyền từ đời này sang đời khác, nếu thực sự muốn tìm hiểu một số chuyện, thì có thể tìm trên long mạch.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, đúng là như vậy, long mạch này không chỉ có thể làm đoàn cố vấn của hoàng đế đương triều, càng có thể được biết tất cả mọi việc đã xảy ra thực sự trong quá khứ từ mỗi một vị hoàng đế. "Roat!"

Vuốt rồng mọc vảy bỗng vung một cái lên mặt hắn với tốc độ mà Lý Hỏa Vượng cũng không phản ứng lại được. Tiếng máu thịt rách vang lên, nửa khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng chậm rãi trượt xuống, lộ ra xương sọ máu thịt lẫn lộn phía sau.

Lý Hỏa Vượng giơ tay phải, gập ngón tay cái, dùng mu ngón tay

ngăn da mặt của mình chậm rãi đẩy lên, cuối cùng bốp một tiếng, dán lại khuôn mặt về chỗ cũ.

“Tiền bối, ngươi chính là hoàng đế đầu tiên của Đại Lương phải không?"

Lý Hỏa Vượng buông tay xuống, hỏi hắn.

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, cùng với lão hoàng đế tức giận gầm lên một tiếng, tiếng rồng gầm chấn hãi lòng người vang lên từ trong quan tài.

Long khí tràn ngập bay ra bắt đầu ảnh hưởng xung quanh, cơ thể Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không bị khống chế, từng mảng vẩy rồng dựng ngược, rồi từng mảng biến mất.

1101 chữ

Chương 1328: Phù Thủy

“Hắn điếc rồi, cũng điên thật rồi, ngươi hỏi hắn cũng không hỏi được gì đâu"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn theo phía có tiếng nói, tìm được một khuôn mặt đầu bù tóc rối trong số hoàng đế chồng chất lên nhau.

Không biết đó là bộ râu hay là sợi tóc màu vàng của bộ tóc, che khuôn mặt đó rất kín, khiến Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy diện mạo của hắn.

Hoàng đế râu dài lắc lắc cái đầu, quay đầu về phía tấm thẻ bài bên hông Lý Tuế ở bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

“Ti Thiên Giám? Ấy vậy mà Ti Thiên Giám lại dẫn ngươi đến tìm mấy lão bất tử chúng ta, thân phân của tên nhóc ngươi cũng không bình thường đấy"

Hoàng đế râu dài vừa dứt lòi, từ chỗ cao hơn truyền đến tiếng nói.

“Ta nhớ hắn, sau khi đầu tử cướp long mạch, tên tiểu tử mặc hồng bào này đã giết đầu tử, để long mạch trở về.

“Nói vậy thì tên tiểu thử này có ơn với Đại Lương ư?"

“Có ơn, có ơn lớn!"

“Hắn là con đao của Cơ Lâm, từng dùng hắn để giết không ít hoàng thất Đại Lương"

“Ta không phải họ Cơ! Ta không quan tâm!"

Nghe thấy những tiếng nói này càng lúc càng ồn ào, Lý Hỏa Vượng lập tức cao giọng lên tiếng nói:

“Các vị tiền bối!"

Nghe thấy giọng nói dần ít dần, Lý Hỏa Vượng lại lên tiếng nói:

“Hôm nay vãn bối đến đây, không vì việc gì khác, chỉ muốn nhờ các vị nói cho vãn bối biết một số chuyện ngày xưa liên quan đến long mạch.

Vì để tăng thêm lực cho lời nói của mình, Lý Hỏa Vượng lại nói thêm một câu ngay sau đó.

“Các vị cũng biết đấy, hiện giờ Đại Lương mất đi mấy canh giờ, việc này liên quan đến tương lai của giang sơn xã tắc của các vị, mong các vị giúp đỡ"

Tiếng bàn luận xôn xao vang lên, chẳng mấy chốc bọn họ bàn bạc xong, tiếng nói dần dừng lại.

“Ngươi đã có ơn với Đại Lương, lại do Giám Thiên Ti đưa đến, chúng ta có thể nói cho ngươi biết.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cũng không tỏ ra quá bất ngờ, dù sao bây giờ hai bên là quan hệ đồng minh, bọn họ không có lý do không nói với mình.

Tất cả long mạch khác đều im lặng không nói nữa, vị hoàng đế râu dài lên tiếng nói.

“Năm đó khi triều đình Đại Tề bị tiêu diệt, như rồng mất đầu, năm đó trong số những họ quý ở kinh thành, nhà họ Cơ chúng ta cũng được coi là một họ lớn, không nói hơn hàng chục ngàn, ít nhất cũng có mấy ngàn.

“Vì hoàng vị này, chúng ta con giết mẹ, ông giết cháu, huynh đệ tương tàn, cứ giết đến chỉ còn lại một người, mà người đó chính là vị hoàng đế đầu tiên của hoàng triều Đại Lương chúng ta"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn vị hoàng đế phía dưới cùng nhất một cái, lên tiếng nói:

“Tiền bối, ta đều biết những việc này, điều ta muốn biết không phải là truyền thừa của long mạch, mà là nguồn gốc của long mạch.

“Ngàn năm về trước Đại Lương là Đại Tề, long mạch của Đại Tề từ đâu ra? Các vị có biết không?"

“Ha ha ha, nếu phải nói ra thì phải nói từ lúc bắt đầu, vào thời thượng cổ, con người được phù thủy nuôi để ăn thịt, sống giống như lũ lợn bẩn thỉu, chỉ xứng ăn bùn dưới đất.

“Nhưng sau này, các tổ tiên chúng ta không muốn làm lợn từ đời này sang đời khác, cho nên đã nghĩ trăm phương ngàn kế để thoát ra"

“Thoát ra cũng không được, sớm muộn bọn họ sẽ tìm đến, cho nên bọn họ phải nghĩ cách mở ra một vùng đất để sinh sống, mà số phận trên long mạch chính là thứ dựng nên vùng đất này"

“Phù thủy?"

Lý Hỏa Vượng không khỏi nghĩ đến những vu thần che khuôn mặt đó, sau đó hắn lập tức hỏi.

“Tiền bối, phù thủy mà ngươi nói có liên quan đến pháp giáo không?"

“Không liên quan đến bọn họ, đó là thời thượng cổ, không có pháp giáo.

“Vậy tiền bối, rốt cuộc phù thủy là ai? Chẳng lẽ.. phù thủy là Ti Mệnh ư?"

Lời của Lý Hỏa Vượng lập tức như hòn đá ném xuống hồ dấy lên ngàn tầng sóng.

“Không, không phải Ti Mệnh, Ti mệnh vốn không tồn tại.

“Đúng, đúng thế, không có Ti Mệnh gì hết, đó đều là giả"

“Đây là hoàng miếu, nghiêm cấm nói hai chữ đó!"

Sau đó một câu của Lý Hỏa Vượng lại khiến tất cả mọi người yên lặng hẳn.

“Vậy phù thủy rốt cuộc là ai?"

Một lúc sau, hoàng đế râu dài chậm rãi lên tiếng.

“Chúng ta là hoàng đế Đại Lương, trước Đại Lương còn có Đại Tề, trước Đại Tề còn có Bắc Yến Tam Quốc, sau Tam Quốc còn có Đại Trần, chúng ta cũng chỉ nghe lại từ đời trước thôi.

“Tất cả mọi thứ của thời thượng cổ cũng đều được truyền đời, chúng ta cũng không biết phù thủy là cái gì?

“Nhưng có lẽ phù thủy đó lợi hại hơn con người lúc đó chứ, nếu không làm sao con người làm nô lệ cho chúng được.

Lúc này Lý Hỏa Vượng không quan tâm việc khác, hắn phát hiện trong một loạt tên nước phía sau Đại Tề, còn có một tên Đại Trần.

“Vậy có liên quan đến Thiên Trần Quốc không? Lẽ nào Thiên Trần Quốc là một phần lịch sử chưa diệt vong của Đại Trần?"

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Lý Hỏa Vượng lập tức hỏi thăm long mạch về Đại Trần.

“Không biết, toàn thiên hạ có mấy cái long mạch, ngươi chỉ biết hỏi bên này thôi à? Đi hỏi long mạch Thanh Khâu đi, hình như bên trong long mạch của bọn họ xen lẫn một số hoàng đế của Bắc Yến Tam Quốc.

“Lý Tuế, bây giờ ta không có thời gian, phái người đến Thanh Khâu điều tra chuyện này giúp ta, xem Thiên Trần và Đại Trần có quan hệ gì không"

1097 chữ

Chương 1329: Số Mệnh

“Được, nhưng cha à, ta cảm thấy điều tra hay không cũng như nhau, cho dù Thiên Quốc đó có phải là Đại Trần ban đầu không, thì đều là kẻ địch của chúng ta.

“Nói như vậy cũng không sai, điều tra trước đi, chẳng may có thu hoạch khác thì sao?

Nói xong lời này, Lý Hỏa Vượng liền quay lại chuyện chính.

“Tiền bối, ngươi nói tiếp đi, số mệnh đó đến như thế nào, long mạch đầu tiên xuất hiện như thế nào?"

"Số mệnh của thiên địa là hoàng đế đầu tiên dẫn theo con dân của hắn cướp được từ một phù thủy, có được số mệnh này, mới có thể khiến một người chống dậy vùng trời đất này, người đó chính là hoàng đế đầu tiên.

“Số mệnh cướp được từ một phù thủy ư?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lặp lại lời của vị hoàng đế râu dài vừa nãy.

Theo cách nói của hắn, vì có được số mệnh, cho nên mới có vùng trời đất này. Nhưng lại không biết phù thủy này là cái gì, việc này khiến Lý Hỏa Vượng nghe mà mơ hồ khó hiểu.

Nhưng lần này Lý Hỏa Vượng không bỏ qua, hắn biết trong những truyền thuyết này có thể có một phần là giả, buộc phải nghiêm túc suy nghĩ.

Sợ rằng có khả năng giống như những thần thoại truyền thuyết khác, tuy bị bóp méo, nhưng một phần trong đó là sự thực. Sau khi

suy nghĩ một, Lý Hỏa Vượng cảm thấy số mệnh này tám phần có khả năng là canh giờ, dù sao nếu không có canh giờ, thì sợ rằng nơi này sẽ giống như Đại Tề, lung lay có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Lý Hỏa Vượng vùi một nửa thân mình vào trong bức tường, nói với Huyền Tẫn ở một bên.

“Tuy họ nói không có Ti Mệnh, nhưng từ trong cuộc nói chuyện này, ngươi không cảm thấy nếu phù thủy đó là Ti Mệnh nắm giữa canh giờ, tất cả đều được rõ ràng rồi sao?"

Huyền Tẫn ngập ngừng, trầm mặc gật đầu.

“Vậy vị tiền bối này, ngươi có biết vị phù thủy bị cướp vận mệnh đó trông như thế nào không? Giống như một con kim long chẳng hạn?"

Lý Hỏa Vượng nhìn vẩy rồng trên người họ, hỏi ra nghi vấn mà mình quan tâm nhất.

Nếu con kim long đó đúng là long mạch của Thiên Trần Quốc, thì hình như nó khác với tình trạng long mạch của Đại Lương Đại Tề, họ dường như không cần một chuỗi hoàng đế làm vật dẫn.

“Kim long? Không biết.

“Chúng ta là chân long thiên tử, chúng ta chính là long!"

“Linh Ương là long, nhưng không phải kim long"

Nghe thấy câu trả lời của họ, Lý Hỏa Vượng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Nếu đúng là như vậy, thì rốt cuộc thời kỳ thượng cổ đã xảy ra chuyện gì, cũng dần dần sáng tỏ.

Có lẽ ban đầu con người không phải như bây giờ, vì để không bị coi là nô lệ, họ đã cướp đi thiên đạo từ Ti Mệnh nắm giữ thời gian.

Vì chỉ dựa vào một người thì không thể chịu được sức mạnh của thiên đạo, cho nên mới phân thành mười sáu long mạch, cũng tương ứng với mười sáu canh giờ của Đại Lương thời kỳ sơ khai nhất.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng, vì hiện giờ không chỉ có một nền lịch sử bên phía Đại Lương, tất cả có năm nền lịch sử hướng khác nhau.

Mà năm tầng lịch sử này đều có canh giờ, đều có ‘số mệnh của phù thủy"

Nếu mình suy nghĩ đúng, thì cũng có nghĩa là, con người của năm nền lịch sử đã phân chia toàn bộ thiên đạo của Ti Mệnh nắm giữ thời gian.

Nếu nói lúc ban đầu nhất của mỗi một nền lịch sử đều có mười sáu long mạch, vừa hay năm nền lịch sử, không nhiều không ít, vừa đủ tám mươi long mạch.

Khiến hắn phải nghĩ đến trải nghiệm Vô Sanh Lão Mẫu trước đây, thiên đạo của nàng cũng bị người của Thiên Trần Quốc chia cắt.

Trước đó còn nói người của Thiên Trần Quốc quái dị, nhưng bây giờ xem ra, chuyện như này hình như đã xảy ra từ rất lâu trước đây.

Chỉ vì cùng bình thường.

với dòng chảy của lịch sử, mọi người dần coi những chuyện kỳ lạ xảy ra xung quanh mình là chuyện “Cha, chẳng may kim long đó là long mạch, lần này khi ngươi qua đó, tốt nhất là tính toán xem một ngày Thiên Trần Quốc có mấy canh giờ.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, hắn hiểu ý của con gái mình, ở Thiên Trần Quốc một ngày có mấy canh giờ, có nghĩa là Thiên Trần Quốc có mấy long mạch.

Nếu người của Thiên Trần Quốc dễ dàng tiếp xúc với thiên đạo, vậy có khả năng để đối phó với mình, chưa biết chừng họ cũng có thể làm vậy với long mạch.

Chẳng may là thật, vậy thì thực lực của hơn mười long mạch tập trung lại, e rằng mình cũng không chống lại được.

Điều tồi tệ hơn là, long khí của nhiều long mạch như vậy, có thể dễ dàng khiến một đám cao thủ miễn nhiễm với sự tấn công thần

thông của thiên đạo của tất cả mọi người.

Nếu họ thực sự vì mình mà chịu bỏ ra số vốn lớn như vậy, sợ rằng mình gọi hóa thân Đấu Mỗ đến cũng vô ích.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ rất lâu, quyết định cứ làm từng bước trước rồi tính, bây giờ chỉ nghĩ những việc này cũng không có tác dụng gì.

Nếu trước đây đối phương không có tác dụng gì, chắc cũng có hạn chế gì đó không cho họ làm vậy.

“Cảm ơn các vị tiền bối đã giải đáp thắc mắc.

Lý Hỏa Vượng hành lễ với họ, kéo Lý Tuế dẫm lên vách quan tài đi thẳng lên trên.

“Cha, có ích gì không? Ta không cảm thấy những điều họ nói có ích gì với tình cảnh hiện tại của chúng ta.

Lý Hỏa Vượng từ hoàng miếu đi ra nghe thấy Lý Tuế nói vậy, hắn gật đầu.

1114 chữ

Chương 1330: Thế Giới Bất Định

“Tuy vẫn rất mơ hồ khó hiểu, nhưng cũng có ích, cho dù bây giờ không có ích, ngộ nhỡ chưa biết chừng sau này có thể dùng đến, cũng không đến mức gặp phải chuyện mà cái gì cũng không biết"

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh sao ngập trời phía trước, suy nghĩ một lúc rồi cảm khái nói.

“Hơn nữa qua lần trò chuyện này, ta bỗng lĩnh ngộ được một số chuyện “Chuyện gì?"

“Ngươi không phát hiện ra ư? Thế giới này không cố định, bất luận là lịch sử hay thiên đạo đều từng thay đổi, tất cả mọi việc của quá khứ đều từng thay đổi, ngươi biết có nghĩa là gì không?"

Lý Hỏa Vượng giơ hai tay ôm cả bầu trời.

Sau đó Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay, đôi mắt bỗng sáng lên.

“Có nghĩa là chỉ cần chúng ta có đủ thực lực, thì chúng ta có thể thay đổi tất cả mọi thứ theo như chúng ta muốn"

Lý Tuế chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên ánh sao trên trời theo hắn.

“Cha, ngươi muốn biến thế giới này thành thế nào? Cảm thấy bây giờ không tốt sao?"

“Không phải không tốt, chỉ là có chút không quen, ngươi còn nhớ Đan Dương Tử không?"

Lý Hỏa Vượng mau chóng rời khỏi hoàng cung Đại Lương.

“Ừm, ta nhớ, trước đây ngươi từng nói với ta, một kẻ giết người không chớp mắt, không biết chữ.

Cả người Lý Tuế trôi theo, nhanh chóng đi theo sau hắn.

“Lúc ta ở Thanh Phong Quan, ta thực sự rất hận hắn, vì có thể giết chết hắn, thậm chí ta không tiếc tính mạng của mình, giết chết hắn."

“Nhưng ngươi biết không? Trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ ta đã hiểu tại sao hắn có thể trở nên xấu xa đến vậy, không phải bản thân hắn vốn xấu xa, mà là thế giới hoang đường khiến hắn thành ra như vậy"

"Nếu hắn không xấu xa, thì chưa biết chừng hắn đã chết từ lâu rồi, hắn chỉ đang không ngừng lựa chọn cách giải quyết tốt nhất trong tất cả các lựa chọn của cuộc đời thôi"

Hai người đi ra khỏi hoàng cung, men theo đương lớn đi về phía trước, đợi khi đi đến một ngã tư, nhìn thấy không ít người đang đốt tiền vàng đốt nguyên bảo trong vòng tròn, đã đến tiết thanh minh rồi. Mấy năm gần đây, Đại Lương gặp nhiều thiên tai, rất nhiều người chết, cho nên cũng rất nhiều người đốt giấy.

Tất cả mọi người quỳ bên đống lửa, vừa đốt giấy vừa nhỏ tiếng thì

thầm nói những lời muốn nói với người nhà đã qua đời, thính giác nhạy cảm khiến Lý Hỏa Vượng có thể nghe thấy rõ ràng.

Phần lớn số người trong đó đều hỏi người nhà cuộc sống dưới âm tào địa phủ thế nào, có thiếu gì thì nhớ báo mộng về.

“Tuế Tuế, ta cảm thấy thế giới này rất bất thường, ở thế giới này, kẻ xấu có thể sống đến tóc bạc trắng, còn người tốt lại chết sớm, tại sao chứ Nói xong, Lý Hỏa Vượng đi đến một sạp hàng bán tiền vàng kim nguyên bảo và mua một ít.

Lý Tuế ôm tiền giấy và kim nguyên bảo, đi theo phía sau Lý Hỏa Vượng, đi đến bên ngã tư đường, nhìn hắn dùng Tích Cốt Kiếm vẽ hai vòng tròn trên nền đất.

Sau đó Lý Hỏa Vượng ném tiền giấy vào trong hai vòng tròn, cũng không cần hắn điểm, giấy vàng trong vòng tròn lập tức tự bốc cháy.

Lý Tuế cũng không hỏi hai đốt hai vòng tiền giấy đó cho ai, chỉ ở bên cạnh lặng lẽ giúp đỡ, sau đó nghe thấy cha mình cười khẽ.

“Hahaha, Tuế Tuế à, ngươi nói xem nếu có âm tào địa phủ thật thì tốt rồi, có âm tào địa phủ, thì hai loại người này đều sẽ chết, chết rồi sẽ không còn nợ nần.

Lý Hỏa Vượng nhìn ngọn lửa trong vòng tròn, ánh lửa màu đỏ dập dờn đảo ngược trong đôi mắt của hắn.

“Nếu có âm tào địa phủ, thì sẽ có Diêm Vương quyết định đối xử dựa theo tất cả những chuyện mà mỗi một con quỷ từng làm khi còn sống, giống như một vài người tội ác tày trời, thì phải cho vào mười tám tầng địa ngục, để tiểu quỷ móc mắt cắt lưỡi dùng dầu rán.

“Người làm việc tốt khi còn sống thì có thể dựa vào công trước khi chết, đầu thai chuyển thế làm người giàu có hưởng phúc sung sướng, sống lâu trăm tuổi, cả đời không bệnh tật không tai nạn"

Lý Tuế giơ một ngón xúc tu, cuộn một nắm kim nguyên bảo ném vào trong lửa, nhìn kim nguyên bảo méo mó biến thành đen xì trong ngọn lửa bập bùng.

“Cha, ngươi muốn cho tất cả thế giới đều biến thành thế này sao?"

Lý Hỏa Vượng cầm từng tờ giấy vàng ném vào trong vòng tròn, nhìn nó cháy không ngừng.

“Ngươi không cảm thấy thế giới như vậy tốt hơn rất nhiều rất nhiều so với thế giới điên cuồng hết sức hiện tại sao?"

Vừa dứt lời, một trận gió thổi qua, tro tàn còn sót lại sau khi giấy vàng cháy bị thổi bay lên, nhanh chóng xoay vòng trong không trung.

Tích Cốt Kiếm dính bùn lại vung ra một khe nứt, Lý Hỏa Vượng vụt người, nhanh chóng chui qua.

Vừa về đến Đại Tề, đột nhiên phi cang mãnh liệt nổi lên ép hắn không thở nổi, quá nhiều rồi đấy.

Vừa ngẩng đầu, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy bản thân cao mấy tầng lầu ở phía xa. Tượng đá cao lớn như bị dây từng trói lại, bị lao công hô khẩu hiệu đồng tâm hiệp lực kéo lên. Nhìn dân chúng quỳ lạy hô hét với tượng thần, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra những phi cang này từ đâu ra.

Ở Đại Tề, không nhiều người có thể làm như vậy, tám phần là ý của Thiền Độ, nhưng Lý Hỏa Vượng không muốn ngăn cản. Sắp tới phải giao đấu với Thiên Trần Quốc, bây giờ hắn rất cần phi cang, mà còn càng nhiều càng tốt.

Bất luận là những trò bịp lừa người của Tọa Vong Đạo, hay là Vương Thiên Bảo Hạp đều cần phi cang.

1083 chữ

Chương 1331: Đi Theo

“Sư tiên, ngươi về rồi.

Binh gia đứng gác ở một bên lập tức tiến lên cung kính hành lễ.

“Bảo Thiền Độ và cả Ti Thiên Thiếu Giám, và cả thống soái binh gia Đại Tề đến gặp ta, mau đi đi"

“Lý thí chủ, ta ở đây"

Giọng nói già nua vang lên từ phía sau hắn.

Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu thì thấy Thiền Độ ngồi bên bồ đoàn cỏ, chậm rãi xoay phật châu trong tay.

“Còn có thời gian ở đây niệm kinh hả? Ba ngày sau Thiên Trần Quốc sẽ đánh đến đây đấy.

Lý Hỏa Vượng đi về phía hắn, đợi khi Ti Thiên Thiếu Giám Đại Tề Lương Vũ Hiên và thống soái binh gia Trần Dữ Nhung đến nơi, Lý Hỏa Vượng đã nói ngắn gọn giải thích rõ ràng.

“Khó khăn lắm mới có được thông tin này, chúng ta phải nghĩ cách thông qua việc này tìm được cách phá giải cục diện, bây giờ Đại Tề còn có bao nhiêu người dùng được?"

Lời vừa được nói ra, sắc mặt của ba người đều không tốt lắm, trước đây giao đấu với đại quân không nói ra được, Đại Tề vừa gom được ít người, thì lại chết bảy tám phần.

“Có bao nhiêu thì cố gắng gọi đến bấy nhiêu, việc này liên quan đến sự tồn vong của Đại Tề, chẳng phải trong Chính Đức Tự còn có phật tổ sao? Cũng gọi tất cả bọn họ đến"

Cánh tay nắm phật châu của Thiền Độ hơi run run.

“Lý sư huynh, đó là gốc của Chính Đức Tự, không được bất kính với phật tổ.

“Nếu Thiên Trần Quốc diệt Đại Tề, hoặc Đại Tề không cướp được long mạch, thì Chính Đức Tự cũng vẫn mất gốc!"

Trần Dữ Nhung ở một bên giúp Lý Hỏa Vượng đưa ra kế sách.

“Sư tiên, nếu đã là đánh lén, thì có lẽ chúng ta có thể hữu tâm đánh vô tâm, chưa chắc cần nhiều người như vậy.

Lý Hỏa Vượng nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

“Không được, dù thông tin này là thật, với sự hiểu biết của ta về hắn, khó bảo đảm hắn sẽ không bán tin cho haibên, bán thông tin hành” động của phía chúng ta cho Thiên Trần Quốc.

“Muốn đối phó Thiên Trần Quốc, không thể đầu cơ trục lợi, buộc phải có thực lực đối chọi, mới có khả năng hữu tâm đánh vô tâm.

Thiền Độ trầm tư một lát, lên tiếng nói.

“Lý thí chủ, Đại Tề là của ngươi, đương nhiên chúng ta có thể dốc hết toàn lực, nhưng ngươi phải nghĩ kỹ, Đại Tề chỉ còn lại từng đấy người thôi, nếu bỏ hết vào việc này, thì Đại Tề sẽ là miếng thịt mà người khác có thể ăn bất cứ lúc nào"

“Không đánh lại được thì không cần thiết đối chọi, mục tiêu chủ yếu lần này chính là để ta chạy đến Thiên Trần Quốc, làm rõ bên đó rốt cuộc là thế nào, biết mình biết ta mới có thể bách chiến bách thắng"

Dù sao nếu Đại Lương thực sự đưa người đến trợ giúp, thì cũng không tùy tiện đến được, phải thăm dò rõ ràng bên đó mới được.

“Nhưng Lý thí chủ à, ngươi qua đó rồi, thì quay về bằng cách nào?"

Lý Hỏa Vượng vỗ lên Tích Cốt Kiếm trên lưng mình.

“Ta có cái này, cũng nào cũng có thể quay về được.

“Nhưng chẳng phải thanh kiếm đó..."

Thiền Độ vừa nói được một nửa, thì bị người khác ngắt lời.

“Đúng thế, đúng là có thể quay về bằng thanh kiếm đó.

Lý Hỏa Vượng nhìn về hướng tiếng nói, phát hiện là Huyền Tẫn, hắn đi đến, đưa tay bóp đạo bào của đối phương, phát hiện là người thật.

“Sao ngươi lại đến đây? Mau quay về đi, ở đây rất nguy hiểm.

Lý Hỏa Vượng không muốn để con gái mình mạo hiểm cùng mình.

“Ta biết có nguy hiểm, cho nên ta mới đến giúp ngươi, một mình người đến Thiên Trần Quốc, ta không yên tâm.

“Không được, về đi! Ngoan, nghe lời.

“Ngoan có nghĩa là gì?

Lý Hỏa Vượng vừa định nói gì, nhân lúc hắn mở miệng, chi chít xúc tu chui ra từ trong đạo bào màu đỏ, men theo cổ họng của Lý Hỏa Vượng mau chóng chui vào trong.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng kéo mở đạo bào, rút ra một con dao nhọn định rạch lồng ngực của mình, một cái xúc tu từ trong rốn chui ra, quấn chặt cổ tay của hắn.

“Cha, ta đến Thiên Trần Quốc không chỉ vì ngươi, hơn thế là liên quan đến cả Đại Lương, đừng quên, ta là Giám Thiên Ti Đại Lương"

“Hơn nữa ta thực sự có thể giúp được ngươi, đừng chuyện gì cũng gánh vác một mình.

Thấy lực đạo của tay Lý Hỏa Vượng dần yếu dần, Lý Tuế buông xúc tu khỏi cổ hắn hắn, vỗ lên mu bàn tay hắn rồi rút trở về.

“Ta chỉ không muốn ngươi đi mạo hiểm cùng ta.

“Cha, ngươi đừng coi thường tính mạng của mình, nếu ngươi chết, ta sẽ đau lòng"

Lý Tuế thò xúc tu ra, sờ lên trái tim đập mạnh liên tục của Lý Hỏa Vượng.

Cảm nhận cảm giác thân thuộc trong cơ thể, Lý Hỏa Vượng lại nghĩ đến thực lực của Huyền Tẫn, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Trong lòng hắn đã quyết định, cho Tuế Tuế ở trên người, lần này điều tra thăm dò là chính, không định quấn lấy Thiên Trần Quốc.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng khom lưng, nhặt đạo bào màu đỏ của Lý

Tuế lên, thì nhìn thấy ba người Đại Tề ngẩn người đứng tại chỗ.

“Ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi đi!"

Ở một vùng trũng cách U Đô năm trăm mét về phía Đông Bắc của Đại Tề, cỏ dưới đất đã mọc cao đến nửa mét, xanh mơn mởn một vùng, cùng với làn gió nhẹ thổi qua, khiến người ta vui vẻ thoái mái giống như đang ở Thanh Khâu.

Nhưng không ai ngờ được, tất cả quân tinh nhuệ của Đại Tề đã mai phục nơi đây, đợi người của Thiên Trần Quốc đến.

1150 chữ

Chương 1332: Năng Lực Kỳ Lạ

Lúc này Lý Hỏa Vượng cau chặt mày nằm đó, hắn thông qua thính giác nhạy bén của mình, cảm nhận tất cả động tĩnh trên đất.

Hắn đã nằm ở đây cả một ngày, vì để nghiệm chứng thông tin của Đầu Tử có chính xác hay không.

“Có ngột ngạt không? Có cần ra ngoài cho thoáng khí không?"

Lý Hỏa Vượng hỏi Lý Tuế trong lòng.

“Cha, chúng đến rồi"

Lúc nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức căng chặt da đầu, tim đập nhanh hơn.

Sau đó hắn nghe thấy tiếng bước chân nặng trịch bên trên, và cả vài tiếng chim kêu, hiện tại Đại Tề không có chim! Đó là chim của Thiên Trần Quốc!

Lý Hỏa Vượng khẽ động trong lòng, bùn đất nện xung quanh bắt đầu hóa lỏng, cẩn thận đẩy hắn chậm rãi lại gần mặt đất.

Khi một con mắt của Lý Hỏa Vượng thấy người đi đến cố ý ăn mực đóng giả người Đại Tề thông qua kẽ lá, hắn lập tức thở nhẹ nhõm.

“Không phải đại quân thuyết bất đạt, là nội gián được cử đến, Thiên Trần Quốc bắt đầu thực hiện âm mưu rồi. Có vẻ cũng có không ít người, ít nhất cũng mấy trăm người.

Lý Hỏa Vượng không biết đám người họ đến là muốn làm gì, nhưng bất kể họ muốn làm gì, thì đã biết vị trí hiện giờ của họ, vậy kế hoạch của họ hỏng hẳn rồi.

Không có chút cảnh giác nào, phía sau sườn núi phía xa đột nhiên có mấy bóng đen bay lên, rơi về phía bên này. Đợi khi lại gần mới phát hiện, đó là phật tổ của Chính Đức Tự, phật tổ trong không trung mở cái miệng lớn méo mó, cùng niệm phật kinh khó hiểu với hòa thượng trong cơ thể nó.

“Yết đề yết! Đề ba la yết! Đề ba la tăng! Yết đề bồ đề tát bà ha.

Khi phật tổ đập mạnh vào đám người, cả cơ thể lúc nhúc lập tức như quả dưa hấu rơi xuống đất, đập đến tan nát. Còn các nội gián bị dính trên máu thịt phật tổ đều tuyệt vọng kêu thảm thiết, máu thịt toàn thân cũng bắt đầu không ngừng méo mó, và không thể tránh được chất thành một đống.

Những người đến làm nội gián, mà còn đông người như vậy, đối mặt với phật tổ Chính Đức Tự đột nhiên đánh lén, lập thời bị đánh đến không kịp trở tay.

Nhưng đối phương cũng phản ứng rất nhanh, cùng với một tiếng đàn dây êm tai vội vang lên, gạo rữa nát màu đen phun ra như sóng biển từ trong khe nứt lịch sử, lập tức che lấp cả phật tổ.

Ở ngay chỗ trũng không lớn lắm, tình hình bắt đầu gay cấn, tuy rất khó phân biệt hai bên, nhưng người Đại Tề chết một người thì mất một ruộng.

“Như này không ổn, chúng ta qua bên đó trước, cắt đứt gốc của hắn trước!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, cơ thể áp sát vào cỏ rồi lại gần về phía Thiên Trần Quốc.

Đám người Thiền Độ dốc hết sức, tình hình cuộc chiến bên ngoài vô cùng kịch liệt, đến mức người của Trần Thiên Quốc vốn không

chú ý đến lại có người tiến đến gần.

Thông qua cái động tròn, Lý Hỏa Vượng thấy rừng cây rậm rạp bên đó, còn có người ở giữa rừng cây.

Xem ra để đưa nội gián đến lần này, Thiên Trần Quốc đưa không ít người đến, phần lớn đều là những kẻ độc ác cao lớn thô kệch.

Trong số họ, Lý Hỏa Vượng không thấy đại quân thuyết bất đạt được và kim long đó, trong lòng thầm thở nhẹ nhõm.

Ít nhất xét hiện tại, đây không phải là cái bẫy, Đầu Tử không hãm hại mình về chuyện này.

Khi Lý Hỏa Vượng thấy rừng cây đó đang nhanh chóng thu nhỏ lại, cơ thể mau chóng lệch vị trí, trực tiếp xuyên vào trong.

Lúc vừa đến Thiên Trần Quốc, Lý Hỏa Vượng chú ý thấy tình hình mà trước đó chưa thấy, trên bục cao phía sau đám đông, có một ông lão đi cà kheo, trên mặt trang điểm kiểu hồ ly.

Giữ đôi lông mày hắn có chấm đỏ, trên trán có dấu ấn, cà keo cáo mấy trượng vững vàng dẫm dưới đất, cơ thể nghiêng phía trước, trên hai tay cũng buộc hai cây gậy cắm thẳng dưới đất.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa thấy hắn thì đã đoán chức người này chính là tâm bàn liên kết Đại Tề và Thiên Trần Quốc.

Không vì điều gì khác, chỉ vì mỗi lần hắn nhướn lông mày, thì sẽ có một cái động xuất hiện lấy hắn làm trung tâm, đưa người của Thiên Trần Quốc qua.

Nơi này là một cánh rừng, ngoại trừ một số kẻ địch đang không ngừng đến Đại Tề, chỉ còn lại mấy chục đại quân không thể nói ra.

Thấy họ vô cùng cảnh giác vây quanh ông lão mặt hồ ly đi cà kheo đó, càng chứng thực hơn suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

“Đi thôi!"

Lý Hỏa Vượng ra lệnh, mười mấy xúc tu chui ra từ trong cơ thể hắn mau chóng chống xuống đất.

Co rút lại phối hợp với Lý Hỏa Vượng, hắn cầm Tích Cốt Kiếm, xông về phía ông lão mặt hồ ly với tốc độ cực kỳ nhanh.

Thấy Lý Hỏa Vượng sắp xông đến trước mặt họ, một cái miệng hố lịch sử xuất hiện giữa hư không, lập tức chặn đường của Lý Hỏa Vượng.

Khi Lý Hỏa Vượng thông qua cái miệng hố thấy Thiền Độ đang ăn Giới Hương của người khác, liền hiểu bên đó là Đại Tề, người này lại dùng năng lực của tâm bàn để tấn công.

Hơn nữa không đơn giản chỉ như vậy, trên đỉnh đầu cũng lập tức có một cái miệng hố xuất hiện, giao điểm của hai cái hố dường như muốn dùng mép hố cắt cả Lý Hỏa Vượng.

Một số cái hố mới cũng đang nhanh chóng xuất hiện vây quanh Lý Hỏa Vượng, đúng là đối phương tận dụng năng lực của mình thật hoàn hảo.

Lý Hỏa Vượng không đợi hai cái hố giao nhau, trực tiếp xông vào trong cái hố trước mặt, chân phải dẫm mạnh lên chân trái, hắn lập tức nhanh chóng xoay người trên không trung của cuộc chiến đấu kịch liệt Đại Tề. Đợi thấy hai cái hố trên không trung mở ra, Lý Hỏa Vượng mới vụt người lần nữa, lại chui vào trong cái hố tròn đó.

1093 chữ

Chương 1333: Dọa

Nhưng khác với lúc đi ra, khi Lý Hỏa Vượng lại về trong khe nứt, ông lão mặt hồ ly đã từ trên bục cao đi xuống, trốn đi, còn mấy chục đại quân thuyết bất đạt đã bao vây quanh Lý Hỏa Vượng.

Liền sau đó, tất cả đại quân thuyết bất đạt giơ tay ngọc trắng phỉ thúy lên, khí thế bừng bừng thò ra với Lý Hỏa Vượng.

Chỉ cần bị họ chạm vào một chút, thì cơ thể Lý Hỏa Vượng bất luận đau khổ cái chết hay máu thịt thối rữa đều sẽ rời bỏ hắn mà đi.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đạo bào màu đỏ của Lý Hỏa Vượng bỗng trướng lên, bên trong căng phồng, Lý Hỏa Vượng lập tức phân ra thành mấy trăm người.

Tất cả Lý Hỏa Vượng này nhanh chóng bay ra bốn phương tám hướng như bày ong vỡ tổ.

Hơn trăm cánh tay không ngừng vung trong Lý Hỏa Vượng.... có những tên trốn đi, có những tên không trốn đi, Lý Hỏa Vượng bị chạm phải lập tức biến mất như mây khói.

Đây là thủ đoạn của Lý Hỏa Vượng, đã biết năng lực đặc biệt của họ, vậy thì dứt khoát dùng số đông để giành chiến thắng, để họ đối phó không xuể.

Đợi sau khi đại quân không thể nói ra xử lý sạch sẽ tất cả Lý Hỏa Vượng ngập trời, Lý Hỏa Vượng thực sự đã nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy khỏi vòng bao vây của họ.

Thấy Lý Hỏa Vượng đứng trên một cái cây phía xa, tất cả mọi người của Thiên Trần Quốc cũng không màng đến người Đại Tề, đều vây đến Lý Hỏa Vượng.

Và họ phóng ra một số thứ, không đợi Lý Hỏa Vượng nhìn rõ thì nó đã biến mất trong không trung, tin rằng quân chi viện của họ sẽ đến nhanh thôi.

Người của Thiên Trần Quốc vây đến với khí thế hùng hổ, nhưng Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cảnh này lại không bỏ chạy, mà trực tiếp ngồi khoanh hai chân trên tán cây.

Một Lý Hỏa Vượng khác sinh ra từ trên lưng hắn, hai người đồng thanh niệm chú.

“Kim quang xử, nhật nguyệt tiềm. Bảo tuyền thời, quỷ thất sắc. Hiển tông vu trần thế, vệ giá vu diêm phù.

Nghe thấy tiếng niệm chú của hai Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người của Thiên Trần Quốc phía xa đều lộ vẻ mặt cực kỳ chấn hãi.

Trước đây có một số thành viên đại quân thuyết bất đạt tự sát không thành, thông qua thông tin họ nhận được, người của Thiên Trần Quốc đều biết, tà tu mặc đạo bào đỏ này có thể mời Đấu Mỗ đến hỗ trợ.

Đừng thấy bây giờ họ người đông thế lớn, đối phương chỉ có một người, nhưng đối diện với hóa thân Đấu Mỗ, đám người họ vốn chẳng là gì.

Tiếp đó, tất cả lập tức thể hiện thần thông theo cách của từng người, biến mất trước mặt Lý Hỏa Vượng với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi họ biến mất, tiếng niệm chú của Lý Hỏa Vượng cũng vừa kết thúc, nhưng không có gì xảy ra sau đó.

“Hừ” Lý Hỏa Vượng cười lạnh lùng một tiếng rồi đứng lên, phía sau Lý Hỏa Vượng lắc lư một cái bóng rồi lòi ra một thiếu nữ có dung mạo tinh tế, đó không phải là Lý Hỏa Vượng tu chân ra, mà là Lý Hỏa Vượng đóng giả. Vừa nãy Lý Hỏa Vượng không niệm Võng Thiên Bảo Hạp thật, hắn cố ý niệm thiếu mấy chữ, đối phó với họ, không nhất thiết phải dùng tu chân, sử dụng tiểu xảo trên “Phiến kinh” cũng có thể giải quyết rắc rối lần này.

Tuy trải qua người Đại Tề không ngừng cầu nguyện tế bái, đúng là phi cang đang liên tục tăng lên, nhưng muốn tích đủ một lần cũng không phải dễ, không thể lãng phí thứ này vào việc nhỏ như này.

Giải trừ được nguy cơ, bên phái Đại Tề cũng tạm thời an toàn, Lý Hỏa Vượng nhìn quanh một vòng rừng cây rậm rạp, bèn định rời

khỏi nơi này trước rồi tính.

Chuyện mình đến Thiên Trần, chắc chắn người bên này cũng biết, mình phải làm rõ tình hình ngọn ngành ở đây trước khi họ tìm được mình.

Đối với Thiên Trần Quốc, ngoại trừ biết họ và Vô Sanh Lão Mẫu có mâu thuẫn, bây giờ Lý Hỏa Vượng cũng không biết gì.

Điều Lý Hỏa Vượng muốn biết nhất là hiện giờ họ có thực lực mạnh đến mức nào, để giết chết Vô Sanh Lão Mẫu lần nữa, họ lại định bỏ ra cái giá lớn thế nào.

Rừng cây rất lớn cũng rất rậm rạp, cũng may Lý Hỏa Vượng thông qua thị giác nhạy bén, quan sát được một số dấu giày xuất hiện trước đó không lâu trong rừng cây.

Thông qua dấu giày, Lý Hỏa Vượng tìm được một số cái bẫy dùng để bắt thú hoang, vì vậy có thể thấy phán đoán chủ nhân của dấu giày này có lẽ là thợ săn.

Chỉ cần cứ tìm theo dấu giày này, chắc sẽ rất nhanh tìm được bóng người.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng tìm được chủ nhân của dấu giày, sắc trời đã dần tối.

Nhìn mặt trời dần xuống núi, Lý Hỏa Vượng nghĩ đến một chuyện quan trọng lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Tuế Tuế, giúp ta tính toán canh giờ, xem rốt cuộc bên này có mấy long mạch.

"Ừm."

Cùng với Lý Tuế đồng ý, một hình ảnh đồng hồ cát lập tức xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, cát trong đồng hồ cất chậm rãi chảy xuống.

Cát vừa chảy thì là một canh giờ, đồng hồ cát lật chuyển bao nhiêu lần, thì có nghĩa bên phía Thiên Trần Quốc có bấy nhiêu long mạch.

Đúng lúc đồng hồ cát vừa hay chảy được một nửa, cuối cùng Lý Hỏa Vượng tìm được bóng người trong rừng cây.

Đứng trong rừng cây tối tăm, Lý Hỏa Vượng nhìn thôn trại có chút ánh lửa phía xa.

Để tránh mai phục của triều đình Thiên Trần Quốc, Lý Hỏa Vượng ở trong rừng quan sát rất lâu, cuối cùng xác định đây là một thôn trại bình thường.

1110 chữ

Chương 1334: Ngật Hùng Trại

“Đi thôi, chúng ta đi tìm hiểu tình hình của Thiên Trần Quốc qua dân chúng bình thường"

Lý Hỏa Vượng vuốt mặt, hắn biến thành dáng vẻ của Dương Tiểu Hài, đi về phía bên đó.

Xúc tu của Lý Tuế quấn một số con mắt chui ra từ trên lưng Lý Hỏa Vượng, mau chóng trồi lên, biến ảo thành một cái túi vải bố lớn.

Khi càng lúc càng đến gần thôn, Lý Hỏa Vượng lập tức ngửi thấy mùi hương trúc nồng nàn, tính toán thời gian, bây giờ cũng là thời gian ăn tối rồi.

Khi Lý Hỏa Vượng đi vào thôn không bao lâu, thì một người phụ nữ đi đến, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sửng sốt.

Đối phương sửng sốt là vì có một người lạ vào thôn, còn Lý Hỏa Vượng sửng sốt vì người phụ nữ này trông rất quái dị.

Trông nàng đúng là con người, trên người mặc áo ngắn cổ tròn, dưới mặc váy xếp li, thắt dây lưng ở phía trước và sau, áo màu xanh đậm, còn có hình cá và chim.

Thế đã là gì, đặc biệt nhất là cổ của nàng, cái cổ của người phụ này vô cùng dài, có vẻ dài gấp đôi cổ người bình thường, trên cổ

còn có từng tầng vòng đeo hình tròn.

Người phụ nữ phía xa với cơ thể và cái đầu như vậy đứng một mình trên đường thôn tối tăm, cảnh này khiến trong mắt Lý Hỏa Vượng hiện lên vẻ vô cùng kinh sợ.

“Cha, nàng ta không phải là tông của chúng ta.

“Ta biết rồi"

Lý Hỏa Vượng hắng giọng, học theo giọng điệu của Dương Tiểu Hài, hỏi đối phương.

“Vị tỷ tỷ này, có thể hỏi thăm đây là nơi nào không?"

Không biết khuôn mặt Dương Tiểu Hài non nớt hay đối phương không phát hiện ra gì không, đối phương trực tiếp lên tiếng.

“Đây là Ngật Hùng Trại, tiểu tử, ngươi là người ở đâu? Chạy đến chỗ chúng ta làm gì?"

Đối phương nói vô cùng tự nhiên, nếu không phải có cái cổ cực dài đó, thì trông chẳng khác gì dân chúng bình thường.

“Ngật Hùng Trại? Xem ra ta đi nhầm chỗ rồi, xin hỏi huyện thành gần nhất phải đi đường nào?"

"Bên đó, nhưng phải vượt qua mấy con núi, ít nhất cũng phải hai ngày, bây giờ ngươi đi, thì có thể đến"

Tiếng trò chuyện của hai người lập tức thu hút những người khác trong thôn, dần dần người trong thôn vậy quanh Lý Hỏa Vượng bàn tán xôn xao.

Lúc họ đang quan sát Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng cũng quan sát họ, trên cổ của người thôn trại này đều có vòng bạc, hơn nữa cái cổ đều rất dài.

Còn có một điều đặc biệt là, thôn trại này chỉ có phụ nữ, gần như không có đàn ông, mấy người đàn ông duy nhất cũng đều là trẻ con.

“Tỷ tỷ, ta không phải người ở đây, có thể hỏi một chuyện không? Tại sao ngươi phải đeo vòng trên cổ?"

“Nó đẹp mà?

Nghe thấy câu trả lời, Lý Hỏa Vượng muốn nói lại ngừng, những người phụ nữ này đúng là bị Tọa Vong Đạo đùa giỡn rồi sao?

Trong lúc Lý Hỏa Vượng đang nghĩ có nên nói hay không, một người bà lão cầm hai ống trúc đưa đến trước mặt hắn.

Đúng lúc hắn đang khó hiểu, một nửa ống trúc bị gãy cạy mở ra, mùi hương thơm mát và hương trúc lập tức ấp đến, thì ra đối phương muốn mời mình ăn cơm ống trúc.

“Cảm ơn bà bà, cảm ơn cảm ơn, cả ngày nay ta cũng chưa ăn cơm.

Lý Hỏa Vượng lập tức đưa tay nhận lấy, cầm ống trúc gảy cơm ăn từng miếng lớn.

Hắn cũng không sợ người ta bỏ thuốc độc, bây giờ e rằng nếu sử dụng những trò vặt này sẽ không lừa được hắn.

Nhưng ăn một cây trúc, Lý Hỏa Vượng phát hiện cơm ống trúc không bất thường gì, ngược lại còn vô cùng ngon.

Ống trúc và cơm dung hòa lẫn nhau, hương thơm của ống trúc hòa lẫn vào trong cơm, ăn vào vừa thơm vừa ngọt, ăn xong mùi hương còn vương trong miệng.

Trong thôn trại được bao quanh bởi rừng cây, Lý Hỏa Vượng ăn cơm ống trúc dưới sự quan sát của những người phụ nữ đó.

Mảnh trúc nửa hình tròn giống như cái thìa, hắn xúc cơm ống trúc cho vào trong miệng nhai từng miếng lớn.

Lý Hỏa Vượng vừa ăn, vừa tiếp tục trò chuyện với Lý Tuế trong lòng.

“Tuế Tuế, ngươi thấy thế nào?"

“Không thế nào cả, có lẽ họ chỉ là dân chúng bình thường của

Thiên Trần Quốc, sợ rằng cũng không biết nhiều.

Sau khi ăn hết cơm ống trúc, Lý Hỏa Vượng lau miệng, trả lại ống trúc cho người phụ nữ trước mặt.

“Cảm ơn bà chị khoản đãi, nếu tiện, có thể cho ta mượn phòng trống nghỉ một đêm không?"

“Đương nhiên là ta sẽ trả tiền phòng.

Lý Hỏa Vượng lấy ra mấy miếng bạc vụn mốc đen từ trong tay áo.

“Ở một đêm thôi, không cần, không cần.

Người phụ nữ đó tỏ ra vô cùng nhiệt tình, kéo Lý Hỏa Vượng đi về phía trước.

“Dân chúng của Thiên Trần Quốc đều tốt bụng như vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng cũng phải nhủ thầm.

Rất khó tưởng tượng những người này đã từng là tín đồ của Vô Sanh Lão Mẫu, và cuối cùng phản bội lại nàng, cướp đi thiên đạo của nàng.

“Chị à, nơi này thật hoang vu.

Lý Hỏa Vượng nhìn về sang những căn nhà thấp xung quanh, phát hiện nhà ở đây đều được làm bằng gỗ, hoặc đều được bện đan từ mảnh trúc.

“Thôn trại hẻo lánh một chút thì tốt hơn, lương thực trồng được đều là của mình, không ai cướp.

“Đều là của mình ư? Không cần nộp thuế cho triều đình ư?"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu dẫn dắt chủ đề sang hướng thông tin mà mình cần.

“Triều đình? Triều đình là cái gì?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng mới hiểu ra, Thiên Trần Quốc không có triều đình, nếu không có triều đình thì cũng không có

hoàng đế, vậy thì càng có khả năng kim long chính là long mạch.

1169 chữ

Chương 1335: Phóng Khoáng

Thấy vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt đối phương, Lý Hỏa Vượng vội vàng sửa lại.

“Không có gì, chỉ là một thứ bình thường ở quê hương tiểu đệ thôi Nhìn chằm chằm bóng dáng người dẫn đường phía trước, sau khi dừng lại một lúc, Lý Hỏa Vượng lại hỏi thăm dò.

“Đúng rồi, chị à, lúc ta đến, thấy một vài người mặc trang phục hát kịch đi cà kheo trên đường, bay qua từ nóc nhà"

Không đợi Lý Hỏa Vượng nói hết, đối phương lập tức quay đầu, nói với vẻ mặt kinh ngạc.

“Cái gì? Ngươi nói ngươi thấy cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm biểu hiện của nàng, và cả khuôn mặt vô cùng nghiêm túc quan sát hắn, muốn tìm được chút manh mối nào đó.

“Ngươi nói cái gì vậy, không được lừa ta, đâu có thứ như vậy"

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy vô cùng thất vọng là đối phương thực sự không biết đại quân Thuyết Bất Đạt.

Sau đó Lý Hỏa Vượng lại hỏi một số điều đơn giản, nhưng vẫn không có được câu trả lời. Thiên Trần Quốc sắp khai chiến, nhưng trong mắt nàng, cuộc sống vẫn rất yên bình, không có gì thay đổi.

“Chẳng lẽ bị lệch vị trí? Dân chúng trong thôn này đều là ếch ngồi đáy giếng ư? Thôi vậy, hỏi một số vấn đề mà họ biết vậy"

Sau đó Lý Hỏa Vượng nhân lúc nói chuyện phiếm, hỏi về diện tích đại khái của Thiên Trần Quốc, có thể chắc chắn Thiến Trần Quốc rất rộng lớn, vô cùng rộng lớn.

Theo như người phụ nữ đó miêu tả, Lý Hỏa Vượng phán đoán có lẽ còn to hơn Đại Lượng, nhưng cụ thể rộng bao nhiêu, nàng ta cũng không trả lời được.

Trong thế giới quan vô cùng giản dị chất phác của nàng, thôn trại này chính là nơi nàng sống từ nhỏ đến lớn.

Với nàng, cả Thiên Trần Quốc cũng không phân huyện tỉnh gì, nửa phần trên Thiên Trần Quốc cơ bản đều là đồng bằng, nhiều sông hồ lớn, những người đến từ nơi đó đều gọi là người phương Bắc.

Nửa phần dưới của Thiên Trần Quốc nhiều núi nhiều rừng cây, người đến từ bên đó gọi là người phương Nam.

Còn về những thứ khác, nàng không biết, đương nhiên nàng cũng không biết đại quân Thuyết Bất Đạt là gì, kim long là gì, nàng chỉ sống ngây ngô mơ hồ như vậy.

E rằng nếu không có biến có gì xảy ra, thì cả đời nàng cũng sẽ trôi qua ở nơi trăm dặm gần thôn.

“Quả nhiên Đầu Tử đã lừa ta"

Lý Hỏa Vượng nói với Lý Tuế trong lòng.

“Người như này đừng nói chạm vào thiên đạo, sợ rằng còn chẳng biết chữ ấy chứ.

Theo như tìm hiểu, Lý Hỏa Vượng phát hiện Thiên Trần Quốc không đáng sợ như Đầu Tử nói, tìm một người bất kỳ ra, thì có thể dễ dàng lôi kéo tất cả thiên đạo lên người người khác.

Thiên Trần Quốc giống Đại Tề Đại Lương, rất ít người biết thần thông, phần lớn dân chúng đều mơ hồ trải qua sinh lão bệnh tử trong thế giới quan của mình.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng mới lặng lẽ thở nhẹ nhõm, cảm giác áp bức với Thiên Trần Quốc trong lòng cũng được giảm một phần.

“Cha, Đầu Tử không lừa ngươi, nàng ta thực sự có thể, chỉ là nàng ta không học thôi “Không học và không biết có gì khác nhau? Bây giờ học cũng không kịp, suỵt, yên lặng, sắp đến rồi, đợi nàng đi

rồi, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, đến huyện thành mà nàng nói.

Nếu đã không tìm được manh mối có ích từ người trong những thôn nhỏ, đương nhiên cũng không cần thiết ở lại.

Muốn tìm hiểu nhiều hơn về Thiên Trần Quốc, ít nhất cũng phải tìm người có học.

Tuy không có triều đình cũng không có hoàng đế, nhưng ít nhất có lẽ cả Thiên Trần Quốc phải có người quản sự mới đúng, chỉ là cách gọi khác nhau thôi.

Sau khi hai đi qua nhiều ngã rẽ trong thôn, chẳng mấy chốc một căn nhà gỗ nhỏ được dựng bằng thanh gỗ xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Đêm nay ngươi ở lại đây, đừng chê cũ rách"

Thấy đối phương men theo cầu thang trèo lên trên, Lý Hỏa Vượng cũng đi theo, định đánh ngất đối phương. Nhưng vừa trèo lên, Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩn người tại chỗ, người phụ nữ đó đã cởi áo.

“Nào, nằm xuống đi.

Nàng đưa tay về hướng Lý Hỏa Vượng định kéo hắn lại.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng né tránh, hắn bỗng hiểu tại sao thôn này không có đàn ông, tại sao người trong thôn lại tốt bụng với mình như vậy, thì ra tất cả đều có cái giá của nó.

“Sao thế? Chê ta già hả? Vậy ta gọi con gái của ta đến “Không làm phiền nữa.

Lý Hỏa Vượng đưa tay vuốt lên mặt đối phương, nàng lập tức cứng đờ tại chỗ.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đi xuống cầu thang, thu nhỏ địa hình bỏ chạy theo hướng trước đó.

“Cha, có phải ta cản trở ngươi không? Yên tâm đi, ta sẽ không nói

với mẹ đâu.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, da đầu lập tức giật giật.

“Đã là lúc nào rồi còn có sức đùa hả, đừng quên chúng ta đến đây làm gì?

Hắn thực sự không ngờ, phong tục của Thiên Trần Quốc lại kỳ lạ như vậy.

“Cha, ngươi đừng nghiêm túc như vậy, nên cười thì vẫn phải cười, ngươi cứ nghiêm túc như vậy, sớm muộn cũng có ngày sẽ căng đứt như dây đàn.

“Được rồi, không cần người dạy ta, mau chạy đi.

“Cha, ngươi không động lòng thật hả? Người phụ nữ đó cũng rất đẹp"

Nghe thấy Lý Tuế nói vậy, toàn thân Lý Hỏa Vượng khó chịu, hắn thực sự không muốn nói chuyện chủ đề này với con gái mình.

Trước đây cứ cảm thấy Lý Tuế hiểu biết ít, bây giờ lại cảm thấy nàng hiểu quá nhiều rồi.

“Ngươi còn nói linh tinh, có tin ta ném người về không?"

Khi thấy Lý Hỏa Vượng đưa tay nắm chặt Tích Cốt Kiếm, Lý Tuế cũng không nói nữa.

Tiếng lá cây cành cây sột soạt không ngừng vang lên, bị Lý Hỏa Vượng liên tục bỏ lại phía sau, hắn men theo con đường nhỏ trong rừng chạy về phía trước.

Khi ảo ảnh đồng hồ cát lật lại lần nữa, mặt đất trước mặt trở nên rộng lớn, một tòa thành xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

1103 chữ

Chương 1336: Manh Mối

Đúng là đã tìm được huyện thành, nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy bất ngờ là huyện thành này lại không có tường thành, chỉ có một chiếc đèn lồng trắng được treo lên cổng đung đưa theo gió.

“Đề cao cảnh giác, chưa biết chừng có thể có người nhìn thấy được ta Lý Hỏa Vượng làm lệch vị trí bóng hình của mình vào trong lòng đất, hắn ẩn mình, đi về phía huyện thành.

Huyện này thành cho Lý Hỏa Vượng cảm giác duy nhất là đổ nát, khắp nơi đều là nhà trống cổng lớn mở rộng, khắp chỗ trên mặt đất đều là hố lớn hố nhỏ, rác rưởi khắp nơi.

Nếu không phải trên cửa sổ của một số căn nhà còn lóe lên ánh nến, Lý Hỏa Vượng suýt nữa cho rằng mình đến bãi tha ma.

Đúng lúc này, Lý Tuế đột nhiên lên tiếng.

“Cha, Thiên Trần Quốc có người đang bói quẻ tính xem chúng ta đang ở đâu?

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, tê dại da đầu, quả nhiên bên đó đã nhanh chóng hành động, họ lại không cử người đến tìm, mà trực tiếp xem bói.

“Đã xem được chưa?"

“Không tính được, bị ta ngăn cản rồi, nhưng ta không ngăn được lâu.

“Có thể ngăn được đến chừng nào thì hay chừng đó, tốt nhất chúng ta tranh thủ rời khỏi đây trước khi họ tìm thấy chúng ta.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp đi và trung tâm huyện thành.

Trung tâm huyện thành miễn cưỡng náo nhiệt hơn, tuy trời đã tối, nhưng cửa hàng xung quanh vẫn sáng đèn. Cũng không có nhiều loại cửa hàng để lựa chọn, sòng bài, kỹ viện, viện kịch, chỉ có mấy loại này.

Sau khi nhanh chóng lựa chọn, Lý Hỏa Vượng đi và trong viện kịch, nơi có khả năng có người có học nhất, nhưng vừa đi vào, thì

nhìn thấy trên sân khấu đang diễn kịch dâm loạn.

Hơn nữa khác với kịch dâm loạn cả đoàn nhà họ Lữ lúc trước, diễn viên kịch của Thiên Trần Quốc chỉ mặc một chiếc voan mỏng gần như trong suốt.

Cả viện kịch ầm ĩ hỗn loạn, nhìn các vị khách ở phía dưới sân khấu uống rượu múa may, trên sân khấu đang diễn kịch.

Đột nhiên lúc này, một người đàn ông râu ria lởm chởm bỗng xé rách quần áo trên người, để lộ ra lông đen trước ngực, nhảy lên sân khấu bổ nhào vào hoa đán cùng với tiếng nhạc, trực tiếp bắt tại chỗ.

Hoàn toàn không để ý đến tiếng vỗ tay và tiếng hò hét, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn tập trung vào sát khí giữa đôi lông mày của những người này, họ là đồng bọn.

“Binh gia? Binh gia cua Thiên Trần Quốc là như này sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn đám người nhảy múa hỗn loạn trước mặt, phát hiện không những có đủ cao lùn béo gày, mà còn có những kẻ râu ria xồm xoàm không tỉa cạo, mà còn vô cùng bẩn thỉu.

Hắn biết Thiên Trần Quốc có binh gia, đám người lén tấn công mình lần đầu tiên chính là người của binh gia. Đám người đó có thực lực vô cùng lợi hại, hơn nữa hai bên còn phối hợp rất ăn ý, Tích Cốt Kiếm của mình suýt nữa bị họ cướp mất.

Mau chóng nhìn quanh một vòng, Lý Hỏa Vượng chuyển ánh mắt sáng vị trí trung tâm nhất ở tầng hai, ở đó có một chiếc ghế nằm, một tên béo có vết sẹo lớn trên đầu ôm hai cô gái ăn mặc hở hang lộ cả đầu ngực đang đánh bài cửu với vài người khác.

Sát khí trên người hắn nặng nhất, nếu không ngoài dự đoán, có lẽ tên béo này chính là chủ nhân ở đây.

Lý Hỏa Vượng đi qua đó, giật khuôn mặt từ trên mặt mình xuống, định dính lên sau ót của tên béo đó.

Khi sắp dính được khuôn mặt đó lên, thì lời của họ khiến Lý Hỏa Vượng phải dừng lại.

“Nhị đương gia này, Một Liễn Tử, thực sự mời chúng ta đánh gà gỗ đấy?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức phản ứng lại, đây là tiếng lóng có ý đen tối, những người này không phải binh gia, họ là thổ phỉ hoặc là sơn tặc.

Sau đó Lý Hỏa Vượng lập tức nhớ đến đám người ra tay với mình lúc đó, khi họ muốn ra tay với mình, không nói là đã giết mình, mà là đã đâm rồi.

Chắc chắn không sai được, e rằng, đám người đó cũng là thổ phỉ, binh lính chính là thổ phỉ, thổ phỉ là binh lính, họ đều là ngươi của binh gia.

“Cha, nếu Thiên Trần Quốc không có hoàng đế, đương nhiên cũng không có lính và tướng, binh gia đều biến thành sơn tặc, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, tiếp tục nghe xem rốt cuộc đám thổ phỉ này đang nói gì.

“Đừng cảm thấy đây là chuyện tốt, Nhất Liễm Tử không chỉ mời chúng ta, lần trước lão Hợp thủy tặc và lão đại Hải Thanh Tử đều đi, kết quả bây giờ họ vẫn chưa về đấy.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng biết ngay lão hợp thủy tắc, lão đại Hải Thanh Tử chính là đám thổ phỉ muốn cướp Tích Cốt Kiếm của mình trước đây.

Tại sao họ vẫn chưa về, đương nhiên là đã bị mình thiêu chết bằng một mồi lửa rồi.

Còn Nhất Liễm Tử mà họ nói là ai, Lý Hỏa Vượng tạm thời vẫn chưa hiểu, theo như trước đây hắn từng học tiếng lóng, thông thường Nhất Liễm Tử là chỉ những tên quỷ quái yêu ma.

“Chắc chắn lần này Nhất Liễm Tử gặp rắc rối rồi, Thác Tuyến Tôn nói, họ cũng đã bẻ gãy không ít người, lần này mời cả ba mươi sáu động, chắc chắn là làm thật đấy"

Nếu binh gia của Thiên Trần Quốc đều là thổ phỉ, vậy lần này

Nhất Liễm Tử mời tất cả thổ phi đi, thì cũng không phải tin tốt.

“Nhị đương gia, lần này lão Khoan nhúng tay như vậy, thì chúng ta có đi không?"

“Đi chứ, đương nhiên phải đi, không nể mặt Nhất Liễm Tử, thì đúng là không còn mặt mũi"

1136 chữ

Chương 1337: Tập Kích

Nói đến đây, nhị đương gia lập tức thủ nhỏ tiếng, sau khi nhìn một cái về phía sân khấu đang hỗn loạn phía dưới một cái, lại thấp giọng nói.

“Ta nghe nói, lần này có liên quan đến Nguyệt Tuyến, đi xem sao trước rồi tính.

Đúng lúc này, dưới tầng bỗng vang lên tiếng hô hét.

“Nhị đương gia! Trong hố lửa có vuốt đại bàng lướt qua!"

Cùng với tiếng huýt còi vang lên, các loại cửa của viện kịch phập một tiếng trực tiếp đóng lại.

Thấy mình bị phát hiện, Lý Hỏa Vượng cũng không định trốn, tên béo này chắc chắn biết gì đó, mình phải ép hỏi hắn mới được.

Nhị đương gia đó ném bài cửu trong tay đi, nhìn sang Lý Hỏa Vượng có khuôn mặt Dương Tiểu Hài.

“Sát kề vai, cùng ném?"

“Ta ném ông nội ngươi!"

Khi Lý Hỏa Vượng vút người trực tiếp đến trước mặt tên béo, vừa định rút kiếm, lại nghĩ đến phải giữ hắn lại, tiện tay vợt đồng hồ cát bên cạnh lên, đập mạnh lên đầu hắn.

Cả đồng hồ cát bọ đập đến biến dạng, nhưng cái đầu của tên béo

đó bị đập vỡ đầu chảy máu, lảo đảo ngã xuống đất.

“Đâm!"

Hắn tức giận gầm lên một tiếng, sát khí ngút trời lập tức bao trùm cả sân viện, tất cả thổ phỉ cũng tức giận gào thét lao về phía Lý Hỏa Vượng.

“Ta đến đây"

Lý Tuế vừa dứt lời, cả viện kịch lập tức méo mó, bất luận là mặt đất hay là người đều bắt đầu lúc thì kéo dài, một lúc lại co ngắn, một lúc lại biến to lên, một lúc lại nhỏ lại.

Sát khí vừa ngưng tụ lại vừa nãy nhanh chóng đứt đoạn giống như kéo sợi mì.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế liên thủ lại vô cùng đáng sợ, tên béo đó vô cùng thức thời quỳ dưới đất xin tha.

“Đứng lên! Chúng ta đến chỗ khác!"

Lý Hỏa Vượng đá hắn một cú, lôi hắn định bỏ đi.

“Cha! Cẩn thận” Đúng lúc Lý Tuế nhắc nhở, một bàn tay khô gày trực tiếp phụp một tiếng xuyên ra từ lồng ngực Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không quan tâm đến thương tích của mình, mà quan tâm đến cái thứ trên lòng bàn tay đó Bàn tay đó đã lôi ra một số thứ màu vàng sẫm, Lý Hỏa Vượng biết nó là cái gì, tiên thiên nhất khí của mình lại bị người này lôi ra!

Tâm tố có thể tu chân được đều dựa vào tiên thiên nhất khí trong cơ thể, Lý Hỏa Vượng cũng biết điều này. Nhưng hắn không biết rằng, người của Thiên Trần Quốc không những có thể dễ dàng tiếp xúc thiên đạo, mà ngay cả tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình mà bọn họ cũng có thể lôi ra được!

Trong móng vuốt trong lồng ngực Lý Hỏa Vượng, cái thứ màu vàng đang chậm rãi chảy đó chính là tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nó ở bên ngoài cơ thể.

Trước đây Lý Hỏa Vượng từng bị thương rất nhiều lần, nhưng chưa từng có lần nào bị thương nghiêm trọng như vậy.

Nếu không có tiên thiên nhất khí, mình cũng không thể tu chân, e rằng mình sẽ biến thành một người bình thường thật.

Tiếng soạt soạt lại vang lên lần nữa, bộ móng vuốt sắc đó tóm lấy tiên thiên nhất khí và định lôi ra khỏi cơ thể Lý Hỏa Vượng. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, mười mấy cái xúc tu nhanh chóng chui ra trên lưng Lý Hỏa Vượng, quấn chặt cánh tay đó, ngăn đối phương mang tiên thiên nhất khí của Lý Hỏa Vượng đi.

Đương nhiên Lý Hỏa Vượng không thể bỏ qua cơ hội mà Lý Tuế tạo ra, lập tức rút Tích Cốt Kiếm trên lưng mình ra.

Nhưng kẻ địch ở phía sau mình, Lý Hỏa Vượng quay lại hắn cũng quay lại, nhất thời không thể tấn công đến được.

Trong lúc cấp bách, Lý Hỏa Vượng bất chấp, hai tay tóm chặt cái đầu của mình quay mạnh sang bên trái. Cùng cái tiếng xương rắc rắc vang lên, vặn cổ, khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức đổi vị trí với sau ót của hắn. Cái đầu quay lại, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy chủ nhân của bộ móng vuốt đó là ai.

Đó là một ông lão lưng gù có một con mắt to một con mắt nhỏ, một cái sừng trên đầu vén mái tóc sang hai bên, lộ ra một con mắt mờ mờ bên trong.

Hắn chọc tay phải vào lồng ngực của Lý Hỏa Vượng, tay trái lại cầm một cây thiền trượng treo đầy hồ lô lớn nhỏ.

“Chết đi cho ta!"

Lý Hỏa Vượng gầm lên tức giận, cùng với xương gãy lật khớp, Lý Hỏa Vượng lật tay cầm Tích Cốt Kiếm chém lên người hắn.

Không ngờ, cơ thể của đối phương lại bắt đầu méo mó biến dạng, đây không phải là tích cốt của Gia Cát Uyên, đây là tích cốt của tâm tố Lý Hỏa Vượng.

Thấy mình không rút được tay ra, Lý Hỏa Vượng cũng sắp tấn công tới, ông lão một mắt lập tức quyết đoán vung thiền trượng.

Chỉ thấy tay phải của hắn gãy lìa, hắn giống như thằn lằn đứt đuôi, nhanh chóng tránh xa Lý Hỏa Vượng, tránh rơi vào con đường chết.

Khi Lý Hỏa Vượng cắn răng, xoay cái đầu của mình trở lại, thấy bên trong viện kịch rộng lớn không chỉ có ông lão cầm thiền trượng đó.

Cô gái che mặt đánh đàn dây trước đó và Phá Đại Nhĩ gạ gẫm mình trước đây, thậm chí còn có mấy người lạ ăn mặc quái dị, tất cả có tám người đứng vây quanh mình.

Rất hiển nhiên là sau khi Thiên Trần Quốc biết tin mình đến, bọn họ lập tức đến đối phó mình.

Lý Hỏa Vượng tỏ ra nghiêm trọng, cúi đầu nhìn cánh tay gãy chọc vào lồng ngực của mình, hắn không ngờ người của Thiên Trần Quốc lại đến nhanh như vậy, càng không ngờ người của bên này lại biết thông tin của mình nhanh như vậy, và còn đổi kế sách đánh lén.

Kẻ địch lần này của mình khác với trước đây, là cả thế giới! Chỉ cần bị họ tìm được sơ hở, mình sẽ rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

1100 chữ

Chương 1338: Quái Sự

Vừa nãy đúng là nguy hiểm, nếu không phải có Lý Tuế, thực sự sẽ bị bọn họ rút mất tiên thiên nhất khí trong cơ thể mình, đến lúc đó thì rắc rối to rồi.

“Lý tiên sư, chúng ta lại gặp nhau rồi"

Phá Đại Nhĩ hành lễ với Lý Hỏa Vượng.

“Sao thế? Ngươi lại muốn nói linh tinh gì hả?"

Trong lúc nói chuyện, Lý Hỏa Vượng phát hiện thổ phỉ mà mình

vừa bắt được đã bỏ chạy nhân lúc hỗn loạn.

Đối phương đánh lén không thành công, theo lý thì Lý Hỏa Vượng phải tìm cơ hội rút chạy, nhưng hắn chưa đạt được mục đích đến Thiên Trần Quốc, thực sự có chút không cam tâm. Chưa tính được Thiên Trần Quốc có mấy long mạch, cũng không có được tình báo có ích, mà cứ quay về như vậy thì thật uổng công đến đây, nếu bây giờ quay về, muốn đến Thiên Trần Quốc lần nữa, e rằng sẽ rất mất công.

Hình như Phá Đại Nhĩ không muốn ra tay ngay, mà tiếp tục hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Lý tiên sư, ta nghe nói ngươi là một người tốt bụng phải không? Tại sao ngươi lại giúp kẻ tà ác? Bạch Liên Giáo là tà giáo đó.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng suýt nữa tức cười.

“Bây giờ Bạch Liên Giáo là tà giáo rồi hả? Năm đó khi các ngươi liên thủ ăn trộm thiên đạo của Vô Sanh Lão Mẫu, sao các ngươi không nói nàng là tà giáo?"

Phá Đại Nhĩ tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Tại sao Lý tiên sư lại nói vậy? Ta bị đám kẻ xấu đó lừa! Ta không biết là ai đã nói vậy, nhưng đó là nói dối, sự việc năm đó không phải như vậy.

“Lúc đầu Tà Mẫu bắt bọn ta làm nô dịch như gia súc trâu bò, cả Thiên Trần Quốc như địa ngục trần gian.

Nói đến đây, Phá Đại Nhĩ chắp tay hai giơ về phía Nam rồi nói.

“Tổ tiên của chúng ta bị ép bất đắc dĩ phải liều chết phản kháng"

“Lý tiên sư, chẳng lẽ ngươi muốn giúp tà mẫu đó, biến Thiên Trần Quốc thành địa ngục trần gian lần nữa ư?"

Lý Hỏa Vượng đứng ở đó, nhìn khắp xung quanh.

“Lại là ông nói ông phải, bà nói bà hay phải không? Sao ta phát hiện đứng ở góc độ của các ngươi, các ngươi đều là người tốt vậy

chứ?"

“Chẳng phải muốn ta giúp các ngươi sao? Được, vậy ta giúp các ngươi, chỉ cần các người đừng nghĩ đến chọc vào Bạch Liên Giáo, ta bảo đảm Bạch Liên Giáo sẽ không chạy đến Thiên Trần Quốc các ngươi, Lý Hỏa Vượng ta nói được làm được!"

Nghe thấy lời này, Phá Đại Nhị tỏ ra nặng nề và không nói gì, rất rõ ràng là không dễ dàng tin tưởng vào lời bảo đảm của Lý Hỏa Vượng.

“Ta nói với ngươi vậy, đừng giở đó ra với ta, vô ích thôi, nội gián chạy đến Đại Tề của các ngươi đã thăm dò không ít thông tin, nhưng các ngươi vẫn không thăm đò được tại sao ta lại giúp Bạch Liên Giáo! Lý Tuế, ra tay!” Hắn vừa dứt lời, cơ thể của Lý Hỏa Vượng lập tức bị thổi tan như hạt cát. Nhưng Phá Đại Nhĩ nhanh chóng nhìn ra manh mối, chỉ thấy ông lão một mắt giơ thiền trượng hồ lô rồi vung nhẹ phía trước mặt, viện kịch sáng trưng lập tực bị lật tung như rèm cửa sổ.

Lúc này, khắp người Lý Hỏa Vượng bốc lửa, mang theo cơ thể nứt rạn, đã trực tiếp xông đến trước mặt hắn!

Ông lão lập tức giơ thiền trượng, đập lên người Lý Hỏa Vượng, nút chai ở miệng lồ hồ đều bị bắn ra, có một luồng lực hút mạnh vụt ra từ bên trong.

Nhưng khi cơ thể của Lý Hỏa Vượng xuyên qua từ trong hồ lô một cách dễ dàng, ông lão một mắt mới biết trước mặt là ảo giác.

Khi hắn phản ứng lại, dường như đã muộn, Lý Hỏa Vượng với toàn thân bốc cháy thực sự đã đến phía sau hắn.

Khi đối phương hoàn toàn không kịp phản ứng, Tích Cốt Kiếm trong tay trực tiếp đâm vào cái bướu nhô cao trên lưng hắn.

Sau đó vang lên một tiếng như tiếng bọc mủ vỡ nứt, mùi hôi thối ngập tràn điên cuồng tiết ra từ chỗ vết thương, nước mủ giống như nước mũi màu vàng.

Dịch mủ bị lửa trên người Lý Hỏa Vượng thiêu cháy, hóa thành khói trắng dày đặc.

Cảm giác truyền đến từ chuôi kiếm khiến Lý Hỏa Vượng cảm nhận được bên trong mụn mủ đó còn ẩn chứa thứ gì đó.

Hắn cầm thanh kiếm kéo mạnh xuống một cái, cả cái bướu bị chém đôi, một tượng thần bị giấu trong dịch mủ nhớp nháp lộ ra bên ngoài.

Thì ra bên trong cái bướu là tượng thần, đây là điều Lý Hỏa Vượng không ngờ tới, nhưng theo như cách nói của Đầu Tử, người của Thiên Trần Quốc vốn không tín ngưỡng, làm sao có thể có tượng thần chứ?

Lý Hỏa Vượng muốn nhìn rõ rốt cuộc tượng thần này là ai, nhưng khuôn mặt của tượng thần đó bị dịch mủ nhớp nháp phủ kín, vốn không nhìn ra rốt cuộc đó là tượng thần gì.

Khi Lý Hỏa Vượng thuận theo lực đạo, định chém cả ông lão một mặt và cái bướu thành hai nửa, thì những người khác lao tới.

Âm thanh "soạt soạt soạt" vang lên, một tấm da đầu người bị lột da hoàn toàn đã xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, sắp bao trùm lên đầu Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không biết thứ giống như giọt máu đó có tác dụng gì, hắn chỉ biết một điều duy nhất là ngũ quan trên tấm da người đó vẫn còn đang động đậy, có lẽ không phải thứ tốt đẹp gì.

Vừa quay đầu né tránh, một cánh tay không biết mọc từ đâu ra thò sâu vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng, rất hiển nhiên là muốn giở trò cũ, lấy đi tiên thiên nhất khí lần nữa.

Nhưng rõ ràng Lý Hỏa Vượng đã có chuẩn bị, bảy tám cái xúc tu thò ra, quấn chặt đối phương.

1119 chữ

Chương 1339: Không Ngờ

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng không ngờ là, một cánh tay khác thò đến tóm lấy xúc tu của Lý Tuế, lập tức lấy ra không ít thứ từ

bên trong xúc tu!

Lý Hỏa Vượng không biết đối phương đã lấy đi cái gì từ xúc tu của Lý Tuế, hắn chỉ cảm thấy một dòng máu nóng trực tiếp xộc vào thiên linh cái của mình.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng tức giận giật da mặt của mình, trực tiếp đắp lên mặt đối phương.

Đúng lúc này, gạo đen mục nát nổi lên bên cạnh giống như biển thét, phủ lấp cả Lý Hỏa Vượng và người đeo bắm hắn vào bên trong, nhưng cho dù ở bên trong, Lý Hỏa Vượng cũng giật da của hắn xuống.

Hai bên giao đấu nhất thời không phân thắng bại, rõ ràng họ biết Lý Hỏa Vượng kiêng kỵ điều gì, dường như bắt được điểm yếu, chỉ cần có chút sơ hở là đánh lén, hoặc là muốn cướp Tích Cốt Kiếm của hắn.

Đối diện với họ, Lý Hỏa Vượng vẫn chưa có cách đối phó ổn thỏa, bất luận chân thực mà mình tu chân ra, hay nỗi đau của Ảo Cảnh Giáo, họ đều có thể dễ dàng gạt xuống tất cả mội thứ mà mình thi triển trên người họ.

Để đối phó mình, lần này Thiên Trần Quốc phái đến người có thực lực vô cùng cường mạnh, không yếu hơn đại quân Thuyết Bất Đạt bao nhiêu.

Lý Hỏa Vượng rất lo lắng, không chỉ lo lắng cho mình, mà còn lo lắng cho Đại Lương, mình đối phó họ đã vất vả như vậy, nếu họ thực sự tìm được cách vượt qua Đại Tề, thì e rằng Đại Lương sẽ bị diệt vong thật. Đầu Tử đã lừa mình, nhưng có một điều mà hắn không lừa mình, đó là Thiên Trần Quốc thực sự rất khó đối phó.

Lý Hỏa Vượng biết mình không thể kéo dài mãi, cứ tiếp tục thế này chắc chắn là không được.

Nơi này là sân nhà của họ, bây giờ không chạy, đợi khi đông người Thiên Trần Quốc đến, thì e rằng mình muốn đi cũng không đi được.

Đúng lúc hắn cầm Tích Cốt Kiếm định chém ra một khe nứt, khi thấy Phá Đại Nhĩ vẫn không có hành động gì, hắn bỗng lảo đảo người.

Lý Hỏa Vượng vừa cúi đầu, thì thấy một cánh tay chui ra từ dưới lòng đất, hắn giật mạnh chân mình, chân trái của hắn lập tức mất đi cảm giác.

Loạng choạng một bước, Lý Hỏa Vượng vung mạnh kiếm ép lui tất cả mọi người trước mặt, thì cảm nhận được phần cổ bên trái của mình hơi ngứa.

Đợi hắn vừa quay đầu thì thấy khuôn mặt lớn của Phá Đại Nhĩ cười nói với mình.

“Lý tiên sư, bây giờ đầu hàng vẫn còn kịp"

Nói xong, Phá Đại Nhĩ giơ tay của Lý Hỏa Vượng vẫy về phía hắn, lúc này cơ thể của Lý Hỏa Vượng đã đổi chủ, chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể rút tiên thiên nhất khí trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng ra.

“Đầu hàng đi, cũng không mất mặt đâu, nói thật, bây giờ ta không chỉ chiếm cơ thể của ngươi, mọi thứ trên cơ thể ngươi đều là của ta, bất luận là trò bịp của Lý Hỏa Vượng, hay tu chân của tâm tố Nhưng hắn cười, Lý Hỏa Vượng cũng cười, Lý Hỏa Vượng cười là vì hắn đã đạt được mục đích đến Thiên Trần Quốc.

“Tất cả mọi thứ của cơ thể ta đều là của ngươi ư? Vậy còn những giày vò và đau khổ trong thời gian qua thì sao?” Thấy Lý Hỏa Vượng không hoang mang chút nào, Phá Đại Nhĩ cảm thấy không đúng, khi vừa muốn cướp cơ thể của Lý Hỏa Vượng, bốn cái xương sườn lập tức bị bẻ gãy cắm vào lồng ngực của Lý Hỏa Vượng. Cơn đau dữ dội khiến Phá Đại Nhĩ không thể nhịn được kêu la thảm thiết, nếu bị đau bình thường thi hắn còn chịu được, nhưng cơ thể của Lý Hỏa Vượng bị đăng giai Thương Khương cường hóa, hắn cũng có thể được hưởng điều này.

"Lửa!"

Lý Hỏa Vượng tức giận gầm lên một tiếng, ngọn lửa ngút trời lập

tức bao phủ toàn thân hắn. Lúc này, Phá Đại Nhĩ cũng cảm nhận được đau đớn của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng đã quen với việc này từ lâu, nhưng hắn lại không chịu được.

Thậm chí cũng không màng tất cả, ném thiên đạo và tiên thiên nhất khí trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, Phá Đại Nhĩ vội muốn bỏ đi.

Hắn muốn bỏ đi nhưng không đi nổi, xúc tu màu đen giống chui ra từ trong ngũ quan của hắn giống như sợi sắt, quấn lấy đan kết lẫn nhau, cứ vậy khóa chặt cái đầu của Phá Đại Nhĩ trong cơ thể như địa ngục trần gian của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng khác với trước đây, lúc trước, Phá Đại Nhĩ từ Đại Tề nhảy về Thiên Trần Quốc, tránh được một kiếp nạn, nhưng nơi này là Thiên Trần Quốc, hắn không còn nơi để tháo chạy.

Tóm được một cái lưỡi, Lý Hỏa Vượng đã đạt được mục đích đến Thiên Trần Quốc, dường như có cùng suy nghĩ, Lý Tuế lập tức thi triển thuật biến hóa, cả bầu trời trực tiếp ép xuống.

Nhân cơ hội này, Lý Hỏa Vượng giơ Tích Cốt Kiếm vung mạnh một cái, nhân lúc khe hở xuất hiện, cơ thể hắn vụt đi, trực tiếp chui vào trong.

Đợi khi đứng vững lại, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, xung quanh tràn ngập hương hoa tiếng chim kêu, hắn đã về lại Đại Lương. Nhìn cái đầu đen xì không ngừng run rẩy giãy dụa trong ngọn lửa trên cổ mình, sau khi Lý Hỏa Vượng phân biệt phương hướng, rồi xông về hướng Thượng Kinh Thành.

Tra hỏi những chuyện như này vẫn nên nhờ người chuyên nghiệp như Phương tiên đạo, có lẽ tên này biết không ít, chắc chắn có thể tra được rất nhiều thông tin từ hắn.

“Hy vọng có thể tìm được cách khắc chế họ, nếu không, Thiên Trần Quốc và Đại Tề Đại Lương đấu nhau, thì phía mình thua chắc!"

Tuy lần này đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Lý Hỏa Vượng càng thêm bi quan với tương lai. 1111 chữ

Chương 1340: Cơ Hội

“Cha, đừng nản lòng, đây không chỉ là nguy cơ, cũng là một cơ hội
“Cơ hội? Cơ hội gì? Ta không nhìn ra.

“Nếu tiên thiên nhất khí trong cơ thể ngươi có thể bị họ rút ra, đương nhiên cũng có thể nhét trở lại"

“Vậy thì có ích gì? Chẳng phải trước đây ngươi cũng làm được sao?"

“Nhưng không chỉ là tiên thiên nhất khí, vừa nãy ở bên trong ta đã thấy họ còn có thể kéo được cả thần quang kiểm soát tiên thiên nhất khí"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức nảy ý nghĩ trong lòng, “Vậy cũng có nghĩa là “Cũng có nghĩa là, có thể nhét thêm thứ gì đó vào, nhét thêm thứ mà người cần vào trong thần thức.

“Thần quang trong cơ thể càng nhiều, thì kiểm soát tiên thiên nhất khí càng mạnh, chỉ cần có đủ tâm tố tu chân, chúng ta có thể lấy cả thần quang và tiên thiên nhất khí trong cơ thể họ rồi nhét vào trong cơ thể ngươi"

"Họ làm thế nào với tâm bàn thì chúng ta làm như vậy với tâm tố.

“Nếu thực sự có thể làm được, thì tu chân của ngươi sẽ đại thành, đến lúc đó, tất cả suy nghĩ tất cả mơ ước đều thành hiện thực.

“Bành!"

Bàn tay quấn kín băng nắm chặt vuốt hổ đập mạnh lên xương sườn bên trái của Lý Hỏa Vượng, tiếng xương sườn gãy lập tức vang lên rõ ràng.

Nhưng thế vẫn chưa hết, dải băng trên nắm đấm nhanh chóng bị cắn rách và tung ra, nó vẫn chưa rơi xuống đất theo trọng lực thì đã siết lên cổ của Lý Hỏa Vượng.

Máu bị dồn lên đầu, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng đỏ tía tai, trán nổi

gân xanh, thiếu khí oxy khiến ý thức của hắn dần trở nên mơ hồ.

Khi thấy sắp bị siết chết thật, Lý Hỏa Vượng bỗng ngửa đầu về phía sau, đập lên mặt đối phương.

Cảm thấy dải băng trên cổ được buông lỏng, Lý Hỏa Vượng cắn răng, bỗng nhún mạnh đôi chân dẫm trên mặt đất, cả cơ thể được bật lên cao, đập mạnh lên kẻ địch phía sau.

Lúc rơi xuống đất, khi cảm thấy mình đã đè chặt lưng của đối phương, hắn lập tức lăn về phía sau rồi đứng lên, giơ chân phải đá thật mạnh lên đầu của đối phương.

Đối phương nhanh chóng cuộn cơ thể, lấy lưng làm khiên, chống đỡ cú đá của Lý Hỏa Vượng.

Nàng mượn lực quét thật mạnh về phía cái chân đang chống đỡ cơ thể của Lý Hỏa Vượng, cơ thể của Lý Hỏa Vượng gần như sắp trượt ngã xuống.

“Ăn cơm thôi"

Một giọng nói bình thản vang lên khiến hai người đang trong cuộc giao đấu một chết một còn phải dừng lại. Lý Hỏa Vượng lùi lại ba bước, dùng ánh mắt ăn thịt ngươi trừng nhìn Ba Nam Húc.

Hắn sờ lên cổ mình, phát hiện bây giờ nuốt nước miếng cũng đau rát và khó khăn, chắc chắn đối phương dùng lực mạnh như vậy là muốn dồn mình vào chỗ chết.

Ba Nam Húc đưa tay xoa vào chỗ bị Lý Hỏa Vượng đá trúng, lau máu nơi khóe miệng, nàng há rộng cái miệng bôi son đỏ, lộ ra hàm răng đầy máu tươi.

Đầu lưỡi chẻ đôi chui ra từ vũng máu, run lên rồi lại rút về.

“Mọe kiếp, đúng là càng ngày càng thích ngươi đấy.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng giơ ngón tay giữa lên với nàng, quay người đi về phía cái túi đồ ăn nhanh đó. Trong hộp cơm là cơm chiên Dương Châu và canh sườn hầm củ cải, Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm để ý đến Ba Thịnh Thanh đưa cơm đến, cầm đũa dùng

một lần ăn từng miếng cơm lớn.

Hắn vừa ăn vừa nhìn tình trạng xung quanh, nơi này là một công xưởng bỏ hoang, khắp nơi đều là đường ống gỉ sét, và hố nước mấp mô.

Hắn đã ở đây một khoảng thời gian, Triệu Sương Điểm nói muốn phản kích bên đó, nhưng từ sau ngày hôm đó, nàng cũng không xuất hiện nữa.

Nếu không phải có hai anh em này đến, Lý Hỏa Vượng suýt nữa cho rằng đối phương đã bỏ quên mình rồi.

Hoa chân múa tay là do Lý Hỏa Vượng đề nghị, hắn muốn mình mạnh hơn, nói thật chị em họ Ba cũng có chút bản lĩnh, khoảng thời gian này giết người tiến triển rất nhanh.

“Đồ điên, ngươi lên tivi rồi, nhìn tạo hình rồng một mắt của ngươi kìa, rất ăn hình đấy"

Ba Nam Húc đang ăn cơm, giơ điện thoại trong tay về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cũng không thèm nhìn, tiếp tục vùi đầu ăn cơm của mình.

“Vẫn chưa có tin của Triệu Sương Điểm hả? Bây giờ mỗi ngày ta và ngươi đánh nhau thì chẳng có gì khác để làm, chẳng phải nói tháng sau ra tay sao? Cũng chẳng còn mấy ngày nữa đâu?

“Ngươi vội cái gì"

Ba Nam Húc ngậm một điếu thuốc, bốp một tiếng châm thuốc.

“Nàng đang làm hộ chiếu giả, cũng sắp xong rồi"

“Hộ chiếu? Làm hộ chiếu để làm gì?"

“Còn có thể làm gì, đương nhiên là xuất cảnh rồi.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng ngẩn người, hắn không ngờ phản kích của Triệu Sương Điểm lại là như vậy.

“Thì ra chỉ cần có hộ chiếu thì có thể đến chỗ một con voi khác sao?"

Lý Hỏa Vượng cứ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

“Đi đâu?"

Lý Hỏa Vượng tiếp tục truy hỏi.

“Đừng hỏi chuyện này nữa, tóm lại đợi đến nơi rồi trực tiếp trị bọn họ là được, dù sao ngươi cũng không quan tâm, chẳng phải sao?"

Lý Hỏa Vượng vứt đôi đũa trong tay, nhìn hai anh em trước mặt với vẻ khó chịu.

“Tại sao ta không quan tâm? Đừng quên trước đây bọn họ muốn lấy mạng của ta!"

“Gọi điện cho Triệu Sương Điểm, ta muốn đích thân hỏi nàng, rốt cuộc hiện giờ tình hình thế nào?

Ba Nam Húc trừng mắt nhìn Lý Hỏa Vượng một cái, tiện tay ném điện thoại qua.

“Ngươi tự gọi đi Lý Hỏa Vượng cầm điện, nhanh chóng lướt tìm tên của Triệu Sương Điểm trong danh bạ, gọi thẳng cho nàng.

1104 chữ

Chương 1341: Tìm Voi

Sau một hồi tút ngắn, Lý Hỏa Vượng nghe thấy giọng nói lý trí của đối phương.

“A lô? Lý Hỏa Vượng à, có chuyện gì?"

“Lúc nào thì xuất phát? Nói chính xác đi, đừng cứ mãi nhử ta như vậy?

"Tối nay sẽ xuất phát, nhớ đừng ngủ đấy.

“Được, sắp ra tay rồi, cũng nên tiết lộ thông tin của con voi kia rồi chứ, biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng"

“Không có thông tin gì để tiết lộ, ta đã tìm hiểu qua với ngươi rồi, bọn họ chính là đám người đối phó ngươi ban đầu"

“Ta không thể nói với ngươi trong mắt ta bọn họ là cái gì, có nói thì ngươi cũng không hiểu được, dù sao ngươi cũng sờ mũi voi, còn ta sờ ngà voi"

“Ta sẽ đưa ngươi đến nơi đó, ngươi chỉ cần lưu ý bọn họ là cái gì trong mắt ngươi là được"

Nghe xong lời này, Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đám người đã từng theo dõi mình.

Dừng lại một lát sau, Lý Hỏa Vượng lại lên tiếng nói:

“Ta cần vũ khí"

“Ừm, ta hiểu, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi, còn nữa, ta cần ngươi đồng ý với ta một chuyện, đợi sau khi đến nơi, mọi việc phải nghe theo ta chỉ huy"

“Ta biết rồi, ta biết rồi!"

Lý Hỏa Vượng khó chịu bỏ điện thoại thoại ra khỏi tai, định tắt máy.

“Đợi đã, điều này rất quan trọng, ta cần xác nhận lần nữa, đợi khi đến nơi, bất kỳ nghi ngờ và hành vi làm trái lệnh của ngươi, ta đều sẽ hiểu hành vi đó là ngươi đã phản bội con voi của mình"

Triệu Tuyết Điểm nói lời này, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Tất cả nghi ngờ và hành vi làm trái lệnh?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ kỹ càng lời của đối phương, sao cứ cảm thấy lời này có chút kỳ lạ.

“Rốt cuộc tình hình ở bên đó là thế nào?"

“Đợi đến nơi, ta sẽ giải thích cho ngươi, bây giờ hai ba lời cũng không nói rõ được.

Tút một tiếng, tắt máy, Bên tai Lý Hỏa Vượng vang lên tiếng máy bận.

Lý Hỏa Vượng ném điện thoại về cho cô gái xăm mình trước mặt, cau chặt mày suy nghĩ kỹ ý của đối phương, trước đây không có quy tắc này.

“Ở bên đó, ta dễ dàng phản bội con voi của mình thế sao? Nếu thực sự phản bội con voi của mình thì sẽ có hậu quả thế nào?"

Hắn rất khó tưởng tượng được, rốt cuộc thế giới của Vu Nhi Thần quái dị đến mức nào.

Hai ngón tay sơn móng màu đen thò ra trước mặt Lý Hỏa Vượng, búng ngón tay.

“Đồ điên, ngươi ăn no chưa? Lại đây.

Hai ngón vuốt hổ cứng rắn trong tay nàng đập vào nhau, bắn ra tia lửa.

Lý Hỏa Vượng nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Ta có thể hỏi ngươi một câu không?"

Ba Nam Húc trực tiếp lắc đầu.

“Đừng nói với ta những lời điên khùng đó, ta không lý luận với bệnh nhân tâm thần, có lại đây không? Không lại đây, ta về mở cửa hàng nhé."

“Ta đến đây!"

Lý Hỏa Vượng cắn răng, nắm chặt nắm đấm dứng lên.

Tối cùng ngày, Lý Hỏa Vượng ăn mặc chỉnh tề nằm trên giường, đợi đối phương đến.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng thấy kim đồng hồ treo trên tường chạy

đến đúng mười hai giờ, tiếng ma sát kim loại nhức tai vang lên, cổng xưởng sắt thép được đẩy mở ra.

Khi hắn cầm đồ của mình đi ra khỏi xưởng sắt thép, thì thấy hai chiếc xe việt dã đỗ dừng ở đó, ánh đèn xe hắt đến khiến hắn không mở nổi mắt.

“Lên xe đi"

Giọng của Triệu Sương Điểm vang lên phía sau ánh sáng trắng chói mắt.

Đợi Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh cửa xe, thì thấy trong xe không chỉ có Triệu Sương Điểm và hai anh em họ Ba, mà còn có hai người đàn ông và một cô gái lạ mặt.

Nhìn họ một cái, Lý Hỏa Vượng kéo cửa hàng ghế sau rồi lên xe, nhưng vừa ngồi vào chỗ, Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy trên ghế có thứ gì đó.

Hắn đưa tay sờ, phát hiện ra hai thanh đao được cắm trong vỏ bao.

Khi Lý Hỏa Vượng rút thanh đao ra, phát hiện chính là hai thanh kiếm của mình, vết máu bên trên vẫn chưa được lau sạch.

“Cảm ơn"

Lý Hỏa Vượng nói với Triệu Sương Điểm ngồi bên ghế lái phụ.

Tiếng động cơ bỗng vang lên, chiếc xe việt dã đi về phía sân bay.

“Không có gì, môi hở răng lạnh, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta ngồi cùng thuyền, ta sẽ không hại ngươi"

Lý Hỏa Vượng cầm hai thanh đạo cắm vào sau lưng mình.

“Nếu có áo chống đạn thì tốt quá"

Triệu Sương Điểm không tiếp lời của hắn, nàng đưa tay day trán của mình, cau mày như đang suy nghĩ điều gì.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang ba người khác, có hai người đàn ông, một người lái xe trông có vẻ thô kệch, râu ria lởm chởm, vừa sang năm mới không lâu, mà hắn chỉ mặc áo ngắn tay, không thấy lạnh chút nào.

Còn người đàn ông bên cạnh mình trông có vẻ lạnh lùng, dáng người gày gò, ngón tay vô cùng linh hoạt liên tục xoay một đồng tiền xu.

Còn cô gái cuối cùng, dáng người gày yếu, đeo kính, trông có vẻ mềm yếu, chỉ là không biết nàng có bệnh gì không, khuôn mặt thỉnh thoảng lại co giật một cái.

Lý Hỏa Vượng nhìn đi nhìn lại họ, trong lòng suy đoán họ là Ti Mệnh gì.

“Khí chất của tên có râu hơi giống với Tướng Tương Thủ Ti Mệnh của binh gia.

“Ngươi không cảm thấy nhìn chằm chằm người khác như vậy rất bất lịch sự hả?"

Người đàn ông âm lạnh quay ánh mắt nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra với hắn, nhưng đối phương không bắt tay.

“Ta biết ngươi tên là Lý Hỏa Vượng, ngươi nổi tiếng như vậy, ai mà không biết ngươi là Lý Hỏa Vượng"

Người đàn ông đó chậm rãi nói, rồi lại nhìn ra bên ngoài.

1059 chữ

Chương 1342: Đồng Minh

Thấy thái độ thờ ơ lãnh đạm của họ, Lý Hỏa Vượng cũng chẳng thèm để ý đến họ, tiếp tục hỏi Triệu Sương Điểm:

“Chỉ có mấy người chúng ta thôi à? Hơi ít phải không? Cứ như vậy mà chạy đến con voi khác, có chắc không phải là đi nộp mạng không?"

“Đừng lo, đến sân bay sẽ còn có người khác.

Triệu Sương Điểm nhắm mắt.

“Lần này ra tay, nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?"

“Sáu mươi phần trăm.

“Chỉ sáu mươi phần trăm thôi hả?"

Trước đây Tiền Phúc đã chết đã cho Lý Hỏa Vượng thấy rõ, kết cục của việc nắm chắc bốn mươi phần trăm là gì.

“Đừng chuyện gì cũng hy vọng thành công trăm phần trăm, nếu thực sự thành công trăm phần trăm thì chắc chắn là cái bẫy của người khác.

Nghe thấy lời này, lòng Lý Hỏa Vượng nặng trĩu, bây giờ hắn chỉ hy vọng đám người sẽ gặp ở sân bay có thể giúp ích được.

“Đội da cao su lên đi, ngươi cứ vác cái mặt của Lý Hỏa Vượng đến sân bay thì chẳng khác gì dẫn xác tới Người đàn ông âm lạnh ném cái đầu da cao su cho Lý Hỏa Vượng.

Năm tiếng sau, cuối cùng họ đã đến sân bay của một thành phố khác, lúc này, sắc trời đã tờ mờ sáng.

Khi Lý Hỏa Vượng vác khuôn mặt mới đặt chân đến phòng chờ, mấy người mà khiến hắn thực sự không ngờ đến xuất hiện trước mặt hắn.

Thanh Vượng Lai mặc vest đi giày da đưa tay lắc nhẹ tay của Triệu Sương Điểm.

“Đi đường vất vả rồi.

Trên chiếc ghế phía sau hắn là Triệu Lôi, Trần Hồng Du, Ngũ Kỳ đang ngồi ngả ngốn.

“Họ? Trợ thủ mà ngươi nói chính là họ hả?"

Lý Hỏa Vượng vô cùng chấn hãi nhìn đồng đội ngày xưa.

“Chẳng thế thì sao, còn có lựa chọn khác hả? Bây giờ không có nhiều người có thể hiểu rõ hoàn cảnh trước đây của mình"

Hai nhóm người tập trung lại với nhau, dần dần đi xa khỏi Lý Hỏa Vượng đang đứng tại chỗ.

Đợi đến sáng sớm, tia nắng đầu tiên chiếu đến, đám người Lý Hỏa Vượng ngồi máy bay xuyên vào trong tầng mây.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng ngồi trên ghế đã chấp nhận sự thực phải liên minh với Thanh Vượng Lai lần nữa.

Tuy Thanh Vượng Lai là tiểu nhân qua cầu rút ván, nhưng việc nào ra việc đó, hôm đó chuyện của Na Na cũng không trách được hắn.

Hơn nữa đều là người quen, dù hắn không phải là người tốt gì, nhưng ít nhất mình đã nhìn rõ được con người hắn, cũng còn hơn là người lạ không biết gốc rễ.

Thanh Vượng Lai ngồi bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đưa tay ra với hắn.

“Thật không ngờ, ngươi lại ngồi cùng thuyền với Triệu Sương Điểm"

“Chẳng còn cách nào, dù sao người đi theo lần trước không đáng tin, chỉ đành đổi người khác thôi.

Nhưng không biết có phải Thanh Vượng Lai không hiểu ám chỉ của Lý Hỏa Vượng hay không, vẫn vui vẻ nói:

“Vậy sao? Vậy thì tốt, ta còn tưởng ngươi công nhận lý luận của nàng cơ đấy"

Liếc nhìn Triệu Sương Điểm đã đeo trùm mắt ngủ một cái, Lý Hỏa Vượng hỏi Thanh Vượng Lai:

“Ta không công nhận lý luận con voi của nàng, ta cảm thấy lý luận

hình chiếu của ngươi thực tế hơn.

“Ồ, thật hả?"

Lý Hỏa Vượng cắn răng, trừng mắt nhìn Thanh Vượng Lai.

“Đương nhiên là giả rồi! Cái lý luận chó má của các ngươi liên quan gì đến ta!"

“Ta chỉ muốn giải quyết triệt để rắc rối thôi! Để những chuyện trước đây không xảy ra nữa! Ta không muốn bị coi là bệnh nhân tâm thần!"

Thanh Vượng Lai trầm tư một lúc sau, lên tiếng nói với Lý Hỏa Vượng:

“Có lẽ ngươi không tin, nhưng ta vẫn phải giải thích, ta thực sự không bỏ rơi ngươi.

“Chỉ cần lần này có thể an toàn vượt qua nguy hiểm lần này, ta giúp ngươi lấy lại tự do"

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt không tin, quay đầu qua.

“Nói thì hay lắm, bây giờ ta đã bị truy nã khắp nơi rồi! ! Ngươi nói cho ta xem, ngươi lấy lại tự do cho ta bằng cách nào!"

“Sau khi về nước, ta sẽ đi tự thú ngay"

Lời vừa được nói ra, Lý Hỏa Vượng nhìn hắn bằng ánh mắt ngây ngô.

“Đừng nóng, đây chỉ là bước đầu tiên, ngươi là bệnh nhân tâm thần, bất kể trước đây ngươi vượt ngục bao nhiêu lần, thì hình phạt cuối cùng dành cho ngươi cũng chỉ là nhốt vào bệnh viện tâm thần thôi"

“Đợi sau khi người vào đó, sự việc lắng xuống một thời gian, ta có thể mua một bệnh viện tâm thần, sau đó sẽ nghĩ cách cho ngươi chuyển đến bệnh viện tâm thần của ta, sau đó muốn làm gì cũng đơn giản hơn nhiều.

“Haha, ông chủ Thanh thật rộng rãi hào phóng, vì ta mà có thể mua luôn cả bệnh viện tâm thần, cảm động quá đi."

Thấy Lý Hỏa Vượng vẫn không chịu tin mình, Thanh Vượng Lai cũng không nói gì nữa, hắn đứng lên đến ngồi cạnh Triệu Sương Điểm, thì thầm bên tai nàng.

Cả đêm không ngủ, Lý Hỏa Vượng định nhắm mắt ngủ bù, lấy tinh thần cho mọi việc sắp diễn ra.

Nhưng đúng lúc hắn định nhắm mắt, thì đột nhiên liếc thấy phía dưới hàng ghế trước có một điểm màu trắng nhỏ.

Lý Hỏa Vượng cau mày, khom người nhặt lên, khi hắn dùng hai đầu ngón tay kẹp và giơ thứ đó lên trước mặt mình, đôi mắt lập tức co lại:

“Đầu Tử?"

Sau khi nhìn sang những người khác và mọi thứ đều bình thường, Lý Hỏa Vượng hỏi nhỏ Đầu Tử trắng trong tay:

“Tại sao ngươi lại ở đây? Đại chiến giữa các Ti Mệnh, ngươi thực sự cảm thấy ngươi có tư cách tham gia hả?"

1118 chữ

Chương 1343: Đầu Tử

Trên máy bay, Lý Hỏa Vượng ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ngắm những ngôi nhà nhỏ như bao diêm.

Hắn đưa tay trái đến bên miệng rồi chậm rãi xòe ra, một quân xúc xắc trắng đen đan xen hiện ra, đây là thứ hắn vừa nhặt lên.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết không phải trùng hợp, đây chính là Đầu Tử.

Lý Hỏa Vượng vừa ngắm cảnh, vừa hỏi Đầu Tử nhỏ bằng cái móng tay:

“Ngươi lén đi theo, rốt cuộc là muốn làm gì?"

“Đừng trả lời, bây giờ ngươi nói ta cũng không nghe thấy, đừng quản ban đầu ngươi uy phong thế nào, bây giờ ngươi chỉ là một đồ chơi không thể nhúc nhích trong tay ta.

“Đầu Tử, ta không biết lần trước cuối cùng ngươi có giúp được hay không, bây giờ ta là Ti Mệnh, ta mãi mãi không về được nữa, nhưng ta vẫn có thể ảnh hưởng đến bên đó"

“Bây giờ chúng ta cũng coi như qua lại cũng nhiều, cũng coi là người quen, hay là ngươi làm việc mà ngươi biết làm đi"

Lý Hỏa Vượng không dời mắt, nhìn chằm chằm xúc xắc trong lòng bàn tay mình.

“Ở đây ngươi không giúp được gì, nhưng ở bên đó ngươi có thể giúp ta, đừng nói với ta, ngươi là thủ lĩnh của Tọa Vong Đạo, mà ngay cả chút chuyện nhỏ này mà cũng không làm được.

“Chỉ cần làm tốt, ta có thể cho ngươi chút lợi ích, nhưng ngươi không làm được hoặc ngươi muốn giở trò, thì đừng trách ta, bây giờ trong mắt ta, người chẳng là cái thá gì hết! Ta muốn giết ngươi đúng là dễ như trở bàn tay.

Nói xong, để chứng minh thực lực của mình, Lý Hỏa Vượng há miệng, trực tiếp ném viên xúc xắc trong tay vào miệng của mình.

Hắn tỏ vẻ dữ tợn, khẽ dồn lực vào hai hàm răng, xúc xắc trong miệng lập tức bị cắn đến hơi biến dạng, dường như nếu dồn thêm mấy phần lực nữa, xúc xắc sẽ nứt ra.

Lý Hỏa Vượng nhả ra, tiếp tục nhìn chằm chằm xúc xắc dính nước miếng, in dấu hai hàm răng, uy hiếp:

“Đã hiểu chưa?"

Đúng lúc này, một cô tiếp viên hàng không mặc đồng phục đi đến, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thu lại bàn tay, mỉm cười gật đầu với nàng.

Cô tiếp viên hàng không vừa đi, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng mở

bàn tay ra, tiếp tục nói với Đầu Tử:

“Ta không định bảo ngươi làm việc quá khó, chỉ bảo ngươi giúp ta chăm sóc tốt cho người mà ta quan tâm ở bên đó thôi"

Nói đến đây, hắn hơi dừng một chút, rồi nói tiếp.

“Còn cả Lý Tuế, ngươi đừng giả bộ hồ đồ với ta, ngươi biết ta quan tâm cái gì.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, nhanh chóng quay đầu thì thấy là Triệu Lôi.

Hắn nhìn Lý Hỏa Vượng, hơi há hốc miệng, tay cầm điện thoại, ngẩn người tại chỗ.

“Ta biết ngươi đã đắc tội với nhiều người, hai bên đều không thích thấy ngươi, quyết định thế này nhé, chỉ cần ngươi có thể làm được, sau này ta bảo kê cho ngươi, từ nay về sau ngươi là tâm bàn của ta.

Lý Hỏa Vượng nói xong, cất xúc xắc vào trong túi, trừng nhìn về phía Triệu Lôi.

“Nhìn cái gì mà nhìn!"

Triệu Lôi khẽ giật run đôi môi, cuối cùng không nói gì, quay đầu tiếp tục lướt điện thoại của mình.

Lý Hỏa Vượng thấy máy bay dần dần hạ thấp xuống, hắn biết chắc sắp đến nơi rồi.

“Được rồi, nói đến đây thôi, chốc nữa hạ cánh, ngươi tự ngồi máy bay ngày quay về con voi của chúng ta, với đẳng cấp của ngươi thì không thể tham gia được chuyến này"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng quăng viên xúc xắc vẫn in dấu răng xuống phía dưới của hàng ghế trước. Đợi khi xuống máy bay, Lý Hỏa Vượng không biết đây là nơi nào, cũng không đọc được chữ viết xung quanh, chỉ một điều duy nhất có thể nhận biết, đó chính là nơi này rất nóng, hình như là vùng nhiệt đới.

Triệu Sương Điểm đã thay áo ngắn tay, đi phía trước nhất, cầm điện thoại gọi đến một số, hình như đang liên lạc với ai đó.

Nhân lúc này, Thanh Vượng Lai đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Thực ra trước đây chúng ta còn có một trợ thủ, tiếc là nàng không đến, nếu nàng đến được, thì khả năng thắng lợi của chúng ta sẽ cao hơn.

“Là ai? Tại sao không bảo nàng đến?"

“Ngươi không cho nàng đến, vì ngươi đã đưa nàng về quê của nàng, cho bố mẹ nàng quản lý, không cho nàng ra ngoài.

"Duong Na u?"

Nghe thấy lời này, ánh mắt của Lý Hỏa Vượng lập tức thay đổi, dí ngón tay vào lồng ngực của hắn.

“Ta nói cho ngươi biết! Đừng để nàng dính đến chuyện này! Ngươi dám cho nàng dính đến một chút, mẹ kiếp, ta giết chết ngươi!"

“Lý Hỏa Vượng, nói thật, ngươi thật vô lý quá, tại sao ngươi cứ thích quyết định thay người khác thế? Lỡ như nàng tình nguyện tham gia thì sao?"

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, dần trở nên hung dữ.

“Nàng bị bệnh rồi! Suy nghĩ hiện giờ của nàng không phải là mong muốn thực sự! Ta nói lại lần nữa, đừng kéo nàng xuống nước!"

“Được, ta biết rồi, không cần lặp lại lần thứ hai, trước đây khi ngươi đưa nàng đi đã nói rất rõ ràng rồi.

Thấy thái độ của Thanh Vượng Lai, Lý Hỏa Vượng không muốn gây xung đột với hắn vào lúc này, đưa tay kéo mạnh da cao su trên đầu, lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Tích tích tiếng xe hơi vang lên, mấy chiếc xe việt dã xuất hiện phía trước, tài xế đều là người nước ngoài.

“Đi thôi"

Triệu Sương Điểm khẽ nghiêng cái đầu về phía bên đó, cất bước chân đi qua đó. Đợi ra khỏi sân bay, Lý Hỏa Vượng thấy nơi này còn hoang vu hơn mình tưởng tượng, theo lý mà nói, sân bay phải ở trong thành phố lớn, nhưng bên ngoài sân bay ở đây lại chỉ là một thị trấn nhỏ, vừa nhìn đã thấy tận cuối. 1103 chữ

Chương 1344: Không Được Nghi Ngờ

Mấy phút sau, chiếc xe việt dã ra khỏi thị trấn, đi vào sa mạc hoang vu.

Khi thấy tài xế xoay vô lăng, lái chiếc xe ra khỏi đường nhựa tiến vào trong sa mạc, Lý Hỏa Vượng thò hai tay ra sau lưng, nắm chặt thanh đao quen thuộc.

“Họ mà lại sống ở đây hả? Nơi này không phải là nơi voi hay con người sống"

Lý Hỏa Vượng hỏi Triệu Sương Điểm ngồi trên ghế lái phụ.

“Sao ngươi lại chắc chắn họ là con người hả?"

Triệu Sương Điểm khoanh hai tay trước ngực, kéo mở hộp ẩn bên trên chiếc xe, lấy ra chiếc kính râm màu đỏ sẫm trên sâu dưới nông đeo lên mặt mình.

Thời gian trôi qua từng chút, trời cũng dần tối, khi tài xế bật đèn xe, lái đến một chỗ trũng thấp của sa mạc thì dần dừng lại.

“Xuống xe, bắt lấy tên đó.

Mọi người lập tức xuống xe, mở cốp sau xe.

Cả ngày ở trên xe, vốn chẳng nghỉ ngơi được gì, nhưng lúc này người nào cũng vô cùng nghiêm túc nghiêm trọng.

Khi thấy súng bắn tỉa màu đen xì dần được lắp lại trong tay Triệu Sương Điểm, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày rút hai thanh đạo của mình ra.

“Không phải chứ, ngươi thì dùng súng, mà ngươi chỉ cho ta dùng cái này sao?"

“Vậy thì hai chúng ta đổi đi? Ta cho ngươi, ngươi biết dùng không?"

Nhìn khẩu súng mà Triệu Sương Điểm đưa cho mình, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng không nhận lấy.

Đúng là mình chưa từng dùng súng, một khẩu súng mà mình không biết sử dụng đúng là không có ích bằng đồ của mình.

“Lý Hỏa Vượng, bên này.

Nghe thấy tiếng gọi, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn qua, lập tức thấy Ngũ Kỳ và Trần Hồng Du chuyển ra một chiếc áo nặng trịch và một cái mũ giáp từ cốp sau.

Lý Hỏa Vượng vẫn nhớ cái đó, đó là áo chống đạn lúc đầu của mình.

“Cảm ơn"

Với sự giúp đỡ của họ, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng mặc áo chống đạn.

Trong tình huống không biết rõ về kẻ địch, mặc thứ này nào, trong lòng sẽ yên tâm hơn nhiều.

“Đừng cảm ơn bọn ta, Thanh Vượng Lai chuẩn bị cho ngươi đấy, chắc chắn ngươi không mang theo thứ này"

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn sang mình, Thanh Vượng Lai đang nạp đạn cho khẩu súng của mình, mỉm cười gật đầu với hắn.

“Ngũ Tỷ, ngươi thực sự tin tưởng Thanh Vượng Lai à? Hắn là người thế nào, đừng nói với ta ngươi không nhìn ra đấy"

Lý Hỏa Vượng nhìn sang Ngũ Kỳ có vẻ bình thường hơn những người khác một chút.

“Đương nhiên là ta nhìn ra chứ"

Ngũ Kỳ lấy mũ giáp đội lên đầu Lý Hỏa Vượng.

“Nhưng ngươi không cảm thấy kết giao với loại người như hắn rất đơn giản sao? Chỉ cần ngươi có thể hiểu được phương thức hành vi của hắn"

Ngũ Kỳ nói xong, đưa tay gõ lên mũ giáp của Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi đừng cảm thấy Triệu Sương Điểm tốt bụng hơn, ở đây không có ai là người bình thường” Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng không nói gì thêm, chuyển ánh mắt sang vũ khí của Ngũ Kỳ và Triệu Sương Điểm.

Có vẻ như Ngũ Kỳ không mang theo vũ khí, mà là mang heo một hòm y tế, có vẻ như lần này nàng định làm bác sĩ chiến trường.

Còn Trần Hồng Du, nàng lấy ra một cây gậy nanh sói cắm đầy đinh.

“Sắp giao đấu rồi, ngươi chỉ dùng thứ này thôi hả?"

Lý Hỏa Vượng hỏi.

Trần Hồng Du tỏ vẻ mặt không sao, lắc đầu.

“Không sao, ta không dựa vào nó, ta có năng lực đặc biệt"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu thở dài một hơi, đi ra xa khỏi nàng.

Hắn đến trước mặt Triệu Sương Điểm, nhìn nàng điều chỉnh tiêu điểm của súng bắn tỉa.

“Bây giờ phải đi thế nào?"

“Đi theo nàng ta.

Lý Hỏa Vượng thuận theo ngón tay sơn móng đỏ của nàng, nhìn sang cô gái gày yếu thỉnh thoảng co giật khuôn mặt đứng ở một bên.

Khác với những người khác, nàng không cầm vũ khí, mà lấy ra một chiếc laptop, nhanh chóng kích vào bên trên. Tất cả được

chuẩn bị đầy đủ xong xuôi, mọi người đều tập trung lại, nàng nói lại một lượt với mọi người.

“Hãy nhớ, bắt đầu từ bây giờ, tất cả phải nghe theo ta chỉ huy, tuyệt đối không được nghi ngờ và phản bác.

“Bất luận thế giới mà ngươi thấy hiện giờ như thế nào, đầu tiên phải nhớ kỹ mấy việc sau, trước hết chúng ta mới là người ngồi cùng một thuyền, tuyệt đối không được phản bội đồng đội của mình"

“Còn nữa, đừng mềm lòng, chỉ cần ai có ý thù địch, thì xử lý hết một loạt"

“Cuối cùng nhớ kỹ một điều, bây giờ chúng ta đã ở bên ngoài con voi, họ ở bên trong"

Nói đến đây, Triệu Sương Điểm gật đầu với cô gái đó, cô gái lập tức lấy ra một chiếc kính 3D của laptop và đeo lên.

Nàng đeo kính, bắt đầu tìm kiếm trên vùng sa mạc đen xì.

Tuy là buổi tối, nhưng không tối lắm, có thể thấy lờ mờ tất cả mọi thứ xung quanh.

Lý Hỏa Vượng lê chiếc áo nặng trịch đi phía trước nhất, hai tay nắm chặt thanh đao, sẵn sàng xông vào kẻ địch bất cứ lúc nào.

“Làm vậy có được không? Thực sự có thể tìm được cách đến con voi khác bằng cách này không?"

Lý Hỏa Vượng vẫn hơi nghi ngờ lời của Triệu Sương Điểm.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, hắn vẫn định dốc hết sức, tất cả lấy thực tế làm chuẩn.

Trước khi chưa thấy thực sự, bất luận họ nói gì, đều chỉ coi là giả thiết, không coi là sự thực.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng không ngờ là, đối phương tìm kiếm vô cùng lâu, đi khoảng gần một tiếng trên sa mạc, vẫn không phát hiện ra điều gì.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên thấy gì đó, hắn giật lấy đèn pin trong tay Triệu Lôi, chiếu xuống dưới đất.

1158 chữ

Chương 1345: Đây Là Cách

“Đợi đã!"

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người đều vây lại.

“Các ngươi nhìn xem! Dưới đất có dấu chân, hơn nữa còn là dấu chân của chúng ta, chúng ta đang đi lòng vòng!” Triệu Sương Điểm kéo kính râm xuống, nhìn khuôn mặt ẩn giấu trong mũ giáp của Lý Hỏa Vượng, nói rõ từng chữ.

“Tất cả nghe theo chỉ huy Lý Hỏa Vượng không nói nữa, ném đèn pin đi, tiếp tục vùi đầu đi về phía trước.

Hắn không thể hiểu nổi, cứ đi lòng vòng bên ngoài con voi, làm sao vào được bên trong con voi.

Lại đi khoảng một tiếng nữa, Lý Hỏa Vượng cảm thấy mệt dần, tuy chỉ đi rất chậm, nhưng bộ đồ trên người mình thực sự rất nặng.

"Pảng!"

Một tiếng súng vang lên khiến mệt mỏi của Lý Hỏa Vượng lập tức không cánh mà bay, hắn nhanh chóng quay người nhìn qua, Triệu Sương Điểm đặt khẩu súng bắn tỉa vác trên vai xuống.

Lý Hỏa Vượng lập tức nắm chặt vũ khí, xông về hướng họng súng.

Một đống máu trên mặt đất khiến Lý Hỏa Vượng chấn hãi, theo lượng máu này, có lẽ máu trong người đều bị chảy hết, vậy mà trong tình hình này còn có thể bỏ chạy, đúng là không thể tin nổi.

Triệu Sương Điểm thò một ngón tay quệt máu dưới đất rồi cho vào miệng mút một cái.

“Họ đã biết chúng ta đến rồi.

“Chú ý, kẻ địch của chúng ta không chỉ có ở phía này, tạm thời chúng ta vẫn chưa biết họ sẽ tấn công từ hướng nào"

“Linh, thế nào rồi, sắp đến chưa?"

Triệu Sương Điểm nhìn sang cô gái vẫn đeo kính đó.

“Con voi vô hình"

Nàng vừa lên tiếng, một viên đạn găm nát lưỡi của nàng, rồi bắn ra từ trong miệng nàng.

Cả cái đầu của cô gái nổ tung, nửa khuôn mặt kinh hãi trực tiếp rơi lên mu bàn chân của Lý Hỏa Vượng.

“Vãi! Đối phương có súng bắn tỉa phản kích!"

Khi thi thể mất đầu của cô gái đó ngã xuống đất, gần như tất cả mọi người cũng đều nằm sấp dưới đất, chỉ còn một mình Trần Hồng Du đứng ở đó vận công.

“Ừm.. ừm.. !"

Trần Hồng Du đang vận khí đan điền bị Lý Hỏa Vượng về ngã.

“Ngươi không muốn sống hả!"

“Đừng cản ta! Để ta vận công!” Lý Hỏa Vượng đè chặt Trần Hồng Du, lúc này trong lòng không biết chửi Thanh Vượng Lai bao nhiêu lần, dẫn tên điên này đến làm gì, hoàn toàn vô dụng không có ích gì.

“Buông nàng ra, nàng có cách giải quyết"

Khi nghe Thanh Vượng Lai nói xong, Triệu Sương Điểm lặp lại lần nữa, Lý Hỏa Vượng hơi nghi hoặc trong lòng, lật người ra khỏi Trần Hồng Du.

Lý Hỏa Vượng bò dưới đất, nhìn Trần Hồng Du lại bò đứng dậy, hắn thực sự rất muốn biết, rốt cuộc đối phương dùng cách gì để

giải quyết nguy hiểm lần này.

“Bốp.. bốp.. bốp!"

Đèn pin sáng lên, chiếu lên người Trần Hồng Du, nàng vô cùng nổi bật trong hoàn cảnh tối tăm này. Đúng lúc Trần Hồng Du ngồi phát lực lên không trung, tiếng súng vang lên lần nữa, Trần Hồng Du đổ ngã.

“Hướng mười một giờ!"

Triệu Sương Điểm vừa dứt lời, tất cả những người cầm súng nhanh chóng quay người bắn về phía đó.

Đợi khi dừng bắn, một cây gậy cháy đỏ được ném qua, chiếu sáng hai thi thể phía xa.

Lý Hỏa Vượng nhìn Trần Hồng Du bất động dưới đất, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai.

“Cách giải quyết mà các ngươi nói chính là để nàng làm mồi nhử, phải không?"

“Không phải, nàng có năng lực đặc biệt, ta lựa chọn tin nàng"

Thanh Vượng Lai mỉm cười nói với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đứng tại chỗ, toàn thân ớn lạnh, kìm nén cơn giận trong lòng nhìn Thanh Vượng Lai nói lời này.

Đối phương nói chân thành như vậy, đến mức nếu không phải Lý Hỏa Vượng biết con người thật của hắn thì suýt nữa cho rằng đối phương nói thật lòng.

Tuy đã sớm biết Thanh Vượng Lai là loại mặt người dạ thú, nhưng mỗi lần hắn lộ ra con người thật, Lý Hỏa Vượng vẫn kinh sợ.

Vì để đối phó kẻ địch, hắn có thể để đồng đội của mình làm mồi nhử mà không hề chớp mắt đến một cái.

“Các ngươi... các ngươi!"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói được ra lời.

Hắn quay người, đi đến trước Trần Hồng Du giờ đây khuôn mặt đã nát bét, Lý Hỏa Vượng run run đưa tay ra, dìu đỡ thi thể của đối phương lên.

“Trần Tỷ, sao ngươi có thể chết như vậy chứ, tốt xấu gì ngươi cũng là Ti Mệnh nắm giữ mục rữa mà!"

“Ngươi không thể chết! Nếu ngươi chết, mục rữa lại biến mất đấy!"

Nhìn Trần Hồng Du, Lý Hỏa Vượng lại bất giác nghĩ đến sư thái, nhưng giống như Tiền Phúc, trơ mắt nhìn người đã từng nói chuyện với mình chết một cách nhẹ nhàng như vậy, trong lòng hắn thực sự rất khó chịu.

“Được rồi, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta tiếp tục xuất phát.

Cảm thấy có người vỗ lên vai mình, Lý Hỏa Vượng giơ tay hất mạnh tay của đối phương.

Hắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Triệu Sương Điểm, chủ nhân của cái tay đó.

Triệu Sương Điểm không giải thích gì, bình tĩnh nhìn Lý Hỏa Vượng nói.

“Trước khi đến ta đã nói thế nào? Tuân thủ mệnh lệnh cho dù gặp phải bất kỳ chuyện gì, chúng ta không có thời gian để bị thương” Nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, Lý Hỏa Vượng chậm rãi đặt Trần Hồng Du xuống.

“Các ngươi đều giống nhau! Các ngươi đều giống nhau! Ngươi cũng có phần trong cái chết của Trần Hồng Du!"

Bốp một tiếng, họng súng bắn tỉa đen xì xì dí lên lồng ngực của Lý Hỏa Vượng.

“Đừng quên trước đó ta đã nói gì, Lý Hỏa Vượng, ta xác nhận lại lần nữa, ngươi không định tuân theo mệnh lệnh của ta phải

không?"

"Nếu ngươi từ chối tuân thủ, bất kể ngươi có ý thức được hay không, thì bây giờ ngươi đã là người của họ rồi. Triệu Sương Điểm nói xong lời này, người của nàng, bất luận là hai người đàn ông vừa mới gặp mặt, hay là hai chị em họ Ba, họ đều lạnh lùng nhìn và vây quanh Lý Hỏa Vượng.

1110 chữ

Chương 1346: Không Khí Căng Thẳng

Lý Hỏa Vượng nhìn họ, cắn chặt răng, hai tay nắm chặt hai thanh đao.

Thấy bầu không khí căng thẳng như rút kiếm giương cung, Thanh Vượng Lai từ bên cạnh chui ra, chặn giữa Lý Hỏa Vượng và Triệu Sương Điểm.

Hắn mỉm cười đưa tay vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng, vừa đẩy vừa kéo hắn ra khỏi vòng bao bây của đối phương.

“Lý Hỏa Vượng, như làm vậy là không được, đắc tội với ta thì không sao, nếu ngay cả Triệu Sương Điểm mà ngươi cũng đắc tội, thì ngươi không còn bạn bè thật đấy"

“Ta nhớ ngươi từng nói, chúng ta chẳng phải là bạn bè sao? Vậy bạn bè nhờ ngươi giúp một việc được không?"

Thanh Vượng Lai nói vô cùng chân thành.

“Mẹ kiếp, ai là bạn của ngươi?"

Thanh Vượng Lai không hề nổi giận với thái độ của Lý Hỏa Vượng, vẫn vô cùng chân thành nói:

“Chỉ cần ngươi đừng đối đầu với Triệu Sương Điểm vào lúc này, chúng ta đồng tâm hiệp lực an tâm vượt qua cửa ải lần này, đợi sau khi quay về, chúng ta có nghĩ cách xử nàng"

Lý Hỏa Vượng lạnh mặt cân nhắc trong lòng một lúc, đưa tay đẩy mạnh Thanh Vượng Lai, không nói một lời, đi lại về đám đông.

Thấy thái độ của Lý Hỏa Vượng, những người khác đều tản ra, ngoại trừ Trần Hồng Du nằm dưới đất, thì tất cả mọi thứ đều không có gì khác trước đó.

“Triệu Tỷ, ta đã xem qua hai người chết đó rồi, là hai kẻ săn trộm.

Tên râu ria vác một khẩu súng rất nặng từ xa đi đến.

“Kẻ săn trộm? Dùng súng bắn xe tăng để săn trộm sao?"

Không ai đáp lại câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, Triệu Sương Điểm ngồi quỳ một chân xuống, nhanh chóng gõ lên laptop rơi dưới đất.

“Chúng ta sắp đến rồi, thiếu chút nữa thôi"

Lý Hỏa Vượng lặng lẽ đi đến phía sau nàng, thì thấy trên màn hình laptop có một tấm ảnh dạng lưới 3D đang không ngừng thay đổi theo ngón tay Triệu Sương Điểm gõ bàn phím.

Bốp một tiếng, Triệu Sương Điểm đóng laptop, đứng lên.

“Phải nhanh hơn nữa, chúng ta phải đến nơi trước khi chi viện của họ phản ứng lại.

“Đi như thế nào?"

Thanh Vượng Lai hỏi.

Triệu Sương Điểm không trả lời, mà nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Nhìn ta làm gì, mẹ kiếp, ta đâu biết đi như thế nào?"

"Ừm, ngươi biết, trước đó ta đã nói, ngươi vô cùng đặc biệt, dẫn đường đi"

Lời của Triệu Sương Điểm khiến tất cả mọi người đều dồn ánh mắt sang Lý Hỏa Vượng.

“Thậm chí ta còn không biết nơi này là nơi nào, làm sao ta dẫn đường cho các ngươi được?"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng vô lý.

“Ngươi không cần biết đây là nơi nào, ngươi chỉ cần đi theo cảm giác là được"

Lời của Triệu Sương Điểm khiến Lý Hỏa Vượng không còn lời nào để đối lại, hắn vốn cho rằng những người khác sẽ từ chối đề nghị vô lý này, nhưng họ có vẻ không có chút ý phản đối nào.

“Trước đây ta đúng là điên thật rồi, ta lại đi tin các ngươi.

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhấc chân tiến vào trong vùng tối tăm, những người khác nhanh chóng đi theo.

Trên sa mạc tối tăm lờ mờ, Lý Hỏa Vượng đi thẳng theo cảm giác của mình, thực ra trong hoàn cảnh này, có đi dựa theo cảm giác hay không cũng giống nhau, dù sao cũng không nhìn thấy đường.

Dần dần, trời tờ mờ sáng, họ đã đi một đêm mà vẫn ở trên sa mạc hoang vu, môi trường xung quanh vẫn không thay đổi gì.

Lý Hỏa Vượng đẩy mạnh những người khác chặn trước mình, vất vả cởi mũ giáp trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt đầy mồ hôi.

“Ta mệt rồi! Nghỉ một lúc đi!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng chẳng thèm quan tâm họ, nằm thẳng xuống đất.

Cả một đêm mặc bộ giáp này mò mẫm đi lung tung trong bóng tối, mà trước đó còn ngồi xe mệt mỏi, thể lực của Lý Hỏa Vượng sớm đã đến cực hạn.

Ngũ Kỳ đi đến, lấy ra một chai chất lỏng trong suốt từ trong túi y tế đưa qua.

“Bổ sung chút chất lỏng đi, đừng để mất nước"

“Cái gì đây?"

“Nước muối sinh lý rửa vết thương"

Lý Hỏa Vượng cầm lấy uống ừng ực, hơi mặn, nhưng sau khi uống vào cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Thở dài một hơi sau, Lý Hỏa Vượng nhìn sang cô gái trước mặt với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Trần Tỷ chết thật rồi.

“Ta biết"

Ngũ Kỳ cầm lấy chai nước từ tay Lý Hỏa Vượng, ngửa cổ uống một ngụm lớn.

Sau đó, nàng tỏ vẻ mặt bi thương, đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt mái tóc ướt sườn sượt của Lý Hỏa Vượng.

“Không sao, đừng sợ"

“Ngũ Tỷ, ta không sợ, ta chỉ không thể hiểu họ, ta cũng không thể hiểu ngươi.

“Không thể hiểu nổi thì thử đừng hiểu nữa, quan tâm đến bản thân là được, đồng cảm với người khác quá mức, rất dễ trầm cảm"

“Chỉ quan tâm đến bản thân sao?"

Lý Hỏa Vượng cầm lấy cái chai uống thêm một ngụm lớn.

Hắn nhìn sa mạc hoang vu xung quanh, lẩm bẩm nói:

“Tại sao chỗ của Vu Nhi Thần lại kỳ lạ như vậy? Đây thực sự là con voi mà những Ti Mệnh đó sống ư?"

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lý Hỏa Vượng lại cầm mũ giáp lên đi tiếp, bất luận có phải là thật hay không thì cũng đã đi được nửa đường, bây giờ hắn chỉ có thể đi tiếp thôi.

Mặt trời lên cao, nhiệt độ trên sa mạc dần tăng lên, còn khó chịu hơn lúc ban đêm.

Lại thêm cả đêm không ngủ cũng không ăn gì, người nào cũng mệt mỏi.

Lý Hỏa Vượng im lặng đi về phía trước với vẻ ủ rũ, đúng lúc mặt trời lơ lửng treo cao trên không trung, tất cả mọi người đột nhiên dừng lại.

“Đó là Trần Hồng Du?"

Lý Hỏa Vượng sửng sốt nhìn dáng người to cao quen thuộc phía trước, sau đó hắn vui mừng điên cuồng.

1137 chữ

Chương 1347: Ruồi

“Nàng ta thực sự có năng lực đặc biệt ư? Nàng ta không chết ư?"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lao đến, nhưng khi đến gần chỉ cách Trần Hồng Du mấy bước, hắn dần dừng lại.

Đó đúng là Trần Hồng Du, nhưng nàng không sống lại, mà nàng bắt đầu thối rữa dưới nhiệt độ cao. Hàng loạt ruồi bọ chi chít bò ra bò vào ở lỗ mắt mũi tai miệng của nàng, thi nhau cắn hút.

Trải qua một đêm, lại thêm ban ngày nắng nóng, thi thể Trần Hồng Du Du đã bốc mùi thối rất nặng, Lý Hỏa Vượng từng giết không ít người, nhưng hắn thực sự không ngờ người chết lại thối đến như vậy.

Đó là một loại mùi có sức mạnh, chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng như một bức tường, khiến hắn không thể lại gần thêm.

Mùi thối đó sộc vào mũi của Lý Hỏa Vượng, khiến dạ dày của hắn ọc ạch sôi sục, dường như muốn hắn nôn hết tất cả mọi thứ trong dạ dày ra.

Cho dù Lý Hỏa Vượng đội mũ giáp, đôi mắt của hắn cũng cay đến không mở nổi, nước mắt chảy ra liên tục, hắn muốn lại gần thêm một chút, nhưng không làm được.

“Này, đồ điên, rốt cuộc ngươi có dẫn đường được không đấy hả, sao lại đi một vòng về chỗ cũ rồi?"

Ba Nam Húc trực tiếp giơ súng bên tay trái lên, nhắm chuẩn vào sau ót của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng loạng choạng tiến lên mấy trước bỗng quay đầu lại, trừng nhìn đối phương bằng ánh mắt tức giận đã kìm nén cả một đêm.

“Ngươi có giỏi thì bắn ta thử xem!"

“Ta đang hỏi ngươi đấy, rốt cuộc ngươi có dẫn đường được không hả?"

Ba Nam Húc lại giơ súng lên đầu Lý Hỏa Vượng lần nữa.

“Ngươi muốn chết hả!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng xông về phía Ba Nam Húc, những người khác lập tức lao đến.

“Bốp!"

Một tiếng bạt tai giòn tan vang lên, Triệu Sương Điểm tát một cái lên mặt Ba Nam Húc.

“Đừng có gây chuyện.

Ba Nam Húc ngẩn người, sau đó nghiêng đầu khẽ bật cười, hắn thè cái lưỡi chẻ đôi liếm hờ về phía mặt Triệu Sương Điểm từ xa, sau đó lùi lại nửa bước.

Triệu Sương Điểm hoàn toàn không để ý đến hành động của Ba Nam Húc, đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng:

“Mặc kệ nàng ta, ta tin ngươi, ngươi mãi mãi là một người đặc biệt nhất, tìm tiếp đi"

Lý Hỏa Vượng đứng ở phía xa, mặc niệm mấy giây trước thi thể của Trần Hồng Du xong, đang định đi vòng qua từ bên cạnh, lần này hắn định đánh dấu để tránh đi lòng vòng lần nữa.

Nhưng vừa đi được mấy giây, hắn bỗng kinh ngạc, rõ ràng Ti Mệnh đã chết, tại sao thối rữa không biến mất?

Lý Hỏa Vượng ngẩn người, hắn quay người nhìn chằm chằm thi thể Trần Hồng Du rồi xông qua đó.

Lý Hỏa Vượng lao đến gần, và một tiếng, ruồi nhặng trên thi thể lập tức kinh sợ vụt bay tán loạn.

Khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn ruồi nhặng đen xì ngập trời đó, hắn bật cười:

“Ta biết ngay mà, ta biết ngay mà!"

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi đang làm gì thế! Mau lại đây!"

“Cách xa chỗ đó ra! Hít nhiều mùi thối này, phổi sẽ bị ảnh hưởng đấy!"

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không quan tâm đến tiếng hô gọi của người khác, tập trung quan sát hướng bay của ruồi nhặng trên trời.

Phần lớn ruồi nhặng đều chui lại vào trong cơ thể Trần Hồng Du, nhưng còn có một số ruồi nhặng bay về phía đông.

“Tìm được rồi! Mau đi theo! Thối rữa vẫn chưa biến mất!"

Lý Hỏa Vượng đuổi theo phía sau, đám ruồi nhặng càng bay nhanh hơn.

Tất cả mọi người đều chạy theo Lý Hỏa Vượng, chạy luôn một mạch hồi lâu, đúng lúc thể lực của mọi người đã đến cực hạn, cuối cùng Lý Hỏa Vượng dừng lại.

Hắn đứng bên rìa một vùng trũng thấp, nhìn hai con ruồi đó chui vào trong men theo cái hang phía dưới.

Miệng cái hang không lớn, vừa đủ để một người có thể khom lưng đi vào.

“Tìm được lối vào bên trong con voi rồi.

Đứng tại chỗ một lúc, hồi phục thể lực xong, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng vũ khí của mình, đi vào bên trong.

Bên ngoài sa mạc rất nóng, nhưng trong hang lại vô cùng mát lạnh, đi vào trong rất dễ chịu, còn có một vài thực vật và nấm ưa tối mọc trong góc.

Trong hang có dấu vết nhân tạo rõ ràng, hơi giống đường hầm, nhưng lại hẹp hơn đường hầm.

Sau khi quan sát đơn giản cấu tạo trong hang một lúc, Thanh Vượng Lai lên tiếng nói:

“Có lẽ nơi này là cống ngầm của hệ thống giếng nước, vì bỏ hoang nên bị sập, cho nên mới lộ ra một cái miệng hang"

“Ngươi nói vậy có ý nghĩa gì?"

“Không có nghĩa gì, chỉ muốn phổ cập khoa học hình chiếu của môi trường bên chúng ta là cái gì thôi, giải thích trước một chút, tuy hệ thống giếng nước thông thường không rộng, nhưng đều vô cùng dài"

"Nếu đổi thành không gian bằng phẳng, thì nơi này có thể chứa được lượng người đầy mấy sân bóng, nếu có kẻ địch thật, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng"

Lúc này Lý Hỏa Vượng không để ý trò chuyện, khi hắn nhìn thấy một con chuột áp sát tường chạy nhanh qua, hắn không khỏi bật cười hiểu ý, cảm xúc tiêu cực vừa nãy liền biến mất. Đúng lúc này, phía trước con chuột vừa biến mất đó bỗng vang lên tiếng chít chít, lòng Lý Hỏa Vượng lập tức trầm xuống, dồn lực vào hai chân, lao về phía bóng tối.

“Gậy lửa!"

Trong lúc gậy lửa màu đỏ nhanh chóng chiêu sáng cống ngầm tối tăm, Lý Hỏa Vượng đã đâm cây đao trong tay về phía bóng người trong đó.

Một cái ô trong bóng tối đập xuống, đánh lên thanh đao của Lý Hỏa Vượng, phát ra tia lửa.

Lý Hỏa Vượng đang định phản kích, tiếng súng vang lên, lực xung kích cường mạnh khiến hắn lùi lại phía sau. Nhìn đám người đi ra

từ bóng tối, Lý Hỏa Vượng quay mặt hét về phía sau:

“Còn ngây ra đó làm gì! Mau giúp ta đi?

1084 chữ

Chương 1348: Ảo Giác

“Ừm, giúp cái gì?"

Thanh Vượng Lai cất giọng nghi hoặc.

“Còn có thể giúp cái gì hả! Đông người như vậy, các ngươi mù hết rồi hả? Không nhìn thấy hả?"

"Ừm, không nhìn thấy"

Lý Hỏa Vượng bỗng quay đầu, vô cùng chấn hãi nhìn sang những khuôn mặt kinh ngạc đó.

“Các ngươi đều không nhìn thấy hả? Các ngươi không nhìn thấy thật hả? Chẳng lẽ"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra điều gì, bóng người phía sau dần biến mất trong bóng tối.

Lý Hỏa Vượng thở gấp đi lại trong giếng, thỉnh thoảng nắm chặt nắm đấm đập lên mũ giáp trên đầu mình.

Khi đám ruồi nhặng ngập trời trước đó, và con chuột xám không ngừng vụt hiện lên trong đầu hắn, nỗi tức giận bị thương kìm nén liên tục tích tụ trong lòng hắn.

Lý Hỏa Vượng đột nhiên dừng bước chân, ngẩng đầu đập lên bức tường bên cạnh.

“Vãi! Ta đã nói ta không dẫn đường được mà! Các ngươi cứ nói ta được! Ta là bệnh nhân tâm thần! Ta dẫn đường cái gì chứ!"

Trong cống ngầm hệ thống giếng nước tối tăm, Thanh Vượng Lai đưa tay đón lấy bụi từ từ rơi xuống vì nóc trần rung lên.

Nơi này không được kiên cố, khiến mọi người có mặt đều bất an.

Thanh Vượng Lai khuyên nhủ Lý Hỏa Vượng đang cuồng loạn đập đầu vào tường ở phía xa.

“Lý Hỏa Vượng, tốt nhất đừng đập nữa, không biết giếng nước này được xây từ bao giờ, chẳng may ngươi làm sập cả cống ngầm này, tất cả chúng ta sẽ bị chôn thân ở đây đấy.

Lý Hỏa Vượng dừng lại, đột nhiên ngẩn người ở đó như tượng, không phải lời của Thanh Vượng Lai khiến hắn sững sờ bất động, mà là ngón tay đặt trước miệng của Triệu Sương Điểm.

"Suỵt.. Suỵt..."

Tiếng Suỵt của Triệu Sương Điểm khiến tất cả âm thanh dần nhỏ lại.

Hình như nàng phát hiện ra điều gì, sau khi vô cùng chắc chắn nàng không bị ảo giác, tim của Lý Hỏa Vượng càng lúc càng đập nhanh.

Thấy Triệu Sương Điểm lặng lẽ ngồi xổm xuống, Ba Nam Húc bên cạnh lập tức nhào vào lòng nàng, hai gối quỳ xuống đất, dùng lưng và mông để dựng khẩu súng lên.

Triệu Sương Điểm nhìn chằm chằm cống ngầm tối tăm phía trước hồi lâu, nàng bỗng nhiên bóp cò, “bốp” một tiếng, trong bóng tối phía xa xuất hiện máu tươi.

“Không đến nhầm chỗ ư? Chẳng lẽ sự việc xảy ra trước đó không phải là ảo giác của ta ư?"

Khi ý nghĩ này bỗng xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn lập tức vui mừng điên cuồng xông về phía trước, tiếng súng phía sau không những không khiến chậm lại, ngược lại hắn còn xông đến nhanh hơn.

Khi Lý Hỏa Vượng chui ra từ bống tối, hai tay hắn tóm một người da đen vẻ mặt kinh sợ.

“Các ngươi có thấy không? Bây giờ các ngươi thấy chưa? Rốt cuộc

người này có phải là ảo giác của ta không!” Khi nghe thấy tất cả mọi người đều gật đầu và thể hiện đã thấy, Lý Hỏa Vượng vui mừng điên cuồng cười lớn, giơ cây đao trong tay đâm vào cổ người này.

“Là thật! Không phải là giả! Thực sự có một phần là thật!"

Đúng lúc hắn rút con đao kèm theo ống khí quản từ cổ đối phương ra, phía sau truyền đến luồng lực lớn, trực tiếp đập bay Lý Hỏa Vượng.

Lực đạo phía sau cực lớn, đập cho Lý Hỏa Vượng bay lên không trung, nhìn đá nham lởm chởm dưới đất, Lý Hỏa Vượng biết, nếu mình đập xuống đất, sợ rằng chắc chắn bị thương nặng.

Đã tìm được kẻ địch, Lý Hỏa Vượng không muốn vừa gặp mặt đã bị thương, hắn cố hết sức lực, vất vả xoay thi thể trong lòng xuống dưới người mình.

“Bành” một tiếng, Lý Hỏa Vượng rơi mạnh xuống đất, cả khuôn mặt và cả da thịt của thi thể dưới người hắn sượt xuống mặt đất lồi lõm.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đứng lên, quay trở lại trước đồng đội của mình, một đám người nối đuôi nhau đi ra từ trong bóng tối phía trước dưới sự quan sát của tất cả mọi người.

Họ đều là con người, người da đen chiếm số đông, họ cầm các loại súng giới trong tay, rất nhiều người trong đó bị thương, hiển nhiên là vì cuộc giao đấu vừa nãy.

Tên dẫn đầu là một người đàn ông da đen cao lớn, nhìn thi thể đồng đội dưới đất, khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

Nhưng hắn không nổi khùng, mà cau mày nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng hỏi:

"Nafurahi kukuon."

Thanh Vượng Lai tiến lên một bước, chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng, mỉm cười nói:

"Jumbonagomvimaridhawa."

Nghe thấy Thanh Vượng Lai có thể giao tiếp, vẻ mặt gã đó giãn ra một chút, hắn tiến lên một bước hỏi tiếp: “Rafikm, falme wetu, mungu wetuna."

Nhưng ngay sau đó, Thanh Vượng Lai giơ tay bắn một phát súng vào đầu đối phương, dễ dàng giải quyết tên dẫn đầu của đối phương nhân lúc hắn hoàn toàn không phản ứng lại.

"Nye!"

Tiếng gầm tức giận vang lên, nhìn đối phương nổi giận gầm thét và họng súng đen xì đó.

Thanh Vượng Lai không hề do dự quay người, trốn phía sau Lý Hỏa Vượng, hai tay dí vào lưng Lý Hỏa Vượng, đây hắn lên trước.

“Cút ra!"

Lý Hỏa Vượng giơ chân đạp về phía sau, mượn phản lực, nắm chặt thanh đạp xông về phía trước. Lưỡi dao sắc bén chém mạnh vào trong máu thịt, cảm nhận được sự chấn rung lưỡi đao truyền đến, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xoay một cái, lưỡi đao trong máu thịt lập tức trượt đến chỗ khớp xương rồi xoay một cái, rắc rắc một tiếng, cánh tay của kẻ địch bị gãy rời.

Khi thấy súng bắn tỉa phía xa chĩa về phía mình, Lý Hỏa Vượng tức giận nhìn chằm chằm hai thanh đao đâm vào người đó, dùng người đàn ông kêu thảm thiết đó làm khiên đỡ để chạy đến gần những người khác.

1099 chữ

Chương 1349: Chắn Đường

Tiếng súng vang lên, tấm khiên của Lý Hỏa Vượng lập tức vỡ thành mảnh vụn, nhưng Lý Hỏa Vượng quỳ xuống trước tránh được một kiếp nạn.

Cầm chặt vũ khí trong tay, Lý Hỏa Vượng quăng mạnh về phía họng súng, thanh đao trong tay bay ra đập lên người đối phương.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Lý Hỏa Vượng biết, thứ đó chắc chắn không thể rơi vào trong tay khác, áo chống đạn của mình không chống lại được loại súng đó.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng sắp xông qua, mở ra một con đường cho những người khác, một thứ đen xì xì lăn đến bên chân Lý Hỏa Vượng.

“Thủ Lôi?"

Lý Hỏa Vượng giơ chân phải đá bay thứ đó đi.

Nhưng khi bay đến chỗ hông xa, tiếng nổ dữ dội lập tức vang lên, mọi thứ xung quanh chao đảo nghiêng ngả.

Lý Hỏa Vượng gần đó nhất, cũng bị liên lụy nhiều nhất, nếu không phải hắn đã trang bị đầy đủ, thì đã mất mạng từ lâu rồi.

Nhưng mặc dù là vậy, khi mọi thứ xung quanh đã lắng xuống, Lý Hỏa Vượng cũng bị vùi trong đống cát đá, chỉ lộ ra một cánh tay.

Trong đen tối, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cô người vỗ tay của mình, ra ý bảo mình yên lặng đừng làm ồn.

Chỉ lúc sau, Lý Hỏa Vượng đã thấy tấm thủy tinh đen xì của mũ giáp được chiếu sáng lần nữa, mình đã được đào lên.

Nhìn những người khác mỗi người một tay dọn dẹp đất đá trên người mình, lúc này Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được họ là đồng đội của mình.

“Không sao chứ? Có nghe thấy không? Lý Hỏa Vượng, mấy ngón tay đâu?"

Đầu óc Lý Hỏa Vượng vang lên ong ong, thấy khuôn mặt của Ngũ Kỳ huơ lắc trước mặt mình.

Hắn quay đầu nhìn cống ngầm bên cạnh, phát hiện bên đó bị sập, đất đá chất đống, đám kẻ địch trước đó cũng không thấy bóng

dáng từ lâu.

Đúng lúc này, tiếng ong ong trong đầu Lý Hỏa Vượng nhỏ dần, tiếng nói của Thanh Vượng Lai vang bên tai hắn.

“Họ cố ý, muốn chặn đường đi, không muốn để chúng ta lại gần.

Thanh Vượng Lai nói xong, rút một kim chỉ nam từ trong túi ra, nhanh chóng hươ huơ nói tiếp:

“Nhưng không sao, trò vặt này chỉ có thể giữ chân chúng ta một lúc thôi, hệ thống giếng nước rất dài, cứ cách mỗi một đoạn sẽ có miệng giếng, chỉ cần tiếp tục đi men theo hướng này, chúng ta có thể tìm được một miệng giếng khác.

“Ừm, sự việc không thể chậm trễ, chúng ta tiếp tục, xem phản ứng cả đối phương, thì chúng ta tìm đúng chỗ rồi"

Hai người nói xong định đi tiếp, Lý Hỏa Vượng nằm dưới đất đột nhiên đưa tay tóm chặt cổ chân của Thanh Vượng Lai.

“Thanh Vượng Lai, trước đây ta vẫn luôn muốn hỏi một vấn đề, tại sao ngươi biết nói tiếng của họ? Ngươi rất thân với họ ư?"

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai cười ha ha, đưa ngón tay đẩy kính của mình trên sống mũi.

“Bí mật"

Nói xong, hắn đi đến cùng Ngũ Kỳ dìu Lý Hỏa Vượng đứng lên.

“Ngươi có thể trò chuyện với họ, tại sao không thử hòa giải với họ? Họ muốn gì? Hay là ngươi có mục đích khác?"

“Nếu thực sự có việc tốt này thì ta đã làm từ lâu rồi, bây giờ ngươi nói thì đã muộn, sau lần trước, chúng ta đã rơi vào hoàn cảnh không chết không thôi rồi.

Đúng lúc này, Ngũ Kỳ nhắc nhở Thanh Vượng Lai.

“Cẩn thận, xương sườn của hắn gãy rồi.

“Không sao, không phải do đá đè, là trước đó bị một kẻ điên đập gãy, ta tự đi được.

Lý Hỏa Vượng đẩy mạnh họ ra, loạng choạng đi ra khỏi nơi này theo những người khác. Tuy đã bị thương, nhưng tâm trạng của Lý Hỏa Vượng ổn định hơn nhiều so với trước đó, hắn biết trước đó mình không hoàn toàn bị ảo giác, Trần Hồng Du chưa chết, chỉ là hình chiếu đã biến thành một thứ khác thôi.

Thấp thoáng, Lý Hỏa Vượng hình như phát hiện ra một số quy luật, thế giới quan của mấy người họ hơi giả dối, nhưng lại có một phần tồn tại thực sự.

Ví dụ như lý luận hình chiếu của Thanh Vượng Lai, đã được chứng thực bởi Trần Hồng Du.

“Không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng đi đến hai bước, cúi người nhặt một con chuột béo nằm dưới cỏ rêu.

Nó vẫn chưa chết, trông có vẻ như bị lực xung kích cường mạnh làm sợ ngất đi.

Lý Hỏa Vượng đặt nó lên trên vai mình rồi đi ra bên ngoài mà không quan tâm đến tiếng xì xầm bàn tán phía sau.

Đợi sau khi về lại sa mạc nóng rực, lần này đổi thành Thanh Vượng Lai tìm đường, may mắn thay đi men theo con đường nhanh mà hắn nói trước đó theo hướng sụt lún khoảng hơn một tiếng, một miệng giếng đen xì xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Vị trí sụt lún trước đó có lẽ cách khoảng một kilomet, từ đây đi vào, chúng ta sẽ không bị chặn đường"

Thanh Vượng Lai nói, cất kim chỉ nam trong tay đi.

“Nhưng tiếc là bây giờ có một vấn đề, chúng ta không biết những người đó có mai phục chúng ta ở phía dưới không, cho nên chúng ta cần một người đi thăm dò"

Miệng hang rất sâu cũng rất tối, cũng không biết rõ tình hình mọi

thứ bên trong.

Những người có mặt đều quay sang nhìn nhau, cuối cùng tất cả dồn ánh mắt sang Lý Hỏa Vượng.

“Tại sao lại là ta đi thăm dò? Trên mặt ta viết ba chữ dễ mắc lừa hả?"

Lý Hỏa Vượng phản bác.

Thanh Vượng Lai lên tiếng khuyên nhủ:

“Lý Hỏa Vượng, việc này không chỉ vì những người khác, mà cũng là vì bản thân ngươi, đương nhiên trang bị phòng ngự của ngươi tốt hơn của chúng ta nhiều, chỉ cần ngươi chịu giúp, ta có thể đồng ý với ngươi một chuyện, chỉ cần ta có thể làm được.

1082 chữ

Chương 1350: Đổi Ý

“Xin lỗi, ta không ăn bánh vẽ, để công bằng thì chúng ta rút thăm đi"

Từ sau khi chứng kiến đối phương lợi dụng Trần Hồng Du như thế nào, Lý Hỏa Vượng đã hoàn toàn thất vọng với đám người này.

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, cúi đầu nhìn con chuột trong tay, lúc này mới phát hiện nó đã tỉnh lại, đang thò đầu hít hít ngửi ngửi.

Hắn đưa tay xoa đầu con chuốt, sau đó như nghĩ đến điều gì, đột nhiên tỏ vẻ mặt kinh sợ.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Triệu Sương Điểm, giơ con chuột đến trước mặt nàng, cảm xúc kích động hỏi:

“Ngươi có thấy không? Mau nói cho ta biết! Ngươi có thấy con chuột này không?"

Triệu Sương Điểm sợ giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước.

“Ta thấy! Ta thấy! Lý Hỏa Vượng, ngươi bị làm sao vậy, sao càng lúc càng điên vậy?

“Thấy thì tốt, ít nhất ta cũng không bị ảo giác.

Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu con chuột, thở dài một hơi.

Đúng lúc này, hắn lập tức ngẩn người, bê con chuột đi về phía Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm đang bàn bạc.

“Ta có thể đi thăm dò đường, nhưng sau khi quay lại, các ngươi phải giúp ta một việc.

“Việc gì?"

Triệu Sương Điểm hỏi.

“Ta cần các ngươi giúp ta bảo Dịch Đông Lai định kỳ kê đơn thuốc cho ta Lý Hỏa Vượng biết mình không thể cứ mãi thế này, mình không thể cứ luôn không phân biệt được hiện thực với áo giác.

Nếu đã xác định mình mắc bệnh, thì chắc chắn mình phải tiếp tục uống thuốc, không nói có thể chữa khỏi, nhưng ít nhất có thể ổn định bệnh tình, không xuất hiện ảo giác nữa.

Sau khi Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm quay sang nhìn nhau, cùng gật đầu.

“Được"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, không hề do dự quay người đi về phía miệng giếng.

Hai chân hắn dẫn hai bên vách giếng, nhìn xuống bóng tối đen xì phía dưới, gió lạnh hun hút từ trong thổi ra, có vẻ vô cùng bất an.

“Gậy lửa"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đưa tay cầm gậy lửa, con chuột trong tay hắn giãy dụa chui ra từ trong tay Lý Hỏa Vượng, nhảy xuống phía dưới miệng hang.

Khi Lý Hỏa Vượng vừa định ngăn lại, con chuột đó đã biến mất trong bóng tối.

Dừng lại mấy giây, Lý Hỏa Vượng cúi đầu hét lớn về phía miệng giếng:

“Trần tỷ! Phía dưới thế nào? Có mai phục không?"

Khi thấp thoáng nghe thấy tiếng chít chít của vài con chuột, Lý Hỏa Vượng cất bước chân nhanh chóng đi xuống phía dưới.

Vừa đi xuống, Lý Hỏa Vượng lập tức giơ cây gậy lửa, ánh lửa đỏ chói mắt lập tức chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Sau khi thấy xung quanh không có kẻ địch, Lý Hỏa Vượng vung cây gậy lửa đánh tín hiệu cho người bên trên, để họ đi xuống.

Tranh thủ lúc họ đi xuống, Lý Hỏa Vượng nói với con chuột ở phía xa.

“Trần tỷ, nhưng sau này còn có chuyện như này, ngươi không cần giúp ta nữa, tự ta có thể làm được.

“Ngươi đang nói chuyện với ai đấy?"

Ngũ Kỹ men theo dây thừng đi xuống hơi lo lắng nhìn Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, không giải thích gì, dù sao những người khác chắc chắn sẽ không tin lời hắn nói.

“Nâng cao cảnh giác, chúng ta đã đánh rắn động cỏ rồi, chắc chắn họ đã đề phòng"

Triệu Sương Điểm nói xong rồi đi lên phía trước nhất.

“Ngươi chắc chắn chỉ có mấy người chúng ta có ổn không? Có vẻ họ đông người hơn chúng ta nhiều.

Trước đó, Triệu Sương Điểm nói đánh lén, Lý Hỏa Vượng còn tưởng bên phía mình chiếm ưu thế, nhưng bây giờ xem ra, nghĩ thế nào cũng là đến nộp mạng.

Triệu Sương Điểm lắc đầu.

“Họ không lợi hại như ngươi nghĩ đâu, chúng ta cũng không yếu như họ nghĩ, lần trước chúng ta đánh họ, bây giờ họ sợ rồi"

Nói đến đây, nàng lại nói với Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi không cần cố gắng hiểu ta, không sao, ngươi có thể sử dụng thế giới quan mà ngươi có thể hiểu để tự tìm hiểu mình “Bất luận là ngà voi hay chân voi, tóm lại đều cùng trên một con voi, đều giống nhau.

“Bây giờ ta là gì trong thế giới của ngươi, thì ta là cái đó"

Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt tinh tế của nàng.

“Ta rất muốn được biết, nhưng bây giờ ta thực sự không biết ngươi là Ti Mệnh gì?

Cống ngầm dần yên tĩnh, để tránh bị phát hiện, họ tắt luôn cả đèn pin, tất cả mọi người mò mẫm đi trong bóng tối.

Sau khi đi được khoảng nửa tiếng, trong không khí tràn ngập mùi kim loại nặng trộn lẫn mùi axit cháy.

Mùi này rất khó chịu, dù Lý Hỏa Vượng đội mũ giáp cũng vẫn ngửi thấy.

Thanh Vượng Lai nén thấp giọng thì thầm bên tai Lý Hỏa Vượng.

“Đây là mùi Methamphetamin, chúng ta sắp đến nơi rồi.

“Vù vù!"

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển nặng nề, thở ra khói trắng phả liên tục lên mặt kính chống đạn, rồi nhanh chóng biến mất, sau đó lặp lại một vòng y như vậy.

Không khí trong cống ngầm không được lưu thông khiến tâm trạng Lý Hỏa Vượng hơi khó chịu, đặc biệt là đã đi bao nhiêu lâu như vậy mà không có thu hoạch gì.

“Mùi trong không khí càng lúc càng nhức mũi, Thanh Vượng Lai, benzen gì đó mà ngươi vừa nói là cái gì?"

Thanh Vượng Lai không trả lời câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, hắn cầm súng đứng phía sau Lý Hỏa Vượng, coi Lý Hỏa Vượng làm khiên đỡ.

“Suỵt, sắp đến nơi rồi.

Triệu Sương Điểm từ bên cạnh Lý Hỏa Vượng đi đến, cố ý nén thấp giọng nói.

Ngón tay của nàng như gảy đàn, nhanh chóng gõ lên laptop, có lẽ chỉ có nàng mới hiểu nội dung hiển thị trên đó.

1138 chữ

Chương 1351: Xông Vào

Lại đi khoảng hai mươi phút trong cái hang âm lạnh, Triệu Sương Điểm trong bóng tối đột nhiên đưa tay cầm lấy cây cung trong tay Triệu Lôi, nhắm chuẩn vào bóng tối phía trước.

Soạt một tiếng, tiếng vỡ nứt kim loại quen thộc vang lên, tuy sau đó không có động tĩnh gì, nhưng Lý Hỏa Vượng biết, trong bóng tối có ai đó chết.

Bọn họ chậm rãi lại gần, bật đèn pin, một người đàn ông bị trúng mũi tên ở cổ nằm bên cạnh cống ngầm, còn vách đá bên cạnh hắn xuất hiện một cánh cổng sắt lớn một cách vô cùng đột ngột.

Rất hiển nhiên, người đàn ông này là người canh cổng, nhưng bị Triệu Sương Điểm giết chết, không hề cảnh cáo trước.

"Suỵt."

Lý Hỏa Vượng đi đến trước cánh cổng sắt đó, đưa tay hé mở cổng.

Ánh sáng hắt ra từ bên trong, lập tức khiến Lý Hỏa Vượng ở trong bóng tối phải nhắm mắt, đợi sau khi thích ứng được, Lý Hỏa

Vượng vô cùng chấn hãi nhìn công xưởng mênh mông phía sau. Phía dưới sa mạc cằn cỗi lại có một công xưởng, đây là điều mà trước đây bọn họ không ngờ đến.

Bên trong trống không, nhìn có vẻ rộng bằng nửa sân bóng, các loại đồ đạc hỗn loạn, nhiều nhất là một số nguyên liệu được để trong túi, và một vài chai lọ, còn có tủ lạnh.

Đặc biệt hơn là ở phía xa có một đường ray, mấy chiếc xe tải đỗ trên đường ray, hình như bọn họ vận chuyển hàng hóa thông qua con đường này. Tạm thời Lý Hỏa Vượng không đoán được công xưởng này sản xuất cái gì, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy hơi quen thuộc, hình như mình đã từng nhìn thấy hình ảnh như này trên tivi.

Chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã nghĩ kỹ, nơi này sản xuất ma túy, chẳng trách đám người canh gác bên ngoài trước đó lại cầm súng bắn tỉa.

Lúc này công xưởng đã dừng hoạt động, một vài tên da đen đeo khẩu trang đang mau chóng chuyển hàng lên trên xe mỏ, còn một vài tên cầm súng chĩa vào bọn họ, rốt suột liên túc hét lớn.

Rất hiển nhiên tiếng động trước đó đã kinh động đến bọn họ.

Sau khi Lý Hỏa Vượng tính toán số người, cũng phải hơi kinh hãi, công xưởng này ít nhất cũng phải có một hai trăm người, sợ rằng mấy người phía mình chẳng là gì.

Lúc này, những người khác cũng nhìn thấy tất cả bên trong qua khe cửa, Triệu Sương Điểm lập tức hạ lệnh.

“Có nhìn thấy máy phát điện bên kia không? Đó là nguồn điện ở đây, ta đếm đến một rồi tất cả cùng bắn.

Nàng cất giọng vô cùng bình tĩnh, dường như đã từ lâu không thấy lạ với tất cả mọi chuyện xảy ra sau cánh cửa. Cho dù phía đối phương đông người hơn phía mình gấp mười lần.

“Xông vào đó làm gì? Xông vào để nộp mạng hả? Không nhìn thấy vũ khí của bọn họ à?” Lý Hỏa Vượng nén thấp giọng, xét bất kể phương diện nào, phía mình cũng không chiếm ưu thế.

Hắn vốn cho rằng trước đó Triệu Sương Điểm nói là phản kích, là hai bên ngang bằng về lực lượng, nhưng không ngờ, thực lực phía mình lại chênh lệch hoàn toàn với đối phương như vậy.

Đối phó với nhiều Ti Mệnh như vậy, chỉ dựa vào mấy người phía hắn, e rằng không làm được gì, trừ phi quay về đưa Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh đến, cùng ra tay, chưa biết chừng còn có phần thắng.

“Còn nhớ trước đây ta đã nói gì không? Ta xác nhận lại lần nữa, Lý Hỏa Vượng, ngươi đang từ chối mệnh lệnh của ta sao?"

Một luồng sát khí từ phía sau truyền đến.

Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Triệu Sương Điểm, quan sát nét mặt của nàng, đối phương không đùa với mình, đúng là nàng đang nói nghiêm túc.

“Chẳng lẽ nàng ta có thủ đoạn gì không nói cho ta biết?"

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra trong đầu Lý Hỏa Vượng, nàng không quan tâm đến mạng của hắn thì có thể hiểu được, nhưng nàng không thể nào không quan tâm đến tính mạng của bản thân nàng ta chứ.

Càng huống hồ mệnh lệnh vô lý như vậy, Thanh Vượng Lai lại không hề phản đối.

“Được, ngươi dám chết thì ta cũng dám chôn.

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhường lối cho nhiều hộng súng chui ra từ khe cửa.

Bốn, ba, hai một! Tiếng súng dữ dội vang lên, khi nhìn thấy ánh sáng sau cánh cửa ảm đạm dần, Lý Hỏa Vượng giơ chân đá cổng sắt, xông vào trong.

Cả một vùng tối tăm, Lý Hỏa Vượng không nhìn rõ ai là ai, người của mình đều ở phía sau, vậy thì phía trước đều là kẻ địch.

Gặp phải bất kỳ người nào trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng đều chỉ có một hành động, đó là quyết đoán đâm một đao vào tim của

người đó.

Bên trái đột nhiên vang lên tiếng súng, viên đạn trúng vào áo của Lý Hỏa Vượng, khiến hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Ra tay đi! Mẹ kiếp, tất cả đứng xem kịch hết hả?"

Lý Hỏa Vượng tức giận gầm lên, tiếng súng càng lúc càng dồn dập, trái phải trước sau đều có, Lý Hỏa Vượng cảm thấy dường như mình đang ở trong màn mưa bom bão đạn.

Lúc này, bóng tối trở thành chiếc ô bảo vệ của Lý Hỏa Vượng, tránh được phần lớn số đạn không bắn lên người hắn.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang đại khai sát giới, đột nhiên sau lưng đau rát, khiến Lý Hỏa Vượng lảo đảo ngã xuống.

Hắn giãy dụa đứng lên, nhìn sang mọi thứ hỗn loạn phía trước, bóng tối bảo vệ Lý Hỏa Vượng, nhưng đồng thời cũng bảo vệ kẻ địch của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng vốn không biết là ai đã tấn công mình. Hắn đưa tay sờ lưng của mình một cách khó khăn, hình như chỗ đó lõm xuống một chút, hình như mình bị thứgì đó đập trúng, áo chống đạn của mình không có tác dụng trong tình huống này.

Nếu đã không nhìn thấy gì, Lý Hỏa Vượng dứt khoát không nhìn nữa, mình không nhìn thấy đối phương, chắc chắn đối phương cũng không nhìn thấy mình.

1115 chữ

Chương 1352: Rút Lui

Hắn lập tức ngồi xuống đất, giơ hai đao chém xuống chân ở xung quanh, mỗi khi đối phương kêu thảm ngã xuống đất, Lý Hỏa Vượng sẽ chém một đao về hướng có tiếng kêu, để đối phương im miệng.

Hình như cách này cũng có tác dụng, cuối cùng hắn không còn bị thương bởi vũ khí đặc biệt vừa nãy. Trong bóng tối, cuộc chiến đấu vô cùng ác liệt, không ai nhìn rõ ai, cũng không ai biết mình giết ai.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng dốc hết sức chém, tiếng kính vỡ giòn tan đột nhiên vang lên, chỉ mấy giây sau, hắn lập tức cảm thấy tinh thần hoảng loạn.

Không chỉ là hắn, nghe thấy tiếng đổ rạp xung quanh, những người khác cũng bị ảnh hưởng, Lý Hỏa Vượng có cái mũ giáp che lại, nên chậm hơn họ một lúc.

Khi đưa tay sờ được ống nghiệm vỡ nứt, Lý Hỏa Vượng biết, đây là thuốc mê được đựng trong ống nghiệm của Thanh Vượng Lai.

Vì muốn nhiều người ngất đi, hắn không đợi Lý Hỏa Vượng tránh thật xa đã trực tiếp ném thứ này đến.

“Mẹ kiếp!"

Lý Hỏa Vượng gắng gượng chút ý thức cuối cùng, cởi mũ giáp, giơ thanh đao trong tay đâm vào dọc theo xương bả vai của mình.

Cơn đau dữ dội khiến Lý Hỏa Vượng gần như tỉnh táo lại, cùng với thuốc mê tràn vào mũi, hắn cảm giác cơn đau cũng đang giảm dần.

Lý Hỏa Vượng loạng choạng lùi ra ngoài, sau khi nghe thấy giọng của Ngũ Kỳ, hắn mới hoàn toàn ngất đi, đổ ngã xuống đất.

Không biết qua bao lâu, Lý Hỏa Vượng tỉnh lại, ánh đèn pin hươ lắc trên trần nhà khiến hắn biết mình vẫn ở trong công xưởng,

xung quanh yên tĩnh đã chứng minh mọi việc xảy ra trước đó đã kết thúc.

Lý Hỏa Vượng vất vả đưa tay ấn đầu của mình, cảm thấy đầu mình thực sự như muốn nứt ra.

“Nào, uống chút nước đi, đừng sợ, chỉ là di chứng, sẽ biến mất ngay thôi."

Ngũ Kỹ nói xong, đỡ Lý Hỏa Vượng dậy.

“Kết thúc rồi hả? Chúng ta thắng rồi ư?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang thi thể ngổn ngang ở một bên.

“Không, bọn họ bỏ chạy rồi, nhưng Triệu Sương Điểm nói chúng ta đạt được mục đích rồi, chúng ta phải rút lui. ‘Rút lui?"

Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác ở phía xa, thì thấy bọn họ đang rút dầu trong động cơ ra, đốt những thứ trong công xưởng, xem ra bọn họ định thiêu cháy nơi này.

Lúc này, trong lòng Lý Hỏa Vượng có rất nhiều nghi vấn, rất muốn hỏi Triệu Sương Điểm, nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi, cho dù mình có hỏi, thì nàng cũng sẽ không nói.

Lý Hỏa Vượng đứng lên, rút về cống ngầm hệ thống nước với sự giúp đỡ của Ngũ Kỳ.

“Đã kết thúc rồi thì chúng ta rút thôi"

Lý Hỏa Vượng cũng không biết mọi thứ ở đây đại diện cho cái gì, hắn chỉ có thể phán đoán theo kinh nghiệm, có lẽ công xưởng dưới lòng đất này giống như Bạch Ngọc Kinh, còn đám người trước đó là Ti Mệnh của nơi này.

Nhưng nghĩ như vậy, Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy nơi này hơi bất thường.

“Rõ ràng Vu Nhi Thần rất mạnh, kết quả Ti Mệnh đi theo nó lại yếu như vậy sao? Hơn một trăm người lại không đấu nổi mấy người bọn họ ư?"

“Hay là mình đã đoán sai? Chỉ dựa vào bọn họ, làm sao có thể xé rách Bạch Ngọc Kinh?"

Lý Hỏa Vượng vừa suy nghĩ, vừa rút đến cống ngầm tối tăm.

Ngũ Kỳ đặt Lý Hỏa Vượng dựa vào tường, rồi quay người đi giúp những người khác.

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh cái đầu, trừng mắt nhìn Thanh Vượng Lai đang tìm cái gì đó trong tủ lạnh. Nhưng không đợi cơn giận trong lòng hắn bùng lên, đường hầm bên trái vang lên tiếng động lạ, hắn trừng nhìn về phía đó, trong bóng tối cũng có thứ gì đó đang trừng nhìn về phía hắn, có người, mà còn rất nhiều người. Bỗng một luồng sáng vụt lên, một chiếc đèn pin đã bật sẵn lăn đến dưới chân Lý Hỏa Vượng, chiếu sáng rõ hắn, hắn được hưởng đãi ngộ của Trần Hồng Du trước đó.

“Có địch!"

Sau khi Lý Hỏa Vượng dùng hết sức hét lên, liều mạng lao vào trong cổng, cũng đúng lúc này, Ba Nam Húc bắn mẩu đầu thuốc lá đi, cả công xưởng bùng cháy dữ dội.

Phía sau có địch đuổi theo, phía trước có lửa, nhất thời đám người Lý Hỏa Vượng rơi vào tình cảnh tuyệt vọng. Khi Lý Hỏa Vượng nhặt mũ giúp dưới đất lên đội vào đầu mình, kẻ địch cũng từ cổng sát xông ra.

Họ đều là người da đen, mặc trang phục lính mỹ rằn ri, khi họ nhìn thấy công xưởng đang trong trong biển lửa, tất cả đều nổi giận, cùng giơ súng, nhằm chuẩn vào đám người Lý Hỏa Vượng, tức giận mắng chửi những lời không hiểu được.

Nhưng thế vẫn chưa phải là nguy hiểm nhất, cùng với tiếng súng vang lên, mười quả lựu đạn tròn vo được ném về phía đám người Lý Hỏa Vượng.

Nhìn quả cầu đen đại diện cho cái chết trong không trung được quăng về phía mình, lúc này tim Lý Hỏa Vượng đập chậm hơn nửa nhịp, lần này chết chắc rồi.

Lý Hỏa Vượng gần như không hề do dự, bước nhanh xông lên, hai

chân dậm mạnh, tóm chặt hai quả lựu đạn, xông về phía kẻ địch.

Nhìn Lý Hỏa Vượng cầm lựu đạn, rất hiển nhiên đám người này cũng hoảng sợ, lập tức vừa bắn về phía Lý Hỏa Vượng vừa lùi về ngoài cổng.

“Bành” một tiếng, lúc cánh cổng đóng lại, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn lựu đạn trong tay, bèn đập về phía cổng. Lựu đạn nứt ra, có thứ gì màu vàng lộ ra ngoài.

Nhưng khi tất cả mọi thứ dừng lại ở khoảnh khắc này, Lý Hỏa Vượng ngẩn người nhìn bánh trung thu trong tay, vẫn chưa định thần lại.

“Ăn đi, đừng ngẩn ra nữa, đây là thành quả cùng cố gắng của các bệnh nhân đấy.

Y tá đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Lý Hỏa Vượng.

1116 chữ

Chương 1353: Là Thế Nào

“Bánh trung thu?"

Lý Hỏa Vượng lại nhìn môi trường yên bình của khu nghỉ xung quanh.

“Nhà giam Bạch Tháp? Ta quay lại đây rồi ư? Rốt cuộc."

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì, cầm bánh trung thu khoai tím trong tay nhét vào miệng nhai, hắn lại ăn phải một mảnh giấy, mở mảnh giấy ra, bên trên viết chữ giống hệt nhau.

"Bốp!"

Lý Hỏa Vượng tát mạnh lên mặt mình một cái, cảm giác đau rát khiến hắn biết mình không nằm mơ, hắn thấp thoáng dường như hiểu được điều gì.

Hắn cố gắng trấn tĩnh lại, ăn mảnh giấy, rồi nhìn về phía nhà vệ

sinh lần nữa, vẫn không nhìn thấy bản thân mình ở đó.

Sau đó tất cả mọi việc đều giống như Lý Hỏa Vượng nghĩ trong lòng, vẫn là da cao su như vậy, vẫn là Dịch Đông Lại đến hỏi thăm.

Nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng cầm thẻ từ ra khỏi Bạch Tháp, hắn không hề do dự ngồi lên xe của Ba Nam Húc.

“Đưa ta đi gặp Triệu Sương Điểm! Mau lên!"

“Ô này? Sao vội thế? Ta còn tưởng ngươi sẽ đi tìm bạn gái của ngươi trước chứ"

Nàng đá một cái lên lưng cậu em đang cầm vô lăng, đối phương lập tức nhấn ga.

Chẳng bao lâu, Lý Hỏa Vượng tìm được Triệu Sương Điểm ở cửa hàng xăm Huyết Hỏa Xã.

“Rốt cuộc là thế nào? Rốt cuộc tất cả mọi việc là thế nào! Tại sao ta lại quay về!"

Triệu Sương Điểm tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Xin lỗi, ta không biết ngươi đang nói gì?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng nén sự bất an trong lòng, nghĩ lại tất cả mọi việc xảy ra trước đó, người có thể giải thích tất cả mọi thứ, giờ đây chỉ có nàng ta.

Sau khi nghe thấy lời này, Triệu Sương Điểm tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Đúng là ta có ý lôi kéo ngươi cùng phản kích, ta không biết ngươi dùng cách gì mà biết thông tin này, nhưng tình hình sau đó lại không đúng"

“Đầu tiên là thời gian, lúc chúng ta ra tay là ngày 6 tháng 2, không phải ngày 3 tháng 2, thứ hai là theo như tính toán, đi vào một con voi khác không cần phải ngồi máy bay, nó ở trên biển, nếu phải đi thật thì cũng là ngồi thuyền.

“Làm sao có thể như vậy?"

Lý Hỏa Vượng vô cùng chấn hãi lùi về sau nửa bước, “Không đúng! Không đúng! Có chỗ nào đó không đúng!” Nhưng sau đó vẻ chấn hãi trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng dần chuyển sang nghi hoặc.

“Đây không phải lần đầu tiên, một lần là ở trên thuyền! Con trai của sự thái là có thật! Còn nữa... còn một lần nữa! Lần thứ hai là gì nhỉ! Ta quên rồi! Nhưng chắc chắn có lần thứ hai! Đây là lần thứ ba!"

Nghĩ mãi nghĩ mãi, vẻ nghi hoặc trên mặt Lý Hỏa Vượng dần biến thành hung dữ, hai tay nắm thành nắm đấm, dùng hết sức đập mạnh lên đầu của mình, muốn thức tỉnh một số chi tiết mà chưa nghĩ ra.

"Voi voi..."

Triệu Sương Điểm vô cùng hứng thú nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt.

“Con voi vô hình?"

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu, cố hết sức phủ quyết, đúng lúc này, đôi mắt hắn bỗng sáng lên.

“Không! Không đúng! Không phải con voi vô hình, là Đại Ti Mệnh, không đến cũng không đi! Cuối cùng ta cũng hiểu rồi!"

“Vốn không có cái nào trước cái nào sau! Đều xảy ra cùng một lúc! Sở dĩ bây giờ ngươi thay đổi kế hoạch, không phải vì nơi đó không tồn tại, mà là bị chúng ta ở một dòng thời gian khác tiêu hủy! Công xưởng đó! Công xưởng đó mới là hình chiếu của Ti Mệnh"

“Chúng ta đã hủy công xưởng, cho nên thời gian và lịch sử liên quan đến nó đều biến mất! Ngoại trừ ta còn nhớ, thì các ngươi đều quên hết! Giống như hai lần trước!"

“Cha, sang bên trái một chút à? Cân chưa?"

Lý Tuế thò mấy cái xúc tu, ngửa cổ dán câu đối lên tường theo chỉ thị phía sau.

Mùi thịt trong không khí và tiếng lốp bốp của trúc nổ phía xa khiến khuôn mặt Lý Tuế nở nụ cười vui vẻ, nàng thích đông vui, đón tết là thời gian náo nhiệt nhất trong một năm, nàng thích đón tết.

“Tuế Tuế à, ngươi có biết hết chữ trên câu đối này không?"

Cảm nhận tay của mẹ mình vuốt nhẹ lên đầu mình, Lý Tuế tự hào gật đầu.

“Ta biết! Ta biết hết!"

“Vậy sao? Giỏi quá, vậy Tuế Tuế nói với ta, hai câu đối này là gì đi"

“Câu đối trên là cao cư bảo địa tài hưng vượng, câu đối dưới là phục chiếu gia môn phú sinh huy!"

“Giỏi quá, Tuế Tuế, còn bức hoành thì sao"

“Bức hoành là tâm tưởng sự thành!"

“Tuế Tuệ thật là giỏi"

Cảm nhận được mẹ ở phía sau ôm mình, Lý Tuế cười đến híp cả mắt.

“Nhưng, Tuế Tuế, hình như bức hoành bị hơi bị lệch rồi?"

“Lệch ư?"

Lý Tuế lùi lại hai bước, ngắm nhìn cẩn thận hoành phi dưới tấm biển.

Nhưng sau một hồi quan sát vô cùng nghiêm túc, Lý Tuế vẫn không nhìn ra bức hoành phi màu đỏ lệch ở chỗ nào.

“Mẹ, không lệch mà, cha, người xem bức hoành chưa?"

Nhưng nàng hỏi lần này lại không nhận được câu đáp lại từ phía sau.

"Cha? Me?"

Lý Tuế vội vàng quay người thì thấy phía sau trống không, không có người nào, mùi thơm của thịt trong không khí và tiếng trúc nổ cũng không biết biến mất vô tăm vô tích từ bao giờ.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy trên đường phía xa có bóng người một trắng một đỏ đang đi xa dần, Lý Tuế lập tức nóng lòng, nàng giãy dụa chạy về phía đó.

“Cha! Mẹ! Các ngươi muốn đi đâu!"

Lý Tuế càng đuổi theo, thì càng phát hiện bóng người phía xa cách mình càng xa.

Nhìn thấy cảnh này, lúc này Lý Tuế không màng đến cơ thể người đang chống đỡ mình, hơn mươi cái xúc tu từ trong cơ thể chui ra, cả cơ thể nứt ra từ bên trong, mau chóng bò lao về phía bên đó.

1089 chữ

Chương 1354: Lại Loạn Nữa Rồi

“Cha! Mẹ! Các ngươi đừng bỏ ta lại! Ta cầu xin các ngươi đấy! Ta không chọc giận các ngươi nữa! Ta không dám nữa!"

Nhưng bất luận bàng chạy nhanh thế nào, bóng người một đỏ một trắng phía xa cũng nhanh hơn nàng, cuối cùng biến mất ở tận cuối con đường phía xa.

Cuối cùng Lý Tuế không chịu được nữa, cả cơ thể loạng choạng ngã xuống đất, nàng ngồi dưới đất gào khóc.

Khóc mãi khóc mãi, Lý Tuế dần tỉnh lại, nàng nghẹn ngào nhìn về phía sơn động xung quanh, rồi mới hiểu ra vừa rồi mình chỉ đang nằm mơ.

Từ sau khi lần mình rớt từ trên trời xuống, đã bao nhiêu ngày rồi mà mình vẫn không tìm được U Đô.

Nghĩ đến chuyện buồn, Lý Tuế không khỏi đau lòng, rồi lại òa khóc lớn.

Nhưng dù có khóc nhiều thì cũng không thay đổi được tình hình, dù sao mình cũng phải tự đi, nửa canh giờ sau, Lý Tuế ra khỏi sơn động đó, men theo con đường nhỏ tiếp tục đi về phía U Đô. Nàng không biết có phải mình đi nhầm đường không, trên đường luôn gặp rất nhiều ngã rẽ.

Điều quan trọng hơn là đã qua rất lâu rồi, cũng không biết cha thế nào rồi, có bị thiếu long khí không, mình còn có thể đến kịp không.

Đi trên con đường nhỏ mấy canh giờ liền, con đường nhỏ dần hợp thành con đường lớn, Lý Tuế đi thẳng một mạch trên con đường này, đói thì vào rừng bắt thú ăn thịt, khát thì uống máu của con thú.

Cứ đi như vậy hai ngày, một thị trấn xuất hiện trước mặt Lý Tuế.

Lý Tuế ngó đông ngó tây trong thị trấn náo nhiệt, nhìn mọi thứ đông vui xung quanh.

Nếu là trước dây, chắc chắn nàng sẽ chạy khắp nơi góp vui, nhưng bây giờ đầu óc nàng chỉ nghĩ đến việc khác.

“Cũng không biết còn bao xa nữa, ta cần một tấm bản đồ"

“Ta có cần giống như cha ta, mua một chiếc xe ngựa không? Đi bộ mệt quá, nhưng ta không có tiền?

“Cũng may ta chưa vứt mấy bộ da lông đó, số da đó, có lẽ ta có thể đổi được ít tiền"

Lý Tuế đưa tay sờ vào trong váy, ở bên trong có mấy cái xúc tu đang quấn chặt một vài bộ lông động vật.

Đổi sang bộ da cô gái có thể mặc váy, cũng có thể để nhiều đồ hơn.

Trước đây luôn là Lý Hỏa Vượng quyết định thay nàng, nhưng bây giờ Lý Tuế phải tự quyết định cho mình, trước đây cha làm thế nào, thì bây giờ nàng học theo làm như vậy.

Đi mãi đi mãi, Lý Tuế nhìn thấy mấy lượt người vây lại ở con đường trước mặt, nàng kiễng chân lên ngó, thì phát hiện mấy

người đàn ông cởi trần đang múa kiếm múa gậy ở giữa.

“Choang choang choang” tiếng gõ chiêng vang lên, một cậu bé trông khoảng mười một mười hai tuổi vừa đi vòng tròn vừa gõ chiếng, vừa nhào lộn, cứ như vậy, hắn nói không ngớt.

“Chiếc chiêng nhỏ đi khắp nơi! Giang hồ bốn bề đều là bằng hữu, phía nam đi đến phía bắc, phía đông đến phía tây du ngoạn! Đi khắp một lượt đông tây nam bắc, rồi lại đến quý địa La Sơn, các vị nuôi dưỡng cha mẹ, chỉ nói không luyện thế quyền, là người luyện quyền mãi nghệ, hôm nay để các vị được thấy võ nghệ chân chính! Dùng lồng ngực đập vỡ tảng đá!"

Chẳng mấy chốc một cái ghế dài được bày chính giữa nơi biểu diễn, một người đàn ông lực lưỡng trực tiếp nằm lên trên, hai anh chàng bê một tảng đá lớn đặt lên bụng hắn, một ông lão giơ búa sắt, rục rịch chuẩn bị đi đến.

“Hây ya!"

Ông lão đó dồn hết sức, đập mạnh búa sắt lên tảng đá trên bụng.

Cảnh khiếp sợ này lập tức khiến đàn bà con gái trong đám người vây xem phải nhắm mắt lại.

“Rào rào” một tiếng tảng đá nứt ra, người phía dưới tảng đá lại không bị làm sao, tiếng hô kinh hãi vang lên không ngớt.

Thấy bầu không khí trong đám người vây xem được khuấy động, những người mãi nghệ càng nhân lúc rèn sắt còn nóng, biểu diễn các loại tuyệt chiêu nhả ra lửa, nuốt kiếm, đi trên dây thừng, tiếng hò reo cổ vũ nổi lên liên tiếp như làn sóng.

Lý Tuế vốn định bỏ đi, nhưng dù sao cũng là tâm tính trẻ con, đứng ở đó xem thì quên hết tất cả.

Biểu diễn một loạt chiêu thức, những người xem xung quanh gần như quên hết tất cả, người mãi nghệ cũng mệt mồ hôi chảy ròng ròng.

Cảm thấy bầu không khí cũng khá náo nhiệt, ông lão để râu nháy mắt với cậu nhóc đó.

Cậu nhóc đó tỏ vẻ không muốn, nằm dưới đất, xoe bàn tay ra.

Khi ông lão dẫm chân lên bàn tay, cả hai chân cậu nhóc co lên, cậu bé kêu thảm thiết, cánh tay đó của hắn cứ vậy bị vặn tháo rời.

Cậu nhóc lại không màng đau đớn, hắn cầm bát kéo theo cái tay bị bẽ gãy, đáng thương xin tiền thưởng những người xem xung quanh.

Thấy sắp thu tiền, người xung quanh lập tức tản ra, chỉ một lúc đã chẳng còn bao nhiêu ngươi, nhưng có vài người tốt bụng lấy ra năm văn tiền trong tay áo ném vào trong bát.

Khi cậu bé giơ chiếc bát đến trước mặt Lý Tuế, Lý Tuế suy nghĩ, lấy ra một tấm da thỏ hoang từ dưới váy mình đặt vào trong bát của đối phương.

Lý Tuế vẫn chưa đi, nàng định hỏi đường những người mãi nghệ, nhìn những người mãi nghệ này, nàng không khỏi nhớ đến đoàn nhà họ Lữ, có cảm giác thân thiết khó hiểu.

Nàng nhớ cha từng nói, hắn đã từng hỏi đường đoàn nhà họ Lữ, những người xông pha nam bắc có kiến thức rất rộng.

Nhưng điều khác với đoàn nhà họ Lữ là, trong đoàn mãi nghệ này không có phụ nữ, chỉ toàn là đàn ông.

1110 chữ

Chương 1355: Tha Mạng

Lý Tuế đang nhìn họ, đám người mãi nghệ cũng đang nhìn Lý Tuế, không chỉ là liếc nhìn, mà còn sắp nhìn thẳng trực diện rồi, chưa từng nhìn thấy cô gái nào đẹp như vậy.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa từng thấy phụ nữ hả?"

Ông lão cốc một cái lên đầu mỗi người.

Hắn liếc nhìn số tiền trong bát, đưa tay vặn mạnh vai cậu nhóc,

cánh tay bị gãy được nối lại.

“Đi thôi, ra khỏi thành, ầy, cùng một công việc ngay cả tiền ăn cơm cũng không kiếm được.

Họ thu dọn toàn bộ đồ đạc, rồi đánh xe ngựa đi ra bên ngoài thành.

Đúng lúc họ ra khỏi cổng thành, thì thấy Lý Tuế đi theo phía sau họ, một số thanh niên trong đội lập tức xao động, trong lòng suy đoán liệu có phải cô gái này thích mình không.

Ông lão dẫn đầu đá họ một cái, chắp hai tay ôm quyền với Lý Tuế.

“Cô gái, xem xong võ nghệ rồi, cũng không còn sớm nữa, mau chóng về đi, đừng để người lớn trong nhà mong ngóng"

Vừa nghe thấy người lớn trong nhà, tinh thần của Lý Tuế lập tức ỉu xìu, nhưng nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Ông ơi, đường này là đường đến U Đô phải không?"

“Ừm, đúng thế, nhưng trên đường có mấy ngã rẽ, tuy đoạn đường không xa, nhưng đi bộ e rằng phải mất một tuần, cô gái, cô tay không đi đường như vậy sợ là không đến được nơi.

Trần Bân nói xong, cũng không giải thích gì, dẫn đồ đệ của mình tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không đi được bao lâu, hắn thấy cô gái đó lại đi theo đến.

“Các ngươi cũng đến U Đô phải không? Ta có thể đi cùng các ngươi không? Ta sợ lạc đường"

“Được được! Chúng ta cũng đến U Đô! Vừa hay tiện đường!"

Mấy cậu nhóc mười bảy mười tám tuổi kích động đến mức không biết phải để tay ở đâu.

“Được cái gì mà được! Ngươi là sư phụ của ta chắc?"

Trần Bân nói xong, rồi lại trịnh trọng hành lễ với Lý Tuế.

“Cô gái, nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa đường xá xa xôi, nếu cô muốn đến U Đô thật, thì nên đi cùng người lớn trong nhà, hoặc là tìm vệ sĩ hộ tống"

Trần Bân không bị kiểu tinh trùng lên não giống như đồ đệ của mình, một cô gái trong trắng trông có vẻ xinh đẹp như vậy lại muốn đi cùng với một đám đàn ông già trẻ, cũng thật bất thường quá, vừa nhìn là biết có ý đồ.

“Nhưng ta không tìm được người lớn nhà ta nữa” Nhìn Lý Tuế cúi đầu đáng thương, đám thanh niên lập tức đau lòng, nói năng lộn xộn muốn lên an ủi. Nhưng họ đau lòng cũng không ích, Trần Bân đẩy họ ra, cầm da thỏ hoang đến, bưng bằng hai tay bày trước mặt Lý Tuế, sau đó hắn cung kính bái lạy Lý Tuế, rồi lập tức quay người dẫn đám đồ đệ của mình rời đi như bỏ chạy.

Họ chạy một mạch hai canh giờ, cho đến khí trời tối dần, họ mới dừng lại.

“Sư phụ, không đến nỗi thế chứ Lâm Khởi Sơn là tứ đồ đệ, dùng tay lau mồ hôi dưới cằm, hỏi sư phụ của mình.

“Cẩn thận chèo thuyền ba ngàn năm bình yên vô sự, ta thấy cô gái đó có gì đó bất thường, mau nhặt củi nổi lửa nấu cơm đi"

Bữa tối cũng không có gì, cũng chỉ là một vài bánh ngũ cốc kết hợp với canh rau rừng, duy chỉ có một bình dấm chua nhỏ có thể khiến miệng có chút cảm giác.

Cũng không được chấm nhiều dấm, mỗi người chỉ chấm bảy lần đũa, chấm hết thì không được ăn, đây là quy định của Trần Bân.

Thanh niên mới lớn ăn hết của người già, cũng không phải chỉ là lời nói tùy tiện, thực sự để họ ăn uống thoải mái, thì bình dấm này chưa đến một ngày đã hết sạch. Đúng lúc họ ngấu nghiến ăn tối, cậu nhóc nhỏ nhất gặm bánh ngô đi vào trong rừng lấy nước. Nhưng hắn vừa đến bên bìa rừng, thì bị dọa sợ kêu thảm một tiếng, tiếng kêu hét còn vang hơn cả lúc bị gãy tay lúc trước.

Nghe thấy tiếng kêu, tất cả sư huynh đệ cũng không mang ăn cơm nữa, vội vàng cầm các loại vũ khí chạy đến.

“Sao thế? Có chuyện gì thế?"

Khi nhìn thấy ngón tay cậu nhóc run rẩy chỉ vào trong rừng tối tăm, Trần Bân lập tức ném ngọn lửa trong tay về phía rừng.

Liền sau đó, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, chỉ thấy cô gái hỏi đường lúc trước đứng trong rừng, tay nàng còn cầm thứ gì đó lẫn lộn máu thịt, hai tay bóp nhẹ hai bên, nhắt vào miệng ăn từng miếng nhỏ.

Lý Tuế phồng hai bên bá, dùng mù bàn tay lau máu nơi khóe miệng, cầu xin nói.

“Ta không có ý đi theo các ngươi đâu, nhưng ta đến U Đô thực sự có việc rất quan trọng, đi cùng nhau an toàn hơn, chẳng may gặp phải tà tông trên đường, ta có thể giúp các ngươi giải quyết.

Trần Bân há hốc miệng, nhất thời không biết phải nó gì, cánh tay run run lần mò vào trong lòng.

“Có được hay không mà.

Khi Lý Tuế tiến lên một bước, Trần Bân cắn răng, lập tức rút ra thứ gì đó từ trong lòng, giơ cao về phía trước.

Đó là một xâu tiền đồng của ông nội của Trần Bân truyền lại cho hắn, nói thứ này gọi là hoa tiền sơn quỷ, mang theo mình có thể tránh tà tránh tông.

Lý Tuế nhìn xâu tiền đồng được xuyên bằng dây thừng đỏ, cũng phải nhớ đến Đồng Tiền Kiếm mà cha mình luôn đeo sau lưng, nước mắt liền long lanh nơi khóe mắt.

Cùng với Lý Tuế òa một tiếng bật khóc thành tiếng, Trần Bân và cả đồ đệ của hắn cùng bị dọa sợ đến trực tiếp mềm nhũn dưới đất, Lâm Khởi Sơn nhanh nhẹn thông minh nhất trực tiếp bò dưới đất, dập đầu với Lý Tuế.

“Đại tiên tha mạng, đừng ăn thịt ta"

Chương 1356: U Đô

Sau một hồi Lý Tuế nghẹn ngào cầu xin, Trần Bân sảng đồng ý cho nàng đi cùng.

Thậm chí hắn còn lười dọn dẹp nồi xoong, cũng không thèm ngủ, cưỡi ngựa lên đường nhân lúc còn ánh trắng, tất cả mọi người hừng hực đi về phía trước, Lý Tuế đi theo phía sau.

Trời sáng dần, nếu là bình thường, chắc họ phải nghỉ ngơi một lúc, nhưng Trần Bân không dám, trong đầu hắn bị bao trùm bởi cảnh tượng trước đó, hắn sợ mình biến thành thứ lẫn lộn máu thịt đó, bị nàng nhét vào trong miệng.

“Sư phụ, không thể đi bên đó, bên đó chẳng phải là địa bàn của Khai Sơn Bảo sao? Đi bên đó rất dễ bị cướp” Nghe thấy lời của đại đồ đệ, Trần Bân Lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái.

Khi quay đầu nhìn cô gái đó vẫn đang mất hồn nhìn hoa tiền sơn quỷ trong tay, hắn nén thấp giọng giải thích.

“Ta đúng là muốn đi vào địa bàn của thổ phỉ! Mượn đao giết người! Nhớ kỹ, đợi họ lao vào đấu nhau, thì chúng ta cố hết sức bỏ chạy!"

Trong lúc nói, không biết trong lòng Trần Bân oán trách ông nội của mình bao nhiêu lần, con yêu quáo cầm hoa tiền sơn quỷ chơi lâu như vậy, mà lại không có chút tác dụng gì.

Lại qua ba canh giờ, bỗng nhiên một cái cây lớn đổ rạp chặn đường đi, khi nhìn thấy vài tên lực lưỡng vác đao đi về phía mình, Trần Bân lập tức kích động, thời cơ đến rồi!

“Núi này do ta mở ra, cây này là do ta trồng, muốn đi qua con đường này, thì ở lại, ừm? Cô em này trông rất mượt đấy"

Đám sơn tắc túm năm tụm ba vây quanh Lý Tuế với điệu cười dâm tà.

Lý Tuế đang chìm vào ký ức thị bị họ cắt đứt dòng suy nghĩ, khi nàng định thần lại thì thấy một gã đàn ông đứng trước mặt nàng, bắt đầu cởi quần áo.

Hơi ngẩn người một lúc sau, Lý Tuế lùi lại hai bước, thoái thác xua tay liên tục.

“Cảm ơn, bây giờ ta không đói"

Lý Tuế thất vọng ngồi trên bụng của con ngựa đã chết, nàng cúi đầu trề môi không biết đang nghĩ gì, còn thi thể sơn tặc nằm ngổn ngang bên cạnh nàng trông rất thê thảm Lúc này, Trần Bân cùng đám đồ đệ mãi nghệ của hắn đứng bên cạnh ớn lạnh câm như hến, lúc này đừng nói là bỏ chạy, ngay cả nhúc nhích họ cũng không dám.

Hắn đã tính nhầm, sơn tặc vốn không phải là đối thủ của cái thứ này! Thậm chí còn chẳng động được đến một sợi tóc của nàng, nàng ta đã thành tinh rồi!

Lý Tuế hết bực bội rồi quay người qua, cúi người lục tìm tiền bên hông sơn tặc.

“Đại đại tiên! Để chúng ta giúp ngươi, chúng ta giúp ngươi!"

Sau khi chứng kiến thần thông của cái thứ này, Trần Bân đã không còn có ý muốn chống lại nữa, hắn đã hoàn toàn khuất phục.

"Cam on".

“Không dám không dám.

Trần Bân hết sức lo sợ xua tay, bây giờ hắn chỉ mong mình và đồ đệ của mình có thể giúp ích được, không đến nỗi bị thứ này nuốt sống.

“Sư sư phụ, cô gái này chưa chắc là tà tông đâu, tà tông đâu có cần bạc?"

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều nhìn sang Lý Tuế theo bản năng, đúng lúc này, Lý Tuế vén váy lên, mấy cái xúc tu quấn bộ lông da từ bên trong chui ra.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều xanh mặt, lập tức cúi đầu lục soát thi thể, cũng không dám nghĩ nhiều. Sau nửa nén hương, Trần Bân nơm nớp lo sợ đưa một ít bạc vụn và tiền đồng

đến trước mặt Lý Tuế, khuôn mặt nhăn nhúm cố gắng nở nụ cười lấy lòng.

“Đại Tiên, thực sự chỉ còn chút này thôi, chúng ta tuyệt dối không dám tham lam đến nửa đồng, ngươi cũng biết đấy, đám sơn tặc đi ăn cướp, cũng chỉ mang ít bạc theo Lý Tuế đẩy lại số bạc vào lòng Trần Bân, cau mày rất nghiêm túc nói:

“Đưa ta đến U Đô! Ta muốn đến U Đô!"

Chạy hết sức cả đoạn đường, hành trình mười ngày rút ngắn chỉ còn một ngày là đến, không vì điều gì khác, chỉ vì có thể sớm thoát khỏi vị tiểu tiên này.

Trần Bân đâu dám từ chối, lập tức gật đầu.

“Được! Đến U Đô, vậy thì đến U Đô! Đi thôi!"

Lý Tuế hạ lệnh, tất cả mọi người lập tức bắt đầu hành động, đánh xe ngựa xuất phát đến U Đô.

“Các ngươi đều ức hiếp ta!"

Lý Tuế òa khóc, da người của nàng nứt ra, cái đầu chó máu thịt lẫn lộn chui ra từ dưới váy, xúc tu toàn thân chui ra từ trong áo bay múa ngập trời.

Cả đoạn đường nàng đã chịu hết tủi thân khổ cực, đợi sau khi gặp được cha mẹ, nàng phải kể lể tâm sự hết mới được.

“Tiểu Tiên, ngươi xem đi, đã đến U Đô rồi.

Trần Bân môi trắng bệch run run đưa tay ra, chỉ vào cổng thành đông người qua lại.

Nhìn cổng thành xa lạ phía trước, trái tim ỉu xìu suốt dọc đường của Lý Tuế cuối cùng cũng hưng phấn.

“Tốt quá rồi! Cuối cùng có thể gặp được cha ta rồi!"

U Đô rất nhỏ, cũng rất phồn hoa, cửa tiệm hai bên đường bán tất cả mọi thứ, nhưng Lý Tuế không để ý đến những cái đó, đi về phía

hoàng thành, trung tâm U Đô.

Nhưng không đợi nàng đến gần hoàng thành thì đã bị một đám người chặn lại, những người này mặc các loại trang phục khác nhau, thứ giống nhau duy nhất là tấm thẻ bài bên hông họ, đó là thẻ bài của Giám Thiên Ti, Lý Tuế đã từng chơi thẻ của cha.

1001 chữ

Chương 1357: Xúc Tu

Lý Tuế quay đầu lại thì nhìn thấy phía sau có một đám người xông lên, mình bị bao vây rồi.

Hình dạng của Lý Tuế, đương nhiên một số người nhạy cảm của Giám Thiên Ti xung quanh cũng phát hiện được, cả vòng vây nhanh chóng rút chặt lại, muốn diệt trừ Lý Tuế.

Rất hiển nhiên, Lý Tuế vừa vào U Đô đã bị người khác để ý.

Một tên binh gia thô kệch lùi lại một bước.

“Phụt"

Hắn nhổ một vũng đờm trước mặt Lý Tuế.

“Giỏi thật đấy, giữa ban ngày ban mặt cũng dám đến U Đô, cho rằng chúng ta chỉ để làm cảnh thôi chắc?"

Lý Tuế nhìn họ, vội giải thích.

“Đừng ngăn ta, ta thực sự có việc gấp, Huyền Tẫn có ở đây không? Ta muốn gặp Huyền Tẫn.

“Huyền Tẫn là ai? Ta không quen biết!"

Nghe thấy lời này, Lý Tuế hơi ngẩn người, Huyền Tẫn là Ti Thiên Giám của họ mà, sao có thể không biết chứ.

Nhưng rất nhanh nàng lập tức phản ứng lại, Huyền Tẫn là Giám Thiên Ti của Đại Lương, còn nơi này là Đại Tề, họ không biết

Huyền Tẫn cũng rất bình thường.

“Xin lỗi, ta nói sai rồi, ta nói lại lần nữa, Ti Thiên Giám của các ngươi có ở đây không? Ta có chuyện liên quan đến pháp giáo cần tìm hắn, cha ta đang giúp các ngươi đối phó pháp giáo đấy"

“Đừng giết hắn! Giữ lại cái mạng! Hỏi rõ ràng rốt cuộc hắn là mật thám của bên nào!"

“Rõ"

Vừa dứt lời, người của Giám Thiên Ti đồng thanh đáp lại, bắt đầu từ bốn phương tám hương vây đến chỗ Lý Tuế. Nhưng lần này, những người đó hoàn toàn không muốn nghe Lý Tuế giải thích vẫn đập pháp khí và binh khí trong tay về phía nàng.

“Các ngươi làm gì vậy! Ta không muốn đánh với các ngươi! Ta cùng phe với các ngươi mà!"

Lý Tuế vội tránh, vẫn không tránh hết được địch, một cái chày kim cương màu bạc bay đến với tốc độ sét đánh không kịp che tai, lập tức đâm xuyên cánh tay phải của nàng.

Lý Tuế không muốn ngồi ôm cây đợi thỏ, một cái xúc tu lập tức rút ra giấy màu vàng định vẽ bùa, nhưng cùng với vị đạo sĩ mặt hoa dùng một tay bấm quyết, tất cả giấy vàng trong tay Lý Tuế lập tức tự bốc cháy, cháy đến khi chỉ còn tro tàn.

Không có giấy vàng, Lý Tuế không vẽ được lá bùa nào, nhưng bây giờ nếu chiến đấu bằng cơ thể bằng da bằng thịt, nàng vốn không phải là đối thủ của binh gia, nhất thời tình hình trở nên nguy hiểm.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu, một đường dây mực nhỏ ra chất lỏng màu trắng bị hai người đàn ông nhanh chóng kéo thành một tấm lưới khổng lồ trong không trung, trùm lên người Lý Tuế.

Một ni cô nhắm mắt xông đến trước mặt Lý Tuế, quét phất trần trong tay như móc thép, tám cái xúc tu trên người Lý Tuế lập tức gãy lìa, chỗ bị gãy phun ra máu tươi.

Soạt... soạt... soạt, xúc tu trên người Lý Tuế nhanh chóng bị chém

gãy, xúc tu bị gãy rơi xuống đất co giật. Toàn thân đau đớn khiến Lý Tuế rơi cả nước mắt, nhưng lúc này sợ rằng nàng chảy cạn nước mắt, đám người đó cũng không có ý dừng lại.

Sau khi thấy trên người nàng không còn cái xúc tu nào, binh gia lập tức tiến lên, bày phi long trận xông về phía nàng.

Khi khìn thấy mấy thanh đao đụng về phía mình như bức tường đao, Lý Tuế tuyệt vọng hét lớn với họ.

“Các ngươi cút hết cho ta! Ta muốn về nhà!"

Thanh đao bao trùm sát khí, cách xa mấy trượng đâm cho Lý Tuế đau lòng.

Ngay sau đó, một cảnh vượt xa dự liệu của tất cả mọi người xảy ra, phi long trận của binh gia dường như bị thứ gì đó đụng vào, cả thế trận lập tức tan rã, mọi người bị lật bay ra xa.

Phải biết rằng đám binh gia này đều là cấm quân của hoàng thành, phi long trận của họ lại dễ dàng bị chống lại như vậy.

“Cẩn thận, yêu quái này còn có thủ đoạn khác, không được sơ suất!"

“Đúng rồi! Ta phải tìm hoàng đế Đại Tề, cha còn cần long khí nữa!"

Lý Tuế nói xong, lập tức chạy ra bên ngoài.

Nhất thời, mọi người vây quanh Lý Tuế đều trở nên nghiêm trọng, cùng với tiếng kèn lệnh vang lên, một số binh gia phía sang cũng đang tập kết về phía bên này. Tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị vũ khí chiêu thức của mình.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

“Ừm... tất cả dừng tay.

Cùng với chất giọng nửa nam nửa nữ vang lên, bầu không khí căng thẳng như kiếm rút cung giương dần giảm xuống.

Đám đông tản ra, Lý Tuế thấy một người đàn ông có khuôn mặt tròn đầy trông khoảng gần ba mươi tuổi, mặc lụa màu xanh từ

trong đi ra.

Hắn nhìn Lý Tuế bị thương, đưa một ngón tay xoay nghịch lọn tóc bên mai trái của mình, ung dung nói:

“Tâm tố Hắc Thái Tuế? Hừ! Thật thú vị, ăn nói lưu loát như vậy, ngàn năm khó gặp"

Nói là đàn ông thì lại không giống lắm, mà có vài phần giống phụ nữ, nhìn hắn, Lý Tuế nhớ đến những thái giám trong cung, nhưng lại yểu điệu hơn thái giám một chút.

“Vị này, ngươi là thái giám hầu hạ hoàng thượng trong cung phải không? Ngươi biết hoàng thượng không?"

Lý Tuế cảm thấy chắc chắc hoàng đế Đại Tề biết cha.

1005 chữ

Chương 1358: Tiểu Cô Nương

"Hừ!"

Tên nửa nam nửa nữ đó hừ một tiếng rồi lên tiếng nói:

“Người âm dương chưa chắc đều là thái giám, nghĩ lúc đầu hồi sáu tuổi ta thực sự muốn vào cung làm việc, nhưng tiếc là họ không cần ta, nói không đủ tư cách, bế tắc, con người thì phải ăn cơm, bây giờ cũng chỉ có thể đến nha môn Giám Thiên Ti làm Ti Thiên Giám"

“Ngươi là Ti Thiên Giám của Đại Tề ư? Ngươi là Ti Thiên Giám của Đại Tề thật à?"

Lý Tuế lập tức kích động, chạy lâu như vậy, cuối cùng đã tìm được một người có thể nói chuyện được.

“Vậy ngươi mau đi giúp cha ta đi! Bây giờ cha ta đang gặp nguy hiểm!"

Sau đó Lý Tuế nhanh chóng kể lại một lượt từ đầu đến cuối sự

việc cho đối phương.

Nghe xong câu chuyện của Lý Tuế, Ti Thiên Giám Đại Tề do dự nhìn nàng, không ngừng dò xét, việc này quá kỳ lạ.

Qua nửa nén hương, hắn liếc nhìn con phố hỗn loạn xung quanh, rút ra một chiếc khăn thơm từ trong tay áo và lau mồ hôi trên trán, quay người đi về phía con đường nhỏ.

“Ngươi đi theo ta đi"

Lý Tuế vội đi theo.

Đi theo đối phương rẽ đông rẽ tây, cuối cùng Lý Tuế đi vào một tiểu viện, tiểu viện này không lớn, ngoại trừ giàn nho ra, chỉ còn lại ghế bập bênh và bàn đá bên dưới giàn nho.

So với bên ngoài náo nhiệt trước đó, nơi này vô cùng yên tĩnh, Ti Thiên Giám Đại Tề nằm xuống ghế bập bênh vắt chéo hai chân, nheo mắt quan sát kỹ Lý Tuế lần nữa, suy đoán rốt cuộc thứ này có lai lịch thế nào. Nếu nói là giả, thì làm sao một Hắc Thái Tuế này biết còn có một Đại Lương, hơn nữa còn nói rành mạch rõ ràng như vậy, nhưng nếu nói là thật ấy mà, nàng lại nói cha nàng đang giúp Ti Mệnh, còn có chuyện vô lý hơn ở đây ư?

“Ngươi có thể đưa ta về Đại Lương trước không? Bên chỗ ta thực sư đang có chuyện, cha còn đang đợi ta nữa. Lý Tuế thực sự không đợi được nữa.

“Đừng vội, ngươi nói cụ thể hơn chút, ta mới có thể nghĩ cách giúp ngươi, nói bắt đầu từ pháp giáo đó, bọn họ diệt Đại Tề thật rồi ư?"

Lúc này, thông qua tiếp xúc, Ti Thiên Giám Đại Tề đã biết Lý Tuế có trái tim đơn thuần của trẻ con, trong tình huống này, đương nhiên phải tìm hiểu kỹ hơn mới được.

“Nhưng cha ta..."

“Bây giờ cha ngươi đang ở trên trời, sợ cái gì, người xưa nói rất hay, một ngày trên trời bằng mười năm dưới đất, yên tâm đi, ta bảo đảm, cha người chắc chắn không sao"

Nghe thấy lời này, Lý Tuế hơi yên tâm, kể hết tất cả những gì mình biết một cách tường tận cho đối phương, kể cả Đại Tề Đại Lương và pháp giáo.

Sau khi nghe xong câu trả lời của Lý Tuế, trong lòng Ti Thiên Giám Đại Tề hồi lâu cũng không thể bình tĩnh, nếu chuyện này là thật, thì thực sự vô lý quá, nhưng càng hỏi nhiều, thì tất cả những chuyện đã xảy ra mà đối phương kể lại có vẻ rất chân thực.

Hắn bỗng giơ hai tay lên, đan xen ngón tay lại với nhau, hai đường màu trắng xuất hiện ở giữa ngón tay hắn, sau đó hắn cười tủm tỉm nói với Lý Tuế.

“Lý Tuế à, một cô nương như ngươi, ngươi xem mặt người bẩn hết rồi, đứng im, để ta lau mặt cho ngươi” Hai đường màu trắng chéo nhau áp lên và trượt lướt nhanh trên khuôn mặt chó máu thịt lẫn lộn của Lý Tuế, mấy khối thịt nhỏ và mụn vảy không đáng kể đều bị hai đường chéo này cắt mất, khi thu lại đường dây nhuốm đỏ về, đường dây đó cũng nhuốm thành màu đỏ.

Ti Thiên Giám Đại Tề thu đường dây lại, nhủ thầm:

“Cũng may, ít nhất không phải là Tọa Vong Đạo"

Trong lòng hắn tin thêm mấy phần.

“Lý Tuế à, ngươi nói trước xem, lúc pháp giáo gây loạn ở Đại Tề là vào năm nào?"

“Năm nào ư? Ta không biết, cha ta không dạy ta điều này"

“Ừm, vậy lúc ngươi ở đó, hoàng đế Đại Tề tên là gì, chắc ngươi phải biết chứ?"

“Ta biết, hắn tên là Cao Trí Kiên"

“Cao Trí Kiên? Rất hay. Cái tên rất hay.

Ti Thiên Giám Đại Tề lập tức bấm ngón tay tính toán, nhưng tính một hồi lâu rồi lại đặt xuống, không khỏi cau mày.

“Kỳ lạ, tại sao lại không tính ra chứ, chẳng lẽ cái tên đó không

được đặt theo quẻ tượng bát tự ngũ hành sinh thần ư?"

Lý Tuế nhìn môi trường yên tĩnh xung quanh, có vài phần nghi hoặc hỏi:

“Vị đại gia này, có thể hỏi một chuyện không? Trước đây Đại Tề bị Vu Nhi Thần chiếm mất, tại sao bây giờ lại thay đổi hoàn toàn thế?"

Từ sau khi từ trên trời rơi xuống, Lý Tuế vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, nhưng mãi mà không tìm được người để hỏi.

Bây giờ Ti Thiên Giám Đại Tề ở trước mặt mình, đương nhiên Lý Tuế phải hỏi cho rõ ràng.

“Việc này ấy à"

Thực ra Ti Thiên Giám Đại Tề cũng không hiểu, đối phương nói chuyện quá kỳ lạ, cả Đại Tề mà lại bị diệt ư? Rốt cuộc là phải có thiên tai lớn đến mức nào mới có thể đến mức ấy?

“Ngươi đừng vội, ta tìm Quốc sư Đại Tề đến, cùng giúp ngươi cứu cha ngươi.

1064 chữ

Chương 1359: Không Binh Không Tướng

Lý Tuế ngồi đợi ở đây chỉ một lúc, một ông lão đeo mặt nạ hí kịch ngồi trên ghế mây được người khác vác đến, trông ông ta rất già. Đôi tay hoàn toàn là da bọc xương, huyết quản dưới da cũng gần như trong suốt.

Trong lúc Lý Tuế hoàn toàn chưa phản ứng lại, quốc sư Đại Tề này đột nhiên giơ tay tóm chặt tay của Lý Tuế, một chiếc mặt nạ hí kịch trực tiếp phủ lên mặt chó của Lý Tuế.

Lý Tuế cố hết sức giật ra, cuối cùng mới giật được chiếc mặt nạ xuống.

Lúc vừa giật được xuống, nàng nghe thấy quốc sư Đại Tề ngồi trên ghế mấy đó nói.

“Những gì nàng nói đều là thật, nhưng không phải hiện tại, mà là sau ba giáp nữa.

Lý Tuế nghe thấy lời này, cơ thể bỗng run lên.

Nàng biết con giáp nghĩa là gì, nàng từng nghe Lữ Trạng Nguyên nói đến, một giáp bằng sáu mươi năm, ba giáp là một trăm tám mươi năm! Bây giờ mình đang ở thời một trăm tám mươi năm trước...

Nàng không biết tại sao lại như vậy, nàng cũng không muốn biết, nàng chỉ biết một điều duy nhất là sợ rằng mình không còn gặp được cha mình nữa.

Lý Tuế ngẩn người hồi lâu, từ từ định thần lại, nàng run rẩy liên tục an ủi bản thân.

“Không sao, cha không sao là tốt, ta vẫn kịp, ta chỉ cần đợi một trăm tám mươi năm sau, thì có thể gặp được cha ta."

Nhưng cứ nói mãi nói mãi, cuối cùng nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi, lau thế nào cũng không hết.

Lý Tuế mất hồn nhìn Lý Hỏa Vượng lo lắng không yên trước mặt, nhớ lại đoạn ký ức gần như sắp rơi vào quên lãng.

“Lý Tuế! Lý Tuế! Ta đang nói với ngươi đó, rốt cuộc ngươi có đang nghe không"

"Hả?"

“Hả cái gì mà hả! Hiện giờ trời sắp sập đến nơi rồi, ngươi còn ngây người mất hồn!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay vò tóc mình, đau đầu nhìn Huyền Tẫn trước mặt, mình nói cả một hồi lâu, đã nói thẳng hết rồi, nếu không phải con gái của mình, thì mình đã nổi nóng rồi.

“Tuế Tuế, nghiêm túc đi, bây giờ không phải lúc phân tâm, chưởng

môn của Phương Tiên Đạo đã cậy mở cái đầu của Phá Đại Nhĩ rồi!"

Hắn đi đến lắc mạnh vai của con gái mình.

Mình vượt trăm ngàn vất vả chạy đến Thiên Trần Quốc, chẳng phải vì thứ trong đầu Phá Đại Nhĩ sao.

“Vậy sao? Tốt quá rồi, vậy chúng ta đi thôi.

Huyền Tẫn cất giọng vô cùng nhạt nhẽo, bình thường cứ như ăn cơm vậy.

Thấy Huyền Tẫn cũng tập trung trở lại, Lý Hỏa Vượng kéo nàng vội vàng chạy đến Giám Thiên Ti.

Giám Thiên Ti Đại Lương ở dưới lòng đất, khiến Lý Hỏa Vượng mỗi lần đến đều sợ hãi, chỉ sợ người khác biết mình là tâm tố, nhưng hôm nay hoàn toàn khác.

Lý Hỏa Vượng dẫn Lý Tuế chạy như bay trên đường, những chỗ băng qua, tất cả mọi người đều cúi đều nhường đường.

Thiên lao của Giám Thiên Ti ở tầng thấp nhất, lúc Lý Hỏa Vượng dẫn Lý Tuế đến nơi, những người nên đến khác cũng đã đến, vây chật kín nơi này.

Những người nắm quyền cao nhất Đại Lương hiện này đều tập trung trong nhà giam ẩm ướt tối tăm, mục tiêu của họ chính là cái đầu trong bình hoa trên bàn, cái đầu của Phá Đại Nhĩ.

Đây là kiệt tác của Chính Đức Tự, bây giờ Phá Đại Nhĩ không cần chân tay, chỉ cần một cái đầu là đủ.

Lúc này, một lão đạo sĩ tóc trắng, râu ria lởm chởm đang đứng đối diện Phá Đại Nhĩ, một tay bấm quyết niệm đọc với giữa đôi lông mày của hắn.

Hất cằm về phía Cao Trí Kiên, Lý Tuế nói với đạo nhân mặc áo bào tím:

“Mọi người đến hết rồi, nói lại lần nữa đi"

Đạo nhân đó gật đầu, lập tức quay người hành lễ với Cao Trí Kiên:

“Bẩm bệ hạ, Thiên Trần Quốc có rất nhiều vấn đề, ngươi muốn lão thần nói từ đâu?"

Cao Trí Kiên ngồi trên ghế rồng trầm mặc một lúc sau, lên tiếng hỏi:

“Thiên Trần Quốc có bao nhiêu binh bao nhiêu tướng?"

"Không binh không tướng"

"Ùm"

Cao Trí Kiên cũng phải khẽ mở to đôi mắt.

“Thiên Trần Quốc không có triều đình, đương nhiên không có binh và tướng"

Lý Hỏa Vượng ở một bên xen vào một câu.

“Binh gia bên phía bọn họ đều là thổ phỉ sơn tặc và cướp đường, đừng thấy họ là thổ phỉ, họ có thực lực rất cao, đám người muốn cướp kiếm của ta lần trước chính là đám thổ phỉ này.

“Ngay cả triều đình mà cũng không có, vậy chẳng phải Thiên Trần Quốc không có hoàng đế sao?

Quốc sư Đại Lương có đôi mắt u ám đứng ở đó, hỏi vấn đề mấu chốt.

Phương Tiên Đạo lắc đầu rồi nói:

“Không có hoàng thất, nhưng Thiên Trần Quốc có một cung phụng, từ trong đầu người này, lão thần được biết ở Thiên Trần Quốc, cung phụng này nói một thì không phải hai, người này lên tiếng thì không ai dám trái lời, cũng là người này đề nghị trả thù Vô Sanh Lão Mẫu"

“Cung phụng? Người này tên là gì?"

Cao Trí Kiên nắm chặt nắm đấm, cũng coi như hắn đã biết đối thủ

lần này là ai.

“Họ Tả Khâu tên Vịnh, Tả Khâu Vịnh, Phá Đại Nhĩ mới chỉ nhìn một lần từ xa, thân phận của hắn không có tư cách nói chuyện với cung phụng Thiên Trần.

"Ùm..."

Nghe thấy cái tên này, Cao Trí Kiên trầm tư.

“Vậy thực lực người này thế nào?"

"Ấy"

Đạo nhân liếc nhìn cái đầu của Phá Đại Nhĩ, rồi trả lời.

“Thưa bệ hạ, ta cũng không rõ, theo hắn thấy cung phụng Thiên Trần Quốc cao thâm khó lương, chưa từng tháy hắn ra tay.

1035 chữ

Chương 1360: An Ủi

“Có lẽ thực lực không tầm thường, theo như ghi nhớ trong đầu Phá Đại Nhĩ, thì hắn quản lý đại quân không thể nói ra, không chừng người này chính là Thiên Hoàng Quý Vị đã phản bội Vô Sanh Lão Mẫu"

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến Cao Trí Kiên tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Lý sư huynh, đại quân không thể nói ra là gì? Thiên Hoàng Quý Vị là gì?"

Sau khi giới thiệu ngắn ngọn với Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng lại lên tiếng.

“Mọi việc trước đó đều do Tả Khâu Vịnh phái đến giở trò, hắn và đám người đó là chủ lực ra tay lần này. Có thể nói như này, hắn là người đưa ra kế hoạch giải quyết Vô Sanh Lão Mẫu.

“Tuy hắn không phải là hoàng đế, nhưng ở Thiên Trần Quốc sợ

rằng hắn còn có quyền hơn hoàng đế” Lúc này sắc mặt Cao Trí Kiên rất khó coi, đối thủ lần này của mình lại là một đám người có thể tiếp xúc thiên đạo, nếu đánh nhau thật sẽ lại là trận gió tanh mưa máu, rắc rối lần này không hề kém hơn pháp giáp lúc trước.

Không chỉ có Cao Trí Kiên nghĩ như vậy, tất cả mọi người có mặt đều nghĩ như vậy, bầu không khí lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Bệ hạ chớ hoảng, vẫn chưa đến mức đó, hiện giờ bọn họ không cướp được kiếm của Lý Hỏa Vượng, tạm thời họ không đến được đây"

Huyền Tẫn an ủi Cao Trí Kiên.

Cao Trí Kiên nghe thấy vậy, sắc mặt đỡ hơn một chút, nhưng sắc mặt Lý Hỏa Vượng lại khó coi hơn mấy phần.

Hắn đưa tay về sau lưng, rút Tích Cốt Kiếm sau lưng mình ra.

“Tâm bàn phía Đại Tề không chỉ có một mình Gia Cát Uyên, trong lúc bọn họ đến chỗ ta cướp, đồng thời cũng cử người tìm cách từ nơi khác.

“Xét từ tình tình trong ký ức của Phá Đại Nhĩ, cho dù họ không cướp được kiếm của ta, chẳng bao lâu nữa họ cũng có thể tìm được tâm bàn khác.

Lời của Lý Hỏa Vượng lập tức như tảng đá đè trong lòng mỗi một người, nếu trước đây bọn họ vẫn còn trong tâm thái đứng bên bờ xem nhà cháy, thì bây giờ Đại Lương đã dính lửa rồi.

Lý Tuế nghe thấy lời này, cuối cùng cũng hiểu tại sao cha lo lắng như vậy, và trời sập xuống mà cha nói nghĩa là gì.

Cao Trí Kiên cau mày suy nghĩ, ôm một tia hy vọng nhìn sang Lý Hỏa Vượng hỏi.

“Lý sư huynh, trước đây chỉ một mình người cũng có thể ngăn chặn được Thiên Trần Quốc ở Đại Tề, chỉ cần có ngươi ở đây, bọn họ chắc sẽ không dễ dàng đến như vậy"

“Dựa vào ta? Chỉ một mình ta?"

Cao Trí Kiên gật đầu.

“Lý sư huynh, trước đây bất luận là Đầu Tử hay Vu Nhi Thần, họ cũng không phải là đối thủ của ngươi, lần này, bọn họ chưa chắc đã đấu lại được ngươi"

Đối với Lý Hỏa Vượng, bất luận trước đây đi cùng nhau, hay sau này làm hoàng đế, chỉ cần có Lý Hỏa Vượng bên cạnh, dù là khó khăn lớn đến mức nào, Cao Trí Kiên cũng cảm thấy yên tâm.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn với vẻ mặt cổ quái.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy, đã quên lời ta vừa nói rồi hả? Ban đầu chính đám người Thiên Trần Quốc đó đã xé xác Vô Sanh Lão Mẫu đó!” _____ Tuy trước đây nhờ vào hóa thân Đấu Mỗ thắng được một ván, nhưng Lý Hỏa Vượng không hề khinh địch, hắn biết rõ lần này mình phải đối mặt với cái gì.

Lý Hỏa Vượng dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực của mình.

“Bây giờ ngươi cảm thấy Vô Sanh Lão Mẫu ban đầu lợi hại, hay là ta lợi hại? Đừng quên trong tay bọn họ còn có thiên đạo ngày xưa của Vô Sanh Lão Mẫu!"

Hắn nói xong thì không còn ai lên tiếng nữa, bầu không khí trầm lắng căng thẳng, người nào cũng đang suy nghĩ phải phá giải cục diện bằng cách nào.

Một lúc sau, Quốc sư Đại Lương Hoàng Phủ Thiên Cương lên tiếng.

“Không cần thiết phải liều mạng sống chết với họ, họ chỉ muốn đối phó Bạch Liên Giáo, chứ không phải muốn hủy hoại thế giới như pháp giáo.

“Nếu họ đã muốn Bạch Liên Giáo, thì chúng ta giao Bạch Liên Giáo cho họ chẳng phải là được rồi sao?

Soạt một tiếng, Huyền Tẫn đến phía sau Lý Hỏa Vượng, mở chiếc đạo bào màu đỏ to rộng, ôm chặt Lý Hỏa Vượng. _____ Đúng lúc Lý Tuế ôm chặt Lý Hỏa Vượng, cơ thể của hắn trực tiếp hóa thành hư ảnh, xuyên qua đạo bào của Huyền Tẫn, đến trước mặt

Hoàng Phủ Thiên Cương.

Nhất thời tất cả mọi người trong phòng đều căng thẳng, nhưng lần này Lý Hỏa Vượng không ra tay, mà đứng ở vị trí cách hắn chưa đến ba tấc và nhìn hắn chằm chằm.

Tuy Hoàng Phủ Thiên Cương bị mù, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sát ý của Lý Hỏa Vượng, râu trên mép hắn hơi run lên, khinh thường nói:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi phải nghĩ kỹ đấy, Bạch Liên Giáo và Đại Tề cùng dân chúng Đại Lương, bên nào quan trọng hơn?"

“Lý Hỏa Vượng, ngươi phải nghĩ kỹ đấy, Bạch Liên Giáo và Đại Tề cùng dân chúng Đại Lương, bên nào quan trọng hơn?"

“Đại Tề chỉ có vài người chết đói thì ngươi đã không nhìn nổi, còn nếu lần này đánh nhau thật, dù thắng hay thua, Đại Lương ít nhất cũng phải có nửa số người chết, vậy mà ngươi chịu nổi ư?"

Sát ý trên người Lý Hỏa Vượng lập tức biến mất, hắn nhìn Hoàng Phủ Thiên Cương trước mặt nói rõ từng chữ.

Chương 1361: Thời Gian Không Khớp

“Dùng cái đầu của ngươi mà nghĩ kỹ đi, họ muốn Bạch Liên Giáo sao? Họ muốn Vô Sanh Lão Mẫu phải chết!"

"Còn nữa, đừng quên lúc đầu họ đã cướp đi thiên đạo của Vô Sanh Lão Mẫu! Ngươi đã quên lúc Cái Chết biến mất thì thế nào rồi sao? Lại muốn trải nghiệm thêm lần nữa phải không?"

“Nếu họ thực sự cướp đi thiên đạo của Vô Sanh Lão Mẫu, thì không chỉ Cái Chết biến mất, mà Từ Bi cũng biến mất!"

Vừa nghĩ đến nếu không có Cái Chết và Từ Bi thì thế giới sẽ như thế nào, Cao Trí Kiên bên cạnh lập tức ớn lạnh.

"Nếu so với một nửa số người thương vong, thì thiên đạo Cái Chết và Từ Bi biến mất một thời gian cũng đáng” Quốc sư vẫn không

muốn từ bỏ.

“Bây giờ có bao nhiêu tín đồ Bạch Liên Giáo, nhốt hết họ lại? Thì có khác gì với một nửa số người thương vong? Ngươi giao tính mạng của ngươi vào tay người khác, còn muốn cầu xin người khác tha cho ngươi?"

“Được rồi"

Cùng với một lời dứt khoát của Cao Trí Kiên, bầu không khí căng thẳng lập tức được giải tỏa.

Truyền tin đến Hậu Thục, Tứ Tề, Thanh Khâu, Nam Bình, và An Tức, nói với hoàng đế và Giám Thiên Ti của họ, để họ chuẩn bị sẵn sàng tử chiến đi.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được, người khác đã muốn lấy mạng của ta, thì nói gì đi nữa cũng không ích.

Lý Hỏa Vượng đi về phía Cao Trí Kiên mấy bước.

“Cao Trí Kiên, nói thật, những người đó cũng không giúp ích được nhiều, nếu ngươi muốn giúp thật, thì ta cần long khí hơn"

Nếu còn có một cơ hội giành phần thắng, thì chính là mình đến Bạch Ngọc Kinh, ra tay từ góc độ Ti Mệnh. Nhưng nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói lời này, Cao Trí Kiên tỏ ra hơi khó xử suy nghĩ một lúc xong, lại lên tiếng nói.

Được, để ta bàn bạc với các long mạch khác, đợi họ đáp lại, ta sẽ trả lời ngươi.

“Mau lên đấy, còn có thể giảm bớt số người chết.

Lý Hỏa Vượng cũng không muốn đoán xem Cao Trí Kiên có đi bàn bạc thật không hay là chỉ nói cho qua chuyện, trực tiếp quay người rời khỏi thiên lao.

Đợi khi đi ra khỏi địa lao bí bách, Lý Hỏa Vượng mới cảm thấy dễ thở hơn.

Đúng là Phá Đại Nhĩ biết khá nhiều, được biết không ít chuyện từ

chỗ hắn, nhưng biết càng nhiều thì phần thắng càng thấp, cũng không phải chuyện tốt gì.

“Năm mươi"

Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn Huyền Tẫn phía sau, phát hiện nàng dùng xúc tu quấn bình hoa đựng Phá Đại Nhĩ.

"Cái gì?"

“Thiên Trần Quốc một ngày có năm mươi canh giờ.

Thông tin mà trước đây rất muốn biết, lúc này lại không dấy lên gợn sóng nào trong lòng Lý Hỏa Vượng.

Biết rồi, nếu đánh thắng, canh giờ của Đại Tề cũng bị mất, nghe nói long mạch của Thiên Trần Quốc là vật sống phải không?

Đúng thế, nhưng Phá Đại Nhĩ chưa từng tiếp xúc, hắn chỉ biết kim long đó là long mạch, là vật cưỡi của Tả Khâu Vịnh.

Ha, dùng năm mươi canh giờ làm vật cưỡi, thể diện lớn thật đấy.

“Cha, tiếp sau đây ngươi muốn làm thế nào?"

Còn có thể làm thế nào, trong mắt họ, Đại Tề đầy khe hở, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, nếu đã không phòng được thì chỉ có thể tấn công, hy vọng có thể hết sức kéo dài thời gian.

Có thời gian thì giúp ta khuyên các hoàng đế khác, đừng bủn xỉn như vậy, lỡ như thực sự đến thời khắc quan trọng, ta sẽ không nói lý như bây giờ đâu.

“Cha, ngươi không cảm thấy hơi bất thường à?"

“Ừm? Về chuyện gì?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ lại một lượt, nhưng không phát hiện ra có điều gì bất thường.

“Quá nhanh, thời gian không khớp, theo như ký ức của Phá Đại

Nhĩ, khi Vô Sanh Lão Mẫu trở về, họ đã bắt đầu chuẩn bị rồi"

Huyền Tẫn đặt cái đầu của Phá Đại Nhĩ ở trước mặt, quan sát thật kỹ.

“Ta cảm thấy việc này cũng không có gì bất thường, chưa biết chừng họ có cách theo dõi Vô Sanh Lão Mẫu” Huyền Tẫn lắc đầu, bảy tám cái xúc tu chui ra từ trong chiếc đạo bào đỏ, lôi đầu người đó vào bên trong.

"Chắc chắn Vô Sanh Lão Mẫu phải đề phòng mới đúng, không thể không làm gì hết, hiện giờ nàng có thiên đạo Cái Chết, nếu nàng muốn giả chết, người khác sẽ không phát hiện ra, hơn nữa đúng là nàng đã làm như vậy.

"Dù bên phía Thiên Trần Quốc thần thông quảng đại, có thể phát hiện ra thủ đoạn của Vô Sanh Lão Mẫu, nhưng cách hai thế giới, dù thế nào cũng không thể phát hiện ra nhanh như vậy mới đúng"

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc suy nghĩ, phát hiện đúng là như vậy, trước đó mình hoàn toàn tập trung vào thực lực cường mạnh của Thiên Trần Quốc, không chú ý đến điểm này"

“Vậy ý của ngươi là bên phía chúng ta có nội gián truyền tin cho họ ư?"

Nghĩ đến đây, đồng tử Lý Hỏa Vượng bỗng co lại.

“Là Đầu Tử!"

“Không phải hắn, bây giờ hắn thực sự đang giúp ngươi.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ rất nghiêm túc.

“Cũng phải, đùa giỡn như vậy chẳng có chút ý nghĩa nào, không phải tác phong của Tọa Vong Đạo.

“Cha, ta cảm thấy không phải nội gián, ta cảm thấy bên phía Thiên Trần Quốc có người khác truyền tin cho họ. Nói đến đây, Huyền Tẫn hơi ngập ngừng.

1004 chữ

Chương 1362: Cùng Hỗ Trợ

“Nếu họ đã muốn để Thiên Trần Quốc và bên mình đánh nhau đến mức ta sống ngươi chết, thì chắc chắn việc này có lợi đối với họ"

“Người khác? Ngoại trừ Đại Tề và Đại Lương, còn có người của nơi khác ư? Chẳng lẽ là người của nền lịch sử khác?"

Nghe thấy Lý Tuế nói như vậy, cục diện càng lúc càng khó hiểu mơ hồ.

“Ta nhớ kỹ điều này rồi, đợi quay về ta bắt được Tân Thiệt Đầu Thiên Trần Quốc, sẽ tra hỏi rõ ràng"

Lý Hỏa Vượng nói xong, rút Tích Cốt Kiếm ra định về Đại Tề.

Nhưng đúng lúc khe hở hiện ra, một tia màu đỏ bên trong khe nứt khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy không đúng.

“Chuyện gì vậy"

Lý Hỏa Vượng vụt cơ thể, lập tức tiến vào trong khe nứt, sau đó hắn bị kinh hãi bởi tiếng chém giết trước mặt.

Chỉ thấy U Đô vừa mới xây dựng lại không lâu, bây giờ đã hoàn toàn thất thủ, khắp nơi đều là màu đỏ của lửa và máu.

Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy lên tường thành, sau đó hắn nhìn thấy một cảnh vô cùng chấn hãi, rất nhiều thổ phi đông như kiến cỏ liên tục xông về phía bên này.

Thiên Trần Quốc tấn công đến rồi! Họ muốn xâm chiến Đại Tề!

Lý Hỏa Vượng rút Tích Cốt Kiếm vung mạnh về phía sau.

“Lý Tuế! Đến đây hỗ trợ đi!"

Một bóng đen lập tức chui ra từ khe nứt, kéo bụng của Lý Hỏa Vượng rồi chui vào trong.

“Lý Tuế! Như vậy không đủ! Đông người quá! Cho ảo ảnh của

ngươi thông báo cho người khác của Đại Lương! Tất cả đến hỗ trợ!"

“Phụt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng vung đao chém ra khe nứt về phía đám người, lập tức chém đám thổ phỉ cưỡi ngựa thành mấy đoạn, nội tạng lẫn lộn khiến bọn chúng kêu thảm thiết rơi xuống đất.

Lý Hỏa Vượng tức giận gầm lên một tiếng, lấy hắn làm trung tâm, khoảng mặt đất trong vòng mấy chục trượng quanh hắn lập tức biến thành đầm lầy, đám thổ phỉ không kịp bỏ chạy rơi hết vào trong.

Khi cát đá hóa lỏng chui vào trong mũi miệng bọn chúng, vùng đất biến thành đầm lầy đó lại biến trở lại như trước.

Đây là U Đô của Đại Tề, người của Thiên Trần Quốc đang phát động tổng tấn công, lúc này khắp nơi đều là chiến truong.

Không chỉ có Lý Hỏa Vượng đang ra tay, lúc này Lý Tuế cũng sử dụng hết khả năng của mình, từng cái xúc tu chui ra từ trên lưng Lý Hỏa Vượng, với các kiểu góc độ xảo quyệt, mau chóng chui vào từ tai trái rồi lại chui ra từ tai phải của người này, sau đó lại chui vào cái đầu của người khác.

Mấy chục cái xúc tu phút chốc xiên đầy người như kẹo hồ lô. Cái xúc tu ngoe nguẩy, tất cả thổ phỉ bị xúc tu của Lý Tuế xuyên qua đầu đều như biến thành người khác, giơ binh khí trong tay lên chém đồng đội của mình.

Hai người đối phó đám sơn tặc này, tuyệt đối là giết gà bằng đao mổ trâu, sơn tặc và thổ phỉ của Thiên Trần Quốc vốn không phải là đối thủ của họ.

Nhưng bất luận Lý Hỏa Vượng và Lý Tuế giết bao nhiêu, thì sau đó lại có hàng loạt thổ phỉ sơn tặc nhanh chóng bổ sung thay thế, họ quá đông người, xem ra Thiên Trần Quốc đã coi họ là bia đỡ đạn.

Muốn đối phó họ, buộc phải sử dụng biện pháp hiệu quả hơn mới được.

Lửa!

Ngọn lửa ngút trời lập tức bao trùm Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng lan đi dọc theo xúc tu của Lý Tuế, chẳng mấy chốc, giữa chiến trường xuất hiện một bó đuốc người khổng lồ cực kỳ chói mắt.

Lý Hỏa Vượng xông về phía trước, ngọn lửa trên người được dùng làn da đổi lấy của hắn trực tiếp tạo nên một bức tường thành ngọn lửa hoành tráng.

Những chỗ hắn lướt qua, đám thổ phỉ đều bốc cháy, cảm nhận được đau đớn giống như Lý Hỏa Vượng lúc này.

Thấy đám người xung quanh đều bị ngọn lửa bao trùm, Lý Hỏa Vượng lập tức dậm hai chân, trực tiếp nhảy lên xe đá.

“Ném đi! Ném vào chỗ đông người nhất ngoài thành!"

“Ta xem họ có bao nhiêu người bị cháy!"

Cùng với sợi dây thừng căng chặt bị một cái rìu chém đứt, soạt một tiếng, Lý Hỏa Vượng được quăng lên cao.

Cùng với xúc tu của Lý Tuế xòe rộng ra từ người hắn, cả người hắn trên không trung như một tấm lưới lửa, bay về phía đám đông.

Thấy Lý Hỏa Vượng sắp rơi xuống đất, một khe nứt đột ngột xuất hiện giữa không trung, từng dòng nước chui ra từ bên trong, họ nhanh chóng xoay chuyển, ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng rời xa cơ thể hắn, dần dần tắt ngam. Không chỉ có ngọn lửa trên người Lý Hỏa Vượng bị dập tắt, mà còn có đau đớn dữ dội toàn thân hắn cũng biến mất, ngọn lửa và đau đớn đều bị lấy đi, đại quân thuyết bất đạt có thể tiếp xúc thiên đạo đã đến.

“Vẫn dám đến phải không"

Lý Hỏa Vượng lập tức ngồi khoanh hai chân, định bắt đầu thi triển Võng Thiên Bảo Hạo. Nhưng hình như đại quân thuyết bất đạt đã tìm được biện pháp khắc chế chiêu này của Lý Hỏa Vượng, vừa thấy Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh chân, thông đạo vừa mở ra đã lập tức đóng lại, đại quân thuyết bất đạt vừa đến đều rút về Thiên Trần Quốc.

1035 chữ

Chương 1363: Bẫy

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa ra tay, định thiêu chết sạch đám thổ phỉ đông như kiến cỏ, đại quân không thể nói ra lại xuất hiện từ trong thông đạo, năng lực tâm bàn bị đối phương khắc chế, nhất thời Lý Hỏa Vượng bị giữ chân, không thể làm được gì.

“Cha, Giám Thiên Ti Đại Lương và cấm quân Đại Lương đến rồi, bây giờ họ đang ở thiên đàn Đại Lương"

"Tốt! Ta đi đón họ! Ngươi tạm thời cố gắng chống đỡ! Ta đi rồi quay lại ngay!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đưa tay lôi Lý Tuế ra, chân phải dẫm mạnh lên chân trái, mau chóng bay về phía thiên đàn.

Đại quân thuyết bất đạt đang định đuổi theo, ảo ảnh Thượng Quan Ngọc Đình liền xuất hiện, không ngừng phân thân, ngăn họ đuổi theo.

Khi ảo ảnh đó tan biến, thì Lý Hỏa Vượng phía xa đã từ khe nứt về Đại Lương từ lâu.

Lý Hỏa Vượng từ trên trời đập xuống đất khiến nền gạch đá cẩm thạch nứt ra bốn năm đường, lúc này đã có không ít người đứng trên thiên đàn Đại Lương, các môn phái đều có mặt, trong đó có một vài gương mặt quen thuộc mà Lý Hỏa Vượng từng gặp.

Không chỉ có Ti Thiên Giám, cấm quân trong cung và một vài lão thái giám ôm phất trần cũng có mặt, trong thời gian ngắn, Đại Lương đã điều động hết tất cả những người có thể điều động đến.

Có họ, tuy vẫn hơi khó đối phó với đại quân không thể nói ra, nhưng ít nhất U Đô cũng không bị đám thổ phỉ sơn tặc chiếm mất.

Nhìn đám người Giám Thiên Ti hành lễ với mình, hắn sốt ruột nói:

“Không có thời gian nói nhiều đâu! Mau đi theo ta!"

Nói xong, hắn làm giống như chuyển lương thực lúc đầu, trực tiếp chém ra khe nứt, một tay tóm một tên ném về phía khe nứt.

“Chú ý! Đối thủ lần này là binh gia Thiên Trần Quốc, những kẻ có sát khí chảy toàn thân chính là họ"

Cùng với Giám Thiên Ti Đại Lương và binh gia Đại Lương nhanh chóng đến Đại Tề, tình hình dần có dấu hiệu được kiểm soát trở lại.

Những người này xử lý thổ phỉ sơn tặc trong thành U Đô với tốc độ cực nhanh, bắt đầu đóng bốn cánh cổng thành lại. Nhưng liền sau đó, tình hình thay đổi, phía Thiên Trần Quốc nhanh chóng có biện pháp ứng phó, hơn trăm người vẽ khuôn mặt hí kịch tản đến khắp nơi trong U Đô, bắt đầu lén lút chạm vào thiên đạo trên người Giám Thiên Ti Đại Lương.

Rất nhanh một vị Lạt Ma bị rút hết cảm xúc ngã dưới đất không nhúc nhích như cái xác khô. Đây mới chỉ là bắt đầu, đối diện với Nhất Liễm Tử có thể tiếp xúc thiên đạo, họ vốn không phải là đối thủ.

Cứ tiếp tục như vậy chắc chắn là không được, nếu tất cả người của Giám Thiên Ti Đại Lương mất hết, e rằng còn chưa bắt đầu thì đã thua trước rồi.

"Đây là một cái bẫy, mục tiêu của họ không phải là ta! Mục tiêu của họ là Giám Thiên Ti Đại Lương!"

Lý Hỏa Vượng lập tức dán mặt mình lên mặt của người bên cạnh, ngồi khoanh chân thi triển Võng Thiên Bảo Hạo.

Tất cả Nhất Liễm Tử phản ứng lại, các lối vào dẫn đến Thiên Trần Quốc xuất hiện xung quanh họ, đón họ về Thiên Trần Quốc lánh nạn.

Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đang thi triển Võng Thiên Bảo Hạo đột nhiên dừng lại, hắn tháo da trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt Thượng Quan Ngọc Đình của Lý Tuế.

Lý Hỏa Vượng thi triển Võng Thiên Bảo Hạo là giả, còn Lý Hỏa Vượng thực sự lúc này đã không biết đi theo phía sau Nhất Liễm

Tử cùng về Thiên Trần Quốc từ lúc nào.

Nhìn tình hình trước đó, Lý Hỏa Vượng sớm đã hiểu ra, cứ bị người khác dắt mũi như vậy thì không được, mình phải nắm thế chủ động!

Người xưa nói muốn bắt giặc thì phải bắt tướng, muốn đối phó Thiên Trần Quốc, bất luận là đại quân không thể nói ra hay là thứ khác đều không phải mấu chốt, chỉ có tâm bàn có thể mở ra thông đạo từ Thiên Trần Quốc dẫn đến Đại Tề mới quan trọng!

Lý Hỏa Vượng vừa đến Thiên Trần Quốc nhanh chóng nhìn quanh một lượt, ánh mắt lập tức dừng ở một người đàn ông mặt hồ ly mặc áo đỏ đi cà kheo phía xa, hắn chính là kẻ đó!

Trong khu rừng đặc biệt yên tĩnh của Thiên Trần Quốc, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm người đàn ông có khuôn mặt hồ ly đi cà kheo đó.

Tuy Thiên Trần Quốc cường mạnh, nhưng họ cũng hơi yếu, không phải mình không có phần thắng nào, chỉ cần mình giải quyết được hắn, thì liên hệ giữa Thiên Trần Quốc và Đại Tề có thể hoàn toàn được cắt đứt, vậy thì cũng có thể vượt qua nguy cơ lần này!

“Là hắn!"

Thấy mí mắt đối phương nhấp nháy, các loại thông đạo nhanh chóng xuất hiện rồi biến mất, Lý Hỏa Vượng vụt người xông về phía đó.

Lý Hỏa Vượng vừa hành động, dịch chuyển toàn bộ cơ thể, bất luận là Nhất Liễm Tử vừa quay về hay hộ vệ bên cạnh người đàn ông mặt hồ ly đều chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Họ càng căng thẳng, Lý Hỏa Vượng càng hiểu tâm bàn này rất quan trọng đối với họ.

Lý Hỏa Vượng tỏ ra lạnh lùng, không hề do dự ngồi khoanh hai chân, lớn tiếng hát:

“Kim quang thước sở, nhật nguyệt tiềm huy, bảo chử tuyền thời, quỷ thần thất sắc, hiển linh tông vu trần thế, vệ thánh giá vu diêm

phù..."

1009 chữ

Chương 1364: Như Vậy Là Không Được

Khi thi triển Võng Thiên Bảo Hạo ở Đại Tề, họ có thể trốn đến Thiên Trần Quốc, đã như vậy thì mình thi triển Võng Thiên Bảo Hạo ở Thiên Trần Quốc, để xem lần này họ trốn thế nào!

Cùng với Tích Cốt Kiếm phía sau Lý Hỏa Vượng được tu thành một Lý Hỏa Vượng khác, phi cang trong lòng hắn mất dần.

Trời đất xuất hiện dị tượng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy một luồng khí tức ở bên ngoài bầu trời đang nhìn mình, đó là ánh nhìn của Đấu Mỗ, hắn sắp đến rồi!

Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cây kim kèm theo sợi chỉ bay đến với tốc độ cực nhanh, bay lên bay xuống trước mặt Lý Hỏa Vượng, chỉ trong một hơi thở đã khâu toàn bộ mắt mũi miệng của Lý Hỏa Vượng lại.

Cứ vậy một cây kim châm bình thường không thể bình thường hơn dễ dàng cắt ngang hành động của Lý Hỏa Vượng, những đám mây không ngừng cuồn cuộn trong không trung cũng nhanh chóng biến mất.

Toàn thân Lý Hỏa Vượng run lên, cùng với cơ thể phát lực, máu văng khắp nơi, hắn giật mạnh sợi chỉ khâu cái miệng của hắn.

“Là ai!"

Khi hắn giật sợi chỉ khâu chặt mắt hắn ra, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã nhìn rõ là ai làm.

Kim long mà hắn đã từng thấp thoáng nhìn thấy, lúc này lại như gia súc, kéo một chiếc xe ngựa bay trên bầu trời.

Đây là hình tượng gần với thần tiên nhất mà Lý Hỏa Vượng nhìn thấy ở thế giới hoang đường này, cưỡi mây đạp gió thực sự.

Cùng với miếng vải voan mỏng màu hồng bay ra từ cửa sổ của xe cuối cùng Lý Hỏa Vượng có thị lực cực tốt đã nhìn thấy phải như thế nào mới có vật cưỡi cao quý như vậy.

Đó là một quái nhân mặt tròn, môi đỏ bóng mặt hồng, mặc lụa xanh, rất khó nói hắn là đàn ông hay đàn bà, dáng vẻ uốn éo với ngón tay tạo hình hoa sen cầm kim trông giống với thái giám trong cung.

Nhìn con rồng kéo xe ngựa đó, không nói cũng biết thân phận của đối phương, người này chính là cung phụng Tả Khâu Vịnh của Thiên Trần Quốc!

Chiếc xe ngựa lượn mấy vòng trong không trung, rồi chậm rãi đáp xuống, giọng nói the thé vang lên từ bên giọng.

“Ôi a, này! Thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy, thì ra ngươi là Lý Hỏa Vượng? Quả nhiên là nhân tài"

Nhìn đại quân không thể nói ra vây xung quanh mình, rồi lại nhìn tên mặt hồ ly đi cà kheo không còn hành động phía xa, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói cách qua tấm vải mỏng màu hồng.

“Trước đây ngươi đã nghe nói đến ta ư?"

“Ừm! Đã từng nghe không ít! Nhưng đó đã là câu chuyện rất lâu trước đây rồi"

Cửa xe được mở ra, Tả Khâu Vịnh ôm một cô gái tuyệt sắc từ bên trong đi ra.

Tả Khâu Vịnh nheo mắt cười với Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng à! Ta muốn nói chuyện với ngươi"

Lý Hỏa Vượng lạnh lùng cười một tiếng, nhìn sang kẻ địch xung quanh mình.

“Đã đến mức này rồi, còn cần phải nói chuyện sao?"

Tuy vẻ mặt vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận rõ ràng khoảng cách giữa hai bên.

Lúc này trong đầu hắn chỉ đang nghĩ, mình phải thoát thân về Đại Lương, mượn long khí rồi lên Bạch Ngọc Đình bằng cách nào.

Cục diện như bây giờ, nếu muốn lật ngược tình hình thì phải mượn dùng năng lực của Lý Tai!

“Ây da, đừng nói vậy mà, đã gặp nhau đây, đương nhiên có thể nói chuyện thì đừng động tay động chân mà!"

Tả Vịnh Khâu rút chiếc khăn tay màu hồng ra từ tay áo, vờ lau mồ hôi không có thực trên trán.

“Ngươi ấy à, ngươi gọi cả thánh nữ Bạch Liên Giáo đến đây, mấy người chúng ta ngồi nói chuyện tử tế.

Lý Hỏa Vượng gật đầu hào sảng đồng ý.

“Được, ngươi đợi ở đây một lúc, ta quay về gọi thánh nữ Bạch Liên Giáo đến."

Nói xong, hắn rút Tích Cốt Kiếm, nhanh chóng chém ra một đường khe nứt định quay về Đại Lương.

Nhưng hắn đến trước mặt khe nứt định chui vào, liền sau đó, tên mặt hồ ly ở một bên nháy mí mắt, một cái lỗ thay thế khe nứt thông đến Đại Lương.

Khi Lý Hỏa Vượng đi ra từ cái lỗ, thì phát hiện mình gần ngay trong gang tấc với Tả Khâu Vịnh.

“Đáng ghét! Nói đi, có phải ngươi quay về thì sẽ không định quay lại đây không?"

Tả Khâu Vịnh giơ khăn tay, nhẹn nhàng dúi lên lồng ngực của Lý Hỏa Vượng.

“Như vậy không được! Nếu ngươi quay về, thì e rằng Vô Sanh Lão Mẫu đó sẽ không đến.

Lần này Lý Hỏa Vượng vô cùng nghiêm túc nhìn tên quái gở đó một lượt.

“Ngươi có biết thánh nữ Bạch Liên Giáo mà các ngươi muốn giết có quan hệ thế nào với ta không?"

“Ta thật không biết, làm sao, ngươi rất thân với nàng ta sao?"

“Ừm, rất thân, nàng là vợ ta, cho nên ngươi muốn đối phó nàng, nghĩa là đang đối phó ta, chuyện này không không cần thương lượng. Ngoài ra.

Lý Hỏa Vượng nói đến đây rồi hơi dừng lại, nhìn Tả Khâu Vịnh trước mặt nói tiếp.

"Ngoài ra, ta thực sự muốn biết, cung phụng Thiên Trần Quốc như ngươi rốt cuộc có lợi hại như lời đồn không!"

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng đâm Tích Cốt Kiếm vào lồng ngực của đối phương.

1015 chữ

Chương 1365: Rốt Cuộc Đầu Tử Muốn Giở Trò Gì

Dưới con mắt của Tả Khâu Vịnh, Lý Hỏa Vượng đạp lên hông hắn, sau đó dùng lực rút mạnh ra.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng lùi lại mấy bước đứng vững lại, khi hắn ngẩng đầu nhìn, lại kinh ngạc phát hiện ở chỗ mình vừa tấn công không hề có vết thương nào, thậm chí áo của hắn cũng không bị rách.

“Haha! Thật thú vị"

Tả Khâu Vịnh đưa tay phủi bụi trên người, nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt hắn dần biến mất.

“Lý Hỏa Vượng à, đừng có nể mặt mà không cần chứ, ngươi đã dám đến Thiên Trần Quốc, thì hôm nay cả ngươi và kiếm cùng ở lại đây đi"

Lý Hỏa Vượng nhìn kẻ địch xung quanh, cắn chặt răng.

“Lại đây! Thử xem!"

Lúc này hắn nhanh chóng tính toán trong lòng, bây giờ mình phải làm thế nào mới có thể phá được cục diện này.

“Lý Hỏa Vượng à, khẩu khí lớn đấy, ngươi có biết năm đó Vô Sanh Lão Mẫu bị cướp đi thiên đạo gì không?"

Nói xong, Tả Khâu Vịnh nhẹ nhàng đưa tay ra, điểm hờ về phía đầu của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng đúng lúc hành động được một nửa, thì hắn khẽ quay đầu, chỉ thấy ở bên trái phía không xa, trong không trung xuất hiện một cái động méo mó, một thiếu nữ thanh tú vẽ ấn ký hoa sen giữa đôi lông mày từ trong đó rơi xuống.

“Lý sư huynh, chúng ta đến cứu ngươi đây!"

Lý Hỏa Vượng nhìn thiếu nữ đó, đồng tử co lại.

“Rốt cuộc Đầu Tử này muốn giở trò gì?"

“Lý sư huynh, ngươi thế nào rồi? Ngươi không bị thương chứ?"

Bạch Linh Miểu đeo khăn trắng che mặt đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đưa tay tóm tay áo của hắn, hỏi với vẻ mặt sốt sắng, xem ra vô cùng lo lắng.

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Liên Giáo trước mặt, hơi há miệng, nhất thời không biết phải nói gì. Đương nhiên hắn nhận ra Bạch Linh Miểu trước mặt vốn không phải là Bạch Linh Miểu thật, người này là Đầu Tử đóng giả. Đầu Tử đóng giả không chút sơ hở, những cái khác đều được, nhưng có một điều duy nhất mà hắn không đóng giả được, chính là vướng mắc mà Bạch Linh Miểu chôn trong lòng khi cả nhà bị giết.

Có lẽ người khác sẽ bị lừa bởi kỹ năng diễn xuất của Đầu Tử, nhưng từng qua lại nhiều với Tọa Vong Đạo, Lý Hỏa Vượng sớm đã nhận ra chiêu trò của đối phương.

Rất hiển nhiên Đầu Tử cũng biết Lý Hỏa Vượng nhận ra, nhưng hắn mặc kệ Lý Hỏa Vượng nghĩ thế nào, hắn vẫn tiếp tục diễn kịch. Bạch Linh Miểu tiến lên một bước, chặn giữa Lý Hỏa Vượng và Tả Khâu Vịnh.

Nàng cau mày, tức giận quát lên với Tả Khâu Vịnh:

“Ngươi muốn động vào Lý Hỏa Vượng, thì trước tiên phải bước qua xác ta đã!"

Tả Khâu Vịnh hơi thất thần nhìn Bạch Linh Miểu, hắn khẽ cong miệng lên, ban đầu chỉ là cười nhạt, nhưng dần dần cười nhạt biến thành cười lớn.

Hắn vỗ đùi, chỉ vào Bạch Linh Miểu cười nói:

“Hahaha! Song hỉ lâm môn! Chẳng phải quá trùng hợp sao, ta còn sợ ngươi trốn chỗ nào không dễ tìm cơ, không ngờ ngươi tự dẫn xác tới!"

Tả Khâu Vịnh nói xong câu này, đại quân thuyết bất đạt xung quanh và đám thổ phỉ đều bao vây quanh Lý Hỏa Vượng và Bạch Linh Miểu.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt Tích Cốt Kiếm, liếc mắt nhìn sợi tóc bạc đầy đầu của Bạch Linh Miểu, hắn không đoán được rốt cuộc Đầu Tử định làm gì, nhưng nếu hắn đã đến đây, tám phần là đến trợ giúp.

Nếu không, từ góc độ của kẻ lừa đảo, thực sự không nghĩ ra được tại sao hắn lại chạy đến vòng bao vây để nộp mạng.

“Cẩn thận, đừng sơ suất, đám người này sẽ rút hết tất cả mọi thứ trong cơ thể ngươi, hơn nữa nói không chừng Tả Khâu Vịnh còn có thể sử dụng thiên đạo ngày xưa của Vô Sanh Lão Mẫu.

Lý Hỏa Vượng có vẻ như đang nói với Bạch Linh Miểu, nhưng thực ra là nhắc nhở Đầu Tử.

"Lý sư huynh, không sao, ta biết rồi, Vô Sanh Lão Mẫu giáng thần dụ, đã cho ta biết gốc rễ của kẻ cướp này.

Nghe thấy lời của Bạch Linh Miểu, nụ cười trên mặt Tả Khâu Vịnh dần biến mất, bắt đầu bốc lên cơn giận.

“Cứng miệng, ta xem ngươi còn cứng miệng đến lúc nào!”Hắn vung khăn tay màu hồng lên, khăn tay nửa trong suốt lập tức bung ra, phân thành từng sợi nhỏ, giống như cây kim dài nhỏ bay về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng dậm mạnh hai chân, xông về phía Tả Khâu Vịnh, lúc hắn và Bạch Linh Miểu tách ra, hắn nói thật nhanh.

“Để ta ngăn hắn, người chạy qua muốn làm gì thì làm nhanh đi!"

Còn không đợi Bạch Linh Miểu hành động, Lý Hỏa Vượng đã vung mạnh Tích Cốt Kiếm lên với những sợi nhỏ ngập trời đó, khe nứt xuất hiện, vùng biên khe nứt của hai nền lịch sử đụng vào những sợi chỉ đó.

Điều khiến Lý Hỏa Vượng bất ngờ là, không những không cắt đứt, lại còn phát ra tiếng đá kim loại, đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng gặp tình huống này.

Sợi dây dài trong không trung rơi xuống người Lý Hỏa Vượng như mưa, nhưng nhiều sợi dây như vậy cũng không ngăn được Lý Hỏa Vượng.

Hắn vụt người đi gần Tả Khâu Vịnh hơn chút nữa. Vừa nãy cơ thể của hắn đã tách ra, người bị đâm đó chỉ là bóng tách ra của Lý Hỏa Vượng.

1099 chữ

Chương 1366: Đến Lúc Hành Động Rồi

Trong tích tắc, hai người càng lúc càng gần nhau, đúng lúc hai người sắp đụng vào nhau, cơ thể Lý Hỏa Vượng lún xuống trực tiếp chui vào lòng đất, Tích Cốt Kiếm sắc bén chui ra từ lòng đất chém về phía hai chân của Tả Khâu Vịnh.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng có kinh nghiệm dày dặn vừa từ chuôi

kiếm cảm nhận được lưỡi kiếm lướt qua, tang một tiếng, một luồng lực mạnh truyền đến, Tích Cốt Kiếm của Lý Hỏa Vượng lại bị chấn rung đến mức suýt tuột khỏi tay.

Lý Hỏa Vượng thò ra nửa cái đầu từ trong lòng đất, nhìn Tả Khâu Vịnh chậm rãi rơi xuống ở chỗ không xa.

Hắn chắc chắn rõ ràng mình đã chém đứt hai chân của tên này, nhưng tên này lại không hề bị thương, giống hệt như lúc mình đâm vào lồng ngực của hắn.

“Ôi trời! Lý Hỏa Vượng này, ngươi chỉ có chút trò vặt này thôi à? Vậy ta phải coi thường ngươi thật rồi.

Tả Khâu Vịnh chế nhạo Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn một cái, Bạch Linh Miểu đang hỗn chiến với đại quân thuyết bất đạt, cắn răng nghiến lợi mắng:

“Tên thái giám đáng chết tuyệt tự! Bớt nói đi, muốn đánh thì đánh!"

Tả Khâu Vịnh không hề nổi giận với đòn phản kích của Lý Hỏa Vượng, cười khinh miệt.

“Thái giám? Thái giám thì làm sao? Giờ đây thái giám cũng có thể xưng đế, giờ đây thái giám cũng có thể xưng vương!"

“Các ngươi muốn cha truyền con nối, là vì các ngươi sẽ chết, chỉ cần ta trường sinh bất lão, thì không cần cha truyền con nối"

Lúc Tả Khâu Vịnh nói lời này, vẻ mặt đầy đắc ý, dường như cảm thấy rất hài lòng với thân phận của mình.

"Ừm, được rồi, nói chuyện phiếm đến đây thôi, đến lúc phải hành động thật rồi.

Tả Khâu Vịnh giơ tay phải lên, lúc này Lý Hỏa Vượng mới phát hiện, trên ba đầu ngón tay cuối của đối phương đeo ba bộ móng tay ngọc trắng được khắc hình long phượng quấn lấy nhau rất tinh xảo, chỉ có nương nương trong cung mới đeo bộ móng nhọn dài.

Khi thấy đối phương giơ bộ móng đó chỉ về phía mình, Lý Hỏa Vượng vụt người tránh hướng chỉ của đối phương. Nhưng đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang định phản kích, cơ thể của hắn bắt đầu thay đổi, cơ thể cháy đen vì lửa của mình đang liền lại với tốc độ nhanh chóng.

Không đợi hắn kịp vui mừng, cơ thể của hắn bắt đầu phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Cằm của hắn mọc thêm râu, đầu của hắn mọc thêm tóc, thậm chí móng tay móng chân cũng điên cuồng mọc dài ra với tốc độ rất nhanh.

“Đây...chính là thiên đạo mà Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ năm đó sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn móng tay chân dài ra đó, giống như dây leo quấn lấy Tích Cốt Kiếm, trở nên cực kỳ khó hành động.

“Chí âm túc túc, chí dương hách hách, tiêu tiêu xuất hộ thiên, hách hách phát hộ địa, giao thông thành hòa nhi vạn vật sinh diễn"

Nhìn Lý Hỏa Vượng với mái tóc dài chạm đất, Tả Khâu Vịnh tỏ vẻ mặt đắc ý, dường như đã hoàn toàn giải quyết được hắn.

“Ngươi chỉ có vậy thôi hả? Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi hả?"

Lý Hỏa Vượng tức giận quát lên một tiếng, bất luận móng tay hay tóc và râu của hắn đều lập tức đứt gãy, bởi vì Lý Hỏa Vượng bị hạn chế bởi những thứ mọc dài ra đã phục hồi tự do trở lại.

Hắn cầm kiếm xông về phía Tả Khâu Vịnh, nhưng vừa xông lên chưa được mấy bước, hắn đột nhiên cảm thấy hai tay của mình bị đau.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng liếc nhìn một cái, chấn hãi phát hiện móng tay mọc dài ra vừa nãy lại bắt đầu nhanh chóng thu ngắn lại, mười cái móng tay nhanh chóng thu vào trong ngón tay, móng tay của Lý Hỏa Vượng trở nên máu thịt lẫn lộn.

Nếu chỉ là móng tay thu ngắn lại thì cũng thôi đi, quan trọng hơn

là Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy làn da vừa mọc ra của mình đang nhanh chóng mỏng dần! Tất cả những thứ vừa mọc dài ra trên người hắn đều thu rút lại với tốc độ cực nhanh.

Tất cả những thương tích mà Lý Hỏa Vượng phải chịu vừa nãy bắt đầu xuất hiện trở lại, toàn thân từ trên xuống dưới những cái xương từng gãy của hắn lại về đến thời điểm gãy lìa lúc đầu.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, chỉ trong mấy hơi thở, còn chưa đợi Lý Hỏa Vượng lại gần Tả Khâu Vịnh, bóng hình của hắn đã tiến vào giai đoạn sắp chết.

Cả người trông vô cùng thê thảm, chẳng khác gì bộ xương khô lẫn máu thịt.

“Là...là phát triển! Tên này nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm Tả Khâu Vịnh bằng con mắt độc nhất.

“Cơ thể...cơ thể của ta vẫn ổn! Cơ thể của ta không sao hết!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng nghĩ đến điều này, muốn dùng công pháp tu chân biến cơ thể mình trở lại như ban đầu, cho dù chỉ cầm cự trong thời gian ngắn cũng được.

Cơ thể sắp chết của Lý Hỏa Vượng dần trở lại bình thường, cho dù Tả Khâu Vịnh lấy đi những thứ thật được tu ra đó, thì máu thịt của hắn lại nhanh chóng phát triển ngược trở lại.

Mình so thực lực với hắn thực sự khác biệt quá lớn, đối phương có thực lực quá mạnh, Tả Khâu Vịnh khác với các môn phái khác, hắn không phải sử dụng một phần sức mạnh của thiên đạo, mà hắn trực tiếp nắm giữ cả thiên đạo, tên này vốn là Ti Mệnh giới phàm trần!

Trước đây cho dù đối diện với Ti Mệnh của pháp giáo, Lý Hỏa Vượng cũng không cảm thấy tuyệt vọng, nhưng lần này hắn thực sự cảm thấy bất lực bó tay, chạy cũng không chạy được, đánh cũng không đánh lại được, không tìm được chút hy vọng lật ngược thế cờ nào.

1038 chữ

Chương 1367: Thiên Tai Biến Mất

Tả Khâu Vịnh cũng không định ra tay vội, cứ để yên thích thú nhìn Lý Hỏa Vượng giãy dụa.

“Lý Hỏa Vượng à, trước đây ngươi đã gây không ít rắc rối cho ta, trước đây ta không đối phó ngươi, chỉ là không để ý thôi, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể hoành hành được lâu đâu?

“Lý sư huynh! Ngươi sao rồi, không sao chứ?"

Thấy Lý Hỏa Vượng gặp nạn, Bạch Linh Miểu lập tức thoát khỏi đại quân không thể nói ra, đến bên cạnh hắn vội vàng dìu đỡ hắn, không để hắn ngã xuống.

Trong lúc dìu đỡ, Bạch Linh Miểu đưa tay đến sau đầu của Lý Hỏa Vượng, trực tiếp đập một tấm hồng trung vào trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Cảm thấy đột nhiên trong đầu truyền ra thông tin, Lý Hỏa Vượng bỗng trừng mở to đôi mắt, vô cùng chấn hãi nhìn thiếu nữ bên cạnh.

“Lý sư huynh, rốt cuộc ngươi thế nào rồi? Ngươi đừng dọa ta sợ.

Bạch Linh Miểu khóc ướt đẫm khăn che mắt, vẻ mặt nàng vô cùng bị thương.

"Hừ!"

Tả Khâu Vịnh nhìn cảnh này, vẻ mặt lập tức đầy chê ghét:

“Yên tâm đi, chốc nữa cho các ngươi cùng nhau lên đường, cùng đầu thai.

Lý Hỏa Vượng chồng chất thương tích đột nhiên khẽ bật cười, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý và chế nhạo.

"Ngươi thực sư tưởng mình thắng chắc rồi sao? Ngươi thực sự cho

rằng một mình ta chạy đến đây, tốn sức với ngươi lâu như vậy, là để đợi cái chết chắc?"

"Ừm?"

Tả Khâu Vịnh tỏ vẻ mặt nghi hoặc, nhìn kỹ Lý Hỏa Vượng trước mặt, bất kể nhìn thế nào thì tên nhóc này cũng không phải là đối thủ của mình, hắn có bản lĩnh gì mà dám nói lời này?

“Ngươi và Vô Sanh Lão Mẫu có khúc mắc, ngươi đã làm ầm ĩ lớn như vậy, tưởng Vô Sanh Lão Mẫu không phòng bị chắc? Biết điệu hổ ly sơn là thế nào không? Ngươi đến đây thì chỗ khác sẽ không có ai trông coi.

Lý Hỏa Vượng ôm hông Bạch Linh Miếu, cười đắc ý.

Tả Khâu Vịnh nghi hoặc, hắn vung tay phải, mười mấy cây kim kèm sợi chỉ lập tức đâm vào trong cơ thể tàn tạ của Lý Hỏa Vượng, đóng chặt hắn tại chỗ.

Hắn nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng, quan sát kỹ một lúc, dùng khăn tay che miệng ngúng nguẩy cười khẽ.

“Ta nghe nói ngươi có chút quan hệ với Tọa Vong Đạo, nhưng ngươi muốn dùng cách này để lừa ta, cũng thật coi thường người khác quá rồi đấy, nhóc con, ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm đấy.

Lý Hỏa Vượng ôm bụng cười điên cuồng.

“Hahaha! Được! Ngươi nghĩ được như vậy là tốt nhất, dù sao Ti Mệnh ra tay, bây giờ ngươi chạy về sợ rằng cũng không kịp"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, trời đất biển đổi, Lý Hỏa Vượng nhạy cảm cảm nhận nỗi được đau đớn trên người mình biến mất, hơn nữa không chỉ có đau đớn biến mất, mà thối rữa cũng biến mất.

Thiên tai, hơn nữa còn là hai thiên tai của thiên đạo biến mất.

"Hahaha!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra chỉ vào Tả Khâu Vịnh phá lên cười lớn.

“Tên thái giám đáng chết! Thế nào, lần này tin rồi chứ, lần này ta thắng rồi!"

Đúng lúc Tả Khâu Vịnh tỏ vẻ mặt u ám, lại một thiên đạo nữa biến mát, lần này là từ bi.

Lúc này Tả Khâu Vịnh không ngồi vững được nữa, hắn giật một tay, sợi chỉ dài trong cơ thể Lý Hỏa Vượng nhanh chóng giao nhau, cả cơ thể Lý Hỏa Vượng lập tức bị cắt thành mấy đoạn.

Thậm chí ngay cả tâm bàn của Vô Sanh Lão Mẫu như Bạch Linh Miểu mà hắn cũng không kịp quan tâm, dường như có thứ gì đó còn quan trọng hơn nàng, lập tức nhảy lên lưng rồng vượt mây chạy về hướng đông.

Tả Khâu Vịnh rút chạy, lại thêm trời đất biến đổi, bất kỳ ai cũng biết có biến cố lớn xảy ra, đại quân không thể nói ra và tâm bàn mặt hồ ly lập tức rời khỏi theo Tả Khâu Vịnh.

Chỉ lúc sau gần đó chỉ còn lại Bạch Linh Miểu và mảnh xác của Lý Hỏa Vượng.

Một mảnh da người nhẹ bay chui ra từ trong mảnh xác, hơn nữa nhanh chóng to dần lên, hắn hút hết toàn bộ cái bóng rơi vãi xung quanh vào trong miệng, Lý Hỏa Vượng sống lại.

Bạch Linh Miểu khoanh hai tay trước ngực, nói với Lý Hỏa Vượng.

“Xem đi, thiên đạo khác, bọn họ có thể gọi thì đến, đuổi thì đi, dối trá vô cùng, còn thiên đạo này, chỉ có Tọa Vong Đạo chúng ta mới sử dụng linh hoạt được! Cho dù lợi hại thế nào cũng sẽ bị mắc bẫy"

Lý Hỏa Vượng cúi người nhặt Tích Cốt Kiếm trong vũng máu lên.

“Mau rút đi, chẳng may Tả Khâu Vịnh biết, ta chỉ đang mượn thiên tai để lừa hắn, đến lúc đó muốn chạy cũng không chạy nổi."

Vừa nãy chỉ là trò lừa gạt, Lý Hỏa Vượng mượn thiên tai để ép lui Tả Khâu Vịnh.

Vô Sanh Lão Mẫu vốn không ra tay, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng

không biết Tả Khâu Vịnh căng thẳng như vậy là đang sợ cái gì.

Hắn nhanh chóng chém ra khe nứt thông đến Đại Lương, hai người lập tức về đến Đại Lương qua khe nứt. So với Thiên Trần Quốc và cả Đại Tề hỗn loạn, thì Đại Lương vô cùng bình yên, hiện giờ hắn về đến ngự hoa viên Đại Lương, một vài nương nương đang ngắm hoa thưởng trà với các cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh. Lý Hỏa Vượng khỏa thân xuất hiện đã cắt đứt sự bình yên ở bên này, tiếng la hét vang lên không ngừng.

1025 chữ

Chương 1368: Một Điểm

Lý Hỏa Vượng tóm lấy một thái giám, giật áo của hắn khoác lên người mình, nói với một cô gái đội mũ phượng:

“Ngươi là vợ của Cao Trí Kiên phải không? Mau đi gọi hắn đến đây, nói là rắc rối lần này tạm thời ứng phó được rồi"

Khi cô gái đó khóc lóc chạy đi, Lý Hỏa Vượng thở nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng mới buông lỏng, tình hình vưa nãy đúng là ngàn cân treo sợi tóc, chỉ hơi sai sót thì sẽ chết trong tay Tả Khâu Vịnh.

“Đúng thế, cũng chỉ là tạm thời ứng phó được thôi, bọn họ sẽ còn đến Bạch Linh Miếu đi đến trước bàn, cầm chén trà uống một ngụm.

“Đổi mặt đi! Ta nhìn là bực!"

Bạch Linh Miếu đưa tay vuốt một cái, một con xúc xắc mười hai mặt với con số thay đổi liên tục xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn hắn.

“Tại sao ngươi biết sẽ xảy ra thiên tai đúng lúc đó?"

Nếu không phải đúng lúc nơi đó xảy ra thiên tai, e rằng không dọa được Tả Khâu Vịnh.

Đầu Tử cười ha ha, cầm chén trà nhấp một ngụm nữa.

“Ngươi đừng quan tâm việc này, ta có người báo.

“Có người báo?"

Lý Hỏa Vượng nhìn Đầu Tử trước mặt, trong lòng vô cùng ghét kiểu ăn nói lấp lửng của hắn.

“Đã là lúc nào rồi, ngươi còn định giấu diếm đến lúc nào? Rốt cuộc thiên tai đó là thế nào? Rốt cuộc ngươi còn biết cái gì?"

Đầu Tử bật cười haha.

“Hồng Trung à, ta nói cho ngươi biết thì có thể thế nào chứ? Bây giờ ngươi còn có thời gian quản những việc khác không? Chẳng phải bây giờ ngươi đang nghĩ cách đối phó tên quái dị đó sao?"

“Hắn mạnh đến mức nào, ngươi cũng thấy rồi, ngươi cũng nói chỉ tạm thời ứng phó cho qua, khi hắn nhận ra bị lừa, lần sau sẽ không dễ mắc lừa nữa đâu"

Nghĩ đến thực lực không thể lay chuyển của Tả Khâu Vịnh, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng càng trở nên khó coi, đối phương là Ti Mệnh da thịt, nếu mình muốn đối phó hắn, lựa chọn duy nhất có thể nghĩ đến là mượn năng lực của Lý Tai.

“Đừng trông mong vào Lý Tại, dạo này hắn rất bận"

Nghe thấy Đầu Tử đột nhiên nói lời này, Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu.

“Cho nên ngươi nghe ngóng thông tin này từ chỗ Lý Tai phải không?"

“Ôi trời, lần này ngươi phản ứng nhanh đấy, xem đi, ta không giấu thì thế nào? Nói ra cũng chẳng có tác dụng gì?

Số điểm trên đầu Đầu Tử biến thành một điểm.

“Trước đây ta còn nói cái gì? Mấu chốt giết chết Tả Khâu Vịnh là cái gì? Mau nói đi!"

Lý Hỏa Vượng tiến lên hai bước, tóm cổ áo của Đầu Tử.

“Hắn chưa từng nói về việc này, nói thật, hắn chưa chắc đã quen biết Tả Khâu Vịnh gì đó"

Đầu Tử xòe hai tay nhún vai.

“Ngươi đừng lừa ta! Hắn là ta trong tương lai, làm sao hắn có thể không biết Tả Khâu Vịnh!"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Hắn vẫn còn sống, có nghĩa là ta trong tương lai vẫn sống, ta chắc chắn có thể vượt qua cửa ải lần này!"

Nghe thấy lời này, Đầu Tử lập tức hất gáo nước lạnh lên Lý Hỏa Vượng.

“Chưa chắc đâu, lịch sử có thể thay đổi mọi lúc mọi nơi, chẳng may bây giờ ngươi chết, thì Lý Tai cũng không còn"

Lý Hỏa Vượng tức giận đẩy mạnh một cái, khiến Đầu Tử loạng choạng.

"Ngoài việc khoa môi mua mép thì người còn có tác dụng gì! Ngươi đến đây xem kịch hả?"

"Đương nhiên là ta có ích rồi, vừa nãy nếu không phải có ta thì người đã chết rồi, tên thái giám đáng chết muốn đối phó ngươi, tấm da tâm tố của ngươi không có tác dụng gì, hãy nhớ, Lý Hỏa Vượng, lần này ngươi nợ ta một ân tình"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng định nói gì đó, bên trái vang lên tiếng bước chân, Lý Hỏa Vượng còn cho rằng Cao Trí Kiên đến, kết quả khi hắn quay đầu nhìn, thì thấy Lý Tuế đi về phía mình.

Nhìn thấy y phục thái giám trên người Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế cởi đạo bào màu đỏ trên người khoác lên cho Lý Hỏa Vượng.

“Cha, sao thế? Sau khi ngươi đến Thiên Trần Quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Xem ra Tả Khâu Vịnh bị dọa sợ rút lui, cuộc tấn công ở Đại Tề cũng dừng lại, nếu không nàng không thể nào ở đây ung dung trò chuyện.

Lý Hỏa Vượng hơi mệt mỏi, tay phải kéo cổ áo, tay trái luồn vào trong tay áo đạo bào đỏ.

“Ầy, một lời khó nói hết.

Sau đó Lý Hỏa Vượng giải thích ngắn gọn từ đầu đến cuối câu chuyện cho Tuế Tuế.

“Ha, không ngờ phải không, Thiên Trần Quốc lại còn có một Ti Mệnh, Ti Mệnh da thịt, thật không ngờ kẻ địch của chúng ta lại là như vậy.

“Chốc nữa ngươi về bảo đám người Cao Trí Kiên không cần chuẩn bị chiến đấu nữa, đối phó Ti Mệnh, có đông người phàm đi nữa cũng vô dụng, nếu muốn đối phó hắn, e rằng chỉ có Ti Mệnh"

Đúng lúc này, Đầu Tử ở một bên xen vào một câu.

“Đừng tìm Lý Tai, ta nói rồi, bây giờ hắn rất bận, không có thời gian để ý bên này, nghĩ cách khác đi.

Ngọn lửa dâng lên trong lòng Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi nói hai lần rồi! Không cần lặp lại nữa! Tai ta chưa bị điếc! Có thời gian nhiều lời ở đây, chi bằng nghĩ cách ứng phó đi!"

1010 chữ

Chương 1369: Thái Độ

Tuy đúng là Đầu Tử đến đã giúp được một lần, nhưng thái độ ngông nghênh của hắn có vẻ không giống đến trợ giúp, mà hoàn toàn là đến xem kịch.

Nghe thấy lời này, Đầu Tử lại cười ha ha một tiếng, cơ thể co lại trực tiếp biến mất, giọng của hắn biến mất dần trong hư không.

“Hồng Trung à, ngươi như vậy không được đâu, tâm tư Tọa Vong Đạo chúng ta phải cởi mở, không vui thì cũng phải trải qua một ngày, mà vui vẻ cũng phải trải qua một ngày, hà tất phải sống mệt mỏi như vậy, cho dù một giây sau phải chết, thì một giây trước cũng phải vui vẻ"

“Ngươi xem đấy, ngươi xem thái độ của hắn đấy!"

Lý Hỏa Vượng đè nén cơn giận trong lòng đưa tay chỉ vào không trung.

Lý Tuế không trả lời, dường như nàng đang tiêu hóa sự việc mà Lý Hỏa Vượng vừa nói, một lúc sau nàng nói với Lý Hỏa Vượng đang đi đi lại lại:

“Cha, đối phó Tả Khâu Vịnh đó, ta có cách, có lẽ có thể thử xem.

“Cái gì?"

Lý Hỏa Vượng đứng lại, hắn vừa định hỏi, thì lập tức ý thức được Lý Tuế đang nói gì.

“Ngươi muốn nói đến cách trước đây ư? Nhét tiên thiên nhất khí và thần quang trong cơ thể tâm tố khác vào trong cơ thể của ta để ta tu chân đại thành ư?"

Lý Tuế gật đầu.

“Đúng thế, trước đây không được là vì chúng ta không có người của bên phía Thiên Trần Quốc có thể chạm vào thiên đạo, nhưng bây giờ đã có rồi.

Trong lúc nói, có mấy người từ cửa đi vào, đó là những đại quân không thể nói ra, đầu của bọn họ bị xúc tu xiên vào với nhau như kẹo hồ lô, lắc lư đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn đại quân không thể nói ra với vẻ mặt phức tạp, xem ra trong lúc mình không ở Đại Tề, Lý Tuế đã bắt không ít người.

Hắn nói với vẻ mặt phức tạp:

“Nhưng bây giờ vẫn chưa biết sau khi tu chân bảy vòng đại thành, thì sẽ như thế nào, có thể đuổi kịp thực lực của Tả Khâu Vịnh hay không"

Ngoài ra còn có một nguy hiểm ngầm mà Lý Hỏa Vượng chưa nói ra, tuy con đường trở nên mạnh hơn ở trước mặt, nhưng lòng hắn vẫn có chút bất an.

Hắn không quên trước đó mình không phân biệt được thật giả, hơn nữa đó còn chỉ là hai vòng, nếu bảy vòng tu chân đại thành, e rằng sẽ giống như Lý Tuế nói, tất cả những gì suy nghĩ tưởng tượng đều sẽ thành thật.

Sức mạnh này càng lớn, thì tác dụng phụ với mình càng mạnh.

Ban đầu là mượn dùng Hồng Trung phía dưới Thanh Khâu, mới miễn cưỡng khiến tu chân và tu giả cân bằng, nếu để phần chân thực cao hơn, phá vỡ thế cân bằng, có trời mới biết sẽ có hậu quả gì. Nhưng nếu không thử dùng, Tả Khâu Vịnh thực sự đến Đại Lương, xét tình trạng giao đấu trước đó, thì e rằng sẽ là một trận chém giết tàn sát!

“Không thử thì làm sao biết được, dù sao hiện nay cũng không còn cách nào khác, đúng không? Cha, ngươi đừng coi thường bản thân, hắn là Ti Mệnh, chẳng lẽ ngươi không phải là Ti Mệnh sao?"

"Ngoài ra, cha à, ta biết ngươi lo lắng cái gì, tu chân không tu giả dễ tẩu hỏa nhập ma, đợi đến lúc đó, chúng ta giết Đầu Tử, đặt một phần giả đó trong cơ thể hắn lên người ngươi, tự nhiên có thể giải quyết vấn đề” Lý Hỏa Vượng nhìn Lý Tuế với vẻ mặt phức tạp, nghĩ đến nàng thay đổi rất khác với trước đây, Tuế Tuế từng ở trong bụng mình sẽ không nói ra những lời này.

“Tuế Tuế, có phải ngươi có tâm sự gì giấu ta không? Nếu có chuyện gì nhớ phải bàn bạc với ta đấy"

Lý Tuế khẽ gật đầu, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

“Được, cha à, ngươi muốn thử cách đó không?"

Lý Hỏa Vượng cân nhắc một lúc, gật đầu mạnh kiên định.

“Ừm! Đã bị ép đến mức này rồi, không được cũng phải được!"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nghĩ đến vẻ mặt giống như mèo vờn chuột của Tả Khâu Vịnh, khuôn mặt hắn toát lên sát ý mạnh mẽ.

“Đến đây! Xem hai chúng ta, mạng của ai kiên cường hơn!"

“Rắc rắc rắc"

Trần Hồng Du cầm một túi khoai tây chiên, bốc một nắm to bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, nàng rời ánh mắt khỏi tivi và nhìn sang Lý Hỏa Vượng đang nói thao thao bất tuyệt với Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm.

“Tên nhóc này lại điên điên khùng khùng rồi ư?"

Triệu Lôi bỗng dừng ngón tay đang gõ nhanh trên màn hình điện thoại, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Hỏa Vượng một cái xong, rồi lại vùi đầu gõ tiếp.

“Hắn nói hắn có thể đảo ngược thời gian, đang muốn thuyết phục họ.

"Ừm?"

Nghe thấy lời này, Trần Hồng Du tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta nhớ dị năng đặc biệt của hắn là tạo ra vật thật từ cái không có mà? Lại tăng cấp từ lúc nào thế? Sao ta không biết?"

Lúc này Triệu Lôi cũng chẳng thèm nói gì nữa, tiếp tục vùi đầu nhìn điện thoại của mình, tiếng nói chuyện bên phía Lý Hỏa Vượng vẫn liên tục truyền vào tai hắn.

“Ta nói thật đấy! Tất cả đều là thật! Chính vì trước đây từng xảy ra tình huống như vậy, cho nên ta mới có thể chắc chắn, tại sao các ngươi không tin ta!"

1029 chữ

Chương 1370: Trọn Điểm

“Công xưởng đó chính là Ti Mệnh! Chính vì chúng ta đã giải quyết Ti Mệnh này, cho nên nó mới hoàn toàn biến mất tận gốc! Kể cả những việc trong đầu các ngươi!"

Thanh Vượng Lai ở trước mặt nghe thấy những lời kích động của Lý Hỏa Vượng, hắn ghé đến bên tai Triệu Sương Điểm thì thầm nói gì đó, mấy giây sau, Triệu Sương Điểm tán thành gật đầu. Tuy họ không nói gì, nhưng từ ánh mắt của họ, Lý Hỏa Vượng biết họ đang nghĩ gì, trước đây hắn đã từng thấy ánh mắt như này không biết bao nhiêu lần.

“Các ngươi có ý gì? Có phải các ngươi nghĩ ta điên không? Ta không có bệnh! Không đúng! Ta có bệnh! Nhưng bệnh của ta chỉ là xuất hiện một vài ảo tưởng thôi! Không thể nào xóa đi tất cả mọi việc liên quan đến Ti Mệnh khỏi ký ức của tất cả mọi người"

Thanh Vượng Lai giơ hai tay lên, lặng lẽ ấn Lý Hỏa Vượng.“Được, Lý Hỏa Vượng, ngươi đừng vội, chúng ta không nói bệnh tình của ngươi nặng thêm, chỉ là chuyện này rất khó hiểu"

Lý Hỏa Vượng tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm hắn bằng đôi mắt đầy tia máu.

“Có gì mà khó hiểu? Bởi vì công xưởng đó là hình chiếu của Ti Mệnh! Cái chết của thứ như Ti Mệnh chính là hoàn toàn biến mất, ngay cả nguồn gốc hậu quả cũng sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn!"

“Đại Ti Mệnh vô vãng diệc vô tiền, ti mệnh chi đản, nhi lai tòng chi, diệc, như chi! Bây giờ cuối cùng ta cũng hiểu những lời được viết trên chiếc quạt của Gia Cát Uyên nghĩa là gì rồi!"

“Ừm, Gia Cát Uyên là ai? Sao nói mãi nói mãi mà lại xuất hiện nhân vật mới thế?"

Ngũ Kỳ góp vui bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Đại Ti Mệnh là ai? Tên nhóc ngươi gọi chúng ta đến là để phát khùng phát điên à?"

Ba Nam Húc ngậm điếu thuốc, dựa vào tường nhìn Lý Hỏa Vượng đang hưng phấn với vẻ mặt bực bội.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu hắn muốn nói gì rồi"

Thanh Vượng Lai giải thích với những người khác.

“Hắn nói đến chuyện trong thế giới quan của hắn, hình như Lý Hỏa Vượng lĩnh ngộ được chân lý nào đó trong thế giới quan của hắn.

“Xí, nói với ta thì có gì khác biệt không? Chẳng phải hắn vẫn phát điên sao?"

Ba Nam Húc kẹp điếu thuốc, thổi một làn khói về phía Lý Hỏa Vượng.

“Câm miệng cho ta! Ta cũng đang mau chóng tìm hiểu thế giới quan của các ngươi! Các ngươi cũng nên tìm hiểu thế giới quan của ta! Hơn nữa điều này vô cùng quan trọng, thậm chí còn liên quan đến kẻ địch chúng ta gặp phải sau này!"

“Ngươi nói như vậy đúng là không sai, nhưng ngươi nói đảo ngược thời gian, khó tránh không nhất quán với thế giới quan của chúng ta.

Triệu Sương Điểm đưa ra mâu thuẫn quan trọng nhất.

“Ta từng nghiên cứu thế giới quan của tất cả mọi người, họ không giống như ngươi nói, có thể đảo ngược thời gian"

“Những gì ngươi nghĩ nhất định phải là đúng sao? Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên ta gặp tình huống này, đây là lần thứ ba rồi! Chỉ là lần này ta mới hoàn toàn hiểu ra, trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Thấy Lý Hỏa Vượng vẫn cố gắng biện giải, Triệu Sương Điểm cắt ngang lời Lý Hỏa Vượng.

“Được, ta biết rồi, ngươi không cần giải thích nữa, ý của ngươi là ngày mùng sáu tháng sau, ngươi chắc chắn cùng chúng ta ra tay phải không?"

“Bây giờ trọng điểm không phải là điều này! Ta muốn nói là..."

“Phải hay không phải?"

“Phải"

Lời của Triệu Sương Điểm khiến Lý Hỏa Vượng có cảm giác như đấm vào cục bông, e rằng mình cứ nói tiếp, ngoài mặt thì nàng đồng ý, nhưng trong lòng vẫn không tin.

“Được, vậy hôm nay đến đây thôi, chốc nữa ta còn có cuộc họp, có chuyện gì liên lạc qua wechat.

Triệu Sương Điểm đứng lên, nhét vào trong lòng Lý Hỏa Vượng một chiếc điện thoại thông minh, sau đó cũng những người khác đi ra khỏi biệt thự của Thanh Vượng Lai.

“Triệu tỷ! Đi luôn à? Không ở lại ăn bữa cơm sao? Tài nghệ của Thanh Vượng Lai rất được đấy"

Ngũ Kỳ lên tiếng khách sáo nói.

“Thôi, ta giảm béo, buổi trưa không ăn cơm, hẹn tháng sau gặp.

Triệu Sương Điểm nói, đưa tay ấn tay nắm cửa.

“Đợi đã!"

Triệu Sương Điểm cau mày, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, vẫn là Lý Hỏa Vượng.

“Vũ khí sở trường của ngươi là súng bắn tỉa phải không?"

Lập tức phòng khách yên tĩnh hẳn, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng tivi.

Thấy Triệu Sương Điểm đứng tại chỗ, Lý Hỏa Vượng bật cười, lần này thì khác, lần này hoàn toàn khác với mấy lần trước, tuy bởi vì căn nguyên nguồn gốc kết quả sự việc đều bị xóa đi, họ đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mình biết! Từ trong đoạn ký ức đó, mình đã ghi nhớ một vào thông tin chắc chắn không thể phủ định!

"Trước nay ngươi chưa từng nói với ta điều này, bây giờ ngươi có

thể đoán xem, làm sao ta biết được?” Lý Hỏa Vượng nở nụ cười tự tin.

Triệu Sương Điểm lập tức nhìn sang Thanh Vượng Lai.

“Ngươi nói với hắn phải không?"

Nụ cười thân thiện luôn trên khuôn mặt Thanh Vượng Lai liền biến mất, hắn chậm rãi lắc đầu.

“Không, ta không nói với hắn bất kỳ chuyện gì liên quan đến ngươi"

Thanh Vượng Lai vừa nói xong, Lý Hỏa Vượng liền tiếp lời.

1136 chữ

Chương 1371: Ngươi Đã Thuyết Phục Được Ta

“Ta không chỉ biết ngươi giỏi dùng súng bắn tỉa, ta còn biết bên cạnh người có một cô gái tên là Linh! Nàng ta có thể dùng máy tính dẫn đường cho chúng ta! Hơn nữa, nàng ta còn có bệnh, khuôn mặt co giật!"

"Ngươi thử lại xem trước đây, rõ ràng ngươi không nói gì, làm sao ta biết trước ngươi muốn phản kích họ?” Lời của Lý Hỏa Vượng từng tầng từng tầng đè lên lồng ngực Triệu Sương Điểm, đồng thời cũng nâng cao sự tự tin của bản thân Lý Hỏa Vượng.

Nếu theo quy trình bình thường, bây giờ Lý Hỏa Vượng vốn không biết những chuyện này, bây giờ Lý Hỏa Vượng đã có thể biết những thông tin này, vậy chứng minh lời hắn nói là thật, hơn nữa thái độ của Triệu Sương Điểm lúc này đã nói ra tất cả.

“Tất cả những chuyện đó không thể nào là giả! Tất cả những gì ta trải qua trước đó là thật!"

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột.

“Ngươi đợi ta một lúc.

Triệu Sương Điểm kéo mở tay nắm cửa, trực tiếp đi ra ngoài, chỉ lúc sau nàng quay lại, trong tay cầm một chiếc máy tính.

Nàng mở máy tính, ngón tay nhanh chóng gõ gì đó trên bàn phím, Lý Hỏa Vượng biết nàng thực sự nghiêm túc, cuối cùng nàng đã tin những gì mình nói.

“Lại đây, ngươi xem cái này đi"

Triệu Sương Điểm gõ bàn phím hồi lâu xong rồi bày màn hình máy tính trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi bảo ta xem cái gì? Ta không hiểu những cái này"

Lý Hỏa Vượng nhìn một dãy công thức liền chóng mặt.

Triệu Sương Điểm cau mày suy nghĩ mấy giây xong, nhìn Lý Hỏa Vượng nói:

“Vậy ngươi muốn học từ đầu không? Ta có thể dạy ngươi, nếu những điều ngươi nói là thật, thì có lẽ chỉ có ba cách giải thích"

“Tại sao cứ phải là ta thích ứng với thế giới quan của ngươi? Thế giới quan của ngươi nhất định là chân lý hay sao? Tại sao không thể là mọi thứ trong thế giới quan của ta mới là chân thực? Thế giới quan của ngươi mới là giả chứ?"

“Thế giới quan của ta xung đột với thế giới quan của ngươi, bây giờ thế giới quan của ta nhất quán rồi, còn thế giới quan của ngươi xảy ra mâu thuẫn, chẳng lẽ ngươi không nên tìm nguyên nhân từ thế giới quan của mình sao?"

“Ta không học, ta cũng không có ý định học! Dù sao sự việc là như vậy, ta cũng nói cho các ngươi điểm mâu thuẫn rồi, tóm lại tin hay không, các ngươi cứ xem mà làm!"

Ba Nam Húc ở một bên cười nói:

“Bảo bọn ta thích ứng với thế giới quan của ngươi? Chẳng lẽ ngươi muốn cho chúng ta cùng phát bệnh tâm thần sao?"

“Ngươi câm miệng cho ta Triệu Sương Điểm nhìn Ba Nam Húc một cái, Ba Nam Húc nhún vai, ngồi trên sofa xem tivi.

Triệu Sương Điểm mau chóng đổi giao diện trên máy tính, mở ra một tài liệu mới.

“Lý Hỏa Vượng, ta tin ngươi, ngươi nói lại thế giới quan của ngươi một lượt, nói chi tiết một chút.

Thấy Triệu Sương Điểm thực sự tin mình, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, bình tĩnh bắt đầu thủ thỉ nói.

“Được, phải bắt đầu từ Thanh Phong Quan, lúc đó ta còn đang ở bệnh viện tiếp nhận điều trị, ta còn tưởng đó là giả."

Trong mấy tiếng liền, Lý Hỏa Vượng kể hết thế giới kỳ lạ đó cho đối phương, kể xong toàn bộ thì trời đã tối.

"Ăn cơm xong rồi tiếp tục chứ, đồ ăn nguội hết rồi, ta phần cho ngươi một suất đấy"

Ba Nam Húc cầm chai bia đi đến, nói với Triệu Sương Điểm.

“Suỵt, yên lặng một lúc, ta cần sắp xếp lại.

Triệu Sương Điểm mau chóng nhấp chuột lên xuống, chỉnh lý bản ghi chép câu chuyện của Lý Hỏa Vượng.

“Có để phần cho ta không? Ta cũng đói rồi"

Lý Hỏa Vượng đứng lên, mấy tiếng đã khiến hắn bình tĩnh lại.

“Ô, bệnh nhân tâm thần còn biết phải ăn cơm à"

Ba Nam Húc tỏ vẻ mặt ghét bỏ quay người bỏ đi.

“Lại đây, ngồi xuống, ta để phần cho người một suất"

Ngũ Kỳ bên bàn ăn vẫy tay với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn Triệu Sương Điểm đang suy nghĩ một cái, đi đến cầm và ăn đĩa cơm rang gà nướng khoai tây.

Khi hắn ăn được một nửa, Triệu Sương Điểm cũng chỉnh lý xong, nàng bê máy tính đặt bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, ta đã nghiêm túc chỉnh lý lại một lượt, tuy ta rất muốn tin lời của ngươi, nhưng ta phát hiện thế giới của ngươi không được nhất quán như ngươi nói, thậm chí còn không nhất quán bằng thế giới của người khác, rất nhiều chỗ thậm chí còn duy tâm"

Lý Hỏa Vượng nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống.

“Ngươi vẫn chưa hiểu sao? Thế giới này không phải thế giới bình thường, nó điên khùng, xảy ra chuyện điên khùng cũng không phải kỳ lạ.

“Hơn nữa thế giới quan duy vật của ngươi nhất định là chân lý sao? Nói không chừng thế giới của chúng ta cũng là duy tâm đấy, chỉ là tạm thời chúng ta chưa phát hiện ra thôi.

Lý Hỏa Vượng nói xong, tiếp tục ăn cơm.

Triệu Sương Điểm nghe xong lời này, nghiêm túc suy nghĩ, hai tay nàng gõ bàn phím cạch cạch cạch, hình như đang tính toán điều gì.

Khi Lý Hỏa Vượng sắp ăn xong, nàng dừng tay.

“Được, ngươi đã thuyết phục được ta.

"Ừm?"

Lý Hỏa Vượng ngẩn người, đối phương dễ dàng tin mình như vậy ư? Đúng là vượt ngoài dự liệu của hắn, từ sau khi ra khỏi Thanh Phong Quan, người đầu tiên tin những gì mình nói như vậy, cũng thật dễ dàng quá. Trong lòng hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng những lời lẽ cần nói nếu Triệu Sương Điểm không tin mình cơ.

"Ngươi có ý gì? Ngươi bị thuyết phục rồi ư? Chẳng lẽ thế giới của chúng cũng là duy tâm thật sao?"

"Thế giới của chúng ta tuy không có thế giới vĩ mô, nhưng vẫn có thế giới vi mô, hơn nữa còn có không ít. Triệu Sương Điểm nói xong, gập máy tính lại.

1053 chữ

Chương 1372: Vẫn Còn Nhiều Rắc Rối

“Duy tâm?"

Lý Hỏa Vượng ăn cơm đầy miệng ngẩng đầu nhìn đèn trần pha lê trên đỉnh đầu, quay đầu lại nhìn sang sofa da thật bên trái, cuối cùng lại nhìn khuôn mặt tinh tế của Triệu Sương Điểm, tất cả đều không thay đổi.

"Đừng lo lắng, cho dù chỉ là duy tâm, chúng ta cũng có thể to gan giả thiết, cẩn thận chứng minh, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ, có ích rất lớn cho nghiên cứu của ta.

Lý Hỏa Vượng vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

"Không có gì, bây giờ ta chỉ sợ nếu ngày mùng sáu tháng hai lại giết chết Ti Mệnh đó, thì tất cả lại trở về điểm ban đầu, ta sợ lại phải giải thích với ngươi lần nữa.

“Không sao, nếu ngươi thực sự có thể đảo ngược thời gian, thì chúng ta có thể thông qua ngươi để đồng bộ thông tin với ta ở thời điểm đó, ngươi là một đại lượng biến thiên.

“Tùy ngươi, chỉ cần có thể hiểu là được"

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, đặt cái đĩa trong tay xuống, hắn vô cùng nghiêm túc suy nghĩ xong, lên tiếng nói:

“Nếu mọi việc của ta nói đều là thật, thì có vài chuyện cần suy nghĩ lại, ví dụ như lý luận con voi trước đây của ngươi.

“Có lẽ con voi mà ngươi nói không trải rộng ra, ngà voi chân voi vòi voi đều được vẽ trên từng trang giấy, rồi chồng chất lên nhau trên cùng một thời gian.

“Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao chúng ta nhảy đến ngà voi của con voi khác giải quyết rắc rối, khi muốn tiếp tục đến cái vòi con voi giải quyết rắc rối, thì phải lùi lại đến khoảng

thời gian này bắt đầu lại từ đầu"

“Có khả năng này, giả thiết rất đặc biệt.

“Đặc biệt hơn nữa, chẳng lẽ không phải, con voi như vậy mà còn sống được sao?"

Lý Hỏa Vượng cầm đũa lên, và nốt chỗ cơm còn lại trên đĩa vào miệng mình.

“Bây giờ nói như vậy vẫn còn sớm, chúng ta cần nhiều bằng chứng hơn, nhưng bất kể thế nào, vẫn cảm ơn ngươi.

Triệu Sương Điểm đang định đi, nhưng lại bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

“Bất luận là khả năng của ngươi hay là giả thiết của ta, rốt cuộc chúng ta còn phải lăn lộn bao lâu nữa? Ta thực sự rất mệt, ta mệt quá rồi.

“Ta không thể trả lời ngươi câu này, bây giờ lại thêm nhiều biến số, nếu ngươi muốn mau chóng kết thúc, thì ngươi phải nghĩ cách cố hết khả năng giúp chúng ta.

Triệu Sương Điểm nói, lại đứng lên đi về phía cửa.

Lý Hỏa Vượng ăn cơm xong, nhưng hắn vẫn ngồi ở đó với cái đĩa không, chưa ra khỏi ăn, suy nghĩ chuyện của mình.

Tuy hiểu một phần chân tướng hiện thực, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu với tình hình hiện tại của mình, nếu theo cách nói của Triệu Sương Điểm, Ti Mệnh ở con voi khác vẫn nhìn chằm chằm như hổ đói. Nếu không thể giải quyết triệt để rắc rối này, thì mình mãi mãi sống với cái tiếng bệnh nhân tâm thần. Hắn không muốn như vậy, khó khăn lắm mới biết tại sao, hắn muốn sống thất tốt, sống như một con người bình thường.

Tuy đã bớt đi rất nhiều bí ẩn, nhưng vẫn còn nhiều rắc rối, tuy nhiên thái độ của Lý Hỏa Vượng đã khác với trước đây.

“Chẳng phải chỉ là Vu Nhi Thần và Ti Mệnh của Thạch Độc sao? Đến đây! Trước đây gian kế của các ngươi không thành công, sau

này các ngươi cũng đừng mơ thành công!"

Lý Hỏa Vượng hiểu rõ tất cả trong lòng tràn đầy ý chí chiến đấu. Nhưng nếu chém đứt bao nhiêu nhân quả, bất luận sau này phải trải qua bao nhiêu luân hồi, chỉ cần cuối cùng có thể đạt được mục tiêu, Lý Hỏa Vượng cũng không hề sợ hãi, ngay cả cái chết mà hắn cũng không sợ, thì càng đừng nói đến việc khác.

Đúng lúc này, “xì” một tiếng, một địa cơm rang trứng cà chu đặt trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn Ngũ Kỳ đưa cơm đến.

“Cảm ơn! Một phần là đủ, ta ăn no rồi.

“Ai nói cơm này là cho ngươi? Cơm này để ngươi đưa cho người khắc ăn.

“Mang đi? Mang cho ai?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng hiện lên dấu chấm hỏi, ai chưa ăn cơm mà cần mình mang đi?

“Đưa cho bạn gái ngươi, bây giờ nàng đang ở trên tầng đấy, chắc ngươi không quên ngươi còn có một cô bạn gái chứ?"

"Duong Na?"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên phản ứng lại, cùng với chém đứt nhân quả, đương nhiên Dương Na được mình đưa về nhà cũng sẽ ở biệt thự của Thanh Vượng Lai, nàng đến đây để tìm mình.

“Vốn dĩ lúc ngươi đến, ta đã muốn nói với ngươi, nhưng ngươi vừa đi vào đã bla bla nói chuyện với Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai, ta muốn nói cũng không xen vào được"

"Chuyện riêng của hai ngươi, ta cũng không muốn hỏi, nhưng tâm trạng của bạn gái ngươi không tốt lắm, dạo này cũng không ăn cơm tử tế, ngươi xem có thể bảo nàng ăn nhiều hơn chút không. Nếu ngươi bế tắc, thì ta sẽ phải truyền đường cho nàng đấy.

“Cảm ơn, Ngũ tỷ.

Nghĩ đến hoàn cảnh hiện giờ của Dương Na, cảm xúc của Lý Hỏa Vượng trầm xuống, hắn bưng đĩa cơm rang mang theo tâm trạng khó mà miêu tả đi lên trên tầng.

Vẫn là căn phòng thứ ba, cùng với Lý Hỏa Vượng đẩy mở cửa, hắn nhìn thấy Dương Na vô cùng tiều tụy đang co ro trên giường bên góc tường.

“Nào, Na Na, đói rồi phải không? Ăn cơm trước đã"

Lý Hỏa Vượng đỡ nàng từ giường đến bên bàn.

“Hỏa Vượng? Hỏa Vượng, là ngươi phải không?"

1021 chữ

Chương 1373: Ta Không Còn Là Gánh Nặng Nữa

Dương Na tóm chặt cổ tay của Lý Hỏa Vượng, dường như chỉ sợ hắn bỏ chạy vậy.

Sau đó nàng lập tức chú ý đến con mắt trống rỗng của Lý Hỏa Vượng, nàng vô cùng đau lòng đưa tay sờ qua.

“Hỏa Vượng, mắt của ngươi đâu? Sao ngươi lại mất một mắt? Xin lỗi, là vì ta phải không? Là vì ta đã liên lụy đến ngươi phải không?"

“Không"

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay nàng, đau lòng nhìn vết thương trên cổ tay nàng, nhẹ giọng giải thích nói:

“Không phải vì ngươi, không liên quan đến ngươi, tuyệt đối đừng tự trách, ngươi không liên lụy đến ta, là ta đã liên lụy ngươi.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, nhưng ngươi không còn một con mắt, ta vẫn rất đau lòng” Sau khi nói xong lời này, khuôn mặt vô cùng tiều tụy của Dương Na nở nụ cười cười rạng rỡ.

“Hỏa Vượng, ta tin rồi, ta thực sự tin rồi. Bất kể sau này ngươi nói gì, ta cũng tin, ta là Vô Sanh Lão Mẫu, ta cũng là Ti Mệnh giống ngươi"

Lời của Dương Na như mũi đao đâm vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng, tuy đã từng trải qua một lần, nhưng sau khi trải qua lần nữa, hắn vẫn vô cùng đau lòng.

Lý Hỏa Vượng không muốn tỏ ra đau lòng, chỉ sợ Dương Na sẽ hiểu lầm quy hết tội về mình, hắn cố gắng tươi cười.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt"

Lần này Lý Hỏa Vượng không muốn đưa Dương Na về nữa, nếu

lần sau vẫn sẽ chém đứt nhân quả quay về điểm ban đầu, thì cố hết sức để Dương Na vui vẻ một chút đi.

Cứ coi như mơ một giấc mơ sẽ tỉnh bất cứ lúc nào, dù sao đến lúc đó ngoài mình ra thì những người khác cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hỏa Vượng, ta là Vô Sanh Lão Mẫu, ta là Ti Mệnh, ta có thể giúp ngươi. Ta không còn là gánh nặng nữa. Dương Na dựa đầu vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng, nói như nửa tỉnh nửa mơ.

"Ngươi không phải gánh nặng, ngươi có thể giúp ta, Na Na lợi hại nhất, nào, ăn cơm trước đi Lý Hỏa Vượng cầm chiếc thìa xúc một thìa trứng cà chua để bên miệng nàng như dỗ trẻ con.

Hắn đút từng miếng, nhìn Dương Na ăn từng miếng, khí sắc dần dần tươi tắn hơn, lòng Lý Hỏa Vượng cũng đỡ hơn một chút.

"Hỏa Vượng, đừng lo cho ta, ngươi không trách ta, tinh thần ta tốt hơn nhiều rồi, ta có thể hoạt động” Dương Na yếu ớt đang định đẩy Lý Hỏa Vượng ra, lại bị Lý Hỏa Vượng vội kéo lại.

"Nghe lời ta, nghỉ ngơi cho khỏe đã, bây giờ là buổi tối, có chuyện gì đợi ngày mai rồi nói"

Sau khi ăn hết một đĩa cơm rang, Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na dỗ dành một lúc, rồi hắn cầm đĩa đi ra ngoài.

Khi vừa đi ra ngoài thì thấy Thanh Vượng Lai vừa hay đứng ở cửa đợi mình.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đầy thân thiện của hắn, Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm rồi chậm rãi buông lỏng, cầm đĩa đi xuống tầng.

“Chắc tối nay ngươi ở lại đây phải không? Ta đã dọn dẹp phòng rồi.

Chỉ cần không liên can đến lợi ích, Thanh Vượng Lai vẫn thể hiện rất hoàn hảo.

“Không cần đâu, ta ở luôn phòng này cùng Dương Na là được"

Lý Hỏa Vượng đi qua bên cạnh hắn, đi xuống cầu thang.

“Dương Na tỉnh táo lại là chuyện tốt, phía chúng ta có thêm một người"

“Bành!"

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn vung nắm đấm qua.

“Ta cảnh cáo ngươi! Không được lôi kéo nàng vào! Nếu không ta giết chết ngươi!"

Thanh Vượng Lai cười ha ha dùng mu bàn tay lau vết thương trên mặt.

“Lý Hỏa Vượng à, ngươi như vậy là không được, nàng có thể giúp chúng ta, mà ngươi lại không cần thì chẳng phải là lãng phí sao?"

“Hơn nữa ngươi đã hỏi ý kiến của nàng chưa? Có lẽ nàng cũng không muốn lãng phí thiên phú của mình đấy, cho dù không giết người, thì gọt hoa quả cũng được.

Lý Hỏa Vượng cầm đĩa sứ đập lên tay đỡ của cầu thang, tiếng đĩa sứ vỡ rào rào vang lên, Lý Hỏa Vượng cầm một mảnh sứ vụn sắc bén kề dưới cổ của Thanh Vượng Lai.

“Ta nói không được! Ngươi bị điếc hả?"

“Ta không điếc, nhưng Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì? Chẳng phải ngươi nói chỉ cần giết chết Ti Mệnh, thì sẽ trở lại điểm ban đầu sao? Nếu đã như vậy, thì có liên quan gì chứ? Ta cảm thấy ngươi hơi để tâm vào chuyện vụn vặt đấy.

“Bây giờ chúng ta không có nhiều ngươi, thêm một người thì thêm một phần thắng"

Nghe thấy lời này, đúng lúc cơn giận trong lòng Lý Hỏa Vượng dần lên đến đỉnh điểm, hắn bỗng dừng lại, buông mảnh sứ vụn trong tay.

“Được, ta đưa Dương Na đuổi theo Triệu Sương Điểm, xin cho nàng gia nhập"

"Ừm?"

Thanh Vượng Lai cau mày.

“Chẳng phải nói thêm một người thì thêm một phần thắng sao? Vậy ta đưa Dương Na kết đồng minh với Triệu Sương Điểm, chắc có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi rồi chứ?"

Lý Hỏa Vượng thích thú nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt.

Thấy hắn không nói nữa, hắn cầm mảnh sứ trong tay, men theo cầu thang dần đi xuống.

Lúc này cuối cùng Lý Hỏa Vượng tìm được cách nói chuyện với tên tiểu nhân như Thanh Vượng Lai, uy hiếp bằng võ lực cũng vô dụng, trước đây Ngũ Kỳ nói rất đúng, chỉ cần tìm được quy luật, thì rất dễ tiếp xúc với loại người này.

1024 chữ

Chương 1374: Thế Giới Quan

“Hỏa Vượng, ngươi không cần bón cho ta, ta tự ăn được, ta cũng không tàn phế.

Dương Na giật lấy cái thìa trong tay Lý Hỏa Vượng, bưng bát xúc cháo tự ăn Sau khi ăn được hai thìa, nàng ngẩng đầu nhìn sang Lý Hỏa Vượng trước mặt nói:

“Hỏa Vượng, ngươi nhìn ta làm gì? Ngươi cũng ăn đi Lý Hỏa Vượng ngẩn người cười gật đầu, cũng ăn sáng cùng nàng.

“Tốt lắm, rất biết chăm sóc mà, trước đây ta còn lo lắng cơ, không ngờ đã coi thường ngươi rồi, trước đây ngươi từng học rồi à?"

Ngũ Kỳ đi vào hỏi.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, tiếp túc ăn cơm.

“Chưa từng học, chỉ là đã từng thấy nhiều khi còn ở trong viện, cho nên mới biết một chút. Dương Na hiện tại so với trước đó, rõ

ràng đã hồng hào hơn rất nhiều, dạo này nàng không còn tự trách bản thân nữa, cảm xúc rõ ràng cũng ổn định hơn nhiều, ít nhất trong mắt người khác, nàng tốt hơn nhiều rồi.

Nhưng chỉ có Lý Hỏa Vượng mới hiểu, nàng không tốt lên, mà nàng càng bệnh nặng hơn, chỉ vì logic nhất quán, cho nên trông nàng có vẻ bình thường hơn thôi. Tiếng bước chân vang lên Thanh Vượng Lai bưng café bằng một tay đi đến.

“Chẳng phải nàng có cùng thế giới quan với ngươi sao? Nếu tình trạng của nàng nàng như này mà coi là mắc bệnh, thì tình trạng của ngươi coi là gì?"

Lý Hỏa Vượng tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái:

“Cút đi cho ta!"

Thấy nét mặt Dương Na buồn rầu sa sút và nước mắt bắt đầu rưng rưng quanh hốc mát, Lý Hỏa Vượng không thèm để ý đến Thanh Vượng Lai, trực tiếp bế Dương Na đi vào trong lòng Sau khi vỗ về Dương Na xong, Lý Hỏa Vượng đi ra khỏi phòng, Thanh Vượng Lai lại đi đến.

“Ta chỉ muốn giúp ngươi, ngươi dối mình dối người là không được”“Nếu ngươi đã cho rằng thế giới quan của ngươi là chân thực, thì ngươi cũng nên nghĩ rằng nàng chính là Vô Sanh Lão Mẫu, ngươi không thể nói đến ngươi thì ngươi là Ti Mệnh, nói đến bạn gái ngươi thì lại biến thành bệnh nhân tâm thần, vậy thì khó tránh không đồng nhất phải không?"

“Ngươi nói những điều này cũng vô dụng, ta vẫn nói câu đó, đừng mong nàng tham dự vào chuyện này, chẳng may nàng thực sự muốn tham dự vào, thì nàng cũng chỉ gia nhập phe Triệu Sương Điểm!"

Bất kể Dương Na có phải là Vô Sanh Lão Mẫu hay không, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn nàng chịu thêm chút tổn thương nào, nàng khổ đủ rồi.

“Tùy ngươi"

Bỗng nhiên Thanh Vượng Lai thay đổi thái độ một trăm tám mươi

độ.

“Ngày mai sẽ phải ra tay rồi, giả dụ nàng có thể gia nhập phía Triệu Sương Điểm, thì chúng ta cũng có thể thêm một phần thắng"

Xem ra bây giờ hắn đã biết lần trước Lý Hỏa Vượng muốn kích thích mình, lần này không mắc bẫy của Lý Hỏa Vượng nữa.

“Nàng trầm cảm đến mức này rồi! Cho dù đưa nàng đi thì có tác dụng gì?"

“Chưa chắc đâu, trước đây nghe ngươi nói, Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ nhân từ và cái chết phải không? Nếu nàng là thần chết, thì chắc chắn vẫn có ích.

Thấy kết cục thê thảm của Trần Hồng Du lần trước, Lý Hỏa Vượng thừa biết có ích mà Thanh Vượng Lai nói có nghĩa là gì.

“Ngươi cũng biết ngày mai phải ra tay ư? Vậy ngươi cảm thấy lúc này đắc tội với ta, là lựa chọn thông minh sao?” Lý Hỏa Vượng đứng trước mặt hắn lạnh giọng hỏi.

“Lý Hỏa Vượng, chúng ta cùng một phe, ta chỉ muốn giúp ngươi.

“Cảm ơn! Ta không cần! Ta đã lĩnh giáo sự giúp đỡ của ngươi mấy lần rồi! Ta không muốn nhắc lại chủ đề tương tự nữa! Nếu ngươi rảnh rỗi không có việc gì làm, có thể đi thăm mộ Tiền Phúc!"

Lý Hỏa Vượng nói xong liền đi ra khỏi biệt thự, hắn đến bãi để xe dưới hầm, lái chiếc xe máy của mình, đạp ga mấy làn, phát hiện xe đã hết xăng.

Nhìn ngó xung quanh trái phải, hắn chuyển mục tiêu sang chiếc xe sang của Thanh Vượng Lai.

Hắn nối một đường ống vào thùng xăng của chiếc xe, sau đó hút ra ở một đầu khác, xăng xe chất lượng cao không ngừng được hút vào trong thùng xăng của xe máy.

Đội mũ bảo hiểm kín mặt, Lý Hỏa Vượng lái xe máy mau chóng rời khỏi khu biệt thự.

Hắn men theo đường cái từ ngoại ô về đến nội thành, trên đường đi Lý Hỏa Vượng rất cảnh giác, hắn hiểu mình bị rất nhiều người theo dõi.

Nhưng cũng may tuy Lý Hỏa Vượng vẫn đi chiếc xe đó, nhưng đã đổi biển số, màu đen cũng sơn thành màu đỏ hồng, nên cũng không bắt mắt.

Lý Hỏa Vượng mạo hiểm như vậy, đương nhiên không phải là ra ngoài đi dạo, hắn đi lấy thuốc, một loại thuốc điều trị ảo giác.

Ngày mai sắp phải ra tay, có trời mới biết Ti Mệnh lần này là hình chiếu gì, mình phải nghĩ cách xử lý xong ảo giác đó trước khi giao chiến, nếu không, lúc đánh nhau với người khác sẽ rất phiền phức.

Cũng may tuy giao dịch của mình và Triệu Sương Điểm đã bị đảo ngược thời gian, nàng đã quên mất, nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng nhắc đến chuyện này, Triệu Sương Điểm không có ý định chối bỏ, nàng nói sẽ nghĩ cách. Lại về con phố đi bộ, Lý Hỏa Vượng vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy cửa hàng xăm Huyết Hỏa Xã của chị em họ Ba.

1023 chữ

Chương 1375: Kinh Hãi

Đẩy mở cửa của Huyết Hỏa Xã, Lý Hỏa Vượng liền thấy Ba Nam Húc đang ngồi vắt chéo hai chân trên sofa cầm súng xăm, tự xăm lên cổ mình, hôm nay có vẻ cửa hàng xăm không có khách, rất lạnh lẽo.

“Đóng cửa, không xăm.

“Thuốc đâu?"

Lý Hỏa Vượng mím chặt môi đi đến trước mặt và hỏi nàng.

“Cái túi ở trên bàn đó, một ngày uống mấy lần, một lần uống mấy viên, đã viết rõ ở bên trong"

Lý Hỏa Vượng xách cái túi mở ra xem chai lọ ở bên trong.

Hắn biết phần lớn số thuốc này, cũng từng uống, đại khái phán đoán hiệu quả thuốc, chắc Triệu Sương Điểm cũng không tùy tiện hại mình.

“Ngươi rảnh rỗi không có việc gì, tại sao không đưa thuốc qua cho ta? Không biết bây giờ ta không tiện ra ngoài sao?"

Ba Nam Húc hếch mũi:

“Ngươi thật không biết xấu hổ, tại sao ta phải đưa thuốc cho ngươi? Chúng ta từng ngủ với nhau hả?"

Lý Hỏa Vượng chẳng thèm nhiều lời với đối phương, màu chóng vạn mở nắp chai thuốc, và bóc giấy thiếc vỉ thuốc, trực tiếp uống thuốc của ngày hôm nay.

Cái thứ ảo giác này, một khắc hắn cũng không muốn đợi nữa, cảm giác bất kỳ thứ gì mình nhìn thấy đều có khả năng là ảo giác thực sự rất khó chịu.

Sau khi uống thuốc xong, Lý Hỏa Vượng cũng không biết đã xoa bỏ udowcj ảo giác chưa, ngược lại hắn cảm thấy cơ thể càng khó chịu hơn, không thể tập trung, phản ứng chậm chạp, cơ thể không toát mồ hôi không kiểm soát được.

Không sao chứ? Muốn chết thì ra ngoài mà chết, đừng chết trong cửa hàng của ta.

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh cái đầu, xách túi đi ra ngoài cửa.

“Không sao, thuốc điều trị bệnh tâm thần đều có tác dụng phụ, có thích ứng được"

Không biết có phải phản ứng quá mạnh không, Lý Hỏa Vượng rõ ràng nhìn thấy một vài người như đi qua trước mạt mình rồi lại nhanh chóng biến mất.

Lý Hỏa Vượng ngồi nghỉ trên cầu thang bên ngoài một lúc lâu, khi cảm thấy không còn khó chịu nữa, trước mặt cũng không còn tàn ảnh, hắn mới lái xe quay về.

Nhưng dù như vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn không phóng xe quá nhanh, để tránh xảy ra tai nạn trên đường. Hắn cứ vậy chầm chậm đi, dần dần ra khỏi khu nội thành về đến ngoại ô.

Tâm trạng của Lý Hỏa Vượng cũng tốt hơn một chút sau khi giải quyết được một mối lo, hắn Hắn cảm thấy nếu những việc khác mà dễ dàng giải quyết được như chuyện này thì đúng là quá tốt.

Đúng lúc hắn sắp đến nơi, bỗng nhiên một chiếc xe hơi từ bên cạnh vượt lên trước mặt Lý Hỏa Vượng, khiến hắn kinh hãi toát hết mồ hôi.

Bỗng nhiên bị người khác ép dừng, trong tình huống như này, không nói người khác phản ứng thế nào, ít nhất Lý Hỏa Vượng cũng nổi giận ngút trời.

“Ngươi lái xe kiểu gì mà cứ đâm vào đầu xe thế hả?"

Khi tài xế chiếc xe đó mở cửa ra, Lý Hỏa Vượng chấn hãi phát hiện, tài xế đó không phải ai khác, mà chính là bác sĩ Dịch Đông Lai của khu giám sát Bạch Tháp.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ mình sẽ gặp bác sĩ điều trị chính của mình ở nơi như này.

“Ngươi thực sự cho rằng có người mở xem bệnh án của ngươi mà ta không phát hiện ra sao?"

Dịch Đông Lai nói rõ nguyên do, rất hiển nhiên hắn cũng lén lút đến đây.

Lý Hỏa Vượng nắm chặt tay cầm xe máy, lướt nhìn nhanh xung quanh, cảnh giác đề phòng những y tá có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để bắt mình quay về.

“Đừng nhìn nữa, hôm nay chỉ có một mình ta thôi, ta muốn nói chuyện tử tế với ngươi, Lý Hỏa Vượng, ta thực sự rất hiếu kỳ, làm sao ngươi thoát khỏi khu giám sát Bạch Tháp? Đó là nhà giam đấy"

Dịch Đông Lai thực sự rất muốn biết tại sao, bất luận canh phòng nghiêm ngặt thế nào, thì cuối cùng tên Lý Hỏa Vượng này cũng có thể thoát ra ngoài, đây không phải lần đầu tiên.

“Thoát ra bằng cách nào ư? Vì ta có trợ thủ! Vì tất cả những việc xảy ra trước đây đều là thật! Những chuyện đó không phải là ảo giác!"

“Bác sĩ Dịch, ngươi là bác sĩ giỏi, nhưng về chuyện này thì ngươi sai rồi, mà còn sai lầm rất vô lý!"

Lý Hỏa Vượng nói vô cùng chắc chắn như đinh đóng cột.

Nghe thấy lời này, Dịch Đông Lai bật cười, đối diện với lời chất vấn của Lý Hỏa Vượng, hắn không hề để ý, hắn vẫn chỉ quan tâm đến mục đích của mình, dùng hết mọi cách để đưa Lý Hỏa Vượng quay về, chữa khỏi cho hắn, lấy lại danh tiếng của mình, lấy về những thứ mà mình cần lấy!

“Ngươi thực sự nghĩ như vậy sao? Vậy ngươi dám nói những lời lần trước với mẹ của ngươi không?"

Nói xong, Dịch Đông Lai giơ điện thoại lên, ở một bên khác màn hình điện thoại là khuôn mặt khóc lóc của Tôn Hiểu Cầm, trông nàng già đi rất nhiều.

“Hỏa Vượng, Hỏa Vượng, rốt cuộc người đang ở đâu? Mau về đi, mẹ xin ngươi đấy, ta thấy mắt của ngươi, đa đau lòng đến mức sắp nhỏ máu rồi"

Lý Hỏa Vượng càng đau đầu hơn, vẻ mặt dữ tợn, hắn nghiến chặt răng, ôm chặt cái đầu của mình.

Đúng lúc Dịch Đông Lai giơ điện thoại về phía Lý Hỏa Vượng, hắn nhẹ nhàng bốp một tiếng, màn hình điện thoại lập tức đen xì.

1103 chữ

Chương 1376: Đảo Ngược Thời Gian

“Đáng chết! Thế này là sao! Lại cứ phải vào lúc này!"

Dịch Đông Lai vỗ vào điện thoại với vẻ mặt bất bình.

Nhưng khi hắn thấy Lý Hỏa Vượng không giãy dụa nữa, hắn lập tức ném điện thoại đi, bình thường trở lại.

“Lý Hỏa Vượng, bất kể ngươi trải qua việc gì ngươi phải nhớ một điều, ngươi là bệnh nhân. Tất cả logic của ngươi và tất cả những sự việc kỳ lạ mà ngươi trải qua có khả năng là ảo giác của ngươi!"

“Không, ngươi sai rồi! Ngươi quá sai rồi! Ngươi đi cùng ta, ta cho ngươi nhận thức được rốt cuộc cái thì mới là chân thực! Tuy rất vô lý, nhưng nó là thật!"

Lý Hỏa Vượng kéo hắn đi về phía biệt thự của Thanh Vượng Lai, mình phải cho Dịch Đông Lai hiểu được, thực sự có những người mà mình đã kể với hắn, họ là con người sống sờ sờ.

Lý Hỏa Vượng vừa đi thật nhanh vừa nhanh chóng chẳng ra đầu chẳng ra cuối kể tất cả sự việc mình trải qua cho Dịch Đông Lai.

“Ha! Chém Ti Mệnh, thì ngươi có thể đảo ngược thời gian? Ngươi cảm thấy việc này có tin được không?"

Dịch Đông Lai đầy vẻ không tin, nhưng thấy Lý Hỏa Vượng đang nói chuyện với mình, hắn cũng không phản kháng, tiếp tục đi theo hắn.

“Nếu trong thế giới của chúng ta lại có thể đảo ngược thời gian, thậm chí thế giới này là thế giới duy tâm, thì chi bằng ngươi nói thế giới mà chúng ta đang sống là giả luôn cho ong"

“Ngươi nghĩ xem, cho dù là một thế giới có ma pháp, thì cũng phải hợp logic, tất cả đều phải vô cùng cẩn thận, nếu một thế giới thực sự giống như ngươi nói, ngay cả thứ cơ bản như nhân quả thời gian cũng có thể thay đổi tùy ý, thì thế giới này thực sự hỗn loạn không ổn định, về cơ bản không thể ở lại được. Dịch Đông Lai vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng liền rụt tay lại như điện giật, nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi.

“Rốt cuộc ngươi đang nói linh tinh gì thế!"

“Ta muốn nói chuyện này chỉ có hai khả năng, hoặc là tất cả những gì ngươi thấy đều là giả, đều là ảo tưởng của bản thân ngươi, hoặc là những gì ngươi nói đều là thật, thì cả thế giới này

là giả!"

“Theo cách nói của ngươi trước đó thì chẳng phải là như vậy sao? Người sai không phải là ngươi, mà là cả thế giới này. Lý Hỏa Vượng, bây giờ ngươi cảm thấy hai khả năng này, rốt cuộc khả năng nào có tính chân thực cao hơn?"

Thấy Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, Dịch Đông Lại đưa ngón tay đẩy kính mắt của mình, vẻ mặt tự tin.

Khi hắn còn định lên tiếng nói, thì thấy một cái ống nghiệm rơi đến trước mặt mình, vỡ vụn, chất lỏng bên trong tràn ra ngoài.

Liền sau đó, hắn không còn biết gì nữa.

Thanh Vượng Lai đi đến trước mặt Dịch Đông Lai đã ngất đi, quay sang nói với Lý Hỏa Vượng.

“Đừng để Trật Tự lại gần chúng ta, nếu họ lại gần sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ của chúng ta.

“Ta đã từng nói, Trật Tự sẽ không giúp chúng ta, cho dù ngươi không tin ta, cũng không tin Triệu Sương Điểm, thì ngươi cũng nên tin bản thân ngươi” Thanh Vượng Lai tỏ ra vô cùng nghiêm túc, không hề nở nụ cười thân thiện như trước đây.

Nói xong lời này, Thanh Vượng Lai quỳ một chân xuống đất, đưa tay lục soát người Dịch Đông Lai, hắn sờ thấy bút ghi âm, và sờ được không chỉ có một chiếc máy định vị, tên này đã có chuẩn bị từ trước.

“Chúng ta phải thực hiện kế hoạch trước, Trật Tự mò tới rồi, ra nước ngoài trước rồi tính"

Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lai dưới đất, dìu hắn ngồi lên dựa vào một bên, rồi lái xe máy nhanh chóng bỏ đi.

Không biết có phải vì làm Dịch Đông Lai kinh sợ, mà hiện giờ trạng thái tinh thần của Lý Hỏa Vượng tốt hơn trước đó rất nhiều, ít nhất cũng không đau đầu nữa.

Đối với Lý Hỏa Vượng, xuất phát trước kế hoạch cũng không sao,

nhưng Dương Na thì không được, nàng cần có người trông nom chăm sóc mới được.

Nhưng cũng may Triệu Sương Điểm vội chạy đến đã giúp được việc này.

“Ta có thể cho người giúp việc của ta chăm sóc bạn gái ngươi một thời gian, nhưng Lý Hỏa Vượng, nếu sớm muộn gì cũng sẽ quay lại thời điểm ban đầu, ngươi lại làm như vậy thì có gì khác?"

Lời của nàng cũng không khiến Lý Hỏa Vượng dừng thì thầm với Dương Na, khuyên can hết lời, cuối cùng Dương Na cũng đồng ý Vô Sanh Lão Mẫu sẽ giúp đỡ từ xa, rồi hắn mới chuẩn bị xuất phát.

"Thực ra chúng ta không cần phải vội như vậy, giết chết bác sĩ đó, rồi tìm chỗ chôn là được rồi?

Lời của Ba Nam Húc khiến những người khác đều nhìn sang nàng.

“Không được, tạm thời cắt đứt trật tự cũng không có ý nghĩa gì, như vậy sẽ chỉ thu hút thêm trật tự đến, xuất phát thôi"

Thanh Vượng Lai ra lệnh, tất cả mọi người đều lên chiếc du thuyền ở bến sông.

Trên đường, Lý Hỏa Vượng vẫn không dừng suy nghĩ, nghĩ lại toàn bộ từ đầu đến cuối sự việc, và những lời nói của Dịch Đông Lai. Đúng lúc này, giọng của Triệu Sương Điểm bên cạnh vang bên tai hắn.

“Lý Hỏa Vượng, về việc đảo ngược thời gian mà ngươi nói trước đó, ta có một giả thiết khác, biết thế giới song song không?"

"Có lẽ không phải là đảo ngược thời gian, chúng ta mà trước đó tiếp xúc với ngươi có lẽ là ở trong một thế giới song song khác, bởi vì đã xảy ra một chuyện nào đó, có thể là Ti Mệnh chết hoặc là việc khác.

“Ngươi bị dòng sức mạnh đó bắn đến một thế giới song song, làm quen với chúng ta lại từ đầu và bắt đầu làm lại chuyện tương tự"

1158 chữ

Chương 1377: Giải Thích

“Thế giới song song?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc nhìn cô gái trước mặt.

“Đúng, thế giới song song, tương đối nhất quán với một loại giả thiết khác.

Gió biển mang theo vị mặn thổi tung bay mái tóc của Triệu Sương Điểm.

“Bằng chứng đâu? Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

“Không có bằng chứng, cho nên mới chỉ là giả thiết, mạnh dạn đưa ra giả thiết.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn bọt nước bị chân vịt quay đến trắng xóa.

“Nếu chỉ là giả thiết, vậy ngươi nói với ta có ích gì? Có thể mong ta giúp ngươi tìm chứng cứ chắc?"

“Không phải, chỉ là muốn cho ngươi hiểu nhiều hơn, thực ra kiến thức của con người liên quan đến nhận thức, tìm hiểu càng nhiều, không biết chừng sẽ càng gần với sự thực"

“Ngươi có ý gì? Cảm thấy ta không đủ kiến thức phải không, ta không đủ kiến thức đi nữa, ít nhất bây giờ thế giới quan của ta cũng có đủ chứng cứ, giả thiết của ngươi cũng chỉ là giả thiết thôi!"

Triệu Sương Điểm khẽ cau mày rồi giãn ra.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi không cần phải kích động như vậy, ngươi không nhất định cứ phải nhận định thế giới quan hiện tại của ngươi là chân thực, việc này tìm hiểu càng nhiều càng có lợi.

“Ý của ngươi là cho dù ta bày chứng cứ ra trước mặt ngươi, ngươi vẫn cảm thấy thế giới của ta là giả ư?"

“Tại sao cứ phải phân rõ trắng đen chứ? Bản thân thế giới cũng chưa chắc phân rõ đúng sai mà, sao cứ phải nhận định một khả năng như vậy? Chẳng lẽ không có khả năng, thế giới con voi mà chúng ta tìm hiểu được một chút chân thực không phải thế giới có tính đơn nhất mà là một trạng thái quấn lấy nhau vô cùng đặc biệt sao"

Triệu Sương Điểm cố gắng khuyên giải Lý Hỏa Vượng.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên phía sau Lý Hỏa Vượng.

“Nàng muốn nói, chiếu ra tất cả thế giới chân thực đó của chúng ta, có lẽ giống con mèo của Schrödinger, trước khi chưa mở chiếc hộp, con mèo này trong trạng thái vừa sống vừa chết.

Con mèo của Schrödinger: là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra vào năm 1935 khi tranh luận với Albert Einstein về cách hiểu Copenhagen trong cơ học lượng tử. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử. Hiện tượng này xảy ra khi đối tượng thí nghiệm được liên kết với sự kiện hạt hạ nguyên tử ngẫu nhiên có thể xảy ra hoặc không.

Con mèo của Schrödinger: là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra vào năm 1935 khi tranh luận với Albert Einstein về cách hiểu Copenhagen trong cơ học lượng tử. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử. Hiện tượng này xảy ra khi đối tượng thí nghiệm được liên kết với sự kiện hạt hạ nguyên tử ngẫu nhiên có thể xảy ra hoặc không.

Lý Hỏa Vượng quay đầu, phát hiện người lên tiếng là Thanh Vượng Lai.

“Làm sao? Theo ý của ngươi, thì bây giờ chúng ta ở thế giới này, còn có thể ở trạng thái tồn tại và không tồn tại cùng song song chắc?"

Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng hoang đường.

“Ầy, ta không có ý đó, ngươi đợi đã, để ta nghĩ xem nên giải thích với ngươi thế nào"

Thanh Vượng La đưa tay bóp mũi.

“Được rồi, đừng giải thích nữa, ta biết ý của ngươi rồi, chuyện như này các ngươi tự nghĩ đi! Bức phát điên rồi thì đứng kéo theo ta"

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp quay người rời khỏi boong sau.

Hắn không muốn nhồi thêm thứ gì khác vào trong thế giới quan của mình, nếu tiếp tục nghe họ nói linh tinh, thì chẳng có ích gì ngoài việc khiến đầu óc mình càng thêm hỗn loạn.

“Đại Ti Mệnh vô vãng diệc vô tiền, Ti Mệnh chi đản, nhi lai tòng chi tiệc như chi Đây là bí mật mà ban đầu Gia Cát Uyên trao đổi lấy thượng cấp quán khẩu, mình đã biết lời nói đó nghĩa là gì, và thông qua bằng chứng, đã chứng minh chuyện này là thật, hơn nữa có thể giúp mình đạt được mục tiêu, vậy là đủ rồi.

Nếu Ti Mệnh chết đi có thể cắt đứt nhân quả, thì tiếp tục cắt đứt là được, sau khi cắt đứt tất cả Ti Mệnh không còn nữa, cuối cùng mình có thể bình yên chữa khỏi bệnh của mình, sau đó trở về với xã hội.

Thế giới quan đủ dùng là được, còn về rốt cuộc thế giới này như thế nào, hắn thực sự không để ý chút nào.

Lý Hỏa Vượng vừa suy nghĩ, vừa cố gắng tìm kiếm trên du thuyền.

“Ngươi đang tìm cái gì đấy?"

Ba Thịnh Thanh thấy Lý Hỏa Vượng cầm phao cứu hộ lên, liền hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Ta muốn xem xem, lần này Đầu Tử có theo lên không"

Lần trước Đầu Tử xuất hiện trước mặt mình, rất khó bảo đảm lần này hắn sẽ không đi theo.

“Xúc xắc? Đây không phải thuyền sòng bái, lấy đâu ra xúc xắc?"

"Nói với ngươi thì ngươi cũng không hiểu, có thời gian nói nhiều, thì tìm giúp ta đi.

Nhưng lần này khác lần trước, Lý Hỏa Vượng không tìm được Đầu Tử trên thuyền.

"Nó thực sự không lén lút đi theo sao? Tên Đầu Tử này cũng biết nghe lời khuyên ư?"

Ý nghĩ này vụt lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn lắc mạnh đầu, đi về phía khoang hàng hóa. Tìm kiếm cả thuyền một lượt, chỉ còn chỗ đó chưa tìm, với Đầu Tử, hắn cảm thấy nên cẩn thận một chút thì hơn, tên này không phải loại vừa, lại dám xen vào cuộc giao chiến của Ti Mệnh, chắc chắn có tính toán của mình. Muốn để nó ở bên đó giúp mình, thì mình phải cố hết khả năng nắm giữ nó mới được, chỉ cần mình muốn có thể tìm được nó bất kỳ lúc nào, thì có thể lấy mạng nó lúc đó.

1008 chữ

Chương 1378: Giải Thích 2

Khi đi đến khoang hàng hóa, Lý Hỏa Vượng lại phát hiện bên trong không đơn giản chỉ có thùng hàng, thậm chí còn có rất nhiều xe bị buộc ở đó, giống như hầm để xe.

“Liệu Đầu Tử có trốn ở nơi như này không?"

Lý Hỏa Vượng cúi người, cố gắng không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nhìn xuống gầm của một chiếc xe, hắn bỗng cảm thấy phía sau có người đang nhìn mình, khi hắn nhanh chóng đứng lên kiểm tra thì lại không có ai.

“Có ai không?"

Giọng của Lý Hỏa Vượng vang vọng trong khoang hang hóa, nhưng không có ai trả lời.

Sau đó hắn lại tỏ ra nghi hoặc hỏi.

“Đầu Tử, là Đầu Tử phải không?"

Lý Hỏa Vượng đi về phía trước thêm mấy bước, rồi bỗng dừng lại, khẽ ngửi xung quanh, sắc mặt tái xanh.

Sau đó Lý Hỏa Vượng mau chóng lấy điện thoại ra, gọi cho Triệu Sương Điểm đang ở trên boong tàu.

“A lô, ta đang ở khoang hàng hóa, ngươi và Thanh Vượng Lai xuống đây đi, ta có chuyện cần tìm các ngươi.

Chỉ lúc sau, hai người đã đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, không chỉ có hai người họ, mà những người khác cũng đi theo phía sau.

“Có chuyện gì thế?"

Thanh Vượng Lai hỏi.

“Ngươi hỏi ta có chuyện gì, không phải ta nên hỏi rõ trước, các ngươi đã làm gì sao?"

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang các loại thùng hàng to nhỏ đặt cố định dưới đất ở phía sau.

“Na Na, ra đi, ta biết ngươi đi theo mà"

Mấy giấy sau, khoang trước của container được mở ra, Dương Na mím chặt môi cúi đầu, đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đưa tay cầm nắm đấm nắm chặt của Lý Hỏa Vượng.

“Có thể giải thích với ta không? Rốt cuộc thế này là sao?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hai người trước mặt, giọng điệu trở nên vô cùng nặng nề.

“Ta đã nói không muốn để nàng tham gia vào việc này, các ngươi cứ phải làm ngược ý ta phải không?"

“Nếu đã như vậy, hay là ta dứt khoát rút lui, các ngươi làm việc của các ngươi, ta làm một mình!"

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến những người khác căng thẳng, nếu là trước đây thì không sao, nhưng khi Lý Hỏa Vượng thực sự có thể đảo ngược thời gian, tầm quan trọng của hắn được nâng lên vô hạn.

“Hỏa Vượng, không trách họ, chuyện này phải trách ta, là ta lén chạy theo lên, ta muốn giúp ngươi.

Dương Na lo lắng kéo tay Lý Hỏa Vượng, muốn giải thích. Nhưng nàng lập tức thấy Lý Hỏa Vượng không nghe lọt lời của nàng.

“Hai người các ngươi, một Ti Mệnh lớn thế này đi theo, mà các ngươi lại không biết! Lừa ai hả! Ta điên chứ ta không ngốc!"

“Lý Tai!"

Đột nhiên Dương Na cất cao giọng lên một tông.

“Lý Tai! Ta là Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ cái chết và từ bi! Tại sao ngươi lại không cho ta tham dự vào cuộc chiến Ti Mệnh!"

Nghe thấy Dương Na gọi mình là Lý Tai, cả người Lý Hỏa Vượng như bị điện giật sững sờ đứng ở đó.

Đúng lúc này, Triệu Sương Điểm đi đến, nói bên tai Lý Hỏa Vượng:

“Nói thật nhé, khó khăn lắm nàng ta mới tìm được một chuyện muốn làm, ngươi để nàng làm đi"

“Ngươi xem bây giờ tinh thần của nàng tốt hơn nhiều, chẳng lẽ ngươi cứ muốn nàng giống như trước đây, ru rú trên giường không làm gì hết, đầu óc chỉ nghĩ cách tự sát sao?"

“Hơn nữa không cần lo lắng cho sự an toàn của nàng, nếu cuối cùng sẽ về lại thời điểm ban đầu, thì ngươi còn sợ nàng chịu tổn thương sao?"

Còn bên này, Dương Na vẫn còn đang kể lể:

“Ngươi là Ti Mệnh, ta cũng là Ti Mệnh, ta không là gì của ngươi! Ta không cần ngươi bảo vệ!"

“Việc này liên quan đến vận mệnh của toàn Ti Mệnh Bạch Ngọc Kinh! Ta không thể nào trốn tránh! Người nhìn ta đi! Ta là Ti Mệnh nắm giữ cái chết và nhân từ!"

Nói mãi nói mãi, giọng của Dương Na dần trầm thấp.

“Hỏa Vượng, trước đây ta có lỗi với ngươi, ngươi cho ta làm chút việc có ích đi, chỉ có như vậy, lòng ta mới dễ chịu hơn chút"

“Nếu không ta sẽ luôn cảm thấy ta đã hại người thành ra như vậy, nếu không phải lần trước ta báo cảnh sát, ngươi cũng không."

Dương Na nói đến đây liền nghẹn ngào.

Lý Hỏa Vượng ôm nàng vào lòng, dùng tay vuốt ve đầu của nàng, miệng run run định lên tiếng mấy lần, cuối cùng cố gắng vui vẻ nói:

“Được! Lý Tai chúc mừng Vô Sanh Lão Mẫu trở về! Có ngươi rồi, chắc chắn các Ti Mệnh phải đối phó sẽ không phải là đối thủ của chúng ta!"

Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na quay người lại, nhìn Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai với ánh mắt lạnh lùng, lấy điện thoại ra, gửi cho hai người một tin nhắn.

“Được, các ngươi đã thắng, các ngươi lợi dụng Dương Na để đạt được mục đích của mình, nhưng các ngươi đã quên, bây giờ quyền chủ động không nằm trong tay các ngươi, mà trong tay ta, đặc biệt là khi lần sau đảo ngược thời gian, các ngươi sẽ không biết gì hết.

“Ta rất muốn biết, nếu lần sau khi ta nói với các ngươi ta có thể đảo ngược thời gian, cho thêm một vào thông tin khó phân biệt thật giả vào trong đó, thì hai người các ngươi có thể phân biệt được không”1022 chữ

Chương 1379: Vội Gì Chứ

“Đây, cha ngươi trông như thế này phải không? Trông như người đất này à?"

Trong lúc Lý Tuế ngẩn người nhìn chằm chằm hoa đăng ở một bên, một hình người đất mặc đạo bào đỏ đeo mặt nạ đồng tiền, sau lưng đeo Tích Cốt Kiếm sống động như thật được đưa đến trước mặt nàng.

“Ừm! Đây là cha ta!"

Lý Tuế vui mừng cầm lấy cái đũa phía dưới người đất không nỡ buông tay, nàng thực sự rất nhớ cha của mình, cho dù có người đất này tạm thời gửi gắm cũng được.

Tả Khâu Vịnh cười lắc đầu.

“Ầy, đúng là giống trẻ con, tên Lý Hỏa Vượng này đúng là rất biết nuôi con.

“Nhớ kỹ, ta tên là Tả Khâu Vịnh, sau này, ngươi gọi ta là thím là được"

“Ta nhớ rồi, thím à, không phải nói đưa ta đến Đại Tề sao?"

“Haiz, con bé này!"

Tả Khâu Vịnh đưa tay ngón dí nhẹ vào trán nàng trách.

“Chúng ta nghe nói ngươi thích đón tết, dẫn ngươi đi giải tỏa, tránh để ngày ngày ở lì trong phòng mà?

"Đến Đại Tề vội gì chứ, dù sao còn phải đợi một trăm tám mươi năm nữa, đón tết xong rồi tính"

Nghe thấy lời này, Lý Tuế gật đầu, cười ngốc nghếch.

“Thím à, ngươi nói cũng phải, còn rất nhiều năm nữa mới được gặp cha ta.

Nói đến đây, Lý Tuế dừng lại, nàng cố gắng suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói.

“Không đúng, không cần một trăm tám mươi năm, cha ta khoảng hơn hai mươi tuổi, đợi khoảng hơn một trăm năm mươi năm nữa, ta có thể đi tìm cha rồi"

“Ta khuyên ngươi, đừng làm như vậy, nếu ngươi xen vào giữa, cha ngươi không bị Đan Dương Tử bắt được, thì hắn không nuốt ngươi vào bụng, áp chế ảo giác, loạn nhân quả, thì có thể ngươi cũng không được ra đời. Lý Tuế nghe thấy lời này, lập tức bị dọa sợ, vội gật đầu.

“Ừm..ừm..ừm! Vậy ta không tìm hắn trước nữa! Ta không gây loạn"

“Ấy! Ngươi rất ngoan, hôm nay đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ chơi vui vẻ đi"

Lý Tuế gật đầu, rồi nhìn người đất trong tay, ánh mắt mang theo suy nghĩ mãnh liệt.

“Thím, đã có cha ta rồi, có thể nặn cho ta hai người mẹ không?"

“Được chứ, đi theo ta, cửa hàng của lão Trương nặn người đất ở bên này, Tuế Tuế à, ngươi có đến hai người mẹ, cha ngươi thật có phúc"

“Vậy sao? Nhưng cha ta không giống như có phúc, mấy năm nay hắn sống rất vất vả"

Đi đến cửa hàng người đất, ông lão Trương nặn người đất đó nghe Lý Tuế miêu tả xong, rồi mau chóng nặn bùn, chỉ lúc sau, một cô gái tóc trắng có hai thân mình được nặn ra.

Cuối cùng Tả Khâu Vịnh còn bảo lão Trương nặn người đất nặn ra một người đất Lý Tuế, vừa hay cho cả nhà họ đoàn tụ.

Sau khi nặn xong, Tả Khâu Vinh dẫn Lý Tuế đi dạo đền chùa đoán câu đố, dạo chơi khắp cả thành phố. Mãi cho đến nửa đêm, Lý Tuế mới tận hứng đi về nhà.

Lý Tuế ngắm đi ngắm lại ba người đất sinh động như thật trong tay, cuối cùng cẩn thận vùi vào trong đống xúc tu.

“Thím à, ngươi đúng là người tốt"

“Haiz, cô bé này nói gì thế hả? Ta là Ti Thiên Giám, phải là người tốt thay trời hành đạo mới được ngồi ở vị trí này.

Nói xong, Tả Khâu Vịnh xoa đầu Lý Tuế.

“Haiz, khổ cho ngươi rồi, gặp phải người cha làm việc không đâu vào đâu?

“Con của mình mà cũng vứt đi xa như vậy, vậy mà cũng không đến tìm.

“Sau này ấy à, ta chính là người thân của ngươi, nếu gặp phải chuyện gì, thì đến tìm ta, ta giải quyết giúp ngươi.

"Ừm! Đợi một trăm tám mươi năm sau, đến lúc đó ta nhất định sẽ nói với cha ta về những chuyện tốt của ngươi! Nói với hắn, thím là người rất tốt!"

“Được, đến lúc đó ta cũng muốn gặp vị thiên tài nuôi tà tông làm con gái này trông như thế nào?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cho đến khi về đến trong Giám Thiên Ti Đại Tề mới tạm biệt nhau.

Lý Tuế được đưa về phòng, ăn thịt nghỉ ngơi, còn Tả Khâu Vịnh cũng về nơi ở của mình.

Tuy Giám Thiên Ti ở dưới lòng đất, nhưng là Ti Thiên Giám, nơi ở của hắn cũng được bài trí trang hoàng vô cùng hoành tráng.

Đi qua hành lang, Tả Khâu Vịnh vào trong phòng bảo bối của mình, nhìn bảo bối treo trên xà ngang một cái, hắn ngồi quỳ trước bàn, dùng ngón trỏ gõ nhẹ ba cái vào ống đựng bút.

Một con khỉ to bằng nắm đấm trẻ con bò ra từ trong ống bút, quỳ bên cạnh nghiên mực, đầu tiên dùng bộ vuốt trước cầm mực, rồi nhanh chóng mài mực.

Sau khi mài mực xong, nó lấy một chiếc bút lông trên giá bút, vất vả chấm mực xong, hai tay giơ cao đưa đến trước mặt Tả Vịnh Khâu.

Tả Vịnh Khâu nhận lấy với vẻ mặt không cảm xúc, ghi chép lại chi tiết tất cả những gì mà Lý Tuế nói hôm nay. Sau khi viết xong, Tả Vịnh Khâu tiện tay ném bút về phía con khỉ nhỏ đang lấn liếm

mực, lấy ra mấy tờ giấy ghi chép mấy ngày trước, và chỉnh lý lại.

Những chuyện xảy ra sau một trăm tám mươi năm, bất kỳ chuyện gì cũng có thể chứa thông tin quan trọng, không biết chừng mình có thể có được lợi gì đó từ việc này, dù tương lai có tồi tệ đến đâu, biết trước cũng là cơ hội to lớn.

Chương 1380: Ở Cùng Thím

"Ừm"

Tả Vịnh Khâu cẩn thận đọc kỹ lại tất cả những gì Lý Tuế nói được ghi lại trên giấy, khi đọc đến Đại Tề bị Vu Nhi Thần hủy diệt, cả Đại Tề bị chất lỏng cổ quái bao trùm, hắn khẽ cau mày.

“Một trăm tám mươi năm sau, Đại Tề lại gặp đại kiếp như vậy, chẳng lẽ lúc đó Giám Thiên Ti Đại Tề cũng không ngăn được sao, vậy thì ta phải tính toán thật kỹ cho tương lai"

Hắn vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một lát, nhận lấy chiếc bút từ tay con khỉ, khoanh tròn lại đoạn này, sau đó tiếp tục đọc xuống dưới.

Mỗi khi phát hiện ra thông tin có ích hắn đều khoanh tròn lại, nhưng đều là thông tin của một trăm tám mươi năm sau, cũng không có nhiều chỗ đáng khoanh tròn.

Nhưng khi thấy có một đoạn tâm bàn dùng một chiếc quạt đổi láy thượng cực quán khẩu, đôi mắt hắn bỗng sáng lên.

Hắn biết thượng cực quán khẩu, nhưng vẫn luôn chỉ nghe nói đến thôi, trước nay chưa từng thấy thực sự, thật không ngờ muốn tìm được thượng cực quán khẩu, lại có liên quan đến thuật số phong thủy.

Đó là thứ tốt, chỉ cần có đủ có nhiều bí mật để đổi, thì thứ này còn hữu dụng hơn bói toán xem quẻ.

“Nếu ta đoán không nhầm, Gia Cát Uyên này có lẽ là tâm bàn của Tam Thanh, nếu không người bình thường không thể nào dễ dàng

tìm được thượng cực quán khẩu như vậy.

Tả Khẩu Vịnh mừng thầm, xui xẻo bao nhiêu năm nay, cũng coi như mình nhặt được bảo bối rồi.

“Không thể để nàng ta đi, buộc phải tìm cách ổn định nàng mới được, những thông tin này, càng ít người biết thì càng có giá trị"

Ngày hôm sau, Lý Tuế vừa ngủ dậy, Tả Khâu Vịnh liền đưa bữa sáng đến cho nàng.

“Nào, ăn sáng, ăn nhiều vào, xương dê này rất ngon đấy.

Tả Khâu Vịnh mỉm cười thân thiện, đưa miếng thịt xương trong đĩa đến trước mặt Lý Tuế.

“Cảm ơn thím!"

Lý Tuế nói xong, da người trực tiếp nứt ra ở giữa, cái đầu chó không có da mặt từ bên trong chui ra, rắc rắc rắc nhai vụn xương.

Lý Tuế phát hiện thím vô cùng hiểu mình muốn ăn gì, hơn nữa còn vui vẻ đưa mình đi xem lễ hội, nàng rất thích thím này.

“Trước đây không quan tâm ngươi, nghe thấy nghe nói thật đáng thương, ta đau lòng lắm, sau này ấy à, cha ngươi không quan tâm ngươi thì thím ngươi quan tâm ngươi.

Tả Khâu Vinh đưa tay ra vuốt ve đầu chó của Lý Tuế.

Lý Tuế đang ăn sáng gật đầu thật mạnh, nàng nhai nhồm nhoàm nói: “Thím à, lúc nào thì chúng ta đến Đại Lương?"

“Sao thế? Ngươi không thích ở cùng thím à?"

Tả Khâu Vịnh hỏi với vẻ mặt trách giận.

Lý Tuế lắc đầu, vội vàng giải thích:

“Không phải, ta rất thích ở cùng thím, ta chỉ muốn đi xem Đại Lương thôi.

“Được được được, ta đùa ngươi thôi, vậy mà còn tưởng thật, ăn

xong, ta dẫn người đến Ti Thiên Giám của Đại Lương, Ti Thiên Giám của Đại Lương tên Huyền Tẫn đúng không? Có sáu cánh tay, thích mặc đạo bào màu đỏ?"

"Ừm!"

“Ta liên lạc với hắn rồi, cứ nghe thím, không sai đâu, thím tốt như vậy chẳng lẽ còn lừa ngươi chắc?” Nghe thấy lời này, Lý Tuế gật đầu mạnh, ăn từng miếng lớn xương dê, muốn mau chóng gặp được Huyền Tẫn.

Một trăm tám mươi năm trước lại còn có người quen, đây là điều mà dù thế nào Lý Tuế cũng không nghĩ đến được.

Lý Tuế mau chóng ăn xong xương dê, vội vàng kéo Tả Khâu Vịnh đi.

Dưới sự hướng dẫn của Tả Khâu Vịnh, Lý Tuế rời khỏi Giám Thiên Ti, ngồi trên xe ngựa đi ra ngoài thành.

"Ngươi đừng sốt ruột, nghe được chuyện của ngươi, Huyền Tẫn đã sớm đến đây rồi, đang đợi ở ngoài thành đấy?"

“Vậy sao? Thế thì tốt quá"

Lý Tuế thò đầu ra ngoài cửa sổ trông ngóng.

Tuy cha hơi bất mãn với Huyền Tẫn hay lắm lời này, nhưng có thể gặp được người quen, Lý Tuế vẫn cảm thấy vô cùng thân thiết, ít nhất mình cũng không cô đơn một mình trong khoảng thời gian dài như vậy.

Xe ngựa dần dừng lại ở một cái đình nghỉ trong cánh rừng trúc trong sự mong chờ của Lý Tuế, tiếng gió thổi lá trúc lao xao, cả quang cảnh rất nên thơ.

Trong một tòa đình nghỉ trúc màu xanh lục bích, Lý Tuế thấy bóng dáng cao lớn thấp thoáng trong đạo bào màu đỏ to rộng của Huyền Tẫn, thật thân thuộc và thân thiết.

Lý Tuế kích động hớn hở nhảy từ cửa sổ xe xuống, chạy về phía bóng hình màu đỏ đó.

Nhưng khi lao đến, nàng dần dần dừng bước chân, vẻ mặt kích động cũng dần biến mất, hơi hoảng hốt nhìn Huyền Tần ở trong đình nghỉ.

“Sao thế? Ngây ra đó làm gì? Không phải ngươi sốt ruột muốn tìm Huyền Tẫn sao? Huyền Tẫn đến rồi, sao còn không qua đó đi?"

Tả Khâu Vịnh hơi cau mày đến phía sau Lý Tuế, dùng tay vuốt vỗ lưng nàng.

Lý Tuế kéo tay áo của Tả Khâu Vịnh, trốn phía sau hắn.

“Thím à, có phải tìm nhầm rồi không? Người này hình như không phải Huyền Tẫn"

Nghe thấy lời này, Tả Khâu Vịnh tỏ vẻ nghi hoặc.

“Sao thế? Không phải Huyền Tẫn trông như thế này sao? Chẳng phải hắn mặc đạo bào màu đỏ ư?"

Lý Tuế do dự lắc đầu.

1093 chữ

Chương 1381: Ta Sẽ Tự Phán Định--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân

11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu

lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

“Đúng là Huyền Tẫn mặc đạo bào màu đỏ giống cha, nhưng trên đạo bào của hắn có rất nhiều chữ động đậy, còn trên áo của Huyền Tẫn này lại không có.

“Cái mà gì chữ biết động đậy? Trước đây sao không nghe ngươi nói?"

Lý Tuế thò xúc khua múa loạn lên trong không trung.

“Bởi vì ta chưa từng học những chữ đó, cha ta cũng không dạy ta, cho nên ta cũng không biết phải nói với ngươi như thế nào"

Tả Khâu Vịnh nghe thấy lời này, suy nghĩ thật kỹ, đột nhiên phì cười, lấy ra chiếc khăn tay từ tay áo hất nhẹ về phía Lý Tuế, vẻ mặt thản nhiên nói.

“Cô bé đáng chết nhà ngươi, sao lại cố chấp như vậy, ngươi mặc một bộ quần áo tận một trăm tám mươi năm ư?"

“Bao nhiêu năm như vậy, thay mấy bộ quần áo chẳng phải rất

bình thường sao? Làm gì có quần áo của ai giống nhau y hệt chứ?"

Nghe thấy lời này, Lý Tuế bừng hiểu ra.

“Cũng đúng nhỉ, một trăm tám mươi năm sau, chắc chắn Huyền Tẫn không chỉ mặc một chiếc áo đó! Mẹ ta mua cho ta mấy bộ liền cơ!"

“Ầy! Nghĩ thông suốt rồi thì tốt, mau qua đó đi, nói chuyện của ngươi cho hắn.

Lý Tuế đi vào đình trúc, nhìn Huyền Tẫn trước mặt, đến lúc này, nàng lại hơi căng thẳng.

Sau khi chuẩn bị một lúc xong, Lý Tuế lên tiếng nói: “Ngươi nhất định phải giúp cha ta! Một trăm tám mươi năm sau, Ti Mệnh của pháp giao sẽ giao đấu với cha ta ở Bạch Ngọc Kinh, nếu cha ta thua, không những không cứu được Đại Tề! Mà Đại Lương cũng bị diệt vong"

Sau khi nói ra câu đầu tiên, Lý Tuế lập tức như cái máy hát, nhanh chóng kể hết tất cả chuyện mình biết cho Huyền Tẫn.

Sau khi nói xong, Lý Tuế cẩn thận đợi Huyền Tẫn đáp lại, tuy trước đây Huyền Tẫn luôn bị cha oán trách, nhưng cũng là người tốt.

Hơn nữa hắn còn là Ti Thiên Giám, chuyện này cũng do hắn quản, chỉ là cách nhau đến một trăm tám mươi năm, Huyền Tẫn của một trăm tám mươi năm trước là người thế nào, Lý Tuế cũng không biết.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Lý Tuế cũng thấy Huyền Tẫn chậm rãi gật cái đầu được trùm bên trong đạo bào màu đỏ.

“Ta biết rồi, ta sẽ tự phán định"

Lý Tuế cũng không để ý việc tại sao giọng của Huyền Tẫn lại khác trước đây, dù sao cũng cách một trăm tám mươi năm, giọng nói thay đổi chắc chắn cũng rất bình thường.

Nghe thấy đối phương đã biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Tuế

rất mừng.

“Vậy sao! Thế thì tốt quá rồi, bây giờ ngươi đưa ta đến Đại Lương đi, ta qua bên đó đợi cha ta, đúng rồi, cha ta cần long khí, còn phải chuẩn bị thật nhiều thật nhiều long khí, chúng ta phải chuẩn bị nhiều long khí trước, đến lúc đó có thể giúp cha ta.

Nhưng nói lời này, Lý Tuế thấy đối phương lại lắc đầu với mình.

“Không được, ngươi không cần đi theo.

“A? Tại sao không được? Ta muốn về nhà!"

Lý Tuế nghe thấy lời này liền lo lắng. Khó khăn lắm mình mới tìm được đến bước này, mà lại xảy ra sự cố.

“Ngươi biết quá nhiều, không đủ trí tuệ, về Đại Lương ăn nói linh tinh sẽ làm hỏng nhân quả, ở lại Đại Tề an toàn hơn."

“Ta sẽ không nói linh tinh đâu, ta không nói với ai hết! Ta rất biết giữ bí mật.

Lý Tuế vội bảo đảm.

Lúc này Tả Khâu Vịnh đi đến, trừng mắt nhìn Lý Tuế một cái.

“Ta khinh, một cô bé như ngươi thì giữ mồm giữ miệng cái gì, những người quen biết trên đường, chỉ thiếu điều chưa nói ngươi từ đâu đến thôi, yên tâm đi, ta cho người đi xử lý rồi.

“Ngươi ở lại Đại Tề, ngoan ngoan theo thím, thím cũng dạy dỗ ngươi tử tế, tránh để như một tờ giấy trắng, bị người khác lừa"

“Nhưng"

“Không có nhưng gì cả, coi như vì cha ngươi, cứ quyết định vậy đi, một trăm tám mươi năm sau ta đến đón ngươi.

Huyền Tẫn nói xong, cơ thể lập tức biến mất như làn khói.

“Đừng nghĩ đến lén lút chạy sang bên đó, nếu ta bắt được, thì ngươi không có kết cục tốt đẹp đâu!"

Lý Tuế mím chặt môi, đôi mắt rưng rưng, tuy Huyền Tẫn này nói rất đúng, nhưng nàng không thích Huyền Tẫn hiện tại, không hề tin mình chút nào. Nói chuyện cứng nhắc, không hề nói lý.

“Đi thôi, về đi, dù sao còn phải đợi một trăm tám mươi năm nữa, ngươi đợi ở Đại Tề hay Đại Lương thì có gì khác nhau?"

Tả Khâu Vịnh đưa tay xoa đầu Lý Tuế.

“Sau này ấy à, ta coi ngươi như con gái, vừa hay ta cũng không có con cái, ngươi đừng chê một người khiếm khuyết như ta"

Nghe thấy lời này, Lý Tuế lắc đầu lau nước mắt.

“Ta không chê, ta biết thím là người tốt.

“Ngồi xe ngựa về đi, ta còn có việc cần làm, không đưa ngươi về được, ngươi cũng biết ta là Ti Thiên Giám Đại Tề, rất nhiều việc Nhìn Lý Tuế buồn bực không vui ngồi xe ngựa rời đi, Tả Khâu Vịnh đứng trong rừng trúc, vẫn chưa đi, mà ngắm lá trúc đang đợi cái gì đó.

Đợi đến lúc không còn tiếng guốc ngựa bên tai, Tả Khâu Vịnh lên tiếng nhẹ giọng nói:

“Ra đi"

Vừa dứt lời, một người mặc đạo bào màu đỏ to rộng hạ xuống, người đó không phải ai khác, chính là Huyền Tẫn biến mất vừa nãy.

Chỉ thấy Huyền Tẫn này cởi đạo bào trên người, lộ ra ba người chồng lên nhau ở bên trong, hai nam một nữ, trông khuôn mặt hình như là huynh muội ruột thịt, thì ra Huyền Tẫn vừa nãy là do họ đóng giả.

Ba người mau chóng tách ra, quỳ một chân hai tay ôm quyền với Tả Khâu Vịnh.

1037 chữ

Chương 1382: Không Nữ

“Ti Thiên Giám đại nhân!"

“Làm ăn kiểu gì vậy? Chút chuyện nhỏ này mà còn cần ta lên tiếng nói đỡ giúp các ngươi, không có miệng hả?

Các ngươi không cần cái miệng nữa phải không?"

Nghe thấy lời uy hiếp của Tả Khâu Vịnh, ba người liền toát mồ hôi, nếu mình nói sai thì sẽ mất lưỡi thật.

“Đại nhân, thực ra thuộc hạ..."

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, về đi, nhớ kỹ đây là lần cuối cùng, không có lần sau đâu"

Tả Khâu Vịnh nói xong liền quay người bỏ đi.

Đúng lúc ba người thở nhẹ nhõm, giọng của Tả Khâu Vịnh vang lên ở phía trước.

“Đừng vứt đạo bào đó đi, giữ lại để sai khiến tên tiểu tạp chủng này, tấm da Huyền Tẫn của các ngươi có thể dùng được đấy"

“Vâng! Đại nhân, ba huynh đệ ta luôn luôn sẵn sàng"

“Không bao lâu nữa đâu, đợi ta moi được hết thông tin sự việc từ miệng nó, các ngươi có thể mang nó đi luyện chế thành pháp khí.

Ba người lập tức vui mừng.

“Cảm ơn Ti Thiên Giám đại nhân ban thưởng!"

Thiên linh địa bảo như tâm tố là loại có thể gặp mà không thể cầu, càng đừng nói còn là tà tông tâm tố.

Một khoảng thời gian sau đó, Lý Tuế sống ở Đại Tề với sự chăm sóc của Tả Khâu Vịnh.

Trong thời gia này, thím rất hiếu kỳ về sự việc xảy ra một trăm

tám mươi năm trước, Lý Tuế cũng không đề phòng người thím luôn đối xử tốt với mình, kể hết những gì mình biết cho hắn.

Thậm chí những việc đã quên từ lâu, nàng cùng cố gắng nhớ lại.

Ban đầu trong lòng Lý Tuế vẫn còn áy náy vì mình sống ở Đại Tề, dường như cảm thấy nếu mình có thể ở Đại Lương, liệu có phải sẽ gần cha mình hơn chút không.

Nhưng với sự chăm sóc tận tâm của Tả Khâu Vịnh, Lý Tuế dần thích ứng với cuộc sống ở Đại Tề.

Hơn nữa nàng cảm thấy thím nói rất đúng, đến lúc đó cha mình sẽ đến Đại Tề rất nhiều lần, dù sao mình ở Đại Tề hay Đại Lương thì cũng phải đợi cha đến.

Sau buổi trưa của một ngày, Lý Tuế giấu đồ trong tay, cười híp mắt đi vào phòng, Tả Khâu Vịnh đang khâu vá trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Ngươi làm gì thế hả? Đây là"

“Thím à, thím nhắm mắt vào đi “Ta nhắm mắt lỡ kim đâm vào tay thì làm thế nào?"

Tả Khâu Vịnh giơ tay phải cầm kim chà vào tóc.

“Ôi trời, ngươi nhắm mắt lại đi mà"

Bị Lý Tuế bám không tha, cuối cùng Tả Khâu Vịnh nhắm mắt lại, khi hắn mở mắt ra, phát hiện một người đất giống mình y hết xuất hiện trước mặt mình.

“Thím à, ta thích ngươi nhất! Ngươi đối xử tốt với ta giống cha ta, sau này ngươi cũng là người nhà của ta!"

Lý Tuế vui vẻ nhào vào lòng Tả Khâu Vịnh, nhét người đất vào tay hắn.

“Ôi trời, kim, kim! Con bé này"

Tả Khâu Vịnh luống cuống đặt nàng sang một bên.

“Đừng bám ta nữa, nóng lắm, ngươi đói chưa? Ta đã chuẩn bị đồ ăn cho ngươi để trong thư phòng, mau đi đi"

Nghe thấy có đồ ăn, Lý Tuế lập tức buông Tả Khâu Vịnh, chạy đến thư phòng.

“Chạy chậm thôi, nhớ đứng trêu chọc con khỉ của ta đó, bây giờ nó thấy ngươi mà hai chân run cả lên.

“Ta biết rồi!"

Nghe thấy tiếng bước chân Lý Tuế đi xa, Tả Khâu Vịnh mỉm cười tiếp tục công việc khâu vá của mình.

Đúng lúc hắn dùng miệng cắn đứt sợi chỉ cuối cùng, ba huynh muội quỳ một chân trước mặt hắn.

“Ti Thiên Giám đại nhân! Chúng ta xin phục vụ đại nhân bất cứ lúc nào!"

Nụ cười trên khuôn mặt Tả Khâu Vịnh dần biến mất, hắn phản ứng lại hơi chậm.

“Ôi trời, xem cái đầu của ta kìa, đã hỏi được kha khá rồi, cũng nên xử lý mới đúng, càng ít người biết chuyện này thì càng tốt.

Hắn cầm người đất bên cạnh lên, ngắm thật kỹ, vẻ mặt hơi do dự.

“Đại nhân?"

“Đi đi"

Tả Khâu Vịnh tiện tay ném người đất trong tay đến trước mặt họ.

“Cho nó được chết thoải mái.

Sau khi ba người bỏ đi, nước mắt chảy xuống từ khóe mặt Tả Khâu Vịnh, hắn đau lòng lau nước mắt, tiếp tục cúi đầu khâu vá.

“Ầy... sống với nhau lâu rồi đúng là không nỡ.

Lý Tuế ngồi trong thư phòng của Tả Khâu Vịnh, ăn từng miếng thịt lớn, vừa ăn vừa trêu chọc con khỉ mực đang ngủ trong ống bút,

nàng vẫn không quên lấy ba người đất đó ra chơi.

“Cha, ngươi đừng lo lắng, ta ở bên này rất tốt, thím là người tốt, nàng luôn chăm sóc ta, ta sẽ ngoan ngoan đợi ngươi, một trăm tám mươi năm là... bao nhiêu tháng nhỉ?"

Lý Tuế nói chuyện giải buồn với người đất.

Đúng lúc Lý Tuế đặt người đất xuống, giơ xúc tu đếm số, ‘bốp một tiếng, mấy chiếc đèn chùm bị tắt, trong phòng lập tức tối đen.

“Ừm? Có chuyện gì vậy?"

Lý Tuế còn chưa phản ứng lại, nàng bỗng cảng thấy lạnh gáy, sau đó, cái đầu xinh đẹp của Bình An công chúa liền bay lên.

Đúng lúc hơn mười cái xúc tu từ chỗ vết chém nhanh chóng nhúc nhích, cơ thể của Lý Tuế liền bị đập bay.

Đầu chó máu thịt lẫn lộn chui ra từ dưới tà váy, lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm cùng cực trong màn đen trước mắt, trong lòng cũng phải vô cùng sợ hãi.

“Thím ơi! Cứu ta! Có người muốn giết ta!"

Nhưng Tả Khâu Vịnh ở cách đó một phòng lại không phản ứng gì.

1063 chữ

Chương 1383: Cứu Ta

“Không ổn! Sao thím không đến! Chắc không phải nàng gặp nguy hiểm rồi chứ? Ta phải mau chóng chạy ra ngoài, đưa nàng cùng chạy trốn!"

“Ban la yết đế! Ma ha vạn la nhận lợi!"

Cùng với tiếng niệm chú khó hiểu vang lên, Lý Tuế lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ, dường như có thứ gì đó đang luồn chui trong đầu.

Nàng muốn phản kích, nhưng hình như đối phương đã có chuẩn bị, khiến Lý Tuế không nhìn được thứ gì trong màn tối đen này, lúc này thậm chí nàng cũng không nhìn thấy ai muốn giết mình.

“Thím ơi! Cứu ta... cứu ta với..."

Lý Tuế cố hết sức lực cuối cùng lao ra khỏi thư phòng.

Nhưng khi nàng lần mò chạy qua, xúc tu sắp chạm đến cánh cửa, cả không gian trong thư phòng liền bị kéo dài ra, cánh cửa vừa nãy còn gần ngay trong gang tấc mà giờ còn xa hơn chân trời.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên phần lưng Lý Tuế đau dữ dội, cơ thể không chịu kiểm soát của nàng cứng đờ, đợi nàng sờ tay lên lồng ngực, phát hiện chỗ đó xuất hiện một cái lỗ xuyên thủng qua lưng.

“Ta không thể chết! Ta còn phải cứu cha ta!"

Lý Tuế nghĩ đến đây, xúc tu toàn thân lập tức chui ra từ trong cơ thể tàn tạ.

Nhưng liền sau đó, Lý Tuế cảm thấy xúc tu toàn thân mình bị kéo lại, giật mạnh khắp bốn phương tám hướng.

Cùng với tiếng da thịt bị xé rách vang lên, máu bắn tung tóe, trong phòng lập tức yên tĩnh.

Ba người này sớm đã biết hết tất cả năng lực của Lý Tuế, tất cả phản ứng của Lý Tuế đều trong vòng dự đoán của bọn họ.

“Ca, nó đã chết chưa?"

Một giọng nữ vang lên trong bóng tối.

Đèn chùm bị tắt dần được thắp sáng trở lại, đại ca trong ba người rất bất mãn trách móc tam đệ của mình.

“Phá đến vỡ tan hết thế làm gì! Ngươi biết nếu đem bán những thứ này, có thể đáng bao nhiêu đan dương thọnguyên chất không?"

Cô gái ở bên cạnh vội vàng khuyên giải huynh đệ của mình.

“Ca, mau dọn dẹp sạch sẽ chỗ này đi, đừng ồn nữa, đây là thư phòng của đại nhân đấy.

"Hay là mời đại nhân đến xem qua?"

“Không cần đâu, Ti Thiên Giám đại nhân lương thiện không nhìn được những thứ này"

Tên đại ca lấy ra một cái túi vải vá chằng chít giật mạnh, lập tức toàn bộ máu thịt dưới đất bị hút vào trong. Ba người mau chóng ra đi ra, sau khi tôn kính hành lễ với thư phòng của Tả Khâu Vịnh, vội vàng rời khỏi nơi này. Đợi ra khỏi nơi ở của Ti Thiên Giám đại nhân, ba người lập tức vui mừng hớn hở, việc lần này phát tài rồi.

"Vật này là do đại nhân thưởng cho chúng ta, đừng khoe khoang ra ngoài, chẳng may bị Trương Sĩ Đức biết, nói không chừng sẽ hỏng việc, giải tán trước đã, từng người đi một, tập trung ở chỗ cũ ngoài thành"

Nghe thấy lời này, tam đệ tỏ phẫn nộ bất bình, dường như có mâu thuẫn gì với người đó.

“Ta không tin, hắn còn dám ăn cướp ngay ở Ti chắc? Nhìn bộ dạng của hắn, người không biết còn cho rằng Giám Thiên Ti do hắn quản lý cơ đấy.

“Không cần thiết bực tức với loại người đó, bây giờ chúng ta là tâm phúc của đại nhân, không bao lâu nữa huynh muội chúng ta cho hắn cụp đuôi làm người trong Ti! Giải tán!"

Nghe thấy lời của đại ca, hai người liền gập đầu, lập tức chia nhau rời khỏi Giám Thiên Ti từ các lối ra khác nhau. Tên đại ca vác đồ rất dễ bị để ý, hắn cũng cố hết sức né tránh cẩn mật hơn, cho đến khi trời tối mới đến được nơi tập trung.

Đó là ngôi miếu cũ, nhưng chỉ có hai huynh muội biết, phía dưới cái miếu cũ này là một cái hang lớn được một con chuột tinh quái đào ra.

Khi hắn vác cái túi đó đi xuống từ cái lỗ đó, hai huynh muội liền vội vàng lên đón.

“Ca, sao ngươi đến chậm thế, nếu không phải huynh muội ruột, ta còn tưởng huynh cầm đồ bỏ chạy rồi đấy” Đúng lúc hai người vừa tiếp xúc, tên đại ca há miệng, mấy cái xúc tu màu đen phẳng dẹt lập tức chui ra từ trong, rồi chui vào lỗ mắt mũi miệng tai của muội muội mình.

“Tại sao các ngươi muốn giết ta!"

Tên đại ca tức giận gào lên, cái túi trên lưng hắn nhúc nhích, Lý Tuế chưa chết.

Nhân lúc họ không đề phòng, nàng đánh lén được một người, một người cuối cùng còn lại muốn chạy nhưng không kịp nữa, cuối cùng bị xúc tu phẳng dẹt nuốt chửng.

Sau khi tất cả kết thúc, tên đại ca đưa tay lôi cái túi trên lưng xuống, để lộ cái lỗ lớn giữ cái túi và lưng mình. Không biết cái túi đã bị xuyên thủng một lỗ từ bao giờ, xúc tu của Lý Tuế thông qua cái lỗ đó, không biết đã chui vào lan toàn thân đại ca từ lúc nào.

Nói một cách chính xác, bây giờ người này chính là Lý Tuế, ký chủ mới của Hắc Thái Tuế.

Cơ thể của đại ca mà Lý Tuế kiểm soát loạng choạng ngã xuống đất, hắn nghẹn ngào giật cái túi sau lưng mình, mảnh thi thể đầm đìa máu rơi ra lả tả.

Cái bóng trên mảnh thi thể bị Lý Tuế hút đi, xúc tu mỏng nhẹ của nó lại được căng phồng lên.

Lý Tuế điều khiển cơ thể mới, tìm được da người khô cuộn lại từ trong mảnh thi thể, đó là da người của cha.

Hắn tặng cho mình để tự giữ mạng, hắn nói thế gian này, ngoài mẹ ra thì người hắn không yên tâm nhất chính là mình...

1052 chữ

Chương 1384: Năng Lực Đồng Hóa

Nỗi lo lắng ban đầu của cha đã cứu mình một mạng.

Lý Tuế khóc lóc điều khiển cơ thể, quỳ dưới đất tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng tìm được ba người đất rồi ôm chặt vào lòng mình.

“Cha! Tại sao thím lại muốn giết ta, rõ ràng ta thích hắn như vậy, chẳng phải hắn nói ta là người thân của hắn sao? Chẳng lẽ những lời hắn nói đều là giả dối sao?"

Câu hỏi này, Lý Tuế của một trăm tám mươi năm sau không có không trả lời, nhưng bản thân Lý Tuế đã nghĩ kỹ. Cùng với suy nghĩ trưởng thành của người này dung hòa với Lý Tuế, nàng không còn ngây thơ nữa, nhanh chóng tìm được điểm mâu thuẫn rõ ràng từ trong những chi tiết trước đây.

Điểm mâu thuẫn nhất chính là Huyền Tẫn đó, là Ti Thiên Giám của Đại Lương, hắn lại dễ dàng đến Đại Tề thế sao? Hơn nữa còn có quan hệ tốt như vậy với Ti Thiên Giám Đại Tề? Nói mời đến là đến?

Thêm những chi tiết nhỏ nhặt khác nhau, những chữ biến mất trên đạo bào, giọng nói thay đổi, tất cả đều chỉ về một điều cuối cùng, Tả Khâu Vịnh là kẻ lừa đảo, những gì hắn nói đều là giả dối.

“Người đó không phải là Huyền Tẫn! Tả Khâu Vịnh đã tìm người đóng giả dựa theo miêu tả của mình! Hắn làm vậy là để lừa ta, hắn vốn không muốn giúp ta, hắn chỉ muốn có được thông tin từ ta thôi “Tại sao lại như vậy...tại sao lại như vậy..."

Lý Tuế điều khiển cơ thể lảo đảo đứng lên, khi nàng nhìn thấy hai thi thể dưới đất, lập tức hoảng hồn.

“Tại sao lại như vậy! Tại sao ta lại giết đệ và muội của mình? Trời ơi, rốt cuộc ta đã làm gì?"

Lý Tuế vừa nói xong, bỗng nhiên sợ giật mình.

Nàng ôm đầu lắc thật mạnh.

“Không...ta không phải là hắn, ta là Lý Tuế! Ta là Lý Tuế!"

Nó giãy dụa muốn luồn xúc tu ra khỏi cơ thể người này, nhưng dù

thế nào cũng không làm được, Lý Tuế vừa ngẩng đầu nhìn thi thể dưới đất, vẫn không khỏi đau lòng.

Vừa nãy lúc ở trong cái túi, để giữ tính mạng, bản năng nuốt chửng của Hắc Thái Tuế đã dung hòa cơ thể người này thành một phần của mình, giống như ban đầu mình và Màn Thầu, người này không chết, mà biến thành một phần của mình.

Lý Tuế lập tức lau nước mắt, sau khi nhìn trái ngó phải, rồi đi về phía miệng hang.

Lý Tuế không còn ngây thơ hiểu rằng, bây giờ mình không có thời gian để buồn, phải mau chóng bỏ chạy, nếu chậm một chút có thể không sống nổi.

Ba người này làm việc cho Tả Khâu Vịnh, nếu Tả Khâu Vịnh phát hiện ba người này mãi vẫn không xuất hiện, chắc chắn sẽ nghĩ ngờ mình.

Trước khi hắn phát hiện ra, mình phải chạy đến chỗ an toàn hơn.

Hắn là Ti Thiên Giám của Đại Tề, cả Ti Thiên Giám Đại Tề do hắn quản lý, sau này mình sẽ càng khó sống hơn.

"Mình không thể ở lại Đại Tề được nữa, đến An Tức Quốc bên trái chắc chắn không được, đường xá xa xôi, e rằng ngồi thuyền ra biển là con đường sống duy nhất"

Nghĩ đến đây, Lý Tuế nói làm là làm, lập tức đi ra khỏi cửa hang.

Nhưng vừa lên miếu cũ, Lý Tuế đột nhiên ngẩn người tại chỗ, tại sao mình suy nghĩ rõ ràng như vậy, hình như trước đây mình không như vậy.

Lý Tuế cũng nhanh chóng hiểu ra tại sao, một phần cơ thể đó không phải là của mình, mà của người đàn ông bị hút đó. Bây giờ hắn là một phần của mình.

Giống như lúc đầu mình hút Màn Thầu, mình không ngừng ngày càng thân thiết với cha, mà còn thích cả xương. Lý Tuế run rẩy cầm người đất Lý Hỏa Vượng đặt trước mặt mình, vẫn lưu luyến nhìn chằm chằm nó.

"Cha, năng lực đồng hóa của Hắc Thái Tuế rất mạnh, mọi thứ của người bị đồng hóa đều là của ta, thậm chí còn chia cho cả một phần thông minh, nhưng ta biết không thể dùng được nữa, ta sợ nếu nuốt tiếp, ta sẽ không phải con gái của ngươi nữa.

“Cha, đừng sợ, bây giờ ta thông minh rồi, một trăm tám mươi năm sau, ta có thể giúp ngươi.

Lý Tuế nói xong, rồi xông ra khỏi miếu cũ, trốn vào trong bóng tối.

Lý Tuế tỉnh lại từ trong giấc mơ ban ngày ngắn ngủi, nàng chậm rãi mở mắt, lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, có già có trẻ, trong ánh mắt nhìn mình mang theo vẻ sợ hãi và bất an.

Bọn họ ăn mặc khác nhau, chỗ thiếu khuyết trên người cũng khác nhau, có vẻ có một số tâm tố bị nhốt nuôi, lúc muốn sử dụng thì cắt ra dùng.

“Các ngươi là tâm tốt, những việc xảy ra bên cạnh các ngươi đều do thân phận của các ngươi gây ra, nhưng cũng may bây giờ đã có cách để các ngươi thoát khỏi thân phận này"

Lời của Lý Tuế cũng không khiến họ vui vẻ hơn, Lý Hỏa Vượng giải thích cách nghĩ của họ.

“Ta biết, các ngươi là tâm tố, có thể sống như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng tin người khác, không sao, tin hay không, cứ theo ta là được, dù sao bây giờ các ngươi cũng không có lựa chọn.

Lý Tuế dẫn ba người đi vào trong Giám Thiên Ti, đi vài vòng dưới lòng đất phức tạp, Lý Tuế dẫn ba người đến phòng tu luyện của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh hai chân tập trung tu chân, cả căn phòng trở nên khác hoàn toàn, các loại chuyện kỳ lạ cổ quái không ngừng xảy ra xung quanh hắn.

1080 chữ

Chương 1385: Tu Luyện Càng Nhanh

Gạch sàn nhà thỉnh thoảng lồi lõm biến thành một dòng suối, rồi dòng suối đó nhanh chóng nổi lên biến thành một cô gái khóc lóc, chưa được mấy giây, cô gái đó biến thành một bức tượng điêu khắc.

Lý Tuế đi đến, vỗ lên vai hắn, làm Lý Hỏa Vượng đang tu luyện giật mình.

“Sao thế?"

Lý Hỏa Vượng mở mắt nhìn con gái của mình.

“Tâm tố đến rồi"

Lý Tuế nghiêng người để Lý Hỏa Vượng nhìn sang ba người phía xa.

“Chỉ có ba người thôi sao? Ít người vậy không đủ cho ta tăng đến thất luân Lý Hỏa Vượng cau mày, áp lực Tả Khâu Vịnh có thể đến bất cứ lúc nào khiến hắn vô cùng lo lắng.

“Tâm tố không dễ tìm như vậy, hai người trong đó là hàng của kho nội bộ, một người khác tìm được từ một nhà bắt tà tu, ta đã cho người đi tìm rồi.

“Trước đây khi ngươi đấu với Đầu Tử, chẳng phải cho ta rất nhiều tiên thiên nhất khí sao? Nó ở đâu ra?"

"Cha, đó là do ta đã chuẩn bị trước cả một trăm năm, nhưng bây giờ không có một trăm năm để ta chuẩn bị, hơn nữa đó không phải vì để đối phó Đầu Tử, mà vì giúp Lý Tai trở về.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng biết Lý Tuế làm rất đúng, lúc đó Đầu Tử không phải mấu chốt, Lý Tai mới là quan trọng, nếu không có Lý Tai, thì không thể qua được cửa ải pháp giáo.

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, đứng lên đi về phía ba người.

"Những chỗ khác thì sao? Giám Thiên Ti của họ đang tìm tâm tố phải không?"

“Ta đã dặn dò rồi, chỉ cần họ tìm được tâm tố thì sẽ mau chóng

đưa đến Thượng Kinh, nhưng tạm thời vẫn chưa về"

Lý Hỏa Vượng đến trước mặt ba người, ngắm kỹ bọn họ.

“Ta cũng là tâm tố, những gì các ngươi trải qua, ta cũng từng trải qua, ta lấy tiên thiên nhất khí và thần quang trong cơ thể các ngươi, tất cả đều có lợi"

Nhìn chân tay gãy của bọn họ, Lý Hỏa Vượng nói tiếp:

“Không nói lời thừa thãi nữa, đợi các ngươi trở thành người dân bình thường, nếu không có chỗ nào để đi, có thể đến một nơi tên là thôn Ngưu Tâm, có thể sống nốt phần đời còn lại ở đó, không có ai hại các ngươi nữa.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng nhìn sang Lý Tuế.

“Thời gian không đợi người, bắt đầu đi.

Lý Tuế khẽ gật đầu, những đại quân không thể nói ra bị xúc tu xuyên đầu loạng choạng đi về phía bên này giống như con nhện lắm thịt khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh này, ba tâm tố lập tức hoảng sợ, nhưng bọn họ chưa kịp hành động, đại quân không thể nói ra bị Lý Tuế điều khiển này dễ dàng đưa tay vào trong cơ thể họ rút tiên thiên nhất khí ra, và lấy ra cả thần quang có thể điều động tiên thiên nhất khí từ trong đôi mắt của họ.

Hai thứ này bị lấy đi, ba người lập tức ủ rũ đi trông thấy, dường như bị rút đi hết tinh thần.

Đại quân không thể nói ra nhét những thứ này vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng, xung quanh hắn lập tức thay đổi không chịu kiểm soát, một số suy nghĩ trong lòng hắn liền hóa thành vật chất không chịu kiểm soát xuất hiện xung quanh hắn.

Thậm chí Lý Hỏa Vượng cảm thấy mọi thứ xung quanh mình bắt đầu sập đổ, xuất hiện một vài hình ảnh biệt thự. Lý Hỏa Vượng không dám sơ suất, lập tức ngồi khoanh hai chân, tận dụng thần quang trong cơ thể bắt lấy tiên thiên nhất khí, cố gắng đẩy nó vào vị trí thất luân.

Tu chân thất luân, để luân, phúc luân, tề luân, ảo hải, tâm luân, hầu luân, đỉnh luận.

Đây là công pháp tu chân do Đấu Mỗ truyền thụ, tiên thiên nhất khí là điều kiện cần có trong cơ thể để tu chân của tâm tố, mỗi một lần sử dụng thần quang trong Thần Trí Nhãn, bao bọc đẩy tiên thiên nhất khí vào một trong bảy luân, hắn sẽ kiểm soát tu chân tốt hơn.

Ban đầu Lý Hỏa Vượng hoàn toàn kiểm sát để luân, hắn có thể tu chân một hồn đá thành quả táo thực trong thời gian ngắn.

Khi Lý Hỏa Vượng kiểm soát phúc luân, hắn đã có thể hóa lỏng bùn đất dưới đất, làm lệch hướng mũi tên bắn đến.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng kiểm soát tề luân, hắn đã có thể tạo ra lửa từ hư không, hơn nữa còn có thể khiến một người méo mó thành bùn nhão chỉ bằng cách nhìn chằm chằm người đó.

Lần này, khi thần quang của ba vị tâm tố và tiên thiên nhất khí truyền vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng, hắn bắt đầu tiến xuống luân tiếp theo.

Sau khi lôi kéo được nhiều thần quang của tiên thiên nhất khí hơn, Lý Hỏa Vượng cùng điều động được nhiều tiên thiên nhất khí hơn, hắn tu luyện càng nhanh.

Chỉ là Lý Hỏa Vượng có cảm giác sức mạnh này thấp thoáng thoát khỏi sự kiểm soát, dù sao những thứ này không phải của mình, một khắc hắn cũng không dám phân tâm.

Trong trạng thái này, Lý Hỏa Vượng cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc này trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là tu chân.

Lý Hỏa Vượng tập trung hết sức, toàn tâm sử dụng thần quang lôi kéo tiên thiên nhất khí của cơ thể, nhiều hơn gấp ba lần, rõ ràng tốc độ cũng được tăng lên.

Tiên thiên nhất khí không hề động đậy giống như tòa nhà sắt dần chồng lên một thất luân, thời khắc cuối cùng chống lên kết thúc, trong thần trí Lý Hỏa Vượng bỗng vụt lóe, cả ý thức của hắn

nhanh chóng rời rạc, không còn biết gì nữa.

1117 chữ

Chương 1386: Chân Long Quý Giá

Đợi khi Lý Hỏa Vượng dần định thần lại, hắn phát hiện lúc này mình đang ngồi khoanh chân giữa không trung, Lý Tuế ở phía xa đang nhìn mình như kẻ địch lớn tấn công đến.

Còn những bày trí trong phòng trước đó sớm đã biến mất, xung quanh trống không, hơn nữa còn trắng xóa một mảng, hoàn toàn khác với phòng tu luyện trước đó.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, hắn khẽ động trong lòng, những xà ngang bàn ghế và sàn nhà vừa biến mất lập túc quay trở lại, lại giống y hệt như trước khi tu luyện.

Năng lực tu chân của hắn trở nên mạnh hơn, phạm vi cũng lớn hon, Lý Hỏa Vượng ước tính mình có thể tu chân xa đến mấy chục mét.

“Cha, xem ra cách mà ta nói thực sự có ích, chỉ mất..."

“Đợi đã!"

Lý Hỏa Vượng toát hết mồ hôi cắt ngang lời của Lý Tuế.

“Đừng nói gì, cho ta đồ ăn và nước!” Chẳng mấy chốc, Lý Hỏa Vượng được thỏa mãn yêu cầu, sau một hồi phàm ăn tục uống, cũng chẳng nhìn Lý Tuế đến một cái trực tiếp lăn ra đất ngủ luôn.

Sau khi ngủ dậy, Lý Hỏa Vượng cảm thấy tinh thần sung sức dồi dào, mới giải thích với Lý Tuế.

"Sau khi ta tu luyện tỉnh lại, đừng nói ta đã tu luyện bao lâu, nếu thời gian quá dài, ta sợ ta bị chết đói mất.

Chỉ có đáp ứng đủ các nhu cầu ăn ngủ trước khi mình biết mình đã đói bao nhiêu lâu, thì mới coi là đã hết rắc rối.

“Nói đi, tiếp tục lần trước, ngươi muốn nói gì?"

Lý Hỏa Vượng bứt một sợi tóc trên đầu, trực tiếp nhét vào miệng coi làm cái tăm, vừa xỉa răng vừa nói.

“Ta muốn nói là tu luyện không cần nhiều thời gian, chỉ mất hai ngày, cách của ta đã có tác dụng rồi"

“Không, vẫn không đủ"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Lần trước ta kết hợp với Đầu Tử giỡn hắn một vố, nếu Tả Khâu Vinh thực sự trở lại, e rằng sẽ điều động toàn lực lượng của Thiên Trần Quốc.

“Một Ti Mệnh da thịt một thế giới đối địch với chúng ta, không phải là chuyện đùa đâu"

Nếu xác định phải dùng cách này, thì trước khi Tả Vịnh Khâu ra tay, chúng ta mau chóng để ta tăng đến bảy luân! Phải biết rằng bây giờ ta mới bốn luân thôi.

Nói đến đây, thực ra trong lòng Lý Hỏa Vượng đã giấu một câu không nói ra, đó là cho dù mình tu chân bảy luân đại thành, cũng chưa chắn là đối thủ của Ti Mệnh đất liền như Tả Khẩu Vịnh.

Nhưng một điều đáng được nhắc đến chính là cũng may lần này hắn không chiến đấu một mình, Đại Tề, Đại Lương đều đứng về phía mình.

“Tâm tố càng nhiều càng tốt, cố hết khả năng đi tìm. Nghĩ hết mọi cách tìm hết tâm tố trong thiên hạ về"

Lý Hỏa Vượng đưa tay vỗ vai của Lý Tuế, mau chóng chuẩn bị tu luyện từ đầu.

Tiên thiên nhất khí và thần quang dùng cho công pháp tu chân vẫn chưa đủ, nhưng lúc này tạm thời ôm chân phật vẫn tốt hơn là không làm gì.

“Cha, bên phía Đại Tề có tâm tố không? Bảo bên đó giúp mình đi?

“Ha, lại còn tâm tố bên Đại Tề cơ, e là người cũng chết gần hết chẳng còn mấy người ấy chứ, chuyện này không trông mong được gì vào Đại Tề đâu.

“Ngươi về nói Cao Trí Kiên, nói hắn đừng tính toán quá cẩn thận, đừng trông mong dựa vào Đại Tề có thể chống lại Thiên Trần Quốc, vô dụng thôi “Ta biết chân long quý giá, tích lũy long khí cũng chậm, nhưng bất kể thế nào, lúc này là lúc phải dùng đến long mạch."

“Còn không dùng đến long mạch, sau này cũng không có cơ hội dùng đâu, sau này hắn sẽ chỉ làm trâu làm ngựa cho tên quái dị Tả Vịnh Khâu đó"

Điểm phá vỡ cục diện mà Lý Hỏa Vượng nghĩ đến vẫn là phải đến Bạch Ngọc Kinh, hắn không tin mình đã giúp đỡ những Ti Mệnh đó việc lớn, bọn họ còn có thể thấy chết không cứu, rốt cuộc những Ti Mệnh đó đang bận cái gì chứ.

“Được, cha, ta đi ngay, ngươi không cần lo những việc vụn vặt này, giao hết cho ta là được.

Nhìn Lý Tuế đi xa, Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh chân chuẩn bị tu luyện lại từ đầu, nhưng đúng lúc hắn nhắm mắt, hắn bỗng nghĩ đến hình như mình đã quên chuyện gì rất quang trọng.

“Kỳ lạ, mình quên cái gì nhỉ?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc xong, đột nhiên đưa tay về phía đầu của mình.

Sau đó móng tay hắn rạch nhẹ một cái, da đầu lập tức mở ra, tiếp đó lại rạch nhẹ một đường, xương sọ cũng mở ra, Lý Hỏa Vượng thò tay vào trong đầu mình lục lọi một hồi, rồi nhẹ nhàng lôi một cái, một quân mạt chược hồng trung lẫn lộn máu thịt xuất hiện trong tay hắn.

Quân mạt chược này là do lúc đó Đầu Tử nhét vào đầu của mình dùng để truyền tin tức thiên tai, đã hoàn thành nhiệm vụ, quân mạt chược này vẫn ở trong đầu mình chưa được lấy ra, nếu nói là Đầu Tử sơ suất quên mất thì Lý Hỏa Vượng cũng không tin.

“Quả nhiên tên này người đầy nguy hiểm, lòng dạ xấu xa, lần sau tiếp xúc với hắn phải coi chừng cẩn thận. Lý Hỏa Vượng bóp mạnh, quân mạt chược đó lập tức thành bột vụn.

Lý Hỏa Vượng nhắm mặt lại tu luyện, Lý Tuế ngoài cửa đã đứng ở bên ngoài nhìn phòng tu luyện trước mặt.

Nhìn từ bên trong hoàn toàn khác với nhìn từ bên ngoài, căn nhà gỗ trông đã rất méo mó, sập xệ nghiêng ngả, mới tinh và mục nát lại xuất hiện cùng một lúc.

Tất cả đều là do Lý Hỏa Vượng tu chân tạo thành, tại sao lại xuất hiện tình trạng này, e rằng bản thân hắn cũng không biết.

Nhưng căn nhà kỳ lạ cổ quái nghiêng ngả muốn sập này lại không những không sập, ngược lại cỏn hít thở như vật sống.

1108 chữ

Chương 1387: Chia Tay

“Nói với người dưới, dọn ra khỏi chỗ này, đừng để ai ở lại nơi này.

Mình mới tu chân luân thứ tư, có trời mới biết sau đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Huyền Tẫn không muốn, vẫn còn chưa mở ra mà Giám Thiên Ti Đại Lương đã bị cha mình trực tiêu hủy diệt toàn bộ.

“Rõ, thưa đại nhân"

Người bên cạnh lên tiếng nói.

Huyền Tẫn vừa gật đầu, sau đó nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh, đạo bào màu đỏ cao lớn bay lên, xuyên qua các tầng mặt đất, cuối cùng đến nền đất.

“Mẹ, sao ngươi lại đến đây?"

Lý Tuế hỏi Bạch Linh Miểu phía trước Giám Thiên Ti “Ta đã hạ

lệnh, cho toàn bộ tín đồ Bạch Liên Giáo đi tìm tâm tố rồi, các tín đồ Bạch Liên Giáo phủ khắp cả năm châu bốn biển, tin rằng sẽ có tin tức nhanh thôi"

"Cam on me."

Đã điều động hết cả quan binh Giám Thiên Ti, thậm chí cả người dân bình thường, có lẽ tâm tố toàn thiên hạ sẽ không trốn được bao lâu.

“Đều là người một nhà, cảm ơn gì chứ, cha ngươi ăn cơm chưa? Ta mang đến ít đồ ăn cho hắn.

Bạch Linh Miểu giơ hộp cơm trong tay lên “Hắn đang tu luyện, không có thời gian, hai mẹ con chúng ta ăn đi"

Lý Tuế nhận lấy hộp cơm, đỡ lưng của Bạch Linh Miểu, kéo nàng rời đi.

Lý Tuế đưa nàng đến trên sân thượng của Giám Thiên Ti, mở hộp cơm, bên trong đều là những món mà Lý Hỏa Vượng thích.

Một cánh tay của Lý Tuế chui ra từ trong đạo bào, cầm đũa gắp một miếng bí xanh cho vào miệng nhai.

“Mẹ, bỗng nhiên đến tìm hắn, là có chuyện gì quan trọng cần nói với hắn sao?"

Bạch Linh Miểu khẽ cười, đưa tay vén mấy sợi tóc ra sau tai mình.

“Chuyện của Thiên Trần Quốc chắc chắn đã khiến cha ngươi lo muốn chết phải không? Ta hiểu hắn, chuyện gì cũng muốn gánh vác một mình"

“Ta đến đây là muốn nói với hắn, hình như Vô Sanh Lão Mẫu đã có phản ứng rồi, muốn để hắn đừng lo lắng vậy, rất dễ bốc hỏa. Phía Thiên Trần Quốc đến thật, thì chắc chắn Vô Sanh Lão Mẫu sẽ không đứng yên mà không làm gì?

“Ồ? Vô Sanh Lão Mẫu giáng thần dụ rồi ư?"

Bạch Linh Miểu khẽ lắc đầu.

“Không có, nhưng tốt hơn trước đây nhiều rồi, tin rằng không bao lâu nữa Vô Sanh Lão Mẫu sẽ ra tay trợ giúp.

“Vậy thì tốt, nhưng đây là chuyện tốt, ta sẽ chuyển lời cho cha.

Lý Tuế tiếp tục gắp một miếng củ năng xào thịt bỏ vào miệng nhai.

“Mẹ, những món này ngon quá.

“Vậy sao? Tuế Tuế, ngươi thích ăn như vậy, sau này ta cũng sẽ làm cho ngươi một phần Bạch Linh Miểu đưa tay muốn xoa đầu Huyền Tẫn, nhưng thấy cơ thể cao lớn của nàng, cuối cùng lại thôi.

“Mẹ, ngươi thực sự không định chia tay cha sao?"

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Linh Miểu dần biến mất.

“Tại sao đang yên đang lành ngươi nói việc này làm gì?"

“Ta muốn hỏi cho rõ, các ngươi cũng không thể kéo dài mãi"

“Sau này rồi tính đi, Thiên Trần Quốc đánh đến rồi, đâu có thời gian lo những việc này"

Bạch Linh Miểu nói, đứng lên định ra về.

“Cứ nói đến chuyện này là ngươi lại trốn tránh, xem ra vẫn chưa định bỏ Ảo ảnh của Thượng Quan Ngọc Đình từ mái ngói nổi lên, chặn đường đi của Bạch Linh Miểu.

Thượng Quan Ngọc Đình lướt nhẹ một cái, từng tờ giấy viết đầy chữ phủ trước mặt Bạch Linh Miểu.

“Đây...đây là cái?"

Nhìn những cái tên quen thuộc bên trên, Bạch Linh Miểu lùi lại nửa bước.

“Đây là những tội nghiệt mà cả thôn Bạch gia từng làm, và cả những người bị giết chết, môn đồ của Bạch Lượng Môn tìm đến rồi, chắc chắn đáng tin.

Huyền Tẫn đặt bát đũa xuống, đi đến bên cạnh Bạch Linh Miểu, ảo ảnh của Thượng Quan Ngọc Đình khẽ cười, chui vào trong đạo bào màu đỏ to rộng đó.

“Mẹ, ngươi có tấm lòng bồ tát, vì giúp tín đồ Bạch Liên Giáo trong thiên hạ không bị ức hiếp, cam tâm tình nguyện ngồi ở vị trí này, ngươi cảm thấy những kẻ ác làm những việc này không đáng bị giết sao?"

"Theo cách nói của ngươi, người nhà họ Bạch làm ra những việc này, thực sự có tư cách đến quê hương chân không của Vô Sanh Lão Mẫu sao?"

Bạch Linh Miểu bị dọa sợ lùi về sau nửa bước, ngập ngừng một lúc, run run hỏi:

“Tuế Tuế, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

“Ta không định làm gì cả, ta đã khuyên đến mấy lần, các ngươi vẫn sống chết không phân chia, ta là con gái thì có thể làm gì, chỉ có thể thử giải khúc mắc trong lòng các ngươi, xem có thể bù đắp phần tình cảm khó chịu này không"

Nhìn từng hàng cái tên màu đỏ đại diện cho mạng người, Bạch Linh Miểu mím môi, tâm trạng giằng co, những con chữ lạnh lùng và cả những người nhà thân thiết ngày xưa không ngừng hiện lên trong đầu nàng.

"Mẹ, là thánh nữ Bạch Liên Giáo, ta tin ngươi sẽ không vì những kẻ xấu xa này là người nhà của ngươi mà đối xử khác biệt.

Nhìn lụa trắng che mắt của Bạch Linh Miểu ướt sũng nước mắt, nói không lên lời, mặt đỏ bừng, lắc đầu. Cơ thể của Lý Tuế lập tức đến trước mặt nàng, mở rộng đạo bào màu đỏ khổng lồ đó, giống như chiếc áo bông ấm áp, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

“Mẹ, yên tâm đi, cha không sai, ngươi cũng không sao, sai là thế đạo này.

“Nếu muốn làm điều gì đó cho người nhà, có lẽ ba người cả nhà chúng ta có thể thử cố gắng thay đổi thế đạo này, để sau này không còn xảy ra những chuyện như này nữa. Cảm nhận được đạo

bào ấm áp bao bọc lấy mình, cuối cùng dây đàn trong lòng Bạch Linh Miểu căng ra, nàng ôm Tuế Tuế thất vọng òa khóc.1078 chữ

Chương 1388: Chỉ Còn Lại Nhân Từ

Sau cánh tay của Lý Tuế từ trong đạo bào chui ra, lần lượt vượt nhẹ lưng của Bạch Linh Miểu, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng an ủi.

Tuy trông Bạch Linh Miểu có vẻ kiên cường, nhưng Lý Tuế hiểu, đó đều là vì nàng phải gánh vác vị trí này, dù sao nàng chỉ mới qua mười tám tuổi, chuyện này không nên do nàng gánh vác.

Nếu cha của mình đã làm việc không đâu vào đâu, thì chẳng còn cách nào, chỉ đành để mình vậy.

Nhẹ nhàng an ủi một lúc sau, Bạch Linh Miểu rút người ra khỏi lòng Lý Tuế.

“Tuế Tuế, cảm ơn ngươi, nhưng cục diện hiện nay, chúng ta vẫn nên dồn tâm sức đối phó Thiên Trần Quốc thì hơn."

“Tại sao lại không được? Chúng ta không phải là cha, trong đầu chỉ có một chuyện này. Chẳng lẽ một người không thể cùng lúc làm hai việc sao?"

Bạch Linh Miểu lắc đầu, tháo dải lụa trắng trên mắt xuống, lau sạch nước mắt trên đôi mắt trắng dã.

"Tuế Tuế, ngươi không hiểu đâu, thực ra chuyện của ta và cha ngươi thực sự không quan trọng như thế"

"Chẳng phải chỉ là tình cảm hai người thôi sao? Chia tay thì đã làm sao, không chia tay thì thế nào, chuyện này có lớn đi nữa thì có thể lớn đến mức nào, có quan trọng bằng tính mạng của người trên toàn thiên hạ không?"

"Không chỉ một mình ta nghĩ như vậy, Tuế Tuế, thực ra cha ngươi cũng nghĩ như vậy, chỉ là hắn thích nén giữ mọi chuyện trong lòng thôi, không ai nói với ai, nhưng ta biết hắn nghĩ như vậy.

Huyền Tân đứng ngẩn người tại chỗ một lúc, giọng nói chồng chéo của hắn dần biến thành giọng nói ban đầu của Lý Tuế.

“Nhưng chuyện này rất quan trọng với ta, ta muốn các ngươi có thể sống tốt hơn.

Bạch Linh Miểu buộc lại lụa trắng lên trên mắt, mỉm cười đưa tay vào trong bóng tối đạo bào màu đỏ, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lý Tuế, đừng lo lắng, chúng ta sẽ sống rất tốt, chúng ta đều cố gắng vì những chuyện mà mình quan tâm, vậy là rất tốt rồi.

“Ngoan, ngươi về đi, ngươi cũng cố gắng, ta cũng cố hết sức có thể liên lạc với Vô Sanh Lão Mẫu, nhờ nàng có thể ra tương trợ lúc Thiên Trần Quốc xâm lược.

Nói xong, Bạch Linh Miểu quay người đỡ vào con thú trên mái nhà, đi xuống nhà.

Đúng lúc nàng vừa định xuống tầng, nửa thân trên dữ tợn của Nhị Thần chui ra từ sau lưng Bạch Linh Miếu. Nàng nhìn chằm chằm Huyền Tẫn bằng các con mắt thú to nhỏ đó, nói:

“Tuế Tuế, nếu ngươi và Lý Hỏa Vượng đối đầu với Tả Khâu Vịnh, nhất định phải cẩn thận, trước đây người của thôn Bạch gia thích đánh người, thích hiến tế người sống, cho thấy trước đây Vô Sanh Lão Mẫu chắc chắn không chỉ nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển, Tả Khâu Vịnh cũng không chỉ cướp đi một loại thiên đạo đó, chắc chắn hắn còn có thủ đoạn khác.

“...Hào quang mười tám ngàn dặm đại địa, khắp đại địa đều là màu vàng kim, trong tứ sinh lục đạo nhất quang...không muốn bước chân dính đến hồng trần. Hôm nay nghe thấy tụng kinh, cảm thấy từng lời đều quý giá..."

Ở nơi sâu nhất của đường khẩu Bạch Liên Giáo, tiếng tụng kinh của ba mươi sáu vị sứ giả lừa trắng không ngừng vang lên, còn Bạch Linh Miểu ngồi khoanh hai chân trên đài hoa sen khổng lồ ở giữa bọn họ.

Lúc này, nàng không còn dáng vẻ như ở trước mặt Lý Hỏa Vượng trước đó nữa, khuôn mặt đầy từ bi, đầy đức độ, kể cả khuôn mặt

hung dữ của Nhị Thần cũng như vậy.

Nàng có hai nửa thân trên, dang rộng cánh tay, hai mươi ngón tay thon dài trên bốn cánh tay tạo hình hoa sen, vươn ra xung quanh như tán cây.

Trong tiếng tụng kinh xung quanh, tâm trí của Bạch Linh Miểu treo ngược cành cây, ấn ký hoa sen giữa đôi lông mày của nàng lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này Bạch Linh Miểu cảm nhận được tình cảm của Vô Sanh Lão Mẫu, cả thân tâm nàng mở rộng tấm lòng về phía Vô Sanh Lão Mẫu, cố gắng từ từ dung hợp từ bi trong lòng và từ bi trên người Vô Sanh Lão Mẫu với nhau. Dần dần, cảnh tượng thay đổi, Bạch Linh Miểu bay lơ lửng trên không trung, từ bi trong lòng nàng lan rộng ra, khiến nét mặt của tất cả lừa trắng tràn đầy từ bi.

Trong hỗn độn, Bạch Linh Miểu cảm nhận được tấm lòng của Vô Sanh Lão Mẫu, hai bên liên kết với nhau, không phân được rõ.

So với trước đây, ý nghĩ muốn chết gần như ngưng tụ thành chất rắn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nhân từ. Nhưng Bạch Linh Miểu biết, nó không biến mất, chỉ là bị ẩn đi thôi.

Trong lòng, Bạch Linh Miểu mang phần ký ức tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay hướng về Vô Sanh Lão Mẫu với ba phần tôn kính.

Nàng có gắng muốn liên lạc với Vô Sanh Lão Mẫu lần nữa, muốn nhờ đối phương giáng xuống thần thông, để Bạch Liên Giáo có thể cùng giúp đánh đuổi Thiên Trần Quốc.

Tuy nói Thiên Trần Quốc và Vô Sanh Lão Mẫu không đội trời chung, Thiên Trần Quốc ra quân ồ ạt, đều là vì đối phó Vô Sanh Lão Mẫu.

Cho dù là để tự bảo vệ mình, Vô Sanh Lão Mẫu chắc chắn sẽ không ra tay, nhưng không chắc chắn trước, Bạch Linh Miểu vẫn hơi không tự tin.

Nhưng yêu cầu của Bạch Linh Miếu không được đáp ứng đầy đủ, ngoại trừ nàng cảm nhận được một vài cảm xúc không rõ ràng từ bên trên, thì không có được lời đáp lại rõ ràng.

Nàng không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, dường như có cảm giác không tập trung.

1025 chữ

Chương 1389: Xác Nhận

Đúng lúc Bạch Linh Miểu muốn tiến gần thêm một bước, liên hệ giữa nàng và Vô Sanh Lão Mẫu dần cắt đứt, đợi khi nàng mở mắt ra, nàng đã về lại trong đường khẩu Bạch Liên Giáo.

Nhìn ánh mắt của đám lừa trắng xung quanh, Bạch Linh Miểu hít sâu một hơi, giơ bốn cánh tay lên, muốn tiến hành pháp hội lần nữa.

Thiên Trần Quốc và Vô Sanh Lão Mẫu có huyết hải thâm thù, nay Thiên Trần Quốc sắp tấn công đến, mình buộc phải đảm bảo chắc chắn lúc đó Vô Sanh Lão Mẫu nhất định có thể hỗ trợ.

Không biết tại sao, Vô Sanh Lão Mẫu trước đây và Vô Sanh Lão Mẫu hiện giờ hơi khác nhau.

“Thánh nữ đại nhân"

Giọng nói vang lên cắt ngang pháp hội của Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu vừa cảm nhận, mới phát hiện người vừa lên tiếng nói chính là Liên Tri Bắc, người đã giúp mình trở thành thánh nữ Bạch Liên Giáo.

Cùng với tín đồ Bạch Liên Giáo ngày càng đông, đương nhiên thân phận của Liên Tri Bắc cũng được lên cao như nước đẩy thuyền dâng, hiện nay nàng ta đã là cánh tay đắc lực trong Bạch Liên Giáo.

Tuy Liên Tri Bắc trông như phụ nữ ba mươi bốn mươi tuổi, nhưng nàng ta không dám có chút chậm trễ lơ là với Bạch Linh Miểu trẻ tuổi, khom lưng cung kính nói:

“Thánh nữ đại nhân, có tin của tâm tố rồi, tổng cộng bốn người, thuộc hạ đã phái người đi dẫn họ về"

Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu.

“Được, trước tiên đừng hành động lỗ mãng, nói chuyện tử tế với họ, nói có thể có cách cho bọn họ phân biệt rõ ràng, thoát khỏi mơ hồ.

“Nếu thực sự không khuyên được, thì nghĩ cách khác, dẫn họ về"

Thực ra chuyện này đều là chuyện tốt với cả hai bên, chỉ là sợ rằng tâm tố sống sờ sờ sẽ không hoàn toàn tin tưởng thôi, cho dù Lý sư huynh ban đầu đặt vào vị trí của bọn họ hiện giờ, e rằng cũng sẽ không tin.

“Vâng"

Liên Tri Bắc lập tức hành lễ.

“Nhưng phát động toàn bộ tín đồ Bạch Liên Giáo mới chỉ tìm được bốn người thôi sao? Cũng không biết bên phía Tuế Tuế tìm được bao nhiêu, cứ cảm thấy không đủ lắm.

Muốn tu chân đại thành thất luân, bất kể thế nào, e rằng bốn tâm tố vẫn không đủ.

Nghe thấy lời này, Liên Tri Bắc do dự một lát, lại nói với Bạch Linh Miểu:

“Thánh nữ đại nhân, thực ra một số đệ tử trong giáo nghe ngóng được một số tin đồn từ người già, nói có một vài tâm tố cùng nhau tính kế trốn đi.

“Bọn họ trốn đi đâu? Nếu tâm tố hợp lại tính kế chẳng phải có rất nhiều sao?"

“Có thể cũng có nhiều, nhưng nơi đó thực sự không dễ tìm, ta nghe nói, bọn họ trốn trong nghiệp chướng của tâm trọc.

“Tâm trọc?"

Bạch Linh Miểu lập tức kinh hãi trong lòng, là một trong thế hệ chữ tâm, tâm trọc cũng không phải dễ đụng vào. Bọn họ có một loại năng lực vô cùng đặc biệt, quên lãng, bọn họ có thể khiến một

người đang sống bị lãng quên hoàn toàn khỏi tất cả ký ức của mọi người, bị quên khỏi thế giới này, đày đến một thế giới đã biến mất. Nơi đó không phải thứ tốt đẹp gì, nơi đó tối đen, hơn nữa còn không có thiên đạo cái chết, bất luận từng trải qua chuyện gì cũng sẽ không chết, quan trọng hơn là, chỉ cần bị tâm trọc làm lãng quên, thì muốn nhớ lại rất khó.

Trừ phi hắn được người khác nhắc nhở, nhớ lại, nếu không cho dù giết hắn, thì người bị lãng quên hoàn toàn cũng sẽ không ra nữa.

Với tâm trọc, thậm chí còn không giao lưu được, vừa nói với hắn câu trước, thì câu sau đã có thể quên rồi.

Nhưng so với Bạch Linh Miểu ban đầu, Bạch Linh Miểu hiện giờ đã hoàn toàn khác, tuy tâm trọc rắc rối, nhưng không nguy hiểm.

Bạch Linh Miểu chỉ không ngờ, lại còn có một đám tâm tố vì mạng sống, tự động lựa chọn bị tâm trọc làm lãng quên.

“Tin tức có đáng tin không?"

Nhị Thần phía sau bỗng xen một câu.

“Ừm, tiên sư của Trảo Phương tiên đạo đã xác nhận rồi, thực sự là thật, hơn nữa không chỉ một người nói, mà mấy người đều biết.

Bạch Linh Miểu ngồi tại chỗ suy nghĩ một lúc xong, nhẹ giọng lên tiếng hỏi:

“Nhưng ở đây có một vấn đề, cho dù có những tâm tố đó, bây giờ chúng ta vẫn không biết những tâm tố đó đã bị tâm trọc nào quên lãng"

Liên Tri Bắc vội vàng cẩn thận giải thích:

“Thánh nữ đại nhân, điều này không ngại, tất cả những nơi tâm trọc bị lãng quên đều thông nhau, từ bên nào cũng như nhau"

“Thông nhau?"

Bạch Linh Miểu không khỏi ngạc nhiên, nếu như vậy, bất kỳ một tâm trọc lãng quên nào cũng sẽ đày về cùng một nơi.

Sau khi suy nghĩ vô cùng nghiêm túc một lúc, Bạch Linh Miểu hỏi.

“Chúng ta có tâm trọc không?"

“Chúng ta không có, nhưng Giám Thiên Ti có, hai năm trước vừa bắt được một người sống, với quan hệ giữa thánh nữ và Ti Thiên Giám, chắc chắn có thể mượn dùng"

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu không hề do dự, lập tức ngồi dậy từ đài hoa sen.

“Đến Giám Thiên Ti mượn tâm trọc đến đây, chúng ta đi tìm những tâm tố bỏ trốn đó"

Thiên Trần Quốc có thể đánh đến bất cứ lúc nào, nhanh thêm một phút thì càng thêm một phần thắng.

1123 chữ

Chương 1390: Con Đường

“Rõ! Thánh nữ đại nhân"

Liên Tri Bắc giơ tay quá đỉnh đầu hành đại lễ với Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu nhìn ba mươi sáu lừa trắng một lượt, khí thế hoàn toàn khác với khi ở trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Chuẩn bị sẵn sàng binh khí pháp khí, theo ta đoạt tâm tố về"

“Rõ! Thánh nữ đại nhân!"

Liên Tri Bắc đi nhanh, đến cũng nhanh, đợi khi nàng quay lại, phía sau nàng có tám tín đồ Bạch Liên Giáo lực lưỡng khỏe mạnh vác một chiếc quan tài đen tiến vào đường khẩu.

Hiển nhiên trong quan tài chính là tâm trọc, vì tránh xảy ra bất ngờ, nắp quan tài được niêm phong lại. Không cẩn thận thứ tâm trọc sẽ xảy ra vấn đề lớn, không thể thả ra ở trong đường khẩu, Bạch Linh Miểu ra lệnh, chuyển quan tài vào trong đại điện dưới lòng đất, nơi này vốn dùng để lập tượng thần Vô Sanh Lão Mẫu.

"Nhớ kỹ hết chữa? Một khi thả tâm trọc ra, chỉ cần hắn làm lãng quên chúng ta, thì trong đầu các ngươi cũng sẽ không còn nhớ đến ta, cho nên ta mới cho các ngươi ghi hết ra giấy, nếu thực sự không được thì dùng dao khắc lên người!"

Giọng của Nhị Thần không ngừng vang vọng trong đại diện trống trải.

Những người tiếp ứng bên ngoài đều gật đầu, nắm chặt bút trong tay, căng thẳng mau chóng ghi chép trên giấy.

Bị tâm trọc làm lãng quên thì có thể biến mất, còn khiến tâm trọc nhớ lại, thì tín đồ Bạch Liên Giáo ép hắn thả ra.

Tình huống này không thể quá sớm, quá sớm sợ rằng sẽ không tìm được, quá muộn sợ rằng lại xảy ra chuyện khác.

“Miểu Miểu, hay là...cho lừa trắng đi đi, ngươi không cần đi nữa, nghe nói bên trong rất đáng sợ, chẳng may ngươi có mệnh hệ gì..."

Xuân Tiểu Mãn phụ trách tiếp ứng rất lo lắng nói.

Bạch Linh Miểu nhìn quan tài trước mặt khẽ lắc đầu.

“Tiểu Mãn tỷ, ta không yếu đuối như vậy, hơn nữa nếu ta không đi vào, dựa vào người khác, làm sao dẫn toàn bộ tâm tố bên trong ra được, yên tâm đi, ta rất có kinh nghiệm với tâm tố.

Cùng với đinh quan tài bốc khói đen được nhổ lên, nắp quan tài được mở ra, một người đàn ông với nửa vết bớt lớn trên mặt lôi theo y phục rách rưới từ bên trong bò ra.

Nhìn xung quanh, trong mắt hắn mang theo vẻ mơ màng, dường như đã quên mình là ai, cũng quên mất mình ở đâu.

“Tất ra lui ra đi, đóng cửa lại, đừng để họ nhìn thấy các ngươi, ba ngày sau lấy chân dung của chúng ta nhắc nhở hắn, sau đó rồi ép hắn đưa chúng ta ra ngoài"

Bạch Linh Miểu nói, dẫn theo một đám lừa trắng đi về phía hắn.

“Đây...đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây?"

Tâm trọc đó hỏi Bạch Linh Miếu.

Bạch Linh Miểu đi đến trước mặt hắn, nghiêm túc cảm nhận hắn, khi đã đảm bảo mình hoàn toàn thành bóng ngược trong mắt hắn, liền đội một chiếc khăn trùm màu đỏ lên đầu hắn.

Khi tâm trọc tháo khăn trùm đầu xuống, xung quanh đã trống không, không còn ai hết, lúc này hắn cũng không còn kinh ngạc, hắn đã quên hết sạch Bạch Linh Miểu và lừa trắng.

“Đây...đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây?"

Hắn mơ màng hỏi xung quanh.

Khi hắn quay người, nhìn xung quanh giống nhau, lại hỏi lần nữa.

“Đây...đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?"

Lúc này, Bạch Linh Miểu đã đưa người của mình từ phòng tối đi ra, đường khẩu bên ngoài, thậm chí cả Thượng Kinh Thành đã hoàn toàn thay đổi.

Bầu trời đen xì, khiến tất cả đều lờ mờ nhìn không rõ, từng căn nhà đã bị phá hỏng, vô cùng thê lương, giống như Đại Lương đã bị diệt vong, nơi này chính là thế giới tâm trọc bị lãng quên.

“Chúng ta đi thôi, tất cả chú ý một chút, những người bị nhốt ở đây đã bị hành hạ người không ra người quỷ không ra quỷ rồi, bọn họ rất hận thù cuộc sống.

Bạch Linh Miểu dẫn lừa trắng đi qua hoàng thành đổ nát này, dự định bắt một người sống trước để hỏi đường.

Nếu nơi này có tâm tố thật, vậy theo theo như năng lực đặc biệt của họ, người bị nhốt ở đây như bọn họ thì phải rất nổi tiếng mới đúng.

Đi trên con đường trống trải chưa được bao lâu, chẳng mấy chốc Bạch Linh Miểu có năng lực cảm nhận rất mạnh đã nghe thấy một vài giọng điên điên khùng khùng từ trong tam cung.

“Ha ha ha! Cổ quái, cổ quai, tôn tử lấy tổ mẫu..."

“Đi thôi, ở bên này, giọng nói phát ra từ bên này.

Bạch Linh Miểu dẫn lừa trắng xông về hướng có tiếng nói, tiếng nói bên đó vẫn không ngừng vang lên.

“Lợn dê ngồi lên trên, lục thân đun trong nồi..con gái ăn thịt mẹ, con trai đánh cha..hahaha..."

Người phát ra âm thanh dường như không có lại có người đến, Bạch Linh Miểu nhanh chóng lại gần, lập tức nhìn thấy người phát ra tiếng nói đó.

Đó là một vị hòa thượng ngồi trên đài hoa sen, hắn vừa giật vai vừa nói ra những lời không hiểu nổi.

“Mọi người đến chúc mừng, ta thấy thật là khổ...thật là khổ..ha ha ha..."

Khi thấy Bạch Linh Miểu vung tay, hai lừa trắng mặc áo giấy ngắn tay lập tức kéo hai xích sắt xông lên.

Xích sắt mang theo tàn ảnh bay lên, trực tiếp quấn lấy người hòa thường ngồi ngược đó.

Sợi xích đột nhiên duỗi thẳng ra, vị hòa thượng ngồi ngược đó lập tức bị trói trượt ngã trước mặt Bạch Linh Miểu.

Trông hòa thượng này gày đến nỗi hoàn toàn chỉ còn da bọc xương, hình như hắn bị điên từ lâu rồi, hai tay giống như móng vuốt chim của hắn rút ra dạ dày của mình, xoay vòng giống như xoay tràng hạt.

“Đại sư phụ, có từng nhìn thấy tâm tố ở gần đây không? Nếu có thể giúp được tiểu nữ một việc, sau khi việc thành công, ta nhất định giúp đại sư phụ thoát hỏi biển khổ"

1097 chữ

Chương 1391: Lợi Dụng Năng Lực Cảm Nhận

Đối diện với sự báo đáp mê hoặc như vậy của Bạch Linh Miểu, hòa thượng lại như không nghe thấy, tiếp tục nói những lời điên dại.

“...Lợn dê ngồi lên, lục thân đun trong nồi...con gái ăn thịt mẹ, con trả đánh cha..."

Sau khi hỏi lại mấy lần, thấy đối phương vẫn không phản ứng gì, Nhị Thần lên tiếng nói.

“Không được, hắn bị điên rồi, có trời mới biết bị tâm trọc lãng quên bao lâu rồi.

“Xem ra nếu muốn bắt một người để hỏi, thì phải bắt những người mới vào đây vài năm mới được.

Bạch Linh Miểu không trả lời nàng, ngược lại nhanh chóng lùi lại, lùi đến chỗ lừa trắng.

“Cẩn thận! Phía sau miếu đổ nát có rất nhiều người đến!"

Bạch Linh Miểu vừa dứt lời, rèm cửa rách rưới được vén lên, một đám người quái dị bụng trướng to cởi trần, đôi mắt đỏ bừng xông về phía bọn họ như thủy triều.

Trong đó có cả nam lẫn nữ, lãng quên vô tận đã ép họ phát điên.

Khi nhìn thấy diện mạo của Bạch Linh Miểu, những người này càng điên cuồng hơn, không sợ sống chết xông về phía trước.

“Bày trận! Bảo vệ thánh nữ!"

Lừa trắng nhanh chóng bày thần đả, bọn họ bị các loại dính lên người chặn được những thứ này ở bên ngoài dễ như trở bàn tay.

Nhưng cho dù tháo tất cả đầu của bọn họ xuống, thì vẫn chẳng làm gì được, nơi này không có cái chết.

Khác với thiên đạo cái chết biến mất trước đây, người ở nơi này vô cùng điên cuồng và khát máu.

“Đi bên này! Mau lên! Các ngươi ở cứ đây, bọn họ sẽ đến càng đông hơn!"

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ bên ngoài.

Khi Bạch Linh Miểu nhanh chóng cảm nhân, kinh ngạc phát hiện người nói câu này, lại là người mà mình quen biết, người đó từng làm ở Giám Thiên Ti của Lý sư huynh, Tháp Bạt Đan Thanh.

Lần trước khi đối phó với tâm trọc, hắn bị rơi vào nơi này.

Nhìn thần thái của hắn, Bạch Linh Miểu đoán đối phương vào đây chưa được mấy năm, nên vẫn chưa bị hành hạ đến phát điên, có thể giao tiếp.

“Rút về hướng Đông Nam theo người đàn ông đó.

“Thịch thịch thịch, hai giáo đỏ Hồng Hoàng xuống núi, trăn và rắn rời khỏi núi, một cơn gió đã rời khỏi lăng mộ.

Cùng với tiếng trống có nhịp điệu và Bang Binh Quyết, móng vuốt sắc nhọn màu chóng xé xác một người thành hai nửa.

Các loại mặt thú với khăn trùm đỏ méo mó vây quanh Bạch Linh Miểu, bao vây hắn, tránh bị những thứ điên cuồng này đánh lén.

Họ quá đông người, cho dù có lừa trắng chắc khỏe ngăn cản, thỉnh thoảng vẫn có người lọt đến bên phía Bạch Linh Miểu.

Trên con đường rộng lớn, Bạch Linh Miểu dẫn các lừa trắng và Tháp Bạt Đan Thanh né tránh những tên điên cuồng mất hết lý trí ở phía sau.

Lúc này, những kẻ điện phía sau bọn càng lúc càng đông, xông về phía Bạch Linh Miểu như thủy triều.

Tuy thực lực của họ rất yếu, nhưng cũng không chống lại được nhiều người thế này, quan trọng hơn là, ở nơi này, bất luận tấn công thế nào, họ cũng không chết.

Hai người vừa bị Nhị Thần xé xác đó, lập tức lôi lại nội tạng bị rơi ra, nhanh chóng bò về phía nàng bằng cả chân và tay giống như con nhện.

“Đi con đường nhỏ! Mau đi thôi! Bên này!"

Tháp Bạt Đan Thanh đầu bù tóc rối kích động dẫn đường phía trước.

Cuộc rượt đuổi căng thẳng kéo dài được nửa nén hương, ở một ngã rẽ, cơ thể Tháp Bạt Đan Thanh đột nhiên co thấp lại, chui vào trong một miệng nước cống tối tăm.

Lợi dụng năng lực cảm nhận của mình, sau khi mau chóng phát hiện bên trong không có mai phục, Bạch Linh Miểu lập tức lao vào theo phía sau Tháp Bạt Đan Thanh.

“Đi theo!"

Bên trong hang rất u tối và nhỏ hẹp, nhưng chỉ lúc sau Bạch Linh Miểu đã cảm thấy trước mặt bỗng rộng rãi, nơi này lại thông đến một cái hầm.

Đợi khi ba mươi sáu lừa trắng từ trong hang chui ra, Bạch Linh Miểu vung mạnh roi thần về phía miệng hang, cả thông đạo lập tức sập đổ, ép toàn bộ những thứ vừa mới mọc lên bên trong xuống.

Bụi đất bay lên, đám người Bạch Linh Miểu bịt mũi lùi lại mấy bước, xung quanh cũng coi như được yên tĩnh.

Không đợi Bạch Linh Miểu bình tĩnh lại, Tháp Bạt Đan Thanh kích động xông lên.

“Ta, ta không nhìn nhầm chứ! Ngươi là người của Nhĩ Cửu phải không? Chắc chắn là người phải không? Mấy năm trước chúng ta tưng gặp nhau!"

“Tháp Bạt Đan Thanh có khỏe không, tiểu nữ là Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng hành lễ với hắn.

“Lần này ngươi đến đây là để cứu ta phải không? Chắc chắn là đến cứu ta ra đúng không?"

Tháp Bạt Đan Thanh nghẹn ngào hỏi với giọng cầu xin.

“Đúng thế, là Nhĩ Cửu bảo ta đến cứu ngươi"

Chỉ là nhân tiện cứu hắn, Bạch Linh Miểu không có lý do để từ chối, hơn nữa mình giúp hắn, nói không chừng còn có thể trực tiếp có được thông tin về tâm tố từ chỗ hắn.

Nghe thấy lời này, Tháp Bạt Đan Thanh như ngã gục, trực tiếp nằm dưới đất, sau đó giơ hai tay ôm mặt khóc thất thanh.

Nghe thấy cảm xúc mất kiểm soát của Tháp Bạt Đan Thanh, Bạch Linh Miểu cảm thấy tiu Tháp Bạt Đan Thanh không bị điên, nhưng ở lại đây thêm thì e rằng không bao lâu nữa hắn cũng không trụ nổi.

Bạch Linh Miểu rút khăn tay ra đưa cho hắn, sau đó nhẹ giọng nói:

“Tháp Bạt Đan Thanh, mấy năm nay ngươi khổ sở rồi, nhưng lần này ta đến đây, ngoài việc cứu người còn có việc khác"

Tháp Bạt Đan Thanh ôm khăn tay khóc lóc đầy nước mắt nước mũi, ngẩng đầu nhìn Bạch Linh Miểu.

1083 chữ

Chương 1392: Tin Đồn

“Tiền bối Tháp Bạt, ngươi ở đây cũng một thời gian dài rồi, có biết chỗ nào ở đây có tâm tố không? Hoặc là có từng nghe tin đồn về tâm tố không?"

"Ừm?"

Tháp Bạt Đan Thanh ngẩn người, lập tức nổi giận đứng lên.

“Ra ngoài trước đã! Ra khỏi đây trước rồi nói, đừng quan tâm tâm tố gì đó nữa! Bên ngoài có rất nhiều tâm tố! Ra ngoài, ta giúp các ngươi bắt tâm tố!"

"Không, bên ngoài không còn tâm tố nữa, ta kể hết với người từ đầu vậy.

Bạch Linh Miểu giải thích rõ ràng tỉ mỉ những chuyện ở bên ngoài

cho Tháp Bạt Đan Thanh trong nửa canh giờ.

Tháp Bạt Đan Thanh được biết tất cả mọi chuyện ngồi tại chỗ, nhất thời đầu óc vô cùng hỗn loạn, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn thực sự không chấp nhận nổi.

“Nói một cách đơn giản, muốn đề phòng Thiên Trần Quốc tấn công, thì phải tìm được những tâm tố đó, tiền bối Tháp Bạt, ta nói vậy, ngươi có hiểu không?"

Tháp Bạt Đan Thanh đã bình tĩnh lại, hắn gật đầu.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, không phải ta không muốn giúp ngươi, nhưng ta ở nơi tồi tàn này bao nhiêu năm, thực sự không biết nơi nào có tâm tố.

Thấy sắc mặt của Bạch Linh Miểu hơi khó coi, Tháp Bạt Đan Thanh vội sửa lại.

“Đừng vội! Ta không biết, nhưng có người nhanh nhạy tin tức ở nơi quỷ quái này!"

“Là ai?"

“Đi theo ta, ta dẫn các người đi tìm họ"

Tháp Bạt Đan Thanh nói xong, lập tức kiểm tra toàn bộ định rời khỏi cái hầm này.

Tránh để những thứ đó bám theo lần nữa, Bạch Linh Miểu vô cùng cẩn thận, cùng Tháp Bạt Đan Thanh đi ra ngoài thành.

Chẳng mấy chốc Bạch Linh Miểu thấy đám người mà Tháp Bạt Đan Thanh nói, đó là những cái đầu người khôhéo bị treo trên cây liễu.

Rơi đầu thì phải chết mới đúng, nhưng nơi này không có cái chết, những cái đầu người như đầu lâu trên cây liễu đều không chết.

Họ không chết, Bạch Linh Miểu không ngạc nhiên, mà nàng ngạc nhiên vì những cái đầu người này đều không bị điện.

“Bạch cô nương, ngươi có thể hỏi họ, những người này có thông tin nhanh nhạy nhất, nếu nơi này có tâm tố, thì chắc chắn họ sẽ biết.

Tháp Bạt Đan Thanh nhỏ tiếng giải thích.

Hắn vừa nói xong, đầu người trên cây liễu lập tức tiếp lời.

“Tâm tố? Đám điên khùng nằm mơ giữa bàn ngày phải không? Ha ha ha, đương nhiên là ta biết"

“Bây giờ họ ở đâu?"

Bạch Linh Miểu lập tức tiến lên một bước, vội hỏi.

Bạch Linh Miểu vừa hỏi, cái đầu trên cây liễu lập tức cười lớn, trong tiếng cười đầy vẻ chế nhạo và đắc ý, Bạch Linh Miểu không phân rõ được rốt cuộc là những cái đầu người này cười hay là cây liễu khổng lồ này đang cười. Các lừa trắng lập tức bày trận, nghiêm túc nhìn xung quanh, chỉ sợ tiếng cười này thu hút những thứ khác đến. Cuối cùng tiếng cười dần ngừng lại.

"Tại sao? Tại sao ta phải giúp ngươi?"

“Hay là thế này đi, chia cho ta một nửa số đầu người của ba mươi sáu người phía sau ngươi, thì ta sẽ nói cho người, đã lâu lắm rồi ta không có thứ gì mới.

“Không được!"

Bạch Linh Miểu từ chối thẳng thừng.

“Không được? Được, vậy người cứ thong thả tìm đi, không tiễn"

Những cái đầu trên cây chậm rãi quay đi, quay tóc lại phía nàng.

Các lừa trắng vây lên, tôn kính nói với Bạch Linh Miếu: “Thánh nữ đại nhân, các đệ tử tình nguyện hiến thân!"

"Câm miệng! Ở đây không đến lượt các ngươi nói!"

Nhị Thần ép họ lui về.

Bạch Linh Miểu nhìn những cái đầu người này, cau chặt mày nghiêm túc suy nghĩ một lát sau, nàng lại lên tiếng.

"Thuộc hạ của ta là con người, không thể dùng để đổi trác, nhưng ta có thể dùng thứ khác đổi lấy thông tin của ngươi.

“Hừ, ở nơi quỷ quái này, ngoại trừ lấy đầu mới để giải buồn, thì ta không cần thứ gì khác.

Cái đầu trên cây liễu cũng không quay lại.

“Không, ngươi cần, ta dùng cái chết đổi với ngươi.

"Ừm?"

Tất cả cái đầu đều quay lại.

“Ngươi muốn giết ta? Bản tôn rất muốn, đáng tiếc nơi này lại không chết được.

“Đúng thế, nơi này không có cái chết, nhưng không có nghĩa là tâm bàn của Ti Mệnh cái chết không thể ban cho các ngươi cái chết.

Bạch Linh Miểu nói xong, nhẹ nhàng đưa ra tay phải thon nhỏ, nhẹ nhàng hái một cái đầu người xuống khỏi cây liễu giống như hái bưởi.

“Xuất tam giới, đoạn luân hồi. Tam giới duy tâm, vạn pháp duy thức.

Bạch Linh Miểu lướt ngón tay thon dài qua thiên linh cái của đầu người đó, đầu người đó nhắm mắt vĩnh viễn, khóe miệng cong lên cười mỉm, cuối cùng nó đã được giải thoát khỏi địa ngục trần gian.

Bạch Linh Miểu nhẹ nhàng nâng cái đầu người chết, hỏi cây liễu trước mặt lần nữa.

“Bây giờ ta có thể dùng việc này đổi lấy thông tin không?"

“Được! Chắc chắn là được!"

Những cái đầu trên cây liễu đồng thanh nói, dường như chỉ sợ nói

chậm một bước, Bạch Linh Miểu sẽ hối hận vậy.

Nếu nơi này có thứ gì quý giá nhất trong nghiệp chướng, e rằng chỉ có cái chết.

Tất cả tồn tại ở nơi này, họ đều có thể tình nguyện dùng tất cả để đổi lấy sự yên nghỉ vĩnh viễn.

“Tâm tố ở phía Đông!"

“Phía Đông có con sông"

“Không xa lắm, chỉ ba mươi dặm!"

“Qua con sông, men theo con đường núi đi vào trong núi là đến!"

“Ngươi chỉ cần vào trong núi, có thể gặp được họ!"

“Họ cũng khá đông, hình như khoảng mười người! Không dễ động vào!"

Các đầu người tranh nhau nói thông tin về tâm tố.

1013 chữ

Chương 1393: Thiên Linh Cái

Nghe thấy có khoảng hơn mười tâm tố, Bạch Linh Miểu lập tức mừng thầm, nàng biết mình đến đây là đúng.

"Bọn ta đã nói rồi! Mau cho bọn ta chết đi! Mau lên! Bọn ta muốn chết!"

“Đừng có thất hứa! Nếu ngươi không cho chúng ta chết, chúng ta sẽ bám theo ngươi mãi mãi!"

Đầu người trên cây rơi xuống đất như mưa đá, họ lăn đến vây quanh bên cạnh Bạch Linh Miểu, giống như một đàn chó con đòi ăn.

Cùng với Bạch Linh Miểu lướt tay lên thiên linh cái của họ, các

đầu người dần yên tĩnh, khuôn mặt nở nụ cười mỉm thanh thản.

Nhìn cảnh này, trong mắt Tháp Bạt Thanh Đan ở một bên lộ ra khát vọng vô cùng, trong mấy năm nay, lúc nào hắn cũng muốn chết, không có đồ ăn, đói mà không chết được, luôn phải chịu sự hành hạ của cơn đói. Chết rồi thì không cần chịu đừng sự hành hạ giày vò nào nữa, đối với hắn, cái chết là một sự mê hoặc to lớn.

Nhưng đúng lúc hắn sắp đến bên cạnh Bạch Linh Miểu, hắn lắc mạnh đầu quay lưng lại.

“Không! Không được! Ta phải sống ra khỏi đây! Ta phải tìm Phùng Nhị Ngưu báo thù!"

Đột nhiên hắn lại cười hung dữ.

“Ha ha ha! Phùng Nhị Ngưu! Không ngờ ta còn có thể đi ra chứ! Ngươi cứ đợi đấy! Ta sẽ giết chết ngươi! Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!"

Cùng với những cái đầu dần chết đi, cây liễu tươi tốt cũng nhanh chóng khô héo, cuối cùng đen xì nứt nẻ. Lúc này Bạch Linh Miểu cũng hiểu tại sao họ không phát điên, thực ra thứ sống sót là cây liễu này mới đúng, đầu người chỉ là công cụ cho cây liễu nói chuyện thôi.

Hoàn thành giao dịch với các đầu người, Bạch Linh Miểu dẫn theo những người khác xuất phát về phía Đông.

Đã có mục tiêu, đám người Bạch Linh Miểu lập tức năng nổ đầy tinh thần, chưa đến một ngày đã đến được con sông mà các đầu người nói.

Trên sông có độc một cây cầu nổi lẻ loi, bên cạnh còn có một tấm bia.

“Nại Hà"

“Cầu Nại Hà?"

Bạch Linh Miểu mím môi, dẫn những người khác lên hai mươi phần tinh thần đi qua cầu.

Điều khiến Bạch Linh Miểu không ngờ là, không có chuyện gì xảy ra trên cầu, họ an toàn đến được bờ bên kia, ngọn núi lớn có khoảng mười tâm tố ở đó xuất hiện trước mặt họ.

Ngọn núi trong bóng tối giống như người khổng lồ ngủ say, cảm giác áp bức vô cùng, một con đường đá vụn từ dưới chân Bạch Linh Miểu trải dài vào trong núi.

“Cẩn thận, mười tâm tố, nếu họ phát điên thật, thì có kịch hay để xem rồi.

Bạch Linh Miểu gật đầu, vừa nghĩ lại các tông môn khác ổn định Lý Hỏa Vượng như thế nào, vừa đi vào trong núi.

Đợi vừa vào trong núi, Bạch Linh Miểu liền cho lừa trắng hét vào rừng cây, bảo họ đừng căng thẳng, lần này họ đến không có ác ý với tâm tố.

“Các vị! Ra đây đi, ta có thể giúp các ngươi thoát khỏi sự hành hạ giày vò vô tận, bất luận là sự hành hạ của tâm tố hay là hành hạ của tâm trọc!"

Hành động này của Bạch Linh Miểu đã thể hiện không có ác ý, mà muốn tiếp xúc với họ bằng sự chân thành.

Cuối cùng nàng vẫn không định học theo người khác đối xử với tâm tố như vậy, có lẽ là vì Lý Hỏa Vượng là tâm tố, nàng cảm thấy tâm tố chắc có thể nói chuyện thuyết phục được. Cục diện hai bên cùng có lợi không cần thiết phải giả tạo, chỉ cần là người bình thường đều sẽ biết lựa chọn thế nào.

Đi thêm khoảng hai dặm trên con đường đá vụn, đám người Bạch Linh Miểu bị một người phụ nữ đầu tóc rối bù chặn lại.

“Quay về đi"

Nàng ta cất giọng khàn khàn nói với Bạch Linh Miểu.

Thái độ của đối phương khiến hai tay của Bạch Linh Miểu nắm chặt tay áo.

“Chúng ta đến giúp các ngươi, đừng sợ, ta đến cứu các ngươi.

Bạch Linh Miểu lặng lẽ tiến lên một bước.

“Cút!"

Cô gái tâm tố đó tức giận hét một tiếng, mặt đất bỗng nhô lên, một viên đá tròn chiếm toàn bộ con đường lăn về phía đám người Bạch Linh Miểu với tiếng động đất rung chuyển.

Lừa trắng bày thế thần đả nhanh chóng tiến lên, ba mươi sáu người cùng ngồi xổm xuống rồi bật mạnh lên, trực tiếp đá hòn đá tròn đó bay ra.

Họ vừa định bao vây cô gái tâm tố đó, nhưng lại lập tức dừng lại, không vì điều gì khác, chỉ vì bên cạnh cô gái đó xuất hiện thêm mười người khác.

Những có đó có người cao người thấp, có nam có nữ, ăn mặc rách rưới, trông giống như ăn xin.

Nhưng các lừa trắng không dám sơ suất, họ đều là tâm tố, những tâm tố có thể sinh ra vật thật từ hư không, thiên linh địa bảo hiếm có như vậy mà có đến mười người tập trung lại, đúng là vô cùng quý giá.

“Bạch cô nương, hay là chúng ta rút lui đi, những tâm tố này không chừng đã phát điên hết rồi, ra khỏi đây rồi bàn bạc kỹ hơn.

Tháp Bạt Đan Thanh đến bên cạnh Bạch Linh Miểu khuyên nhủ.

“Chúng ta không điên"

Bạch Linh Miểu ngẩng đầu nhìn, phát hiện là một người đàn ông da đen cháy, nhìn trang sức vòng xương trên tóc hắn, người này có lẽ là người Thanh Khâu.

1102 chữ

Chương 1394: Bệnh Thần Kinh

“Không điên thì ngươi phát bệnh thần kinh gì thế hả! Không nghe hiểu tiếng người à? Mau chóng đi cùng chúng ta! Chúng ta có cách đi ra ngoài! Chẳng lẽ các ngươi muốn ở lại đây cả đời hả?"

Lời của Nhị Thần không nhận được sự tán đồng của đối phương.

“Ra ngoài? Ra ngoài làm gì? Làm con chuột bị người ta đuổi đánh hả?"

Tâm tố Thanh Khâu dẫn đầu đó hỏi.

"Chúng ta có cách lấy đi tiên thiên nhất khí trong cơ thể các ngươi, có thể cho các ngươi sống cuộc sống như người bình thường"

Bạch Linh Miểu lại khuyên nói.

“Hừ! Người bình thường? Chúng ta chịu khổ như vậy, chỉ để làm một người bình thường?"

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu cũng sốt ruột.

“Các ngươi không ra ngoài, chẳng lẽ định ở lại nơi này cả đời sao? Nơi này ngay cả cái chết cũng không có, các ngươi muốn làm gì ở đây chứ?"

“Chúng ta muốn làm gì ư? Muốn làm thập điện Diêm Vương!"

Nghe thấy lời của đối phương, đám người Bạch Linh Miểu nhất thời ngẩn người tại chỗ, không biết phải nói gì mới tốt.

Chỉ thấy tâm tố Thanh Khâu dùng tay chỉ mặt đất.

“Các người cho rằng nơi quỷ quái này là nơi nào? Nơi quỷ quái này chính là âm gian! Bây giờ biến thành quỷ quái như vậy chỉ là không có người quản thôi!"

“Chỉ cần chúng ta trở thành Diêm Vương mới, không những có thể trường sinh bất lão mà còn có thể đứng vào hàng ngũ thần tiên!"

“Âm gian? Diêm Vương?"

Bạch Linh Miểu hơi há hốc miệng, vô cùng chấn hãi nhìn đám tâm tố trước mặt, nàng thực sự không ngờ đám người này chịu muôn vàn khổ cực chạy đến nơi này, lại là vì điều này.

Nàng rất cố gắng để tin tưởng những lời này, nhưng lời của đối phương thực sự quá chấn động, âm gian là gì, thần tiên là gì?

“Các ngươi..."

Nhị Thần nghi hoặc xen vào một câu.

“Chắc không phải các ngươi bị Tọa Vong Đạo lừa rồi chứ?"

Lời của Nhị Thần dường như đã chạm đến vảy rồng của tâm tố Thanh Khâu đó, vẻ mặt hắn liền hung dữ.

“Đừng nhắc đám lửa đảo đó với ta! Họ không thể nào lừa được chúng ta! Mau cút đi! Nếu không, đừng trách chúng ta không khách sáo!"

Cảm nhận ý thù địch của đám người trước mặt, bầu không khí căng thẳng như rút kiếm giương cung, Bạch Linh Miểu và Nhị Thần nhanh chóng bàn bạc trong đầu.

Tình hình hiện giờ, sợ rằng không khuyên nổi, ổn định cục diện trước rồi tính, nhiều tâm tố như vậy chắc chắn cũng không thể hành động lỗ mãng, muốn ứng phó họ, e rằng phải ra tay từ hướng khác.

Cân nhắc một lúc sau, Bạch Linh Miểu lại lên tiếng, nàng không phản bác, mà nói tiếp theo ý của đối phương.

“Nếu các ngươi đã muốn trở thành Diêm Vương, nhưng đến nơi này đã lâu như vậy mà vẫn không thành công, có lẽ là đã gặp một vài khó khăn phải không? Trên thế giới này, thứ có thể làm khó mười một tâm tố, chắc hẳn là phải lợi hại lắm phải không?"

Bạch Linh Miểu dám nói như vậy là vì nàng chắc chắn họ không thể trở thành Diêm Vương, vì dưới lòng đất Thanh Khâu mới là nơi người chết cần đến, bên này vốn không phải là âm gian, hơn nữa

rõ ràng thiên đạo cái chết do Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ, nếu có Diêm Vương thật thì cũng phải là Vô Sanh Lão Mẫu mới đúng. Bất kể những tâm tố này bị Tọa Vong Đạo lừa hay là bị thứ gì khác lừa gạt, nếu không phá vỡ chấp niệm trong lòng họ, sợ rằng họ sẽ không đi theo mình.

Nếu hành động lỗ mãng, Bạch Linh Miểu trực tiếp loại trừ, có lẽ không cần phải cưỡng ép.

“Hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, được không? Chúng ta giúp các ngươi giải quyết vấn đề này, để các ngươi làm thập điện Diêm Vương? Đổi lại, sau khi việc thành công, các ngươi theo ta ra ngoài, cũng coi như giúp ta một việc?"

“Không cần!"

Tâm tố dẫn đầu đáp trả mạnh mẽ dứt khoát, trong mắt mang theo ý thù địch, dẫn những tâm tố khác dần lùi lại.

Rất hiển nhiên hắn không tin cô gái quái dị có hai nửa thân trên này, càng không có ý muốn đàm phán. Cảm thấy họ sắp bỏ đi, Bạch Linh Miểu nắm chặt nắm đấm, lập tức tiến lên một bước.

"Rốt cuộc các ngươi muốn bị hành hạ hao tổn ở đây bao lâu nữa? Các ngươi sống được ở thế giới bên này, người thân ở thế giới bên kia thì sao? Họ có thể chịu đựng cùng các ngươi không? Các ngươi có từng nghĩ bao nhiêu năm nay họ sống thế nào không?"

Các tâm tố vừa quay người liền dừng lại, lập tức trừng mắt về phía Bạch Linh Miểu, lúc này tinh thần hoàn toàn thay đổi, rất hiển nhiên đã bị chìm trong đau khổ.

Không phải Bạch Linh Miểu nói năng tùy tiện, nàng có kinh nghiệm với tâm tố, ở bên Lý Hỏa Vượng lâu như vậy, xem nhiều nghe nhiều, nàng thực sự rất hiểu một số việc của tâm tố.

Nhìn vẻ mệt mỏi và tê dại ẩn dưới ánh mắt kiên định của các tâm tố, Bạch Linh Miểu hiểu ở nơi này, họ cũng đang cố chống chọi giống như Tháp Bạt Đan Thanh, những tâm tố này không kiên định như nàng tưởng tượng. Với việc này, Bạch Linh Miểu và Nhị Thần lập tức thầm bàn bạc đưa ra chủ ý mới.

“Các ngươi ở nơi này bị hành hạ còn chưa đủ sao? Bao nhiêu năm rồi, ta biết chắc chắn các người cũng từng hối hận, chỉ là trước đây các ngươi không có sự lựa chọn, cho nên chỉ có thể đi mãi con đường này, nhưng bây giờ các ngươi được lựa chọn.

“Xem cách ăn mặc của chúng ta đi, hôm qua chúng ta chủ động vào đây, chúng ta có thể vào đương nhiên cũng có thể ra được"

1025 chữ

Chương 1395: Cung Phụng

“Cho nên ta có thể giúp các ngươi, ta có thể dẫn các ngươi cùng ra ngoài, rồi lấy hết tiên thiên nhất khí trong cơ thể các ngươi, sau này các ngươi sẽ không còn tình trạng phân biệt không rõ ràng nữa, đợi giải trừ thân phận tâm tố của các ngươi, các ngươi có thể yên tâm sống cuộc sống mà các ngươi muốn!"

“Hơn nữa các ngươi không cần thiết phải lo nghĩ, tâm tố rất có giá trị, nhưng mười một tâm tố các ngươi hợp lại với nhau, với thực lực của ta và thuộc hạ của ta cũng không phải là đối thủ của các ngươi.

“Đúng thế, cứ thử đi, thử cũng chẳng mất gì, vẫn còn tốt hơn là các ngươi bị hành hạ ở đây.

Nhị Thần ở một bên cổ vũ.

Khí thế của Bạch Linh Miểu khiến bầu không khí căng thẳng dần được dịu hơn, lúc này tất cả mọi người đều quan sát vẻ mặt của Bạch Linh Miểu.

Khi thấy vẻ mặt của tâm tố xung quanh dần thay đổi, Viên Nhị đó lập tức hiểu không thể cứ tiếp tục như vậy, lại bị cô gái này lung lay ý chí, thì người của mình sẽ giải tán hết!

“Đừng tin cô gái này! Cô gái này nói dối đấy! Nói không chừng nàng ta là Tọa Vong Đạo! Chỉ cần chúng ta trở thành tiên, trở thành thập điện Diêm Vương, thì thế giới bên đó cũng sẽ nằm dưới sự điều khiển của chúng ta!"

"Có thật như vậy không? Đó là suy nghĩ của bản thân người, còn suy nghĩ của những người khác thì sao? Tại sao ngươi võ đoán họ chắc chắn muốn trở thành Diêm Vương? Tại sao lại chắc chắn làm Diêm Vương thì có thể điều khiển âm gian của một thế giới khác? Ngươi đã từng nhìn thấy vong hồn nào ở bên đó chưa?"

“Tại sao cứ phải áp đặt suy nghĩ của mình người vào đầu người khác! Ngươi có thể nghe xem suy nghĩ của người không! Hay là ngươi coi tất cả những người khác là công cụ mưu đoạt lợi ích riêng cho ngươi?” Nhị Thần lập tức xen lời, giọng vang sáng:

“Hơn nữa rõ ràng ngươi không phân biệt rõ được gì hết, thậm chí thế giới này có tồn tại hay không mà trong lòng ngươi cũng luôn cảm thấy nghi ngờ, làm sao ngươi dám nói chắc như đinh đóng cột như vậy?” Bạch Linh Miểu nói liên tục, nhưng lời lẽ vô cùng đanh thép, khiến sắc mặt của Viên Nhị trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này hắn vẫn không thể giết cô gái này, hơn nữa nếu mình ra tay, sợ rằng trong lòng những người khác sẽ nảy sinh nghi ngờ.

“Không được, không thể đi theo con đường của cô gái này!"

Viên Nhị lập tức vung tay.

“Được! Ngươi không tin phải không? Vậy ngươi theo ta đi xem cho kỹ! Làm theo như ngươi nói! Đúng là chúng ta đã gặp rắc rối, chỉ cần ngươi giúp chúng ta! Đương nhiên chúng ta cũng có thể giúp ngươi!” Bao nhiêu năm như vậy mình cũng không có cách gì, Viên Nhị không tin cô gái này thực sự có cách.

Bất luận là nàng ta khiến mình trở thành Diêm Vương, hay chết trong điện Diêm Vương, đều là chuyện tốt.

“Được, đã nói là làm!"

Bạch Linh Miếu kiên định tiến lên một bước.

Rồi lại nhìn các tâm tố khác một cái, Viên Nhị lập tức quay người, lui về trên núi.

“Tất cả đi theo ta”.

Bạch Linh Miểu khẽ gật đầu, liền đi theo hắn, nàng không sợ những tâm tố này đối đầu với mình, thứ nhất, chắc chắn họ sẽ không vô duyên vô cớ từ bỏ một lựa chọn khác.

Thứ hai nơi này không có thiên đạo cái chết, cho dù họ đánh lén, cũng không giết chết được mình.

Hai nhóm người men theo con đường đá vụn, đi thẳng lên núi, trong lúc đó, Viên Nhị ôn hòa nói hết rắc rối của họ cho Bạch Linh Miểu.

“Muốn trở thành Diêm Vương, thì phải có được sách sinh tử, nhưng sách sinh tử đó lại bị giấu trong triều đường điện Diêm Vương"

“Điện Diêm Vương cực kỳ nguy hiểm, khi đến đây, chúng ta có tận mấy trăm người vô cùng hào hùng khí thế, nhưng cuối cùng chỉ còn lại mười một người.

“Mấy trăm tâm tố?"

Bạch Linh Miểu cất cao giọng hơn một chút.

“Làm sao có thể, một vài cung phụng, một vài nô bộc, một vài người nhà thôi"

“Thế họ đâu rồi?"

“Chết rồi"

Mái tóc của Bạch Linh Miểu đung đưa nhẹ theo cái lắc đầu của nàng.

“Tuyệt đối không thể nào, nơi này không có thiên đạo cái chết, không ai chết được.

“Hừ! Diêm Vương bảo ngươi chết canh ba, thì ai dám giữ ngươi đến canh năm, sách sinh tử ở trong tay phán quan, một nét bút của phán quan, mặc kệ thiên đạo hay không thiên đạo, tất cả đều bị mất hồn phách, bước vào mười tám tầng địa ngục!"

Nói đến đây, Viên Nhị cười lạnh lùng với Bạch Linh Miểu một

tiếng:

“Thế nào, bây giờ muốn bỏ đi vẫn kịp đấy"

“Sách sinh tử mà tâm tố nói thực sự có thể lấy đi hồn phách con người ư?"

Nghe thấy lời của Viên Nhị, Bạch Linh Miểu cũng phải nghi hoặc.

Nghe ý trong từng chữ mà hắn nói, hình như đang nói điện Diêm Vương tồn tại thực sự vậy?

Tuy đối phương nói chắc chắn như vậy, nhưng trong lòng Bạch Linh Miểu không tin, bởi vì nếu những gì họ nói là thật, vậy thì Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ cái chết đặt ở chỗ nào?

“Chẳng lẽ có điện Diêm Vương thật?"

Nhị Thần nói ra suy nghĩ trong lòng Bạch Linh Miểu.

1008 chữ

Chương 1396: Cảnh Giác

“Đương nhiên là có thật, nếu không, ta bảo các ngươi giúp cái gì chứ? Không chỉ có điện Diêm Vương, mà có cả mười tám tầng địa ngục cơ! Có biết con đường dưới chân chúng ta đang đi là cái gì không? Là đường Hoàng Tuyền!"

Thác Bạt Đan Thanh đi theo sau, nghe lời này là ớn lạnh, cúi đầu nhìn đá vụn dưới chân mà toàn thân run lạnh, hắn hoảng sợ nhìn xung quanh, cảm thấy hình như mình đi theo là một sai lầm.

Sau đó không có ai nói gì thêm, tất cả mọi người lặng lẽ đi về phía trước, chỉ là trong lòng mỗi một người đều nâng cao cảnh giác.

Con đường núi này rất dài, nhưng dài đến mấy cũng phải có tận cuối, chẳng mấy chốc một cái sơn động tối đen xuất hiện trước mặt họ.

Bên trên sơn động có câu đối, câu đối trên là: Âm gian tam thế,

hung ác nhẫn tâm đều do ngươi. Câu đối dưới là:

Âm tào địa phủ, từ xưa đến nay có tha ai. Hoành phi: Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.

Gió âm thổi ra từ bên trong dường như mang theo khí lạnh, khiến tất cả mọi người phát run.

Nhìn sắc mặt của Bạch Linh Miểu, Viên Nhị dẫn đầu cười lạnh lùng.

“Đây chính là Quỷ Môn Quan, thế nào? Dám đi vào không?"

Bạch Linh Miểu quan sát kỹ câu đối đó, khẽ lắc đầu.

“Đây không phải là Quỷ Môn Quan, nếu nơi này là Quỷ Môn Quan, thì câu đối viết sai rồi, thế đạo hiện nay, vốn không có báo ứng"

Nàng nói xong, liền dẫn các lừa trắng khác đi vào trong, sau khi đi vào, phát hiện trên nóc trần của sơn động đầy đá nhô lởm chởm, giống như tiểu quỷ nhe nanh múa vuốt.

Dưới mặt đất bất đầu nổi lên khói xanh mờ mờ, phủ kín dưới chân của mọi người, con đường tối đen mơ hồ kéo dài xuống dưới, xem ra nơi này rất thâm sâu.

Hơn nữa nơi này rất rộng cũng trống không, đến mức Viên Nhị nói chuyện cũng có tiếng vọng lại.

“Đi xuống dưới đi, nơi này đã được chúng ta dọn dẹp khá ổn rồi, đi vào Phong Đô Thành mới có thứ mà chúng ta không đối phó được, điện Diêm Vương đó cũng ở trong Phong Đô Thành.

âm ti địa phủ Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, trên đường, thỉnh thoảng còn thấy xác chết và đầu lâu dưới đất, rất hiển nhiên đây đều là những người mà các tâm tố dẫn đến trước đây, họ đều chết ở nơi này.

"Xem ra họ thực sự không lừa chúng ta, nơi này đúng là có thứ có thể khiến cái chết trở về"

Nghe thấy lời của Nhị Thần, Bạch Linh Miểu cau mày, trong lòng

lên mười hai phần tinh thần tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đã đi bao lâu, khi thấy một bức tường khổng lồ vô cùng hoành tráng lấp lánh ánh sáng xanh xuất hiện trong màn tối đen hỗn độn, Bạch Linh Miểu biết đã đến Phong Đô Thành.

So với Phong Đô cổ quái đầy những động tối mà Lý sư huynh nói, Phong Đô Thành ở đây giống thật hơn, ít nhất là cũng một thành trì.

Đúng lúc này, cùng với tiếng cót két khiến mọi người phát run, cổng sắt to lớn chậm rãi mở ra.

Bốc lên một chút khói xanh, một vào thứ bên trong thành nối đuôi nhau đi ra.

“Suỵt! Nằm sấp xuống! Đừng để họ thấy!”Nghe thấy lời của Viên Nhị, Nhị Thần quay người, cả người chân tay áp xuống đất, bò trong khói xanh dưới mặt đất như thú hoang.

Xuyên qua khói xanh, mắt thú to tròn thấy từng hàng người quái dị xách đèn lồng chớp ánh vàng, những người này cực kỳ gày gò, trên người mặc áo rách rưới, vì quá cao, đến nỗi từ vai trở lên cũng bị ẩn trong bóng tối. Có thể nhìn được ra, đám người tâm tố rất kiêng sợ những thứ này, nằm sấp dưới đất không dám thở mạnh, đợi cho đến khi chúng rời đi, mới thò đầu ra.

“Những thứ đó là cái gì?"

Bạch Linh Miểu hỏi.

“Đương nhiên là âm binh trong âm tào địa phủ, thế nào? Những chuyện như âm binh mượn đường, ngươi từng nghe nói chưa?"

Một gã đàn ông để râu lên tiếng hỏi.

“Họ rất lợi hại sao? Ngay cả các ngươi cũng sợ họ ư?"

“Đương nhiên là chúng ta không sợ, nhưng chọc vào những âm binh này, trên tường thành sẽ có tiểu quỷ khua chiêng đánh trống, đến lúc đó cả Phong Đô Thành đều biết chúng ta đến, thì còn cướp sách sinh tử gì nữa?"

Viên Nhị nói xong, chỉ tay về phía cổng lớn.

“Chẳng phải ngươi muốn giúp à? Qua đó đi, đó chính là rắc rối của chúng ta, giải quyết chúng"

“Trong Phong Đô Thành đều là quỷ quái âm binh điên cuồng, nếu ngươi có thể giúp chúng ta vượt qua cửa ải này, thì chúng ta sẽ giúp các ngươi!"

“Các ngươi là tâm tố mà, cho dù quỷ sai của cả Phong Đô Thành này đến, các người không đối phó nổi thật sao?” Bạch Linh Miểu không thể hiểu được, theo nàng thấy, mười một tâm tố, gần như không có gì là không thể.

"Đối phó được thì đã làm sao? Ở nơi tồi tàn này, các quỷ sai đều không chết được! Nếu chúng ta giao đấu với chúng, chỉ có thể bị chúng bám riết, cuối cùng chỉ còn chút sức lực cuối cùng, nếu không phải lần trước có ba tâm tố cắt đuôi, mười một người chúng ta cũng bị họ giữ lại rồi"

1024 chữ

Chương 1397: Đâu Có Cái Lý Đó

Viên Nhị nói ra mục đích cứ ở mãi đây của mấy người họ, âm sai có thể giết chết họ, nhưng họ lại không giết được người khác. Cuộc giao đấu không công bằng như vậy, chẳng trách họ cứ ở đây không nghĩ ra cách.

"Không"

Bạch Linh Miểu tỏ tinh thần kiên định, lắc đầu.

“Chỉ cần có ta ở đây, thì sẽ có cái chết, các ngươi chỉ cần lo ra tay là được.

Thấy các tâm tố bán tín bán nghi đứng tại chỗ không nhúc nhích, ba mươi sáu lừa trắng lập tức vừa bày thần đả vừa xông về phía Phong Đô Thành.

Cùng với tiểu quỷ chỉ cao bằng nửa con người, cởi trần ưỡn cái bụng to cầm chiêng đi ra, hết sức gõ thật mạnh, dường như cả Phong Đô Thành đều sống dậy.

Cổng thành được mở ra lần nữa, tiếng chấn rung vang lên, một tên đầu trâu khổng lồ khom lưng chui ra từ trong thành, vung quốc xẻng trong tay xông về phía các lửa trắng với tiếng chấn rung.

“Đầu đệ tử đội trời ba mươi ba ngày, các sư phụ ở bên cạnh, mười tám vị la hán, hai mươi tư vị chư thiên! Hóa thành mình đồng da sắt, hóa thành thái sơn. Đầu đội mũ sắt, mặc thiết giáp nặng trịch, bao da đồng tam chuyển, bao da sắt tam trọng!"

Quốc xẻng khổng lồ dài mấy trượng đập mạnh lên người các lửa trắng, đầu trâu lập tức bị chấn rung đến tê tay, chỗ đập xuống lại bắn ra tia lửa.

Nhưng vẫn chưa hết, các lửa trắng mình đồng da sắt xông đến, ngón tay khép lại, lòng bàn tay thành thanh đao, chém vào chân của đầu trâu dễ như trở bàn tay.

Cùng với tiếng trâu rống, đầu trâu khổng lồ ầm ầm ngã sập, các lửa trắng nhanh chóng vây lại, đấu một trận với đầu trâu, cuối cùng họ chém loạn lên cổ của nó, trực tiếp chặt cả đầu trâu của nó.

Khi thấy quỷ sai ngã dưới đất lại không nhặt đầu trâu gắn lại lên cổ như trước đây, đám tâm tô cùng với Viên Nhị dẫn đầu lập tức vui mừng, cô gái này nói thật, nàng thực sự có thể kiến đám quỷ sai chết thật!

“Đi thôi! Các anh em, giết chết đám âm sai đó! Cướp sách sinh tử! Nơi này sẽ là của chúng ta!"

Nói xong, Viên Nhị dẫn đầu xông vào trong thành.

Điều khiến Bạch Linh Miếu không ngờ là, những thần thông mà đám tâm tố thi triển ra không phải là năng lực tu chân của tâm tố, mà phần lớn là thần thông kỳ lạ của các môn phái khác.

Những tâm tố này giống Lý Hỏa Vượng, đã học được một vài thứ từ chỗ khác.

Thấy đám âm binh từ bên trong xông ra mãi không hết, trong lòng Bạch Linh Miểu bắt đầu hoài nghi hơn.

“Nơi này có cả những tên đầu trâu mặt ngựa đen trắng, hơn nữa cũng có cả Phong Đô Thành, chẳng lẽ nơi này thực sự là âm tào địa phủ ư?"

“Nếu thực sự có âm tào địa phủ, chẳng phải người nhà của ta cũng ở đây sao?"

Nhưng thấy ở cổng thành, bọn họ đã lao vào chiến đấu, lúc này Bạch Linh Miểu lập tức tập trung tinh thần, lấy ra một chuỗi hạt xương người từ trong lòng.

Nàng chậm rãi nhắm mắt, vừa niệm phật kinh của miếu Trung Âm với vẻ mặt từ bi, vừa chậm rãi xoay tràng hạt được mài ra từ xương cung mày của con người.

Mỗi lần nàng xoay tràng hạt trong tay, quỷ sai bị thương chí mạng phía xa chết ngay lập tức.

Trong lúc Bạch Linh Miểu niệm kinh, quyền điều khiển nửa thân dưới thuộc về Nhị Thần.

Nửa khuôn mặt thú hung dữ của nàng nứt ra, ngón tay đen xì rút dây roi ra nhanh chóng gõ vào mặt trống xương người đó.

“Đầu đội trời chân đạp đất! Mặc áo tu hành tay cầm roi! Đầu tiên đuổi màu đỏ đến, sau đuổi màu vàng, đuổi trăn dài chồn linh mang bi vương"

Cùng với cả cơ thể nàng nhanh chóng dung hòa với các loại thú, các cơ quan thò ra từ trong cơ thể nàng, Nhị Thần vặn ngược khớp vận động hai chân, xông về phía trước, những chỗ nàng đi qua đều là gió tanh mưa máu. Quỷ âm sai xông ra từ trong Phong Đô Thanh không ngớt, nhưng đám người Viên Nhị nhìn thi thể dưới đất, lại như nhìn thấy hy vọng, càng hết sức thi triển thần thông.

Đúng lúc thi thể xung quanh chất đống càng lúc càng nhiều, một vị phán quan nửa bên mặt dữ tợn nửa bên mặt nát rữa dẫm lên gió âm bay về phía này.

Nhị Thần lập tức dừng Bang Binh Quyết, kinh ngạc nhìn sang phán quan khổng lồ cao hơn con người mấy cái đầu đó.

“Ấy vậy mà có phán quan thật, nơi quỷ quái này càng lúc càng giống âm tào địa phủ.

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu khẽ dừng niệm kinh, nhưng sau đó nàng lại tiếp tục xoay tràng hạt trong tay, niệm kinh từ đầu.

Đợi khi phán quan đó đứng lại lên mái nhà, nhìn tất cả phía dưới, đôi mắt không có mí mắt bỗng trừng mở to, nói giống như hát kịch:

“Ừm! Đâu có cái lý đó!"

Nói xong, hắn giơ bút phán quan, viết vài nét vào trong cuốn sách lấp lánh ánh tìm sẫm trong tay.

Trong khi hắn phác họa, thi thể ngổn ngang dưới đất lập tức đều hoàn dương, đứng lên bao vây đám người Bạch Linh Miểu.

Bất giác, Bạch Linh Miểu dừng niệm kinh, cái miệng run run há hốc, vô cùng chấn hãi nhìn sách sinh tử trong tay phán quan đó.

1064 chữ

Chương 1398: Minh Cẩu

“Thực sự có thứ đó, những gì họ nói đều là thật! Đó thực sự là sách sinh tử! Đã có thứ đó, ta có thể khiến người trong cả thôn sống lại!"

“Cướp!"

Nhị Thần hét lên một tiếng, bất luận là tâm tố hay lừa trắng đều cùng bỏ qua kẻ địch xung quanh, xông về phía phán quan.

"Hừ!"

Nhìn những người này, khuôn mặt phán quan tỏ vẻ khinh thường, hắn giơ bút phán quan, nhìn sang một người trong đó, sau đó hắn

nhẹ nhàng vẽ lên sách sinh tử, một vị lừa trắng lập tức cứng đờ người, ngã xuống đất chết luôn.

Đúng lúc hắn dồn ánh mắt sang vị tâm tố để râu đó, định vẽ lên sách sinh tử, Bạch Linh Miểu xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Trong lúc phán quan hạ bút, đồng thời tay của Bạch Linh Miểu cũng vỗ lên đầu của tâm tố đó.

Chiếc bút được nhấc lên, tâm tố để râu vẫn yên ổn đứng ở đó, không bị sách sinh tử cướp đi hồn phách.

Khi có người muốn động chân động tay với cái chết của một người, là tâm bàn của Ti Mệnh cái chết, nếu Bạch Linh Miểu cũng không thể ngăn lại, thật mất mặt.

“Đừng sợ! Có ta ở đây, hắn sẽ không quyết định được sự sống chết của các ngươi! Mau cướp sách sinh tử đó đi!” Mọi người nghe thấy lời này, lập tức không màng tất cả, cố hết sức xông về phía phán quan.

Có không ít người trực tiếp bỏ phòng ngự, mặc cho các âm sai khác vung vũ khí lên người mình, dù sao ở nơi này cũng không chết được.

Phán quan trên mái nhà không ngừng vẽ vẽ lướt lướt trên sách sinh tử, thấy không có tác dụng, hắn lập tức hoang mang, bay lên định bỏ chạy.

“Lão tiên đến đừng quên mang theo tam tông bảo, bảo tam tông! Bộ khóa tiên, dây trói tiên, nhân tiện mang theo chai nhốt hồn! Ném tam bảo lên người ngươi, bắt không chặt thì dùng chân dẫm, dẫm không giữ chặt thì dùng chân đá!"

Tiếng trống lập tức dừng lại, Nhị Thần giơ roi đánh trống, vung mạnh về phía phán quan trên không trung, sau đó kéo mạnh xuống.

Sau đó phán quan dường như bị thứ gì đó quấn lại, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống dưới.

Khi phán quan rơi xuống đất muốn đứng lên thì đã muộn, các lừa

trắng phía xa đã nâng cao thánh nữ nhà mình quăng mạnh về bên này.

Nhị Thần điên khùng cười điên cuồng xông lên, nhét móng tay đen xì vào bên mặt của phán quan, sau đó nàng dồn lực giật mạnh, cả cái cằm của phán quan trực tiếp bị xé rách.

Lúc Nhị Thần ra tay, Bạch Linh Miểu cũng không ngồi yên, đưa hai tay tóm lấy sách sinh tử trong tay phán quan rồi giật thật mạnh.

Khi nàng cướp sách sinh tử cao gần bằng mình về, cảm nhận trọng lượng nặng trình trịch trong lòng, Bạch Linh Miểu kích động rơi nước mắt, mình chắc chắn phải để người nhà mình quay về!

Nhưng cảnh sau đó khiến mọi người đều không kịp dự liệu, cùng với quỷ âm sai rút về như thủy triều, một vị phán quan khác cầm sách sinh tử chậm rãi bay xuống. Nhưng vẫn chưa hết, ở một bên khác, lại có một vị phán quan cầm sách sinh tử chậm rãi bay xuống.

Các phán quan liên tiếp xuất hiện, đợi tất cả dừng lại, tổng cộng có chín phán quan mới xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhìn sách sinh tử trong lòng mình, rồi lại nhìn sách trong tay các phán quan, Bạch Linh Miểu thất thanh hét lên:

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào!"

“Thập điện Diêm Vương, đương nhiên có mười phán quan rồi! Ngươi không biết sao?"

Viên Nhị với sắc mặt vô cùng khó coi dẫn một đám tâm tố mau chóng lại gần.

“Ai nói với ngươi có mười phán quan?"

"Đương nhiên là bà nội ta nói cho ta, hơn nữa người già trong thôn đều nói như vậy, sao chuyện mà ai cũng biết mà ngươi lại không biết?” Nghe thấy lời này, một suy đoán đáng sợ trong đầu khiến cơ thể Bạch Linh Miểu run lên.

“Trước đây ta đã trách nhầm ngươi rồi, không ngờ ngươi thực sự

có chút bản lĩnh, có thể giải quyết một phán quan, chắc chín phán quan này cũng được chứ?"

Viên Nhị nắm chặt vũ khí trong tay hỏi.

Nhị Thần lập tức biết suy nghĩ của Bạch Linh Miểu, nhìn sang Viên Nhị nhắc nhở nói: “Đương nhiên chúng ta có thể đối phó chín phán quan, nhưng ta chỉ sợ minh cẩu trong âm tào địa phủ!"

“Minh cẩu?"

“Minh cẩu?"

Nghe thấy ý khó hiểu trong giọng điệu của Viên Nhị, Nhị Thần nói tiếp:

“Đúng thế, đó là thứ mà ta tìm được ở nơi sâu nhất trong tứ khố của Giám Thiên Ti, người bình thường vốn không biết địa phủ còn có thứ này! Nghe đồn nó có ba cái đầu, chuyên ăn hồn phách con người, nếu nó xuất hiện thì chúng ta không ai chạy thoát được!"

Bỗng nhiên Nhị Thần quay đầu, nhìn sang bóng tối phía Đông với vẻ mặt kinh sợ, chỉ vào màn hỗn độn đó nói:

“Mau nhìn xem! Nó đi ra rồi! Minh cẩu sắp đến rồi!"

Dưới sự quan sát của tất cả tâm tố đang chấn hãi và kinh sợ, một con minh cẩu có cơ thể nát rữa, toàn thân bốc khí đen từ trong đi ra, cả người đầy tử khí khiến người ta nhìn từ xa đã thấy sợ hãi.

Khi con chó mà Nhị Thần nói xuất hiện trước mặt mình, lúc này Bạch Linh Miểu hiểu ra điều gì, nhìn sách sinh tử trong tay, khuôn mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng đau khổ.

Nàng buông lỏng tay, sách sinh tử khổng lồ trượt trên cơ thể nàng chậm rãi rơi xuống đất.

“Nàng ta lừa các ngươi đấy"

Bạch Linh Miểu mất hồn rơi phách nói.

1085 chữ

Chương 1399: Minh Cẩu 2

“Cái gì?"

Bạch Linh Miểu giơ ngón tay run run chỉ về hướng minh cẩu phía trước.

“Địa phủ vốn không có thứ này, minh cẩu chỉ do nàng ta tùy tiện bịa ra thôi.

“Những thứ nàng ta tùy tiện nói ra, đều có thể biến thành thật đi ra, lẽ nào các ngươi còn không phát hiện ra điều gì sao?"

Bạch Linh Miểu đau khổ nhắm mắt ôm đầu mình hét lớn:

“Vốn chẳng có âm tào địa phủ gì hết! Cũng chẳng có sách sinh tử có thể quyết định sự sống chết của con người!

Các ngươi bị lừa rồi, con chó này, sách sinh tử này, và cả âm tào địa phủ đều do các ngươi tự bịa ra!"

"Các ngươi là tâm tố, các ngươi cho rằng những việc này là thật, cho nên tất cả mới giống như là thật, chỉ cần các ngươi cho rằng những việc này là giả, thì tất cả mọi thứ sẽ biến mất!"

Những lời này giống như một cái chùy nặng đập mạnh vào trong lòng tất cả tâm tố, sau đó một làn gió thổi đến, cơ thể của chín phán quan dần dần trở nên trong suốt, cho dù họ không ngừng vẽ trên sách sinh tử, nhưng cũng không còn bất kỳ ai chết, cuối cùng họ biến mất trước mặt tất cả mọi người.

Không chỉ có phán quan biến mất, mà còn cả âm sai quỷ tướng vây xem xung quanh, cả Phong Đô Thành, cuối cùng minh cẩu đó cũng biến mất.

Nhìn sách sinh tử biến mất, Bạch Linh Miểu òa khóc lớn, nước mắt ướt đẫm dải băng che mắt nàng, không ngừng rơi xuống đất.

Nhị Thần tỏ vẻ khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn thở dài quay người lại, ôm nhẹ nàng từ sau lưng, thì thầm an ủi nàng.

Hai người cùng một cơ thể, có lúc chuyện của đối phương chính là chuyện của mình, không phải thì cũng phải.

“Ta ta thực sự"

Bạch Linh Miểu nghẹn ngào nói.

“Vừa nãy ta thực sự cho rằng họ có thể sống lại nhờ sách sinh tử, ta cảm thấy dường như họ lại chết lần nữa trong lòng ta.

“Ta biết, ta biết, đừng buồn nữa, vui lên nào, nhìn xem, chúng ta đã mang về mười một tâm tố đấy.

Lúc này Nhị Thần không thể làm được gì nhều, chỉ có thể dùng lưỡi rắn xẻ ba lau sạch nước mắt.

Lúc này, lòng Bạch Linh Miểu như dao cắt, nhưng vừa nghĩ đến cục diện căng thẳng bên ngoài, nàng vẫn lắc đầu cố hết sức chôn giấu tâm trạng trong lòng, đứng lên.

Nàng hít sâu một hơi, nói với những tâm tố khác:

“Ra bên ngoài đi, ta đưa các ngươi đi ra, cho các ngươi thoát khỏi những ngày tháng không phân biệt được thật giả, bất kể là ai lừa các ngươi, chỉ cần các ngươi biến thành người bình thường, thì sẽ không có ai lừa các ngươi nữa"

Nhìn chấp niệm bao nhiêu năm nay của mình, kết quả lại tiêu tan như bong bóng, lúc này, tâm trạng của các tâm tố vô cùng phức tạp, bất kể trong lòng họ đang nghĩ gì, cuối cùng họ cũng không nói một lời và đi theo Bạch Linh Miểu.

Họ quay về, trên đường đi cũng không còn Quỷ Môn Quan, cũng không có đường Hoàng Tuyền gì nữa, càng không có cầu Nại Hà, những thứ bên trong là do họ tu ra, những thứ bên ngoài cũng do họ tu ra.

Một tâm tố có lẽ không thể làm ra được quy mô lớn như vậy, nhưng mười một tâm tố lại có thể tu chân ra nơi này giống y như thật.

Điểm duy nhất khác với thật, e rằng chính là họ không biết âm tào

địa phủ trông như thế nào, tất cả mọi thứ đều chỉ là nghe nói mà thôi.

Trở về lại trong đống đổ nát đó, Bạch Linh Miểu thuận đường về đến chỗ cũ. Nhưng nàng không về đến căn phòng dưới lòng đất đó, mà dừng lại bên ngoài căn phòng dưới lòng đất.

“Các ngươi đợi ta một lát, bây giờ ta làm pháp, đợi ta niệm chú xong, chỗ trước mặt ta sẽ phá ra một cái động, xuyên qua cái động này, mọi người có thể đi ra khỏi nghiệp chướng của tâm trọc” Nói xong, Bạch Linh Miểu ngồi tại chỗ, tay niết ấn hoa sen bắt đầu niệm chú.

"Vũ Mạn Đà La, Mạn Thù Sa Hoa, Chiên Đàn Hương Phong, Duyệt Khả Chúng Tâm. Dĩ thị nhân duyên, địa giai nghiêm tịnh thời tứ bộ chúng, giảm giai hoan hỉ, thân ý khoái nhiên, đắc vị tằng hữu. Mi gian quang minh, chiếu vu đông phương, vạn bát thiên thủ, giai như kim sắc"

Cùng với tiếng niệm chú của Bạch Linh Miếu dần vang lên, không gian trước mặt nàng bắt đầu chấn rung, giống như hai luồng sức mạnh đang đối kháng.

Sau đó tiếng niệm chú của Bạch Linh Miểu càng lúc càng lớn, chấn rung càng lúc càng mạnh, khi tiếng niệm kinh kết thúc, cùng với tiếng kính nứt vỡ, một cái miệng động hình tròn xuất hiện ở bên ngoài, mà bên ngoài không phải nơi nào khác, chính là đường khẩu của Bạch Liên Giáo ở Thượng Kinh Thành.

Khi đám người Bạch Linh Miểu từ trong đi xuyên qua, cái miệng động nối liên hai không gian lập tức biến mất.

“Sao ta không biết diệu pháp liên hoa kinh còn có năng lực như này? Ta nhớ kinh văn này hình như là thần linh sử dụng phải không?"

Nhị Thần hiếu kỳ hỏi trong lòng.

Bạch Linh Miểu lắc đầu, quay người nhìn mười một tâm tố đang nhìn ngó xung quanh phía sau.

“Ngươi cảm thấy không có năng lực này cũng không sao, họ cảm

thấy có là được, đặc biệt còn là mười một người."

Ở bên Lý Hỏa Vượng lâu như vậy, Bạch Linh Miểu thực sự rất hiểu tâm tố, cũng không phải tùy tiện nói. Nếu họ đã có thể tu ra cả âm tào địa phủ, thì tu ra một lối để quay về, đương nhiên cũng chỉ là chuyện nhỏ.

“Miểu Miểu! Các ngươi đi ra bằng cách nào?"

1118 chữ

Chương 1400: Sắp Chết Đói

Xuân Tiểu Mãn kinh ngạc dẫn một đám tín đồ Bạch Liên Giáo vây về phía Dương Na.

Bạch Linh Miểu lắc đầu, không muốn nhắc đến, cất giọng mệt mỏi nói:

“Cho tâm trọc trong căn phòng đó vào trong quan tài đi, ta vừa hay tiện đường đưa nó và những tâm tố này cùng đến Giám Thiên Ti Nhưng đang định nói tiếp, Bạch Linh Miểu lập tức quay đầu, thì thấy Tháp Bạt Đan Thanh đau khổ ngã dưới đất.

Bạch Linh Miểu vội chạy đến đỡ hắn dậy, phát hiện cơ thể cường tráng của đối phương đang khô héo với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, đang biến thành xương khô.

“Hắn sắp chết đói rồi.

Nhị Thần nhìn ra điểm mấu chốt.

Rất hiển nhiên hắn ở trong nghiệp chường không ăn không uống lâu như vậy, vừa ra ngoài đương nhiên vẫn cần phải ăn uống.

Hắn không so được với mười một tâm tố khác, chỉ cần những tâm tố đó cảm thấy mình không đói, thì họ sẽ không đói.

“Ta không thể chết. Ta. Ta không thể chết, Phùng Nhị Ngưu!"

Đôi bàn tay khô gày của Tháp Bạt Đan Thanh đang thoi thóp như

móng chân gà bất lực quờ quạng.

Hắn không cam tâm, hắn thực sự không cam tâm.

Ban đầu Phùng Nhị Ngưu hại mình không ra được, trong nghiệp chướng tâm trọc, hắn ngày đêm suy nghĩ ra được khỏi nơi này, thì phải báo thù rửa hận thế nào.

Cuối cùng mình cũng ra được rồi, nhưng lại sắp chết, hắn thực sự không cam tâm.

Nhưng Tháp Bạt Đan Thanh nhanh chóng biết mình không có thời giản nghĩ những việc này, sợ rằng mình chỉ còn có thể nói một lời trăn trối cuối cùng.

“Bạch cô nương, về nói với con trai ta, bảo nó sau này tuyệt đối đừng vào Giám Thiên Ti!"

Nhìn Tháp Bạt Đan Thanh đang nói ra những lời này trong trạng thái mê man, khuôn mặt Bạch Linh Miểu hiện lên vẻ đau lòng.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, ngươi không chết được.

Bạch Linh Miểu nói xong, một tay niết hoa sen ấn, nhẹ nhàng ấn lên giữa đôi lông mày Tháp Bạt Đan Thanh, một đóa hoa sen màu đen thấp thoáng hiện giữa lông mày hắn.

Sau đó Tháp Bạt Đan Thanh cảm nhận được, cơ thể mình đã ngừng yếu dần, tuy không thấy khỏe lên, nhưng mình cũng không chết, cơ thể dường như mãi mãi kẹt giữa sống và chết.

“Bây giờ ngươi sẽ không chết nhưng cũng không coi là sống, trạng thái này có thể duy trì khoảng hai tuần, ngươi nhân thời gian này đi tìm các đại sư phụ của Chính Đức Tự điều dưỡng sức khỏe cho tốt xong, rồi đến tìm ta Tháp Bạt Đan Thanh cúi đầu nhìn cơ thể mình lúc này, hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc bởi thực lực của cô gái tóc trắng trước mặt.

Vợ của Nhĩ Cửu lại lợi hại như vậy, theo như hắn biết, loại thần thông sinh tử trước nay chỉ có các Lạt Ma của Thanh Khâu mới có thể làm được mới đúng.

Theo hắn được biết, lần trước khi gặp nàng, nàng vẫn chỉ là một đại thần không hợp thời, mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Hắn làm sao vậy?"

Viên Nhị dẫn một đám tâm tố đi đến.

Bạch Linh Miểu nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lập tức trong lòng căng thẳng, đưa tay đỡ Tháp Bạt Đan Thanh dậy.

“Không sao, hắn bị nội thương khi ở trong đó, bây giờ đã chữa khỏi rồi, chúng ta đi thôi” Một chiếc xe ngựa chở tất cả tâm tố xuất phát từ đường khẩu Bạch Liên Giáo, đi về hướng Giám Thiên Ti Đợi đến trước cửa phòng tu luyện của Lý Hỏa Vượng, tất cả mọi người nhìn tòa nhà méo mó trước mặt đều rất kinh ngạc, cùng với Lý Hỏa Vượng không ngừng tu luyện, ảnh hưởng đến xung quanh càng lúc càng lớn.

“Đến rồi à?"

Huyền Tẫn với thân hình cao lớn từ mặt đất dâng lên.

Thấy đạo bào màu đỏ to rộng đó, Tháp Bạt Đan Thanh yếu ớt lập tức mềm nhũn chân, trực tiếp quỳ một chân dưới đất, vô cùng hoảng sợ nói:

“Ti Thiên Giám đại nhân!"

Trước đây hắn không có tư cách lại gần đại nhân như vậy.

Huyền Tần nhìn hắn một cái, không nói gì, quay người đẩy mở cánh cửa phòng tu luyện.

“Đi thôi, cùng ta vào trong"

Tình hình trong phòng cũng không tốt hơn bên ngoài bao nhiêu, các cảnh tượng biến hóa không ngừng thay đổi xung quanh Lý Hỏa Vượng, hơn nữa cơ thể Lý Hỏa Vượng còn lúc hiện lúc ẩn.

“Đợi một chút, bây giờ ta muốn gọi cha tỉnh lại cũng hơi khó Huyền Tẫn nói xong, trực tiếp xuyên qua động cơ bay qua trước

mặt, bay về phía Lý Hỏa Vượng.

"Cha?"

Tháp Bạt Đan Thanh trợn mắt há hốc miệng, ngẩn người tại chỗ như sét đánh, hắn cảm mình cả thế giới của mình sắp sập đổ.

Nếu hắn không nhớ nhầm, ban đầu Lý Hỏa Vượng cũng coi như cấp dưới của mình chứ? Nhưng bây giờ người quản lý cả Giám Thiên Ti lại gọi Lý Hỏa Vượng là cha?

Làm việc ở Giám Thiên Ti lâu như vậy, nói thật hắn từng thấy không ít những chuyện hỗn loạn linh tinh, nhưng tình huống trước mặt này, hắn thực sự chưa từng gặp qua.

Giám Thiên Ti đại nhân gọi Nhĩ Cửu là cha, vậy mình gọi Nhĩ Cửu là gì?

Đúng lúc đầu óc Tháp Bạt Đan Thanh hỗn loạn, người của Giám Thiên Ti áp giải tám tên quái nhân trên trán dán lá bùa màu vàng cũng vào trong phòng.

Không cần giải thích, Bạch Linh Miểu cũng biết, chắc đó là tám tâm tố mà Giám Thiên Ti tìm được. Bây giờ toàn thiên hạ, bất luận là triều đình hay là người dân cũng đang giúp tìm tâm tố, nhưng mặc dù là vậy cũng chỉ tìm được tám người, xem ra trừ phi đợi tâm tố mới được sinh ra, nếu không, có lẽ chỉ có từng này người thôi.

Bỗng nhiên xung quanh trống không, cùng với tất cả mọi hỗn loạn biến mất, biến thành một vùng trắng xóa, Bạch Linh Miểu liền biết Lý Hỏa Vượng đã tỉnh.

1140 chữ

Chương 1401: Hắn Giúp Ta?

Lý Hỏa Vượng ôm chặt đầu đi qua, nhìn đám tâm tố trước mặt, hơi kinh ngạc nói:

“Lần này lại có nhiều như vậy à?"

Đã có nhiều tâm tố như vậy, có lẽ mình có thể tiến vào hai luân tiếp theo rồi.

“Ừm, mẹ ra tay giúp tìm được không ít Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhìn sang Bạch Linh Miểu một cái, hai người cùng gật đầu với đối phương.

Sau đó hắn chuyển ánh mắt sang Tháp Bạt Đan Thanh, đối phương gầy đi rất nhiều, nếu không phai có vòng tay trên tay hắn thì suýt không nhận ra.

Không đợi Lý Hỏa Vượng lên tiếng, Tháp Bạt Đan Thanh loạng choạng xông lên.

“Nhĩ Cửu huynh đệ! Phùng Nhị Ngưu đâu? Phùng Nhị Ngưu ở đâu!"

“Phùng Nhị Ngưu là ai?”Lý Hỏa Vượng hình như chưa từng nghe cái tên này.

“Chính là Ký Tương mà chúng ta cùng đi bắt tâm trọc! Là tên hoạn quan cầm bàn tính đó!"

“Ồ, hắn chết rồi, vợ của hắn cũng chết rồi"

Sau khi nói xong lời này một cách thản nhiên nhẹ nhàng, Lý Hỏa Vượng không để ý đến Tháp Bạt Đan Thanh đang cứng đờ tại chỗ nữa, đi về phía tâm tố.

“Thời gian không đợi người, mau bắt đầu thôi.

Lý Hỏa Vượng lại gần, tất cả tâm tố liền căng thẳng, nhưng sau khi thấy lấy đi tiên thiên nhất khí và thần quang đi, tâm tố không chết, bọn họ mới thở nhẹ nhõm.

Cô gái đó thực sự không lừa họ, họ thực sự có thể lành lặn sống tiếp.

“Phùng Nghị Ngưu chưa chết"

Nhân lúc truyền dẫn tiên thiên nhất khí, Huyền Tẫn nhẹ nhàng giải thích với Lý Hỏa Vượng.

"Chưa chết? Nhưng lúc đó rõ ràng giám thừa đã viết trên giấy nói là hắn chết rồi.

Lý Hỏa Vượng nghiến răng cố hết sức kiểm soát sức mạnh không thuộc về mình trong cơ thể.

“Đó là để lừa ngươi mà thôi, dù sao ban đầu ngươi đứng về phía đối lập với Giám Thiên Tin “Hừ, đều là một đám âm hiểm, đừng nói chuyện này cho Tháp Bạt Đan Thanh, tránh để bọn họ đấu đến mức ta sống ngươi chết, hai người này đều rất nhỏ mọn"

Huyền Tẫn gật đầu, điều khiển đại quân không thể nói ra, định tóm tâm tố tiếp theo, chính là tâm tố để râu quai nón đó.

Nhưng tay vừa chạm vào, Huyền Tẫn nghi hoặc nhìn về phía đó.

“Tại sao trong cơ thể ngươi không có tiên thiên nhất khí?"

Tên để râu quai nón cười ha ha, vén da mặt lên, một mặt hoa lan xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

“Vì ta là Tọa Vong Đạo. Ha ha ha!"

Nhìn sắc hoa cổ quái trên mặt đối phương, Nhị Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ta biết ngay mà, mười một tâm tố không thể nào vô duyên vô cớ muốn làm Diêm Vương!"

“Mẹ kiếp!"

Thấy Tọa Vong Đạo, tất cả tâm tổ nổi nóng, trực tiếp vây hắn lại.

Cuối cùng kết cục của Tọa Vong Đạo chính là vị các tâm tố chém sống, nhưng cho dù trước khi hắn chết, tiếng cười vẫn không dừng lại.

Lại có một Tọa Vong Đạo lén trà trộn trong đám tâm tố, đây là chuyện không ai ngờ tới.

Sau khi được biết lai lịch của tốp tâm tố từ lời kể của Bạch Linh Miểu, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

“Tọa Vong Đạo lén lút giấu mười tâm tố trong nghiệp chướng của tâm trọc, xem ra là muốn dùng họ định làm việc lớn gì đó, chỉ là bị chúng ta làm đảo loạn thôi"

Huyền Tẫn gật đầu tán thành suy đoán của Lý Hỏa Vượng, nhưng sau đó lại bổ sung nói:

“Cha, Đầu Tử đang giúp chúng ta"

“Ừm? Hắn giúp ta?"

“Mười tâm tố đều trốn trong nghiệp chướng của tâm trọc, chỗ ẩn nấp như vậy, lại có thể bị tín đồ của Bạch Liên Giáo nghe ngóng được, nếu không phải hắn gợi ý, tin tức không truyền ra ngoài được.

Lý Hỏa Vượng không vội hấp thụ tâm tố, hắn cau mày suy nghĩ câu chuyện kỳ lạ này.

“Hắn lại tiết lộ thông tin cho người của chúng ta? Dù thế nào cũng cảm thấy không phải chuyện tốt?"

“Cha, ngươi không cần nghi ngờ hắn, hiện nay không giống ngày xưa, giờ đây cho dù hắn làm gì cũng không phải đối thủ của chúng ta, hắn cũng phải biết thức thời.

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ nghiêm trọng gật đầu.

“Nếu hắn thực sự có âm ưu nào đó, ta còn yên tâm hơn, ta chỉ sợ lần này chẳng may Đầu Tử thật lòng giúp chúng ta, rắc rối rồi"

“Ngươi nghĩ mà xem, ngay cả kẻ thù cũng bắt đầu thật lòng giúp chúng ta, chỉ sợ chúng ta thua, vậy rắc rối lần này phải lớn đến mức nào?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lúc sau, rút Tích Cốt Kiếm ném về phía cái động đen trong đạo bào của Huyền Tẫn.

"Trong lúc ta tu luyện, ngươi giúp ta trông chừng bên Đại Tề, cần

phái người thì phái người, tuyệt đối đừng để người của Thiên Trần Quốc đánh lén.

“Nếu đối phương ra tay, lập tức báo cho ta biết.

“Được"

Mười mấy cái xúc tu của Huyền Tẫn mau chóng chui ra từ đạo bào, quấn chặt Tích Cốt Kiếm lôi vào trong.

Lý Hỏa Vượng nhìn những tâm tố trước mặt, hít sâu một hơi.

“Lại đây, tiếp tục, buộc phải đạt đến bảy luận trước khi Tả Khâu Vịnh ra tay!"

Cùng với mười tám tâm tố bị Lý Hỏa Vượng hấp thụ, cơ thể của hắn bắt đầu biến dạng không chịu kiểm soát. Cả đầu nổi gân xanh, bắt đầu phồng to, dường như có thể nổ bất cứ lúc nào.

“Đi thôi!"

Lý Hỏa Vượng đau đớn vung mạnh tay.

“Lần này đi xa chút!"

Hôm đó đám người Bạch Linh Miểu dần rút khỏi phòng tu luyện bắt đầu co bóp, đám người Viên Nhị có được cuộc sống mới kích động hành lễ với Bạch Linh Miểu.

“Bạch cô nương, cảm ơn! Tuy chúng ta bị lừa rất nhiều lần, nhưng lần này cũng coi như không tin nhầm người!” Bạch Linh Miểu lắc đầu.

“Đừng khách sáo, tín đồ Bạch Liên Giáo tích đức hành thiện, đây cũng là việc chúng ta nên làm, sau đây các ngươi có dự định gì không?"

Đám người Viên Nhị quay sang nhìn nhau, cũng chưa có kế hoạch.

1035 chữ

Chương 1402: Mau Cứu Người

Nhiều năm như vậy, vừa ra khỏi tâm trọc, họ nhất thời không biết nên làm gì mới tốt.

“Hay là các người đến thôn Ngưu Tâm đi, nơi đó là người mình, tạm thời có chỗ dừng chân, đợi nghĩ kỹ rồi thì đi tìm người thân hoặc là làm việc khác đều được.

“Cảm ơn, Bạch cô nương, Bạch cô nương lòng dạ bồ tát!"

Đúng lúc này, một lực hút cường mạnh từ trong phòng tu luyện truyền đến, tất cả mọi người đều không chịu kiểm soát đổ sụp về phía bên đó.

Nhưng sau đó lại trướng to lên, tất cả mọi người và cả mặt đất bị lật tung bay lên không trung.

Phải biết rằng phòng tu luyện của Giám Thiên Ti ở dưới lòng đất, bây giờ lại có thể nhìn thấy bầu trời, có nghĩa là tất cả bùn đất bên trên Giám Thiên Ti đều bị lật tung bay.

Bạch Linh Miểu ở giữa không trung xoay người, đứng vững trên mặt đất nghiêng bên trái.

“Mau cứu người! Tránh xa phía Lý sư huynh!"

Nhưng cũng may những người có mặt đều là người tu hành, chỉ bị lật bay lên không trung thôi, không có ai chết. Căn phòng quản lý sử ký bên trái Giám Thiên Ti cũng bị liên lụy, từng cuốn sách sử bay khắp tứ phía. Đứng bên cạnh hố lớn, đám người Bạch Linh Miểu kinh hồn bạt vía nhìn về chỗ sâu nhất, bên đó lại xảy ra biến hóa.

Giống như nhành cây mọc ra, các loại đồ vật quấn lấy nhau cùng sinh ra từ cái hố, hỗn loạn chồng chất. Trong đó có máu thịt, có hoa cỏ cây cối, cũng có một vài thứ mà Bạch Linh Miểu nhìn không biết đó là gì xen lẫn trong đó.

Qua nửa canh giờ, nửa phần trên của những thứ sinh ra từ trong hố cuối cùng cũng dừng lại, nửa phần dưới vẫn còn đang không ngừng biến hóa.

Bạch Linh Miểu nhìn ‘cây không lổ cao lớn vô cùng hỗn loạn trước mặt, nàng hơi nguy ngẫm nhẹ nhàng đưa tay tóm lấy một quả táo kết trên mặt kinh đen bằng phẳng rồi hái nó xuống.

Bạch Linh Miểu cầm quả táo ngắm hồi lâu, miệng thú hung dữ của Nhị Thần chui đến, rắc rắc cắn một nửa.

“Đây là do Lý sư huynh tu ra, đừng ăn bừa bãi"

Bạch Linh Miểu khuyên nói.

Nhị Thần nhai rồi nuốt xuống.

“Không nhìn ra hả? Đã không phải là đồ giả mà tâm tố tu ra, đây thực sự là đồ thật đấy.

“E rằng những thứ bây giờ Lý Hỏa Vượng tu ra đều là thật đấy, cho dù hắn không duy trì thì cũng sẽ không biến trở lại, đây mới gọi là tu chân.

Bạch Linh Miểu cau mày nhìn mọi thứ biến ảo hỗn loạn phía dưới, không nói một lời, có lẽ người khác quên rồi, nhưng nàng không quên tác dụng phụ của tu chân.

“Lý Hỏa Vượng, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc không"

“Nói đi, ta đang nghe đây?

Lý Hỏa Vượng khoanh hai tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm trước mặt.

“Ta biết, ngươi đã nói ra, chắc chắn ngươi không muốn trở mặt với bọn ta, bất kể là hoàn cảnh hay hiện thực, mọi người đều ngồi cùng một thuyền.

Lý Hỏa Vượng quay đầu qua, ánh mắt thông qua cửa sổ nhìn đàn hải ẩu bay qua biển Bây giờ hắn không vội, họ mới vội, dù sao luân hồi tiếp theo, hai người này cũng không nhớ gì hết, chỉ có mình mới có thể giữ được ký ức.

Đến lúc đó, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay mình.

Đương nhiên dù sao cũng ngồi cùng một thuyền, chắc chắn mình sẽ nói chuyện mình biết đảo ngược thời gian với họ, dù sao còn có kẻ địch chung.

Nhưng xen lẫn thông tin thật với một chút thông tin giả có lợi cho mình, đương nhiên họ cũng không phân biệt được.

“Suy nghĩ của ngươi, chúng ta có thể hiểu, nhưng ngươi cũng phải hiểu chúng ta.

“Yêu cầu của ngươi, có thể đáp ứng, chúng ta đều hết sức đáp ứng, ví dụ như thuộc chống ảo giác mà bây giờ ngươi đang uống"

“Sau đó, ngươi lo lắng cho bạn gái ngươi, chúng ta cũng hiểu, chúng ta hứa với ngươi, chỉ lần này thôi, sau này tuyệt đối sẽ không dẫn bạn gái ngươi theo.

“Thậm chí chúng ta có thể để lại ám hiệu cho ngươi, để ngươi mang về nhắc nhở chúng ta sau khi trở lại điểm ban đầu, không để Dương Na lên thuyền nữa"

Lý Hỏa Vượng nhìn họ không nói một lời, đúng lúc này, Dương Na mở cửa khoang thuyền, đi vào trong. Cảm nhận bầu không khí, lập tức biết trò chuyện không thuận lợi, nàng gật đầu với hai người với vẻ áy náy, nhẹ nhàng kéo tay áo của Lý Hỏa Vượng, ra ý bảo hắn đi ra.

Kéo mấy lần, Lý Hỏa Vượng không động đậy, cuối cùng Dương Na kéo mạnh Lý Hỏa Vượng ra khỏi phòng.

“Tại sao ngươi phải giúp họ? Không nhìn ra sao? Họ đang lợi dụng chúng ta!"

Sau đó sắc mặt Lý Hỏa Vượng lạnh lùng.

"Bây giờ coi như ta đã hiểu mối quan hệ giữa các Ti Mệnh rồi, nếu không muốn bị họ lợi dụng, ta cần ưu thế này để lợi dụng họ!"

Gió biển thổi làm mái tóc Dương Na bay nhè nhẹ.

“Ta không giúp họ, ta chỉ muốn giúp ngươi, thêm một Ti Mệnh, sẽ thêm một phần sức mạnh"

"Lý Hỏa Vượng, ta biết ngươi lo lắng cho ta, không muốn để ta mạo hiểm, nhưng ngươi nghĩ xem, chẳng may vì ta không đi, mà các ngươi đều chết, vậy một mình ta ở trong Bạch Ngọc Kinh rộng lớn như vậy, chẳng lẽ thực sự trấn thủ được chắc?"

1036 chữ

Chương 1403: Giải Tỏa

Nghe thấy Dương Na nói ra những lời này, Lý Hỏa Vượng liền ngẩn người, hắn muốn phản bác, nhưng hắn phát hiện Dương Na nói rất đúng, mình không phản bác lại được, cũng không thể phản bác.

Nếu đám người Lý Tai, Tam Húc, Tam Thanh, Ngũ Trí Như Lai, Đấu Mỗ cũng không đấu lại được, thì chắc chắn kẻ địch có thực lực vô cùng cường mạnh, đương nhiên Vô Sanh Lão Mẫu cũng không đấu lại được, bây giờ mình để nàng đứng ngoài cuộc đúng là không có ý nghĩa.

“Nhưng không đúng..."

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh cái đầu, suy nghĩ ngược lại từ góc độ của đối phương, hắn lại đau đầu âm ỉ.

"Không phải như vậy, chuyện ở đây, ngươi có thể không cần quan tâm, ngươi hoàn toàn có thể...có thể....có thể rời đi! Về nhà ngoan ngoãn chữa bệnh! Ngươi vốn không phải là Vô Sanh Lão Mẫu! Na Na! Ngươi chỉ bị bệnh thôi!"

Nghe thấy lời này, Dương Na tỏ vẻ mặt nghi hoặc:

“Chữa khỏi? Ý của ngươi là ta là bệnh nhân tâm thần sao? Nếu ta là bệnh nhân tâm thần, thì ngươi là gì? Ý của ngươi là nói bản thân ngươi cũng là bệnh nhân tâm thần sao? Lý Tại Ti Mệnh gì đó đều do ngươi ảo tưởng ra?” Trong lúc nói, Dương Na đưa tay cầm tay của Lý Hỏa Vượng, lo lắng nhìn hắn.

“Hỏa Vượng, bệnh nhân tâm thần và Ti Mệnh, ngươi phải chọn một cái, ngươi không thể nói ta là bệnh nhân tâm thần, còn ngươi

lại là Ti Mệnh chứ?"

“Nhưng..."

Khi thấy Lý Hỏa Vượng cau này, môi mím chặt đứng tại chỗ, Dương Na liền bật cười, hay tay ôm Lý Hỏa Vượng, đặt một nụ hôn lên môi hắn.

Sau đó nàng quay người lại, đặt hai tay lên miệng tạo thành cái loa, hét lớn về phía biển sâu xanh bích giải tỏa tất cả dồn nén trong lòng.

"AAA!"

Nàng vui vẻ giơ mạnh hai tay với cổ tay có vết sẹo, gió biển thổi nhẹ tung bay mái tóc nàng, khiến lúc này trông nàng toát ra vẻ đầy sức sống cần có của tuổi trẻ.

“Ta quyết định không tự sát nữa!"

“Nếu đã nắm giữ cái chết, thì ta phải tặng cái chết cho kẻ địch của chúng ta!"

“Bất kể người chặn trước mặt chúng ta là Ti Mệnh, hay là Đại Ti Mệnh! Bất luận hắn là gì! Chúng ta đều sẽ không hề nể tình giết hết bọn chúng!"

Lý Hỏa Vượng nhìn nụ cười vui vẻ của nàng, hắn muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Dù sao so với Dương Na trước đây, Dương Na bây giờ đã buông bỏ rất nhiều gánh nặng trong lòng, xem ra đúng là đã vui vẻ hơn nhiều.

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi, dang hai tay ôm nàng vào lòng từ phía sau.

“Được! Để chúng ta cùng giải quyết bọn chúng! Để bọn chúng tới đi!"

“Để họ nếm thử cái giá của việc chọc vào Ti Mệnh Bạch Ngọc Kinh chúng ta!"

Nói xong, hắn rút ra một con dao từ sau lưng đưa vào trong tay Dương Na, tóm chặt tay của nàng, dùng ngón tay nắm chặt.

Cách phòng ngự tốt nhất chính là tấn công, nếu đã không thể tránh, việc duy nhất có thể làm chính là nghĩ hết mọi cách giết chết những kẻ làm hại mình!

Nghe thấy tiếng gõ cửa sắt vang lên phía sau, Lý Hỏa Vượng đang ôm Bạch Linh Miểu cùng quay đầu nhìn qua, phát hiện là Triệu Sương Điểm.

“Sắp đến nơi rồi, nên bàn bạc đối sách rồi"

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng dần nghiêm lại, hắn dẫn Bạch Linh Miểu đi vào trong khoang thuyền.

Một tầm bản đồ hải dương hiện ra trên ipad, cùng với ngón tay Triệu Sương Điểm nhanh chóng kéo lướt, bản đồ cũng to lên.

"Kế hoạch trước đây có sai sót, ta vốn tưởng rằng là ở trên đảo, nhưng bây giờ xem ra là ở dưới mặt nước..."

"Dưới mặt nước? Ý của ngươi là lần này chúng ta phải lặn xuống nước?"

“Đúng thế, hoàn cảnh lần này vô cùng ác liệt, tuy đã chuẩn bị xong trang phục lặn biển, nhưng mọi người phải thật cẩn thận.

“Dưới biển sâu sao?"

Lý Hỏa Vượng cau mày nhìn tầm bản đồ hải dương trên ipad, trong lòng thầm nói:

“Loại ảo giác này là hình chiếu của cái gì? Chẳng lẽ lần này nơi sinh sống của Ti Mệnh vô cùng cổ quái, trước đây Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh đều chuẩn bị sẵn sàng ư?"

“Trang phục lặn biển sẽ có tai nghe, lần này ta và Linh Nhi sẽ không xuống, sẽ ở trên này chỉ huy qua máy quai của các vị, sau khi mọi người xuống nước, tất cả nghe theo ta chỉ huy, nếu bị mất tín hiệu, tất cả nghe theo Thanh Vượng Lai chỉ huy.

"Còn Lý Hỏa Vượng, sau khi xuống nước, áo chống đạn của ngươi không có tác dụng, đừng quá lỗ mãng"

“Áo chống đạn của ta không có tác dụng, chắc súng đạn của các ngươi có thể bắn dưới nước đấy?"

“Không cần lo lắng, súng của chúng ta không dùng được, thì của họ cũng không dùng được” Thanh Vượng Lai an ủi.

“Ngươi chắc chắn lần này hình chiếu mà chúng ta đối phó là con người chứ?"

Lời của Lý Hỏa Vượng khiến tất cả mọi người có mặt lạnh người.

Lý Hỏa Vượng không cảm thấy dưới lòng biển có thể có xưởng sản xuất ma túy.

Lý Hỏa Vượng nói xong, bắt đầu quan sát mấy người trong phòng, đương nhiên cô gái co giật khóe miệng đó cũng có mặt, giống như Trần Hồng Du, nàng ta cũng sống lại.

Nàng ta có mặt, đương nhiên hai gã đàn ông đó cũng có mặt.

1039 chữ

Chương 1404: Mây Đen

Một tên gầy gò vẻ mặt lạnh lùng, một gã xăm một chữ dũng trên vai, họ giống như khách tham quan, rất ít phát biểu ý kiến.

Lý Hỏa Vượng cũng không phân biệt được ba người này là Ti Mệnh gì, nhưng nếu đã là người của Triệu Sương Điểm, thì có lẽ là Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh.

Không thấy vật thật, mặc kệ không có tác dụng, tất cả mọi người lần lượt mặc trang phục lặn biển, men theo thang sắt chậm rãi đi xuống.

Nhìn nước biển phía dưới, bỏ mặt nạ oxy ở miệng ra, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nói với Dương Na bên trên.

“Sau khi xuống dưới nhớ theo sát ta"

“Ta không yếu ớt như vậy, đừng quên ta là Ti Mệnh nắm giữ cái chết! Ta không chết được"

Không đợi Lý Hỏa Vượng giải thích với nàng về chuyện của Tiền Phúc, Ti mệnh cái chết nhiệm kỳ trước, Dương Na đã trực tiếp nhảy xuống nước băng lạnh.

Nước rất lạnh, khi Lý Hỏa Vượng nhảy xuống, lập tức cảm thấy toàn thân run lên, sau đó bên tai vang lên giọng nói của Triệu Sương Điểm.

“A lô? Nghe rõ không? Nếu nghe rõ, phiền các ngươi đan chéo hai tay thành chữ thập trước ống kính.

Lý Hỏa Vượng đan chéo hai tay trước vai mình, rồi lập tức bỏ xuống, nhìn mọi thứ dưới nước. Lúc hắn thấy đáy biển, lập tức toàn thân run lên, hắn thấy sa mạc, dưới đáy biển mà hắn lại thấy một bãi sa mạc hoàn chỉnh.

Lúc này đồi cát vàng lấp lánh dập dờn dưới hình phản chiếu mông lung của mặt nước, lại như mộng ảo.

“Rốt cuộc là thế nào? Nơi mà Vu Nhi Thần sống lại cổ quái như vậy sao?"

Trong lúc Lý Hỏa Vượng quan sát cảnh sắc phía dưới, Thanh Vượng Lai rút ra hai cây gậy từ sau lưng trực tiếp đẩy ra, sương mài xanh đậm từ trên bay ra, xung quanh dần nhuốm thành màu xanh.

“Tam Thanh đang dùng thiên đạo của hắn làm gì?"

Lý Hỏa Vượng cảng giác nhìn mọi thứ xung quanh, xem ra Tam Thanh đã có chuẩn bị.

Đúng lúc này, bên tai của Lý Hỏa Vượng truyền đến lời giải thích của Triệu Sương Điểm.

"Đây là thuốc đuổi giun, có thể tránh một vài sinh vật biển tấn công, đi theo Linh Nhi, đừng để lạc đội.

Tuy đều đã mặc trang phục lặn, nhưng Linh Nhi thỉnh thoảng co giật vô cùng rõ ràng.

Dù là ở dưới nước, nàng vẫn cầm laptop nhỏ mau chóng gõ lướt, chỉ có điều lần này nàng gắn bàn phím vào trong cánh tay của trang phục lặn.

Trong nước biển lạnh như băng, Lý Hỏa Vượng vẫy hai cái chân vịt, một tay nắm chặt con dao, một tay dắt tay Dương Na, đi theo phía sau Linh Nhi.

Liếc nhìn xuống dưới, lúc này hắn đang lơ lửng bên trên sa mạc, Lý Hỏa Vượng có cảm giác kỳ lạ, dường như mình không phải đang bơi trong nước, mà đang trôi lơ lửng giữa không trung.

“Ti Mệnh của họ thực sự sống nơi như này ư? Lần trước hình chiếu của Ti Mệnh đó là công xưởng, vậy lần này hình chiếu của Ti Mệnh là cái gì đây?"

Lý Hỏa Vượng cố hết sức tìm kiếm xung quanh, tìm bất cứ kỳ gì có thể là hình chiếu Ti Mệnh.

Nhưng nơi này thực sự rất cằn cỗi, vừa nhìn đã có thể nhìn thấy tận cuối, ngoại trừ một vài con cá biển ngẫu nhiên bơi qua và từng gò cát lớn dưới đáy biển, thì chẳng có gì khác, nhìn thế nào cũng không giống có thứ gì đủ để có thể làm hình chiếu của Ti Mệnh.

Nếu là hình chiếu Ti Mệnh, ít nhất cũng phải biết động đậy, hơn nữa còn có thể uy hiếp bọn họ mới đúng. Giống như công xưởng chế tạo ma túy lần trước, nếu Lý Hỏa Vượng đoán không nhầm, thì bọn buôn ma túy đó chắc là chân tay của Ti Mệnh.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cánh tay của mình bị người khác kéo, hắn quay đầu phát hiện là Dương Na.

Dương Na đeo mặt nạ oxy không thể nói chuyện, nàng chỉ có thể đưa tay chỉ lên mặt nước trên đỉnh đầu.

Sau khi Lý Hỏa Vượng phân biệt kỹ càng, phát hiện trên mặt nước có gợn sóng lan rộng.

“Bên trên trời đang mưa.

“Chú ý! Tất cả về thuyền ngay lập tức! Cơn bão đang lao về bên này, nhắc lại lần nữa, lập tức trở lại thuyền!"

Giọng nói sốt ruột của Triệu Sương Điểm vang lên bên tai.

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người lập tức từ bỏ hành động, quay người bơi lên mặt biển.

Thời tiết trên biển nói thay đổi là thay đổi, cơn bão lại ập đến nhanh như vậy.

Khi lên trên mặt biển, Lý Hỏa Vượng tháo bỏ mặt nạ, chấn hãi phát hiện mây đen phía xa đang dồn về phía bên này giống như trời sắp sập xuống.

Thấy trong đám mây đen phát ra tiếng sấm sét gào thét trầm thấp, Lý Hỏa Vượng nuốt nước miếng một cách khó khăn, sắc mặt vô cùng xấu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Chẳng lẽ thứ này là hình chiếu của Ti Mệnh! Tại sao Ti Mệnh lần này mạnh như vậy!"

Phải biết rằng, bây giờ mình là Ti Mệnh, một hình chiếu của Ti Mệnh là con người, vậy cái thứ khủng bố trước mặt kia rốt cuộc là hình chiếu của cái gì!

“Mau lên thuyền đi! Chúng phát hiện ra chúng ta rồi, chúng đã mai phục rồi!"

Lý Hỏa Vượng vươn cổ hét lớn ra xung quanh.

Rất hiển nhiên, sau khi lần trước đánh lén thành công, lần này, Ti Mệnh trong một con voi khác không định cho đám người Lý Hỏa Vượng giở trò cũ.

1039 chữ

Chương 1405: Dòng Nước Biển

Bất kể là thứ gì, bây giờ xem ra chúng đã mai phục ở đây từ lâu.

Trận mưa như trút nước đánh vào mặt mọi người, lúc này bọn họ cũng không quan tâm nhiều, cố hết khả năng bơi về phía con thuyền dập dềnh phía xa.

Nhưng trong màn hỗn loạn này, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có bóng tối bao trùm, khi hắn ngẩng đầu nhìn, lập tức có cảm giác khó thở khủng khiếp.

Chiếc thuyền vừa bị cuốn lên xoay một vòng trong không trung đến trên đỉnh đầu hắn, bao bọc trong nước mưa trực tiếp đập về phía hắn.

Tiếng ù ù nhức tai vang lên bên tai hắn, cơ thể hắn bỗng tự hành động, Lý Hỏa Vượng cố hết sức chui vào trong nước.

Không đợi hắn bơi mấy cái trong nước, sóng đập mạnh từ bên trên truyền đến khiến cả người hắn lật bay xa ra.

Cũng may ở nơi này không có thứ gì cứng, cả nửa người Lý Hỏa Vượng đập lên gò cát dưới nước, ngã đến tiếng ù ù bên tai cũng mất hẳn, bị thay thế bởi tiếng gào rít.

Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể còn chút sức lực, lập tức chui ra từ trong gò cát, sau đó hắn mặt đối mặt với cái đầu đã chết của Ba Thành Thanh.

Hình như hắn còn sống, lúc nhìn Lý Hỏa Vượng, đôi mắt vẫn hơi chớp chớp.

“Cổ thần...chết rồi?"

Lý Hỏa Vượng bỗng nghĩ tới điều gì, lập tức ngẩng đầu tìm bóng hình của Dương Na.

Cả con thuyền đều vỡ nát, những thứ trên thuyền giống như cá voi chết, rơi thẳng đứng xuống sa mạc dưới nước.

Lý Hỏa Vượng lo lắng tìm kiếm, bỗng nhiên góc trên bên trái có thứ gì động đậy, nhưng khi Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn mới phát hiện, đó là Ba Nam Húc với nửa bên người bị đập bầm dập.

Nhìn dáng vẻ, có lẽ là bị xác thuyền đập trúng.

Lúc này, nàng ta cũng không đeo mặt nạ oxy nữa, cố hết sức bơi, dường như cũng tìm kiếm cái gì trong đống xác thuyền. Tuy nàng ta có thể cử đậy, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu, bị thương như vậy, nàng ta không sống được bao lâu nữa, hai vị Ti Mệnh nắm giữa đau đớn đều đã chết.

Sau đó Lý Hỏa Vượng lại nhìn thấy Thanh Vượng Lai trong nước, hắn chưa chết, thậm chí còn không bị thương, lúc này, hắn đang lôi Triệu Sương Điểm bơi về chỗ không có xác thuyền rơi xuống.

Khi thấy cơ thể mập mạp của Trần Hồng Du không ngừng lăn lộn, Lý Hỏa Vượng vội vàng vung đôi chân vịt, bơi về phía đó.

Khi hắn giữ ổn định được cơ thể của Trần Hồng Du, thì thấy một tấm sắt cắm thẳng lên mặt nàng, mục nát cũng chết.

“Dương Na! Dương Na!"

Lý Hỏa Vượng lòng nóng như lửa đốt, nhìn xung quanh, không ngừng tìm kiếm, nhưng thế nào cũng không tìm thấy.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng tuyết đặt lên vai Lý Hỏa Vượng từ phía sau, Lý Hỏa Vượng lập tức vui mừng, quay đầu, sau đó hắn nhìn thấy một “mỹ nhân ngư”.

Đó chính là Dương Na, nhưng bây giờ nàng chỉ còn lại nửa thân trên, vì vừa nãy tình hình hỗn loạn, nửa thân dưới của nàng không biết bị thứ gì cắt mất.

Các loại dạ dày nội tạng trượt rơi ra từ chỗ vết cắt, máu hòa lẫn trong nước biển, lúc này Dương Na giống như một mỹ nhân ngư có cái đuôi màu đỏ trong nước.

Dương Na trông như đã chết từ lâu, vì thiếu máu, làn da cực kỳ trắng nhợt, hai thứ kết hợp lại trông nàng như đóa hoa hồng đã tàn tràn đầy nét đẹp của cái chết.

Cùng với dòng nước biển chảy xiết, thi thể của Dương Na đã chết vẫy cái đuôi vây quanh Lý Hỏa Vượng.

“Sao mà lề mề thế hả, mau lên, sắp không bắt kịp xe buýt rồi!"

Dương Na mặc áo đồng phục màu xanh rất không kiên nhẫn nói với Lý Hỏa Vượng đang đẩy mở cánh cửa. Nhìn Tôn Hiểu Cầm mặc tạp dề ở phía sau, Dương Na nở nụ cười thật tươi với nàng.

“Chào dì ạ"

“Na Na, lại đến đợi Lý Hỏa Vượng nhà chúng ta cùng đi học à? Năm sau lên cấp hai rồi phải không? Còn học cùng một trường với Lý Hỏa Vượng nhà chúng ta không?"

“Ừm, đúng thế thưa dì"

“Biết sắp muộn rồi, ngươi còn không mau chạy đi!"

Lý Hỏa Vượng đụng mạnh nàng ra, sượt sượt sượt đi lên cầu thang lao xuống tầng.

“Dương Nhị Lang! Mau lên!"

“Ngươi lại dám đụng vào ta!"

Dương Na chống một tay vào tay đỡ cầu thang, hai chân nhanh chóng bước lên bậc cầu thang, trượt xuống về phía Lý Hỏa Vượng.

Cả người Dương Na đập mạnh vào ba lô của Lý Hỏa Vượng, đúng lúc hắn lảo đảo đổ về phía trước, Dương Na đưa một tay tóm chặt cổ của hắn.

Hai người vừa đùa nghịch vừa mau chóng chạy đến trạm xe buýt, cũng coi như không bị lỡ chuyến xe.

Khi ngồi vào vị trí, hai người thở nhẹ nhõm, lấy đồ ra từ trong ba lô một cách ăn ý, một người lấy máy game, một người lấy truyện ngôn tình.

Trong chiếc xe lắc lư chòng chành, hai người ngồi cạnh nhau đều chìm vào trong thế giới riêng của mình.

Nhưng thời gian vui vẻ rất ngắn, khi đến trạm thứ bảy, hai người luyến tiếc cất đồ chuẩn bị xuống xe.

“Trời ơi, ngươi lại khóc rồi, không phải chứ, ngươi đọc sách thôi

mà cũng khóc được, hahaha!"

Dương Na với đôi mắt đỏ ngàu quàng tay phải khoác cổ Lý Hỏa Vượng, trực tiếp giơ chân phải thúc đầu gối lên bụng của hắn một cách điêu luyện.

1169 chữ

Chương 1406: Đưa Người Trở Về

“Ngươi thì hiểu cái gì, truyện rất cảm động, văn lại hay nữa, câu chuyện kể về hai người yêu thầm lẫn nhau, cuối cùng bỏ lỡ nhau, là kiệt tác số năm trong lòng ta.

Lý Hỏa Vượng ôm bụng đứng lên.

“Ha? Nếu hai người đã thích nhau, tại sao lại bỏ lỡ nhau? Chẳng phải là hai kẻ ngốc thực sự sao?"

Nói xong lời này, sau đó hắn lại bổ sung một câu.

“Ta trưởng thành lại không nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, hai người quay sang nhìn nhau, liền sau đó, Dương Na chớp mắt, đưa tay chỉ vào mũi của Lý Hỏa Vượng.

“Được đấy, ngươi lại dám ăn nói bậy bạ! Ta mách thầy giáo!"

Ngay sau đó, Dương Na quay người chạy, Lý Hỏa Vượng đuổi theo nhìn nụ cười của nàng lúc này, nàng nhếch khóe miệng, hai bên má có núm đồng tiền, cười vô cùng xinh xắn.

Đây là lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy cô gái chơi với mình từ nhỏ, thực ra cũng rất đẹp.

Từ đó về sau, Lý Hỏa Vượng phát hiện, Dương Na càng lớn càng trở nên xinh đẹp, nhưng điều khiến hắn không ngờ là, khoảnh khắc Dương Na đẹp nhất lại là sau khi chết.

Dương Na chết rồi, chết vô cùng thê thảm, cơ thể đứt thành hai đoạn, mái tóc của nàng xõa ra bồng bềnh trong nước biển lạnh giá,

đẹp đến mức chấn động lòng người, đẹp đến mức khiến Lý Hỏa Vượng tan nát cõi lòng.

Dương Na chết rồi, bạn thanh mai trúc mã chơi với mình từ nhỏ đến lớn lại chết dễ dàng như vậy.

"Na...Na..."

Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng mở miệng, nước biển tràn vào cổ họng của hắn, khiến hắn ho sặc sụa.

Cắn chặt ống truyền oxi, Lý Hỏa Vượng họ đến chảy nước mắt lao đến, ôm chặt Dương Na chỉ còn nửa thân trên vào trong lòng mình.

Cảm nhận làn da lạnh lẽo của Dương Na áp vào mình, lúc này đầu óc Lý Hỏa Vượng vang lên ù ù, đau đớn tim đập thùm thụp muốn nhảy ra ngoài, các bộ phận khác của cơ thể dường như không tồn tại nữa.

“Không! Ta không chấp nhận hiện thực này! Ta không chấp nhận! Ta là Lý Tai nắm giữ thiên đạo hoang mang và thật giả! Ta là Ti Mệnh! Ta là Thần! Ta muốn cho ai sống thì người đó phải sống!"

Lúc này Lý Hỏa Vượng máu dồn lên não, không màng tất cả tóm ‘cái đuôi mỹ nhân ngư đang động đậy nhét lại vào trong khoang bụng của Dương Na.

Chỉ cần nhét trở lại thì có thể sống! Mình có thể khiến nàng sống lại!

Nhưng phần đuôi đó thực sự rất trơn, mỗi lần Lý Hỏa Vượng tóm chặt lấy, những thứ đó lại trôi về phía bên khác.

Đúng lúc hắn đưa hai tay tóm một đoạn dạ dày quấn trên cánh tay mình, phía sau truyền đến một luồng lực lớn trực tiếp đập vào hắn khiến hắn bay ra mấy mét.

Ở vị trí Lý Hỏa Vượng vừa ở đó, một chiếc bồn cầu bằng sứ từ bên trên rơi xuống, nếu không phải Lý Hỏa Vượng bị đánh bay, thì chiếc bồn cầu đó đã đập vào đầu của hắn.

Người cứu Lý Hỏa Vượng là Ngũ Kỳ, nàng tát mạnh Lý Hỏa Vượng

một cái, muốn cho Lý Hỏa Vượng tỉnh táo lại. Thanh Vượng Lai trôi đến, nhìn thi thể của Dương Na một cái, tóm lấy cổ của nàng rồi kéo sang một bên. Lý Hỏa Vượng giật mạnh cánh tay quấn dạ dày đó, thi thể trôi đi xa lại bị hắn kéo trở lại.

Ôm chặt Dương Na của mình, Lý Hỏa Vượng trừng mắt nhìn Thanh Vượng Lai bằng ánh mắt cuồng loạn, giơ con dao trong tay lên.

“Tất cả đều tại các ngươi! Tất cả đều tại các ngươi hại nàng!"

“Bây giờ là lúc lục đục nội bộ hả? Đừng quên ngươi còn có năng lực đảo ngược thời gian trở về ban đầu!"

Giọng nói vang lên bên tai khiến Lý Hỏa Vượng bỗng dừng tay.

Cái đầu đầy máu dồn lên não cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng lấy lại lý trí, hắn run rẩy nhìn Dương Na trong lòng, đưa tay vuốt khuôn mặt trắng như tuyết của nàng.

“Không sao! Không sao hết! Ta sẽ đưa ngươi trở về! Ta sẽ đưa ngươi trở về! Chỉ cần ta có thể giết được Ti Mệnh lần này! Thì ta có thể đưa người trở về!"

Lý Hỏa Vượng nói xong bỗng ngẩng đầu, nhìn mặt nước bên trên. Lúc này trên mặt nước đã vô cùng hỗn loạn, nước biển cuộn lên từng đợt sóng dữ dội với tốc độ kinh người, khiến thủy triều của cả vùng biển này dâng cao. Đứng trên sa mạc dưới nước nhìn lên, giống như treo ngược trên bầu trời, nhìn biển thét cuồn cuộn phía dưới. Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đạp chân vịt, bơi lên trên mặt biển, vừa nổi đầu lên mặt nước, Lý Hỏa Vượng đã bị sóng biển ập đến đánh cho thất điên bát đảo.

Sau khi thò đầu lên mặt nước lần nữa, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy hình chiếu của Ti Mệnh đó, dưới bầu trời đen tối như ban đêm, biển thét gào dâng cao, vòi rồng xoáy tròn che lấp tất cả mọi thứ hắn nhìn thấy. Lúc này Lý Hỏa Vượng dường như không phải giao đấu với Ti Mệnh, mà là đấu với cả trời và đất, hoàn toàn không thể so sánh với công xưởng lần trước.

Đúng lúc này, Thanh Vượng Lai bỗng từ bên trái chui ra, hắn bỏ

mặt nạ oxy trên mặt xuống, nói với Lý Hỏa Vượng:

“Tình hình như thế này, ngươi chẳng thể làm gì được nữa! Bất kể thứ này là hình chiếu của cái gì, thực lực của nó mạnh hơn chúng ta quá nhiều!"

“Bây giờ lựa chọn lý trí nhất là rút lui trước! Rời khỏi vùng biển này!"

Nghe lời khuyên bên tai, Lý Hỏa Vượng cúi đầu, hôn mạnh lên trán Dương Na, ánh mắt tràn đầy yêu thương và kiên định.

“Không sao! Bất kể hình chiếu này là cái gì! Ta nhất định phải giết Ti Mệnh này! Ta nhất định phải giết hắn!” Nói xong, Lý Hỏa Vượng giơ con dao trong tay, chĩa thẳng lên mấy đen trên đỉnh đầu.

“Ngươi đã nghe thấy chưa? Ta phải giết ngươi! Cho dù ta phải bỏ cả cái mạng này! Ta cũng phải giết ngươi!"

"Rắc” một tiếng, một đường sáng lóe lên, một đường sét từ trên trời giáng xuống đánh trúng vào con dao trong tay Lý Hỏa Vượng.

1033 chữ

Chương 1407: Dương Na Đừng Sợ

Tiếng ù ù không ngừng vang lên bên tai, toàn thân Lý Hỏa Vượng lập tức mất nhận thức, co giật liên tục, cơ thể mất sức chìm xuống nước.

“Hỏa...Hỏa..."

Mấy tiếng mơ hồ dường như từ chân trời truyền đến, nghe cũng không rõ.

Đột nhiên dường như đôi tai đã trở lại, âm thanh đó vô cùng to rõ:

“Lý Hỏa Vượng!"

Vừa dứt lời, có hai cánh tay lập tức thò ra từ trong nước, vất vả

vớt hắn lên.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi điên rồi hả! Trời mưa to gió lớn mà ngươi còn giơ kim loại lên cao! Thấy mình sống lâu quá rồi phải không?"

Ngũ Kỳ tức phát điên gào lên với hắn.

Lý Hỏa Vượng đờ đẫn cúi nhìn cánh tay cầm dao của mình, phát hiện chỗ đó đã đen xì một mảng, hơn nữa từ chỗ vết cháy xém có các đường màu đen xì men theo mạch máu lan đi khắp toàn thân hắn.

Tất cả mọi việc vừa xảy ra lại hiện lên trong đầu óc mơ màng, Lý Hỏa Vượng đột nhiên hiểu ra mình vừa bị sét đánh.

Lau mạnh nước biển trên mặt, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn mây đen xoắn ốc khổng lồ thần ma quái dị trên đỉnh đầu.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, ngẩng đầu hét lớn hung dữ lên bầu trời.

“Ngươi muốn giết chết ta! Đừng hòng!"

Hắn vất vả nhấc thi thể của Dương Na lên trên một đoạn, ôm chặt vào trong lòng.

“Cái chết đang đứng bên cạnh ta! Ngươi có giỏi thì đánh chết ta đi!"

"Ngươi đấu với nó bằng cách nào! Bây giờ không phải là lúc phát điên, mau đi thôi"

Thanh Vượng Lai kéo vai của Lý Hỏa Vượng xuống nước, sau đó lại bị hắn giật ra.

Hắn hung dữ gào lên.

“Không! Ta không thể đi! Nếu ta bỏ đi thì sẽ xong đời hoàn toàn! Dương Na cũng không quay về được nữa!"

“Bây giờ chúng ta còn có cơ hội! Hơn nữa nếu chúng ra rút lui, thì bọn họ sẽ lấy mất thiên đạo mục nát, đau đớn và cả cái chết! Mất

cái này sinh ra cái khác, lúc đấy chúng ta mới xong đời thực sự!” Giọng nói của Triệu Sương Điểm vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, ta hiểu cách nghĩ của ngươi, nhưng ngươi cũng thấy rồi đó, kẻ địch lần này là mưa bão vòi rồng!

Khác hoàn toàn với công xưởng lần trước, công xưởng có thể phá hủy, gió bão thì người làm sao tiêu diệt được?"

"Thậm chí nó cũng không phải là sinh mạng, ngay cả sinh mạng cũng không có, làm sao ngươi giết nó được?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng đang tức giận gào thét liên dừng lại, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn Dương Na dưới mặt nước, nhẹ nhàng nói với nàng.

“Na Na, ngươi nghe thấy chưa? Ti Mệnh lần này không có sinh mạng, thậm chí ngay cả cái chết cũng không có"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên dịu dàng cười:

“Nhưng không sao, chúng ta đã có ngươi, có đúng không? Hắn không có cái chết, nhưng ngươi là Ti Mệnh cái chết, ngươi có thể ban cho hắn cái chết!"

“Đúng thế, chính là như vậy!"

Bỗng nhiên, Lý Hỏa Vượng như thông tỏ tất cả, hắn không quan tâm đến sóng biển trào lên xung quanh, đưa theo Dương Na từ dưới mặt nước xông về phía vòi rồng phía xa.

Mới chỉ lại gần, Lý Hỏa Vượng bị cuồng phong cuốn đi không thể chui ra khỏi mặt nước.

Lý Hỏa Vượng dưới nước tháo mặt nạ oxy, ôm Dương Na hôn sâu một cái, hai tay bê lên đẩy nàng lên mặt nước.

Cơ thể Dương Na vừa lên tới mặt nước đã bị gió mạnh lật tung lên, cuốn lên không trung giống như một chiếc thuyền.

Nhìn lúc này Dương Na đung đưa giống như mảnh vải rách trên mặt nước, trong lòng Lý Hỏa Vượng bỗng chua sót không nỡ, tay

vừa định buông ra lại nắm chặt lại.

"Không sao! Không sao! Đừng sợ, ta sẽ không để một mình đi đối diện đâu, ta đi cùng ngươi!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đạp mạnh chân vịt, trực tiếp vọt lên từ dưới mặt nước, cuồng phong gió bão ngoài mặt nước lập nước cuốn lấy hai người, đập vào cột nước sừng sững giữa trời đất.

Cuồng phong thổi cho cơ thể ướt sũng của Lý Hỏa Vượng rét run, nhưng hắn miễn cưỡng có thể chịu đựng, bởi vì cơ thể của hắn vừa nãy đã bị sét đánh.

“Không sao, không sao! Dương Na đừng sợ!"

Lý Hỏa Vượng hé mắt nhìn vòi rồng càng lúc càng gần, cố hết sức lực nắm chặt con dao trong tay.

“Ta biết rồi!"

Đúng vào lúc này, giọng của Triệu Sương Điểm vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

“Ta nên nghĩ đến từ sớm mới phải! Là Topo! Trước đây ta tư duy sai lầm rồi!"

*Topo: thuật ngữ trong toán học.

Nhìn vòi rồng ở ngay trước mặt, Lý Hỏa Vượng trong cuồng phòng há miệng tức giận nói.

“Rốt cuộc mẹ miếp, Topo là cái gì!"

“Lý Hỏa Vượng! Nghe ta nói! Ta dẫn đường cho người! Đừng kích động! Buông Dương Na ra, một giây sau lại tóm lấy nàng!"

Giọng của Triệu Sương Điểm hiếm khi trở nên vội vã.

Lý Hỏa Vượng hơi do dự, trực tiếp buông Dương Na trong lòng.

Tuy không biết nàng ta tìm được cái gì trong thế giới quan của nàng ta, nhưng lúc này, bọn họ là người cùng một thuyền, Triệu

Sương Điểm không thể nào sẽ hại mình.

Cùng với Dương Na tuột khỏi vòng ôm của Lý Hỏa Vượng, cơ thể nàng trôi sang bên phải, như cánh diều trong cuồng phong.

“Chính là lúc này!"

Triệu Sương Điểm vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng nhanh chóng đưa tay tóm chặt dây diều.

1091 chữ

Chương 1408: Có Giỏi Thì Ngươi Giết Ta Đi

Đã có sức kéo của con diều cung cấp, Lý Hỏa Vượng lập tức được nâng lên cao một đoạn, nhanh chóng vượt qua bên trái vòi rồng.

“Buông Dương Na, cho nó một đao!"

Hai tay Lý Hỏa Vượng nắm chặt con dao, tức giận gào thét chém đến vòi rồng.

Cùng với luồng lực lớn truyền đến, Lý Hỏa Vượng bị cuốn vào trong, hình ảnh trước mặt xoay chuyển với tốc độ cực nhanh.

Lý Hỏa Vượng hoa mắt, cả người nghiêng đổ, cơ thể có cảm giác mất trọng lực rơi xuống dưới.

“Bành” một tiếng, cả người Lý Hỏa Vượng đập lên mặt nước, cơn đau dữ dội truyền đến, cả người ngã đến rụng rời chân tay.

Hắn bị gãy rất nhiều xương, dùng hết sức lực cuối cùng, Lý Hỏa Vượng bò lên mảnh xác thuyền bên cạnh.

Vừa thở hổn hển, Lý Hỏa Vượng vừa nhìn xung quanh, so với trước đây, mặt biển ở đây vô cùng yên ả.

Tuy tầng mây lóe chớp điện vẫn đè xuống thấp, trời vẫn tối đen, nhưng xung quanh không có gió, không có chút gió nào, cả mặt

biển tĩnh lặng như một chiếc gương.

“Đây...đây là nơi nào? Tại sao lại kỳ lạ như vậy?"

Lý Hỏa Vượng bỗng nhìn thấy cái gì đó, thò tay vào trong nước, vớt Dương Na từ dưới nước lên.

Dương Na đã giúp hắn, cái chết đã làm tròn trách nhiệm, mình sắp giết được Ti Mệnh này rồi.

“Mắt. bão..."

Cùng với tiếng rè rè, giọng của Triệu Sương Điểm trong tai nghe đứt quãng.

“Mắt bão sao? Ta hiểu rồi! Cũng có nghĩa là nơi này là điểm yếu của Ti Mệnh!"

Lý Hỏa Vượng toàn thân đau đớn đứng lên lần nữa, hắn nhìn xung quanh sóng yên biển lặng, nắm chặt con dao trong tay, dùng hết sức lực cắm mạnh xuống mặt nước.

Nhưng ngoại trừ chút sóng nước nổi lên mặt nước ra thì không có gì thay đổi.

Lý Hỏa Vượng dừng lại ngẩn người hồi lâu, hắn đứng lên trên vách thuyền lần nữa, mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh.

Mây đen phía xa đang đè về phía bên này như dãy núi màu đen.

Nhìn dãy núi màu đen phía xa, Lý Hỏa Vượng biết mắt bão đang hoạt động, nếu mình không thể giải quyết được trước khi dãy núi đó bay đến, e rằng mọi người mình sẽ phải bỏ mạng ở đây.

“Đó chẳng phải là mắt bão sao? Chẳng lẽ nơi này không phải là điểm yếu của Ti Mệnh sao? Nếu không phải, tại sao Triệu Sương Điểm lại đưa ta đến nơi này!"

Lý Hỏa Vượng nhảy thẳng vào trong nước, dùng toàn bộ sức lực vung đánh trên mặt nước.

Nhưng bất luận hắn vung tay đánh bao nhiêu lần, mặt nước yên ả

vẫn trở lại tĩnh lặng như cũ.

"Không...không đúng, đúng là ở nơi này, chỉ là thực lực của ta quá yếu, không thể đánh nó bị thương!" Trong lòng Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng.

Cho dù bây giờ đối phương đã có cái chết, điểm yếu của đối phương ở ngay trước mắt, nhưng mình vẫn không giết được nó, hai bên thực sự chênh lệnh quá lớn.

"Chẳng lẽ...mình phải thua như vậy ư?"

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Dương Na, Lý Hỏa Vượng hiện lên vẻ không cam tâm.

"Không được, nhất định sẽ có cách, ta nhất định có thể tìm được cách! Bọn chúng không thể nào lợi hại như vậy, nếu bọn chúng lợi hại như vậy, thì lần trước chúng ta đã thua từ lâu rồi! Những hình chiếu này đều được nhặt về! Chúng đang phô trương thanh thế!"

Lý Hỏa Vượng điên cuồng tìm kiếm tất cả khả năng phản kích lại, bỗng hắn thấy vết sẹo màu đen lan rộng theo huyết quản của mình.

Sau đó trong đầu Lý Hỏa Vượng nảy ra một ý nghĩ, hắn trèo lên xác thuyền lần nữa. Sấm chớp trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lóe lên trong mây đen, gào thét giống như thú hoang. Bình tĩnh lại, Lý Hỏa Vượng một tay ôm cái chết, một tay giơ con dao lên trên không trung.

"Đến đây! Có giỏi thì ngươi giết chết ta đi! Ta là Lý Tai! Ngươi muốn có thiên đạo mơ hồ phải không? Vậy thì đến đây đi!"

"Rắc" một tiếng, một đường sấm sét từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Lý Hỏa Vượng, sấm sét lần này rõ ràng mạnh hơn lần trước.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cảm nhận cơ thể của mình sắp bị đánh tan tành, hắn tức giận gào thét nắm chặt con dao trong tay, mang theo tia sét toàn thân đâm mạnh xuống dưới người.

"Chết đi cho ta!"

Liền sau đó, xung quanh trắng sáng một vùng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy con mắt còn lại của mình nổ tung, giống như trứng muối vàng trong bánh trung thu.

“Trứng vàng?"

Lý Hỏa Vượng ngồi trong nhà giam Bạch Tháp, ngẩn người nhìn bánh trung thu trứng vàng trên bàn.

Đột nhiên hắn phản ứng lại, mình lại quay về nhà ngục Bạch Tháp nghĩa là thế nào, thời gian đảo ngược rồi, mình thắng rồi!

"Hahaha!"

“Lý Hỏa Vượng bỗng cười điên cuồng dọa cho những bệnh nhân tâm thần khác xung quanh và hộ lý run lên, đều tránh thật xa hắn.

“Này, Lý Hỏa Vượng, ngươi bơn bớt đi, hôm nay là trung thu đấy"

Y tá ở một bên hơi sợ hãi khuyên hắn, người trước mặt nổi tiếng là khó đối phó, mình thật xui xẻo, hôm nay lại đến lượt mình trực ban.

"Hahaha..."

Lý Hỏa Vượng cười đến chảy ra nước mắt, hắn thực sự rất vui.

Hắn cúi đầu đưa tay tìm kiếm trong hộp bánh trung thu, tìm được một chiếc bánh trung thu khoai lang tím có mảnh giấy bên trong, nhét vào miệng mình nhai nhồm nhoàm.

“Đồ thần kinh.."

Các bệnh nhân xung quanh dần không quan tâm đến hắn nữa, tiếp tục xem chương trình trên tivi.

“Ba...hai...một..."

Cùng với Lý Hỏa Vượng thầm niệm xong, không có gì bất ngờ khi đội nhạc của nhóm phạm nhân tội nặng bắt đầu biểu diễn, phần lớn mọi người trong phòng nghỉ đều bị thu hút, lại gần chỗ thông gió...

1029 chữ

Chương 1409: Lái Xe

Thấy mọi người xung quanh đã đi gần hết, Lý Hỏa Vượng đứng lên, đi về phía nhà vệ sinh nam theo quy trình trước đây.

Ba Nam Húc thú vị nhìn gương mặt nghiêng của Lý Hỏa Vượng.

“Có phải ngươi nhầm lẫn ai là người đã cứu ngươi ra không? Ngươi tưởng rằng vớt một bệnh nhân tâm thần từ bệnh viện tâm thần ra đơn giản lắm sao? Làm rõ hoàn cảnh hiện tại của ngươi đi, cậu nhóc.

“Gọi cho Triệu Sương Điểm, để ta nói.

Ba Nam Húc cau mày, thè lưỡi xẻ đôi liếm khuyên môi, sao cứ cảm thấy Lý Hỏa Vượng thật kỳ lạ, hơi khác với vẻ điên điên khùng khùng trước đây.

“A lô, là ta, tên nhóc Lý Hỏa Vượng không biết phát điên cái gì, vừa từ bệnh viện tâm thần ra, nói muốn đến chỗ ở của Thanh Vượng Lai.

Ba Nam Húc vừa nói được một nửa, Lý Hỏa Vượng đưa tay giằng lấy điện thoại.

“A lô, Triệu Sương Điểm, là Topo. Tư tuy trước đó của ngươi sai lầm rồi"

Cho dù cách qua điện thoại, Lý Hỏa Vượng cũng có thể cảm nhận được Triệu Sương Điểm rất chấn hãi.

Lý Hỏa Vượng nói xong lời này, rồi cầm điện toại trầm mặc rất lâu mới lên tiếng nói:

“Bảo người của ngươi đưa ta đến chỗ ở của Thanh Vượng Lai, ngươi cũng mau đến đó đi, sau đó ta sẽ giải thích"

Sau đó hắn đưa điện thoại cho Ba Nam Húc.

Ba Nam Húc nhận lấy điện thoại ừm mấy tiếng sau, tắt máy, nhìn Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt cổ quái.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Mau lái xe đi!"

Ba Nam Húc đá em trai mình ngồi sau một cái, chiếc xe lập tức khởi động.

Trên đường, thỉnh thoàng Ba Nam Húc nhìn sang Lý Hỏa Vượng, phát hiện lúc này hắn thất thần nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nàng chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn, bị nhốt trong bệnh viện tâm thần mấy tháng, nàng vốn tưởng rằng người này vừa ra khỏi đó sẽ kích động hơn, không ngờ lại trầm tư như vậy.

Hơn nữa Topo vừa nãy có nghĩa là gì? Nếu nàng không hiểu sai thì topo là thuật ngữ trong toán học?

Theo hiểu biết của mình về tên nhóc này, hắn mà có thể hiểu được toán học ư? Khi chiếc xe tiến vào khu biệt thự ở ngoại ô, nhìn biết thự ẩn giữa những hàng cây, thậm chí Lý Hỏa Vượng không đợi xe dừng lại, trực tiếp mở cửa, xông vào trong biệt thự.

Hoàn toàn không thèm nhìn đến Trần Hồng Du đang xem tivi ở phòng khách, Lý Hỏa Vượng trực tiếp chạy lên cầu thang lên tầng ba.

Lý Hỏa Vượng giơ chân đạp mở cửa phòng rồi xông vào trong, ôm chặt Dương Na đang co ro ở chân giường vào lòng.

Lý Hỏa Vượng đưa tay run rẩy vuốt mái tọc mềm mượt của Dương Na, cuối cùng cũng nhẹ lòng.

“Hỏa Vượng, cuối cùng ngươi cũng về rồi, tốt quá rồi, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi rồi.

“Sao ngươi lại khóc, ta đã làm sai việc gì sao? Xin lỗi, là ta không tốt, ta không nên báo cảnh sát..."

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, buông Dương Na ra, ngắm thật kỹ khuôn mặt nàng một lúc, rồi lại ôm vào lòng mình, hắn rơi nước mắt

nói.“Không, ngươi rất tốt, Na Na, ngươi thực sự rất tốt, là cái chết của ngươi đã cứu tất cả chúng ta"

“Ta nói này, hai người các ngươi muốn tình tứ ta ta nàng nàng, có phải cũng nên tránh người khác đi không?” Ngũ Kỹ ngồi ở một bên bưng bát cầm thìa, hơi khó chịu nhìn Lý Hỏa Vượng và Dương Na ôm chặt nhau trên giường.

Rất hiển nhiên nàng ta đã ngồi ở đây ngay từ đầu, chỉ là Lý Hỏa Vượng dồn hết sự chú ý đến Dương Na, hoàn toàn không chú ý đến nàng ta.

“Ngũ tỷ, cảm ơn ngươi mấy ngày nay đã đến trông coi chăm sóc, vất vả cho ngươi rồi”.

Nói xong lời này, Dương Na lập tức chú ý đến sự thay đổi trên cơ thể Lý Hỏa Vượng.

“Hỏa Vượng, mắt của ngươi bị làm sao vậy? Tại sao mất một con mắt rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lý Hỏa Vượng hít hít mũi, trực tiếp chủ động bế Dương Na đi ra ngoài phòng.

“Na Na, đừng lo, trước đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta từ từ giải thích cho ngươi nghe.

Khi Lý Hỏa Vượng bế Dương Na đi ra khỏi phòng, vừa hay đụng phải Thanh Vượng Lai.

“Ồ? Lý Hỏa Vượng, ngươi lại ra rồi à, chúc mừng nhé, ta còn đang nghĩ cách cứu ngươi ra đấy"

Lý Hỏa Vượng nhìn nụ cười chiêu bài trên khuôn mặt hắn, sau đó rít ra một từ phế vật từ kẽ răng, rồi không thèm để ý, thuận theo cầu thang đến tầng ba.

Bình thường thì ra vẻ ta đây, đến lúc quan trọng thì mất hút, trải qua sự việc như vậy, Lý Hỏa Vượng phát hiện trước đây mình thực sự đã đánh giá Thanh Vượng Lai quá cao.

Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na, ngồi trên sofa, thì thầm nhỏ tiếng nói bên tai nàng, kể lại hết tất cả mọi chuyện đã trải qua trước đó.

Rất hiển nhiên Dương Na không hiểu được, những sự việc này đều tập trung xảy ra ở một điểm, thực sự quá phức tạp.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không cần nàng hiểu, hắn chỉ muốn cho Dương Na cố hết khả năng trả lời lại mình, không ngừng tự nhủ với bản thân, Dương Na thực sự không chết.

Cuối cùng khi đã kể hết chuyện, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe chói tai, Triệu Sương Điểm đến.

1014 chữ

Chương 1410: Thế Giới Quan

Triệu Sương Điểm đi vào trong phòng chào hỏi đơn giản Thanh Vượng Lai một tiếng, lập tức đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, vô cùng nghiêm túc hỏi:

“Tại sao ngươi lại cho rằng ta đã tư duy sai lầm? Còn Topo đó mà ngươi nói, là topo điểm tích hay là topo số học?"

Lý Hỏa Vượng nghe mà cau mày, làm sao hắn biết là topo nào, thậm chí topo là cái gì, hắn cũng không biết. Khi Dương Na nhìn thấy vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng, nàng quá hiểu hắn, nên biết lúc này Lý Hỏa Vượng đang nghĩ gì, lập tức nhẹ giọng giải thích giúp:

“Hỏa Vượng, số học topo là một môn khoa học nghiên cứu tính chất bất biến còn có thể duy trì của hình ảnh hoặc không gian sau khi thay đổi hình trạng liên tục.

“Không không không Lý Hỏa Vượng lắc đầu liên tục, đặt Dương Na trong lòng xuống rồi đứng lên.

“Đây là việc trong thế giới quan của nàng ta, ta không cần thiết cũng không có hứng thú tìm hiểu, để nàng ta tự tính toán đi"

Hắn quay người lại, nhìn tất cả Ti Mệnh trước mặt, suy nghĩ mấy giây sau, lên tiếng nói:

“Đến hết rồi phải không, vừa hay ta có một chuyện muốn tuyên bố

với các ngươi, vừa nãy chúng ta đã đánh thắng một trận chiến lớn!"

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Lý Hỏa Vượng, bọn họ đều thể hiện thái độ vẻ mặt khác nhau trước lời nói của hắn.

Ba Nam Húc đang nhai cái gì đó trong miệng đến phía sau Triệu Sương Điểm, cố ý thấp giọng nói:

“Ta thấy hay là ta đưa hắn quay về đi.

“Ta biết các ngươi không hiểu ta, nhưng các sau khi các ngươi nghe ta giải thích, các ngươi sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Lý Hỏa Vượng hùng hồn nói.

Rất hiển nhiên, những người khác vẫn không tin những chuyện này, nhưng sau khi Lý Hỏa Vượng nói ra tất cả nguồn gốc kết quả sự việc một cách rõ ràng, thái độ của Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm nghiêm túc hẳn lên.

Bất kể bọn họ tìm được chi tiết và bằng chứng gì từ trong lời kể của Lý Hỏa Vượng, tóm lại bọn họ đã tin hắn.

"Lý Hỏa Vượng, ngươi nói chúng ta ra biển, là để đối phó Ti Mệnh ở một con voi khác phải không? Vậy hình chiếu cụ thể của Ti Mệnh đó trông như thế nào, có thể nói rõ hơn được không"

Thanh Vượng Lai lên tiếng hỏi.

“Hình chiếu của Ti Mệnh đó? Chẳng phải đơn giản sao? Hình chiếu của Ti Mệnh đó chính là... Hình chiếu của Ti Mệnh đó chính là..."

Lý Hỏa Vượng ngẩn người, trong đầu hắn rõ ràng có một đoạn ký ức cuộc giao đấu giữa mình và Ti mệnh, nhưng hình dạng của Ti Mệnh lại biến mất, biến mất không còn tăm tích.

Chỉ cần là những nơi nào có nó thì đều bị thay thế bởi một mảng trắng xóa.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi làm vậy là không được đâu, bịa chuyện đâu

thể bịa tức thời được?"

“Không đúng! Chắc chắn có chỗ nào không đúng, các ngươi đừng nói nữa! Để ta nghĩ kỹ lại xem!"

Hai tay Lý Hỏa Vượng nổi gân xanh vò mạnh da đầu, đi đi lại lại trong phòng khách.

Mau chóng so sánh điểm khác giữa công xưởng lần trước và lần này, cuối cùng ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn sang Dương Na đang ôm chân co ro ngồi trên sofa.

“Ta hiểu rồi! Ti mệnh đó hoàn toàn biến mất, thậm chí biến mất trong cả ký ức của ta, là vì nó đã chết hoàn toàn! Hình như ta đã tìm được quy luật trong đó!"

“Giết chết bọn chúng không chỉ là hủy thể xác, thậm chí bao gồm tất cả ghi chép hay ký ức, không chỉ là ở trong đầu các ngươi, chúng ta buộc phải đưa theo cái chết, chúng ta mới có thể giết chết bọn chúng thực sự!” Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng mau chóng nhớ lại ký ức công xưởng trước đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

"Ti Mệnh chiếu thành công xưởng đó chưa chết, hắn chỉ bị thương!"

“Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

“Bởi vì bây giờ hắn vẫn ở trong đầu ta! Bất kỳ chỗ nào còn tồn tại đều chứng minh Ti Mệnh đó chưa chết!"

Lý Hỏa Vượng đi đến bên cạnh Dương Na, đưa tay vuốt mái tóc của nàng, nhìn khuôn mặt nàng với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Vì sự việc trước đó, mới vừa nãy thôi hắn còn thầm quyết định, sau này tuyệt đối không cho Dương Na giúp đỡ nữa.

Nhưng bây giờ xem ra, đối phó với những thứ cổ quái không sống không chết, thì Dương Na phải có mặt mới được, chỉ khi bọn họ có cái chết, thì mấy người mình mới có thể giết được bọn chúng.

“Phụt”, tiếng cười trộm đột nhiên vang lên.

Lý Hỏa Vượng bỗng quay người, trừng mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh, là Ba Nam Húc, hắn đập mạnh bàn:

“Những gì ta nói đều là thật! Ngươi đừng quá đáng quá! Ngươi không muốn hiểu chân tướng cũng không sao! Đừng làm lỡ người khác hiểu chân tướng!"

Trong lúc bầu không khí trở nên căng thẳng, cửa bỗng bị đẩy mở, một cố gái cầm ô đi từ bên ngoài vào.

“Xin lỗi, ta đến muộn, tìm bọn ta đến gấp như vậy là có chuyện gì sao?"

Cô gái này mặc chiếc váy dài thanh nhã màu vàng sáng, mái tóc đen tuyền thả như thác nước, khuôn mặt nhợt nhạt với nụ cười yếu ớt, trông nàng cũng khoảng hai mươi tuổi.

1066 chữ

Chương 1411: Sương Mù

Lý Hỏa Vượng có thể vô cùng chắc chắn, trước đây mình chưa từng gặp nàng, kể cả quay ngược thời gian lần trước và lần trước nữa.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là những người khác không hề cảm thấy bất ngờ với cô gái này, dường như đã quen biết trước đó từ lâu.

“Đợi đã, ô?"

Lý Hỏa Vượng dồn ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc ô che nắng của đối phương, trước đây hắn đã từng thấy chiếc ô giống y hệt!

Ban đầu lúc mình ở tiểu khu, trong số người giám sát mình có người mang chiếc ô này, cô gái này là người của bọn họ!

Đối diện với sự tấn công liên tục của phe mình, một con voi khác đã tấn công đến rồi!

Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh hai chân trên ghế thiền, chậm rãi vận công pháp tu chân, dùng thần quang trong cơ thể thúc đẩy tiên thiên nhất khí, đẩy đến luân cuối cùng.

Bởi vì không ngừng hấp thụ tiên thiên nhất khí trong cơ thể tâm tố, lúc này thể tích tiên thiên nhất khí trong cơ thể hắn đã to lên rất nhiều so với trước đó, thần thức tiến sâu vào trong cơ thể, nếu trước đây chỉ là một đám mây, thì lúc này giống như một tòa núi không nhìn thấy đỉnh.

Lúc này tiên thiên nhất khí dường như đã có trọng lượng, Lý Hỏa Vượng muốn thúc đẩy tiên thiên nhất khí nặng như vậy, thực ra cũng vô cùng mất sức.

Mặc cho hắn đẩy bao lâu, vẫn ở trong trạng thái động mà như không động.

Đã qua thời gian dài, Lý Hỏa Vượng không hề có tiến triển bỗng mở mắt, nét mặt hắn lập tức trở nên bực bội, tu chân vẫn là sáu luân, chưa đạt đến bảy luận.

Có sự hỗ trợ của đám tâm tố trước đó, mấy luân trước đều hoàn thành vô cùng thuận lợi, nhưng bây giờ chỉ kẹt ở luân cuối cùng.

Nhìn xung quanh, Lý Hỏa Vượng cũng không biết mình đã tu chân bao lâu, nhưng hắn cũng không muốn biết, thời gian ngắn còn tốt, nhưng thời gian dài thì dễ hỏng việc.

Lý Hỏa Vượng vẫy tay, mấy tên tiểu nhị lập tức bưng cơm canh cười nói đi đến, có cá kho, gà xào khoai, canh xương rong biển, còn có một nồi cơm.

Lý Hỏa Vượng ăn từng miếng lớn chỗ cơm canh đó, chắc chắn đồ ăn này là thật, chắc chắc là trước đó Lý Hỏa Vượng sợ mình bị đói, nên đã đặc biệt tìm người chuẩn bị sẵn ngay bên cạnh.

Hiện giờ với tình hình như này Lý Hỏa Vượng không dám nghĩ nhiều, mình đã đến sáu luân, cũng không phải ngày đầu tiên hắn tu chân nữa, đương nhiên hiểu cảnh giới này có nghĩa là gì.

Hiện giờ phần lớn tinh lực hắn đều tập trung nhắc nhở mình không được suy nghĩ lung tung, bởi vì hắn phát hiện bất kỳ chuyện

gì mà hắn nghĩ đều sẽ biến thành hiện thực.

Hơn nữa cũng không còn là hiện thực duy trì trong thời gian ngắn nữa, mà thực sự là hiện thực.

“Lý sư huynh, ăn cái này đi, chống đói, ta đã cho mỡ lợn "Cam on."

Lý Hỏa Vượng đặt cơm trắng trong tay xuống, bưng bát mỳ ở một bên ăn từng miếng lớn.

Lý Hỏa Vượng vô tình liếc về phía trước, tiếng hý kịch ý ý a a bỗng vang lên.

“Gió thổi sương mù ngập bầu trời sao! Tiếng người hét! Huyên náo khắp sơn cốc! Tiếng chém giết chấn động trời đất, đi một mạch đến trời tối!"

Đoàn nhà họ Lữ từ lâu không gặp đang ở trên sân khấu phía trước, ra sức biểu diễn cho một mình Lý Hỏa Vượng.

Khi Lữ Trạng Nguyên ăn mặc như ông già xuất hiện trên sân khấu, xung quanh lập tức vang lên tiếng khen hay và tiếng cổ vũ không ngớt.

Trong tiếng hò reo có giọng của Tĩnh Tâm sư thái, có giọng của Cơ Lâm, có giọng của Cao Chí Kiên, có giọng của Lữ Trạng Nguyên, có giọng của Gia Cát Uyên, và tất cả những ảo giác từng xuất hiện bên cạnh mình. Không biết bên cạnh Lý Hỏa Vượng đã chật kín người từ lúc nào, giống như quán trà vô cùng náo nhiệt. Giọng của những người này khiến lòng Lý Hỏa Vượng càng lúc càng bực bội, cùng với tâm trạng của hắn thay đổi, tất cả mọi thứ môi trường xung quanh đều bắt đầu chấn rung với tần xuất cao.

“Bành!"

Lý Hỏa Vượng bưng bát mỳ trong tay, đập mạnh lên trên bàn, tức giận hét.

“Đủ rồi! Đi hết đi cho ta!"

Vừa dứt lời, liền sau đó, xung quanh Lý Hỏa Vượng lập tức biến thành khoảng trắng một vùng.

Lý Hỏa Vượng ôm đầu thở hổn hển hỗn loạn, hắn đã có sức mạnh, nhưng hắn không thể hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh này... Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn đưa một cuộn trúc giản màu xanh da trời đến trước mặt hắn.

“Lý sư huynh, nếu như lòng ngươi hỗn loạn, có thể mặc niệm theo cái này, đây là ‘tĩnh tâm chú của Bạch Liên Giáo, có thể khiến lòng an yên.

Lý Hỏa Vượng liền nhận lấy, mau chóng mặc niệm.

“Băng hàn thiên cổ, vạn vật vưu tĩnh, vọng ngã độc thần, tâm thần hợp nhất, khí nghi tương tùy, tương gian nhược dư, vạn biến bất kinh, vô si vô sân, vô dục vô cầu, vô xả vô khí, vô vi vô ngã..."

Hắn không ngừng niệm đọc, cũng không biết “tĩnh tâm chú này thực sự có tác dụng hay không, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng hít thở đều đặn bình tĩnh lại.

“Lý sư huynh, e rằng công pháp tu chân của ngươi có yêu cầu cao hơn với tâm cảnh, ta cho người đến kho Giám Thiên Ti tìm kiếm rồi, bất cứ thứ gì hỗ trợ được cho ngươi, đều sẽ đưa đến"

Lý Hỏa Vượng nhắm mắt dùng khửu tay đỡ trán chậm rãi lắc đầu.

1083 chữ

Chương 1412: Không Nhìn Nhầm Thật Chứ

“Không, bây giờ việc quan trọng nhất không phải là ổn định tâm cảnh của ta, mà phải mau chóng đạt đến bảy luân, nếu không khi đối phó với Tả Khâu Vịnh, sẽ không có phần thắng” Việc gì cũng có nặng nhẹ, vấn đề tâm cảnh của mình rõ ràng xếp sau Tả Khâu Vịnh.

“Đúng rồi, Miểu Miểu, bây giờ còn có tâm tố nữa không, bây giờ ta cần nhiều tâm tố hơn Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu hỏi.

Tuy không biết cần khoảng bao nhiêu, nhưng nếu có thể thêm mấy

chục tâm tố nữa, thì chắc chắn mình có thể tăng đến bảy luận.

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu lắc đầu, dịu dàng giải thích.

“Đã hết rồi, e rằng trên toàn thiên hạ đã hết tâm tố rồi.

“Giám Thiên Ti cung phái người ra biển tìm kiến, cho dù bọn họ có thể tìm được, sợ rằng cũng không đưa về được ngay lập tức.

Lý Hỏa Vượng thở dài nặng nề một hơi cũng không nói gì, hắn cũng biết bọn họ đã cố hết sức, tâm tố cũng không phải là rau cỏ bên đường, trồng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Được rồi, ngươi rời khỏi đây trước đi, ta cần tu luyện lần nữa.

Tuy tiếp tục kiên trì sợ rằng vẫn không có hy vọng lớn, nhưng cho dù chỉ còn một tia hy vọng đạt đến bảy luân, Lý Hỏa Vượng cũng không muốn từ bỏ.

Khi Lý Hỏa Vượng ngồi khoanh chân lần nữa, đưa mắt tiễn Bạch Linh Miếu rời đi, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tại hắn.

"Cha?"

"Ừm?"

Lý Hỏa Vượng ngước nhìn vào không gian rộng lớn xung quanh.

Liền sau đó, Bạch Linh Miểu phía xa và cả không gian xung quanh bị xé rách ra như bức tranh tường, Lý Tuế mặc đạo bào màu đỏ từ khe nứt đi ra.

Nhìn tất cả, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, Bạch Linh Miểu này thực sự là thật, nhưng lại là kiểu chân thật mà mình tu chân tu ra, không phải là kiểu chân thực trước đây!

Lý Hỏa Vượng lấy ‘tĩnh tâm chứ trong lòng ra, hắn đập mạnh lên bàn, trúc giản đó lập tức biến mất không còn bóng dáng như bong bóng, bóng dáng của Bạch Linh Miểu phía xa cũng biến mất theo trúc giản.

Thực ra trước khi hắn tu chân, đã liệu trước được sẽ có ngày hôm

nay, nhưng khi chuyện thật giả khó phân biệt này xảy ra với mình, hắn vẫn không chấp nhận được.

Nhìn hành động kỳ quặc của Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế không hỏi gì, mà ném ra một tin xấu.

“Cha, bọn chúng đến rồi, Thiên Trần Quốc bắt đầu ra tay rồi.

Lời nói đầy sức nặng khiến Lý Hỏa Vượng lạnh sống lưng, cũng không màng đến sự khó chịu trước đó, lặp lại xác nhận lần nữa nói:

“Ngươi không nhìn nhầm thật chứ? Tả Khâu Vịnh thực sự bắt đầu ra tay rồi ư?"

Lý Tuế gật đầu.

“Ừm, bên phía Đại Tề có động tĩnh, xem ra thiên tại bên phía Thiên Trần Quốc đã kết thúc rồi, cho nên hắn mới có thể rảnh tay đến đối phó chúng ta.

Sự việc mãi mãi không tiến triển theo tư duy của mình, khi Lý Hỏa Vượng đưa tay vò đầu mình, nghĩ xem rốt cuộc phải làm thế nào.

“Cha, ngươi chưa đến bảy luận à?"

“Chưa, còn thiếu một luân, nhưng bây giờ không còn thời gian tu luyện nữa Suy nghĩ một lúc sau, Lý Hỏa Vượng buông tay xuống, nói với Lý Tuế trước mặt.

"Bảo các long mạch chuẩn bị sẵn long khí, nói với bọn họ đây không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh"

“Ngoài ra ta biết Giám Thiên Ti chắc chắn có một vài chùy sát thủ, lúc này đừng ích kỷ, có chiêu gì thì sử dụng hết ra đi!"

Đối diện với Tả Khâu Vịnh, Lý Hỏa Vượng nghĩ đến tất cả các cách có thể nghĩ đến.

“Ừm, ta biết rồi.

Sau đó Lý Hỏa Vượng đứng lên, ánh mắt trở nên vô cùng kiên

định.

“Sáu luân thì sáu luân, chúng ta đi, chúng ta đi gặp Tả Khâu Vịnh đó rồi tính!"

Lý Hỏa Vượng nhấc chân phải, tất cả mọi thứ xung quanh lập tức thay đổi, hắn từ Đại Lương về đến Đại Tề.

Bây giờ chỉ cần Lý Hỏa Vượng cảm thấy mình có thể từ Đại Lương đi đến Đại Tề, thì chắc chắn hắn có thể làm được.

“Bồ tát! Gia Cát bồ tát! Cuối cùng ngươi cũng đến rồi!

“Gia Cát bồ tát cứu khổ cứu nạn, cuối cùng ngươi cũng quay về rồi?

“Tốt quá rồi! Gia Cát bồ tát không bỏ rơi Đại Tề!"

Người dân Đại Tề bò dưới đất quỳ bái Lý Hỏa Vượng, phi cang cường mạnh trực tiếp nổi lên trong lòng.

Lý Hỏa Vượng lướt nhìn qua khuôn mặt những người này, nhìn thẳng vào Thiền Độ quốc sư Đại Tề, khi mình không có ở đây, hắn phụ trách quản sự Đại Tề.

Hòa thượng này vẫn như trước đây, không vui không buồn hành phật lễ với mình.

“A di đà phật"

“Nói tình hình Đại Tề gần đây đi"

Lý Hỏa Vượng vung tay, cảnh tượng xung quah xoắn cuộn như bức tranh, lộ ra cảnh tượng mới phía dưới.

Đó là tự viện giữa bụi cây xanh, tường bao màu vàng hạnh, trụ điện màu xám xanh, cổ mộc chọc trời màu xanh da trời, đó là Chính Đức Tự của Đại Tề.

Đến trong tiểu viện Chính Đức Tự, ba người gồi xuống ghế đá.

Thiền Độ thở dài một hơi, nghiêm túc suy nghĩ sau nói:

“Lý thí chủ, hiện nay Đại Tề không ổn định, tai mắt của Thiên Trần Quốc quá đông"

“Cho dù bần tăng và lệnh ái nghĩ hết mọi cách, vẫn không làm gì được. Nếu đại quân của Thiên Trần Quốc đến, trong ứng ngoài hợp, sợ rằng Đại Tề hiện giờ không chống nổi"

“Không mong Đại Tề chống được, chẳng phải Thiên Trần Quốc đã hành động sao? Rốt cuộc bọn chúng đã làm gì?"

Lý Hỏa Vượng hỏi xong, sau đó Lý Tuế tiếp lời.

1007 chữ

Chương 1413: Tên Thái Giám Đáng Chết

“Bọn họ đã tìm được tâm bàn liên kết Đại Lương và Đại Tề.

“Cái gì? Tìm được rồi?"

“Ừm, tìm được rồi, hiện giờ bọn họ có thể từ Thiên Trần Quốc trực tiếp đến Đại Lương"

Tuy hiện nay có vẻ như không xảy ra chuyện gì, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu tại sao Lý Tuế phải gọi mình tỉnh lại.

Hiện giờ cục diện đã đến thời khắc quan trọng, có trời mới biết Thiên Trần Quốc sẽ phái thứ gì đến Đại Lương, ra tay thật thì muộn rồi.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy là không được, chúng ta không thể đi theo tư duy của đối phương” Mau chóng suy nghĩ một lúc xong, Lý Hỏa Vượng nói:

“Cho người của ngươi chuẩn bị sẵn sàng, chuyện như này, chúng ta ra tay trước thì tốt hơn. Tuy Lý Hỏa Vượng đoán mình mới được sáu luận tạm thời không phải là đối thủ của Tả Khâu Vịnh, nhưng mình không phải chỉ có một mình, bất kể thế nào đông người như vậy cứ gặp hắn trước rồi tính.

"Ừm."

Lý Tuế gật đầu.

“Không cần lo lắng, ta đã nói hết quan hệ lợi hại của Thiên Trần Quốc cho tất cả tông môn, tất cả chưởng môn tông môn đều vô cùng hiểu chuyện hiểu rõ đại nghĩa, đều tỏ ý tình nguyện chiến đấu vì Đại Lương"

Thiền Độ nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, hơi lo lắng hỏi.

“Nhưng, Lý thí chủ, nói thì nói vậy, không sai, nhưng chúng ta đến Thiên Trần Quốc bằng cách nào?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nắm chặt nắm đấm của mình, vô cùng cố chấp nói:

“Ta nói đi được thì chắc chắn đi được!"

“Phái tất cả cao thủ có thực lực mạnh nhất ra, những vẫn đề khác thì không vấn đề, Tả Khâu Vịnh mới là rắc rối!"

Sau đó bọn họ mau chóng bàn bạc ra đối sách, suy đi tính lại, với tình hình hiện giờ, chỉ có đánh lén chém đầu mới có phần thắng nhất.

Bây giờ đối phương chắc chắn sẽ không ngờ lúc này Lý Hỏa Vượng đã tu chân đại thành, có thể đưa bất kỳ ai đến Thiên Trần Quốc.

Tuy đối phương là Ti Mệnh thân thể, nhưng bên mình cũng có thể mượn sức mạnh của Ti Mệnh.

Hắn không còn là đối mặt với kẻ nào đó, mà là đối diện với hai tầng lịch sự đồng tâm hiệp lực. Lý Hỏa Vượng nghĩ như vậy, cũng dự định làm như vậy, trực tiếp về Thiên Trần Quốc làm công tác chuẩn bị cuối cùng.

Tất cả những người Lý Hỏa Vượng từng gặp hoặc chưa từng gặp đều đến đông đủ, có đủ các môn phái.

“Đầu Tử, bây giờ Tả Khâu Vịnh đang ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng hỏi một vị ni cô.

“Làm sao ta biết được?"

“Ngươi bớt phí lời cho ta! Ngươi đã muốn giúp thì giúp đến cùng đi! Ở Thiên Trần Quốc chắc chắn có mật thám của ngươi!"

Đầu Tử ăn mặc như ni cô cười lớn ha ha ha.

“Ngươi nghĩ như vậy, hắn cũng nghĩ như vậy, bây giờ hắn sắp đến đường khẩu Bạch Liên Giáo của Đại Lương rồi, hắn định giết chết tâm bàn của Vô Sanh Lão Mẫu trước rồi tính.

“Ngươi nói cái gì!"

Thậm chí Lý Hỏa Vượng không có thời gian nổi giận với Đầu Tử, trực tiếp gấp lại ngắn con đường giữa vị trí hiện tại và đường khẩu Bạch Liên Giáo lại với nhau với tốc độ nhanh nhất, bước chân phải qua, trực tiếp đến đường khẩu Bạch Liên Giáo.

Mái ngói lập tức nổ tung, Bạch Linh Miểu có hai nửa thân trên từ mái nhà chui ra, hoa se trắng giữa đôi lông mày sáng lên như ban ngày, bù đắp dáng vẻ bất thường trên người Bạch Linh Miếu.

Khi Lý Hỏa Vượng xông đến, chặn trước mặt Bạch Linh Miểu, hắn mặt đối mặt với Tả Khâu Vịnh lần nữa.

Nhưng lúc này Tả Khâu Vịnh lại không nhìn hắn đến một cái, mà dồn tự chú ý đến Lý Tuế.

“Ôi! Ta còn tưởng là ai, chẳng phải là Lý Tuế sao? Làm rõ cả hồi lâu, bản thân ngươi chính là Ti Thiên Giám ư?"

“Thím, đã lâu không gặp"

Lý Tuế cất giọng vô cùng bình tĩnh.

“Lý Tuế à, tại sao ngươi thích mặc màu đỏ thế? Nhà quê quá.

“Bởi vì cha ta thích mặc màu đỏ, ta theo hắn.

Lý Tuế tiến lên, đứng ngang hàng với Lý Hỏa Vượng.

Tả Khâu Vịnh rút chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán.

“Nói như vậy, lần này ngươi đã hạ quyết tâm ngăn cản ta? Lần trước, khi ta cướp mấy long mạch Đại Tề đến Thiên Trần Quốc, ngươi ngăn ta, ta đã mềm lòng không giết ngươi.

“Nhưng lần này, ngươi thực sự muốn ngăn ta, vậy thì ta không nương tay đâu đấy.

Tả Khâu Vịnh mỉm cười nói.

Lý Hỏa Vượng nghe mà bốc hỏa trong lòng nắm chặt nắm đấm tiến lên một bước.

“Tên thái giám đáng chết, ngươi coi ta không tồn tại hả?"

“Đúng thế"

Tả Khâu Vịnh vừa dứt lời, cơ thể vụt nhanh một cái xông đến Bạch Linh Miểu, từ đầu đến cuối mục tiêu của hắn đều là tâm bàn của Vô Sanh Lão Mẫu.

Còn Bạch Linh Miểu lại không hành động, hai tay bấm quyết niệm nhanh cái gì đó.

“Tường!"

Lý Hỏa Vượng tức giận gầm lên một tiếng, từng hàng bức tường lập tức dâng lên từ trong lòng đất, chặn bóng hình của Tả Khâu Vịnh.

Khi thấy sắp đụng phải tường, Tả Khâu Vịnh dừng lại, hắn chê bai đưa tay tháo một số thứ trên người xuống, tiện tay ném xuống đất.1065 chữ

Chương 1414: Vẫn Non Hơn Ta Một Chút

Tả Khâu Vịnh nói xong lời này, chuyển ánh mắt, vẻ mặt thú vị nhìn Bạch Linh Miểu.

“Bây giờ biết Vô Sanh Lão Mẫu có cái chết, nhưng ngươi muốn

dựa vào thứ này để đối phó ta, thì ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta không phải người bình thường, sẽ không có tác dụng với ta"

Nói xong, hắn bụng nhẹ ngón tay về phía Bạch Linh Miểu, mặt đấy bỗng mọc lên hoa cổ cây cối, nhanh chóng che lấp người nàng.

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt hung dữ nghiến răng nghiến lợi, tay phải vung mạnh, tay hắn giống như cục tẩy, lập tức xóa hết chỗ hoa cỏ đó.

"Ừm?"

Cuối cùng hành động của Lý Hỏa Vượng đã khiến Tả Khâu Vịnh chú ý đến hắn.

“Phì phì phì, xem đây là ai kìa, mới mấy ngày không gặp đã thay đổi lớn như vậy"

Giọng điệu của Tả Khâu Vịnh mang theo vẻ khinh thường, dường như không coi Lý Hỏa Vượng ra gì.

Lý Hỏa Vượng không biết rốt cuộc Tả Khâu Vịnh đang phô trương thanh thế hay là không coi mình ra gì, nhưng tình hình hiện giờ, có nói những việc khác hình như cũng không có ý nghĩa gì.

Mau chóng liếc nhìn hoàng thành xung quanh một lượt, Lý Hỏa Vượng biết, không thể chiến đấu ở đây, trong cả Thượng Kinh Thành ít nhất có hơn chục ngàn người, nếu bọn họ thực sự đấu ở đây, sợ rằng người ở toàn Thượng Kinh sẽ chết sạch!

“Đổi"

Cùng với Lý Hỏa Vượng cắn răng cắn lợi vung hai tay ra đẩy, môi trường xung quanh nhanh chóng biến hóa, cuối cùng chuyển tất cả mọi người có mặt đến Thiên Trần Quốc.

Thượng Kinh Thành vừa nãy còn vô cùng phồn hoa, bây giờ lại trở thành rừng cây rậm rạp.

Nhìn thấy cảnh này, Tả Khâu Vịnh lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ôi trời, rất được đấy, cậu nhóc, xem ra ngươi cũng tranh thủ thời

gian này học được không ít đâu?

Lý Hỏa Vượng không thèm phí lời, hai mắt trừng nhìn về phía Tả Khâu Vịnh, quan sát cơ thể đẫy đà của đối phương.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của hắn, cơ thể Tả Khâu Vịnh nhanh chóng vỡ vụn rời rạc, hiện giờ hắn tu chân đại thành, làm biến mất cơ thể của một người hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng liền sau đó, cơ thể vỡ vụn đó lại nhanh chóng phát triển trở lại, bất luận Lý Hỏa Vượng tu chân làm cơ thể của đối phương vô cùng thảm hại, nhưng mãi mãi không nhanh bằng tốc độ của hắn.

Tả Khâu Vịnh có thiên đạo sinh trưởng phát triển, chỉ cần là những vết thương có thể lành lặn thì chẳng thành vấn đề trong mắt hắn. Tả Khâu Vịnh với cơ thể vừa sinh trưởng vừa vỡ vụn mỉm cười với Lý Hỏa Vượng.

"Nhưng mà ấy à, ngươi vẫn non hơn ta một chút."

“Lần trước ấy à, coi như ngươi thông minh, đã lừa được ta.

Tả Khâu Vịnh nói ra kết quả giao đấu lần trước.

“Nhưng mà ấy, cái trò vặt đó cuối cùng cũng chỉ là trò vặt, lần này ta sẽ cho các ngươi xem, các ngươi kém hơn ta đến mức nào"

Nói xong, Tả Khâu Vịnh giơ tay tay lên đỉnh đầu, dồn lực vào hai tay, vẻ mặt tỏ ra hơi vất vả, dường như đang định làm chuyện lớn kinh thiên động địa.

“Đợi đã!"

Một tiếng đợi đã khiến Tả Khâu Vịnh dừng lại, sau đó tất cả mọi người có mặt nhìn về phía rừng cây bên trái, một bóng người từ trong đi ra, người đó là Đầu Tử.

Lúc này trên đầu hắn không phải là khuôn mặt của người nào hết, mà chính là mặt xúc xắc cực kỳ dễ phân biệt của mình.

Đầu Tử đến giữa hai nhóm người đang rút kiếm giương cung, hai tay khẽ giơ về phía Lý Hỏa Vượng, tỏ ý bảo đối phương lùi lại. Sau

đó hắn nhìn sang Tả Khâu Vịnh.

“Dừng tay đi, ngươi bị họ lừa rồi, chúng ta mới là một phe.

Lời của Đầu Tử khiến hai bên lập tức kinh ngạc...

Khi nhìn thấy vẻ mặt bất thường của Tả Khâu Vịnh, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu chắc chắn lời của Đầu Tử có ý gì đó.

“Bọn họ là ai? Đầu Tử, rốt cuộc ngươi biết cái gì? Không đúng, hắn là Tọa Vong Đạo, vậy không chừng tên nhóc đó đang thi triển thuật lừa gạt!"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng không ngừng suy đoán mục đích của đối phương.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ vấn đề này, Tả Khâu Vịnh đáp lời.

“Ai nói với ngươi thế?"

Đầu Tử nhìn Lý Tuế ở một bên, người ha ha.

“Ti Thiên Giám của Đại Lương nói cho ta đấy, nàng nói ngươi hành động quá nhanh, Vô Sanh Lão Mẫu vừa quay về, bên phía ngươi đã lập tức ra tay, có điều gì đó không đúng, cho nên bảo ta điều tra"

“Kết quả ngươi đoán xem thế nào? Mật thám của ta đúng là phát hiện một chút manh mối, Vô Sanh Lão Mẫu vẫn chưa quay về, ngươi đã nhận được thông tin trước, và bắt đầu làm công tác chuẩn bị"

“Thiên hạ này, ai có lòng tốt như vậy chứ? Vừa thấy kẻ địch không đội trời chung của ngươi sắp sống lại, thì lập tức tốt bụng chạy đến nói với ngươi? Không nghĩ xem họ có mục đích gì sao?"

Tả Khâu Vịnh không buồn không vui đứng ở đó, khiến ta không biết rốt cuộc hắn có đang nghe hay không.

"Ha ha ha.."

Đầu Tử đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, khửu tay gác lên vai hắn, nói tiếp:

“Không nghĩ đến hả? Vậy ngươi nghĩ cho kỹ, nghĩ thật kỹ, dù sao lúc pháp giáo gây loạn ban đầu, lại không lọt mất bên Thiên Trần Quốc.

Nghe thấy lời này, đồng tử của Lý Hỏa Vượng bỗng co đến cực nhỏ, liền buột miệng nói ra lời trong đầu.

1051 chữ

Chương 1415: Thua

“Những người này là từ Phúc Sinh Thiên đến ư?"

Thấy Lý Hỏa Vượng phối hợp như vậy, Đầu Tử lập tức vỗ hai tay.

“Đúng thế, chính là bọn họ!"

Nói xong hắn liền quay người, nhìn Tả Khâu Vịnh.

“Bất kể bây giờ quan hệ giữa chúng ta xấu đến mức nào, nhưng so với thứ bên phía Phúc Sinh Thiên, dù sao chúng ta vẫn cùng một phe, đại nhân, ngươi không thể phủ nhận điều này chứ?"

“Từ lần trước Phúc Sinh Thiên ra tay, kết quả thất bại thảm hại trở về, bọn họ vẫn luôn nghĩ cách giở lại trò cũ, sau khi được biết câu chuyện ngày xưa giữa ngươi và Vô Sanh Lão Mẫu, cho nên họ mới lặng lẽ phái người đến khiêu khích ly gián chúng ta.

“Tả Khâu Vịnh à, ngươi không thể mắc bẫy bọn họ chứ, bọn họ có âm mưu cả đấy.

“Người của họ đã ngụy trang, đóng giả là người mình, lén lút đến giữa chúng ta, muốn khiêu khích chiến đấu nội bộ giữa chúng ta.

Những người khác không biết Tả Khâu Vịnh nghĩ thế nào, nhưng lúc này trong đầu Lý Hỏa Vượng không khác gì một quả bom ngàn tấn sắp nổ tung.

Mấy tháng trước Phúc Thiên Sinh đã phái người đến ly gián ư? Chẳng lẽ cuộc giao chiến hủy thiên diệt địa của Ti Mệnh lần trước không phải là kết thúc, mà là khởi đầu?

Nhưng sau đó Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bình tĩnh suy nghĩ.

“Đợi đã, nói không chừng có thể là trò lừa của Đầu Tử! Hắn đang lợi dụng thuật lừa đảo để quấy nhiễu phán đoán của Tả Khâu Vịnh!"

Tuy Đầu Tử nói chân thực như vậy, hơn nữa còn có lý có bằng

chứng, nhưng có lần nào Đầu Từ lừa đảo mà không giả bộ giống y như thật?

Đúng là hắn quá hiểu Tọa Vong Đạo, bất luận đối phương nói chân thật đến mức nào, trong lòng cũng phải giữ một chút hoài nghi.

Nhưng bây giờ, bất kể Đầu Tử đang nói thật hay nói dối, việc duy nhất Lý Hỏa Vượng cần làm là phối hợp với đối phương.

“Đầu Tử! Ngươi nói có thật không?"

Lý Hỏa Vượng lập tức tiến lên một bước,hỏi với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Đầu Tử gật đầu thật mạnh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Hoàn toàn là sự thật! Hơn nữa ngươi cũng biết trước nay Đầu Tử ta không nói dối. Cuộc chiến giữa Phúc Sinh Thiên và chúng ta chưa kết thúc, hiện nay Ti Mệnh ở Bạch Ngọc Kinh đang dốc hết sức, cuộc chiến lần này đã khai chiến từ lâu rồi “Tả Khâu đại nhân!"

Đầu Tử nhìn sang người âm dương trước mặt tiếp tục khuyên nói:

“Tuy ta không biết ban đầu ngươi và Vô Sanh Lão Mẫu có ân oán gì, nhưng bây giờ kẻ địch lớn trước mắt, chẳng lẽ ngươi không phân được bên nào nặng bên nào nhẹ sao?"

“Hiện giờ Vô Sanh Lão Mẫu đang giao đấu với các Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên, lúc này ngươi đi gây chuyện với Vô Sanh Lão Mẫu, là đang làm vướng chân bọn họ đấy"

“Ngươi nghĩ xem, nếu bọn họ bị thua, chẳng lẽ một mình ngươi đấu lại được cả Phúc Sinh Thiên đấy chắc?"

“Huống hồ, hiện giờ Vô Sanh Lão Mẫu đã liên lạc với các Ti Mệnh khác, bây giờ ngươi ra tay với Vô Sanh Lão Mẫu, rõ ràng là ngươi đang làm những Ti Mệnh khác khó chịu, đợi bọn họ hiểu ra, ngươi cảm thấy họ sẽ đối phó ngươi thế nào?"

Đối với Tả Khâu Vịnh, Đầu Tử dùng tình cảm khiến hắn động lòng, nói lý cho hắn hiểu, nói rõ ràng quan hệ lợi hại của các mặt.

Thậm chí Lý Hỏa Vượng cảm thấy, nếu đặt mình ở vị trí của Tả Khâu Vịnh, chắc chắn sẽ dừng lệnh truy sát Bạch Liên Giáo, điều tra rõ ràng trước rồi tính.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết, mình nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là Tả Khâu Vịnh có tin những lời Đầu Tử nói hay không?

Tả Khâu Vịnh ưỡn ẹo đứng ở đó, bàn tay đeo nhẫn long phượng không ngừng vuốt khăn lụa màu hồng của mình, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Tranh thủ lúc này, Lý Hỏa Vượng lùi lại hai bước, đến bên cạnh Lý Tuế.

“Tuế Tuế, những lời Đầu Tử nói là nghe theo lời dặn của ngươi? Thế những điều hắn nói có phải thật không?"

Từ đầu đến cuối hắn luôn bán tín bán nghi những lời của Đầu Tử, hắn không tin được Đầu Tử, nhưng hắn tin con gái của mình.

Huyền Tẫn không nói gì, hình thành mấy chữ trên tấm kính huyền quang vẫn luôn lơ lửng bên cạnh Lý Hỏa Vượng.

“Đúng là như vậy, những gì hắn nói đều là thật, cha, về chuyện này, hắn và chúng ta cùng một phe, chúng ta phải tin hắn"

“Nếu ngay cả bản thân chúng ta cũng không tin được hắn, thì người khác càng không tin"

Nghe thấy những chữ này, Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn người, nhưng sau đó hắn nghĩ đến điều gì, lập tức gật đầu.

Đúng lúc này, trước mặt Lý Hỏa Vượng lóe lên một vài hình ảnh mờ mờ, hình như mình cầm cái gì đó, đang truy sát một thứ màu vàng.

“Đó là cái gì?"

Lý Hỏa Vượng hơi ngẩn người, sau đó ấn thật mạnh đầu của mình.

“Không được nghĩ lung tung, bây giờ ta tuyệt đối không được nghĩ lung tung!"

Nhưng càng nghĩ như vậy, tư duy của Lý Hỏa Vượng càng hỗn loạn, một vài thứ bắt đầu không chịu kiểm soát sinh ra và tồn tại thực sự.

“Uống"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra bắt, một quả cầu sắt lớn xuất hiện trên tay hắn, đập mạnh vào đầu của mình. Trông của cầu sắt có vẻ rất nặng rất cứng, mấy cái đã đập Lý Hỏa Vượng vỡ đầu chảy máu, xương sọ hơi lõm xuống.

1141 chữ

Chương 1416: Chỉ Xứng Quỳ Trước Ta

Khi Bạch Linh Miểu đến ngăn lại, Lý Hỏa Vượng đã dừng lại, hắn đưa tay nắm tay của Bạch Linh Miểu, không ngừng lắc đầu, lắc đều cơn đau ở một bên đầu lan ra khắp cả cái đầu.

“Không sao, không sao, ta đỡ hơn nhiều rồi"

Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm nói, với tình hình này, cũng chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch trước đây, chỉ có nỗi đau của Ba Húc mới có thể khiến tư duy của hắn ổn định trở lại.

Sau đó hắn từ chối để Bạch Linh Miểu dìu đỡ, nhìn sang Tả Khâu Vịnh ở phía không xa, lúc này là lúc quan trọng, không thể có chút sơ suất.

Cuối cùng dưới sự quan sát của Lý Hỏa Vượng, Tả Khâu Vịnh đã có động tĩnh, hắn giương cái cằm không có râu lên, sau đó họ khan một tiếng, nhìn sang Đầu Tử.

"Hừ!"

“Đầu Tử, tài ăn nói của ngươi đúng là không tồi, ta cũng phải động lòng, nhưng mà ấy, có một vấn đề, tại sao ta phải tin Tọa Vong

Đạo như ngươi? Ngoài ra, thêm điều nữa.

Nói đến đây, Tả Khâu Vịnh dừng lại, dường như đang nung nấu điều gì, dưới sự quan sát của tất cả mọi người, cơ thể của hắn chậm rãi bay lên, một đám mây trắng từ dưới chân hắn bay lên.

“Một điều nữa là, chỉ dựa vào mấy người các ngươi? Chỉ dựa vào mấy người các ngươi mà cũng xứng nói với ta những điều này ư? Các ngươi có tư cách gì?"

“Những năm nay từ Đại Tề đến Thiên Trần Quốc, ta từng bước từng bước bò lên, chính là vì để tất cả mọi người chỉ xứng quỳ trước ta!"

“Bành” một tiếng, áp lực lớn trực tiếp đè lên lưng Lý Hỏa Vượng như quả núi, ép khiến cả người hắn lún xuống đất.

Nhìn tất cả mọi người bị minh ép đến không thở nổi, Tả Khâu Vịnh nở nụ cười tà ác.

“Phải duy trì thế cân bằng thì cũng là ta và Ti Mệnh khác duy trì cân bằng, các ngươi là cái thá gì, cũng xứng duy trì cân bằng với ta?"

Tả Khâu Vịnh nói xong, giơ tay phải lên, một cái xương sống thò ra từ tay áo, hắn cầm xương sống huơ lắc nhanh một cái, trời đất biến đổi, một lần nữa bọn họ lại đến trong Thượng Kinh Thành của Đại Lương.

Đại Lương trước đó còn đang sóng yên biển lặng, lúc này đã trở nên rất hỗn loạn, đại quân không thể nói và binh gia thổ phỉ của Thiên Trần Quốc điên cuồng tìm kiếm trong thành.

Bất kỳ tín đồ Bạch Liên Giáo nào và những kẻ to gan dám ngăn cản bọn họ đều bị chém, tiếng chém giết, tiếng kêu la trong Thượng Kinh Thành không ngớt, binh gia của Đại Lương và Giám Thiên Ti đều ra tay, cả Thượng Kinh Thành hoàn toàn biến thành chiến trường.

Tả Khâu Vịnh bay trên không trung nhìn muôn ngàn người dân đang khổ sở bỏ chạy thục mạng dưới người mình, hắn tỏ vẻ hài lòng.

“Hình như các ngươi đã quên một chuyện, ta tốn công tốn sức như vậy, không chỉ là muốn giết một mình thánh nữ Bạch Liên Giáo, ta còn muốn tiêu diệt cả Bạch Liên Giáo!"

Vừa dứt lời, trên bầu trời xuất hiện một cái miệng hang, người của Thiên Trần Quốc rơi xuống từ trên đỉnh đầu như mưa rơi. Thông qua miệng hang, có thể nhìn thấy tên mặt hồ ly đi cà kheo đó, cơ thể của hắn cao hơn, xem ra tâm bàn kiên định của Đại Tề và Đại Lương cũng bị hấp thụ rồi.

“Tên này đang giương đông kích tây! Ngay từ đầu hắn đã muốn đối phó cả Bạch Liên Giáo!"

Lý Hỏa Vượng tức giận rút Tích Cốt Kiếm, hai chân dẫm mạnh xuống mặt đất, nhảy vọt về phía Tả Khâu Vịnh.

Lúc này, hắn vô cùng kiên định, chốc nữa mình có thể giết chết tên này, mình chắc chắn có thể giết chết tên này!

Hắn vung kiếm qua, dễ dàng chém đối phương thành hai nửa, nhưng Tả Khâu Vịnh lại mỉm cười, hai bên cơ thể tách đôi nhanh chóng mọc thêm một phần cơ thể, chỉ lúc sau, trước mặt Lý Hỏa Vượng có hai Tả Khâu Vịnh lành lặn xuất hiện.

“Nhãi con, quỳ xuống cho ta!"

Tả Khâu Vịnh chỉ vào Lý Hỏa Vượng, cơ thể của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng già đi, các lỗ mắt mũi tai hợp lại với nhau.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng dùng móng tay giật mí mắt của mình, hắn nhìn thấy cơ thể to lớn của Lý Tuế chặn trước mặt mình, ngăn áp lực khổng lồ của Tả Khâu Vịnh.

Đạo bào màu đỏ của Huyền Tẫn tuột xuống, lộ ra cơ thể mọc đầy xúc tu.

Xúc tu màu đen chằng chịt chi chít không ngừng kéo dài, một số thứ mọc ra từ sâu trong xúc tu.

Đó là đầu người, đầu người bị xúc tu chiếm hết toàn bộ ngũ quan, hơn nữa không chỉ có đầu người của Thượng Quan Ngọc Đình, mà còn có đầu chó, còn có đầu gấu, đầu thiếu niên, bất kể đầu của già

trẻ gái trai đều có đủ.

Trong xúc tu màu đen vung múa hỗn loạn, cảnh quan do đầu người ngay ngắn chất đống lên nhau chậm rãi dâng lên như một tòa bảo tháp đầu lâu, chặn giữa Lý Hỏa Vượng và Tả Khâu Vịnh.

Đây là lần đầu tiên Lý Tuế lộ ra dáng vẻ thực sự của nàng trước mặt Lý Hỏa Vượng, ngày trước, nàng luôn dùng thuật biến hóa để che đi hình dạng thực sự.

Khi nhìn thấy ánh mắt Lý Hỏa Vượng nhìn mình, trái tim thấp thỏm lo lâu của Lý Tuế cũng được buông xuống, cái gì phải đến cuối cùng cũng có ngày phải đến.

Sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cái đầu chó màn thầu đã từ lâu không gặp há cái miệng của nó, nói với mình.

“Cha, ở đây có ta chống đỡ, ngươi đi đón người của tông môn khác và Giám Thiên Ti khác đến giúp đỡ đi, bây giờ ta chỉ có thể làm được việc này"

Vừa dứt lời, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy chiếc gương huyền quang bên cạnh mình bành to lên, từ một chiếc gương biến thành một cánh cửa, bên trong cánh cửa hiện ra các cảnh tượng khác nhau, có chùa tự, có đạo quán, có sơn động, có sư tử đá của Nha Môn.

1016 chữ

Chương 1417: Miễn Cưỡng Kéo Dài

“Ngươi có chống đỡ được không?"

Lý Hỏa Vượng hét lớn về những người này.

“Miễn cưỡng kéo dài được mấy canh giờ, ta càng về nhanh thì ta càng an toàn.

Tất cả cái đầu của Lý Tuế đồng thanh nói.

“Vậy được! Ta đi gọi cứu binh! Miểu Miểu! Đầu Tử, mau giúp đi!"

Lý Hỏa Vượng biết, lúc này, bên phía mình càng đông người thì phần thắng càng lớn.

Có không đủ thì cũng phải gọi vài người đến ngăn chặn đại quân không thể nói, tránh để họ đến giúp Tả Khâu Vịnh.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhanh chóng chui vào trong gương huyền quang, các con mắt của Lý Tuế đồng loạt nhìn sang khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

“Ôi này, Lý Tuế à, sao ngươi cướp đoạt nhiều người như vậy?"

Tả Khâu Vịnh cười tủm tỉm nhìn sang người quen hơn một trăm năm trước, giọng điệu cứ như đang nói chuyện phiếm.

“Đây cũng là những người truy sát mà thím phái đi, để giữ tính mạng, ta không thể không học được rất nhiều điều từ các ngươi, thím ấy à, cảm ơn ngươi”.

“Ây da, ta nói này sao ngươi lại làm Ti Thiên Giám của Đại Lương chứ, xem ra lúc trước Ti Thiên Giám đó cũng bị ngươi cướp đoạt phải không?"

Hai Tả Khâu Vịnh đồng thanh nói xong, xúc tu của Lý Tuế và tóc trên đầu người nhanh chóng mọc thêm, hơn nữa còn dính lấy nhau, bọn họ bắt đầu hành động.

Nếu không thể ngăn chặn sự sinh trưởng phát triển kỳ dị này, sợ rằng không bao lâu nữa, cả cơ thể Lý Tuế sẽ sẽ dính thành một quả bóng thịt.

“Cực chẳng đã thôi, hơn nữa ngươi cảm thấy hắn có thể khống chế ta, có lẽ hắn làm được thật cũng chưa biết chừng, ngoài ra không phải ta nuốt chửng một Ti Thiên Giám, lần trước vì để thoát khỏi tay ngươi, ta đã nuốt hai tên"

Lý Tuế nói xong, tất cả cái miệng cùng cất lên tiếng niệm chú, các xúc tu chằng chịt chi chít nhanh chóng niết ấn.

Các loại tiếng niệm chú không ngừng lặp lại thay thế nhau, đồng thời xúc tu giơ lên trời:

“Thâu thiên!"

Liền sau đó, bầu trời vừa nãy còn nắng vàng rực rỡ lập tức trở nên tối tăm vô cùng, dường như cả bầu trời thực sự bị Lý Tuế trộm đi mất.

Cả Đại Lương tối đen thò tay ra không nhìn thấy năm ngón, hai bên giao đấu đều phải dừng lại.

“Hừ! Chỉ là thuật che mắt nhỏ bé mà thôi, Lý Tuế à, ngươi đã nuốt chửng nhiều người như vậy, chẳng lẽ chỉ học được chút tài nghệ này thôi hả?"

Tả Khâu Vịnh vừa nói xong, bầu trời đen xì lập tức nứt ra một đường khe, ánh nắng sáng chói mắt từ trong đó bắn ra, giống như cái bóng đèn, bao trùm Tả Khâu Vịnh và Lý Tuế trong ánh sáng đó.

“Lý Tuế à, ta vẫn có tình cảm với ngươi, hay là thế này đi, ngươi dừng lại, làm con gái nuôi của ta đi?

Tả Khâu Vịnh lại ăn nói mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Thím à, trước đây ngươi đã dạy ta rất nhiều chuyện, việc đầu tiên mà ngươi dạy ta chính là mãi mãi không được dễ dàng tin lời của người khác.

Lý Tuế vừa dứt lời, mặt đất dưới chân Tả Khâu Vịnh bỗng nứt ra, xúc tu màu đen quấn các loại đầu lâu bỗng chui ra từ dưới đất, nhanh chóng quấn lấy cơ thể của hai Tả Khâu Vịnh. Sau khi xúc tu quấn lên da thịt, không xé xác hắn mà chia nhau chui vào trong cơ thể.

Nếu tấn công đơn thuần không có tác dụng, Lý Tuế muốn dung hợp cơ thể của Tả Khâu Vịnh vào trong cơ thể mình giống như nàng từng nuốt chửng những cái đầu người đó, lợi dụng năng lực của Hắc Thái Tuế, hoàn toàn cướp cơ thể, biến thành một phần của mình.

Nhưng liền sau đó, cũng với ánh mắt của Tả Khâu Vịnh nghiêm lại, xúc tu của Lý Tuế đều khô héo, cuối cùng biến thành từng lớp da mỏng, chút trò vặt này vốn chẳng đáng nhắc đến trong mắt hắn.

Chất giọng vịt đực của Tả Khâu Vịnh vang lên lần nữa.

“Lý Tuế à, ta đã nể mặt ngươi, nếu rượu mừng không uống, thì ngươi uống rượu phạt đi?

Nói xong, hàng loạt cây kim dài kèm theo sợi chỉ, luồn khâu về phía cơ thể của Lý Tuế, khiến máu thịt hoàn thân nàng dính lại với nhau nhanh hơn.

Lúc này, tiếng niệm kinh vang lên, niệm bài “Bạch Liên Kinh"

“Nơi này có đồng ruộng có con kênh nước chảy, những dòng suối được che phủ bởi cỏ xanh, nơi này có hồ sen, đầy tiếng chim uyên ương, hoa mạn đà la sen trắng sen xanh phủ khắp."

Bạch Linh Miểu ngồi khoanh hai chân, mười hai công đức trên đỉnh đầu và gốc sen chậm rãi xoay tròn, cùng với tiếng niệm kinh của tín đồ Bạch Liên Giáo, không ngừng bắn ra ánh sáng dịu nhẹ ra xung quanh. Nhìn thấy ánh sáng trắng này, Tả Khâu Vịnh cũng không hành động gì, đại quân không thể nói ra xung quanh đều rút lui với vẻ mặt hoảng sợ, dường như đụng phải kẻ địch mạnh.

Bạch Linh Miểu ngồi khoanh chân ở đó không buồn không vui, nàng giống như bức tượng điêu khắc ngọc trắng dưới ánh sáng trắng, tràn đầy nét thần tiên, bị thương và niềm vui tỏa ra từ trên người nàng truyền đến từng người có mặt ở đây.

Những người nào nghe thấy ‘Bạch Liên Kinh đều sinh lòng nhân từ, không nhẫn tâm nhìn thấy thương vong, tất cả đều buông vũ khí trong tay.

Chương 1418: Võng Thiên Bảo Hạo

“Vô Sanh Lão Mẫu?"

Tả Khâu Vịnh nghi hoặc hỏi một câu, nhưng khuôn mặt lại nở nụ cười mỉm.

“Không, ngươi không phải là nàng ta, nếu ngươi là nàng ta thật, thì nguwo phải cảm ơn ta mới đúng, dù sao đám Thiên Hoàng Quý

Vị có thù hận với nàng ta lúc trước đã bị ta giết chết sạch rồi, bây giờ Thiên Trần Quốc là của ta"

Liền sau đó, Tả Khâu Vịnh vẫy tay phải, cả người Bạch Linh Miểu lập tức không chịu kiểm soát, đập về phía người Tả Khâu Vịnh, Bạch Liên Kinh vô cùng trang nghiêm bị cắt ngang.

Thấy nàng sắp va đập lên người đối phương, trời đất bỗng biến đổi, một ánh mắt từ đỉnh đầu bắn lên người Tả Khâu Vịnh.

Tả Khâu Vịnh ngẩng đầu, lại phát hiện hai mặt biển lớn âm dương một trắng một đen chiếm hết cả bầu trời, Đấu Mỗ đã đến.

"Ừm?"

Tả Khâu Vịnh nhanh chóng nhìn sang bên trái, Lý Hỏa Vượng vừa rời đi quay trở lại, đang ngồi khoanh chân ở đó, và hát lên Võng Thiên Bảo Hạo.

“Đưa vài người đến thôi, cũng chẳng mất nhiều thời gian"

Lý Hỏa Vượng đứng lên, nhìn Tả Khâu Vịnh ở phía xa.

Còn phía sau hắn, cao nhân của các môn phái đồng loạt xông lên cục diện vô cùng hỗn loạn, khiến Thượng Kinh Thành gần như muốn đổ sập được ổn định lại.

Bọn họ không chỉ có những tông môn khác mà Lý Tuế hiệu triệu, thậm chí còn có Ti Thiên Giám của nước khác, đạo lý môi hở răng lạnh, bọn họ đều hiểu.

Lý Hỏa Vượng đưa quân chi viện đến, cục diện sắp sập đổ bắt được được ổn định lại, càng đừng nhắc trên đỉnh đầu còn có hóa thân Đấu Mỗ được Lý Hỏa Vượng gọi đến bằng cách dùng lượng lớn phi càng trong cơ thể để thi triển Võng Thiên Bảo Hạo.Cùng với Đấu Mỗ xuất hiện, mặt đất bắt đầu khuấy động như mặt nước, cả trời đất cũng bắt đầu trở nên bất thường.

Với sự cố gắng của Lý Hỏa Vượng, thế lực hai bên địch ta đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

“Đấu Mỗ! Ta là Lý Tai!"

Lý Hỏa Vượng tức giận hét lớn về phía biển đen trắng trên đỉnh đầu.

“Từ chỗ Đầu Tử, ta được biết bên trên các ngươi đã xảy ra chuyện gì! Nếu ngươi và Vô Sanh Lão Mẫu cùng một phe, tên này đã muốn giết chết Vô Sanh Lão Mẫu, ngươi là đồng minh, chắc biết phải làm thế nào rồi chứ!” Không biết Đấu Mỗ nghe hiểu lời của Lý Hỏa Vượng không, hay là ý thù địch trên người Tả Khâu Vịnh, tóm lại cùng với thái cực đồ trên bầu trời bắt đầu xoay chuyển, hàng loạt thiên đạo nói dối trút lên người Tả Khâu Vịnh. Cảm nhận được nghi ngờ trong lòng mình không ngừng tăng lên, Tả Khâu Vịnh lại cười ha ha, không hề hoang mang, cho dù trong lòng hắn đã bắt đầu nghi ngờ đại quân không thể nói ra phản bội, thì vẫn như vậy.

“Xem ra, các ngươi vẫn chưa biết mình đang đối diện với cái gì, chút thủ đoạn này ta đã biết ngươi sẽ sử dụng từ lâu rồi. Ra tay!"

Tả Khâu Vịnh vừa dứt lời, người của Thiên Trần Quốc trong Thượng Kinh Thành đồng loạt xông đến gô cổ trói tay tín đồ Bạch Liên Giáo, trống như lợn con.

Bọn chúng không phân già trẻ gái trai, cho dù là phụ nữ đang mang thai cũng không hề nương tay.

Tiếng phụt phụt vang lên không ngớt, những người này bị cắt cổ liên tục, bị ném vào trong tất cả trận nhãn trong Thượng Kinh Thành và bị chôn vùi.

Không phải một người hai người, mà là hàng ngàn hàng vạn người, nói là yếm thắng đả nhân trụ, nhưng xem ra hoàn toàn chỉ là mộ tập thể, bọn họ dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để phối hợp với Tả Khâu Vịnh.

Cảm nhận được những tín đồ tín ngưỡng minh, yêu quý mình chết thảm dưới đao người khác với vẻ mặt hoảng sợ và tuyệt vọng, đồng tử ẩn dưới dải băng của Bạch Linh Miểu co lại, trong lòng nổi lên cơn giận và sát ý. Nhưng sau đó, cơn giận và sát ý dần biến thành bị thương và tuyệt vọng, cuối cùng nàng thất thanh hét lên, người nhà của mình cũng là người như bọn họ.

Nàng hận người nhà của mình, càng hận bản thân không thể quên

đi bọn họ.

“Là yểm thắng! Cẩn thận!"

Nhị Thần hét lớn nhắc nhở những người khác.

“Bày trận yểm trắng quy mô lớn như vậy, ta cũng không rõ hắn đang làm gì, nhưng chắc chắn có liên thiên địa phong thủy vận mệnh!"

“Cứ giao cho chúng ta, chúng ta đi ngăn cản bọn chúng, chúng ta đi giết bọn chúng"

quan đến Bạch Linh Miểu rơi nước mắt xông về phía đại quân không thể nói đang thi triển yểm thắng.

Nàng ra tay, các tín đồ Bạch Liên Giáo trong thành cũng ra tay, cây cối ngoài thành vang lên xào xạc, một số tà tông mang trên mình ấn ký sen trắng nhân lúc sắc trời tối đen hỗn độn, cũng đi theo ra.

Lúc này tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo và thánh nữ nhà mình dường như tâm ý tương thông, xông về phía điểm yểm thắng, hai bên đã mở ra cuộc chiến kịch liệt.

Nhưng bất kể thế nào, cuối cùng thuật yểm thắng quy mô lớn như này vẫn thành công. Tất cả thi thể vây quanh Tả Khâu Vịnh hình thành một trận pháp yểm thắng khổng lồ, thâu tóm toàn bộ Thượng Kinh Thành vào trong.

Thiên địa phong thủy lập tức thuộc về hắn, số phận của hắn trở nên vô cùng tốt đẹp, lời nói dối và nghi hoặc trong cơ thể hắn cũng không ngừng biến mất.

Nếu nói bầu trời là của Đấu Mỗ, thì bây giờ mặt đất là của Tả Khâu Vịnh, Đấu Mỗ cường mạnh như vậy lại chẳng làm gì được Tả Khâu Vịnh.

Tả Khâu Vịnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên thái cực đồ đen trắng trên đỉnh đầu.

“Ngươi là cái thá gì! Loại Ti Mệnh thua cả người phàm như ngươi mà cũng xứng đấu với ta!"

1117 chữ

Chương 1419: Không Thể Nào

Liền sau đó, hai Tả Khâu Vịnh dẫm mây trắng dưới người, bay về phía Đấu Mỗ trên trời, một bên đến chỗ màu đen, một bên đến chỗ màu trắng.

Lý Hỏa Vượng không dám từ bỏ, đi sát theo phía sau, ba bên chiến đấu giữa vùng trời đất.

Mỗi lần Lý Hỏa Vượng thi triển tu chân, muốn khống chế Tả Khâu Vịnh, nhưng luôn vì các loại nguyên nhân khó hiểu mà không đạt được mục đích.

Các tín đồ Bạch Liên Giáo đang phá giải trận pháp yểm thế, nhưng lúc này Tả Khâu Vịnh đã đạt được mục đích của mình.

Cùng với cảm giác thời gian và không gian đảo lộn, bầu trời bị hở, nước biển hai vùng đen trắng không ngừng trút xuống phía dưới.

Sau khi hiện tượng bất thường xuất hiện, lời nói dối của cả Đại Lương bắt đầu không ổn định, có vài người trở nên nghi thần nghi quỷ, có những người lại tin tưởng tất cả con người, còn có những người thích lừa gặt thích nói dối, thiên tai đến.

Đánh bại hóa thân Đấu Mỗ, Tả Khâu Vịnh trên không trung cười lớn điên cuồng.

“Ha ha ha! Còn ai dám nói ta là hoạn quan tè dầm nữa! Còn ai dám nói ta là phế nhân tuyệt hậu nữa!"

“Ta muốn người nào chết thì người đó phải chết! Cho dù là Ti Mệnh thì cũng như vậy! Ta cũng có thể làm vua của thiên hạ! Bá chủ thiên hạ!"

“Người âm dương thối mông!"

"Ừm?"

Tả Khâu Vịnh lập tức nhướn lông mày, nhìn xuống phía dưới, sau đó nhìn thấy khuôn mặt cười đùa cợt nhả của Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi thật đáng chết.

Tả Khâu Vịnh lập tức bay xuống xông về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng quay người định bỏ chạy, nhưng lúc này cả Thượng Kinh Thành dường như đối đầu với hắn, làm việc gì cũng không thuận lợi.

Bất luận hắn chạy đến đâu, cũng có đủ loại thứ ngăn đường chạy của hắn, không phải bị quấn chân, mà là bị đập vào đầu.

Còn không đợi chạy được bao lâu, Tả Khâu Vịnh đã đến phía sau Lý Hỏa Vượng, hắn giơ nhẫn long phượng trên tay rạch lướt một đường trên cổ Lý Hỏa Vượng.

Cái đầu của Lý Hỏa Vượng lập tức bọc trong máu vút lên trời, lộn mấy cái trong không trung, nhanh chóng biến thành xúc xắc hai mặt, rơi trở lại đến trên cái đầu.

Đầu Tử cười hi hi nhìn Tả Khâu Vịnh trước mặt.

“Ha ha ha! Ngươi bị lừa rồi.

Liền sau đó, Tích Cốt Kiếm xuyên ra từ lồng ngực hắn, khuôn mặt Tả Khâu Vịnh lộ ra vẻ khinh thường.

“Loại thương tích do tên phàm phu tục tử gây ra, đã không có tác dụng với ta nữa rồi.

“Vậy sao? Cũng chưa chắc đâu, ngươi cũng không nhìn xem người cầm kiếm là ai?

Khi nghe thấy lời này, Tả Khâu Vịnh lập tức ngẩn người, vất vả nhìn ra phía sau, sau đó hắn nhìn thấy khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng.

Tích Cốt Kiếm được rút ra, Tả Khâu Vịnh thi triển thần thông sinh trưởng phát triển khiến vết thương của mình liền lại, nhưng năng lực trước đây luôn bất lợi lại không có tác dụng.

Chỗ vết thương truyền đến cơn đau, máu không ngừng trào ra, lấy đi mạng sống của hắn.

“Không thể nào, ta đã lấy đi cái chết trong cơ thể, hắn không thể nào giết ta.

Nhưng thế vẫn chưa hết, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng tuột xuống, lộ ra khuôn mặt kiên định của Bạch Linh Miểu, ấn ký sen trắng giữa đôi lông mày của nàng đang không ngừng lóe sáng.

“Ngươi không có, ta có thể tặng cho ngươi, vừa hay Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ thiên đạo cái chết!"

Bạch Linh Miểu cắn răng xông đến, giơ Tích Cốt Kiếm trong tay, vung mạnh về phía Tả Khâu Vịnh, trực tiếp chém đầu của đối phương.

Cùng với đầu người rơi mạnh xuống đất, cơ thể của Tả Khâu Vịnh dần mất sức sống, hoàn toàn biến thành một cái xác mãi mãi không thể nhúc nhích.

Sau đó tất cả mọi người có mặt cùng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn vè phía Tả Khâu Vịnh khác.

Tả Khâu Vịnh bay trên không trung, nhìn xuống Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu và cả Đầu Tử phía dưới. Cho dù vừa nãy bọn họ đã lên kế hoạch giết một nửa kia của mình, thì Tả Khâu Vịnh trên không trung vẫn không tỏ vẻ mặt nghiêm túc.

“Ôi trời, ta thừa nhận trước đây đã coi thường các ngươi, không ngờ mấy người các ngươi còn có thể phối hợp với nhau, nhưng mà ấy, nếu các ngươi cảm thấy, chỉ dựa vào trò vặt đó có thể thắng được ta, thắng được Ti Mệnh da thịt như ta, e rằng các người đã sai rồi.

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Tả Khâu Vịnh trước mặt, nhìn lão thái giám tự mãn này.

“Ngươi là Ti Mệnh, ngươi cho rằng ta không phải sao!"

Liền sau đó, Lý Tuế đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, vén lên làn da sau lưng hắn, lôi theo xúc tu chằng chịt và đầu người chui ra.

Xúc tu màu đen bọc đầu người chống đỡ Lý Hỏa Vượng, chui ra từ mọi chỗ cơ thể hắn, không ngừng ngoe nguẩy vung múa.

“Đi thôi!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng đưa tay kéo tay áo Bạch Linh Miểu, hai người lao về phía Tả Khâu Vịnh với tốc độ cực nhanh, rất hiển nhiên là định giờ trò cũ, lợi dụng cách đối phó Tả Khâu Vịnh trước đó để đối phó Tả Khâu Vịnh này.

Nhưng hình như Tả Khâu Vịnh sớm biết Lý Hỏa Vượng muốn làm gì, hắn vung hai tay lên không trung. Tiếng rồng gầm bỗng vang lên, mười sáu con rồng vàng từ bay đến, dưới con mắt của tất cả mọi người, bay lên cơ thể của hai Tả Khâu Vịnh, hình thành hình xăm do mười sáu đường tạo thành trên người hắn.

Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, cùng với mười sáu hình xăm lấp lánh ánh vàng bao bọc quanh người, bây giờ bất kỳ thiên đạo không thuộc cơ thể Tả Khâu Vịnh trên người hắn đều được cách biệt với bên ngoài, bảo gồm cả thiên đạo cái chết của Bạch Linh Miểu.

1001 chữ

Chương 1420: Từ Vật Sống Thành Vật Chết

Thế này thì không được, nếu Bạch Linh Miểu không truyền được cái chết cho hắn, thì hắn mãi mãi sẽ không chết.

“Phải lấy đi long mạch trên người hắn trước đã!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, xúc tu toàn thân hắn lập tức quấn lên người Tả Khâu Vịnh.

Xúc tu của Lý Tuế nhanh chóng biến thành phẳng dẹt, giống như từng bức tranh tường dấn lên người Tả Khâu Vịnh, quấn lấy mười sáu con rồng.

Nhưng khi Tả Khâu Vịnh giơ hai tay lên, xúc tu của Lý Tuế luồn

đến lại đứt đoạn từng khúc, hóa thành tro bụi. Liền sau đó, hắn trợn trừng đôi mắt, máu thịt toàn thân nhanh chóng hóa thành nửa con rồng, sau đó trong phạm vị trăm trượng lấy hắn làm trung tâm, tất cả mọi thứ đều dừng im tại chỗ.

Tả Khâu Vịnh mỉm cười.

“Xem ra các ngươi không biết lai lịch của long mạch này, trên người long mạch là thiên đạo từ Ti Mệnh trật tự Phàn Chi, các ngươi nhìn thấy ta nắm giữ mười sáu thiên đạo trật tự, lại còn dám đấu với ta?

Thật không biết nói các ngươi là nghé con mới sinh chẳng biết sợ cọp, hay là ngu như lợn nữa.

Lý Hỏa Vượng đang lơ lửng ở phía xa cố hết sức giãy dụa, nhưng không thể nhúc nhích thêm chút nào, dường như cơ thể của mình được làm từ cây gỗ vậy, vốn không thể động đậy.

Thấy mình sắp bị đầu lìa khỏi cổ, đôi mắt Lý Hỏa Vượng trừng mở to, Bành Long Đằng với toàn thân được bọc trong ngọn nửa bùng bùng cưỡi ngựa xuất hiện bên trái Tả Khâu Vịnh.

Nàng giơ cây kích bốc lửa khổng lồ lên, đập về phía Tả Khâu Vịnh.

Nhưng vẫn chưa hết, Gia Cát Uyên mặc áo trắng bỗng nhảy ra sau lưng Bành Long Đằng, tay cầm bút phán quan, lao về phía Tả Khâu Vịnh.

Cùng với cái đầu của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng xoay chuyển, tất cả những người từng giao đấu với hắn, từng tiếp xúc với hắn trong những năm qua đều xông về phía Tả Khâu Vịnh.

Những người này cũng chịu ảnh hưởng của thiên đạo trật tự, lúc nào cũng có thể cứng đờ tại chỗ, từ vật sống biến thành vật chết.

Nhưng mỗi khi xảy ra tình trạng này, dưới con mắt nhìn chằm chằm của Lý Hỏa Vượng, người nào bất động tại chỗ sẽ dần trở nên trong suốt rồi biến mất, sau đó người đó lại được tu ra hoàn toàn mới. Đương nhiên bọn họ thực lực không đồng đều, không phải là đối thủ của Tả Khâu Vịnh, nhưng bọn họ đang tranh thủ thời gian cho Lý Hỏa Vượng thoát khỏi cảnh kìm hãm.

Cơ thể mập mạp và bẩn thỉu của Tĩnh Tâm sư thái từ trên trời rơi xuống đập lên đám người Lý Hỏa Vượng.

Toàn bộ thịt mỡ bao bọc lấy Lý Hỏa Vượng, nhanh chóng lăn đi như quả bóng thịt, tránh xa cách Tả Khâu Vịnh trăm mét với tốc độ cực nhanh.

Khi Lý Hỏa Vượng kiểm soát được cơ thể trở lại, thì nhìn thấy trên trời giáng xuống cơn mưa máu thịt, những người vừa nãy được mình tu ra, thậm chí cả Đan Dương Tử và Gia Cát Uyên cũng bị chém thành xương cốt máu thịt, trút xuống mặt đất. Những người này đều là người thật, bọn họ thực sự có máu có thịt.

Năng lực mà đối phương thể hiện ra thực sự quá mạnh, mạnh hơn cả tất những gì cộng lại mà Lý Hỏa Vượng từng gặp.

“Cha, đừng hoảng, hắn có long mạch, chúng ta cũng có.

“Lý sư huynh!"

Giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên, Lý Hỏa Vượng quay đầu thì nhìn thấy năm long mạch đang bay về phía hắn, người dẫn đầu không phải ai khác, chính là Cao Trí Kiên.

Hắn mặc long bào nằm ở tầng cao nhất trên tầng tầng lớp lớp long mạch, cơ thể dài và hẹp mau chóng bơi về phía bên này.

“Lý sư huynh, chúng ta đến giúp ngươi đây!"

Tất cả mọi thứ vừa xảy ra, Cao Trí Kiên ở trong cung sớm đã biết tình hình hiện giờ vô cùng cấp bách.

Lập tức không hề do dự dẫn theo các long mạch khác chạy vội đến bên này, cũng coi như đến kịp vào thời khắc quan trọng.

Nhìn long khí đậm đặc trên tất cả long mạch, Lý Hỏa Vượng gật đầu mạnh với Cao Trí Kiên, lập tức hai tay ấn mạnh xuống đất.

Liền sau đó, cùng với trời rung đất chuyển, một cái cây đồng bằng đồng xanh lấp lánh ánh vàng chui ra, treo toàn bộ năm long mạch lên, tay của Lý Hỏa Vượng và các xúc tu chằng chịt của Lý Tuế cùng niết ấn, cùng thi triển Long Tru tiên trận đó.

Hai cái sừng rồng chui ra từ chỗ trán của Bạch Linh Miếu, từng lớp vảy rồng không ngừng dựng lên rơi xuống trên da của Lý Hỏa Vượng, thậm chí trên cái đầu của xúc tu Lý Tuế cũng bắt đầu mọc râu rồng.

“Này, thật không ngờ, long mạch của Đại Lương lại có quan hệ tốt với ngươi như vậy.

Tả Khâu Vịnh cười tủm tỉm đến trước mặt Lý Hỏa Vượng nói. Cùng với Lý Hỏa Vượng thở mạnh một hơi, hai đường khói trắng lập tức xuất hiện, hắn giơ chân dẫm một bước đến Tả Khâu Vịnh, sau đó lại bước một bước.

Cảm giác cứng đờ toàn thân trước đó không còn xuất hiện nữa, thậm chí thiên đạo sinh trưởng phát triển mà hắn nắm giữ, và cả trận pháp yểm thắng cũng không có tác dụng với Lý Hỏa Vượng nữa.

1050 chữ

Chương 1421: Đi Chết Đi

“Bây giờ chúng ta đã có thiên đạo trật tự, thì tiếp theo đây chúng ta chỉ còn đối đầu trực diện rồi?"

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng nắm chặt nắm đấm, xúc tu toàn thân hắn cũng cùng giơ cao lên.

“Hơn nữa xem ra, bên phía ta khá đông người đấy.

Lý Hỏa Vượng với cái trán nổi gân xanh vừa dứt lời, bóng người đông như kiến xuất hiện, họ đều là trợ thủ mới của hắn.

Hắn có sáu luân bây giờ thực sự làm được rồi, tất cả suy nghĩ đều thành hiện thực.

"Ha ha!"

Tả Khâu Vịnh khẽ cười, tiện tay nhặt một khúc xương gãy, giống như con dao nạo, không ngừng nạo thịt da trên tay mình.

“Vậy sao? Ta lại không cảm thấy vậy Cùng với Tả Khâu Vịnh không ngừng nạo máu thịt của mình, máu thịt rơi xuống đất nhanh chóng nhúc nhích phát triển liên tục, chỉ qua mấy hơi thở, dưới đất đã xuất hiện Tả Khâu Vịnh đang không ngừng hình hành. Mỗi một lát thịt mỗi một khúc xương hắn cắt xuống đều trở thành một Tả Khâu Vịnh khác dưới tác dụng của thiên đạo sinh trưởng phát triển.

“Cắt thịt tạo thành binh lính?"

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lý Hỏa Vượng trở nên vô cùng khó coi, tuy bây giờ thiên đạo sinh trưởng phát triển không có tác dụng với mình, nhưng lại có thể sử dụng trên người Tả Khâu Vịnh.

Nhìn thấy đối phương chỉ mất có một lúc mà dưới đất đã mọc ra mười Tả Khâu Vịnh, Lý Hỏa Vượng dậm mạnh chân xông về phía Tả Khâu Vịnh, ngăn cản đối phương tiếp tục nạo thịt. Những tên Tả Khâu Vịnh mới phát triển chưa còn chưa hoàn thiện vừa nhào lên, định ngăn cản Lý Hỏa Vượng, Phùng Nhị Ngưu phía sau Lý Hỏa Vượng rút bàn tính, xông lên thay hắn chặn đám người này. Người của hai bên lao vào chiến đấu, tiếng chém giết không ngừng vang lên, hai bên đều thi triển các loại thần thông bát tiên qua biển, còn Lý Hỏa Vượng không quản những việc khác, hắn tập trung chú ý vào Tả Khâu Vịnh có long mạch.

Những Tả Khâu Vịnh khác không đáng quan tâm, duy chỉ Tả Khâu Vịnh có mười sáu long mạch trên người mới là vấn đề quan trọng.

Lý Hỏa Vượng mau chóng trượt khớp lệch vị trí cơ thể, lần trượt khớp này không chỉ trượt một trượng như trước đây, mà trực tiếp trượt đến trước mặt Tả Khâu Vịnh.

Khi hai tay của Lý Hỏa Vượng tóm chặt cánh tay nắm xương gãy của đối phương, xúc tu toàn thân hắn lập tức cuốn vào long mạch trên người Tả Khâu Vịnh.

Đúng lúc này, hai Tả Khâu Vịnh hoàn chỉnh từ bên cạnh nhảy ra, xông về phía Tả Khâu Vịnh.

“Đi chết đi cho ta, Lý Hỏa Vượng"

Khi Tả Khâu Vịnh ở hai bên hét lớn lao đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, bỗng xoay vặn hai tay, trực tiếp đâm về phía Tả Khâu Vịnh.

"Ừm?"

Nhìn sang hai người tấn công mình, dù thế nào Tả Khâu Vịnh cũng không ngờ được, liền sau đó hắn nhìn thấy cái đầu của hai Tả Khâu Vịnh tấn công mình nhanh chóng tan chảy, cuối cùng biến thành hai cái đầu xúc xắc.

Hai Đầu Tử căng ra hai bên trái phải, bốn cánh tay sờ về phía hình xăm long mạch của đối phương, hắn nhét một con rồng giả vào trong, một con thật bị họ hết sức kéo ra từ trong cơ thể Tả Khâu Vịnh. Tiếng rồng gầm vang lên liên tục, khiến cho không gian xung quanh liên không ngừng chấn rung.

Thấy đối đầu trực diện không ổn, Đầu Tử lập tức làm cách khác, hắn mau chóng lấy ra mấy quân xúc xắc, cố sức ép vào trong cái đầu của long mạch đó.

Long mạch trên người Tả Khâu Vịnh dường như có cách nghĩ khác, dường như muốn thoát khỏi cơ thể của Tả gang tấc sẽ không cho hắn cơ hội này.

Khâu Vịnh. Tả Khâu Vịnh mở miệng niệm chú thật nhanh, dường như muốn làm gì đó, nhưng Lý Hỏa Vượng gần ngay trong Lý Hỏa Vượng há to cái miệng, cũng với tiếng nôn khan, Lý Tuế trong cơ thể lẫn lẫn với máu được nôn đến trong miệng Tả Khâu Vịnh.

Cùng với cơ thể bị nứt rạn của Lý Hỏa Vượng không ngừng thu nhỏ lại, còn cơ thể của Tả Khâu Vịnh lại liên tục phồng to lên.

Bốp một tiếng, hai xúc tu màu đen đầy chất nhầy trực tiếp chọc hai con ngươi trong hố mắt của Tả Khâu Vịnh ra, đập đánh hỗn loạn.

Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lại nghiêm trọng, những nguofi khác giao đấu với Tả Khâu Vịnh khác ở phía xa nhanh chóng biến mất, xuất hiện trở lại bên cạnh hắn, đều khống chế chặt Tả Khâu Vịnh này.

Nếu trước đây tu chân vừa đụng phải long mạch thì sẽ tiêu tan,

nhưng bây giờ thì khác, bởi vì trong lòng Lý Hỏa, bọn họ đều tồn tại thực sự, tuyệt đối là người thật.

Nhân lúc Tả Khâu Vịnh bị Lý Tuế khống chế chặt cơ thể, đám người Lý Hỏa Vượng nhanh chóng giật toàn bộ mười sáu long mạch ra.

Cuối cùng Bạch Linh Miểu nhét cái chết vào lại trong cơ thể Tả Khâu Vịnh, mọi thứ hỗn loạn trong Thượng Kinh Thành cũng được lắng xuống.

Cùng với con đường từ Thiên Trần Quốc thông đến Đại Lương bị tâm bàn đóng lại, sau đó người Thiên Trần Quốc bất lực liên tục bại trận dưới sự bao vây tấn công của binh gia Đại Lương.

Tất cả long mạch bị đóng chặt dưới đất, nhìn những long mạch này, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, Đại Tề đã có những long mạch này, bầu trời Đại Tề cũng coi như có thể sống lại rồi.

Chiến đấu vất vả lâu như vậy, cũng coi như được nghỉ một lúc.

1142 chữ

Chương 1422: Long Mạch

“Ta không thể giúp không công, ta muốn một long mạch. Điều này ta đã nói rõ trước với con gái ngươi rồi.

Đầu Tử đi về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng lau máu trên mặt.

Nhìn Đầu Tử với vẻ mặt phức tạp.

“Tại sao ngươi lại giúp đỡ, ta thực sự không hiểu.

Tả Khâu Vịnh đều đã chết sạch, ít nhất trong chuyện này, Đầu Tử đúng là không giở trò gì.

Đầu Tử cười ha ha, vô cùng bình thản nói:

“Bên nào thắng thì ta giúp bên đó.

Lý Hỏa Vượng thực sự không còn gì để nói với Đầu Tử thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình như vậy.

“Ta có thể cho người một long mạch, coi như thù lao của ngươi, lần sau nếu thực sự có thông tin, đừng có đợi đến thời khắc sống còn mới nói"

“Ừm ừm, Lý Tai đại nhân nói rất đúng"

Đầu Tử nó xong, liền đi chọn long mạch.

Lúc này Lý Hỏa Vượng nhìn mười năm long mạch còn lại có chút khó xử, tuy long mạch đủ nhiều, nhưng cũng không đủ để chia, dù sao Đại Tề cũng không có một cái long mạch nào.

Ngoài ra, cũng không thể nào lấy đi toàn bộ long mạch của Thiên Trần Quốc, dù sao trong Thiên Trần Quốc cũng có dân chúng, nếu lấy đi toàn bộ, thì tất cả những gì Đại Tề trải qua đều sẽ lặp với với dân chúng của Thiên Trần Quốc.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đang suy nghĩ những điều này, bầu trời liền tối sầm, hắn ngẩng đầu thì nhìn thấy tháp đầu người được bọc trong xúc tu chằng chịt.

Đó là Lý Tuế, con gái của hắn.

“Tuế Tuế, chúng ta thắng rồi.

Lý Hỏa Vượng vui mừng cười với nàng.

“Ừm, chúng ta thắng rồi"

Lý Tuế lặp lại lời của Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc này, Bạch Linh Miếu đi đến, nhẹ nhàng dựa lên người Lý Hỏa Vượng.

Ngay sau đó, Lý Tuế thò một cái xúc tu đến bên tai Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu hơi ngẩn người xong rồi khẽ gật đầu, đi và đường khẩu Bạch Liên Giáo.

Ngươi ra ý cho nàng đi khỏi để làm gì? Có gì muốn nói với ta sao?

Khi nhìn thấy những đầu người trên người Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng lập tức dồn ánh mắt sang những long mạch đó.

“Đúng rồi, ngươi xem những long mạch này, vừa hay, ngươi cũng là Ti Thiên Giám, ngươi giúp ta nghĩ xem ba tầng lịch sử những long mạch này phân như thế nào?"

“Hiện giờ bên Đại Lương có bao nhiêu long mạch, canh giờ có đủ không? Có cần bổ sung lại mười một long mạch không?"

“Nói nghe xem, ngươi cảm thấy một tầng lịch sử cần ít nhất bao nhiêu long mạch để duy trì?"

“Phập!"

Tháp đầu người được xúc tu đung đưa trực tiếp đập trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Cha, nhìn thấy hình dạng ta hiện giờ như này, mà ngươi không muốn hỏi gì sao?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng run lên, nhìn những đầu người trên người Lý Tuế, hắn mở miệng muốn hỏi, nhưng lại không biết nên hỏi từ đâu.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không ai nói gì.

Cuối cùng vẫn là Huyền Tẫn lên tiếng trước.

“Cho dù ta không nói, tin rằng ngươi cũng đoán được.

“Chốc nữa rồi nói đi, Thượng Kinh Thành đã loạn thế này rồi, đâu có thời gian nói chuyện phiếm.

Lý Hỏa Vượng quay người định bỏ đi, nhưng một câu cuối cùng khiến hắn dừng lại.

“Cha, ta sợ rằng đã từ rất lâu ta đã không phải là Lý Tuế của ngươi nữa rồi.

Nghe thấy Lý Tuế đột ngột nói ra lời này, toàn thân Lý Hỏa Vượng run lên, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Tuế trước mặt.

Một lúc sau, hắn run rẩy đưa tay ra, Trước đây Lý Tuế có các loại thân thể khác nhau, nhưng Lý Hỏa Vượng quen thuộc nhất với cơ thể này.

tìm được cái đầu của Thượng Quan Ngọc Đình trong tháp đầu người.

Hắn giang rộng hai tay run rẩy ôm cái đầu của Thượng Quan Ngọc Đình, nhìn khuôn mặt tinh tế của đối luôn líu lo lên cạnh mình.

phương, nhớ lại ngày xưa Lý Tuế Khuôn mặt trong ký ức đè lên cái đầu trước mặt, Lý Hỏa Vượng hít thở dồn dập nhẹ nhàng ôm con gái của mình.

“Đừng nói bậy, ngươi là con gái của ta.

“Ta biết ngươi đã thay đổi rất nhiều so với với trước đây, nhưng ngươi vẫn là Lý Tuế, tuy có hơi khác, nhưng đó là trưởng thành, ngươi nhìn cha đi, ta cũng không phải là Lý Hỏa Vượng ngày xưa nữa, con người cũng phải thay đổi"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, tất cả cái đầu trước mặt hắn cùng lên tiếng, các loại giọng nói đè lên nhau, hình thành âm hưởng khiến người ta sợ hãi.

Lý Hỏa Vượng, đừng tự lừa mình gạt người nữa, Lý Tuế đã từng không muốn cướp đoạt người khác, muốn xuất hiện trước mặt ngươi với thân phận Lý Tuế, nhưng tận một trăm sáu mươi năm đấy, người đừng quên nàng không hiểu gì hết, nàng chỉ có bản năng cướp đoạt của Hắc Thái Tuế đó thôi.Hơi thở của Lý Hỏa Vượng càng dồn dập hơn, giọng nói bỗng cao hơn một tông.

“Không, con gái ta chưa chết! Ngươi là Huyền Tẫn, ta là Huyền Dương, ngươi mặc đạo bào màu đỏ, ta cũng mặc đạo bào màu đỏ, ngươi chính là con gái của ta!"

Những cái đầu đó cùng chậm rãi lắc đầu.

“Lý Hỏa Vượng, ta thực sự không phải là Lý Tuế, những việc trước đây đều là ta giả bộ thôi, trước đây không nói, là ta sợ ngươi không chấp nhận được."

“Dù sao một trăm sáu mươi năm quá dài, Lý Tuế muốn sống để gặp lại ngươi, nên nàng chỉ có thể cướp đoạt người khác, lợi dụng thần thông và ký ức của người khác để giữ tính mạng"

“Trong lúc nàng cướp đoạt người khác, đồng thời người đó cũng cướp đoạt nàng, là tự nàng lựa chọn con đường này"

“Bởi vì nàng vẫn luôn ghi nhớ cha nàng trên trời cần long khí cứu mạng, nàng cần cơ thể của mình sống đến lúc này, cho dù trả cái giá lớn, nàng cũng không tiếc"

Cùng với xúc tu màu đen chui vào trong lỗ tai của Lý Hỏa Vượng, một vài cảnh tượng xuất hiện trong đầu của hắn.

1120 chữ

Chương 1423: Bướu Trên Lưng

Đó là Lý Tuế, Lý Tuế với cái bướu trên lưng, dung mạo của nàng vẫn là dung mạo của Thượng Quan Ngọc Đình, ánh nến chiếu sáng nửa bên khuôn mặt mệt mỏi và ủ rũ.

“Hai vị, nhờ hai ngươi cả đấy.

Lý Tuế khoác đạo bào màu đỏ quỳ hai chân dưới bồ đoàn, hành đại lễ với hai ông lão râu bạc.

Cơ thể ông lão đó rất kỳ lạ, chân tay đều biến dạng, hơn nữa còn bị mù, hắn ngồi trong giỏ tre được một tên ngốc có cái đầu biến dạng cõng trên lưng.

“Ngươi thực sự muốn như vậy sao? Kiến thức của chúng ta vô cùng uyên bác, nếu chúng ta hợp thành một, thì sợ rằng ngươi không phải là ngươi nữa, mà sẽ thành một phần của chúng ta.

Khuôn mặt tê dại của Lý Tuế khẽ rung động, nàng giật áo trên người xuống, lộ ra cái bướu trên lưng, cái bướu đó được tạo thành các đầu người chi chít.

“Bây giờ ta đã không phải là ta nữa, bây giờ ta cũng không biết ta có còn là Lý Tuế không nữa.

Đã quá lâu kể từ khi nàng từ trên trời rơi xuống, trong thời gian này đã xảy ra quá nhiều quá nhiều chuyện.

Nước mặt rơi xuống từ khuôn mặt Lý Tuế, nàng thực sự không muốn như vậy, nàng thực sự muốn đợi một trăm sáu mươi năm, về lại trong vòng tay của cha, nhưng tình hình lại không thể như nàng nghĩ.

“Đại nhân, ta tình nguyện trở thành một phần của ngươi, ta chỉ xin ngươi hứa với ta một chuyện, sau khi cha ta lên trời, ngươi nhất định phải mang đủ long khí đi cứu cha ta.

Ký ức liên tục hỗn loạn, nàng không nhớ rõ mọi việc trong quá khứ, đây là nỗi bận tâm day dứt duy nhất hiện giờ của nàng.

Nhưng nếu cứ cướp đoạt mãi, nàng thực sự rất sợ mình sẽ quên luôn cả việc này, cha nàng sẽ không có ai giúp đỡ.

Nàng phải chuẩn bị trước cho mình mới được, tránh để mình hoàn toàn quên chuyện của cha mình.

Lý Tuế đã nghĩ đến rất nhiều cách, cuối cùng nàng tìm được cách từ Ti Thiên Giám, hai bên cùng có lợi. Không cần lo lắng, chúng ta là Ti Thiên Giám, đây là trách nhiệm của chúng ta, đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Ngoài ra, sau khi chúng ta đoạt ngươi, Tả Khâu Vịnh đó cũng không còn là rắc rối nữa, chỉ cần hắn to gan dám đến Đại Lương, chúng ta nhất định sẽ khiến hắn có đi mà không có về.

Lý Tuế nghe thấy lời này, cả cơ thể dần buông lỏng, xúc tu máu thịt chằng chịt giang rộng ra, bao bọc toàn bộ hai vị Ti Thiên Giám trước mặt vào trong.

“Hai vị đại nhân, sau chúng các ngươi gặp được cha ta, phiền nói

với hắn, ta thực sự rất nhớ hắn, thực sự rất nhớ rất nhớ... Nhưng ta đã không nhớ rõ dáng vẻ của hắn nữa rồi..."

Đợi Lý Tuế cướp đoạt xong, khoác đạo bào màu đỏ lên, Lý Tuế biến mất, Huyền Tẫn xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Khi xúc tu chui ra khỏi lỗ tai của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng lùi lại nửa bước, khi hắn nhìn lại người trước mặt, lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Nếu trước đó hắn còn muốn dối mình gạt người, thì bây giờ sự thực bày ra trước mặt hắn, Lý Hỏa Vượng không thể coi như không thấy nữa.

Xúc tu giằng thoát khỏi Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng mất hồn ngơ ngẩn đứng ở đó, trong lòng trống rỗng. Lúc này Lý Hỏa Vượng thực sự rất muốn khóc, muốn trút ra toàn bộ đau khổ trong lòng, nhưng hắn không khóc nổi, toàn bộ cảm giác này chất lên lồng ngực hắn, khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Một lúc sau, Lý Hỏa Vượng lớn tiếng gào thét, đôi mắt đỏ bừng, đôi môi khẽ run rẩy.

“Tại sao ngươi không thể tiếp tục giả vờ nữa! Tại sao! Tại sao luôn là ta!"

Đối diện với Lý Hỏa Vượng đang kích động, Huyền Tẫn tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

“Giờ ngươi đã nhìn thấy dáng hình dạng thực sự của ta, thì cũng là lúc nói cho người biết, hơn nữa ta không phải là Tọa Vong Đạo, ta không diễn tốt như vậy, chắc ngươi có thể nhìn ra điểm khác biệt giữa ta hiện tại và Lý Tuế ngày xưa.

“Lý Hỏa Vượng, có những chuyện không thể trốn tránh mãi, Lý Tuế chết thật rồi, bây giờ chỉ có Huyền Tẫn, Ti Thiên Giám Đại Lương"

“Không không! Ngươi là Lý Tuế! Ngươi chắc chắn là Lý Tuế!"

Lý Hỏa Vượng nổi gân xanh trên trán, trừng nhìn chằm chằm Lý Tuế.

Dưới ánh nhìn chằm chằm của Lý Hỏa Vượng, vẻ bên ngoài của Lý Tuế bắt đầu thay đổi, những cái đầu người đó nhanh chóng trở nên mờ ảo, chỉ còn lại cái đầu của Thượng Quan Ngọc Đình và Màn Thầu.

Nhưng xúc tu vung lên, sự thay đổi trên người Huyền Tẫn lập tức biến mất.

“Lý Hỏa Vượng, vô ích thôi, ngươi đừng quên ta cũng là tâm tố, tu chân không có tác dụng với ta.

Đạo bào màu đỏ to rộng đó chậm rãi từ phía sau bay đến, bao trùm toàn bộ cơ thể mập mạp của Huyền Tẫn vào trong.

“Ta đã từng cướp đoạt hai vị Ti Thiên Giám, nói một cách chính xác, là bọn họ tự nguyện để ta cướp đoạt, bọn họ muốn mượn năng lực của ta để hợp thành một, thực tế là bọn họ cũng thực sự làm được.

“Ý chí của hai Ti Thiên Giám đó vô cùng mạnh mẽ, đủ để áp chế tất cả cướp đoạt trước đây, chiếm cứ phần lớn cơ thể, cho nên bọn họ mới là ta của ngày xưa, chứ không phải là Lý Tuế.

Lúc ban đầu lần đầu tiên gặp Huyền Tẫn lạnh lùng đó, lại xuất hiện lần nữa trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng ôm lồng ngực của mình, xé gan xé phổi hét lên.

Con gái của mình chết rồi, Lý Tuế chết thật rồi.

“Cha, cái này ăn được không?"

“Cha, để ta đến giúp ngươi!"

“Cha, ta thực sự rất sợ, ta có thể mãi ở trong bụng của ngươi không?"

1041 chữ

Chương 1424: Thiên Tại

Sau khi giải thích với Lý Hỏa Vượng mọi chuyện, Huyền Tẫn lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao chuyện này đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Huyền Tẫn quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh phía xa đã bị tín đồ Bạch Liên Giáo bao vây, dành chỗ cho hai người nói chuyện.

Rất hiển nhiên đó là do Bạch Linh Miểu dặn họ làm, nhưng nàng không đi xa, mà đứng ở chỗ không xa liên tục nghẹn ngào.

Rõ ràng là nàng cũng đã nghe thấy những lời mình vừa nói, nhưng như vậy cũng tốt, tránh cho mình phải nói lại lần thứ hai.

“Vậy cứ thế đi, sau đây, chúng ta bàn về phân chia long mạch.

Nói xong chuyện riêng, Huyền Tẫn bắt đầu nói chuyện chính.

“Trước đây pháp giáo đã diệt không ít long mạch, cho nên Đại Lương phải bổ sung chỗ thiếu.

“Nhưng ngươi yên tâm, đương nhiên ta sẽ suy nghĩ đến chỗ khác, Đại Lương chỉ bù hai long mạch, ngoài ra Đầu Tử lấy đi một cái, Đại Tề và Thiên Trần Quốc chia mươi hai cái còn lại.

“Vừa hay mỗi bên sáu long mạch, tuy một ngày chỉ có sáu canh giờ hơi ít, nhưng cũng vừa hay có thể dùng được, cùng lắm là người của hai nơi này sống nhanh hơn một chút.

“Hiện giờ Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên nhằm như hổ rình mồi, bây giờ chúng ta càng đông càng tốt.

Huyền Tẫn nói xong nhưng không được đáp lại, lúc này Lý Hỏa Vượng hoàn toàn chìm trong nỗi đâu và tuyệt vọng mất đi con gái, vốn không thể ý phân chia long mạch như thế nào.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng vô cùng đau khổ bóp mạnh lồng ngực của mình, Huyền Tẫn không muốn chờ đợi, đưa tay rút Tích Cốt Kiếm của tâm tố từ sau lưng hắn ra.

“Soạt” một tiếng, Lý Hỏa Vượng nắm chặt thân kiếm, đôi mắt đỏ ngàu nhìn chằm chằm Huyền Tẫn trước mặt.

"Không! Còn có cơ hội! Lý Tuế chưa chết!"

“Lý Tuế chưa chết! Nàng chỉ trở thành một phần của ngươi! Nàng vẫn còn đang ở trong cơ thể ngươi!"

Lý Hỏa Vượng lặp lại lần nữa, ánh mắt kiên định và cố chấp.

“Nếu vì nàng đã cướp đoạt người khác mới biến thành hình dạng như bây giờ, vậy chỉ cần nghĩ cách nhả ra toàn bộ những người mà nàng cướp đoạt trong một trăm sáu mươi năm qua, thì nàng có thể sống lại!"

“Đúng! Sẽ có cách! Nhất định có cách! Ta là Lý Tai! Ta là Ti Mệnh nắm giữ mơ hồ!"

Lý Hỏa Vượng liên tục lặp đi lặp lại, dường như chỉ cần tin những điều này thì trong lòng hắn mới dễ chịu hơn.

Huyền Tẫn bao trùm trong đạo bào màu đỏ thở dài một tiếng.

“Lý Hỏa Vượng, đừng tự lừa mình, ngươi như vậy không những không thể Lý Tuế sống lại, mà còn sẽ hại chết ta.

"Một chậu nước đặt trước mặt ngươi, ngươi có thể tìm được giọt nước nào là giọt đầu tiên không?"

Nói xong lời này, Huyền Tẫn bỗng rút Tích Cốt Kiếm từ trong tay Lý Hỏa Vượng ra, cho dù tay của Lý Hỏa Vượng bị cứa đến máu thịt lẫn lộn cũng không hề do dự.

Cùng với Huyền Tẫn vung mạnh Tích Cốt Kiếm, khe nứt dẫn Đại Lương thông đến Đại Tề xuất hiện trước mặt hai người.

Nhưng đúng lúc này, một loại pitong kỳ lạ nào đó bỗng vụt ra từ khe nứt.

“Không ổn, có chuyện rồi!"

Huyền Tẫn nhanh chóng kéo Lý Hỏa Vượng, thông qua khe nứt đến Đại Tề.

Khi vừa đến Đại Tề, Huyền Tẫn liền phát hiện thiên đạo xung

quanh Đại Tề rất bất thường, rõ ràng lúc này Đại Tề yên bình lại bị một cánh rừng rậm rạp bao phủ.

Thành U Đô vừa được Mặc gia xây dựng không bao lâu gần như vùi lấp trong đó, dường như hoàn toàn biến mất.

“Lý Hỏa Vượng, nghiêm túc đi! Bây giờ không phải là lúc mềm yếu, tình hình hình như không ổn!"

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng xuống.

“Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển đã chết, có thiên tai cũng rất bình thường"

Hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, chắc chắn còn có cơ hội cứu được Lý Tuế! Chắc chắn! Chỉ là tạm thời mình không tìm được cách thôi.

“Không không đúng, không phải là thiên tai"

Huyền Tẫn đưa Lý Hỏa Vượng mai chóng chạy lên trước, cuối cùng ở một bãi đất trống, nhìn thấy phật tổ da thịt khổng lồ giống như miếu phật.

Phật tổ khổng lồ đó xuất hiện lập tức khiến Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm đến đau khổ, sợ rằng sự việc không dễ dàng kết thúc như vậy!

Chỉ thấy bên trong mỗi cái nhô lên trên phật châu khổng lồ đó đều chôn một hòa thượng, còn người ngồi giữa lông mày phương trượng Thiền Độ là phật tổ của Chính Đức Tự.

Phật tổ máu thịt khổng lồ như tòa núi ngồi khoanh chân ở bên ngoài điện, toàn thân từ trên xuống dưới đầy kín những cái miệng, đang mấp máy niệm kinh phật.

Cùng với tiếng kinh phật không ngừng vang vọng, một vầng phật quang màu đỏ lúc ẩn lúc hiện phía sau đầu phật tổ.

Ở ngay chỗ đối diện phật tổ, không khí đang yên đang lành lại nứt ra một đường khe không ngừng phồng lên, các loại đồ vật đang

sinh trưởng không ngừng chui ra từ trong khe nứt, lan rộng ra xung quanh.

Bỗng nhìn qua, giống như một con rết không ngừng to lên lơ lửng trong không trung, không ngừng ngoeo nguẩy.

Lý Hỏa Vượng có thể cảm thấy hiện giờ Đại Tề phát triển điên cuồng như vậy, đó là vì thiên đạo sinh trưởng phát triển liên tục nhỏ ra từ trong khe nứt.

1037 chữ

Chương 1425: Tiếng Kinh Phật

Kinh phật vang vọng không ngừng, cuối cùng hóa thành kinh văn máu thịt thực chất, nhốt trên khe nứt giống như từng sợi xích khóa.

Rất hiển nhiên, phật tổ của Chính Đức Tự muốn đóng khe nứt lại, nhưng phía bên kia khe nứt lại không muốn làm như vậy.

"Soat!"

Một con mắt khổng lồ chui ra từ khe nứt, nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

Cùng với con mắt đó xuất hiện, cả Đại Tề cũng kéo giật theo nó, trong cả Đại Tề, bất luận là vật sống hay vật chết, đều điên cuồng phát triển lên.

Liền sau đó, kinh văn máu thịt trực tiếp đứt gãy, khe nứt trong không trung lập tức toác ra, nhanh chóng lan rộng xuống dưới và lên trên, xé nét cả trời đất.

Chân khổng lồ như ngọn núi bước ra từ trong đó, sau đó lại là một cái chân khác.

Cuối cùng một người khổng lồ máu thịt đội trời đạp đất đúng nghĩa đen đứng trên mặt đất Đại Tề, người này không phải ai khác, chính là cung phụng Tả Khâu Vịnh của Thiên Trần Quốc vừa

nãy mới chết.

Lúc này, nhìn thấy cảnh trước mặt, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hiểu ra Ti Mệnh da thịt nghĩa là gì, cũng hiểu ra trước đó khi mình lừa gạt đối phương, hắn vội vàng chạy về là để đề phòng cái gì.

Tả Khâu Vịnh trước đó chỉ là hóa thân nhỏ để thuận tiện hành sự thôi, thân thể thực sự của hắn vẫn luôn nằm ở chân trời! Cũng chỉ có không ngừng phát triển đến mức này mới có tư cách dùng thân thể nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển! Thì ra đây mới là hắn thực sự!

Khi Tả Khâu Vịnh đứng ở đó, cả trời đất Đại Tề như một bức tranh bị đập lõm xuống, tất cả mọi thứ không tự chủ đổ nghiêng về phía hắn.

“Lý Hỏa Vượng!"

Cùng với Tả Khâu Vịnh lên tiếng, bầu trời nổi cuồng phong.

"Hôm nay ta cho ngươi chết được rõ ràng! Cho ngươi biết rốt cuộc ngươi đã chọc vào cái gì!"

Cùng với Tả Khâu Vịnh cúi đầu, cái đầu đó chui ra khỏi tầng mây, nhìn sang Lý Hỏa Vượng. Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng cảm thấy dưới chân đau nhói, còn không đợi hắn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cảm giác đau đớn nứt rách mãnh liệt lan khắp toàn thân, mấy cái gai trúc đẫm máu phá cổ họng chui ra từ trong miệng hắn.

Cùng với tiếng lốp bốp phát triển, cơ thể của Lý Hỏa Vượng bị mấy cây măng trúc từ dưới đất mọc ra đâm xuyên, trực tiếp cắm giữa không trung.

Cây măng trúc trong cơ thể Lý Hỏa Vượng không dừng phát triển, liên tục xé rách máu thịt trong cơ thể hắn.

Lý Hỏa Vượng đóng trên măng trúc không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị động cảm nhận cái thứ trong cơ thể mình không ngừng phát triển.

Đúng lúc này, Bạch Linh Miểu xông đến trước mặt Lý Hỏa Vượng,

cùng với Nhị Thần vung mạnh móng tay đen xì sắc nhọn, măng trúc dưới người Lý Hỏa Vượng lập tức gãy cả gốc.

Cũng vừa hay lúc này Huyền Tẫn đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, cùng với hắn mau chóng vung xúc tu, trực tiếp rạch một đường máu ở giữa đôi lông mày Lý Hỏa Vượng.

Bốn cánh tay lần lượt kéo tay phải của Lý Hỏa Vượng và dùng sức giật mạnh, không đợi Lý Hỏa Vượng phản ứng lại, cả cơ thể của hắn đã rách thành hai nửa.

Huyền Tẫn đưa tay giật bỏ măng trúc vẫn đang không ngừng phát triển trong cơ thể rách đôi của Lý Hỏa Vượng, sau đó lại nhanh chóng ghép hai nửa cơ thể của Lý Hỏa Vượng lại với nhau.

Sau đó Huyền Tẫn nhanh chóng đưa tay ra xoa một cái, đường máu khe nét giữa cơ thể Lý Hỏa Vượng trực tiếp được xóa tan.

Huyền Tẫn dẫn Lý Hỏa Vượng mau chóng rút chạy, cố hết khả năng tránh xa phạm vi ảnh hưởng của thiên đạo của Tả Khâu Vịnh.

Kể ra thì rất dài, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong mấy hơi thở ngắn ngủi, sau mấy hơi thở, Lý Hỏa Vượng không những thoát khỏi khống chế, hơn nữa cơ thể bị thương cũng hồi phục hoàn toàn.

Tuy tạm thời thoát khỏi nguy khốn, nhưng lúc này, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lại không vui chút nào, nhìn Tả Khâu Vịnh khổng lồ như trái núi trước mặt.

Kẻ địch lần này quá mạnh, áp lực quá lớn khiến hắn không thở nổi, hắn biết khả năng thắng rấp thấp, thậm chí có thể nói gần như là không có.

Nhưng mặc dù như vậy, bây giờ Lý Hỏa Vượng vẫn không muốn từ bỏ, bởi vì Tả Khâu Vịnh muốn lấy mạng của Bạch Linh Miểu, Lý Tuế đã mất rồi, nàng là người cuối cùng mà mình quan tâm.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ, đối diện với Ti Mệnh da thịt trước mặt, Lý Hỏa Vượng phát hiện chỉ dựa vào bản thân mình, thì không đối phó được với hắn, chỉ có mình mượn sức mạnh bên ngoài, mới có thể có khả năng chiến thắng.

“Huyền Tẫn... Huyền Tẫn!"

Lý Hỏa Vượng với trán nổi gân xanh bỗng nhiên xé lóng lớn tiếng hỏi:

“Ngươi nói cho ta biết! Tuế Tuế đã chết thật chưa?"

“Đúng thế, muốn ta nói với ngươi bao nhiêu lần nữa, con gái ngươi đã chết từ lâu rồi?

Lần này, Lý Hỏa Vượng không chọn trốn tránh, mà tin lời đối phương hoàn toàn, bây giờ hắn cần nỗi đâu cùng cực trong lòng khi Lý Tuế chết. Muốn mượn sức mạnh bên ngoài thì phải trả giá, đó là phải cào thật mạnh vết thương đẫm máu trong lòng mình, sát thêm muối, dâng tặng cho Ba Hủy ở bên ngoài bầu trời bằng cả hai tay.

1131 chữ

Chương 1426: Cơ Hội Sống

Khi trong lòng hoàn toàn chấp nhận sự thực Lý Tuế không quay về nữa, Lý Hỏa Vượng ngũ quan méo mó, xé gan xé phổi hét lên, lúc này hắn cảm thấy như có hàng ngàn hàng vạn mũi kim nóng đỏ đâm vào trong lòng mình.

Hắn nhét hai tay vào cổ hỏng của mình, cùng với máu bắn ra, hắn móc đầu lưỡi trong cổ họng mình ra, ném thật mạnh lên ‘Đại Thiên Lục tỏa ra ánh đỏ quỷ dị trên mặt đất. Cùng với lưỡi và cổ họng của Lý Tuế rơi trên ‘Đại Thiên Lục, ‘Đại Thiên Lục đó lập tức sống lại.

“Nhất thiệt chuyển luân, nhất tiệp đại thiên, nhãn nhiếp liệt khuyết, hỏa khu khanh uyên, ý tạo chư ảo, phá hỗn độn tiên, thiên hảo thần quỷ, đắc mưu khí tuyên, ngô chủ chí cao, an cảm kinh diên!"

Niệm xong Đại Thiên Lục, ngũ quan của Lý Hỏa Vượng bắt đầu trùng lặp, kể cả nỗi đau trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu dần biến hóa, hình thành một loại vật chất khác.

Liền sau đó, một loại khí tức tuyệt vọng cực kỳ đáng sợ từ trên người Lý Hỏa Vượng khuếch tán ra, loại tuyệt vọng này không thuộc lực lượng của giới phàm tục.

Dường như có khí áp cường mạnh nào đó, tất cả mọi thứ ở gần Lý Hỏa Vượng đều méo mó nghiêng sang một bên khác cùng với tiếng cọt kẹt, đó là đau khổ, đau khổ cùng cực.

Thương khương đăng giai khiến Lý Hỏa Vượng tạm thời có năng lực nắm giữ thiên đạo đau khổ, cây cối hoa cỏ vừa nãy còn lan tràn phát triển trên người Lý Hỏa Vượng đều đau đớn kêu gào, muốn dùng mọi cách tránh xa Lý Hỏa Vượng. Những vật sống không thể tránh xa thì sẽ nghĩ mọi cách tự tử, cảm nhận đau đớn giày vò vô tận trên cơ thể mình, bọn chúng thà dùng cái chết để thoát khỏi giày vò.

Nhìn Tả Khâu Vịnh trước mặt phía xa, Lý Hỏa Vượng đau đớn cùng cực, đau đến như xé da xé thịt ngẩng đầu, nhìn lên bên ngoài bầu trời.

“Ba Hủy! Giúp ta."

“Xuống giúp ta đi! Đừng quên trước đây là ta, là ta đã cứu Bạch Ngọc Kinh! Ti Mệnh Bạch Ngọc Kinh các ngươi đều nợ ta!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, hắn cảm thấy ánh nhìn trên người mình biến mất. Ba Hủy chỉ cho hắn thiên đạo đau khổ, nhưng không giúp hắn!"

Lý Hỏa Vượng không cam tâm, vô cùng không cam tân, cảm nhận phi cang nổi lên trong cơ thể, hắn lại ngồi xuống đất định cử hành võng thiên bảo hạo lần nữa.

Vì để đối phó Tả Khâu Vịnh, mình buộc phải kéo theo Ti Mệnh khác với có cơ hội sống. Nhưng không đợi hắn niệm xong, Tả Khâu Vịnh hướng về phía bên này, hắn lắc cơ thể, máu thịt trên người không ngừng méo mó phát triển, các Tả Khâu Vịnh lớn nhỏ liên tục từ trên máu thịt chen ra, rơi xuống đất, chui xuống lòng đất.

Mỗi một phần máu thịt chôn xuống đất, Tả Khâu Vịnh lại có thêm một phần kiểm soát thế giới này. Trực tiếp giơ chân dẫm xuống

như ngọn núi, tiếng niệm chú của Lý Hỏa Vượng và cả một dãy núi nhỏ đều biến mất.

Đúng lúc Tả Khâu Vịnh cho rằng mình đã giải quyết được đối phương, bỗng nhiên cảm thấy chân mình nhói đau, và càng lúc càng đau.

Dường như vừa nãy không phải dẫm một người, mà là dẫm một cái kim, hơn nữa đau đơn còn đang lan đến tận bắp chân.

Nhưng vẻ mặt hắn không hề quan tâm đến đau đớn thấu xương này.

“Ha ha ha! Lý Hỏa Vượng à, ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi à, nhưng mà ấy, ngươi xong đời rồi.

Vừa dứt lời, các đoạn xương chi chít mọc ra từ trong thịt, mau chóng đâm xuống dưới, cuối cùng đâm Lý Hỏa Vượng vùi trong thịt đến thấu tim gan.

Nhưng Lý Hỏa Vượng ở giai đoạn đăng giai không chết được, hắn cố hết sức đẩy đau đớn trên người mình sang người Tả Khâu Vịnh. Nhưng thương khương đăng giai luôn thuận lợi trước đây lại thất bại, thân thể của đối phương thực sự quá lớn, đau đớn của mình thực sự quá ít.

Lý Hỏa Vượng khẽ động trong lòng, mặt đất trong bán kính mấy dặm lập tức hóa lỏng thành nước biển.

Lý Hỏa Vượng chui vào nước nhanh chóng mộc ra vây cá và đuôi cá, trốn thoát hạn chế của đối phương. Nhưng khi Lý Hỏa Vượng đứng lại trên đỉnh núi, thì phát hiện đối phương lại không truy sát mình, ngược lại còn nhìn mình bằng ánh mắt mèo vờn chuột.

“Nhóc con, trơn như mỡ đúng là rất khó bắt, không sao, đợi đến cuối cùng rồi xử lý ngươi, ngươi cứ xem cho kỹ đi."

“Ta biết ngươi không sợ chết, cho dù bây giờ giết ngươi, thì ngươi cũng sẽ không cúi đầu, đáng tiếc, ta biết ngươi quan tâm điều gì, ta muốn cho ngươi biết kết cục của việc đối đấu với ta!” Bàn tay to lớn của Tả Khâu Vịnh bỗng đập sang bên trái, tóm lấy Bạch Linh Miểu vừa hay rút lui.

Sau đó đoạn xương chi chít mọc ra từ trong thịt, đâm xuyên thủng chân tay, cái đầu và cả lục phủ ngũ tạng của Bạch Linh Miểu và Nhị Thần.

Nhìn Bạch Linh Miểu trong tay đối phương, cổ họng Lý Hỏa Vượng dường như bị chặn một cục bông, không nói ra được lời nào.

Nhưng lúc này Tả Khâu Vịnh vẫn không dừng hành động, quả bóng thịt căng phồng phát triển to lên trong cơ thể của Bạch Linh Miểu.

“Bành” một tiếng, cùng với quả bóng thịt đó trực tiếp nổ tung, cơ thể của Bạch Linh Miểu và cả đoạn xương cắm trên người nàng lập tức bị nổ tan tành mảnh vụn rơi lả tả.

Không biết có phải cố ý hay không, cái đầu của Bạch Linh Miểu có đoạn xương cắm vào vừa hay rơi ngay trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Miểu Miểu!"

Khi nhìn thấy Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng hét lên, Tả Khâu Vịnh cười lớn ha ha.

“Ha ha ha, ngươi từ từ hưởng thụ đi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi! Ở Đại Lương, chắc cũng có không ít người mà ngươi quan tâm đâu nhỉ? Bọn họ đều phải chết"

1071 chữ

Chương 1427: Ta Vẫn Chưa Thua

Tả Khâu Vịnh nói xong liền quay người, khom lưng tóm tâm bàn mặt hồ ly không biết đã đến từ lúc nào vào trong lòng bàn tay.

Cùng với mí mắt tâm bàn mặt hồ ly giật liên tục, một cái lỗ từ Đại Tề thông đến Đại Lương xuất hiện trước mặt Tả Khâu Vịnh.

Cái lỗ đó lại quá nhỏ khi đứng trước cơ thể khổng lồ của Tả Khâu Vịnh.

Nhưng đối với Tả Khâu Vịnh, cũng chẳng phải vấn đề lớn, chỉ cần có một con đường đứng được là được.

Tả Khâu Vịnh trực tiếp chọc hai ngón tay khổng lồ vào trong lỗ, giật thật mạnh, cái lỗ đó lập tức bị nứt ra, như vậy nó giống hệt khe nứt khổng lồ vừa bị Thiền Độ phong ấn. Lúc này, Lý Hỏa Vượng đừng ngây ra như khúc gỗ nhìn cái đầu Bạch Linh Miểu trước mặt.

Huyền Tẫn đứng ở bên cạnh hắn, nhưng không ngăn cản Tả Khâu Vịnh, bởi vì hắn cũng hiểu, chỉ dựa vào mình sợ rằng cũng không thể ngăn cản Ti Mệnh máu thịt.

Trong lúc hắn đang nghĩ cách, lại đột nhiên nhìn thấy Lý Hỏa Vượng thấp giọng gọi mình:

“Huyền Tẫn, Huyền Tẫn!"

Khi hắn nhìn qua, lại phát hiện Lý Hỏa Vượng vừa nãy còn đau khổ tuyệt vọng, thì giờ đây trong ánh mắt không còn chút đau thương nào, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

"Vừa nãy Miểu Miểu không cùng chúng ta đến Đại Tề, Miểu Miểu này chỉ là người giả do ta tu ra!"

Khi Lý Hỏa Vượng vừa nói ra chữ giả, cái đầu của Bạch Linh Miểu trước mắt hắn liền biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

“Vừa nãy ta chỉ lợi dụng thuật lừa đảo của Tọa Vong Đạo, để tranh thủ chút thời gian cho chúng ta!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm phần lưng của Tả Khâu Vịnh.

“Một chút thời gian có ích gì không?"

Huyền Tẫn hỏi ngược lại.

“Tranh thủ chút thời gian, thì chúng ta có thể đánh bại Ti Mệnh máu thịt sao?”Lý Hỏa Vượng không trả lời, hắn cũng không trả lời được, hắn đã thi triển hết những gì mình có thể thi triển rồi, thậm chí còn sử dụng cả Thương Khương đăng giai, nhưng vẫn không làm gì được đối phương.

“Ta thật không ngờ, Tả Khâu Vịnh lợi dụng khoảng thời gian này, không những thông được Thiên Trần Quốc, lại lấy máu thịt nắm giữ thiên đạo"

Huyền Tẫn cảm khái nói.

“Ngươi là Giám Thiên Ti, ngươi là Giám Thiên Ti Đại Lương! Nếu Tả Khâu Vịnh đến Đại Lương, thì Đại Lương sẽ gặp rắc rối, nghĩ cách đi! Sử dụng thủ đoạn luôn giấu kín của Giám Thiên Ti đi"

Huyền Tẫn lắc đầu.

“Biện pháp trước đây Giám Thiên Ti dùng để đối phó Ti Mệnh chính là lợi dụng long mạch để chống đỡ bầu trời, khiến Ti Mệnh không thể hạ phàm.

“Nhưng Tả Khâu Vịnh là thiên đạo máu thịt, hắn đã ở dưới rồi, thủ đoạn của Giám Thiên Ti không đối phó được với hắn"

Cảm giác bất lực mãnh liệt bao trùm trong lòng hắn, lúc này, Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng không cam tâm, hắn không cam tâm trơ mắt ngồi đợi chết, hắn vẫn chưa thua!

“Lý Tai, Lý Tai!"

Lý Hỏa Vượng hét lớn với bóng hình của mình, muốn tìm kiếm khả năng duy nhất, nhưng mình của tương lai vẫn không đáp lại, nếu mình còn có tương lai.

Bất luận là Đấu Mỗ hay Ba Hủy, đều không muốn giúp đỡ, thậm chí cả Lý Tai, mình của tương lai cũng vậy.

"Không, ta vẫn chưa thua! Ta vẫn chưa thua!"

Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn bóng hình của đối phương.

Cả cái đầu hắn không chịu kiểm soát bắt đầu phồng to lên, đây là lần đầu tiên hắn vất vả như vậy sau khi đạt đến sáu luận.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, nhìn chằm chằm, đột nhiên cùng với đôi mắt của hắn trợn lên, cái đầu và lồng ngực của Tả Khâu Vịnh

khổng lồ còn hơn cả ngọn núi ở phía xa lập tức mở ra một cái lỗ lớn.

Nhưng đối diện vết thương chí mạng nhỏ bé này, Tả Khâu Vịnh lại cười lớn ha ha, dường như chỉ là lưng bị ngứa thôi.

“Biến mất cho ta!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng tức giận hét một tiếng, cái đầu của hắn nổ tung, cả thân thể Tả Khâu Vịnh phía sau bỗng biến mất tại chỗ.

Nhưng cùng với máu thịt xương cốt lại mọc ra từng tầng từng lớp, Tả Khâu Vịnh lại phát triển trở lại.

Có lẽ Lý Hỏa Vượng có thể tu khiến máu thịt biến mất, nhưng thiên đạo thì không biến mất được, là Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển, chỉ cần hắn nắm giữ thiên đạo, thì hắn mãi mãi có thể mọc ra trở lại.

Lý Hỏa Vượng lảo đảo ngã xuống đất, hắn nhìn Tả Khâu Vịnh đã bước đến, hoàn toàn tuyệt vọng, hắn đã sử dụng tất cả thủ đoạn có thể sử dụng, nhưng vẫn không làm Tả Khâu Vịnh bị thương chút nào.

“Có lẽ...có lẽ ta đạt đến bảy luân, chỉ cần ta đạt đến bảy luân! Nhất định có thể đánh bại hắn!"

Lý Hỏa Vượng không cam tâm hét lớn.

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu, nhìn Huyền Tẫn đang suy nghĩ.

“Ta nhớ ngươi cũng là tâm tố phải không?"

“Hắc Thái Tuế giỏi nhất là hấp thụ, Lý Tuế đã ăn thịt của ta nhiều năm như vậy, bây giờ ngươi chắc chắn cũng là tâm tố đúng không?"

Huyền Tẫn ngẩn người, hắn không ngờ đối phương lại muốn làm như vậy.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn khẽ gật đầu.

“Vậy ngươi lấy lại đi, cũng coi như cắt xương trả cha, xẻ thịt trả mẹ?

Một cái đầu của đại quân không thể nói trong tháp đầu người bị dựng lên, xúc tu chui vào trong máu thịt, run run đưa thần quang và cả tiên thiên nhất khí vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

1065 chữ

Chương 1428: Thế Giới

Nhìn bóng hình của Tả Khâu Vịnh một lòng muốn thông đến Đại Lương phía xa, Lý Hỏa Vượng ôm hy vọng cuối cùng, ngồi khoanh hai chân bắt đầu tu luyện.

Đây là cơ hội duy nhất của hắn, nếu không nắm chắc cơ hội này, thì hình ảnh Bạch Linh Miểu giả chết đi vừa này sẽ hoàn toàn biến thành sự thực.

Không biết qua bao lâu, khi Lý Hỏa Vượng đứng lên, lại phát hiện mình chưa đột phá bảy luân.

Tả Khâu Vịnh phía xa đã biến mất, bây giờ hắn đã đặt chân đến Đại Lương, còn giờ hắn đang làm gì, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng không dám nghĩ đến.

“Tại sao lại không được! Tại sao vẫn không được! Tại sao ta đã mạnh thế này rồi, mà ta cũng không bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng gào thét, tâm trạng bắt đầu suy sụp, mọi thứ xung quanh hắn không chịu kiểm soát nhanh chóng biến hóa, các loại vật và cảnh tượng đang không ngừng biến hóa xung quanh hắn. Bóng hình của Gia Cát Uyên bỗng thoáng qua trong đó.

“Lý huynh, hãy nhớ, ngươi không tu bẩy luân, mà ngươi tu chân!"

Câu nói này bỗng nổ tung trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn bỗng hiểu ra tại sao mình không tu được bẩy luân thành công, bởi vì mình

vẫn luôn cho rằng mình là sáu luân, như vậy mình mãi mãi không tu được bảy luân thành công!

"Ta tu chân không phải là sáu luân, bây giờ ta đã là bảy luận rồi"

Cùng với Lý Hỏa Vượng tự nhủ chắc như đinh đóng cột với bản thân mình như vậy, một vài hình ảnh từng thấy lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi muốn làm gì!"

“Mau dừng lại! Nàng ta là người mình đó!"

“Ta đã sớm nói tên nhóc này không đáng tin, mà còn cứ đòi vớt hắn ra từ bệnh viện tâm thần bằng được” Nghe những lời ồn ào bực mình bên tai, Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng lắc mạnh cái đầu, nhưng hắn cảm thấy những âm thanh đó không nhỏ đi bao nhiêu.

Huyền Tẫn bên cạnh dường như đang nói gì đó với mình, nhưng Lý Hỏa Vượng không nghe rõ lắm, những giọng nói này quá ồn, thực sự quá ồn ào!

Không chỉ là tiếng nói, thậm chỉ cả thế giới đều trở nên không ổn định, một vài hình ảnh kỳ lạ bắt đầu xuất hiện rồi biến mất liên tục.

Dường như thế giới ở hai bên xảy ra trùng lên nhau vậy. Hai loại biến hóa khác nhau, cuối cùng không ngừng lặp lại, gần như biến thành một thế giới khác hòa hợp nhưng lại vô cùng quái dị, chiếu từ thế giới cao hơn cả hai thế giới này, thế giới tổng thể con voi.

Nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng còn có việc quan trọng phải làm, hắn không có thời gian nghĩ đến những người này.

“Ta... ta tu chân đại thành rồi! Ta phải đi cứu Đại Lương... Ta phải... phải đi ngăn cản Tả Khâu Vịnh, ta phải giết hắn!"

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh cái đầu, sau khi cảm thấy mọi thứ xung quanh ổn định lại, hắn bước chân phải ra, cơ thể của hắn lập tức từ Đại Tề về đến trong Thượng Kinh Thành Đại Lương.

Bầu trời bỗng tối sầm, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, mới phát hiện, là

bóng người khổng lồ của Tả Khâu Vịnh, hoàn toàn che mất mặt trời trên bầu trời.

Lúc này Tả Khâu Vịnh cười điên cuồng, giơ chân phải bước vào đường khẩu của tín đồ Bạch Liên Giáo, cùng với tiếng rạn nứt xương, tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo trong đường khẩu bị đè chết.

Bên này đã chết, những nơi khác không chết cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, cùng với Tả Khâu Vịnh đến Đại Lương, thiên đạo sinh trưởng phát triển trên người hắn ảnh hưởng khắp cả Thượng Kinh Thành.

Cùng với xà ngang mọc lá, ghế ngồi mọc mầm, lúc này Thượng Kinh Thành hoàn toàn bị bao trùm bởi rừng cây không ngừng đu đưa.

Một cái cây từ lúc nảy mầm mọc lá đến lúc đâm hoa kết quả rồi cuối cùng héo tàn, có lẽ chỉ hoàn thành trong thời gian nửa nén hương ngắn ngủi.

Cây cối hoa cỏ đều như vậy, người sống trong Thượng Kinh Thành lại càng như vậy, các kiểu hiện tượng kỳ quái xảy ra trong Thượng Kinh Thành, cả Thượng Kinh Thành biến thành địa ngục trần gian.

Tả Khâu Vịnh chỉ vừa mới đến một lúc, phần lớn những người ở Thượng Kinh Thành đã già đi hơn hai mươi tuổi, còn trên những thi thể đã chết đó, sinh mệnh mới cũng đang không ngừng mau chóng phát triển.

Lý Hỏa Vượng hiểu, mình phải ngăn cản, buộc phải ngăn Tả Khâu Vịnh! Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì sợ rằng người của cả Thượng Kinh Thành đều sẽ xong đời!

“Ngươi định làm như thế nào? Ta có thể thử cho Giám Thiên Ti đến phối hợp với ngươi.

Huyền Tẫn hỏi Lý Hỏa Vượng, hắn cũng không biết rốt cuộc Lý Hỏa Vượng có cách gì, nhưng đã đến bước này, bây giờ hắn chỉ có thể tin tưởng.

Lý Hỏa Vượng không nói gì, khi hắn nhìn thấy Tả Khâu Vịnh khom lưng tóm về phía Bạch Linh Miểu trong thành, ánh mắt lập tức

hiện sát ý.

"Aaaa!"

Lý Hỏa Vượng tức giận rút vũ khí sau lưng, xông lên, hung hãn đâm vào trong cơ thể của đối phương. Cho dù đối phương cầm ô vàng đập liên tục vào đầu hắn, cũng không hề khiến Lý Hỏa Vượng nhụt chí.

Khi Lý Hỏa Vượng tăng thêm lực, hoàn toàn đâm xuyên cơ thể đối phương, mấy cánh tay phía sau thò qua, tóm chặt lại.

“Buông ta ra! Các ngươi vốn không biết gì hết! Người này là nội gián! Nàng ta là Ti Mệnh của Phúc Thiên Sinh!"

“Chúng ta đã giết người của họ, cho nên bọn họ đang phản kích!"

1005 chữ

Chương 1429: Ngươi Không Thắng Được Đâu

Tả Khâu Vịnh lập tức kinh hãi, lùi lại liên tiếp mấy nước, nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, cảnh giác hẳn lên, mới chỉ qua một lúc mà tên nhóc này đã trở nên lợi hại như vậy?

Cảm nhận mấy đôi tay tóm chặt cơ thể của mình, Lý Hỏa Vượng cố hết sức giãy dụa, lớn tiếng gầm lên:

“Các ngươi tin ta đi! Những gì ta nói đều là thật, các ngươi tin ta đi!"

“Trong khoảng thời gian trải qua trước đây, vốn khôn có cô gái này! Nàng ta là Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, nàng ta lén chạy qua đây là để ly gián chúng ta!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, có hai đôi tay có hình xăm và một đôi tay trắng nõn ngón tay dài trong số những đôi tay giữ chặt hắn buông tay ra.

Bỗng nhiên bớt đi sáu cánh tay cũng dễ giãy dụa hơn nhiều, Lý Hỏa Vượng nhân lúc này, nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của những người này.

Hắn nắm chặt đao trong tay, tức giận gầm thét xông về phía cô gái mặc váy liền màu vàng ôm vết thương đó. Thấy đối phương hoảng loạn, mở cửa xông ra khỏi biệt thự, Lý Hỏa Vượng vội chạy theo sau. Hắn giơ chân phải trực tiếp đạp mở cửa, một mảng trắng xóa bỗng xuất hiện trước mặt hắn.

Lý Hỏa Vượng biết, đây chẳng qua chỉ là trò vặt của đối phương, đối phương ở bên trong! Mình phải tìm được nàng ta!

Dũng cảm quên mình nhảy vào trong đại não của Tả Khâu Vịnh, trên người mau chóng mọc ra vây cá và đuôi cá, không ngừng bơi bên trong, tìm kiếm bóng hình của nội gián.

Trong lúc hắn không ngừng tìm kiếm, bỗng nhiên phía sau sáng lên, Lý Hỏa Vượng nheo mắt, đợi khi hắn mở mắt ra, thì nhìn thấy một chiếc xe sang trọng của phụ nữ đâm về phía mình, toi rồi!

Nàng ta lái xe đến! Nhìn xe hơi phía trước đang lao nhanh về phía mình, Lý Hỏa Vượng không hề sợ hãi, chạy hai ba nước rồi nhảy vọt lên, cả người trực tiếp đập lên tấm kính chắn gió trước.

Cùng với tiếng ma sát cực kỳ nhức tai, Lý Hỏa Vượng vung đao rạch một đường nứt sâu trên tấm kính.

“Phập!"

Lý Hỏa Vượng vỡ đầu chảy máu, tấm kính cũng bị đập nứt ra, nhưng mặc dù như vậy đôi mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm cô gái ngồi trong xe.

“Đồ điên...đồ điên!"

Cô gái đó vừa xoay vô lăng, muốn hất Lý Hỏa Vượng bay ra, vừa hoảng sợ hét lớn.

Trong lúc hai người vẫn trong thế giằng co.

“Tít tít!"

Tiếng còi xe vang lên. Lý Hỏa Vượng liếc mắt nhìn, vừa hay thấy Thanh Vượng Lai lái chiếc xe sang trọng của hắn đâm về phía bên mình.

"Bành" một tiếng, cùng với hai chiếc xe đâm vào nhau, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn bị lật bay ra xa. Lý Hỏa Vượng bị thương, xe của cô gái đó cũng chẳng tốt hơn la bao, nắp động cơ bị đâm bốc khói từ bên trong.

Lý Hỏa Vượng không màng đến vết thương trên người, cầm đao xông đến, kề lên cổ của cô gái, lỗi nàng ta từ trong xe ra.

Đang định ra tay, Lý Hỏa Vượng lại dừng tay, hét lớn với biệt thự ở chỗ không xa.

"Miểu Miểu! Mau ra đây! Tặng cái chết cho Ti Mệnh này! Ta phải giết chết nàng ta!"

Ti Mệnh của Phúc Thiên Sinh không có cái chết, chỉ có ban tặng cái chết mới có thể giết chết nàng ta, nếu không giết xong cũng uổng công.

"Đợi đã, đợi đã!"

Cô gái váy vàng bị mấy mảnh kính vụn cắm trên mặt, nhìn chằm chằm tay của Lý Hỏa Vượng, muốn giày dụa lần cuối.

"Đợi đã! Lý Hỏa Vượng, ngươi không thắng được đâu! Chúng ta có thứ ngươi cần! Hợp tác với chúng ta đi!"

Lúc này trong lòng Lý Hỏa Vượng không hề dao động với lời đề nghị đầy mê hoặc của cô gái mặc váy vàng, Lý Hỏa Vượng sớm đã nhìn thấu đám người này rồi.

"Thứ duy nhất mà ta cần ở chỗ các ngươi, chính là cái chết của các ngươi!"

Nói xong hắn vung đao trực tiếp đâm vào trong miệng của đối phương, khuấy nhanh trong miệng, một cái lưỡi máu thịt lẫn lộn bị khuấy nát.

Lúc này Dương Na chân nam đá chân chiêu đi đến, hai tay ôm chặt

cánh tay cầm đao của Lý Hỏa Vượng, nhìn máu me đầm đìa trước mặt, nàng sợ muốn chết.

“Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc ngươi đang làm gì!"

“Tin ta! Tin ta đi! Cô gái này là nội gián của Phúc Sinh Thiên! Na Na! Ngươi tin ta đi!"

Lý Hỏa Vượng tức giận đến nứt cả mắt hét lớn nói với Dương Na.

Dương Na sửng sốt, đầu tiên nàng nhìn sang cô gái váy vàng đáng thương đó, rồi lại nhìn Lý Hỏa Vượng, cuối cùng nàng hiểu ra.

“Ừm, Hỏa Vượng, ta tin ngươi, ngươi nói gì ta đều tin hết.

Dương Na nói xong, rút ra một con dao, hai tay nắm chặt, dí lên lồng ngực của cô gái váy vàng dần dần ấn xuống.

Khi thấy cô gái đó chết hẳn, Dương Na run rẩy buông hai tay, nàng cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy máu tươi của mình, khóe miệng nàng dần cong lên đường cong xinh đẹp.

Sau đó Dương Na quay người, nhìn sang Lý Hỏa Vượng, lúc này khuôn mặt nàng giống như hoa lan trắng nở rộ.

“Hỏa Vượng, chúng ta thắng rồi, chúng ta lại giết chết một Ti Mệnh uy hiếp chúng ta! Ngươi nói xem có phải ta rất lợi hại không?"

1185 chữ

Chương 1430: Ti Mệnh Của Thế Giới Khác

Nhìn đôi mắt như dòng nước trong veo của Dương Na, Lý Hỏa Vượng ngẩn người, sau đó khẽ gật đầu.

“Đúng thế, ngươi rất lợi hại, chúng ta thắng rồi.

“Tuyệt quá!"

Dương Na nhào vào lòng Lý Hỏa Vượng, vui vẻ nhảy lên.

“Ta có thể giúp được ngươi rồi, ta là Vô Sanh Lão Mẫu"

Lý Hỏa Vượng buông thi thể, khẽ ấn đầu của Dương Na, khiến nàng đang kích động dần bình tĩnh lại.

“Đi thôi, Phúc Sinh Thiên phản kích bị ta ngăn được, chúng ta quay về trước rồi tính"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đi vào trong biệt thự, khi hắn cầm tay nắm cửa khẽ vặn mở, một mình Lý Hỏa Vượng với toàn thân mang theo tương não và máu từ bên trong đi ra.

“Cuối cùng nội gián đã chết, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi.

Tả Khâu Vịnh nghe thấy lời này ngồi xuống ghế đá, vung vẩy khăn tay màu hồng, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Vừa nãy hắn còn liều sống liều chết, bây giờ hoàn toàn biến thành người khác, nơi này vẫn là Thượng Kinh Thành, tất cả mọi thứ từng hỗn loạn đều biến mất, dân chúng trong Thượng Kinh Thành vẫn sống qua một ngày bình thường.

Không có Ti Mệnh máu thịt to bằng trời, cũng không có thiên đạo sinh trưởng phát triển ảnh hưởng mọi thứ, đoạn ký ức liên quan đến Phúc Sinh Thiên cố ý lộ ra trong đầu Tả Khâu Vịnh cũng biến mất theo, tất cả mọi thứ đều trở lại như ban đầu.

Sau khi nghĩ kỹ một lúc, cuối cùng Tả Khâu Vịnh gật đầu.

"Được thôi, ta và ngươi nói chuyện tử tế, ta đồng ý giảng hòa với ngươi"

"Trước khi rắc rối Phúc Sinh Thiên chưa kết thúc, ta và Vô Sanh Lão Mẫu đều không gây rắc rối với đối phương"

Lý Hỏa Vượng cũng không cảm thấy bất ngờ với phản ứng của Tả Khâu Vịnh, cô gái đến khích bác ly gián đã chết, thì tất cả ảnh hưởng của cô gái đó cũng đều biến mất, thậm chí kể cả ảnh hưởng với Tả Khâu Vịnh. Sau khi suy nghĩ kỹ một lúc, Lý Hỏa Vượng chậm rãi lên tiếng.

“Ta muốn nói những việc này, nhớ lại thời gian trước đây, ta chưa từng gặp cô gái này, ban đầu khi họ giám sát ta, cô ta cũng có mặt, cô gái này chính là một Ti Mệnh của con voi khác.

“Mấy lần trước chúng ta liên tục gây chuyện, chắc chắn đối phương sẽ hành động, chỉ là ta không ngờ, đối phương lại làm đến hoàn hảo như vậy, lại cử người đến muốn khích bác ly gián.

“Cũng may ta phản ứng nhanh, trước khi nàng ta thành công thì ta đa ngăn cản được, nếu chúng ta ra tay xử lý lẫn nhau, vậy thì mưu kế của bọn họ sẽ thành công, dù sao cuộc giao đấu giữa Ti Mệnh cũng không phải trò đùa"

Nghe thấy lời này, Tả Khâu Vịnh liền hiểu ra.

“Thì ra là vậy, vậy được, không còn việc gì nữa thì ta về trước đây, ngươi nghĩ cách liên lạc với Ti Mệnh khác, xem xem ta ở dưới có chỗ nào có thể giúp được không"

“Nói rõ trước đã, ta không đến được Bạch Ngọc Kinh, nếu bên trên thực sự đấu nhau, ta cũng không giúp được.

“Ừm, ta biết, Thanh Vượng Lai nói đúng, ta cũng nghĩ như vậy, nhưng trước đây ta thực sự không ngờ, hai chị em các ngươi lại có thể tin lời ta nói"

Lý Hỏa Vượng đứng lên, đang định tiễn khách.

Nhưng đúng lúc này, Tả Khâu Vịnh đang đi định, Đầu Tử bỗng từ phía xa đi đến.

“Người này là..."

“Hắn là người mình, tin tức rất nhanh nhạy, xem xem hắn muốn nói gì đi Lời của Lý Hỏa Vượng khiến Tả Khâu Vịnh dừng bước chân.

Đầu Tử đến trước mặt hai người, đầu tiên là hành đại lễ với Lý Hỏa Vượng, sau đó đến bên cạnh Tả Khâu Vịnh, lên tiếng định nói gì đó.

Nhưng đâu ngờ hắn còn chưa nói ra lời, một đống chất lỏng màu

đen từ một điểm trên đầu Đầu Tử phun ra, trực tiếp phun lên lồng ngực của Tả Khâu Vịnh.

Không ai ngờ Đầu Tử lại làm vậy, Tả Khâu Vịnh và Lý Hỏa Vượng cũng không phản ứng kịp.

Khi Tả Khâu Vịnh phản ứng lại, thì đã muộn, loại chất lỏng như nhựa đường đó nhanh chóng lan ra khắp cơ thể hắn, cho dù tước đi cũng sẽ mọc lại.

“Đầu Tử! Ngươi muốn làm gì!"

Lý Hỏa Vượng rút kiếm ra chém, trực tiếp chém xuống đầu của Tả Khâu Vịnh.

Nhưng như vậy cũng vẫn muộn, có thể mọc ra lại dưới đầu của Tả Khâu Vịnh vẫn dính chất lỏng cổ quái đó.

“Làm gì hả? Ha ha ha! Trước đó chẳng phải ta nói với ngươi rồi sao, ai thắng thì ta giúp người đó. Đầu Tử nói xong, chậm rãi lùi lại, dần dần cách xa Lý Hỏa Vượng.

“Ta nói lời thật lòng đó, chẳng qua ấy mà, thực ra ta cảm thấy bên phía Phúc Sinh Thiên nắm phần thắng lớn hon. Hahaha!"

“Không phải chứ, không phải chứ? Hồng Trung à, Chắc không phải ngươi tin chứ? Chắc không phải ngươi cảm thấy ta thực sự toàn tâm toàn ý giúp ngươi chứ? Chắc không phải ngươi cảm thấy hai chúng ta không đánh không thành bạn chứ?"

Nói đến đây, Đầu Tử nói đến ôm bụng cười lớn haha.

“Hahaha! Ngươi tin rồi, ấy vậy mà ngươi lại tin rồi! Hahaha!"

Đầu Tử cười không ngừng, ngẩng đầu lên nhìn ra cánh cửa bên ngoài trời.

“Lý Tai, Lý Tai, cả ngươi nữa, chắc không phải ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm đến chút lợi ích của ngươi đấy chứ?

Rất tiếc, đối phương cho ta nhiều lợi ích hơn ngươi nhiều"

Lý Hỏa Vượng tức đến toàn thân run lên, một cơn giận dữ sôi sục dâng lên trong lòng, hắn xông lên trước hai bước, trực tiếp tóm chặt Đầu Từ nạm bạc trên bàn trong lòng bàn tay.

Đôi mắt hắn giận dữ trừng nhìn thứ trong tay.

“Đầu Tử, có lẽ ngươi đã hiểu nhầm một chuyện, trước đây ta không dùng lợi ích để lôi kéo ngươi, mà ta uy hiếp ngươi! Nếu ngươi không làm theo lời ta, mẹ kiếp, ta giết chết ngươi!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng trực tiếp ném xúc xắc trong tay vào miệng mình, nhai ngấu nghiến cót két vang lên.

Chỉ lúc sau, xúc xắc bị hành hạ đầy dấu răng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cắn mạnh, rắc một tiếng xúc xắc nứt ra, một loại chất lỏng màu trắng bạc hơi phát sáng nhỏ ra từ bên trong.

1019 chữ

Chương 1431: Hành Động Kỳ Lạ

“Trời ơi...trời ơi! Lý Hỏa Vượng, ngươi phát bệnh thần kinh gì thế hả! Đang yên đang lành lại đi cắn xúc xắc! Cái loại xúc xắc để lừa đảo này bên trong có thủy ngân đó.

Nhìn thấy hành động kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng, Trần Hồng Du chạy đến, thò tay vào trong miệng Lý Hỏa Vượng, định cướp xúc xắc trong miệng hắn ra.

“Mau! Mau nhổ ra đi, sau đó đi xúc miệng! Loại thủy ngân này có kịch độc đó! Ngươi muốn chết hả?"

Ngũ Kỳ lấy ra một hộp sữa bò trong tủ lạnh ném đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Tuy những người khác đều đang khuyên ngăn, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không có ý buông tay, cắn đến răng lợi chảy cả máu mà hắn vẫn cắn thật mạnh, hôm nay Đầu Tử buộc phải chết!

“He, lại có kịch hay để xem rồi.

Ba Nam Húc nở nụ cười thú vị nằm lên sofa, cùng em trai của nàng vừa lướt điện thoại vừa xem kịch vui ở phía không xa.

Trong lúc đang vô cùng hỗn loạn, Thanh Vượng Lai mỉm cười đi đến, đầu tiên hắn đưa tay khoác vai Lý Hỏa Vượng, sau đó tay phải nắm chặt thành nắm đấm, trực tiếp ra một chiêu thụi ngay vào bụng của Lý Hỏa Vượng.

“Bành” một tiếng vang lên, cú đấm mạnh khiến cả người Lý Hỏa Vượng bay ra một đoạn, dưới sức va đập mạnh như vậy, xúc xắc nứt rạn trong miệng hắn cũng được bắn ra.

Tả Khâu Vịnh nhanh chóng thu lại cánh tay vừa đấm vào bụng Lý Hỏa Vượng, rồi lại mau chóng đưa, trực tiếp tóm xúc xắc bị nứt rạn vào trong lòng bàn tay mình.

“Lý Hỏa Vượng, đừng kích động, bất kể ngươi gặp phải chuyện gì thì cũng đừng kích động, còn có chúng ta ở đây.

Thanh Vượng Lai khuyên nhủ xong, trực tiếp đưa sữa bò của Ngũ Kỳ qua.

“Xúc miệng trước đi, sau đó uống hết, protein trong sữa bò sẽ hòa tan thủy ngân, ngăn cơ thể ngươi hấp thụ thủy ngân, thủy ngân không phải trò đùa đâu, ăn vào bụng sẽ chết người thật đấy"

Lý Hỏa Vượng trực tiếp đập bay hộp sữa bò, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm xúc xắc trên tay đối phương.

Lý Hỏa Vượng nuốt nước miếng kèm máu, định cướp xúc xắc lại, nhưng Thanh Vượng Lai đâu có chịu, chỉ sợ hắn lại nhét vào miệng nhai.

"Đầu Tử! Ngươi tưởng ngươi đã có chỗ dựa mới thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm sao? Ta nói cho ngươi biết!

Ti Mệnh mãi mãi là Ti Mệnh, trong trận chiến này, tên đó chỉ xứng làm quân cờ!” Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói lời này, Đầu Tử chồng chất vết thương cũng không quan tâm đến vết thương của mình, hắn cười đùa cợt nhả lên tiếng nói:

“Xem ngươi nói kìa, con người luôn phải có đường lui cho mình

phải không, so với trở thành xúc xắc, ta giống trở thành người ném xúc xắc hơn. Nếu con người không có đường lui cho mình, thì chẳng khác gì người chết.

“Một điều nữa, ta hợp tác với ai cũng không thể với ngươi, ngươi điên điên khùng khùng thật không đáng tin, đừng quên ban đầu Gia Cát Uyên cũng không tin ngươi.

“Ngươi chết đi cho ta!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng tức giận hét lên một tiếng, cả cơ thể của Đầu Tử lập tức tan tành thành bốn năm mảnh.

Nhưng cái đầu vuông đó rơi xuống đất xoay vài vòng, đối diện với Lý Hỏa Vượng đã đạt đến bảy luận, hắn cũng không hề sợ hãi.

“He he he! Lý Hỏa Vượng, sợ rằng ngươi không còn thời gian lãng phí với ta nữa, ngươi xem đi, Tả Khâu Vịnhkhông còn bao nhiêu hơi sức nữa rồi"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này lập tức quay đầu, thì thấy phía sau mình không còn bóng dáng của Tả Khâu Vịnh, mà thay vào đó là một đống chất lỏng màu tối đang nhúc nhích.

Lý Hỏa Vượng còn nhớ thứ này, thứ này là của Phúc Sinh Thiên, lúc trước Đại Tề cũng bị bao trùm bởi những thứ này, cho nên cây cỏ không mọc nổi nữa!

Một luồng khí lạnh xộc lên não.

“Không hay rồi! Tên này chắc chắn không chỉ đơn giản là đối phó với phân thân của Tả Khâu Vịnh! Thân thể khổng lồ đó cũng gặp nguy hiểm!"

Hiện giờ nội gián đã bị diệt trừ, Tả Khâu Vịnh đã là ngươi bên phía mình, nếu Ti Mệnh máu thịt như hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì sức chiến đấu bên phía mình sẽ bị tổn thất lớn!

Cùng với Lý Hỏa Vượng mau chóng vung tay lướt một đường, một cánh cửa thông đến Thiên Trần Quốc xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc hắn định qua đó, nhìn cái đầu Đầu Tử phía xa, tình hình bên đó gấp gáp, rắc rối bên này cũng không nhỏ.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng suy nghĩ một lát sau, hắn trực tiếp rút xương sống từ sau lưng tiện tay quăng xuống đất.

Không đợi xương sống rơi xuống đất, da thịt máu tươi từ trong xuống sống mọc ra, cuối cùng biến thành một Lý Hỏa Vượng mới.

“Thay ta giết Đầu Tử!"

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng dặn dò bản thân mới tu ra một câu, rồi xông đến Thiên Trần Quốc.

Khi vừa đến Thiên Trần Quốc, Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy không đúng, bầu trời của Thiên Trần Quốc bị rách, hiển nhiên là có thứ gì đó giáng xuống.

“Đáng chết!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, liền xông xuống phía dưới cái lỗ, cùng với hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ một lúc sau, bầu trời tối đen, cả thế giới trời rung đất chuyển.

1052 chữ

Chương 1432: Không Chỉ Là Thân Thể

Đợi khi Lý Hỏa Vượng ổn định bóng hình, thì nhìn thấy cơ thể máu thịt khổng lồ của Tả Khâu Vịnh ngã xuống đất cùng với tiếng chấn rung.

Trong có vẻ cơ thể của đối phương trăm ngàn lỗ hổng, ngũ quan trên mặt gần như không nhìn thấy, toàn bộ đều bị che phủ bởi lỗ hổng chi chít, giống như đài sen không thịt bỏ hạt sen.

Ti Mệnh cường mạnh như vậy lại trông như mắc bệnh truyền nhiễm, cơ thể không chịu kiểm soát run lên, giống như giấy trắng.

Tả Khâu Vịnh giãy dụa muốn bò dậy, nhưng bò mấy lần, cuối cùng

vẫn thất bại.

Tả Khâu Vịnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển, theo lý thì vết thương nhỏ này không làm khó được hắn mới đúng, nhưng những cái lỗ đo không những không biến mất, ngược lại còn không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Không chỉ là thân thể, thậm chỉ cả cây cối đá nham bùn đất đều xuất hiện những cái lỗ chằng chịt, giống như bị lây nhiễm vậy.

Đó không đơn giản là cái lỗ, bên trong có thứ gì đó đang sôi sục!

Rất hiển nhiên đối phương đã có chuẩn bị, đây chính là thủ đoạn của chúng, thấy mình đã giải quyết nội gián, Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên lập tức sử dụng thủ đoạn khác.

Nhưng Lý Hỏa Vượng không quản những việc khác, hắn đến trước lỗ tai của Lý Hỏa Vượng mở cửa chui vào. Sau khi kiểm tra một lượt trong đầu, thấy không còn nội gián, Lý Hỏa Vượng mới thở nhẹ nhõm.

"Cũng may, Ti Mệnh đó chết thật rồi, ít nhất có thể bảo đảm Tả Khâu Vịnh sẽ không giúp bọn chúng"

Lý Hỏa Vượng từ bên trong đi ra, đứng trên mặt Tả Khâu Vịnh, nhìn thấy những thứ to nhỏ khác nhau trong hố. Nếu mình không đoán nhầm, những thứ này từ trên trời rơi xuống.

Vừa nãy không nhìn kỹ, thực ra trong đài sen có “hạt sen.

Trông có vẻ những hạt sen này là vật sống hình bầu dục nào đó, nó căng phồng, trên thân thể béo mập đầy nếp nhăn, trông cực kỳ buồn nôn.

Giữa các nếp nhăn có vài cái râu dài, những thứ này vừa nhìn còn tưởng là lông tóc, nhưng phân biệt kỹ lại thì sẽ phát hiện đó là một loại râu dài màu tối rậm rạp, hoặc là sợi tơ còn chưa trưởng thành.

Những thứ này không ngừng mở rộng, thu nhỏ, loại chất lỏng màu đen cổ quái đó chảy ra từ trong lỗ, đang dần dần lan khắp toàn thân máu thịt khổng lồ của Tả Khâu Vịnh.

Trong Thiên Trần Quốc, dưới bầu trời bị phá mở là cơ thể khổng lồ của Tả Khâu Vịnh.

Trước mặt Lý Hỏa Vượng, cơ thể khổng lồ giống như ngọn núi của Tả Khâu Vịnh lắc lư muốn đứng lên.

Nhưng cùng những cái lỗ trên người hắn mau chóng méo mó, hắn lại mất đi kiểm soát lần nữa, đập mạnh xuống đất.

“Đây chính là chỗ dựa của Đầu Tử ư? Những thứ cổ quái này cũng có thể là Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên? Bọn chúng nắm giữ thiên đạo gì mà lại lợi hại như vậy!"

Lý Hỏa Vượng thấy cảnh này, đồng tử co lại.

Trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Hỏa Vượng không biết rõ, nhưng bây giờ điều duy nhất hắn biết chính là chỉ mới vừa nãy Ti Mệnh sinh trưởng phát triển không ai địch được này lại dễ dàng bị kẻ địch khắc chế.

Thứ rớt ra từ trong lỗ còn cường mạnh hơn cả Tả Khâu Vịnh không ai địch nổi, thậm chí không chừng còn mạnh hơn rất nhiều lần!

“Thanh Vượng Lai! Việc này không phải ngẫu nhiên! Các Ti Mệnh của Phúc thần sớm đã chuẩn bị xong thủ đoạn khác từ lâu rồi!"

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng nói tình hình cho đồng đội của mình.

“Thấy nội gián đã bị chúng ta tiêu diệt, họ lập tức chuyển sang thủ đoạn khác!"

“Đừng cho rằng chỉ có các ngươi thông minh! Chúng ta tiến vào con voi của người khác, người khác cũng có thể tiến vào con voi của chúng ta! Chuẩn bị sẵn sàng! Họ đã bắt đầu phản kích rồi!"

Nghĩ vậy, Lý Hỏa Vượng đang định ra tay, bất kể những thứ quỷ quái này là cái gì, bây giờ mình đã tu chân đại thành, chỉ cần những thứ này có hình dạng, thì chắc chắn có thể đối phó.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng giơ tay hai, định tu cho toàn bộ những cái lỗ này khép lại thì một tiếng ho khan già nua vang lên.

“Là ai?"

Lý Hỏa Vượng toàn thân căng chặt lập tức nhìn sang bên trái, sau đó hắn thấy một lão ăn xin cầm chiếc bát gỗ, chống gậy run rẩy đứng cách mình không xa.

Chân trái của ông lão ăn xin bị què, đi lại cà nhắc, quần áo của hắn cứ như cả đời chưa từng thay, áo ngắn không che hết cơ thể, như mấy mảnh vài vụn rách vá lại với nhau vậy, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn thể hiện cuộc sống vất vả khổ sở.

Bộ dạng của lão ăn xin này trông có vẻ chẳng khác gì với ăn xin trong Thượng Kinh Thành, nhưng Lý Hỏa Vượng biết chắc chắn hắn không phải là lão ăn xin bình thường.

Phải biết rằng Tả Khâu Vịnh là Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển, một lão ăn xin bình thường đứng trên Ti Mệnh sinh trưởng phát triển, thì cơ thể của hắn không thể nào không phát triển biến dị.

Khi thấy cả đôi mắt của lão ăn xin bắt đầu lồi ra ngoài, và mấy con sâu trùng màu xanh quái dị không ngừng nhúc nhích bên trong, Lý Hỏa Vượng biết lão ăn xin này chỉ có một thân phận, đó chính là Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên!

Một con sâu khác ngoài sâu trùng!

1099 chữ

Chương 1433: Có Chúng Ta Ở Đây

Lý Hỏa Vượng liếc nhìn các lỗ lớn nhỏ trên người Tả Khâu Vịnh một cái, rồi lại nhìn lão ăn xin trước mặt một cái.

"Làm sao? Bên phía Phúc Sinh Thiên chỉ cử hai ngươi đến thôi sao?"

Vừa nói, trong lòng Lý Hỏa Vượng vừa cảnh giác cao độ, không ngừng tưởng tượng Ti Mệnh trước mặt này định sử dụng cách tấn công nào.

Đối phương có thể dễ dàng đánh bại Tả Khâu Vịnh, lại thêm thiên đạo cổ quái mà Ti Mệnh bên Phúc Sinh Thiên nắm giữ, hắn rất khó tưởng tượng được thủ đoạn tấn công tiếp theo của đối phương kinh thiên động địa đến mức nào.

Cho dù hiện giờ mình tu chân đại thành, nhưng cũng không bảo đảm được chắc chắn mình có thể đối phó được hắn.

“Đừng sợ, có chúng ta ở đây.

Nghe thấy lời của Triệu Sương Điểm và những người khác, trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng bình tĩnh hơn.

Đúng lúc này, lão ăn xin khẽ hít một hơi, trong cổ họng phát ra tiếng đờm đặc khừng khực.

“Hai người là đủ rồi"

Nói xong hắn run run đưa tay vào trong lòng mình, rất hiển nhiên đang định tấn công!

Lý Hỏa Vượng không thể nào để hắn ra tay trước, đôi mắt bỗng trừng nhìn, dưới ánh nhìn chằm chằm của hắn, cơ thể của ông lão ăn xin bắt đầu thối rữa, cơ thể chết ngay lập tức.

Nhưng dường như cái chết không hề ảnh hưởng chút nào đến ông lão ăn xin, cho dù cái đầu nát rữa, cơ thể vẫn động đậy, hắn dùng chút sức lực cuối cùng, đưa thứ trong lòng đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Đối diện với thứ của đối phương, Lý Hỏa Vượng giơ tay phải che mặt, kinh sợ nhanh chóng lùi sau mấy bước.

Nhưng không có thiên đạo thoát ra, không có trời long đất lở, thậm chí không có chút động tĩnh nào, đòn tấn công của đối phương nhẹ hơn nhiều so với hắn nghĩ vừa nãy.

Cùng với cánh tay cuối cùng của lão ăn xin nát rữa thành xương khô ngã xuống đất, cái thứ trong tay tích tích rơi xuống lăn đến dưới chân Lý Hỏa Vượng.

“Đây là"

“Đừng nhìn!"

Tuy không biết là rốt cuộc ai đang nhắc nhở mình, nhưng cũng đã muộn, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn nhìn thứ đó.

Đòn tấn công của Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên cũng không phải thứ gì ghê ghớm, cũng chẳng có nguy hiểm gì, chỉ là một cái khuy trên áo khoác nữ bình thường.

“Khuy áo, khuy áo?"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm cái khuy áo đó, nhất thời ngẩn người tại chỗ, dường như cái khuy áo này có pháp lực vậy.

“Sao thế, ngươi không sao chứ?"

Khi Huyền Tẫn cầm Tích Cốt Kiếm dẫn theo một đám người vội vàng chạy đến, thì thấy cảnh kỳ lạ trước mắt.

Lý Hỏa Vượng vốn không nghe thấy âm thanh xung quanh, cứ ngẩn ngơ đứng nhìn cái khuy áo đó, những hình ảnh xếp chồng bên cạnh hắn bắt đầu rung lên dữ dội.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng hành động, hắn khom lưng xuống, đưa tay nhặt cái khuy dưới đất lên.

“Ta nghĩ ra rồi, đây là chiếc khuy trên áo của mẹ ta, nàng rất thích chiếc áo này.

Lời vừa được nói ra, đồng tử của hắn co lại, sau đó Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu nhìn bầu trời bị rách.

Hắn nhớ ra rồi, cuối cùng hắn cũng nhớ ra rồi, ban đầu lúc ở An Từ Am, mình đã từng muốn phân biệt hai bên rốt cuộc là giả hay là thật, cố ý lén giấu một chiếc khuy áo của mẹ.

Nhưng lúc đó sau khi mình về đến, lại không tìm được cái khuy nào, cho nên mình mới đoán định thế giới hiện thực là giả!

“Nếu nói ban đầu cái khuy đó thực sự được ta mang đến đây, cũng có nghĩa là, thế giới đó là thật?"

“Đợi đã! Thế giới đó? Thế giới đó là thế giới nào?"

Ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, lập tức các loại thông tin và hình ảnh mau chóng ào vào trong đầu hắn. Hắn nhở ra, cuối cùng hắn đã nhớ ra, ban đầu vì Dịch Đông Lai thôi miên nên quên tất cả mọi thứ, lúc này, cuối cùng hắn cũng nhớ ra toàn bộ.

“Ta vốn không phải là người của nơi này! Ta từ thế giới hiện đại xuyên không đến đây!"

"Bốp” một tiếng, dường như có thứ gì đứt đoạn, Lý Hỏa Vượng ôm cái đầu đau như búa bổ của mình loạng choạng ngã xuống đất.

Khi hắn mở mắt ra, thì phát hiện thất luận trong cơ thể mình biến thành sáu luân, những biến hóa xung quanh biến mất.

“Không được! Không thể rút lui vào lúc này! Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên ở ngay bên cạnh ta! Không có thất luân, ta không phải là đối thủ của hắn!"

Cách tấn công của đối phương thực sự quá kỳ lạ, dù thế nào Lý Hỏa Vượng cũng không ngờ, cái khuy đó lại khiến mình từ bảy luân trở về sáu luân.

Đối phương ở ngay bên cạnh mình, nhưng lại cứ vào lúc này thực lực của mình giảm mạnh, với tình hình này, thì sẽ chết người đó!

Mình chỉ có sáu luân vốn không phải là đối thủ của Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên, càng đừng nói bây giờ có tận hai người!

Lý Hỏa Vượng sợ đến toát mồ hôi cắn chặt răng, cố hết sức nhắc đi nhắc lại trong lòng, cơ thể mình là thất luân, trong cơ thể mình là thất luân.

Lý Hỏa Vượng không ngừng nhắc đi nhắc lại, tình hình xung quanh hắn thay đổi biến hóa lần nữa, sắp dính lại với nhau.

Đối phương khó khăn lắm mới thi triển thủ đoạn khiến Lý Hỏa Vượng thoát khỏi trạng thái đó, làm sao có thể để Lý Hỏa Vượng dễ dàng biến trở lại. Trong lúc Lý Hỏa Vượng nhắc nhở mình liên tục, thôi miên bản thân phải tin là thật, một cái lỗ đen to bằng đầu

ngón tay xuất hiện trên đầu Lý Hỏa Vượng, sau đó cái lỗ đen giống như biết sinh sôi nảy nở, không ngừng lan rộng ra.

1012 chữ

Chương 1434: Cơ Thể Dần Biến Mất

Chỉ lúc sau, đã lan khắp cả đầu cả mặt Lý Hỏa Vượng, những suy nghĩ kiên định liên tục mọc ra trong đầu Lý Hỏa Vượng cũng nhanh chóng biến thành chất rắn thuận theo những cái lỗ lọt xuống bên chân.

Biến hóa như vậy, không những khiến Lý Hỏa Vượng không thể tập trung suy nghĩ, mà càng khiến hắn vừa bước vào ngưỡng cửa thất luân đã phải lùi trở lại.

Cho dù bây giờ Lý Hỏa Vượng không ngừng dùng ngón tay bóp cái thứ trong cái lỗ trên mặt mình ra, nhưng cũng chẳng ích gì, những cái lỗ này sinh sôi lan ra còn nhanh hơn tốc độ hắn bóp.

Cuối cùng thậm chí xuất hiện tình trạng có mấy con sâu trùng bị tắc nghẽn trong một cái lỗ, xảy ra tình trạng này, cả cái đầu của Lý Hỏa Vượng sưng phồng, trông vô cùng kinh hãi.

"Bành!" một tiếng, một con sâu trùng to bằng căn nhà chui ra từ trong cái lỗ trên mặt Tả Khâu Vịnh, mang theo chất dịch nhầy nhớp trực tiếp đập lên người Lý Hỏa Vượng.

Cùng với tiếng nứt xương, xương cốt kinh mạch trên người Lý Hỏa Vượng bị đập đến đứt đoạn, sâu trùng trong cái lỗ trên mặt hắn cũng bị đập nát, một con sâu thân mình dài trắng như hoa bò ra từ bên trong. Nhưng vẫn chưa hết, cùng với sâu trùng trên người Lý Hỏa Vượng không ngừng trườn bò, trên người đó cũng mọc ra các loại lỗ đen chật kín, từng lối đi rỗng được hình thành từ lỗ đen chui ra từ bên trong.

Họ loạng choạng lảo đảo cứ như vừa mới biết đi, khi lòng bàn chân của họ tiếp xúc với mặt đất, đều sẽ sinh ra lỗ thủng, rồi sinh ra sâu trùng.

Thấy những người này bao vây đến muốn ra tay với mình, Lý Hỏa Vượng lập tức định sử dụng năng lực tu chân của mình để phản kích, nhưng lúc này hắn không tập trung chú ý được, không thể tu được, bất luận lúc này hắn đang có suy nghĩ gì cũng bị lọt mất từ trong cái lỗ trên đầu, bọc lớp chất lỏng dính nhớp đùn xuống đất. Lý Hỏa Vượng vô cùng đau khổ cúi người nhặt một đống suy nghĩ tu chân lên, định nhét lại vào trong đầu mình.

Nhưng đối phương không muốn để Lý Hỏa Vượng đạt được mục đích, thò cánh tay nổi đầy lỗ chi chít đến, cùng với tay của hắn ấn lên tay của Lý Hỏa Vượng, từng cái lỗ giống như cái thìa, dần dần đào thịt của Lý Hỏa Vượng.

Cứ đào từng thìa từng thìa như vậy, cơ thể của Lý Hỏa Vượng dần biến mất, cuối cùng chút sinh khí cũng biến mất, lúc này tình hình trở nên vô cùng cấp bách.

Giả dụ cơ thể của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến mất, cho dù hắn tu chân cũng sẽ không trở lại nữa.

“Triệu Sương Điểm! Thanh Vượng Lai! Ngũ Kỳ! Trần Hồng Du! Các ngươi đâu rồi! Mau giúp đỡ đi!"

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng nhìn lên bầu trời bị rách tìm kiếm sự giúp đỡ. Nhưng họ vừa mới còn thề thốt sẽ giúp đỡ, lúc này lại không có chút động tĩnh nào, không có chút thay đổi nào.

Thấy Lý Hỏa Vượng bị đối phương khống chế, thực sự sắp chết, một tiếng thét lớn từ phía xa vang lên.

“Cút ra cho ta!"

Một luồng gió mạnh thổi qua, lập tức thổi cho các đường nét trên người lỗ nghiêng ngả xiên xẹo, và quấn chặt lấy nhau. Nhân lúc này, Huyền Tẫn xuất hiện bên cạnh Lý Hỏa Vượng, trực tiếp tóm lấy hắn, nhanh chóng rút lui rời khỏi vòng bao vây của đối phương.

Những con sâu trùng bò ra từ trên người Tả Khâu Vịnh rơi về phía Huyền Tẫn như mưa rơi, muốn ngăn cản hắn bỏ chạy.

Nhưng mỗi một lần sâu trùng rơi xuống, đều sẽ bị gió mạnh thổi

đến khiến cơ thể đổ nghiêng ngả.

Đợi khi Huyền Tẫn chạy cách xa kẻ địch rồi dừng lại, Lý Hỏa Vượng biết rốt cuộc là ai đang giúp mình, chỉ thấy bên trái mình, Lý Hỏa Vượng với một tay cầm Tích Cốt Kiếm, đứng ở đó cùng ánh mắt kiên định.

Là Lý Hỏa Vượng đã cứu Lý Hỏa Vượng, chỉ có điều Lý Hỏa Vượng này là người mà ban đầu hắn để lại ở bên phía đó giết Đầu Tử.

“Sao ngươi lại đến đây? Đầu Tử chết chưa?"

Lý Hỏa Vượng ôm cái đầu trăm ngàn lỗ thủng của mình, hỏi với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Đã là lúc nào rồi mà còn quản Đầu Tử, việc chính quan trọng hơn, vừa nãy Huyền Tẫn thấy bên phía ngươi gặp rắc rối, cho nên bảo ta đến giúp ngươi.

Lý Hỏa Vượng nói xong, nhìn sang cơ thể Tả Khâu Vịnh như dãy núi ở phía xa với ánh mắt nghiêm trọng, lúc này Tả Khâu Vịnh hoàn toàn thay đổi.

Các lỗ thủng to nhỏ chằng chít phủ khắp toàn thân hắn, loại sâu trùng quái dị không ngừng chui ra từ trong lỗ thủng, tiết ra chất lỏng, nhúc nhích trườn bò.

Lúc này, Tả Khâu Vịnh hoàn toàn biến thành một ngọn núi sâu trùng sống, biến thành hang ổ bằng thịt của loại sâu trùng này.

Trong lúc hai người nói chuyện, núi sâu trùng đột nhiên đổ sập, vô số sâu trùng từ trên người Tả Khâu Vịnh rơi xuống, ào về phía bên này như sóng biển.

Những chỗ mà loại sâu trùng cổ quái này bò qua, tất cả đều bị nhiễm màu đen bảy sắc mờ mờ, bọn chúng không đơn giản chỉ là tấn công Lý Hỏa Vượng, bọn chúng dường như đang nuốt gọn cả Thiên Trần Quốc!

1038 chữ

Chương 1435: Chỉ Có Mình Ngươi Phát Điên

“Mau giúp ta! Giúp ta đuổi hết đám sâu trùng trên đầu ta đi! Có bọn chúng trên đầu, ta không đạt đến bảy luận được!"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, lập tức trừng nhìn về phía đầu của hắn, nhưng bất luận hắn tu chân thế nào, đám sâu trùng vẫn không ngừng mọc ra, không thể loại bỏ được tận gốc, với tình hình này, tu chân không có tác dụng gì.

"De ta"

Huyền Tẫn nói xong, lập tức giơ tay phải, vô cùng dứt khoát chém cái đầu có hàng trăm nghìn lỗ thủng của Lý Hỏa Vượng.

Không đợi đầu rơi xuống đất, Huyền Tẫn trực tiếp đá cái đầu sang một bên, sau đó hắn quay sang hỏi cơ thể không đầu đang ngẩn ngơ tại chỗ.

“Thế nào?"

Cũng coi là thoát khỏi đám sâu trùng đó. Sau khi cảm thấy suy nghĩ trong đầu mình không còn lọt đi mất nữa, Lý Hỏa Vượng không đầu chậm rãi thở nhẹ nhõm.

“Tốt hơn nhiều rồi"

Liền sau đó, cùng với hắn nắm chặt nắm đấm, không ngừng mặc niệm trong lòng, thất luân ẩn giấu trong lòng xuất hiện lần nữa, trạng thái chồng chất đặc biệt đó lại xuất hiện.

Sau đó hắn lập tức quay đầu la mắng Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai.

“Đợi xem kịch phải không? Đây là sự giúp đỡ của các ngươi hả? Đám Ti Mệnh các ngươi đều chẳng coi lời đã thề hứa ra gì sao?"

Mấy người bị Lý Hỏa Vượng mắng đều tỏ ra khó hiểu.

“Ngươi muốn bọn ta giúp cái gì? Vừa nãy chỉ có một mình ngươi ở đó phát điên thôi, bọn ta hoàn toàn không hiểu ngươi muốn nói gì"

Khi nghe thấy lời của đối phương, Lý Hỏa Vượng lập tức nản lòng, nhất thời không biết phải nói thế nào.

“Không quan tâm những việc này nữa, bây giờ ta không có thời gian giải thích với các ngươi! Giờ người ta đã đánh đến nhà rồi! Mau chuẩn bị sẵn sàng đi! Tất cả hành động đi!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng có tiếng động khe khẽ.

“Suỵt! Có nguy hiểm đang đến gần chúng ta! Đó là âm thanh lên đạn” Vẻ mặt Lý Hỏa Vượng biến sắc, lập tức rút súng ngắn của mình ra, mau chóng mở chốt an toàn.

“Vừa nãy sao không phát hiện ra? Sao tên điên khùng này nói đến là đến? Đúng là cái miệng quạ đen"

Ba Nam Húc đang nhai gì đó trong miệng đứng lên từ sofa với vẻ mặt bất mãn.

Triệu Sương Điểm ở một bên không nói gì, hứng thú nhìn chằm chằm Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, bây giờ bệnh tình của ngươi không ổn định, ngươi ở trong đợi, ta và những người khác đi ra ngoài"

Thanh Vượng Lai nói xong, cầm vũ khí dẫn những người khác xông về phía cổng lớn.

Lý Hỏa Vượng cười lạnh lùng một tiếng.

“Như vậy mới đúng chứ, ít nhất còn có ích"

Nói xong, hắn dẫn Lý Hỏa Vượng khác xông về phía núi sâu trùng phía xa.

Đã có họ ngăn cản, cái khác thì không nói, ít nhất hai Ti Mệnh này sẽ không có quân chi viện nữa.

Nếu Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, muốn đến địa bàn của Bạch

Ngọc Kinh tự do thích đến lúc nào thì đến, vậy coi nơi này thành cái gì chứ.

Nhưng rất hiển nhiên Ti Mệnh đã xuống đây này rất khó đối phó, bất kể bây giờ hai Lý Hỏa Vượng tu chân thế nào, thi triển mọi cách, những những cái lỗ đó vẫn liên tục lan rộng, đám sâu trùng vẫn đang gặm nhấm Thiên Trần Quốc.

“Vãi!"

Lý Hỏa Vượng dừng lại, rút điện thoại ra không hề do dự gọi cho Thanh Vượng Lai.

“A lô, là ta! Các ngươi để thuốc diệt côn trùng ở đâu?"

“Ngươi đừng hỏi ta để làm gì! Cứ nói trong nhà ngươi có hay không thôi!"

Sau khi có được câu trả lời, Lý Hỏa Vượng lập tức ném điện thoại, lao ra tủ giày.

Mở tủ giày ra, lấy được thuốc diệt côn trùng vỏ hộp màu vàng, Lý Hỏa Vượng lắc thật mạnh, sau đó ấn mạnh đầu xịt.

“Na Na! Theo ta, ban cho những thứ này cái chết, chúng ta phải để Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên có đến mà không có về!” Cùng với tiếng xì, núi sâu trùng không ngừng nhô cao của Tả Khâu Vịnh dần bị tiêu diệt, dần lộ ra cái hang ổ sâu trùng ghê tởm khắp người khắp mặt hắn.

Nhưng nhìn Lý Hỏa Vượng đầy lỗ thủng trước mặt, Lý Hỏa Vượng rất đau đầu, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Bây giờ Tả Khâu Vịnh bị người ta khống chế, sâu trùng dễ loại bỏ, nhưng hang ổ sâu trùng thì không thể, nếu không loại bỏ hang ổ sâu trùng, bất luận giết bao nhiêu lần, thì sâu vẫn sẽ không ngừng bò ra.

Nhìn những cái lỗ thủng chằng chít ghê tởm đó, Lý Hỏa Vượng đau đầu bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, vui mừng điên cuồng cầm điện thoại trên sofa gọi đi lần nữa.

"Bảo Trần tỷ vào đây! Ta cần năng lực đặc biệt của nàng!"

Chẳng bao lâu, tiếng phụt phụt vang lên liên tiếp, tất cả sâu trùng trong lỗ thủng đều giống như mụn bọc trên mặt Trần Hồng Du, cả nhân và nước đều phun ra ngoài.

Liền sau đó, những lỗ thủng đã không còn sâu trùng trên người Tả Khâu Vịnh bắt đầu thối rữa bốc mùi. Núi sâu trùng vừa nãy hoàn toàn biến thành núi thịt rữa, mùi thối nồng nặc gần như sắp ngưng tụ lại.

Nhưng rất nhanh phần máu thịt thối rữa đó được cắt đi, máu thịt mới được sinh ra, chỉ cần thoát khỏi khống chế, thì chút thương tích này chẳng là gì đối với Tả Khâu Vịnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển.

1012 chữ

Chương 1436: Ta Tạm Thời Không Chết Được

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng thở nhẹ nhõm cho rằng vấn đề đã được giải quyết, roạt roạt tiếng kính vỡ vang lên, một thứ đen xì tròn tròn được ném đến trước mặt hắn.

Khi thấy thứ đó, Lý Hỏa Vượng lập tức hít khí lạnh, tê dại da đầu.

“Không ổn! Là lựu đạn! Mau chạy đi!"

Lý Hỏa Vượng lập tức quay người, kéo theo Dương Na ở bên cạnh xông về phía phòng rửa tay ở phía xa.

Nhưng không đợi họ xông đến chỗ trốn, một tiếng nổ kịch liệt khiến cả người Lý Hỏa Vượng bị hất bay lên. Một lúc sau, trong phòng khách đầy khói bụi, Dương Na bị chảy máu đầu, ôm cái đầu mơ hồ đau đớn mở mắt. Cảnh lọt vào mắt nàng là phần lưng máu thịt lẫn lộn của Lý Hỏa Vượng. Khi nàng thấy Lý Hỏa Vượng ở phía sau nàng bảo vệ nàng như tấm khiên, nàng đau lòng đến rơi nước mắt.

Nàng vất vả ôm Lý Hỏa Vượng lên, sau đó nhìn phần lưng chồng chất vết thương của hắn, cũng không biết phảilàm gì.

Dương Na nghẹn họng không ngừng vỗ nhẹ lên khuôn mặt của Lý Hỏa Vượng, muốn hắn tỉnh táo lại.

Nhìn Lý Hỏa Vượng không rõ sống chết, Dương Na vô cùng sợ hãi, nàng thực sự sợ Lý Hỏa Vượng không tỉnh lại, chết hoàn toàn.

“Lý Hỏa Vượng! Ngươi không được chết, ngươi nghe thấy chưa, không có lệnh của ta! Ngươi tuyệt đối không được chết!"

“Khụ khụ khụ!"

Lý Hỏa Vượng vừa ho khan, vừa thò tay ra bên hông, rút một mảnh kính vụn cắm vào thịt mình.

Lý Hỏa Vượng rất yếu, cơ thể đổ về trước dựa vào lòng Dương Na.

“Không sao, không sao. Ta tạm thời không chết được.

“Tại sao ngươi lại đỡ thay ta, ta là Ti Mệnh nắm giữ cái chết mà, ta sẽ không chết"

Dương Na rất đau lòng nói.

Nghe thấy lời của Dương Na, Lý Hỏa Vượng toàn thân đau đớn cũng nở nụ cười khổ, khẽ lắc lắc rồi điều chỉnh hơi thở loạn nhịp của mình.

“Đến phòng của Ngũ tỷ tìm đi, nàng ta có một hộp đựng thuốc"

Nếu đối phương đã đánh đến, chắc chắn không dễ dàng kết thúc như vậy, cho dù bây giờ mình bị thương, cũng không phải là lúc nghỉ ngơi.

“Được! Vậy ngươi ngồi im đừng cử động"

Nói xong, Dương Na liền quay người đi.

“Bên ngoài nhiều người như vậy, mà lại ném lựu đạn vào trong nhà, xem ra họ nhằm vào ta!"

Lý Hỏa Vượng vừa nghĩ vừa rút mảnh vụn kính từ trong thịt ra.

Thanh Vượng Lai trang trí nhà rất đẹp, những những đồ nội thật đẹp đẽ này bị nổ, thì sẽ thành từng con dao giết người.

“Cũng may không đúng chỗ hiểm yếu.

Lý Hỏa Vượng gắng gượng đi đến trước tủ rượu nứt vỡ, đưa tay lấy một chai rượu mạnh, đầu tiên là ngửa cổ uống một ngụm lớn để giảm đau, sau đó giơ chai rượu, đổ hết rượu vào vết thương sau lưng.

Lý Hỏa Vượng vô cùng đau đớn toàn thân run lên, nghiến đến sắp vỡ răng.

Nhưng cũng có tác dụng, hiện giờ đầu óc Lý Hỏa Vượng không mơ

hồ nữa, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Lý Hỏa Vượng lấy điện thoại ra, gọi cho Thanh Vượng Lai lần nữa, nhưng sau cuộc chờ đợi dài đằng đẵng, lại không có ai nghe.

Gọi cho những người khác cũng không có ai nghe máy.

“Xem ra họ đang đánh nhau, nhưng sao bên ngoài không có tiếng súng?"

Lý Hỏa Vượng lê cơ thể bị thương lại gần về phía cửa.

Không đợi hắn lại gần, một thứ màu đen lại được ném đến bên chân Lý Hỏa Vượng, thấy thứ gần trong gang tấc đó, đầu óc Lý Hỏa Vượng lập tức trống rỗng.

Bây giờ muốn chạy cũng không kịp, Lý Hỏa Vượng quyết tâm dứt khoát, cầm lấy lựu đạn đó với tốc độ nhanh nhất ném thật mạnh ra ngoài cửa sổ.

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn dữ dội vang lên, cả khung cửa sổ lập tức nổ tung.

Tuy lựu đạn đó bị ném ra ngoài, nhưng chưa bay đi được bao xa thì đã phát nổ, lực xung kích mạnh vẫn đánh đến người Lý Hỏa Vượng.

Lực cường mạnh khiến cả người Lý Hỏa Vượng bị hất bay, hắn đập mạnh lên tường, vết thương sau lưng vừa ngừng chảy máu cũng bị va đập vỡ ra.

“Vãi! Rốt cuộc bên ngoài đang có chuyện gì!"

Lý Hỏa Vượng ù cả tai, đưa tay phải ra định chống xuống đất để đứng lên.

Nhưng tay phải bỗng nhiên bị trượt, Lý Hỏa Vượng lập tức loạng choạng, ngã lại xuống đất, cơ thể của mình có chỗ nào khác với trước đây rồi.

Hắn nằm dưới đất, giơ tay phải xem lên, Lý Hỏa Vượng liền phát hiện năm ngón tay của mình đã không cánh mà bay, cả cánh tay nở

hoa như nòng súng nổ tung.

Nhưng điều thần kỳ là, cho dù cánh tay của hắn bị thương đến như vậy, Lý Hỏa Vượng lại không cảm thấy đau, không hề đau chút nào.

Lý Hỏa Vượng hành động, hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, một tay cởi dây giày, liên tục quấn chặt lên cánh tay gãy, tránh để mình mất quá nhiều máu.

Dùng một sợi dây giày để cầm máu, Lý Hỏa Vượng lại cởi dây giày thứ hai, dùng răng cắn chặt, buộc con dao của mình lên tay trái.

Dù hắn bị thương rất nặng, nhưng Lý Hỏa Vượng lại lo lắng cho tình hình bên ngoài hơn.

Tình hình bên ngoài rất không ổn, cho dù Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh đi ra chống đỡ, mà vẫn có lựu đạn bị ném vào đây.

1038 chữ

Chương 1437: Có Ám Tiêu

Cuộc chiến còn kịch liệt hơn nhiều so với hắn nghĩ, với tình hình này, nói không chừng Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đang muốn tiêu diệt hết toàn bộ họ.

Tình hình này, đương nhiên tốt nhất là đám người Thanh Vượng Lai không ngăn kịp, để lọt vài người, nhưng còn có khả năng xấu nhất, khả năng xấu nhất chính là đám người Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm đã chết hết! Lúc này, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn đang nghĩ đến khả năng xấu nhất, dù sao trước nay hắn chưa từng gặp được chuyện tốt.

Nghĩ theo một phương diện khác, càng kiên định thêm lòng quyết tâm của Lý Hỏa Vượng, đối phương phản ứng như vậy vừa hay chứng minh cách làm của mình trước đây là chính xác.

Bất luận là xưởng ma túy dưới sa mạc, hay là Ti Mệnh mà mình đã quên mất ở trên biển đó, thì hành động của mình và Triệu Sương

Điểm thực sự đã uy hiếp được họ!

Lý Hỏa Vượng loạng choạng xông vào trong phòng của Ngũ Kỳ, đúng lúc Dương Na lấy được thuốc đang lao ra ngoài.

“Hỏa Vượng! Tay của ngươi!"

“Đừng quan tâm tay của ta, ngươi nghe ta nói này! Chốc nữa ta xông ra từ phía trước, khi ngươi nghe thấy tiếng nổ, thì phải nhảy ra ngoài từ cửa sổ phía sau đấy, biết chưa?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nghĩ đến cảnh Dương Na trong nước biển, hắn thực sự không muốn chuyện như thế diễn ra lần nữa.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng hít một hơi thật sâu, lê theo cơ thể tàn phế xông ra phòng khách đổ nát.

Cùng với tiếng ù ù biến mất, tiếng giao chiến bên ngoài cũng truyền vào trong tai hắn.

Nghe thấy những âm thanh này, trong lòng Lý Hỏa Vượng khẽ thở nhẹ nhõm, vẫn ổn, cũng may không phải là khả năng xấu nhất.

Các Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đã đánh đến rồi, lúc này, nghĩ việc khác cũng chẳng ích gì, Lý Hỏa Vượng lập tức nắm chặt dao trong tay, quyết tâm, từ bên cạnh lăn vào trong bụi cây.

Mau chóng phân biệt vị trí hai bên địch ta giao đấu và điểm tấn công của hai bên, khi Lý Hỏa Vượng phát hiện đa số đều ở trong rừng trúc, hắn cất bước chân nhẹ nhàng từ bên cạnh lặng lẽ vòng đến phía sau kẻ địch.

Khi sắp đi vòng được đến phía sau đối phương, Lý Hỏa Vượng bỗng tê dại da đầu, cơ thể ngả về phía sau, kinh hãi tránh một viên đạn.

“Có ám tiêu!"

*Ám tiêu: lính gác ẩn trong bóng tối.

Sau khi phân biệt phương hướng với tốc độ nhanh nhất, Lý Hỏa Vượng không hề do dự lao về phía viên đạn bắn ra.

Viên đạn tiếp theo của đối hương vẫn chưa ra khỏi nòng, Lý Hỏa Vượng đã chém toàn bộ ba đầu ngón tay cầm súng của đối phương xuống.

Sau đó Lý Hỏa Vượng không hề do dự cầm dao lao về phía phần bụng của kẻ địch, nhưng đối phương dường như đã dự liệu được cách tấn công của Lý Hỏa Vượng, hình như hắn còn mặc áo chống súng dao, nhất thời con dao của Lý Hỏa Vượng không có tác dụng.

Trong rừng trúc, Lý Hỏa Vượng và đối phương lao vào đánh nhau, tuy đối phương không có ba ngón tay, nhưng Lý Hỏa Vượng cũng không có tay phải.

Đối phương muốn cướp dao, Lý Hỏa Vượng đã buộc chặt dao lên tay mình, nhất thời hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, không ai làm gì được ai.

Lý Hỏa Vượng cầm chặt binh khí trong tay, đâm về phía cổ của đối phương, ở chỗ đó không được bảo vệ, nhưng đương nhiên Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên không muốn chết, dùng bàn tay đeo găng tay quân dụng chống lại đòn tấn công của Lý Hỏa Vượng.

Khi thấy lưỡi dao sắc bén kề mạnh lên yết hầu của đối phương, phụt một tiếng, một lưỡi dao sắc bén xiên ra từ trong yết hầu, chém yết hầu của người đó thành hai nửa Trong ánh mắt không thể tin nổi của đối phương, cơ thể của hắn dần mềm nhũn, ngã xuống đất.

Cùng với cơ thể của hắn đổ xuống đất, Dương Na đứng phía sau bị phun máu đầy mặt xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Nàng thở hổn hển đứng ở đó, con dao trong tay vẫn đang nhỏ máu.

Rất hiển nhiên vừa nãy chính là nàng cầm con dao đâm cổ họng của Ti Mệnh này từ phía sau, cứu Lý Hỏa Vượng.

Dương Na cố gắng bình tĩnh lại, nhìn thi thể nằm dưới đất, nở nụ cười xinh đẹp.

“Ta là Vô Sanh Lão Mẫu, ta không thể bỏ chạy, nếu không có ta, các ngươi không giết được họ.

Sau đó nàng nhìn Lý Hỏa Vượng, nói một cách rất tự nhiên.

“Lý Tai, đừng ngây ra nữa, bên ngoài đã đánh thành ra như vậy rồi, mau đi giúp đỡ đi.

Nghe thấy lời này, tinh thần Lý Hỏa Vượng hơi hốt hoảng, thấy Dương Na như biến thành một người khác.

"Pằng” một tiếng súng vang lên, khiến Lý Hỏa Vượng tinh táo lại, hắn lập tức kéo Dương Na bò xuống đất.

“Theo sát ta!"

“Được!"

Dường như có được sự khích còn vô cùng hưng phấn.

của Lý Hỏa Vượng, lúc này Dương Na không những không hề sợ hãi, ngược lại Lý Hỏa Vượng bò dưới đất bắt đầu phân biệt vị trí của kẻ địch.

Rất hiển nhiên đối phương đã có chuẩn bị, hơn nữa trước ra tay đã chọn xong vị trí, mỗi một điểm thủ dễ công khó đều có người, hơn nữa còn có thể phối hợp với nhau.

Nhìn được ra, sức phản kích của Phúc Sinh Thiên thực sự rất lớn, vì để hủy diệt Bạch Ngọc Kinh, ít nhất điều động mười lăm Ti Mệnh.

1022 chữ

Chương 1438: Chắc Chắn Sẽ Quay Lại

Rắc rối lớn nhất, vẫn là hai Ti Mệnh ở trên nóc mái biệt thự đối diện.

Họ bò ở đó không ngừng bắn, có thể dễ dàng bắn xuống dưới, Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm rất khó tấn công lên bên trên, nhất thời họ vô cùng bị động.

Sau khi mau chóng suy nghĩ một lát, Lý Hỏa Vượng rút điện thoại

ra gọi cho Thanh Vượng Lai.

“A lô, là ta! Ta và Dương Na ra ngoài giúp các ngươi rồi, bên trong cũng không an toàn, ngươi thu hút sự chú ý của họ, ta xem có thể giải quyết được đối phương bò trên trên nóc mái không!"

“Mẹ kiếp, bớt nhiều lời đi! Tam Thanh! Nếu ngươi giỏi như vậy, có bản lĩnh đừng để bọn chúng đánh nổ hang ổ của ngươi đi!"

Lý Hỏa Vượng nói xong trực tiếp tắt máy.

Lý Hỏa Vượng bò trong rừng trúc, nhờ sự che chắn của bụi rậm, chờ đợi Thanh Vượng Lai đến giúp đỡ.

Tuy nhiên cùng với thời gian trôi qua từng chút, Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy đau tay, hơn nữa càng lúc càng đau.

Dương Na cầm khẩu súng của kẻ địch vừa nãy, lập tức quan sát thấy Lý Hỏa Vượng không ổn, vội vàng quan tâm hỏi:

“Làm sao thế? Ngươi không sao chứ? Hay là ta dìu người rời khỏi nơi này trước.

Lý Hỏa Vượng cố chịu lắc đầu, hắn vung tay gãy xuống đất, đau đớn dữ dội khiến hắn tỉnh táo rất nhiều.

"Không được, lúc này ta không tin được họ, hơn nữa, nếu lần này thất bại, sợ rằng ngay cả Bạch Ngọc Kinh cũng mất, chúng ta có thể tháo chạy đến đâu được chứ?"

Trong lúc nói, Lý Hỏa Vượng dựa về phía nàng.

“Không sao, chỉ đau một chút thôi, chỉ cần có ngươi ở đây, thì ta không chết được. Nhìn vẻ lo lắng trên khuôn mặt Dương Na, Lý Hỏa Vượng lại cố giả bộ thoải mái nói tiếp.

"Không sao, chỉ cần chúng ta giết được Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, thì tay của ta có thể trở lại.

Nhưng thực ra trong lòng Lý Hỏa Vượng không chắc chắn lắm, hắn cũng không biết nhân quả của cánh tay gãy này là ở trên Ti Mệnh nào của Phúc Sinh Thiên.

Nghe thấy lời này, Dương Na mừng trong lòng.

“Thế con mắt thì sao? Nếu chúng ta đánh thắng tất cả, có phải có nghĩa là mắt của ngươi cũng có thể quay về không?"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này lập tức ngẩn người, đưa tay sờ hốc mắt trống rỗng của mình.

“Ta không biết, có lẽ là vậy"

“Ừm! Chắc chắn sẽ quay lại!"

Dương Na kiên định gật đầu, trong lòng lặng lẽ hạ quyết tâm, mình phải nghĩ hết mọi cách, lấy lại con mắt đại diện cho hỗn loạn của Lý Hỏa Vượng về.

Bỗng nhiên tiếng vù vù ầm ầm từ đỉnh đầu vang lên, máy bay không người lái mau chóng lóe lên đèn tín hiệu màu xanh từ trên trời lướt qua, thu hút sự chú ý tất cả mọi người có mặt.

Sau khi nhìn thấy ba chiếc máy bay không người lái, trong lòng Lý Hỏa Vượng kinh hãi, lập tức hiểu Tam Thanh đã bắt đầu ra tay rồi.

Hắn mau chóng lăn đi trong rừng trúc, vừa gọi điện vừa dẫn Dương Na xông về phía cửa sổ tầng một của biệt thự.

“Ta ra tay rồi! Cho người của ngươi yểm hộ ta! Thiên đạo cái chết ở chỗ ta! Những người mà ngươi giết không tính! Chỉ có người chỗ ta giết mới tính!"

Tiếng súng vang lên, máy bay không người lái vừa bay lên không trung liền bị đánh hạ, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng đã đến phía dưới cửa sổ của biệt thự.

Một tay cầm chặt con dao, dùng chuôi dao đập mạnh mấy cái vào cửa kính, nghe thấy tiếng kính nứt vỡ, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy vào.

Bên trong vừa tối vừa bẩn, trong có vẻ vẫn chưa hoàn toàn sửa sang xong, nghe tiếng súng trên đầu, Lý Hỏa Vượng nắm chặt con dao, men theo cầu thang chậm rãi lại gần nóc mái.

Trong lòng hắn căng thẳng thấp thỏm, đau đớn trên người cũng mau chóng biến mất, thần kinh cả người cũng căng chặt.

Đúng lúc hắn sắp lên đến được gác xép, tiếng còi cảnh sát phía truyền vào trong tai hắn.

“Mình phải nhanh lên, quy tắc sắp đến rồi!"

Hắn không thể chấp nhận hai bên kết thúc với cách như vậy dưới sự can thiệp của quy tắc của hai bên con voi.

Lý Hỏa Vượng nói xong, bước nhanh lại gần gác xếp, cùng với hắn đặt chân lên gác xếp, phát hiện trên móc mái chéo của gác xếp có một cái cửa sổ, hiển nhiên hai người đó chui lên mái nhà từ chỗ đó.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, lặng lẽ cũng định từ chỗ đó chui ra đánh lén hai Ti Mệnh này.

Nhưng vừa ngẩng đầu, Lý Hỏa Vượng liền nhìn thấy một sợi dây cực nhỏ gần như không nhìn thấy bị mình va đứt.

“Có bẫy!"

Không đợi Lý Hỏa Vượng phản ứng lại, pằng một tiếng súng vang lên, xương đầu gối của Lý Hỏa Vượng lập tức bị vén lên một mảng, lực xung kích cường mạnh trực tiếp và cho hắn ngã về phía sau. Dương Na ở phía sau ghìm chặt Lý Hỏa Vượng, mới khiến Lý Hỏa Vượng không ngã xuống.

“Không sao! Ta...ta không sao!"

Máu không ngừng nhỏ xuống theo tóc mai, khiến con mắt duy nhất của Lý Hỏa Vượng hoàn toàn bị ngâm trong đó, khiến lúc này hắn chỉ mình thấy một mảng đỏ máu.

“Không được! Đã kinh động đến hai người đó rồi! Phải tấn công!"

Lý Hỏa Vượng cởi áo, ném về phía cái lỗ.

1030 chữ

Chương 1439: Không Thể Lật Người

Khi nghe thấy tiếng đan xé rách quần áo dừng lại, Lý Hỏa Vượng cố hết sức lực chui về phía cửa sổ đó.

Một màn đỏ máu, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một bóng người lắc lư đi đến, không hề do dự lao lên, giơ con dao trong tay đâm về phía cổ của đối phương.

Cảm nhận được chất lỏng sền sệt ấm nóng thấm đẫm dây giày quấn chặt con dao của mình, Lý Hỏa Vượng vui mừng, cắt trúng rồi!

Giải quyết được một người, Lý Hỏa Vượng lập tức định tìm người thứ hai, nhưng nhìn khắp, cả mái nhà không có một ai.

Đúng lúc này, một sợi sắt từ phía sau vòng đến, quấn chặt lên cổ của Lý Hỏa Vượng, khiến hắn không thở nổi. Bỗng nhiên tiếng súng vang lên, không phải là tiếng súng của kẻ địch, mà là súng của Dương Na, cùng với tiếng súng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm nhận được sợi sắt trên cổ mình được lỏng ra.

Nhìn thấy hai người đều chết, lúc này Lý Hỏa Vượng mới nhẹ nhõm, giật sợi sắt đã quấn vào trong thịt trên cổ, hắn quỳ xuống đất ho khan dữ dội.

“Hai người này đã chết, áp lực phía dưới chắc giảm bớt rất nhiều phải không?"

Trong lòng Lý Hỏa Vượng muốn lại gần về bên nóc mái, khi nhìn thấy đám người Thanh Vượng Lai không bị áp chế nữa, hắn mới thở nhẹ nhõm.

Tuy tiếng cói báo động của quy tắc gần trong gang tấc, nhưng ít nhất lần này Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đến không lấy được lợi ích gì, cuộc đánh lén của họ đã thất bại.

Cúi đầu, dùng cánh tay lau máu trong mắt, Lý Hỏa Vượng định đi xuống hỗ trợ.

Tuy nhiên đúng lúc này, một luồng lực đạo từ phía sau truyền đến, lại trực tiếp đẩy hắn ra bên ngoài.

Lý Hỏa Vượng giữa không trung, đưa tay vung vẫy không ngừng, cuối cùng tóm chặt cống thoát nước, mới không đến mức rớt xuống tầng.

“Na Na, cẩn thận! Đừng lộ diện! Còn có một người!"

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa nhắc nhở xong, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, đó là lão ăn xin cầm một cây gậy đánh chó.

“Bành” một tiếng, cây gậy đập mạnh lên tay phải tóm chặt cống thoát nước của Lý Hỏa Vượng, khiến mép tay giữa ngón trỏ và ngón cái bị đường viền sắc bén của cống thoát nước cứa đến máu thịt lẫn lỗi.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng cắn răng không buông tay, đối phương run run đưa tay vào trong lòng, hình như định lấy ra thứ gì đó.

Lý Hỏa Vượng muốn dùng tay phải bám chặt cống thoát nước, định lật người lên, nhưng lúc này tay của hắn đã gãy, không có lực, không thể lật người lên.

Thấy tình hình ngàn cân treo sợi tóc, màu đỏ lại bao trùm con mắt độc nhất của Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế mặc đạo bào màu đỏ đứng giữa Lý Hỏa Vượng và lão ăn xin.

Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh này mà đôi mắt muốn nứt ra.

“Tuế Tuế! Ngươi muốn làm gì! Tránh ra! Mau tránh ra!"

“Ti Thiên Giám, Huyền Chúc nhận nó, ra lệnh Nam Chính ...

Đạo bào màu đỏ bị hất lên, lộ ra hình dạng thực sự của Huyền Tẫn.

“Giám Thiên Ti thành lập vào ngày hôm nay!"

Tất cả cái đầu cùng bắt đầu niệm chú.

“Tướng tương định xích bất khả vấn, chính chính vi thùy nan khả đắc, hoặc tại thiên quan thần quy y, hoặc tại phàm gian tạo chư khổ, hoặc, tại đoan phương thụ nhiếp thần!"

Cùng với hai cái đầu hổ in dưới quấn quanh xúc tu giơ cao lên, sát khí ngút trời từ trong đó phun ra, bao trùm Lý Hỏa Vượng trong đó.

Cùng với tiếng trống chiến chấn hãi lòng người vang lên, từ bốn phương tám hướng vang lên tiếng gào thét của các binh gia và Huyền Tẫn.

“Hỗ trợ ta điều khiển kiếm ở thượng giới, trấn giữ Thiên Vũ tứ phương môn!"

Binh gia đông chi chít tập trung lại, trong đó không chỉ có binh gia của Đại Lương, còn có cả binh gia của Thanh Khâu, Hậu Thục, Tứ Tề, An Tức, thậm chí bao gồm cả Đại Tề.

“Soạt” một tiếng, cùng với các binh gia cùng giơ đao vòng qua sau đầu, búi tóc trên đỉnh đầu họ đều bị tung ra, giống tung bay theo gió giống như áo choàng.

Lúc này, ánh mắt của người nào cũng lạnh lùng và kiên định, cho dù phải đối diện với Ti Mệnh, trong mắt những người phàm này không hề có chút sợ hãi.

Trong những bộ tóc tung bay còn có cả tất cả cái đầu mà Huyền Tẫn điều khiển.

“Bộ tóc dài đen tung bay, hàng vạn tướng sĩ quay về, Thiên Cang Thái Ất đi theo ta! Giáp Canh Nhị Hồn đi theo ta!"

“Không hỏi môn thần và hồ vĩ, không hỏi ác tòng quỷ thần! Không hỏi sơn thần không gây họa! Không hỏi tà ma không chính đạo!"

Con dao cắt mái tóc đó cùng với tiếng trống, chậm rãi xẹt ngang lên cổ tất cả binh gia.

“Nhất thời tiến vào đàn giới, chém đầu phanh thây hóa thành bụi! Chỉ vì trời sinh không làm chủ! Thiên đạo khiếm khuyết..."

Nói đến thời khắc cuối cùng, toàn bộ binh gia đều tức giận gào thét lên với sức mực mạnh nhất.

“Thiên đạo khiếm khuyết, thất phu bù vào!"

Tiếng “Phụt phụt” vang lên không ngừng, hơn triệu binh gia đồng loạt chém cái đầu của mình. Trong đó, đương nhiên cũng bao gồm tất cả cái đầu mà Huyền Tẫn điều khiển.

Máu nóng hừng hực bao bọc sát khí bay vút lên tận trời, còn bao cọc cả cơn giận và sát ý của các binh gia mau chóng ngưng tụ trong không trung.

1004 chữ

Chương 1440: Tuế Tuế

Khi cảm thấy ngay cả trái tim của mình cũng bị sát ý và cơn giận ảnh hưởng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã biết đó là cái gì, đó là Ti mệnh của binh gia, Tướng Tương Thủ!

Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên và Tướng Tương Thủ đập mạnh vào nhau, cùng với hai bên va đập, thời gian và thiên địa cũng bị dập đến nứt ra sập đổ, khiến tất cả thiên đạo của Thiên Trần Quốc hoàn toàn sập hỏng.

Hai bên va đập, bị va nứt va rời rạc không ít, Ti Mệnh Tướng Tương Thủ nắm giữ tàn sát và chiến tranh, sự tồn tại của hắn hiển nhiên khác hoàn toàn với Ti mệnh khác. Nơi nào có xung đột, nơi nào có thù hận, nơi nào có chém giết, thì nơi đó có mặt hắn. Tàn sát xung đột càng kịch liệt, hắn càng cường mạnh, tàn sát giữa các Ti Mệnh lại càng như vậy. Cùng với sát ý và cơn giận trong lòng bùng phát, Lý Hỏa Vượng lơ lửng trên rìa móc mái giơ cánh tay gãy quẹt lên chân của lão ăn xin, trực tiếp gạt hắn ngã.

Sau đó toàn thân hắn đỏ bừng, nổi gân xanh, Lý Hỏa Vượng móc lên cống thoát nước, lật người về lại trên nóc mái.

“Chết đi cho ta!"

Lý Hỏa Vượng hoàn toàn bị sát khí ảnh hưởng xông lên, không hề quan tâm đối phương nổ súng về phía bụng của mình, cứ vậy hứng đạn, trực tiếp xé xác đối phương thành tám mảnh.

Khoảnh khắc xương cốt của đối phương hoàn toàn bẻ gãy con dao, cuối cùng Lý Hỏa Vượng dừng lại với toàn thân đầy máu.

Cả cơ thể hắn đã bị nhuốm thành màu đỏ, lúc này hắn không phân biệt được màu đỏ này là máu của mình hay máu của đối phương.

Lúc này, tiếng súng bên ngoài cũng dừng, tiếng còi báo động cũng dừng, tất cả đều như biến mất.

Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ bỗng nhiên phản ứng lại, hoảng hốt, vốn không màng những việc khác, không ngừng tìm kiếm trong các binh gia không đầu.

Thực sự binh gia không đầu quá động, cơ thể của họ chất thành núi, máu của họ chảy thành sông.

“Tuế Tuế! Tuế Tuế!"

Một mình Lý Hỏa Vượng hoảng hốt và mang theo chút hy vọng không ngừng tìm kiếm con gái của mình trong biển máu núi thấy.

“Tuế Tuế! Ngươi ở đâu!"

Không biết tìm kiếm bao lâu, Lý Hỏa Vượng bỗng tìm được một cái xúc tu màu đen nằm dưới đất, hắn vội vàng đẩy thi thể ra, đào xuống men theo xúc tu, cuối cùng tìm được một đống xúc tu, và hai đồng tử trong xúc tu.

Lý Hỏa Vượng gần như lao đến, ôm chặt đống xúc tu vào lòng, run rẩy vuốt ve nó.

“Tuế Tuế đừng sợ, cha ở đây! Tuế Tuế đừng sợ!"

"Cha?"

Lý Hỏa Vượng vừa mừng trong lòng, nhưng sau đó liền thất vọng bởi câu tiếp theo.

“Lý Hỏa Vượng, Lý Tuế đã chết rồi, rốt cuộc ngươi muốn ta phải nói bao nhiêu lần đây?"

Tinh thần Lý Hỏa Vượng dần rầu rĩ, sau đó Huyền Tẫn lắc mạnh đầu.

“Không sao! Không sao! Chỉ cần còn sống là được! Ta sẽ nghĩ cách cho ngươi biến trở lại, chỉ cần bỏ hết những thứ mà ngươi nuốt vào cơ thể là được!”“Lý Hỏa Vượng, sợ là ngươi không còn cơ hội nữa rồi, vì ta sắp chết rồi"

Huyền Tẫn cất giọng vô cùng bình tĩnh, dường như không hề đau lòng, cũng không kích động chút nào.

"Mạng người là cái trả phải trả để Tướng Tương Thủ giúp đỡ, không chết người thì không được coi là đánh trận Trong lúc nói, xúc tu của Huyền Tẫn dần dần khô quắt, một ít chất lỏng nhỏ ra từ bên trong.

“Không đâu...Không đâu! Miểu Miểu! Mau đến đây! Tuế Tuế sắp chết! Mau mang cái chết trên người hắn đi!"

Lý Hỏa Vượng gào thét, Bạch Linh Miểu xông đến, đưa tay ấn lên người Huyền Tẫn.

Nhưng sau đó, nàng run rẩy nói:

“Trên người nàng đã không còn thiên đạo cái chết nữa."

“Vô ích thôi, bây giờ ta thuộc sự quản lý của Tướng Tương Thủ, đã không còn là người của Vô Sanh Lão Mẫu nữa rồi"

Cơ thể của Huyền Tẫn dần trở nên yếu ớt, giọng nói cũng nhỏ dần:

“Nên nói chuyện chính rồi, Lý Hỏa Vượng"

“Tuy ngươi là tâm bàn của Lý Tai, nhưng ta biết ngươi khác với các Ti Mệnh khác, bởi vì bản thân Lý Tai khác với các Ti Mệnh khác, hắn không phân biệt được rốt cuộc mình là ai"

“Có lẽ hắn giống với Tướng Tương Thủ, có thể giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn lần này, nhưng vẫn chưa đủ, mãi mãi không đủ.

“Bên phía Phúc Sinh Thiên chắc chắn sẽ không cam tâm bỏ qua, lúc đầu tổ tiên chúng ta đã từng trải qua trắc trở, sợ rằng lại sắp diễn ra rồi"

“Nếu không muốn để người trong thiên hạ trở lại thành người xưa không biết lý luận, không biết đúng sai, không biết thị phi, thì chúng ta sắp phải liều mạng rồi.

“Đừng tin các Ti Mệnh khác, họ và chúng ta không phải người cùng trên một thuyền, tính mạng của chúng ta chỉ được nằm trong tay bản thân chúng ta"

“Dân chúng đông đúc như vậy, tính mạng của họ phải dùng vào lúc này, đừng sợ chết người, chỉ cần còn có người sống, chỉ cần thiên đạo vẫn còn, sớm muộn sự sống sẽ quay lại"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng hoàn toàn không nghe lọt tai nữa, hắn suy sụp ôm Huyền Tẫn lẩm bẩm, không ngừng niệm đọc gì đó.

1146 chữ

Chương 1441: Càng To Càng Tốt

“Ta không còn nhiều thời gian nữa, đợi sau khi ta chết, đến tìm Quốc Sư Đại Lương, hắn sẽ nói với ngươi những chuyện ngươi không biết.

“Vẫn là câu nói đó...Ti Mệnh...có thể lợi dụng..nhưng không thể..không thể..."

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Lý Tuế! Ngươi sẽ không chết! Ngươi sẽ không chết!"

Lý Hỏa Vượng điên cuồng hét lớn, tuy tu chân thất luân của hắn thực sự khiến môi trường xung quanh thay đổi liên tục, nhưng không khiến Lý Tuế thoi thóp sống lại.

“Ta...thực sự không phải là...Lý Tuế, Lý Hỏa Vượng..ngươi không thể...gạt...bản thân..nữ nhi tình trường...là việc nhỏ...ngươi nên buông bỏ."

Cùng với cơ thể của Huyền Tẫn tan rã, các xúc tu khô héo dồn vào nhau dần dần rụng rời, biến thành từng cái riêng biệt.

Xúc tu rời ra, ở chỗ sâu nhất của xúc tu có cái gì đó lộ ra, đó là người đất, ba người đất.

Trông có vẻ người đất đó được tạo từ rất lâu rồi, màu sắc phai nhạt, bề ngoài nứt nẻ, nhưng vẫn có thể nhìn ra là ai.

Một người đất là Lý Hỏa Vượng, một người đất là Bạch Linh Miểu, một người đất là Lý Tuế.

“Ta không phải Lý Tuế, ta không phải...ta không phải..ta không phải nàng ta..."

Một cái xúc tu màu đen quấn lấy người đất của Lý Hỏa Vượng, dùng hết sức lực cuối cùng nhẹ nhàng thò về phía hắn.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vừa định đưa tay ra đón, xúc tu đó đột nhiên mềm nhũn, người đất nứt nẻ đó cũng rơi xuống đất theo xúc tu, hoàn toàn vỡ vụn.

Mưa rơi lốp bốp, đánh cho lá cây chìm chìm nổi nổi, gió lớn kèm theo nước mưa thổi cho cả rừng cây không ngừng đung đưa.

Nước mưa đã biến đường đất thành canh bùn, cả con đường trở nên vô cùng nhầy nhụa khó đi.

Mặc dù đường khó đi như vậy, vẫn có người đang vội vàng đi trên đường.

Bóng hình gày gò khoác áo tơi và đội nón tre, thỉnh thoảng ngóng nhìn về phía sau, dường như đề phòng phía sau có người đuổi theo.

Cùng với một trận gió thổi qua, lớp vải mỏng của nón tre bị thổi tung, lộ ra khuôn mặt tinh tế của Thượng Quan Ngọc Đình.

Tuy có nón tre, nhưng cuồng phong cuồn cuộn khắp nơi, vẫn khiến khuôn mặt của Thượng Quan Ngọc Đình như giọt nước trên lá cây, dính chút nước mưa.

Mấy cái xúc tu màu đen từ trong áo thò ra, nhanh chóng lau giọt nước.

Nhưng đúng lúc này, “ha ha ha...” tiếng cười điên cuồng phía sau khiến trong lòng Lý Tuế hoang mang.

“Mẹ kiếp, bao nhiêu năm xui xẻo, giờ ta cũng coi như gặp may rồi, vậy mà lại gặp được một tâm tố, ha ha ha!” Tiếng cười đó vừa thô lỗ vừa khó nghe, giống như đang cưa gỗ.

Cùng với trận cuồng phong mang theo tiếng chuông lướt qua, một cây lớn trước mặt Lý Tuế vù vù ào ào đập xuống, chặn đường đi của Lý Tuế.

Lý Tuế vừa quay đầu, thì nhìn thấy một người đàn ông khuôn mặt phúng phính, cười xấu xa nhìn mình.

“Vô ích thôi, ngươi đã uống thuốc của ta, thì trò vặt tâm tố của ngươi không sử dụng được đâu. Những cái sẹo trên cái đầu hói chứng minh trước đây người đàn ông này từng xuất gia, nhưng tóc xung quanh chứng minh bây giờ hắn đã hoàn tục.

Huống hồ nếu hắn thực sự là đệ tử phật môn, thì tay hắn không thể nào cầm một đao mổ có sợi xích “Mẹ kiếp, trông cũng thật xinh đẹp, ta còn chưa từng chơi tâm tố"

“Ngươi đừng qua đây! Ngươi đừng qua đây!"

Lý Tuế hoảng sợ lùi lại liên tục, nhưng nàng càng như vậy, người đàn ông đó càng cười xấu xa.

Ánh sáng trắng lóe lên, hai cánh tay của Lý Tuế lập tức gãy tận gốc, cùng với máu phun ra, nàng thét ra tiếng kêu thảm chói tai.

“Ha ha ha! Hét to lên nữa đi! Càng to càng tốt!"

Người đàn ông đó nói xong, trực tiếp tóm lấy hai chân của Lý Tuế, lột thật mạnh.

Nhưng đúng lúc tà váy bị vén lên, xúc tu chằng chịt từ dưới tà váy ào ra, lập tức nhào lên mặt của người đàn ông đó.

Người đàn ông đó tức giận gào thét giật xúc tu trên người xuống, xúc tu bị giật xuống, mặt mũi của hắn cũng bị cào giật xuống.

Trải qua nhiều lần bị ức hiếp, Lý Tuế cũng không còn là một người chỉ biết chịu đánh như trước đây nữa. Mặc dù bị thương nghiêm trọng như vậy, đối phương vẫn không chết, nắm chặt đao mổ trong tay mang theo sát khí ngút trời chém về phía Lý Tuế.

Cũng đúng lúc này, một cái chày kim cương màu vàng sẫm bị xúc tu quấn chặt bỗng giơ lên, cùng với tiếng kim loại đập lên một lá bùa bạc, sau đó cả lá bùa bạc trực tiếp đập lên giữa đôi lông mày của đầu lâu đó.

Tiếng rạn nứt vang lên, lá bùa bạc lập tức tan chảy, chảy vào trong theo khe nứt, hoàn toàn chống đỡ xương cốt toàn thân đối phương, để lại một lá bùa cỏ dại trong máu thịt của đối phương.

Người đàn ông hói đầu trong lá bùa như bị cố định lại, cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích nổi.

Liền sau đó, xúc tu quấn con dao găm vung qua, nhanh chóng chém đứt tai của đối phương.

Nhưng vẫn chưa hết, mười cái xúc tu mang theo vũ khí sắc bén theo sát phía sau, không ngừng vung múa, da thịt và nội tạng của đối phương biến mất từng mảng.

Cuối cùng khi cả cơ thể người đàn ông này bị gọt thành một bộ xương máu, Lý Tuế đâm một nhát đao vào trong tim của người đàn ông đó rồi vặn mạnh, người đàn ông đó coi như cũng tắt thở.

Nhìn kiệt tác của mình, Lý Tuế hài lòng gật đầu, lấy thịt tim trên lưỡi đao nhét vào miệng nếm thử.

Nhưng nhai mãi nhai mãi, nhìn tất cả đầm đìa máu xung quanh, vẻ mặt Lý Tuế trở nên hoảng sợ:

“Không... không, không phải là ta... đây không phải là ta..."

Nói xong, Lý Tuế hoảng sợ nuốt thịt trong miệng, sợ hãi bỏ chạy.

Chạy một mạch bốn canh giờ, mưa ngừng rơi, máu trên áo tơi của

Lý Tuế cung được gột sạch.

1083 chữ

Chương 1442: Ngươi Điếc Rồi Hả

Lúc này tâm trạng Lý Tuế bình tĩnh hơn nhiều, nàng trầm mặc tiếp tục đi đường.

Cùng với càng ngày càng nhiều người bị cướp đoạt, Lý Tuế có thể cảm thấy mình càng ngày càng không giống mình.

Từ sau khi bị ép nuốt chửng người đầu tiên, Lý Tuế đã lo lắng như vậy, nàng sợ mình sẽ biến thành một người khác lúc nào chẳng hay.

Đến lúc đó, người đó có còn coi là Lý Tuế không? Cha của mình còn có thể nhận ra người đó là Lý Tuế không? Nhưng lo lắng thì lo lắng, bây giờ vì tự bảo vệ bản thân, mình chỉ có thể làm vậy, Giám Thiên Ti Đại Tề đã phát lệnh truy nã, mọi người đều đang tìm mình.

Điều quan trọng hơn là, vì muốn tính mạng của mình, Tả Khâu Vịnh đã nói thẳng ra thân phận tâm tố của mình. Khiến cho hoàn cảnh của mình càng thêm vô cùng khó khăn, cho dù không phải là người nội bộ Giám Thiên Tử, cũng có thể gây bất lợi cho mình, mỗi một người gặp được đều có khả năng là người muốn hại mình. Cho nên muốn sống tiếp, chỉ đành không ngừng cướp đoạt người khác, dung hợp thần thông của họ khiến mình trở nên lợi hại hơn, hấp thụ ký ức của họ, biết được tin tức nội bộ Giám Thiên Ti.

“Trước đây còn nói, ta phải nghĩ cách về đến Đại Lương trước, như tình hình hiện này, ta sợ phải để sau này rồi tính"

“Ta vẫn nên nghĩ cách trước, giống như cha ta ban đầu, che giấu thân phận tâm tố của ta, nếu không, thân phận này của ta thực sự không làm được gì"

“Nhưng ta phải làm thế nào đây, bất luận là mặt nạ tiền đồng mà

cha ta đeo lúc trước hay là con thoi đó, ta đều không có"

Lý Tuế đang suy nghĩ vấn đề, nghĩ xem bước tiếp theo mình nên làm gì.

Trong lúc Lý Tuế nghĩ như vậy, nàng nhìn thấy bên trái có một thôn làng, ẩn trong sương sớm, những ngồi nhà gạch đen cao thấp nối tiếp nhau.

Cảm nhận cơ thể mệt mỏi của mình, ngóng nhìn xa xa một lúc, rồi dùng thần thông của các môn phái dò xét một lượt, sau khi cảm thấy không có gì bất thường, Lý Tuế đi vào bên trong với tinh thần cảnh giác cao độ.

Vừa đi đến đầu thôn, Lý Tuế đã nhìn thấy một đứa trẻ khoảng tám chín tuổi, đang chơi cầu mây ở đó. Thay bỏ cái đầu của Thượng Quan Ngọc Đình nổi bật, Lý Tuế đi về phía bên đó với một khuôn mặt người phụ nữ điềm đạm.

"Đứng lại, ngươi là ai, ngươi đến chỗ chúng ta làm gì?"

Đứa trẻ ôm cầu mây ngẩng đầu nhìn Lý Tuế, hiếu kỳ hỏi.

"Ngươi là kẻ bán trẻ con à? Ngươi bắt trẻ con phải không?"

“Ta không phải là kẻ bán người, ta là thợ trang điểm, mưa cả một đêm, bị lạnh cả đêm, muốn đến chỗ các ngươi nghỉ chân"

Khuôn mặt Lý Tuế lộ ra vẻ thân thiện và lấy lòng.

Đó cũng là một thân phận của nàng, vì để nghĩ cách trốn sự truy bắt của kẻ địch, luôn phải thay đổi các thân phận khác nhau, đó cũng là điều Lý Tuế học được trong quá trình cướp đoạt người khác.

Nghe thấy Lý Tuế làm nghề sửa mặt trang điểm, đứa trẻ có vẻ rất vui mừng.

“Vậy sao? Ngươi biết trang điểm à? Chị của ta sắp xuất giá, mẹ ta nói nàng phải trang điểm, người trang điểm giúp chị đi, sau khi làm xong, nàng có thể lên kiệu hoa rồi, ta cũng được ăn kẹo mừng rồi.

“Được, nhưng tay nghề của ta không phải rẻ đâu, ít nhất cũng phải nửa đấu gạo"

Lý Tuế giả bộ ra vẻ tính toán.

“Nhà ta có gạo, nhà anh rể ta là địa chủ, nhà hắn có rất nhiều gạo, ngươi đi theo ta!"

Đứa trẻ đó ôm cầu mây dẫn đường. Với hai ba lời đơn giản của Lý Tuế, nàng dễ dàng biết một số hình tình trong thôn. Đứa bé này tên là Trần Quân Vũ, nơi này tên là thôn Trần Gia, huyện thành gần đây cũng có hơn trăm dặm, khá hẻo lánh.

Theo như tìm hiểu mấy ngày nay của Lý Tiế, nàng đoán thám tử của Giám Thiên Ti có lẽ vẫn chưa đuổi theo đến đây, điều này khiến nàng như con chim đứng trước cung tên nhẹ nhõm hơn một chút.

“Cô gái, ngươi ngồi ghế đi, ngươi đứng thế ta làm sao trang điểm cho ngươi được.

Lý Tuế trách cô gái gày gò trước mặt.

Người phụ nữ da ngăm đen phía sau véo mạnh lên cánh tay của con gái mình.

“Người ta bảo ngươi qua đó kìa! Ngươi điếc rồi hả?"

Khi thấy cô gái đó ngồi trước mặt mình, Lý Tuế lấy ra một cái túi nhỏ từ trong lòng, lấy ra một miếng bông mút nhỏ thấm ít phấn, cẩn thận vỗ lên khuôn mặt cô gái.

Sau đó Lý Tuế lấy ra một sợi dây nhỏ, đan kết sợi dây, ngón tay cái và ngón trỏ giữ một đầu, tay trái giật một đầu của sợi dây, miệng cắn một đầu khác của sợi dây, ngón tay phải vừa mở vừa đóng, cái miệng cắn sợi dây và tay trái phối hợp với tay phải, khiến sợi dây kéo đi kéo lại trên khuôn mặt của cô gái.

Cùng với đầu sợi dây kéo đi kéo lại, lớp phấn trắng vỗ trên mặt cô gái cùng với lông tơ nhỏ trên mặt cùng được cạo sạch, chỉ lúc sau, một khuôn mặt sáng bóng nõn nà hiện ra. Nhìn thấy con gái mình trở nên xinh đẹp, người phụ nữ ở một bên lập tức tươi cười.

"Ôi trời, tay nghề của ngươi đúng là rất được, nửa đấu gạo không hề đắt, thực sự không đắt.

“Phu nhân à, có thể dọn một phòng cho ta nghỉ ngơi không? Đi đường cả ngày thực sự rất mệt, nửa đấu gạo coi như là quà mừng cho cô gái này"

“Được được được!"

991 chữ

Chương 1443: Con Bé Kia Chết Ở Đâu Rồi

Thấy không cần phải mất gạo, người phụ nữ da ngăm đen lập tức tươi cười như hoa dọn dẹp căn phòng.

Nửa đấu gạo mang ra chợ thì có thể đổi được tiền, để người ngoài ở nhà mình một đêm lại không mất gì, bên nào lợi hơn, kẻ ngốc cũng tính ra được.

Đuổi được người phụ nữ đi ra ngoài, Lý Tuế định tìm hiểu một chút từ chỗ cô gái này, dù sao em trai nàng còn nhỏ, không biết nhiều, cũng không biết được đầy đủ. Dùng đầu lưỡi liếm sợi dây, Lý Tuế bắt đầu dùng sợi dây tỉa lông mày cho cô gái.

“Cô gái à, ngươi thích lông mày hình vòng cung hay là lông mày quý phi?"

“Thế nào cũng được..."

Cô gái cất giọng nhỏ yếu như con muỗi.

“Cô gái à, ngươi xuất giá, thì ta tỉa cho người lông mày quý phi nhé."

Nói xong lời này, Lý Tuế bắt đầu tìm hiểu thông tin từ cô gái này.

Tuy cô gái này không thích nói chuyện, hơi lạnh nhạt, nhưng những thông tin có được từ nàng cũng khiến Lý Tuế yên tâm hơn chút.

Nơi này khá an toàn, có thể yên tâm nghỉ ngơi dừng chân tại đây, bổ sung tinh lực rồi lại xuất phát, mấy hôm nay ngày nào cũng bị kinh sợ, phải đến nửa tháng chưa được ngủ tử tế.

Sửa sang khuôn mặt cho cô gái xong, lại quấn tóc cho nàng xong, Lý Tuế có được quyền sử dụng một căn nhà thấp.

Lý Tuế lật chăn lên, rút hết cỏ tranh bên trong quấn thành một ổ, sau đó cởi tất cả các túi da, ôm người đất Lý Hỏa Vượng, thỏa mãn nằm vào trong. Nàng không thích ngủ giường, nàng thích cảm giác cả người được bao bọc hơn.

“Cha, ta rất tốt, ta đến nơi này đã ba năm rồi, chỉ cần qua một trăm bảy mươi bảy năm nữa, thì ta có thể gặp lại ngươi rồi.

Lý Tuế nằm trong đống cỏ tranh khẽ nói với người đất Lý Hỏa Vượng.

Nói xong với cha, Lý Tuế lại lấy ra người đất của mẹ mình kể lể nỗi khổ của mình.

“Mẹ, ta cướp đoạt quá nhiều người rồi, bên trong váy sắp không chứa hết được nữa rồi, ngươi nói xem sau này ta không chứa được nữa, thì phải làm thế nào đây?"

Nàng biết người đất không thể trả lời mình, nhưng ít nhất kể lể ra, nàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Hơn nữa trò chuyện với người đất, mới không ngừng nhắc nhở bản thân, thân phận của mình không phải người khác, thân phận của mình là Lý Tuế.

Trong lúc Lý Tuế ôm người đất định nghỉ ngơi, cánh cửa gỗ bị người khác nhẹ nhàng đẩy mở rồi đóng lại.

“Soạt” một tiếng, áo của Lý Tuế nhanh chóng được kéo vào trong đống cỏ rơm, nàng yên lặng quan sát.

Các loại pháp khí đã được giơ lên trong cỏ rơm, tình hình không ổn lập tức ra tay.

Sau đó trong căn phòng tối tăm, giọng nghẹn ngào của cô gái vang

lên:

“Đại nương, là ta, cầu xin ngươi đưa ta đi, ta theo ngươi học trang điểm sửa mặt, ta không cần tiền, trên đường chỉ cần cho ăn uống là được.

Khi đôi mắt của Lý Tuế ló ra khoi đống cỏ, thì nhìn thấy người đi vào phòng không phải là Giám Thiên Ti muốn lấy mạng mình, mà là cô gái mà mình trang điểm vừa nãy.

Lúc này, cô gái phủ phục dưới đất, hai tay bưng một ít bạc vụn, tiền đồng, đưa đến trước giường mình.

“Đại nương, ta cầu xin ngươi! Ta thực sự không thể gả qua đó, nếu ta gả qua đó, cả đời ta sẽ xong hoàn toàn!"

Nghe thấy mục đích của đối phương, Lý Tuế giả bộ mặc áo từ đống cỏ chui ra.

“Trời ơi, cô gái, ngươi làm gì vậy hả, mau đứng lên rồi nói.

Lý Tuế đỡ cô gái đứng lên, an ủi không ngớt, nàng được biết lý do từ cô gái.

Mẹ cô gái muốn gả cô gái tên Trần Chiêu Đệ này cho một người đàn ông, nói là gả đi, thực ra là bán, quan trọng hơn là người đàn ông đó đã có năm bà vợ bị chết.

Cụ thể chết thế nào, cô gái này cũng không biết. Nhưng có thể chắc chắn, nếu nàng gả qua đó, e rằng cũng mất mạng.

Sau khi được biết nguồn cơn sự việc, Lý Tuế lộ ra vẻ khó xử, bây giờ bản thân nàng còn khó giữ, nếu đưa theo cô gái này, sợ là càng rắc rối.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gọi mắng chửi của người phụ nữ đó.

“Con bé kia, chết ở đâu rồi hả! Lợn đang kêu ầm ĩ kìa! Không nghe thấy hả? Còn không mau đi cho lợn ăn đi!"

Nhìn thấy Lý Tuế ngồi đó không nhúc nhích, tinh thần Trần Chiêu

Đệ liền ủ rũ, nàng như người mất hồn, quay người đi ra khỏi phòng.

“Đại nương, xin lỗi, ta sẽ tự treo cổ tự vẫn"

Nhìn bóng hình của đối phương, Lý Tuế lại cảm thấy không nỡ lòng.

“Ngươi đợi đã, ta nghĩ xem giúp ngươi thế nào.

Cuối cùng Lý Tuế vẫn chọn giúp cô gái, tuy hoàn cảnh của nàng rất tồi tệ, nhưng nếu cha mình gặp chuyện như này, với tính cách của hắn, hắn chắc chắn sẽ giúp.

“Thế này đi"

Lý Tuế dặn dò Trần Chiêu Đệ với ánh mắt sáng bừng:

“Ngươi về trước đi cho lợn ăn, canh ba đêm nay, ngươi lại đến tìm ta"

1027 chữ

Chương 1444: Căn Nhà Do Tổ Tiên Để Lại

Nghe thấy Lý Tuế thực sự muốn giúp mình, Trần Chiêu Đệ liền vui mừng nhìn ra ngoài.

“Ừm! Đại nương, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta!"

Trần Chiêu Đệ quỳ dưới đất, sau khi dập đầu mấy cái với Lý Tuế, bèn chạy ra ngoài.

“Ầy."

Lý Tuế thở dài một tiếng, rồi lại chui vào trong đống cỏ, nói với người đất trong tay: “Cha, đợi khi đến huyện thành, ta tìm cho nàng ta một gia đình tốt, cũng chỉ có thể giúp như vậy được thôi” Lý Tuế cảm thấy với năng lực hiện tại của mình, muốn điều tra rõ ràng gốc rễ của một người chắc cũng rất dễ dàng. Tóm lại bất kể chọn ai, ít nhất cũng tốt hơn gã đàn ông đã có năm bà vợ bị chết, ít

nhất cũng là gả vào trong huyện thành.

Ngửi mùi cỏ dại, Lý Tuế dần nhắm mắt, chìm vào giấc mơ, đã lâu lắm nàng chưa được ngủ rồi.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Lý Tuế đã nghe thấy cánh cửa bị đẩy mở lần nữa.

“Đại nương, ta đến rồi"

Lý Tuế không nói gì, kéo Trần Chiêu Đệ vác tay nải trên lưng lén lút đi ra khỏi cổng lớn.

Có thể cảm nhận được trái tim Trần Chiêu Đệ đập rất nhanh, dường như đây là lần đầu tiên nàng làm trái lại quyết định của cha mẹ mình, nếu bị bắt được, thì sẽ bị đánh chết thật đấy.

“Gâu! Gâu gâu gâu!"

Tiếng chó sủa làm hai người sợ giật mình, nhưng Lý Tuế trợn mắt nhìn qua, tiếng chó sủa đó lập tức biến thành tiếng ư ư.

Sau khi lén lút đi khỏi thôn, bọn họ thuận theo đường đất chạy về hướng Nam, chạy mãi cho đến khi mặt trời mọc đằng đông, mới dừng lại ở bên hồ.

Trần Chiêu Đệ vốc một vốc nước lạnh hất lên mặt, nàng ngửa cổ, trên khuôn mặt đã từng ngây ngô tràn đầy niềm vui và sức sống.

“Đại nương, cảm ơn ngươi, ngươi đã cứu mạng ta! Sau này ta dưỡng lão ngươi cả đời!"

Trần Chiêu Đệ có được cuộc sống mới nhào lên người Lý Tuế, hai tay khoác cánh tay của nàng, kích động không thôi.

Hành động của đối phương khiến Lý Tuế khó xử, những năm nay, những người mà nàng tiếp xúc đều có mưu đồ với mình.

Sau khi rời khỏi cha, thì không còn cảm nhận được cảm giác này nữa.

“Ăn lương khô đi, ăn xong, chúng ta mau chóng lên đường đến

huyện thành"

Lý Tuế nói xong, lấy ra một ít thịt khô từ trong lòng, chia cho Trần Chiêu Đệ.

Trên đường, Trần Chiêu Đệ cứ như mở máy nói hết cỡ, nói chuyện với Lý Tuế không ngừng, nói đến mong ước cuộc sống tương lai.

Dần dần, quan hệ giữa Lý Tuế và nàng ta không còn xa lạ, thậm chí còn nói cười vui vẻ, Lý Tuế dường như trở về lúc lần đầu tiên mình gặp Màn Thầu.

Vừa đi vừa nói, huyện thành ở gần ngay trước mặt, Lý Tuế lại có chút không nỡ, nếu Trần Chiêu Đệ có thể cứ mãi ở bên cạnh mình, thì nàng cũng sẽ không cô đơn như vậy nữa.

Nhưng muốn thì muốn, cuối cùng Lý Tuế vẫn quyết định không làm vậy, dù sao có những chuyện không thể chỉ nghĩ đến bản thân.

Sau khi đến huyện thành, Lý Tuế bắt đầu gấp rút tìm chồng cho Trần Chiêu Đệ, dù sao ở nơi đông người như này, mình ở lâu thêm một khắc thì sẽ thêm một khắc nguy cơ bị phát hiện.

Chẳng mấy chốc Lý Tuế tìm được một anh chàng bán gạo bên đường, tuy hắn khá lớn tuổi, nhưng thật thà, trong nhà còn có một căn nhà do tổ tiên để lại.

Sau khi chọn được người, Lý Tuế bắt đầu nói với Trần Chiêu Đệ, nào ngờ Trần Chiêu Đệ phản ứng dữ dội vượt ngoài dự liệu của nàng.

“Đại nương, ta không gả chồng, ta muốn học trang điểm với ngươi"

Thái độ của Trần Chiêu Đệ vô cùng kiên quyết.

“Cuộc sống ổn định không muốn, cứ phải theo ta chạy khắp nơi sao?"

Lý Tuế vô cùng không hiểu.

“Ta không tin được người khác, bây giờ ta chỉ tin ngươi"

Trần Chiêu Đệ nói xong, trực tiếp nhào vào lòng Lý Tuế.

Cảm nhận cái ôm ấm áp của đối phương, Lý Tuế bỗng hiểu ra một số chuyện quá khứ không thể hiểu được, nàng muốn đẩy đối phương ra, nhưng lại vài phần không nỡ.

“Ngươi muốn theo ta? Ngươi biết ta là cái gì không? Ngươi tự nguyện theo ta?"

Lý Tuế nhẹ nhàng buông nàng ta ra, xúc tu chằng chịt từ trong cơ thể chui ra, khiến Trần Chiêu Đệ sợ thét lên một tiếng.

Sau đó nàng đứng tại chỗ run run với sắc mặt tái nhợt, cuối cùng nàng vẫn cắn răng, ôm Lý Tuế lần nữa.

“Ta... ta không sợ! Cho dù đại nương là yêu quái, ta cũng không sợ! Đại nương, cho dù là yêu quái, cũng là yêu quái tốt!” Nghe thấy lời này, Lý Tuế thở dài một hơi.

“Vậy được, vậy ngươi đi theo ta đi, sau này ngươi cũng có thể giúp ta nghe ngóng."

Không đợi Lý Tuế nói xong, cửa sổ giấy ở một bên trực tiếp rách ra, một giọt máu lăn nhanh chém về phía bọn họ.

“Cẩn thận!"

Lý Tuế cố hết sức kéo Trần Chiêu Đệ sang bên cạnh, nhưng nàng ta vẫn bị cắt mất bên tai trái. Lý Tuế nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn nổi giận, khi nàng dẫn Trần Chiêu Đệ xông ra khỏi quán trọ, thì phát hiện mình bị bao vây.

Hơn mươi giọt máu màu đen được người ta xách, không ngừng vang lên vù vù, vài tên Giám Thiên Ti ăn mặc khác nhau, kẻ đứng, kẻ ngồi trên nóc mái.

1032 chữ

Chương 1445: Cục Diện Bế Tắc

Rất hiển nhiên mình ở nơi này trong thời gian quá dài, móng vuốt của Tả Khâu Vịnh đã mò tới.

“Tâm tố tà tông độc ác đa đoan! Tàn sát dân chúng! Giám Thiên Ti đại nhân có lệnh, phải chết, không cần bắt sống!"

Vừa dứt lời, không đợi Lý Tuế nói gì, trực tiếp xông về phía Lý Tuế.

Dưới sự bao vây tấn công của tất cả bọn họ, Lý Tuế dùng xúc tu ôm lấy Trần Chiêu Đệ, liên tục lùi lại, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng hình như đám người này sớm đã có chuẩn bị, không cho Lý Tuế cơ hội đột phá vòng vây. Cùng với một vị đạo nhân hoàng bào cất bước lớn, hai tay cầm lá cờ ba góc màu vàng tám mặt, mau chóng bấm quyết, sau đó chỉ mạnh về phía mặt trời trên đỉnh đầu.

“Thể phân mông hóng, sắc trữ thanh thương, hoàng đạo tử cung phân dã! Đan hy tố phách triền thứ!”Liền sau đó, cơ thể của Lý Tuế bắt đầu tan chảy, lộ ra xúc tu màu đen quấn lấy nhau phía dưới, không chỉ là nàng, Trần Chiêu Đệ cũng bị tan chảy theo.

Lý Tuế nổi giận sử dụng hết bản lĩnh cả người, tấn công về phía kẻ địch xung quanh. Nhưng bất luận nàng phản kích thế nào, họ cũng có cách ứng phó.

Lý Tuế đang dần dần thích ứng với thế giới quá khứ này, và Giám Thiên Ti của Đại Tề cũng đang dần thích ứng với Lý Tuế.

Cuối cùng người bạn tâm giao, người đầu tiên tốt bụng với mình trong mấy năm qua, tan chảy thành vũng máu trước mặt Lý Tuế.

“Không không!"

Lý Tuế vòng xúc tu qua, trực tiếp quấn lấy vũng máu còn đang nhúc nhích đó.

Vũng máu còn đang nhúc nhích, Trần Chiêu Đệ chỉ tan chảy, nhưng nàng vẫn chưa chết.

Xúc tu quấy đảo, cuối cùng Trần Chiêu Đệ bị Lý Tuế đồng hóa, nàng trở thành một phần của Lý Tuế.

Sau đó Lý Tuế cảm thấy mình hơi khác, lần này là khác theo chiều hướng tốt lên.

Tuy đã cứu được Trần Chiêu Đệ, nhưng cục diện trước mắt, Lý Tuế càng áp lực, không bao lâu nữa nàng cũng sẽ bước vào kết cục như Trần Chiêu Đệ.

Xúc tu tan chảy không ngừng giơ lên rồi hạ xuống, Lý Tuế cảm thấy ý thức của mình bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Ta sắp chết rồi sao... ta không cam tâm... cha..."

“Ta sẽ không chết... chỉ cần ta gặp nguy hiểm, cha ta sẽ đến cứu ta... chắc chắn cha ta sẽ đến cứu ta...” Ý thức của Lý Tuế dần dần mơ hồ.

“Mẹ kiếp, các ngươi đang làm gì thế hả?"

Cùng với tiếng sét đánh vang lên, cơ thể Lý Tuế dừng tan chảy.

"Cha!"

Lý Tuế vừa nhặt nhãn cầu trong vũng máu lên, thì nhìn thấy sắc đỏ đang tung bay lên xuống, những chỗ nó đi qua, khắp nơi đều là gió tanh mưa máu.

"Cha!"

"Cha?"

Lý Tuế tan chảy được một nửa chấn hãi ngẩng đầu lên, nhìn Lý Hỏa Vượng trong màn gió tanh mưa máu trước mặt.

Khi nhìn thấy mặt nạ đồng tiền trên khuôn mặt người đó, và cả đạo bào màu đỏ chiêu bài trên người hắn, Lý Tuế lập tức nước mắt lưng tròng, cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đúng là cha của mình! Cha của mình đến cứu mình thật! Đau đớn trên người chứng minh đây không phải nằm mơ, mà là hiện thực!

“Cha! Ta thực sự rất nhớ ngươi!"

Lý Tuế suy sụp gào thét với đạo bào màu đỏ đó.

“Không sao! Tuế Tuế, không sao! Ta đến rồi! Chỉ cần có ta ở đây, đừng có ai hòng ức hiếp con gái ta!"

Lý Hỏa Vượng vừa lớn tiếng an ủi, vừa điên cuồng tàn sát xung quanh.

Đối diện với Lý Hỏa Vượng có thực lực cường mạnh như vậy, tất cả bọn họ đều không phải là đối thủ, bị đàn áp đến thất bại liên tiếp.

Khi nhìn thấy Lý Tuế muốn tháo chạy, trong đám Giám Thiên Tỉ có người từng đối phó với tâm tố đã phát hiện ra hiện tượng lạ, và nghĩ đến cách phản kháng.

“A! Yêu nghiệt, Ngươi nhìn rõ đây! Đó không phải là cha ngươi! Hắn là giả! Là do ngươi tu ra thôi!"

“Nếu hắn là cha ngươi, vậy ngươi có từng nghĩ tại sao mấy năm trước hắn không đến giúp ngươi, mà chỉ xuất hiện vào hôm nay không?"

Tâm tố nói mạnh thì cũng mạnh, nói yếu đuối thì cũng yếu đuối, hoàn toàn quyết định bởi lòng tin của hắn với thứ mà mình tu ra.

Khi Lý Tuế nghe thấy lời này, vẻ mặt lập tức cứng đờ, suy nghĩ kỹ lại.

Sau khi nhìn thấy cơ thể Lý Hỏa Vượng ở phía xa đều xuất hiện sự không hài hòa, trong lòng Lý Tuế càng bất an nặng nề hơn.

Vừa nghĩ kỹ là hỏng ngay, cơ thể Lý Hỏa Vượng ở phía xa dần dần trong suốt.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Tuế lập tức hoang mang.

“Không đúng! Đó là cha ta, hắn đến cứu ta! Cha ta là thật, hắn không phải là do ta tu ra!"

Lý Tuế hiểu đối phương muốn làm gì, không ngừng lặp lại trong lòng, muốn để Lý Hỏa Vượng biến trở lại.

Cho dù cha của mình là giả, thì cũng có thể giúp mình vượt qua cửa ải lần này.

Nhưng có những chuyện có thể lừa người khác, không thể lừa bản thân, giả chính là giả, cho dù Lý Tuế không ngừng tự nhắc nhở trong lòng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng phía xa vẫn biến mất không bóng dáng.

Các Giám Thiên Ti bị thương nặng nề mang theo cơn giận bao vây lại, nếu nói trước đây là vì việc công, bây giờ thì coi như thêm vài phần ân oán cá nhân.

1035 chữ

Chương 1446: Lý Tai Có Thật

Cục diện hai bên lập tức chuyển biến, tính mạng của Lý Tuế gặp nguy hiểm.

Hắn nhổ đờm lên người Lý Tuế.

“Mẹ kiếp, tao ghét nhất là tâm tố! Chẳng phải mày biết nghĩ à? Chẳng phải mày rất biết nghĩ hả? Nghĩ tiếp đi chứ!"

Một đường ánh sáng lạnh vút qua, mấy cái xúc tu bị tan chảy một nửa của Lý Tuế bị chém gãy.

“Không gọi được cứu binh nữa hả? Gọi tiếp đi chứ!"

Cùng với đám người này trút cơn giận, toàn thân Lý Tuế càng lúc càng đau nặng nề, nhưng lần này nàng không rơi đến một giọt nước mắt.

Trong nỗi tuyệt vọng vừa nãy, Lý Tuế phát hiện mình vẫn luôn coi nhẹ thân phận của mình, coi nhẹ thân phận mình là tâm tố.

Cha cũng là tâm tố, mình cũng là tâm tố, cha đã từng mượn năng lực của tâm tố, nhiều lần thoát khỏi nguy cơ phải chết chắc, vậy thì mình cũng có thể! Đây là cơ hội duy nhất để mình thoát khỏi cảnh khốn cùng. Nhưng điều duy nhất nàng phải nghĩ bây giờ là,

mình phải lợi dụng năng lực tâm tố bằng cách nào.

Cũng không dễ lợi dụng, dù sao có những chuyện nàng là tâm tố, chỉ cần biết toàn bộ rồi thì sẽ vô ích, buộc phải tự lừa bản thân mình mới được.

Thương tích càng thêm nặng, tinh thần bỗng kiên định, một bóng ngược trong nước đột nhiên chiếu vào trong đầu Lý Tuế, nói một cách chính xác đó là một Ti Mệnh, Lý Tai, Ti Mệnh vô dụng mà cha mình hay nói.

"Cha ta là Lý Tai, Ti Mệnh đó đã không có trước sau! Vậy ta chỉ cần tin Lý Tai có tồn tại, thì chắc chắn cha ta sẽ đến giúp ta! Nhất định!"

Đã vừa là lời dối trá vừa là lời nói thật, rốt cuộc là thật hay là giả, nàng cũng không được rõ ràng.

Nhưng nàng cố gắng tin rằng đó là lời thật, bởi vì chỉ có như vậy mình mới có thể sống được!

Lý Tuế không ngừng lặp lại câu này, cùng với ý thức của nàng bắt đầu mơ hồ, nàng vẫn không có ý thức dừng lại, trong lúc nàng thoi thóp sắp chết, tình hình bỗng thay đổi.

Rõ ràng không xảy ra chuyện gì hết, trên khuôn mắt tất cả mọi người có mặt đều lộ vẻ mơ màng rõ rệt, dường như chỉ trong phút chốc đã quên tiếp theo mình phải làm gì.

“Lý Tai! Lý Tai có thật! Kể cả là ở một trăm tám mươi năm trước này!"

Lý Tuế tập tức kích động, mình chưa thể chết! Chắc chắn mình có thể sống đến lúc cha xuất hiện lần nữa! Thấy tất cả mọi người ngẩn người tại chỗ, cơ hội tốt này, đương nhiên Lý Tuế không thể nào bỏ qua, nhân lúc đám người này thất thần, lê theo cơ thể chồng chất vết thương, vội vàng rơi khỏi nơi thị phi này.

Lý Tuế cũng không biết còn có thể duy trì hình ảnh của Lý Tai được bao lâu, cho nên nàng cố hết sức tháo chạy, chạy mãi nửa canh giờ mới dừng lại, xác nhận mình thực sự đã an toàn.

Lần này Lý Tuế cũng không dám lại gần nơi đông người nữa, nàng cướp một cái hang của gấu, làm nơi nghỉ chân tạm thời của mình.

Nàng cũng không bỏ phí con gấu đó, vừa hay làm bữa ăn cho mình.

Sau khi ăn uống nghỉ ngơi xong, khi Lý Tuế cuộn mình trong hang ngủ một giấc say, tất cả mệt nhọc vất vả trên đường cũng coi như giảm bớt bảy tám phần.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, Lý Tuế bắt đầu tính toán lên kế hoạch.

Nghĩ lại tất cả mọi việc xảy ra trước đó, Lý Tuế liền hành động, nhặt một mảnh gỗ bên ngoài hàng, dùng con dao nhỏ điêu khắc, chẳng mấy chốc, một tấm bài vị xuất hiện trước mặt nàng.

“Lý Tai, bài vị của Ti Mệnh mơ hồ.

Lý Tuế bày bài vị trong hang, lấy ra ba cái lá cây tùng châm lửa, thận trọng bái lạy trước bài vị, cắm lá cây tùng trước bài vị.

Sau khi cắm xong, Lý Tuế quỳ xuống hành đại lễ ba lạy chín vái với bài vị, vừa bái lạy, miệng vừa niệm đọc.

“Người khác tế bái Ti Mệnh, có thể dùng sức mạnh của Ti Mệnh, vậy từ nay về sau, ta phải tế bái ngươi, sau này ta là đệ tử của ngươi, Lý Tai.

Nghe nói nếu ta tế bái ngươi, thì ngươi sẽ truyền thụ cho ta một vài thần thông phải không? Ta không cần quá lợi hại, ta chỉ cần tự bảo vệ mình là được.

“Tốt nhất có cách gì có thể che giấu được thân phận tâm tố của ta, thì càng tốt!"

Lý Tuế vừa bái lạy bài vị đó xong, cùng với bài vị hơi lấp lóe lên, Lý Tuế liền cảm thấy trong đầu mình xuất hiện một loại công pháp tu luyện.

Sau khi phân biệt kỹ lại, Lý Tuế phát hiện là một loại công pháp thuật biến hóa, mình chỉ cần luyện được loại công pháp này, là hoàn toàn có thể lợi dụng thuật biến hóa để che giấu thân phận

tâm tố của mình.

Một dòng ấm áp tràn ngập trong tim Lý Tuế, cha vẫn chưa quên mình, hắn vẫn đang giúp mình, cho dù hắn trở thành Ti Mệnh.

Chỉ cần thân phận tâm tố của mình không bị phát hiện, thì sau này mình sẽ không bị đám người đó truy giết.

Hơn nữa chỉ cần không bị truy giết, thì mình không cần phải cướp đoạt người khác nữa, đợi khi mình và cha gặp lại nhau, mình cũng sẽ không biến thành người khác.

Nghĩ đến mọi thứ trong tương lai, Lý Tuế liền vui vẻ cười, tất cả mọi việc cũng bắt đầu tốt lên!

1045 chữ

Chương 1447: Hố Sâu

Tuy rằng coi cha mình làm thần tiên để tín ngưỡng, cứ cảm thấy kỳ quái.

Nhưng Lý Tuế vẫn không thấy sao, ngược lại nàng cảm thấy như vậy càng tốt, cho thấy bây giờ cha của mình cũng đang dõi theo mình.

“Cha! Ngươi đợi ta, ta sẽ quay về. Ta sẽ gặp lại ngươi bằng thân phận Lý Tuế! Ta thề đấy!"

Lý Tuế vui vẻ nói xong, những lý trí mà nàng từng cướp đoạt bắt đầu chiếm thế thượng phong, bất cứ chuyện gì cũng không thể chỉ nghĩ đến mặt tốt, mà không nghĩ đến mặt xấu.

Cho dù không thể nào, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch dự phòng sau thất bại.

Nhưng rất hiển nhiên Lý Tuế cực kỳ từ chối suy nghĩ lý trí này, nàng muốn mình giống như ban đầu, bất cứ chuyện gì cũng đơn thuần chỉ nghĩ đến mặt tốt là được.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Lý Tuế cúi đầu nhìn người đất trong tay, cất giọng tủi thân nói:

“Nếu, nếu đến lúc đó, nếu, nếu ta không còn là ta nữa, thì ta sẽ lén trốn đi, không nói với ngươi, ít nhất như vậy, cha cũng không cần lo lắng cho ta, trong lòng cũng sẽ không buồn như vậy"

“Lý Tuế! Hồn phách trở về!"

"Soat!"

Tiền giấy trắng tinh có lỗ tròn được Lý Hỏa Vượng khoác áo tang trắng quăng cao lên, rơi lên phướn gọi hồn phía sau, rơi lên quan tài màu đen đó.

Bạch Linh Miểu khóc đỏ cả mắt cầm một sợi dây thừng đỏ trong tay, lặng lẽ đi theo phí sau, một đầu khác của dây thừng buộc một miếng thịt, đó là thịt của Lý Hỏa Vượng mà trước đây Lý Tuế thích ăn nhất.

Đây là phong tục của Đại Lương, sau khi chết, phải dùng dây thừng đỏ buộc đồ mà người chết thích nhất hoặc là đồ mà quan tâm nhất, do người thân cầm dây, móc hồn phách người chết về với đất mẹ cùng với quan tài.

Nghe tiếng khóc và tiếng trống chói tai phía sau vang lên, nhưng không khiến vẻ mặt Lý Hỏa Vượng thay đổi chút nào.

Lúc này, hắn đờ đẫn thẫn thờ, không lộ chút vẻ đau thương nào, cứ vậy không ngừng rắc tiền giấy, cứ vậy đi về núi Ngưu Tâm.

Cái hố đặt quan tài đã được đào sẵn từ trước, phong thủy cũng là mộ huyệt tốt nhất được đại sư phong thủy giỏi nhất Đại Lương lựa chọn.

Cùng với tất cả mọi người của thôn Ngưu Tâm đều tiêu đều ủ rũ hành lễ với quan tài xong, theo quy trình, quan tài dần dần được hạ xuống hố sâu.

Từ sau khi quyết định không sinh con, Bạch Linh Miểu vẫn luôn coi Tuế Tuế là con của mình, khó khăn lắm hai người mới trở nên thân thiết, nàng thực sự khó mà chấp nhận con gái của mình lại

chết như vậy.

“Tuế Tuế!"

Bạch Linh Miểu định lao về phía quan tài, bị Lý Hỏa Vượng tóm cổ tay lại, khiến nàng dừng hành động mất lý trí này.

Đúng lúc này, Nhị Thần từ sau lưng Bạch Linh Miểu chui ra, ngón tay thon dài sắc mang theo nỗi hận không ngừng rạch trong máu thịt của Lý Hỏa Vượng, để lại các rạch sâu.

Chỉ lúc sau, trên người Lý Hỏa Vượng bị rạch đến máu thịt lẫn lộn, nhưng hắn vẫn không nói một lời, lặng lẽ nhìn quan tài đó hạ xuống hố sâu.

“Ngươi bị câm rồi hả? Ngươi nói gì đi chứ!"

Cuối cùng Bạch Linh Miểu ngăn Nhị Thần lại, nàng co tròn người ôm đầu gối, nhìn bia mộ của Lý Tuế, lặng lẽ nghẹn ngào.

Ngoại trừ tiếng khóc của Bạch Linh Miểu, còn có tiếng khóc của Thu Cật Bão, nàng ôm đứa con nát rữa tuyệt vọng bò trên quan tài, hết lần này đến lần khác muốn lôi Lý Tuế trong quan tài ra, nhưng lần nào cũng tốn công vô ích.

Hạ quan tài lập bia mộ, làm hết một loạt quy trình, cuối cùng Lý Tuế cũng được yên nghỉ.

Mọi người khoác áo tang men theo đường núi về đến thôn Ngưu Tâm, cùng với Lý Tuế được hạ thổ, xong xuôi mọi việc, bầu không khí dần trở nên ấm áp hơn nhiều. Dương Tiểu Hài dẫn mười mấy đầu bếp vào bếp làm cỗ, mẫm cỗ nóng hổi được bày lên.

Lý Hỏa Vượng không ăn, cứ vậy một mình ngồi trên ghế chủ nhà, không nói một lời liên tiếp trút rượu vào miệng.

Trước đây hắn uống rất dễ say, mà sao lần này hắn uống mãi cũng không say, bất luận đổ bao nhiêu rượu vào miệng, cũng không có chút cảm giác gì.

Bất kể hắn uống bao lâu, rượu trong bình cũng không ít đi, Lý Hỏa Vượng uống bao nhiêu, thì nước mắt của ảo ảnh Thu Bật Bảo rơi

xuống bấy nhiêu.

Cứ vậy uống từ hoàng hôn đến tối đêm, tiệc cỗ bên ngoài đã giải tán, Lý Hỏa Vượng vẫn không ngừng uống.

Cuối cùng khi Lý Hỏa Vượng uống ly tiếp theo, Bạch Linh Miểu đưa tay cướp lấy ly rượu, ném mạnh xuống đất.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, lên tiếng nói:

“Đúng là không nên uống nữa, phải làm việc chính sự rồi.

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đứng lên, chân phải bước ra một bước, trực tiếp tiến vào Thượng Kinh Thành.

Hắn đến phủ Thiên Sư, tìm được Quốc sư của Đại Lương, Hoàng Phủ Thiên Cương, ông lão mắt mù đang đánh cờ với Cao Trí Kiên.

Lý Hỏa Vượng đi đến ngồi giữa hai người.

“Huyền Tẫn chết rồi.

Hoàng Phủ Thiên Cương gật đầu, dùng hai móng tay kẹp một quân cờ màu đen đặt xuống.

“Ừm, ta biết rồi, gây tiếng vang không nhỏ đâu?

“Trước khi chết hắn nói, ngươi biết một số chuyện, bảo ta đến hỏi ngươi.

Cao Trí Kiên ở một bên thấy Lý Hỏa Vượng hơi bất thường, đặt quân trắng trong tay xuống.

975 chữ

Chương 1448: Mạng Người Không Đáng Tiền

“Lý sư huynh, ngươi vẫn ổn chứ?"

Lý Hỏa Vượng không nhìn hắn, mà nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Thiên Cương.

Hoàng Phủ Thiên Cương suy nghĩ một lát, lên tiếng nói:

“Cũng không có việc lớn gì, ý của Huyền Tẫn là nói với ngươi, chỉ cần có Giám Thiên Ti dẫn đầu, chúng ta không yếu như tưởng tượng"

“Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, chỉ cần dám đến, chúng ta sẽ như hôm trước, đánh cho bọn chúng bỏ về.

“Binh gia đã chết gần hết.

Lý Hỏa Vượng vô cùng lạnh lùng nói ra sự thực tàn khốc này.

“Không"

Hoàng Phủ Thiên Cương khẽ lắc đầu.

“Nhóc con, ngươi cảm thấy binh gia là thế nào?"

Nói đến đây, Hoàng Phủ Thiên Cương đưa tay vuốt bộ râu dài của mình.

“Hoàn cảnh hiện nay, Ti Mệnh xuất hiện, thiên hạ đại loạn, chúng ta muốn sống, chỉ có thể quyết đánh đến cùng"

“Binh gia có lợi hại đi nữa, thì cũng là con người, là con người đều có thể trở thành binh gia, chỉ cần nhiếm sát khí lên toàn bộ dân chúng thiên hạ, vậy thì toàn thiên hạ đều là binh gia của chúng ta.

Lý Hỏa Vượng hít thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, hắn thực sự không ngờ đối phương dám làm vậy.

“Vậy sợ rằng toàn bộ bọn họ sẽ chết hết.

"Ừm."

Cao Trí Kiên gật đầu, đặt quân cờ màu trắng trong tay lên bàn cờ.

“Lý sư huynh, ta biết ngươi tốt bụng, nhưng cũng phải có người chết, cho dù là hoàng gia cũng vậy.

Đúng lúc này, một cậu nhóc khỏe mạnh từ bên cạnh cười ha ha chạy đến, nhưng Cao Trí Kiên trực tiếp tóm lấy.

“Ngươi xem, đây là con trai ta, do ta chọn, ta có nhiều con trai như vậy, nhưng bọn chúng chỉ có thể có một người sống, tất cả những đứa khác đều phải chết"

Cao Trí Kiên lạnh lùng hoàn toàn không giống như đang nói đến con của mình.

“Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh, chúng ta không thể tin hết, muốn tự bảo vệ mình, chúng ta chỉ có thể tin bản thân chúng ta, hiện giờ thế đạo chính là như vậy, mạng người không đáng tiền, ai cũng có thể chết, người chết rồi có thể sinh tiếp, chỉ cần đừng diệt vong là được.

"Mạng người không đáng tiền, nhưng ngươi biết đối với những người mà họ quan tâm thì có nghĩa là gì không?"

Tĩnh Tâm sư thái, đoàn nhà họ Lữ, Gia Cát Uyên, Tuế Tuế, các hình ảnh không ngừng hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của họ dần méo mó, nghiến răng ken két.

"Ta chịu đủ rồi, ta thực sự chịu đủ rồi! Tại sao! Rốt cuộc là tại sao!"

Cùng với nắm đấm tay phải nổi gân xanh ở mu bàn tay của Lý Hỏa Vượng đập mạnh xuống bàn cờ, cả bàn cờ lập tức vỡ nứt.

Trong một biệt viện của hoàng cung Thượng Kinh, quân cờ đen trắng tung rơi xuống đất, lúc này, không có âm thanh nào ngoài tiếng thở nặng nề của Lý Hỏa Vượng.

Cùng với vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng dần trở nên dữ tợn, mọi thứ xung quanh cũng dường như không kiểm soát được, bắt đầu thay đổi liên tục, các loại tượng người và cảnh tượng thay đổi không ngừng.

Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu, nhìn bầu trời âm u đó, gân cổ, tức giận hét lớn lên bầu trời:

“Đại Na! Rốt cuộc ngươi muốn ta làm thế nào!"

“Ta không có yêu cầu gì khác! Ta chỉ muốn bọn họ sống mà thôi! Ta chỉ muốn họ sống thôi! Tại sao từ đầu đến cuối đều cứ phải như vậy! Rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm thế nào!” Cùng với Lý Hỏa Vượng tức giận hét lên, mây đen phía xa thấp thoáng vang lên tiếng sấm đùng đùng.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục hét lên với bầu trời, nhưng nỗi tức giận không được hồi đáp, cuối cùng dần trở thành thất vọng và đau thương vô cùng.

Cho dù khi đưa tang Lý Tuế, đầu óc hắn cũng thẫn thờ, cho đến bây giờ, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng phản ứng lại, Lý Tuế chết rồi, Lý Tuế chết thật rồi, con gái của mình sẽ không quay về nữa.

“Ta làm còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ sao? Rốt cuộc các ngươi muốn ta làm thế nào! Tại sao bất kể ta làm gì, cũng không thể ngăn cản bọn họ từng người từng người chết đi, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì? Rốt cuộc ta đã làm sai ở bước nào"

Lý Hỏa Vượng thò tay vào lòng lấy ra mộ nắm bột vụn, dưới ánh mắt của hắn, nắm bột vụn nhanh chóng dồn lại, cuối cùng biến thành một người bùn, đó là người bùn mà Lý Tuế đã đưa cho hắn trước khi chết. Nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt Lý Hỏa Vượng, không ngừng rơi xuống đất, đúng lúc này, một cái xúc tu thò đến, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng run run ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Lý Tuế cười tủm tỉm đứng trước mặt mình, tay nàng cũng cầm ba người bùn.

“Cha, ngươi xem, đây là ngươi, đây là mẹ, con bé hơn này là ta.

Tuy biết rõ rằng Lý Tuế trước mặt là được mình tur a, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn không kiềm chế được cảm xúc của mình, đưa tay ôm chặt đối phương vào lòng.

1000 chữ

Chương 1449: Kỳ Lạ Quái Dị

Nhưng khi hắn buông hai tay ra, thì phát hiện, trong lòng mình

trống không.

Nhìn thấy cảnh này, Cao Trí Kiên hít sâu một hơi, hắn đứng lên, đỡ Lý Hỏa Vượng ngồi xuống ghế, dùng tay xoa bóp vai cho Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi không làm sai gì hết, cũng không phải là lỗi của ngươi, thế đạo này chính là như vậy, nghĩ đến sư phụ Đan Dương Tử của chúng ta đi"

“Tự hắn muốn biến thành như thế sao? Không phải, là thế đạo ép hắn thành ra như vậy. Thế đạo này còn ác hơn Đan Dương Tử.

Nói đến đây, Cao Trí Kiên hít sâu một hơi.

“Nhưng thế thì đã làm sao, con người sinh ra, việc đầu tiên chính là khóc, chính vì con người đến thế giới này là để chịu đau khổ, chúng sinh đều khổ, kể cả hoàng đế như ta cũng không thoát được.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi lấy lại thần hồn, sau đó lắc mạnh đầu.

"Không, ta không thích Đan Dương Tử, ta cũng không thích thế đạo này!"

Lý Hỏa Vượng cầm người bùn một lúc lại vo tròn, một lúc lại ép thành cái bánh.

“Buồn nôn! Thế giới này làm ta buồn nôn!"

"Ngươi không thích thì có thể làm được gì? Thế dạo này vốn là như vậy"

“Không đúng! Thế đạo này vốn không phải như vậy! Thế đạo này mới là sai lầm!"

Lý Hỏa Vượng lại ngẩng đầu lên, lần này, ánh mắt của hắn không còn bi thương, mà chỉ còn vẻ không cam tâm mạnh mẽ, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Các ngươi muốn ta khuất phục, không dễ thế đâu!"

“Trừ phi ta chết! Nếu không, ngươi đừng hòng khiến ta dừng bước

chân! Sẽ có một ngày ta sẽ biến thế giới này thành thế giới ta muốn!"

“Ta không những phải trở thành Ti Mệnh! Ta còn phải trở tành Đại Ti Mệnh, Đại Ti Mệnh trước nay chưa từng có! Ta nhất định sẽ cứu toàn bộ bọn họ! Ta nhất định sẽ làm được!"

Bất kể lời này có kỳ lạ quái dị đến mức nào, nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng vô cùng tin tưởng, và còn sẽ mai mãi tin tưởng vào suy nghĩ này!

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, Thu Cật Bão nước mắt đầm đĩa ôm con của mình điên cuồng gào thét.

"A a a! A a a!"

Nàng điên cuồng bật nhảy, cuối cùng nàng phá lên cười, trong tiếng cười lớn, cơ thể của nàng dần trong suốt, cuối cùng biến mất.

Đến bây giờ, ảo ảnh bên cạnh Lý Hỏa Vượng hoàn toàn biến mất, trở nên trống không, không còn một ai. Lý Hỏa Vượng dần bình tĩnh lại, hơi thở dồn dập nhìn mọi thứ trống trải xung quanh, không chỉ có Thu Cật Bão biến mất, mà cùng với cái chết của Lý Tuế, kính huyền quang mà nàng tặng mình trước đây cũng biến mất, biến hóa dị thường trên người mình hoàn toàn biến mất.

Cao Trí Kiên cau chặt mày suy nghĩ những điều Lý Hỏa Vượng vừa nói, một lát sau lên tiếng nói:

“Lý sư huynh, bất kể ngươi muốn làm gì, nhưng tóm lại vẫn phải giải quyết rắc rối Phúc Sinh Thiên"

“Chỉ có giải quyết được nguy cơ của Phúc Sinh Thiên, mới có tư cách nói đến những việc sau này"

Hắn biết hiện giờ Lý sư huynh rất bất ổn, nhưng có những chuyện không thể đợi được, đặc biệt là chuyện liên quan đến thiên hạ.

“Ta biết, đương nhiên là ta biết!"

Trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra ý thù hận cực kỳ mãnh liệt, cho dù

Cao Trí Kiên không nói, Lý Hỏa Vượng cũng không đội trời chung với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, chính vì bọn họ, Tuế Tuế mới bị hại chết.

"Tuy bọn họ định đánh lén chúng ta, thậm chí còn sắp xếp nội gián, hơn nữa còn triệu tập lực lượng đánh hết chúng ta luôn một trận.

“Nhưng chúng ta không cần phải hoang mang! Người phải hoang mang là bọn họ! Lần này chúng bị thiệt, thiệt hơn chúng ta rất nhiều! Lần này chúng ta đã đánh bọn chúng thật đau!"

Nghe thấy lời này, Cao Trí Kiên và Hoàng Phủ Thiên Cương càng khó hiểu, rất hiển nhiên là không hiểu Lý Hỏa Vượng đang nói gì.

Cao Trí Kiên do dự hỏi:

“Lý sư huynh? Chẳng phải huynh khỏi bệnh rồi sao? Sao hôm nay lại “Ta không có bệnh!”Lý Hỏa Vượng trực tiếp nổi giận hết lên.

“Ta là Lý Tai, Lý Tai là ta! Để thuận tiện, cho nên bây giờ ta không tin bản thân ta là thất luận, chỉ cần ta cảm thấy mình là Lý Tai! Thì ta có thể liên kết với Lý Tai biết được rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh đã xảy ra chuyện gì!"

"Không đúng! Cũng không đúng! Bên đó không phải là Bạch Ngọc Kinh! Bên đó là một tầng hình chiếu của Bạch Ngọc Kinh, ta có thể biết rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh đã xảy ra chuyện gì!"

Sau đó Lý Hỏa Vượng chia sẻ cho Cao Trí Kiên và Hoàng Phủ Thiên Cương mọi thứ mình biết, tuy họ trông có vẻ không thể hiểu được, nhưng cũng biết ý đại khái.

“Thật ư?"

Cao Trí Kiên tỏ ra vô cùng bất ngờ, nếu có thể từ chỗ Lý Hỏa Vượng biết được động hướng của Ti Mệnh Bạch Ngọc Kinh, thì đó là một trợ lực lớn.

Nhưng sau đó, ánh mắt Cao Trí Kiên nhìn Lý Hỏa Vượng có chút hoài nghi.

“Lý sư huynh, chuyện này rất quan trọng, ngươi thực sự chắc chắn đây là sự thực, chứ không phải là ảo giác xuất hiện do bệnh tâm thần chứ?"

1023 chữ

Chương 1450: Thật Sự Phải Vậy Ư?

Nghe thấy Cao Trí Kiên lại đến vào lúc này, lại còn nói lời như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng lập trức bốc hỏa một cách khó hiểu.

“Rốt cuộc ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Ta không có bệnh!"

Lý Hỏa Vượng bỗng đứng bật dậy.

“Rốt cuộc ngươi có tin không! Không tin thì ta làm một mình!"

“Tin"

Cao Trí Kiên cố hết sức ổn định Lý Hỏa Vượng, sau đó chuyển chủ đề nói tiếp:

“Nhưng chuyện này rất quan trọng, không thể chỉ để hai người chúng ta biết. Thánh nữ Bạch Liên, và long mạch và Ti Mệnh khác cũng nên biết thông tin này.

Lý do này, Lý Hỏa Vượng không thể phản bác, dù sao chuyện lớn liên quan đến toàn thiên hạ, chắc chắn phải cho những người khác biết.

Nếu tất cả mọi người bên này đều giúp mình, trở thành trợ thủ của mình, vậy chắc chắn đáng tin hơn Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai.

Những người này đều ở khắp trời nam đất bắc, muốn tập trung đến Thượng Kinh Thành, nếu là trước đây sẽ vô cùng rắc rối, nhưng bây giờ đã có Lý Hỏa Vượng, những người này nhanh chóng được đưa đến Thượng Kinh Thành.

Trong đó không chỉ có Bạch Linh Miểu, còn có long mạch các

nước, bao gồm cả chủ trì của Chính Đức Tự, Cự Tử của Mạc gia, Đường chủ của Minh Luân Đường, Lục đại trưởng lão của Ảo Cảnh Giáo, chưởng môn của La Giáo.

Các môn phái đều đến, thậm chí có thể nói, trừ những người đặc biệt có chuyện riêng, thì cơ bản các môn phái toàn thiên hạ đều có người đến.

Kể cả là đại điện của Đại Lương dùng để thượng triều sáng, lúc này vẫn chật kín người.

Tương Tướng Thủ gây tiếng vang không nhỏ, chỉ cần người không bị mù, thì đương nhiên là biết đã xảy ra chuyện gì.

Trước khi Cao Trí Kiên không lên tiếng, tất cả mọi người đều nhỏ tiếng bàn tán về cục diện hiện tại, trong đó có không ít người dồn ánh mắt sang Lý Hỏa Vượng.

Dù sao hiện giờ hắn không hề che đậy thân phận tâm tố của hắn, trực tiếp thể hiện ra hết một cách trần trụi. Nhưng so với trước đây, rất hiển nhiên lúc này bất kỳ ai cũng không dám có chút tà ý, bọn họ đứng phía dưới, còn Lý Hỏa Vượng đứng bên trên đã chứng minh vấn đề.

Cùng với Cao Trí Kiên nhẹ nhàng giơ tay, lão thái giám ở một bên vung cây phất trần màu vàng lên không trung.

"Trật tự!"

Tiếng ồn trong đại điện lắng xuống, tất cả mọi người nhìn lên Cao Trí Kiên ngồi trên ngai vàng, và các hoàng đế long mạch ngồi trên ghế rồng khác, bầu không khí cả đại điện lập tức trở nên vô cùng nặng nề.

“Hôm nay trẫm triệu tập các vị đến, là vì việc gì, có lẽ các vị đã biết, thiên hạ hiện nay đã đang bên bờ vực sinh tử tồn vong!"

Trong cả đại điện im phăng phắc, người nào cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cao Trí Kiên không nói tiếp, mà đợi thái giám mang thánh chỉ màu vàng đến, cầm bút, vừa viết vừa nói.

“Binh gia thiên hạ đã hy sinh, kẻ địch bên ngoài nhìn chằm chằm như hổ đói, vì bách tính thiên hạ, ở đây, trẫm lấy thân phận hoàng đế Đại Lương tuyên bố, ban hành Nhiễm Sát Lệnh.

Nói xong câu cuối cùng này, Cao Trí Kiên lấy ra ngọc tỷ Đại Lương đóng thật mạnh lên thánh chỉ.

Các long mạch khác không nói gì, chỉ đồng loạt đứng lên, lấy ngọc tỷ các nước ra, cùng đóng lên thánh chỉ.

Nhưng vẫn chưa hết, tất cả hoàng đế đều nhỏ máu của mình lên thánh chỉ.

Thế trận lớn như vậy, một số người phía dưới không biết việc này có ý nghĩa gì, nhưng một số người sống đủ lâu thì biết Nhiễm Sát Lệnh có nghĩa là gì.

Một bà lão chống gậy đầu phượng hoàng, toàn thân đầy hình xăm nứt gốm thanh hoa, cất giọng run run hỏi: “Bệ hạ? Thực sự phải như vậy ư? Lúc trước pháp giáo gây loạn đến như vậy, cũng không ban Nhiễm Sát Lệnh, bây giờ phải dùng đến thủ đoạn này rồi ư?"

“Pháp giáo? Lúc trước ngay cả Thanh Khâu mà Pháp giáo cũng không qua, có thể giống như bây giờ sao?"

"Những năm tháng sóng yên biển lặng trước đây, đều do Giám Thiên Ti và Lý sư huynh chống đỡ, bây giờ không định giấu diếm nữa, vậy hôm nay trẫm nói thật cho các ngươi biết, lần pháp giáo đó chẳng qua chỉ là mật thám của kẻ địch đến thăm dò thôi!"

Lời của Cao Trí Kiên như một tòa núi lớn đè nặng lên trái tim của tất cả mọi người, những việc khác có thể họ không biết, nhưng lúc trước pháp giáo gây loạn đến mức đó, tất cả đều biết.

Nếu nói mức độ đó chỉ là thăm dò, thì kẻ địch lần này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Khi thấy tâm trạng bất an lan khắp mọi người, Lý Hỏa Vượng lập tức tiến lên một bước, ổn định cảm xúc của họ.

"Đừng hoang mang! Chúng ta có thể thắng! Bọn chúng không mạnh như tưởng tượng đâu, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực! Chắc

chắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn này!"

“Lý hiền đệ, dám hỏi ngươi lấy thân phận gì để nói những lời này?"

Đại trưởng lão của Ảo Cảnh Giáo hỏi.

“Ta? Thân phận gì?"

Lý Hỏa Vượng lấy ra một tấm thẻ bài bên hông giơ lên.

“Ta là Giám Thiên Ti của Đại Lương! Thế nào! Bây giờ ta có tư cách nói lời này chưa?"

1087 chữ

Chương 1451: Tìm Cách Tiêu Diệt

Rất hiển nhiên Cao Trí Kiên không biết thông tin này, hắn cũng kinh ngạc như những người khác nhìn tấm thẻ bài trong tay Lý Hỏa Vượng.

Tấm thẻ bài là của Huyền Tẫn.

“Bọn họ chẳng có gì lợi hại! Con voi của họ to gần như của chúng ta! Chúng ta không cần phải sợ họ!"

“Bất kể tiếp theo bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì, mang ra các thủ đoạn giấu kỹ của các ngươi! Chúng ta cùng liên thủ nghĩ cách tiêu diệt bọn họ!"

Lời của Lý Hỏa Vượng không được những người khác hưởng ứng, nhưng dưới sự bảo đảm của các long mạch phía sau Lý Hỏa Vượng, rất hiển nhiên bọn họ đã công nhận thân phận Giám Thiên Ti Đại Lương của Lý Hỏa Vượng, và cả lời hắn nói.

Hoàng đế toàn thiên hạ cũng hiệu triệu thiên hạ, mỗi một người đều biết sức nặng trong đó.

Hiện nay cục diện thiên hạ đã rõ, sau đây có thể thắng hay không, thì phải xem kết quả cuối cùng.

Sau khi thánh chỉ được ban xuống, văn võ bá quan môn phái trong thiên hạ đều bắt đầu hành động, thực hiện Nhiễm Sát Lệnh.

Kể cả một số tà tu không trợ giúp, lúc này cũng không tiện ra gây chuyện.

“Dân chúng toàn thiên hạ đều phải nhiễm sát khí?"

Lý Hỏa Vượng hỏi Cao Trí Kiên trên ngai vàng.

“Tất cả mọi người.

Cao Trí Kiên nghiêm túc uy nghiêm đặt hai tay lên đầu rồng hai bên ngai vàng.

Lý Hỏa Vượng bắt đầu run lên:

“Thậm chí kể cả các sư huynh đệ ở Thôn Ngưu Tâm ư?"

Cẩu Oa, Dương Tiểu Hài, Triệu Ngũ, Tôn Bảo Lục, Lữ Tú Tài, Xuân Tiêu Mãn, các đồng đội ngày xưa từng người hiện lên trong đầu Cao Trí Kiên, nhưng là một vị hoàng đế, hắn vẫn kiên định lặp lại một câu.

“Tất cả mọi người.

Bạch Linh Miểu từng nhiễm sát khí của binh gia, Lữ Tú Tài cũng từng nhiễm sát khí, hắn biết hậu quả của việc nhiễm sát khí.

Nếu người trong toàn thiên hạ đều nhiễm sát khí, thì gần như đây là một trận thiên tai nhân tạo.

Lòng Lý Hỏa Vượng thực sự rất khó chịu, nhưng hắn không thốt ra miệng được, với tình hình nguy cơ toàn thiên hạ như này, cứ đợi xem thế nào rồi tính.

“Đừng vội ra tay, giữ lại thủ đoạn của Tướng Tương Thủ đến cuối cùng rồi sử dụng. Đợi khi chúng ta thực sự không đấu lại được rồi sử dụng"

Lý Hỏa Vượng cất giọng trầm thấp nói.

Bên này khó khăn lắm mới có trợ thủ, theo lý thì đây là chuyện tốt, tiếc là cái giá của việc dùng trợ thủ này quá lớn.

“Đương nhiên rồi, tất cả là con dân của trẫm, là giang sơn xã tắc của trẫm, trẫm còn thương xót họ hơn ngươi. Đúng lúc Lý Hỏa Vượng lên tiếng định nói gì, phía sau có giọng của người phụ nữ vang lên:

“Không chỉ dựa vào dân chúng!"

Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu thì thấy Bạch Linh Miểu đi về bên này.

Nàng đi đến trước mặt Cao Trí Kiên, hành lễ với hắn.

So với Bạch Linh Miểu suy sụp trước đây, bây giờ trông nàng vô cùng tự nhiên, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Bệ hạ, xin ban cho Bạch Liên Giáo là Quốc giáo, tín đồ Bạch Liên Giáo không chỉ có con người, mà có rất nhiều tà tông tín ngưỡng Bạch Liên Giáo, đều có thể tận tâm tận sức vì đại nghiệp của bệ hạ.

Cao Trí Kiên uy nghiêm nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng:

“Phê chuẩn”.

“Tạ ơn bệ hạ"

Bạch Linh Miểu đi đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, kéo hắn đi ra khỏi đại điện.

“Tín đồ Bạch Liên Giáo cũng có tà tông? Từ lúc nào? Bọ họ cũng nhiễm sát, hiệu triệu Tướng Tương Thủ ư?

Lý Hỏa Vượng hỏi Bạch Linh Miểu, nếu thực sự có thể, thì sẽ thêm một phần thắng.

Bạch Linh Miểu không trả lời câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, ngược lại còn nói chắc như đinh đóng cột.

“Lý Tuế được cứu rồi!"

“Cái gì?"

Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Hỏa Vượng run lên.

“Ta nói Lý Tuế được cứu rồi! Ti Mệnh của chúng ta không làm được, bởi vì chúng ta không có thiên đạo chết đi sống lại, nhưng Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên có lẽ sẽ làm được"

Vẻ mặt của Bạch Linh Miểu dần trở nên kích động.

“Chỉ cần chúng ta nghĩ cách cướp được thiên đạo của họ, thì chúng ta có thể cứu Lý Tuế về! Chúng ta không những có thể cứu Lý Tuế về, chúng ta muốn cứu ai về thì có thể cứu người đó về!"

“Miểu Miểu, ngươi không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng hơi lo lắng hỏi.

“Ta? Đương nhiên là ta không sao.

“Nhưng ngươi vừa mới..."

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt phức tạp không biết phải giải thích thế nào, thiên đạo chết đi sống lại của đối phương chưa chắc đã là thứ Miểu Miểu muốn, có lẽ cách của mình đáng tin hơn.

Bạch Linh Miểu khẽ lắc đầu, chỉ có tay liên tục xoay góc áo, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ta đã khóc đủ rồi, bây giờ nên lau sạch nước mắt bắt đầu làm việc, đừng quên, ta là mẹ của nàng, ta chỉ có một đứa con gái này thôi"

“Ngoại trừ cướp thiên đạo của họ, cứu Tuế Tuế về, ta còn muốn họ chết, ta muốn giết chết tất cả những kẻ hại Tuế Tuế, báo thù cho Tuế Tuế!"

Nói đến cuối cùng, Bạch Linh Miểu và Nhị Thần gần như là nghiến răng nói ra lời này, giống như hai con thú bị chọc giận.

“Tuế Tuế..."

Lý Hỏa Vượng lấy ra người đất trong lòng ngắm một lúc, rồi lại đặt vào trong lòng mình.

"Ngươi nói đúng, khóc cũng không đưa Tuế Tuế về được! Ta muốn họ chết! Chúng ta phải đưa Tuế Tuế trở về!"

Lý Hỏa Vượng ôm Bạch Linh Miểu vào trong lòng, vỗ mạnh lên lưng nàng vài cái rồi buông ra. Lúc này cuối cùng hai người cũng tâm đầu ý hợp.

1040 chữ

Chương 1452: Sự Đặc Biệt Của Ti Mệnh

Nhiễm Sát Lệnh đã bắt đầu, những binh khí mà binh gia tử trận để lại được tập trung lại, lần lượt đưa cho dân chúng chạm sờ một lượt.

Cùng với dân chúng nhiễm sát càng nhiều, không những các trận ẩu đả và vật lộn ở Thượng Kinh Thành càng nhiều, mà ngay cả không trung trên Thượng Kinh Thành dần tràn nhập sát khí.

Đó mới chỉ là bắt đầu, theo như kế hoạch của các long mạch, chẳng mấy chốc dân chúng của cả Thượng Kinh Thành, Đại Lương, Thanh Khâu, Hậu Thục đều nhiễm sát khí.

Đây là thủ đoạn quyết đánh đến cùng, vì chống lại thủ đoạn của Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên, bây giờ họ chỉ có thể dựa vào Tương Tướng Thủ.

Lý Hỏa Vượng đứng trong tứ khố, xem thông tin tốt nhất của Giám Thiên Ti, là Ti Thiên Giám của Đại Lương, bây giờ hắn có tư cách kiểm tra mọi thứ trong tứ khố.

Lúc này Lý Hỏa Vượng đang kiểm tra một cuốn sách tên là ‘Trận Đầu Đại Hý, trong đó ghi chép lại một số thông tin về Tướng Tương Thủ. Hắn hiểu tại sao thực lực của Tướng Tương Thủ lại cường mạnh như vậy.

Theo như ghi chép trong sách, hắn phát hiện Tướng Tương Thủ

khác với các Ti Mệnh khác, hắn vô hình vô niệm, vô thần vô niệm, mãi mãi đứng ở một bên tranh chấp, cho nên nó mới bị người khác lợi dụng.

Rất ít có Ti Mệnh cực kỳ đặc biệt như này, nhưng không phải là không có, ví dụ Trường Sinh Thiên, và Đan Hy.

Theo như ghi chép của Giám Thiên Ti, những người sùng bái tín ngưỡng kiểu Ti Mệnh này rất khác nhau, hoặc là cơ bản là không có mấy người tin, hoặc là rất nhiều người tin, nhưng phần lớn đều là niềm tin hời hợt. Thông qua cuốn sách này, Lý Hỏa Vượng mới hiểu, thì ra trước đây những lời Thanh Vượng Lai nói với mình không phải nói lung tung, mà là nói thật.

Hắn đã từng nói, trong số những người theo hắn, có thể giao tiếp được với ai thì đã lôi kéo, những người còn lại đều không thể lôi kéo cũng không thể giao tiếp.

Lý Hỏa Vượng thật không ngờ, lời hắn nói lại có ý này, thì ra những người không thể giao tiếp mà hắn nói chính là những Ti Mệnh đặc biệt này.

“Có thể giao tiếp với họ, thậm chí có thể nhờ họ giúp mình, nhưng phải đồng ý với điều kiện của họ.

Cùng với trong đầu Lý Hỏa Vượng lóe lên hình ảnh của Tướng Tương Thủ, sát ý và nỗi giận trong lòng hắn dần tăng lên một cách không thể kiểm soát.

“Nếu nói, nếu có thể lợi dụng Tướng Tương Thủ, há chẳng phải có nghĩa là, chỉ cần tìm được cách, thì những Ti Mệnh không thể giao tiếp đó cũng có thể trở thành trợ thủ của mình sao?"

“Nếu những Ti Mệnh này thực sư cùng ra tay, thì chẳng phải có nghĩa là phía ta có thêm mấy trợ thủ rồi ư?"

Tuy bên đó là hình chiếu của Ti Mệnh, nhưng bên đó lại không có manh mối gì, vậy thì xuất phát từ bên này, không chừng thực sự có thể tìm được một vài khả năng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Hỏa Vượng liền nóng như lửa, nếu thực sự là như vậy, thì phần thắng sẽ tăng lên rất nhiều!

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng bảo mấy thái giám tin vào thần tài cùng tìm giúp mình, phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, hắn chuyển khuôn mặt đến sau đầu, thì thấy người đi đến là đội thái giám cung nữ của Cao Trí Kiên.

“Ngươi đến đúng lúc lắm, giúp ta liên lạc với các long mạch khác, các long mạch đều hiểu rộng biết nhiều, ta cần biết mọi việc của các Ti Mệnh khác!"

“Lý sư huynh, những chuyện này để nói sau đi, ta tìm đến cho người một trợ thủ"

Lý Hỏa Vượng không quay đầu lại, tiếp tục vùi đầu tìm kiếm.

“Thôi khỏi, bây giờ ta sáu luận tu chân đại thành, chỉ cách Ti Mệnh một bước, sợ rằng trợ thủ của ngươi không giúp được gì cho ta “Cũng chưa chắc"

Các giọng nói chồng lên nhau vang lên.

Lý Hỏa Vượng khó hiểu quay đầu lại, sau đó thì thấy một bức tường mặt khổng lồ xuất hiện trước mặt mình, giữa những khuôn mặt màu trắng quái dị đó, được lấp đầy bằng các loại lúa trắng.

“Vũ Sư Cung?"

Lý Hỏa Vượng nhận ra những thứ trước mặt, chúng sống dưới lòng đất Thanh Khâu, tu luyện đạo hợp chi.

“Đại kiếp thiên hạ, chúng ta có thể giúp ngươi.

Tất cả khuôn mặt bàn tròn lớn của Vũ Sư Cung nói xong, bao bọc lúa trắng và cả các loại bộ phận lẻ tẻ lao về phía Lý Hỏa Vượng.

“Dừng!

Dừng lại!"

Lý Hỏa Vượng ngăn đối phương lại.

“Ta biết thủ đoạn của các ngươi, không cần thử đâu.

Khi Vũ Sư Cung lùi xuống, không biết trong đám thái giám cung nữ mất mấy người từ lúc nào.

“Lý sư huynh, thế nào? Có bọn họ, tu chân thần thông của ngươi có thể tiến thêm một bước.

“Vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng tỏ ra không hứng thú lắm.

“Cảm ơn, tiếc là bây giờ ta không thiếu chân thực, mà ta thiếu giả, nếu ngươi có cách tìm được Đầu Tử về, cho ta nuốt chửng nó, thì sẽ có ích lớn với ta.

“Đầu Tử..."

Cao Trí Kiên cau chặt mày suy nghĩ, hắn nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Được, ta biết rồi, ta sẽ mau chóng dặn dò người dưới đi làm"

Lý Hỏa Vượng cũng thấy không có hy vọng lắm với lời của Cao Trí Kiên, nếu Đầu Tử thực sự dễ đối phó như vậy, thì sẽ không ồn ào lâu như vậy, không chết nổi.

1043 chữ

Chương 1453: Lý Sư Huynh Tốt Bụng

Đặc biệt là hiện giờ hắn còn câu kết với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, thì càng rắc rối.

“Những việc khác cứ gác sang một bên trước, hiện nay đại kiếp thiên hạ sắp đến, ta muốn mời lý sư huynh giúp, bây giờ cũng chỉ có ngươi mới giúp được thôi"

“Có chuyện gì? Bây giờ ta rất bận, chuyện nhỏ thì đi tìm người khác đi Lý Hỏa Vượng nói xong, tiếp tục lật mở một trang.

Hiện giờ bên đó không thu thập được tình báo Ti Mệnh, thì chỉ có thể nghĩ cách từ bên này, tình hình hiện tại, càng hiểu thêm về họ, thì càng có ích cho cuộc giao đấu tiếp theo, dù sao biết mình biết

ta, trăm trận trăm thắng.

“Lý sư huynh, e rằng chuyện này phải cần ngươi đi mới được, dù sao chúng ta cũng không đến được Thiên Trần Quốc.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng chậm rãi quay đầu, nhìn sang Cao Trí Kiên ở sau lưng:

“Chuyện của ngươi liên quan đến Tả Khâu Vịnh?"

Bây giờ bên phía Thiên Trần Quốc có thể thu hút sự chú ý của Cao Trí Kiên, sợ rằng chỉ có Ti Mệnh thân thể đó.

Cao Trí Kiên gật đầu:

“Đúng thế, chuyện này, đương nhiên Tả Khâu Vịnh không thể đứng ngoài cuộc, hắn đã là chủ của Thiên Trần Quốc, nguy hiểm cận kề, đương nhiên hắn cũng phải hạ Nhiễm Sát Lệnh, thiên hạ hưng vong, thất phu có trách nhiệm, dân chúng của Thiên Trần Quốc cũng phải góp một phần sức lực.

Cao Trí Kiên nói xong lời này, tỏ ra vô cùng đương nhiên, dường như hắn chỉ là mời dân chúng làm nô lệ vậy.

"He, ngươi nói có tác dụng không? Ngươi nói cho Thiên Trần Quốc nhiễm sát thì nhiễm sát à? Thiên Trần Quốc không nhỏ hơn Đại Tề bao nhiêu, chắc chắn cũng không ít dân, ngươi cảm thấy Tả Khâu Vịnh sẽ tin ngươi sao?” Cao Trí Kiên lắc đầu:

“Ta nói không có tác dụng, nhưng ngươi nói thì có tác dụng, Lý sư huynh, dân số Thiên Trần Quốc không ít người dân Đại Tề ngày xưa, nếu Thiên Trần Quốc nhiễm sát, thì phần thắng của chúng ta nhiều thêm một phần”.

“Chúng ta phải thắng, chẳng lẽ Lý sư huynh không muốn thắng sao? Huống hồ nếu chúng ta thua, dân chúng của Thiên Trần Quốc cũng phải chết.

Lý Hỏa Vượng gập cuốn sách trong tay lại, đứng lên, lặng lẽ không nói gì đi ra khỏi phòng, lúc này, nói gì cũng vô ích, hoặc là sống, hoặc là chết.

“Ta đi nói chuyện với Tả Khâu Vịnh, có lẽ Thiên Trần Quốc còn có một vài binh gia.

“Lý sư huynh thật tốt bụng, chuyện này nhờ vào ngươi rồi"

Cao Trí Kiên hành lễ với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt Cao Trí Kiên, nắm chặt nắm đấm đập mạnh lên mặt hắn.

“Mẹ kiếp, bớt mang ta ra làm bia đỡ đạn đi! Ta phát hiện bây giờ càng ngày càng ngứa mắt với ngươi đấy!"

Cao Trí Kiên nhẹ nhàng giơ tay, ngăn hộ vệ và thái giám phía sau.

“Lý sư huynh, người đã nói, hoàng đế tốt, trong mắt người khác, hoàng đế tốt chưa từng thuận mắt một ai “Muốn làm hoàng đế tốt phải không? Được! Hôm nay ta dẫn một mình ngươi đi! Ngươi tự nói với Tả Khâu Vịnh!

Nếu hắn giết chết ngươi, ta tuyệt đối không can thiệp!"

Lý Hỏa Vượng đi đến, một tay tóm lên vai hắn, nhảy mạnh một cái, trực tiếp từ Đại Lương đến Thiên Trần Quốc.

Trong Đại Lương là Thượng Kinh Thành, còn trong Thiên Trần Quốc, nơi này lại là rừng cây rậm rập, phía xa là dãy núi màu đen dài liên miên.

“Lý sư huynh, hắn sẽ không ra tay với ta đâu, bất luận ai đến cũng vậy, Tả Khâu Vịnh sẽ đồng ý, cho dù hắn là Ti Mệnh, nhưng chuyện này hắn không thể chỉ lo thân mình"

Đối diện với môi trường xa lạ xung quanh, Cao Trí Kiên tỏ ra rất bình tĩnh, vẫn có thời gian bàn luận với Lý Hỏa Vượng"

“Suỵt! Đừng nói gì, nơi này hình như không ổn lắm!"

Lý Hỏa Vượng đứng trong rừng cây cau chặt mày nhìn mọi thứ xung quanh.

Mọi thứ của Thiên Trần Quốc đều bình thường, nhưng trong mắt

hắn lại rất kỳ quái, cứ cảm thấy mọi thứ đều đã khác trước.

“Sao thế? Chẳng lẽ người của Phúc Sinh Thiên đã chiếm Thiên Trần Quốc rồi? Hay là có mai phục?"

Cao Trí Kiên lập tức nghĩ đến khả năng xấu nhất.

“Không phải!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, bỗng nhìn dừng ánh mắt trên dãy núi phía xa, càng nhìn càng cảm thấy dãy núi đó sao mà giống con người thế, hơn nữa, theo hắn được biết, bên đó vốn là rừng cây, không có núi.

“Đi thôi!"

Lý Hỏa Vượng kéo theo Cao Trí Kiến, lập tức thu nhỏ lại, mau chóng lại gần về phía dãy núi. Cùng với Lý Hỏa Vượng không ngừng lại gần, sắc mặt của hắn dần trở nên khó coi, ngọn núi đen đó đang động đây.

Cuối cùng khi đến dưới chân núi, mùi hôi thối ập vào mũi khiến dạ dày của Lý Hỏa Vượng sôi sục, lúc này trước mặt hắn là một núi xác biển ruồi kêu vo ve không ngừng!

Sở dĩ là màu đen, chỉ vì ruồi nhặng ngập trời che lấp kín xác chết chất đống như ngọn núi đó! Cho nên nhìn từ xa mới là màu đen.

“Rốt cuộc thế này là sao!"

Lý Hỏa Vượng tức giận hét lớn, lập tức kinh động đến ruồi nhặng chi chít đó.

Ruồi nhặng đen xì chi chít bay lên, che lấp cả bầu trời, khi cả màn màu đen đó bay lên không trung, dưới đất chỉ còn lại vô số núi xác chết thối rữa khổng lồ bị che lấp với côn trùng đang ngo ngoe.

1035 chữ

Chương 1454: Tuyệt Đối Không Thể Nào

Tuy rất không muốn tin, nhưng hiện thực không biết nói dối, xác thịt khổng lồ to như ngọn núi, không phải ai khác, chính là Tả Khâu Vịnh nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển, cơ thể của Tả Khâu Vịnh đã bị thối rữa tiếp quản.

Hắn chết rồi, chết giống như một trò đùa.

“Không thể nào, không thể nào!"

Lý Hỏa Vượng khó mà tin nổi lùi lại mấy bước, nhìn thi thể đồng minh trước mặt.

“Rõ ràng chúng ta đã thắng! Làm sao Tả Khâu Vịnh có thể chết được chứ?"

Nghĩ thế nào thì Lý Hỏa Vượng cũng không hiểu nổi, Tả Khâu Vịnh trước mặt rốt cuộc chết thế nào. Rõ ràng mình đã đánh bại bọn họ, rõ ràng đã giết Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên mới đúng!

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”Lý Hỏa Vượng vô cùng chấn kinh nhìn sang Cao Trí Kiên, đối diện với chuyện này, Cao Trí Kiên còn biết ít hơn Lý Hỏa Vượng, vốn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người có khả năng biết chân tướng chuyện này nhất là Huyền Tẫn thì đã chết, thậm chí có thể nói, bây giờ không có ai hiểu rõ cả chuyện này hơn hắn, nếu hắn cũng không biết, e rằng người khác càng không biết.

Lý Hỏa Vượng không cam tâm dậm mạnh chân xuống đất, xông về phía thi thể của Tả Khâu Vịnh, định tự mình tìm manh mối.

Đầu tiên hắn không ngừng tìm kiếm trong đầu của Tả Khâu Vịnh, sau đó lại chui vào trong các chỗ trong cơ thể hắn, không bỏ qua một chút chi tiết nhỏ nào.

Một lúc lâu sau, khi Cao Trí Kiên nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi ra, hắn lập tức tiến lên hỏi.

“Lý sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Hỏa Vượng khó mà tin nổi lắc đầu.

“Thiên đạo sinh trưởng phát triển mất rồi, ta tìm khắp cả cũng không tìm thấy thiên đạo sinh trưởng phát triển, thiên đạo sinh trưởng phát triển mất tích khỏi người Tả Khâu Vịnh rồi!"

“Chẳng lẽ Phúc Sinh Thiên nhân khoảng thời gian ta không chú ý, đã đánh lén Tả Khâu Vịnh? Cướp đi thiên đạo sinh trưởng phát triển?"

Lý Hỏa Vượng tự nhủ trong lòng.

Nhưng sau đó hắn lại lắc mạnh đầu.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nếu bọn họ cướp đi thiên đạo của một Ti Mệnh, không thể nào im hơi lặng tiếng như vậy, huống hồ, việc này liên quan đến thiên đạo"

“Nếu thiên đạo sinh trưởng phát triển bị Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên cướp đi, chắc chắn sẽ có thiên tai! Thiên đạo sinh trưởng phát triển này chắc chắn hoàn toàn biến mất khỏi ngũ giới mới đúng!"

“Nhưng bất luận là Đại Tề hay Đại Lương, thậm chí là Thiên Trần Quốc, vẫn có sinh trưởng phát triển, có nghĩa là thiên đạo sinh trưởng phát triển không rời khỏi Bạch Ngọc Kinh!"

Nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của Lý Hỏa Vượng, Cao Trí Kiên cũng lo lắng, phải biết rằng bây giờ Tả Khâu Vịnh là đồng minh ngồi cùng một thuyền.

Hiện giờ Ti Mệnh thân thể này, đồng minh cường mạnh này lại chết một cách đột ngột không hề báo trước, chắc chắn sẽ khiến cục diện căng thẳng hiện giờ càng căng thẳng hơn.

“Lý sư huynh, mau chóng đưa ta về đi!"

“Đợi ta một lúc, ngươi đợi ta một lúc! Ta biết chuyện này phải hỏi ai rồi! Ta có thể tìm được đáp án!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, trực tiếp ngồi khoanh hai chân, hai tay ôm đầu không ngừng dùng lực ép mạnh, dường như muốn bóp nổ tung cái đầu của mình, và hắn bắt đầu mặc niệm trong lòng.

“Ta là thất luân, bây giờ ta đang là thất luân, hiện giờ chắc chắn ta là thất luân!"

So với trước đây, lần này rõ ràng khó khăn như vậy, vô cùng trúc trắc.

Không biết đã mặc niệm bao lâu, Lý Hỏa Vượng bỗng mở đôi mắt, thì thấy Thanh Vượng Lai khoanh hai tay trước ngực cùng những người khác nhìn mình dò xét, cuối cùng đã về rồi.

“Tam Thanh! Ngươi nắm giữ bí mật! Nói cho ta biết! Rốt cuộc Tả Khâu Vịnh chết như thế nào! Thiên đạo sinh trưởng phát triển của hắn đã đi đâu rồi?"

Đối diện với Lý Hỏa Vượng hỏi dồn dập, Thanh Vượng Lai không nói gì, hắn nghiêng người nhỏ tiếng bàn luận gì đó với Triệu Sương Điểm bên cạnh.

Nhìn hành động của Thanh Vượng Lai, sau đó nhìn thấy vẻ mặt của những khác người, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã phát hiện có gì khang khác.

Khi cúi đầu nhìn cơ thể mình, lập tức như bị một đòn sét đánh trúng đầu.

“Các ngươi trói ta làm gì? Mau thả ta ra! Các ngươi trói ta làm gì hả?"

Bây giờ mình bị trói chặt giống như ở trong bệnh viên tâm thần lúc đầu, một ngón tay cũng không động đậy được.

Bây giờ mình đang ở trong hoàn cảnh này, cũng không quan tâm được đến cái chết của Tả Khâu Vịnh nữa.

"Trật tự!"

Một cái đập đánh lên sau đầu Lý Hỏa Vượng, người ra tay là Ba Nam Húc.

“Miệng thì nói những lời điên cuồng, chạy ra đường, mở xem vở bài tập của con nhà người ta, không trói ngươi lại mà được sao? Khó khăn lắm mới vớt ngươi ra ngoài được, ngươi định tự đưa

mình vào đó hả?"

“Cái gì?"

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt khó mà tin nổi, liên tưởng đến khó khăn trước đó, một suy đoán đáng sợ xuất hiện trong đầu hắn.

“Ta lại bị quay lại tình huống trước đây rồi ư? Ta lại không phân được rõ rồi?"

Lý Hỏa Vượng bị chói chặt cả người nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu, nhưng không thể không chấp nhận sự thực này.

1003 chữ

Chương 1455: Tìm Cách

Tất cả lại quay về lúc trước, tất cả hành động mình làm bên đó, cũng sẽ lặp lại ở thế giới này, mà tất cả mọi việc xảy ra đều bắt nguồn từ cái khuy áo đó.

“Chẳng lẽ giờ đây ta phân biệt quá rõ ràng rồi sao?"

Lý Hỏa Vượng khó mà tin được lẩm bẩm.

Hắn nghĩ đến lúc trước mình từng chấp nhận cuộc điều trị của Dịch Đông Lai, nghĩ đến trong đầu mình có ký ức khác nhau của hai bên, càng nghĩ, Lý Hỏa Vượng càng đau đầu.

“Như này không ổn, tuyệt đối không ổn! Hai bên phải tách ra! Nếu không, hai bên vốn không kết hợp được.

Hắn không ngờ, thủ đoạn của Phúc Sinh Thiên lại quỷ dị xảo trá như vậy, ảnh hưởng của cái khuy giống như trúng độc vậy, khiến hắn hành động khó khăn trùng trùng.

Mình là Lý Tai, nắm giữ thiên đạo mơ hồ, lúc nào cũng phải duy trì mới được, kết quả đối phương đã phá vỡ cân bằng.

Đại chiến sắp đến, mình phải về trạng thái trước đó, nếu không, tiếp theo giao đấu với Phúc Sinh Thiên, chính là tự chặt hai cánh

tay.

“Rốt cuộc là thế nào! Trong khoảng thời gian này ngươi ở bên đó đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Sương Điểm đi đến hỏi, nhìn vẻ nghiêm túc của nàng, hiển nhiên là không nghĩ hành động của Lý Hỏa Vượng là phát bệnh tâm thần bình thường.

“Là đòn tấn công của Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên! Cái khuy áo của lão ăn xin đó, cho dù hắn đã chết, nhưng đòn tấn công của hắn vẫn ảnh hưởng đến ta!"

“Ban đầu giao đấu, đã có tình huống như này, chỉ là ta không ngờ cứ mãi tiếp tục ảnh hưởng như này.

Lý Hỏa Vượng nói ra phán đoán của mình, cái chết của Lý Hỏa Vượng và cục diện bị động hiện tại cho Triệu Sương Điểm.

Sau khi tìm hiểu được nguyên nhân nguồn gốc sự việc của Lý Hỏa Vượng, Triệu Sương Điểm bắt đầu gõ bàn phím, dường như đang tính toán điều gì.

Biết Lý Hỏa Vượng hoàn toàn tỉnh táo, những người khác đi đến, cởi trói cho Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng được cởi trói lại không vui chút nào, lúc này, hắn có thể cảm nhận được, bây giờ mình đang dần dần tiến gần đến bản thân trước đây.

“Trí Kiên, tìm sợi dây trói ta lại đi, giống như năm đó.

Bây giờ hắn có thể nhìn thấy Cao Trí Kiên, nhưng Cao Trí Kiên tỏ ra rất khó hiểu, và còn đang dần mơ hồ.

Sau khi thấy Cao Trí Kiên tìm được đoạn dây leo trói hắn thật chặt, Lý Hỏa Vượng mới thở nhẹ nhõm, hỏi Triệu Sương Điểm bên cạnh.

“Thế nào? Trong thế giới quan của ngươi, ngươi tính ra cái gì chưa?"

Triệu Sương Điểm dừng gõ bàn phím, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Tả Khâu Vịnh mà ngươi nói, ta tính toán một chút, ngươi đừng quản chuyện này nữa, cứ giao cho ta.

Thực tế bây giờ Lý Hỏa Vượng đã bỏ quên chuyện Tả Khâu Vịnh rồi, tình hình cấp bách, hắn đâu còn quan tâm đến người khác.

Dù sao Tả Khâu Vịnh cũng chết rồi, mình vẫn còn sống, mặc kệ Triệu Sương Điểm là Ti Mệnh gì, Triệu Sương Điểm đã nói vậy, thì để nàng phụ trách, mình có thể chuyên tâm giải quyết rắc rối của mình.

“Được, ngươi xử lý việc Tả Khâu Vịnh, vậy còn việc của ta thì sao? Có tính ra được cách gì không?"

Đối diện với vấn đề của Lý Hỏa Vượng, Triệu Sương Điểm trực tiếp lấy câu hỏi làm câu trả lời.

“Tình huống lần trước, ngươi giải quyết thế nào?"

“Lần trước? Lần trước ta đã chấp nhận cuộc điều trị của Dịch Đông Lai"

Lý Hỏa Vượng trả lời.

“Vậy thì cùng một thông số, thử lại lần nữa, lần trước hắn có thể chữa khỏi cho ngươi, thì lần này hắn cũng có thể chữa khỏi cho ngươi, đi tìm hắn Nghe thấy lời này, sắc mặt Lý Hỏa Vượng lập tức khó coi.

“Đương nhiên ta biết bác sĩ Dịch có thể chữa khỏi cho ta, nhưng cục diện hiện giờ, ngươi cảm thấy hắn sẽ giúp ta sao?"

Nói xong, hắn vung cánh tay gãy của mình.

Tuy đã được băng bó, nhưng bàn tay đã mất hoàn toàn.

Lý Hỏa Vượng, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, Dịch Đông Lai thấy mình bị thương nặng như vậy, hắn sẽ nghĩ thế nào, chắc chắn hắn sẽ cho rằng mình điên thật, vô phương cứu chữa.

“Nhờ một người giúp, cũng không phải chuyện lớn, chúng ta có thể giúp ngươi nghĩ cách.

Ngũ Kỳ nói xong, Ba Nam Húc tiếp lời:

“Hắn có người thân không? Bắt cóc đến uy hiếp hắn?"

“Cái gì vậy hả! Chúng ta là kẻ bắt cóc hả? Muốn thu hút quy tắc đến đây hả?"

Lý Hỏa Vượng tỏ ra bực bội, tốt xấu gì Dịch Đông Lai cũng là thật lòng giúp mình, kết quả đám người này trực tiếp đối xử với Dịch Đông Lai bằng cách đối xử với kẻ địch.

Nghiêm túc suy nghĩ một lát sau, Lý Hỏa Vượng nghĩ ra một cách.

“Ta có thể thử bảo hắn đến, cho hắn gặp các ngươi.

“Chỉ cần hắn có thể hiểu chúng ta, biết rốt cuộc chúng ta đã xảy ra chuyện gì, ta tin hắn là người chính trực, chắc chắn sẽ giúp ta.

Trước đây Dịch Đông Lai luôn cho rằng mình bị ảo giác, tất cả những gì mình nhìn thấy đều là giả, chỉ cần bày chứng cứ thiết thực trước mặt hắn, có lẽ hắn có thể khiến cách nghĩ của mình thay đổi.

1024 chữ

Chương 1456: Địa Chỉ Nhà Của Dịch Đông Lai

Tuy Lý Hỏa Vượng vẫn luôn không muốn kéo Dịch Đông Lai tham dự vào việc này, vì dù sao trước đây Dịch Đông Lai cũng có ơn với mình. Nhưng tình hình hiện giờ, hắn đã không quản được nhiều như vậy, dù sao nếu thực sự thất bại, e rằng hắn cũng không được yên ổn. Hơn nữa tin rằng sau khi Dịch Đông Lai biết tình hình hiện tại, chắc chắn sẽ giúp mình.

Đã xác định kế hoạch như vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức đứng lên, hắn nói với Triệu Sương Điểm:

“Một khi việc Tả Khâu Vịnh có tin tức, lập tức báo cho ta đấy"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng đi xuống hầm để xe.

Đúng lúc Dương Na trực tiếp đi theo phía sau, Thanh Vượng Lai gọi hắn lại.

“Ngươi đi đâu thế hả?"

"Còn có thể đi đâu, đương nhiên là đến giám ngục Bạch Tháp tìm Dịch Đông Lai rồi, đợi sau khi ta đưa hắn đến, các ngươi phải giải thích với hắn thật rõ ràng đấy.

“Ngươi đi bằng gì?"

“Đi xe máy"

“Ngươi định lái xe máy bằng một tay rồi tự đưa mình quay về đó hả?"

Thanh Vượng Lai đưa tay chỉ vào cánh tay gãy đã băng bó của Lý Hỏa Vượng.

“Thôi vậy, để ta giúp ngươi chuyện này"

Thanh Vượng Lai ngồi vắt hai chân trên sofa lấy ra một chiếc điện thoại từ trong túi và gọi đi.

Sau khi Lý Hỏa Vượng nhỏ tiếng an ủi mấy câu với Dương Na đang lo lắng dìu đỡ mình, ra ý bảo nàng đừng lo lắng, thì nghe thấy Thanh Vượng Lai lên tiếng nói.

“A lô? Lãnh đạo, xin chào xin chào, ta là ai? Ôi trời, người cao quý như ngươi thật hay quên, ta là Thôi Phong, đúng đúng đúng, chính là Thôi Phong..."

Lý Hỏa Vượng khẽ cau mày nhìn cảnh trước mặt, có vẻ Thanh Vượng Lai muốn lợi dụng quan hệ mà hắn nói, cũng không biết có tác dụng không.

Thanh Vượng Lai cầm điện thoại hàn huyền một lúc xong rồi tắt máy, sau đó khẽ giương cằm với Lý Hỏa Vượng.

“Ok rồi, đã có được địa chỉ nhà của Dịch Đông Lai.

“Một mình ta đến nhà hắn có ích gì, ta cần hắn gặp các ngươi! Cần các ngươi giải thích với hắn, hắn có tồn tại!"

“Vậy chúng ta có thể đi cùng ngươi, nhưng không thể để hắn đến chỗ chúng ta"

“Tại sao?"

Thanh Vượng Lai hơi ngả người nằm trên sofa, nói một cách đầy ý sâu xa:

“Dịch Đông Lai có thể điều trị được cho ngươi, vậy ngươi cảm thấy hắn là hình chiếu của cái gì?"

“Đừng quá tin người, có thể chưa chắc hắn đã cùng đường với chúng ta “Dịch Đông Lai? Hình chiếu?"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Hắn chưa tham dự vào, có lẽ hắn không phải là hình chiếu.

“Không, tất cả mọi người trên trái đất đều là hình chiếu, chỉ là có những người tạm thời chưa ý thức được mà thôi, ngươi biết ta sợ nhất điều gì không? Ta sợ nhất hắn là hình chiếu của quy tắc"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu ra, xem ra thế giới quan của Thanh Vượng Lai có chút mâu thuẫn.

Chuyện như này, hắn không cần thiết tranh luận với đối phương, chỉ cần có thể thuyết phục Dịch Đông Lai điều trị cho mình, thì những chuyện khác có thể gác lại sau.

"Được, ngươi nói đúng, nhưng cho dù hắn là hình chiếu của quy tắc, chúng ta cũng phải tìm hắn, chỉ có hắn mới có thể chữa khỏi rắc rối hiện tại của ta, Phúc Sinh Thiên có thể tấn công đến bất cứ lúc nào, mau xuất phát thôi!"

Chẳng mấy chốc xe dã ngoại của Ngũ Kỳ, xe hơi sang trọng của Thanh Vượng Lai và xe của Triệu Sương Điểm từ trong hầm để xe đi ra, tất cả đều đi về hướng nơi ở của Dịch Đông Lai.

Trên đường, Lý Hỏa Vượng không ngừng suy nghĩ trong đầu, mình đến nơi thì phải khuyên hắn thế nào, rồi phải lấy bằng chứng gì để chứng minh với Dịch Đông Lai.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, ba chiếc xe dần dần dừng lại trước cổng một tiểu khu, tiểu khu Long Hồ Loan.

“Số 1803, tầng 18, đơn nguyên 2, tòa nhà 16, hôm nay đến lượt hắn nghỉ, chắc đang ở nhà.

Thanh Vượng Lai nói địa chỉ cụ thể của Dịch Đông Lại.

Lý Hỏa Vượng đội mũ và bịt khẩu trang, dưới sự yểm hộ của những người khác, tránh được camera giám sát của tiểu khu, đi vào bên trong.

Cùng với tất cả mọi người cùng đi vào, chiếc thang máy chật kín, Lý Hỏa Vượng đứng một góc với vẻ mặt nghiêm trọng, dùng cánh tay gãy che cho Dương Na.

“Thủ đoạn lần này của bọn chúng đúng là rất kỳ quái, nhưng cũng chứng minh tất cả việc trước đây của ngươi đều chính xác, cho nên bọn chúng mới lợi dụng đủ mọi cách để đối phó ngươi.

Người lên tiếng là Triệu Sương Điểm.

“Nhưng đừng lo lắng, chúng ta cũng đã biết điểm đặc biệt của ngươi, chúng ta cũng sẽ bảo vệ ngươi, ngươi không chỉ có một mình, rắc rối nào chúng ta cũng có thể cùng nhau giúp ngươi vượt qua"

Lời khuyên của Triệu Sương Điểm không khiến tâm trạng Lý Hỏa Vượng tốt hơn bao nhiêu, hắn nghiêm túc nhìn Triệu Sương Điểm một cái, rồi di chuyển ánh mắt.

Thái độ của Triệu Sương Điểm trên thuyền trước đây khiến hắn không thể tin đối phương, cái miệng có nói hay đi nữa thì cũng vô ích, điều quan trọng nhất vẫn phải xem người này đang làm gì.

So với cách nói của Triệu Sương Điểm, Thanh Vượng Lai lại ăn nói vô cùng trực tiếp thẳng thắn.

1012 chữ

Chương 1457: Thanh Vượng Lai

“Yên tâm đi, Lý Hỏa Vượng, ngươi là một công cụ vô cùng hữu dụng để đối phó một hình chiếu khác, công cụ tốt như vậy không thể nào hỏng được, chúng ta sẽ toàn lực chữa khỏi cho ngươi.

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, chế giễu nói: “Thanh Vượng Lai, ngươi đúng là vô tình vô nghĩa một cách thẳng thắn vô tư"

Hắn thực sự không hiểu, Gia Cát Uyên là tâm bàn của của Thanh Vượng Lai, hắn có tình có nghĩa như vậy, kết quả Thanh Vượng Lai lại vô tình vô nghĩa, một chính nhân quân tử, một kẻ tiểu nhân, vừa hay là hai mặt trái ngược.

“Tinh” một tiếng, thang máy mở ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng, hắn đi ra khỏi cửa thang máy, dẫn dám người đi đến cửa nhà Dịch Đông Lai và ấn chuông.

Khi cửa được mở ra, Lý Hỏa Vượng lại gặp được Dịch Đông Lai ở bên ngoài Bạch Tháp. Trước đây ở trước mặt Lý Hỏa Vượng, hắn vẫn luôn mặt áo blouse trắng.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Đông Lai mặc quần áo thường, Lý Hỏa Vượng cảm thấy đối phương vô cùng xa lạ.

Bài trí trong phòng trông vô cùng đơn giản gọn gàng, màu xanh xám là màu chủ đạo, hơn nữa từ trên tủ giày bên góc cửa có thể nhìn ra, tạm thời Dịch Đông Lai ở một mình.

“Lý... Hỏa Vượng?"

Dịch Đông Lai một tay cầm tay nắm cửa khó mà tin được nhìn thiếu niên trước mặt, bệnh nhân triệu chứng nặng đột nhiên biến mất khỏi bệnh viện lại xuất hiện ở trước cửa nhà mình.

“Bác sĩ Dịch, ta cần ngươi giúp đỡ, ta lại phát bệnh rồi, ta cần ngươi điều trị"

Lý Hỏa Vượng nói với thái độ thành khẩn.

Dịch Đông Lai bật cười.

“Ngươi cũng biết ngươi bị bệnh? Ngươi cũng biết ngươi cần phải chữa trị? Ta còn tưởng ngươi không biết cơ đấy.

Nói xong, hắn tóm một tay Lý Hỏa Vượng, lấy điện thoại ra gọi đi.

“A lô! Là ta! Bảo lão Dương lái xe của bệnh viện đưa người..."

Còn chưa đợi Dịch Đông Lai nói hết, ‘bốp một tiếng, điện thoại của Dịch Đông Lai bị Thanh Vượng Lai cướp mất.

Những người khác ập vào, bắt đầu kiểm tra mọi thứ trong phòng, mở máy tính và tắt hết các loại máy móc sản phẩm điện tử có khả năng liên lạc.

Tất cả mọi người kiểm tra kỹ một lượt, không định bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

Triệu Sương Điểm lấy ra notebook của mình, bắt đầu tính toán.

Còn Dịch Đông Lai ngồi trên sofa nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng không thể bình tĩnh.

Lý Hỏa Vượng bưng một cốc nước đặt trước mặt Dịch Đông Lai, suy nghĩ trong lòng mấy giây xong, dùng ngón tay chỉ vào Thanh Vượng Lai.

“Bác sĩ Dịch, ngươi xem, người này chính là Thanh Vượng Lai, nghiên cứu sinh mà ta từng nói trước đây."

Ngồi trong nhà của Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng giải thích với Dịch Đông Lai những thứ mình nhìn thấy trước đây không phải là ảo tưởng, mà đều là thật.

“Người xem, bọn họ không phải là ảo giác của ta tưởng tượng ra, bọn họ tồn tại thật, không tin thì người thử sờ xem"

Dịch Đông Lai bưng cốc nước, nhìn đám người xung quanh, suy nghĩ một lát sau, lên tiếng nói với Lý Hỏa Vượng: “Ngươi quen biết những người này ở đâu?"

“Bác sĩ Dịch, ta đã từng nói với ngươi rồi, bọn họ đều là Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh, ngươi quên rồi sao?

Trước đây ta từng trình bày bệnh tình với ngươi, họ đều có thật, thực sự có một thế giới khác.

Dịch Đông Lai nghe thấy lời này, nhìn quanh một vòng rồi lên tiếng nói:

“Trong các ngươi, ai là người dẫn đầu?"

“Là ta"

Triệu Sương Điểm nói.

“Các ngươi lừa gạt bệnh nhân tâm thần có ý nghĩa gì không? Các ngươi cảm thấy bệnh nhân tâm thần giết người không cần đền mạng, thì có thể lợi dụng Lý Hỏa Vượng làm việc cho các ngươi sao?"

Dịch Đông Lai tỏ ra tức giận.

“Ta nói cho các ngươi biết! Bất kể xảy ra chuyện gì, xử theo luật pháp! Các ngươi mới là chủ mưu! Tất cả tội lỗi mà Lý Hỏa Vượng phạm phải đều phán quyết lên các ngươi!"

“Không phải, họ không lừa ta!"

Lý Hỏa Vượng muốn biện giải, nhưng Dịch Đông Lai dường như đã có suy nghĩ của mình.

“Lý Hỏa Vượng! Bài luận văn của ta được công khai, ai cũng điều tra được! Bọn họ hoàn toàn có thể nguy tạo ảo giác của ngươi dựa theo ghi chép trên bài luận văn! Cuối cùng lợi dụng ngươi, đạt được mục đích!"

"Ngươi cho rằng hắn là Thanh Vượng Lai? Sai rồi! Hắn không phải! Hắn chỉ là một tên lừa đảo tự xưng là Thanh Vượng Lai! Thanh Vượng Lai chỉ là một cái tên, ai cũng có thể tự xưng là Thanh Vượng Lai trước mặt ngươi!"

"Không phải, không phải như vậy! Hắn thực sự là Thanh Vượng

Lai!” Lý Hỏa Vượng đau đầu, nhất thời không biết nên khuyên giải thế nào.

“Lằng nhằng cái gì, ngươi việc gì phải khiến hắn tin ngươi? Ngươi bảo hắn ra tay chữa khỏi cho ngươi là được rồi?

Hắn tin hay không có gì khác nhau không?"

Ba Nam Húc nói, rút ra một con dao găm từ bên hông đi lên trước, cắm đao trước mặt Dịch Đông Lai.

Nàng dùng ngón tay đầy hình xăm chỉ vào cái đầu của Lý Hỏa Vượng nói:

“Chữa khỏi cho hắn, nếu không, lột da ngươi!"

Dịch Đông Lai đẩy cặp kín trên sống mũi mình, cạn lời lắc đầu.

1031 chữ

Chương 1458: Ngươi Làm Gì Thế Hả!

Còn không đợi hắn lên tiếng nói hết, Ba Nam Húc trực tiếp cầm lật ngược dao găm, dùng chuôi đập mạnh lên móng tay ngón út của Dịch Đông Lai.

“Ngươi làm gì thế hả!"

Lý Hỏa Vượng đứng bật dậy, tức giận đẩy nàng ra.

Khi hắn quay đầu nhìn vết thương của Dịch Đông Lai, thì thấy móng tay ngón út của Dịch Đông Lai đã bật tung, cả ngón tay bị đập tím bầm, chỗ móng tay còn không ngừng nhỏ máu ra ngoài.

Ba Nam Húc bị Lý Hỏa Vượng đẩy lùi lại mấy bước, lạnh lùng nhìn Dịch Đông Lai uy hiếp.

“Chữa khỏi cho hắn, nếu không, từng ngón chân ngón tay của ngươi đều sẽ giống như vậy?

Dịch Đông Lai ôm ngón tay hít khí lạnh, khó mà tin được nhìn

người trước mắt.

"Bảo ta chữa khỏi cho hắn? Các ngươi vừa lợi dụng ảo tưởng của hắn, vừa nói muốn ta chữa khỏi cho hắn! Các ngươi không cảm thấy rất mâu thuẫn sao?"

“Không, không cần chữa khỏi hoàn toàn, chỉ cần chữa khỏi một phần cho hắn là được, làm giống như lần trước, chỉ cần ngươi có thể làm được, chi phí không thành vấn đề.

Tiếng tinh tinh vang lên, đó là chuông điện thoại của Dịch Đông Lai, khi hắn cầm điện thoại lên nhìn thấy một dãy số không bên trên, hắn liền bị chấn kinh bởi cảnh tượng trước mặt, không thốt ra lời. Dịch Đông Lai cau mày nhìn kỹ những người trước mặt, đám người này nhìn cách ăn mặc sao không giống người cùng một phe, tất cả đều toát ra vẻ cổ quái.

“Bác sĩ Dịch, ngươi giúp ta lần này, việc này thực sự rất quan trọng, ta thề với ngươi, những điều ta nói bây giờ đều là thật!"

Lý Hỏa Vượng vẫn giải thích với Dịch Đông Lai, nhưng rất hiển nhiên Dịch Đông Lai không công nhận.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi là bệnh nhân của ta, ta hiểu rõ bệnh tình của ngươi nhất, ta biết tất cả mọi việc ngươi từng trải qua trước đây, không cần lặp lại"

“Không giống, trước đây lúc đó ta chưa trở thành Ti Mệnh! Hơn nữa lúc đó bên phía Phúc Sinh Thiên cũng không tấn công đến! So với trước đây, tất cả đã xảy ra thay đổi long trời lở đất!"

“Vậy sao? Được! Ngươi bảo ta tin ngươi cũng được! Không vấn đề!"

Dịch Đông Lai nói xong giơ điện thoại của mình lên.

“Ngươi chỉ cần nói những lời này với ba mẹ ngươi một lượt, ta sẽ tin ngươi.

Lý Hỏa Vượng cáu kỉnh.

“Tại sao phải lôi họ vào! Chuyện này không liên quan đến họ!"

Nói đến đây, Lý Hỏa Vượng nghĩ đến điều gì, kéo Dương Na đến bên cạnh mình.

“Ngươi hỏi nàng! Nàng cũng biết những lời ta nói là thật!"

Nhìn thấy Dương Na gật đầu liên tục, Dịch Đông Lai nhìn những người xung quanh khẽ thở dài một tiếng.

“Các ngươi còn quá trẻ, ngoài xã hội thực sự có rất nhiều người xấu, tuyệt đối đừng bị họ lợi dụng"

Thấy Dịch Đông Lai vẫn không tin, cuối cùng Triệu Sương Điểm đi đến nói:

“Bác sĩ Dịch, chúng ta thảo luận có lý tính một chút đi, nếu ngươi cảm thấy chúng ta lợi dụng thân phận bệnh nhân tâm thần của Lý Hỏa Vượng để làm chuyện xấu, vậy tại sao chúng ta phải nhờ ngươi chữa khỏi cho hắn chứ? Hắn bị bệnh càng nặng thì chẳng phải càng dễ lợi dụng sao?"

“Thứ hai, ngươi cảm thấy tổ chức phạm tội thế nào sẽ trực tiếp trả phí chữa bệnh cho ngươi nhiều như vậy?

Điểm này có phải xung đột với suy nghĩ của ngươi không?"

Đối với lời của Triệu Sương Điểm, Dịch Đông Lai không nói gì, rất hiển nhiên hắn cũng không có câu trả lời, tuy trong lòng hắn vẫn còn nghi ngờ nhưng hắn vẫn không chịu tin.

Triệu Sương Điểm nhìn thấy cảnh này lùi lại hai bước, đưa tay sờ thùy tai của mình.

Sau đó giọng của Ba Nam Húc khiến những người khác nhìn qua:

“Bác sĩ Dịch, cô bé này rất quan trọng với ngươi phải không?"

Ba Nam Húc nở nụ cười lạnh lùng lè ra cái lưỡi xẻ ba, chậm rãi liếm khung ảnh trong tay.

Trong ảnh là Dịch Đông Lai mỉm cười bế một cô bé khoảng tám chín tuổi cầm bóng bay.

“Ngươi muốn làm gì!"

Nhìn đối phương cầm khung ảnh, Dịch Đông Lai lập tức hoảng hốt.

Đúng lúc này, Ba Thịnh Thanh từ nãy im lặng không nói đi đến, đưa tay cướp điện thoại của Dịch Đông Lai, ném cho chị của hắn.“Cô bé này quan trọng với ngươi như vậy, vậy ta tin rằng tìm tin nhắn của nàng trong điện thoại của ngươi chắc không khó phải không?"

“Được! Các ngươi thắng rồi! Ngươi thắng rồi! Ta nhận thua! Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì!"

Sắc mặt Dịch Đông Lai trở nên tái nhợt, trán cũng toát mồ hôi, mặc kệ những người này có thân phận gì, hắn cũng không dám cược.

Ba Nam Húc tiện tay ném, vứt khung ảnh trong tay xuống đất, vỡ tan tành.

“Chữa khỏi tên điên đó cho ta"

“Được! Ta chữa!"

Ba Nam Húc giải quyết được vấn đề, nhìn sang đám người Lý Hỏa Vượng với vẻ khinh bỉ.

“Chuyện như này cứ dứt khoát chẳng phải là được sao? Nói nhiều như thế làm gì, đúng là rảnh rỗi!"

Dịch Đông Lai bị uy hiếp như vậy, đương nhiên Lý Hỏa Vượng rất hổ thẹn, nhưng tình hình hiện nay không thể chậm trễ, đúng là không có thời gian để lãng phí, mình buộc phải thoát khỏi ảnh hưởng.

“Xin lỗi, bác sĩ Dịch, sau khi sự việc kết thúc, ta sẽ tạ lỗi với ngươi Lý Hỏa Vượng nói xong, đi đến bên cạnh Dịch Đông Lai, bắt đầu tiếp nhận điều trị.

1047 chữ

Chương 1459: Chữa Trị Cho Lý Hỏa Vượng

Lý Hỏa Vượng ngồi ở đó, hít sâu một hơi, nhìn Dịch Đông Lai trước mặt, lo lắng chờ đợi đối phương điều trị. So với sự mơ hồ trước đây, bây giờ hắn hoàn toàn không nhìn thấy bóng hình của Cao Trí Kiên nữa, rất hiển nhiên bây giờ mình đã ở trong trạng thái hoàn toàn khác với trước đó, tình hình càng ngày càng nguy hiểm. Nhìn những người khác xung quanh, Dịch Đông Lai ngồi trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu Lý, bây giờ ngươi kể tất cả mọi việc ngươi trải qua cho ta, không bỏ qua chi tiết nhỏ nào, một chút cũng không được bỏ qua.

“Ta phải biết ngươi đã trải qua những gì thì mới có thể nghĩ cách điều trị cho ngươi?

Lý Hỏa Vượng gật đầu, bắt đầu kể lại.

“Vậy thì phải bắt đầu từ trước đây, sau khi trải qua cuộc trị liệu của ngươi ban đầu, ta đã trở thành Lý Tai, nhưng ta không chỉ trở thành Lý Tai, ta mà cũng tồn tại ở thế giới đó, một phân thành hai, chỉ có điều ở thế giới bên đó, ta là ta của trước đây, ta của hiện tại là ta của tương lai"

“Ngươi đợi đã, ngươi có thể nói chi tiết cụ thể hơn không? Sao ta nghe không hiểu.

Dịch Đông Lai ngắt lời của Lý Hỏa Vượng.

“Nói một cách đơn giản, ta chính là Ti Mệnh nắm giữ mơ hồ, ta phải duy trì mơ hồ mọi lúc mọi nơi mới đúng! Nhưng Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đã cắt đứt sự mơ hồ này!"

“Chỉ có ta mới có thể đảo ngược thời gian, biết được những thế giới vốn bị lãng quên! Cho nên bọn họ mới nhằm vào ta!"

Dịch Đông Lai trầm tư, cau chặt mày nghe những lời giải thích kỳ lạ của Lý Hỏa Vượng, và cố hết sức chấp nhận. Ban đầu hắn hoàn toàn không hiểu, nhưng cùng với thời gian trôi từng chút, Dịch

Đông Lai dần hiểu được rốt cuộc Lý Hỏa Vượng đã trải qua cái gì. Hắn không lập tức điều trị, mà tìm kiếm đạo cụ trong phòng.

Một quả táo trong cái đĩa, một cái bát và một cái nĩa, và lấy vào một chậu cây cảnh ở ngoài ban công vào.

"Đây là cách trị liệu gì? Ngươi đừng giở trò, nếu người dám lén giở thủ đoạn, chúng ta đi tìm cô bé của ngươi.

Ba Nam Húc lướt con dao găm trong tay lên khuôn mặt Dịch Đông Lai.

“Các ngươi có thể không tin, nhưng ta thực sự muốn dùng những thứ này chữa trị cho Lý Hỏa Vượng, nếu không tin, các ngươi có thể đi tìm người khác, nhưng ta dám khẳng định, trên thế giới này, ngoài ta ra, thì không còn ai có thể chữa được cho Lý Hỏa Vượng"

Đề cập đến chuyên ngành, Dịch Đông Lai tỏ ra vô cùng cố chấp.

“Được, giỏi lắm, ta thích ngươi rồi đấy"

Ba Nam Húc nói xong, lùi lại nửa bước, đến bên cạnh Triệu Sương Điểm không ngừng tính toán.

Trong lúc Lý Hỏa Vượng suy nghĩ những thứ này lần lượt đại diện cho cái gì, Dịch Đông Lai mặt đối mặt nhìn hắn cách qua những thứ này.

Dùng tay ấn chặt đầu ngón tay bị bay mất móng, nhìn thiếu niên một mắt một tay với khuôn mặt thất vọng.

"Lý Hỏa Vượng, bây giờ họ làm người xấu, ngươi làm người tốt phải không? Có phải không có bọn họ, ngươi cũng định dùng cách này để uy hiếp ta không?"

“Bây giờ ta hơi hối hận vì đã nhận tiếp nhận ca bệnh của ngươi, có lẽ cả đời ngươi nhốt trong bệnh viện tâm thần mới là lựa chọn tốt nhất"

Đối diện với lời Dịch Đông Lai nói mình như vậy, trong lòng Lý Hỏa Vượng vô cùng khó chịu, nhưng nghĩ đến vô số binh gia đã chết và Huyền Tẫn trước khi chết, hắn lập tức nghiến răng nghiến

lợi.

“Đúng! Đúng thế! Ta không thể thua! Nếu thua thì toàn bộ sẽ xong đời!"

“Tốt, rất tốt!"

Dịch Đông Lai khen ngợi gật đầu, dường như không hề cảm thấy kinh ngạc trước thái độ của Lý Hỏa Vượng.

"Lý Hỏa Vượng, bây giờ ngươi nhìn ta, nhìn vào mắt ta.

Lý Hỏa Vượng làm theo.

Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng thấy Dịch Đông Lai chậm rãi lên tiếng nói với mình.

“Lý Tai, ngươi biết ta là ai không? Ngươi biết trước đây tại sao vì có ta giúp đỡ, ngươi mới có thể trở thành Ti Mệnh không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu.

Dịch Đông Lai bỗng đứng lên, một tay cầm chậu cây cảnh, một tay cầm quả táo, hét lớn với Lý Hỏa Vượng.

"Ta chín là Đại Na! Ta là bản thân của thế giới Ngũ Trí!"

"Phi!"

Tiếng phì cười lập tức cắt ngang cuộc trị liệu của Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng và Dịch Đông Lai cùng nhìn sang Ba Nam Húc không nhịn được cười ở một bên.

“Xin lỗi, xin lỗi, các ngươi tiếp tục đi"

Ba Nam Húc nhìn mặt hai người là buồn cười, bèn quay người đi, bả vai rung lên liên tục.

Dịch Đông Lai quay đầu lại, tiếp tục nhìn Lý Hỏa Vượng, nói một cách đầy ý sâu xa:

“Lý Tai, nhìn cho rõ! Ta mới là bản thân của thế giới! Ta mới là Đại Ti Mệnh!"

Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lai trước mặt, nhất thời hơi do dự.

“Ngươi nói đều là thật chứ? Ngươi thực sự là Đại Na? Nhưng vấn đề là Đại Na sớm đã điên rồi!"

“Lý Tai! Chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao? Đại Ti Mệnh không có quá khứ cũng không có tương lai! Ta định sẵn là sẽ điên, nhưng không phải bây giờ!"

"Ha ha ha!"

Tiếng cười chói tai lại vang lên lần nữa, Ba Nam Húc cúi thấp đầu xuống bả vai của em trai mình, cái miệng nhếch rộng, cười đến sắp ngất đi.

1073 chữ

Chương 1460: Đại Na

Dịch Đông Lai đặt hai thứ trên tay xuống, tỏ ra hơi tức giận.

“Cứ thế này ta không thể tiếp tục điều trị, muốn chữa cho Lý Hỏa Vượng, ta cần môi trường yên tĩnh tuyệt đối.

Triệu Sương Điểm đá Ba Nam Húc một cái, lên tiếng nói:

“Ngươi tiếp tục đi, đây chỉ là sự cố.

Dịch Đông Lai nhìn đám người xung quanh, thở dài một hơi.

“Nơi này rộng quá, đến thư phòng của ta đi?

Nói xong, hắn khom lưng cầm quả táo và chậu cây cảnh, Lý Hỏa Vượng giúp hắn cầm bát và nĩa lên, rồi theo hắn đi vào thư phòng.

Vừa đi chưa được hai bước, Dịch Đông Lai nhét quả táo và chậu cây cảnh trong tay vào lòng Lý Hỏa Vượng.

“Ngươi vào thư phòng trước đi, ta đi vệ sinh.

Dịch Đông Lai vừa vào phòng vệ sinh, Ba Thịnh Thanh lập tức đi

theo, nhìn chằm chằm hắn.

Lúc này Lý Hỏa Vượng nhìn bốn thứ trong lòng, thầm nghĩ.

“Dịch Đông Lai thực sự là Đại Na sao? Nếu hắn là Đại Na, thì bốn thứ này lần lượt đại diện cho cái gì? Tại sao hắn lại cho ta?"

“Đợi đã, liệu có khả năng hắn không phải là Đại Na, hắn chỉ giả làm Đại Na, tiến hành điều trị cho ta không?"

"Nhưng nếu hắn không phải Đại Na, thì hắn là hình chiếu của cái gì? Hắn định dùng cách gì để điều trị cho ta?"

Thư phòng của Dịch Đông Lai rộng khoảng hai mươi mét vuông, mặt tường bên trái đều là sách y, bên phải đặt một chiếc sofa màu kaki, ngoài ra không còn bày biện gì, vô cùng đơn giản.

Lý Hỏa Vượng ngồi trong thư phong suy nghĩ vấn đề này, nhất thời vô cùng rối rắm.

“Nhưng vấn đề là bây giờ hắn đang điều trị cho ta, nếu ta muốn có được hiệu quả điều trị như trước đây, thì có phải ta nên giả bộ tin những lời của đối phương không?"

Suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng phát hiện xung quanh không có tiếng động, đợi khi hắn ngẩng đầu lên, thì kinh ngạc phát hiện Dịch Đông Lai và những người khác không vào phòng.

“Có chuyện gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng đặt bốn thứ trong lòng xuống sofa, rồi đi về phía cửa thư phòng.

Nhưng khi Lý Hỏa Vượng vừa đi qua đó, thì nhìn thấy những người khác đều xông vào thư phòng.

Khi Dịch Đông Lai và Lý Hỏa Vượng vừa hay lướt qua vai nhau, hắn thấp thoáng nghe thấy giọng nói truyền vào tai.

“Mau... tỉnh lại, tỉnh lại"

“Mau tỉnh lại, tỉnh lại"

Khi nghe thấy lời này, toàn thân Lý Hỏa Vượng run lên, khó mà tin được lùi lại mấy bước, giống như gặp phải hồng thủy mãnh thú, nhìn Dịch Đông Lai trước mặt với ánh mắt kinh sợ.

“Ngươi vừa nói gì?"

“Cái gì?"

Dịch Đông Lai cau mày, dường như không hiểu Lý Hỏa Vượng rốt cuộc muốn thể hiện điều gì.

“Không phải ngươi ư? Vừa nãy ngươi không nói gì ư?"

“Không"

Dịch Đông Lai vô cùng quyết đoán trả lời.

“Nếu không phải là ngươi nói! Nếu không phải là ngươi nói, vậy chỉ có một khả năng, giọng nói vừa nãy là giọng của Cao Trí Kiên ở bên kia! Không hay rồi! Cao Trí Kiên gặp nguy hiểm!"

Lý Hỏa Vượng bỗng nâng giọng cao lên một tông.

“Bác sĩ Dịch! Mau nghĩ cách! Mau nghĩ cách đưa ta về đó! Cao Trí Kiên là long mạch! Còn là sư đệ của ta! Hắn không thể gặp nguy hiểm!"

Lý Hỏa Vượng sốt ruột xông lên, tóm chặt cổ áo của Dịch Đông Lai.

“Ta còn chưa bắt đầu điều trị cơ! Làm sao ta cho ngươi cảm nhận ảo tưởng được!"

Dịch Đông Lai giãy dụa lùi lại nửa bước, trong ánh mắt có chút hoảng sợ.

Lý Hỏa Vượng lòng như lửa đốt đứng tại chỗ, lo lắng nghĩ đối sách.

Bỗng nhiên hắn dừng lại, hét lớn với bên cạnh.

“Ta mặc kệ ngươi là ai! Nếu ngươi dám động vào long mạch Đại

Lương! Ngươi có giỏi thì thử xem!"

"Ha ha ha!"

Tiếng cười cực kỳ chói tai lại vang lên lần nữa, khiến tai Lý Hỏa Vượng đau nhức. Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng chẳng thèm quan tâm đến nàng, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Sương Điểm.

“Dùng máy tính của ngươi tính toán xem! Rốt cuộc có phải là người của Phúc Sinh Thiên đến đánh lén không!"

Triệu Sương Điểm chậm rãi lắc đầu.

“Lý sư huynh, ta không sao, không ai uy hiếp ta. Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng lập tức sững người, nhìn chằm chằm Triệu Sương Điểm.

“Không sao? Bên phía Thiên Trần Quốc tạm thời không có ai uy hiếp Cao Trí Kiên, nhưng nếu hắn không sao, thì giọng nói vừa nãy là của ai?"

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, nghi hoặc nhìn Dịch Đông Lai.

“Là hắn nói phải không? Tại sao hắn muốn ta tỉnh lại? Chẳng lẽ bây giờ ta không tỉnh ư?"

“Hay là thế giới mà ta cảm nhận được hiện giờ là giả?"

“Tỉnh” tiếng nói nhức tai đó lại vang lên, khiến Lý Hỏa Vượng đau khổ ôm ai.

Ba Nam Húc lại phá lên cười, nàng ta cười đến cực kỳ khó nghe, Lý Hỏa Vượng nhớ trước đây nàng ta chưa từng cười thích thú như vậy.

“Không, không đúng! Tại sao nàng ta cười? Tại sao Ba Hủy nắm giữ đau đớn lại cười! Rốt cuộc ngươi đang cười cái gì!"

Lý Hỏa Vượng nhào đến, trực tiếp đè lên người nàng ta.

“Ngươi làm gì thế hả! Càng ngày càng điên.

“Mau buông ra!"

Khi những người khác mỗi người một chân một tay kéo Lý Hỏa Vượng ra, Lý Hỏa Vượng nhìn khuôn mặt của Ba Nam Húc, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lập tức lên tiếng nói:

“Ta biết rồi! Cuối cùng ta biết tại sao ngươi lại cười rồi! Chắc chắn ở nơi nào đó, có điều gì cực kỳ khổ nạn đang lấy lòng ngươi! Ba Hủy, ta hiểu ngươi! Bởi vì lúc trước ta đã làm như vậy!"

1032 chữ

Chương 1461: Đến Bạch Ngọc Kinh

Có thể khiến Ba Hủy cười đến như vậy, chắc chắn không phải là đau khổ bình thường, thậm chí loại đau khổ này còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Tuy bị Lý Hỏa Vượng xô ngã, nhưng Ba Nam Húc lại không hề tức giận, ngược lại còn cười chế nhạo nói:

“Ha ha ha, muốn lấy lòng ta, dựa vào một tên học sinh cấp ba như ngươi, sợ rằng hơi khó đấy"

“Bớt phí lời cho ta! Rốt cuộc ngươi đang làm gì! Trả lời ta! Rốt cuộc ở chỗ nào lại xảy ra chuyện gì! Rốt cuộc loại đau khổ này từ đâu ra!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng vừa định nhìn khắp xung quanh, thư phòng và cả tất cả mọi người đều hóa thành từng đống cát, rải lên mặt đất.

Cao Trí Kiên với vẻ mặt kinh ngạc đứng ở phía không xa, nhìn Lý Hỏa Vượng tâm trạng không ổn định.

“Lý sư huynh, ngươi không sao chứ?"

Hắn đã quay lại, không biết hai bên lại hoán đổi cho nhau từ lúc nào.

“Suỵt, đợi đã! Để ta nghĩ kỹ, để ta suy nghĩ kỹ!"

Lý Hỏa Vượng tỏ ra khó xử giơ hai tay, đập mạnh liên tiếp lên đầu mình, đau đớn có thể khiến đầu óc hắn bình tĩnh lại.

Đúng lúc hắn vỡ đầu chảy máu, cơ thể Lý Hỏa Vượng mai chóng vút lên rồi biến mất, rồi xuất hiện trước mặt Cao Trí Kiên.

“Bây giờ mười năm long mạch đó đang ở đâu? Còn chưa đưa qua đó phải không!"

“Vẫn chưa, Lý sư huynh, ngươi không đưa đi, người khác không đưa đi dược, đều ở trong hoàng miếu, Lý sư huynh, ngươi hỏi long mạch làm gì?"

“Ta muốn đến Bạch Ngọc Kinh! Ta muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Lý Hỏa Vượng tỏ ra hơi cuồng loạn nói xong, tóm lấy bả vai của Cao Trí Kiên, dậm chân phải, trực tiếp về đến trong hoàng thành Đại Lương.

Khi đến trước hoàng miếu, cùng với hai tay Lý Hỏa Vượng đập mạnh xuống mặt đất, hắn hét lớn một tiếng, tiếng ầm ầm lớn vang lên, một cây cổ thụ thanh đồng vô cùng to lớn đâm chặn cả hoàng miếu, có các long mạch uốn lượn treo trên đó phá đất chui lên.

Sáu cánh tay mọc ra từ trên người Lý Hỏa Vượng, bắt đầu thi triển Chước Long Tru Tiên Trận theo tiếng niệm chú của Lý Hỏa Vượng.

Long khí vô hình vờn xung quanh Lý Hỏa Vượng, dần dần được hắn hút vào trong cơ thể, long khí đã từng khiến mọi thứ nhiễm phải nó đều hóa rồng, giờ đây lại không có chút phản ứng nào với Lý Hỏa Vượng đã tu chân đại thành.

Lý Hỏa Vượng bỗng dậm đôi chân, mang theo long khí toàn thân xông ra bên ngoài trời. Phá mở tầng mây, rồi lại phá mở ngoài bầu trời đầy sao.

Khi Lý Hỏa Vượng vượt qua các ngôi sao dày đặc, một số quái vật hình dạng kỳ lạ khủng bố, nhưng lại không nói rõ được xuất hiện trên bầu trời.

Khi Lý Hỏa Vượng xuất hiện, những thứ hỗn độn này đều nhìn qua.

Nhưng bọn chúng dường như phát giác ra điều gì, rồi đều biến mất, một tấm ngọc bài vô sắc hỗn độn lộ ra lơ lửng giữa trời đất, những thứ vừa nãy đều bị ngọc bài này thu hút đến.

Ngọc bài này dường như được treo bởi những thứ trong bóng tối ở phía xa, cùng với thân thể không định hình của chúng không ngừng ngọ nguậy, tuôn chảy, ngọc bài đó cũng lúc lên lúc xuống.

Thông qua cánh cửa đó, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bên trong Bạch Ngọc Kinh có thứ gì đang động đậy, rất nhiều thứ đang động đậy, Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh đều có mặt!

Lý Hỏa Vượng toàn thân bọc trong long khí cắn chặt răng, xông vào bên trong.

Nhưng khi hắn xông vào trong cái lỗ của miếng ngọc, lại kinh hãi phát hiện mình ra từ một bên mặt khác.

“Cái gì? Sao lại như này!"

Lý Hỏa Vượng lơ lửng giữa không trung, nhìn cánh cửa khổng lồ to như ngọn núi trước mặt, dù thế nào cũng không nghĩ được sẽ có một ngày mình không vào trong được.

Kể cả lúc trước mình theo Đan Dương Tử cũng có thể tiến vào, kết quả bây giờ mình lại không vào được.

“Cho ta vào đi! Ta là Lý Tai!"

Lý Hỏa Vượng tức giận hét lên, rồi xông về phía cảnh cửa lần nữa.

Lần này, khi hắn sắp tiến vào lại lần nữa, mọi thứ trước mặt lập tức trở nên thông suốt, cảm giác ngưng trệ đặc biệt bao trùm toàn thân, Lý Hỏa Vượng lại xông ra từ một mặt khác của cánh cửa.

Sau mấy lần đi qua đi lại, Lý Hỏa Vượng quay người, cánh cửa vẫn lơ lửng ở đó, không có gì thay đổi.

Lý Hỏa Vượng không thử nữa, lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu ra,

không phải mình không vào được, mà có người ngăn cản không cho mình vào, bây giờ chắc chắn bên trong Bạch Ngọc Kinh đang có chuyện!

"Là ai? Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đến đánh lén?"

Lý Hỏa Vượng lập tức loại trừ khả năng này, nếu bên trong Bạch Ngọc Kinh có Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên thật, vậy thì vừa nãy Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh vốn không thể nào có thời gian vây quanh mình xem kịch.

"Chẳng lẽ là Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh? Nhưng vấn đề là rốt cuộc là ai chứ? Rốt cuộc hắn muốn làm gì?" Lý Hỏa Vượng suy nghĩ một lát sau, bỗng nhiên nảy ra một chủ ý, hắn nhìn cánh cửa khổng lồ trước mặt hét lớn:

"Triệu Sương Điểm! Thanh Vượng Lai! Các ngươi có nghe thấy không? Bây giờ ta đang nói chuyện với các ngươi!"

1060 chữ

Chương 1462: Thiên Đạo

"Đừng trả lời ta! Bây giờ ta không biết các người đang nói gì! Ta muốn nói là, các ngươi chú ý đến hành động của nhau, xem ai có hành vi bất thường, hoặc là hành động khác lạ! Ta muốn làm rõ rốt cuộc là ai không cho ta vào Bạch Ngọc Kinh!"

Để tránh hiểu nhầm, Lý Hỏa Vượng bổ sung thêm một câu.

"Đừng hiểu lầm, không phải ta nghi ngờ các ngươi, ta chỉ muốn lợi dụng phép loại trừ, chỉ cần các ngươi không vấn đề, thì chính là Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh ngăn cản ta vào trong!"

"Giúp ta lần này! Nếu sau này các ngươi còn muốn nhờ ta giúp các ngươi!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, hít sâu một hơi, lặng lẽ chờ đợi mấy giây, rồi lại dậm hai chân xông về phía Bạch Ngọc Kinh lần nữa.

Lần này, trong lúc hắn gần như sắp tiến vào, thì cảm giác đình trệ đặc biệt đó lại xuất hiện lần nữa.

Khi thấy mình lại sắp xuyên qua, Lý Hỏa Vượng tức giận lớn tiếng hét:

“Trông chừng những người khác! Xem là ai đang làm hỏng việc tốt của ta!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng hét ra câu này, cuối cùng cảm giác đình trệ trên người biến mất, hắn cũng coi như xông vào được trong Bạch Ngọc Kinh.

Trong tích tắc ở chỗ ban đầu hiện ra một loạt cảnh tượng kỳ diệu giống như kính vạn hoa.

Hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng là hơn mười tên Tả Khâu Vịnh còn to hơn núi sâu hơn biển đang méo mó quấn lấy nhau, gào thét dãy dụa, cơ thể dần dần tan chảy.

Cơ thể của bọn họ không ngừng tan chảy rồi hợp lại, gánh chịu nỗi đau cùng cực.

“Tả Khâu Vịnh? Chẳng phải hắn chết rồi ư?"

Nhưng chẳng mấy chốc Lý Hỏa Vượng đã biết đó là cái gì, đó là cảm xúc và nỗi đau của Tả Khâu Vịnh!

Da thịt thối rữa dưới đất chỉ là lớp da của Tả Khâu Vịnh thôi, Tả Khâu Vịnh thực sự đã bị lỗi đến Bạch Ngọc Kinh từ lâu!

Thân thể của Tả Khâu Vịnh vốn rất to lớn, càng đừng nói bây giờ trước mặt có mười tám tên Tả Khâu Vịnh. Mười tám tên Tả Khâu Vịnh này quấn lấy nhau, hình thành một tinh cầu máu thịt không ngừng nhúc nhích tan chảy. Nghe tiếng kêu gào của Tả Khâu Vịnh, nhìn cảm xúc và nỗi đau của hắn tản chảy từng chút từng chút, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng biết, thì ra là sự giày vò của cảm xúc và nỗi đau của Tả Khâu Vịnh đang lấy lòng Ba Hủy! Cũng chỉ có sự giày vò đau khổ của một Ti Mệnh mới có thể khiến nàng cười đến mất trí! Cùng với cơ thể của Tả Khâu Vịnh dần tan chảy, các sợi màu trắng trong cơ thể hắn đang không ngừng lọt ra ngoài, dần dần biến mất trong không khí.

Thứ đó vô cùng đặc biệt, nhưng Lý Hỏa Vượng là Ti Mệnh, vừa nhìn đã có thể nhận ra, thứ đó không phải thứ gì khác, chính là thiên đạo sinh trưởng phát triển!

Tuy bên cạnh nó trống không, nhưng rất rõ ràng bây giờ có thứ gì đó đánh lén Tả Khâu Vịnh, hơn nữa còn muốn cướp đoạt thiên đạo sinh trưởng phát triển của hắn!

“Không được! Ta phải đi giúp Tả Khâu Vịnh!"

Lý Hỏa Vượng cũng không nghĩ ngợi, lập tức xông đến.

Lý Hỏa Vượng vừa xông lên, vừa hét lớn với xung quanh.

“Còn chưa nhìn thấy kẻ địch hả? Các ngươi đang làm gì thế hả! Mau ra tay đi!"

Nhưng đúng lúc Lý Hỏa Vượng vừa đến bên cạnh Tả Khâu Vịnh, trong môi trường trống trải quanh đó, hắn cảm nhận được có thứ gì lướt qua cơ thể mình.

Lý Hỏa Vượng thò tay ra tóm theo bản năng, thì cảm nhận được thứ gì giống như sợi tóc dần dần biến mất trong lòng bàn tay mình khi hắn đưa tay ra tóm.

Đúng lúc này, một bóng đen mang theo tàn ảnh bay ra từ bên cạnh, trực tiếp va đập lên người Lý Hỏa Vượng, đập bay hắn ra khỏi Bạch Ngọc Kinh, về lại trong bầu trời đầy sao đó.

Sau đó, trong lúc Lý Hỏa Vượng còn chưa kịp phản ứng lại, trời đất chấn rung, xung quanh Lý Hỏa Vượng nhanh chóng biến hóa, chỉ một lúc sau, hắn về lại trong thư phòng của Dịch Đông Lai, lúc này tất cả những người khác đều đang dõi theo hắn.

Ba Hủy vẫn còn đang cười chói tai, nhưng lúc này, ánh mắt của Lý Hỏa Vượng lại nhìn chằm chằm vào Thanh Vượng Lai.

Lý Hỏa Vượng giơ tay phải, cảm nhận cảm giác thứ đó lướt qua lòng bàn tay mình vừa nãy, nói với Thanh Vượng Lai:

“Tuy ngươi ngăn cản ta, nhưng ta vẫn chạm được vào ngươi, Tam Thanh! Là ngươi! Thì ra là ngươi làm!"

“Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc người bị làm sao? Bây giờ ngươi không thể nào có chuyện gì được.

Thanh Vượng Lai lo lắng nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Bớt giả vờ cho ta! Ta tận mắt nhìn thấy rồi! Là ngươi! Là người giết chết Tả Khâu Vịnh! Là ngươi đang cướp đi thiên đạo sinh trưởng phát triển của Tả Khâu Vịnh! Tuy ta không nhìn thấy ngươi, nhưng ta đã đụng vào ngươi!"

“Thanh Vượng Lai! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Rõ ràng ngươi nắm giữ thiên đạo bí mật! Tại sao muốn cướp thiên đạo của Tả Khâu Vịnh!"

“Chẳng phải ngươi rất thông minh sao? Trong lúc Phúc Sinh Thiên nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, ngươi còn dám đấu nội bộ"

Thanh Vượng Lai đẩy cặp kính trên sống mũi, hơi bất mãn nhìn sang Dịch Đông Lai:

“Bác sĩ Dịch, rốt cuộc ngươi đã làm gì với hắn? Có phải ngươi cảm thấy chúng ta uy hiếp ngươi, cho nên ngươi mới dùng kiến thức tâm lý của ngươi để ly gián quan hệ giữa Lý Hỏa Vượng và chúng ta không?"

1016 chữ

Chương 1463: Đối Mặt

“Nói cho ngươi biết, vô ích thôi, nếu hôm nay Lý Hỏa Vượng không đỡ hơn, thì thật xin lỗi"

Thanh Vượng Lai rút ra khẩu súng ngắn của mình từ trong túi.

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ hung dữ tiến lên mấy bước, ngăn giữa Dịch Đông Lai và hắn.

“Đừng chuyển chủ đề! Thanh Vượng Lai, ngươi phải cho ta một lời giải thích!"

Trước Lý Hỏa Vượng đã cảm thấy Thanh Vượng Lai có vấn đề, trong quá trình giao đấu với Phúc Sinh Thiên, hắn chưa từng giúp sức!

So với trước đây cảm thấy Thanh Vượng Lai là một tên bỏ đi chỉ có bề ngoài mà vô dụng, Lý Hỏa Vượng càng lo lắng tên này đã ngấm ngầm đầu quân cho Phúc Sinh Thiên từ lâu.

"Trói hắn lại đi, Lý Hỏa Vượng điên rồi, Triệu Lôi, Trần tỷ, đến giúp một tay đi.

Nhưng đúng lúc Thanh Vượng Lai cùng những người khác tiến lên, Dương Na cầm con dao lập tức xông đếntrước mặt Lý Hỏa Vượng, còn Triệu Sương Điểm đặt máy tính xuống chạy đến ngay sau đó: “Thanh Tử, với câu hỏi của Lý Hỏa Vượng, ta cũng rất tò mò muốn biết câu trả lời.

Nhìn cô gái chặn mình trước mặt, Thanh Vượng Lai cười với vài phần bất lực.

“Không phải chứ? Triệu Sương Điểm, chắc không phải ngươi thực sự tin lời hắn chứ?"

Triệu Sương Điểm nhìn Lý Hỏa Vượng, rất tự nhiên gật đầu:

“Đúng thế, ta tin hắn, ít nhất tham số mà hắn cung cấp đều không sai, ngược lại là ngươi, ta vẫn luôn nhìn không thấu"

Khi Triệu Sương Điểm và Thanh Vượng Lai đứng mặt đối mặt, người của họ đứng phía sau người dẫn đầu của phe mình, bầu không khí trong thư phòng căng thẳng như đạn đã lên nòng.

Dịch Đông Lai là người ngoài, nghi hoặc nhìn mọi việc trước mặt, dường như đang suy nghĩ rốt cuộc cảnh trước mặt có nghĩa là gì.

Thanh Vượng Lai đột nhiên cười ha ha, nhìn Triệu Sương Điểm nói:

“Ta có bí mật của ta, ta cũng có quyền không nói với ngươi, ta kiến nghị chúng ta gác vấn đề này sang một bên. Dù sao bất luận là ai chết, thì chỉ có hại chứ không có lợi cho cuộc giáo đấu tiếp theo của chúng ta.

"Triệu Sương Điểm, đừng quên chuyện hợp tác giữa chúng ta, đừng vì một chuyện nhỏ không có chứng cứ, mà làm lỡ việc lớn, ngươi nói phải không?"

Triệu Sương Điểm không trả lời ngay, nàng đứng tại chỗ dường như đang cân nhắc điều gì trong lòng. Nàng không lên tiếng, Lý Hỏa Vượng lại tiên tiếng trước, hắn tiến lên một bước.

“Ngươi không chỉ giết Tả Khâu Vịnh phải không? Cái chết của Ti Mệnh Tiền Phúc đã qua đời đó, cũng có liên quan đến người phải không?"

Lý Hỏa Vượng tiến lên từng bước, đến trước mặt Thanh Vượng Lai, nhìn chằm chằm mắt của hắn.

“Ngươi cũng muốn có thiên đạo cái chết phải không? Cho dù Tiền Phúc là người bên phía ngươi, ngươi vì thiên đạo, cũng không hề do dự ra tay!"

“Thanh Vượng Lai à Thanh Vượng Lai, ngươi đúng là máu lạnh!"

“Tiếc là tuy trông Tiền Phúc khá ngốc, nhưng hắn không ngốc thật, điều khiến ngươi không ngờ là, khi Triệu Sương Điểm đến giúp đỡ, hắn vừa hay trao thiên đạo cái chết cho Vô Sanh Lão Mẫu!"

Lý Hỏa Vượng tóm chặt tay của Dương Na.

“Tam Thanh, sao ngươi lại có lòng tham không đáy như vậy? Sao cái gì ngươi cũng muốn có? Ngươi cướp nhiều thiên đạo như thế rốt cuộc muốn làm gì? Rốt cuộc ngươi đứng về bên nào?"

Thanh Vượng Lai khẽ cúi đầu, kính mắt phản quang che đôi mắt của hắn.

“Đương nhiên ta đứng về phía chúng ta rồi, điều này không cần nghi ngờ, nhưng ta có kế hoạch của ta, không thể nói với ngươi.

“Tại sao? Ta chỉ muốn hỏi tại sao! Chính vì ngươi nắm giữ thiên đạo bí mật! Cho nên cả ngày từ sáng đến tối ngươi khiến người khác khó hiểu sao? Người khác đã đánh đến rồi, ngươi còn che còn giấu!"

“Bởi vì ta không tin ngươi, ta không tin một kẻ tâm thần như ngươi, tại sao ta phải nói với ngươi.

Lời của Thanh Vượng Lai khiến Lý Hỏa Vượng cứng đờ tại chỗ.

“Ha ha, ngươi không tin ta.

Lý Hỏa Vượng liên tục lắc đầu chậm rãi lùi lại.

“Ha ha, ngươi lại không tin ta, ta nên nghĩ đến từ sớm.

“Đúng thế, ta không tin ngươi, bây giờ được rồi chứ?"

Lý Hỏa Vượng mỉm cười khẽ hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Ta có kế hoạch của bản thân ta, hơn nữa, bây giờ chúng ta có thể đứng cùng nhau, chẳng lẽ không phải vì tình hình ép buộc sao? Ta buộc phải nói kế hoạch của ta cho ngươi sao?"

“Huống hồ, ngươi đã gia nhập phe Triệu Sương Điểm, chẳng lẽ chuyện gì ta cũng phải được sự đồng ý của ngươi sao?"

Cảm nhận được Lý Hỏa Vượng bắt đầu hung dữ, Trần Hồng Du đi đến giảng hòa.

“Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau nữa, còn chưa giao đấu đâu, các ngươi đã đấu nhau rồi?"

“Hôm nay chúng ta đến đây, chẳng phải để điều trị cho Lý Hỏa Vượng sao? Sao cứ giằng co càng lúc càng xa rồi? Mau vào việc chính đi Nghe thấy lời này, tất cả mọi người cùng nhìn sang Dịch Đông Lai ở bên cạnh, hắn ngồi ở đó, cầm quyển sổ, hình như đang ghi chép điều gì.

“Ngươi ghi cái gì hả? Đừng ghi nữa, mau chóng chữa xong rồi đi thôi.

Đúng lúc chủ đề được chuyển sang bệnh tình của Lý Hỏa Vượng, mọi người liền nghe thấy một tiếng đợi đã.

1060 chữ

Chương 1464: Tin Hắn Chứ Không Tin Ta

Tiếng đợi đã đó do Lý Hỏa Vượng nói, vừa nãy hắn còn đang lắc đầu, lúc này hắn dùng thái độ cực kỳ căm ghét nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt.

“Không chỉ Tả Khâu Vịnh, và Tiền Phúc! Ngươi còn làm những việc hơn thế nữa! Từ rất lâu về trước ngươi đã chuẩn bị rồi! Cuối cùng ta đã hiểu ra!"

“Bất kể ta định làm gì, thì đó là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi phải không, Lý Hỏa Vượng?"

Lý Hỏa Vượng mỉm cười nói.

“Không liên quan đến ta? Thực sự không liên quan đến ta sao? Vậy tại sao ngươi phải đổi tên của ta! Tại sao ngươi cướp đi chữ Vượng trong tên của ta!"

“Ngươi không chỉ ra tay với Tả Khâu Vịnh và Tiền Phúc, mà ngươi đã sớm ra tay với ta!"

Nói đến đây, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng càng trở nên hung dữ.

“Hơn nữa ngươi còn mượn tay Gia Cát Uyên, tâm bàn của ngươi! Nói đi! Rốt cuộc ngươi muốn lấy gì từ trên người ta!"

Lý Hỏa Vượng có thể chắc chắn, tên của Ti Mệnh không thể nào chỉ đơn giản thiếu một chữ, Tam Thanh rất tham lam, chữ Vượng mà hắn lấy đi chắc chắn còn đại diện cho thứ gì đó quan trọng!

“Ầy, đừng thế này nữa, đều là người mình, ngồi xuống từ từ nói"

Ngũ Kỳ đi đến giảng hòa.

“Ngũ tỷ, ngươi còn giúp hắn? Năm thế giới quá nhiều, một Ti Mệnh như ngươi không quản hết nổi phải không? Tam Thanh đã lập tượng phật Gia Cát Uyên trong Chính Đức Tự rồi! Ngươi còn giúp hắn! Ngươi cho rằng hắn không lén ra tay với thiên đạo của ngươi ư?"

Nghĩ đến Gia Cát Uyên điểm chu sa ở giữa đôi lông mày trên phật đường đó, Lý Hỏa Vượng hận không thể rút gân rút xương của Tam Thanh trước mặt.

Gia Cát Uyên là huynh đệ của mình, nhưng Tam Thanh lại như giật dây con rối, lợi dụng Gia Cát Uyên! Thậm chí sau khi Gia Cát Uyên chết, hắn vẫn còn lợi dụng uy danh Gia Cát Uyên cứu Đại Tề để cướp đoạt thiên đạo của Ngũ Trí Như Lai!

Hắn đã sỉ nhục Gia Cát Uyên, càng đùa giỡn mình như con khỉ!

“Ta không biết rốt cuộc ngươi đang nói gì, Lý Hỏa Vượng, bệnh của ngươi càng ngày càng nặng rồi, ngươi nên mau chóng tiếp nhận điều trị đi"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Không, ngươi quan trọng hơn bệnh tình của ta! Nếu không giải quyết xong chuyện của ngươi, không chừng cả Bạch Ngọc Kinh sẽ bị ngươi làm biến mất!"

“Sinh trưởng phát triển, cái chết! Mơ hồ! Máu thịt! Ngươi tưởng ta còn không nhìn ra sao? Ngươi đang tìm trăm phương ngàn kế để cướp đi tất cả thiên đạo của chúng ta! Cho dù giết chết hết chúng ta cũng không tiếc! Ngay từ đầu đã như vậy! Ngươi muốn có tất cả!"

Triệu Sương Điểm mau chóng tính toán, tiếng bốp bốp bốp không ngừng vang lên trong thư phòng.

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, lúc này tất cả mọi người trong phòng đều nhìn sang Thanh Vượng Lai, đợi hắn giải thích.

“Ta thực sự không biết ngươi đang nói gì, các vị, các ngươi thực sự tin hắn chứ không tin ta ư?"

Thanh Vượng Lai đẩy kính mắt trên sống mũi.

“Các vị, các ngươi cảm thấy ta sẽ giết sạch các ngươi, chỉ vì thiên đạo mà hắn nói sao?"

"Ha ha."

Ba Nam Húc dẫn theo em trai nàng, cười ha ha đến phía sau Lý Hỏa Vượng.

“Tuy ngươi tâm thần, nhưng trong qua trình ta qua lại với ngươi, cũng hiểu ngươi một chút, bịa ra một đống thứ như vậy để lừa người, ta cảm thấy ngươi không đủ thông minh để làm vậy"

Ngũ Kỳ nghi hoặc nhìn sang Thanh Vượng Lai.

“Thanh Vượng Lai, ngươi có thể nói kế hoạch của ngươi là gì không? Có phải có liên quan đến thiên đạo gì đó mà Lý Hỏa Vượng nói không? Chỉ cần ngươi nói ra, hiểu lầm tự khắc sẽ được hóa giải"

Dưới sự quan sát của tất cả mọi người, Thanh Vượng Lai lấy ra hai viên xúc xắc, kẹp lấy nó, nhanh chóng xoay giữa các ngón tay trắng ngần thon dài.

“Đầu Tử?"

Lý Hỏa Vượng nhìn xúc xắc không ngừng xoay chuyển trong tay hắn, lời hắn nói ban đầu vang lên bên tai.

“Ai thắng thì ta giúp người đó.

Ban đầu đúng là Đầu Tử đã nói thật, chỉ là người mà hắn nghĩ sẽ thắng không phải là mình, mà là Thanh Vượng Lai!

Hơn nữa hai Đầu Tử, cũng có nghĩa là, quốc sư Đại Lương cũng là người của Tam Thanh!

“Không đúng! Có lẽ còn tồi tệ hơn! Thiên đạo của Đấu Mỗ đã bị Tam Thanh cướp đi từ lâu rồi!"

Lý Hỏa Vượng bỗng quay đầu nhìn sang Triệu Lôi đang càng lúc càng không có cảm giác tồn tại.

Nhìn những người khác ở xung quanh đang nhìn mình, Thanh Vượng Lai khẽ đẩy cặp kính trên sống mũi, mỉm cười:

“Xem ra hôm nay ta không nói, thì ta không đi nổi rồi?"

Sau đó hắn dồn ánh mắt sang Lý Hỏa Vượng: “Đúng thế, đúng là do ta làm, thực tế ta còn làm nhiều hơn thế, nhưng xem ra ngươi vẫn chưa tìm được"

“Trên thực tế, ngay từ ban đầu, ngươi chỉ là một quân cờ trong các quân cờ của ta thôi, tất cả đều nằm trong sự điều khiển của ta"

“Nhưng, quân cờ như ngươi cứ luôn trốn chạy, đã mấy lần thoát khỏi sự kiểm soát của ta, khiến ta rất đau đầu.

“Ta vốn chỉ muốn tạo cho ta một cánh tay đắc lực thôi, không ngờ, ngươi lại có thể lăn lộn đến mức này, có lúc ta thực sự không thể hiểu nổi rốt cuộc trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì, rõ ràng là giải pháp tốt nhất, mà ngươi lại không chọn, khiến ta cũng không biết chỉ dẫn ngươi bằng cách nào"

1036 chữ

Chương 1465: Trình Độ Giáo Dục Khác Nhau

“Đương nhiên rồi, ngươi có thể có thân phận như hiện nay, ngoại trừ việc ngươi vô cùng không an phận, còn vì trong quá trình đó luôn có người ở bên cạnh ngươi cản trở ta.

Thanh Vượng Lai nói xong, ánh mắt chuyển sang hai chị em Ba Thịnh Thanh, Ba Nam Húc.

Nhưng sau đó, hắn lại di chuyển ánh mắt lần nữa, cuối cùng chuyển đến Triệu Sương Điểm.

“Quân cờ mà ta vất vả tạo ra, từ đầu đến cuối lại làm việc cho người khác, Triệu Sương Điểm, ta đánh giá thấp ngươi rồi"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng khó mà tin được nhìn hắn, nhìn Tam Thanh trước mặt.

Ba Hủy là người của Triệu Sương Điểm, còn Đấu Mỗ lại là người của Thanh Vượng Lai! Sau đó, phía dưới Ba Hủy là Ảo Cảnh Giáo, dưới Đấu Mỗ là Tọa Vong Đạo, cho nên ngay từ ban đầu, mình từ

Thanh Phong Quan đi ra đã dây dưa không rõ ràng với hai giáo phái này.

Đau khổ và lời nói dối vẫn luôn ở bên cạnh mình không ngừng giày vò mình, khiến mình mấy lần chết đi sống lại, thì ra nguồn cơn của tất cả mọi việc đều từ cuộc đọ sức của hai Ti Mệnh này? Trước đây Lý Hỏa Vượng vẫn luôn cho rằng, cuộc giao đấu giữa Ti Mệnh, chắc chắn kinh thiên động địa.

Nhưng lời của Thanh Vượng Lai khiến Lý Hỏa Vượng hiểu, cuộc đọ sức giữa Ti Mệnh, người phàm vốn không cảm nhận được, vì kết quả giao đấu của họ chính là tất cả mọi việc mà người phàm thường xuyên trải qua.

“Ta không biết ngươi đang nói gì?

Triệu Sương Điểm vẫn tỏ ra vô cùng lý trí.

“Có thể giải thích không?” Thanh Vượng Lai bỗng cầm chặt hai viên xúc xắc giữa ngón tay, ngón trỏ thon dài chỉ thẳng về phía Triệu Sương Điểm.

“Đương nhiên ngươi không biết, bởi vì ngươi chỉ là một hình chiếu mà thôi, ta đang nói chuyện với sự tồn tại thực sự phía dưới hình chiếu!"

Lý Hỏa Vượng tiến lên một bước, hơi thở dồn dập nhìn hắn.

“Cho nên ngươi biết thế giới Đại Na đó? Thậm chí ngươi còn kiểm soát tất cả mọi việc trong thế giới Đại Na! Thì ra ngươi đã biết mọi việc xảy ra bên đó?"

Tam Thanh thiết lập các loại cục diện, cướp đoạt thiên đạo của Ti Mệnh khác, tất cả cho thấy hắn sớm đã có thể làm vậy rồi! Nhưng hắn lại luôn che giấu tất cả mọi người.

“Không, những việc ta nhìn thấy không phải là loại như ngươi nhìn thấy, dù sao thân phận chúng ta khác nhau, trình độ giáo dục cũng khác nhau.

“Có điều ngươi nói đúng, ta thực sự có thể. Trên thực tế các ngươi cũng có thể, chỉ là các ngươi đều hành động theo bản năng, còn ta

làm theo suy nghĩ chủ quan.

Thanh Vượng Lai vẫn nở nụ cười nhàn nhạt và thân thiện.

“Tam Thanh"

Ầm một tiếng, tất cả mọi sự việc sự vật trải qua ở thế giới Đại Na đều bùng lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Có ba vị sư tôn bằng đất sét trong Thanh Phong Quan, có nguyên nhân con trai sư thái phát điên, còn có cảm giác đã từng quen biết khi mình tiếp nhận ký ức Hồng Trung ban đầu, Thượng Cực Quán Khẩu, Tọa Vong Đạo mai phục Giám Thiên Ti Đại Lương, và cái chết của Gia Cát Uyên.

Tất cả đều đã từng xảy ra chân thực, nhưng thì ra tồn tại ở vĩ độ cao hơn, tất cả đều có nhân quả.

Bỗng nhiên cái khuy áo nhảy ra trong đầu Lý Hỏa Vượng, cơn giận trong mắt hắn dần dần biến thành sát ý mãnh liệt.

“Tam Thanh! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Để đạt được mục đích riêng của ngươi, ngươi lại không tiếc lợi dụng năng lực của ngươi! Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đối phó ta! Nếu không phải là ngươi! Lý Tuế sẽ không chết!” Ban đầu, cái khuy đó, rõ ràng ngoài sư thái ra vì không có ai biết, sư thái chết rồi, bí mật đó đáng lẽ phải hoàn toàn biến mất mới đúng, càng không thể nào bị Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên lợi dụng Cái khuy có thể xuất hiện trước mặt mình lần nữa, câu trả lời chỉ có một, Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo bí mật trong Bạch Ngọc Kinh thông đồng với địch! Để đối phó mình, hắn lại trực tiếp nói bí mật cái khuy cho Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên!

Đối diện với lời tố cáo của Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai không phủ nhận.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi thực sự tưởng mình hiểu rất nhiều sao? Ngươi thực sự cảm thấy lý luận thiên đạo Ti Mệnh của ngươi là chân lý sao?"

“Không, ngươi sai rồi, Lý Hỏa Vượng, ngươi thực sự cảm thấy Phúc Sinh Thiên đó là kẻ địch của chúng ta sao? Ngươi lại sai rồi"

Vẻ mặt của Thanh Vượng Lai lạnh dần.

“Một kẻ mơ hồ như ngươi, chỉ quan tâm đến rắc rối nhỏ trước mắt, hoàn toàn không biết rốt cuộc nguyên nhân từ đâu, chỉ có ta biết bí mật mà người ngoài không thể biết.

“Ngươi có từng nghĩ, Phúc Sinh Thiên vô cùng nguy hiểm trong mắt ngươi, không phải là một con voi, mà chỉ là hình chiếu của một nếp nhăn trên người con voi không?"

“Ngươi có từng nghĩ, bọn họ không phải muốn xâm lược, cuộc xâm nhập của họ thực ra chỉ là hình chiếu của sự tồn tại chân thực nào đó vô tình lướt qua thôi không?"

“Ngươi biết điều tuyệt vọng nhất là cái gì không? Điều tuyệt vọng nhất chính là kẻ địch mà chúng ta cố hết sức lực chống lại, chẳng qua chỉ là một cơn gió nhẹ do người nào đó phất tay tạo ra mà thôi!"

1006 chữ

Chương 1466: Hầm Để Xe

Cuối cùng khuôn mặt Thanh Vượng Lai không còn vẻ thân thiện nữa, mà trở nên lạnh lùng và dữ tợn, có lẽ bây giờ hắn mới là hắn thực sự.

“Các ngươi vốn không hiểu, cái gì mới là chân thực thực sự! Chân thực còn khủng bố hơn so với tưởng tượng của các ngươi!"

Nói đến đây, trong mắt của hắn lại dần lộ ra vẻ sợ hãi, và càng lúc càng sợ hãi sâu sắc.

"Hình chiếu của chúng ta xuất hiện điểm mâu thuẫn, và không chỉ một lần, chỉ là bọn họ vô tình lại gần thì đã bắt đầu quấy nhiễu hình chiếu, khi điểm mâu thuẫn đủ lớn, cả thế giới sẽ sập đổ! Tất cả mọi thứ sẽ biến thành giả hoàn toàn!"

“Thanh Vượng Lai, có gì khác biệt?"

Triệu Sương Điểm tham gia vào.

“Bất kể kẻ địch của chúng ta tồn tại dưới hình thức nào, mọi người cùng cố gắng, cũng tốt hơn là một mình ngươi chiến đấu"

“Dựa vào các ngươi? Ha ha ha, dựa vào các ngươi? Dựa vào đám bệnh nhân tâm thần như các ngươi sao? Trước nay ta chưa từng hy vọng vào các ngươi, giao tiếp với các ngươi, hiệu quả quá thấp, ta chỉ tin bản thân mình"

Thanh Vượng Lai quăng xúc xắc trong tay, một thanh niên đeo cặp kính gọng to phản quang bỗng đập mở cánh cửa, tóm lấy hai viên xúc xắc đó.

“He he! Ta đến rồi đây!"

Người đàn ông nắm xúc xắc cười ha ha nói với Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn thanh niên đeo cặp kính gọng to phản quang đó.

Hắn chải vuốt ngược tóc ra sau, mặc chiếc áo jacket, và một chiếc quần bò cũ, trên khuôn mặt bình thường có mấy nốt ruồi đen to nhỏ không theo quy tắc.

Lý Hỏa Vượng có thể khẳng định, từ trước tới nay mình chưa từng gặp người này, nhưng người trước mặt lại cho hắn một cảm giác vô cùng thân quen.

Cảm giác đó khiến hắn thốt ra miệng theo bản năng.

“Đầu Tử?"

Nhưng thanh niên đeo kính gọng to đó không trả lời, hắn đưa một tay vào lòng, ba quả lựu đạn xuất hiện trong tay.

Sau đó hắn đưa vào miệng cắn, không hề do dự trực tiếp ném về phía đám người Lý Hỏa Vượng.

“Đi thôi!"

Cảnh này thực sự diễn ra quá nhanh, gần như tất cả mọi người

đều không phản ứng kịp.

Nhìn lựu đạn bay đến trước mặt mình, Lý Hỏa Vượng lập tức cắn răng xông lên, giơ cánh tay gãy vung thật mạnh về phía nó.

Nhưng khiến Lý Hỏa Vượng dù thế nào cũng không ngờ, cùng với cánh tay gãy của mình tiếp xúc với lựu đạn, tiếng khì khì vang lên, lựu đạn bỗng phồng to lên, khói đen cuồn cuộn bao trùm cả phòng, khiến tất cả mọi người trong phòng không nhìn thấy gì hết.

Lý Hỏa Vượng bị lừa, ba quả đó vốn không phải là lựu đạn, chỉ là ba quả đạn khói, sở dĩ làm ra vẻ như vậy chẳng qua là để phô trương thanh thế.

"Ha ha ha!"

Khi nghe thấy âm thanh càn quấy đó xa dần, Lý Hỏa Vượng lập tức sững lại.

“Không hay rồi! Tên là đến yểm hộ cho Tam Thanh bỏ chạy!"

Hắn vừa há miệng, mùi khí cay lập tức chui vào trong, thứ này không những đen xì che mất tầm nhìn, mà còn cực kỳ nhức mũi và cay mắt, khiến hắn không mở mắt nổi.

“Tam Thanh! Đừng hòng chạy!"

Lý Hỏa Vượng ôm mũi xông về hướng có tiếng xe hơi nổ máy.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nước mắt đầm đìa vừa xông ra khỏi khói đen, thì nhìn thấy một chiếc xe jeep mui trần bật đèn chiếu, đâm về phía mình với tốc độ cực nhanh, người lái xe là thanh niên đeo kính gọng to đó, người ngồi phía sau là Thanh Vượng Lai.

Lý Hỏa Vượng cắn chặt răng, bỗng nhào sang bên cạnh, tiếng phanh xe nhức tai vang lên, chiếc xe jeep bắt đầu chuyển hướng, xuyên qua con đường nhỏ rừng rậm, nhanh chóng rời khỏi khu biệt thự này.

Lý Hỏa Vượng vuốt mặt thật mạnh, khi hắn nhìn thấy Thanh Vượng Lai ngồi trong xe jeep đó, hắn lập tức quay người lao xuống hầm để xe.

Sau mấy giây, tiếng ầm ầm vang lên, Lý Hỏa Vượng lái xe mô tô hạng nặng của hắn, từ hầm để xe xông ra, đuổi theo chiếc xe jeep vừa nãy.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Dương Na đang khóc nghẹn ngào đứng bên đường, một tay cầm con dao, một tay giơ ngón tay cái với mình.

Đúng lúc hai ngươi giao qua nhau, Lý Hỏa Vượng đưa cánh tay gãy qua phía đó, Dương Na đưa hai tay tóm chặt, mượn lực trực tiếp nhảy lên sau xe mô tô, ôm chặt hông của hắn.

“Vù!"

Cùng với tiếng gầm thét của động cơ, Lý Hỏa Vượng trực tiếp tăng tốc độ của mô tô đến cao nhất, đuôi theo xe jeep phía tước.

Trên con đường ngoại ô, Thanh Vượng Lai chạy ở phía trước, còn Lý Hỏa Vượng chạy theo phía sau. Tuy tốc độ của Lý Hỏa Vượng rất nhanh, nhưng mỗi lần đến chỗ rẽ thì sẽ bị đối phương kéo dài khoảng cách, nhất thời hai bên không ai làm gì được ai, giữ nguyên tình trạng. Dương Na ngồi phía sau thấy vậy mà sốt ruột, tính toán khoảng cách giữa hai người, cất con dao trong tay ra phía sau, rút ra một khẩu súng ngắn từ bên hông, nhằm chuẩn về bên đó.

“Pằng” một tiếng, không bắn trúng, “pằng” một tiếng vẫn không bắn trung.

“Hỏa Vượng! Đừng lắc nữa! Ta bắn không chuẩn!"

1044 chữ

Chương 1467: Hợp Tác

“Đây là xe mô tô, làm sao không rung lắc được! Đừng nhắm vào người, nhắm vào lốp xe!"

Sau khi bắn mấy phát, chiếc xe jeep phía xa lảo đảo lắc lư dữ dội, tốc độ giảm mạnh.

"Hay lắm!"

Lý Hỏa Vượng lại tăng tốc, lao về phía trước, tốc độ của xe mô tô rất nhanh, lập tức đi song song với xe jeep đó. Đúng lúc này, khẩu súng ngắn của Thanh Vượng Lai đã chĩa thẳng vào cái đầu băng bó của Lý Hỏa Vượng.

"Pằng" một tiếng súng vang lên, cánh tay cầm súng và khẩu súng trong tay Thanh Vượng Lai lập tức nổ tung, là do Dương Na bắn.

"Na Na! Đỡ lấy xe!"

Lý Hỏa Vượng tóm lấy hai tay của Dương Na ấn lên tay nắm mô tô, sau đó Lý Hỏa Vượng dậm mạnh lên xe, trực tiếp lao sang xe jeep bên cạnh.

Lý Hỏa Vượng đập mạnh lên xe jeep, hai tay bóp chặt cổ của Thanh Vượng Lai, chỉ lúc sau, khuôn mặt hắn tím tái.

"Ta không biết ngươi muốn làm gì! Ta cũng chẳng thèm quan tâm! Điều duy nhất ta biết là! Là ngươi đã hại chết Tuế Tuế! Là ngươi! Là ngươi đã hại chết con gái của ta!"

Lý Hỏa Vượng dùng lực rất mạnh, hơn nữa cực kỳ cố chấp, cho dù bị thanh niên đeo kính đập mạnh lên lưng mấy cái, nhưng hắn vẫn không có ý buông tay.

Khi thấy đầu của Thanh Vượng Lai sắp bị Lý Hỏa Vượng bóp giơ cao lên, Thanh Vượng Lai đưa tay ra tóm cánh tay của Lý Hỏa Vượng, trên khuôn mặt tím tái lộ ra nụ cười tự tin thản nhiên.

Sau đó Thanh Vượng Lai khẽ mở miệng, dùng chút sức cuối cùng trong cổ họng khẽ nói.

"Lý huynh, giúp ta"

Trong tích tắc, môi trường xung quanh Lý Hỏa Vượng biến trở về thế giới tan nát Đại Na ban đầu, trong tay hắn chính là đầu của Gia Cát Uyên.

Lúc này, vẻ ngoài của Gia Cát Uyên và vẻ ngoài của Thanh Vượng Lai hoàn toàn hợp thành một thể, còn sự việc xảy ra lúc đó và sự

việc xảy ra lúc này cũng trùng lặp.

Nhân lúc Lý Hỏa Vượng thất thần, Thanh Vượng Lai lập tức nắm bắt cơ hội, giơ chân thúc đầu gối thật mạnh lên bụng của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng bị thúc trực tiếp bay lên không trung, bay khỏi xe jeep, lúc hắn rơi xuống đất, thì thấy Thanh Vượng Lai ghé đến bên cửa kính, nở nụ cười thân thiện nhìn mình.

“Bành” một tiếng, lưng của Lý Hỏa Vượng đập mạnh xuống đất, cảm giác xương rạn và nội tạng dịch chuyển khiến hắn bò dưới đất không nhúc nhích nổi.

Lý Hỏa Vượng mặt mũi đầy bụi bò dưới đấy, khi hắn ngẩng đầu lên, chiếc xe jeep phản chiếu trong con mắt duy nhất đã dần dần đi xa.

Dương Na lái mô tô định đuổi theo, nhưng nhìn thấy Lý Hỏa Vượng nằm dưới đất, cuối cùng quyết định hắn quan trọng hơn. Dương Na phanh xe lại, lốp xe của mô tô lập tức lướt ra một đường con màu đen trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Sau khi mau chóng đỗ xe lại, Dương Na vội nhảy xuống, vội vàng dìu Lý Hỏa Vượng đứng lên:

“Hỏa Vượng, ngươi không sao chứ? Đau ở đâu?"

Lý Hỏa Vượng nhìn về xe jeep phía xa bằng ánh mát tràn đầy thù hận, gào thét lớn.“Thanh Vượng Lai!"

Nửa tiếng sau, cùng với Dương Na dìu đỡ, Lý Hỏa Vượng chồng chất thương tích quay trở về biệt thự của Thanh Vượng Lai.

Những người khác đều có mặt, bọn họ đều như không có việc gì xảy ra, người thì xem ti vi, người thì ăn cơm, người thì thảo luận công việc.

Lý Hỏa Vượng đi qua bọn họ, đến trước mặt Triệu Sương Điểm, vung cánh tay gãy, trực tiếp ném laptop trước mặt nàng lên tường.

“Tại sao ngươi không giúp? Tại sao! Nếu vừa nãy người của ngươi

ra tay! Thì chắc chắn Thanh Vượng Lai không thể nào chạy thoát dễ dàng như vậy được!"

Triệu Sương Điểm bình tĩnh nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, vô cùng bình thản nói.

“Ra tay thế nào rồi? Chúng ta và hắn trở mặt thành thù rồi ư?"

“Sau khi trở mặt thành thù thì sao? Con voi khác đánh đến, chúng ta cùng nhau đợi chết ư?"

Nói xong lời này, Triệu Sương Điểm nhìn sang Ngũ Kỳ đang gọi điện.

“Giúp ta chuyển lời cho Thanh Vượng Lai, bất kể trước đây hắn làm gì, đều có thể ngồi xuống nói chuyện, thỏa thuận hợp tác giữa ta và hắn vẫn còn hiệu lực.

“Ta chỉ có một điều kiện, đó là hắn buộc phải nói hết tất cả những gì hắn biết cho ta, ta cần nhiều tham số hơn để tính toán"

Lúc này, Ngũ Kỳ rất bực bội quay người lại, tiện tay vẫy bừa với Triệu Sương Điểm.

Nhìn Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ khó mà tin được trước mặt, Triệu Sương Điểm đứng lên, đưa tay vỗ vai của hắn.

“Ta cũng rất ghét Thanh Vượng Lai, ta có thể hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng ta hy vọng ngươi có thể hiểu, lấy đại cục làm trọng"

“Không! Ngươi không hiểu! Ngươi không có con gái bị hắn hại chết! Làm sao ngươi có thể hiểu được cảm giác của ta!"

Lý Hỏa Vượng trán nổi gân xanh gào nói với nàng ta.

“Ngươi giết chết Thanh Vượng Lai thì đã thế nào? Con gái ngươi có thể sống lại không? Thanh Vượng Lai chết rồi, không những con gái ngươi không sống lại được, không có Thanh Vượng Lai giúp đỡ, nói không chừng tất cả chúng ta sẽ bị con voi khác tấn công chết sạch"

“Không, Thanh Vượng Lai không quan trọng, quan trọng là thiên

đạo mà hiện giờ hắn nắm giữ!” Dương Na bỗng nhiên xen vào, đưa ra lối tư duy khác.

1031 chữ

Chương 1468: Điều Trị

“Chúng ta chỉ cần giết chết Thanh Vượng Lai, sau đó nuốt hết tất cả thiên đạo trên người hắn chẳng phải là được rồi sao, giống như hắn làm với các Ti Mệnh khác.

Cho dù đối diện với lời giải thích kỳ quặc của hai người, thái độ của Triệu Sương Điểm lại vô cùng nghiêm túc: “Ngươi không hiểu, ngươi cho rằng ta xem trọng thực lực của Thanh Vượng Lai sao? Không, thực ra ta coi trọng tình báo của Thanh Vượng Lai hơn!"

“Hắn biết rất nhiều thứ mà chúng ta không biết, thậm chí hắn còn có thể thông qua cách đặc biệt điều khiển các mặt khác của con voi, đó đều là tham số quan trọng, thậm chí có thể sẽ xây dựng lại cả mô hình, điều này là quan trọng nhất!"

“Còn về kẻ địch mà chúng ta đối diện rốt cuộc là cái gì, thậm chí ta không thể dựng nên một mô hình số học phù hợp logic, chúng ta biết quá ít về con voi khác"

Dương Na nghe thấy lời này, lộ ra mặt khó xử, tình hình hiện giờ, nàng cũng không biết nên làm thế nào tiếp theo.

Dương Na quay đầu nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Hỏa Vượng, ngươi thấy thế nào?"

Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ, không để ý câu hỏi của Dương Na, đợi một lúc sau, hai tay hắn ôm mặt, cười đau khổ không thốt ra tiếng.

“Lý Hỏa Vượng, lời ta nói mới là cách giải quyết tốt nhất, chúng ta chỉ có làm như vậy, mới có phần thắng lớn nhất"

Nghe thấy lời của Triệu Sương Điểm, Lý Hỏa Vượng buông tay

khỏi mặt, nhẹ nhàng nói:

“Ta không sao, Trí Kiên, đừng lo lắng, bảo những người khác lui xuống đi.

“Ừm, ta vừa mới xử lý một số việc, tạm thời phân một long mạch cho Thiên Trần Quốc và Đại Tề, giữ các long mạch khác lại, sau này sợ rằng ta sẽ dùng đến.

“Ta còn có việc, ta đi trước đây.

Lý Hỏa Vượng buông Dương Na đỡ mình ra, bắt đầu đi vòng tròn một cách mù quáng trong phòng khách. Sau khi đi vài vòng, Lý Hỏa Vượng dừng lại trước một chậu cây phát tài, đôi mắt bất định nói:

“Bây giờ không còn ai nữa, Triệu Sương Điểm, ta đang nói với ngươi đấy"

“Chuyện của Thanh Vượng Lai chưa xong, hắn không chỉ đơn giản ăn trộm chữ trong tên của ta, hắn hại chết con gái ta, nếu không phải cái khuy áo của hắn khiến ta từ thất luân lùi về sáu luân, thì ta đã giết chết đối phương lâu rồi, con gái ta vốn không cần phải bỏ mạng để triệu hồi Tướng Tương Thủ!"

Lý Hỏa Vượng dừng một lúc, sau đó nói với cây phát tài trước mặt:

“Không cần phải sợ, Tam Thanh chết rồi thìlàm sao, hắn chết rồi, thiên đạo trên người hắn đều là của chúng ta, thực lực của chúng ta không yếu, ngược còn mạnh thêm, cùng lắm thiên tai một trận.

Hắn nói ra những lời giống như Dương Na vừa nói.

“Cùng lắm, ta làm việc của hắn, huống hồ, những việc đã trải qua, Thanh Vượng Lai hắn cũng không góp sức gì?

“Không phải, ta nói điều này không phải trọng điểm, điều ta muốn nói là..."

Triệu Sương Điểm đang định giải thích lại, vừa nghĩ đến trạng thái hiện giờ của Lý Hỏa Vượng, vốn không nghe thấy mình nói gì, không khỏi cảm thấy vô cùng đau đầu.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng vẫn còn đang nói:

“Bây giờ ta thương lượng với ngươi rất không tiện, đợi lần sau khi hoán đổi trở lại, ta lại tiếp nhận điều trị của Dịch Đông Lai, thoát khỏi cục diện rắc rối hiện tại.

“Trong khoảng thời gian này, ngươi giúp ta trông chừng Dịch Đông Lai, đừng để hắn chạy mất, bây giờ chỉ có hắn mới có thể điều trị được tình trạng của ta, cảm ơn.

Lúc này, Ba Nam Húc lấy ra một chai bia lạnh từ trong tủ lạnh, nhìn thấy cảnh này, ngửa cổ uống một ngụm, khinh thường nói một câu:

"Ha"

Trong thôn Ngưu Tâm, kết thúc một ngày lao động bận rộn, dưới bóng cây, vài ba người tập trung lại với nhau, một vài người bưng bát ăn cơm. Nơi này là địa điểm xã giao trò chuyện hóng mát của thôn Ngưu Tâm, ba hoa khoác lác đều ở đây.

Người nào cũng cầm bát, những người trong bát có món ngon đặc biệt, đều cố ý giơ bát lên thật cao, người nào có đồ ăn bình thường thì ôm trong lòng, che che giấu giấu không cho người khác nhìn thấy.

Những người có quan hệ tốt với nhau, thì nếm thử đồ ăn của nhau, và đánh giá tài nghệ của vợ nhau.

“Ta nói này!"

Cẩu Oa vén tay áo, bưng bát cơm trắng đắp đầy thịt kho, ngồi xuống một chỗ dưới gốc cây.

“Sao không thấy Tiểu Hài nhỉ?"

“Ngay cả cơm mà hắn cũng không nấu, thì làm sao đến đây được, hắn có vợ rồi, nhìn cái bụng bầu nhọn đó, không chừng là bé trai, ấy, mấy ngày nay cưng chiều VỢ lám."

Từ sau khi lần trước Dương Tiểu Hài nổi nóng, rất nghiêm túc tỏ rõ vợ của mình sắp sinh, không có thời gian nấu cơm, thôn Ngưu

Tâm lại trở về tình trạng tự nấu tự ăn.

“Thế thì có gì đâu, ta nói với ngươi, bé trai không tốt bằng bé gái, biết không? Sau này lớn lên rồi, bé trai sẽ không hiểu chuyện bằng bé gái.

Cẩu Oa nói hồi lâu, thịt kho trong bát chưa ăn được đến nửa miếng, lại lau lớp mỡ trơn trên miệng.

“Ầy, những ngày tháng này cũng coi như yên bình, không đánh nhau, cũng không có thiên tai.

Phu tử ở một bên xoay một vòng, ăn cháo bột ngô thêm thịt lợn.

1050 chữ

Chương 1469: Mở Đầu Câu Chuyện

“Đúng thế, đúng thế.

Những người khác tán đồng đáp lại, từ sau khi pháp giáo bị tiêu diệt, dân chúng sống tốt hơn rất nhiều.

"He, đương nhiên rồi, đó đều là công lao của Cao sư huynh của ta, ngươi biết sư huynh của ta là ai không?"

Cẩu Oa nhếch miệng chờ những người khác tiếp lời.

“Lại nữa rồi"

“Đúng thế, ai hỏi hắn?"

“Ta biết, ta biết, là hoàng đế Đại Lương, một ngày mà ngươi không nhắc thì toàn thân khó chịu phải không?"

“Ngươi định phô bày chuyện này cả đời hả?"

Cẩu Oa gắp miệng thit kho trong bát, thơm một cái rồi đặt trở lại, bỗng và một miếng cơm lớn. Miệng nhầm nhoàm nói:

“Làm sao? Nói thật cũng không cho nói hả? Hoàng đế đó chính là

sư huynh của ta, ta cũng coi như hoàng thân quốc thích.

“Ban đầu, dựa vào giao tình này, Cao Trí Kiên sống chết kéo ta đi làm tể tướng, nhưng ta không đồng ý.

Nghe thấy Cẩu Oa nói ra những lời như này, phụt một tiếng, phu tử dạy học bị bỏng lưỡi, vừa hít khí lạnh vừa tức giận nhìn Cẩu Oa.

“Ngươi ngươi ngươi! Đâu có lý đó! Đâu thể sỉ nhục thánh hiền như vậy! Ngươi có biết tể tướng là chức quan thế nào không? Mà ngươi dám nhận?"

“Ngươi có biết làm chức quan này phải có học vấn thế nào không? Tên ngốc ngay cả Tam Tự Kinh mà cũng không biết như ngươi, sao lại có gan nói lời này!"

Cẩu Oa lại tỏ vẻ mặt khinh thường không quan tâm.

"Việc này thì có gì lớn, kẻ ngốc cũng có thể làm hoàng đế, vậy thì ta có thể làm tể tướng"

Trong lúc Cẩu Oa và phu tử tranh cãi, một cô gái gày gò từ đầu thôn đi qua, nàng trông vô cùng tiều tụy.

Nàng vác một cái giỏ, một củ sen từ dưới vải che thò ra, sau khi nhìn thấy mọi người ở đầu thôn, cô gái lập tức bước nhanh hơn, vội vàng đi vào trong thôn.

Nàng ta đi nhanh đến mức suýt đụng vào ba con khỉ con đi đến trước mặt.

Khỉ con được Dương Tiểu Hài đưa về bây giờ trông đã tốt hơn nhiều, tuy vẫn còn chút hành động của khỉ con, nhưng ít nhất nhìn đã rất giống người rồi, lúc này, ba người đang hành lễ với cô gái đó.

Triệu Ngũ nhìn thấy cảnh này nén thấp giọng nói với những người khác.

“Các ngươi nghe nói chưa? Nghe nói những người mới đến này, trước đây đều mắc bệnh giống như của Lý sư huynh, nhưng đã

khỏi rồi, cho nên mới đưa đến chỗ chúng ta"

Lời của Triệu Ngũ đã mở đầu câu chuyện, những người khác dưới gốc cây lập tức bàn tán đến những người mới đến thôn Ngưu Tâm.

Những người này rất kỳ lạ, không muốn tiếp xúc với người trong thôn, bình thường sống rất kín kẽ, thỉnh thoảng mới gặp được họ, có lúc họ đi đường còn đột nhiên vui vẻ phát ra tiếng. Dùng đũa hất tay của khỉ con chạm vào thịt kho trong bát mình, Cẩu Oa thấy kỳ lạ hỏi:

“Bệnh của Lý huynh thực sự có thể chữa khỏi ư? Nói lung tung, ta thấy bệnh của Lý sư huynh chưa từng đỡ hơn tí nào"

"Không phải, một người tính sổ sách như ngươi, lấy đâu ra tin tức hả? Không phải là Xuân Tiểu Mãn trong Bạch Liên Giáo viết thư cho ngươi chứ?"

Nghe thấy cái tên Xuân Tiểu Mãn, sắc mặt Triệu Ngũ lập tức khó coi.

“Chuyện của ta, ngươi bớt nghe ngóng đi, sao mà lắm chuyện thế?"

"He he ha ha.

Thấy mình chọc giận đối phương, Cẩu Oa lập tức ôm bát cười khẩy.

Đúng lúc Triệu Ngũ định phản bác, trên con đường duy nhất ra khỏi thôn, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến.

Xe ngựa đó rất cũ, ngựa cũng là ngựa già, nhìn kỹ thì phát hiện đó là xe ngựa của đoàn nhà họ Lữ, người ngồi trên xe ngựa không phải ai khác, chính là Lữ Tú Tài.

“Tú Tài đi đâu thế?"

“He he, Tú Tài có thể đi đâu chứ, đương nhiên là vào kinh dự thi rồi.

“Thôi thôi, đừng nói linh tinh.

Cẩu Oa bảo vệ bạn chơi cùng ngày xưa.

“Từ sau lần trước trở về, hắn đã tự nhốt mình trong nhà, không đi học, không cày ruộng cũng không tu luyện, cũng không biết tên nhóc này làm sao?

“Ta hỏi tay và chân của hắn mọc lại được như thế nào, hắn cũng không nói"

“Có phải gặp ma không? Có cần tìm bán tiên đến xem không?"

Trong lúc đó, Lữ Tú Tài đến dưới gốc cây đầu thôn, Cẩu Oa lên tiếng hỏi:

“Tú Tài, ngươi định đi đâu thế?"

Lúc này, Cẩu Oa mới phát hiện, hòm kịch của đoàn nhà họ Lữ cũng ở trên xe ngựa, không những vậy, trên xe còn có Quyên Nhi, còn có Lữ Trạng Nguyên, người cha điên điên khùng khùng của hắn.

“Tên nhóc này, đầy đủ cả nhà, ngươi muốn chuyển nhà à?"

Cẩu Oa cười hi hi vừa nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, vẻ mặt sợ hãi.

“Chắc không phải ngươi thực sự muốn chuyển khỏi thôn Ngưu Tâm chứ?"

Lữ Tú Tài cười lặng lẽ, sau đó lại lắc đầu.

“Không sao, ta đưa Tú Nhi và cha ta ra ngoài thay đổi không khí, nhân tiện tìm luôn đứa cháu của ta, Lữ Đồng Sinh."

“Haiz, một mình ngươi tìm đến bao giờ, việc tìm người này, ngươi tìm Bạch sư muội đi, bây giờ nàng là người đứng đầu Bạch Liên Giáo, Bạch Liên Giáo toàn thiên hạ đều do nàng quản lý. Nghe thấy lời này, Lữ Tú Tài mới nhớ đến Bạch Linh Miểu lúc thì yếu ớt lúc thì điên cuồng, sau đó lại nghĩ đến tà tông ăn thịt người tín ngưỡng Bạch Liên Giáo gặp được hôm đó, ánh mắt hắn dần ảm đạm.

1028 chữ

Chương 1470: Bắt Nạt Góa Phụ

“Không cần đâu, nàng thay đổi rồi, Bạch Liên Giáo cũng thay đổi rồi, ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu, ta đã viết thư cho sư phụ, sau đó không phải là việc ta cần lo lắng nữa.

Nói xong, Lữ Tú Tài cũng không quan tâm tiếng hô của người khác, kéo xe ngựa đi trên con đường nhỏ rời khỏi thôn, cùng với tiếng guốc ngựa cách cách cách vang lên, chỉ lúc sau, thôn Ngưu Tâm dần dần biến mất khỏi tầm nhìn.

“Bắt nạt góa phụ! Giống như... lái thuyền nhỏ... trên sông, gió thổi sóng đánh... sóng đánh gió thổi... không thể trở về"

Lữ Trạng Nguyên điên điên khùng khùng dựa người lên hòm kịch, cười ngốc nghếch hát lời kịch.

“Cha, trước đây ngươi nói đúng, chúng ta là con hát của Hạ Cửu Lưu, chuyện quan trọng, không cần chúng ta lo lắng"

“Pháp giáo đã bị diệt, mối thù của đại ca đại tẩu cũng đã báo rồi, tiếp theo chúng ta chỉ cần lo việc của nhà mình là được.

“Mặc kệ hắn là hoàng đế, mặc kệ nàng ta là Bạch Liên Giáo, đều không liên quan đến đoàn nhà họ Lữ chúng ta, chúng ta cứ yên tâm sống thôi"

“Cha, ngươi yên tâm đi, lúc đó không tìm được Đồng Sinh, chắc chắn là mất tích chứ chưa chết, chắc chắn chúng ta có thể tìm được.

“Đợi tìm được rồi, ta sẽ dạy Đồng Sinh hát kịch, gây dựng lại đoàn nhà họ Lữ chúng ta, chúng ta từ từ tích cóp tiền, chúng ta không dựa vào người khác cho nữa, chúng ta tích cóp tiền bằng chính bàn tay mình!"

"Đợi khi chúng ta tích cóp đủ tiền, chúng ta sẽ đi mua nhà hát kịch, ngươi nói như vậy có được không?"

Nói đến đây, Lữ Tú Tài quay đầu lại, nhìn Lữ Trạng Nguyên trên xe

ngựa, phát hiện hắn vẫn dựa người ngồi đó, không phản ứng gì.

Tú Nhi đứng lên, cầm một cái khăn tay, cẩm thận lau nước miếng bên khóe miệng ông nội mình.

“Được, chúng ta quyết định vậy đi, bây giờ cuối cùng đến lượt ta làm chủ rồi.

Nói xong câu này, Lữ Tú Tài bước nhanh kéo xe ngựa đi về phía trước.

Tiếng guốc ngựa dần dần lẫn vào trong tiếng bước chân, tiếng bước chân giày vải bông vô cùng quen thuộc.

“Tú Tài, có phải ngươi đã quên ngươi còn một người vợ không? Có phải ngươi định bỏ đi, không quan tâm đến ta nữa không?"

Giọng một cô gái u oán vang lên từ phía sau.

Lữ Tú Tài không quay đầu.

“Đoàn nhà họ Lữ không ở đây nữa, ban đầu ruộng được phân cho ngươi, đã có số ruộng này, ngươi ở lại thôn Ngưu Tâm đi"

“Ta cũng không phải là một người đàn ông tốt, những năm nay cũng không về nhà được mấy lần, hơn nữa ban đầu là ta bỏ tiền ra mua ngươi, ta đã đốt khế bán thân, ngươi được tự do rồi"

“Tú Tài! Nhưng ta là vợ của ngươi!"

“Ta là lừa trắng, ta đã từng thề với Vô Sanh Lão Mẫu, cả đời không lấy vợ, nếu ta nuốt lời, Vô Sanh Lão Mẫu sẽ không tha cho ta"

Lữ Tú Tài nhắm chặt mắt, tỏ vẻ giằng co khó xử nói.

“Đi đi, về đi, nhân lúc còn trẻ tìm một người khác đi, đoàn kịch không thể cho phụ nữ theo, ta không thể cho ngươi đi theo, ta không thể để ngươi chịu nổi khổ như chị dâu từng phải chịu"

Nhìn bóng dáng Lữ Tú Tài vẫn không quay đầu, giọng của cô gái bắt đầu run run và nghẹn ngào.

"Tìm thì tìm! Ngươi nói đấy nhé! Ngươi cho rằng không có ai cần ta sao? Ta dùng ruộng của ngươi, cày cấy lấy lúa gạo nuôi người đàn ông khác! Đợi khi ngươi quay về, ta sẽ cho ngươi hối hận đến xanh ruột!" Tiếng khóc và tiếng bước chân dần xa dần, Lữ Tú Tài hít sâu một hơi, kéo xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn rừng cây xanh mướt xung quanh, Lữ Tú Tài suy nghĩ, rồi hắng giọng cất tiếng hát bài kịch mà ban đầu cha mình dạy cho mình.

“Cả đoạn đường, nhân ánh thu! Bái thọ lần này! Truyền đi khắp ngõ!"

Khi Lữ Tú Tài vừa hát chưa được mấy câu, phía sau vang lên tiếng hát rất quen.

“Đại trượng phu! Phải tạo nên sự nghiệp kinh thiên động địa!"

Nghe thấy giọng quen thuộc, trong mắt Lữ Tú Tài lộ ra ánh nước, hắn quay người lại, phát hiện là Lữ Trạng Nguyên đang hát.

Hắn vẫn điên khùng chưa tỉnh táo, chỉ là nghe thấy lời kịch quen thuộc, liền phản ứng lại theo bản năng thôi.

Lữ Tú Tài nhìn thấy cảnh này, khóe miệng run run một lúc rồi tiếp tục cất tiếng hát.

“Học xoay chuyển càn khôn! Ngân hà rửa thái dương"

Tiếng hát của một già một trẻ bắt đầu vang lên cùng nhau, không phân cha con, không ngừng vang vọng khắp trên còn đường.

“Anh hùng hảo hán! Sao sáng đầy trời tập trung!"

“Đại trạch long xà! Khắp bốn phương! Vui mừng phấn khởi đi trên đường!"

Cùng với tiếng hát kịch không ngừng vang lên, trời cũng tối dần, Lữ Tú Tài vội cho xe ngựa đi vào một thị trấn nhỏ trước canh hai.

Đêm tối, thị trấn yên tĩnh, Lữ Tú Tài đi trong con ngõ tối tăm, tìm dịch trạm và nhà trọ chưa đóng cửa.

Lữ Tú Tài quay đầu nhìn một già một trẻ trên xe ngựa, phát hiện bọn họ đã dựa vào nhau ngủ thiếp đi, bèn tiếp tục kéo xe ngựa đi về phía trước.

"Bộp!"

Tiếng sứ vỡ trong căn nhà ở một bên lập tức khiến Lữ Tú Tài cảnh giác, từ trong phòng truyền ra giọng một người phụ nữ đang nổi giận.

1013 chữ

Chương 1471: Duy Trì Trật Tự

“Tên họ Trần kia! Hôm nay lão nương liều với ngươi! Ta không sống cuộc sống như này nữa!"

“Con đàn bà điên! Ngươi bị bệnh hả? Được, ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc? Bây giờ ta viết giấy bỏ vợ! Ta bỏ ngươi!"

Ngẩn người dừng tại chỗ một lúc, phát hiện là hai vợ chồng cãi nhau, Lữ Tú Tài lập tức thở nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng vừa đi chưa được hai bước, căn nhà bên trái lại ầm ĩ.

“Ngươi muốn ta tức chết hả! Ây a! Ngươi, ngươi là ôn thần! Từ khi ngươi gả đến nhà chúng ta, ngươi đã từng làm việc bao giờ chưa?"

“Bà già chết tiệt! Ngươi mù rồi hả? Nhìn thấy ta không làm việc nhà lúc nào! Mùa đông ra sông giặt quần áo, ta giặt đến buốt cả tay thành cái gì rồi hả! Chẳng qua là ngươi cảm thấy ta không sinh con trai phải không? Bụng là của ta! Ta muốn đẻ lúc nào thì đẻ! Có giỏi thì ngươi và con trai ngươi đẻ đi!” Giọng của hai người phụ nữ còn chưa dứt, thì giọng của một người đàn ông thô kệch vang lên.

“Vãi! Phiền chết đi được! Mẹ kiếp, lại đánh nhau, có thể dừng lại không! Ta còn phải ngủ!” Nghe thấy tiếng binh binh bong bong

trong nhà, Lữ Tú Tài cũng phải cau mày, trong lòng thầm nhủ:

“Sao người của địa giới này lại đều nóng tính như vậy? Sợ rằng không ai nghe kịch, ở lại một đêm rồi mau đi thôi"

Lữ Tú Tài tiếp tục đi về phía trước, nhưng dần dần nghe được càng lúc càng nhiều, hắn cảm thấy không đúng, ở đây cũng nhiều người tính cách nóng nảy kém cỏi quá rồi.

Nếu chỉ là người tỉnh táo nóng nảy thì cũng thôi đi, làm sao ngay cả người đang nằm mơ cũng mắng chửi vậy?

Khi hắn dần đi vào con đường chính của thị trấn, cảm nhận được sát khí mạnh mẽ, Lữ Tú Tài lập tức cảnh giác, rút ra đồng tiền kiếm sau lưng mình, định dắt xe ngựa đi ra khỏi thị trấn kỳ lạ này.

Lúc này, môi trường yên tĩnh đã hoàn toàn biến mất, tiếng mắng chửi, tiếng tức giận gào thét, tiếng gầm rú, liên tục vang lên, khiến cả thị trấn bừng tỉnh.

Dưới bóng ngược của ánh nến, các bóng người lao vào đánh nhau, và chảy máu, cả thị trấn đều dường như phát điện.

Khi Lữ Tú Tài vừa qua một ngã rẽ, sát khí ngút trời ập vào mặt hắn, khi Lữ Tú Tài vất vả ngẩng đầu nhìn, thì thấy, hình như sát khí thực chất được phun ra từ trong một chiếc xe ba gác.

Trên xe ba gác là một chiếc quan tài đen nhỏ dài bằng cánh tay. Quan tài đó mở nắp, sát khí ngút trời từ trong phun ra, khiến tất cả mọi người trong nhà xung quanh nhiễm sát!

Trong lúc Lữ Tú Tài đang chuẩn bị bất chấp sát khí xông lên đậy nắp quan tài, một bóng đen xông lên, chặn đường đi của hắn.

Thấy kẻ địch xuất hiện, Lữ Tú Tài vung đồng tiền kiếm trong tay, cùng với tiếng roạt roạt vang lên, hắn vung cả dây thừng đỏ và cả đồng tiền về phía người đó.

Người đó bỗng lật áo bào nhanh chóng mặc ngược lại, trên chiếc áo bào treo các loại đao cụ gỉ sét, giống như một chiếc áo giáp, chống lại đòn tấn công của Đồng Tiền Kiếm của Lữ Tú Tài.

Không đợi Lữ Tú Tài thu lại Đồng Tiền Kiếm, một cô gái có đôi mắt buộc đồng tiền từ nóc nhà ở một bên lật người nhảy xuống.

Cùng với nàng vung tay áo, Đồng Tiền Kiếm của Lữ Tú Tài lập tức thoát khỏi sự điều khiển của hắn, bị nàng thu vào trong túi.

“Đón lấy!"

Một con dao thái gỉ sét bay đến, trong lúc Lữ Tú Tài hoàn toàn chưa phản ứng lại, nó đã bay vào trong tay hắn. Lữ Tú Tài hơi ngẩn người, bỗng ném dao gỉ trong tay đi, trực tiếp rút ra Đại Thiên Lục trong lòng, mở ra tại chỗ.

Còn chưa đợi hắn xông đến, thì nghe thấy đối phương nói, giọng điệu ngạo mạn và có chút bực bội.

"Ảo Cảnh Giáo? Trưởng lão nhà ngươi đã nhận nhiễm sát lệnh, chẳng lẽ tên nhóc ngươi dám làm trái mệnh lệnh của trưởng lão nhà ngươi hả? Giám Thiên Ti làm việc, cút ra!"

“Giám Thiên Ti?"

Lữ Tú Tài khó mà tin được nhìn đám người trước mặt.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ nửa đêm canh ba, người lén lút hãm hại một vùng lại là Giám Thiên Ti của Đại Lương? Chẳng phải Giám Thiên Ti nên giúp triều đình duy trì trật tự Đương Lương sao?"

Nhìn thẻ bài bên hông bọn họ, Lữ Tú Tài khó mà tin được hỏi:

“Tại sao? Các ngươi có biết cho tất cả mọi người của toàn trấn nhiễm sát khí, thì sẽ có hậu quả thế nào không?"

Đám người của Giám Thiên Ti quay sang nhìn nhau mấy cái xong, nhìn Lữ Tú Tài trước mặt với ánh mắt kỳ lạ.

“Đương nhiên là biết, sát khí nhập vào cơ thể, nỗi sợ suy yếu, có thù báo thù, có oán báo oán, nơi này sẽ hỗn loạn một thời gian, chết hơn trăm người.

“Mau chóng rời đi, nếu không, đừng trách phật gia ta không có

mắt, đây là thánh chỉ của bệ hạ, toàn Đại Lương đều phải nhiễm sát, một được thiếu một ai!"

“Thánh chỉ của bệ hạ? Lệnh của Cao Trí Kiên?"

Rồi lại nghĩ đến tà tông ăn thịt người của Bạch Liên Giáo đó, Lữ Tú Tài thực sự không thể hiểu được, rốt cuộc là vì sao.999 chữ

Chương 1472: Sương Sớm

Tại sao những người thân thuộc trước đây đều biến thành máu lạnh và xa lạ như vậy, tại sao họ không coi trọng mạng người? Chẳng lẽ bọn họ không biết việc này sẽ có bao nhiêu người chết sao?

“Đợi đã, ngươi nói toàn Đại Lương đều phải nhiễm sát?"

Lữ Tú Tài lập tức hoảng hốt.

“Thôn Ngưu Tâm cũng phải nhiễm sao?"

“Thôn Ngưu Tâm? Thôn Ngưu Tâm phía sau ư? Đương nhiên rồi, sư huynh ta đã mang Huyết Mạch Đạo đến đó rồi"

“Nhiễm sát?"

Lữ Tú Tài nhìn sự hỗn loạn do sát khí tạo ra xung quanh, và tất cả dân chúng tính tình thay đổi do nhiễm sát khí.

Vừa nghĩ đến tình trạng này sẽ xảy ra với vợ của mình, và sẽ xảy ra với bạn bè của mình, toàn thân hắn lập tức toát mồ hôi.

Lúc này, Lữ Tú Tài lòng như lửa đốt cũng không màng đến những việc khác, lập tức dắt xe ngựa, trở lại đường cũ lao về hướng Thôn Ngưu Tâm.

Lúc đi ra khỏi thôn thì rất nhanh, nhưng lúc quay về lại rất chậm, Lữ Tú Tài cũng không biết mình có về kịp không, chỉ có thể dốc hết sức chạy thật nhanh.

Vì phải chạy về cho kịp, hắn ném hết tất cả hòm kịch và hành lý

đi, ngoại trừ một già một trẻ thì không mang theo thứ gì.

Chạy điện cuồng trên đường đất, Lữ Tú Tài nhìn thấy một người bên đường góc trái, trông người đó giống như nông dân bình thường, nhưng dáng vẻ bây giờ của hắn vô cùng không bình thường. Chỉ thấy hắn cầm một con dao thái, khắp người khắp miệng đều là máu, không biết là máu của hắn, hay là của người khác.

Hắn đứng bên đường nhìn Lữ Tú Tài với ánh mắt đầy tàn bạo, rất hiển nhiên, nhờ vào sát khí này, hắn đã làm việc trước đây không dám làm.

Tuy xe ngựa rất nhanh lướt qua người hắn, nhưng ánh mắt của người đó lại khắc sâu trong lòng Lữ Tú Tài.

Hắn hiểu, chuyện này không chỉ xảy ra ở đây, mà còn xảy ra ở tất cả mọi nơi trên Đại Lương đều, cả Đại Lương đều điên rồi!

“Cao Trí Kiên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Ngươi mở mắt ra đi, ngươi xem ngươi đã làm những việc gì thế này! Ngươi là hôn quân! Ngươi là hôn quân!"

“Mau lên! Nhanh nữa lên!"

Lữ Tú Tài điên cuồng hét trong lòng, không ngừng vỗ mông ngựa, cho dù kéo ngựa sùi bọt mép cũng không dừng lại. Những việc khác, hắn không quản nổi, nhưng thôn Ngưu Tâm, hắn buộc phải giúp! Ở đó đều là bạn bè của hắn!

Cố hết sức chạy không ngừng, cuối cùng Lữ Tú Tài đã kịp đến thôn Ngưu Tâm trước khi trời sáng, con ngựa đó cũng trực tiếp đổ xuống đất chết vì kiệt sức.

Nhưng nhìn thấy trong thôn chìm sương sớm phía xa, Lữ Tú Tài đứng ở đầu thôn nhất thời không dám đi vào, hắn sợ nhìn thấy cảnh mà hắn sợ nhìn thấy nhất, sợ sự việc xảy ra ở thị trấn đó sẽ xảy ra trong thôn Ngưu Tâm. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, cuối cùng cố gắng bình tĩnh bước vào trong sương mù.

Nhưng khi hắn cảm nhận được trong sương sớm dần dần lộ ra sát khí, trái tim Lữ Tú Tài không yên:

“Không... không không..."

Lữ Tú Tài hoang mang, lúc này cũng không màng những việc khác, hoảng hốt sợ hãi xông vào trong thôn Ngưu Tâm.

Cuối cùng khi hắn bước vào sương mù, nhìn thứ bên trong, lập tức ngẩn người tại chỗ, đó là một thanh Mạch Đạo ánh đỏ ngút trời, không ngừng phát tán sát khí dày đặc ra xung quanh.

Nhưng thanh Mạch Đao này không tiến vào thôn Ngưu Tâm, lúc này, nó được cắm dưới đất bên cạnh Bạch Linh Miểu.

Bạch Linh Miểu với áo trắng yên lặng ngồi khép hai chân trên một tảng đá, tương hỗ lẫn nhau với Mạch Đao màu đỏ, lặng lẽ nhìn thôn Ngưu Tâm với tiếng gà gáy báo thức trước mặt.

Bạch Linh Miểu cất giọng nhẹ nhàng giải thích:

“Không sao, ta biết là hôm nay, ta đến để ngăn bọn họ.

Nói xong, Bạch Linh Miểu khẽ cúi đầu, vẻ mặt trở nên vô cùng khó xử:

“Theo lý mà nói, ta không nên làm như vậy mới đúng, tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo đều nhiễm sát dưới lời hiệu triệu của ta, nhưng ta lại dùng quyền khiến sư huynh đệ của ta tránh khó khăn lần này..."

“Ta vốn phải công tư phân minh, nhưng ta thực sự không nhẫn tâm nhìn mọi người biến thành binh gia, cuối cùng bị hiến tế, kể cả sẽ bị thua, nhưng ta cũng muốn để mọi người sống lâu hơn, ta thực sự không nhẫn tâm...” Lữ Tú Tài tiến lên trước, lên tiếng nói:

“Sư nương, ta không biết người khác nói thế nào, ta chỉ biết ngươi đã làm đúng"

“Chúng ta phải lo nhiều như thế làm gì, trời có sập xuống cũng có người cao hơn chống đỡ, thiên tai đại nạn trước mắt, đầu tiên chúng ta phải để người nhà mình an toàn, sau đó mới nghĩ việc khác.

Bạch Linh Miểu nghiêng đầu, nhìn Lữ Tú Tài trước mặt:

“Vậy sao? Nhưng nếu bản thân ngươi chính là người cao hơn đó thì sao?"

Lời này khiến Lữ Tú Tài không thể trả lời, nhất thời dứng ở đó không biết nên nói gì.

Bạch Linh Miểu đứng lên, Nhị Thần từ sau lưng nàng chui ra, đưa tay trực tiếp tóm chặt Mạch Đao màu đỏ, dùng tay áo trắng quấn thật chặn.

983 chữ

Chương 1473: Mềm Lòng

Nhìn thấy Bạch Linh Miểu định bỏ đi, Lữ Tú Tài vội vang đi theo, nhưng chưa đi theo được bao lâu, thì vợ hắn kích động lao đến.

“Ta biết ngay ngươi không nỡ bỏ ta mà! Ta biết mà!"

Bạch Linh Miếu không quản mọi việc phía sau, nàng thong thả ung dung đi ra khỏi nơi mà mình sống từ nhỏ đến lớn, đã lâu không quay về, lúc này thôn Ngưu Tâm từng hoang vắng nay đã tấp nập người ở, dường như thôn Ngưu Tâm náo nhiệt trước đây lại quay lại.

Đi mãi đi mãi, Bạch Linh Miểu lại đi đến từ đường nhà họ Bạch, nhìn linh bài trên mặt tường, nàng rút ra ba nén hương từ trên bàn thờ, cẩn thận châm hương, vái ba lạy dập đầu chín cái với những linh bài đó.

Nàng quỳ trên bồ đoàn, nhìn linh bài trước mặt, suy nghĩ hồi lâu, sau đó nàng đưa tay cầm Mạch Đạo quấn lụa trắn đó đến.

“Ta có thể có lòng riêng, để các sư huynh đệ của ta tránh được kiếp nạn này, nhưng ta không thể không làm với bản thân mình, lừa gạt những người tin tưởng ta, như vậy thật vô liêm sỉ.

Lụa trắng dần dần được tháo ra, sát khí ngút trời ập vào linh bài khắp tường khiến nó rung lắc không thôi.

"Hơn nữa ta mềm lòng quá, nhưng nếu ta muốn báo thù cho Tuế Tuế, thì không thể mềm lòng"

Hai tay Bạch Linh Miểu nắm chặt Mạch Đao, vẻ khó xử và buồn sầu trên khuôn mặt nàng biến mất, vẻ tàn bạo dần ngưng tụ trên mặt nàng.

Khi vẻ tàn bạo hiện lên trên khuôn mặt Bạch Linh Miểu, vẻ mặt của Nhị Thần lại trở nên yếu đuối, nhưng khi bốn cánh tay cùng nắm vào Mạch Đao, vẻ tàn bạo cùng ngưng tụ trên mặt hai người.

Hai người cùng nhếch miệng, nở nụ cười tàn nhẫn.

Hai cánh tay phải cùng nắm chặt Mạch Đao khổng lồ vung mạnh, lưỡi đao sắc bén chém đứt nến, lẫn sáp nến đổ trên nén hương.

Sau khi hương được châm lên, ngọn lửa bắt đầu cháy đến bàn thờ, ngọn lửa thiêu cháy bàn thờ lại thiêu cháy cả linh bài trên tường, sau khi Bạch Linh Miểu đi ra khỏi từ đường, bên trong bắt đầu cuồn cuộn khói đen xì dày đặc.

“Lấy nước lại đây, mau dập lửa đi! Bên dưới có rất nhiều lương thực của chúng ta! Đủ cho chúng ta ăn mười mấy năm đó!"

Cẩu Oa lo lắng nhảy lên, cùng những người khác của thôn Ngưu Tâm dập lửa.

Sau khi Bạch Linh Miểu đi ra khỏi thôn Ngưu Tâm, tín đồ Bạch Liên Giáo xăm hình lửa trắng trên người, các loại xăm hình lừa trắng trên người và lạt ma xăm hình lừa trắng trên người dần tập trung phía sau nàng, hơn nữa càng lúc càng đông, oai nghiêm hùng dũng.

Hai tay phải Bạch Linh Miểu cầm Hồng Mạch Đao, một cánh tay trái cầm trống bên hông, một cánh tay cuối cùng cầm Tích Cốt Kiếm, đó là Tích Cốt Kiếm của Lý Hỏa Vượng, nhưng bây giờ hắn không dùng đến nữa. Bạch Linh Miểu cảm nhận Tích Cốt Kiếm liên kết giữa Đại Tề và Đại Lương, hai cái miệng cùng lên tiếng nói: “Cho trong giáo chuẩn bị sẵn sàng, buộc phải mau chóng khiến toàn Thiên Trần Quốc cũng nhiễm sát!"

"Hiện nay Thiên Trần Quốc vô chủ, chúng ta phải giúp Vô Sanh

Lão Mẫu đoạt lại quê hương chân không"

"Tuân mệnh, thánh nữ đại nhân! Hồng Dương kiếp tận, Bạch Dương hưng thịnh!"

Các lừa trắng đồng loạt đáp lại.

Làn gió nhẹ khẽ thổi lướt qua mái tóc Lý Hỏa Vượng, hắn xách cái đầu của Đầu Tử ướt sũng máu đứng ở đó, dưới đất bên cạnh là thi thể không đầu của quốc sư Đại Lương.

Trước đây hắn giả bộ rất tốt, nhưng Lý Hỏa Vượng đã biết, Hoàng Phủ Thiên Cương là một cái kim của Tam Thanh đâm vào, thì không thể giữ hắn lại.

Lúc này, hắn hoàn toàn không chú ý đến Đầu Tử đã chết, hắn đứng trên tường thành Thượng Kinh, không chớp mắt nhìn mọi thứ hỗn loạn phía dưới.

Cho dù hắn đứng trên cao như vậy, vẫn có thể cảm nhận được sát khí dày đặc phía dưới, nhiễm sát, cả Thượng Kinh Thành đã bị nhiễm sát.

Hiện nay cả Thượng Kinh Thành vô cùng hỗn loạn, người nào cũng có thể vì một chuyện nhỏ xíu mà rút đao lao vào nhau, cả trật tự dường như đang ở bên rìa sập đổ, oán hận tức giận trong lòng mỗi người thực sự quá nặng nề.

Thị lực của Lý Hỏa Vượng rất tốt, có thể nhìn thấy tất cả sự việc xảy ra phía dưới, chỗ nào cũng có xung đột, chỗ nào cũng có người chết, cả Thượng Kinh Thành gần như sắp biến thành chiến trường.

Nhiễm sát lệnh không phải đơn giản là một câu nói nhẹ tênh, nó nặng như núi thái sơn với tất cả dân chúng.

Nhưng rất hiển nhiên, nhiễm sát lệnh của Cao Trí Kiên không chỉ là cho dân chúng nhiễm sát khí, sau đó không quan tâm gì hết. Tiếng trống “choang choang choang” vang lên, một tướng sĩ cắm cờ hai mặt ba góc phía sau cưỡi khoái mã, gỗ trống phi chạy trên đường.

“Cơm hoàng thất đây! Cơm hoàng thất đây!"

Người đó vừa gõ trống, vừa hô lớn.

“Tám tuổi trở lên, bảy tuổi trở xuống, không phân nam nữ! Một tháng hai quan tiền ba đấu gạo! Bữa nào cũng có thịt!"

1028 chữ

Chương 1474: Bạch Sư Muội Đang Làm Gì?

Một tháng hai quan tiền ba đấu gạo, hơn nữa còn bữa nào cũng có thịt, điều kiện này cũng coi là vô cùng hậu đãi rồi, đối với tuyệt đại đa số dân chúng, đã là sự mê hoặc chí mạng.

Làm binh lính có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng đối người người nhiễm sát, họ hoàn toàn không quan tâm.

Cùng với tiếng trống, dân chúng Thượng Kinh Thành nghe tin này, tập trung thành dòng người đi về phía bộ binh.

Rất hiển nhiên, việc này không chỉ xảy ra trong Thượng Kinh Thành, mà còn xảy ra ở khắp nơi Đại Lương, ở Thanh Khâu, ở Hậu Thục.

Cao Trí Kiên nói đúng, dân chính là binh sĩ, binh sĩ chính là dân, dân chúng là dân hay là binh sĩ, tất cả do hắn quyết định, chẳng mấy chốc binh gia mới đã được hình thành, hơn nữa còn đông hơn trước đây.

“Toàn thiên hạ có bao nhiêu người? Có thể mời bao nhiêu lần Tướng Tương Thủ?"

Nhìn mọi thứ phía dưới, Lý Hỏa Vượng lẩm bẩm.

Bây giờ xem ra, rất khó nói Tướng Tương Thủ là Ti Mệnh, so với Ti Mệnh khác, Tướng Tương Thủ nguyên thủy hơn cả, càng giống bản thân thiên đạo.

Chỉ cần có thể trả cái giá mà nó cần, thì có thể mượn dùng sức mạnh của thiên đạo.

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bên ngoài trên đỉnh đầu, nghĩ đến những Ti Mệnh mà mình chưa từng gặp.

Hình như Ti Mệnh cũng có phương thức tồn tại khác nhau, chứ không phải chỉ có mấy kiểu ít ỏi như mình biết. Tiếng bước chân vang lên, dưới sự bảo vệ của thái giám, Cao Trí Kiên đi lên tường thành.

“Lý sư huynh, chẳng bao lâu nữa, binh gia mới có thể sử dụng được rồi.

“Tốt"

Lý Hỏa Vượng cúi đầu với tâm trạng nặng nề, không nhìn cuộc sống người dân muôn hình vạn trạng phía dưới tường thành nữa.

“Nhân lúc này, ta nói với ngươi chuyện của phía ta, thực ra ta có thể giao tiếp với các Ti Mệnh bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, thậm chí thời gian này, ta vẫn luôn cùng các Ti Mệnh khác đối kháng với Phúc Sinh Thiên “Nhưng..."

Cao Trí Kiên do dự nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Nhưng Lý sư huynh, chẳng phải dạo này ngươi vẫn luôn ở đây ư? Chưa từng ra khỏi Bạch Ngọc Kinh.

“Ta không nói ta của hiện tại, vì đó là một bản thân ta khác, cũng là ta, việc hắn làm cũng là việc ta làm!"

Cao Trí Kiên không nói gì, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc, rất hiển nhiên là hắn không hiểu.

“Ta biết ngươi không hiểu, nhưng thực tế là như vậy, bởi vì ta nắm giữ thiên đạo mơ hồ, thực ra bản thân ta cũng không phân được rõ rốt cuộc là có chuyện gì?

Thấy Cao Trí Kiên không nói gì, Lý Hỏa Vượng tự cười mình.

“Ngươi không tin ta phải không? Hay cảm thấy ta lại phát điên? Ngươi nghĩ như vậy, ta cũng có thể hiểu được.

“Không, Lý sư huynh, ta tin, ngươi cứ nói tiếp đi.

“Cũng không có gì để nói, tiếp theo đây có lẽ sẽ có một trận ác chiến, lần này người phàm phải liên thủ với Ti mệnh của Bạch Ngọc Kinh, đối phó Phúc Sinh Thiên “Bởi vì thế giới phàm tục có long mạch chống đỡ, các Ti Mệnh khác vốn không tiếp xúc đến được bên dưới, cho dù thông qua cách khác truyền xuống dưới, cũng sẽ có khó khăn nhất định, ngoại trừ ta, ta có thể biết một cách chính xác rốt cuộc Bạch Ngọc Kinh xảy ra chuyện gì.

“Tiếp sau đây, đối phó với Phúc Sinh Thiên, giao đấu thế nào, hành động thế nào, chắc chắn Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh làm chủ, bên dưới phối hợp theo.

Người phàm không thể tiếp xúc với Ti Mệnh, cho dù chỉ là lại gần, sợ rằng cũng sẽ bị thiên đạo ảnh hưởng.

“Ta muốn nói là, sau đây, cả thiên hạ giúp đỡ như thế nào, lúc nào mời Tướng Tương Thủ, do ta quyết định, ngươi hiểu không?"

“Ta không phải muốn lo chuyện bao đồng, đoạt quyền của ngươi, nhưng tình hình cuộc chiến bên trên thay đổi trong nháy mắt, không thể nào chuyện gì cũng đợi được hoàng thất các ngươi từ từ bàn bạc.

Cao Trí Kiên lắc đầu.

“Không, có ngươi đứng phía trước chống đỡ, gánh nặng của ta nhẹ đi rất nhiều.

“Lý sư huynh, ta sẽ bàn bạc với họ, đến lúc đó làm thế nào, làm cái gì cho ngươi quyết định"

“Vậy thì tốt"

Có câu nói này, đợi lần sau đối khi đối diện với Phúc Sinh Thiên, Lý Hỏa Vượng có thể mời Tướng Tương Thủ giúp đỡ bất cứ lúc nào, bên mình lại thêm một phần trợ lực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao tuy nhiễm sát lệnh tàn khốc, nhưng không thể không làm.

“Lý sư huynh, người của Bạch sư muội đang làm gì, ngươi có biết không?"

Nghe thấy lời của Cao Trí Kiên, Lý Hỏa Vượng chậm rãi gật đầu.

“Ta biết, nàng nói với ta rồi, là ta đưa Tích Cốt Kiếm cho nàng"

“Ồ. Vậy thì tốt"

Cao Trí Kiên gật đầu, quay người định đi xuống tường thành, đúng lúc hắn vừa giơ chân, vẻ mặt Lý Hỏa Vượng lập tức biến sắc.

“Có thiên tại Thiên tại lần này im hơi lặng tiếng, không xảy ra chuyện gì hết, dân chúng bình thường không phát giác được, vì lần này là sinh trưởng phát triển biến mất. Thiên tai này có nghĩa là gì, đương nhiên Lý Hỏa Vượng biết rõ, xem ra Tả Khâu Vịnh ở Bạch Ngọc Kinh đã chết hoàn toàn, cuối cùng Tam Thanh vẫn cướp đi thiên đạo sinh trưởng phát triển của hắn.

1039 chữ

Chương 1475: Ăn Sáng

Đây không làm gì.

phải chuyện tốt gì, cùng với Tam Thanh dần trở nên cường mạnh, không ai biết tiếp theo hắn muốn Nếu tính cả thiên đạo nói dối của Đấu Mỗ, bây giờ Tam Thanh nắm giữ ít nhất ba thiên đạo bí mật, nói dối và cả sinh trưởng phát triển. Sở dĩ nói là ít nhất, là vì tạm thời không nói Thanh Vượng Lai có âm thầm giấu thiên đạo khác không, ít nhất hắn đã lấy thứ gì đó trên người mình, và chắc chắn còn lấy đi thứ gì đó từ chỗ Ngũ Trí Như Lai.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức ngẩn người, bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì, lập tức dậm chân phải, môi trường xung quanh nhanh chóng biến hóa, từ trên tường thành đến trong Chính Đức Tự.

Lúc này Chính Đức Tự vô cùng lạnh lẽo, khách đến hương khói rất ít, khi tất cả mọi người đều nhiễm sát, không còn sợ cả cái chết,

bản thân cũng không còn lòng kinh sợ, cũng không còn ai đến bái phật.

Lý Hỏa Vượng không nhìn đến tăng ni đón khách đang chắp tay với mình, mau chóng đi xuyên qua các điện thờ, cuối cùng chui vào một khu điện Phật.

Hắn từng đến điện phật này một lần, hôm nay là lần thứ hai, tượng điêu khắc dựng trên đài hoa sen cao lớn không phải ai khác, chính là Gia Cát Uyên khoác vải màu vàng điểm chu sa ở giữa đôi lông mày.

Có thể nhìn ra trước đây nơi này đã từng được hương khói rất cẩn thận, tro bên trong lư hương chất đầy thì không nói, Gia Cát Uyên còn được đúc bằng vàng.

Đây là bức tượng Gia Cát Uyên đầu tiên, tượng điêu khắc Gia Cát Uyên ở những miếu thờ khác đều bắt nguồn từ nơi này.

Thanh Vượng Lai cũng mượn điểm này, không biết đã âm thầm làm gì với Ngũ Tri Như Lai.

Bất kể Tam Thanh muốn làm gì, bây giờ hai bên đã là kẻ địch, chỉ cần là những việc hắn muốn làm, thì Lý Hỏa Vượng cũng cố hết khả năng ngăn cản.

Lý Hỏa Vượng giơ một tay lên, xà ngang thô to trên nóc điện phật lập tức gãy nứt, bức tượng Gia Cát Uyên cùng đống đổ nát trực tiếp đổ đập xuống.

Thấy Gia Cát Uyên trước mặt sắp hoàng toàn tan vỡ dưới sức nặng đè ép của xà ngang, Lý Hỏa Vượng bỗng giơ tay phải, xà ngang rơi xuống và mảnh ngói lập tức lơ lửng ở đó, không rơi xuống nữa.

Lý Hỏa Vượng run rẩy thu tay lại, ngẩng đầu nhìn tượng đá Gia Cát Uyên trước mắt.

“Ha ha... Tam Thanh, ngươi cũng nghĩ đến phải không? Ngươi cũng nghĩ đến phải không?” Đòn phản kích của Tam Thanh luôn im hơi lặng tiếng như vậy, nhưng đối với Lý Hỏa Vượng, mỗi một lần hắn đều khiến Lý Hỏa Vượng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lý Hỏa Vượng dần cắn chặt răng, hơi thở run run, do dự một lúc sau, hắn nắm chặt nắm đấm kéo mạnh xuống.

Xà ngang lơ lửng không rung đập mạnh xuống, tượng đá Gia Cát Uyên như tượng phật lập tức bị đập vỡ tan tành, cái đầu vỡ nát của Gia Cát Uyên bay đi cùng với bụi đất, lăn đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi mở mắt, ánh nắng chiếu vào từ ngoài cửa sổ bên trái khiến hắn phải nheo mắt.

Qua mấy ngày chờ đợi, cuối cùng hắn đã quay về, nhưng khoảng thời gian này, hắn cũng không nhàn rỗi, hắn đã loại bỏ tất cả thế lực của Tam Thanh.

Bất kể sau này Tam Thanh làm gì ở Bạch Ngọc Kinh, sau này ở bên đó, chỉ cần mình ở đó, hắn đừng hòng nhúng tay ảnh hưởng thêm chút nào.

Sau khi Lý Hỏa Vượng hơi thích ứng với ánh nắng, thì phát hiện môi trường xung quanh đã thay đổi.

Biệt thự xa hoa của Thanh Vượng Lai trước đây, bây giờ đã được thay bằng căn nhà trệt cũ kỹ, phong cảnh bên ngoài cửa sổ có lẽ là thôn quê nào đó.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn người mình, phát hiện mình đã bị trói chặt bằng vải.

Khẽ nghiêng đầu, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Dương Na với vẻ mặt tiều tụy đang nằm bò trên trái mình. Rất hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, đều là nàng chăm sóc mình.

Hắn khe khẽ gọi bên tại Dương Na mấy tiếng, Dương Na nửa tỉnh nửa mê mơ hồ bò dậy.

Sau khi nàng lần mò cởi trói cho Lý Hỏa Vượng, sau đó ôm hôn hắn một hồi, rồi lại nằm xuống một bên ngủ say.

Sau khi cẩn thận đắp kín chăn lên cho Dương Na, Lý Hỏa Vượng xỏ giầy rồi đi ra ngoài.

Vừa đi ra thì thấy những người khác đang ăn sáng, Dịch Đông Lai cũng có mặt.

“Tỉnh rồi hả? Ăn cơm đi, ngươi đã tỉnh lại rồi thì không mang vào phòng nữa.

Một bát cháo trắng kèm hai cái quẩy, thêm một quả trứng vịt muối được bày trước mặt hắn.

“Sao chúng ta lại đến đây?"

Lý Hỏa Vượng đi đến ăn sáng.

Duy nhất Triệu Sương Điểm chưa ăn gì, còn đang gõ bàn phím lên tiếng nói:

“Con voi bên đó lợi dụng quy tắc đánh úp cứ điểm của chúng ta, chúng ta đã chuyển đi trước rồi.

Nghe thấy lời này, lòng Lý Hỏa Vượng trầm xuống, rất hiển nhiên đối phương sẽ không ngồi yên đợi chết, lúc nào cũng nghĩ cách dồn bên phía mình vào chỗ chết.

Tuy lần này may mắn tránh được quy tắc, nhưng lần sau sợ rằng không may mắn như vậy.

"Ngươi dự đoán được hành động của con voi bên đó ư? Ngoại trừ việc này, ngươi còn có thể dự đoán được cái gì?"

Lý Hỏa Vượng nhìn laptop trước mặt nàng ta.

1034 chữ

Chương 1476: Ta Không Tin

Nếu bên này Triệu Sương Điểm có thể dự đoán được về Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, vậy thì sẽ dễ đối phó hơn.

“Ta còn đang quan sát, nhưng ta không chắc chắn bây giờ mô hình của ta có chính xác hay không, cuối cùng còn bao nhiêu sai lệch, Thanh Vượng Lai bỏ đi, cục diện hiện tại của chúng ta càng

nghiêm trọng” Triệu Sương Điểm cau mày suốt không thả lỏng.

Vừa nghe thấy ba chữ Thanh Vượng Lai, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên hung dữ, hắn cố gắng kiềm chế cơn lửa giận trong lòng:

“Đừng lo lắng, không có Thanh Vượng Lai, trái đất vẫn quay, ta đã tìm trợ thủ rồi, rất nhiều rất nhiều trợ thủ"

"Không phải thực lực, mà là tình báo của hắn, những lời hắn nói trước khi đi, ta thực sự rất để tâm.

Triệu Sương Điểm một tay chống cằm, ngón trỏ gõ nhẹ lên bên má mình.

“Đừng tin hắn!"

Lý Hỏa Vượng bỗng nâng cao tông giọng lên một bậc.

“Bây giờ Đầu Tử đầu quân cho hắn! Thiên đạo nói dối nằm trong tay hắn! Những lời hắn nói, hoàn toàn là lừa gat!"

“Nhưng lý do thì sao?"

Triệu Sương Điểm nhìn sang Lý Hỏa Vượng.

“Cái gì?"

“Nếu hắn nói dối, thì lý do hắn lừa chúng ta là gì? Ta cũng từng nghĩ đến tình huống ngươi nói, nhưng ta không tìm được lý do hắn phải nói dối"

“Chúng ta có kẻ thù chung, điều này là sự thực không cần bàn cãi, trên tình báo của kẻ địch, bịa chuyện lừa gạt chúng ta, logic như vậy không ổn, trừ phi hắn là người của một con voi khác.

“Về chuyện này, khả năng hắn nói thật là lớn nhất, bởi vì chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể thay hắn gánh chịu áp lực từ kẻ địch, càng có lợi cho hắn.

“Vậy người công nhận lời hắn nói, vẫn còn có người còn mạnh hơn Ti Mệnh? Đại Ti Mệnh sao? Kẻ địch cường mạnh mà hiện giờ

chúng ta đối phó, chỉ là cơn gió nhẹ do Đại Ti Mệnh trở mình tạo nên?"

“Cho nên trước mặt Đại Ti Mệnh, chúng ta làm gì cũng đều không có ý nghĩa gì? Chúng ta không làm gì hết?

Chúng ta cứ đợi chết?"

Triệu Sương Điểm suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu.

“Ta không biết"

“Mặc kệ ngươi có tin hay không, tóm lại ta không tin!"

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta không tin lời hắn, ta không tin Thanh Vượng Lai, ta càng không tin Đầu Tử"

“Nếu đã không có phần thắng, vậy thì Tam Thanh còn vất vả khổ sở làm gì? Còn tốn nhiều thời gian bố trí nhiều cục diện như vậy? Hắn ăn no rảnh rỗi phát điên sao?"

“Hoặc là hắn nói dối, hoặc là hắn nói thật, nhưng chỉ nói một nửa! Tin ta đi, đối phó Tọa Vong Đạo, ta có kinh nghiệm hơn ngươi!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng múc cho mình một bát cháo, lấy mấy cái bánh bao trên bàn, đi vào trong phòng ngủ vừa đi ra.

Bất kể Tam Thanh nói gì, trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không, Lý Hỏa Vượng nhất loạt xử lý theo ảo giác.

Khi hắn từ phòng ngủ đi ra, nói với Dịch Đông Lai: “Bác sĩ Dịch, ăn xong chưa? Ăn xong rồi, giúp ta điều trị bệnh đi, xin lỗi vì mấy ngày nay"

Bất kể sau đây mình sẽ phải trải qua những gì, đầu tiên Lý Hỏa Vượng phải chữa khỏi bệnh đã.

Chỉ cần khiến mình trở về thời kỳ toàn thịnh, mới có thể giành chiến thắng trong cuộc giao chiến tiếp theo.

Hắn đã không còn quá áy náy với Dịch Đông Lai, sau khi nhìn những dân chúng chết vì nhiễm sát mệnh. Vì có thể chiến thắng, mỗi một người đều phải trả giá, mình là như vậy, Dịch Đông Lai cũng như vậy, mình buộc phải thắng, nếu không, những người đã chết sẽ mất đi ý nghĩa hoàn toàn.

Dịch Đông Lai lấy giấy ăn ra lau miệng, gật đầu đứng lên:

“Đi thôi, chúng ta đến nhà kho, ở đó yên tĩnh"

Nói xong, hắn cầm cuốn sổ của mình.

Phản ứng của Dịch Đông Lai khiến Lý Hỏa Vượng thấy kỳ lạ, hình như hắn đã dần thích ứng với mọi thứ ở đây, Lý Hỏa Vượng theo Dịch Đông Lai đến nhà kho cùng với sự nghi hoặc, ngồi mặt đối mặt với hắn.“Lý Hỏa Vượng, không thể không nói, trước đây phán đoán của ta với ngươi có hơi võ đoán, sau khi quen biết những người này, ta mới biết rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì?

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lai, cau mày nói:

“Chắc không phải ngươi bị bọn họ đồng hóa rồi chứ, công nhận quan điểm của bọn họ?"

“Đồng hóa không tốt sao? Nếu ta bị bọn họ đồng hóa, thì các ngươi sẽ thêm một trợ thủ Dịch Đông Lai lật mở quyển sổ của mình, lướt lướt vẽ vẽ trên đó.

“Trên thực tế, ta cảm thấy các ngươi có thể thử đồng hóa nhiều người hơn, đồng hóa càng nhiều người, các ngươi càng có nhiều trợ thủ, các ngươi càng có khả năng thắng"

Sau khi nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng biết Dịch Đông Lai chỉ đang nghiên cứu, không bị đồng hóa.

“Không thể nào, Bạch Ngọc Kinh vốn không có nhiều hình chiếu Ti Mệnh như vậy, bác sĩ Dịch, hôm nay đừng nói những việc này, điều trị khỏi cho ta, rồi giải quyết rắc rối Phúc Sinh Thiên, ngươi muốn nói bao lâu cũng được. Dịch Đông Lai thở dài một hơi, cuối cùng gật đầu.

“Được thôi, vậy thì bây giờ ngươi nhìn chiếc bút này"

Hắn nói xong, cầm một chiếc bút chì gọt nhọn dựng trước mặt Lý Hỏa Vượng.

1026 chữ

Chương 1477: Vấn Đề

“Sau đây mỗi một câu nói của ta, ngươi đều phải nghiêm túc chấp hành, việc này vô cùng quan trọng, ngươi có hiểu không?"

“Ta hiểu"

“Rất tốt, bây giờ nghe ta, nhìn chiếc bút này, sau đó chậm rãi nhắm mắt.

Lý Hỏa Vượng làm theo, giọng của Dịch Đông Lai tiếp tục vang lên bên tai.

“Bây giờ thả lỏng toàn cơ thể nằm xuống đất, ngươi cảm nhận được cơ thể của mình không ngừng rơi xuống, mãi mãi không cảm nhận được tận cuối"

Cùng với lời của Dịch Đông Lai dần trở nên mơ hồ, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cơ thể của mình càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng nhẹ, và xung quanh tối đen.

Đúng lúc này, giọng của Dịch Đông Lai lại vang lên bên tai hắn.

“Lý. Hỏa. Tỉnh lại, mau tỉnh lại.

Trong nhà kho hỗn loạn, Lý Hỏa Vượng dựa vào vách tường, kinh hồn bạt vía nhìn Dịch Đông Lai trước mặt. Giọng nói vừa nãy vang vọng bên tai hắn, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Rốt cuộc ngươi đã nói gì!"

Với giọng nói vừa nãy, thậm chí hắn không dám nghĩ nhiều, chỉ cần nghĩ đến, thì sẽ dâng lên nỗi sợ hãi cùng cực trước nay chưa từng có.

Giọng của hắn chẳng mấy chốc thu hút những người bên ngoài đi

vào, tất cả mọi người nghi hoặc nhìn mọi thứ trong phòng.

Dịch Đông Lai nhìn những người khác một cái, gập quyển sổ trong tay lại.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi không cần phản ứng mạnh như vậy, ta đang điều trị cho ngươi, chẳng lẽ không phải là ngươi bảo ta làm ư?"

“Bảo ta tỉnh lại cũng là một phần của điều trị?"

“Cái gì mà bảo ngươi tỉnh lại? Không phải ta nói, Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc ngươi đang nói gì?"

“Có gì đó không ổn, chắc chắn không ổn! Đây không phải lần đầu tiên!"

Lý Hỏa Vượng xông đến bên cửa sổ, ngắm non xanh nước biếc bên ngoài.

Sau đó hắn tinh thần hoảng hốt lại chuyển ánh mắt vào trong phòng, lúc thì nhìn mái nhà, lúc thì nhìn mặt đất, thậm chí còn khom lưng đưa tay vuốt mạnh mặt sàn.

Cuối cùng nỗi sợ vẫn nổi lên trong đầu không chịu kiểm soát, tại sao phải gọi ta tỉnh lại? Rõ ràng ta đang tỉnh mà! Chẳng lẽ bây giờ ta đang nằm mơ?

“Hỏa Vượng, ngươi không sao chứ? Sao thế? Có phải bên phía Bạch Ngọc Kinh xảy ra chuyện gì không?"

Dương Na lo lắng đi lên trước, nhưng lập tức bị Dịch Đông Lai ngăn lại.

“Không sao, để ta, để ta"

Dịch Đông Lai đẩy kính mắt trên sống mũi, đi đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Lý Hỏa Vượng, ta biết chắc chắn ngươi đã nghe thấy gì đó, nhưng ngươi đừng quên ngươi đang bị bệnh, ngươi mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, có ảo giác là chuyện vô cùng bình thường"

“Những gì ngươi nghe thấy và những gì bây giờ ngươi tưởng tượng, đều có khả năng là giả.

“Vậy sao? Hai lần ảo giác giống hệt nhau? Ngươi có tin được không? Còn nữa! Ta không có bệnh! Ta chỉ tạm thời bị kẹt giữa hai thế giới thôi!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, đưa tay thò vào trong lòng.

Dịch Đông Lai thở dài một hơi, khuôn mặt lộ vẻ bất lực, hắn cân nhắc trong lòng mấy câu xong.

“Ta nhớ từng nói với ngươi những việc này, nhưng cho dù ngươi nói đều là thật, thì ngươi cũng là Ti Mệnh mắc bệnh tâm thần"

“Còn nhớ ba người đồng bọn mà ngươi ảo tưởng ra khi ở khu giám sát Bạch Tháp ban đầu không? Ngươi thực sự có bệnh, điều này không cần nghi ngờ"

“Có bệnh thì phải điều trị, ngươi tốn bao công sức tìm ta đến đây, chẳng lẽ không phải là để điều trị cho ngươi sao?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng ngẩn người tại chỗ nghĩ một lúc, tư tưởng vô cùng vững chắc trong đầu lập tức trở nên lung lay.

Hắn lại nhìn những người khác ở cửa một cái, chậm rãi đến ngồi trở lại trên ghế bên cửa sổ.

Bây giờ chỉ có hai khả năng bày trước mặt hắn, một là giả, là ảo giác của mình, thì không cần nói gì nữa, một khả năng khác là thật, thì vấn đề lớn rồi.

Nhưng đối với Lý Hỏa Vượng hiện giờ mà nói, hắn có một cách để phân biệt thật giả của giọng nói này.

"Được, bác sĩ Dịch, ta tạm thời gác lại vấn đề này, ngươi điều trị cho ta trước, nếu sau khi tiếp nhận điều trị, ta vẫn nghe thấy giọng nói này, thì chứng minh giọng nói này chắc chắn có vấn đề!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn sang Triệu Sương Điểm.

“Phiền ngươi ra ngoài canh chừng giúp ta, những việc khác ta

không sợ, chỉ sợ đây là trò đùa của bên phía Phúc Sinh Thiên"

Bây giờ người có đại thù với mình thì chỉ có Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, thiên đạo mà Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đều vô cùng quái dị, Lý Hỏa Vượng rất khó để không suy đoán, đây là âm mưu của họ, bọn họ muốn thông qua cách này ép mình phát điên!

“Nhưng nếu giọng nói này là thật, thì Vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng trở nên khó xử, tâm trạng cực kỳ bực bội.

“Nếu tất cả đều là giả, thì tất cả mọi thứ ta làm còn có ý nghĩa gì?"

Một cảm giác bất lực cực kỳ mãnh liệt dâng lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

“Không được! Vững vàng lên, ta phải vững vàng lên, bây giờ không phải lúc nghĩ những việc này, bất kể thế nào ta cũng phải thoát khỏi ảnh hưởng của Phúc Sinh Thiên với ta trước rồi tính!"

1017 chữ

Chương 1478: Chui Qua Háng

“Ta sẽ không dễ dàng nhận thua! Bất kể sau đây ta đối mặt với điều gì!"

Cố gắng hít sâu mấy hơi, Lý Hỏa Vượng bình tĩnh trở lại lên tiếng nói:

“Những người khác ra hết đi, ta cần tiến hành điều trị trước.

Những người khác lần lượt rời đi, nhưng khi Dương Na định đi, thì bị Lý Hỏa Vượng ngăn lại.

“Na Na, ngươi đừng đi, ngươi ở lại đây"

Tình huống này còn có một khả năng khác, tất cả là vở kịch của Dịch Đông Lai, hắn ghi hận việc mình bắt cóc hắn.

Tuy khả năng này vô cùng thấp, nhưng Lý Hỏa Vượng không dám sơ suất.

“Na Na, giúp ta quan sát bác sĩ Dịch, nếu hắn có gì bất thường, lập tức gọi ta tỉnh lại"

Lý Hỏa Vượng kéo Dương Na đến một góc phòng thì thầm dặn dò.

“Được"

Dương Na khẽ gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng nắm khẩu súng sau lưng.

Khi trong phòng chỉ còn lại ba người, Dịch Đông Lai lại bắt đầu cuộc điều trị.

“Lý Hỏa Vượng, bây giờ ngươi nhắm mắt lại, tĩnh tâm, toàn thân cảm nhận theo miêu tả của ta Lý Hỏa Vượng làm theo, hắn cố kết khả năng bình tĩnh tâm trạng, tư duy dần dần đi theo miêu tả của Dịch Đông Lai.

“Bây giờ, có thể tưởng tượng ngươi đứng trên một bảo tháp, định

đi xuống cầu thang trở về bãi cỏ dưới đất, cầu thang này tổng cộng có mười bậc, ta sẽ hướng dẫn ngươi từ bậc một, đi xuống dưới, mỗi một bước xuống một bậc, ngươi sẽ tiến vào trạng thái thôi miên sâu hơn, cơ thể của ngươi sẽ nhẹ nhõm hơn, thoải mái hơn, tâm lý của ngươi bình an, yên ổn hơn..."

Lý Hỏa Vượng đứng trên bảo tháp, đi xuống từng bước, xuống bãi cỏ phía dưới, khi hắn đứng trên bãi cỏ xanh mướt tràn ngập ánh nắng, lập tức cảm nhận được tâm trạng của mình tốt hơn rất nhiều.

Cả bãi cỏ đầy hương hoa chim hót, thậm chí Lý Hỏa Vượng muốn ở đó mãi mãi.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn di chuyển, bắt đầu men theo bãi cỏ xanh mướt tiếp tục đi về phía trước, không biết đi bao lâu, hai con đường của rừng cây xuất hiện trước mắt hắn.

Một con đường lớn hơn chút, một con đường nhỏ hơn chút, trên con đường lớn hơn đầy bụi gai, nhưng phía xa trông sáng sủa hơn, trên con đường nhỏ trông rất yên tĩnh, nhưng phía xa lại u tối hơn.

Lý Hỏa Vượng đứng giữa đường đi đi lại lại một lúc, rồi đi vào con đường lớn hơn. Không biết đi bao lâu, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một con chó đầu đuôi giao nhau, con chó đó nhúc nhích không ngừng lại gần Lý Hỏa Vượng, cuối cùng không ngừng méo mó, biến thành một cái mặt nạ khổng lồ.

Cái mặt nạ đó trông vô cùng đau khổ, hắn cố gắng nói gì đó, nhưng cái miệng rỗng lại không phát được ra tiếng. Khuôn mặt dần biến to lên, càng lúc càng to, cuối cùng che lấp toàn bộ tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng. Đường khe trên mặt biến thành một con đường đất, Lý Hỏa Vượng tiếp tục bước trên đường đất đi về phía trước.

Lý Hỏa Vượng tiếp tục đi xuống dưới, bầu trời đầy nắng trở nên tối tăm, chẳng bao lâu, cùng với mặt đất bằng phẳng, hắn nhìn thấy trước mặt xuất hiện một phần mộ tan hoang, cỏ hoang mọc đầy trên mộ, phía trước mộ có ba nén hương. Khói trắng đìu hiu không tiêu tan, mà đung đưa bao trùm phần mộ như thật như ảo.

Lý Hỏa Vượng đi vào trong khói trắng, muốn nhìn rõ chữ trên tấm bia mộ, tuy rõ ràng bên trên có chữ, nhưng dù thế nào hắn cũng không nhìn rõ chữ đó rốt cuộc nghĩa là gì, trước đây hắn chắc chắn biết, nhưng bây giờ lại không nhận ra, hơn nữa những chữ này đều không ngừng biến hóa.

Dưới sự quan sát của hắn, những chữ không ngừng biến hóa đó dần biến thành hai chữ, một chữ là Na, một chữ là Uất.

Hai chữ này bắt đầu động đậy, sau khi thăm dò lẫn nhau, liền bắt đầu đánh đấu tàn sát lẫn nhau, hai chữ này, đang không ngừng nhổ giật các nét của nhau xuống, rồi khoác lên người mình.

Rất hiển nhiên, Na không phải là đối thủ của Uất, nhưng bị giật xuống không ít nét, thì ra các nét trên người bị giật đi đến hỗn loạn, lại trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Cuối cùng chữ Na quăng mạnh chữ "Đa" qua, nhân lúc đối phương nhặt chữ đa, Na vội vã bỏ chạy xuống phía dưới.

Lý Hỏa Vượng dần ngồi thấp xuống, Na dần dần đến phần nửa dưới tấm bia bộ, nó vượt qua sông núi, bước qua khe sâu xa xôi nhất, lướt qua ánh sáng kỳ dị yếu ớt, cuối cùng đến mặt đất, và từ háng của Lý Hỏa Vượng chạy qua.

Lý Hỏa Vượng cúi đầu và chui qua từ háng của mình, dần bỏ trốn về phía xa.

Một con mắt của hắn chuyển đến trên chữ Na, một con mắt lại dịch chuyển đến bên chữ Uất, nhìn chằm chằm bọn chúng, xem hành động tiếp theo.

Khi nhìn thấy chữ Na định đuổi theo chữ Uất, cơ thể của chúng bắt đầu không ngừng chồng lên nhau, từ một chữ biến thành một chồng chữ, hơn nữa những chữ này còn run run với tần suất cao.

Chúng run lên, bắt đầu nhanh chóng biến to dần, không chỉ là Na, cả Uất đuổi theo phía sau nó cũng đang biến to lên.

Cùng với biến hóa không ngừng, từng nét trên người chúng cũng biến thành thứ khác.

1005 chữ

Chương 1479: Luồng Lực Lớn

Lý Hỏa Vượng vất vả chuyển hai chân lùi lại hai bước, muốn dành chỗ cho hai chữ đang to lên.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, tốc độ biến to của hai chữ này vượt qua tưởng tượng của mình.

Gần như trong phút chốc, cuối cùng hai người này biến còn to hơn trời với tốc độ cực nhanh, sau khi hoàn toàn bao trim Lý Hỏa Vượng, cuối cùng lại biến mất khỏi tầm nhìn của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, nhìn bầu trời hỗn độn trên đỉnh đầu, ngẩn người tại chỗ. Cùng với hắn dùng tay nhẹ nhàng lau lên trên, cuối cùng bầu trời đó dường như trở nên sáng mờ mờ.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng cúi đầu, phát hiện phần mộ bên cạnh đã biến thành một tòa núi lớn, còn tấm bia mộ có hai chữ vừa giao đấu lại biến mất không tung tích.

Ngước nhìn phía xa, phát hiện trên núi có con đường, Lý Hỏa Vượng men theo con đường nhỏ trên núi, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn đi không biết bao lâu, nhưng có thể chắc chắn hắn đi rất lâu, khi Lý Hỏa Vượng vượt qua ngọn núi đó, trời lại sáng, hắn vừa đi vừa nhìn cây cối dần rõ ràng lên ở xung quanh.

“Tinh tang"

Tiếng chuông vang lên, khi một chiếc lá rụng bị một trận gió lạnh thổi rơi, Lý Hỏa Vượng cảm thấy hơi lạnh, hắn ôm hai cánh tay, cơ thể co ro tiếp tục đi về phía trước.

Trời càng lúc càng lạnh, Lý Hỏa Vượng bắt đầu chảy nước mũi, cơ thể cũng run lên không chịu kiểm soát. Tiếng chuông quen thuộc lại vang lên, cuối cùng Lý Hỏa Vượng nhìn rõ, thì ra đó là tiếng chuông trên cổ lạc đà.

Mấy con lạc đà dừng trước quán hàng đơn sơ, chủ nhân của chúng đang ăn trong quán, hương thơm và hơi ấm bay ra từ trong quán khiến Lý Hỏa Vượng đi đến gần theo bản năng.

Người trong gian hàng nghe thấy tiếng bước chân dần quay đầu nhìn, trên mặt những người này không có mắt mũi miệng, tay cầm đũa cũng đều khép lại với nhau, hơn nữa còn không phân được màu quần áo và da thịt.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng ngồi xuống một chiếc bàn trống, những người không phân được ranh giới màu sắc đó đều quay đầu đi, tiếp tục ăn đồ trên bàn.

Chẳng mấy chốc một phần cơm cũng không phân được màu sắc được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, hắn cầm đũa lên ăn.

Tuy vì màu sắc không rõ ràng, Lý Hỏa Vượng ăn phải một vài màu sắc của đĩa và bàn, nhưng hắn cảm thấy cuối cùng cơ thể cũng ấm lên.

Lý Hỏa Vượng lau miệng, cảm thấy tốt hơn nhiều đứng lên, định bỏ đi. Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy chủ quán kéo mình, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng tỏ ra hơi nghi hoặc.

Hắn thử thăm dò đưa tay sờ về phía chủ quán không có mắt mũi miệng, hình người đó lập tức tiêu tán trong không trung như cát vàng.

Sau đó, quán hàng, lạc đà và thực khách đều tan trong không trung như cát vàng, xung quanh trắng một mảng, không có gì hết.

"Tinh", tiếng chuông vẫn vang lên, Lý Hỏa Vượng đi về hướng có tiếng chuông vang lên theo bản năng. Khoảng trắng xóa dần dần biến mất, rừng cây xanh tươi lại xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

Lý Hỏa Vượng không ngừng đi trong rừng cây theo tiếng chuông, nhưng đi mãi đi mãi, hắn cảm thấy không đúng, nơi này thật quen thuộc.

“Hình như mình đã từng đến đây.

Lý Hỏa Vượng nói xong, phát hiện rừng cây xung quanh biến

thành xanh đậm, mặt đất cũng trở nên nhão nhoét, hai chân dẫm trên mặt đất vô cùng khó chịu.

Cơ thể và lạnh vừa dính, Lý Hỏa Vượng muốn rời khỏi nơi này theo bản năng, hắn bước nhanh theo tiếng chuông vang lên.

Xung quanh càng lúc càng nhiều cây, nhiều đá, những thứ quen thuộc xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng. Những thứ này trở nên càng quen thuộc, xung quanh cũng trở nên càng chân thực, thậm chí đến cuối cùng, Lý Hỏa Vượng cũng cảm thấy tiếng chuông vô cùng quen thuộc.

“Ta là ai? Tại sao ta lại ở đây? Ta muốn về nhà?"

Lúc này, tiếng chuông trở nên rõ ràng hơn, mà còn dồn dập hơn, tiếng chuông vừa nãy còn ở phía trước, lại biến thành phía sau.

Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn phía sau, lại phát hiện không có gì.

Lúc này cục diện thay đổi, vừa nãy là Lý Hỏa Vượng đuổi theo tiếng chuông, bây giờ lại biến thành tiếng chuông đuổi theo Lý Hỏa Vượng.

Rõ ràng phía sau không có gì, nhưng Lý Hỏa Vượng lại cảm thấy sợ hãi theo bản năng, hoảng loạn chạy về phía trước.

Cùng với tiếng chuông, dần dần có tiếng bước chân dồn dập xuất hiện.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng cẩm thấy phía sau truyền đến một luồng lực lớn, hắn trực tiếp bị đạp bay đi, ngã mạnh xuống đất.

Một cánh tay đầy nếp nhăn tóm áo của Lý Hỏa Vượng nhấc hắn lên, Lý Hỏa Vượng quay đầu, mặt đối mặt với chủ nhân của cánh tay đó.

“Ha ha, may mắn đến muốn cản cũng không cản nổi, đạo gia ta cũng có thể nhặt được một tên trên đường"

Đan Dương Tử cầm một cái chuông nhìn người trong tay, ngửa cổ cười lớn.

"Ha!"

Lý Hỏa Vượng bỗng kinh hãi tỉnh lại, hắn nhìn nhà kho trống không, và cả Bạch Linh Miếu và Dịch Đông Lai trước mặt, cảm thấy vô cùng xa lạ.

1015 chữ

Chương 1480: Ta Đã Khỏi Chưa?

Lý Hỏa Vượng đứng trong giếng nước, ngửa cổ nhìn ánh sáng hình tròn trên đỉnh đầu, rồi lại cúi đầu nhìn lá bùa và sợi màu đỏ dán khắp xung quanh, hắn bật cười.

“Thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi, cuối cùng ta đã quay lại rồi!"

Nhưng dần dần, nụ cười trên mặt hắn cứng đơ lại.

“Rốt cuộc ta thành công cái gì? Tại sao ta lại vui mừng như vậy?"

Lý Hỏa Vượng cố gắng suy nghĩ, tìm kiếm, nhưng hắn lại ngẩn người tại chỗ, hắn phát hiện đầu óc mình trống rỗng.

Trước đây hình như hắn trùng lên với những thứ gì đó, nhưng lúc này hắn nghiêm túc suy nghĩ lại không nghĩ ra được gì.

Trong đầu Lý Hỏa Vượng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, là mình bị Đan Dương Tử nhặt ở bên đường. Nhưng việc này không phải trọng điểm, trọng điểm là bây giờ rốt cuộc mình bị làm sao, vừa nãy tại sao mình lại vui mừng như thế.

Rõ ràng Phúc Sinh Thiên sắp đánh đến cửa nhà rồi, rõ ràng dân chúng toàn thiên hạ phải nhiễm sát biến thành binh gia, tại sao mình còn vui mừng như thế?

Lý Hỏa Vượng giãy dụa từ trong giếng bò ra, vừa bò ra thì thấy một đám người đeo mặt nạ khổng lồ, và các vũ sư của Vũ Sư Cung di chuyển xoay lật trên lưới trúc khổng lồ được tạo thành từ rất nhiều thanh trúc khô vàng ghép lại theo tiếng trúc du dương.

Phía dưới lưới trúc đó có vài đống lửa đang cháy hừng hực.

Sức nóng và khói đen bốc lên từ ngọn lửa không ngừng hun giá trúc, khiến người trên giá trúc méo mó đang đưa theo sóng nhiệt.

Lý Hỏa Vượng nhận ra, đó chính là trò rước thần đuổi tà của Hậu Thục.

“Đừng nhảy nữa! Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không!"

Lý Hỏa Vượng ruột gan rối bời vung mạnh tay, đóng lửa và giá trúc đều bị hất hết lên, khiến phía trước không trải đi nhiều.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng thở hổn hển, một người đeo mặt nạ kịch đi đến.

“Chúng ta được sự ủy thác của hoàng đế Đại Lương, rước thần đuổi tà cứu ngươi, ngươi làm như vậy, thật không hay cho lắm"

“Là các ngươi cứu ta?"

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này lại rất muốn cười.

Bất kể mình gặp phải rắc rối gì, cũng không thể nào là những người trước mặt cứu mình.

“Rước thần đuổi ta? Ngươi mời ai? Đại Na sao? Đại Na đã phát điên rồi! Nó là Đại Ti Mệnh đó! Nếu nó có thời gian đáp lại ngươi, thì sao không thấy hắn ra tay giải quyết rắc rối Phúc Sinh Thiên?"

“Lại còn cứu ta, có giỏi thì hắn cứu bản thân hắn trước đi!"

Lý Hỏa Vượng đẩy hắn ra, trực tiếp nhảy lên trên đại điện cao nhất, hét lớn với cả Thượng Kinh Thành.

“Người đâu? Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không"

Cùng với giọng của Lý Hỏa Vượng vang khắp bầu trời, rất nhanh có người đáp lại tiếng hô của hắn, người đó không phải ai khác,

chính là Cao Trí Kiên, hoàng đế Đại Lương.

Sau khi được biết rắc rối của Lý Hỏa Vượng, Cao Trí Kiên kinh ngạc nói.

“Lý sư huynh, ngươi đã quên hết thật rồi ư? Chẳng phải ngươi nói ngươi có thể giao tiếp với các Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh sao? Chẳng phải ngươi nói ngươi và bọn họ đang giao đấu với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên sao?"

“Vậy sao?"

Lý Hỏa Vượng nghi hoặc hỏi lại, trong mắt mang theo vẻ mơ hồ.

“Nhưng sao ta không nhớ gì hết?"

“Ta của trước đây thông qua cách nào cùng Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh đối phó Phúc Sinh Thiên?"

“Sao thế? Không sao chứ?"

Nhìn dáng vẻ của Lý Hỏa Vượng, Dương Na lo lắng đi đến, dìu hắn đứng lên.

Lý Hỏa Vượng ngẩn người nhìn khuôn mặt của Dương Na trước mặt, ngắm một lúc sau, cuối cùng nhận thức được cô gái trước mặt là bạn gái của mình.

Hắn sợ hãi đưa hai tay ra, ôm chặt đối phương vào lòng mình.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi làm sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Dương Na không yên tâm hỏi lại.

Nghĩ lại mọi việc vừa nãy, và khuôn mặt xấu xí của Đan Dương Tử, trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ mơ màng:

“Ta cũng không biết, ta chỉ cảm thấy hình như có thứ gì liên kết lại"

Đưa tay sờ sau ót Lý Hỏa Vượng, Dương Na buông ra, nghiêm túc

nhìn Lý Hỏa Vượng.

“Bây giờ tình hình của ngươi thế nào rồi? Rắc rối Ti Mệnh Phúc Sinh Tiên giải quyết được chưa? Ngươi đã trở về trạng thái lúc trước chưa?"

Lý Hỏa Vượng suy nghĩ, không chắc chắn quay đầu nhìn sang Dịch Đông Lai hỏi.

“Bác sĩ Dịch, bây giờ ta đã khỏi chưa?"

Dịch Đông Lai đẩy kính mắt trên sống mũi, gập cuốn sổ trong tay lại.

“Đây là bệnh của ngươi, đã khỏi hay chưa, bản thân ngươi không biết sao?"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, giơ bàn tay đặt trước mặt mình.

“Ta không biết, ta không biết tình hình bên đó thế nào, nếu tiếp theo ta không quay về đó nữa, thì có nghĩa là hiểm họa Phúc Thiên Sinh để lại đã được giải trừ hoàn toàn"

“Vậy thì đợi đi"

Dịch Đông Lai bình thản nói:

“Nếu không được, cùng lắm điều trị lại lần nữa, sẽ có ngày thành công"

Thấy thái độ của đối phương, Lý Hỏa Vượng hơi sốt ruột.

1003 chữ

Chương 1481: Trạng Thái

“Bác sĩ Dịch, đây không phải là chuyện một lần hai lần, ta buộc phải chắc chắn mau chóng trở lại trạng thái trước đây, chỉ có như vậy, khi kẻ địch đánh đến, ta mới có thể miễn cưỡng có sức tự bảo vệ mình"

"Chẳng may nếu vào lúc quan trọng ta bị ép hoán đổi, không chừng sẽ thua đó!" Nếu mình không trở lại trạng thái trước đây, thì không thể liên lạc được với đám người Cao Trí Kiên, vậy thì lợi dụng binh gia Đại Lương giúp đỡ cũng hết cách. Dịch Đông Lai nhìn cánh cửa phía sau một cái, nén thấp giọng nói:

"Vừa nãy có bọn họ uy hiếp, không dám nói bừa, bây giờ ngươi đã là bệnh nhân của ta, ta nói với ngươi mấy câu chân thành, nếu ngươi thực sự muốn khỏi hoàn toàn, đầu tiên trong lòng ngươi phải có nhận thức rõ ràng"

"Cho dù ta điều trị thế nào, ngươi không phối hợp, y thuật của ta có cao siêu đi nữa, thì cũng vô dụng"

"Bất kể ở bên đó trải qua những gì, đó đều là giả, đều là ảo giác. Ngươi phải có một nhận thức rõ ràng với bênđó, thì tiếp theo ta mới điều trị được cho ngươi"

Nghe thấy lời này, lòng Lý Hỏa Vượng không khỏi nguội lạnh, nhưng sau đó lại không cam tâm nói:

"Bác sĩ Dịch, ban đầu ta cũng không có nhận thức, tại sao ngươi có thể cứu ta?"

"Lúc trước khác, bây giờ khác, lúc đó ta có đủ thời gian để phân tích tình trạng bệnh, nhưng ngươi cảm thấy bây giờ chúng ta có điều kiện này không?"

"Lý Hỏa Vượng, ngươi tin ta, cứ tiếp tục theo họ thế này sẽ không có kết quả tốt. Bọn họ đang lừa người thật đấy, sau khi xem luận văn của ta, bọn họ lợi dụng nội dung đó lừa gạt ngươi.

Dịch Đông Lai khuyên nhủ hết nước hết cái.

"Những việc đó thực sự đều là giả"

"Đều là giả?"

Nghe thấy lời này, khuôn mặt Lý Hỏa Vượng nở nụ cười khổ, còn trong mắt Dương Na lại lộ vẻ mơ hồ.

"Bác sĩ Dịch, ta cũng nghĩ bên đó đều là giả, đều không tồn tại,

nhưng ta không làm được! Bên đó là thật!"

"Ngươi có biết không, bệnh của ta không chỉ liên quan đến bản thân ta, mà còn liên quan đến toàn thiên hạ!"

“Nếu ngươi vẫn còn thái độ như vậy, ta không thể tiến hành điều trị"

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng nhanh chóng thay đổi, dường như hắn đang cân nhắc điều gì.

"Có phải ngươi vẫn không tin không?"

“Ầy, ngươi bảo ta tin thế nào? Ta chỉ tin khoa học, trừ phi ngươi bảo ta tin những ảo giác kỳ quái mà ngươi nói đều là thật.

Lý Hỏa Vượng cắn một cái, trực tiếp lấy ra một thứ từ trong lòng, đưa đến trước mặt Dịch Đông Lai.

Những thứ đó trông nhỏ như bánh trôi, tròn tròn, bên trong thấp thoáng có quả cầu nhỏ đang đung đưa chữ thọ màu vàng.

“Đây là cái gì?"

“Dương Thọ Đan! Trước khi ta đến đã lấy trong kho của Giám Thiên Ti!"

“Dương Thọ Đan?"

Dịch Đông Lai nhìn thứ trong tay Lý Hỏa Vượng, cảm thấy quen mắt một cách khó hiểu, hình như trước đây đã từng nghe đến thứ này.

“Tiểu Lý, ngươi không sao chứ?"

Dịch Đông Lai hơi ngả người về sau, hắn cảm thấy lúc này Lý Hỏa Vượng không được bình thường.

Lý Hỏa Vượng hít thở nặng nề, đồng tử lúc to lúc nhỏ.

“Chẳng phải ngươi không tin sao? Ta cho ngươi tận mắt nhìn thấy rốt cuộc cái gì là thật! Rốt cuộc ta có bị ảo giác không!"

Lý Hỏa Vượng lao ra khỏi nhà kho, khi hắn quay lại, Trần Hồng Du đang ăn bim bim khoai tây cũng bị hắn lôi đi vào trong.

“Ngươi nhìn kỹ đây!"

Lý Hỏa Vượng đưa thứ trong tay đến trước mặt Trần Hồng Du, nàng không nói nhiều trực tiếp bỏ vào miệng rắc rắc nhai.

“Ngươi cho ta ăn cái gì thế?"

Trần Hồng Du nhét một ngón tay vào miệng móc răng hỏi.

“Dương Thọ Đan, có thể khiến ngươi trẻ lại!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, một cảnh thần kỳ xảy ra, Trần Hồng Du gầy lại với tốc độ nhanh chóng, khuôn mặt cũng bắt đầu trẻ lại.

Chỉ một lúc sau, bà cô ngày xưa không còn nữa, một cô gái trẻ đang ăn bim bim khoai tây xuất hiện trước mặt mọi người.

Trần Hồng Du vô cùng kinh ngạc với sự biến hóa của cơ thể mình.

“Trời ơi vãi! Thật lợi hại! Lý Hỏa Vượng, chẳng phải năng lực của ngươi là biến ra vàng sao? Công năng đặc biệt thay đổi từ lúc nào vậy?"

Tuy nàng ta kinh ngạc nhưng cũng không bằng Dịch Đông Lai, đối diện với một cảnh khó mà tin nổi trước mặt, lúc này, hắn há hốc miệng, đôi mắt trừng mở to còn hơn chuông đồng.

Quan niệm luôn luôn không đổi mà hắn giữ bấy lâu nay, hoàn toàn bị đập tan trước một cảnh siêu tự nhiên này. Lý Hỏa Vượng được Dương Na dìu đỡ kích động tiến lên một bước.

“Dịch Đông Lai, ngươi nhìn rõ chưa? Bây giờ ngươi có thể hiểu cảm giác mấy năm nay của ta không? Bây giờ cuối cùng ngươi đã hiểu ta đã trải qua những gì chưa?"

“Làm sao có thể? Làm sao có thể chứ? Việc này không hợp logic! Đúng, chắc chắn là ảo thuật!"

Dịch Đông Lai không tin, nhanh chóng xông đến trước mặt Trần

Hồng Du, quan sát cẩn thận tỉ mỉ, và còn kéo giật áo của nàng.

1030 chữ

Chương 1482: Tuyệt Đối Không Thể Nào

Cho dù bị Trần Hồng Du tát cho một cái, Dịch Đông Lai hoảng loạn bối rối không hề nản chí, bò dưới đất bám vào sàn nhà.

Bất luận hắn kiểm tra thế nào, hiện thực đều nói với hắn, không hề cho trò đùa gì ở đây.

“Bình tĩnh! Ta nhất định phải bình tĩnh, thế giới này là duy vật!"

Dịch Đông Lai hơi mất kiểm soát nín thở, vận dụng phương pháp tâm lý học để khiến mình trở lại trạng thái bình thường.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng cầm bảy viên Dương Thọ Đan cuối cùng đưa đến trước mặt Dịch Đông Lai.

"Bác sĩ Dịch, ta biết dù thế nào ngươi cũng không tin, cảm thấy ta dùng trò đùa khác để lừa ngươi, nếu đã như vậy, hay là ngươi tự mình thử xem thế nào?"

Dịch Đông Lai vừa sợ hãi vừa kích động nhận lấy bảy viên Đan Thọ Dương đó, run rẩy nhét hết vào trong miệng của mình.

Chẳng mấy chốc Dịch Đông Lai cảm nhận được sự biến hóa thần kỳ của cơ thể mình, cùng với cảm giác làn da toàn thân co lại, hắn cảm nhận được cơ thể mình trẻ lại.

Mang theo chút lòng bất cam tâm cuối cùng, Dịch Đông Lai quay người xông ra khỏi nhà kho, lật hòm hất tủ trong căn phòng khác.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào.

Nhìn bóng dáng cuồng loạn của đối phương, Lý Hỏa Vượng cầm túi của Dương Na, lấy ra một chiếc gương nhỏ từ trong đó đưa đến trước mặt Dịch Đông Lai vẫn luôn cố chấp.

Khi nhìn thấy thanh niên quen thuộc trong chiếc gương đó, thái độ

kiên định vừa trở lại cuối cùng hoàn toàn sập đổ.

“Không! Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

Lý Hỏa Vượng chậm rãi thu lại gương nhét vào trong tay Dương Na với vẻ mặt phức tạp.

“Bác sĩ Dịch, bây giờ cuối cùng ngươi có thể hiểu được cảm giác của ta rồi chứ?"

“Tất cả những gì ta trải qua đều là thật, những điều trong ghi chép luận văn của ngươi cũng thực sự đều là thật, bọn họ không phải là ảo giác, bọn họ đều là người sống sờ sờ.

Lý Hỏa Vượng nói xong, dùng tay chỉ sang những người khác đang xem trò vui.

“Bọn họ cũng không phải kẻ lừa đảo, bọn họ đều là Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh.

Dịch Đông Lai hai tay ôm đầu ngẩn người tại chỗ, ban đầu hắn nhìn mọi thứ xung quanh, lúc này thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh của hắn hoàn toàn sụp đổ.

Lý Hỏa Vượng đi đến, dìu hắn đứng lên, vô cùng nghiêm túc nói:

“Bác sĩ Dịch, vốn dĩ ta không muốn để người cuốn vào việc này, nhưng chẳng còn cách nào, nếu ngươi không hiểu tính quan trọng của cả sự việc, ngươi sẽ không hiểu tình hình hiện nay của chúng ta nguy cấp đến mức nào"

“Việc này liên quan đến tất cả dân chúng của ba nền lịch sử, ta cũng không biết rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu người, nhưng bọn họ vì mạng sống, thực sự đã cố hết sức, bọn họ chỉ muốn sống mà thôi"

“Ta biết ngươi là người tốt, lương y như từ mẫu, ngươi chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy cảnh nhiều người sinh tử ly biệt, mẹ chết con côi chứ phải không?"

“Cho nên, xin ngươi điều trị khỏi giúp ta, việc này vô cùng quan trọng với tình hình cuộc chiến tiếp theo"

Dịch Đông Lai suy sụp hất hai tay của Lý Hỏa Vượng ra, hắn cướp lấy chiếc gương trong tay Dương Na, loạng choạng đi vào nhà kho.

Ba Thịnh Thanh đang lên đạn cho khẩu súng nhìn thấy cảnh này, lập tức cười lạnh lùng, nói với cô chị đang khoanh tay trước ngực ở một bên:

“He, lại thêm một kẻ điên"

Ba Nam Húc ở một bên nói với Triệu Sương Điểm.

“A Triệu à, chúng ta lại thêm một người nữa rồi, bữa trưa nay ăn ngon chút đi?"

“Đừng có cả ngày từ sáng đến tối không nghiêm túc thế, ta cảm thấy việc này không đơn giản, giúp ta đi lấy máy tính qua đây. Triệu Sương Điểm nói xong, đi theo sau Lý Hỏa Vượng vào nhà kho.

Khi bọn họ đều đi vào trong cảnh cửa nhà kho thì thấy Dịch Đông Lai đang giơ cao đồng hồ quả quýt, đung đưa với bản thân mình trong gương.

“Bây giờ tập trung chú ý vào chiếc đồng hồ quả quýt này, và cố định ở điểm đó, vô cùng chuyên tâm quan sát, vừa quan sát, vừa cảm nhận cơ thể của ngươi càng lúc càng thả lỏng, bất cứ lúc nào, khi ngươi cảm thấy mình tiến vào trạng thái thôi miên, thì có thể nhắm mắt lại.

“Hắn đang làm gì vậy?"

Lý Hỏa Vượng khó hiểu lên tiếng hỏi.

Trước mặt hắn, cùng với tiếng trống và đống lửa bập bùng, những người đeo mặt nạ gỗ quái dị cùng vũ sư trên giá trúc lật nhảy liên tục.

Hơn nữa từ sau những cái mặt nạ liên tục truyền ra âm thành như có như không.

“Đám người Ti Thiên Giám Hậu Thục đang nhảy điệu Đại Na, thông qua điệu nhảy này mời Đại Na đến"

Cao Trí Kiên ở một bên lên tiếng nói.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cười lạnh lùng.

“Có tác dụng không? Chẳng lẽ bọn họ không biết Đại Na đã phát điên rồi sao? Bản thân hắn còn khó giữ, đâu có rảnh lo cho chúng ta, nếu thực sự có tác dụng, lần pháp giáo đó, hắn đã ra tay rồi.

“Theo như trưởng tế đàn Ti Thiên Giám Hậu Thục nói, nhảy Đại Na cũng là phương pháp điều trị cho Đại Na, tích tiểu thành đại, sẽ có một ngày, Đại Na ngày xưa có thể quay về."

1036 chữ

Chương 1483: Tác Dụng

Trò rước thần đuổi ta phía trước vẫn đang diễn ra, dưới ánh bập bùng sóng nhiệt của mấy đống lửa, cả giá trúc không ngừng rung lắc.

Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh này thở dài một hơi, có mấy phần bất lực lắc đầu, đối diện với áp lực lớn của Phúc Sinh Thiên, hiển nhiên người của bên này kinh sợ, bất kể có tác dụng hay không cũng phải thử xem sao.

Ở Hậu Thục thực sự có người tín thờ Đại Na, và có tín đồ rộng khắp, nhưng trông mong vào một Ti Mệnh bị điên ra tay, cuối cùng sự khoan dung đó định sẵn là không thực tế.

“Bọn họ cảm thấy có tác dụng thì có tác dụng sao? Thực sự coi mọi người đều là tâm tố sao? Đúng là mê tín, đi thôi"

Lý Hỏa Vượng nói xong, từ Giám Thiên Ti Đại Lương đi qua, dẫn theo Cao Trí Kiên đi về phía hoàng miếu Đại Lương.

Hắn mặc long bào màu vàng đi theo, hắn suy nghĩ một lúc sau, lên tiếng khuyên nói.

“Lý sư huynh, thực sự phải như vậy sao? Bạch Ngọc Kinh vô cùng nguy hiểm, cho dù có long khí hộ thân, cũng chưa chắc an toàn"

“Vậy ngươi nói cho ta biết, bây giờ chúng ta còn có thể có cách gì?"

Lý Hỏa Vượng hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy ở dưới đợi người khác tới đánh sao?"

Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ nghiêm trọng nhìn lên bầu trời, muốn nhìn ra bên ngoài bầu trời.

“Cho dù đánh trận bình thường, cũng phải phái mật thám đi thăm dò thực hư chứ?"

“Cũng đừng lo lắng quá, ít nhất Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh cùng một phe với chúng ta, lúc trước bọn họ còn nợ ta một ân tình"

Tuy một vài ký ức của mình đã biến mất, nhưng rắc rối Phúc Sinh Thiên, hắn lại không quên.

Cứ ở dưới nghĩ đối sách cũng không được, mình phải đến Bạch Ngọc Kinh xem bên đó tình hình như thế nào.

Trong tình hình không biết rõ địch ta, ít nhất mình phải xác định Bạch Ngọc Kinh có nứt ra lần nữa không, rốt cuộc bọn họ đến bước nào rồi.

Cũng không thể thấy đối phương sắp đánh đến, bên này vẫn cứ vùi đầu chịu khổ, ngay cả tình hình hiện tại của kẻ địch thế nào mà cũng không tìm hiểu.

Hơn nữa trong Bạch Ngọc Kinh không có khái niệm thời gian, nếu có thể tìm được thứ gì của tương lai trong đó, thì quá tốt rồi.

Cao Trí Kiên nghe hiểu xong, gật đầu: “Được, chúc Lý sư huynh thuận buồm xuôi gió, mọi thứ bên dưới có ta và Bạch sư muội rồi.

“Trí Kiên, ta biết ngươi xót long mạch, nhưng chuyện như này đừng xót long mạch, Phúc Sinh Thiên cũng có long mạch, chỉ cần chúng ta thắng, muốn có bao nhiêu long mạch cũng được!"

Lý Hỏa Vượng nói đến đây, nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Hơn nữa ta

nghi ngờ, long mạch là một phần của thiên đạo trật tự, nếu đã có thiên đạo trật tự, có đoán tám phần cũng có Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo trật tự.

“Chẳng may long mạch của Phúc Sinh Thiên không thể dùng được, ta bảo đảm nhất định tìm được Ti Mệnh Trật Tự, lấy đi thiên đạo trên người hắn, làm thành long mạch mới, trả lại một càn khôn tử tế cho Đại Tề Đại Lương và cả Thiên Trần Quốc.

“Được, Lý sư huynh, ta tin ngươi, ngoài ra.

Cao Trí Kiên nói đến đây, tỏ ra hơi do dự, hình như đang tính toán có nên nói với Lý Hỏa Vượng hay không.

“Ngoài ra cái gì, lúc này đừng úp úp mở mở nữa"

Lý Hỏa Vượng rất không vui với thái độ do dự của hắn.

Cao Trí Kiên khẽ cười lắc đầu:

“Không có gì, thôi bỏ đi, một vài chuyện vặt thôi, hiện giờ chuyện sinh tử tồn vong quan trọng hơn.

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày thấy kỳ lạ nhìn hắn một cái, bước nhanh về phía hoàng miếu.

“Có gì thì mau nói đi"

“Lý sư huynh, ta chỉ muốn hỏi ngươi, bây giờ ta có được coi là hoàng đế tốt không?"

Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, nghiêm túc suy nghĩ.

“Có"

Cao Trí Kiên chắc chắn là một hoàng đế tốt, hoàng đế tốt cẩn thận tận tụy, chỉ có điều trước đây mình ngây thơ quá, không phải nói có một hoàng đế tốt, dân chúng khắp thiên hạ thì có thể sống yên ổn.

“Vậy thì tốt, ha ha ha, trẫm cũng coi như không phụ sự ủy thác của Lý sư huynh ngày đó"

Chẳng mấy chốc nụ cười trên mặt hắn biến thành vẻ lo lắng:

“Lý sư huynh à, bây giờ chúng ta đều dựa vào ngươi, ngươi tuyệt đối không được chết đấy"

“Thần kinh gì thế hả, mau lên!"

Lý Hỏa Vượng bất mãn tóm chặt long bào trên người hắn, bỗng hất mạnh, hình ảnh xung quanh mau chóng biến đổi, trực tiếp đến trước hoàng miếu Đại Lương.

Cây lớn thanh đồng khổng lồ vẫn dựng ở đó, mười bốn long mạch vẫn treo trên đó thoi thóp gần chết gào than, từ lần trước tới giờ cũng chưa từng thả xuống.

Lý Hỏa Vượng khởi động cổ tay, hai cánh tay khác chui ra từ dưới nách hắn, một tay ấn quyết, một tay niết ấn, Lý Hỏa Vượng bắt đầu thi triển ra chươc long tru tiên mà Huyền Tẫn dạy mình năm đó.

Cùng với long khí lại bị rút đi khỏi long mạch, rất hiển nhiên sẽ nhìn thấy, những long mạch nửa người nửa rồng đó trông đã khô héo đi không ít.

Khi cảm thấy toàn thân được bao bọc đầy long khí, Lý Hỏa Vượng trán nổi gân xanh dịch chuyển ánh mắt sang bên cạnh, cơ thể Bành Long Đằng xuất hiện bên trái hắn.

1082 chữ

Chương 1484: CoCa Ướp Lạnh

Vác kích khổng lồ dài trên vai, dùng cổ làm đòn bẩy, quăng thật mạnh, Lý Hỏa Vượng bị kích khổng lồ vung trúng bay lên trời với tốc độ nhanh nhất.

Xuyên qua tầng mây rồi xuyên qua bầu trời sao, khi Lý Hỏa Vượng xuyên qua những sinh vật kỳ lạ méo mó đó, hắn lại đến trước cánh cửa khổng lồ đó.

Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi, nhìn hỗn độn trong cánh cửa ngọc khổng lồ đó, hắn trực tiếp chui vào. Trong Bạch Ngọc Kinh rất khó nói rõ rốt cuộc là tối hay sáng, nhưng điều duy nhất khiến Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được là yên tĩnh và trống không.

Ở nơi không phân được rõ trên và dưới này, ở nơi không có khái niệm thời gian này, thực sự quá yên tĩnh.

Lý Hỏa Vượng cảm nhận được cảnh này, lòng trầm xuống.

“Có chuyện gì vậy? Các Ti Mệnh khác đâu?"

Lý Hỏa Vượng vì để nghiệm chứng suy đoán của mình, đưa ngón tay lướt nhẹ trên cánh tay mình, mong tay sắc bén nhẹ nhàng rạch một đường trên da, máu nhỏ ra từ chỗ vết thương dần trôi xuống dưới dạng hình cầu lớn và nhỏ.

Tuy đã bị thương, nhưng lại không hề đau đớn, cái khác có lẽ không biết, nhưng ít nhất Ba Hủy nắm giữ đau đớn và Cổ Thần không có ở đây.

Lý Hỏa Vượng dùng tay lau lên vết thương, vết thương lập tức khép lại như khóa kéo.

Hắn bắt đầu khởi động hai tay, di chuyển trong Bạch Ngọc Kinh, muốn tìm hiểu tất cả rốt cuộc là thế nào.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng nhấp nháy liên tục, hắn đang lợi dụng năng lực tu chân để tiến lên phía trước. Nhưng chỉ duy trì được thời gian chưa đến nửa nén hương, Lý Hỏa Vượng liền dừng lại, bởi vì xung quanh không có vật tham chiếu, thậm chí hắn không thể phán đoán, rốt cuộc mình đang tiến lên hay đang lùi lại.

“Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Môi trường kỳ lạ khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng bất an.

“Lý Tai! Lý Tai!"

Lý Hỏa Vượng điên cuồng hét lớn với xung quanh.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, tiếng gọi của hắn lại được

đáp lại, có thứ gì đó đến đây.

Tuy Lý Hỏa Vượng không nhìn thấy, nhưng lúc này hắn cảm nhận được một cách kỳ lạ.

“Là ai?"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, cảm giác có sợi tóc lướt qua trên đỉnh đầu mình.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu trống không, một luồng ý lạnh lập tức từ xương cụt xông thẳng lên đại não.

“Tam Thanh!"

Lý Hỏa Vượng với phần tóc mái che đi con mắt bị thương ngồi trên tảng đá trước cửa phòng, cau chặt mày nhìn rừng cây rậm rạp phía xa. Con mắt duy nhất trong trạng thái suy tư, rất hiển nhiên hắn đang suy nghĩ. Còn về lúc này hắn đang suy nghĩ việc gì, chỉ có mình hắn biết.

“Cho ngươi."

Một lon coca đã giật nắp được đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra nhận, hơi bất ngờ phát hiện là coca ướp lạnh.

“Ngươi mua ở đâu đấy?"

Lý Hỏa Vượng uống một ngụm lớn xong rồi đưa lại cho Dương Na.

“Ở tạp hóa, ngươi không biết phải không, ở thôn quê này còn có tạp hóa, tuy trông rất sơ sài, nhưng những thứ nhỏ nhặt lặt vặt gì cũng có"

Dương Na đắc ý cầm bằng hai tay nhấp một ngụm nhỏ. Nàng khẽ nghiêng đầu nhìn sang Lý Hỏa Vượng trong vẻ mặt âm trầm, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, chúng ta có thể thắng, dù sao bây giờ chúng ta đều là Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo.

"Lần trước Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên điều động nhiều người như vậy, mà vẫn thất thủ trong tay chúng ta, điều đó chứng minh

có lẽ bọn chúng không phải là đối thủ của chúng ta"

"Chúng ta không hề yếu thế, bọn chúng chết nhiều Ti Mệnh như vậy, mà chúng ta không chết mấy người, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu"

Từ khi chấp nhận thế giới quan của Lý Hỏa Vượng, Dương Na cũng không còn biểu hiện uất ức trầm cảm bữa, trạng thái tinh thần thoải mái hơn nhiều, mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Tuy Dương Na đang an ủi mình, nhưng tâm trạng của hắn vẫn không tốt hơn bao nhiêu, đặc biệt là Lý Hỏa Vượng nghĩ đến những lời của Thanh Vượng Lai trước khi đi.

Đối với Tọa Vong Đạo, tin tưởng hoàn toàn cũng không được, không tin hoàn toàn cũng không được, trong những lời đó rất có khả năng là vài phần thật xen lẫn vài phần giả, bây giờ mình phải phân biệt đâu là thật, đâu là giả.

Ngoài ra, trong tình hình kẻ địch rình mò, bước tiếp theo Tam Thanh sẽ có thủ đoạn gì, càng khiến người ta đau đầu.

Về cơ bản hắn đã là kẻ địch, kẻ địch không đáng sợ, kẻ địch biết rõ mình càng đáng sợ hơn, bởi vì hắn biết một vài điểm yếu của mình.

“Đừng nghĩ nữa, vào ăn cơm đi, mặc kệ sau này chúng ta gặp rắc rối gì, ăn cơm no mới có sức ứng phó, ta nói với ngươi này, gà tam hoàng của thôn quê này rất thơm, vừa nãy khi ta vào bếp làm giúp, ta đã lén ăn vụng mấy miếng"

Dương Na kéo Lý Hỏa Vượng đi vào trong phòng, trên chiếc bàn bát tiên có thể ngồi được tám người bày một số món ăn bình thường, ở giữa các món ăn là một bát gà hầm nấm hương. Hương thơm nồng bay ra, khiến Trần Hồng Du thèm đến nuốt nước miếng.

Dương Na nói đúng, hương vị món gà hầm này cực kỳ ngon, dùng đũa gắp một miếng bỏ vào miệng, hơi nhai nhẹ miếng thịt mềm tươi lướt trên đầu lưỡi, nước thơm tiết ra, càng ăn càng thơm ngon, ngay cả xương cũng tỏa ra hương thơm, hoàn toàn khác với

gà đông lạnh trong thành phố.

1026 chữ

Chương 1485: Cánh Gà

Nuốt miếng thịt gà trong miệng, Lý Hỏa Vượng cầm coca ướp lạnh ở bên cạnh uống một ngụm lớn.

Cảm nhận cảm giác cay tê của ga lạnh tan trong miệng, Lý Hỏa Vượng nhìn những người khác ngồi quanh bàn, tìm một vòng, phát hiện người vô cùng quan trọng với mình lại không có mặt.

“Bác sĩ Dịch đâu?"

Ba Nam Húc gắp một miếng cổ gà bỏ vào trong miệng, nhai cả thịt lẫn xương.

“Vẫn còn đang ở nhà kho tự thôi miên bản thân, nói ra thì vẫn phải cảm ơn hắn, nếu không phải vì hắn, chúng ta đúng là không được ăn món ngon thế này.

Với phản ứng quá khích của Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng thở dài trong lòng một hơi, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng hắn thực sự không còn thời gian nữa, đối diện với Phúc Sinh Thiên, hắn không dám có chút sơ suất.

“Để phần cho hắn một suất đi, chốc nữa ta mang đến cho hắn, nói chuyện tử tế với hắn."

Lý Hỏa Vượng đưa đũa gắp một miếng măng trúc.

Tuy Dịch Đông Lai từng tiến hành điều trị cho hắn một lần, và mình cũng không hoán đổi nữa, nhưng bất luận hắn là bác sĩ hay là bệnh nhân, hắn cũng không thể xác định cuối cùng đã điều trị khỏi hay chưa.

Hắn rất không thích cảm giác bất an này, mình buộc phải chắc chắn một trăm phần trăm Dịch Đông Lai đã chữa khỏi cho mình mới được.

“Hắn là tù binh, để phần cho hắn món khác là được rồi, món gà này còn không đủ cho chúng ta ăn.

Trần Hồng Du nói xong, bưng bát gà lên, đổ hết nước gà đặc thơm nồng vào trong bát của mình, định trộn ăn với cơm trắng, ăn như vậy là ngon nhất.

Mỗi người gắp một miếng, bát thịt gà đã chẳng còn lại mấy miếng, sắp hết sạch bát.

Dương Na đứng lên, đưa đũa cướp được một miếng cánh gà cuối cùng, rồi đặt vào trong bát Lý Hỏa Vượng.

Nhưng khi nàng ngồi xuống, ăn được mấy miếng cơm, thì thấy Lý Hỏa Vượng ngẩn người ở đó, không động đũa vào miếng cánh gà trong bát.“Hỏa Vượng, sao ngươi không ăn đi? Chẳng phải ngươi thích ăn cánh gà nhất à?” Dương Na cắn đũa hỏi Lý Hỏa Vượng.

“Không ăn thì cho ta"

Trần Hồng Du hưng phấn đưa đũa ra, định gắp thịt trong bát Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc này, Dương Na thấy Lý Hỏa Vượng đang ngẩn người dần chuyển sang kinh ngạc, hơn nữa còn bắt đầu từ kinh ngạc biến thành kinh sợ, cơ thể ngả về sau.

“Tam Thanh"

Lý Hỏa Vượng bỗng đứng bật dậy, kích động hét lớn.

Nhân lúc Trần Hồng Du đang chú ý đến Lý Hỏa Vượng, Triệu Lôi giơ đũa ra gắp mất miếng cánh gà đó.

“Thanh Vượng Lai! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!"

Tiếng tức giận gào thét của Lý Hỏa Vượng vang vọng khắp phòng.

“Trời ơi, ồn ào chết đi được! Ăn cơm đi! Muốn hét thì ra ngoài hét!"

Trần Hồng Du bất mãn vùi đầu ăn cơm trộn nước gà trong bát của

nàng.

Lý Hỏa Vượng soạt một cái, rút ra con dao bên hông, vẻ mặt trở nên dữ tợn bất thường.

“Ngươi lại trở về Bạch Ngọc Kinh? Chúng ta đều có ở đây! Vậy mà ngươi dám về Bạch Ngọc Kinh!"

Nói xong, hắn giơ dao lên, không ngừng vung con dao về phía trước mặt trống không.

“Lý Hỏa Vượng, trước mặt ngươi không có gì hết.

Ngũ Kỳ bưng bát thấy kỳ lạ hỏi.

“Đương là không có gì hết! Nhìn không thấy gọi là di, nghe không thấy gọi là hi, nắm không được gọi là vi! Trước đây chẳng phải ta đã từng nói với các ngươi rồi sao? Bản thân Tam Thanh chính là không nhìn thấy được!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, lập tức lăn xuống đất.

Nhìn những người khác vẫn còn ngồi bên bàn ăn, trong lòng Lý Hỏa Vượng bốc hỏa, chuyện này, bọn họ không giúp được, bọn họ không phát giác ra được ở một bên khác đang xảy ra chuyện gì.

Người có thể gây ra ảnh hưởng với thế giới bên đó, ngoại trừ mình ra, chỉ có Thanh Vượng Lai.

Dù thế nào Lý Hỏa Vượng cũng không ngờ, tên Thanh Vượng Lai này lại âm hiểm như vậy, thấy bên này không đấu nổi, lại định ra tay từ bên kia!

Tuy những việc trải qua ở hai bên chứng minh cuộc điều trị trước đó của Dịch Đông Lai đã có hiệu quả, nhưng hiện giờ hắn không vui nổi.

Nếu mình ở bên đó thực sự bị Tam Thanh cướp đi, thì có nghĩa là cơ thể của Lý Tai bị cướp đi một phần, vậy thì rắc rối lớn rồi!

Lý Hỏa Vượng nhìn Bạch Ngọc Kinh trống không trước mặt với vẻ mặt vô cùng khó coi, khi đang định liều mạng, Dương Na đặt đũa

xuống, lấy súng ra, không hề do dự giơ tay bắn một phát vào nơi trống không trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Trong Bạch Ngọc Kinh hỗn độn bất thường, mọi thứ xung quanh Lý Hỏa Vượng trở nên không ổn định. Nhưng kiểu không ổn định này không phải do năng lực tu chân của hắn, mà là do ảnh hưởng thiên đạo của Tam Thanh. Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được Tam Thanh đang rất gần mình, vô cùng vô cùng gần. Vừa nghĩ đến những việc làm hành vi khiến người ta buồn nôn của Tam Thanh, vẻ mặt của Lý Hỏa Vượng lập tức trở nên dữ tợn, và hơi thở cũng dần nặng nề hơn.

Hắn lập tức nắm chặt con dao trong tay, hết sức vung chém xung quanh, nhưng cùng với cảm giác có sợi tóc lướt qua đó, hướng lưỡi dao lại trống không.

1006 chữ

Chương 1486: Mau Ra Tay

Thấy mình không thể tấn công làm Tam Thanh bị thương, Lý Hỏa Vượng đang định chuyển sang cách tấn công khác, cùng với một tiếng súng vang lên, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy trước mặt mình có thứ gì vô hình bỗng run lên, lóe lên bóng hình trong thời gian cực kỳ ngắn.

Đó là thứ gì đó cực kỳ to lớn không gì sánh bằng, nửa trong suốt, mênh mông vô tận. Thứ gì đó trông như bong bóng nguyên sinh chất không có hình dạng lóe lên ánh sáng yếu mờ mờ.

Chỉ trong tích tắc đó, Lý Hỏa Vượng đã chú ý đến trên cơ thể của thứ đó được hình thành từ các chuỗi nhân quả giữa các bí mật.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những bí mật đó, hắn cũng hiểu được những bí mật đó, trong lúc hắn tiếp nhận những bí mật vô cùng vô tận đó theo bản năng, khi sắp hiểu được rốt cuộc Tam Thanh đã lấy đi cái gì từ trên người mình.

Cùng với đầu óc nóng lên, “bành” một tiếng, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được có mồ hôi từ bên trên chạy xuống cằm nhỏ xuống đất.

Lúc này, hắn không có thời gian để ý những điều này, bởi vì Lý Hỏa Vượng phát hiện Tam Thanh định bỏ chạy!

"Na Na! Mau đuổi theo, ngươi tấn công hắn có hiệu quả!"

Lý Hỏa Vượng mau chóng đuổi theo hướng Tam Thanh rút lui.

Vừa đuổi theo, Lý Hỏa Vượng vừa cảnh giác nhìn ngó xung quanh, đề phòng Tam Thanh bố trí mai phục, Thanh Vượng Lai không phải loại người này, lần này hắn đột ngột xuất hiện ở đây, chắc chắn là có mục đích! Dương Na lái xe mô tô lướt qua Lý Hỏa Vượng với tốc độ cực nhanh, chặn trước mặt hắn, trực tiếp giơ súng “Ngươi mau ra tay! Ta chặn hắn!"

“Được!"

Lý Hỏa Vượng không hề do dự giơ cánh tay gãy lướt rạch trên con dao, hắn nhảy cao lên, tay giơ con dao nhuốm máu, cùng với tiếng súng của Dương Na, lao về hướng của Tam Thanh.

“Phụt” một tiếng, con dao nhuốm máu của Lý Hỏa Vượng cuối cùng đã làm Tam Thanh bị thương, các bí mật to nhỏ liên kết với nhau chảy ra từ chỗ vết thương như máu.

Tam Thanh phản ứng rất nhanh trước sự tấn công của Lý Hỏa Vượng, cả cơ thể được hình thành từ bí mật trực tiếp tiêu tan trước mặt hắn, bay về khắp bốn phương tám hướng.

Khó khăn lắm mới làm Tam Thanh bị thương, làm sao có thể dễ dàng buông tay như vậy, Lý Hỏa Vượng lập tức đuổi hướng cảm giác có sợi tóc lướt qua.

"Na Na!"

Đúng lúc Dương Na lướt qua bên cạnh mình, Lý Hỏa Vượng trực tiếp nhảy lên chiếc mô tô phóng qua. Thấy càng lúc càng gần, thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng có thể cảm thấy đang tiếp nhận các bí mật chảy ra từ trên người Tam Thanh, một bí mật to bằng của bóng bàn trong đó không nghiêng lệch đánh vào con mắt hỏng của Lý Hỏa Vượng.

Cùng với cảm giác mát lạnh, lập tức một hình ảnh nhanh chóng

lóe lên trong đầu hắn, là một lão đạo sĩ mù, vẻ mặt đau khổ ngồi trên bồ đoàn, vừa đập đầu dâng hương vừa thì thầm nói với ba bức tượng thần.

Những lời hắn nói, xuất hiện bên tai Lý Hỏa Vượng vô cùng rõ ràng.

“Thiên tôn, thông tin mật trên ngọc tiên mà những tên trộm mộ có được, đệ tử không biết thật giả, xin thiên tôn giải đáp thắc mắc.

“Tại sao thiên hạ chịu khổ chịu nạn? Tại sao nơi này phải chịu thiên tai? Tại sao các môn phái kỳ dị kỳ quái? Trong ngọc tiên thượng cổ có giải đáp"

Nói đến đây, vẻ mặt của lão đạo sĩ mù dần trở nên hoảng sợ, giọng núi cũng run run, dường như hắn không muốn tin vào nội dung nói chuyện sau đó, nhưng lại không thể không nói.

“Vì vậy chúng ta phải nhận nhân quả, thiên hạ này không nên là phàm tục, vốn là yêu ma quỷ quái, các thần vốn không phải là người phàm, mà là quỷ chịu khổ chịu nạn!"

“Ban đầu Đại Na phát điên, ngũ giới lục đạo luân hồi đều như vậy, vì vậy mọi thứ đều kỳ lạ, người không ra người, quỷ không ra quỷ"

Cuối cùng nói xong những lời này, lão đạo sĩ mù dường như dùng hết sức lực toàn thân, bật cười ra tiếng một cách thê thảm.

“Thiên tôn, nếu chúng ta đều là quỷ, vậy chúng ta tu thành đạo thế nào, thành tiên thế nào?"

Hình ảnh đó lập tức biến mất, khi Lý Hỏa Vượng định thần lại, phát hiện mình lại về đến Bạch Ngọc Kinh lần nữa.

"Cái gì? Sở dĩ thế giới này nơi nào cũng quỷ dị, là vì trước đây thế giới Đại Lương vốn là âm tào địa phủ?” Trong đầu hắn hiện lên bồ tát máu thịt của Chính Đức Tự, nghĩ đến quan âm ruồi nhặng của An Từ Am, và Cổ Thần toàn thân cháy đen của Ảo Cảnh Giáo, trong lòng lại cảm thấy khá hợp lý.

Chấn hãi mãnh liệt khiến đầu óc Lý Hỏa Vượng bị đơ, mà trong

chút thời gian này, Tam Thanh lại kéo xa khoảng cách.

Lý Hỏa Vượng lắc mạnh đầu, thầm mắng một câu, linh ta linh tinh gì thế này! Bí mật này vốn không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Thanh Vượng Lai muốn dùng bí mật này để giữ chân mình, nếu lợi dụng bí mật để phòng thủ, cũng chỉ có Tam Thanh nắm giữ thiên đạo bí mật mới có thể làm được.

1089 chữ

Chương 1487: Đối Phó Với Phúc Sinh Thiên

Nhìn Tam Thanh ở một khoảng cách phía xa, Lý Hỏa Vượng không thể để hắn chạy tiếp, còn chạy nữa thì có trời mới biết tên này muốn đưa mình đến nơi nào.

Hắn chống vào lưng Dương Na rồi đứng lên, hai chân dẫm mạnh chỗ ngồi sau của mô tô, vụt người lên, xông về hướng bên đó.

Khi chỉ còn cách một đoạn, Lý Hỏa Vượng cau chặt mày, Bành Long Đằng xuất hiện bên cạnh hắn, vung kích khổng lồ qua, trực tiếp móc lấy hắn và quăng mạnh về phía bên đó.

Lần này đã khá gần, Lý Hỏa Vượng giơ con dao máu trong tay lên, tức giận hét đâm mạnh lên người Tam Thanh.

Lý Hỏa Vượng một tay cầm con dao, khi thấy sắp đâm Tam Thanh xẻ năm xẻ bảy, từng sợi tóc dính lên đầu Lý Hỏa Vượng, nhấc hắn lên.

Lý Hỏa Vượng bị ép ngẩng đầu khi nhìn rõ thứ trên đầu mình, nhất thời cứng đờ tại chỗ, trong Bạch Ngọc Kinh vốn hỗn độn mất trật tự, không phân được đen hay trắng.

Nhưng lúc này trên đỉnh đầu hắn, tình hình lại xảy ra thay đổi hoàn toàn, màu đen bảy sắc lúc trước ngâm hoàn toàn Đại Tề trong đó, có thể khiến mọi thứ sống lại xuất hiện.

Mà nước lần này biến thành màu sắc nào đó, màu sắc cổ quái này nhuốm đen cả bầu trời.

Lý Hỏa Vượng không quên bây giờ mình đang ở đâu! Bây giờ hắn đang ở Bạch Ngọc Kinh! Phúc Sinh Thiên không biết đã đồng hóa một phần Bạch Ngọc Kinh từ lúc nào rồi!

Hơn nữa, lần này khác lần trước, lần trước là nứt ra một đường khe, còn lần này là đồng hóa, còn đồng hóa hơn một nửa bầu trời Bạch Ngọc Kinh, nếu nói rằng Bạch Ngọc Kinh có bầu trời.

Hơn nữa trong màu đen bảy sắc tối tăm, những màu sắc này như có sinh mệnh không ngừng phập phồng, dường như đang thai nghén sinh mệnh đáng sợ gì.

Trong Bạch Ngọc Kinh hỗn độn mất trật tự, Lý Hỏa Vượng được long khí bao trùm ngửa cổ, nhìn bầu trời đáng sợ bị Phúc Sinh Thiên xâm lấn.

Một vùng màu đen bảy sắc tối tăm và không ngừng phồng to thu nhỏ đó, mỗi một lần phồng to thu nhỏ, chỗ bên rìa đều mở rộng ra!

Phúc Sinh Thiên xấm lấn Bạch Ngọc Kinh, lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy tê dại da đầu, trong lòng cảm thấy có tảng đá đè nặng.

Bất luận là đối đầu trực diện hay giở trò sau lưng, Phúc Sinh Thiên vốn không từ bỏ! Lúc nào bọn họ cũng đang ra tay!"

“Ra tay! Ra tay đi!"

Lý Hỏa Vượng bỗng cúi đầu, phát hiện phía dưới trống không, bí mật vừa chảy ra hoàn toàn biến mất không tung tích.

Nhân lúc mình vừa chấn hãi bởi Phúc Sinh Thiên xâm chiến, Tam Thanh lại bỏ chạy rồi!

Thì ra hắn dụ dỗ mình tới đây là để lợi dụng mình đối phó Phúc Sinh Thiên, cho dù đã đến lúc này rồi, hắn vẫn đang tính kế.

“Tam Thanh, ngươi cứ đợi đấy cho ta, ngươi cứ đợi đấy!"

Lý Hỏa Vượng vung mạnh hai tay, cầm con dao dính máu xông lên bầu trời áp bức đó.

“Na Na, giúp ta!"

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng hét lên, Dương Na gật đầu mạnh, lập tức giơ khẩu súng trong tay, bắn thẳng mấy phát lên mây đen trên đỉnh đầu.

Tiếng súng vang lên, tiếp sau đó là tiếng sấm, cơn mưa lớn trút xuống, khiến tất cả mọi người có mặt đều ướt sũng như chuột lột.

Trời mưa, nước mưa không ngừng rơi lên người Lý Hỏa Vượng, rơi vào trong mắt của Lý Hỏa Vượng khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, khiến tầm nhìn của hắn mờ đi, không nhìn rõ được màu đen bảy sắc trên đỉnh đầu. Nước mưa cũng không ngừng rơi lên ô của những người khác, những người khác trong phòng đều chạy ra, bọn họ nhìn hai người giằng co trong màn mưa lớn trước mặt với vẻ mặt phức tạp.

Tiếng bàn phím của Triệu Sương Điểm vẫn đang lên liên tục, hình như vẫn đang tính toán điều gì, tiếng ngón tay gõ lên bàn phím và tiếng mưa rơi phối hợp ăn ý với nhau.

Đúng lúc này, Dương Na toàn thân ướt sũng đội mưa xông đến, rất lo lắng hỏi những người khác dưới chiếc ô:

“Các ngươi ai có đạn? Cho ta mượn một ít, ta bắn hết đạn rồi!” Thấy không có ai trả lời mình, nàng rất lo lắng hỏi lại lần nữa.

"Mau lên! Lý Hỏa Vượng đang một mình đối phó cả Phúc Sinh Thiên đấy! Ta phải đi giúp hắn!"

Dương Na nói xong, dùng tay phải che trước mắt, nhìn chằm chằm đám mây đen đang trút nước mưa trên đỉnh đầu bằng ánh mắt thù địch mạnh mẽ.

Tiếng gõ bàn phím bỗng dừng lại, Triệu Sương Điểm rút băng đạn đã lắp đầy đạn từ bên hông Ba Thịnh Thanh, không nói nhiều trực tiếp đập vào trong tay Dương Na.

Hành động này của Triệu Sương Điểm vượt ngoài dự liệu của tất

cả mọi người, Ba Nam Húc ở một bên càng kinh ngạc hỏi.

“Chắc không phải ngươi tin những lời điên khủng của hắn thật chứ? Chẳng lẽ cũng bị hắn truyền nhiễm rồi?” Triệu Sương Điểm quay đầu nhìn cô gái hút thuốc ở một bên.

“Tại sao lại không tin? Ít nhất đến hiện tại, mô hình của hắn rất hợp lý, ta tin hắn.

Ba Nam Húc nghe thấy lời này, có chút bất ngờ nhìn sang Triệu Sương Điểm. Nhưng khi nàng chắc chắn đối phương không nói đùa với mình, lập tức cười ha ha, rút súng sau lưng ra mở chốt bảo hiểm, bắn hai phát lên bầu trời.

“Được, nếu ngươi muốn chết, thì ta sẽ chôn.

“Sau đây làm thế nào? Ta là Ti Mệnh đau khổ, trở về vị trí sao? Sau đó lợi dụng thiên đạo đau khổ đối phó với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên? Ta làm bọn họ đau chết ư?"

Triệu Sương Điểm nhìn công thức trên màn hình máy tính, chậm rãi lắc đầu.

1017 chữ

Chương 1488: Cố Gắng

“Không được để chúng dắt mũi, bọn chúng đánh trận của bọn chúng, chúng ta đánh trận của chúng ta.

“Ngoài ra, chúng ta tạm thời không thể ảnh hưởng đến Bạch Ngọc Kinh, ở đây giao cho Lý Hỏa Vượng là được, lái xe lại đây, bọn chúng đã đến rồi, vậy thì gần đây chắc chắn có điểm kết nối, chỉ cần tìm được điểm này, chúng ta có thể can thiệp.

Trong màn mưa như trút nước, hai chiếc xe việt dã mở đèn chiếu được lái trên đường đất bùn lầy, những người khác thu lại ô, chui vào bên trong.

Cửa kính bên phía vô lăng được hạ xuống một nửa, Ba Nam Húc

miệng ngậm thuốc lá hét lớn với Lý Hỏa Vượng trong màn mưa:

“Cậu nhóc! Cố gắng chống đỡ, chúng ta sắp đến Bạch Ngọc Kinh giúp ngươi rồi!"

Lý Hỏa Vượng dùng tay áo lau mặt, lớn tiếng hét:

“Mau lên, Bạch Ngọc Kinh bị bọn chúng nuốt chửng nhiều lắm rồi! Ta không biết rốt cuộc bọn chúng còn có thủ đoạn khác không"

Hất cằm về phía Lý Hỏa Vượng, Ba Nam Húc đạp chân ga, tiếng nổ máy vang lên, lái xe đi trên con đường đất bùn lầy.

Điều mọi người hai bên không chú ý đến là không biết Dịch Đông Lai đi ra từ lúc nào, hắn mím chặt đôi môi, trong tay cầm đồng hồ quả quýt, đứng im bất động trong màn mưa.

Nghe thấy tiếng động cơ đi xa, lòng Lý Hỏa Vượng thở nhẹ nhõm một hơi, cũng may lần này mình không chiến đấu một mình.

“Tam Thanh! Đi dẫn đường cho bọn họ! Nếu ngươi không muốn mất Bạch Ngọc Kinh!"

Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm Thanh Vượng Lai đã biến mất có nghe thấy hay không, bỗng giơ con dao nhuốm máu trong tay đâm mạnh vào trong bầu trời tối đen.

Hắn rạch mạnh một cái, chất lỏng màu đen trực tiếp từ bên trong phun ra, trút đầy người đầy mặt Lý Hỏa Vượng.

Chất lỏng màu đen có thể làm mọi thứ sống lại, khi đập lên long khí trên người Lý Hỏa Vượng, năng lực bản thân không thi triển ra được chút nào, trơn trượt xuống men theo hai bên.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng không có thời gian quan tâm việc này, tay cầm con dao không ngừng đâm rạch lên màu đen trên đỉnh đầu.

Sau khi đâm rạch một lúc, Lý Hỏa Vượng phát hiện cứ như vậy thì không được, hiệu suất thực sự quá thấp, trước mặt màu đen không nhìn thấy tận cuối này, mình thực sự quá nhỏ bé.

Lý Hỏa Vượng lau nước trên mặt.

“Cứ như vậy thì không được! Ta buộc phải nghĩ cách ngăn cản mới được"

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Hỏa Vượng lập tức quay đầu bay sang bên trái, hắn thu nhỏ lại, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.

Sau mấy phút ngắn ngủi, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã đến bên rìa hỗn độn Bạch Ngọc Kinh và màu đen, lúc này, màu đen của Phúc Sinh Thiên còn đang không ngừng nhiễm xung quanh với với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Sự việc không thể chậm trễ, Lý Hỏa Vượng giơ con dao, men theo bên rìa rạch một xuống, cố gắng chia tách hỗn độn của Bạch Ngọc Kinh và màu đen cổ quái đó ra.

Nếu tạm thời không còn cách nào với màu đen, thì trước tiên chia tách thứ đó với Bạch Ngọc Kinh ra rồi tính.

Khi thấy mình cố gắng rạch ra, cuối cùng màu đen bảy sắc tối tăm đó cũng dừng lan rộng, Lý Hỏa Vượng vui mừng trong lòng, hắn biết cách của mình đã có hiệu quả.

Cũng đúng lúc này, từ chỗ sâu trong màu đen đó, vang lên tiếng xì xì như rắn độc lè lưỡi khiến người ta bất giác ớn lạnh.

Hơn nữa, tiếng xì xì đó không phải không biến đổi, tiếng niệm chú tần suất thấp bắt đầu vang lên, hơn nữa trùng đè lên tiếng xì xì, càng lúc càng nhiều âm thanh xuất hiện, cuối cùng hình thành tiếng gào thét cực kỳ mãnh liệt nổ bên tai Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc này giọng của Dịch Đông Lai từ bên cạnh vang lên.

“Tiểu Lý! Sét đánh kìa! Mau ném dao đi! Ngươi như vậy dễ bị sét đánh trúng đấy!"

“Sét?"

Lúc nghe thấy âm thanh này, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy tê dại da đầu, hắn vụt sang bên trái với tốc độ cực nhanh.

Liền sau đó, cả bầu trời màu đen bảy sắc tối tăm mở rộng ra xung quanh, trong màu đen xuất hiện một vùng bạch kim ảm đạm hình vuông kèm theo đốm chấm, một ánh nhìn dường như thực chất bắn về phía Lý Hỏa Vượng.

Cảm giác đó vô cùng cổ quái, trên màn trời, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy màu sắc vượt xa cảm nhận của hắn nhỏ ra từ trong bạch kim đó.

Hơn nữa chỉ là tia liếc mắt bắn đến đã khiến trên đôi mắt của Lý Hỏa Vượng không chịu kiểm soát bị ép nhiễm màu sắc này.

Đúng lúc đôi mắt của Lý Hỏa Vượng chuyển sang màu sắc này, màu đen bảy sắc lập tức liên tục nhỏ ra men theo hốc mắt. Hiển nhiên đôi mắt của mình đã dính đòn tấn công của đối phương, khi Lý Hỏa Vượng cảm nhận được bất thường trong đôi mắt mình, hắn lập tức hung dữ, một tay tóm đôi mắt mình định móc ra. Thấy con ngươi của hắn sắp bị móc ra, Dịch Đông Lai ở một bên kìm giữ chặt hành động của hắn.

"Tiểu Lý! Ngươi không thể móc ra nữa! Bây giờ ngươi chỉ còn một con mắt cuối cùng này thôi! Còn móc ra thì ngươi sẽ mù thật đấy!"

1052 chữ

Chương 1489: Tán Cây

“Tránh ra! Không giúp đỡ thì đừng cản trở! Nếu ta không móc ra, hắn sẽ ảnh hưởng đến ta!"

Lý Hỏa Vượng đẩy hắn, giơ tay định móc con mắt của mình ra.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ánh nhìn cực kỳ đặc biệt nào đó từ nơi cực xa truyền đến, máu thịt của Lý Hỏa Vượng nở như hoa sen.

Đau đớn khiến Lý Hỏa Vượng dừng tay lại, hắn có thể cảm nhận được, khi con mắt của mình đau nứt ra, nước đen chảy ra cũng bị ép dừng chảy.

Khi cảm nhận được tứ quan (mũi miệng tai) còn lại của mình bắt đầu dung hợp thành loại cảm quan tương đồng nào đó, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hiểu ra là ai đến, Ti Mệnh đau khổ Ba Hủy, không chỉ là nàng, xung quanh hắn còn có cảm giác vô cùng đặc biệt khác.

"Cuối cùng các ngươi cũng đến rồi! Mau ra tay đi!"

Trong màn mưa như trút nước, Lý Hỏa Vượng gân cổ hét lớn về phía đám mây đen trên bầu trời bên trái.

Sau đó dưới sự cảm nhận của Lý Hỏa Vượng, các Ti Mệnh dính liền lẫn nhau phía xa, giống như một tòa núi lớn lơ lửng trôi nổi đập về phía màu đen.

Cùng với tiếng roạt roạt của loại sắt nóng đỏ tan chảy vào trong dầu nóng, mảng màu đen đó bắt đầu dần dần sôi sục. Sau đó cùng với một trận nổ, trong bầu trời màu đen đó nổi lên một luồng sóng nhiệt, khi luồng sóng nhiệt hất đến trên người Lý Hỏa Vượng, lực đạo lớn trực tiếp lột mất một lớp da của hắn.

Khi thấy bầu trời màu đen nổ tung trên đỉnh đầu và động đen vô cùng sâu trong đó, Lý Hỏa Vượng không hề do dự xông về phía đó theo bước chân của các Ti Mệnh khác. Bọn họ đang giao đấu với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, mình không thể bị bỏ lại.

Khi Lý Hỏa Vượng sắp chui vào trong động đen đó, một cái cây khổng lồ méo mó treo ngược như hình thành từ cầu vồng thối rữa, bỗng nhiên từ trong động đen chui ra.

Tán cây sắc bén và nhọn trực tiếp cắm vào trong lồng ngực của Lý Hỏa Vượng, đưa theo hắn mọc thẳng xuống dưới.

Cái cây khổng lồ méo mó vừa phát triển không ngừng với tốc độ cực nhanh, vừa mang theo Lý Hỏa Vượng không ngừng đâm xuống dưới.

Lý Hỏa Vượng bị đâm liều mạng giãy dụa, cơ thể của hắn dường như mọc trên cây khổng lồ, không thể di chuyển chút nào. Cũng đúng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên cảm thấy phía sau hơi phát sáng, hắn vặn cái đầu của mình qua nhìn xuống phía dưới,

một miếng ngọc lơ lửng giữa không trung xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng, đó là cánh cửa.

Chỉ trong tích tắc đó, cái cây khổng lồ giống như một bộ vuốt khổng lồ, xuyên qua cánh cửa, đâm xuống tầng mây phía dưới.

Cái cây đó phát triển với tốc độ cực nhanh, mỗi một lúc, đã chui ra xa cánh cửa, nhưng Lý Hỏa Vượng cảm nhận dung hợp lại nghe thấy âm thanh miếng ngọc vỡ nứt trên đỉnh đầu.

Đặc biệt là khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy ngọc vỡ từng miếng to nhỏ, cùng rơi xuống với mình, hắn chột dạ, vỡ rồi, cánh cửa liên kết giữ Bạch Ngọc Kinh và giới phàm lại bị vỡ như vậy rồi! Phập một tiếng vang lớn, cái cây khổng lồ từ cánh cửa chui ra đập mạnh xuống đất, dấy lên từng trận khói bụi.

Nhưng đây chưa phải kết thúc, mà chỉ là bắt đầu, cái cây khổng lồ trên thô dưới nhỏ này, cành cây méo mó bắt đầu liên tục lan ra xung quanh, dường như muốn phát triển ra khắp thế giới.

Cùng với cái cây khổng lồ đó phát triển liên tục, cuối cùng hình thành cột trụ liên kết giữa trời và đất, vừa giống như cái nấm vừa giống cái ô khổng lồ.

Một tiếng gào thét, phần đáy cột trụ bỗng nổ tung, Lý Hỏa Vượng toàn thân bốc lửa khoác đạo bào màu đỏ từ trong đi ra.

Hắn hiện lên giữa không trung với vẻ mặt tức giận, nhìn kẻ đầu sở phá hỏng cánh cửa.

Cánh cửa mất rồi, rất hiển nhiên Lý Hỏa Vượng có thể cảm nhận được ảnh hưởng của thiên đạo không kiểm soát, giới phàm tục xảy ra thiên tai, nhưng lúc này ảnh hưởng của thiên đạo thực sự quá nhiều, cụ thể mới có bao nhiêu loại thiên tai, ngay cả hắn cũng không phân biệt được rõ!

“Chính là tại ngươi! Chính là tại ngươi!"

Lý Hỏa Vượng càng lúc càng nổi giận, cũng vào lúc này, một miếng ngọc dài to như hòn đảo nhỏ từ đỉnh đầu hắn đập đến.

Đúng vào lúc miếng ngọc khổng lồ đập trúng, Lý Hỏa Vượng bỗng

nhiên giơ tay lên đỉnh đầu, năm ngón tay bốc lửa tóm một góc của miếng ngọc dài, quăng thật mạnh, mảnh vụn cánh cửa giống như hòn đảo nhỏ đó lập tức bị quăng thành cái rìu khổng lồ dài sáu mươi trượng.

Lý Hỏa Vượng không lăn được rìu ngọc này, nhưng không sao, hắn có cách, cùng với Lý Hỏa Vượng đưa tay trái ra, tóm về không trung bên trái.

Tay trái của hắn xuyên qua Đại Lương, xuyên qua Thanh Khâu, cuối cùng xuyên qua mặt đất, tóm được vũ sư cung chôn dưới đất.

“Đã đến lúc dùng đến các ngươi rồi! Mau giúp ta!"

Lý Hỏa Vượng hét lên một tiếng, lúa trắng của Vũ Sư Cung lập tức nổi lên toàn thân hắn, bộ phận hỏng nát lập tức méo nó, bộ phận mọc thêm kỳ dị bắt đầu không ngừng phồng to lên. Khi cả cơ thể Lý Hỏa Vượng trở nên xiêu vẹo méo mó không phân trước sau trái phải, cơ thể của hắn cũng hoàn toàn hợp thành một thể với Vũ Sư Cung.1163 chữ

Chương 1490: Không Phải Đối Thủ

Cơ thể khổng lồ trở nên phồng to và méo mó, miệng Lý Hỏa Vượng vừa phát ra tiếng kêu không rõ, vừa một tay cầm rìu khổng lồ chém về phía cột trụ khổng lồ còn đang lan rộng ở trước mặt.

Cùng với trời đất rung chuyển, một lỗ thủng khổng lồ xuất hiện trên cái cây khổng lồ cao chọc trời, sau đó Lý Hỏa Vượng lại dồn lực thật mạnh, cột trụ khổng lồ đó trực tiếp bị chém đứt.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng kịp vui mừng, cột trụ khổng lồ bỗng rơi xuống một đoạn, trụ khổng lồ bên trên cắm xuống, thay thế vị trí của trụ khổng lồ vừa bị Lý Hỏa Vượng chém đứt.

Lý Hỏa Vượng sưng phồng kỳ dị chém liên tục, nhưng bất luận chém bao nhiêu lần, trụ khổng lồ đó lại rơi xuống một đoạn, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đúng lúc này, cùng với xung quanh bắt đầu khô nóng, một cái đầu

hỗn độn trên đổi trời dưới đạp đất không ngừng gào thét lao về phía bên này, Cao Trí Kiên đã mời Tướng Tương Thủ đến!

Lý Hỏa Vượng sưng phồng lao về phía Tướng Tương Thử trấn áp thiên địa, khi hai bên trùng lên nhau, lúa trắng phía sau Lý Hỏa Vượng đều rung lên, hai bên bắt đầu dung hợp.

Long khí trên người Lý Hỏa Vượng dung hợp với sát khí, toàn thân bị sát khí bao trùm, hắn nhấc rìu khổng lồ trong tay, khi đầu khổng lồ hỗn độn đó dung hợp với Lý Hỏa Vượng, hắn gào thét sát ý ngút trời xông về cột trụ. Trong màn mưa như trút nước, Dịch Đông Lai đứng ở đó, ngẩn người nhìn hắn trong trạng thái toàn thân đỏ bừng trán nổi gân xanh, cơ thể méo mó, miếng há ra, giơ con dao dính máu trong tay điên cuồng chém đông chém tây trong cơn mưa lớn.

Trong cảnh hoang đường lại tràn đầy kỳ dị, dường như Lý Hỏa Vượng đang nhảy điệu múa cực kỳ cổ quái nào đó trong mưa lớn.

Trong Đại Lương, một cái trụ khổng lồ có cành cây không ngừng lan rộng sừng sững giữa trời đất, cành cây méo mó vươn dài ra từ trong đang gặm nhấm liên tục tất cả khoảng không.

Một cơ thể phồng to dị dạng khổng lồ không gì sánh bằng lơ lửng giữa tầng mây, thứ đó không phải ai khác, chính là Lý Hỏa Vượng với thực lực tăng vọt.

"Ha!"

Cùng với bốn cái miệng trên bộ phận khác nhau của cơ thể Lý Hỏa Vượng cùng há ra, hắn vung cái rìu ngọc khổng lồ trong tay lên, chém thật mạnh lên trụ khổng lồ đó.

Không đợi trụ khổng lồ gãy lìa rơi xuống, Lý Hỏa Vượng toàn thân bọc trong sát khí đã đến phía dưới lỗ khuyết của cột trụ khổng lồ, vung rìu lên lần nữa, ngửa cổ thét không ngừng chém cột trụ đang đổ xuống.

Cột trụ từ trong Bạch Ngọc Kinh vươn ra đó không ngừng đổ xuống, lúc này, trước mặt Lý Hỏa Vượng bị Tướng Tương Thủ xâm nhiễm, bất luận rơi xuống dài bao nhiêu cũng đều bị Lý Hỏa

Vượng lập tức chém gãy.

Khi Lý Hỏa Vượng tu chân thất luân lợi dụng Vũ Sư Cung để dính liền Tướng Tương Thủ với hắn, cột trụ từ Phúc Sinh Thiên đến vốn không phải là đối thủ.

Lý Hỏa Vượng không ngừng chặt từ dưới cột trụ lên trên, từ Đại Lương trực tiếp chém về bầu trời, cuối cùng lại kiên quyết về đến trong bầu trời đầy sao đó.

Nhìn hỗn độn và mất trật tự trong Bạch Ngọc Kinh đó phun ra từ trong lỗ hổng đó đó lan đến giới phàm tục. Lý Hỏa Vượng gào thét, dồn lực vào tay trực tiếp chém mạnh rìu ngọc vào lỗ hổng đó, hoàn toàn cắt đứt khả năng cột trụ cổ quái đó lan xuống giới phàm tục.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết, như vậy vẫn không đủ, còn lâu mới đủ được, lỗ khuyết vẫn còn đó, mặc kệ không quan tâm thì lỗ hổng đó sẽ càng càng lúc lớn.

Mười mấy nhãn cầu đầy tia máu của hắn trừng nhìn chằm chằm về phía cái rìu ngọc phá chỗ thủng, dưới ánh nhìn của hắn, cái rìu ngọc biến dạng với tốc độ cực nhanh, cuối cùng hồi phục thành hình dạng trước đó chặn một phần lỗ hổng.

Nhưng vẫn chưa hết, dưới ánh nhìn tức giận không rời mắt của Lý Hỏa Vượng, mảnh vụn của cánh cửa rơi xuống trước đó cũng không ngừng khôi phục lại với tốc độ tương đương.

Các mảnh ngọc vụn to nhỏ từ mặt đất dâng lên nhanh chóng kết lại.

Một miếng ngọc vỡ không nhỏ hơn bàn bát tiên bao nhiêu nhanh chóng lướt qua trước mặt Lý Hỏa Vượng, bên trên miếng ngọc vỡ đóng một con dấu màu đỏ.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy hai chữ Chuyên Húc ở bên trái, miếng ngọc vụn đó biến mất trước mặt Lý Hỏa Vượng với tốc độ cực nhanh, trở về vị trí vốn dĩ của nó.

Dưới năng lực tu chân của Lý Hỏa Vượng, cánh cửa đã vỡ tan ghép lại thành hình, hơn nữa khẽ nứt giữa các mạnh vụn nhanh

chóng biến mất, biến trở lại thành miếng ngọc khổng lồ còn to hơn tòa núi lơ lửng trong bống tối, treo giữa Bạch Ngọc Kinh và giới phàm tục.

Tuy đã khôi phục lại cánh cửa, nhưng lúc này tình hình không tốt hơn bao nhiêu, Lý Hỏa Vượng nhớ hiện giờ ở Bạch Ngọc Kinh đang xảy ra chuyện gì.

Khi thấy hỗn độn trong cánh cửa lại bị thứ gì đó chống đỡ lên, Lý Hỏa Vượng há sáu cái miệng trên người gào thét, đưa một tay ra sau lưng mình, rút Tích Cốt Kiếm vung thật mạnh, không hề do dự xông vào trong cánh của.

Bạch Ngọc Kinh hỗn độn mất trật tự trước đó đã thay đổi hoàn toàn, các loại thiên đạo không ngừng trộn lẫn va đập vào nhau, không ngừng ảnh hưởng Lý Hỏa Vượng lúc này giống như thủy triều.

Lúc này Ti Mệnh gần hắn nhất là bồ tát vô tướng, động tác của nàng nhẹ nhàng và đẹp mắt, tà áo bay phấp phới không có quy luật trong không trung cho người ta một ảo giác như ở dưới nước.

Quầng sáng hình tròn kỳ dị trắng lóa bao trùm đầu của nàng, khiến hai người không nhìn được diện mạo của hắn. Nhưng khi khoảng cách đủ gần, bọn họ nhìn rõ thực ra quầng sáng đó là do hàng loạt con mắt màu trắng to nhỏ tạo thành.

1014 chữ

Chương 1491: Nghỉ Ngơis

Ánh sáng phía sau bồ tát không ngừng chiếu khắp xung quanh, dường nhe chiếu sáng khắp nơi, lại dường như đồng hóa tất cả.

Hắn có cảm nhận nhạy cảm còn cảm thấy Ti Mệnh này hình như có một mặt khác, chỉ là hắn không cảm nhận được bộ phận của mặt đó, cho nên không biết rốt cuộc là cái gì.

Lý Hỏa Vượng không biết đó là ai, nhưng hắn biết chắc đó là Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh, lần trước khi liều mạng với Đan Dương

Tử, hắn từng nhìn thấy.

“Mẹ kiếp, mau giúp đi! Đừng ngẩn ra đó nữa!"

Lý Hỏa Vượng hét lên với Ti Mệnh đó, bỗng xông về phía bầu trời đen xì phá mở đó.

Cùng với Lý Hỏa Vượng loạng choạng bước chân, hắn vấp phải ngưỡng cửa cao, cơ thể trực tiếp lao về phía trước.

“Cẩn thận!"

Dương Na đuổi theo phía sau, dìu đỡ Lý Hỏa Vượng đứng lên, nhìn ngó vào miếu thờ tan hoang này.

Bên ngoài trời đang mưa to, rất nhiều miếu thờ nông thôn không được tu sửa đương nhiên cũng không tốt hơn chút nào, bên trong đang có mưa nhỏ.

Các loại tượng phật la hán đổ nát giăng đầy bụi bày hỗn loạn xung quanh, dưới ánh chiếu thỉnh thoảng lóe lên, hiện ra vô cùng đáng sợ.

Thông qua tàn thuốc lá dưới đất, Dương Na suy đoán có lẽ từng có người đến nơi này, rất hiển nhiên những người này không làm chuyện tử tế gì.

Các loại tượng thần la hán, trên thân tượng vẽ bôi đầy các loại vết bẩn thì không nói, một số tượng la hán vỡ hỏng còn bị ghép lại với nhau tùy tiện bữa bãi.

Dương Na kéo Lý Hỏa Vượng thở hổn hển đi qua bên cạnh một bức tượng la hán bị gãy mất ngón tay trỏ, dìu đỡ hắn định ngồi nghỉ dưới bàn thờ.

Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên lên tiếng, hắn nhìn chằm chằm ngón tay gãy của la hán đó, bỗng cười điên cuồng.

“Ha ha ha! Chỉ là một ngón tay, cái thứ mà vừa nãy ta tốn bao công sức vất vả đối phó, vậy mà chỉ là một ngón tay!"

“Nhưng các ngươi cho rằng như vậy, ta sẽ sợ các ngươi chắc? Các

ngươi tưởng ta sợ chắc! Đừng nằm mơ nữa!” Lý Hỏa Vượng bỗng đứng lên, hai chân dậm mạnh xuống đất, lao về phía la hán gãy ngón tay đó.

La hán bằng đất rất to cũng rất nặng, Lý Hỏa Vượng đập vào nó, chắc chắn là trứng chọi đá, cùng với một tiếng vang bức bối, Lý Hỏa Vượng lập tức vỡ đầu chảy máu.

Nhưng lúc này Lý Hỏa Vượng vẫn không màng tất cả, giơ con dao trong tay điên cuồng chém về phía tượng la hán gãy ngón tay đó.

Lúc này, Dịch Đông Lai đứng bên ngoài miếu, hắn ướt sũng người ngẩn ngơ nhìn mọi thứ bên trong.

“Ngươi tránh ra! Để ta giúp ngươi!"

Dương Na giơ khẩu súng, pằng pằng bắn hai phát lên đầu của tượng đất.

Dưới sự cố gắng ngoan cường của hai người, tượng đất cao lớn dần tróc sơn vỡ nứt, hơn nữa bắt đầu nghiêng ngả muốn đổ, thậm chí một số chỗ bị tổn hại có thể nhìn thấy khung bằng trúc đan chống đỡ bên trong.

Cuối cùng, cùng với tiếng rào rào, bức tượng la hán gãy ngón tay lập tức sập đổ, trực tiếp chôn vùi Lý Hỏa Vượng phía dưới.

Nghe thấy tiếng ho sặc sụa của Lý Hỏa Vượng bị vùi trong đống đất vang lên, Dịch Đông Lai cắn chặt răng, giơ chân định đi vào bên trong miếu hoang giúp đỡ.

“Dừng! Đứng im!"

Lý Hỏa Vượng hét lên một tiếng, ngăn hành động của Dịch Đông Lai.

Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lai ở bên ngoài miếu với ánh mắt ba phần sợ hãi bảy phần chấn kinh, giọng cũng run run:

“Chúng ta thì được, nhưng ngươi không được, ngươi đừng vào đây! Tuyệt đối đừng vào đây!"

“Đừng lại đây! Tuyệt đối đừng qua đây!"

Khi nghe thấy Lý Hỏa Vượng hét lời này, Dịch Đông Lai lập tức ngẩn người tại chỗ.

Hắn đứng trong màn mưa như trút nước, nhìn mọi thứ bên trong, lúc này, đầu óc hắn rất hỗn loạn, thực sự rất loạn.

Dương Na nhìn Lý Hỏa Vượng lúc này như điên như dại, trong mắt đầy vẻ đau xót, lập tức quay đầu nhìn sang bác sĩ Dịch bên ngoài cửa nói.

“Bác sĩ Dịch, ngươi đã tỉnh táo rồi, thì mau giúp đi!"

“Hỏa Vương đối diện với nhiều Ti Mệnh Phúc Sinh Thiên như vậy, một mình hắn không chống nổi!"

"Ta... ta..."

Dịch Đông Lại bắt đầu thở loạn nhịp, mà càng lúc càng loạn, hắn cắn răng, mất kiểm soát không ngừng đập trán của mình.

Thậm chí hắn muốn lấy gương ra lần nữa, xem lại khuôn mặt của mình rốt cuộc có trẻ lại không, những gì mình trải qua rốt cuộc là thật hay ảo giác.

Trước đây hắn đã từng không hiểu tại sao bệnh nhân phải làm như vậy, bây giờ cuối cùng hắn đã biết. Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng mặt đầy bụi vỡ đầu chảy máu gào thét chui ra từ trong đống đất bụi, giơ con dao trong tay nhảy lên, đạp về phía tượng đất khác bên trái.

Lực đạo mạnh trực tiếp đạp đổ bức tượng đó, cùng Lý Hỏa Vượng đổ sập trên cột trụ tròn bên cạnh. Cùng với tiếng két két gỗ vỡ nứt, cái trụ đã mục nát một nửa bắt đầu đổ nghiêng uốn cong.

Sau đó lại cùng với một tiếng rắc rắc, cột trụ đó trực tiếp gãy nứt, một mảnh sành vụn đầy rêu xanh từ đỉnh đầu rơi xuống, và càng lúc càng nhiều.

1034 chữ

Chương 1492: Không Phải Như Vậy

“Mau chạy ra đi! Miếu này sắp sập rồi! Còn không chạy ra! Hai ngươi sẽ bị chôn vùi trong đó đấy!"

Thấy miếu hoang bắt đầu rung chuyển, lúc này Dịch Đông Lai không màng đến nhận thức hỗn loạn của mình, vội vàng nhắc nhở hai người.

Nghe thấy lời này, Dương Na lập tức co thắt tim, hai tay tóm cánh tay của Lý Hỏa Vượng định kéo ra ngoài.

Tình hình này, đương nhiên Lý Hỏa Vượng không muốn ở lại, nhưng hắn lại không đi nổi, lúc này chân trái của hắn kẹt trong lồng ngực tượng đất, rút thế nào cũng không rút ra được.

Nhìn mảnh ngói trên đỉnh đầu rơi xuống càng lúc càng nhiều, hơn nữa cả miếu hoang bắt đầu đổ nghiêng, Lý Hỏa Vượng không hề do dự đẩy thật mạnh, trực tiếp đẩy Dương Na ra ngoài cửa.

Liền sau đó, Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng nuốt nghẹn ực ực dính nhớt khiến người ta phải ớn lạnh trên đỉnh đầu mình.

Cơ thể Lý Hỏa Vượng run lên mất kiểm soát, không phải hắn run, mà là lúa trắng cả cơ thể hắn lúc này đang run lên.

Càng lúc càng run dữ dội, lúa trắng của Vũ Sư Cung bắt đầu tự dung hòa, và hóa thành từng vũng máu, từ trên người Lý Hỏa Vượng nhỏ xuống, không có lúa trắng, Tướng Tương Thủ cũng rời khỏi cơ thể của hắn. Bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, Lý Hỏa Vượng không thể tháo chạy ngẩng đầu, sau đó một tòa núi lớn màu đen rỗng tràn đầy cảm giác áp bức lộn ngược chiếm hết toàn bộ trước mắt hắn. Trong ngọn núi rỗng hình như có thứ gì không ngừng gào thét và giãy dụa bên trong, ảnh hưởng thiên đạo tràn ra từ trong đó không ngừng ăn mòn cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Khi ngọn núi đen dựng ngược đó cùng với cảm giác áp bức đàn áp về phía Lý Hỏa Vượng, hắn bỗng nhiên hiểu ra, thứ này không phải là ngọn núi dựng ngược! Đây là một chiếc răng! Có thứ gì muốn ăn thịt mình! Một chiếc răng mà cũng to như vậy, rốt cuộc

Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên to đến mức nào? Nó nắm giữ cái gì! Lý Hỏa Vượng đã hiểu, nhưng hình như hiểu ra hơi muộn màng, khi chiếc răng đó đè xuống, Lý Hỏa Vượng không thể nhúc nhích chỉ có thể trơ mắt nhìn hố sâu phía sau chiếc răng, rơi vào trong màn tối đen. Nhưng lúc này hắn không chết, trong trình trạng nửa mơ nửa tỉnh, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một số thứ, đó là ký ức quá khứ của bản thân hắn, một vài đoạn hồi nhỏ, hay còn gọi là một vài ký ức.

Trong căn nhà của mình, mẹ Tôn Hiểu Cầm của mình đang cười tủm tỉm xách một hộp bánh gato đi về phía mình.

Hắn nhớ việc này, hôm đó là sinh nhật mười tuổi của mình, hôm đó mình đã chơi game cả ngày, trải qua một ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời!

Đúng lúc này, bóng tối từ bên trái bao trùm đến, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hình ảnh lại lóe sáng lên, bơ của bánh gato rơi xuống mặt đất, dải dây dùng để buộc hộp bánh gato treo trên quạt trên đỉnh đầu, móc thi thể có lưỡi kéo dài của Tôn Hiểu Cầm, tất cả mọi thứ dừng lại ở đó.

Không chỉ trước mặt Lý Hỏa Vượng dừng ở đó, cũng như vậy ký trong ký ức của Lý Hỏa Vượng cũng dừng lại, ký ức sau mười tuổi cũng không còn hình bóng của Tôn Hiểu Cầm.

Cơ thể vốn khỏe mạnh bình thường của Lý Hỏa Vượng, trong ký ức sau khi thiếu đi mẹ, với một cách quỷ dị nào đó, khuôn mặt trở nên gày gò vàng vọt, sắc mặt kém, thậm chí còn bị lùn đi một đoạn.

Đó mới chỉ là bắt đầu, mọi thứ tốt đẹp trong ý ức của Lý Hỏa Vượng dần bị thay thế bằng hình ảnh chán nản và tuyệt vọng.

Hắn nhìn thấy cha của mình bắt đầu nghiện rượu, hơn nữa còn treo mình lên, điên cuồng đánh mình, cuối cùng hắn uống chết trên sofa.

Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy trong lòng mình trở nên u ám, tính cách của mình bắt đầu thay đổi, và oán hận mọi thứ mất kiểm soát.

“Không! Không đúng! Không phải như vậy!"

Lý Hỏa Vượng điên cuồng cảm nhân những thay đổi đáng sợ cố hết sức giãy dụa trong bóng tối, hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn rõ ràng cảm thấy cực kỳ không đúng!

Khi Lý Hỏa Vượng trơ mắt nhìn bản thân trong ký ức rút một cái móng tay của Dương Na, hơn nữa còn dùng răng cắn dứt một đầu ngón tay của nàng, bắt đầu cắn ngón tay tiếp theo, hắn cuồng loạn tức giận gào thét.

"Không! Đây không phải ký ức của ta! Đó không phải là ta!"

Trong bóng tối, Lý Hỏa Vượng mở xương sọ của mình, thò tay vào tóm được thứ gì đó rồi rút mạnh ra.

Những ký ức tuyệt vọng bức bối đó biến mất, nhưng ký ức ngày xưa cũng không quay lại, chỗ trống rỗng chỉ có một mảng trắng xóa.

“Ta phải rời khỏi nơi này! Ta nhất định phải rời khỏi nơi này! Ta phải rời khỏi đây! Ta nhất định có thể rời khỏi đây!"

Lý Hỏa Vượng nói chắc như đinh đóng cột, lột hết long khí còn lại không nhiều trên người, bọc lên tay, thò vào trong bóng tối trước mặt, bẻ mạnh một cái, nước mưa cùng với ánh sáng lóe lên từ bên ngoài bắn ngoài. Một cánh tay thô và một cánh tay nõn nà cùng từ bên đó thò vào, tóm áo của Lý Hỏa Vượng, lôi mạnh Lý Hỏa Vượng ra từ trong đống đổ nát.

1054 chữ

Chương 1493: Rất Dễ Bị Thương

Trời vẫn đang mưa, nước mưa băng lạnh không ngừng rơi lên mặt của Lý Hỏa Vượng.

Tuy đau khắp toàn thân, nhưng Lý Hỏa Vượng lại không màng những điều này, hắn lập tức tóm chặt hai tay của Dương Na, ngắm thật kỹ.

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cả ngón trỏ tay phải của Dương Na bị gãy không còn, đồng tử của hắn lập tức co lại.

Thấy Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm ngón tay gãy của mình, Dương Na lắc đầu.

“Không sao, ta không trách ngươi, ta biết lúc đó ngươi không thể kiểm soát bản thân, chúng ta mau rời khỏi đây đi, nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Trời vẫn đổ mưa, Lý Hỏa Vượng kéo chặt tay của Dương Na, nhìn ngón tay gãy đã liền lại của nàng.

Đây không đơn giản chỉ là một đầu ngón tay của Dương Na, nếu ngón tay của Dương Na bị gãy là thật, thì những thứ khác cũng là thật!

Khi nghĩ đến những hình ảnh tuyệt vọng đau khổ đó lại đều biến thành hiện thực, trong mắt của Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ sợ hãi khủng khiếp, Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên đã thay đổi quá khứ của mình, đã thay đổi tất cả mọi việc trong quá khứ của mình! Cuộc đời ngày xưa của mình đã bị viết lại!

“Không, không được! Không được như này! Ta phỉ giết nó! Ta phải nhớ lại trước đây! Ta phải cho mọi thứ trước đây quay trở lại!"

Lý Hỏa Vượng vỡ đầu chảy máu giãy dụa đứng lên, lê theo cơ thể bị thương rời khỏi đống đổ nát trong miếu.

"Tiểu Lý! Ngươi bị thương quá nặng! Mau nằm xuống! Đừng cử động!"

Dịch Đông Lai toàn thân ướt sũng chặn trước mặt Lý Hỏa Vượng, lớn tiếng khuyên hắn.

“Ngươi tránh ra! Ngươi vốn không biết rốt cuộc ta đã trải qua những gì!"

Lý Hỏa Vượng trán nổi gân xanh lớn tiếng hét, định đưa tay đẩy hắn ra.

Nhưng lúc này Dịch Đông Lai lại nhanh hơn một bước, bỗng đẩy

Lý Hỏa Vượng ngã vào trong lòng Dương Na phía sau.

“Không! Ta biết!"

Không biết có phải là vì ngấm nước mưa không, lúc này đôi mắt Dịch Đông Lại đầy tia máu.

"Trước đây ta là bác sĩ chữa chính của ngươi! Ngươi đã trải qua những gì, ta đều biết hết! Kể cả bây giờ ngươi đang nghĩ gì! Ta cũng hiểu hết!"

“Đừng quên ta là bác sĩ! Ta còn biết nhiều hơn ngươi rất nhiều! Cứ ngoan ngoan ở lại đây! Chỗ này giao cho ta!” Dịch Đông Lai nói xong, đội mưa quay người đi đến trước đống đổ nát miếu thờ, sau đó hắn cúi người nhặt một miếng ngói vỡ dưới đất lên, không đợi Lý Hỏa Vượng phản ứng lại, trực tiếp nhấc chân đi về phía đống đổ nát miếu thờ.

Bên trong miếu thờ đổ sập vừa nãy chỗ nào cũng hỗn loạn, các loại gạch vỡ ngói vỡ và các loại gỗ gãy nứt bừa bãi chất đống lên nhau, đi vào trong đó vô cùng dễ bị thương.

Nhưng Dịch Đông Lai không hề quan tâm, hắn đưa tay đẩy mạnh đống đổ nát, đẩy hết tất cả chỗ gạch ngói vỡ sang một bên, lộ ra gạch xanh mấp mô phía dưới, dọn ra một chỗ trống.

Bởi vì làm việc này, cánh tay của Dịch Đông Lai cũng bị gạch vỡ rạch bị thương, nhưng hắn không hề để ý chút nào, giơ ngói vỡ trong tay bắt đầu dùng lực mài thật mạnh gạch đá lồi lõm không bằng phẳng.

Cùng với góc cạnh mảnh ngói vụn mài xuống gạch đá dưới đất phát ra tiếng ma sát nhức tai, các đường thẳng ghép lại với nhau, một số thứ được hắn vẽ ra.

Cùng với Dương Na dìu đỡ, Lý Hỏa Vượng chồng chất vết thương đến bên cạnh Lý Hỏa Vượng, đúng lúc này, một đường tia chớp lóe lên trong không trung, trong tích tắc trời đất sáng như ban ngày. Mượn ánh hào qung màu trắng bạc lóe lên trong tích tắc chiếu sáng, cuối cùng Lý Hỏa Vượng đã nhìn rõ rất cuộc Dịch Đông Lai đang vẽ gì, đó là một hình người cực kỳ cẩu thả, nhưng Lý Hỏa

Vượng vẫn nhìn ra điều cực kỳ đặc biệt trong đó, nhìn ra được Dịch Đông Lai đang vẽ ai.

Đó là một người phụ nữ gày gò bên trái cơ thể đều là hình xăm, khi nhìn thấy cái lưỡi xẻ ba của người phụ nữ này và khuyên mỗi của nàng, Lý Hỏa Vượng hiểu, rốt cuộc Dịch Đông Lai đang vẽ ai.

Hình chiếu của Ba Hủy, Ba Nam Húc.

Chỉ là lúc này hình dạng Ba Nam Húc trông vô cùng quái dị, cũng không biết có phải vì Dịch Đông Lai không có tài vẽ tranh hay không, lúc này, cơ thể nàng vô cùng dài hẹp, có cảm giác méo mó không nghi ngờ gì.

Ba Nam Húc mà Dịch Đông Lai vẽ dường như chui ra từ bên trong thứ méo mó mơ hồ nào đó, cái miệng há cực lớn như miệng rắn, muốn nuốt chửng tất cả đống đổ nát gạch ngói bên cạnh.

Đây chỉ mới là bắt đầu, cùng với Dịch Đông Lai không ngừng vẽ vẽ gạch gạch, các Ti Mệnh khác cùng Triệu Sương Điểm rời đi trước đây đều được vẽ trên nền đất trống bằng cách quỷ dị nào đó.

Tuy bọn họ trông có vẻ cũng cực kỳ qua loa, nhưng chỉ vỏn vẹn mấy nét lại trông sống động như thật.

“Ngươi đang làm gì thế hả?"

Lý Hỏa Vượng đứng trong mưa lớn hắng giọng lớn tiếng hỏi.

Dịch Đông Lai không dừng lại, vừa điên cuồng vẽ vừa trả lời:

“Trước đây bọn họ không đến được là vì họ không tìm được đường! Họ cần người trung gian! Lý Hỏa Vượng, rốt cuộc ngươi có hiểu không! Thanh Vượng Lai nói đúng! Họ đều là hình chiếu! Nếu đã là hình chiếu, thì phải có thứ để làm màn chiếu bóng!"

1135 chữ

Chương 1494: Cảm Thấy Được Tam Thanh

Nói đến đây, trong mắt của Dịch Đông Lai lóe lên vẻ nghi ngờ, nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt thời trẻ của mình trong vũng nước bên cạnh, cuối cùng chút nghi ngờ trong lòng hoàn toàn biến mất, hắn nắm chặt mảnh ngói càng vẽ mạnh hơn.

“Không sao! Không thua được đâu! Cuối cùng ta đã hiểu tất cả! Ta chính là hình chiếu của Đại Na! Điều này không sai! Nhưng có một điểm khác là, nó bị điên rồi! Còn ta không điên!"

Nhận thức hoàn toàn mới của Dịch Đông Lai không khiến Lý Hỏa Vượng chấn kinh, nhưng hình vẽ mà Dịch Đông Lai mới vẽ ra lại khiến hắn chấn hãi, đó là một thanh niên có cơ thể phồng to, dường như bên dưới nhét đầy thứ dày cộm lên.

Một người khác nhìn rất lạ, nhưng nụ cười trên mặt hắn quen thuộc như vậy, đến mức Lý Hỏa Vượng vừa nhìn là có thể nhận ra người này là ai, hình chiếu của Tam Thanh, Thanh Vượng Lai!

Tam Thanh chưa bỏ đi, hắn chỉ đang trốn ở gần đây!

Nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ ghê tởm của hắn, cơn lửa giận trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức bốc lên, tất cả các việc bỉ ổi vô liêm sỉ mà hắn từng làm đều hiện lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng không hề do dự nhặt một viên gạch vỡ dưới đất lên đập thật mạnh lên cái đầu được vẽ nguệch ngoạc của Thanh Vượng Lai, đá đập vào đá phát ra tiếng chói tai.

Lúc này Lý Hỏa Vượng đứng rất gần với bức vẽ của Dịch Đông Lai, vì vậy hắn phát hiện có điểm gì đó không đúng, Thanh Vượng Lai quá gần Triệu Sương Điểm, thực sự quá gần, gần đến mức thậm chí cơ thể của hai người có một phần đè lên nhau.

“Ngươi muốn làm gì! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Đã là lúc nào rồi! Sao ngươi dám!"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng toát mồ hôi lạnh cũng không quan tâm nhiều nữa, đẩy Dương Na ra, trực tiếp nhảy cao lên, hung hăng chui vào trong bức vẽ của Dịch Đông Lai.

Thụp một tiếng, Lý Hỏa Vượng lập tức cảm thấy toàn thân mình được bao bọc trng chất lỏng lạnh như băng, hắn đã vào trong!

Thậm chí Lý Hỏa Vượng cũng kịp nhìn rõ nơi này là nơi nào, lập tức mở miệng hét lớn: “Triệu Sương Điểm! Cẩn thận! Thanh Vượng Lai đáng ăn trộm thiên đạo của ngươi!"

Khi chất lỏng lạnh như băng tràn vào miệng của Lý Hỏa Vượng, khi cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình bắt đầu kích hoạt, cuối cùng hắn hiểu, mình đang ngâm trong chất lỏng gì, đó là màu đen bảy sắc tối tăm trước đó. Chỉ có Đại Tề bị đồng hóa trước đây mới toàn là chất lỏng này, còn mình đã đến Phúc Sinh Thiên. Đột nhiên Lý Hỏa Vượng đổ mồ hôi lạnh, trong đó ẩn giấu hiện thực đáng sợ khiến người ta sợ hãi. Không biết là vì nguyên nhân gì, lúc này Phúc Sinh Thiên đã rất gần rất gần Bạch Ngọc Kinh, nếu giao đấu trực diện, thì chẳng khác gì với Thanh Vượng Lai và Triệu Sương Điểm trong bức vẽ!

Lý Hỏa Vượng ở trong Phúc Sinh Thiên, ý thức bắt đầu méo mó, tất cả cảm nhận của hắn bắt đầu lẫn lộn với nhau, hắn không nhìn thấy nhưng hắn lại cảm nhận được Tam Thanh, và Ti Mệnh đang bị ăn trộm bên cạnh Tam Thanh! Đó là Triệu Sương Điểm!

Cơ thể hai người bắt đầu trùng lên nhau, và biến thành trong ngươi có ta, trong ta có người. Lý Hỏa Vượng không biết Tam Thanh muốn làm gì, hắn cũng không hiểu, nhưng bất kể Tam Thanh muốn làm gì, Lý Hỏa Vượng tuyệt đối sẽ không để hắn thành công!

Hắn không hề do vung hai tay xông về hướng Tam Thanh.

Khi cảm giác có sợi tóc lướt qua xuất hiện trên người mình, Lý Hỏa Vượng không hề do dự giơ Tích Cốt Kiếm trong tay chém ngang về trước mặt.

Nhưng lần này khác lần trước, trước đây Lý Hỏa Vượng chỉ có thể cảm thấy không thể động đến được, nhưng bây giờ khi hắn cảm nhận được sự tồn tại của Tam Thanh, hắn cũng có thể làm Tam Thanh bị thương!

“Thanh Vượng Lai! Chết đi cho ta!"

Cùng với âm thanh cực kỳ nhức tai, dừng đường nét trùng lên cơ thể của Triệu Sương Điểm, sợi dây bí mật nhân quả bị Lý Hỏa

Vượng chém đứt, hòa tan trong nước đen tối tăm bẩy sắc đó. Thấy Lý Hỏa Vượng đang phá hỏng chuyện tốt của mình, cơ thể Tam Thanh bắt đầu lúc sáng lúc tối.

Cơ thể hắn méo mó, một sợi dây nhân quả bí mật dần thành hình trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, và dần dần biến thành một sợi trong số dây bí mật trên người hắn.

Khi sợi dây nhân quả bí mật được kéo căng, một vài hình ảnh lẻ tẻ xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Đó là Ưu trưởng lão của Ảo Cảnh giáo từng giúp đỡ mình đang trò chuyện với năm vị trưởng lão khác của Ảo Cảnh giáo dưới tượng thần cổ thần ở trong đền Thập Tự u tối.Ta đã khiến tên nhóc Lý Hỏa Vượng đó nợ ta một ân tình, hôm nay chỉ cần đợi thời cơ, lợi dụng người này lấp chuyện diệt trấn năm đó.

“Ta mua được thông tin từ Nguyệt Lượng Môn, hắn vẫn luôn cho rằng chuyện đó là do Tọa Vong Đạo làm, rũ bỏ sạch sẽ, chúng ta có thể lợi dùng điều này khiến hắn sử dụng đại điển thốn trích “Không ổn, kẻ này không phải là tâm tố bình thường, đại điển thốn trích không đủ, chuyện này buộc phải tính kế lâu dài, không thể xem thường hắn, phải khiến hắn biến thành cổ thần, mới có thể hoàn thành giao dịch giữa ta và Ba Hủy"

Khi đoạn ký ức bỗng xuất hiện bỗng chốc nổ tung trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn nghĩ đến thị trấn chết không còn một người nào đó, nhớ đến Khương Tử Anh tìm mình báo thù lúc trước.

“Tất cả mọi việc đều là thật? Mấy vạn người thị trấn đó đều do mình giết?"

Lý Hỏa Vượng còn chưa kịp tiêu hóa vấn đề này, sau đó một vấn đề tiếp theo lại nhảy ra trong đầu hắn.

1079 chữ

Chương 1495: Không Hề Do Dự

“Ba Hủy và Ảo Cảnh Giáo có giao dịch? Muốn cho mình trở thành

một cổ thần? Chẳng lẽ ngay từ đầu nàng vẫn luôn giả bộ? Thực tế nàng đang âm thầm bày mưu tính kế với mình?"

Khoảnh khắc những chuyện này nổ tung trong đầu Lý Hỏa Vượng, cơ thể hắn nứt ra từng tấc, cảm giác đau đớn dữ dội bao bọc khắp toàn thân hắn.

Không chỉ là đau đớn về thể xác, nỗi đâu tinh thần không biết từ đâu nổi lên không ngừng cuốn lấy linh hồn của Lý Hỏa Vượng như thủy triều.

Kiểu đau đớn cực kỳ dữ dội, đau đến da thịt toàn thân Lý Hỏa Vượng cũng phải run lên, Lý Hỏa Vượng tỉnh táo trở lại liền lắc mạnh đầu.

Hắn cúi đầu nói với cơn đau dữ dội toàn thân:

“Mẹ kiếp, ngươi vội cái gì! Ta không phải là Tam Thanh! Sẽ phân rõ chính phụ! Đợi khi về ta sẽ tính sổ với ngươi!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu, cảm nhận Tam Thanh trước mặt lần nữa, xé gan xé phổi tức giận hét lớn:

“Ngươi cho rằng dựa vào thứ này thì có thể quấy nhiều tâm trí ta sao? Ngươi cho rằng ngươi nói gì ta cũng sẽ tin sao?"

“Từ lúc biết ngươi và Đầu Tử liên thủ! Tất cả những gì ngươi thể hiện ra, một chữ ta cũng không tin! Có lẽ đó là sự thật, nhưng chẳng lẽ sự thực thì không thể lừa người sao? Đầu Tử giỏi nhất là việc này! Ngươi đừng hòng lừa ta!"

Lý Hỏa Vượng trong mắt tràn đầy sát ý gào thét, một tay tóm những sợi dây nhân quả bí mật, giơ con dao nhuốm máu trong tay mang theo cơn giận và sát ý với Tam Thanh trong lòng, đâm thật mạnh vào trong cơ thể hắn, trực tiếp đâm xuyên hắn.

“Nhát đao này là thay cho Tuế Tuế!"

Cùng với con dao được rút mạnh ra, càng nhiều bí mật hơn từ trong cơ thể Tam Thanh phun ra, hòa tan trong nước biển xung quanh.

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức lực toàn thân lại giơ con dao nhuốm máu đó đâm mạnh vào trong cơ thể Tam Thanh.

“Nhát đao này là thay cho Gia Cát Uyên!"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng rút con dao ra lần nữa, định đâm nhát thứ ba, hắn phát hiện một số thứ trong cơ thể Tam Thanh, một số thứ không chịu kiểm soát nhiễm ra xung quanh.

Những thứ khác, Lý Hỏa Vượng đều không biết, nhưng một chữ Vượng trong đó lại vô cùng quen thuộc, đó là thứ mà Tam Thanh lén ăn trộm từ trên người mình.

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra xuyên qua chuỗi bí mật nhân quả chi chít đó, tóm về phía chữ Vượng đó. Nhưng khi thấy Lý Hỏa Vượng sắp chạm được vào chữ Vượng đó, Tam Thanh trực tiếp giật một đống bí mật lớn đang nhúc nhích từ trên người mình, không hề do dự nhét vào trong cơ thể Lý Tai.

Đúng lúc bí mật ngoe nguẩy đó tiến vào cơ thể Lý Hỏa Vượng, một bí mật đại diện cho một nhận thức, mà nhận thức có thể thay đổi góc độ nhìn nhận sự vật, khi hắn tiếp nhận nhận thức trong bí mật này, mọi thứ xung quanh liền trở nên khác hoàn toàn.

“Rào” một cái, chất lỏng tối tăm xung quanh bỗng rở nên trong suốt, trong tích tắc cảm nhận của Lý Hỏa Vượng có thể nhìn thấu tất cả, một số thứ vì nhận thức của Lý Hỏa Vượng mà không thể thể hiện ra trước đây, cuối cùng cũng hiện ra.

Nhưng điều quan trọng hơn là, thứ này không phải là ngoại quan, nó trùng lên nhau! Nó chỉ là hình chiếu thôi! Khi hoàn toàn hấp thụ bí mật của Tam Thanh, cuối cùng Lý Hỏa Vượng nhìn thấy những thứ bên ngoài, những thứ đó cùng lúc thể hiện ra trước mặt và trong lòng hắn bằng hình ảnh không thể lý giải và văn tự ghi chép.

"Khuôn mặt của nó phụ thuộc vào cầu vồng, phù sa nguyên thủy từ nguồn mênh mông, ngập sâu trong bọt bong bóng. Gấp ở dưới trời, nó có đôi cánh nửa hình tròn, phủ tam thanh, khi nhìn nó, cảm giác kỳ lạ, như những ngôi sao, trong suốt, đều là dối trá"

Bí mật lớn của Tam Thanh chính là con voi lớn mà Triệu Sương Điểm nói, cũng là Phúc Sinh Thiên trong nhận thức của mình!

Nó vẫn luôn tồn tại, chỉ là trước đó nhận thức của mình không đủ, cho nên không nhìn thấy!

Lý Hỏa Vượng muốn làm việc gì đó, nhưng lúc này hắn lại không làm được, ở trước mặt thứ này, ngay cả di chuyển cũng không di chuyển được, thậm chí tư duy cũng bắt đầu dần trở nên càng lúc càng chậm. Phúc Sinh Thiên vô cùng lớn, cơ thể không thể tưởng tượng đó hoàn toàn bao phủ cả trời và đất.

Nó đang di chuyển, đang ép về bên phía Bạch Ngọc Kinh với tốc độ trông thì rất chậm nhưng lại vô cùng nhanh. Nó di chuyển, bên cạnh vẫn luôn không ngừng bóc tách vật chất nào đó, giống như vảy da đầu vô dụng.

Lý Hỏa Vượng nhìn thấy một cái vảy da đầu trong đó rất lớn, nó mọc răng nhọn màu đen đầy miệng, giống như từng ngọn núi rỗng màu đen dựng ngược.

Ti Mệnh đã từng ăn thịt mình, đã từng thay đổi quá khứ của mình lại chỉ là một cái vảy vụn rơi xuống từ trên người Phúc Sinh Thiên.

Sau khi hiểu được hiện thực tàn khốc này, trong lòng Lý Hỏa Vượng dâng lên nỗi tuyệt vọng, đối diện với sự tồn tại cường mạnh như vậy, rốt cuộc tất cả mọi việc mấy Ti Mệnh bên mình làm có ý nghĩa gì?

Trong đầu Lý Hỏa Vượng nổi lên lời nói mà Thanh Vượng Lai nói với mình lúc trước và thái độ của hắn lúc đó, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao trước đây Lý Hỏa Vượng lại nghĩ như vậy, mấy người mình đối diện với Phúc Sinh Thiên vốn không có phần thắng.

1014 chữ

Chương 1496: Rốt Cuộc Ta Phải Làm Thế Nào?

“Làm thế nào đây?"

Nhìn mọi thứ trước mặt, suy nghĩ này xuất hiện trong cái não trì trệ của Lý Hỏa Vượng.

“Rốt cuộc ta phải làm thế nào?"

Nỗi tuyệt vọng cùng cực chuyển sang cảm xúc tự hủy hoại bản thân bắt đầu hiện nổi lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, vẻ mặt của hắn dần trở nên méo mó.

Cảm giác này từ cưỡng chế máu thịt cơ thể, cho dù Lý Hỏa Vượng là tâm tố, cũng hoàn toàn không thể kiểm soát.

Nhưng rất nhanh, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Vô Sanh Lão Mẫu ở trước mặt mình, ánh mắt đè lên nhau chằng chịt lộ ra cảm xúc khó hiểu.

Rất hiển nhiên nàng không chịu ảnh hưởng của bí mật Tam Thanh, không nhìn thấy Phúc Sinh Thiên phía sau nàng, cho nên nàng có thể cử động.

Vô Sanh Lão Mẫu hành động, nàng méo mó dáng người, vung mười mấy ống tay áo phủ đầy lông vũ trắng xuyên qua đầu Lý Tại.

Khi ống tay áo được kéo ra, ý muốn chết không ngừng ngưng tụ trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng được rút hết đi, cuối cùng tư tưởng của Lý Hỏa Vượng tỉnh táo hơn ít nhiều.

Tuy ý chí đã hồi phục, nhưng cơ thể vẫn không thể nhúc nhích, hắn muốn cử động, nhưng những thứ làn tràn ra từ trên người Phúc Sinh Thiên trước mặt khiến Lý Hỏa Vượng không thể nhúc nhích.

“Không được! Ta phải hành động, ta không thể ngồi yên đợi chết!"

Lý Hỏa Vượng dùng hết sức lực toàn thân, hung há má miệng, cắn thật mạnh.

Cùng với đầu lưỡi bị cắn đến máu thịt lẫn lộn, cuối cùng nỗi đau kịch liệt khiến cơ thể hắm hồi phục kiểm soát tạm thời.

Lý Hỏa Vượng hiểu rõ, cục diện hiện nay, muốn quay người bỏ chạy là việc không thể nào, mình phải giải quyết từ gốc.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lập tức nhét tay vào trong cơ thể mình, tóm được bí mật của Tam Thanh, một tay nhét vào đầu mình, giật toàn bộ ký ức trước đó và cả một đống tương não ra.

Nhưng khi hai thứ này được bưng trong hai tay Lý Hỏa Vượng, chất lỏng trong suốt xung quanh lập tức nhanh rút về, trở lại màu đen bảy sắc ảm đạm đó.

Việc đầu tiên Lý Hỏa Vượng làm sau khi tự do trở lại chính là đi tìm Thanh Vượng Lai, nhưng hắn lại biến mất lần nữa.

Bây giờ Lý Hỏa Vượng đã nhìn ra, tên này đang âm mưu một số chuyện! Tất cả đều có kế hoạch sẵn! Hắn đang lợi dụng nguy cơ Phúc Sinh Thiên, để đạt được mục đích của mình.

Khi vừa nghĩ đến Phúc Sinh Thiên, trong mắt Lý Hỏa Vượng mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc, nhìn vào chỗ sâu chất lỏng đen xì xung quanh, một phần ký ức trước đó và cả não bị Lý Hỏa Vượng tóm trong tay, hắn không biết rốt cuộc mình sợ cái gì.

Nhưng mặc dù vậy, cơ thể run rẩy lại không ngừng thôi thúc hắn màu chóng rời khỏi nơi này, các giác này cực kỳ mạnh mẽ.

Chất lỏng xung quanh thỉnh thoảng phát ra gợn sóng, ra ý với Lý Hỏa Vượng, các Ti Mệnh khác đang giao đấu với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, hơn nữa càng lúc càng kịch liệt, vốn không ý thức được rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bây giờ phải rời khỏi nơi này, rồi lại suy nghĩ rốt cuộc Tam Thanh muốn làm gì.

“Đi! Mau đi thôi! Đừng lo cho bọn họ! Mau đi thôi!"

Giọng của Lý Hỏa Vượng vang vọng trong chất lỏng, hắn xua vung hai tay, liều mạng bơi về phía lỗ khuyết của Bạch Ngọc Kinh.

Lúc này trên tay cầm hai thứ này, vô cùng bất tiện, Lý Hỏa Vượng muốn ném đi, nhưng dừng một lúc, lại nhét vào trong lòng mình.

Khi bơi đến chỗ hổng khuyết, Lý Hỏa Vượng nhìn hố sâu to hơn trước đây không ít, cũng phải lo lắng, lỗ khuyết lớn như vậy, chút long khí trên người mình vốn không đủ để làm nó khép lại, phải bảo bên dưới đưa đến nhiều long khí hơn.

Đột nhiên Lý Hỏa Vượng nghĩ đến điều gì, hắn lập tức khom người nhặt một chiếc gương vỡ nứt, cuồng loạn tức giận hét lớn với bản thân vô cùng mệt mỏi.

“Mau lên! Lý Hỏa Vượng! Bạch Ngọc Kinh cần long khí, càng nhiều càng tốt! Nếu không khép lại, cả bầu trời cũng sẽ lộ hết!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, mấy tiếng rồng gầm dài từ bên dưới truyền đến.

Khi hắn cúi đầu nhìn, thì thấy Cao Trí Kiên dẫn theo bốn long mạch bọc hai con rồng vàng của Thiên Trần Quốc, nổi lên bên trên.

“Lý sư huynh, ngươi ở đâu! Long khí đến rồi!"

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hỏa Vượng thở nhẹ nhõm một hơi, bây giờ mình là Lý Tai, cũng may có thể gọi được cứu viện thông qua liên lạc với Lý Hỏa Vượng của tương lai.

Lý Hỏa Vượng đưa tay tóm qua, một tay tóm chặt hai long mạch, nhét vào bên rìa lỗ hổng bắt đầu vá lại.

Bây giờ long mạch là kim khâu, long mạch không ngừng tràn ra trên người long mạch chính là sợi chỉ.

Nhưng chưa may được bao lâu, Lý Hỏa Vượng bị ép dừng lại, bởi vì các Ti Mệnh khác đều đang giao đấu bên trong.

Nếu không đợi họ quay về mà đã vá lại lỗ hổng, thì Bạch Ngọc Kinh xong hoàn toàn! Không không khép lại thì không được, lỗ hổng còn đang to lên!

Lý Hỏa Vượng cắn răng, nắm chặt long mạch trong tay, định xông vào trong nước đen đó, giúp những người khác thoát khỏi khó khăn.

1053 chữ

Chương 1497: Hai Lý Vượng Hỏa

Nhưng hắn biết, chỉ dựa vào một mình mình thì không được, như vậy chỉ khiến mình cũng rơi vào đầm lầy, Lý Hỏa Vượng giằng co khó xử, dường như tay trái của mình nặng ngàn cân.

Nhưng nhìn nước đen không sôi sục đó, Lý Hỏa Vượng cắn răng, lại giơ mảnh gương vỡ trong tay.

Hắn nói với bản thân đôi mắt đỏ bừng trong gương: "Bên này cần trợ thủ, Bạch Ngọc Kinh cần trợ thủ! Gọi hết tất cả người có thể gọi đến đây!" Gương đã vỡ, phía dưới Bạch Ngọc Kinh lóe lên màu đỏ, hơn nữa màu đỏ này còn đang không ngừng lan rộng lên trên, tiếng gào thét quen thuộc vang lên từ xa đến gần.

Đó là Tướng Tương Thủ, hai người. Sau khi phân biệt kỹ, Lý Hỏa Vượng lập tức phát hiện, trong Tướng Tương Thủ này có thứ gì đó, bọn họ không tự lên được, bọn họ được đưa lên.

Bạch Linh Miểu hai cơ thể đều nửa hóa rồng, ngồi khoanh hai chân trên khổng minh sen trắng, ôm mười hai ngọc liên công đức đó, dẫn theo sáu sử giả lừa trắng, bay về phía mình.

Lý Hỏa Vượng một tay cầm long mạch lao xuống, đập mạnh với một Tướng Tương Thủ, trong tích tắc, nỗi sợ trong lòng Lý Hỏa Vượng lập tức bị đập đến mất tích, trong mắt bao trùm bởi sát khí.

Đúng lúc hắn đưa tay tóm về phía Tướng Tương Thủ khác, trong hố sâu bầu trời đầy nước đen bỗng có một vật trạng thái sương mù chui ra, đó chính là Vô Sanh Lão Mẫu!

Cả cơ thể nàng đảo ngược, lao về phía Bạch Linh Miểu trên đèn khổng minh và sáu lừa trắng bên cạnh nàng với tốc độ nhanh nhất.

Dường như chịu ảnh nào nào đó, bất luận là ấn sẽn trắng giữa đôi lông mày Bạch Linh Miếu hay là lừa trắng, đều trở nên cực kỳ nhức mắt.

Sáu lừa trắng ngồi khoanh chân trên đèn khổng minh vui mừng, vây quanh Bạch Linh Miếu đồng thanh lên tiếng niệm đọc.

“Trời đất tối tăm, nhật nguyệt không có ánh sáng, hồng dương kiếp tận, bạch dương hưng thịnh! Đại kiếp đang đến! Bạch Liên niết bàn!"

Sáu lừa trắng bên cạnh Bạch Linh Miểu, lần lượt là hai vị lạt ma, hai tín đồ Bạch Liên Giáo, và hai tà tông.

Khi nhìn thấy Bạch Linh Miểu bê mười hai đóa hoa sen chung gốc ngồi trên đèn Khổng Minh với sáu lừa trắng vây quanh, Lý Hỏa Vượng phát hiện cảnh này vô cùng quen mắt.

Đồng tử của hắn khẽ co lại, hắn đột nhiên nhớ ra, mình đã từng thấy cảnh này trên bức tường của từ đường thôn Ngưu Tâm.

Hắn không biết việc này có nghĩa là gì, nhưng theo bản năng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy chắc chắn không phải việc tốt gì!

Thấy Vô Sanh Lão Mẫu sắp chạm đến Bạch Linh Miếu nửa rồng nửa người, Lý Hỏa Vượng lệch khớp trực trườn đến tiếp chặn giữa hai bên, giơ con dao trong tay.

“Đừng hòng động vào nàng!"

Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy bóng hình của Vô Sanh Lão Mẫu trước mặt dần dần hư ảo, một bóng người từ trong lọc ra, đó là Dương Na với vẻ mặt cấp thiết lao về phía mình.

Nhìn thấy nốt ruồi quen thuộc trên mặt đối phương, Lý Hỏa Vượng cực kỳ khó xử, cũng không làm sao giơ nổi con dao trong tay.

Dương Na của hiện thực, Bạch Linh Miểu của Đại Lương, lần lượt tồn tại ở thế giới khác nhau, nhưng cùng là người mà mình quan tâm nhất, khi hai người cùng xuất hiện trong đầu Lý Hỏa Vượng, hắn cũng không duy trì được nữa.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng bắt đầu rạn nứt, máu nội tạng bắn khắp nơi, phía trước và sau cơ thể của hắn dần dần phân thành hai Lý Hỏa Vượng.

Một cánh tay phải trắng nõn gãy một ngón tay thò đến, dễ dàng xuyên qua cơ thể xé rách của Lý Hỏa Vượng, nhẹ nhàng điểm lên giữa đôi lông mày của Bạch Linh Miểu.

Khi hai bên chạm nhau, bốn đôi mắt của Lý Hỏa Vượng nhìn thấy cơ thể của Bạch Linh Miếu và Dương Na lập tức hư ảo, dường như bọn họ chỉ là hình chiếu vậy.

Cùng với cứ thể của hai người hóa hư ảo, một số thứ ẩn giấu trong cơ thể bọn họ bắt đầu trùng lên nhau, bản thể của hình chiếu bắt đầu mau chóng nổi lên, đó chính là Vô Sanh Lão Mẫu, Vô Sanh Lão Mẫu thực sự.

“Ta nói không sai chứ? Đây mới là sự tồn tại chân thực, chúng ta đều là hình chiếu, bất luận bên nào, đều là hình chiếu dưới ánh mặt trời ở góc độ khác thôi"

Giọng nói quen tai vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng, nhưng rồi nhanh chóng biến mất.

Một vài thứ lấp lánh xuyên qua cánh cửa, dần hội tụ trên người lừa trắng, rất nhanh sáu lừa trắng ngồi khoanh chân dần dần bị che lấp cơ thể, cuối cùng hình thành sáu tràng hạt, tạo thành hình quạt lơ lửng phía sau Vô Sanh Lão Mẫu.

Trong tích tắc, ánh sáng trắng dịu nhẹ dần tiêu tan, dần thổi bay hỗn độn của Bạch Ngọc Kinh, thiên đạo từ bi và cái chét không ngừng dung hợp, ảnh hưởng xung quanh.

Đúng lúc chỉ gần ngay trong gang tấc, Lý Hỏa Vượng nghe thấy một số tiếng nói, ba giọng nói đè lên nhau.

“Hỏa Vượng! Ra tay!"

Khi nghe thấy ba giọng nói đè lên nhau, Lý Hỏa Vượng phân lìa cũng lại trùng lên nhau, hắn mơ hồ khó hiểu nhìn Vô Sanh Lão Mẫu trước mặt, nhất thời không biết phải đối diện với nàng với thân phận gì.

“Ngươi có biết tam thân là gì không? Pháp thân, báo thân, hóa thân, là tam thân, mà ta chính là tam thân cựu chi thượng"

Giọng của Thanh Vượng Lai lại vang lên.

997 chữ

Chương 1498: Súng

“Phiền chết đi được!"

Lý Hỏa Vượng nổi giận, sát khí trên người hắn bỗng phát tán xung quanh, hắn xông lên trước phía trước, căng thẳng nhìn Vô Sanh Lão Mẫu trước mặt.

“Bây giờ rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi là Dương Na, hay là Bạch Linh Miểu? Hay là cái gì khác? Nếu ngươi là chân thực, thì ta ở thế giới chân thực là ai?"

Khi Lý Hỏa Vượng bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, cơ thể trùng lặp đó của hắn lại trở nên không ổn định.

Hình ảnh của hai thế giới không ngừng xuất hiện xung quanh Lý Hỏa Vượng, thậm chí có lúc còn cùng xuất hiện.

Vô Sanh Lão Mẫu khẽ lắc đầu, điều khiển hắn ngẩng đầu.

Lý Hỏa Vượng cũng ngẩng đầu cùng nàng, phát hiện lỗ thủng trên bầu trời trở nên to hơn, và trong nước đen còn nhuốm máu của Ti Mệnh.

Vô Sanh Lão Mẫu đưa ra ống tay áo phủ đầy lông vũ trắng, bọc lấy Tướng Tương Thủ gào thét ở một bên, đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng nhìn Tướng Tương Thủ đang gào thét đó, hít sâu một hơi nhân lấy, kéo mở lồng ngực của mình, đập Tướng Tương Thủ lên trái tím đang không ngừng đập của mình.

“Ta mặc kệ ngươi là ai, đợi lần này kết thúc, đa Bạch Linh Miểu quay về! Nếu không, ta chưa xong với ngươi đâu!"

“Thịch thịch thịch!"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giống như đánh trống vang lên bên tai, sát khí ngút trời bao bọc toàn cơ thể Lý Hỏa Vượng như thực chất.

“Giết!"

Lý Hỏa Vượng bỗng vung Tích Cốt Kiếm trong tay, xông ra khỏi đống đổ nát, đến trong rừng cay bên trái.

Trong màn mưa lớn, tiếng súng tiếng chém giết không ngừng vang lên trong rừng cây, các loại thi thể ngổn ngang dưới đất, máu và nước mưa trộn lẫn với nhau.

Sau khi thấy Ba Nam Húc dùng súng kế lên cổ của một kẻ địch, trực tiếp đánh nát, Lý Hỏa Vượng với một con mắt đầy tia máu nổi gân xanh lập tức không hề do dự xông đến.

Một tay trực tiếp chém đầu của một người xuống, Lý Hỏa Vượng lại nhảy cao lên, trực tiếp há to miệng giật nửa khuôn mặt của người khác xuống.

Người bên trái vừa giơ súng nhằm chuẩn, một bóng hình xinh đẹp vụt đến, Dương Na để xõa tóc trực tiếp giơ dao chém cả ngón tay và súng.

Lý Hỏa Vượng một tay cầm dao xông vào chiến trường, không ngừng gào thét chém giết, đối diện với Lý Hỏa Vượng hoàn toàn điên cuồng, những người mặc áo đen này vốn không phải là đối thủ của hắn.

Nhất thời dễ hơn ăn kẹo, thi thể dưới đất không chừng chất đống, cho dù được nước mưa gột rửa, trong không khí vẫn tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, khi hắn ngẩng đầu thì thấy, mấy ngọn núi lớn màu đen lộn ngược đè về phía mình.

Nhìn thấy nó sắp nuốt chửng Lý Hỏa Vượng vào trong bụng, cả cơ thể rung lên dữ dội, những ngọn núi màu đen lộn ngược đó không ngừng đung đưa như cảnh hư ảo trên thành phố biển, cuối cùng nhanh chóng biến mất trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Dùng mu bàn tay lau máu trên mặt mình, Lý Hỏa Vượng hét lớn về bên trái:

“Triệu Sương Điểm! Đừng ra tay nữa! Dẫn những người khác rút về Bạch Ngọc Kinh! Mau lên!"

“Đừng sợ, chúng ta chưa chắc đã thua"

Cho dù cục diện hiện tại, Triệu Sương Điểm vãn vô cùng bình tĩnh lên đạn cho mình.

Lý Hỏa Vượng muốn giải thích điều gì, nhưng vừa há miệng lại chẳng biết nên nói gì, hắn trở nên rốt ruột, lúc này, hắn đã quên rốt cuộc mình đang sợ cái gì.

Triệu Lôi thiếu một cái tai lướt qua trước mặt hắn, hắn thở hổn hển, tay xách một cánh tay gãy, hắn cầm tay gãy lên, đặt vào trong miệng hung hãn cắn một miếng, rồi lại xông lên.

Ngũ Kỳ ở phía không xa tóm ống tiêm trong tay, cắm mạnh vào trong cơ thể của người khác, chất lỏng được truyền vào, lưỡi của người đó bắt đầu sưng to lên, và còn chèn ép khí quản.

Thấy những người khác đeo bám càng lúc càng sâu, Lý Hỏa Vượng thò vào trong lòng mình tóm mạnh, trực tiếp nhét vào trong miệng, nước mưa xung quanh trở nên trong suốt, cuối cùng cũng thốt được ra lời vẫn luôn mắc trong cổ họng.

“Con voi của bọn họ đã xông đến rồi!"

Lúc này, Lý Hỏa Vượng lại nhìn thấy Phúc Sinh Thiên, Phúc Sinh Thiên vô cùng tuyệt vọng đó, trong lòng hắn bắt đầu không ngừng nổi lên nỗi sợ, nhưng lại bị sát khí xóa tan.

Nhắc nhở được Triệu Sương Điểm, đúng lúc Lý Hỏa Vượng định thò tay vào trong đầu mình, lấy ra tất cả ký ức về Phúc Sinh Thiên ra, sau đó hắn nhìn thấy Phúc Sinh Thiên ở phía xa nhìn mình một cái.

Chỉ một ánh nhìn đơn giản, cơ thể của Lý Hỏa Vượng tiêu tan.

Cơ thể của Lý Hỏa Vượng tiêu tan, chân tay, nội tạng và cả cái đầu

của hắn, tất cả đều dường như không liên kết với nhau, tan vào trong nước.

Đây chỉ là kết cục của việc Phúc Sinh Thiên nhìn một cái, đối phương vẫn chưa làm gì khác.

“Ta sắp chết rồi sao?"

Ý nghĩ này vụt lên trong đầu Lý Hỏa Vượng, ý thức của Lý Hỏa Vượng lập tức tiêu tan.

1033 chữ

Chương 1499: Hỗn Loạn

Đối diện với cái chết sắp đến gần, Lý Hỏa Vượng không hề sợ hãi, lúc này trong lòng hắn chỉ có nỗi không cam tâm mãnh liệt.

“Không! Ta không thể chết! Ta tuyệt đối không thể chết! Nếu ta chết, ai sẽ cứu sống Tuế Tuế! Ta tuyệt đối không được chết!” Cùng Lý Hỏa Vượng hét ra lời này chắc như đinh đóng cột, cơ thể đáng lẽ đã chết của hắn lại có sức sống trở lại, ngâm trong nước biển, cơ thể nứt lìa của Lý Hỏa Vượng bắt đầu sống lại, phát triển ra các bộ phận cơ quan méo mó kỳ dị.

Cũng đúng lúc này, một ống tay áo phủ đầy lông trắng xuyên qua xương cốt của Lý Hỏa Vượng như cái xích, mang đi cái chết của hắn, hoàn toàn khiến Lý Hỏa Vượng thoát khỏi tình trạng sắp chết.

Lý Hỏa Vượng nhanh chóng động não, hắn biết tuy bây giờ mình không chết được, nhưng hắn như này thì không làm gì được, phải nghĩ cách hồi phục năng lực di chuyển mới được! Nhanh chóng nhớ lại năng lực của đồng mình bên phía mình, Lý Hỏa Vượng lập tức có chủ ý.

Nhãn cầu trông giống em bé bị gãy tay chân vung ba chi lên, lôi nửa cái miệng của Lý Hỏa Vượng, mau chóng bơi đến trước mặt năm vị phật đà trùng lên nhau.

Hiện giờ, hắn đang giao đấu với Ti Mệnh của Phúc Sinh Thiên, bất

kỳ cứ thì bị hắn nhìn, đều sẽ bị máu thịt của bản thân hắn phản bội.

Nhưng cũng không phải tất cả đều có tác dụng, một số Ti Mệnh không có máu thịt, với hắn mà nói, thì hoàn toàn hết cách.

Tranh thủ lúc Cổ Thần toàn thân bốc lửa bên cạnh giúp đỡ, nửa cái miệng của Lý Hỏa Vượng hét lớn với Ngũ Trí:

“Ngũ Trí! Dùng năng lực của ngươi giúp ta!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, năm cái miệng của Ngũ Trí Như Lai cùng lên tiếng, tiếng phật kinh đè lên nhau bắt đầu không ngừng phát ra xung quanh cùng với dao động của nước đen.

“Yết đề yết đề, ban la tăng yết đề, bồ đề tăng sa hà, y ban nhược ba la mật đa cố"

Khi tiếng kinh phật truyền vào trong tai Lý Hỏa Vượng, mũi hắn ngủi thấy mùi hương khói trong miếu thờ, cơ thể của hắn bắt đầu không ngừng mọc ra các loại máu thịt lấp kín khe nứt rạn vỡ.

Chỉ lúc sau, Lý Hỏa Vượng đã có cơ thể mới, chỉ là hình dạng cơ thể mới này giống như phật tổ của Chính Đức Tự, vừa quái dị vừa méo mó.

Nhưng lúc này, Lý Hỏa Vượng không quan tâm điều gì khác, lập tức thò tay vào trong đầu với tốc độ nhanh nhất, cố gắng giật ký ức về Phúc Sinh Thiên ra.

Nhìn nước trong suốt xung quan biến thành màu đen ảm đạm bảy sắc, cũng không nhìn thấy những thứ phía xa, Lý Hỏa Vượng mới thở nhẹ nhõm.

Tuy đã giải quyết được rắc rối, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Nhìn mọi thứ hỗn loạn trước mắt, những người khác giao chiến với các Ti Mệnh khác, Lý Hỏa Vượng lê theo cơ thể sưng phồng biến dạng, cầm con dao trong tay tức giận xông về phía bên đó.

Viên đạn bắn đến, cùng với Lý Hỏa Vượng giơ mạnh dao lên, choang một tiếng giòn tan, viên đạn bay ngược trở về.

Cố hết sức chém một dao lên lồng ngực của bóng đen, nước máu nóng hổi phun lên mặt Lý Hỏa Vượng, khiến sát khí trong mắt hắn càng mạnh hơn.

Lý Hỏa Vượng không ngừng chém giết, vết thương trên người càng lúc càng nhiều, không những không kiệt sức, ngược lại còn càng giết càng hăng.

Lại cắm một dao vào đầu của một người, trực tiếp kéo xuống, lục phủ ngũ tạng lập tức men theo đường rạch chảy ra.

Đang định tiếp tục, LHv đột nhiên cảm thấy dưới chân lảo đảo, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện là Triệu Lôi thiếu một bên tại.

Có vẻ hắn bị thương rất nặng, dường như sắp chết, cánh tay phải mất hai ngón tay không có sức lực vẫy về phía Lý Hỏa Vượng.

Triệu Lôi với đôi môi tái nhợt dùng hết sức lực cuối cùng, tóm chặt Lý Hỏa Vượng, nói với hắn.

"Lý Hỏa Vượng, ta đã lừa ngươi, thực ra ngươi không ăn trộm nam châm của ta, nó vẫn còn, ta chỉ sợ bọn họ nhòm ngó.

“Đừng chết! Ít nhất đừng chết ở đây! Về Bạch Ngọc Kinh rồi chết! Nếu không, thiên đạo của ngươi sẽ bị người khác lợi dụng!"

Lý Hỏa Vượng lo lắng cố hết sức lôi hắn lên.Sau đó hắn nhìn ngó trái phải, nhìn thấy bóng hình của Dương Na phía sau, Lý Hỏa Vượng lớn tiếng hét:

“Vô Sanh Lão Mẫu! Mau len! Mau mang cái chết trên người hắn đi đi!"

“Ta cũng có suy nghĩ riêng của ta, nhưng các ngươi không ai quan tâm ta, các người đều đang lợi dụng ta.

Triệu Lôi nói đến đây, đôi mắt trừng to lên, đồng tử cũng bắt đầu dần to lên.

“Ha ha, các ngươi cho rằng ta thua rồi ư? Chưa chắc đâu, ta chỉ không như ý của các ngươi"

Triệu Lôi vô thần nói xong câu cuối cùng với bầu trời trống trơn, hắn há cái miệng, sau khi phun một ngụm máu vào lồng ngực Lý Hỏa Vượng, cơ thể cũng không thể nhúc nhích nữa.

Lý Hỏa Vượng hung hãn ném cơ thể của Triệu Lôi xuống đất, cầm dao xông vào chiến trường trong màn mưa như trút nước.

Nhưng nhìn kẻ địch không hề giảm bớt trước mắt, Lý Hỏa Vượng hiểu không thể tiếp tục như vậy! Đã có người chết, thì sẽ càng lúc càng có nhiều người chết! Phải lập tức rút về Bạch Ngọc Kinh!

1048 chữ

Chương 1500: Chém Thành Hai Nửa

Hắn quay đầu hét lớn với Triệu Sương Điểm:

“Đưa những người khác đi! Rút hết về! Để ta cắt đuôi!"

Lý Hỏa Vượng vừa dứt lời, một cái gậy cùng với tiếng thét vang đến, đập lên đầu của hắn.

Lần này lực rất mạnh, Lý Hỏa Vượng cảm thấy và một tiếng trong đầu nổ tung, đồng thời hắn thậm chí còn nghe thấy tiếng xương sợ mình rạn nứt.

Lý Hỏa Vượng chóng mắt nhìn thấy đối phương lại giơ cây gậy trong tay, hung hãn đập về phía trán của mình. Lực rất mạnh, nếu bị đập trúng, sợ rừng cả cái đầu cũng bị đập lép.

Lúc nhìn thấy cái gậy đó sắp đập trúng, Lý Hỏa Vượng tỉnh táo lại, cơ thể nhanh chóng lệch khớp, vụt ra cách một trượng, tránh đòn tấn công của đối phương.

Nhân lúc đối phương đánh hụt, định giơ gậy đánh tiếp, Lý Hỏa Vượng xoay lật vũ khí trong tay, trực tiế cầm ngược con dao, đâm vào lồng ngực của đối phương.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên thấy đau ngực, cúi đầu nhìn thì thấy máu tanh đỏ đang không ngừng nhỏ ra từ phần bụng bên trái mình, mình đã trúng đạn.

Ôm vết thương ở bụng, Lý Hỏa Vượng quay người, nhìn ba họng súng đen xì xì chĩa vào mình ở phía xa.

Nỗi giận bao bọc sát ý không ngừng tấn công lý trí không còn nhiều của Lý Hỏa Vượng, hắn lớn tiếng gào thét với họng súng ở phía xa.

Đúng lúc tiếng súng vang lên, Lý Hỏa Vượng không hề do dự đưa tay ra phía sau rút một cái, tiếng rào rào vang lên, Đồng Tiền Kiếm bỗng kéo dài, dây đỏ quấn từng đồng tiền, vung đến giống như

một tàn ảnh màu đỏ.

“Án chấn quang lợi đạt linh linh!"

Cùng với tiếng kim loại đập vào nhau, tiếng máu thịt xé rách, viên đạn bắn đến và cả người cầm súng đều bị Đồng Tiền Kiếm của Lý Hỏa Vượng chém thành hai nửa.

Tiếng bước chân loạng choạng “cách cách cách” rõ ràng từ xa đến gần cùng với tiếng mưa nhỏ dần.

Dương Na ôm bụng chảy máu của mình rất quen thuộc với tiếng bước chân này, lập tức không đến nước mắt rơi, xông ra ngoài nhà bất chấp trời mưa.

Trần Hồng Du ở một bên lập tức tay nhanh hơn mắt, trực tiếp đưa tay tóm chặt nàng.

Đúng lúc Dương Na đưa tay tách móng tay của nàng, ba bóng hình từ ngoài nhà đi vào.

Đó là Lý Hỏa Vượng, có vẻ hắn bị thương rất nặng, vết thương do súng, vết thương cho gậy khắp toàn thân, máu lẫn với nước mưa để lại dấu chân máu dưới nền đất.

Ba Nam Húc thỉnh thoảng khẽ cười như thần kinh cùng em trai nàng dìu đỡ Lý Hỏa Vượng, đi vào trong, hai người cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Giỏi lắm, Hỏa Tử, đúng là đã xem thường ngươi rồi, hôm nào có thời gian chúng ta cùng lên giường"

Đợi Lý Hỏa Vượng từ bên ngoài nhà đi vào, ý thức dần mơ hồ gắng gượng chút sức lực cuối cùng quay người, đưa tay đóng cửa lại, và khóa trái mạnh cửa.

Đợi sau khi làm xong tất cả, Lý Hỏa Vượng liền kiệt sức, mệt đến mức cơ thể dựa vào cánh cửa dần dần trượt xuống, cuối cùng đóng cửa lại.

Nhìn thương tích của Lý Hỏa Vượng, Ngũ Kỳ đang băng bó cho tên râu rậm, thuộc hạ của Triệu Sương Điểm liền cầm hòm y tế vội

vàng chạy đến, đầu tiên tiêm thuốc vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng xong, sau đó chân tay luống cuống cầm máu cho hắn.

Nhưng nhìn vết thương chẳng chịt khiến nàng không biết phải băng bó từ đâu.

“Tại sao? Tại sao?

Lý Hỏa Vượng môi tái nhợt lẩm bẩm không ngừng.

Hắn lướt nhìn qua khuôn mặt của từng người, nhìn kỹ nét mặt của bọn họ.

Lý Hỏa Vượng phát hiện ngoại trừ Triệu Lôi không có mặt, Linh Nhi thỉnh thoảng giật khóe miệng đi cùng Triệu Sương Điểm cũng không có mặt, Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh lại giảm thành viên, lần giảm thành viên này, hắn không biết cfn có thể quay về không.

“Tại sao ta giết nhiều Ti Mệnh như vậy, tại sao vẫn không quay ngược thời gian? Tại sao? Chẳng lẽ vì không ra tay ở Bạch Ngọc Kinh?"

Nhưng rất hiển nhiên Ngũ Kỹ không rảnh để quan tâm bây giờ rốt cuộc hắn đang nói gì.

“Máu chảy nhiều quá! Còn chảy nữa thì sẽ bị choáng vì thiếu máu! Các ngươi ai có nhóm máu O?"

“Ta có"

Một giọng nói khiến tất cả mọi người không ngờ đến vang lên.

Thanh Vượng Lai nở nụ cười công nghiệp từ trong những người khác xông đến, đến trước mặt Lý Hỏa Vượng, đưa tay phải của mình về phía Ngũ Kỳ.

Khi nhìn thấy ánh mắt đầy lửa giận và sát ý của Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai đưa tay đẩy mắt kính không gọng trên sống mũi.

“Đừng kích động, bây giờ ngươi không được cao huyết áp, nếu huyết áp cao lên, thì sợ là lượng máu không còn nhiều sẽ kích động trào ra hết.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng đứng bật lên, rút Đồng Tiền Kiếm vung về phía Thanh Vượng Lai, những người khác vội vàng xông đến, mỗi người một tay giữ hắn lại.

“Bốp” một tiếng, tiếng đạn lên nòng vang lên, hai khẩu súng từ phía sau nhằm chuẩn Thanh Vượng Lai, một khẩu là của Ba Nam Húc, một khẩu là của Dương Na.

Ba Nam Húc khóe miệng ngậm điếu thuốc cầm khẩu súng trong tay, dí lên sau đầu Thanh Vượng Lai, giọng điệu bất mãn nói.

“Thanh Tử, chuyện này, ngươi làm thật không cẩn thận"

Thanh Vượng Lai tỏ ra không hề hoảng sợ khi đối diện với sự uy hiếp cái chết, hắn vẫn cười quay người nhìn sang Triệu Sương Điểm đang đi đến.

1069 chữ

Chương 1501: Phật Môn

“Chị Triệu, không cho ta cơ hội giải thích sao? Hơn nữa ta cũng không làm việc gì không có tình người mà, không phải sao?"

“Ngươi nói xem, làm ơn giải thích rõ ràng tất cả những gì ngươi biết.

Triệu Sương Điểm đưa tay lấy máy tính, nhìn Thanh Vượng Lai, mau chóng gõ bàn phím.

Thanh Vượng Lai không nói ngy, hắn đứng thẳng người tại chỗ, thong thả lấy ra mảnh vải lau kính từ trong túi quần, sau đó tháo kính mắt không gọng của mình xuống, hà hơi vào mặt kính, lau hai bên xong, lại đeo lên mặt mình.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi nhìn thấy rồi chứ? Ngươi chắc chắn cũng nhìn thấy rồi chứ?"

Hắn cúi đầu, cúi nhìn Lý Hỏa Vượng dựa vào cánh cửa.

“Nếu không, trận hành hạ này ta tốn công vô ích rồi?

“Ta không biết ngươi đang nói gì! Bây giờ ta chỉ muốn băm văm ngươi thành ngàn mảnh!"

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Đối diện với sự uy hiếp của Lý Hỏa Vượng, Thanh Vượng Lai thở dài một hơi, bất lực lắc đầu.

“Lại quên rồi, nếu không phải tính thế ép buộc, ta thực sự không muốn qua lại với loại người như ngươi.

Ngũ Kỳ ở một bên không vui nói với Thanh Vượng Lai:

“Đừng nhiều lời! Đứng ở đó làm gì, mau giơ cao tay lên!"

Thanh Vượng Lai giơ tay phải lên, máu đỏ ngàu trong cơ thể hắn men theo huyết quản, dần truyền vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng.

“Bây giờ thì sao? Nhớ ra chưa?"

Lý Hỏa Vượng một tay tóm ống truyền máu rút thật mạnh, nắm xuống đất, chống vào cánh cửa đứng lên.

Ngũ Kỳ nhìn thấy cảnh này tức đến sắp tái phát bệnh tim.

“Trời ơi, người làm gì thế! Mau nằm xuống!"

“Rõ ràng ngươi đã nhìn thấy thứ đó, bây giờ ngươi còn nghi ngờ quyết định của ta sao?"

Thanh Vượng Lai hỏi Lý Hỏa Vượng với vẻ không hiểu.

Nghe thấy lời của Thanh Vượng Lai, Lý Hỏa Vượng dừng lại, không còn hành động kích động nữa.

“Có lẽ ngươi cảm thấy ta vô tình, nhưng ngươi cũng hiểu, Phúc Sinh Thiên mà ngươi nói mạnh đến mức nào, đối diện với tình hình này, kế hoạch của ta mới là cách giải quyết tốt nhất, chỉ có làm như vậy, chúng ta mới có cơ hội sống"

Thanh Vượng Lai nói xong tiến lên một bước, cúi đầu nhìn hắn

nói:

“Hoặc là đối diện với những kẻ địch như vậy, ngươi có thể nghĩ ra cách khác?"

“Chỉ cần có thể nghĩ ra cách giải quyết có hiệu quả, có thể giúp chúng ta vượt qua nguy cơ lần này, ta bảo đảm có thể bỏ kế hoạch của ta, toàn tâm toàn ý hỗ trợ ngươi, ta bảo đảm.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng lên tiếng.

“Ngươi luôn miệng nói giúp chúng ta, nhưng ngươi đã làm gì! Ngươi có gì khác với Phúc Sinh Thiên! Kết quả cuối cùng có gì khác nhau!"

“Đương nhiên là khác rồi.

Thanh Vượng Lai nói một cách rất đương nhiên.

“Hiện giờ, chúng ta chỉ là hình chiếu thôi, hình chiếu mất, chỉ cần màn chiếu vẫn còn, lúc nào cũng có thể xuất hiện. Nhưng nếu chúng ta thực sự mất hết, sợ rằng ngay cả cơ hội cuối cùng, chúng ta cũng không có nữa.

Lời của Thanh Vượng Lai khiến Triệu Sương Điểm phía sau bất mãn.

“Đừng nói chung chung như vậy, nói cụ thể hơn đi?

Thanh Vượng Lai quay người, nhìn sang Triệu Sương Điểm.

“Lý luận con voi của ngươi sai rồi, trên thực tế chúng ta là hình chiếu, nhưng chúng ta không phải là hình chiếu duy nhất, hình chiếu có hai tầng, giống như dưới hai đèn chiếu, hai cái bóng khác nhau của cùng một người.

“Chỉ có thông qua so sánh hình chiếu hai bên, chúng ta mới có thể biết chân thực mà người phàm không thể hiểu rốt cuộc là thế nào, nói theo cách nói phật môn, chính là tam thân, hóa thân, báo thân, còn có pháp thân cuối cùng.

“Tầng bên phía chúng ta, hóa thân"

Hắn quay người nhìn sang Lý Hỏa Vượng, chỉ vào lồng ngực hắn đầy ý sâu xa.

“Tầng bên đó, là báo thân"

Thanh Vượng Lai nói xong, thái độ trở nên nghiêm túc, hắn cúi đầu nói nhỏ bên tai Lý Hỏa Vượng.

“Lý huynh, ta vẫn là ta lúc đó, tất cả mọi việc ta làm đều là dân chúng trong thiên hạ.

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, đồng tử co lại, sau đó hắn run rẩy mở miệng, dồn lực trực tiếp cắn tai trái của Thanh Vượng Lai, máu bắn tung tóe, bên tai trái của Thanh Vượng Lai bị Lý Hỏa Vượng cắn đứt.

Thanh Vượng Lai thiếu mất một bên tai lùi lại một bức, cho dù máu ướt đầm đìa, nhưng hắn không hề quan tâm, khuôn mặt vẫn nở nụ cười công nghiệp, dường như cơ thể này không phải của hắn.

“Hình chiếu thôi mà, không quan trọng, kế hoạch của ta không phức tạp, chính là hy sinh tất cả báo thân và hóa thân, để cứu pháp thân duy nhất, cứu chúng ta chân thực.

Thanh Vượng Lai mỉm cười đưa hai tay, sau đó cầm một tay ủa Lý Hỏa Vượng, nhiệt tình nhìn hắn, giọng điệu có chút khẩn cầu nói.

“Lý huynh, giúp ta một lần nữa, cầu xin ngươi, mau đi chết đi.

“Ngươi đi chết đi"

Lời của Thanh Vượng Lai vang lên bên tai tất cả mọi người, đồng thời khiến tất cả đều chấn hãi.

Mọi người có mặt đều khó mà tin được nhìn Thanh Vượng Lai, không hiểu rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì, lại nói ra những lời như vậy, kể cả Lý Hỏa Vượng cũng vậy.

“Mẹ kiếp!"

Ba Nam Húc hít một hơi thuốc, định bóp cò, nhưng Triệu Sương

Điểm thò một đầu ngón tay vào, chặn lấy cò súng.

“Đừng vội, đợi hắn nói hết đã"

Đối diện với sự việc hoang đường như này, Triệu Sương Điểm vẫn vô cùng bình tĩnh.

1092 chữ

Chương 1502: Thế Giới Quan

Nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt, Thanh Vượng Lai tiếp tục nói:

“Ta cần ngươi đi chết, là vì ta cần hình chiếu của hai bên cùng sập đổ.

“Ta khác với ngươi, ta nhìn thấy nhiều hơn ngươi, ngươi chỉ liên lạc được đến một tầng hình chiếu khác, nhưng ta đã thông qua cách nào đó cùng ta của hiện thực nghĩ ra quyết sách này, đây là cách duy nhất.

Đôi mắt của Lý Hỏa Vượng run run chớp chớp, hắn nói với Thanh Vượng Lai trước mặt:

“Tất cả hình chiếu? Trong mắt ngươi, không chỉ bọn ta, mà Ti Mệnh cũng chỉ là một bên hình chiếu ư? Thậm chí ngươi muốn hủy hoại tất cả? Tất cả đều là vì kế hoạch của ngươi?"

"Ừm."

Lý Hỏa Vượng tỏ ra vô cùng bình thản gật đầu.

“Lý Hỏa Vượng, ta biết ngươi luôn nghĩ cho đại cuộc, ta tin ngươi chắc chắn hiểu tính nặng nhẹ của chuyện này, ngươi cũng có thể hiểu sự hy sinh của ngươi là việc cần thiết.

Lý Hỏa Vượng nhìn thanh niên trước mặt bằng ánh mắt cực kỳ xa lạ, dường như ngày đầu tiên quen biết hắn.

Thanh Vượng Lai mỉm cười đưa tay ra, vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng như cổ vũ.

“Đừng lo lắng, ta biết ngươi đang sợ điều gì, nhưng cái chết lần này không phải là kết thúc, đây chỉ là khởi đầu mới"

“Chúng ta chỉ là hình chiếu thôi, không quan trọng như ngươi tưởng tượng"

“Hình chiếu có thể chiếu lại bất cứ lúc nào, chỉ cần sau khi vượt qua được cửa ải này, chúng ta ở hiện thực sẽ có cuộc sống mới, tốt hơn chúng ta của hiện tại!"

Nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt, Lý Hỏa Vượng chậm mãi mở miệng:

“Đồ điên, đồ thần kinh!"

Lúc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hoàn toàn nhận ra rốt cuộc Thanh Vượng Lai là người thế nào, hắn là một tên mắc bệnh tâm thần trầm trọng! Tên này là một kẻ điên!

Thấy Lý Hỏa Vượng lại nói mình như vậy, trong mắt Thanh Vượng Lai lóe lên tia thất vọng.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi khiến ta quá thất vọng, ta cho rằng nhìn thấy chúng ta sắp đối diện với cái gì, thì sẽ hiểu suy nghĩ của ta, sẽ trở thành đồng chí của ta"

Lý Hỏa Vượng lên tiếng muốn giải thích điều gì, nhưng lại cúi đầu, bất lực lắc đầu.

Hắn đã không còn muốn nói chuyện với Thanh Vượng Lai, nói chuyện với một kẻ điên thực sự rất mất công, mãi mãi đừng hy vọng thay đổi thế giới quan của một kẻ điên thông qua lời nói.

"Thanh Vượng Lai, ta biết Đại Na bị điên, nhưng ta thực sự không biết, ngay cả Tam Thanh nắm giữ thiên đạo bí mật lại cũng bị điên, ngươi điên cũng không sao, nhưng ta không thể cùng điên với ngươi, trời sập xuống, cũng phải có người chống đỡ.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi đưa tay ra phía sau, lặng lẽ nắm con dao khác sang lưng.

"Ngươi không có lòng bao dung với người có nhận thức khác

ngươi sao? Cứ phải dám mác bệnh nhân tâm thần cho người có nhận thức và thế giới quan khác với ngươi sao? Nếu trong mắt ngươi, ta mắc bệnh tâm thần, thì trong mắt mọi người, thì ngươi là cái gì?"

“Nếu ta là kẻ điên, chẳng lẽ các ngươi không phải sao?” Thanh Vượng Lai quay người, dùng ngón tay chỉ vào từng người một.

“Nếu nói theo tiêu chuẩn của ngươi, ta bị điên, thì tất cả các ngươi cũng đều bị điên hết! Tất cả các ngươi đều là đồ tâm thần!” Nghe đến đây, Ba Nam Húc cau chặt mày quay đầu nói với Triệu Sương Điểm đang không ngừng gõ bàn phím.

"Ầy, mẹ kiếp, ta thực sự không nghe tiếp được nữa rồi, chúng ta giết chết hắn cho xong"

Nhưng ngay sau đó, cơ thể Lý Hỏa Vượng đổ về phía trước, hắn bỗng phát lực cơ thể, vết thương vừa cầm máu lại rách ra lần nữa.

Hắn cầm con dao bọc vảy mang theo tàn ảnh, trực tiếp chém về phía hông của Thanh Vượng Lai, rõ ràng là muốn chém đôi Thanh Vượng Lai.

Tam Thanh đã điên hoàn toàn, hơn nữa còn muốn giết tất cả mọi người, mình phải giết hắn, cướp toàn bộ thiên đạo trong cơ thể hắn! Chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng biến hóa lớn nhất!

Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm bằng con mắt duy nhất, hắn nhìn con dao của mình chém mạnh lên giữa hông Thanh Vượng Lai.

Nhưng điều khiến hắn dù thế nào cũng không ngờ là, hình ảnh máu bắn tung tóe đó lại không xảy ra, mà con dao chém đến lại phát ra một tiếng va đập ‘choang giòn tan!

Bên dưới áo bị rạch xé, lại lộ ra chiếc áo chống đạn đen xì xì.

Lý Hỏa Vượng không hề do dự, dồn lực lên cổ tay, lưỡi dao sắc bén lướt đến cổ của Thanh Vượng Lai.

“Na Na! Nổ súng, bắn nát cái đầu của hắn!"

Dương Na ở phía sau không hề do dự nổ súng, nhưng khoảng thời

gian này, lại đủ để Thanh Vượng Lai phản ứng lại.

Lúc tiếng súng vang lên, hắn quay đầu trước, trực tiếp đưa tay tóm chặt cổ tay cầm con dao của Lý Hỏa Vượng, kéo mạnh về bên trái, dí họng súng băng lạnh lên huyệt thái dương của Thanh Vượng Lai.

“Đứng im!"

Nhất thời ba khẩu súng hình thành ba góc, không ai dám ra tay trước, chỉ sợ đối phương bị kích động, bóp cò.

Thanh Vượng Lai cúi đầu nhìn Lý Hỏa Vượng chồng chất thương tích, lại mỉm cười.

“Không được cử động, ngươi không còn bao nhiêu máu nữa đâu, ta đã tính đến đây đúng lúc ngươi bị thương nặng, nếu ngươi vẫn trong trạng thái bình thường, ta thực sự sợ, không cẩn thận sẽ chết trong tay ngươi.

"Bốp” một tiếng, cánh cửa phía sau Thanh Vượng Lai bị đập mở, một người đàn ông toàn thân bọc đạn, đeo kính không gọng phản quang cầm công tắc, một tay lướt điện thoại đi vào, màn hình điện thoại không ngừng phát ra tiếng game nhức tại.

1026 chữ

Chương 1503: Ta Không Tin

“Tất cả đứng im, nếu ai dám động đậy, ta cho nổ nơi này, cả nhà cùng chơi vui vẻ."

Nhìn từng quả bom được buộc trên người hắn, bầu không khí trong phòng lập tức căng thẳng, ngay cả Triệu Sương Điểm cũng dừng gõ bàn phím.

Triệu Sương Điểm nghiêm túc nhìn Thanh Vượng Lai:

“Thanh Vượng Lai, ngươi cảm thấy đại chiến sắp đến, còn phải đấu đá nội bộ tiêu hao thực lực của nhau, có thích hợp không?"

Thanh Vượng Lai nhún vai.

“Tại sao không thích hợp, chẳng lẽ không đấu nội bộ, chúng ta đồng tâm hiệp lực thì có thể đánh bại sự tồn tại đó ư? Đừng si tâm vọng tưởng nữa, ngươi vốn không biết chúng ta đối diện với cái gì, ngươi nói phải không? Lý Hỏa Vượng?"

“Ngươi biết, nếu quy đổi thành thời gian của hình chiếu, sự tồn tại đó đặt chân đến thế giới chân thực của chúng ta, chắc chỉ còn tám ngày Thanh Vượng Lai thu lại nụ cười công nghiệp, hắn nghiêm túc lướt nhìn khuôn mặt từng người có mặt.

“Bây giờ chúng ta chỉ còn tám ngày, chỉ có tám ngày, không nhiều hơn một ngày nào.

"Chúng ta không còn thời gian để đợi nữa, nếu trong vòng tám ngày, kế hoạch của ta không thành công, không những hai bên hình chiếu biến mất, chúng ta thực sự cũng không tồn tại được"

“Nếu kết cục đã định, tám ngày đổ sập hình chiếu thì có quan hệ gì, giữa hai cái hại, nên chọn cái ít hại hơn, ít nhất như vậy có thể cứu được chúng ta của hiện thực.

Tất cả mọi người trong phòng đều vô cùng căng thẳng, căng thẳng vì Thanh Vượng Lai dí họng súng lên huyệt thái dương của Lý Hỏa Vượng chỉ là một phần, quan trọng hơn là vì lời hắn nói.

“Tám ngày?"

Lý Hỏa Vượng bị Thanh Vượng Lai giữ chặt, trong đầu hiện lên con số này.

“Tám ngày sau chính là khoảnh khắc Phúc Sinh Thiên và Bạch Ngọc Kinh trùng lên nhau?” Tám ngày sau, mấy người mình sẽ đối đầu với Phúc Sinh Thiên? Tim Lý Hỏa Vượng bắt đầu đập nhanh hơn.

Tám ngày vốn chẳng thể làm được gì, đối diện với Phúc Sinh Thiên cường mạnh như vậy, chỉ có thể đợi chết.

“Không, còn đáng sợ hơn ngươi thấy, đừng quên Phúc Sinh Thiên mà ngươi nói chỉ là hình chiếu bên đầu tiên của sự tồn tại đó thôi,

ngươi biết thế giới này, hình chiếu của nó sẽ là sự tồn tại thế nào không?" Khi nghe thấy lời của Thanh Vượng Lai, tâm trạng Lý Hỏa Vượng nhanh chóng bình tĩnh lại, đã trải qua quá nhiều việc, khiến hắn bắt đầu tê liệt.

Càng huống hồ, hắn vẫn không quên, thông tin này là do Thanh Vượng Lai nói ra.

"Ha ha... ta không tin! Có thể kinh khủng như ngươi nói, nhưng tiền đề của tất cả là những gì ngươi nói đều là thật"

"Làm sao? Ngươi không tin ta? Ngươi vẫn cảm thấy ta bị tâm thần? Là kẻ điên khùng?"

Thanh Vượng Lai hơi ngửa đầu lên, phản quang che lấp toàn bộ mắt kính bản to của hắn, không thấy đôi mắt.

"Ha, ta tin ngươi? Tại sao ta phải tin ngươi? Từ sau khi ngươi cướp đi thiên đạo dối trá, thì ta không tin đến một nửa chữ từ miệng ngươi nói ra!"

Tuy giọng điệu càng lúc càng nghiêm khắc, nhưng ánh mắt của Lý Hỏa Vượng lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Khi hoàn toàn loại bỏ lựa chọn nói chuyện với Thanh Vượng Lai, hắn không băn khoăn gì nữa, việc phải làm tiếp theo đơn giản hơn nhiều. Việc bây giờ mình phải làm chính là giết chết hắn, cướp đi thiên đạo của hắn! Còn về Phúc Sinh Thiên có đúng là tám ngày sau sẽ đến hay không, thì mình phải đích thân đến Bạch Ngọc Kinh xem! Cảm nhận được sự băng lạnh ở huyệt thái dương, Lý Hỏa Vượng hiểu Thanh Vượng Lai sẽ ra tay thật, bây giờ tình trạng cơ thể mình thực sự quá yếu, phải nghĩ cách thoát khỏi hoàn cảnh bị động hiện tại trước mới được.

Tên Thanh Vượng Lai này là kẻ điên, hắn có thể khiến cục diện hiện tại rơi vào bước đường không thể cứu vãn bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, giọng của Triệu Sương Điểm lại vang lên.

"Thanh Vượng Lai, ngươi đừng vội, cục diện hiện tại có lẽ vẫn chưa đến mức như ngươi nói.

"Đầu tiên ngươi phải nói với ta, ngươi phán đoán còn tám ngày như thế nào? Ngươi dùng cách quan sát nào?"

Thanh Vượng Lai không trả lời ngay, mà nhìn Triệu Sương Điểm với vẻ mặt thú vị, và nhìn máy tính trong tay nàng.

“Ngươi thực sự cho rằng ngươi có thể tính ra tất cả sao? Ngươi cho rằng bày cái máy tính ở đó, không ngừng gõ bàn phím thì có thể chứng minh ngươi có ích ư?"

“Đừng tự lừa bản thân nữa, ngươi tính đi tính lại đều chỉ là trò trẻ con mà thôi, ngươi bị điên từ lâu rồi, lại cứ tưởng mình có thể giải thích tất cả!"

“Ngươi nói đi, ngươi nói xem, ngươi tính toán nhiều năm như vậy, ngoài cái hình lõm đó ra, thì có thành quả khác không?"

“Ngươi có từng đến bệnh viện tâm thần không? Nỗ lực đó chứng minh lý thuyết thống nhất lớn, từng thấy bệnh nhân tâm thần của Albert Einstein siêu việt chưa? Về bản chất ngươi chẳng khác gì họ.

Nhân lúc Thanh Vượng Lai đang nói, Lý Hỏa Vượng vẫn đang tìm cơ hội thoát thân, nhưng cục diện hiện tại vô cùng bất lợi cho hắn, họng súng dí ngay huyệt thái dương, thực sự quá gần.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng và Dương Na quay sang nhìn nhau.

1026 chữ

Chương 1504: Chết Chung

Thấy ánh mắt càng lúc càng lo lắng của Dương Na, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu nàng muốn làm gì, dùng ánh mắt ngăn cản hành động mạo hiểm của nàng.

Lý Hỏa Vượng ra ý bảo đối phương lùi lại, tránh xa phạm vi bom nổ trên người Đầu Tử.

Cùng lúc đó, Triệu Sương Điểm vẫn còn đang tranh cãi với Thanh

Vượng Lai, Triệu Sương Điểm cau chặt mày giơ cánh tay đặt trên bàn phím lên, hai cánh tay khoanh trước ngực.

“Thanh Vượng Lai, ngươi chắc chắn như vậy sao? Ngươi chắc chắn hiểu tất cả về ta không? Vậy có khả năng nào, ta dùng cách của ta thực sự tính ra được điều gì thì sao?"

“Ngươi biết một số điều mà ta không biết, cũng rất bình thường, nhưng có lẽ ta cũng có một số việc không nói với ngươi.

“Đừng cực đoan, vì bản thân chúng ta, hay là chúng ta trao đổi tình báo cho nhau, thế nào?”Thanh Vượng Lai mỉm cười chậm rãi ngẩng đầu, nếu trước đây hành động này trông có vẻ khá ngầu, nhưng lỗ tai bên phải của hắn đang chảy máu, khiến vẻ mặt của hắn khá hung dữ.

“Đừng giở trò, ngươi giở trò thế này không ích gì đâu, ngươi chỉ biết ta ra tay trước với những kẻ điên không thể tự chăm sóc bản thân trong cuộc sống, ngươi có thể biết, chẳng qua là ta cho ngươi biết.

Trong lúc hai người nói chuyện, Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm Đầu Tử và số bom trên người hắn.

Cảm nhận được ánh nhìn của Lý Hỏa Vượng, Đầu Tử đang tập trung chơi game liền quay đầu lại, nhìn thẳng mắt Lý Hỏa Vượng.

Thấy tên Đầu Tử trước mặt đeo bám mình từ lâu, cuối cùng vẫn không chết, mà lại có thể trở thành Ti Mệnh mới.

Nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu sau, Lý Hỏa Vượng nhìn hắn, nhẹ nhàng nhướn lông mày.

Rất hiển nhiên Đầu Tử đã chú ý đến hành động của Lý Hỏa Vượng, kính bản to phản quang trượt xuống, lộ ra một đôi mắt tam giác thông minh.

Hai giây sau, hắn mỉm cười, cũng nhướn lông mày với Lý Hỏa Vượng.

Cũng đúng vào lúc này, Lý Hỏa Vượng hét lớn với Đầu Tử.

“Đầu Tử! Chính là bây giờ! Ra tay đi!"

Đầu Tử hơi ngẩn người, rất hiển nhiên không hiểu Lý Hỏa Vượng đang nói gì.

Hắn không hành động, nhưng Thanh Vượng Lai lập tức chĩa súng vào Đầu Tử.

Thấy cảnh mày, Lý Hỏa Vượng biết mình đã cược đúng, mình không tin được Đầu Tử, lấy bụng ta suy ra bụng người, Thanh Vượng Lai có được lòng trung thành của Đầu Tử, chắc chắn cũng không tin Đầu Tử!

Trong lúc Thanh Vượng Lai di chuyển họng súng khỏi huyệt thái dương của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng bỗng cúi đầu rồi bỗng ngửa cổ, phần gáy sau đầu trực tiếp đập vào mũi của Thanh Vượng Lai.

Nhân lúc Thanh Vượng Lai chảy máu mũi, hắn lại vung con dao trong tay, đâm mạnh vào cổ của Thanh Vượng Lai.

Khi máu tươi nóng hổi phun lên khắp toàn thân Lý Hỏa Vượng, Ba Nam Húc vội vàng chạy đến, giơ chân đá bay khẩu súng trong tay Thanh Vượng Lai, cục diện lập tức xoay chuyển.

Người thanh niên đeo kính mắt bản to phản quang ngẩn người đứng tại chỗ, nhìn mọi thứ hỗn loạn trước mắt, hắn nói với Lý Hỏa Vượng:

“Ngươi không sợ ta cho các ngươi chết chung sao?"

Lý Hỏa Vượng cầm dao dính máu nhìn hắn.

“Nếu Tướng Tương Thủ nói lời này thì ta sẽ tin, tiếc rằng ngươi là Đầu Tử, ta không tin “Thanh Vượng Lai tuyệt đối không nên tìm ngươi cùng ra tay, ta quá hiểu Tọa Vong Đạo, trực tiếp hành động lỗ mãng không phải là phong cách của chúng ta.

Lý Hỏa Vượng nói xong, không thèm để ý đến Đầu Tử nữa, nhìn sang Thanh Vượng Lai ôm cổ dưới đất, hắn đưa tay xé rách áo của Thanh Vượng Lai, sau đó cởi áo chống đạn của Thanh Vượng Lai ra.

“Ngươi muốn làm gì? Hắn sắp chết rồi.

Đối diện với đồng đội ngày xưa, Ngũ Kỳ không nhẫn tâm.

Lý Hỏa Vượng toàn thân là máu nhìn cơ thể của Thanh Vượng Lai, trong mắt lóe lên vẻ khát máu, trực tiếp đâm một nhát vào lồng ngực của Thanh Vượng Lai, rạch mạnh xuống.

“Vẫn chưa đủ! Đừng quên trên người hắn còn có mấy thiên đạo! Chúng ta ăn thịt hắn!"

Trong Bạch Ngọc kinh hỗn loạn không có canh giờ, tất cả Ti Mệnh dính liền lẫn nhau rồi lại tách nhau ra, vây lại thành một vòng tròn.

Ở trung tâm chính giữa là Lý Tai nắm giữ thiên đạo mơ hồ, và Tam Thanh nắm giữ thiên đạo bí mật đang thoi thóp thở.

Lý Tai nhìn mọi thứ hỗn loạn trong chuỗi bí mật của Tam Thanh trước mặt, bây giờ hắn cũng không phân biệt được rõ, cũng không sờ được, rốt cuộc cái nào là thiên đạo bí mật, cái nào là thiên đạo sinh trưởng phát triển cướp được từ Tả Khâu Vịnh.

Dù sao Tam Thanh nắm giữ thiên đạo bí mật, đối với hắn, ẩn giấu những thông tin này, chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Nhưng việc này cũng không làm lỡ hành động của Lý Tai, tóm lại mặc kệ là cái nào, cứ ăn hết toàn bộ chắc chắn không sai.

Lý Hỏa Vượng nhai thiên đạo trong miệng, hơi nghi hoặc quay người lại, nhìn các Ti Mệnh khác, miệng nhồm nhoàm hỏi:

“Sao thế? Các ngươi đều không muốn có thiên đạo trên người Tam Thanh ư?"

Nghe thấy lời của Lý Hỏa Vượng, các Ti Mệnh khác của Bạch Ngọc Kinh không có ai muốn nói gì, chỉ đứng tại chỗ nhìn hắn.

1001 chữ

Chương 1505: Trò Chuyện

Lý Hỏa Vượng chẳng thèm để ý đến họ, họ không cần thiên đạo càng tốt, dù sao họ cũng không đáng tin. Chẳng may lấy đi thiên đạo, cuối cùng vì nguyên nhân khác mà không giúp mình, thì rắc rối to rồi.

Để các thiên đạo khác cho họ đúng thật là không yên tâm, dựa vào trời dựa vào đất không bằng dựa vào bản thân, tự nắm giữ trong tay tất cả thiên đạo của Tam Thanh, chắc chắn không sai.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy Vô Sanh Lão Mẫu đi đến, ngồi xuống đối diện mình, nàng đưa ra ống tay áo phủ đầy lông vũ trắng nhẹ nhàng quấn sáu cánh tay biến dạng của mình.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cảm thấy trong lòng ấp áp, cuối cùng cũng có một người không rời bỏ, ở bên cạnh mình, cảm giác này thật tuyệt.

Có lẽ chính vì vậy, cho nên dù mình trải qua bao nhiêu khó khăn, cũng có thể vượt qua.

Sau đó Lý Tai và Vô Sanh Lão Mẫu nhìn nhau cười, họ cùng hấp thụ thiên đạo của Tam Thanh.

Nhưng điều khiến Lý Hỏa Vượng không ngờ là, dù mình đã làm hắn bị thương đến như vậy, thế mà Tam Thanh vẫn sống.

Máu chảy khắp đất, Thanh Vượng Lai thở thoi thóp họ ra máu cười bật ra tiếng, hắn nhìn bầu trời với ánh mắt vô hồn, cảm nhận cơ thể bị kéo rạch.

Nhưng rất nhanh, khuôn mặt người phụ nữ ngậm điếu thuốc, nửa khuôn mặt đầy hình xăm gai góc chặn tầm nhìn của hắn.

“Chắc chắn rất đau phải không? Có cần ta giúp ngươi giải thoát không?"

Một làn khói từ trên xuống dưới bay đến phủ lấp khuôn mặt của Thanh Vượng Lai.

Nhưng mặc dù như vậy, Thanh Vượng Lai vẫn nở cụ cười công nghiệp thân thiện.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi thực sự cho rằng ta không còn thủ đoạn khác sao? Ngươi cho rằng ta lại dễ dàng như vậy ư?"

Khi nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng đang nhai nuốt lập tức dừng lại, mấy giây sâu, hắn nuốt mạnh thứ trong miệng xuống.

“Làm sao? Đã như này rồi, ngươi còn có thể làm được gì? Chẳng lẽ ngươi còn có thể hạ độc ta chắc?"

“Tại sao không được? Ta đã bắt được tư duy của ngươi, ta đã dự đoán được ngươi sẽ làm như thế nào”.

Lý Hỏa Vượng vừa nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức nôn hết tất cả ra.

“Mẹ kiếp, ngươi dám hạ độc?"

"Ha ha ha!"

Trong lúc mơ hồ, Thanh Vượng Lai dùng hết sức lực toàn thân cười lớn.

Trong tiếng cười của Thanh Vượng Lai, Lý Hỏa Vượng cảm nhận được bụng mình bắt đầu đau âm ỉ, cảm giác đau này rất quen thuộc, cảm giác đau đớn giống như sau khi ăn ba viên tiên đan được luyện chế từ các loại tà tông của Đan Dương Tử ở Thanh Phong Quán lúc trước.

Lý Hỏa Vượng lập tức đưa ngón tay vào móc họng nôn ra.

Tuy đã nôn ra tất cả những thứ trong bụng, nhưng Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy bụng mình càng lúc càng đau.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi đã không tình nguyện chết, thì ta đành phải tiễn ngươi đi chết, ta buộc phải hoàn thành kế hoạch”.

Thấy tình hình thay đổi, những người khác vội vàng chạy đến, dưới sự chỉ đạo của Ngũ Kỳ, định rửa ruột cho Lý Hỏa Vượng.

Nhưng sau một hồi thao tác, tình trạng của Lý Hỏa Vượng không những không tốt hơn, ngược lại càng lúc càng xấu, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, trên trán toát mồ hôi to như hạt đậu.

Hơn nữa không chỉ mình hắn, ngay cả Dương Na bên cạnh cũng xảy ra tình trạng như vậy.

Sắc mặt rất xấu, Lý Hỏa Vượng chồng chất vết thương đẩy những người khác ra, cắn răng nhấc Thanh Vượng Lai dưới đất lên, hằm hằm trừng nhìn hắn.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!"

Nhưng lúc này Thanh Vượng Lai không thể trả lời hắn, tuy trên mặt hắn Thanh Vượng Lai vẫn nở nụ cười công nghiệp, nhưng nhìn đôi mắt trống rỗng của hắn, hiển nhiên hắn đã chết.

Ở khoảng cách gần như vậy, khiến Lý Hỏa Vượng thấy thứ gì màu trắng được kẹp ở cổ áo của Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng rút nó ra, phát hiện đó là một mảnh giấy viết đầy chữ.

Bên trên viết mấy hàng chữ nghiêng đẹp mắt, nhìn nét bút, rất rõ ràng là Thanh Vượng Lai đã viết trước khi hắn ra tay.

“Lý Hỏa Vượng, nếu ngươi đọc được mảnh giấy này, cho thấy ngươi không giúp ta, tư duy của ngươi vẫn quá kém, vẫn đang tính toán được mất một vài hình chiếu"

“Nếu mềm không được, thì chỉ có thể cứng rắn, ngươi đã ăn thịt ta, thì có lẽ ngươi chỉ có thể sống một hai ngày nữa thôi"

"Đương nhiên, ta không phải ban phát từ bi cho ngươi sống thêm một hai ngày, chỉ là nếu bỏ thuốc độc chí mạng, sợ rằng ta sẽ bỏ mạng ngay lập tức, không đợi được đến lúc hạ độc ngươi.

“Ngươi biết không? Thực ra ta không ra tay với các ngươi, không phải không đấu lại các ngươi, chỉ là ta vẫn luôn ôm tia hy vọng với các ngươi, tiếc là ta đã sai, toàn thế giới chỉ có một mình ta có đủ tỉnh táo để suy nghĩ"

"Đừng lo lắng ngươi sẽ cô độc một mình, nhìn xem phía dưới thi thể của ta là cái gì, chỉ có hủy hoại toàn bộ hình chiếu bên này, chúng ta mới có thể cứu được chúng ta ở thế giới chân thực"

1027 chữ

Chương 1506: Tiếng Súng

Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn vị trí Thanh Vượng Lai vừa nằm, thì thấy trong vũng máu dính bết có một vài mảnh thủy tinh vỡ! Nhìn kỹ lại thì là mảnh vỡ của ống tiêm.

Rất hiển nhiên nhân lúc những người khác chân tay luống cuống, Thanh Vượng Lai đã lặng lẽ lấy ba ống tiêm từ trong tay áo ra, đập vỡ dưới mặt đất đỏ máu.

Chất lỏng trong ba ống tiêm trộn lẫn với nhau, một số thứ không màu không vị sớm đã lan ra khắp căn phòng, tuy Lý Hỏa Vượng không biết trong đó là cái gì, nhưng chắc chắn không phải là thuốc tê như trước đó! Trước đó hắn đã nói một hồi linh tinh hỗn loạn, thực ra đều chỉ là che mắt mà thôi! Dù mình không nuốt chửng thiên đạo của hắn, thì mình cũng sẽ trúng độc cùng những người khác! Mục đích cuối cùng của hắn chính là muốn giết tất cả các Ti Mệnh trong Bạch Ngọc Kinh!

Khi Lý Hỏa Vượng nhìn sang thi thể của Thanh Vượng Lai, thì phát hiện đối phương càng cười tươi.

Nhìn khuôn mặt ghê tởm đó, ngọn lửa trong lòng Lý Hỏa Vượng càng cháy dữ dội, hắn trực tiếp cướp lấy khẩu súng trong tay Dương Na, cắn răng bóp cò về phía khuôn mặt của Thanh Vượng Lai.

"Pằng" một tiếng súng vang lên, cái đầu của Thanh Vượng Lai lập tức nổ tung, giữa đống màu đỏ xen màu trắng đó, lại lộ ra một mảnh giấy.

Nhìn mảnh giấy trong máu thịt, Lý Hỏa Vượng mở to đồng tử, cảm thấy khó mà tin được, nếu muốn đạt đến mức này, thì chỉ có trước khi bắt đầu, Thanh Vượng Lai đã nhét mảnh giấy này vào trong đầu mình! Cũng có nghĩa là, hắn đã lên kế hoạch hết tất cả, ngay cả việc mình bắn nát đầu hắn mà hắn cũng tính đến?

Khi thấy thi thể tan nát đó mềm nhũn nằm trong vũng máu dưới đất, Lý Hỏa Vượng ôm cái bụng càng lúc càng đau, không cam tâm cắn răng, tóm lấy mảnh giấy nhuốm máu đó.

“Nếu ngươi thấy mảnh giấy này, có nghĩa là ta lại đoán đúng, thế nào? Mấy lần này thực sự đủ chứng minh quan niệm của ta là đúng rồi chứ?"

“Nhưng ngươi tin hay không cũng không quan trọng nữa, mũi tên bắn ra không thể quay lại, kế hoạch của ta một khi bắt đầu thì sẽ không dừng lại"

“Ngoài ra nhắc nhở ngươi một câu, độc tố trong cơ thể ngươi phát tác chậm, độc trong ống tiêm là cấp tính, ta sẽ không để cho các ngươi một hai ngày nghĩ cách giải độc.

“Ha ha, vừa nãy còn sống được một hai này, kết quả đột nhiên không còn, cảm giác này thế nào? Có sợ không?"

“Tất cả các ngươi sẽ nhanh chóng chết hết, xin lỗi, ta viết sai rồi, các ngươi đều là hình chiếu, nói một cách chính xác, mấy hình chiếu các ngươi đều sẽ tiêu tan.

Bên tai vang lên tiếng rên đau đớn của Dương Na, khiến cánh tay siết chặt của Lý Hỏa Vượng trắng bệch run rẩy vì dùng lực quá mạnh.

“Mấy hình chiếu các ngươi tiêu tan, sẽ hình thành một điểm kỳ lạ ở cả thế giới hình chiếu này, điểm kỳ lạ lan rộng ra bên ngoài, đủ để trong tám ngày, thu lại toàn bộ cả hình chiếu của thế giới chân thực.

“Đừng lo lắng, đây mới chỉ là bắt đầu, hơn nữa không có ngươi can thiệp, tầng hình chiếu bên đó cũng sẽ nhanh chóng tiêu tan, kế hoạch của ta cũng sẽ thành công"

Lý Hỏa Vượng ôm cái bụng của mình, quỳ một chân dưới đất, tầm nhìn trước mặt bắt đầu mơ hồ, ngay cả chữ trên giấy cũng bắt đầu không nhìn rõ, lúc này thuốc độc cấp tính của Thanh Vượng Lai đang không ngừng ăn mòn cơ thể của hắn.

Lý Hỏa Vượng dụi thật mạnh con mắt duy nhất đầy tia máu của mình, nhìn nội dung trên giấy lần nữa.

“Lý Hỏa Vượng, tư duy của ngươi quá kém, giống như Gia Cát Uyên, vừa ngu xuẩn vừa dốt nát, đọc sách đọc đến vào trong bụng

chó rồi"

“Nhưng cũng may còn có ta, chính vì có ta, cho nên thế giới chân thực mới không bị hủy diệt vì sự ấu trĩ của các ngươi, ta đã cứu cả thế giới, ta là chúa cứu thế"

“Đợi vượt qua nguy cơ lần này, thế giới chân thực sẽ chiếu lại lần nữa, ta của lúc đó sẽ được chiếu thành một Thanh Vượng Lai tốt hơn, ta của lúc đó sẽ không còn là hình chiếu, ta sẽ gần sự tồn tại chân thực hơn một bước lớn."

“Mẹ kiếp! Thanh Vượng Lai!"

Trước mắt Lý Hỏa Vượng tối sầm, lảo đảo ngã xuống đất, máu vừa mới cầm được bắt đầu không ngừng chảy ra.

Hắn cố cầm cự, nhìn sang những người khác, phát hiện tình trạng của họ cũng không tốt hơn bao nhiêu, ngã đông ngã tây nằm dưới đất.

Ngũ Kỳ sắc mặt trắng bệnh, đang rút máu của mình, hình như muốn tìm cách chữa trị.

"Na Na! Na Na!"

Lý Hỏa Vượng loạng choạng bò qua, dìu đỡ Dương Na đang ôm bụng đứng lên.

Dương Na cắn chặt môi với vẻ mặt đau đớn, khóe mắt long lanh nước, dựa vào trong lòng Lý Hỏa Vượng, cất giọng như tiếng muỗi vo ve.

“Hỏa Vượng, ta đau bụng quá, có phải ta sắp chết không?"

Nhìn Dương Na đau đớn thê thảm, Lý Hỏa Vượng liền hít thở hỗn loạn, sau đó hắn đưa tay đến bụng Dương Na, nhẹ nhàng xoa bụng qua lớp áo.

“Đừng sợ, sẽ có cách thôi, ngươi sẽ không chết, ta sẽ nghĩ cách! Cố gắng lên.

"Ha ha ha!"

Tiếng cười chói tai bỗng nhiên vang lên.

1064 chữ

Chương 1507: Súng

“Đã thế này rồi ngươi còn nghĩ cách, hoàn cảnh hiện tại như này, ngươi có thể có cách gì, ngươi chết chắc rồi, ha ha ha!"

Lý Hỏa Vượng bỗng ngẩng đầu, thì thấy giọng nói đó là của Đầu Tử, hắn yếu ớt ngã xuống dùng ngón tay chỉ vào Lý Hỏa Vượng, chế nhạo cười lớn.

Cơn lửa giận vụt thẳng đến thiên linh, Lý Hỏa Vượng dường như muốn gào thét xông đến, đâm mạnh con dao loang lổ vết máu trong tay vào lồng ngực của đối phương.

Nhưng hắn cố gắng kiếm chế cơn lửa giận này, Lý Hỏa Vượng gào lên với Đầu Tử: “Ngươi cười cái gì! Đừng quên, mẹ kiếp, người cũng bị Tam Thanh đùa giỡn!"

"Ngươi tham lam muốn Tam Thanh biến ngươi thành Ti Mệnh, kết quả hắn tham cái mạng của ngươi! Hay cho ngươi còn đứng đầu Tọa Vong Đạo cơ! Kết quả bị người khác đùa giỡn xoay vòng vòng! Mất mặt! Mẹ kiếp, đúng mà mất mặt!"

Sau khi chửi mắng xong, Lý Hỏa Vượng lập tức chuyển giọng điệu.

“Đầu tử! Đừng quan tâm trước đây như thế nào, bây giờ chúng ta là người ngồi trên cùng một thuyền, có thủ đoạn gì mau sử dụng đi! Còn không sử dụng sẽ mất mạng đó!"

Đầu Tử đưa ngón tay đẩy kính bản to phản quang trên sống mũi, lắc đầu:

“Ta không có thủ đoạn gì, tình nguyện đánh cược, chấp nhận thua. Người khác lấy tính mạng mình ra bày cục diện, đáng đời.

“Không! Không thể nào!"

Lý Hỏa Vượng xông đến, trực tiếp xách Đầu Tử lên.

“Đầu Tử! Đấu với ngươi bao nhiêu lần, ta hiểu ngươi! Chắc chắn người còn có thủ đoạn khác, đúng không? Một tên như ngươi không thể nào không đề phòng Thanh Vượng Lai!"

Nhưng đối diện với lời chất vấn của Thanh Vượng Lai, Đầu Tử há miệng lười biếng ngáp một cái, đưa tay phải sang gãi nách bên trái.

“Ầy, ta còn tưởng lên đây rất thú vị cơ, kết quả chỉ thế này thôi ư?"

Khi hắn rút tay phải ra khỏi nách, tay cầm một khẩu súng. Ngay khi Lý Hỏa Vượng vừa nắm chặt con dao, thì thấy đối phương chĩa thẳng khẩu súng vào huyệt thái dương của mình.

“Không vui, không vui chút nào, còn không thú vị bằng trước đây.

Đầu Tử bóp cò, huyệt thái dương của hắn lập tức bị đạn xuyên qua, vậy mà hắn lại tự sát.

“Vãi!"

Lý Hỏa Vượng vô cùng tức giận đạp một cái lên thi thể của Đầu Tử, nhìn khắp xung quanh tìm kiếm khả năng xoay chuyển cục diện khác.

Nhưng vì để đạt được mục đích của mình, Thanh Vượng Lai không thể nào để người khác dễ dàng phá hỏng kế hoạch của mình.

Thuốc độc đã phát tác, hơn nữa còn là cấp tính, hoàn cảnh chết chắc hiện giờ, vốn không tìm được cơ hội sống nào.

“Xì”, một tiếng nhẹ vang lên, Trần Hồng Du với một cái xúc xích trong miệng vẹo đầu ngã xuống đất, không còn chút sự sống, nàng đã chết.

Lý Hỏa Vượng hiểu, đây chỉ là bắt đầu, cùng với độc tố của Thanh Vượng Lai phát tác mạnh, các Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh sẽ chết hết!

Bụng càng lúc càng đau dữ dội, cơ thể càng lúc càng bất thường, trong mắt Lý Hỏa Vượng lộ ra vẻ không cam thâm mạnh mẽ, hắn không cam tâm chết như vậy, hắn không cam tâm những người mình quan tâm lại dễ dàng chết như vậy. Lần này hắn chuyển mục tiêu sang Triệu Sương Điểm, đi đến bên cạnh cô gái đó, hai tay nàng vẫn đặt bên bàn phím.

Nhưng nàng không gõ bàn phím, trên màn hình máy tính không ngừng rơi xuống các số liệu giống như thác nước, dường như đang tự động tính toán cái gì đó.

Khi Lý Hỏa Vượng cắn răng dìu đỡ Triệu Sương Điểm đứng lên, phát hiện nàng đã không còn hơi thở, nàng cũng đã chết.

“Mẹ kiệp, ngươi có thể có ích hơn chút không!"

Lý Hỏa Vượng nổi gân xanh xé tim nứt phổi tức giận gào thét với Triệu Sương Điểm.

“Hỏa Hỏa Vượng"

Nghe thấy giọng yếu ớt, Lý Hỏa Vượng vội vàng ném thi thể của Triệu Sương Điểm xuống đất, chạy đến bên cạnh Dương Na.

“Hỏa Vượng, xin lỗi, hình như ta sắp chết rồi, ta muốn sống... hu hu hu Dương Na khóc lóc, nước mắt xen lẫn máu từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Khóc mãi khóc mãi, Dương Na không còn hơi thở, hai tay trắng bệch không còn sức lực trượt khỏi tay của Lý Hỏa Vượng ...

"Na Na!"

Giọng xé gan xé phổi của Lý Hỏa Vượng vang khắp cả trong phòng, Dương Na chết rồi, chết ngay trong lòng mình.

Nhìn Dương Na chết thanh thản nằm trong lòng, Lý Hỏa Vượng cảm thấy lúc này trái tim của mình như bị một con dao gỉ sét đâm vào và không ngừng khuấy đảo.

"Đừng lo, bình tĩnh! Bình tĩnh lại, chúng ta vẫn chưa thua! Chúng ta vẫn chưa thua! Vẫn có cách!"

Lý Hỏa Vượng hít thở dồn dập cắn răng, cầm con dao đập mấy cái vào đầu, muốn lợi dụng đau đớn khiến mình lại.

bình tĩnh Nhưng các cách luôn luôn có hiệu quả trước đây, bây giờ lại vô ích, bất luận hắn gõ bao nhiêu lần thì cũng không cảm thấy đau đớn, Ti Mệnh đau đớn cũng đã chết.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng bắt đầu cảm thấy ánh nhìn của mình bắt đầu càng lúc càng mơ hồ, hắn nghe thấy tiếng nhạc mơ hồ nào đó. Nhanh chóng dung con mắt độc nhất của mình lướt nhìn khắp căn phòng xác chết ngổn ngang một lượt, cuối cùng Lý Hỏa Vượng dừng lại trên máy tính của Triệu Sương Điểm, là tiếng báo hiệu truyền ra từ chiếc máy tính đó.

Lý Hỏa Vượng chồng chất vết thương loạng choạng xông đến, phát hiện số liệu trên bàn tính máy tính đã mất, bên trên chỉ có một ký hiệu co trống trải dừng ở đó.

1047 chữ

Chương 1508: Không Thể Thở Nổi

Ngẩn người nhìn ký hiệu đó, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu đây là gợi ý của Triệu Sương Điểm để lại cho mình trước khi chết, còn có cơ hội!

“Cái này, có nghĩa là gì? Vô hạn? Tuần hoàn?"

Lý Hỏa Vượng nhìn ký hiệu này, cùng với tư duy khó khăn, vẻ mặt hắn càng lúc càng đau khổ. Nhưng bất luận hắn nghĩ thế nào, cuối cùng cũng không hiểu ký hiệu của Triệu Sương Điểm để lại có nghĩa là gì.

Cho dù hắn hết sức dùng cánh tay gãy không ngừng gõ lên đầu của mình, nhưng vẫn không có tác dụng, đau đớn đã biến mất.

“Tại sao? Tại sao ngươi không thể nói tử tế chứ? Tại sao không thể nói thẳng ra chứ! Cứ bắt ta phải đoán!"

Lý Hỏa Vượng tức giận xông đến, đá mạnh một cái vào thi thể của

Triệu Sương Điểm.

Khi thấy thi thể Triệu Sương Điểm bị mình đá trước mặt, đôi mắt của Lý Hỏa Vượng tức đến quẫn trí liền sáng lên.

“Ta không hiểu vì ta nắm giữ thiên đạo mơ hồ, tuy tạm thời không rõ thiên đạo của Triệu Sương Điểm là gì, nhưng chỉ cần ta có thể hấp thụ thiên đạo của nàng, chắc chắn ta sẽ hiểu thông tin nàng để lại rốt cuộc là bí mật gì!"

Lý Hỏa Vượng hiểu ra tất cả, lập tức định nuốt chửng thiên đạo trong cơ thể Triệu Sương Điểm.

Nhưng khi hắn lật tìm mấy cái thì cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ, cơn buồn ngủ liên miên không dứt bắt đầu dâng lên, không những cơ thể không còn sức lực, hơn nữa những đau đớn trên cơ thể cũng dần dần biến mất.

Đây không phải dấu hiệu tốt gì, trước đây Lý Hỏa Vượng đã từng cảm nhận tình trạng này, ngay đau cả đau đớn cũng đang biến mất, đó là cảm giác sắp chết, mình sắp phải đi theo bước chân của các Ti Mệnh khác.

"Không, không được! Ta không thể chết, bây giờ ta vẫn không thể chết! Nếu ta chết, thì xong hoàn toàn! Bây giờ ta là cơ hội duy nhất!"

“Mau, mau nghĩ cách, nhất định có cách!"

Lý Hỏa Vượng cố hết sức giãy dụa, nhưng cho dù hắn đâm con dao trong tay vào đùi mình, cơn buồn ngủ càng lúc càng trầm trọng.

Không biết là chuyện gì, nhưng khi hắn hoàn hồn lại, thì thấy thi thể của Dương Na thanh thản nằm trước mặt mình, giống như đang ngủ say.

Lý Hỏa Vượng bị giật mình hoảng sợ bởi cảnh này, loạng choạng không ngừng lùi lại.

“Không! Na Na! Ta không thể làm như vậy! Ta không thể cướp đoạt thiên đạo cái chết của ngươi! Ta không thể!"

Tuy nói như vậy, nhưng khi Lý Hỏa Vượng loạng choạng ngã xuống đất, sắp bị cơn buồn ngủ hoàn toàn đánh sập, hắn bi phẫn gào thét với vẻ mặt méo mó.

“Thanh Vượng Lai! Ngươi cứ đợi đấy cho ta!"

Hắn thực sự không muốn làm như vậy, nhưng nếu bây giờ hắn không muốn chết, thì cách duy nhất chính là cướp đoạt thiên đạo của Vô Sanh Lão Mẫu.

Mình nhất định không thể chết, nếu mình chết, Dương Na thực sự không quay về được.

Lý Hỏa Vượng chảy nước mắt máu dùng chút sức lực cuối cùng, bò đến bên cạnh Dương Na, run rẩy đỡ cái đầu của nàng, hôn một cái đầy tình cảm.

Khi hoàn toàn nuốt chửng thiên đạo cái chết, Lý Hỏa Vượng cảm thấy cảm giác sắp chết trên cơ thể mình dừng lại, không nặng thêm cũng không giảm đi.

Tuy tạm thời không chết được, nhưng Lý Hỏa Vượng rơi nước mắt ôm chặt cái đầu của Dương Na, lúc này lại đau lòng đến gần như không thể thở nổi.

Nhưng mặc dù như vậy, Lý Hỏa Vượng không có thời gian đau lòng, vì nếu bây giờ hắn dừng lại, thì tất cả cố gắng trước đó đều tốn công vô ích.

“Không sao, Na Na, ta sẽ không bỏ lại ngươi cô đơn một mình ở đây, chúng ta cùng đi!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng trấn tĩnh vuốt mái tóc của Dương Na, vòng qua cổ của mình, Lý Tai cúi đầu nhìn, thì thấy hỗn độn không ngừng biến hóa của Vô Sanh Lão Mẫu treo trên lồng ngực bầu bạn với mình.

"Na Na! Chúng ta đi! Chúng ta cùng nhau đi! Sự việc vẫn chưa kết thúc! Vẫn còn cơ hội chuyển biến!"

Lý Hỏa Vượng loạng choạng đứng lên, đi về phía Triệu Sương Điểm, tiếp tục việc vẫn chưa hoàn thành trước đó.

Sau khi hắn đứng lên với con mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm ký hiệu trên màn hình máy tính. Nhìn mãi nhìn mãi, hắn dần dần hiểu được ý nghĩa phía sau của ký hiệu đó, công xưởng đó mới là cơ hội phá cục diện, công xưởng đó chưa chết!Cho dù mình trúng độc, cho dùng họ chết hết, nhưng vẫn còn cơ hội, sự việc vẫn chưa kết thúc! Chỉ cần mình tìm được công xưởng và giết nó, quay ngược thời gian về trước đó lần nữa! Tất cả có thể bắt đầu lại!

Lý Hỏa Vượng nghĩ đến đây, lập tức không hề do dự đứng lên, định ra khỏi nhà đi tìm công xưởng ở sa mạc đó. Đúng lúc hắn đi qua bên cạnh Đầu Tử, nhìn kính bản to phản quang trên mặt hắn, Lý Hỏa Vượng ngồi xổm xuống, tháo kính ra đeo lên mặt mình, sau đó cũng cướp đi thiên đạo trên người Đầu Tử.

Khi Lý Hỏa Vượng đứng lên, cùng với thiên đạo truyền vào người, hắn cảm nhận được mình tốt hơn trước đó nhiều.

Lau mạnh khóe miệng, hắn không hề do dự nắm chặt vũ khí đi ra cổng lớn đóng chặt đó.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển tóm then cửa, hắn hít thở mạnh dùng lực đẩy cánh cửa, sa mạc quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

1040 chữ

Chương 1509: Quan Sát

Lý Hỏa Vượng hung dữ bước qua ngưỡng cửa cũ nát, sải bước lớn đi về phía sa mạc.

Sa mạc rất khô và nóng, mồ hôi xem lẫn máu không ngừng chảy xuống, nhưng bây giờ Lý Hỏa Vượng không khát, đi thẳng mải miết theo con đường từng đi qua.

Nhưng sa mạc rất lớn, đi đâu hình như cũng giống nhau, nhất thời Lý Hỏa Vượng không chắc chắn mình có đi đúng đường không.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng thấy một điểm đen phía xa, hắn cất bước đi lại gần phía bên đó.

Sau khi đi được khoảng năm phút, Lý Hỏa Vượng đi đến trước mặt điểm đen.

Cho đến lúc sát gần, cuối cùng Lý Hỏa Vượng nhìn rõ điểm đen đó là cái gì, đó là Trần Hồng Du đã chết trước đó, màu đen là một tầng ruồi nhặng dày chi chít đậu trên người nàng.

...

Lý Hỏa Vượng lại gần, ruồi nhặng trên thi thể lập tức bị kinh sợ vù vù một tiếng bay vút lên trời, có không ít ruồi nhặng bay đến hút chỗ vết thương của Lý Hỏa Vượng.

Dưới ánh nắng gay gắt, Lý Hỏa Vượng nheo mắt quan sát qua đường bay của đàn ruồi, hắn gật đầu với ruồi nhặng, bước qua Trần Hồng Du có đây côn trùng trong bảy lỗ mắt mũi miệng, tiếp tục đi về phía trước.

Đi từ ban ngày cho đến trời tối, rồi lại từ trời tối đi đến trời sáng, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy giếng ngầm quen thuộc đó, hắn đi vào trong.

Khi đến công xưởng lần nữa, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy ngọn lửa đặt trước đó vẫn chưa tắt, nhưng đã lụi nhỏ đi rất nhiều, một số người đang không ngừng bận rộn làm việc gì đó trên dây chuyền sản xuất trong công xưởng bốc lửa này.

Khi thấy Lý Hỏa Vượng xuất hiện, một số người hung hãn đeo vải băng trên người cầm các loại súng giới bao vây về phía Lý Hỏa Vượng với ánh mắt dữ tợn.

Lý Hỏa Vượng đã lấy lại bình tĩnh nhìn họ, khi thấy họ cầm súng chĩa vào mình, Lý Hỏa Vượng đưa tay ra sau lưng, chậm rãi rút Đồng Tiền Kiếm ra.

Đúng lúc tiếng súng vang lên, đồng thời cũng có âm thanh da thịt bị đồng tiền rạch chém vang lên.

Đạn không ngừng bắn lên cơ thể chồng chất vết thương của Lý Hỏa Vượng, nhưng hắn không hề sợ hãi, bởi vì bây giờ hắn đang nắm giữ thiên đạo cái chết.

Ngày trước, công xưởng này không phải là đối thủ của mình, bây giờ mình đã hấp thụ nhiều thiên đạo như vậy, thì nó càng không thể nào là đối thủ của mình.

Cùng với Lý Hỏa Vượng bỗng rung cổ tay, ba người bên trái lập tức đầu lìa khỏi cổ, máu nóng hỏi không bị ràng buộc bắn vút lên trời.

“Na Na! Ngươi nhìn đi! Người nhìn thấy chưa? Chúng ta sắp có thể quay ngược thời gian rồi!"

Lý Hỏa Vượng vừa tấn công đám người này, vừa giải thích với cái đầu buộc ở lồng ngực mình.

“Ngươi đợi ta! Ta sắp xong rồi! Ngươi đợi ta đấy!"

Lý Hỏa Vượng nhảy lên, rồi đáp xuống nặng nề, trực tiếp chém kẻ địch trước mắt thành hai nửa, các loại màu sắc rơi xuống đất.

Đúng lúc này, tiếng động cơ chói tai vang lên, ánh sáng mạnh từ bên trái chiếu đến khiến Lý Hỏa Vượng gần như không mở nổi mắt.

Khi Lý Hỏa Vượng quay đầu nhìn, thì thấy một chiếc xe việt dã hàn kích nhọn ở đầu xe đỗ ở phía không xa. Bốn gã đàn ông cao lớn thô kệch cầm các loại vũ khí nóng ngồi bên trên nhìn mình. Chiếc xe đó rất to, giống như cái đầu của con mãnh thú khổng lồ dữ tợn.

Tiếng ầm ầm vang lên, bốn chiếc bánh xe của xe việt dã đó mau chóng chuyển động xông về phía Lý Hỏa Vượng. Lý Hỏa Vượng dồn lực nhấn mạnh hai chân xuống đất, cầm chặt Đồng Tiền Kiếm lao về phía chiếc xe việt dã đó. Cùng với ánh sáng lạnh lóe lên, chiếc xe việt dã đó trực tiếp bị chém thành hai nửa, xăng dầu trong suốt men theo thùng xăng bị chém vỡ tràn xuống khắp mặt đất.

Nhìn xăng dầu chảy xuống đất, Lý Hỏa Vượng đưa tay chà sát mạnh xuống mặt đất giống như đánh củi lửa.

"Lua!"

“Ầm!” một tiếng vang lên, tiếng nổ dữ dội vang lên, cùng với tiếng

nổ này, các loại mài sắc đan xen hòa tan lẫn nhau.

Cuối cùng những màu sắc này dần dần hòa lẫn, dần dần lắng động, cuối cùng hình thành một chiếc bánh trung thu socola café.

Âm thanh xung quanh bỗng nhiên lọt vào trong tai Lý Hỏa Vượng như thủy triều.

“Chương trình tết trung thu đúng là càng ngày càng chán.

"Đúng thế, còn không bằng đợi ban nhạc của giám ngục.

“Giường số hai mươi sáu! Đến giờ uống thuốc rồi!"

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh, môi trường quen thuộc, cánh tay trái lành lặn hoàn chỉnh chứng minh hắn đã làm được. Mình đã quay về.

"Ha ha ha!"

Tiếng cười kích động khiến người xung quanh sợ giật mình, nhưng họ cũng không cảm thấy bất ngờ với việc này, chỉ đi vòng qua Lý Hỏa Vượng từ xa.

Lý Hỏa Vượng cầm bánh trung thu nhét vào miệng, nhai từng miếng lớn, khi cảm thấy có mảnh giấy ẩn giấu bên trong, hắn càng nhai mạnh hơn, càng cười tươi hơn.

Đúng lúc những người khác đi xem biểu diễn, Lý Hỏa Vượng cố gắng tỏ ra điềm đạm, định quay người đi vào phòng vệ sinh.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến Lý Hỏa Vượng không kịp ngờ đến diễn ra.

Chỉ thấy Dịch Đông Lai mặc áo blouse trắng chặn trước mặt hắn ở hành lang phía xa, vô cùng chấn kinh nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt.

1059 chữ

Chương 1510: Ngươi Nhớ Hết Hả

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Những chuyện vừa xảy ra thì sao? Tại sao lại quay lại rồi?"

“Ngươi... nhớ hết hả?"

Dù thế nào Lý Hỏa Vượng cũng không ngờ, lần đảo ngược thời gian này, ngoại trừ mình biết đã xảy ra cái gì ra thì Dịch Đông Lai cũng biết! Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra.

Khi thấy vài bệnh nhân phía xa đang nhìn về phía bên này, Lý Hỏa Vượng vội càng giữ chặt Dịch Đông Lai.

“Không được hành động bừa bãi! Người muốn người khác coi ngươi bị tâm thần hả?"

Chẳng mấy chốc, bác sĩ Dịch và Lý Hỏa Vượng cùng đi ra khỏi nhà vệ sinh, đi về hướng cửa.

“Tinh!” quẹt thẻ, cổng sắt được mở ra.

Thấy hai người đi ra khỏi cổng lớn bệnh viện, hai chị em họ Ba đến đón người tỏ ra rất bất ngờ.

Lý Hỏa Vượng chẳng thèm để ý nàng, trực tiếp ngồi lên xe.

“Gọi điện cho Triệu Sương Điểm đi"

Sau khi kết nối điện thoại với Triệu Sương Điểm, chiếc ô tô bắt đầu chuyển hướng, đi về phía biệt thự của Thanh Vượng Lai.

Ngắm cảnh sắc bên ngoài, Lý Hỏa Vượng hươ điện thoại với Dịch Đông Lai, hai người mau chóng trò chuyện qua điện thoại.

Không biết đã qua bao lâu, cùng với chiếc xe phanh lại, tòa nhà quen thuộc xuất hiện trước mặt Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng mở cửa xe bước lớn xông vào, không nhìn đến Trần Hồng Du đang xem tivi trong phòng khách, hắn mau chóng xông lên tầng ba.

Vừa mở cửa, khi thấy Dương Na ôm hai đầu gối mình, dựa vào góc tường, nước mắt của Lý Hỏa Vượng lập tức rơi xuống.

Hắn xông đến ôm chặt Dương Na vào lòng, bất kể thế nào cũng không buông.

“Lý Hỏa Vượng? Sao ngươi biết nàng ở đây?"

Thanh Vượng Lai mỉm cười cùng những người khác đi vào trong phòng.

Lý Hỏa Vượng lắc đầu.

“Ra ngoài hết đi, ta muốn ở riêng với Na Na một lúc!"

“Đương nhiên, các vị, chúng ta đi thôi, cho đôi tình nhân chút không gian riêng tư.

Lý Hỏa Vượng ôm chặt Dương Na, nhìn chằm chằm không chớp mắt bóng hình của Thanh Vượng Lai rời đi.

“Thanh Vượng Lai, ngươi đợi đấy cho ta!"

Lý Hỏa Vượng đứng trên cổng thành phía Đông của Thượng Kinh Thành, ngẩn người nhìn tất cả phía dưới.

Tuy đã nhiễm sát, nhưng dân chúng trong thiên hạ vẫn phải sống, chắc chắn là có nhiều kẻ liều mạng hơn, cũng có nhiều cuộc ẩu đả cãi vã trong cuộc sống hơn.

“Năm mươi đồng rốt cuộc ngươi có bán không! Không bán ta chặt chết ngươi!"

“Tên nhãi nhà ngươi! Nhìn thấy chưa, đây là cổ của ông đây, ngươi có giỏi thì chặt đi! Mẹ kiếp, tưởng ta sợ ngươi thật đấy hả?"

“Mẹ kiếp, ngươi dám thiếu cân thiếu lạng! Thiếu bao nhiêu lạng! Lão nương sẽ cắt bấy nhiêu thịt trên người ngươi!"

Nhìn cuộc sống của dân chúng trong Thượng Kinh Thành, nhìn từng khuôn mặt đó, lúc này Lý Hỏa Vượng cứ cảm thấy tất cả đã rất xa rất xa.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nhìn thấy điều gì, đồng tử lập tức co cực nhỏ, hai chân dậm xuống, dẫm lên ngói vụn phủ

đầy rêu xanh mau chóng xông về phía bên đó.

Cơ thể nhanh chóng xuyên qua các lá cờ trắng hoa sen, Lý Hỏa Vượng đến trước mặt Bạch Linh Miểu ngồi khoanh hai chân trên đài hoa sen.

Nhìn Bạch Linh Miễu lành lặn không tổn hại, Lý Hỏa Vượng cũng không thể kiềm chế cảm xúc của mình, lập tức xông lên, ôm chặt đối phương vào lòng.

Cảm nhận được ánh mắt xung quanh, hai khuôn mặt của Bạch Linh Miểu lập tức lộ vẻ bực bội và xấu hổ.

“Ngươi làm gì thế hả! Cũng không nhìn xem đây là nơi nào!"

Cùng với bốn tay của nàng cùng vung lên, cơ thể của hai người lập tức biến mất trên đài hoa sen.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng hoàn hồn lại, phát hiện mình đã ở trong khuê phòng thiếu nữ có mùi hương thơm thoang thoảng.

Hắn buông Bạch Linh Miểu ra, ngắm thật kỹ thiếu nữa trước mặt, thấy trong bốn con mắt của nàng không ngừng tỏa ra sát khí.

“Ngươi nhiễm sát rồi ư?"

Lý Hỏa Vượng liền ngẩn người, nhưng sau đó lại lên tiếng nói:

“Không sao, nhiễm sát thì nhiễm sát, chỉ cần người không sao là tốt rồi.

Lúc ở Bạch Ngọc Kinh, khi thấy Vô Sanh Lão Mẫu và Bạch Linh Miểu dung hợp lại với nhau, hắn thực sự sợ Bạch Linh Miểu không quay về nữa.

Chỉ thay đổi tính cách thôi, mình không quan tâm những việc này.

Lý Hỏa Vượng hơi sợ, giang hai tay lần nữa ôm chặt đối phương, siết mạnh đến mức dường như muốn nhét đối phương vào trong cơ thể mình.

Nhưng không đợi Lý Hỏa Vượng vuốt ve an ủi, Bạch Linh Miếu đã

đẩy hắn ra, đưa tay cởi áo của mình.

“Mau lên đi, ta còn có việc bên phía Thiên Trần Quốc.

“Đợi đã, Miểu Miểu, ta không có ý đó.

Lý Hỏa Vượng cười không được khóc không xong vội vàng giữ bốn tay của đối phương, sau khi nhiễm sát, tính cách của Miểu Miểu trở nên phóng khoáng hơn không ít.

“Miểu Miểu, ta không có ý gì khác, chúng ta đã rất lâu không ở riêng với nhau rồi, ta chỉ muốn ôm ngươi thật lâu thôi"

Nhìn cô gái trước mặt, Lý Hỏa Vượng cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Ngửi hương thơm trên mái tóc của đối phương, những việc hai người cùng trải qua trước đây không ngừng hiện lên trong đầu, một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng lên tiếng nói:

“Miểu Miểu, ngươi không thể đi, bây giờ ta chỉ còn lại ngươi thôi"

Cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của đối phương, sát khí trong mắt Bạch Linh Miểu dần tiêu tan.

1014 chữ

Chương 1511: Tâm Trạng Kích Động

Nàng đưa tay ra, vuốt lưng của Lý Hỏa Vượng, khẽ thở dài một tiếng.

“Yên tâm đi, ta không đi đâu hết, chúng ta còn phải cùng nhau nghĩ cách, cứu Tuế Tuế sống lại"

"Ừm!"

Lý Hỏa Vượng khẽ gật đầu, chậm rãi nhắm mắt, dạo này xảy ra quá nhiều chuyện, hắn thực sự rất mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi, thậm chí mình cũng cảm thấy hơi không trụ nổi nữa.

Trở lại trong môi trường an toàn, rồi lại trở về bên cạnh người mà mình tin tưởng, Lý Hỏa Vượng lúc nào cũng căng thẳng thần kinh cũng coi như được thả lỏng hoàn toàn.

“Lý sư huynh, ngươi nói xem, nếu sau khi cứu Tuế Tuế trở về, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?"

Giọng của Bạch Linh Miểu mang vẻ hồi tưởng trong mơ màng, giống như lúc đi ra từ Thanh Phong Quan.

“Đợi sau khi chúng ta tìm được Tuế Tuế, chúng ta về thôn Ngưu Tâm đi Lý Hỏa Vượng đáp lời.

"Chúng ta không làm gì hết nữa, ta thực sự chỉ muốn sống yên ổn, ta thực sự rất mệt"

“Vậy sao? Thế cuộc sống yên ổn là thế nào?"

Bạch Linh Miểu lẩm bẩm hỏi lại.

Giọng của Lý Hỏa Vượng trở nên rất nhẹ, dường như đang mộng du.

“Ta cũng không biết, chỉ cần không còn ai chết nữa, đối với ta, cũng là cuộc sống bình thường"

Hai người ngươi một câu ta một câu, không nói đến chuyện chính gì, chỉ là tận hưởng cảm giác trò chuyện bình yên của hai người.

Hai người dựa vào nhau, trong lòng chồng chất thương tích dần được liền lại cùng với cuộc trò chuyện.

Sau một canh giờ, Bạch Linh Miểu khoác đạo bào màu đỏ dựa vào lồng ngực của Lý Hỏa Vượng, nghe tiếng nhịp tim đập dồn dập, nhẹ giọng nói.

“Ta phải đi thật rồi, ta không rời được Thiên Trần Quốc, phần lớn mọi người và tà tông đều tin Bạch Liên Giáo, nhưng vẫn có một số thổ phỉ sơn tặc vẫn ngu muội cố chấp.

“Ừm, ngươi đi đi, ta cũng phải đi tìm Cao Trí Kiên bàn chút việc Lý Hỏa Vượng buông vòng chân vàng kim của Bạch Linh Miểu ra,

cầm áo trắng bên cạnh đưa qua.

“Lý sư huynh, sau này chúng ta có thời gian nên nói chuyện nhiều hơn, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Bạch Linh Miểu nhặt dải lụa che lên mặt của mình.

Lý Hỏa Vượng đang đi giày gật đầu, lấy đạo bào khoác lên người mình, đi về phía chậu nước bằng đồng trên kệ gỗ.

Nhưng đúng lúc hắn định thò tay vào nước, một cảnh trong mặt nước lập tức khiến trái tim thả lỏng lập tức co lại.

Trên mặt nước là bóng ngược của bản thân Lý Hỏa Vượng, nhưng bóng ngược đó không phải là Lý Hỏa Vượng, mà là Lý Tai, trông có vẻ tâm trạng Lý Tai vô cùng kích động.

“Mau lên! Lý Hỏa Vượng! Bạch Ngọc Kinh cần long khí! Càng nhiều càng tốt! Nếu không khâu lại, trời sẽ lộ ra mất!"

Khi nghe thấy lời này, đầu của Lý Hỏa Vượng như bị chùy lớn đập trúng, cả đầu óc kêu lên ù ù.

Bạch Ngọc Kinh không có canh giờ, cũng không phải từng xảy ra, mọi thứ trước đây đều là mới bắt đầu.

“Làm sao thế? Ngươi không sao chứ?"

Lý Hỏa Vượng chải đầu đi đến.

Lý Hỏa Vượng hồn bay phách lạc lắc đầu, dường như đang trốn tránh điều gì, loạng choạng đi về phía cửa.

“Ta ta phải đi tìm Cao Trí Kiên, Bạch Ngọc Kinh cần long khí.

Lý Hỏa Vượng xông ra khỏi cửa phòng, lập tức thu nhỏ lại, đi về phía hoàng thành Đại Lương.

Dựa vào năng lực tu chân, Lý Hỏa Vượng xuyên qua từng bức tường, cuối cùng tìm được Cao Trí Kiên bế con trai đang ăn cơm.

Cao Trí Kiên cuộn bánh với hành nhét vào trong miệng nhai vài cái

rồi nuốt xuống bụng.

“Lý sư huynh? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

“Long mạch, Bạch Ngọc Kinh gặp rắc rối rồi, cần hai long mạch, năm hoàng đế các ngươi cùng đưa đến!"

Hơi thở của Lý Hỏa Vượng bắt đầu hoảng loạn.

Khi nghe thấy Bạch Ngọc Kinh xảy ra chuyện, Cao Trí Kiên lập tức nghiêm túc, hắn cũng không hỏi, thời gian cấp bách, lập tức lau miệng đứng lên khỏi ghế rồng.

“Được!"

Rất nhanh, năm vị hoàng đế dừng lại trước mặt cây thanh đồng khổng lồ do Lý Hỏa Vượng tu chân ra, lúc này phía sau mỗi một người bọn họ kéo theo các đời hoàng đế, khóa xích trên người cũng đều mở ra.

“Lý tiên sư, vì giang sơn xã tắc, đương nhiên chúng ta có thể đi, không phải trẫm nghi ngờ tiên sư, nhưng chuyện này rất quan trọng, tại sao tiên sư không cùng chúng ta đến Bạch Ngọc Kinh?"

Khả Hãn Thanh Khâu giống như con rết hỏi.

“Các ngươi đi là được rồi! Bạch Ngọc Kinh có ta! Ta của ngày xưa đang các ngươi ở đó!"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu càng lúc càng trở nên nóng tính, vẻ mặt dần càng lúc càng hung dữ, dường như đang sợ điều gì.

Khả Hãn Thanh Khâu còn muốn hỏi điều gì, nhưng bị Cao Trí Kiên ngăn lại.

“Lần pháp giáo đó, nếu không phải có Lý sư huynh, chúng ta sớm đã xong đời rồi, hắn sẽ không có lòng riêng"

Tiếng rồng gầm vang lên, năm long mạch bao bọc hai rồng vàng bay lên trời, khiến dân chúng Thượng Kinh Thành quỳ bái liên tục.

Nghe thấy tiếng rồng gầm xa dần, Lý Hỏa Vượng dùng tay dập lên

đầu của mình với vẻ mặt đau khổ.

“Không sao, đừng vội, nhất định sẽ có cách, nhất định!"

1059 chữ

Chương 1512: Lựa Chọn

Nhưng đúng lúc hắn nói vậy, Lý Hỏa Vượng hiện lên trên mặt nền gạch hoa được lau đến sáng bóng lên tiếng.

“Bên này cần trợ thủ! Bạch Ngọc Kinh cần trợ thủ! Gọi đến tất cả những người có thể gọi đến!"

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, mấy giây sau, một bàn tay thon nhỏ mềm mại vỗ lên vai Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huyh, có phải đến ta rồi không?"

“Lý sư huynh, đến ta rồi phải không?"

Nghe thấy giọng nói thân quen, cơ thể Lý Hỏa Vượng bỗng run lên.

Khi hắn quay đầu lại, thì thấy Bạch Linh Miểu với dải lụa che mắt.

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng, nhớ đến chiếc màn thầu mà nàng lấy cho mình khi ở Thanh Phong Quan lúc trước, nhớ đến từng chút từng việc cả đoạn đường, cùng với hồi ức, vẻ mặt của hắn dần trở nên đau khổ.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy!"

Đúng lúc này, Bạch Linh Miểu đưa tay nhẹ nhàng gỡ bàn tay bóp chặt đầu mình của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, đến lượt ta rồi phải không?"

“Không! Chưa đến lượt ngươi! Vẫn chưa đâu! Chúng ta đi thôi! Chúng ta rời khỏi nơi này!"

Lý Hỏa Vượng cũng không biết phải chạy đi đâu, nhưng bản năng

thúc giục hắn phải rời khỏi nơi khiến người ta khó thở này.

Lý Hỏa Vượng kéo Bạch Linh Miếu, không ngừng chạy bằng năng lực tu chân, hoàn cảnh xung quanh cũng không ngừng thay đổi, một lúc lại đến Đại Tề, một lúc lại đến Thiên Trần Quốc, sau đó chớp mắt lại đến Hậu Thục.

Nhưng bất luận hắn chạy đến đâu, những thứ muốn trốn tránh đó cuối cùng vẫn bám theo như hình với bóng.

Lý Hỏa Vượng không ngừng chạy, không ngừng xuyên qua các nơi mà mình từng đi qua, nhưng chạy mãi chạy mãi, tốc độ của hắn càng lúc càng chậm.

Cuối cùng khi hắn về đế Thanh Phong Quan bị lửa thiêu cháy đen, hắn cũng không thể chạy được nữa.

Nhìn ba bức tượng thần bị hun đến đen xì phía sau bàn thờ, Lý Hỏa Vượng ôm đầu mình điên cuồng hét lớn.

Hắn biết bất kể đi đâu, hắn cũng không trốn được, nếu mình không để Bạch Linh Miểu dẫn hai vị Tướng Tương Thủ đi, thì lịch sử trước đây sẽ thay đổi.

Nếu lịch sử trước đây thay đổi, thì tất cả sẽ xong thực sự.

Một mặt là cả thế giới, mặt khác là đích thân mình phải đưa Bạch Linh Miếu đi chết, mình chỉ có thể chọn một trong hai.

Lý Hỏa Vượng đau khổ dằn vặt trong lòng đủ để cử hành Thương Khương đăng giai sống không bằng chết, nỗi đau khổ trong lòng ép hắn muốn hắn làm gì đó theo bản năng, để giảm bớt nỗi đau này.

Lý Hỏa Vượng dùng dùi nhọn có móc câu đâm vào lòng bàn tay rồi rút mạnh ra, đau đớn dữ dội lại không khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng dễ chịu hơn chút nào, nước mắt và máu cùng rơi xuống đất.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng cầm dụng cụ hành hình lên lần nữa, Bạch Linh Miểu đưa tay ngăn cản hành động tự hành hạ mình của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, có chuyện gì ngươi nói thẳng ra, đừng dồn nén trong lòng"

“Ta ta không thể Đối diện với Bạch Linh Miểu trước mặt, Lý Hỏa Vượng đau khổ đến méo mó khàn khàn không nói lên lời.

Hắn muốn làm gì đó thay đổi tất cả, nhưng bây giờ hắn không làm được gì hết, tất cả đều là do trước đây đích thân mình tạo ra, mình chỉ có thể tiếp tục quy trình theo trước đây.

Bạch Linh Miểu dường như biết mình đối diện với điều gì, nhưng nàng vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, nhẹ nhàng đặt ngọn tay trắng nõn lên miệng của Lý Hỏa Vượng.

“Lý sư huynh, ngươi không cần suy nghĩ, Vô Sanh Lão Mẫu đã cho ta biết rồi.

Lý Hỏa Vượng lao đến ôm chặt Bạch Linh Miểu, trong lòng không nỡ dường như ép hắn phát điên.

Áp sát đầu của Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miểu nhẹ giọng hỏi.

“Lý sư huynh, sau khi ta lên đó thì sẽ chết phải không?"

Lý Hỏa Vượng lắc đầu, đau khổ nói:

“Ta không biết, ta thực sự không biết!"

Nghe thấy lời này, Bạch Linh Miểu vuốt nhẹ lưng của Lý Hỏa Vượng, dịu dàng nói.

“Lý sư huynh, không sao, Vô Sanh Lão Mẫu nói rồi, ta chỉ đi một thời gian, đợi qua thời gian này, nàng sẽ đưa ta xuống"

Lý Hỏa Vượng rất muốn tin lời đối phương, nhưng hắn biết đây là điều không thể nào, Bạch Linh Miểu chỉ muốn mình đừng lo lắng nữa nên lừa mình thôi.

Bạch Linh Miểu là thánh nữ Bạch Liên Giáo, xem từ bức họa của mật thất ngầm thôn Ngưu Tâm, Vô Sanh Lão Mẫu muốn Bạch Linh Miểu lên đó, là vì để nàng niết bàn, biến thành Vô Sanh Lão Mẫu trước đây, Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ cả Thiên Trần Quốc trước

đây.

Giữa Ti Mệnh và người phàm, ngoại trừ Ti Mệnh thiên đạo mơ hồ, những người khác trước nay đều là vực sâu không nhìn thấy tận cuối.

Hắn cũng không biết sau khi Bạch Linh Miểu lên đó, sẽ có số phận thế nào, rốt cuộc mình còn có thể gặp được nàng hay không.

“Không! Ta không thể chấp nhận kết quả như vậy!"

Lý Hỏa Vượng lấy lại tinh thần cắn răng nghiêm túc nhìn Bạch Linh Miếu trước mặt.

“Miểu Miểu, ngươi yên tâm, ta sẽ cứu ngươi về! Ta sẽ cứu ngươi!"

“Ta sẽ không bị khó khăn đánh gục! Tuyệt đối không! Chúng ta đã thống nhất! Phải cùng về thôn Ngưu Tâm!"

“Ta không chấp nhận kết quả như vậy! Bây giờ vẫn không thể động vào Vô Sanh Lão Mẫu, ngươi đợi ta giải quyết Phúc Sinh Thiên xong, ta lập tức xé xác cả Vô Sanh Lão Mẫu! Cứu ngươi ra!”1031 chữ

Chương 1513: Lựa Chọn 2

“Thế giới ở đây vốn không hề khoa học chút nào, tất cả đều có thể! Không gì là không thể!"

“Ta chắc chắn sẽ nghĩ hết mọi cách cứu ngươi và Tuế Tuế về!"

Nghe thấy lời này, Nhị Thần phía sau cười, ôm đầu Lý Hỏa Vượng hôn mạnh một cái.

“Đây mới là Lý Hỏa Vượng dù đánh thế nào cũng không gục ngã mà lão nương biết chứ.

“Yên tâm đi, chúng ta chỉ lên đó giúp đỡ, cũng không phải đi nộp mạng, chúng ta cùng xử lý sạch sẽ Phúc Sinh Thiên!"

Lý Hỏa Vượng khó khăn gật đầu, lau nước mắt và máu trên người

rồi đứng lên.

Tất cả còn có cơ hội, mình không thể nhận thua, nếu mình bị khó khăn này đánh gục, thì làm sao cứu được Tuế Tuế!

Hắn quay đầu nhìn sang ba bức tượng thần bị lửa hun đen xì trong Thanh Phong Quan, hít sâu một hơi, bỗng gào thét lên:

“Tam Thanh! Mẹ kiếp, ngươi cứ đợi đấy cho ta!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng gào thét một câu, ba tượng thần lập tức nứt ra tan thành, vỡ thành bột vụn.

“Lý sư huynh, đưa ta về đi, thời gian không đợi người"

Nghe thấy Bạch Linh Miểu nói lời này, Lý Hỏa Vượng lại lắc đầu với vẻ mặt hơi hung dữ.

“Không, chúng ta còn phải đến một nơi, ban đầu không chỉ có sáu lừa trắng cùng ngươi lên đó.

Cao Trí Kiên nhanh chóng từ Bạch Ngọc Kinh quay về, trên đường vô cùng thuận lợi, đến nỗi hắn có chút nghi hoặc, tại sao Lý sư huynh cứ bắt phải năm vị hoàng đế bọn họ cùng đưa hai long mạch lên.

Khi còn họ vượt qua cánh cửa, trở về Thượng Kinh Thành, thì thấy Lý Hỏa Vượng với sắc mặt âm trầm dẫn theo Bạch sư muội đứng ở trên thiên đàn đợi mình.

“Lão Cao, còn có thứ khác cần phải đưa đến Bạch Ngọc Kinh Lý Hỏa Vượng nói với hắn.

“Ừm, là cái gì? Cứ nói đừng ngại"

“Tướng Tương Thủ, hai người.

Lời của Lý Hỏa Vượng giống như trận gió lạnh thổi qua trong lòng tất cả mọi người có mặt, tất cả mọi người đều hiểu sức nặng của năm chữ ngắn ngủi phía sau.

Cao Trí Kiên khẽ ngẩn người một lúc rồi bàn bạc với các hoàng đế

khác xong, trên mặt nở nụ cười khó xử: “Được, ta dặn dò xuống dưới"

Sau đó hắn lại quay đầu nhìn sang Bạch Linh Miểu bên cạnh.

“Bạch sư muội, chuyện này còn cần Bạch Liên Giáo trợ giúp, có được không?"

Lúc này, Bạch Linh Miểu lại không còn thẳng thắn như trước đây, hai hàng nước mắt ướt đẫm dải lụa che mắt trượt dài xuống theo khuôn mặt, bất luận Lý Hỏa Vượng lau bao nhiêu lần cũng không hết.

“Được chứ!"

Hai chữ nặng tựa ngàn cân, do Nhị Thần trả lời một cách sảng khoái.

Cùng với hai tầng hiệu triệu của Bạch Liên Giáo và triều đình, binh gia nhiễm sát và Bạch Liên Giáo nhiễm sát lũ lượt kéo nhau tập trung giữa cánh đồng trống không bên trái Thượng Kinh Thành.

Khi quân lệnh được truyền đạt xuống, tất cả mọi người đều biết sau đây sẽ phải đối diện với cái gì.

Trong lòng hàng triệu binh gia bắt đầu kích động, nhưng phần lớn số người trong đó vừa là binh gia cũng vừa là tín đồ Bạch Liên Giáo, hoặc là trước đây là tín đồ Bạch Liên Giáo, sau khi nhiễm sát khí, hai bên không phân biệt rõ như vậy.

Tín đồ Bạch Liên Giáo lũ lượt kéo nhau vây đến trước mặt Bạch Linh Miểu, đối diện với thánh nữ đại nhân, những tín đồ này thành kính quỳ hai chân xuống, dập đầu với Bạch Linh Miểu.

Hàng triệu tín đồ cùng dập đầu hành lễ, cảnh này vô cùng hoành tráng.

Lừa trắng dẫn đầu thay mặt tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo hỏi:

“Thánh nữ đại nhân, việc này là thần dụ của Vô Sanh Lão Mẫu ư?"

“Đúng thế"

Bạch Linh Miếu gần như khóc cạn nước mắt nói ra chữ này, dường như đã dùng hết sức lực.

Sau khi nghe được câu trả lời chính xác, tất cả tín đồ rào rào đứng lên.

“Vô Sanh Lão Mẫu! Quê hương chân không! Các huynh đệ muội muội! Ta đã đợi được đến lúc được trở về quê hương chân không rồi!"

Giọng nói này truyền đi vang vọng như từng tầng sóng biển.

Nghe thấy lời này, ầm một tiếng, tất cả tín đồ Bạch Liên Giáo đều kích động hoan hô, sát khí càng khiến cho lòng nhiệt tình này mãnh liệt hơn.

Giữa cánh đồng bên ngoài Thượng Kinh Thành, dưới sự chỉ huy hô hào hò hét của lính cầm cờ, đám người lần lượt tập trung về quân trận.

Đông người nhưng không loạn, trong đó, không chỉ là công lao của Bạch Liên Giáo, còn có điều lệnh của quan gia, duyệt binh cắm cờ sau lưng cưỡi ngựa nhanh chóng lách qua đám đông.

Lý Hỏa Vượng đứng trước đại quân lướt nhìn qua một lượt, vô biên vô tận, toàn là đầu người chi chít.

Kêu gọi Tướng Tương Thủ cần phải cử hành nghi lễ, tuy Giám Thiên Ti của Đại Lương đã chết, nhưng Ti Thiên thiếu giám vẫn còn sống.

Cao Trí Kiên mặc long bào nhìn hổ phù trong tay, cùng với sát khí không ngừng ngưng tụ, hổ phủ không những phát ánh đỏ, hơn nữa còn không ngừng rung lên, trong đó còn truyền ra tiếng gầm thét âm ỉ.

Hắn bẻ hổ phủ trong tay thành hai nửa với vẻ mặt trang nghiêm, hai người một mảnh, lần lượt giao cho bốn ti thiên thiếu giám.

Bốn ti thiên thiếu giám tôn kính hành đại lễ với hoàng đế Đại Lương, sau đó lui xuống đi làm công tác chuẩn bị cuối cùng.

1060 chữ

Chương 1514: Lựa Chọn 3

Cùng với tiếng trống trận chấn động lòng người và tiếng còi hiệu kéo dài vang lên trong quân doanh, từng vò rượu mạnh được các thái giám đẩy đến, rất hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ trước.

Mỗi người đều được chia một bát rượu mạnh, người nào cũng ngửa cổ uống cạn, trong ánh mắt không hề có vẻ sợ hãi, trong đó có trẻ con mười hai mười ba tuổi, cũng có người già vừa qua sáu mươi tuổi.

Lý Hỏa Vượng nhìn đám đông trước mặt, lúc này trong lòng vô cùng phức tạp, lúc đó khi ở Bạch Ngọc Kinh, mình cũng không kịp suy nghĩ, yêu cầu tìm kiếm trợ thủ của mình sẽ gây ra điều gì cho bên dưới. Bất kỳ thứ gì cũng đều phải trả giá, chỉ là có những việc phải trả giá trước, có những việc trả giá sau. So với hắn, cảm xúc của Bạch Linh Miếu ở một bên đã trấn tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ là vì nàng phải đi cùng họ. Trong đám đông, một chiếc đèn Khổng Minh có hình dạng bảo tọa hoa sen đang được các tín đồ Bạch Liên Giáo tụng kinh chậm rãi đẩy lên trên, sáu lửa trắng như sáu hạt sen ngồi vào trên tòa sen.

Thấy sắp đến giờ, Cao Trí Kiên dẫn theo bốn vị hoàng đế khác đứng trước mặt quân trận, làn gió nhẹ khẽ thổi long bào và bộ râu đen của hắn.

Nếu trước đây đánh trận với người khác, hắn là vua của một nước, lúc này đây đáng lẽ phải ra lời kêu gọi khích lệ binh sĩ, nhưng bây giờ hắn không biết phải nói gì, bởi vì những người trước mặt đã định sẵn là phải chết. Nhưng hắn buộc phải nói gì đó, vì hắn là một vị hoàng đế tốt, một hoàng đế tốt cho dù đối diện với tính mạng của hàng triệu dân chúng, cũng phải nhấc lên được, bỏ xuống được.

“Các vị tướng sĩ!"

Cùng với Lý Hỏa Vượng tỏ vẻ mặt nghiêm trọng, giọng của Cao Trí Kiên vang khắp cả bầu trời Thượng Kinh Thành.

“Các vị tướng sĩ! Như huynh đệ trong nhà! Sống thì cùng sống, chết thì cùng chết, diệt vong hay tiếp tục tồn tại, tất cả phụ thuộc vào hôm nay!"

Cao Trí Kiên không che giấu điều gì, thẳng thắn nói hết mọi việc xảy ra cho tất cả mọi người, thậm chí kể cả về Bạch Ngọc Kinh, điều cấm kỵ mà trước đây chỉ có thể ẩn giấu ở nơi sâu nhất nội khố.

Cũng đúng lúc này, bỗng nhiên trời rung đất chuyển, bầu trời phía nơi cực xa rách ra, một cái cây lớn dưới hẹp trên rộng chậm rãi đập xuống đất.

“Trời sập rồi"

Nhìn tất cả phía xa, tất cả mọi người cùng giơ con đao trong tay, nhìn về phía bầu trời bị rách phía xa, trong mắt tràn đầy sát khí, ngửa cổ hô lớn:

“Giết! Giết Giết!"

Sát khi ngút trời gần như khiến bầu trời biến sắc, trong mắt mỗi người hoàn toàn bị bao phủ bởi sát ý, đối diện với cái cây khổng lồ đè xuống như thái sơn, trong mắt tất cả mọi người không có chút sợ hãi.

Nhìn bọn họ cùng giơ con đao trong tay, Lý Hỏa Vượng vẻ mặt đau khổ không nhẫn tâm nhìn xuống dưới.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đi về phía mình, hắn vừa ngẩng đầu thì thấy Xuân Tiểu Mãn đặc biệt mặc chiếc áo mới đứng trước mặt mình.

Nàng nhìn Lý Hỏa Vượng, Bạch Linh Miếu và cả Cao Trí Kiên trước mặt, nước mắt nóng hổi từ khoang mắt trào ra, giọng của nàng đầy tuyệt vọng.

“Tại sao lại như vậy! Tại sao!"

“Tại sao? Mẹ kiếp, ta cũng muốn biết tại sao!"

“Tiểu Mãn tỷ"

Bạch Linh Miểu đi đến với vẻ mặt phức tạp, nàng hiểu cảm giác của đối phương, đối với Xuân Tiểu Mãn mà nói, Bạch Liên Giáo là gia đình của nàng, tín đồ Bạch Liên Giáo là người nhà của nàng, hôm nay nàng lại mất gia đình. Xuân Tiểu Mãn hất cánh tay đưa đến của Bạch Linh Miểu, nàng nhìn từng hàng đầu người rơi xuống phía sau, và cái lỗ thủng trên bầu trời phía xa, suy sụp há hốc miệng tuyệt vọng gào thét.

“Xuân Huyền! Cẩu Tử! Vương Khôn Sinh! Bọn họ đều là người đang sống sờ sờ! Bọn họ đều là con người, bọn họ cũng là những người đang sống như các ngươi!"

“Khó khăn lắm bọn họ mới không phải đi ăn xin nữa! Khó khăn lắm bọn họ mới được ăn no"

“Keng” một tiếng, nàng rút thanh kiếm mà ban đầu Lý Hỏa Vượng tặng cho Xuân Tiểu Mãn, quả quyết đâm vào cổ của mình, sượt mạnh một cái.

“Tiểu Mãn tỷ!"

Cùng với máu phun ra cao hơn một trượng, đầu của Xuân Tiểu Mãn cùng rơi xuống đất theo những cái đầu của các binh gia khác.

Cao Trí Kiên tiến lên một bước theo bản năng, nhưng nhìn thi thể không đầu đứng tại chỗ của Xuân Tiểu Mãn lại dừng lại, cắn chặt răng quay đầu sang một bên.

Máu và cả sát khí gần như thành chất rắn bắt đầu lan rộng ra không trung, cuối cùng hình thành hai hàng đầu người điên cuồng gào thét.

Cùng với sự thành hình của Tướng Tương Thủ, trong lòng những người còn sống nhanh chóng bị sát ý chiếm cứ, hơn nữa sự ảnh hưởng này còn đang không ngừng tăng lên, lan rộng khắp Thượng Kinh Thành.

“Lý sư huynh! Tướng Tương Thủ đã hình thành! Phải đưa lên thôi! Còn giữ lại đây sẽ xảy ra rắc rối lớn đấy!"

Nghe thấy lời của Cao Trí Kiên, Bạch Linh Miểu rơi nước mắt tóm cánh tay của Lý Hỏa Vượng, nói:

“Lý sư huynh, ta phải đi rồi, ngươi tiễn ta đi đi.

“Được, ta tiễn ngươi!” Lý Hỏa Vượng cắn gần vỡ răng run rẩy gật đầu, kéo Bạch Linh Miểu đi về phía bảo tọa hoa sen khổng lồ đó.

1100 chữ

Chương 1515: Lời Hứa

Bốn tay của Bạch Linh Miểu cầm các loại vũ khí, ngồi khoanh chân ở chính giữa bảo tọa hoa sen, trên khuôn mặt thanh tú đầy thanh khiết, lúc này, ấn ký hoa sen giữa đôi lông mày của nàng càng phát sáng, ngay cả sát khí ngút trời đó cũng không lọt được vào chút nào.

Hai đóa hoa sen cùng gốc mười hai công đức phát ra hào quang chói mắt, đến không trung trên đầu Bạch Linh Miểu dần dần tiêu tan, một hạt giống trong hoa sen chậm rãi rơi vào trong cơ thể Bạch Linh Miểu. Đúng lúc này, Bạch Linh Miểu dường như hiểu ra điều gì, nở nụ cười không buồn không vui, cùng với bốn tay nhẹ nhàn ấn quyết hoa sen, Bạch Linh Miểu dẫn sáu lừa trắng xuyên qua từ trong hai vị Tướng Tương Thủ điên cuồng cắn xé, đưa bọn họ bay về phía cánh cửa.

Cảm giác áp bức như chất rắn cùng Tướng Tương Thủ biến mất, nhưng nhìn Bạch Linh Miểu dần đi xa, hắn vẫn không thở nổi.

Hắn nắm chặt nắm đấm đấm thật mạnh lên lồng ngực nghẹn ngào của mình, cho dù lồng ngực bị đấm lõm xuống, vẫn không thấy đỡ hơn.

Lý Hỏa Vượng đưa tay phải rút, một chiếc gương đồng xuất hiện trong tay hắn.

Lý Hỏa Vượng tức giận gào thét xé gan xé phổi với bản thân trong chiếc gương:

“Lý Tai! Đi hết rồi! Bọn họ đi hết rồi! Ngươi nhất định phải đưa bọn họ quay về! Nhất định! Trước đây người từng hứa với ta! Ngươi đã hứa với ta!"

Nước mắt nóng hổi trượt qua những nếp nhăn méo mó trên mặt Lý Hỏa Vượng, cuối cùng men theo cằm rơi xuống đất, hắn tuyệt vọng nhìn Dương Na bất động trước mắt, tỏ ra vô cùng bất lực.

Ngũ Kỳ ở một bên thở dài một hơi lên tiếng giải thích nói: “Ngươi cũng từng sống ở bệnh viện tâm thần, cũng biết tình trạng của nàng là như thế nào, trầm cảm mức độ nặng phần lớn đều có biểu hiện như vậy, ta rất khó tưởng tượng rốt cuộc nàng ta tìm được đến đây bằng cách nào"

"Na Na?"

Lý Hỏa Vượng khẽ lắc Dương Na, nhưng đôi mắt vô hồn của đối phương không hề phản ứng lại, đúng thế, hắn đã quay ngược thời gian lần nữa, nhưng có những thứ hình như đã khác.

Mấy lần trước quay ngược thời gian, Dương Na vừa nhìn thấy mình đã hỏi con mắt duy nhất của mình là như thế nào mới đúng, chứ không phải bộ dạng như bây giờ, trông như một cái xác không hồn. Sau khi khẽ gọi mấy câu, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên nhớ đến điều gì, lập tức nhỏ giọng hỏi Dương Na “Là vì ta đã cướp đi thiên đạo cái chết của ngươi sao? Là vì nguyên nhân này, cho nên ngươi mới như vậy phải không?"

Cùng với Lý Hỏa Vượng lặp lại mấy lần, hắn bắt đầu càng lúc càng tin là vậy, lập tức gật đầu mạnh:

“Vậy ta trả cho ngươi, được không? Ta trả cho ngươi!"

Lý Hỏa Vượng nói xong, hôn Dương Na một cái, hắn cắn mạnh đầu lưỡi của hắn, máu tanh chảy ra, sau đó hắn không ngừng truyền sang miệng của Dương Na.

Thậm chí Lý Hỏa Vượng cảm thấy vẫn chưa đủ, hắn còn cắn vỡ niêm mạc trong khoang miệng, rồi truyền máu qua.

Sau khi truyền hết máu, Lý Hỏa Vượng ôm chặt Dương Na, thì thầm bên tai nàng.

“Na Na, quay lại đi, ta trả cái chết cho ngươi rồi, bây giờ ngươi lại là Vô Sanh Lão Mẫu, ngươi lại có thiên đạo cái chết rồi!"

“Quay về giúp ta đi, sau đây còn phải đối phó Thanh Vượng Lai, ta không thể không có ngươi. Nhìn đôi tình nhân hết ôm rồi lại hôn, Ngũ Kỳ ở một bên chép miệng, cầm thuốc quay người rời khỏi phòng.

Lý Hỏa Vượng ôm Dương Na liên tục thì thầm lải nhải, cứ nói như vậy đến nửa tiếng, cuối cùng tình hình cũng có biến chuyển mới.

“Hỏa Vương? Ngươi làm sao thế? Ngươi khóc cái gì? Có phải ta không tốt không?"

Bàn tay khô gày của Dương Na nhẹn nhàng vuốt lưng của Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng buông tay, khi nhìn Bạch Linh Miểu lại lần nữa, thì thấy đôi mắt của đối phương đã có hồn.

“Hỏa Vượng, mắt ngươi làm sao thế này? Tại sao chỉ còn một con mắt? Có phải vì ta không?"

Nghe được lời hồi đáp quen thuộc như đúng mong muốn, cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng yên tâm, cuối cùng Dương Na đã bình thường trở lại.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt!"

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, ôm Dương Na vào lòng.

“Hỏa Vượng, vừa nãy ta không sao, ta chỉ đang nghĩ vài chuyện, bây giờ ta nghĩ thông suốt rồi, ngươi đừng lo lắng"

Bây giờ đổi lại là Dương Na an ủi Lý Hỏa Vượng.

Không biết có phải ảo giác không, Lý Hỏa Vượng phát hiện giờ tây Dương Na hình như trở nên tự tin hơn.

“Cách cách cách!” tiếng gõ cửa xen ngang bầu không khí ấm cúng.

Lý Hỏa Vượng quay đầu, thì thấy Dịch Đông Lai đứng ở cửa với vẻ lo lắng, có vẻ hình như đã xảy ra chuyện gì.

“Vào đây nói đi, Na Na không phải người ngoài.

Nghe thấy Lý Hỏa Vượng nói vậy, Dịch Đông Lai đi vào trong phòng, khóa trái cửa lại.

Dịch Đông Lai đi vào trong phòng đang định lên tiếng, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì, vẻ mặt liền biến sắc, vội vàng ngăn đối phương.

“Đợi đã"

Lý Hỏa Vượng lập tức đứng lên, lật hòm lật tủ tìm kiếm thứ gì đó trong phòng.

Trong phòng không nhiều đồ, tìm kiếm cũng rất nhanh, chỉ một lúc sau, Lý Hỏa Vượng đã tìm được thứ mà mình muốn tìm, một cái máy nghe trộm màu đen.

“Ta nên sớm nghĩ đến! Với tính cách của tên Thanh Vượng Lai, hắn không thể nào không để lại tai mắt!” Lý Hỏa Vượng đưa tay tháo xuống, rút thẻ nhớ màu đen bên trong ra, trực tiếp ném vào miệng, nghiến răng nghiến lợi nhai nhát, rồi nuốt xuống bụng.

1047 chữ

Chương 1516: Chiếm Thế Chủ Động

Khi Dịch Đông Lai và Dương Na nhìn cảnh này liền kinh hãi, dường như cảm nhận được có rất nhiều con mắt đang nhìn chằm chằm mình trong vô hình, lập tức cũng giúp Lý Hỏa Vượng lục tìm trong lòng. Dưới sự cố gắng của họ, cuối cùng bọn họ tìm được máy nghe lén thứ hai trong ống chân ghế, và máy nghe lén thứ ba trong tủ quần áo, rất hiển nhiên kể cả Thanh Vượng Lai giở thủ đoạn, cũng phải để lại mấy cái liền.

“Tên này thật âm hiểm"

Lý Hỏa Vượng cắn răng đưa tay trực tiếp bóp vỡ tất cả.

Ngay từ đầu tên Thanh Vượng Lai này đã có mưu đồ, hơn nữa còn ầm thầm giám sát tất cả mọi người, cái gọi là kế hoạch của hắn đã bắt đầu từ rất lâu rồi.

Cho nên trước đây bất luận có chuyện gì, hắn luôn chiếm thế chủ động, nhưng bây giờ thì khác, đã quay ngược thời gian, mình đã biết mục đích của tên này, bây giờ quyền chủ động đã về bên phía mình.

“Hỏa Vượng? Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao lại có những thứ này? Ai đã đặt những thứ này?” Lý Hỏa Vượng nhìn Dịch Đông Lại một cái, rồi lại nhìn Dương Na sắc mặt rất kém, hắn suy nghĩ, kéo tay của Dương Na ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Na Na, có vài chuyện ta phải giải thích với ngươi, trước đây đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng người đã quên hết. Nói cho Dương Na biết âm mưu của Thanh Vượng Lai là điều cần thiết, sau đây nếu thực sự phải ra tay, đương nhiên bên cạnh mình có càng nhiều người có thể tin tưởng được thì càng tốt.

“Na Na, ta nói vậy, ngươi có thể hiểu không? Thanh Vượng Lai là Tam Thanh, hắn đã điên hoàn toàn rồi, chúng ta phải nghĩ cách kiểm soát hắn, nuốt chửng thiên đạo trên người hắn.

Dương Na gật đầu mạnh, rất bình tĩnh tiếp nhận những lời này.

“Ừm, ta biết rồi, vậy sau đây chúng ta phải làm gì trước?"

Lý Hỏa Vượng trầm tư một lúc sau, lên tiếng nói:

“Đầu tiên đi tìm Triệu Sương Điểm, nhất định phải nói chuyện với họ trước, nếu bây giờ trực tiếp ra tay với Thanh Vượng Lai, nói không chừng đám người Triệu Sương Điểm sẽ bị Thanh Vượng Lai mê hoặc lợi dụng, đối phó chúng ta.

Nếu quyền ra tay trước nằm bên phía mình, vậy thì việc gì cũng dễ nói, chỉ cần đối phương không mê hoặc được các Ti Mệnh của Bạch Ngọc Kinh, chỉ dựa vào hắn và Đầu Tử vốn không phải là đối thủ của đám người mình.

"Đợi đã"

Dịch Đông Lai xen ngang dòng suy nghĩ của Lý Hỏa Vượng.

“Tiểu Lý, ngươi nói với ta trước, rốt cuộc thế này là sao, rốt cuộc việc này là như thế nào!"

Rất hiển nhiên, đối diện với mọi thứ hỗn loạn, Dịch Đông Lai hoàn toàn không biết giải thích thế nào.

“Đã đến lúc này, ngươi còn không hiểu sao? Ta không bị tâm thần! Tất cả những gì ta nói đều là thật, tất cả những gì ngươi viết trong luận văn trước đây cũng đều là thật!"

Lý Hỏa Vượng rất nóng nảy lặp lại.

Nhưng đối diện với lời giải thích của Lý Hỏa Vượng, Dịch Đông Lai không biết làm thế nào.

“Nhưng cho dù những điều ngươi nói đều là thật, nhưng việc này có liên quan gì đến ta?"

“Sao lại không liên quan? Ngươi đã từng nói, ngươi là Đại Na! Ngươi là Đại Ti Mệnh"

Trán Dịch Đông Lai nổi gân xanh, khuôn mặt đỏ bừng.

“Mẹ kiếp, các ngươi mang em gái ta ra uy hiếp ta! Ta tùy tiện bịa ra để gạt ngươi thôi! Đó là giả thôi!"

"Già u?"

Lý Hỏa Vượng bật cười.

“Ngươi tưởng rằng ngươi nói giả thì là giả sao? Ban đầu ta còn cho rằng phương thuốc cho Đan Dương Tử là giả! Nhưng hắn lại thành tiên!"

“Không có thật với giả gì hết! Ngươi là Đại Ti Mệnh! Ngươi nói sao thì làm vậy! Từ khi người lên tiếng nói ngươi là Đại Na, ngươi chính là Đại Na!"

Dịch Đông Lai dựa vào tường run rẩy cầm một điếu thuốc bỏ vào miệng ngậm, dùng bật lửa châm, sau đó hít mạnh một hơi.

Có lẽ vì không thường xuyên hút thuốc, Dịch Đông Lai bị sặc, ho khan dữ dội.

Ho khan mấy giây sau, sắc mặt hắn cực kém, dùng tay lau khóe

mắt bị khói hun đến chảy nước mắt, ngẩng đầu nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt.

“Không, không phải ta không tin lời ngươi, việc này không hợp logic, việc này không chỉ không hợp logic, mà còn không phù hợp với logic của thế giới đó mà ngươi nói!"

“Quay ngược thời gian mà ngươi nói chỉ là suy đoán của bản thân ngươi thôi, có thể sự thực không phải như ngươi nghĩ!"

Lý Hỏa Vượng nói hết nước hết cái đã rất mệt rồi.

“Logic quan trọng đến thế sao? Không phải thế giới nào cũng duy vật.

“Hơn nữa, có phải chân thực không thì có quan hệ gì? Bây giờ ta chỉ muốn giải quyết rắc rối! Chẳng lẽ ngươi muốn bị Thanh Vượng Lai hạ độc chết lần nữa sao? Hả?"

Dịch Đông Lai nghe thấy lời này dường như nhớ lại sự đau đớn trước đó, vẻ mặt hắn bắt đầu méo mó, hai tay ôm đầu bóp mạnh.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy!"

Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi, hắn đi đến cửa, mở cửa nghiêm túc nhìn một lượt, sau khi phát hiện không có ai nghe trộm, liền khóa trái cửa lại, đến trước mặt Dịch Đông Lai nói: “Bác sĩ Dịch, thực ra ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu ngươi rất khó để hiểu thế giới quan của ta cũng không sao, đi theo cách nghĩ của ngươi cũng được.

1037 chữ

Chương 1517: Ta Cần Nhiều Bằng Chứng Hơn

“Ở bên chỗ ta, ngươi là Đại Na, còn bên chỗ ngươi, ta có phải Lý Tại hay không, thực ra cũng không sao, điều quan trọng nhất là, bây giờ chúng ta có chung kẻ địch.

Dịch Đông Lai lại giơ điếu thuốc nhét vào miệng hít mạnh một hơi, lần này hắn không bị sặc, mà trực tiếp hít qua phổi rồi thở ra, khói màu trắng xám bao trùm khuôn mặt hắn, khiến mặt hắn thoắt ẩn thoắt hiện. Dịch Đông Lai bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề của Lý Hỏa Vượng, nghĩ một lúc sau, hắn lên tiếng nói: “Trước đây ngươi đã trả qua rất nhiều lần quay người thời gian phải không?"

“Không phải ngươi từng xem hồ sơ bệnh án của ta sao? Ngươi còn viết luận văn về ta, ta tưởng ngươi hiểu tình trạng của ta"

“Nhưng bây giờ thì khác, trước đây ngươi bị bệnh! Còn bây giờ, ta cũng không biết ngươi bị làm sao!"

“Trước đây ta cũng không bị bệnh! Là các ngươi vốn không hiểu thế giới của ta!"

Giọng của Lý Hỏa Vượng bỗng cao lên một tông.

Thấy cảm xúc của Lý Hỏa Vượng hơi mất kiểm soát, bản năng bác sĩ của Dịch Đông Lai khiến hắn bắt đầu khuyên nhủ.

“Bình tĩnh, ngươi bình tĩnh đi, ta không nói không giúp ngươi, ta đang thử tìm hiểu ngươi, ta không muốn giống như ngươi, liên tục trải qua việc quay ngược thời gian.

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cười một tiếng:

“Ngươi cảm thấy quay ngược thời gian là đau khổ ư? Sai! Mỗi một lần quay ngược thời gian đều là kết quả phản kháng của ta, nếu mặc cho thời gian trôi tiếp, chúng ta sớm đã bị Thanh Vượng Lai giết chết rồi, hấp thụ hết thiên đạo rồi!"

“Ta ta, ta cần nhiều hơn, ta cần nhiều bằng chứng hơn Dịch Đông Lai ngậm điếu thuốc, hai tay tóm chặt tóc của mình, cố chấp đi đi lại lại khắp trong phòng.

Lý Hỏa Vượng tóm chặt hắn.

“Được rồi! Ngươi đi tìm chứng cứ đi, ta không nói không cho ngươi tìm chứng cứ, nhưng đầu tiên, chúng ta phải lập tức ra tay! Đừng quên, Phúc Sinh Thiên vẫn đang lại gần! Chúng ta đã không kịp rồi!”Nghe thấy lời này, Dịch Đông Lai trầm mặc một lúc sau,

buông tay xuống, rất khó khăn nói:

“Ngươi đi tìm Triệu Sương Điểm, đưa nàng ta đến đây trước đi!"

Hắn đã nói như vậy, Lý Hỏa Vượng hiểu, bất kể hắn nghĩ thế nào, tóm lại về cơ bản hắn đã đồng ý giúp đối phó Thanh Vượng Lai.

“Trên đường ta đã gọi điện cho nàng ta rồi, nàng đang trên đường đến đây, đối phó Thanh Vượng Lai, thiên đạo mà nàng nắm giữ khá quan trọng, đối phó Thanh Vượng Lai nhất định không thể để hắn biết trước, trực tiếp cầm súng bắn nổ đầu hắn từ xa! Tránh để tên này hạ độc trong thiên đạo!"

Từng trải qua quay ngược thời gian trước đây, Lý Hỏa Vượng không chỉ biết mục đích của Thanh Vượng Lai, còn biết tên này có bao nhiêu loại thủ đoạn.

“Nàng ta tin rồi hả?"

Dịch Đông Lai hỏi.

“Bây giờ nàng không tin, nhưng ta có cách khiến nàng tin! Luân hồi nhiều lần như vậy, cũng không phải vô ích!” Sau đó, Lý Hỏa Vượng nhìn sang Dương Na trước mặt.

“Na Na, bây giờ ngươi là Vô Sanh Lão Mẫu nắm giữ thiên đạo cái chết, thiên đạo của ngươi rất quan trọng, bất luận sau này gặp phải chuyện gì, ta cần ngươi giúp ta!"

“Được!"

Dương Na sau khi hồi phục tinh thần gật đầu mạnh, khi nàng đồng ý, trong mắt dường như có tia sáng.

Tuy không giải thích quá nhiều, nhưng Lý Hỏa Vượng tin nàng, không vì điều gì khác, chỉ vì nàng là Dương Na. Sau khi nói rõ tất cả với Dương Na, Lý Hỏa Vượng quay đầu vô cùng nghiêm túc nhìn Dịch Đông Lai, chờ hắn tỏ thái độ, vừa nãy hắn chỉ đang nghe, không hề thể hiện thái độ gì.

Dịch Đông Lai cũng ngẩng đầu nhìn sang hắn.

“Nếu trong mắt ngươi, ta là Đại Na, thì tiếp theo Đại Na phải làm thế nào?"

Nghe thấy lời này, Lý Hỏa Vượng cười:

“Đi theo ta, nghĩ cách điều trị cho ta"

Hai người cùng đứng lên, ra ngoài cùng Dương Na, sau khi ba người từ ngoài phòng đi xuống, thì thấy những người khác vẫn đang làm việc của mình, có vẻ sóng yên biển lặng.

Lý Hỏa Vượng không làm gì hết, dẫn theo Dịch Đông Lai và Dương Na cũng ngồi xuống trong phòng khách cùng xem tivi, bình thường giống như mấy lần quay ngược thời gian trước đây.

Sau khi một tập phim truyền hình kết thúc, trong tivi vang lên tiếng nhạc chương trình dự báo thời tiết.

"Kính chào các bạn xem truyền hình, đây là bản tin dự báo thời tiết buổi trưa, cơn bão mang tên Mã Não sắp từ hướng Đông Nam đổ bộ về đất liền, mong cư dân ven biển chú ý an toàn, đây là đường đi dự kiến của cơn bão.

"Rắc rắc” Trần Hồng Du nhét miếng bim bim khoai tây hơi lóe đỏ vào miệng, nàng vừa ăn vừa càm ràm.

"Cơn bão đi qua chỗ chúng ta.

Sau đó nàng nhìn thấy Dương Na đã bình thường trở lại ở một bên, bốc một nắm bim bim đưa qua.

“Khỏi bệnh rồi thì phải ăn nhiều, mới có thể nhanh hồi phục.

Dương Na nhìn Lý Hỏa Vượng cứ nhìn chằm chằm ra cửa, đưa tay lấy một lát khoai tây nhét vào miệng, sau khi nhai nhẹ vài cái, đôi mắt nàng sáng lên.

“Oa, bim bim khoai tây vị cà chua này ngon quá.

Nói xong, nàng ngồi bên cạnh Trần Hồng Du, cùng nàng ta ăn bim bim khoai tây, lấy ăn liên tục, ăn mãi vẫn không đủ.

1083 chữ

Chương 1518: Lý Hỏa Vượng Đâu?

“Không phải khoai tây ngon, ngươi đã mấy ngày không ăn cơm tử tế, đói đến mức sắp không đủ dinh dưỡng rồi” Ngũ Kỳ từ phòng bếp đi ra lên tiếng giải thích với vẻ mặt bất lực.

“Ầy, này, ngươi không phải là bạn trai của nàng ta sao? Bạn gái ngươi đói đến mức đó rồi, không thể hiện chút hả?"

Lý Hỏa Vượng không đáp lời, đơn giản chậm rãi lướt nhìn khắp trong phòng.

“Thanh Vượng Lai đâu?"

“Đang nấu cơm, làm sao? Ngươi đến phòng bếp phụ giúp?"

Nghe thấy Thanh Vượng Lai ở phòng bếp, Lý Hỏa Vượng không nói gì, chậm rãi lắc đầu.

Đúng lúc này, tiếng phanh xe quen thuộc vang lên từ xa đến gần, Lý Hỏa Vượng lập tức nháy mắt với Dương Na và Dịch Đông Lai.

“Bành” một tiếng vang lên, cánh cửa bị đạp mở, Triệu Sương Điểm hoàn toàn khác hẳn từ ngoài cửa đi vào.

"Lý Hỏa Vượng đâu?"

Lý Hỏa Vượng mở to đồng tử nhìn Triệu Sương Điểm trước mặt, mái tóc mềm mượt lúc này rối bù bóng dầu, trông có vẻ như mấy ngày chưa gội, áo trên người rõ ràng rộng hơn một số, trông rất không hợp với người, khuôn mặt trang điểm trước đây cũng hoàn toàn biến thành khuôn mặt mộc.

Nếu hắn nhớ không nhầm, Triệu Sương Điểm trước đây là một mỹ nữ trí thức, nhưng Triệu Sương Điểm hiện giờ trông hoàn toàn khác, như biến thành một người khác.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng nhìn chằm chằm nàng, Triệu Sương Điểm

chú ý đến Lý Hỏa Vượng, nàng cười ha ha, đi về phía hắn.

Dương Na đang định tiến lên ngăn cản, lại bị Triệu Sương Điểm đẩy ra:

“Lý Hỏa Vượng, ngươi gọi ta đến làm gì? Có chuyện gì mà cứ phải gặp mặt nói?"

“Cái... cái gì?"

Trong đầu Lý Hỏa Vượng lập tức và một tiếng nổ tung, lời của đối phương hoàn toàn làm loạn kế hoạch của mình.

Lúc này Lý Hỏa Vượng cũng không màng đến dự định trước đó, lập tức kéo Triệu Sương Điểm rời khỏi biệt thự của Thanh Vượng Lai.

Trong rừng trúc, Lý Hỏa Vượng khó mà tin nổi nhìn Triệu Sương Điểm trước mặt.

“Tại sao ngươi lại như vậy? Tại sao?"

“Cái gì vậy? Thần kinh à"

Triệu Sương Điểm khoanh hai tay trước ngực với vẻ mặt bất mãn, nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt.

Mau chóng liên tưởng đến sự bất thường của Dương Na trước đó, Lý Hỏa Vượng lập tức hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Là vì ta nuốt chửng thiên đạo của ngươi sao? Vậy ta trả lại cho ngươi, bây giờ ta trả lại cho ngươi!” Đúng lúc Lý Hỏa Vượng rút dao ra, định cứa thịt trên người mình để cho Triệu Sương Điểm ăn, Triệu Sương Điểm trực tiếp cưỡng chế ấn chặt vai của hắn.

“Tại sao? Ta trả lại cho ngươi, tại sao ngươi không cần? Tại sao ngươi không lấy thiên đạo về! Ta vốn không sử dụng thiên đạo của ngươi!"

Lý Hỏa Vượng cố hết sức giãy dụa.

Dịch Đông Lai ở một bên xông đến vội vàng khuyên nhủ nói.

“Tiểu Lý, ngươi nói như vậy, nàng ta sẽ không hiểu ngươi nói gì đâu.

Nhìn vẻ mặt của Triệu Sương Điểm lúc này, Lý Hỏa Vượng hít sâu một hơi.

“Được, ngươi buông ta ra, ta giải thích cho ngươi từ đầu.

“Giải thích cái gì?"

Một giọng nói vang lên.

Triệu Sương Điểm buông tay, vẫy tay về phía có tiếng nói.

“Thanh Tử, không sao, Lý Hỏa Vượng nói có chuyện cần tìm ta.

Lý Hỏa Vượng vừa quay đầu thì nhìn thấy Thanh Vượng Lai đi về phía bên này với nụ cười công nghiệp.

“Vào trong nhà ngồi đi.

Tất cả mọi người nghe thấy lời này, đều đi vào nhà.

Trong phòng khách rộng rãi.

“Có chuyện gì, ngươi nói đi?

Triệu Sương Điểm hỏi.

Lý Hỏa Vượng nhìn nàng, rồi lại nhìn Thanh Vượng Lai đang lau tay bên cạnh, há miệng, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Tam Thanh còn cảnh giác hơn mình tưởng tượng, tuy lúc này hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn luôn theo dõi chặt.

Bây giờ giải thích thì không thể nào giải thích, trực tiếp nói Thanh Vượng Lai muốn cướp đi thiên đạo của tất cả Ti Mệnh, thì quyền ra ra tay trước mà khó khăn lắm mình mới giành được hoàn toàn lãng phí. Huống hồ, mình trực tiếp nói trước mặt như vậy, đánh rắn động cỏ thì không nói, chủ yếu là Triệu Sương Điểm chưa chắc đã tin mình, đặc biệt Triệu Sương Điểm còn hoàn toàn khác trước đây. Đúng lúc này, khi Lý Hỏa Vượng nghe thấy tiếng tivi, hắn lập

tức đưa tay chỉ về bên đó.

“Mau nhìn xem! Phúc Sinh Thiên!"

Tất cả mọi người cùng quay đầu, nhìn sang tivi treo trên tường, và hình ảnh cơn bão đổ bộ trong tivi, một mảnh kính từ không trung rơi xuống đập vỡ vụn, khiến phóng viên ngoại cảnh sợ giật mình.

Đợi khi những người khác quay người nhìn sang mình, Lý Hỏa Vượng lập tức vô cùng nghiêm túc nói.

“Phúc Sinh Thiên đã ra tay rồi! Nó đang lại gần về phía chúng ta, chúng ta buộc phải cố hết sức nghĩ cách giải quyết rắc rối này Thanh Vượng Lai chớp mắt, đưa tay đẩy kính mắt trên sống mũi.

“Đây là chuyện lớn mà ngươi nói ư?"

“Chẳng lẽ không phải là việc lớn sao? Còn tám ngày nữa là Phúc Sinh Thiên đến! Đây là thông tin khó khăn lắm mà ta mới có được! Trước khi Phúc Sinh Thiên đến, nếu chúng ta còn không nghĩ ra cách, thì chúng ta sẽ chết hết!"

“Sáu ngày"

Một giọng nói cắt ngang lời của Lý Hỏa Vượng.

"Ừm?"

Lý Hỏa Vượng dồn ánh mắt sang Trần Hồng Du đang xem tivi.

“Không phải tám ngày, mà là sáu ngày.

Trần Hồng Du nói xong, ấn điều khiển tivi phóng to âm thanh.

“Theo như dự đoán của đài khí tượng thủy văn, cơn bão tên Phỉ Thúy sẽ đổ bộ đến thành phố này sau năm ngày nữa, mong người dân trong thành phố..."

1066 chữ

Chương 1519: Làm Sao Có Thể

Nghe thấy điều này, sắc mặt của Lý Hỏa Vượng đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, Phúc Sinh Thiên cũng không chịu ảnh hưởng quay ngược thời gian, nó vẫn còn đang lại gần!

Trước đó Thanh Vượng Lai nói là tám ngày, bây giờ lại chỉ còn sáu ngày!

“Đợi đã! Vậy há chẳng phải là..."

Lý Hỏa Vượng đột nhiên nghĩ đến điều gì, run run cầm điện thoại của mình lên.

Tay của hắn run run sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn ấn số điện thoại của Tôn Hiểu Cầm một cách thuần thục.

“Tút! Tút! Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng xác nhận lại"

Lý Hỏa Vượng đôi mắt đỏ bừng quyết không từ bỏ gọi cho Lý Kiến Thành, nhưng phía bên kia điện thoại vang lên tiếng báo giống vừa nãy, khiến trong lòng Lý Hỏa Vượng rơi vào tuyệt vọng.

“Làm... làm sao có thể chứ... làm sao..."

Lý Hỏa Vượng rơi nước mắt không ngừng gọi cho số điện thoại thân thuộc đó, gọi được nhưng lại không có ai nghe máy. Không những Phúc Sinh Thiên không chịu ảnh hưởng của quay ngược thời gian, thậm chí ngay cả ảnh hưởng trước đó của hắn cũng không bị ảnh hưởng bởi quay ngược thời gian.

Quá khứ đã bị Phúc Sinh Thiên thay đổi, Tôn Hiểu Cầm treo cổ, Lý Kiến Thành cũng đã chết.

“Tại sao! Tại sao! Tại sao phải liên lụy đến bọn họ! Ngươi có giỏi thì giết ta đây này!"

Lý Hỏa Vượng trán nổi gân xanh giơ điện thoại trong tay đập mạnh xuống đất. Hành động của Lý Hỏa Vượng lập tức khiến mọi người xung quanh sợ giật mình, đều lùi lại một bước.

Ba Nam Húc đi đến bên cạnh Triệu Sương Điểm với vẻ mặt bất an:

“Ừm... Hay là đưa hắn trở về thì hơn.

Dịch Đông Lai đi đến, tóm chặt nắm đấm nắm chặt của hắn, nén thấp giọng ghé bên tai hắn nói:

“Tiểu Lý! Bình tĩnh! Đừng quên kế hoạch của chúng ta, sự việc vẫn chưa kết thúc!"

Lý Hỏa Vượng nghe thấy lời này, sau khi hít sâu mấy hơi, chậm rãi ngồi xuống sofa với sự dìu đỡ của Dịch Đông Lai.

Đợi Lý Hỏa Vượng bình tĩnh lại, nhìn sang những người khác, phát hiện bọn họ đang ngồi bên bàn ăn, thì thầm bàn tán điều gì, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bên này.

Trải qua nhiều lần quay ngược thời gian như vậy, Lý Hỏa Vượng đã đoán được những người này đang bàn luận việc gì, chắc chắn là đang nói bệnh tình của mình lại nặng thêm.

Nhưng Lý Hỏa Vượng cảm thấy như vậy càng tốt, ít nhất bản thân ngụy trang bằng lớp vỏ bệnh nhân tâm thần, như vậy, có thể che mắt Thanh Vượng Lai rất tốt.

Tuy tình hình đã xảy ra vài thay đổi, nhưng mình vẫn đang trong tối, Thanh Vượng Lai ở ngoài sáng.

Nghĩ đến đây, Lý Hỏa Vượng lại đứng lên, hít sâu một hơi đi về phía bên đó.

“Các ngươi chắc chắn cảm thấy những điều ta nói là giả, nhưng chắc chắc lời ta nói là thật, mấy Ti Mệnh chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới có thể giải quyết rắc rối này!"

“Nhưng bằng chứng đâu? Lý Hỏa Vượng, bằng chứng đâu? Chỉ nói suông, chúng ta cần có bằng chứng rõ ràng mới có thể tin ngươi"

Trần Hồng Du lên tiếng hỏi.

“Bằng chứng?"

Lý Hỏa Vượng cau chặt mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng khó khăn lắc đầu.

“Ta không có bằng chứng, nhưng ta những lời ta nói là thật một trăm phần trăm!"

“Là ngươi cảm thấy thật một trăm phần trăm đấy chứ? Những kẻ điên khùng trên thế giới đều cảm thấy những lời mình nói đều là thật"

Ba Nam Húc ở một bên rất hiển nhiên không tin chút nào.

“Hầy, đừng nói Lý Hỏa Vượng như vậy, dù sao cũng là người mình, hắn nói như vậy chắc chắn có logic của mình.

Thanh Vượng Lai nở nụ cười lên tiếng bảo vệ Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng phớt lờ hắn, đột nhiên đến trước mặt Triệu Sương Điểm.

“Máy tính của ngươi đâu?"

“Máy tính nào? Ngay cả điện thoại ta cũng không có, ta dùng máy tính gì?"

Triệu Sương Điểm tỏ vẻ mặt như không có gì.

“Được rồi được rồi, chốc nữa rồi tính, sắp nấu xong cơm rồi, ăn xong rồi nói chuyện, Ngũ tỷ, vào bếp giúp một tay đi"

Thanh Vượng Lai đứng lên, đi vào phòng bếp.

Lý Hỏa Vượng hiểu rằng cứ như này thì không được, muốn đối phó Thanh Vượng Lai, buộc phải có sự ủng hộ của Triệu Sương Điểm, vì nếu không có được sự ủng hộ của nàng, rất có khả năng nàng sẽ bị Thanh Vượng Lai lợi dụng đối phó mình.

Nhìn bóng lưng rời đi của Thanh Vượng Lai, đầu Lý Hỏa Vượng lập tức nhảy số, nháy mắt với Dương Na, quay người đi lên tầng ba.

Đợi Dương Na đi theo lên, Lý Hỏa Vượng lập tức rút con dao, trực tiếp cứa cánh tay của mình, cắt một miếng thịt.

“Hỏa Vượng!"

Dương Na lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, nàng vội vàng lấy dây chun buộc tóc thắt lên chỗ vết thương, cầm máu cho Lý Hỏa Vượng.

“Không sao, ta đang phân chia thiên đạo! Ta phải trả lại thiên đạo cho Triệu Sương Điểm trước! Nàng ta mới nghe hiểu ta đang nói gì"

Lý Hỏa Vượng nói xong, đưa miếng thịt trong tay cho Dương Na.

“Giúp ta một việc, ta đi thì sẽ quá lộ liễu, nấu miếng thịt này lên, nhớ kỹ, nàng ta rất thích ăn cay, làm thành món thịt xào ớt xanh"

Dương Na rơi nước mắt nhìn miếng thiên đạo lẫn lộn máu thịt, vẻ mặt do dự và giằng co.

“Nhưng ta không biết nấu ăn"

"De ta"

Giọng của Dịch Đông Lai vang lên, hắn nhìn vết thương của Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt vô cùng phức tạp, nhất thời cực kỳ mơ hồ, rốt cuộc mình đang làm gì.

988 chữ

Chương 1520: Có Chuyện

Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, cầm miếng thịt của Lý Hỏa Vượng đi vào bếp.

Sau khi Dịch Đông Lai đang định đi vào, Lý Hỏa Vượng lập tức nói với Thanh Vượng Lai đang xào rau:

“Thanh Vượng Lai, ngươi ra đây một chút, ta nói với ngươi chút chuyện “Ồ? Có việc hả?"

Thanh Vượng Lai rửa tay, cởi tạp dề, đi ra bên ngoài.

Để hỗ trợ Dịch Đông Lai, Lý Hỏa Vượng dẫn Tam Thanh đi ra ngoài nhà.

“Có chuyện gì? Chuyện liên quan đến bạn gái ngươi ư?"

Thanh Vượng Lai vẫn nở nụ cười giả tạo.

Lý Hỏa Vượng nghiêm túc nhìn hắn, trong đầu hiện lên việc mà tên này làm trước đó, sát khí trong lòng thúc giục hắn bóp chết tên này.

Nhưng Lý Hỏa Vượng biết, mình không thể làm như vậy, muốn đối phó Tam Thanh, tuyệt đối phải thật thận trọng, bề ngoài, hắn đã nắm giữ thiên đạo sinh trưởng phát triển và thiên đạo bí mật, và đã lấy đi thứ gì đó trên người mình.

Sau lưng còn âm thầm có thủ đoạn gì, cũng không ai biết, chưa chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng, tuyệt đối không được dễ dàng lãng phí quyền ra tay trước.

“Ta bị bọn họ bắt về bệnh viện Bạch Tháp, tại sao ngươi không ra tay cứu ta?"

Lý Hỏa Vượng quăng ra một câu hỏi cũ rích.

Thanh Vượng Lai trả lời thế nào, Lý Hỏa Vượng cũng không quan tâm, hắn chỉ chú ý đến, Dịch Đông Lai đã đi vào trong bếp, mình đã đạt được mục đích.

Dưới sự quan sát của Lý Hỏa Vượng, Triệu Sương Điểm cầm đũa gắp miếng thịt xào ớt xanh màu trắng xanh nhét vào miệng nhai.

Nhưng đúng lúc này, tình hình thay đổi, Trần Hồng Du cũng cầm đũa lên đưa qua.

“Trông có vẻ rất ngon đấy"

Cũng may cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm, Dương Na ở bên cạnh vội vàng kéo tay áo của nàng ta.

“Chị à, bim bim khoai tây đó ngươi mua ở đâu? Rất ngon, ta muốn mua nhiều chút.

Với sự phối hợp giúp đỡ lẫn nhau của ba người Lý Hỏa Vượng, cuối cùng Triệu Sương Điểm cũng ăn phần lớn đĩa thịt xào ớt xanh

đó.

Sau khi ăn xong, Triệu Sương Điểm dẫn những người khác chuẩn bị đi, nhưng Lý Hỏa Vượng chặn nàng ta lại.

“Về nhà có thể thử chơi máy tính, máy tính rất thú vị, đặc biệt là các trò game rất hay, nếu ngươi không chơi, cuộc đời sẽ mất một thú vui lớn đấy"

Triệu Sương Điểm nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nghếch, dẫn theo tất cả mọi người rời đi, đúng lúc hai người đi qua nhau, Lý Hỏa Vượng thì thầm bên tai nàng ta một câu.

“Tô pô."

Cuối cùng Triệu Sương Điểm vẫn đi, nhưng Lý Hỏa Vượng không vội, kiên nhẫn chờ đợi điều gì.

Cuối cùng khi cảm nhận thấy điện thoại rung lên, Lý Hỏa Vượng khẽ nhếch khóe miệng, có người gửi tin nhắn tới.

Mấy phút sau, Thanh Vượng Lai từ trong bếp của mình xông ra.

“Đi thôi, xuất phát.

“Đi đâu?"

“Đến nhà của Triệu Sương Điểm, bên phía nàng xảy ra chuyện rồi.

Thanh Vượng Lai tỏ ra rất nghiêm túc.

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều lên xe, Lý Hỏa Vượng còn lái chiếc mô tô của mình từ dưới nhà để xe ngầm ra, trong tiếng ầm ầm của động cơ, xe dã ngoại, xe sang trọng, mô tô lần lượt men theo đường cái đi ra ngoại ô. Sau một hồi rẽ trái rẻ phải, cuối cùng tất cả mọi người dừng trước một ngọn núi, có thể nhìn ra, ngọn núi này vô cùng hẻo lánh, thậm chí ngay cả mặt đường cũng là đường đất.

Rất khó tưởng tượng trước đây Triệu Sương Điểm sống ở nơi hẻo lánh như này, Lý Hỏa Vượng nắm chặt con dao, cùng tất cả mọi người cầm sẵn vũ khí bắt đầu lên núi.

Kiểu núi không có đường này leo lên rất mệt, hai tiếng sau, người nào cũng thở dốc.

“Vẫn chưa đến nơi sao?"

Trần Hồng Du thở hổn hển nói, nàng ta mệt muốn chết.

“Rốt cuộc có phải thật không? Ngọn núi này cao bao nhiêu thế.

Lý Hỏa Vượng dìu đỡ Dương Na đi qua bên cạnh nàng ta, không nói nhiều tiếp tục đi lên núi.

“Sắp rồi! Ở ngay gần đây thôi!"

Thanh Vượng Lai lạnh lùng nhìn xung quanh.

“Nhưng kỳ lạ, tình hình hình như không đúng, trước đây khi đến đây, không có nhiều cây như này"

“Gọi điện cho nàng ta đi.

Ngũ Kỳ lập tức lấy điện thoại ra gọi, mấy giây sau nàng ta lo lắng buông điện thoại xuống.

“Nơi này không có tín hiệu"

“Chia nhau ra tìm Lý Hỏa Vượng dẫn theo Dương Na định đi, thì bị Thanh Vượng Lai chặn lại.

“Không thể chia nhau ra, nếu nàng ta gặp nguy hiểm, ngươi chia nhau ra tìm, chắc chắn sẽ chết hết.

Lý Hỏa Vượng trừng nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng, rất không vui nói:

“Thế ngươi nói xem phải làm thế nào?"

Thanh Vượng Lai rút ra khăn giấy, lau mồ hôi trên cổ.

“Quay về trước đã, nơi này quá nguy hiểm.

“Thế Triệu Sương Điểm thì sao? Không cứu nữa hả?"

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng không vui nói ra lời này, hắn nhìn thấy một đường tia lazer màu đỏ chiếu thẳng lên đầu Thanh Vượng Lai.

Liền sau đó, pằng" một tiếng súng vang lên, viên đạn sượt sát da đầu của Lý Hỏa Vượng, bắn về phía giữa đôi lông mày của Thanh Vượng Lai.

1034 chữ

Chương 1521: Đường Đạn

Nhưng dường như Thanh Vượng Lai đã biết tất cả, cơ thể di chuyển với cách cực kỳ quái dị, chỉ bị mất một bên tai, tránh được súng bắn tỉa suýt mất mạng.

Đúng lúc mảnh kính mắt vỡ nứt của Thanh Vượng Lai rơi xuống đất, một đường ánh sáng lạnh lóe lên lướt lên mắt kính vỡ nứt đó, đó là con dao của Lý Hỏa Vượng.

Trong lúc Thanh Vượng Lai bị tấn công lén, Lý Hỏa Vượng đã bắt đầu ra tay ngay sau đó, đây vốn là trận mai phục Thanh Vượng Lai của Lý Hỏa Vượng và Triệu Sương Điểm.

"Choang" một tiếng giòn tan vang lên, Thanh Vượng Lai dùng đồng hồ đeo tay trên cổ tay mình chặn cứng lưỡi dao đâm đến của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng sau đó, phụt một tiếng, Thanh Vượng Lai khó mà tin nổi nhìn một con dao khác trong tay Lý Hỏa Vượng trước mặt đâm lên cổ của mình.

Hắn thực sự không hiểu, rõ ràng mình còn chưa bắt đầu làm gì hết, kết quả tên này đột ngột đánh lén mình, tại sao?

Máu tươi bắn tung tóe, nhưng lúc này, Thanh Vượng Lai vẫn bình tĩnh lạ thường, lập tức tìm cơ hội phản kích, hắn tóm chặt cổ tay Lý Hỏa Vượng, đồng thời quay đầu nhìn sang các Ti Mệnh khác xung quanh hét nói:

"Mau đến giúp đi! Lý Hỏa Vượng bị thần kinh rồi!"

Vừa dứt lời, các Ti Mệnh khác lập tức định thần lại, định tiến lên giúp đỡ, nhưng Dịch Đông Lai và Dương Na đứng ra, ngăn bọn họ.

"Thanh Vượng Lai lừa các ngươi đấy! Lý Hỏa Vượng không điên! Hắn đang lợi dụng tất cả các ngươi!" Lúc này, lại một tiếng súng vang lên, nhưng dường như Thanh Vượng Lai có tài tiên tri, tránh được lần nữa.

Lý Hỏa Vượng tức giận gào thét bắt đầu dồn hết sức lực vào cánh tay muốn chém cái đầu của Thanh Vượng Lai, nhưng Thanh Vượng Lai lại rất khỏe, tóm lại giữ thật chặt.

“Bành!"

Thanh Vượng Lai giơ chân đạp lên bụng của Lý Hỏa Vượng, đá thật mạnh khiến ngũ tạng của hắn lệch vị trí.“Lý huynh! Ngươi đang làm gì thế hả!"

Nhưng điều khiến Thanh Vượng Lai cảm thấy vô cùng bất ngờ là, chiêu này lại không có tác dụng với Lý Hỏa Vượng.

“Tất cả đều do ngươi hại!"

Lý Hỏa Vượng dồn lực vào hai chân, miệng há ra cắn về phía khuôn mặt của Thanh Vượng Lai.

Thanh Vượng Lai đang định tránh, đường lazer màu đỏ lại nhằm chuẩn vào sau đầu của hắn, trong hai cái nguy hiểm chỉ có thể chọn cái nhẹ hơn, khi hắn tránh đạn, răng của Lý Hỏa Vượng đã cắn lên da mặt của hắn.

Lý Hỏa Vượng mắt đầy tia máu dùng hết sức lực toàn thân, cắn thật mạnh, giật xuống, da mặt của Thanh Vượng Lai bị kéo rách một mảng lớn.

Cảm thấy khuôn mặt đau dữ dội cùng vết thương chí mạng trên cổ, hai tay Thanh Vượng Lai tóm chặt cổ tay của Lý Hỏa Vượng, đẩy thật mạnh, trực tiếp đẩy Lý Hỏa Vượng ra, tạm thời ngăn được đòn tấn công tiếp theo. Hắn ôm chặt cổ, nhìn Lý Hỏa Vượng trước mặt khẽ cười ra tiếng:

“Xem ra, hình như ngươi đã thông qua cách đặc biệt nào đó, biết được điều gì, hơn nữa có vẻ ngươi không công nhận kế hoạch của ta?"

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng vốn không hề có ý muốn nói chuyện với Thanh Vượng Lai, cầm con dao trong tay, trong đầu nghĩ làm thế nào để giết chết Thanh Vượng Lai đang bị thương.

Thấy Lý Hỏa Vượng không có ý muốn nói chuyện, Thanh Vượng

Lai quay đầu nhìn Ngũ Kỳ đang băn khoăn.

"Ngũ tỷ, phiền ngươi lại đây giúp ta băng bó đi"

Ngũ Kỳ cần hòm y tế hết nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Ngũ Kỳ! Lại đây!"

Thanh Vượng Lai quát một tiếng, Ngũ Kỳ lấy ra con dao phẫu thuật, ép lui Dịch Đông Lai đang ngăn mình, xông đến trước mặt Thanh Vượng Lai, mau chóng khâu vết thương băng bó lại cho hắn.

“Trời ơi! Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì hả! Có chuyện gì thì ngồi xuống nói chuyện tử tế đi?

Trong lúc sợi chỉ không ngừng xuyên da thịt khâu vết thương cầm máu, Thanh Vượng Lai còn lợi dụng cơ thể của Ngũ Kỳ chặn về hướng viên đạn bắn đến, luôn để Ngũ Kỳ ngăn giữa mình và đường đạn bay.

Sau đó hắn nhìn những người khác lên tiếng nói:

“Sao thế? Chắc không phải các người tin Lý Hỏa Vượng thật đấy chứ? Trời đất chứng giám, ta không hại hắn, từ đầu đến cuối, ta đều giúp hắn.

“Đương nhiên, ta sẽ không tương kế tựu kế với một bệnh nhân, nhưng bây giờ chẳng phải chúng ta nên khống chế hắn ư? Cứ mặc cho hắn phát điên như vậy, e rằng tình hình không ổn.

Hắn vừa nói xong, Lý Hỏa Vượng lập tức lên tiếng tiếp lời.

“Vậy sao? Vậy ngươi giải thích cái thứ trong ba ống tiêm sau lưng người là cái gì đi! Người định dùng thứ đó đối phó ai!"

Nói xong, Lý Hỏa Vượng dậm mạnh hai chân xuống đất, nắm chặt con dao trong tay, cắn răng, xông về phía Thanh Vượng Lai đang bị thương.

Đúng lúc Lý Hỏa Vượng sắp xông đến nơi, Thanh Vượng Lai bỗng

đẩy thật mạnh Ngũ Kỳ đang băng bó cho hắn, khiến Ngũ Kỳ ngã về hướng Lý Hỏa Vượng.

Đợi khi Lý Hỏa Vượng bị ép đưa tay đỡ Ngũ Kỳ ngã về phía mình, thì thấy Thanh Vượng Lai nhân cơ hội này quay người định bỏ chạy!

“Triệu Sương Điểm! Hắn chạy rồi! Mau đuổi theo!"

Lý Hỏa Vượng đẩy Ngũ Kỳ ra, lập tức đuổi theo Thanh Vượng Lai.

1056 chữ

Chương 1522: Đấu Đá Nội Bộ

Hắn đã bị thương, chắc chắn không thể để hắn chạy, nếu lúc này để hắn bỏ chạy, thì tiên cơ mà khó khăn lắm mình mới giành được thông qua việc quay ngược thời gian sẽ mất!

Rừng cây trên núi rất rậm rạp, đuổi theo không dễ, nhưng cũng may Tam Thanh chảy khắp dọc đường, khiến Lý Hỏa Vượng có thể biết hành tung của Thanh Vượng Lai.

Đuổi theo một lúc sau, Lý Hỏa Vượng lại nhìn thấy bóng hình của Thanh Vượng Lai, hắn giơ tay lên dồn lực, trực tiếp quăng thật mạnh con dao trong tay qua đó, trúng rồi!

Lý Hỏa Vượng đẩy cành cây chặn trước mặt mình, nhìn thấy Thanh Vượng Lai nằm dưới một cây ngô đồng, con dao mình vừa quăng qua đâm trên đùi của hắn, chảy máu không ngừng.

Nắm chặt con dao khác trong tay, Lý Hỏa Vượng nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Thanh Vượng Lai, lúc này cuối cùng cũng không cần che giấu cảm xúc trước đó nữa.

“Đã nghĩ kỹ muốn nói lời trăn trối gì chưa?"

“Ha ha ha... ngươi muốn làm gì tiếp theo?"

Thanh Vượng Lai giơ tay phải với ngón út bị gãy, đẩy mắt kính

dính máu trên sống mũi.

Mặc dù trong cục diện như này, mà trong mắt hắn không hề có chút sợ hãi.

Lý Hỏa Vượng chậm rãi lộ ra hàm răng trắng.

“Ta muốn nuốt chửng thiên đạo của ngươi!"

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân, Lý Hỏa Vượng nghe được ra, đó là Triệu Sương Điểm.

“Lý Hỏa Vượng, ngươi thực sự muốn cứ phải đấu đá nội bộ vào lúc này sao? Đừng quên, kẻ địch của chúng ta ở ngay trước mắt"

Thanh Vương Lai đưa tay ra, chỉ lên mây đen đang lại gần phía chân trời.

“Bớt giở trò đi! Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao? Ngươi muốn làm gì, lần quay ngược thời gian trước đó ta đã biết rồi! Ngươi hết đất diễn rồi"

"Ha ha ha..."

Thanh Vượng Lai bật cười, nếu Lý Hỏa Vượng không nhớ nhầm, đây là lần đầu tiên Thanh Vượng Lai cười, bầu không khí trong rừng cây bắt đầu trở nên khó chịu, và nhiệt độ cũng giảm mấy độ.

“Ha ha, ngươi tưởng ta sẽ sợ ngươi thật chắc? Ta biết tên bệnh nhân tâm thần ngươi có chút thủ đoạn, nhưng ngươi thực sự cho rằng chỉ dựa vào đánh lén thì có thể đối phó được ta sao?"

Tiếng rắc rắc vang lên, đó là tiếng súng lên nòng, Thanh Vượng Lai giơ khẩu súng trong túi lên, nhằm thẳng vào giữa trán Lý Hỏa Vượng.

“Nhưng ngươi nghĩ nhầm rồi, cho dù ta bị thương nặng, thì ngươi cũng không thể đối phó được"

Trong mắt Lý Hỏa Vượng, cơ thể của Thanh Vượng Lai dần to lên, và chia nứt ra thành từng đường nhỏ dần dần trong suốt.

Lý Hỏa Vượng ở Bạch Ngọc Kinh chìm trong hỗn độn, điên cuồng nhìn Tam Thanh mà mình vất vả khổ sở mới tìm được trước mắt, hắn tức giận gào lên xé gan xé phổi.

“Tam Thanh"

Lý Hỏa Vượng tức giận gào thét xông đến, đưa tay rút Tích Cốt Kiếm sau lưng vung qua.

Như có một trận cuồng phong thổi qua, năng lực tu chân của tâm tố bắt đầu ảnh hưởng đến bí mật của Tam Thanh, với sự ảnh hưởng của mơ hồ của tâm tố, các chuỗi bí mật bắt đầu liên tục sinh ra và biến dạng đứt lìa. Hắn đưa một cánh tay trực tiếp tóm lấy ba chuỗi bí mật, giơ Tích Cốt Kiếm cố hết sức chém xuống, những bí mật nối với nhau bắt đầu đứt lìa, biến mất trong Bạch Ngọc Kinh.

Tuy nhiên đúng lúc Lý Hỏa Vượng ra tay, từng chuỗi bí mật bắt đầu xuyên qua cơ thể hắn, không ngừng mang đi mơ hồ trong cơ thể hắn.

Nhưng mặc dù là vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn không rơi vào thế yếu, chém đứt liên tiếp các chuỗi bí mật.

Cùng với những bí mật rơi lả tả ở gần đó càng lúc càng nhiều, bên rìa cơ thể Lý Hỏa Vượng cũng bắt đầu phân chia thành bí mật mới, hơn nữa còn dần dần trong suốt.

“Vẫn không đủ! Quá chậm! Vẫn không đủ!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay tóm một chiếc gương, nhìn bản thân mình trong gương, do dự một lát sau, lớn tiếng hét: “Giúp đỡ đi! Càng nhiều trợ thủ càng tốt! Ta cần giúp đỡ! Thành bại chỉ trong lúc này thôi!"

Liền sau đó, màu đỏ nào đó từ phía dưới hiện lên, Lý Hỏa Vượng cúi đầu nhìn, thì thấy ba Tướng Tương Thủ giằng xé lẫn nhau đang bay về phía mình dưới sự dẫn dắt của năm long mạch.

Lý Hỏa Vượng đang định đưa tay ra đón lấy, những chuỗi bí mật vô hình không nhìn không sờ thấy được trên người Tam Thanh liên kết thành cái lưới, chặn giữa Tướng Tương Thủ và Lý Hỏa Vượng,

muốn bắt lấy Tướng Tương Thủ.

Nhưng đúng lúc này, Vô Sanh Lão Mẫu ra tay, nàng vung ống tay áo, những vật sống nhiễm nhân quả trong chuỗi bí mật đều mau chóng chết đi.

Khi vật sống chết đi, bí mật bị cái chết chôn vùi, Lý Hỏa Vượng đưa một tay nhẹ nhàng xuyên qua tấm lưới khổng lồ rách nát đó, tóm chặt ba Tướng Tương Thủ đang cắn xé lẫn nhau.

Sau khi nhanh chóng nuốt xuống từng miếng, trong mắt Lý Hỏa Vượng trở nên đỏ máu một vùng, răng của hắn bắt đầu dài ra, Tích Cốt Kiếm trong tay cũng bắt đầu trở nên sắc bén, tâm tính cũng bị Tướng Tương Thủ ảnh hưởng.

Cùng với tiếng thét giận giữ, Lý Hỏa Vượng giơ Tích Cốt Kiếm như bọc sát khí như chất rắn mang theo khí thế thái sơn áp đảo chém về hướng Tam Thanh.

Sức lực của lớn, gần như xé rách cả Bạch Ngọc Kinh hỗn độn, nếu chiêu này thành công, thì chắc chắn Tam Thanh sẽ không chịu nổi.

1061 chữ

Chương 1523: Cố Gắng Tấn Công Từ Xa

Trong tình hình ngàn cân treo sợi tóc, các loại chuỗi nhân quả bí mật tạo thành cơ thể Tam Thanh nhanh chóng phân tán ra xung quanh giống như con rắn, trốn được đường tấn công sấm sét của Lý Hỏa Vượng.

Vô Sanh Lão Mẫu ở một bên giúp đỡ tìm được cơ hội, cái chết bao trùm đến, không ngưng chôn vùi bí mật của Tam Thanh.

Nhưng đúng lúc Lý Tai và Vô Sanh Lão Mẫu chuẩn bị thừa thắng đuổi theo, hoàn toàn dồn Tam Thanh vào chỗ chết, một Ti Mệnh chặn trước mặt bọn họ, đó là Ngũ Trí Như Lai.

Vào lúc quan trọng nhất, nàng ta lại ra tay giúp Tam Thanh!

Tam Thanh phân tán dần dần lại đè lên nhau phía sau năm tầng cơ thể tự làm tự chịu của Ngũ Trí Như Lai, cho đến lúc này, Lý Hỏa Vượng mới phát hiện, phía sau Ngũ Trí Như Lai, các nhân quả bí mật của Tam Thanh đang kết lại thành chuỗi.

Lúc này, Ngũ Trí Như Lai chặn giữa hai người dường như là bì ảnh mà Tam Thanh dùng gậy chống lên.

“Người đâu! Chết đâu hết rồi?"

Trong lúc Lý Hỏa Vượng ngửa cổ gào thét, tình hình bên phía Tam Thanh lại thay đổi lần nữa.

Máu thịt chồng chất màu đỏ máu của Ngũ Trí Như Lai bắt đầu hóa lỏng, giống như chất lỏng, bao bọc lên chuỗi nhân quả bí mật của Tam Thanh.

Chỉ lúc sau, trong Bạch Ngọc Kinh, Tam Thanh và Ngũ Trí Như Lai đều biến mất, hiện ra trước mặt Lý Hỏa Vượng là đống xúc tu máu thịt xoắn kết chồng chất lên nhau, không ngừng bơm hút phập phồng, nhỏ giọt chất nhờn.

“Đáng chết! Tam Thanh đã cướp đi thiên đạo của Ngũ Trí Như Lai!"

Tuy mình kịp thời ngăn cản, nhưng giống như lập tượng phật cho Gia Cát Uyên, cuối cùng Tam Thanh vẫn nắm giữ thiên đạo của Ngũ Trí Như Lai, tất cả đều đã được chuẩn bị trước ngay từ ban đầu.

Lý Hỏa Vượng có thể nhìn ra, lúc này, những thương tích của Tam Thanh trước đó do mình đánh lén gây ra đã hoàn toàn lành lặn bởi máu thịt bồi đắp.

Cũng đúng lúc này, cuối cùng các Ti Mệnh khác trong Bạch Ngọc Kinh cũng đến, bọn họ nổi lên trong Bạch Ngọc Kinh hoặc cao hoặc thấp.

Khi nhìn thấy Tam Thanh lúc này, cuối cùng tất cả Ti Mệnh cũng nhân thức được, những lời Lý Tai nói đều là thật, thái độ thiếu quyết đoán trước đó bắt đầu chuyển biến.

“Cố gắng tấn công từ xa! Đừng lại gần Thanh Vượng Lai! Tên này biết hạ độc!"

Lý Hỏa Vượng trả lời những người khác. Nhưng đối diện với sự bao vây của các Ti Mệnh, lúc này Tam Thanh đã có máu thịt, nhưng lại không bỏ chạy, ngược lại cơ thể méo mó biến dạng đó trực tiếp đụng về phía Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng đang định bỏ chạy, lại vô cùng chấn kinh phát hiện, chuỗi nhân quả bí mật trước đó xuất hiện ở Ngũ Trí Như Lai lại bắt đầu nổi lên trong cơ thể mình, hơn nữa còn nhiều hơn dày đặc hơn so với Ngũ Trí Như Lai!

Hắn không định đại chiến với tất cả Ti Mệnh, Tam Thanh định đánh đòn phủ đầu, nuốt chửng thiên đạo của Lý Tai!

Những chuỗi nhân quả bí mật này méo mó quấn lấy nhau, cuối cùng hình thành một chữ Vượng, khi nhìn thấy chữ này, Lý Hỏa Vượng cũng hiểu ra rốt cuộc Tam Thanh đã ra tay với mình lúc nào.

Với sự co kéo của chuỗi nhân quả bí mật này, hai bên nhanh chóng lại gần, nếu cứ mặc cho tiếp tục như vậy, Lý Hỏa Vượng sẽ phải bước theo vết xe đổ của Ngũ Trí Như Lai!

Vô Sanh Lão Mẫu ở một bên đang định dùng cái chết chôn vùi chuỗi nhân quả bí mật trên người Lý Tai, nhưng khi nhìn thấy cái chết sắp sát lại, lại bị ép dừng lại.

Bởi vì nàng cảm nhận thấy phần lớn nhân quả trong chuỗi bí mật đó đều là Lý Hỏa Vượng và Gia Cát Uyên, nếu dùng cái chết chôn vùi những bí mật đó, không chỉ đơn giản là mất đi một trải nghiệm, mà gần như là dùng cái chết chôn vùi bản thân Lý Hỏa Vượng.

Cùng lúc đó, các Ti Mệnh khác cùng đều ra tay, nhưng không có hiệu quả, trong cơ thể Tam Thanh hình như có thứ gì khác ngăn cản ảnh hưởng của các loại thiên đạo.

“Pằng!” một tiếng súng vang lên, viên đạn bắn xuyên Thanh Vượng Lai, nhưng dường như hắn không chịu chút ảnh hưởng nào, ngược

lại càng lúc càng gần Lý Hỏa Vượng.

Nhìn Tam Thành càng lúc càng đến gần mình, cơn giận và sát ý trong lòng Lý Hỏa Vượng càng lúc càng bùng lớn lên! Hắn chẳng thèm để ý đến chuỗi nhân quả bí mật trên người, nắm chặt Tích Cốt Kiếm trong tay.

“Đến đây! Tam Thanh!"

Lý Hỏa Vượng không hề sợ hãi bỗng phát lực xông về phía Tam Thanh trước mặt.

Khi hai Ti Mệnh đập mạnh vào nhau, cùng với tiếng xé rách của máu thịt, cơ thể của Lý Tai và Tam Thanh lập tức bị xé thành miếng vụn to nhỏ khác nhau, hai bên va đập và xuyên qua nhau, cuối cùng lại ngưng tụ lại sau lưng nhau.

Lý Tai quay đầu lại, cái miệng mọc đầy răng nanh bỗng há to như muốn nuốt chửng cả Tam Thanh. Xúc tu máu thịt của Tam Thanh lại giống như con rắn, quấn chặt nanh nhọn của Lý Hỏa Vượng, khiến hắn không nuốt được, hơn nữa cùng với trên người Lý Hỏa Vượng càng lúc càng có nhiều chuỗi nhân quả bí mật, cơ thể của hắn cũng giống như Ngũ Trí Như Lai, nhanh chóng hóa lỏng.

“Muốn nuốt chửng thiên đạo của ta? Đừng hòng!"

Lý Hỏa Vượng bỗng giơ cao tay về phía Bạch Ngọc Kinh hỗn độn đó.

“Nhãn!"

1007 chữ

Chương 1524: Tức Giận Gào Thét

Cùng với Lý Hỏa Vượng hét ra lời này, một quả nhãn cầu máu thịt lẫn lộn từ bên trên rơi vào trong tay Lý Hỏa Vượng, đó là nhãn cầu tràn đầy hỗn loạn cực độ, nó là con mắt của Thần Sơn Quỷ.

Khi Lý Hỏa Vượng dùng lực bóp mạnh, thiên đạo hỗn loạn trực

tiếp nổ ra xung quanh, lấy Lý Tai làm trung tâm, tất cả đều bị thiên đạo hỗn loạn ảnh hưởng, trở nên cực kỳ hỗn loạn, ngoại trừ bản thân hắn.

Ngay cả Bạch Ngọc Kinh hỗn độn cũng bị ảnh hưởng, đương nhiên Tam Thanh cách Lý Hỏa Vượng gần nhất bị ảnh hưởng nhiều nhất.

Dưới sự ảnh hưởng của thiên đạo hỗn loạn, chuỗi nhân quả bí mật của Tam Thanh bắt đầu đứt gãy, giữa các xúc tu máu thịt cũng xuất hiện tình trạng dính liền và chia tách một cách bất thường.

Đúng lúc này, Lý Tai nghe thấy tiếng kêu thảm của Lý Hỏa Vượng, và cả vết thương trên người hắn thối rữa, không những đau đớn đã xuất hiện, mà các Ti Mệnh khác cũng xuất hiện.

“Ta cũng sẽ cảm thấy đau!"

Lý Hỏa Vượng nhặt một viên đá đập mạnh lên ngón tay bên trái của Thanh Vượng Lai, cùng với tiếng rắc rắc vang lên, nắm ngón tay thon dài lập tức bị đập đến chỉ còn một lớp da dính nhớp. Trong đau đớn, Thanh Vượng Lai thò một cánh tay khác về phía tay của mình, nhưng Lý Hỏa Vượng từng mắc lừa một lần làm sao có thể không để ý thấy, trực tiếp tay giơ dao rơi, trực tiếp chém cả cánh tay.

Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ về phía ống tiêm có kịch độc giấu phía sau Thanh Vượng Lai, quăng mạnh xuống núi xa xa, vũ khí giết người cuối cùng của hắn cũng không còn.

“Thanh Vượng Lai! Ngươi xong đời rồi!"

Lý Hỏa Vượng tức giận gào thét trực tiếp dẫm lên cổ của Thanh Vượng Lai, nhặt một viên đá đập mạnh lên đầu của hắn.

Nhìn máu dần dần chảy ra phía dưới đầu Thanh Vượng Lai, Lý Hỏa Vượng thở dài một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng bỗng nhiên cảm thấy lạnh đỉnh đầu, hắn ngẩng đầu thì nhìn thấy, từng giọt mưa từ đám mây đen xì rơi xuống.

"Ha ha ha..."

Tiếng cười trầm thấp từ phía dưới vang lên, Lý Hỏa Vượng cúi đầu, thì nhìn thấy cơ thể vốn chia năm xẻ bảy của Tam Thanh lại bắt đầu dung hợp lại.

Lý Hỏa Vượng nhận thức được, Tam Thanh lại mượn thiên đạo sinh trưởng phát triển của Tả Khâu Vịnh! Chỉ cần trong cơ thể đối phương có thiên đạo sinh trưởng phát triển, bất luận máu thịt của đối phương rách vụn bao nhiêu lần, hắn cũng có thể sống lại.

“Lý Hỏa Vượng à, Lý Hỏa Vượng, tại sao ngươi muốn ngăn cản kế hoạch của ta? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra bản thân người đã biến thành kẻ xấu ngăn cản chính nghĩa sao?"

Cơ thể máu thịt méo mó hỗn độn của Tam Thanh lại bành trướng lên.

“Chính nghĩa của ngươi chính là giết sạch tất cả mọi người? Vãi!"

Lý Hỏa Vượng tức giận gầm thét, giơ con dao trực tiếp chém xúc tu máu thịt được ngưng tụ lại thành hai nửa.

Nhưng mặc dù là vậy, cơ thể của Tam Thanh lập tức liền lại lần nữa, hơn nữa lần này còn nhanh hơn lần trước.

Đúng lúc này, Trần Hồng Du bỗng nhiên xuất hiện phía sau Thanh Vượng Lai, giơ một nửa thi thể Thanh Vượng Lai thối rữa lên đập về phía hắn.

Lúc này, Thanh Vượng Lai thở thoi thóp dường như hồi phục bất ngờ, chân tay rũ xuống lại rung lên kịch liệt.

“Đám người các ngươi vốn không biết các ngươi đang đối diện với cái gì! Các ngươi làm như vậy, chính là tự đào mộ chôn thân!"

“Ta vốn muốn một mình chịu đựng nỗi tuyệt vọng này, nhưng tất cả đều do các ngươi ép ta! Các ngươi đã không hiểu nỗi khổ tâm của ta, vậy ta sẽ nói cho các ngươi, rốt cuộc ta đang âm thầm chịu đựng tất cả!” Từng chuỗi nhân quả bí mật của Tam Thanh nhanh chóng nứt lìa, lướt qua cơ thể của Trần Hồng Du, thi thể thối rữa trong tay Trần Hồng Du lập tức rơi xuống đất, cả người nàng ngẩn người tại chỗ, cơ thể hoàn toàn không thể kiểm soát run rẩy, trong mắt mang theo nỗi sợ sâu sắc.

Lý Hỏa Vượng biết chiêu này, nhắc chắn Tam Thanh đã nhét bí mật nào đó vào Ti Mệnh thối rữa! Rất khó tưởng tượng là bí mật như thế nào, lại có thể dọa một Ti Mệnh sợ đến mức đó.

“Đừng lại gần Thanh Vượng Lai, tấn công từ xa!"

Lý Hỏa Vượng lớn tiếng nhắc nhở các Ti Mệnh khác.

Hắn nói như vậy, nhưng cũng không chống lại được Thanh Vượng Lai xông về phía các Ti Mệnh khác. Thấy Thanh Vượng Lai sắp tiếp cận Dương Na, Lý Hỏa Vượng lập tức đề phòng, trực tiếp giơ dao định chém.

Những chuỗi nhân quả bí mật máu thịt đó lại bị chém đứt, nhưng vẫn không tiêu tan, lại gần về phía Lý Hỏa Vượng lần nữa, vừa nãy chỉ là che mắt thôi, đối phó Lý Hỏa Vượng mới là mục đích thực sự. Cùng với chuỗi nhân quả bí mật đó chui vào cơ thể Lý Hỏa Vượng lần nữa, một vài bí mật và thông tin đáng sợ nổi lên trong đầu Lý Hỏa Vượng.

Nỗi sợ những điều chưa biết và tất cả nguồn gốc của nỗi sợ, Phúc Sinh Thiên, thì ra Phúc Sinh Thiên là Ti Mệnh nắm giữ nỗi sợ!

1029 chữ

Chương 1525: Cuối Cùng Ngươi Đã Hiểu Rồi?

Không, không đơn giản như vậy, khái niệm nỗi sợ mà hắn nắm giữ còn vượt xa cả Ti Mệnh, hắn là Đại Ti Mệnh!

Điều quan trọng hơn là khi cảm nhận được sự thần bí của tất cả, Lý Hỏa Vượng sợ hãi, lần đầu tiên Lý Hỏa Vượng cảm thấy sợ. Nỗi sợ khiến người ta khó thở, giống như ấu trùng bám lên xương, bất luận gỡ ra thế liên tiếp xông đến. Không chỉ là thiên đạo, mà nó còn thuần túy hơn cả thiên đạo, nó có thể sinh ra thiên đạo! Thậm chí ngay cả trong bí mật của Tam Thanh cũng không biết đó là cái gì, mà chính vì điều chưa biết này, cho nên mới mang đến nỗi sợ.

Hai tay Thanh Vượng Lai giữ chặt cái đầu của Lý Tai, đôi mắt hắn tràn đầy tia máu cực kỳ cố chấp nhìn chằm chằm hắn.

"Người nhìn thấy chưa? Ngươi nhìn thấy chưa? Ngươi biết chúng ta đang đối diện với cái gì chưa?"

"Đối diện với sự tồn tại như vậy, các ngươi cảm thấy dựa vào bản thân, có thể đối phó được không?"

"Sai! Các ngươi quá ngu dốt! Các ngươi vốn không biết nó cường mạnh đến mức nào! Cường mạnh đến mức khiến ta hoàn toàn tuyệt vọng! Chỉ có làm theo cách của ta, mới có con đường sống! Lý Tai! Ngươi mau đi chết đi! Tại sao ngươi còn muốn sống!"

Lý Hỏa Vượng nhìn Thanh Vượng Lai trước mặt, nhìn nỗi sợ và tuyệt vọng trong mắt hắn.

Bia mộ lúc trước xuất hiện trong Lý Hỏa Vượng trong lúc nửa tỉnh nửa mê, lúc này, hắn càng nhìn càng cảm thấy, Thanh Vượng Lai trước mặt giống như một nét trên chữ.

Sau đó dưới sự quan sát của hắn, một chữ khác đưa tay cưỡng ép giật một nét đó, lắp lên người mình.

“Ta hiểu rồi!"

Lý Hỏa Vượng đột nhiên hét lên, hắn đưa tay ra, tóm một cái xúc tu máu thịt của Thanh Vượng Lai nhét vào miệng nhai.

Cùng với hắn không ngừng nếm thử nhân quả bí mật trong đó, hắn bắt đầu hiểu ra một vài chuyện.

“Cuối cùng ta đã hiểu rồi!"

“Cuối cùng ngươi đã hiểu rồi?"

Thanh Vượng Lai nghe thấy lời này lập tức bật cười, hắn giật một cái xúc tu trên người mình đưa đến trước mặt Lý Hỏa Vượng.

“Cuối cùng ngươi cũng đồng ý với cách nghĩ của ta sao? Cuối cùng ngươi quyết định từ bỏ hình chiếu hai bên, cứu giúp bản thân hiện thực sao?"

“Không!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra nhận, nhét vào miệng nhai lần nữa, hắn không ngừng nhai nuốt, đôi mắt của hắn càng lúc càng sáng.

“Không! Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Đại Na lại phát điên rồi, tất cả đều tại ngươi! Là Ti Mệnh nắm giữ thiên đạo bí mật, Phúc Sinh Thiên sớm đã lây nhiễm nỗi sợ cho ngươi!"

“Không!"

“Xúc tu máu thịt chi chít từ bảy lỗ mắt mũi miệng tại chui vào trong đầu của Lý Hỏa Vượng, hoàn toàn chen chúc nổ cái đầu của hắn.

“Đám ngu xuẩn các ngươi! Chỉ có ta mới có cơ hội dẫn dắt các ngươi vượt qua nguy cơ!"

Lý Hỏa Vượng bỗng đưa tay ra, tóm chặt xúc tu của Thanh Vượng Lai.

“Ngươi không phải! Trước đây ngươi nói đúng! Đúng là có người làm phe phản diện, người đó chính là ngươi!

Thanh Vượng Lai!"

“Ngươi sớm đã bị nỗi sợ của Phúc Thiên Sinh dọa phát điên rồi! Ngươi sớm đã phát điên rồi! Không những ngươi bị điên! Thậm chí ngươi còn kéo cả thế giới này điên theo! Đại Lương, Đại Tề, Thiên Trần Quốc biến thành như vậy, đều vì ngươi!"

Thanh Vượng Lai nghe thấy lời này ngẩn người tại chỗ, dường như nhớ đến điều gì.

“Tam Thanh, ta biết trước đây rõ ràng ngươi không phải như vậy! Tâm bàn của ngươi là Gia Cát Uyên! Mau tỉnh táo lại đi! Chính vì Phúc Sinh Thiên ảnh hưởng đến ngươi, trước đây ngươi trọng tình trọng nghĩa mới biến thành không có chút tình cảm như bây giờ!"

Rõ ràng mục đích giống nhau, sự khác biệt giữa tâm bàn và Ti Mệnh lại đi hai hướng hoàn toàn ngược nhau.

Nghe thấy lời này, đồng tử của Thanh Vượng Lai co lại, hắn cúi đầu nhìn bàn tay đẫm máu của mình, nhất thời trong lòng phức tạp.

Nhưng rất nhanh, Thanh Vượng Lai lắc đầu mạnh, mau chóng xua đi cảm xúc này.

“Tên thần kinh nhà ngươi! Kẻ tâm thần cố chấp như ngươi! Tất cả những gì ta làm đều vì cứu toàn thế giới! Tại sao ngươi cứ phải ngăn cản!"

Thanh Vượng Lai tức giận gầm lên, vung các chuỗi nhân quả bí mật màu đen bắt đầu đâm vào trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, cơ thể của hắn bắt đầu trở nên hư ảo lần nữa.

Cùng với càng lúc càng nhiều bí mật của Phúc Sinh Thiên, nỗi sợ trong lòng Lý Hỏa Vượng cũng trở nên càng lúc càng nhiều, hơn nữa bắt đầu ảnh hưởng đến hành vi của hắn.

Các Ti Mệnh khác đang định ra tay, cơ thể của Tam Thanh bỗng nổ tung, tất cả chuỗi nhân quả bí mật cũng bùng nổ, mang theo nỗi sợ của Phúc Sinh Thiên, bao trùm khắp Bạch Ngọc Kinh, tất cả Ti Mệnh đều trúng đòn tấn công. Lúc này, cuối cùng Lý Hỏa Vượng hiểu ra, Phúc Sinh Thiên đã bắt đầu ra tay từ rất lâu rất lâu rồi, Thanh Vượng Lai chỉ là một cánh tay của nó! Mọi việc hắn làm, chính là để lây nhiễm sợ hãi và tuyệt vọng càng nhiều hơn!

"Không... Ta không thể!"

Lý Hỏa Vượng cố gắng kiềm chế nỗi sợ, đưa tay xuống cái gương dưới đất, trong nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô biên vô tận, rắc một tiếng, gương vỡ.1006 chữ

Chương 1526: Đại Kết Cục 1--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng

hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại

dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Lý Tai hét lên với bản thân trong gương vỡ nứt:

“Lý Hỏa Vượng! Mau giúp ta!"

Sau đó hắn nghe thấy Lý Hỏa Vượng trong gương hét nói với mình:

“Ngươi hứa với ta! Lý Tai! Ngươi nhất định phải đưa toàn bộ bọn họ quay về! Ngươi hứa với ta! Thực sự nhiều người chết quá rồi! Đã không còn gì rồi!"

Lý Tai cảm nhận được gần như mình bị nỗi sợ bao trùm lớn tiếng

hét với gương rơi vỡ đó:

“Được! Ta đồng ý với ngươi! Ta muốn thay đổi bầu trời này! Ta muốn thay đổi vùng đất này! Ta phải đưa hết những người đã chết về!"

Liền sau đó, tiếng gầm thét vang lên, sát khí của mười vị Tướng Tương Thủ cùng xông phá nỗi sợ phủ khắp Bạch Ngọc Kinh như ngọn đèn sáng.

Không chỉ Tướng Tương Thủ, Lý Hỏa Vượng đã nhìn thấy trong đó, hơn mười long mạch, tất cả long mạch đều đã lên đây.

“Lý sư huynh! Ta đến giúp ngươi!"

Cao Trí Kiên hét lên, đột phá nỗi sợ, đập mạnh vào trong cơ thể của Lý Hỏa Vượng.

Sát khí như chất rắn bắt đầu dồn ép nỗi sợ trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, thiên đạo trật tự của long mạch bắt đầu ổn định cơ thể hư ảo của Lý Hỏa Vượng.

Nhưng mặc dù như vậy, Lý Hỏa Vượng vẫn cảm thấy thiếu gì đó.

Thiếu cái gì hắn cũng không nói được, đúng lúc này, hắn đột nhiên thò tay vào trong gương cố gắng giật thật mạnh, trực tiếp ấn tất cả trong cơ thể Lý Hỏa Vượng ở trong gương lên người mình.

Liền sau đó, tất cả mảnh gương biến mất, cả Bạch Ngọc Kinh chỉ còn lại một Lý Tai.

Cùng với nỗi sợ ảnh hưởng trâm trí hoàn toàn biến mất, Lý Hỏa Vượng tự do trở lại, nhưng vẫn chưa kết thúc, lúc này, Bạch Ngọc Kinh đã hoàn toàn bị nỗi sợ bao trùm.

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn sang Tam Thanh trước mặt, hắn hiểu, lúc này mình không phải giao đấu với Tam Thanh, thực ra mình sớm đã giao đấu với Phúc Sinh Thiên.

Dưới sự quan sát của Lý Hỏa Vượng, những xúc tu máu thịt bao bọc chuỗi nhân quả bí mật trước mặt không ngừng méo mó và bành trướng, giống như một cánh tay máu thịt mó mó, hắn hiểu,

đó là tay của Phúc Sinh Thiên!

Sau đó Lý Hỏa Vượng nhìn thấy, cánh tay đó trực tiếp áp về phía mình, các loại xúc tu không ngừng ngọ nguậy, muốn đưa nỗi sợ vào trong cơ thể mình lần nữa.

Sát khí coi thường tất cả xông vào đánh tiêu tan mọi nỗi sợ, nhưng vẫn chưa đủ, Lý Hỏa Vượng hiểu, mình không thể cứ tiêu hao như vậy, nếu tiếp tục như này, đợi khi sát khí trên người mình tiêu hao hết sạch, mình sẽ giống như Tam Thanh, hoàn toàn bị Phúc Sinh Thiên lây nhiễm sợ hãi.

Khi nhìn sang các Ti Mệnh khác bị lây nhiễm, Lý Hỏa Vượng đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nếu một mình không giải quyết được, thì có thể nhờ vào sức mạnh của các Ti Mệnh khác.

Lý Hỏa Vượng mang theo sát khí toàn thân xông đến, đến trước mặt thiên đạo thối rữa, đang định đưa tay ra thì dừng lại.

Lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy trên thi thể của thối rữa đó có một khuôn mặt của Tĩnh Tâm sư thái được hình thành từ cương thi và con giòi, nàng mỉm cười nhìn mình gật đầu.

“Sư thái... cảm ơn..."

Lý Hỏa Vượng rơi nước mắt đưa tay ra, nhét tất cả thiên đạo thối rữa vào miệng mình, hắn cố hết sức không nhai, tránh để nàng bị thương.

Nỗi sợ và tuyệt vọng lây nhiễm trên thiên đạo thối rữa bị sát khí Tướng Tương Thủ đánh cho tiêu tan, sau khi thiên đạo thối rữa trở lại bình thường, Lý Hỏa Vượng mới hít thiên đạo này vào trong cơ thể, vết thương trên người Lý Hỏa Vượng bắt đầu xuất hiện thối rữa.

Đúng lúc này, “Phụt” một tiếng đột ngột vang lên, Ba Húc và Cổ Thần giống như hai con dao nhọn, một trước một sau đâm vào lồng ngực của Lý Hỏa Vượng, đau đớn cực kỳ kịch liệt tràn khắp toàn thân Lý Hỏa Vượng.

Ti Mệnh nắm giữ đau đớn đưa thiên đạo đau khổ cho hắn với một cách cực kỳ đặc biệt.

“Ba Nam Húc! Ta đau chết mất!"

Khi Lý Hỏa Vượng thở chậm rãi nhẹ nhàng lại, vừa quay người thì thấy Triệu Sương Điểm đứng trước mặt mình, đưa súng bắn tỉa trong tay cho mình.

“Ta đồng ý chấp nhận mô hình của ngươi, ngươi thực sự rất đặc biệt.

Nàng lại trở nên lạnh đạm như trước kia.

Lý Hỏa Vượng gật đầu, há miệng ăn khẩu súng, sau đó lại há miệng ăn cả người.

Cho đến lúc cuối cùng, Lý Hỏa Vượng đã nhìn rõ Triệu Sương Điểm là cái gì, nàng chính là Trường Sinh Thiên đó.

Chỉ là cho đến bây giờ, Lý Hỏa Vượng cùng bắt đầu không hiểu, rốt cuộc Trường Sinh Thiên nắm giữ thiên đạo gì, hắn chỉ cảm thấy cơ thể rắn chắc tráng kiện hơn rất nhiều.

Hắn không ngừng nuốt chửng, cả Bạch Ngọc Kinh bắt đầu lắc lư muốn sập, Lý Hỏa Vượng buộc phải nhanh chóng, hắn đưa tay hái mặt trời đỏ bỏ vào miệng và nuốt xuống.

Các thiên đạo tập trung trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, cơ thể của hắn cũng bắt đầu bành trướng lên càng lúc càng to, thậm chí cả Bạch Ngọc Kinh dường như không chứa nổi hắn, xúc tu máu thịt nhiễm nỗi sợ đó bị hắn dồn ép liên tục.

1050 chữ

Chương 1527: Đại Kết Cục 2

Tam Thanh muốn ngăn cản, nhưng bất luận hắn truyền đến bao nhiêu bí mật của nỗi sợ, sát khí cũng dễ dàng hóa giải được.

Cuối cùng sau khi nuốt hết các Ti Mệnh khác, Lý Hỏa Vượng nhìn sáng Vô Sanh Lão Mẫu trước mặt, hắn dừng lại, nhưng Vô Sanh Lão Mẫu lại cười.

“Hỏa Vượng, cố lên, ta tin ngươi chắc chắn làm được, chúng ta nhất định có thể cùng lên đại học, chúng ta nhất định có thể cứu Tuế Tuế về.

Trái tim Lý Hỏa Vượng đau khổ, hơn nữa dưới sự ảnh hưởng của thiên đạo đau đớn, không ngừng lớn lên, thậm chí đến cuối cùng hắn đau đến cả cơ thể như hoàn toàn nứt ra.

Hắn không muốn xuống tay, nhưng Lý Hỏa Vượng hiểu, bây giờ mình phải làm gì đó, vì nếu mình không nuốt thiên đạo cái chết, Phúc Sinh Thiên sẽ nhiễm sang cả nàng, tuyệt đối không thể để Phúc Sinh Thiên nắm giữa thiên đạo cái chết!

“Ngươi yên tâm, ta sẽ làm được, ta chắc chắn sẽ làm được!"

Lý Hỏa Vượng đưa tay ra, tóm lấy Vô Sanh Lão Mẫu nhét vào trong miệng.

Hắn bắt đầu nhai, cả Bạch Ngọc Kinh dần sập đổ, mọi thứ trong hỗn độn nứt lừa, bên ngoài miệng vết nứt là bóng tối vô biên vô tận.

Lý Hỏa Vượng không ngừng nhai, sau đó hắn giơ Tích Cốt Kiếm của mình, nhổ thật mạnh lên trên, cái chết lập tức phủ kín cả xương sống.

Lý Hỏa Vượng quay người, nhìn sang Tam Thanh vẫn đang không ngừng phát tán nỗi sợ.

“Thanh Vượng Lai!"

Lý Hỏa Vượng giơ con dao trong tay chém qua, cái chết mang mọi thứ của hắn đi, cái chết làm tiêu tan ngọn nguồn của nỗi sợ và tuyệt vọng.

Lý Hỏa Vượng xé tan nỗi sợ và tuyệt vọng dính bên trên, tìm được thiên đạo sinh trưởng phát triển, cố giật xuống nhét vào trong miệng, sau đó là thiên đạo máu thịt, cuối cùng là thiên đạo bí mật.

Khi nuốt xong tất cả, Lý Hỏa Vượng tìm được cái xương khắc chữ Vượng, Lý Hỏa Vượng nhẹ nhàng tách ra, chữ vượng đó về lại trong cái tên của mình.

Sau khi chữ vượng đó quay về, đầu của Lý Hỏa Vượng đột nhiên chấn rung, cho đến lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu rốt cuộc Thanh Vượng Lai đã lấy đi cái gì của mình.

Đây là một mặt tỉnh táo khác của thiên đạo mơ hồ, thì ra tất cả thiên đạo đều có hai mặt.

Một mặt khác của mơ hồ chính là tỉnh táo, chỉ vì Tam Thanh đã lấy đi tỉnh táo trước khi mình trở thành Ti Mệnh mơ hồ, cho nên mình mới không ý thức được thôi.

Sau khi hoàn toàn nuốt chửng tất cả thiên đạo, lúc này cuối cùng Lý Hỏa Vượng cũng tỉnh táo lại, hắn tỉnh táo hoàn toàn, cách tư duy lập tức trở nên khác hoàn toàn trước đó.

Dường như cảm nhận được điều gì, Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, Bạch Ngọc Kinh rung lắc muốn sập đó.

Lý Hỏa Vượng đưa tay xé rách cả Bạch Ngọc Kinh, từ trong chui ra, giống như gà con chui ra từ trong vỏ trứng. Khi Lý Hỏa Vượng vo viên cả Bạch Ngọc Kinh rách nứt rồi bỏ vào miệng mình, hắn thì nhìn Phúc Sinh Thiên, hắn đã nhìn rõ đối phương, nhìn rất rõ ràng.

Nó thực sự rất lớn, vô cùng lớn, lơ lửng trước mặt mình giống như một tinh cầu khổng lồ có thể khiến người ta cảm thấy khó thở đang đập về phía mình.

Nó đang ra tay với mình, nói một cách chính xác nó đã ra tay, Phúc Sinh Thiên giơ một ngọn giáo xoắn ốc có hai đầu, một đầu là Tam Thanh, một đầu là Thanh Vượng Lai, bao trong sợ hãi và tuyệt vọng, đâm vào lồng ngực của mình.

Lý Hỏa Vượng tóm lấy thân giáo, nghiến răng run run rút từng chút ra, cuối cùng hắn đoạt được ngọn giáo hai đầu từ trong tay Phúc Sinh Thiên.

Hắn vung thật mạnh, nỗi sợ và tuyệt vọng trên hai ngọn giáo hai đầu lập tức tiêu tan, Lý Hỏa Vượng chĩa ngọn giáo hai đầu sạch sẽ về hướng Phúc Sinh Thiên.

“Đến đây!"

Phúc Sinh Thiên bắt đầu hành động, nó nhìn qua, ánh nhìn của nó hóa thành một ngọn giáo hai đầu, một đầu là Vương Trường Tự, một đầu là Thông Cốt Xương, đâm về phía Lý Hỏa Vượng, trên ngọn giáo vẫn bao bọc nỗi sợ và tuyệt vọng.

“Keng” một tiếng, Lý Hỏa Vượng chặn lại, hắn giơ Tích Cốt Kiếm phủ cái chết, trực tiếp chém gãy ngọn giáo hai đầu, không để ngọn giáo hai đầu đó đâm vào trong cơ thể mình.

Đâu ngờ, càng lúc càng nhiều ngọn giáo hai đầu thò ra từ trong cơ thể Phúc Sinh Thiên, mà còn không chỉ giới hạn ở hai đầu, thậm chí rất nhiều đầu kỳ dị.

Tất cả sóng biển đầu giáo bao bọc nỗi sợ và tuyệt vọng đâm về phía Lý Hỏa Vượng, Lý Hỏa Vượng ngăn chặn tất cả, nhưng hắn không thể cứ mãi ngăn chặn.

Cuối cùng một thanh trường giáo xoắn ốc hình thành từ Thượng Quan Cát Đăng, Khấu Âm Liên Công, Chu Thôi Phong đâm vào từ trong khoang mắt của Lý Hỏa Vượng, đóng chặt hắn xuống đất.

Trong tích tắc, quá khứ của Lý Hỏa Vượng có thêm một kẻ địch Ti Mệnh tên là Khấu Âm Liên Công, nó có hai tâm bàn, Thượng Quan Cát Đăng và Chu Thôi Phong, vì bọn họ xuất hiện, quá khứ của Lý Hỏa Vượng có thêm nhiều tuyệt vọng và tự hành xác hơn.

Sau đó nhân cơ hội này, càng nhiều trường giáo đâm đến, cùng với tiếng phụp phụp vang lên, một phần vốn thuộc về cơ thể hắn không ngừng bị chèn ép, cơ thể của hắn bị càng lúc càng nhiều thanh trường giáo chiếm cứ 1076 chữ

Chương 1528: Đại Kết Cục 3

Quá khứ của hắn bị xâm chiếm bởi càng lúc càng nhiều thứ xuất hiện, một phần đó vốn thuộc về hắn bị dồn ép càng lúc càng ít đi.

“Cút đi cho ta!” Lý Hỏa Vượng cố hết sức vung Tích Cốt Kiếm trong tay, chém đứt toàn bộ giáo mác, tuy cây giáo bị gãy, nhưng những mũi giáo lại ở trong cơ thể Lý Hỏa Vượng, thay đổi quá khứ và tương lai của hắn.

Lý Hỏa Vượng thở hổn hển cố hết sức lực toàn thân ngẩng đầu, thì thấy những giọt mưa dày hạt giống như giáo mác đập lên mình, quá nhiều, Phúc Sinh Thiên thực sự quá mạnh, mình vốn không phải là đối thủ. Trong lòng Lý Hỏa Vượng dần dâng lên nỗi tuyệt vọng, cảm xúc này giống như biết sinh sôi nảy nở, sinh ra giáo mác từ trong cơ thể Lý Hỏa Vượng hướng về bản thân hắn.

Cùng với giáo mác trong cơ thể càng lúc càng nhiều, Lý Hỏa Vượng tỉnh táo cũng hiểu ra tất cả, vốn không thể đánh bại được Phúc Sinh Thiên, khi ngươi biết đến nó, thì chắc chắn là thua rồi.

Vì khi cảm nhận được nỗi sợ của hắn, mình đã là một phần của nó, mình chính là móng vuốt của nó, giống như Tam Thanh lúc trước vậy! Tam Thanh là Ti mệnh nắm giữ thiên đạo bí mật, chính là biết quá nhiều, nên mới bị điên.

“Chỉ vậy thôi sao, toàn bộ đây sao? Ta không cam tâm, ta thực sự không cam tâm! Rõ ràng đã chết nhiều người như vậy! Tại sao vẫn không thắng được!"

Lý Hỏa Vượng quỳ dưới đất gào hét xé gan xé phổi, nhưng nỗi không cam tâm trong lòng hắn bắt đầu hóa thành tuyệt vọng, ý muốn tự hành hạ bản thân mãnh liệt sinh ra từ tuyệt vọng bắt đầu bao trùm trong lòng hắn.

Trong cảm xúc muốn hành hạ bản thân này, Lý Hỏa Vượng cầm cái chết lên, nhằm thẳng vào mình.

“Đạo sĩ! Cố lên!"

Một giọng nói xuyên phá bóng tối.

Lý Hỏa Vượng quay đầu thì thấy hòa thượng ảo giác từng gặp xuất hiện bên cạnh mình.

“Đạo sĩ, ngươi là đạo sĩ tốt, ngươi không thể chết như vậy.

“Tiểu đạo gia, người đã từng hứa, nên ta mới đi"

Đây là Kim Sơn Trảo.

“Ngươi muốn tự sát? Thật mất mặt!"

Từng ảo giác liên tiếp xuất hiện, thậm chí ngay cả Khương Thử Anh và Đan Dương Tử xa nhất cũng xuất hiện.

Cuối cùng Lý Hỏa Vượng nhìn thấy Gia Cát Uyên.

“Lý huynh, cố gắng lên, đừng bị bản thân đánh bại"

Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng nhìn tất cả ảo giác xung quanh.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?"

“Lý huynh, chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi là ai?"

“Ta là ai? Ta là Lý Hỏa Vượng!"

Khi Lý Hỏa Vượng nói ra lời này, lại ngẩn người, từ trong ký ức thiếu khuyết trong quá khứ, hắn nhớ lại tất cả, nhớ lại mọi việc từng trải qua trước đây.

“Đúng, đúng thế, ta là Lý Hỏa Vượng! Ta là bệnh nhân tâm thần!"

Lý Hỏa Vượng đứng lên, nhìn mọi thứ hỗn loạn xung quanh, hắn không ngừng lắc đầu.

“Không đúng! Đó không phải là ta! Không phải là ta!"

Lý Hỏa Vượng bắt đầu giật đi thiên đạo trên người, giật xuống từng thiên đạo một, cuối cùng thậm chí hắn giật nốt cả chữ Vượng xuống. Nhưng cuối cùng hắn nhét tất cả thiện đạo vào trong lòng Dịch Đông Lai dìu đỡ mình bên cạnh.

“Của người hết đấy, lấy đi, lấy hết đi! Tất cả là của ngươi đấy!"

Sau khi nhét xong, Lý Hỏa Vượng lại há to miệng, nuốt chửng cả Dịch Đông Lai vào trong miệng mình, giấu trong bụng của mình.

Khi giải quyết xong tất cả, Lý Hỏa Vượng nhắm mắt, điên cuồng hét lớn.

"Tất cả không phải là thật! Tất cả không phải là thật! Tất cả đều là ảo giác! Mau tỉnh lại đi!"

Đúng lúc trong cơ thể Lý Hỏa Vượng chỉ còn lại mơ màng thuần túy nhất, lúc này, một vài giọng nói mơ hồ vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng.

Lý Hỏa Vượng trước đây vẫn luôn kháng cự, giờ bắt đầu toàn tâm toàn ý tin tưởng lời nói đó, Lý Hỏa Vượng cử động, giọng nói đó càng trở nên rõ ràng.

“Lý Hỏa Vượng, mau tỉnh lại, Lý Hỏa Vượng, mau tỉnh lại đi, tất cả mọi việc ngươi trải qua đều là giả!"

Một giọng nói xuyên phá bóng tối, truyền đến quá khứ và tương lai của Lý Hỏa Vượng.

Bỗng nhiên Lý Hỏa Vượng mở đôi mắt, ánh nắng chói mắt chiếu đến sau tấm rèm màu trắng bị thổi bay lên, tiếng ù ù tai vang lên bên tai Lý Hỏa Vượng mặc áo bệnh nhân.

Ga trải giường màu trắng, không khí có mùi thuốc khử trùng, quạt điện treo trên tường, tất cả vẫn quen thuộc như vậy, Lý Hỏa Vượng nhớ nơi này, đây là phòng bệnh số mười ba của mình, mình vẫn ở trong bệnh viện Bạch Tháp.

Lý Hỏa Vượng nằm trên giường bệnh sạch sẽ, mắt mở đến to nhất, nhìn mọi thứ xung quanh.

Lý Hỏa Vượng nhìn xung quanh rồi lại nhìn bản thân mình, hình như hắn hiểu ra điều gì, lại như không hiểu gì hết.

Khi tiếng ù ù dần biến mất, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Lý Hỏa Vượng? Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi? Tốt quá rồi!"

Lý Hỏa Vượng ngẩng đầu nhìn sang Dịch Đông Lai ở một bên, phát hiện hắn nhìn mình với vẻ đầy lo lắng.

“Ta...tỉnh rồi, cuối cùng ta cũng tỉnh rồi, những ảo giác đó thật đáng sợ, nhưng cũng may đều là giả, cũng may đều là giả.

Trên khuôn mặt Lý Hỏa Vượng hiện lên vẻ mừng vì may mắn dị thường.

“Cái gì mà đều là giả? Đều là thật đó! Thời gian lại quay ngược rồi! Chỉ là thời gian quay ngược đã khác thôi!

Ngươi không phát hiện ngươi chỉ còn một con mắt sao?” Dịch Đông Lai cất giọng cao hơn một tông với vẻ căng thẳng.

1045 chữ

Chương 1529: Đại Kết Cục 4

Trông hắn có vẻ vô cùng kinh hãi, trong đôi mắt toàn là tia máu.

Lý Hỏa Vượng nhìn sang hắn với ánh mắt kỳ lạ, nhìn rất nghiêm túc, nhưng đột nhiên hắn bật cười.

“Bác sĩ Dịch, ngươi đừng thăm dò ta nữa, ta khỏi bệnh thật rồi, ta hiểu mọi thứ trước đó đều là giả"

“Ta biết mà, tất cả mọi việc xảy ra trong ảo giác đó đều do cảm xúc của ta dao động dẫn đến thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

"Nhưng ngươi yên tâm, ta đã hoàn toàn tỉnh táo rồi, ta cũng sẽ không tự hành hạ bản thân và tự sát nữa. Nhưng đúng lúc này, bầu không khí trong phòng thay đổi, tươi sáng bắt đầu chuyển sang tối tăm, nửa thân trên Dịch Đông Lai dần to lên, gần như chạm đến nóc trần, tiếng cười vô cùng ghê rợn từ bên đó truyền đến.

"Ha ha ha! Ngươi cho rằng ngươi đã thành công? Ngu dốt ngu nguội!"

Dịch Đông Lai quay người lại, mọi thứ xung quanh bắt đầu biến hóa, mặt đất bắt đầu dâng lên nước đen, cả phòng bệnh cũng chia năm xẻ bảy, hình ảnh trước đó xuất hiện lần nữa.

“Ngươi đã từ bỏ sức mạnh mà ngươi nắm giữ, thì ngươi cũng không thể ngăn cản ta lây nhiễm, ngươi xong đời rồi! Đại Na cũng xong đời rồi! Bây giờ Bạch Ngọc Kinh đều là của ta!"

Thiên đạo nỗi sợ và tuyệt vọng bao bọc tất cả những thứ mà chúng

sinh sôi ra ào ào về phía Lý Hỏa Vượng.

Đúng lúc bầu không khí sắp đạt đến cực điểm, Lý Hỏa Vượng ngẩn người nhìn Dịch Đông Lai với cái đầu biến dạng.

“Bác sĩ Dịch, đừng thăm dò ta nữa, ta thực sự đã khỏi rồi.

Lý Hỏa Vượng vừa nói ra lời này, mọi thứ xung quanh bắt đầu nhanh chóng tan chảy như tuyết dưới ánh mặt trời, Dịch Đông Lai giãy dụa giằng co, cuối cùng nửa thân trên của hắn vẫn trở lại bình thường.

Dịch Đông Lai trở lại bình thường hài lòng nhìn Lý Hỏa Vượng gật đầu.

“Rất tốt, thông qua kiểm tra, chúc mừng ngươi, Tiểu Lý, ngươi khỏi bệnh rồi, cũng coi như không phụ sự cố gắng trong thời gian dài của ta"

Sau khi hắn vừa nói xong lời này, không ít người bên ngoài lao vào phòng, vui mừng hoan hô Lý Hỏa Vượng.

Triệu Sương Điểm mặc áo bác sĩ, Ngũ Kỳ cũng mặc áo blouse trắng, Trần Hồng Du cũng mặc áo blouse trắng.

Bọn họ vui mừng tuyên bố với Lý Hỏa Vượng:

“Chúc mừng ngươi, cuối cùng ngươi cũng khỏi bệnh rồi.

“Cái gì?"

Dịch Đông Lai ngạc nhiên nhìn sang các đồng nghiệp mà trước đây chưa từng có, trong mắt đầy chấn kinh.

Mình vốn chưa từng gặp những người này ở khu giám sát Bạch Tháp, bọn họ cũng không thể nào là bác sĩ!

"Không thể nào, các ngươi rõ ràng."

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, hắn nhìn sang Lý Hỏa Vượng với vẻ mặt cực kỳ kinh hoảng.

“Chẳng lẽ những lời ngươi nói đều là thật?"

Phản ứng của Dịch Đông Lai khiến những người khác sợ giật mình, đều lên tiếng hỏi.

Nhưng các bác sĩ xung quanh càng an ủi, Dịch Đông Lai càng phản ứng mạnh, trong mắt cũng càng lúc kinh hoàng và sợ hãi.

Cuối cùng các hộ lý chạy đến mang theo áo trói buộc, và trói Dịch Đông Lai lại.

Nhìn Dịch Đông Lai la hét đi xa dần, Thanh Vượng Lai hơi đau đầu nhìn Lý Hỏa Vượng nói:

“Ngươi được lắm, chữa khỏi cho ngươi thì bác sĩ phát điên"

Lý Hỏa Vượng nhìn sang Dịch Đông Lai biến mất ở tận cuối hành lang, mỉm cười nói:

“Không sao, ở đây có rất nhiều bác sĩ, ở bệnh viện Bạch Tháp này, chắc chắn hắn sẽ tốt lên.

Thanh Vượng Lai đưa tay vỗ vai Lý Hỏa Vượng:

“Tiểu Lý, đi thôi, ta viết đơn cho người, có thể chuyển từ khu triệu chứng nặng sang khu triệu chứng nhẹ, bình thường sẽ tự do hơn.

Khi đến văn phòng của Thanh Vượng Lai, Thanh Vượng Lai lấy cốc dùng một lần màu trắng, ngâm một gói trà cho Lý Hỏa Vượng.

“Điều kiện bệnh viện sơ sài, túi lọc trà ô long không sao chứ?"

“Ta chưa từng uống trà, không biết trà nào ngon"

“Ha ha, ngươi đúng là thật thà, đợi chút.

Thanh Vượng Lai mở ngăn kéo, bắt đầu lục tìm.

“Không vội, bây giờ ta có rất nhiều thời gian.

Lý Hỏa Vượng xong, nhẹ nhàng hít mùi thuốc khử trùng trong không khí, cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Tên nhóc ngươi ăn nói cứ như ông già, đợi sau khi ra viện, quay về học hành tử tế, cố gắng thi lên đại học"

“Bác sĩ Thanh, ta thi đại học, vậy người làm gì?"

Lý Hỏa Vượng nói với hắn như nói chuyện phiếm.

“Còn có thể làm gì, tiếp tục làm việc ở bệnh viện chứ sao, cầm luận văn ngươi viết, xem xem lần này có thể được đánh giá không"

"Khuyên người học y trời giáng sấm sét đấy, ngày nào cũng thức đêm tăng ca, còn phải diễn kịch cùng bệnh nhân các ngươi.

Thanh Vượng Lai lấy bút trước ngực, vuốt lên sau tai, sau đó bắt đầu vẽ những bức hình quỷ quái trên giấy.

Lý Hỏa Vượng nhìn nội dung hắn vẽ ra, đưa tay bóp cốc giấy dùng một lần trong tay, nhìn chằm chằm nước trà màu xanh bên trong:

“Bác sĩ, có thể giúp tôi một việc không?"

Thanh Vượng Lai dừng bút, nhìn sang hắn.

“Được, là bạn bè cả, nói đi, ngươi muốn nhờ ta giúp việc gì?"

Ô tô lăn bánh, Lý Hỏa Vượng nhìn cảnh sắc bên ngoài, lấy điện thoại gọi cho Tôn Hiểu Cầm.

“A lô, mẹ, ta khỏi bệnh rồi, ừm, khỏi thật rồi, ta bảo đảm, thực sự sẽ không tái phát nữa, tháng sau ngươi đến đón ta nhé"

1618 chữ

Chương 1530: Đại Kết Cục 5

Hai tiếng sau, ô tô của Thanh Vượng Lai chở Lý Hỏa Vượng dừng lại ở cổng bệnh viện nhân dân số sáu, thông qua quan hệ của Thanh Vượng Lai, bọn họ thuận lợi đến một phòng bệnh đơn, người nằm trên giường không phải ai khác, chính là Dương Na.

Nhìn thấy Lý Hỏa Vượng đi vào, Thanh Vượng Lai đứng bên ngoài,

hắn đưa tay nhận bệnh án của Dương Na, bên trên viết trầm cảm mức độ nặng.

Lý Hỏa Vượng đi đến bên giường, hắn kéo ghế ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Dương Na trên giường với ánh mắt vô hồn, giống như người gỗ.

“Na Na, chuyện ta hứa với ngươi, ta đã làm được rồi, ngươi xem, ta khỏi bệnh thật rồi.

“Ta sẽ luôn ở bên người, ở đến ngày ngươi khỏi bệnh, đợi ngươi khỏi bệnh rồi, chúng ta lại cùng đi thi đại học, chúng ta cùng đi học, lần này ta ở bên ngươi.

Lý Hỏa Vượng kéo tay phải gầy gò như que củi, đầy vết cứa rạch của Dương Na, nhẹ nhàng kể chuyện, không biết nói bao lâu, sắc trời bên ngoài từ sáng rõ biến thành tối đêm, rồi từ tối đêm đến sáng rõ, khi cảm thấy tay của Dương Na khẽ nắm tay của mình, Lý Hỏa Vượng cười.

Hắn đưa hai tay, ôm chặt Dương Na vào trong lòng mình.

Lại một đêm tiết Thanh Minh ở Thôn Ngưu Tâm.

Bên đường nườm nượp người đốt giấy, vì phần lớn người trong thôn đều từ xa chuyển đến, cho nên không có mộ tổ để thờ cúng, chỉ có thể vẽ một vòng tròn bên đường, để một lỗ khuyết đốt về hướng mộ nhà mình.

Khói trắng tràn ngập thêm ánh trăng mờ mờ, khiến cả thôn Ngưu Tâm ngập trong sương vờn mây núi, giống như tiên cảnh trần gian, bóng hình màu đỏ cô đơn đi ra từ trong khói trắng. Đó là Lý Hỏa Vượng, hắn cầm tiền giấy trong tay, rất nhiều rất nhiều tiền giấy và thỏi vàng. Hắn từ trong thôn đi qua, đến cổng đại viện nhà họ Bạch, nơi này không có ai khác ở, chỉ có một mình hắn.

Lý Hỏa Vượng đứng im trước cổng, nhìn đèn sa màu trắng ở cổng lớn, và câu đối màu vàng ở hai bên, liền bật cười khanh khách.

“Ha ha... bây giờ ta đúng thật là... một vầng trăng sáng tròn rồi lại khuyết, điểm mấy ngôi sao quanh vầng trăng tàn, đèn sa treo cao trước cổng, trắng tay rỗng túi sống qua xuân thu"

Lý Hỏa Vượng đi vào trong, cổng lớn đóng lại, Lý Hỏa Vượng vẽ một vòng tròn dưới mặt đất, nhưng mỗi một hướng đều để một lỗ khuyết.

Khi Lý Hỏa Vượng cầm tiền giấy và thỏi vàng vứt vào trong vòng tròn, lấy hỏa triết tử ra châm lửa.

*Hỏa triết tử: Là một cái ống nhỏ bên trong có chứa vật liệu dẫn cháy.

“Thanh Minh... lấy tiền đi... đến lấy tiền đi!"

Giọng khàn đặc của Lý Hỏa Vượng không ngừng vang vọng trong đại viện nhà họ Bạch cô độc như vịt đực khóc than.

Lý Hỏa Vượng đốt giấy, không ngừng đốt giấy, miệng lầm bầm nói những lời muốn nói với những người đã mất.

“Tuế Tuế, ngươi muốn cái gì, thì lấy tiền đi mua, nếu ngươi muốn đồ chơi gì, ở dưới không có, ngươi báo mộng về cho cha, cha mua cho ngươi"

“Miểu Miểu, ngươi ở dưới có khỏe không? Ta nhớ ngươi...”_____ Hắn không ngừng đốt tiền giấy, ngọn lửa cũng càng lúc càng lớn, đúng lúc tiền giấy cháy đến một nửa, Lý Hỏa Vượng đột nhiên suy sụp.

Hắn bỗng đứng lên, điên cuồng mắng chửi cái bóng của mình.

“Lý Tai! Ngươi lừa ta! Rõ ràng ngươi đã hứa với ta! Ngươi nói có thể cho bọn họ quay về! Rõ ràng ngươi đã hứa với ta, tại sao!"

Thế giới vẫn còn, tất cả tà tông đều biến mất, cũng không còn thiên tai, một ngày cũng đầy đủ mười sáu canh giờ, thế giới này không điên nữa, mọi thứ đều trở nên bình thường.

Mục tiêu thay đổi thế giới của Lý Hỏa Vượng ban đầu cũng đã thực hiện được, nhưng chỉ duy một điều, chính là những người đã chết không sống lại nữa, người đã chết thì chết vĩnh viễn.

“Tất cả mọi thứ không bình thường đều biến mất, bao nhiêu việc khó khăn như vậy cũng làm được, tại sao lại không thể cứu sống

được mấy người đã chết, ngươi là cái gì hả!"

“Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Lý Hỏa Vượng biết rõ, cứu bọn họ sống lại là điều đi ngược thiên lý, nếu thế giới này không còn điên khùng nữa, thì những việc bất bình thường chắc chắn sẽ không xảy ra, trừ phi hắn lại ra tay khiến thế giới này phát điên.

Mắng mãi mắng mãi, Lý Hỏa Vượng chậm rãi quỳ xuống đất, hoàn toàn suy sụp gào khóc.

“Tại sao! Tại sao! Tại sao cứ phải là ta! Tại sao cứ phải là ta còn sống chứ!"

Tuyệt vọng dâng lên như thủy triều, đè lên người hắn như một ngọn núi lớn, đè cho lồng ngực hắn không thở nổi, cảm giác này còn khó chịu hơn chết.

Một lúc lâu sau, Lý Hỏa Vượng đưa tay sờ túi dụng cụ hành hình ở phía dưới, lấy ra một con dao găm đâm rách bụng của mình, giật ba tấm da người tâm tố xuống, ném xuống đất.

Sau đó hắn lại chĩa thẳng con dao vào cổ mình, đờ đẫn chặt từng nhát từng nhát xuống.

Hắn giật thật mạnh, cả cái đầu miễn cưỡng bị giật xuống, hắn bóp chặt cái đầu của mình, hung hãn đập mạnh xuống đất, nhưng vẫn vô ích, Lý Hỏa Vượng vẫn không chết.

Từ lần Lý Tai cướp đi mọi thứ của mình từ trong gương, không chỉ thân phận tâm tố, thậm chí ngay còn cướp đi cả cái chết.

Lý Hỏa Vượng hiểu, bản thân hắn đã trở thành tâm bàn của Lý Tai, định sẵn lúc nào đó sẽ trở thành Lý Tai, thế giới không điên nữa, tương lai và quá khứ của tất cả đều đã cố định, không thể thay đổi nữa.

Nhưng đúng lúc Lý Hỏa Vượng tuyệt vọng suy sụp, hắn có thính giác nhạy cảm đột nhiên nghe thấy tiếng chiếc ghế mà mình vừa ngồi di chuyển.

Lý Hỏa Vượng nước mắt đầm đìa ngẩn người, hắn đi qua đó, hình

như nhìn thấy điều gì từ chiếc ghế.

Hắn đi qua đó, đưa tay cẩn thận sờ bên trên chiếc ghế trống không, dường như đang xác nhận điều gì.

“Là ngươi phải không? Là ngươi thật phải không?"

Sau đó Lý Hỏa Vượng lại nhìn sang tiền giấy đang cháy trong vòng tròn, hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, xông vào trong phòng, trực tiếp mở ô, sau đó lại khom lưng, nhìn chiếc ghế qua đũng quần.

Đúng lúc này, Lý Hỏa Vượng nhìn thấy khuôn mặt cười vui vẻ của Tuế Tuế, vẻ mặt bắt đầu trở nên vui mừng kích động, hơn nữa còn chuyển sang mừng điên cuồng, nỗi tuyệt vọng và ý muốn chết trong lòng nhanh chóng tiêu tan.

“Ha ha ha! Các ngươi đều đến rồi! Tốt quá! Ngươi đừng đi! Ngươi tuyệt đối đừng đi đầu thai! Ta biết ngươi biến thành quỷ rồi, nhưng không sao, quỷ cũng có thể tu tiên! Ta đến nội khố Giám Thiên Ti tìm cho các ngươi công pháp quỷ tu! Ha ha ha!"

Lý Hỏa Vượng đặt cái đầu lên trên cổ, điên cuồng cười lớn xông ra khỏi đại viện nhà họ Bạch.

“Có quỷ! Ha ha ha, Lý Tai, ta trách nhầm ngươi rồi! Một vầng trăng sáng tròn rồi lại khuyết, mấy ngôi sao điểm quanh vầng trăng tàn! Ha ha ha! Có quỷ cũng được! Có quỷ cũng được! Ha ha ha!"

Cẩu Oa nghe thấy tiếng động dắt con gái của mình mở cổng thò đầu ra, nhìn thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu thở dài.

“Hầy, dằn vặt bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng Lý Hỏa Vượng vẫn điên rồi!"

“Cha, Lý thúc làm sao vậy?"

“Không có gì, sau này ngươi nhìn thấy Lý thúc, đừng cười hắn cũng đừng mắng hắn, nếu trẻ con trong thôn ném đá nhổ nước bọt lên người hắn, ngươi nói với ta, sau này hắn chính là người giữ thôn của chúng ta “Cha, người giữ thôn nghĩa là gì?"

“Người giữ thôn ấy à, chính là người giúp thôn chúng ta ngăn

thiên tai giải quyết khó khăn, chính vì có người giữ thôn, người của thôn Ngưu Tâm chúng ta mới không bệnh tật, không thiên tai sống yên ổn.

Nói xong, Cẩu Oa định đóng cửa quay vào nhà, nhưng đúng lúc này hắn bỗng nhìn thấy phía đầu thôn hình như có ánh sáng, nhưng vì có khói trắng bay, nên nhìn không rõ lắm.

Chỉ lúc sau, Cẩu Oa nhìn thấy Lữ Tú Tài một tay bồng cháu ngoại Lữ Đồng Sinh của mình, kích động từ trong khói trắng chạy ra.

Khi hắn nhìn thấy Cẩu Oa, lập tức đôi mắt phát sáng vui mừng điên cuồng chỉ tay về hướng đầu thôn.